

Võ Đạo Đan Tôn

Contents

Võ Đạo Đan Tôn	26
1. Chương 1: Bát Quái Lô (1)	26
2. Chương 2: Bát Quái Lô (2)	28
3. Chương 3: Mãnh Hổ Quyền Pháp	30
4. Chương 4: Ác Khách Đến Nhà (1)	33
5. Chương 5: Ác Khách Đến Nhà (2)	35
6. Chương 6: Quát Lui	37
7. Chương 7: Toàn Địa Giáp	39
8. Chương 8: Yêu Thú Phân Thân (1)	41
9. Chương 9: Yêu Thú Phân Thân (2)	44
10. Chương 10: Khiêu Khích	46
11. Chương 11: Người Nhà (1)	49
12. Chương 12: Người Nhà (2)	51
13. Chương 13: Chiến Đấu	54
14. Chương 14: U Lan Thảo	56
15. Chương 15: Chém Giết Thảm Thiệt (1)	59
16. Chương 16: Chém Giết Thảm Thiệt (2)	61
17. Chương 17: Hấp Thu Linh Dược	63
18. Chương 18: Thực Lực Tăng Lên (1)	65
19. Chương 19: Thực Lực Tăng Lên (2)	66
20. Chương 20: Khảo Thí Thực Lực (1)	68
21. Chương 21: Khảo Thí Thực Lực (2)	71
22. Chương 22: Giận Dữ Ra Tay	73
23. Chương 23: Đổ Đầu (1)	75
24. Chương 24: Đổ Đầu (2)	77
25. Chương 25: Thối Thử Đan (1)	79
26. Chương 26: Thối Thử Đan (2)	81
27. Chương 27: Không Gì Cản Nổi	83
28. Chương 28: Nguyên Đánh Bạc Nguyên Chịu Thua (1)	85
29. Chương 29: Nguyên Đánh Bạc Nguyên Chịu Thua	87
30. Chương 30: Luận Bàn (1)	89
31. Chương 31: Luận Bàn (2)	91
32. Chương 32: Lang Dao Tiểu Đội	94
33. Chương 33: Nguyên Linh Ngọc	96
34. Chương 34: Bạo Hùng Quyền Pháp (1)	97
35. Chương 35: Bạo Hùng Quyền Pháp (2)	99
36. Chương 36: Ba Chiêu Bại Dịch	102
37. Chương 37: Không Thử Coi Thường	104
38. Chương 38: Núi Rừng Chém Giết	106
39. Chương 39: Trợ Lý Giáo Quan	108
40. Chương 40: Tranh Phong Tương Đối (1)	110
41. Chương 41: Tranh Phong Tương Đối (2)	112

42. Chương 42: Không Chút Nào Yếu Thế	114
43. Chương 43: Lô Giáo Quan	116
44. Chương 44: Vượt Ngoài Ý Định	119
45. Chương 45: Tấn Cấp Luyện Tủy	121
46. Chương 46: Quán Chủ Xử Phạt (1)	123
47. Chương 47: Quán Chủ Xử Phạt (2)	125
48. Chương 48: Thanh Lâm Trấn	127
49. Chương 49: Đại Lực Ma Viên	129
50. Chương 50: Hiểm Cảnh	131
51. Chương 51: Đỉnh Phong Quyết Đấu (1)	134
52. Chương 52: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (2)	136
53. Chương 53: Tiết Tấu Chiến Đấu	138
54. Chương 54: Yêu Linh Chu Quả	140
55. Chương 55: Bí Tích (1)	142
56. Chương 56: Bí Tích (2)	144
57. Chương 57: Bại Hoại	147
58. Chương 58: Thú Triều	149
59. Chương 59: Chiến Chân Võ Giả Tam Chuyển	151
60. Chương 60: Cường Giả Hóa Phàm Cảnh (1)	153
61. Chương 61: Cường Giả Hóa Phàm Cảnh (2)	156
62. Chương 62: Thu Hoạch	158
63. Chương 63: Tu Luyện (1)	160
64. Chương 64: Tu Luyện (2)	162
65. Chương 65: Sinh Tử Đấu	164
66. Chương 66: Sinh Tử Khế Ước (1)	166
67. Chương 67: Sinh Tử Khế Ước (2)	169
68. Chương 68: Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng	171
69. Chương 69: Ngọc Thạch Câu Phần	173
70. Chương 70: Toàn Trường Khiếp Sợ	175
71. Chương 71: Giáo Quan Giật Mình	177
72. Chương 72: Khảo Thí (1)	179
73. Chương 73: Khảo Thí (2)	181
74. Chương 74: Thiên Tài	183
75. Chương 75: Khắp Nơi Khiếp Sợ	185
76. Chương 76: Khắp Nơi Khiếp Sợ (1)	187
77. Chương 77: Khắp Nơi Khiếp Sợ (2)	189
78. Chương 78: Bi Phần Giao Gia	191
79. Chương 79: Lưu Gia Kiện Lên Cấp Trên (1)	193
80. Chương 80: Lưu Gia Kiện Lên Cấp Trên (2)	196
81. Chương 81: Tấm Lòng Của Cha Mẹ	198
82. Chương 82: Biến Hóa Kinh Người (1)	200
83. Chương 83: Biến Hóa Kinh Người (2)	202
84. Chương 84: Xem Xét (1)	204
85. Chương 85: Xem Xét (2)	206
86. Chương 86: Đột Phá (1)	208
87. Chương 87: Đột Phá (2)	210
88. Chương 88: Bổng Nhiên Nổi Tiếng	213
89. Chương 89: Bốn Phương Đều Tới (1)	216
90. Chương 90: Bốn Phương Đều Tới (2)	218
91. Chương 91: Huỳnh Đệ Tình Thâm	221
92. Chương 92: Khảo Hạch Thực Chiến (1)	223
93. Chương 93: Khảo Hạch Thực Chiến (2)	225
94. Chương 94: Bắt Đầu Khảo Thí	228
95. Chương 95: Tất Cả Hiện Lộ Thân Thủ	230

96. Chương 96: Đánh Chết Tật Phong Lang	233
97. Chương 97: Khiếp Sợ	235
98. Chương 98: Nghênh Phong Nhất Đao Trảm (1)	238
99. Chương 99: Nghênh Phong Nhất Đao Trảm (2)	240
100. Chương 100: Dã Ngoại Khảo Thí (1)	242
101. Chương 101: Dã Ngoại Khảo Thí (2)	244
102. Chương 102: Kiểm Nghiệm Thực Lực (1)	247
103. Chương 103: Kiểm Nghiệm Thực Lực (2)	249
104. Chương 104: Đột Phát Ngoài Ý Muốn	251
105. Chương 105: Đao Trảm Chân Vô Giả (1)	254
106. Chương 106: Đao Trảm Chân Vô Giả (2)	256
107. Chương 107: Điều Tra	259
108. Chương 108: Tra Ra Chân Tướng (1)	261
109. Chương 109: Tra Ra Chân Tướng (2)	264
110. Chương 110: Hắc Long Trại (1)	266
111. Chương 111: Hắc Long Trại (2)	268
112. Chương 112: Thống Kê Thành Tích (1)	270
113. Chương 113: Thống Kê Thành Tích (2)	273
114. Chương 114: Khảo Hạch Độ Nhất	275
115. Chương 115: Gia Nhập Võ Điện (1)	277
116. Chương 116: Gia Nhập Võ Điện (2)	279
117. Chương 117: Nói Liền Không Dứt (1)	282
118. Chương 118: Nói Liền Không Dứt (2)	284
119. Chương 119: Xem Xét Tư Chất	287
120. Chương 120: Võ Tàng Các (1)	289
121. Chương 121: Võ Tàng Các (2)	291
122. Chương 122: Võ Kỹ Phòng Ngự (1)	293
123. Chương 123: Võ Kỹ Phòng Ngự (2)	295
124. Chương 124: Điền Cuồng Tu Luyện (1)	297
125. Chương 125: Điền Cuồng Tu Luyện (2)	299
126. Chương 126: Tỷ Thí	301
127. Chương 127: Rung Động (1)	303
128. Chương 128: Rung Động (2)	306
129. Chương 129: Tấn Cấp Nhị Chuyển	308
130. Chương 130: Người Mới Khiêu Chiến (1)	310
131. Chương 131: Người Mới Khiêu Chiến (2)	312
132. Chương 132: Chật Vật Không Chịu Nổi! (1)	314
133. Chương 133: Chật Vật Không Chịu Nổi! (2)	316
134. Chương 134: Liên Tiếp Đánh Bại Kẻ Địch (1)	319
135. Chương 135: Liên Tiếp Đánh Bại Kẻ Địch (2)	321
136. Chương 136: Xếp Hạng Thứ Tám (1)	323
137. Chương 137: Xếp Hạng Thứ Tám (2)	325
138. Chương 138: Phong Ảnh Vô Tung	327
139. Chương 139: Danh Chấn Võ Điện (1)	329
140. Chương 140: Danh Chấn Võ Điện (2)	332
141. Chương 141: Thị Trường Giao Dịch (1)	334
142. Chương 142: Thị Trường Giao Dịch (2)	336
143. Chương 143: Yêu Thú, Yêu Đan (1)	338
144. Chương 144: Yêu Thú, Yêu Đan (2)	339
145. Chương 145: Tinh Thiết Đan Lô (1)	341
146. Chương 146: Tinh Thiết Đan Lô (2)	344
147. Chương 147: Ngang Ngược Càn Rỡ	346
148. Chương 148: Lấy Một Địch Hai (1)	348
149. Chương 149: Lấy Một Địch Hai (2)	350

150. Chương 150: Nhập Vĩ Cấp (1)	353
151. Chương 151: Nhập Vĩ Cấp (2)	355
152. Chương 152: Kinh Thế Long Quyền	357
153. Chương 153: Trục Xuất Đan Các (1)	360
154. Chương 154: Trục Xuất Đan Các (2)	362
155. Chương 155: Thiết Cốt Boong Boong (1)	365
156. Chương 156: Thiết Cốt Boong Boong (2)	367
157. Chương 157: Bạch Ngọc Kinh	369
158. Chương 158: Nửa Năm Ước Hẹn (1)	371
159. Chương 159: Nửa Năm Ước Hẹn (2)	374
160. Chương 160: Thỉnh Cầu Cửa Lâm Tiêu (1)	376
161. Chương 161: Thỉnh Cầu Cửa Lâm Tiêu (2)	379
162. Chương 162: Tấn Cấp Tam Tinh (1)	381
163. Chương 163: Tấn Cấp Tam Tinh (2)	383
164. Chương 164: Dược Đại Sư	385
165. Chương 165: Bát Quái Lô Dị Biến (1)	387
166. Chương 166: Bát Quái Lô Dị Biến (2)	389
167. Chương 167: Tinh Nguyên Quyết (1)	391
168. Chương 168: Tinh Nguyên Quyết (2)	393
169. Chương 169: Sơ Lạc Đan (1)	395
170. Chương 170: Sơ Lạc Đan (2)	397
171. Chương 171: Lần Đầu Luyện Đan	399
172. Chương 172: Khiếp Sợ Cửa Dược Đại Sư (1)	401
173. Chương 173: Khiếp Sợ Cửa Dược Đại Sư (2)	403
174. Chương 174: Đan Thành	405
175. Chương 175: Giá Trị Đan Dược (1)	408
176. Chương 176: Giá Trị Đan Dược (2)	410
177. Chương 177: Một Nhà Ba Thiên Tài (1)	412
178. Chương 178: Một Nhà Ba Thiên Tài (2)	414
179. Chương 179: Nhiệm Vụ	416
180. Chương 180: Huyết Ma Mã Tặc Đoàn (1)	418
181. Chương 181: Huyết Ma Mã Tặc Đoàn (2)	420
182. Chương 182: Thạch Tiến Thú (1)	422
183. Chương 183: Thạch Tiến Thú (2)	424
184. Chương 184: Mã Như Phi	427
185. Chương 185: Cấu Kết Nhau Làm Việc Xấu	429
186. Chương 186: Không Gì Hơn Cái Này	432
187. Chương 187: Liễm Khí Quyết	435
188. Chương 188: Ngưng Nguyên Công Lục Trọng (1)	438
189. Chương 189: Ngưng Nguyên Công Lục Trọng (2)	440
190. Chương 190: Tình Nghĩa Đồng Môn	442
191. Chương 191: Một Chưởng Đánh Bay (1)	445
192. Chương 192: Một Chưởng Đánh Bay (2)	448
193. Chương 193: Diệt Đồ Dương	450
194. Chương 194: Hạt Vĩ Phong	453
195. Chương 195: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi (1)	455
196. Chương 196: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi (2)	458
197. Chương 197: Tuyệt Xử Phùng Sinh	461
198. Chương 198: Dược Điền	464
199. Chương 199: Đào Ảnh Thập Trăm	466
200. Chương 200: Oanh Sát	469
201. Chương 201: Trú Địa (1)	472
202. Chương 202: Trú Địa (2)	475
203. Chương 203: Sinh Tử Một Đường	478

204. Chương 204:	Khống Thần Quyết	481
205. Chương 205:	Toản Địa Giáp Hiển Uy	483
206. Chương 206:	Đại Thu Hoạch	486
207. Chương 207:	Sơn Cốc Thần Bí	488
208. Chương 208:	Cổ Thành Dưới Lòng Đất (1)	491
209. Chương 209:	Cổ Thành Dưới Lòng Đất (2)	493
210. Chương 210:	Cường Giả Viễn Cổ	496
211. Chương 211:	Cửu Ngự Phân Thần Thuật	498
212. Chương 212:	Thần Hồn Lưỡng Phân (1)	500
213. Chương 213:	Thần Hồn Lưỡng Phân (2)	503
214. Chương 214:	Thiết Thủ Mạc La	506
215. Chương 215:	Huyết Sắc Chi Dạ	508
216. Chương 216:	Bại Lộ (1)	511
217. Chương 217:	Bại Lộ (2)	513
218. Chương 218:	Vây Khốn	516
219. Chương 219:	Thảm Thiết	519
220. Chương 220:	Đột Phá Tam Chuyển	522
221. Chương 221:	Một Quyền Đánh Chết	525
222. Chương 222:	Đồ Diệt	528
223. Chương 223:	Điện Quang Hỏa Thạch (1)	531
224. Chương 224:	Điện Quang Hỏa Thạch (2)	534
225. Chương 225:	Giao Nhiệm Vụ	536
226. Chương 226:	Bình Yên Tới Thành	539
227. Chương 227:	Toàn Thành Chấn Động	541
228. Chương 228:	Đồng Như Trỷ Hội	544
229. Chương 229:	Thí Nghiệm	547
230. Chương 230:	Các Đại Cao Thủ	549
231. Chương 231:	Ngày So Đấu	552
232. Chương 232:	Chịu Đủ Nghi Ngờ (1)	554
233. Chương 233:	Chịu Đủ Nghi Ngờ (2)	557
234. Chương 234:	Mục Tiêu Đệ Nhất	559
235. Chương 235:	Tiểu Tổ Bắt Đầu Thi Đấu	562
236. Chương 236:	Tổ Năm Yếu Nhất	565
237. Chương 237:	Liên Tục Chiến Thắng	568
238. Chương 238:	Cận Trí Hải Đối Chiến Phòng Vũ	571
239. Chương 239:	Khương Cường Đối Chiến Lâm Tiêu	574
240. Chương 240:	Tiểu Tổ Chấm Dứt Thi Đấu	577
241. Chương 241:	Tranh Đoạt Trước Mươi	579
242. Chương 242:	Thiên Trì Cung Cốc Hàn	582
243. Chương 243:	Ma Dao Trảm Bạch Mông	584
244. Chương 244:	Mười Hạng Đầu (1)	587
245. Chương 245:	Mười Hạng Đầu (2)	589
246. Chương 246:	Lâm Tiêu Chiến Phương Minh (1)	591
247. Chương 247:	Lâm Tiêu Chiến Phương Minh (2)	594
248. Chương 248:	Hiển Lộ Tam Chuyển	596
249. Chương 249:	Ô Hạo Chiến Dương Tuấn (1)	599
250. Chương 250:	Ô Hạo Chiến Dương Tuấn (2)	601
251. Chương 251:	Định Ra Trước Năm (1)	603
252. Chương 252:	Định Ra Trước Năm (2)	606
253. Chương 253:	Cuộc Thi Xếp Hạng	608
254. Chương 254:	Đao Khách Tỷ Thí (1)	610
255. Chương 255:	Đao Khách Tỷ Thí (2)	612
256. Chương 256:	Bá Vương Biệt Cơ	615
257. Chương 257:	Lâm Tiêu Chiến Kỷ Hồng (1)	617

258. Chương 258:	Lâm Tiêu Chiến Kỷ Hồng (2)	620
259. Chương 259:	Tranh Đoạt Đệ Nhất (1)	622
260. Chương 260:	Tranh Đoạt Đệ Nhất (2)	624
261. Chương 261:	Tinh Thần Nguyên Thoi	627
262. Chương 262:	Ô Hạo Dữ Tợn (1)	629
263. Chương 263:	Ô Hạo Dữ Tợn (2)	631
264. Chương 264:	Toi Mạng (1)	634
265. Chương 265:	Toi Mạng (2)	636
266. Chương 266:	Kết Thúc (1)	639
267. Chương 267:	Kết Thúc (2)	641
268. Chương 268:	Chọn Lựa Bí Tịch (1)	643
269. Chương 269:	Chọn Lựa Bí Tịch (2)	645
270. Chương 270:	Luân Hồi Dao Quyết	647
271. Chương 271:	Diên Cuồng Liệp Sát (1)	650
272. Chương 272:	Diên Cuồng Liệp Sát (2)	652
273. Chương 273:	Thú Triều Đột Kích (1)	654
274. Chương 274:	Thú Triều Đột Kích (2)	656
275. Chương 275:	Thu Nạp Đội Ngũ	658
276. Chương 276:	Chém Giết Đắm Máu (1)	661
277. Chương 277:	Chém Giết Đắm Máu (2)	663
278. Chương 278:	Thiên Tài Phân Tranh Tới	665
279. Chương 279:	Cơ Hội (1)	668
280. Chương 280:	Cơ Hội (2)	671
281. Chương 281:	Tấn Cấp Trung Kỳ	673
282. Chương 282:	Viện Quân Đến (1)	675
283. Chương 283:	Viện Quân Đến (2)	677
284. Chương 284:	Thiên Tài Giới Trước (1)	679
285. Chương 285:	Thiên Tài Giới Trước (2)	681
286. Chương 286:	Thú Triều Đến	684
287. Chương 287:	Hỏa Diễm Cự Tích (1)	686
288. Chương 288:	Hỏa Diễm Cự Tích (2)	688
289. Chương 289:	Hình Thức Ban Đầu Của Dao Ý (1)	691
290. Chương 290:	Hình Thức Ban Đầu Của Dao Ý (2)	693
291. Chương 291:	Chém Giết Ngũ Tinh	695
292. Chương 292:	Không Biết Tự Lượng Sức Mình (1)	697
293. Chương 293:	Không Biết Tự Lượng Sức Mình (2)	700
294. Chương 294:	Cự Tích Yêu Đan	702
295. Chương 295:	Lĩnh Ngộ Dao Ý (1)	704
296. Chương 296:	Lĩnh Ngộ Dao Ý (2)	707
297. Chương 297:	Yêu Đan Tự	709
298. Chương 298:	Cường Đại Đến Cực Điểm (1)	711
299. Chương 299:	Cường Đại Đến Cực Điểm (2)	714
300. Chương 300:	Nan Đề Của Vũ Điện (1)	716
301. Chương 301:	Nan Đề Của Vũ Điện (2)	718
302. Chương 302:	Biện Pháp Giải Quyết	720
303. Chương 303:	Giải Quyết (1)	722
304. Chương 304:	Giải Quyết (2)	724
305. Chương 305:	Dẫn Dắt	726
306. Chương 306:	Liệp Sát (1)	728
307. Chương 307:	Liệp Sát (2)	730
308. Chương 308:	Truy Sát (1)	733
309. Chương 309:	Truy Sát (2)	735
310. Chương 310:	Phân Thân Hóa Ảnh Bí Quyết	737
311. Chương 311:	Dao Kinh (1)	740

312. Chương 312: Đạo Kinh (2)	742
313. Chương 313: Hội Nghị Cao Tầng (1)	744
314. Chương 314: Hội Nghị Cao Tầng (2)	746
315. Chương 315: Huyết Yêu	748
316. Chương 316: Hiên Dật Quận Thành (1)	750
317. Chương 317: Hiên Dật Quận Thành (2)	752
318. Chương 318: Trại Huấn Luyện Thiên Tài	755
319. Chương 319: Thái Thúc Ngọc (1)	757
320. Chương 320: Thái Thúc Ngọc (2)	759
321. Chương 321: Lý Dật Phong (1)	761
322. Chương 322: Lý Dật Phong (2)	763
323. Chương 323: Mộ Lăng	765
324. Chương 324: Lục Đại Vệ Thành (1)	768
325. Chương 325: Lục Đại Vệ Thành (2)	770
326. Chương 326: Bài Danh Ngọc Bích (1)	772
327. Chương 327: Bài Danh Ngọc Bích (2)	774
328. Chương 328: Cạnh Tranh Bài Danh	776
329. Chương 329: Đệ Tam Chi Tranh (1)	779
330. Chương 330: Đệ Tam Chi Tranh (2)	781
331. Chương 331: Cùng Thi Triển Phong Thái (1)	783
332. Chương 332: Cùng Thi Triển Phong Thái (2)	786
333. Chương 333: Tân Vệ Thành Nghịch Tập	788
334. Chương 334: Liên Tiếp Rung Động (1)	790
335. Chương 335: Liên Tiếp Rung Động (2)	793
336. Chương 336: Biểu Hiện Kinh Người	795
337. Chương 337: Bài Danh Khiếp Sợ (1)	797
338. Chương 338: Bài Danh Khiếp Sợ (2)	799
339. Chương 339: Danh Tiếng Vang Xa	802
340. Chương 340: Thiên Tài Đỉnh Phong (1)	804
341. Chương 341: Thiên Tài Đỉnh Phong (2)	806
342. Chương 342: Tu Luyện Thất (1)	808
343. Chương 343: Tu Luyện Thất (2)	810
344. Chương 344: Ban Thường Kinh Người	812
345. Chương 345: Tấn Cấp Tam Chuyển Hậu Kỳ (1)	814
346. Chương 346: Tấn Cấp Tam Chuyển Hậu Kỳ (2)	816
347. Chương 347: Mục Tiêu Của Lâm Tiêu (1)	818
348. Chương 348: Mục Tiêu Của Lâm Tiêu (2)	821
349. Chương 349: Khiêu Khích Đến Thăm	823
350. Chương 350: Giao Chiến (1)	825
351. Chương 351: Giao Chiến (2)	828
352. Chương 352: Đồ Đấu Chênh Lệch (1)	830
353. Chương 353: Đồ Đấu Chênh Lệch (2)	832
354. Chương 354: Liên Tiếp Khiêu Chiến	835
355. Chương 355: Hiển Lộ Thực Lực (1)	837
356. Chương 356: Hiển Lộ Thực Lực (2)	839
357. Chương 357: Hùng Hổ Dọa Người (1)	842
358. Chương 358: Hùng Hổ Dọa Người (2)	845
359. Chương 359: Thời Gian Ở Huấn Luyện Doanh	847
360. Chương 360: Trọng Lực Gấp 10 Lần (1)	849
361. Chương 361: Trọng Lực Gấp 10 Lần (2)	851
362. Chương 362: Âm Hồn Bất Tán (1)	853
363. Chương 363: Âm Hồn Bất Tán (2)	855
364. Chương 364: Khảo Hạch Thí Luyện Thất	858
365. Chương 365: Rung Động Top 100 (1)	860

jeeX *?QÆM; jee, _mM; æ°MX ɪQɔT Rɣy ɪkV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jedX *?QÆM; jed, G•K hB ɤnɛ ʔ°Q ɪ?Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 je3X *?QÆM; je3, oɕM *?9M; ʔ°Q ɪKɔ ɪRɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jeNX *?QÆM; jeN, oɕM *?9M; ʔ°Q ɪKɔ ɪRɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdyX *?QÆM; jdy, _mM; æ°M; >m'M ɔmV ɪXQɔ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdRX *?QÆM; jdR, _mM; æ°M; >m'M ɔmV ɪXQɔ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdkX *?QÆM; jdk, JK+ hB ɤnɛ ʔ°Q ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdjX *?QÆM; jdj, E?~M; æɕi ɪKɔ ɪRɔV ɤnɛ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jd9X *?QÆM; jd9, E?~M; æɕi ɪKɔ ɪRɔV ɤnɛ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jd8X *?QÆM; jd8, P ɪ?xæɕM; ɕ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdeX *?QÆM; jde, oQ ɔXɔM ɪX ɪRɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jddX *?QÆM; jdd, oQ ɔXɔM ɪX ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jd3X *?QÆM; jd3, " M h?QÎM; *O >m'M ɔmV ɪXQɔ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jdNX *?QÆM; jdN, " M h?QÎM; *O >m'M ɔmV ɪXQɔ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3yX *?QÆM; j3y, *?ɪXɔM hX9M; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3RX *?QÆM; j3R, *Ym *?mv M ɔmV ɪXQɔ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3kX *?QÆM; j3k, *Ym *?mv M >ɤnɛ ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3jX *?QÆM; j3j, L; mv *ɔX ɔXɔM ɪX hX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j39X *?QÆM; j39, L°B hXɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j38X *?QÆM; j38, L°B hXɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3eX *?QÆM; j3e, L[hY hX- ɪXQɔUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3dX *?QÆM; j3d, L[hY hX- ɪXQɔUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j33X *?QÆM; j33, h?B M J ɔXɔM ɪX ɪKɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 j3NX *?QÆM; j3N, JQÎB . ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNyX *?QÆM; jNy, JQÎB . ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNRX *?QÆM; jNR, " hX? ɔXɔM ɪRɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNkX *?QÆM; jNk, " hX? ɔXɔM ɪRɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNjX *?QÆM; jNj, >mv M *~M; ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jN9X *?QÆM; jN9, *?B M æ'mX: ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jN8X *?QÆM; jN8, *?B M æ'mX: ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNeX *?QÆM; jNe, S?ɕ h ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNdX *?QÆM; jNd, sɕ+ æ`M? . ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jN3X *?QÆM; jN3, sɕ+ æ`M? . ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 jNNX *?QÆM; jNN, h? M? L; mV ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9yyX *?QÆM; 9yy, h? M? L; mV ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9yRX *?QÆM; 9yR, ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ykX *?QÆM; 9yk, Zɤn ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9yjX *?QÆM; 9yj, *K S?QɔM ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9y9X *?QÆM; 9y9, *K S?QɔM ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9y8X *?QÆM; 9y8, *K S?QɔM ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9yeX *?QÆM; 9ye, S ɪXQɔ ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ydX *?QÆM; 9yd, æ-K G- ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9y3X *?QÆM; 9y3, oä ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9yNX *?QÆM; 9yN, " Q *aM? ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RyX *?QÆM; 9Ry, " Q *aM? ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RRX *?QÆM; 9RR, h`mM; S?~KXɔM ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RkX *?QÆM; 9Rk, ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RjX *?QÆM; 9Rj, ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9R9X *?QÆM; 9R9, o- hQÊM; ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9R8X *?QÆM; 9R8, o- hQÊM; ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ReX *?QÆM; 9Re, h?QÊM; S?~KXɔM ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RdX *?QÆM; 9Rd, æ²M; ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9R3X *?QÆM; 9R3, G•K ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9RNX *?QÆM; 9RN, hUK: ɪKɔV ɪKɔV ɪXUɔV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

9kyX *?QÆM; 9ky, æ€M? *?X XQXMX; 9cX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9kRX *?QÆM; 9kR, h?¢+? h?X hX?XMX" 9 R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9kkX *?QÆM; 9kk, h?¢+? h?X hX?XMX" 9 R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9kjX *?QÆM; 9kj, *QM æQìM; XQXMX; XB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9k9X *?QÆM; 9k9, Xh XK X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9k8X *?QÆM; 9k8, h`-M Xh BXMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9keX *?QÆM; 9ke, h?B M J°M; Xh XE M; Xh XK X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9kdX *?QÆM; 9kd, > i aS+ *, M; Xh XS M; XU R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9k3X *?QÆM; 9k3, > i aS+ *, M; Xh XS M; XU K V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9kNX *?QÆM; 9kN, æ¢B *?B M E BX X BXMX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jyX *?QÆM; 9jy, L; mv *X XBX BXhXV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jRX *?QÆM; 9jR, G M X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jkX *?QÆM; 9jk, :B Q *?B X M X h X M *X v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jjX *?QÆM; 9jj, *mM; æB M X h X Q M X J X v X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9j9X *?QÆM; 9j9, > | S?XK Xa E E X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9j8X *?QÆM; 9j8, L; mv M G X +Xh S X? X v X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jeX *?QÆM; 9je, G, M; E X- M; X- Q æ°X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jdX *?QÆM; 9jd, æ¢B E X B æ€X: B E X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9j3X *?QÆM; 9j3, h-M; " æQ X "X Q X U R X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9jNX *?QÆM; 9jN, h-M; " æQ X "X Q X U R X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99yX *?QÆM; 99y, GQM; hQ E M; G m v X M X h X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99RX *?QÆM; 99R, :B Q X? Q M; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99kX *?QÆM; 99k, æ€M? *X i X E B K J B M? X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99jX *?QÆM; 99j, Xh X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 999X *?QÆM; 999, " BX. M X J E B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 998X *?QÆM; 998, G U+ G Q E M; Xh, M X h X Q X M; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99eX *?QÆM; 99e, *X B M æ' X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99dX *?QÆM; 99d, E B M? h X B X M æ° M; Xæ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 993X *?QÆM; 993, sQ L v *?Q Xh M M; *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 99NX *?QÆM; 99N, *?M æX M X E? X T X L E B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98yX *?QÆM; 98y, æ Q h n X v X X X X X Q X U R X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98RX *?QÆM; 98R, æ Q h n X v X X X X X Q X U R X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98kX *?QÆM; 98k, o¢M h X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98jX *?QÆM; 98j, L; QÆB h X M? Xh X æ m X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 989X *?QÆM; 989, L; k o, M h X Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 988X *?QÆM; 988, h?€B Xa E M h X' M R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98eX *?QÆM; 98e, h?€B Xa E M h X' M R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98dX *?QÆM; 98d, E X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 983X *?QÆM; 983, >mv i X S Q X M X æ¢Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 98NX *?QÆM; 98N, h`Q E+ E?B æB X, *X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9eyX *?QÆM; 9ey, h`Q E+ E?B æB > X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9eRX *?QÆM; 9eR, GQM; hQ E M; G m v M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ekX *?QÆM; 9ek, J°i J X X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9ejX *?QÆM; 9ej, h`B S?X E B M? X L X Q X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9e9X *?QÆM; 9e9, h?M? X, X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9e8X *?QÆM; 9e8, h?M? X, X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9eeX *?QÆM; 9ee, G m" M X' M X E B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9edX *?QÆM; 9ed, G ½ Q h` X X M: B X U R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9e3X *?QÆM; 9e3, G ½ Q h` X X M: B X U K V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9eNX *?QÆM; 9eN, s m M; æ°X h X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9dyX *?QÆM; 9dy, L; "v h" M h? *X X E X X B X U R X X X X X X X X X X X X X X X X
 9dRX *?QÆM; 9dR, L; "v h" M h? *X O X E X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9dkX *?QÆM; 9dk, >°B æ X X X B X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 9djX *?QÆM; 9dj, *QìM; L; m X M X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

8k3X *?QÆM; 8k3, h?~~9~~~~X~~S?~~K~~KX X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8kNX *?QÆM; 8kN, >| h?~~9~~~~X~~Zm~~x~~KUM~~x~~ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jyX *?QÆM; 8jy, >| h?~~9~~~~X~~nkvXi~~k~~V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jRX *?QÆM; 8jR, hBM hS+ E~~B~~M?XLXQXBUX~~R~~V X X X X X X X X X X X X X X X X
8jkX *?QÆM; 8jk, hBM hS+ E~~B~~M?X;~~Q~~iB~~X~~U~~K~~V X X X X X X X X X X X X X X X X
8jjX *?QÆM; 8jj, E?'hm

906. Chương 904:	Lại Vào Đé Đô	2200
907. Chương 905:	Thảm Phán (1)	2202
908. Chương 906:	Thảm Phán (2)	2205
909. Chương 907:	Hai Lựa Chọn	2207
910. Chương 908:	Vượt Ải (1)	2210
911. Chương 909:	Vượt Ải (2)	2213
912. Chương 910:	Tầng Cuối Cùng	2215
913. Chương 911:	Một Môn Hai Quán Quân	2218
914. Chương 912:	Khách Không Mời (1)	2220
915. Chương 913:	Khách Không Mời (2)	2223
916. Chương 914:	Khiêu Chiến	2226
917. Chương 915:	Liên Tục Thua (1)	2228
918. Chương 916:	Liên Tục Thua (2)	2231
919. Chương 917:	Đỡ Một Chiêu Của Ta	2233
920. Chương 918:	Thiên Kiếm Triệu Thiên Thần	2236
921. Chương 919:	Nghiền Áp (1)	2239
922. Chương 920:	Nghiền Áp (2)	2241
923. Chương 921:	Rèn Luyện Máu Và Lửa	2244
924. Chương 922:	Vương Giả Ra Tay. (1)	2247
925. Chương 923:	Vương Giả Ra Tay. (2)	2249
926. Chương 924:	Địa Kiếm Vương Chặt Vật	2252
927. Chương 925:	Sinh Tử Quỳnh Lâu (1)	2254
928. Chương 926:	Sinh Tử Quỳnh Lâu (2)	2257
929. Chương 927:	Thập Phẩm Viên Mãn	2259
930. Chương 928:	Lôi Điện Giác Long	2261
931. Chương 929:	So Đấu Tốc Độ (1)	2264
932. Chương 930:	So Đấu Tốc Độ (2)	2266
933. Chương 931:	Quần Hùng Hội Tụ	2269
934. Chương 932:	Thiên Linh Quận Chúa (1)	2271
935. Chương 933:	Thiên Linh Quận Chúa (2)	2274
936. Chương 934:	Cái Danh Đệ Nhất	2277
937. Chương 935:	Uy Lực Một Chiêu	2279
938. Chương 936:	Luyện Khí Tông (1)	2282
939. Chương 937:	Luyện Khí Tông (2)	2284
940. Chương 938:	Các Phương Tập Hợp	2287
941. Chương 939:	Quỳnh Lâu Mở Ra (1)	2289
942. Chương 940:	Quỳnh Lâu Mở Ra (2)	2292
943. Chương 941:	Dây Leo Kỳ Dị	2294
944. Chương 942:	Hoạt Lực Chi Châu	2297
945. Chương 943:	Kính Tượng Phân Thân (1)	2299
946. Chương 944:	Kính Tượng Phân Thân (2)	2302
947. Chương 945:	Xông Qua Rừng	2304
948. Chương 946:	Tầng Thứ Hai	2307
949. Chương 947:	Quái Vật Màu Xanh (1)	2310
950. Chương 948:	Quái Vật Màu Xanh (2)	2312
951. Chương 949:	Nhất Mạch Liên Vân Sơn Mạch	2315
952. Chương 950:	Thuộc Hạ Của Tứ Hoàng Tử (1)	2318
953. Chương 951:	Thuộc Hạ Của Tứ Hoàng Tử (2)	2320
954. Chương 952:	Hư Không Áo Giáp	2323
955. Chương 953:	Chôn Sống	2325
956. Chương 954:	Được Báu Vật (1)	2328
957. Chương 955:	Được Báu Vật (2)	2331
958. Chương 956:	Đế Quốc Thiên Huyền	2334
959. Chương 957:	Cống Tiếng Xấu (1)	2336

960. Chương 958: Công Tiếng Xấu (2)	2339
961. Chương 959: Độc Cô Phá Thiên	2341
962. Chương 960: Giang Sơn Ẩn (1)	2344
963. Chương 961: Giang Sơn Ẩn (2)	2347
964. Chương 962: Giết Chóc Máu Me	2350
965. Chương 963: Ốc Đảo Trong Hoang Mạc (1)	2352
966. Chương 964: Ốc Đảo Trong Hoang Mạc (2)	2355
967. Chương 965: Đấu Với Hai Kẻ Địch	2357
968. Chương 966: Diệt Hồn Châm	2360
969. Chương 967: Tự Tàn Sát Nhau (1)	2363
970. Chương 968: Tự Tàn Sát Nhau (2)	2365
971. Chương 969: Chết Rồi Sống Lại	2368
972. Chương 970: Đánh Chết Kẻ Thù (1)	2370
973. Chương 971: Đánh Chết Kẻ Thù (2)	2373
974. Chương 972: Thức Tỉnh	2375
975. Chương 973: Sinh Mệnh Chi Tinh (1)	2378
976. Chương 974: Sinh Mệnh Chi Tinh (2)	2380
977. Chương 975: Nhị Muội Chân Hỏa	2383
978. Chương 976: Vương Phẩm Đan Dược	2385
979. Chương 977: Nửa Bước Vương Giả (1)	2387
980. Chương 978: Nửa Bước Vương Giả (2)	2390
981. Chương 979: Sinh Tử Tam Trọng	2392
982. Chương 980: Sinh Tử Ma Bàn (1)	2395
983. Chương 981: Sinh Tử Ma Bàn (2)	2397
984. Chương 982: Giao Dịch	2400
985. Chương 983: Mạnh Mẽ	2402
986. Chương 984: Huyết Nguyệt Yêu Lang (1)	2405
987. Chương 985: Huyết Nguyệt Yêu Lang (2)	2408
988. Chương 986: Máu Của Yêu Vương	2411
989. Chương 987: Vào Tầng Thứ Bốn (1)	2414
990. Chương 988: Vào Tầng Thứ Bốn (2)	2416
991. Chương 989: Toàn Diện Mở Ra	2419
992. Chương 990: Nguyên Thú	2422
993. Chương 991: Cướp Đoạt (1)	2424
994. Chương 992: Cướp Đoạt (2)	2427
995. Chương 993: Nguyên Thú Vương Giai	2429
996. Chương 994: Giá Họa (1)	2432
997. Chương 995: Giá Họa (2)	2435
998. Chương 996: Ma Diễm Huyết Mạch	2437
999. Chương 997: Thiên Kính Vương	2440
1000. Chương 998: Thần Dược Môn Truyền Thừa (1)	2442
1001. Chương 999: Thần Dược Môn Truyền Thừa (2)	2445
1002. Chương 1000: Kỳ Lạ Khắp Chốn	2447
1003. Chương 1001: Ba Món Báu Vật. (1)	2449
1004. Chương 1002: Ba Món Báu Vật. (2)	2452
1005. Chương 1003: Hồn Quyết	2454
1006. Chương 1004: Di Thiên Cung	2456
1007. Chương 1005: Yêu Lang Màu Trắng (1)	2459
1008. Chương 1006: Yêu Lang Màu Trắng (2)	2461
1009. Chương 1007: Hứa Mạn	2463
1010. Chương 1008: Yêu Huyết Bí Ẩn (1)	2466
1011. Chương 1009: Yêu Huyết Bí Ẩn (2)	2469
1012. Chương 1010: Con Đường Màu Trắng	2471

1013.	Chương 1011:	Hiệp Lộ Tương Phùng	2474
1014.	Chương 1012:	Lấy Một Dịch Nhiều (1)	2476
1015.	Chương 1013:	Lấy Một Dịch Nhiều (2)	2479
1016.	Chương 1014:	Bá Kiếm Triệu Vô Cực	2482
1017.	Chương 1015:	Hai Chí Bảo	2485
1018.	Chương 1016:	Thoát Đi (1)	2487
1019.	Chương 1017:	Thoát Đi (2)	2489
1020.	Chương 1018:	Hai Kiện Chí Bảo	2492
1021.	Chương 1019:	Không Gian Khô Lỗi	2494
1022.	Chương 1020:	Thiên Mang Khải (1)	2497
1023.	Chương 1021:	Thiên Mang Khải (2)	2499
1024.	Chương 1022:	Không Gian Đạo Văn	2501
1025.	Chương 1023:	Chết Mà Sống Lại	2504
1026.	Chương 1024:	Nhân Khôi (1)	2506
1027.	Chương 1025:	Nhân Khôi (2)	2509
1028.	Chương 1026:	Đi Không Được	2512
1029.	Chương 1027:	Luyện Hóa Thiên Mang Khải	2515
1030.	Chương 1028:	Vô Tận Hải	2517
1031.	Chương 1029:	Đảo Mê Thất (1)	2519
1032.	Chương 1030:	Đảo Mê Thất (2)	2522
1033.	Chương 1031:	Lệnh Bài Thân Phận	2524
1034.	Chương 1032:	Lệ Thiên Hội	2527
1035.	Chương 1033:	Có Cho Phép Các Người Đi Sao? (1)	2530
1036.	Chương 1034:	Có Cho Phép Các Người Đi Sao? (2)	2533
1037.	Chương 1035:	Hai Đại Nguyên Lão	2536
1038.	Chương 1036:	Quét Ngang	2539
1039.	Chương 1037:	Lệ Vương	2541
1040.	Chương 1038:	Ba Đại Trưởng Lão (1)	2544
1041.	Chương 1039:	Ba Đại Trưởng Lão (2)	2547
1042.	Chương 1040:	Không Tư Cách	2549
1043.	Chương 1041:	Chiến Phận Đảo Chủ	2552
1044.	Chương 1042:	Tổng Đảo Chủ (1)	2555
1045.	Chương 1043:	Tổng Đảo Chủ (2)	2557
1046.	Chương 1044:	Trở Thành Trưởng Lão	2560
1047.	Chương 1045:	Luyện Hóa Đạo Văn Chi Tinh	2562
1048.	Chương 1046:	Tụ Bảo Các	2565
1049.	Chương 1047:	Cường Từ Đoạt Lý (1)	2567
1050.	Chương 1048:	Cường Từ Đoạt Lý (2)	2570
1051.	Chương 1049:	Thâm Uyên Cổ Thành	2573
1052.	Chương 1050:	Nhiệm Vụ Dẫn Đội (1)	2576
1053.	Chương 1051:	Nhiệm Vụ Dẫn Đội (2)	2578
1054.	Chương 1052:	Bạch Văn Kiếm Sa Vương	2581
1055.	Chương 1053:	Thiên Minh Chương	2584
1056.	Chương 1054:	Tử Tuyên Thiên Thương Viêm (1)	2586
1057.	Chương 1055:	Tử Tuyên Thiên Thương Viêm (2)	2589
1058.	Chương 1056:	Đạo Văn Cẩm Địa	2592
1059.	Chương 1057:	Ngộ Đạo	2594
1060.	Chương 1058:	Không Gian Thể Đại Thành	2596
1061.	Chương 1059:	Khổ Tu Một Năm	2599
1062.	Chương 1060:	Luyện Hóa Thiên Hỏa (1)	2602
1063.	Chương 1061:	Luyện Hóa Thiên Hỏa (2)	2604
1064.	Chương 1062:	Đảo Chủ Thẩm Vấn	2607
1065.	Chương 1063:	Cường Cường Đối Dịch	2610
1066.	Chương 1064:	Hỗn Nguyên Cầu	2612

1067.	Chương 1065:	Toái Thiên Phủ	2615
1068.	Chương 1066:	Đảo Chủ Mới	2618
1069.	Chương 1067:	Đao Hồn (1)	2620
1070.	Chương 1068:	Đao Hồn (2)	2623
1071.	Chương 1069:	Đột Phá Sinh Tử Cảnh	2625
1072.	Chương 1070:	Tùy Tùng	2628
1073.	Chương 1071:	Lực Quỷ Vương (1)	2630
1074.	Chương 1072:	Lực Quỷ Vương (2)	2632
1075.	Chương 1073:	Chém Giết Vương Giả	2635
1076.	Chương 1074:	Bạo Liệt Vương	2638
1077.	Chương 1075:	Lực Chiến Nhị Trọng Vương Giả	2641
1078.	Chương 1076:	Không Rơi Hạ Phong	2643
1079.	Chương 1077:	Tam Muội Chân Hỏa	2646
1080.	Chương 1078:	Thu Hoạch Kinh Thiên	2648
1081.	Chương 1079:	Bạo Liệt Vương	2650
1082.	Chương 1080:	Lực Chiến Vương Giả Nhị Trọng	2653
1083.	Chương 1081:	Không Rơi Vào Hạ Phong	2655
1084.	Chương 1082:	Tam Muội Chân Hỏa	2658
1085.	Chương 1083:	Thu Hoạch Kinh Thiên	2661
1086.	Chương 1084:	Dực Xà Vương (1)	2663
1087.	Chương 1085:	Dực Xà Vương (2)	2665
1088.	Chương 1086:	Yêu Vương Cung	2668
1089.	Chương 1087:	Khôi Đấu Lão Tổ (1)	2671
1090.	Chương 1088:	Khôi Đấu Lão Tổ (2)	2674
1091.	Chương 1089:	Hóa Huyết Trì	2676
1092.	Chương 1090:	Lột Xác	2679
1093.	Chương 1091:	Thề Sống Chết Huyết Chiến (1)	2681
1094.	Chương 1092:	Thề Sống Chết Huyết Chiến (2)	2683
1095.	Chương 1093:	Lâm Tiêu Trở Về	2686
1096.	Chương 1094:	Yêu Vương Đối Chọi	2689
1097.	Chương 1095:	Lửa Giận Ngút Trời (1)	2692
1098.	Chương 1096:	Lửa Giận Ngút Trời (2)	2695
1099.	Chương 1097:	Tặng Báu Vật	2697
1100.	Chương 1098:	Yêu Tộc Lui Binh	2699
1101.	Chương 1099:	Không Gian Áo Nghĩa Đan (1)	2702
1102.	Chương 1100:	Không Gian Áo Nghĩa Đan (2)	2704
1103.	Chương 1101:	Lần Lượt Đột Phá	2707
1104.	Chương 1102:	Bước Lên La Sơn Tông	2709
1105.	Chương 1103:	Đại Trận Hộ Sơn (1)	2711
1106.	Chương 1104:	Đại Trận Hộ Sơn (2)	2714
1107.	Chương 1105:	Thái Thượng Trưởng Lão	2717
1108.	Chương 1106:	Cuộc Chiến Của Vương Giả (1)	2719
1109.	Chương 1107:	Cuộc Chiến Của Vương Giả (2)	2722
1110.	Chương 1108:	Lăn Ra Đây Cho Ta	2724
1111.	Chương 1109:	Chiến Đấu Với La Kinh Thiên	2727
1112.	Chương 1110:	Vương Giả Của Đế Quốc (1)	2730
1113.	Chương 1111:	Vương Giả Của Đế Quốc (2)	2732
1114.	Chương 1112:	Huyết Mạch Giải Phóng	2734
1115.	Chương 1113:	Chỉ Qua Vương (1)	2737
1116.	Chương 1114:	Chỉ Qua Vương (2)	2739
1117.	Chương 1115:	Vô Vương Ra Tay	2742
1118.	Chương 1116:	Liên Minh Ngâm	2745
1119.	Chương 1117:	La Huyền Cơ (1)	2748
1120.	Chương 1118:	La Huyền Cơ (2)	2750

1121.	Chương 1119:	Không Đường Chạy Trốn	2753
1122.	Chương 1120:	Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (1)	2756
1123.	Chương 1121:	Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (2)	2759
1124.	Chương 1122:	La Thị Diệt Tộc	2761
1125.	Chương 1123:	Đế Đô Loạn	2764
1126.	Chương 1124:	Trắng Sĩ Đứt Cổ Tay (1)	2766
1127.	Chương 1125:	Trắng Sĩ Đứt Cổ Tay (2)	2768
1128.	Chương 1126:	Sóng Ngầm Dâng Lên	2771
1129.	Chương 1127:	Bách Lý Tử Tự Đến Thăm (1)	2773
1130.	Chương 1128:	Bách Lý Tử Tự Đến Thăm (2)	2776
1131.	Chương 1129:	Áo Nghĩa Dung Hợp	2778
1132.	Chương 1130:	Diên Cuồng Vùn Vụt	2781
1133.	Chương 1131:	Đề Nghị Hôn Nhân (1)	2784
1134.	Chương 1132:	Đề Nghị Hôn Nhân (2)	2786
1135.	Chương 1133:	Yêu Tộc Âm Sát	2789
1136.	Chương 1134:	Giáp Ngưu Vương (1)	2791
1137.	Chương 1135:	Giáp Ngưu Vương (2)	2794
1138.	Chương 1136:	Giành Giật Từng Giây	2797
1139.	Chương 1137:	Tứ Học Máu	2799
1140.	Chương 1138:	Địa Kiếm Vương Tứ Giận (1)	2802
1141.	Chương 1139:	Địa Kiếm Vương Tứ Giận (1)	2805
1142.	Chương 1140:	Vô Không Môn	2807
1143.	Chương 1141:	Áo Nghĩa Đại Thành (1)	2809
1144.	Chương 1142:	Áo Nghĩa Đại Thành (2)	2812
1145.	Chương 1143:	Phong Chi Vô Ảnh	2814
1146.	Chương 1144:	Đại Chiến Man Vương (1)	2817
1147.	Chương 1145:	Đại Chiến Man Vương (2)	2820
1148.	Chương 1146:	Một Minh Chiến Với Bảy Vương	2822
1149.	Chương 1147:	Một Dao Một Tên	2825
1150.	Chương 1148:	Lâm Tiên Âm (1)	2828
1151.	Chương 1149:	Lâm Tiên Âm (2)	2830
1152.	Chương 1150:	Cửu Âm Tuyệt Mạch	2833
1153.	Chương 1151:	Thành Nhân Minh (1)	2835
1154.	Chương 1152:	Thành Nhân Minh (2)	2838
1155.	Chương 1153:	Hiếu Lâm	2840
1156.	Chương 1154:	Khi Nhục (1)	2843
1157.	Chương 1155:	Khi Nhục (2)	2845
1158.	Chương 1156:	Cút Ra Khỏi Đây	2847
1159.	Chương 1157:	Huyền Diệu Vương (1)	2850
1160.	Chương 1158:	Huyền Diệu Vương (2)	2852
1161.	Chương 1159:	Yến Hội (1)	2855
1162.	Chương 1160:	Yến Hội (2)	2857
1163.	Chương 1161:	Không Nên Ép Ta (1)	2860
1164.	Chương 1162:	Không Nên Ép Ta (2)	2862
1165.	Chương 1163:	Thiết Diện Vương	2864
1166.	Chương 1164:	Khu Vực Hạch Tâm (1)	2867
1167.	Chương 1165:	Khu Vực Hạch Tâm (2)	2869
1168.	Chương 1166:	Bạo Châm Vương	2871
1169.	Chương 1167:	Lực Chiến Tam Vương (1)	2874
1170.	Chương 1168:	Lực Chiến Tam Vương (2)	2876
1171.	Chương 1169:	Không Ai Địch Nổi (1)	2879
1172.	Chương 1170:	Không Ai Địch Nổi (2)	2881
1173.	Chương 1171:	Liễu Hà Vương	2884
1174.	Chương 1172:	Đao Hồn Đột Phá (1)	2886

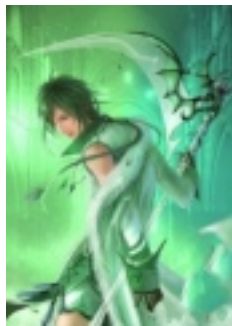
1175.	Chương 1173:	Đao Hồn Đột Phá (2)	2888
1176.	Chương 1174:	Man Vương Sáo Trang (1)	2890
1177.	Chương 1175:	Man Vương Sáo Trang (2)	2893
1178.	Chương 1176:	Ta Muốn	2895
1179.	Chương 1177:	Văn Được Vương (1)	2897
1180.	Chương 1178:	Văn Được Vương (2)	2899
1181.	Chương 1179:	Tranh Luận Được Tính (1)	2902
1182.	Chương 1180:	Tranh Luận Được Tính (2)	2904
1183.	Chương 1181:	Huyền Diệu Vương Khẩn Cầu	2906
1184.	Chương 1182:	Ảnh Mị Hải Tâm Viêm (1)	2909
1185.	Chương 1183:	Ảnh Mị Hải Tâm Viêm (2)	2911
1186.	Chương 1184:	Trị Liệu Hương Diễm	2914
1187.	Chương 1185:	Huyền Hàn Chi Thể (1)	2916
1188.	Chương 1186:	Huyền Hàn Chi Thể (2)	2918
1189.	Chương 1187:	Phân Thân Thức Tỉnh (1)	2920
1190.	Chương 1188:	Phân Thân Thức Tỉnh (2)	2923
1191.	Chương 1189:	Thành Yêu Minh	2925
1192.	Chương 1190:	Chiếm Cự Động Phủ (1)	2927
1193.	Chương 1191:	Chiếm Cự Động Phủ (2)	2929
1194.	Chương 1192:	Chiến Trường Cổ Tộc (1)	2932
1195.	Chương 1193:	Chiến Trường Cổ Tộc (2)	2934
1196.	Chương 1194:	Oan Hồn	2936
1197.	Chương 1195:	Hài Cốt Long Tộc (1)	2938
1198.	Chương 1196:	Hài Cốt Long Tộc (2)	2941
1199.	Chương 1197:	Oan Gia Tụ Đầu	2943
1200.	Chương 1198:	Phát Giác Lẫn Nhau (1)	2945
1201.	Chương 1199:	Phát Giác Lẫn Nhau (2)	2948
1202.	Chương 1200:	Tự Chui Đầu Vào Rọ (1)	2950
1203.	Chương 1201:	Tự Chui Đầu Vào Rọ (2)	2953
1204.	Chương 1202:	Chiến Cổ Luân Vương	2955
1205.	Chương 1203:	Phù Văn Tù Lao (1)	2958
1206.	Chương 1204:	Phù Văn Tù Lao (2)	2960
1207.	Chương 1205:	Hai Chiêu Diệt Địch (1)	2962
1208.	Chương 1206:	Hai Chiêu Diệt Địch (2)	2965
1209.	Chương 1207:	Cuộc Giao Chiến Thần Bí (1)	2967
1210.	Chương 1208:	Cuộc Giao Chiến Thần Bí (2)	2969
1211.	Chương 1209:	Binh Chia Làm Hai Đường (1)	2971
1212.	Chương 1210:	Binh Chia Làm Hai Đường (2)	2973
1213.	Chương 1211:	Văn Được Vương Ngã Xuống (1)	2976
1214.	Chương 1212:	Văn Được Vương Ngã Xuống (2)	2978
1215.	Chương 1213:	Hỏa Diễm Sơn	2980
1216.	Chương 1214:	Dung Hỏa Thần Quả (1)	2983
1217.	Chương 1215:	Dung Hỏa Thần Quả (2)	2985
1218.	Chương 1216:	Cường Giả Khắp Nơi (1)	2987
1219.	Chương 1217:	Cường Giả Khắp Nơi (2)	2989
1220.	Chương 1218:	Điên Cuồng Tranh Cướp (1)	2991
1221.	Chương 1219:	Điên Cuồng Tranh Cướp (2)	2994
1222.	Chương 1220:	Giao Chiến Kịch Liệt (1)	2996
1223.	Chương 1221:	Giao Chiến Kịch Liệt (2)	2998
1224.	Chương 1222:	Liên Tiếp Thu Hoạch (1)	3001
1225.	Chương 1223:	Liên Tiếp Thu Hoạch (2)	3003
1226.	Chương 1224:	Viêm Long Khủng Bổ	3005
1227.	Chương 1225:	Bỏ Lỡ Cơ Hội (1)	3008
1228.	Chương 1226:	Bỏ Lỡ Cơ Hội (2)	3010

1229.	Chương 1227:	Vương Giả Tam Trọng (1)	3013
1230.	Chương 1228:	Vương Giả Tam Trọng (2)	3015
1231.	Chương 1229:	Hồn Niệm Phân Thân (1)	3017
1232.	Chương 1230:	Hồn Niệm Phân Thân (2)	3019
1233.	Chương 1231:	Công Kích Linh Hồn (1)	3021
1234.	Chương 1232:	Công Kích Linh Hồn (2)	3024
1235.	Chương 1233:	Đột Phá Nhị Trọng	3026
1236.	Chương 1234:	Hiếu Rõ Ân Oán (1)	3028
1237.	Chương 1235:	Hiếu Rõ Ân Oán (2)	3030
1238.	Chương 1236:	Dễ Dàng Tiêu Diệt (1)	3033
1239.	Chương 1237:	Dễ Dàng Tiêu Diệt (2)	3035
1240.	Chương 1238:	Hỏa Long Nhất Tộc (1)	3037
1241.	Chương 1239:	Hỏa Long Nhất Tộc (2)	3040
1242.	Chương 1240:	Thái Cổ Tà Long	3042
1243.	Chương 1241:	Cầm Địa Long Tộc (1)	3045
1244.	Chương 1242:	Cầm Địa Long Tộc (2)	3047
1245.	Chương 1243:	Tiểu Viêm	3050
1246.	Chương 1244:	Long Gia Sống Lại	3053
1247.	Chương 1245:	Lịch Sử Đầy Bụi (1)	3055
1248.	Chương 1246:	Lịch Sử Đầy Bụi (2)	3058
1249.	Chương 1247:	Bảo Tàng Man Tộc	3060
1250.	Chương 1248:	Phế Khu Cổ Thần	3062
1251.	Chương 1249:	Phong Ba Khởi (1)	3065
1252.	Chương 1250:	Phong Ba Khởi (2)	3067
1253.	Chương 1251:	Hàn Băng Vương	3070
1254.	Chương 1252:	Chìa Khóa Thứ Ba	3073
1255.	Chương 1253:	Đừng Để Ta Xem Thường! (1)	3076
1256.	Chương 1254:	Đừng Để Ta Xem Thường! (2)	3079
1257.	Chương 1255:	Bí Pháp Truyền Thừa	3082
1258.	Chương 1256:	Phi Loan Vương	3084
1259.	Chương 1257:	Âm Mưu Của Man Tộc	3087
1260.	Chương 1258:	Thiên Phú Thần Thông (1)	3089
1261.	Chương 1259:	Thiên Phú Thần Thông (2)	3092
1262.	Chương 1260:	Năm Đại Yêu Vương	3094
1263.	Chương 1261:	Tam Tộc Liên Thủ	3097
1264.	Chương 1262:	Mỗi Phe Phái Đều Có Kế Hoạch Nham Hiểm (1)	3099
1265.	Chương 1263:	Mỗi Phe Phái Đều Có Kế Hoạch Nham Hiểm (2)	3102
1266.	Chương 1264:	Mê Thất Chiếu Trạch	3104
1267.	Chương 1265:	Chiếu Trạch Quái	3107
1268.	Chương 1266:	Thành Công Đào Thoát (1)	3109
1269.	Chương 1267:	Thành Công Đào Thoát (2)	3112
1270.	Chương 1268:	Thiết Dao Thú	3115
1271.	Chương 1269:	Trốn Quanh Bốn Phía	3117
1272.	Chương 1270:	Thông Đạo Chưa Biết (1)	3120
1273.	Chương 1271:	Thông Đạo Chưa Biết (2)	3123
1274.	Chương 1272:	Truyền Tổng Môn	3125
1275.	Chương 1273:	Huyền Cảnh Bình Nguyên (1)	3128
1276.	Chương 1274:	Huyền Cảnh Bình Nguyên (2)	3130
1277.	Chương 1275:	Tinh Thần Lực Đột Phá (1)	3133
1278.	Chương 1276:	Tinh Thần Lực Đột Phá (2)	3136
1279.	Chương 1277:	Huyền Mộng Thú Tôn Cấp	3138
1280.	Chương 1278:	Bị Sủng Hạnh	3140
1281.	Chương 1279:	Thật Thật Giả Giả (1)	3143
1282.	Chương 1280:	Thật Thật Giả Giả (2)	3145

1283.	Chương 1281:	Phụ Trách	3147
1284.	Chương 1282:	Mặt Thật	3150
1285.	Chương 1283:	Tiến Vào Bảo Điện	3152
1286.	Chương 1284:	Chiến Đấu Mở Màn (1)	3155
1287.	Chương 1285:	Chiến Đấu Mở Màn (2)	3157
1288.	Chương 1286:	Đại Chiến Tà Đa	3160
1289.	Chương 1287:	Tiểu Viêm Ra Tay	3163
1290.	Chương 1288:	Tà Đa Vẫn Lạc	3165
1291.	Chương 1289:	Chí Bảo Điện A Cấp (1)	3168
1292.	Chương 1290:	Chí Bảo Điện A Cấp (2)	3171
1293.	Chương 1291:	Tiến Vào Bảo Thất	3173
1294.	Chương 1292:	Tà Thử Vương Phẫn Nộ	3175
1295.	Chương 1293:	Chiến Đấu Khôi Lỗi	3178
1296.	Chương 1294:	Chí Tôn Khí	3181
1297.	Chương 1295:	Đại Chiến Diên Cuồng	3183
1298.	Chương 1296:	Tà Hồn Vương Tìm Đường Chết (1)	3186
1299.	Chương 1297:	Tà Hồn Vương Tìm Đường Chết (2)	3188
1300.	Chương 1298:	Phệ Thần Thú	3191
1301.	Chương 1299:	Thiên Phật	3194
1302.	Chương 1300:	Truyền Thừa Cầu	3196
1303.	Chương 1301:	Cuối Đường Gặp Mặt	3199
1304.	Chương 1302:	Hạo Thiên Kính	3202
1305.	Chương 1303:	Nguy Cơ Cửa Man Tộc (1)	3205
1306.	Chương 1304:	Nguy Cơ Cửa Man Tộc (2)	3207
1307.	Chương 1305:	Thiên Thực Man Tôn	3210
1308.	Chương 1306:	Sinh Tử Tồn Vong	3212
1309.	Chương 1307:	Yêu Hoàng Tinh Huyết (1)	3215
1310.	Chương 1308:	Yêu Hoàng Tinh Huyết (2)	3217
1311.	Chương 1309:	Người Thắng Lớn Nhất	3220
1312.	Chương 1310:	Lão Tiên Bối (1)	3222
1313.	Chương 1311:	Lão Tiên Bối (2)	3225
1314.	Chương 1312:	Đột Phá Tam Trọng	3227
1315.	Chương 1313:	Bốn Đại Cường Giả (1)	3229
1316.	Chương 1314:	Bốn Đại Cường Giả (2)	3232
1317.	Chương 1315:	Phá Kiếm Vương	3234
1318.	Chương 1316:	Ba Chiêu Giết Người (1)	3236
1319.	Chương 1317:	Ba Chiêu Giết Người (2)	3239
1320.	Chương 1318:	Đại Rút Lui	3241
1321.	Chương 1319:	Thành Minh Nhân Tận Thế	3244
1322.	Chương 1320:	Thiên Hạ Chấn Động (1)	3246
1323.	Chương 1321:	Thiên Hạ Chấn Động (2)	3248
1324.	Chương 1322:	Hưng Sư Vãn Tội	3250
1325.	Chương 1323:	Đăng Thiên Phong (1)	3252
1326.	Chương 1324:	Đăng Thiên Phong (2)	3254
1327.	Chương 1325:	Liên Minh Nhân Tộc	3257
1328.	Chương 1326:	Tôn Giả Mới	3259
1329.	Chương 1327:	Tháp Thời Gian (1)	3262
1330.	Chương 1328:	Tháp Thời Gian (2)	3264
1331.	Chương 1329:	Máu Chảy Thành Sông	3266
1332.	Chương 1330:	Liên Thủ Kháng Địch	3269
1333.	Chương 1331:	Trước Khi Đại Chiến (1)	3271
1334.	Chương 1332:	Trước Khi Đại Chiến (2)	3273
1335.	Chương 1333:	Tam Tộc Quyết Chiến	3275
1336.	Chương 1334:	Một Đường Đuổi Giết (1)	3278

1337. Chương 1335: Một Đường Đuổi Giết (2)	3280
1338. Chương 1336: Chân Tướng Rõ Ràng	3283
1339. Chương 1337: Thần! (1)	3285
1340. Chương 1338: Thần! (2)	3287

Võ Đạo Đan Tôn

Giới thiệu

Với bối cảnh là một đại lục bao la rộng lớn cùng đó là các yêu thú quành hoành khắp nơi, lúc bấy giờ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dao-dan-ton>

1. Chương 1: Bát Quái Lô (1)

Chương 1: Bát Quái Lô. (1)

- Nhị ca, nhị ca, huynh tỉnh lại đi!

Trong mơ mơ màng màng, Lâm Tiêu tựa hồ nghe được thanh âm nức nở của một nữ tử, ngay lập tức một cổ hương thơm thiếu nữ truyền vào trong mũi hắn.

- Ngô!

Lâm Tiêu gian nan mở mắt, rơi vào tầm mắt hắn là một gian phòng sơ sài mà sạch sẽ, một thiếu nữ đang khóc nức nở ôm ấp hắn, nước mắt vờn quanh khiến người nhìn thấy mà thương tiếc.

- Nhị ca, huynh đã tỉnh, huynh rốt cục đã tỉnh!

Nhìn thấy Lâm Tiêu mở mắt, thiếu nữ mừng rỡ bật khóc, trong đôi mắt toát ra vẻ kích động, đôi má lúm đồng tiền hiện lên, khuôn mặt thanh lệ sáng ngời.

- Nhị ca? Ta khi nào lại có muội muội?

Lâm Tiêu cảm giác trong đầu mình nháy mắt như muốn nổ tung, trong đôi mắt hiện lên một tia mê mang, một đoàn trí nhớ hỗn loạn giống như hồng thủy nháy mắt dưng mãnh tràn vào trong đầu óc của hắn.

- A!

Lâm Tiêu đau đớn kêu thành tiếng, gất gao cau chặt mày.

- Nhị ca, huynh làm sao vậy? Huynh đừng làm muội sợ, nhị ca!

Thiếu nữ hoảng hốt, lúng túng hô lên, trên mặt hiện lên vẻ bất lực sợ hãi.

- Ta không sao, chỉ là đầu có chút đau, muội để cho ta nghỉ ngơi một chút là được rồi...

Trong đầu Lâm Tiêu bị một đoàn trí nhớ chen chúc tới, loạn thành tương hồ, thở hổn hển nói.

- Dạ, vậy nhị ca nghỉ ngơi thật tốt.

Thiếu nữ liên tục gật đầu, vừa lau nước mắt:

- Nhị ca, vừa rồi huynh làm muội sợ muốn chết, lại không có người giúp muội đi gọi phụ thân, cũng may huynh đã tỉnh, bằng không muội thật không biết nên làm thế nào mới tốt, huynh nghỉ ngơi đi, muội đi nấu canh an thần cho huynh.

Thiếu nữ nói xong, thật cẩn thận đặt đầu của Lâm Tiêu lên gối, nhẹ chân nhẹ tay đi ra cửa, đôi mắt thân thiết nhìn Lâm Tiêu, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cảm thụ được quan ái nồng đậm của thiếu nữ, trong lòng Lâm Tiêu hiện lên cảm giác khác thường, tinh tâm trở lại, hắn cẩn thận sửa sang trí nhớ trong đầu.

Lâm Tiêu vốn là một thanh niên bình thường trong xã hội hiện đại, trời sinh tính lạc quan rộng rãi, không có gì khác biệt, chỉ riêng thích loại thể thao như leo núi, đồng dạng cũng thích sưu tầm cất chứa, toàn bộ tiết mục của đài truyền hình đều không bỏ qua, lúc nhàn hạ thích đi dạo tại thị trường đồ cổ, nhưng bởi vì năng lực kinh tế cho nên chưa từng mua vật gì, lần này hắn nhìn thấy một đỉnh lô trong một quầy hàng, còn có ba chữ “Bát Quái Lô”, ông chủ quầy ra vẻ thần bí nói là bảo vật thời đại Xuân Thu, vì vậy Lâm Tiêu đã cò kè mặc cả với hắn, kết quả “Bát Quái Lô” kia bị hắn mặc cả từ hai vạn còn hai ngàn, không nghĩ tới trên đư

5. Chương 5: Ác Khách Đến Nhà (2)

Chương 5: Ác khách đến nhà. (2)

Hắn đã sớm nghe nói Lâm gia nhị tử là một người điên trong tu luyện, một lòng muốn trở thành chân vô giả, nhưng hắn thua kém đại ca hắn quá xa, đến nay còn trong giai đoạn luyện thể, mình đưa ra điều kiện hấp dẫn, Lưu quân sự tin tưởng Lâm Tiêu nhất định không thể cự tuyệt.

Trên thực tế mục đích chuyến đi này của hắn chính là Lâm Tiêu, hắn không tin một người yếu đuối nhất gan còn hướng nội như vậy có thể đào thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

- Trở thành một chân vô giả?

Trong lòng Lâm Tiêu cười lạnh.

- Chẳng lẽ Lưu quân sự nghĩ rằng, không có linh dược của người ta không thể trở thành chân vô giả sao?

Lưu quân sự ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn:

- Ta nghĩ so sánh với ta, Lâm Tiêu người hắn càng hiểu rõ tình huống của mình đi?

Ngữ khí của hắn có chút chanh chua.

- Ha ha...

Lâm Tiêu cười ha ha, ngữ khí trầm xuống:

- Chuyện của ta cũng không cần Lưu quân sự quan tâm, huynh muội chúng ta còn có việc, không tiễn các hạ.

Lâm Tiêu khoát tay, ý muốn tiễn khách.

Sắc mặt Lưu quân sự trầm xuống, không rời đi mà cười lạnh nói:

- Lâm Tiêu, ta cũng chỉ muốn tốt cho Lâm gia các người, Lâm gia nếu không có Lâm Hiên, có tư cách ở nơi này? Hiên tại đại ca người mất, Lâm gia còn dám cậy mạnh, một năm sau tới lúc Võ Điện bình cách, huân chương Lâm gia khẳng định bị lấy về, một khi không còn huân chương, các người bị đuổi khỏi đình viện, chỉ sợ tình cảnh của các người không cần ta phải nói, hừ...

- Lâm quân sự, nhà của chúng ta không chào đón người!

Lâm Nhu nhin không được quát.

- Lâm Nhu, người cũng đừng gấp, đừng nhìn người đang công tác trong Đan Các, nhưng chỉ là đánh tạp, chờ khi không còn huân chương các người sớm muộn gì cũng bị đuổi ra, đến lúc đó nhìn người yếu ớt còn có thể làm gì mà sống, đừng luân lạc tới mức đi làm...

Lưu quân sự vừa nói, ánh mắt nheo lại nhìn Lâm Nhu, khóe miệng hiện tia cười gian.

- Người...

Lâm Nhu tức giận nước mắt lưng tròng, môi run rẩy, thiếu chút nữa khóc lên.

- Ba!

Còn chưa đợi hắn nói hết lời, Lâm Tiêu giận tái người, vung ra một chưởng, Lưu quân sự chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, trên mặt bị trúng một cái tát nặng nề, một tát này đánh hắn đầu hoa mắt choáng, khí huyết bốc lên, thân hình quay tròn một vòng lão đảo, kiệt lực đổ lấy bàn mới không bị ngã.

Chờ khi hắn đứng vững lại, nửa mặt đã sưng tấy, hiện rõ dấu bàn tay.

- Lâm Tiêu, người...

Một tia máu tươi tuôn ra khoe miệng, Lưu quán sự phun cái răng gãy, mở to hai mắt khó thể tin nhìn Lâm Tiêu, chỉ vào hắn, cánh tay run run, trong lòng phần nộ đến cực điểm.

Hắn thật sự không ngờ Lâm Tiêu dám động thủ đánh mình.

- Nhị ca!

Lâm Nhu ngây dại, Lưu quán sự là quán sự gia đình võ giả, tuy không thực quyền nhưng nhà họ không còn đại ca bao che, cũng không thể tùy tiện đắc tội.

- Ta các gì ta!

Lâm Tiêu tiến lên một bước, ánh mắt rét run:

- Còn không rút mau cho ta, nếu không rút, xem ta làm sao chinh ngươi!

- Ngươi dám...

Lưu quán sự tức giận tím mặt, hét rầm lên.

- Phanh!

Còn chưa dứt lời, thân thể của hắn đã bị Lâm Tiêu đạp một cước, thân thể mập mạp nặng nề ngã xuống đất, trong miệng tru lên như bị chọc tiết heo.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám động thủ, ngươi nhất định phải chết, ngươi biết không, ngươi nhất định phải chết, Lâm gia các ngươi đều chết chắc rồi...

Lưu quán sự chật vật bò lên, ngực đau đớn, sắc mặt xanh mét giận dữ, hỏn hển nói.

- Ân? Ngươi đây là muốn chết...

Ánh mắt Lâm Tiêu trầm xuống, thân hình xông lên trước, hai đấm biến thành hổ trảo chộp tới, trong đôi mắt hiện lên sát khí làm người sợ hãi, một cỗ khí thế khôn cùng bộc phát, không khí giống như động lại.

Trong nháy mắt, Lưu quán sự giống như đối mặt mãnh hổ, mà hắn chỉ là sơn dương, ánh mắt cùng khí thế kia làm hắn sợ hãi không còn chút máu, thiếu chút nữa cho rằng mình phải chết.

Trước khi hắn đến thật không ngờ Lâm Tiêu to gan như vậy, lại dám vô pháp vô thiên, chẳng những động thủ với mình còn dám chặn giết hắn, chẳng lẽ không sợ rước lấy tai họa ngập đầu cho Lâm gia sao?

Hai đấm của Lâm Tiêu đi tới trước mặt của hắn, lực lượng bàng bạc dừng lại cách khuôn mặt hắn chừng hơn một thước, lực lượng cuồng bạo hóa thành một cỗ kinh phong thổi bay mái tóc trên trán hắn.

- Xuy xuy!

Nhìn thấy nắm tay gần trong gang tấc, Lưu quán sự run lên, dưới háng nóng hổi, mùi khai nước tiểu khuếch tán trong phòng khách, Lưu quán sự chuyển một vòng trước quỷ môn quan, sợ tới mức tiểu ra quần không thể khống chế.

- Nếu ai dám giở thủ đoạn gì với người nhà của ta, ta cam đoan hắn không sống qua ngày mai!

Lâm Tiêu băng sương lên tiếng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Lưu quán sự, trong giọng nói toát ra lòng tự tin cùng lãnh khốc cường đại.

Lưu quán sự sợ tới mức toàn thân run rẩy, đặng đặng đặng liên tiếp lui vài bước, không nói gì, chỉ oán độc nhìn Lâm Tiêu, hắn đã bị tiểu tử này làm sợ tới mức tiểu tiện không thể khống chế, đây là chuyện trước nay chưa từng có, là chuyện cực kỳ mất mặt, hắn chưa từng bị người uy hiếp qua như vậy, một khi truyền đi ra bảo hắn đem mặt mũi để ở đâu, Lưu quán sự cảm giác lòng tự tôn của mình bị ném xuống đất mặc cho người hung hăng vũ nhục.

- Tiểu súc sinh, tiểu súc sinh, Lâm Tiêu ngươi thật to gan, thật to gan! Không ngờ dám uy hiếp nhục nhã ta, còn tức này ta làm sao nhịn được!

Trong mắt Lưu quán sự lóe ra oán độc, nhưng không dám nói lời nào, chỉ mắng to trong lòng, hắn làm sao không biết nếu hiện tại mình mở miệng chọc giận đối phương, người chết chính là mình.

Chờ đi ra Lâm gia, thi triển thủ đoạn không muộn, sớm muộn gì cho Lâm gia sống không bằng chết.

Lâm Tiêu làm sao không biết trong lòng đối phương suy nghĩ chuyện gì?

- Lưu quản sự, đừng trách ta không nhắc nhở người, hôm nay người nghênh ngang chạy tới Lâm gia đầu đầu uy phong, nói trắng ra là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, đừng tưởng rằng mình có một thân phận quản sự thì giỏi lắm, cũng đừng nghĩ chuyện trả thù, nếu không nói không chừng có một ngày nào đó đi đường ban đêm, bị người gõ vỡ đầu chó của người, vậy thì thật quá xui xẻo!

Lưu quản sự nghe được lời này, sắc mặt lập tức trắng bệch, hẳn không phải là võ giả, đi lên làm quản sự chỉ là dựa vào quan hệ, mà Lâm Tiêu còn trẻ khí thịnh, nếu thật sự phát điên làm ra chuyện gì, mình chết thật sự là rất oan.

- Đây chỉ là chuyện nhỏ, Lâm gia dù gì cũng là gia đình có được huân chương tứ cấp, nếu nháo tới Võ Điện, làm cho các trưởng lão hay biết tham dự vào, đến lúc đó chỉ sợ chủ nhân của người cũng không áp xuống được, kẻ đầu tiên bị ném bỏ chính là người!

Sắc mặt Lưu quản sự vốn đang trắng bệch, vừa nghe xong lời này thậm chí không còn chút huyết sắc, môi đều run rẩy lên.

- Lâm Tiêu, người hiểu lầm...ta tuyệt đối không có tâm tư này.

Lưu quản sự run rẩy, hẳn không còn dám đem thiếu niên trước mắt đối đãi như một người thường.

6. Chương 6: Quát Lui

Chương 6: Quát lui.

Chuyện mua bán huân chương võ giả tuy thịnh hành, nhưng phần lớn đều là song phương tình nguyện, hơn nữa bán huân chương bình thường đều là một ít gia đình võ giả bình thường, nhưng Lâm gia là huân chương tứ cấp, một khi nháo lên Võ Điện, chỉ là một quản sự nho nhỏ chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

Lâm Tiêu gật gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, nếu đã nói xong, đã hiểu rõ mọi chuyện, vậy thì bỏ đi. Lưu quản sự, mời nhanh chóng về nhà, miễn cho người trong nhà sốt ruột.

Lúc này Lưu quản sự sao còn dám nói lời gì, nghe được Lâm Tiêu thả ra, chật vật chạy ra cửa.

- Chậm đã!

Lâm Tiêu đột nhiên nói.

Thân thể Lưu quản sự cứng ngắc, đứng ở cửa không dám động, khi quay đầu liền thấy một phần văn kiện ném tới, vội vàng cuống quýt tiếp nhận.

- Đem phần khế ước này của người mang về, Lâm gia không cần.

Lưu quản sự cầm khế ước lão đảo rời khỏi Lâm gia, không quay đầu lại bỏ đi thật nhanh.

- Nhị ca, huynh đánh Lưu quản sự, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

Chờ Lưu quản sự rời khỏi, Lâm Nhu không nhịn được lo lắng hỏi.

- Tam muội, Lưu quản sự nhìn như hung hăng càn quấy, kỳ thật nhát như chuột, tuyệt đối không dám giở trò gì, nhưng thế lực đứng sau lưng hẳn muốn cướp huân chương của nhà chúng ta, cũng không thể không phòng, có nhị ca ở, sau này sẽ không ai làm gì được Lâm gia chúng ta.

Ánh mắt Lâm Tiêu sáng ngời, dị thường kiên định.

- Nhị ca!

Lâm Nhu nhìn Lâm Tiêu, một loại cảm giác an toàn từ trong nội tâm nàng dâng lên, hai mắt ướt át.

Lâm Nhu không phải ngu ngốc, ngược lại nàng thập phần thông minh, đối với tình huống trong nhà mấy năm nay hiểu thật rõ ràng, trong nội tâm luôn sợ hãi, dù sao nàng có kiên cường chỉ là một tiểu cô nương, hiện tại nghe Lâm Tiêu nói, trong lòng nàng chợt cảm thấy an bình. Từ trên người nhị ca nàng thấy được ảnh tử của đại ca ngày trước, cũng tự tin, kiên định, đôi vai không cao lớn nhưng giống như có thể khởi động một vùng trời.

Bên ngoài Lâm gia, Lưu quản sự dùng tay che mặt cúi đầu đi nhanh, trên người hẩn khai mùi nước tiểu, chuyên chọn địa phương ít người mà đi, nếu bị người nhận ra, thật sự cực kỳ mất mặt, cũng may lúc này là giữa trưa, trong này chỉ có người nhà vô giả, cũng không có người đi đường.

Đi tới một góc tường vắng vẻ, Lưu quản sự dừng chân đưa mắt nhìn về hướng Lâm gia.

- Lần này mất hết mặt mũi, tiểu súc sinh chết tiệt!

Lưu quản sự cắn răng rít lên, sờ sờ khuôn mặt sưng tấy đau đớn, trong ánh mắt đầy hận ý.

- Tiểu súc sinh kia không phải luôn yếu đuối hay sao, vì sao lại dám động thủ, hơn nữa còn ra tay ác độc như thế.

Lưu quản sự kéo áo, nhìn thấy dấu chân đã sưng lên, không khỏi hít sâu một hơi, dùng tay ấn vào, một cổ đau đớn toàn tâm truyền tới.

- Nghe nói Lâm Tiêu chỉ tới luyện thể kỳ, nhưng một cước này...

Ánh mắt Lưu quản sự lóe ra.

Thương Khung đại lục dùng võ vi tôn, mỗi người tập võ từ thuở nhỏ, mặc dù Lưu quản sự không có thiên phú trở thành chân võ giả, nhưng cũng là luyện thể kỳ, dù tuổi cao hoang phế, nhưng vài trăm khí lực vẫn phải có.

Nhưng lúc này Lâm Tiêu ra tay, tốc độ cùng lực lượng làm hắn không kịp phản ứng, tuyệt đối không chỉ là luyện thể kỳ, đặc biệt cổ khí thể kia, cũng không thua kém chân võ giả bao nhiêu.

- Lâm gia nhi tử trước kia chẳng lẽ luôn che giấu chính mình sao, nếu như hắn thật có thể trở thành võ giả, vậy...

Trong lòng Lưu quản sự cả kinh, có một cảm giác nghĩ lại mà sợ.

- Bỏ đi, việc này mình nên thoái thác cho xong, làm không tốt sẽ rước họa vào thân, để cho họ tự đi mà làm.

Trong lòng hạ quyết tâm, Lưu quản sự sửa sang lại quần áo, chịu đựng đau đớn đi về nhà.

- Tam muội, muội đến Đan Các đi, nhị ca đi đồ thú trường.

Ăn xong cơm trưa, Lâm Tiêu cáo biệt Lâm Nhu đi ra khỏi cửa.

Mất đi đại ca bao che, những năm gần đây ngày tháng của Lâm gia thật gian nan, vì duy trì sinh kế, cả nhà đều có công tác, hắn công tác tại đồ thú trường.

Đừng nhìn những công việc này như dơ bẩn hạ đẳng, nhưng trên thực tế rất chọc người đỏ mắt, nếu không phải gia đình có được huân chương tứ cấp, căn bản không nhận được công việc này.

Lâm Tiêu đi nhanh ra đình viện, ở cửa lớn có bốn hộ vệ khí vũ hiên ngang canh gác, tuy nơi này chỉ có gia quyến võ giả ở lại, nhưng cũng có hộ vệ, bốn người này tuổi trung niên, không có cơ hội đột phá thành chân võ giả, nhưng đều là luyện tủy kỳ cao thủ.

- La thúc, Giang thúc...

Lâm Tiêu nhìn bốn hộ vệ gật đầu chào hỏi, bước nhanh ra đường.

- Đây là Lâm gia nhị tử Lâm Tiêu đi?

Nhìn bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, bốn hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, diễn cảm đều có chút ngạc nhiên.

Thân là hộ vệ đình viện võ giả, họ tự nhiên quen thuộc nơi này, Lâm gia nhị tử trước kia ra ngoài luôn cúi đầu cẩn thận, luôn cho người ta cảm giác yếu đuối, đừng nói là ngẩng đầu chào hỏi, nhưng khi này nhìn Lâm Tiêu giống như thay đổi thành một người khác, nụ cười tự tin đầy ánh mặt trời là lần đầu tiên họ được chứng kiến.

Lúc này qua giữa trưa, người đi đường dần dần nhiều hơn, Lâm Tiêu vừa đi vừa suy tư kế hoạch sau này.

Hiện giờ chỉ còn lại một năm thời gian tới lúc Võ Điện bình cách, căn cứ quy định, gia đình võ giả suốt sáu năm không có võ giả bổ sung, sẽ bị hủy huân chương, mà biện pháp duy nhất bảo trụ là phải có một võ giả mới sinh ra.

- Một năm thời gian, thiên phú thân thể này thật tốt, nếu tìm đúng phương pháp, chưa chắc không thể trở thành võ giả!

Mặc dù trong lòng Lâm Tiêu không nắm chắc hoàn toàn, nhưng vẫn tràn ngập tin tưởng, đây là một cảm giác tự tin mãnh liệt, kiếp trước hắn thích vận động leo núi cực hạn, thích khiêu chiến cực hạn thân thể người, có khó khăn gì hắn chưa bao giờ gặp đâu, không phải đều bị hắn vượt qua.

Lâm Tiêu hiểu rõ đạo lý phải chuyên cần tu luyện, đột nhiên thân hình hắn hơi khom tới trước, khi đi đường siết chặt đôi tay, thân thể pháp phòng, như một con mãnh hổ giấu trong núi rừng, ánh mắt cùng giác quan nghe ngóng khắp bốn phương, đem ý cảnh trong Mãnh Hổ quyền pháp dung nhập vào trong từng bước đi của chính mình.

Lúc ban đầu hắn cảm giác thật khó chịu, làm sao cũng không thoải mái, nhưng dần dần đi tới hắn lại tìm được cảm giác, động tác bắt đầu thành thạo.

Tư thế này có vẻ quái dị, có người đi đường chứng kiến chỉ trỏ, nhưng hắn vẫn thản nhiên không để ý tới.

Đi tới đi tới, thân thể hắn bắt đầu nóng lên, người bình thường đi đường chỉ thói quen đưa đôi chân, cho dù đi một ngày lòng bàn chân nổi bóng, bắp chân tê dại chết lặng, đùi đau đớn, nhưng những nơi khác căn bản bình thường, đó bởi vì không hề dùng lực.

Nhưng bước chân của Lâm Tiêu mạnh mẽ uy vũ, chẳng những hai chân dùng sức, ngón chân ngón tay còn có thất lưng, eo, lưng, bụng thậm chí là ngực, cổ, toàn thân đều dùng khí lực, tự nhiên hiệu quả khác hẳn.

Vừa đi vừa tu luyện, bất tri bất giác trước mặt xuất hiện một tòa kiến trúc, đồng thời trong không khí tản ra mùi vị ngai ngái.

Đã đến đồ thú trường!

7. Chương 7: Toàn Địa Giáp

Chương 7: Toàn Địa Giáp.

Đồ thú trường là do Võ Điện Tân Vệ thành cùng thành chủ phủ liên hợp thành lập, tổng cộng có ba nơi, Lâm Tiêu làm việc trong đồ thú tràng nằm tại vị trí ngoại ô thành nam Tân Vệ thành, đã công tác hai năm.

Đồ thú tràng đúng như tên gọi, chính là nơi giết yêu thú, mỗi ngày quân đội cùng võ giả Tân Vệ thành sẽ ra thành lập sát yêu thú, thứ nhất làm cho khu núi rừng gần thành được an toàn, tiếp theo là vì tu luyện, mà trọng yếu nhất là vì bảo vật trên người yêu thú.

Thân thể yêu thú không nhỏ, một khi võ giả đi vào rừng sâu vì muốn nhẹ nhàng làm việc, bình thường đánh chết yêu thú xong chỉ thu thập tài liệu đáng giá, mà bởi vì không thể mang theo thân thể yêu thú, sẽ cho tỳ tỳ mang về đồ thú tràng, do nhân viên công tác lột da, xẻ thịt, Lâm Tiêu làm loại công việc này.

Lâm Tiêu dựa vào lệnh bài thân phận thông qua thủ vệ kiểm tra đi vào đồ thú tràng.

- Tránh ra, tránh ra!

Một tiếng hét lớn vang lên, Lâm Tiêu cùng vài nhân viên đang đi vào cửa bị thủ vệ ngăn hai bên cửa lớn.

- Dát chi, dát chi...

Thanh âm bánh xe nghiền trên mặt đất vang lên, vài cỗ xe ngựa cỡ lớn lôi kéo một đồng thi thể yêu thú chạy vào đồ thú trường, chung quanh còn có nhiều chiến sĩ võ trang đầy đủ, càng làm Lâm Tiêu giật mình là sau đội ngũ kia có một đại hán toàn thân đầy cơ bắp thoải mái khiêng một thi thể giống con nhím cao hơn mười thước, thi thể nhìn thấy giống ngọn núi nhỏ, gai nhọn tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Đi sau lưng đại hán là ba nam một nữ, bốn người mặc bì giáp cùng áo giáp khác nhau, đôi mắt híp lại hào quang khiếp người khiến mọi người không dám đối diện, bì giáp trên người họ có tổn hại, vết máu loang lổ, vết máu còn chưa khô, hiển nhiên vừa trải qua một cuộc chém giết.

Đoàn người trực tiếp đi vào cửa lớn, biến mất trước mặt Lâm Tiêu.

- Đội trưởng, đó là Chiến Phủ tiểu đội đi, một trong những tiểu đội bài danh đỉnh cấp trong Tân Vệ thành chung ta, thủ lĩnh Phủ Vương khiêng yêu thú gì vậy? Thật khủng bố!

Hai mắt nhóm thủ vệ tỏa sáng, xì xào bàn tán.

- Đó là yêu thú thuộc họ trư vô cùng đáng sợ - Thị Huyết Hào Trư!

Đội trưởng thủ vệ trầm giọng nói.

- Thị Huyết Hào Trư?

Trong lòng Lâm Tiêu kích động.

Làm việc trong đồ thú trường, hẳn nghe nói qua đại danh của Thị Huyết Hào Trư.

- Thị Huyết Hào Trư là tứ tinh yêu thú.

Đội trưởng thủ vệ trầm giọng nói:

- Thị Huyết Hào Trư trưởng thành dài 25m, thân cao 18m, tốc độ 100m/s, chỉ có cường giả tiến vào hóa phàm cảnh mới có thể đối chiến, con Thị Huyết Hào Trư vừa rồi lớp da sáng ngời, mơ hồ nổi một chút màu đỏ, chỉ sợ chính là vương giả trong Thị Huyết Hào Trư, đã sắp đạt tới ngũ tinh yêu thú, thực lực càng thêm khủng bố.

Lâm Tiêu đã biết Thị Huyết Hào Trư lợi hại, nhưng nghe được tốc độ của nó vẫn cảm thấy trong lòng nghẹt thở.

Một giây trăm thước, đây là tốc độ gì? Một giờ là 360km, xe điện xe lửa nhanh nhất kiếp trước cũng chỉ thế mà thôi, huống chi Thị Huyết Hào Trư còn khổng lồ như vậy, lực lượng va chạm đủ đem một tòa lầu cao đụng sập!

Nhưng loài yêu thú khủng bố như thế lại bị năm đội viên Chiến Phủ tiểu đội đánh chết.

- Đáng sợ, thật sự là đáng sợ!

Lâm Tiêu vừa nghĩ tới đây đã thấy tim đập rộn lên, huyết mạch sôi sục.

- Võ giả, ta nhất định sẽ trở thành một võ giả chân chính...

Trong lòng Lâm Tiêu tự nhủ thầm, đi vào trong đồ thú trường.

- Tiểu Tiêu, đến rồi sao.

- Dạ, Lý thúc!

Lâm Tiêu dọc đường chào hỏi, công nhân trong đồ thú trường đều thích nghi đồng này, nguyên chủ cũng từng có cảm giác tự tại như thế.

Một lát sau Lâm Tiêu đi vào trước phòng làm việc của mình.

- Tiểu Tiêu, nhiệm vụ của ngươi hôm nay đã đặt trong phòng công tác của ngươi, nhiệm vụ hôm nay khá nặng, ngươi cần phải cố gắng đó.

Trong đồ thú tràng ai cũng có công việc của mình, nhiệm vụ đều cố định, làm xong là có thể trở về.

Lâm Tiêu đẩy cửa, đó là một gian phòng chừng 100m², vách tường chung quanh treo đầy dụng cụ cắt gọt, mà trong góc là một đồng thi thể yêu thú.

Lâm Tiêu là đồ tể sư bình thường nhất, bởi vậy chỉ có thể xẻ thịt một ít nhất tinh yêu thú, thậm chí có đôi khi còn xẻ thịt một ít dã thú không tính là yêu thú, nhưng cho dù là nhất tinh yêu thú bình thường nhất cũng không phải luyện tủy kỳ có thể đánh chết, chỉ có chân võ giả mới có thực lực này.

Lâm Tiêu khiêng lên một con Tật Phong Lang, đặt lên thớt gỗ, Phong Tật Lang dài hai thước, da lông sáng ngời, mà trên người nó đáng giá nhất cũng chính là da lông của nó, nhưng bụng của nó lại có một lưỡi dao thật dài cắt vỡ, trên thân cũng có vài lưỡi dao, phá hủy cả bộ da lông.

- Xuy xuy...

Lâm Tiêu cầm lấy công cụ, tay phải huy vũ thật nhanh, dao cạo sắc bén tiến vào ngay vết thương dưới bụng sói, dựa vào cảm giác dễ dàng tìm được chỗ yếu ớt giao tiếp giữa da lông cùng huyết nhục của nó, giống như đi vào chỗ không người, chà chà vài dao cả bộ da lông Tật Phong Lang liền tróc ra, vô cùng thành thạo.

Đặt bộ da lông xuống, Lâm Tiêu bắt đầu xẻ thịt, ánh mắt thoảng đảo qua thi thể, tay phải vung mạnh, “phốc xuy”, dao nhọn nhập vào huyết nhục, xuyên qua khe hở giữa gân cốt, đẩy vào chỗ trống trong khớp xương, lưỡi dao huy lên, thật thoải mái tách ra, vô cùng thành thạo.

Lâm Tiêu thật cẩn thận, tập trung toàn bộ tinh thần, mấy phút sau dao vung lên, một tiếng vang nhỏ, khung xương lập tức thoát ra, tựa như bùn đất tán rơi xuống sàn nhà.

Trong khoảnh khắc cả đầu Tật Phong Lang đã bị hấn xẻ thịt xong xuôi, lưỡi dao chưa từng gặp chút trở ngại nào.

Hai năm công tác đã làm tài nghệ xẻ thịt này dung nhập thành bản năng của hắn.

Nhìn đồng thi thể yêu thú trong góc phòng, tinh thần hắn tập trung cao độ, không ngừng xẻ thịt cùng phân loại.

Tật Phong Lang, Độc Giác Hào Trư, Thiết Trảo Ma Lang, Địa Đế Yêu Thử...

Từng đầu yêu thú bị xẻ thịt dưới tay Lâm Tiêu, sau đó được sắp đặt chỉnh tề theo từng bộ phận.

Không biết qua bao lâu, ở góc phòng chỉ còn lại một con yêu thú cuối cùng.

Đó là một con yêu thú dài chừng 1m50, cao 1m, bốn móng sắc bén lóe lên hàn quang dày đặc, toàn thân phủ kín lân giáp ngăm đen, sau lưng còn có một cái đuôi cường tráng chẳng khác gì thân thể của chính nó.

- Đây là...Toản Địa Giáp?

Làm việc trong đồ thú tràng hai năm, Lâm Tiêu lần đầu tiên gặp được loại yêu thú này.

Toản Địa Giáp là nhất tinh yêu thú, cực kỳ thừa thớt, bình thường trốn dưới lòng đất cho nên rất khó giết chết, hơn nữa trên người nó lại không có bộ phận nào đáng giá cho nên võ giả bình thường rất ít giết nó.

- Con Toản Địa Giáp này hắn là bị cường giả dùng vũ khí nặng bổ trúng đầu đánh chết.

Nhìn toàn thân Toản Địa Giáp cũng không có vết thương, nhưng ở đầu có vết máu loang lổ, vấy phà nát, hiển nhiên là bị một kích đánh trúng nặng nề.

8. Chương 8: Yêu Thú Phân Thân (1)

Chương 8: Yêu thú phân thân. (1)

- Tuy Toàn Địa Giáp là nhất tinh yêu thú, lại rất khó đánh chết, chất thịt kém cỏi, không thể ăn cũng không thể làm thuốc, lân giáp phòng ngự thật mạnh, nhưng quá dày nặng cũng không thích hợp làm áo giáp, có thể nói không có tác dụng gì, luận giá trị còn không bằng một con dã thú, cường giả có thể một búa đánh chết ít nhất là chân võ giả nhị chuyển, thật không biết hắc đem con Toàn Địa Giáp này chở về làm chi...

Nhìn nhìn Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu khó khăn, đối với loại yêu thú đao thương khó nhập này, cho dù kỹ thuật giải phẫu của hắn cao tới đâu cũng khó xuống tay.

- Bắt đầu từ đầu của nó đi.

Lâm Tiêu xách lên yêu thú.

- Thật nặng!

Hắn dùng hết sức lực, không khỏi thâm cả kinh:

- Ít nhất có 500kg!

Hình thể Toàn Địa Giáp không lớn, nhưng cơ thể chắc nịch, mà lân giáp nặng nhất, thậm chí còn nhiều hơn một phần ba sức nặng thân thể. Nếu không phải Lâm Tiêu đã đột phá luyện cốt kỳ, thật sự không xách nổi con yêu thú này.

- Ân?

Đột nhiên Lâm Tiêu cảm giác đồ án Bát Quái Lô trên tay phải của mình chợt nóng lên, hắn vội vàng nhìn lại, đồ án Bát Quái Lô chớp động hai cái sau đó khôi phục lại bình tĩnh.

- Kỳ quái!

Lâm Tiêu lắc đầu, nhưng hắn cũng không để ý, đi thẳng tới chỗ thớt gỗ cách đó không xa.

Vừa quay đầu nên hắn không kịp chứng kiến, Toàn Địa Giáp vốn đã chết nhưng cái đuôi lại nhẹ nhàng nhúc nhích, đồng thời đôi mắt khép kín chợt mở.

- Hô!

Một đạo kinh phong đột nhiên vang lên, toàn thân lông tơ của hắn tạc lên, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh lẽo từ sau lưng dâng tràn, toàn thân nổi da gà, đồng thời một đạo hắc ảnh như tia chớp quất thẳng vào mặt của hắn, tiếng rít gió như roi quất trong không trung, tốc độ khiến không khí cũng nứt toác.

Trong tích tắc nguy cơ, Lâm Tiêu không chút do dự buông lỏng Toàn Địa Giáp, tay phải vội vàng chắn ngang trước mặt mình.

- Phanh!

Cảm giác đau đớn toàn tâm truyền đến, như bị một chiếc xe hơi đụng phải, Lâm Tiêu cảm giác tay phải của mình đau đớn như bị chặt đứt, sau đó biến thành chết lặng.

Đau đớn kịch liệt khiến Lâm Tiêu không nhịn được muốn kêu thành tiếng, nhưng hắn ngậm chặt miệng, trong lúc vội vàng hắn đã nhìn thấy bóng đen tập kích mình không ngờ lại là đuôi của Toàn Địa Giáp, võ giả luyện khí, nếu hắn rống to chỉ sợ nguyên khí trong cơ thể sẽ tuôn trào, bị yêu thú công kích chết càng nhanh hơn, chỉ phải nắm chắc cơ hội bỏ chạy mới còn một đường sống.

- Tên võ giả nào làm chuyện điên rồ, Toàn Địa Giáp còn chưa chết đã đưa tới, đây là muốn hại chết ta ah!

Trong lòng Lâm Tiêu không nhịn được muốn chửi mắng, đồng thời thân hình chợt lui, đầu gối khom xuống, nắm tay thành trảo, lập tức thi triển Mãnh Hổ quyền pháp.

- Hô!

Toàn Địa Giáp bị ném xuống đất, bốn chân đong đưa nhanh như chớp vọt tới, tuy hình thể nó không lớn nhưng khí thế hung hăng khiến Lâm Tiêu có cảm giác như một cỗ xe tăng hạng nặng đang âm vang xông qua.

Tốc độ của nó cực nhanh đến rợn cả người, trong chớp mắt hàm răng tanh hôi đã tiến tới trước mặt Lâm Tiêu, tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Mãnh Hổ quyền pháp thức thứ tư – Ác Hổ Phác Dương!

Trong thời khắc nguy kịch, Lâm Tiêu theo bản năng thi triển một chiêu Ác Hổ Phác Dương tung ra ngoài.

- Hồng!

Hai đấm của Lâm Tiêu biến thành hổ hình mạnh mẽ tung ra, lần này thể như sấm đánh, nhanh như tia chớp, không khí bên người hắn kêu vang, dòng khí cuốn động hiện ra ngay trong hai trảo của hắn!

- Phan!

Hai trảo của Lâm Tiêu nện thẳng lên đầu Toàn Địa Giáp, lần này hắn xuất ra toàn thân khí lực, đầu của yêu thú nguyên bản đã bị vỡ tan, hiện giờ lại bị một kích toàn lực của Lâm Tiêu, thân hình run rẩy như bị điện giật ngã xuống.

Trong nháy mắt Toàn Địa Giáp rơi xuống đất, Lâm Tiêu bỗng dưng cảm thấy đồ án Bát Quái Lô ở tay phải chợt nóng lên, như có một cỗ nhiệt lưu từ tay phải của hắn nhảy vào đầu yêu thú kia.

Nhưng giờ phút này Lâm Tiêu không chú ý được nhiều như vậy, Toàn Địa Giáp chính là nhất tinh yêu thú, cho dù là một chân võ giả nhất chuyển cũng phải thật cẩn thận, cho dù Lâm Tiêu có đột phá vẫn chỉ là một đệ tử luyện cốt kỳ, còn kém rất xa, vừa va chạm thân hình giống như bị một chiếc xe tải hạng nặng chạy tốc độ cao đụng trúng, thân thể nặng nề nện lên vách tường cách đó không xa.

- Bồng!

Lâm Tiêu cảm giác ngũ tạng lục phủ đều như đảo lộn, một cỗ tinh khí ngòn ngọt không cách nào áp chế phun ra khỏi cổ họng, miệng trào máu tươi, trước mắt tối sầm lập tức hôn mê.

Thời gian chỉ mới trôi qua hai ba giây đồng hồ.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tiêu chậm rãi tỉnh dậy.

Lâm Tiêu dần dần thức tỉnh, chỉ cảm giác trước mắt mình một mảnh tối đen, đại não ông ông ầm ầm, giống như bị người nặng nề nện ột búa, sau gáy truyền tới đau đớn kịch liệt, thân hình quỳ rạp trên mặt đất không còn chút khí lực.

- Chẳng lẽ mình đi tới địa ngục?

Hiện tại toàn thân Lâm Tiêu đau đớn không mở nổi đôi mắt, không biện pháp quan sát hoàn cảnh bốn phía, trong lòng suy đoán.

- Khoan đã...đây là có chuyện gì?

Mười mấy giây sau, Lâm Tiêu hoảng sợ phát hiện trong đầu mình thậm chí có hai loại cảm giác bất đồng!

Một loại cảm giác cả người vô lực, sau gáy đau đớn, mà đối lại một loại cảm giác khác là toàn thân trên dưới đều đau, tay phải càng đau dữ dội, ngoài ra cũng không còn cảm giác gì.

Hắn dùng hết khí lực mở mắt, Lâm Tiêu phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà, mặt đất quen thuộc đập vào mắt, theo ánh mắt nhìn lại Lâm Tiêu hoảng sợ phát hiện đối diện góc tường có một người đang nằm.

Càng làm hắn rợn tóc gáy chính là, quần áo trên thân người kia cùng nửa mặt lộ ra chính là bản thân hắn.

- Rất cực sao lại thế này?

Lâm Tiêu cả kinh cúi đầu nhìn lại, lại chứng kiến một đôi móng vuốt ngăm đen sắc bén, thân thể thoáng dong đưa, cảm nhận được sau lưng có chiếc đuôi thật dài.

- Đây chẳng phải là Toàn Địa Giáp sao? Chẳng lẽ mình xuyên qua trong thân thể của nó? Không được, mình phải trở về...

Trong tích tắc này, Lâm Tiêu cảm giác ý thức của mình giống như trao đổi, thật giống như màn hình chơi game bị cắt qua, cảnh sắc trước mắt biến đổi, hình ảnh lập tức cắt thành hình dáng khác, mà thân thể của

mình từ chỗ nằm úp sấp biến thành nằm hơi ngửa, đau đớn sau gáy giảm bớt, nhưng tay phải đau đớn càng thêm mãnh liệt.

- Sao lại thế này?

Lâm Tiêu chống tay ngồi dậy, liền chứng kiến Toàn Địa Giáp nằm cách đó không xa, mà bản thân mình đã khôi phục lại như trước.

Hắn ngậy người!

Đồng thời một ý nghĩ vờ vẩn ngay chính hắn cũng không dám tin hiện lên trong đầu, hắn nhìn chằm chằm thân thể Toàn Địa Giáp, không chế ý chí trong đầu tiến vào một cảm giác khác.

- Bá!

Lâm Tiêu nhất thời phát hiện, cảnh tượng trước mắt mình đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, hình ảnh lại biến thành lúc nằm úp sấp!

Cảm thụ được tứ chi cùng chiếc đuôi sau lưng, Lâm Tiêu trải qua một phen thực nghiệm, rốt cục khẳng định suy đoán của mình, sau cuộc chiến sinh tử giữa mình cùng Toàn Địa Giáp, mình đã chiếm cứ thân thể của nó!

9. Chương 9: Yêu Thú Phân Thân (2)

Chương 9: Yêu thú phân thân. (2)

- Mình lại biến thành một con yêu thú sao?

- Nga, không, mình có một yêu thú phân thân!

Lâm Tiêu ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, đầu óc ngậy ngẩn.

Nếu người thường trong Thương Khung đại lục phát hiện mình trở thành yêu thú, chỉ sợ không cách nào thừa nhận, sớm bị dọa ngất, nhưng sau thoáng kinh ngạc, Lâm Tiêu lại vô cùng trấn định.

Ngay cả việc xuyên qua đều đã phát sinh trên người hắn, có thêm một phân thân yêu thú cũng không đáng là gì.

Lâm Tiêu trừng mắt nhìn Toàn Địa Giáp, nhìn cơ thể hữu lực của nó, tình huống hiện tại lại là một ý thức khống chế hai thân thể, hơn nữa ý thức có thể tùy ý qua lại trên hai thân thể, không hề có chút khó khăn nào.

Lâm Tiêu đem ý thức tập trung trên người Toàn Địa Giáp, không còn nỗi sợ hãi như ban đầu, ngược lại cảm thấy được thân thể cường đại của yêu thú kia, nâng lên chi trước thật dễ dàng xé rách một vết cắt trên vách đá.

Lâm Tiêu nảy sinh hứng trí, bắt đầu khống chế thân hình Toàn Địa Giáp di động, dùng hai chân đi đường cùng tứ chi đi đường là cảm giác hoàn toàn khác hẳn, hướng chi Toàn Địa Giáp còn một cái đuôi thật dài dùng khống chế cân bằng, ban đầu hắn đi xiêu xiêu vẹo vẹo, không cách nào nhịp nhàng, nhưng sau một lát giằng co hắn dần dần tìm được cảm giác, có thể nhanh chóng qua lại thật nhanh trong phòng.

- Phân thân này có thể làm gì đây?

Thuần thực một lát, Lâm Tiêu không nhịn được nghĩ ngợi, kiếp trước hắn từng xem qua không ít tiểu thuyết, có chút thích ảo tưởng, không nghĩ tới hiện giờ xuyên qua lại gặp phải chuyện lạ này.

- Không chế Toàn Địa Giáp đi ra đã ngoại chém giết yêu thú, sau đó đem thi thể trở về bán kiếm tiền?

Nhưng hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ này, đừng nói yêu thú sẽ bán được bao nhiêu tiền, Toàn Địa Giáp chỉ là nhất tinh yêu thú, đi ra đã ngoại tràn đầy yêu thú, không nói giết chết yêu thú khác, ngược lại còn bị yêu thú mạnh hơn liệp sát.

- Không liệp sát yêu thú khác, ở dã ngoại nó có năng lực làm gì đây?

Lâm Tiêu vận óc suy nghĩ, đột nhiên lơ đãng nhìn thấy đồ án Bát Quái Lô trên tay phải của mình, trong đầu hần chột lóe linh quang.

- Đúng vậy, không thể săn thì không săn, ở dã ngoại trừ bỏ yêu thú còn có linh dược khắp nơi, ta hoàn toàn có thể tìm kiếm linh dược.

Tưởng tượng mình không chế phân thân yêu thú xuyên qua trong núi rừng, đi vào một ít khu vực mà võ giả cường đại cũng không đến được, thu hoạch thật nhiều linh dược cao giai thắng lợi trở về, Lâm Tiêu không khỏi thở ra một hơi thật dài, nước bọt thậm chí sắp chảy xuống.

- Nhưng mình làm sao đem phân thân yêu thú này đi ra ngoài đây?

Ảo tưởng một lát, Lâm Tiêu sức nhớ tới sự thật, liền nhận thức khó khăn ác liệt trước mắt.

Yêu thú trong phòng công tác này đều cần xẻ thịt, thuộc về đồ thú trảng, cho dù hần không xẻ thịt Toàn Địa Giáp, đồ thú trảng cũng đưa cho người khác ra tay.

Vừa nghĩ tới đồ tể sư đem lưỡi dao sắc bén đâm vào người Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu cảm thấy dựng đứng tóc gáy.

- Không được, tuyệt đối không thể để cho Toàn Địa Giáp chết trong đồ thú trảng!

Hần nhú mày suy nghĩ biện pháp.

- Có lẽ mình có thể trực tiếp mang đi ra ngoài.

Lâm Tiêu nghĩ tới một biện pháp trực tiếp, mặc dù có chút phiêu lưu, nhưng có khả năng nhất.

Một lát sau, hần tìm một túi lớn đem Toàn Địa Giáp bỏ vào bên trong, đồng thời cầm theo một ít thịt yêu thú không đáng giá tiền, khiêng túi đi ra khỏi phòng.

- Vương tổng quản.

Lâm Tiêu đi vào văn phòng của tổng quản đồ thú trảng.

- Nga, tiểu Tiêu, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành xong sao? Chậm hơn trước kia thật không ít đâu!

Một trung niên mập mạp buông quyển sách trong tay cười hỏi.

Công việc của Lâm Tiêu đều do vị Vương tổng quản này phụ trách, vô luận phân phối nhiệm vụ hay gì khác, muốn đem Toàn Địa Giáp ra ngoài, nhất định phải trải qua Vương tổng quản đồng ý.

- Vương tổng quản, nhiệm vụ hôm nay khá nhiều, có nghỉ ngơi một chút cho nên chậm thôi.

Lâm Tiêu hội báo.

- Ân.

Vương tổng quản đối với Lâm Tiêu vẫn hết sức hài lòng, hần công tác trong này hai năm, mỗi ngày cần cù chăm chỉ, nhất định hoàn thành xong nhiệm vụ mới về, chưa từng lười biếng, hơn nữa tốc độ xẻ thịt thật nhanh, bình thường có nhiệm vụ gì nặng nề cũng phân phối cho Lâm Tiêu, mà tiểu tử này chưa bao giờ tỏ ý bất mãn, làm việc tận tâm tận lực như trước.

Ánh mắt Vương tổng quản dừng trên túi lớn khiêng trên vai Lâm Tiêu.

- Vương tổng quản, ta nghĩ muốn mua chút thịt yêu thú trở về, còn có một đầu Toàn Địa Giáp, trước kia ta chưa từng xẻ thịt qua, muốn mang về nghiên cứu một chút, ngài xem thế nào?

Lâm Tiêu mở túi đưa cho Vương tổng quản xem qua.

Đại bộ phận thịt yêu thú có thể làm thực vật, người làm trong đồ thú trảng thường xuyên sẽ mang một ít thịt tương đối kém về nhà, đồ thú trảng cũng không truy cứu, nhưng nếu có ai trộm mang theo thịt yêu thú tốt trở về, một khi bị phát hiện sẽ trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.

Dù sao thịt yêu thú vô cùng trân quý, còn sang quý hơn thịt gia cầm dã thú bình thường không ít.

Trong lòng Lâm Tiêu có chút không yên, thịt yêu thú hoàn toàn chỉ là đánh yểm trợ cho Toàn Địa Giáp, hắn lo lắng mình chỉ đem Toàn Địa Giáp rời đi có vẻ quá mức cao ngất, Vương tổng quản không đồng ý sẽ phiền toái.

Ánh mắt Vương tổng quản nhìn qua, thoáng nhíu mày.

- Lâm Tiêu, không phải ta không cho ngươi mang ra ngoài, chút thịt yêu thú vô dụng cũng không có gì, nhưng Toàn Địa Giáp...ngươi cũng biết những yêu thú mang vào đều có bản ghi chép, tuy Toàn Địa Giáp không đáng tiền, nhưng dù gì cũng là nhất tinh yêu thú, đến lúc đó tra xét ra ta thật khó giải thích.

Vương tổng quản lắc đầu nói, hiển nhiên là không đồng ý.

- Vương tổng quản, điều này ta cũng biết, ngài xem thế này, ta không chiếm tiện nghi của đồ thú trảng, giá thị trường của Toàn Địa Giáp bao nhiêu ta cũng trả giá như vậy, hắn không trái với chế độ đi?

Lâm Tiêu tiếp tục tranh thủ.

Vương tổng quản ngẩng đầu nhìn hắn.

- Tuy rằng nói như vậy, dù sao vẫn có chút không ổn, như vậy đi, nhìn thấy ngươi muốn lấy Toàn Địa Giáp như vậy, ngươi ra hai mươi lượng bạc là có thể mang về, thịt yêu thú kia xem như là cho ngươi.

Hai mươi lượng bạc, đây là giá cả nhất tinh yêu thú bình thường, Toàn Địa Giáp vốn không đáng giá này.

- Mặc như vậy sao?

Trên mặt Lâm Tiêu cố ý lộ ra biểu tình rối rắm, nhưng trong lòng kích động, tuy hai mươi lượng thật đắt, nhưng so sánh với sự trọng yếu của Toàn Địa Giáp thì không thấm vào đâu.

- Vậy làm phiền Vương tổng quản viết chứng từ, như vậy ta dễ thông qua thủ vệ kiểm tra, nhờ Vương tổng quản trừ vào tiền lương của ta đi!

Lâm Tiêu đau lòng cắn răng nói, hắn cũng không cố ý giả vờ, hai mươi lượng bạc là hai tháng tiền lương của hắn, không phải số lượng nhỏ.

- Được!

Vương tổng quản viết hóa đơn, sau đó đưa cho Lâm Tiêu, giá cả Toàn Địa Giáp nhiều nhất là mười lượng, mười lượng còn lại hoàn toàn có thể vào túi riêng của hắn. Trên thực tế hắn có thể nuốt hết hai mươi lượng kia, loại nhất tinh yêu thú này trong đồ thú trảng cũng có chỉ tiêu hao hụt.

10. Chương 10: Khiêu Khích

Chương 10: Khiêu khích.

Cầm chứng từ, Lâm Tiêu khiêng túi lớn rời khỏi văn phòng, đi ra đồ thú trường, có hóa đơn của Vương tổng quản, thủ vệ trực tiếp cho đi.

Lâm Tiêu khiêng túi lớn đi về hướng dinh viện võ giả.

- Sau khi trở về đem Toàn Địa Giáp đặt trong phòng mình trước, chờ sau khi tổn thương trên đầu đỡ hơn một chút mới đem ra ngoài.

Lâm Tiêu suy tính chuyện kế tiếp, Toàn Địa Giáp là nhất tinh yêu thú, không khả năng che giấu mãi trong nhà của mình, dù trong dinh viện thường xuyên có chân võ giả ẩn hiện, nếu có cường giả cảm nhận được chân khí yêu thú trong nhà mình sẽ phiền toái.

- Đây không phải Lâm Tiêu sao? Sáng nay mới té xỉu trong huấn luyện quán, không nghĩ tới qua buổi chiều liền vui vẻ, đúng là người ngốc có ngốc phúc ah.

Nhìn thấy sắp về đến nhà, đột nhiên có tiếng đũa cột truyền tới, vài đạo nhân ảnh ngăn cản ngay trước mặt Lâm Tiêu.

Nghe thanh âm, trong lòng Lâm Tiêu theo bản năng sản sinh cảm giác chán ghét mãnh liệt, hẳn biết đây là ẩn tượng nguyên chủ còn lưu lại.

- Lâm Tiêu, trong tay ngươi đang cầm vật gì? Nghe nói ngươi làm việc trong đồ thú tràng, không phải là ăn trộm ra đi?

Một thanh âm có chút âm lãnh vang lên, Lâm Tiêu ngẩng đầu, năm thiếu niên đang vây quanh hắn, thiếu niên dẫn đầu cao 1m70, mặc quần áo luyện công màu đen, cơ bắp cuộn cuộn. Bốn người khác hoặc là thân thể cường tráng, hoặc trên mặt có vết sẹo, vừa nhìn đều biết là nhân vật hung hãn. Mà thiếu niên áo đen chính là một trong số ít đệ tử đạt tới luyện tủy kỳ trong huấn luyện quán – La Hạo.

Trong nhà La Hạo mặc dù không có võ giả, nhưng kinh doanh một tửu lâu cùng vài cửa hàng trong Tân Vệ thành, xem như gia đình giàu có, nếu năm xưa đại ca còn ở đây, loại gia đình giàu có này cũng không xem vào trong mắt, nhưng hôm nay đại ca đã mất, La gia cũng nổi tiếng hơn Lâm gia.

Về bốn gã thiếu niên khác, Lâm Tiêu đều nhận ra, hai người trong đó sáng nay đũa cột nguyên chủ trong huấn luyện quán.

- Lâm Tiêu, ngươi có nghe được hay không, Hạo ca hoài nghi ngươi lấy trộm đồ vật của đồ thú tràng, còn không nhanh chóng buông xuống để chúng ta xem là cái gì!

Thiếu niên trên mặt có vết sẹo tiến lên một bước trừng mắt nhìn Lâm Tiêu, thần thái vô cùng hung hăng càn quấy.

Ngoại trừ La Hạo, những người còn lại đều là võ giả luyện cốt kỳ, ở trong những đệ tử đều rất ngang ngược càn rỡ, tính cách nguyên chủ lại yếu đuối, trước kia từng bị bọn hắn khi dễ không biết bao nhiêu lần, tự nhiên không đem hắn để vào trong mắt.

Theo bọn hắn xem ra, tính cách của Lâm Tiêu bị nói như vậy đã sớm hoảng sợ tới mức không biết phải làm sao, đầu óc sẽ trống rỗng, nói không chừng cả chuyện tè ra quần cũng phát sinh.

Đám người vây quanh vùng hai đám, có chút hăng hái nhìn Lâm Tiêu.

- Chớ khôn không cản đường, rút ngay cho ta!

Nếu là nguyên chủ, chỉ sợ sẽ vâng vâng dạ dạ như bọn họ suy nghĩ, ngoan ngoãn nghe theo, nhưng biểu hiện lúc này của Lâm Tiêu đã làm bọn hắn thất vọng, Lâm Tiêu cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn hắn, trực tiếp quát.

- Cái gì?

- Lâm Tiêu, ngươi nói cái gì?

Mấy người sửng sốt, nhất thời không kịp phản ứng, chờ khi nghĩ lại vẻ mặt giận dữ, quát lên chói tai.

- Ta nói chớ khôn không cản đường, như thế nào, chẳng lẽ lỗ tai các ngươi bị điếc, hay là đầu óc tiến phân?

Lần này lời nói của Lâm Tiêu rõ ràng truyền vào trong tai, mọi người đều nghe thật rõ ràng.

- Lâm Tiêu, ngươi phản rồi...

- Quả thực là muốn chết!

- h 1 1

Rốt cục khi Lâm Tiêu dùng đuôi quét bay lang vương, cả đàn Huyết Sài Lang sợ hãi cực điểm, phát ra tiếng kêu trầm thấp, xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy?

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn qua lang vương, thân hình vọt tới.

- Sưu!

Lâm Tiêu toàn lực lao nhanh như tia chớp, trong ánh mắt hoảng sợ của lang vương, một trảo đem đầu nó chụp vỡ.

- Hoa hoa...

Trong tiếng thông reo từng trận, Lâm Tiêu đứng trong núi rừng, bắt đầu cắn nuốt chiến lợi phẩm của mình.

- Két băng két băng...

Thanh âm tiếng nhai nuốt vang lên, đã có kinh nghiệm ăn thịt sống, Lâm Tiêu cũng không chút ngần ngại, hơn nữa khẩu vị của nhân loại cũng yêu thú khác nhau hoàn toàn, chỉ cần có đủ lá gan là đã đủ.

Ăn xong cả thân thể lang vương, Lâm Tiêu cảm giác quá no, nhìn gần mười đầu Huyết Sài Lang nằm trong núi sâu, hắn cũng không để ý tới, xoay người rời khỏi nơi đó, đi khuất vào trong đêm tối.

Ở trong núi rừng, mùi máu tươi là nguy hiểm nhất, không bao lâu sẽ hấp dẫn thật nhiều yêu thú, mà dã thú cũng nhiều vô số, hắn cũng không cần lo lắng mình bị đói bụng.

Tầng ngoài núi rừng là địa phương luôn có nhiều võ giả nhân loại ra vào, vì an toàn hắn chạy thẳng vào trong núi sâu, địa phương càng sâu càng dễ tìm linh dược, hơn nữa tránh né tiếp xúc với võ giả nhân loại.

Rốt cục hắn dừng lại trước một triền núi, tìm một địa phương ẩn nấp sau đó đào móc một hố sâu hơn mười thước, đem thân thể mình giấu kín bên trong.

Trong sơn động, Lâm Tiêu cảm giác trên người có vài chỗ ngứa ngáy, đó là địa phương bị thương, tuy đàn Huyết Sài Lang không gây nguy hiểm tính mạng cho hắn, nhưng vẫn làm hắn bị thương, đồng thời hắn có thể tổng kết kinh nghiệm cuộc chiến vừa rồi.

- Cần phải rèn luyện tính linh hoạt của chiếc đuôi!

Nghĩ tới liền làm, Lâm Tiêu không do dự đem hang động đào lớn hơn, sau đó không ngừng dùng đuôi tự đập lên thân thể chính mình.

Một đêm ngắn ngủi cùng buồn chán trôi qua, Lâm Tiêu cứ thế luyện tập suốt cả một buổi tối.

Sáng sớm, một ngày mới lại bắt đầu.

Chung quanh đều là bụi cỏ rậm rạp, mặt đất có chút âm u ẩm ướt, mặt trời chói chang xuyên thấu qua cây cối nhưng chỉ lưu lại chút ánh sáng. Lâm Tiêu nằm trong bụi cỏ, không hề nhúc nhích, ánh mắt không ngừng tuần tra chung quanh, qua một lúc lâu mới chậm rãi đứng dậy, bò đi tới trước, chỉ trước thoáng tiếp xúc mặt đất, chiếc đuôi nhẹ nhàng vũ động trên không trung, động tác êm ái cùng linh hoạt.

Lâm Tiêu đã du đãng trong khu núi rừng này ngày thứ năm.

Trong năm ngày này, ban ngày hắn ở nhà khắc khổ tu luyện, tới chạng vạng lại đem ý thức chuyển dời lên trên Toàn Địa Giáp, ấu đả cùng mãnh thú trong rừng, đồng thời tìm kiếm tung tích linh dược.

Không ngừng chiến đấu, Lâm Tiêu đã ngày càng thành thạo, có cảm giác điều khiển Toàn Địa Giáp như chính cánh tay của mình, sau vài lần chém giết, làm trên thân hắn có chút tổn thương, nhưng cũng không nghiêm trọng, hành động không hề trở ngại.

Lúc này thân thể Toàn Địa Giáp càng thêm rắn chắc, mạnh mẽ, tứ chi vì đặt biệt huấn luyện càng thêm nhanh nhẹn, đặc biệt cái đuôi khủng bố dị thường. Móng vuốt rèn luyện càng thêm linh hoạt, đã có thể nắm lên đồ vật, lợi trảo bén nhọn thỉnh thoảng hiện lên tia hàn quang, làm người ta không chút nghi ngờ sự sắc bén của nó.

Duy nhất làm Lâm Tiêu không hài lòng chính là tìm kiếm suốt năm ngày cũng không thu hoạch được một gốc linh dược nào.

Nhưng hắn cũng không nản lòng, bên trong rừng rậm những địa phương có linh dược thật dễ dàng bị võ giả nhân loại tìm thấy, mà những địa phương bí mật thì võ giả nhân loại không dám đi vào, nhưng Toàn Địa Giáp đều có thể đi tới, chỉ cần chăm chỉ tìm kiếm nhất định sẽ tìm được.

- Hoa hoa...

Lâm Tiêu xuyên qua trong bụi cỏ, đột nhiên nghe được thanh âm tiếng nước chảy truyền tới, xem ra gần đây có một dòng suối.

Hắn có chút khát nước đi tới uống vài hớp nước suối ngọt lành, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng trong nháy mắt hắn chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt chợt nhìn thấy một cửa động chung quanh che phủ dây leo xanh um ở bờ suối đối diện.

Hắn chợt cảm thấy hiếu kỳ.

Trong núi sâu, linh dược bình thường đều bị võ giả tìm được, chỉ có những loại linh dược che giấu ở những địa phương bí mật mới tránh thoát một kiếp, đương nhiên loại địa phương này càng thêm nguy hiểm.

Lâm Tiêu đi qua suối, đẩy ra dây leo rậm rạp, bên trong lộ ra một cửa động cao hơn một thước, trong lòng Lâm Tiêu nhất thời thoáng thả lỏng.

Tuy vậy hắn vẫn cẩn thận bò đi vào, ánh mắt linh hoạt cảnh giác đánh giá bốn phía.

- Hoa hoa...

Thanh âm tiếng nước chảy truyền tới, Lâm Tiêu thật cẩn thận bò đi, bò hơn mười thước trước mắt rộng mở trong sáng, sau cửa động lại có một động thiên khác, cảnh tượng hang động thiên nhiên hiện trước mắt hắn, diện tích khá lớn, lớn cỡ một sân vận động, mà ánh mắt của hắn bị hai gốc cây nằm tận sâu trong hấp dẫn.

Đó là hai gốc linh dược cao chừng ba tấc, toàn thân xanh biếc, mỗi gốc có ba bốn phiến lá, trên phiến lá hiện rõ đường vân huyết sắc lan tràn, có chút xinh đẹp.

- U Lan thảo!

Trái tim Lâm Tiêu nhất thời nhảy lên kịch liệt, cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

U Lan thảo chính là linh dược nhất giai trọng yếu nhất ban đầu của võ giả.

Một loại là trị liệu nội thương, lưu thông máu huyết. Ban đầu võ giả rèn luyện thân thể, bình thường làm gân mạch nhỏ vỡ tan, trước khi trở thành võ giả thân thể không thu được thiên địa nguyên khí, cho nên nhất định phải dùng linh dược mới có thể khôi phục, đương nhiên an dưỡng lâu ngày cũng có thể lành lại, nhưng đệ tử bình thường làm gì có thời gian an dưỡng, tu luyện còn không đủ thời gian.

Loại còn lại là cố bản bồi nguyên, tăng cường khí huyết, giúp lực lượng tăng lên, giảm bớt quá trình tu luyện lâu dài cùng khắc khổ.

Mà U Lan thảo có đủ hai loại công hiệu này, chẳng những có thể trong thời gian ngắn tăng lên sức lực cho võ giả, còn có thể trị liệu nội thương, lưu thông máu ứ, trọng yếu hơn chính là đại đa số linh dược không thể trực tiếp sử dụng, nhất định phải luyện chế thành đan dược mới được, mà U Lan thảo là một trong số ít linh dược có thể trực tiếp sử dụng.

- Không nghĩ tới ở đây tìm được hai gốc U Lan thảo, phát tài rồi!

Lâm Tiêu vui mừng, nhưng đôi mắt lại vô cùng bình tĩnh.

Hắn cảnh giác nhìn khắp bốn phía, cẩn thận bò tới chỗ U Lan thảo.

- Tê tê...

Ngay trong nháy mắt hần sắp tới gần, một thanh âm thật nhỏ vang lên, một đạo kinh phong từ sau đầu hần cuốn tới như sấm sét, khí thế kinh người.

- Quả nhiên có vấn đề!

Lâm Tiêu vội vàng xoay người, tránh né đối phương tập kích, oanh một tiếng, một thân thể khổng lồ nặng nề đập trúng chỗ đứng của hần khi nãy, đem mặt đất đập ra một khe hở.

Đó là một đại mãng xà dài sáu bảy thước, toàn thân phủ kín lân giáp, đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chú vào Lâm Tiêu, đầu rắn ngẩng cao, không ngừng phát ra tiếng rít.

15. Chương 15: Chém Giết Thảm Thiết (1)

Chương 15: Chém giết thảm thiết. (1)

- Nhất tinh yêu thú Khuê Lân Cự Mãng!

Lâm Tiêu trầm xuống.

Tuy rằng đều là nhất tinh yêu thú, nhưng lực công kích cùng độ linh hoạt của Toàn Địa Giáp chỉ thuộc trung đẳng, mà Khuê Lân Cự Mãng lại là một trong những yêu thú đáng sợ nhất của nhất tinh yêu thú.

Hí!

Cái đầu to như chậu rửa mặt kia của Khuê Lân Cự Mãng ngóc lên, đồng tử màu đỏ như máu dựng thẳng nhìn vào Lâm Tiêu, lưỡi rắn tanh hồng phun ra nuốt vào, cái miệng khổng lồ như bồn máu mở ra phẳng phất như đạn đạo bay ra khỏi nòng phóng về phía Lâm Tiêu.

Xà lúc nào có tốc độ nhanh nhất? Chính là ngay một khắc khi sẵn mồi kia, tốc độ cực lớn mang theo một cổ gió tanh.

Nguy cơ đã lửa sém lông mày, nếu bị Khuê Lân Cự Mãng kia cắn trúng thì dù phòng ngự của Lâm Tiêu có cường thịnh hơn nữa thì trên người cũng sẽ nhiều ra mấy lỗ răng máu chảy đầm đìa, bất chấp do dự, tứ chi Lâm Tiêu liền mạnh mẽ phát lực, thân hình nhanh chóng lui lại một bên, đồng thời cái đuôi dài đến gần 2m phút chốc đánh về phía đầu Khuê Lân Cự Mãng.

Cái đuôi lớn biến ảo trên không trung ra một đạo ảo ảnh, phát ra tiếng vang ô ô trong không khí, như thiểm điện nện lên đầu Khuê Lân Cự Mãng.

Phanh một tiếng, Khuê Lân Cự Mãng bị một cỗ lực lượng khổng lồ quét cho quay cuồng, mà Lâm Tiêu dựa vào lực phản xung cực lớn cũng nhảy sang một bên.

Không có né tránh, không có nhượng bộ, trong mắt Lâm Tiêu chiến ý sôi trào, một kích trúng liền không có chút do dự, như thiểm điện phóng tới chỗ bảy tắc của Khuê Lân Cự Mãng, móng vuốt sắc bén vung vẩy lên, hàn mang tách ra.

Bất kể là vì U Lan Thảo hay là vì thứ khác, Lâm Tiêu đều không có lý do gì để tránh lui cả, nếu đối mặt một đầu nhất tinh yêu thú ngang cấp chỉ hơi mạnh hơn mình một chút mà mình phải tránh lui, vậy dứt khoát không cần tu luyện nữa rồi, võ giả chi đạo, chú ý chính là dũng cảm nghênh đón tất cả mọi khó khăn.

Móng vuốt sắc bén chứa yêu lực đáng sợ đánh xuống, không khí phát ra trận trận nổ vang.

Khuê Lân Cự Mãng nghĩ mãi mà không rõ, Toàn Địa Giáp Yêu này sao lại dũng mãnh như thế, sao lại mạnh mẽ như thế, nhưng cái này rõ ràng khiến cho nó càng thêm phần nộ, nó đột nhiên phát ra một tiếng rống to, yêu phong mang theo mùi tanh hôi cuốn lên trong huyết động

Khuê Lân Cự Mãng mở ra miệng lớn dính máu, ngay khi móng vuốt sắc bén của Lâm Tiêu sắp đánh trúng nó lập tức tránh lui ra, miệng lớn lộ ra hàm răng sắc bén dữ tợn lại lần nữa tấp tới Lâm Tiêu, đồng thời thân thể cực lớn bốc lên, nó đuôi dài càng phẳng phất như một cái roi dài vậy, từ cánh quét ngang mà đến,

thăng đến đầu Lâm Tiêu. Cái đuôi to chừng nửa mét kia nếu thật sự quất lên người Lâm Tiêu thì chỉ sợ có thể trực tiếp quất Lâm Tiêu lún vào trong tầng nham thạch mất.

Lâm Tiêu lấp bắp kinh hãi, liền tháo chạy sang một bên, tránh khỏi cái đuôi lớn kia.

Oanh!

Cái đuôi dài cực lớn của Khuê Luân Cự Mãng trùng trùng điệp điệp quất vào trên một tảng đá lớn, cả tảng đá ầm ầm vỡ ra, một khối thạch đầu cao chừng một người bị đánh bay thẳng ra ngoài hơn mười mét mới rơi xuống dưới.

Lâm Tiêu cả người đầy mồ hôi lạnh, nếu lúc trước mình bị quất trúng, ít nhất cũng phải trọng thương thổ huyết, có thể thấy được lực lượng Khuê Luân Cự Mãng khủng bố đến cỡ nào.

Không quất trúng được đối phương, Khuê Luân Cự Mãng lộ ra có chút vội vàng xao động, miệng lớn dính máu cực lớn không ngừng cắn xé về phía Lâm Tiêu, đồng thời cái đuôi cũng tiếp tục quất tới Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu chật vật trốn tránh lấy, nhiều lần đều trượt qua bên người.

- Cứ tiếp tục như vậy không ổn.

Lâm Tiêu điên cuồng tránh né lấy, ánh mắt tỉnh táo nhìn chăm chú vào chỗ bẫy tắc của Khuê Luân Cự Mãng.

Xà chi bẫy tắc, cũng không phải nói là chỗ bẫy tắc dưới đầu rắn, mà chỗ trái tim trên thân rắn, chính là chỗ hiểm mấu chốt nhất, chỉ cần đánh trúng chỗ đó, coi như Khuê Luân Cự Mãng có cường thịnh trở lại cũng phải tiêu đời.

Người bình thường cho dù là võ giả, muốn ở trên người một đầu cự mãng dài đến 6 7m nhanh chóng tìm được chỗ trái tim, cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng đối với Lâm Tiêu chuyên làm công tác đồ thú trảng thì thật sự là một chuyện quá mức dễ dàng.

Nhưng tốc độ Khuê Luân Cự Mãng thật sự quá mức nhanh, hơn nữa nó biết rõ nhược điểm của mình, trong chiến đấu cũng có ý bảo hộ bộ vị trái tim, Lâm Tiêu căn bản không tìm được cơ hội xuất thủ.

Rầm rầm rầm!

Đuôi rắn bốc lên không ngừng quất xuống, phát ra tiếng vang ồ ồ, thân hình Lâm Tiêu linh xảo chớp động, tìm kiếm lấy cơ hội.

- Lại chờ một lát, đợi đến lúc thể lực nó tiêu hao thêm chút nữa.

Lâm Tiêu dựng thẳng lên cặp đồng tử lạnh như băng, trong chiến đấu không ngừng vậy mà tìm được cảm giác, loại chém giết sinh tử này là thứ có thể dễ dàng tăng thực lực nhất, khiến ý thức Lâm Tiêu hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể Toàn Địa Giáp, triệt để kết hợp lại với nhau.

Chiến đấu thời gian dài, khiến thể lực song phương đều hạ thấp cực nhanh, Khuê Luân Cự Mãng dù sao cũng là yêu thú, đánh lâu không được, công kích tấn mãnh rõ ràng đã có một tia mềm nhũn, động tác cũng trở nên xao động.

- Chính là cơ hội này!

Lâm Tiêu lại không nóng vội, trong lúc không ngừng né tránh rốt cục đã tìm được cơ hội.

- Thần Hồ Bái Vĩ!

Hô!

Cơ bắp toàn thân Lâm Tiêu co rút lại, căng cứng đến mức tận cùng, tứ chi thoắt nhiên phát lực, cái đuôi dài đến gần 2m vung lên, vung mạnh qua một vòng lớn 360 độ, hung hăng nện lên đầu Khuê Luân Cự Mãng.

Trong lúc lơ đãng, Lâm Tiêu vậy mà lợi dụng thân hình Toàn Địa Giáp thi triển ra Thần Hồ Bái Vĩ trong Mãnh Hồ Quyền Pháp.

Bành!

Núi đá như lăn xuống đập trúng mặt đất, tiếng oanh minh nặng nề vang lên, cái đầu lớn của Khuê Lân Cự Mãng bị nện bay ra ngoài, ánh mắt cũng có chút phát mộng, thân thể dài đến 6 7m càng không ngừng bay lên, mà Lâm Tiêu cũng cảm thấy cái đuôi run lên, lần quất xuống mãnh liệt này đã khiến một bộ phận lân phiến trên cái đuôi hần vỡ vụn ra, chảy ra từng tia máu tươi.

Bất quá Khuê Lân Cự Mãng không hổ là một trong các tồn tại cường đại nhất trong nhất tinh yêu thú, coi như là bị quất bay thì bản năng chém giết của yêu thú vẫn khiến thân hình nó ổn định nhanh như thiểm điện, miệng lớn dính máu mở ra, cắn về phía Lâm Tiêu.

Đầu rắn cực lớn mạnh mẽ vọt tới, tốc độ nhanh như tia chớp, nhưng so với trước kia, vô luận là khí thế hay tốc độ đều yếu nhược hơn rất nhiều, Lâm Tiêu đã sớm chờ đợi cơ hội này, chỉ sau có chút uốn lượn, đột nhiên cao cao nhảy lên, tránh đi cái miệng lớn của Khuê Lân Cự Mãng, mạnh mẽ nhảy lên trên người Cự Xà, móng vuốt sắc nhọn trong tứ chi thò ra, hung hăng cắm vào trong lớp da rắn cứng rắn.

16. Chương 16: Chém Giết Thảm Thiệt (2)

Chương 16: Chém giết thảm thiết. (2)

Trên người Toản Địa Giáp thứ gì là cứng nhất? Không hề nghi ngờ chính là móng vuốt sắc bén có thể khai sơn phá thạch kia, da rắn cứng rắn chỉ hơi ngăn trở một lát liền bị móng vuốt Lâm Tiêu cứ thế xuyên thấu qua không chút lưu tình, hung hăng đâm vào trong.

Rống!

Khuê Lân Cự Mãng cảm giác được đau nhức kịch liệt, phát ra tiếng gào thét như đại lữ hồng âm, hai đồng tử thoáng cái đỏ bừng, bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Nó điên cuồng vặn vẹo, cái đầu lớn nhếch lên nhưng lại không cách nào cắn tới Lâm Tiêu trên lưng nó, chỉ có thể đánh tới một đám thạch đầu, đồng thời điên cuồng bốc lên, nguyên một đám cự thạch nhao nhao quay cuồng, vỡ vụn, Lâm Tiêu cảm giác mình như ngồi trên cáp treo vậy, bụi đất đầy trời và cuồng phong kịch liệt khiến Lâm Tiêu căn bản không mở mắt ra nổi.

Lâm Tiêu dùng móng vuốt sắc bén gắt gao bấu lấy thân rắn, một mực cố định trụ thân thể của mình, đồng thời mở ra miệng rộng cắn xé thân thể Khuê Lân Cự Mãng, bốc lên kịch liệt, va chạm điên cuồng khiến lực phủ ngũ tạng Lâm Tiêu đều như quay cuồng, trận trận mùi máu tươi từ yết hầu truyền ra, cũng không biết là của Khuê Lân Cự Mãng hay của mình nữa.

Toàn thân Khuê Lân Cự Mãng kịch chấn, đầu nện xuống đất, kịch liệt quay cuồng trên đất, cái đuôi càng điên cuồng quất lên Lâm Tiêu, chỉ một thoáng bụi mù đã tràn ngập, nham thạch trên mặt đất vỡ vụn ra.

Lâm Tiêu cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đều như muốn nhảy ra, cái đuôi tuy rằng điên cuồng ngăn cản đuôi của Khuê Lân Cự Mãng quất xuống, nhưng trong đại loạn vẫn bị quất trúng hai cái, lân phiến trên người vỡ vụn, nhưng móng vuốt của Lâm Tiêu lại như đã mọc rễ, vẫn cắm trên người nó không chút nhúc nhích.

Lâm Tiêu điên cuồng cắn xé, máu tươi từ trong xà thân chảy ra, thời gian dần trôi qua, Khuê Lân Cự Mãng dần dựa càng lúc càng yếu ớt, đột nhiên, móng vuốt sắc bén của Lâm Tiêu như xuyên thấu cái gì đó, một cổ máu tươi mạnh mẽ phun dũng ra, thân hình Khuê Lân Cự Mãng đột nhiên trùng thẳng, rồi sau đó vô lực ngã xuống, không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Một trào của Lâm Tiêu đã trực tiếp xuyên thấu trái tim Khuê Lân Cự Mãng.

Ngắm nhìn bốn phía, vô số nham thạch bị quất bay ra xa xa, nơi hai thú chém giết xuất hiện một khối đất trống, trên mặt đá xuất hiện từng vết nứt lan tràn, nhìn vô cùng khủng bố.

Lâm Tiêu lúc này mới từ trên xà thân nhảy xuống, phát hiện toàn thân mình kịch liệt đau nhức, thân thể cơ hồ như muốn rời ra từng mảnh.

Nơi này không nên ở lâu, nhìn qua xà thân còn lớn hơn mình vài phần, Lâm Tiêu có chút ngẩn người, Khuê Lân Cự Mãng này toàn thân là bảo, vô luận là da rắn hay là huyết nhục, đều rất có giá trị, nhưng Lâm Tiêu rõ ràng không mang đi được nhiều như vậy, chỉ có thể lựa chọn một ít thứ hữu dụng nhất mang về.

Lâm Tiêu bắt đầu tách rời đầu Cự Xà này xa, quanh năm làm việc ở đồ thú tràng, đối với làm sao tách rời loài rắn Lâm Tiêu cực kỳ quen thuộc, mà móng vuốt sắc bén của Toàn Địa Thú so với dao ở đồ thú tràng cũng không kém chút nào.

Chỉ một lát, da rắn hoàn chỉnh đã bị Lâm Tiêu lột xuống, đồng thời Lâm Tiêu cũng móc ra túi mật rắn quý giá nhất trên người loài rắn, loại yêu thú như Khuê Lân Cự Mãng, tất cả giá trị trên người, ít nhất 80% đều ở chỗ túi mật rắn.

Túi mật rắn này lớn chừng quả cam, toàn thân màu xanh sẫm, sáng long lanh như Phỉ Thúy, không có mùi tanh của rắn, ngược lại có một cỗ mùi thơm nhàn nhạt dễ chịu.

Nhất tinh yêu thú còn chưa ngưng kết yêu đan, toàn thân nguyên khí đều ngưng tụ ở trong huyết nhục, nhưng yêu thú như Khuê Lân Cự Mãng lại có ít nhất một nửa nguyên khí ngưng tụ bên trong túi mật rắn, đây cũng là chỗ trân quý của nó.

Xà thân dài đến 6 7m, Lâm Tiêu tự nhiên không có khả năng mang đi toàn bộ, đương nhiên lãng phí cũng không phải là tính cách của Lâm Tiêu, đây chính là thịt yêu thú, mà không phải thịt dã thú bình thường, lúc này, Lâm Tiêu bắt đầu miệng lớn hưởng dụng thịnh yến thịt rắn, sau khi ăn một phen như hổ đói, cơ hồ có một phần ba thịt rắn vậy mà đều tiến vào trong bụng Lâm Tiêu.

Ách! Hắn nấc lên. Nu không phải bụng đã đầy, Lâm Tiêu còn muốn ăn nhiều thêm một chút, sau khi ăn xong, Lâm Tiêu lại lấy đi một ít thịt rắn, sau đó cẩn thận từng li từng tí hái xuống hai gốc U Lan Thảo kia.

Dùng da rắn bao bọc tốt U Lan Thảo, túi mật rắn, còn có khối lớn thịt rắn nguyên vẹn, Lâm Tiêu liền bò ra khỏi động.

Cả đầu Khuê Lân Cự Mãng bị Lâm Tiêu vơ vét một phen, còn lại chỉ là một ít khung xương, nội tạng và một phần nhỏ thịt rắn, những canh thừa thịt nguội này cứ để lại có đám dã thú và yêu thú hữu duyên đi.

Rống!

Sau khi rời đi xà huyền chừng một dặm, Lâm Tiêu nghe được từ chỗ xà huyết đến traten traten gầm rú của dã thú, hiển nhiên đã có dã thú phát hiện ra xà thân còn lại, bắt đầu tranh giành với nhau rồi.

Trong khi chúng đang tranh đoạt chút thịt rắn thừa thải thì Lâm Tiêu đã thắng lợi trở về lưng công một đồng thịt bò vào trong huyết động của mình

Trên đường đi, Lâm Tiêu phát hiện năng lực tự lành của mình thật sự là có chút biến thái. Lúc đầu thân thể còn kịch liệt đau nhức, nhưng giờ mới đi được một hồi toàn thân đã thấy ngứa, đây là biểu hiện của thân thể đang khép lại. Lâm Tiêu tò mò, nhắc lên cái đuôi huyết nhục mơ hồ lúc trước, hắn phát hiện, chỗ lân phiến vỡ vụn, cơ bắp bị xé ra trên đuôi vậy mà đang mọc ra một đám thịt lồi, hơn nữa còn kết hợp cùng với nhau, đang khép lại cực nhanh.

- Thân hình này của ta thật là nhất tinh yêu thú Toàn Địa Giáp Yêu? Không phải là biến chủng của Viễn Cổ Thần Thú gì đấy chứ? Năng lực tự lành này không khỏi cũng quá cường hãn rồi.

Nhìn thấy năng lực tự lành biến thái kia của mình, Lâm Tiêu mừng rỡ đồng thời cũng nhin không được traten traten phát mộng.

Bất quá mặc kệ là nguyên nhân gì, ít nhất về sau không cần sợ bị thương nữa rồi.

Trên đường đi, Lâm Tiêu cẩn thận từng li từng tí bò vào huyết động, vạn hạnh chính là, trên đường không đụng phải yêu thú gì, bình yên về tới huyết động.

Cho dù toàn thân ngứa ngáy, thân thể lúc trước chiến đấu kịch liệt nên có chút mỏi mệt, nhưng tinh thần Lâm Tiêu lại vô cùng phấn khởi, kích động mở ra túi da rắn, ánh mắt rơi vào trên thân hai gốc U Lan Thảo kia, nước miếng cũng như muốn chảy ra.

Có hai gốc U Lan Thảo này rồi, đối với việc trong thời gian ngắn tấn cấp Luyện Tùy Kỳ, Lâm Tiêu cũng có thêm một phần nắm chắc

Bất quá Lâm Tiêu lúc này lại có chuyện trọng yếu hơn phải làm, hắn cắt thịt rắn nguyên vẹn vào nơi sâu nhất trong huyết động, U Lan Thảo cũng được cất giữ cẩn thận, Lâm Tiêu nhìn qua túi mật rắn óng ánh sáng long lanh kia, nuốt chửng vào, bắt đầu vận công chữa thương lên.

Cho dù năng lực khôi phục của bản thân Lâm Tiêu cường hãn đến kinh người, nhưng lần bị thương này thật sự quá nghiêm trọng, các nơi trên người đều là lân phiên vỡ vụn, cơ bắp xé mở, mà nội tạng trong chiến đấu lúc trước cũng có chỗ bị thương, chỉ dựa vào năng lực khôi phục của bản thân ít nhất cũng cần đến ba bốn ngày mới có thể chính thức khỏi hẳn.

17. Chương 17: Hấp Thu Linh Dược

Chương 17: Hấp thu Linh Dược.

Túi mật rắn lạnh buốt tiến vào trong bụng, không đợi Lâm Tiêu có phản ứng, một cỗ nhiệt lực to lớn liền từ phần bụng khuếch tán ra, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, Lâm Tiêu cảm giác cơ bắp toàn thân mình đều nóng lên... nhiệt độ kịch liệt bay lên, càng về sau càng kịch liệt đau nhức... toàn thân tựa như đao xoắn vậy.

Khuê Lân Cự Mãng chính là một trong vài loại nhất tinh yêu thú cường đại nhất, trông coi U Lan Thảo kia, cũng không biết đã phục dụng qua thiên tài địa bảo gì rồi, thực lực cường hoành, mà túi mật rắn của nó với tư cách là chỗ hội tụ tinh hoa toàn thân, ẩn chứa đại bộ phận Thiên Địa nguyên khí khắp toàn thân, tự nhiên có dược lực cường đại, trên thực tế ở trung thế giới võ giả, bản thân túi mật rắn chính là một loại kỳ dược, luận giá trị tuy rằng đều là nhất tinh yêu thú, nhưng giá cả của Khuê Lân Cự Mãng trong thế giới loài người so với Toàn Địa Giáp cao hơn không biết bao nhiêu, so về một ít nhị tinh yêu thú cũng không kém bao nhiêu.

Trong cơ thể, túi mật rắn ẩn chứa Thiên Địa nguyên khí cường đại bị tiêu hóa, một cỗ khí lưu cường tráng từ đó tuôn ra, ngoại trừ một số nhỏ bị nội tạng, cơ bắp hấp thu ra, còn lại đại bộ phận đều lập tức lan tràn đến trong kinh mạch toàn thân Toàn Địa Giáp, điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Lâm Tiêu, tốc độ càng lúc càng nhanh, như con ngựa thoát cương mạnh mẽ đâm tới trước.

Một cỗ đau đớn kịch liệt không ngừng truyền đến, Lâm Tiêu đã hiểu rõ, trong túi mật rắn của Khuê Lân Cự Mãng này ẩn chứa quá nhiều Thiên Địa nguyên khí, khiến kinh mạch của mình có chút khó có thể thừa nhận nổi mới khiến toàn thân đau nhức kịch liệt như thế.

- Không được, lại tiếp tục như vậy, kinh mạch trong thân thể ta đều sẽ bị phá hư mất, cỗ nguyên khí này quá cường đại, tán loạn bốn phía, phải nghĩ biện pháp mới được.

Lâm Tiêu cảm thụ được Thiên Địa nguyên khí trong thân thể, bắt đầu thử khống chế nguyên khí vận chuyển, bất quá cỗ nguyên khí này quá lớn, Lâm Tiêu chỉ có thể dùng hết tinh thần lực toàn thân, trước bắt lấy một ít cỗ trong đó, khống chế lấy nó, sau khi ổn định lại dựa theo lộ tuyến bình thường bắt đầu vận hành, chậm rãi tiến hành, sau đó lại chậm rãi đồng hóa nguyên khí còn lại.

Đối với vận hành chi pháp của nguyên khí, kiếp trước Lâm Tiêu xem qua tiểu thuyết võ hiệp cũng biết hẳn là có quy luật nào đó, nếu không vận hành loạn sẽ khiến tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa trên thế giới này cũng có võ kỹ công pháp, bất quá giờ Lâm Tiêu lúc này lại không quản được nhiều như vậy, đau đớn kịch liệt kia khiến hắn nhìn không được muốn tru lên, lăn qua lăn lại, sao có thể quản nhiều vậy chứ.

Hơn nữa, kinh mạch yêu thú thường thường cường hãn hơn nhân thể nhiều, chưa chắc sẽ có chuyện gì.

Khống chế một cỗ nguyên khí tiến hành một lần tuần hoàn nguyên vẹn trong kinh mạch cần ngoài một phút đồng hồ, sau một tuần hoàn, Lâm Tiêu vậy mà thật sự kéo không ít nguyên khí không bị khống chế đi vào kinh mạch bình thường, thời gian dần trôi qua, những Thiên Địa nguyên khí tán loạn trong kinh mạch

trong thân thể Lâm Tiêu vậy mà từng cổ bị hấn chậm rãi tụ lại, đau đớn tự nhiên cũng theo nguyên khí tuần hoàn giảm bớt đi từng chút một.

Lâm Tiêu chỉ khống chế nguyên khí vận hành trong các chủ kinh mạch rộng rãi, về phần một ít kinh mạch thật nhỏ, chưa bao giờ khai phát qua, Lâm Tiêu lúc đầu còn muốn học theo tiểu thuyết võ hiệp trùng quan, dẫn thông hai mạch Nhâm Đốc gì đó, không nghĩ tới chỉ khê nếm thử một chút liền đau đớn đến mức đổ mồ hôi trán, toàn thân lăn qua lăn lại, cũng không dám thử lung tung nữa.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng phát hiện, theo hần lần lượt vận chuyển nguyên khí tuần hoàn trong cơ thể, những nguyên khí kia cũng dùng một loại tốc độ tương đối chậm chạp thông qua kinh mạch dần thấm thấu vào trong cơ thể hần, toàn thân Lâm Tiêu đều tràn ngập một loại cảm giác ngứa ngáy tê dại.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nguyên khí từ trong túi mật rắn Khuê Luân Cự Mãng thấm thấu ra rốt cục đã bị Lâm Tiêu triệt để hấp thu vào trong thân thể, Lâm Tiêu mở to mắt, nắm chặt móng vuốt lại, cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, bên ngoài đã là buổi tối rồi, Lâm Tiêu cảm giác ngũ giác của mình tựa hồ đã càng thêm nhạy cảm

Quay đầu nhìn lại, thương thế do ban ngày chém giết với Khuê Luân Cự Mãng gây ra vậy mà đã hoàn toàn khép lại, những lân giáp tổn hại trong vòng nửa ngày đã lần nữa dài ra, mà lân giáp toàn thân cũng trở nên càng thêm dày đặc, xếp đặt càng thêm chặt chẽ, mặt ngoài thật giống như phủ lên một lớp dầu, lộ ra bóng loáng, từng khối lân phiến lớn như tiền xu giống như tấm thép dán sát trên người, hiển nhiên so với lúc trước lực phòng ngự đã càng thêm cường đại..

Càng khiến Lâm Tiêu giật mình chính là, chỉ qua một buổi thân dài vậy mà từ một 1m5 trước đó giờ đã thành 2m, thân cao cũng từ 1m đạt đến 1m5, kết cấu toàn thân lộ ra càng chặt chẽ, móng vuốt như được tiến hóa vậy, lộ ra cực kỳ cứng rắn sắc bén, lóe ra sáng bóng kim loại.

Lâm Tiêu vung vẩy cái đuôi lớn, cái đuôi ở trên không trung phát ra tiếng rít kịch liệt, hần cảm giác lực lượng một chút, rõ ràng tăng cường hơn trước nhiều, nếu như hiện giờ chống lại Khuê Luân Cự Mãng kia thì..., chắc chắn sẽ không chột vật như trước nữa.

- Lực lượng của ta bây giờ có lẽ còn chưa đạt được cấp độ nhị tinh yêu thú, bất quá trong nhất tinh yêu thú có lẽ không có đối thủ!

Nhìn thân hình tràn ngập lực bạo tạc của mình, trong lòng Lâm Tiêu không khỏi mừng rỡ, hần cũng không nghĩ tới túi mật rắn của Khuê Luân Cự Mãng vậy mà lại mang đến ỉnh kinh hỉ lớn như thế.

Ừng ục ục!

Trong bụng truyền đến một hồi cảm giác đói khác, thịt rắn ăn lúc trước trong khi tu luyện đã sớm bị tiêu hóa hầu như không còn. Lâm Tiêu tới chỗ thịt rắn lúc trước, từng ngậm từng ngậm cắn xé.. nút hết tất cả thịt rắn, bụng lúc này mới no lại.

- Nếu thương thế đã tốt rồi, cũng nên mang U Lan Thảo về rồi.

Lâm Tiêu dùng da rắn gói kĩ hai cây U Lan Thảo, sau đó dùng đầu lưỡi cuốn vào trong miệng, leo ra huyết động.

Trắng sáng sao thưa, trận trận mát gió thổi tới, Lâm Tiêu tiềm phục trong bụi cỏ nhanh chóng bò xuống núi.

Hô!

Lâm Tiêu cảm giác tốc độ của mình rõ ràng tăng lên rất nhiều, ánh mắt cùng cảm giác càng mạnh hơn trước.

Chạy như điên trong núi rừng, mãi cho đến khi Lâm Tiêu chạy tới gần Tân Vệ Thành tây thành mới hạ thấp tốc độ, cẩn thận từng li từng tí đi vào thông đạo đào lúc ra khỏi thành, bởi vì thân thể biến lớn nên Lâm Tiêu không thể không động thủ mở rộng thông đạo một chút, từ sau núi bò xuống, tìm chỗ bí mật cất giấu da rắn bao lấy U Lan Thảo, sau đó Lâm Tiêu khống chế Toàn Địa Giáp rời khỏi Tân Vệ Thành, một lần nữa trở lại trong huyết động.

Bên này an bài xong cho Toàn Địa Giáp, bên kia Lâm Tiêu nhanh chóng từ trên giường đứng lên, hiện giờ đêm đã khuya, Lâm Tiêu cẩn thận từng li từng tí mở cửa, ra võ giả đình viện, chạy về phía sau núi.

18. Chương 18: Thực Lực Tăng Lên (1)

Chương 18: Thực lực tăng lên. (1)

Lòng như lửa đốt đi vào sau núi, Lâm Tiêu đi đến chỗ mình cất kỹ U Lan Thảo, trông thấy hai cây U Lan Thảo hoàn hảo được bọc trong da rắn, lòng của hắn mới hoàn toàn dễ xuống.

Tuy rằng đã sớm ở trong sơn động thấy qua U Lan Thảo, nhưng chính thức cầm ở trong tay, cảm thụ được mùi thơm ngát từ trên U Lan Thảo tỏa ra, trong lòng Lâm Tiêu vẫn không nhịn được kích động.

Lúc trở về Lâm Tiêu cũng cẩn thận từng li từng tí, sau khi trở lại trên giường, tuy rằng bởi vì khống chế Toàn Địa Giáp tu luyện mà mệt nhọc không thôi, nhưng hắn vẫn hưng phấn đến khó ngủ được, sau khi trần trọc mới ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lâm Tiêu rời giường thì cha mẹ đã đi ra ngoài rồi.

Vì kinh doanh cái nhà hàng nhỏ này mà cha mẹ mỗi khi trời chưa sáng đã đi ra ngoài, đi đến đêm khuya mới trở về, đi sớm về tối, mỗi ngày mệt mỏi đến đau cả lưng, cực kỳ khổ cực.

- Đợi ta trở thành Chân Võ giả, nhất định không thể để cho ba mẹ khổ cực như vậy nữa, phải để cho bọn hắn trải qua những ngày tốt lành.

Lâm Tiêu nắm chặt nắm đấm, trong nội tâm âm thầm thề.

Sau khi rời giường, Lâm Tiêu thư giãn thân thể, sau đó đánh ột bộ quyền pháp, ném qua điểm tâm, sau khi đợi muối muối cũng đi ra ngoài thì lúc này mới về đến trong nhà, cẩn thận từng li từng tí lấy ra bọc da rắn bao lấy U Lan Thảo ra.

- U Lan Thảo, nhất giai Linh Dược, tính âm, hai gốc này chính là song gốc cùng sinh, sinh trưởng chừng 50 năm đến 60 năm, uống vào trị hết nội thương, lưu thông máu ứ, thoa ngoài da tăng cường khí huyết, cố bản bồi nguyên.

U Lan Thảo uống vào và thoa ngoài da không cùng hiệu quả, Lâm Tiêu vừa mới xuất ra một cây U Lan Thảo, trong đầu đột nhiên cảm nhận được rõ ràng năm và công hiệu của U Lan Thảo, khiến cho Lâm Tiêu không khỏi lắp bắp kinh hãi.

- Tập tính và tác dụng của U Lan Thảo trong Huấn Luyện Quán Linh Dược Khóa ta đã từng nghe qua, nhưng vì sao ta có thể cảm giác được năm của U Lan Thảo?

Lâm Tiêu trong nội tâm nghi hoặc không thôi.

Bình thường, chỉ có những aLinh Dược Đại Sư mới có thể từ hình dạng, kích thước, màu sắc của Linh Dược phân biệt được năm cụ thể của Linh Dược, còn lại cho dù là Tam muội Lâm Nhu công tác ở Đan Các, bình thường có thể tiếp xúc với đại lượng Linh Dược cũng không có được năng lực như thế.

Lâm Tiêu trong nội tâm có chút nghi hoặc, bất quá vấn đề này trong nháy mắt đã bị hắn để sau đầu, trực tiếp tháo xuống một phiến lá U Lan Thảo để vào trong miệng khẽ nhai nuốt.

Một cỗ cay đắng cay độc gay mũi lập tức lan tràn trong miệng Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cố nén hương vị đắng chất, hung hăng nhai nát phiến lá U Lan Thảo nuốt vào trong bụng.

Lập tức, hắn bắt đầu khoan khoái ngồi xuống, vận hóa hấp thu dược lực.

Trước khi không trở thành Chân Võ giả có thể tự do hấp thu Thiên Địa nguyên khí, võ giả tu luyện dùng rèn luyện thân thể khí lực làm chủ, vô luận là Luyện Thể, Luyện Cốt, hay là Luyện Tủy, đều là kích phát nhân thể khí huyết, tăng cường khí lực, đề cao cường độ thân thể, lúc tu luyện dùng diễn luyện quyền pháp

làm chủ, khi tất yếu, còn có thể dùng nắm đấm đập nện cọc gỗ, gạch đá, cột đá, thân thể va chạm với nham thạch, hoặc là đối luyện với nhau để rèn luyện thân thể bản thân, tăng cường năng lực đối chiến, tăng lên khí lực, kích phát khí huyết.

Phương pháp như vậy mặc dù dần, nhưng lại cực kỳ hữu hiệu, có thể thường xuyên đập nện, đối chiến, rèn luyện thân thể đến cực hạn với cường độ cao, sẽ khiến ột ít kinh mạch rất nhỏ trong cơ thể đứt gãy, thường được xưng là nội thương, trong một ít mao mạch máu thật nhỏ có khi còn có thể lưu lại tụ huyết thật nhỏ, bế tắc kinh mạch và mạch máu.

Tu luyện cường độ càng cao, trình độ nội thương càng cao.

Thương thế như vậy mười ngày nửa tháng còn không có gì trở ngại, chậm rãi tĩnh dưỡng có thể khôi phục, nhưng mà võ giả tu luyện chính là quá trình nghịch thiên, ai lại đi tốn thời gian tu dưỡng, bởi như vậy, không ít đệ tử kinh mạch và mạch máu bế tắc các nơi trong thân thể sẽ dần kéo dài, phạm vi mao mạch máu bị tổn hại cũng càng lúc càng lớn, tăng thêm bị thương ở cơ bắp, gân cốt, tiểu thương thành đại thương, sẽ bắt đầu ảnh hưởng đến thể chất.

Cái gọi là nghèo văn giàu võ, nếu như không đủ thực lực kinh tế, có thể kịp thời vào lúc bị thương phục dụng linh dược hoặc đan dược trị liệu nội thương, loại trừ tụ huyết thì tu luyện với cường độ cao đồng thời tăng lên khí lực cũng sẽ kịch liệt tổn thương đêbs thân thể, khiến thể chất kịch liệt suy yếu.

Mấy năm sau, có lẽ một số võ giả có thể may mắn tấn cấp Chân Võ giả, nhưng nội thương tích xúc trước kia lại khiến bọn hắn hao hết tiềm lực, dừng bước trên võ giả chi lộ, cả đời không thể tiến thêm.

Đạo lý này tất cả võ giả đều thập phần rõ ràng.

Nhưng không ít thiếu niên gia đình nghèo khó không nhận được hấp dẫn trở nên mạnh mẽ, tu luyện chỉ có thể dữ dội tinh tiến, cố gắng tấn cấp Chân Võ giả, về phần tương lai lại không hề để tâm, dù sao đối với bọn hắn mà nói, có thể trở thành Chân Võ giả đã là nhân thượng chi nhân, về phần có thể phát triển thêm hay không chỉ là chuyện nhỏ.

Lâm Tiêu trước kia cũng như thế, mỗi ngày khắc khổ tu luyện, điên cuồng đến mức tận cùng, trình độ chăm chỉ quả thực khiến người nghe kinh sợ, trong cơ thể kỳ thật đã tích tụ không ít nội thương, lại không có tiền mua sắm linh dược và đan dược có phẩm giai, không cách nào hoàn toàn trị hết, cũng may sự đặc thù của tứ cấp võ giả huân chương mà đại ca lưu lại cũng có thể khiến Lâm Tiêu thỉnh thoảng phục dụng một ít thảo dược không nhập lưu, nhưng vẫn có không ít nội thương tồn tại, dù sao những thảo dược không nhập lưu kia đối với trị liệu thân thể cũng không nhiều hiệu quả lắm.

- U Lan Thảo quả nhiên không hổ là linh dược, chênh lệch với thảo dược bình thường thật quá lớn, dược lực thật sự quá cường đại.

Lâm Tiêu ngồi xuống vận hóa dược lực U Lan Thảo .

Hắn cảm giác nội thương rất nhỏ, kinh mạch đứt gãy rất nhỏ ẩn dấu trong thân thể dưới dược hiệu cường đại của nhất giai U Lan Thảo đang dần khôi phục, đau đớn lúc trước trong đồ thú tràng và cuộc chiến sinh tử với Toàn Địa Giáp tạo thành cũng nhanh chóng đạt được thông suốt, cả người tê ngứa..., như ngâm trong nước thuốc, vô cùng ôn hòa

- Ta trước kia tu luyện, trong cơ thể đọng lại không ít nội thương tai hoạ ngầm, vốn chuẩn bị tích súc một ít tiền, đến lúc đó nhìn đau mua hai khóa nhất phẩm đan dược trị liệu, nhưng giờ nhất cấp U Lan Thảo này xem ra có thể hoàn toàn trừ tận gốc nội thương trong cơ thể ta rồi.

Lâm Tiêu thập phần mừng rỡ.

19. Chương 19: Thực Lực Tăng Lên (2)

Chương 19: Thực lực tăng lên. (2)

Đệ tử Luyện Tùy Kỳ đạt tới đỉnh phong, thân thể tự chủ hấp thu Thiên Địa nguyên khí, lực lượng vượt qua một ngàn cân, sau khi thông qua khảo hạch tổ chất thân thể thì sẽ được một bản công pháp tu luyện trụ cột cho Chân Võ giả, tất cả đệ tử phải tu luyện công pháp, cảm ứng Thiên Địa nguyên khí tồn tại, hơn nữa có thể làm được tự chủ hấp thu Thiên Địa nguyên khí, trong đan điền mở ra Nguyên Trì, mới có thể thực sự trở thành Chân Võ giả, đạt tới tình trạng nhất chuyển.

Điểm này cực kỳ trọng yếu, cũng vô cùng gian nan, một ít nhân vật thiên tài từ trở thành Chuẩn Võ giả, đến trở thành Chân Võ giả nhất chuyển thường thường đều cần ba tháng thời gian, mà một ít đệ tử thiên phú bình thường, quá trình này sẽ kéo dài nửa năm, một hai năm, bộ phận đệ tử thiên phú yếu thì có thể hao phí cả hai ba năm, ba bốn năm, còn có số rất ít đệ tử cá biệt, thậm chí có thể cả đời dừng lại ở đây, cả đời cũng không thể tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, ví dụ như vậy tuy rằng hiếm thấy, nhưng cũng không phải là chưa xảy ra.

Tỷ tỷ Lưu Ly của Lưu Lực chính là thông qua khảo hạch thứ nhất, hôm nay đang tiến hành khảo hạch thực chiến, đồng thời còn đang ở giai đoạn hấp thu Thiên Địa nguyên khí, mở Nguyên Trì.

Ở Vô Linh Đế Quốc, chỉ cần thông qua khảo hạch đầu tiên liền có thể trở thành Chuẩn Võ giả, có được đặc quyền nhất định, tỷ như ở Huân Luyện Quán đảm nhiệm công việc như trợ lý giáo quan ... so sánh với Chân Võ giả, ngoại trừ bởi vì không cách nào gia nhập các thế lực lớn, được các thế lực lớn ban phát võ giả huân chương ra, cũng không có gì khác với Chân Võ giả cả

Tiếng quát kiêu ngạo của Lưu Lực ở trong đám người vang lên vô cùng rõ ràng, chỉ nghe thanh âm, Lâm Tiêu đã đoán ra được, Lưu Lực này nhất định lại đang ức hiếp một ít học viên thân phận thấp kém. Loại chuyện này một mực vẫn luôn xảy ra, cấm cũng không được, trước kia Lưu Lực tuy rằng đã từng trào phúng qua Lâm Tiêu, chẳng qua hiện nay sau khi Lâm Tiêu trọng sinh chi tự nhiên sẽ không để chuyện nhỏ như vậy trong lòng, trực tiếp bỏ đi là được, nhưng Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại lại thấy được hai gương mặt quen thuộc.

- Tránh ra!

Lâm Tiêu thần sắc lạnh lẽo, hai tay thoáng một phát đẩy đám người phía trước, đi nhanh tới, Lâm Tiêu đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong hai tay có được 800 cân khí lực, lực lượng rất lớn, thoáng một phát đã tách đám người kia ra.

- Lưu Lực, vừa rồi rõ ràng là ngươi không chú ý đụng chúng ta, mới khiến cho nước trà giội lên người người mà.

Trong đám người, Lưu Lực một thân tơ lụa lẳng la ngạo nghễ đứng thẳng, thần thái vênh váo tự đắc, ánh mắt không ai bì nổi. Mấy thiếu niên quần áo cũng có chút hoa lệ vậy lấy hắn, ở trước người bọn hắn, hai gã thiếu niên tức giận giải thích, nhưng mà nhìn qua sắc mặt mấy người này lại mang theo một tia sợ hãi và khiếp nhọc.

- A, các người còn dám mạnh miệng, đi đường không có mắt rõ ràng còn dám hung hăng càn quấy, thực là coi trời bằng vung rồi.

Khóe miệng Lưu Lực nhếch lên một tia cười lạnh, miệt thị nhìn qua hai người trước mặt, chợt không hề cố kỵ, trực tiếp tát một cái lên mặt một trong hai người kia.

“BA~!” tiếng chạm tay thanh thúy vang lên, lần này Lưu Lực đánh rất nặng, đôi má thiếu niên bị đánh kia trong chớp mắt đã sưng to lên.

Thiếu niên kia bị tát mạnh như thế, hai mắt uông uông, dùng tay bịt mắt, nước mắt cũng sắp chảy xuống, khóe miệng lại lay động, ngay cả bác bỏ cũng không dám.

- Làm ô uế quần áo lão tử, còn không quỳ xuống cho ta.

Lưu Lực hung hăng càn quấy quát lạnh.

- Quỳ xuống.

- Quỳ xuống cho ta!

Mấy thiếu niên sau lưng Lưu Lực lập tức tiến lên, một châu quyền đâm cước đá, đánh cho hai thiếu niên kia ngã xuống đất, hai thiếu niên ngay cả hoàn thủ cũng không dám, như chó bị đánh cho quỳ rạp trên đất, thân hình run rẩy, y phục vải thô trên người trong lúc đánh nhau bị xé nát, dấu chân trên quần áo có thể thấy được rõ ràng.

23. Chương 23: Đồ Đấu (1)

Hai thiếu niên trong mắt rừng rừng, cực kỳ khuất nhục, hai tay chống trên mặt đất cũng đag run nhè nhẹ, lại cố nén không khóc lên tiếng. Ở nơi như vậy, nhiều người như vậy nhìn xem, khuất nhục còn hơn xa đau đớn. Nhưng hết lần này tới lần khác đám người Lưu Lực mỗi người đều gia tài bạc triệu, thân phận hiển hách, dùng xuất thân của hai người căn bản không dám phản kháng.

Chung quanh rất nhiều đệ tử cũng đều nhìn xa xa, hoặc thương cảm, hoặc chế nhạo, hoặc hưng phấn, nhưng không có người nào tiến lên nói nửa câu khuyên giải.

Vương Kiện, Triệu Phi!

Lâm Tiêu liếc mắt đã nhận ra hai thiếu niên này, cũng giống hần đều xuất từ gia đình võ giả, phụ thân Vương Kiện và Triệu Phi đều từng là võ giả, đáng tiếc vào mấy năm trước đã vấp lạc trong chiến đấu với yêu thú, hơn nữa hai người bọn họ lại có chỗ khác với Lâm Tiêu. Đại ca Lâm Tiêu, Lâm Hiên là người có được tứ cấp võ giả huân chương, mà phụ thân Vương Kiện và Triệu Phi chỉ là Chân Võ giả nhất chuyển bình thường.

Võ Linh Đế Quốc lấy võ vi tôn, võ giả thân phận bất đồng, đãi ngộ hưởng thụ tự nhiên cũng bất đồng, mà một khi võ giả vấp lạc, địa vị gia đình võ giả sẽ giảm mạnh, thậm chí so ra kém cả đệ tử phú hào bình thường, lại càng không cần phải nói đến phụ thân Vương Kiện và Triệu Phi chỉ là Chân Võ giả nhất chuyển bình thường.

Ở trong Huấn Luyện Quán, Lâm Tiêu tuy rằng tính cách nhu nhược, luôn bị người bắt nạt, nhưng vẫn có mấy người bối cảnh tương tự cùng hần là bằng hữu tính tình rất hợp nhau.

- Phế vật chính là phế vật, cho dù đạt tới Luyện Cốt Kỳ cũng là đồ phế vật, hai gia hỏa nghèo hèn các ngươi, nói cho các ngươi biết, bộ y phục này của lão tử giá trị mười lượng bạc, các ngươi hôm nay nếu không bồi tiền cho lão tử, lão tử thấy các ngươi một lần đánh các ngươi một lần!

Lưu Lực nói rất cao hứng, trên mặt tràn đầy bạo ngược, một cước liền đá tới hai người.

- Dừng tay!

Trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng gầm, Lưu Lực còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy hoa mắt, một cước phẳng phất đá vào trên một khối đá, một cỗ lực phản chấn truyền đến khiến hần liền tụt lùi hai bước.

Bóng người bất thành linh khiến mọi người ở đây đều sửng sờ, Lưu Lực vốn là kẻ giết mình, đợi sau khi thấy rõ người ngăn mình là ai liền không khỏi cười lạnh:

- Hừ, ta tưởng là ai dám quản chuyện tốt của Lưu Lực ta, thì ra là Lâm Tiêu người, sao hử, người bình thường cái rắm cũng không dám đánh giờ lại muốn xuất đầu thay bọn hần sao?

Trong đôi mắt Lưu Lực tràn đầy khinh thường, cười lạnh lạnh nói.

- Lưu Lực, được thế nên tạm tha người, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra trong lòng mọi người đều rõ ràng, người không nên khinh người quá đáng, trời tạo nghiệp chướng, còn có thể tha; tự gây nghiệp, không thể sống.

Lâm Tiêu ánh mắt sắc bén, lạnh giọng quát.

- Lâm Tiêu, là Lâm Tiêu.

Hai người giằng co với nhau, rất nhiều đệ tử ở đây cũng thấy được khuôn mặt Lâm Tiêu, mỗi một người đều giật mình lên tiếng, mà hai người Vương Kiện và Triệu Phi cũng giật mình ngẩng đầu, hiển nhiên không dám tin vào hai mắt mình.

- Ha ha, được thế nên tạm tha người, ta nhỏ vào!

Trong mắt Lưu Lực toát ra một tia miệt thị:

- Lâm Tiêu ngươi tính là thứ gì, cũng dám nói với ta lời này, ta thấy ngươi chán sống rồi, còn không mau cắt đi cho ta, nếu không, ngay cả ngươi ta cũng thu thập luôn.

Lưu Lực hồn nhiên không để Lâm Tiêu vào mắt.

- Hừ, Lưu gia các ngươi chẳng qua chỉ là một thương hộ, ngay cả võ giả cũng không xuất hiện, địa vị thấp, ngươi dựa vào cái gì dám ở chỗ này kêu gào? Còn nói cái gì mà gia đình nghèo khổ, Vương Kiện, Triệu Phi tuy rằng gia đình nghèo khó, nhưng ít nhất phụ thân đều từng là Chân Võ giả, càng chết trong khi chiến đấu với yêu thú, vì an toàn của tất cả dân chúng Tân Vệ Thành mà ngay cả tánh mạng của mình cũng kính dâng ra, chính là anh hùng hậu đại đường đường chính chính, mà ngươi lại ở chỗ này vũ nhục anh hùng hậu đại, quả thực không bằng cầm thú. Huống chi nơi này chính là Huấn Luyện Quán, nghiêm cấm lén ẩu đả, lúc nào trở thành hậu viện của Lưu gia ngươi rồi thế? Muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng, quả thực là làm càn mà!

Ánh mắt Lâm Tiêu lẳng lẽ như lưỡi đao, quát chói tai, tuyên truyền giác ngộ, quát khiến Lưu Lực á khẩu không biết nói gì.

- Lâm Tiêu xảy ra chuyện gì thế, hần bình thường không phải rất ít xuất hiện, ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, sao hôm nay lại đổi tính rồi?

- Dám Lưu Lực tính tình thế nào, Lâm Tiêu này thật không ngờ dám quát lớn, chuyện này chỉ sợ không yên rồi, Lâm Tiêu đây là đang tự ôm chuyện vào mình a.

- Hừ, bất quá Lâm Tiêu nói cũng đúng, phụ thân Vương Kiện và Triệu Phi đều chết trong miệng yêu thú, nói đến cũng từng cống hiến vì an toàn của Tân Vệ Thành, Lưu Lực bất quá ỷ vào trong nhà giàu có, lỗ mũi chỉ lên trời, không để con cái gia đình võ giả vào mắt, quả thực quá mức làm càn.

Người chung quanh tốp năm tốp ba, nhao nhao nghị luận, trong Huấn Luyện Quán có không ít đệ tử đều là xuất từ gia đình võ giả đã mất đi võ giả, trong nội tâm rất có cảm xúc, cũng có người này thường bị bọn người Lưu Lực ức hiếp, lúc này xem có chút hả giận, nhưng phần lớn đều chỉ xem náo nhiệt, không ai có ý nhúng tay vào cả.

Trên mặt đất, Vương Kiện và Triệu Phi nhìn thoáng qua nhau, bọn hần ngày bình thường cùng Lâm Tiêu quan hệ không tệ, nhưng lại thật không ngờ tới, vào lúc nguy nan, Lâm Tiêu vậy mà lại đứng ra biện hộ ỉnh, đặc biệt là bọn hần biết được tính cách Lâm Tiêu, trong nội tâm lại càng thêm cảm động.

- Người. . . Lâm Tiêu ngươi hôm nay là ăn hết gan báo, sống không kiên nhẫn nữa sao!

Ngón tay Lưu Lực chỉ Lâm Tiêu, tức giận đến toàn thân run rẩy, hần thế nào cũng không nghĩ đến, Lâm Tiêu này trước kia ở trước mặt mình ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái lại dám ở trước mặt mọi người quát lớn mình, không hề để mình vào mắt.

- Ta thấy sống không kiên nhẫn chính là ngươi đấy, ngay cả võ giả hậu đại cũng dám lăng nhục, ẩu đả như thế, hoàn toàn miệt thị quyền uy võ giả, chuyện này cho dù bẩm báo tới chỗ tổng giáo quan, mấy người các ngươi cũng quyết không chiếm được chỗ tốt, thậm chí ngay cả trong nhà các ngươi cũng không giữ được các ngươi, nếu ngươi không biết tốt xấu, còn muốn liều lĩnh, chỉ sợ sẽ gây ỉnh tai họa ngập đầu đấy.

Lâm Tiêu nói xong liền tiến lên trước một bước, đi thẳng tới trước mặt Lưu Lực, hai mắt hần trừng trừng, ý cảnh Mạnh Hổ Quyền Pháp tùy ý mà ra, toàn thân cao thấp lập tức dâng lên một cỗ khí thế bá đạo, uy mãnh, mang đến cho người cảm giác áp bách hít thở không thông. Mạnh Hổ sinh hoạt giữa khe núi, chính là Vạn thú chi Vương, vô cùng uy mãnh, Hổ khiếu một tiếng, Vạn thú đều phục, không thể địch nổi.

- Người!

Lưu Lực quát to một tiếng, không khỏi bị khí thế Lâm Tiêu chấn nhiếp, lập tức dăng dăng lui về phía sau hai bước, trong nội tâm vô cùng cuộn cuộn.

24. Chương 24: Đồ Đầu (2)

Hắn tuy rằng ở trong Huấn Luyện Quán ngang ngược càn rỡ, nhưng cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên biết rõ lời Lâm Tiêu nói đều là sự thật, võ giả hậu đại thân phận đặc thù, nếu hắn thật dám tùy ý ấu đả, một khi náo lên, coi như là tỷ tỷ của hắn cũng không giữ được hắn, tuy rằng không đến mức có bao nhiêu hậu quả, nhưng chịu một châu trách phạt lại không thể tránh khỏi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Lưu Lực không khỏi có chút kiêng kỵ, trước kia hắn đã từng giáo huấn qua không ít đệ tử, nhưng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, hơn nữa đệ tử hắn giáo huấn đều là một ít đệ tử tính huống gia đình bình thường, tâm tính nhu nhược, vẫn bình yên vô sự, hôm nay Lâm Tiêu xuất hiện lại khiến hắn có chút sợ ném chuột vỡ bình.

Càng quan trọng hơn là, đối với tính cách của Lâm Tiêu Lưu Lực thật sự hiểu rất rõ, chính là đệ tử nhu nhược nhất cả Huấn Luyện Quán, trước đó không lâu mình vừa mới trào phúng qua Lâm Tiêu, trực tiếp nhục nhã hắn đến mức té xỉu, gần một tháng không tới Huấn Luyện Quán, không nghĩ tới ngày đầu trở lại Lâm Tiêu đã phảng phất như đổi thành một người hoàn toàn khác.

Trong đám người, đám người La Hạo càng lạnh lùng nhìn xem, mấy người liếc nhìn nhau, trong đôi mắt đều có khiếp sợ. Bọn hắn trước kia bị Lâm Tiêu quát lớn trên đường cái, trong lòng bọn hắn đã sớm hạ quyết tâm, đợi sau khi Lâm Tiêu đi vào Huấn Luyện Quán sẽ khiến hắn phải đẹp mắt, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu to gan như vậy, vừa đến Huấn Luyện Quán đã có động tác lớn như vậy.

Cửa luyện công đại sảnh, đại lượng đệ tử vây đến chật như nêm cối, trong lòng Lưu Lực tuy rằng vì lời quát lớn của Lâm Tiêu đã có chỗ kiêng kỵ, trong lòng có thoái ý, nhưng hắn cũng biết nếu giờ mình thối lui, địa vị hung hăng càn quấy Lưu Lực hắn ở trong Huấn Luyện Quán nhất định sẽ triệt để khó giữ được, thậm chí còn bị người cùng thế hệ chế nhạo, nghĩ vậy, Lưu Lực lập tức đưa ánh mắt tới một thiếu niên bên cạnh.

- Lâm Tiêu, ngươi đây là muốn chết!

Thiếu niên kia cảm nhận được ánh mắt của Lưu Lực, khẽ gật đầu, hai lời chưa nói đã trực tiếp quát lớn một tiếng, bổ ra một quyền tới Lâm Tiêu. ‘Rầm Æ Æ’, quyền đầu mang theo kinh phong phần phật quét về phía Lâm Tiêu, thiếu niên kia bổ quyền nửa đường, năm ngón tay hóa thành ki hình, không khí vô hình quấy lên, như là một đôi ưng trảo lộ ra hàn mang lạnh như băng trảo tới ngực Lâm Tiêu, đúng là Điều Hâu Quyền Pháp trong trụ cột quyền pháp.

Đối với tình huống một ít học viên cường ngạnh, bọn người Lưu Lực ngang ngược càn rỡ, đã sớm nghĩ ra đối sách, thường thường sẽ để một thiếu niên ra tay đả thương đối phương, nếu đối phương náo đến cao tầng Huấn Luyện Quán thì nói đó là hành vi cá nhân, hơn nữa mấy gia đình ở sau lưng âm thầm hợp lực thoát tội, chỉ cần không đánh chết người, đánh cho tàn phế, nhiều nhất chỉ chịu chút trách phạt, lại có thể khiến bọn hắn ở trong Huấn Luyện Quán lưu lại danh khí to lớn.

Chính là dựa vào cái này, bọn người Lưu Lực ở Huấn Luyện Quán mới không ai dám gây vào, trong hai năm qua đệ tử bị bọn hắn nổi giận đả thương đếm không hết, không ít đệ tử vì phòng ngừa trả thù, cũng chỉ có thể nén giận.

Hô!

Sức gió kịch liệt quấy lên, thiếu niên kia sắc mặt dữ tợn, tay phải hiện lên hình ưng trảo, hung hăng đánh tới ngực Lâm Tiêu, dùng khí lực 600 cân Luyện Cốt Kỳ của hắn, một chiêu này nếu là đánh thực, Lâm Tiêu sẽ phải trực tiếp nằm xuống.

- Lâm Tiêu này muốn xui xẻo rồi, dùng thực lực Luyện Thể Kỳ đỉnh phong của hắn, căn bản không phải đối thủ của Lý Lạc Luyện Cốt Kỳ!

Trái tim tất cả học viên ở đây vào giờ khắc này đều hung hăng nhắc lên, không ít người âm thầm lắc đầu, cũng có người vì hành vi xuất đầu cho người khác ngó ngàng kia của Lâm Tiêu mà cười lạnh không thôi.

BA~!

Ngay khi thảo phải Lý Lạc sắp bổ trúng Lâm Tiêu, thân hình Lâm Tiêu đột nhiên hơi nghiêng, dưới chân có chút khê lui, liền nhẹ nhõm tránh đi quyền phong của đối phương.

Lý Lạc ngẩn ngơ, không nghĩ tới công kích của mình rõ ràng bị Lâm Tiêu tránh khỏi, nhưng hắn biết rõ, Lâm Tiêu này tuy rằng có thể nói là đệ tử khắc khổ nhất Huấn Luyện Quán, nhưng thực lực chỉ là Luyện Thể đỉnh phong, tuyệt đối không thể tránh được quyền của hắn.

- Hừ!

Lý Lạc trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, một thảo thất bại, nao nao, tay phải mạnh mẽ cuốn lên, năm ngón tay xé rách không khí, phát ra một hồi ô minh, muốn quét về phía mặt Lâm Tiêu.

- Lý Lạc, người thật to gan, không nói một lời đã ra tay đánh lén, thủ đoạn ti tiện như thế, nào có tôn nghiêm võ đạo, hành vi mất đi võ đức, võ đạo chi tâm bực này, người không sợ ta kiện lên giáo quan cấp trên, trực xuất người khỏi Huấn Luyện Quán sao?

Chứng kiến móng vuốt sắc bén của Lý Lạc quét tới, Lâm Tiêu lại lù lù bất động, hai mắt nộ trợn, há miệng liền giận dữ mắng mỗ một hồi.

Võ giả chi đạo, ngoại trừ tăng lên vũ lực, cần phải tu thân lập bản, tập văn hoằng đạo. Huấn Luyện Quán ngoại trừ dạy võ nghệ ra, cũng có truyền thụ võ đức, cái gọi là võ đức, chính là tôn tự nhiên, pháp thiên địa, ái gia quốc, hiếu phụ mẫu, kính sư trưởng, nghiêm luật kỷ, khoan đãi nhân.

Đời trước Lâm Tiêu tuy rằng ở phương diện thực lực tạo nghệ không cao, nhưng bởi vì đại ca Lâm Hiên dạy bảo nên đối với võ đức chi đạo lại thủy chung khắc trong tâm khảm, nghiêm luật kỷ, hôm nay Lâm Tiêu võ đạo hơi có tiểu thành, nắm được yếu quyết bốn chữ quyền ý, khí thế. Một tiếng quát lớn này, Lý Lạc lập tức cảm giác trước người phảng phất như chính là tổng giáo quan Huấn Luyện Quán, vẻ mặt vẻ giận dữ trách cứ mình, muốn trực xuất mình khỏi Huấn Luyện Quán.

Như trời rất nóng lại bị nước đá dội xuống, thần sắc Lý Lạc đột biến, móng vuốt sắc bén chụp về phía Lâm Tiêu lập tức dừng lại, không dám tiếng về trước thêm chút nào nữa.

Võ Linh Đế Quốc lấy võ vi tôn, võ đức chi đạo xâm nhập dân tâm, năm đó Hủy Diệt Chi Nhật bộc phát, yêu thú hồng lưu tàn sát dân chúng, chính vì có vô số võ giả anh dũng hiến thân, ném đầu lâu, rơi vãi nhiệt huyết, không để ý đến an nguy bản thân mới khiến Nhân tộc có thể may mắn còn sống sót, bởi vậy bốn đại đế quốc còn sống sót, không ai mà không đặt giáo dục võ đức ở vị trí hàng đầu, để tưởng nhớ rất nhiều tiên liệt vì nhân loại sinh tồn mà hiến thân. Hành vi ra tay đánh lén của Lý Lạc trước kia nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nhưng nếu thật bị định vào vi phạm võ đức, võ đạo chi tâm, căn bản không ai giữ được hắn, vô luận tổ chức võ giả ở bất kỳ đế quốc nào đối với đệ tử trái với võ đức cho tới bây giờ đều là phế bỏ võ đạo tu vi, trực xuất khỏi Huấn Luyện Quán.

Loại người bị Huấn Luyện Quán khu trục, địa vị chỉ hèn mọn, ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng, bị hàng tỉ người phỉ nhổ, trọn đời không được xuất đầu.

Một câu chấn nhiếp Lý Lạc, Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, đứng chắp tay, trên người một cỗ khí thế ngạo tuyệt lưu chuyển, hai mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám người Lưu Lực.

- Lâm Tiêu này từ lúc nào lại lăng liệt như thế rồi?

25. Chương 25: Thối Thể Đan (1)

Hai người Vương Kiện, Triệu Phi sau lưng Lâm Tiêuu ngẩng đầu, chỉ cảm thấy trong lồng ngực huyết dịch bành trướng, không cách nào tự ức, nguyên một đám trong đôi mắt long lánh ra hào quang sáng chói, mà rất nhiều đệ tử xúm ở chung quanh luyện công đại sảnh cũng đều xôn xao.

- Hừ, Lâm Tiêuu, lời này của ngươi là có ý gì, chúng ta chỉ là muốn cùng người đồ đấu một hồi, nếu người không dám thì trực tiếp thừa nhận là được, không cần chụp cái mũ lớn vậy đâu!

Lưu Lực tiến lên một bước, cười lạnh quát.

Chuyện đánh mất võ đức này, Lưu Lực bọn hắn tuyệt đối không thể thừa nhận, đành phải chuyển chuyện về phía đồ đấu.

- Đồ đấu?

- Đúng vậy, xem thân thủ của ngươi, nghĩ đến có lẽ ở trong nhà đã khổ luyện qua một phen, cho nên mới hung hăng can quấy như thế, không bằng chúng ta đồ đấu một phen, không biết Lâm Tiêuu ngươi có gan tiếp hay không?

Lưu Lực ánh mắt lóe lên, trong nội tâm cười lạnh.

- Đồ đấu!

Các học viên chung quanh nghe thế vốn ngẩn ngơ, chợt mỗi người toàn thân đều trở nên hưng phấn như gà chọi. Trong Huấn Luyện Quán không cho phép lên ẩu đả, nhưng nhiều đệ tử như vậy ở chung khó tránh khỏi sẽ có xung đột, bởi vậy Huấn Luyện Quán có quy định chỉ cần song phương đồng ý thì có thể tiến hành tỷ thí công khai, như vậy vừa có thể giải quyết xung đột, lại có thể xúc tiến trao đổi giữa đệ tử, khiến đệ tử tu luyện càng có động lực.

Đương nhiên, đối việc tỷ thí, yêu cầu của Huấn Luyện Quán cũng vô cùng nghiêm khắc, đầu tiên là phải song phương đồng ý, một phương không đồng ý thì quyết không thể tiến hành, tiếp theo chính là không được đánh chết, đánh tàn đối thủ, một khi trong tỷ thí có đệ tử bị đánh chết, bất kể có phải cố ý hay không, phương khác tất nhiên sẽ bị trục xuất Huấn Luyện Quán, không có lựa chọn thứ hai, còn nếu trong tỷ thí đánh tàn phế đối thủ, cũng sẽ gặp phải trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, dù sao Huấn Luyện Quán đưa ra quy định tỷ thí cũng chỉ vì khích lệ đệ tử khiêu chiến lẫn nhau, đề cao lẫn nhau, khiến trong đệ tử xuất hiện càng nhiều võ giả và cường giả, mà không phải khiến các học viên tranh giành đầu đá, tàn sát lẫn nhau.

Bởi vậy ở Huấn Luyện Quán, chuyện tỷ thí là rất bình thường, mà thường thường song phương tỷ thí đều đưa ra phần thưởng làm đánh bạc, bởi vậy được xưng là đồ đấu.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều dời ánh mắt về phía Lâm Tiêuu, chờ đợi câu trả lời của hắn.

- Lâm Tiêuu, không thể đáp ứng bọn hắn.

Hai người Vương Kiện và Triệu Phi cuống quýt đứng lên, lo lắng nói, Lưu Lực chính là cường giả Luyện Cốt đỉnh phong, thực lực siêu quần, có được gần 800 cân khí lực, mà Lâm Tiêuu không lâu trước vẫn chỉ là Luyện Thể đỉnh phong, 400 cân khí lực, cho dù hiện giờ có tinh tiến, cũng hoàn toàn không thể nào là đối thủ của Lưu Lực được.

- Hừ, hai tên phế vật các ngươi, còn không biết xấu hổ là đệ tử Luyện Cốt hậu kỳ, nguyên một đám thực lực 700 cân đều là sống trong bụng chó sao? Ta thấy Lâm Tiêuu không giống các ngươi, tuyệt đối không phải là người không dám tiếp đồ đấu.

Đam người Lưu Lực một bắt đầu trào phúng, trong giọng nói càng mang theo một tia khích tướng:

- Hơn nữa, ta cũng không phải muốn ngươi cùng ta đồ đấu, chỉ cần ngươi đánh bại Diêu Kính là được, ca của ngươi Lâm Hiên chính thiên tài lừng lẫy nổi danh khắp Tân Vệ Thành, ngươi thân là đệ đệ, sẽ không ngay cả chút dũng khí này cũng không có đấy chứ?!

Trong đám người Lưu Lực đi ra một thiếu niên thấp bé, trong một đôi mắt tam giác lóe ra hào quang âm lãnh, chính là Diêu Kính ở vào Luyện Cốt hậu kỳ, có được 700 cân khí lực, trong đám người Lưu Lực có thực lực gần với Lưu Lực.

- Đồ đầu?

Lâm Tiêu vỗ vỗ bả vai hai người Vương Kiện để an ủi, chợt cười lạnh nói:

- Không biết ngươi muốn đánh cuộc như thế nào?

- Sảng khoái!

Lưu Lực cười dài một tiếng, con mắt híp thành một đường, trong đó lãnh mang hiện lên:

- Rất đơn giản, ngươi không phải muốn xuất đầu cho Vương Kiện, Triệu Phi bọn hắn sao? Trong mắt của ta, ngươi với bọn hắn đều là phế vật, rác rưởi, nếu như ngươi thua thì phải ở trước mặt mọi người quỳ xuống trước mặt chúng ta, còn phải hô lên một câu, ta là rác rưởi, phế vật, đại ca Lâm Hiên ngươi cũng là phế vật, một nhà các ngươi đều là phế vật, rác rưởi!

Lưu Lực ngửa đầu, dùng một loại tư thái cao cao tại thượng nói, hai đầu lông mày mang theo một tia dữ tợn biến thái.

- Chính là đánh bạc cái này, ha ha, cả nhà bọn họ đều là phế vật, vậy Lâm Hiên kia cũng vậy! Thiên tài chó má gì chứ, kỳ thật chỉ là rác rưởi!

Bọn người Diêu Kính, Lý Lạc mỗi người đều càn rỡ cười ha hả, Lưu Lực nói ra điều kiện này, trong lòng bọn hắn cảm thấy so với bất cứ thứ gì càng thêm thống khoái. Đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu chính là thiên tài chân chính, năm đó ở Tân Vệ Thành cũng là nhân vật minh tinh, có thể khiến Lâm Tiêu chính miệng nói đại ca của hắn là rác rưởi, loại cảm giác này so với bất cứ điều gì càng thêm thoải mái.

Có cái gì khoái hoạt hơn so với chà đạp tôn nghiêm người khác chứ?

- Ha ha, tốt!

Một đám đệ tử đồ kị nhân tài chung quanh cũng theo chân ồn ào, tâm tư đồ kị của người luôn rất biến thái, tuy rằng đại ca Lâm Tiêu đã qua đời, nhưng thông qua Lâm Tiêu giẫm giẫm vài cái, lại có thể thỏa mãn cảm giác về sự ưu việt biến thái của bọn hắn.

Bọn hắn đều không có thấy, khi Lưu Lực nói ra những lời này, ngón tay phải Lâm Tiêu lại không tự chủ được bông run run, nếu có người quen thuộc Lâm Tiêu liền sẽ biết, trong lòng Lâm Tiêu đã thật sự phẫn nộ rồi.

Ở trong lòng Lâm Tiêu, cha mẹ, ca ca, muội muội đều là kiêng kị của hắn, Long có nghịch lân, sờ vào tức nộ. Mà người nhà, chính là nghịch lân của Lâm Tiêu.

- Nếu như ngươi thua thì sao?

Lâm Tiêu trong nội tâm tức giận, nhưng biểu lộ lại có vẻ rất tỉnh táo, trong lời nói toát ra một cổ tự tin cường đại.

- Thua?

Lưu Lực ngờ ngác một chút, hắn thật sự chưa từng nghĩ qua vấn đề này, bất quá lúc này hắn tự nhiên sẽ không luống cuống, cười lạnh nói:

- Hừ, nếu như chúng ta thua, vậy thì một đoạn Hóa Lực Đẳng này sẽ là của ngươi.

Lưu Lực từ trên người xuất ra một túi da thú, nhẹ nhàng mở ra, bên trong lộ ra một đoạn hành đẳng màu đỏ dài chừng cánh tay trẻ con, ngoài ra, còn có một bình sứ màu trắng cùng với hơn mười hai tán bạc vụn, Lưu Lực cầu hành đẳng màu đỏ trong tay, nói với Lâm Tiêu.

Hóa Lực Đẳng chính là nhất giai linh dược, thuộc về linh dược có thể trực tiếp phục dụng, bởi vậy có chút trân quý, trên thị trường cũng ít khi thấy, một đoạn như vậy, một gã đệ tử Luyện Cốt kỳ sau khi phục dụng bình thường có thể tăng lên 30 cân khí lực.

Bất quá giờ phút này tất cả mọi người ở đây lại thần kỳ không dời mắt vào Hóa Lực Đằng trên tay Lưu Lực, mà đều tập trung vào bình sứ màu trắng trong túi da thú kia, giống như nghĩ tới điều gì đó, nguyên một đám ánh mắt đều lửa nóng.

Mà ngay cả ánh mắt Lâm Tiêu cũng rơi vào trên bình sứ màu trắng kia, tựa như đang tự hỏi gì đó.

26. Chương 26: Thối Thể Đan (2)

- Ha ha.

Cảm nhận được ánh mắt lửa nóng của mọi người, Lưu Lực lại ha ha cười cười, nhẹ nhàng mở ra bình sứ kia, lập tức một khóa được hoàn màu trắng lớn ngón út liền lặn vào lòng bàn tay của hắn. Lưu Lực đối với khế hít hà, sau đó cẩn thận cho vào lại trong bình sứ, đồng thời dương dương đắc ý nói:

- Hạt Thối Thể Đan này chính là tỷ ta thật vất vả mới tìm được cho ta, ta phải cẩn thận cất kỹ rồi.

- Thối Thể Đan, quả nhiên là Thối Thể Đan!

Lưu Lực vừa nói ra, rất nhiều học viên ở đây ánh mắt đều trừng trừng.

Thối Thể Đan, nhất phẩm đan dược, mỗi một hạt đều giá trị năm trăm lượng bạch ngân, do rất nhiều thảo dược luyện chế thành, có thể tiến hành cải tạo đối với thân thể võ giả, khiến thân thể võ giả được lột xác, là một trong các đan dược mà võ giả ở đệ tử kỳ cần có nhất, thường thường một khóa Thối Thể Đan có thể tăng lên trên trăm cân khí lực, tiết kiệm cho các học viên mấy tháng khổ tu, bất kể là đệ tử Luyện Thể, Luyện Cốt, hay là Luyện Tử Kỳ đều có thể dùng được.

Đương nhiên Thối Thể Đan cũng không thể phục dụng quá nhiều, bình thường một hạt có thể khiến đệ tử Luyện Cốt Kỳ tăng lên 100 cân khí lực, hạt thứ hai sẽ xuống đến 50 cân, hạt thứ ba có lẽ cũng chỉ còn 20 cân hoặc là không có hiệu quả nữa.

- Gia Lưu Lực quả nhiên là tài đại khí thô, lại có thể tìm được Thối Thể Đan, ta nhớ rõ Lưu Lực lúc trước cũng đã phục dụng qua một hạt, trực tiếp từ 600 cân khí lực tăng lên tới 700 cân, không nghĩ tới bây giờ lại được thêm một hạt, có hạt Thối Thể Đan này rồi, xem ra Lưu Lực không được bao lâu chỉ sợ có thể từ Luyện Cốt Kỳ đột phá đến Luyện Tử Kỳ rồi.

Trong đám người có đệ tử hâm mộ cảm thán, bởi vì Luyện Dược Sư và linh dược rất thưa thớt, khiến cho số lượng đan dược trên thị trường một mực khan hiếm, đại đa số đan dược đều chỉ cung cấp cho võ giả, như Thối Thể Đan này mặc dù chỉ là nhất phẩm đan dược, nhưng tuyệt đại đa số đều bị võ giả mua đi cung cấp cho con cái bọn hắn, bởi vậy cực kỳ thưa thớt, có thể nói là thứ có tiền mà không mua được.

- Sao hả? Lâm Tiêu ngươi có đáp ứng không!

Lưu Lực cầm Hóa Lực Đằng hét to nói.

- Một đoạn Hóa Lực Đằng đã muốn cùng ta đồ đấu, Lưu Lực ngươi cũng không khỏi quá coi thường Lâm Tiêu ta rồi, muốn đánh bại cũng được, cầm Thối Thể Đan trên tay ngươi đến đánh bại!

Lâm Tiêu cười lạnh nói.

- Cái gì?

Rất nhiều đệ tử đều ngẩn ngơ, mà Lưu Lực càng trực tiếp cười ha hả:

- Đánh bại Thối Thể Đan của ta? Ha ha, Lâm Tiêu ngươi cho ta là ngu ngốc sao, cầm Thối Thể Đan của ta đánh bại mấy câu của ngươi, quả thực là nói chuyện hoang đường viễn vông.

Lưu Lực nhìn không được cười ha hả, hắn cũng không ngu, cuộc tỷ thí này tiền đặt cược song phương căn bản không công bình, tuy rằng hắn rất có nắm chắc, nhưng vạn nhất Lâm Tiêu may mắn thắng Diêu Kính, Lưu Lực hắn chẳng phải thiệt thòi lớn rồi sao?

- Hừ, ta nói ra, tự nhiên có đạo lý của mình.

Lâm Tiêu thần sắc bình tĩnh, từ trên người xuất ra hai loại đồ vật:

- Ta nơi này có hai mảnh phiến lá U Lan Thảo, muốn đánh bạc với tất cả mọi thứ trong túi da thú của người, hơn nữa ta trực tiếp đổ đấu với Lưu Lực người, người có dám không!

Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, khí thế mười phần.

- Cái gì, phiến lá U Lan Thảo?

Lưu Lực lấp bắp kinh hãi, ánh mắt cẩn thận dò xét hai mảnh phiến lá xanh biếc trong tay Lâm Tiêu.

Khó trách Lâm Tiêu thực lực đột nhiên tăng lên nhiều như vậy, thì ra không biết từ nơi nào nhận được một cây U Lan Thảo, có hai phiến lá U Lan Thảo này rồi, thêm vào Thối Thể Đan, ta hoàn toàn có nắm chắc trong vòng một tháng tấn cấp Luyện Tùy Kỳ!

Trong nội tâm Lưu Lực trở nên kích động.

- Thời gian không đến một tháng, Lâm Tiêu coi như phục dụng U Lan Thảo, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ là Luyện Cốt hậu kỳ, hơn nữa hẳn là dựa vào linh dược mới tăng lên thực lực, kinh nghiệm chiến đấu khẳng định không đủ. . .

Lưu Lực trong nội tâm suy nghĩ, không khỏi cảm thấy tin tưởng tràn đầy, nắm chắc mười phần, lập tức lảng tiểu một tiếng nói:

- Tốt, ta liền đáp ứng người!

Lưu Lực nghĩ thông suốt mấu chốt này, rất nhiều đệ tử ở đây cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên cũng đều nghĩ thông suốt điểm này, không khỏi dấm ngực dậm chân, trong nội tâm ảo não vì sao đánh cuộc với Lâm Tiêu không phải mình, phiến lá U Lan Thảo tuy rằng không bằng Thối Thể Đan, nhưng cũng là dược liệu cực kỳ quý hiếm.

- Tốt, tất cả mọi người đã nghe được, nếu Lưu Lực đã nói như vậy rồi, ta hi vọng tất cả mọi người làm chứng.

Lâm Tiêu đợi chính là câu này của hắn, Hóa Lực Đằng đối với Lâm Tiêu đã phục dụng qua U Lan Thảo mà nói, căn bản không quan trọng gì, nhưng Thối Thể Đan, là đáng để cho hắn buông tay đánh cược một lần.

Xoạt!

Đám người một mảnh xôn xao, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Tiêu, mỗi người đều không tin Lâm Tiêu rõ ràng thật sự đáp ứng, trong đó có người tương đối quen thuộc Lâm Tiêu, cảm giác Lâm Tiêu không đến một tháng, trước sau phẳng phất như biến thành một người hoàn toàn khác, một loại cảm giác lạ lẫm sinh ra trong lòng.

Trong đám người, trong mắt La Hạo lập lòe lạnh mang nhìn qua Lâm Tiêu, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Ánh mắt tất cả đệ tử đều tụ tập vào trên người Lâm Tiêu và đám người Lưu Lực nên không ai nhìn thấy, chỗ đình đài cách luyện công đại sảnh không xa giờ phút này đang đứng một nam tử tóc ngắn hỏa hồng mặc võ phục rộng thùng thình, hẳn cả người đầy cơ bắp, tuy rằng cũng không trắng kiện, nhưng lại mang đến cho người cảm giác như muốn nổ tung.

Người này chính là một giáo quan trong Huân Luyện Quán, Lô Ba, chính là Chân Vô giả chân chính, quyền lực rất lớn.

- Ta đã sớm nghe nói Lưu Lực này ở trong đệ tử có chút hung hăng càn quấy, không nghĩ tới quả thật như thế!

Nam tử kia đã sớm xuất hiện ở chỗ này, đối với chuyện xảy ra lúc trước tự nhiên đều thấy rõ ràng, giờ phút này nhướng mày, muốn đi thẳng về phía trước.

Nhưng vào lúc này, một đại thủ lại xuất hiện không chút dấu hiệu, rơi vào trên vai nam tử tóc đỏ.

- Ân?

Nam tử tóc đỏ kia trong nội tâm cả kinh, thân là võ giả, giấu kín khí tức và g cảm giác địch nhân là một môn học cực kỳ trọng yếu, nếu không võ giả hành tẩu trong khu vực yêu thú sẽ rất dễ dàng bị yêu thú ẩn nấp đánh chết, Lô Ba thân là Chân Võ giả nhất chuyển tự nhiên đối với cái này cực kỳ quen thuộc, nhưng sự xuất hiện của cái tay này lại khiến hắn hoàn toàn không có chút cảm giác, hiển nhiên thực lực của đối phương hoàn toàn ở trên hắn.

Lô Ba toàn thân cơ bắp căng cứng, vội vàng quay đầu, chỉ thấy gác tay lên vai hắn lại là một nam tử thoát nhìn còn trẻ tuổi hơn hắn một chút, nam tử này mặc võ bào màu đen, cực kỳ bình thường, nhưng đôi mắt hắn lại thâm thúy như ánh sao

- Quán chủ!

Lô Ba trong nội tâm buông lỏng, thần sắc lộ ra một tia cung kính, khom người nói.

27. Chương 27: Không Gì Cản Nổi

Nam tử mặc võ bào màu đen này lại là quán chủ Huấn Luyện Quán nơi này, Khương Hồng. Nhân vật có quyền lực lớn nhất, dựa theo quy củ Huấn Luyện Quán, các giáo quan đều xưng hô hắn là quán chủ, mà các học viên thì gọi là tổng giáo quan!

- Chuyện của các học viên cứ để các học viên tự mình giải quyết thôi, chúng ta chỉ cần nhìn xem là được rồi.

Nam tử áo đen đi đến bên cạnh nam tử tóc đỏ, bình tĩnh nói.

- Vâng!

Lô Ba gật gật đầu, thu chân về.

- Lâm Tiêu kia hắn là đệ đệ Lâm Hiên a?

Thanh âm Khương Hồng lại lần nữa truyền đến:

- Không biết người cho rằng, trong hai người này ai sẽ thắng?

Lô Ba khẽ giật mình, hiển nhiên không biết quán chủ vì sao lại hỏi như thế, cảm nhận được ánh mắt Khương Hồng, Lô Ba hơi trầm tư nói:

- Lưu Lực này và Lâm Tiêu ta đều dạy bảo qua, thực lực Lưu Lực ở Luyện Cốt đỉnh phong, một thân công phu không kém, mà Lâm Tiêu tu luyện tuy rằng dụng công, nhưng một thắng trước chỉ là Luyện Thể đỉnh phong, hôm nay cho dù có tiến bộ, nhưng có lẽ còn không phải đối thủ của Lưu Lực, bất quá điểm này Lâm Tiêu hiển nhiên cũng rõ ràng, nhưng vẫn đáp ứng đồ đấu với đối phương, nói rõ trong lòng của hắn cũng có chút nắm chắc, cho nên hai người trước khi tỷ thí, ta cũng không dám vọng có kết luận, nhưng nếu như phải chọn một người thì..., ta vẫn coi trọng Lưu Lực hơn.

Lô Ba chợt vừa cười nói:

- Không biết quán chủ thấy thế nào?

- Ta? !

Khương Hồng mỉm cười, nhưng lại không nói gì, quay đầu yên lặng nhìn về phía đám người Lâm Tiêu.

- Đệ đệ Lâm Hiên, có lẽ sẽ có chút ít bất đồng a.

Thanh âm mang theo một tia cảm xúc không hiểu truyền vào trong tai Lô Ba, chợt lại quay về bình tĩnh.

- Các người đều tránh ra!

Trước luyện công đại sảnh, Lưu Lực hét lớn một tiếng, đệ tử chung quanh toàn bộ đẩy ra, lưu lại một mảng lớn đất trống cho hai người.

- Hai người các người cũng lui ra đi.

Lâm Tiêu lên tiếng với Vương Kiện và Triệu Phi mặt lộ vẻ lo lắng, hai người liếc nhau, muốn nói gì đó, cuối cùng thầm than một tiếng, nhưng lại bất đắc dĩ nhượng bộ, đồ c đầu một khi đáp ứng thì tuyệt đối không có cơ hội đổi ý, theo hai người thấy, Lâm Tiêu sở dĩ đáp ứng đồ đầu với Lưu Lực hoàn toàn là vì mình, khiến trong lòng bọn hắn đều rất bất an và tâm thần bất định, càng sinh ra một tia xấu hổ.

- Tất cả mọi người làm chứng, đồ đầu giữa Lưu Lực ta với Lâm Tiêu, đã bắt đầu.

Hô!

Đệ tử chung quanh vừa mới thối lui, Lưu Lực đã không thể chờ được hét lớn một tiếng, đưa tay đánh một quyền tới Lâm Tiêu, thi triển rõ ràng là Điều Hâu Quyền Pháp Lý Lạc vừa dùng qua, cũng là một chiêu Ứng Toát Đình Kích ở trong tay Lưu Lực và Lý Lạc lại hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Lưu Lực một chiêu ra tay, không khí chung quanh cổ dâng, trong tiếng gió thành linh truyền đến một hồi Thương Ưng minh khiếu bén nhọn, Lưu Lực phi thân về phía trước, hai mắt ứng dương nhìn thềm thường, một đôi móng vuốt sắc bén như ngân câu từ giữa không trung đánh xuống, thế như một đầu chim ưng từ trên không vỗ mỗi xuống, khí thế lăng lệ ác liệt.

Ánh mắt tất cả đệ tử chung quanh nhìn về phía Lưu Lực lập tức thay đổi, Lưu Lực này tuy rằng ngang ngược can rỡ, không coi ai ra gì, nhưng hắn đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong, công phu quả thực không kém, một bộ Điều Hâu Quyền Pháp dĩ nhiên đã xâm nhập cốt tủy hắn.

Lâm Tiêu thân thể khẽ động, cơ bắp phần eo căng cứng, hai chân đột nhiên bắn ra, toàn bộ thân hình bạo lướt về phía trước, mọi người lập tức từ trên người Lâm Tiêu cảm giác được một cỗ khí thế cuồng bá, như một đầu Mãnh Hổ đang chụp mồi trên đồng hoang.

- Ác Hổ Phác Dương!

Trong đám người, lập tức có đệ tử nhận ra được. Mãnh Hổ Quyền Pháp, Điều Hâu Quyền Pháp đều là trụ cột quyền pháp, mỗi đệ tử căn cứ thể chất của mình đều có thể lựa chọn tu luyện, chỉ có điều bình thường khi gặp phải chiêu Điều Hâu Quyền Pháp Ứng Toát Đình Kích đều trước tránh lui, sau đó phản kích, tạm lánh sắc bén của nó, không ai ngờ đến, chiêu Ác Hổ Phác Dương rõ ràng có thể dùng trong loại tình huống này.

Một cái là Ứng Toát Đình Kích, như điều hâu trực thỏ từ trên trời giáng xuống, một cái là Ác Hổ Phác Dương, Mãnh Hổ tấn công tới con mồi giữa không trung, biến thành Mãnh Hổ phác Ưng, khí thế lăng lệ ác liệt quét ngang, đây là cây kim so với cộng râu, so đầu chính là khí lực của cả hai, cùng với linh ngộ đối với quyền pháp, cứng đối cứng phần eo, không có nửa điểm mưu lợi gì cả.

- Cái gì?

Lâm Tiêu dùng ra một chiêu Ác Hổ Phác Dương, cả người hóa thân Mãnh Hổ, tốc độ lập tức tăng lên tới lớn nhất, hai đấm đột nhiên đánh tới hai móng của Lưu Lực, trước quyền không khí nổ vang, hai đạo khí lăng bắn thẳng về phía Lưu Lực, khiến hắn không khỏi chấn động.

Lúc trước hắn thi triển Ứng Toát Đình Kích cũng đã sớm nghĩ qua Lâm Tiêu sẽ né tránh thế nào, đã làm xong nắm chắc vạn toàn, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu căn bản không tránh lui, một chiêu Ác Hổ Phác Dương triệt để làm rối loạn tiết tấu của hắn, hai móng đầu với hai đấm vốn đã rơi vào thế xấu, hết lần này tới lần khác Lưu Lực còn đang ở giữa không trung không cách nào mượn lực, chiêu thức cũng không dùng ra toàn bộ, mà Lâm Tiêu lại đến có chuẩn bị, hậu phát chế nhân, khi cả hai va chạm chính là lúc lực lượng hắn mạnh nhất, chỉ sợ một chiêu xuống, dù là Lâm Tiêu chỉ có hơn 600 cân khí lực cũng hoàn toàn có thể phá vỡ một kích toàn lực của Luyện Tủy đỉnh phong như hắn.

- Không tốt!

Ngay khi nắm đấm cuồng bạo của Lâm Tiêu đánh ra, muốn oanh phá hai móng mình, Lưu Lực dù sao cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, một thân thực lực siêu quần, thời khắc nguy cấp biến trở thành

chưởng, vội vàng ngăn cản trước người, một chiêu Sồ Ưng Triển Sí được thi triển ra như thiểm điện.

Phanh!

Quyền chưởng giao kích, Lưu Lực chỉ cảm thấy bị một đầu Mãnh Hổ vồ tới, bàn tay đau đớn muốn nứt, cả người dựa thế rơi xuống, đập đập đập liên tiếp rút lui ba bước, đôi bàn tay càng đang run nhè nhẹ. Hắn là Luyện Cốt đỉnh cao, một thân khí lực đạt đến 800 cân, vô cùng cường hãn, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú dị thường, nhưng Lâm Tiêu chỉ một chiêu đã lập tức khiến hắn rơi vào hạ phong.

- Lực lượng của hắn lớn hơn ta, ta không phải đối thủ!

Lưu Lực trong nội tâm hoảng sợ, đưa ra kết luận này, hắn cơ hồ không thể tin được phán đoán của mình. Lúc này mới bao lâu? Hơn hai mươi ngày, mới không đến một tháng, Lâm Tiêu này sao lại có tiến bộ lớn vậy được?

- Cái gì?

Chẳng những là hắn, rất nhiều đệ tử chung quanh cũng đều cực kỳ giật mình, Lâm Tiêu và Lưu Lực thi triển không phải võ học cao thâm gì, bọn hắn đều thấy hiểu, dựa theo đạo lý mà nói chiêu

- Thì ra là thế, Luyện Thể và Luyện Cốt Kỳ đều là đang chịu đựng thân thể, khiến thân thể chịu đựng tới mức tận cùng, ở trong quá trình này, kết cấu thân thể sẽ dần dần thay đổi, đến sau cùng liền có thể đủ tự động hấp thu Thiên Địa nguyên khí, cũng dễ dàng đạt đến Luyện Tủy Kỳ.

Kỳ.

Lâm Tiêu trước kia đổi làm sao từ Luyện Cốt Kỳ tiến vào Luyện Tủy Kỳ, cũng không có lý giải đặc biệt rõ ràng, nhưng hôm nay việc làm sao để đột phá lại hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Một canh giờ qua đi, Lô Ba sau khi nói xong liền trực tiếp đứng lên, không nói lời nào liền rời khỏi đại sảnh.

Trong đại sảnh rất nhiều đệ tử bắt đầu nhao nhao tán đi.

- Xem ra tu luyện vẫn là trọng yếu nhất...

Lâm Tiêu sau khi cáo biệt với hai người Vương Kiện, Triệu Phi, trong nội tâm yên lặng trầm tư, cũng rời khỏi Huấn Luyện Quán.

Liên tiếp nửa tháng, Lâm Tiêu buổi sáng tu tập, nghe giảng ở Huấn Luyện Quán, buổi chiều thì ở trong đình viện nhà mình cần cù khổ luyện, buổi tối thì không chế Toàn Địa Giáp chém giết, có lời Lô Ba giáo quan giảng giải, Lâm Tiêu cũng không hấp tấp, cho dù về khí lực cũng không có tăng lên rõ rệt, nhưng Lâm Tiêu có thể cảm nhận được, tổ chức trong thân thể của mình đang cần thay đổi.

- Mãnh Hổ Khiêu Giản!

- Ác Hổ Phác Dương!

Trong đình viện, Lâm Tiêu liên tiếp sử dụng hai chiêu Mãnh Hổ Quyền Pháp, không khí lạnh lẽo ác liệt nổ bùng, Hổ khiếu Long ngâm, tiếng kinh phong kia càng lộ ra trầm thấp, dũng mãnh.

Bá! Bá!

Thân hình Lâm Tiêu như Mãnh Hổ hành tẩu núi rừng, linh hoạt tự nhiên, thân ảnh tung bay trong đình viện, phát ra tiếng thét bén nhọn.

Mấy ngày nay, hắn đối với không chế lực lượng đã tăng cường rất nhiều, ra quyền càng thêm xảo trá, tấn mãnh, thân hình cũng càng thêm mềm dẻo, to lớn, bắt đầu biến hóa từ bên trong, một bộ quyền pháp luyện qua, Lâm Tiêu cũng thu thế.

- Ta vốn tưởng rằng khí lực đạt đến 800 cân chính là Luyện Cốt đỉnh phong, kỳ thật đây chẳng qua chỉ là vừa bắt đầu, phải chính thức cải biến thân thể từ trong ra ngoài, mới xem như Luyện Cốt đỉnh phong chính thức, đến lúc đó cũng thỏa mãn điều kiện tiến vào Luyện Tủy Kỳ.

Nắm qua điểm tâm, Lâm Tiêu tiến đến Huấn Luyện Quán.

Hôm nay cũng không phải ngày giảng bài, Lâm Tiêu ở trong luyện công đại sảnh Huấn Luyện Quán lợi dụng các loại dụng cụ rèn luyện thân thể, ở phía bên cạnh lại có rất nhiều đệ tử đang luận bàn, tỷ thí với nhau.

Luyện công đại sảnh phân thành hai khu vực, một cái dùng để đệ tử tự tu luyện, một cái khác thì để các đệ tử dùng để luận bàn, luận bàn này cũng không phải là đồ đấu như Lâm Tiêu và Lưu Lực, mà là một loại tu luyện hằng ngày giữa các đệ tử thân thuộc, thông qua luận bàn để hiểu được thứ chưa đủ của bản thân, tăng thực lực lên.

- Lâm Tiêu, lần trước nhìn thấy phong thái người đánh bại Lưu Lực tại hạ rất là ngứa tay, không bằng hai người chúng ta tỷ thí một phen có được không?

Ngay khi Lâm Tiêu dừng tu luyện, lau mồ hôi trên trán thì một thanh âm hơi có vẻ âm lãnh vang lên, Lâm Tiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy đạo nhân ảnh đứng ở phía sau mình, đầu lĩnh chính là một thanh niên mặc quần áo luyện công màu đen.

- La Hạo!

Hai mắt Lâm Tiêu phút chốc nheo lại.

32. Chương 32: Lang Dao Tiểu Đội

La Hạo ở trong Huấn Luyện Quán cũng thuộc về loại người cực kỳ cường thế, so với đám người Lưu Lực mà nói, La Hạo đạt đến Luyện Tủy Kỳ thực lực càng mạnh hơn nữa, cũng càng mật mớ, không ngang ngược càn rỡ như bọn Lưu Lực. Bởi vậy ở trong Huấn Luyện Quán, nếu như nói đám Lưu Lực là người người hô đánh, như chuột chạy qua đường, mọi người giận mà không dám nói gì thì đám La Hạo tốt hơn rất nhiều, thậm chí còn được một tí người sùng bái.

Bất quá đối với Lâm Tiêu mà nói, sớm đã nhìn thấu hần, nhưng trong lòng lại không khỏi lạnh lùng cười cười, tự nhiên hiểu rõ cái mà đám La Hạo gọi là luận bàn, tuyệt đối không có hảo tâm gì.

- Thật có lỗi, ta không có hứng thú!

Lâm Tiêu vắt khăn lau mồ hôi lên vai đáp, sau đó xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý đến La Hạo.

La Hạo vốn tao nhã, phong độ nhẹ nhàng, khoe miệng thậm chí còn mang theo một tia cười nhạt giờ khắc này sắc mặt thoáng chốc chìm xuống, thần sắc vô cùng âm lãnh, trong hai mắt càng hiện lên một tia ác độc.

Một đạo nhân ảnh bỗng đứng ngăn ở trước mặt Lâm Tiêu, quát lạnh nói:

- Lâm Tiêu, ngươi không khỏi cũng quá làm càn, Hạo ca tìm ngươi luận bàn là để mắt ngươi, ngươi thật ỉnh là một nhân vật rồi sao, thứ gì chứ.

Người nọ ngửa đầu lên cao, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường nhìn qua Lâm Tiêu, giống như gia chủ đang quan sát nô bộc thủ hạ vậy, thần sắc, ngữ khí chẳng thềm ngó tới, thân hình triệt để ngăn trở đường đi của Lâm Tiêu.

- Chó ngoan không cần đường, cút ngay cho ta!

Lâm Tiêu ngẩng đầu dậm mạp lên tiếng, trong ánh mắt đột nhiên hiện lên một đạo hào quang lẫm lẫm, như mãnh thú lộ ra răng nanh, một cỗ khí tức ngang nhiên từ trong cơ thể hần cuốn ra, thoáng chốc tràn ngập.

Đằng đằng đằng...

Khí tức đáng sợ cuốn tới, nam tử cường tráng nam kia dưới tiếng quát ẩn chứa vô đạo ý thức của Lâm Tiêu lại không kìm được lùi về sau hai bước, như thổ rừng gặp điều hâu, bản năng ở sâu trong nội tâm sinh ra một tia sợ hãi.

- Ngươi là thứ gì, lại dám rống to với ta, thực là muốn chết!

Dị động ở đây đã sớm hấp dẫn rất nhiều đệ tử trong luyện công đại sảnh, nam tử cường tráng ở trước mặt bao người bị Lâm Tiêu quát lui, phục hồi tinh thần lại khuôn mặt lập tức đỏ lên, không khỏi then quá hoá giận, gào thét một tiếng muốn xông lên, trong nội tâm cái gì cũng không để ý đến.

Hần đầu gì cũng là cường giả Luyện Cốt đỉnh phong, một thân khí lực đạt đến 800 cân, lại bị Lâm Tiêu một tiếng quát lui, nếu truyền đi, mặt mũi Bồ Lâm hần để đâu, về sau sao còn lẫn lộn trong Huấn Luyện Quán được nữa.

Nhưng còn không đợi hần vung quyền xuất kích đã bị La Hạo thoáng cái ngăn lại, La Hạo chắp hai tay sau lưng, đứng trước mặt Lâm Tiêu, khoe miệng cong lên một tia đùa cợt, giống như tiếu nuối, lại như tiếu hận, càng ẩn chứa một tia khinh thường nồng đậm:

- Lâm Tiêu, lần trước nhìn thấy ngươi giao chiến với Lưu Lực, La Hạo ta vốn tưởng rằng Lâm Tiêu ngươi đã trở nên mạnh mẽ rồi, thì ra vẫn là một người nhu nhược như trước, ngay cả luận bàn giữa đệ tử cũng không dám, Xùy~~... Uống ta còn muốn giao thủ với ngươi, luận bàn với nhau, thật sự là mắt bị mù, đệ đệ Lâm Hiên, cũng không gì hơn cái này, theo ta thấy thì, danh tiếng thiên tài của ca ca Lâm Hiên ngươi chỉ sợ cũng là nói quá sự thật...

La Hạo không nhìn được lắt đầu, vô cùng thất vọng, từ sâu trong tâm toát ra một tia khinh miệt.

- Tùy người nói thế nào cũng được.

Lâm Tiêu biểu lộ lạnh lùng, hồn nhiên bỏ qua khiêu khích của La Hạo, cất bước rời đi.

Hắn còn không biết nguyên nhân La Hạo nói những lời này căn bản chính là vì kích nộ hắn, khiến hắn nóng lên đáp ứng luận bàn. Nói thật, La Hạo tuy rằng thân là cường giả Luyện Tùy Kỳ, nhưng Lâm Tiêu không chế Toàn Địa Giáp phân thân chém giết qua vô số lần, đánh chết quá lớn lượng mãnh thú yêu thú, võ đạo ý chí kiên định đến mức La Hạo bọn hắn căn bản không cách nào tưởng tượng nổi, Lâm Tiêu từng chém giết qua bên bờ sinh tử há lại sợ một tên La Hạo nho nhỏ? Chỉ là đối phương hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, loại luận bàn này căn bản không có chút ý nghĩa, chỉ có ngu ngốc mới nghe lời khích tướng mà liều lĩnh đáp ứng.

Về sau nếu tùy tiện ai đến muốn luận bàn cũng đều đáp ứng, Lâm Tiêu chẳng phải sẽ bận đến ngay cả thời gian tu luyện cũng không có sao?!

- Lâm Tiêu sao lại đấu với bọn người La Hạo? Đám La Hạo cũng không hay gây sự mà.

Chung quanh rất nhiều đệ tử đều dừng lại tu luyện, nhìn về phía bên đại sảnh.

Nhìn thấy Lâm Tiêu hồn nhiên không để ý đến khinh thị và khiêu khích của mình, tùy ý rời đi, hai đám La Hạo không tìm được nắm lại.

Hắn lần này tới tìm Lâm Tiêu luận bàn, chính như Lâm Tiêu suy nghĩ, nhưng thật ra lại ôm dụng tâm cực kỳ hiểm ác.

Muốn đoạt được tứ cấp võ giả huân chương của Lâm gia, điểm mấu chốt nhất là ngàn vạn không thể để cho Lâm gia xuất hiện một gã võ giả, nhưng biến hóa gần đây trên người Lâm Tiêu lại khiến La Hạo cảm nhận được một tia nguy cơ, hai ngày này hắn suy nghĩ liên tục rốt cục đã định ra một kế hoạch, đó là giả bộ luận bàn với Lâm Tiêu, sau đó vào thời điểm chiến đấu lại đột hạ sát thủ, đánh cho Lâm Tiêu trọng thương thậm chí tàn phế, khiến hắn vĩnh viễn mất đi cơ hội trở thành võ giả.

Tuy rằng sau đó sẽ vì ra tay quá nặng mà bị Huấn Luyện Quán trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, nhưng một khi Lâm Tiêu mất đi cơ hội trở thành võ giả, Lâm gia căn bản sẽ không chống đỡ nổi, đến lúc đó chỉ có ngoan ngoãn giao ra tứ cấp võ giả huân chương, so sánh với tứ cấp võ giả huân chương mà nói, trừng phạt kia cũng không đáng kể chút nào.

Nghĩ vậy, La Hạo sao lại nguyện ý để Lâm Tiêu thật sự rời đi trước mặt mình chứ.

- Ha ha, Lâm Tiêu, người thật sự là đồ phế vật, nhìn người hai ngày trước còn nói cái gì mà võ đạo ý chí, thì ra chỉ là nói nhảm, khi thật sự đối mặt với khiêu chiến thì chỉ biết trốn tránh, loại người giống như người coi như sau này trở thành võ giả, cũng không có võ giả tiểu đội nào dám tiếp nhận người, nhìn thấy yêu thú chỉ sợ không té cút té đái cũng đã không tệ rồi, nào có khí lực đến đối chiến với yêu thú chứ.

La Hạo cười lạnh không thôi, thanh âm không ngừng quanh quẩn trong luyện công đại sảnh trống trải, rõ ràng truyền vào tai mỗi một học viên:

- Ah, đúng rồi, năm đó Lang Dao tiểu đội của đại ca Lâm Hiên người tiến vào Yêu Ma Linh chấp hành nhiệm vụ, kết quả toàn quân bị diệt, toàn bộ tiểu đội không một ai may mắn còn sống sót, Lang Dao tiểu đội chính là một trong số ít mấy cái ngũ tinh tiểu đội võ giả của Tân Vệ Thành chúng ta, thực lực như vậy sao lại không một người thoát chết, nói không chừng cũng là vì đại ca người mới khiến Lang Dao tiểu đội toàn quân bị diệt, chắc chắn, thật sự là thật đáng buồn ah...

- Ha ha, Hạo ca nói rất đúng, nếu không phải tiếp nhận đại ca Lâm Hiên người, Lang Dao tiểu đội sao lại toàn quân bị diệt chứ!

33. Chương 33: Nguyên Linh Ngọc

- Hại người hại mình ah, ca ca ngươi chẳng qua chỉ là Chân Võ giả tam chuyển, lại gia nhập ngũ tinh cấp võ giả tiểu đội, hoàn toàn là một gánh nặng!

Mấy người Bồ Lâm cũng cao giọng cười ha hả, trong giọng nói tràn đầy trào phúng.

Lạch cạch!

Lâm Tiêu vốn yên lặng ly khai, hai chân chợt dừng lại, hắn quay đầu, một đôi mắt lạnh lùng đến không mang theo một tia cảm xúc khắc sâu vào trong đôi mắt La Hạo.

Ánh mắt Lâm Tiêu bắn đến đối mắt với La Hạo, tiếng cười to của La Hạo lập tức im bặt, trong nội tâm không khỏi cả kinh. Đây là đôi mắt thế nào, như tử thần từ trong địa ngục xa xa nhìn ra, lạnh lùng, trấn định, lạnh như băng, không mang theo bất luận biểu lộ gì, khiến người cảm thấy trong nội tâm một mảnh rét căm căm, như bị đông trên vạn cổ băng xuyên vậy.

- Sao hả? Chẳng lẽ chúng ta nói sai rồi sao, Lang Dao tiểu đội mạnh như thế, nhưng sau khi ca ca ngươi gia nhập lại toàn quân bị diệt, không phải ca ca ngươi sai, chẳng lẽ là do người khác sao?

La Hạo đối mặt với ánh mắt của Lâm Tiêu, cười lạnh nói.

Trong luyện công đại sảnh, giờ phút này cũng một mảnh nghị luận, năm đó việc Lang Dao tiểu đội bị diệt cũng nhắc lên một hồi sóng to gió lớn trong Tân Vệ Thành, Lang Dao tiểu đội là một trong mấy ngũ tinh cấp võ giả tiểu đội hiếm có của Tân Vệ Thành, đội trưởng Tôn Duệ là cường giả Hóa Phàm Cảnh Địa Phàm cường giả, tên hiệu Bá Dao, một tay Bá Vương Tuyệt Diệt Dao Pháp xuất thần nhập hóa, trong Tân Vệ Thành tiếng tăm lừng lẫy, đáng tiếc trong lần nhiệm vụ kia, toàn bộ tiểu đội lại không ai có thể còn sống trở về.

Lúc trước một chi tiểu đội võ giả khác vào hơn một tháng sau trong lúc vô tình phát hiện thi thể thấy mà giật mình của Lang Dao đội viên, chân cụt tay đứt đầy máu, cùng với Bàn Lang Dao của Bá Dao Tôn Duệ, tin tức Lang Dao tiểu đội bị diệt lúc này mới truyền về Tân Vệ Thành, oanh động cả thành.

Bởi vì bị yêu thú gặm nên những thi thể kia đã hoàn toàn thay đổi, không thể phân biệt được, cuối cùng thi thể còn lại tất cả đều mai táng tại một chỗ.

Tất cả võ giả Tân Vệ Thành cơ hội mỗi người đều biết chuyện này, thậm chí một ít bình dân cũng biết rất rõ, thật sự là do danh khí Lang Dao tiểu đội quá lớn, ảnh hưởng quá sâu xa.

- Ngươi một đệ tử Luyện Tử Kỳ lại muốn khiêu chiến đệ tử Luyện Cốt Kỳ như ta, có cần phải nói nhiều vậy không?

Lâm Tiêu cuối cùng mở miệng, thanh âm bình tĩnh khiến nhân tâm rung động:

- Ngươi không phải là muốn luận bàn với ta sao? Tốt, ta đáp ứng ngươi, hừ, không phải ta xem nhẹ ngươi, ngươi tuy rằng là Luyện Tử Kỳ, nhưng ở trong mắt Lâm Tiêu ta lại ngay cả cút chó cũng không bằng...

Lâm Tiêu gầm lên, thanh âm vô cùng kích động:

- Không nói đến ca ta, chỉ riêng đội trưởng Lang Dao tiểu đội Tôn Duệ, đội viên Tôn Nguyên, Dịch Hùng bọn hắn, không người nào mà không phải là đại anh hùng của Tân Vệ Thành, lúc thú triều tiến đến, mỗi người đều ngăn cản ở tuyến trên nhất, vì an bình của Tân Vệ Thành mà đã làm ra biết bao nhiêu cống hiến, các ngươi không những không kính trọng, ngược lại lại ở chỗ này tùy ý châm chọc khiêu khích, coi như là súc sinh cũng biết tri ân đồ báo, hàm thảo kết hoàn, các ngươi lại không biết liêm sỉ, không thông lễ nghi, vũ nhục tiên liệt, quả thực không bằng cầm thú, chỉ bằng cái này, các ngươi căn bản đã không xứng làm một võ giả rồi, hôm nay ta đánh trận chiến này không phải vì bản thân mình, mà là vì những tiên liệt đã mất đi kia, để mấy người các ngươi biết rõ cái gì là trung hiếu, cái gì là nhân nghĩa!

Thanh âm Lâm Tiêu tuyên truyền giác ngộ, nói năng có khí phách, chỉ nói mấy lời đã đẩy đám người La Hạo vào chỗ vạn kiếp bất phục.

- Đúng vậy a, dù nói thế nào Tôn Duệ tiền bối bọn hắc cũng là đại anh hùng của Tân Vệ Thành chúng ta, ta nghe nói lần thứ triều mười năm trước, bởi vì yêu thú quá nhiều, Tân Vệ Thành đông thành quân đội thiếu chút nữa đã khó có thể ngăn cản, sắp thất thủ, vào thời khắc nguy cấp vạn phần này, chính là Tôn Duệ đội trưởng của Lang Dao tiểu đội đã nhảy vào đàn thú, đẫm máu chiến đấu hăng hái liều đến trọng thương, một thanh Bân Lang Dao liên tiếp chém giết gần mười đầu tứ tinh yêu thú, lúc này mới giữ vững vị trí đông thành, không để cho yêu thú tiến vào thành trì tàn sát bữa bãi!

- Ta cũng nghe nói, chính là sau trận chiến ấy, Tôn Duệ đội trưởng Lang Dao tiểu đội mới có danh hào Bá Dao, Tân Vệ Thành chúng ta có bao nhiêu võ giả dùng đao, nhưng không ai lại đi tranh với hắc danh hào Bá Dao cả, chính là vì trận chiến ấy công hiến của hắc quá lớn!

- La Hạo bọn hắc hơi quá đáng, coi như Lâm Tiêu cự tuyệt yêu cầu luận bàn của hắc, cũng không thể kéo đến trên người đám Tôn Duệ tiền bối được, hơn nữa lại tùy ý đùa cợt, không có Tôn Duệ tiền bối bọn hắc, có lẽ không ít trong chúng ta đã chết dưới thú triều năm đó rồi.

- Quá phận, thật sự là quá phận!

Trong đại sảnh trên mặt vô số đệ tử đều mang theo tức giận, nhao nhao lên tiếng chỉ trích.

- Người!

La Hạo giận sôi lên, sắc mặt trắng bệch, hắc nói những lời này chỉ là vì nhục nhã ca ca Lâm Tiêu, bức bách Lâm Tiêu ra tay, không nghĩ tới Lâm Tiêu vậy mà trực tiếp chụp cho hắc cái mũ không biết liêm sỉ, vũ nhục tiên liệt, cái này khiến La Hạo bờ môi run rẩy, tức giận đến không biết nói gì mới tốt.

- Lâm Tiêu, ta hảo tâm luận bàn với ngươi, cùng xác minh võ đạo, ngươi không những không lĩnh tình, ngược lại còn chụp mũ loạn, cũng thế, ta thấy ngươi là lòng tự tin quá mức bành trướng, hôm nay ta muốn xem xem ngươi đến cùng có bao nhiêu cân lượng, lại dám vu oan ta như thế!

La Hạo trong mắt phóng hỏa, như muốn cắn nát cả hàm răng.

- Vu oan ngươi? Hừ, lời ngươi nói mỗi người ở đây đều nghe được rõ ràng, không sai, ngươi là đệ tử Luyện Tử Kỳ, bất quá nếu thế thì đã sao? Nếu ngươi đã muốn luận bàn với ta thì ta đáp ứng ngươi là được, chỉ cần ba chiêu, ta chỉ muốn trong ba chiêu đánh bại ngươi, ta sẽ cho ngươi biết, võ đạo chi đồ phải hoài kính sợ chi tâm, một người không có liêm sỉ chi tâm, cho dù cảnh giới có cao đi nữa cũng chỉ là đồ phế vật, đi ngược lại với võ đạo bốn nguyên, căn bản không chịu nổi một kích!

Lâm Tiêu gầm lên, âm vang đáp lại.

- Ba chiêu, ta không nghe lầm chứ? Lâm Tiêu này đang nói gì?

- Ba chiêu đánh bại La Hạo Luyện Tử Kỳ, nói đùa gì vậy? Lâm Tiêu hắc không phải điên rồi chứ?

- Luyện Cốt Kỳ đánh với Luyện Tử Kỳ, ta xem trái lại còn không sai biệt lắm.

Chung quanh rất nhiều đệ tử đều khiếp sợ lên tiếng, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

Lâm Tiêu lại ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng hắc, có một cổ xúc động mãnh liệt, hắc nhớ tới những sỉ nhục mình phải chịu, nghĩ đến sắc mặt Lưu quân sự khi lần lượt đến nhà bức bách cha mẹ bán đi võ giả huân chương, tất cả tất cả đều có quan hệ lớn lao với La Hạo, giờ khắc này, Lâm Tiêu cực kỳ muốn dẫm nát La Hạo dưới chân, hung hăng nhục nhã tôn nghiêm của hắc, mình phải cho hắc biết, tứ cấp võ giả huân chương mà ca ca lưu lại, không phải tên súc sinh như hắc có thể nhớ thương được.

34. Chương 34: Bạo Hùng Quyền Pháp (1)

Đệ tử Luyện Tử Kỳ thì đã sao? Chỉ cần dám ra tay với người nhà mình thì phải có chuẩn bị bị dẫm nát dưới chân, phải cho bọn hắc biết rõ đau đớn, biết rõ sai rồi, biết rõ trên đời này có nhiều thứ không phải bọn hắc có thể nhớ thương được!

- Ba chiêu đánh bại ta!!

La Hạo cơ hồ muốn giận điên lên, giờ khắc này hắn cũng quên mất mục đích trước kia của mình, đột nhiên từ trên người xuất ra một khối bảo ngọc, hung hăng vỗ lên ghế dài nghỉ ngơi ở một bên:

- Đây là Nguyên Linh Ngọc, nếu như ngươi thắng, khối Nguyên Linh Ngọc này sẽ tặng cho ngươi!

- Nguyên Linh Ngọc!!

Trông thấy ngọc thạch tản ra quang mang thuần trắng sắc bị La Hạo vỗ mạnh lên ghế dài, con mắt các học viên chung quanh thoáng chốc tròn xoe, bọn hắn đều kìm nén xúc động, tham lam nhìn qua khối ngọc thạch kia.

- Nguyên Linh Ngọc ah, đây chính là bảo vật cực kỳ quý hiếm, so với Thối Thể Đan còn đắt đỏ hơn, nghe nói trên người chỉ cần đeo một khối Nguyên Linh Ngọc như vậy, sau khi đến Luyện Tủy Kỳ tốc độ thân thể hấp thu Thiên Địa nguyên khí sẽ gấp hai lần mình người, coi như là võ giả cũng phải đỏ mắt a!

Đệ tử chung quanh thấy một màn như vậy cũng nhin không được trong lòng la to, hận không thể xông lên từ trong tay La Hạo đoạt lấy khối Nguyên Linh Ngọc kia.

Có thể tăng lên gấp hai tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí, đây là khái niệm gì? Cũng là một đệ tử Luyện Tủy Kỳ, nếu từ 800 cân khí lực gia tăng đến 1000 cân phải cần đến một năm thì có khối Nguyên Linh Ngọc này rồi chỉ cần nửa năm liền có thể hoàn thành quá trình này, trọn vẹn tiết kiệm một nửa thời gian, cái này đối với đệ tử ở niên ấu kỳ mà nói, là vô cùng quý giá.

Phanh!

La Hạo buông Nguyên Linh Ngọc, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, giống như sấm mùa xuân tách ra, ù ù nổ vang vang vọng luyện công đại sảnh, La Hạo hăng hái tiến về phía trước, thân hình lại đột nhiên nhảy lên, như một đầu Hắc Hùng cao cao nhảy lên, vung vẩy lấy bàn tay như quạt hương bồ đập tới Lâm Tiêu.

Trụ cột quyền pháp phân làm các loại Mãnh Hổ Quyền Pháp, Điều Hâu Quyền Pháp, Báo Hùng Quyền Pháp, Man Ngưu Quyền Pháp, Bôn Lang Quyền Pháp, Linh Xà Quyền Pháp các loại, giữa lẫn nhau không phân cao thấp, nhưng trọng điểm bất đồng, có chú ý tốc độ, có chú ý lực lượng, cũng có chú ý khí thế, La Hạo tu luyện chính là Báo Hùng Quyền Pháp yêu cầu cao nhất đối với lực lượng trong số trụ cột quyền pháp.

Đệ tử tu luyện Báo Hùng Quyền Pháp khi thi triển võ kỹ sẽ như Báo Hùng đến thế gian, một khi lực lượng đầy đủ, chiến đấu sẽ dễ như trở bàn tay, không ai địch nổi, chú ý chính là dốc hết sức hàng thập hội.

La Hạo thân là học viên Luyện Tủy Kỳ thân thể trọn vẹn có được 900 cân khí lực, một chiêu Phi Hùng Nhập Mộng trong Báo Hùng Quyền Pháp thi triển ra khí thế rộng rãi, giống như Thái Sơn áp đỉnh, bàn tay đập xuống khiến không khí ầm ầm vang vọng, hung hăng đè xuống đỉnh đầu Lâm Tiêu.

- Tới tốt lắm!

Lâm Tiêu lù lù bất động, thân hình phẳng phát như cô tùng đứng ngạo nghễ, trong hai tròng mắt điện quang lưu chuyển, tùy ý để bàn tay La Hạo đánh tới, ngay khi bàn tay La Hạo sắp đập trúng Lâm Tiêu, thân hình Lâm Tiêu liền nhoáng một cái, một chiêu Thần Hổ Bái Vĩ đột nhiên được dùng ra, thân thể xoay tròn một cái khó khăn lắm tránh khỏi thế công của La Hạo, đồng thời sức eo hợp nhất, lực lượng giữa eo bụng uốn éo thành một cổ, đuôi phải như trường tiên quất ra bổ vào trên bàn tay La Hạo.

Phanh!

Chân chưởng va chạm, tiếng cốt nhục va đập nặng nề vang lên, chỉ tiếng vải rách nát vang lên, giày vải và ống quần nơi chân phải Lâm Tiêu bị rách ra, bị cả lực lượng va chạm cường đại giữa cả hai xé rách thành vô số mảnh vỡ.

Sau một khắc, hai người Lâm Tiêu và La Hạo đồng thời rút lui mấy mét, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, mặt đất dưới chân hai người rạn nứt ra như mạng nhện, mà trung ương rạn nứt tạo thành mấy cái dấu chân rõ ràng.

- Trời ạ, đây chính là Vân Văn Thạch, vô cùng cứng rắn, ta cho dù một kích toàn lực cũng chưa chắc có thể đánh nứt, rõ ràng bị bọn hắn dễ dàng đâm thành phần vụn như vậy, cái này phải cần đến bao nhiêu lực lượng chứ?

Phần đông đệ tử khiếp sợ há to miệng, không dám tin nổi vào hai mắt mình, đây là do hai đệ tử giao thủ với nhau tạo thành sao?

- Làm sao có thể! Ta là đệ tử Luyện Tủy Kỳ, một thân khí lực đạt đến 900 cân, thân thể càng trải qua Thiên Địa nguyên khí rèn luyện, hơn xa đệ tử Luyện Cốt Kỳ. Thực lực ta hiện giờ, cho dù một ít đệ tử mới vào Luyện Tủy Kỳ cũng sẽ bị ta dễ dàng đánh bại, khó mà chịu nổi lực lượng của ta, đánh bại Luyện Cốt Kỳ càng dư dả, vì sao Lâm Tiêu có thể tiếp được một chiêu của ta lại không có chuyện gì?

La Hạo vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Nhưng hắn là đệ tử Luyện Tủy Kỳ ah, mà Lâm Tiêu chỉ là Luyện Cốt Kỳ, chớ xem thường một tầng nhỏ nhỏ như vậy, nhìn qua chỉ có khác biệt 100 cân khí lực, nhưng thực tế lại kém khá xa, thân thể đạt tới Luyện Cốt đỉnh phong kỳ thật đã đến cực hạn, mà tiến vào Luyện Tủy Kỳ, chính là thông qua Thiên Địa nguyên khí để tăng cường lực lượng và cường độ, thân thể một cái trải qua Thiên Địa nguyên khí tẩy lễ và rèn luyện, một cái khác lại không có, chênh lệch giữa cả hai không hề đơn giản. La Hạo như thế nào cũng không thể tin được, Lâm Tiêu rõ ràng lại không chút rơi vào hạ phong khí đối chiến với mình.

Lâm Tiêu này đến tột cùng đâm phải vận khí cứt chó gì, vậy mà trở nên mạnh như thế, như vậy xem ra, ta càng không thể tha cho hắn rồi!

La Hạo trong nội tâm gầm nhẹ một tiếng, sát ý bốc lên, đây đã không chỉ là vấn đề mình muốn đạt được tứ cấp võ giả huân chương nữa rồi, La Hạo tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho việc mình là Luyện Tủy Kỳ lại thua trong tay một đệ tử Luyện Cốt Kỳ.

- Đệ tử Luyện Tủy Kỳ thì đã sao? Thi đấu nhiều hơn nữa cũng chỉ là đóa hoa trong nhà ấm, không trải qua chém giết sinh tử chính thức, nói gì đến cường đại chứ?

Lâm Tiêu ngược lại tuyệt không kinh ngạc, hắn tuy rằng khí lực và thân thể đều không sánh bằng La Hạo, nhưng linh hồn của hắn, võ đạo ý chí, trải qua sinh tử chém giết, xa không phải La Hạo có thể so sánh được, Lâm Tiêu không chế Toàn Địa Giáp chém giết sinh tử nhiều như vậy giờ dù cho núi thái sơn sụp đổ trước mắt cũng sẽ không đổi sắc, cái này cũng không phải thông qua mấy lần huấn luyện liền có thể làm được.

Nếu như không phải Lâm Tiêu hiện giờ còn chưa tiến vào Luyện Tủy Kỳ, nếu không chỉ bằng vào khí lực 900 cân của La Hạo, ngay cả tư cách đứng chung một chỗ với Lâm Tiêu cũng không có.

- Ta tuyệt không thể thua hắn!

La Hạo trong nội tâm gào thét, không chờ bước chân mình đứng vững, thân hình đã lần nữa tiến về trước, Tay áo xé rách không khí phát ra tiếng rít kịch liệt, thân hình hư ảo của La Hạo trong điện quang hỏa thạch chợt thi triển ra một chiêu Hùng Cư Hổ Trĩ.

35. Chương 35: Bạo Hùng Quyền Pháp (2)

Rống!

Như một đầu Bạo Hùng ngửa mặt rào thét trong núi rừng đen kịt, kinh khí kịch liệt ầm vang cuốn khắp toàn bộ luyện công đại sảnh, nắm tay phải ẩn chứa lực lượng đáng sợ trực tiếp đánh tới lồng ngực Lâm Tiêu.

Uống!

Lâm Tiêu khẽ quát một tiếng, trong cổ rõ ràng có một đầu khí lăng màu trắng phun ra, dồn khí đan điền, hai tay như thiểm điện cầm ở trước ngực, nghênh hướng công kích của La Hạo.

- Lâm Tiêu này vậy mà muốn dùng hai tay ngăn trở công kích của ta, thật sự là ngu ngốc.

La Hạo cảm thấy không khỏi đại hỉ, luận thân thể cường độ, hẳn tu vi Luyện Tủy Kỳ hơn xa Lâm Tiêu, luận khí lực hẳn cũng hoàn toàn vượt trội Lâm Tiêu, tăng thêm Bạo Hùng Quyền Pháp chú ý chính là dùng lực phá địch, lần này nếu đánh trúng, dù thực lực Lâm Tiêu có mạnh hơn nữa cũng chỉ có thể trọng thương ngã xuống đất.

Bỗng dưng -

Ngay khi cánh tay hai người sắp va chạm với nhau...

Phanh!

Hai chân Lâm Tiêu mạnh mẽ bắn ra, một chiêu Mãnh Hổ Khiêu Giảo được dùng ra như hành vân lưu thủy, thân thể như mũi tên phóng tới La Hạo, khó khăn lắm né qua được công kích của La Hạo, chỉ nghe xẹt một tiếng, nắm tay phải La Hạo trượt qua phía sau lưng Lâm Tiêu, trực tiếp xé rách quần áo luyện công trên người Lâm Tiêu, khiến người nhìn thấy mà không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

- Thật bất khả tư nghị, chiêu Mãnh Hổ Khiêu Giảo vậy mà lại có thể dùng như vậy?

Không ít đệ tử hai mắt trừng thẳng, trong miệng đều lên tiếng kinh hô, một chiêu Mãnh Hổ Khiêu Giảo này ở trong Mãnh Hổ Quyền Pháp bình thường là dùng để tiến công, trước đó trong lần chiến đấu với Lưu Lực, Lâm Tiêu đã bày ra cho bọn hắn dùng chiêu này để dọa chế địch nhân thế nào, hôm nay càng nói cho bọn hắn biết một chiêu này còn có thể dùng để tránh né công kích của địch nhân.

Bất quá trong lòng mọi người cũng hiểu rõ, độ khó khi Lâm Tiêu thi triển Mãnh Hổ Khiêu Giảo đến cùng có bao nhiêu, điểm mấu chốt nhất chính là thời cơ, nếu chiêu này dùng sớm, La Hạo chưa ra hết chiêu, hoàn toàn có thể đối khác, mà dùng quá muộn, nắm đấm của đối phương chỉ sợ sẽ trực tiếp đánh trúng thân thể mình, vậy thì so với lúc đầu bị đánh trúng hai tay sẽ càng thảm thiết hơn.

Điều này cần phán đoán vô cùng thành thực tinh táo, cùng với tin tưởng cường đại đến cực hạn, rất nhiều đệ tử ở đây tự hỏi nếu mình đứng vào vị trí của Lâm Tiêu thì tuyệt đối không thể nào làm tốt hơn hắn được.

Thừa dịp La Hạo dùng hết chiêu thức, Lâm Tiêu một chiêu Mãnh Hổ Khiêu Giảo trực tiếp lên đến sau lưng La Hạo, hai chân trên mặt đất còn chưa dừng lại, Lâm Tiêu xoay thân, tất cả cơ bắp trong cơ thể lập tức bộc phát, một chiêu Thần Hổ Bái Vĩ lại lần nữa thi triển ra.

Phanh!

Lâm Tiêu chân phải vung qua hư không, tốc độ như lôi đình rút tiếp khiến hư không nổ ra.

- Không tốt!

Cảm nhận được kinh phong kịch liệt sau lưng, trong lòng La Hạo chấn động, bất quá thoáng chốc hắn lại tỉnh táo lại, dưới chân dùng sức bắn ra, thân hình điện xạ mà ra, đồng thời cúi đầu hóp bụng, thân thể đang bắn về trước cứ thế đảo ngược, đồng thời hai tay đại khai đại hợp, nắm

tay phải như thiểm điện ngăn đón đùi phải mà Lâm Tiêu đá ra, mà quyền trái lại đánh tới lồng ngực Lâm Tiêu.

Thân là một trong các đệ tử Luyện Tủy Kỳ mạnh nhất trong Huấn Luyện Quán, thực lực La Hạo vào thời khắc này triển lộ không bỏ sót, phòng thủ phản kích trong ngắn ngủi có thể nói là kinh điển.

- Người còn non lắm.

Trong tiến công mãnh liệt, khóe miệng La Hạo cong lên một tia cười lạnh, trong suy nghĩ của hắn, Lâm Tiêu đối mặt với phòng thủ và công kích của mình, chỉ có thể dừng lại tiến công tránh lui về sau, mà mình thì có thể lợi dụng cơ hội này triệt để đánh bại hắn.

Nhưng khiến La Hạo thật không ngờ chính là, đối mặt với phòng thủ và tiến công của mình Lâm Tiêu chẳng những không thối lui, ngược lại lộ ra càng thêm dữ tợn và khủng bố, tiếng xé gió phát ra từ đùi phải càng

thêm mãnh liệt, như là một viên đạn pháp bay ra khỏi nòng súng hung hăng đập tới, lừng lự ác liệt mà điên cuồng.

Hai mắt La Hạo trợn tròn.

- Cái tên điên này...

Phanh!

Trong điện quang hỏa thạch, La Hạo căn bản không kịp phản ứng, quyền trái trùng trùng điệp điệp đánh trên lồng ngực Lâm Tiêu, mà đui phải Lâm Tiêu thì đá vào trên nắm tay phải La Hạo, La Hạo chỉ cảm thấy một cổ lực lượng khổng lồ không thể ngăn cản đánh úp lại, nắm tay phải đau đớn muốn nứt, khó có thể chống đỡ, bị Lâm Tiêu lập tức phá vỡ, đui phải ẩn chứa lực lượng đáng sợ lần nữa đá vào đầu La Hạo.

Đây là đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Phanh!

Nắm tay bá đạo đánh lên ngực Lâm Tiêu, cả người Lâm Tiêu như bao tải rách văng ra sau, trùng trùng điệp điệp nện lên sàn đá, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Mà cơ hồ đồng thời, đui phải Lâm Tiêu mở ra phòng ngự của La Hạo, trùng trùng điệp điệp bổ vào đầu phải hắn, một cổ lực lượng cuồng bạo trực tiếp nổ tung nơi má phải La Hạo.

Phanh!

La Hạo bị cú đá xéo kia trực tiếp đá bay, toàn bộ khuôn mặt nện trên mặt đất, máu tươi và hàm răng phun khắp bốn phía, khuôn mặt sớm đã sưng không thành bộ dáng, trong đầu ầm ầm rung động, một mảnh choáng váng, trước mắt cũng ngũ sắc lộn lây, mơ hồ không thôi.

- Hạo ca!

Bọn người Bồ Lâm vẻ mặt rung động ngơ ngác nhìn xem một màn này, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, sợ hãi xông lên đỡ lấy.

La Hạo gian nan ngẩng đầu, không biết lúc nào, Lâm Tiêu dĩ nhiên đã đứng trước mặt hắn, phần ngực bộ đồ luyện công rách một lỗ lớn, một cái quyền ấn rõ ràng khắc nơi ngực, khoe miệng càng có từng tia máu tươi tràn xuống, nhưng ánh mắt của hắn lại lạnh lùng mà cao ngạo, hai con ngươi lạnh như băng nhìn qua La Hạo nằm rạp trên mặt đất, tựa hồ căn bản không hề cảm giác được đau đớn.

- Người...

La Hạo sắc mặt tái nhợt, khoe mắt rạn nứt, từng ngụm từng ngụm máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Tiêu.

Hắn thật không ngờ Lâm Tiêu rõ ràng ác như vậy, căn bản không tránh quả đấm của hắn, tình nguyện thừa nhận một quyền trùng trùng điệp điệp của mình cũng muốn đánh trúng mình.

Cho dù nắm đấm mình đâm trúng lồng ngực đối phương, còn đui phải đối phương vốn bị hữu quyền của mình ngăn cản sau đó mới đá trúng đầu mình, lực lượng không còn một phần ba trước kia, nhưng bộ vị bị thương bất đồng, khiến thương thế hai người cũng hoàn toàn bất đồng.

La Hạo lần đầu cảm giác mình tìm Lâm Tiêu luận bàn là chuyện sai lầm đến cỡ nào, thiếu niên trước kia vô cùng nhu nhược, không có nửa điểm thiên phú này hôm nay chẳng những thực lực đột nhiên tăng mạnh, mà trong thân hình không tính cường tráng, thậm chí có chút gầy yếu kia của hắn càng cất dấu một linh hồn kiên nhẫn, cường đại.

Loại linh hồn kiên nhẫn này cho dù hôm nay là mình thắng, đối phương cũng sẽ có một ngày nào đó phóng thẳng lên trời, ngao du cửu thiên, dẫm nát mình dưới chân.

Tinh thần, ý chí như vậy, La Hạo coi như ở trên người một số võ giả cũng chưa từng thấy qua, hắn không rõ Lâm Tiêu sao lại đột nhiên trở nên mạnh như thế.

36. Chương 36: Ba Chiêu Bại Dịch

Lần thất bại này đã khiến cho võ đạo chí tâm của La Hạo đều triệt để dao động.

- Những chuyện người làm đừng cho là ta không biết, hôm nay ta lưu cái mạng chó của người lại, nếu còn lần sau, Lâm Tiêu ta chắc chắn sẽ khiến người hối hận suốt đời!

Lâm Tiêu cuối cùng mở miệng, nét mặt của hắn lạnh lùng, sau khi nói xong liền đi thẳng tới ghế nghỉ ngơi cầm lấy Nguyên Linh Ngọc, quay người đi về phía đại môn luyện công đại sảnh, chậm rãi rời đi.

- Lâm Tiêu!

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, La Hạo cắn răng, trong miệng phun ra hai chữ, gian nan muốn chống thân thể dậy, cuối cùng lại vô lực ngã xuống, cả người triệt để hôn mê.

- Hạo ca, Hạo ca!

Bọn người Bồ Lâm sắc mặt như tro tàn, quá sợ hãi, lo lắng quát to lên.

- Lâm Tiêu, người trong luận bàn lại ra tay hung ác như thế, kích thương đệ tử Huấn Luyện Quán, Huấn Luyện Quán sẽ không bỏ qua người đâu!

Bồ Lâm quay đầu, rít gào nói với Lâm Tiêu.

- Hừ, ta nếu ra tay độc ác thì hẳn sớm đã chết rồi, các người mang hắn về trị liệu, dĩ nhiên có thể biết được ta đã lưu lại cái mạng chó của hắn!

Bên ngoài luyện công đại sảnh, thanh âm lạnh lùng của Lâm Tiêu truyền đến.

Đầu La Hạo gặp phải trọng thương nhìn như nghiêm trọng, kỳ thật trong lòng Lâm Tiêu tự có chừng mực, La Hạo tuyệt đối sẽ không chết thậm chí ngay cả tàn phế cũng không, nhiều nhất cũng chỉ trọng thương thôi, hơn nữa quá trình trận đấu rất nhiều đệ tử đều thấy rõ ràng, Lâm Tiêu hắn ra tay đã lưu thủ, cho dù Huấn Luyện Quán điều tra thì cũng sẽ không xử phạt gì hắn cả.

Đương nhiên, tuy rằng La Hạo không có nguy hiểm tàn phế, nhưng trong hai tháng sẽ không thể xuất hiện ở Huấn Luyện Quán, hơn nữa đầu bị thương, nói không chừng sau này còn có thể lưu lại di chứng gì đó, cái này thì Lâm Tiêu không quản được.

- Lâm Tiêu này, lúc này mới ngăn ngừa hai tháng lại như thoát thai hoán cốt đổi thành một người hoàn toàn khác vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy a, ta biết rất rõ hai tháng trước hắn vẫn chỉ là Luyện Thể đỉnh phong, bị bọn người Vương Vân nhục nhã thậm chí còn vô lực cãi lại trực tiếp hôn mê đi, hôm nay vậy mà ba chiêu đánh bại La Hạo Luyện Tử Kỳ, thực lực tăng lên vừa nhanh vừa mạnh quả thực khiến người khó có thể tin, ta nhớ rõ Lâm Tiêu hắn chỉ có 14 tuổi a, La Hạo thì đã 16 rồi!

- Đúng vậy a, luận tuổi Lâm Tiêu còn nhỏ hơn chúng ta một hai tuổi, nhưng thực lực lại trên chúng ta, tu vi cao thù cũng thôi đi, nhưng về tàn nhẫn và tinh táo kia thì thật đáng sợ, nếu như đối lại là ta đối chiến La Hạo, trận chiến đấu này ta phải thua không thể nghi ngờ, nhưng Lâm Tiêu lại chuyển bại thành thắng thần kỳ, định ra ba chiêu ước hẹn, nhìn như điên cuồng, kì thực rất khôn khéo ah!

Trong đám người, mấy đệ tử thực lực ở Luyện Cốt đỉnh phong mặt lộ kinh hãi, đều cẩn thận nghĩ lại chiến đấu giữa Lâm Tiêu và La Hạo lúc trước, cảm khái vạn phần, lòng có xúc động.

- Lâm Tiêu, thân thể người sao rồi?

Sau khi Lâm Tiêu đi ra luyện công đại sảnh, sau lưng đột nhiên truyền đến hai tiếng la lo lắng, quay đầu lại, chỉ thấy hai người Vương Kiện và Triệu Phi bước nhanh lên, nhìn qua lồng ngực của mình trên mặt tràn đầy lo lắng và khẩn trương.

- Không có việc gì, chỉ là chút thương thế ngoài da thôi!

Lâm Tiêu lộ ra vẻ mỉm cười, nói rất nhẹ nhàng, đây cũng không phải hấn đang cậy mạnh, một quyền của La Hạo tuy nặng, nhưng Lâm Tiêu đã sớm có chuẩn bị, vốn tránh được chỗ hiểm, tiếp theo lại dựa vào lực lượng lui về sau giảm bớt lực lượng đối phương, hiện giờ dấu quyền nơi bộ ngực hấn nhìn như thấy mà giật mình, nhưng thực chất chỉ bị thương ngoài da, ngay cả cốt cách cũng không bị thương chứ đừng nói đến nội tạng, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày tự nhiên có thể khỏi hấn.

- Không có việc gì là tốt rồi!

Hai người Vương Kiện và Triệu Phi cẩn thận nhìn Lâm Tiêu, biết rõ hấn không nói ngoa, lúc này mới thở phào một hơi, đồng thời trong nội tâm cũng không khỏi rung động, Lâm Tiêu dùng Luyện Cốt đỉnh phong đối chiến La Hạo Luyện Tủy Kỳ, chẳng những ba chiêu đánh ngất đối phương, bản thân còn cơ hồ không bị thương tích gì, nếu như không phải tận mắt thấy, chuyện như vậy nói ra chỉ sợ rất ít người sẽ tin tưởng.

- Võ đạo tu luyện thủ trọng ý chí, chỉ cần ý chí kiên định, không sợ cường quyền, có thể đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, không sợ hãi, luận cường độ thân thể và lực lượng, La Hạo đích thật ở trên ta, nhưng ta có ý chí bất khuất, tăng thêm phán đoán tinh táo, liền có thể đánh bại hấn.

Lâm Tiêu biểu lộ nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn qua hai người.

- Chúng ta đã hiểu rõ!

Vương Kiện và Triệu Phi cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên biết rõ ý những lời mà Lâm Tiêu nói, những ngày này chuyện phát sinh ở trên người Lâm Tiêu cũng đã xúc động rất lớn đến bọn hấn, khiến bọn hấn rất cục triệt để hạ quyết tâm.

Chứng kiến khí thế toát ra trong ánh mắt hai người, trong lòng Lâm Tiêu không khỏi vui sướng, hấn biết rõ trải qua mình mấy lần đề điểm trong tối, ngoài sáng, hai người Vương Kiện và Triệu Phi về mặt ý chí rất cục đã có lột xác, tuy rằng còn không cách nào sánh được với mình, nhưng sau này gặp phải chuyện gì, tin tưởng bọn họ cũng sẽ không nhu nhược như trước nữa.

Sau khi cáo biệt hai người Vương Kiện và Triệu Phi, Lâm Tiêu về đến trong nhà, đầu tiên tắm rửa một phen, thay đổi một bộ quần áo, rồi sau đó khoanh chân ngồi xuống, rất nghiêm túc suy nghĩ về được mất trận chiến hôm nay.

Hôm nay trận chiến với La Hạo tuy rằng thắng, nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại không có chút kiêu ngạo, theo hấn thấy thì dùng khí tức 800 cân Luyện Cốt đỉnh phong của mình đánh bại một đệ tử Luyện Tủy Kỳ 900 cân, phải bắt đắc dĩ sử dụng phương pháp lưỡng bại câu thương, chỉ có thể nói là mình vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn.

Đây là La Hạo bị ba chiêu ước hẹn của mình chọc giận, trong nội tâm cuồng vọng, nếu đổi thành một gã đệ tử kinh nghiệm phong phú, ý chí kiên định thì mình chưa hấn đã có vận khí tốt như vậy.

Tinh tế cảm ngộ được mất trận chiến hôm nay, Lâm Tiêu cũng thông qua thực chiến đến sửa chữa chính sai lầm của mình.

Nếu để cho học viên khác biết rõ ý nghĩ trong lòng Lâm Tiêu giờ phút này, chỉ sợ bọn họ cả đám đều sẽ nhin không được nhảy dự

lên, tăng thêm vài phần tư thế hiên ngang, chỉ là cô gái này lại có một đôi mắt xếch, hiển lộ ra một tia điều ngoa, lẳng lẹ ác liệt.

Cô gái này đúng là trợ lý giáo quan của Huấn Luyện Quán, Lưu Ly.

- Đệ đệ, nghe nói Thối Thể Đan ta tặng cho người bị một học viên trong Huấn Luyện Quán đoạt lấy sao?

Lưu Ly giẫm chân trên thềm đá, mặt không biểu tình nói.

- Đúng vậy a tỷ tỷ, người nhất định phải thay ta xuất đầu ah, tiểu tử kia gọi Lâm Tiêu, ngấp nghé Thối Thể Đan trên người của ta liền thông qua thủ đoạn hèn hạ đồ đấu với ta, ta nhất thời không cẩn thận đã bị hấn. . .

Lưu Lực nghiêng răng nghiêng lợi nói, thần sắc đáng thương, bất quá trong miệng hấn lại đổi thành một phiên bản khác, không còn là hấn ức hiếp Vương Kiện và Triệu Phi, mà là Lâm Tiêu ngấp nghé Thối Thể Đan trên người hấn, lừa hấn đồ đấu, cuối cùng thua Thối Thể Đan.

- Hừ, tên phế vật người, ngay cả Thối Thể Đan ta đưa cho người cũng mất, lát nữa lại thu thập người, bất quá ta ngược lại muốn xem, đến tột cùng là đệ tử nào lại to gan như vậy, ngay cả Thối Thể Đan của Lưu Ly ta cũng dám đoạt.

Lưu Ly hừ lạnh lên tiếng, ngữ khí điều ngoa.

- Tỷ tỷ, hôm nay là thời gian giáo quan công khai giảng bài, Lâm Tiêu hấn khẳng định ở đây, nói không chừng bây giờ đang ở trong luyện công đại sảnh này.

Lưu Lực nắm chặt hai nắm đấm, toàn thân kích động đến phát run.

Một tháng này hấn giấu tài, trước khi tỷ tỷ chưa trở về từ võ giả thực chiến khảo hạch thì rất ít khi xuất hiện, vì chính là cho Lâm Tiêu một giáo huấn sâu sắc, hôm nay tỷ tỷ rốt cục trở về rồi, Lưu Lực cũng rốt cục lộ ra bản tính của hấn.

- Hừ, tiểu tử Lâm Tiêu kia lại dám nhục nhã ta như thế, khiến ta xấu mặt trong Huấn Luyện Quán, hiện giờ tỷ tỷ của ta trở về rồi, ta muốn hấn phải quỳ trên mặt đất xin lỗi ta mới được.

Trong nội tâm Lưu Lực nảy sinh ác độc nói.

Lưu Ly đi trước, mấy người Lưu Lực đi sau, một đám người tiến vào luyện công đại sảnh.

Mới vừa vào luyện công đại sảnh, ánh mắt Lưu Lực đã tìm kiếm bốn phía trong đại sảnh... như kèn kèn tìm kiếm con mồi vậy, vô cùng âm lãnh.

- Là bọn Lưu Lực!

- Còn có Lưu Ly giáo quan!

Mấy đệ tử ở cửa ra vào là người đầu tiên trông thấy đám người Lưu Ly, lập tức hô nhỏ một tiếng, sắc mặt khê biến, vội vàng nhao nhao thối lui.

- Tỷ tỷ, hấn chính là Lâm Tiêu!

Lâm Tiêu đang trò chuyện với hai người Vương Kiện, Triệu Phi về một vài vấn đề ở phương diện tu luyện võ đạo, đột nhiên nghe được một tiếng hưng phấn hét to quen thuộc, quay đầu nhìn lại, liếc mắt liền thấy được đám người Lưu Lực. Vương Kiện và Triệu Phi sau đó cũng phát hiện, hai người sắc mặt đại biến.

- Tránh ra!

Một tiếng hét lớn ngang ngược vang lên, rất nhiều đệ tử ngăn ở trước người Lâm Tiêu đều nhao nhao thối lui một lối đi, mấy người Lưu Lực bước nhanh tới, vung tay lên ra hiệu vây Lâm Tiêu, Vương Kiện và Triệu Phi lại, cử chỉ hung hăng can quấy, thần thái liêu lĩnh, rất có tư thế lão tử đệ nhất thiên hạ.

- Haha, có kịch vui để xem rồi, Lưu Lực từ sau lần trước bị đoạt đi Thối Thể Đan vẫn một mực không xuất hiện ở Huấn Luyện Quán xuất hiện, hiện giờ xem ra là muốn lấy lại danh dự rồi.

Một đệ tử ở xa xa nhìn thấy tràng cảnh bực này liền hưng phấn xông tới.

- Lưu Lực bọn hần khí thể hung hung, Lâm Tiêu phiền toái rồi.

- Đi, chúng ta cũng đi xem, Lâm Tiêu những ngày này huyền não khiến Huấn Luyện Quán gà bay chó chạy cũng rất đường hoàng, hiện giờ Lưu Lực bọn hần quay lại báo thù, xem hần ứng phó như thế nào.

Một đệ tử cao lớn hừ lạnh một tiếng, đối với Lâm Tiêu phong quang một tháng này, trong lòng của hần vô cùng ghen ghét, thấy Lưu Lực bọn hần quay lại báo thù, trong nội tâm thậm chí có chút ít hưng phấn biến thái.

Chỉ một thoáng, đệ tử trong toàn bộ luyện công đại sảnh đã xúm lại, chỉ có số ít đệ tử sợ phiền phức chỉ nhìn xa xa, không dám đến quá gần.

Mấy người Lưu Lực vây quanh ba người Lâm Tiêu, cũng không động thủ, chỉ cười lạnh.

Không để ý đến mấy người Lưu Lực, ánh mắt Lâm Tiêu trực tiếp lướt qua đám người, rơi vào con đường mà rất nhiều đệ tử mở ra, ở đó, một nữ tử mặc quần áo luyện công màu đỏ đang chậm rãi đi tới, đi lại không nóng không vội, thần sắc không hề bận tâm, khí khái hào hùng bức người.

Vương Kiện, Triệu Phi cảm giác ánh mắt Lâm Tiêu khác thường, cũng ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy nàng kia lập tức như mèo bị dẫm vào đuôi, vẻ mặt khiếp sợ.

41. Chương 41: Tranh Phong Tương Đối (2)

- Lưu Ly giáo quan!

Hai người ánh mắt tâm thần bất định, chuyện mà bọn hần một mực sợ hãi hiện giờ rốt cục đã rồi.

Đám người yên tĩnh, đôi mắt đều tập trung vào trên thân nữ tử kia

- Người chính là Lâm Tiêu? Thối Thử Đan của đệ đệ Lưu Lực ta chính là bị người đoạt sao?

Lưu Ly cao cao tại thượng, ánh mắt bao quát Lâm Tiêu, nhìn thấy Lâm Tiêu câu nói đầu tiên đã hưng sư vấn tội, ngữ khí cực kỳ không khách khí.

- Đúng vậy, Thối Thử Đan của Lưu Lực là ở chỗ của ta, bắt quả cũng không phải đoạt, mà là thắng quang minh chính đại!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói, ngữ khí không chút nào nhân nhượng.

- Làm càn, người thật to gan.

Lưu Ly lông mày dựng lên, trong mắt hiện lên một tia nộ khí, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nếu người đã thừa nhận thì ta cũng không nhiều lời nữa, lập tức giao ra Thối Thử Đan hơn nữa nhận sau với đệ đệ của ta, chuyện này bỏ qua, nếu không. . .

Lưu Ly cười lạnh một tiếng, địch ý trên người không che dấu chút nào.

- Ha ha ha!

Lâm Tiêu đột nhiên cười ha hả:

- Ta tưởng người muốn nói gì, thì ra chỉ là nơi nói nhảm, Thối Thử Đan Lâm Tiêu ta thắng quang minh chính đại, không thể nào trả cho người được, Lưu Ly, ta kính người là giáo quan trợ lý, cho nên không so đo lời người nói, nếu không có chuyện gì thì ta xin cáo từ vậy!

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh lùng, gọi hai người Vương Kiện, Triệu Phi ở một bên, muốn quay đầu rời đi.

Sĩ nhục, nhìn thấy Lâm Tiêu rõ ràng lại không để mình vào mắt, Lưu Ly lập tức tức giận đến nổi trợn mắt, thanh âm lạnh lùng như băng vang lên:

- Lâm Tiêu, người không muốn nhận sai, ta cho người thêm một cơ hội cuối cùng, hoặc là cung kính đưa Thối Thể Đan ra cho ta, ta có thể đại lượng tha cho người làm càn, hoặc là ta sẽ trấn áp người, tự mình lấy ra Thối Thể Đan từ trên người người.

Lưu Ly vừa nói ra những lời này, đệ tử chung quanh đều cảm giác được không khí bỗng nhiên mát lạnh, mọi người đều biến sắc, không tự chủ được thối lui.

Lâm Tiêu sắc mặt lạnh xuống:

- Trấn áp ta? Lưu Ly, người chỉ là trợ lý giáo quan, căn bản không có quyền động thủ với học viên?

- Không có quyền? Ha ha, Lâm Tiêu người cướp đoạt tài vật đệ tử, càng dùng thủ đoạn hèn hạ đánh trọng thương đệ tử, mỗi người đều có thể giáo huấn, Hừ, xem ra người là không muốn giao ra Thối Thể Đan rồi, cũng thế, ta sẽ cho người xem thử ta có quyền lợi này không.

Lưu Ly cười lạnh một tiếng, bước chân mạnh mẽ tiến về trước, trong miệng hít sâu một hơi, đẩy một chưởng tới Lâm Tiêu.

Hô!

Kình phong gào thét, Lưu Ly đẩy ra một chưởng, trong phạm vi ba trượng, tất cả không khí toàn bộ bị năng cuốn vào trong quyền phong, dùng thế lôi đình vạn quân đè xuống Lâm Tiêu.

Rống!

Trong hư không vang lên một tiếng Hổ Khiếu chói tai, Lâm Tiêu thật không ngờ Lưu Ly lại thực có can đảm ở trước mặt mọi người ra tay với mình, tuy khiếp sợ nhưng Lâm Tiêu không lùi phản nhenh, Mãnh Hổ Quyền Pháp thoáng chốc thi triển, cả người như một đầu Mãnh Hổ xuống núi, gầm thét nhenh tiếp bàn tay Lưu Ly.

Phanh!

Lâm Tiêu đánh ra một quyền, không khí bạo liệt, nắm đấm ẩn chứa lực lượng cuồng bạo hung hăng nện vào lòng bàn tay Lưu Ly, quyền tiêm Lâm Tiêu xoay tròn, như đinh ốc lợi khí bén nhọn đâm vào tầng nham thạch, cho đến khi phá vỡ toàn bộ lực lượng trong lòng bàn tay Lưu Ly, quyền chưởng tương giao, tiếng oanh minh kịch liệt giống như kim thiết giao thương, một cổ kình phong trùng kích ra bốn phía.

- Ân? Không tốt!

Nắm đấm chứng thực, Lâm Tiêu lập tức cảm thấy một cổ lực lượng cuồng mãnh từ lòng bàn tay đánh qua, dùng lực lượng Luyện Cốt đỉnh phong của Lâm Tiêu rõ ràng không tiến lên được chút nào. Loại cảm giác này, thật giống như chém xuống một đầu một đao, một đầu kia đột nhiên biến thành huyền thiết vậy

- PHÁ...!

Lưu Ly khóe miệng cười lạnh, đột nhiên khe quát một tiếng, Lâm Tiêu cánh tay uốn lượn, thân hình bất ổn, cả người như bị yêu thú hung hăng đụng vào, đập đập đập lui về phía sau ba bước, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, dĩ nhiên đã bị nội thương.

- Lâm Tiêu, nghe nói Lưu Ly này đã thông qua được võ giả thực chiến khảo hạch, chúng ta vẫn nên nhận thua đi, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun, không đáng đấu với nàng!

Vương Kiện và Triệu Phi lại càng hoảng sợ, vội vàng nhẹ giọng nhắc nhở Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu đứng vững bước chân, cũng không lau đi tia máu nơi khóe miệng, ngược lại tiến lên một bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lưu Ly, thần sắc lạnh lùng. Vừa rồi một lần giao thủ đơn giản, Lâm Tiêu đã hiểu rõ, Lưu Ly thông qua được võ giả thực chiến khảo hạch thực lực hơn xa mình, khí lực vượt qua 1000 cân, hẳn tuy rằng ý chí kiên định, nhưng dưới thực lực tuyệt đối lại không cách nào ngăn được đối phương.

Nếu là Lâm Tiêu lúc trước đối mặt một cường địch như vậy, trong nội tâm tuy rằng bất đắc dĩ nhưng chỉ có thể thỏa hiệp, nhưng Lâm Tiêu có được yêu thú phân thân, linh ngộ Mãnh Hổ Quyền Pháp chân ý, biết rõ mấu chốt tu hành võ đạo làm sao có thể khiến mình khuất phục.

Võ đạo tu luyện nặng nhất ý chí, nếu lần này lựa chọn thỏa hiệp, sẽ lưu lại trong lòng bóng mờ vĩnh viễn, đã mất đi võ giả tôn nghiêm sau này tu luyện võ đạo chỉ sợ sẽ rất khó có thành tựu. Lần này không địch lại, nhiều nhất chỉ chịu khuất nhục một lần thất bại, nam tử hán co được dân được, chút khuất nhục nhỏ ấy thì có là gì, cùng lắm thì về sau hăng hái tu luyện tìm về mặt mũi là được.

Nghĩ vậy, Lâm Tiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Ly, đột nhiên quát:

- Vương Kiện, Triệu Phi, Lâm Tiêu ta đỉnh thiên lập địa, đường đường chính chính, tôn sư trưởng, hiếu cha mẹ, đối mặt với trưởng bối, anh hùng, có thể nhẫn khó nhịn nhục. Nếu nữ anh hùng của Võ Linh Đế Quốc chúng ta muốn Lâm Tiêu ta cúi đầu, Lâm Tiêu ta cho dù không phục, kính trọng cách làm người của nàng cũng sẽ nhường nhịn, nhưng muốn ta nhận thua với người đàn bà chanh chua bất nhân bất nghĩa, không hề có võ đức này, Lâm Tiêu ta thà chết chứ không chịu khuất phục!

- Cái gì?

Lưu Ly ngay từ đầu còn ngang tàn, ánh mắt không người, giờ nghe được lời Lâm Tiêu thần sắc không khỏi kịch biến, thân thể mềm mại tức giận tới mức phát run, khuôn mặt trở nên trắng bệch, hai mắt tròng tròn xoe, dùng ngón tay chỉ Lâm Tiêu, bờ môi tức giận đến run rẩy nói:

- Lâm Tiêu ngươi nói cái gì? Người đàn bà chanh chua, ngươi nói ai là người đàn bà chanh chua?

Lưu Ly đã lớn như vậy, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú kinh người, trên việc tu luyện một đường hất văng tiến mạnh, đỉnh đầu vô số vàng sáng, hiện giờ cách Chân Võ giả nhất chuyển chỉ có một bước ngắn, đi tới chỗ nào cũng đều được mọi người hâm mộ, kính nể, xưng hô cũng thiên kì bách quái, nhưng nàng từ khi sinh ra tới giờ, rõ ràng có người dám gọi nàng là người đàn bà chanh chua, hơn nữa còn là trước mặt các học viên.

- Đương nhiên là nói người đàn bà chanh chua ngươi!

Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, hai mắt sáng ngời, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương, ánh mắt không chút nào né tránh:

42. Chương 42: Không Chút Nào Yếu Thế

- Nghĩ tới Hoa Linh Vũ tiên bối của Võ Linh Đế Quốc ta, bậc cân quốc không thua đáng mảy râu, năm đó vào thời đại đại hủy diệt đại lượng yêu thú xâm lấn Võ Linh Đế Quốc chúng ta, vì cứu vớt mấy chục vạn dân chúng Hiền Dật Quận chúng ta, Hoa Linh Vũ tiên bối dùng lực lượng một người độc chiến đại quân yêu thú, đâm máu chiến đấu hăng hái, cuối cùng ở bên bờ sông Vị Thủy thành công chém giết đầu lĩnh yêu thú Kim Vân Ma Giao, dùng huyết nhục chi thân ngăn trở mười vạn yêu thú đại quân suốt một ngày, cuối cùng khiến ấy chục vạn bách tính thành công chuyển dời đến khu vực an toàn, khi hi sinh, Hoa Linh Vũ tiên bối mới chỉ 35 tuổi, bậc phụ nữ hào kiệt như thế, Lâm Tiêu ta chân thành bội phục.

- Cũng là nữ tử, Lưu Ly ngươi lại không biết liêm sỉ, võ đức hoàn toàn biến mất, thân là trợ lý giáo quan Huấn Luyện Quán làm việc lại không hồi xanh đỏ đen trắng, chẳng phân biệt được thị phi, không hồi cần do, lẫn lộn đen trắng, vẽ đường cho hươu chạy, càng ngang ngược càng rõ trong Huấn Luyện Quán, chèn ép đệ tử, người bất nhân bất nghĩa, không có võ đức bậc này, bảo ngươi là người đàn bà chanh chua quả thực là vũ nhục hai chữ chanh chua.

Lâm Tiêu giận dữ mắng mỗ, trung khí mười phần, thanh âm, ừ ừ quanh quẩn bốn phía luyện công đại sảnh, đình tại nhức óc, chỉ mấy lời đã nói cho Lưu Ly thành một người đàn bà chanh chua không có võ đức, không biết nhân nghĩa liêm sỉ.

Đặng! Đặng! Đặng!

Lưu Ly sắc mặt trắng bệch, dưới chân liên tiếp lui ba bước, khí tức phù phiếm, tức giận đến toàn thân run rẩy, khuôn mặt trắng nõn hồi xanh hồi trắng, trong nội tâm cực kỳ nhục nhã, nhưng lại không biết nói gì.

Nghĩ đến nàng đường đường một Chuẩn Võ giả, thân là nữ hài, lại bị Lâm Tiêu nói đến không chịu được như thế, mắng to là người đàn bà chanh chua, loại sỉ nhục này thật giống cửi hết nàng ra lãng nhục trước mặt mọi người, cái gì tôn nghiêm, mặt mũi đều bị chà đạp đến không còn gì!

- Tốt, người tốt, người rất tốt!

Lưu Ly liền tiếp nói ba chữ "Tốt", thần sắc phần nộ, lửa giận thiêu đốt trong lòng, ánh mắt băng hàn như nước, cắn răng nói:

- Người một tiểu tử, ăn hết tim gấu gan báo rồi, lại dám vu oan một Chuẩn Võ giả, nói ta chẳng phân biệt được thị phi, không hỏi căn do, tốt, ta cũng muốn hỏi một chút đến tột cùng chuyện là thế nào, nếu chuyện đúng như lời người nói, ta tạm không so đo, tại chỗ trả lại người một cái công đạo, nếu không Lưu Ly ta tất phải khiến người hôm nay không thể rời khỏi luyện công đại sảnh!

Lưu Ly nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm lạnh lùng như băng, một đôi mắt tràn ngập sát cơ quét nhìn chung quanh, lạnh lùng nói:

- Ở đây có không ít đệ tử lúc trước có lẽ tận mắt nhìn thấy chuyện đã trải qua, ai cảm thấy Lâm Tiêu kia vô tội thì đứng ra cho ta, ở chỗ này nói lại mọi chuyện rõ ràng.

Xoạt!

Lời Lưu Ly vừa rơi xuống, đệ tử đầy đại sảnh trong nội tâm đều giật mình, nguyên một đám mặt như sương trắng, vội vàng tránh lui về sau, hiển nhiên không muốn cuốn vào trận thị phi này.

Cho dù tất cả mọi người biết rõ chuyện đã trải qua, nhưng nhìn qua gương mặt vì phần nộ mà có chút vặn vẹo của Lưu Ly, nào có đệ tử nào dám đứng ra nói chuyện? Lâm Tiêu tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là một đệ tử, Lưu Ly nhưng lại là Chuẩn Võ giả, trở thành Chân Võ giả nhân thượng chi nhân cũng chỉ là vấn đề thời gian, tương lai thậm chí có khả năng trở thành giáo quan chính thức của Huấn Luyện Quán, vì Lâm Tiêu mà đắc tội Lưu Ly, căn bản được không bù mất.

- Hừ, Lâm Tiêu, người thấy không, tất cả đệ tử ở đây không ai cảm thấy người vô tội cả, người còn lời gì để nói nữa?

Lưu Ly sắc mặt băng hàn:

- Vu oan một i Chuẩn Võ giả, trợ lý giáo quan Huấn Luyện Quán, đệ tử như người căn bản không xứng tu luyện võ đạo, không xứng trở thành một gã võ giả, Lưu Ly ta hôm nay muốn phế đi người, khiến người biết hậu quả khi vu oan một võ giả!

Hô!

Lưu Ly thoại âm rơi xuống, cũng không nói nhảm, trực tiếp đánh ra một chưởng, căn bản không để cho Lâm Tiêu cơ hội nói chuyện.

Một đôi bàn tay mềm mại nhanh chóng biến lớn trước mặt Lâm Tiêu, bàn tay kia hết sức nhỏ, hồng nhuận phơn phớt, nhìn như mảnh mai, lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp, một chưởng đánh ra, bên tai Lâm Tiêu chợt nghe được tiếng kinh phong xé rách, không khí cũng tăng tăng nổ vang, thật giống như ma thủ phá vỡ hư vô, trống rỗng xuất hiện trước mắt mình, tốc độ nhanh đến cực hạn.

- Không tốt!

Lâm Tiêu chấn động, cũng không ngờ rằng bà điên này lại động thủ không kiêng nể gì như thế, lúc này hét lớn một tiếng, Mãnh Hổ Quyền Pháp ý cảnh tăng lên tới cực hạn, hai tay chấn động mạnh một cái, cơ bắp toàn thân lập tức căng cứng, đón đỡ một chưởng như điện của đối phương.

Phanh!

Quyền chưởng giao tiếp, bàn tay mảnh khảnh cùng nắm đấm uy mãnh ở trước mặt mọi người tạo thành vẻ đối lập rõ nét, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy một cổ đại lực hung hăng đánh tới, cổ xương tay mình như bị sét đánh, lập tức đau nhức

- Hừ!

Lưu Ly một chưởng đánh qua, thấy Lâm Tiêu vậy mà ngật đứng không ngã, trong ánh mắt lóe ra kỳ quang, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu có thể ngăn trở một chưởng của mình, bất quá chợt lại hừ lạnh một tiếng, thân thể khẽ tiến về trước, tay phải kiềm chế hai tay Lâm Tiêu, tay trái đột nhiên tung bay, ấn tới ngực Lâm Tiêu.

Lưu Ly tốc độ nhanh đến cực hạn, khiến Lâm Tiêu căn bản không kịp phản ứng, thân thể chỉ kịp thuận thế lui về sau đã bị đập vào lồng ngực. Ba! Lâm Tiêu chỉ cảm thấy ngực nóng lên, “Oa” một cái, phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Nhanh! Không phải nhanh bình thường! So với đệ tử Luyện Tủy Kỳ như La Hạo, Lưu Ly thân là Chuẩn Võ giả mạnh hơn nhiều lắm, cái này không chỉ là ở trên lực lượng, mà tất cả phương diện đều siêu việt.

Hai người giao thủ chỉ trong tốc độ ánh sáng Lâm Tiêu đã bị Lưu Ly một chưởng đánh bay, hai người Vương Kiện và Triệu Phi lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đi đến bên người Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, người không sao chứ?

- Ta không sao!

Trên khóe miệng Lâm Tiêu đọng một tia vết máu, nội tạng vừa rồi đã bị chấn thương, may mắn lúc trước hấn vội vàng lui thân thể lại tản mất bộ phận lực lượng, bằng không thì hiện giờ đã nghiêm trọng rồi.

- Ân? Tiểu tử ngươi ăn phải một chưởng của ta rõ ràng lại không việc gì?

Lưu Ly mở tròng hai mắt, biểu lộ lộ có chút giật mình, chợt lại lạnh lùng cười cười, chậm rãi tiến tới trước:

- Bất quá lần này sẽ không có vận khí tốt vậy đâu, xem ta phế ngươi thế nào đây.

Lưu Ly thoại âm rơi xuống, lại bổ tới một chưởng.

- Dừng tay.

Hai người Vương Kiện và Triệu Phi liền vội ngăn trước mặt Lâm Tiêu, trong miệng rống to:

- Chuyện này lúc đó chúng ta thấy rất rõ ràng, là Lưu lực khơi mào đồ đầu cuối cùng lại không đủ thực lực, mới thua Thối Thể Đan, hai người chúng ta có thể làm chứng.

Hai người Vương Kiện và Triệu Phi gần lên, gần thân hình trước mặt Lâm Tiêu, hai mắt nhìn thẳng qua Lưu Ly, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc kiên định.

43. Chương 43: Lô Giáo Quan

- Cái gì?

Trông thấy hai người Vương Kiện rõ ràng dám can đảm ngỗ nghịch ý của mình, Lưu Ly không khỏi khẽ giật mình, chợt trong mắt lộ ra tức giận, hàn khí um tùm nói:

- Hai người các ngươi biết rõ mình đang làm gì không? Ta cho hai người các ngươi một lần cơ hội, thu lại lời nói của mình sau đó ngoan ngoãn rời đi, nếu không, ta ngay cả hai người các ngươi cũng phế đi.

- Lưu Ly giáo quan, sự thật chính là sự thật, lời chúng ta nói hôm nay tuyệt đối không thu hồi, hừ, ngươi muốn phế, thì phế luôn cả ba người chúng ta đi.

Vương Kiện, Triệu Phi quát chói tai, khí thế lăng lệ ác liệt, trong ánh mắt không có chút do dự, khiếp nhược, có chăng chỉ là kiên định và bất khuất.

- Hai người Vương Kiện, Triệu Phi từ khi nào cũng trở nên khí phách vậy rồi.

- Cực kỳ khủng khiếp, hai người bọn họ trước kia không phải ngoại trừ khúm núm, ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng không dám sao, sao từ khi theo Lâm Tiêu, hiện giờ rõ ràng lại dám đối nghịch với cả Lưu Ly giáo quan rồi?

- Lâm Tiêu cho hai người bọn hắn ăn phải thuốc mê gì, khiến hai người bọn họ biến thành như vậy, ngay cả mạng cũng không cần nữa.

Trong luyện công đại sảnh, đạo đạo tiếng giạt mình vang lên, cơ hồ tất cả đệ tử đều không thể tin được nhìn qua hai người Vương Kiện và Triệu Phi gần ở trước mặt Lưu Ly, hai thiếu niên trước kia trong suy nghĩ mọi người vẫn luôn nhất như chuột, nhu nhược không chịu nổi giờ phút này trong thân hình lại bộc phát ra lực lượng kinh người không gì sánh bằng.

Mà ngay cả Lâm Tiêu cũng cực kỳ kinh hãi vì cử động của hai người, hắn cũng thật không ngờ hai người Vương Kiện và Triệu Phi lại kiên cường trước mặt Lưu Ly như vậy. Hắn không biết, trước kia hai người nhận hết rất nhiều đệ tử trào phúng, chỉ có Lâm Tiêu chính coi bọn hắn là bằng hữu, trong nội tâm bọn hắn tràn đầy cảm kích với Lâm Tiêu, những ngày này càng bị vô đạo ý chí của Lâm Tiêu ảnh hưởng, trong lòng hai người cũng dâng lên khí khái nam tử hán, coi như ả đối mặt sinh tử cũng tuyệt không lùi bước.

- Tốt, nói rất hay!

Lâm Tiêu cảm thấy kích động, mạnh mẽ nhảy lên, ba người sóng vai mà đứng, thần sắc lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Lưu Ly, không chút nhượng bộ.

Ba đệ tử Luyện Cốt Kỳ giờ phút này đồng cam cộng khổ, cùng sinh cùng tử, từ trên người bọn hắn, vậy mà hiện lên ra một cổ lý tưởng hào hùng thấy chết không sờn, khiến tất cả mọi người đều chấn động không thôi.

- Các người. . .

Lưu Ly trong nội tâm trùng trùng điệp điệp run rẩy, cử động của ba người Lâm Tiêu giống như một cái tát hung hăng quất lên mặt nàng. Dùng thân phận địa vị của nàng, trong Huấn Luyện Quán đệ tử nào không phải nịnh nọt nịnh bợ, nhưng hôm nay, vậy mà nhiều lần có người khiêu chiến quyền uy của nàng, khiến nàng bề mặt trước mặt đông đảo đệ tử.

- Tốt, tốt, ngay cả các người cũng dám phản kháng ta, thật sự là phản rồi, ba tên phế vật các người, đây là đang muốn chết!

Trong lúc phẫn nộ, một cổ vô danh nghiệp hỏa thiêu đốt trong nội tâm nàng, trực tiếp triệt để phá hủy lý trí Lưu Ly:

- Các người đã muốn tìm chết, ta sẽ thanh toán các người.

Lưu Ly thanh âm lạnh như băng, thoại âm rơi xuống, thân hình nhảy lên, một cổ năng lượng vô hình ngưng tụ quanh thân nàng, hai đấm đánh ra, trong hư không đột nhiên truyền ra một tiếng oanh minh cực lớn, quyền khí cuộn cuộn như hải triều, cuốn tới ba người Lâm Tiêu.

Ông!

Chỉ một thoáng, ba người Lâm Tiêu đã cảm giác mình như đội thuyền đi trong bão tố, một loại cảm giác vô lực vọt tới, thân hình cơ hồ đứng không vững, tùy thời đều có nguy hiểm bị diệt .

- Đây là, nguyên khí. . .

Tất cả đệ tử chung quanh nhìn qua khí lãng mà hai đấm Lưu Ly đánh ra, trong miệng đều khiếp sợ lên tiếng. Chuẩn Võ giả rèn luyện thân thể, thu nạp nguyên khí, vì chính là rèn luyện thân thể, ở trong đan điền mở ra Nguyên Trì đạt tới Chân Võ giả nhất chuyển. Đối với Chuẩn Võ giả còn không cách nào tự chủ hấp thu Thiên Địa nguyên khí mà nói, nguyên khí mà thân thể chậm chạp hấp thu tích lũy trong hư không là thứ cực kỳ trân quý, phần lớn dùng cho ngày sau một lần hành động mở Nguyên Trì, nhưng hôm nay Lưu Ly vậy mà không chút do dự phóng thích ra, hiển nhiên đã bị Lâm Tiêu bọn hắn triệt để chọc giận, liều lĩnh hậu quả muốn đương trường phế bỏ ba người Lâm Tiêu.

Ầm ầm!

Lưu Ly cả người như Đại Bàng giương cánh, tấn công xuống, một quyền này thế không thể đỡ, đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi!

Nếu một kích này đánh trúng, đừng nói là ba đệ tử Luyện Cốt Kỳ, dù là ba đệ tử Luyện Tủy Kỳ cũng phải trọng thương ngã xuống đất, nặng thì tử vong, nhẹ thì tàn phế.

- Tên điên, Lưu Ly này thật là một tên điên!

Tất cả đệ tử ở đây cơ hồ đều sợ ngây người, dù là Lưu Lực trước kia hưng phấn không thôi, giờ phút này trong lòng cũng đầy sợ hãi.

Ở ngay luyện công đại sảnh giết chết ba đệ tử Luyện Cốt Kỳ, loại chuyện này chỉ có tên điên mới có thể làm ra được.

Ngay khi ba người Lâm Tiêu sắp bị quyền khí bá đạo của Lưu Ly đánh trúng, cửa đại sảnh, đột nhiên truyền đến một tiếng quát nổi giận:

- Lưu Ly, ngươi đang làm gì đó? Còn không mau dừng tay cho ta!

Tiếng quát này cuộn cuộn như lôi đình, quanh quẩn nổ vang trong toàn bộ luyện công đại sảnh, mọi người giật mình nhìn lại, chỉ thấy một đạo bóng người bạch sắc như tuệ tinh tập nguyệt từ cửa lớn bay vút đến, tốc độ cực nhanh, khiến người phải lú lờ.

- Là Lô giáo quan!

Trong đám người có người kinh hô.

- Lô Ba? Hắn làm sao tới rồi, không tốt, ta phải tranh thủ thời gian ra tay, lập tức phế bỏ ba người Lâm Tiêu mới được!

Giữa không trung, ánh mắt Lưu Ly khê động, nhưng lại không có bất kỳ ý muốn dừng lại, sắc mặt của nàng vặn vẹo, hai con ngươi lạnh như băng, chẳng quan tâm tới tiếng hét lớn kia, nguyên khí trong cơ thể được điều động đến mức lớn nhất, khí lăng chỗ hai đám lại lần nữa tăng vọt, nguyên khí cuồng bạo như vòi rồng điên cuồng tuôn tới ba người Lâm Tiêu.

- Làm càn!

Lô Ba nộ quát một tiếng, tốc độ thân hình bay vút bỗng nhiên tăng vọt, cả người hóa thành một đạo bóng trắng, vọt tới với tốc độ ánh sáng, khoảng cách tầm hơn mười trượng ngay lập tức đã đến.

Vèo!

Ngay khi Lưu Ly sắp đánh trúng ba người Lâm Tiêu ba người, bóng trắng do Lô Ba biến thành rớt cực đuổi tới, thân hình phút chốc ngăn trước mặt ba người Lâm Tiêu, đồng thời ánh mắt lạnh như băng như đao, hai tay hóa chưởng, cùng hai đám của Lưu Ly hung hăng đụng vào cùng một chỗ.

Oanh!

Tiếng oanh minh cực lớn vang vọng, khí lăng cuồng bạo bốc lên, không khí ùng ùng nổ vang, tất cả đệ tử ở đây căn bản chưa kịp nhìn rõ ràng cái gì, chỉ nghe ‘Oanh’ một tiếng, quyền khí đầy trời ầm ầm nát bấy, Lưu Ly kêu rên một tiếng, từ trong khí lăng bay ngược ra, khóe miệng chậm rãi chảy ra một tia máu tươi.

- Lưu Ly, ta bảo ngươi dừng lại chẳng lẽ ngươi không nghe sao, đối với đệ tử Huấn Luyện Quán lại hạ thủ hung ác như thế, ngươi làm giáo quan trợ lý thế nào thế? !

Quần áo luyện công màu trắng trên người Lô Ba theo gió đong đưa, trợn mắt tròn xoe, nhìn chăm chăm vào Lưu Ly cách đó không xa quát lạnh nói.

44. Chương 44: Vượt Ngoài Ý Định

- Thì ra là Lô giáo quan.

Lưu Ly lau đi máu tươi nơi khoe miệng, ánh mắt vô cùng âm trầm, biết rõ chuyện không thể trái, chỉ đành lên tiếng nói:

- Lô giáo quan, người có chỗ không biết, ba người Lâm Tiêu này tội ác tày trời, vài ngày trước thừa dịp ta không ở đây, lợi dụng thủ đoạn hèn hạ lừa gạt đi một quả Thối Thể Đan trong tay đệ đệ Lưu Lực ta, hơn nữa còn đánh cho đệ đệ ta trọng thương. Ta sau khi biết chuyện, niệm tình thân phận đệ tử của hắn nên cũng không động thủ, chỉ hướng hắn đòi lại, không nghĩ tới hắn không những không chịu, ngược lại còn đùa cột bừa bãi, càng nhục nhã ta, nói ta là người không có đạo đức, vô đức, ta thân đường đường là giáo quan trợ lý tự nhiên là không nhìn được, vì thay đệ tử còn lại trong Huấn Luyện Quán đòi lại công đạo nên mới ra tay, định khiển trách hắn một chút, cũng không có bất kỳ chút quá phận nào. Nếu Lô Ba giáo quan không tin thì có thể hỏi đệ tử ở đây, xem thử có phải Lâm Tiêu trước kia có phải đã dùng “Người đàn bà chanh chua” để nhục ta không, đối với người không có đạo đức, vô đức thế này, ta đề nghị Huấn Luyện Quán nên trục xuất ba người bọn họ để răn đe, trả lại sự trong lành cho Huấn Luyện Quán!

Lưu Ly lạnh lùng lên tiếng, mấy câu đã đổ tất cả mọi chuyện lên người Lâm Tiêu, quả thật chẳng khác gì đệ đệ Lưu Lực của nàng cả.

- Thật sao?

Lô Ba lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía rất nhiều đệ tử chung quanh.

- Cái này. . .

Rất nhiều đệ tử ở đây đều hai mắt nhìn nhau, nhao nhao lui về phía sau, ở trước mặt Lưu Ly bọn hắn không dám nói gì sai, nhưng nếu thật bảo bọn hắn lật ngược phải trái, lẫn lộn đen trắng, nịnh nọt với Lưu Ly thì bọn hắn thân là người trẻ tuổi da mặt còn chưa dày đến mức như thế.

- Lô giáo quan, chuyện không phải như thế. . .

Sau lưng Lô Ba, hai người Vương Kiện, Triệu Phi vội vàng lên tiếng, muốn giải thích gì đó, nhưng không đợi bọn hắn nói hết lời đã bị Lô Ba khoát tay ngăn cản.

- Chuyện là thế nào, trong lòng ta tự rõ ràng.

Lô Ba lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt lại rơi vào trên người Lưu Lực:

- Lưu Lực, sự tình phải chăng đúng như tỷ tỷ Lưu Ly người nói? Vài ngày trước tranh đấu giữa người và Lâm Tiêu đến cùng là chuyện gì xảy ra? Ta cho người một cơ hội, người ở đây nói rõ ràng cho ta?

Lô Ba ánh mắt đậm đặc, nói năng có khí phách.

- Cái này. . .

Lưu Lực trong nội tâm tâm thần bất định không thôi, biết rõ lời mình nói sẽ cực kỳ mấu chốt, ánh mắt của hắn du động, trùng hợp đối mắt với tỷ tỷ Lưu Ly, trong nội tâm đột nhiên một phát hung ác, cung kính nói:

- Lô giáo quan, chuyện ngày đó là thế này. . .

Lưu Lực chậm rãi nói, nói chuyện ngày đó thành Lâm Tiêu gấp ghé Thối Thể Đan trên người mình, lợi dụng thủ đoạn hèn hạ đổ đầu với mình, mình nhất thời không cẩn thận, kết quả bị lừa đi Thối Thể Đan.

- Lô giáo quan, người cũng đã nghe được. . .

Lưu Ly ngữ khí đông cứng nói, âm thầm tán thưởng không thôi với lời đệ đệ nói, trên thực tế, nàng cũng biết đệ đệ của mình là mặt hàng gì, nhưng chỉ cần song phương thống nhất thì nàng không tin, nơi này có đệ tử nào lại dám mạo phạm quyền uy của mình xuất đầu thay Lâm Tiêu kia.

- Lưu Lực, lời người nói đều là thật sao?

Lô Ba lạnh lùng hỏi thăm, ngữ khí bình thản không có một tia biến hóa.

- Lô giáo quan, lời tại hạ nói tất cả đều là thật!

Lưu Lực không chút do dự gật đầu đáp lại, đến lúc này hắn đánh chết cũng sẽ không đổi lời

- Tốt, tốt!

Lô Ba gật đầu, thanh âm lại bỗng nhiên lạnh lùng xuống:

- Lưu Lực, người đảo lộn thị phi, tùy ý vu đệ tử Huấn Luyện Quán, ta vốn chuẩn bị cho người một lần cơ hội, không nghĩ tới người lại không biết hối cải, tiếp tục miệng đầy nói dối, người vô liêm sỉ không có võ đức bậc này, Huấn Luyện Quán chúng ta quyết không thể thu lưu, người đi đi, từ giờ trở đi, người không còn là đệ tử của Huấn Luyện Quán nữa, về sau không thể bước vào Huấn Luyện Quán nữa bước.

Lô Ba sắc mặt lạnh lùng, thần thái không giận tự uy.

- Cái gì?

Lời này vừa nói ra, toàn bộ luyện công đại sảnh phẳng phất như đất rung núi chuyển, tất cả mọi người đều sợ ngây người, cơ hồ không thể tin được lỗ tai của mình.

- Ta không nghe lầm chứ? Lô giáo quan đây là muốn trục xuất Lưu Lực khỏi Huấn Luyện Quán sao?

Có đệ tử sắc mặt tái nhợt, nơm nớp lo sợ lên tiếng, thanh âm cũng đang run rẩy.

Đệ tử bị trục xuất Huấn Luyện Quán, chuyện này ở Tân Vệ Thành cơ hồ rất ít xảy ra, mặc dù nói giữa rất nhiều Huấn Luyện Quán Tân Vệ Thành cũng không thuộc về một hệ, bị một Huấn Luyện Quán trục xuất còn có thể được Huấn Luyện Quán khác thu. Nhưng chỉ cần là đệ tử bị Huấn Luyện Quán trục xuất, bình thường đều đại biểu bản tính của hắn không chịu nổi, Huấn Luyện Quán còn lại cũng sẽ châm chước, đặc biệt là Lô giáo quan còn lấy lý do đối phương vô liêm sỉ không hề có võ đức để trục xuất, một khi Lưu Lực bị đánh lên dấu ấn này thì thậm chí trực tiếp hủy đi tiền đồ của hắn.

- Lô giáo quan, người đây là ý gì?

Lưu Lực nhướng mày, vội vàng lên tiếng nói, mà Lưu Lực ở một bên cũng ngây dại.

- Có ý tứ gì? Ngày đó khi Lâm Tiêu và Lưu Lực đổ đầu, ta trùng hợp ở ngay phụ cận, thấy rõ ràng toàn bộ mọi chuyện trải qua, về phần nội dung cụ thể, người hỏi hảo đệ đệ của người Lưu Lực đi.

Lô Ba cười lạnh một tiếng, không chút khách khí.

- Cái gì, ngày đó Lô giáo quan cũng có mặt?

Đệ tử chung quanh đều ngẩn ngơ, mà Lưu Lực càng hoàn toàn ngốc mất, hắn như thế nào cũng thật không ngờ kết cục mọi chuyện lại thế này, mà ngay cả ba người Lâm Tiêu trong lòng cũng giật mình, lúc trước ba người bọn họ cũng không nhìn thấy Lô giáo quan ở đâu.

- Lô giáo quan, ta. . .

Lưu Lực tuy rằng hung hăng càn quấy, nhưng dù sao cũng chưa trải qua sóng to gió lớn gì, lập tức sợ tới mức thân như run rẩy, lạnh run, khuôn mặt phút chốc trắng như tờ giấy, hai chân cơ hồ đứng không vững, vẻ mặt cầu xin nhìn qua tỷ tỷ của mình.

Lưu Lực sắc mặt cũng bỗng nhiên biến đổi, trong lòng có một chút bối rối, nếu đệ đệ của mình thực bị Huấn Luyện Quán trục xuất, chẳng những thể diện Lưu Lực mất hết, mà ngay cả nàng, thậm chí Lưu gia bọn hắn cũng sẽ hoàn toàn mất mặt, ở bên ngoài bị người phi nhổ.

Sắc mặt lập tức thay đổi mấy lần, Lưu Lực ngẩng đầu nhìn qua Lô Ba, cười lạnh nói:

- Lô giáo quan, người chỉ là một giáo quan bình thường, muốn trục đệ tử phải trải qua quán chủ phê chuẩn, chuyện của Huấn Luyện Quán còn chưa tới phiên người tới làm chủ a, chuyện hôm nay ta sẽ nói rõ ràng với quán chủ, đồng thời còn muốn ở trước mặt quán chủ cáo tội người nữa.

Lưu Lực tự giác thân là Chuẩn Võ giả, khoảng cách Chân Võ giả nhất chuyển chỉ có một bước ngắn, mà Lô Ba tuy là giáo quan Huấn Luyện Quán, nhưng hắn đã hơn ba mươi mà mới chỉ là Chân Võ giả nhất chuyển, vô luận là thiên phú, hay là phát triển tương lai, Lưu Lực nàng đều trên Lô Ba, bởi vậy trong nội

tâm Lưu Ly luôn có một cổ ngạo khí, không để Lô Ba vào mắt.

45. Chương 45: Tấn Cấp Luyện Tử

- Cáo tội ta?

Lô Ba cười lạnh hai tiếng:

- Người cứ đi cáo trạng đi, thuận tiện ta còn muốn nhắc nhở người một câu, chẳng những người muốn đi cáo, chỉ bằng chuyện người trước kia che chở Lưu Lực làm xằng làm bậy, hôm nay càng ở trong Huấn Luyện Quán ra tay độc ác với đệ tử ta cũng sẽ bấm báo lên quán chủ, để hắn bỏ đi chức trợ lý giáo quan Huấn Luyện Quán của người.

Lô Ba ánh mắt lạnh lùng, ngữ khí nghiêm khắc.

- Người. . .

Lưu Ly thần sắc âm tình bất định, rốt cục cắn răng một cái, gọi Lưu Lực một tiếng, oán hận nói:

- Chúng ta đi!

Lưu Lực sắc mặt tâm thần bất định, không còn hung hăng càn quấy như trước nữa, đi theo sau lưng Lưu Ly, thần sắc hoảng hốt rời đi luyện công đại sảnh.

- Tỷ tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Bên ngoài luyện công đại sảnh, Lưu Lực sợ hãi lo lắng lên tiếng.

- Đệ đệ không phải sợ, có tỷ tỷ ta ở đây thì nhất định sẽ không để cho người bị trục xuất khỏi Huấn Luyện Quán đâu, người về trước chờ đi, ta hiện giờ lập tức đi tìm quán chủ, hướng hắn vạch tội Lô giáo quan vượt quá chức vụ.

Lưu Ly trầm giọng nói, ánh mắt sắc bén:

- Còn có Lâm Tiêu kia, đừng tưởng rằng có Lô giáo quan làm chỗ dựa thì sẽ có ngày tháng tốt lành, ta sẽ cho hắn biết kết cục khi đắc tội Lưu Ly ta.

Lưu Ly ánh mắt nhíu lại, trong mắt một mảnh hàn quang.

Trong luyện công đại sảnh.

- Lô giáo quan, đa tạ rồi.

Lâm Tiêu đi đến trước mặt Lô giáo quan, mặt lộ vẻ cảm kích nói, đây là cảm kích phát ra từ tận đáy lòng hắn. Những ngày này trong khi giảng bài, Lô giáo quan đã đề điểm hắn rất nhiều, càng vì chuyện hôm nay đắc tội Lưu Ly, Lưu Ly kia mặc dù chỉ là giáo quan trợ lý, nhưng cũng là một gã Chuẩn Võ giả, đứng ở góc độ của Lô Ba mà xem, vì mấy đệ tử đắc tội một võ giả tương lai thật sự không khôn ngoan chút nào.

Nhưng loại tính cách cương trực công chính này lại khiến Lâm Tiêu kính nể tận đáy lòng.

- Không sao, ta chỉ là dựa theo quy củ Huấn Luyện Quán làm việc, thực sự cầu thị mà thôi.

Lô Ba khoát tay áo, chợt ánh mắt lại quét về rất nhiều đệ tử chung quanh, sắc mặt bỗng dưng chìm xuống.

- Chuyện vừa rồi ta đều thấy được, các người thân là đệ tử Huấn Luyện Quán, nguyên một đám tự xưng truy cầu võ đạo cực hạn, nhưng lại ngay cả chút chính trực chi tâm cũng không có, tương lai lại có thành tựu gì, xét thấy biểu hiện của các người vừa rồi, giảng bài hôm nay hủy bỏ.

Lô Ba hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tái nhợt rời đi luyện công đại sảnh, chỉ còn lại rất nhiều đệ tử hai mặt nhìn nhau, thần sắc xấu hổ.

- Vương Kiện, Triệu Phi, nếu giảng bài hôm nay đã hủy bỏ, vậy thì chúng ta cũng trở về đi.

Lâm Tiêu cùng Vương Kiện, Triệu Phi rời khỏi Huấn Luyện Quán, sau khi cáo biệt nhau thì liền mở ra bước chân, nhanh chóng rời đi.

Không bao lâu, Lâm Tiêu liền về tới võ giả đình viện, giờ phút này trong nhà cũng không có một người, Lâm Tiêu im im lặng lặng đứng trên đất trống trong sân, cảm thụ hai tay và ngực ầm ầm đau nhức, trong nội tâm giống như sóng cả giống như mãnh liệt. Tuy rằng bằng vào võ đạo ý chí kiên nghị của mình cũng không khiến Lưu Ly chiếm được bao nhiêu tiện nghi, nhưng trải qua chuyện sáng hôm nay, một loại sỉ nhục bốc lên trong lòng hắn, trong lòng Lâm Tiêu lộ ra khát vọng vô cùng mãnh liệt đối với lực lượng.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng biết được nguyên nhân mình không địch lại Lưu Ly.

Thứ nhất, mặc dù mình có được đại lượng kinh nghiệm chiến đấu với yêu thú, võ đạo ý chí kiên định, không sợ sinh tử, nhưng yêu thú dù sao không phải nhân loại, gặp phải loại đệ tử gà mờ như La Hạo thì không sao, chỉ khi nào gặp phải loại Chuẩn Võ giả đã thông qua thực chiến khảo hạch, đã trải qua chiến đấu sinh tử với yêu thú như Lưu Ly thì kinh nghiệm thực chiến của mình lại lộ ra có chút không rõ ràng, không cách nào quyết định kết quả chiến đấu.

Tiếp theo, chiêu số đối phương cực kỳ huyền diệu, từng chiêu từng thức đều thiên chuy bách luyện, mình ở ý cảnh Mãnh Hổ Quyền Pháp mặc dù cao, nhưng Mãnh Hổ Quyền pháp dù sao chỉ là trụ cột quyền pháp.

Thứ ba, cũng là một điểm mấu chốt nhất, thực lực của mình không bằng Lưu Ly, song phương chênh lệch quá xa, đối phương cảnh giới cao hơn mình nhiều, nếu như mình là đệ tử Luyện Tủy Kỳ thì có lẽ kết quả chiến đấu sẽ khác.

Lâm Tiêu hai mắt lập loè, trong nội tâm bốc lên vô cùng, tính cách của hắn tuy rằng không liều lĩnh, nhưng tuyệt đối không phải loại hình cam chịu, ai đánh hắn, hắn sẽ nhớ dưới đáy lòng, khổ luyện gấp 10 lần, gấp trăm lần, sau đó lại lại.

- Đại ca mất, ta đã từng âm thầm thề qua, nhất định phải thủ hộ cái gia đình này, nhưng ta hiện giờ ngay cả mình cũng thủ hộ không được, có tư cách gì đi thủ hộ cả nhà chứ? !

- Lưu Ly kia hung hăng càn quấy như thế, coi như ta nguyện ý dàn xếp ổn thỏa, ta nghĩ Lưu Ly cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, tất cả đều là thực lực đang tác quái, người thiện bị người lấn, ngựa thiện bị người cưỡi, mọi thứ chỉ là giả dối, chỉ có lực lượng mới là thứ vĩnh hằng. Chỉ có lực lượng vô địch, mới có thể quét ngang tất cả, trong cái thế giới mạnh được yếu thua này bảo hộ được thân nhân của mình!

- Võ đạo dài đằng đẳng, Lưu Ly này chẳng qua chỉ là chút nhấp nhô nhỏ trên cả đường dài phía trước, thậm chí còn không tính là địch nhân của ta, nếu như ngay cả chút nhấp nhô này cũng không thể vượt qua, cần người khác bảo hộ, ngày sau ta lại dựa vào gì để chiến thắng địch nhân càng cường đại hơn, đứng ngạo nghễ trên đỉnh phong võ đạo chứ?

Lâm Tiêu trong đầu không ngừng bốc lên, trong lòng không ngừng hiện lên các ý niệm, một võ giả chính thức, tuyệt sẽ không cúi đầu trước khó khăn, mà phải dũng cảm ngăn đầu về phía trước, nghênh đón khó

- Nhị ca không có việc gì, nhị ca cam đoan với người, ta tuyệt không có việc gì đâu, tin tưởng nhị ca.

Lâm Tiêu nắm chắc nắm đấm, ngữ khí kiên định dị thường, trong ánh mắt tràn đầy kiên nghị và kiên quyết.

Bất kể là vì mình vẫn hay là vì người nhà, Lâm Tiêu hẳn đều phải ưỡn ngực, chống đỡ lấy cái nhà này.

Chứng kiến Lâm Nhu lo lắng và thương tâm như thế, Lâm Tiêu không thể chờ đợi được muốn trở về phòng giờ lại tĩnh tâm lại, hảo hảo an ủi muội muội, lại nói tiếp, những ngày này vội vàng tu luyện, Lâm Tiêu cũng đã lâu không hảo hảo nói chuyện với muội muội rồi, vì vậy huynh muội hai người cứ như vậy ngồi ở trên mặt ghế đá trong đình viện trò chuyện vui vẻ với nhau.

Dựa vào khẩu tài của Lâm Tiêu, mấy truyện cười vừa ra, không bao lâu muội muội Lâm Nhu liền nín khóc mỉm cười rồi.

- Đúng rồi.

Lâm Tiêu đột nhiên nghĩ đến gì đó, từ trên người lấy ra hai mảnh phiến lá màu xanh biếc, trực tiếp đưa tới trong tay Lâm Nhu:

- Cái này người cầm lấy tu luyện đi.

- Đây là...

Lâm Nhu nghi hoặc tiếp nhận phiến lá, nhìn kỹ lại lấp bắp kinh hãi:

- U Lan Thảo, nhị ca người từ nơi này lấy được?!

Lâm Nhu làm việc ở Đan Các há lại không biết sự trân quý của U Lan Thảo, đừng thấy U Lan Thảo chỉ là nhất giai linh dược, nhưng nó lại không hề có tác dụng phụ, có thể trực tiếp phục dụng, bởi vậy khiến nó còn trân quý hơn cả nhị cấp linh dược.

- Nhị ca, cái này người giữ lại dùng đi, có hai phiến U Lan Thảo này người có thể tiết kiệm không ít thời gian tu luyện, cũng có thể nhanh chóng đột phá đến Luyện Tủy Kỳ hơn.

Lâm Nhu lắc đầu, nhét phiến lá U Lan Thảo vào trong tay Lâm Tiêu.

- Nhị ca người đã đạt tới Luyện Tủy Kỳ rồi, hai phiến U Lan Thảo này đã không cần nữa.

Lâm Tiêu cười nói, U Lan Thảo tuy rằng công hiệu cường đại, nhưng trực tiếp phục dụng chỉ trước Luyện Tủy Kỳ mới có hiệu quả, sau khi đạt đến Luyện Tủy Kỳ thì hiệu quả của U Lan Thảo sẽ giảm bớt rất lớn.

- Nhị ca người đã đạt tới Luyện Tủy Kỳ rồi sao?!

Trong đình viện, truyền ra thanh âm kinh hô của Lâm Nhu.

Sau khi biết được Lâm Tiêu đã tấn cấp Luyện Tủy Kỳ thì Lâm Nhu cũng không trì hoãn nữa. Giấc mộng của nàng là trở thành một gã Luyện Dược Sư, mà muốn chính thức luyện chế đan dược, trước hết phải là một võ giả, coi như những y sư bình thường thì cơ bản đều là Luyện Tủy Kỳ, hai mảnh phiến lá U Lan Thảo đối với Lâm Nhu vừa đạt đến Luyện Cốt Kỳ mà nói có thể tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện cho nàng.

Trở lại gian phòng của mình, Lâm Tiêu nằm ở trên giường nhắm mắt lại, tâm thần bắt đầu chuyển dời đến trên người Toản Địa Giáp.

- Hô!

Toản Địa Giáp vốn đang ngủ say trong huyết động dưới mặt đất đột nhiên mở ra đôi đồng tử huyết sắc.

Gặc... Gặc...!

Toản Địa Giáp thân đã dài đến 2m5 duỗi lưng thật sâu một cái, cốt cách phát ra thanh âm rung động, đồng thời khi duỗi thân thể, Lâm Tiêu mở ra miệng lớn dính máu ngáp một cái, một cổ tanh hôi chỉ yêu thú mới có tràn khắp huyết động.

Lâm Tiêu đã rất chú ý vệ sinh, nhưng hương vị của yêu thú lại không phải chú ý vệ sinh là có thể tiêu trừ, ở yêu thú giới, mùi không chỉ dùng để câu dẫn khác phái, mà cũng là tọa độ để yêu thú phân chia lãnh địa.

Rung đùi đắc ý một lát, Lâm Tiêu chui ra thông đạo, định hướng phương vị một lát liền mở ra tứ chi chạy trốn.

Hô!

Cơ bắp trắng kiện vận động, cơ bắp dày đặc phập phồng như ngọn sóng, tràn đầy mỹ cảm lực lượng.

Thân hình Lâm Tiêu linh hoạt lao nhanh giữa núi rừng, màu da cực kỳ tương tự với mặt đất và thân cây đã trở thành nguy trang tốt nhất cho hắn.

Rống!

Lâm Tiêu lao nhanh trong rừng núi, đột nhiên trong rừng rậm xa xa phía trước vang lên một tiếng thú rống trầm thấp, một cổ yêu phong tà ý thổi qua, lá cây hoa hoa tác hưởng, trong cảm giác nhạy cảm của Lâm Tiêu, phía trước có một cổ cảm giác áp bức mà chỉ yêu thú cường đại mới có truyền đến. Mấy con mèo rừng đứng trên cây cũng bị cổ khí tức này áp bách rơi xuống, mà một đầu Hắc Báo cách đó không xa cũng sợ tới mức trực tiếp xụi lơ gục xuống, phủ phục run rẩy.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lâm Tiêu cất dấu thân hình dõi mắt nhìn lại, liền thấy vài dặm phía trước có một đầu Ma Viên cao chừng mấy tầng lầu như xe tăng ừ ừ đi qua, rất nhiều gốc Thanh Tùng cao to bị đầu Ma Viên này va chạm, răng rắc xoạt, toàn bộ đứt gãy. Tất cả yêu thú ven đường đều nằm rạp trên mặt đất, thần sắc sợ hãi, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn lên cũng không có, một ít dã thú, mãnh thú càng sợ tới mức miệng sùi bọt mép.

- Tứ tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên!

Trông thấy yêu thú khổng lồ cao tới hơn mười thước phía trước, trong lòng Lâm Tiêu cực kỳ chấn động.

Trong sơn mạch yêu thú kéo dài, mỗi một khu vực đều có Vương giả của mình, mà đầu Đại Lực Ma Viên này chính là Vương trong phạm vi trăm dặm quanh đây, có được quyền uy vô thượng. Giữa yêu thú đẳng cấp sâm nghiêm, khí tức áp chế cực kỳ lợi hại, trong phiến núi rừng này, trừ đi một tí tam tinh yêu thú đối mặt với Đại Lực Ma Viên còn có thể chiến đấu ra, nhị tinh yêu thú còn lại đối mặt Đại Lực Ma Viên căn bản không hề có dũng khí chiến đấu, có một ít thậm chí khi bị đánh chết vẫn ngoan ngoãn nằm sấp lấy không dám phản kháng.

Đại Lực Ma Viên dần dần đi xa, Lâm Tiêu lộ ra thân hình, dọc theo một con đường khác lao nhanh về trước, tuy rằng Lâm Tiêu cũng không úy kỵ khí tức Đại Lực Ma Viên, nhưng nếu thật gặp nhau, hắn mới chỉ là nhất tinh đỉnh phong chỉ sợ ngay cả một chiêu của Đại Lực Ma Viên cũng không ngăn nổi.

Ngay khi Lâm Tiêu háng hái chạy băng băng trong rừng rậm, một mảnh núi rừng cách Lâm Tiêu vài dặm, một võ giả tiểu đội năm người đối diện chỗ Lâm Tiêu rất nhanh chạy tới.

.

50. Chương 50: Hiểm Cảnh

Năm người của võ giả tiểu đội này mỗi người đều mặc trang phục võ giả, đầu lĩnh chính là một đại hán đầu trọc, một thân cơ bắp từng cục, khiến võ giả chiến bào bị căng ra, hai tay lở lóe bên ngoài, trên cánh tay trắng kiện càng đeo một sợi khóa sắt, xích sắt một mặt quấn bên phải tay, mặt khác thì treo một cái đại chùy màu đen cao cơ nửa người, vô cùng uy vũ.

Mà ở sau lưng đại hán đầu trọc là một gã nam tử tóc xù cầm trong tay Cự Kiếm, ba võ giả còn lại thì đều lưng đeo chiến đao khổng lồ, trên mặt phân biệt bôi lấy đồ án mặt quỷ bạch sắc, hắc sắc và huyết sắc, vô cùng xấu xí, năm người bay vút tốc độ nhanh như tia chớp, ánh mắt sắc bén, hiển nhiên thực lực đều kinh người.

Một nhóm người này chính là võ giả tiểu đội tiếng tăm lừng lẫy ở Tân Vệ Thành, tứ tinh cấp võ giả tiểu đội – Thiên Chùy tiểu đội!

Trong núi rừng rậm rạp, gió nhẹ nhẹ phẩy, lá cây dày đặc lắc lư qua lại, phát ra trện trện tiếng vang bà sa, như sóng biển phập phồng.

Vèo!

Trong bụi cỏ thấp bé, một đầu Toàn Địa Giáp toàn thân là lân giáp màu nâu đen, hình thể khổng lồ đang hăng hái đi tới, thân hình linh hoạt tự nhiên, thân thể ưu mỹ kiện tráng.

- Chiều theo tốc độ của ta, chỉ sợ một canh giờ sau là có thể đến Thanh Lâm trấn rồi.

Lâm Tiêu trong nội tâm lặng yên suy nghĩ, nhưng tinh thần lại không hề buông lỏng, thần thức tăng lên tới lớn nhất lan tràn ra ngoài, thời khắc cảm giác lấy tất cả chung quanh, trong rừng núi khắp nơi đều là nguy hiểm, bất kể là võ giả nhân loại hay là yêu thú, một khi gặp nhau đều có thể xảy ra chém giết.

Lâm Tiêu rất nhanh bồn tập lấy, đột nhiên – Ân?

Lâm Tiêu đang dong đưa tứ chi bỗng chợt dừng thân hình, thân hình cao lớn theo bản năng tiềm phục trong bụi cỏ, hai đồng tử huyết sắc nhìn về phía núi rừng ở xa xa, trên sườn núi đột nhiên xuất hiện năm đạo nhân ảnh.

Đồng thời khi Lâm Tiêu phát hiện năm người kia thì năm người của Thiên Chùy tiểu đội cũng phát hiện ra Lâm Tiêu.

Hô!

Năm người cơ hồ đồng thời phân tán ra, như thiểm điện giơ cao vũ khí trong tay, ánh mắt như điện nhìn về phía lùm cây, liếc mắt đã tập trung vào chỗ Lâm Tiêu.

- Là một đầu Toàn Địa Giáp, hình thể tựa hồ lớn hơn Toàn Địa Giáp bình thường rất nhiều? Bất quá từ khí tức mà xem thì có lẽ vẫn chỉ là nhất tinh yêu thú!

Nam tử tóc xù cầm Cự Kiếm trầm giọng nói, năm người vốn vô cùng cảnh giác sắc mặt đều thoáng buông lỏng, đối với Thiên Chùy tiểu đội bọn hắn mà nói, bất luận yêu thú nào từ tam tinh trở xuống đối với bọn họ đều không có uy hiếp gì cả.

- Dọa lão tử nhảy dựng, đội trưởng, ta đi giết nó!

Một gã thanh niên cầm trong tay Khai Sơn Dao, trên mặt bôi lấy quỷ vân màu trắng hù lạnh một tiếng, dưới chân mạnh một cái, cả người như tia chớp bắn đến, tốc độ nhanh đến kinh người.

- Không tốt!

Nháy mắt khi Lâm Tiêu phát hiện đối phương thì đã cảm thấy không ổn, võ giả căn cứ thực lực bất đồng, huân chương đeo trên người cũng khác năm, tiểu đội năm người đều đeo huân chương có một đám hỏa diễm thiêu đốt, đây là võ giả huân chương mà Thương Khung đại lục đệ nhị đại võ giả thế lực Nguyên Võ Thánh Địa ban phát, càng khiến cho Lâm Tiêu kinh hãi chính nội dung của năm huân chương kia, trên huân chương của ba người trong đó bên ngoài hỏa diễm có ba đạo viên vàng, đó là đại biểu cho thân phận Chân Võ giả tam chuyển, mà hai người còn lại thì ở bên ngoài hỏa diễm lại có đạo đạo tinh quang ngưng tụ, loại tiêu chí này Lâm Tiêu vô cùng quen thuộc, chính là đồ án tứ cấp võ giả huân chương mà đại ca Lâm Hiên vốn có, đây chính là tiêu chí của cường giả vượt qua Chân Võ giả, đạt đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

Phanh!

Không có chút do dự, nháy mắt khi hai phe vừa gặp nhau Lâm Tiêu liền mãnh liệt xoay người, tứ chi phút chốc bộc phát ra lực lượng cường đại nhất, thân thể cao lớn của Toàn Địa Giáp hóa thành một đạo lưu quang đung lên sườn nham thạch ở một bên, đồng thời hai cái chân trước sắc bén điên cuồng đào lên tầng tầng nham thạch chui xuống lòng đất.

- Muốn chạy trốn? Khai sơn phá thạch!

Nhưng vào lúc này, thanh niên đeo bạch sắc quỷ kiếm kia cũng đã thấy được hành động của Lâm Tiêu, trong miệng hừ lạnh một tiếng, giơ hai tay lên cao cao, Khai Sơn Đao cực lớn dài chừng hơn một mét cơ hồ từ sau lưng Lâm Tiêu trùng trùng điệp điệp bổ vào trên sườn núi nham thạch kia.

Oanh!

Núi đá sụp đổ, tầng nham thạch nát bấy, toàn bộ sườn núi nhỏ trực tiếp bị mở ra một khe hở dài đến hơn mười mét, mà chỗ Khai Sơn Đao trực tiếp bổ trúng càng văng tung tóe một mảng lớn, bụi mù tràn ngập.

Hô!

Bốn đạo nhân ảnh lướt đến như thiểm điện, dừng lại ở dốc núi.

- Rõ ràng bị súc sinh này chạy thoát.

Nhìn qua dốc núi rộng tuếch, chỉ còn lại động sâu ngăm đen, sắc mặt thanh niên kia lộ ra rất khó coi, đề đao muốn xông vào.

- Tốt rồi Ngụy Tả, một đầu Toản Địa Giáp nho nhỏ cứ để nó đi thôi, nếu làm lỡ đại sự của đội trưởng thì xem người làm sao ăn nói.

Thấy sắc mặt gã đại hán đầu trọc có chút âm trầm, nam tử tóc xù liền kéo Ngụy Tả lại, quát khê.

- Vì nghe ngóng tin tức này, ta đã hao tổn rất nhiều tinh lực mới biết được Phong Tuyết tiểu đội hôm nay sẽ ra tay với Đại Lực Ma Viên ra tay, đến lúc đó chúng ta ở sau lưng làm hoàng tước, hừ, dù Phong Tuyết tiểu đội kia thực lực có mạnh hơn nữa, đến lúc đó cũng khó thoát khỏi cái chết.

Gã đại hán đầu trọc ánh mắt lạnh lùng, đảo qua mọi người:

- Từ giờ trở đi, ai cũng không được tùy ý ra tay, nếu kinh động đến Phong Tuyết tiểu đội và Đại Lực Ma Viên, xem ta thu thập hắc thể nào.

- Vâng, đội trưởng!

Thần sắc mấy người Ngụy Tả đều rung mình, đứng ở một bên cung kính lên tiếng, trên mặt không có chút bướng bỉnh nào cả.

- Chúng ta đi.

Gã đại hán đầu trọc trầm thấp lên tiếng, năm người như thiểm điện lướt về phía núi rừng xa xa.

- Nguy hiểm thật!

Sâu trong lòng đất hơn trăm mét, Lâm Tiêu điên cuồng đào hồi lâu sau khi cảm nhận được đối phương cũng không tiếp tục truy tung thì mới dừng hai chân trước lại, thở phào một hơi.

Điên cuồng đào xuống khiến tứ chi Lâm Tiêu nhện không được trận trận nhức mỗi, nhưng so với nghìn cân treo sợi tóc lúc trước, Lâm Tiêu càng không khổ sở ra một thân mồ hôi lạnh. Chỉ kém một tia thôi, một khi bị Khai Sơn Đao của đối phương bổ trúng, dù lân giáp Toản Địa Giáp có dày đi nữa, dưới một kích toàn lực của Chân Võ giả tam chuyển chỉ sợ cũng khó tránh khỏi hậu quả da thịt chia lìa.

- Cũng may hai gã cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ không ra tay, nếu không dùng tốc độ của ta căn bản không thoát được.

Lâm Tiêu lòng còn sợ hãi, hơi chút nghỉ ngơi và hồi phục, cũng không quay về theo đường cũ, mà một mực đào ra ngoài vài trăm mét mới lần nữa ngoi lên mặt đất.

Gió mát thổi qua, Lâm Tiêu ẩn núp một lát, thẳng đến khi không cảm thấy nguy hiểm nữa mới tiếp tục tiến về trước..., cả người càng thêm chú ý cẩn thận.

- Nơi này đã bắt đầu dần dần xâm nhập Liên Vân sơn mạch, núi rừng cần cối, phụ cận cũng không có gì đặc thù, nếu là võ giả tiểu đội bình thường tới còn không có gì, nhưng năm người trước kia sao lại tới chỗ này?

51. Chương 51: Đỉnh Phong Quyết Đấu (1)

Trong lúc cất bước, trong đầu Lâm Tiêu cũng hơi hơi nghi hoặc.

Lúc trước khi thiết kế lộ tuyến mình đã tận lực tìm một con đường ít người, chính là để tránh đi võ giả nhân loại. Trong phiến khu vực này cũng không có thành trấn gì, cũng rất ít sản xuất linh dược và yêu thú hiếm quý, nếu xuất hiện võ giả tiểu đội bình thường thì còn không có gì, nhưng võ giả tiểu đội cường đại có võ giả Hóa Phàm cảnh sẽ rất ít đi chỗ vắng vẻ thế này, sự xuất hiện của Thiên Chùy tiểu đội khiến trong lòng Lâm Tiêu không khỏi nghi hoặc.

- Được rồi, không đi quản nhiều như vậy, có lẽ người ta chỉ đi ngang qua thôi. . .

Lâm Tiêu cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, đồng thời rất nhanh chạy vội về trước, nhưng vào lúc này –
Ầm ầm!

Rống!

Đột nhiên, một đạo oanh minh cự đại từ phía xa vang vọng đến..., đồng thời vang lên còn có tiếng gào thét đặc biệt của Đại Lực Ma Viên, tuy rằng cách nhau cực xa, nhưng tiếng gào thét cực kỳ có lực xuyên thấu kia vẫn rõ ràng truyền vào tai Toàn Địa Giáp.

- Đây là. . .

Lâm Tiêu mãnh liệt xoay người nhìn về phía xa xa, trong đầu một hiện lên một đạo linh quang.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng nổ vang đình tai nhức óc không ngừng truyền đến, trong núi rừng xa xa bụi mù bốc lên, hiển nhiên đang có một hồi chiến đấu vô cùng thảm thiết đang diễn ra.

- Thì ra độ võ giả tiểu đội kia là đến sẵn giết Đại Lực Ma Viên.

Hai mắt Lâm Tiêu không khỏi nheo lại, chém giết giữa cường giả Hóa Phàm cảnh và tứ tinh yêu thú lập tức khơi mào huyết dịch sôi trào trong lồng ngực hắn.

- Tròng diện khó có được như thế không thể bỏ qua được.

Hô!

Lâm Tiêu quay người, thân hình hóa thành một đạo lưu quang màu nâu hăng hái lao về phía xảy ra chiến đấu.

Hô! Hô!

Lâm Tiêu bổn tẩu rất nhanh giữa núi rừng, lao tới địa điểm đang diễn ra chiến đấu ở xa xa kia, tiếng rống giận dữ kia của Đại Lực Ma Viên không ngừng truyền vào bên tai Lâm Tiêu, hiển nhiên chiến đấu đang diễn ra rất ác liệt.

Ầm ầm!

Trong quá trình bồn tập, Lâm Tiêu còn trông thấy, đại lượng dã thú đang chạy ngược lại với hướng của mình, hiển nhiên khí tức yêu thú khủng bố mà Đại Lực Ma Viên tản mát ra lúc chiến đấu đã khiến những dã thú bình thường này hoảng sợ, hận không thể dùng tốc độ nhanh nhất rời xa khỏi chiến trường.

- Đại Lực Ma Viên chính là tứ tinh yêu thú, hơn nữa là tồn tại có chút cường đại trong tứ tinh yêu thú, dựa theo thực lực của yêu thú và nhân loại mà xem, thực lực Đại Lực Ma Viên hẳn là trên cường giả Hóa Phàm cảnh Nhân Phàm bình thường, bất quá tiểu đội lúc trước có hai gã cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, càng có ba gã cường giả Chân Võ giả tam chuyển, vậy thì Đại Lực Ma Viên nguy hiểm rồi.

- Cũng không biết trận chiến đấu này có thể tiếp tục bao lâu, ta phải tranh thủ thời gian tìm địa điểm quan chiến mới được.

Lâm Tiêu một bên chạy trốn một bên làm ra quyết định, trên nửa đường còn gặp được vài đầu yêu thú nhất tinh và nhị tinh, thời khắc hỗn loạn thế này, yêu thú bình thường cho dù gặp nhau cũng sẽ không chém giết,

ngược lại giảm đi cho Lâm Tiêu không ít tâm tư, sau một lát, chiến trường chiến đấu kia đã có thể thấy được rõ ràng.

- Không thể lại tới gần nữa, gần thêm sẽ nguy hiểm, ta cần tìm một nơi ột chút để quan chiến. . . Ân, chọn dốc núi chỗ kia đi.

Một phút đồng hồ sau, Lâm Tiêu đi vào phụ cận chiến trường hai ba dặm liền không dám đến gần thêm nữa, trực tiếp chọn một cái dốc núi, che dấu tốt thân hình, đôi mắt nhìn về phía đang diễn ra chiến đấu.

- Ân? Tại sao là ba người, hơn nữa không phải là võ giả tiểu đội ta gặp phải lúc trước.

Vừa nhìn thấy tràng cảnh chiến đấu, Lâm Tiêu lại ngẩn ngơ, chỉ thấy trong chiến trường cách đó không xa, ba bóng người như thiểm điện đang vây quanh lấy Đại Lực Ma Viên cao hơn chục trượng điên cuồng tập kích lấy, mà Đại Lực Ma Viên cũng vùng vẫy lấy hai tay cực lớn, gào thét đánh trả.

Trong ba người này, một người trong đó cầm trong tay song đao, dung mạo tuấn lãng nhẹ nhàng như quân tử, thân hình như ảnh mị, tung bay nhảy múa trên mặt đất, song đao trong tay không ngừng bổ về phía chi dưới Đại Lực Ma Viên, tốc độ nhanh như thiểm điện, khiến người xem hoa mắt; thứ hai là một đại hán khôi ngô cầm trong tay Lang Nha Bổng cự đại, đầu quấn dây lụa màu đen, thần sắc lãnh khốc không mang theo một tia biểu lộ, Lang Nha Bổng cự đại cao chừng một người ở trong tay hấn phẳng phất như rơm rạ, chiêu số vô cùng tinh diệu; mà thứ ba là một gã nam tử thấp bé cầm trong tay trường côn thép rồng, một cây trường côn múa đến nước không thể lột, thanh thế mênh mông cuộn cuộn, uy phong lẫm lẫm.

Ba người này thực lực phi phàm, phi tốc né tránh những đợt tấn công của Đại Lực Ma Viên, cực kỳ thành thạo, từng đạo nguyên khí hào quang lập lòe bên ngoài thân bọn hắn, vậy mà tất cả đều là cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

- Rống!

Đại Lực Ma Viên bị ba người liên thủ tập kích phần nộ gào thét, nắm đấm đen kịt như pháo đồng kia nhanh chóng đánh xuống, hóa thành một đạo sương mù màu xám, như ảo ảnh chụp về phía đại hán cầm trong tay Lang Nha Bổng.

Phanh!

Đại hán khôi ngô xoay người một cái, mặt đất nham thạch cứng rắn bởi vì một quyền của Đại Lực Ma Viên mà trực tiếp nứt ra, vô số hòn đá cực lớn bắn ra như đạn pháo, trong đó một khối đang bắn tới đại hán khôi ngô kia, lại bị hắn trực tiếp một gậy nện thành phần vụn.

Thừa dịp khoảng cách này, hai gã võ giả khác công kích rất nhanh, song đao cực lớn và trường côn thép rồng liền tiếp đánh lên người Đại Lực Ma Viên, lưu lại trên người nó từng đạo vết thương rõ ràng.

- Rống!

Đại Lực Ma Viên đau nhức kịch liệt hai mắt đỏ thẫm, trong miệng điên cuồng gào thét, hai đấm không ngừng đánh xuống mặt đất, đồng thời bản thân cũng điên cuồng tấn công tới đại hán khôi ngô kia.

Đại Lực Ma Viên thân là tứ tinh yêu thú trí tuệ cũng không thấp, biết rõ liều mạng công kích một mục tiêu mới là biện pháp hữu hiệu nhất.

Ầm ầm!

Đại hán khôi ngô và Đại Lực Ma Viên một người một quái thú truy đuổi nhau trong rừng núi, thanh âm ‘Răng rắc xoạt’ nối liền không dứt, đại lượng cây cối ven đường dưới sự va chạm của Đại Lực Ma Viên đều nhanh chóng sụp đổ, núi đá cứng rắn trên mặt đất giờ phút này cũng bị đâm vỡ ra như đậu hũ, đặc biệt dưới sự càn quét điên cuồng của Đại Lực Ma Viên, lập tức đại lượng núi đá ầm ầm bạo liệt, một mảnh bừa bộn, tro bụi đầy trời.

Cho dù đại hán khôi ngô kiệt lực tránh né, thân hình cũng vô cùng tinh diệu, nhưng tốc độ Đại Lực Ma Viên thật sự quá nhanh, đặc biệt là đang trong trạng thái nổi giận, nắm đấm của nó giống như cuồng phong bạo vũ trút xuống, đại hán khôi ngô liên tục né tránh mấy cái rốt cục không tránh được nữa, chỉ đành cầm Lang Nha Bổng trong tay trùng trùng điệp điệp đánh tới cự quyền đang hướng tới ngực mình.

52. Chương 52: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (2)

Chương 52: Đỉnh phong quyết đấu. (2)

Phanh!

Đại hán khô ngô bị đánh trúng bắn ra xa phảng phất như đạn ra khỏi nòng, nguyên khí tráo bên ngoài thân hình âm ẩm nghiền nát, cả người trực tiếp lún thật sâu vào tầng nham thạch, nhưng chỉ trong nháy mắt liền lại lần nữa lao ra, vô giả bào trên thân nghiền nát, trên da thịt lửa lò cũng thêm vào vài đạo vết máu, nhưng khéo miệng hắn tràn ra cả tơ máu mới là nghiêm trọng nhất, hiển nhiên trong khi liều mạng một quyền với Đại Lực Ma Viên đã chịu nội thương nhất định.

- Mã Phong, không nên liều mạng với nó, tiêu hao khí lực của nó, chúng ta chậm rãi mài từ từ mài chết nó.

Nam tử hắc y tuần lẫm cầm trong tay song đao hét to lên tiếng, ngay khi đại hán khô ngô bị đánh bay thì công kích của hắn cũng lộ ra đặc biệt lăng lệ ác liệt, đồng thời nam tử thấp bé cầm trường côn kia cũng điên cuồng tiến công, hai người kiệt lực hấp dẫn lực chú ý của Đại Lực Ma Viên.

- Đội trưởng, ta biết rõ!

Vèo! Vèo!

Đại hán khô ngô thân hình cao lớn, nhưng hành động lại nhu hòa như gió, mỗi một động tác né tránh đều cực kỳ nhẹ nhàng, lộ ra rất飄忽, tự nhiên. Nếu như nói trước kia tiến công của đại hán khô ngô còn có chút vội vàng vậy thì bây giờ lại lộ ra không vội không chậm.

Mặc dù tốc độ Đại Lực Ma Viên nhanh đến kinh người, mỗi một kích đều sinh ra thanh âm khí bạo kinh người, nhưng không có cách nào công kích được thân thể Mã Phong, mà trên người Đại Lực Ma Viên cũng bị hai người kia liên tiếp đánh trúng, lưu lại đạo đạo vết thương.

- Không nghĩ tới Đại Lực Ma Viên lại lợi hại như vậy, ba người chúng ta liên thủ cũng không thể vây khốn nó.

Mã Phong trong nội tâm cấp tốc suy nghĩ, mặt sắc mặt ngưng trọng:

- Ta mặc dù có nguyên khí hộ thể, nhưng bị Đại Lực Ma Viên đập trúng một quyền cũng không hơn gì, nếu lại bị đập trúng hai quyền chỉ sợ tốc độ và lực lượng đều sẽ ảnh hưởng lớn.

- Không còn ta quần nhau phía trước nữa, đến lúc đó chỉ dựa vào đội trưởng và Hưng Hải ngược lại sẽ càng thêm nguy hiểm.

- Đối mặt với loại tứ tinh yêu thú lực lượng hình như Đại Lực Ma Viên, lực phòng ngự lại mạnh như vậy, chỉ có thể chậm rãi mài đi khí lực của nó, đợi đến khi tổn thương trên người nó ngày càng nhiều, thời gian dần trôi qua sẽ mất đi năng lực phản kháng, đến lúc đó mới có thể tìm cơ hội nhất kích tất sát.

Sau khi bị thương, tâm đại hán khô ngô Mã Phong ngược lại càng thêm bình tĩnh, không hề vội vàng xao động như lúc đầu nữa.

...

- Thật sự là biến thái!

Lâm Tiêu quan sát trên sườn núi ở phương xa kích động đến toàn thân huyết dịch sôi trào, trái tim nhảy lên, chỉ thấy xa xa phía dưới, ba gã cường giả Hóa Phàm cảnh giao chiến với Đại Lực Ma Viên, những nơi đi qua, vô luận là gốc cây già mấy người ôm, hay là nham thạch như đỉnh núi nhỏ đều nhao nhao sụp đổ, căn bản không ngăn được bước tiến của bọn hắn, từng khối thạch đầu cực lớn bắn ra căn bản không thương tổn được bọn họ chút nào!

- Tứ tinh yêu thú, đây là lực phòng ngự của tứ tinh yêu thú sao?

Trên người Đại Lực Ma Viên đều bị lông dài màu đen rậm rạp bao trùm, mặc dù không có lân giáp che đầy thân thể, nhưng lực phòng ngự lại không kém chút nào, những nham thạch có chứa góc cạnh kia nên lên người Đại Lực Ma Viên không những không thể lưu vết thương trên người nó, ngược lại còn bị nó chấn thành phần vụn.

Đáng sợ hơn chính là vũ khí của ba gã võ giả trực tiếp bổ trúng Đại Lực Ma Viên cũng không thể mang đến tổn thương trí mạng cho nó, phải biết rằng đây chính là võ giả cấp bậc Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, một đao chém xuống ít nhất cũng có một vạn cân lực lượng, hơn nữa có đao pháp và nguyên khí tăng phúc, nhưng lại chỉ có thể lưu lại vết thương nhỏ trên người nó.

Phải biết rằng trong phân chia đẳng cấp trên Thương Khung đại lục, Chân Võ người tam chuyển đối ứng với tam tinh yêu thú, mà Hóa Phàm cảnh sơ kỳ thì đối ứng tứ tinh yêu thú, trung kỳ đối ứng ngũ tinh yêu thú, hậu kỳ thì đối ứng với lục tinh yêu thú.

Tuy rằng yêu thú phổ biến ngang cấp so với cường giả nhân loại mạnh hơn phần, nhưng ba gã cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đối chiến một đầu tứ tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên, lại gian nan như thế, bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của Đại Lực Ma Viên.

- Đại Lực Ma Viên không hổ là đỉnh tiêm trong tứ tinh yêu thú, lực phòng ngự như vậy thật sự là khủng bố.

Lâm Tiêu xem mà nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tự mình gia nhập chiến trường. Nhưng hắn cũng biết, cường giả Hóa Phàm cảnh toàn lực chém ra đao mang, chỉ sợ cũng có thể chém hắn thành hai khúc rồi.

Ầm ầm!

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, Lâm Tiêu ghé vào trên sườn núi, như si mê như say sưa nhìn xem song phương giao chiến, tràng cảnh như hủy thiên diệt địa kia, đao pháp nhanh đến mức tận cùng, côn pháp không có nửa điểm sơ hở, Lang Nha Bổng nhìn như công kênh lại vô cùng nhu hòa, còn có thân pháp cẩn thận tỉ mỉ, nhu hòa phiêu dật của ba gã cường giả Hóa Phàm cảnh kia nữa, tất cả đều khiến Lâm Tiêu say mê.

Cho dù tốc độ song phương quá nhanh, có chút chiêu thức Lâm Tiêu căn bản không thấy rõ, nhưng vẫn không thể giảm đi kích động trong lòng hắn.

- Đây mới chiến đấu thật sự, đây mới chém giết thật sự a!

Lâm Tiêu cảm giác máu tươi của mình đang sôi trào.

- Trong ba người này luận thực lực, hắn là song đao nam tử thân là đội trưởng kia mạnh nhất.

Xem chỉ chốc lát, Lâm Tiêu cũng bắt đầu đánh giá ba người, tuy rằng trong ba người song đao nam tử so sánh với đại hán khô ngô vung vẩy Lang Nha Bổng to lớn và nam tử đen gầy cầm trường côn thép rồng mà nói không có chút gì thu hút, nhưng trong suy nghĩ Lâm Tiêu theo bản năng cảm giác được hắn rất không tầm thường.

- Tuy rằng song đao hắn cầm trong tay thoát nhìn không có đặc biệt gì, nhưng mỗi một đao chém ra đều tinh chuẩn hung ác, đặc biệt là nhanh, nhanh đến mức tận cùng, nhanh đến mức khiến người không thể phản ứng, vô luận là đại hán khô ngô hay là nam tử đen gầy đều thay hắn hấp dẫn lực chú ý của Ma Viên.

Lâm Tiêu nhìn không được sợ hãi thán phục, thân pháp, tốc độ và thực lực của ba người này, đã vượt xa tưởng tượng Lâm Tiêu, so ra mà nói, mình mới là Luyện Tử Kỳ chiến đấu trong Huấn Luyện Quán căn bản chỉ như tiểu hài tử chơi đùa, tuy rằng võ đạo ý chí kiên định, không sợ sinh tử, nhưng lại thiếu khuyết một loại đại khí, một loại đại khí khổng chế toàn cục.

Vốn trong suy nghĩ của Lâm Tiêu, chiến đấu chính là không sợ sinh tử, vĩnh viễn không khiếp đảm, anh dũng tiến lên, dùng khí thế áp địch, sinh tử tương bác, đây mới là chân lý chiến đấu, nhưng hôm nay xem xét, Lâm Tiêu lại bị xúc động, chiến đấu chân chính là khổng chế tiết tấu, dùng sở trường của mình đi đánh sở đoản, vĩnh viễn khổng chế bộ pháp trong tay mình, nếu người khác là ngân nhận thép thì mình là quần chỉ nhu, như thế mới có thể không gì không đánh được, không chỗ nào địch nổi.

- Lợi hại, thật sự là lợi hại.

Lâm Tiêu xem mà toàn thân kích động, thân thể phập phồng, so sánh với ba người này, mình căn bản không thể gọi là chiến đấu.

53. Chương 53: Tiết Tấu Chiến Đấu

Chương 53: Tiết tấu chiến đấu.

Kỳ thật... Lâm Tiêu cũng không biết địa vị của ba người này.

Phong Tuyết tiểu đội Song đao Tôn Vinh, Cự bổng Mã Phong, Tuyết côn Du Hưng Hải, đây chính là cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, trong Tân Vệ Thành có được danh khí rất lớn, đã đứng hàng một trong các tiểu đội võ giả cao cấp nhất Tân Vệ Thành, trải qua đại lượng sinh nhân tử vật, lúc này mới có được thực lực mạnh mẽ hung hãn như thế, thiên phú chiến đấu cao siêu như thế.

Rống!

Trên chiến trường, tiếng rống giận dữ của Đại Lực Ma Viên không ngừng truyền đến, song phương chém giết say sưa, khó phân trên dưới.

- Bây giờ nhìn lại tựa hồ còn chưa phân ra thắng bại, nhưng tiết tấu chiến đấu đã hoàn toàn bị ba người kia khống chế, chỉ cần ba người không có sơ xuất gì, không phạm sai lầm gì thì Đại Lực Ma Viên tuy mạnh nhưng sớm muộn cũng sẽ bị ba người họ mài chết.

Lâm Tiêu chắc chắn lên tiếng:

- Một đầu Đại Lực Ma Viên như vậy toàn thân là bảo, chỉ riêng yêu đan ngưng kết đã có giá ngoài năm vạn hai ngoài, hơn nữa huyết nhục, da lông các loại..., ít nhất cũng giá trị mười vạn lượng, hơn nữa tứ tinh yêu thú đã bắt đầu có được trí tuệ, trong huyết động của nó, nói không chừng còn có thể sưu tầm được bảo vật gì đó, kể từ đó, ba người này thật sự là kiếm lợi lớn, quả nhiên là kỳ ngộ và nguy hiểm cùng tồn tại ah.

Lâm Tiêu đột nhiên con mắt sáng ngời...

Huyết động!

- Đại Lực Ma Viên là yêu thú sống một mình, đi ra săn thức ăn bình thường sẽ không rời khỏi huyết động của mình quá xa, hiện giờ xem ra chiến đấu ở đây sẽ còn tiếp tục một thời gian ngắn, nói cách khác...

Hiện giờ trong huyết động của Đại Lực Ma Viên sẽ không có nguy hiểm gì? Nếu ta đi vào, nếu có bảo bối chẳng phải sẽ trực tiếp thuộc về ta sao?

Lâm Tiêu cảm giác tim mình như nhảy lên, phảng phất muốn nhảy ra khỏi cổ họng vậy.

Đây chính là hang ổ của một đầu tứ tinh yêu thú ah, nếu như có bảo vật gì đó thì giá trị sẽ liên thành, mình bây giờ mạo hiểm sinh tử đi Thanh Lâm trấn không phải là vì tìm một bản võ kỹ bí tịch sao, nhưng nếu trong sào huyết Đại Lực Ma Viên tùy tiện tìm được bảo vật gì đó, đến lúc đó bán đi liền có thể trực tiếp chọn mua ở cửa hàng võ kỹ Tân Vệ Thành rồi, còn cần phải bốc lên nguy hiểm tánh mạng đi tìm võ kỹ sao? Không nói có tìm được không, coi như thực tìm được thì có thể bảo chứng tìm được võ kỹ thích hợp với mình sao?

- Ta thật là một cái đồ đàn ah, còn ở nơi này xem chiến đấu làm gì...

Lâm Tiêu kích động được toàn thân máu tươi sôi trào, trên người cũng chảy ra mồ hôi.

Hồ!

Lập tức bất chấp tiếp tục quan chiến, Lâm Tiêu lặng yên không một tiếng động, trực tiếp hóa thành một đạo bóng đen lao xuống dưới sườn núi, đồng thời cái mũi nhạy cảm ngửi lấy mùi trong không khí, tìm kiếm lấy sào huyết của Đại Lực Ma Viên.

Yêu thú bất đồng đều có mùi thuộc về bản thân, mà sào huyết bình thường là nơi mùi yêu thú nồng nặc nhất, nếu là nhân loại muốn tìm sào huyết yêu thú, chỉ sợ chỉ có dựa vào mắt thường tìm kiếm từng chút một, nhưng giữa yêu thú lại đơn giản hơn rất nhiều.

- Chỗ đó có mùi...

Lâm Tiêu men theo mùi, chậm rãi tiến về phía trước, tuy rằng chém giết giữa song phương đã rời xa hẳn, nhưng tinh thần Lâm Tiêu lại không có chút buông lỏng.

- Tiểu đội võ giả vừa rồi công kích ta ở ngay phụ cận, động tĩnh lớn như vậy bọn hắc khải định cũng có thể nghe được, bất quá lại không thấy bóng dáng bọn hắc, nói không chừng đang ẩn nấp ở nơi nào đó, ta phải cẩn thận một chút mới được.

Trên đường đi, Lâm Tiêu cẩn thận từng li từng tí, tận lực không phát ra tiếng động gì, sau khi tìm một lát, ở một chỗ cách Đại Lực Ma Viên giao chiến vài dặm một huyết động cực lớn ẩn dưới dây leo chằng chịt lập tức ánh vào tầm mắt Lâm Tiêu.

- Chính là chỗ này.

Lâm Tiêu kích động cẩn thận bò vào trong.

Khi Lâm Tiêu tiến vào sào huyết Đại Lực Ma Viên, thì trong một bụi cỏ cách sườn núi mà hắc quan chiến lúc trước mấy trăm mét, năm người Thiên Chùy tiểu đội cẩn thận mai phục tại, quan sát chiến đấu phương xa.

- Đội trưởng, chúng ta lúc nào tiến công.

Hi La đang Cự Kiếm ngang trên gối, nhẹ giọng dò hỏi. Mà ba người còn lại thì khẩn trương nắm chiến đao, nhìn chăm chú vào chiến đấu cách đó không xa, không có nửa điểm tiếng động.

Ba người của Phong Tuyết tiểu đội đều là cường giả Hóa Phàm cảnh Nhân Phàm, một khi chiến đấu, bọn hắc mới chỉ là Chân Võ giả tam chuyển có thể tác dụng quấy rối đối phương, chủ lực chỉ có thể là đội trưởng và đội phó.

- Chờ một chút!

Gã đại hán đầu trọc ánh mắt có chút nheo lại, hiện ra một tia hào quan âm lãnh:

- Đợi sau khi Phong Tuyết tiểu đội đánh chết Đại Lực Ma Viên thì chúng ta lại đột nhiên động thủ, lúc đó nguyên khí trong cơ thể của bọn họ cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm, nếu như đánh lên thành công thì tốt nhất, không thành công bốn người các người phân biệt vây khốn Mã Phong và Du Hưng Hải, chờ ta trước tiên đánh chết Song đao Tôn Vinh thì Phong Tuyết tiểu đội bọn hắc cũng sẽ phé đi, nhớ kỹ, nhất định phải khiến ba người bọn hắc chết ở đây, không thể có một ai đào thoát.

- Đội trưởng, chúng ta hiểu rõ!

Ngụy Tả mặt quỷ màu trắng hưng phấn đến thanh âm run rẩy:

- Nếu lần này săn giết thành công, Đại Lực Ma Viên tăng thêm thứ trên thân Phong Tuyết tiểu đội, vậy cũng tương đương với mấy tháng thu hoạch bình thường của chúng ta a!

- Ha ha, Phong Tuyết tiểu đội kia lần trước rõ ràng còn dám quát lớn chúng ta, giúp đỡ một võ giả tiểu đội mới, lần này phải khiến bọn hắc biết rõ sự lợi hại của Thiên Chùy tiểu đội chúng ta!

- Đúng vậy a, võ giả tiểu đội mới kia cũng thật làm càn, rõ ràng ý vào Phong Tuyết tiểu đội thay bọn hắc nói chuyện lại dám tranh luận với chúng ta, về sau bị chúng ta một đao một chém thành hai khúc, thật sự là sáng khoái ah, hàng năm võ giả chết trong tay yêu thú nhiều như vậy, có ai biết là chúng ta làm chứ, hừ, ý vào trở thành võ giả liền liều lĩnh, thật sự là ngu ngốc ah.

- Tốt rồi, chớ nói chuyện, để ta cẩn thận quan sát, đừng bỏ lỡ cơ hội.

Gã đại hán đầu trọc đội trưởng Tướng Lương nhú mày khẽ quát một tiếng, mấy người khác ngậm miệng lại, khôi phục bình tĩnh.

Trong huyết động cực lớn, Lâm Tiêu cẩn thận từng li từng tí đi tới phía trước.

Động quật của Đại Lực Ma Viên cao tới chừng hai mươi mét, vô cùng khổng lồ, giống như hầm trú ẩn khổng lồ ở kiếp trước vậy, trên vách tường tràn đầy thạch ngân mà Đại Lực Ma Viên dùng hai tay đào lên.

Ở trong huyết động này, một cỗ mùi Đại Lực Ma Viên nồng đậm phiêu tán, tựa hồ đang cảnh cáo người xâm nhập đây là lãnh địa của Đại Lực Ma Viên nó, nếu là bình thường, Lâm Tiêu tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiến vào huyết động của tứ tinh yêu thú này, nhưng hiện giờ tiếng chiến đấu nổ vang ở xa xa truyền đến rõ ràng, Lâm Tiêu tự nhiên dũng khí tăng gấp đôi.

- Ân? Hương vị gì đây?

54. Chương 54: Yêu Linh Chu Quả

Chương 54: Yêu Linh Chu Quả.

Cả huyết động xâm nhập lòng núi, ngay khi Lâm Tiêu đi tới hơn 100m thì đột nhiên một hồi mùi thơm lạ lùng từ chỗ sâu trong huyết động truyền đến, Lâm Tiêu sâu hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy cỗ hương khí này thấm vào trong bụng, cơ bắp toàn thân lập tức một hồi xao động, nguyên khí tụ tập trong cơ thể lại có một loại cảm giác muốn rục rịch, nước bọt sền sệt theo bản năng chảy ra khỏi miệng.

- Đây là hương vị của thứ gì?

Trong đầu Lâm Tiêu dâng lên xúc động muốn ăn thứ đó cực kỳ mãnh liệt, sau khi phát giác được sâu trong huyết động không có chút động tĩnh nào Lâm Tiêu liền bỏ vào nhanh hơn.

Sau một lát, một cái huyết động cự đại đột nhiên hiện ra trong tầm mắt Lâm Tiêu, đây là một động quật vô cùng khổng lồ, một góc động quật bày đầy các loại cỏ khô mềm mại, bị ép cực kỳ chặt chẽ, trên đó càng rơi lả tả lấy một ít sợi lông màu đen, hiển nhiên chính là nơi Đại Lực Ma Viên ngủ nghỉ. Mà ở một mặt khác động quật thì lại đầy vết máu loang lổ, từng đống khung xương màu trắng cực lớn chồng chất lên nhau, rậm rạp chằng chịt, có khung xương vô cùng cao lớn, nhìn xa xa liền có một cỗ khí tức ghê người bức ra, trong đó có hai cỗ bên trên thậm chí còn mang theo một tia huyết nhục nồng đậm, yêu khí chấn động trong huyết nhục, hiển nhiên là yêu thú cường đại vừa bị Đại Lực Ma Viên săn giết.

- Chủ nhân hai cỗ khung xương này ít nhất cũng là tam tinh yêu thú.

Cho dù chỉ còn lại khung xương khổng lồ trắng hếu, nhưng lúc Lâm Tiêu đi đến vẫn từ trên đó cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ.

Lâm Tiêu lại bò tới trước vài bước, ở chỗ sâu nhất trong huyết động, dĩ nhiên là một cái thủy đàm tự nhiên, giọt giọt sơn tuyết từ thạch nhũ trên đỉnh nhỏ xuống, khiến đầm nước nhộn nhạo lên chút rung động, mà mùi thơm chính là từ bên trái thủy đàm truyền ra, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn lại, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, lóe ra kích động trước nay chưa từng có.

Chỉ thấy bên cạnh thủy đàm ở đằng kia, một gốc thực vật ước chừng cao chín thốn đang giãn ra hai mảnh phiến lá màu xanh biếc, trên phiến lá tràn đầy từng tia đường vân màu tím, mỹ lệ dị thường, mà ở bên trong hai mảnh phiến lá nâng một quả trái cây màu đỏ tươi đẹp ướt át. Trái cây kia bộ dáng cực kỳ kỳ lạ, giống như một đầu ấu thú đang nằm sắp lẩy, rất sống động. Mùi thơm lạ lẫm Lâm Tiêu ngửi thấy trước kia chính là từ chỗ này phát ra.

- Đây là... Yêu Linh Chu Quả!

Ánh mắt Lâm Tiêu trừng tròn xoe, cơ hồ không dám tin được vào hai mắt mình nữa.

Yêu Linh Chu Quả chính là tam giai linh dược, bởi vì hình dạng của nó cực kỳ kỳ lạ, cho nên rất dễ nhận ra. Kỳ trân dị vật trong thiên địa, phần lớn tuân theo tại Thiên Địa, hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa, Thiên

Địa nguyên khí. Yêu Linh Chu Quả tuy rằng thân lại tam giai linh dược, nhưng đối với võ giả nhân loại mà nói tác dụng lại cũng không lớn, nhưng đối với yêu thú thì nó là một trong các linh dược cực phẩm nhất.

Quyết định yêu thú cường đại hay không quan trọng nhất là xem huyết mạch, ngoài ra một đầu yêu thú bình thường nếu muốn tiến giai, ngoại trừ đại lượng chém giết và nuốt yêu thú cường đại ra, một ít linh dược cũng có thể làm được điểm này, mà Yêu Linh Chu Quả chính là một trong số đó.

Mùi thơm ngát ngào ngạt của Yêu Linh Chu Quả không ngừng bay tới, bản năng của Toàn Địa Giáp yêu thú khiến toàn bộ thân hình Lâm Tiêu đều run rẩy lên, không thể chờ đợi được xông lên phía trước, nuốt trọn cả quả Yêu Linh Chu Quả cả gốc vào trong cơ thể.

Oanh!

Chu quả vừa vào liền tàn, một cổ chất lỏng màu đỏ chảy vào trong bụng, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy trong bụng nóng lên, thật giống như có một hỏa cầu đang thiêu đốt trong bụng vậy. Nhiệt lưu cực lớn lan tràn ra, điên cuồng rót vào tứ chi.

Nguyên khí cuộn cuộn lao nhanh trong vô số kinh mạch trong người, Lâm Tiêu toàn thân nóng lên, năng lượng khổng lồ kia lưu chuyển trong kinh mạch mãnh mãnh, kinh mạch của nhất tinh yêu thú căn bản không chịu nổi nguyên khí năng lượng đáng sợ như thế, kinh mạch từng khúc vỡ tan, toàn thân kịch liệt đau nhức, tựa như lưỡi dao cứa qua vậy, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi từ trên thân thể Lâm Tiêu chảy xuống, thân thể run rẩy rất nhỏ.

Nguyên khí ẩn chứa trong Yêu Linh Chu Quả quá mức nồng đậm và khổng lồ rồi, một bên phá vỡ kinh mạch Lâm Tiêu, trong chớp mắt tinh khí ẩn chứa trong Yêu Linh Chu Quả lại chữa trị kinh mạch Lâm Tiêu, thời điểm vỡ tan thì kịch liệt đau nhức vạn phần, lúc chữa trị lại chấp choạng ngựa không chịu nổi, loại ngựa

trong bụng Đại Lực Ma Viên, đợi lát sau khi Lâm Tiêu lại lần nữa chui ra thì trong miệng của hắn đang cắn một khối huyết sắc viên cầu mềm mại, một cổ mùi cực kỳ có sức hấp dẫn đối với yêu thú thoáng chốc lan tràn ra ngoài.

Huyết sắc viên cầu này đúng là yêu đan ngưng kết trong cơ thể tứ tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên.

Yêu đan, là bảo vật mà chỉ yêu thú ngoài tứ tinh mới có thể ngưng kết, đại biểu 80% tu hành của một con yêu thú, trong đó ẩn chứa đại lượng Thiên Địa nguyên khí, vô luận là đối với võ giả nhân loại hay là yêu thú mà nói, đều là vật trân quý nhất, thứ đáng giá nhất trên người đầu Đại Lực Ma Viên này chính là khối yêu đan này rồi.

Lâm Tiêu ngậm lấy yêu đan, lách mình mấy cái đã biến mất trong rừng rậm.

Trong núi rừng, chiến đấu kịch liệt vẫn còn tiếp tục.

Năm người Thiên Chùy tiểu đội vây quanh song đao Tôn Vinh, đại hán khôi ngô Mã Phong, trong đó lấy hai gã Hóa Phàm cảnh là gã đại hán đầu trọc Tướng Lương và Cự Kiếm Hi La làm chủ, ba tên Chân Võ giả tam chuyển Ngụy Tả làm phụ, không chút cho song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong bất cứ cơ hội nào cả.

- Không được, cứ tiếp tục như vậy thì hai người chúng ta sớm muộn cũng chết ở đây.

Trong lúc kháng cự kiệt lực, song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong gào thét liên tục, nhưng trong mắt đều là tuyệt vọng.

Thiên Chùy tiểu đội tiến thối trật tự, hai người Tướng Lương và Hi La toàn lực công kích, ba người Ngụy Tả ở một bên quấy rối, nguyên khí chưa bao giờ tiêu hao vô vị, giống như một sợi dây thép dần dần quấn chặt lấy hai người, cho đến chết.

Nếu bình thường dù chỉ có một mình song đao Tôn Vinh, chỉ cần nguyên khí trong cơ thể trong nháy mắt bộc phát, thi triển công kích mãnh liệt nhất là có thể mở ra một lỗ hổng, từ đó thoát đi. Mà hán bây giờ lại bất lực, trước khi giao chiến với Đại Lực Ma Viên đã tiêu hao mất đại lượng nguyên khí, bị thương không nhẹ, hơn nữa Thiên Chùy tiểu đội đột nhiên xuất hiện đánh lên càng khiến thương thế trên người hắn nặng hơn.

- Sớm muộn gì cũng chết, thay vì bị hao tổn chết, còn không bằng dốc sức liều mạng đánh cược một lần, trước khi chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.

Song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong liếc nhau, trong đôi mắt đều thấy được quyết tâm của đối phương.

- Ha ha, Tướng Lương, các người không phải muốn giết chúng ta sao, đến đây!

Song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong gầm lên giận dữ, đối mặt với công kích của Thiên Chùy tiểu đội lại không hề ngăn cản, mà xông lên như cắn xé nhau, đúng là đấu pháp lưỡng bại câu thương.

- Không tốt, Phong Tuyết tiểu đội muốn liều mạng rồi, mọi người chú ý không nên cứng đối cứng, giữ vững vị trí lỗ hổng, ngàn vạn đừng cho bọn hán chạy thoát, hai người bọn họ kiên trì không được bao lâu nữa đâu!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương chợt quát một tiếng, trong đôi mắt cũng ngưng trọng trước nay chưa từng có, cự chùy màu đen trong tay điên cuồng múa, trực tiếp đánh tới song đao Tôn Vinh.

- Hàaaa...!

Đối mặt với công kích của gã đại hán đầu trọc Tướng Lương, song đao Tôn Vinh lại không tránh không né, song đao trong tay cũng như thiểm điện bổ về phía đầu lâu của hắn.

- Cái tên điên này!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương tức giận mắng một tiếng, một chùy này của hắn tuy rằng có thể đập chết song đao Tôn Vinh, nhưng song đao đối phương cũng sẽ bổ đôi đầu hắn ra, nên hắn chỉ đành thu chùy phòng thủ.

BOANG...!

Dao chùy va chạm, lực lượng đáng sợ mang tất cả ra, gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương rút lui một bước, mà song đao Tôn Vinh càng là khẩu khục máu tươi.

Ha ha.

Gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương thấy thế đại hỉ, hiển nhiên thương thế của song đao Tôn Vinh đã nghiêm trọng đến mức tột đỉnh rồi.

Trong mắt song đao Tôn Vinh toát ra tuyệt vọng, thực lực hiển hiện giờ mười không còn năm, ngay cả liều mạng cũng không còn tư cách nữa rồi.

Ầm ầm!

Đột nhiên, mọi người nghe được trong núi rừng xa xa truyền đến từng đợt âm vang, chợt cát sỏi dưới chân mọi người nhảy lên rung rung không thôi, các gốc cây Thanh Tùng cũng run run.

Rung rung rất nhanh biến thành chấn động ù ù, một hồi gió tanh từ trong núi sâu phía Tây cạo ra, trong gió phiêu đảng lầy tiếng thú rống liên tiếp.

- Chuyện gì xảy ra?

59. Chương 59: Chiến Chân Võ Giả Tam Chuyển

Gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương trong chiến đấu vội vàng nhìn về phía thâm sơn, chỉ thấy trong núi sâu kia, đột nhiên trào ra từng đàn thú, đại lượng dã thú mơ hồ xuất hiện trong núi rừng, sư, hổ, gấu, báo, lợn rừng, trong đó còn bao hàm rất nhiều yêu thú, có nhất tinh Tật Phong Lang, Độc Giác Hào Trư, Thiết Trảo Ma Lang, Địa Đế Yêu Thử các loại..., cũng có nhị tinh Huyết Văn Xỉ Hổ, Bối Lân Giáp Hổ, Văn Văn Thiết Báo các loại..., ở phía sau đàn thú, tựa hồ còn có yêu thú đáng sợ hơn đang đánh úp lại.

- Thú triều, lại là thú triều!

Sắc mặt bọn người Thiên Chùy tiểu đội đều thay đổi, ần ần mang theo sợ hãi.

Thú triều, là chỉ trảng cảnh đại lượng dã thú, yêu thú bạo động, ở dã ngoại thường xuyên sẽ phát sinh, một ít địa chất biến hóa, bảo vật sinh ra đời, cùng với chiến đấu giữa yêu thú cao cấp đều có thể dẫn phát thú triều.

Ở trong núi rừng dã ngoại, võ giả sợ nhất chính là gặp phải thú triều, mặc dù trong thú triều đẳng cấp yêu thú cũng không cao, nhưng nếu bị thú triều mệnh mông bao lấy, cho dù là cường giả Hóa Phàm cảnh cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Mà thú triều đáng sợ nhất chính là yêu thú công thành rồi, thường thường cần huy động lực toàn thành mới có thể ngăn cản, động thành phá người vong, tử thương vô số.

- Ha ha!

Nhìn thấy yêu thú đầy khắp núi đồi, song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong vốn là cả kinh, nhưng chợt lại điên cuồng cười ha hả:

- Tưởng Lương, các người không phải muốn giết chúng ta sao, vậy thì cùng nhau chết chỗ này đi!

Lúc này song đao Tôn Vinh và đại hán khôi ngô Mã Phong ngược lại cũng không nóng nảy, bọn hắn trước kia xem yêu thú là khôi u ác tính nhưng giờ lại cực kỳ kỳ vọng yêu thú đến.

- Ngụy Tả, Trương Lỗi, các người đi ngăn lại đàn thú, Hi La, La Bá, ba người chúng ta không cần lưu thủ nữa, tranh thủ thời gian giết bọn chúng đi.

Gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương mặt lộ vẻ vẻ giận dữ, quát lớn lên tiếng, không hề thu liễm thực lực, cự chùy trong tay tựa như quạt gió đánh tới song đao Tôn Vinh.

Nếu không phải thể trong thời gian ngắn đánh chết song đao Tôn Vinh và đại hán khô ngô Mã Phong, một khi bị đại lượng yêu thú vây quanh thì bọn hắn cũng khó mà đào thoát được.

- Vâng!

Bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả và huyết sắc quỷ kiểm Trương Lỗi sắc mặt ngưng trọng, hòa cùng một tiếng, nhanh chóng thoát ly khỏi chiến trường, đi ngăn đón đàn thú đang đánh úp lại.

Ầm ầm!

Ở trước mặt hai người, đủ loại loại thú như thủy triều tràn tới, lao nhanh tới chỗ bọn hắn. Rất nhiều Thanh Tùng một người ôm hết bị đàn thú va chạm khiến đổ rạp toàn bộ.

- Ân?

Ở phía trước nhất thú triều là một đầu yêu thú khổng lồ thân cao 2m, thân dài hơn ba thước, toàn thân máu tươi đầm đìa, hai đồng tử huyết sắc mang theo khát máu và điên cuồng, mà khiến Ngụy Tả giật mình chính trong miệng con yêu thú này, tựa hồ còn ngậm lấy một khối huyết sắc yêu đan lớn chừng chậu rửa mặt

- Đây là yêu thú gì? Toàn Địa Giáp? Sao cảm giác nhìn quen mắt vậy chứ?

Bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả tay cầm Khai Sơn Đao, không kịp cân nhắc bao nhiêu, đầu yêu thú khổng lồ kia đã mãnh liệt vọt tới hắn.

Đầu yêu thú khổng lồ này đúng là Lâm Tiêu lợi dụng yêu đan Đại Lực Ma Viên đưa tới rất nhiều yêu thú chung quanh tạo thành thú triều .

Vô luận là đối với dã thú hay là yêu thú mà nói, yêu đan đều là bảo vật không thể kháng cự, một đầu dã thú nếu nuốt chửng yêu đan của tứ tinh Đại Lực Ma Viên, chỉ cần không bị yêu nguyên trong đó làm cho no bụng vậy thì dưới sự cải tạo của đại lượng yêu nguyên sẽ rất dễ dàng từ dã thú tiến hóa thành yêu thú, thậm chí có khả năng một lần hành động đột phá đến nhị tinh yêu thú. Mà đối với yêu thú mà nói, tác dụng của yêu đan càng cực lớn.

Ừng ực!

Sau khi lợi dụng yêu đan dẫn đại lượng yêu thú tới thì Lâm Tiêu khép cái miệng lớn lại, lập tức nuốt khỏa yêu đan kia vào bụng.

Ầm ầm!

Giống như có một khối mặt trời nhỏ nổ tung trong bụng vậy, một cỗ nguyên khí viển siêu Yêu Linh Chu Quả như muốn nổ tung lên trong cơ thể Lâm Tiêu, yêu nguyên nồng đậm điên cuồng lan tràn đến tứ chi bách hài Lâm Tiêu .

Rống!

Lâm Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng, đôi đồng tử huyết sắc nhìn chăm chăm vào Ngụy Tả lúc trước chém mình một đao, móng vuốt sắc bén hung hăng đập đi.

- Ác Hổ Phác Dương!

Trong khi tấn công, Lâm Tiêu bản năng thì triển ra ý cảnh chiêu thức của Mãnh Hổ Quyền Pháp.

- Chết!

Bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả trong hai mắt tinh mang đại thịnh, trên Khai Sơn Đao trong tay nguyên lực lưu chuyển, chợt quát một tiếng bổ về phía Lâm Tiêu.

Phanh! Đao trao va chạm, bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả chỉ cảm thấy một cỗ cự lực khó có thể thừa nhận từ trên Khai Sơn Đao truyền đến, yết hầu một hồi ngại ngại, đập đập đập lui về phía sau vài bước, trong cơ thể khí huyết phù phiếm, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu. Mà Lâm Tiêu cũng như chết lặng móng vuốt, có chút đau đớn, trên đó lưu lại một đạo vết đao rất nhỏ.

Lợi dụng nguyên khí bằng đại mà yêu đan Đại Lực Ma Viên mang đến, tăng thêm biên độ sóng của Mãnh Hồ Quyền Pháp, Lâm Tiêu dùng thực lực nhị tinh cứ thể đánh lui Ngụy Tả thân là Chân Võ giả tam chuyển.

- Làm sao có thể?

Bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả trong lòng khiếp sợ, thân là cao thủ Chân Võ giả tam chuyển hần liếc mắt liền thấy được rõ ràng, con yêu thú này tuy rằng khí thể mãnh liệt, nhưng khí tức trên thân vẫn chỉ là nhị tinh yêu thú, căn bản không cách nào ngăn trở được một đao toàn lực của mình, nhưng lúc sao lại. . .

Không đợi Ngụy Tả kịp nghĩ lại, dã thú, yêu thú đầy trời dĩ nhiên đã vọt tới, điên cuồng tấn công tới hần và Trương Lỗi.

Nhân loại và yêu thú vốn là thiên địch, những yêu thú bị Lâm Tiêu dùng yêu đan đưa tới này lúc đầu chỉ là vì truy đoạt yêu đan trong miệng Lâm Tiêu, nhưng sau khi Lâm Tiêu nuốt yêu đan vào bụng, chúng không cảm nhận được khí tức yêu đan nữa khi nhìn thấy nhân loại thì liền chuyển biến mục tiêu.

Phốc phốc!

Đao mang sáng chói xé rách Thiên Địa, Khai Sơn Đao cực đại mang theo lực lượng không thể địch nổi lập tức bổ ra thân hình vài đầu hổ báo, hơn nữa còn chém hai đầu nhất tinh yêu thú cắn xé mà đến thành hai khúc.

Máu tươi rơi vãi trong hư không, đại lượng dã thú, yêu thú không muốn sống đánh tới, dù Ngụy Tả và Trương Lỗi thực lực có mạnh hơn nữa cũng không khỏi biến sắc.

Rống!

Một đầu nhị tinh Huyết Văn Xỉ Hổ theo dõi bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả, gào thét một tiếng, hóa thành một đoàn ánh sáng màu đỏ phốc cắn đến, tốc độ nhanh như cơn lốc, tiếng hô rung trời.

- Chết! Khai sơn phá thạch!

Bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả nộ quát một tiếng, ánh mắt như điện, hai chân đá chết hai đầu dã thú đánh lên, Khai Sơn Đao trong tay vùng mạnh thành như quạt gió bổ qua thân hình .

Xoạt! Khai Sơn Đao sắc bén, ẩn chứa lực lượng đáng sợ trực tiếp chém Huyết Văn Xỉ Hổ thành hai khúc, Huyết Văn Xỉ Hổ bị phân thành hai nửa trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất, huyết thác như mưa.

60. Chương 60: Cường Giả Hóa Phàm Cảnh (1)

Đúng lúc này, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ hậu tâm bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả lướt lên, sắc mặt của hắn đột biến, bất chấp phản ứng liền bổ ngược một đao

BOANG...! Khai Sơn Đao trầm trọng chém lên móng vuốt sắc bén, lực lượng trầm trọng khiến cho Khai Sơn Đao trong tay bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả cơ hồ như bị chấn bay.

- Thần Hồ Bái Vĩ!

Một kích không trúng Lâm Tiêu mãnh liệt xoay người, cái đuôi lớn sắt thép dài đến gần ba mét như đạn pháo bay khỏi nòng đập tới, không khí phát ra thanh âm nổ vang kịch liệt.

- Không!

Bạch sắc quỷ kiếm Ngụy Tả trừng lớn hai mắt hoảng sợ, thân hình lui về phía sau như thiểm điện, nhưng căn bản lại không tránh được Lâm Tiêu đã có chuẩn bị, cái đuôi hiện đầy lân giáp dữ tợn như tuệ tinh tập nguyệt đụng vào trên tay trái đang vội vàng ngăn cản của Ngụy Tả.

PHỐC!

Máu tươi vẩy ra, cánh tay bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả ầm ầm bạo liệt, thiết vĩ tráng kiện quật lên bộ ngực của hắn, xương ngực trùng trùng điệp điệp lún xuống khối, thân thể trùng trùng điệp điệp ngã xuống.

Lâm Tiêu ngay sau đó tấn công trên xuống, ánh mắt lạnh lùng.

- Người. . .

Bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả trong miệng xen lẫn mảnh vỡ nội tạng điên cuồng học máu, trùng lớn hai mắt hoảng sợ nhìn qua Lâm Tiêu, hắn rốt cục nhớ ra vì sao mình cảm thấy quen mắt, con yêu thú này giống như đúc đầu nhất tinh Toàn Địa Giáp hắn tập kích lúc trước, hắn dốc sức liều mạng muốn dùng tay phải đi ngăn cản, nhưng lại bất lực.

- Ngụy Tả!

Huyết sắc quỷ kiểm Trương Lỗi ở bên rống to lên tiếng, muốn tiến lên trợ giúp, nhưng hắn bị đại lượng nhị tinh yêu thú vây quanh cũng đang khó mà bảo toàn bản thân.

Phốc phốc!

Lâm Tiêu huy động móng vuốt sắc bén, lập tức đánh cho đầu bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả nát báy.

Rống!

Không có khiếp đảm, không có buồn nôn, Lâm Tiêu lần đầu tiên giết người nhìn trời điên cuồng hét lên, máu trong cơ thể điên cuồng sôi trào.

Rống!

Tựa hồ đáp lại tiếng gào thét của Lâm Tiêu, trong núi rừng xa xa đột nhiên truyền đến trận trận gầm rú, một đầu mực măng màu trắng bạc dài chừng hơn mười mét cao gần năm mét từ trong núi rừng bôn tập đến, mà ở một mặt khác, một đầu Mộng Yểm Báo toàn thân hoa văn màu đen, thân cao gần bốn mét cũng lao ra như thiểm điện.

Híz-khà zz Hí-zzz!

Trong bụi cỏ ở mặt bắc, tiếng thét chói tai bén nhọn vang lên, một con nhện cao ba mét, thân dài năm mét bò ra, t dưới bụng nó có một khuôn mặt người dữ tợn, khủng bố dị thường.

- Đây là. . . tam tinh yêu thú Ngân Văn Bạch Măng, Nhân Diện Tri Chu, Mộng Yểm Báo. . .

Huyết sắc quỷ kiểm Trương Lỗi thấy thế toàn thân lông tơ dựng thẳng, trong nội tâm chỉ có một ý niệm, đó chính là trốn.

- Đội trưởng, chúng ta mau lui lại, bằng không thì sẽ xong mất.

Huyết sắc quỷ kiểm Trương Lỗi kiệt lực bỏ ra hai đầu nhị tinh yêu thú đang cắn xé tới mình kinh sợ nói.

- Trương Lỗi, mau lui lại!

Mấy người đại hán đầu trọc Tướng Lương cách đó không xa đang điên cuồng chém giết cũng gào thét, cự chùy màu đen bay múa, trực tiếp nện mấy đầu nhị tinh yêu thú xông tới thành bánh thịt, rồi sau đó điên cuồng lao thẳng tới song đao Tôn Vinh và đại hán khô ngô Mã Phong.

- Chùy phân thiên hạ, chết cho ta!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương hét lớn một tiếng, như sét đánh giữa trời quang, cả người như thiên thần hạ phàm, trên cự chùy màu đen hào quang nguyên lực điên cuồng lưu chuyển, tốc độ tăng lên gấp đôi so với trước kia, mang theo tiếng sấm nổ mạnh cực lớn đánh tới Phong Tuyết tiểu đội trưởng song đao Tôn Vinh.

Mà ở bên hai người Cự Kiếm Hi La và hắc sắc quỷ kiểm La Bá cũng hai mắt đỏ bừng, liều lĩnh xông thẳng tới đại hán khô ngô Mã Phong.

Giờ phút này, vô luận là song đao Tôn Vinh hay là đại hán khô ngô Mã Phong toàn thân đều là máu, căn bản vô lực đi ngăn cản nữa..

- Đội trưởng người tránh ra!

Vào thời khắc nguy cơ trước mắt, đại hán khôi ngô Mã Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, phần đầu quen mình ngăn ở trước mặt song đao Tôn Vinh, Lang Nha Bổng vung vẩy tới cự chùy của gã đại hán đầu trọc Tướng Lương.

Oanh!

Tiếng oanh minh vang vọng, gã đại hán đầu trọc Tướng Lương rút lui hai bước, mà đại hán khôi ngô Mã Phong thì miệng phun máu tươi, thân thể các nơi đều phun ra máu tươi.

XÍU... UU!

Một bên Cự Kiếm Hi La nắm lấy cơ hội, Cự Kiếm trực tiếp đâm về phía lồng ngực đại hán khôi ngô Mã Phong.

- Mã Phong!

Song đao Tôn Vinh sợ hãi gào thét, văng về thân về phía trước.

- Ha ha!

Đại hán khôi ngô Mã Phong điên cuồng cười lớn, đối mặt với cự kiếm của Cự Kiếm Hi La vậy mà lại không hề tránh né, trực tiếp nghênh đón lấy, “Phốc phốc” một tiếng, Cự Kiếm rộng chừng năm thốn trực tiếp xuyên thấu thân thể của hắn, nhưng mà đại hán khôi ngô Mã Phong lại không hề để ý đến, tay trái một mực cầm lấy Cự Kiếm trong cơ thể, tay phải hì vung vẩy lấy Lang Nha Bổng dữ tợn hung hăng đánh tới đầu Cự Kiếm Hi La.

Cự Kiếm Hi La sắc mặt đại biến, bất chấp rút kiếm, thân hình phi tốc lui về phía sau, nhưng vẫn hơi muộn một chút, bị gai sắc nơi mũi nhọn Lang Nha Bổng của đại hán khôi ngô Mã Phong vạch phá một miệng vết thương dài vài thước, máu tươi từ trong đó tuôn ra.

- Mã Phong!

Song đao Tôn Vinh bị rớt, nước mắt chảy ròng.

- Đội trưởng, người. . . Nhất định phải. . . Còn sống, còn sống. . . Thay chúng ta. . . Báo thù!

Đại hán khôi ngô Mã Phong toàn thân cao thấp đều là máu tươi, tay phải chống Lang Nha Bổng trên mặt đất, thẳng đến chết cũng không muốn ngã xuống.

Song đao Tôn Vinh cố nén nước mắt, hôm nay tròng diện một mảnh hỗn loạn, đại lượng yêu thú điên cuồng đánh tới, vòng vây của Thiên Chùy tiểu đội từ lâu đã bị xông phá, song đao Tôn Vinh xoay người một cái, lập tức bay vút về phía thú triều.

Hắn biết rõ chỉ có hướng thú triều mới có một đường sinh cơ, nếu không bằng vào thân thể hắn hiện giờ căn bản khó mà thoát khỏi sự đuổi giết của Thiên Chùy tiểu đội.

- Rút lui, mau bỏ đi!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương vốn muốn đuổi theo song đao Tôn Vinh, nhưng sau khi nhìn thấy tràng cảnh chung quanh thì lại dừng bước, trong miệng phát ra lệnh rút lui.

Giờ phút này toàn bộ khu vực chung quanh đã tụ tập cả ngàn đầu mãnh thú, yêu thú, trong núi rừng ở phía xa loáng thoáng còn có tiếng gầm của yêu thú truyền đến, nhưng những thứ này còn không là gì. Mấu chốt nhất chính là đám tam tinh yêu thú Ngân Văn Bạch Mãng, Nhân Diện Tri Chu, Mộng Yểm Báo kia. Nếu lúc bình thường, Tướng Lương thân là cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ căn bản sẽ không e ngại bất luận một đầu tam tinh yêu thú nào cả, nhưng trong thú triều vô tận, sự tồn tại của tam tinh yêu thú đối với hắn mà nói tuyệt đối là trí mạng.

- Lui!

- Mau lui lại!

Bọn người Cự Kiếm Hi La và hắc sắc quỷ kiếm La Bá cũng từng người phát ra một tiếng hét to, điên cuồng đánh chết mấy con yêu thú chung quanh chạy thoát khỏi đây.

Bọn họ có cơ hội chạy thoát, nhưng huyết sắc quỷ kiếm Trương Lỗ tiếp xúc trước tiên với thú triêu lại lâm vào trong đàn yêu thú mệnh mông, căn bản khó có thể giẫy giụa.

61. Chương 61: Cường Giả Hóa Phàm Cảnh (2)

- Ah. . .

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, Lâm Tiêu thân hình như điện, chợt từ trong mây đầu nhị tinh yêu thú mạnh mẽ ra tay, dùng móng vuốt xé huyết sắc quỷ kiếm Trương Lỗ thành hai nửa. Máu tươi chói mắt từ trên móng vuốt sắc bén của Lâm Tiêu chậm rãi nhỏ xuống, Lâm Tiêu giẫm lên thi thể huyết sắc quỷ kiếm Trương Lỗ, đôi đồng tử huyết sắc lạnh lùng nhìn chăm chú vào Cự Kiếm Hi La đang bị thương ở cách đó không xa.

- Cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ sao?

Huyết dịch toàn thân Lâm Tiêu đều đang sôi trào, yêu nguyên âm chứa trong yêu đan của Tứ Tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên điên cuồng lưu chuyển trong cơ thể hắn, khiến trên người hắn tản mát ra một loại khí tức khiến yêu thú chung quanh phải sợ hãi, yêu nguyên bản trưởng cợ rửa lấy kinh mạch, trong hai mắt Lâm Tiêu một mảnh khát máu.

Vèo!

Bỏ qua thi thể huyết sắc quỷ kiếm Trương Lỗ, Lâm Tiêu hóa thành một đạo thiểm điện bốn tập tới chỗ Cự Kiếm Hi La.

- Đi, đi mau!

Ba người còn lại của Thiên Chùy tiểu đội sắc mặt tái nhợt, ra sức đánh chết yêu thú ngăn cản mình. Cự chùy trong tay gã đại hán đầu trọc Tướng Lương điên cuồng bay múa, một búa đánh ra liền dễ dàng đánh mấy con thú thành bánh thịt, mà hắc sắc quỷ kiếm La Bá mới chỉ là Chân Võ giả tam chuyển và Cự Kiếm Hi La đã mất đi vũ khí bản thân bị trọng thương lại không được dễ dàng như thế, chỉ có thể dựa vào tốc độ và thân pháp để tránh né công kích của yêu thú.

- Rống!

Vài đầu Tam Tinh yêu thú xuất hiện, từng người nhắm ngay mục tiêu phốc cắn tới, trong đó Ngân Văn Bạch Mãng chống lại gã đại hán đầu trọc Tướng Lương, Nhân Diện Tri Chu theo dõi hắc sắc quỷ kiếm La Bá, mà Mộng Yểm Báo thì phốc cắn về phía Cự Kiếm Hi La.

- Cút ngay!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương gầm lên một tiếng, cự chùy trong tay hung hăng nện tới phần bụng Ngân Văn Bạch Mãng, quát cho đầu Cự Mãng cực kỳ to lớn này tung bay trên không trung, liền tiếp nện ngã hơn mười con yêu thú, phần bụng càng xuất hiện một vết thương thật lớn, lân giáp nghiền nát, máu tươi chảy xuôi.

Rống!

Ngân Văn Bạch Mãng bị kích ra tâm huyết, phát ra tiếng rống giận dữ hùng hậu, cùng hơn mười đầu nhị tinh yêu thú cùng nhau cắn xé tới gã đại hán đầu trọc Tướng Lương kia.

- Ah!

Hắc sắc quỷ kiếm La Bá mới chỉ là Chân Võ giả tam chuyển lại không có vận tốt như vậy, trong chớp mắt khi Nhân Diện Tri Chu và mấy đầu nhị tinh yêu thú công kích đến thì hắn đã bị trọng thương, tràn đầy nguy cơ. Mà Cự Kiếm Hi La thì bằng vào thân pháp linh xảo chém giết với Mộng Yểm Báo.

Lâm Tiêu xen lẫn bên trong đàn thú, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Cự Kiếm Hi La mạnh mẽ đập ra, “Hô!” tốc độ Lâm Tiêu cũng không nhảy, chỉ giống với những nhị tinh yêu thú còn lại, nhưng khi sắp đến trước mặt Hi La thì tốc độ lại tăng vọt giữa không trung, móng vuốt sắc bén hiện ra hàn mang trực tiếp chụp về phía đầu lâu của hắn.

Cự Kiếm Hi La đại bộ phận tinh lực đều tập trung trên người Mộng Yểm Báo, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu lại đột nhiên tăng tốc, trong lúc vội vã vội vàng tránh đi vài đầu nhị tinh yêu thú còn lại, tay trái hóa quyền trùng trùng điệp điệp đánh lên đầu Lâm Tiêu.

Phanh!

Nguyên lực mệnh mông phun ra như thủy triều, đánh cho Lâm Tiêu ngược về sau, Cự Kiếm Hi La thân là cường giả Hóa Phàm cảnh một đôi tay không vô cùng cường đại, đánh ấy miếng lân giáp trên đỉnh đầu Lâm Tiêu vỡ vụn, máu tươi bốn phía, nhưng móng vuốt sắc bén của Lâm Tiêu cũng như thiểm điện xẹt qua sườn trái hắn, ở phía trên lưu lại mấy vết thương sâu đủ thấy xương.

Rống!

Mộng Yểm Báo ở bên thừa cơ hội này nổi giận gầm lên một tiếng, lại lần nữa lao tới.

- Cút cho ta!

Cự Kiếm Hi La bất chấp tổn thương trên người, thân hình hóa thành đạo đạo mị ảnh, một chưởng như thiểm điện dán vào dưới bụng Mộng Yểm Báo, hét lớn một tiếng, nguyên lực bành trướng mãnh liệt, đánh bay đầu Mộng Yểm Báo cao tới bốn mét, giống như tòa núi nhỏ kia ra ngoài.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, Lâm Tiêu lại lần nữa tiến công tới.

Nhanh, nhanh đến khó có thể tin, nguyên khí trong cơ thể Lâm Tiêu lao nhanh, tứ chi cơ bắp căng cứng, lực lượng toàn thân ngưng tụ thành một cổ, như mũi tên rời cung phóng tới Hi La.

- Cái gì?

Cự Kiếm Hi La như thế nào cũng không ngờ rằng Lâm Tiêu dưới một quyền của mình còn có thể bình yên vô sự, hơn nữa nắm bắt thời cơ lại vì diệu như thế, trên mặt kinh sợ, một đôi tay không như thiểm điện vỗ vào lân giáp nơi phần lưng Lâm Tiêu.

Oanh! Lực lượng khổng lồ trực tiếp chấn toàn bộ thân hình Lâm Tiêu tung bay, lân giáp nơi phần lưng tầng tầng vỡ vụn, xuất hiện hai chưởng ấn rõ ràng, nếu là nhị tinh yêu thú bình thường thì đã sớm mất mạng dưới một kích này của Cự Kiếm Hi La, nhưng Lâm Tiêu mới vừa nuốt chửng yêu đan Đại Lực Ma Viên trong cơ thể nguyên khí lao nhanh, cứ thế mà ngăn trở công kích Cự Kiếm Hi La, đồng thời móng vuốt sắc bén như thiểm điện xẹt qua đầu Cự Kiếm Hi La.

Phanh!

Cự Kiếm Hi La trừng lớn hai mắt khó có thể tin, chợt đầu nổ tung ra như dưa, hóa thành huyết vũ đầy trời.

- Hi La! ! !

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương gào thét lên tiếng, trong ánh mắt tràn đầy phần nộ và không cam lòng.

- La Bá, lại gần đây

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương liên tiếp nổ nát mấy con yêu thú, hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, thân hình như thiểm điện bắn ra, cự chùy màu đen trong tay vung vẩy, không thể địch nổi, lập tức thể hiện ra thực lực đỉnh phong của cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, mấy cái động tác mau lẹ, như thiểm điện tới gần hắc sắc quỷ kiếm La Bá, cự chùy trùng trùng điệp điệp đánh tới Nhân Diện Tri Chu đang vẫy công hắc sắc quỷ kiếm La Bá.

- Cút ngay cho ta!

Nguyên lực sáng chói điên cuồng cuốn ra, Nhân Diện Tri Chu Nhân Diện Tri Chu không kịp đề phòng, hai chân trước bị gã đại hán đầu trọc Tướng Lương đánh nát, mạch huyết màu lục phun tung toé ra. Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương không chút do dự, một bả nhấc lấy hắc sắc quỷ kiếm La Bá bản thân bị trọng

thương, một tay múa lấy cự chùy màu đen liên tiếp đánh bay mấy con yêu thú vây công, như mũi tên thoát đi khỏi phạm vi thú triều, biến mất trong rừng rậm.

Rống! Rống!

Yêu thú đầy khắp núi đồi gào thét ..., chúng đã mất đi mục tiêu võ giả nhân loại liền lao nhanh tứ phía, trong đó không ít yêu thú đều chạy tới chỗ thi thể Đại Lực Ma Viên, đối với chúng mà nói, thi thể tứ tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên là thuốc bổ vô cùng hấp dẫn, mà còn có một ít yêu thú ở gần thi thể bọn người Lang Nha Bồng Mã Phong lại đặt mục tiêu ở đó.

Rống!

Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện như vậy xảy ra, nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua những yêu thú chung quanh.

Giờ phút này lân giáp trên người Lâm Tiêu đã sớm nhuộm đầy máu tươi, trong đó có máu tươi của Đại Lực Ma Viên, cũng có máu tươi của bọn người Cự Kiếm Hi La, hắc đẳng đẳng sát khí, hơn nữa khí thế đáng sợ toát ra sau khi phục dụng yêu đan và cường thể khi đánh chết Cự Kiếm Hi La lúc trước, những yêu thú nhất nhĩ tinh này sợ hãi nhìn Lâm Tiêu, quay người chạy về phía thi thể Đại Lực Ma Viên.

62. Chương 62: Thu Hoạch

Nhìn qua yêu thú dần tản đi, Lâm Tiêu đã phục dụng yêu đan đối với thi thể Đại Lực Ma Viên tự nhiên không có hứng thú, bắt đầu tìm tòi mấy thứ trên thân mấy người kia.

Đối với thứ trên thân mấy tên cao thủ Chân Võ giả tam chuyển, thậm chí còn cường giả Hóa Phàm cảnh này, trong lòng Lâm Tiêu cực kỳ chờ mong.

Qua một lát sau, thứ trên thân năm người Cự Kiếm Hi La đều bị Lâm Tiêu moi ra. Bình thường võ giả tiểu đội tiến vào dã ngoại săn giết yêu thú sẽ rất ít mang theo thứ gì, đặc biệt là loại đã sớm có mục đích như Phong Tuyệt tiểu đội và Thiên Chùy tiểu đội, đội ngũ chỉ vì đánh chết Đại Lực Ma Viên tự nhiên sẽ không mang theo gì nhiều, nhưng bị Lâm Tiêu tìm qua vẫn tìm được không ít thứ tốt.

Trong đó kể cả năm bình Liệu Thương Đan, một lọ Khí Huyết Đan, một lọ Ngưng Nguyên Đan, còn có một lọ Hồi Nguyên Đan.

Liệu Thương Đan chính là dược vật phổ biến võ giả hay sử dụng khi tiến vào dã ngoại mạo hiểm, cơ bản trên người mỗi võ giả đều có, các loại phẩm cấp đều có, Lâm Tiêu ở trên người cường giả Hóa Phàm cảnh như Cự Kiếm Hi La tìm được là ba bình nhị phẩm, mà ở trên người huyết sắc quý tử Trương Lỗi và bạch sắc quý tử Ngụy Tả lại là nhất phẩm, Lâm Tiêu đếm sơ qua một chút, nhị phẩm tổng cộng có bảy hạt, nhất phẩm có 14 hạt.

Khí Huyết Đan là võ giả dùng để tăng cường khí huyết, tìm được trên người Lang Nha Bồng Mã Phong, công hiệu của Khí Huyết Đan có chút cùng loại với U Lan Thảo, nhưng lại mạnh hơn nhiều, dù sao U Lan Thảo chỉ là linh dược nhất giai, mà Khí Huyết Đan lại là nhị phẩm đan dược, mỗi một hạt giá trị năm ngàn lượng, tổng cộng có sáu hạt.

Ngưng Nguyên Đan cũng là nhị phẩm đan dược, từ trên người tuyệt côn Du Hưng Hải tìm được, một hạt giá trị một vạn lượng, trong lọ có tất cả ba hạt, chỉ dùng để võ giả ngưng kết nguyên lực, tăng lên tốc độ tu luyện.

Về phần Hồi Nguyên Đan thì từ trên người Hi La tìm được, trong vài loại đan dược thì Hồi Nguyên Đan giá trị lớn nhất, cũng là nhị phẩm đan dược, một hạt giá trị hai vạn hai, bất quá cũng chỉ có một hạt. Hồi Nguyên Đan dùng cho võ giả sau khi nguyên khí tiêu hao dùng vào, có thể khiến ột gã cao thủ Chân Võ giả tam chuyển trong thời gian ngắn khôi phục gần một nửa nguyên khí, mà đối với võ giả Hóa Phàm cảnh mà nói, cũng có được công hiệu nhất định.

Ngoài ra, Lâm Tiêu lại từ trên người bạch sắc quỷ diện Ngụy Tả tìm được một bản đao pháp bí tịch.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm, Nhân cấp trung giai võ kỹ, luyện đến mức tận cùng đao như gió mát, địch nhân bị giết chết chỉ cảm thấy gió mát quất vào mặt liền đầu thân sai chỗ.

Cả bản Nghênh Phong Nhất Đao Trảm chỉ có hơn mười trang, tổng cộng chỉ có ba chiêu: Tà Nguyệt Trảm, Bán Nguyệt Trảm, Nghênh Phong Nhất Đao Trảm. Bất quá trước kia khi chiến đấu với bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả Lâm Tiêu lại chưa từng thấy Ngụy Tả thi triển, hiển nhiên cũng là bí tịch hắn vừa lấy được, cho nên mới tùy thân mang theo.

Sau khi thấy được những thứ này, khi nhìn thấy ngân lượng và ngân phiếu vụn vặt trên thân năm người thì sắc mặt Lâm Tiêu lại cực kỳ thần nhiên.

- Giết người cướp của, thật đúng là giết người cướp của!

Lâm Tiêu nhìn qua một đồng lớn bình bình lộ lộ, trong nội tâm vừa kích động lại cảm khái, có Khí Huyết Đan và Ngưng Nguyên Đan này rồi sẽ rút ngắn thời gian trở thành võ giả của hắn, đồng đồ này nếu đổi thành ngân lượng thì chính là tròn vẹn mười hai vạn lượng, Lâm Tiêu chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Bất quá Lâm Tiêu cũng biết, đây là vì mình lợi dụng thú triều, võ giả Hóa Phàm cảnh căn bản không phải người thường có thể giết được, hơn nữa đối với võ giả Hóa Phàm cảnh mà nói, mười vạn lượng tuy rằng không phải số lượng nhỏ gì, nhưng tuyệt đối không tính lớn, dù sao một đầu Đại Lực Ma Viên cũng đã có cái giá đó rồi.

Bọc hết mọi thứ vào trong một cái áo rách rưới, Lâm Tiêu dùng móng vuốt sắc bén đào cái cái hố, chôn thi thể khô ngô đại hán Lang Nha Bổng Mã Phong và nam tử đen gầy tuyệt còn Du Hưng Hải vào.

- Hai vị, Lâm Tiêu ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Sau khi mai táng hai người, trong lòng Lâm Tiêu yên lặng lên tiếng, tìm được hai bản bí tịch và thanh chiến đao chôn xuống lúc trước liền xoay người rời đi. Về phần thi thể Thiên Chùy tiểu đội Cự Kiếm Hi La, huyết sắc quỷ kiểm Trương Lỗ và bạch sắc quỷ kiểm Ngụy Tả thì Lâm Tiêu vẫn để bọn hắn phơi thây ngoài dã ngoại.

Rống!

Đợi sau khi Lâm Tiêu rời đi không bao lâu, mấy con yêu thú xuất hiện ở trước thi thể bọn người Cự Kiếm Hi La, không chút do dự lao vào cắn xé, tiếng hô như sấm.

Vì để tránh gặp phải bọn người gã đại hán đầu trọc Tướng Lương, Lâm Tiêu dọc theo con đường khác về tới huyết động của mình, rồi sau đó trực tiếp ngủ thiếp đi.

Yêu nguyên đáng sợ ẩn chứa trong Đại Lực Ma Viên lúc này vẫn còn lưu chuyển trong cơ thể Lâm Tiêu, mà các nơi trên thân thể Lâm Tiêu cũng lưu lại không ít vết thương, đặc biệt là hai chưởng cuối cùng của Cự Kiếm Hi La đã trực tiếp đập nát lân giáp nơi phần lưng Lâm Tiêu để lại trên lưng hắn hai cái huyết chưởng ấn, giờ phút này vẫn còn nóng đau đớn, cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

- Đáng giận, tại sao có thể như vậy.

Sắc trời dần tối xuống, trong mỗi khe núi cách nơi giao chiến lúc trước mấy chục dặm đột nhiên truyền đến một tiếng gào rú phẫn nộ, trong mắt gã đại hán đầu trọc Tướng Lương tràn đầy dữ tợn và phẫn nộ, một quyền đánh vụn khối nham thạch trước mặt, thần sắc tựa như dã thú tuyệt vọng.

- Phong Tuyệt tiểu đội rõ ràng không chống đỡ nổi rồi, sao lại đột nhiên có thú triều xuất hiện!

Gã đại hán đầu trọc Tướng Lương nghĩ mãi mà không rõ, kế hoạch của hắn vốn rất tốt, vừa có thể giết chết Phong Tuyệt tiểu đội từng đắc tội với bọn hắn, càng có thể đạt được chiến lợi phẩm của Phong Tuyệt tiểu đội kiếm lớn một số, căn bản là chuyện nhất cử lưỡng tiện, không nghĩ tới thú triều đột nhiên xuất hiện triệt để quấy rầy kế hoạch của bọn hắn. Ở trong thú triều, Thiên Chùy tiểu đội bọn hắn càng tổn thất ba gã thành viên, cái này đối với đại hán đầu trọc Tướng Lương mà nói là một hồi đả kích cực lớn.

- Đội trưởng, chúng ta làm sao bây giờ?

Hắc sắc quỷ kiểm La Bá toàn thân là máu thần sắc bất an nói. Trải qua nghỉ ngơi ngắn ngủi, khí sắc của hắn đã hơi chuyển biến tốt đẹp, nhưng thương thế trên người hắn không có một hai tháng khôi phục thì căn bản không chiến đấu được.

- Còn có thể làm sao, người bây giờ lập tức trở về thành, ta đi tìm song đao Tôn Vinh, tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống trở lại Tân Vệ Thành.

Trong mắt gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương tràn đầy hung mang.

- Nhưng nếu hắn chạy về rồi thì sao?

Hắc sắc quỷ kiểm La Bá lo lắng nói.

Gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương hừ lạnh một tiếng:

- Chạy về, cho dù hắn có thể chạy về thì thế nào, hàng năm ở dã ngoại vẫn lạc nhiều võ giả tiểu đội như vậy, không có chứng cứ tất cả đều không nói được gì, nói đến hiện giờ Phong Tuyết tiểu đội cũng chỉ còn lại mình hắn, chẳng lẽ chúng ta lại sợ hắn sao?

63. Chương 63: Tu Luyện (1)

Gã đại hán đầu trọc Tưởng Lương trong mắt lập lòe hung quang, thân hình có chút nhoáng một cái liền biến mất trong bóng đêm.

Ánh trăng như nước, trong huyết động u ám, Lâm Tiêu mở ra hai mắt lạnh như băng .

Một loại khí tức đáng sợ chỉ yêu thú mới có từ trên người hắn tràn ra, Lâm Tiêu nuốt chửng yêu đan Đại Lực Ma Viên hiện giờ mặc dù chỉ là nhị tinh yêu thú, nhưng khí tức trên thân lại đáng sợ hơn cả tam tinh yêu thú bình thường.

- Hô!

Tứ chi cường tráng chống lấy thân thể cao lớn, trên lân giáp cứng như sắt thép hiện ra hàn quang sâm lãnh, mang đến cảm giác trùng kích cực lớn, vô cùng bá đạo.

Yêu nguyên trước kia cuộn cuộn cổ dâng trong cơ thể Lâm Tiêu giờ phút này đã tiêu tan không thấy, bất quá Lâm Tiêu có thể cảm nhận được, bộ phận yêu nguyên này cũng không biến mất, mà ẩn nấp trong thân thể hắn, dù sao hắn mới chỉ là nhị tinh yêu thú còn không cách nào một lần đã hấp thu hết yêu nguyên ẩn chứa trong yêu đan của Đại Lực Ma Viên.

- Yêu đan Đại Lực Ma Viên nếu hấp thu hoàn toàn thì mới có thể khiến ta tấn cấp tam tinh yêu thú a, chỉ có điều ta vừa mới tấn cấp nhị tinh, cho nên khiến cho bộ phận yêu nguyên này lắng đọng xuống.

Lâm Tiêu phi thường rõ ràng, mình chỉ hấp thu một bộ phận năng lượng của yêu đan, còn một bộ phận năng lượng thì ẩn chứa ở các nơi trong thân thể, chỉ chờ sau khi mình củng cố cảnh giới mới có thể chậm rãi hấp thu.

Lâm Tiêu quay người trong sơn động, phát hiện sau khi hấp thu yêu đan Đại Lực Ma Viên, thân thể của mình lại lớn lên thêm vài phần, thân cao vốn 2m giờ đạt đến chừng 2m3, thân dài hơn 3m cũng dài đến gần 4m, cơ bắp toàn thân tràn đầy lực lượng bạo tạc, đồng thời thị lực và thính lực cùng với cảm giác nhạy cảm cũng tăng cường rất nhiều.

- Yêu đan của Đại Lực Ma Viên quả nhiên cường đại, ta hiện giờ chỉ sợ đã đạt đến nhị tinh trung kỳ, tiếp cận hậu kỳ a.

Thân hình cực đại mang theo khí thế bức người, trong lòng Lâm Tiêu tắc tắc kêu kỳ lạ, càng khiến Lâm Tiêu giật mình chính là thương thế trên người hắn, sau khi thông qua mấy canh giờ điều dưỡng thì lân giáp nghiền nát trên đỉnh đầu giờ đã khép lại, mà hai cái huyết thủ ẩn trên lưng cũng đã nhọt cơ hồ không thấy

67. Chương 67: Sinh Tử Khế Ước (2)

Tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người, Lâm Tiêu vậy mà thật sự đáp ứng.

- Tốt, tốt, lập tức lấy giấy bút ra cho ta, chúng ta ký hạ giấy sinh tử.

Lưu Ly vung tay lên phát lệnh nói.

Chung quanh lập tức có hai đệ tử chạy đi rất nhanh, không bao lâu đã cầm giấy bút chạy tới.

Lưu Ly lạnh lùng cười cười, cầm lấy bút viết xuống hai tờ khế ước sinh tử đầu, rồi sau đó ký tên xuống đưa cho Lâm Tiêu.

Dưới ánh mắt của mọi người chung quanh, Lâm Tiêu ánh mắt sắc bén, không chút do dự tiếp nhận khế ước, cũng ký tên mình vào, cũng trả lại một phần cho Lưu Ly.

Sinh tử đầu khế ước nhất thức hai phần, đến lúc đó nếu lúc luận võ xuất hiện sinh tử ngoài ý muốn gì đó, có khế ước này rồi thì có thể miễn đi trách phạt.

Cầm sinh tử khế ước Lâm Tiêu sắc mặt bình tĩnh, sinh tử đầu này thoát nhìn nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, kỳ thật với hắn mà nói ngược lại cũng rất công bình. Lưu Ly tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, tuy rằng còn chưa thông qua xem xét đạt được võ giả huân chương, nhưng đã có được đặc quyền nhất định, trong Huấn Luyện Quán này ra tay với hắn căn bản không hề có áp lực, nhưng hắn chỉ là một đệ tử bình thường, nếu đánh chết Lưu Ly vậy thì phiền toái lớn.

Hơn nữa Lâm Tiêu cũng biết rất rõ, mặc kệ mình tránh né thế nào, Lưu Ly hận mình thấu xương nhất định sẽ không bỏ qua, thay vì trốn tránh ẩn núp, đợi sau khi đối phương đạt được võ giả huân chương lại nghĩ biện pháp hạ độc thủ với mình, còn không bằng mình quang minh chính đại khiêu chiến, đường đường chính chính đánh với nàng ta một trận.

- Chư vị đệ tử thối lui một chút, lần sinh tử đầu này, xin mời mọi người làm chứng kiến cho chúng ta.

Lưu Ly lên tiếng với đệ tử chung quanh.

- Vâng, Lưu Ly giáo quan.

- Chúng ta thối lui một chút.

Học viên xúm lại bốn phía đều tự động tránh lui về sau. Sinh tử đầu vô cùng nguy hiểm, mỗi người đều dốc hết toàn lực, mà Lưu Ly giáo quan càng là Chân Võ giả nhất chuyển, uy lực ra tay bao trùm phạm vi rất lớn, nếu ngộ nhập trong khu vực giao thủ thì, rất dễ dàng bị ngộ thương.

- Lâm huynh, người cố gắng kiên trì một hồi!

Vương Kiện và Triệu Phi nhìn Lâm Tiêu, biết rõ song phương đã ký khế ước sinh tử đầu, bọn hắn dù khuyên can thế nào cũng vô lực xoay chuyển trời đất, hai người thối lui đến sau đám người bạc bàn với nhau mấy câu, sau đó Vương Kiện vẫn lưu trong đám người quan sát, mà Triệu Phi lại vội vội vàng vàng gạt mở đám người chạy vào trong Huấn Luyện Quán.

Trông thấy rất nhiều đệ tử tản ra, Lưu Ly đi nhanh tới:

- Lâm Tiêu, ta vừa rồi cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không biết tranh thủ, hiện giờ dù ngươi có muốn cầu xin tha thứ cũng không còn cơ hội rồi.

Lưu Ly nhìn qua Lâm Tiêu, hiển lộ ra một cổ tư thế cao cao tại thượng, tràn ngập tự tin. Nàng thân là Chân Võ giả nhất chuyển, đã tham gia võ giả thực chiến khảo hạch, vô luận là trên thực lực hay là trên kinh nghiệm đều hơn xa một đệ tử như Lâm Tiêu.

- Ngươi không phải sẽ ra tay với ta sao, hãy bớt sàm ngôn đi, trực tiếp động thủ là được, nói nhiều vậy làm gì?!

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói. Hai tháng này mình mất ăn mất ngủ, ngày tiếp nối đêm khắc khổ tu luyện, đã ăn bao nhiêu khổ, chảy bao nhiêu mồ hôi, vì chính là ngày hôm nay, tuy rằng chuyện Lưu Ly tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển nằm ngoài dự liệu của mình, nhưng Lâm Tiêu không tin, bằng vào mình điên cuồng tu

luyện nhiều ngày như vậy, bằng vào tinh thần võ đạo mãi mãi không nhận thua của mình lại kém Lưu Ly được nuông chiều từ bé, ngang ngược can rỡ, chưa trải qua sóng to gió lớn gì.

Giờ khắc này, trong thanh âm Lâm Tiêu lộ ra tự tin rất cường đại.

- Phế vật này, sao lại có tự tin cường đại như vậy? Dám không chút do dự cùng ta ký khế ước sinh tử đầu, hơn nữa lại không chút sợ hãi, chẳng lẽ trong khoảng thời gian ta bị cấm đoán thực lực của hắn đã đột nhiên tăng mạnh, học xong đòn sát thủ lợi hại gì đó rồi sao?

Cảm nhận được tự tin cường đại của Lâm Tiêu, trong nội tâm Lưu Ly không khỏi có chút dao động, nàng nghĩ mãi mà không rõ, Lâm Tiêu dựa vào gì lại tự tin như vậy.

- Không được, Lâm Tiêu này tính cách xảo trá, xảo ngôn trượt lưỡi, nói không chừng hắn là cố ý như vậy để đả kích lòng tin của ta. Hừ, Lâm Tiêu này cũng thật ngây thơ, nếu ta không đột phá có lẽ thật sự sẽ bị hắn hù dọa, nhưng bây giờ ta mở Nguyên Trì tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, muốn giết hắn quả thực dễ như trở bàn tay.

Lưu Ly máy động hàng mi đen dài, lập tức lại khôi phục cao ngạo, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Lâm Tiêu, chắc hẳn những ngày này ngươi khổ luyện võ công, đã sớm đột phá đến Luyện Tử Kỳ, tự cho là có thể chống cự được ta đi. Đáng tiếc, những ngày này bế quan ta không những thành công mở ra Nguyên Trì, tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, càng nhận được một bộ Nhân cấp đề giai Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng, nếu ngươi tự cho rằng có thể chống đỡ ta vậy thì thật là mơ mộng hão huyền.

Lưu Ly tiến tới một bước, khoe miệng cong lên một tia cười trào phúng.

- Cái gì? Nhân cấp đề giai Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng?

Tất cả đệ tử ở đây nghe vậy thần sắc đều chấn động, trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu toát ra thần sắc thương cảm, bi ai.

Thân là đệ tử Huấn Luyện Quán, bọn hắn đối với võ kỹ công pháp tự nhiên có chỗ hiểu rõ, trong võ giả giới, ngoại trừ các loại trụ cột quyền pháp mà các học viên tu luyện ra, bất luận võ kỹ và công pháp có phẩm giai gì đều cần nguyên khí cheo chống, mà võ giả một khi mở Nguyên Trì, tu luyện võ kỹ, vậy thì thực lực sẽ đột nhiên tăng mạnh, cái này tuyệt không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

Nếu như Lưu Ly chỉ mở Nguyên Trì thì so với Chuẩn Võ giả bình thường hơn chỉ là nguyên khí ngưng tụ trong cơ thể và một chút khí lực thôi..., nhưng sau khi tu luyện võ kỹ, cả hai sẽ hoàn toàn không cùng một cấp độ.

- Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng?

Lâm Tiêu trong nội tâm chấn động, thần sắc càng thêm nghiêm túc, bất quá ngữ khí vẫn không hề gợn sóng:

- Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, đã như vậy, thì để ta kiến thức một chút Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng của ngươi đi?!

- Ha ha, ta xem ngươi có thể giả bộ đến khi nào, nếu ngươi đã muốn chết như vậy thì ta thành toàn ngươi, một hoàng mao tiểu tử mà thôi, biết cái gì gọi là sinh tử chém giết!

Lưu Ly lạnh lùng cười cười, ánh mắt bỗng dưng vô cùng nghiêm nghị, hai chân dùng sức đạp một cái, chạy nước rút tới trước mặt Lâm Tiêu, tốc độ nhanh đến mức khiến người khó có thể tưởng tượng.

Tốc độ Chân Võ giả nhất chuyển thấp nhất cũng đạt đến 25m/s, hiện giờ khoảng cách song phương chỉ có mấy mét, thời gian Lưu Ly chạy nước rút chỉ dùng đến một phần mấy giây.

- Lâm Tiêu, tiếp ta chiêu thứ nhất, Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng – Trấn Uy Phục Ma!

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ đùng, Lưu Ly tay phải hóa chưởng, hung hăng chụp tới Lâm Tiêu. Đôi bàn tay nàng như ngọc trắng óng ánh sáng long lanh, hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, dưới ánh mặt trời hiện ra vàng sáng sáng trong, lông tơ tất hiện, tựa hồ mềm mại ướt át.

68. Chương 68: Đại Ngọc Trấn Uy Chuông

Nhưng hiện giờ đánh xuống, lại như một tòa núi nhỏ sụp đổ, phạm vi mấy trăm trượng chung quanh Lưu Ly không khí nổ tung, chỗ bàn tay đi qua, không khí như nhộn nhạo cả lên, phát ra tiếng nổ tung kịch liệt.

Giờ khắc này, bàn tay như ngọc trắng kiêu nộ, trắng nõn kia của Lưu Ly bộc phát ra uy thế cực lớn mà chỉ đại hán chống trời mới có thể quấy khởi, bàn tay như đao, như thiểm điện bổ về phía ngực Lâm Tiêu.

- Tới tốt lắm!

- Hồ Khẩu Đoạt Thực!

Lâm Tiêu sớm có chuẩn bị, phản ứng cực nhanh, Lưu Ly vừa mới tới gần đã thấy hai chân hắn hơi cong, sức eo hợp nhất, lực lượng từ vai truyền lại đến eo, truyền đến hai chân, mạnh mẽ đạp một cái, sinh ra xung lượng cực lớn xông về trước. Lần này tốc độ cực nhanh, lập tức liền thoát ra khỏi cuồng phong mà Lưu Ly quấy lên, như thiểm điện tránh đi được bàn tay đang đánh xuống của Lưu Ly.

- Mãnh Hồ Khiêu Giản!

Lâm Tiêu một chiêu tránh đi, hai chân sinh ra một cổ lực lượng thay đổi, cứ thế ngừng lại thân hình đang lao đi, quay lại một cái, hai đấm trực tiếp đánh về phía sau lưng Lưu Ly. Khí lưu vô biên quấy lên, không khí phát ra thanh âm nổ đùng kịch liệt, thanh thế vậy mà không hề yếu hơn Lưu Ly.

- Tốc độ thật nhanh, khó trách có tự tin như vậy, thì ra quả thật đã đột phá đến Luyện Tủy Kỳ, hơn nữa nhìn qua ít nhất là Luyện Tủy hậu kỳ!

Lưu Ly một chiêu chưa trúng, lại chứng kiến Lâm Tiêu xông qua như thiểm điện, chợt một cổ gió lốc kịch liệt xoáy lên sau ót, đã biết rõ tốc độ và lực lượng Lâm Tiêu trong hai tháng ngắn ngủi đã tăng lên rất nhiều, ít nhất cũng là Luyện Tủy hậu kỳ.

Trần Uy Phục Ma, quyền ý một chiêu này chú ý đúng là võ giả ra tay vận thể mãnh liệt, chấn nhiếp tà ma thể gian, khí thế uy mãnh bá liệt trấn áp tất cả, hàng yêu phục ma. Một khi luyện thành, đối mặt với yêu thú đồng cấp cũng có một cổ chấn nhiếp chi ý, võ giả yêu thú cấp bậc thấp càng tâm thần chập chờn, không cách nào thoát khỏi. Chỉ có điều Lưu Ly vừa mới đột phá đến Chân Võ giả nhất chuyển, vận dụng đối với nguyên khí còn rất thô thiển, hơn nữa một chiêu này cũng không luyện đến trọn vẹn, dĩ nhiên thiếu đi loại đại khí này, khiến Lâm Tiêu có thể dễ dàng tránh khỏi.

- Tốc độ rất nhanh, lực lượng không kém, đáng tiếc so với ta vẫn kém xa lắm, muốn thắng ta càng là điều không thể

Lưu Ly cảm nhận được sức gió sau lưng, thần sắc bình tĩnh, cũng không kinh hãi, một chiêu thất bại, phần eo dùng sức, trở tay liền đánh ra một chuông. Một chuông này, cương liệt uy mãnh, từ Trần Uy Phục Ma diễn biến thành, càng mang theo quyền ý trước kia, một cổ lực lượng quét ngang vô địch lao nhanh mà ra.

Oanh!

Quyền chuông va chạm, hai cổ sức gió đáng sợ cuốn đi, rồi sau đó va chạm, ầm ầm nổ vang, sức gió ngừng tụ thoáng chốc bị xé rách đến thất linh bát lạc. Quyền phong lăng liệt mà Lâm Tiêu phát ra đâm vào trên bàn tay Lưu Ly chỉ giằng có chốc lát lập tức đã bị Lưu Ly một chuông chém nát.

Phanh!

Đã không có kinh khí bao lấy, nắm đấm Lâm Tiêu đụng vào bàn tay rắn chắc của Lưu Ly, một cổ cực lực từ lòng bàn tay đối phương truyền lại, Lâm Tiêu đạp đạp đạp lui ngược mấy bước, mà thân hình Lưu Ly cũng nhoáng một cái, lập tức muốn rút lui, nguyên khí trong cơ thể nằng lại mạnh mẽ lưu chuyển, cứ thế ngừng lại thân hình rút lui, sắc mặt có chút trắng bệch.

- Lực xuyên thấu thật đáng sợ, mở Nguyên Trì quả nhiên bất đồng.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, đối với lực lượng của Lưu Ly đã có mười phần hiểu rõ.

Luyện khí lực chính thức, Lưu Ly vừa mới mở Nguyên Trì cùng Lâm Tiêu cơ hồ không có bao nhiêu chênh lệch, dù sao Lâm Tiêu tự cảm thấy mình cũng đạt tới tiêu chuẩn Chuẩn Vô giả, khí lực vượt qua một ngàn cân. Nhưng bởi vì sau khi mở Nguyên Trì có thể tự nhiên sử dụng nguyên khí, trên nắm đấm có nguyên khí bao lấy lập tức liền có một biến hóa đột nhiên tăng mạnh, uy lực tăng vọt không chỉ một lần.

- Cái gì, Lâm Tiêu vậy mà chặn được một chiêu của Lưu Ly giáo quan!

Trên đất trống, rất nhiều đệ tử đều khiếp sợ lên tiếng.

Lưu Ly giáo quan tấn cấp Chân Vô giả nhất chuyển, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa nguyên khí chấn phúc, càng thi triển Nhân cấp đệ giai vô kỹ Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng, vô giả Luyện Tủy hậu kỳ bình thường cũng khó mà tiếp được một chiêu, theo bọn hắn thấy thì Lâm Tiêu có lẽ sẽ lập tức thua, n hưng sự thật lại khiến bọn hắn phải lắp bắp kinh hãi.

- Lâm Tiêu này lúc nào trở nên mạnh như vậy rồi?

Lưu Ly trong lòng cũng có chút giật mình, bất quá ánh mắt của nàng vẫn lạnh như băng, cũng không nói chuyện, Nguyên Trì trong cơ thể quay cuồng, tán phát ra tia tia nguyên khí, sau đó ngưng tụ trên tay phải, hóa chưởng thành quyền, một quyền đánh tới Lâm Tiêu.

- Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng thức thứ hai – Đại Uy Thiên Long!

Lưu Ly chợt quát một tiếng, hai mắt trợn lên, nắm tay phải nhanh như thiểm điện, bôn tập mà ra. Một chiêu này ra tay, trên toàn bộ đất trống chỉ thấy cuồng phong gào thét, kinh phong gào thét, khí lăng kích liệt vượt mọi chông gai, thật giống như Lưu Ly một quyền đánh ra một đầu Thiên Long, ngao du trong không khí, khí thể uy mãnh cuốn ra, khiến cho rất nhiều đệ tử đều không tự kìm được phải rút lui. Thiên Long uy mãnh mang theo lực lượng đáng sợ phá không mà ra, đánh về phía Lâm Tiêu.

Oanh!

Một chiêu này rơi xuống, phạm vi mấy trượng quanh thân Lâm Tiêu đều bốc lên khí lăng, một cổ khí lưu kích liệt áp súc, sinh ra một cổ hấp lực cực lớn cứ thể định trụ thân thể Lâm Tiêu ở nguyên tại chỗ, trói buộc chặt hành động của hắn

- Chết đi!

Lưu Ly ánh mắt độc ác lảng lệ ác liệt, trong lúc xuất thủ không chút do dự, không mang theo nửa điểm dây dưa, hiển nhiên là muốn một chiêu đánh gục Lâm Tiêu tại chỗ.

Đã có khế ước sinh tử đầu rồi, coi như nàng có giết chết Lâm Tiêu tại chỗ thì Huấn Luyện Quán cũng không nói được gì, vô giả liên minh cũng không cách nào xử phạt gì nàng cả.

- Một chiêu Đại Uy Thiên Long này nhìn như dừng mảnh, kì thực mạnh mẽ đậm tới, không đủ nhu hòa, đây là cơ hội tốt để phản kích!

Lưu Ly toàn lực một quyền phá không đánh úp lại, khí thể cuộn cuộn, Lâm Tiêu sau khi thấy không những không sợ mà còn lấy làm mừng, mỗi một khối cơ bắp trên thân thể đều căng cứng lên..., nếu như giờ phút này hắn bỏ đi quần áo, mọi người ở đây liền có thể lập tức trông thấy sau lưng Lâm Tiêu nổi lên đạo đạo đường gân lớn cong lên, phát ra thanh âm chấn động ầm ầm.

- Hồng Ảnh Phiêu Phiêu!

Trong khí lưu kích liệt trói buộc, Lâm Tiêu đang đưa tứ chi, mỗi một đầu cơ bắp đều được điều động..., hai chân giẫm lên phương vị đặc biệt, thân hình uốn éo, lập tức liền thoát khỏi kinh khí của Lưu Ly trói buộc, hai chân đạp một cái, thân hình phút chốc đập ra, phát ra một tiếng quát lớn:

- Lưu Ly, ngươi cũng tiếp ta chiêu này! Cực Đạo Uy Thiên Quyền thức thứ nhất –

- Bát Diện Uy Phong!

Oanh!

Lâm Tiêu thân hình cao cao tại thượng, như một đầu điều hâu săn mồi từ trên bầu trời đập xuống, khí thể hung mãnh.

69. Chương 69: Ngọc Thạch Câu Phần

Chương 69: Ngọc Thạch Câu Phần.

Hai mắt hắn trợn lên, như điện như kiếm, một cỗ uy nghiêm bá đạo khó tả từ trên người của hắn tán phát ra, chấn nhiếp tứ phương, hai tay của hắn bay múa, đạo đạo khí lưu cường đại ngưng tụ, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt trong không khí, đụng vào với Đại Uy Thiên Long mà Lưu Ly đánh ra.

Đừng đừng!

Hai cỗ luồng khí xoáy cường đại va chạm, Thiên Long khí lưu Lưu Ly đánh ra không thể địch nổi, hiện lên một đầu thẳng tắp, trực tiếp đánh từ chính giữa khí lưu mà Lâm Tiêu đánh ra ra một lối đi, bốn tập đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Hừ!

Trong miệng Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thi triển, thân hình bay giữa không trung cứ thế mà nghiêng qua bên cạnh một phần, khó khăn lắm né qua được công kích của Lưu Ly. Cùng lúc đó, quyền phòng còn lại chưa bị đánh tan của Lâm Tiêu lại tiếp tục cuốn xuống, trùng trùng điệp điệp vỗ vào trên người Lưu Ly.

- Ah!

Chỉ nghe một tiếng duyên dáng gọi to, thân hình tiến về trước của Lưu Ly bỗng nhiên rút lui, lão đảo lui về sau mấy bước trên mặt đất mới dừng được thể đi. Bộ ngực của nàng kịch liệt phập phồng, trong cơ thể nguyên khí tán loạn, một đôi tú mục không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Tiêu.

Đại Uy Thiên Long uy lực vô cùng, một chiêu vừa rồi, vô luận Lâm Tiêu chống cự thế nào, Lưu Ly tự hỏi đều có thể dễ dàng đánh tan công kích của Lâm Tiêu, rồi sau đó đánh bại hắn, thậm chí đánh chết. Nhưng nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, Lâm Tiêu lại có thể trong ranh giới như ngàn cân treo sợi tóc, cứ thế tránh được công kích của mình, càng bất lấy thời cơ này ỉnh một quyền trùng trùng điệp điệp.

- Hắn vừa rồi ở trên không trung dùng thân pháp gì, lại có thể tránh đi công kích của ta? Hơn nữa Cực Đạo Uy Thiên Quyền hắn thi triển lại là quyền pháp gì? Uy lực mãnh liệt như thế, rõ ràng khí lực của hắn không bằng ta, lại có thể một quyền đánh lui ta.

Lưu Ly cảm xúc phập phồng, nhất thời khó có thể tự kiềm chế.

- Hô!

Lâm Tiêu từ trên bầu trời rơi xuống, một thân võ bào màu xám phật động, lại có một loại tiếng sái và sượng ý nói không nên lời.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch, tất cả đệ tử đều trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn Lâm Tiêu. Hiển nhiên không ngờ rằng, thực lực Lâm Tiêu lại mạnh như thế, chế trụ được cả Lưu Ly giáo quan Chân Võ giả nhất chuyển vừa mới tấn cấp.

Phải biết rằng, tình huống vừa rồi nguy hiểm vạn phần, tất cả mọi người có thể nhìn ra sự cường đại của Đại Ngọc Trấn Uy Chuông. Đại Uy Thiên Long dùng ra, đệ tử Luyện Túy Kỳ bình thường đừng nói phản kích, cản bản ngay cả ngăn cản cũng không được. Nhưng Lâm Tiêu chẳng những có thể phản kích, càng bất lấy một tia khoảng cách cực kỳ vi diệu kia, ở trên không trung tránh đi công kích của Lưu Ly, đã thương ngược lại nàng, loại chuyện như xảy ra trong mộng này đã trực tiếp khiến bọn hắn sợ ngây cả người.

Tất cả mọi người biết rõ, chiến đấu giữa võ giả xem chính là tu vị, tiếp theo xem công pháp, võ kỹ, cuối cùng là xem kinh nghiệm chiến đấu.

Ở trên tu vị, Lâm Tiêu hoàn toàn không bằng Lưu Ly giáo quan, như vậy hắn cũng chỉ có dựa vào công pháp, võ kỹ cùng với kinh nghiệm chiến đấu để ngăn cản đối phương. Nhưng luận công pháp, võ kỹ, Lưu Ly giáo quan thân là Chân Võ giả nhất chuyển có thể vận dụng nguyên khí trong cơ thể, cũng có thể hoàn

toàn ở trên Lâm Tiêu; về phần kinh nghiệm chiến đấu càng không cần phải nói, Lưu Ly giáo quan là võ giả đã tham gia võ giả thực chiến khảo hạch, mà Lâm Tiêu vẫn chỉ là một đệ tử nho nhỏ, vừa xem qua, vô luận phương diện nào Lâm Tiêu đều không bằng Lưu Ly, nhưng kết quả chiến đấu lại khiến mọi người đều khiếp sợ.

- Hai tháng này khổ tu, cùng với chuẩn bị cuối cùng không uống phí. Đáng tiếc tu vi của ta vẫn kém năng một cấp bậc, tuy rằng khí lực cũng không yếu hơn năng bao nhiêu, có lẽ cũng đạt tới tiêu chuẩn Chuẩn Võ giả, nhưng không cách nào chuyển nguyên khí trong cơ thể, nếu không một kích lúc này đã có thể khiến cho năng trọng thương thậm chí bị mất mạng rồi!

Lâm Tiêu trầm nghĩ trong lòng.

Tất cả mọi người ở đây không biết, điên cuồng tu luyện trong hai tháng này, cùng với sự trợ giúp của nhị phẩm Nguyên Đan, Lâm Tiêu đã từ Luyện Tử sơ kỳ một lần hành động đạt đến Luyện Tử đỉnh phong, khí lực không sai biệt lắm 1000 cân, hướng chỉ hân còn thông hiểu được bộ phận chiêu thức trong Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết và Cực Đạo Uy Thiên Quyền, khắc trong tâm khảm.

Chính là dựa vào lực lượng này, Lâm Tiêu trước khi mới dám đưa ra sinh tử đấu với Lưu Ly, lợi dụng Lưu Ly vừa mới mở Nguyên Trì, nguyên lực dự trữ trong cơ thể không nhiều lắm, vận dụng đối với nguyên lực cũng cực kỳ thô sơ để khắc chế đối phương, bằng không qua thêm một thời gian ngắn nữa, Lưu Ly một khi có thể thuần thực vận dụng nguyên khí, uy hiếp đối với Lâm Tiêu sẽ càng lớn, Lâm Tiêu cũng rất khó chế trụ được năng nữa.

Dù sao, đệ tử đạt tới Chuẩn Võ giả coi như đạt tới bình cảnh, muốn thực lực lần nữa đột nhiên tăng mạnh, phải mở Nguyên Trì, trở thành Chân Võ giả nhất chuyển chính thức thì mới được.

Một bên, Lưu Ly sắc mặt một mảnh tái nhợt, không dám tin nhìn qua Lâm Tiêu, cơ hồ đã mất đi năng lực suy nghĩ.

- Làm sao có thể! Làm sao có thể! Ta thân là Chân Võ giả nhất chuyển, sao lại thua một đệ tử Luyện Tử Kỳ? Luận tu vi, luận võ học, luận kinh nghiệm, ta đều phải vượt xa hân mới đúng chứ?

Lưu Ly trong nội tâm kịch liệt cuộn cuộn, bị Lâm Tiêu đánh lui chỉ là chuyện nhỏ, cũng không chính thức tạo thành bất cứ tổn thương nào cho năng. Nhưng kết quả vượt ngoài dự định này lại khiến võ đạo chí tâm của Lưu Ly bắt đầu dao động, trực tiếp phá hủy tín niệm vô địch trong lòng năng, khiến năng lần đầu tiên sinh ra hoài nghi đối với sinh tử chiến hôm nay.

- Không có khả năng, nhất định là may mắn, đúng, Lâm Tiêu kia nhất định là may mắn!

Lưu Ly trong nội tâm không thể tin được lớn tiếng la lên, ánh mắt của năng dần trở nên dữ tợn..., một đạo hung mang bỗng hiện lên, Lưu Ly lại lần nữa bay vút mà lên, hung hăng đánh tới Lâm Tiêu.

- Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng đệ tam thức – Ngọc Thạch Câu Phân!

Khi võ đạo chí tâm của mình không ngừng dao động, Lưu Ly liền lĩnh thi triển sát chiêu mạnh nhất của mình.

Oanh!

Kinh khí vô biên đột nhiên bạo tuôn, trong Nguyên Trì vừa mở trong cơ thể Lưu Ly có đạo đạo nguyên lực điên cuồng tuôn ra, như thủy triều truyền khắp các nơi toàn thân năng. Giờ khắc này, Lưu Ly đã lấy ra tất cả nguyên lực trong cơ thể, tiến hành công kích điên cuồng lần cuối cùng.

Ngọc Thạch Câu Phân, một thức này chính là khi võ giả tu luyện Đại Ngọc Trấn Uy Chưởng không địch lại, dùng tư thái ngọc thạch câu phân để phát ra chiêu thức công kích đáng sợ, nó yêu cầu trong lòng võ giả phải có ý chí hân phải chế, công kích quên mình, một khi thi triển, đều có một cổ khí thể thâm thiết cuốn đi, khiến người không dám chống đỡ, không chiến phải lui, thường thường có thể sinh ra hiệu quả xuất kỳ bất ý, thậm chí đánh bại được địch nhân mạnh hơn bản thân.

70. Chương 70: Toàn Trường Khiếp Sợ

Chương 70: Toàn trường khiếp sợ.

- Phải liều mạng rồi sao?

Ánh mắt của Lâm Tiêu lảng lệ, khóe miệng cũng lộ ra một tia giễu cợt.

- Người đã muốn ngọc đá cùng vỡ với ta, như vậy ta sẽ thành toàn cho người, một mạng đổi một mạng, thật sự là vô cùng công bằng!

Thấy Lưu Ly không để ý tới tất cả mà tấn công xuống, Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, thanh âm như sấm, thân hình chợt nhảy lên, đối mặt với công kích của Lưu Ly cư nhiên không tránh không né, bộ ngực mở rộng ra, đồng thời ánh mắt hung hãn, vẻ mặt dữ tợn, song quyền thật giống như là đạn pháo oanh hướng Lâm Tiêu.

Đây là Lâm Tiêu đang nói rõ nguyện ý lấy mạng đổi mạng với Lưu Ly, không phải là nàng thi triển ngọc đá cùng vỡ sao? Tốt, như vậy ta liền ngọc đá cùng vỡ với người!

Oanh!

Trong hư không hai đạo nhân ảnh thẳng tắp xông vào một chỗ, một cái quyền đầu đánh về phía lồng ngực của đối phương, một cái song quyền đánh về đầu của người kia, hai người người nào đều không chịu nhường nhịn, đây là đang lấy mạng đổi mạng, khí thế thảm thiết, không để ý tới tất cả, làm cho tất cả mọi người phía dưới đều là cả kinh đến hồn phi phách tán.

Nếu như song phương thật sự đối công ở chung một chỗ, như vậy vô luận người nào đánh trúng người nào trước, kết cục cũng chỉ có một, đó chính là song song vẫn lạc, bị mất mạng.

- Ta cũng không tin Lâm Tiêu này có can đảm liều mạng!

Khí thế của Lưu Ly như cầu vồng, ánh mắt băng lãnh như sương, động tác không thay đổi chút nào, nàng không muốn thay đổi, cũng không thể thay đổi, dưới loại tình huống sử dụng chiêu số liều mạng này, nếu như người nào khiếp nhược trước, người đó sẽ bại.

Hồng!

Khí lưu đáng sợ quét qua, hai người trong nháy mắt liền muốn đánh vào một chỗ, kinh phong thổi lên tóc của hai người, riêng mình đều có thể nhìn thấy hai tròng mắt liều lĩnh kia của đối phương, hung mang tất lộ.

Mắt thấy công kích của hai người sắp đụng vào nhau, song song bị mất mạng, trong con ngươi của Lưu Ly rốt cuộc lộ ra một tia bối rối, nàng chợt cắn răng, chiêu thức ngọc đá cùng vỡ biến đổi, nhanh như tia chớp chặn hướng song quyền của Lâm Tiêu oanh tới.

Ở trong sát na sống còn này, Lưu Ly rốt cuộc không chịu được loại áp lực tâm lý đó, bỏ qua công kích.

PhanH!

Song quyền của Lâm Tiêu nặng nề oanh kích ở trên hai tay của Lưu Ly đang vội vàng hóa công thành thủ, bởi vì phòng hộ trong lúc bối rối, tự nhiên khiến cho nàng phong thủ không ổn, lực lượng khổng lồ trực tiếp chấn đến máu trong cơ thể của nàng sôi trào, nguyên khí tán dạt, hai cánh tay chết lặng, cả người nặng nề bay đi, bộ mặt cũng bởi vì đau đớn kịch liệt mà biến hình.

Lưu Ly không biết, một chiêu này nếu như nàng dùng với người khác nói không chừng hiệu quả rất tốt, nhưng dùng ở trên người Lâm Tiêu căn bản lại không dùng được. Không chế Động thổ giáp phân thân trải qua nhiều sinh tử như vậy, loại tràng diện gì mà Lâm Tiêu còn chưa từng thấy qua, đối với địch nhân rơi vào đường cùng cũng là hiểu rõ ràng, biết được loại khí thế này ở trong lúc liều mạng công kích, loại thần thái coi rẻ sinh tử này, nhưng hôm nay ở trên người Lưu Ly mặc dù khí thế hung mãnh nhưng Lâm Tiêu lại không cảm thụ được chút ý chí ngọc đá cùng vỡ nào, căn bản là dọa người mà thôi.

Hơn nữa, coi như là Lưu Ly thật sự có quyết tâm ngọc đá cùng vỡ, Lâm Tiêu cũng sẽ không có chút khiếp nhược nào, dám lấy mạng đổi mạng.

Trong hư không, Lưu Ly nặng nề rơi xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, cổ họng có một trận ngai ngái, thiếu chút nữa liền phun ra một búng máu.

Trong lúc liều mạng trước đó, ở lúc tối hậu quan đầu Lưu Ly thối lui, chẳng những bị Lâm Tiêu nặng nề đánh trúng, càng làm cho nguyên khí trong cơ thể nàng cản trở, kinh mạch xuất hiện từng đạo khe hở rất nhỏ.

- Hô!

Trên bầu trời, Lâm Tiêu đánh trúng một chiêu liền không có nửa điểm do dự, thân hình dữ dội xông ra, Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết lại lần nữa thi triển, thân thể như mũi tên rời cung xông về phía Lưu Ly, đột nhiên đi đến trước mặt nàng.

- Cực Đạo Uy Thiên quyền đệ nhị thức — Uy Phong Lẫm Lẫm!

Lâm Tiêu hống to một tiếng, ánh mắt sắc bén như đao, khí thế như cầu vòng, hai tay hóa quyền đột nhiên đánh ra.

Oanh!

Uy thế kinh người tản mát ra, giờ khắc này Lâm Tiêu liền thật giống như chiến thần từ trên trời giáng xuống, uy phong lẫm liệt, không ai địch nổi, tất cả tinh khí thần đều là ngưng tụ vào một điểm, trở thành một thanh lợi kiếm vô hình đâm vào trong mắt của Lưu Ly.

- Trấn Uy Phục Ma Hồng Hoang chi Vu loạn Phong Thần!

Liên tục thất bại, Lưu Ly với thân thể bị thương giờ khắc này rốt cuộc trở nên hoảng loạn, trong con người hiện lên một tia sợ hãi, không kịp do dự, thân hình vội vàng thối lui, đồng thời đánh ra một quyền, như muốn để cho Lâm Tiêu ném chuột sợ vỡ đồ, không dám tiến đến gần.

Nhưng một màn làm cho tất cả mọi người tại chỗ khiếp sợ xảy ra, đối mặt với phản kích điên cuồng của Lưu Ly, Lâm Tiêu thế nhưng không tránh không né, lồng ngực giống như cương thiết thẳng tắp đón nhận hữu quyền của Lưu Ly, mà thiết quyền của Lâm Tiêu thì hung hăng bổ vào bả vai của nàng.

Lâm Tiêu cư nhiên không để ý đến thương tích, cho dù là lưỡng bại câu thương cũng muốn đánh trúng Lưu Ly!

Ca sát sát!

Quyền khí bá đạo oanh ở trên bộ ngực của Lâm Tiêu, từ bộ ngực của hắn truyền ra thanh âm xương cốt gãy lìa, ở trong con mắt của mọi người, lồng ngực của Lâm Tiêu thoáng cái liền lõm xuống, huyết thủy trong nháy mắt nhiễm đỏ hơi sắc vũ bão.

Mà cơ hồ ở đồng thời, thiết quyền của Lâm Tiêu lấy thế lôi đình vạn quân nặng nề bổ vào hai vai của Lưu Ly. Một cỗ lực lượng cuồng bạo đến tận cùng phún dũng ra, thấm vào cốt cách của người, vang lên tiếng vỡ vụn, song quyền kia ẩn chứa toàn bộ khí lực của Lâm Tiêu, ngạnh sinh sinh đem hai bả vai của Lưu Ly đánh cho nát bấy.

Phanh!

Lực lượng khổng lồ bộc phát ra, cả người Lưu Ly nặng nề đánh bay, phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, thân sắc bởi vì đau đớn mà vặn vẹo vô cùng, ở chỗ hai vai của nàng, hai cái hố lõm xuất hiện rõ ràng, mắt đi xương bả vai chống đỡ, hai cánh tay của nàng cũng là buông thõng xuống, mau tươi từ bên trong chảy ra, nhanh chóng nhiễm đỏ vạt áo.

Địa phương ở trước mặt Lưu Ly mấy thước, Lâm Tiêu tĩnh lặng mà đứng, thân hình không chút nhúc nhích, như là núi cao biển sâu. Xương ngực của hắn sụp đổ, máu tươi bắn ra bốn phía, nhưng thần thái lại lạnh lùng mà cao ngạo, ánh mắt lạnh như băng quan sát Lưu Ly đang quỳ rạp dưới đất, đối với đau đớn nơi bộ ngực của mình chẳng chút quan tâm, ngay cả chân mày cũng không nhăn lại chút nào, tựa hồ căn bản không cảm giác được thống khổ.

- Người!

Sắc mặt của Lưu Ly trắng bệch, máu tươi từ khóe miệng của nàng tràn ra, nhưng mà nàng lại hồn nhiên không phát giác ra, chỉ là một mực nhìn Lâm Tiêu, trong con mắt toát ra thần sắc khó có thể tin.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Tiêu thế nhưng sẽ ngoan độc như vậy, thật dám liều mạng với mình, ngay cả công kích của mình cũng không tránh né, chỉ vì có thể đánh trúng nàng.

71. Chương 71: Giáo Quan Giật Mình

Chương 71: Giáo quan giật mình.

Mà nàng càng không nghĩ đến một Chân vũ giả nhất chuyển vũ giả như nàng lại thua bởi một Luyện tủy kỳ học viên như Lâm Tiêu, thua đến thảm bại như thế.

Giờ khắc này trong lòng Lưu Ly tràn đầy hận ý đối với Lâm Tiêu, mà càng là có một cỗ sợ hãi khôn cùng từ đáy lòng của nàng lặn lẽ dâng lên. Lần đầu tiên nàng cảm giác được chính mình nhìn nhầm Lâm Tiêu rồi, thiếu niên trước mắt này mặc dù chỉ là Luyện Tủy kỳ học viên nhưng mà ở trong thân thể của hắn lại cất giấu một cỗ năng lượng vô cùng đáng sợ, đây chính là tinh thần, ý chí cường đại của thiếu niên này đạt đến mức độ khiến cho lòng người run sợ.

- Võ giả giao thủ, chú ý chính là tinh thần cùng ý chí, phải là tâm một đi không trở lại, vĩnh viễn không sợ thua, không sợ sinh tử, chỉ có tâm trí kiên định mới có thể chiến thắng địch nhân.

Lâm Tiêu chậm rãi lên tiếng, giọng nói lạnh như băng:

- Ta thừa nhận thực lực của người ở trên ta, nhưng võ đạo chí tâm của người lại xa xa không bằng ta, bất kể là tái chiến bao nhiêu lần, kết quả đều là như nhau.

Lâm Tiêu vừa nói, một bên cất bước đi về phía Lưu Ly, ánh mắt lạnh lùng, bình tĩnh không mang theo một tia tình cảm.

- Người... Người muốn làm gì?

Thấy ánh mắt của Lâm Tiêu, trong lòng Lưu Ly đột nhiên dâng lên một trận sợ hãi, thân thể không tự chủ được rung mình một cái, một loại cảm giác nguy cơ không hiểu chột hiện lên trong đầu của nàng.

- Muốn làm gì?

Lâm Tiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm bình tĩnh khiến cho lòng người run sợ:

- Nếu như là sinh tử đấu, người sớm nên có chuẩn bị.

- Hô!

Vừa dứt lời, trong con mắt Lâm Tiêu chột tuôn ra một đoàn lệ mang, hữu quyền bổ ra nhanh như tia chớp.

- Phanh!

Ở trong con mắt khó có thể tin của Lưu Ly cùng tất cả mọi người, một quyền của Lâm Tiêu bổ trúng đầu của Lưu Ly, ca sát một tiếng, đầu của Lưu Ly nổ ra, máu tươi giống như là thủy triều chảy xuống.

- Người....

Lưu Ly trừng lớn hai mắt, khe há mồm, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng là cũng không nói được gì, trong một đôi mắt sáng ngời hoàn toàn không còn ánh sáng nữa, đã chết đi.

Cho đến chết Lưu Ly cũng trừng hai mắt thật lớn, hiển nhiên là chết không nhắm mắt, không thể tin được Lâm Tiêu cư nhiên sẽ hạ sát thủ.

- Kẻ điên, thật sự là một kẻ điên!

Tĩnh mịch, giờ khắc này tất cả học viên tại tràng đều hoàn toàn sợ ngây người, thân thể của mọi người run rẩy, ánh mắt sợ hãi.

Mặc dù song phương ở trước khi tỷ đấu đã ký sinh tử khế ước, nhưng không có người nào sẽ cảm thấy trong tràng chiến đấu này sẽ có người chết thật sự, bọn họ còn là học viên mặc dù cũng tranh đấu lẫn nhau, nhưng cũng chỉ là đánh nhỏ náo nhỏ, còn xa không có kinh qua chém giết chân chính.

Nhìn thân thể của Lưu Ly ngã vào trong vũng máu, trong lòng Lâm Tiêu cũng là có rất nhiều cảm xúc không hiểu cuộn cuộn, nhưng duy nhất là chưa từng hối hận, Lâm Tiêu tận mắt thấy qua tàn khốc của võ giả giới, hôm nay hẳn không giết Lưu Ly, đợi sau này Lưu Ly trưởng thành nhanh chóng, nàng có được thực lực thì sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ biện pháp giết hẳn.

Cừu hận giữa hai người căn bản không cách nào giảm bớt.

Xoạt! Thấy hai tràng mắt lạnh như băng kia của Lâm Tiêu, rất nhiều học viên tại chỗ đều là hoảng sợ lùi lại, trước kia bọn họ đối với Lâm Tiêu có đủ loại cảm xúc, nhưng hôm nay lại chỉ có một, đó chính là sợ hãi.

- Lâm Tiêu, ngươi lại thật sự giết Lưu Ly, đây nhưng là phiên toái!

Ngay cả Vương Kiện cũng trợn mắt há mồm, không thể tin được hết thấy trước mắt, bất quá rất nhanh hẳn liền phục hồi lại tinh thần, bước nhanh đi tới trước mặt Lâm Tiêu mà lo lắng nói.

Lưu Ly nhưng là chân võ giả nhất chuyển, hôm nay Lâm Tiêu thế nhưng giết nàng, đây đối với Tâm vệ thành mà nói không khác gì dẫn phát một tràng động đất.

- Lưu Ly, mau dừng tay, ngươi thân là chân võ giả nhất chuyển thế nhưng hạ thủ với học viên, ngươi đến tột cùng muốn làm gì....

Đang ở lúc mọi người khiếp sợ, một tiếng quát chói ở phía xa truyền đến, mấy đạo nhân ảnh giống như là thiểm điện bôn tập mà tới, xông vào trong đám người.

Khí thế trên thân mấy người này mãnh liệt, đặc biệt là người cầm đầu kia, thân mặc hắc sắc võ bào phổ thông, nhìn qua chỉ chừng ba mươi tuổi, bộ dáng cực kỳ bình thường, nhưng một đôi mắt của hắn lại thâm thúy như tinh không, làm người ta không dám nhìn gần. Ở phía sau hắn còn có ba nam một nữ, mỗi người đều mặc võ phục, khí thế kinh người, một gã nam tử có mái tóc hỏa hồng trong đó, ở trên cánh tay phải còn mang theo một thiếu niên, chính là Triệu Phi lúc trước.

- Tổng giáo quan!

- Thi giáo quan, Lưu giáo quan, Lô giáo quan, Lý giáo quan!

Học viên chung quanh nhìn thấy mấy người này, từng người nhất thời cung kính lên tiếng, người đầu lĩnh chính là quán chủ Khương Hồng của huấn luyện quán, mà ở phía sau hắn chính là bốn vị giáo quan khác.

- Lâm Tiêu, Vương Kiện, ta đem đám người Lô giáo quan gọi tới rồi, thương tích nơi ngực của Lâm Tiêu như thế nào? Lưu Ly kia không hạ độc thủ với ngươi đi?

Triệu Phi từ dưới cánh tay của Lô Ba rơi xuống, ánh mắt rơi vào trên thân hai người Lâm Tiêu cùng Vương Kiện, đầu tiên là khẩn trương cẩn thận đánh giá hai người, sau khi thấy bộ dạng của hai người liền không khỏi thở phào một cái, ân cần hỏi han.

-

Lời của Triệu Phi vừa dứt, lập tức cũng cảm giác được trên mặt của rất nhiều học viên chung quanh đều lộ ra vẻ cổ quái, không khí trên bãi đất trống trong lúc nhất thời vô cùng quỷ dị, an tĩnh khiến cho người ta hít thở không thông.

- Lâm Tiêu, ngươi....

- Đây....

- Lưu Ly nàng....

Cùng lúc đó Triệu Phi đã nghe được đám người Lô giáo quan phía sau đột nhiên lên tiếng khiếp sợ, tựa hồ thấy tràng diện gì đó khó có thể tin, Triệu Phi vội vàng xoay người liền thấy mấy người Lô giáo quan bao gồm Tổng giáo quan ở trong đó, năm người đều là tròng lớn hai mắt khiếp sợ, ánh mắt nhìn về một khối đất trống cách đám người không xa, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin, thật giống như là gặp quỷ.

- Làm sao vậy?

Trong lòng Triệu Phi nghi ngờ, cũng là quay đầu lại nhìn, lập tức liền thấy trên bãi đất trống cách đó không xa có một nữ tử thân mặc hồng sắc vũ giả bào nằm trong vũng máu, tròng lớn hai mắt ảm đạm, diện mục dữ tợn, chính là Lưu Ly trợ lý giáo quan trước kia khí diễm lớn lối.

- Hô!

Triệu Phi chỉ cảm thấy trước mắt nhân ảnh thoáng một cái, Tổng giáo quan Khương Hồng đã đi tới trước thi thể của Lưu Ly, ngồi xổm người xuống cẩn thận nhìn trong chốc lát, Khương Hồng than nhẹ một tiếng, chợt đứng lên, ánh mắt như điện nhìn về phía Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, có chuyện gì xảy ra?

Thanh âm của Khương Hồng cũng không lớn, nhưng mang theo một loại lực xuyên thấu không hiểu, hai tròng mắt vốn thâm thúy kia trở nên bén nhọn dị thường, giống như là dao găm dường như muốn xuyên thấu trái tim của Lâm Tiêu, mà bốn người giáo quan Lô Ba tất cả đều là thần sắc nghiêm nghị nhìn Lâm Tiêu.=

72. Chương 72: Khảo Thí (1)

Chương 72: Khảo thí. (1)

- Hồi bẩm Tổng giáo quan cùng chư vị giáo quan, Lưu Ly phụ tá giáo quan cùng học sinh ước hẹn sinh tử đấu nhất quyết sinh tử, kết quả là tài nghệ không bằng người, bị học sinh đánh gục chỗ này. Đây là khế ước sinh tử đấu có Lưu Ly giáo quan ký tên, kính xin mấy vị giáo quan minh xét.

Lâm Tiêu tiến lên phía trước hai bước, đưa lên khế ước sinh tử đấu.

- Cái gì? Người nói gì? Lưu Ly là bị người đánh chết ở trong sinh tử đấu sao?

Khương Hồng khiếp sợ nhìn Lâm Tiêu, bốn người giáo quan Lô Ba ở một bên cũng là vẻ mặt đại ra, khó có thể tin.

Lưu Ly là ai thì bọn họ lại quá rõ ràng rồi, ngay từ hơn nửa năm trước liền thông qua khảo hạch chuẩn võ giả, trở thành phụ tá giáo quan của Huấn luyện quán, mà trước đó không lâu lại càng ở lúc bế quan mở ra nguyên trì, đột phá đến chân vũ giả nhất chuyển. Mà Lâm Tiêu ngược lại chỉ là một gã học viên bình thường của Huấn luyện quán, hai tháng trước mới chỉ là Luyện Cốt đỉnh phong. Nếu Lưu Ly đánh chết Lâm Tiêu, không có người nào sẽ cảm thấy kỳ quái, nhưng mà bây giờ Lưu Ly lại bị mất mạng tại chỗ, mà Lâm Tiêu mặc dù bị trọng thương nhưng tính mạng không có lo lắng, điều này khiến cho trong lòng đám người Khương Hồng làm như thế nào cũng không thể tin được.

- Vâng, mấy vị giáo quan, Lưu Ly đích xác là bị học sinh công bình đánh chết trong sinh tử đấu, quyết đấu đường đường chính chính, không có chút giả dối nào, có chư vị sư huynh đệ ở chỗ này chứng kiến!

Thần sắc của Lâm Tiêu bình tĩnh, ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói tQ chồn

Khương Hồng kích động nhìn qua Lâm Tiêu, ngữ khí vô cùng tha thiết cùng thành khẩn:

- Người năm nay chỉ có mười bốn tuổi cũng đã trở thành một gã Chuẩn Võ giả, căn cứ theo quy định của tất cả thể lực lớn. Chỉ cần trước lúc mười sáu tuổi đạt đến Chân Võ giả nhất chuyển, đều thuộc về thiên tài đệ tử, vô luận đến lúc đó đi tới thể lực nào đều có thể tiến vào bộ môn đặc thù, hưởng thụ đãi ngộ viên siêu võ giả bình thường.
- Lâm Tiêu, ta cũng không gạt người..

Khương Hồng cảm thán nói:

- Người tuy rằng hiện tại còn chưa trở thành Chân Võ giả nhất chuyển, nhưng chỉ bằng vào người dùng vẹn vẹn thời gian ba tháng liền từ Luyện Cốt kỳ đỉnh phong đột phá đến Chuẩn Võ giả. Hơn nữa khí lực đạt tới 1100kg, tốc độ càng là kinh người đã đạt tới 28m/s. Có thể đánh giá, thiên phú của người tuyệt đối thuộc về cấp bậc thiên tài. Thậm chí là thiên tài trong thiên tài. Cả Tân Vệ Thành cũng ta hàng năm đều không ra được mấy nhân vật giống như người. Càng thêm mấu chốt là toàn bộ thiên tài có thể cùng người đánh đồng, điều kiện vật chất đều phải tốt hơn rất nhiều so với người, thường thường đến từ gia đình võ giả cường đại, hưởng thụ đại lượng tài nguyên mới có thành tựu như vậy.
- Thiên tài trong thiên tài?

Lâm Tiêu trong nội tâm bất đắc dĩ cười cười. Người khác chỉ thấy thành tích của hắn nhưng lại không nhìn tới hắn khác khổ. Lâm Tiêu tự mình biết được, sở dĩ hắn có thể có thành tựu như vậy, hoàn toàn là dựa vào điên cuồng tu luyện mới đạt tới. Mấy tháng này ngọa trừ tu luyện, Lâm Tiêu liền chưa từng làm qua sự tình nào khác. Đem so với đám đệ tử xuất thân an nhàn kia, Lâm Tiêu mỗi một ngày lượng tu luyện đều là nhiều gấp bội so với họ, mấy tháng này mồ hôi chảy xuống so ra đã vượt qua người khác mấy năm rơi xuống.

- Lâm Tiêu người cũng biết, toàn bộ đệ tử một khi tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, đến lúc đó là muốn gia nhập những thể lực lớn, một khi gia nhập thể lực nào đó mới có thể được thể lực đó ban phát huân chương Võ giả, hưởng thụ đãi ngộ của Võ giả.

Khương Hồng cười nói:

- Lấy thiên phú của người, chỉ cần trước khi tới mười sáu tuổi đạt được Chân Võ giả nhất chuyển, gia nhập nhóm thiên tài của tất cả thể lực lớn đều không có vấn đề. Nếu như có thể vào trước mười lăm tuổi tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, chỉ e tất cả thể lực lớn đều đến mời người gia nhập. Dù sao khảo hạch Chân Võ giả đều là do Liên Minh Võ giả tới xem xét, căn bản không giấu diếm nổi.

76. Chương 76: Khắp Nơi Khiếp Sợ (1)

Chương 76: Khắp nơi khiếp sợ. (1)

- Bất quá ở chỗ này, ta rất hy vọng người có thể gia nhập Võ Điện chúng ta. Võ Điện chúng ta cũng là thể lực Võ giả cao cấp nhất tại Thương Khung đại lục, đãi ngộ có thể khiến người yên tâm, tuyệt đối sẽ không chênh lệch so với mấy thể lực lớn còn lại.

Khương Hồng cười nói:

- Đương nhiên ta cũng là có tư tâm, có thể đề cử một thiên tài như người, Khương Hồng ta cũng có thể nhận được thượng tằng ban thưởng.
- Hơn nữa, năm đó đại ca người Lâm Hiên cũng là gia nhập Võ Điện chúng ta, mười tám tuổi Chân Võ giả tam chuyển Võ giả, năm đó ca của người tại Tân Vệ thành đều tạo ra chấn động cực lớn. Đáng tiếc ah...

Khương Hồng nhìn không được cảm khái, tựa hồ nghĩ đến một ít tràng cảnh vào sáu năm trước.

- Được rồi, lời cần nói ta đều đã nói, đến lúc đó lựa chọn như thế nào là sự tình của chính người.

Khương Hồng cười nói:

- Trong thời gian kế tiếp, người cái gì cũng đừng có nghĩ, dưỡng thương cho tốt, tu luyện, mọi chuyện khác đều đợi qua mấy ngày thương thể của người khôi phục, ta sẽ dẫn người đi Liên Minh Võ giả tham gia khảo hạch Chuẩn Võ giả, cùng với khảo hạch thực chiến của Võ giả, bắt quá ở chỗ này...

Khương Hồng đột nhiên từ trên người xuất ra một bản bí tịch màu đen hơi mỏng đưa tới trong tay Lâm Tiêu.

- Đây là...?

Lâm Tiêu cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy quyển trục này vốn chỉ có mấy tờ giấy hơi mỏng, tên sách là... Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp!

- Ân?

Lâm Tiêu không khỏi một kích một chút.

Thân thể đệ tử Luyện Tủy kỳ bình thường cũng đã khai phát đến mức tận cùng, chỉ là ở bên trên tổ chức cơ bắp tầng ngoài đã rất khó có chỗ đề cao thêm. Nhưng Võ giả sở dĩ có thể không ngừng đề thăng được khí lực cùng tốc độ, thậm chí đạt tới một trình độ vô cùng kinh cường, hoàn toàn là vì trong thiên địa tồn tại nguyên khí.

Nguyên khí là căn bản của tu luyện.

Tại Thương Khung đại lục, vô luận là nhân loại Võ giả, hay là yêu thú, muốn trở nên cường đại, hết tất cả đều là dựa vào nguyên khí trong thiên địa. Nhân loại hấp thu nguyên khí chuyển biến làm nguyên lực chứa đựng trong cơ thể. Mà yêu thú thì hấp thu nguyên khí chuyển biến làm yêu lực đề thăng thực lực lên, thậm chí ngay cả linh dược các loại...tất cả cũng đều là hấp thu thiên địa nguyên khí chuyển biến làm được lực dung hợp đến bên trong cảnh lá.

- Tổng giáo quan, cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp không phải chỉ có thông qua khảo hạch Chuẩn Võ giả mới có thể đạt được sao, như thế nào?

Trong nội tâm Lâm Tiêu tuy rằng kích động, nhưng vẫn là nghi hoặc ngắc đầu nói.

- Ha ha, Lâm Tiêu, tuy rằng người còn chưa có đạt được khảo hạch Chuẩn Võ giả, nhưng thực lực của người lại hoàn toàn là Chuẩn thực lực Võ giả. Bởi vậy người chỉ cần tại Liên Minh Võ Giả thông qua khảo hạch liền có thể được trao tặng cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp này. Chỗ khiếm khuyết của người chỉ là vượt qua một tràng diện, cho nên ta đem cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp sớm đưa cho người cũng không có gì đặc biệt.

Khương Hồng cười cười nói:

- Hơn nữa Lâm Tiêu người biết đấy, Thương Khung đại lục rất nhiều Võ giả, làm cho người người tu luyện Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp cũng là cực kỳ bình thường. Nhưng vì Liên Minh Võ Giả gì đó muốn học viên đề thăng tới Chuẩn Võ giả sau đó mới trao tặng cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp này, hơn nữa cũng nghiêm cấm một số Võ giả nói ra, nhưng không phải vẫn sớm đem truyền nó cho đám tử nữ của mình đấy sao?

Lâm Tiêu nhú mày lắc đầu, trong lòng cũng là nghi hoặc.

Xác thực, trên đại lục phần đông Võ giả, mỗi một Võ giả sau khi tấn cấp Chuẩn Võ giả cũng đều nhận được cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp. Nhưng những võ giả này thường thường sẽ không đem nó truyền thụ cho người thân cùng con cái của mình. Bình thường phải chờ bọn hắn tự hành thông qua khảo hạch Chuẩn Võ giả sau đó lại từ Liên Minh Võ Giả trao tặng.

- Đệ tử trước khi không có trở thành Chuẩn Võ giả, thân thể còn chưa tu luyện tới cực hạn. Tuy rằng sau Luyện Tủy kỳ bản thân cơ thể sẽ bắt đầu vô ý thức hấp thu thiên địa nguyên khí. Nhưng vào thời điểm này nếu như tu luyện Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp, nếu không căn bản không cách nào cảm ứng được thiên địa nguyên khí tồn tại. Càng là sẽ quấy rầy cơ thể bản thân hấp thu thiên địa nguyên khí, khiến cho thân thể đề cao đình chỉ, đề phòng ngăn cản một vài học viên tiếp xúc tới Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện

Pháp một mình tu luyện, bởi vậy Liên Minh Võ Giả mới định ra loại quy củ này. Chỉ có chờ đệ tử đạt tới Chuẩn thực lực Võ giả sau đó mới có thể được trao tặng cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp này.

- Nguyên lai là như vậy.

Lâm Tiêu mở ra bí tịch, lập tức liền nhìn thấy trên trang sách dùng kiểu chữ vừa thô vừa to nhắc nhở người đọc phải đạt tới Chuẩn Võ giả sau đó mới có thể tu luyện.

- Cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp này xuất từ Võ Điện chúng ta. Bên trong có một ít kinh nghiệm của các cường giả Võ Điện như thế nào tự chủ cảm ứng thiên địa nguyên khí cùng với mở ra Ích Nguyên trì, người có thể lấy về xem xét thật kỹ một phen.

- Nhớ rõ!

Nói đến đây, thần sắc Khương Hồng thoáng chốc trở nên vô cùng nghiêm túc lên:

- Thực lực của người bây giờ chỉ có thể coi là một gã Chuẩn Võ giả. Tuy rằng thiên phú kinh người, nhưng trước khi chưa có mở ra Ích Nguyên trì trở thành Chân Võ giả, người nên cái gì cũng không phải. Cho dù là thiên phú của người có kinh người đi nữa, lại là thiên tài, thì một ngày không trở thành Chân Võ giả thì vĩnh viễn vẫn là người dưới người. Ta đã thấy qua rất nhiều đệ tử, trong đó có một số người cũng đều là trong vòng mười bốn mười lăm tuổi trở thành Chuẩn Võ giả, nhưng trong đó tuyệt đại đa số đều không thể nào tại trước mười sáu tuổi mở ra Ích Nguyên trì. Bởi vì bọn họ bị hư danh thiên tài ảnh hưởng, mất đi võ đạo chí tâm chính thức, trầm mê bên trong hư vinh, tu luyện võ đạo giống như đi ngược dòng nước, không tiến tức là lùi.

Khương Hồng biểu lộ nghiêm túc, tuyên truyền giác ngộ.

Lâm Tiêu nghe được trong nội tâm không khỏi rung mình, tuy rằng hắn cũng không có chút tâm tính kiêu ngạo tự mãn nào, nhưng lời nói của Khương Hồng vẫn khiến cho hắn xúc động rất lớn.

- Được rồi, người trở về dưỡng thương tu luyện cho tốt a. Chờ người thương thể hoàn toàn tốt đẹp sau đó hãy tới tìm ta!

Khương Hồng vỗ vỗ bả vai của Lâm Tiêu:

- Về phần sự tình Lưu Ly người cứ yên tâm, nếu có người tra hỏi, ta sẽ thay người giải thích cùng dọn dẹp.

- Vậy xin đa tạ tổng giáo quan.

Lâm Tiêu trong nội tâm có chút cảm kích, hắn có thể cảm nhận được Khương Hồng tổng giáo quan đối với mình quan tâm hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, vô cùng chân thành.

- Quán chủ, thực sự không ngờ tên Lâm Tiêu này lại cũng là một thiên tài.

Lâm Tiêu đi rồi, đám người Lô Ba đi tới trước mặt Khương Hồng vô cùng cảm khái nói, sắc mặt cũng có chút kích động.

Có thể chứng kiến một thiên tài phát triển, đối với bọn hắn mà nói cũng là một sự tình vô cùng kích thích cùng kích động.

77. Chương 77: Khắp Nơi Khiếp Sợ (2)

Chương 77: Khắp nơi khiếp sợ. (2)

- Lâm Tiêu hiện tại vẫn chỉ là Chuẩn Võ giả, hắn rốt cuộc là tân tinh từ từ mọc lên xán lạn, hay là đóa lưu tinh giống như phù dung sớm nở tối tàn, lúc này cũng còn khó mà nói được. Bất quá xem hắn cùng huynh muội Lưu Ly chiến đấu, võ đạo ý chí kiên định như thế, thiên phú chiến đấu kinh người như vậy, nếu là thật sự có thể trưởng thành được, chắc hắn sẽ không so với ca ca Lâm Hiên của hắn thua kém bao nhiêu.

Khương Hồng chỉ biết là Lâm Tiêu từ Luyện Cốt đỉnh phong tấn cấp Chuẩn Võ giả chỉ hao phí thời gian ba tháng, cũng không rõ ràng lắm kỳ thật Lâm Tiêu hơn năm tháng trước, mới chỉ là một gã đệ tử Luyện Thể đỉnh phong. Nếu là để cho hắn biết được chuyện này, chỉ sợ hắn sẽ phải thu hồi lời nói vừa rồi.

Ngay khi Lâm Tiêu rời khỏi huấn luyện quán quay lại gia trang, cuộc chiến sinh tử giữa hắn và Lưu Ly cũng đã thông qua đủ loại con đường ở trong Tân Vệ Thành lan truyền ra rồi.

Hồng!

Trong lúc nhất thời, cả Tân Vệ Thành oanh động!

Lâm Tiêu dùng thân phận Luyện Tủy kỳ, cùng với Lưu Ly vừa mới mở Ích Nguyên trì tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển tiến hành đối chiến sinh tử. Kết cục cuối cùng chính là Lưu Ly vẫn lạc, tin tức cỡ này vừa phát ra, đã khiến toàn thành xôn xao.

- Cái gì? Lâm Tiêu vậy mà ở trong sinh tử quyết đấu đánh chết Lưu Ly giáo quan!

Lệ Xá nhai, trong phủ đệ xa hoa của La gia, mấy người Vương Vân tới La gia tìm được La Hạo, nghe được tin tức này, La Hạo cả người kinh hãi đang ngồi bật dậy, trợn lớn con mắt hít một ngụm khí lạnh.

Trải qua thời gian hơn hai hánh điều trị, thương thế trên người La Hạo đã sớm khỏi hẳn. Chỉ là bởi vì lúc trước chiến đấu cùng với Lâm Tiêu thua lớn, nên những ngày này số lần đi tới huấn luyện quán cũng không nhiều. Nhưng hắn cũng không có hai tai không nghe thấy sự tình bên ngoài, vẫn như trước thời khắc đều chú ý nhất cử nhất động trong huấn luyện quán. Lại để cho đám người Vương Vân một khi có tin tức gì sẽ tới thông tri cho bản thân.

Nhưng giờ phút này đám người Vương Vân mang đến tin tức này, lại để cho trong nội tâm của La Hạo kinh hãi tột đỉnh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Tên điên, Lâm Tiêu gia hỏa này đúng là kẻ điên, chẳng lẽ hắn cho rằng cùng với Lưu Ly giáo quan lập thêm một bản khế ước sinh tử, là có thể công nhiên đánh chết Lưu Ly giáo quan được sao?

La Hạo há to mồm, thì thào tự nói, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, hiển nhiên là bị cử động của Lâm Tiêu làm cho khiếp sợ rồi. Ở bên cạnh hắn, đám người Vương Vân tới mật báo cũng là sắc mặt trắng bệch, không có một tia huyết sắc. Tuy nhiên một đường từ huấn luyện quán chạy tới La phủ, nhưng khiếp sợ trong nội tâm bọn hắn đến bây giờ còn chưa đánh tan.

- Tên Lâm Tiêu này như thế nào phát triển nhanh như vậy, không phải mấy tháng mới đạt đến Luyện Thể đỉnh phong sao? Vì sao trong nháy mắt đã cường đại đến mức ngay cả Lưu Ly giáo quan một vị Chân Võ giả nhất chuyển Võ giả như vậy đều có thể đánh chết?

La Hạo chỉ cảm thấy da đầu run lên, trong nội tâm tràn đầy cảm giác khó có thể tin nổi.

Nghĩ đến hắn một mực tu luyện khắc khổ, trong nhà coi như là giàu có nhưng hôm nay cũng mới chỉ là Luyện Tủy hậu kỳ. Vài ngày trước đại bá của hắn biết được tin tức hắn bị thương, sau đó còn cố ý mang về cho hắn một viên Ngưng Nguyên Đan, khuyên bảo chờ sau khi thương thế của hắn hoàn toàn khôi phục lại phục dụng. Dựa vào viên Ngưng Nguyên Đan này, La Hạo nhất cử từ khí lực khoảng 850kg tăng lên tới 950kg. Những ngày này La Hạo tin tưởng tràn đầy, chỉ chờ Lưu Ly giáo quan xuất quan giáo huấn Lâm Tiêu một phen, sau đó hắn lại lần nữa tìm tới Lâm Tiêu khiêu chiến. Nhưng lại không nghĩ rằng đợi đến lúc này dĩ nhiên nhận được một tin tức khiếp sợ như thế.

- Tên Lâm Tiêu này thật sự là rất đáng sợ.

Trong nội tâm La Hạo run rẩy, khó có thể tự kiềm chế.

Lưu Ly giáo quan sau khi mở ra Ích Nguyên trì đó chính là một Chân Võ giả ah. Địa vị Chuẩn Võ giả mặc dù cao, nhưng đây chỉ là đem so sánh với người bình thường mà nói, chính thức cùng Chân Võ Giả so sánh căn bản không phải là cái gì hết. La Hạo tự xưng là bản thân gia thế hiển hách, đại bá càng là một gã Chân Võ giả tam chuyển cao thủ, nhưng gặp được Lưu Ly cũng hoàn toàn không dám làm càn, càng đừng đề cập tới ở trong chiến đấu sinh tử đánh chết đối phương.

Đừng nhìn sinh tử quyết đấu nói thật dễ nghe, sinh tử tất cả đều an bài theo ý trời, song phương không cần chịu trách nhiệm. Nhưng Lâm Tiêu dù sao chỉ là một gã Luyện Tử kỳ võ giả. Lưu Ly giáo quan lại chính là một tên nhất chuyển Võ giả, cả hai tôn ti khác biệt, hơn nữa thực lực thua kém quá xa, vô luận nói cho ai nghe, đều sẽ không tin tưởng Lâm Tiêu là bằng vào thực lực bản thân chiến bại Lưu Ly. Nếu là Lưu gia không chịu bỏ qua nào đến Liên Minh Võ Giả, Lâm Tiêu coi như là dựa vào sinh tử quyết đấu khế ước chỉ sợ cũng khó tránh khỏi chế tài.

- Lâm Tiêu tiểu tử này thật đúng là dám xuống tay!

Trong nội tâm La Hạo chấn động vô cùng, đã đối với thực lực của Lâm Tiêu cảm thấy khiếp sợ, lại cũng vì Lâm Tiêu tâm ngoan thủ lạt mà khiếp sợ hơn. Đối lại suy nghĩ, nếu như đem Lâm Tiêu đổi thành La Hạo hẳn ra trận, cho dù là chiếm cứ thượng phong, La Hạo cũng là tuyệt đối không dám đem Lưu Ly đánh chết.

- Hạo ca, tên Lâm Tiêu kia thực lực đề thăng quá nhanh, hoàn toàn là ở trong chính diện đánh bại Lưu Ly giáo quan.

Một bên, mấy người Vương Vân cũng là sắc mặt tái nhợt, run rẩy lên tiếng:

- Trước đó lần thứ nhất Lâm Tiêu cùng Lưu Ly giáo quan có mâu thuẫn, nhưng chúng ta ở trong tất cả các quán trà lớn truyền đi, nếu như bị Lâm Tiêu biết rõ chân tướng của sự tình, chúng ta đây chẳng phải là...

Đám người Vương Vân hai mặt nhìn nhau, trong đôi mắt đều là có thêm một tia sợ hãi. Thật sự là thủ đoạn của Lâm Tiêu đã chấn nhiếp bọn hắn. Lâm Tiêu ngay cả Lưu Ly giáo quan cũng dám giết. Bọn hắn một đám đệ tử Luyện Cốt kỳ thì tính toán là cái gì, nếu như bị Lâm Tiêu biết rõ, còn không chém giết bọn hắn.

Lúc trước đám người Vương Vân châm ngòi mâu thuẫn giữa Lâm Tiêu cùng Lưu Ly, hoàn toàn là kết quả do La Hạo sai khiến, vào lúc này đám người Vương Vân có thể nghĩ đến cũng chỉ có La Hạo.

- Các người yên tâm đi!

Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương, tâm thần bất định, biểu lộ sợ hãi kia của đám người Vương Vân, trong nội tâm La Hạo cố nén trấn định nói:

- Các người cần bản không có gì nói, chỉ là đem chuyện phát sinh trong huấn luyện quán truyền lại ra bên ngoài mà thôi. Cho dù bị tên Lâm Tiêu kia biết rõ, hắn cũng không có lý do gì tìm các người gây phiền toái.

La Hạo nói như vậy, nhưng trong nội tâm đối với Lâm Tiêu kiêng kỵ lại vẫn không giảm chút nào, trái lại còn tăng thêm.

- Đệ tử đánh chết giáo quan, sự tình như vậy là điên cuồng nhất trong lịch sử của Tân Vệ thành! Lâm Tiêu ah, ta vốn cho là bản thân đối với người đã đầy đủ coi trọng, lại không nghĩ rằng thực lực cùng với tàn nhẫn của người vẫn là viễn siêu ta dự đoán.

78. Chương 78: Bi Phần Giao Gia

Chương 78: Bi phần giao gia.

- Mặc kệ kết cục cuối cùng của sự tình này ra sao, ta cũng không thể lại cho phép Lâm gia đạt được huân chương Võ giả. Sự tình như vậy một khi truyền đi, chỉ sợ sẽ rước phải họa diệt tộc.

La Hạo hít sâu một hơi, nếu như trước kia hắn còn ôm tâm tư phế bỏ Lâm Tiêu mà nói, như vậy hiện tại, tâm tư này đã sớm tan thành mây khói.

...

Ngay khi ở trong nội tâm La Hạo giật mình, kinh hãi, đồng thời sự tình huấn luyện quán đệ tử Lâm Tiêu ở trong sinh tử đánh chết giáo quan Lưu Ly, cũng đã truyền lại tới các nơi trong Tân Vệ thành.

Tin tức này truyền ra, không chỉ là đệ tử gia đình cùng với Lâm Tiêu nhận thức có quan hệ. Trong Tân Vệ thành, đại lượng dân chúng cùng với Võ giả cũng đều biết rõ chuyện này, khi nhận được tin tức bọn hắn một đám đều là dị thường giết mình, có loại cảm giác khó có thể tin tưởng.

- Đệ tử huấn luyện quán đánh chết giáo quan! Vì sao lại phát sinh sự tình như vậy? Đó căn bản là không có khả năng ah!

- Luyện Tủy kỳ đệ tử cùng giáo quan thua kém quá xa, lại càng không cần phải nói vị trợ lý giáo quan kia vừa mới mở ra Ích Nguyên trì, đây chính là Võ giả chân chính ah!

- Tên Lâm Tiêu kia đến tốt cùng là có địa vị gì? Nghe nói vẫn là ở trong quyết đấu sinh tử chính diện đánh bại Lưu Ly, nói đùa gì thế?

- Cái gì? Đệ đệ Lâm Hiên, nguyên lai là hắn, ca hắn Lâm Hiên năm đó chính là đệ nhất thiên tài của Tân Vệ thành chúng ta, không nghĩ tới tên đệ đệ này của hắn cũng là kinh người như thế.

Tân Vệ thành, trong đại lượng dân chúng bàn luận lẫn nhau, một đám đều là dị thường khiếp sợ. Mà đám Võ giả nhận được tin tức càng là trong mắt lộ ra dị sắc, khó mà tin được. Thân là Võ giả bọn họ quá hiểu được chênh lệch giữa đệ tử Luyện Tủy kỳ cùng nhất chuyển Chân Võ giả, một ở trên trời, một dưới mặt đất, căn bản không phải đơn giản có thể vượt qua.

Tất cả mọi người đều đang quan vọng, muốn xem xem sự tình này đến tốt cùng sẽ phát triển như thế nào.

Tuy rằng Lâm Tiêu cùng Lưu Ly ký tên lên sinh tử khế ước, nhưng thân phận cả hai thực sự thua kém quá lớn. Nếu như giữa hai Võ giả phát sinh loại xung đột bộc phát này, như vậy căn bản sẽ không tạo ra gợn sóng nào cả. Nhưng Lâm Tiêu chỉ là một gã đệ tử huấn luyện quán, còn Lưu Ly lại là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán, càng là vừa vặn mở ra Ích Nguyên trì trở thành Chân Võ giả nhất chuyển. Võ giả tại Thương Khung đại lục địa vị cao quý, chết đi một gã nhất chuyển Chân Võ giả nói thật cũng không tính là đại sự gì cả, nhưng kẻ đánh chết hắn lại chỉ là một học viên, cái đó cũng đủ để khiến cho rất nhiều người chú ý.

Khi bên ngoài một mảnh xôn xao bàn tán, tin tức Lưu Ly bị giết, giờ phút này rốt cuộc cũng rơi vào tay Lưu gia.

- Loảng xoảng....loảng xoảng....

Trong phủ đệ Lưu gia, trong tay Lưu Hồng phụ thân Lưu Ly đang cầm chén trà liền đánh rơi lên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, vỡ thành từng mảnh sứ nhỏ.

- Cái gì, người nói cái gì?

Lưu Hồng run rẩy lên tiếng, một phát bắt lấy quần gia báo tin, hai mắt trợn trừng tròn xoe, trong đôi mắt toát ra vẻ không thể tưởng tượng thật sâu.

- Không có khả năng, tỷ tỷ vì sao lại bị tiểu tử thú vị Lâm Tiêu kia giết chết. Hai tháng trước Lâm Tiêu vẫn còn là Luyện Cốt kỳ đệ tử, bị tỷ tỷ đánh cho không hề có lực hoàn thủ, vì sao lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Một bên Lưu Lực càng là kích động kêu to lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

- Lão gia, thiếu gia, lời ta nói từng câu đều là thật ah, ta nghe người khác nói, thi thể đại tiểu thư bây giờ vẫn còn đang bày trên bãi đất trống ở huấn luyện quán, không có đến nhặt xác đây này.

Quần gia râu tóc bạc trắng bị Lưu Hồng dùng sức bắt lấy như thế, thiếu chút nữa một hơi thở gấp lên, không ngừng trợn trắng mắt yếu ớt nói ra.

- Người còn nói vậy!

Lưu Lực cất bước tiến lên, thần sắc phẫn nộ, “ba” một tiếng trực tiếp đánh cho quần gia một cái bạt tai thật mạnh.

- Tỷ tỷ ngày hôm qua thời điểm xuất quan còn nói nàng ở trong cấm bế vừa mới mở ra Ích Nguyên Trì tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, hôm nay giáo huấn tiểu tử Lâm Tiêu kia sau đó muốn đi Liên Minh Võ Giả

xem xét đẳng cấp, trở thành Võ giả chính thức, coi thực lực của nàng ra sao, như thế nào lại bị tiểu tử thú vị Lâm Tiêu kia giết chết được?

Lưu Lực trừng lớn đôi mắt to như trâu, đối với quần gia phần nộ quát, quần gia kia bị hấn bạt tại trúng một cái, hai mắt lóe ra sao bay, cơ hồ đã hôn mê.

- Ba!

Nhưng không đợi Lưu Lực nói cho hết lời, trên mặt hấn cũng đã hứng chịu một cái bạt tai sâu sắc khác, nửa bên má phải kịch liệt đau nhức vô cùng.

- Phụ thân, người...

Lưu Lực quay đầu nhìn lại, đã chứng kiến phụ thân thần sắc giận dữ nhìn về phía mình, Lưu Lực không khỏi thoáng như phát mộng.

- Đồ hỗn trướng nhà người, nếu không phải vì người, tỷ tỷ người sẽ cùng với Lâm Tiêu kia là địch sao?

Lưu Hồng hai mắt thoáng đỏ lên, phần nộ gào thét lên tiếng.

Lưu gia hấn tuy rằng gia tài bạc triệu, những năm này thông qua kinh thương liễm đoạt đại lượng tài phú. Thế nhưng mà Thương Khung đại lục lấy võ vi tôn, Lưu gia chưa bao giờ xuất hiện Võ giả nhìn như phong quang vô hạn, kỳ thực đi tới chỗ nào đều thua kém một bậc, bị người kỳ thị. Hôm nay mắt thấy Lưu gia bọn họ vừa muốn đi ra một vị Võ giả, trong nội tâm Lưu Hồng kích động vui sướng, lại không nghĩ rằng bởi vì sự tình của tiểu nhi tử, vậy mà lại để cho đại nữ nhi bị người sát hại, thu được một tin dữ như thế.

Điều này khiến cho nội tâm Lưu Hồng phảng phất từ trên đám mây một phát rơi xuống vực sâu.

Ở trong nội tâm Lưu Hồng, địa vị của đại nữ nhi kỳ thực vẫn còn ở trên cả tiểu nhi tử Lưu Lực, là hy vọng chấn hưng tương lai của Lưu gia.

- Lập tức an bài người đi với ta tới huấn luyện quán nhìn xem, ta mặc kệ tên Lâm Tiêu kia là ai, thực sự muốn giết nữ nhi của ta, Lưu Hồng ta cũng tuyệt đối sẽ không để cho hấn được sống khá giả.

Lưu Hồng phần nộ gào thét lên tiếng, nhưng trong lòng của hấn, lại phát ra một cổ bất đắc dĩ cùng bi ai. Bởi vì hấn biết rõ nữ nhi nếu thật sự vẫn lạc, Lưu gia bọn hấn không có Võ giả tồn tại, cũng không có cách nào thực sự làm gì được đối phương.

Xoạt!

Đại môn phủ đệ của Lưu gia mở ra, ở dưới sự dẫn dắt của Lưu Hồng, một đám người lập tức hướng về phía huấn luyện quán vội vàng vàng chạy tới.

Một lát sau, đi vào huấn luyện quán Lưu Hồng đã nhìn thấy Lưu Ly bị một đám người vây xem, đang nằm trong vũng máu, không còn có nửa điểm khí tức.

- Con gái ah!

Lưu Hồng bị thống hết một tiếng, xông qua đám người bỏ nhào ở trên người Lưu Ly bắt đầu gào khóc lên.

- Tỷ tỷ!

Một bên Lưu Lực cũng là hoàn toàn phát mộng, hấn ngơ ngác nhìn qua thi thể tỷ tỷ Lưu Ly, trong nội tâm tràn ngập oán hận đối với Lâm Tiêu cùng với hối hận.

79. Chương 79: Lưu Gia Kiện Lên Cấp Trên (1)

Chương 79: Lưu gia kiện lên cấp trên. (1)

- Mấy vị đại nhân, nữ nhi của ta Lưu Ly là chết như thế nào? Nàng chính là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán các người, các người nên thay nàng đòi lại một công đạo ah!

Lưu Hồng đang khóc lóc nước mắt, nằm ở trên người Lưu Ly lại ngẩng đầu lên, đối với mấy tên nhân viên công tác của huấn luyện quán đến giữ gìn trật tự bị thần nói, trong đôi mắt tràn đầy căm hận.

- Lưu Hồng gia chủ.

Đầu lĩnh nhân viên công tác cau mày nói:

- Lưu Ly trợ lý giáo quan là ở trong sinh tử quyết đấu công bình bị đánh chết. Trước khi quyết đấu cũng đã ký tên vào sinh tử khế ước, quán chủ huấn luyện quán chúng ta cùng với nhân viên của Liên Minh Võ Giả đều đã tới xem xét qua, căn cứ vào điều lệnh của Võ giả sinh tử đấu, đối phương cũng không có bất kỳ sai lầm gì, cho nên...

Vị nhân viên công tác kia lắc đầu, thở dài nói:

- Lưu Hồng gia chủ kính xin bớt đau buồn đi, sớm trở về một chút đem di thể đi, còn chuẩn bị hậu sự a!

- Cái gì? Đối phương không có bất kỳ sai phạm nào, đây là ý gì?

Lưu Hồng tức giận thoáng cái đứng lên, đôi mắt dữ tợn:

- Nữ nhi của ta là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán các người. Hiện tại nàng bị người giết chết, huấn luyện quán các người chẳng những không thay nàng báo thù, ngược lại cho ra một kết luận như vậy, huấn luyện các người rốt cuộc là làm việc như thế nào?

Lưu Hồng rốt cuộc ức chế không nổi lửa giận trong lòng, điên cuồng gầm thét lên.

- Đúng, tỷ tỷ của ta thân là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán các người, thì các người nên bảo đảm an toàn cho nàng.

Lưu Lực cũng là vẻ mặt đỏ ngầu lên, đối với huấn luyện quán trước đó đem bản thân trực xuất trong lòng cũng là mang theo oán hận.

Đầu lĩnh nhân viên công tác nghe nói như thế, không khỏi chau mày, trong đôi mắt hiện lên một tia tức giận:

- Lưu Hồng gia chủ, nếu như các người có điều gì bất mãn hoàn toàn có thể đi tìm Liên Minh Võ Giả khiếu nại. Ở chỗ này cái lộn tính toán cái gì, huấn luyện quán chúng ta đường đường chính chính, xử trí công bình, tuyệt đối sẽ không bao che cho bất cứ một người nào. Lưu Lực người hình như đã phong còn phải là đệ tử của huấn luyện quán chúng ta a? Nếu như các người muốn ở chỗ này nháo sự mà nói, ta không ngại đem tất cả các người đều đuổi đi ra.

Vài tên nhân viên công tác sắc mặt đều là có vẻ không vui.

Lưu Hồng vẻ mặt sợ hãi cả kinh, lúc này mới nhớ tới chính mình đối mặt chính là nhân viên công tác của huấn luyện quán, bản thân ngay cả Võ giả cũng đều không phải, ở trong mắt đối phương căn bản cái gì cũng đều không tính.

- Mấy vị thật có lỗi, là ta không có thể khắc chế được cảm xúc của chính mình.

Lưu Hồng cố nén phần nộ, âm thanh cung kính giải thích, đối với mấy tên hộ vệ sau lưng khoát tay một cái:

- Đem nữ nhi của ta mang ra đi!

Vài tên hộ vệ Lưu gia lập tức tiến lên, dùng cách cứu thương sớm đã chuẩn bị mang di thể Lưu Ly đi ra khỏi huấn luyện quán.

- Phụ thân, chẳng lẽ chúng ta thực sự cứ tính toán như vậy.

Bên ngoài huấn luyện quán Lưu ực không cam lòng nói.

Cái chết của Lưu Ly đối với Lưu Lực mà nói cũng là một tai nạn cực lớn, trước kia hắn ở huấn luyện quán sở dĩ có thể ngang ngược can rờ, cho dù bị trực xuất cũng có thể đi vào huấn luyện quán khác, hoàn toàn là

dựa vào tỷ tỷ của hắn trợ giúp. Không có Lưu Ly, Lưu Lực liền từ lão hổ thoáng một cái biến thành mèo, không còn có nửa phần tư cách tự ngạo.

- Tính toán?

Lưu Hồng trợn hai mắt lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Không dễ dàng như vậy, chúng ta đi Liên Minh Võ Giả, hôm nay ta nhất định phải thay nữ nhi của mình đòi lại công đạo.

Lưu Hồng biết rõ, nữ nhi của mình Lưu Ly chính là nhất chuyển Chân Võ giả, chính thức có thể xử lý chuyện này chỉ có Liên Minh Võ Giả quản lý Võ giả, còn lại cho dù là thành chủ của Tân Vệ thành phủ cũng đều không có tư cách như vậy.

...

Liên Minh Võ Giả ở vào phía Đông Nam của Tân Vệ thành, quyền thế thật lớn!

Cái gọi là Liên Minh Võ Giả, chính là một liên minh do rất nhiều thế lực võ giả trong thiên hạ tạo thành, do tất cả thế lực lớn phái ra cường giả đảm nhiệm nghị viên, giám sát lẫn nhau.

Thương Khung đại lục phần đông thế lực võ giả chỉ là thế lực Võ giả đỉnh tiêm đều có mấy cái, cái này còn chưa kể cả tứ đại đế quốc. Trong ngày thường giữa Võ giả của tất cả thế lực lớn khó tránh khỏi sẽ có một ít mâu thuẫn cùng xung đột. những mâu thuẫn này chỉ riêng thế lực Võ giả không cách nào giải quyết, tự nhiên đều đem tới Liên Minh Võ Giả đến phán định. Ngoại trừ việc này, như khảo hạch Chuẩn Võ giả, khảo hạch Chân Võ giả....các loại cũng hết thảy đều là do Liên Minh Võ Giả đến xét duyệt, địa vị vô cùng cao thượng.

Sau giờ ngo, chấp sự của Liên Minh Võ Giả tại Tân Vệ thành Vương Bảo Lạc mặc võ bào màu trắng, đang ở trong gian phòng của mình phê duyệt văn bản tài liệu. Liên Minh Võ Giả tuy rằng địa vị cao thượng, có được rất nhiều nghị viên, nhưng lúc bình thường, những nghị viên này cũng không có ở văn phòng của Liên Minh Võ Giả. Mà là ở trong thế lực của bản thân, có đại sự gì mới được mời đến để thương nghị. Về phần bình thường thì là do tất cả các thế lực lớn phái ra chấp sự đến thay phiên tọa trấn.

Đột nhiên, phương hướng đại môn truyền đến một hồi thanh âm lớn xôn xao, ngay lập tức chính là tiếng gõ chuông đình đang vang lên.

- Có ai không, đi ra ngoài tra xét một chút, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Vương Bảo Lạc bị tiếng chuông thanh thúy khiến cho đầu vầng mắt hoa ngẩng đầu lên, uy nghiêm nói.

Liên Minh Võ Giả tại cửa ra và treo chuông đồng thật giống như trống kêu oán trên công đường. Chỉ có thời điểm Võ giả tao ngộ bất bình mới có thể bị gõ vang lên, một khi tiếng chuông vang lên, đó chính là có Võ giả muốn thượng cáo kêu oan.

- Vâng, đại nhân!

Lập tức liền có một gã sai vặt chạy đến.

Một lát sau, gã sai vặt kia quay trở lại, hay tay cầm một phong cáo trạng, đưa tới trước mặt của Vương Bảo Lạc.

- Đại nhân, kẻ đánh chuông kêu oan là thành Tây Lưu Hồng, nữ nhi Lưu Ly chính là một gã trợ lý giáo quan trong huấn luyện quán dưới trướng của Khương Hồng đại nhân tại thành Tây Võ Điện. Hôm nay ở trong huấn luyện quán cùng với một học viên tên là Lâm Tiêu phát sinh xung đột, kết quả song phương ước định cuộc chiến sinh tử, không nghĩ tới Lưu Ly vừa mới mở ra Ích Nguyên trì tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển vậy mà chết ở dưới tay của Lâm Tiêu. Hiện tại tên Lưu hồng kia đang mang di thể của nữ nhi Lưu Ly ngăn ở cửa ra vào của Liên Minh Võ Giả, muốn chúng ta thay hắn đòi lại một công đạo.

- Ân? Nguyên lai là việc này?

Vương Bảo Lạc nhướng mày, cái chết của Lưu Ly Khương Hồng trước đó đã phái người đến đây bẩm báo qua, Liên Minh Võ Giả cũng phái ra nhân viên tới khám nghiệm tử thi, thu thập chứng cứ cùng khẩu cung,

huấn luyện quán cho ra kết luận là song phương chiến đấu sinh tử công bằng, không có bất kỳ chỗ nào không tuân theo quy định. Vốn dĩ chuyện này đã tuyên cáo một giai đoạn, nhưng hôm nay gia thuộc người nhà lại cáo trạng đến nơi...

80. Chương 80: Lưu Gia Kiện Lên Cấp Trên (2)

Chương 80: Lưu gia kiện lên cấp trên. (2)

Vương Bảo Lạc mở ra mẫu đơn kiện, lập tức đã nghe thấy một giọng nói vang lên:

- Tên Lâm Tiêu kia chỉ là một đệ tử huấn luyện quán, không có công danh gì tại thân. Nữ nhi của ta Lưu Ly lại chính là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán, đường đường nhất chuyển Chân Võ giả. Tên Lâm Tiêu kia có tư cách gì cùng với nữ nhi của ta lập xuống ước định quyết đấu sinh tử. Sinh tử đấu chính là quyết đấu giữa Võ giả với nhau. Tên Lâm Tiêu kia chỉ là một đệ tử, lại khiêu chiến giáo quan, đuổi tận giết tuyệt, tâm ngoan thủ lạt, căn bản chính là dĩ hạ phạm thượng, không hề có võ đức, không hề giữ sự đức. Một kẻ đều không có nhân nghĩa, chính là tai họa của Võ giả, quả thực tội đáng muôn chết!

Vương Bảo Lạc chứng kiến nội dung bản đơn kiện này, trong lòng cũng là không khỏi cả kinh, hấn đảm nhiệm chấp sự của Liên Minh Võ Giả năm năm, còn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Tinh tế mà nói tiếp, Lâm Tiêu xác thực không phải là Võ giả, lại cùng với Lưu Ly lập xuống khế ước sinh tử quyết đấu, vốn dĩ cái này cũng không có gì. Một chút sớm đã có kết luận, nhưng lúc này gia thuộc người thân lại tới náo loạn, thực sự đã khiến cho Vương Bảo Lạc cảm thấy một chút khó khăn.

- Đệ tử đánh chết giáo quan, sự tình như vậy, ở trong lịch sử của Tân Vệ thành chưa bao giờ có, việc này quan hệ trọng đại, một mình ta không làm chủ được!

Vương Bảo Lạc lập tức đem phần đơn kiện này sao chép thành mấy phần, giao cho tên sai vặt đang đứng yên lặng chờ phía dưới.

- Lập tức đem mấy phần đơn kiện này đưa ấy vị nghị viên do bọn hấn định đoạt!

- Vâng!

Tên sai vặt tiếp nhận đơn kiện, lập tức phân phát cho nhân viên công tác, vài tên nhân viên công tác của Liên Minh Võ Giả lúc này cầm phong thư, cười khoái mã đi về tất cả các thể lực Võ giả lớn tại Tân Vệ thành.

Một phút đồng hồ sau, phần đơn kiện này lập tức được đưa tới trong tay nhân vật trọng yếu của tất cả các thể lực Võ giả lớn.

- Đệ tử đánh chết nhất chuyển Chân Võ giả? Việc này trước nay chưa từng có, cần cẩn thận điều tra, nghiêm gia điều tra!

- Lập tức triệu tất cả nghị viên hội thẩm án này, lại để cho Vương chấp sự đem tình tiết, quá trình cùng kết quả thẩm dò vụ án tử mĩ dâng lên báo cáo.

- Lại để cho người của Lưu gia trở về trước đi, đợi chúng ta năm ngày sau tụ tập hội thẩm, đến lúc đó một lần nữa cho ra quyết nghị.

Một lát sau, một nghị viên đều là đạt thành nhận thức chung, phát ra mệnh lệnh.

Tại cửa ra vào tòa kiến trúc to lớn của Liên Minh Võ Giả, mấy người Lưu Hồng đã tĩnh tọa một giờ, mà di thể của Lưu Ly đã bày đặt ở cửa lớn của Liên Minh Võ Giả, đưa tới rất nhiều dân chúng cùng Võ giả đi qua vây xem.

Rất nhiều dân chúng Tân Vệ thành đều là tụ tập lúc này, xì xào bàn tán, nghị luận lẫn nhau.

Kết kệt!

Đại môn đóng chặt lại mở ra, một trợ lý thân mặc võ phục màu xám từ trong cửa lớn đi ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

Vị trợ lý kia mở ra tờ giấy trắng trong tay, đối với người ở cửa ra vào cao giọng quát:

- Đơn kiện của Lưu gia hiện đã thu được, chư vị nghị viên đã thụ lý xem xét, mời người của Lưu gia tạm thời trở về. Năm ngày sau lại đến nghe tuyên, Liên Minh Võ Giả kiên quyết theo lẽ công bằng tiến hành, tuyệt không buông tha một kẻ phạm pháp, cũng tuyệt đối sẽ không oan uổng một người tốt.

Đọc xong, vị trợ lý kia thu hồi tờ giấy trắng, không thèm nhìn tới mọi người bên dưới, đã quay người đi vào đại môn.

- Liên Minh Võ Giả đã thụ lý, liền chờ đợi kết quả.

Trước cổng chính Lưu Hồng nắm chặt hai tay, xương ngón tay trở nên trắng sáng.

Giờ này khắc này, Lâm Tiêu chính đang ở trong nhà mình điều dưỡng khí tức.

Tuy rằng lúc buổi trưa cùng với Lưu Ly đối chiến, Lâm Tiêu lợi dụng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tinh thần chiến đấu không sợ chết, rốt cục đem ả Lưu Ly kia đánh chết, nhưng bản thân cũng đã bị trọng thương thật lớn. Xương sườn ngực càng là thoáng một cái bị gãy mất ba bốn chiếc. Mặc dù có đan dược chữa thương của Khương Hồng tổng giáo quan, nhưng thật sự muốn khỏi hẳn, còn cần an dưỡng vài ngày nữa!

Vù vù!

Lâm Tiêu khoanh chân mà ngồi, dưỡng khí ở đan điền, lại để cho thân thể dần dần khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, cửa phòng Lâm Tiêu đột nhiên kết một tiếng bị mở ra.

- Nhị ca, người hôm nay tại huấn luyện quán lại cùng người ta quyết đấu sao? Như thế nào cả Tân Vệ thành đều đang bàn luận sự tình của người nha!

Lâm Nhu mặt mũi tràn đầy lo lắng lên tiếng nói, nhìn thấy võ bào loang lổ vết máu cùng vết thương trên ngực của Lâm Tiêu mà giật mình, sau đó càng là cả kinh trợn trừng con mắt, trong nháy mắt nước mắt đều nhanh chóng chảy xuống.

- Tam muội, người đã trở về, yên tâm đi, ta không sao.

Lâm Tiêu đứng người lên, cười nhạt nói.

- Người còn cười được, người có biết hay không, cha mẹ cũng nghe nói sự tình của người, gấp đến độ trực tiếp chạy tới huấn luyện quán tìm người. Kết quả không tìm được liền vội vàng vàng đi đan các tìm ta, ta cũng vừa mới nhận được tin tức.

- Cái gì, cha mẹ cũng biết, còn tự mình đi huấn luyện quán tìm ta?

Dáng tươi cười trên mặt Lâm Tiêu thu lại, trong nội tâm không khỏi trầm xuống, hẳn biết rõ lấy tính cách của cha mẹ, gần đây trung thực, không muốn đắc tội với người, nếu biết rõ mình ở huấn luyện quán đánh chết một gã trợ lý giáo quan, vậy trong nội tâm còn không sẽ lo lắng cỡ nào.

- Cha mẹ hiện tại đang ở đâu?

Lâm Tiêu vội vàng nói.

- Bọn họ còn ở bên ngoài tìm người, ta về trước để xem xét.

Lâm Nhu cái mũi ửng đỏ, hiển nhiên cũng vì sự tình của Lâm Tiêu gánh không ít tâm tư.

- Đi, chúng ta đi đem cha mẹ tìm trở về.

Lâm Tiêu sắc mặt ngưng trọng, cất bước ra khỏi phòng.

Kết!

Ngay khi Lâm Tiêu cùng với Lâm Nhu vừa mới đi tới cửa lớn, không đợi đẩy cửa lớn ra, thì nó đã tự động mở ra. Từ ngoài cửa đi vào một trung niên nam tử cùng một phụ nữ trung niên, hai người đều nhíu chặt lông mày lại, hai đầu lông mày tràn ngập vẻ lo lắng.

- Cha, mẹ!

Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu liên tục phát ra tiếng gọi, cặp trung niên này chính là cha mẹ bọn hắn.

- Tiêu nhi!

Lâm Vệ Quốc cùng Trần Phượng Lan nhìn thấy hai người nhịn không được kích động lên tiếng, mẫu thân Trần Phượng Lan nước mắt trực tiếp chảy xuống, bước nhanh đi đến phía trước, đau lòng nhìn qua Lâm Tiêu bị thương ở ngực. Mà phụ thân Lâm Vệ Quốc cũng là thần sắc kích động, trong hốc mắt lệ quang lấp lánh, đồng tử ửng đỏ.

- Lâm Tiêu trên người của người tổn thương là làm sao vậy? Vì sao lại cùng với tên trợ lý giáo quan của huấn luyện quán kia chống lại, còn phát sinh xung đột lớn như vậy? Ta nghe người ta nói người đem tên trợ lý giáo quan của huấn luyện quán tên Lưu Ly kia đánh chết. Nàng Lưu Ly kia nghe nói còn là một gã nhất chuyển Chân Võ giả, đây là sự thật sao?

Trần Phượng Lan hai mắt rơi lệ.

81. Chương 81: Tấm Lòng Của Cha Mẹ

Chương 81: Tấm lòng của cha mẹ.

- Cha, mẹ, ta đã chém giết Lưu Ly, bất quá là ở trong quyết đấu sinh tử công bình đánh chết, không có chuyện gì.

Lâm Tiêu liền nói, hắn biết rõ cha mẹ lo lắng như thế, hoàn toàn là vì sợ bản thân dẫn xuất tai họa.

- Còn nói không có chuyện gì, người có biết hay không, vừa rồi ta và cha người ở bên ngoài tìm người, nghe người ta nói tên phụ thân của Lưu Ly kia đã dẫn theo một đám người đi Liên Minh Võ Giả khiếu nại. Hiện tại Liên Minh Võ Giả đã tiếp nhận bản án này, năm ngày sau tiến hành xem xét...

Trần Phượng Lan nói xong, không khỏi nước mắt chảy ròng ròng.

Trong nội tâm Lâm Tiêu kịch liệt run rẩy một cái:

- Cha, mẹ, thực xin lỗi, đã khiến cho các người phải lo lắng. Bất quá xin các người yên tâm, ta sẽ dĩ làm như vậy, là hoàn toàn có điểm nắm chắc. Á Lưu Ly kia tuy rằng đã mở Ích Nguyên trì trở thành nhất chuyển Chân Võ giả, nhưng cũng chưa có tiếp nhận khảo thí, đạt được huân chương Võ giả. Hơn nữa cho dù nàng thật sự là một gã nhất chuyển Chân Võ giả cũng không sợ. Trước khi tiến hành sinh tử quyết đấu song phương đều đã ký tên vào khế ước sinh tử, đám người Lưu gia kia làm ầm ĩ không nổi đâu. Các người yên tâm, hài nhi nhất định không có việc gì.

Lâm Tiêu giải thích nói, trong lòng của hắn tuyệt không hối hận cùng lo lắng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lo lắng của cha mẹ, trong nội tâm vẫn là đặc biệt khó chịu.

- Tiêu nhi, điều này chúng ta cũng không hiểu.

Nhìn thấy thần sắc kiên định của Lâm Tiêu, Lâm Vệ Quốc vẫn một mực trầm mặc không nói, thở dài một hơi, đáp:

- Người biết, ta và mẹ của người cũng không phải hy vọng người bị người bắt nạt. Chỉ là có đôi lúc có thể nhẫn thì nên nhẫn nhịn một chút. Đại ca người đã không có ở đây, ta và mẹ của người thực sợ hãi lại mất đi người. Ta và mẹ của người tuổi tác đã cao, vinh hoa phú quý gì đó cũng chưa từng nghĩ tới. Điều duy nhất

có thể nghĩ đến, chính là muốn thấy người cùng Nhu nhi an an toàn toàn, khỏe khỏe mạnh mạnh trưởng thành.

- Nếu như người đã có nắm chắc như vậy, chúng ta cũng sẽ không nói thêm cái gì nữa. Nếu người đã chém giết Lưu Ly, ta tin tưởng người cũng có lý do của người. Bất kể như thế nào, cha mẹ nhất định sẽ ủng hộ người. Chúng ta chỉ là hy vọng người sau này vô luận gặp phải chuyện gì, đều phải cẩn thận suy nghĩ rõ ràng, đừng để bản thân rơi vào trong vòng nguy hiểm.

Lâm Vệ Quốc lời nói thâm thía.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm áp, gật đầu nói:

- Cha, mẹ, ta biết rõ rồi.

- Biết rõ là tốt rồi, Nhu nhi, người dẫn nhị ca người đi nghỉ ngơi đi.

Lâm Vệ Quốc một tay ôm Trần Phượng Lan con mắt đỏ bừng, trên hàng lông mi vẫn vương nước mắt, nói:

- Tiêu nhi buổi sáng cùng với ả Lưu Ly kia chiến đấu, hiện tại nhất định là rất mệt mỏi rồi, chúng ta cũng đừng khiến cho hãn phiến lòng thêm nữa.

Từ biệt cha mẹ, Lâm Tiêu được Lâm Nhu dìu dắt trở lại trong gian phòng của mình, so với cha mẹ lo lắng, Lâm Nhu tận mắt nhìn thấy nhị ca của mình phát triển, trong lòng lại vẫn có chút an tâm.

Hai người tùy tiện nói chuyện với nhau vài câu, Lâm Nhu cũng là đẩy cửa ra rời khỏi gian phòng của Lâm Tiêu.

Trong đầu hồi tưởng đến bộ dáng lo lắng hãi hùng lúc trước của cha mẹ, Lâm Tiêu tâm huyết như sóng triều. hãn biết rõ cha mẹ hoàn toàn là muốn tốt ỉn, nhưng nếu như ngày hôm nay hãn không giết Lưu Ly, như vậy tương lai đợi Lưu Ly trưởng thành hơn, sau đó đối với Lâm gia bọn hãn mà nói chính là một hồi tai họa. Có lẽ Lâm Tiêu hãn không sợ, nhưng muội muội cùng cha mẹ đều ở đây, quyết không thể lại để cho bọn họ mạo hiểm này được.

- Đây là một loạn thế, hết thấy đều dựa vào thực lực nói chuyện. Nếu như hiện tại ta là một Võ giả, có lẽ phong như hôm nay căn bản cũng không có. Hết thấy đều là vì thực lực của bản thân bây giờ còn quá yếu.

- Ta muốn trở nên mạnh mẽ!

Lâm Tiêu hai mắt sáng ngời, trong lòng vô cùng kiên định.

Nghĩ đến liền làm, tâm huyết bành trướng, Lâm Tiêu trực tiếp từ trên người lấy ra cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp do Khương Hồng tổng giáo quan đưa ở ra quan sát.

Thiên địa nguyên khí, tế bào, gen, kinh mạch cùng đan điền của nhân loại có quan hệ.

- Nguyên lai là như vậy!

Cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp chỉ có mấy trang giấy hơi mỏng, Lâm Tiêu nhìn kỹ liền đã minh bạch.

Đệ tử tu luyện tới Luyện Tủy kỳ, thân thể bắt đầu vô ý thức hấp thu thiên địa nguyên khí. Ở dưới thiên địa nguyên khí cải tạo, thân thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, cuối cùng đạt tới một cực hạn, đó chính là Chuẩn Võ giả. Nhưng sau khi đạt tới Chuẩn Võ giả, thân thể liền không cách nào thông qua vô ý thức hấp thu thiên địa nguyên khí đến tiếp tục cải tạo thêm nữa. Lúc này cần Võ giả tự chủ đi cảm ứng nguyên khí trong thiên địa. Hơn nữa đem những nguyên khí này thu nạp đến trong kinh mạch bên trong cơ thể mình. Thông qua ở trong kinh mạch vận hành chuyển hóa làm nguyên lực. Nguyên lực dùng đan điền làm trung gian, tại kinh mạch trong cơ thể tiến hành chu thiên, vừa tiếp tục cải tạo thân thể, lại vừa là không ngừng lớn mạnh, đem lượng nguyên khí bên trong đan điền đạt tới một điểm cực hạn, sau đó sẽ hình thành Nguyên trì, chính thức ấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển.

Võ giả có được Nguyên trì có thể chứa đựng nguyên lực, đồng thời tu luyện các loại công pháp nguyên lực bất đồng, chậm rãi đề thăng bản thân, cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp này chỉ áp dụng cho quá

trình Chuẩn Võ giả mở ra Ích Nguyên trì, về phần sau khi trở thành nhất chuyển Chân Võ giả nếu là muốn tiếp tục tu luyện, thì cần phải tìm các loại công pháp nguyên lực khác.

Đương nhiên, một khi trở thành nhất chuyển Chân Võ giả có thể gia nhập rất nhiều thế lực Võ giả trên đại lục, những thế lực Võ giả kia bình thường sẽ cho người vừa tấn cấp nhất chuyển Chân Võ giả lựa chọn một bộ công pháp nguyên lực phù hợp.

Cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp toàn bộ đại lục đều chỉ có một loại, trong thế lực khác nhau Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp có lẽ sẽ có một ít khác biệt, nhưng trên cơ bản đều là giống nhau.

Thế nhưng mà công pháp nguyên lực, toàn bộ đại lục có ngàn vạn loại. Tu luyện công pháp nguyên lực bất đồng, có thể khiến cho trình độ tu luyện nguyên lực hơn kém thật lớn. Thậm chí còn kém mấy chục lần, có chút công pháp nguyên lực còn có thể đem nguyên lực tu luyện ra công hiệu đặc thù. Như Luyện được sư thì có công pháp tu luyện chuyên môn, công pháp nguyên lực mới được tất cả thế lực trân quý nhất.

Đem Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp quan sát tỉ mỉ, hoàn toàn sau đó Lâm Tiêu khoanh chân mà ngồi, hai tay giao nhau, lòng bàn tay hướng lên, đem bàn tay khê nhấc lên, đưa tới bộ vị đan điền, lưng eo thẳng tắp, nhìn thẳng về phía trước, đồng thời hai mắt chậm rãi khép lại.

82. Chương 82: Biến Hóa Kinh Người (1)

Chương 82: Biến hóa kinh người. (1)

- Căn cứ theo lời ghi lại bên trên công pháp tu luyện này, tư thế này có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí nhất. Ngoại trừ tư thế ra, còn cần trong lòng yên tĩnh, chỉ có đem tinh thần cùng ý chí hoàn toàn đắm chìm xuống, làm vào một mảnh không minh, sau đó rèn luyện tinh thần đến mức tận cùng có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí trong hư không, mới có thể đến hấp thu, cũng chuyển hóa chúng thành nguyên lực trong cơ thể.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, trong đầu một mảnh không minh, lại để cho tinh thần của bản thân giống như đám mây yên tĩnh lắng đọng xuống.

Thương Khung đại lục trong thiên địa tràn ngập nguyên khí năng lượng, yêu thú, linh dược trời sinh đã có thể hấp thu nguyên khí, chuyển hóa thành lực lượng của bản thân. Mà dã thú, thảo dược bình thường cùng với nhân loại thì không có loại năng lực này, phải đem thân thể đề thăng tới cực hạn, tinh thần cường đại hơn sau đó mới có thể đi vào cảm ứng. Trong đó, một số người thiên tư kém, thân thể không cách nào đạt tới tình trạng Chuẩn Võ giả, dĩ nhiên là sẽ mất đi cơ hội này. mà một số người khác có thể đem thân thể đề thăng tới tình trạng Chuẩn Võ giả, thì căn cứ vào tư chất bản thân bất đồng, tốc độ cùng lượng hấp thu thiên địa nguyên khí và cảm ứng cũng khác nhau. Ở trên Võ đạo phát triển cũng sẽ vô cùng khác nhau.

- Lần thứ nhất quá trình cảm ứng thật ra sẽ khó khăn nhất, chỉ cần có thể cảm ứng được, hấp thu lại là chuyện dễ dàng.

- Bởi vì Chuẩn Võ giả không có kinh nghiệm hấp thu thiên địa nguyên khí cho nên rất lâu có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí là có thể nhìn ra tư chất tinh thần cùng ý thức của một người. Một số nhân vật yêu nghiệt có thể ở trong một ngày cảm ứng được, mà giống như thiên tài bình thường quá trình cảm ứng liền cần ba đến năm ngày. Về phần một vài Chuẩn Võ giả thiên phú kém chỉ cần quá trình cảm ứng này bình thường đều cần hao phí thời gian nửa năm tới một năm.

Trong nội tâm Lâm Tiêu rất rõ ràng tình huống.

- Nhưng là ta có được Toàn Địa Giáp phân thân. Toàn Địa Giáp thân là yêu thú, mỗi thời mỗi khắc đều có thể hấp thu thiên địa nguyên khí. Tuy rằng thân thể ta vẫn là lần đầu tiên cảm ứng, thế nhưng mà ở trên Toàn Địa Giáp phân thân, loại quá trình cảm ứng này đã hiểu thập phần tường rồi.

Lâm Tiêu hai mắt nhắm chặt, tinh thần một mảnh không minh, cố gắng không chế ý thức của bản thân, hướng với Toàn Địa Giáp thân kia cảm ứng qua loại cảm giác này tới gần.

Đó là một loại thể giới tinh thần trống rỗng, tư duy không hề hoạt động, ý thức trong trạng thái gần như đình chỉ, cả bộ não của người hoàn toàn trống trơn, đã tựa như mặt hồ yên ả như gương, lại giống như bầu trời đêm tối đen, hoàn toàn không có nửa điểm ngọn sóng.

- Hô...

Lâm Tiêu hô hấp dần dần ôn hòa, đến cuối cùng đã bẽ đến không thể nghe được, cả người đã giống như ngủ say đi vậy.

Dần dần, trong phòng mọi âm thanh đều yên tĩnh, một chút âm thanh đều không có. Chỉ còn lại có Lâm Tiêu lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cả người tiến vào một loại ý cảnh phiêu nhiên không nhiễm bụi trần, như ảo như mộng, cảnh giới cùng trạng thái vạn pháp giai không.

Tâm như gương sáng, không nhiễm một hạt bụi.

- Hô!

Giờ khắc này, xung quanh mọi vật đều đã biến mất. Đại não của Lâm Tiêu đình chỉ vận chuyển, ý thức cũng giống như ngưng trệ. Trong hư không, Lâm Tiêu mơ hồ cảm ứng được một tia khí tức xuyên thấu qua thân thể của mình, lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp dần dần chảy vào bên trong cơ thể.

- Loại cảm giác này...đây là...thiên địa nguyên khí!

Lâm Tiêu trong giây lát mở hai mắt ra, trong đôi mắt toát ra vẻ vui mừng khó có thể che dấu.

Cái loại cảm giác này khi trước, Lâm Tiêu từng ở trên Toàn Địa Giáp Thân cảm nhận được qua vô số lần, đúng là cảm giác kỳ diệu khi thiên địa nguyên khí dung nhập cơ thể.

- Cái đó nhất định chính là thiên địa nguyên khí, không nghĩ tới ta nhanh như vậy đã cảm ứng được.

Lâm Tiêu trong nội tâm vô cùng kích động, từng rằng từng ở trên Toàn Địa Giáp Thân có được đại lượng kinh nghiệm, Lâm Tiêu đối với chính mình có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí tràn ngập tin tưởng. Nhưng hẳn dù thể nào cũng thật không ngờ bản thân lại cảm ứng được nó nhanh như thế.

Theo Lâm Tiêu suy nghĩ, chính mình tuy rằng kinh nghiệm phong phú, nhưng bản thân cảm ứng vẫn là lần đầu tiên. Nhân loại cùng yêu thú dù sao có khác biệt cực lớn, có thể trong vòng một ngày cảm ứng được đã là tốt rồi. Nếu là mất ba đến năm ngày cảm ứng được cũng có khả năng, nhưng bây giờ..

Giờ phút này, ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã chiếu rọi vào, dựa theo vị trí góc chiếu của ánh mặt trời, Lâm Tiêu tinh tường biết rõ giờ phút này cách lúc trước khi bản thân tiến vào cảm ứng thiên địa nguyên khí mới qua hơn nửa thời thân. Nhiều nhất cũng một thời thân mà thôi. Điều này khiến cho Lâm Tiêu kích động đồng thời cũng là không khỏi giật mình kinh ngạc.

- Không quản nhiều như vậy làm gì, chính là loại cảm giác này.

Lâm Tiêu lại nhắm hai mắt lần nữa đi cảm ứng. Lúc này đây, trạng thái của Lâm Tiêu tiến vào nhanh hơn. Chỉ một lát sau, tâm của Lâm Tiêu. đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, một lần nữa tiến vào loại trạng thái không mình, vong ngã này.

Xuy xuy!

Ở trong cảm giác của Lâm Tiêu, loại khí tức mơ hồ này lại lần nữa xuất hiện, từ lúc vừa mới bắt đầu còn mơ hồ, càng về sau càng dần dần rõ ràng hơn. Lại đến cuối cùng tinh tường cảm ứng được, một tia thiên địa nguyên khí thật giống như linh khí từ trên màn trời rủ xuống, dần dần dưng mảnh quán nhập trong cơ thể Lâm Tiêu.

- Đây chính là thiên địa nguyên khí sao?

Những khí tức này cực kỳ nhỏ bé, vừa tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu đã bắt đầu cùng tế bào của hắn kết hợp, phát sinh một loại chuyển biến thần kỳ, một phần nhỏ trong đó dung nhập tế bào cơ thể của Lâm Tiêu,

mà đại bộ phận còn lại thì hội tụ đến trong kinh mạch của hân, hình thành một cỗ năng lượng thuần túy chậm rãi vận chuyển.

- Đây là thân thể sau khi tiến vào trạng thái cảm ứng liên vô ý thức hấp thu, chủ nhân đến hấp thu như vậy?

Lâm Tiêu bắt đầu có ý thức đem tinh thần của mình tập trung ở trên những thiên địa nguyên khí kia. Trong ý thức theo bản năng muốn đi chủ động hấp thu. Ngay lập tức, Lâm Tiêu liền cảm nhận được, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí của cơ thể mình nhanh chóng tăng lên, lập tức gia tăng khoảng chừng hơn chục lần.

Nếu như nói vốn dĩ tốc độ hình thành nguyên lực trong kinh mạch Lâm Tiêu là từng giọt một mà nói, như vậy hiện tại, những nguyên lực này lại đang liên tục hình thành, cùng một thời gian lượng hình thành cũng đã tăng lên hơn mười lần.

Ông!

Lâm Tiêu nhắm mắt lại không có nhìn thấy, ngay khi hân bắt đầu tự chủ hấp thu thiên địa nguyên khí, từ sau khi hân xuyên qua, đồ án bát quái lơ lửng trên cánh tay phải vẫn không có phản ứng, tại giờ khắc này lại đột nhiên sáng lên, rồi sau đó lại là thoáng cái phụt tắt xuống, khôi phục yên lặng.

83. Chương 83: Biến Hóa Kinh Người (2)

Chương 83: Biến hóa kinh người. (2)

Xuy xuy!

Nhưng Lâm Tiêu cảm giác ở bên trong, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí của hân tại thời khắc này lại đột nhiên gia tăng mãnh liệt. Từ vừa mới bắt đầu tăng hơn chục lần đã lập tức tăng vọt đến gần trăm lần. Trong thiên địa, đại lượng thiên địa nguyên khí giống như thủy triều hướng về phía quanh người hân hội tụ lại, rồi sau đó dừng mãnh quán nhập trong thân thể hân.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu đang chủ động hấp thu thiên địa nguyên khí, ý thức rơi vào không minh, hoàn toàn ngây người rồi, cả thân thể thoáng phát tỉnh táo lại, hai mắt trợn trừng tròn xoe.

- Căn cứ vào trên Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp ghi chép lại, một Chuẩn Võ giả bình thường tự chủ hấp thu thiên địa nguyên khí tốc độ hân là so với trạng thái vô ý thức hấp thu hơn kém khoảng chục lần. Ta trước đó tăng lên mười lần là bình thường, nhưng mới rồi như thế nào đột nhiên thoáng cái đã tăng vọt đến gần trăm lần?

Lâm Tiêu trợn trừng lớn con mắt, trong nội tâm tràn ngập vẻ nghi hoặc.

- Cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp kia trên đó đối với tốc độ khi hấp thu thiên địa nguyên khí giảng thuật rành mạch. Mỗi người căn cứ theo thể chất bất đồng, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí tự nhiên cũng sẽ khác nhau. Nhưng bình thường cũng chỉ là gấp khoảng chục lần, ít thì bảy tám lần, gấp sáu bảy lần cũng có, nhiều thì hơn mười lần, nhiều nhất cũng là gấp gần hai mươi lần. Nhưng mới vừa rồi chính mình thoáng một phát lại bạo tăng đến gần trăm lần. Chẳng lẽ là ta đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, hay ta thật sự là một thiên tài.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm, hân cau mày, tinh thần lại chìm đắm vào trong đó lần nữa, rồi sau đấy tự chủ hấp thu lại.

Xuy xuy!

Đại lượng thiên địa nguyên khí lại lần nữa hội tụ, nếu như nói ngay từ đầu, khi vô ý thức nguyên lực trong cơ thể phảng phát như nước chảy từng giọt, từng giọt hình thành mà nói, như vậy nguyên lực tại thời điểm gấp hơn chục lần là từng giọt liên tục chảy vào một chỗ, không có nửa phân dừng lại.

Nhưng hiện tại, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí gần trăm lần, nguyên lực hình thành phảng phát như một dòng nước nửa không ngừng chảy đến trong cơ thể Lâm Tiêu.

Tốc độ cực nhanh đó khiến cho Lâm Tiêu kinh hãi, đồng thời cũng là rung động vô cùng. Phải biết rằng ở dưới loại tốc độ này, Lâm Tiêu một ngày lượng hấp thu thiên địa nguyên khí, sẽ tương đương với lượng hấp thu mười ngày của một Chuẩn Võ giả bình thường.

Đại lượng thiên địa nguyên khí tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu, bắt đầu tiếp tục cải tạo tế bào của hắn, từ lớp da bên ngoài, cơ thịt, lại đến tầng cơ bắp sâu bên trong, gân bắp thịt đến cuối cùng lại tới nội tạng, cốt tủy, tổ chức toàn thân Lâm Tiêu cũng bắt đầu chuyển biến đồng dạng, dần dần đề cao lên.

Mà ở trong kinh mạch Lâm Tiêu hình thành một tia nguyên lực kia cũng ở dưới sự khống chế của hắn, dựa vào phương pháp trong cuốn Cơ Sở Nguyên Lực Tu Luyện Pháp vận hành, ở trong kinh mạch cơ thể của Lâm Tiêu tiến hành từng lần chu thiên, cuối cùng hội tụ đến vùng đan điền dưới bụng, từng chút một tụ tập lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cả người Lâm Tiêu hoàn toàn đắm chìm ở trong loại cảm giác này, thân thể của hắn cũng theo thời gian trôi qua đang chậm rãi tiến hành biến hóa, tế bào toàn thân đã phảng phát như tiến hành một hồi tẩy lễ cùng lột xác. Thân thể đã dần dần đề cao, đây là sinh mệnh tự chủ tiến hóa. Đồng thời, trong đan điền của Lâm Tiêu ngưng tụ nguyên lực cũng dần dần nhiều lên.

- Dựa theo ghi chép trong phương pháp tu luyện, thân thể tại thời điểm lần thứ nhất tự chủ hấp thu thiên địa nguyên khí cũng sẽ có một lần tăng cường. Lần này đây kết thúc, về sau thân thể mỗi lần muốn tăng lên, nhất định phải thông qua tu luyện cùng nguyên lực cải biến rất lâu nữa.

Lần thứ nhất tự chủ hấp thu được thiên địa nguyên khí, Lâm Tiêu cứ như si mê say sưa tu luyện, bởi vì hắn biết rõ muốn trở nên mạnh mẽ nhất định phải nhận được tích mịch. Sau lưng mỗi một Võ giả cường đại đều là đang ngày đêm không biết mệt mỏi tu luyện qua đi.

Lâm Tiêu còn nhớ rõ một câu nói tại kiếp trước: thiên tài là 1% linh cảm cùng 99% nỗ lực.

Lâm Tiêu tuy rằng cũng không hoàn toàn đồng ý với những lời này, nhưng loại giải thích đề cao tầm quan trọng của sự chăm chỉ này, Lâm Tiêu lại thập phần đồng ý, không có khắc khổ chăm chỉ tu luyện, Võ giả chỉ có thiên phú cũng sẽ không biết trưởng thành.

Vào lúc cơm tối, trong khi tu luyện Lâm Tiêu bị muội muội Lâm Nhu đánh thức, sau khi ăn uống đơn giản xong, Lâm Tiêu hơi chút nghỉ ngơi, liền lại lần nữa tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Một lần tu luyện này chính là suốt một đêm.

Sáng sớm, qua mặt trời mọc, ánh nắng nhu hòa chiếu rọi xuống, mang đến cho đại địa từng tia tình cảm ấm áp.

Mà Lâm Tiêu tu luyện suốt một đêm rốt cuộc cũng mở mắt ra, một đêm tu luyện chẳng những không có ở trên khuôn mặt hắn lưu lại chút mệt mỏi nào, ngược lại trong đôi mắt càng thêm vẻ sáng ngời cùng tinh thần, phảng phát như vì sao sáng chói.

- Một đêm tu luyện, nguyên lực trong đan điền của ta đã không còn là trống rỗng, hơn nữa, ta cảm giác thân thể ta cũng có đề cao rõ ràng.

Lâm Tiêu từ trên giường nhảy dựng lên một cái, nắm tay phải mạnh mẽ bỏ ra phía trước.

- Ba!

Quyền đầu oanh kích vào một chỗ trong hư không, đột nhiên một cổ kinh phong cuốn theo tất cả, không khí phát ra một tiếng nổ vang, như là roi đang đánh lên.

Cảm thụ được lực lượng từ quyền đầu đánh ra, trên mặt Lâm Tiêu không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Hắn có thể cảm nhận được trải qua một đêm này tu luyện, lực lượng của hắn so với ngày hôm qua ở trong huấn luyện quán khảo thí lại có một tia đề thăng rõ ràng. Bất quá về phần đến cùng đã đề cao bao nhiêu, chỉ có trải qua khảo thí kỹ càng mới có thể biết được.

Càng khiến cho Lâm Tiêu mừng rỡ là giờ phút này nguyên lực trong đan điền của hắn cũng đã có một bộ phận tương đối. Nếu như lại một mực tu luyện như vậy, nói không chừng chỉ cần vài ngày nữa là hắn có thể thành công mở ra Ích Nguyên trì trở thành nhất chuyển Chân Võ giả.

- Thương thế trên người của ta so với ngày hôm qua cũng đã tốt lên rất nhiều.

Lâm Tiêu nhìn miệng vết thương trên ngực đã dần dần khép lại, đẩy cửa ra đi vào trong đình viện, đại lực hô hấp thoáng một chút không khí tươi mới, cảm giác cả người phảng phất như đều đạt được trọng sinh.

- Sáng sớm hướng mặt trời mọc, vạn vật sống lại, là thời điểm sinh cơ bừng bừng nhất trong một ngày, cũng là thời khắc thân thể có sức sống nhất. Giờ phút này hấp thu tinh hoa thiên địa cũng là thời điểm tu luyện tốt nhất.

Lâm Tiêu cởi áo bào ra, ở bên trong đình viện này trực tiếp vùng quyền lên.

- Bát Diện Uy Phong!

- Uy Phong Lầm Lầm!

Sáng sớm, trong đình viện Lâm gia đã vang lên thanh âm quyền phong vù vù.

...

Liên tiếp năm ngày sau, Lâm Tiêu đều là ở nhà điều dưỡng thân thể, hoặc là tu luyện quyền pháp, hay là hấp thu thiên địa nguyên khí, hoặc giả khống chế Toàn Địa giáp ở trong núi rừng chém giết một phen, thời gian năm ngày thoáng cái trôi qua.

84. Chương 84: Xem Xét (1)

Chương 84: Xem xét. (1)

Cửa ra vào Liên Minh Võ Giả, phần đông dân chúng vây quanh ở chỗ này. Hôm nay là ngày Liên Minh Võ Giả xem xét một bản án giữa Lâm Tiêu cùng Lưu Ly. Đám người Lưu Hồng đã sớm đi vào cửa ra vào của Liên Minh Võ Giả chờ tuyên án. Mà phụ cận rất nhiều dân chúng nhàn rỗi vô sự cũng đều nhao nhao tụ tập ở chỗ này, đều muốn xem một chút Liên Minh Võ Giả đến tốt cùng sẽ xử lý bản án chưa từng xuất hiện trong lịch sử của Tân Vệ thành một đệ tử đánh chết một giáo quan này.

Trong khi rất nhiều dân chúng đang nghị luận, chờ đợi, trong đại sảnh nghị sự của Liên Minh Võ Giả, hơn mười tên nghị viên của Liên Minh Võ Giả vây quanh ngồi trước một cái bàn tròn, trong tay mỗi một người đều cầm văn bản ghi rõ nội dung vụ xung đột giữa Lâm Tiêu cùng Lưu Ly, cùng với kết quả điều tra bản án này của nhân viên do Liên Minh Võ Giả phái đi thăm dò.

- Theo ta thấy, sự tình này đã quá rõ ràng rồi, song phương bởi vì xung đột dẫn phát quyết chiến sinh tử, cuối cùng Lưu Ly không địch lại mà vẫn lạc. Nếu đã là quyết chiến sinh tử, tiểu tử Lâm Tiêu kia tự nhiên cũng không có bất cứ trách nhiệm gì, căn bản không có cái gì để thảo luận.

Lối vào bàn tròn, một gã trung niên nam tử mặc võ bào màu đen cao giọng nói.

- Trừ Vi Thần, lời này của người ta sẽ không đồng ý.

Đối diện bàn tròn, một lão giả thân mặc áo bào trắng vuốt vuốt chòm râu dê của mình cười lạnh nói:

- Võ giả quyết đấu sinh tử, năm đó khi thành lập Liên Minh Võ Giả sở dĩ có quy định như vậy, chính là vì muốn giải quyết mâu thuẫn giữa võ giả. Nhưng hiện tại tên Lâm Tiêu cũng không phải võ giả, làm sao

có thể tự tiện tiến hành cuộc chiến sinh tử? Bởi vậy khế ước sinh tử song phương ký tên tự nhiên cũng sẽ không hợp quy củ. Trước mặt mọi người đánh chết huấn luyện quán giáo quan, tên Lâm Tiêu kia căn bản chính là hành động vô lý, nên nghiêm trị.

- Hừ, cái gì mà cử động vô lý?

Nam tử mặc võ bào màu đen hừ lạnh một tiếng:

- Ả Lưu Ly kia cũng không phải tiểu hài tử, chính là đường đường huấn luyện quán giáo quan, đã tiếp nhận sinh tử khế ước, dĩ nhiên là nên ngờ tới tất cả các loại khả năng. Nếu như người vừa nói vậy thì mỗi một người sinh tử chiến khi bị giết đều đến kiện lên trên, còn cần sinh tử chiến này có tác dụng gì nữa?

- Ha ha..

Lão giả áo bào trắng cười lớn một tiếng:

- Nếu là sinh tử chiến bình thường, lão phu tự nhiên sẽ không nói cái gì, nhưng hiện tại tình huống bất đồng. Nàng Lưu Ly kia thân là nhất chuyển Chân Võ giả, chính là một gã võ giả đường đường chính chính, mà tên Lâm Tiêu đó lại chỉ là một đệ tử huấn luyện quán. Nếu như đám a miêu a cẩu nào cũng đều có thể khiêu chiến võ giả, Liên Minh Võ Giả chúng ta lại lấy cái gì đến cam đoan lợi ích của võ giả?

Lão giả áo bào trắng một đôi mắt tam giác nhìn chăm chăm vào Trử Vĩ Thần cười lạnh nói:

- Nàng Lưu Ly này là ở huấn luyện quán của Võ Điện các người bị giết, Trử Vĩ Thần người là người chấp chương Võ Điện tại Tân Vệ Thành. Chẳng những không có vì võ giả chúng ta mưu cầu lợi ích, đến lúc đó, còn sẽ có võ giả nào nguyện ý gia nhập Võ Điện các người nữa. Ta đây cũng là vì muốn tốt cho Võ Điện các người thôi.

- Hừ, Ngô Bình, hảo ý của người ta tâm linh. Ta thấy người vẫn là cần nhắc thoáng một chút sự tình của Thánh Địa các người đi a.

Trử Vĩ Thần hừ lạnh nói.

Nhìn thấy giữa hai người Trử Vĩ Thần cùng Ngô Bình tranh đấu lẫn nhau, trong nội tâm đám cường giả đang ngồi còn lại đều là bất đắc dĩ lắc đầu.

Võ Điện cùng Thánh Địa chính là nhất đẳng thế lực tại Võ Linh Đế Quốc, coi như là tại Thương Khung đại lục cũng đều là thanh danh hiển hách, nhưng tại Tân Vệ thành này, giữa song phương lại thật giống như thủy hỏa bất dung vậy. Mỗi một lần nghị sự đều sẽ phát sinh cãi lộn, ý kiến cũng không thống nhất. Rất nhiều cường giả tại đây tuy rằng đã thành thói quen, nhưng đối với hành vi của hai người bọn họ cũng đều là tương đối bất đắc dĩ.

Bất quá xác thực giống như lời nói của hai người Trử Vĩ Thần cùng Ngô Bình, nếu là một trận sinh tử chiến giữa Võ giả bình thường, như vậy căn bản không cần phải thảo luận, nhưng lúc này đây giữa song phương địa vị cách xa. Một bên chỉ là đệ tử huấn luyện quán, một bên lại là trợ lý giáo quan của huấn luyện quán. Bọn hắn thân là Võ giả, đối với địa vị cùng quyền lợi của võ giả, tự nhiên muốn có đầy đủ bảo đảm.

- Được rồi, hai người các người đều không cần tranh giành, lần này cũng giống như trước đây, mọi người bỏ phiếu đến quyết định đi.

Ngồi phía trên hai người, một vị lão giả râu tóc hoa bạch bình thản lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ cũng không có đem tràng hội nghị ngày hôm nay để ở trong lòng.

Tràng nghị sự giống như hôm nay vậy, Liên Minh Võ Giả mỗi tháng đều triệu mở một lần, đến giải quyết một ít mâu thuẫn cùng phân phối lợi ích giữa tất cả các thế lực lớn. Thường thường tới lúc xuất hiện tranh chấp đều sẽ dùng bỏ phiếu để quyết định.

Vị lão giả này vừa nói ra lời ấy, rất nhiều nghị viên ở đây liền không hề nói gì thêm nữa, lão giả này tuy rằng thực lực ở trong mọi người tại đây cũng không tính là mạnh. Chỉ là Hóa Phàm cảnh sơ kỳ cường giả, nhưng một tầng thân phận của hắn, lại đủ để khiến mỗi một người ở đây đều khá trọng thị, đó chính là chức vị Đan Các trưởng lão tại Tân Vệ thành. Đồng thời cũng là một trong Tam phẩm Luyện được sư ít có của Tân Vệ thành.

- Được, vậy theo như lời nói của Mã Thần trưởng lão, mọi người bỏ phiếu biểu quyết a.

Đối diện Mã Thần trưởng lão, một trung niên nam tử mạo anh tuấn, oai hùng suất khí cũng đậm mặc lên tiếng, hần mặc thiết giáp, một đầu mái tóc xù cuốn ở sau gáy, mũi nhô cao, miệng khẽ mím lại, khiến cho người ta vừa liếc nhìn liền có một loại cảm giác thiết huyết kiên cường.

Trung niên nam tử này chính là Tân Vệ thành phủ thành chủ đại biểu Trâu Giang, Tân Vệ thành Phó thống lĩnh đế quốc quân đội.

Tại Liên Minh Vô Giả, tuy rằng mỗi một người ở đây địa vị cùng quyền lợi đều tương tự, thoát nhìn tựa hồ không có gì phân chia cao thấp, nhưng căn cứ mỗi người vị trí thế lực cường đại hay không, trên thực tế mỗi người khác nhau đều nắm giữ lời nói có trọng khác nhau.

Trên Thương Khung đại lục, tứ đại đế quốc cũng không hạn chế các loại thế lực dẫn sinh, một ít thế lực cường đại, càng là có được quyền lợi cùng tứ đại đế quốc ngồi ngang hàng với nhau, nhưng tại cảnh nội của tất cả các đế quốc, thường thường là phủ thành chủ đại biểu ý chí của đế quốc có quyền lợi lớn nhất. Bởi vậy phủ thành chủ tại Liên Minh Vô Giả phái tới đại biểu, sức nặng khi nói chuyện tự nhiên cũng sẽ bất đồng.

- Hiện tại, cho rằng trận sinh tử chiến này không có hiệu quả, huấn luyện quán đệ tử Lâm Tiêu bởi vì đánh chết giáo quan mà có tội, xin mời giơ tay lên.

Trâu Giang hét to.

- Hừ, tên Lâm Tiêu này đương nhiên là có tội!

Lão giả áo bào trắng Ngô Bình là người thứ nhất giơ tay lên.

85. Chương 85: Xem Xét (2)

Chương 85: Xem xét. (2)

Theo hần giơ tay lên, trước bàn tròn rất nhiều nghị viên còn lại liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong đó có mấy người cũng là lực tục muốn giơ tay lên ủng hộ.

Đối với bọn hắn mà nói, vô luận phán định Lâm Tiêu có tội hay không, đối với bọn họ mà nói đều không có bất kỳ tổn thất nào. Đứng ở trên góc độ vô giả, bọn hắn theo bản năng không muốn nhìn thấy một gã vô giả vừa tấn cấp lại chết ở dưới tay của một gã đệ tử bình thường. Điều này đối với các vô giả cùng đam yêu thú chiến đấu hằng hái đầm máu mà nói sẽ là một loại nhục nhã.

- Chậm đã!

Nhìn thấy ở đây không ít nghị viên vẫn bảo trì trung lập đều đã chuẩn bị giơ tay lên, sau đó Vô Điện Trử Vĩ Thần lại đột nhiên lớn tiếng hô lên, đem ánh mắt của tất cả mọi người hấp dẫn đi qua.

- Như thế nào, Trử Vĩ Thần, chẳng lẽ ngươi còn có lời gì muốn nói?

Ngô Bình lạnh lùng cười cười, trong đôi mắt tràn ngập đắc ý.

Trong nội tâm Trử Vĩ Thần thầm thở dài một hơi, nói:

- Chư vị, về tên Lâm Tiêu này, ta còn có một việc muốn nói. Chỗ huấn luyện quán của Lâm Tiêu thuộc Vô Điện chúng ta. Quán chủ Khương Hồng cho ta một phần báo cáo nói cho ta biết, tên Lâm Tiêu kia tại thời điểm cùng với Lưu Ly tiến hành sinh tử chiến, thực lực đã đạt tới tiêu chuẩn của Chuẩn Vô giả, xác thực mà nói đã là một gã Chuẩn Vô giả.

- Chuẩn Vô giả tuy rằng không thể xem như là một vô giả chân chính, nhưng trừ một số quyền lợi đặc thù của vô giả ra, cũng đã thuộc về phạm trù của vô giả. Ta muốn dùng thân phận Chuẩn Vô giả của Lâm Tiêu đến khiêu chiến Lưu Ly, cũng không có cái gì không ổn chứ?

- Cái gì? Tên Lâm Tiêu kia cũng là một gã chuẩn võ giả?

Trử Vĩ Thần vừa mới nói xong, tất cả mọi người ở đây đều là ngây ngốc.

Chính như lời nói của Trử Vĩ Thần, Chuẩn Võ giả tuy rằng còn chưa có mở ra Ích Nguyên Trì trở thành Nhất Chuyển Chân Võ giả, không cách nào đạt được huân chương võ giả, nhưng tại một số tình huống đã có thể hưởng thụ một phần quyền lợi của võ giả. Nếu như tên Lâm Tiêu kia thực sự là một gã Chuẩn Võ giả, như vậy kết cục của tràng tranh luận này chỉ sợ muốn có kết quả khác.

- Bất quá nếu như tên Lâm Tiêu này đã là một gã chuẩn võ giả, trước kia Trử Vĩ Thần vì cái gì không đem chuyện này chân thực nói ra đây? Chẳng lẽ...

Đột nhiên, trong đầu mọi người lại hiện lên một sự nghi hoặc. Mỗi nghi hoặc này vừa xuất hiện, bọn hắn ai nấy đều vô cùng khôn khéo lập tức cũng cảm giác được một tia không đúng.

- Trử Vĩ Thần, trên tư liệu này ghi lại, tên Lâm Tiêu kia năm nay mới 14 tuổi a?

Đan các Mã Thần trưởng lão giờ tư liệu trong tay nói.

Trử Vĩ Thần gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tên Lâm Tiêu kia năm nay mới 14 tuổi.

Trong lòng của hắn kỳ thật có chút bất đắc dĩ, trên thực tế Trử Vĩ Thần cũng không muốn đem thân phận chuẩn võ giả của Lâm Tiêu sớm bộc lộ ra ngoài. Ở trong tư liệu của Khương Hồng đưa cho hắn, đã tình tường nói cho hắn biết hết thảy mọi chuyện có liên quan tới Lâm Tiêu. lấy nhãn lực của Trử Vĩ Thần liếc cái đã thấy ra Lâm Tiêu tiền đồ vô lượng, tuyệt đối là một võ giả cấp bậc thiên tài. Thiên tài như vậy Trử Vĩ Thần tự nhiên muốn kéo vào dưới trường Võ Điện của mình. Nhưng là ở dưới tình huống vừa rồi, hắn lại không thể không nói ra.

- Chuẩn Võ giả 14 tuổi?

- Trử Vĩ Thần, người dụng tâm kín đáo ah!

Trong nghị sự đại sảnh không ít nghị viên đôi mắt đều là sáng lên, Thương Khung đại lực tất cả thể lực lớn tại sao phải tạo thành Liên Minh Võ Giả, cũng là bởi vì năm đó khi cướp đoạt thiên tài đệ tử liên tiếp phát sinh xung đột đổ máu. Đối với tất cả thể lực lớn mà nói, thiên tài đệ tử trẻ tuổi là tài nguyên quý giá nhất, trực tiếp ảnh hưởng tới tương lai của một thể lực có cường đại hay không. Điều này cũng tạo thành lý do khiến tất cả thể lực đối với thiên tài đệ tử độ chú ý vô cùng cao.

Bình thường ở trong tất cả thể lực lớn, trước mười sáu tuổi nếu có thể đạt đến Võ giả, vô luận ở trong thể lực nơi nào đều có thể hưởng thụ đãi ngộ của thiên tài đệ tử. Lâm Tiêu năm nay mới chỉ có 14 tuổi cũng đã tấn cấp chuẩn võ giả, căn cứ quy luật chung khi Chuẩn Võ giả mở ra Ích Nguyên Trì, bình thường một Chuẩn Võ giả cần thời gian nửa năm đến một năm. Một số Chuẩn Võ giả thiên phú cường đại, trong một hai ngày có thể cảm ứng thiên địa nguyên khí chỉ cần hai ba tháng đã có thể mở ra Ích Nguyên Trì. Nói cách khác, dù là Lâm Tiêu tại phương diện cảm ứng thiên địa nguyên khí chỉ là giống như: bình thường, khi tới mười lăm tuổi thường thường cũng có thể mở ra được Ích Nguyên Trì trở thành nhất chuyển Chân Võ giả.

- Nhất chuyển Chân Võ giả mười lăm tuổi, tên...

Không ít nghị viên tại đây sau khi liếc nhìn lẫn nhau, đều không khỏi hít sâu một hơi, trong đôi mắt đều là toát ra hào quang sáng lạn. Nếu như nói mười sáu tuổi nhất chuyển Chân Võ giả đã xem như là thiên tài mà nói, như vậy mười lăm tuổi thành nhất chuyển Chân Võ giả tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài, là tồn tại mà tất cả các thể lực lớn cần điên cuồng tranh đoạt, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Trong chốc lát, trong cả đại sảnh đúng là hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng không có lên tiếng, mà ngay cả vị Thánh Địa Ngô Bình cũng ngây ngốc rồi. Nhưng sau một khắc, trên mặt hắn lại không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

- Trử Vĩ Thần, không nghĩ tới người điên rồi, vì bảo trụ tên Lâm Tiêu kia thậm chí ngay cả lời nói dối cũ nào đều biên soạn ra được. Nếu như tên Lâm Tiêu kia thật sự là thiên tài bậc này. Thể lực khác như chúng

ta tuy rằng sẽ không hiểu rõ rành mạch, nhưng là sẽ thu được một chút phong thanh, nhưng về tên Lâm Tiêu này, ngoại trừ sự tình liên quan tới ca ca hắn Lâm Hiên, những thế lực còn lại như chúng ta hoàn toàn không hề hay biết gì cả, thật sự là buồn cười ah.

Ngô Bình vừa nói ra lời này. Mấy người còn lại ở đây cũng là lên tiếng nghị luận âm âm, rồi nhao nhao gật đầu. Bọn hắn đạt được ở trong tình báo, căn bản không có nửa điểm tư liệu về tên Lâm Tiêu kia, rất nhiều người cũng là vì xung đột lần này mới lần đầu tiên nghe được cái tên Lâm Tiêu này.

Trên thực tế vì tranh đoạt tài nguyên thiên tài tại Tân Vệ thành, tất cả thế lực lớn tuy rằng đều phân phối huấn luyện quán của riêng mình. Nhưng ở trong huấn luyện quán của các thế lực khác, tất cả bọn họ đều ngầm đưa vào thám tử, mục đích chính là sưu tầm thiên tài đệ tử ở tất cả các huấn luyện quán. Dù sao võ giả gia nhập thế lực nào đó đều là dựa vào tự mình lựa chọn, cũng không phải nói tham gia huấn luyện quán ở đâu thì nhất định phải gia nhập thế lực ở đó. Loại sự tình ngầm đưa thám tử này ở trong tất cả các thế lực lớn đã xem như một loại quy tắc ngầm rồi.

Bọn hắn nào biết đâu rằng, lực lượng của Lâm Tiêu vừa mới xuất hiện cũng là ở trong gần năm tháng này mà thôi, thậm chí ngay cả bản thân Trử Vĩ Thần cũng là không lâu mới nhận được tin tức.

86. Chương 86: Đột Phá (1)

Chương 86: Đột phá. (1)

Lão giả áo trắng Ngô Bình cười lạnh liên tục, nói:

- Hơn nữa cho dù Lâm Tiêu đúng như lời người nói là một gã chuẩn võ giả, nhưng mà Lưu Ly chính là nhất chuyển Chân Vũ giả, địa vị cả hai không thể so sánh, cũng là tội không thể xá.

- Ha ha...

Trử Vĩ Thần đột nhiên cười lớn, lạnh lùng nói:

- Ngô Bình, theo như người nói, nhất chuyển Chân Vũ giả và nhị chuyển Chân Vũ giả cũng có thân phận khác, chẳng lẽ nhất chuyển Chân Vũ giả không thể quyết đấu sinh tử với nhị chuyển Chân Vũ giả hay sao? Hừ, võ giả liên minh ước định chiến đấu sinh tử, chính là cho kẻ yếu khiêu chiến cường giả, nói cách khác, tuy Lưu Ly vừa mở nguyên trì tấn cấp, nhưng mà chưa tới võ giả liên minh xác định, cũng không có gia nhập thế lực nào, chưa đạt được huân chương võ giả, vẫn chỉ là chuẩn võ giả như trước mà thôi!

- Tốt rồi, hai người các người không nên cãi nhau nữa, theo ta thấy nếu như thực lực Lâm Tiêu đạt tới chuẩn võ giả thì cuộc chiến sinh tử này có hiệu lực, nếu không đạt tới thì chính là tử tội, không biết các vị quyết định như thế nào?

Trâu Giang thống lĩnh của phủ thành chủ lạnh nhạt nói ra.

- Ta đồng ý!

- Đồng ý!

- Có thể!

Rất nhiều nghị viên ở đây đều tỏ thái độ.

- Người đâu!

Trâu Giang quát lớn.

- Có, các vị đại nhân!

Ngoài cửa có ba tên võ giả tinh thần phấn chấn đi tới, nhìn mọi người cung kính hành lễ.

- Ba người các người lập tức mang Lâm Tiêu đi khảo thí chuẩn võ giả!

Trâu Giang phân phó.

- Vâng!

Hiện tại ba tên nhân viên công tác võ giả liên minh quay người ra khỏi đại sảnh, dưới ánh mắt đám người Lưu Hoành và rất nhiều dân chúng nhìn theo, ngồi xe ngựa đi tới đình viện gia đình Lâm Tiêu.

Đình viện võ giả, phủ đệ Lâm gia!

Hiện tại đã là giữa trưa, nếu là trước đó phụ mẫu Lâm Tiêu đã sớm đi tới cửa hàng nhỏ của mình làm việc, nhưng hôm nay là ngày võ giả liên minh tuyên án, cho nên hai phụ thê bọn họ làm gì có tâm tư kinh doanh nữa, bởi vậy đều ở trong nhà lo lắng chờ tin tức, Lâm Nhu cũng xin phép Đan các nghỉ phép một ngày ở nhà với phụ mẫu!

Mà Lâm Tiêu với tư cách người trong cuộc, hiện tại đang ở trong phòng của mình tu luyện.

Xuy xuy!

Trong cảm giác của Lâm Tiêu, rất nhiều thiên địa nguyên khí giống như thủy triều tiến vào trong cơ thể của hắn, trong kinh mạch Lâm Tiêu có một dòng nguyên lực không ngừng vận hành, chậm rãi thông qua mỗi đường kinh mạch, cuối cùng hội tụ trong đan điền!

Ồ ồ!

Trong đan điền Lâm Tiêu có nhiều nguyên lực tụ tập lại, nguyên lực màu ngà sữa cuộn cuộn, tán dật lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Trong năm ngày này, Lâm Tiêu mỗi ngày điền cường hấp thu thiên địa nguyên khí, nếu như là chuẩn võ giả bình thường, cho dù tu luyện ngày đêm, thời gian năm ngày nhiều nhất chỉ ngưng tụ một phần nhỏ nguyên lực, có thể nói tốc độ tu luyện của Lâm Tiêu gấp mười lần chuẩn võ giả bình thường, cho dù là Lâm Tiêu cũng phải lú lười.

Thời gian năm ngày, Lâm Tiêu cảm giác nguyên lực trong đan điền của mình đạt tới cực hạn, từ khi bắt đầu từ buổi sáng, nguyên lực trong đan điền của hắn đã bão hòa, cho dù Lâm Tiêu quán thấu nguyên lực mới cũng chỉ tràn ra khỏi đan điền, tiến trở lại trong kinh mạch.

Lâm Tiêu biết rõ, đan điền của hắn thừa nhận nguyên lực đạt tới cực hạn, muốn cải biến tình huống này cần phải mở nguyên trì.

Mà phương pháp mở nguyên trì sau khi nguyên lực bão hòa, tiếp tục không ngừng quán thấu nguyên lực mới vào, từ đó lượng biến dẫn tới chất biến.

Lâm Tiêu toàn tâm vùi đầu vào trong đan điền, khống chế nguyên lực trong người không ngừng xâm nhập vào trong đan điền, nhưng Lâm Tiêu không dừng lại, tiếp tục rót nguyên lực mới vào.

Không biết qua bao nhiêu lâu, rốt cuộc nguyên lực trong đan điền Lâm Tiêu đã ngưng tụ tới cực hạn.

Răng rắc!

Thân thể Lâm Tiêu run lên kịch liệt, trong đan điền có thứ gì đó đang nảy mầm, một cảm giác cường đại chưa bao giờ có hiện ra trong đáy lòng, cuối cùng khuếch tán khắp thân thể của hắn.

Tâm thần Lâm Tiêu vội vàng chìm vào trong đan điền, nhìn thấy đan điền của mình và nguyên lực biến mất không thấy gì nữa, mà là xuất hiện một khối không khí nhỏ giống như mây bay, khối khí này xoay tròn hình thành vòng xoáy nhỏ, hấp thu nguyên lực không ngừng rót vào trong đó.

Nguyên lực vốn ảo hòa bị vòng xoáy hút vào trong đó, lại không có nửa phần tràn đầy, lảng lảng lảng động ở nơi sâu nhất, tùy thời bị Lâm Tiêu điều khiển.

Tâm thần Lâm Tiêu rời khỏi đan điền, hai mắt nhắm nghiền, trong đầu của hắn xuất hiện chấn động kỳ lạ khuếch tán ra vài mét chung quanh, cảm giác của hắn với chung quanh trở nên linh mẫn hơn trước rất nhiều.

- Đây là nguyên trì sao? Trải qua tu luyện lâu như thế, Lâm Tiêu ta rốt cuộc cũng trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả!

Loại cảm giác tràn ngập lực lượng này làm Lâm Tiêu kích động thân thể run rẩy, mở nguyên trì trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả, đây mới thật sự là bước vào cánh cửa tu luyện!

Trong quá trình tu luyện, đây là cửa khẩu trọng yếu nhất, một khi vượt qua chính là nhân thượng nhân, thân phận địa vị đã hoàn toàn khác biệt.

Vì trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả, Lâm Tiêu rất nhiều năm tháng qua đã bỏ ra không biết bao nhiêu cố gắng, mỗi ngày siêng năng tu luyện, cũng không dám lười biếng, bỏ ra rất nhiều mồ hôi mới có ngày hôm nay, thành công mở nguyên trì, trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả.

- Năm ngày, chỉ năm ngày ta từ cảm ứng thiên địa nguyên khí tới khi thành công mở nguyên trì.

Kích động đồng thời Lâm Tiêu cũng rung động vì tốc độ của bản thân, trong lịch sử có rất nhiều nhân vật thiên tài, có thể nói ca ca Lâm Hiên của hắn năm đó trở thành đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ, từ chuẩn võ giả trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả cũng tốn gần hai tháng, mà hắn lại năm ngày.

Lâm Tiêu chỉ suy nghĩ thôi cũng lú lẫm.

Bang bang...

Đúng lúc này, sau khi trở thành Chân Vũ giả thì cảm giác của Lâm Tiêu trở nên nhanh nhạy, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa phòng khách, tiếng phụ mẫu nói chuyện với người khác.

Lâm Tiêu mở cửa phòng, lập tức nhìn thấy phụ mẫu và muội muội lo lắng đi ở phía trước, sau lưng bọn họ là ba cường giả mặc quần áo võ giả liên minh khí thế kinh người đang đi tới.

Từ khí tức của ba người này tỏa ra, Lâm Tiêu cảm giác được ba người đều là võ giả chân chính, hơn nữa đều có thực lực cao hơn hắn.

- Người chính là Lâm Tiêu? Chúng ta phụng lệnh các vị nghị viên đại nhân của võ giả liên minh dẫn người đi tới võ giả liên minh.

Nhân viên đầu lĩnh mặt không biểu lộ nói ra.

- Tiêu nhi!

Lâm Vệ Quốc và Trần Phượng Lan đều lo lắng nhìn qua con của mình, cũng không phải võ giả nên bọn họ chẳng có bất cứ quyền thế gì, giờ phút này hơi luống cuống tay chân.

- Được, ta đi với các người!

Lâm Tiêu không có nói nhảm.

- Phụ thân, nương, các người yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì.

An ủi phụ mẫu xong, Lâm Tiêu được ba nhân viên công tác võ giả liên minh mang lên xe ngựa, đi về phía võ giả liên minh.

- Đi, Nhu nhi, chúng ta cũng đi xe!

Nhìn xe ngựa Lâm Tiêu rời đi, Lâm Vệ Quốc và Trần Phượng Lan mang theo Lâm Nhu đi thẳng tới võ giả liên minh.

87. Chương 87: Đột Phá (2)

Chương 87: Đột phá. (2)

Võ giả liên minh cách đình viện gia đình Lâm Tiêu không xa, xe ngựa đi một lát là tới, đám người Lâm Tiêu ngồi xe ngựa đi tới cửa ra vào võ giả liên minh đang đông cứng người.

- Đi, những đại nhân đang chờ người đấy.

Ba tên nhân viên công tác đi xuống xe, mang Lâm Tiêu đi vào trong.

- Mau nhìn kia!

- Hẳn chính là Lâm Tiêu?

- Còn trẻ thế, còn là hài tử sao?

Trên đường cái, rất nhiều dân chúng nhìn thấy cảnh này thì nghị luận nhao nhao.

- Lâm Tiêu!

Lưu Hoành và Lưu Lực đứng ở cửa võ giả liên minh cũng nhìn thấy Lâm Tiêu, Lưu Hoành gầm nhẹ, trong mắt đầy cừu hận nhìn qua Lâm Tiêu, ánh mắt của hắn dữ tợn, hai nắm chắc, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt hận không thể bầm thây Lâm Tiêu thành vạn đoạn.

Nghe được Lưu Hoành gầm nhẹ, Lâm Tiêu quay đầu nhìn qua bọn họ, chợt không nhìn nữa đi vào trong võ giả liên minh.

Không có Lưu Ly là võ giả tồn tại trong Lưu gia, trong lòng Lâm Tiêu không có nửa phần lo lắng.

Đi theo sau lưng ba tên nhân viên công tác, Lâm Tiêu đi vào trong, lần đầu đi vào trong võ giả liên minh, lại không có hứng thú nhìn quanh, một lát sau đám người bọn họ đi vào một đại sảnh.

- Các vị đại nhân, Lâm Tiêu đã tới!

Ba tên nhân viên công tác mang Lâm Tiêu đi vào đại sảnh, cung kính nói ra.

- Ân?

Ánh mắt Lâm Tiêu đảo qua đại sảnh, lập tức nhìn thấy hơn mười võ giả mặc võ bào đặc biệt, trong bọn họ có ánh mắt lạnh lẽ, hoặc là thần sắc lạnh lùng, hoặc là mỉm cười, tất cả không giống nhau, nhưng mà Lâm Tiêu cảm giác duy nhất chính là khí thế của bọn họ tỏa ra, làm cho Lâm Tiêu vừa tấn chức nhất chuyển Chân Vũ giả cảm giác sinh ra kính ngưỡng như thấy núi cao.

- Lâm Tiêu!

Lúc này một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai Lâm Tiêu, Lâm Tiêu quay đầu nhìn lại thì giật mình.

- Tổng huấn luyện viên!

Chỉ thấy tổng huấn luyện viên huấn luyện quán Khương Hồng đang đứng cách đó không xa, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn.

- Khương Hồng, hẳn chính là Lâm Tiêu?

Một giọng nói vang lên.

- Vâng, Trâu thống lĩnh, hẳn chính là Lâm Tiêu của huấn luyện quán chúng ta!

Khương Hồng cung kính nói.

Lâm Tiêu nhìn kỹ nam tử trung niên ngồi ở giữa đám người, hắn mặc áo giáp rất đẹp, gương mặt anh tuấn, ánh mắt lạnh lẽ cho người ta cảm giác loi loi phong hành.

- Như vậy bắt đầu đi!

Trâu Giang lại lên tiếng lần nữa.

Khảo hạch một chuẩn võ giả cần tất cả nghị viên thành Tân Vệ giám sát, chuyện này chỉ sợ trong lịch sử cả thành Tân Vệ chỉ có mình Lâm Tiêu mà thôi.

- Lâm Tiêu, không cần sợ hãi, cứ biểu hiện tốt là được!

Một giọng nói ôn hòa vang lên, Lâm Tiêu nhìn qua, đó là một nam tử trung niên mặc võ bào màu đen, hai mắt ôn hòa vui vẻ, cho Lâm Tiêu cảm giác thân cận.

- Lâm Tiêu, đây chính là tổng quản Vũ điện cao nhất thành Tân Vệ Trữ Vĩ Thần.

Khương Hồng giải thích.

- Tổng quản cao nhất Vũ điện?

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, nhỏ giọng dò hỏi:

- Tổng huấn luyện viên, xảy ra chuyện gì?

- Ta cũng vừa nhận được tin tức chạy tới đây, cụ thể thế nào thì không rõ, tổng quản nói bọn họ dường như muốn khảo thí chuẩn võ giả của người, người chỉ biểu hiện tốt là được.

Khương Hồng thấp giọng nói.

- Ta tiến hành khảo hạch chuẩn võ giả?

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn qua đại sảnh, hắn vừa tiến vào nhìn thấy trong đại sảnh có rất nhiều đạo cụ khác nhau, hiển nhiên là đại sảnh khảo thí.

Tích!

Một nhân viên công tác hiện tại mở dụng cụ đo tốc độ ra, mà tấm bia đo lực lượng đã chuẩn bị sẵn.

- Các vị đại nhân, dụng cụ không có vấn đề!

Nhân viên công tác kiểm tra dụng cụ nói ra.

- Trước khảo thí lực lượng!

Trâu Giang lạnh lùng nói ra.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi đi tới tấm bia đá khảo nghiệm, thời điểm này bất kể là Khương Hồng hay Trâu Giang, Trữ Vĩ Thần, ánh mắt của bọn họ nhìn qua Lâm Tiêu.

Chỉ thấy thân thể Lâm Tiêu nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tấm bia đá thân thể đột nhiên lướt tới thật nhanh.

Phanh!

Không khí nổ vang, nắm đấm Lâm Tiêu đánh thẳng vào tấm bia đá.

Bồng!

Một âm thanh trọng quyền khí bạo vang vọng nên lên tấm bia đá khảo thí màu trắng.

Tấm bia đá bỗng nhiên sáng lên, ánh sáng trắng chói mắt không ngừng lập lòe.

- Nhìn lực lượng, thật sự cũng hơn một ngàn ký!

Đám người Trâu Giang có thực lực gì, căn bản không cần nhìn màn hình cũng biết một quyền của Lâm Tiêu nặng bao nhiêu, biết rằng nó không thấp hơn tiêu chuẩn một ngàn ký của chuẩn võ giả, trong lòng suy nghĩ như thế cho nên ngẩng đầu nhìn qua khu vực bia đá khảo thí.

Đích đích đích...

Tấm bia đá có âm thanh vang lên liên tục, sau đó dừng lại.

Lâm Tiêu cũng nhìn qua bia đá, trên bia đá có con số một ngàn hai trăm bốn mươi sáu ký!

- Cái gì?

- Bao nhiêu?

- Một ngàn hai trăm bốn mươi sáu cân?

Đám người Trâu Giang giật ình, chợt tất cả biến thành sợ hãi, trong mắt mang theo thần sắc khó tin, ngay cả Lâm Tiêu cũng ngẩn ngơ không thôi, mà Khương Hồng tổng huấn luyện viên càng mở to mắt nhìn qua Lâm Tiêu, trong mắt mang theo hào quang khiếp sợ khó tin.

Phải biết rằng năm ngày trước, Khương Hồng vừa cho Lâm Tiêu khảo thí cũng chỉ mới một ngàn không trăm chín mươi ba ký, vì sao mới năm ngày không gặp thì lực lượng Lâm Tiêu từ một ngàn không trăm chín mươi ba ký biến thành một ngàn hai trăm bốn mươi sáu ký? Thoảng cái tăng lên một trăm năm mươi ký!

Khương Hồng há hốc mồm, Lâm Tiêu cũng ngây ngốc.

Trong năm ngày này hắn tu luyện điên cuồng, một lần hành động mở nguyên trì tấn chức Chân Vũ giả, nhưng mà Lâm Tiêu cũng không tính toán bộc lộ thực lực chân thật của mình ra, hắn từ khi cảm ứng thiên địa nguyên khí tới khi mở nguyên trì chỉ hao phí thời gian ngắn, cũng chỉ trong năm ngày mà thôi.

Một chuẩn võ giả cảm ứng thiên địa nguyên khí tới khi mở nguyên trì hao phí thời gian hai tháng đã xem như thiên tài vô cùng khó tìm, nếu trong một tháng đạt tới Chân Vũ giả thì trong cả Vũ Linh đế quốc không có mấy người, cơ hồ bọn họ đều là thiên tài yêu nghiệt, nhưng nếu so sánh với Lâm Tiêu trong năm ngày mở nguyên trì thì hắn không còn là yêu nghiệt nữa, mà là quái vật!

Bởi vì trong khảo thí lực lượng, Lâm Tiêu cố ý lưu một lần thực lực, chẳng những không có dùng tới nguyên lực trong người, huống chi lực lượng thân thể cũng chỉ sử dụng tám chín thành, cũng không bộc phát toàn bộ lực lượng ra, cho dù là như thế vẫn đánh ra con số một ngàn hai trăm bốn mươi sáu, làm cho hắn lú lẫm không thôi, Lâm Tiêu đoán được nếu mình toàn lực thi triển ra, chỉ sợ đạt tới một ngàn bốn trăm ký cũng không thành vấn đề.

Trong giới võ giả, Chân Vũ giả bộc phát lực lượng từ một ngàn ký tới hai ngàn ký, Lâm Tiêu hiện tại xem như trung tầng trong Chân Vũ giả.

- Không thể tưởng tượng nổi, Lâm Tiêu năm nay chỉ mới mười bốn tuổi, số liệu lực lượng lại cao như vậy, một ngàn hai trăm bốn mươi sáu ký, khó mà tin nổi...
- Ta nhớ Lâm Hiên ca của hắn năm đó trong khảo hạch chuẩn võ giả cũng chỉ mới đạt tới một ngàn hai trăm ký nha? Không ngờ Lâm Tiêu còn lợi hại hơn ca của hắn năm đó!

88. Chương 88: Bổng Nhiên Nổi Tiếng

Chương 88: Bổng nhiên nổi tiếng.

- Chân Vũ giả bình thường bộc phát lực lượng là một ngàn hai trăm ký, lực lượng chuẩn võ giả bình thường đạt tới một ngàn một trăm ký đã là thiên tài rồi, mà Lâm Hiên năm đó đạt tới một ngàn hai trăm ký đã được xưng là yêu nghiệt, mà Lâm Tiêu...

Tất cả thể lực lớn trong đại sảnh đều khiếp sợ, ngay cả Trâu Giang thống lĩnh sắc mặt bình tĩnh, không mang theo nửa phần tình cảm cũng chấn động, trong mắt bắn ra hào quang sáng ngời, ở đây có hơn mười nghị viên của võ giả liên minh nhìn qua Lâm Tiêu, bọn họ chẳng khác gì ăn mỳ nhìn thấy núi vàng, trong lòng nôn nao khó nhịn.

Mười bốn tuổi chuẩn võ giả với bọn họ mà nói tuy cực kỳ khát vọng, nhưng không tới mức tranh giành nhau, nhưng mà một chuẩn võ giả lực lượng vượt qua một ngàn hai trăm ký, cho dù là thể lực nào cũng đỏ mắt.

Trong lòng kinh hãi nhất vẫn là tổng huấn luyện viên Khương Hồng.

- Ta nhớ năm ngày trước Lâm Tiêu khảo thí chỉ đạt tới một ngàn không trăm chín mươi ba ký, vì sao trong năm ngày ngắn ngủi lại tăng lên một trăm năm mươi ký?

Khương Hồng hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Chẳng lẽ lần trước do Lâm Tiêu bị thương cho nên không thể phát huy toàn lực hay sao? Hay là lần trước sau khi cho hắn phương pháp tu luyện nguyên lực trụ cột, Lâm Tiêu cảm ứng được thiên địa nguyên khí, trong thời gian ngắn tăng thực lực lên? Hoặc là cả hai đều có?

Trong nội tâm Khương Hồng cũng chỉ nghĩ ra những vấn đề này thôi, nhưng dù là khả năng nào, đều nói cho Khương Hồng biết Lâm Tiêu chính là thiên tài trong thiên tài.

- Khục khục khục...

Ngay lúc mọi người vẫn khiếp sợ, Trâu Giang phản ứng đầu tiên, hắc hắc vài tiếng sau đó nói:

- Khảo nghiệm lực lượng đã qua, như vậy tiến hành khảo thí tốc độ...

Bị nhiều cường giả cao cấp nhất trong thành Tân Vệ nhìn chăm chăm vào như thế, trong lòng Lâm Tiêu vẫn hơi lo sợ bất an, sau khi hít sâu một hơi đi về phía máy khảo hạch tốc độ.

Hô!

Lâm Tiêu thở ra một hơi, ánh mắt nhìn qua màn sáng màu trắng trước mặt hai mươi mét, hai chân đột nhiên phát lực.

Vèo!

Lưng Lâm Tiêu hơi cong, xương sống cong như cung lớn, thân thể chẳng khác gì mũi tên rời cung xông thẳng về phía màn sáng màu trắng.

Lúc này Lâm Tiêu đã chuẩn bị, không dám bạo lộ toàn lực quá mức, hắn làm bộ như dùng toàn lực nhưng vẫn lưu một phần lực lượng.

- Hí!

- Cái này...

- Khó mà tin nổi!

Lúc này ở phía sau có tiếng hít khí lạnh và sợ hãi thán phục vang lên, lúc này da đầu Lâm Tiêu run lên vài lần, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy trên màn hình khảo nghiệm tốc độ có con số:

- 29.1m/s!

Vào lúc này mọi người nhìn qua Lâm Tiêu chẳng khác gì nhìn thấy quái vật, loại rung động này cho dù là Trâu Giang thân ở địa vị cao nhìn thấy quá nhiều thiên tài cũng khó ức chế được.

Phải biết rằng tốc độ khảo hạch của chuẩn võ giả là 25m/s, đại đa số chuẩn võ giả đều kẹt ở số liệu này, mà một ít nhân vật thiên tài có thể đạt tới 26m/s đã là không tồi, dù sao tốc độ của Chân Võ giả chỉ là 25m/s - 40m/s mà thôi, vượt qua 40m/s chính là Chân Vũ giả nhị chuyển.

Lâm Tiêu đạt tới 29.1m/s, mà ca của hắn năm đó là thiên tài đệ nhất thành Tân Vệ chỉ là 28.5m/s mà thôi.

- Lực lượng thân thể đạt một ngàn hai trăm bốn mươi sáu ký, tốc độ đạt 29.1m/s, Lâm Tiêu này...

Đám người Trâu Giang không nhịn được phải thán phục một tiếng.

- Lâm Tiêu đúng không? Ta là tổng quản Thiên Trì Cung thành Tân Vệ Thích Triết, không biết ngươi có ý định gia nhập Thiên Trì Cung hay không?

Trong đám người có một nam tử trung niên da thịt hồng nhuận như người trẻ tuổi đi nhanh ra, hắn tươi cười đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Thiên tài như ngươi chỉ cần có thể trước mười sáu tuổi đạt tới Chân Vũ giả, Thiên Trì Cung chúng ta cho ngươi đãi ngộ không thấp, Chân Vũ giả bình thường gia nhập Thiên Trì Cung sẽ có một tòa dinh viện và một bộ công pháp trụ cột cùng vũ kỹ, cộng thêm một ngàn lượng bạc, nhưng mà thiên tài như ngươi có thể trực tiếp gia nhập trại huấn luyện thiên tài của Thiên Trì Cung, có thể tùy ý lựa chọn một bản công pháp, vũ kỹ không cao hơn Nhân cấp trung giai, ban thưởng một vạn lượng.

Thích Triết tươi cười, thần thái cực kỳ chân thành.

- Thích Triết người làm gì đó?

Lúc này một tiếng hét vang lên, tổng quản Vũ điện Trử Vĩ Thần bước nhanh lên, hừ một tiếng, nói:

- Lâm Tiêu này chính là đệ tử Vũ điện chúng ta huấn luyện ra, muốn gia nhập cũng phải gia nhập Vũ điện!

Nói xong Trử Vĩ Thần cũng tươi cười ôn hòa nhìn qua Lâm Tiêu, nói:

- Lâm Tiêu đúng không, ta trước khi nghe Khương Hồng nói về người, quả nhiên là tuần tú lịch sự a, nhớ ngày đó ca của người lâm Hiên cũng gia nhập Vũ điện chúng ta, không nghĩ tới chỉ nháy mắt đệ đệ của hắn cũng lớn như vậy, yên tâm đi, chỉ cần gia nhập Vũ điện của chúng ta, đãi ngộ Vũ điện tuyệt đối không kém thế lực nào.

- Trử Vĩ Thần, người cũng không biết xấu hổ nói câu này a, đại ca người ta gia nhập Vũ điện các người, các người bảo hộ như thế nào?

Một giọng nói âm lãnh vang lên trong đại sảnh.

- Lâm Tiêu, ta chính là tổng quản thánh địa thành Tân Vệ Ngô Bình, không cần nói nhiều, ở phương diện bồi dưỡng đệ tử, thánh địa chúng ta nổi bật nhất trong Vũ Linh đế quốc.

- Nói vậy, Ngô Bình, vừa rồi ai nói muốn định tội Lâm Tiêu? Vì sao trong nháy mắt lại đi ra lôi kéo người ta?

Trử Vĩ Thần lạnh lùng nói ra.

- Đúng thế, tiểu oa nhi, người đừng nghe bọn họ nói chuyện phiếm, trong lòng bọn này rất xấu, vừa rồi không chờ được muốn định tội người, ta là Cửu Long Bảo Bành Tường, Cửu Long Bảo chính là thế lực cao cấp nhất trong Vũ Linh đế quốc, người có thể cân nhắc một chút.

Một lão giả mặt đầy nếp nhăn, không có tóc và chân mày đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Bành đầu trọc, thế lực cao cấp nhất Vũ Linh đế quốc làm gì có Cửu Long Bảo của người chứ?

Trong đám người có kẻ cười lạnh nói ra.

Lúc này cả đại sảnh kháo thí ồn ào như chợ bán thịt, Lâm Tiêu bị hơn mười cường giả kéo kéo lôi lôi làm đầu óc choáng váng, hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải, về phần Khương Hồng tổng huấn luyện viên ngay từ đầu đã sớm đứng ở bên cạnh, ngơ ngác nhìn qua cảnh này.

Thời điểm này bọn họ đã sớm quên cấp bậc của mình, ở Lâm Tiêu trước mặt đã buông giá đỡ, chỉ muốn tranh thủ Lâm Tiêu mà thôi.

- Được rồi, tất cả mọi người yên tĩnh lại.

Một tiếng quát như lôi đình vang lên trong đại sảnh, đám đông ồn ào cũng dừng lại.

- Lâm Tiêu hiển nhiên vẫn là chuẩn võ giả, căn cứ ước định võ giả liên minh, tất cả thế lực muốn hắn gia nhập phải chờ hắn đạt tới Chân Vũ giả đã, ở chỗ này chúng ta nên thẩm định bản án Lâm Tiêu đánh chết Lưu Ly.

Trâu Giang thống lĩnh nhìn mọi người và hét to.

- Đúng, chính sự quan trọng hơn.

Đan các Mã Thần trưởng lão cũng lên tiếng.

Lập tức cả đại sảnh kháo thí an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn qua Trâu Giang.

- Hiện tại cho rằng Lâm Tiêu đấu sinh tử với Lưu Ly có hiệu lực, đệ tử huấn luyện quán Lâm Tiêu đánh chết trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly vô tội!

89. Chương 89: Bốn Phương Đều Tới (1)

Chương 89: Bốn phương đều tới. (1)

Trâu Giang hét to một tiếng, tiếng nói còn chưa dứt thì hắn đã giơ tay đầu tiên.

- Cái này...

Mọi người đang sững sờ, lúc này mới phát hiện Trâu Giang thống lĩnh không giống với người khác, nhưng bây giờ lại giơ tay phán vô tội, mà Trâu Giang thống lĩnh giơ tay đầu tiên, hiển nhiên muốn lưu ấn tượng tốt với Lâm Tiêu.

- Đúng là hèn hạ a!

Trong lòng mọi người thầm mắng một tiếng, cả đám giơ tay vô tội.

Lúc này mười ba nghị viên thành Tân Vệ đều giơ tay, không có ai bỏ tay xuống.

- Đã như thế, xem xét đầu sinh tử có hiệu lực, Lâm Tiêu vô tội!

Trâu Giang hét to tuyên bố kết quả, chợt mỉm cười nhìn qua Lâm Tiêu, hắn tươi cười đầy ôn hòa, nhưng lại giống như mấy khối nham thạch nhào nhéo uốn lượn lại với nhau, hiển nhiên là tỏ thiện ý với Lâm Tiêu, hắn tươi cười thật khó coi mà.

- Lâm Tiêu, ta là phó thống lĩnh phủ thành chủ thành Tân Vệ Trâu Giang, nếu như ngươi tấn cấp Chân Vũ giả thì có thể gia nhập quân đội đế quốc, hiệu lực vì đế quốc, như vậy cứ tới phủ thành chủ tìm ta, quân đội đế quốc mới là cường đại nhất, hơn nữa đãi ngộ của chúng ta còn cao hơn các thế lực khác.

- Trâu thống lĩnh nói lời này khiến người ta không dám đồng ý.

Trong đám người chỉ có Đan các Mã trưởng lão chưa từng nói chuyện, Đan các chúng ta chẳng những bồi dưỡng luyện được sư, cũng tuyển nhận võ giả thiên tài, người có thể cân nhắc một chút.

Đối mặt với nhiều cường giả mời chào, Lâm Tiêu cung kính thi lễ, nói:

- Cảm tạ chư vị đại nhân ưu ái, thế lực của chư vị đại nhân uy danh hiển hách, danh chấn đại lục, trong lòng tại hạ trong lúc nhất thời khó mà lựa chọn được, kính xin chư vị đại nhân cho tại hạ chút thời gian suy nghĩ.

- Đó là tự nhiên!

Trâu Giang gật đầu, nói:

- Ngươi yên tâm, căn cứ quy định võ giả liên minh, bất cứ thế lực nào cũng không được phép ép buộc một võ giả gia nhập thế lực của mình, nhưng mà tất cả đều thành lập trên trụ cột người trở thành Chân Vũ giả trước mười sáu tuổi, ta hy vọng ngươi không kiêu không ngạo, không ngừng cố gắng.

- Vâng, cảm tạ thống lĩnh đại nhân đề điểm!

Lâm Tiêu cảm tạ.

Hiện tại Lâm Tiêu may mắn bản thân mình không có nói ra chuyện mình tấn cấp Chân Vũ giả, nếu không chỉ sợ hiện tại khó mà thoát thân, mà đám người Trâu Giang hiển nhiên cũng không ngờ Lâm Tiêu hiện tại đã tấn chức Chân Vũ giả, nếu như bọn họ biết điểm này, cũng không biết trong lòng sẽ khiếp sợ tới mức nào.

- Nếu ngươi đã thông qua khảo hạch chuẩn võ giả, như vậy cứ lấy một phần phương pháp tu luyện trụ cột của võ giả liên minh và bằng chứng chuẩn võ giả, ngày một mỗi tháng chính là khảo hạch thực chiến, người có thể tùy thời gian gia, lát nữa sẽ có người dẫn ngươi đi.

- Được, xem như chuyện này đã hoàn thành, chúng ta nên trở về đại sảnh nghị sự xem kết công việc kế tiếp thôi.

Trâu Giang nói xong những chuyện này, dẫn đầu rời khỏi đại sảnh khảo thí.

Tất cả nghị viên của võ giả liên minh mỗi tháng cố định tụ tập một lần xem xét chuyện trọng đại trong tháng, đây cũng là nguyên nhân bọn họ lựa ngày hôm nay xem xét chuyện của Lâm Tiêu.

Sau đó trong đại sảnh khảo thí chỉ còn lại có Lâm Tiêu, Khương Hồng và ba tên nhân viên mang Lâm Tiêu tới đây.

- Lâm Tiêu, người hôm nay đã gây ra động tĩnh lớn rồi.

Khương hồng nhìn qua Lâm Tiêu, cười khổ nói một câu.

Lâm Tiêu cũng cười bất đắc dĩ, hiển nhiên không ngờ rằng chuyện này biến thành như vậy, trong lòng may mắn bản thân mình có điểm giữ lại, nếu không còn không biết biến thành cái dạng gì nữa.

- Lâm Tiêu, người vừa thông qua khảo hạch chuẩn võ giả, chúng ta nên đi đăng ký một chút.

Võ giả đầu lĩnh tươi cười, cũng không còn lạnh như băng như ban đầu.

Bọn họ là nhân viên của võ giả liên minh, đi ra ngoài thường làm ra vẻ tài trí hơn người, nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, bọn họ hiểu Lâm Tiêu tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng, cho nên nào dám bày giá đỡ và ngạo khí trước mặt Lâm Tiêu chứ.

Người có thể làm việc ở đây đều là nhân tinh, tự nhiên hiểu đối mặt người nào nên bày thái độ nào.

Được nhân viên công tác dẫn dắt, Lâm Tiêu nhanh chóng tiến hành đăng ký ngay trong võ giả liên minh, hơn nữa cầm phương pháp tu luyện nguyên lực trụ cột và bằng chứng chuẩn võ giả.

Có bằng chứng chuẩn võ giả này, Lâm Tiêu có thể không cần đi huấn luyện quán tu luyện, hưởng thụ đãi ngộ đặc thù, đồng thời nếu muốn trở thành trợ lý huấn luyện quán cũng có thể tiến hành đăng ký tại võ giả liên minh, khi đó sẽ phân phối Lâm Tiêu đi tới huấn luyện quán nhậm chức.

Đương nhiên hôm nay Lâm Tiêu đã đột phá Chân Vũ giả, cho nên sẽ không có hứng thú đi huấn luyện quán làm trợ lý.

- Lâm Tiêu, nếu thủ tục đã làm xong, chúng ta nên đưa người trở về a.

Võ giả đầu lĩnh mỉm cười nói ra.

- Không nhọc chư vị, ta tự mình trở về là được rồi!

Lâm Tiêu vội vàng cự tuyệt.

- Ài, người không cần khách khí, chúng ta đã mang người từ trong nhà ra, tự nhiên cũng mang người trở về!

Nhân viên công tác cười nói, dùng thiên phú của Lâm Tiêu, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai chắc chắn sẽ vượt qua bọn họ, có cơ hội kết bạn với Lâm Tiêu là cường giả tương lai, bọn họ vui vẻ còn không kịp cơ đấy.

...

Bên ngoài liên minh võ giả, rất nhiều dân chúng tụ tập nơi này, không ngừng nghị luận với nhau.

Giờ này đã là sau giờ Ngọ, Lâm Tiêu đi vào bên trong đã hơn một giờ, tất cả mọi người đang chờ mong xem võ giả liên minh rốt cuộc định đoạt chuyện này thế nào.

- Lâm Tiêu kia dám giết Lý nhi của ta, thật sự là chết không đáng tiếc, hy vọng võ giả liên minh định tội hắn, tốt nhất là lăng trì xử tử mới có thể giải mối hận trong lòng tay.

- Lưu Hoành nắm chặt hai đấm, oán hận nói một tiếng, nhìn qua cánh cửa võ giả liên minh đầy dẫy tợn.

- Phụ thân, người yên tâm, võ giả liên minh nhất định sẽ tiến hành theo công bằng, đòi công đạo cho tỷ tỷ.

Lưu Lực thần sắc vận vận nói ra.

Đồng thời hai người bọn họ thỉnh thoảng nhìn qua Lâm Vệ Quốc ba người, trong mắt đầy hung quang.

- Nhu nhi, ca của người sẽ không sao chứ?

Một đường đi theo Lâm Tiêu tới đây, Trần Phượng Lan đứng ngoài cửa ra vào chờ đợi trong lo lắng, mười ngón tay nắm chắc đã nói rõ nội tâm của nàng bất an.

- Yên tâm đi nương, nhị ca nhất định không có việc gì

Thần sắc Lâm Nhu kiên định, nhưng mà từ sắc mặt của nàng vẫn nhìn ra nàng bất an, Lâm Tiêu đi vào lâu như thế mà không có chút tin tức nào, Lâm Nhu làm sao không sốt ruột chứ?

Bên kia Lâm Vệ Quốc vẫn trầm mặc không nói, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa võ giả liên minh, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

- Vì sau còn chưa ra?

- Đúng thế, Lâm Tiêu đi vào sao lâu thế?

- Võ giả liên minh tuyên án chưa xong sao?

Ken kết!

Đột nhiên cánh cửa võ giả liên minh vẫn đóng chặt mở ra, mọi người nhìn theo, chỉ thấy mấy người đi ra khỏi cửa, đầu lĩnh chính là thiếu niên tóc ngắn màu đen, mà sau lưng hắn là vài tên nhân viên công tác của võ giả liên minh.

90. Chương 90: Bốn Phương đều tới (2)

Chương 90: Bốn phương đều tới. (2)

- Là Tiêu nhi!

- Nhị ca, nhị ca!

Trần Phượng Lan và Lâm Nhu lên tiếng đầu tiên, vội vàng lao tới, mà Lâm Vệ Quốc theo sát phía sau, thần sắc kích động.

- Phụ thân, nương, tam muội, các người sao tới đây?

Lâm Tiêu bước lên phía trước hỏi một câu.

- Chúng ta lo lắng cho người nên đi theo, người thế nào, không sao chứ?

Trần Phượng Lan dò xét toàn thân Lâm Tiêu, lệ nóng doanh tròng, sợ hãi tử của mình thiếu miếng thịt nào đó.

- Là Lâm Tiêu, hắn sao đi ra đây? Chẳng lẽ tuyên bố kết quả? Lâm Tiêu vô tội?

Trên đường cái rất nhiều dân chúng nhìn thấy cảnh này, trong lòng nghi hoặc hỏi nhau.

- Lâm Tiêu!

Lưu Hoành và Lưu Lực oán hận nhìn qua Lâm Tiêu, khi Lâm Tiêu xuất hiện thì nội tâm của hai người cảm thấy không ổn.

Ngay lúc mọi người thảo luận và nghị luận với nhau, có một nhân viên công tác của võ giả liên minh cầm thao thông cáo đi ra.

Nhân viên công tác này thấy ba nhân viên công tác cùng hộ tống Lâm Tiêu ra khỏi cửa thì gạt đầu, dừng lại trên bậc thang và mở thông cáo trong tay ra.

- Thỉnh chư vị yên tĩnh lại, hiện tại tuyên đọc kết quả của việc đệ tử huấn luyện quán Lâm Tiêu đánh chết trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly...

Nhân viên công tác hô to quanh quẩn khắp đường phố.

- Tuy Lâm Tiêu là đệ tử huấn luyện quán, lại đạt thực lực chuẩn võ giả, tiến hành sinh tử đấu với trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly là hợp tình hợp lý, song phương đã ký khế ước sinh tử, sinh tử do trời, việc này chấm dứt, bất kể kẻ nào nháo sự bị khép tội vu oan vô giả, nghiêm phạt thật nặng.

Nhân viên công tác hét to lên, mặc kệ dân chúng phía dưới phản ứng thế nào, đọc xong thông cáo thì quay người đi vào.

Xoạt!

Dân chúng trên đường cái xôn xao lớn.

- Cái gì? Không... Không có khả năng...

Lưu Hoành và Lưu Lực nhìn qua thông cáo trong tay tên nhân viên công tác, trong mắt mang theo khó tin ngời xuống đất.

- Phụ thân, nương, tam muội, chúng ta đi thôi!

Lâm Tiêu không thèm nhìn đám người Lưu Hoành, vịn mẫu thân Trần Phượng Lan lên xe do võ giả liên minh an bài rời đi.

...

Lưu gia kiện Lâm Tiêu lên võ giả liên minh, bây giờ đã có kết quả, thành Tân Vệ đã an tĩnh đi nhiều, dân chúng vốn nghị luận đã bình tĩnh lại.

Đối với một ít dân chúng mà nói, chuyện này kết quả thế nào cũng không quan tâm, không liên quan tới bọn họ, chỉ là chuyện trà dư tửu hậu mà thôi.

Cơ hồ trong một đêm cả thành Tân Vệ đã an tĩnh lại, giống như cục đá ném vào trong nước sinh ra gợn sóng, sau rung động thì an tĩnh lại. Cả thành Tân Vệ hiện tại chỉ nhớ kỹ nhân vật chính là Lâm Tiêu, hẳn là đệ đệ của đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ Lâm Hiên, năm nay chỉ mười bốn tuổi đạt tới chuẩn võ giả.

Nhưng mà ngày hôm sau, tất cả yên lặng thì nhà Lâm Tiêu trở nên náo nhiệt.

- Tại hạ là chấp sự Tuyệt Diệt Cốc Cung Quang, thay mặt tổng quản Lỗ Tư đại nhân tới thăm Lâm Tiêu tiểu hữu.

Giữa trưa có một trung niên mặc trang phục võ giả màu đen đi vào nhà Lâm Tiêu, chấp tay chào Lâm Tiêu.

Thân là chấp sự Tuyệt Diệt Cốc, Chân Vũ giả tam chuyển, thân phận địa vị của Cung Quang cực cao, đối với người bình thường, cho dù là võ giả cũng có ngạo khí, nhưng trước mặt Lâm Tiêu hẳn lại tươi cười lấy lòng, vẻ mặt vô cùng chân thành, thần sắc không chê vào đâu được, không dám khinh thường Lâm Tiêu nhỏ tuổi mà lên mặt.

- Lâm Tiêu tiểu hữu những ngày qua bị người ta vu oan, chắc hẳn trong lòng không tốt, Tuyệt Diệt Cốc Lỗ Tư tổng quản sau khi biết được bảo tại hạ cố ý dâng lên chút lễ mọn, hy vọng Lâm Tiêu tiểu hữu có thể bình tâm, sớm ngày tu luyện thành Chân Võ giả.

Cung Quang chấp tay nói ra, phía sau hẳn có hai tên đại hán đáng người khô ngô bưng hai hộp lễ vật đặt trong phòng khách Tiêu gia.

- Cung tiền bồi khách khí.

Lâm Tiêu chấp tay, bảo ba người ngồi xuống, Lâm Nhu lúc này dâng ba chén trà nóng lên.

Sau chén trà nhỏ, nói chuyện phiếm thêm một lát thì Cung Quang ba người ra khỏi phủ đệ Lâm Tiêu rời đi.

- Nhị ca, Tuyệt Diệt Cốc đưa tới thảo dược nhất giai, một quả nhất phẩm Ôn Nguyên Đan, còn có một trăm lượng bạc.

Lâm Nhu mở hộp lễ vật ra, trên mặt tràn đầy mừng rỡ, nói:

- Vì sao mấy người khác đưa lễ vật tới đều là như thế nhỉ?

Bên cạnh phòng khách nhỏ, trước người Lâm Nhu bày ra một đồng lễ vật, sắp chất đầy nửa căn phòng nhỏ rồi.

- Nhị ca, mỗi nhà đưa tới đều là lễ vật trị giá chừng một ngàn lượng bạc, nhiều đồ như thế cộng lại hơn hai vạn, có bạc này về sau chúng ta không cần cực khổ rồi.

Lâm Nhu thần sắc vô cùng kích động, từ khi đại ca ra ngoài ý muốn, năm năm qua Lâm gia vẫn quần bách, hai huynh muội thời gian qua vô cùng tiết kiệm, hôm nay khó được thu được nhiều đồ vật hữu dụng như thế, cũng khó trách Lâm Nhu lại kích động như vậy.

- Tam muội, người cần cứ dùng đi.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động, căn cứ vào hiệp nghị với võ giả liên minh lúc trước, tất cả thế lực lớn không thể đào người hiển nhiên bằng cách tặng lễ vật lớn, hôm nay tất cả thế lực đều tùy tiện tìm lý do tới bái phỏng, mỗi nhà chỉ đưa đồ vật có giá trị chừng một ngàn lượng, mà tài chính khởi động ột Chân Vũ giả cũng là như thế a.

- Ân, đáng tiếc bọn họ không có tặng Thối Thể Đan, bằng không thì ta qua vài ngày có thể đạt tới luyện cốt đỉnh phong rồi, cũng có thể trùng kích luyện tủy kỳ.

Được hai mảnh U Phong Lan của Lâm Tiêu trợ giúp lúc trước, trong thời gian hai ba tháng này Lâm Nhu vừa mới đột phá luyện cốt kỳ đột nhiên tăng mạnh, hôm nay khoảng cách luyện cốt đỉnh phong cũng không xa.

- Nói đến Thối Thể Đan, tam muội người không phải làm việc tại Đan các sao, nơi này có hơn một ngàn hai, người có thể cầm đi mua sắm Thối Thể Đan, nếu như ngân lượng đủ thì ở đây còn có linh dược nhất giai, ta tin tưởng tùy tiện xuất ra chút có thể đổi Thối Thể Đan rất dễ dàng.

Lâm Tiêu trực tiếp phân phó, những linh dược này tuy trân quý, lại không bằng dùng để trao đổi thành thứ hữu dụng cho tam muội sớm ngày đột phá luyện tủy kỳ.

- Nhị ca, cái này không tốt lắm đâu, những này linh dược tuy tạm thời không dùng đến, nhưng người vừa đạt tới chuẩn võ giả chưa lâu, đến lúc đó người tấn cấp Chân Vũ giả, vạn nhất có được thiên phú luyện đan thì có thể mang ra thử nghiệm.

- Không có gì không tốt, làm theo lời ta đi.

Lâm Tiêu khoát khoát tay, có được nhị tinh Toàn Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu đã đột phá đến Chân Vũ giả nhất chuyển, hôm nay đã không cần phải tiết kiệm nữa:

- Hơn nữa chờ người đột phá đến luyện tủy kỳ, nhị ca còn có thể cho người kinh hỉ, xem chừng nào thì người có thể tấn cấp đây.

Lâm Tiêu mỉm cười.

- Kinh hỉ?

Lâm Nhu nghi hoặc nhìn qua Lâm Tiêu, chợt nói:

- Nhị ca người nhìn xem, ta rất nhanh sẽ tấn cấp luyện tủy kỳ.

- Ha ha, ta sẽ chờ tin tức tốt của người.

Lâm Tiêu cười ha ha, nói:

- Hiện tại cũng là giữa trưa, nghỉ đến nên đến đều đã tới, ta cũng được thanh tịnh, mấy ngày nữa chính là thời gian khảo hoạch thực chiến, ta phải hảo hảo tu luyện, chuẩn bị một chút.

Bận rộn tới giữa trưa, Lâm Tiêu cho tới bây giờ mới có thời gian tu luyện.

...

91. Chương 91: Huynh Đệ Tình Thâm

Chương 91: Huynh đệ tình thâm.

- Lâm huynh, có ở đó không!

Buổi chiều, Lâm Tiêu đang tu luyện, chợt nghe ngoài phủ có tiếng gọi vọng vào.

- Là hai người bọn họ.

Nghe được giọng nói quen thuộc, trong lòng Lâm Tiêu vui vẻ, bước nhanh đi đến phía trước mở cửa ra, nhìn thấy Vương Kiện cùng Triệu Phi đang vui vẻ đứng ngoài cửa.

- Hai người các người, mau vào đi.

Lâm Tiêu cười nói, dẫn hai người vào phòng khách sau đó châm trà nóng.

- Lâm huynh, chúc mừng.

Chờ Lâm Tiêu ngồi xuống, Vương Kiện vẻ mặt hưng phấn nói:

- Vốn hai chúng ta ngày hôm qua còn rất lo lắng cho người, không nghĩ tới người nhanh tấn cấp chuẩn võ giả như vậy, đánh cho Lưu gia kia một cái tát thật kêu.

Vương Kiện cao hứng bừng bừng, trên mặt tươi cười vui vẻ từ nội tâm.

- Đúng vậy a, hơn nữa ta biết ngày hôm nay huấn luyện viên phán Lưu Lực phẩm hạnh không tốt, sáng hôm nay trực tiếp trục xuất Lưu Lực ra khỏi huấn luyện quán, hiện tại cả thành Tân Vệ không có huấn luyện quán nào nguyện ý thu Lưu Lực, sinh ý của Lưu gia cũng hết xuống ngàn trượng.

Triệu Phi cảm khái nói ra,

Nhớ tới mấy tháng trước, Lưu gia thanh thế to lớn, Lưu Lực tại huấn luyện trong quán ngang ngược càn rỡ, việc ác bất tận, còn có Lưu Ly kia vênh vác tự đắc, không nghĩ tới lúc này mới mấy tháng ngắn ngủi, Lưu gia lại triệt để té ngã, rốt cuộc không nhìn thấy hy vọng quật khởi. Ngược lại Lâm Tiêu ngang trời xuất thế, từ luyện cốt kỳ trở thành chuẩn võ giả trẻ tuổi nhất thành Tân Vệ, lại còn có thanh danh hiển hách.

- Ha ha, không đề cập tới những chuyện này.

Lâm Tiêu mỉm cười, tiếp nhận chủ đề nói:

- Ta thấy hai người nhiều ngày qua cũng rất ít xuất hiện, chẳng lẽ ở trong nhà khổ luyện?

- Người còn nói, còn không phải bởi vì biến thái như người sao!

Vương Kiện cùng Triệu Phi hai người hâm mộ nói:

- Người không biết, từ khi người trở thành chuẩn võ giả truyền khắp thành Tân Vệ, tất cả đệ tử huấn luyện quán biến thành chăm chỉ, mỗi người không ngừng bàn luận về người, hiện tại trong huấn luyện quán, không ngừng sẽ sinh ra nhiều oanh động đấy.

Huấn luyện viên mỗi ngày cần cù chăm chỉ, chưa có bao nhiêu xúc tiến với đệ tử, mà khi bên cạnh bọn họ xuất hiện nhân vật như Lâm Tiêu thì sinh ra năng lượng thúc đẩy cực lớn. Không những các đệ tử còn lại, Lâm Tiêu cũng xúc động Vương Kiện cùng Triệu Phi hai người, những ngày này hai người cũng là chăm chỉ tu luyện, trong nội tâm có một đám hỏa diễm đang bốc cháy.

Dù sao nhìn bằng hữu với mình ưu tú như thế, thân là bằng hữu bọn họ thực lực quá thấp thì nói không qua.

- Hai người các người bây giờ là luyện tủy kỳ, chỉ cần tu luyện cho tốt thì chắc chắn sẽ đạt tới chuẩn võ giả.

Lâm Tiêu mỉm cười nói.

- Nào có dễ dàng như vậy.

Vương Kiện lắc đầu nói:

- Trong huấn luyện quán của chúng ta đạt tới luyện tủy kỳ cũng không ít, có thể hàng năm trở thành chuẩn võ giả chỉ đếm được trên đầu ngón tay, quá ít, không dễ dàng.

Cũng không phải bọn họ cam chịu, từ khi làm bằng hữu với Lâm Tiêu thì tinh thần, ý chí của hai người đã bị ảnh hưởng, sẽ không dễ dàng bị khó khăn đánh bại, nhưng mà bọn họ đột phá luyện tủy kỳ chưa được mấy ngày, muốn trong thời gian ngắn đạt tới chuẩn võ giả thì khó lại càng khó, đối với tư chất của mình, bọn họ tự hiểu lấy, tự xưng có thể trong vòng nửa năm đạt tới chuẩn võ giả đã là vô cùng may mắn rồi.

- Là không dễ dàng như vậy, nhưng mà cũng không phải khó khăn như vậy, chỉ cần khắc khổ tu luyện, cơ hội c rất lớn.

Lâm Tiêu cười cười, lúc này từ trong người mọc ra hai bình sứ đưa cho hai người.

- Đây là?

Hai người nghi hoặc liếc nhau.

- Các người mở ra đã biết rõ.

Lâm Tiêu mỉm cười.

Vương Kiện cùng Triệu Phi đồng thời mở bình sứ ra xem, mùi thơm của đan dược tán dạt ra khắp gian phòng.

- Đây là, nhất phẩm Ôn Nguyên Đan!

Ngửi được mùi thơm của đan dược, hai người cẩn thận cầm đan dược trong tay lên xem xét, trắm miệng một lời cùng kinh hô, hai người tràn đầy giât mình nhìn qua Lâm Tiêu:

- Lâm huynh, người đây là...

- Ôn Nguyên Đan là cho các người tu luyện, có Ôn Nguyên Đan này chắc hẳn có thể tiết kiệm thời gian hấp thu nguyên khí của các người rất nhiều, sớm ngày trở thành chuẩn võ giả.

Nhất phẩm Ôn Nguyên Đan kỳ thật có tác dụng giống như đúc nhị phẩm Nguyên Nguyên Đan Lâm Tiêu dùng lúc ở luyện tủy kỳ, có tác dụng ngưng kết nguyên lực nhanh hơn, đề cao tốc độ tu luyện của đệ tử, đối với luyện tủy kỳ cùng chuẩn võ giả mà nói đây là thứ thích hợp nhất.

- Không được, Lâm huynh, Ôn Nguyên Đan quá trân quý, chúng ta không thể tiếp nhận.

Vương Kiện hai người mang theo sợ hãi, liên tục khoát tay, đồng thời muốn trả bình sứ lại cho Lâm Tiêu.

- Nếu như các người còn xem ta là bằng hữu thì cứ nhận lấy.

Lâm Tiêu khoát khoát tay, kịp thời ngăn hai người lại:

- Ta hy vọng các người có thể hảo hảo tu luyện, nhanh chóng trở thành chuẩn võ giả chính thức.

Vương Kiện cùng Triệu Phi là bằng hữu tốt của hắn trong huấn luyện quán, Lâm Tiêu thiết tình hy vọng bọn họ trở nên cường đại hơn.

Cảm nhận được Lâm Tiêu kiên quyết, Vương Kiện hai người do dự một chút, cuối cùng khê cần môi hạ quyết tâm tiếp nhận Ôn Nguyên Đan:

- Lâm huynh, đại ân của các người hai người chúng ta nhớ rõ, yên tâm đi, tuy người bây giờ vượt qua chúng ta, nhưng mà hai chúng ta sẽ không dễ dàng chịu thua đâu.

Trong ánh mắt Vương Kiện, Triệu Phi mang theo cảm kích, có nhất phẩm Ôn Nguyên Đan này, hai người bọn họ có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, chỉ cần thiên phú đầy đủ, nói không chừng trong ba tháng sẽ đạt tới chuẩn võ giả.

- Ha ha, ta cũng kỳ vọng các người trở thành chuẩn võ giả đấy.

Vương Kiện, Triệu Phi cảm động trong lòng, bọn họ xem ra, Ôn Nguyên Đan đối với Lâm Tiêu mà nói cũng là thứ vô cùng trân quý hữu dụng, tuyệt đối không có khả năng ngại nhiều, nhưng hôm nay Lâm Tiêu

không chút do dự mang ra tặng cho bọn họ, loại tình nghĩa này cũng không chỉ là bằng hữu bình thường có thể làm được, đây chính là loại bằng hữu vì giúp bạn không tiếc tính mạng.

Ba người vừa uống trà, vừa trò chuyện kinh nghiệm võ đạo và chuyện xảy ra trong thành Tân Vệ. Lâm Tiêu hôm nay đã là nhất chuyển Chân Vũ giả, tại phương diện luyện tủy tấn cấp chuẩn võ giả có kinh nghiệm rất nhiều, thỉnh thoảng chỉ điểm cho hai người, ba người trò chuyện với nhau tới tối.

...

Trong nửa tháng kế tiếp, Lâm Tiêu ở trong nhà tu luyện, không dám có chút lười biếng.

Cho dù đã tấn cấp Chân Vũ giả, nhưng Lâm Tiêu vẫn yêu cầu bản thân mình rất cao, một gã cường giả chính thức sẽ không vì thành tựu trước mắt mà đắc chí, ánh mắt vĩnh viễn đều nhìn thẳng về phía trước.

Lúc đêm khuya, ánh mặt trăng sáng tỏ chiếu vào đình viện trống trải.

Lâm Tiêu mặc quần áo luyện công trên người, hắc đang di động cực nhanh, phiêu linh giống như lá cây, lại giống như chim én vui sướng, không ngừng vờn quanh trong đình viện, thân ảnh của hắn được ánh trăng chiếu rọi sinh ra cảm giác phiêu hốt.

Hô!

- Bát Diện Uy Phong!

Lâm Tiêu trong lúc di động cực nhanh hét to một tiếng, thân hình của hắn nhảy lên không trung, song chưởng đánh thẳng xuống dưới.

92. Chương 92: Khảo Hạch Thực Chiến (1)

Chương 92: Khảo hạch thực chiến. (1)

Oanh!

Tiếng khí kình nổ mạnh vang lên, hai tay Lâm Tiêu lẳng không hóa thành trảo, hai cổ khí lưu kính bạo ngưng tụ trong tay của hắn, hình thành hai cơn gió lốc đáng sợ, không khí nổ vang ùng ùng đáng sợ, Lâm Tiêu hai mắt như điện, thần sắc nghiêm nghị, hai tay đánh thẳng vào trong hư không.

Bồng!

Lòng bàn tay của hắn đánh ra pháo kích, hai khí lưu áp súc cao độ đánh thẳng vào mặt đất, đánh ra hai cái hố đen trên mặt đá xanh cứng rắn.

Ba!

Lâm Tiêu hai chân rơi xuống đất, hít sâu một hơi, thân thể lập tức hồi khí.

- Vũ kỹ Nhân cấp cao giai quả nhiên không giống bình thường, không có mở nguyên trì còn nhìn không ra, một khi gia nhập nguyên lực thì uy lực tăng lên rất nhiều.

Lâm Tiêu những ngày này trừ không ngừng hấp thu thiên địa nguyên khí, gia tăng hàm lượng nguyên khí trong nguyên trì ra, tinh lực chủ yếu tập trung vào Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết và Cực Đạo Uy Thiên Quyền, trải qua tu luyện trong những ngày này, Lâm Tiêu hôm nay đã nắm được cách lợi dụng nguyên khí thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết và thức thức nhất Cực Đạo Uy Thiên Quyền Bát Diện Uy Phong!

Tuy còn chưa thuần thục, nhưng tương đương nắm giữ hai vũ kỹ Nhân cấp cao giai, từ đó gia tăng tốc độ tu hành của Lâm Tiêu khi còn là Chân Vũ giả nhất chuyển, đây là chuyện khiến người ta khiếp sợ.

- Ngày mai chính là lúc khảo hạch thực chiến, sau khi thông qua khảo hạch thực chiến, tiếp qua nửa tháng ta có thể làm bộ mở nguyên trì, trở thành Chân Vũ giả.

Lâm Tiêu trở lại gian phòng của mình, trong lòng suy nghĩ kế hoạch.

Chuẩn võ giả tấn cấp Chân Vũ giả nhất chuyển, trọng yếu nhất chính là công pháp tu hành, mà tất cả thể lực lớn quý giá cũng là công pháp tu hành, mỗi một môn công pháp nguyên lực có thể giúp võ giả hấp thu thiên địa nguyên khí tăng lên gấp mười lần, mấy chục lần, thậm chí hơn trăm lần, hơn nữa khả năng cô đọng nguyên lực cũng có trợ giúp cực lớn.

Có thể nói, cùng là Chân Vũ giả nhất chuyển, có công pháp tu hành và không có công pháp tu hành là hai khái niệm khác nhau.

Nhưng bởi vì không muốn bạo lộ quá mức tốc độ kinh thể hải tặc của mình, Lâm Tiêu chỉ có thể làm bộ qua một thời gian ngắn mới có thể trở thành Chân Vũ giả.

...

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Tiêu rời nhà sớm đi tới võ giả liên minh.

Trong đại sảnh võ giả liên minh có vài tên nhân viên công tác đang tại duy trì trật tự, đại lượng chuẩn võ giả tụ tập ở nơi này bàn luận với nhau.

Lâm Tiêu vừa đi vào trong phòng đã hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

- Nhìn kìa, là Lâm Tiêu.
 - Hẳn chính là Lâm Tiêu, chính là tên đệ tử đánh chết trợ lý huấn luyện viên?
 - Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt cả!
 - Nghe nói Lâm Tiêu năm nay mới mười bốn tuổi, mấy tháng trước vẫn chỉ là đệ tử luyện cốt kỳ, hôm nay rõ ràng cũng đã trở thành chuẩn võ giả, trước đó không lâu càng đánh chết Chân Vũ giả nhất chuyển trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly, cũng không biết tu hành như thế nào.
- Cho dù tiếng xì xào bàn tán truyền tới, ở đây rất nhiều chuẩn võ giả nhìn qua Lâm Tiêu, ánh mắt có tư vị khác nhau, không quan tâm, giật mình, khinh miệt, căm thù...
- Trải qua chuyện Lưu gia kiện lên cấp trên, thanh danh Lâm Tiêu sớm truyền ra khắp thành Tân Vệ, tuy rất nhiều đệ tử ở đây chưa nhìn thấy Lâm Tiêu, nhưng đối với Lâm Tiêu làm chuyện gì thì rất quen thuộc, như sấm bên tai.
- Lâm Tiêu cũng không quan tâm bọn họ đang bàn luận cái gì, trực tiếp đi vào gian phòng hẻo lánh nhắm mắt dưỡng thần.
- Sau khi tấn cấp Chân Vũ giả, Lâm Tiêu ngũ giác gia tăng trên phạm vi lớn, đơn giản là nghe được tiếng nghị luận của bọn họ, cho dù bọn họ áp nhỏ giọng.
- Lâm Tiêu nghe nói vài ngày trước vừa tấn cấp chuẩn võ giả, không hảo hảo tu luyện củng cố thực lực, hôm nay tới tham gia khảo hạch thực chiến, đúng là ngu không ai bằng.
 - Đâu chỉ là ngu, khả năng hẳn cho rằng đánh chết một trợ lý huấn luyện viên là thiên hạ vô địch, thật sự là ngây thơ.
 - Lão La, người chớ xem thường người ta, trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly đã mở nguyên trì, tấn cấp Chân Vũ giả nhất chuyển, có thể đánh chết nàng, thực lực Lâm Tiêu không tầm thường đâu.
 - Chân Vũ giả? Xùy, người cũng tin, tất cả mọi người truyền ra Lưu Ly tấn chức Chân Vũ giả, nhưng không có trải qua võ giả liên minh xem xét, ai nói được là đúng, lại nói là nữ nhân, mạnh hơn nữa cũng mạnh bao nhiêu?
 - Lão La, lời nói không thể nói như vậy, dù như thế nào thì Lưu Ly hai tháng trước cũng đã thông qua khảo hạch thực chiến rồi, chúng ta còn chưa thông qua đây.
 - Người nhìn là tốt rồi, người và yêu thú quá khác nhau, Lâm Tiêu còn trẻ như vậy, nói không chừng vừa nhìn thấy yêu thú thì khóc lóc thảm thiết đấy.

Nghe được tiếng nghị luận nhao nhao, Lâm Tiêu nội tâm yên tĩnh như nước, không quan tâm tới.

Cũng chuyện truyền vào tai người khác nhau, tự nhiên cũng khác nhau, giống như lúc trước Lâm Tiêu là đệ tử huấn luyện quán, trước và sau khi xảy ra chuyện đó, thái độ với Lâm Tiêu như thế nào đã hiểu rõ. Trong mắt rất nhiều chuẩn võ giả ở đây, từ nhiều góc độ khác nhau, đối với Lâm Tiêu nhiều hơn chính là ghen ghét và xem thường.

Có thể trở thành chuẩn võ giả, trừ một số ít người, còn lại không ai không phải kẻ nổi bật, trong nội tâm tràn ngập ngạo nghễ cùng tự tin, sẽ không dễ dàng bị người ta nói phục.

- Người chính là Lâm Tiêu?

Đột nhiên một giọng nói hơi non nớt nhưng tràn ngập tự tin vang lên bên tai Lâm Tiêu, Lâm Tiêu tròn mắt nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc quần áo luyện công, thần thái ngạo mạn nhìn qua Lâm Tiêu với ánh mắt lẳng lẹ, sâu trong mắt không che dấu được xem thường và cao ngạo.

- Là Vu Dịch Văn, hần đi tìm Lâm Tiêu làm gì?

Đám chuẩn võ giả chung quanh thần thái nghi hoặc.

Vu Dịch Văn năm nay mười lăm tuổi, bởi vì sinh ra vào tháng mười hai, thực tế lớn hơn Lâm Tiêu vài tháng tuổi, trước khi Lâm Tiêu nổi danh, Vu Dịch Văn chính là thiên tài nổi danh khắp cả thành Tân Vệ này.

- Ta là Vu Dịch Văn, nghe nói người năm nay chỉ có mười bốn tuổi? Được xưng là đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ?

Vu Dịch Văn khoe miệng cong lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu nói ra:

- Thế nào, lúc khảo hạch thực chiến có hứng thú thử một chút không, nhìn xem ai mới là đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ.

Trong mắt Vu Dịch Văn bắn ra một tia ánh sáng, giống như nhìn thấy đồ ăn ngon, ngập tràn khát vọng.

- Không có hứng thú.

Lâm Tiêu lắc đầu nói, chợt trực tiếp nhắm mắt lại.

Vu Dịch Văn khẽ giật mình, lập tức cười lạnh một tiếng, không có nhiều lời.

- Vu Dịch Văn đúng là ngu xuẩn, người khác đều nói hần thiên phú cực cao, nhìn tính cách của hần, thành tựu chắc chắn có hạn. Đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ cũng chỉ là hư danh mà thôi, xem ra hần chri có thể.

Lão La trước đó còn bình luận Lâm Tiêu, giờ phút này lại khó chịu nhìn qua Vu Dịch Văn thấp giọng nói.

- Chưa vị chuẩn võ giả, đã đến giờ, tất cả mọi người nghe đây, lập tức bắt đầu khảo hạch thực chiến, thỉnh tất cả mọi người đi theo ta, không đi loạn.

93. Chương 93: Khảo Hạch Thực Chiến (2)

Chương 93: Khảo hạch thực chiến. (2)

Vài tên nhân viên công tác xem thời gian, hét lớn lên tiếng, đồng thời dẫn đầu ra khỏi phòng.

Lâm Tiêu đi trong đám người.

Mọi người đi trong hành lang võ giả liên minh vài phút, không bao lâu đã đi vào sâu trong võ giả liên minh, đi tới một đại sảnh chung quanh đầy cửa sắt, những cửa sắt này làm từ thép thô to như cánh tay.

Xuyên thấu qua những cánh cửa này nhìn vào bên trong, bên trong rộng tuếch, sâu trong cánh cửa sắt là lớp đá cứng màu đỏ, vách tường bốn phía có không ít cái hố, một mùi hôi thối khó chịu từ trong các cái hố bay ra ngoài.

- Chẳng lẽ là muốn chúng ta đối chiến với yêu thú trong cửa sắt?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Tiêu hơi chấn động.

Từ bên ngoài cửa sắt, khí tức bên trong làm chuẩn võ giả bên ngoài lạnh mình, trong đó một tên trung niên sắc mặt cương nghị, một đầu tóc ngắn đi tới, lãnh đạm nói:

- Chư vị chuẩn võ giả, ta là Chúc Sơn, là chấp sự võ giả liên minh, đồng thời là tổng giám khảo của kỳ khảo hạch thực chiến, cũng nói đúng hơn, các người có thể thông qua khảo hạch hiện tại hay không do ta nói mới tính.

Giọng Chúc Sơn lạnh lùng quanh quẩn trong đại sảnh trống trải.

- Khảo hạch thực chiến rất đơn giản, tổng cộng phân hai bước, bước đầu tiên là cuộc chiến trong phòng, bước thứ hai là cuộc chiến dã ngoại, hiện tại chúng ta bắt đầu cuộc chiến đầu tiên.

Chúc Sơn hơi vung tay lên –

Răng rắc!

Cửa sắt bên trong đột nhiên mở ra, bên trong cửa sắt có tiếng hô đáng sợ, từ tiếng gầm rú này có khí tức hung hãn từ trong lao ra.

Rống!

Sau cửa sắt là một con Tật Phong Lang mạnh mẽ lao ra, nó nhìn rất nhiều võ giả bên ngoài gào rú, hai mắt nó đỏ thẫm, há to miệng nước dãi chảy ra, nhìn qua rất hung tàn.

- Nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang.

Thân là chuẩn võ giả, tất cả mọi người cơ bản đều hiểu cơ bản về yêu thú, thời điểm ở huấn luyện quán, các giáo quan đã từng giảng giải đặc thù của các yêu thú này, nhưng hôm nay nhìn thấy, không ít chuẩn võ giả sắc mặt ngưng trọng, trong đó một ít người sắc mặt trắng bệch, có một ít người như Vu Dịch Văn thì ánh mắt đầy hưng phấn.

Ở phương diện thực lực, khi võ giả và yêu thú ngang nhau thì thực lực yêu thú hơi mạnh hơn một chút, cùng là Chân Vũ giả nhất chuyển cùng nhất tinh yêu thú, luận khí lực, tốc độ, sức chịu đựng, nhất tinh yêu thú chiếm ưu thế nhất định, nhưng mà nhất tinh yêu thú cũng không có trí tuệ, chỉ có bản năng công kích, mà võ giả nhân loại có thể thông qua phân tích tình thế, đánh lén giết địch, bởi vậy từ trước tới nay, khi ở dã ngoại thì tỷ lệ thắng của võ giả cao hơn yêu thú.

Trong căn phòng nhỏ bịt kín này khiến người ta khó phát huy thực lực của mình.

- Tổng giám khảo, người không phải để cho chúng ta ở trong đó chiến đấu với Tật Phong Lang đấy chứ?

Trong đám người, có thiếu niên sợ hãi nói ra.

Nghe nói như thế, rất nhiều người biến sắc, trừ một ít chuẩn võ giả tuổi già hoặc đã tham gia khảo hạch thực chiến là bình tĩnh, đại đa số chuẩn võ giả cơ bản đều mới mười sáu tới mười tám tuổi, đều chỉ là thiếu niên, đối mặt yêu thú hung mãnh như thế, tâm tình sợ hãi là đương nhiên.

- Đúng vậy, khảo hạch đầu tiên của các người là vào trong căn phòng đó chiến đấu với Tật Phong Lang, đương nhiên, cũng không cần các người đánh chết nó, chỉ cần các người có thể kiên trì hai mươi hô hấp là hợp cách, kiên trì thời gian càng dài đánh giá lại càng cao, nhớ kỹ, thành tích các người sẽ được đưa tới cho các thể lực lớn, đối với các người về sau có thể tiến vào trong đó hay không, sau khi tiến vào có đãi ngộ gì thì rất quan trọng.

- Đi vào phòng chém giết Tật Phong Lang!

Dù mọi người nơi đây có cao ngạo hay tự tin thế nào, nghe thế đều biến sắc.

- Những chuẩn võ giả này nói như rồng leo, làm như mèo mửa, lúc trong huấn luyện quán không ăn bao nhiêu khổ, lúc đi vào thì hào hứng bừng bừng, nhìn thấy Tật Phong Lang thì sắc mặt trắng bệch, bây giờ là thời điểm cho bọn họ nhìn thấy sự thật tàn khốc.

Một chấp sự khẽ lắc đầu.

- Đúng vậy a, khi ở trong khu dân cư nghe được yêu thú đáng sợ và tự mình trải qua là hai khái niệm khác nhau, không trải qua quá trình như thế, chỉ sợ lần đầu tiên bọn họ đi vào dã ngoại là phải chết. Cũng không biết hiện tại có bao nhiêu hạt giống ưu tú đây.

Một chấp sự khác nhìn ra xa bình luận.

- Nghe nói đệ đệ đệ nhất thiên tài Lâm Hiên là Lâm Tiêu cũng tới đây, mười bốn tuổi chuẩn võ giả, không biết hần thành tích sẽ như thế nào.

- Còn có Vu Dịch Văn cũng không tệ, năm nay cũng mới mười lăm tuổi, nghe nói được không ít thể lực chú ý.

Mấy chấp sự ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu cùng Vu Dịch Văn nhiều hơn một chút.

Chỉ cần có thể trước mười sáu tuổi trở thành Chân Vũ giả, đến lúc đó chính là thiên tài gia nhập các thể lực lớn, tương lai phát triển càng xa hơn người khác. Nhưng mà, bằng vào thiên phú còn không cách nào trở thành võ giả cao cấp, đối với võ giả trọng yếu nhất chính là tâm tính. Có chút thiên tài thời thiếu niên thực lực đột nhiên tăng mạnh, vừa đến thực chiến thì luống cuống, thực lực mười phần chưa đánh ra một nửa, về sau cũng không có khả năng có bao nhiêu thành tựu.

- Tốt, khảo thí bắt đầu!

Chúc Sơn hét to, khảo hạch thực chiến bắt đầu.

- Thứ nhất, Lý Hưng, người lựa chọn vũ khí rồi tiến vào trong

Tổng giám khảo Chúc Sơn lạnh lùng nói ra, khi hần xong thì một thiếu niên chần mười bảy tuổi do dự đi ra, trên mặt không có chút máu nào, từ trên giá vũ khí cầm một thanh kiếm đi vào bên trong.

Chúc Sơn nhướng mày, tiếp nhận số bài của người này, rồi sau đó mở cửa căn phòng, không chút do dự đẩy Lý Hưng vào trong.

Rống!

Căn phòng đóng lại, Tật Phong Lang khát máu ánh mắt hung tàn nhìn chằm chằm vào Lý Hưng, chân trước giơ lên, chuẩn bị lao tới.

Nhìn thấy Tật Phong Lang hung mãnh như thế, Lý Hưng bị dọa sắc mặt tái nhợt, nhưng mà thời khắc ngàn cân một sợi tóc không có chút nhượng bộ nào, cắn răng một cái, thân hình thoáng cái lao qua một bên, đồng thời cầm trường kiếm trong tay chém thẳng vào người Tật Phong Lang.

Một kiếm này của hần hơi tinh diệu, hần bình thường có tu qua một ít kiếm pháp, thể nhưng mà tốc độ Tật Phong Lang quá nhanh, còn chưa chờ hần đâm trúng, thân thể Tật Phong Lang đột nhiên trầm xuống, tránh né trường kiếm, như thiểm điện đánh vào ngực Lý Hưng.

- Ah!

Lý Hưng cả kinh kêu một tiếng, chân tay luống cuống, trường kiếm trong tay lung tung bổ vào Tật Phong Lang, nhưng không chém trúng cả cọng lông. Cơ hồ đồng thời móng vuốt chân trước Tật Phong Lang đánh vào ngực Lý Hưng, đánh hần bay ra ngoài.

Ba!

Lý Hưng té xuống mặt đất lạnh như băng, trường bào trên ngực vỡ tan, xuất hiện vết máu ghê người, máu tươi chảy ra như nước.

Rống!

Tật Phong Lang một kích đánh trúng, mùi máu tươi càng kích thích nó điên cuồng, gầm nhẹ một tiếng sau đó lao tới cắn cổ họng Lý Hưng.

- Ah, không muốn!

Thiếu niên Lý Hưng sợ tới mức té cút té đái, trên mặt không có một tia màu máu, hai tay chống đất lui ra phía sau.

94. Chương 94: Bắt Đầu Khảo Thí

Chương 94: Bắt đầu khảo thí.

Hô!

Vào lúc Tật Phong Lang sắp cần trúng Lý Hưng, một bóng người đột nhiên hiện ra sau cửa sắt, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Tật Phong Lang, một tay đè vào đầu Tật Phong Lang, ấn nó nằm xuống đất.

Rống!

Tật Phong Lang điên cuồng gầm thét, chân trước không ngừng cào lên nham thạch lưu lại từng dấu vết, lúc này bị tên chấp sự võ giả liên minh ấn xuống không thể động đậy.

Lúc này có chấp sự khác đi tới mang Lý Hưng đi, rồi sau đó giao cho người ta chữa thương.

- Lý Hưng, hai hô hấp.

Chúc Sơn lắc đầu ghi vào sổ ghi chép.

Hí!

Tất cả mọi người ở đây nhìn thấy Lý Hưng bị Tật Phong Lang trọng thương bại lui, không hèn mà cùng hít một hơi lạnh khí.

Chỉ có Lâm Tiêu nao nao, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang tốc độ cực nhanh, lực công kích cũng không yếu, nếu như gặp trong rừng núi, thiếu niên Lý Hưng này chỉ sợ bị một kích đánh gãy xương, trọng thương không dậy nổi, nhưng vết thương trên ngực Lý Hưng nhìn qua máu me đầm đìa, huyết nhục mơ hồ, kì thực còn không có gãy xương, chỉ là dấu vết mặt ngoài mà thôi.

- Tật Phong Lang hẳn là bị võ giả liên minh dùng thủ đoạn nào đó hạn chế thực lực, chỉ có tám phần thực lực của nhất tinh yêu thú, dùng lực lượng và thân pháp của chuẩn võ giả, chỉ cần tâm tư tỉnh táo, hết sức thi triển sở học, kiên trì hai mươi hô hấp cũng không phải việc khó, chỉ tiếc vừa rồi thiếu niên kia quá sợ hãi, lùi bước, thực lực bản thân chưa tới sáu thành, cũng khó trách hắn bại thảm như thế.

Lâm Tiêu phân tích.

- Thứ hai, Trương Nguyên.

- Có!

Khi Chúc Sơn đọc tên, một thiếu niên thân hình cao lớn dung mạo tục tũn đi ra, thần sắc không do dự, trực tiếp đi vào trong gian phòng.

- Trương Nguyên, người trong khảo hạch lần trước đó kiên trì được mười sáu giây, lúc này hy vọng người thông qua.

Chấp sự ấn Tật Phong Lang xuống mỉm cười nói.

- Yên tâm đi đại nhân, lúc này đây ta có lòng tin.

Ánh mắt Trương Nguyên kiên định nhìn chằm chằm vào Tật Phong Lang.

- Vậy thì tốt, bắt đầu đi.

Chấp sự nói xong liền đi ra ngoài.

Rống!

Tật Phong Lang mất đi troi buộc hét lớn một tiếng, như thiểm điện phóng tới Trương Nguyên, móng vuốt sắt bén chụp tới.

Sắc mặt Trương Nguyên trầm tĩnh, thân hình lui qua phía bên phải một bước, nhưng mà tốc độ Tật Phong Lang nhanh hơn, trong khi tập kích có thể đổi hướng, như thiểm điện đã tới trước mặt Trương Nguyên.

- Khai mở!

Trương Nguyên hét lớn một tiếng, thân hình nhảy lên, hai đấm oanh kích vào chân trước Tật Phong Lang. Phan!

Khí tức cuồng bạo tỏa ra chung quanh, Trương Nguyên phi tốc rút lui, mà thân hình Tật Phong Lang cũng lung lay một cái, sau khi rơi xuống đất cũng không tấn công lần nữa

Trương Nguyên hiển nhiên không phải lần đầu tiên tham gia thực chiến, kinh nghiệm đầy đủ, cũng không hoảng loạn, né sang một bên triển đấu với Tật Phong Lang.

- Trương Nguyên thật là lợi hại.

- Thì ra Tật Phong Lang cũng không phải mạnh như vậy!

- Chỉ cần làm gì chắc đó, cẩn thận làm việc, nói không chừng chúng ta cũng có thể kiên trì qua hai mươi hô hấp.

Vốn trong lòng run sợ, rất nhiều người nhìn thấy cảnh này không khỏi nhao nhao nghị luận, sắc mặt khẩn trương hòa hoãn không ít.

Chúc Sơn bên cạnh tươi cười khó phát hiện, hẩn an bài như thế là có dụng ý, trước hết để cho bọn họ nhìn thấy nhân loại chiến đấu với Tật Phong Lang tàn khốc thế nào, là vì để cho đám đệ tử ở đây khẩn trương, tâm mang sợ hãi, làm cho bọn họ biết rõ chiến đấu với yêu thú không phải luận bàn, mà là chiến đấu một mất một còn.

Kế tiếp an bài Tật Phong Lang chiến đấu với chuẩn võ giả đã từng tham gia khảo hạch, mục đích là nói ọi người biết, yêu thú cũng cũng không phải đáng sợ tới mức không thể chiến đấu, chỉ cần làm gì chắc đó thì triển sở học bản thân, cũng không phải là không có hy vọng chiến thắng.

Trong phòng, Trương Nguyên cùng Tật Phong Lang chiến đấu rất nhanh vượt qua mười lăm hô hấp, trong đoạn thời gian này Trương Nguyên vừa tránh né chiến đấu chính diện với Tật Phong Lang, không ngừng triển đấu với nó, nhưng mà tốc độ Tật Phong Lang thật sự quá nhanh, vào lúc nó công kích Trương Nguyên không cẩn thận, trên cánh tay lập tức bị Tật Phong Lang xé rách mấy vết máu sâu thấy xương.

- Ah!

Trương Nguyên bị đau hét lớn một tiếng, nhưng hẩn không có buông tha, mà là tiếp tục chống cự, thế nhưng mà sau khi bị thương tốc độ, thân pháp và lực lượng của Trương Nguyên giảm nhiều, lúc này cực kỳ nguy hiểm, rốt cục sau mấy lần công kích bị Tật Phong Lang đánh trúng bụng, máu tươi giàn dụa té xuống đất.

Trong nháy mắt này Tật Phong Lang bỗng nhiên nhào tới, miệng rộng cắn vào đầu Trương Nguyên.

Hô!

Lúc này chấp sự lại ra tay, duỗi tay đập vào phần gáy Tật Phong Lang, lại một tay nhắc Tật Phong Lang lên.

Trương Nguyên chịu đựng đau đớn, cũng không nhìn Tật Phong Lang trước mặt gào thét, mà là ánh mắt khẩn trương nhìn qua Chúc Sơn bên ngoài.

- Trương Nguyên, hai mươi mốt hô hấp, thông qua.

Chúc Sơn khẽ gật đầu, ghi chép vào quyển sách.

Hô!

Trương Nguyên thở dài một hơi, thân thể hơi xụi lơ, lập tức có nhân viên mang hẩn đi chữa thương.

- Tiếp theo, Vương Hiểu.

Chúc Sơn lại quát lên.

Đám thiếu niên khẩn trương tham gia thí luyện.

Vương Hiểu có kinh nghiệm hai người trước, tuy cũng là lần đầu tiên tham gia khảo hạch thực chiến, ngược lại không có bối rối như Lý Hưng.

Nhưng mà mặc dù như thế, lần thứ nhất giao thủ với Tật Phong Lang cũng làm Vương Hiểu khó tránh khỏi có chút chật vật, ước chừng mười một hô hấp sau bị Tật Phong Lang đánh bại.

Lần khảo hạch thực chiến này có sáu mươi bảy chuẩn võ giả tham gia, trong đó có một bộ phận chuẩn võ giả tham gia ít thì một hai lần, còn gần ba mươi chuẩn võ giả là mới tham gia lần đầu.

Tân tấn chuẩn võ giả và chuẩn võ giả đã tham gia khảo hạch có khác nhau cực lớn, những tân tấn chuẩn võ giả mặc dù biết phải tỉnh táo, nhưng bởi vì không hiểu tốc độ và tập tính của Tật Phong Lang cho nên khó tránh khỏi bại trận, cho dù phát huy bình thường cũng khó vượt qua mười hô hấp.

Cũng không phải nói bọn họ kém hơn những người từng tham gia trước bao nhiêu, mà là đối mặt phương thức công kích hung ác của Tật Phong Lang, lần đầu tiên bọn họ khó tránh khỏi bối rối không biết làm sao.

Ngược lại những chuẩn võ giả đã từng tham gia khảo hạch, cả đám làm gì chắc đó, không ngừng thông qua khảo hạch, dù sao đã từng trải qua một lần, hơn nữa một tháng khổ tu, trong nội tâm đã sớm có chuẩn bị. Nhưng mà trong những võ giả thông qua kia, phần lớn chỉ kiên trì ba mươi hô hấp là bại trận, có thể kiên trì vượt qua ba mươi hô hấp trước mắt chỉ có hai người, về phần bốn mươi hô hấp là không có ai cả.

- Lão La, người nói lần này tham gia khảo hạch thực chiến có mấy người mới thông qua đây?

Trong lúc tham gia khảo hạch, mấy người cũ không ngừng đánh giá về những người mới.

- Thông qua mấy người? Lần đầu tiên ta tham gia khảo hạch còn không kiên trì được mười hô hấp, hơn nữa căn cứ kinh nghiệm lúc trước của ta mà nhìn, nhân vật mới không có kẻ nào thông qua cả.

Lão La nhếch khóe miệng tươi cười nhìn chung quanh nói ra.

95. Chương 95: Tất Cả Hiện Lộ Thân Thủ

Chương 95: Tất cả hiện lộ thân thủ.

Trong loại trường hợp này, đám lão nhân khó tránh sinh ra cảm giác ưu việt, đây là bẩm sinh, không có quan hệ tới thực lực.

- Vậy còn không nhất định, nghe nói lần này có vài nhân vật mới thiên phú cao và thực lực không tệ, như Vu Dịch Văn, Lữ Tuyết, Lâm Tiêu, Dương Huy bốn người danh tiếng lừng lẫy, đặc biệt là Vu Dịch Văn cùng Lâm Tiêu, thực lực của bọn họ chắc chắn không yếu hơn những người tham gia một, hai lần khảo hạch thực chiến.

Một tên thiếu niên eo quần dây lưng đỏ nói ra.

- Ha ha, lão Nhị, chúng ta nhìn kỹ đi, nổi danh có dùng được sao? Đây chính là khảo hạch thực chiến, không có quan hệ lớn tới thiên phú và danh tiếng, ngược lại liên quan lớn tới tâm tính, những thiếu niên thiên tài này thiên phú rất mạnh, thế nhưng mà dù sao không có trải qua sóng gió, toàn bộ thực lực phát huy bảy thành là rất tốt, còn muốn thông qua khảo hạch? Không có khả năng, không có khả năng!

Lão La lắc đầu, thần sắc chắc chắn.

- Tiếp theo, Dương Huy.

Lúc này Chúc Sơn lạnh lùng quát lên, mọi người nhìn sang, chỉ thấy một thân thiếu niên mặc trang phục màu đen bình tĩnh tiến lên, cũng không do dự, trực tiếp đi tới giá binh khí cầm lấy chiến đao.

Dương Huy năm nay mười sáu tuổi, thời điểm ở luyện tủy kỳ chiến đấu với ba tên cao thủ cùng cấp mà không bại, còn đánh hai tên bị thương, cho nên thanh danh lan xa.

Trong đám chuẩn võ giả mới nổi danh có bốn người mà thôi, Dương Huy xuất hiện lập tức khiến ọi người chú ý, ngay cả chấp sự võ giả liên minh cũng đoán xem Dương Huy có thể duy trì mấy hô hấp.

Rống!

Dương Huy vừa tiến vào trong phòng, Tật Phong Lang bạo ngược lập tức nhào lên, thân hình cao lớn tốc độ cực nhanh, nó lao tới Dương Huy như thiểm điện, hai mắt khát máu làm người ta sợ hãi.

- Hừ!

Dương Huy hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bỗng nhiên co rút lại, thân hình di động qua một bên tránh né công kích của Tật Phong Lang, đồng thời chiến đao trong tay nhanh như tia chớp bổ vào hông Tật Phong Lang.

Xùy!

Đao mang sâm lãnh chém xuống một nhúm lông của Tật Phong Lang.

Xoạt!

Đám người nhìn thấy cảnh này thì sợ hãi thán phục, kỳ thật thân pháp của Dương Huy cũng không inh, là trong lúc Tật Phong Lang lao tới né qua một bên, võ giả ở đây ai cũng làm được, nhưng mấu chốt chính là bỏ qua thời cơ, né qua quá sớm, chậm một phần trùng chiêu, mà Dương Huy thể hiện năng lực nắm bắt thời cơ rất tốt.

Đại đa số thiếu niên đều là không đợi Tật Phong Lang lao tới trước mặt mới tránh né, làm thế tuy an toàn nhưng cũng cho Tật Phong Lang thời gian phản ứng.

- Dương Huy thân pháp thật nhanh, đao thật nhanh!

Ngay cả vài tên chấp sự cũng tán thưởng.

- Dương Huy này rất dụng tâm trên đao pháp.

Lâm Tiêu nhìn chăm chăm vào, mà trước Chân Vũ giả bình thường đều tu hành quyền pháp, đương nhiên binh khí cũng là khóa học bắt buộc trong huấn luyện quán, nhưng có rất ít người chính tốn nhiều thời gian ở điểm này, mà Dương Huy có đao pháp khác với người ta, hiển nhiên từng dụng tâm với đao pháp rất lâu.

Trong phòng, Dương Huy cùng Tật Phong Lang chiến đấu nhanh chóng, Dương Huy mỗi một lần né đều rất tinh diệu, rất dứt khoát.

- Dương Huy nguy hiểm, tuy thân pháp của hắn tinh diệu, nhưng mới trở thành chuẩn võ giả nên còn chưa phát huy tinh túy, một lần né tránh không có việc gì, vẫn né tránh như thế sớm muộn gì cũng xảy ra ngoài ý muốn, tới lúc đó...

Lâm Tiêu nhìn qua, nội tâm lắc đầu.

Quả nhiên. . .

Hô!

Lúc trải qua mười tám hô hấp, Dương Huy vừa mới di chuyển nửa xích, đột nhiên thân hình Tật Phong Lang hơi nghiêng, móng vuốt sắc bén đuổi dài ra một đoạn xé rách phần eo Dương Huy.

- Ah!

Dương Huy đau nhức kêu ra tiếng, hiển nhiên không có dự liệu được tình huống như vậy, vừa định nhịn đau phản kích, thấy Tật Phong Lang đã bị chấp sự nhắc lên, mà móng vuốt sắc bén của Tật Phong Lang cách cổ họng của Dương Huy chưa tới vài tấc.

Dương Huy cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Tật Phong Lang chính là nhất tinh yêu thú, tuy trí tuệ không cao, lại bản tính thông linh, chuẩn võ giả lúc chiến đấu phán định nó ngu ngốc thì chết chắc.

- Dương Huy, mười tám hô hấp.

Tổng giám khảo Chúc Sơn đậm mặt lên tiếng, ánh mắt nhìn qua Dương Huy không biết là khen ngợi hay phê bình.

- Mười tám hô hấp, đây là thành tích tốt nhất trong nhân vật mới a?

- Suýt nữa thì thông qua.

- Đáng tiếc!

Nghe được Chúc Sơn tuyên bố, rất nhiều chuẩn võ giả bạo động, lúc trước đám người mới kiên trì mười hô hấp là khó khăn rồi, mà như Dương Huy thiếu chút nữa thông qua khảo hạch, trước mắt còn chỉ có một mình hắn, coi như một ít người cũ đã tham gia khảo hạch một lần cũng chỉ sánh bằng hắn mà thôi.

Khảo thí tiếp tục tiến hành, những người khảo thí sau đó đưa ánh mắt nhìn qua Lữ Tuyết, bởi vì tiếp theo tiếp nhận khảo thí chính là nàng.

Lữ Tuyết xuất thân gia đình võ giả, phụ thân Lữ Lương là một cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, tại thành Tân Vệ có chút thanh danh, được phụ thân dạy bảo và có thiên phú, năm nay mới mười lăm tuổi Lữ Tuyết đã bước vào hàng ngũ chuẩn võ giả, trở thành một trong những thiên tài cao cấp nhất của thành Tân Vệ.

Hơn nữa Lữ Tuyết dung mạo mỹ lệ, màu da trắng nõn, bờ môi đỏ hồng mọng nước, tuổi tuy nhỏ nhưng đã có đủ sắc thái kinh diễm.

Trong ánh mắt của mọi người, Lữ Tuyết cầm đoản đao trong tay đi tới giữa phòng.

Rống!

Bởi vì trong trận chiến này Tật Phong Lang chiến đấu với Dương Huy mang theo một ít thương thế, võ giả liên minh đã đổi một con Tật Phong Lang mới, mà con Tật Phong Lang này từ hình thể đã lớn hơn con trước một phần, hai mắt khát máu nhìn chăm chăm vào Lữ Tuyết, gào thét một tiếng liên nhào lên.

Đối mặt Tật Phong Lang tấn công, Lữ Tuyết thần sắc lạnh lùng, nàng nghiêng người một cái, thân thể lẳng không nhảy lên, phiêu nhiên như tiên tử, nhẹ nhõm tránh thoát được.

- Tốt!

Rất nhiều võ giả ở đây kinh hô thán phục.

- Thân pháp thật đẹp!

- Không hổ là Lữ Tuyết.

Không ít người cảm khái từ đáy lòng.

Trong phòng Lữ Tuyết nhẹ nhàng như tiên tử, dáng vẻ thướt tha mềm mại, giống như Hằng Nga từ nguyệt cung hạ phàm, nàng chẳng khác gì con bướm vờn hoa, cho người ta cảm giác hoa mắt, như hoa trong gương, như trăng trong nước, xinh đẹp động lòng người.

Trong căn phòng nhỏ hẹp này, Tật Phong Lang mỗi một lần công kích đều bị nàng tránh né dễ dàng, dẫn tới mọi người sợ hãi thán phục.

Nhưng mà Tật Phong Lang dù sao cũng là nhất tinh yêu thú, lợi dụng không gian nhỏ hẹp của gian phòng lần lượt tiến sát tới, rốt cục trong thời gian ngắn đã bức Lữ Tuyết vào một góc phòng.

Uống!

Đối mặt công kích không thể tránh né của Tật Phong Lang, Lữ Tuyết quát một tiếng, đoản đao ra sức đánh ra một chiêu thật mạnh.

- Đinh!

Đao trao va chạm, đoản đao trong tay Lữ Tuyết rời khỏi tay, mà bản thân của nàng bị lực phản chấn đánh bay vào vách tường, trong miệng phun máu tươi. Thần sắc Lữ Tuyết không thay đổi, trước khi Tật Phong

Lang tiếp tục công kích đã bước ra khỏi phòng, rời khỏi chiến đấu, ngực của nàng dồn dập, hiển nhiên bị thoát lực không nhẹ.

Chúc Sơn kiểm tra thương thế của Lữ Tuyết, mỉm cười tuyên bố:

- Lữ Tuyết, ba mươi sáu hô hấp!

96. Chương 96: Đánh Chết Tật Phong Lang

Chương 96: Đánh chết Tật Phong Lang.

Xoạt!

Cả đại sảnh vang lên tiếng hít thở dồn dập.

- Lữ Tuyết này thực lực quá lợi hại!

- Thân là người của gia đình cường giả, quả nhiên vô cùng lợi hại.

- Thành tích này hình như cả người cũ cũng không có đạt tới.

Mọi người nhao nhao nghị luận, trên mặt tràn đầy sợ hãi thán phục, võ giả lần thứ nhất tham gia thực chiến đã có thành tích như vậy, đủ để cho đa số người hâm mộ.

Nhìn thấy thành tích của Lữ Tuyết, cảm thán qua đi, không ít chuẩn võ giả đưa mắt nhìn qua Vu Dịch Văn cùng Lâm Tiêu hai người, đều là bốn thiếu niên thiên tài thanh danh hiển hách, thành tích của Dương Huy cùng Lữ Tuyết khác nhau quá lớn, tất cả mọi người biết rõ, chỉ có trong thực chiến mới biết rõ ai là thiên tài, vì vậy đối với biểu hiện của Lâm Tiêu cùng Vu Dịch Văn thì người ở đây rất chờ mong.

Khảo nghiệm kế tiếp là đối với những chuẩn võ giả chưa từng tham gia thực chiến, trừ một người ra, bốn người khác đều kiên trì được hai mươi hô hấp và thông qua khảo hạch, trong đó một người còn đạt tới ba mươi ba hô hấp, nhưng mà có Lữ Tuyết kinh diễm thì người ở đây không thêm chú ý tới.

Sau năm người này, rốt cuộc tới Vu Dịch Văn từng là đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ lên đài.

So sánh với Lữ Tuyết cùng Dương Huy, Vu Dịch Văn tại thành Tân Vệ thanh danh càng lớn, vừa mới mười lăm tuổi đã thông qua khảo hạch chuẩn võ giả, từ nhỏ đã kinh thái tuyệt diễm, quán chủ huấn luyện quán dạy bảo Vu Dịch Văn vào lúc Vu Dịch Văn còn ở luyện tùy kỳ đã từng phát ngôn bữa bãi, Vu Dịch Văn tuyệt đối có thể trước mười lăm tuổi mở nguyên trì trở thành Chân Vũ giả, mà Vu Dịch Văn biểu hiện hiển nhiên còn tốt hơn dự đoán của tên quán chủ này.

Đệ nhất thiên tài trẻ tuổi thành Tân Vệ danh đầu không tầm thường, Vu Dịch Văn vừa lên tràng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, mọi người chờ Vu Dịch Văn biểu hiện.

Vu Dịch Văn khỏe miệng mang theo nụ cười ngạo nghễ, từ giá vũ khí rút thanh chiến đao ra và đi vào trong phòng.

Đối mặt với nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, Vu Dịch Văn nhàn nhã, thần sắc bình tĩnh, chẳng khác gì đang đi dạo trong hậu hoa viên nhà mình, thần sắc không khẩn trương chút nào, vô cùng nhẹ nhõm.

Rống!

Tật Phong Lang gào thét một tiếng, nó lao thẳng xuống dưới.

- Khai!

Vu Dịch Văn hét lớn một tiếng, vậy mà không tránh không né, trong đôi mắt hàn mang lập loè, chiến đao trong tay bắn ra hàn quang chém tới.

Oanh!

Móng vuốt sắc bén của Tật Phong Lang va chạm với chiến đao, kinh phong quét qua tất cả, không khí bạo liệt, phát ra tiếng vang đùng đùng, nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang lại bị một đao của Vu Dịch Văn bức lui, lưỡi đao sắc bén mang theo vết thương còn đang chảy máu đầm đìa.

Rống!

Tật Phong Lang bị đau, phát ra tiếng hô trầm thấp, ánh mắt khát máu nhìn qua Vu Dịch Văn có một tia ngưng trọng. Thân là nhất tinh yêu thú tuy nó trí tuệ không cao, nhưng thực sự ý thức được Vu Dịch Văn lợi hại.

- Lực lượng thật cường đại, không hổ là nhất tinh yêu thú.

Đối diện Vu Dịch Văn thần sắc ngưng trọng, một đao trước tuy uy phong lẫm lẫm, trên thực tế hắn cũng không chịu nổi, tay phải nắm chiến đao đang run lên nhẹ nhẹ, hiển nhiên đang liều mạng khôi phục năng lực hành động.

Tật Phong Lang bị thương găm nhẹ một tiếng, bị thương cùng máu tươi làm cho nó càng trở nên bạo ngược, miệng lớn dính máu mở ra, móng vuốt sắc bén của nó quét tới chẳng khác gì cây cung đã giương tên.

Vào! Vào! Vào!

Vu Dịch Văn cũng không hề liều mạng với Tật Phong Lang, thân hình của hắn lóe lên thật nhanh trong phòng, không có né tránh tinh diệu như Dương Huy, cũng không có nhẹ nhàng như Lữ Tuyết, chỉ có né tránh trực lai trực giảng, trong không gian nhỏ hẹp này né tránh rất khó khăn, tuy Tật Phong Lang công kích vô cùng sắc bén nhưng không cách nào chạm được vào Vu Dịch Văn mấy may.

- Gào!

Ngược lại Vu Dịch Văn trong lúc né tránh đã gào liên tục, chiến đao trong tay tung bay, lưu lại hơn mười vết thương trên người Tật Phong Lang, những vết thương này mặc dù không có đánh trúng chỗ hiểm, cũng không sâu, nhưng mà máu chảy ra vẫn tiêu hao lực lượng của Tật Phong Lang...

- Vu Dịch Văn này...

- Không thể tưởng tượng nổi, biến thái, thật sự là quá biến thái.

- Đệ nhất thiên tài thành Tân Vệ quả nhiên không giống bình thường.

Nhìn thấy Vu Dịch Văn chiến đấu với Tật Phong Lang, các thiếu niên đang xem cuộc chiến không ngừng ngây người. Khảo hạch thực chiến là cửa đầu tiên, yêu cầu chuẩn võ giả trong không gian nhỏ hẹp này kiên trì hai mươi hô hấp dưới công kích của nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, đại đa số mọi người đều kiệt lực gần cạn, miễn cưỡng có thể kiên trì qua. Nhưng mà Vu Dịch Văn lại hoàn toàn bất đồng, cho người ta cảm giác hắn không phải đang ngăn chặn nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, ngược lại là Tật Phong Lang đang chèo chống công kích của hắn.

- Vu Dịch Văn này thật sự là đáng sợ, mới là chuẩn võ giả đã có thể đối chiến Tật Phong Lang nhất tinh yêu thú, nếu như mở nguyên trì trở thành nhất chuyển Chân Vũ giả, chẳng phải tuyệt đại đa số nhất tinh yêu thú không thể tổn thương hắn được sao?

Rất nhiều người cũ khiếp sợ, nín hơi quan sát chiến đấu trong phòng, mà Chúc Sơn cùng đám chấp sự đưa mắt nhìn sáng, không ngừng gật đầu.

Trong phòng, thân hình Vu Dịch Văn không ngừng tránh né Tật Phong Lang công kích, mỗi một lần cũng không có nhẹ nhõm, đồng thời chiến đao trong tay tung bay, dễ dàng lưu lại vết thương trên người Tật Phong Lang.

Rống!

Trải qua thời gian dài chém giết, toàn thân Tật Phong Lang là máu rớt cục nổi giận, nó găm lên giận dữ, tốc độ lại tăng lên hai thành, nó giống như mũi tên lao tới trước mặt Vu Dịch Văn.

Đám chuẩn võ giả và đám chấp sự bảo vệ an toàn đứng sau cửa sắt căng cứng, tùy thời chuẩn bị ra tay lúc Vu Dịch Văn nguy hiểm.

Nhưng mà thần sắc của Vu Dịch Văn vẫn bình tĩnh như nước, vào lúc Tật Phong Lang sắp lao tới thì đồng tử của hắn co rút lại, hai chân chùn xuống, đầu gối cong lên, thân hình lao lên cao, chiến đao trong tay chém vào bụng dưới của Tật Phong Lang.

Phốc phốc!

Máu tươi từ bụng dưới Tật Phong Lang bắn ra, đây là nơi mềm mại nhất trên người của nó, một thanh đao dài vài thước có thể chém đứt đôi nó ra, máu tươi cùng nội tạng phun rơi, Tật Phong Lang sau khi té xuống lăn lộn quay cuồng, một lát sau đã không còn tiếng động.

- Cái này. . .

Cả đại sảnh giờ phút này lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người kinh ngạc ngây người.

Vu Dịch Văn lại có thể trong khoảnh khắc đánh chết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang!

Khó có thể tin.

Rất nhiều thiếu niên mở to hai mắt, cơ hồ không thể tin được ánh mắt của mình.

Trong bọn họ mạnh nhất chỉ có thể kiên trì năm mươi hô hấp dưới công kích của Tật Phong Lang, nhưng mà Vu Dịch Văn lại đánh chết Tật Phong Lang tại chỗ, điểm này đã vượt qua dự đoán của tất cả mọi người.

- Vu Dịch Văn, bảy mươi sáu hô hấp đánh chết Tật Phong Lang!

Tổng giám khảo Chúc Sơn hô to quanh quẩn trong phòng, truyền rõ ràng vào tai của mọi người, mọi người từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

Vu Dịch Văn mang theo thần sắc cao ngạo đi ra khỏi phòng.

97. Chương 97: Khiếp Sợ

Chương 97: Khiếp sợ.

Thời điểm ra khỏi phòng Vu Dịch Văn càng nhìn về phía Lâm Tiêu, trong mắt của hắn mang theo ý tứ tiêu khiển và cao ngạo hàm súc.

Cho tới nay, Vu Dịch Văn hắn đều là thiếu niên thiên tài thanh danh vang dội trong thành Tân Vệ, có thể nói trước đó không lâu Lâm Tiêu đánh chết Lưu Ly, hơn nữa mới mười bốn tuổi liền trở thành chuẩn võ giả, danh khí Lâm Tiêu sau đó vượt lên trước làm nội tâm của Vu Dịch Văn rất là bất mãn.

Thân là thiên tài, trong lòng của hắn có kiêu ngạo của mình, tuyệt không cho bất cứ kẻ nào đoạt lấy tên tuổi của hắn.

Vu Dịch Văn cùng Lâm Tiêu đối mặt nhau, rất nhiều thiếu niên còn lại nhìn qua Lâm Tiêu. Lâm Tiêu là một thiếu niên mười bốn tuổi đã trở thành chuẩn võ giả, còn đánh chết trợ lý huấn luyện viên Lưu Ly, một là Vu Dịch Văn mười lăm tuổi, cũng là chuẩn võ giả đơn đao chém giết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, kết hợp với ngay từ đầu Vu Dịch Văn khiêu chiến Lâm Tiêu, làm ọi người cảm thấy huyết dịch đang sôi trào.

Hai người này rốt cuộc ai mới là thiên tài đệ nhất? Vu Dịch Văn trước đó đã bày ra thực lực siêu phàm của mình, Lâm Tiêu thì sao?

Là mua danh chuộc tiếng, hay là chân tài thực học?

Trong lòng mọi người đang chờ mong.

Ngay cả những chấp sự phụ trách khảo hạch cũng đưa mắt nhìn qua Lâm Tiêu, đối với sự tích của Lâm Tiêu bọn họ biết rõ ràng, cũng đang chờ mong thành tích của hắn.

Một chấp sự nói:

- Vu Dịch Văn đúng là mạnh, xem ra lúc khảo hạch đệ nhất danh là hẳn chứ không phải ai khác.
- Đúng vậy a, có thể đánh chết yêu thú Tật Phong Lang trong khảo hạch, thực lực như thế trong chuẩn võ giả đúng là chưa từng thấy qua.

Một tên chấp sự khác phụ họa.

- Đúng thế, chuẩn võ giả tham gia khảo hạch là vừa mới tấn cấp không lâu, một ít lần đầu tiên không thông qua, lần thứ hai hiển nhiên cũng không có khả năng tăng lên tới trình độ đánh chết Tật Phong Lang, mà những thiên tài có thiên phú lần đầu tiên tham gia khảo hạch, có thể vừa tấn cấp chuẩn võ giả lại trực tiếp đánh chết Tật Phong Lang khả năng hiển nhiên thấp hơn.
- Ta làm giám khảo khảo hạch thực chiến này cũng được hai năm rồi, trong khảo hạch thực chiến chém giết Tật Phong Lang là lần đầu tiên nhìn thấy.
- Có lẽ Lâm Tiêu cũng có chút thực lực, khả năng thông qua khảo hạch khả năng rất lớn, nhưng đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ có trình độ như Lữ Tuyết mà thôi.

Mấy chấp sự nghị luận nhỏ với nhau.

Không riêng gì bọn họ nghĩ như vậy, tất cả chuẩn võ giả tham gia khảo hạch ở đây hiển nhiên cũng có suy nghĩ như thế.

Chỉ có tổng giám khảo Chúc Sơn thần sắc không thay đổi, nhìn qua Lâm Tiêu nói:

- Tiếp theo, Lâm Tiêu!

Lâm Tiêu khẽ gật đầu, sắc mặt không có biểu lộ gì, trong ánh mắt quan sát của đám chấp sự và đám người khảo hạch, hẳn tay không đi vào trong phòng.

Thi thể Tật Phong Lang trong phòng đã được mang đi, thả vào một con Tật Phong Lang mới, con Tật Phong Lang này toàn thân da lông đen bóng, hình thể khô ngô, nhìn thấy Lâm Tiêu đi vào thì gầm thét một tiếng, hai mắt khát máu, đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, chỉ sau đột nhiên phát lực, cả thân hình chẳng khác gì mũi tên lao thẳng vào Lâm Tiêu, móng vuốt sắc bén chân trước của nó đã duỗi ra.

Con Tật Phong Lang này vô cùng hung hãn, khí tức bạo ngược tỏa ra khắp nơi, còn đáng sợ hơn cả con bị Vu Dịch Văn đánh chết hai phần.

Đối mặt công kích hung mãnh của Tật Phong Lang, Lâm Tiêu giống như mảnh hổ vọt khe, né tránh công kích này.

Phanh!

Móng vuốt của Tật Phong Lang đập mạnh vào mặt đất, càng đánh ra một lỗ thủng trên mặt đất. Một kích không trúng, Tật Phong Lang gào lên dữ tợn, quay người vùng chân trước đánh vào người Lâm Tiêu, một trảo của nó mang theo lực lượng rất lớn, nham thạch trên đất xuất hiện từng vết móng vuốt.

- Chuyện này...

Đám chuẩn võ giả vây xem lập tức ngây ngốc, bọn họ đối chiến Tật Phong Lang cũng không có đáng sợ như thế, tuy trên mặt đất có rất nhiều vết cào xé, nhưng mà so với Tật Phong Lang này thì yếu hơn rất nhiều.

- Vì sao Tật Phong Lang này được thả ra?

Sắc mặt Chúc Sơn bỗng nhiên biến đổi, hét to một tiếng, đám chấp sự bên cạnh khản trương lên.

Những chấp sự này ở dã ngoại bắt Tật Phong Lang trở về, sau đó võ giả liên minh thông qua được vật không chế thực lực của chúng chỉ còn tám phần, nhưng hôm nay con Tật Phong Lang chiến đấu với Lâm Tiêu không có bị suy yếu thực lực, là một con nhất tinh yêu thú toàn thịnh, hiển nhiên khẩu chuẩn bị có vấn đề.

Rống!

Con Tật Phong Lang trong phòng gào thét liên tục, điên cuồng công kích, gian phòng khói bụi dày đặc, hiển nhiên chiến đấu rất kịch liệt.

- Vì sao con Tật Phong Lang này đáng sợ như vậy, nếu như ta trước đó chiến đấu với con Tật Phong Lang này, đừng nói kiên trì hai mươi lăm hô hấp, ngay cả mười hô hấp cũng không được.

Một tên chuẩn võ giả thông qua khảo hạch nói với bằng hữu của mình.

- Đúng thế, con Tật Phong Lang này không giống với con mà chúng ta đối chiến.

Người nọ gật gật đầu, trong ánh mắt cũng có vẻ khiếp sợ.

Đám người Vu Dịch Văn, Lữ Tuyết hiển nhiên đang ngây ngốc, bọn họ ẩn ẩn cảm giác được, đây mới thật sự là thực lực chân chính của nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, nếu như bọn họ ngay từ đầu chiến đấu với con Tật Phong Lang này, chỉ sợ thành tích giảm bớt đi thật nhiều, không ít người còn có khả năng nguy hiểm tánh mạng.

- Mau thay Tật Phong Lang đi.

Bên ngoài lưới sắt, Chúc Sơn quát lên.

- Chậm đã!

Bên trong cửa sắt tên chấp sự vừa định động thủ, lại nghe Lâm Tiêu quát to, tên chấp sự nghe thế liền dừng lại, Lâm Tiêu sau đó lao thẳng về phía Tật Phong.

- Lâm Tiêu định tìm chết sao?

Đám chấp sự thần thái hoảng sợ, tên chấp sự bảo vệ an toàn hiển nhiên không muốn nghe Lâm Tiêu nói, hấn định hành động.

- Dương Hữu, không nên động thủ.

Tổng giám khảo Chúc Sơn đột nhiên quát to.

Tên chấp sự này cũng dừng hấn, nhìn thấy Lâm Tiêu chẳng khác gì mãnh hổ hạ sơn, hai đám mang theo khí lưu mạnh mẽ, kinh phong đại tác, không khí nổ vang, thân thể căng phồng, xu thế mạnh mẽ.

- Ác Hổ Phác Dương!

Thân hình Lâm Tiêu lao tới như điện, móng vuốt sắc bén của Tật Phong Lang bị đánh bay, một quyền mang theo lực lượng đáng sợ nện vào bụng dưới mềm mại của Tật Phong Lang.

Trong hai năm làm việc trong đồ thú tràng, Lâm Tiêu hiểu rõ nhược điểm của Tật Phong Lang hơn bất cứ ai khác.

Phanh!

Không khí bạo liệt, tiếng nổ vang vọng các nơi, Tật Phong Lang thống khổ gào to, thân thể to lớn ngã xuống đất

Lâm Tiêu một kích đánh trúng, hấn không dừng lại mà lao thẳng về phía trước, ánh mắt trầm tĩnh như nước, Mãnh Hổ Quyền quyền ý triển khai toàn bộ, trong lúc nhất thời tất cả mọi người ở đây không phải nhìn thấy Lâm Tiêu đang chiến đấu với Tật Phong Lang, mà là một con mãnh hổ đang đánh Tật Phong Lang.

Hổ Thị Đam Đam! Hổ Khiêu Sinh Phong! Mãnh Hổ Khiêu Giản! Ác Hổ Phác Dương! Bạch Hổ Hàm Thi! Hổ Khẩu Đoạt Thực!

Mãnh Hổ Quyền Pháp thi triển từng chiêu từng thức, tiếng khí bạo nổ vang kinh người, không khí nổ vang giống như sóng biển.

98. Chương 98: Nghênh Phong Nhất Dao Trảm (1)

Chương 98: Nghênh Phong Nhất Dao Trảm. (1)

Hai đấm của Lâm Tiêu giống như cuồng phong sục vũ đánh vào người Tật Phong Lang, sáu chiêu trước của Mạnh Hồ Quyền Pháp đến chiêu cuối cùng, quyền phong ầm ầm mang theo tiếng hổ gầm, uy mãnh lăng lệ, khí phách dị thường, đánh Tật Phong Lang đau đớn khó nhịn, không cách nào phản công.

- Thần Hổ Bãi Vĩ!

Quyền phong kích động, sắc mặt Lâm Tiêu lạnh lùng, đùi phải đột nhiên như quật ra, chẳng khác gì thần hổ đang quẫy đuôi, đùi phải đá mang theo tiếng nổ vang, không khí nổ, khí lưu xoay tròn tạo thành vòng xoáy phát ra tiếng gầm rú như hổ gầm.

Oanh!

Đùi phải của Lâm Tiêu chẳng khác gì cây roi đánh thẳng vào đầu của Tật Phong Lang, trong tiếng nổ vang, cái đầu cứng rắn của Tật Phong Lang đã bị Lâm Tiêu đá nổ tung, không có đầu lâu thân thể của nó ngã rạp xuống đất, máu tươi chảy ra như suối phun.

Hô!

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, hần đứng nguyên trong phòng, nguyên trì trong đan điền khép lại, cả quá trình chiến đấu trong hoàn toàn không có sử dụng nửa điểm nguyên khí, thậm chí ngay cả Cực Đạo Uy Thiên Quyền cùng Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết đều không có thi triển, thuần túy là dựa vào lực lượng, tốc độ của chuẩn võ giả, hơn nữa còn có ý cảnh hung mãnh của Mạnh Hồ Quyền Pháp, còn có mấu chốt là kinh nghiệm chiến đấu của phân thân Toàn Địa Giáp chém giết yêu thú, cho nên hần mới có thể đánh chết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang.

Yên tĩnh, yên tĩnh như chết!

- Cái gì! Cái này...

Rất nhiều thiếu niên ở đây ngây người, ngay cả đám chấp sự cũng thần thờ, hai mắt tròn tròn, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua tròng cảnh trong phòng.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lâm Tiêu tay không đánh chết một con Tật Phong Lang?

Trong đám người có kẻ ngu ngốc nói ra, chẳng khác gì mất hồn.

Đám thiếu niên chuẩn võ giả ở đây chẳng khác gì biến thành đá, thần sắc ngốc trệ, hai mắt tròn tròn, hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Thật lâu, Chúc Sơn tổng giám khảo mới tuyên bố:

- Lâm Tiêu, mười hô hấp đánh chết Tật Phong Lang!

Oanh!

Khi Chúc Sơn tổng giám khảo thông báo, cả đại sảnh chẳng khác gì nổ tung, một hồi hỗn loạn sinh ra, rất nhiều chuẩn võ giả không ngừng bàn luận với nhau, cả đám dùng ánh mắt kính phục và sợ hãi nhìn qua Lâm Tiêu.

Mười hô hấp tay không đánh chết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, ông trời ơi, chẳng lẽ ta đây là đang nằm mơ?

Các thiếu niên không dám tin nhìn qua tròng cảnh trước mặt, Lữ Tuyết, Dương Huy các thiên tài nhìn qua Lâm Tiêu mang theo thần sắc phức tạp, mà những chuẩn võ giả lão thành cũng há to mồm, muốn nói gì đó nhưng lại hoàn toàn không biết thời điểm này nên nói cái gì.

- Lâm Tiêu, đây là thực lực của ngươi sao?

Vu Dịch Văn thì thào, biểu lộ ngốc trệ, không còn dáng vẻ kiêu ngạo và liêu lĩnh như lúc trước nữa.

Đám thiên tài trẻ tuổi Vu Dịch Văn, Lữ Tuyết, Dương Huy, cùng với đám lão Chuẩn Võ giả ở đây đều cực kỳ khiếp sợ nhìn qua Lâm Tiêu, khó mà khôi phục lại bình tĩnh trước kia. Đặc biệt là Vu Dịch Văn, thiếu niên thiên tài có thể trong Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch lần đầu đánh chết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang ít có trong lịch sử Võ Giả Liên Minh Tân Vệ Thành. Ngay từ đầu trong lòng của hắn còn kiêu ngạo và tự đắc, nhưng lúc này không biết đã bay đi nơi nào rồi.

Không nói đến yêu thú mà hắn và Lâm Tiêu tham gia khảo hạch khác nhau, chỉ riêng mười lượt hô hấp và bảy mươi lượt hô hấp, một người tay không một người dùng đao cũng đã có thể nói lên rất nhiều vấn đề rồi.

Chẳng những bọn Vu Dịch Văn, mà ngay cả bọn Chúc Sơn trong lòng cũng giật mình kinh hãi, chỉ có điều so sánh với các thiếu niên, bọn hắn lại che giấu phần giật mình này cực kỳ tốt, cũng không hiện ra quá mức.

- Khó trách nghe nói vài ngày trước khi Lâm Tiêu ở trong Võ Giả Liên Minh thông qua Chuẩn Võ giả khảo hạch thì tất cả thế lực lớn ở đây đều phát ra lời mời với hắn, dùng thực lực Chuẩn Võ giả trong phòng phong bế đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang chính thức, coi như là một ít Chân Võ giả nhất chuyển vừa mới mở Nguyên Trì cũng chưa chắc có thể nhẹ nhõm như thế a!

Chúc Sơn trong nội tâm cảm khái, nếu không phải trong chiến đấu lúc trước hắn không cảm nhận được chút nguyên lực chấn động nào từ trên người Lâm Tiêu thì Chúc Sơn cơ hồ đã cho rằng Lâm Tiêu đã sớm tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển từ lâu rồi.

Nghe được Chúc Sơn tuyên bố thành tích, Lâm Tiêu chậm rãi đi ra gian phòng, thần sắc nhẹ nhõm, giống như nhàn nhã dạo chơi.

Trong Chuẩn Võ giả tham gia khảo hạch lần này, cũng chỉ có Lâm Tiêu mới có thần thái thanh nhàn và buông lỏng sau khi kết thúc như thế.

Kế tiếp, vài thiếu niên còn chưa tiếp nhận khảo hạch đi vào trong phòng, bắt đầu khảo hạch của mình.

Bất quá lúc này lại không một ai chú ý đến bọn hắn cả, cơ hồ tuyệt đại mọi người trong đại sảnh đều thỉnh thoảng liếc qua Lâm Tiêu, mà ngay cả Lữ Tuyết thần sắc thủy chung vẫn bình thản không có gì lạ, tựa hồ không có hứng thú với bất kỳ chuyện gì cũng nhìn qua Lâm Tiêu, trong ánh mắt lộ ra chút hiếu kỳ.

Về phần lão La ngày từ đầu nói Lâm Tiêu như thế nào như thế nào thì càng trọn mắt há hốc mồm, trên mặt ngượng ngùng, cả buổi nói không ra lời, ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu cũng hoàn toàn khác, không còn nửa điểm khinh thị và bất kính nữa.

Oanh!

Theo một gã Chuẩn Võ giả cuối cùng giữ vững dưới công kích của Tật Phong Lang được hai mươi sáu lượt hô hấp thì Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch khảo thí lần này cuối cùng cũng kết thúc.

Chúc Sơn ghi lại trên sổ ghi chép một con số cuối cùng, rồi sau đó mỉm cười nói:

- Chư vị, cửa thứ nhất trong Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch lần này đã xong, cửa thứ hai đã ngoại khảo hạch Võ Giả Liên Minh chúng ta quyết định vào mười ngày sau, tất cả Chuẩn Võ giả thông qua khảo hạch lần này cần phải đến đúng giờ tràng, đến lúc đó chúng ta sẽ dẫn các người vào khu dã ngoại, chiến đấu với đám yêu thú chính thức, tất cả thành tích của các người hôm nay, đợi sau khi thực chiến khảo hạch kết thúc, chúng ta sẽ cùng trình đến tất cả thế lực lớn, tốt rồi, khảo hạch hôm nay đến đây là kết thúc, các vị đều trở về đi.

Chúc Sơn nói xong những lời này, liền cùng mấy gã chấp sự quay người ra khỏi đại sảnh.

Xoạt!

Toàn bộ đại sảnh lập tức vang lên thanh âm nghị luận nhao nhao, những người thông qua khảo hạch tự nhiên mừng rỡ không thôi, không thông qua thì thần sắc lại cực kỳ sa sút.

- Dã ngoại khảo thí ah, ta từ nhỏ đã mơ ước đến dã ngoại chiến đấu với yêu thú, hiện giờ rốt cục đã được thực hiện rồi.

Có một ít thiếu niên càng kích động đến toàn thân run rẩy.

Trong nhao nhao nghị luận, từng đám người tản ra, rời khỏi khảo thí đại sảnh.

- Lâm Tiêu, khảo hạch trong phòng lần này là người thắng, bất quá ta sẽ không nhận thua đâu, đã ngoại khảo hạch mười ngày sau, ta nhất định sẽ không thua người.

Lâm Tiêu từ đám người đi ra Võ Giả Liên Minh, vừa muốn về nhà, lại nghe một thanh âm non nớt lại có chút kiên định vang lên bên tai mình.

99. Chương 99: Nghênh Phong Nhất Dao Trảm (2)

Chương 99: Nghênh Phong Nhất Dao Trảm. (2)

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Vu Dịch Văn ở cách đó không xa thần sắc kiên định đang nhìn mình, trong đôi mắt không hề có khinh thị và cao ngạo như lúc đầu nữa, có chăng chỉ là kiên quyết trước ngay chưa từng có.

Lâm Tiêu hiển nhiên không ngờ rằng Vu Dịch Văn có thể nhanh chóng thoát khỏi thất lạc như vậy, đủ để nhìn ra võ đạo ý chí của hắn vẫn có chút kiên định, bất quá Lâm Tiêu sao có thể để một người đã bị mình vượt qua lại vượt qua mình được.

- Người không có cơ hội.

Lâm Tiêu đậm mặt lên tiếng, chợt quay người rời đi, trong giọng nói lạnh lùng để lộ ra tự tin cường đại không gì sánh kịp.

. . .

Về đến trong nhà, giờ phút này mới qua giữa trưa không lâu, Lâm Tiêu dùng qua bữa trưa đơn giản liền nhốt mình vào phòng, từ dưới giường lấy ra một cái bao phục.

Mở bao phục ra, ánh mắt Lâm Tiêu không dừng lại ở đan dược trên đó, mà trực tiếp cầm lên thanh chiến đao tìm được trong sơn động của Đại Lực Ma Viên lúc trước.

Bá!

Lâm Tiêu cầm lấy chiến đao lắng không văn mấy cái đao hoa, ánh đao diệu người hiện lên trong phòng, lại lắng không sinh ra vài phần hàn ý sâm lạnh chói mắt.

- Mười ngày sau chính là đã ngoại khảo thí, đã ngoại nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơi không cẩn thận sẽ bỏ mạng ngay, trước trước ta chưa tấn cấp nhất chuyển, tu luyện đao pháp thuần túy là lãng phí thời gian, bất quá bây giờ lại khác, ta phải thừa dịp mười ngày này cố gắng tăng lên thực lực của mình.

Lâm Tiêu có được Toàn Địa Giáp phân thân hiểu rất rõ nguy hiểm ngoài đã ngoại, tuy rằng thực lực của hắn hơn xa những Chuẩn Võ giả còn lại, nhưng trong lòng vẫn vô cùng cẩn thận, không dám có chút chủ quan, trực tiếp xuất ra đao phổ bí tịch Nghênh Phong Nhất Dao Trảm, lật qua xem xét

Nghênh Phong Nhất Dao Trảm, Nhân cấp trung giai võ kỹ, luyện đến mức tận cùng đao như thanh phong, địch nhân bị giết chết chỉ cảm thấy gió mát quét vào mặt liền đầu thân khác biệt.

Cả bản Nghênh Phong Nhất Dao Trảm chỉ có hơn mười trang, Lâm Tiêu nửa khắc đồng hồ đã xem xong.

Bộ đao pháp này đơn giản đến thần kỳ, tổng cộng chỉ có ba chiêu, Tà Nguyệt Trảm, Bán Nguyệt Trảm, Nghênh Phong Nhất Dao Trảm.

Bất quá tuy rằng chỉ có ba chiêu, nhưng uy lực của Nghênh Phong Nhất Dao Trảm lại cực kỳ bất phàm, ở Thương Khung đại lục đánh giá cấp bậc một bản bí tịch cao thấp không chỉ xem chiêu thức có phức tạp không, càng quan trọng hơn là xem uy lực, trình độ khó dễ, cùng với yêu cầu đối với võ giả, rất nhiều nhân tố.

Yêu cầu của Nghênh Phong Nhất Dao Trảm rất đơn giản, ở phương diện cường độ thân thể chỉ cần đạt tới Chân Võ giả nhất chuyển là được, nhưng ở phương diện điều khiển nguyên lực thì yêu cầu của nó lại không hề dễ dàng, yêu cầu tu luyện giả có thể trong thời gian ngắn vận hành nguyên lực đến mức tận cùng, cùng thời cơ thì triển khai pháp triệt để kết hợp cùng một chỗ, nguyên lực vận chuyển càng nhanh, thời cơ dung hợp đao pháp càng hoàn mỹ, thì uy lực thì triển ra lại càng lớn, tu luyện tới cực hạn thậm chí có thể phóng xuất ra lực lượng vượt xa bản thân võ giả.

- Thì ra là thế, Nghênh Phong Nhất Dao Trảm này chú ý chính là một chữ ‘Nhanh’, nhanh đến mức tận cùng, khiến địch nhân căn bản khó có thể phản ứng, kết hợp với lực lượng do nguyên lực lập tức bạo phát ra, thậm chí có thể trong nháy mắt phát huy ra lực lượng cường đại hơn bản thân gấp ba lần.

Lâm Tiêu trong nội tâm giật mình đồng thời cũng vô cùng chấn động.

Lực lượng gấp ba lần.

Đây là khái niệm gì?

Hiện giờ lực lượng Lâm Tiêu ước chừng ở hơn 1400 cân tiếp cận 1500 cân, gấp ba chính là hơn 4000 cân, mà một gã Chân Võ giả nhị chuyển lực lượng cũng chỉ chừng từ 2000 cân đến 4000 cân. Nói cách khác nếu như Lâm Tiêu hoàn toàn hiểu được Nghênh Phong Nhất Dao Trảm vậy thì một đao bổ ra có khả năng còn vượt qua cả cực hạn mà Chân Võ giả nhị chuyển có thể đạt tới!

- Đến thí nghiệm một chút.

- Nghênh Phong Nhất Dao Trảm thức thứ nhất – Tà Nguyệt Trảm!

Uống!

Lâm Tiêu đi vào trong đình viện, khắc thức thứ nhất Tà Nguyệt Trảm vào trong tâm khảm, tay trái cầm vỏ đao, tay phải nắm chặt chuôi đao, thân thể có chút nghiêng về phía trước, trong miệng quát khẽ một tiếng, chiến đao mạnh mẽ lướt về trước, rồi sau đó đánh xuống.

Bá!

Một đao đao phong hàn mang xẹt qua phía trước

Lâm Tiêu thu đao, nhiều lần luyện tập.

Tà Nguyệt Trảm, là thức mở đầu của Nghênh Phong Nhất Dao Trảm, bộ đao pháp này chỉ có ba thức, chiêu trước là trụ cột của chiêu sau, chỉ có luyện thành chiêu thức trước thì mới luyện được chiêu ở đẳng sau.

Mà cái gọi là Tà Nguyệt Trảm, kỳ thật chính là dựa vào xung lượng ngay khi rút đao khiến chiến đao xẹt qua trên không trung một đường cong, để đạt tới hiệu quả lực bổ địch nhân.

Bởi vì khi lưỡi đao xẹt qua không trung thì sẽ có được đường cong nhất định, bởi vậy xưng là Tà Nguyệt Trảm.

Hơn nữa lúc xuất đao có một chú ý, đó chính là phải nhanh, mà lại chuẩn, dựa theo yêu cầu tu luyện Nghênh Phong Nhất Dao Trảm thì phải làm được một đao chém ra đồng thời chặt đứt năm phiến lá cây bay xuống, mới xem như luyện thành chính thức.

Cái này phi thường khó.

Lá cây từ không trung bay xuống, bởi vì lực cản của gió, quỹ tích rơi xuống sẽ phiêu hốt bất định rất khó nắm chắc, hơn nữa lá cây phi thường nhẹ, chiến đao bình thường cũng không quá sắc bén, bởi vậy nhất định phải có đủ lực lượng, tốc độ nhanh, mới có thể chặt đứt được lá cây.

Dùng chiến đao một đao chặt đứt năm phiến lá cây, cái này còn khó hơn chặt đứt năm cọc gỗ nhiều.

Cái này là một khảo nghiệm cực kỳ khó đối với sức quan sát và phát lực lúc rút đao của võ giả.

Lâm Tiêu nhiều lần luyện tập, không biết tại sao, mỗi lần xuất đao trong lòng Lâm Tiêu đều có một loại trực giác, đó chính là mình và động tác tiêu chuẩn tương kém bao nhiêu, cho dù bất luận một chút sai lầm nào thì trong lòng cũng đều có thể cảm nhận được rõ ràng.

Lúc đầu, động tác của Lâm Tiêu cũng không tiêu chuẩn, nhưng theo dần dần luyện tập, thời gian dần qua điều chỉnh, mới không đến nửa canh giờ, Lâm Tiêu đã cảm giác được động tác xuất đao của mình đã vô cùng tiêu chuẩn rồi, không có một tia khác biệt với trên bí tịch nói.

Bởi vì chiêu thức Tà Nguyệt Trảm này thập phần đơn giản, bởi vậy đao pháp tu luyện cũng không khó, khó chính là lộ tuyến nguyên lực vận hành và kỹ xảo phát lực.

Sau khi tu luyện đao pháp không sai biệt lắm, Lâm Tiêu lại lần nữa mở ra bí tịch, quan sát lộ tuyến nguyên lực vận hành của thức thứ nhất.

Bất luận một môn võ kỹ nào cũng đều là chiêu thức và tâm pháp kết hợp, cái gọi là tâm pháp bao gồm cả ý cảnh, lộ tuyến vận hành nguyên khí nhiều phương diện, một môn võ kỹ nếu chỉ tu luyện chiêu thức, vậy thì thi triển ra chỉ có hình mà không có thần, coi như là uy lực cũng xa xa không được lợi hại như trên bí tịch đã nói đến.

Lật ra bí tịch Nghênh Phong Nhất Đao Trảm, tìm được trang tâm pháp thức thứ nhất, Lâm Tiêu dựa theo giảng thuật trên đó khoanh chân mà ngồi, nhắm hai mắt lại, đồng thời Nguyên Trì trong cơ thể có chút xoay tròn, phóng xuất ra một tia nguyên lực dựa theo lộ tuyến vận chuyển của thức thứ nhất Tà Nguyệt Trảm chậm chạp vận chuyển đi.

100. Chương 100: Dã Ngoại Khảo Thí (1)

Chương 100: Dã ngoại khảo thí. (1)

Ước chừng hai canh giờ sau, Lâm Tiêu đã hoàn toàn nắm giữ được lộ tuyến vận hành của thức thứ nhất Tà Nguyệt Trảm.

- Thí nghiệm xem thử kết hợp nguyên lực với đao pháp sẽ có hiệu quả gì.

Lâm Tiêu cất kỹ bí tịch đi vào trong đình viện, cây chiến đao này cũng không biết làm bằng chất liệu gì, cầm lên nặng khoảng chừng gần trăm cân, bất quá đối với Lâm Tiêu hiện giờ mà nói lại không coi vào đâu cả.

- Tà Nguyệt Trảm!

Hô!

Trong đình viện Lâm Tiêu bỏ ra một đao, chiến đao sắc bén ở trong hư không xé ra một đạo hàn mang, đồng thời nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu trong cơ thể cũng lập tức dựa theo tâm pháp thức thứ nhất cấp tốc vận chuyển, nhưng không đợi nguyên khí trong cơ thể hắn vận hành được một nửa, đao thức dĩ nhiên đã được thi triển ra, nguyên lực vận chuyển cũng bị cắt ngang.

- Lại đến. . .

Lâm Tiêu cũng không nhụt chí, lại lần nữa ra chiêu.

Hô! Hô!

Chỉ thấy Lâm Tiêu đứng trong đình viện, chiến đao trong tay cứ lần lượt vung bỏ ra.

Lúc đầu trên mặt Lâm Tiêu còn chút nhẹ nhõm, nhưng thời gian dần trôi qua, ánh mắt của hắn lại trở nên ngưng trọng.

- Thật là khó, Nghênh Phong Nhất Đao Trảm này nhìn như đơn giản, không nghĩ tới tu luyện lại khó như vậy, khó trách lúc trước không thấy Ngụy Tả thi triển một chiêu này.

Lâm Tiêu liên tục vung trảm mấy trăm đao, lần lượt ném thử nguyên lực kết hợp với đao chiêu, nhưng hắn căn bản không cách nào làm được.

Quá khó khăn!

Phải biết rằng, Nghênh Phong Nhất Dao Trảm xuất đao chú ý chính là nhanh, nhanh như tia chớp, nhanh đến mức tận cùng, một đao chém xuống trong chớp mắt đã xong. Có thể ngay trong nháy mắt này, đồng thời khi đao chiêu ra tay còn phải vận hành nguyên lực qua kinh mạch, hơn nữa ngay thời gian mấu chốt đao chiêu chém xuống bạo phát ra, quả thực hoàn toàn không cách nào làm được.

- Nghênh Phong Nhất Dao Trảm này chính là Nhân cấp trung giai võ kỹ, hơn nữa chỉ có ba chiêu, ta không thể thật sự theo đuổi qua xa, mỗi ngày siêng năng luyện tập, chung quy sẽ có ngày thi triển thành công.

Lâm Tiêu âm thầm nói.

Hắn đối với chính mình rất có lòng tin, hắn hiện giờ đối với Tà Nguyệt Trảm còn chưa quen thuộc, mỗi lần xuất đao đại bộ phận lực chú ý đều đặt ở vận hành nguyên lực trong người, nhưng theo mình không ngừng luyện tập, quen tay hay việc, sớm muộn gì cũng sẽ triệt để khống chế được Tà Nguyệt Trảm.

Lâm Tiêu không kiêu không ngạo, thu liễm tâm tình, lại lần lượt vung đao tu luyện trong đình viện.

...

Thời gian trôi qua, liên tiếp mười ngày Lâm Tiêu đều không bước chân ra khỏi nhà, chỉ ở trong đình viện tu luyện đao pháp.

Không ngừng vung trảm, tu luyện, tiêu hao nguyên lực cũng khiến cho cường độ thân thể Lâm Tiêu đang chậm chạp gia tăng, so sánh với ngay từ đầu, Lâm Tiêu ở mặt lực lượng thân thể và tốc độ lại có tăng lên ở trình độ nhất định, chỉ có điều trước mắt vẫn còn chưa rõ ràng.

Sáng sớm, ánh mặt trời sáng rọi xua tán đi màn đêm u tối, mang đến cho đại địa sức sống căng tràn.

- Tà Nguyệt Trảm!

“Xùy~~!”

Trong đình viện, Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, chiến đao trong tay ra khỏi vỏ như thiểm điện, ở trong hư không xé rách ra một đạo thất luyện, lưỡi đao mổ ra hư không, phát ra tiếng thét kịch liệt, một đạo đao mang vô hình chém lên trên mặt ghế đá trước mặt Lâm Tiêu.

PHỐC!

Mảnh đá bay tán loạn, mặt ngoài ghế đá xuất hiện một vết nứt dài một thước, rồi sau đó răng rắc một tiếng phân thành hai nửa, chỗ biên giới sắc bén như đao gọt, bóng loáng như mặt ngoài tấm gương vậy.

- Nghênh Phong Nhất Dao Trảm thức thứ nhất Tà Nguyệt Trảm rốt cục đã luyện thành bảy tám phần rồi!

Lâm Tiêu âm thầm gật đầu, trải qua mười ngày khổ luyện, hắn hiện giờ đã có thể trong lúc xuất đao đồng thời hoàn toàn vận hành nguyên lực trong kinh mạch, chỉ có điều thời điểm bộc phát còn không cách nào nắm giữ, dù là như thế nhưng cũng đã có thể phát huy ra lực lượng gấp 1, 5 lần bản thân, lực lượng lập tức bộc phát vượt ra khỏi 2000 kg, nếu như vận khí tốt, thì chấn phúc lực lượng có thể đạt đến chừng gấp hai lần.

Đáng thương mấy cái ghế đá trong Lâm gia đình viện mấy ngày này mỗi cái đều gồ ghề, dưới sự khổ luyện của Lâm Tiêu không có một cái nào được nguyên vẹn cả.

Ngoài ra, mười ngày khổ luyện cũng khiến thân pháp Lâm Tiêu linh hoạt hơn, ở phương diện khống chế lực lượng cũng tinh tế hơn không ít.

- Nhị ca, ăn điểm tâm thôi.

Bên trong tiền viện, tiếng thúc dục thanh thúy của Lâm Nhu vang lên.

- Hôm nay là thời gian người tham gia dã ngoại khảo thí, không xuất phát thì sẽ muộn đấy.

- Đến đây/

Lâm Tiêu đặt chiến đao lại trong phòng, mỉm cười hô.

. . .

Ném qua điểm tâm, Lâm Tiêu đi vào Võ Giả Liên Minh.

Hai mươi bảy tên Chuẩn Võ giả thông qua khảo hạch trong phòng cũng đã lục tục ngo ngoe đến đủ.

Trải qua mười ngày tu dưỡng, mỗi người đều dưỡng tức tinh thần, đôi mắt sáng ngời, mang đến cho người một loại cảm giác tinh khí thần đều vô cùng trong phòng. Ngoài ra, lại có cả mười bảy Chuẩn Võ giả trước đó không thấy ở khảo hạch trong phòng cũng tụ tập tại đại sảnh

Mười bảy người này đều là người lần trước không thông qua được dã ngoại khảo thí, tháng này lại tiếp tục tham gia khảo hạch Chuẩn Võ giả.

- Tốt rồi, xuất phát!

Dã ngoại khảo thí khảo hạch tổng giám khảo vẫn là Chúc Sơn, dưới sự dẫn dắt của hắn, mười tên chấp sự Võ Giả Liên Minh và bốn mươi bốn tên Chuẩn Võ giả lên năm cỗ xe ngựa, mau chóng chạy về phía Nam Thành môn .

Cỗ xe ngựa này tương đối rộng rãi, ngoại trừ Chúc Sơn và hai gã chấp sự địa vị tương đối cao hơn ngồi trên một cỗ xe ngựa nhỏ ra, tám gã chấp sự còn lại và bốn mươi bốn tên Chuẩn Võ giả ngồi trên bốn chiếc xe ngựa cỡ lớn, trên mỗi chiếc xe ngựa có hai gã chấp sự và mười một gã Chuẩn Võ giả.

Lâm Tiêu và hai người Vu Dịch Văn, Lữ Tuyết ngồi cùng một xe, ngoài ra còn có bốn gã Chuẩn Võ giả trước kia cùng tham gia khảo hạch trong phòng và bốn gã Chuẩn Võ giả đã từng tham gia dã ngoại khảo thí lần trước.

Ngoại trừ bốn gã Chuẩn Võ giả đã có kinh nghiệm ra, trong mắt mấy người còn lại đều ẩn dấu một tia kích động, dù sao mọi người đã lớn vậy rồi nhưng đây lần đầu rời khỏi thành tiến vào dã ngoại, đối với thế giới yêu thú có hiểu kỳ và sợ hãi.

Xe ngựa chạy đến nửa đường, một người trong hai gã chấp sự chậm rãi đứng lên.

- Chư vị Chuẩn Võ giả, chắc hẳn mọi người đối với nội dung dã ngoại khảo hạch đều rất lạ lẫm, giờ ta sẽ nói sơ qua một chút.

Ánh mắt trung niên chấp sự nhìn quét mọi người:

- Khảo hạch dã ngoại khảo thí rất đơn giản, địa điểm khảo thí ngay trong một mảnh núi rừng bên ngoài nam thành Tân Vệ Thành, bên trong có đại lượng nhất tinh yêu thú các loại hình bất đồng, nhiệm vụ khảo hạch của các người chính là tiến vào trong đó, trong một ngày chỉ cần có thể đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú, hơn nữa cắt lấy cái mũi của nó mang về thì sẽ thông qua được khảo hạch, thành tích khảo hạch sẽ căn cứ vào mũi của yêu thú các người mang về làm chuẩn, không có bất kỳ quy tắc nào cả, nếu như trong thời gian quy định còn không thể đánh chết bất kỳ một đầu nhất tinh yêu thú nào vậy thì khảo hạch thất bại.

101. Chương 101: Dã Ngoại Khảo Thí (2)

- Đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú, mang cái mũi nó về là thông qua khảo hạch?

Trong lòng mọi người đối với dã ngoại khảo thí đã sớm có chuẩn bị, tuy rằng khắt khe, nhưng càng nhiều hơn là hưng phấn.

- Nhất tinh yêu thú tuy rằng đáng sợ, nhưng không có quy định chúng ta không thể liên thủ, lấy thực lực của chúng ta, một người đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú có lẽ hơi khó khăn, nhưng hai người liên thủ thì tuyệt đối không thành vấn đề.

- Đúng vậy a, xem ra dã ngoại khảo thí này cũng không khó a!

Mấy thiếu niên Chuẩn Võ giả xì xào bàn tán, thần sắc mừng rỡ.

- Hừ!

Bốn gã Chuẩn Võ giả đã tham gia dã ngoại khảo hạch lúc này đột nhiên lạnh lùng cười cười, không nhin được đánh giá bọn người Lâm Tiêu trong xe ngựa, trong đôi mắt có một tia trên tức.

Lâm Tiêu lại nhạy cảm nhận ra được một lỗ hổng trong lời nói của trung niên chấp sự.

- Giám khảo đại nhân, thành tích khảo hạch căn cứ cái mũi yêu thú mang về để làm chuẩn, đây chẳng phải là nói nếu ta đoạt chiến lợi phẩm của người khác mang về thì cũng có thể tính vào thành tích sao?

Một gã thiếu niên đột nhiên nghi ngờ nói, hiển nhiên hẳn cũng đã chú ý đến vấn đề này.

Trung niên chấp sự bình thản nói:

- Đúng vậy, chỉ cần người có thể cướp đoạt chiến lợi phẩm người khác trở về, tự nhiên cũng coi như thành tích của người, bất quá quá trình khảo hạch có quy định rõ ràng, giữa Chuẩn Võ giả không được phát sinh chém giết sinh tử, không được đánh tàn phế người khác, một khi vi phạm, nhẹ thì hủy bỏ tư cách khảo hạch, nặng thì đánh gục tại chỗ, cho nên lúc cướp đoạt, các người cần phải chú ý một chút. Đương nhiên, chỉ cần không đánh người tàn phế hoặc đánh chết, còn lại các người có thể lớn mật làm việc, không cần chịu bất cứ trách nhiệm nào cả.

Xoạt!

Thoại âm trung niên chấp sự rơi xuống, mấy người ở đây đều hai mắt nhìn nhau, xôn xao lên tiếng.

Lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào câu nói sau cùng của trung niên chấp sự, điều này hiển nhiên là ở cổ vũ Chuẩn Võ giả cạnh tranh tranh đoạt với nhau a.

Cảm nhận được sự giật mình của chúng thiếu niên, hai gã chấp sự liếc nhau, trong nội tâm đều mỉm cười.

Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch là bước đầu tiên đi vào dã ngoại của một gã võ giả, cũng là bước mấu chốt nhất, Võ Giả Liên Minh sở dĩ phân nó thành hai đợt, mục đích chính là khiến đám Chuẩn Võ giả từng bước một tiếp xúc yêu thú, tiếp xúc dã ngoại, hiểu rõ sự hung hiểm và tàn khốc ở dã ngoại, chỉ có vậy thì sau này bọn hắn trở thành Chân Võ giả nhất chuyển mới có thể nhanh chóng dung nhập vào hoàn cảnh, không đến mức sớm chết non.

Điều này đối với tất cả Chuẩn Võ giả mà nói là một việc rất quan trọng.

Xe ngựa rất nhanh đã tới nam thành môn, sau khi thương lượng đơn giản, một đội binh sĩ tinh nhuệ võ trang đầy đủ theo xe ngựa cùng nhau ra khỏi cửa thành, đám thiếu niên Chuẩn Võ giả trên xe ngựa cả đám đều hiếu kỳ nhìn xem núi rừng xanh um tươi tốt bên ngoài, cùng với tiếng yêu thú gầm nhẹ từ xa xa truyền đến.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên ước chừng nửa canh giờ liền dừng chân dưới một ngọn núi.

Ánh vào tầm mắt mọi người chính là một nơi trú quân khổng lồ, trong doanh địa, nhiều đội binh sĩ cầm binh khí qua lại tuần tra, bọn hắn nguyên một đám đôi mắt sáng ngời, mặc áo giáp tiêu chuẩn, trong tay nắm đao thép sáng loáng, đi lại chỉnh tề, khí thế mười phần, đúng là quân đội đế quốc thủ vệ Tân Vệ Thành.

- Chư vị, nơi này chính là quân doanh nam thành Tân Vệ Thành, cũng là đạo phòng tuyến đối mặt với yêu thú đầu tiên của nam thành Tân Vệ Thành, qua khỏi quân doanh này sẽ là địa bàn yêu thú nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nếu như sau này các người trở thành võ giả, trước hi tiến vào khu yêu thú cũng có thể tiến vào quân doanh nghỉ ngơi và hồi phục.

Chúc Sơn mang theo chúng thiếu niên đi vào quân doanh, đồng thời cao giọng giới thiệu nói.

- Đây là quân đội đế quốc của Tân Vệ Thành sao, thật là khí phái ah.

- Xem tiểu đội tuần tra này, áo giáp trên người đều làm từ hợp kim đặc biệt, có thể thừa nhận được trùng kích ngoài 2000 cân mà không thay đổi hình dạng, nguyên một bộ áo giáp như vậy, cùng với chiến đao và chiến gươm ít nhất cũng giá trị một ngàn lượng.

- Đợi đến khi chúng ta tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển rồi thì có thể gia nhập quân đội đế quốc, nghe nói mỗi một binh sĩ gia nhập quân đội đều được phân một bộ áo giáp như vậy, hơn nữa quân đội cũng là nơi an toàn nhất.

- An toàn thì an toàn, nhưng quân đội cũng nghiêm khắc nhất, không có khả năng tự do tiến vào khu hoang dã săn giết yêu thú như võ giả.

Chúng thiếu niên mỗi một người đều hưng phấn không thôi, nghị luận trò chuyện với nhau.

- Xem!

Đột nhiên có người quát to một tiếng, dùng ngón tay chỉ ra bên ngoài quân doanh.

Trên bình nguyên vốn trống trải, một đầu yêu thú khổng lồ cao tới 3-4m, toàn thân phủ kín lân giáp ngăm đen không biết từ chỗ nào chui ra, chạy tới lớn tiếng gào thét.

- Là Thiết Giáp Câu Bối Thú, nhị tinh yêu thú!

Có Chuẩn Võ giả nhận ra hét lớn lớn.

Uống!

Hao tiểu đội tuần tra bên ngoài duân doanh thấy một màn như vậy liền vây quanh đến như thiểm điện, gần hai mươi tên Chân Võ giả nhất chuyển binh sĩ dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Chân Võ giả nhị chuyển vây quanh lấy đầu Thiết Giáp Câu Bối Thú kia, hơn hai mươi tên lính trong chớp lát đồng thời xuất đao, bộc phát ra lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp, trong chớp mắt đã đánh chết đầu nhị tinh yêu thú tùy tiện xâm nhập cấm khu kia tại chỗ.

Hô! Hô!

Một đám thiếu niên thấy trợn mắt há hốc mồm, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tự mình lên sân khấu chém giết.

- Tốt rồi, mục đích của chúng ta đã đến.

Lúc này, thanh âm tổng giám khảo Chúc Sơn lạnh lùng vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, xuất hiện trước mặt bọn hắn là một mảnh núi rừng xanh um tươi tốt.

- Phiến núi rừng này chính là địa điểm khảo hạch của các người lần này, mỗi người tới nhận lấy một phần lương khô và vũ khí, bây giờ là mười một giờ, đến ngày mai đúng lúc này khảo hạch chấm dứt, đến lúc đó tất cả mọi người phải quay về đây thống kê thành tích.

Chúc Sơn lạnh quát lạnh nói.

Chúng thiếu niên lúc này mới từ trong hưng phấn phục hồi tinh thần lại, nguyên một đám nhao nhao tiến lên nhận lấy vũ khí và lương khô.

Trong quá trình nhận lấy Chúc Sơn cầm lấy một đồ vật hình ống trúc màu đỏ nói:

- Tất cả mọi người nhớ kỹ, đây là đạn tín hiệu, nếu như các người trong quá trình khảo hạch gặp phải nguy hiểm, hoặc là bị thương vô lực tiếp tục khảo hạch thì hãy phóng ra đạn tín hiệu, nhân viên công tác của chúng ta sẽ lập tức tìm đến các người, nhưng một khi phóng ra đạn tín hiệu, cũng đại biểu cho khảo hạch chấm dứt.

- Dĩ ngoại khảo thí khảo hạch lần này tiến hành trong một ngày, bốn mươi bốn Chuẩn Võ giả các người phải đi vào núi sâu chiến đấu với nhất tinh yêu thú, nhớ kỹ, dĩ ngoại khảo thí khảo hạch tính nguy hiểm cực cao, hết thấy nên đặt an toàn lên hàng đầu, không nên cậy mạnh, chỉ cần đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú là đã có thể thông qua khảo hạch. Ngoài ra, trước top 3 còn sẽ có được ban thưởng thêm vào của Võ Giả Liên Minh chúng ta, hoặc là một bản thân cấp bí tịch, hoặc là một thanh bảo đao, hoặc là một hạt đan dược, xem như là chút kinh hỉ nhỏ cho các người.

102. Chương 102: Kiểm Nghiệm Thực Lực (1)

- Tốt rồi, hiện giờ ta tuyên bố, Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch đợt thứ hai đã ngoại khảo thí lần này, hiện giờ bắt đầu!

Theo một tiếng hét to của Chúc Sơn, chúng đệ tử tham gia khảo hạch liền tốp năm tốp ba, nhao nhao lướt vào trong rừng như thiểm điện.

Ào ào!

Núi rừng rậm rạp, ánh mặt trời nóng rát từ trên bầu trời trút xuống, chừng nung đại địa, một trận gió thổi qua, lá cây rậm rạp rung động, như sóng biển đang bắt đầu khởi động vậy.

Núi rừng hoang vu cần cỗi, cơ hồ tất cả thiếu niên đều là lần đầu tiên ra khỏi Tân Vệ Thành từ bé đến giờ, trong nội tâm đều vô cùng cảnh giác, chậm rãi tản ra.

Lâm Tiêu ở trong đám người, không vội không chậm đi lên núi, quay đầu lại nhìn xem chân núi, Lâm Tiêu có thể nhìn thấy chân núi cả tòa sơn linh cách một khoảng cách lại có một binh sĩ tuần tra, hiển nhiên là sợ ngoại giới lại có yêu thú cường đại tiến vào khu vực khảo hạch.

Lâm Tiêu dọc theo sơn đạo tiến về trước, ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy đại đa số Chuẩn Võ giả đều lựa chọn hai ba người một tổ, kết bè kết đảng lên núi, dù sao đối với những người còn chưa mở Nguyên Trì như bọn hắn mà nói, một người đối phó một đầu nhất tinh yêu thú độ khó quả thật hơi lớn.

Vài tên thiếu niên cùng tham gia khảo hạch với Lâm Tiêu, lại không tìm được đồng bạn đi đến phụ cận Lâm Tiêu, nhìn qua thần sắc Lâm Tiêu do dự, tựa hồ muốn nói gì đó với hắn vậy.

Đột nhiên, Lâm Tiêu cảm giác được một đôi mắt lạnh lẽo ác liệt trông lại.

- Vu Dịch Văn.

Lâm Tiêu bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Vu Dịch Văn một thân trang phục đang đứng ở cách đó không xa, ánh mắt sắc bén nhìn qua Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, đã ngoại khảo hạch lần này, ta tuyệt đối sẽ không thua ngươi đâu.

Vu Dịch Văn lạnh lùng lên tiếng, chợt quay người rất nhanh tiến nhập vào núi rừng.

Lâm Tiêu tức cười cười cười, nhưng lại không trả lời, hắn đã sớm tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển căn bản không hề để Vu Dịch Văn ở trong lòng, trong mắt người khác thì Vu Dịch Văn kia là thiếu niên thiên tài có thiên tư trác tuyệt, bất quá theo Lâm Tiêu thấy thì đối phương cái gì cũng không phải, hơn nữa Lâm Tiêu cũng không rảnh rỗi đi tranh giành gì đó với hắn.

Một hồi mùi thơm nữ tử truyền đến.

Lâm Tiêu trong nội tâm rung mình, quay đầu nhìn lại một bên, một thiếu nữ thân mặc bạch y lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn.

Lâm Tiêu khẽ giật mình, lại là Lữ Tuyết.

Lữ Tuyết khoe miệng mang cười, trên gương mặt trắng nõn treo lấy hai má lúm đồng tiền, nhìn như tùy ý cười nói:

- Lâm Tiêu, ngươi không phải là muốn một mình lên núi đấy chứ? Không bằng chúng ta kết bạn mà đi có được không?

Mấy thiếu niên ở bên đều choáng váng, thật không ngờ Lữ Tuyết như là tiên nữ trong mắt bọn hắn vậy mà lại chủ động muốn kết bạn cùng đi với Lâm Tiêu, nguyên một đám trong lòng cực kỳ ghen ghét hâm mộ, hận không thể đổi chỗ mình cho Lâm Tiêu.

- Thật có lỗi, không có hứng thú.

Câu trả lời của Lâm Tiêu lại khiến mấy thiếu niên này mở rộng tầm mắt, nói xong lời này, tốc độ Lâm Tiêu lại đột nhiên tăng vọt, thấp thoáng vài cái đã biến mất giữa núi rừng.

Trên mặt Lữ Tuyết hiện lên một tia kinh ngạc, chợt hàm răng khê cắn, hiển nhiên cũng không ngờ rằng Lâm Tiêu vậy mà lại cự tuyệt lời mời của mình một cách dứt khoát như vậy.

- Hừ!

Lữ Tuyết hừ một tiếng, ánh mắt oán hận, mũi hấp khê nhếch, giống như vật yêu thích của tiểu nữ hài bị đoạt mất vậy.

- Lữ Tuyết, trong núi rừng này quá nguy hiểm, không bằng mấy người chúng ta kết bạn mà đi đi, đến lúc đó con yêu thú đầu tiên đánh chết coi như thuộc về người.

Vài tên thiếu niên đi lên nói.

- Không có hứng thú!

Lữ Tuyết lạnh lùng lên tiếng, biểu lộ khôi phục bình tĩnh, không thêm liếc lấy mấy người kia, thân hình phiêu nhiên biến mất vô tung ảnh, chỉ để lại mấy thiếu niên tâm linh bị tổn thương.

Hơn bốn mươi tên Chuẩn Võ giả khảo hạch như chim bay nhao nhao tiến nhập vào núi rừng, thật giống như trên mặt hồ hơi dấy lên gợn sóng, trong nháy mắt đã không còn chút bóng dáng nào nữa.

Lâm Tiêu cẩn thận tiến về trước trong núi rừng, thời khắc chú ý đến động tĩnh bốn phía.

- Dã ngoại khảo hạch lần này không chỉ là một lần khảo hạch đơn giản, càng là một lần khảo nghiệm đối với đảm lượng, trong cả tòa núi rừng chỉ có nhất tinh yêu thú, về sau nào có cơ hội rèn luyện nào tốt như vậy nữa.

Đối với Chuẩn Võ giả còn lại mà nói đây là khảo hạch gian nan, nhưng đối với Lâm Tiêu mà nói lại là một cơ hội tu luyện khó được, cho nên Lâm Tiêu mới không muốn kết bạn đi cùng với những người khác.

BA~!

Xa xa, một đạo lưu quang hỏa hồng sắc phóng lên trời, ở trên bầu trời tách ra một vòng pháo hoa sáng lạn.

- Đây là đạn tín hiệu thứ hai được phóng ra rồi.

Lâm Tiêu lắc đầu, không đi chú ý động tĩnh ở xa xa nữa, mà dồn lực chú ý vào bốn phía.

- Ân?

Trong khi chậm rãi tiềm hành, Lâm Tiêu đột nhiên nghe được một tiếng vang rất nhỏ trong bụi cỏ, lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Lâm Tiêu liền ngừng đầu nhìn lại, liền trông thấy một đầu chó săn khổng lồ cao ước chừng một mét năm, toàn thân hiện đầy gai ngược từ trong bụi cỏ chui ra.

- Âm Ảnh Liệp Khuyển.

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, trong hai mắt tách ra hào quang:

- Con mồi đầu tiên của ta chính là ngươi rồi, thuận tiện thí nghiệm xem một chút thực lực của ta hiện giờ đến cùng mạnh bao nhiêu.

Lâm Tiêu từ phía sau nham thạch lộ ra thân hình, đứng trước mặt đầu liệp khuyển kia.

Rống!

Đôi đồng tử bảo ngược của Âm Ảnh Liệp Khuyển gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu cách đó không xa, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, tứ chi đập mạnh trên mặt đất, bụi mù tung bay, Âm Ảnh Liệp Khuyển hóa thành một đạo lưu quang màu đen như thiểm điện phóng tới Lâm Tiêu.

- Thật nhanh!

Hai đồng tử Lâm Tiêu co rút lại như tiêm, cơ bắp toàn thân căng cứng, cả người hoàn toàn đắm chìm trong không khí chiến đấu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Âm Ảnh Liệp Khuyển đang hăng hái lướt tới, trong cơ thể Nguyên Trì xoay tròn, một tia nguyên lực từ đó lan tràn đến tứ chi bách hải Lâm Tiêu.

Vèo!

Ám Ảnh Liệp Khuyển trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Lâm Tiêu, trong tiếng gầm gú, chân sau dùng sức đạp một cái, thân hình mạnh mẽ nhảy lên, vậy mà tốc độ lại tăng lên thêm gần một nửa, giống như mũi tên rời cung đánh về phía Lâm Tiêu, mắt của nó con mắt điên cuồng, răng nhọn dữ tợn nhe ra, liều lĩnh cắn xé tới cổ họng Lâm Tiêu.

- Hô!

Trong nháy mắt nó vọt tới, thân hình Lâm Tiêu khẽ tránh, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết lặng yên thi triển, như một đám khói xanh giống như vọt đến bên cạnh Ám Ảnh Liệp Khuyển, Ám Ảnh Liệp Khuyển trong khi tấn công không thể thay đổi thân hình, chỉ có thể hung hăng vọt qua bên cạnh người Lâm Tiêu.

Trong nháy mắt như tốc độ ánh sáng này, trong mắt Lâm Tiêu bỗng dưng toát một đoàn hàn mang, tay phải kim trên vỏ đao bỗng nhiên rút đao ra khỏi vỏ.

Tà Nguyệt Trảm!

BOANG...!

Một đạo hàn quang thất luyện từ trong tay phải Lâm Tiêu bạo tuôn ra, như thiểm điện cắt qua cái cổ Ám Ảnh Liệp Khuyển.

103. Chương 103: Kiểm Nghiệm Thực Lực (2)

PHỐC!

Ám Ảnh Liệp Khuyển đang cao tốc xẹt qua bên cạnh Lâm Tiêu bỗng nhiên đầu lâu phóng lên trời, đến chỗ cổ một phần hai nửa, máu tươi từ trong cái cổ đứt gãy điên cuồng bắn ra, rơi vãi đầy đất. Ám Ảnh Liệp Khuyển hung hăng xông qua một nửa thân thể một mực bay ra sau mấy mét mới rơi xuống, cứng ngắc run rẩy hai cái trên mặt đất, sau đó liền triệt để tiếng động.

Hô!

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, tay phải nắm đao thép không chút sụt mẻ.

Lâm Tiêu không chế lấy Toàn Địa Giáp phân thân trải qua vô số chém giết sinh tử, hiện giờ tâm trí đã đạt đến cảnh giới vô cùng trầm ổn, căn bản sẽ không vì đánh chết một đầu nhất tinh yêu thú mà có chút chấn động.

Đối với Chuẩn Võ giả khác mà nói là vô cùng gian nan, có thể phải trải qua chiến đấu sinh tử đại chiến mới có thể định ra thắng bại, nhưng đối với Lâm Tiêu đã tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển thì đây là việc rất dễ dàng.

- Vừa rồi một đao kia của ta phát huy vô cùng tốt, thời gian nắm chắc cũng rất chuẩn, độ hoàn thành đạt đến bảy thành, xuất đao cực kỳ thoải mái, quả nhiên vẫn cần đến chiến đấu mới có thể nhanh chóng phát huy ra tiềm lực của ta.

Lâm Tiêu chậm rãi cắt lấy cái mũi Ám Ảnh Liệp Khuyển, để vào bao phục mang theo bên người, trong nội tâm yên lặng nói.

Võ giả bình thường gặp phải chiến đấu, chắc chắn sẽ có tình huống như vậy, rất nhiều người khi khẩn trương thậm chí sẽ phát huy ra thực lực gấp mấy lần bản thân, bất quá Lâm Tiêu lại bất đồng chiến đấu càng nguy hiểm thì lòng của hắn lại càng bình tĩnh, trong óc không minh trước nay chưa từng có, phát huy cũng sẽ càng tốt hơn, cái này không chỉ vì Lâm Tiêu có Toàn Địa Giáp phân thân, mà còn vì kiếp trước hắn yêu thích leo núi, ưa thích khiêu chiến cực hạn.

- Bất quá ta vừa rồi tuy rằng nhẹ nhõm đánh chết Âm Ảnh Liệp Khuyển, nhưng đó là vì thực lực ta đã đặt đến nhất chuyển, nếu như hiện giờ ta vẫn là một gã Chuẩn Võ giả, vừa rồi chỉ sợ sẽ có chút nguy hiểm, về sau gặp phải chuyện ngàn vạn không thể kinh hãi, nhất định phải làm tốt các loại chuẩn bị ngoài ý muốn xảy ra.

Trước kia ngay khi Âm Ảnh Liệp Khuyển bức tốc chạy tới, Lâm Tiêu vẫn hơi lấp bắp kinh hãi, nguyên lực vận hành trong cơ thể cũng hơi chút ảnh hưởng, bằng không thì phát huy đã tốt hơn rồi, giờ phút này trong lòng Lâm Tiêu không khỏi yên lặng nhắc nhở mình.

- Đây là đầu đầu tiên.

Lâm Tiêu thu hồi đao thép, lại lần nữa tiềm vào núi rừng.

...

Thời gian từng chút trôi qua, mặt trời dần dần chìm về tây, biến mất ở điểm cuối phương tây.

Khảo hạch vẫn còn tiếp tục, đến buổi tối, núi rừng sẽ trở nên nguy hiểm dị thường, đây cũng là thời gian mà nhiều Chuẩn Võ giả bị loại nhất.

Cả buổi chiều, đệ tử phóng ra đạn tín hiệu chấm dứt khảo hạch chỉ có sáu người, nhưng đến đêm, chỉ sợ gần 80% Chuẩn Võ giả đều sẽ chấm dứt khảo hạch, đây giống như là một lệ cũ rồi.

Cảnh ban đêm âm trầm, khi Lâm Tiêu và rất nhiều Chuẩn Võ giả ở trong núi rừng săn giết khảo hạch...

Chân núi.

Một gã binh sĩ thường trực mặc áo giáp hợp kim đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía một chỗ trong núi rừng, trong ánh mắt lóe lên hào quang khác thường.

Hắn cảnh giác nhìn xem bốn phía, thần sắc lộ ra vô cùng quỷ dị, rồi sau đó thân hình tung lên, như một đoàn u hồn lặng yên không một tiếng động chui vào trong núi rừng, lướt hướng về phía chỗ đám Chuẩn Võ giả khảo hạch.

Cảnh đêm mờ lung, gió nhẹ nhẹ phẩy trên mặt, mang theo một chút cảm giác man mát, xuyên thấu qua lá cây pha tạp, ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng trong rừng, mang đến cho đại địa một tia ánh sáng nhu hòa.

Trong núi rừng đêm tối, ba đạo nhân ảnh đang cẩn thận từng li từng tí tiến về trước.

Đây là ba Chuẩn Võ giả kết hội với nhau đi lên núi .

- Lưu Ích, ba người chúng ta bây giờ đã giết chết hai đầu nhất tinh yêu thú rồi, mặc dù mọi người đều bị thương, bất quá chỉ cần đánh chết thêm một đầu nhất tinh yêu thú nữa thì đã ngoại khảo hạch lần này sẽ thông qua rồi.

Ba gã Chuẩn Võ giả này cẩn thận từng li từng tí cảnh giác bốn phía, trên người vết máu loang lổ, đều lộ ra có chút chật vật, bất quá biểu lộ cũng rất nhẹ nhõm.

Với tư cách là đội ngũ Chuẩn Võ giả ba người kết bạn, bọn hắn vào ban ngày tuyệt không va chạm chính diện với người, cũng không trêu chọc nhất tinh yêu thú lợi hại, chuyên môn tìm kiếm những tồn tại tương đối yếu kém trong nhất tinh yêu thú, dưới sự tìm kiếm cực khổ và chiến đấu gian nan, ba người cũng đã giết chết được hai đầu nhất tinh yêu thú.

Hô! Hô!

Đột nhiên phía trước truyền đến trận trận gào thét và tiếng gầm nhẹ của yêu thú.

- Có người đang chiến đấu với yêu thú.

Ba người liếc nhau, trong đôi mắt không khỏi toát ra một tia vui mừng, chợt ba người liền nhanh chóng lao tới chỗ chiến đấu.

Trong một mảnh núi rừng cách ba người vài trăm mét, hai đạo bóng đen đang liều mạng chém giết nhau.

PHỐC!

Một đạo hàn mang sắc bén hiện lên, Lâm Tiêu tay phải cầm đao, thân thể bay bổng rơi xuống đất, lưỡi đao thép trong tay dưới sự chiếu rọi của ánh trăng ẩn ẩn có một tia vết máu, máu tươi từ mũi đao chậm rãi nhỏ xuống tí tách trên mặt đá.

Mà đạo bóng đen còn lại thì bi rống một tiếng, thân thể cao lớn như xe con không thể khống chế vọt qua cây cối ở một bên, trong tiếng nổ vang rầm rầm liên tiếp đụng gãy ba cây Bạch Dương sau đó mới ngã nhào trên đất, thân hình không ngừng run rẩy lấy, tia tia máu tươi từ cổ họng nó không ngừng phun ra như suối, lưu lại trên mặt đất một vệt máu, một lát sau không còn động tĩnh gì nữa.

Đây là một đầu nhất tinh yêu thú Độc Giác Hào Trư toàn thân đen kịt, trên người dài khắp châm nhọn, trên đỉnh đầu càng có một cái sừng màu đen. Với tư cách là một loại cực kỳ đáng sợ trong nhất tinh yêu thú, Độc Giác Hào Trư có được da lông phòng ngự chắc chắn như nham thạch và lực lượng kinh người, cho dù Chân Võ giả nhất chuyển bình thường ở dã ngoại cũng không dám một mình săn giết.

- Độc Giác Hào Trư quả nhiên khó chơi, Chuẩn Võ giả bình thường một đao căn bản không phá được phòng ngự của nó, nếu như không phải ta có Tà Nguyệt Trảm tăng phúc hơn nữa tốc độ của nó cũng không quá nhanh thì ta muốn giết chết nó chỉ sợ cũng phải phí một phen công phu.

Lâm Tiêu chậm rãi đi qua, mượn ánh trăng thấy được miệng vết thương thật sâu nơi cổ họng Độc Giác Hào Trư, da thịt bên ngoài loang lổ, máu tươi từ trong ồ ồ chảy ra.

Trải qua gần năm canh giờ khổ luyện, các phương diện của Lâm Tiêu đều đã tiến bộ cực lớn, nhất là thân pháp và đao pháp. Lúc đầu khi Lâm Tiêu né tránh nhất tinh yêu thú còn có chút bối rối, dù sao ở mặt tốc độ, Lâm Tiêu vừa mới tấn cấp nhất chuyển cũng không chiếm ưu thế, nhưng thời gian dần trôi qua, trải qua nhiều lần chém giết, Lâm Tiêu hiện giờ đã có thể đơn giản tránh đi công kích của đám yêu thú. Mà ở đao pháp, Lâm Tiêu đối với khống chế Tà Nguyệt Trảm cũng càng ngày càng thuần thục, càng ngày càng tinh diệu, trên cơ bản mỗi một đao ra tay đều có bảy tám phần độ hoàn thành, đạt tới chấn phúc 1, 5 lần lực lượng bản thân.

104. Chương 104: Đột Phát Ngoài Ý Muốn

Lâm Tiêu thể mới biết vì sao tất cả võ giả đều ưa thích mạo hiểm và chiến đấu, bởi vì không có bất kỳ tu luyện nào có thể kích phát tiềm lực tốt hơn là chém giết sinh tử, càng có thể tăng lên thực lực võ giả.

- Bất quá cũng may ta gặp phải Độc Giác Hào Trư này, nếu như là Chuẩn Võ giả bình thường thì cho dù ba bốn người liên thủ, chỉ sợ cũng không cách nào đánh chết được nó.

Lâm Tiêu lắc đầu, ngồi xổm người xuống cắt cái mũi Độc Giác Hào Trư xuống.

Đúng lúc này –

- Ai?

Lâm Tiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía bóng mờ trong núi rừng ở một bên.

- Lại bị phát hiện?

Bên kia truyền đến một thanh âm kinh ngạc, chột. . .

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba đạo nhân ảnh đột nhiên từ dưới bóng mờ kia lướt đi, như thiểm điện bao vây lấy Lâm Tiêu ở trung ương, chính là ba người Lưu Ích trước kia nghe thấy thanh âm chạy đến.

- Bằng hữu, lưu lại cái mũi yêu thú trong tay ngươi, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Ba người Lưu Ích quát lạnh, trong ánh mắt tràn đầy ý mừng rỡ.

Ba người bọn họ vừa vặn còn thiếu chiến lợi phẩm một con yêu thú, giờ vừa hay gặp phải người vừa đánh chết một con yêu thú, hơn nữa còn là một mình một người, khiến trong lòng ba người không khỏi mừng rỡ không thôi, có cái mũi của con yêu thú này rồi thì bọn hắn cũng không cần phải đi săn giết cũng đã có thể hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch.

- Lại là đoạt chiến lợi phẩm sao?

Lâm Tiêu nhượng mày, cho cái mũi Độc Giác Hào Trư vào bao khóa, chốt đứng người lên.

- Cút!

Lâm Tiêu quát lạnh, hồn nhiên không quan tâm đến ba người vây quanh lấy mình.

- Người. . .

Lưu Ích trong nội tâm không khỏi giận dữ, nhưng sau khi Lâm Tiêu đứng dậy, nương theo ánh trăng hắt liền thấy được khuôn mặt Lâm Tiêu và thi thể Độc Giác Hào Trư dưới chân Lâm Tiêu.

Sắc mặt Lưu Ích không khỏi biến đổi.

- Đi!

Lưu Ích lúc này kinh quát một tiếng, thân hình rút lui ra, mà hai thiếu niên khác cũng sợ tới mức tránh đi xa xa.

- Hừ!

Lâm Tiêu lạnh lùng liếc ba người, không chút để ý xoay người rời đi.

Một lát sau, ba người Lưu Ích lại lần nữa tụ lại với nhau.

- Mẹ nó, còn tưởng rằng buôn bán lời, không nghĩ tới lại gặp phải Lâm Tiêu, thật sự là không may.

Một người trong đó nhịn không được thấp giọng mắng.

Khảo hạch trong phòng mười ngày trước bọn họ cũng cùng tham gia với Lâm Tiêu, tự nhiên biết sự biến thái của hắn, đây chính là tồn tại có thể tay khôn đánh chết nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, chỉ ngẫm lại thôi ba người đã thấy đáng sợ

Ba người đồng thời cúi đầu xuống nhìn về phía thi thể yêu thú kia, đợi sau khi thấy rõ thân sắc không khỏi cả kinh.

- Đây là Độc Giác Hào Trư a, trong tất cả nhất tinh yêu thú cũng là tồn tại cực kỳ đáng sợ, lại bị một mình hắn săn giết?

Một người trong đó cả kinh nói.

- Xem vết thương này. . .

- Hí!

Ba người cúi đầu xuống, sau khi nhìn thấy miệng vết thương của Độc Giác Hào Trư càng không khỏi hít một hơi khí lạnh, sắc mặt trắng bệch.

- Cũng may lúc trước chúng ta không động thủ, ta thấy con yêu thú cuối cùng này vẫn nên ngoan ngoãn tự mình săn giết thì hơn.

Ba người sợ hãi liếc nhau, trong nội tâm đều có thêm một tia nghi mà sợ.

. . .

Hô!

Dưới đêm đen như mực, một đạo thân hình tựa như u linh đang chớp động lên, thời khắc quan sát lấy tất cả chung quanh.

- Ta đã điều tra qua non nửa khu vực này, không sai biệt lắm gặp được gần hai mươi Chuẩn Võ giả, sao còn chưa gặp phải Vu Dịch Văn kia chứ?

Đây là một binh sĩ toàn thân bao dưới áo giáp, đôi mắt lạnh như băng như sương, hai đầu lông mày ẩn ẩn có một tia vội vàng.

Đột nhiên phía trước mơ hồ truyền đến trận trận thanh âm chiến đấu.

- Có chiến đấu. . .

Thiết giáp binh sĩ kia ánh mắt ngưng tụ, lặng yên tiến về trước.

. . .

Vào!

Giờ phút này, Lâm Tiêu cũng đang cảnh giác nhanh chóng tiến lên, tuy rằng thực lực của hắn rất mạnh, nhưng lại thời khắc chú ý cẩn thận, chưa bao giờ có chút chủ quan nào cả.

- Ân?

Lâm Tiêu đột nhiên dừng thân hình, ánh mắt rơi ở phía xa.

- Đi chết đi!

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh đang không ngừng chém giết với một đầu Địa Để Yêu Thử lớn như sói con, Địa Để Yêu Thử tuy rằng trong nhất tinh yêu thú cũng không cường đại lắm, nhưng đặc điểm thân thể nhỏ, tốc độ linh hoạt của nó lại khiến không ít Chân Võ giả một chuyển cũng có chút đau đầu.

- Là Vu Dịch Văn.

Lâm Tiêu liếc liền nhận ra bóng người đang điên cuồng thi triển đao pháp kia.

Xùy~~! Xùy~~!

Địa Để Yêu Thử linh hoạt không ngừng vung vẩy lấy móng vuốt sắc bén, nanh vuốt sắc bén xé rách hư không phát ra tiếng vang kịch liệt, chỉ cần Vu Dịch Văn bị chop lấy một chút thì ít nhất lồng ngực cũng sẽ vỡ nát. Nhưng Vu Dịch Văn lại vô cùng linh hoạt, hăng hái né tránh lấy, một thanh đao thép vung vẩy đến giọt nước khó vào, ngăn cản lấy tất cả công kích như thiểm điện của Địa Để Yêu Thử ở bên ngoài.

Thừa dịp một khe hở –

PHỐC!

Đao thép trong tay Vu Dịch Văn phút chốc xuất đao như thiểm điện, liên tiếp xẹt qua ba đạo cung mang chói mắt, cùng một thời gian xẹt qua thân hình Địa Để Yêu Thử. Địa Để Yêu Thử chỉ kịp tránh đi một đao, đao đao mang thứ hai thứ ba trực tiếp bổ trúng thân thể của nó, Địa Để Yêu Thử thống khổ híz-khà-zzz kêu một tiếng, rồi sau đó trực tiếp lăn trên mặt đất, vùng vẫy hai cái liền không động dậy được nữa.

- Ba đao vừa rồi hẳn là đao pháp võ kỹ nào đó, hơn nữa Vu Dịch Văn khống chế cũng khá thành thực.

Lâm Tiêu trong nội tâm hiểu rõ.

Lúc này Vu Dịch Văn cũng thấy được Lâm Tiêu trong núi rừng, trong mắt lập tức tuôn ra một đạo ánh sao khiêu chiến, cả người có loại cảm giác kích động, toàn thân tràn đầy khí tức khiêu khích.

Lâm Tiêu xoay người, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khiêu khích của Vu Dịch Văn, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi Lâm Tiêu rời đi không bao lâu, một đạo bóng đen lặng yên không một tiếng động đi tới bên cạnh người Vu Dịch Văn đang cắt cái mũi Địa Để Yêu Thử.

- Vu Dịch Văn, lão tử rốt cuộc tìm được người rồi.

Trong đôi mắt bóng đen lóe ra một tia thần sắc kích động, tay phải lặng yên nắm lấy chiến đao bên hông, rồi sau đó mạnh mẽ rút ra.

Vèo!

Giống như một đạo thiểm điện, bóng người màu đen kia diện mục dữ tợn, trong thần sắc hiện lên một đạo lệ mang lạnh như băng, chiến đao trong tay trực tiếp bổ về phía đầu Vu Dịch Văn, hung ác lăng lệ ác liệt.

- Ai?

Vu Dịch Văn tuy rằng tuổi còn trẻ, tính tình cuồng ngạo, nhưng làm việc lại vô cùng cẩn thận, coi như là lúc thu hoạch chiến lợi phẩm cũng thời khắc cảnh giác bốn phía, sau khi nghe được động tĩnh sau lưng thì liền hét lớn một tiếng, thân thể lặn qua một bên, đồng thời đao thép trong tay nghênh hướng bóng đen đánh tới như thiểm điện.

BOANG...!

Hai đạo hàn mang đụng vào trong hư không, trong chớp lát tách ra.

Phanh!

Vu Dịch Văn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ không gì sánh kịp truyền đến, chiến đao trong tay hần cơ hồ không nắm vững, hổ khẩu vỡ tan, cả người kêu rên một tiếng trùng trùng điệp điệp bay về sau.

105. Chương 105: Đao Trảm Chân Võ Giả (1)

Chương 105: Đao trảm Chân Võ giả. (1)

Đồng thời một cỗ lực lượng mạnh mẽ dọc theo chiến đao và cánh tay phải vọt vào thân thể của hắn, Vu Dịch Văn như gặp phải sét đánh, khoe miệng lạng yên tràn ra một tia máu tươi.

- Đây là. . . Nguyên lực! Người là Chân Võ giả? ! !

Vu Dịch Văn sắc mặt tái nhợt, con mắt lập tức trùng tròn xoe, khiếp sợ nhìn bóng đen mặc áo giáp trước mặt, sau khi nhìn thấy áo giáp quân đội trên người hắn càng lộ ra vẻ kinh nghi.

Bóng người màu đen cười lạnh hai tiếng, trong đôi mắt tràn đầy sát cơ sôi trào, không nói hai lời, lại lần nữa chạy nước rút đến.

- Không tốt!

Vu Dịch Văn trong nội tâm kinh hãi, bất chấp đau xót trên thân thể, cả người mạnh mẽ bắn lên, phi tốc chạy trốn.

Hắn tuy rằng tính cách hung hăng càn quấy cuồng vọng, tự xưng là thiên tài hơn người, nhưng cũng không ngu ngốc, tự nhiên biết rõ dùng thực lực Chuẩn Võ giả của hắn đối mặt một gã Chân Võ giả sẽ có kết quả gì, dù đối phương chỉ là Chân Võ giả nhất chuyển.

Hô!

Vu Dịch Văn như lưu quang hăng hái chạy đi trong núi rừng, tốc độ lập tức tăng lên tới cực hạn, trong nội tâm tràn ngập hoảng sợ, đồng thời trong lúc chạy trốn cũng xuất ra đạn tín hiệu, kéo mạnh một phát.

XÍU... UU!!

Một đạo lưu quang hỏa hồng sắc kéo lấy cái đuôi hỏa diễm thật dài xông lên phía chân trời, sau khi đạt đến điểm cao nhất liền “BA~” một tiếng nổ tung lên.

- Xú tiểu tử!

Chu Dật Tử như thế nào cũng thật không ngờ Vu Dịch Văn vậy mà lại ngăn trở một đao của mình, hơn nữa còn có thể chạy trốn.

- Vu Dịch Văn này mới chỉ là Chuẩn Võ giả tốc độ đã nhanh như vậy, thực lực đáng sợ như vậy, khó trách trại chủ muốn hạ nhiệm vụ khiến ta không tiếc bạo lộ mình cũng phải giết chết hắn, một thiên tài như vậy nếu mặc hắn lớn lên, tương lai đối với Hắc Long trại chúng ta thật sự sẽ là uy hiếp cực lớn.

Chu Dật Tử thần sắc lạnh lùng, trong cơ thể nguyên lực điên cuồng vận chuyển, tốc độ đột nhiên tăng vọt, như thiểm điện tới gần sau lưng Vu Dịch Văn.

Thân là một trong các chiến sĩ đóng quan Chuẩn Võ giả dã ngoại khảo hạch lần này, Chu Dật Tử biết rất rõ sau khi Chuẩn Võ giả phóng xuất ra đạn tín hiệu cầu cứu, không đến năm phút sẽ lập tức có chấp sự Võ Giả Liên Minh ở gần đây chạy đến.

- Đi chết đi!

Chu Dật Tử trong nội tâm tức giận, thân hình tung lên, phút chốc vọt tới đỉnh đầu Vu Dịch Văn, cả người như khai thiên tích địa chém về phía Vu Dịch Văn.

Lực Phách Hoa Sơn!

Chu Dật Tử một đao chém xuống, lưỡi đao như vòi rồng cuốn lấy tất cả, phát ra ma âm ô ô khiếp người, khí thế đáng sợ làm lòng người không nhận được sinh ra tuyệt vọng.

Vu Dịch Văn ngẩng đầu, thân hình bỗng dừng dừng lại, cắn răng, đôi mắt điên cuồng, tay phải cầm đao thép xuất đao như thiểm điện.

- Thương Lãng Đao Quyết – Liên Hoàn Tam Cung Trảm!

Ba đạo đao mang sáng chói cơ hồ đồng thời từ trong tay Vu Dịch Văn bạo lướt ra, chui vào trong cuồng phong mà Chu Dật Tử đánh tới

Phanh!

Kình khí cuồng bạo cuốn sóng, như sóng dữ đánh vào đá ngầm, lập tức xé rách đao mang mà Vu Dịch Văn thi triển đến nát bấy.

- Ah!

Vu Dịch Văn kêu thảm một tiếng, võ giả kính phục trên thân trong chốc lát chia năm xẻ bảy, đao thép trong tay lúc này không biết đã bay về đâu, thân hình bay ngược ra như điều đứt dây, điên cuồng học máu giữa không trung.

Vu Dịch Văn là thiên tài, nhưng ở trước mặt Chân Võ giả nhất chuyển sắp tấn cấp nhị chuyển như Chu Dật Tử lại không hề có lực hoàn thủ.

- Chết đi.

Chu Dật Tử trong nội tâm cười lạnh một tiếng, phi thân tiến lên muốn triệt để chấm dứt tánh mạng Vu Dịch Văn, nhưng đột nhiên vừa quay đầu liền trông thấy một thiếu niên tham gia khảo hạch trùng hợp xuất hiện trong tầm mắt của hắn, ánh mắt đối diện với hắn.

- Tại sao lại đến một Chuẩn Võ giả, không tốt, bị hắn thấy được.

Chu Dật Tử cả kinh, toàn thân không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, chợt trong đôi mắt hiện lên một tia dữ tợn. Vèo!

Bất chấp lần nữa bồi cho Vu Dịch Văn thêm một đao, Chu Dật Tử như thiểm điện lướt tới đối phương.

BOANG...!

Chu Dật Tử ánh mắt hung hoành, trong cơ thể nguyên lực lao nhanh, chém ra một đao tới thiếu niên ở đối diện.

Xoạt!

Chiến đao tiêu chuẩn ở trong bầu trời đêm vỡ ra một đạo thất luyện, như tuệ tinh tập nguyệt đánh úp về phía đối phương, nhưng thiếu niên kia lại không tránh không né, giống như hoàn toàn choáng váng vậy, ngay

khi chiến đấu trong tay Chu Dật Tử sắp bổ trúng thì thiếu niên kia tựa hồ mới kịp phản ứng, bỗng dừng rút đao.

Xùy~~!

Đao mang chói mắt từ tay phải nhỏ nhắn bạo tuôn ra, cùng chiến đao mà Chu Dật Tử bổ ra hung hăng đụng vào nhau.

- Ngu xuẩn!

Chu Dật Tử mừng rỡ trong lòng, luận lực lượng và đao pháp những thiếu niên mới chỉ là Chuẩn Võ giả này sao có thể sánh được với mình, dưới nguyên lực toàn lực chấn phúc, ngay cả Vu Dịch Văn được cho là mạnh nhất trong Chuẩn Võ giả, được xưng là đệ nhất thiên tài trong lớp trẻ Tân Vệ Thành cũng không thể địch lại một chiêu của mình chứ đừng nói người khác.

Lúc này cách làm chính xác nhất của thiếu niên này chính là giống như Vu Dịch Văn vậy, trốn!

Nhưng không đợi kinh hỉ trong lòng Chu Dật Tử lan tràn, chiến đao đối phương lại đột nhiên trong nháy mắt bạo tuôn ra một cỗ lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp, hai thanh chiến đao va chạm phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, tóe lên vô số hỏa hoa, lực lượng bành trướng trùng kích mà đến, Chu Dật Tử không thể cản nổi, đập đập đập lui về phía sau vài bước.

- Làm sao có thể?

Một tia máu tươi từ khóe miệng Chu Dật Tử tràn xuống, hai mắt hấn trợn tròn xoe, cơ hồ không dám tin nổi vào hai mắt mình nữa.

Lực lượng của đối phương cũng không phải một Chuẩn Võ giả có thể có được, thậm chí vượt ra khỏi Chân Võ giả nhất chuyển sắp tấn cấp nhị chuyển như hắn.

- Người là ai? Người không phải Chuẩn Võ giả tham gia khảo hạch?

Chu Dật Tử khó có thể tin nói, dưới ánh trăng, khuôn mặt thiếu niên kia có thể thấy được rõ ràng, thần sắc Chu Dật Tử đột nhiên khê giật mình, cả người như gặp quỷ.

- Người là Lâm Tiêu!

Chu Dật Tử kinh thanh nói.

Tiếp nhiệm vụ này, Chu Dật Tử đối với một đám thiếu niên tham gia khảo hạch đã có tìm hiểu qua, Lâm Tiêu tự nhiên cũng là một trong số đó, hơn nữa cái chết của Lưu Lý không lâu trước cũng huyền não xôn xao tại Tân Vệ Thành, Lâm Tiêu cũng được công nhận là một trong các thiên tài trẻ tuổi tại Tân Vệ Thành, nhiệm vụ mà bên trên đưa xuống có nhắc nhở lấy, điều kiện tiên quyết là giết chết Vu Dịch Văn, nếu có cơ hội thì cũng nên giết chết đám thiên tài như Lâm Tiêu, Lữ Tuyết đi.

Nhưng Lâm Tiêu không phải mới vừa tấn cấp Chuẩn Võ giả không bao lâu sao, sao lực lượng khi xuất đao còn mạnh hơn cả Chân Võ giả nhất chuyển như mình? ! Hơn nữa cỗ lực lượng kia, tuyệt đối chỉ có nguyên lực mới có thể bạo phát ra được.

Bất chấp khiếp sợ, trong đôi mắt Chu Dật Tử đột nhiên hiện lên một đạo điên cuồng, lại lần nữa cực tốc phóng tới Lâm Tiêu.

Không giết chết đối phương, một khi đợi chấp sự của Võ Giả Liên Minh đến, Lâm Tiêu nhớ kỹ mặt của hắn, đến lúc đó người chết sẽ chỉ là hắn.

106. Chương 106: Đao Trảm Chân Võ Giả (2)

Chương 106: Đao trảm Chân Võ giả. (2)

Đối diện, Lâm Tiêu sắc mặt lạnh lùng, tâm lại nâng lên đến cực hạn, trước kia hắn mới tách ra với Vu Dịch Văn không bao lâu đã thấy được đạn tín hiệu cầu cứu của Vu Dịch Văn, rồi sau đó thấy được một màn lúc trước, tuy rằng không rõ binh sĩ trước mặt này đến tột cùng là ai, nhưng sát cơ và địch ý toát ra trong mắt đối phương Lâm Tiêu lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

Phanh!

Trong núi rừng, Lâm Tiêu và Chu Dật Tử điên cuồng chiến đấu với nhau.

- Chết đi...

Chu Dật Tử sắc mặt dữ tợn, trán nổi lên gân xanh, chiến đao trong tay điên cuồng thi triển, dưới chấn phúc từ nguyên lực trong người, vô số đao mang sâm lãnh phảng phất như mưa to gió lớn tuôn về phía Lâm Tiêu.

Hắn phải trong hai ba phút ngắn ngủn giết chết Lâm Tiêu, bằng không đợi chấp sự Vô Giả Liên Minh đến thì hắn căn bản không có khả năng sống nổi.

Đinh! Đinh! Đinh!

Thanh âm lưỡi đao va chạm liên tiếp vang lên, trong tưởng tượng của Chu Dật Tử, chỉ cần mình thi triển ra toàn bộ thực lực, dù Lâm Tiêu này có cường thịnh trở lại, cũng sẽ không chống đỡ nổi chết trong tay mình, nhưng kết quả lại khiến Chu Dật Tử chấn động, mặc cho hắn công kích như thế nào, Lâm Tiêu lại thủy chung lù lù bất động, giống như đá ngầm trong biển rộng vậy, mặc cho sóng cồn ngập trời thì nó vẫn lù lù bất động.

- Đây là thực lực của Chân Võ giả nhất chuyển sao? Quả nhiên không giống bình thường.

Khi trong lòng Chu Dật Tử khiếp sợ, Lâm Tiêu cũng âm thầm kinh hãi, điên cuồng ngăn cản. Nếu như không có kinh nghiệm chiến đấu của Toản Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu chỉ sợ vừa lên đã bị khí thế đối phương áp đảo, thất thủ bị giết, nhưng nhờ khổng chế Toản Địa Giáp phân thân trải qua nhiều cuộc chiến đấu sinh tử nên hắn đối với khí thế điên cuồng của Chu Dật Tử cũng không để tâm lắm.

Duy nhất khiến Lâm Tiêu cảnh giác chính là đao thế lăng liệt của Chu Dật Tử, so với nhất tinh yêu thú, nhân loại có được trí tuệ, công kích cũng không đơn giản như vậy, có chút chiêu thức nhìn như bình thường kỳ thật sau lưng lại dấu diếm sát cơ, từng bước kinh tâm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Chuẩn Võ giả có thể đánh chết nhất tinh yêu thú thực lực mạnh hơn mình, bởi vì yêu thú không có trí tuệ, chỉ biết lợi dụng tốc độ và thân thể của mình, hoàn toàn không có giao hoạt gian trá của nhân loại, trong chiến đấu chuyên môn tìm kiếm nhược điểm từ người khác.

Trong chớp mắt, Lâm Tiêu cùng với Chu Dật Tử đã giao chiến trên trăm chiêu, cái trán Chu Dật Tử chậm rãi toát ra mồ hôi, trong nội tâm vô cùng lo lắng, trái lại Lâm Tiêu lại càng ngày càng thành thạo, càng ngày càng tự nhiên.

- Đáng giận!

Chu Dật Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, hai con ngươi đỏ bừng, một đao điên cuồng chém về phía Lâm Tiêu.

Đảo Quải Trường Hà!

Bá!

Một đạo đao mang tràn ngập khí thế lăng lệ ác liệt trong nháy mắt tuôn ra, hạo hạo đăng đăng, cuốn đi tất cả, bao phủ lấy quanh thân Lâm Tiêu.

- Nguy hiểm!

Một cổ cảm giác nguy cơ nồng đậm bỗng bay lên trong lòng Lâm Tiêu, khiến lông tơ toàn thân hắn đều dựng đứng.

Hồng Ảnh Phiêu Phiêu!

Đối mặt với một kích toàn lực điên cuồng của Chu Dật Tử, Lâm Tiêu lúc này cũng không tùy tiện ngăn cản, hai chân hăng hái chớp động, Bộ Bộ Sinh Liên, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết bỗng nhiên thi triển ra, cả người bỗng nhiên như hóa thành một đầu thiên nga ngao du phía chân trời, thân ảnh mờ ảo, thoáng một phát liền thoát ra khỏi đao mang Chu Dật Tử đánh tới, tránh sang một bên.

Oanh!

Sau một khắc, chiến đao trong tay Chu Dật Tử như lời đình đánh xuống chỗ Lâm Tiêu đứng lúc trước, trên mặt đất lập tức xuất hiện một đạo vết đao dài đến hơn một trượng, vô số đá vụn bụi mù tung bay, kinh thiên động địa.

- Cái gì, đây là thân pháp gì?

Nhìn thấy Lâm Tiêu thậm chí ngay cả một kích mạnh nhất của mình cũng có thể đơn giản tránh đi, Chu Dật Tử kinh hãi đến mất hồn mất vía.

Chiêu Đảo Quải Trường Hà này uy lực vô cùng, dưới chấn phúc từ nguyên lực càng khiến khí thế bàng bạc, ngay cả Chân Võ giả nhị chuyển cũng phải ăn thiệt thòi, thật không nghĩ đến thân pháp Lâm Tiêu kia lại tinh diệu như thế, thậm chí ngay cả một sợi lông của hắn cũng không đánh trúng.

- Đi!

Biết mình trong thời gian ngắn không cách nào đánh chết Lâm Tiêu, Chu Dật Tử trong nội tâm hung ác, quyết đoán đến cực điểm, như thiểm điện lướt đi xa, vọt vào sâu trong rừng, không chút dây dưa dài dòng.

- Hắn muốn chạy trốn!

Lâm Tiêu nhíu mày lại, luận thân pháp, né tránh, Lâm Tiêu tu luyện Nhân cấp cao giai võ kỹ Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết không chút nào kém cỏi hơn Chu Dật Tử, nhưng luận tốc độ, hắn vừa mới tấn cấp nhị chuyển không bao lâu tự nhiên so ra kém Chu Dật Tử sắp tấn cấp nhị chuyển.

- Chạy đi đâu!

Nhưng loại tình huống này, Lâm Tiêu làm sao có thể để cho đối phương bình yên đào tẩu.

Lâm Tiêu bỗng dừng chợt quát một tiếng, trong hai tròng mắt hiện lên tinh mang, hai chân dùng sức đạp một cái, tốc độ lập tức đạt đến mức tận cùng, cả người hóa thành một đạo lưu quang bắn về phía Chu Dật Tử, đồng thời nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu lao nhanh, nhanh chóng lướt qua kinh mạch vọt tới tay phải.

Tà Nguyệt Trảm!

Vào thời khắc khấn yếu này, Lâm Tiêu bản năng thi triển ra Tà Nguyệt Trảm đã diễn luyện qua ngàn vạn lần, nhưng cảm thụ lúc này lại hoàn toàn bất đồng, ngay khi xuất đao thật giống như có một cổ thanh tuyến tuôn ra qua trái tim của hắn vậy, một loại hiểu ra thể hồ quán đỉnh bỗng nhiên bay lên.

Xoẹt!

Một đạo đao mang sáng chói như nắng sớm xé mở thiên mạc đen tối, tia chớp như sét đánh bổ về phía Chu Dật Tử.

- Hừ! Ta muốn đi bằng người có thể ngăn cản ta? !

Chu Dật Tử hừ lạnh một tiếng, dưới chân bộ pháp không ngừng, quay người liền chém ra một đao, chỉ cần chặn được một đao kia của Lâm Tiêu là hắn có thể bằng vào tốc độ bỏ xa Lâm Tiêu lại ở sau lưng ngay.

Hai thanh chiến đao bỗng nhiên va chạm trong đêm tối.

- Không tốt!

Ngay khi chiến đao va chạm, sắc mặt Chu Dật Tử đột nhiên đại biến.

Một cỗ lực lượng kinh người đáng sợ đến mức tận cùng liền từ trong chiến đao trên tay Lâm Tiêu bạo tuôn ra, đẩy chiến đao mà Chu Dật Tử ngăn cản ra ngoài.

- Làm sao có thể? !

Chu Dật Tử cả kinh toàn thân nổi da gà, hấn tự cho là cực kỳ hiểu rõ đối với lực lượng của Lâm Tiêu, nhưng giờ khắc này hấn biết rõ mình sai rồi, hơn nữa còn sai không hợp thói thường. Nếu như nói trước kia công kích của Lâm Tiêu ở trong mắt hấn giống như sóng cồn bắt đầu khởi động, hấn còn có thể ngăn cản..., vậy thì công kích của Lâm Tiêu giờ phút này lại từ sóng cồn thoáng chốc biến thành biển gầm, khiến hấn hoàn toàn trở tay không kịp.

Xùy~~!

Đao mang sáng chói chưa từng có từ trước đến nay, thế như chẻ tre, đẩy ra chiến đao của Chu Dật Tử sau đó bổ tới cổ họng hấn như thiểm điện.

- Không!

Chu Dật Tử trừng lớn hai mắt hoảng sợ, trong nội tâm tuyệt vọng hò hét.

PHỐC!

Đao mang sắc bén xẹt qua, Chu Dật Tử trừng lớn hai mắt hoảng sợ, đầu phóng lên trời, trên cổ đứt gãy tuôn ra một dòng máu tươi như suối, thân hình đã mất đi đầu lâu dựa vào quán tính còn tiếp tục tiến về trước thêm 10m mới được ngã xuống đất, sau đó không còn chút tiếng động.

107. Chương 107: Điều Tra

Chương 107: Điều tra.

Ừng ục ục!

Sau một khắc, đầu lâu Chu Dật Tử trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, sau khi nhấp nhô hai cái liền bất động, đến chết, hấn vẫn còn trừng lớn hai mắt kinh sợ, chết không nhắm mắt.

Hô!

Lâm Tiêu thở phào một hơi, tay cầm chiến đao, lại hồn nhiên không liếc qua thi thể Chu Dật Tử trước mặt, ngược lại như đang suy tư điều gì đó.

- Một đao vừa rồi. . . Đây mới thực sự là Tà Nguyệt Trảm trên ý nghĩa, rốt cục bị ta hoàn toàn thi triển ra rồi.

Lâm Tiêu cả người hoàn toàn lâm vào trong một đao trước kia, loại cảm giác xuất đao nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa kia khiến hấn không khỏi khắc thật sâu trong óc.

- Căn cứ theo như trên bí tích, Tà Nguyệt Trảm một khi thi triển ra hoàn mỹ có thể lập tức bộc phát ra gấp ba lần lực lượng bản thân, một đao vừa rồi dưới chấn phúc từ nguyên lực đã triệt để vượt qua 4000 cân khí lực, đoán chừng cũng tiếp cận 5000 cân, khó trách lại đáng sợ như thế, ngược lại còn khiến mình giết cả mình!

Lâm Tiêu phục hồi tinh thần lại, nhìn qua thi thể Chu Dật Tử nhin không được lắc đầu.

Hấn trước kia căn bản không có ý nghĩ đánh chết đối phương, chỉ ôm lòng ngăn trở Chu Dật Tử, không nghĩ tới vào lúc khẩn yếu nhất, Nghênh Phong Nhất Đao Trảm thức thứ nhất Tà Nguyệt Trảm mà Lâm Tiêu một mực không triệt để nắm giữ rốt cục lại bị hấn luyện thành, lập tức bộc phát ra gần 5000 cân lực lượng, một đao lập tức chém giết Chu Dật Tử cũng là chuyện hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Lâm Tiêu.

- Bất quá tên này đến cùng là ai, sao lại ra tay với Vu Dịch Văn vào lúc khảo hạch?

Đồng thời trong lòng Lâm Tiêu cũng vô cùng nghi hoặc.

- Đúng rồi, còn có Vu Dịch Văn, không biết hấn ra sao rồi, có chết không!

Lâm Tiêu vội vàng lướt tới chỗ Vu Dịch Văn.

Vào!

Đúng lúc này, một đạo nhân ảnh từ đằng xa nhanh chóng lướt đến, trong nháy mắt đã đi đến phụ cận.

- Lâm Tiêu, người phóng ra đạn tín hiệu sao? Ân?

Người đến chính là một gã chấp sự của Võ Giả Liên Minh, sau khi nhìn thấy Lâm Tiêu lập tức hỏi thăm, nhưng sau một khắc, hấn liền thấy được Vu Dịch Văn và thi thể đầu thân cách biệt của Chu Dật Tử cách đó không xa.

- Chuyện gì xảy ra?

Gã chấp sự kia sắc mặt lập tức đại biến, nhịn không được quát chói tai, đồng thời cũng rất nhanh cầm vũ khí trong tay.

- Vị chấp sự đại nhân này, chuyện này thế này. . .

Lâm Tiêu lúc này nói ra mọi chuyện từ đầu đến cuối

- Ta nhìn thấy Vu Dịch Văn bị hấn chém một đao, hiện giờ cũng không biết sống hay chết.

Lâm Tiêu vội vàng nói.

- Binh sĩ này muốn giết các người?

Chấp sự kia thần sắc kinh nghi, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, bất quá cảnh giác trong ánh mắt đã giảm bớt đi nhiều, hiển nhiên trong lòng đã tin tưởng lời Lâm Tiêu nói.

Hấn lập tức từ trên người lấy ra một đạn tín hiệu màu xanh lá, trực tiếp kéo một phát.

XÍU... UU!!

Một đạo lưu quang thất thải kéo lấy cái đuôi hỏa diễm thật dài xông về phía chân trời, rồi sau đó nổ tung ra thất thải hoa vũ đầy trời, ở trong đêm đen lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Loại đạn tín hiệu màu xanh lá này khác với loại màu đỏ mà bọn người Lâm Tiêu mang theo, chỉ có chấp sự Võ Giả Liên Minh tham dự dã ngoại khảo thí mới có, phải vào tình huống đột phát nghiêm trọng mới có thể sử dụng.

Chấp sự kia phóng ra đạn tín hiệu, liền vội vàng đi đến trước t người Vu Dịch Văn, dùng nhẹ tay nhẹ đặt lên mặt Vu Dịch Văn.

- Vẫn còn khí tức, trên mặt chấp sự lộ ra thần sắc kinh hãi, vội vàng từ trên người lấy ra một hạt chữa thương đan được đưa vào trong miệng Vu Dịch Văn, rồi sau đó đắp lên vết đao cực lớn trên bộ ngực hấn đại lượng thuốc chữa thương.

Làm xong tất cả, chấp sự kia vừa muốn nói chuyện –

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, trong núi rừng xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, chợt tiếng xé gió kịch liệt vang lên, đúng là bọn người tổng khảo quan Chúc Sơn chứng kiến đạn tín hiệu vội vàng chạy đến. . .

. . .

Giờ phút này đêm đã khuya.

Trong doanh địa tạm thời dựng lên ở chân núi đèn đuốc sáng trưng.

- Vệ giáo úy, vì sao binh sĩ trực phiên của các người lại tiến vào khu vực khảo hạch của những Chuẩn Võ giả, hơn nữa còn muốn giết chết đệ tử tham gia khảo hạch, người có thể nói cho chúng ta biết vì sao không?

Đám chấp sự Võ Giả Liên Minh Chúc Sơn ngồi vây một chỗ, sắc mặt âm trầm. Ở đối diện bọn hắn là vài tên cường giả quân đội mặc áo giáp, mỗi người khí thế bất phàm, mà trung niên nam tử đầu lĩnh trong bọn họ càng hình thể khôi ngô, chỉ đứng đấy đã có một cỗ khí tức cường đại tỏa khắp.

Người này chính là một gã giáo úy của quân đội đế quốc ở nam thành Tân Vệ Thành, trong thiết trí quân đội của Võ Linh Đế Quốc, mười người lập một đội trưởng, đội trưởng phải đạt tới Chân Võ giả nhị chuyển, trăm người lập một Bách phu trưởng, Bách phu trưởng phải đạt tới Chân Võ giả tam chuyển, ngàn người lập một giáo úy, giáo úy phải là cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

Vệ Linh này là một gã giáo úy của quân đội Nam Thành, những binh sĩ bảo vệ Chuẩn Võ giả đã ngoại khảo thí lần này đều là binh sĩ thủ hạ của hắn, do hắn đến an bài.

Xảy ra chuyện như vậy, bọn người Chúc Sơn không còn tâm tình để ý đến chuyện khảo hạch nữa, ngoại trừ một bộ phận chấp sự vẫn còn trong núi rừng giám sát khảo hạch ra, mấy người Chúc Sơn lập tức phái người thông tri bọn người Vệ Linh, giằng co với nhau trong doanh trường.

Phải biết rằng, mỗi một Chuẩn Võ giả đều là tương lai của Tân Vệ Thành, tuy rằng thực lực của bọn hắn không cao, thậm chí có thể tấn cấp nhất chuyển hay không còn không thể xác định. Nhưng Chuẩn Võ giả khi tham gia đã ngoại khảo hạch thậm chí lại bị người ám sát, chuyện như vậy bản thân đã vô cùng ác liệt, là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

- Chúc Sơn chấp sự, chur vị, kính xin an tâm một chút chờ vội.

Vệ Linh biểu lộ lạnh lùng, chân mày hơi nhíu lại:

- Chu Dật Tử là binh sĩ dưới trướng tam tuyền rằng ta không rõ ràng lắm hắn tại sao lại tự động rời khỏi cương vị chạy đến trong vùng núi rừng khảo hạch Chuẩn Võ giả, nhưng trước khi chân tướng mọi chuyện còn chưa rõ ràng, ta hi vọng các vị không nên chỉ nghe lời của một học viên Chuẩn Võ giả đã vội vã kết luận.

- Cái gì? Vệ giáo úy, người đây là ý gì?

Bọn người Chúc Sơn nghe xong, từng cái sắc mặt đại biến, trong nội tâm giận tím mặt:

- Chẳng lẽ người cho rằng là học viên của chúng ta đang nói xạo, hiện giờ chúng ta có một học viên sinh tử chưa biết, người lại còn nói lời như vậy?!

- Ta cũng không nói vậy!

Vệ Linh nhướng mày, lạnh lùng nói:

- Chư vị, ta cũng muốn biết rõ ràng chân tướng mọi chuyện, thủ hạ của ta hiện giờ đang điều tra tất cả vật phẩm tư nhân của Chu Dật Tử, hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, nếu như là trách nhiệm của ta, ta tuyệt sẽ không từ chối. Cũng vậy, trước khi chuyện còn chưa rõ ràng, các người cũng đừng nóng vội hạ quyết định, a. . .

108. Chương 108: Tra Ra Chân Tướng (1)

Chương 108: Tra ra chân tướng. (1)

Nói đến đây, Vệ Linh đột nhiên lạnh lùng cười cười:

- Chu Dật Tử vậy mà chết rồi, hơn nữa còn là chết trong tay một đệ tử tham gia Chuẩn Võ giả đã ngoại khảo hạch, a, chết tốt lắm ah, chết sẽ chết không có đối chứng rồi, một binh sĩ Chân Võ giả nhất chuyển, sắp tấn cấp nhị chuyển, vậy mà chết trong tay một học viên Chuẩn Võ giả. Ta là nên nói Chuẩn Võ giả các người mang đến tham gia khảo hạch lần này là thiên tài, hay là nói thủ hạ ta ngu xuẩn đây?

Lời Vệ Linh nói không thể nói là không nặng, hàm nghĩa che dấu trong đó khiến sắc mặt bọn người Chúc Sơn đều lộ ra cực kỳ khó coi.

Lúc trước khi nhìn thấy t hi thể Chu Dật Tử bọn hấn cũng đều có chút nghi hoặc, chỉ là bọn người Chúc Sơn nhất thời phần nộ cũng không quá để ý đến chuyện này, nhưng hiện giờ Vệ Linh vừa nói ra, đám người Chúc Sơn trong lòng cũng hồ nghi bất định.

Vệ Linh nói rất rõ ràng, đó chính là Lâm Tiêu giết chết Chu Dật Tử có vấn đề, bất quá theo bản năng, trong lòng bọn người Chúc Sơn càng muốn tin tưởng Lâm Tiêu hơn, dù sao Lâm Tiêu khi khảo hạch của thứ nhất đã mang đến cho bọn hấn quá nhiều rung động.

- Vệ đại nhân, Chúc đại nhân, Vu Dịch Văn kia đã tỉnh.

Đúng lúc này, một quân y mặc y bào từ sau lều lớn đi vào, cung kính nói.

- Tỉnh? !

Trong mắt Chúc Sơn lập tức toát ra kinh hỉ:

- Đi, chúng ta đi nhìn xem.

Một đoàn người lúc này đi tới trong một gian phòng ở phía bên nơi trú quân.

- Chúc Sơn đại nhân, các vị đại nhân, các người. . .

Trong phòng, một cổ mùi thuốc nồng đậm lan khắp, sau khi nhìn thấy bọn người Chúc Sơn nối đuôi nhau mà vào, Vu Dịch Văn vừa mới thức tỉnh lập tức giãy dụa lấy muốn ngồi dậy.

- Người cứ nằm đi.

Chúc Sơn vội bước vội lên trước đỡ lấy Vu Dịch Văn, bảo hấn chậm rãi nằm xuống.

Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Vu Dịch Văn lộ ra có chút tái nhợt, tinh thần cũng không phải đặc biệt tốt, bất quá trong lòng Chúc Sơn lúc này không khỏi thở phào một hơi.

Vu Dịch Văn là một trong mấy thiên tài Chuẩn Võ giả cao cấp nhất tham gia khảo hạch lần này, cũng là người trực tiếp bị hại trong chuyện này, nếu như hấn không thể cứu sống, vậy thì chuyện lần này Chúc Sơn chỉ sợ sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc từ liên minh, dù sao hấn cũng là người chủ sự khảo hạch lần này.

Nhưng hiện giờ Vu Dịch Văn bình yên vượt qua nguy hiểm, tuy rằng chuyện vẫn vô cùng nghiêm trọng, nhưng áp lực bọn người Chúc Sơn phải chịu từ Vô Giả Liên Minh cũng không còn quá lớn nữa.

- Chúc Sơn đại nhân, ta sao lại ở chỗ này? Tên quân sĩ đuổi giết ta thế nào rồi?

Trên mặt Vu Dịch Văn có nghĩ mà sợ, gian nan nói.

Bọn người Chúc Sơn liếc nhau, biểu lộ nhìn qua Vu Dịch Văn nhu hòa, ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc nói:

- Vu Dịch Văn, các người ở trong núi rừng đến cùng xảy ra chuyện gì, hiện giờ ta cần người nói lại từ đầu tới cuối cho chúng ta biết.

Vu Dịch Văn gật gật đầu, trì hoãn âm thanh nói:

- Chúc Sơn đại nhân, là như thế này, lúc ấy ta. . .

Lúc này, Vu Dịch Văn nói lại mọi chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối...

Sau khi Vu Dịch Văn kể xong, bọn người Chúc Sơn trực tiếp về tới trong doanh trướng.

- Vệ giáo úy, hiện giờ chuyện đã trải qua người đều rõ ràng a?

Chúc Sơn lạnh lùng nói.

Vệ Linh gật gật đầu:

- Lời Vu Dịch Văn này nói tựa hồ là thật, không có gì hư giả. . .

Mọi người thần sắc hơi nguội.

- Bất quá cũng không thể bài trừ hẳn và Lâm Tiêu kia trước kia từng có thông đồng.

Vệ Linh lại bổ sung nói.

- Vệ giáo úy người. . .

Trên mặt bọn người Chúc Sơn thoáng hiện vẻ giận dữ.

- Ta nói đều là thực sự cầu thị.

Vệ Linh thấy mọi người như thế cũng không hề biến sắc.

- Tốt, Vệ giáo úy, nếu người đã không tin Lâm Tiêu, chúng ta có thể mang Lâm Tiêu tới trước mặt người.

Chúc Sơn sắc mặt tái nhợt, lạnh quát lạnh nói:

- Mau mang Lâm Tiêu qua đây.

- Vâng!

Một gã chấp sự lúc này đi ra khỏi doanh trướng.

. . .

Trong một gian phòng nhỏ ở nơi trú quân.

Lâm Tiêu đang một người im im lặng lặng khoanh chân ngồi ngay ngắn ở chỗ kia, chậm rãi hấp thu lấy nguyên khí trong thiên địa.

Chúc Sơn bọn hắn sau khi mang Lâm Tiêu trở về, vì an toàn nên liền dẫn Lâm Tiêu tới trong phòng nhỏ này, hơn nữa còn có người trông coi ở bên ngoài. Lâm Tiêu cũng không tức giận, một trận chiến hôm nay đối với hắn mà nói thu hoạch thật lớn, trong khoảng thời gian này, Lâm Tiêu nhớ lại chiến đấu trước kia, giống như đói khát hấp thu lấy những kinh nghiệm chiến đấu kia.

Răng rắc.

Cửa phòng mở ra, chấp sự Lâm Sơn đuổi đến đầu tiên lúc trước bước vào.

- Lâm Tiêu, Chúc Sơn đại nhân bọn hắn bảo người đi qua có việc.

- Tốt!

Lâm Tiêu cũng không nói nhảm, hắn đã sớm có chuẩn bị liền đứng người lên, đi theo Lâm Sơn chấp sự ra ngoài.

. . .

Trong đại sảnh, Lâm Tiêu chậm rãi lên tiếng, ngữ khí bình tĩnh, lần nữa hoàn chỉnh nói lại mọi chuyện đã xảy ra, không có nửa phần giấu diếm, về phần quá trình song phương giao thủ, Lâm Tiêu chỉ miêu tả hời hợt.

- Vệ giáo úy, người cũng đã nghe được, lời Lâm Tiêu nói cùng với lời của Vu Dịch Văn hoàn toàn nhất trí, người còn gì muốn hỏi không?

Chúc Sơn đạm mạc nói.

- Lâm Tiêu đúng không?

Vệ Linh chậm rãi đi đến trước, đôi mắt không mang theo cảm tình lạnh lùng nhìn qua Lâm Tiêu, nét mặt của hắn nghiêm túc, không giận mà uy, mang đến cho người một loại khí thế cực kỳ có tính áp bách.

- Nghe nói người trước đó không lâu mới thông qua Chuẩn Võ giả khảo hạch trở thành một gã Chuẩn Võ giả, mà thủ hạ này của ta từ hơn một năm trước đã tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, hiện giờ đã đạt đến nhất chuyển đỉnh phong, sắp đột phá nhị chuyển, ta muốn hỏi người một Chuẩn Võ giả làm sao có thể giết chết một gã binh sĩ đế quốc Chân Võ giả nhất chuyển, hơn nữa tên binh sĩ này còn chỉ cách Chân Võ giả nhị chuyển có một bước ngắn, Ân?

Vệ Linh ngữ khí bình thản, không mang theo nửa điểm cảm tình, nhưng ý nghi vấn trong đó lại vô cùng rõ ràng.

Trong đại sảnh, ánh mắt bọn người Chúc Sơn cũng đều rơi vào trên người Lâm Tiêu, đối với cái chết của Chu Dật Tử, trong lòng bọn hắn cũng có chút nghi hoặc.

Cho dù Lâm Tiêu ở cửa khảo hạch thứ nhất đã biểu hiện ra thực lực và thiên phú kinh người, nhưng hiện giờ chết đi lại là một binh sĩ Chân Võ giả nhất chuyển đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc từ quân đội đế quốc, căn bản không phải một Chuẩn Võ giả có thể đánh chết được.

Vệ Linh lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, trong đôi mắt tràn đầy ý cảnh cáo, khí tức khiếp người đập vào mặt, tựa hồ Lâm Tiêu chỉ cần vừa nói dối thì hắn sẽ ra tay đánh chết ngay vậy.

Bình thường Chuẩn Võ giả nếu võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ như Vệ Linh nhìn như vậy, hơn nữa Vệ Linh thân là quân nhân đế quốc, đối diện với khí thế như thế trong nội tâm sẽ cả kinh theo bản năng, nhưng Lâm Tiêu trong lòng đã sớm có chuẩn bị lại thần sắc không thay đổi, nói:

- Chúc Sơn đại nhân, kỳ thật tại hạ trước khi tham gia khảo hạch đã ngoại khảo thí, đã mở Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển rồi.

109. Chương 109: Tra Ra Chân Tướng (2)

Chương 109: Tra ra chân tướng. (2)

- Cái gì? Người đã tấn cấp nhất chuyển rồi sao? !

Lời Lâm Tiêu vừa rơi xuống, mấy người Chúc Sơn không khỏi khiếp sợ lên tiếng, trong đôi mắt tràn đầy thần sắc hoảng sợ.

Người khác không biết, bọn hắn lại biết rất rõ, Lâm Tiêu vào một tháng trước mới vừa thông qua được Chuẩn Võ giả khảo hạch trở thành một gã Chuẩn Võ giả, nhận được trụ cột nguyên lực tu luyện pháp mà Võ Giả Liên Minh cho, nhưng hôm nay mới chỉ qua một tháng, thậm chí ngay cả thực chiến khảo hạch của Chuẩn Võ giả còn chưa chấm dứt, Lâm Tiêu lại nói hắn đã mở Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển, chuyện này bảo sao bọn hắn không khiếp sợ cho được.

Phải biết rằng, một gã đệ tử Luyện Tùy Kỳ từ thông qua Chuẩn Võ giả khảo hạch đến mở Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển là một quá trình vô cùng gian nan, tuyệt đại đa số Chuẩn Võ giả đều cần tốn hao nửa năm trở lên mới có thể tích súc đầy đủ nguyên lực trong người, mở ra Nguyên Trì, một ít người thiên phú yếu càng hao phí hai năm, ba năm, coi như những thiên tài được các thế lực lớn coi trọng như Vu Dịch Văn cũng phải mất đến ba tháng.

Trong lịch sử Tân Vệ Thành, thiên tài nhất trong trăm năm gần đây, từ Chuẩn Võ giả đến tấn cấp nhất chuyển tốn hao ít thời gian tu luyện nhất chính là đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu, bất quá cho dù như thế, năm đó Lâm Hiên cũng hao tổn thời gian gần hai tháng mới làm được điểm này, nhưng Lâm Tiêu thông qua Chuẩn Võ giả khảo hạch mới chỉ một tháng ngắn ngủi, cái này. . .

- Lâm Tiêu, người thật sự mở ra Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển rồi sao?

Lúc này, trong lòng Chúc Sơn đã hoàn toàn để ý niệm còn lại ở sau đầu, lo lắng dò hỏi.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc, khiếp sợ của mọi người, Lâm Tiêu không nói gì, đột nhiên lật tay một chưởng đập lên một chiến bàn gỗ bên cạnh.

Phanh!

Một tiếng nặng nề vang lên, chiếc bàn dai do Thiết Mộc cứng rắn chế tác thành liền vỡ tan, dưới chưởng của Lâm Tiêu hóa thành vô số mảnh gỗ vụn sụp đổ xuống.

- Đây là. . . Nguyên lực!

Hai mắt bọn người Chúc Sơn thoáng chớp phát sáng lên.

- Lâm Tiêu này, vậy mà thật sự tấn cấp nhất chuyển rồi!

Như trong đầu có ngàn vạn con yêu thú lao nhanh mà qua, bọn người Chúc Sơn trong óc ù ù rung động, cả người như hoàn toàn choáng váng.

- Chúc Sơn đại nhân, kỳ thật lúc trước ta ở Huấn Luyện Quán còn chưa tham gia Chuẩn Võ giả khảo hạch của Võ Giả Liên Minh cũng đã thông qua Chuẩn Võ giả khảo hạch của Huấn Luyện Quán, cho nên ta mới có thể vào lúc đó đánh bại Lưu Ly trợ lý giáo quan, Khương Hồng tổng giáo quan sau khi giúp ta khảo nghiệm thì đã cho ta trụ cột nguyên lực tu luyện pháp của Võ Điện, vào lúc đó ta đã bắt đầu tu luyện nguyên lực, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn như vậy tấn cấp nhất chuyển.

Lâm Tiêu giải thích với mọi người.

Vốn trong suy nghĩ của Lâm Tiêu, hẳn là chuẩn bị lần sau khi thông qua dã ngoại khảo nghiệm lần này lại làm bộ tấn cấp nhất chuyển, bất quá xảy ra chuyện thế này, Lâm Tiêu cũng chỉ có thể nói ra chuyện mình đã sớm tấn cấp từ trước.

- Thì ra là thế.

Bọn người Chúc Sơn liếc nhau, khẽ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có chút rung động.

Lúc trước chuyện Lâm Tiêu đánh chết Lưu Ly huyền náo xôn xao trong Tân Vệ Thành, Chúc Sơn bọn hắn tự nhiên hiểu rõ rành mạch, như dù là thế, Lâm Tiêu từ khi đạt được trụ cột nguyên lực tu luyện pháp đến tấn cấp nhất chuyển, cũng mới chỉ hao tốn tháng rưỡi, so với ca ca hắn Lâm Hiên còn nhanh hơn nửa tháng.

- Vệ giáo úy, hiện giờ người không còn gì để nói chứ? Lâm Tiêu hẳn đã mở Nguyên Trì, dùng thiên phú của hắn tự nhiên không giống bình thường, Chu Dật Tử kia rất có thể cho rằng Lâm Tiêu chỉ là Chuẩn Võ giả, cho nên nhất thời chủ quan, mới thất thủ bị giết, điều này cũng rất có thể.

Phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, Chúc Sơn nhìn qua Vệ Linh không nhượng bộ chút nào nói.

Sau khi biết được Lâm Tiêu đã tấn cấp nhất chuyển, tâm tính Chúc Sơn giờ phút này đã hoàn toàn cải biến, thậm chí ngay cả phần nộ và hoảng sợ ban nãy cũng tạm thời để ở sau đầu, cực lực giữ gìn Lâm Tiêu.

Thật sự là thiên phú Lâm Tiêu quá mức kinh người rồi, tháng rưỡi tấn cấp nhất chuyển, điều này nói rõ thiên phú của Lâm Tiêu ở võ đạo đã đạt đến một độ cao khó có thể hình dung, đồng thời hấp thu và không chế đối với Thiên Địa nguyên khí cũng hơn xa Chuẩn Võ giả bình thường, có thể nói chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Lâm Tiêu sau này đạt tới Hỏa Phẩm cảnh là chuyện không thể nghi ngờ, thậm chí tương lai trở thành một gã cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không phải là không có khả năng.

Đối mặt với vẻ hùng hổ dọa người của Chúc Sơn, Vệ Linh nhìn qua Lâm Tiêu, giờ phút này cũng đã xảy ra lạng yên chuyển biến.

- Chúc Sơn chấp sự, ta trước khi cũng không phải nhắm vào Lâm Tiêu, chỉ là thực sự cầu thị mà thôi, ta vẫn là câu đó, nếu như chuyện này là trách nhiệm của Vệ Linh ta, Vệ Linh ta tuyệt không từ chối.

Vệ Linh hét to lên tiếng, trích địa hữu thanh.

- Giáo úy đại nhân.

Đúng lúc này, một tiếng hét to đột nhiên ở ngoài cửa vang lên, sau đó một gã binh sĩ để quốc mặc áo giáp vội vàng đi đến, thần sắc cung kính.

- Liễu Mạch, tìm được cái gì sao?

Vệ Linh lạnh giọng quát.

Liễu Mạch đúng là một gã Bách phu trưởng dưới trướng Vệ Linh, là người phụ trách mà Vệ Linh phái đi tìm tòi di vật của Chu Dật Tử.

- Giáo úy đại nhân, chúng ta ở trong doanh phòng của Chu Dật Tử đã tìm được những vật này.

Liều Mạch từ trên người xuất ra một ít thư tín, lần lượt đưa lên.

Chúc Sơn mấy người lập tức xúm lại đi, Vệ Linh cũng không chút nào né tránh, trực tiếp ở trước mặt mấy người Chúc Sơn mở những thư tín kia ra.

- Ân!

Vừa xem qua, bọn người Vệ Linh và Chúc Sơn sắc mặt đều biến đổi.

- Đây là. . .

Thần sắc Vệ Linh đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, sắc mặt tái nhợt, hai tay nắm thư tín cũng đang run nhè nhẹ:

- Thật không ngờ, Chu Dật Tử này dĩ nhiên là người của Hắc Long trại, khó trách. . .

Vệ Linh cắn răng, ánh mắt lập loè, cả người lâm vào trong vô cùng phần nộ, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

- Người của Địa Hạ Liên Minh vậy mà đã lẫn lộn đến trong quân đội chúng ta, thật sự là đáng giận.

Vệ Linh phần nộ lên tiếng.

- Mục tiêu của Chu Dật Tử thì ra là thiếu niên thiên tài nổi danh trong hai năm gần đây của Tân Vệ Thành, Vu Dịch Văn, người Hắc Long trại không khỏi cũng quá không để Võ Giả Liên Minh chúng ta vào mắt rồi.

Chúc Sơn cũng là kinh sợ lên tiếng, mà hấn chung quanh một đám chấp sự, cũng là từng cái sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên cũng là vô cùng phần nộ.

- Chúc Sơn chấp sự, chuyện này là trách nhiệm của ta, không nghĩ tới vậy mà lại bị người Hắc Long trại lẫn vào trong quân đội chúng ta, đang mang trọng đại, ta phải lập tức báo cáo phó Thống lĩnh đại nhân, chứ vị, thứ cho tại hạ không thể phụng bồi rồi.

Vệ Linh liền ôm quyền, thu hồi thư tín quay người rời đi, nói làm liên làm, tràn đầy phong phạm lôi lệ phong hành của quân nhân.

110. Chương 110: Hắc Long Trại (1)

Chương 110: Hắc Long trại. (1)

- Lâm Sơn, người bây giờ lập tức trở lại Võ Giả Liên Minh, báo cáo chuyện này cho chư vị chủ Quân đại nhân.

Chúc Sơn cũng nhanh chóng hạ mệnh lệnh.

- Vâng.

Lâm Sơn không chút do dự, cũng quay người rời khỏi doanh trường.

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, đoán chừng người cũng mệt mỏi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi đi, ngày mai lại đi theo đội ngũ cùng nhau trở về, có gì cần cứ bảo người nói cho ta biết.

Trong doanh địa, Chúc Sơn tự mình dẫn Lâm Tiêu tới một gian phòng nghỉ ngơi, ân cần nói.

Sau khi biết rõ Lâm Tiêu tấn cấp nhất chuyển, thái độ Chúc Sơn đối với Lâm Tiêu vốn ôn hòa đột nhiên nhiệt tình hơn nhiều, đã hoàn toàn không nhìn ra một người là tổng khảo quan, một là học viên khảo hạch nữa.

- Phiền toái Chúc Sơn đại nhân rồi.

Lâm Tiêu lộ ra rất khiêm tốn:

- Bất quá ta muốn hỏi đại nhân, Địa Hạ Liên Minh và Hắc Long trại mà các người nói đến rốt cuộc là...?

Lâm Tiêu trên mặt tràn đầy nghi hoặc, những thứ này trước kia hắn ở Huấn Luyện Quán chưa từng nghe qua, nhưng từ thần sắc của bọn người Chúc Sơn và Vệ Linh, Lâm Tiêu đối với cái gọi là Hắc Long trại và Địa Hạ Liên Minh lại vô cùng hiếu kỳ.

Chúc Sơn có chút thở dài một hơi nói:

- Lâm Tiêu, Địa Hạ Liên Minh và Hắc Long trại người chưa từng nghe qua cũng rất bình thường, dù sao đối với người bình thường mà nói những thứ này đều là cơ mật, bất quá nếu người đã tấn cấp Chân Võ người nhất chuyển, đã trở thành một gã võ giả chính thức, người sớm muộn gì cũng sẽ tiếp xúc với những thứ này, ta cũng không ngại nói trước cho người biết.

- Kỳ thật Địa Hạ Liên Minh này là cách gọi chung của Tứ đại đế quốc đối với một loại tổ chức, tổ chức này được sinh ra trong Hủy Diệt Chi Nhật năm đó, từ xưa đến giờ vẫn luôn dây dưa với Tứ đại đế quốc mấy ngàn năm. . .

Dưới sự giảng thuật của Chúc Sơn, Lâm Tiêu cũng hiểu được cái gọi là Địa Hạ Liên Minh.

Năm đó sau khi Hủy Diệt Chi Nhật phát sinh, thành trì nhân loại đại lượng thất thủ, rất nhiều dân chúng nhao nhao chuyển dời đến những nơi tương đối an toàn, bộ phận dân chúng này là lực lượng chủ yếu còn lưu lại trên đại lục, theo nhiều năm chống cự và một nhóm lớn cường giả sinh ra đời, trong nhân loại xuất hiện đại lượng võ giả cường đại, đã thành lập nên Tứ đại đế quốc và các thế lực như Đan Các, Võ Điện, Nguyên Võ Thánh Địa, Cửu Long Bảo như hiện giờ.

Nhưng ngoại trừ nhóm tộc đàn nhân loại chủ lưu này ra, ở rất nhiều nơi trên Thương Khung đại lục còn có đại lượng dân chúng chưa kịp di chuyển, trong đó tuyệt đại bộ phận dân chúng đều đã chết dưới thú triều, nhưng còn có một phần nhỏ dân chúng vẫn còn ương ngạnh tồn tại, bọn hắn một mực sinh hoạt ở khu vực dã ngoại, sinh sôi nảy nở sinh trưởng, cũng không dung nhập vào trong bản đồ của Tứ đại đế quốc, càng muốn thừa dịp loạn cục sau Hủy Diệt Chi Nhật muốn có được một chỗ an vị trên đại địa, trở thành chính thống.

Trong đó từng bạo phát từng tràng chiến đấu, đáng tiếc cổ thế lực trong khi đối kháng với Tứ đại đế quốc cùng với rất nhiều thế lực đã bại trận, mất đi cơ hội tẩy bại.

Từ đó, cổ thế lực này đối với tứ đại đế quốc và các thế lực lớn trên đại lục luôn tràn đầy địch ý, ẩn vào trong đất hoang đầm lầy và rất nhiều thành trì vứt đi, một lòng muốn đảo lộn trật tự của Tứ đại đế quốc thành lập trật tự mới.

Cổ thế lực này, liền bị Tứ đại đế quốc xưng là Địa Hạ Liên Minh.

Ngoài ra, hỗn loạn sau Hủy Diệt Chi Nhật cũng khiến rất nhiều cường giả chiếm núi làm vua, bọn hắn nhao nhao xây dựng thế lực và quốc gia của mình, cùng Tứ đại đế quốc tiến hành giằng co, trong đó tuyệt đại bộ phận thế lực đều bị phá hủy dưới sự cường thế của Tứ đại đế quốc, nhưng bởi vì uy hiếp từ yêu thú ở khu hoang dã nên khiến cho rất nhiều thế lực vẫn nhõn nhơ.

Bộ phận thế lực này, cũng bị Tứ đại đế quốc quy nạp vào trong Địa Hạ Liên Minh.

Hắc Long trại kia chính là một thế lực tương đối khổng lồ ở gần Tân Vệ Thành, giấu ở một nơi phụ cận Tân Vệ Thành, một lòng muốn công hãm Tân Vệ Thành, chiếm cứ tài nguyên trong Tân Vệ Thành. Mà các thiếu niên thiên tài không ngừng xuất hiện trong Tân Vệ Thành tự nhiên cũng là mục tiêu bọn hắn muốn loại bỏ.

Ngoài ra, cũng có số ít tiểu đội loại nhỏ trà trộn trong hoang dã, ngấp nghé lấy trật tự ở dưới thành trì.

- Không nghĩ tới trên đại lục lại có một ít thế lực như vậy.

Lâm Tiêu vốn cho rằng nhân loại chỉ cần tác chiến với yêu thú trong nội tâm cũng nhận không được phải rung động.

Trong loạn thế, nhân mạng như cọng rơm cái rác, các đại thành bị phân cách, vì yêu thú nên phương diện giao thông và thông tin cực kỳ bất tiện, Tân Vệ Thành tuy rằng là một trong lục đại vệ thành tại Hiên Dật

Quận, nhưng cũng không có nhiều trao đổi với nhau, điều động quân đội lại càng thêm khó khăn. Cho dù phát sinh thú triều, đại đa số thời điểm đều cần các thành trì tự chiến, lại càng không cần phải nói còn có loại thể lực chuyên môn đục nước béo cò như Hắc Long trại.

Lâm Tiêu trong nội tâm nổi lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao trên Thương Khung đại lục cường giả vi tôn, chí cao vô thượng, bởi vì trong thời kỳ loạn thế này, chỉ có thực lực mới chính là chân lý vĩnh hằng bất biến.

...

Một đêm thời gian, thoáng qua tức thì, bầu trời phương đông nổi lên ngân bạch sắc, nắng sớm chiếu xuống.

Lâm Tiêu nếm qua điểm tâm, liền tiếp tục khoan chân tu luyện, không có chút nào bởi vì chuyện ngày hôm qua mà ảnh hưởng đến trạng thái bản thân.

Thời gian dần trôi qua, Lâm Tiêu cả người hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, tham lam hấp thu lấy Thiên Địa nguyên khí nồng đậm tại dã ngoại, triệt để quên đi thời gian.

Thời gian vội vàng trôi qua như thoi đưa, trong nháy mắt đã đến thời điểm thống kê.

Giờ phút này cách trưa mười một giờ vẫn còn nửa canh giờ, tuyệt đại đa số Chuẩn Võ giả đều đã về tới nơi trú quân, chỉ có số rất ít vài tên Chuẩn Võ giả vẫn còn chưa quay về, Chúc Sơn tổng khảo quan, tất cả chấp sự Võ Giả Liên Minh, phần đông đệ tử Chuẩn Võ giả đều đang chờ đợi.

Trên đất trống bên ngoài nơi trú quân, đứng lấy tốp năm tốp ba mươi mấy tên Chuẩn Võ giả trẻ tuổi.

- Ta và Trần Phong sư huynh một tốp, chúng ta một đám năm người. Trần Phong sư huynh quá mạnh mẽ, thực lực hơn xa chúng ta, có nhiều lần những nhất tinh yêu thú kia sau khi trọng thương nổi giận phá vòng vây, chúng ta thiếu chút nữa đã không thể vây khốn, cuối cùng vào thời khắc mấu chốt Trần Phong sư huynh động thân mà ra, dốc hết sức chống đỡ, dễ dàng đánh chết đầu nhất tinh yêu thú kia! Lần này năm người chúng ta tổng cộng đánh chết tám đầu nhất tinh yêu thú, bốn người chúng ta mỗi người một đầu, bốn đầu còn lại đều là của Trần Phong sư huynh. Đệ nhất danh dã ngoại khảo thí khảo hạch lần này, không phải Trần Phong sư huynh thì không ai khác rồi.

111. Chương 111: Hắc Long Trại (2)

Chương 111: Hắc Long trại. (2)

- Trần Phong sư huynh lợi hại, bắt quá Lý Mạc sư huynh chúng ta cũng không yếu, năm người các người giết chết tám đầu nhất tinh yêu thú, ba người chúng ta cũng đã giết năm đầu, cuối cùng đều tại hai người chúng ta bị thương, nếu không lại giết một đầu nữa, Lý Mạc sư huynh cũng có bốn đầu nhất tinh yêu thú rồi.

- Hừ, các ngươi đều là mấy người cùng nhau lên núi, vậy thì có sao, vậy thì sao, ba người chúng ta đã tận mắt thấy Lâm Tiêu dùng lực lượng một người chém giết Độc Giác Hào Trư, thực lực kia mới gọi đáng sợ, cũng không biết hẳn lần này tổng cộng chém giết bao nhiêu đầu nhất tinh yêu thú nữa.

Ba người Lưu Ích từng ở trong núi rừng chuẩn bị ăn cướp Lâm Tiêu cuối cùng lại bị dọa đi lạnh lùng nói.

Không ít thiếu niên Chuẩn Võ giả đều đang hưng phấn nghị luận thu hoạch, còn có trong Chuẩn Võ giả khảo hạch lần này thực lực ai mạnh nhất.

Lộ ra dương dương đắc ý, thần sắc hưng phấn đều là một ít người đã tham gia dã ngoại khảo thí một lần, đây là lần thứ hai, thậm chí lần thứ ba tham gia, sớm đã có chuẩn bị, tự nhiên thu hoạch cực phong phú, đã tính trước, cũng có một ít thiếu niên Chuẩn Võ giả lại ủ rũ, ánh mắt không ánh sáng, hiển nhiên đều không thể đánh chết nhất tinh yêu thú hoặc bị thương sớm phải kết thúc sớm.

- Bàn Phi, trả yêu thú ta đã săn giết lại cho ta.

Bên phía đất trống, một thiếu niên dáng người gầy yếu quá to với một tổ hợp ba người, thần sắc phần nộ, hiển nhiên là bị ba người này cướp đi chiến lợi phẩm mà hắn cực khổ lắm mới đạt được.

- Tài nghệ không bằng người còn ở nơi lớn tiếng, như thế nào, muốn bị đánh sao?

Ba người Bằng Phi trào phúng nhìn hắn một cái, khinh thường nói.

Đủ loại nghị luận vang lên trên đất trống, đám thiếu niên này hiển nhiên cũng không rõ ràng vào tối qua ở đây đã xảy ra một đại sự.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Chúc Sơn nhìn sắc trời một chút, không sai biệt lắm đã đến thời gian quy định, bất quá vẫn còn ba đệ tử chưa trở về.

Chúc Sơn ánh mắt bình tĩnh nhìn qua núi rừng cách đó không xa.

Trong núi rừng hai đạo nhân ảnh từ phương hướng bất đồng một trước một sau chậm rãi đi tới, một người trong đó tuy rằng trên người vết máu loang lổ, nhưng hào khí bừng bừng, vừa nhìn đã biết là có thu hoạch, một người khác thì quần áo tả tơi, ủ rũ, không cần phải nói, khẳng định là ngay cả lòng yêu thú cũng không nhỏ được.

Sau khi thấy hai người trở về, mắt thấy đã đến giờ, trong núi rừng đột nhiên có một đạo bóng người bạch sắc rất nhanh bay vút đến, đúng là Lữ Tuyết một thân áo trắng.

Chợt, vài tên chấp sự Vô Giả Liên Minh phụ trách kết thúc công việc cũng từ trên núi lướt xuống về tới trong đội ngũ.

Chúc Sơn gật gật đầu, ánh mắt lập tức nhìn vào chúng Chuẩn Võ giả trẻ tuổi cách đó không xa..

- Tốt rồi, hiện giờ tất cả mọi người đã đến đông đủ, tất cả mọi người đều đã cố hết sức, bây giờ hãy đến đây đăng kí thành tích.

Thanh âm hữu lực của Chúc Sơn truyền lại trên đất trống.

- Cái gì? Mọi người đến đông đủ? Chúc Sơn tổng giám quan sẽ không nhớ lầm đấy chứ, ta nhớ rõ tham gia khảo hạch tổng cộng có bốn mươi bốn tên Chuẩn Võ giả, nhưng bây giờ ở đây mới chỉ chừng ba mươi ba a?

Trong đám người có người nghi ngờ nói.

Thiếu niên còn lại cũng vô cùng nghi hoặc, chỉ có một ít Chuẩn Võ giả đã từng tham gia khảo thí tựa hồ đã minh bạch gì đó.

- Ta biết rõ các ngươi đang suy nghĩ gì, xem xem sau lưng các ngươi đi.

Chúc Sơn tựa hồ biết rõ ý nghĩ trong lòng những người này, trực tiếp lên tiếng nói.

- Sau lưng?

Mọi người quay đầu nhìn lại.

- Ah!

Đột nhiên một thiếu niên đứng ở cuối cùng hoảng sợ quá to một tiếng, thân thể đập đập đập vội vàng lui về sau, mà những thiếu niên còn lại chung quanh vốn nét mặt hưng phấn cũng trở nên tái nhợt, trong ánh mắt hơi có vẻ hoảng sợ, chỉ có rất ít người có thể không đổi sắc.

Ở trước mặt bọn họ, vài tên chấp sự Vô Giả Liên Minh mang ba bộ thi thể không trọn vẹn đặt trên mặt đất, chủ nhân ba cỗ thi thể này cực kỳ trẻ tuổi, đúng là l ba gã Chuẩn Võ giả tham gia khảo hạch lần này, trong đó không ít mọi người còn nhận thức, nhưng hôm nay, bọn hắn lại không một tiếng đồng nằm ở kia, toàn thân máu tươi, thậm chí ngay cả thi thể cũng không trọn vẹn, hiển nhiên đã bị yêu thú ăn hết hơn phân nửa.

- A Cố!

Có một thiếu niên nhìn qua một cỗ thi thể trong đó kích động lên tiếng, thân hình run rẩy, trong hốc mắt trực tiếp nước mắt chảy ròng, hiển nhiên hai người là bằng hữu vô cùng tốt .

- Khóc cái gì mà khóc?

Một gã chấp sự sáng giọng hét to nói:

- Chém giết với yêu thú nào có chuyện không chết người chứ, các người đi trên con đường võ giả vốn đã tràn ngập nguy hiểm, cho nên cả đám các người đều phải một mực nhớ kỹ cho ta, ở dã ngoại, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn nữa, cẩn thận lại cẩn thận, nếu không nói không chừng tiếp theo nằm ở chỗ này chính là bản thân các người cũng nên, còn người khóc các người sẽ đổi thành cha mẹ, thân nhân của các người...

Chấp sự nói một phen, khiến tất cả Chuẩn Võ giả đều an tĩnh lại, nội tâm nhận lấy xúc động thật lớn.

Chúc Sơn thở dài một hơi, kỳ thật mang thi thể Chuẩn Võ giả đã chết ra, là một truyền thống của dã ngoại khảo thí, chính là để cho tất cả Chuẩn Võ giả đều hiểu rõ được dã ngoại nguy hiểm đến cỡ nào, ba gã Chuẩn Võ giả này đều là trong lúc khảo thí gặp phải nguy hiểm chưa kịp phát ra đạn tín hiệu, hoặc là sau khi phát ra đạn tín hiệu không đợi chấp sự ở phụ cận đuổi tới đã chết dưới miệng yêu thú.

Mỗi một lần Chuẩn Võ giả dã ngoại khảo thí khảo hạch, đều có tiêu chuẩn tử vong nhất định, lần này trong bốn mươi bốn Chuẩn Võ giả tử vong ba người, tỉ lệ tử vong chưa đến 10%, Võ Giả Liên Minh cũng hoàn toàn có thể đủ tiếp thụ, chỉ là những người nhà của các Chuẩn Võ giả này sau khi biết được tin tức, khó tránh khỏi sẽ cực kỳ bị thương, bất quá đây cũng là chuyện không có cách nào.

- Tốt rồi, hiện giờ bắt đầu thống kê thành tích.

Chúc Sơn quát lạnh nói.

Lúc này nguyên một đám thiếu niên Chuẩn Võ giả tham gia khảo hạch đều mang theo bao khóa của mình tiến lên, về phần mấy thiếu niên còn không nhìn thấy, trong lòng mọi người ở đây cũng rõ ràng, trên cơ bản không thiếu niên tới tràng đều là bị trọng thương, không cách nào đến được.

- Người tên là gì? Ân, một cái mũi của nhất tinh yêu thú Tật Phong Lang, thông qua!

- Ân? Hai cái mũi yêu thú, không tệ, không tệ, người đi qua đi.

- Không săn giết được yêu thú? Người lui qua một bên đi.

Trước một cái bàn dài trên đất trống, hai gã chấp sự Võ Giả Liên Minh xác minh lấy thành tích mỗi người, phân biệt lấy cái mũi yêu thú mà đám Chuẩn Võ giả đưa đến.

Đệ tử thông qua tự nhiên mừng rỡ không thôi, không thông qua lại ủ rũ.

Không ít Chuẩn Võ giả quá trình khảo hạch chỉ đánh chết một con yêu thú thì dù bận vẫn ung dung dời ánh mắt đến trên người những cường giả thanh danh rõ rệt nhất, dù sao dã ngoại khảo thí khảo hạch cuối cùng sẽ có bài danh, trước top 3 càng sẽ có được một phần thưởng từ Võ Giả Liên Minh.

112. Chương 112: Thống Kê Thành Tích (1)

Chương 112: Thống kê thành tích. (1)

- Lý Mạc, bốn cái mũi yêu thú chặc chặc, hẳn là người nhiều nhất trước mắt a!

Một chấp sự Võ Giả Liên Minh mỉm cười nói.

Với tư cách Chuẩn Võ giả có thể trong một ngày đánh chết bốn đầu nhất tinh yêu thú, quả thật xem như thành tích rất giỏi rồi.

- Bốn con yêu thú, Lý Mạc này tuy rằng không chiếm được đệ nhất, nhưng Top 3 có lẽ không có vấn đề gì! Chúng thiếu niên cũng nhao nhao nghị luận.

- Xem kia, là Trần Phong, nghe nói lần này đây tổng cộng đánh chết năm đầu nhất tinh yêu thú.

Rốt cục đến phiên Trần Phong lên sân khấu, không ít thiếu niên đều là gắt gao theo dõi hẩn, ánh mắt hâm mộ.

”Cái gì hẩn đánh chết năm đầu nhất tinh yêu thú, nếu không phải đoàn đội bọn hẩn có năm người, bằng vào một mình Trần Phong có thể đánh chết năm đầu nhất tinh yêu thú sao? Quả thực là nói đùa.

Cũng có thiếu niên ghen ghét đồng thời tỏ vẻ khinh thường.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, Trần Phong đổ ra cái mũi của năm đầu nhất tinh yêu thú trong hành trang ra, Võ Giả Liên Minh chấp sự sau khi kiểm tra từng cái liền tuyên bố:

- Trần Phong, năm con yêu thú, tạm liệt đệ nhất!

Võ Giả Liên Minh chấp sự trên mặt mỉm cười, hẩn cũng từng tham gia không ít lần dã ngoại khảo thí khảo hạch của Chuẩn Võ giả, căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, nếu như có thể đánh chết năm đầu nhất tinh yêu thú, như vậy bình thường có thể cạnh tranh vị trí đệ nhất danh.

- Ha ha, xem ra dã ngoại khảo thí đệ nhất danh lần này không sai biệt lắm chính là ta rồi

Trần Phong dương dương đắc ý đi tới một bên, thần sắc lộ ra rất đường hoàng.

Chúng Chuẩn Võ giả trẻ tuổi ở đây lông mày đều nhíu một cái, đối với sự cuồng vọng và đường hoàng của Trần Phong trong lòng không khỏi cực kỳ chán ghét.

Rầm Áo Áo!

Đúng lúc này, một Chuẩn Võ giả dáng người khôi ngô, trầm mặc không nói, đại đa số thiếu niên ngay cả danh tự cũng không rõ đi đến trước sân khấu kiểm nghiệm, bao khóa khê đảo, lập tức cái mũi yêu thú liền tiếp rơi xuống.

- Ai vậy? Xem ra đánh chết không ít yêu thú.

Lúc này có người hoảng sợ nói.

- Đây không phải Vương Võ sao? Nghe nói là hẩn là một người lên núi khảo hạch, sao lại giết được nhiều nhất tinh yêu thú vậy chứ?

- Đúng vậy a, ta nghe nói Vương Võ này là lần thứ ba tham gia dã ngoại khảo thí khảo hạch, hai lần trước đều không thể thông qua.

- Tuy nói Vương Võ năm nay cũng mới chỉ có mười sáu tuổi, nhưng một người liên tục hai lần dã ngoại khảo thí khảo hạch cũng không thể thông qua, sao lại đột nhiên trở nên mạnh vậy chứ?

Không ít thiếu niên tỏ vẻ khó có thể tin, đại đa số thiếu niên đều kết bạn lên núi, bắt quá cho dù như thế, thường thường cũng chỉ có thể giết chết hai ba đầu, ba bốn đầu nhất tinh yêu thú, không ít đội ngũ thậm chí ngay cả định mức mỗi người một đầu cũng không thể đạt tiêu chuẩn. Về phần một người lên núi càng rất ít đạt được chiến lợi phẩm, thường thường có hai đầu cũng đã khiến người rất giật mình rồi, nhưng hiện giờ cái mũi yêu thú Vương Võ đổ xuống rõ ràng không chỉ đơn giản là hai ba đầu.

Càng khiến mọi người giật mình chính là Vương Võ này mọi người cũng nghe nói qua, năm nay mới chỉ có mười sáu tuổi, tính ra cũng được xưng là thiên tài thiếu niên, lúc lần thứ nhất tham gia khảo hạch hẩn cũng giống như Lữ Tuyết, Vu Dịch Văn, đều có chút khiến người chú mục, chỉ là vượt ngoài ý định là Vương Võ liên tục tham gia hai lần dã ngoại khảo thí khảo hạch đều không thể thông qua, thời gian dần trôi qua liền trở thành trò cười cho người khác, dần dần bị quên lãng.

Không nghĩ tới lần này vậy mà thoáng một phát đánh chết nhiều yêu thú như vậy .

- Vương Võ, sáu con yêu thú, trước mắt xếp hàng thứ nhất!

Chấp sự phụ trách kiểm tra sau khi kiểm tra xong cao giọng quát.

- Xoạt!

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ đất trống liền truyền ra một hồi thanh âm kinh hô, Vương Vô này một người vậy mà đánh chết sáu đầu nhất tinh yêu thú, tương đương với một tổ hợp ba người tương đối mạnh rồi, làm sao có thể khiến người không kinh hãi, không kinh ngạc cho được.

- Vương Vô này không lộ sơ hở thủy không ngờ lại đáng sợ như vậy

Hai mắt các thiếu niên gắt gao theo dõi hắn, nhưng Vương Vô lại hồn nhiên chưa phát giác ra, sau khi thông qua khảo hạch liền lẳng lặng đứng một bên, mặt không biểu tình, hiển nhiên cũng không để ánh mắt của mọi người ở trong lòng.

- Vương Vô này không tệ, vinh nhục không sợ hãi.

Chức Sơn ở một bên khê gật đầu, đánh chết yêu thú, cũng không chỉ là xem tu vị và thực lực, càng phải có một khẩu tâm cường đại, chỉ có võ giả đã trải qua gặp trắc trở, tâm như bàn thạch mới có thể ở lần lượt lớn lên từ trong ngăn trở và hiểm cảnh, trở thành trụ cột tương lai của Tân Vệ Thành.

Các thiếu niên nguyên một đám sợ hãi thán phục lên tiếng, không ít Chuẩn Võ giả càng dùng ánh mắt đồng tình, thương cảm, trào phúng nhìn về phía Trần Phong, vừa rồi Trần Phong còn gọi rầm rĩ lấy đệ nhất danh lần này không sai biệt lắm là hắn rồi, khiến mọi người cực kỳ bất mãn.

Nhưng bây giờ, cuồng ngôn vẫn còn bên tai, đã bị một người học viên trong nháy mắt vượt qua rồi..

- Đáng giận, Vương Vô này sao lại có nhiều cái mũi yêu thú như vậy!

Trần Phong sắc mặt tái nhợt một mảnh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Vô, trong nội tâm hận đến muốn chết:

- Tên Vương Vô này cũng quá đáng hận rồi, trên người có sáu mũi yêu thú vậy mà không lên tiếng, hơn nữa hết lần này tới lần khác lại chờ ngay sau khi ta vừa kiểm kê xong lại ra tay, rõ ràng là muốn Trần Phong ta mất mặt trước mọi người, đánh vào mặt Trần Phong ta mà, thật sự là đáng hận!

Trần Phong nhịn không được vô cùng phẫn nộ, mà mấy tiểu đệ chung quanh hắn cũng tràn đầy căm phẫn.

Nhưng đây là trên đất trống, Trần Phong bọn hắn cũng không dám làm gì Vương Vô.

Thành tích khảo hạch vẫn còn tiếp tục, rốt cục đến phiên Lữ Tuyết.

- Lữ Tuyết, ba con yêu thú.

Chấp sự phụ trách kiểm tra cao giọng quát, mặt mang mỉm cười.

Trong rất nhiều Chuẩn Võ giả độc thân lên núi, Lữ Tuyết này đánh chết ba con yêu thú, chỉ xếp hạng dưới Vương Vô, luận thành tích chân thật, kỳ thật không hề dưới những Chuẩn Võ giả kết bạn mà đi kia.

Lữ Tuyết sau khi thông qua khảo hạch, ánh mắt nhìn về phía đám người, tựa hồ đang tìm kiếm lấy gì đó.

- Đúng rồi, Lâm Tiêu và Vu Dịch Văn đâu rồi? Sao không thấy hai người bọn họ, chẳng lẽ hai người bọn họ cũng đều bị trọng thương, không thể tham gia khảo hạch cuối cùng sao?

Chứng kiến cử động của Lữ Tuyết, trong đám người đột nhiên có người nghi hoặc lên tiếng.

Với tư cách là người có thành tích tốt nhất trong khảo hạch lần trước, ba thiên tài khiến người khó lãng quên nhất, không ít Chuẩn Võ giả sau khi Lữ Tuyết kiểm tra đo lường xong đều nghĩ tới Lâm Tiêu và Vu Dịch Văn.

Bất quá mặc cho bọn hắn tìm kiếm thế nào, trong tràng cũng không hề thấy thân ảnh Lâm Tiêu và Vu Dịch Văn, cái này khiến trong lòng rất nhiều Chuẩn Võ giả biết rõ bọn hắn đều lộ ra có chút giật mình, dù sao vô luận là Lâm Tiêu hay là Vu Dịch Văn, lúc khảo hạch trong phòng thành tích đều hơn xa Lữ Tuyết, hiện giờ Lữ Tuyết cũng đánh chết ba con yêu thú, trong lòng mọi người tự nhiên đối với thành tích của Lâm Tiêu và Vu Dịch Văn hiếu kỳ không thôi.

113. Chương 113: Thống Kê Thành Tích (2)

Chương 113: Thống kê thành tích. (2)

Nhưng hôm nay hai người không ở tràng, như vậy tựu chỉ có một khả năng, chính là hai người đều trọng thương trong khi khảo hạch, không cách nào tham gia giám định thành tích lần cuối.

- Đúng rồi, ta đã quên mất Lâm Tiêu.

Chúc Sơn lắc đầu, cười mắng một gã chấp sự ở một bên:

- Người gọi tiểu tử Lâm Tiêu kia ra đây, cũng đến lúc khảo hạch cuối cùng rồi còn trốn trong doanh địa làm gì thế.

Cái kia chấp sự vội vàng rời đi.

Không bao lâu, chấp sự kia liền dẫn Lâm Tiêu từ chỗ trú quân đi tới, biểu hiện trên mặt có chút cổ quái. Vừa rồi hắn đi tìm Lâm Tiêu không nghĩ tới Lâm Tiêu đang đắm chìm trong tu luyện, khi bị đánh thức còn có chút phát mộng, cũng không biết gọi hắn làm gì, còn tưởng rằng đến lúc ăn cơm sớm nữa.

Cái này khiến chấp sự kia dở khóc dở cười, bất quá trong lòng cũng âm thầm cảm khái, đối với Lâm Tiêu năm nay mới 14 đã tấn cấp nhất chuyển hắn triệt để tâm phục khẩu phục.

Thiên tài, không phải chỉ có được thiên phú hơn người là đủ, càng nhiều nữa là phải dựa vào bản thân cố gắng tu luyện, Lâm Tiêu có thể đi đến ngày hôm nay, rất hiển nhiên không thoát khỏi sự khổ luyện không ngừng của hắn.

- Xem, là Lâm Tiêu, Lâm Tiêu đã đến.

Thiếu niên Chuẩn Võ giả có ánh mắt trông thấy Lâm Tiêu từ doanh trại đi tới không khỏi hét to nói.

- Ở nơi nào?

-Ồ, Lâm Tiêu không bị thương ah, vậy hắn vừa rồi đi nơi nào?

Trên đất trống khảo hạch, chúng Chuẩn Võ giả nhao nhao nhìn về phía doanh trại.

Chỉ thấy Lâm Tiêu thần sắc nhẹ nhõm đi theo chấp sự Võ Giả Liên Minh chậm rãi đi tới, trực tiếp đi đến trước bàn kiểm tra.

- Cũng không biết Lâm Tiêu hắn đánh chết bao nhiêu con yêu thú.

- Ta đoán chừng bốn đầu a!

- Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ cũng không bị thương, ta xem ít nhất cũng ngoài ba đầu.

Không ít Chuẩn Võ giả lúc trước cùng Lâm Tiêu tham gia khảo hạch trong phòng nghị luận nhao nhao, thần sắc chờ mong, dù sao lúc khảo hạch trong phòng Lâm Tiêu đã lưu lại cho bọn hắn ảnh hưởng quá mức sâu sắc, cứ thế mà một quyền đánh nổ đầu Tật Phong Lang, mọi người hiện giờ ngẫm lại vẫn thấy kích thích vạn phần.

Mà một ít thiếu niên Chuẩn Võ giả cũng chém giết bốn năm con yêu thú thì thần sắc khẩn trương, cho tới bây giờ đệ nhất danh hiển nhiên là Vương Võ săn giết sáu con yêu thú, kế tiếp chính là Trần Phong săn giết năm con yêu thú, xuống nữa thì đến đám Chuẩn Võ giả chém giết bốn con yêu thú như Lữ Tuyết, nếu như thành tích của Lâm Tiêu cũng chỉ có ba bốn đầu vậy thì danh thứ ba quả thực còn khó mà nói, cần nhóm chấp sự thông qua độ mạnh yếu của yêu thú mà từng người săn giết để phân ra danh thứ ba.

Lữ Tuyết cũng mở to đôi mắt dễ thương, không nháy mắt lấy một cái nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu từng cự tuyệt lời mời kết bạn của mình.

Lâm Tiêu đi đến trước bàn kiểm tra, trên đường đi cảm giác được hơn mười đạo ánh mắt nóng rát gắt gao chăm chăm vào trên người mình, cũng có chút nghi hoặc.

- Lâm Tiêu, đưa mũi yêu thú người săn giết cho ta.

Chấp sự phụ trách kiểm tra hiển nhiên đều biết Lâm Tiêu, một người trong đó cười nói.

- Vâng.

Lâm Tiêu gật gật đầu, đặt bao khóa lên bàn. Trong lúc nhất thời ánh mắt tất cả thiếu niên Chuẩn Võ giả chung quanh đều tập trung trên ba lô của Lâm Tiêu, bọn hắn đều hiếu kỳ, khẩn trương. . . Lâm Tiêu đến cùng săn giết bao nhiêu con yêu thú.

Rầm Æo Æo

Lâm Tiêu trực tiếp cầm lên bao khóa khê đổ vào trong chậu đặt trên mặt bàn, lập tức cái mũi yêu thú từ trong hành trang rơi xuống như mưa.

Mũi yêu thú đủ loại kiểu dáng trong khoảnh khắc đọng đầy cả một chậu.

- Nhiều như vậy?

- Từ bên ngoài thoát nhìn dường như nhiều hơn sáu cái của Vương Võ rồi.

- Tên này đến cùng săn giết bao nhiêu con yêu thú?

Thiếu niên Chuẩn Võ giả quan sát ở xa xa đều cảm thấy chấn động.

Mà giờ khắc này chấp sự khảo hạch lại hơi phân biệt tổng số cái mũi yêu thú, phân chúng vào một cái túi khác, một lát sau, chấp sự phụ trách kiểm tra đã kiểm kê hoàn tất, mỉm cười nhìn Lâm Tiêu, rồi sau đó lớn tiếng tuyên bố:

- Lâm Tiêu, mười ba con yêu thú, trước mắt tạm liệt đệ nhất!

- Kế tiếp.

Khảo hạch chấp sự sau khi kiểm tra hết tất cả mọi người ở đây, lại kiểm kê đến bao khóa của những võ giả bản thân bị trọng thương, không cách nào tự mình đến đây.

- Cái gì?

- Mười ba đầu?

- Điều đó không có khả năng!

Trên đất trống bên dưới, đám Chuẩn Võ giả trẻ tuổi đều triệt để khiếp sợ.

- Mười ba con yêu thú, Lâm Tiêu này đến tột cùng giết thể nào?

Tất cả học viên Chuẩn Võ giả đều mắt lộ kinh hãi, khó mà tin được, Lữ Tuyết càng mở ra miệng nhỏ, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn ngập các loại màu sắc, cực kỳ xúc động.

Mà ngay cả bọn người Chúc Sơn đã sớm đoán trước cũng có chút kinh ngạc nhìn qua Lâm Tiêu, bọn hắn biết rất rõ, Lâm Tiêu khác với những Chuẩn Võ giả còn lại, chỉ khảo hạch không đến nửa đêm là đã xuống núi rồi, so những người còn lại ít hơn cả nửa thời gian, bọn hắn mặc dù đối với thực lực Chân Võ giả nhất chuyển của Lâm Tiêu tràn ngập tin tưởng, nhưng cũng không đoán được Lâm Tiêu lại có thể trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi giết chết mười ba đầu nhất tinh yêu thú.

Hơn nữa trong đó còn không ít loại tồn tại cường đại trong nhất tinh yêu thú như Độc Giác Hào Trư.

Trên thực tế, coi như là một ít cường giả Chân Võ giả nhất chuyển toàn lực ứng phó, một ngày cũng chưa chắc có thể đánh chết hơn mười đầu nhất tinh yêu thú, dù sao trong núi rừng yêu thú phân bố cực lớn, trước tiên phải ở trong hoang dã mệnh mông tìm kiếm được nhất tinh yêu thú, hơn nữa thời điểm chiến đấu càng phải cẩn thận từng li từng tí, không muốn đưa đến một ít yêu thú Lâm Tiêu chung quanh, cho nên săn giết yêu thú chính thức cực kỳ khó khăn

Nhưng bây giờ là dã ngoại khảo thí khảo hạch, khắp núi đều là nhất tinh yêu thú Võ Giả Liên Minh và quân đội Tân Vệ Thành chuyên môn bắt tới chặn thả để Chuẩn Võ giả khảo hạch săn giết, Lâm Tiêu cần bản không cần lo lắng lúc chiến đấu sẽ gặp phải nhị tinh, tam tinh yêu thú cường đại, điều hắn phải làm

chính là không ngừng chiến đấu, cho nên mới có thể trong một buổi đã săn giết trọn vẹn mười ba đầu nhất tinh yêu thú.

Cho dù như thế thì thành tích này vẫn hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của bọn người Chúc Sơn chấp sự.

- Lâm Tiêu này, thật đúng là cực kỳ khủng khiếp!

Chúc Sơn trong nội tâm khiếp sợ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không bao lâu, gần mười bao khóa của các Chuẩn Võ giả vì bị thương nặng mà không thể tiến đến đã bị chấp sự phụ trách kiểm tra ghi chép hoàn tất.

Trong tám gã Chuẩn Võ giả trọng thương, có ba người không thu hoạch được gì, ba người săn giết một con yêu thú, miễn cưỡng thông qua khảo hạch, còn có một người săn giết hai đầu, mà cuối thành tích của Vu Dịch Văn cũng khiến mọi người lắp bắp kinh hãi, trong bao khóa của hắn vậy mà cũng có mũi của sáu con yêu thú.

Bất quá bởi vì lúc trước đã có ghi chép kinh người của Lâm Tiêu nên khiến cho sáu đầu của Vu Dịch Văn cũng không khiến người chú ý lắm.

114. Chương 114: Khảo Hạch Đệ Nhất

Chương 114: Khảo hạch đệ nhất.

Trên đất trống Trần Phong vẽ mặt cầu xin, sáu con yêu thú của Vu Dịch Văn đã trực tiếp khiến nội tâm bành trướng của hắn nát bấy, đồng thời cũng triệt để đẩy hắn ra khỏi top 3.

Mặt trời chìm tây, nửa canh giờ qua đi.

Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch đợt thứ hai đã ngoại khảo thí lần này chính thức chấm dứt.

Ba mươi ba tên thiếu niên Chuẩn Võ giả xếp thành hàng trên đất trống, nguyên một đám nín thở ngưng thần, nhìn qua Chúc Sơn tổng khảo quan trước mặt.

- Hiện giờ tuyên bố thành tích. . .

- Lâm Tiêu, mười ba con yêu thú, đệ nhất danh. ”

- Vương Võ, sáu con yêu thú, đệ nhị danh

- Vu Dịch Văn, sáu con yêu thú, đệ tam danh.

- Trần Phong, năm con yêu thú.

- Mã Liệt, năm con yêu thú.

- Tôn. . .

- Lần này khảo hạch, Lâm Tiêu chém giết nhiều nhất tinh yêu thú nhất, đạt được đệ nhất danh. Vương Võ và Vu Dịch Văn dùng sáu con yêu thú phân lấy được đệ nhị, đệ tam danh! Đệ nhất danh ban thưởng nhất phẩm đan dược ba miếng, đệ nhị, đệ tam danh mỗi người được một thanh bảo đao hoặc bảo kiếm. Lần này khảo hạch tổng cộng bốn mươi bốn người tham gia, tử vong ba người, còn lại trong bốn mươi một người thông qua hai mươi chín người, có mười hai người không thể mang về mũi yêu thú, hi vọng lần khảo hạch sau có thể không ngừng cố gắng, một lần hành động thông qua.

Chúc Sơn tổng giám quan làm ra tổng kết cuối cùn, tuyên bố bài danh và danh sách thông qua khảo hạch.

Ánh mắt chúng Chuẩn Võ giả trẻ tuổi đều không tự chủ được nhìn về phía Lâm Tiêu, trong ánh mắt toát ra tràn đầy hâm mộ và ghen ghét. Một quả nhất phẩm đan dược ít nhất cũng giá trị năm trăm lượng, ba miếng chính là 1500 lượng, đối với những thiếu niên Chuẩn Võ giả này mà nói đã là bảo vật vô cùng trân

quý rồi. Mà ban thưởng của đệ nhị đệ tam cũng khiến người thêm nhỏ dãi, một cây bảo đao cũng có giá 200~300 lượng, chỉ tiếc không có phần của bọn hắn.

Lâm Tiêu ngược lại cũng không tận lực theo đuổi đệ nhất danh này, chỉ muốn ở trong khảo hạch rèn luyện bản thân, không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị hấn lấy được, bất quá cũng thế, dùng thực lực Chân Võ giả nhất chuyển của Lâm Tiêu nếu còn không đạt được đệ nhất, vậy thì cũng không khỏi quá mức ngoài ý muốn rồi.

- Tốt rồi, hiện giờ mọi người nghỉ ngơi một chút, một lúc lâu sau sẽ lên đường trở về thành.

Sau khi tuyên bố thành tích xong, Chúc Sơn hét to lên tiếng, dẫn theo tất cả chấp sự bắt đầu thu dọn đồ đạc, mà chúng Chuẩn Võ giả cũng kết bạn với nhau, nghỉ ngơi, thảo luận.

Không bao lâu, bọn người Chúc Sơn tổng giám quan cũng thu thập xong mọi thứ, một đám người bắt đầu lên xe ngựa.

Ngày hôm qua khi đến đây, Võ Giả Liên Minh tổng cộng chỉ có bốn cỗ xe ngựa, nhưng lúc về lại có đến tám cỗ xe ngựa, dù sao thi thể ba gã Chuẩn Võ giả cùng với tám gã võ giả bản thân bị trọng thương cũng đã chiếm ba cỗ rồi.

Nhưng trước vẫn có một đội binh sĩ tinh nhuệ hộ vệ, xe ngựa tiến lên trong khu hoang dã chừng sau nửa giờ liền tiến nhập nam thành Tân Vệ Thành.

Lại một lần nữa tiến vào thành trì, tất cả mọi người trải qua một ngày chém giết có loại cảm giác phẳng phất như cách một thế hệ vậy.

- Tốt rồi chư vị, đã ngoại khảo thí lần này như vậy chấm dứt, các người đều đi về nghỉ ngơi đi.

Trở lại Võ Giả Liên Minh, Chúc Sơn trải qua giao tiếp và đăng ký đơn giản liền hét to với chúng Chuẩn Võ giả.

- Đi, trở về.

- Lần này trở về, ta phải nghỉ ngơi thật tốt mới được.

- Thật sự là mệt mỏi ah.

Chúng Chuẩn Võ giả đều nghị luận nhao nhao, không thể chờ đợi được rời khỏi Võ Giả Liên Minh, đã ngoại khảo thí lần này, những Chuẩn Võ giả bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều nhận lấy chút tổn thương, hơn nữa suốt một ngày tinh thần tập trung cao độ, cả đám đều mỗi một cả thể xác và tinh thần, ước gì hiện giờ được về nhà ngủ say một hồi.

Lâm Tiêu về đến trong nhà, cũng cảm giác tinh thần mỗi mệt, nằm ở trên giường liền nặng nề mê man đi.

Một lần ngủ liền mấy canh giờ, thẳng đến khi Lâm Tiêu bị một hồi thanh âm la lên đánh thức.

- Thanh âm này rất quen thuộc. . .

Lâm Tiêu mặc quần áo tử tế, từ trên giường nhảy xuống, đi vào tiền viện mở ra đại môn nhà mình.

- Khương Hồng tổng giáo quan, Trử tổng quản.

Thấy được hai người đứng trước cửa, Lâm Tiêu không khỏi lắp bắp kinh hãi, một người trong đó chính là Khương Hồng tổng giáo quan ở Huấn Luyện Quán của mình lúc trước, mà một người khác chính là tổng quan cao nhất Tân Vệ Thành mình đã thấy qua lúc ở Võ Giả Liên Minh, Trử Vĩ Thần.

Lâm Tiêu trong nội tâm nghi hoặc, nhưng lại vội vàng mở cửa ra:

- Trử tổng quản, tổng giáo quan, mời đến.

Một chuyến ba người tới trong phòng khách, Lâm Tiêu pha cho Trử Vĩ Thần tổng quản và Khương Hồng tổng giáo quan một chén trà nóng, lúc này mới ngồi ở một bên, nghi ngờ nói:

- Trử tổng quản, tổng giáo quan, các người tìm ta có chuyện gì sao?

- Ha ha, Lâm Tiêu, người đầu điểm được chúng ta thật khổ ah.

Khương Hồng nhìn qua Lâm Tiêu đột nhiên cười ha hả, tuy là lời trách nhưng lại không nghe ra chút ngữ khí trách cứ:

- Nếu không phải nhân viên công tác của Võ Điện nhận được tin người xảy ra chuyện ở dã ngoại khảo thí thì chúng ta còn không biết, người vậy mà đã mở Nguyên Trì tấn cấp một chuyển rồi đấy.

- Thì ra là việc này.

Lâm Tiêu trong nội tâm xua tan nghi hoặc, cười nói:

- Tổng giáo quan, kỳ thật ta cũng mới vừa tấn cấp không bao lâu, bởi vì vội vàng dã ngoại khảo thí, cho nên cũng không kịp nói cho các người biết.

- Ha ha, không cần giải thích, không cần giải thích.

Khương Hồng liên tục khoát tay, trong hai mắt nhìn qua Lâm Tiêu càng nhìn càng mừng rỡ, thoải mái nói:

- Lâm Tiêu, ta cũng không gạt người, liền nói thẳng vào vấn đề luôn, Trử tổng quan và ta lần này đến chỗ người, chủ yếu là mời người gia nhập Võ Điện chúng ta.

Lâm Tiêu khẽ giật mình!

Tổng giáo quan và Trử tổng quản vội vã bái phỏng mình như vậy là muốn mình gia nhập Võ Điện? Ngay từ đầu Lâm Tiêu còn tưởng rằng Khương Hồng và Trử Vĩ Thần là nghe nói mình ở dã ngoại khảo thí xảy ra chuyện, muốn đến hỏi tình huống của mình lúc đó nữa chứ.

- Đúng vậy a, Lâm Tiêu đúng không. . .

Lúc này, Trử Vĩ Thần một bên thủy chung không nói gì cũng cười lên tiếng:

- Kinh nghiệm phát triển của người Khương Hồng đã nói với ta rồi, ta chỉ có thể sử dụng bốn chữ để hình dung – Không thể tưởng nổi. Chúng ta phi thường hoan nghênh thiên tài như người có thể gia nhập Võ Điện chúng ta, chỉ không biết ý Lâm Tiêu người ra sao?

Ánh mắt Trử Vĩ Thần rơi vào trên người Lâm Tiêu, biểu lộ rất hòa ái, ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng trịnh trọng.

- Ta không có ý kiến gì, nguyện ý gia nhập Võ Điện.

Lâm Tiêu không do dự, trực tiếp hồi đáp.

- Cái gì?

Lần này đến phiên Trử Vĩ Thần và Khương Hồng chấn động, bọn hắn chỉ chuẩn bị dò ý Lâm Tiêu, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu vậy mà trả lời dứt khoát như vậy.

- Ha ha, tốt, rất tốt.

115. Chương 115: Gia Nhập Võ Điện (1)

Chương 115: Gia nhập Võ Điện. (1)

Sau khi sững sốt một chút, Trử Vĩ Thần nhin không được phá lên cười:

- Lâm Tiêu, người đừng vội đáp ứng, năm nay người mới chỉ có 14 tuổi, lại mở Nguyên Trì tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, tin tưởng sau khi trải qua lần kia ở Võ Giả Liên Minh, người cũng biết dùng thiên phú võ đạo của người trên cơ bản tất cả thể lực lớn của Tân Vệ Thành đều có thể gia nhập, người còn chưa nghe qua điều kiện của Võ Điện chúng ta mà.

Trử Vĩ Thần tuy rằng vô cùng bức thiết muốn Lâm Tiêu gia nhập, nhưng hắn cũng không muốn Lâm Tiêu vội vàng làm ra quyết định như vậy, dù sao đây là một việc cực kỳ trọng yếu, nếu như Lâm Tiêu hiện giờ

đáp ứng gia nhập Võ Điện, nhưng sau này hối hận, vô luận đối với Võ Điện hay là với bản thân Lâm Tiêu mà nói, đều không phải là chuyện tốt.

- Ta tin tưởng điều kiện Võ Điện đưa ra cho ta sẽ không kém hơn các thế lực khác.

Đối mặt với lời của Trử Vĩ Thần, Lâm Tiêu trực tiếp mỉm cười nói.

Trử Vĩ Thần và Khương Hồng lại sững sờ, chợt đều nở nụ cười.

Trử Vĩ Thần cười vỗ tay một cái:

- Dựa theo quy củ, bình thường Chân Võ giả nhất chuyển gia nhập Võ Điện chúng ta, sẽ có một tòa võ giả đình viện cùng với ban thưởng một bộ trụ cột công pháp và võ kỹ, cộng thêm một ngàn lượng bạc, mà một ít thiên tài trước mười sáu tuổi đã đạt đến Chân Võ giả nhất chuyển thì có thể tham gia vào trại huấn luyện thiên tài của Võ Điện chúng ta, có thể tùy ý chọn lựa bất luận một bản công pháp và võ kỹ nào không cao hơn Nhân cấp trung giai, ban thưởng tài chính là một vạn lượng, cái này tất cả thế lực lớn đều giống nhau cả.

- Bất quá, bởi vì người 14 tuổi đã tấn cấp nhất chuyển nên ta quyết định sửa chữa khế ước một chút, người có thể chọn lựa bất luận công pháp và võ kỹ nào không cao hơn Nhân cấp cao giai.

- Hơn nữa cần phải nói rõ là Võ Điện chúng ta tuy rằng trên Thương Khung đại lục không tính là cao cấp nhất, nhưng là một trong các thế lực cao cấp nhất tại Võ Linh Đế Quốc, đãi ngộ hưởng thụ, điều kiện sẽ không kém hơn bất kỳ một thế lực nào cả

Trử Vĩ Thần trong khi nói chuyện trung khí mười phần.

- Bất luận một bản công pháp và võ kỹ nào không cao hơn Nhân cấp cao giai?

Tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng Lâm Tiêu vẫn lắp bắp kinh hãi.

Phải biết rằng, một bản bí tịch Nhân cấp trung giai không khác lắm với nhị phẩm đan dược, thấp nhất cũng có giá năm ngàn lượng bạc, mà một bản bí tịch Nhân cấp cao giai lại càng thêm không đơn giản, cũng giống như tam phẩm đan dược vậy, ít nhất cần năm vạn lượng bạc, hơn nữa còn có tiền mà không mua được, đây cũng không phải là số lượng nhỏ.

Đối với thiên tài trước mười sáu tuổi đã đạt đến Chân Võ giả nhất chuyển mà nói, đãi ngộ của Lâm Tiêu quả thật rất cao rồi, thậm chí cao đến mức khiến bọn hắn phải ghen ghét.

- Lâm Tiêu, ta cảm thấy cho người giá trị nhiều như vậy, nếu như phải vì Võ Điện có quy định thì ta còn muốn cho người nhiều ưu đãi hơn nữa, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Trử Vĩ Thần mỉm cười nói, đây là lời trong lòng của hắn. Võ Điện không giống các thế lực còn lại còn cần điều tra những gì Lâm Tiêu trải qua, Trử Vĩ Thần có thể trực tiếp từ chỗ Khương Hồng biết được lý lịch Lâm Tiêu, đối với tương lai của Lâm Tiêu hắn tràn đầy tin tưởng.

- Nơi này có một phần khế ước gia nhập Võ Điện, ta đã ký chữ rồi, người không cần phải gấp gáp, ta cho người một buổi tối để cân nhắc, nếu như người nguyện ý gia nhập Võ Điện chúng ta thì ký chữ lên khế ước là được, ngày mai tự mình mang phần khế ước này đến Võ Điện chúng ta, ngày mai ta sẽ ở Võ Điện chờ người.

Trử Vĩ Thần từ trên người xuất ra một phần khế ước, đưa tới trước mặt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhanh chóng nhìn lướt qua khế ước, quả nhiên đúng như lời Trử Vĩ Thần nói, khế ước điều khoản rất là rõ ràng, người bình thường cũng có thể dễ dàng đọc hiểu.

- Tốt rồi, chúng ta cũng không ở lâu nữa, hi vọng ngày mai ta có thể nhìn thấy người ở Võ Điện.

Hai người Trử Vĩ Thần và Khương Hồng đứng dậy, mỉm cười cáo biệt.

- Chữ tổng quản, tổng giáo quan, chậm đã.

Lâm Tiêu xem hết khế ước đột nhiên hô lên, từ trong phòng lấy ra một cây viết, rồi sau đó trong ánh mắt giật mình của hai người Trử Vĩ Thần và Khương Hồng, trực tiếp ký tên mình lên khế ước.

- Chử tổng quản, các người không cần chờ đến ngày mai nữa, ta nguyện ý gia nhập Võ Điện.

Lâm Tiêu mỉm cười, trực tiếp đưa khế ước đã ký tên qua cho Trử Vĩ Thần.

Kỳ thật đối với việc gia nhập vào thế lực nào, trong lòng Lâm Tiêu trước kia đã sớm có ý định.

- Cái này. . .

Trử Vĩ Thần hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu lại ký dứt khoát như thế, vốn bọn hắn còn tưởng rằng Lâm Tiêu là thiếu niên còn cần phải cân nhắc thật kỹ, thương lượng một chút với cha mẹ, không nghĩ tới hắn lại quyết đoán làm ra quyết định như vậy, coi như là một ít người trưởng thành cũng chưa chắc có thể quyết đoán được như Lâm Tiêu.

- Tích cách Lâm Tiêu nàu quả quyết cường đại đến khiến cho người giật mình ah.

Trử Vĩ Thần trong nội tâm thầm giật mình, nhưng thần sắc lại vô cùng mừng rỡ, trực tiếp đưa tay ra với Lâm Tiêu:

- Hoan nghênh ngươi, Lâm Tiêu. Hoan nghênh ngươi gia nhập Võ Điện chúng ta, ta tin tưởng bằng thiên phú của ngươi, tương lai nhất định có thể có chỗ đứng ở Võ Điện.

- Ta nhất định.

Lâm Tiêu gật gật đầu, trong giọng nói để lộ ra một cổ tự tin khó tả .

Trử Vĩ Thần gật gật đầu, thần sắc cũng kích động. Hắn thấy qua rất nhiều thiên tài, hàng năm đều có một đám nhất chuyển Chân Võ giả chưa đủ mười sáu tuổi gia nhập Võ Điện, bình thường tổng quản như hắn sẽ rất ít quản lý phương diện này. Lần này thật sự là do lý lịch Lâm Tiêu quá mức truyền kỳ, một người chỉ cần nửa tháng đã từ Chuẩn Võ giả tấn cấp nhất chuyển, càng khoa trương chính là Lâm Tiêu vào một năm trước vẫn chỉ là đệ tử luyện cốt đỉnh phong, từ luyện cốt đỉnh phong một đường đến Chân Võ giả nhất chuyển, Lâm Tiêu chỉ hao tổn không đến một năm, hơn nữa thời điểm Võ Giả Liên Minh khảo thí, số liệu của Lâm Tiêu cũng có thể nói là biến thái, lúc này Trử Vĩ Thần mới quyết định tự thân xuất mã.

Trước kia, Trử Vĩ Thần đối với việc mình có thể mời chào Lâm Tiêu hay không vẫn có chút không chắc, thật không nghĩ đến Lâm Tiêu rõ ràng lại ký tên dứt khoát như vậy, khiến trong lòng của hắn vô cùng kích động đồng thời cũng cảm thấy mặt mũi tăng nhiều.

- Tốt, Lâm Tiêu, ngươi vừa mới tham gia xong đã ngoại khảo thí, chúng ta sẽ không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa, ngày mai đến Võ Điện, chúng ta bàn lại chuyện cụ thể.

Trử Vĩ Thần mỉm cười nói, lập tức cùng Khương Hồng rời khỏi nhà Lâm Tiêu.

Tiến hai người ra khỏi cửa, Lâm Tiêu lúc này mới trở lại trong phòng.

- Từ giờ trở đi, ta chính là một gã Chân Võ giả của Võ Điện rồi.

Lâm Tiêu nắm chặt hai đấm, trong nội tâm yên lặng nói.

Nhưng còn không đợi hắn an định lại vài phút, đại môn lại bị người đông đông gõ vang.

116. Chương 116: Gia Nhập Võ Điện (2)

Chương 116: Gia nhập Võ Điện. (2)

Kết..!

Đại môn mở ra, Lâm Tiêu liền nhìn thấy một lão giả thân mặc áo bào trắng, giữ lại chòm râu dê đang đứng ở ngoài ở, ở bên cạnh của hắn là một trung niên nhân biểu lộ nghiêm túc, thần sắc cẩn thận tỉ mỉ.

- Ngô Bình tổng quản, các người. . .

Lâm Tiêu nghi hoặc lên tiếng, lão giả râu dê kia lúc hẳn ở Võ Giả Liên Minh cũng từng thấy qua, đúng là tổng quản của một thế lực đỉnh phong khác tại Võ Linh Đế Quốc, Nguyên Võ Thánh Địa.

- Sao hả, không mời chúng ta vào ngồi một chút sao?

Ngô Bình đôi mắt nhỏ có chút nhú lại, cười híp mắt nói.

- Hai vị mời vào.

Lâm Tiêu vội vàng mời hai người vào nhà.

Trong phòng khách, Lâm Tiêu ngồi đối diện với hai người Ngô Bình tổng quản.

- Lâm Tiêu ah, nghe nói người đã tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, có chuyện này sao?

Ngô Bình tổng quản cười híp mắt nói, hai mắt lại phảng phất như điện quang nhìn về phía Lâm Tiêu.

- Ngô Bình tổng quản, tại hạ vào hai ngày trước đã may mắn đột phá.

Lâm Tiêu hồi đáp.

Ngô Bình gật gù đầu, cẩn thận dò xét Lâm Tiêu, lại không nói lời nào.

- Lâm Tiêu đúng không.

Lúc này, trung niên nhân một mực đi theo bên cạnh Ngô Bình đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Trước tự giới thiệu một chút, ta chính là người phụ trách tân tấn võ giả của Nguyên Võ Thánh Địa chi nhánh Tân Vệ Thành, tổng quản chúng ta và ta đến tìm người kỳ thật rất đơn giản, chính là chính thức mời mời người gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta!

Người phụ trách biểu lộ nghiêm túc nhìn Lâm Tiêu.

- Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta là một trong các thế lực cao cấp nhất Võ Linh Đế Quốc, có được đại lượng tài nguyên và đệ tử thiên tài, gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta đối với phát triển của người sau này sẽ rất có lợi, có thể nói thế này, chỉ cần gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta liền có thể khiến người có ưu thế rất nhiều so với người khác trên con đường võ đạo.

Trung niên nhân ngữ khí trịnh trọng, cẩn thận tỉ mỉ:

- Ta nơi này có một phần khế ước, người có thể nhìn một chút, chúng ta bây giờ chính thức mời người gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta.

Trung niên nhân từ trên người xuất ra một phần khế ước và một cây viết, rồi sau đó đưa khế ước đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Nếu như không có vấn đề, người có thể ký tên bên dưới, dùng thiên phú của người, một khi gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta nhất định sẽ có được đãi ngộ dành cho thiên tài.

Ngô Bình và trung niên nhân đều nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không xem nội dung khế ước liền đẩy về, lắc đầu nói:

- Thật là có lỗi, ta đã ký khế ước với Võ Điện rồi.

Lông mày Ngô Bình lập tức tự nhú lại, trung niên nhân kia lại sững sờ, mắt nhìn Ngô Bình, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của hắn lấy được tin tức gì đó, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Tiêu.

- Không có vấn đề gì, theo ta được biết, người còn chưa thông qua xem xét Chân Võ giả nhất chuyển ở Võ Giả Liên Minh, vô luận là thế lực nào ký khế ước với người đều không có hiệu lực, cho nên người hoàn toàn có thể ký khế ước với Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta, đến lúc đó nếu như Võ Điện có thuyết pháp gì, Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta sẽ tiến hành thương lượng với Võ Điện, không có bất cứ quan hệ nào với người cả. Hơn nữa người yên tâm, coi như cuối cùng chúng ta thương lượng không ổn, Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta cũng sẽ thay người trả tiền trái với điều ước cho phía Võ Điện, miễn cho nỗi lo sau này.

Trung niên nhân nghiêm trang, tựa hồ đã tính trước, lại lần nữa đưa khế ước tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Cuối cùng ta có thể nói cho người biết một điểm, Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta trong phạm vi Hiên Dật Quận vẫn luôn lực áp Võ Điện, gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta mới là lựa chọn của người thông minh.

- Thật có lỗi.

Lâm Tiêu lắc đầu:

- Nếu ta đã ký khế ước với Võ Điện thì sẽ không lý nào đổi ý, thật là có lỗi.

Ngô Bình nhú mày càng sâu, mà trung niên nhân tin tưởng tràn đầy cũng khẽ giật mình, hiển nhiên cũng không ngờ rằng lại bị cự tuyệt.

- Lâm Tiêu.

Lúc này Ngô Bình lên tiếng:

- Ta thân là tổng quản Nguyên Võ Thánh Địa ở Tân Vệ Thành, rất coi trọng tương lai của người, cho nên mới tự mình đến đây mời người gia nhập. Ta ở đây cho người hứa hẹn, chỉ cần người có thể một mực phát triển như vậy, chờ người trở thành Chân Võ giả tam chuyển, ta sẽ đề cử người tiến vào phân bộ Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta ở Hiên Dật Quận tiến hành đặc huấn, phải biết rằng, có thể tiến vào phân bộ đặc huấn đều là thiên tài cao cấp nhất tại Hiên Dật Quận quận thành và Lục đại vệ thành, cũng không phải người nào cũng có thể gia nhập. Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta đã rất có thành ý, gia nhập Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta đối với tương lai của người tuyệt đối sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Ngô Bình mỉm cười nhìn qua Lâm Tiêu.

- Không cần, thật là có lỗi.

Lâm Tiêu rất là không có ý tứ nói:

- Thật sự cảm tạ hậu ái của Ngô Bình tổng quản đối với ta, bất quá. . .

Lâm Tiêu lắc đầu.

- Lâm Tiêu, người cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Ngô Bình cau mày, sâu trong mắt có một tia bất mãn, tiếp tục nói:

- Người còn trẻ, ta nghĩ người đối với các thế lực lớn cũng không hiểu rõ lắm, nói thật cho người biết, Võ Điện cũng không phải chỗ dừng chân tốt đâu, đại ca người Lâm Hiên lúc trước cũng lựa chọn Võ Điện a, kết quả thì sao, người có lẽ cũng thấy đấy.

- Hừ.

Nói đến đây, Ngô Bình đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Tiểu đội của đại ca người năm đó nhìn như bị yêu thú tập kích, bất quá sự thật ai biết được, nước trong Võ Điện sâu lắm, người cũng đừng lâm vào trong đó giống như đại ca người.

Ngô Bình mỉm cười nhìn qua Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu trong nội tâm cả kinh.

- Ngô Bình tổng quản, lời này của người là có ý gì? Ca ta năm đó làm sao?

Lâm Tiêu nhìn chăm chăm vào Ngô Bình, trì hoãn âm thanh hỏi.

Lòng của hắn bang bang nhảy lên, huyết dịch gia tốc lưu động, tuy rằng hắn là kẻ xuyên việt, nhưng linh hồn hai đời đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau, cũng không phân biệt lẫn nhau, đối với thành viên gia đình cổ thân thể này tràn đầy cảm tình, giống như là người nhà của mình vậy.

Giờ chợt nghe được cái chết của đại ca Lâm Hiên năm đó tựa hồ có nội tình gì đó thì cảm xúc Lâm Tiêu không khỏi trở nên kích động.

- Không có gì, chẳng qua là năm đó nghe được một ít tiếng gió không tốt thôi, cũng không biết thật hay giả, ta chỉ không muốn người gia nhập Võ Điện ngộ nhập lạc lối, dù sao ta đối với người vẫn rất coi trọng.

Ngô Bình mỉm cười, sâu trong mắt trong lúc lơ đãng lại xẹt qua một tia xảo trá.

Tâm Lâm Tiêu bỗng nhiên lại chìm xuống.

- Vậy xin cảm ơn hảo ý của Ngô Bình tổng quản, bất quá ta đã đáp ứng Võ Điện thì sẽ không thay đổi đâu.

Lâm Tiêu mỉm cười, rồi sau đó đứng lên:

- Nếu như Ngô Bình tổng quản không còn chuyện gì khác thì thứ cho ta không thể tiếp tục phụng bồi.

Ngô Bình khẽ giật mình.

Lâm Tiêu cử động này hiển nhiên là đang tiễn khách rồi, hẳn đường đường là tổng quản Nguyên Võ Thánh Địa tại Tân Vệ Thành, đã khi nào bị một Chân Võ giả nhất chuyển cự tuyệt như vậy chứ?

117. Chương 117: Nói Liền Không Dứt (1)

Chương 117: Nói liền không dứt. (1)

- Người có thể suy nghĩ một chút.

Khóe miệng Ngô Bình tuy rằng mang theo mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh xuống.

- Không cần.

Lâm Tiêu không kiêu ngạo không siểm nịnh, mỉm cười nói.

- Tốt.

Ngô Bình cẩn thận nhìn Lâm Tiêu:

- Chúng ta đi.

Ngô Bình đứng người lên, cũng không nói nhảm, cùng trung niên nhân kia rời khỏi nhà Lâm Tiêu.

- Nếu như người về sau thay đổi cách nghĩ thì có thể tới Nguyên Võ Thánh Địa tìm ta, đại môn Nguyên Võ Thánh Địa chúng ta tùy thời rộng mở với người.

Cuối cùng, Ngô Bình vẫn mỉm cười nói với Lâm Tiêu.

- Đa tạ Ngô Bình tổng quản.

Lâm Tiêu mỉm cười, sau đó đóng đại môn lại.

Một sát na khi đại môn khép kín, mặt Ngô Bình lập tức chìm xuống.

- Tổng quản đại nhân, Lâm Tiêu này không khỏi cũng quá không biết điều rồi.

Trung niên nam tử biểu lộ thủy chung vô cùng nghiêm túc không khỏi hừ lạnh nói.

- Mặc kệ hắn đi, một thiên tài nho nhỏ thôi, thực cho rằng mình tài giỏi cỡ nào chứ, ta đã thấy rất nhiều thiên tài, 60% trong đó còn chưa lớn lên đã vẫn lạc, 30% còn lại thì mai danh ẩn tích, không chút tên tuổi, chỉ có 10% cuối cùng mới có thể lớn lên, có thể thành tài dù sao chỉ là số ít.

Ngô Bình lạnh lùng cười cười:

- Lâm Tiêu này xác suất lớn lên cũng chỉ có 10%, nói không chừng một ngày nào đó sẽ chết ở dã ngoại cũng nên.

Lời mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Ngô Bình vẫn cực kỳ khó chịu.

Ở Võ Linh Đế Quốc, các loại thế lực khổng lồ giao thoa lẫn nhau, tất cả mọi người giúp nhau phát triển thế lực của mình, nhưng Nguyên Võ Thánh Địa và Võ Điện lại khác, nghe nói khai sáng giả bản thân hai thế lực lớn vốn chính là cừu địch, về sau từng người khai sáng ra thánh địa và Võ Điện, hai thế lực cũng luôn cạnh tranh, giao phong với nhau, càng nhiều lần bộc phát giao chiến thảm thiết, tử thương vô số, bởi vậy song phương trong tất cả thành thị cũng tranh phong với nhau, không vừa mắt nhau.

Năm đó khi đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu ngang trời xuất thế, Nguyên Võ Thánh Địa và Võ Điện vì tranh đoạt Lâm Hiên đã cạnh tranh vô cùng ịch liệt, về sau bị Võ Điện nhanh chân đến trước. Không nghĩ tới lần này Lâm Tiêu cũng bị Võ Điện đoạt đi, cái này khiến trong lòng Ngô Bình cực kỳ khó chịu.

Trong lòng hẩn, vô luận Lâm Tiêu gia nhập đế quốc quân đội, Thiên Trì Cung hay là Cửu Long Bảo gì đó, hẩn đều có thể tiếp nhận, duy chỉ có Võ Điện, thật giống như một cây gai kẹt trong cổ họng hẩn vậy.

- Chẳng lẽ tiểu đội của đại ca năm đó cũng không phải bị yêu thú tập sát sao?

Ngô Bình đi rồi, Lâm Tiêu sưu tầm lấy trí nhớ trong đầu, lâm vào trầm tư.

Năm đó sau khi đại ca vẫn lạc, Võ Điện chỉ đưa một ít quần áo và đồ vật của đại ca ở Võ Điện về, về phần thi thể đại ca các thứ thì người nhà Lâm Tiêu đều không thể trông thấy. Lúc ấy Võ Điện nói là Lang Dao tiểu độ của đại ca bị yêu thú tập kích, chém giết vô cùng thảm thiết, thi thể đã bị yêu thú gặm vụn, ngay cả chấp vá cũng không hoàn chỉnh, chỉ có thể mai táng tại chỗ.

Bây giờ sau khi nghe được Ngô Bình nói lại khiến trong lòng Lâm Tiêu không khỏi có chút mơ màng.

- Không đúng, có lẽ Ngô Bình chỉ là đang gạt ta, ta cũng không thể mắc mưu được.

Lâm Tiêu lắc đầu, trong nội tâm lại cảnh giác nói.

- Mặc kệ, dùng thực lực của ta hiện giờ cho dù thật sự có chuyện cũng không thể thay đại ca báo thù, đã ta gia nhập Võ Điện, hiện giờ phải chăm chỉ tu luyện, nếu như chuyện năm đó thực sự có bí ẩn, chờ ta về sau cường đại lên thì nhất định sẽ tìm được chút dấu vết, nếu để ta biết được năm đó đại ca bị giết thật sự có ẩn tình gì đó, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho địch nhân đã hại đại ca đâu.

Lâm Tiêu nói thầm.

Đông đông đông!

Lúc này, ngoài cửa lại truyền đến trện trện thanh âm gõ cửa.

Lâm Tiêu lập tức đi ra phía trước mở cửa.

- Ha ha, Lâm Tiêu tiểu tử, người khiến chúng ta thật không dễ tìm a.

Một tiếng cười cỏi mở từ ngoài cửa truyền đến, đúng là Thiên Trì Cung tổng quan Thích Triết Lâm Tiêu đã thấy qua ở Võ Giả Liên Minh.

Lâm Tiêu trong nội tâm nhin không được bất đắc dĩ cười khổ, hẩn biết rõ buổi tối hôm nay mình tuyệt đối sẽ không có thời gian rảnh rỗi.

Quả nhiên, khuyên can mãi cuối cùng tiễn được Thích Triết tổng quản đi, ngay sau đó Bành Tường tổng quản của Cửu Long Bảo cũng tự mình đến nhà bái phỏng.

- Lâm Tiêu, đãi ngộ thiên tài của Cửu Long Bảo chúng ta rất tốt, bất kỳ một võ giả nào chỉ cần gia nhập Cửu Long Bảo. . .

- Chỉ cần người gia nhập Tuyệt Diệt Cốc chúng ta, chúng ta sẽ tuyệt đối vô cùng hậu đãi người, chẳng những có. . .

- Lâm Tiêu ta nghĩ người cũng rõ ràng, ở Võ Linh Đế Quốc, đế quốc quân đội không thể nghi ngờ là cổ lực lượng cường đại nhất, áp đảo trên tất cả thế lực, gia nhập quân đội cũng là con đường an toàn nhất, người cũng không muốn cha mẹ người mỗi ngày phải lo lắng cho người chứ, hơn nữa dùng thiên phú của người, chỉ cần người chịu cố gắng, tương lai nói không chừng còn có thể được đề cử đến quận thành, thậm chí cả đế đô, đến lúc đó làm người đứng đầu một thành cũng không phải là không có khả năng. . .

-. . .

Kế tiếp Tuyệt Diệt Cốc, phủ thành chủ, Đan Các, các thế lực lớn đều nhao nhao tiến đến bãi phỏng, có rất nhiều tổng quản đích thân đến, có thì là phụ tá, như phủ thành chủ là một vị quản sự phụ trách nhận người, bất quá dài ngo cho Lâm Tiêu đều có chút hậu đãi, chỉ là Lâm Tiêu đã quyết định gia nhập Võ Điện, tự nhiên chỉ có thể lần lượt cự tuyệt.

Mãi cho đến đêm khuya chín điểm, tiễn một vị khách nhân cuối cùng về, Lâm Tiêu lúc này mới rảnh rỗi, sau khi ở trong đình viện tu luyện một phen, Lâm Tiêu liền chuyển dời thần thức đến trên người Toàn Địa Giáp.

Rống!

Trong dã ngoại hoang dã, một đầu yêu thú khổng lồ toàn thân phủ kín lân phiến cứ rống từ trong huyết động leo ra, trong tiếng gầm gừ, một cổ khí thế kinh người tản mát ra, khiến đám dã thú và yêu thú trong phạm vi chung quanh sợ tới mức nơm nớp lo sợ.

Trải qua hơn một tháng tu luyện và chiến đấu, hơn nữa có yêu đan Đại Lực Ma Viên tẩm bổ, Toàn Địa Giáp đã đạt tới nhị tinh đỉnh phong càng lộ ra cường tráng và đáng sợ, trong cơ thể bành trướng mang đến cho người một loại cảm giác lực lượng khó tả, dày đặc, trầm ổn, Lâm Tiêu có loại cảm giác, chỉ cần tiếp tục tu luyện như vậy, không đến hai ba tháng, Toàn Địa Giáp rất có thể sẽ đột phá nhị tinh tấn cấp đến tam tinh.

Rống!

Toàn Địa Giáp gào thét một tiếng, dưới sự khống chế của Lâm Tiêu nhanh chóng tiềm vào núi rừng, bắt đầu một đêm chém giết và chiến đấu. . .

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Tiêu đã sớm đi tới chỗ Võ Điện.

Võ Điện tọa lạc ở trong phía đông Tân Vệ Thành, diện tích kiến trúc thật lớn, do mấy khu kiến trúc rộng rãi rời rạc cấu thành, là một trong mấy kiến trúc lớn như ở khu đông thành, rất dễ dàng nhận ra.

Ở cửa ra vào Võ Điện, hai gã hộ vệ mặc trang phục võ giả đứng ở đằng kia, lưng đeo chiến đao, chân đạp giày chiến, khí vũ hiên ngang nhìn qua người đi đường lui tới, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

118. Chương 118: Nổi Liền Không Dứt (2)

Chương 118: Nổi liền không dứt. (2)

- Ha ha, Lâm Tiêu người đã đến rồi.

Ngay khi Lâm Tiêu vừa mới bị hai gã hộ vệ ngăn lại hỏi thăm thì phía sau cửa đã vang lên một tiếng cười thoải mái.

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Hồng tổng giáo quan đang mặt mũi tràn đầy mừng rỡ bước nhanh ra.

- Tổng giáo quan, người đây là?

Lâm Tiêu có chút lấp bắp kinh hãi.

- Ha ha, đừng gọi ta tổng giáo quan, nghe sao có vẻ không được tự nhiên lắm, về sau gọi ta Khương đại ca là được rồi. Nào, nào, cùng ta đi vào, ta đã chờ người ở đây một hồi rồi, Trữ tổng quản cũng đã đến.

Khương Hồng cười lên tiếng, hiển nhiên đối với Lâm Tiêu đến cực kỳ vui vẻ, trực tiếp lôi kéo Lâm Tiêu đi vào đại môn, hai gã hộ vệ kia nhìn thấy Khương Hồng, tự nhiên cũng không ngăn trở.

Thấy Khương Hồng rõ ràng đã sớm chờ mình ở cửa, trong lòng Lâm Tiêu có chút cảm động.

Không nói đến dải ngộ Võ Điện cho hẳn là gì, chỉ riêng phần thái độ này thôi đã khiến Lâm Tiêu tự động lựa chọn rồi.

- Lâm Tiêu, người quả nhiên đã đến, ta không nhìn lầm người.

Lâm Tiêu dưới sự dẫn dắt của Khương Hồng một đường vào trong, trực tiếp đi tới chỗ tổng quản xử lý công việc, nhìn thấy Lâm Tiêu, Trử Vĩ Thần không khỏi mặt lộ vẻ vui mừng.

- Lâm Tiêu, xét thấy người còn chưa ở Võ Giả Liên Minh tiến hành qua khảo hạch Chân Võ giả nhất chuyển, cho nên chúng ta trước tiên phải tiến hành khảo thí nơi, đây là điều mà bất kỳ một võ giả mới gia nhập nào cũng phải làm. Hơn nữa người là thành viên Võ Điện chúng ta, chỉ cần thông qua được khảo hạch của Võ Điện chúng ta, đến lúc đó thông báo cho Võ Giả Liên Minh một cái, vô luận ở đâu, thì kết quả khảo thí cấp bậc này đều được thừa nhận cả.

Trử Vĩ Thần cười lên:

- Một khi người thông qua khảo thí, liền có thể đạt được võ giả huân chương mà Võ Điện chúng ta ban phát, khế ước ký tên ngày hôm qua cũng sẽ lập tức có hiệu lực.

Trử Vĩ Thần vừa nói, một bên mang theo Lâm Tiêu hướng trực nghiệm thất đi đến.

Lâm Tiêu khẽ gật đầu, loại khảo hạch mới vào thế lực này mỗi nơi đều như nhau, Lâm Tiêu cũng không có ý kiến gì, giờ phút này trong lòng Lâm Tiêu phiền não chính là, mình rốt cuộc phải phát huy bao nhiêu thành thực lực mới không quá mức rung động, dù sao trên báo cáo của Võ Giả Liên Minh, hẳn là vào hai ngày trước mới mở Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển, nếu biểu hiện quá mức, khó tránh khỏi sẽ nhắc lên một hồi mưa to gió lớn.

Dưới sự dẫn dắt của Trử Vĩ Thần, Lâm Tiêu và Khương Hồng đi đến trước một tòa kiến trúc to lớn.

- Nơi này chính là khảo thí đại sảnh của Võ Điện chúng ta.

Trử Vĩ Thần khẽ cười nói, hai gã hộ vệ ở cửa ra vào sau khi nhìn thấy Trử Vĩ Thần, không khỏi lập tức khom người vãn an, đồng thời kinh dị mắt nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu thật sự quá trẻ tuổi, khiến người vừa nhìn đã biết hẳn là một nhân vật mới vào Võ Điện, hơn nữa hai tên hộ vệ này đối với đệ tử Võ Điện đều biết rõ, cho dù không biết, bọn hắn với tư cách hộ vệ cũng sẽ có chút quen mắt, mà khuôn mặt Lâm Tiêu bọn hắn là nhìn thấy lần đầu, cho nên đối với thân phận của Lâm Tiêu lập tức liền đoán được.

Nhưng nhân vật mới trực nghiệm bình thường đều là do quản sự chuyên môn phụ trách khảo thí của Võ Điện dẫn đi, hôm nay thiếu niên này dĩ nhiên là Trử tổng quản tự mình dẫn đến đây, hai người bọn họ đã trực ở đây hơn một năm, còn là lần đầu tiên nhìn thấy, trong nội tâm khó tránh khỏi giật mình kinh ngạc.

- Tổng quản đại nhân.

- Trử tổng quản.

Trên đường đi, đám võ giả đang trực nghiệm trong khảo thí đại sảnh nhìn thấy Trử Vĩ Thần, mỗi người đều khom người vãn an, đồng thời cũng kinh ngạc nhìn qua Lâm Tiêu.

Trong ánh mắt nghi hoặc kinh dị của mọi người, Trử Vĩ Thần trực tiếp mang Lâm Tiêu vào trong phòng khảo thí phong bế ở một bên.

- Tổng quản.

Trong phòng, một lão giả hai mắt tinh quang lập loè đã đợi ở đằng kia, đúng là Mục Sâm quản sự chuyên môn phụ trách khảo thí nhân vật mới của Võ Điện, tất cả thành tích của Lâm Tiêu đều là do hắn ghi chép, cuối cùng gửi đến trong kho tài liệu Võ Điện.

Mục Sâm quản sự nhìn qua Lâm Tiêu, đối với một ít sự tích của Lâm Tiêu hẳn cũng có nghe qua, trước kia nghe nói tổng quản đại nhân muốn đích thân khảo thí còn khiến hắn lắp bắp kinh hãi, dù sao đây là lần đầu tiên trong lịch sử Võ Điện tổng quản đại nhân đích thân khảo thí nhân vật mới. Năm đó coi như là đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu khi khảo thí, tổng quản đại nhân cũng không xuất hiện.

- Mục Sâm, mở dụng cụ ra, chuẩn bị khảo thí đi.

Trử Vĩ Thần phân phó nói.

- Vâng!

Mục Sâm lên tiếng, tiến về trước

Các loại dụng cụ khảo thí được mở ra, đầu tiên khảo thí tự nhiên là lực lượng.

Lâm Tiêu cũng không do dự, đi vào trước tấm bia đá khảo thí lực lượng trực tiếp đánh lên một quyền, toàn bộ quá trình Lâm Tiêu không sử dụng chút nguyên lực nào, cũng không dùng bất cứ kỹ xảo phát lực nào cả, chỉ dựa vào lực lượng thân thể bản thân, động tác thư giãn thích ý, rồi sau đó đứng ở một bên.

Đích đích đích. . .

Trên tấm bia đá liên tục vang lên tiếng vang, cuối cùng dừng lại, một con số hiện lên trên bia, biểu hiện chính là: 1603 cân!

Ba người Trử Vĩ Thần, Mục Sâm còn có Khương Hồng con mắt đều sáng ngời.

Lực lượng nhất chuyển Chân Võ giả là từ 1000 đến 2000 cân, nói cách khác, một khi vượt ra khỏi 2000 cân là đã tiến vào lĩnh vực nhị chuyển Chân Võ giả rồi. Lực lượng này chỉ là lực lượng thân thể thuần túy, nếu như tăng thêm võ kỹ và các loại kỹ xảo phát lực thì hoàn toàn có thể vượt qua phạm trù này.

Hiện giờ lực lượng thân thể Lâm Tiêu là 1603 cân, điều này cũng đại biểu cho Lâm Tiêu cách Chân Võ giả nhị chuyển cũng chỉ có 400 cân. Chỉ sợ dùng thiên phú của Lâm Tiêu, chỉ cần nửa năm đến một năm là đã có thể tiến vào Chân Võ giả nhị chuyển rồi.

Lúc trước Lâm Tiêu xem xét ở Võ Giả Liên Minh, lực lượng Lâm Tiêu là 1246 cân, ngắn ngủn nửa tháng, Lâm Tiêu đã gia tăng lên gần 350 cân khí lực, đương nhiên, cái này cùng với việc hắn đã mở Nguyên Trì, trong cơ thể tích súc nguyên lực có quan hệ rất lớn, sau này tốc độ khí lực tăng trưởng sẽ chậm dần, nhưng một năm cũng hoàn toàn đủ cho hắn từ 1600 cân tăng lên tới 2000 cân rồi.

Trử Vĩ Thần bọn hắn không biết là, Lâm Tiêu hiện giờ kỳ thật chỉ phát huy ra chừng tám phần lực lượng bản thân, nếu như toàn lực ứng phó thì lực lượng Lâm Tiêu đã vượt ra khỏi 1900 cân, tiếp cận cực hạn 2000 cân của Chân Võ giả nhị chuyển.

Kế tiếp là khảo thí tốc độ.

Lâm Tiêu đi vào trước máy khảo nghiệm tốc độ, nhẹ nhàng cúi người, biểu lộ nhẹ nhõm, rồi sau đó hơi hít một hơi.

Vèo!

Hai chân Lâm Tiêu đột nhiên phát lực, cả người giống như một trận gió xông qua màn sáng màu trắng của máy khảo nghiệm tốc độ kia.

Hô!

Ngay sau đó Lâm Tiêu dừng thân hình.

- 34, 7 m/s.

Trên dụng cụ hiện ra số liệu.

- Biến thái, thật sự là biến thái.

119. Chương 119: Xem Xét Tư Chất

Chương 119: Xem xét tư chất.

Trử Vĩ Thần và Khương Hồng trong nội tâm nhin không được thắm thở dài nói, hai mắt nhìn qua Lâm Tiêu lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, thật giống như thấy được một khối ngọc thô chưa mài dũa vậy, chờ mong một khắc khi hần thành hình.

Mà ngay cả Mục Sâm cơ hồ đã khảo nghiệm qua tất cả thành viên Võ Điện cũng thắm giật mình, rốt cuộc biết vì sao tổng quản đại nhân lại đích thân khảo thí Lâm Tiêu rồi.

Mục Sâm chuyên môn phụ trách khảo thí đã thấy qua quá nhiều thiên tài rồi, như tuyệt đại đa số thiếu niên mười sáu tuổi gia nhập Võ Điện thiên tài doanh, bình thường khí lực đều là chừng 1300 1400 cân, tốc độ thì chừng dưới 30 m/s, cái này đã xem như cực kỳ kinh người rồi. Khoa trương như Lâm Tiêu, trong lịch sử khảo thí ở Võ Điện là lần đầu tiên nhìn thấy. Càng khiến bọn hắn thêm rung động chính là, Lâm Tiêu năm nay mới 14 tuổi.

- 34, 7 m/s, cách 40 m/s của Chân Võ giả nhị chuyển cũng chỉ kém 5 m/s, chỉ cần Lâm Tiêu có thể tiếp tục phát triển như vậy, nửa năm đến một năm hoàn toàn có thể đạt tới Chân Võ giả nhị chuyển.

- Côi bảo, Lâm Tiêu này thật là một khối côi bảo a!

Ba người Trử Vĩ Thần đều nhin không được sợ hãi thán phục.

- Lâm Tiêu, hiện giờ đến tiến hành khảo thí nguyên lực và tư chất.

Trử Vĩ Thần dẫn Lâm Tiêu tới trước mặt một khối trụ thủy tinh.

Đây là một khối thủy tinh trong suốt cao ước chừng một người, phía dưới là cơ sở màu trắng, dựng đứng ở tận cùng bên trong đại sảnh, đây là lần đầu tiên Lâm Tiêu nhìn thấy dụng cụ khảo thí như vậy.

- Lâm Tiêu, đây là nguyên lực và tư chất khảo thí nghi, người chỉ cần dùng tay đặt lên cơ thạch màu trắng dưới trụ thủy tinh, sau đó căn cứ vào tâm pháp trong 'Trụ cột nguyên lực tu luyện pháp hấp thu nguyên khí trong thiên địa, thủy tinh trụ này tự nhiên sẽ có biến hóa nhan sắc.

- Căn cứ theo tốc độ hấp thu nguyên khí và độ tinh khiết bất đồng, trình độ biến hóa nhan sắc của thủy tinh trụ cũng sẽ bất đồng.

Dưới sự giảng giải của Mục Sâm, Lâm Tiêu đặt tay lên cơ thạch màu trắng của thủy tinh trụ, đồng thời tinh thần lực của hắn cũng hoàn toàn tập trung, cả người bắt đầu như lúc tu luyện toàn lực hấp thu lấy Thiên Địa nguyên khí trong Thiên Địa.

Bất quá bởi vì bản thân Lâm Tiêu biết rõ tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí của mình dưới trạng thái vô thức là gấp trăm lần, hơn xa chuẩn võ giả bình thường chừng 10 lần, Lâm Tiêu bản năng vẫn tiến hành khống chế tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí của mình.

Xuy xuy!

Đại lượng Thiên Địa nguyên khí từ lỗ chân lông toàn thân Lâm Tiêu thẩm thấu vào thân thể hắn, rồi sau đó dưới sự chuyển hóa của trụ cột nguyên lực tu luyện pháp hình thành nguyên lực, tiến vào trong kinh mạch Lâm Tiêu.

Đồng thời khi Lâm Tiêu hấp thu, thủy tinh trụ vốn trong suốt đột nhiên trở nên chói mắt, ngay từ đầu là màu đỏ nhạt, rồi sau đó nhanh chóng kéo lên, từ chỗ cuối thủy tinh trụ liên tiếp kéo lên, lập tức vọt lên đoạn trung thượng, cái này vẫn chưa xong, nhan sắc thủy tinh trụ vốn màu đỏ nhạt lại càng ngày càng đậm, từ đỏ nhạt chuyển thành đỏ thẫm, từ đỏ thẫm chuyển thành tím nhạt, lúc sau tím nhạt chuyển thành màu tím sậm, quang mang chói mắt kia thậm chí khiến ánh mắt nhìn chăm chăm vào thủy tinh trụ của Trử Vĩ Thần cũng không khỏi híp lại.

Trông thấy thủy tinh trụ sáng chói như mặt trời kia, ba người Trử Vĩ Thần thần sắc vốn vô cùng chờ mong đứng trong khảo thí sảnh đều ngây ngẩn cả người.

- Tổng quản đại nhân, cái này, cái này. . .

Mục Sâm run rẩy lên tiếng, nói chuyện lắp bắp.

- Nhan sắc thủy tinh trụ tím đậm, đại biểu lực cảm ứng tương tác của Lâm Tiêu đối với Thiên Địa nguyên khí là siêu hạng, hơn nữa màu tím đã lên đến vạch thứ tám trong mười vạch thủy tinh trụ, nói rõ tinh thần lực tự nhiên Lâm Tiêu hơn người bình thường chừng tám lần, cái này thật sự là. . .

Mục Sâm đã rung động không biết nói gì cho phải nữa.

Bình thường khảo thí đối với tư chất phân hai hạng, hạng nhất chính là khảo thí phương diện thể chất, cũng chính là tiến hành khảo thí lực cảm ứng tương tác với Thiên Địa nguyên khí, tổng cộng phân làm bốn cấp bậc, theo thứ tự là hạ đẳng, trung đẳng, thượng đẳng và siêu đẳng, trong đó tuyệt đại đa số mọi người đều chừng trung đẳng.

Giống như lời trong trụ cột nguyên lực tu luyện pháp vậy, mỗi người căn cứ thể chất bản thân bất đồng, tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí tự nhiên cũng bất đồng, bình thường là chừng gấp 10 lần, gấp 10 lần là trung đẳng, ít thì bảy tám lần, sáu bảy lần, gấp sáu gấp lần chính là hạ đẳng, mà hơn gấp mười lần, gần gấp hai mươi thì có thể xem là thượng đẳng, về phần vượt ra khỏi gấp hai mươi thì chính là siêu đẳng

Trong lịch sử Võ Điện Tân Vệ Thành, võ giả tư chất đạt tới siêu đẳng đã ít càng thêm ít, một bàn tay có thể đếm hết

Mà hạng hai trong tư chất khảo thí chính là khảo thí đối với tinh thần lực Tinh thần lực cũng cực kỳ quan trọng với việc tu luyện của võ giả. Tinh thần lực cường đại có thể khiến võ giả trong lúc tu luyện càng thêm thuận buồm xuôi gió, có thể nhánh chóng chuyển hóa Thiên Địa nguyên khí hấp thu thành nguyên lực, nếu như kết hợp với tư chất kinh người, vậy thì -

Người khác luyện hóa Thiên Địa nguyên khí tốn hao mười giờ, mà Lâm Tiêu đoán chừng chỉ cần một giờ cũng có hiệu quả như vậy rồi

Bình thường tinh thần lực người bình thường xem như một cách, mà tinh thần lực võ giả bình thường chừng hai ba cách, một ít thiên tài võ giả thì ba bốn cách, nếu như tinh thần lực vượt qua năm cách, vậy thì coi như cực kỳ biến thái rồi, tám cách như Lâm Tiêu, đó là tình huống căn bản không thể xuất hiện.

Trong lịch sử Tân Vệ Thành, trong số võ giả vừa mới tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, người tinh thần lực mạnh nhất là bảy cách, đó là một thiên tài vào bảy trăm năm trước

Hơn nữa đối với tinh thần lực còn có một thuyết pháp khác, đó chính là người tinh thần lực càng mạnh ở phương diện luyện được càng dễ có thành tựu, muốn trở thành một gã Luyện Được Sư tinh thần lực ít nhất cần đạt tới ngoài bốn cách.

- Khó trách tốc độ tu luyện của Lâm Tiêu nhanh như vậy, ngắn ngủn nửa tháng đã tử chuẩn võ giả tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, tư chất siêu hạng kết hợp tám lần tinh thần lực, quả thực nghịch thiên.

Trở Vĩ Thần kích động đến toàn thân đều đang run rẩy.

Vốn Lâm Tiêu 14 tuổi tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, ở Tân Vệ Thành tuy rằng cũng coi như kinh thái tuyệt diễm, nhưng nếu đặt ở toàn bộ Hiên Dật Quận, thậm chí toàn bộ Võ Linh Đế Quốc cũng không kinh người bao nhiêu. Nhưng giờ phút này sau khi trải qua xem xét siêu hạng, dùng tư chất như Lâm Tiêu, Trở Vĩ Thần tự nhận coi như đặt Lâm Tiêu trong toàn bộ Hiên Dật Quận cũng có thể cũng coi là một trong những thiên tài xuất chúng nhất rồi.

- Trở tổng quản, ba vị đại nhân, ta xem cái này. . .

Lâm Tiêu dời tay khỏi thủy tinh trụ, nhìn qua ba người Trở Vĩ Thần đã ngốc trệ nghi ngờ nói.

- Khục khục.

Ba người Trở Vĩ Thần lúc này mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

120. Chương 120: Võ Tàng Các (1)

Chương 120: Võ Tàng Các. (1)

- Lâm Tiêu, thiên phú của ngươi là người lợi hại nhất ta từng thấy, năm đó tư chất của đại ca Lâm Hiên ngươi cũng chỉ là thượng đẳng, tinh thần lực đạt tới năm cách thôi, bất quá. . .

Nói đến đây, biểu lộ Trử Vĩ Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc lên:

- Ta hi vọng trải nghiệm có quan hệ đến tư chất ngươi, ngươi ngàn vạn chớ nói ra ngoài, nếu không, ta sợ sẽ có một ít phiền toái không cần thiết.

- Phiền toái không cần thiết?

Lâm Tiêu khẽ giật mình, sau khi nghĩ đến chuyện xảy ra với Vu Dịch Văn ở dã ngoại khảo thí, trong nội tâm không khỏi có chút giật mình.

Sau khi trải qua kiểm tra tư chất, Lâm Tiêu có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt ba người Trử Vĩ Thần nhìn qua mình đã có biến hóa.

Đã thông qua được khảo hạch, rất nhanh, Mục Sâm liền mang đến cho Lâm Tiêu một bộ võ giả phục màu đen phù hợp với hình thể Lâm Tiêu, cùng với một quả võ giả huân chương nhất cấp.

Võ giả huân chương mà các thể lực phát ra đều khác nhau, có đồ án riêng, võ giả huân chương của Nguyên Võ Thánh Địa là một đoàn hỏa diễm thiêu đốt lên, mà huân chương của Võ Điện là một chữ “Võ” rồng bay phượng múa, bên ngoài chữ Võ này có một đạo viền vàng, đại biểu thân phận Chân Võ giả nhất chuyển, cái này thì tất cả thể lực lớn đều giống nhau.

- Trử tổng quản, tứ cấp võ giả huân chương của đại ca Lâm Hiên ta đến hết năm nay thì nhất định phải trải qua Võ Điện bình cách, hiện giờ. . .

Sau khi đã xong mọi chuyện, Lâm Tiêu lại hỏi thăm về võ giả huân chương của đại ca.

- Ha ha, Lâm Tiêu ngươi yên tâm đi, nếu ngươi đã trở thành một gã võ giả, tứ cấp võ giả huân chương của đại ca ngươi tự nhiên cũng có thể bảo lưu lại, không cần phải trải qua bình cách của Võ Điện chúng ta nữa, hơn đại ngộ võ giả mà Lâm gia các người hưởng thụ cũng là đại ngộ của tứ cấp võ giả huân chương, phần ngươi thì cũng chỉ có thể căn cứ vào đẳng cấp võ giả bản thân ngươi thôi.

Trử Vĩ Thần nở nụ cười.

Lâm Tiêu lúc này mới yên lòng lại, sau khi xuyên việt áp lực đầu tiên hấn gặp phải chính là bình cách võ giả huân chương của đại ca, một khi mất đi tứ cấp võ giả huân chương của đại ca, vậy thì công tác của Tam muội ở Đan Các cùng với đại ngộ mà cha mẹ được hưởng đều sẽ không còn nữa.

Đương nhiên, Lâm Tiêu hiện giờ đã trở thành một Chân Võ giả, dùng thực lực và tương lai của hắn, coi như mất đi võ giả huân chương của đại ca, toàn bộ gia đình cũng không cần lo lắng, chỉ có điều sâu trong lòng Lâm Tiêu không muốn thứ duy nhất mà đại ca lưu lại cũng bị Võ Điện lấy đi.

- Tốt rồi, Lâm Tiêu, nếu đã xong mọi chuyện, ngươi tùy thời có thể đi đến Võ Tàng Các của Võ Điện chúng ta để chọn lựa công pháp và võ kỹ, ngươi bây giờ vừa mới tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, võ kỹ có lẽ nên từ từ tu luyện, nhưng công pháp lại không thể hàm hồ, sau khi đã có công pháp, vận dụng của ngươi đối với nguyên lực sẽ càng thêm thuần thực và tự nhiên.

Trử Vĩ Thần nhắc nhở, đồng thời nói rõ cho Lâm Tiêu hiểu.

- Cạnh tranh giữa đệ tử Võ Điện phi thường kịch liệt, ngươi bây giờ tuy rằng là thiên tài đệ tử, nhưng nếu không khắc khổ tu luyện..., một khi bị nhân vật ưu tú trong hàng đệ tử bình thường đánh bại cũng sẽ bị giáng xuống đệ tử bình thường, cho nên ngươi ngàn vạn không thể khinh thường. Bất quá bất cứ đệ tử nào sau khi gia nhập Võ Điện đều có tu luyện kỳ ba tháng, ba tháng này là chuyên môn để võ giả đệ tử tấn tu tu luyện, tự nhiên không ai có thể khiêu chiến người, nhưng một khi qua ba tháng này, vậy thì khó mà nói.

Trử Vĩ Thần vừa nói, một bên đưa một cuốn sổ tay màu đen cho Lâm Tiêu.

- Bản sổ tay này là giảng thuật một ít đải ngộ và quy tắc của Võ Điện chúng ta, cùng với quy tắc chi tiết về hổi đoái độ cố gắng, người xem thật kỹ đi.

Lâm Tiêu tiếp nhận sổ tay màu đen, trên bìa có hai chữ- Võ Điện!

Mở sách a, Lâm Tiêu nhìn sơ qua một chút, bên trong ghi lại kỹ càng khác biệt giữa đệ tử thiên tài và đệ tử bình thường, có địa vị, cũng có lợi ích, nhưng điều rõ ràng nhất chính là đệ tử thiên tài mỗi tháng đều có thể đạt được một hạt nhất phẩm Nguyên Khí Đan, mà đệ tử bình thường mỗi ba tháng mới có thể đạt được một hạt.

Phân biệt đẳng cấp sâm nghiêm cũng đưa đến cạnh tranh giữa đệ tử bình thường và đệ tử thiên tài.

Căn cứ quy tắc Võ Điện, nhân vật mới sau khi vừa mới gia nhập Võ Điện là căn cứ thiên phú, tuổi tác để định là đệ tử bình thường hay đệ tử thiên tài, bất luận đệ tử nào gia nhập Võ Điện đều có tu luyện kỳ ba tháng, một tu luyện kỳ chấm dứt, đệ tử bình thường có thể khiêu chiến đệ tử thiên tài thời gian tiến vào Võ Điện hơn kém mình không quá ba tháng, nếu đệ tử thiên tài bị đánh bại, vậy thì sẽ giáng xuống đệ tử bình thường, mà đệ tử bình thường thắng lợi sẽ tấn cấp thành đệ tử thiên tài.

Đương nhiên, khiêu chiến chỉ có thể tiến hành trong ngang cấp, hoặc là do cấp bậc thấp khiêu chiến cấp bậc cao.

Ngoài ra, còn có các loại bài danh, hàng năm những đệ tử thiên tài bài danh kém cõi nhất sẽ bị giáng làm đệ tử bình thường, mà mấy tên đệ tử bình thường bài danh cao nhất thì sẽ được thăng làm đệ tử thiên tài, còn có đệ tử đại bỉ không định kỳ v... v...

- Cạnh tranh trong Võ Điện thật kịch liệt.

Lâm Tiêu khép sách lại, trong nội tâm thầm giật mình, tuy rằng hắn không nhìn kỹ, nhưng từ nội dung sơ lược có thể thấy được, Võ Điện cũng như Huấn Luyện Quán, là cổ vũ đệ tử cạnh tranh với nhau, thậm chí còn tàn khốc hơn Huấn Luyện Quán nhiều.

Thế giới võ giả chính là thế giới mạnh được yếu thua.

- Lâm Tiêu, ta mang người đi Võ Tàng Các a.

Chứng kiến Lâm Tiêu khép sách lại, Khương Hồng mỉm cười, mang theo Lâm Tiêu ra khỏi phòng tổng quản.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người Trữ Vĩ Thần và Mục Sâm.

Trữ Vĩ Thần biểu lộ trở nên hết sức nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn về phía Mục Sâm:

- Mục Sâm, hôm nay tư chất khảo thí của Lâm Tiêu không cần ghi lại trong tư liệu, cũng không nên nói với bất luận người nào, chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết rõ, hiểu rõ chưa?

- Hiểu rõ!

Trong phòng, Mục Sâm gật gật đầu.

Võ Tàng Các.

Lâm Tiêu dưới sự dẫn dắt của Khương Hồng trực tiếp đi tới một nơi địa vị vô cùng cao thượng trong Võ Điện.

Vừa tiến nhập đại điện, Lâm Tiêu đã nhìn thấy một trung niên nam tử biểu lộ lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn ở một bên, hai mắt nhắm chặt, sau khi nghe được động tĩnh bên ngoài, hai mắt trung niên nam tử kia có chút mở ra, tuôn ra một đoàn ánh sáng chói mắt, ánh mắt kia thật sự khiến Lâm Tiêu cảm giác có chút chói mắt.

- Nguyên lực người này thật thâm hậu.

Lâm Tiêu âm thầm kinh hãi, có thể thấy được nội tình và tầm quan trọng của Võ Tàng Các.

- Tôn quân sự, đây tân tấn đệ tử của Võ Điện chúng ta, Lâm Tiêu.

Khương Hồng cười nói.

Trung niên nam tử mặt không biểu tình, trực tiếp duỗi tay ra.

Lâm Tiêu lập tức tự liền đưa võ giả huân chương và thư mà Trữ tổng quản đưa ình cho trung niên kia.

121. Chương 121: Võ Tàng Các (2)

Chương 121: Võ Tàng Các. (2)

- Ân?

Tôn quân sự ngay từ đầu mặt không biểu tình, nhưng sau khi cúi đầu xem xét thư lại lấp bắp kinh hãi, không khỏi ngẩng đầu nhìn vào Lâm Tiêu.

- Lần một là Nhân cấp đệ giai công pháp và võ kỹ, lần hai là Nhân cấp trung giai công pháp và võ kỹ, lần ba là Nhân cấp cao giai công pháp và võ kỹ, ba lần này người đều có thể đi, trong các bên trái đặt đều là công pháp, phía bên phải đặt đều là võ kỹ, tốt rồi, người vào đi thôi, chọn xong hai quyển liền ra.

Tôn quân sự biểu lộ khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nói.

- Tốt rồi, Lâm Tiêu người đi lên chọn lựa đi, ta về trước đây.

Khương Hồng cười nói, chột rời khỏi Võ Tàng Các.

- Nhiều công pháp và võ kỹ vậy sao?

Lâm Tiêu đi vào trong các, trước mặt liền nhìn thấy từng dãy giá sách đặt ở đằng kia, trên mỗi giá sách đều đặt rất nhiều bí tịch, mang đến cho người cảm giác mênh mông như biển.

Trên từng giá sách, Lâm Tiêu có thể nhìn thấy không ít võ giả Võ Điện đang cúi đầu đọc lấy, toàn bộ Võ Tàng Các im ắng, ai cũng không quấy rầy ai, càng không có người tùy ý nói chuyện và ồn ào.

- Đây mới là nội tình các thế lực lớn a.

Lâm Tiêu nhìn không được nín hơi, vì sao các thế lực lớn có thể tuyển nhận nhiều đệ tử và võ giả đến vậy, chính là vì sự tồn tại của những công pháp võ kỹ này, nếu là một võ giả nhân tản, căn bản rất khó tìm được võ kỹ thích hợp với mình, coi như thật sự gặp được, cũng mua không nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các thế lực như Hắc Long trại một lòng muốn chiếm cứ Tân Vệ Thành, thế lực tản mạn khắp nơi như bọn hắc muốn đạt được công pháp và võ kỹ, chỉ có thể đủ đi vào trong thành trì cổ xưa bị yêu thú công hãm tìm kiếm, mà không giống như các thế lực lớn có thể trực tiếp có được truyền thừa còn sót lại sau Hủy Diệt Chi Nhật.

Đạp đạp đạp!

Lâm Tiêu không dừng lại ở lần một, trực tiếp dọc theo thang lầu đi tới.

Hắn dựa vào ưu thế lần đầu gia nhập Võ Điện, có thể trực tiếp quan sát bí tịch Nhân cấp cao giai, tự nhiên không chọn đệ giai hoặc trung giai bí tịch ở lần một, lần hai. Dù sao lần này qua đi, về sau hắn còn muốn đạt được một bản bí tịch Nhân cấp cao giai, không biết cần bao nhiêu điểm cống hiến mới được.

Lần hai là bí tịch Nhân cấp trung giai, Lâm Tiêu lập tức cảm giác được số lượng số lượng so với lần một ít hơn rất nhiều, nếu như nói lần một khoảng chừng mấy ngàn bản bí tịch, vậy thì lần hai Lâm Tiêu xem chừng cũng chỉ có hơn một ngàn bản, hơn nữa võ giả tìm kiếm bí tịch ở lần hai cũng ít hơn lần một.

Nghe được tiếng bước chân Lâm Tiêu đi về phía lần ba, không ít võ giả ở lần hai quan sát bí tịch đều hiếu kỳ ngẩng đầu, rồi sau đó đều không khỏi lấp bắp kinh hãi, không đợi bọn hắn phục hồi tinh thần lại, Lâm Tiêu đã lên lần ba.

Lần ba.

Lâm Tiêu vừa mới đi vào lầu ba, lập tức liền cảm giác được một cỗ khí thế không hiểu lan tràn khắp lầu ba, lọt vào trong tầm mắt, toàn bộ lầu ba cũng không có nhiều người, phần lớn đều đang rất nghiêm túc đọc qua bí tịch, nhưng khí tức toát ra trên người mỗi người khiến Lâm Tiêu cảm giác được không tầm thường, hiển nhiên có thể ở lầu ba, không một ai là kẻ yếu cả.

Cảm giác được có người tiến đến, mấy người trong đó cũng trong lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn một chút, sau khi nhìn thấy dung mạo Lâm Tiêu, trong ánh mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Đọc sách ở lầu ba này, đại đa số niên kỷ đều hơn hai mươi, cũng có một ít trẻ tuổi, nhưng cũng mười mấy, nhưng còn trẻ như Lâm Tiêu lại không có ai cả.

Bất quá nghi hoặc thì nghi hoặc, những người này mắt nhìn Lâm Tiêu, liền lại quay đầu, hoàn toàn sa vào bí tịch trong tay, hiển nhiên đối với sự vật ngoại giới không để tâm lắm.

Lâm Tiêu cũng thu liễm tâm tình, phóng mắt nhìn lại, bí tịch Nhân cấp cao giai không nhiều lắm, so sánh với lầu một và lầu hai thật sự quá ít. Lâm Tiêu xem chừng công pháp và võ kỹ cùng cộng lại cũng chỉ hơn hai trăm loại, bất quá muốn lựa chọn thích hợp với mình, quả thật có chút khó.

Đầu tiên tự nhiên là lựa chọn công pháp .

Lâm Tiêu đã có được Cực Đạo Uy Thiên Quyền, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết và Nghênh Phong Nhất Đạo Trảm, ở võ kỹ tạm thời cũng không bức thiết lắm, bất quá ở công pháp, Lâm Tiêu một mực áp chế tin tức mình tấn cấp nhất chuyển, ngược lại cũng có chút chờ mong.

Lâm Tiêu trực tiếp đi vào dãy công pháp bên trái.

Công pháp Nhân cấp cao giai ước chừng không đến 100 bản, Lâm Tiêu bắt đầu lật xem từ đầu, đương nhiên nếu như muốn xem tất cả công pháp bí tịch ở đây một lần, không mấy mấy chục ngày thì căn bản không có khả năng, Lâm Tiêu chỉ mở ra tên sách, đọc sơ qua nội dung những công pháp này một chút.

- Tam Hoa Tụ Đỉnh Công, Nhân cấp cao giai công pháp, tổng cộng phân thất trọng, tu luyện tới đệ tam trọng trong cơ thể sẽ ngưng tụ một đóa nguyên khí hoa, đệ ngũ trọng, trong cơ thể ngưng tụ hai đóa nguyên khí hoa, cảnh giới cao nhất tầng thứ bảy, nguyên khí đại thành, tam hoa tụ đỉnh, nguyên lực bộc phát ra trong cơ thể sẽ hơn xa cao thủ cùng cấp bậc.

- Huyền Âm Công, Nhân cấp cao giai công pháp, tổng cộng phân thất trọng, chuyển hóa nguyên lực trong cơ thể thành Huyền Âm chi lực, luyện đến đại thành, nguyên lực phiêu hốt quỷ dị, lực thẩm thấu rất mạnh, uy lực kinh người, đạt tới tầng thứ bảy, Huyền Âm nguyên lực vô khổng bất nhập, đơn giản rót vào tâm phế kinh mạch địch nhân, dễ như trở bàn tay, không gì làm không được.

- Thủy Kinh Chú, Nhân cấp cao giai công pháp, tổng cộng phân thất trọng, tu đến đại thành nguyên khí như lưu thủy kéo dài không dứt, lấy nhu thắng cương, đạt đến tầng thứ bảy càng có hiệu quả nước chảy đá mòn, cương nhu cùng tế, lực phá hoại rất mạnh.

- Thuần Dương quyết, Nhân cấp cao giai công pháp, tổng cộng phân ngũ trọng, nhất trọng thái dương, nhị trọng nghi dương, tam trọng tài dương, tứ trọng tượng dương, ngũ trọng thuần dương, luyện đến ngũ trọng, nguyên khí chí dương chí cương, khai sơn phá thạch, quét ngang thiên quân, không ai có thể kháng cự.

Lâm Tiêu liên tiếp nhìn bốn bản công pháp, đều là uy lực rất mạnh, mỗi một bản đều phi thường lợi hại, mang đến cho người cảm giác râm rộ, Lâm Tiêu tuy rằng trước kia chưa luyện qua công pháp đệ giai và trung giai, nhưng từ trên miêu tả của những cao giai công pháp này, có thể cảm nhận được sự bất phàm của chúng.

- May mắn mình có thể trực tiếp chọn lựa cao giai công pháp, tuy rằng công pháp cao giai tu luyện nhất định sẽ rất khó, nhưng trụ cột đánh vững chắc, nguyên lực ngưng tụ, đến lúc đó uy lực cũng bất đồng, nếu như ngay từ đầu tu luyện đệ giai công pháp bình thường, về sau lại chuyển thành cao giai, khó tránh khỏi sẽ có chút khó khăn, trụ cột không vững.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm may mắn, đồng thời chuyên tâm tìm kiếm công pháp thích hợp với mình.

Từng quyển công pháp qua tay Lâm Tiêu.

Nguyên Lưu Công!

Ngưng Nguyên Phích Lịch Quyết!

Trần Nguyên Công!

Huyền Ngọc Tâm Kinh!

. . .

Đại khái đọc lướt qua hơn chín mươi bản công pháp một lần, Lâm Tiêu chỉ giữ lại năm bản công pháp, theo thứ tự là Nguyên Lưu Công, Thuần Dương Quyết, Huyền Ngọc Tâm Kinh, Lôi Đế Quyết và Ngưng Nguyên Công.

122. Chương 122: Võ Kỹ Phòng Ngự (1)

Chương 122: Võ kỹ phòng ngự. (1)

Trong đó Nguyên Lưu Công giống với Thuần Dương Quyết, đều vô cùng bá đạo, Nguyên Lưu Công chú trọng nhất lực hàng thập hội, cô đọng nguyên khí đến bền chắc như thép, mật độ cao uy lực lớn, phát tay nhắc chân khai sơn phá thạch, mà Thuần Dương công lại có dương cương chi khí, nóng nảy dị thường, mặc dù đều là công pháp chí dương chí cương, nhưng về mặt thuộc tính lại hoàn toàn khác.

Mà Huyền Ngọc Tâm Kinh chú trọng đến năng lực chịu tải của thân thể đối với nguyên khí, một khi luyện đến đại thành chẳng những nguyên khí chuyển biến thành Huyền Ngọc chi khí, thân thể cũng sẽ biến thành Huyền Ngọc chi thân, uy lực rất mạnh.

Về phần Lôi Đế Quyết lại có được lôi đình thuộc tính, nguyên lực càng thêm sắc bén, phong mang.

Bản Ngưng Nguyên Công cuối cùng tổng cộng phân thất trọng, so với bốn loại kia ngược lại không có gì đặc biệt, bốn trọng trước chỉ là cô đọng nguyên lực, khiến nguyên lực trong cơ thể bỏ tạp tồn tinh, uẩn dục trầm trọng, đến đệ ngũ trọng mới mở ộng nguyên trì, cô đọng thân thể, đến tầng thứ bảy đại thành thì lúc chiến đấu nguyên lực có thể cuộn cuộn không dứt, như sóng cồn ngập trời, vĩnh viễn không mệt mỏi.

Năm bản công pháp này đều có chút hợp với tâm ý Lâm Tiêu, chỉ là nhất thời không biết lựa chọn bản nào. Lâm Tiêu cầm năm bản công pháp bí tịch trên tay, yên lặng suy nghĩ.

- Ồ, năm bản công pháp bí tịch người cầm trong tay cũng không tệ ah

Lúc này, một đạo thanh âm kinh nghi trầm thấp vang lên bên tai Lâm Tiêu, Lâm Tiêu ngẩng đầu, một thanh niên ước chừng chừng hai mươi tuổi, mặc trang phục võ giả màu xanh da trời không biết lúc nào đi tới bên cạnh mình, đang nhìn năm bản bí tịch trong tay mình.

Lâm Tiêu cười cười, không nói gì.

- Trước kia sao chưa bao giờ thấy ngươi? Ngươi là lần đầu tiên đến lâu ba sao?

Thanh niên kia mỉm cười với Lâm Tiêu, do dự một chút, lên tiếng nói:

- Năm bản công pháp trong tay ngươi cũng không tệ, nếu như ngươi là lần đầu tiên tu luyện Nhân cấp cao giai công pháp vậy thì ta đề nghị ngươi chọn Huyền Ngọc Tâm Kinh, năm bản bí tịch đi này đều là lộ tuyến cường thể bá đạo, chỉ là thuộc tính có chỗ khác nhau, nhưng cũng chỉ sàn sàn nhau, chỉ có Huyền Ngọc Tâm Kinh lúc cải tạo nguyên lực cũng có ích lợi với thân thể, thân thể mạnh thì lực lượng cũng mạnh, tốc độ cũng càng thêm nhanh, đối những võ giả như chúng ta mà nói, cũng có thể tấn cấp nhanh hơn.

Lâm Tiêu gật gật đầu, ý đối phương hiển nhiên là Huyền Ngọc Tâm Kinh chẳng những có thể tăng lên chất lượng nguyên lực, càng có thể tăng lên cường độ thân thể, khiến võ giả nhanh chóng bước vào tầng thứ cao hơn.

Bất quá bản thân Lâm Tiêu cũng không quá đặc biệt mưu cầu ở điểm này, tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí của hắn là gấp mấy lần thiên tài bình thường, tốc độ tu luyện bản thân cũng đã rất nhanh, nếu lại tiếp tục nhanh thêm, chỉ sẽ khiến trụ cột không vững, ngay từ đầu có lẽ không cảm giác được, nhưng về sau sẽ sinh ra hậu quả nghiêm trọng.

Lâm Tiêu lại cẩn thận đọc qua một lần, cuối cùng cầm Ngưng Nguyên Công trong tay.

- Ngưng Nguyên Công, người không chọn bản này đây chứ?

Thanh niên kia vốn đang đọc bí tịch của mình, nhưng sau khi ánh mắt lơ đãng liếc qua lựa chọn của Lâm Tiêu lại nhin không được kinh nghi lên tiếng.

Lâm Tiêu gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Năm bản bí tịch này đúng như thanh niên kia nói, thật ra chỉ sàn sàn nhau, chưa từng tu luyện rất khó nói ai tốt ai xấu, chỉ là bốn bản còn lại đều là thông qua cải tạo nguyên lực, khiến nguyên lực có được thuộc tính và uy lực càng thêm khủng bố, tốt thì tốt, nhưng rất có thể sẽ khiến nguyên lực bản thân định hình, về sau tu luyện công pháp khác sẽ tạo thành một ít trở ngại.

Thật giống như tu luyện Thuần Dương Công vậy, trong nguyên lực có chứa Thuần Dương thuộc tính, về sau sẽ rất khó tu luyện các loại công pháp thuộc tính âm như Thủy Kinh Chú và Huyền Âm Công, dù sao thuộc tính cả hai hoàn toàn bất đồng, một khi tu luyện với nhau rất dễ sinh ra xung đột. Chỉ có Ngưng Nguyên Công là bỏ tạp tồn tinh, không ngừng ngưng thực nguyên lực, mà không phải cải biến thuộc tính nguyên lực, nhìn như không có gì đặc biệt, không khiến người chú ý, kì thực đại trí giả ngu, có chút bất phàm.

- Thật không biết nên nói người là ánh mắt tốt hay là vận khí kém nữa.

Thanh niên lắc đầu, lên tiếng nói:

- Kỳ thật, trong năm bản này tu luyện đến đại thành lợi hại nhất chính là Ngưng Nguyên Công, bất quá Ngưng Nguyên Công chú ý chính là cô đọng nguyên lực, bỏ tạp tồn tinh, chỉ để lại bộ phận tinh hoa nhất, tuy rằng lợi hại, nhưng cũng khó tu luyện nhất trong các loại, rất ít người có thể luyện nó đến đại thành, hơn nữa tu luyện Ngưng Nguyên Công cần tiêu hao đại lượng nguyên lực trong cơ thể, rất nhiều người lượng Thiên Địa nguyên khí hấp thu căn bản không đủ dùng để tu luyện Ngưng Nguyên Công.

Dừng lại một chút, thanh niên kia tiếp tục nói:

- Trong Võ Điện chúng ta trước kia đệ tử tu luyện Ngưng Nguyên Công không ít, nhưng những năm gần đây một người cũng không có, thật sự là Ngưng Nguyên Công này quá khó khăn, một người lợi hại nhất cũng chỉ tu luyện tới đệ ngũ trọng, về phần đạt tới đệ thất trọng, nghĩ cũng đừng nghĩ, có nguyên lực và tinh lực như vậy, thực lực sớm đã đột phá, còn cần đau khổ tu luyện Ngưng Nguyên Công làm gì? Ta khuyên người vẫn nên chọn bản khác đi!

Có chuyện này? Lâm Tiêu không bị đối phương nói lui, ngược lại càng thêm kiên định quyết tâm tu luyện Ngưng Nguyên Công, hắn hiện giờ tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí là gấp mấy lần thiên tài bình thường, hoàn toàn có thể chèo chống tu luyện Ngưng Nguyên Công, không đến mức phát tình huống tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí chuyển hóa thành nguyên lực kém hơn tốc độ tiêu hao nguyên lực của Ngưng Nguyên Công.

- Đa tạ nhắc nhở.

Lâm Tiêu mỉm cười, lần nữa đặt lại bốn bản bí tịch, cầm Ngưng Nguyên Công đi về về dãy giá sách võ kỹ.

Thanh niên lắc đầu, hắn khuyên bảo Lâm Tiêu chỉ là xuất phát từ hảo tâm, bất quá Lâm Tiêu đã không muốn tiếp nhận, vậy hắn cũng không thể nói gì hơn.

Chọn lựa xong công pháp, Lâm Tiêu lại đi vào bên dãy võ kỹ, vừa rồi khi chọn lựa công pháp hắn đã tốn hơi nhiều thời gian, chọn lựa võ kỹ cần nhanh chút.

Võ kỹ tổng cộng có hơn 100 bản, căn cứ thuộc loại bất đồng, chia làm công kích loại võ kỹ, phụ trợ loại võ kỹ, thân pháp loại võ kỹ, phòng ngự loại võ kỹ v... v, trong đó công kích loại võ kỹ Lâm Tiêu thấy còn có phân loại kỹ càng hơn nữa, tỷ như quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp, côn pháp v... v...

Đương nhiên, bởi vì Nhân cấp cao giai võ kỹ ít nên công kích loại võ kỹ ở lầu ba này cũng không phân mảnh.

Cần nhắc đến mình đã có được Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, Cực Đạo Uy Thiên Quyền cùng với Nghênh Phong Nhất Đao Trảm nên ánh mắt Lâm Tiêu đặt ở phương diện phòng ngự.

Hắn có được Toàn Địa Giáp phân thân tự nhiên biết được chỗ tốt của phòng ngự mạnh, nếu như lúc trước công pháp hắn chọn là Huyền Ngọc Tâm Kinh thì có lẽ không cần phòng ngự loại vũ kỹ, nhưng giờ lại phải đặt nó lên hàng đầu.

123. Chương 123: Võ Kỹ Phòng Ngự (2)

Chương 123: Võ kỹ phòng ngự. (2)

Lâm Tiêu không cần nhắc quá nhiều, trực tiếp đi đến trước võ kỹ loại phòng ngự, cầm lấy bản bí tịch đầu tiên mở ra, nhìn kỹ giới thiệu và uy lực ở bên dưới, liền thả xuống, chợt cầm lấy cuốn bí tịch thứ hai, sau khi xem xong lại buông xong. . .

Phòng ngự loại võ kỹ tổng cộng cũng không nhiều lắm, tổng cộng không đến hai mươi bản, hơn một canh giờ về sau, Lâm Tiêu đã xem xong toàn bộ, trong tay cũng chỉ còn lại năm bản, theo thứ tự là –

- Khô Mộc Công!
- Thiết Thạch Công!
- Kim Ngọc Quyết!
- Thổ Nguyên Công!
- Đấu Chuyển Tinh Di!

Năm loại phòng ngự võ kỹ này Lâm Tiêu cảm thấy đều thích hợp mình, cũng có chút cường đại, cho nên mới chọn lấy chúng.

Khô Mộc Công, danh như ý nghĩa, chính là luyện cơ bắp bản thân đến như cây khô, dùng để đề thăng lực phòng ngự của mình, đương nhiên, cây gỗ khô này cũng không phải thật sự trở thành cây gỗ khô, mà là một loại cảm giác, lực phòng ngự của Khô Mộc Công trong năm bản cũng không tính là đỉnh tiêm, nhưng lại có một loại đặc tính vô cùng tốt, đó chính là che dấu khí tức.

Trong hoang dã, mỗi võ giả đều chỉ có thể che dấu mình, như vậy mới có thể bảo hộ tốt bản thân. Khô Mộc Công hiển nhiên có thể thỏa mãn yêu cầu này của võ giả, tu luyện đến đại thành, vô thanh vô tức, nội khí nội liễm, giống như một gốc cây khô không có nửa điểm sinh cơ, có thể né tránh được nguy hiểm..

Thiết Thạch Công thì lại lợi dụng nguyên lực tăng lên cường độ phòng ngự bản thân, luyện đến đỉnh phong thân như thiết thạch, vô kiên bất tồi, quyền pháp bình thường đánh lên đến căn bản không chút sợ hãi, thậm chí ngay cả tầng cơ bắp cũng không thể phá vỡ, lại càng không cần phải nói đến công kích được nội tạng, kinh mạch.

Công hiệu của Kim Ngọc Quyết không khác lắm với Thiết Thạch Công, tu luyện đến đỉnh phong toàn thân giống như kim ngọc, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hơi trọng yếu hơn chính là, Kim Ngọc Quyết chẳng những có thể tăng lên phòng ngự bên ngoài thân thể võ giả, càng có thể mở rộng kinh mạch võ giả, khiến kinh mạch võ giả càng thêm kiên cường dẻo dai, nguyên lực có thể dung nạp cũng nhiều hơn, kinh mạch kiên cường dẻo dai, Nguyên Trì mở rộng, lúc võ giả tu luyện xác suất tẩu hỏa nhập ma tự nhiên cũng sẽ giảm xuống.

Thổ Nguyên Công ở mặt lực phòng ngự hơi mạnh hơn Khô Mộc Công, so ra kém Thiết Thạch Công và Kim Ngọc Quyết, nhưng Thổ Nguyên Công cũng có một đặc tính, đó chính là khiến nguyên lực trong cơ thể võ giả trầm trọng như đại địa, sinh sinh bất tức, chẳng những có thể phòng ngự, càng có thể khiến võ giả vào thời điểm chiến đấu càng mạnh hơn nữa.

Đấu Chuyển Tinh Di nói là phòng ngự võ kỹ, kỳ thật lại là công kích tính võ kỹ, chú ý chính là dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân, đồng thời khi thừa nhận công kích địch nhân cũng có thể hấp thu lấy phản kích lại, quả nhiên là địch mạnh ta mạnh, địch yếu ta yếu, tu luyện đến đại thành có thể khiến vô số võ giả đồng cấp phải đau đầu.

- Luận chỗ tinh diệu, Đấu Chuyển Tinh Di có thể là nói là tinh diệu nhất trong năm bí tịch, bất quá công pháp thể này tính cực hạn cũng rất lớn, nhìn như lợi hại, kì thực hỗn tạp, hơn nữa chỉ có thể phòng ngự công kích của võ giả đồng cấp hoặc cấp bậc thấp hơn mình, gặp phải địch nhân cường đại hơn sẽ hoàn toàn mất đi công hiệu, uy lực ngược lại không bằng phòng ngự võ kỹ bình thường.

Lâm Tiêu lắc đầu, buông tha cho Đấu Chuyển Tinh Di.

- Khô Mộc Công tuy rằng vô thanh vô tức, chẳng những chú trọng phòng ngự, lại khiến đòn đánh lén của võ giả càng thêm hữu hiệu, bất quá ta đã có Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, cũng là hình như ảnh mị, mờ ảo bất định, Khô Mộc Công này chỉ có thể coi là dệt hoa trên gấm; mà Thiết Thạch Công phòng ngự tuy mạnh, lại không có chỗ đặc thù gì, so với hai quyển khác không hề có ưu thế.

Lâm Tiêu tiếp theo lại bỏ qua Khô Mộc Công và Thiết Thạch Công, trong tay cũng chỉ còn lại Kim Ngọc Quyết và Thổ Nguyên Công.

Đến tốt cùng chọn cái nào?

Lâm Tiêu nhíu mày trầm tư, cả hai càng có thiên thu, càng tự ý sở trường, đều cực kỳ cường đại, Lâm Tiêu suy tư một lát, rất nhanh đã có lựa chọn, để Thổ Nguyên Công lại giá sách, cầm lên Kim Ngọc Quyết.

Lựa chọn Kim Ngọc Quyết là có lý do, Lâm Tiêu lựa chọn chính là phòng ngự công pháp, tự nhiên cần lực phòng ngự mạnh, Kim Ngọc Quyết hiển nhiên ở trên Thổ Nguyên Công, mà Thổ Nguyên Công chú ý là nguyên lực võ giả kéo dài không dứt, Ngưng Nguyên Công Lâm Tiêu tu luyện bản thân đã có đặc tính như vậy, tự nhiên không cần tu luyện thêm môn tương tự, võ giả chém giết với yêu thú, thường thường trong chớp lát là đã quyết định thắng bại, coi như lâu chút cũng chỉ cần một nén nhang, nửa khắc đồng hồ, nhiều nhất nửa canh giờ, cũng sẽ không chiến đấu đến mấy ngày mấy đêm, tự nhiên không cần càng lâu dài càng tốt.

Mà Kim Ngọc Quyết chẳng những có thể tăng cường phòng ngự, càng có thể mở rộng dung nạp nguyên lực trong thân thể, mở rộng Nguyên Trì, vững chắc kinh mạch, hợp với Ngưng Nguyên Công càng thêm sức mạnh, dù sao nguyên lực Ngưng Nguyên Công đề luyện ra uy lực cực lớn, nếu kinh mạch quá yếu ớt, rất khó thừa nhận vô số lần trùng kích của những nguyên lực tinh thuần kia.

Chọn lựa xong hai bản bí tịch, Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, bất tri bất giác đã qua mấy canh giờ, sắc trời vậy mà đã là buổi chiều, Lâm Tiêu cũng cảm giác được bụng có chút đói.

Cầm hai bản bí tịch, Lâm Tiêu đi tới chỗ Tôn quản sự.

- Ngưng Nguyên Công!

- Kim Ngọc Quyết!

Thủ các quản sự Tôn Miếu giật mình nhìn Lâm Tiêu, hiển nhiên đối với Lâm Tiêu lựa chọn hai bản bí tịch này có chút kinh ngạc. Theo hắn thấy thì học viên vừa mới gia nhập Võ Điện ngay từ đầu 100% chọn lựa đều là võ kỹ loại công kích, cái gì chưởng pháp, chỉ pháp, quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp các loại..., hạn không thể cái gì cũng học, chọn lựa một bản phòng ngự võ kỹ, đây là lần đầu hắn thấy.

- Kim Ngọc Quyết không tệ, cường thân kiện thể, tuy rằng tu luyện độ khó rất lớn, nhưng luyện đến đại thành có uy lực khó lường, nhưng Ngưng Nguyên Công này. . .

Ánh mắt Tôn Miếu lại rơi vào Ngưng Nguyên Công, khuyên nhủ:

- Có thể người không rõ lắm, Ngưng Nguyên Công này uy lực thì rất mạnh, nhưng lại cực độ tiêu hao nguyên lực, thập phần nguyên lực bình thường trải qua Ngưng Nguyên Công giữ lấy tinh khiết, có thể còn lại ba bốn phần cũng không tệ rồi, rõ ràng nguyên lực tinh luyện ở mọi phương diện đều hơn xa nguyên lực võ giả bình thường, nhưng lại cực kỳ ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện, lại kết hợp với Kim Ngọc Quyết mở rộng Nguyên Trì và kinh mạch. . .

Tôn Miếu nhìn không được lắc đầu:

- Hai bản bí tịch này nhìn có vẻ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng Nhân cấp cao giai bí tịch vốn đã khó, hơn nữa tấn võ giả như người mỗi ngày nguyên lực hấp thu chuyển hóa vốn chỉ có hạn, không nói đến người có thể luyện thành không, cho dù người thật sự luyện thành, trên đẳng cấp cũng sẽ bị người bỏ xa phía sau, ngược lại được không bù mất.

124. Chương 124: Điền Cuồng Tu Luyện (1)

Chương 124: Điền cuồng tu luyện. (1)

- Tôn quân sự, ta biết rõ Ngưng Nguyên Công rất khó tu luyện, bất quá ta có lòng tin.

Lâm Tiêu biết rõ đối phương là hảo ý, nhưng hắn cũng không thể nói cho Tôn quân sự biết lượng Thiên Địa nguyên khí mình hấp thu gấp năm lần những người được gọi là thiên tài kia được.

Tôn Miếu lắc đầu, trước kia những học viên kia khi chọn lựa hắn cũng đã từng khuyên bảo qua, nhưng chính thức nghe lại không có mấy người, đợi đến về sau hối hận thì đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi.

Tôn Miếu cũng không khuyên nữa nói, biểu lộ đột nhiên nghiêm túc, dặn dò:

- Nếu người đã tin tưởng bản thân như vậy, ta cũng không nói thêm gì. Bí tịch phó bản người lấy về, nhưng quy củ Võ Tàng Các ta phải nhắc lại lần nữa, chưa được Võ Điện cho phép, không được một mình truyền thụ võ học Võ Điện, giao dịch với người khác. Hai quyển người lựa chọn đều là Nhân cấp cao giai bí tịch, nếu bị người truyền đi, đây chính là giết không luận tội, người nhớ kỹ chưa? Mặt khác, sau khi trở về người hãy ghi nhớ nội dung bí tịch, trong một tháng phải mang bí tịch phó bản trả về.

- Tôn quân sự yên tâm, quy củ Võ Điện ta hiểu.

Thu hồi bí tịch, Lâm Tiêu cất bước rời khỏi Võ Tàng Các.

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu rời đi, Tôn Miếu lắc đầu, chợt lấy giấy bút, viết lên gì đó, sau khi gấp lại liền gọi một hộ vệ tới .

- Tôn quân sự.

Hộ vệ kia cung kính nói.

- Giao phong thư này cho tổng quản đại nhân.

Tôn Miếu lên tiếng nói, từ trên tờ giấy mà Trữ tổng quản cho Lâm Tiêu, Tôn Miếu nhìn ra tổng quản đại nhân cực kỳ coi trọng Lâm Tiêu, dù sao làm thủ các quân sự nhiều năm như vậy, Tôn Miếu là lần đầu tiên nhìn thấy đệ tử vừa gia nhập Võ Điện có thể trực tiếp chọn lựa Nhân cấp cao giai bí tịch. Đối với công pháp và võ kỹ mà Lâm Tiêu lựa chọn, Tôn Miếu cảm thấy cần phải báo cho tổng quản một chút.

- Vâng.

Hộ vệ kia tiếp nhận thư quay người rời đi.

Một lát sau hộ vệ trở về, hơn nữa còn mang về thư tổng quản tự tay viết.

Tôn Miếu mở ra, trên đó chỉ có hai chữ: mặc hắn!

Tôn Miếu lắc đầu, hủy đi trang giấy, chợt không hề chú ý nữa, khoanh chân tu luyện.

Thiết trí của Võ Điện không khác lắm với Huấn Luyện Quán, mỗi cuối tuần đều có chấp sự tiến hành giảng võ kỹ, nhưng hoàn toàn không hạn định tự do võ giả, muốn nghe thì nghe, không muốn nghe thì thôi, ngoài ra còn căn cứ đẳng cấp võ giả bất đồng, mỗi tháng đều có thể hưởng thụ được đãi ngộ nhất định, cái gọi là thiên tài doanh chính là nơi đãi ngộ ột chút, chấp sự giảng bài lại hơn một chút, còn lại ngược lại cũng không có gì khác nhau.

Võ Điện và Huấn Luyện Quán khác nhau duy nhất chính là, võ giả muốn lấy được tài nguyên gì, phải dùng điểm công hiến để trao đổi, vô luận là bí tịch tu luyện hay là lén thỉnh giáo, mà điểm công hiến đại đa số chỉ có thể thu hoạch từ làm nhiệm vụ.

Bất quá tân tân võ giả vừa gia nhập Võ Điện không cần sốt ruột làm nhiệm vụ, bình thường có được tu luyện kỳ ba tháng, ba tháng này là thời gian Võ Điện để cho tân tân võ giả tu luyện công pháp và võ kỹ đạt được.

Sau khi ra khỏi Võ Tàng Các, Lâm Tiêu trực tiếp về nhà, ngoài dự liệu của hắn là, muội muội Lâm Nhu vậy mà đã chờ sẵn.

- Nhị ca, ta tấn cấp luyện tủy rồi, bắt đầu từ ngày mai Đan Các bắt đầu an bài ta làm trợ thủ Luyện Dược Sư, không cần suốt ngày phân biệt linh dược buồn tẻ nữa.

Lâm Tiêu vừa vào trong nhà, Lâm Nhu đã nhào vào trong ngực hắn, hưng phấn hét lớn.

Một cổ mùi thơm ngát chỉ thiếu nữ mới có xông vào mũi Lâm Tiêu, hiện giờ đang là mùa hạ, Lâm Tiêu và Lâm Nhu đều ăn mặc mỏng manh, Lâm Nhu tuy nhỏ, nhưng bộ ngực sữa lại phát dục tương đương tốt, vừa nhào tới Lâm Tiêu liền cảm giác được một đôi bánh bao nhỏ ôn hòa, mềm yếu đè lên người mình, lại thêm khuôn mặt thanh thuần của Lâm Nhu, khiến hắn không khỏi có chút mơ màng, dưới bụng không khỏi nóng lên.

Dù sao Lâm Tiêu tuy rằng chỉ có 14 tuổi, nhưng linh hồn của hắn lại là một người trưởng thành thật sự a.

- Khục khục.

Sau khi ở trong nội tâm mắng to mình một tiếng cầm thú, Lâm Tiêu muốn đẩy Lâm Nhu ra, nhưng không ngờ Lâm Nhu trong lúc hưng phấn vậy mà nhảy phốc lên trên người Lâm Tiêu, như bạch tuộc ôm lấy Lâm Tiêu, hai cổ thân thể cứ như vậy dính sát lấy.

Sau đó Lâm Nhu cũng cảm giác được có thứ gì đó đâm vào mình rất khó chịu.

- Ca trên người của ngươi mang thứ gì thế? Đâm vào ta rồi.

Lâm Nhu từ trên người Lâm Tiêu nhảy xuống nhìn qua chỗ kia, trong đôi mắt to trong veo như nước vốn nghi hoặc, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên trên mặt lập nổi lên một rạng mây đỏ.

- Hừ, đại sắc quỷ, sắc quỷ ca ca.

Lâm Nhu xấu hổ đến phần gáy cũng đỏ, sau khi thở phì phì mắng hai tiếng liền vội vàng chạy về phòng mình.

Lâm Tiêu không khỏi có chút sợ run, nghi hoặc cúi đầu xuống, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng xấu hổ.

Sau một khắc, Lâm Tiêu cho tay vào bao khóa mang theo bên người, từ đó lấy ra một cái bình sứ bạch ngọc hình bầu dục, đúng là ba miếng nhất phẩm đan dược hắn được bản thưởng khi đạt đệ nhất khảo hạch chuẩn võ giả.

Lâm Tiêu trên mặt lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Trở lại trong phòng của mình, Lâm Tiêu mở ra Ngưng Nguyên Công trước, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Ngưng Nguyên Công chú ý là thông qua khống chế và vận hành đối với nguyên lực để cô đọng nguyên lực, bài trừ tạp chất nguyên lực, khiến cho nguyên lực càng thêm tinh thuần, tinh khiết. Lâm Tiêu căn cứ theo tâm pháp và lộ tuyến vận hành nguyên lực trong Ngưng Nguyên Công, chậm rãi vận chuyển lại. . .

Trên giường, Lâm Tiêu nhắm mắt tu luyện, kinh mạch trong cơ thể hắn một cỗ nguyên lực đang tuần hoàn theo kinh mạch tiến hành từng đợt chu thiên, trong Nguyên Trì nơi đan điền, Nguyên Trì vòng xoáy xoay

tròn không ngừng tán bật ra từng tia nguyên lực, đồng thời Thiên Địa nguyên khí trong phòng cũng từ bốn phía hội tụ đến, ở trong kinh mạch chuyển hóa thành nguyên lực.

Đại lượng nguyên lực tiến hành nguyên một đám Chu Thiên, sau mỗi một Chu Thiên, Lâm Tiêu đều có thể cảm giác được rõ ràng nguyên lực trong cơ thể mình chẳng những không lớn mạnh, ngược lại còn rút nhỏ đi một phần, đây chính là Ngưng Nguyên Công thông qua các đợt Chu Thiên đánh ra tạp chất trong nguyên lực trong thân thể Lâm Tiêu.

Cũng không biết đã qua bao lâu. . .

Nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu lao nhanh không thôi, bên trong đột nhiên xuất hiện một đạo sợi tơ màu ngà sữa, đạo sợi tơ màu ngà sữa này cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì sẽ khó mà nhận ra, lại không hợp với những nguyên lực khác, phân biệt rõ ràng, ở trong kinh mạch lộ ra đặc biệt rõ ràng và trong sáng.

- Hô!

Lâm Tiêu đột nhiên thở dài một hơi, hai mắt thủy chung đóng chặt bỗng dưng mở ra, hiện lên một tia vui mừng khó dấu .

- Tia nguyên lực trắng sữa này có lẽ chính là nguyên lực do Ngưng Nguyên Công chiết xuất ra rồi, nói như vậy, ba canh giờ, ta đã luyện thành đệ nhất trọng Ngưng Nguyên Công rồi sao? !

Trong mắt Lâm Tiêu có khó có thể tin và mừng rỡ.

125. Chương 125: Điền Cuồng Tu Luyện (2)

Chương 125: Điền cuồng tu luyện. (2)

Căn cứ theo giới thiệu trên Ngưng Nguyên Công, dấu hiệu Ngưng Nguyên Công đệ nhất trọng chính là nguyên lực trong cơ thể chiết xuất, xuất hiện một tia nguyên lực màu trắng sữa mới phân biệt rõ ràng.

- Bất quá đây chỉ là Ngưng Nguyên Công đệ nhất trọng, Ngưng Nguyên Công tổng cộng có thất trọng, mỗi một trọng độ khó đều tăng, muốn đạt tới đệ nhị trọng, có lẽ phải mất đến vài ngày, mà đệ tam trọng, đệ tứ trọng thì càng tốn hai nhiều thời gian hơn nữa.

Lâm Tiêu tuy rằng mừng rỡ, nhưng cũng không tự đại, tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Thời gian như nước chảy, cho dù Lâm Tiêu đối với tiềm lực của mình đã hiểu rất rõ, nhưng vào ngày thứ ba đã tu luyện tới đệ nhị trọng vẫn khiến hắn không khỏi kinh hãi,

Hiện tại nguyên lực màu ngà sữa trong cơ thể hắn đã chiếm cứ một phần năm kinh mạch, như chính giữa một nhánh sông có một dòng suối nhỏ như sữa bò vậy, có chút quý dị và kỳ lạ, đồng thời số lượng nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu cũng trong vòng 3 ngày ngày rút lại một phần mười, cái này còn không kể cả nguyên lực Lâm Tiêu luyện hóa trong ba ngày qua đây.

Khi đến ngày thứ bảy, nguyên lực màu ngà sữa trong cơ thể Lâm Tiêu đã chiếm cứ trọn vẹn một phần hai, mà nguyên lực trước kia cũng rút lại còn bằng thành lúc trước.

Chiết xuất một phần hai nguyên lực, đại biểu Ngưng Nguyên Công tu luyện đến đệ tam trọng.

Tuy rằng số lượng nguyên lực trong cơ thể giảm bớt nhiều, nhưng tức lực của Lâm Tiêu không giảm còn tăng, nguyên lực cô đọng nồng độ hơn xa nguyên lực bình thường, uy lực thi triển ra tự nhiên cũng không như bình thường.

Thời gian như nước chảy, Lâm Tiêu tiếp tục khổ luyện.

Nửa tháng sau, kinh mạch trong cơ thể Lâm Tiêu rốt cục đã bị nguyên lực thuần trắng sắc thay thế, trong vòng xoáy Nguyên Trì xoay tròn, vốn số nguyên lực tích súc đã giảm hơn phân nửa, trong cơ thể Lâm Tiêu thậm chí có một loại cảm giác hư không, điên cuồng hấp thu lấy nguyên khí trong thiên địa .

Hô!

Lâm Tiêu bỗngưng mở hai mắt ra, một đạo tinh mang hiện ra trong mắt, như trong phòng hiện lên một đạo thiểm điện vậy.

- Gần hơn hai mươi ngày khổ tu, ta rốt cục đã luyện Ngưng Nguyên Công đến đệ tứ trọng, đồng thời cũng khiến nguyên lực trong cơ thể chiết xuất đến cực hạn, bất quá đây đã là cực hạn, muốn lại đề thăng, phải tấn cấp Chân Võ giả nhị chuyển mới được

Lâm Tiêu đối với tình huống của mình hiểu rất rõ ràng.

Ở trong cơ thể hần, nguyên lực vốn phong phú hiện giờ chỉ còn lại không đến một nửa, muốn tấn cấp nhị chuyển nhất định phải lần nữa đổ đầy Nguyên Trì mới có thể tiếp tục đột phá.

Bất quá trong lòng Lâm Tiêu lại không có chút uể oải nào cả, tuy rằng lượng nguyên lực trong cơ thể hần giảm bớt, nhưng uy lực lại tăng lên.

Trong phòng, Lâm Tiêu đột nhiên đánh ra một quyền.

Phanh!

Không khí nổ vàng, lúc ra quyền nguyên lực từ trong kinh mạch tay phải vọt ra, thật giống như sấm sét lừng không vang lên, một quyền này nếu đánh trúng nham thạch, đủ để khai sơn phá thạch; nếu đánh trúng nhân thể, trừ phi đối phương là Chân Võ giả nhị chuyển, Chân Võ giả nhất chuyển bình thường thì đã sớm chết đến không thể lại chết được nữa, coi như là Chân Võ giả nhị chuyển, sợ rằng cũng phải bị thương.

Công pháp tu luyện đối với võ giả thật sự mà nói quá trọng yếu, cùng lực lượng, tốc độ và hàm lượng nguyên lực, võ giả tu luyện cao giai công pháp tuyệt đối có thể chà đạp võ giả tu luyện đề giai công pháp, dù sao đẳng cấp nguyên lực và cường độ cả hai không cùng một trình độ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vô số võ giả một lòng muốn tu luyện cao giai công pháp.

- Đi, khổ luyện gần một tháng, ta cũng nên đi Võ Điện một chút rồi, thuận tiện trả công pháp phó bản lại cho Tôn quản sự.

Lâm Tiêu mở cửa phòng, trực tiếp đi về phía Võ Điện, tuy rằng hần trước mắt chỉ tu luyện Ngưng Nguyên Công, Kim Ngọc Quyết còn chưa bắt đầu tu luyện, nhưng hần đã triệt để ghi nhớ Kim Ngọc Quyết trong nội tâm.

Hiện giờ đã là cuối mùa hè, cho dù trời vừa tối ngẫu nhiên cũng sẽ có gió mát phơ phất, nhưng ban ngày thì vẫn khốc nhiệt khó nhịn, Lâm Tiêu đội lấy liệt nhật, bước nhanh tới Võ Điện.

Trong Võ Điện, đám người lưu động, mỗi người đều hai mắt hữu thần, đi đường khí thế phi phàm.

Lâm Tiêu trả phó bản hai bản bí tịch lại cho Tôn quản sự, đang chuẩn bị ly khai thì đột nhiên nhìn thấy từ trong Võ Tàng Các có một người quen đi ra, đúng là Vương Võ lúc trước cùng nhau tham gia dã ngoại khảo thí, đạt được khảo hạch đệ nhị danh, đánh chết sáu đầu nhất tinh yêu thú.

Vương Võ nhìn thấy Lâm Tiêu cũng khẽ giật mình, chợt trên mặt lộ ra dáng tươi cười, bước tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới người cũng gia nhập Võ Điện, xem ra chúng ta sau này sẽ là chiến hữu rồi.

Vương Võ tuy rằng lúc dã ngoại khảo thí biểu lộ lạnh lùng, không nói một tiếng, chưa bao giờ trao đổi với người, nhưng ở trong Võ Điện gặp được Lâm Tiêu, lại lộ ra có chút nhiệt tình.

- Đúng vậy a, không nghĩ tới hai người chúng ta đều gia nhập Võ Điện.

Lâm Tiêu cười đáp lại.

Nói đến Vương Võ này, trong lòng Lâm Tiêu cũng có một tia hiếu kỳ, ban đầu ở dã ngoại khảo thí, hần ngấm trộm nghe được rất nhiều chuẩn võ giả không thèm để ý đến Vương Võ, nói hần đã tham gia hai lần dã ngoại khảo thí cũng không thể thông qua khảo hạch, lần này vậy mà thoáng cái đánh chết sáu đầu nhất tinh yêu thú, nhất định là vận khí cực tốt rồi.

Lâm Tiêu tuy rằng không biết rõ thực lực Vương Võ, nhưng đối với hắn liên tục hai lần đều không thể thông qua dã ngoại khảo thí, lần thứ ba lại thoáng cái đạt được đệ nhị danh cũng tương đối hiếm kỳ.

- Cái gì đệ nhị danh chứ, đệ nhị danh như ta ở trước mặt người, căn bản cái gì cũng không phải.

Vương Võ cười lắc đầu, ngữ khí vô cùng khiêm tốn.

- Lâm Tiêu, nói thật lúc trước người đạt được đệ nhất danh, trong nội tâm của ta vẫn rất phục, dù sao nhất tinh yêu thú người săn giết vượt xa quá ta. Bất quá ta cũng rất tò mò thực lực của người đến tột cùng mạnh bao nhiêu, phải biết rằng ta hai lần trước khảo thí kỳ thật cũng không phải không cách nào thông qua, mà là cố ý không thông qua, dù sao một khi thông qua thì không thể lần nữa đi dã ngoại chiến đấu với yêu thú, vì có thể không ngừng tiến hành chém giết với nhất tinh yêu thú, hai lần trước khảo hạch ta đều cố ý không cắt xuống mũi yêu thú, chính là để có thể tiếp tục đến dã ngoại khảo thí, tiến hành chiến đấu sinh tử với yêu thú, lần trước ta cảm giác mình không sai biệt lắm sắp mở Nguyên Trì tấn cấp nhất chuyển rồi, lúc này mới cố ý thông qua khảo hạch.

Vương Võ cười nói:

- Vốn tưởng rằng đánh chết sáu con yêu thú đã đủ đạt đệ nhất danh, không nghĩ tới người rõ ràng trong vòng một ngày đánh chết mười ba con yêu thú, thật sự khiến ta không ngờ tới.

- Thì ra là vậy.

Lâm Tiêu trong nội tâm giật mình, giờ mới hiểu được Vương Võ vì sao lần trước ngay cả khảo thí cũng không thể thông qua, lần thứ ba lại có thể thoáng một phát đạt được đệ nhị danh

- Đúng rồi, Lâm Tiêu. . .

126. Chương 126: Tỷ Thí

Chương 126: Tỷ thí.

Vương Võ đột nhiên nói:

- Ta thấy người vừa rời từ Võ Tàng Các đi ra, là tới trả công pháp và võ kỹ a, kỳ thật ta cũng vậy, hiện giờ chúng ta đều gia nhập Võ Điện, tu luyện công pháp và võ kỹ, ta suy nghĩ, hai người chúng ta lúc nào có thể so đấu thử một chút, xem thử sau khi tu luyện công pháp và võ kỹ về thực lực có thay đổi gì, cũng để ta có thể biết rõ, chênh lệch giữa ta và người đến cùng có xa lắm không.

Vương Võ trong mắt kích động, nói cho cùng, đối với Lâm Tiêu đạt được đệ nhất danh, trong lòng của hắn vẫn có một tia không phục và muốn khiêu chiến thử.

Lâm Tiêu khẽ giật mình, chợt nở nụ cười:

- Tốt.

Lâm Tiêu cũng đang muốn tìm người so thử một chút, xem thử sau khi mình tu luyện Nguyên Công thực lực có thay đổi gì, nếu Vương Võ đã tìm tới tận cửa, với tư cách là hai người cơ hồ đồng thời là nhân vật mới gia nhập Võ Điện, Lâm Tiêu từ chối thì bất kính rồi.

Đang nói, hai người liền đi thẳng tới Luận Võ Quán của Võ Điện.

Võ Điện với tư cách là thế lực cao cấp nhất Tân Vệ Thành, trong đó không chỉ có luyện võ trường công khai tỷ thí, mà cũng có Luận Võ Quán để mọi người luận bàn với nhau.

Sau khi mang võ giả huân chương cho quản sự Luận Võ Quán xem xét, Lâm Tiêu bọn hắn đi tới trong đại sảnh Luận Võ Quán.

Với tư cách là nơi trao đổi trong Võ Điện, trong toàn bộ Luận Võ Quán người rất đông, giữa lẫn nhau đều là tiến hành trao đổi và luận bàn, phóng mắt nhìn lại, đang chiến đấu không dưới ba cặp, ở chung quanh, còn có không ít người vây xem trầm trồ khen ngợi.

Lâm Tiêu và Vương Võ luận bàn tự nhiên không muốn khiến quá nhiều người chú ý, đi vào một góc khuất trong Luận Võ Quán, hai người tương đối mà đứng.

Song phương luận bàn tự nhiên sẽ không sử dụng vũ khí, Lâm Tiêu và Vương Võ đều tay không tác sát.

- Lại một cặp đến đây tỷ võ, bắt quá hai người này là ai, gương mặt rất trẻ, trước kia sao chưa thấy qua?

Lâm Tiêu bọn hắn tuy rằng tận lực đi vào nơi hẻo lánh bảo trì ít xuất hiện, nhưng vẫn có võ giả ở chung quanh thấy được hai người bọn họ.

- Hai người kia còn trẻ như vậy, hẳn là đệ tử mới gia nhập Võ Điện mấy tháng gần đây a!

- Ân, người trẻ tuổi đều không thích khổ luyện, ưa thích luận võ quyết đấu làm náo động, thật tình không biết phải luyện võ học mới là vương đạo.

Có một đệ tử chừng hai mươi không chút khách khí phê bình nói.

- Đừng quản bọn hắn làm gì, chỉ là đệ tử mới luận võ, không có gì hay để xem cả.

Mấy người nhìn hai mắt Lâm Tiêu và Vương Võ, chợt quay đầu, không hề chú ý đến nữa.

Trong góc Luận Võ Quán, Lâm Tiêu và Vương Võ tương đối mà đứng.

- Lâm Tiêu, cẩn thận đấy.

Vương Võ tiến vào trạng thái luận võ bỗng nhiên thu liễm nụ cười trên mặt, trong đôi mắt chiến ý sôi trào, một cỗ khí thế khó dấu từ trong thân thể của hắn lan tràn ra.

Oanh!

Vương Võ đột nhiên phóng tới trước, không có bất kỳ sức động tác dư thừa nào, một quyền nhắm ngay lồng ngực Lâm Tiêu, chiêu thức đại khai đại hợp, uy mãnh dị thường.

Ở chung quanh nắm đấm Vương Võ, nguyên lực ngưng tụ, vòi rồng vô hình nổi lên, tạo thành một cỗ gió lốc, nương theo tiếng ù ù nổ vang đi tới trước mặt Lâm Tiêu, không khí quanh thân trực tiếp bị xé rách thành phần vụn, phát ra thanh âm ô ô kịch liệt.

- Xem một chiêu này của ta – Phong Lôi Thiểm Động!

Vương Võ hét lớn một tiếng, âm thanh chấn như sấm, vừa ra tay đã toàn lực.

- Tới tốt lắm.

Lâm Tiêu thân hình bất động như núi, đối mặt công kích của Vương Võ không tránh không né, trong đôi mắt hào quang lóng lánh, trong cơ thể nguyên lực lưu chuyển, cũng đánh ra một quyền, không có nửa điểm mưu lợi, , cứng đối cứng với Vương Võ.

Đối chiến với Chân Võ giả như Vương Võ, Lâm Tiêu không thi triển bất kỳ vũ kỹ nào, chỉ muốn xem thử uy lực của Ngưng Nguyên Công.

Oanh!

Trong hư không, một đôi thiết quyền trùng trùng điệp điệp đụng vào cùng một chỗ, nguyên lực trùng kích đáng sợ sinh ra thanh âm khí bạo cực lớn, một cỗ sóng xung kích vô hình từ chỗ hai đấm hai người va chạm lan ra, Lâm Tiêu và Vương Võ từng người lui ra phía sau hai bước.

- Ân? Phong Lôi Thiểm Động? Đây không phải một chiêu trong Nhân cấp trung giai công pháp Phong Lôi Quyết sao?

Tiếng rống to của Vương Võ lập tức khiến một đám võ giả ở phụ cận chú ý, mấy võ giả trước kia quay người không chú ý đến bọn Lâm Tiêu cũng xoay đầu lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Xem khí thế một chiêu này thì đúng là Phong Lôi Quyết, Phong Lôi Quyết là Nhân cấp trung giai công pháp, đệ tử bình thường cần đại lượng điểm cống hiến mới có thể đổi lấy, chỉ có đệ tử thiên tài trước mười sáu tuổi tấn cấp nhất chuyển gia nhập Võ Điện chúng ta mới có thể tu luyện công pháp Nhân cấp trung giai.

- Xem ra trong hai người này có một người là đệ tử của thiên tài doanh Võ Điện chúng ta!

Không ít võ giả đều quay đầu, có chút phần khởi nhìn về phía chiến đấu giữa Lâm Tiêu và Vương Võ.

Trong góc, Vương Võ và Lâm Tiêu đối oanh một quyền, chiến ý sôi trào.

- Tốt.

Vương Võ đột nhiên hét lớn một tiếng, thân như linh vượn, dưới chân bộ pháp lắc lư, thân hình lộ ra có chút phiêu hốt bất định, đồng thời hai đấm lúc lên lúc xuống, từ hai phương diện bất đồng đánh tới Lâm Tiêu, hư hư thật thật, thay đổi liên tục.

- Xem Linh Hầu Tham Nguyệt của ta đây!

Trong mắt Vương Võ chiến ý dạt dào, hần gần mười sáu tuổi đã tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, ở phương diện chiến đấu thiên phú kinh người, sau khi gia nhập Võ Điện tự nhiên cũng hưởng thụ đãi ngộ của đệ tử thiên tài, gần một tháng trước hần từ trong Võ Tàng Các chọn một bản Nhân cấp trung giai công pháp Phong Lôi Quyết và Nhân cấp trung giai võ kỹ Linh Hầu Quyền Phổ, sau khi trải qua một tháng khổ tu thực lực tự nhiên tăng trưởng nhanh chóng, hôm nay nhìn thấy Lâm Tiêu, trong nội tâm khó tránh khỏi muốn tìm về mặt mũi lúc trước.

Thân là đệ tử thiên tài, Vương Võ tuy rằng bình thường tương đối ít nổi danh và trầm mặc ít nói, nhưng kiêu ngạo sâu trong nội tâm hần lại không thể yếu hơn Vu Dịch Văn.

Vương Võ hai đấm đánh úp lại, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, kết hợp sự mờ ảo sắc bén của Phong Lôi Quyết và linh hoạt khó lường của Linh Hầu Quyền Phổ cùng một chỗ, khiến một loại cảm giác hoa mắt, không cách nào né tránh.

Nhưng Lâm Tiêu là ai? Liếc thấy ra quỹ tích ra quyền của Vương Võ, cũng không tránh không né, trong đôi mắt lóe lên tinh mang, hai đấm thẳng tắp nghênh đón lấy, không có bất kỳ hoa chiêu kỹ xảo nào cả.

Phanh! Phanh!

Trong hư không thiết quyền va chạm, phát ra tiếng bang bang kịch liệt, Vương Võ dưới chân linh hoạt chớp động cả người không ngừng vòng quanh Lâm Tiêu, đồng thời liên tục ra quyền, mỗi một quyền đều nhanh như thiểm điện, phát ra tiếng phong lôi âm âm, càng quỷ dị khó lường, từ nguyên một đám góc độ khó có thể tưởng tượng đánh úp đến.

- Là Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ, đều là bí tịch Nhân cấp trung giai, hơn nữa nhìn khí thế kia cũng đã nắm giữ một chút tinh túy, Phong Lôi Quyết đạt đến đệ tam trọng, Linh Hầu Quyền Phổ cũng rất có ý cảnh, tiểu tử tóc húi cua này thực lực không kém.

127. Chương 127: Rung Động (1)

Chương 127: Rung động. (1)

Một ít đệ tử ngay từ đầu ôm tâm tình xem náo nhiệt quan sát luận võ nhíu mày, nhìn thoáng qua Vương Võ.

- Thiếu niên đối diện hần gặp nguy hiểm, Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ uy lực không thấp, võ giả đồng cấp nếu không có công pháp và vũ kỹ cao sâu hơn, rất khó ngăn cản được.

Mọi người nhao nhao nghị luận, đệ tử bị chiến đấu giữa Lâm Tiêu và Vương Võ hấp dẫn càng nhiều.

Phanh! Phanh! Phanh! . . .

Một góc khuất trong Luận Võ Quán, từng tiếng oanh minh vang lên, không khí nổ vang, Vương Võ càng đánh càng hăng, khí thế như cầu vồng.

Trải qua một tháng khổ tu, thực lực Vương Võ so với thời điểm đã ngoại khảo thí đã tăng lên trọn vẹn gấp đôi, trong lòng hắn, Lâm Tiêu cho dù có thể chống đỡ công kích của mình cũng nhất định sẽ chật vật không chịu nổi, nhưng sự thật lại khiến hắn càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng khó coi.

Vô luận Vương Võ công kích như thế nào, Lâm Tiêu thủy chung mặt không đổi sắc, cứ thế ngăn cản tất cả công kích của Vương Võ.

- Ngưng Nguyên Công quả nhiên không bình thường, ta hiện giờ chỉ dùng ra ba thành lực lượng cũng đã không kém gì Vương Võ thi triển Nhân cấp trung giai công pháp và võ kỹ rồi.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm gật đầu, tuy rằng hắn hôm nay đã tiếp cận nhất chuyển đỉnh phong, đang rảo bước tiến đến nhị chuyển, mà Vương Vũ Cương tấn cấp nhất chuyển không bao lâu, nhưng cuộc chiến sinh tử giữa võ giả, võ giả ngang cấp chỉ là trên mặt lực lượng thân thể và tốc độ hơi chút khác biệt, mấu chốt chính thức quyết định chiến đấu vẫn là nguyên lực và võ kỹ có cường đại hay không.

Thật giống như thứ thứ nhất của Nhân cấp trung giai võ kỹ Nghênh Phong Nhất Dao Trảm Tà Nguyệt Trảm, có thể trực tiếp tăng lên ba lần lực công kích Lâm Tiêu, giữa võ giả ngang cấp kém nhau vài trăm cân khí lực căn bản không là gì.

Đồng thời khi Vương Võ giật mình, võ giả còn lại vây xem trong nội tâm cũng cực kỳ kinh ngạc.

Bọn hắn thật không ngờ dưới công kích như cuồng phong mưa rào từ Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ của Vương Võ, thiếu niên đối diện vậy mà lại không chút hốt hoảng, một đôi nắm đấm xuất quỷ nhập thần, ngăn lại hoàn toàn mọi công kích của Vương Võ.

- Thiếu niên này là ai? Thiên phú chiến đấu thật cường đại.

- Các người nhìn ra hắn tu luyện công pháp gì không? Ta sao lại không nhìn ra chút nào cả.

- Đúng vậy a, thiếu niên tóc húi cua kia thi triển chính là Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ, tiểu tử đối diện lại lợi hại như vậy? Thấy thế nào từ khi bắt đầu tới giờ hắn không hề thi triển bất kỳ võ kỹ nào a?

- Làm sao có thể?

- Đúng vậy a, không thi triển võ kỹ sao có thể chống đỡ được Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ.

Không ít võ giả không trực diện giao thủ với Lâm Tiêu, không biết ảo diệu bên trong, tiếng nghị luận của mọi người cũng hấp dẫn thêm sự chú ý của nhiều võ giả hơn nữa.

- Người có nhìn ra không?

Trong đám người, hai gã võ giả khí thế rõ ràng hơn hẳn những đệ tử còn lại đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

Một thiếu niên tuấn lãng mặc võ bào màu trắng trong đó cau mày nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Ta không nhìn ra được, tiểu tử tóc đen này không đơn giản, có lẽ không thi triển bất kỳ võ kỹ nào, hoàn toàn bằng vào thiên phú chiến đấu và lực lượng bản thân chiến đấu với người khác, về phần công pháp hắn tu luyện hoàn toàn không có bất kỳ biểu hiện đặc thù bên ngoài nào cả, ta không nghĩ ra được trong Võ Điện chúng ta có môn nhân cấp trung giai công pháp nào như vậy.

- Quả thật, thiếu niên này mỗi quyền đều như bình thần không có gì lạ, cũng không có hiện tượng đặc thù gì, nhưng uy lực tựa hồ rất mạnh, có thể ngăn cản được Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ, hoặc là cấp bậc thiếu niên này hoàn toàn trên đối phương, hoặc là công pháp tu luyện khiến nguyên lực đặc biệt hùng hậu, cường đại, vượt xa Phong Lôi Quyết.

- Ân, có lẽ chỉ có hai loại khả năng này, bất quá cứ vậy thiếu niên kia rất chịu thiệt a, uy lực Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ kết hợp lại cũng không phải bằng vào nguyên lực hùng hậu có thể ngăn cản được.

Hai người chau mày, cẩn thận quan sát.

Một góc khuất Luận Võ Quán, hai đạo thân ảnh không ngừng thiểm được xê dịch, ra quyền bá đạo lăng lệ ác liệt, tấn mãnh dị thường.

- Lâm Tiêu, tiếp ta một chiêu này.

- Phong Quyền Lôi Đình!

- Linh Hầu Đạp Nguyệt!

Thấy mình thủy chung không cách nào chiếm được thượng phong, Vương Võ đột nhiên hét lớn một tiếng, trong cơ thể nguyên lực như thủy triều dâng mãnh lao tới, cả người phi thân nhảy lên, như linh hầu thăng thiên, chân đạp Nhật Nguyệt, hung hăng đạp xuống Lâm Tiêu.

Dùng Phong Lôi Quyết Phong Lôi nguyên lực thúc dục Linh Hầu Quyền Pháp, Vương Võ dưới chân sinh huy, dùng dùng không dứt, thật giống như có cuồng phong lôi đình tạo ra dưới chân, khí thế rộng rãi, uy lực vô cùng, tiếng oanh minh trập trập, thật giống như một đầu linh vượn chân đạp Nhật Nguyệt từ trên trời giáng xuống, uy mãnh dị thường.

Hô!

Cuồng phong khiến người ta sợ hãi cuốn khắp tràng, thổi vô bào Lâm Tiêu bay phát phối, kinh lực cường đại ở trong hư không hóa thành một đạo bạch sắc khí lăng đánh úp về phía Lâm Tiêu.

- Tới tốt lắm!

Lâm Tiêu ánh mắt như điện, đột nhiên hét lớn một tiếng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, mãnh khoé hợp nhất, một quyền trùng thiên chống lại thiết thối của Vương Võ đạp ra.

- Lâm Tiêu này thật là lớn gan, lại dám dùng đơn quyền để đỡ một chiêu này của ta.

Vương Võ trong nội tâm kinh ngạc, thiết thối dĩ nhiên đá đến trước mặt Lâm Tiêu.

Phanh!

Quyền cước va chạm, kinh lực đáng sợ dọc theo trung tâm quyền cước song phương va chạm cuốn khắp nơi, Vương Võ sợ hãi bay ngược ra ngoài, một cỗ lực lượng cường đại đến khiến hắn khó có thể ngăn cản chảy vào thân thể.

Đạp đạp đạp!

Vương Võ liên tiếp lui về sau hơn mười bước, quỳ một chân trên đất, sắc mặt một hồi trắng một hồi hồng, nguyên lực trong cơ thể đã bị trùng kích, vết hầu một hồi ngai ngái, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

- Cái gì? Thiếu niên kia rõ ràng thắng, vừa rồi hắn thi triển võ kỹ gì, vì sao ta nhìn không ra? !

Võ giả đệ tử chung quanh bị trận tỷ thí giữa hai người hấp dẫn đều thất kinh, dù sao trong chiến đấu lúc trước, Lâm Tiêu vẫn phòng thủ, mà Vương Võ vẫn một mực đang tiến công, thoát nhìn tùy thời đều có thể chiến thắng, thật không nghĩ đến trong nháy mắt phương bọn hắn coi trọng đã bại.

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Võ một chân quỳ trên mặt đất, cùng với Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng thẳng, ngay cả thân hình cũng chưa từng lùi về sau.

- Thiếu niên này thật là đáng sợ, nhìn qua thường thường không có gì lạ, trên thực tế lại thâm bất khả trắc.

- Thiếu niên tóc húi cua đối diện hắn cũng không kém, Phong Lôi Quyết và Linh Hầu Quyền Phổ đều tu luyện ra tinh túy, không nghĩ tới cuối cùng vẫn thất bại.

- Xem tràng diện nguyên lực công kích bọn hắn giao thủ, có lẽ đều là đệ tử Chân Võ giả nhất chuyển, xem ra trong Võ Điện chúng ta lại thêm hai đệ tử thiên tài rồi.

128. Chương 128: Rung Động (2)

Chương 128: Rung động. (2)

Không quan bọn hắn khó hiểu Lâm Tiêu làm sao chiến thắng Vương Vô thế nào, nhưng chiến đấu giữa hai người vẫn khiến không ít đệ tử vây xem thăm giết mình, cảm thấy một loại áp lực.

- Lâm Tiêu này, vậy mà cường đại như vậy.

Trong Luận Võ Quán, giết mình nhất chính là Vương Vô, hắn hoảng sợ nhìn qua Lâm Tiêu, giờ phút này trong đôi mắt chỉ có sợ hãi và thuyết phục.

Hô!

Lâm Tiêu thở ra một hơi, vừa rồi hắn một lần hành động tăng ba thành nguyên lực lên tới năm thành, đơn giản liền đánh bại được Vương Vô, đối với sự cường đại của Ngưng Nguyên Công, Lâm Tiêu trong lòng có nhận thức rõ ràng.

Tuy rằng số lượng nguyên lực trong cơ thể bị Ngưng Nguyên Công luyện hóa đã giảm bớt rất nhiều, nhưng uy lực ngược lại tăng lên gần gấp đôi.

- Lâm Tiêu, bội phục bội phục, dã ngoại khảo thí đệ nhất, quả nhiên danh bất hư truyền.

Vương Vô đứng người lên, trong hai mắt tràn đầy kính nể, chợt ánh mắt lại trở nên sắc bén:

- Bất quá ngươi cũng chớ khinh thường, lần này ta mặc dù thua, cũng không có nghĩa là ta tiếp theo còn có thể thua, chờ sau khi ta có nắm chắc chiến thắng ngươi, ta còn có thể tới khiêu chiến ngươi, đến lúc đó hi vọng ngươi không khiến ta thất vọng.

Vương Vô trong đôi mắt tinh mang lập lòe, trong ánh mắt toát ra một cỗ tin tưởng cường đại.

- Tốt, ta chờ ngày ngươi lại tới khiêu chiến ta, bất quá ta hi vọng ngươi có thể đuổi kịp cước bộ của ta.

Đối với Vương Vô loại chiến hữu thắng không kiêu, bại không nhục, toàn thân tràn ngập ý chí chiến đấu như thế này, Lâm Tiêu cũng rất có hảo cảm.

Hai người trò chuyện với nhau, trực tiếp ra khỏi Luận Võ Quán, chỉ để lại rất nhiều võ giả đệ tử nhao nhao suy đoán thân phận hai người.

Đương nhiên, trong Võ Điện cường giả thật sự nhiều lắm, đệ tử thiên tài cũng nhiều vô số kể, bọn hắn cũng chỉ nhất thời nhìn thấy có chút cảm thán, rất nhanh đã để tại sau đầu, chỉ có số ít mấy người nhớ kỹ tên của hai người, vụng trộm chuẩn bị hỏi thăm một chút.

Đệ tử thiên tài mới gia nhập, tu luyện kỳ ba tháng thoáng cái đã qua, đây chính là đối thủ mà các đệ tử bình thường trong Võ Điện thích khiêu chiến nhất a.

Sau khi cáo biệt với Vương Vô ở Võ Điện, Lâm Tiêu về đến nhà, đóng cửa phòng, lại bắt đầu tu luyện.

Chiến đấu trước kia chỉ là hắn vì nghiệm chứng uy lực Ngưng Nguyên Công thôi, đối với đánh bại Vương Vô, trong lòng Lâm Tiêu không có chút đắc ý và kiêu ngạo nào cả, ngược lại càng nhiều chú ý hơn đến nhược điểm và khuyết điểm của mình.

Lâm Tiêu hai mắt nhắm nghiền, ở trong cơ thể hắn, Nguyên Trì hình vòng xoáy chậm rãi lưu chuyển, trong đó ẩn chứa nguyên lực màu ngà sữa cường đại, tuần hoàn từng đợt chu thiên trong thân thể

Xuy xuy!

Cùng lúc đó, Lâm Tiêu cũng đang không ngừng hấp thu Thiên Địa nguyên khí ngoại giới, đại lượng Thiên Địa nguyên khí như thủy triều sương mù không ngừng dũng mãnh vào trong cơ thể Lâm Tiêu, dưới sự chuyển hóa của Ngưng Nguyên Công, biến thành một tia nguyên lực tinh khiết cực kỳ yếu ớt.

- Ngưng Nguyên Công này tuy mạnh, đáng tiếc nguyên lực chuyển hóa quá mức thừa thớt, coi như dùng tốc độ chuyển hóa nguyên lực của ta cũng cực kỳ nhỏ.

Lâm Tiêu lắc đầu, cuối cùng biết rõ lúc trước đệ tử kia trong Võ Tàng Các và Tôn quân sự vì sao đều khuyên mình chọn công pháp khác.

Phải biết rằng, tốc độ Lâm Tiêu hấp thu Thiên Địa nguyên khí gấp chừng năm lần đệ tử thiên tài bình thường, cũng mới chuyển hóa ra một tia như vậy, nếu để cho những đệ tử thiên tài bình thường kia đến tu luyện, nguyên lực gia tăng sẽ chỉ có một phần năm Lâm Tiêu, về phần đệ tử bình thường thì càng không cần phải nói, có lẽ nguyên lực chuyển hóa nhỏ đến mức không phát hiện ra cũng nên.

Nói cách khác, công pháp bình thường người khác có lẽ chỉ cần nửa năm là có thể chứa đầy Nguyên Trì nhất chuyển, có thể thử tiến vào nhị chuyển, nhưng nếu như tu luyện Ngưng Nguyên Công này, có lẽ cần đến hai ba năm thậm chí bốn năm năm.

Tuy rằng uy lực Ngưng Nguyên Công hơn xa công pháp bình thường, chỉ khi nào đột phá nhị chuyển, lượng nguyên khí Nguyên Trì phun ra nuốt vào và lượng Thiên Địa nguyên khí hấp thu cũng sẽ tăng nhiều, bởi vậy dưới cùng điều kiện, mau chóng tấn cấp nhị chuyển so ra vẫn tăng thực lực nhiều hơn tu luyện Ngưng Nguyên Công, đây cũng là lý do vì sao người khác không chọn tu luyện Ngưng Nguyên Công.

- Vốn Nguyên Trì của ta đã tích súc không sai biệt lắm, tháng này có thể thử tấn cấp nhị chuyển, nhưng tu luyện Ngưng Nguyên Công, nguyên lực giảm đi, nếu như bằng vào tự mình hấp thu, muốn chứa đầy Nguyên Trì còn lại, chỉ sợ còn cần mấy tháng.

Lâm Tiêu lắc đầu.

- Còn hai tháng nữa là ta có thể tiếp nhận nhiệm vụ, nếu như không nhanh chóng tăng lên thực lực của mình, đến ngoài dã ngoại sẽ nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nửa bước khó đi. Hơn nữa một khi tu luyện kỳ ba tháng chấm dứt, sẽ còn gặp phải khiêu chiến từ võ giả bình thường ở Võ Điện.

Lâm Tiêu biết rõ sự đáng sợ của dã ngoại, đối với võ giả khiêu chiến hẳn lại không hề lo lắng, nghĩ vậy, hẳn lúc này từ dưới giường lấy ra một cái bao phục, mở bao phục ra, một đồng lớn đan dược lập tức xuất hiện ở trước mặt của hắn. Những đan dược này đều là Lâm Tiêu lúc trước lấy được từ chỗ Thiên Chuy tiểu đội.

Trong đó kể cả năm bình chữa thương đan, một lọ khí huyết đan, một lọ ngưng nguyên đan, một lọ hồi nguyên đan, còn có gần mười miếng Ôn Nguyên Đan mà các thế lực lớn lúc trước vì lôi kéo hắn đưa tặng, cùng với ba hạt Nguyên Khí Đan khi đạt được đệ nhất dã ngoại khảo thí lần này.

Liệu Thương Đan dùng để chữa thương, Khí Huyết Đan thì là vì tăng cường khí huyết, Hồi Nguyên Đan chỉ dùng để nhanh chóng khôi phục nguyên lực tiêu hao cho võ giả, ba loại đan dược này Lâm Tiêu tạm thời còn không cần đến, nhưng Ngưng Nguyên Đan, Ôn Nguyên Đan và Nguyên Khí Đan thì Lâm Tiêu hiện giờ có thể dùng đến, ba loại đan dược này đều có thể tăng lên và bổ sung nguyên lực trong cơ thể võ giả.

Ôn Nguyên Đan và Nguyên Khí Đan đều là nhất phẩm đan dược, mỗi hạt giá trị năm trăm lượng, mà Ngưng Nguyên Đan là nhị phẩm đan dược, dùng để võ giả cô đọng nguyên lực, tăng lên tốc độ tu luyện, công hiệu vượt xa Ôn Nguyên Đan và Nguyên Khí Đan, một hạt giá trị một vạn lượng, Lâm Tiêu tổng cộng cũng mới chỉ có ba hạt.

- Trước hấp thu Nguyên Khí Đan trụ cột nhất đi.

Lâm Tiêu mở ra bình ngọc sứ trắng, có chút khê đảo, một quả đan dược thuần trắng sắc liền lăn xuống trong tay Lâm Tiêu, đồng thời một cổ mùi thuốc thanh đậm lan tràn ra.

Khoanh chân ngồi ở trên giường, Lâm Tiêu ngón tay bắn ra, Nguyên Khí Đan màu trắng trực tiếp nhảy vào trong miệng Lâm Tiêu, rồi sau đó nuốt xuống.

Ừng ực!

Nguyên Khí Đan vừa tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu, lập tức liền hóa ra, đồng thời một cổ nguyên khí tinh thuần từ trong bụng Lâm Tiêu tán dạt ra, lan tràn đến tứ chi bách hải của hắn.

Lâm Tiêu vận chuyển Ngưng Nguyên Công, lập tức nguyên lực trong cơ thể vây lấy tất cả nguyên khí tản ra, rồi sau đó hưng hăng luyện hóa.

Xuy xuy!

Trong cảm giác của Lâm Tiêu, Nguyên Khí Đan biến thành nguyên khí tinh thuần dùng một loại tốc độ mất thường có thể thấy được bị luyện hóa thành một cỗ nguyên lực tinh khiết, cuối cùng dung nhập vào kinh mạch Lâm Tiêu, hợp nhập vào Nguyên Trì hần.

129. Chương 129: Tấn Cấp Nhị Chuyển

Chương 129: Tấn cấp nhị chuyển

Một canh giờ sau, nguyên khí do Nguyên Khí Đan tản ra đã bị Lâm Tiêu triệt để luyện hóa thành nguyên lực của mình, Lâm Tiêu cảm giác lấy trong Nguyên Trì chỉ tăng lên một phần nguyên lực, không khỏi âm thầm lú lười.

- Nguyên khí ẩn chứa trong một hạt Nguyên Khí Đan tương đương với nguyên lực Chân Võ giả nhất chuyển bình thường hấp thu một tuần lễ, không nghĩ tới sau khi bị Ngưng Nguyên Công luyện hóa mới chỉ được một chút như vậy.

Lâm Tiêu âm thầm kinh hãi, Ngưng Nguyên Công thật sự thật đáng sợ, như một cái động không đáy, một đồng lớn nguyên khí trải qua luyện hóa cuối cùng chỉ còn lại một phần nhỏ là tinh thuần nhất, còn lại đều trở thành tạp chất.

Đương nhiên, uy lực của Ngưng Nguyên Công cũng rất đáng sợ.

Lâm Tiêu tuy rằng giật mình, nhưng động tác trên tay lại không ngừng, miếng Nguyên Khí Đan thứ hai hóa thành một đạo đường vòng cung thuận thể tiến nhập vào trong miệng hần.

Ba!

Nguyên Khí Đan vào bụng lại lần nữa hóa thành một cỗ nguyên khí nồng đậm, bị nguyên lực Lâm Tiêu bao lấy, hung hăng luyện hóa. . .

Những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu cứ như vậy một bên phục dụng đan dược, một bên tu luyện, đương nhiên, vì khiến trụ cột của mình được củng cố, không đến mức quá mức phù phiếm, đan dược Lâm Tiêu phục dụng mỗi ngày sẽ không vượt qua hai quả, đại đa số thời điểm thì tự mình luyện hóa nguyên khí trong thiên địa, đồng thời Lâm Tiêu cũng bắt đầu tu luyện phòng ngự võ kỹ Kim Ngọc Quyết.

Tu luyện Kim Ngọc Quyết là thông qua chuyển hóa nguyên lực trong cơ thể, sau khi chuyển hóa nó tinh thuần, lại thông qua khẩu quyết và tâm pháp đặc biệt để thân thể hấp thu, những nguyên lực tinh thuần sau khi chuyển hóa này chẳng những có thể tăng lên cường độ thân thể, càng có thể mở Nguyên Trì, cường hóa kinh mạch.

Vốn muốn chuyển hóa nguyên lực bình thường thành nguyên lực tinh thuần có thể khiến cho Kim Ngọc Quyết hấp thu cực kỳ khó khăn, cần tốn hao khổ công cực lớn, nhưng bản thân Ngưng Nguyên Công cũng đã đề luyện nguyên lực tinh thuần, bởi vậy lúc tu luyện chỉ cần hơi chuyển hóa nguyên lực bản thân là có thể tu luyện được rồi, ngược lại giảm bớt đi đại lượng khổ công cho Lâm Tiêu.

Ngưng Nguyên Công và Kim Ngọc Quyết hỗ trợ lẫn nhau, tu luyện Ngưng Nguyên Công, Lâm Tiêu ở trên tu luyện Kim Ngọc Quyết cũng cực nhanh.

Trong những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu mỗi ngày đều ở nhà khổ luyện.

Đương nhiên, sinh hoạt cũng không phải ao tù nước đọng.

Lần trước sau khi thử độ sức với Vương Võ, hai người với tư cách là nhân vật mới cùng nhau gia nhập Võ Điện, cũng đã trở thành bằng hữu, hơn nữa Triệu Phi và Vương Kiện cũng thường xuyên tới trao đổi, bốn người thường xuyên cùng một chỗ tâm sự, khoa tay múa chân, thực lực hai người Vương Kiện và Triệu Phi cũng tăng lên rất nhanh, khổ luyện mấy tháng, hai người cách chuẩn võ giả cũng chỉ có một bước ngắn.

Thời gian như nước chảy, trong chớp mắt.

Trong nháy mắt hai tháng thời gian trôi qua.

Trong Lâm gia đình viện, Lâm Tiêu trên thân trần trụi, toàn thân cơ bắp hiện lên đường cong căng cứng, hai tay của hắn nắm tay, ngũ tâm triều thiên, khí tức lâu dài. Theo hô hấp của Lâm Tiêu, làn da vốn màu vàng trên người hắn vậy mà một sáng một tối, thật giống như đang chậm chạp chuyển hóa giữa hoàng kim và ngọc thạch vậy, hiện ra một loại màu sắc kim loại, lại có ánh sáng kim loại, cả người giống như hóa thành bạch ngọc kim thạch vậy.

- Hô!

Lâm Tiêu thở ra một hơi thật dài, hai mắt đóng chặt bỗng nhiên mở ra, như có một đạo thiểm điện hiện lên, sắc bén dị thường.

- Trải qua hai tháng khổ luyện, Kim Ngọc Quyết của ta rốt cục tu luyện đến tầng thứ ba, cảnh giới Kim Thân Như Ngọc.

Kim Ngọc Quyết tổng cộng phân tầng năm, tầng thứ nhất Thân Như Kim Thiết; tầng thứ hai Thân Như Ngọc Thạch; tầng thứ ba Kim Thân Như Ngọc; tầng thứ tư Vô Thượng Kim Thân; tầng thứ năm Kim Ngọc Như Thể.

Đã đến tầng thứ ba Kim Thân Như Ngọc cũng đã xem như tiểu thành, lực phòng ngự so sánh tới trước kia tăng lên mấy lần, mà tầng thứ tư thì lại khá khó tu luyện, cần đại lượng nguyên lực ủng hộ, dùng nguyên lực Chân Võ giả nhất chuyển của Lâm Tiêu hiện giờ căn bản chỉ như muối bỏ biển, chỉ có sau khi tấn cấp nhị chuyển mới có thể tiếp tục tu luyện, về phần tầng thứ năm, không có Chân Võ giả tam chuyển nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Gần hai tháng, Kim Ngọc Quyết của ta tiểu thành, nguyên lực trong Nguyên Trì cũng đã chứa đầy, mấy ngày gần đây Nguyên Trì trong cơ thể ta rục rịch, nguyên lực cũng không cách nào lại gia tăng nữa, là thời điểm trùng kích Chân Võ giả nhị chuyển rồi.

Trở lại trong phòng, Lâm Tiêu khoanh chân mà ngồi trên giường, cẩn thận mở ra một cái bình sứ bạch ngọc, đổ ra một viên đan dược màu xanh da trời lớn chừng bằng trái long nhãn.

Ngưng Nguyên Đan, nhị phẩm đan dược, mỗi một hạt giá trị một vạn lượng, số lượng nguyên lực ẩn chứa trong đó rất kinh người, sau phục dụng có thể cô đọng nguyên lực, tăng lên tốc độ tu luyện cho vô giả.

Trong hai tháng này, Lâm Tiêu đã phục dụng sạch sẽ chín miếng Ôn Nguyên Đan, ba miếng Nguyên Khí Đan cùng với một quả Nguyên Khí Đa mà Vô Điện mỗi tháng ban cho đệ tử thiên tài, ba tháng tổng cộng ba miếng tất cả đều dùng sạch sẽ, hơn nữa mình ngày đêm tu luyện, cuối cùng cũng đã chứa đầy Nguyên Trì.

Mà ba miếng nhị phẩm Ngưng Nguyên Đan giá tiền đắt đỏ này, Lâm Tiêu vẫn chưa phục dụng, chuẩn bị dùng vào thời khắc mấu chốt trùng kích nhị chuyển.

Hiện giờ Lâm Tiêu đã đạt đến nhất chuyển đỉnh phong, cách Chân Võ giả nhị chuyển chỉ một bước, có lẽ một tuần lễ, nửa tháng sau là có thể tự động đột phá, nhưng Lâm Tiêu không đợi được thời gian dài như vậy, chuẩn bị trực tiếp dùng Ngưng Nguyên Đan tăng lên tu vị, đột phá đến Chân Võ giả nhị chuyển, như vậy có thể giảm bớt c đại lượng thời gian khổ tu.

Khoảng thời gian này thoạt nhìn tựa hồ không dài, nhưng đối với Lâm Tiêu chấm dứt thời kỳ tu luyện mà nói lại cực kỳ trọng yếu, trên thực tế, nếu không phải Lâm Tiêu tu luyện chính là Nhân cấp cao giai Ngưng Nguyên Công, nếu không dùng thiên phú Lâm Tiêu chỉ sợ hai tháng trước đã đột phá đến nhị chuyển rồi.

Khoanh chân ngồi trên giường, Lâm Tiêu nuốt vào một hạt nhị phẩm Ngưng Nguyên Đan giá trị một vạn lượng, chột đầu lưỡi chạm vào môi trên, hai hàng răng xếp hợp lý, tâm thần nhanh chóng đắm chìm vào trong Nguyên Trì dưới bụng.

Trong đan điền, vòng xoáy do Nguyên Trì biến thành chậm rãi vận chuyển, phảng phất Tinh Vân trong bầu trời đêm, không ngừng tán phát ra một tia nguyên lực tinh khiết màu ngà sữa .

Ầm ầm!

Đồng thời Ngưng Nguyên Đan trong bụng Lâm Tiêu vào thời khắc này cũng hóa thành được lực vô cùng, như một khóa hỏa cầu bạo tạc, phát ra một cỗ nóng rực chỉ lực nhanh chóng lan tràn đến tứ chi bách hài Lâm Tiêu.

- Nóng quá!

Lâm Tiêu cảm giác toàn thân đều đang nóng lên, được khí ẩn chứa đại lượng nguyên lực tán loạn bốn phía trong kinh mạch hắn, nguyên lực bao hàm trong đó đúng là khiến Lâm Tiêu có chút khó có thể khống chế.

- Không hổ là nhị phẩm đan được, may mắn ta tu luyện Ngưng Nguyên Công và Kim Ngọc Quyết, nếu không thì khó có thể ngăn cản được được lực ẩn chứa trong Ngưng Nguyên Đan.

130. Chương 130: Người Mới Khiêu Chiến (1)

Chương 130: Người mới khiêu chiến. (1)

Lâm Tiêu thăm giât mình, được lực ẩn chứa trong Ngưng Nguyên Đan thật sự đáng sợ, vượt xa nhất phẩm Nguyên Khí Đan và Ôn Nguyên Đan, chẳng những ở số lượng nguyên lực vượt xa, mà ở mặt chất lượng cũng không cùng cấp bậc. Nếu như không phải Lâm Tiêu tu luyện Ngưng Nguyên Công và Kim Ngọc Quyết, nhất chuyển Chân Võ giả bình thường nếu phục dụng Ngưng Nguyên Đan này, chỉ sợ không những không thể tăng lên nguyên lực, mà thể nội kinh mạch và Nguyên Trì bị nguyên lực cuồng bạo như thế xông lên, ngược lại sẽ hỗn loạn không chịu nổi, thậm chí sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Bất chấp kinh ngạc, đại não Lâm Tiêu một mảnh tỉnh táo, toàn lực vận chuyển Ngưng Nguyên Công, điên cuồng luyện hóa nguyên lực bằng đại tán loạn trong người.

Dưới lực lượng cường đại của Ngưng Nguyên Công, những nguyên lực bằng đại tán loạn phẳng phất như con ruồi không đầu kia lực lập tức bị điên cuồng thôn phệ, chuyển hóa thành nguyên lực bản thân Lâm Tiêu.

Một canh giờ qua đi.

Nguyên lực do nhị phẩm Ngưng Nguyên Đan biến thành rốt cục bị hấp thu toàn bộ, Lâm Tiêu cảm thấy kinh mạch mình sưng lên vô cùng, Nguyên Trì xoay tròn nhẹ nhàng rung rung, số lượng nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu đã vượt ra khỏi cực hạn mà Nguyên Trì và kinh mạch có khả năng thừa nhận.

Một cỗ đau đớn giống như đao cắt từ trong kinh mạch và Nguyên Trì Lâm Tiêu truyền ra, Lâm Tiêu cắn răng, khống chế nguyên lực điên cuồng trùng kích Nguyên Trì vùng đan điền.

.

Nhất trọng!

Nhị trọng!

. . .

Nguyên lực khổng lồ và tinh thuần như sóng biển lần lượt trùng kích đến, mỗi một lần trùng kích, Nguyên Trì Lâm Tiêu đều nhẹ nhàng rung rung, giống như muốn nổ tung lên vậy.

Rốt cục, sau một nén nhang.

Ba!

Nguyên Trì vùng đan điền Lâm Tiêu rốt cục mạnh mẽ mở rộng ra, như khi bóng da đang bành trướng bị vòng sắt bao lấy, vòng sắt đột nhiên sụp đổ, vòng xoáy Nguyên Trì vốn ước chừng như bóng bàn đột nhiên một hồi bành trướng, trực tiếp biến lớn đến như quả bóng tennis, đồng thời một cỗ hấp lực cường đại hơn trước kia gấp mấy lần điên cuồng xoay tròn từ trong lan tràn ra, điên cuồng hấp thu nguyên lực trong kinh mạch Lâm Tiêu.

Hô!

Nguyên lực trước kia còn cảm thấy trướng đau nhức dị thường, hoàn toàn không cách nào dung nạp chỉ mấy hơi thở đã bị Nguyên Trì mở rộng hấp thu sạch sẽ, trong Nguyên Trì trống rỗng, tựa hồ mới chứa đầy một phần ba.

Thật lâu, hai mắt nhắm chặt của Lâm Tiêu bỗng nhiên mở ra, chậm rãi nhô ra một ngụm trọc khí, trên mặt lộ ra vui sướng.

Ba tháng khổ tu, hôm nay rốt cục tấn cấp nhị chuyển.

- Hiện giờ ta vừa mới tấn cấp nhị chuyển, còn cần củng cố một phen.

Lâm Tiêu không có bị vui sướng tấn cấp làm choáng váng đầu óc, tiếp tục nhắm mắt tu luyện, điên cuồng tham lam hấp thu lấy nguyên khí trong thiên địa.

Sau khi tấn cấp nhị chuyển, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được rõ ràng, số lượng Thiên Địa nguyên khí mình hấp thu so với trước kia nhanh gần gấp hai, Nguyên Trì lớn ra, số lượng Thiên Địa nguyên khí có thể hấp thu cũng nhiều hơn.

Một ngày đêm qua đi, Lâm Tiêu triệt để củng cố, trong Nguyên Trì cũng không trống rỗng như khi vừa tấn cấp nữa.

...

Sáng sớm, sương mù hơi mỏng bao phủ cả nửa Tân Vệ Thành, hôm nay đã nhập thu, Thiên Địa hơi có chút mát mẻ, một vòng mặt trời đỏ dâng lên ở phương đông, ánh mặt trời phổ chiếu xuống, thời gian dần trôi qua chừng đi đám sương bao phủ trên không thành trì.

Lâm Tiêu chậm rãi đi trong Võ Điện, hôm nay là ngày Võ Điện giảng bài, Võ Điện sẽ phái ra quân sự, giảng giải tu luyện chỉ đạo cho các đệ tử, các đệ tử mặc kệ tu vị cao thấp thế nào đều có thể đi nghe, nhưng về phần có thể nghe được bao nhiêu, lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem bản thân.

Nơi giảng giải công pháp ở ngay trên quảng trường ở trung ương Võ Điện, khi Lâm Tiêu đi vào trên quảng trường, trên toàn bộ quảng trường đã ngồi đầy mấy trăm đệ tử.

Lâm Tiêu tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống.

- Nhìn kia, hẳn chính là tân tấn thiên tài đệ tử Lâm Tiêu vừa mới gia nhập Võ Điện chúng ta vào ba tháng trước.

Lâm Tiêu vừa mới ngồi xuống, chợt nghe được cách đó không xa rất nhiều thiếu niên đệ tử đều dùng ánh mắt lửa nóng nhìn mình, xì xào bàn tán với nhau.

Trên quảng trường Võ Điện.

Các ánh mắt có chút lửa nóng đều nhìn chăm chú lên Lâm Tiêu, như thợ săn trong rừng núi gặp được con mồi vậy, trong đôi mắt lóe ra hào quang không hiểu. Nếu là một ít võ giả tâm trí không đủ kiên định bị nhiều người nhìn chăm chú, vậy xem như vậy, trong lòng khó tránh khỏi sẽ tâm thần bất định, nhưng Lâm Tiêu thần thái tự nhiên, không sợ chút nào.

Lâm Tiêu có được Toàn Địa Giáp phân thân ngay cả võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ cũng từng giết qua, những Chân Võ giả nhất chuyển, nhị chuyển sao có thể khiến Lâm Tiêu để trong lòng được.

Coi như là trong quá trình chờ đợi giảng bài Lâm Tiêu cũng không muốn lãng phí thời gian, khoanh chân ngồi trên đá cẩm thạch sạch sẽ, tâm thần trầm tĩnh lại, chậm rãi hấp thu lấy nguyên khí trong thiên địa.

- Lâm Tiêu.

Đột nhiên, Lâm Tiêu cảm giác được một cổ ánh mắt đặc thù rơi trên người mình, đồng thời, một thanh âm thanh thúy động lòng người vang lên bên tai hắn.

Thanh âm êm tai dễ nghe kia truyền đến, trên quảng trường âm ỉ thật giống không cóc u lan, chim hoàng oanh kêu to vậy, khiến tâm thần người đều sung sướng lên.

- Ân?

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một thiếu nữ lông mày cong cong, làn da trắng nõn, khóe miệng mang theo má lúm đồng tiền trực tiếp đến bên cạnh hắn, ngồi xuống ngay cạnh hắn, trong đôi mắt trong veo như nước lóe ra hào quang giảo hoạt.

- Lữ Tuyết.

Lâm Tiêu khẽ giật mình, đây chính là Lữ Tuyết cùng tham gia khảo hạch Chuẩn Võ giả với mình lúc trước.

- Sao hả, không chào đón ta sao?

Lữ Tuyết tự nhiên cười nói, xinh đẹp như hoa, tron khi nói chuyện, một cổ mùi thơm ngát nhàn nhạt đập vào mặt, hàm răng khẽ cười nói:

- Hôm nay là ngày công khai giảng bài, đất trống trên quảng trường có thể tùy ý ngồi, người cũng không thể như lúc đã ngoại khảo thí đuổi ta đi được.

- Muốn ngồi ở nơi nào là chuyện của người, ta cũng không xen vào.

Lâm Tiêu quay đầu, bình thần lên tiếng.

Đối với sự xuất hiện của Lữ Tuyết, hắn ngược lại cũng không hiếu kỳ, lúc trước Lữ Tuyết cùng hắn cùng nhau tham gia Chuẩn Võ giả thực chiến khảo hạch, trụ cột bản thân đã cực kỳ vững chắc, hiển nhiên cũng không phải như Chuẩn Võ giả bình thường tùy tiện tham gia, hôm nay ba tháng qua đi trở thành Chân Võ giả gia nhập Võ Điện cũng là chuyện rất bình thường.

Trong nội tâm nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Tiêu liền không hề chú ý nữa, ngưng thần tiếp tục tu luyện, đối với hắn mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn tu luyện cả.

Lữ Tuyết sững sờ, vốn tưởng rằng Lâm Tiêu sẽ bởi vì giao tình trước kia nói thêm nhiều câu với mình, không nghĩ tới hắn lại không hề để ý đến, cái này khiến Lữ Tuyết không khỏi cực kỳ hoài nghi lực hấp dẫn của mình, lòng tự tin bị đả kích nghiêm trọng.

- Là Lữ Tuyết.

- Lữ Tuyết này vừa mới gia nhập Võ Điện chúng ta được hai tháng, hơn nữa gia nhập cũng là thiên tài doanh trong Võ Điện, đợi một tháng sau, chúng ta cũng có thể khiêu chiến nàng.

131. Chương 131: Người Mới Khiêu Chiến (2)

Chương 131: Người mới khiêu chiến. (2)

- Đúng vậy a, Võ Điện chúng ta hai tháng này thoáng cái gia nhập mấy tên đệ tử thiên tài, thật sự là hâm mộ những đệ tử thiên tài mới gia nhập Võ Điện trong mấy tháng gần đây a, nhanh như vậy đã có cơ hội thử tấn cấp đệ tử thiên tài rồi

Một ít đệ tử trò chuyện với nhau, nghị luận nhao nhao.

- Xem, người đang đi tới kia gọi là Vương Võ a, nghe nói cũng là Chân Võ giả tấn tấn của Võ Điện chúng ta, thời gian gia nhập chỉ kém Lâm Tiêu hai ngày.

Trong khi mọi người ở đây chờ đợi nói chuyện với nhau thì nguyên một đám Chân Võ giả cũng lục tục ngo ngoe đến, đột nhiên, trong đám người lại truyền đến một hồi bạo động.

- Vương Võ đã đến?

Lâm Tiêu tỉnh lại từ trong tu luyện, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài sân rộng.

Vương Vô thần sắc lạnh lùng chậm rãi đi vào quảng trường, khí vũ hiên ngang, sau khi chứng kiến Lâm Tiêu, Vương Vô lập tức tiến đến bên cạnh Lâm Tiêu, rồi sau đó ngồi xuống.

- Ân?

Ánh mắt Vương Vô rơi vào trên người Lữ Tuyết bên cạnh Lâm Tiêu không khỏi sửng sốt, ngay sau đó trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu lộ ra một tia thần sắc như cười mà không phải cười, chợt quay đầu, ánh mắt rơi vào trên trảng

Trên quảng trường, đại lượng Chân Vô giả tụ tập, xa xa nhìn lại, đầu người đông nghịt, khoảng chừng mấy trăm người.

- Truyền công chấp sự đến rồi!

Lúc này đột nhiên có người thấp giọng hô, ba người Lâm Tiêu đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một đạo bóng người mặc trang phục chấp sự Vô Điện từ đằng xa lướt đến, chớp động mấy cái đã lướt đến trên đài cao trong sân rộng, khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay Lâm Tiêu đã tấn cấp nhị chuyển, liếc mắt đã nhìn ra chấp sự kia ước chừng là Chân Vô giả tam chuyển, cũng không tấn cấp Hóa Phàm cảnh, giảng bài lần này, nhằm vào cũng là vô giả nhất chuyển và nhị chuyển, bởi vậy đại đa số đệ tử trên trận cũng đều là nhất chuyển và nhị chuyển.

Chấp sự kia cũng không nói nhảm, sau khi đơn giản giới thiệu qua, liền bắt đầu giảng giải

- Vô giả chi đạo, dùng Nguyên Trì làm gốc. . .

Chấp sự này đầu tiên giảng giải chính là tác dụng của Nguyên Trì sau đó lại giảng giải một ít tâm đắc từ Chân Vô giả nhất chuyển tấn cấp nhị chuyển, từ nhị chuyển tấn cấp tam chuyển. Gã chấp sự này mặc dù chỉ là Chân Vô giả tam chuyển, nhưng ở mặt cơ sở lại vô cùng hùng hậu vững chắc, bởi vì thường xuyên giảng giải nên một ít chỗ rất nhỏ càng là nói rất nhịp nhàng ăn khớp, khiến mọi người ở đây đều được dẫn dắt.

Lâm Tiêu cũng nghe được nhiều điều hay, hắn vừa mới tấn cấp nhị chuyển, đối với biến hóa sau khi Nguyên Trì tấn cấp có ấn tượng sâu đậm, kết hợp với nội dung chấp sự này nói, xác minh từng cái, cảm giác được rất nhiều lợi ích

Những thứ như kinh nghiệm này trong sách vở khó mà học được, chính là tài phú trân quý nhất của mỗi vô giả, đây cũng là nguyên nhân vì sao đám vô giả cần phải lựa chọn thế lực gia nhập, có một vị tiền bối đi phía trước làm chỉ đạo, hiệu quả sẽ tốt hơn với tự mình lục lọi tìm hiểu rất nhiều.

Trong bất tri bất giác đã đến giữa trưa, mặt trời treo cao đỉnh đầu, mặt trời rực rỡ cao chiếu. Chấp sự kia đã giảng giải xong câu cuối cùng, nói:

- Tốt rồi, giảng giải hôm nay đến đây thôi, lần sau lại tiếp tục.

Nói xong liền trực tiếp bay vút rời đi.

Truyền công chấp sự vừa rời đi, quảng trường vốn yên tĩnh im ắng liền trở nên náo nhiệt, thanh âm nghị luận của vô số đệ tử nhao nhao vang lên.

- Lâm Tiêu, đi thông thả, Lưu Vũ Chu ta muốn khiêu chiến ngươi, ngươi có dám tiếp nhận?

Trong tiếng nhao nhao nghị luận của mọi người, một tiếng hét lớn đột nhiên vang lên, trực chỉ Lâm Tiêu trong đám người.

- Đã đến.

Trong lòng mọi người nhảy dựng, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Lâm Tiêu cách đó không xa.

Đệ tử thiên tài tân tấn thường thường sẽ tiếp nhận khiêu chiến, đây là lệ cũ nhiều năm của Vô Điện, hơn nữa lúc đầu cơ hồ mỗi một đệ tử thiên tài đều bị khiêu chiến mà xuống, mất đi thân phận đệ tử thiên tài trở thành đệ tử bình thường, dù sao đệ tử khiêu chiến thường thường cũng đã tu luyện ở Vô Điện nửa năm thậm chí càng lâu hơn nữa.

Chỉ có số rất ít đệ tử thiên tài thiên phú thật sự kinh người mới có thể trong ba tháng tu luyện củng cố thực lực của mình, trong khiêu chiến vẫn có thể đứng ngạo nghễ, đương nhiên ví dụ như vậy cũng ít khi thấy.

Bất quá tuyệt đại đa số đệ tử thiên tài bị khiêu chiến mà hạ, thường thường mấy tháng sau đều có thể một lần nữa trở lại thiên tài doanh, dù sao đệ tử thiên tài ở phương diện công pháp và đãi ngộ ngay từ đầu đã vượt xa đệ tử bình thường, đợi đến sau khi lần nữa luyện thành Nhân cấp trung giai công pháp trở lại thiên tài doanh cũng là việc rất bình thường, chỉ có số rất ít đệ tử thiên tài trầm luân, không góc đầu lại được.

Đám người nhao nhao tránh ra, một thiếu niên mặc kính phục màu xám, sắc mặt hung hãn từ trong đám người đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập tự tin, chính là Lưu Vũ Chu trước kia hô lớn muốn khiêu chiến Lâm Tiêu.

Đồng thời khi Lưu Vũ Chu chậm rãi đi đến.

- Vương Vô, Tề Lộ ta cũng muốn khiêu chiến ngươi, ngươi có dám tiếp nhận.

Cùng lúc đó, một tiếng hét lớn khác cũng vang lên, đám người tránh ra, lại là một đệ tử bình thường đi ra, ánh mắt sắc bén.

- Rõ ràng bị Lưu Vũ Chu và Tề Lộ giành trước rồi, thật sự là không may.

Trong đám người, không ít mọi người âm thầm phàn nàn, tự trách mình không phải là người đầu tiên lên tiếng khiêu chiến.

Ở Võ Điện, một khi có võ giả phát ra khiêu chiến, võ giả còn lại không thể lại nói khiêu chiến, chỉ có thể chờ đợi khiêu chiến chấm dứt, nếu như Lâm Tiêu và Vương Vô không bị khiêu chiến xuống còn may, bọn hắn còn có thể tiếp tục, chỉ khi nào khiêu chiến thành công, vậy thì Lâm Tiêu và Vương Vô sẽ mất đi thân phận đệ tử thiên tài, mà sau khi Lưu Vũ Chu và Tề Lộ thành công liền tự động tấn cấp thành đệ tử thiên tài, hơn nữa trong một tháng có thể không tiếp thụ khiêu chiến của những người còn lại.

- Thế nào Lâm Tiêu, nghe nói ngươi năm nay chỉ có 14 tuổi đã tấn cấp nhất chuyển, trước khi tấn cấp dù là Vu Dịch Văn được xưng là đệ nhất thiên tài trong Chuẩn Võ giả tại Tân Vệ Thành trong Chuẩn Võ giả thực chiến trong khảo hạch cũng thua dưới tay ngươi, ngươi sẽ không nhát gan đến không dám nhận khiêu chiến đấy chứ?

Lưu Vũ Chu lạnh lùng cười cười, thần sắc vô cùng tự tin, căn cứ quy định của Võ Điện, ba tháng tu luyện kỳ vừa qua, đệ tử thiên tài tân tấn không thể cự tuyệt khiêu chiến của đệ tử bình thường được.

Vu Dịch Văn bọn hắn tuy rằng được xưng là Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài thiếu niên gì đó, trên thực tế danh xưng như vậy ở Tân Vệ Thành vẫn luôn có, nhưng thiên tài thiếu niên dù thiên tài thế nào cũng chỉ vừa mới tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, chỉ có điều thiên phú ột chút, tuổi nhỏ một chút thôi, trước khi còn chưa lớn lên, những thiên tài trẻ tuổi này cũng không có ưu thế lắm, trong chiến đấu ngược lại còn rơi vào hoàn cảnh xấu.

132. Chương 132: Chật Vật Không Chịu Nổi! (1)

Chương 132: Chật vật không chịu nổi! (1)

Hiện giờ Lâm Tiêu bọn hắn sau khi tấn cấp Chân Võ giả, danh xưng đệ nhất thiên tài thiếu niên dĩ nhiên sẽ rơi vào trên những những đệ tử Luyện Tủy kỳ và Chuẩn Võ giả chưa tấn cấp Chân Võ giả rồi, bởi vậy Lưu Vũ Chu đối với Lâm Tiêu căn bản không chút sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy tự tin.

Lâm Tiêu biết rõ quy củ Võ Điện, không khỏi cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét về phía Lưu Vũ Chu:

- Lưu Vũ Chu đứng không, ngươi muốn khiêu chiến ta cũng được, nhưng căn cứ quy định, người bị khiêu chiến có thể đưa ra yêu cầu, nếu ngươi muốn khiêu chiến ta phải xuất ra 50 điểm cống hiến, một khi người

thua, 50 cái điểm công hiến này cũng chỉ có thể cho ta, đương nhiên nếu như ta thua, ta cũng sẽ cho người năm mươi điểm công hiến, sao hả?

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình.

Trong Võ Điện, một điểm công hiến giá trị mười lượng bạc, một đầu nhất tinh yêu thú bình thường nhất cũng chỉ có giá trị hai điểm công hiến, 50 điểm công hiến chẳng khác gì là năm trăm lượng bạc, có thể mua được một quả nhất phẩm Nguyên Khí Đan.

Lâm Tiêu mỉm cười, hắn hai tháng này luôn khắc khổ tu luyện, đã tiêu hao hết chín miếng Ôn Nguyên Đan và sáu miếng Nguyên Khí Đan trên người, càng tiêu hao một quả ngưng Nguyên Đan, tổng cộng giá trị 17500 lượng, thuận tiện kiểm về từ trên người những đệ tử này luôn.

Phải biết rằng, võ đạo tu luyện không thể thiếu bạc, nếu như không có mười lăm miếng nhất phẩm đan được và một quả nhị phẩm ngưng Nguyên Đan kia, Lâm Tiêu muốn tấn cấp nhị chuyển, có lẽ còn cần kéo dài ba tháng.

Lưu Vũ Chu lúc đầu không thể chờ đợi được muốn khiêu chiến lúc này trong nội tâm nhin không được bắt đầu do dự. Hắn chỉ là một gã nhất chuyển Chân Võ giả bình thường, lúc trước khi gia nhập Võ Điện ngân lượng Võ Điện cho hắn cũng chỉ có một ngàn lượng, nửa năm này hắn khổ luyện công pháp và võ kỹ, hơn nữa làm một ít nhiệm vụ, cơ hồ không có dừng lại và nghỉ ngơi, cho dù là thêm, bỏ đi đại lượng tài nguyên tiêu hao ở tu luyện, trên người hắn hôm nay cũng chỉ thừa chừng 100 điểm công hiến, Lâm Tiêu trực tiếp muốn 50 điểm công hiến, cái này cũng phải cần hắn tốn hao suốt nửa tháng mới có thể kiếm được.

- Lưu Vũ Chu, người rốt cuộc là có khiêu chiến hay không, nếu như người không khiêu chiến mà nói, tự động buông tha, 50 điểm công hiến kia ta nguyện ý tiếp nhận.

- Đúng vậy a, 50 điểm công hiến cũng do dự lâu như vậy, người không tới thì ta tới.

Lúc Lưu Vũ Chu còn đang suy nghĩ cùng do dự, những đệ tử còn lại ở một bên đều là vội vàng kêu lên.

Bọn họ bị Lưu Vũ Chu đoạt trước, trong lòng vốn là ảo não, hôm nay nhìn thấy đối phương do dự, tự nhiên ước gì hắn vội vàng buông tha. Căn cứ vào quy củ của Võ điện, người khiêu chiến thành công thứ nhất nếu như không bị bản thân đệ tử thiên tài khiêu chiến trở lại, đó là ít nhất có thể giữ vững thân phận đệ tử thiên tài một tháng, những người còn lại đều không thể khiêu chiến.

Ở trong mắt bọn hắn, Lâm Tiêu giờ phút này đã không phải là một gã đệ tử thiên tài của Võ điện, mà là một viên đá đặt chân để cho bọn hắn thu hoạch vị trí đệ tử thiên tài.

- Ta nguyện ý, sao lại không muốn chứ!

Lưu Vũ Chu cắn răng một cái, 50 điểm công hiến tương đương với 500 lượng, cũng chính là một viên Nguyên Khí đan, mặc dù giá trị không thấp, nhưng nếu như hắn khiêu chiến thành công, đãi ngộ của đệ tử thiên tài là mỗi tháng cũng sẽ được phân phát ột viên Nguyên Khí đan, chỉ cần thể này cũng là kiếm lớn rồi, lại càng không nói đến đệ tử thiên tài còn có một ít đặc quyền, chỉ cần hắn có thể chiến thắng được Lâm Tiêu, đây chính là kiếm tiền ổn thỏa.

Đừng xem Lâm Tiêu mười bốn tuổi liền gia nhập Võ điện, tấn cấp Nhất chuyển, thanh danh xa xa ở trên Vương Vũ, nhưng Lưu Vũ Chu thân là đệ tử của Võ điện trong lòng cũng có một chút tính toán, đó chính là Lâm Tiêu cho dù thiên tài thì cũng chỉ là thiên tài, dù sao tuổi còn nhỏ, mới chỉ 14 tuổi, hơn nữa lên cấp nhất chuyển gia nhập Võ điện mới chừng ba tháng, lấy thời gian nửa năm nay hắn liên tục khổ luyện cùng chiến đấu sinh tử, muốn đánh bại Lâm Tiêu vẫn là rất có khả năng.

Đã nghĩ như vậy, Lưu Vũ Chu trực tiếp đáp ứng, rồi sau đó đi lên quảng trường.

Những đệ tử không khiêu chiến kia liên tục than thở, xa xa quan sát.

- Có chút ý tứ!

Rất nhiều Chân vũ giả nhị chuyển đệ tử vốn là nghe xong bài giảng chuẩn bị rời đi, giờ phút này đều dừng chân lại, khóe miệng mỉm cười nhìn lên một màn phát sinh trước mắt.

- Vương Vũ, như thế nào, chúng ta cũng bắt đầu đi!

Ở lúc Lâm Tiêu cùng Lưu Vũ Chu đi lên quảng trường, Tề Lộ khiêu chiến Vương Vũ lại là ở một bên vội vàng nói.

- Gấp cái gì mà gấp, Võ điện mặc dù quy định đệ tử thiên tài không thể cự tuyệt khiêu chiến, cũng không nói nhất định là hiện tại liền nhận khiêu chiến, chỉ cần ở trong ngày hôm nay tiếp nhận khiêu chiến của người là được.

Wương Vũ còn chưa nói, Lữ Tuyết liền khẩn cấp mắng lại Tề Lộ, rồi sau đó cười híp mắt nhìn Vương Vũ.

- Vương Vũ, người nói Lâm Tiêu cùng Lưu Vũ Chu, người nào sẽ thắng?

Wương Vũ nhìn nàng một cái, quay đầu lạnh lùng nói:

- Lâm Tiêu tất thắng!

Thanh âm của Vương Vũ không lớn nhưng trong giọng nói tràn đầy lòng tin khổng lồ.

Lữ Tuyết không khỏi kinh ngạc nhìn hẩn một cái.

- Hoa!

Lúc này, trong đám người truyền tới một trận tiếng động lớn, giữa quảng trường, khiêu chiến giữa Lâm Tiêu cùng Lưu Vũ Chu đã bắt đầu.

- Lâm Tiêu, những cái gọi là đệ tử thiên tài như các người đều hưởng thụ đãi ngộ cực cao, Lưu Vũ Chu ta liền muốn để cho người xem một chút thiên phú cao cũng không có nghĩa là thực lực sẽ mạnh.

Lưu Vũ Chu lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, quát to một tiếng, chợt phóng thân về phía trước.

- Long Hổ quyền pháp — Phi Long Xuất Uyên!

- Hống!

Lưu Vũ Chu oanh ra một quyền, thanh âm rống giận khổng lồ vang dội thiên địa, đồng thời một cỗ quyền phong đáng sợ giống như là cơn lốc hình thành ở giữa quảng trường, hóa thành thanh âm phi long gầm thét, rống giận phóng mạnh về phía Lâm Tiêu.

Sau khi Lưu Vũ Chu tiến vào Võ điện, võ kỹ lựa chọn chính là Nhân cấp đệ giai Long Hổ quyền pháp, bộ quyền pháp này lực mạnh vô cùng, luyện đến mức tận cùng sẽ có nhất long nhất hổ chi lực, bài sơn đảo hải, Lưu Vũ Chu trải qua nửa năm khổ tu đã đem Long Hổ quyền pháp này tu luyện tới tiểu thành, một quyền oanh ra quả nhiên là cuồng phong nô hống, hổ khiếu long ngâm.

Trong phút chốc thiết quyền của Lưu Vũ Chu đã nhanh như tia chớp đi tới trước mắt Lâm Tiêu.

- Hừ!

Trên mặt Lâm Tiêu đột nhiên hiện lên một tia cười lạnh, thân hình nhoáng lên một cái, cả người nhẹ nhàng tránh thoát công kích của Lưu Vũ Chu.

- Hát!

Một chiêu không trúng, Lưu Vũ Chu mặt không đổi sắc, xoay người một quyền quét về phía Lâm Tiêu, giữa eo vãn vẹo, hữu quyền giống như thiết chùy oanh ra, không khí bốn phía trực tiếp nổ vang.

133. Chương 133: Chặt Vật Không Chịu Nổi! (2)

Chương 133: Chặt vật không chịu nổi! (2)

Lâm Tiêu như cũ không phản kích, thân hình giống như từng đạo tàn ảnh ở trên quảng trường nhanh chóng di chuyển, khí lưu cuồng bạo vô tận ở bên người hẩn ầm ầm nổ vang, khiến cho tay áo thổi tung bay, nhưng thủy chung không cách nào chạm đến hẩn chút nào.

- Long Hồ quyền pháp của Lưu Vũ Chu đã luyện tới tiểu thành, uy lực cường đại, một quyền đánh ra thiết thạch nát bấy, xem ra Lâm Tiêu nguy hiểm rồi.

- Mặc dù Lưu Vũ Chu gia nhập Võ điện cũng mới nửa năm, nhưng hắn tu luyện chăm chỉ, nghe nói mỗi lần hắn hoàn thành nhiệm vụ thì chỉ nghỉ ngơi một ngày, sau đó liền tiếp nhận nhiệm vụ mới, yêu thú bị hắn chém giết không biết bao nhiêu, Lâm Tiêu vừa mới gia nhập Võ điện ba tháng, căn bản chưa trải qua chiến đấu sinh tử, thua là chuyện không thể nghi ngờ.

- Ghê tởm a, lần khiêu chiến này cư nhiên bị Lưu Vũ Chu giành trước rồi!

- Lại trốn tránh như vậy, không tới mười chiêu Lâm Tiêu tất bại!

Giữa quảng trường, Lưu Vũ Chu uy phong凛冽, trong lúc xuất thủ khí phách lăng nhên, làm cho người ta có một loại cảm giác lực lượng khó tả, nhìn lại Lâm Tiêu, ngay từ lúc đầu chiến đấu đã liên tiếp tránh né, tựa hồ ở dưới công kích của Lưu Vũ Chu khó có thể chống đỡ, tùy thời đều có nguy cơ mất mạng.

Rất nhiều đệ tử Võ điện đều là liên tục đánh giá, những võ giả đều không mở miệng khiêu chiến trước tiên thì trong lòng càng cảm giận, âm thầm bất bình.

- Tại sao Lâm Tiêu không phản kích, một mực né tránh căn bản không phải là biện pháp, lại tiếp tục như vậy, một chút không cẩn thận rất dễ dàng bị thua!

Trên quảng trường, Lữ Tuyết đậm chân nói.

- Ân?

Vương Vũ cũng là chau mày, thân là bằng hữu của Lâm Tiêu, hắn đối với thực lực của Lâm Tiêu thật sự là quá rõ ràng, mà giờ khắc này thực lực mà Lâm Tiêu bày ra trên võ đài thật sự là khác xa trình độ của hắn, điều này khiến cho trong lòng Vương Vũ không nhịn được mà nghi ngờ.

- Ha ha, Lâm Tiêu, chẳng lẽ ngươi chỉ biết trốn sao, uống cho ngươi còn là đệ tử thiên tài của Võ điện chúng ta, cư nhiên hèn yếu vô năng như thế, danh hiệu đệ tử thiên tài này của ngươi hôm nay liền thua bởi ta đi, loại chết nhất như ngươi căn bản không xứng với đệ tử thiên tài.

Lưu Vũ Chu càng đánh càng hăng, rống to liên tục, lúc vung quyền thì quyền phong kích động, giống như mãnh hổ xuống núi, cương mãnh vô cùng. Nhìn lại Lâm Tiêu lại là đỡ trái hở phải, chặt vật không chịu nổi, ở dưới công kích của hắn thì không ngừng né tránh, tựa hồ tùy thời đều có khả năng bị thua.

Nhưng khiến cho Lưu Vũ Chu bất đắc dĩ chính là Lâm Tiêu mặc dù chặt vật dưới tay hắn như vậy lại thủy chung đứng vững không ngã, điều này khiến cho trong lòng hắn càng ngày càng gấp gáp, chiêu thức đại khai đại hợp, dần dần mất đi kiên nhẫn.

- Cơ hội tốt!

Lâm Tiêu một mực tránh né liên tục người lướt qua bên cạnh Lưu Vũ Chu, tựa hồ đột nhiên tìm được một cái cơ hội, thừa dịp chiêu thức của Lưu Vũ Chu dùng hết, lực cũ đã mất, lực mới chưa sinh, trong nháy mắt đánh ra một chưởng ấn lên trên người hắn, một chưởng trực tiếp đem Lưu Vũ Chu đánh bay, rơi xuống mặt đất.

- Khụ khụ!

Lưu Vũ Chu trúng một chưởng của Lâm Tiêu, không khỏi thổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt không còn một tia huyết sắc.

- Hô, hô!

Lâm Tiêu một chưởng đánh bại Lưu Vũ Chu, đứng ở chính giữa quảng trường thở hồng hộc, lộ ra vẻ cực kỳ mệt mỏi.

- Cái gì? Lưu Vũ Chu lại thua?

Mọi người tại trường đều là sửng sốt, cũng không ngờ đến cái kết quả này.

- Lâm Tiêu, Phương Dững ta hôm nay muốn khiêu chiến ngươi!

Đúng lúc này một cái thanh âm đột nhiên vang lên, chợt một thiếu niên mặc thanh sắc võ giả sắc mặt vui mừng lướt lên quảng trường.

- Hồngбет, cứ nhiên bị Phương Dững này giành trước một bước.

- Thật là ghê tởm a, mới vừa rồi ta lại ngậy người, ngu ngốc, ngu ngốc a!

- Thực lực của Phương Dững này không quá sai biệt với Lưu Vũ Chu, hơn nữa nếu so với Lưu Vũ Chu thì hơi mạnh hơn một chút, mới vừa rồi Lâm Tiêu ở dưới công kích của Lưu Vũ Chu đều đã không chịu nổi như vậy, giờ hấn xuất tràng, xem ra danh hiệu đệ tử thiên tài của Lâm Tiêu hẳn là không tới phiên của chúng ta.

Rất nhiều đệ tử mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, mọi người đầm ngực dậm chân, lộ ra vẻ cực kỳ ảo não.

- Ta cứ nhiên lại thua người!

Sắc mặt của Lưu Vũ Chu tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy không thể tin được, hồi tưởng lại chiến đấu trước đó, thần sắc của hấn đột nhiên vô cùng ảo não:

- Ghê tởm, thực lực của ta hoàn toàn ở trên Lâm Tiêu này, lại bị hấn đánh bại, mới vừa rồi là ta khinh thường, nếu như ta không khinh thường, ổn định mà đánh, thắng lợi trận này hẳn là thuộc về ta.

Nhưng hiện tại có nói cũng vô dụng rồi, Lưu Vũ Chu chỉ có thể bị vây ở trong tự trách thật sâu, mặc dù đệ tử bình thường có cơ hội khiêu chiến đệ tử thiên tài, nhưng trong một tháng thì nhiều nhất chỉ được một lần, hôm nay hấn vừa khiêu chiến với Lâm Tiêu, ở trong một cái hoàn cảnh như vậy, hấn muốn đợi đến tháng sau đánh bại Lâm Tiêu để thay thế Lâm Tiêu trở thành đệ tử thiên tài thì đã hoàn toàn không có khả năng rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lưu Vũ Chu không nhịn được mà có chút ảm đạm, xoay người liền muốn rời đi.

- Lưu Vũ Chu, năm mươi điểm cống hiến đã nói trước đó, người sẽ không quên đi? Nguyên đánh cuộc, nguyện chịu thua, nhanh giao ra đây.

Đúng lúc này thanh âm của Lâm Tiêu đột nhiên vang lên trên quảng trường.

Sắc mặt của Lưu Vũ Chu không khỏi tái đi.

- Lưu Vũ Chu, nhanh một chút đem 50 điểm cống hiến giao ra đây!

Phương Dững ở một bên cũng lộ ra vẻ khẩn cấp, thế nhưng lại thay Lâm Tiêu đòi tiền.

Sắc mặt của Lưu Vũ Chu biến ảo mấy cái, cuối cùng nhịn đau từ trong lệnh bài đệ tử của chính mình đem 50 điểm cống hiến chuyển cho Lâm Tiêu, tràng khiêu chiến này có nhiều người chứng kiến như vậy, nếu như hấn dám không trả, một khi Lâm Tiêu bấm báo Võ điện, đối mặt hấn chính là trừng phạt nghiêm khắc của Võ điện.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của Vương Vũ phía dưới đột nhiên sáng lên, trong tâm hấn giống như có một đạo thiểm điện lướt qua, khóe miệng lộ ra mỉm cười, giờ phút này hấn đột nhiên hiểu được nguyên nhân của biểu hiện không chịu nổi cùng vụng về lúc trước của Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, xem chừng!

Đợi sau khi Lưu Vũ Chu ảo não, chật vật lui ra, Phương Dững khẩn cấp đánh về phía Lâm Tiêu.

- Hô!

Phương Dững phi thân về phía trước, một đôi nhục chưởng không ngừng đánh ra, kinh khí di tán trong hư không, không khí từng tầng bạo liệt, trong lúc nhất thời ở trước mặt Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện mười mấy song chưởng ẩn, tầng tầng lớp lớp, bao la vạn tượng, ập xuống bao phủ về phía Lâm Tiêu.

Bộ chưởng pháp này của Phương Dững tên là Ảo Ảnh chưởng, đồng dạng là Nhân cấp đệ giai công pháp, luyện đến mức tận cùng ảo ảnh trọng trọng, làm cho người ta khó phân biệt thật giả, không cách nào né tránh.

Cước bộ của Lâm Tiêu liên tục chớp động, giống như tràng chiến đấu lúc trước, ở dưới công kích của Phương Dững liên tục né tránh.

134. Chương 134: Liên Tiếp Đánh Bại Kẻ Địch (1)

Chương 134: Liên tiếp đánh bại kẻ địch. (1)

- Ha ha, Lâm Tiêu, ta cũng không phải là Lưu Vũ Chu, nếu như ngươi chỉ biết tránh né, không biết phản kháng, sớm muộn gì cũng bị ta đánh trúng mà bại lui!

Phương Dững cười ha ha, vẻ mặt tự tin, lại là khuyên nhủ:

- Ngươi mới gia nhập Võ điện ba tháng, coi như là thua ở dưới tay Phương Dững ta cũng không mất mặt, ta khuyên ngươi vẫn là nên ngoan ngoãn đầu hàng, đem danh hiệu thiên tài đệ tử cho ta, cũng bớt cho ngươi bị một trận da thịt thống khổ.

Phương Dững cười to ra tiếng, đồng thời hai tay giống như cối xay đánh ra không ngừng, uy lực vô cùng.

Lâm Tiêu im lặng không nói, thân hình chớp động qua lại trên quảng trường.

Hô! Hô! Hô!

Công kích của Phương Dững thế mạnh lực trầm, mỗi một chiêu đều cường đại vô cùng, trên tràng kinh phong gào thét không ngừng, uy phong lẫm liệt, mà Lâm Tiêu lại là hóa thành một con cá nhỏ ở dưới công kích của Phương Dững không ngừng né tránh, uyển chuyển như quỷ mị.

Công kích của Phương Dững mặc dù cường đại nhưng ở dưới né tránh của Lâm Tiêu, qua hơn mười chiêu cũng là ngay cả một sợi tóc của Lâm Tiêu đều không quét trúng.

- Lâm Tiêu này tu luyện loại thân pháp gì, thoát nhìn tựa hồ không yếu?

- Há lại chỉ là không yếu, các ngươi nhìn xem tốc độ né tránh của Lâm Tiêu hoàn toàn kém hơn tốc độ xuất chiêu của Phương Dững, nhưng mỗi một lần đều có thể né qua sát nút, hiển nhiên thành tựu ở phương diện thân pháp đã đạt đến cảnh giới cực cao.

- Bàn về thực lực, Lâm Tiêu căn bản cũng không phải là đối thủ của Phương Dững, không nghĩ tới bằng vào bộ thân pháp này, Lâm Tiêu thế nhưng có thể kiên trì lâu như vậy.

- Nếu như không phải là do huyền ảo của thân pháp này, Lâm Tiêu kia sớm đã bị Phương Dững một chiêu phách xuống rồi.

Bốn phía quảng trường, thấy Lâm Tiêu ở dưới chiêu phong của Phương Dững mà không ngừng né tránh, tựa như quỷ mị, tất cả mọi người đều là không nhận được mà sợ hãi than.

Ở trong mắt bọn hắn, nếu như không phải là thân pháp của Lâm Tiêu đủ huyền ảo mà nói, giờ phút này hắn hẳn đã bị Phương Dững đánh bại.

- Lâm Tiêu, ngươi cái tên chết nhất này, có gan thì cùng lão tử đánh một chiêu, chỉ biết trốn thì làm sao coi là võ giả.

Mười mấy chiêu mà không thể đem Lâm Tiêu bắt lại, trong lòng Phương Dững không nhận được có chút lo lắng, chỉrầm lên.

Theo tiếng mắng của hắn, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển, chiêu pháp vốn là uy phong lẫm liệt đột nhiên uy lực đại tăng, vô số chiêu ảnh hóa thành từng đoàn lốc xoáy tịch quyển hướng Lâm Tiêu.

- Hát!

Lâm Tiêu tựa hồ tránh không thoát công kích của Phương Dững, mắt thấy liền muốn bại lui, song quyền đánh ra lung tung về phía trước, vốn là Phương Dững đang đuổi theo công kích Lâm Tiêu, tung người đánh

tới, không nghĩ tới Lâm Tiêu đột nhiên oanh ra một quyền vừa lúc đánh trúng lồng ngực của hắn, trực tiếp đem Phương Dũng đánh tới không vận nổi một chút sức, ngã nhào trên mặt đất, chật vật không chịu nổi.

- Cái gì? Lâm Tiêu cứ nhiên lại thắng rồi?

- Vận khí của Lâm Tiêu này thật sự quá tốt đi, thật sự là vận cứt chó a!

- Thế này mà cũng có thể đánh thắng được Phương Dũng, lão thiên, không phải là ta hoa mắt đi?

Trên quảng trường, vô số đệ tử trường lớn hai mắt, gào thét ra tiếng giống như gặp quỷ, từ góc độ của bọn hắn nhìn xem, lúc trước Lâm Tiêu rõ ràng liền muốn bại lui, ở trước lúc bị bại giãy dụa lung tung mà thôi, không nghĩ tới Phương Dũng xông ra vừa lúc đụng vào quyền đầu của Lâm Tiêu, khiến cho hắn cuối cùng thảm bại, vận khí như vậy quả thực so với dấm cứt chó còn phải khó hơn.

- Lâm Tiêu, ta tới khiêu chiến ngươi!

Không đợi Phương Dũng đứng dậy, trong đám người lại là ba người nhảy ra, vội vàng hô to lên vô cùng, khẩn cấp muốn khiêu chiến Lâm Tiêu.

- Ta là người thứ nhất đi ra.

- Hừ, ta mới là người thứ nhất hô lên.

- Ta so với cách ngươi liền là đầu tiên đi đến giữa quảng trường.

Ba tên vô giả đều không muốn nhường nhịn nhau, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu giống như là nhìn một khối thịt béo khổng lồ, ai cũng muốn chạy lên cắn một miếng.

Dù sao căn cứ vào quy củ của Võ điện, vô giả tân tấn sau khi trải qua ba tháng tu luyện mặc dù phải tiếp nhận khiêu chiến của đệ tử bình thường, nhưng danh sách khiêu chiến này là có hạn, người bị khiêu chiến có thể lựa chọn một ngày nhiều nhất bị ba người khiêu chiến, nếu như số lượng nhiều hơn thì hoàn toàn có thể cự tuyệt, nếu không sau này suốt ngày bị người khiêu chiến, cho dù là người sắt cũng căn bản là gánh không được a, hơn nữa chẳng những số lượng khiêu chiến bị hạn chế, sau khi bị thương cũng có thể cự tuyệt khiêu chiến.

Nói cách khác, Lâm Tiêu đã bị Lưu Vũ Chu cùng Phương Dũng khiêu chiến qua, hôm nay có thể nhận thêm một người nữa khiêu chiến, những người còn lại liền không có tư cách rồi, cái này để cho bọn họ đối với một cái danh sách cuối cùng này đặc biệt xem trọng.

Lâm Tiêu lắc đầu, không để ý đến ba người cãi nhau, trực tiếp đi tới trước mặt Phương Dũng đưa ra tay phải.

- Mụ nội nó, vận khí hôm nay quả thực là quá xui rồi, nếu không một chương của ta là có thể đánh bại ngươi!

Phương Dũng đầy mặt không cam lòng từ trong lệnh bài đệ tử của chính mình chuyển cho Lâm Tiêu 50 điểm cống hiến, mặt mày xám tro mà chui vào trong đám người.

Mà một bên, ba người cãi nhau lúc trước đã có kết quả, hai gã đệ tử đầy mặt không cam lòng mà lui xuống, trên tràng chỉ còn lại một gã đệ tử mặt mày dữ tợn.

- Ha ha!

Đệ tử sắc mặt dữ tợn kia dương dương đắc ý, cười to mấy tiếng, bước nhanh về phía Lâm Tiêu, hưng phấn nói:

- Lâm Tiêu, ta vốn cho là không có cơ hội, không nghĩ tới ngươi cứng mạng như vậy, kiên trì cho tới bây giờ còn không bại, ha ha, xem ra là lão thiên chiều cố ta, muốn để cho Lưu Mãnh ta tấn cấp đệ tử thiên tài, hắc hắc, đánh bại ngươi, lão tử cũng có thể thể nghiệm một chút tư vị đệ tử thiên tài là gì.

Lưu Mãnh cười lớn một tiếng, đồng thời một quyền hướng về phía Lâm Tiêu oanh tới.

- Phanh!

Lưu Mãnh này nếu so sánh với Lưu Vũ Chu cùng Phương Dững lúc trước rõ ràng là mạnh hơn, một quyền oanh ra cư nhiên khiến cho người ta có một loại cảm giác khó có thể hô hấp, kinh phong cuồng bạo đập vào mặt làm cho người ta cơ hồ không mở nổi mắt ra.

- Vận khí của Lưu Mãnh này thật tốt a, không nghĩ tới bị hấn chiếm tiện nghi cuối cùng, một quyền này của hấn đánh ra chẳng những có thể trở thành đệ tử thiên tài, lại càng dễ dàng kiếm được 50 điểm công hiến, đây nhưng là tương đương với một viên Nguyên Khí đan a!

Dưới hâm mộ của vô số đệ tử, chỉ có trong con người của Vương Vũ tựa hồ mang theo nụ cười.

Trong tràng, Lâm Tiêu đối mặt với công kích của Lưu Mãnh chặt vật né tránh, quyền đầu cuồng mãnh trực tiếp đánh sát qua tay áo của Lâm Tiêu, nếu như không phải hấn tránh né nhanh, thiếu một chút Lâm Tiêu sẽ bị Lưu Mãnh thật sự đánh trúng, bại lui mà xuống.

Một quyền này của Lưu Mãnh đánh ra, vô số đệ tử dưới tràng lắc đầu than thở, hiển nhiên bọn họ đều đã nhìn ra thực lực của Lâm Tiêu xa xa không bằng Lưu Mãnh, rất có thể không kiên trì được bao lâu, xem ra vinh quang của danh hiệu đệ tử thiên tài này cuối cùng sẽ bị Lưu Mãnh đoạt lấy.

135. Chương 135: Liên Tiếp Đánh Bại Kẻ Địch (2)

Chương 135: Liên tiếp đánh bại kẻ địch. (2)

Mọi người hâm mộ một trận, than thở không dứt.

- Ha ha, Lâm Tiêu người cũng chỉ có chút thực lực này, hai tên Lưu Vũ Chu cùng Phương Dững thật là ngu ngốc, như vậy cũng có thể thua, quả thực ném đi mặt mũi của Võ điện ta, tiểu tử gười ngoan ngoãn một chút thì đừng động, để cho gia gia ta đánh người một quyền, yên tâm đi, ta sẽ chú ý không đánh chết người.

Lưu Mãnh một bên cười to, một bên uy vũ xuất quyền.

Phanh phanh phanh!

Thanh âm không khí nổ tung kịch liệt giống như là pháo trúc vang lên không ngừng, Lâm Tiêu chặt vật né tránh dưới công kích của Lưu Mãnh, mấy lần đều thiếu chút nữa bị tránh trúng, nhưng thần xui quỷ khiến thế nào lại bị hấn né qua.

Trong chớp mắt đã qua hơn mười chiêu, Lâm Tiêu chặt vật né tránh tựa hồ đột nhiên trượt chân, hai tay hoảng sợ chặt vật chống đất, nhưng lại xuất ra chân phải ở trong lúc không chú ý đá vào chỗ xương ống chân trái của Lưu Mãnh, ai nha một tiếng, bắp chân của Lưu Mãnh đau đớn, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất.

Bắt được cơ hội này, Lâm Tiêu chợt phản kích, liên tục công kích mười mấy chiêu, Lưu Mãnh nhất thời khó có thể chống đỡ, rốt cuộc bị một quyền của Lâm Tiêu đánh ngã.

- Phốc!

Lưu Mãnh bị một quyền của Lâm Tiêu đánh trúng mặt, ngửa mặt lên trời ngã xuống, ở trong cái mũi đỏ như dâu tây trực tiếp phun ra một cổ máu tươi.

- Hoa!

Tất cả mọi người tại tràng đều là ầm ầm lên tiếng, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

- Lâm Tiêu này thậm chí liên tục đánh bại ba đệ tử!

- Là ta hoa mắt hay là vận khí của hấn quá tốt?

- Vận cứt chó a vận cứt chó, lão thiên cũng thật không có mắt đi!

Rất nhiều đệ tử cũng nhịn không được mà ngửa mặt lên trời thở dài, nhưng cũng có không ít đệ tử lại là âm thầm mừng rỡ, Lâm Tiêu không bị đánh bại, ít nhất sau này bọn họ còn có cơ hội, nếu thật sự bị Lưu Mãnh đánh bại, liền không có phần của bọn hắn.

- Mẹ kiếp, thật là gặp quỷ!

Lưu Mãnh từ trên mặt đất bò dậy, vạn phần không muốn chuyển 50 điểm công hiến cho Lâm Tiêu, chật vật không chịu nổi mà chui vào trong đám người.

- Nếu như ai còn muốn khiêu chiến ta, hiện tại có thể đi lên, ta đều tiếp chiến.

Lâm Tiêu hướng về rất nhiều đệ tử phía dưới trận hô lớn.

- Hoa!

Nghe được lời này của Lâm Tiêu toàn trường ồ lên.

- Lâm Tiêu này là đang làm gì? Chẳng lẽ không muốn sống sao?

- Ba cái danh ngạch hôm nay đã xong, căn cứ vào quy củ thì hoàn toàn có thể cự tuyệt người khiêu chiến phía dưới, hẳn đây là đang muốn làm gì?

- Chẳng lẽ hắn cảm giác chính mình sớm muộn gì cũng không giữ nổi danh hiệu thiên tài đệ tử này, muốn dựa vào vận cứt chó hôm nay mà thắng thêm mấy trận?

- Ta cảm thấy rất có khả năng này!

Đệ tử trong tràng đều là khó tin nhìn Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu đang muốn làm gì, thật là ngu ngốc!

Lữ Tuyết quệt miệng, tức khí dậm chân nói.

Khóe miệng Vương Vũ cười cười, im lặng không lên tiếng, mà một ít đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển lúc trước một mực quan sát cũng là đột nhiên khẽ nhíu mày, nghi ngờ nhìn về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nhìn về rất nhiều đệ tử phía dưới tràng, tỷ thí mới vừa rồi cũng không phải là hắn cố ý làm bộ chật vật như vậy, mà là đang thông qua chiến đấu với những người khác nhau để tu luyện thân pháp của mình. Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết chính là công pháp Nhân cấp cao giai, khó khăn cực cao, luyện đến mức tận cùng thân hình giống như quỷ mị, cho dù là đối mặt với võ giả có thực lực cường đại hơn so với chính mình thì đều có thể lợi dụng thời cơ để di chuyển tránh ra công kích của đối phương.

Chỉ bất quá loại thời cơ cùng di chuyển này cũng không phải là võ giả tùy tiện là có thể nắm giữ, cần thông qua chiến đấu vô cùng nhiều để tìm kiếm kinh nghiệm cùng quy luật, hôm nay vừa lúc có một cái cơ hội như vậy, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì có thể đột phá dưới loại tình huống chiến đấu này, Lâm Tiêu ở trong khiêu chiến hoàn toàn đem nguyên lực hạ thấp xuống trình độ so sánh với đám người Lưu Mãnh còn thấp hơn, ở phương diện nguyên lực, tốc độ cùng với lực lượng hoàn toàn không chế ở trình độ mới vừa lên cấp Nhất chuyển, hoàn toàn dựa vào bản năng, trực giác cùng kinh nghiệm chiến đấu để bắt lấy thời cơ, tu luyện Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết, cho nên mới sẽ chật vật cùng không chịu nổi như vậy.

Trải qua thời gian dài chiến đấu lúc trước như vậy, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác thân pháp của mình càng thêm linh hoạt cùng tự nhiên, nắm chắc đối với chiến cơ cũng là càng tinh diệu.

- Ha ha, thật tốt quá, người đã muốn bị người khiêu chiến, ta liền tới thỏa mãn người!

Ở sau khi Lâm Tiêu hô lên, trong đám người có một đệ tử ăn mặc hoa lệ thật nhanh vọt tới giữa quảng trường, sắc mặt tràn đầy khẩn cấp.

Ba tràng tỷ thí lúc trước để cho bọn họ đối với thực lực của Lâm Tiêu đều hiểu được rõ ràng, bọn họ đều đã nhìn ra thân thủ của Lâm Tiêu mặc dù không tột, nhưng thực lực chính thức cũng không bằng được Lưu Vũ Chu mà hắn đánh bại đầu tiên, chẳng qua là ở phương diện thân pháp khiến cho người ta có cảm giác khó có thể nắm lấy, lúc này mới may mắn thắng được. Nếu như đổi lại là chính mình, khẳng định có thể

đem Lâm Tiêu đánh bại, chẳng những có thể từ trên người Lâm Tiêu đoạt được danh hiệu của đệ tử thiên tài, lại càng có thể đạt được 50 điểm cống hiến.

- Xem chiêu!

Đệ tử ăn mặc hoa lệ kia vừa nhảy lên, lập tức khấn cấp xông về phía Lâm Tiêu, đồng thời song thủ đánh ra trào thủ, mạnh mẽ đánh vỡ không khí, nhanh như tia chớp trào tới Lâm Tiêu.

- Hô!

Tiếng kinh phong kịch liệt vang lên, tựa như móng vuốt của ưng trào chọt đi đến trước mặt Lâm Tiêu, phát ra thanh âm ô ô dọa người.

Đối với công kích của đệ tử này, Lâm Tiêu ở lúc bắt đầu còn lộ ra vẻ có chút chật vật, vội vàng né tránh, thân thể mỗi một lần đều khó khăn giống cực hạn mới tránh ra được, làm cho người ta nhìn không được mà cả người đổ mồ hôi lạnh, trong đó thậm chí có mấy trào trực tiếp sát qua thân thể của Lâm Tiêu, đem võ giả bào của hắn đều là xé ra từng đạo lỗ hổng, cực kỳ nguy hiểm, khiến cho rất nhiều đệ tử phía dưới kinh hô từng trận.

Mà đệ tử ăn mặc hoa lệ kia cũng là dương dương đắc ý, càng đánh càng mạnh, bất quá khiến cho hắn nghi ngờ chính là, khi công kích rất mạnh của hắn đến, Lâm Tiêu chẳng những không bại lui, ngược lại dần dần ổn định cực thể, triển khai phản kích, sau hơn mười chiêu, Lâm Tiêu rốt cuộc tìm được một cái cơ hội, một chưởng vỗ vào lồng ngực của hắn, đem hắn chấn bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

- Ha ha, đến phiên ta!

Đệ tử ăn mặc hoa lệ ử rử đem 50 điểm cống hiến trong lệnh bài chuyển cho Lâm Tiêu, buồn bực đầy mặt mà lui vào trong đám người. Cùng lúc đó lại là một đệ tử bay vút ra, đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Hát!

Đệ tử kia không nói tiếng nào, đi lên xong liền là phóng tới, diện mục dữ tợn oanh hướng Lâm Tiêu.

136. Chương 136: Xếp Hạng Thứ Tám (1)

Chương 136: Xếp hạng thứ tám. (1)

Sau nửa nén hương.

- Ba!

Đệ tử này cũng là không thể đánh trúng Lâm Tiêu, cuối cùng bị một chưởng của Lâm Tiêu quét trúng vào phía sau lưng ngã bay ra ngoài, tổn thất 50 điểm cống hiến.

- Tới ta rồi, hiện tại nên đến phiên ta!

- Tất cả mọi người không nên tranh giành, người tiếp theo là ta!

Không đợi tên đệ tử này hoàn toàn xuống tràng, lập tức liền có người khiêu chiến, người trước ngã xuống, người sau tiến lên đánh tới, bất tri bất giác Lâm Tiêu thể nhưng liên tiếp nhận hơn mười tên đệ tử khiêu chiến, mà chút ít đệ tử kia đều không ngoại lệ, tất cả đều ở dưới thân pháp của Lâm Tiêu mà bất đắc dĩ than khóc, từng người bại trận đi xuống, bỏ lại 50 điểm cống hiến.

- Mẹ kiếp, Lâm Tiêu này rốt cuộc tu luyện loại thân pháp gì, làm sao lại đáng sợ như vậy?

Dần dần, rất nhiều đệ tử tại tràng đều đã nhìn ra môn đạo, đối với thân pháp của Lâm Tiêu không nhìn được mà tràn ngập tò mò, bọn họ đã nhìn ra, bàn về khí lực, nguyên lực, tốc độ, Lâm Tiêu đều không bằng những đệ tử đã khiêu chiến hắn, nhưng Lâm Tiêu thủy chung có thể vững vàng bất bại, hoàn toàn là bằng

vào cái thân pháp tinh diệu đến đỉnh điểm kia, ở thời điểm lần lượt mất thấy liền sắp thất bại, ngoại dự tính của mọi người lại chuyển bại thành thắng.

- Thân pháp này thật là đáng sợ, không riêng gì thân pháp, càng trọng yếu hơn chính là năng lực dự đoán cùng độ nhạy cảm chiến đấu của Lâm Tiêu này, mỗi một lần đều là biết trước công kích của người khác, cho nên mới có thể lấy lực lượng, tốc độ cùng nguyên lực yếu hơn người khác, đem đối phương đánh bại.

- Bản năng chiến đấu như vậy ngay cả ta cũng không có, Lâm Tiêu này đến tốt cùng là tu luyện như thế nào?

- Thực lực của Lâm Tiêu này bây giờ còn yếu, nếu như trưởng thành, chỉ cần bộ thân pháp này liền nhất định có thể đứng vào vị trí cường giả của Võ điện chúng ta.

Một ít đệ tử Chân võ giả nhệ chuyển có thực lực mạnh đều là ánh mắt tỏa sáng, trong lòng mọi người khiếp sợ, vốn chỉ là bọn họ ôm tâm thái tò mò xem tròng khiêu chiến này, có lẽ trên người Lâm Tiêu lại là thấy được thứ mà bọn họ cũng cảm thấy khiếp sợ.

Bất tri bất giác hơn một canh giờ trôi qua, Lâm Tiêu liên tiếp khiêu chiến xong hơn hai mươi tên đệ tử, đem đệ tử bình thường trên quảng trường phù hợp điều kiện có thể khiêu chiến hất tất cả đều đánh bại.

Ngay cả Tề Lộ lúc bắt đầu chuẩn bị khiêu chiến Vương Vũ cũng là không chịu nổi tịch mịch xông lên khiêu chiến Lâm Tiêu một chút, kết quả hiển nhiên là Tề Lộ liền bại.

Trong lúc nhất thời rất nhiều đệ tử tại tròng hai mặt nhìn nhau, căn cứ vào quy định của Võ điện, có thể khiêu chiến thiên tài đệ tử tân tấn chỉ có những đệ tử bình thường mới vừa gia nhập Võ điện chưa tới nửa năm mới có tư cách, còn lại đệ tử tu luyện thời gian vượt quá nửa năm trở lên là không có tư cách khiêu chiến, hôm nay sau khi 26 người khiêu chiến tất cả đều thất bại, mấy trăm đệ tử tại tròng cũng không có tư cách khiêu chiến đó.

Thiên tài đệ tử tân tấn trước kia khiêu chiến tái, thường thường là rất nhanh có thể đem thiên tài đệ tử tân tấn đánh bại, coi như là ngày đầu tiên không thành công, thiên tài đệ tử tiếp nhận ba lần khiêu chiến đều sẽ cự tuyệt khiêu chiến, nhưng Lâm Tiêu lại không giống, ai đến cũng không cự tuyệt, hơn một canh giờ đã đem hai hai mươi tên đệ tử bình thường mới tân cấp trong nửa năm tất cả đều đánh bại, ở trong lịch sử của Võ điện còn chưa từng xuất hiện qua.

- Để cho ta tới!

Đúng lúc này, trong đám người đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm hét to, chợt một đạo thân ảnh xoát một cái liền bay vút lên trên tròng. Đây là một thanh niên có tóc ngắn màu nâu, thần sắc tỉnh táo, ánh mắt sắc bén như chiến đao, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Tiêu.

- Là Phí Thần Trữ, hắn không phải là đệ tử thiên tài sao? Làm sao cũng lên tròng khiêu chiến rồi?

- Phí Thần Trữ này gia nhập Võ điện chúng ta cũng mới chỉ có một năm đi? Nghe nói ban đầu hắn liên tiếp đánh bại mười ba đệ tử bình thường khiêu chiến hắn, cuối cùng ở thời điểm ngày thứ năm mới bị Lý Tuyên khiêu chiến khiến cho thất bại, sau khi trở thành đệ tử bình thường hắn liền chăm chỉ khổ luyện, một lòng đặt trên việc tu luyện, kết quả tháng thứ hai đã đánh bại Lý Tuyên, cầm lại danh hiệu thiên tài đệ tử đã từng là của chính hắn.

- Phí Thần Trữ mặc dù hiện tại chỉ là Chân Vũ giả nhất chuyển, bất quá nghe nói hắn đã đạt đến cực hạn của Nhất chuyển, khoảng cách đến nhị chuyển cũng chỉ có một bước ngắn.

Phí Thần Trữ vừa mới xuất tròng liền dẫn tới rất nhiều đệ tử phía dưới rồi rít nghị luận.

Với tư cách là một thành viên của đệ tử thiên tài lâu năm, Phí Thần Trữ bằng vào thực lực của mình ở trong hàng đệ tử Nhất chuyển của Võ điện đạt được danh tiếng hiển hách.

Giữa quảng trường, Phí Thần Trữ hướng về phía Lâm Tiêu chấp tay một cái:

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới Võ điện thiên tài doanh chúng ta lại xuất ra một cao thủ như ngươi, tại hạ Phí Thần Trữ, đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám của Võ điện, mới vừa rồi nhìn thấy thân pháp của ngươi có chút ngứa tay, cho nên muốn hướng ngươi lãnh giáo mấy chiêu, ngươi yên tâm, ta không cần danh

hiệu đệ tử thiên tài của ngươi, cũng không cần 50 điểm cống hiến của ngươi, chỉ muốn cùng ngươi tranh tài một trận, không biết các hạ nghĩ như thế nào?

Phí Thần Trữ đậm mặt nhìn Lâm Tiêu, nhưng từ trong con mắt đậm mặt kia của hắn lộ ra lại là hưng phấn vô cùng.

Thân pháp cùng thiên phú mà lúc trước Lâm Tiêu biểu hiện ra để cho trong lòng hắn tràn ngập hưng phấn cùng kích động, đây là một loại hưng phấn giữa cao thủ nhìn thấy cao thủ, tràn ngập trong ngực của hắn, để cho hắn nhiệt huyết sôi trào, muốn thi triển thủ cước.

- Nếu như các hạ đã nói như vậy, tại hạ lại há có đạo lý cự tuyệt sao, cũng được, liền để cho ta nhìn xem, đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám của Võ điện ta đến tột cùng có thực lực như thế nào.

Vừa đấu xong hơn hai mươi trận, trong lòng Lâm Tiêu không có chút mệt mỏi nào, ngược lại là càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng kích động.

Hơn hai mươi tràng chiến đấu lúc trước, Lâm Tiêu một mực đem khí lực, tốc độ, nguyên lực toàn bộ bảo trì ở trình độ vừa mới lên cấp nhất chuyển, giao thủ với những đệ tử võ điện kia đã tiến vào nhất chuyển hơn nửa năm, tu luyện thời gian tương đối dài, hơn nữa đã làm không ít nhiệm vụ, trải qua cuộc chiến sinh tử, ở trong lúc không ngừng giao thủ, thân pháp của Lâm Tiêu cũng là đang nhanh chóng tăng lên, càng ngày càng linh hoạt, càng ngày càng tự nhiên.

Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết thân là Nhân cấp cao giai thân pháp, cộng phân hồng ảnh bông bành, phong ảnh mất tích, xuất quỷ nhập thần, thiên lý phiêu hồng tứ thức, lúc bắt đầu Lâm Tiêu chỉ là nắm giữ tinh túy của thức thứ nhất Hồng Ảnh Phiêu Phiêu, nhưng lúc trước ở trong chiến đấu liên tục, Lâm Tiêu đối với linh ngộ Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết càng ngày càng sâu, đối với thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung cũng đã nắm giữ tương đối tinh diệu, Lâm Tiêu có thể cảm giác được hôm nay chính mình chỉ thiếu chút nữa là có thể đem thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung hoàn toàn nắm giữ.

137. Chương 137: Xếp Hạng Thứ Tám (2)

Chương 137: Xếp hạng thứ tám. (2)

Chỉ là những đệ tử bình thường kia thực lực có hạn, không cách nào mang đến cho Lâm Tiêu bao nhiêu áp lực, vẫn chậm chạp không thể đột phá, hiện tại Phí Thần Trữ thân là thiên tài đệ tử xếp hạng thứ tám của Võ điện nhất chuyển muốn đi lên khiêu chiến, Lâm Tiêu tự nhiên là vui lòng vô cùng, đến lúc này Lâm Tiêu tiếp nhận khiêu chiến hiển nhiên cũng không phải là vì 50 điểm cống hiến trị giá một viên Nguyên Khí đan, ngược lại là vì có thể khiến cho thực lực của mình có điều đột phá cùng tăng lên.

- Xoạt!

Nghe được Lâm Tiêu thế nhưng tiếp nhận khiêu chiến của Phí Thần Trữ, các đệ tử tại tràng đều là không khỏi ồ lên, Phí Thần Trữ này nhưng là các đệ tử bình thường trước kia khiêu chiến Lâm Tiêu không thể so được, vô luận là ở trên thiên phú hay thực lực, Phí Thần Trữ đều phải mạnh hơn nhiều lắm so với những đệ tử bình thường trước đó khiêu chiến Lâm Tiêu.

- Ha ha, tốt, sáng khoái, Lâm Tiêu, những thứ khác không nói, chỉ bằng quyết đoán cùng dũng khí của ngươi, Phí Thần Trữ ta liền phải tán thưởng ngươi rồi, không có làm bẩn danh tiếng thiên tài đệ tử của Võ điện chúng ta, ngươi yên tâm, thời điểm khiêu chiến ta sẽ không hạ thủ lưu tình đối với ngươi, đây là tôn trọng của ta đối với ngươi.

Trên mặt Phí Thần Trữ mang theo thưởng thức cùng ý mừng, dưới chân đột nhiên vừa động, thân hình giống như tên rời cung lướt tới Lâm Tiêu, hai chân trên mặt đất đạp mạnh mà khoái tốc lướt động, tốc độ ở trong phút chốc đạt tới một loại mức độ kinh người, chợt một quyền oanh hướng Lâm Tiêu.

- Thành thịnh!

Quyền thứ nhất của Phí Thần Trữ chỉ là thử dò xét, nhưng tốc độ cùng lực lượng xuất quyền của hắn đều là nhanh đến không thể tin được, một quyền đánh ra, không khí nơi mặt quyền âm âm nổ vang, không khí trên mặt quyền bị nguyên lực trong cơ thể hắn thích phóng ra bao phủ, áp súc, cuối cùng liền thật giống như không khí bắn ra, muốn nổ tung lên, thả ra lực lượng vô cùng đáng sợ.

Trước mặt Lâm Tiêu, không khí phía trước quyền đầu của Phí Thần Trữ phảng phất giống như cuộn sóng trào ra, quyền đầu còn chưa đến trước mặt Lâm Tiêu, cổ uy áp đáng sợ này đã trùng kích đến trước một bước, không khí áp súc kịch liệt tạo thành chân không hung hăng áp ở trên mặt của Lâm Tiêu.

- Tốt!

Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, trong lòng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ở thời gian Phí Thần Trữ xuất quyền dự phán thế tới quyền đầu của đối phương, tâm pháp Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết vận chuyển, cả người thật giống như hồ điệp chỉ có phiêu động, bỗng nhiên lướt ra phạm vi công kích quyền phong của đối phương.

- Muốn tránh? Người tránh không được.

Sắc mặt của Phí Thần Trữ lạnh lùng, trong con ngươi tinh mang lóng lánh, lúc trước Lâm Tiêu chiến đấu hơn một canh giờ hắn một mực đứng ở chỗ này, tự nhiên nhìn thấy rõ ràng, không nói hai lời, quyền đầu không chờ đến lúc cận kề, đột nhiên trở mình, cư nhiên nghênh đón phương hướng Lâm Tiêu né tránh mà nhanh chóng đuổi đến.

- Hô!

Quyền phong gào thét, toàn diện phá vỡ không khí, phát ra tiếng “ô, ô” kịch liệt, quyền phong lăm lăm hung hăng đánh về phía Lâm Tiêu đang đứng.

- Thật là nhanh!

Con ngươi Lâm Tiêu chợt co rút lại, thân hình liên tục phiêu động, cố gắng muốn né tránh công kích của Phí Thần Trữ, nhưng mà tốc độ của Phí Thần Trữ thật sự là quá nhanh, một đôi thiết quyền bao phủ khắp nơi, quyền phong lăm lăm tạo thành một cỗ khí toàn kịch liệt, đem Lâm Tiêu bao vây vào chính giữa thật chặt.

- Hát!

Lâm Tiêu đột nhiên quát to một tiếng, ở lúc song chưởng lướt động áp xuống dưới, hung hăng vỗ vào trên nắm tay của Phí Thần Trữ.

- Phanh!

Lúc song chưởng của Lâm Tiêu phách lên trên quyền đầu, trong quyền đầu của Phí Thần Trữ đột nhiên tuôn ra một cỗ nguyên lực giống như bài sơn đảo hải, giống như một chưởng phách vào thùng nước, cả thùng nước âm âm như muốn nổ tung lên, một cỗ lực lượng trùng kích khổng lồ trong nháy mắt xông vào trong thân thể của Lâm Tiêu.

- Lực lượng thật đáng sợ!

Trong lòng Lâm Tiêu không khỏi cả kinh, ở trong nháy mắt lực lượng khổng lồ của đối phương oanh tới, cả người liền thật giống như điều mà nhẹ nhàng bay về phía sau, hơn nữa ở trong quá trình tung bay không ngừng dùng tâm pháp của Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết tới làm tan đi lực lượng của đối phương.

Trên thực tế, lấy Chân vũ giả nhị chuyển hiện nay của Lâm Tiêu, hơn nữa thực lực tu luyện Ngưng Nguyên công, chỉ cần nguyên lực trong cơ thể khẽ phát động là có thể dễ dàng oanh mở lực lượng mà Phí Thần Trữ rót vào, lại hoặc là chỉ sợ Lâm Tiêu chẳng quan tâm, bằng vào lực hồng ngự của Kim Ngọc quyết đệ tam tầng Kim Thân Như Ngọc, nguyên lực của Phí Thần Trữ mới là Chân vũ giả nhất chuyển căn bản là không phá được phòng ngự của Lâm Tiêu.

Nhưng mục đích hiện tại của Lâm Tiêu là vì tu luyện, mà không phải là vì đánh bại kẻ địch, chế trụ nguyên lực của Ngưng Nguyên công trong cơ thể, để cho Kim Ngọc quyết cũng thu liễm lại, ngạnh sinh sinh bằng

vào nguyên lực cùng lực lượng cường độ Chân vũ giả nhất chuyển vừa mới lên đi ngăn cản công kích của Phí Thần Trữ.

Ở trên quảng trường, trong con mắt của rất nhiều đệ tử liền thấy Lâm Tiêu bị một quyền của Phí Thần Trữ oanh bay, cả người liền tiếp bay ngược gần mười trượng mới dừng lại.

- Phí Thần Trữ quả nhiên không hổ là Phí Thần Trữ, Lâm Tiêu kia ở trong tay hắn căn bản không ngăn được trong chớp lát.

- Thật là khủng khiếp, Phí Thần Trữ thi triển là Nhân cấp trung giai vũ kỹ Vô Thượng Phách Quyền, nghe nói hắn đã đem Vô Thượng Phách Quyền này tu luyện đến tiểu thành, một quyền đánh xuống khai sơn phá thạch, đệ tử chân vũ giả nhất chuyển đỉnh phong bình thường trúng phải một quyền này liền sẽ trọng thương học máu.

- Xem ra lần này Lâm Tiêu thua rồi, ăn một quyền này của Phí Thần Trữ căn bản đều không có lực tái chiến.

- Lúc trước nhiều đệ tử bình thường như vậy khiêu chiến Lâm Tiêu đều không thể gây cho hắn một chút tổn thương nào, không nghĩ tới Phí Thần Trữ vừa mới xuất tràng, Lâm Tiêu liền thua, đây chính là thực lực của đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám sao?

Đệ tử trên tràng rối rít nghị luận, vẻ mặt mọi người kích động, trong lòng đủ mọi mùi vị.

Phí Thần Trữ đánh trúng một quyền, không tiếp tục truy kích, mà là bình tĩnh đứng yên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tiêu, mơ hồ có một tia lo lắng:

- Lâm Tiêu, ngươi không sao chứ?

Đối với Vô Thượng Phách Quyền của mình, Phí Thần Trữ nhưng là tương đối hiểu rõ, đừng nói là loại võ giả vừa mới lên cấp nhất chuyển như Lâm Tiêu, gia nhập võ điện mới chỉ ba tháng, coi như là những đệ tử đạt tới chân vũ giả nhất chuyển đỉnh phong một hai năm kia ăn một quyền này của hắn cũng là khó có thể chống đỡ, thân thụ nội thương rồi.

- Phí Thần Trữ này quả nhiên không hổ là đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám, so với những đệ tử bình thường trước đó cường đại hơn nhiều lắm, bất quá chính hợp ý ta, đối thủ càng cường đại, ta mới có thể tăng lên càng nhanh!

Ở trong con mắt của tất cả mọi người, Lâm Tiêu chế trụ nguyên lực sôi trào trong cơ thể, trong con người lại là lóe ra từng tia ý mừng kinh nhân.

138. Chương 138: Phong Ảnh Vô Tung

Chương 138: Phong Ảnh Vô Tung.

Lúc trước áp chế thực lực, hắn mặc dù dưới công kích của Phí Thần Trữ không thể tránh khỏi, ngạnh sinh sinh đỡ một quyền, nhưng mà ở trong quá trình lùi về phía sau giảm bớt lực khiến cho hắn ở trên Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết cũng là có một tia minh ngộ mới, khoảng cách đến thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung của Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết, hắn mơ hồ đã đụng chạm đến tầng giấy mỏng kia, chỉ cần đâm ra một cái, hắn liền hoàn toàn nắm giữ.

- Ta dĩ nhiên không có chuyện gì, quyền đầu của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng muốn thương tổn đến Lâm Tiêu ta không khỏi có chút người si nói mộng.

Lâm Tiêu đứng ở giữa quảng trường, không khỏi cười lớn lên.

Ánh mắt vốn là lo lắng của Phí Thần Trữ liền ngẩn ra, chột gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu, tuôn ra một đoàn tinh mang không hiểu.

- Cái gì?

Các đệ tử phía dưới đang xem cuộc chiến đều là thất kinh, mọi người trừng lớn hai mắt nhìn Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu này nhận một quyền của Phí Thần Trữ thế nhưng một chút chuyện cũng không có, điều này sao có thể?

- Khó có thể tin, xem ra Lâm Tiêu này thật sự có tài, khó trách lúc trước hắn có thể liên tục chiến thắng hơn hai mươi người, thật là đáng sợ.

- Nhìn dáng vẻ của hắn thật giống như không có chuyện gì, quái quái, chẳng lẽ thân thể của Lâm Tiêu này là làm bằng sắt sao? Coi như là ta ăn một quyền như vậy của Phí Thần Trữ cũng phải bị thương ngã xuống đất a.

Vô số đệ tử phía dưới đều là mặt lộ kinh ngạc, trợn to đôi mắt nhìn Lâm Tiêu, lộ ra vẻ có chút không dám tin tưởng.

- Lâm Tiêu, xem ra là ta khinh thường, hiện tại ta đối với ngươi là càng ngày càng cảm thấy hứng thú, mấy quyền mới vừa rồi kia chỉ là ta thử dò xét, hiện tại ta liền cho ngươi biết một chút về uy lực chân chính của Vô Thượng Phách Quyền.

Con ngươi của Phí Thần Trữ co rút lại, trong con mắt không hề lại có nửa điểm khinh thị, thân hình phút chốc xông về phía Lâm Tiêu.

- Tới tốt lắm!

Lâm Tiêu hét lớn một tiếng, không lùi mà tiến tới, nghênh đón phương hướng Phí Thần Trữ cũng là phi phách mà ra.

Hai người trong phút chốc kịch chiến với nhau, hai tay của Phí Thần Trữ đung đưa, bỗng nhiên đánh ra mười mấy quyền, song quyền ẩn chứa nguyên khí kịch liệt giống như cuồng phong bão vũ đánh tới, trong khoảng thời gian ngắn quyền ảnh trọng trọng, kinh phong gào thét, cả quảng trường đều trở thành thế giới cuồng phong, một cổ quyền phong đáng sợ ngưng tụ thành từng đầu mãnh hổ khí phách gầm thét đánh về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu áp chế thực lực cũng không dám khinh thường, ánh mắt như điện, tâm pháp của Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết ở trong tâm chảy xuôi mà qua, cả người ở dưới công kích của Phí Thần Trữ không ngừng né tránh, giống như một con hồ điệp linh hoạt ở trong quyền phong bay múa.

- Oanh oanh oanh oanh oanh oanh!

Phí Thần Trữ điên cuồng công kích, âm thanh kinh khí đáng sợ truyền ra, từng cổ khí lăng phảng phát như sóng biển dưng động, khuếch tán ra giữa quảng trường, một chút đệ tử Chân vũ giả nhất chuyển ở gần bị cổ khí lăng này đánh vào liền giống như thuyền nhỏ trên mặt biển, khí huyết trong cơ thể phù phiếm, cước bộ không ổn, đặng đặng đặng mà đập lùi về phía sau, sắc mặt đại biến.

Ở bên trong khí kinh cuồng bạo, Lâm Tiêu mặc dù thoát nhìn cực kỳ nguy hiểm, công kích của Phí Thần Trữ vài lần thiếu chút nữa đánh trúng hắn, nhưng mà ở lúc cuối cùng lại bị hắn ngạnh sinh sinh mà né tránh qua, đem đám người Vương Vũ cùng Lữ Tuyết đang ở bên dưới xem cuộc chiến dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

- Tốt, tốt, tốt!

Ở bên trong quyền phong cuồng bạo giữa quảng trường, thanh âm lạnh lùng của Phí Thần Trữ vang dội:

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới thực lực của ngươi mạnh như vậy, ta toàn lực xuất thủ cũng không làm gì được ngươi, bất quá đáng tiếc, mặc dù thân pháp của ngươi inh nhưng cảnh giới quá thấp, nguyên khí quá yếu, tốc độ cũng không bằng ta, cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của ta, tiếp theo ngươi cần phải cẩn thận rồi!

- Xem ra Phí Thần Trữ muốn thi triển tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn rồi!

- Lâm Tiêu này thật đáng sợ, lại có thể ở trong tay Phí Thần Trữ ngăn cản thời gian dài như vậy.

- Không nói những thứ khác, thân pháp của Lâm Tiêu này thực sự là thần diệu, lấy thực lực mới vừa lên cấp nhất chuyển thể nhưng có lực lượng đấu ngang với Phí Thần Trữ, cân sức cân tài, riêng một điểm này, Võ điện chúng ta cũng không tìm được người thứ hai rồi.

- Bất quá Lâm Tiêu này có cường thịnh đi nữa cũng không ngăn cản nổi một chiêu mạnh nhất kia của Phí Thần Trữ, đó quả thực là rất đáng sợ, cho dù đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển cũng chưa chắc dám đón đỡ.

Đệ tử trong tràng từng người nghị luận rối rít, hiển nhiên đối với một chiêu mạnh nhất này của Phí Thần Trữ tràn đầy lòng tin.

Đang lúc mọi người đang trong nghị luận rối rít, thanh âm của Phí Thần Trữ lần nữa vang dội:

- Lâm Tiêu, tới đón một chiêu mạnh nhất của ta!

- Vô Thượng Phách Quyền — Phách Khí Thương Mang!

Phí Thần Trữ đột nhiên rống to một tiếng, quyền khí vốn là bao phủ giữa quảng trường đột nhiên đại thịnh, một cỗ khí tức bá đạo kinh người di tán ra.

Phách Khí Thương Mang của Phí Thần Trữ vừa ra, Lâm Tiêu bị vây ở trung ương quyền phong trong lúc bất chợt liền cảm giác chính mình giống như đi tới một mảnh trời mênh mông, một cỗ uy áp bá đạo vô cùng từ trên trời giáng xuống, giống như là lão thiên đang tức giận, khí tức bá đạo kia tung hoành vô cùng, làm cho người ta cảm giác được giờ phút này chính mình trở nên vô cùng nhỏ bé, tùy thời đều có thể thân vẫn đạo tiêu.

- Thiên phú của Phí Thần Trữ này thật đúng là đáng sợ, hần chẳng những nắm giữ chiêu thức của Vô Thượng Phách Quyền này, càng là ngay cả ý cảnh của Vô Thượng Phách Quyền đều là hoàn toàn lĩnh ngộ, xem ra đệ tử thiên tài trong võ điện thật sự rất nhiều.

Lâm Tiêu dĩ nhiên biết mình không thể nào đã đi tới nơi đã ngoại, trong lòng hần rõ ràng, cảm giác hiện tại của chính mình hoàn toàn là Phí Thần Trữ dùng ý cảnh tạo nên, một khi chính mình lâm vào trong đó đều sẽ bị cỗ ý cảnh này ảnh hưởng, cuối cùng bại lui tại chỗ.

- Hô!

Thân hình của Lâm Tiêu ở trong quyền phong bay vút lên, như muốn tránh khỏi công kích của Phí Thần Trữ, quyền phong nhưng cuồng bạo vô cùng liền thật giống như tạo thành một phương thể giới, hóa thành thương mang hoang dã, đem Lâm Tiêu gắt gao khốn ở trong đó, không thể tránh khỏi.

- Làm sao bây giờ? Lại tiếp tục như vậy ta nhất định tất bại không nghi ngờ!

Lâm Tiêu điên cuồng ngăn cản, hần biết chỉ cần hần thả ra chiến lực chân thật của mình, một quyền là có thể oanh mở một chiêu Phách Khí Thương Mang này, nhưng nếu như làm như vậy cũng liền không thể khiêu chiến chính mình, tăng lên thực lực.

Quyền phong khôn cùng bao phủ xuống, Lâm Tiêu tràn ngập nguy cơ, tùy thời đều sẽ bại lui.

- Phong Ảnh Vô Tung, như phong lay động, phiêu bạt vô ảnh, nước chảy bèo trôi, lấy vô vi thắng hữu vi, lấy vô tung thắng hữu tung!

139. Chương 139: Danh Chấn Võ Điện (1)

Chương 139: Danh chấn Võ điện. (1)

Mất thấy chính mình không cách nào ngăn cản, liền muốn bại lui, khẩu quyết thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung của Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết đột nhiên lướt qua trong đầu Lâm Tiêu, quyền phong kinh bạo quất vào mặt, tâm thần Lâm Tiêu bỗng nhiên lâm vào một mảnh không linh, trong đầu giống như là có một đạo ánh sáng hiện lên, thật giống như đạo ánh sáng đầu tiên trước khi bình minh tiến lên thay thế hắc ám.

- Ta hiểu được rồi, nguyên lai đây chính là ý cảnh của Phong Ảnh Vô Tung.

Cả người Lâm Tiêu giống như là lấy được tinh túy, ở dưới áp lực thật lớn của Phí Thần Trữ rốt cuộc chiếm được đột phá.

- Hô!

Sau một khắc, Lâm Tiêu ở dưới quyền phong oanh kích của Phí Thần Trữ mắt thấy không còn chỗ né tránh, liền muốn bại vong, trong lúc bất chợt thật giống như hóa thành một cổ thanh phong, vô tung vô tích, từ trong quyền phong của Phí Thần Trữ lặng lẽ bay ra, dễ dàng liền tránh qua, tránh né công kích của Phí Thần Trữ.

- Cái gì?

Lâm Tiêu này cũng quá biến thái, thân pháp như thế nào lại tăng lên nhiều như vậy?

Phí Thần Trữ thất kinh, trông mắt cũng tròn tròn xoe.

- Hô!

Thân thể của Lâm Tiêu phiêu nhiên như hồng ảnh, như thanh phong thổi qua lặng lẽ bên người Phí Thần Trữ, đột nhiên một chưởng ấn vào lồng ngực của hắn.

- Phanh!

Phí Thần Trữ trơ mắt nhìn Lâm Tiêu xuất thủ, cũng là không thể tránh khỏi, trực tiếp bị một chưởng của Lâm Tiêu đánh bay, rồi sau đó nặng nề rơi trên mặt đất, nguyên lực trong cơ thể sôi trào, tâm huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu, hồi lâu mới hết sức chế trụ được nguyên lực sôi trào, để cho kinh mạch trong cơ thể khôi phục bình tĩnh.

Một tia máu tươi từ khoe miệng của Phí Thần Trữ lặng lẽ tràn ra.

- Lợi hại, lợi hại!

Phí Thần Trữ đứng lên, trong con mắt nhìn Lâm Tiêu kích động vô cùng, ở chỗ sâu con mắt lại càng có một tia hoảng sợ lướt qua, ở trước lúc khiêu chiến hắn như thế nào cũng không ngờ tới, thiên tài đệ tử sắp lên nhị chuyển như hắn thế nhưng sẽ thua ở trên tay một người vừa mới là đệ tử của Võ điện ba thắng.

Nhưng hết lần này tới lần khác trải qua một trận đánh vừa rồi, trong lòng Phí Thần Trữ lại là thua tâm phục khẩu phục.

Hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi với Lâm Tiêu, trong lòng của Phí Thần Trữ khó có thể nén xuống, trong lúc bất chợt nguyên lực trong cơ thể hắn cuộn cuộn một trận, trong đầu thật giống như linh ngộ được cái gì, rồi lại nhất thời khó có thể bắt lấy.

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới thực lực của ngươi mạnh như vậy, trận chiến này ta thua khâm phục khẩu phục, chỗ này là ta đưa cho ngươi 50 điểm cống hiến vì thua trận, sau này chúng ta còn gặp lại.

Phí Thần Trữ vội vàng đem điểm cống hiến trong lệnh bài đệ tử của chính mình chuyển cho Lâm Tiêu, rồi sau đó nhảy xuống, rồi đi quảng trường, hướng nơi xa nhanh chóng rời đi.

Hắn sơ dĩ đi vội vàng như thế cũng không phải là cảm thấy thua bởi Lâm Tiêu thì hắn không còn mặt mũi nào, mà là ở trong chiến đấu trước đó hắn cũng nhận được cảm ngộ, khẩn cấp muốn trở về bế quan tu luyện.

- Lâm Tiêu này thật là biến thái a, thậm chí ngay cả Phí Thần Trữ cũng không phải đối thủ của hắn.

- Quai quai, Võ điện chúng ta từ lúc nào xuất ra một cao thủ như vậy?

Rất nhiều đệ tử nghị luận rối rít, trong thần sắc tràn đầy khó có thể tin cùng hâm mộ.

Phải biết rằng Lâm Tiêu mới vừa gia nhập Võ điện ba thắng a, mà Phí Thần Trữ lại sớm đã trở thành đệ tử thiên tài của Võ điện hơn một năm, sắp đột phá nhị chuyển, cuối cùng vẫn là thua ở dưới tay Lâm Tiêu, chuyện như vậy ở trong giao lưu tái của vũ điện trước kia còn hoàn toàn chưa xuất hiện qua.

- Mẹ nó, Lâm Tiêu này không khỏi cũng quá hèn hạ, rõ ràng thực lực đáng sợ như vậy, lúc trước còn làm bộ chặt vật không chịu nổi, hiển nhiên là cố ý muốn kiếm điểm cống hiến của chúng ta.

- Đúng vậy a, nhiều người chúng ta chiến đấu với hắn như vậy, mỗi một lần hắn đều là cố ý nường tay, cho chúng ta cảm thấy có hi vọng, quả thực là quá giáo hoạt rồi.

- Đúng vậy, nếu như lúc bắt đầu hắn liền thi triển ra thực lực đánh abij Phí Thần Trữ, chúng ta còn có ai sẽ đi khiêu chiến hắn.

- Ghê tởm, quá ghê tởm, 50 điểm cống hiến cũng cần nửa tháng khổ cực của ta mới có thể kiếm được, đây không phải là lừa gạt điểm cống hiến thì còn là cái gì.

Ở trong đám người phía dưới, mấy người đệ tử lúc trước bị Lâm Tiêu lấy được điểm cống hiến cảm giận không chịu nổi, không nhịn được mà rống giận.

- Lâm Tiêu, thực lực của ngươi chúng ta bội phục, bắt quá dựa vào loại thủ đoạn hèn hạ này để kiếm điểm cống hiến cũng không khỏi quá bỉ ổi rồi.

Mấy người đệ tử kia lại càng phi thân nhảy đến trước mặt Lâm Tiêu, lớn lối hét lên.

Thật sự là 50 điểm cống hiến quá khiến cho bọn họ đau lòng, thân là đệ tử bình thường, bọn họ bình thường cần phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể kiếm được một ít điểm cống hiến, hôm nay Lâm Tiêu hơn một canh giờ nhẹ nhàng như vậy liền kiếm được 50 điểm cống hiến của 26 tên đệ tử bình thường, đổi thành đan dược, đây chính là 26 viên nhất phẩm Nguyên Khí đan, đây khiến cho trong lòng mọi người nhất thời đều khó có thể thăng bằng, ghen tỵ vô cùng.

Mấy người này ý vào Lâm Tiêu mới vừa trải qua chiến đấu kịch liệt như thế, hơn nữa đại chiến với Phí Thần Trữ, coi như là thực lực có mạnh hơn nữa, hiện tại cũng là mười không còn một nữa, hơn nữa bọn họ đồng loạt ra tay, từ trong tay Lâm Tiêu đoạt lại 50 điểm cống hiến lúc trước lại quá dễ dàng rồi.

Trong lúc nhất thời mấy tên đệ tử bình thường trước đó đã thua bởi Lâm Tiêu ánh mắt trao đổi với nhau một chút, rồi sau đó hùng hổ đánh về phía Lâm Tiêu.

- Đám người kia không khỏi cũng quá vô sỉ đi!

Lữ Tuyết ở dưới tràng giận đến thiếu chút nữa trên đầu bốc khói, trực tiếp xông về phía trước, mà Vương Vũ ở một bên lại là yên lặng không nói, ngược lại ở trước khi Lữ Tuyết đi ra liền đã lao ra.

Đệ tử còn lại dưới tràng cũng là ánh mắt khinh thường nhìn về phía mấy người xông về phía Lâm Tiêu giữa quảng trường, nguyên nhân cuộc chiến thua, đám người kia tỷ thí thua còn muốn lấy điểm cống hiến về, nhân phẩm cũng thật xấu xa rồi. mà những đệ tử bình thường còn lại trước đó bị Lâm Tiêu đoạt đi điểm cống hiến nhưng không có lá gan tiến lên, cước bộ cũng là không tự chủ mà nhích về phía trước, ánh mắt lóe lên, trong lòng đều có tâm tư.

Mặc dù bọn họ không vô lại giống như những người đó, nhưng nếu như mấy người kia ở trên tràng thật có thể lấy được điểm cống hiến từ trong tay Lâm Tiêu, vì 50 điểm cống hiến này thì bọn họ cũng bất chấp thể diện, đến lúc đó cùng nhau xông ra.

Về phần những đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển kia, dù sao nơi này không có chuyện của bọn họ, mỗi người đều là ung dung ôm hai tay, khóe miệng cười cười, ôm trong lòng tâm trạng xem cuộc vui ở giữa quảng trường.

- Hừ!

Đối mặt với mấy tên đệ tử bình thường tàn bạo xông về phía mình, trong con ngươi của Lâm Tiêu không nhìn được hiện lên một tia lãnh lệ:

- Đám giá hỏa này, nếu như ỉnh thật sự dễ khi dễ, đó thật đúng là mất bị mù.

140. Chương 140: Danh Chấn Võ Điện (2)

Chương 140: Danh chấn Võ điện. (2)

Ở Võ điện cạnh tranh kịch liệt, đạo lý người hiền bị lấn, Lâm Tiêu lại như thế nào mà không biết, cùng ở huấn luyện quán như nhau, muốn được người khác tôn trọng chính mình, như vậy nhất định phải thể hiện ra thực lực không như bình thường.

Nghĩ tới đây, Lâm Tiêu lại không cố ý áp chế nguyên lực trong cơ thể nữa, Ngưng Nguyên công chợt vận chuyển, đồng thời nguyên lực dựa theo lộ tuyến vận chuyển của Cực Đạo Uy Thiên quyền chậm rãi lưu động trong người, rồi sau đó chợt oanh ra một quyền.

- Bát Diện Uy Phong!

Lâm Tiêu có chủ tâm muốn lập uy, tự nhiên liền thi triển ra Cực Đạo Uy Thiên quyền, Cực Đạo Uy Thiên quyền chính là công pháp Nhân cấp cao giai, uy lực còn phải ở trên Nghênh Phong Nhất Dao trăm, tinh túy của thức thứ nhất Bát Diện Uy Phong này Lâm Tiêu đã sớm lĩnh ngộ trong lòng, giờ phút này kết hợp với Ngưng Nguyên công đột nhiên xuất quyền đánh ra, nhất thời thiên địa biến sắc, cuồng phong rống giận.

- Oanh!

Một cỗ khí tức bá đạo vô cùng tràn ngập ra, ở trên khí thể cự nhiên so sánh với một chiêu cuối cùng Phách Khí Thương Mang trong Vô Thượng Phách Quyền mà Phí Thần Trữ thi triển lúc trước còn phải kinh khủng, lắng lẽ hơn nhiều lắm.

- A!

Mấy tên đệ tử bình thường kia đánh về phía Lâm Tiêu căn bản chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ không cách nào chống cự hung hăng đập vào trên người mình, trong tiếng nổ vang “bang bang”, năm tên đệ tử bình thường kia đánh về phía Lâm Tiêu lấy tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn mà ngã bay ra ngoài, trong miệng kêu to, từng người giống như là điều đứt dây ngã xuống mặt đất, miệng phun máu tươi, mặt như giấy vàng, cự nhiên là không phải kẻ địch trong một chiêu của Lâm Tiêu.

- Cái gì?

- Đây....

Chỉ một thoáng, cả quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, Lữ Tuyết cùng Vương Vũ xông về giữa quảng trường muốn giúp Lâm Tiêu, thân hình dừng lại một chút, mà những đệ tử muốn tìm cơ hội xông đến kia cũng là bị dọa cho sợ đến vội vàng rút trở về, ngay cả những đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển ôm trong lòng tâm tấp nập xem cuộc vui, nụ cười nơi khóe miệng mỗi người đều là hóa đá, giống như là bị u mê.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, chiến đấu giữa năm tên đệ tử đòi hỏi điểm cống hiến kia với Lâm Tiêu lại lấy một cái tình hình như thế mà kết thúc.

- Lâm Tiêu này thật quá kinh khủng, một quyền lúc trước đó uy lực kinh người, sợ rằng ngay cả ta cũng chưa chắc có thể ngăn được.

- Thì ra gia hỏa này một mực ẩn tàng thực lực, nhưng mà làm sao có thể? Lâm Tiêu hẳn gia nhập Võ điện chúng ta mới ba tháng, làm sao có thực lực đáng sợ như thế?

Nhìn kết quả của năm tên đệ tử trên tràng, người ở phía dưới đều ngây dại, năm tên đệ tử này nói như thế nào tất cả cũng đều là đệ tử gia nhập Võ điện gần nửa năm, ở trong Chân vũ giả nhị chuyển không thể coi là yếu, nhưng mà ở trên tay Lâm Tiêu, năm người lại là ngay cả một chiêu đều không thể ngăn cản, trong nháy mắt trọng thương bại lui, thực lực kinh người như thế để cho người ở chỗ này như thế nào cũng không thể tin được.

Phải biết rằng coi như là một chút đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển cũng không dám nói là đánh ra một quyền liền có thể đem năm tên đệ tử tất cả đều đánh lui, bởi vậy chẳng phải là nói thực lực của Lâm Tiêu này thế nhưng so với một ít đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển còn phải đáng sợ hơn?

Nhưng hẳn mới gia nhập Võ điện chỉ có thời gian ba tháng a!

Trong lúc nhất thời, các loại tâm tình ở trong lòng mọi người cuộn cuộn, trong con mắt nhìn Lâm Tiêu không còn là rung động đơn giản, mơ hồ lại càng thêm vào một tia sợ hãi. Mà những đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển đang xem cuộc chiến kia, vẻ trên đùa trong con mắt giờ phút này đã sớm biến mất không thấy gì nữa, có chăng qua là ngưng trọng cùng kinh hãi vô cùng.

- Hừ, nguyên đánh cuộc chịu thua, nếu như trong các người có ai còn không phục mà nói, cứ việc đi lên, Lâm Tiêu ta tiếp hết.

Ánh mắt của Lâm Tiêu lãnh lệ nhìn rất nhiều đệ tử bình thường trước đó bị mình đánh bại, khóe miệng có hàn ý lạnh lẽo.

- Không có, không có!

Những đệ tử này vội vàng lắc đầu, rồi rít tỏ vẻ chính mình không có tâm tư như thế.

Lâm Tiêu không lại để ý đến mọi người trên tràng nữa, xoay người rời đi quảng trường, dọc đường đi, các đệ tử đều là ríu rít tránh ra một con đường, trong con mắt nhìn Lâm Tiêu tràn đầy rung động.

- Loại thực lực này của Lâm Tiêu tương lai sớm muộn gì sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trong Võ điện của chúng ta.

- Võ điện chúng ta vừa xuất ra một thiên tài, không chỉ là thiên tài, hơn nữa còn là biến thái.

- Đúng vậy a, ngay cả người mới vừa mới gia nhập Võ điện đều đã có thực lực như vậy, những người cũ như chúng ta còn có tư cách gì dương dương đắc ý ở chỗ này.

Nhìn bóng lưng Lâm Tiêu rời đi, tất cả mọi người là nghị luận với nhau, ríu rít rời đi, vẻ mặt hưng phấn, khó có thể ức chế cảm xúc kích động trong lòng.

Ở dưới truyền miệng của rất nhiều đệ tử, Lâm Tiêu liên tục khiêu chiến 26 đệ tử phổ thông, chiến bại đệ tử thiên tài Phí Thần Trữ, một chiêu cuối cùng đánh bại năm tên đệ tử bình thường, chuyện này truyền đi như cơn gió, ở trong Võ điện dẫn phát ra oanh động cực lớn.

- Lâm Tiêu!

Ở thời điểm Lâm Tiêu khiêu chiến còn đi ở trong Võ điện, Lữ Tuyết cùng Vương Vũ hai người đều là theo sát đi bên cạnh.

- Lâm Tiêu, hôm nay ta nhưng là dính phúc của người rồi, bị người náo loạn như vậy, hôm nay liền một cái khiêu chiến với ta đều không có, ngay cả Tề Lộ kia cũng không biết đã trốn đi nơi nào.

Trên gương mặt cứng nhắc hiếm có thấy được nụ cười, trong giọng nói có chút cảm khái.

Thực lực của Lâm Tiêu cùng hẳn đồng thời tham gia khảo hạch thực chiến Chuẩn vũ giả, cùng nhau gia nhập Võ điện, Vương Vũ là rõ ràng nhất, nhưng trong ba tháng tu luyện ngắn ngủi, thực lực của Lâm Tiêu chẳng những không có ở dưới khổ luyện của hắn bị kéo xuống, ngược lại càng đem hắn xa xa để lại phía sau, để cho Vương Vũ cảm thán không thôi.

- Lấy thực lực của người, chỉ cần người cẩn thận một chút, những tên kia muốn đánh bại người cũng không phải là chuyện đơn giản, bất quá người cũng không thể khinh thường, có mấy người trong đó thực lực không tệ lắm.

Lâm Tiêu hồi tưởng lại 26 tên đệ tử bình thường trước đó khiêu chiến với mình, trong đó mạnh hơn so với Vương Vũ thật đúng là không có mấy, coi như là người đứng đầu nhất kia so sánh với Vương Vũ cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

- Người yên tâm đi, người đã không bị người khiêu chiến mà hạ xuống, Vương Vũ ta như thế nào lại bị đánh bại.

Trong con mắt Vương Vũ lóe lên, trong giọng nói tràn đầy kiên định.

Sau khi nhìn thấy thực lực của Lâm Tiêu đáng sợ như thế, Vương Vũ một lòng muốn vượt qua Lâm Tiêu chẳng những không giống như đưa đám, ngược lại càng thêm khơi dậy huyết tính trong lòng hắn.

Sau khi đơn giản nói chuyện với nhau mấy câu, Lâm Tiêu liền tách ra đám người Vương Vũ.

- Lần này ta kiếm được 1350 điểm cống hiến, hơn nữa Võ điện cấp cho ta một vạn lượng bạc, tiêu phí trước mắt của ta hoàn toàn đủ rồi, là lúc mua cho Tam muội một cái đan lô.

141. Chương 141: Thị Trường Giao Dịch (1)

Chương 141: Thị trường giao dịch. (1)

Lâm Tiêu đi trên đường, nhưng trong lòng thì không quên hứa hẹn ban đầu với Tam muội Lâm Nhu, đó chính là sau khi đợi nàng lên cấp Luyện Tủy liền cho nàng một cái lễ vật kinh hi.

- Hôm nay Tam muội đã sớm lên cấp Luyện Tủy rồi, khoảng cách tới Chuẩn vũ giả cũng chỉ có một bước ngắn, lại càng ở Đan các giúp việc, nếu có một cái đan lô mà nói, chắc hẳn sẽ thật cao hứng đi.

Trong lòng Lâm Tiêu yên lặng mà nói.

Nghĩ đến liền làm, Lâm Tiêu ra khỏi Võ điện, lúc này mới hướng chỗ thị trường giao dịch của Tân Vệ thành đi tới.

Thời điểm Lâm Tiêu đi tới thị trường giao dịch.

Trong phòng tổng quản Võ điện, Trữ Vĩ Thần nghe tin tức mà Mục Sâm mang về, trong ánh mắt có khiếp sợ khó tả.

- Người thăm dò rõ ràng chưa? Lâm Tiêu thật sự đánh bại đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám Phí Thần Trữ? Lại càng một chiêu đem năm tên đệ tử nhất chuyển bình thường đánh bại?

Trữ Vĩ Thần nhìn Mục Sâm trước mắt, thần sắc trầm ổn mà nói.

- Tổng quản, không sai, ta nghe không ít đệ tử nói, lại càng tìm mấy đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển lúc ấy ở tại tràng, bọn họ đều nói như vậy, tạo nghệ của Lâm Tiêu ở trên phương diện thân pháp ngay cả bọn họ đều cảm thấy sợ hãi than, hơn nữa thực lực sâu không lường được, đặc biệt là một quyền cuối cùng kia, uy lực vô cùng, coi như là những đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển như bọn họ cũng phải tạm lánh phong mang, không dám đón đỡ.

Mục Sâm nói ra chi tiết, trong con người cũng là có quang mang không hiểu lóe lên.

- Không nghĩ tới, ha ha, thật là không nghĩ tới!

Trong con người của Trữ Vĩ Thần tràn đầy nụ cười:

- Lâm Tiêu chỉ mới gia nhập Võ điện chúng ta ba tháng liền đánh bại đệ tử thiên tài như Phí Thần Trữ, Phí Thần Trữ kia ở trong hàng đệ tử thiên tài nhất chuyển xếp hạng thứ tám, khoảng cách tới Chân vũ giả nhị chuyển chỉ có một bước ngắn, xem ra thiên phú của Lâm Tiêu so với đại ca Lâm Hiên của hắn năm đó cũng là không thua kém bao nhiêu a.

- Đúng vậy a, xem ra Võ điện chúng ta lại muốn xuất ra một tuyệt thế thiên tài rồi!

Mục Sâm gật đầu đáp, mặc dù lúc trước đã sớm coi trọng Lâm Tiêu, nhưng hôm nay thực lực Lâm Tiêu biểu hiện ra lại vẫn khiến cho hắn vì thế mà sợ hãi than.

Sau khi Mục Sâm lui ra ngoài, trên ghế dài, khóe miệng của Trữ Vĩ Thần mang theo nụ cười, không khỏi khẽ nhắm hai mắt lại.

- Không nghĩ tới thiên phú của Lâm Tiêu cư nhiên mạnh như vậy, ngoài dự liệu của ta thật lớn, chắc hẳn không bao lâu hắn liền có thể đột phá đến Chân vũ giả nhị chuyển đi? Còn có cuộc so tài đệ tử thiên tài ba năm một lần của Tân Vệ thành, quan hệ đến địa vị của Võ điện chúng ta ở Tân Vệ thành, nếu như đến lúc đó Lâm Tiêu có thể đột phá đến nhị chuyển, có lẽ có thể để cho hắn sớm một chút tham gia thiên tài đệ tử

đại tái này, cảm thụ một chút không khí thiên tài đệ tử của Tân Vệ thành cạnh tranh. Đợi đến ba năm tiếp theo, Lâm Tiêu nói không chừng có thể giống như đại ca Lâm Hiên của hắn, ở trên đại hội này lấy thêm một chức vô địch cho Võ điện chúng ta.

- Hai mắt của Trữ Vĩ Thần khép hờ, cả người lâm vào trầm tư.

...

Thị trường giao dịch ở phía bắc của Tân Vệ thành, chính là khu vực phồn hoa nhất của Tân Vệ thành.

Nơi này chẳng những có đường phố phồn hoa nhất của Tân Vệ thành, đồng dạng cũng là nơi tụ tập của đám võ giả, võ giả của các thế lực lớn đạt được bảo vật, trừ việc có thể bán ra cho thế lực của mình ra, cũng có thể mang tới thị trường giao dịch đổi lấy thứ mình cần. Bởi vì thị trường giao dịch là nơi giao dịch của võ giả Tân Vệ thành, cho nên những đồ vật trong đó thậm chí nếu so với các thế lực lớn cũng nhiều hơn nhiều.

Cũng có một số võ giả ở dã ngoại lợi dụng một chút thủ đoạn hèn hạ đạt được một thứ gì đó, như giết người cướp của các loại, không thể bán ra ở thế lực của mình, đều sẽ đưa tới thị trường giao dịch âm thầm bán ra, ở chỗ này sẽ không có người nào quản lai lịch của đồ vật, có chăng qua là giao dịch với nhau.

Điều này cũng dẫn đến, thậm chí một ít nhóm cường đạo dã ngoại đều sẽ âm thầm tới đây giao dịch, cả thị trường giao dịch ngư long hỗn tạp, cái gì cần có đều có, là nơi tốt nhất để các võ giả chọn lựa cùng mua bán đồ vật.

Đối với cái thị trường giao dịch này, trước kia Lâm Tiêu mặc dù chưa từng tới nhưng mà đã nghe người ta nói qua, sau khi hỏi qua hai người đi đường, Lâm Tiêu liền đi tới một địa phương phồn hoa nhất của Tân Vệ thành.

Vừa tiến vào khu vực đặt thị trường giao dịch, lập tức liền là từng trận tiếng huyên náo lớn, tiếng huyên náo truyền đến, Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn đường phố người đến người đi, xe cộ như nước, trong lòng cũng không khỏi hơi bị chặc lưỡi.

Bên ngoài thị trường giao dịch đều là một chút hàng hóa cùng cửa hàng bình thường, đi dạo ở chỗ này đều là một ít người bình thường, còn chỗ giao dịch chân chính của võ giả nhưng là nằm ở đại sảnh giao dịch ở cuối đường phố, nơi đó mới là thiên đường giao dịch của đám võ giả.

Một đường vào trong, không lâu lắm, một cái kiến trúc vô cùng xa hoa to lớn liền xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu, nơi này chính là chỗ hạch tâm chân chính của thị trường giao dịch.

Cất bước đi vào kiến trúc, từ chỗ ánh mắt trời đi vào nơi râm mát, lập tức có một cỗ hواف khí lạnh như băng ập đến, làm cho cả người Lâm Tiêu không nhận được mà chấn động, đồng thời truyền đến chính là trận trận tiếng giao dịch xôn xao.

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, hiện lên ở trước mặt hắn là một tòa đại điện khổng lồ, người bên trong đi lại như thoi, từng người mặc trang phục võ giả, khí thế bất phàm, hiển nhiên đều là võ giả. Cả đại điện được chia thành từng khối, một cổ võ giả trực tiếp ngồi trên chiếu, ở trước mặt đặt xuống một tấm vải, trên tấm vải chính là để không ít vật phẩm linh tinh, trong đó có không ít người lại càng lấy áo choàng che mặt, khiến cho người ta không phân biệt được diện mục, hiển nhiên là không muốn bại lộ thân phận của mình.

Ở lối vào thị trường giao dịch, chỉ cần giao nạp mười lượng bạc là có thể đạt được một cái quầy hàng, tùy thời bày quầy, cũng không hỏi đến thân phận lai lịch, bởi vì tính tiện lợi đó cho nên khiến cho người đến đây nhiều nhất, mà ở lâu hai của đại sảnh thì có các loại cửa hàng do các thế lực lớn mở ra, cũng đưa tới ưu ái của không ít thế lực võ giả rải rác.

Lâm Tiêu đi vào trong đại điện, cả đại điện cực kỳ trống trải bát ngát, từng cây thạch trụ màu đen chống đỡ cả đại điện, trần đầy phong cách cổ xưa, khí tức hoành đại, trên những cột đá này điêu lan họa đồng, phía trên điêu khắc có các loại hoa văn, nhân vật, chim thú, xa hoa, đồng thời những cột đá này cũng là đem đại điện chia thành từng phần nhỏ, không quá nhiều lần nhau, rồi lại gắn bó toàn bộ thành một phiên, bố cục tinh diệu.

Dõi mắt nhìn lại, mỗi cách mười lăm bước liền có một quầy hàng của võ giả bày ra, ở trên quầy hàng đặt nhiều loại đồ vật, có vũ khí sâm khí bức nhân, đan dược tàn ra được hương nồng nặc, linh dược nguyên khí

bức người, cũng có từng bản bí tịch cổ xưa tinh mỹ.

142. Chương 142: Thị Trường Giao Dịch (2)

Chương 142: Thị trường giao dịch. (2)

Bất quá trên quầy hàng phía bên ngoài đều là một chút đồ vật tương đối cấp thấp, mà đi đến trung bộ đại điện lại là xuất hiện từng cái thủy tinh quầy tinh mỹ, quầy ở nơi này cách ba mươi bước mới có một tòa, thuê quầy này cần 50 lượng bạc, đồng dạng, đồ vật đặt ở trên quầy đều phải tốt hơn rất nhiều so với quầy hàng vỉa hè bên ngoài.

Lúc này trong cả đại điện, vô số võ giả đi qua đi lại, cò kè mặc cả bên tai không ngừng, cơ hồ trước mỗi cái quầy hàng đều có hai ba võ giả đang quan sát, nói chuyện với nhau, trong đó đại đa số là Chân vũ giả nhất chuyển, nhị chuyển, tam chuyển, thỉnh thoảng cũng có cao thủ Hóa Phàm cảnh sơ kỳ thường lui tới.

Lâm Tiêu chậm rãi đi ở trong đại điện, một bên đi tới, một bên cũng đánh giá vật phẩm hai bên.

Lâm Tiêu phát hiện nơi này khiến cho đám võ giả chú ý nhất đều là các loại bí tịch, dù sao một bản bí tịch đối với đề thăng thực lực của võ giả thì nhiều lắm, giống như Lâm Tiêu tu luyện Nhân cấp cao giai Vô Ảnh Phi Hồng quyết, một khi đem thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung luyện thành, đạt tới cảnh giới tiểu thành là có thể lấy thực lực mới vào Chân vũ giả nhất chuyển đánh bại thiên tài Chân vũ giả nhất chuyển đỉnh phong như Phí Thần Trữ, bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của bí tịch.

Giống như đám người Lâm Tiêu, thời điểm bọn họ gia nhập các thế lực lớn, mặc dù đều sẽ có cơ hội đạt được một quyển công pháp cùng vũ kỹ, nhưng sau này nếu như còn muốn tiếp tục tu luyện vũ kỹ khác liền phải dùng đại lượng điểm cống hiến đến đổi, con số này lớn đến nỗi rất nhiều người đều không chịu nổi.

Dù sao một quyển vũ kỹ Nhân cấp đề giai có giá sẽ là năm trăm lượng, mà vũ kỹ Nhân cấp trung giai có giá chính là năm ngàn lượng, về phần vũ kỹ Nhân cấp cao giai có giá lại càng đạt tới kinh người, năm vạn hai. Mà một đầu tam tinh yêu thú yếu nhất lên giá cũng mới hai nghìn hai, nói cách khác, một gã võ giả Chân vũ giả tam chuyển muốn dựa vào săn giết tam tinh yêu thú để mua một quyển vũ kỹ Nhân cấp cao giai, cần phải đánh chết 25 đầu tam tinh yêu thú mới có khả năng này, đây còn là chưa bao gồm ở trong quá trình săn giết khiến mình bị thương mà tiêu hao đan dược các loại, cùng với hao phí thời gian.

Điều này khiến cho vũ kỹ mà tuyệt đại đa số võ giả tu luyện đều yếu hơn một cái cấp bậc so với tự thân, đồng dạng cũng rất nhiều võ giả Chân vũ giả tam chuyển tu luyện đều là Nhân cấp trung giai vũ kỹ, mà một chút võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ tu luyện lại chính là vũ kỹ Nhân cấp cao giai.

Vì vậy đối với võ giả mà nói, chuyện may mắn nhất đó là có thể ở trong quá trình dã ngoại mạo hiểm đạt được một quyển bí tịch vô chủ, bọn họ sẽ đem bí tịch này thác ẩn ra nhiều phó bản, lại lấy giá tiền thấp hơn để bán ra, thường thường có thể hấp dẫn được đại lượng võ giả tương đối túng quẫn trên tài lực.

Nhìn chút ít bí tịch đủ loại, Lâm Tiêu cũng là cười một tiếng mà qua.

Hắn bây giờ thân có Ngưng Nguyên công, Kim Ngọc quyết, Cực Đạo Uy Thiên quyền, Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết, bốn bản bí tịch Nhân cấp cao giai cùng một quyển đao pháp Nghênh Phong Nhất Đao trảm Nhân cấp trung giai, những bí tịch này hoàn toàn có thể chống đỡ cho hắn đạt tới Chân vũ giả tam chuyển đỉnh phong, không cần lại phải cố ý tìm kiếm bí tịch cùng công pháp khác.

Không gian của đại điện giao dịch rất lớn, Lâm Tiêu chậm rãi đi ở trong đó.

- Bản Thú Nguyên quyết này của người tuy là công pháp Nhân cấp cao giai, nhưng nội dung bên trong ngắn gọn, nói là do một gã cao thủ căn cứ vào thể chất của yêu thú sáng chế ra, hắc, võ giả chúng ta cũng không phải là yêu thú, công pháp như vậy cái nào sẽ yếu hơn?

- Đúng vậy a, hướng chi bản Thú Nguyên quyết này của ngươi còn là bản thiếu, căn bản là không hoàn toàn, cũng bán 5000 lượng, theo ta thấy tối đa là 1000 lượng, để cho ta lấy về tham khảo một chút còn không sai biệt lắm.

Đột nhiên Lâm Tiêu nghe được trước quầy hàng một bên truyền đến một tiếng náo động lớn, một đám bảy tám tên võ giả vây quanh ở trước quầy này, hướng về phía một bản bí tịch mà chỉ chỉ.

- Thú Nguyên quyết? Căn cứ vào thể chất của yêu thú mà sáng chế ra?

Trong lòng Lâm Tiêu đột nhiên vừa động, đi tới phía trước.

Tách ra đám người, chỉ thấy một quyển bí tịch giống như da mà không phải là da, giống như lụa mà không phải là lụa đang đặt ở trong quầy hàng, một trung niên hán tử vẻ mặt chất phác đối mặt với thanh âm trả giá của mọi người đều là lắc đầu liên tục.

- Thú Nguyên quyết của ta đây chính là từ trong một cái phế tích cổ động tràn đầy nguy hiểm mà tìm được, không biết là bảo vật của bao nhiêu năm trước, tuyệt đối là vô cùng trân quý, mặc dù chỉ là bản thiếu nhưng công pháp ở phía trước lại không thiếu chút nào, hơn nữa còn là nguyên bản, cũng không phải là thác ấn bản (bản sao chép), càng trọng yếu hơn chính là phía trên cũng không ghi đẳng cấp của bí tịch, nếu như nói Nhân cấp cao giai chỉ là ta căn cứ theo ghi lại phái rên, theo lời là thấp nhất có thể mà thôi. Một quyển bí tịch cường đại như vậy tuy là bản thiếu, bán năm ngàn lượng căn bản là không đắt.

Người bán không ngừng lắc đầu, mặc dù vẻ mặt có chút thà nhưng thủy chung không hạ giá tiền.

- Ha ha, theo như ngươi nói thì bí tịch này chẳng lẽ còn là Địa cấp hay sao? Ngươi nói đùa cái gì vậy, còn là tuyệt đối trân quý vô cùng, nếu như thật sự trân quý như vậy mà ngươi còn có thể lấy ra bán? Hơn nữa vận hành công pháp ở trên đó khác hẳn hoàn toàn công pháp bình thường, nói là căn cứ thể chất của yêu thú mà sáng chế ra, võ giả chúng ta người nào sẽ tu luyện công pháp có thể chất yêu thú?

Một người trung niên đại hán hô to lên nói.

- Đúng vậy, lão phu chỉ là nhìn quyển Thú Nguyên quyết này có chút kỳ lạ, cho nên muốn lấy về tham khảo một chút, một ngàn lượng, lão phu liền muốn rồi, nhiều hơn nữa....

Một lão giả khác cũng là một bên lắc đầu một bên thở dài.

- Trên bản Thú Nguyên quyết này liền viết rõ, mặc dù uy lực cực mạnh, nhưng nguy hại đối với tự thân võ giả lại thật lớn, chỉ có thể dùng để khai thác kinh mạch, nếu như theo đó tu luyện sợ rằng sớm muộn gì cũng phải tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng chết như thể nào cũng không biết.

- Năm ngàn lượng bạc, căn bản không đáng giá a!

Một đám võ giả vây quanh ở trước quầy rồi rút lắc đầu lên tiếng.

- Thú Nguyên quyết này đưa cho ta xem một chút.

Đang lúc mọi người đang nghị luận, Lâm Tiêu hướng về phía chủ cửa hàng nói.

Chủ cửa hàng nhìn Lâm Tiêu, từ trong quầy đem Thú Nguyên quyết lấy ra:

- Căn cứ theo quy tắc, ngươi chỉ có thể nhìn ba tờ đầu tiên.

Bí tịch thật mỏng vừa vào tay Lâm Tiêu, Lâm Tiêu liền cảm giác được có một tia bất phàm, bí tịch này mặc dù không nhìn ra chất liệu, nhưng nắm ở trong tay lại nặng nhụi vô cùng, nhẹ nhàng nắm, bìa sách lại càng không biến hình chút nào, hiển nhiên cực kỳ kiên cố, đao kiếm bình thường đều chưa hẳn có thể đem nó phá hư.

143. Chương 143: Yêu Thú, Yêu Đan (1)

Chương 143: Yêu thú, yêu đan. (1)

Mở trang sách ra, Lâm Tiêu cẩn thận quan sát phần giới thiệu của Thú Nguyên quyết này.

Căn cứ vào ghi lại ở trên Thú Nguyên quyết, Thú Nguyên quyết này là do một gã cường giả thời cổ nghiên cứu yêu thú, ở sau khi đánh chết cùng phân tích rất nhiều yêu thú cường đại liền phát hiện yêu thú vô luận thân thể, kinh mạch, thể chất hay là hấp thu thiên địa nguyên khí đều phải nhiều hơn, mạnh hơn so với nhân loại. Vì vậy trải qua hơn mười năm khổ tâm nghiên cứu, tên cường giả này ở sau khi kiến thức, đánh chết, nghiên cứu qua rất nhiều yêu thú cường đại, căn cứ vào thể chất yêu thú kết hợp với đặc tính tự có của vô giả nhân loại mới sáng tạo ra bản Thú Nguyên quyết này.

Mục đích của vị cường giả này vốn là để cho vô giả nhân loại có thể ở lúc tu luyện giống như yêu thú hấp thu được càng nhiều thiên địa nguyên khí, để cho thời điểm thân thể lột xác trở nên càng mạnh hơn, càng nhạy cảm hơn.

Chỉ tiếc nhân loại cùng yêu thú dù sao cũng khác biệt quá nhiều, sau khi tên cường giả này sáng chế ra Thú Nguyên quyết mới phát hiện Thú Nguyên quyết này cũng không phải là người nào cũng có thể tu luyện, chỉ có những vô giả thiên sinh thần lực, vạm vỡ, kinh mạch cường kiện mới có thể tu luyện, hơn nữa sau khi tu luyện mặc dù uy lực vô cùng nhưng rất dễ dàng đối với tâm tính của vô giả tạo thành ảnh hưởng, khiến cho nguyên trì không ổn, ở hậu kỳ rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, có nguy hại lớn.

Hiệu quả duy nhất chính là nếu như vô giả chỉ tu luyện đệ nhất trọng của Thú Nguyên quyết này, như vậy sẽ khai thác kinh mạch của vô giả, để cho kinh mạch của vô giả so sánh với vô giả bình thường càng thêm cường kiện, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên khí cũng sẽ có chỗ gia tăng, chỉ cần không tiếp tục tu luyện, nguy hại cùng ảnh hưởng đối với nhân thể cũng không lớn.

Cuối cùng tên cường giả này sau khi thông qua đại lượng thí nghiệm liền cảm khái, nhân loại tu luyện nguyên trì, nhưng yêu thú tu luyện lại là yêu đan, hai cái căn bản không giống nhau, nếu như không thể thay đổi cái bản chất vấn đề này, dù nghiên cứu yêu thú như thế nào cũng không cách nào sáng chế ra công pháp có thể để cho vô giả nhân loại tu luyện mà có công hiệu giống như yêu thú.

Ở sau khi nhìn đầy trang giới thiệu cùng hai trang phương pháp tu luyện sau đó, trong lòng Lâm Tiêu nhất thời không nhận được mà hơi động một chút.

- Ba ngàn lượng bạc, quyển bí tịch này ta mua!

Lâm Tiêu trực tiếp mở miệng nói.

Cho đến nay, thời điểm Lâm Tiêu không chế Toàn Địa giáp phân thân liền suy nghĩ, nếu như nhân loại có thể tu luyện công pháp, vũ kỹ, như vậy yêu thú có thể làm được điểm này hay không? Bình thường yêu thú bởi vì trí tuệ không cao, chỉ có thể dựa vào bản năng đi hấp thu thiên địa nguyên khí, không ngừng cường đại chính mình, ngưng tụ ra yêu đan, nhưng không có công pháp nào để cho bọn họ tu luyện, điều này khiến cho yêu thú mặc dù ở trên phương diện lực lượng, tốc độ, phòng ngự, cảm giác đều phải mạnh hơn nhân loại có đẳng cấp ngang hàng, nhưng lại chỉ có thể bị vô giả ngang cấp săn giết.

Ban đầu Lâm Tiêu đạt được Ngưng Nguyên công đã từng thử qua để cho Toàn Địa giáp không chế yêu lực trong cơ thể dựa vào lộ tuyến vận chuyển của Ngưng Nguyên công, nhưng mà bởi vì yêu thú cấp thấp không có nguyên trì, các loại phương diện kinh mạch khác biệt so với nhân loại, cho nên hiệu quả cũng không lớn, không những không thể tăng lên thực lực của Toàn Địa Giáp, ngược lại khiến cho yêu lực trong cơ thể nó rối loạn, cái được không bù nổi cái mất. Nhưng mà bản Thú Nguyên quyết này, người bình thường có lẽ không nhìn ra môn đạo gì nhưng Lâm Tiêu có được Toàn Địa Giáp phân thân liền là từ hai tờ đầu tiên của công pháp rõ ràng cảm nhận được cường giả năm đó sáng chế ra công pháp này tuyệt đối là một người hiểu rõ vô cùng thấu triệt đối với yêu thú, chừng không nguyên lực trong tay, hoàn toàn có thể trực tiếp nhắc lên yêu lực của yêu thú, đặc biệt là phương thức vận hành của nguyên lực ở trong kinh mạch cùng với bên trong cơ thể yêu thú cơ hồ giống nhau như đúc.

Điều này khiến cho Lâm Tiêu đối với bản Thú Nguyên quyết này là bắt buộc phải có, khó được mới tìm ra một quyển bí tịch mà Toàn Địa Giáp có thể tu luyện, Lâm Tiêu nhưng không muốn bỏ qua.

- Vị tiểu huynh đệ này, người chớ để cho gia hỏa này lừa gạt a, bản Thú Nguyên quyết này căn bản không thể tu luyện, hơn nữa chỉ là bản thiếu, người nào biết phía sau sẽ ghi lại nội dung gì, ba ngàn lượng cũng không phải là số lượng nhỏ.

- Đúng vậy a, quyển bí tịch này theo ta thấy, công hiệu lớn nhất đó là có thể khai thác kinh mạch, trừ cái này ra liền không còn công dụng nào nữa, tùy tiện một quyển Nhân cấp trung giai công pháp đều mạnh hơn trăm lần so với bản này, có thể bán được 1000 lượng đã là giá cao rồi.

Mấy tên võ giả thấy Lâm Tiêu trẻ tuổi như thế, không khỏi liên tục nhắc nhở, bọn họ cũng không phải là có hảo tâm gì, mà là thấy Lâm Tiêu còn nhỏ tuổi liền có thể tùy tiện lấy ra ba ngàn lượng, hiển nhiên là xuất thân từ đại gia tộc, tùy tiện lên tiếng mấy câu nói không chừng có thể nhận được hảo cảm của đối phương, còn nữa, Lâm Tiêu xuất hiện cũng phá hư ý đồ của bọn hắn, có thể dùng 1000 lượng mua quyển bí tịch này đối với bọn hắn mà nói là không thể tốt hơn rồi.

Lâm Tiêu chỉ là cười cười, không nói gì, hai mắt nhìn chủ quầy hàng kia.

- Ba ngàn lượng quá ít, quyển bí tịch này ta hao phí thiên tân vạn khổ mới lấy tới, ít nhất là công pháp Nhân cấp cao giai, thậm chí còn có thể là Địa cấp công pháp, thấp hơn 5000 lượng không bán.

Chủ của hàng kia đánh giá Lâm Tiêu một cái, sau khi thấy Lâm Tiêu là một thiếu niên, không khỏi khê lắc đầu, lộ ra vẻ như chém đinh chặt sắt.

Lâm Tiêu không khỏi cười lạnh:

- Những lời này của các hạ liền quá như không nói rồi, quyển bí tịch này không ghi rõ đẳng cấp, cái này chúng ta tạm không nói đến, chỉ xem nội dung của bí tịch này, võ giả bình thường căn bản là không thể tu luyện, coi như là có thể tu luyện, đến cuối cùng cũng phải tẩu hỏa nhập ma, hưởng chỉ trong tay người còn là bản thiếu, nếu như tu luyện lung tung thì đó quả thật là muốn chết.

Lâm Tiêu khê lắc đầu:

- Ba ngàn lượng, đây là giá tiền cao nhất, ta cũng muốn khai thác kinh mạch của ta một chút mới mua Thú Nguyên quyết này, nếu như không bán thì coi như thôi, ta xem cả đại diện giao dịch cũng chỉ có ta nguyện ý tốn cái giá lớn này mua quyển bí tịch tàn phá đó.

Ngữ khí của Lâm Tiêu rất là kiên quyết.

Trung niên chủ hàng do dự một chút, không lên tiếng, hiển nhiên cũng không tình nguyện, Lâm Tiêu thấy thế liền xoay người rời đi.

- Ai, vị thiếu hiệp kia, chờ một chút!

Đang ở lúc Lâm Tiêu mới bước ra bước thứ hai, trung niên chủ hàng rốt cuộc không nhịn được gọi Lâm Tiêu lại:

- Bốn ngàn lượng, không thể ít hơn nữa rồi!

Lâm Tiêu ngoảnh mặt làm ngơ, cước bộ không dừng lại.

- Quên đi, ba ngàn lượng liền ba ngàn lượng, Thú Nguyên quyết này liền bán cho người.

144. Chương 144: Yêu Thú, Yêu Đan (2)

Chương 144: Yêu thú, yêu đan. (2)

Trung niên chủ hàng cuối cùng bất đắc dĩ lên tiếng, trên thực tế hắn cũng biết giá trị của Thú Nguyên quyết này, ba ngàn lượng cũng là cái giá cao nhất mà mấy ngày qua hắn nhận được rồi, chỉ là hắn nhìn Lâm Tiêu còn nhỏ tuổi liền không nhịn được tính toán Lâm Tiêu một chút, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu quả quyết như thế.

Bỏ lại ba tờ ngân phiếu trị giá 1000 lượng, Lâm Tiêu từ trong tay trung niên quỳ hàng nhận lấy Thú Nguyên quyết quyết, sau đó liền ném vào bên trong ngực, xoay người rời đi.

- Sách sách, thiếu niên này cũng không biết là tiểu tử nhà ai, ba ngàn lượng mua một quyển phở bí tịch.
- Cái giá tiền này lại thêm một chút nhưng là có thể mua được một quyển công pháp Nhân cấp trung giai, thật là lãng phí a!
- Ta dám khẳng định, hẳn nhất định là đệ tử dòng chính của đại gia tộc, hoặc là đệ tử thiên tài của một cái thế lực nào đó, nếu không lấy số tuổi của hắn, tối đa mới vừa lên cấp nhất chuyển, giết yêu thú một năm cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Mấy võ giả nghị luận rồi rít, thần sắc hâm mộ.

Lâm Tiêu chiếm được Thú Nguyên quyết quyết cũng là tâm tình sướng khoái, mặc dù mất đi ba ngàn lượng của hắn nhưng tuyệt đối đáng giá.

Tiếp tục đi về phía trước mấy trăm thước, dòng người càng ngày càng nhiều, Lâm Tiêu rõ ràng có thể cảm giác được càng vào trong thì số lượng cường giả càng nhiều, phía bên ngoài có không ít võ giả Chân vũ giả nhất chuyển cùng nhị chuyển, Chân vũ giả tam chuyển liền ít thấy. Nhưng mà vào bên trong có không ít võ giả đều là ánh mắt lạnh lẽ, trên người tản ra khí tức nguy hiểm, Chân vũ giả tam chuyển tùy ý có thể thấy được.

Chậm rãi đi vào bên trong, Lâm Tiêu đột nhiên cảm giác phía trước có một cỗ yêu lực ba động kịch liệt truyền tới.

Cỗ yêu lực ba động này là từ trong một quầy hàng ở phía trước trăm thước, một cỗ khí tức lạnh lẽo giết chóc chạm mặt mà đến làm cho tâm thần người lay động.

- Đây là....

Ánh mắt của Lâm Tiêu vội vàng nhìn lại.

- Yêu đan của tứ tinh yêu thú Thiết Giáp Yêu Thử, giá thấp nhất ba vạn lượng bạc!

Một cái âm thanh từ phía trước truyền đến, nhất thời không ít võ giả cường đại chung quanh đều là liên tục chen lấn lại.

- Dĩ nhiên là yêu đan của tứ tinh yêu thú!

Lâm Tiêu nhưng không có theo dòng người tiến đến, trong miệng không nhin được mà cảm khái. Có thể đánh chết tứ tinh yêu thú ít nhất cũng cần mấy tên cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ vây công, một đầu tứ tinh yêu thú cả người đều là bảo vật, một viên yêu đan như vậy nếu như cạnh tranh, giá tiền tăng lên đến 5 vạn 2 thì dễ dàng.

Dĩ nhiên yêu đan của yêu thú dù sao chỉ là nguyên liệu, võ giả không cách nào trực tiếp hấp thu cùng phục dụng, chỉ có thể dùng để luyện chế các loại đan dược, người cạnh tranh bình thường đều là luyện dược sư.

Quả nhiên mặc dù có đại lượng võ giả xúm lại quan sát, nhưng mà những người trọng yếu nhất mặc cả ở trong đó lại là mấy Luyện dược sư mặc được sư bào.

- Năm vạn lượng bạc, viên yêu đan của Thiết Giáp Yêu Thử này ta muốn rồi.

Lúc này một cái thanh âm trong trẻo, tự phụ vang lên. Ba tên thanh niên được người vây quanh như bao quanh một thanh niên chỉ có mười tám, mười chín tuổi đi vào đám người, thiếu niên kia thân mặc được sư bào, mặt sáng rắng trắng, tuấn lãng tinh mục, khóe miệng mang theo nụ cười tiêu sái đi vào trong đám người, trong ánh mắt lơ đãng lộ ra từng tia cao ngạo cùng tự phụ.

- Ô Hạo, cư nhiên là hắn!

Có võ giả ở một bên khiếp sợ lên tiếng, mặt lộ kinh ngạc, hiển nhiên cực kỳ chấn động.

- Thiếu niên này là người nào, chẳng lẽ rất nổi tiếng?

Bên cạnh có người hỏi.

- Há lại chỉ là nổi tiếng, Ô Hạo này chính là Luyện được sư thiên tài của Đan các, năm này mới mười chín, nhưng thực lực ở nửa năm trước đã đạt tới Chân vũ giả tam chuyển, bất quá cái này cũng chưa tính là gì, quan trọng nhất là Ô Hạo này mười lăm tuổi lên cấp nhất chuyển, thời điểm mười sáu tuổi liền trở thành một gã nhất phẩm Luyện được sư, hiện tại đang hưởng nhị phẩm Luyện được sư tiến đến. Nghe nói mấy vị trưởng lão của Đan các cực kỳ coi trọng hắn.

Tên võ giả kia nói từ từ, trong thần sắc tràn đầy kinh hãi cùng ao ước:

- Nếu như Ô Hạo này đấu giá, như vậy hai gã Luyện được sư trước đó thức thời mà nói, liền sẽ không đấu giá nữa.

- Cái gì? Chân vũ giả tam chuyển mười chín tuổi, hơn nữa còn là nhất phẩm Luyện được sư?

- Tê!

Võ giả tại tràng có một số người không nhận ra Ô Hạo nghe được như thế, từng người không khỏi hít một hơi lạnh khí, đều là lộ ra vẻ khiếp sợ, ngay cả khuôn mặt Lâm Tiêu cũng có chút động, không khỏi nhìn đối phương nhiều thêm vài cái.

Ở Thương Khung đại lục, địa vị của võ giả cực cao, nhưng địa vị của Luyện được sư lại càng ở trên võ giả, một gã nhất phẩm Luyện được sư đủ để chống đỡ được một gia tộc, một gã nhị phẩm Luyện được sư đã có thể coi là người nổi bật trong một thành trì, về phẩm tam phẩm Luyện được sư, địa vị cao thượng, thân phận cao quý, đủ để hô phong hoán vũ trong một thành.

Phải biết rằng, các chủ của Tân Vệ thành Đan các cũng mới là một gã Luyện được sư tam phẩm đỉnh phong.

Mà Ô Hạo tuổi gần mười chín liền đã đạt tới nhất phẩm Luyện được sư đỉnh phong, sắp bước vào nhị phẩm, hơn nữa thân phận thực lực Chân vũ giả tam chuyển mười chín tuổi làm người ta khiếp sợ vô cùng.

Năm đó đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu, thời điểm 18 tuổi lên cấp Chân vũ giả tam chuyển, cũng là đệ nhất thiên tài trong thế hệ thanh niên Tân Vệ thành lúc ấy, Ô Hạo này mặc dù ở phương diện võ đạo tạm thời không được như Lâm Hiên, mười chín tuổi mới lên cấp tam chuyển nhưng kết hợp với thân phận Luyện được sư của hắn, so sánh địa vị với Lâm Hiên thì lại không yếu mà còn mạnh hơn.

Quả nhiên ở sau khi Ô Hạo nói ra những lời này, mấy tên Luyện được sư vốn là đang đấu giá liền liếc mắt nhìn nhau, liền là mỉm cười hướng Ô Hạo chấp tay, cũng không hề đấu giá nữa.

Yêu đan của tứ tinh yêu thú mặc dù trân quý, nhưng cũng không phải là đồ vật tuyệt thế trân quý gì, dù sao số lượng yêu thú trong hoang dã so sánh với linh dược thì nhiều hơn nhiều lắm, một gã Luyện được sư nếu quả thật muốn có yêu đan, hoàn toàn có thể ban bố nhiệm vụ võ giả, để cho người ta đi săn bắt, không cần phải vì một viên yêu đan như vậy tới là địch với một ngôi sao tương lai như Ô Hạo.

Thấy Ô Hạo cùng chủ quầy hàng bán yêu đan kia tiến hành giao dịch, Lâm Tiêu lắc đầu, tiếp tục tìm kiếm thứ mình cần.

Thiên phú của Ô Hạo này mặc dù kinh người nhưng trong lòng Lâm Tiêu cũng không có bao nhiêu gợn sóng, ở trong mắt hắn, Chân vũ giả tam chuyển mười chín tuổi mặc dù đối với người khác mà nói là đáng sợ, nhưng đối với Chân vũ giả nhị chuyển mười bốn tuổi như hắn mà nói lại cũng không coi vào đâu.

Không gian trong đại điện giao dịch rất lớn, dài rộng đều vượt quá một dặm, nhiều quầy hàng cùng chỗ bán hàng như vậy muốn nhất nhất đi dạo, không có hơn một canh giờ căn bản là không thể nào.

145. Chương 145: Tinh Thiết Đan Lô (1)

Chương 145: Tinh thiết đan lô. (1)

Mới vừa rồi mua Thú Nguyên quyết hao tổn ba ngàn lượng, tiền mặt trên người Lâm Tiêu chỉ còn lại không tới tám ngàn lượng, một cái đan lô tốt một chút nhưng là giá trị không rẻ, ở trước khi chưa mua được đan lô thích hợp, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không tùy ý xuất thủ.

Dọc theo quầy hàng chậm rãi đi về phía trước, trên đường đi Lâm Tiêu cũng là thấy được không ít chỗ bán ra đan lô, đủ loại kiểu dáng, đa dạng nhiều loại.

- Những đan lô này đại đa số đều là mặt hàng do cửa hàng bình thường chế tạo ra, giá trị chừng mấy trăm lượng, nếu như dùng để luyện chế thảo dược bình thường thì có thể tiến hành, dùng để luyện chế đan dược liền kém xa.

Sau khi Lâm Tiêu liên tiếp xem qua hơn mười cái đan lô, trong lòng thì liên tục lắc đầu. Đối với Luyện dược sư mà nói, đan lô giống như là vũ khí của võ giả, một cái đan lô tốt trợ giúp cho Luyện dược sư tuyệt đối là vô cùng khổng lồ, các y sư bình thường mua đều là đan lô bình thường, năng lực thấu hỏa, tính chướng khổng đều tương đối kém, nhưng đan lô của các Luyện dược sư lại yêu cầu cực cao, vô luận là đối với tài liệu, đối với tinh thần lực cùng nguyên lực đều có yêu cầu khổng lồ, Luyện dược sư đồng dạng luyện chế đan dược đồng dạng, một cái đan lô tốt thì tỷ lệ thành công cao hơn rất nhiều so với đan lô kém.

- Ân, cái đan lô này?

Ở trong đại điện giao dịch, Lâm Tiêu nhất nhất đi xem một vòng, đột nhiên một cái đan lô trước quầy lập tức hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Đây là một cái đan lô toàn thân đen nhánh, ba chân hai tai, chất liệu thô ráp không giống với đan lô bình thường, cái đan lô này chế tạo có chút tinh xảo, màu sắc xinh đẹp, ở dưới ánh sáng tản ra quang trạch mơ hồ, ở trên bốn vách của đan lô này còn điêu khắc một chút hoa văn cùng đồ án xa hoa, Lâm Tiêu nhìn một cái liền bị cái đan lô này hấp dẫn.

- Cái đan lô này tựa hồ không tệ!

Lâm Tiêu bản năng cảm giác được sự bất phàm của đan lô này, lúc này đi ra phía trước.

Trước quầy bán hàng này, giờ phút này vây quanh gần mười võ giả khác nhau, bộ phận lớn là xem náo nhiệt, còn dư lại hai ba người là đang trả giá với chủ cửa hàng.

- Cái đan lô này quá đắt, có thể hạ xuống một chút hay không.

- Bảy ngàn lượng bạc ta liền mua!

Người bán hàng là một hán tử ngăm đen ước chừng hơn ba mươi tuổi, cả người lộ ra vẻ có chút gầy gò, hắn lắc đầu:

- Đan lô này định giá một vạn lượng, lấy ra một vạn lượng liền có thể đem đan lô lấy đi, thấp hơn một vạn lượng ta sẽ không bán.

- Tám ngàn lượng có được hay không, đây là toàn bộ thân gia của ta rồi, đắt hơn nữa ta cũng không mua nổi.

Hán tử gầy gò lắc đầu:

- Đan lô này tên là Tinh Thiết đan lô, bên trong có trộn lẫn tài liệu tinh thiết trân quý, chẳng những có thể bảo tồn được được tính của linh dược trong đó càng thêm hoàn hảo, đối với tinh thần lực của Luyện dược sư cũng có tác dụng bình ổn nhất định, khiến cho Luyện dược sư có thể dễ dàng luyện chế ra đan dược hơn, Tinh Thiết đan lô này cường độ cũng cực cao, có thể thừa nhận được đại lượng linh khí trong nhị giai linh dược, coi như là luyện chế một ít nhị phẩm đan dược cấp bậc thấp cũng là không có vấn đề gì, thấp hơn một vạn lượng thì ta không thể nào bán.

Nghe thế, mấy tên võ giả muốn mua Tinh Thiết đan lô này không khỏi có chút bất đắc dĩ, bọn họ đều là Chân vũ giả nhị chuyển, ở phương diện chế thuốc thì cũng không mạnh, chỉ có thể luyện chế ra một chút dược vật đơn giản, thấy Tinh Thiết đan lô này liền có chút kiểu như thấy cái mình thích liền thèm. Chỉ là ngân lượng trên người bọn hắn cũng không nhiều, một vạn lượng bọn họ không phải là không có, nhưng nếu như tiêu tốn một vạn lượng mua Tinh Thiết đan lô này, như vậy bọn họ liền không thể mua được những vật

khác rồi, cũng không cách nào mua Nguyên Khí đan để tu luyện, hiển nhiên là cái được không bù nổi cái mất.

- Một vạn lượng sao?

Lâm Tiêu đi lên, đem đan lô cầm trong tay, tinh thần lực khẽ xuyên qua đan lô này, đồng thời tay phải chậm rãi tán dật ra một tia nguyên lực, quả nhiên đúng như lời hán tử gãy gò này nói, tinh thần lực bị trở ngại cũng không lớn, mà nguyên lực cũng là tự nhiên xuyên thấu qua đan lô này, một chút cũng không mất ổn định.

Lâm Tiêu mặc dù không phải là Luyện dược sư, đối với đạo lý căn bản của luyện dược vẫn là hiểu được, không khỏi vui mừng trong lòng.

- Tinh Thiết đan lô này ta muốn rồi!

Lâm Tiêu không chút lựa chọn nói.

Hán tử gãy gò ngẩng đầu nhìn Lâm Tiêu một cái, sau khi nhìn thấy tuổi tác của hắn liền không nhìn được mà có chút nghi ngờ nói:

- Người muốn mua?

Lâm Tiêu lớn lên mặc dù không lùn, cũng tương đối già dặn, nhưng thoát nhìn tối đa cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, hắn đã ở trong thị trường giao dịch nhiều năm, biết được rõ ràng cho dù Chân vũ giả nhị chuyển bình thường cũng cảm không ra nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có một chút Chân vũ giả tam chuyển mới có thực lực này, nhưng đối phương còn trẻ tuổi, cho dù là đệ tử thiên tài của một cái thế lực nào đó cũng tuyệt đối không có nhiều ngân lượng như vậy, trừ phi đối phương xuất thân từ đại gia tộc khác, trong gia tộc tài lực vô cùng phong hậu mới có khả năng này.

- Là ta muốn mua, bất quá trên người ta cũng không có nhiều ngân lượng như vậy, chỉ có bảy ngàn lượng....

Sắc mặt của hán tử gãy gò không khỏi trầm xuống, không có tiền còn tới mua đồ, đây không phải là muốn đem người khác làm trò cười sao, nhưng không đợi cho hắn tức giận, lại nghe Lâm Tiêu nói:

- Bất quá số ngân lượng còn dư lại ta có thể dùng Khí Huyết đan để thay thế.

Sắc mặt của hán tử gãy gò nhất thời chuyển đổi:

- Có thể, dĩ nhiên có thể!

Ở Thương Khung đại lục, bạc mặc dù là vật trao đổi nhưng đan dược mới là đồng tiền mạnh, hơn nữa đan dược thường xuyên là có tiền mà không mua được, được rất nhiều võ giả hậu ái. Rất lâu trước đó, một số võ giả xuất hiện bán bảo vật có giá cao, có yêu cầu riêng là muốn dùng Nguyên Khí đan tới trả, Khí Huyết đan mặc dù không phải là Nguyên Khí đan, nhưng chỉ cần là đan dược, ở trên thị trường đều có thể lưu thông.

- Khí Huyết đan là nhị phẩm đan dược, căn cứ vào giá trị thị trường, một viên giá trị 5000 lượng, nơi này có một viên nhị phẩm Khí Huyết đan cùng năm ngàn lượng bạc, người xem một chút đi.

Lâm Tiêu từ trên người lấy ra một cái bình ngọc tinh xảo, đổ ra một quả Khí Huyết đan, rồi sau đó lại lấy ra năm cái ngân phiếu trị giá 1000 lượng đưa cho đối phương.

Nhị phẩm Khí Huyết đan này là Lâm Tiêu lúc trước từ trên Phong Tuyết tiểu đội Mã Phong lấy được, tổng cộng có sáu viên, tác dụng của Khí Huyết đan là tăng lên khí lực của võ giả, lấy tiến độ tu luyện của Lâm Tiêu phục dụng đan dược quá nhiều ngược lại sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn, vì vậy Khí Huyết đan đối với Lâm Tiêu mà nói cũng không phải là đặc biệt trọng yếu.

- Tốt, Tinh Thiết đan lô này thuộc về người!

146. Chương 146: Tinh Thiết Đan Lô (2)

Hán tử gầy gò nhận lấy Khí Huyết đan, đánh giá quang trạch một chút, sau đó cẩn thận ngửi một chút, không khỏi vui mừng trong bụng, nhị phẩm Khí Huyết đan này có thể tăng lên hai trăm cân khí lực cho võ giả, có Khí Huyết đan này, khoảng cách lên cấp tiếp theo của hắn liền dễ dàng hơn rồi.

- Tiểu tử này là nhà ai, một vạn lượng bạc thế nhưng nói cầm ra liền cầm.
- Hơn nữa năm ngàn lượng trong đó còn là dùng nhị phẩm Khí Huyết đan để thay thế, đây nhưng là nhị phẩm đan dược a, thật là phá sản.
- Nhìn tuổi của tiểu tử kia không lớn lắm, khí tức tương đối trầm ổn, xem ra nhất định là xuất ra từ một đại gia tộc nào đó của Tân Vệ thành chúng ta.
- Mấy tên võ giả chung quanh kia nghị luận rối rít, trong con mắt nhìn Lâm Tiêu có giật mình, tham lam, kinh diễm.

Trong quây hàng, Tinh Thiết đan lô ở dưới ánh đèn tản ra quang mang nội liễm, giống như là dị bảo trân quý, cực kỳ bất phẩm. Mặc dù một lần liền tiêu mất vạn lượng nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại không có chút đau lòng nào, có Tinh Thiết đan lô rồi, chắc hẳn Tam muội Lâm Nhu nhất định sẽ mừng rỡ đi, đối với sự phát triển của Tam muội ở trên phương diện Luyện dược sư cũng rất có lợi ích.

Nhìn đan lô này, Lâm Tiêu đột nhiên lại nghĩ đến Bát Quái lô đã đem chính mình mang đến thế giới này, kể từ ngày đầu tiên chính mình dung nạp vào thân thể này, chính là không còn động tĩnh gì nữa, chỉ là hóa thành đồ án lô đỉnh phù hiện ở cánh tay phải của mình, để cho Lâm Tiêu có chút nghi ngờ cùng tò mò.

Hán tử gầy gò cười a a đem Khí Huyết đan cùng ngân phiếu cẩn thận để vào trong ngực, rồi sau đó trực tiếp đem Tinh Thiết đan lô đưa vào trong tay của Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cầm lấy đan lô vừa muốn rời đi, một cái thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đại điện này.

- Chậm đã, Tinh Thiết đan lô này ta muốn rồi.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy ba tên thanh niên đi theo làm tùy tùng ột tên thanh niên khác mặc được sư bào chậm rãi đi tới, lên tiếng chính là tên thanh niên được bao quanh, một đôi ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào đan lô ở trong tay Lâm Tiêu, thần sắc có chút mừng rỡ.

- Ha ha, không nghĩ tới hôm nay tùy tiện tới đại điện giao dịch đi dạo một chút lại có thể thấy được một cái đan lô như vậy, không tệ, không tệ.

Khóe miệng thanh niên mỉm cười, hiển nhiên không để những người ở tại chỗ vào trong mắt, mà ba tên thanh niên ở bên cạnh hắn đều là ánh mắt sắc bén, khí tức cường hãn, tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

- Là hắn, Ô Hạo!

Lâm Tiêu cùng những người tại chỗ nhìn một cái liền nhận ra đối phương, chính là đệ tử thiên tài của Đan các, cường giả Chân vũ giả tam chuyển, đồ vật mà hắn coi trọng không có ai có thể cướp đi.

- Cư nhiên là hắn, có trò hay để xem rồi, Ô Hạo nhưng là đệ tử thiên tài của Đan các, cường giả Chân vũ giả tam chuyển, đồ vật mà hắn coi trọng không có ai có thể cướp đi.

- Không biết thiếu niên này sẽ làm như thế nào, nếu như là ta, khẳng định sẽ biết điều một chút đem Tinh Thiết đan lô dâng lên, nói không chừng có thể lấy được hảo cảm của đối phương, bám vào một cây đại thụ như vậy.

Bên cạnh có mấy tên võ giả thấp giọng nói, ánh mắt nhìn đám người Ô Hạo cùng Lâm Tiêu, nhìn cục diện phát triển.

- Tinh Thiết đan lô này bán cho ta đi, một vạn lượng bạc đúng không? Đưa tiền!

Ô Hạo nhìn Lâm Tiêu, hướng về phía thanh niên đứng một bên mà nói, khóe miệng hắn mang theo nụ cười, nhìn như ôn hòa vô cùng nhưng trong con ngươi toát ra lại phẳng phất như ngăn cách giữa hai thế giới.

Đúng vậy, lấy thân phận cùng địa vị của Ô Hạo, võ giả bình thường căn bản không cách nào tiến vào trong nhân giới của hắn.

- Tiểu tử, đây là một vạn lượng, Tinh Thiết đan lô này liền đưa cho ta đi!

Một thanh niên mắt tam giác ở bên cạnh Ô Hạo tiến về phía trước một bước, trong tay kẹp lấy mấy tờ ngân phiếu, một bên đưa cho Lâm Tiêu, một bên lại là trực tiếp hướng Tinh Thiết đan lô ở trong tay Lâm Tiêu chớp tới.

Nhưng không đợi hắn chụp tới Tinh Thiết đan lô, Lâm Tiêu hơi lùi về phía sau, tay phải ấn một cái, trực tiếp đem tay của thanh niên mắt tam giác ấn ra.

- Xin lỗi, Tinh Thiết đan lô này hữu dụng với ta, các ngươi nếu như cần đan lô mà nói, tìm cái khác đi.

Sắc mặt của Lâm Tiêu trầm xuống, đậm mặc lên tiếng, đối với hành động của đối phương khí thịnh lừng nhàn, không một chút trưng cầu ý kiến của chính mình thì nhện không được có chút bất mãn.

- Ân?

Mọi người tại đây đều sửng sốt, hiển nhiên không ai ngờ tới Lâm Tiêu lại sẽ có phản ứng như vậy, đặc biệt là Ô Hạo, vốn là hai mắt tự phụ, cao ngạo cũng là không nhện được mà toát ra một tia kinh ngạc.

- Hừ!

Thanh niên mắt tam giác bị Lâm Tiêu cự tuyệt, không khỏi tức giận trong lòng, Lâm Tiêu thế nhưng để cho hắn ở trước mặt Ô Hạo ném một cái mắt mặt, nếu như bình thường thì hắn đã sớm không nhện được mà động thủ, bất quá ở trước mặt mọi người hắn vẫn là khắc chế dục vọng xuất thủ mãnh liệt, âm lãnh nhìn Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, ngươi biết chúng ta là ai không? Nói ra cái giá đi, đem Tinh Thiết đan lô này bán cho chúng ta, sau này chuyện gì cũng dễ nói.

Thu hồi Tinh Thiết đan lô, Lâm Tiêu nói:

- Ta đã nói rất rõ ràng, Tinh Thiết đan lô này không bán, muốn đan lô thì các ngươi đi tìm người khác đi.

- Tiểu tử thúì....

Thanh niên mắt tam giác sát cơ tất lộ, không khỏi tức giận lên tiếng, nếu như nơi này không phải là đại điện giao dịch, nghiêm cấm đánh nhau, hắn đã sớm đánh ra một quyền, làm sao còn có thể nói nhảm với đối phương, nhưng hiện tại hắn lại không thể không chế trụ sát cơ trong lòng, hít một hơi lạnh như băng nói:

- Ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng rồi hãy nói.

- Nghĩ thông hay không kết quả đều giống nhau, xin lỗi, ta còn có việc, cũng không phụng bồi rồi!

Lâm Tiêu không muốn dây dưa nhiều với đối phương, loại người tự tác đa tình này không phải là mấy câu nói đơn giản liền có thể khiến cho đối phương thay đổi chủ ý, mà Tinh Thiết đan lô này thì chính mình càng không có khả năng bán, nói thêm gì đi nữa cũng không có ý nghĩa.

- Mẹ kiếp!

Thanh niên mắt tam giác chửi nhỏ một tiếng, sắc mặt đỏ lên, một quyền của hắn liền muốn hướng Lâm Tiêu đánh qua, nhưng mà bị Ô Hạo thần sắc lạnh lùng bắt lấy.

- Các hạ!

Ô Hạo ngăn lại thanh niên mắt tam giác, đi mấy bước liền đến trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn:

- Có thể ngươi không nhận ra ta, ta gọi là Ô Hạo, chính là đệ tử của Đan các, Tinh Thiết đan lô này ta coi trọng, ngươi ra giá đi, chúng ta sau này chuyện gì cũng dễ nói, nếu không...

Ô Hạo cười lạnh hai tiếng, giọng nói mặc dù ôn hòa nhưng ý tứ uy hiếp trong đó lại rõ ràng.

Lâm Tiêu nhướng mày, nhìn bốn người vây quanh chính mình, hành động năm lần bảy lượt của đối phương để cho trong lòng hắn có chút khó chịu, nói:

- Ta không quan tâm ngươi là ai, Ô Hạo hay là cái gì hạo, Tinh Thiết đan lô này ta sẽ không bán, ta còn có việc, tránh ra!

Lâm Tiêu xô ra Ô Hạo, xoay người liền đi.

147. Chương 147: Ngang Ngược Càn Rỡ

Chương 147: Ngang ngược càn rỡ.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết, có tin hay không hiện tại lão tử liền phế ngươi, con mẹ nó, cho ngươi mặt mũi còn không biết xấu hổ, hiện tại lão tử liền để cho ngươi biết điều một chút đem Tinh Thiết đan lô đưa ra.

Thanh niên mất tam giác cũng không nhận được nữa, chửi ầm lên, bước nhanh xông về phía Lâm Tiêu, liền muốn xuất thủ.

- Mã Bình, nơi này là giao dịch đại diện.

Một tay của Ô Hạo nắm lấy thanh niên mất tam giác đang điên cuồng, trong con mắt nhìn Lâm Tiêu đều là âm lãnh, ở bên cạnh hắn, hai gã thanh niên khác đều là vẻ mặt dữ tợn.

Kể từ khi đi theo sau Ô Hạo, bọn họ ở Tân Vệ thành hoành hành ngang ngược, ai cũng cho bọn họ hai phần mặt mũi, không nghĩ tới thiếu niên này lại chẳng thức thời như thế, tức đến mấy người thiếu chút nữa hộc máu, song quyền nắm chặt, từng sợi gân xanh nổi lên.

Trong đám người, Lâm Tiêu đem ngoan thoại của Mã Bình xem thành hư vô, chậm rãi bước ra bên ngoài đại diện, nơi này là đại diện giao dịch, chính là địa phương nghiêm khắc nhất của Tân Vệ thành, nghiêm cấm bất kỳ chiến đấu cùng chém giết nào, Lâm Tiêu căn bản là không sợ bọn họ sẽ xuất thủ.

Nhìn bóng lưng của Lâm Tiêu, mọi người khiếp sợ.

- Tiểu tử này là người nào, dám nói như vậy với Ô Hạo.

- Thật can đảm, Ô Hạo thân là đệ nhất thiên tài trong thế hệ thanh niên của Đan các, ta xem ra hắn còn là lần đầu tiên bị một thiếu niên cự tuyệt như vậy đi?

- Ô Hạo ném mất một cái mặt mũi như vậy, tiểu tử kia sợ rằng nguy hiểm rồi.

- Nguy hiểm cái gì, nơi này chính là đại diện giao dịch, chẳng lẽ bọn họ còn dám động thủ? Đừng nói là Ô Hạo hắn, coi như là trưởng lão của Đan các cũng không dám xuất thủ ở trong đại diện giao dịch này, nếu không ai dám tới nơi này mua bán đồ vật.

- Hừ, ngươi biết cái gì, ở trong đại diện giao dịch thì đám người Ô Hạo sẽ không xuất thủ, nhưng ra khỏi đại diện giao dịch lại khác rồi, mặc dù Võ Linh đế quốc chúng ta nghiêm cấm võ giả công khai chiếm giết ở trong thành trì, nhưng cho đối phương một bài học, lấy thân phận của đám người Ô Hạo vẫn là không có gì đáng ngại.

Mọi người rớt rít nghị luận, hiển nhiên là bị hành động của Lâm Tiêu chấn nhiếp rồi.

Đúng lúc mọi người đang nghị luận với nhau, ba tên thanh niên vây quanh Ô Hạo, từng người sắc mặt xanh mét.

- Ô Hạo, chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua như vậy? Tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi, thậm chí ngay cả mặt mũi của chúng ta cũng không cho, quả thực là muốn chết.

Sát ý trong con người của Mã Bình sôi trào, hai gã thanh niên ở một bên cũng là lạnh lùng gặt đầu.

Bọn họ mặc dù giống như là người hầu đi theo Ô Hạo, lại cũng không phải là đệ tử của Đan các, mà là xuất thân từ mấy cái thế lực khác nhau, như Mã Bình là đến từ Nguyên Vũ thánh địa, năm nay mới mười tám tuổi đã là một gã Chân vũ giả nhị chuyển, ở Nguyên Vũ thánh địa có danh khí không thấp, chẳng qua là quang mang trên người Ô Hạo quá thịnh mới đem quang mang của hắn che lại.

- Cứ bỏ qua như vậy? Dĩ nhiên là không phải rồi!

Ánh mắt của Ô Hạo lạnh lùng, tản mát ra quang mang u lãnh:

- Ô Hạo ta từ trước đến giờ chưa có người nào dám nói chuyện với ta như vậy, tiểu tử này xuất thủ rộng rãi, đoán chừng cũng là đệ tử của một gia tộc võ giả nào đó, bất quá dám đắc tội với Ô Hạo ta, sẽ phải có giá ngộ bị dạy dỗ.

Ô Hạo lạnh lùng cười một tiếng:

- Ở trong đại điện giao dịch này chúng ta không thể xuất thủ, bất quá ra khỏi đại điện giao dịch lại không giống rồi.

Ánh mắt của Mã Bình ở một bên nhất thời sáng lên.

Trong đại điện giao dịch, Lâm Tiêu tiếp tục đi dạo.

Hắn chiếm được Tinh Thiết đan lô, tâm tình rất tốt, ở trong đại điện giao dịch lại đi dạo gần nửa canh giờ, lúc này mới rời đi khỏi nơi này.

Bên ngoài đại điện giao dịch, dòng người như dật, Lâm Tiêu mới vừa đi ra khỏi đại điện chưa đầy trăm bước đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức lăng lệ trong nháy mắt bao phủ chính mình, đồng thời một đạo bóng dáng màu đen giống như là lưu quang từ một bên nhanh chóng vọt tới, mang theo tiếng ông ông oanh minh, trực tiếp tấn công mà đến, một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt ở đáy lòng Lâm Tiêu dâng lên nhanh như tia chớp.

- Tiểu tử, muốn chết!

Bên ngoài đại điện giao dịch, tiếng quát như sấm, Mã Bình đã sớm chờ Lâm Tiêu ngang nhiên xuất thủ, thanh thế rất mạnh, hiển nhiên là muốn thừa dịp Lâm Tiêu không chú ý mà tập kích đối phương như lôi đình.

- Người nào?

Cảm nhận được khí tức lăng lệ, thân hình của Lâm Tiêu chợt nhoáng lên một cái, Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết lặng lẽ thi triển, nhẹ nhàng hóa thành một đạo thân ảnh, tự nhiên thi triển linh ngộ trước đó ở trong Vô điện đối với Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết, tránh được công kích của đối phương.

- Oanh!

Một đạo quyền phong ẩn chứa kinh khí cường đại trực tiếp lướt qua thân thể của Lâm Tiêu oanh trên mặt đất, phát ra tiếng nổ vang khổng lồ.

Né qua công kích của đối phương, ánh mắt của Lâm Tiêu lập tức lạnh lùng nhìn chăm chú hướng đạo hắc ảnh ra tay với chính mình.

- Là người?

Ánh mắt của Lâm Tiêu không khỏi ngưng tụ, đồng thời trong lòng không nhận được mà dâng lên một cỗ tức giận mãnh liệt.

Lúc trước mấy người Ô Hạo năm lần bảy lượt khiêu khích mình, mặc dù Lâm Tiêu hơi có chút tức giận, bắt quá lại cũng không để ý lắm, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới đám người Mã Bình không ngờ ngang ngược can rỡ, mạnh mẽ mua đồ vật không được, thế nhưng mai phục ở bên ngoài đại điện giao dịch xuất thủ đánh lén chính mình, điều này khiến cho Lâm Tiêu hoàn toàn khó có thể dễ dàng tha thứ. Lúc trước nếu như không phải là hắn né tránh nhanh mà nói, hiện tại sự rằng đã bị một quyền kia của Mã Bình đánh trúng, bị thương hộc máu.

- Ân?

Một quyền của Mã Bình đánh không trúng, trong con người cũng là toát ra một tia kinh ngạc.

Hắn tiến vào Chân vũ giả nhị chuyển đã một thời gian ngắn rồi, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ nhị chuyển đỉnh phong nhưng cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, Lâm Tiêu thoát nhìn chỉ có 15, 16 tuổi, ở trong mắt Mã Bình, tối đa cũng chính là Chân vũ giả nhất chuyển, ở dưới đánh lên của hắn căn bản khó có thể né tránh, một chiêu là có thể khiến cho Lâm Tiêu trọng thương, lại không nghĩ rằng đối phương lại dễ dàng né tránh công kích của mình như thế, khiến cho hắn không khỏi sửng sốt.

- Tiểu tử thú vị, mới vừa rồi bảo ngươi đem Tinh Thiết đan lô giao ra mà ngươi không chịu nghe, hiện tại lão tử liền để cho ngươi biết kẻ quả đặc tội Mã Bình ta.

Trong lòng mặc dù giật mình nhưng vẻ mặt của Mã Bình không thay đổi, ánh mắt lạnh lùng cười lạnh một tiếng, lần nữa xông về phía Lâm Tiêu.

Ở trong mắt hắn lúc trước Lâm Tiêu sở dĩ có thể né tránh công kích của mình, thuần túy là một chuyện ngoài ý muốn.

- Oanh!

Khí tức của Chân vũ giả nhị chuyển giống như sóng biển tịch quyền mà ra, cả người Mã Bình giống như một đạo cuồng phong quét về phía Lâm Tiêu, thiết quyền ẩn chứa một kích toàn lực của hắn cuồng mãnh oanh về bộ mặt của Lâm Tiêu.

148. Chương 148: Lấy Một Địch Hai (1)

Chương 148: Lấy một địch hai. (1)

- Chuyện gì xảy ra?

- Chuyện gì xảy ra?

- Thậm chí có người dám công khai xuất thủ ở trong thành, chẳng lẽ không sợ thành vệ quân sao?

Mà ở trong nháy mắt Mã Bình xuất thủ với Lâm Tiêu, liền là lập tức kinh động đến không ít võ giả ở phụ cận, những người này từng người diện mục khiếp sợ quay đầu lại, nhìn về phía cửa của đại điện giao dịch.

- Là bọn họ?

- là đám người Ô Hạo của Đan các!

- Động thủ chính là Mã Bình của Nguyên Vũ thánh địa, đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển.

Những võ giả này liếc mắt liền nhìn thấy đám người Ô Hạo đang đứng bên ngoài cùng với Mã Bình đang cuồng mãnh xuất thủ ở giữa sân, trong con mắt từng người liền toát ra vẻ hiểu rõ.

Luật pháp của Vũ Linh đế quốc nghiêm cấm võ giả công khai động thủ chém giết ở trong thành trì, một khi có võ giả bị người khác ở trước mặt mọi người đánh chết, vô luận là thân phận võ giả bị đánh chết kia có thấp kém bao nhiêu, thực lực của võ giả xuất thủ có mạnh bao nhiêu, một khi phát sinh nhất định nghiêm trị, đây là vì bảo vệ võ giả không đến nỗi ở trong nội giang mà chết, vì vậy trừng phạt tương đối nghiêm nghị. Nhưng luật pháp này cũng có một chỗ sơ hở, đó chính là trình độ xuất thủ.

Nếu như một cái Chân vũ giả nhất chuyển bị đánh chết trước mặt mọi người, cho dù động thủ chính là võ giả Hóa Phàm cảnh, kết quả cũng là hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu như võ giả Hóa Phàm cảnh chỉ là xuất thủ dạy dỗ đối phương một phen, cho dù cũng sẽ phải chịu trừng phạt lại cũng không quá mức nghiêm nghị.

Đám người Mã Bình ôm lấy chính là một cái tâm thái như vậy, lấy thân phận của bọn họ ở trong thế lực chính mình, chỉ cần không đem Lâm Tiêu đánh chết, đánh tàn phế ở trước mặt mọi người, vậy thì cũng sẽ không có đại sự gì.

- Cũng không biết tiểu tử này làm sao lại đắc tội nhóm người Ô Hạo, thật là lỗ amngx a!
- Đúng vậy a, Ô Hạo chính là đệ nhất thiên tài trong thế hệ thanh niên của Đan các, kết hợp với thiên phú ở phương diện luyện dược của hắn, cho dù xưng là đệ nhất thiên tài của Tân Vệ thành chúng ta cũng là không quá đáng chút nào, thiếu niên này cư nhiên dám đắc tội hắn, quả nhiên là trẻ tuổi không sợ cái gì.
- Người xuất thủ là Mã Bình đi, là đệ tử thiên tài của Nguyên Vũ thánh địa, Chân vũ giả nhị chuyển mười tám tuổi, thiếu niên kia thoát nhìn mới 15, 16 tuổi, nhiều nhất chỉ là Chân vũ giả nhất chuyển, lúc này muốn xui xẻo rồi.
- Lấy thân phận của đám người Mã Bình, ở trường hợp bình thường xuất thủ mặc dù phải tiếp nhận trừng phạt, nhưng nếu như chỉ là dạy dỗ tiểu tử này một chút, lại là căn bản không có gì đáng ngại.
- Ai, thiếu niên kia nguy hiểm rồi.

Cửa đại điện giao dịch, đại lượng võ giả bị hấp dẫn mà đến đều là không nhận được lác đầu thở dài, đối với Lâm Tiêu hiển nhiên cực kỳ không xem trọng.

Mà ba người Ô Hạo ở một bên lại là khoe miệng mỉm cười, lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu ở trên tràng.

- Đắc tội với Ô Hạo ta cũng muốn bình yên rồi đi? Cho người một bài học như vậy, để cho người cả đời khó quên!

Trong lòng Ô Hạo lạnh băng giễu cợt nói.

- Hô!

Ở trong ánh mắt thương hại của mọi người, Mã Bình diện mục dữ tợn, nguyên lực trong cơ thể bùng nổ, giống như là một đầu mãnh thú cuồng bạo đánh úp về phía Lâm Tiêu, đồng thời hữu quyền đột nhiên dữ dội đánh ra.

- Hàng Yêu Phục ma!

- Oanh!

Thanh âm không khí nổ vang chấn điếc tai, một cỗ khí ép cường đại ở trong hư không được tạo thành, bao phủ hướng Lâm Tiêu ở giữa sân, thiết quyền mà Mã Phong xuất ra giống như là một đạo lưu tinh, nhảy mắt liền tới trước mặt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt lạnh như băng.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, hành động lớn lối, càn rỡ kia của đối phương hoàn toàn chọc giận hắn, giờ khắc này Lâm Tiêu không lại che giấu lực lượng cường đại trong cơ thể mình nữa, Ngưng Nguyên công lưu chuyển, một cỗ nguyên lực hùng hậu như sóng biển từ trong nguyên trì của hắn xông ra, ở trong kinh mạch của hắn bùng nổ lưu chuyển.

Đồng thời một cỗ khí thế bá đạo khó nén được từ trong thân thể của Lâm Tiêu phóng lên cao, để cho khí thế cả người hắn hoàn toàn biến đổi, từ thiếu niên ban đầu trấn định tự nhiên lập tức biến thành bá chủ bề ngễ thiên hạ.

Cực Đạo Uy Thiên quyền!

- Bát Diện Uy Phong!

Trong lòng Lâm Tiêu gầm lên giận dữ, đối mặt với công kích của Mã Bình không lùi mà tiến, tay phải chọt huy vũ, nhanh như tia chớp oanh kích lại một chỗ với hữu quyền của Mã Bình.

- Thành thịnh!

Giống như là sóng biển vỗ vào đá ngầm, lại giống như lưu tinh đụng vào địa cầu, hai cái bài phong phá lãng, thiết quyền khiến cho không khí nổ tung hung hăng đụng thẳng vào, bắn ra kinh phong cùng quyền khí kịch liệt.

- Cái gì?

Mã Binh vốn là diện mục dữ tợn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng đáng sợ hùng hậu đến khó có thể chống đỡ giống như là thủy triều chạy thẳng vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt phá khai phòng ngự của hắn, chợt cả người Mã Binh giống như là điều bị đứt dây nặng nề ngã bay ra ngoài, hung hăng đập vào trên mặt đất cách đó không xa, khoe miệng có một tia máu tươi lặng lẽ tràn xuống.

- Cái gì?

Ô Hạo lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thực lực của Mã Binh thì hắn vô cùng rõ ràng, ở trong hàng đệ tử Chân vũ giả nhị chuyển của Nguyên Vũ thánh địa cũng có xếp hạng không thấp, mặc dù một quyền kia cũng không phải là công kích mạnh nhất của Mã Binh, nhưng cũng là thủ đoạn vô cùng lợi hại của hắn rồi, làm sao bị một quyền của tiểu tử này phá vỡ, hơn nữa tiểu tử này còn là ngành sinh sinh đối bính một quyền với Mã Binh, không có chút kỹ xảo nào để nói, đánh đến thuận túy chỉ là nguyên lực cùng lực lượng.

- Chẳng lẽ tiểu tử này trẻ tuổi như vậy mà đã là Chân vũ giả nhị chuyển rồi, hay là hắn tu luyện công pháp vượt xa Mã Binh?

Trong lòng Ô Hạo cơ hồ khó có thể tin, mà ahi gã thanh niên khác ở bên cạnh hắn cũng là mắt lộ ra kinh hãi, hoàn toàn sợ ngây người.

Rất nhiều võ giả quan sát ở chung quanh càng là giật mình không thôi, lúc trước bọn họ còn đối với Lâm Tiêu đắc tội nhóm người Mã Binh mà thương hại thở dài không dứt, không dám nhìn đến kết quả bị thảm của Lâm Tiêu, thật không nghĩ đến kết quả ngoài dự liệu của bọn họ thật lớn, ngược lại là Mã Binh thân thụ trọng thương, một quyền bại lui.

- Tiểu tử này đến tột cùng là người nào? Làm sao lại đáng sợ như thế?

Trong lòng tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Trên mặt đất, sắc mặt của Mã Binh lại càng xanh mét, diện mục dữ tợn, một quyền trước đó hắn căn bản không có lưu lại bao nhiêu thực lực, vốn định trong nháy mắt đem Lâm Tiêu đánh bị thương, hung hăng nhục nhã một phen, cho hắn biết kết quả đắc tội chính mình cùng Ô Hạo, để cho Lâm Tiêu ở trước mặt mọi người mất hết thể diện, nhưng kết quả...

- Làm sao lại như vậy?

Mã Binh không cách nào tiếp nhận.

- Tiểu tử thúì, ta muốn mạng của ngươi!

149. Chương 149: Lấy Một Địch Hai (2)

Chương 149: Lấy một địch hai. (2)

Mã Binh ở trong lòng thẹn quá hóa giận từ trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, trong miệng quát lên một tiếng, đôi mắt của hắn đỏ bừng, trong nội tâm của hắn bị Lâm Tiêu một quyền oanh bay cảm thấy nhục nhã khổng lồ, nguyên lực trong cơ thể trào ra không giữ lại chút nào, Nhân cấp trung giai công pháp Hàng Long Phục Hổ quyền lần nữa thi triển, giống như là lưu tinh xông về phía Lâm Tiêu.

- Oanh!

Nguyên lực ngập trời giống như là mũi thuyền phá sóng, tạo thành một đạo bạch sắc ti tuyến mắt thường có thể thấy được chém về phía Lâm Tiêu.

- Phá!

Lâm Tiêu quát lạnh một tiếng, thân hình chợt nhảy lên, nghênh đón thân ảnh của Mã Bình, một quyền oanh ra nhanh như tia chớp.

Nguyên lực nồng nặc do Ngưng Nguyên công tạo thành lần nữa bộc phát, ánh mắt của Lâm Tiêu như điện, Cực Đạo Uy Thiên quyền lần nữa thi triển, một cỗ khí tức cuồng bá vô cùng từ trên người hắt lộ ra, ánh mắt nhìn Mã Bình giống như nhìn một con kiến hôi.

Oanh!

Một đôi thiết quyền ở trong hư không lần nữa va chạm.

- Chết chết chết cho ta!

Mã Bình điên cuồng rống giận, ở trong nháy mắt song quyền đụng vào nhau, nguyên lực trong cơ thể giống như là hồng thủy vỡ đê không để ý đến tất cả trào ra, hung hăng nhập vào trong cơ thể của Lâm Tiêu.

Bùm bùm cách cách!

Mã Bình thân là Chân vũ giả nhị chuyển liền linh dốc hết nguyên lực, thoáng chốc có một cỗ khí lãng bằng mắt thường có thể thấy được giống như là sóng biển hung hăng đụng vào trên thân thể của Lâm Tiêu, nguyên lực ngưng tụ cực độ điên cuồng dưng động, như muốn đem nguyên lực hộ tráo bên ngoài thân thể Lâm Tiêu xé rách, sau đó đem hắt trọn thương.

Nhưng ở trong ánh mắt kinh sợ của Mã Bình, nguyên lực điên cuồng xông ra kia sau khi hung hăng đánh vào trên thân thể của Lâm Tiêu liền thật giống như sóng biển vỗ vào đá ngầm, giống như tất cả đều đánh vào tấm sắt, kim ngọc chi sắc bên ngoài thân thể Lâm Tiêu hơi hơi lóe lên, liền đem tất cả nguyên lực của Mã Bình âm âm phá vỡ.

Cùng lúc đó lực lượng của Lâm Tiêu nhanh như tia chớp tràn vào trong cơ thể của Mã Bình.

- Ngăn lại cho ta!

Mã Bình điên cuồng điều động nguyên lực trong cơ thể đi ngăn cản, nhưng mà ở trước nguyên lực của Lâm Tiêu lại không có chút lực ngăn cản nào, giống như là bể gãy nghiền nát mà tràn vào trong cơ thể của hắn, thể như chẻ tre.

Nguyên lực cuồng bạo ở rong cơ thể của Mã Bình trong nháy mắt bộc phát ra.

- Phốc!

Trong miệng Mã Bình máu tươi cuồng phun, cả người thật giống như một cái túi rách nát bị Lâm Tiêu oanh trên mặt đất.

- Làm sao có thể?

Mã Bình vùng vẫy ngẩng đầu lên, y phục trên người hắn tàn phá, cả người chật vật vô cùng, hai mắt tròn xoe, hắn làm sao cũng không thể tin được hết thảy mà mình gặp phải.

- Ta nhưng là Chân vũ giả nhị chuyển, cao thủ trong Nguyên Vũ thánh địa, hắn là một thiếu niên 15, 16 tuổi nhiều lắm cũng chỉ là tiến vào Chân vũ giả nhất chuyển không bao lâu, thể nào lại là đối thủ của ta, hơn nữa Hàng Long Phục Hổ quyền của ta chính là vũ kỹ Nhân cấp trung giai, lại càng đã được ta luyện tới tiểu thành, Chân vũ giả nhị chuyển bình thường chưa hẳn là đối thủ của ta, nhưng tiểu tử này tại sao ở trên nguyên lực so với ta mạnh hơn nhiều như vậy...

Mã Bình biết được rõ ràng thực lực của mình.

Mặc dù ở trong Chân vũ giả nhị chuyển của Tân Vệ thành không tính là đứng đầu, nhưng cũng không phải là hạng người yếu kém, đối phó với một thiếu niên 15, 16 tuổi căn bản là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng hết thảy phát sinh trước đó đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn, càng làm cho Mã Bình không cách nào tin tưởng chính là nguyên lực của mình thậm chí ngay cả phòng ngự của đối phương đều không thể phá vỡ, đây quả thực là người si nói mộng.

- Hừ!

Lâm Tiêu cười lạnh.

Mã Binh này mặc dù là Chân vũ giả nhị chuyển nhưng không được tính là quá mạnh, mà chính mình đồng dạng đã lên cấp nhị chuyển rồi, hơn nữa một loạt Nhân cấp cao giai công pháp như Ngưng Nguyên công, Cực Đạo Uy Thiên quyền, Kim Ngọc quyết chấn phúc, đánh bại Mã Binh này thật sự là quá bình thường.

- Ghê tởm a!

Trong lòng Mã Binh tức giận, gương mặt trướng đến đỏ bừng, hận không thể đem Lâm Tiêu băm thây vạn đoạn, nhưng mà hắn vừa mới chuẩn bị lần nữa điều động nguyên lực trong cơ thể, liền cảm giác được trong thân thể truyền đến từng đợt đau nhức, trong khi giao chiến lúc trước Lâm Tiêu đã sớm đem kinh mạch trong cơ thể hắn xé rách đến thất linh bát lạc, thân bị trọng thương, không còn sức tiếp tục đánh.

- Thân thủ của tiểu tử này thật là mạnh, thế nhưng giấu diếm sâu như vậy.

Một đôi mắt của Ô Hạo gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, trong lòng chấn động vô cùng, đồng thời ánh mắt lập tức nhìn về phía hai gã thanh niên khác ở một bên.

Hai gã thanh niên kia cảm nhận được ánh mắt của Ô Hạo, không khỏi khẽ gật đầu, rồi sau đó liếc mắt nhìn nhau, liền hóa thành hai đạo lưu quang nhanh như tia chớp xông về phía Lâm Tiêu.

- Sưu! Sưu!

Hai đạo hắc sắc nhân ảnh, một đạo tựa như thanh phong phiêu hốt, một đạo khác thì phẳng phát như lưu quang hoa phá bầu trời, từ hai phương hướng lướt về phía Lâm Tiêu.

- Nhận lấy cái chết!

Diện mục hai người dữ tợn, từ hai phương hướng bất đồng phát động công kích mãnh liệt với Lâm Tiêu, một cỗ nguyên lực khí lãng tạo thành từng đạo gió lốc hướng Lâm Tiêu tịch quyển mà tới.

- Là Chu Phi cùng Lý Tiến!

- Mã Binh bị chiến bại, hai người bọn họ thế nhưng cùng nhau xuất thủ.

- Chu Phi cùng Lý Tiến đều có thực lực Chân vũ giả nhị chuyển trung kỳ, so sánh với Mã Binh chỉ mạnh chứ không yếu, hai người bọn họ xuất thủ, tiểu tử này còn có thể ngăn cản sao?

- Tiểu tử này nguy hiểm rồi, đem Mã Binh đánh thành thảm hại như vậy, thù hận giữa bọn họ là càng kết càng sâu rồi.

- Thiếu niên kia đến tốt cùng là đệ tử thiên tài của thế lực nào, bằng chừng này tuổi mà đã có thực lực như thế, quả nhiên là bất phàm.

- Lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Rất nhiều võ giả ở tại tràng từng người diện mục kinh hãi, nhìn thấy hai người Chu Phi cùng Lý Tiến thế nhưng đồng thời xuất thủ, liền hiểu được phía Ô Hạo là hoàn toàn không để cho đối phương có đường rút lui rồi.

Đánh lén không được, ngược lại bị đánh bại, đây đối với đám người Ô Hạo mà nói là một sự sỉ nhục khổng lồ, nếu như không lập tức lấy lại danh dự, một khi truyền đi, đám người Ô Hạo sẽ trở thành trò cười cho Tân Vệ thành, tự nhiên khó có thể chịu được.

Hô! Hô!

Trong hư không, từng đạo kinh phong tịch quyển, thần sắc của hai người Chu Phi cùng Lý Tiến lạnh lẽ, hai người riêng mình từ một bên phát động công kích mãnh liệt nhất tới Lâm Tiêu, công kích cuồng bạo giống như cuồng phong bão vũ tịch quyển về phía hắn, như muốn đem hắn đánh bại tại chỗ với tốc độ nhanh nhất.

- Hừ!

Lửa giận trong lòng Lâm Tiêu bỗng bùng dâng lên, đối phương nhiều lần xuất thủ để cho Lâm Tiêu lại cũng không cách nào dễ dàng tha thứ.

- Hô!

Vô Ảnh Phiêu Hồng quyết lặng lẽ thi triển, cả người Lâm Tiêu trong lúc bất chợt thật giống như hóa thành một đạo thanh phong không chỗ nào mà không có, nhanh như tia chớp né tránh ra.

150. Chương 150: Nhập Vi Cấp (1)

Chương 150: Nhập vi cấp. (1)

- Hừ, Vạn Huyền Thiên La chưởng pháp!

- Thần Phong Vô Ảnh thối!

Chu Phi cùng Lý Tiến đồng thời hét lớn, chưởng ảnh cùng thối ảnh đầy trời bao phủ bốn phía, chỉ chít tịch quyển hướng Lâm Tiêu.

- Thật nhanh.

Lâm Tiêu ánh mắt ngưng tụ, hai người Chu Phi và Lý Tiến luận thực lực bất cứ người nào cũng đều trên Mã Bình, hơn nữa hai người liên thủ, Lâm Tiêu lập tức cảm giác được áp lực cực lớn.

Tuy rằng Ngưng Nguyên Công và Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết Lâm Tiêu tu luyện đều là Nhân cấp cao giai công pháp, nhưng Lâm Tiêu tấn cấp Chân Võ giả nhị chuyển dù sao mới hai ngày, luận tốc độ và khí lực, Lâm Tiêu so với hai người Chu Phi và Lý Tiến đã sớm là Chân Võ giả nhị chuyển trung kỳ phải kém một bậc, chống cự cũng cảm thấy vô cùng cố hết sức.

Đùng đùng!

Chưởng ấn và thối ảnh cuồng bạo như hạt mưa trút xuống, nếu không phải lúc trước Lâm Tiêu ở Vô Điện đã đột phá Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thì đã sớm không ngăn nổi công kích của hai người rồi, nhưng dù như thế, Lâm Tiêu vẫn thỉnh thoảng bị nguyên khí hai người phát ra đánh trúng, bất quá bởi vì không phải chính diện đánh trúng nên đối với Lâm Tiêu tu luyện Kim Ngọc Quyết mà nói cũng chẳng khác gì gai ngứa.

Lâm Tiêu tuy rằng giật mình, nhưng khiếp sợ trong lòng hai người Chu Phi và Lý Tiến càng lớn, hai người trong thế lực của mình đều được xưng tụng là giáo sở, nhị chuyển Chân Võ giả bình thường căn bản không địch lại mấy chiêu của bọn hắn, nhưng Lâm Tiêu đối mặt với công kích của bọn hắn còn có chút thông dong, cái này khiến trong lòng bọn hắn như nhắc lên sóng to gió lớn.

- Thiếu niên này đến cùng có thân phận gì, tuổi còn trẻ đã đáng sợ như thế, hết lần này tới lần khác trước kia còn chưa từng nghe qua, sớm biết như vậy chúng ta đã không lỗ mắng xuất thủ rồi.

Trong lòng Chu Phi và Lý Tiến khiếp sợ đồng thời cũng tiến thối không xong, nếu như bọn hắn liên thủ vẫn không thể cầm xuống Lâm Tiêu, chuyện này nếu truyền đi chỉ sợ bọn hắn sẽ vô cùng xấu hổ.

- Đáng giận.

Hai người liếc nhau, nguyên lực trong cơ thể lao nhanh như sóng triều, bọn hắn biết rất rõ, nơi này chính là cửa ra vào Giao Dịch Đại Điện, nếu như không thể trong thời gian ngắn cầm xuống Lâm Tiêu thì không được bao lâu sẽ có thành vệ quân thủ hộ chung quanh xuất hiện, đến lúc đó bọn hắn sẽ không còn cơ hội ra tay nữa.

Uống!

Hai người đồng thời chợt quát một tiếng, không còn chút do dự, triệt để bộc phát ra chiến lực mạnh nhất của mình.

Đối mặt với tiến công điên cuồng liều lĩnh của hai người, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được áp lực trên người bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Cực Đạo Uy Thiên Quyền!

Lâm Tiêu liên tục phản kích, nhưng mỗi một lần hai người Chu Phi và Lý Tiến đều cộng đồng tiến thoái, nếu như là một mình khiêu chiến, Lâm Tiêu đã sớm đánh bại đối phương, nhưng hai người liên thủ, uy lực phát huy ra lại không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

- Xem ra tiểu tử này sắp bại rồi.

- Đúng vậy a, không có cách nào, hai người Chu Phi và Lý Tiến quá mạnh mẽ, dùng thực lực của bọn hắn, nhị chuyển Chân Võ giả bình thường đã sớm bại trận, thiếu niên này có thể kiên trì nhiều chiêu như vậy, đã xem như cực kỳ kinh người rồi.

- Thật sự là không thể tưởng tượng nổi, tuy rằng thiếu niên này thua ở trên tay Chu Phi và Lý Tiến, nhưng lần này hắn cũng triệt để nổi danh rồi.

Rất nhiều võ giả quan sát chung quanh không khỏi cảm khái lên tiếng, nguyên một đám không hề chớp mắt nhìn qua Lâm Tiêu trên trận.

Trong sự tấn công điên cuồng của hai người Chu Phi và Lý Tiến, không biết vì sao, trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên hồi tưởng lại hình ảnh lúc Phong Tuyết tiểu đội đối chiến với Đại Lực Ma Viên, song đao Mã Phong đối mặt với công kích cuồng bạo từ Đại Lực Ma Viên, thân pháp phiêu dật và cảm giác hoàn toàn không chế trảng diện chiến đấu.

Đồng thời, Lâm Tiêu kinh nghiệm không chế Toàn Địa Giáp phân thân lần lượt chém giết chiến đấu cũng như từng bức hình ảnh không ngừng lướt qua trong đầu Lâm Tiêu.

- Đúng, chính là loại cảm giác chiến đấu này, loại cảm giác nắm chắc đối với trạng thái chiến đấu này!

Đột ngột, Lâm Tiêu vốn đang vội vàng xao động tâm tình đột nhiên yên tĩnh lại, trong đầu của hắn như có một đạo ánh sáng hiện lên, xua tán đi sương mù trong nội tâm

Đôi mắt Lâm Tiêu bỗng nhiên sáng lên.

Vèo!

Sau một khắc thân thể Lâm Tiêu như phá vỡ gông cùm xiềng xích nào đó, trở nên càng thêm phiêu hốt bất định. Theo người bên ngoài thấy thì, Lâm Tiêu trong sân rõ ràng đã bị hai người Chu Phi và Lý Tiến hoàn toàn chế trụ, căn bản không có chỗ trống hoàn thủ, nhưng ở trong lòng Lâm Tiêu, chiêu thức của hai người Chu Phi và Lý Tiến lại càng thêm rõ ràng, hoàn toàn hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Vèo! Vèo!

Lâm Tiêu né tránh rất nhanh, rõ ràng tốc độ của hắn cũng không thể nhanh hơn hai người Chu Phi và Lý Tiến, nhưng hắn vẫn luôn tránh được công kích của hai người, trước kia hai người còn có thể ngẫu nhiên đánh trúng Lâm Tiêu, nhưng hiện giờ, công kích của hai người ngay cả tay áo Lâm Tiêu cũng không chạm đến được.

Rầm rầm rầm!

Tiếng oanh minh cực lớn vang vọng nơi cửa ra vào Giao Dịch Đại Điện, hai người Chu Phi và Lý Tiến toàn lực ra tay, nhưng thế nào cũng không thể chạm vào Lâm Tiêu, mỗi một lần ra tay, Lâm Tiêu đều có thể trong thời gian ngắn nhất làm ra né tránh chính xác nhất, khi công kích của đối phương đột kích thì hắn đã ở một nơi khác rồi.

- Đây là. . .

Trong rất nhiều võ giả ở một bên vây xem, một ít võ giả khí tức kinh người bỗng nhiên tròng lớn hai mắt, trong miệng phát ra khiếp sợ.

- Thân pháp này, ý thức chiến đấu này, đây là trạng thái chiến đấu nhập vi ah, thiếu niên này đến cùng là thiên tài của thể lực nào, dĩ nhiên lại trong chiến đấu đột phá đã đến trạng thái chiến đấu nhập vi, thật sự là. . .

- Khó có thể tin.

- Trời ạ, thiếu niên này đến tốt cùng là ai?

- Tranh thủ thời gian đi nghe ngóng cho ta, nhất định phải nghe được.

Đám võ giả ở đây nguyên một đám quá sợ hãi, cơ hồ không dám tin nổi vào hai mắt mình.

Lâm Tiêu mỗi lần né tránh di động biên độ cũng không lớn, hơn nữa đều phi thường xảo diệu đơn giản tránh đi công kích của hai người Chu Phi và Lý Tiến, loại hương vị nhân nhả dạo chơi này không chỉ vì Lâm Tiêu tu luyện Nhân cấp cao giai thân pháp Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, càng là sự nắm chắc đối với tròng cảnh chiến đấu, có thể đem tốc độ cùng với nắm chắc đối với chiến đấu dung nhập vào thực chất, bằng trả giá thật nhỏ tránh đi công kích của đối phương.

- Thật là đáng sợ, thiếu niên này nhìn qua nhiều nhất chỉ mười sáu a? Mười sáu tuổi có thể lĩnh ngộ chiến đấu lý niệm nhập vi cấp? Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi ah!

Một ít võ giả thực lực cường đại ở đây không khỏi đều hít một hơi khí lạnh, trạng thái nhập vi cấp cùng thực lực một võ giả không hề có quan hệ nào cả, thực lực mạnh, tự nhiên có thể né tránh nhanh hơn, càng tinh xác hơn, nhưng đây chỉ là vì tốc độ tăng lên. Nhưng chiến đấu lý niệm, lại cần phải trải qua sinh tử chém giết, trải qua vô số lần chiến đấu tích lũy, càng phải có thiên phú kinh người và trụ cột vững chắc mới có thể đạt tới trạng thái nhập vi cấp.

151. Chương 151: Nhập Vi Cấp (2)

Thiên tài nhập vi cấp còn trẻ như vậy, Ổ Hạo bọn hắn lần này xem ra không chiếm được bao nhiêu tiện nghi rồi.

Một gã trung niên đại hán dáng người khô ngô, trên người ả ả tản ra khí tức khủng bố hai mắt tỏa ánh sáng:

- Thiếu niên này tuy rằng không biết xuất từ thế lực nào, nhưng bằng trạng thái chiến đấu nhập vi cấp kia, chỉ cần không chể, tương lai nhất định có thể trở thành một trong các cao thủ của Tân Vệ Thành chúng ta, vượt qua ta cũng không phải việc khó gì.

- Đại ca, người khẳng định hắn có thể vượt qua người?

Và tên võ giả ở một bên lại càng hoảng sợ, giật mình nhìn trung niên đại hán kia. Bọn hắn biết rõ đại ca của mình là nhân vật thế nào, đây chính là cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, trong toàn bộ Tân Vệ Thành cũng không phải dạng vừa, có được thanh danh rất lớn.

- Đó là tự nhiên.

Trung niên đại hán kia lại khẳng định nói:

- Đây chính là nhập vi cấp ah, phải biết rằng rất nhiều cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ cũng chưa hẳn có được trạng thái chiến đấu nhập vi cấp, ta cũng là vào lúc Chân Võ giả tam chuyển, trong một lần chém giết sinh tử cực kỳ nguy hiểm mới từ đó lĩnh ngộ trạng thái chiến đấu nhập vi cấp, nhưng thiếu niên này nhiều nhất chỉ là Chân Võ giả nhị chuyển, có thể vào lúc này lĩnh ngộ trạng thái chiến đấu nhập vi cấp, không ai mà không phải là thiên tài trong thiên tài cả.

Trung niên đại hán thần sắc kích động, tựa hồ thấy được một thiên tài quật khởi.

Nghe được đánh giá của trung niên đại hán đối với Lâm Tiêu, ánh mắt một số võ giả chung quanh nhìn qua Lâm Tiêu cũng đều biến đổi.

Ở Tân Vệ Thành, võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đã là cao thủ, võ giả Hóa Phàm cảnh trung kỳ thì chỉ có tổng quản các thế lực lớn mới có thực lực như vậy, về phần Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, toàn bộ Tân Vệ Thành,

chỉ có thành chủ Tân Vệ Thành là có được thực lực Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, có thể thấy trung niên đại hán này đánh giá Lâm Tiêu cao thế nào.

Bỗng nhiên, ánh mắt trung niên đại hán liếc qua Ổ Hạo ở bên, thần sắc vốn kích động lập tức ảm đạm xuống, trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu toát ra một tia tiếc nuối.

- Đáng tiếc, người vì sao hết lần này tới lần khác đắc tội Ổ Hạo chứ, đắc tội hán, vậy thì. . .

Trung niên đại hán lắc đầu, không hề nói nữa.

Trong sân, Lâm Tiêu và hai người Chu Phi, Lý Tiến lại chiến thành một đoàn.

- Loại cảm giác tùy tâm sở dục, hoàn toàn không chế chiến đấu này thật sự là mỹ diệu ah!

Lâm Tiêu trong nội tâm mừng rỡ và kích động, công kích trước kia còn khiến hán có chút chật vật, giờ phút này với hán mà nói lại như gió xuân mưa phùn vậy, đối với Lâm Tiêu không có chút uy hiếp nào cả, trong chiến đấu bất luận một tia cử động này đều hiển hiện rõ ràng trong đầu Lâm Tiêu, không cần tận lực đi tránh né, kinh nghiệm chiến đấu qua vô số lần chém giết sinh tử của Toàn Địa Giáp khiến cho Lâm Tiêu tho bản năng liền có thể làm ra nguyên một đám phản ứng, nhẹ nhõm tránh thoát được.

- Cũng đến lúc chấm dứt trận chiến này rồi.

Trong ánh mắt Lâm Tiêu bỗng nhiên hiện lên một tia lệ mang, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thức thứ hai Phong Ảnh Vô Tung lặng yên thi triển.

Hô!

Cả người Lâm Tiêu thật giống lập tức hóa thành một đạo gió mát vô khổng bất nhập, phút chốc biến mất tại chỗ.

- Cái gì?

Trong lòng hai người Chu Phi và Lý Tiến cả kinh, mí mắt kinh hoàng.

Cực Đạo Uy Thiên Quyền!

- Thức thứ hai Uy Phong Lẫm Lẫm!

Ầm ầm!

Ngay khi Lâm Tiêu biến mất, một cổ khí tức bá đạo ngập trời như thiểm điện hiện lên bên cạnh hai người, hai cổ nguyên lực mãnh liệt như sóng biển cơ hồ đồng thời hung hăng đụng vào trên thân hai người Chu Phi và Lý Tiến.

- Không tốt!

Chu Phi và Lý Tiến đồng thời điên cuồng hét lên một tiếng, quay người muốn ngăn cản, nhưng bọn hán nhanh, tốc độ Lâm Tiêu còn nhanh hơn, cơ hồ ngay khi hai người quay người ra tay, hai đám Lâm Tiêu đã hung hăng nện vào bọn hán.

Bang bang!

Trong tiếng va đập kịch liệt, hai người Chu Phi và Lý Tiến đồng thời phun máu rút lui ra, nguyên lực Nguyên Công cuồng bạo rót vào trong cơ thể của bọn hán, khiến kinh mạch của bọn hán lập tức bị xé rách đến thất linh bát toái.

- Đáng giận!

- Hỗn đản!

Hai người Chu Phi và Lý Tiến tức giận mắng một tiếng, muốn nhảy lên tái chiến, không đợi bọn hán đứng lên, một đôi chân to đã giẫm xuống như thiểm điện, trùng trùng điệp điệp giẫm hai người về mặt đất.

Lâm Tiêu cả người giống như một Ma Thần từ Địa Ngục đi ra, hai chân dẫm xuống, áp chế hai người đến sít sao, dẫm nát nham thạch trên mặt đất, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt nhìn qua hai người giống như đang nhìn hai con sâu cái kiến.

- Người. . .

Chu Phi và Lý Tiến lửa giận trong lòng trong thiêu đốt, mặt thoáng một phát đỏ lên, máu tươi từ khóe miệng của bọn hắn tràn ra, thiếu chút nữa đã hôn mê.

Trên đất trống bên ngoài Giao Dịch Đại Điện, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn qua tất cả mọi việc xảy ra, trợn mắt há hốc mồm, lặng ngắt như tờ.

- Người, Xú tiểu tử người dám, người có biết người đang làm gì không? Coi trời bằng vung, quả thực coi trời bằng vung, còn không mau lấy chân của người ra.

Hai người Chu Phi và Lý Tiến khó thở công tâm, phần nộ gào thét, nhưng vô luận bọn hắn giãy dụa như thế nào, hai chân Lâm Tiêu giống như đã mọc rễ vậy, hung hăng ghim mặt bọn hắn lên mặt đất, không thể nhúc nhích mảy may.

- Coi trời bằng vung?

Khóe miệng Lâm Tiêu không khỏi cong lên một tia cười lạnh:

- Đến tột cùng là ai coi trời bằng vung? Hai người phế vật các người đã động thủ với ta, thì phải có giác ngộ bị ta giẫm.

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh lùng, trong giọng nói toát ra tự tin và bá đạo khó tả.

- Người. . . Ta. . .

Sỉ nhục, sỉ nhục khó có thể hình dung.

Hai người Chu Phi và Lý Tiến cảm thụ được vô số ánh mắt chung quanh hội tụ trên người mình, hận không thể tìm khe hở chui đầu xuống, hai người bọn họ trong thế lực của mình đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, tuy rằng không thể nói là phong quang vô hạn, nhưng cũng là thân phận cao quý, đặc biệt là sau khi theo Ổ Hạo, mấy người càng ngang ngược càng rõ, không người dám gây, hôm nay chỉ muốn thoáng giáo huấn một tiểu tử, không nghĩ tới lại nhận phải sỉ nhục như thế.

Bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa dùng chân giẫm lên mặt nằm rạp trên mặt đất, loại sỉ nhục này giống như lột sạch ý phục bọn hắn quét roi trước mặt mọi người vậy, có rửa thể nào cũng không sạch.

- Xú tiểu tử, người nhất định phải chết, người nhất định phải chết có biết không!

Hai người Chu Phi và Lý Tiến liên tục gào thét, sắc mặt đỏ lên, điên cuồng uy hiếp Lâm Tiêu.

- Ha ha, ta chết chắc rồi? Bại tướng dưới tay cũng dám phóng cuồng ngôn, mấy người các người không để ý đến luật pháp Tân Vệ Thành, ở bên ngoài Giao Dịch Đại Điện lại dám ra tay hành hung, tất cả mọi người ở đây đều thấy được, đợi lát nữa thành vệ quân đến, người xem mấy người các người còn gì để nói, đến cùng là ai chết chắc, các người còn không biết sao!

Lâm Tiêu lạnh lùng cười cười, trong ánh mắt tràn đầy lạnh lùng.

152. Chương 152: Kinh Thế Long Quyền

Thật sao? !

Đột nhiên, một đạo quát nhẹ lạnh lùng vang lên sau lưng Lâm Tiêu, thanh âm này không lớn, lại tràn đầy ý tứ cao ngạo, không bị trời buột, thật giống như Mãnh Hổ đối mặt con thỏ, trời sinh tài trí hơn người, cảm giác cao cao tại thượng.

Theo i thanh âm vang này lên, một cổ kinh phong cuồng bạo bỗng vang lên sau lưng Lâm Tiêu, lòng tơ toàn thân Lâm Tiêu đột nhiên dựng lên, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt hiện lên trong lòng hắn.

Loại cảm giác nguy cơ này là trực giác của võ giả, không có bất kỳ căn cứ nào cả, nhưng lại chuẩn đến thần kỳ.

- Là Ổ Hạo!

- Ổ Hạo xuất thủ!

Cùng lúc đó, rất nhiều võ giả chung quanh cũng nhao nhao lên tiếng kinh hô, trong ánh mắt nhìn qua sau lưng Lâm Tiêu tràn đầy khiếp sợ.

- Ân?

Lâm Tiêu mãnh liệt xoay người, liền nhìn thấy một bóng người cao lớn như Phi Long phóng lên trời, mạnh mẽ phốc tới mình, những nơi bóng người kia đi qua, không khí phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, một cổ sóng nguyên khí khiến cho người hít thở không thông giống như thủy triều cuốn đến.

Khí thể đập vào mặt kia, so với Mã Bình, Chu Phi, Lý Tiến lúc trước, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

- Kinh Thế Long Quyền – Thanh Long Tham Trảo!

Thanh âm lạnh lùng, cao ngạo, uy nghiêm, bá đạo vang lên, một cổ khí tức quét ngang thiên quân, uy mãnh vô cùng như thiểm điện ập tới trước mặt Lâm Tiêu, một quyền đánh tới lồng ngực Lâm Tiêu.

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền – Uy Phong Lẫm Lẫm!

Đồng tử Lâm Tiêu lập tức co rút lại, lỗ chân lông toàn thân bỗng nhiên đóng chặt, trong cơ thể Ngưng Nguyên Công lưu chuyển, cơ hồ không do dự, Cực Đạo Uy Thiên Quyền thức thứ hai Uy Phong Lẫm Lẫm dĩ nhiên thi triển ra, hung hăng va chạm với nắm tay phải của Ổ Hạo.

Oanh!

Hai quyền chạm nhau, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy một cổ lực lượng vô cùng bá đạo bôn tập đến, lực lượng đáng sợ giống như tuyết lở trùng trùng điệp điệp đụng vào trên người hắn. Dưới cổ cực lực kia trùng kích đến, ngay cả nguyên lực mà Ngưng Nguyên Công ngưng tụ cũng một hồi lắc lự, áo bào chỗ nắm tay phải rách nát, dưới kinh khí cường đại bị xé nứt thành phần vụn, bước chân càng đạp đạp đạp rút lui mấy bước, lúc này mới một mực giữ vững vị trí, ngăn chặn nguyên lực sôi trào trong cơ thể, không đến mức bị thương.

- Ổ Hạo!

Ổn định thân thể, cảm thụ được đau đớn từ nắm tay phải truyền đến, đôi mắt Lâm Tiêu ngưng trọng nhìn chằm chằm vào Ổ Hạo khí tức nhàn nhã cách đó không xa, nếu không phải Lâm Tiêu có được Nhân cấp cao giai phòng ngự võ kỹ Kim Ngọc Quyết, hơn nữa còn luyện đến tiểu thành, một quyền vừa rồi Lâm Tiêu đã sớm bị Ổ Hạo phá vỡ phòng ngự, bản thân bị trọng thương rồi. Dù là như thế, nắm tay phải Lâm Tiêu vẫn truyền đến từng đợt đau nhức kịch liệt, hiển nhiên đã hơi hao tổn.

- Ân?

Ổ Hạo đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy Lâm Tiêu trúng một quyền của mình rút lui vài bước, không hề bị thương, không khỏi nhướng mày.

Nhưng hắn là cường giả Chân Võ giả tam chuyển, càng là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong Đan Các, thậm chí ẩn ẩn có danh xưng Tân Vệ Thành trẻ tuổi đệ nhất nhân. Dù thân phận nhất phẩm Luyện Dược Sư của hắn, võ học, công pháp, võ kỹ hắn tu luyện đều là công pháp Nhân cấp cao giai, tuy rằng vừa rồi hắn chỉ thi triển ra không đến năm thành lực lượng, nhưng g Chân Võ giả nhị chuyển bình thường căn bản không thể địch nổi, nhưng Lâm Tiêu này lại tiếp được Kinh Thế Long Quyền của hắn mà không bị thương, cái này khiến trong lòng Ổ Hạo không khỏi nao nao.

- Quả nhiên thật sự có tài, khó trách hung hăng càn quấy như thế, bắt quá đắc tội Ổ Hạo ta, mặc người thủ đoạn thông thiên, cũng phải quỳ lạy dưới chân ta thôi.

Ổ Hạo lạnh lùng cười cười, trong lời nói toát ra đến cao ngạo và tự tin từ sâu trong nội tâm.

Thoại âm rơi xuống, trong mắt Ổ Hạo lóe lên lệ mang, hiển nhiên cũng không có ý định buông tha Lâm Tiêu, thân hình mạnh mẽ lướt đi, muốn lại ra tay lần nữa.

Lâm Tiêu ánh mắt ngưng trọng, trong cơ thể Ngưng Nguyên Công điên cuồng vận chuyển, tuy rằng trước kia trong đối bình với Ổ Hạo nhận phải chút tổn thương nhỏ khiến hắn không dám khinh thường, nhưng trong mắt lại không có chút sợ hãi lùi bước, có chăng chỉ là khí thế trước nay chưa từng có.

Ngay khi hai người lại lần nữa sắp va chạm –

- Dừng tay cho ta, là ai dám can đảm ra tay bên ngoài Giao Dịch Đại Điện, chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Một tiếng quát lôi đình ẩn chứa có nội khí vang lên, từ bên trong Giao Dịch Đại Điện lập tức đi ra một đội thành vệ quân mặc áo giáp, đại hán đầu lĩnh ánh mắt sắc bén, long hành hổ bộ, vài bước đã đi tới trung ương đất trống, ánh mắt nhìn quét qua bốn người Lâm Tiêu, Ổ Hạo, sau khi thấy ba người Mã Bình nằm ở đó vô cùng chật vật, sắc mặt càng âm trầm như nước.

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nếu như không có người cho ta một giải thích hợp lý thì... Hừ!

Đại hán khôi ngô nhìn quét mọi người, hừ lạnh lên tiếng.

- Vị đại nhân này, tại hạ Đan Các Ổ Hạo, mấy bằng hữu của ta chỉ muốn luận bàn với vị huynh đệ kia một chút, không nghĩ tới vị tiểu huynh đệ này tính tình lại táo bạo như thế, dă thương bằng hữu ta trước mặt mọi người, tại hạ vì không muốn mấy người bằng hữu bị ra tay độc ác, cho nên mới ra tay ngăn trở một chút”.

Ổ Hạo khoe miệng mang cười, thần thái tự nhiên, một bên từ trên người xuất ra một quả lệnh bài, vừa nói:

- Chuyện này lại nói tiếp, là mấy người bằng hữu của ta đã làm sai trước, bất quá vị tiểu huynh đệ này cũng không khỏi quá mức tâm ngoan thủ lạt, mấy bằng hữu của ta chỉ muốn luận bàn với hắn một chút, hắn lại vậy mà đánh cho bằng hữu ta trọng thương, chuyện này, kính xin đại nhân cẩn thận điều tra thoáng một phát.

Ổ Hạo chậm rãi mà nói, vô luận là ngữ khí hay là thần thái đều không có để chuyện trước kia trong lòng.

- Ân? Thì ra là nhất phẩm Luyện Dược Sư của Đan Các!

Đại hán khôi ngô nhìn lướt qua lệnh bài trong tay Ổ Hạo, không khỏi nhướng mày, chợt lại nhìn về phía Lâm Tiêu:

- Người cứ nói đi?

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn Ổ Hạo, Ổ Hạo này phẩm hạnh cực kém, không nghĩ tới lý luận lại rất khôn khéo, rõ ràng là đối phương ở nơi công cộng ra tay hành hung, bị hắn vừa nói như vậy, ngược lại giống như là lỗi của mình rồi.

- Vị đại nhân này, chuyện này hoàn toàn là đối phương ở trong thành trì công nhiên hành hung, xúc phạm nghiêm trọng luật pháp Tân Vệ Thành, ta hi vọng người xử lý công bằng, nghiêm khắc xử phạt, cho tất cả vô giả Tân Vệ Thành một cái công đạo.

Lâm Tiêu bình thản nói.

Nghe xong lời Lâm Tiêu nói, đại hán khôi ngô gật gật đầu, lại cho thủ hạ đi điều tra khẩu cung vô giả vây xem chung quanh, lấy chứng cứ, sau khi làm xong, ánh mắt mới lần nữa rơi xuống trên người đám Lâm Tiêu.

- Hừ, uống các ngươi là đệ tử các thế lực lớn, ở chỗ này động thủ lung tung thì có bốn sự gì? Còn nửa năm nữa sẽ là thiên tài đệ tử đại bỉ của Tân Vệ Thành chúng ta, các ngươi có bản lĩnh thì ở trên đại bỉ đoạt về thứ tự, lại đi Hiền Dật Quận đại biểu Tân Vệ Thành chúng ta tỷ thí, nếu thắng, đó mới gọi là bốn sự, ở chỗ này ẩu đả thì làm được gì?

Đại hán khôi ngô nghiêm khắc quát lớn.

153. Chương 153: Trục Xuất Đan Các (1)

Tốt rồi, người theo ta quay về thành vệ quân một chuyến, còn cần lấy khẩu cung, mấy người các người, mang ba người bọn họ theo.

Đại hán khôi ngô nói với Lâm Tiêu, đồng thời cũng là để phân phó thủ hạ sau lưng mang ba người Mã Bình đi.

- Vị đại nhân này, vậy còn Ổ Hạo thì sao?

Lâm Tiêu nhướng mày, lên tiếng nói.

- Ổ Hạo chính là nhất phẩm Luyện Dược Sư, hơn nữa không tham dự vào xung đột, chỉ cần không đánh người thành trọng thương, chút việc nhỏ ấy thành vệ quân chúng ta còn không quản hấn được, đi thôi.

Đại hán khôi ngô vung tay lên, mang theo thủ hạ dẫn đầu rời đi.

Một bên, Ổ Hạo khoe miệng cười khê, thần thái tự nhiên, hiển nhiên đã sớm ngờ tới kết cục này.

- Luyện Dược Sư sao!

Lâm Tiêu yên lặng lên tiếng, hai đấm lại nắm chặt. Hắn cũng biết trên Thương Khung đại lục, địa vị Luyện Dược Sư vô cùng cao thượng, so với võ giả còn cao quý hơn rất nhiều, lại không nghĩ rằng vậy mà ra tay trước mặt mọi người mà thành vệ quân cũng không quản được.

Lâm Tiêu tuy rằng tâm có bất mãn, nhưng cũng không thể né tránh, chỉ đành theo đại hán khôi ngô rời đi.

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, rất nhiều võ giả vây xem ở đây lúc này mới nhao nhao xôn xao lên tiếng, nghị luận với nhau, trong đó thảo luận nhiều nhất chính là thân phận Lâm Tiêu.

Thật sự là Lâm Tiêu thoát nhìn còn quá trẻ, nhị chuyển Chân Võ giả mười lăm mười sáu tuổi, hai chiêu đánh bại đệ tử Nguyên Võ Thánh Địa nhị chuyển trung kỳ Mã Bình,, càng dưới sự liên thủ của hai người Chu Phi và Lý Tiến lĩnh ngộ trạng thái chiến đấu nhập vi cấp, dùng lực lượng một người đánh bại hai đại nhị chuyển Chân Võ giả, đủ để khiến cho tất cả mọi người oanh động.

- Ô, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, tiểu tử này không phải là Lâm Tiêu lúc trước huyền náo xôn xao ở Tân Vệ Thành, đã đánh chết Lưu Ly giáo quan của Huấn Luyện Quán sao?

Ngay khi mọi người ở đây suy đoán thân phận Lâm Tiêu thì trong đám người, một võ giả giống như đột nhiên nghĩ đến gì đó, không khỏi lên tiếng kinh hô.

- Là hắn? Đúng, khó trách ta cảm giác nhìn quen mắt như vậy, thì ra là hắn!

- Lâm Tiêu? Chính là đệ đệ của Lâm Hiên năm đó được xưng là đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành sao? Ta không phải nghe nói hắn năm nay mới chỉ có 14 tuổi sao, hơn ba tháng trước mới vừa tấn cấp nhất chuyển, trở thành thiên tài đệ tử Võ Điện, người xác định là hắn sao?

- Không sai đâu, tuyệt đối là hắn, lúc trước ta ở cửa ra vào Võ Giả Liên Minh đã từng thấy qua hắn.

- Trời ạ, Lâm Tiêu này không khỏi cũng quá mức đáng sợ đi, nghe nói hắn ba tháng trước mới vừa tấn cấp nhất chuyển gia nhập Võ Điện ah, bây giờ lại trở nên mạnh như vậy rồi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Người vừa nói như vậy, ta ngược lại cảm thấy thật đúng là có khả năng, Lâm Tiêu kia lúc trước khi còn là học viên Huấn Luyện Quán ngay cả trợ lý giáo quan Huấn Luyện Quán cũng dám giết, hiện giờ đắc tội Ổ Hạo cũng không phải là chuyện quá khó tin.

Mọi người ở đây nguyên một đám mặt lộ vẻ kinh hãi, nghị luận nhao nhao với nhau.

- Lâm Tiêu của Vô Điện? Đệ đệ Lâm Hiên, đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành năm đó?

Cách đó không xa, Ỗ Hạo quay người rồi đi nghe được nghị luận của mọi người, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, sâu trong đôi mắt đột nhiên toát ra một tia hào quang âm lệ.

- Đúng rồi, Đan Các chúng ta tựa hồ có một luyện dược học đồ, cũng là muội muội của đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành năm đó a, nói như vậy, Lâm Tiêu này cũng là ca ca nàng rồi?

Ỗ Hạo vỗ nhẹ tay phải, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, khóe miệng lộ ra một tia cười quỷ dị:

- Lâm Tiêu ah Lâm Tiêu, nếu người đã dám đắc tội Ỗ Hạo ta, thì cũng đừng trách ta.

Ỗ Hạo ánh mắt lạnh lùng, quay người đi tới chỗ Đan Các.

Một lát sau, một tòa kiến trúc cổ kính xuất hiện ở trước mặt Ỗ Hạo, tòa kiến trúc này trang nhã hào phóng, kiến trúc không xa hoa như Vô Giả Liên Minh, Vô Điện các loại, nhưng lại có một loại khí thế phong cách cổ xưa, hùng vĩ nội liễm trong đó.

Đan Các, với tư cách là nơi tập kết Luyện Dược Sư Tân Vệ Thành, địa vị Đan Các cực kỳ đặc thù, tuy rằng tất cả thế lực lớn đều có Luyện Dược Sư và cơ cấu luyện dược của mình, nhưng Đan Các với tư cách là trung tâm Luyện Dược Sư lớn nhất, địa vị của nó ở Tân Vệ Thành gần với Phủ Thành Chủ, so với các thế lực như Vô Điện, Nguyên Vô Thánh Địa đều trọng yếu hơn nhiều.

- Sư huynh.

- Ỗ Hạo sư huynh.

Bên ngoài Đan Các, ngựa xe như nước, người đi đường như dật, Ỗ Hạo đi vào bên trong Đan Các, trên đường đi rất nhiều đệ tử Đan Các nhao nhao cung kính hành lễ, thần thái vô cùng cung kính.

Với tư cách tam chuyển Chân Vô giả mười chín tuổi, nhất phẩm Luyện Dược Sư, thiên tài chói mắt nhất trong Đan Các, Ỗ Hạo mặc dù chỉ là một gã đệ tử, nhưng địa vị của hắn lại cực kỳ cao thượng, hoàn toàn không kém gì một ít chấp sự và quản sự, cũng là đối tượng được rất nhiều các sư huynh đệ Đan Các rất hâm mộ và quan tâm.

- Lý chấp sự.

Ỗ Hạo một đường gạt đầu, trực tiếp đi vào trong một gian phòng, vài tên học đồ Đan Các đang sửa sang lấy văn bản tài liệu, mà một gã nam tử gầy mặc được sự bào thì ngồi chỗ kia nhắm mắt trầm tư, sau khi cảm nhận bước chân Ỗ Hạo, nam tử gầy kia liền mở hai mắt.

- Ỗ Hạo, hôm nay ngươi sao lại rảnh tới chỗ của ta thế?

Nam tử gầy đứng người lên mỉm cười, Ỗ Hạo mặc dù chỉ là một gã đệ tử, nhưng thân phận cao quý, chấp sự như hắn tự nhiên cũng không thể đối đãi như đệ tử bình thường được.

- Lý chấp sự, ta tới nơi này là muốn nghe ngóng một người.

Ỗ Hạo mỉm cười nói.

- Ah, là ai?

- Tên gọi là gì ta không nhớ rõ, bất quá người này hẳn là muội muội của Lâm Hiên, đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành năm đó, là luyện dược học đồ của Đan Các chúng ta, tất cả học đồ Đan Các chúng ta đều thuộc Lý chấp sự quản, cho nên mới nghe ngóng một chút.

- Muội muội Lâm Hiên? Đường như đúng là có một người như thế!

Lý chấp sự từ trong cái tủ ở bên rút ra một phần văn bản tài liệu, một bên mở ra đọc qua, một bên nghi ngờ nói:

- Người sao lại đột nhiên có hứng thú với người này thế?

- Có chút việc tư, cho nên tới nghe ngóng một chút.

Ổ Hạo cười nhạt nói.

Lý chấp sự cũng không lại tiếp tục hỏi, sau khi đọc qua mấy phần tài liệu thì ngừng lại:

- Đã tìm được, người muốn tìm chính là người này a, muội muội Lâm Hiên, Lâm Nhu, năm nay mười hai tuổi, bởi vì tứ cấp võ giả huân chương của Lâm Hiên nên hai năm trước được phân phối đến Đan Các chúng ta phân biệt linh được, ba tháng trước tấn cấp Luyện Tùy, hiện giờ bị phân phối đến dưới trưởng Lục Ly làm luyện được học đồ.

Lý chấp sự đưa hồ sơ của Lâm Nhu cho Ổ Hạo.

- Chính là nàng.

Ổ Hạo mỉm cười:

- Lý chấp sự, ta muốn khai trừ người này không có vấn đề chứ?

Lý chấp sự khẽ giật mình.

154. Chương 154: Trục Xuất Đan Các (2)

Lúc đầu hắn còn không rõ lắm Ổ Hạo tìm Lâm Nhu vì việc gì, hiện giờ nghe xong trong lòng liền hiểu rõ, xem ra là Lâm Nhu này không biết ở đâu chọc Ổ Hạo. Trên thực tế, Ổ Hạo chỉ là một gã đệ tử, cho dù thiên phú có cao, cũng không có cách nào nhúng tay vào nhân sự Đan Các, bất quá nếu Ổ Hạo đã mở miệng. . .

Lý chấp sự hiểu rất rõ địa vị của Ổ Hạo trong Đan Các, năm nay gần mười chín tuổi đã đạt tới Chân Võ giả tam chuyển, hơn nữa hắn còn là nhất phẩm Luyện Được Sư, sắp tấn cấp nhị phẩm, Ổ Hạo hoàn toàn có thể nói là đệ nhất thiên tài trong mấy chục năm gần đây của Đan Các, càng có danh xưng trẻ tuổi đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành Lý chấp sự thậm chí còn nghe nói, vài tên trưởng lão trong các đang cố ý sau khi thiên tài đệ tử đại bỉ lần này kết thúc sẽ đưa hắn đưa đến thiên tài doanh phân bộ quận thành để bồi dưỡng, tương lai có lẽ có thể trở thành các chủ Đan Các kế nhiệm tại Tân Vệ Thành, tương lai Ổ Hạo hoàn toàn có thể nói là bùng sáng.

Nghĩ vậy, Lý chấp sự lúc này nở nụ cười:

- Nếu người đã mở miệng, chỗ ta đương nhiên không có vấn đề, bất quá Lâm Nhu này bây giờ là học đồ của Lục Ly, chuyện này còn cần Lục Ly đáp ứng.

- Chuyện này ta sẽ đi nói với Lục Ly, còn lại thì phiền tới Lý chấp sự rồi.

Ổ Hạo mỉm cười.

- Đâu có gì đâu.

Lý chấp sự ha ha cười cười:

- Vậy ta sẽ đi xử lý thủ tục, để Lâm Nhu này lập tức xéo đi.

Có thể thông qua chút việc nhỏ đánh tốt quan hệ với các chủ tương lai, Lý chấp sự rất cam tâm tình nguyện, về phần Lâm Nhu kia, ai quản đến nàng chứ.

Trong một phòng thí nghiệm nào đó trong Đan Các, Lâm Nhu đang cẩn thận từng li từng tí lau sạch lấy dụng cụ, động tác của nàng rất nhu hòa, mỗi một bước đều cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng nghiêm cẩn.

Sau khi tấn cấp Luyện Tủy, Lâm Nhu tuy rằng đã trở thành luyện được học đồ của Đan Các, nhưng chuyện nàng làm mỗi ngày, cũng chỉ là phân lấy linh dược, quét dọn phòng thí nghiệm và lau chùi dụng cụ mà thôi, bất quá cho dù như thế, trong lòng Lâm Nhu vẫn rất thỏa mãn. Ba tháng này, có thể nói là một đoạn cuộc sống vui vẻ nhất của Lâm Nhu, tuy rằng không thể tự mình luyện được, nhưng trong quá trình quan sát Lục Ly luyện được, Lâm Nhu đã học được rất nhiều thứ, đối với quá trình, thủ pháp luyện được đã không chỉ giới hạn ở lý luận nữa.

- Nghe Lục Ly đạo sư nói, mấy ngày nữa, ta có thể bắt đầu tự mình luyện chế một ít thảo dược bình thường rồi, ta phải nghĩ biện pháp đi mua một cái lò đan mới được.

Lâm Nhu trong nội tâm vừa vui vẻ, lại buồn rầu, một cái lò đan rẻ nhất cũng cần mấy trăm lượng, đối với Lâm Nhu mà nói, đó cũng không phải một con số nhỏ.

Đất đất. . .

Lúc này, một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Lâm Nhu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đạo sư của mình Lục Ly đang chậm rãi đi tới chỗ mình, Lâm Nhu lúc này thả ra đồ vật trong tay, cung kính đứng ở một bên.

- Lục Ly đạo sư!

Lâm Nhu cung kính lên tiếng, không có nửa phần thất lễ.

Ánh mắt Lục Ly nhìn qua Lâm Nhu rất là do dự. Đối với Lâm Nhu Lục Ly hay rất thỏa mãn, không nói đến cái nàng, nàng trụ cột vững chắc, nghe lời chăm chú, bất luận chuyện gì mình phân phó đều có thể dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành, mà lại chịu khó, quản lý mọi thứ ngay ngắn rõ ràng, khiến Lục Ly rất ưa thích. Có thể nói, Lâm Nhu là luyện được học đồ ưu tú, nghe lời nhất hẳn gặp được trong những năm qua.

Vốn trong ý định của Lục Ly, hẳn còn chuẩn bị hảo hảo bồi dưỡng Lâm Nhu một chút, nhưng tiếc. . .

Lục Ly trong nội tâm khe khẽ thở dài, trong nội tâm nghĩ đến lời Ổ Hạo nói với mình trước kia, ánh mắt dần trở nên kiên quyết.

- Lâm Nhu, người trở về đi, bắt đầu từ ngày mai, người không cần phải đến Đan Các nữa.

Lục Ly bình thản nói.

- Cái gì?

Lâm Nhu khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn qua Lục Ly, giống như không nghe rõ, trong ánh mắt toát ra thần sắc không dám tin tưởng.

- Ta nói, bắt đầu từ ngày mai, người không cần phải đến Đan Các nữa. Người, bị Đan Các chúng ta trục xuất.

Lục Ly đạm mạc nói.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng từng chữ, đều trùng trùng điệp điệp rơi vào trong tai Lâm Nhu, phảng phất sấm sét.

Mặt Lâm Nhu lập tức trở nên trắng bệch, không có một tia huyết sắc.

- Ta. . . Ta bị Đan Các trục xuất?

Lâm Nhu chỉ cảm thấy trong óc ông ông tác hưởng, như thế nào cũng không thể tin được mọi thứ mình nghe, nàng trước kia vẫn còn ước mơ lấy sau không lâu nữa sẽ được luyện được, nhưng hôm nay lời Lục Ly đạo sư nói lại như một thanh thiết chùy trùng trùng điệp điệp đập vào trong lòng của nàng, khiến nàng khó thở nổi, thân thể thiếu chút nữa xụi lơ xuống.

- Không. . . Sẽ không đâu. . .

Lâm Nhu hai mắt ngấn nước, nước mắt lập tức muốn chảy xuôi xuống:

- Đạo sư, vì sao, ta làm sai cái gì?

- Aizz.

Lục Ly thở dài một tiếng, quay người rời đi.

- Muốn trách, thì trách nhị ca Lâm Tiêu của ngươi đi.

Xa xa, thanh âm Lục Ly nhẹ nhàng truyền đến.

- Nhị ca? !

Lâm Nhu giật mình:

- Nhị ca hẳn làm sao vậy? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Lâm Nhu hiện giờ hoàn toàn xua tan đi tuyệt vọng trong lòng, nước mắt thoáng ngừng lại, tràn đầy lo lắng đối với Lâm Tiêu.

...

- Tốt rồi Lâm Tiêu, chuyện này thành vệ quân chúng ta đã điều tra xong, ba người bọn hắn ở trước mặt mọi người ra tay trong thành, ta sẽ báo cho thế lực bọn hắn biết, cho bọn hắn trừng phạt nghiêm khắc, người có thể đi về trước.

Trong thành vệ sở Tân Vệ Thành, Lâm Tiêu dưới ánh mắt khô ngô đại hán rời khỏi thành vệ sở.

- Đi, đi xem Tam muội.

Trải qua lần qua lần lại một hồi, sắc trời đã gần về chiều, Lâm Tiêu mang theo lò đan trực tiếp đi tới chỗ Đan Các, chậm một chút nữa, Tam muội sẽ về nhà mất.

Cách đó không xa, đại môn Đan Các xuất hiện ngay trước mặt Lâm Tiêu, ngay khi Lâm Tiêu vừa mới chuẩn bị đi vào thì chỉ thấy Lâm Nhu vội vàng vàng từ bên trong chạy ra.

- Tam muội!

- Nhị ca!

Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu hai người bốn mắt tương đối, thần sắc đều khẽ giật mình.

- Nhị ca, ngươi không sao chứ?

Lâm Nhu sốt ruột dò xét Lâm Tiêu, sau khi nhìn thấy trường bào tổn hại của hắn, lòng nàng liền thất lại.

- Ta không sao, Tam muội, ngươi sao lại đi ra?

Lâm Tiêu nghi hoặc nhìn qua Lâm Nhu, bản năng cảm giác được Lâm Nhu có chút không đúng, sau khi thấy hai mắt ửng đỏ của nàng, trong nội tâm càng thêm chắc chắn.

- Tam muội, ngươi tại sao khóc? Nói cho nhị ca, có phải là có ai khi dễ ngươi không?

Lâm Tiêu ngăn chặn lửa giận trong lòng, lạnh như băng quát.

- Không, không có ai khi dễ ta đâu.

Lâm Nhu vội vàng lắc đầu.

- Tam muội, ngươi đừng lừa ngươi nhị ca, chẳng lẽ nhị ca còn không biết ngươi sao.

Lâm Tiêu ngữ khí bình tĩnh, vươn tay ôm lấy Lâm Nhu, cảm thụ được thân hình Lâm Nhu mềm nhũn, càng như thế phần nộ trong lòng Lâm Tiêu càng thêm bốc lên. Hắn hiểu rất rõ Lâm Nhu, nếu như không phải có chuyện gì, nàng tuyệt sẽ không như vậy.

155. Chương 155: Thiết Cốt Boong Boong (1)

Chương 155: Thiết cốt boong boong. (1)

- Nhị ca.

Cảm thụ được vòng tay ấm áp của Lâm Tiêu, Lâm Nhu không thể kiềm được, nước mắt tràn mi:

- Ta bị Đan Các trục xuất, bọn hắc nói, muốn trách thì trách người!

Ông!

Như là hồng âm đại lữ âm âm vang vọng trong óc Lâm Tiêu, thân hình Lâm Tiêu nhoáng một cái, một cổ phần nộ khó nói nên lời từ đáy lòng hắc phun trào lên như núi lửa.

- Người bị Đan Các trục xuất? Nói muốn trách thì trách ta?

Cơ hồ trong chớp lát, trong đầu Lâm Tiêu đã hiện lên thân ảnh Ổ Hạo.

- Ổ Hạo!

Lâm Tiêu cắn răng lên tiếng, ánh mắt thoáng chớp một mảnh lạnh như băng, giống như hàn băng vạn năm không thay đổi, tựa hồ như muốn đóng băng toàn bộ thế giới vậy.

Long có nghịch lân, sờ vào liền nộ!

Cho tới nay, người nhà chính là nghịch lân của Lâm Tiêu, hắc tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ người nhà của mình, trước kia ở Giao Dịch Đại Điện Ổ Hạo bọn hắc ra tay với Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cho dù phần nộ, cũng không có cảm giác đặc biệt, nhưng ngàn vạn lần không nên, bọn hắc không nên kéo chuyện này đến trên người Lâm Nhu, đây là chuyện âm Lâm Tiêu tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ được.

Người nhà, chính là cấm địa trong lòng Lâm Tiêu, bất luận kẻ nào dám can đảm xúc phạm, dù là lên Cửu Thiên, xuống Hoàng Tuyền, Lâm Tiêu cũng phải tìm bọn hắc đòi công đạo.

- Đi theo ta.

Lâm Tiêu thần sắc lạnh như băng, ánh mắt dần dần khôi phục bình tĩnh, nhưng huyết dịch trong lồng ngực hắc lại đang điên cuồng thiêu đốt, bùng nổ, không cách nào dừng lại được.

Cửa đại sảnh Đan Các, Lâm Tiêu mang theo Lâm Nhu từng bước một chậm rãi bước vào trong đại sảnh, Lâm Nhu nghi hoặc ngẩng đầu, không rõ Lâm Tiêu muốn làm gì. Trong Đan Các, đám đông đi tới đi lui trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt Lâm Tiêu một mảnh lạnh như băng.

Sau một khắc, một tiếng quát chói tai như lôi đình âm âm vang vọng trong đại sảnh Đan Các.

- Ổ Hạo, người cút ra đây cho ta!

Lâm Tiêu sử xuất khí lực toàn thân, tiếng quát chói tai ẩn chứa nguyên lực cường đại âm âm vang vọng trong đại sảnh, tiếng gào thét như sấm rền ngân lập tức chấn động Đan Các.

- Chuyện gì xảy ra?

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Ổ Hạo? Đây không phải là đệ nhất thiên tài của Đan Các chúng ta sao?

- Thiếu niên này là ai? Lại dám ở Đan Các nói như vậy, chẳng lẽ hắc là muốn tìm cái chết sao?

Lâm Tiêu vừa gầm lên, Đan Các đại sảnh vốn âm ỉ huyền não phút chốc yên tĩnh, tất cả Luyện Dược Sư và đám võ giả trong đại sảnh tất cả đều khiếp sợ quay đầu lại nhìn về phía Lâm Tiêu, rồi sau đó phát ra thanh âm nghị luận nhao nhao.

Nơi này chính là Đan Các, toàn bộ Tân Vệ Thành địa vị gần với phủ thành chủ, ở chỗ này bất luận một võ giả nào cũng không dám hung hăng can quấy, nhưng thiếu niên này rõ ràng làm ra chuyện kinh người bậc này, khiến tất cả mọi người đều khiếp sợ không thôi.

Thậm chí ngay cả Lâm Nhu đi theo bên cạnh Lâm Tiêu cũng sợ ngáy người.

- Là ai?

- Ai dám làm càn ở Đan Các chúng ta!

Cùng lúc đó, từng tiếng gầm vang lên trong đại sảnh, trong tiếng quát chói tai, mấy đạo thân ảnh trên người tản ra khí tức đáng sợ phóng tới, tựa như tia chớp xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt như dao trảm lên người Lâm Tiêu.

- Người đến tốt cùng là ai? Dám làm càn ở Đan Các như thế, quả thực coi trời bằng vung, ta không cần biết người là ai, cuồng vọng hung hăng càn quấy, không biết lễ phép như thế, hôm nay người đừng mong an toàn rời khỏi Đan Các nửa bước.

Lão giả đầu lĩnh mặc võ giả bào Đan Các, mặt mũi tràn đầy tức giận, một cỗ khí thế ngập trời khiến cho người hít thở không thông lập tức từ trên người hắt tán dạt ra, ánh mắt như Ưng nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, chỉ cần Lâm Tiêu một cái không đúng, thì sẽ lập tức ra tay bắt lấy hắn ngay.

- Ta là ai? !

Lâm Tiêu lạnh lùng cười cười, ánh mắt liếc qua mấy người trước mặt, trong đó có đạo đạo hỏa diễm đang thiêu đốt:

- Tại hạ ngồi không đổi họ, đi không đổi tên, Lâm Tiêu chính là ta, bảo Ổ Hạo của Đan Các các người lần ra đây.

- Làm càn, Ổ Hạo chính là thủ tịch đệ tử Đan Các chúng ta, há người có thể tùy ý vũ nhục, bắt lấy cho ta!

Lão giả âm lãnh quát lạn một tiếng, tay phải hiện lên ưng thảo, nhắm ngay thân thể Lâm Tiêu hung hăng chụp tới một thảo.

Ô ô. . .

Lão giả năm ngón tay ngưng thảo, một thảo đánh xuống, dưới thảo không khí vỡ ra như thủy tinh, phát ra tiếng ô ô nổ bùng kịch liệt, đồng thời một cỗ nguyên lực khí tức như biển gầm cuộn cuộn mà đến, từ trong cơ thể lão giả mãnh liệt mà ra, hung hăng đánh tới Lâm Tiêu.

Lão giả này chính là một gã võ giả bộ chấp sự Đan Các, một thân công lực đã đạt đến tam chuyển hậu kỳ, một chiêu đánh ra, quả nhiên là phong vân biến sắc, khiến người phải hoảng sợ.

- Tiểu tử này quá lỗ mãng rồi, mặc kệ hắn và Ổ Hạo có ân oán gì, làm càn chỗ này, đó chính là đang tìm chết.

- Nghe con mới đẻ không sợ cộp ah, xúc động, quá vọng động rồi.

- Mạc Ly chấp sự từ hơn hai mươi năm trước đã đạt đến Chân Võ giả tam chuyển, tuy rằng một mực không cách nào đột phá đến Hóa Phàm cảnh, nhưng những năm này công tham tạo hóa, sớm đã đạt đến tam chuyển đỉnh phong, một thảo xuống, tam chuyển Chân Võ giả bình thường cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu, thiếu niên này dữ nhiều lành ít ah.

Thấy lão giả nổi giận ra tay, rất nhiều Luyện Dược Sư và võ giả ở đây đều lắc đầu thở dài.

Kinh khí uy áp đáng sợ lập tức hàng lâm, đối mặt với công kích cường đại của Mạc Ly, Lâm Tiêu lại không tránh không né, đẩy Lâm Nhu ra, trong cơ thể Ngưng Nguyên Công nhanh chóng vận chuyển tới mạnh nhất, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Oanh!

Quyền thảo chạm vào nhau, kinh khí vô hình lan ram một cỗ nguyên lực giống như như sóng to gió lớn hung hăng tràn vào trong cơ thể Lâm Tiêu, mạnh mẽ đâm tới trong cơ thể hắn, bên ngoài thân Lâm Tiêu chợt lóe lên kim ngọc chi sắc, đồng thời Ngưng Nguyên Công vận chuyển, hung hăng luyện hóa lấy cỗ kinh khí kia.

Trong đại sảnh, Lâm Tiêu thân hình lù lù bất động, đón đỡ một trảo của Mạc Ly, đôi mắt lạnh lùng như trời đông giá rét.

- Bảo Ổ Hạo lần ra đây, bọn chuột nhắt, chẳng lẽ đây là tiền đồ của các ngươi sao, dám làm không dám chịu? Ha ha, cái gì Đan Các thủ tịch đệ tử, đệ nhất thiên tài, trong mắt của ta chính là phế vật, rác rưởi!

Âm thanh lạnh như băng của Lâm Tiêu lần nữa vang lên, quanh quẩn không thôi trong đại sảnh.

- Chuyện gì xảy ra?

Tiếng hét lớn của Lâm Tiêu cũng kinh động đến không ít đệ tử chấp sự, quản sự đang tu luyện và luyện được trong Đan Các, nguyên một đám từ bên trong Đan Các lao ra, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng trong đại sảnh.

- Ân, là nàng?

Trong đó có Lý chấp sự giúp Ổ Hạo làm việc, sau khi trông thấy Lâm Nhu bên cạnh Lâm Tiêu liền không khỏi trong nội tâm cả kinh.

- Tiểu tử này có địa vị gì? Vậy mà tiếp được một trảo của Mạc Ly!

- Mạc Ly chính là chấp sự Đan Các võ giả bộ, thực lực sớm đã đạt đến tam chuyển đỉnh phong, vậy mà không thể một chiêu cầm xuống tiểu tử này?

156. Chương 156: Thiết Cốt Boong Boong (2)

Chương 156: Thiết cốt boong boong. (2)

- Lâm Tiêu? Đến tốt cùng là thế lực nào? Chẳng lẽ Lâm Tiêu nửa năm trước huyền não xông vào, dùng đệ tử chi thân đánh chết Huấn Luyện Quán trợ lý giáo quan kia sao?

- Ta nhận ra rồi, là hắn, đứng ở bên cạnh hắn chính là muội muội của hắn Lâm Nhu, là huynh muội của đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành ta năm đó, ta là Lâm Nhu này tựa hồ cũng công tác ở Đan Các, sao Lâm Tiêu lại tức giận như thế?

Cùng lúc đó, trong đại sảnh rất nhiều võ giả và Luyện Dược Sư cũng đều nhao nhao nghị luận, trong đó có chút nhân viên công tác ở Đan Các cũng từng thấy qua Lâm Nhu, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Đại sảnh tầng thứ nhất Đan Các chính là giao dịch đại sảnh, ở chỗ này không chỉ có nhân viên công tác Đan Các, còn có võ giả và Luyện Dược Sư đến từ các thế lực khác tiến tới mua đan dược, lời nghị luận của bọn hắn khiến thần sắc Mạc Ly vốn là tức giận thoáng cái trở nên vô cùng âm trầm.

Trước kia hắn thấy Lâm Tiêu tuổi còn trẻ, lúc ra tay liền chỉ dùng hai phần lực, không nghĩ tới chẳng những không cầm xuống Lâm Tiêu, ngược lại còn bị hắn nhẹ nhàng ngăn trở, cái này khiến Mạc Ly mặt mày phát tím, trong nội tâm thẹn quá hoá giận.

Nhưng hắn là chấp sự thành danh lâu năm của Đan Các võ giả bộ, những năm này thủy chung không thể đột phá Hóa Phàm cảnh đã khiến hắn ở trong các bị người dèm pha, hôm nay ngay cả một thiếu niên miêng còn hôi sữa cũng không cầm được, truyền đi hắn còn không bằng trực tiếp cầm khối mộc đầu đâm đầu vào chết cho rồi.

- Xú tiểu tử, ta cho ngươi làm càn, chết cho ta!

Mạc Ly thật sự nổi giận, chợt quát một tiếng, hắn lại lần nữa hung hăng chớp tới Lâm Tiêu.

Một chiêu này, Mạc Ly lập tức phóng ra sáu thành thực lực, dùng công lực mấy chục năm đắm chìm trong võ đạo của hắn, Chân Võ giả nhị chuyển đỉnh phong bình thường sẽ lập tức bị nhiếp cầm, mà ngay cả một ít tam chuyển sơ kỳ cũng phải bại lui.

Cuồng phong kịch liệt gào rú, nguyên lực bức nhân áp chế xuống, Lâm Tiêu lập tức cũng cảm giác được cả người như đứng trên đỉnh vách núi, bị vòi rồng cuốn lấy tùy thời đều có thể ngã xuống phần thân toái cốt, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng nổi lên trong lòng hắn.

Nhưng ánh mắt của hắn lại không biến, thân hình như bàn thạch muôn đời lù lù đứng vững, trong ánh mắt bỗng dưng tuôn ra một đoàn ánh sao vĩnh viễn không khuất phục, cận kề cái chết không lùi.

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền – Uy Phong Lẫm Lẫm!

Lâm Tiêu trong nội tâm im ắng gào thét, ngay khi thủ trào Mạc Ly đánh xuống hắn liền đánh ra một quyền, trong cơ thể Nguyên Trì điên cuồng xoay tròn, nguyên lực hùng hồn do Ngưng Nguyên Công cô đọng cuộn cuộn mà ra.

Phanh!

Quyền chưởng va chạm, trong Đan Các đại sảnh như sấm sét vang lên giữa trời quang, một cổ kính khí cuồng bạo đến mức tận cuốn ra, trong miệng Lâm Tiêu kêu rên một tiếng, khoe miệng lặng yên chảy xuống một tia máu tươi, võ giả bào trên người cũng bị xé nát dưới cổ vòi rồng này, lộ ra có chút rách nát.

Nhưng ánh mắt của hắn vẫn sáng chói như trước, thân hình cao ngất như trước, phảng phất hàn từng ngón nghênh ngạo nghễ đứng vững trên vách núi vậy.

- Ổ Hạo, người rút ra đây cho ta.

Lâm Tiêu ngửa mặt lên trời kêu to, đột nhiên cười ha hả:

- Cái gì Đan Các thủ tịch đệ tử, cái gì thiên tài Luyện Dược Sư, ta nhổ vào! Ép mua không thành liền ở trong thành công nhiên động thủ, hiện giờ càng giận chó đánh mèo một tiểu cô nương, người coi như là người sao? Coi như là một nam nhân sao? Có gan, người cứ nhắm vào lão tử, khi dễ muội muội ta thì tính là gì? Ta cũng cảm thấy nhục nhã thay người, ha ha! Ha ha ha!

Tiếng cười to phóng khoáng của Lâm Tiêu như sấm cuộn cuộn vang vọng trong đại sảnh, đình tai nhức óc.

Máu tươi từ khoe miệng của hắn chảy xuống, nhưng hắn lại hồn nhiên không để ý, ngay cả lông mày cũng chưa từng nhíu lấy, phảng phất hoàn toàn không phát giác ra vậy.

- Nhị ca.

Lâm Nhu xông lên ôm lấy Lâm Tiêu, nước mắt tùy ý:

- Chúng ta trở về đi, Tam muội không có sao, thật sự không việc gì đâu.

Chứng kiến Lâm Tiêu bị thương, Lâm Nhu như bị đao xoắn, so sánh với bị trực xuất Đan Các, Lâm Nhu tình nguyện Lâm Tiêu không vì nàng mà bị thương.

Lời của Lâm Tiêu và Lâm Nhu cũng khiến không ít võ giả và các luyện dược sư trong tràng đã mơ hồ minh bạch điều gì đó.

- Xông quan giận dữ vì hồng nhan, lão tử bắt đầu có chút thưởng thức tiểu tử này rồi!

- Tiểu tử này thuộc thể lực nào thế? Quả nhiên là boong boong thiết cốt, boong boong thiết cốt ah!

- Vì muội muội của mình, dĩ nhiên lại dám can đảm khiêu chiến uy nghiêm, Đan Các tuy rằng ngu xuẩn, nhưng lại khiến kẻ khác kính nể.

- Chân anh hùng, chân hán tử!

Rất nhiều võ giả ở đây trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu đều lóe ra hào quang thưởng thức, kính nể, từ trên người thiếu niên Lâm Tiêu này, thứ bọn hắn thấy, lại một trái tim cường đại, một trái tim không sợ cường quyền.

Vô đạo, chính là nghịch thiên chi đạo, thủ trọng tinh thần ý chí! Người nhu nhược không chịu nổi, bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, vô luận đi đến nơi nào đều sẽ bị người nhạo báng, cũng nhất định không cách nào có thành tựu lớn trên vô đạo được.

Trong lúc nhất thời, các võ giả, các luyện được sư thuộc các thế lực lớn ở đây, đối với Lâm Tiêu đều toát ra ánh mắt thương thức, kính nể.

Mặc kệ thực lực Lâm Tiêu như thế nào, tuổi bao nhiêu, chỉ riêng phần ý chí không sợ cường quyền này của hắn, cũng đủ khiến mọi người tại tràng phải chấn động rồi.

- Lâm Tiêu này sao lại chạy đến đây kêu gào với Ổ Hạo rồi? Hắn không phải là bị mang đến thành vệ sở sao?

Bên ngoài Đan Các đại sảnh, rất nhiều võ giả vốn còn chưa đi vào Đan Các sau khi nghe tiếng gầm bên trong, cũng nhao nhao hiếu kỳ vọt vào, mấy võ giả trước kia mua đồ ở Giao Dịch Đại Điện nhìn thấy xung đột giữa Lâm Tiêu và Ổ Hạo sau khi thấy Lâm Tiêu ở trong đại sảnh đều không khỏi khê giật mình.

- Cái gì mang đến thành vệ sở? Trước kia Lâm Tiêu này từng có xung đột với Ổ Hạo sao?

Mấy người kia vừa dứt lời, lập tức liền khiến một số võ giả, luyện được sư chung quanh chú ý, nhao nhao nhìn không được hồi thẩm.

Bị nhiều võ giả, luyện được sư như vậy vây xem, mấy võ giả này nhìn không được nuốt nhỏ nước miếng, kể lại chuyện trong Giao Dịch Đại Điện trước kia từ đầu chí cuối.

- Cái gì? Mấy người Ổ Hạo vậy mà cường mua đồ không thành, liền mai phục bên ngoài Giao Dịch Đại Điện đánh lên sao?

- Quá kiêu ngạo, quá làm càn, người như vậy quả thực là sỉ nhục của Tân Vệ Thành chúng ta.

- Hừ, sỉ nhục cái gì, cái thế giới này thực lực vi tôn, Ổ Hạo kia chính là Đan Các trẻ tuổi thủ tịch đệ tử, càng có danh xưng đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành hiện giờ, hung hăng càn quấy một chút cũng là chuyện rất bình thường.

- Đệ nhất thiên tài thì đã sao? Đệ nhất thiên tài có thể muốn làm gì thì làm sao? !

- Hừ, nói nhỏ thôi, chẳng lẽ ngươi không muốn sống nữa sao, nơi này chính là Đan Các.

- Vậy chuyện muội muội Lâm Tiêu lại là sao?

157. Chương 157: Bạch Ngọc Kinh

Chương 157: Bạch Ngọc Kinh.

Rất nhiều thanh âm ầm ầm vang lên trong đại sảnh, có lời giải thích của mấy võ giả kia, trong lòng không ít võ giả, luyện được sư ở đây đối với Lâm Tiêu đều có chút đồng tình, mà bất đồng với bọn họ chính là đám đệ tử, nhân viên công tác của Đan Các thì sắc mặt đều đỏ lên, cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Chuyện như vậy truyền đi, quả thật khiến người cảm thấy mất mặt.

- Xú tiểu tử, thật cho là ta không dám động ngươi sao, ngươi càn quấy ở Đan Các, vũ nhục đệ tử Đan Các ta, lão tử hôm nay sẽ phế ngươi.

Trong khi mọi người nhao nhao nghị luận thì Mạc Ly ở bên cũng triệt để tức giận rồi.

Máu của hắn thoáng một phát vọt tới da mặt, tóc tựa hồ cũng dựng đứng lên. Nghĩ đến một Đan Các võ giả bộ chấp sự, Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong như hắn liên tiếp ra tay, thậm chí ngay cả một thiếu niên miêng còn hôi sữa cũng không cầm được, chuyện như vậy truyền đi, mặt của hắn còn để vào đâu nữa? Chỉ sợ lập tức sẽ trở thành trò cười cho võ giả trong Tân Vệ Thành ngay.

Giờ khắc này, Mạc Ly quả nhiên là khí huyết công tâm, hai mắt đỏ bừng, rốt cuộc không kiềm được nữa, toàn lực hạ thủ.

- Chết đi!

Một tiếng gào thét như sấm rền vang vọng Thiên Địa, Mạc Ly không hề áp chế lực lượng trong cơ thể mình, vào thời khắc này vận dụng lực lượng mạnh nhất, kinh khí cuồng bạo cuốn đi, không khí tầng tầng nổ vang, thực lực Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong trong lúc nhất thời triển lộ không bỏ sót.

Ầm ầm!

Giống như nước lũ bất ngờ bộc phát, x nguyên lực sóng biển ngập trời như biển gầm cuộn cuộn mà đến, muốn hung hăng nghiền áp lấy Lâm Tiêu.

- Đã xong!

- Mạc Ly đây là muốn ra tay độc ác ah.

- Tiểu tử này còn không mau tránh, đứng ở đó muốn chết sao?

Rất nhiều võ giả chung quanh đều lên tiếng kinh hô, không đành lòng nhìn một màn kế tiếp. Vô luận thực lực Lâm Tiêu mạnh bao nhiêu, thực lực triển lộ ra trước kia đáng sợ thế nào, nhưng hắn dù sao chỉ là một thiếu niên 14 tuổi, dù thiên tài cũng có cực hạn, ở trước mặt Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong đang nổi giận như Mạc Ly, coi như là một ít tam chuyển Chân Võ giả cũng sẽ trực tiếp bị một trào trọng thương, thậm chí đánh gục, dùng thực lực Lâm Tiêu, căn bản không cách nào chống lại nổi.

Nhưng Lâm Tiêu vẫn chưa từng lui về sau nửa bước, thân thể của hắn vẫn ngạo nghễ như trước, ý chí của Kim Ngọc Quyết, Ngưng Nguyên Công, Cực Đạo Uy Thiên Quyền lập tức thi triển đến mạnh nhất, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Cận kề cái chết không lùi!

Ngay khi quyền trào của hai người Mạc Ly và Lâm Tiêu sắp va chạm –

- Hừ, Mạc Ly, ngươi lấy lớn hiếp nhỏ, chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao?

Một tiếng hét to vang lên, một bàn tay ngay khi Mạc Ly sắp đánh trúng Lâm Tiêu lập tức vươn ra như thiểm điện, hung hăng vỗ vào trên móng vuốt sắc bén của Mạc Ly, thay Lâm Tiêu chặn một trào này.

Oanh!

Chưởng trào va chạm, thân hình Mạc Ly rút lui ra, liên tiếp lui ba bước lúc này mới đứng vững thân hình, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đột nhiên ra tay kia.

Ở bên cạnh Lâm Tiêu, một thanh niên cao lớn mặc võ giả bào đứng đó, sắc mặt hắn trắng nõn, khóe miệng mang cười, trên gương mặt tuấn lãng, một đôi đôi mắt lóe sáng như tinh thần, quả nhiên là phong lưu tuấn lãng, nhẹ nhàng như ngọc.

- Bạch Ngọc Kinh, ngươi làm gì đó, chẳng lẽ ngươi muốn đối địch với Đan Các chúng ta sao? !

Mạc Ly gầm lên lên, nhưng trong giọng lại có một tia ngoài mạnh trong yếu, hiển nhiên có chút kiêng kỵ thanh niên này.

- Bạch Ngọc Kinh!

- Là hắn.

- Có hắn ra tay, Lâm Tiêu này chắc có lẽ không có cái gì đáng ngại.

Mọi người chung quanh nhao nhao khiếp sợ lên tiếng, lộ ra địa vị của Bạch Ngọc Kinh này trong lòng mọi người cũng không tầm thường.

- Ha ha, ta làm gì? Mạc Ly ngươi không phải đầu óc bị phân vào đấy chứ?

Bạch Ngọc Kinh ôn nhuận như ngọc, khóe miệng mỉm cười, khí chất nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại khiến người khó tin được:

- Ta chính là đệ tử hạch tâm Võ Điện, tiểu huynh đệ này lại là người Võ Điện ta, chẳng lẽ ta có thể trơ mắt nhìn ngươi lấy lớn hiếp nhỏ sao? Ta thấy ngươi lớn tuổi như vậy đều là sống trong bụng chó rồi.

Ở trước mặt Mạc Ly, Bạch Ngọc Kinh bọn hắn có thể hung hăng càn quấy, nhưng ở trước mặt Mã Thần lại không thể

Hai người Mã Thần và La Nguyên đi tới trong đại sảnh, nhìn xem đại sảnh lộn xộn, thần sắc lạnh như băng.

- Ở đây đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?

La Nguyên quát lạnh với Mạc Ly.

Mạc Ly đầu đầy mồ hôi, nhìn qua Lâm Tiêu và Bạch Ngọc Kinh cách đó không xa oán hận giải thích nói:

- Hai vị trưởng lão, Lâm Tiêu này trước kia công nhiên nhục mạ đệ tử Ồ Hạo, ngôn từ ác liệt, hành vi hung hăng càn quấy, tại hạ nhất thời tức giận, cho đến định bắt lấy hắn giao cho Đan Các xử lý, lại không nghĩ rằng bọn người Bạch Ngọc Kinh vì bảo hộ đệ tử Võ Điện của mình lại xuất thủ trong Đan Các, cho nên thuộc hạ mới sai người bắt lấy tất cả bọn chúng, làm tiếp xử lý!

Mạc Ly nói xong, trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu và Bạch Ngọc Kinh tràn đầy âm lãnh.

- Ah? ! Có chuyện này!

Mã Thần lạnh lùng lên tiếng, quay đầu nhìn về phía đám người Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, Bạch Ngọc Kinh bọn hắn gặp nguy hiểm.

Rất nhiều võ giả, luyện được sư ở đây trong nội tâm đều không khỏi đổ mồ hôi lạnh thay Lâm Tiêu, Bạch Ngọc Kinh bọn hắn, dùng thân phận bọn người Mã Thần trưởng lão, nếu như ray tay với Lâm Tiêu bọn hắn thì bọn hắn căn bản không thể nào phản kháng được.

Nhưng ngay khi trong lòng mọi người khẩn trương, lo lắng thì đã thấy ánh mắt hai người Mã Thần và La Nguyên cùng rơi vào trên người Lâm Tiêu cách đó không.

- Lâm Tiêu, chúng ta lại gặp mặt.

Mã Thần và La Nguyên nhìn qua Lâm Tiêu, hơi cười ra tiếng.

Mã Thần và Lâm Tiêu từng gặp mặt một lần, mà La Nguyên và Lâm Tiêu càng quen biết, lúc trước khi Lâm Tiêu chấm dứt chuẩn võ giả thực chiến khảo hạch, tấn cấp nhất chuyển, đúng là La Nguyên này tới Lâm gia mời Lâm Tiêu gia nhập Đan Các võ giả bộ.

Nghe được lời của hai người Mã Thần và La Nguyên, mọi người ở đây đều khẽ giật mình, nhao nhao phóng ánh mắt đến trên người Lâm Tiêu, hiển nhiên không ngờ rằng hai người Mã Thần và La Nguyên trưởng lão rõ ràng đều biết Lâm Tiêu.

- Bái kiến hai vị trưởng lão.

Lâm Tiêu có chút hành lễ, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Lời Mạc Ly nói đều là thật sao?

Mã Thần trưởng lão đạm mạc nói.

- Hai vị trưởng lão, tại hạ lần này đến đây là muốn vì xá muối đòi lại một cái công đạo. Đan Các đệ tử Ồ Hạo ở Giao Dịch Đại Điện cường mua đồ không thành, liền ở bên ngoài Giao Dịch Đại Điện ra tay đánh lén tại hạ, bởi vì thành vệ quân kịp thời đuổi tới, nên cuối cùng không thể thực hiện được, chuyện này hai vị trưởng lão có thể đi thành vệ sở lấy chứng nhận, không nghĩ tới Ồ Hạo này cướp đoạt không thành, liền xả tức giận xuống người xá muối. Xá muối chính là luyện được học đồ của Đan Các, bình thường nơm nớp lo sợ, không hề sai lầm, Ồ Hạo vì tư dục bản thân, trả thù tại hạ, liền bảo người trực xuất xá muối khỏi Đan Các, người bắt nhân bắt nghĩa như thế, quả thực khiến nhân thần cộng phẫn, nếu Đan Các không xử trí, chẳng những nguy hại danh dự Đan Các, càng là tai họa rất lớn đối với Tân Vệ Thành ta.

Lâm Tiêu lời nói rõ ràng, vang vọng đại sảnh, không chút nào sợ hãi thân phận hai người Mã Thần và La Nguyên.

- Có chuyện này?

Mã Thần nhướng mày, nói với Mạc Ly ở bên:

- Bảo Ổ Hạo tới gặp ta.
- Vâng.

Mạc Ly cung kính lên tiếng, lúc này quay người đi vào trong Đan Các.

Cách đó không xa, Lý chấp sự cái trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng bối rối, hẳn vốn là muốn làm việc cho Ổ Hạo, nhưng nếu bị tra ra, chức chấp sự của hắn coi như cũng xong rồi.

Một lát sau, Ổ Hạo dưới sự dẫn dắt của Mạc Ly đi tới.

- Bái kiến hai vị trưởng lão.

Ổ Hạo cung kính lên tiếng với Mã Thần, La Nguyên, đồng thời có chút liếc qua Lâm Tiêu trong đại sảnh, đôi mắt một mảnh âm lãnh.

- Ổ Hạo, lời Lâm Tiêu nói có thật không?
- Hai vị trưởng lão, Lâm Tiêu này thuần túy chỉ là một bên nói bậy nói bạ, vu hãm tại hạ.

Ổ Hạo lạnh lùng cười cười:

- Chuyện Giao Dịch Đại Điện, hoàn toàn là xung đột giữa Nguyên Võ Thánh Địa Mã Bình bọn hắn với Lâm Tiêu, đệ tử chỉ là vừa hay gặp phải thôi, về phần vì tư đức bản thân trục xuất muối muối Lâm Tiêu lại càng là đối trá, chuyện luyện được học đồ này phải chăng hợp cách, bị trục xuất hay không, hoàn toàn là chuyện giữa luyện được học đồ và chấp sự Đan Các, tại hạ chỉ là một đệ tử bình thường, Lâm Nhu kia không phải là đệ tử học đồ, đệ tử sao lại có quyền trục xuất năng được, quả thực buồn cười.

Ổ Hạo nhìn qua Lâm Tiêu âm lãnh nói:

- Hai vị trưởng lão, ta thấy Lâm Tiêu này sinh sự ở Đan Các, hung hăng càn quấy làm càn, càng vu oan đệ tử Đan Các ta, Đan Các chúng ta không bắt lấy hắn khảo vấn, để Võ Điện đến lĩnh người thì mặt mũi Đan Các chúng ta để đâu đây? ! Kính xin hai vị trưởng lão minh giám.

Nói xong, Ổ Hạo liền lui sang một bên, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Tiêu chột lóc lên vẻ đắc ý.

- Lâm Tiêu, người cũng đã nghe được, chuyện này không có quan hệ với Ổ Hạo, có thể là giữa các người có hiểu lầm, đã như vậy, ta cũng không truy cứu trách nhiệm của người ở Đan Các, người về đi.

Mã Thần trưởng lão bình thản nói.

Kỳ thật hắn cũng rõ, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như lời Ổ Hạo nói, tính cách của Ổ Hạo, Đan Các trưởng lão như hắn tự nhiên cũng có nghe thấy, bất quá Ổ Hạo thân là Đan Các trẻ tuổi thủ tịch đệ tử, ở trước công chúng, trước mắt bao người, hắn tự nhiên không thể vì một Lâm Tiêu mà tra ra rõ ràng, rồi sau đó trừng phạt đệ tử của mình được.

- Lâm Tiêu, rút ra ngoài đi, lần này là Mã Thần trưởng lão một mảnh hảo tâm, không muốn giận chó đánh mèo với người, nếu còn lần sau, hừ, nhất định nghiêm trị không tha.

Ổ Hạo lạnh lùng cười cười, cao giọng quát lên với Lâm Tiêu.

- Ha ha, nhanh đi về đi, nơi này là Đan Các, không phải chỗ đệ tử Võ Điện các người hung hăng càn quấy.
- Rút về đi, về sau xem kỹ là nơi nào rồi hắn đến giường oai, lần này là Mã Thần trưởng lão hảo tâm, nếu là ta, sớm đã bắt lấy người rồi.

Đệ tử còn lại cũng hét to nói.

Nghe được tiếng kêu gào của rất nhiều đệ tử, Mã Thần trưởng lão nhíu mày, nhưng lại không nói gì, hắn là Đan Các trưởng lão, tự nhiên mọi sự lấy thanh danh và địa vị Đan Các làm trọng.

- Lâm Tiêu, chúng ta trở về đi.

Bạch Ngọc Kinh nhìn xem tình huống này nói khẽ với Lâm Tiêu.

- Nhị ca!

Lâm Nhu cũng nhẹ nhàng lên tiếng.

Tất cả ô giả và các luyện được sư thuộc các thế lực lớn ở đây đều thương cảm nhìn qua Lâm Tiêu, vào lúc này, chặt vật rời đi tựa hồ là lựa chọn duy nhất của Lâm Tiêu, cái này không thể trách những người khác, muốn trách thì phải trách nơi này là Đan Các, Ồ Hạo là thủ tịch đệ tử Đan Các. Đừng nói Ồ Hạo chỉ đuổi một luyện được học đồ, coi như là giết người, Đan Các cũng phải vì hắn nói chuyện, chùi dít!

- Ha ha, ha ha ha!

Đột nhiên, Lâm Tiêu điên cuồng cười ha hả trong đại sảnh, đôi mắt nhìn xem Ồ Hạo một mảnh lạnh như băng:

159. Chương 159: Nửa Năm Ước Hẹn (2)

Chương 159: Nửa năm ước hẹn. (2)

- Ồ Hạo, bây giờ là tại Đan Các, mặc ta nói như thế nào tự nhiên đều là người có lý. Bất quá, người đến tốt cùng có làm những chuyện này hay không, trời biết, đất biết, người biết, ta biết, sớm muộn gì cũng có một ngày, Lâm Tiêu ta sẽ khiến người phải hối hận vì việc đã làm hôm nay!

Lâm Tiêu nói ra từng chữ một

- Khiến cho ta hối hận? Ha ha, ha ha ha!

Ồ Hạo cũng là nhin không được cười ha hả, cười đến nước mắt cũng chảy ra, thật giống như nghe thấy chuyện cười cực lớn vậy.

- Lâm Tiêu, người là thứ gì, một tên phế vật cũng có thể khiến cho ta hối hận? Ta chính là Đan Các trẻ tuổi thủ tịch đệ tử, Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, tam chuyển Chân Võ giả, nhất phẩm Luyện Được Sư mười chín tuổi, lão tử muốn phế người, đó chỉ là chuyện chớp mắt, đừng nói là người, coi như là đại ca người Lâm Hiên không chết, ta cũng sẽ lột đi danh xưng đệ nhất thiên tài của hắn, cho hắn biết ai mới thật sự là thiên tài, khiến cho ta hối hận, người cho rằng người là ai!

Ồ Hạo cười lớn, lộ vẻ khinh miệt cực lớn.

- Nửa năm!

Lâm Tiêu đột nhiên nói.

- Cái gì?

Ồ Hạo giống như nghe không hiểu:

- Nửa năm? Người muốn làm gì? Hắn là người muốn dùng nửa năm này, khổ luyện tìm ta báo thù sao?

Ồ Hạo khinh miệt nói.

- Không sai!

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh như băng, ngữ khí bình tĩnh, lại mang theo kiên quyết không thể bỏ qua:

- Trên Tân Vệ Thành thiên tài đệ tử đại tỷ nửa năm sau, ta sẽ dẫm nát người dưới chân, ta sẽ cho người biết, ai là phế vật, ai mới thật sự là thiên tài, ta muốn người quỳ xuống cầu ta, ta sẽ khiến người phải hối hận gì những gì mình đã làm hôm nay.

Lâm Tiêu hốt ra một câu cực kỳ hữu lực.

Võ giả, Luyện Dược Sư chung quanh đều bị lời Lâm Tiêu nói chấn cho ngây dại! Một đệ tử vừa trở thành Chân Võ giả chưa đầy nửa năm rõ ràng dám khiêu chiến Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài hiện giờ! Khiến mọi người cơ hồ không dám tin nổi vào hai tai mình nữa

Thật giống như một con thỏ nói với mãnh hổ, ta muốn cắn chết ngươi vậy, cực kỳ buồn cười.

- Ha ha ha ha!

Ồ Hạo như thế nào cũng thật không ngờ, Lâm Tiêu cư nhiên lại cuồng vọng tự đại như thế:

- Tốt, tốt, ta nhớ kỹ lời ngươi rồi, ta ngược lại muốn xem, nửa năm sau, ngươi làm sao ở trên thiên tài đệ tử đại bỉ đánh bại, làm sao khiến ta phải hối hận, ta rất chờ mong, ha ha, thật sự rất chờ mong!

Mà ngay cả Mã Thần và La Nguyên đều cau mày, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu sẽ kiên cường như thế.

- Lâm Tiêu này điên rồi sao?

- Thiên phú của hắn, đích thật không kém, nếu như là mấy chục năm sau thì kết quả còn khó nói, nhưng nửa năm sau sao có thể vượt qua Ồ Hạo được.

- Ồ Hạo chính là nhất phẩm Luyện Dược Sư, tam chuyển Chân Võ giả, Lâm Tiêu mới trở thành Chân Võ giả bao lâu chứ?

- Muốn khiêu chiến Ồ Hạo sư huynh, ta thấy hắn là mơ mộng hão huyền, không phải là đầu óc bị hủy đầy chứ?

- Ồ Hạo sư huynh một ngón tay cũng có thể bóp chết hắn, thứ như con rệp, cũng dám kêu gào với Ồ Hạo sư huynh.

- Thật sự là cuồng vọng tự đại!

Rất nhiều võ giả, Luyện Dược Sư ở đây, thậm chí ngay cả đệ tử Đan Các cũng đều nghị luận nhao nhao, trong đôi mắt nhìn qua Lâm Tiêu không hề có chút coi trọng, về phần những đệ tử Đan Các kia, nhìn Lâm Tiêu càng giống một con rệp, hận không thể tự mình tiến đến chụp chết hắn.

Mà ngay cả đám sư huynh Võ Điện như Bạch Ngọc Kinh cũng đều trừng lớn hai mắt, giật mình nhìn Lâm Tiêu, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu lại có thể nói ra lời như vậy.

Bọn hắn không rõ bên trong thân hình gầy yếu kia của Lâm Tiêu lại lấy đâu ra dũng khí lớn như thế.

Thiên tài đệ tử đại bỉ Tân Vệ Thành ba năm một lần, chỉ có đệ tử hai mươi tuổi trở xuống mới được tham gia, Ồ Hạo có danh xưng Tân Vệ Thành trẻ tuổi đệ nhất thiên tài, hơn nữa thêm vào thân phận nhất phẩm Luyện Dược Sư, Bạch Ngọc Kinh bọn hắn tuy rằng cũng là tam chuyển Chân Võ giả, nhưng đối với Ồ Hạo vẫn cực kỳ kiêng kỵ, không dám nói nhất định có thể dẫm nát hắn dưới chân.

- Chúng ta đi!

Nói xong tất cả, Lâm Tiêu mang theo Lâm Nhu không hề dừng lại, quay người ra khỏi Đan Các đại sảnh.

- Chư vị sư huynh, chuyện hôm nay Lâm Tiêu đa tạ rồi.

Bên ngoài Đan Các, Lâm Tiêu có chút hành lễ với bọn người Bạch Ngọc Kinh:

- Đại ân của chư vị sư huynh, Lâm Tiêu nhớ kỹ, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.

Hôm nay nếu như không phải có Bạch Ngọc Kinh ra tay, chỉ sợ trước kia trong Đan Các, chính mình đã bị Mạc Ly kích thương bất rồi, điểm này, trong lòng Lâm Tiêu rất rõ ràng.

- Tiểu sư đệ, không cần khách sáo như vậy, chúng ta đều là đệ tử Võ Điện, chuyện của ngươi chính là chuyện của ta.

- Đúng đấy, hơn nữa Ồ Hạo kia cũng quá kiêu ngạo, cái gì Tân Vệ Thành trẻ tuổi đệ nhất thiên tài, hừ, người không biết còn tưởng rằng hắn đã cầm quán quân thiên tài đệ tử đại bỉ nữa đấy, ở Tân Vệ Thành

chúng ta, chỉ có quán quân thiên tài đệ tử đại bĩ ba năm một lần mới có tư cách có được danh xưng như vậy.

Mấy đệ tử Vô Điện nhao nhao mở miệng nói.

- Thời gian quá ngắn!

Bạch Ngọc Kinh lại nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu đột nhiên nói một câu như vậy.

- Cái gì?

Lâm Tiêu khẽ giật mình.

- Ta nói là, nửa năm quá ngắn.

Bạch Ngọc Kinh biểu lộ rất nghiêm túc:

- Bởi vì đại ca Lâm Hiên người năm đó là Vô Điện trẻ tuổi thủ tịch đệ tử, Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, cho nên chuyện của người, ta cũng có nghe thấy, tuy rằng người gia nhập ta Vô Điện chỉ vẹn vẹn có ba tháng, nhưng nếu như ta không nhìn lầm thì người đã tấn cấp nhị chuyển phải không? Tuy rằng ta nghe nói lúc người tham giả chuẩn võ giả thực chiến khảo hạch cũng đã tấn cấp nhất chuyển, nhưng ta đoán chừng người từ nhất chuyển tấn cấp đến nhị chuyển cũng không cao hơn bốn tháng.

- Cái gì?

Đệ tử chung quanh đều giật mình nhìn Lâm Tiêu, bốn tháng từ nhất chuyển tấn cấp nhị chuyển, tốc độ như vậy, đã không thể dùng thiên tài để hình dung, có thể xưng là yêu nghiệt.

- Ta nghĩ đây là tin tưởng của người khi dám khiêu chiến Ổ Hạo, bất quá không phải ta gọi nước lạnh, thiên phú của người quả thật hết sức kinh người, cái này trong khi giao thủ với Mạc Ly ta có thể nhìn ra, năm đó đại ca người ở Vô Điện cũng không đáng sợ như người, nhưng Ổ Hạo chính là tam chuyển Chân Võ giả, càng là nhất phẩm Luyện Dược Sư, nghe nói hiện giờ đang trùng kích nhị phẩm, thực lực như vậy, ngay cả ta cũng không dám có thể dễ dàng đánh bại hắn, người muốn trong nửa năm vượt qua hắn, thật sự rất khó, rất khó.

- Đa tạ sư huynh quan tâm.

Lâm Tiêu gật gật đầu, hắn hiểu được lời Bạch Ngọc Kinh nói đều vì quan tâm mình, bất quá chuyện này, hắn có ý nghĩ và chủ trương của mình.

- Tốt rồi, cái khác ta cũng không muốn nói nhiều, nếu như người có gì cần có thể đến Vô Điện tìm ta, chỉ cần ta có thể làm được, thì nhất định sẽ không chối từ. Kỳ thật ta cũng rất muốn biết, nửa năm sau, người đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào, hôm nay lời người nói, đến tột cùng là tức giận nhất thời hay đã suy tính kỹ.

160. Chương 160: Tỉnh Cầu Của Lâm Tiêu (1)

Chương 160: Tỉnh cầu của Lâm Tiêu. (1)

Bạch Ngọc Kinh vỗ vỗ bả vai Lâm Tiêu, liền cùng một đám các sư huynh đệ kết bạn rời đi.

- Chúng ta về nhà.

Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu cũng đi về nhà.

Sau khi đoàn người Lâm Tiêu rời đi, trong một căn phòng hội nghị của Đan Các, Mã Thần sắc mặt đậm mạc nhìn qua Ổ Hạo.

- Ổ Hạo, chuyện người làm gần đây ta cũng đã nghe nói, xem ra là Đan Các chúng ta đã quá mức dung túng người, như vậy đi, người cấm túc nửa năm cho ta, nửa năm này người phải hảo hảo tu luyện, không được

rời khỏi Đan Các nửa bước, lúc nào tấn cấp nhị phẩm Luyện Dược Sư mới có thể ra ngoài. Thiên tài đệ tử đại bĩ nửa năm sau, người phải đoạt lấy quán quân cho ta, ta không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Mã Thần trưởng lão, không phải chỉ một tên Lâm Tiêu sao, đừng nói nửa năm, coi như là cho hắn mười năm, hắn cũng vĩnh viễn không phải đối thủ của ta.

Ổ Hạo thần sắc khinh thường nói.

Đối với Ổ Hạo mà nói, bảo hắn cầm tức nửa năm, còn không bằng bảo hắn chết đi, mỗi ngày đều ở trong phòng thí nghiệm và phòng tu luyện tu luyện, đó quả thật là muốn mạng người mà.

- Ân? Chẳng lẽ người ngay cả lời ta nói cũng không nghe sao? Bảo người bế quan, thì người bế quan cho ta. Mã Thần ngẩng đầu, trong ánh mắt một mực ôn hòa, đột nhiên hiện lên một tia hào quang lẫm liệt.

- Vâng.

Ổ Hạo trong nội tâm cả kinh, vội vàng cung kính đáp, không hề nói thêm nữa, ngoan ngoãn thối lui ra khỏi gian phòng.

- Còn người nữa.

Ánh mắt Mã Thần rơi vào trên người Lý chấp sự ở bên.

Lý chấp sự đầu đầy mồ hôi lạnh, trong nội tâm không khỏi tâm thần bất định, hai chân cũng có chút phát run.

- Người không hỏi nguyên do, tự tiện trục xuất luyện dược học đồ Đan Các, chức chấp sự này người cũng đừng làm nữa, ngay lập tức tới chỗ thủ dược đưa tin, chờ khi nào ta hài lòng thì hắn trở về

- Vâng!

Lý chấp sự trong nội tâm mất hết can đảm, như cái xác không hồn lui ra ngoài.

Hắn trước kia mặc dù chỉ là một chấp sự nhỏ nhỏ, nhưng chức vụ chính là quyền hành nhân sự, trong Đan Các cũng coi là nhân vật số má, công tác vừa an nhàn, lại nhiều bổng lộc, khiến rất nhiều người hâm mộ. Thật không nghĩ đến chỉ vì chút việc nhỏ như vậy lại trực tiếp bị bãi miễn, tức thì bị điều đến chỗ thủ dược, khiến trong lòng của hắn có chút tuyệt vọng.

Đan Các với tư cách là trung tâm tập hợp và phân tán Luyện Dược Sư, ở bên ngoài Tân Vệ Thành có gieo trồng dược điền, mà thủ dược chính là chuyên môn phụ trách công tác thủ hộ dược điền, chẳng những đi sớm về tối, cực kỳ vất vả, hơn nữa quanh năm đóng ở núi rừng dã ngoại đầy yêu thú qua lại, thường xuyên đều có nguy hiểm tánh mạng.

Hàng năm đều có một ít võ giả đóng ở dược điền bởi vì yêu thú tập kích mà bị chết, đối với hắn mà nói, từ chấp sự nhân sự biến thành hộ vệ thủ hộ dược điền cũng như thoát cái từ Thiên Đường rơi vào Địa Ngục vậy.

- Mã Thần trưởng lão, để Ổ Hạo cầm tức nửa năm, xử phạt có phải quá mức nghiêm khắc không? Vì một Lâm Tiêu, đáng giá sao?

Đợi sau khi bọn người Lý chấp sự lui ra ngoài, La Nguyên trưởng lão không khỏi lên tiếng nói.

- La Nguyên, người cho rằng ta là vì chuyện Lâm Tiêu mà xử phạt Ổ Hạo sao?

Mã Thần lắc đầu:

- Lâm Tiêu kia tuy rằng ở phương diện võ giả rất có thiên phú, nhưng đối với Đan Các chúng ta mà nói cũng chẳng là gì, hơn nữa muốn nói hắn nửa năm sau có thể tạo thành uy hiếp đối với Ổ Hạo, vậy cũng quá đề cao hắn rồi, ta sợ dĩ làm như vậy, hoàn toàn là Đan Các chúng ta.

- Ổ Hạo tính cách của hắn quá mức quái đản, lười nhác, nếu như không hảo hảo sửa trị một chút, Đan Các chúng ta về sau sao có thể rơi vào tay trong tay của hắn, nếu như hắn nửa năm này không hảo hảo tu luyện,

tiến bộ ở phương diện luyện được thì nói không chừng ta sẽ bấm báo Các chủ, hủy bỏ tư cách kế thừa của Ổ Hạo hần.

- Về phần Lâm Tiêu thì có là gì, một thiên tài nho nhỏ mà thôi, coi như là đại ca của hần Lâm Hiên ở chỗ này, cũng không thể khiến Đan Các ta vì người khác mà xử phạt đệ tử của mình được.

Mã Thần ngữ khí bình thản, đây là kiêu ngạo toát ra từ sâu trong xương cốt của một Tam phẩm Luyện Được Sư.

- Thì ra là thế.

La Nguyên gật gật đầu, trong nội tâm lại có thêm một tia thất lạc.

Ở Đan Các, chân chính có địa vị vĩnh viễn đều là Luyện Được Sư, về phần võ giả, đó chính là vì thủ hộ Luyện Được Sư mà tồn tại, coi như một võ giả có thiên tài, có yêu nghiệt hơn nữa, cũng không cách nào chính thức trở thành hạch tâm của Đan Các, kế thừa y bát Đan Các.

Nghĩ đến mình lúc trước còn cực lực mời Lâm Tiêu gia nhập Đan Các, La Nguyên trong nội tâm không khỏi cảm khái ngàn vạn.

. . .

- Nhị ca, hôm nay đều tại ta.

Về đến trong nhà, Lâm Nhu con mắt đỏ rưng rưng, tràn đầy áy náy.

- Nha đầu ngốc, không liên quan đến người.

Lâm Tiêu vuốt mặt Lâm Nhu, lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng:

- Người yên tâm, chỉ cần có nhị ca ở đây, thì sẽ tuyệt đối không để ai khi dễ người đâu.

- Ân.

Lâm Nhu gật gật đầu, ánh mắt rơi vào lò đan Lâm Tiêu cầm trên tay:

- Nhị ca, đây là?

Lâm Tiêu mỉm cười, xốc lên vải đen trong tay, lò đan tinh thiết sáng chói mắt lập tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Nhu.

- Đây là lò đan nhị ca mua cho người, vốn ta đi Đan Các là muốn tặng cho người, thật không ngờ. . .

Lâm Tiêu lắc đầu.

- Không có vấn đề gì, chỉ cần là nhị ca người tặng thì ta đều thích cả.

Lâm Nhu có chút hưng phấn đi đến trước, khẽ vuốt lò đan tinh thiết, xúc cảm lạnh như băng của lò đan tinh thiết rơi vào trong tay Lâm Nhu khiến nàng vô cùng say mê, rồi lại âm thầm tổn thương.

Vốn nàng đã có thể thử phổ chế linh dược rồi, nhưng hôm nay bị Đan Các trục xuất, nàng đã không còn cơ hội dùng đến lò đan này nữa rồi.

- Tam muội người chờ một chút, nhị ca đi ra ngoài, lập tức sẽ trở lại.

Trông thấy biểu lộ của Lâm Nhu, Lâm Tiêu trong nội tâm đau xót, quay người ra khỏi nhà.

Lúc này trời sắc đã gần hoàng hôn, Lâm Tiêu không có bất kỳ dừng lại, trực tiếp đi tới gian phòng của Võ Điện Trử Vĩ Thần tổng quản.

- Lâm Tiêu, chuyện hôm nay của người ở Đan Các, ta đều nghe nói.

Trử Vĩ Thần vừa thấy được Lâm Tiêu, liền mở miệng nói:

- Bất kể như thế nào, Võ Điện chúng ta toàn lực ủng hộ người, ta cũng tin tưởng dùng thiên phú của người, sớm muộn gì sẽ khiến Ổ Hạo bọn hần hối hận vì hành vi hôm nay.

Đối với thiên phú của Lâm Tiêu, Trử Vĩ Thần cực kỳ có lòng tin.

- Trừ tổng quản, ta có một điều thỉnh cầu.

Lâm Tiêu đi thẳng vào vấn đề nói.

- Nói đi.

- Ta nghe nói Võ Điện chúng ta cũng có chi nhánh Luyện Được Sư, cho nên ta muốn uội muội ta gia nhập Được Sư Đường của Võ Điện

Tuy rằng Lâm Nhu bị Đan Các trục xuất, nhưng Lâm Tiêu không muốn nàng buông tha ộng tưởng trở thành Luyện Được Sư.

- Chính là Lâm Nhu? !

161. Chương 161: Thỉnh Cầu Của Lâm Tiêu (2)

Chương 161: Thỉnh cầu của Lâm Tiêu. (2)

Trừ Vĩ Thần hơi trầm tư, liền nói:

- Căn cứ theo quy củ của Võ Giả Liên Minh và Võ Điện, muội muội của người Lâm Nhu còn chưa tấn cấp nhất chuyển Chân Võ giả, cho nên tạm thời không cách nào gia nhập Võ Điện chúng ta, bất quá không sao, nếu như không chê thì người có thể uội muội của người dùng thân phận người nhà võ giả Võ Điện làm tạp dịch trong Được Sư Đường của Võ Điện, đương nhiên tạp dịch này cũng chỉ là một cái cớ, ta sẽ bảo Luyện Được Sư Võ Điện chúng ta để muội muội của người, cụ thể ra vẫn là công tác của luyện được học đồ, không biết người cảm thấy thế nào?

Cái gọi là lễ phép không thể phé, Trừ Vĩ Thần cũng không thể mạo hiểm phá hư quy củ, trực tiếp để Lâm Nhu gia nhập Võ Điện Được Sư Đường được.

Lâm Tiêu trong nội tâm vui vẻ:

- Vậy xin cảm ơn Trừ tổng quản rồi, còn có một việc, Trừ tổng quản, ta cũng muốn học tập luyện đan.

Trừ Vĩ Thần khẽ giật mình, nhìn qua thần sắc kiên quyết của Lâm Tiêu, biết rõ chuyện hôm nay đối với hắn rất ảnh hưởng, Trừ Vĩ Thần khuyên bảo nói:

- Lâm Tiêu, tinh thần lực của người rất mạnh, chính gấp tám lần người bình thường. Thường thì người tinh thần lực càng mạnh lại càng thích hợp trở thành Luyện Được Sư, cho nên cho dù người không nói, ta cũng sẽ cho người học tập tri thức luyện đan, bất quá, ta vẫn hi vọng người trước mắt có thể tập trung tinh lực vào võ đạo trước.

Lâm Tiêu hơi sững sờ, hỏi:

-Trừ tổng quản, sao người lại nói vậy?

Phải biết rằng, Luyện Được Sư về địa vị hơn xa võ giả, nếu như Võ Điện có thể ra một Luyện Được Sư cường đại thì càng chấn động hơn xuất hiện một võ giả cường đại, công lao của Trừ Vĩ Thần cũng lớn hơn, nhưng giờ phút này lời hắn nói lại khiến Lâm Tiêu không khỏi nghi hoặc.

Trừ Vĩ Thần nghiêm mặt nói:

- Luyện đan cũng như võ đạo, yêu cầu đối với tư chất võ giả cực cao, thậm chí còn trên cả võ đạo, hơn nữa muốn ở trên thuật luyện đan có thành tựu, phải hao tổn đại lượng tinh lực học tập, nắm giữ, quá trình này còn gian nan hơn cả tu luyện võ thuật. Bất quá cái này cũng chưa tính cái gì, mấu chốt nhất vẫn là thiên phú, người thiên phú bất đồng tự nhiên bất đồng, người tuy rằng ở phương diện tinh thần lực cực kỳ thích hợp luyện đan, nhưng thiên phú võ đạo của người cao như vậy, ở phương diện luyện đan tự nhiên sẽ có chỗ khiếm khuyết, thay vì tổn hao đại lượng tinh lực ở luyện đan nhất đạo, còn không bằng dùng thời gian đó khiến mình càng tinh tiến hơn trên võ đạo chi lộ.

Lâm Tiêu nháy hai mắt, trong nội tâm cười khở một cái, hẳn cuối cùng hiểu rõ ý Trử tổng quản. Nói cho cùng, vẫn là do thiên phú võ đạo hẳn biểu hiện ra quá mức kinh người, trong lòng bọn người Trử Vĩ Thần tình nguyện bỏ qua ưu thế tinh thần lực của mình cũng không muốn mình mất thời gian ở phương diện luyện đan, muốn mình triệt để phát triển võ đạo.

- Trử tổng quản người yên tâm, trong lòng ta tự có chừng mực.

Nói cũng kỳ quái, đối với trở thành một gã Luyện Dược Sư, Lâm Tiêu trước kia tới giờ đều chưa thử qua, nhưng trong lòng của hắn, nghĩ đến đây lại thủy chung ần ần có chờ mong, giống như muốn làm một chuyện mà mình phi thường cảm thấy hứng thú và ưa thích vậy.

Hơn nữa Lâm Tiêu ần ần có trực giác, thiên phú của mình ở phương diện luyện đan tuyệt đối sẽ không thấp.

Cái này từ chỗ chỉ cần mình vừa thấy linh dược và đan dược, liền có thể bản năng phân biệt ra được dược hiệu và thành phần trong đan dược là có thể thấy được.

- Có lẽ, cái này có quan hệ với lò bát quái cùng xuyên việt với ta a.

Lâm Tiêu nắm tay phải có chút nắm chặt, hẳn có thể cảm nhận được đồ án lò bát quái trên tay phải mình đang có chút xao động.

- Nếu người đã nói vậy rồi thì ta cũng không nói thêm gì nữa, ngày mai bảo muội muội của người đến Vô Điện Dược Sư Đường chúng ta báo danh đi, đến lúc đó người cũng có thể cùng đi xem xem, hiểu rõ quá trình luyện dược một chút.

Trử Vĩ Thần cũng không có tiếp tục khuyên nữa, hắn biết rõ thiếu niên như Lâm Tiêu, khuyên bảo căn bản không có tác dụng, chỉ có chờ bọn hắn vấp phải trắc trở, biết rõ mình phải làm gì mới có thể chính thức nghe lời khuyên bảo của trưởng bối.

Sau khi ra khỏi Vô Điện, Lâm Tiêu trực tiếp về đến trong nhà, không thể chờ đợi được nói tin tức tốt này cho Lâm Nhu.

- Thật sự sao? Nhị ca là thật sao? Ta có thể gia nhập Dược Sư Đường Vô Điện sao!

Lâm Nhu mặt mũi tràn đầy kinh hỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, như đóa hoa tách ra trong mùa xuân, đôi mắt sáng ngời cũng lần nữa tách ra tinh quang.

- Đương nhiên là sự thật, nhị ca còn có thể lừa người sao.

Chứng kiến dáng cười hồn nhiên trên mặt Lâm Nhu, Lâm Tiêu cảm giác tâm mình cũng tràn đầy vui mừng.

Cùng Lâm Nhu hảo hảo chúc mừng một phen, Lâm Tiêu lúc này mới tiến vào gian phòng của mình, ngồi khoanh chân trên người, cả người tâm thần hoàn toàn trầm tĩnh lại, chuyển dời đến trên người Toàn Địa Giáp.

Dưới nền đất một chỗ hoàng dã bên ngoài Tân Vệ Thành, một đầu yêu thú hình thể khổng lồ bỗng nhiên mở ra đôi đồng tử huyết sắc

- Ta hiện giờ mới vừa tấn cấp Chân Võ giả nhị chuyển, còn chưa tới nhị chuyển trung kỳ, đối phó những đệ tử bình thường kia khẳng định đủ rồi, nhưng đối phó thiên tài Luyện Dược Sư như Ổ Hạo, còn kém không ít.

Lâm Tiêu không vì hôm nay mình đánh bại Mã Bình, Chu Phi, Lý Tiến ba gã thiên tài nhị chuyển trung kỳ mà kiêu ngạo tự đắc, trong lòng còn có may mắn, hắn biết rõ mình sở dĩ có thể dùng thực lực nhị chuyển sơ kỳ đánh bại ba người bọn họ, hoàn toàn là vì mình tu luyện Ngưng Nguyên Công, Kim Ngọc Quyết, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết đều là Nhân cấp cao giai công pháp.

Mã Bình bọn hắn tuy rằng thiên tài, nhưng thiên tài đệ tử tu luyện cũng chỉ là công pháp và võ kỹ Nhân cấp trung giai mà thôi, không ai có thể giống như mình, tu luyện tất cả đều là công pháp Nhân cấp cao giai, hơn nữa còn đều luyện đến tiểu thành.

Nhưng Ổ Hạo thì khác, thân là Đan Các thủ tịch đệ tử, tam chuyển Chân Võ giả, nhất phẩm Luyện Dược Sư mười chín tuổi, Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, công pháp và võ kỹ hẳn tu luyện cũng tuyệt đối đều

là công pháp Nhân cấp cao giai, không thể nào kém hơn mình, bởi như vậy, ở mặt công pháp mình không chiếm nhiều tiện nghi, hơn nữa về mặt đẳng cấp, Ổ Hạo chính là tam chuyển Chân Võ giả, mà mình chỉ vừa tấn cấp nhị chuyển, lại càng không phải nói đến thân phận nhất phẩm Luyện Dược Sư của Ổ Hạo, cả hai điệp gia lại, tuyệt đối vô cùng khủng bố.

Mình muốn trong vòng nửa năm đánh bại hắn, có thể nói là khó như lên trời.

- Bất quá thể thì đã sao, tự tin của ta như nhật nguyệt tại thiên, sơn hà tại địa. Nếu như ngay cả một Ổ Hạo nho nhỏ cũng không giải quyết được, ta có vốn liếng gì để dừng chân ở đại lục này, có năng lực gì để bảo hộ người nhà của mình chứ.

Hô!

Tâm thần Lâm Tiêu đắm chìm trong cơ thể Toàn Địa Giáp.

162. Chương 162: Tấn Cấp Tam Tinh (1)

Chương 162: Tấn cấp tam tinh. (1)

- Ta hiện giờ có khả năng dựa vào chỉ có Toàn Địa Giáp phân thân này, chỉ cần ta có thể khiến Toàn Địa Giáp đột phá đến tam tinh, tiếp tục tu luyện, đến lúc đó vào trong núi rừng đánh chết yêu thú, vào đại sơn tìm kiếm bảo tàng, đến phế tích thành trì công pháp bí tịch, đến sâu trong rừng tìm hái linh dược kỳ ngộ cũng dễ dàng hơn nhiều, tốc độ tu luyện của mình cũng sẽ trở nên cực nhanh.

Dù sao, võ giả tu luyện sơ kỳ, ngoại trừ thiên phú kinh người ra, còn cần đại lượng vật chất làm trụ cột.

Tu hành tứ đại yếu tố: tài, lực, pháp, địa. Tài lực và vật chất được đặt lên hàng đầu.

Chỉ cần Toàn Địa Giáp cường đại lên liền có thể bảo chứng trụ cột vật chất của hắn không đến mức bị người khác vượt lên, đây là một ưu thế cực lớn người khác không có được.

Trên bình đài sâu trong huyết động này đặt đại lượng linh dược, có thể cảm nhận được rõ ràng. Những linh dược này chính là do Lâm Tiêu khống chế Toàn Địa Giáp phân thân không ngừng chém giết trong nửa năm này tìm được, trong đó có hơn mười gốc linh dược nhất giai và hai gốc linh dược nhị giai.

Tính ra ít nhất cũng giá trị ba bốn vạn lượng bạc, đây là Lâm Tiêu trong lúc săn giết yêu thú vô tình lấy được, nếu như chuyên môn đi tìm linh dược thì khẳng định không chỉ có vậy.

- Hôm nay ta phải làm chính là mau chóng tăng lên thực lực Toàn Địa Giáp, tuy rằng Toàn Địa Giáp hiện giờ đã có thể chém giết với một ít tam tinh yêu thú, nhưng trong toàn bộ Liên Vân sơn mạch vẫn quá yếu.

Trong huyết động nham thạch dưới lòng đất hơn mười trượng, một cỗ khí tức yêu thú đáng sợ từ trên người Toàn Địa Giáp tán dạt ra.

- Giờ cách khi ta nuốt yêu đan Đại Lực Ma Viên đã được nửa năm rồi, trong nửa năm này ta mỗi lúc trời tối đều khống chế Toàn Địa Giáp chém giết, săn thức ăn, càng không ngừng hấp thu Thiên Địa nguyên khí, đồng thời hấp thu yêu nguyên trong yêu đan của Đại Lực Ma Viên hầu như không còn, nhưng cũng chỉ từ Nhị Tinh trung kỳ tiếp cận hậu kỳ đạt tới Nhị Tinh đỉnh phong, khoảng cách tam tinh còn một tia khoảng cách.

Cảm giác lấy Toàn Địa Giáp trong cơ thể cái kia hùng hậu yêu lực, Lâm Tiêu không khỏi cảm khái.

Yêu thú tấn cấp thật sự quá khó khăn, so sánh với nhân loại, yêu thú trời sinh vô cùng cường đại, nhưng chúng cũng có hạn chế cực lớn, đó chính là muốn đột phá cần tốn hao nhiều tinh lực hơn nhân loại nhiều.

Nửa năm từ Nhị Tinh trung kỳ tiếp cận hậu kỳ tiến vào Nhị Tinh đỉnh phong, đây là bởi vì Lâm Tiêu nuốt chửng yêu đan của tứ tinh yêu thú Đại Lực Ma Viên, nếu yêu thú bình thường muốn vượt qua quá trình

này, không có mấy năm, hơn mười năm thì căn bản không có khả năng, thậm chí còn một ít yêu thú vì hạn chế huyết mạch và thân thể, cuối cùng cả đời cũng không thể tiến giai.

Yêu thú tấn cấp, khó, quá khó.

Nhưng hiệu quả cũng cực kỳ rõ rệt.

Toản Địa Giáp vốn thân hình 2m3, hôm nay đã dài đến 2m5, thân dài gần 4m cũng đã đạt đến 4m5, nếu như Toản Địa Giáp trước kia giống như một cỗ xe việt da... vậy thì hiện giờ giống một tạp hàng cỡ nhỏ rồi.

- Yêu thú sở dĩ tấn cấp khó, hoàn toàn là vì yêu thú không biết cách hấp thu Thiên Địa nguyên khí, không biết làm sao bảo tồn Thiên Địa nguyên khí, không biết làm sao chuyển hóa Thiên Địa nguyên khí thành yêu lực, yêu thú hấp thu Thiên Địa nguyên khí, hoàn toàn là bằng vào bản năng, lợi dụng hiệu suất thấp hơn xa nhân loại, tự nhiên tốc độ tấn cấp cũng không cách nào so được với nhân loại.

Trải qua nửa năm hấp thu yêu nguyên trong yêu đan Đại Lực Ma Viên, cùng với Thiên Địa nguyên khí tự động hấp thu, Lâm Tiêu cũng dần hiểu rõ hơn về yêu thú.

Lúc trước khi vừa mới nuốt yêu đan Đại Lực Ma Viên, Lâm Tiêu còn tưởng rằng yêu đan Đại Lực Ma Viên có thể khiến Toản Địa Giáp từ nhị tinh trực tiếp tấn cấp đến tam tinh, nhưng bây giờ nửa năm qua đi, Lâm Tiêu mới biết được mình lúc trước đã hoàn toàn sai rồi, yêu nguyên ẩn chứa trong yêu đan Đại Lực Ma Viên nếu như hấp thu hoàn toàn thì quả thật có thể khiến Toản Địa Giáp tấn cấp tam tinh, nhưng yêu thú không giống nhân loại có thể tu luyện công pháp, đại bộ phận năng lượng nuốt vào đều sẽ tự nhiên tán rớt mất, tấn cấp dĩ nhiên sẽ chậm hơn.

- Cũng không biết Thú Nguyên Quyết này đến cùng có hữu hiệu không.

Lâm Tiêu không hề nghĩ nhiều, tâm thần đắm chìm trong cơ thể Toản Địa Giáp, đồng thời căn cứ lộ tuyến vận hành công pháp trong Thú Nguyên Quyết, thử khổng chế tu luyện yêu nguyên trong cơ thể.

Lâm Tiêu trước kia tuy rằng đã từng khổng chế yêu lực tiến hành tuần hoàn chu thiên trong người, nhưng công pháp tu luyện cụ thể thì đây là lần đầu, ngay từ đầu khó tránh khỏi có chút ngốc, nhưng thời gian dần trôi qua, Lâm Tiêu cả người hoàn toàn dung nhập vào trong đó, khổng chế yêu lực trong cơ thể Toản Địa Giáp cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió, thông thuận tự nhiên.

Xuy xuy!

Một cỗ yêu lực hùng hậu như thủy triều vận hành trong kinh mạch Toản Địa Giáp, theo cỗ yêu lực này vận hành, một loại cảm giác không hiểu đột nhiên nổi lên trong lòng Lâm Tiêu, đồng thời Lâm Tiêu cũng cảm giác cơ bắp toàn thân mình đều hơi nóng lên.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu trong nội tâm khẽ giật mình, nhưng động tác của hắn lại không ngừng, tiếp tục căn cứ theo tâm pháp và lộ tuyến vận hành của Thú Nguyên Quyết, khổng chế lấy yêu lực vận chuyển.

Theo lần lượt vận chuyển yêu lực tiến hành tuần hoàn trong kinh mạch, Lâm Tiêu cảm giác được rõ ràng yêu lực trong cơ thể mình đang lấy một loại tốc độ cực kỳ chậm chạp thông qua kinh mạch dần thấm thấu khắp toàn thân, chẳng những cơ bắp, thậm chí còn nội tạng, cốt cách, cốt tủy, đều bị một cỗ yêu lực rất nhỏ bao lấy, chậm rãi hấp thu, dung hợp.

Một loại cảm giác tê ngứa, không ngừng từ từng khí quan của thân thể, từng tế bào truyền lại.

Ào ào!

Cùng lúc đó, trong huyết động của Toản Địa Giáp, nguyên khí rủ xuống như tinh vân, Thiên Địa nguyên khí vốn ôn hòa tiến vào trong cơ thể Toản Địa Giáp, vào thời khắc này đột nhiên trở nên cuồng bạo, Thiên Địa nguyên khí trong phạm vi ngàn dặm chung quanh phảng phất như đều bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, điên cuồng bị Toản Địa Giáp phân thân hấp thu, thậm chí trong huyết động còn tạo thành một vòng nguyên lực phong bạo nho nhỏ.

Đại lượng Thiên Địa nguyên khí tiến vào trong phân thân, hơn nữa dưới Thú Nguyên Quyết vận chuyển bị nhanh chóng chuyển hóa thành yêu lực, dung nhập vào trong yêu lực bản thân Toản Địa Giáp.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu không khỏi chấn động.

Tình huống thân thể hấp thu yêu lực, Lâm Tiêu thật sự quá quen thuộc rồi, chỉ có khi Toàn Địa Giáp phân thân tăng thực lực lên mới sẽ phát sinh tình huống như vậy.

Cũng như nhân loại tu luyện công pháp, võ giả thông qua hấp thu nguyên lực để cải biến kết cấu thân thể, tăng lên lực lượng thân thể, yêu thú cũng vậy. Bất đồng chính là, võ giả có thể bằng vào công pháp mỗi thời mỗi khắc đều cải tạo thân thể, nhưng yêu thú chỉ có thể dựa vào thân thể tự động hấp thu yêu lực, đại đa số thời điểm, thân thể đều ở vào yên lặng, không cách nào chủ động hấp thu yêu lực, coi như là lúc hấp thu, đại bộ phận yêu lực cũng sẽ vì đủ loại nguyên nhân mà tán rớt mất, bị yêu thú hấp thu, chỉ có một bộ phận cực kỳ nhỏ bé.

163. Chương 163: Tấn Cấp Tam Tinh (2)

Chương 163: Tấn cấp tam tinh. (2)

Nhưng giờ phút này, Toàn Địa Giáp lại ngoài ý muốn phá vỡ yên lặng trước kia, dưới sự vận chuyển của Thú Nguyên Quyết, tiếp tục hấp thu yêu lực, quá trình này là chủ động, bị Lâm Tiêu khống chế, mà không phải bản thân yêu thú vô ý thức tự động hấp thu.

- Bất kể như thế nào, thực lực tăng lên là chuyện tốt, luyện hóa, hấp thu cho ta!

Lâm Tiêu trong nội tâm khiếp sợ, nghi hoặc đồng thời cũng không chút do dự, điên cuồng vận chuyển Thú Nguyên Quyết, đại lượng Thiên Địa nguyên khí bị hấp thu vào cơ thể chuyển hóa thành yêu lực hùng hậu, đồng thời cổ yêu lực này dưới sự vận chuyển của Thú Nguyên Quyết cũng chậm rãi dung nhập vào trong thân thể Toàn Địa Giáp, tăng lên lực lượng thân thể Toàn Địa Giáp.

Đùng đùng!

Lâm Tiêu có thể cảm giác được rõ ràng, mỗi một tế bào trong thân thể Toàn Địa Giáp cũng bắt đầu lột xác, điên cuồng cắn nuốt năng lượng trong yêu lực đến từ bên ngoài, đồng thời một cổ cảm giác đối bụng xuất hiện trong đầu Lâm Tiêu, thật giống như một tên ăn mỳ đói bụng lâu ngày thấy được bánh bao chạy thồm ngào ngật vậy, loại cảm giác muốn nuốt từng ngụm này, khiến Lâm Tiêu không cách nào ngừng được.

Trong sơn động u ám, Toàn Địa Giáp hai mắt nhắm chặt, điên cuồng hấp thu lấy nguyên khí trong thiên địa, thân hình khổng lồ như xe tăng của nó dán chặt lên mặt đất nham thạch lạnh như băng, Lâm Tiêu tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện không phát giác được khi hấp thu luyện Thú Nguyên Quyết, trên lân giáp kim loại chẳng chút trên người Toàn Địa Giáp, từng đạo hào quang yếu ớt lúc sáng lúc tối, trong huyết động đen kịt phảng phất như ánh sao trong bầu trời đêm, mỹ lệ, thần bí!

Thời gian trôi qua như nước, cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Tiêu cảm giác yêu lực Toàn Địa Giáp phân thân hấp thu tựa hồ đã đạt đến cực hạn, trong thân thể cảm thấy đau xót, cảm giác tê dại, có một loại xúc động như muốn điên cuồng phát tiết, chém giết.

Răng rắc!

Sau một khắc, hần cảm giác được trong thân thể Toàn Địa Giáp tựa như có thứ gì đó vỡ ra, một thanh âm vỡ vụn vang lên, thân thể đau xót, cảm giác tê dại thối lui như thủy triều, ngược lại thay thế nó là một loại cảm giác lực lượng vô cùng bành trướng.

Xoạt!

Trong huyết động, hai mắt Toàn Địa Giáp vốn thủy chung nhắm chặt bỗng nhiên mở ra, phảng phất một đạo thiểm điện bỗng nhiên lóe lên trong huyết động.

Hô!

Tứ chi cường tráng chống lấy thân thể cao lớn, trên lân giáp cứng như sắt thép hiện ra hàn quang sâm lãnh, mang đến cảm giác trùng kích rung động cực lớn, vô cùng bá đạo.

Lâm Tiêu cúi đầu nhìn lại, thân hình vốn ước chừng 2m5 trong mật thất trong thời gian ngắn đạt đến 3m, thân dài 4m5 cũng đạt đến 5m, nắm chặt lại móng vuốt sắc bén liền có thể đơn giản cày ra trên mặt nhám thạch từng vết sâu, đá vụn tung bay, giờ tay nhắc chân đều có một cỗ cảm giác lực lượng như nổ tung tràn ngập toàn thân.

Càng khiến Lâm Tiêu ngoài ý muốn chính là, lân giáp vốn ngăm đen, sâm lãnh trên người Toàn Địa Giáp giờ phút này trong ngăm đen lại ẩn ẩn lộ ra một tia ám kim chi sắc, lân giáp rậm rạp mỗi một mảnh đều lớn cỡ nắm tay, dán chặt lấy cơ bắp rắn chắc, nổi cực mạnh mẽ, lân giáp toàn thân trở nên càng thêm dày đặc, xếp đặt trở nên càng thêm chặt chẽ, tràn đầy mỹ cảm nghệ thuật, lân giáp như tấm thép gỗ lên phát ra thanh âm bang bang như kim loại, hiển nhiên là vô cùng chắc chắn, so với lúc trước lực phòng ngự càng thêm cường đại

Phanh!

Lâm Tiêu giãn ra thân hình, huyết động vốn rộng rãi giờ phút này lại lộ ra nhỏ hẹp, hình thể Toàn Địa Giáp biến lớn rồi, nhưng kết cấu toàn thân lại có vẻ càng thêm chặt chẽ, không có cảm giác dài rộng, mập mạp như lúc đầu nữa, có chăng chỉ là cơ bắp hùng hậu rắn chắc, ngưng kết thành từng khối, phẳng phất như nhám thạch.

Không chỉ có ở phương diện thân thể biến hóa, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được rõ ràng, ở phương diện cảm giác, Toàn Địa Giáp cũng biến thành càng cường đại hơn, trên mặt đất cao hơn mười trượng, thanh âm các loại chim thú truyền đến trong tai Lâm Tiêu lộ ra đặc biệt rõ ràng, trong sáng.

Hô!

Lâm Tiêu hóa thành một trận gió, dọc theo thông đạo huyết động chạy ra khỏi mặt đất, huyết động vốn độ rộng vừa vặn giờ phút này lại có vẻ có chút chen chúc, nhỏ hẹp, dưới Toàn Địa Giáp xông tới, nhám thạch nhao nhao vỡ vụn, ở hai bên thông đạo cày ra một vết sâu, nhưng lân giáp bên ngoài thân Toàn Địa Giáp lại không lưu lại chút vết tích.

Trên mặt đất, sắc trời đã hừng sáng, tiếng kêu các loài chim thú truyền đến, không khí tươi mát hút vào trong phổi Lâm Tiêu, có loại cảm giác thoải mái đầm đìa.

Bất tri bất giác, Lâm Tiêu vậy mà đã tu luyện trong huyết động suốt một đêm.

Lâm Tiêu vung vẩy cái đuôi lớn, cái đuôi cứng như sắt thép trực tiếp quất nổ không khi, loại lực lượng rõ ràng này khiến cho Lâm Tiêu biết được, Toàn Địa Giáp phân thân dĩ nhiên đã đột phá nhị tsinh đỉnh phong, đạt đến tam tinh.

- Vậy mà tấn cấp tam tinh rồi!

Lâm Tiêu cuồng hỉ.

Trước kia một mực đau khổ tu luyện, không biết khi nào mới có thể đột phá, vậy mà trong vòng một đêm tu luyện Thú Nguyên Quyết lại cứ như vậy đột phá!

Lâm Tiêu trong nội tâm vui sướng trực tiếp mở ra miệng lớn dữ tợn—

Rống!

Một đạo tiếng gầm hùng hậu, trầm thấp vang vọng Thiên Địa, cả kinh tất cả yêu thú trong phạm vi hơn mười dặm.

Đó là thú vương đang phát ra tuyên ngôn hữu lực nhất!

Sáng sớm, sắc trời chợt sáng, hướng mặt trời mọc.

Hôm nay đã đến trung tuần tháng mười hai, khí hậu giá lạnh, gió sớm buổi sáng thổi tới, mặc dù có ánh mặt trời nhu hòa chiếu lên người, nhưng vẫn ẩn ẩn có một loại cảm giác rét lạnh thấu xương, phẳng phất ôn hòa mà mặt trời mới mọc mang đến đã bị giá lạnh kích cho co lại thành một đoàn.

Nửa thánh nữa là sẽ đến thánh nguyên tiết mỗi năm một lần rồi, qua thánh nguyên tiết, tất cả con dân trên Thương Khung đại lục tự nhiên cũng lớn thêm một tuổi.

Lâm Tiêu nằm trên giường mở hai mắt ra, một tia mừng rỡ không thể che dấu được xuất hiện nơi đáy mắt.

Hắn như thế nào cũng không ngờ rằng, Thú Nguyên Quyết vậy mà lại có công hiệu như thế, chỉ tu luyện một buổi tối đã khiến nhị tinh đỉnh phong trước kia thế nào cũng không thể đột phá đột nhiên tấn cấp tam tinh.

- Yêu thú sở dĩ tu luyện chậm chạp, mỗi lần tăng một giai đều cần mấy năm, hơn mười năm, thậm chí cả mấy chục năm, trên trăm năm khổ tu, hoàn toàn là vì không thể tu luyện công pháp giống như võ giả, chuyển hóa Thiên Địa nguyên khí tự do thành yêu lực trong cơ thể. Nhưng ta hiện giờ có Thú Nguyên Quyết rồi, có thể nói là khiến Toàn Địa Giáp cũng cùng một điểm xuất phát như võ giả nhân loại, như vậy thì tất cả đều dễ xử lý rồi.

Lâm Tiêu trong nội tâm kinh hỉ.

Cho tới bây giờ, hắn mới chính thức cảm giác được mình nửa năm thắng được Ổ Hạo cũng không phải khó như lên trời nữa.

Lúc trước Toàn Địa Giáp vừa mới tấn cấp nhị tinh cũng đã có thể lợi dụng thân hình cường hãn đánh chết tam chuyển Chân Võ giả của Thiên Chùy tiểu đội, hơn nữa còn đối kháng với tam tinh yêu thú, hôm nay đã đột phá đến tam tinh, thực lực tăng lên đầu chỉ một bậc, chỉ sợ ngay cả võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ cũng có thể đánh một trận, quét ngang tam tinh yêu thú bình thường, ở trong núi rừng mạo hiểm đoạt bảo cũng nhiều thêm vài phần nắm chắc.

164. Chương 164: Dược Đại Sư

Chương 164: Dược đại sư.

- Có lẽ, Toàn Địa Giáp phân thân của ta là đầu yêu thú đầu tiên tu luyện công pháp trên đại lục đi!

Trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy, không khỏi ha ha cười cười.

Bất quá Lâm Tiêu cũng biết, mình không chế Toàn Địa Giáp cũng có một thiếu sót thật lớn, đó chính là ý thức của ẩn chỉ có thể phụ thân vào một thân thể, hoặc là không chế nhân thể, hoặc là không chế Toàn Địa Giáp, không cách nào cả hai cùng không chế, nếu không cả hai kết hợp, uy lực sẽ càng lớn hơn nữa.

Bản thể và Toàn Địa Giáp phân thân một sáng một tối, ngấm lại đã khiến người cảm thấy khủng bố.

Bất quá Lâm Tiêu cũng chỉ ngẫm vậy thôi, muốn khiến mình có thể đồng thời không chế nhân thân và Toàn Địa Giáp phân thân, không khác gì là chuyện đùa. Ít nhất trong tất cả công pháp hắn từng nghe qua, còn không có loại nào có công hiệu này. Dù sao bản thể và Toàn Địa Giáp cũng không phải chỉ đơn giản là nhất tâm lưỡng dụng, mà là hai thân thể cùng chung một ý thức.

Hôm nay là ngày đầu tiên mang Tam muội gia nhập Võ Điện Dược Sư Đường, Lâm Tiêu không dám lãnh đạm, rời giường ném qua điểm tâm, liền dẫn theo Tam muội kích động tiến đến Võ Điện.

Võ Điện Dược Sư Đường, chính là một chi nhánh cực kỳ trọng yếu của Võ Điện, nó tọa lạc ở phía sau khu kiến trúc Võ Điện, bị rất nhiều kiến trúc vây quanh, tựa như như quần tinh củng nguyệt, đủ để nhìn ra sự trọng yếu của nó.

Luyện Dược Sư, chính là chức nghiệp cao quý nhất trên thế giới này, võ giả vô luận tu luyện, đột phá, hay là bị thương, chém giết, đều cần đan dược hiệp trợ, cái này cũng khiến địa vị Luyện Dược Sư cực kỳ cao thượng.

Tuy rằng đan dược hoàn toàn có thể mua sắm ở Đan Các, nhưng đan dược chính là mệnh môn của một thế lực, không có thế lực nào sẽ triệt để giao mệnh môn của mình cho thế lực khác cả, bởi vậy bản thân các thế lực lớn đều có Dược Sư Đường, dùng để bồi dưỡng đệ tử có thiên phú trở thành Luyện Dược Sư.

Sáng sớm, sắc trời mới tảng sáng, trong Võ Điện đã có không ít đệ tử lui tới xuyên thẳng qua, bận rộn dị thường.

Dưới sự dẫn dắt của Trữ Vĩ Thần, Lâm Tiêu và Lâm Nhu cùng nhau đi tới chỗ Dược Sư Đường.

Trong Dược Sư Đường, đại lượng học đồ, đệ tử đang bắt đầu công tác một ngày mới. Tầng thứ nhất Dược Sư Đường chính là giao dịch đại sảnh, đệ tử Võ Điện có thể dùng điểm cống hiến của mình để hối đoái đan dược cần thiết, cực kỳ tiện lợi, mà ở tầng thứ hai Dược Sư Đường trở lên là nơi Võ Điện dành ột ít các luyện dược sư nghỉ ngơi. Nếu là bình thường, cho dù Lâm Tiêu thân là thiên tài đệ tử, cũng căn bản không cách nào đặt chân vào tầng hai Dược Sư Đường, bất quá dưới sự dẫn dắt của Trữ Vĩ Thần, ba người tự nhiên thông suốt.

Không có dừng lại, Trữ Vĩ Thần mang theo Lâm Tiêu và Lâm Nhu một đường hướng lên, đúng là trực tiếp đi tới gian phòng ở tầng cao nhất Dược Sư Đường.

Trên mặt Lâm Tiêu không khỏi hơi toát ra vẻ kinh ngạc.

Căn cứ theo an bài gian phòng bình thường, càng ở tầng trên thì địa vị lại càng cao, thật giống như phòng của Trữ Vĩ Thần, nhất định là ở chỗ cao nhất Võ Điện, hơn nữa trước kia lúc ở Huấn Luyện Quán, gian phòng của Khương Hồng tổng giáo quan cũng là chỗ cao nhất cả Huấn Luyện Quán, hôm nay Trữ tổng quản vậy mà đưa hắn tới tầng cao nhất Dược Sư Đường, chẳng phải đại biểu cho người bọn hắn sắp gặp chính là người có địa vị cao nhất tại Dược Sư Đường sao?

Lâm Nhu ở bên hiển nhiên không suy nghĩ nhiều như Lâm Tiêu, trên đường đi đều là hiếu kỳ nhìn xem bốn phía, lúc ở những gian phòng đi qua trước kia nhìn thấy đám Luyện Dược Sư và luyện dược học đồ, ý chờ mong mừng rỡ trong mắt dù như thế nào cũng khó có thể che lấp.

- Ha ha, Trữ tổng quản, sao giờ mới đến, ta đã chờ các người dược một hồi rồi đấy.

Lâm Tiêu bọn hắn vừa bước vào phòng, lập tức đã chợt nghe được một tiếng cười to truyền đến, chợt, một nam tử râu tóc hoa râm, khuôn mặt lại cực kỳ trẻ tuổi, hồng nhuận phơn phớt, bóng loáng trắng nõn, giống như một trung niên nhân bốn mươi tuổi cười lớn đi ra.

Trữ Vĩ Thần cùng người này nói chuyện với nhau vài câu, liền cười giới thiệu hai người Lâm Tiêu, Lâm Nhu:

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, vị này chính là Dược đại sư, chính là thủ tịch luyện dược đại sư Võ Điện chúng ta, Dược đại sư chính là một gã Tam phẩm Luyện Dược Sư ah!

Lâm Tiêu trong nội tâm cả kinh, hắn biết rất rõ địa vị Tam phẩm Luyện Dược Sư cao bao nhiêu, lúc này hành lễ nói:

- Lâm Tiêu bái kiến Dược đại sư.

Mà Lâm Nhu ở bên càng kích động giật mình không thôi, cũng đi theo sau lưng Lâm Tiêu cúi đầu hành lễ, đối với nàng đã công tác mấy năm ở Đan Các mà nói, nàng càng hiểu rõ thân phận Luyện Dược Sư hơn Lâm Tiêu nhiều

- Người chính là Lâm Tiêu?

Dược đại sư đánh giá Lâm Tiêu thoáng một phát, trên mặt lại không có biểu lộ gì.

Hắn cũng là hôm qua mới nhận được tin tức của Trữ Vĩ Thần, bảo hôm nay muốn dẫn một thiên tài đệ tử Võ Điện và muội muội của hắn đến Dược Sư Đường học tập. Dược đại sư ngay từ đầu cũng không để ý, dù sao đối với Võ Điện đệ tử muốn học tập luyện dược, Võ Điện rất cổ vũ và cởi mở, hàng năm đều có không ít đệ tử đến đây học tập dược học và luyện dược Bất quá khi Trữ Vĩ Thần tỏ vẻ muốn hắn đích thân dạy dỗ thì Dược đại sư lại nhịn không được lấp bắp kinh hãi.

Nhưng hắn là Tam phẩm Luyện Dược Sư, thủ tịch luyện dược đại sư Võ Điện Dược Sư Đường, ở Võ Điện địa vị cao thượng. Có thể nói, về mặt thân phận hắn dưới Trữ Vĩ Thần, nhưng luận địa vị, Dược đại sư lại

không thấp hơn Trử Vĩ Thần bao nhiêu, chuyện hấn không muốn, coi như là Trử Vĩ Thần cũng không thể cưỡng cầu.

Mà g Võ Điện đệ tử bình thường muốn học tập luyện được, đều bắt đầu từ trụ cột nhất, lúc sau do Luyện Được Sư bình thường dẫn đầu, cho tới bây giờ còn chưa từng có chuyện để một thủ tịch Luyện Được Sư như hấn dạy học đồ. Bất quá sau khi Trử Vĩ Thần cẩn thận giải thích với hấn về sự đặc thù của Lâm Tiêu, Được đại sư giờ mới hiểu được dụng ý của Trử Vĩ Thần, hấn trong nội tâm hiểu kỳ liền lập tức đáp ứng.

Hôm nay nhìn thấy Lâm Tiêu, nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi kia, nghĩ đến hấn năm nay mới chỉ 14 tuổi mà đã là nhị chuyển Chân Võ giả, trong lòng Được đại sư vẫn nổi lên một tia chấn động.

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, chuyện của các người Trử tổng quản đã nói với ta rồi.

Được đại sư sắc mặt nghiêm túc nhìn qua huynh muội Lâm Tiêu:

- Các người muốn trở thành luyện được học đồ của ta tự nhiên không phải không thể, nhưng ta thân là thủ tịch Luyện Được Sư Võ Điện Được Sư Đường, đối với chọn lựa học đồ tự nhiên không giống bình thường, nếu như không qua được khảo thí khảo nghiệm của ta, cho dù là Trử tổng quản giới thiệu thì ta cũng sẽ không chút do dự bỏ qua. Trên thực tế, học đồ của ta ít nhất cũng là Luyện Được Sư nhất phẩm, nếu như không phải xem ở mặt mũi Trử tổng quản thì các người ngay cả cơ hội thử cũng không có đâu.

165. Chương 165: Bát Quái Lô Dị Biến (1)

Chương 165: Bát Quái Lô dị biến. (1)

Trử Vĩ Thần ở một bên, lại không nói gì.

Quả thật dùng thân phận Được đại sư, đồng ý Trử Vĩ Thần dạy bảo Lâm Tiêu và Lâm Nhu, thử cho bọn hấn trở thành học đồ đã là một chuyện rất phá lệ rồi.

- Chúng ta hiểu rõ.

Lâm Tiêu và Lâm Nhu đều gật đầu.

- Kinh nghiệm của hai người các người ta đều xem qua, Lâm Tiêu người chỉ ở Huấn Luyện Quán học tập một ít tri thức được lý, cho nên ở phương diện luyện được có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, so ra thì điểm này muội muội của người Lâm Nhu tốt hơn người nhiều, bất quá luyện được chỉ đạo là một môn đại đạo, muội muội của người Lâm Nhu ban đầu ở Đan Các cũng chỉ phụ trách sửa sang lại được liệu, chính thức tiếp xúc luyện được cũng mới mấy tháng, hơn nữa không có người chuyên nghiệp chỉ đạo, tuy rằng có thể thử luyện được, nhưng kỳ thật trụ cột cũng không vững, tri thức cũng cực kỳ phiến diện.

Nói đến đây, Được đại sư trầm ngâm một chút, từ trong lòng móc ra một tấm lệnh bài đưa tới, nói:

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, muốn trở thành luyện được học đồ của ta, thì khác với học đồ của các Luyện Được Sư kia, hai người các người muốn học tập luyện được chỉ đạo, tốt nhất vẫn là bắt đầu từ trụ cột nhất, chỉ có hiểu rõ trụ cột, mới có thể lý giải sâu về luyện được chỉ đạo. Mà không phải giống như học đồ của các Luyện Được Sư khác, nhìn Luyện Được Sư luyện chế cái gì, liền học theo cái đó, nếu cứ tiếp tục vậy thì vĩnh viễn khó có được thành tựu lớn được.

- Ngô Tộ!

Được đại sư đột nhiên cao quát một tiếng.

- Đệ tử có mặt.

Ngoài cửa lập tức đi tới một đệ tử mặc nhất phẩm được sư bào, đệ tử này ước chừng hai mươi tuổi, vẻ mặt cung kính hành lễ.

- Ngô Tộ, người mang hai người bọn họ đi Tầng Thư Các Được Sư Đường, đưa một ít quyển sách giới thiệu về phương diện được liệu, được lý cho bọn hắn xem, đợi sau khi bọn hắn quen thuộc được liệu, được lý cơ bản lại để bọn hắn xem qu luyện được bút ký của ta, trên tay Lâm Tiêu có lệnh bài của ta, chờ sau khi bọn hắn xem xong, ta lại nói tiếp luyện được chi đạo.

Ngô Tộ liên thanh ứng thị, sâu trong ánh mắt nhìn về phía huynh muội Lâm Tiêu lại mơ hồ lộ ra giật mình, rung động chi sắc.

Những sách vở về phương diện được liệu, được lý cơ sở kia cũng không có gì, chỉ cần là đệ tử chính thức Được Sư Đường đều có tư cách đọc qua, nhưng luyện được bút ký của Được đại sư lại vô cùng trân quý, một mực trân tàng ở tầng cao nhất Tầng Thư Các. Ngô Tộ hẳn ở trong được sư đường cũng coi như nhân vật số má, mười chín tuổi đã là nhất phẩm Luyện Được Sư, chính là một gã đệ tử của Được đại sư, nhưng dù là thế, hắn cũng không lâu trước mới có tư cách đọc qua luyện được bút ký của Được đại sư, nhưng lại có thời gian quy định, không thể tùy ý đọc qua.

Nhưng hôm nay Lâm Tiêu và Lâm Nhu vừa mới bắt đầu học tập luyện được chi đạo đã được trao quyền lợi quan sát luyện được bút ký, khiến trong lòng Ngô Tộ vừa rung động, lại vừa hâm mộ, càng ầm ầm có chút ghen ghét, không phục.

Bất quá Ngô Tộ tuổi còn trẻ có thể tấn cấp nhất phẩm Luyện Được Sư, càng ở trong phần đông đệ tử trở hết tài năng, trở thành một trong số đệ tử của Được đại sư, tự nhiên hiểu rõ cái gì mình nên có, cái gì không nên có, lập tức đè xuống ghen ghét chi ý trong lòng, mỉm cười mang theo Lâm Tiêu và Lâm Nhu cáo từ rời đi.

Đợi sau khi Lâm Tiêu bọn hắn rời đi, Được đại sư mới nói với Trử Vĩ Thần:

- Trử tổng quản, ta có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi, ở phương diện chỉ đạo bọn hắn người cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ không tàng tư, đến cùng bọn hắn có thiên phú hay không, có thể trở thành đệ tử của ta hay không, vậy cũng chỉ có thể xem ở bọn hắn.

- Đó là tự nhiên.

Trử Vĩ Thần mỉm cười gật đầu. Cho dù trong lòng của hắn rất muốn khiến Lâm Tiêu biết khó mà lui, toàn tâm đặt ở phương diện tu luyện võ đạo. Nhưng nếu đã đáp ứng để hắn thử học tập luyện được chi đạo, Trử Vĩ Thần cũng sẽ không làm thấp người, tất cả đều an bài mức cao nhất, về phần Lâm Tiêu ở phương diện luyện được có thiên phú hay không, có thể đi đến một bước kia hay không, cũng không phải là hắn có thể ảnh hưởng được.

- Đúng rồi.

Hai người lại nói chuyện với nhau chốc lát, ngay khi Trử Vĩ Thần sắp rời đi, Được đại sư mới như nhớ ra gì đó, hỏi:

- Trử tổng quản, Lâm Tiêu khi gia nhập Võ Điện tiến hành xem xét tư chất, kết quả khảo nghiệm tinh thần lực của hắn thế nào?

Được đại sư đáp ứng dạy bảo huynh muội Lâm Tiêu, hoàn toàn là vì Trử Vĩ Thần, về phần chuyện khác nhất thời chưa kịp hỏi, lúc này mới nhớ tới hỏi thăm trình độ tinh thần lực Lâm Tiêu.

Trử Vĩ Thần dừng bước lại, chợt gật đầu nói:

- Đã để Lâm Tiêu theo người học tập luyện được chi đạo, thì trình độ tinh thần lực của Lâm Tiêu dĩ nhiên không thể dấu diếm người, bất quá ta hi vọng người không nên truyền tin tức này ra.

Được đại sư khẽ giật mình, cau mày nói:

- Chẳng lẽ trình độ tinh thần lực Lâm Tiêu rất kém cỏi sao?

Nghĩ vậy, Được đại sư nhin không được cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Trử tổng quản, lần này ta thật sự bị người hại rồi, lời không hay nói trước, yêu cầu của ta cũng không cao, nếu như thiên phú luyện được của Lâm Tiêu tạm được, ta sẽ bán người chút mặt mũi thu hắn, nếu như

thiên phú luyện được của hắn thật sự quá kém, vậy thì không có cách nào rồi, đến lúc đó người cũng đừng trách ta trở mặt ah!

Ánh mắt Trử Vĩ Thần nhìn qua Được đại sư lộ ra vô cùng cổ quái, hít thoáng một phát, lúc này mới chậm rãi nói:

- Được đại sư, Lâm Tiêu lúc trước xem xét tư chất, tinh thần lực ở cách thứ tám trên thủy tinh trụ.

- Cách thứ tám. . .

Được đại sư ngay từ đầu còn không phát giác, nhưng đột nhiên cả người như bị điện giật, ánh mắt của hắn đảo qua đảo lại trên mặt Trử Vĩ Thần, hiển nhiên ở vào trong rung động cực lớn, thật lâu sau, hắn mới thì thào khó có thể tin nói:

- Nói như vậy, tinh thần lực Lâm Tiêu chẳng phải gấp tám lần người thường sao?

Trử Vĩ Thần gật gật đầu, đối với biểu hiện của Được đại sư hắn cũng rất thỏa mãn, lúc trước rung động trong lòng hắn cũng không kém hơn Được đại sư.

Hai mắt tròn tròn của Được đại sư đột nhiên từng chút nhìn về phía Trử Vĩ Thần, rồi sau đó, chợt nghe trong tầng cao nhất luyện được đường truyền ra một tiếng hét phần nộ –

- Trử Vĩ Thần, đệ tử như vậy người vì sao không sớm nói cho ta biết! ! !

. . .

Trong Được Sư Đường, Tầng Thư Các không thể nghi ngờ là một trong những nơi trọng yếu nhất.

Cũng giống như các thể lực khác, bí tịch, kinh nghiệm, vĩnh viễn là thứ được bảo vệ nghiêm mật nhất.

Tầng Thư Các Được Sư Đường khác với Võ Tầng Các của Võ Điện, không có kiến trúc riêng, ở trong khu kiến trúc Được Sư Đường luôn, do rất nhiều luyện được sư tăng tầng bảo vệ.

Hơn nữa ở cửa ra vào Tầng Thư Các thời khắc đều có vài tên võ giả thực lực ngoài tam chuyển đóng lấy.

166. Chương 166: Bát Quái Lô Di Biến (2)

Ngô Tộ một đường cùng huynh muội Lâm Tiêu trao đổi lấy, một lát liền đi tới cửa ra vào Tầng Thư Các.

Thiếu niên có thể khiến cho Trử Vĩ Thần tổng quản tự mình mang đến, hơn nữa được Được đại sư chỉ định, Ngô Tộ tuy rằng không rõ thân phận Lâm Tiêu và Lâm Nhu, nhưng trên đường đi lại hạ tư thái bản thân xuống rất thấp, vẻ mặt tươi cười ấm áp, hoàn toàn có cảm giác vênh mặt hăm hàm như Luyện Được Sư khác.

Khi bọn hắn đi đến cửa ra vào Tầng Thư Các, lập tức liền có một vị thủ các chấp sự chạy ra đón chào, ngăn cản Lâm Tiêu và Lâm Nhu, đồng thời ánh mắt của hắn rơi vào trên người Ngô Tộ, ngưng giọng nói:

- Ngô Tộ, hai vị này là?

Ngô Tộ thân là nhất phẩm Luyện Được Sư Được Sư Đường, hoàn toàn có tư cách vào đi vào Tầng Thư các, nhưng hai người bên cạnh hắn thủ các chấp sự trước kia chưa bao giờ thấy qua, tự nhiên phải kiểm tra hỏi thăm.

Ngô Tộ mỉm cười, nói:

- Lâm Tiêu sư đệ, lấy bệnh bài của sư phụ ra đi.

Lâm Tiêu phải tay vừa lộn, đã lấy lệnh bài Được đại sư tặng cho đưa tới.

Chấp sự này thực lực đã đạt tới tam chuyển đỉnh phong tiếp nhận lệnh bài, nhìn kỹ, cả người lộ vẻ cả kinh, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vô cùng cung kính, vội vàng vung tay lên nói:

- Thì ra là mệnh lệnh của Được đại sư, nhị vị thỉnh.

Hắn cong cong thân thể, lập tức liền lui qua bên, có lệnh bài của Được đại sư đừng nói là cửa vào Tàng Thư Các, coi như là bên trong Tàng Thư Các, cùng với một ít nơi nghiêm mật trong Được Sư Đường cũng có thể thông suốt.

- Lâm Tiêu sư đệ, Lâm Nhu sư muội, nơi này chính là chỗ đặt tài liệu cơ sở, hai người cho cứ xem, có gì không rõ thì có thể tùy thời hỏi ta.

Ngô Tộ trực tiếp dẫn hai người đến chỗ đặt sách vở được liệu và được lý của Tàng Thư Các, sau khi mỉm cười giới thiệu cho hai người liền đứng sang một bên, tự mình lật xem sách.

Tuy rằng Được đại sư không nói rõ, nhưng trong lòng Ngô Tộ hiểu rõ, trước khi Lâm Tiêu và Lâm Nhu chưa hiểu rõ tri thức phương diện được liệu và được lý thì mình sợ rằng phải ở lại đây làm bạn với bọn họ rồi.

Bất quá trong lòng Ngô Tộ lại không chút bất mãn, Được đại sư có thể giao nhiệm vụ này cho hắn, hiển nhiên cũng coi trọng hắn, hơn nữa có thể đánh tốt quan hệ với hai người được Trữ tổng quản và Được đại sư nhìn trúng, Ngô Tộ cũng cam tâm tình nguyện đến cực điểm.

Trong Tàng Thư các, giờ phút này không ít đệ tử mặc học đồ phục và được sư bào quan sát, ánh mắt của bọn hắn cẩn thận tỉ mỉ, hiển nhiên đều đang đắm chìm vào sách vở.

- Nhị ca, ở đây thật nhiều sách a!

Lâm Nhu kích động nhìn qua giá sách trước mặt, không thể chờ đợi được lấy xuống vài cuốn sách, nhẹ nhàng mở ra trang tên sách, trang sách phủ trơn bóng, thần sắc tràn ngập hưng phấn và say mê.

Chính như lời Được đại sư nói, nàng tuy rằng ở Đan Các công tác vài năm, nhưng nàng còn không phải vô giả chỉ có thể làm một ít việc lật vật, lại càng không cần phải nói đến trong Tàng Thư Các Đan Các đọc qua sách vở về vấn đề luyện được. Thử trước kia Lâm Nhu học đều là nàng tranh thủ lúc rảnh rỗi, từ trong công tác đúc kết từng chút một, hoàn toàn không trải qua học tập hệ thống, hôm nay một lần đến Võ Điện, liền có thể đọc được nhiều sách vở có quan hệ đến phương diện được liệu, được lý như vậy, thậm chí còn có một nhất phẩm Luyện Được Sư chuyên môn ở một bên dạy bảo, giải thích, trong lòng nàng cực kỳ vui sướng kích động.

Lâm Nhu ánh mắt sau khi đảo qua giá sách, cầm lấy một bản trong đó, đắm chìm trong đó.

Lâm Tiêu mỉm cười, cũng cầm lấy một bản Luyện Được Tổng Cương nhẹ nhàng lật xem.

- Luyện được chi đạo, chính là trộm Âm Dương, đoạt Tạo Hóa chi đạo. . .

Theo Lâm Tiêu đầu nhập, một thế giới hùng vĩ chậm rãi mở ra đại môn với Lâm Tiêu, ngay từ đầu, Lâm Tiêu chỉ là vì Ổ Hạo nên muốn hiểu rõ về Luyện Được Sư, nhưng thời gian dần trôi qua, Lâm Tiêu lại hoàn toàn lâm vào trong thế giới luyện được chi đạo.

To lớn, bao la hùng vĩ, mệnh mông, huyền diệu!

Xem xong một bản Luyện Được Tổng Cương, tám chữ này là cảm giác duy nhất trong nội tâm Lâm Tiêu. Hắn cảm giác trong lòng mình như có thứ gì đó tỉnh lại, một loại khát vọng muốn hấp thu tri thức mãnh liệt nổi lên từ đáy lòng của hắn.

- Ân?

Lâm Tiêu giật mình cảm giác được Bát Quái Lô đồ án nơi tay phải sau khi mình quan sát sách vở luyện được liền ần ần nóng lên, thừa dịp không chú ý, Lâm Tiêu xốc lên tay áo nhìn kỹ, đồ án vốn giống lô đỉnh như đúc lại ần ần có chút nhạt đi, không còn rõ ràng như trước kia nữa.

- Đây là có chuyện gì?

Lâm Tiêu nhíu mày.

- Bát Quái Lô này đã có thể theo ta cùng đến Thương Khung đại lục, mà lại ần vào thân thể của ta, hiển nhiên cũng là một loại chí bảo mà ta chưa từng nghe qua, bình thường nó đều không có chút động tĩnh nào,

sao hôm nay ta quan sát sách vở luyện được lại đột nhiên có phản ứng? Chẳng lẽ Bát Quái Lô này là một lò luyện đan, có quan hệ với Luyện Được Sư?

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng chỉ đành bỏ qua Bát Quái Lô, nhìn qua sách vở còn lại trên giá.

Không thể chờ đợi được, Lâm Tiêu lại cầm lên một quyển sách, như si mê như say sưa đắm chìm trong đó.

. . .

Đã có lệnh bài Được đại sư tặng cho, Lâm Tiêu ở trong Được Sư Đường, trừ đi một ít nơi nghiêm mật nhất không thể đến ra, nơi nào cũng có thể thông suốt. Liên tiếp mấy ngày, Lâm Tiêu và Lâm Nhu đều đắm chìm trong Tầng Thư các, mắt ăn mắt ngủ đọc lấy sách vở có quan hệ đến được lý.

Dùng trí nhớ siêu cường của Lâm Tiêu, nhưng lý luận và nguyên lý đơn giản có quan hệ đến trụ cột luyện được như bọ biểu bị Lâm Tiêu từng chút hấp thu vào đầu mình.

Mà Lâm Nhu tuy rằng ở phương diện trí nhớ, lý giải không bằng Lâm Tiêu, nhưng vì trụ cột của nàng chắc chắn hơn Lâm Tiêu, ở phương diện tiến độ ngược lại còn nhanh hơn Lâm Tiêu một tia.

Một ít thứ trong khi đọc không hiểu, Lâm Tiêu và Lâm Nhu cũng sẽ hỏi thăm Ngô Tộ, Ngô Tộ cũng không tàng tư, tường tận giảng giải rõ ràng.

Lâm Tiêu và Lâm Nhu đều là người có thiên tư thông minh, chỉ cần Ngô Tộ hơi nói một chút liền suy một ra ba, một trận trăm thông, khiến Ngô Tộ rất là rung động, sâu trong lòng cảm thấy cực kỳ kính nể hai người.

Sau khi hiểu được một ít tri thức trụ cột có quan hệ đến được lý và được liệu, Ngô Tộ liền lại dẫn Lâm Tiêu bọn hắn tiến đến tầng được điện Được Sư Đường phân biệt linh được.

Các loại được liệu quý hiếm bên trong Tầng Được Điện khiến hai người mở rộng tầm mắt, mà Ngô Tộ một bên để hai người quan sát, một bên cũng giảng giải mỗi loại linh được có thể phối chế loại đan được nào, có được đặc tính gì, bình thường sinh trưởng ở nơi nào.

Bất quá bản thân Ngô Tộ cũng chỉ là một gã nhất phẩm Luyện Được Sư, linh được luyện chế qua cũng không nhiều, giảng thuật tự nhiên cũng không được kỹ càng, ngược lại là Lâm Nhu, trước kia ở Đan Các phân lấy linh được hai năm trụ cột ở phương diện này so với Ngô Tộ còn phải mạnh hơn hai phần, khiến Ngô Tộ nhìn không được xấu hổ không thôi.

167. Chương 167: Tinh Nguyên Quyết (1)

Cứ như vậy, Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu tại Ngô Tộ dưới sự dẫn dắt, một bên tại Tầng Thư Các học tập được lý, được tính, một bên rồi lại là quan sát các loại linh được, liên tiếp nửa tháng thời gian, Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu đều đắm chìm tại các loại trong tri thức

Trong khi Lâm Tiêu và Lâm Nhu đắm chìm trong luyện được thì Thánh Nguyên Tiết năm 2214 Chân Vô lịch cũng lặng yên tiến đến.

Toàn bộ Tân Vệ Thành cử hành hoạt động chúc mừng cỡ lớn để chào mừng ngày lễ lớn này.

Trước kia mỗi khi Thánh Nguyên Tiết thì hoàn cảnh trong nhà Lâm Tiêu cũng không được tốt lắm, bởi vì tứ cấp võ giả huân chương mà đại ca Lâm Hiên lưu lại nên chắc chắn sẽ có một ít người ôm các loại tâm tư tới nhà Lâm Tiêu đe dọa, thậm chí còn muốn mạnh mẽ chiếm đoạt.

Bất quá bắt đầu từ Thánh Nguyên Tiết này, Lâm Tiêu gia lại tràn đầy hoan thanh tiểu ngữ, từ sau khi tin tức đại ca Lâm Hiên qua đời truyền về thì năm sáu năm qua đây là lần đầu tiên Lâm gia vượt qua ngày lễ bình yên nhẹ nhõm như thế

Tất cả điều này đều là do Lâm Tiêu tấn cấp võ giả.

Bắt đầu Thánh Nguyên Tiết, một ít bằng hữu có giao hảo với Lâm Tiêu cũng nhao nhao đến chúc tết, Võ Điện cũng đưa đến cho gia đình đệ tử các lễ vật bất đồng, Vương Kiện, Triệu Phi, Vương Vô, Phí Trữ Thần ở cùng một chỗ, rất náo nhiệt.

- Lâm Tiêu, đợi sau khi hai người chúng ta tấn cấp nhất chuyển, cũng gia nhập Võ Điện, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau lẫn lộn.

Hai người Vương Kiện và Triệu Phi cười ha ha, thần sắc nhẹ nhõm.

Dưới sự chỉ điểm của Lâm Tiêu, thực lực hai người bọn họ tăng lên cực nhanh, vào một tháng trước, hai người cũng đều thông qua được thực chiến khảo hạch và đã ngoại khảo thí chuẩn võ giả, hiện giờ cách Chân Võ giả nhất chuyển chỉ có một bước ngắn, chỉ có điều mở Nguyên Trì là một đại sự trên võ giả chỉ lộ, Lâm Tiêu khuyên bảo hai người cần làm gì chắc đó, hai người mỗi ngày đều khổ luyện, đoán chừng không đến một tháng, chắc hẳn sẽ đều có thể tấn cấp nhất chuyển rồi.

Mà thực lực Vương Vô trong thời gian này cũng tăng lên không ít, không có may mắn như Lâm Tiêu, Vương Vô trong vòng khiêu chiến thiên tài đệ tử đầu tiên đã bị một gã đệ tử tu luyện nửa năm, đạt đến nhất chuyển hậu kỳ đánh bại, đã mất đi tư cách đệ tử thiên tài.

Hơn nửa tháng qua, hẳn khổ luyện võ kỹ, trong nội tâm liều mạng ghen lấy một hơi, chuẩn bị sau khi Thánh Nguyên Tiết qua đi sẽ đoạt lại danh tiếng thiên tài đệ tử thuộc về mình.

Phí Thần An và Lâm Tiêu thì lại không quen biết, sau khi trải qua trận chiến nhân vật mới khiêu chiến, hẳn bị Lâm Tiêu đánh bại đã cảm ngộ được rất nhiều, sau khi bế quan nửa tháng, rốt cục vào hai ngày trước đã thành công tấn cấp nhị chuyển, cũng trở thành hảo hữu với Lâm Tiêu.

Một đám người vây ngồi một chỗ trao đổi, tán phẩm với nhau, cũng thích ý vạ phần, phi thường náo nhiệt.

Cuộc sống như vậy không được mấy ngày, ngày thứ ba Thánh Nguyên Tiết qua đi, Lâm Tiêu và Lâm Nhu lại lần nữa tới Võ Điện Được Sư Đường Tàng Thư Các, khổ tâm nghiên cứu.

Trong nội tâm Lâm Tiêu, trận chiến với Ổ Hạo vào nửa năm sau giống như một thanh kiếm sắc bén thủy chung treo ở đỉnh đầu của hắn vậy, khiến hắn không dám có chút lơ đãng.

Lại trải qua mấy ngày khổ tu, Lâm Tiêu rốt cục học xong vô số tri thức có quan hệ đến phương diện được liệu, được lý.

Hiểu rõ càng nhiều, hẳn càng phát hiện được sự bác đại tinh thâm của luyện được chi đạo. So sánh ra, cơ hồ không hề dưới võ giả chi đạo.

Đến tận đây, trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên nhớ tới lời khuyên của Trữ Vĩ Thần tổng quản lúc trước. Cũng khó trách lúc trước hắn lại khuyên bảo như vậy, vô luận là võ đạo hay là luyện được chi đạo, đều vô cùng mênh mông, huyền diệu, mỗi người tinh lực đều có hạn, không ít người cử học tập một môn cũng đã cố hết sức, không thể sở trường, nếu có người muốn hai môn đều tu, vậy thì tất nhiên sẽ vì một đạo trong đó mà chậm trễ tu hành một đạo khác, khiến cho cả hai đều không thể có được thành tựu lớn.

Cho đến lúc này, Lâm Tiêu mới thực cảm giác được sự khủng bố của Ổ Hạo, tam chuyển Chân Võ giả, nhất phẩm đỉnh phong Luyện Được Sư mười chín tuổi, ở Tân Vệ Thành này hẳn quả thật có tư cách kiêu ngạo cuồng vọng.

- Lâm Tiêu, môn Tinh Nguyên Quyết này là trụ cột tổng cương của tất cả Luyện Được Sư, Luyện Được Sư sở dĩ có thể luyện chế linh dược, hoàn toàn là vì tinh thần lực hơn xa võ giả bình thường, có thể tùy ý lợi dụng nguyên lực trong cơ thể, thông qua lò đan, tiên hành dung hợp linh dược ẩn chứa nguyên khí trong lò đan, luyện chế, cuối cùng hình thành đan dược có thể khiến võ giả phục dụng. Cho nên đối với một Luyện Được Sư mà nói, tinh thần lực và khống chế lực mạnh yếu thế nào, là trị sở trụ cột nhất để bình phán thực lực Luyện Được Sư.

Sau khi biết được tiến độ của Lâm Tiêu và Lâm Nhu, Được đại sư mang một bản bí tịch đưa tới trong tay Lâm Tiêu.

- Bản Tinh Nguyên Quyết này chính là bí tịch trụ cột tu luyện tinh thần lực của Luyện Dược Sư, tốc độ tu luyện Tinh Nguyên Quyết, đại biểu thiên phú của người ở phương diện tu luyện tinh thần lực, cũng có thể nói là điều kiện tiên quyết một gã võ giả có thể trở thành một gã Luyện Dược Sư hay không, chỉ cần có thể thành công luyện thành Tinh Nguyên Quyết vậy thì cũng đại biểu cho người ở phương diện cường độ tinh thần lực và điều khiển đã đạt đến tình trạng nhất phẩm Luyện Dược Sư, bất quá, Tinh Nguyên Quyết mặc dù chỉ là bí tịch trụ cột, nhưng độ khó của nó lại không thấp, chính là công pháp vỡ lòng về tinh thần lực của Luyện Dược Sư, người hảo hảo tu luyện đi.

Dược đại sư mặt sắc mặt ngưng trọng, kỹ càng giảng thuật nội dung bên trong Tinh Nguyên Quyết. Từ sau khi từ chỗ Trữ tổng quản biết được tư chất tinh thần lực Lâm Tiêu gấp tám lần người bình thường thì sự chờ mong của Dược đại sư đối với Lâm Tiêu đã thay đổi hoàn toàn.

Tám lần tinh thần lực, coi như là dùng thân phân tôn sư của Dược đại sư trước kia cũng chưa từng nghe qua. Hắn lúc trước khi tấn cấp nhất chuyển, tinh thần lực cũng chỉ ở năm cách, hơn nữa theo hắn đoán chừng, Đan Các thủ tịch đệ tử Ổ Hạo, Luyện Dược Sư thiên tài nhất trong Tân Vệ Thành hiện giờ, lúc tấn cấp nhất chuyển nhiều nhất chỉ chừng sáu cách, tám cách tinh thần lực, khiến hắn rung động quá lớn.

Một bên Lâm Nhu nhìn qua Tinh Nguyên Quyết trong tay Lâm Tiêu, trong đôi mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Nhìn ánh mắt kia của nàng, Dược đại sư lập tức nhin cười không được, nói:

- Lâm Nhu, người còn không chưa tấn cấp nhất chuyển, tinh thần lực còn chưa định hình, cho nên không cách nào tu luyện Tinh Nguyên Quyết này, từ hôm nay trở đi, các người có thể đi Tàng Thư Các quan sát bút ký của ta trước kia, chờ lúc nào các người xem xong rồi, ta sẽ dạy các người luyện dược.

Sau khi Dược đại sư rời đi, Lâm Tiêu và Lâm Nhu liền dưới sự dẫn dắt của Ngô Tộ đi tới tầng cao nhất Tàng Thư Các.

168. Chương 168: Tinh Nguyên Quyết (2)

Tầng cao nhất Tàng Thư Các chính là nơi đặt bút ký của rất nhiều Luyện Dược Sư Vô Điện Dược Sư Đường, so sánh với bí tịch trong Tàng Thư Các mà nói, trình độ trân quý của những tâm đắc bút ký càng hơn nhiều.

Bởi vậy được đặt ở tầng cao nhất Tàng Thư Các, thêm vào có hai gã lão giả thực lực khủng bố tọa trấn ở đằng kia.

Lâm Tiêu bọn hắn có được lệnh bài của Dược đại sư tự nhiên không có bất kỳ trở ngại nào cả, tiến nhập vào trong tầng cao nhất này.

Khác với Tàng Thư Các bên dưới, trên tầng cao nhất này, chính là một gian phòng bình thường, cũng không có trang trí vàng son lộng lẫy gì, cũng không có đồ vật gì hoa lệ cao quý, chỉ có một giá sách gỗ lim bình thường, trong đó đặt một ít bút ký dùng bút lông sao chép, bình thần không có gì lạ.

Bất quá Lâm Tiêu lại biết rõ, đồ vật trong phòng nhỏ này giá trị không hề kém hơn toàn bộ thứ ở Tàng Thư Các bên dưới.

Một lão giả trong đó đã sớm nhận được mệnh lệnh của Dược đại sư, từ trong một cái tủ phủ kín cấm chế lấy ra một vài bút ký, đưa tới trong tay Lâm Tiêu và Lâm Nhu.

Hai người như nhặt được chí bảo tiếp nhận lấy, đặc biệt là Lâm Nhu, bởi vì kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúc ở Đan Các, nàng chưa từng từng có đãi ngộ như vậy, có thể đọc qua luyện dược bút ký của Luyện Dược đại sư.

Trong chốc lát, hai người liền như si mê như say sưa lâm vào trong thế giới luyện dược mệnh mông.

...

Ban đêm, ngọn đèn nhàn nhạt chiếu sáng lấy gian phòng sạch sẽ, Lâm Tiêu khoanh chân ngồi ở trên giường, trước mặt đặt chính là “Tinh Nguyên Quyết” mà Được đại sư đưa cho hắn hôm nay.

Tinh Nguyên Quyết, danh tự có chút bình thường, cả quyển bí tịch chỉ vền vẹn hơn mười trang, cũng không có gì đặc biệt.

. Nhẹ nhàng mở sách ra, Lâm Tiêu đọc qua từng chút một.

Võ giả chú trọng nguyên lực, nguyên lực chất mạnh, lượng nhiều thì thực lực càng cao, mà Luyện Được Sư thì lại chú trọng tinh thần lực, tinh thần lực mạnh, tính khổng chế cao, luyện chế sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió, Tinh Nguyên Quyết này chính là dùng để tu luyện tinh thần lực.

Khẩu quyết Tinh Nguyên Quyết không nhiều lắm, lại khá tối nghĩa, trong mỗi một câu đều ẩn chứa nhiều loại ý tứ, tầng tầng lớp lớp, nhưng chẳng biết tại sao, Lâm Tiêu lại có thể lý giải rất nhanh, mỗi một câu bí tịch, Lâm Tiêu chỉ cần tinh tế cân nhắc, lập tức có thể lĩnh ngộ ra được hàm nghĩa sâu bên trong, tựa phẳng như khẩu quyết Tinh Nguyên Quyết này hắn sớm đã nghiên tập ngàn vạn lượt vậy.

Sau khi cẩn thận xem qua Tinh Nguyên Quyết một lượt, Lâm Tiêu nhắm mắt lại, căn cứ theo phương pháp ghi lại trong Tinh Nguyên Quyết, bắt đầu tu luyện.

So sánh với nguyên lực, tinh thần lực cực kỳ hư vô mờ mịt, dù sao nguyên lực chính là vật thực chất, mà tinh thần lực tuy rằng tồn tại, lại hư ảo khó có thể chạm đến, muốn tu luyện Tinh Nguyên Quyết này, đầu tiên cả người phải lâm vào trong trạng thái Không Minh, cảm nhận được tinh thần lực của mình.

Bình thường võ giả vừa mới bắt đầu quá trình này, chắc chắn sẽ có chút ít không quen, thường thường cần thời gian tương đối dài mới có thể lần thứ nhất tiến vào trạng thái, nhưng khiến Lâm Tiêu ngoài ý muốn chính là, hắn vừa nhắm hai mắt lại một lát, tâm thần cả người đã giống như hải nhi ngủ say lâm vào trong Không Minh, đồng thời một tia tinh thần lực phẳng phát như sợi tơ trong suốt hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

- Tinh khí hóa thần, nguyên lực làm gốc. . .

Trong đầu Lâm Tiêu chảy xuôi khẩu quyết Tinh Nguyên Quyết, thử khổng chế một tia tinh thần lực này dựa theo phương pháp ghi lại trong Tinh Nguyên Quyết vận chuyển lấy.

Ào ào!

Trong đầu Lâm Tiêu, một sợi tinh thần lực trong suốt giống như sợi tơ đột nhiên như bị thứ gì đó xúc động, dùng não Lâm Tiêu làm trung tâm, chậm chạp xoay tròn lấy, ngàn vạn tinh thần lực như tơ đồng thời xoay tròn, mang đến cho người cảm giác mỹ luân mỹ hoán.

Mỗi một lần xoay tròn, những tinh thần lực hình tơ này lại được chậm rãi kéo dài, từng chút từng chút lan tràn ra, chưa được một lát đã tràn ngập cả gian phòng.

Tuy rằng giờ phút này hai mắt Lâm Tiêu nhắm nghiền, nhưng dưới sự quan sát của tinh thần lực, tất cả chung quanh đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Trong thế giới tinh thần lực, tất cả chung quanh đều không có nhan sắc, chỉ có hắc bạch thuần túy, nhưng so sánh với mắt thường, tinh thần lực đối với cảm ứng sự vật cùng với chấn động nguyên khí càng thêm mẫn cảm, chút chấn động cũng có thể phản ứng rõ ràng vào trong óc Lâm Tiêu.

- Tinh thần lực, vô hình vô sắc, hư vô mờ mịt, đã như vậy, ta chẳng phải có thể xuyên thấu ngăn cách vách tường, quan sát cảnh sắc bên ngoài sao?

Một ý niệm đột nhiên nổi lên trong đầu Lâm Tiêu, cơ hồ theo bản năng, tinh thần lực Lâm Tiêu lan tràn qua vách tường gian phòng của mình, thẩm thấu ra ngoại giới, quả nhiên như Lâm Tiêu suy nghĩ, ở trước mặt tinh thần lực, vách tường do gạch đá xây thành căn bản không cách nào ngăn cản, đơn giản liền bị hắn xuyên thấu.

Nhưng ngay sau đó Lâm Tiêu liền cảm nhận được, tinh thần lực vốn coi như cường đại sau khi xuyên thấu qua vách tường liền vô hình bị cắt giảm một tầng, cảm giác đối với mọi thứ bên ngoài vách tường cũng yếu đi, hơn nữa Lâm Tiêu lại cảm nhận được, vật thể bất động thì lực xuyên thấu và cắt giảm đối với tinh thần

lực cũng bất đồng. Như kim loại mạnh nhất, gạch đá thứ hai, mộc chế phẩm thứ ba, giấy dầu ở khung cửa sổ thì cơ hồ không có trở ngại gì cả.

Trong khi Lâm Tiêu mặc niệm tâm pháp Tinh Nguyên Quyết, khu động tinh thần lực khuếch tán thì tinh thần lực Lâm Tiêu cũng đang dùng một tốc độ hơi chậm chậm rãi tăng lên.

Thí nghiệm chỉ chốc lát, Lâm Tiêu không ngừng lan tràn tinh thần lực ra, thẳng đến khi không cách nào tiếp tục khuếch tán mới dừng lại, lúc này, tinh thần lực Lâm Tiêu đã bao trùm đại bộ phận gian phòng Lâm gia, ngay cả phòng ngủ của muội muội Lâm Nhu ở bên cũng rõ ràng hiển hiện trong đầu Lâm Tiêu. Trong phòng ngủ, Lâm Nhu hơi thở nhẹ ra, hiển nhiên không chút phát giác ra, nhị ca mình hiện giờ đang quan sát mình.

“Hô! ”

Sau khi cảm giác mình đã đến cực hạn, lúc này Lâm Tiêu mới chậm rãi thu liễm tinh thần lực lại.

- Trước kia khi ta nội thị, hoàn toàn là vì cảm giác trong đầu đối với nguyên lực, hôm nay ta có thể khống chế tinh thần lực, phải chăng có thể càng nắm chắc tinh hướng thân thể hơn nữa?

Một ý niệm lướt qua trong đầu Lâm Tiêu, ngay sau đó Lâm Tiêu lại nội thị thân thể mình.

So sánh với trước kia, cảm giác và nội thị nguyên lực, tinh thần lực càng thêm rõ ràng, mỗi một góc thân thể, tế bào cùng với tổ chức cơ bắp trong thân thể đều hiện ra rõ ràng trong đầu Lâm Tiêu, việc này khiến Lâm Tiêu vô cùng kích động.

Vô giả lúc tu luyện, khó tránh khỏi sẽ có một ít nội thương còn sót lại, bình thường vô giả không cách nào cảm nhận được rõ ràng, chỉ có thể phục dụng đan dược trị liệu toàn diện. Nhưng Luyện Được Sư lại khác, dưới sự quan sát của tinh thần lực, mỗi một vết rách thật nhỏ của kinh mạch đều có thể bị tinh thần lực cảm ứng được rõ ràng, khi trị liệu tự nhiên cũng có tính nhắm vào hơn.

169. Chương 169: Sơ Lạc Đan (1)

- Khó trách Luyện Được Sư có thể trị liệu vô giả, dưới sự quan sát của tinh thần lực, rất nhiều thương thế quả thật vừa xem hiểu ngay.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm gật đầu, bắt đầu cẩn thận quan sát thân thể mình.

Xem xét sơ qua, ngược lại bị Lâm Tiêu tìm được không ít trước nội thương trước kia không chú ý đến, những nội thương này cũng không lớn, đơn giản chỉ một ít tổn thương cơ bắp biên độ nhỏ, một ít tế bào chết lảng động, cùng với vết rách rất nhỏ trên kinh mạch yếu ớt. Mặc dù đối với chiến lực Lâm Tiêu không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng những nội thương này góp gió thành bão, đến lúc đó khi chiến đấu với cường giả ngang tầm sẽ trở thành một căn rơm rạ cuối cùng đè sập lạc đà

- Những nội thương này không thể bỏ mặc, sau này phải dùng nguyên lực lần lượt ôn nhuận và điều dưỡng.

Lâm Tiêu trong nội tâm yên lặng nói, đột nhiên –

- Ân, đây là cái gì? !

Tinh thần lực Lâm Tiêu lúc đảo qua cánh tay phải thì đột nhiên cảm giác được một mảnh bóng đen sương mù, hoàn toàn che đậy tinh thần lực.

- Vị trí này, chẳng lẽ là Bát Quái Lô trên cánh tay phải ta?

Lâm Tiêu trong nội tâm nổi lên ý niệm này, tinh thần lực bản năng tập trung chỗ đoàn bóng mờ kia, đồ án Bát Quái Lô chỗ cánh tay phải Lâm Tiêu đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, rồi sau đó thoáng một phát biến mất khỏi cánh tay phải Lâm Tiêu.

Bá!

Không đợi Lâm Tiêu có phản ứng, bóng đen biến mất kia lại bỗng dường xuất hiện trên không trong óc Lâm Tiêu, đúng là Bát Quái Lô cùng xuyên việt với Lâm Tiêu.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu cả kinh, như thế nào cũng không cách nào hiểu rõ Bát Quái Lô này làm sao lại đột nhiên từ tay phải thoảng cái tiến vào được trong đầu mình cả.

Trên không trong óc, Bát Quái Lô ba chân, hai tai, toàn thân ám thanh chậm rãi lơ lửng ở đằng kia, bát quái đồ án mặt sau dần dần lấy tinh thần lực tán dật trong đầu Lâm Tiêu, mà chính diện lại là ba chữ cỡ Bát Quái Lô xiêu xiêu vẹo vẹo, ngoài ra còn có các loại hoa văn kỳ lạ rất nhỏ, đồ án chạy trên thân, rậm rạp chằng chịt, giống như nòng nọc vậy, chỉ là những hoa văn kia quá mức nhỏ, Lâm Tiêu cho dù dốc hết toàn lực, cũng không cách nào thấy rõ đến cùng là gì.

Cái Bát Quái Lô này cứ như vậy chìm nổi trong óc Lâm Tiêu, mặc cho Lâm Tiêu dùng tinh thần lực điều động như thế nào cũng thủy chung không hề có động tĩnh.

Nhìn Bát Quái Lô mình cố gắng cả buổi lại thủy chung không chút xê nhích, Lâm Tiêu cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực này.

Trong những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu một bên quan sát luyện được bút ký của Dược đại sư, một bên lại tu luyện Tinh Nguyên Quyết tăng lên tinh thần lực của mình. Tuy rằng tu luyện tinh thần lực cực kỳ gian nan, mỗi ngày tăng lên không nhiều lắm, nhưng mấy ngày qua đi Lâm Tiêu vẫn cảm thấy tinh thần lực của mình đã có một tia tăng trưởng rõ ràng, phạm vi cảm giác cũng khuếch trương lớn thêm không ít.

Hơn nữa Lâm Tiêu còn kinh hỉ phát hiện, theo tinh thần lực của mình tăng lên, tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí của mình vậy mà cũng có một tia tăng trưởng chậm chạp, vốn Lâm Tiêu còn lo lắng vì mình tu luyện Tinh Nguyên Quyết khiến tốc độ tăng trưởng nguyên lực chậm lại, nhưng bây giờ lại không hề cố kỵ nữa.

Trong nháy mắt lại nửa tháng qua đi, một ngày này, hắn cùng với Lâm Nhu rốt cục đã xem xong luyện được bút ký của Dược đại sư.

- Tiến độ của các người ta cũng biết rồi, hôm nay, hai người các người hãy theo Ngô Tộ đi luyện được thất, học tập luyện được đi.

Dược đại sư khảo vấn hai người mấy vấn đề bên trong luyện được bút ký, sau khi thấy Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu đều đối đáp trôi chảy thì không khỏi thoả mãn lên tiếng.

Rốt cục đợi đến ngày hôm nay, nhưng trên mặt hai người Lâm Tiêu và Lâm Nhu lại không có bao nhiêu hưng phấn cả.

Sau khi trải qua hơn một tháng học tập, Lâm Tiêu và Lâm Nhu đều cảm giác được luyện được chỉ đạo bác đại tinh thâm, học tập một tháng này khiến bọn hắn phóng đại tầm mắt đồng thời cũng mang lòng kính sợ luyện được chỉ đạo, ngược lại cảm giác mình hiểu rõ cũng không nhiều, mà ngay cả Lâm Nhu một lòng muốn luyện được lúc này cũng có cảm giác như vậy.

- Sao hả? Chẳng lẽ hai người các người không vui sao?

Trông thấy biểu lộ của hai người, Dược đại sư không khỏi ngạc nhiên nói.

Lâm Nhu lúc này lo sợ bất an nói ra ý nghĩ trong lòng.

- Ha ha.

Dược đại sư lúc này nhin không được cười lên ha hả, trong đôi mắt toát ra vẻ vui mừng phát ra từ sâu trong nội tâm:

- Các người có thể có cảm giác như vậy, nói rõ hai người các người trong mấy ngày này đã triệt để thấm nhuần luyện được chỉ đạo, nhưng luyện được chỉ đạo cũng như vô đạo vậy, nếu như chỉ biết bề môn tạo xa, không biết động thủ thực tế thì vĩnh viễn cũng không biết đến cùng là thể nào. Cho nên tự mình động thủ luyện được, cũng là một khâu tối trọng yếu nhất trong luyện được chỉ đạo.

Lâm Tiêu trong lòng lập tức hiểu rõ. Như vậy cũng giống như võ đạo vậy, nếu như chỉ biết khổ tu, không biết đi vào trong núi rừng chiến đấu với yêu thú, chém giết sinh tử, như vậy cho dù cấp bậc có cao, võ kỹ cường thịnh trở lại, cũng chỉ là lý luận suông, không trải qua nỗi khổ nghiệm.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Dược đại sư liền dẫn Ngô Tộ và huynh muội Lâm Tiêu tới trong một gian luyện dược thất bình thường của Dược Sư Đường, toàn bộ luyện dược thất tương đối trống trải, mặt tường được một tầng tài liệu màu đen bao trùm, trừ đi một ít giá đặt linh dược thì không còn vật nào khác nữa.

- Muốn luyện dược, đầu tiên phải có lò đan, cũng giống như vũ khí của võ giả, đối với Luyện Dược Sư mà nói lò đan là thứ quan trọng nhất đối với bọn họ. Lâm Nhu, tình thiết lò đan của người ta xem qua, đối với học đồ vừa học luyện dược mà nói xem như khá tốt, về phần Lâm Tiêu, ta chuẩn bị cho người một cái lò đan tiêu chuẩn của Dược Sư Đường chúng ta, đây chính là lò đan mà đệ tử Dược Sư Đường sau khi tấn cấp nhất phẩm Luyện Dược Sư mới được phát, không hề kém hơn tình thiết lò đan của muội muội người bao nhiêu đâu.

Dược đại sư vừa nói, một bên từ trong tủ thuốc một bên lấy ra đủ loại tài liệu.

- Thông Tâm Thảo, Ô Huyết Đằng, Thanh Liên Lộ, Mạch Hương Hành. . .

Gian khổ học tập trong những ngày này cũng khiến Lâm Tiêu cực kỳ quen thuộc đối với dược liệu, thoáng cái đã nhận ra những tài liệu này, đều là một ít tồn tại tương đối quý trọng trong số thảo dược, bất quá còn chưa đạt đến cấp bậc nhất giai linh dược.

Bất quá cũng thế, dùng trình độ của hai người Lâm Tiêu và Lâm Nhu, nếu như vừa bắt đầu đã luyện chế nhất giai linh dược, chỉ sợ không biết sẽ bị hai người lãng phí bao nhiêu tài liệu nữa.

- Hôm nay ta sẽ để Ngô Tộ dạy các người luyện chế, là Sơ Lạc Đan. Sơ Lạc Đan tuy rằng là đan dược bình thường, nhưng độ khó luyện chế lại không thấp, trong số đan dược bình thường cũng thuộc loại trân quý, vừa hay thích hợp với các người hiện giờ, mỗi một hạt Sơ Lạc Đan giá trên thị trường là năm mươi lượng, mà giá tài liệu là hai mươi lượng, nói cách khác, một khi luyện chế thất bại, một hạt sẽ tổn thất hai mươi lượng.

170. Chương 170: Sơ Lạc Đan (2)

- Tốt rồi, Ngô Tộ, người dạy bọn họ luyện chế Sơ Lạc Đan đi, ta về luyện dược thất của mình trước, có vấn đề gì, người lại đến nói ta.

Loại Sơ Lạc Đan ngay cả nhất phẩm đan dược cũng không đạt đến này tự nhiên không cần Dược đại sư tự mình động thủ, sau khi phân phó tốt Ngô Tộ, Dược đại sư liền bước chân thông thả rời khỏi luyện dược thất.

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, hiện giờ ta luyện chế Sơ Lạc Đan một lần trước, hai người các người nhìn cẩn thận. Ngô Tộ nghiêm mặt nói.

Hắn tuy rằng là nhất phẩm Luyện Dược Sư, nhưng Sơ Lạc Đan trong số đan dược bình thường cũng thuộc loại tương đối khó, Ngô Tộ tuy rằng tiện tay liền có thể luyện chế ra, nhưng muốn luyện chế ra Sơ Lạc Đan tốt nhất cũng không phải một chuyện dễ. Hiện giờ hắn lần đầu luyện đan trước mặt Lâm Tiêu và Lâm Nhu, Ngô Tộ tự nhiên không dám khinh thường, nếu như luyện chế thất bại, vậy thì quả thật xấu hổ chết người rồi.

Ngô Tộ một bên điều phối tỉ lệ thảo dược, một bên xuất ra lò luyện đan bản thân gác trên một dụng cụ kỳ lạ.

- Vốn Luyện Dược Sư luyện chế đan dược là lợi dụng nguyên lực bản thân hòa tan và luyện chế, bất quá bởi vì Lâm Nhu người còn chưa đạt tới nhất chuyển, cho nên ta sẽ dùng nguyên lực mô phỏng lò để luyện chế. Trên thực tế rất nhiều dược sư bình thường ở bên ngoài, luyện dược đều là lợi dụng nguyên lực mô phỏng

lô, nhưng muốn luyện chế đan dược có phẩm giai thì phải cần Luyện Dược Sư dùng nguyên lực bản thân tự mình luyện chế, đây cũng nguyên nhân vì sao muốn trở thành Luyện Dược Sư chính thức phải trở thành nhất chuyển Chân Võ giả, không thành được Chân Võ giả, vĩnh viễn cũng không cách nào luyện chế ra đan dược có phẩm giai.

Ngô Tộ nói xong, một bên giảng giải trình tự làm sao luyện chế Sơ Lạc Đan, cùng với đạo lý vì sao lại làm vậy, đồng thời, cũng mang bộ phận thảo dược dựa theo tỉ lệ nhất định theo trình tự bỏ vào lò đan.

Sau đó, hắn mở ra một cái nút phía dưới dụng cụ.

PHỐC!

Một đoàn hỏa diễm nhu hòa từ trong dụng cụ kia đột nhiên toát ra, nhộn nhạo quanh lò đan, đồng thời một cổ nguyên lực chấn động rất nhỏ truyền ra từ trong luyện dược thất.

Lâm Tiêu lập tức liền cảm nhận được, thứ gọi là hỏa diễm này cũng không phải hỏa diễm chân chánh, mà là ngoại hình hỏa diễm do nguyên lực đặc thù nào đó hình thành.

- Nguyên lực thuộc tính và cường độ bất đồng, đối với luyện chế đan dược cũng bất đồng, điểm này, cần bản thân Luyện Dược Sư tự mình nắm giữ.

Ngô Tộ nhắc nhở Lâm Tiêu.

- Như đan dược bình thường này, hoàn toàn có thể căn cứ vào thời gian bỏ dược liệu để suy đoán trình độ luyện chế, bất quá đan dược có phẩm giai lại không được, phải lợi dụng tinh thần lực đi cảm giác dược liệu biến hóa trong đó, cùng với trình độ ngưng hợp giữa dược liệu, căn cứ theo ngưng hợp giữa dược liệu, lại đi tiến hành luyện chế, nếu như làm từng bước thì không luyện chế ra được.

Ngô Tộ yên lặng kể tính toán thời gian, một bên dạy bảo Lâm Nhu không cách nào thi triển tinh thần lực làm sao dựa vào thời gian để suy đoán trình độ luyện chế, một bên lại dạy bảo Lâm Tiêu làm sao dùng tinh thần lực cảm giác trình độ ngưng hợp và biến hóa dược liệu trong lò đan.

Cứ như vậy dạy bảo lấy, Ngô Tộ mỗi khi đến thời gian lại cho vào bộ phận tài liệu, đồng thời còn thỉnh thoảng thông qua lỗ nhỏ trên nắp lò đan để dạy bảo Lâm Nhu quan sát biến hóa trong đó, Lâm Nhu một bên nghe, một bên yên lặng gật đầu, trong nội tâm tính toán lấy gì đó.

Mà Lâm Tiêu thì đơn giản hơn nhiều, đồng thời khi quan sát, cũng chậm rãi tán dật tinh thần lực trong đầu, xuyên thấu qua lò đan cảm thụ biến hóa trong đó.

Trong lò đan, các loại dược liệu dưới sự ảnh hưởng của nguyên khí, giao hòa ngưng hợp với nhau, mỗi quá trình đều hiện ra rõ ràng trong đầu Lâm Tiêu. Lâm Tiêu giờ mới hiểu được vì sao không đạt nhất chuyển, tinh thần lực nếu không tu luyện Tinh Nguyên Quyết vì sao lại không thể trở thành nhất phẩm Luyện Dược Sư rồi.

Bất luận quá trình hai loại dược liệu nào dung hợp với nhau đều vô cùng rườm rà cùng phức tạp, thảo dược bình thường còn đỡ, đặc biệt là linh dược nhất giai, nguyên khí ẩn chứa trong đó thật sự quá nồng đậm, căn bản không thể dùng phương pháp tính toán bình thường để luyện chế, Luyện Dược Sư phải tùy thời thông qua cảm giác tinh thần lực để thay đổi cường độ phóng xuất ra nguyên lực, cùng với thông qua một ít thao tác tinh thần lực rất nhỏ để tiến hành điều khiển dược liệu trong lò đan.

Một khi trong quá trình luyện chế phát sinh chút ngoài ý muốn nhỏ nào đó sẽ lập tức luyện chế thất bại.

Mà dược sư bình thường thì dù thế nào cũng không làm được điểm này.

Trong lò đình, dưới tác dụng của nguyên lực do nguyên lực mô phỏng lò phun ra, những dược tính kia đang nhanh chóng dung hợp và thay đổi, Ngô Tộ một bên cẩn thận từng li từng tí cảm giác lấy, một bên lại giảng giải cho hai người.

Cũng không biết vì sao có vài lúc Ngô Tộ tiến hành thao tác, trong lòng Lâm Tiêu lại ẩn ẩn có một loại cảm giác nói không nên lời, loại cảm giác này giống như thao tác của Ngô Tộ cũng chưa hoàn mỹ đến mức tận cùng vậy. Ví dụ như có vài lúc đợi sau khi dược tính trong lò dung hợp thêm một thời gian ngắn nữa mới thêm vào tài liệu mới thì dược tính dung hợp sẽ tốt hơn.

Loại cảm giác này lộ ra đặc biệt mãnh liệt trong lòng Lâm Tiêu, đây là một loại cảm giác, Lâm Tiêu cũng không rõ vì sao mình lại có cảm giác như vậy, nhưng nó lại đột ngột hiện lên trong đầu hắn.

Đương nhiên, Lâm Tiêu sẽ không xúc động có hành động gì trong khi Ngô Tộ luyện chế, dù sao đây chẳng qua chỉ là một loại cảm giác cầu hắn thôi, trước khi chưa thử qua, hắn cũng không có nắm chắc mười phần. Mà Ngô Tộ chính là một gã nhất phẩm Luyện Dược Sư chính thức, hắn luyện chế như thế nào, tự nhiên có đạo lý của hắn.

Rốt cục, sau khi trải qua gần nửa giờ luyện chế, một cỗ mùi thơm kỳ lạ từ trong lò đan tán dạt ra, Ngô Tộ xem chuẩn hỏa hầu, đóng nguyên lực mô phỏng lò lại, rồi sau đó nhẹ sốc đỉnh lò lên, một hồi khói trắng tràn ngập mà ra, mùi thuốc thấm người nhanh chóng lan tràn trong luyện dược thất.

Trên mặt Ngô Tộ tràn đầy dáng tươi cười, nói:

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, Sơ Lạc Đan thành rồi.

Hai người Lâm Tiêu vội bước lên xem xét, liền nhìn thấy trong lò đan, có hơn mười khóa đan dược lớn chừng ngón út, toàn thân màu trắng, màu sắc bóng loáng, chỉ là trên mấy khóa lại hơi có ít lỗ, nhưng lại cực kỳ nhỏ, không nhìn kỹ căn bản không phân biệt ra được, hiển nhiên phối chế rất không tệ.

- Đáng tiếc Sơ Lạc Đan này chỉ dùng ‘Nguyên lực mô phỏng lò’ luyện chế, nắm chắc hỏa hậu không thể làm quá chính xác, nếu như dùng nguyên lực bản thân phối chế thì khẳng định khóa khóa no đủ tròn vo, màu sắc trắng nõn xinh đẹp.

Ngô Tộ cười nói, trong giọng nói ẩn ẩn có một tia đắc ý.

- Tốt rồi, ta đã luyện qua Sơ Lạc Đan cho các người xem một lần rồi, các người có thể thử phối chế.

Lâm Tiêu và Lâm Nhu liếc nhau, Lâm Nhu lúc trước khi Ngô Tộ phối chế đã sớm kích động không thể chờ được nữa, lúc này nghe được lời Ngô Tộ nói liền lập tức tiến lên.

171. Chương 171: Lần Đầu Luyện Đan

- Nhị ca, để cho ta thử trước đi.

Lâm Nhu đôi mắt trông mong nhìn qua Lâm Tiêu. Luyện chế đan dược, đây là chuyện mà nàng tha thiết mơ ước mấy chục năm qua, hôm nay rốt cục đã có cơ hội này, tự nhiên trong lòng như có ngàn vạn con kiến đang bò lấy vậy, ngứa ngáy không chịu nổi.

Lâm Tiêu như thế nào có thể từ chối yêu cầu của Lâm Nhu, còn nữa, hắn cũng muốn lại quan sát xem Lâm Nhu luyện chế đến cùng có gì khác so với Ngô Tộ luyện chế.

Đã được Lâm Tiêu cho phép, Lâm Nhu lúc này lộ ra một tia hưng phấn, nàng cầm ra tinh thiết đan lô của bản thân gác trên nguyên lực mô phỏng lò kia, rồi sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt vốn hưng phấn, kích động đột nhiên trở nên thanh minh, chỉ còn lại vẻ trầm ổn.

BA~!

Nhẹ nhàng mở ra nguyên lực mô phỏng lò, nguyên lực nhu hòa khẽ liếm lấy tinh thiết đan lô, Lâm Nhu căn cứ theo phối chế của Ngô Tộ lúc trước, bắt đầu chậm rãi cho nguyên liệu vào trong đó.

Xuy xuy!

Lâm Tiêu tán bật ra tinh thần lực lập tức liền cảm giác được tài liệu jtrong tinh thiết đan lô dưới tác dụng của nguyên lực bắt đầu chậm rãi phân giải thành một cỗ thảo dược tinh khí, rồi sau đó chậm rãi dung hợp trong đan lô.

Lâm Nhu biểu lộ nghiêm túc, nàng lần đầu luyện chế tuy rằng kiệt lực khiến mình tỉnh táo, nhưng vẫn có một chút khẩn trương, đầu óc của nàng vận chuyển rất nhanh, yên lặng tính toán trình độ và thời gian thảo được dung hợp, đồng thời thỉnh thoảng xuyên thấu qua lỗ nhỏ trên lò đan quan sát tình huống trong đó.

Thời gian vừa đến, Lâm Nhu lập tức đầu vào đẩy bắt đầu gia nhập tài liệu còn lại, cho dù trong nội tâm khẩn trương, nhưng khi tiến hành thao tác, tâm thần Lâm Nhu lại như đột nhiên yên tĩnh lại, tay chân vững vàng, đầu vào đẩy, không có chút luống cuống tay chân nào cả, liên tiếp tài liệu cho vào trong cực kỳ trôi chảy.

Trong luyện được thất, một tiểu nữ hài sắc mặt tỉnh táo, ánh mắt cẩn thận tỉ mỉ đang vô cùng nghiêm túc nhìn lò đan trước mắt, tinh mâu nàng lóe sáng, trên khuôn mặt đỏ bừng tựa hồ có một loại ánh sáng chói lọi không hiểu đang long lánh.

Hai mắt Ngô Tộ ở bên bỗng bừng phát sáng lên.

Thân là nhất phẩm Luyện Dược Sư của Dược Sư Đường, Ngô Tộ cũng bắt đầu từ luyện dược học đồ, hơn nữa hiện dưới tay cũng có ba gã luyện dược học đồ, ở phương diện luyện dược cũng coi như có chút thiên phú, nhưng so sánh với Lâm Nhu hiện giờ lại như đom đóm và trăng sáng, thạch đầu và kim cương vậy, căn bản không thể đánh đồng.

Ngô Tộ có thể cảm nhận được, Lâm Nhu tuy rằng là lần đầu tiên luyện chế, nhưng thời gian gia nhập dược liệu cũng không phải nhờ kỹ như luyện dược học đồ khác, mà là căn cứ lý giải của mình, cùng với quan sát trình độ được liệu dung hợp trong đan lò, lại tiến hành điều chỉnh của mình.

Cái này tuy rằng là một tia biến hóa cực kỳ nhỏ, nhưng lại đại biểu cho tương lai hoàn toàn bất đồng.

Luyện dược chi đạo, biến hóa ngàn vạn, chất lượng nguyên lực, cường độ tinh thần lực mỗi người đều không giống nhau, hơn nữa linh dược cùng phẩm giai, năm sinh trưởng giống nhau cũng căn cứ vào hoàn cảnh sinh trưởng bất đồng mà Thiên Địa nguyên khí ẩn chứa trong đó cũng bất đồng, cái này cần Luyện Dược Sư trong quá trình luyện chế không thể máy móc, cần tự mình điều khiển.

Lâm Nhu có thể trong lần đầu luyện dược đã làm được điểm này, bất kể là phản ứng bản năng hay là trong lòng đã sớm có kế hoạch, đều thuyết minh thiên phú và năng lực linh ngộ của Lâm Nhu ở phương diện luyện dược vượt xa luyện dược học đồ khác.

Lúc trước khi Ngô Tộ lần đầu phối chế cũng là căn cứ theo giờ giấc và số lượng tài liệu, tuy rằng biểu hiện không tệ, nhưng cuối cùng đạo sư vẫn thở dài một hơi, lúc này mới nói cho hắn tính trọng yếu của tự chủ trong quá trình luyện dược, bản thân Ngô Tộ cũng rất có cảm xúc.

Chẳng những Ngô Tộ, Lâm Tiêu cũng cảm thấy biến hóa rất nhỏ của Lâm Nhu trong quá trình luyện dược, chút biến hóa nhỏ ấy trực tiếp thể hiện lên tài liệu trong lò đan. Lâm Tiêu có thể cảm giác được rõ ràng, nếu như Lâm Nhu hoàn toàn căn cứ theo thời gian quy định để phối chế, vậy thì hỏa hầu thật ra khó mà đạt đến tận cùng, nhưng nàng lại cố ý hơi dừng một chút, chỉ một chút này đã trực tiếp khiến tài liệu trong lò đan dung hợp càng thêm hoàn mỹ, mặc dù thời gian dừng lại còn hơi có chút khiếm khuyết, nhưng đối với người luyện chế lần đầu như Lâm Nhu mà nói đã rất khó lường rồi.

Trong luyện dược thất, tâm thần Lâm Nhu hoàn toàn đắm chìm trong luyện chế, nhao nhao cho tài liệu vào lò đan, tiến hành dung hợp và phản ứng.

Sau nửa canh giờ, Lâm Nhu rút cục đầu nhập vào một phần tài liệu cuối cùng.

Một cỗ mùi thơm ngát nhàn nhạt sau một lát liền từ trong lò đan tán dạt ra, Lâm Nhu xem chuẩn hỏa hầu, đóng cửa nguyên lực mô phỏng lò, đồng thời khẩn trương xúc nắp lò lên.

Một hồi khói trắng lượn lờ bay lên, mùi thơm ngát nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ luyện dược thất, tuy rằng cỗ mùi thơm ngát này không mãnh liệt bằng Ngô Tộ luyện chế, nhưng từ đó có thể ngửi thấy được hương vị đan dược.

- Cái này xem như đã luyện thành sao?

Lâm Nhu cẩn thận từng li từng tí ngẩng nhìn phía cuối đan lò, trong ánh mắt có loại cảm giác nghi hoặc.

Hai người Lâm Tiêu và Ngô Tộ vội tiến lên nhìn xem, chỉ thấy trong lò đan, hơn mười khối đan dược lớn chừng ngón út xuất hiện ở đáy đan lô, những đan dược này cũng không bóng loáng như Ngô Tộ luyện chế, cũng không đủ trắng nõn, có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, ngăm đen, nhưng lại có một loại mùi thơm nhàn nhạt.

Cho dù nàng cố ý tiến hành điều chỉnh đối với luyện chế, bất quá về mặt kinh nghiệm vẫn không bằng Ngô Tộ, thứ luyện chế ra cũng vô cùng thâm, khiến Lâm Nhu trong nội tâm có chút tâm thần bất định.

Lâm Nhu im im lặng lặng chờ Ngô Tộ lên tiếng, đây chính lần đầu nàng luyện chế đan dược, tự nhiên muốn được nghe Ngô Tộ đánh giá.

Nhưng đợi tới đợi lui, lại thủy chung không có thanh âm Ngô Tộ truyền đến, Lâm Tiêu và Lâm Nhu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ngô Tộ há to miệng, hai mắt tròn tròn xoe, vẻ mặt khó có thể tin.

Sau nửa ngày, Ngô Tộ mới thì thào nói:

- Lâm Nhu, người thật sự là lần đầu tiên luyện chế đan dược sao? Trước kia chưa từng luyện chế qua?
- Sao hả? Chẳng lẽ có vấn đề gì sao? Đây thật là lần đầu tiên ta luyện chế.

Lâm Nhu không biết xảy ra chuyện gì, nhút nhát e lệ nói.

- Khó có thể tin.

Ngô Tộ vẻ mặt rung động, trong ánh mắt nhìn qua Lâm Nhu ẩn ẩn tỏa ánh sáng, giống như đang nhìn một tuyệt thế cô bảo vậy:

- Lâm Nhu, người luyện chế Sơ Lạc Đan đã thành công rồi, tuy rằng thoát nhìn xấu xí, nhưng về mặt công hiệu chỉ kém so với ta luyện chế hai thành, một quả Sơ Lạc Đan như vậy giá trên thị trường chừng bốn mươi lượng, người vậy mà lần đầu luyện chế đã thành công, thiên phú luyện dược bậc này thật sự là. . .

Ngô Tộ lắc đầu, nhìn qua Lâm Nhu cũng không biết nên nói gì cho phải.

172. Chương 172: Khiếp Sợ Của Dược Đại Sư (1)

Lúc trước lần đầu luyện chế đan dược luyện chế cũng không phải là Sơ Lạc Đan tương đối khó trong đan dược bình thường này, mà là Hóa Ư Đan càng thêm đơn giản, cho dù như thế, hắn cũng phải sau hai lần, lần thứ ba luyện chế mới thành công, mà hai học đồ cùng hắn học tập lại càng đến lần thứ năm và lần thứ bảy mới luyện chế thành công, một lần duy nhất đã thành công như Lâm Nhu, hắn ở Võ Điện Dược Sư Đường năm sáu năm vẫn là lần đầu tiên thấy được.

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu, các người ở chỗ này luyện chế, ta đi đến chỗ Dược đại sư một chuyến.

Cẩn thận để Sơ Lạc Đan Lâm Nhu luyện chế vào trong một bình ngọc, Ngô Tộ không thể chờ đợi được ra khỏi luyện dược thất, trong nội tâm kích động đi tới chỗ luyện dược thất của Dược đại sư.

Hắn phải mau chóng nói tin tức này cho Dược đại sư biết, lần đầu tiên luyện chế Sơ Lạc Đan đã thành công như thế, Ngô Tộ tin tưởng Dược đại sư nhất định cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Trong luyện dược thất, lập tức cũng chỉ còn lại hai người Lâm Tiêu và Lâm Nhu.

- Nhị ca, ta. . .

Lâm Nhu vô tội nhìn qua Lâm Tiêu.

- Xem ra thiên phú luyện dược của Tam muội ta rất cao đấy.

Lâm Tiêu trong nội tâm cảm thấy mừng rỡ thay Lâm Nhu.

- Nhị ca, người đừng cười nhạo ta nữa.

Lâm Nhu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đứng trước nguyên lực mô phỏng lô, nói:

- Nhị ca, hiện giờ ngươi bắt đầu luyện chế đi.

- Ân.

Lâm Tiêu gật gật đầu, bắt quá cũng chưa tiến lên:

- Nguyên lực mô phỏng lô này ngươi dùng đi, ta muốn thử dùng nguyên lực bản thân luyện chế.

- Dùng nguyên lực bản thân?

Lâm Nhu khẽ giật mình.

- Đúng.

Lâm Tiêu gật gật đầu, trước kia khi Ngô Tộ và Lâm Nhu luyện chế, hẳn đều xem cực kỳ rõ ràng và cẩn thận, đối với nguyên lý luyện được cũng có lý giải càng sâu, dùng thực lực Chân Võ giả nhĩ chuyển của hắn, hơn nữa độ tinh khiết nguyên lực khi tu luyện Ngưng Nguyên Công, dùng nguyên lực bản thân luyện chế kỳ thật thuận tiện hơn so với nguyên lực mô phỏng lô rất nhiều.

Hơn nữa, hẳn khác với Lâm Nhu, Lâm Nhu còn chưa trở thành nhất chuyển Chân Võ giả, chỉ có thể lợi dụng nguyên lực mô phỏng lô luyện chế, mà bản thân là một gã nhĩ chuyển Chân Võ giả, nếu vẫn dùng nguyên lực mô phỏng lô vậy thì chẳng những lãng phí thời gian, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể trở thành một gã Luyện Được Sư chính thức được.

Ánh mắt nhìn về phía rất nhiều dược liệu, Lâm Tiêu chạm qua từng cái, quả nhiên giống như trước kia, trong đầu lập tức lướt qua ưu khuyết của những dược liệu này.

Những dược liệu này tuy rằng là cùng loại dược liệu, dược tính cũng không kém nhiều, nhưng hai gốc dược liệu dù giống nhau thế nào, cũng sẽ phân ra ưu khuyết, loại ưu khuyết này trừ phi là Luyện Được Sư có tạo nghệ vô cùng cao thâm ở phương diện phân biệt dược liệu mới có thể phân biệt rõ được, dược sư bình thường căn bản không cách nào phân biệt, nhưng trực giác của Lâm Tiêu lại có thể phân biệt được rõ ràng ưu khuyết những dược liệu này.

Một lát sau, Lâm Tiêu đã từ một đồng lớn dược liệu chọn lựa đủ dược liệu ột lần luyện chế.

- Ô?

Lâm Nhu ở bên sau khi nhìn kỹ dược liệu Lâm Tiêu chọn lựa thì đột nhiên kinh hô một tiếng, ngẩng đầu nhìn phía Lâm Tiêu.

- Nhị ca, những dược liệu này ngươi chọn thế nào thế? Ta sao cảm giác dược liệu ngươi chọn so với còn lại đều tốt hơn một chút a?

Lâm Nhu tuy rằng không phải Luyện Được Sư chân chánh, nhưng nàng công tác ở Đan Các hai năm, nhiệm vụ mỗi ngày đều là phân lấy linh dược, bởi vậy đối với tốt xấu và phân biệt linh dược cực kỳ quen thuộc, thậm chí ở phương diện khác còn trên cả Ngô Tộ thân là nhất phẩm Luyện Được Sư.

- Ta chỉ là cảm giác những thảo dược này tốt hơn, cho nên liền lựa ra.

Lâm Tiêu tùy ý nói, hẳn cũng không thể nói mình có cảm giác không hiểu đối với những thảo dược này được?

Lâm Nhu há to miệng, cơ bắp trên mặt có chút run rẩy hai cái, tựa hồ muốn nói điều gì, cuối cùng lại không nói gì.

Nàng ở phương diện phân biệt linh dược đã học trọn vẹn hai năm ở Đan Các, lúc này mới có thành tích như vậy, mà nhị ca Lâm Tiêu chỉ mới ở chỗ này học tập hơn một tháng còn làm tốt hơn cả mình, thiên phú mà nhị ca bày ra ở phương diện luyện dược khiến nàng cảm thấy sợ hãi thán phục từ tận đáy lòng.

Sau khi để những thảo dược này qua một bên, Lâm Tiêu tay phải nâng đan lô, Nguyên Trì trong cơ thể xoay tròn, một cỗ nguyên lực rất nhỏ lập tức từ kinh mạch tay phải lưu chuyển đến bàn tay và trong năm ngón tay, rồi sau đó mạnh mẽ dâng ra.

PHỐC!

Một cổ nguyên lực rất nhỏ từ tay phải Lâm Tiêu liếm lấy đáy đan lô, toàn bộ đan lô dưới sự ảnh hưởng của nguyên lực cũng dần dần nóng lên.

Võ giả trước khi không tấn cấp Hóa Phàm cảnh, nguyên lực bình thường không cách nào phóng ra ngoài được, nhưng thông qua bàn tay, ngón tay tiếp xúc với đáy đan lô cũng có thể đạt được hiệu quả giống vậy.

Ngưng Nguyên Công tâm pháp vận chuyển, Lâm Tiêu cẩn thận từng li từng tí không chế lấy nguyên lực trong cơ thể, hẳn cũng không sót ruột luyện chế, mà không ngừng tay đổi độ mạnh yếu nguyên lực phóng ra từ tay phải để quan sát phản ứng đan lô, dù sao đây là lần đầu hẳn luyện chế, nếu vội vàng thượng thủ, xác suất thất bại khẳng định sẽ rất lớn.

Khi Lâm Tiêu không chế được nguyên lực, tiến hành thí nghiệm thì ở trong một luyện được thất trên chỗ Lâm Tiêu bộn hấn một tầng, Được đại sư đang sửa sang lấy đồ vật.

Đồng đông đông!

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một hồi tiếng đập cửa rất nhỏ .

- Vào đi.

Theo thanh âm Được đại sư rơi xuống, đại môn, luyện được thất lập tức bị mở ra, đồng thời Ngô Tộ trong tay cầm một bình ngọc bước nhanh đến.

Được đại sư nhướng mày, nghi ngờ nói:

- Ngô Tộ, không phải bao người dạy Lâm Tiêu và Lâm Nhu luyện chế Sơ Lạc Đan sao, sao người lại chạy tới đây rồi? Chẳng lẽ trong quá trình luyện chế xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao?

Ngô Tộ liền vội vàng khom người nói:

- Sư phó, ta vừa rồi nghe theo phân phó của người, trước dạy Lâm Tiêu và g Lâm Nhu phương pháp luyện chế Sơ Lạc Đan một lần, sau đó Lâm Nhu nằng lền muốn thử một chút, đệ tử tự nhiên ở một bên nhìn xem, không nghĩ tới Lâm Nhu lần đầu tiên luyện chế đã luyện thành Sơ Lạc Đan, đệ tử thật sự khó mà tin được, cho nên lập tức tới tìm sư phó ngài. . .

Nói đến đây, trong ánh mắt Ngô Tộ còn mang theo hoảng hốt trước kia.

- Cái gì Lâm Nhu lần thứ nhất luyện chế đã luyện thành?

Được đại sư nao nao, chợt trong đôi mắt toát ra vẻ vui mừng kinh người:

- Vậy đan được Lâm Nhu luyện chế đâu rồi, người mang ra cho ta xem một chút.

Được đại sư phân phó nói.

- Vâng, sư phó.

Ngô Tộ trực tiếp đưa bình ngọc trong tay cho Được đại sư:

- Sư phó người xem!

Xuyên thấu qua bình ngọc này, Được đại sư lập tức liền thấy được hơn mười hạt đan dược màu trắng chùng ngón út trong bình ngọc, tuy rằng nhan sắc không đủ thuần khiết, bộ dáng cũng có chút không đứng đắn, nhưng từ khí tức linh dược lộ ra thì Được đại sư lập tức đã nhìn ra được, độ hoàn thành của những Sơ Lạc Đan này tuy rằng bình thường, nhưng cũng đã đạt chừng tám phần thành phẩm, xem như có chút cường đại.

173. Chương 173: Khiếp Sợ Của Được Đại Sư (2)

- Cái này. . .

Hai mắt Được đại sư thoáng cái trợn tròn, trong đôi mắt toát ra vẻ giật mình. Vốn theo hần nghĩ thì Lâm Nhu một lần luyện thành theo như lời Ngô Tộ nói nhiều nhất chỉ là đan dược thành hình, đạt tới chừng bốn thành thành phẩm, Sơ Lạc Đan như vậy bình thường đều coi như cặn, nhưng lại có được một bộ phận đặc tính của Sơ Lạc Đan, thuộc về loại ăn vào vô vị bỏ thì lại tiếc, nhưng dù là thế vẫn tốt hơn luyện phế đi nhiều, bình thường một hạt giá trị chừng mười lượng.

Nhưng hiện giờ đan dược Được đại sư thấy tuy rằng bộ dáng khó coi, nhưng kỳ thật về mặt dược hiệu đã xem như là Sơ Lạc Đan chân chính rồi.

- Ngô Tộ, người xác định người đưa cho ta là Lâm Nhu luyện chế, mà không phải người luyện chế sao?

Được đại sư trừng mắt nhìn qua Ngô Tộ.

- Sư phó, đây chính là do Lâm Nhu luyện chế.

Được đại sư nháy hai mắt, trong nội tâm vô cùng rung động.

- Không nghĩ tới thiên phú Lâm Nhu ở phương diện luyện dược lại cao như thế, nàng chính là lần đầu tiên luyện chế Sơ Lạc Đan ah, hơn nữa còn chưa tấn cấp Chân Võ giả nhất chuyển, cái này, cái này. . .

Được đại sư cũng bị rung động thật sâu, thiên phú mà Lâm Nhu biểu hiện ra thật sự quá kinh người, coi như là hần cũng khó có thể bỏ qua, duy nhất một lần luyện chế thành hình, hơn nữa đạt tới tám phần thành phẩm, cái này đã vượt ra khỏi dự đoán của Được đại sư. Theo hần nghĩ thì hai người Lâm Tiêu và Lâm Nhu trong ngày hôm nay có thể luyện chế ra thành phẩm hần cũng đã tương đối hài lòng rồi, nhưng bây giờ. . .

- Đi, chúng ta đi nhìn xem.

Được đại sư cầm bình ngọc trong tay, thần sắc sáng tối bất định, mang theo Ngô Tộ trực tiếp chạy về phía luyện chế thất của Lâm Tiêu bọn hần.

Khi Được đại sư vì lần luyện chế đầu tiên của Lâm Nhu mà khiếp sợ thì trong phòng thí nghiệm, Lâm Tiêu đã hoàn thành thí nghiệm nguyên lực bản thân, đã bắt lần đầu tiên luyện chế của mình.

Nét mặt của hần không bi không thích, sắc mặt bình tĩnh, nếu như nhìn kỹ cặp mắt của hần, có thể nhìn thấy cặp mắt của hần vô cùng thâm thúy, tựa hồ như đắm chìm trong hồi ức nào đó

Trong đầu Lâm Tiêu, quá trình luyện chế trước kia của Ngô Tộ và Lâm Nhu không ngừng trôi qua như một cuốn phim, từng chi tiết, mỗi một phản ứng đan lộ mình quan sát được, quá trình dược liệu dung hợp lẫn nhau đều hiện lên rõ ràng trong đầu, không ngừng xoay quanh.

Tuy rằng là lần đầu tiên luyện chế đan dược, nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại không có nửa điểm khẩn trương, cực kỳ quen tay bỏ một phần phần thảo dược vào trong

Xùy~~!

Nguyên lực nhu hòa có chút liếm lấy đáy đan lô, tinh thần lực Lâm Tiêu lập tức hóa thành từng sợi tơ, lan tràn đến trong đan lô, cẩn thận quan sát phản ứng trong đan lô.

Dưới tinh thần lực cường đại, mỗi một chút phản ứng giữa dược liệu trong đan lô đều cực kỳ rõ ràng, bất kỳ một khâu nhỏ nhất nào cũng đều hoàn toàn bị hần nắm giữ. Loại cảm giác này, thật giống như Lâm Tiêu đang dùng một cái kính hiển vi quan sát phản ứng giữa các hạt dược khí trong đó vậy, vô cùng rõ ràng.

Thời gian trôi qua như nước, Lâm Tiêu căn cứ phản ứng trong đan lô, vào thời gian không sai biệt lắm tiếp tục gia nhập dược thảo còn lại.

Quá trình này cơ hồ không khác biệt khi so với khi Lâm Nhu phối chế, nhưng kỳ thật nhìn như giống nhau, trên thực tế lại kém cực xa.

Lâm Nhu khi gia nhập thảo dược, hoàn toàn là căn cứ thời gian luyện dược trôi qua, cùng với phản ứng mặt ngoài của đan lô để tiến hành. Nàng không có tinh thần lực chỉ có thể thông qua lỗ hồng trên nắp lô nhìn thấy phản ứng mặt ngoài bên trong, lại căn theo lý giải của mình tiến hành điều phối thời gian, cũng không thấy được bản chất phản ứng giữa thảo dược.

Mà Lâm Tiêu lại khác, tinh thần lực của hắn có thể cảm nhận được rõ ràng biến hóa trong đan lô, bất luận chút biến hóa nhỏ nào cũng không thoát khỏi, đây là ưu thế của Lâm Tiêu so với Lâm Nhu.

Thậm chí so với Ngô Tộ đã là nhất phẩm Luyện Dược Sư, thời cơ bỏ thảo dược vào của Lâm Tiêu cũng có chỗ bất đồng.

Ngô Tộ khi giảng giải cho Lâm Tiêu và Lâm Nhu cũng không vận dụng nguyên lực bản thân, nhưng tinh thần lực của hắn cũng thủy chung quan sát phản ứng các loại dược liệu trong đan lô, dùng thân phận và kinh nghiệm của nhất phẩm Luyện Dược Sư như hắn, tự nhiên nắm chắc đối với phản ứng của dược liệu tương đối tinh chuẩn.

Nhưng quá trình luyện chế đan dược là một quá trình vô cùng rườm rà, coi như là một gã Luyện Dược đại sư chính thức cũng không dám nói mình hoàn toàn có thể đủ lý giải và khống chế quá trình luyện dược, dù hắn luyện chế chỉ là một khóa Sơ Lạc Đan ngay cả nhất phẩm đan dược cũng không phải.

Bất luận luyện chế một loại đan dược nào, thành hình phải trải qua vô số biến hóa, dưới phản ứng của nguyên lực, các loại dược liệu trong đan lô tăng tăng phản ứng với nhau, tạo thành một kết cấu cự đại và quá trình rườm rà, các luyện dược sư chỉ có thể đủ căn cứ vào kinh nghiệm và lý giải bản thân, tận lực ở giai đoạn hoàn mỹ nhất cho vào, đây là một cái thời gian đoạn, còn thời cơ bỏ hắn cho vào đến cùng có hoàn mỹ nhất, thích hợp nhất hay không thì ngay cả đám Luyện Dược đại sư cũng không dám khẳng định.

Nhưng Lâm Tiêu khi luyện chế lại có một loại cảm giác kỳ quái hiện lên trong đầu hắn, đây là một loại trực giác không hiểu, nói cho hắn biết lúc nào là thời cơ tốt nhất để gia nhập dược liệu.

Loại cảm giác này lúc trước khi Ngô Tộ và Lâm Nhu luyện chế, Lâm Tiêu đều từng có qua, chỉ là bởi vì người luyện chế không phải hắn nên hắn cũng không thể mở miệng lung tung, nhưng giờ phút này hắn tự mình luyện chế, tự nhiên tất cả do hắn. Trong khi hắn hiểu kỳ luyện chế, một bên tinh tế quan sát phản ứng trong đan lô, một bên tính toán thời gian, đồng thời cũng là đang tìm kiếm loại linh cảm và trực giác lóe lên tức thì này.

Hắn muốn đích thân nghiệm chứng, những trực giác thường xuất hiện khi đối mặt với linh dược và đan dược kia đến cùng có chính xác không.

Theo thời gian luyện chế từng chút trôi qua, tinh thần lực Lâm Tiêu cũng tập trung cao độ hơn, đây tuy là lần đầu hắn chính thức luyện đan, hơn nữa luyện chế cũng không phải đan dược cao cấp gì, nhưng đối với hắn mà nói, lại làm một chuyện vô cùng quan trọng, liên quan đến trực giác bản năng có chính xác không, Lâm Tiêu tuyệt không muốn lần đầu luyện chế đã thất bại.

Trong cảm ứng của Lâm Tiêu, rất nhiều thảo dược trong đan lô đang tiến hành phản ứng điên cuồng, phát sinh biến hóa kỳ dị, Lâm Tiêu cẩn thận khống chế nguyên lực phát ra nơi tay phải, đồng thời tinh thần lực không chút buông lỏng, lúc trước khi hắn quan sát Ngô Tộ luyện chế tuy rằng tinh thần lực có cảm giác, nhưng dù sao cũng không tập trung như khi mình luyện chế, dưới cảm giác của tinh thần lực, tất cả phản ứng trong đan lô đều hiện lên trong đầu hắn, mà loại cảm giác kia của hắn cũng càng thêm rõ ràng.

Từng loại dược liệu khi cảm giác xuất hiện bị Lâm Tiêu lần lượt cho vào đan lô, tinh chuẩn không kém chút nào.

174. Chương 174: Đan Thành

Mỗi một lần cảm giác xuất hiện, khi gia nhập dược liệu Lâm Tiêu đều hết sức chăm chú quan sát biến hóa thảo dược, sau khi thấy được phản ứng của thảo dược, khóe miệng của hắn rốt cục nở một nụ cười.

Tuy rằng trong lòng hắn đã sớm làm tốt chuẩn bị luyện chế thất bại, bất quá theo tình hình trong đan lô mà xem thì tựa hồ hắn chẳng những không thất bại, hơn nữa các loại dược tính trong đan lô dung hợp càng thêm chặt chẽ, càng thêm hòa hợp, cũng càng thêm hoàn mỹ.

Dưới tình huống như vậy, việc luyện chế của Lâm Tiêu cũng không tốn bao nhiêu thời gian cũng đã tiến hành đến cuối cùng.

Trước kia khi Ngô Tộ và Lâm Nhu luyện chế Sơ Lạc Đan, thời gian tiêu hao đều chừng nửa canh giờ, nhưng khi Lâm Tiêu tiến hành đến một bước cuối cùng so với bọn hắn thời gian ít nhất giảm bớt đi được một phần ba.

Điểm này, khiến trong nội tâm Lâm Tiêu khó tránh khỏi vẫn có chút tâm thần bất định.

Tuy rằng trước mắt tình huống trong đan lô thoát nhìn rất tốt, nhưng trước khi đan dược chưa luyện thành không ai có thể bảo chứng nhất định có thể luyện chế thành công cả.

Rốt cục, sau khi cảm giác được thời gian tới, Lâm Tiêu lập tức thu liễm nguyên lực nơi tay phải.

Đã mất đi nguyên lực chèo chống, phản ứng trong đan lô cũng dần dần biến mất, bất quá luyện chế Sơ Lạc Đan đến đây vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt, các loại dược liệu tinh hoa vẫn còn phản ứng với nhau, lắng đọng lại.

Một bên Lâm Nhu lập tức liên chú ý tới động tác của Lâm Tiêu, không khỏi khần trương nói:

- Nhị ca, người luyện chế thất bại rồi sao?

Nàng vừa rồi một lần thành đan, trong lòng của nàng cũng bức thiết hi vọng Lâm Tiêu có thể một lần thành đan, nhưng hiện giờ thời gian Lâm Tiêu luyện chế chỉ có hai phần ba so với Ngô Tộ và nàng luyện chế, khiến trong lòng Lâm Nhu lập tức toát ra cách nghĩ không tốt.

- Lâm Tiêu luyện chế thất bại sao?

Đúng lúc này, đại môn luyện chế thất bồng chốc bị mở ra, Dược đại sư và Ngô Tộ vội bước nhanh đến, hiển nhiên cũng đã nghe được lời Lâm Nhu nói.

- Ân? Lâm Tiêu người chỉ dùng nguyên lực của mình luyện chế sao?

Dược đại sư thấy Lâm Tiêu tay phải nâng đan lô, hẳn vốn chuẩn bị hỏi thăm Lâm Nhu không khỏi kinh nghi một tiếng, chợt lắc đầu.

- Người vẫn quá nóng nảy, dùng nguyên lực bản thân để luyện chế tuy rằng càng thêm thuận tiện, hơn nữa có thể căn cứ biến hóa dược liệu trong đan lô tùy thời điều tiết độ mạnh yếu nguyên lực, nhưng người trước kia không có bất kỳ kinh nghiệm luyện chế nào, ngược lại không bằng dùng nguyên lực mô phỏng lô, thất bại cũng là hợp tình lý.

Dược đại sư nhìn qua Lâm Tiêu hơi than thở nhẹ, bất quá trong ánh mắt lại không có chút ý trách cứ nào, ngược lại mang theo an ủi.

Lâm Tiêu há to miệng, muốn giải thích gì đó, bất quá cảm thụ được phản ứng trong đan lô còn chưa hoàn toàn chấm dứt, hẳn chỉ có thể dung nhập tâm thần vào trong đan lô.

- Lâm Nhu, đây là người luyện chế sao?

Sau khi an ủi Lâm Tiêu một câu, Dược đại sư không thể chờ đợi được dời mắt về phía Lâm Nhu, trong tay cầm chính là Sơ Lạc Đan mà Lâm Nhu luyện chế trước kia.

- Ân.

Lâm Nhu gật gật đầu, có chút khần trương nói:

- Dược đại sư, có vấn đề gì sao?

- Không có vấn đề, một chút vấn đề cũng không có.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Nhu, mặt Dược đại sư lập tức trường đến đỏ bừng, hai mắt nhìn qua Lâm Nhu tỏa ánh sáng, thật giống như nhìn thấy của quý vậy.

- Người tới nói với ta, người luyện chế như thế nào, lúc luyện chế có cảm giác gì?

Dược đại sư lo lắng dò hỏi.

- Là như thế này. . .

Lâm Nhu lúc này nói lại mình làm sao luyện chế, cách nghĩ và cảm giác trong quá trình luyện chế lần lượt nói ra.

- Thiên tài ah, thật sự là thiên tài ah!

Được đại sư một bên nghe, một bên nhìn không được vỗ tay sợ hãi thán phục, rất có cảm giác mặt mày hớn hở.

- Người ở đây xử lý vô cùng tốt. . .

- Ý nghĩ này rất đúng. . .

- Bất quá người ở thời điểm luyện chế còn có một chút sai lầm. . .

Được đại sư một bên nghe một bên đánh giá, tâm thần cả người hoàn toàn bỏ vào Lâm Nhu trên người, mà Lâm Nhu hiển nhiên cũng bị biểu lộ vô cùng kích động kia của Được đại sư dọa sợ.

Một bên, phản ứng trong đan lô của Lâm Tiêu rất cực đình chỉ xuống, ngay khi luyện chế chấm dứt, vậy mà không có nửa điểm mùi thuốc tán dạt.

- Chẳng lẽ ta thật sự đã thất bại

Lâm Tiêu tức cười há to miệng, trong nội tâm không khỏi có chút thất lạc.

BA~.

Sau một khắc, hần đề lên nắp đan lô, nhẹ nhàng mở đan lô ra.

Lập tức, một cổ dược khí nhàn nhạt từ trong đan lô bay lên, cổ dược khí này cực kỳ nhỏ, hoàn toàn không bốc lên dược khí như khi Lâm Nhu và Ngô Tộ luyện chế, trên mặt Lâm Tiêu lộ ra vẻ mất mát, nhưng vào lúc này, cổ dược khí rất nhỏ này nhẹ nhàng bay vào mũi Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lập tức ngây dại.

Hần mạnh mẽ hít sâu hai phần, mũi thở chớp động, hai mắt khép hờ, cả người lại có một loại cảm giác say mê trầm luân.

Hương, thật sự là quá thơm rồi.

Lâm Tiêu vô cùng chấn động, cổ dược khí này tuy rằng cực kỳ nhỏ, nhưng cảm giác khi vào mũi người lại mãnh liệt đến tột đỉnh, nếu như nói mùi thơm Sơ Lạc Đan Ngô Tộ bọn hắn trước kia phối chế là một loại nồng đậm, khuếch tán, vậy thì hương khí Lâm Tiêu hít hiện giờ lại một loại mùi thơm cực độ nội liễm, cao quý.

Cả hai ở mặt số lượng, hiển nhiên mùi thuốc của Lâm Tiêu kém quá xa, nhưng ở mặt phẩm chất lại vượt xa đan dược Ngô Tộ và Lâm Nhu phối chế.

Trong lúc cực độ khiếp sợ, ánh mắt Lâm Tiêu nhanh chóng thoáng nhìn qua trong đan lô, hắn không khỏi nao nao.

Ở trong đan lô, thậm chí có mười tám khóa đan dược, mỗi một khóa đều no đủ tròn vo, trắng nõn sáng bóng, hiện lên thuần trắng sắc, bề mặt sáng bóng trơn trượt, hoàn mỹ không tỳ vết.

Nhẹ nhàng lấy ra một khóa, đan dược thuần trắng sắc kia xoay tròn trong tay.

- Sơ Lạc Đan này độ dung hợp dược tính đạt tới mười thành, độ hoàn thành cũng có mười thành, cơ hồ hoàn mỹ.

Trong đầu Lâm Tiêu lập tức cảm giác được thuộc tính của Sơ Lạc Đan này.

- Lâm Nhu, thiên phú luyện dược của người trước nay ta chưa từng thấy, chỉ cần người nguyện ý, tùy thời đều có thể trở thành đệ tử của ta.

Được đại sư mặt mũi tràn đầy kích động và mừng rỡ, thân là thủ tịch Luyện Được Sư Vô Điện Được Sư Đường, hẳn cực kỳ lo lắng cho tương lai Vô Điện. Bởi vì sự cường thế của Đan Các, hiện giờ tuyệt đại đa số đệ tử có thiên phú luyện được đều muốn gia nhập Đan Các, mà thể lực như Vô Điện chỉ có thể tìm kiếm một ít đệ tử còn sót lại của Đan Các, cứ mãi như thế sẽ khiến cho Luyện Được Sư Đan Các càng ngày càng mạnh, còn Luyện Được Sư các thể lực còn lại thì càng ngày càng yếu, toàn bộ lâm vào một cái tuần hoàn ác tính.

- Hương vị gì?

Được đại sư đưa lưng về phía Lâm Tiêu, mà Ngô Tộ thân là đệ tử Được đại sư, tự nhiên đứng ở sau lưng Được đại sư, trước tiên nghe thấy được hương khí yếu ớt phát ra từ Sơ Lạc Đan trong tay Lâm Tiêu.

175. Chương 175: Giá Trị Đan Được (1)

Hắn hít hít hai cái, rồi sau đó mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt lập tức liền thấy được đan được màu trắng trong tay Lâm Tiêu.

- Đây là. . .

Ngô Tộ tiến lên một bước, từ trong tay Lâm Tiêu cầm lấy đan được, đan được no đủ tròn vo quay tròn trong lòng bàn tay hắn, biểu lộ Ngô Tộ thoáng cái cứng lại, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào đan được màu trắng trong tay, chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, tùy thời đều có khả năng sụp đổ.

Từ trên đan được này, hắn cảm nhận được một cổ ấm áp, hiển nhiên là đan được vừa ra lò, nhưng trong luyện được thất này, đang luyện chế đan được chỉ có Lâm Tiêu, mà hạt đan được này cũng lấy từ trên tay hắn, như vậy. . .

Hạt đan được này chẳng lẽ là Lâm Tiêu lúc trước luyện chế ra sao? !

Một bên, Được đại sư đang sợ hãi thán phục vì thiên phú của Lâm Tiêu, đột nhiên, chớp mũi hắn giống như ngửi được một loại mùi thơm kỳ dị, hắn rất nhanh hít hai hơi, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

- Đây là. . .

Được đại sư nhíu mày, chợt giống như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên mạnh mẽ quay đầu nhìn lại, lập tức liền thấy được đan được trong tay Ngô Tộ.

Đan được hoàn mỹ không tỳ vết lập tức hoàn toàn hấp dẫn tâm thần Được đại sư.

- Ngô Tộ, viên thuốc này, ngươi lấy từ đâu?

Được đại sư nhìn không được hỏi, thanh âm cũng có chút run rẩy.

Đan được no đủ tròn vo lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay Ngô Tộ, thuần trắng, sáng, có loại cảm giác hoàn mỹ không tỳ vết, Được đại sư thân là Tam phẩm Luyện Được Sư tự nhiên minh bạch điều này đại biểu cho cái gì.

Ngô Tộ như ở trong mộng mới tỉnh, lúc này mới vội vàng nói:

- Sư phó, đây là mới từ trong tay Lâm Tiêu lấy đến.

Được đại sư lập tức giật mình, rồi sau đó ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Lâm Tiêu, trong cảm giác của Lâm Tiêu, ánh mắt Được đại sư giống như kiếm quang sắc bén cắt lên người mình vậy.

Sau một khắc, ánh mắt Được đại sư lập tức chuyển dời đến đan lò Lâm Tiêu đang nâng, giống như nghĩ tới điều gì, sắc mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi, biểu lộ trở nên vô cùng đặc sắc.

Hô!

Được đại sư nhanh cất bước, bỗng dừng đi vào trước mặt Lâm Tiêu, đồng thời thần sắc kích động nhìn về phía đan lô trong tay Lâm Tiêu.

Sau khi hắn thấy tràng cảnh ở đáy đan lô, thần sắc Được đại sư thoáng cái ngây người, có chút há mồm, như nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng nổi vậy.

- Lâm Tiêu, những đan dược này là người vừa rồi luyện chế sao?

Được đại sư há to miệng, sau khi sợ run một lúc đột nhiên dò hỏi.

Ánh mắt của hắn lảng lệ ác liệt, thần sắc kích động, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu giống như nhìn một quái vật tiền sử, khiến toàn thân Lâm Tiêu đều nổi da gà.

Lâm Tiêu dưới ánh mắt Được đại sư nhẹ nhàng gật đầu, hắn đã từ trong phản ứng của Được đại sư biết được, những đan dược mà hắn luyện chế tựa hồ có chỗ khác thường.

- Không có khả năng, không có khả năng.

Được đại sư kích động đoạt lấy lò đan trong tay Lâm Tiêu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào đan dược ở cuối đan lô.

- Những đan dược này no đủ tròn vo, không có chút tạp chất nào, hơn nữa dược hương nội liễm, đây rõ ràng là hiệu quả khi luyện chế đạt đến hoàn mỹ a!

Được đại sư thì thào tự nói, không dám tin vào hai mắt mình nữa.

Đan dược sau khi luyện chế thành công, cũng không phải nói mùi thơm khuếch tán càng dày đặc thì càng tốt, có chút đan dược khi luyện chế thành công mùi thuốc nồng đậm, bởi vì đó là dư hương do linh dược còn sót lại phát ra, mà có đan dược luyện chế thành công thì hương khí nội liễm, đây là bởi vì linh dược tinh hoa hoàn toàn nội liễm, dung hợp, mà Sơ Lạc Đan này chính là loại sau.

Từ đan dược trong đan lô của Lâm Tiêu, Được đại sư ngửi thấy được một cỗ hương khí cực kỳ nhỏ và nội liễm. Cái này chỉ có hai loại khả năng, một loại chính là luyện chế thất bại, tất cả dược khí tinh hoa đều bị tán dật phá hư hết, chỉ còn lại một tia cuối cùng, loại khác chính là luyện chế quá mức hoàn mỹ, khiến tất cả dược khí hoàn toàn dung hợp vào đan dược, cơ hồ không có nửa phần lãng phí.

Mà giờ khắc này tình huống của Lâm Tiêu hiển nhiên chính là loại thứ hai.

- Một, hai, ba, bốn. . . Mười tám, dĩ nhiên là mười tám khóa đan dược!

Đồng thời Được đại sư cũng thấy được số lượng trong đan lô, sau khi biết được là mười tám khóa thì hắn càng cả kinh tốt đỉnh, luyện chế Sơ Lạc Đan đã trải qua vô số chứng thực, căn cứ theo trên sách võ tường thuật thì một phần thảo dược chia đều, số lượng Sơ Lạc Đan hoàn mỹ có khả năng luyện chế ra chính là mười tám khóa, cái này còn cần tất cả dược khí tinh hoa trong thảo dược hoàn toàn phản ứng với nhau, không có một tia lãng phí dưới tình huống.

Nói cách khác, trên lý luận một lò Sơ Lạc Đan có thể luyện chế ra mười tám khóa, nhưng trên thực tế, số này lượng sẽ ít hơn.

Như Ngô Tộ luyện chế lúc trước là mười lăm khóa, mà Lâm Nhu thì là mười bốn khóa, mà ngay cả lần tốt nhất mà Được đại sư luyện chế được chỉ là mười bảy khóa, còn thừa là chút cạn không thành hình, nhưng hôm nay Lâm Tiêu vậy mà thoáng cái luyện chế ra mười tám khóa Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, khiến trong lòng Được đại sư chấn động như cuồng phong mưa rào.

- Lâm Tiêu, đây thật là người luyện chế sao?

Được đại sư hai mắt đỏ thắm nhìn qua Lâm Tiêu, hai tay run rẩy, rung động nói:

- Người đến tốt cùng luyện chế thể nào?

- Được đại sư, ta cứ theo quá trình luyện chế Sơ Lạc Đan để luyện chế thôi.

Lâm Tiêu rất vô tội nói.

- Không, không có khả năng, Sơ Lạc Đan tuy rằng đều không đạt tới nhất phẩm, nhưng luyện chế nó cũng không đơn giản, người mới vừa tiếp xúc luyện được học, hơn nữa còn là lần đầu luyện chế, người thân là Chân Võ giả nhệ chuyển về mặt nguyên lực thì hoàn toàn đủ, nhưng phương diện tinh thần lực, người mới tu luyện Tinh Nguyên Quyết chưa đủ một tháng, sao có thể nắm chắc toàn bộ hỏa hầu trong quá trình luyện chế được chứ?

Được đại sư lắc đầu liên tục, lông mày cau chặt, Lâm Tiêu nếu như dù luyện chế ra mười bảy khóa thì cũng không khiến hắn chấn động như thế. Muốn dùng một phần thảo dược tiêu chuẩn luyện chế ra mười tám khóa Sơ Lạc Đan hoàn mỹ nhất thì ở từng phương diện đều phải làm cực kỳ hoàn mỹ, vô luận là nguyên lực, tinh thần lực, hay là nắm chắc đối với thời cơ, hơi không cẩn thận sẽ thất bại ngay, cái khác tạm thời không nói, nhưng Lâm Tiêu mới tu luyện Tinh Nguyên Quyết chưa đầy một tháng, ở phương diện trụ cột nhất hắn còn chưa đạt tới, làm sao có thể luyện chế ra Sơ Lạc Đan hoàn mỹ như thế.

- Muốn luyện chế ra Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, phải ở phương diện tinh thần lực đạt tới chừng tám phần nhất phẩm, cũng là khi tinh thần lực lan ra phải có thể khuếch tán khắp toàn bộ luyện chế thất, người mới tu luyện chưa đầy một tháng, làm sao có thể làm được điểm này, hơn nữa, không chế tinh thần lực không giống với nguyên lực, cực kỳ mờ ảo và gian nan, cho dù có được cường độ mạnh, cũng chưa chắc có thể khống chế như ý.

Được đại sư mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, phảng phất lần bầu nói.

176. Chương 176: Giá Trị Đan Được (2)

- Luyện chế Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, cường độ tinh thần lực phải đạt tới trình độ có thể tràn ngập toàn bộ luyện chế thất sao?

Lâm Tiêu tức cười há to miệng, điểm này, hắn đã sớm trong ngày thứ mười lăm tu luyện đã làm được rồi.

Bất quá Lâm Tiêu lại không giải thích, dù sao tinh thần lực không giống với nguyên lực, không có dụng cụ không thể đơn giản tiến hành khảo thí, hắn cũng không tình giấu diếm việc này, giờ phút này thấy Được đại sư nghi mãi không thông, hắn lập tức nín thở ngưng thần, khuếch tán tinh thần lực ra.

- Được đại sư, người có thể khuếch tán tinh thần lực của người ra.

Lâm Tiêu lên tiếng nói. Giải thích thiên ngôn vạn ngữ đều không bằng để bọn hắn trực tiếp tận mắt nhìn thấy thì tốt hơn.

Được đại sư nghe vậy, vốn là khê giật mình, bất quá rất nhanh liền dựa theo lời Lâm Tiêu, hắn cũng muốn nhìn một chút, Lâm Tiêu đến tột cùng muốn làm gì.

Dùng thực lực Tam phẩm Luyện Được Sư của Được đại sư, tinh thần lực vừa khuếch tán, lập tức đã bao trùm toàn bộ phạm vi kiến trúc tầng một Được Sư Đường, thậm chí ngay cả tình huống trên lầu, dưới lầu đều hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Mà Ngô Tộ ở bên cũng không kìm lòng được kéo dài tinh thần lực của mình ra, cảm giác lấy bốn phía.

- Được đại sư, hành lang bên phải luyện được thất, hiện giờ có một học đồ đang cầm hòm thuốc đi qua. . .

- Ở hành lang bên trái luyện được thất, một học đồ khác đang cúi đầu, đọc tài liệu trong tay. . .

Lâm Tiêu liên tiếp nói ra tình huống bên ngoài luyện được thất, nghe được lời Lâm Tiêu nói, lại cảm giác tình huống bên ngoài, trong đôi mắt Được đại sư và Ngô Tộ xuất hiện vẻ ngốc trẻ.

Bọn hắn hiện giờ đều đang trong luyện được thất, căn bản không thấy tình huống bên ngoài, hơn nữa vì không quấy rầy việc luyện chế của Luyện Được Sư, Được Sư Đường khi kiến tạo luyện được thất đều dùng cách âm siêu cao, để tránh bị quấy rầy, nhưng Lâm Tiêu lại có thể đơn giản nói ra tình huống bên ngoài hiện giờ, như vậy thì chỉ có một khả năng. . .

Được đại sư và Ngô Tộ ngẩng đầu, nhìn qua Lâm Tiêu về mặt vô tội, trong nội tâm không hèn mà cùng nổi lên một ý niệm trong đầu.

Đừng nói là Lâm Tiêu trong thời gian một tháng ngắn ngủi, vậy mà đã đạt đến tám phần cường độ nhất phẩm tinh thần lực sao? Hơn nữa còn có thể không chế thông thuận.

Hắn còn là người sao. . .

Được đại sư mở miệng há to miệng, tuy rằng hắn đã sớm từ chỗ Trữ Vĩ Thần tổng quản biết được khi Lâm Tiêu vừa gia nhập Võ Điện, cường độ tinh thần lực đã đạt đến tám cách, nhưng cách yêu cầu luyện chế Sơ Lạc Đan hoàn mỹ vẫn có chênh lệch nhất định, càng quan trọng hơn là, tinh thần lực cường đại cũng không có nghĩa là có thể không chế, Lâm Tiêu mới vừa tu luyện Tinh Nguyên Quyết chưa đầy một tháng, chẳng lẽ đã đạt đến mức có thể không chế tinh thần lực luyện chế ra Sơ Lạc Đan hoàn mỹ rồi sao?

Độ khó này thậm chí còn gian nan hơn so với tăng trưởng tinh thần lực bản thân nhiều.

Nhưng hiện giờ đan dược nằm trước mặt Được đại sư bọn họ lại khiến họ không thể không tin.

- Được đại sư, Sơ Lạc Đan này của ta thoát nhìn tựa hồ tốt hơn bình thường một chút, về mặt dược hiệu có gì khác với Sơ Lạc Đan sao? Có lẽ không kém nhiều a?

Lâm Tiêu giờ phút này đã hiểu rõ chỗ phi phàm của Sơ Lạc Đan mà mình luyện chế, hơn nữa trực giác của hắn cũng nói cho hắn biết độ dung hợp dược tính và độ hoàn thành của những Sơ Lạc Đan này đều đạt đến mức hoàn mỹ, nhưng đối với công hiệu cụ thể Sơ Lạc Đan hắn lại không rõ ràng lắm.

- Không kém nhiều?

Hai mắt Được đại sư nhìn qua Lâm Tiêu trừng lớn, có một loại cảm giác dở khóc dở cười, thật lâu sau, hắn mới lắc đầu nói:

- Thật không biết người làm sao luyện ra được Sơ Lạc Đan này.

Bình thường, Sơ Lạc Đan như Ngô Tộ vừa rồi luyện chế thuộc về loại Sơ Lạc Đan chất lượng tốt trên thị trường, độ dung hợp dược tính và độ hoàn thành là chừng tám phần, giá mỗi một hạt chừng năm mươi lượng, mà Sơ Lạc Đan Lâm Nhu luyện chế ra độ dung hợp dược tính và độ hoàn thành chừng sáu thành, giá mỗi một hạt là bốn mươi lượng, mà Sơ Lạc Đan người luyện chế ra, độ dung hợp dược tính và độ hoàn thành đều đạt đến mười thành hoàn mỹ, ở trên thị trường, Sơ Lạc Đan như vậy một hạt chừng một trăm năm mươi lượng.

- Nói cách khác, một hạt Sơ Lạc Đan của người có thể đổi lấy ba hạt Ngô Tộ luyện chế, một lò đan dược của người còn đáng giá hơn hắn gấp ba lần.

- Cái này. . .

Lâm Tiêu hiển nhiên cũng không ngờ rằng Sơ Lạc Đan của mình vậy mà đáng giá như vậy, có chút khó có thể tin nói:

- Được đại sư, cái này cũng là Sơ Lạc Đan, hơn nữa công hiệu có lẽ cũng không kém nhiều, nhưng sao lại chênh lệch nhiều như vậy?

Lâm Tiêu trong nội tâm không rõ.

Được đại sư ánh mắt vô cùng ngưng trọng:

- Quả thật, Sơ Lạc Đan của người tuy rằng là mười thành hoàn mỹ, nhưng dù sao chỉ là một hạt Sơ Lạc Đan, không có khả năng biến thành đan dược khác, về mặt công hiệu cao hơn do Ngô Tộ luyện chế chừng một phần ba, nhưng giá trị lại không chỉ dùng dược hiệu để xem.

- Bất luận một loại nào đan dược, chỉ cần độ hoàn thành đan dược đạt tới tình trạng hoàn mỹ thì giá sẽ tăng vọt, vượt xa giá bản thân, đây là bởi vì đan dược độ dung hợp dược tính đạt tới mười thành bởi vì độ hoàn thành cao, khiến cho dược tính cực kỳ nội liễm, dược hiệu có thể phát huy một cách hoàn mỹ nhất, sau khi phục dụng đan dược sẽ hoàn toàn dung hợp, không có chút tạp chất, mà đan dược bình thường sẽ

không có đặc tính như vậy, sẽ có tác dụng phụ, được hiệu lưu lại đối với nhân thể vẫn có ảnh hưởng nhất định.

- Quan trọng hơn chính là xác xuất thành công cùng với độ hoàn thành tuy chỉ kém một phần, nhưng đối với người dùng mà nói lại cách biệt một trời một vực, đây cũng là nguyên nhân vì sao tất cả võ giả đều muốn mua đan được hoàn mỹ.

Trong mắt Lâm Tiêu lóe lên tinh quang, lập tức hiểu được đạo lý.

Thật giống cùng một quả nhất phẩm Thối Thể Đan vậy, Thối Thể Đan bình thường nếu như có thể khiến một người luyện cốt đỉnh phong có được sáu thành xác suất đột phá đến luyện tủy kỳ, mà Thối Thể Đan hoàn mỹ có thể khiến một người luyện cốt đỉnh phong có được tám phần xác suất đột phá đến luyện tủy kỳ, giá trị tăng lên của nó cũng không chỉ là hai thành, giá cả của hai thứ kém nhau phải dùng bội số để tính toán, mà không chỉ dùng hai thành để tính toán.

Dù sao nuốt đan được cũng có hạn chế nhất định, một gã luyện cốt đỉnh phong nhiều nhất chỉ có thể phục dụng một hạt Thối Thể Đan để thử đột phá đến luyện tủy, một khi thất bại thì lần thứ hai cũng sẽ không thành công. Trong quá trình này, Thối Thể Đan bình thường chỉ có xác suất sáu thành, có tỷ lệ thất bại rất lớn, mà Thối Thể Đan hoàn mỹ lại có thể đạt tới tám phần, trên cơ bản chỉ cần sau khi phục dụng thì nhất định có thể đột phá đến luyện tủy kỳ.

177. Chương 177: Một Nhà Ba Thiên Tài (1)

Một cái là xác xuất thất bại rất lớn, sau khi thất bại lại không thể phục dụng, chẳng khác gì triệt để thất bại, một cái là cơ bản nhất định có thể đột phá, được hiệu hai thứ tuy rằng kém hai thành, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn khác biệt.

Lại càng không cần phải nói, bình thường sau khi dùng Thối Thể Đan sẽ có tạp chất nhất định lưu lại trong người, tạo thành một ít tác dụng phụ không thể dự đoán, mà được hiệu Thối Thể Đan hoàn mỹ lại có thể hấp thu hoàn toàn, căn bản không có nỗi lo về sau.

Cũng giống như một bức cổ họa, cổ họa bảo tồn nguyên vẹn và cổ họa thiếu một góc, tuy rằng chỉ là một góc nhỏ, nhưng giá trị cả hai lại không thể dùng đạo lý để tính toán được.

- Lâm Tiêu, Sơ Lạc Đan hoàn mỹ này người luyện chế thể nào?

Cẩn thận trầm ngâm hồi lâu, Dược đại sư vẫn không rõ Lâm Tiêu làm sao luyện chế ra Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, nhìn không được nghi hoặc hỏi.

Cho dù thông qua biểu hiện tinh thần lực trước kia, Lâm Tiêu đã chứng minh hắn vô luận ở nguyên lực hay là tinh thần lực đều đạt đến tiêu chuẩn luyện chế Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, nhưng luyện chế đan được, cũng không phải đạt tới tiêu chuẩn là có thể luyện chế được.

Phải biết rằng, coi như là Tam phẩm Luyện Dược Sư như hắn, cũng chỉ có thể một lần luyện chế ra mười bảy khóa Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, hơn nữa trên cơ bản hai lần mới có thể thành công một lần, lại càng không cần phải nói Lâm Tiêu học đồ lần đầu luyện chế, đây cơ hồ là chuyện không có khả năng xảy ra, hôm nay lại vậy mà đã xảy ra, chỉ có thể dùng hai chữ kỳ tích để hình dung.

Lâm Tiêu cẩn thận nghĩ nghĩ, nói ra cảm thụ của hắn vào lúc luyện đan.

Dược đại sư sắc mặt càng ngày càng kinh hãi và ngưng trọng, đặc biệt là khi hắn nghe nói khi Lâm Tiêu luyện chế, trong nội tâm sẽ thỉnh thoảng lóe lên linh quang và có trực giác xuất hiện, càng kích động đến hô hấp dồn dập, hai mắt tỏa ánh sáng.

Nghe xong Lâm Tiêu giảng thuật, vẻ kích động trên mặt Dược đại sư dù thế nào cũng không thể bình tĩnh, nhìn không được kích động nói:

- Thật sự là trời không phụ Võ Điện a ah, vậy mà đưa tới đan đạo thiên tài như vậy, cái này thật sự là. . .

Được đại sư lắc đầu, như thế nào cũng không cách nào hình dung kích động trong lòng, cả người tựa thật giống toả sáng tân xuân vậy.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu hồi lâu, một mực nhìn khiến Lâm Tiêu toàn thân sợ hãi, rốt cục chậm rãi lên tiếng.

- Ta từng nghe đã từng nói qua, trong võ giả có một loại người thiên phú đặc biệt, bất luận võ học gì vào tay hắn đều có thể dùng ra dễ dàng, đơn giản có thể luyện đến cảnh giới cực cao, không cần khắc khổ tu luyện như người thường, loại người này chúng ta xưng là võ học kỳ tài. Mà trong Luyện Được Sư chúng ta cũng có kỳ tài như vậy, loại người này trời sinh chính là vì được mà sinh, có thể đơn giản phân biệt ra tốt xấu của linh dược, càng vào lúc luyện chế đan dược có một loại cảm ứng và trực giác theo bản năng, có thể nhẹ nhàng luyện chế ra đan dược mà người khác khó mà luyện chế, chúng ta gọi loại người này là đan đạo kỳ tài.

- Chỉ tiếc loại thiên tài này trăm ngàn năm khó gặp, ta trước kia chỉ nghe qua trong truyền thuyết, không nghĩ tới hôm nay rốt cục lại để ta gặp được một người, thật sự là trời không phụ ta a!

Được đại sư toàn thân vô cùng kích động, hắn thân là thủ tịch Luyện Được Sư Được Sư Đường, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là khiến Được Sư Đường Võ Điện trở thành đệ nhất tại Tân Vệ Thành, nhưng dưới sự áp chế của Đan Các nguyện vọng này lại giống như trăng trong nước, hoa trong kiếng, cực kỳ mộng ảo, căn bản không có khả năng thực hiện, nhưng hiện giờ trong lòng Được đại sư rốt cục lần đầu tiên sinh ra tin tưởng.

Đã có một thiên tài có thể lần đầu luyện chế đã luyện chế ra Sơ Lạc Đan hoàn mỹ, tu luyện Tinh Nguyên Quyết không đến một tháng tinh thần lực đã cơ hồ đạt tới nhất phẩm, ở mặt lực điều khiển cũng không hề kém hơn nhất phẩm Luyện Được Sư như Lâm Tiêu ở đây, khiến Được Sư Đường vượt qua Đan Các cũng không còn là mộng tưởng nữa mà hoàn toàn có khả năng.

Lâm Tiêu trong nội tâm đồ mờ mờ, tuy rằng hắn không biết mình vì sao lần đầu luyện chế đã luyện chế ra đan dược hoàn mỹ, nhưng hắn tuyệt đối không phải là loại đan đạo kỳ tài như lời Được đại sư nói, ngược lại trong lòng Lâm Tiêu ẩn ẩn có cảm giác, năng lực này của mình hoàn toàn là vì Bát Quái Lô trong cơ thể mang đến, tuy rằng đây chỉ là phỏng đoán không căn cứ, nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại ẩn ẩn có cảm giác này.

Một bên Lâm Nhu tràn đầy kinh hỉ, mà Ngô Tộ cũng cực kỳ rung động.

Lúc đầu, hắn còn cảm thấy ghen ghét đối với đãi ngộ của Lâm Nhu và Lâm Tiêu, nhưng lúc này, trong lòng hắn rốt cục không còn chút đố kỵ nào nữa, có chăng chỉ là hâm mộ và sùng kính.

Cũng giống như đệ tử bình thường trong Huấn Luyện Quán vậy, hắn có lẽ sẽ vì cảnh giới bằng hữu bên cạnh cao hơn mình mà âm thầm ghen ghét, nhưng đối với thiên tài vượt xa mình tuyệt đối không sinh ra nửa điểm ganh tỵ nào cả, đây là vì đối phương hơn hắn nhiều lắm, khiến hắn đời này kiếp này cũng khó mà đuổi kịp, cũng như một vị thần cao cao tại thượng vậy, tự nhiên không cách nào sinh ra tâm tư đố kỵ.

- Lâm Tiêu, nếu như ngươi nguyện ý thì từ hôm nay trở đi, ngươi mỗi ngày đều có thể đến luyện chế thất của ta để luyện chế, chỉ cần ngươi muốn học thì ta đều dốc túi tương thụ, hơn nữa miêng lệnh bài trên người ngươi ta cũng không thu lại, có lệnh bài này rồi, ngươi có thể tùy thời tiến vào tất cả mọi nơi của Được Sư Đường, đọc mọi thứ trong Tàng Thư Các.

- Tin tưởng dùng thiên phú của ngươi, hơn nữa chỉ điểm của ta, chỉ sợ chỉ cần mấy tháng là ngươi có thể bước vào nhất phẩm Luyện Được Sư, không biết ý ngươi thế nào?

Được đại sư tuy rằng đang dùng thân phận thủ tịch Luyện Được Sư Được Sư Đường nói chuyện với Lâm Tiêu, nhưng ngữ khí của hắn lại giống như một một trưởng bối đối mặt văn bối vậy, không có chút nghiêm khắc, hà khắc nào cả, có chăng chỉ là hiền lành, ôn hòa.

Tìm được một đệ tử thích hợp đối với các luyện dược sư mà nói còn khó khăn hơn bất cứ thứ gì, có ít Luyện Được Sư thậm chí cuối cùng cả đời cũng chưa tìm được truyền nhân phù hợp, vốn Được đại sư thấy

thiên phú luyện chế của Lâm Nhu đã giật nảy mình rồi, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy thiên phú luyện chế của Lâm Tiêu càng khiến hắn không cách nào kiềm được.

- Đến lúc hai huynh muội các người đều do ta dạy bảo học tập, ta tin tưởng hai người các người sớm muộn gì cũng sẽ thành Luyện Dược Sư cao cấp nhất Tân Vệ Thành, không, không chỉ Tân Vệ Thành, thậm chí là Luyện Dược Sư cao cấp nhất Hiên Dật Quận.

Hai mắt Dược đại sư rạng rỡ tỏa sáng, hắn đối với tương lai của Lâm Tiêu và Lâm Nhu tràn đầy tin tưởng.

178. Chương 178: Một Nhà Ba Thiên Tài (2)

Lâm Tiêu có chút suy tư, trong ánh mắt vô cùng chờ mong của Dược đại sư, hắn cuối cùng lại bắt đầu đi đứng chần chừ:

- Dược đại sư, hảo ý của người ta tâm linh, nhưng bây giờ ta vẫn không thể phí quá nhiều thời gian ở phương diện luyện dược, có nên chỉ có thể xin lỗi rồi.

Còn gần năm tháng, chính là Tân Vệ Thành thiên tài đệ tử đại bỉ ba năm một lần, Lâm Tiêu sở dĩ học tập luyện dược, hoàn toàn là vì đánh bại Ổ Hạo, phải hiểu Luyện Dược Sư, hiểu được phương pháp chiến đấu của Luyện Dược Sư. Tuy rằng sau khi trải qua luyện chế lần này, Lâm Tiêu phát hiện mình đã triệt để thích luyện dược nhất đạo, nhưng thời gian không đợi người, hắn hiện giờ còn không cách nào hao phí thời gian ở phương diện luyện dược được.

Còn có năm tháng, hắn phải tăng thực lực vô đạo đến tình trạng vượt qua thiên tài trẻ tuổi Tân Vệ Thành, đây là một quá trình vô cùng gian nan, nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại tràn đầy tin tưởng.

Không có lực lượng, tất cả chỉ là hư ảo, Lâm Tiêu hiện giờ càng dồn tinh lực vào trùng kích đỉnh phong vô đạo, đương nhiên luyện dược chi đạo hắn cũng sẽ không bỏ qua, bất quá chuyện có thông thả và cấp bách nặng nhẹ, cái này hắn cũng không có cách nào

Trong phòng, hào khí thoáng trở nên ngưng trệ.

Biểu lộ Dược đại sư ngẩn ngơ, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu vậy mà lại trả lời như vậy.

Mà Ngô Tộ càng trừng lớn hai mắt, hắn đây là lần nhìn thấy vậy mà có người sẽ cự tuyệt lời mời của Dược đại sư.

Ánh mắt lập loè hai cái, Dược đại sư cuối cùng thở dài:

- Lâm Tiêu, nếu người đã nói vậy rồi thì ta cũng không bắt buộc người nữa, bất quá đại môn của ta vĩnh viễn mở ra với người, chỉ cần chừng nào người muốn luyện dược đều có thể đến, có vấn đề gì, cũng có thể tùy thời hỏi ta, ta vẫn rất coi trọng tương lai của người trên luyện dược nhất đạo. Tin tưởng ta, chỉ cần người khổ tâm nghiên cứu, một ngày nào đó sẽ trở thành Luyện Dược đại sư vượt xa ta.

Dược đại sư khổ tâm khuyên bảo hai câu, hắn là thật tâm hi vọng Lâm Tiêu có thể phát triển trên luyện dược chi đạo, nhưng hắn cũng không cách nào cưỡng ép thay đổi ý chí Lâm Tiêu được.

- Vậy người thì sao?

Dược đại sư lại chuyển ánh mắt về phía Lâm Nhu.

Lâm Nhu nhìn về phía Lâm Tiêu, sau khi thấy nhị ca gật đầu liền mừng rỡ cung kính nói với Dược đại sư:

- Đệ tử nguyện trở thành luyện dược học đồ của đại sư.

- Tốt, tốt!

Cho dù không lôi kéo được Lâm Tiêu, nhưng đối với Lâm Nhu, trong lòng Dược đại sư vẫn vô cùng ưa thích.

Tuy rằng biểu hiện Lâm Nhu hiện giờ không xuất sắc như Lâm Tiêu, nhưng Lâm Nhu dù sao mới chỉ có mười ba tuổi, hơn nữa thực lực cũng chỉ là luyện tủy đỉnh phong, trái lại Lâm Tiêu đã là một gã nhị chuyển Chân Võ giả, tuy rằng Lâm Nhu lần thứ đầu luyện chế Sơ Lạc Đan không sánh được với Lâm Tiêu, nhưng đó là vì Lâm Nhu thực lực không đủ, lại không tu luyện Tinh Nguyên Quyết, nếu thật luận thiên phú luyện được, Lâm Nhu cho dù so ra kém Lâm Tiêu nhưng cũng không bao nhiêu.

Trước kia Lâm Nhu tuy rằng có thể ở Võ Điện Dược Sư Đường học tập, nhưng hoàn toàn là vì Trữ Vĩ Thần đỡ lời, nàng mới chỉ là luyện tủy kỳ còn không cách nào chính thức trở thành thành viên Võ Điện, nhưng hiện giờ sau khi trở thành luyện dược học đồ của Dược đại sư, Lâm Nhu mới được coi như chính thức gia nhập Võ Điện.

Sau khi làm xong thủ tục, Lâm Nhu cũng đã trở thành một gã đệ tử Võ Điện Dược Sư Đường.

- Lâm gia này thật sự là một nhà ba thiên tài a!

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu và Lâm Nhu rời đi, Dược đại sư nhin không được cảm khái vạn phần.

Ba đứa con của Lâm gia, Lâm Hiên, Lâm Tiêu, Lâm Nhu, mỗi người đều là loại kinh thái tuyệt diệu, Lâm Hiên chính là đệ nhất thiên tài Tân Vệ Thành năm đó, mà Lâm Tiêu hôm nay mới mười lăm tuổi đã là nhị chuyển Chân Võ giả, về phần Lâm Nhu thiên phú ở luyện dược nhất đạo càng kinh thể hải tục, khiến Dược đại sư quả thực cảm thấy có chút khó có thể tin.

Thiên tài chẳng những chú ý kỳ ngộ, bồi dưỡng, cũng có quan hệ nhất định đến huyết mạch, nhưng cha mẹ Lâm gia không phải cường giả võ đạo gì, cũng không phải người có quyền cao chức trọng, tổ tiên cũng không nghe qua có danh tiếng hiển hách gì, nhưng ba người con ai nấy đều kinh người, quả thực khiến người phải giật mình.

- Bất quá, nếu để cho Lâm Tiêu và Lâm Nhu biết rõ chuyện của đại ca Lâm Hiên bọn hắn năm đó, vậy hai bọn hắn đối với Võ Điện chỉ sợ. .

Bỗng nhiên, Dược đại sư nghĩ đến Lâm Hiên trong ánh mắt bỗng dưng lộ ra một tia sầu lo, không khỏi thở dài một hơi thật sâu.

Trong những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu một bên tu luyện các loại võ đạo công pháp như Ngưng Nguyên Công, một bên tu luyện Tinh Nguyên Quyết tăng lên tinh thần lực của mình, càng mỗi ngày ở Dược Sư Đường học tập luyện dược.

Ngắn ngủn hơn nửa tháng, Lâm Tiêu đã học xong luyện chế tất cả đan dược bình thường, đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, khiến Dược đại sư liên tục sợ hãi thán phục không thôi. Thông qua luyện chế đan dược bình thường, Lâm Tiêu rất nhanh đã tụ tập một số tài phú và một ít điểm cống hiến, lợi dụng những tài phú và điểm cống hiến này, Lâm Tiêu đổi lấy đi một ít nhất giai linh dược, bắt đầu thử luyện chế nhất phẩm đan dược.

Lâm Tiêu ngay từ đầu luyện chế chỉ là nhất phẩm Nguyên Khí Đan bình thường nhất, chỉ tiếc Lâm Tiêu liên tiếp luyện chế mấy lần, cuối cùng đều không thành công, chỉ để lại một đồng tạp chất không có bao nhiêu tác dụng.

Dưới sự chỉ điểm của Dược đại sư, Lâm Tiêu mới biết được võ giả trước khi chưa tu luyện Tinh Nguyên Quyết tăng tinh thần lực đến nhất phẩm thì căn bản không cách nào luyện chế ra nhất phẩm đan dược được, nếu như ví luyện chế đan dược là thùng đựng nước, vậy thì tinh thần lực, nguyên lực, kinh nghiệm, thiên phú, chính là từng tấm ván gỗ đóng thành thùng gỗ, quyết định trong thùng gỗ đựng nước bao nhiêu cũng không phải tấm dài nhất, mà tấm gỗ ngắn nhất, trước khi tinh thần lực Lâm Tiêu chưa đạt tới nhất phẩm, dù thiên phú của hắn ở luyện dược có cao cũng không thể vượt cấp luyện dược, không giống với võ đạo.

Mà Lâm Nhu dưới sự chỉ điểm của Dược đại sư cũng phát triển cực nhanh, trong nửa tháng ngắn ngủi đã nắm giữ cách luyện chế rất nhiều đan dược bình thường, so với Lâm Tiêu, Lâm Nhu luyện chế càng thêm khó, nàng không cách nào lợi dụng nguyên lực, tinh thần lực, chỉ có thể lợi dụng lý giải của bản thân đối với luyện dược nhất đạo để tiến hành luyện chế, độ khó càng lớn hơn nữa.

Một tháng lại lần nữa lặng yên trôi qua, trong nháy mắt đã đến tháng ba.

Sáng sớm, sương mù mịt mờ, ánh mắt trời chiếu rọi, mang đến một tia ôn hòa.

Hôm nay đã là tháng ba, tuy rằng thời tiết vẫn hơi lạnh, nhưng đã không còn vẻ giá lạnh ngày đông nữa.

Trong Lâm gia đình viện, Lâm Tiêu lộ nửa thân trên, toàn thân cơ bắp hiện lên đường cong căng cứng, màu da vàng óng ánh, cơ bắp toàn thân bền chắc như thép, tràn đầy mỹ cảm lực lượng. Hắn hai chân khoanh chân cố định, hai tay nắm tay, ngũ tâm triều thiên, khí tức lâu dài xa xưa.

179. Chương 179: Nhiệm Vụ

Theo hô hấp của Lâm Tiêu, một đạo khí lãng màu trắng thật dài từ trong miệng hắn ra, quang mang màu vàng trên người theo hô hấp lần lượt cũng càng thêm nồng đậm, cả người giống như phủ thêm một tầng áo cà sa màu vàng, loại đường vân kết cấu chặt chẽ này mang đến cho người một loại cảm giác vô cùng kiên cường, đao thương bất nhập.

Đây chính là hiệu quả sau khi Kim Ngọc Quyết tu luyện đến tầng thứ tư Vô Thượng Kim Thân. Một khi luyện thành, toàn thân cơ bắp giống như sắt thép hoàng kim, lực phòng ngự tăng lớn, đao kiếm bình thường chặt lên căn bản lông tóc không tổn hao gì.

Hô!

Lâm Tiêu đột nhiên thở phào một hơi, hai con ngươi đóng chặt bỗng nhiên mở ra, khí lãng màu trắng phun ra nuốt vào trong giây lát bắn ra, như mũi tên nhọn bay ra bảy tám trượng mới chậm rãi biến mất.

Phanh!

Lâm Tiêu vốn khoanh chân dưới đất mạnh mẽ nhảy lên, bắt đầu diễn luyện trong đình viện

Lâm Tiêu trước hết diễn luyện chính là Mãnh Hổ Quyền Pháp trụ cột nhất, Mãnh Hổ Quyền pháp vốn là công pháp trụ cột, là thứ đệ tử Huấn Luyện Quán học, nhưng vào tay Lâm Tiêu lại uy vũ sinh phong, từng chiêu từng thức thi triển ra, khí lưu bạo cuốn, cuồng phong gào thét, giống như sét đánh giữa trời quang vậy.

Một bộ Mãnh Hổ Quyền pháp thi triển hoàn tất, Lâm Tiêu hơi thở không gấp, mặt không đỏ, thân hình phiêu hốt bất định trong đình viện, chuyển dời như quỷ mị, đồng thời một cổ khí tức bá đạo không hiểu từ trên người hắn không ngừng tán phát ra, đúng là Nhân cấp cao giai võ kỹ Cực Đạo Uy Thiên Quyền và Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết.

- Bát Diện Uy Phong!

- Uy Phong Lầm Lầm!

Lâm Tiêu vận chuyển Ngưng Nguyên Công trong cơ thể, nguyên lực kinh người ở trong cơ thể hắn như sông dài lao nhanh, khí phách không hiểu lưu chuyển quanh thân Lâm Tiêu, cẩn thận quan sát, Lâm Tiêu trong khi thi triển hai mắt như điện, uy nghiêm bá đạo, không giận tự uy, nếu có người tới giao chiến, căn bản không cần ra tay, chỉ riêng cổ khí thế này thôi cũng đã đủ khiến người mất đi lòng chống cự. Mà thân hình của hắn càng giống như quỷ mị, không ngừng chớp động trong đình viện, phảng phất một hồi gió mát, khiến người hoàn toàn không bắt được tung tích.

Theo vận chuyển Ngưng Nguyên Công và thi triển Cực Đạo Uy Thiên Quyền, khí thế trên người Lâm Tiêu càng ngày càng thịnh.

Đột nhiên, hắn hét lớn một tiếng.

- Diêu Vô Dương Uy!

Lâm Tiêu hai mắt trợn lên, nắm tay phải như lôi đình đột nhiên đánh ra, như sét đánh, lập tức đánh lên một cái bàn đá cao cỡ nửa người ở một góc hẻo lánh.

Oanh!

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, toàn bộ bàn đá cẩm thạch dưới một quyền này của Lâm Tiêu ầm ầm vỡ nát, một cỗ nguyên lực bá đạo đến đáng phong tạo cực phun ra, bao trùm lấy vô số khối đá cẩm thạch vụn kia.

Hô!

Một trận gió thổi qua, khối đá cẩm thạch vụn đầy trời vậy mà vô thanh vô tức hóa thành một cỗ bột mịn bị thổi tan ra.

Một quyền qua đi, Lâm Tiêu không dừng lại, trong đôi mắt hào quang càng thịnh, thân hình mạnh mẽ nhảy lên vào góc tường, cầm lên chiến đao màu đen đặt ở đằng kia, rồi sau đó lướt đến chỗ cái ghế trước bàn đá kia, hai chân liên tục đóng đũa, lập tức đá bốn cái ghế lên không trung.

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm -

- Tà Nguyệt Trảm!

- Bán Nguyệt Trảm!

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Theo tiếng hét to của Lâm Tiêu, một đao đao mang như thất luyện như thiểm điện xẹt qua bốn cái ghế đá, bốn cái ghế đá kia ở giữa không trung ngay ngắn nứt thành tám khối; rồi sau đó lại là một đao ánh đao hình bán nguyệt diện tích lớn xẹt qua ghế đá đã vỡ thành tám khối kia, đao mang lóe sáng đan vào, lập tức cắt tám khối ghế đá kia thành vô số khối đá vụn; nhưng tất cả còn chưa chấm dứt, đao mang hình bán nguyệt sau khi hiện lên, trong hư không lại trống rỗng xuất hiện vô số đao mang sắc bén, những đao mang này rậm rạp chằng chịt, giống như châu chấu phô thiên cái địa hoàn toàn bao phủ lấy những khối đá vụn kia.

Bồng bồng bồng bồng bồng. . .

Vô số đao mang lóng lánh, mỗi một đao đều hẹp dài sắc bén, vô cùng lăng lệ ác liệt, như thiểm điện PHỐC PHỐC trảm chém lên đám đá vụn, ngay trước khi đá vụn rơi xuống đất đã lập tức trảm bạo, hóa thành một đồng nát bầy.

Hô!

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm thi triển hoàn tất, Lâm Tiêu thu đao đứng thẳng, trong miệng có chút thở, nhưng trong mắt lại vô cùng sáng ngời.

- Trong khoảng thời gian này ta khổ luyện võ học, phục dụng đại lượng đan dược, rốt cục đã tăng thực lực lên nhị chuyển trung kỳ, hơn nữa còn luyện Kim Ngọc Quyết tầng thứ tư Vô Thượng Kim Thân; Cực Đạo Uy Thiên Quyền tu luyện đến đệ tam thức Điều Võ Dương Uy; luyện Nghênh Phong Nhất Đao Trảm đến chiêu cuối cùng, đáng tiếc chiêu cuối cùng Nghênh Phong Nhất Đao Trảm quá mức huyền diệu, hôm nay tuy rằng có thể thi triển, nhưng lại chưa thể làm được đao như gió mát, vô khổng bất nhập.

Nhìn qua đình viện mất trật tự trước mắt, trong nội tâm Lâm Tiêu chung quy cũng có chút cảm xúc. Từ khi định ra ước hẹn nửa năm với Ổ Hạo, Lâm Tiêu khổ luyện không biết ngày đêm, hơn nữa còn dùng hết đan dược lấy được từ chỗ Phong Tuyết tiểu đối và Thiên Chùy tiểu đội năm đó mới đạt được đến tình trạng như giờ.

- Bất quá tuy rằng trong thời gian này thực lực của ta tăng lên không ít, nhưng khoảng cách với Ổ Hạo vẫn còn chênh lệch nhất định.

Lâm Tiêu chau mày, cho dù thực lực tăng nhiều, nhưng hắn cũng không vì vậy mà choáng váng đầu óc. Ổ Hạo chính là thiên tài đệ tử Đan Các, năm trước đã đạt đến Chân Võ giả tam chuyển, mà hắn hiện giờ tuy rằng thực lực đã đột nhiên tăng mạnh, nhưng cấp bậc vẫn chỉ là nhị chuyển trung kỳ, cách tam chuyển vẫn còn khoảng cách nhất định, ở cảnh giới cả hai cũng không có chênh lệch không nhỏ.

Hơn nữa sau khi tu luyện Tinh Nguyên Quyết, Lâm Tiêu cũng càng thêm hiểu rõ sự đáng sợ của Luyện Dược Sư, đừng thấy Luyện Dược Sư tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt cường đại, nhưng tinh thần lực cường

đại trong khi chiến đấu có thể cảm nhận được rõ ràng mọi thứ chung quanh, điều động nguyên lực trong cơ thể càng thêm như ý, chấn phúc đối với thực lực võ giả những võ giả bình thường không thể nào tưởng nổi.

- Bây giờ cách thiên tài đệ tử đại bĩ Tân Vệ Thành còn suốt bốn tháng, ta lại tiếp tục khổ luyện cũng không có bao nhiêu hiệu quả, cũng đến lúc đi Võ Điện tiếp nhận nhiệm vụ rồi.

Lâm Tiêu trong nội tâm hạ quyết tâm, thân hình một hồi mơ hồ, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thi triển, rời khỏi gia môn đi về phía Võ Điện.

Trong Nhiệm Vụ Đại Điện Võ Điện khí thế rộng rãi, giờ phút này tụ tập mấy trăm tên đệ tử, hối hỏ, đầu người di động, thanh âm nghị luận nói chuyện không ngừng vang vọng bên tai. Hôm nay là ngày đầu tháng ba, ngày đầu tiên mỗi tháng đều là lúc Võ Điện sửa sang lại nhiệm vụ và một lần nữa tuyên bố, cũng là ngày mà các đệ tử muốn tìm nhiệm vụ rất chờ mong.

Bước vào đại điện, Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, trong đại điện tụ tập mấy trăm tên đệ tử Võ Điện vẫn rất rộng rãi, toàn bộ đại điện tổng cộng phân bốn phía, phân hắc, hồng, bạch ba khối ngọc bích, trên mỗi một khối ngọc bích đều viết đầy nhiệm vụ truy nã.

180. Chương 180: Huyết Ma Mã Tặc Đoàn (1)

Những nhiệm vụ này đại đa số đều là đến từ các thương gia Tân Vệ Thành, được phân phát đến các thế lực lớn ở Tân Vệ Thành, chỉ cần có đệ tử nhìn trúng là có thể tiếp nhận, ngoài ra, bản thân Võ Điện cũng sẽ ban bố một ít nhiệm vụ cho các đệ tử cấp độ bất đồng để các đệ tử đối lấy điểm cống hiến.

- Lâm Tiêu, người cũng tới.

Vương Võ và Phí Thần Trữ từ bên ngoài đại điện đi tới, vừa vặn nhìn thấy Lâm Tiêu, không khỏi kinh hãi lên tiếng.

Hai tháng này Lâm Tiêu ở Dược Sư Đường học tập luyện dược chỉ đạo, xuất quỷ nhập thần, bình thường cũng không ở nhà, bởi vậy số lần gặp mặt với Vương Võ, Phí Thần Trữ cũng không nhiều.

- Gần đây tu luyện hai tháng, cảm giác trong thời gian ngắn tiếp tục khổ luyện cũng sẽ không có hiệu quả gì, cho nên mới đi Võ Điện nhận nhiệm vụ.

Vương Võ cười nói:

- Ha ha, vậy tốt, vừa vặn ta cũng muốn nhận nhiệm vụ, không bằng chúng ta cùng xem thử có nhiệm vụ gì tốt không đi.

Phí Thần Trữ cũng gật đầu:

- Nếu có nhiệm vụ gì cần đoàn đội hợp tác, chúng ta vừa vặn có thể cùng nhau tham gia.

- Trước xem nhiệm vụ đã.

Lâm Tiêu vốn muốn một mình nhận nhiệm vụ, hẳn có được Toàn Địa Giáp phân thân ở dã ngoại tính nguy hiểm cũng không cao, hơn nữa một người nhận nhiệm vụ mới có thể dễ dàng rèn luyện bản thân, bất quá Vương Võ bọn hắn đã nói như vậy rồi thì cũng có thể hợp tác một chút.

- Người là lần đầu đến đây phải không, đi, ta đến giới thiệu cho người nhiệm vụ ở đây một chút.

Vương Võ và Phí Thần Trữ mang theo Lâm Tiêu đi về hướng bên trong Nhiệm Vụ Đại Điện, vừa nói:

- Sự khác nhau của nhiệm vụ trong Võ Điện chúng ta ta muốn nghĩ người rất rõ, tổng cộng phân làm hai loại, một loại là nhiệm vụ tiền thời do các thương gia, gia tộc, thế lực lớn tại Tân Vệ Thành tuyên bố, ví dụ như hộ tống thương đội nào đó đi Hiên Dật Quận, một gia tộc nào đó cần linh dược hi hữu, hoặc là hộ vệ đệ tử gia tộc nào đó tiến vào sơn dã lịch lãm rèn luyện v... v... Những nhiệm vụ này Võ Điện sẽ căn cứ độ khó cấp cho đệ tử bên dưới, đặc điểm là trả thù lao đều là dùng ngân lượng, hoàng kim để giao dịch. Đường

nhiên, cũng có một số nhỏ thể lực sẽ dùng Nguyên Khí Đan và đồ vật gì đó làm thú lao, có thể nói là thiên kì bách quái, đủ loại, nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ không thể đạt được điểm cống hiến của Võ Điện. Còn có một loại là nhiệm vụ do chính Võ Điện tuyên bố, phần lớn đều là một ít nhiệm vụ săn giết yêu thú, tìm kiếm linh dược v... v... đặc điểm rõ rệt nhất của những nhiệm vụ này chính là trả thù lao cũng có thể dùng điểm cống hiến để trả, đương nhiên, nếu như người cần thì cũng có thể dùng ngân lượng.

Lâm Tiêu gật đầu, đối với phân chia hai loại nhiệm vụ trong lòng hắn rất rõ ràng.

- Đây chỉ là khác nhau giữa các loại nhiệm vụ, ngoài ra, Võ Điện căn cứ theo độ khó nhiệm vụ khác nhau cũng phân chia ra rõ ràng, người xem trong Nhiệm Vụ Đại Điện có ba khối ngọc bích, trong đó ngọc bích màu đen là phải sau khi đạt tới Hóa Phàm cảnh, trở thành chân truyền đệ tử mới có thể tiếp nhận, bởi vì độ khó đều cực cao, đệ tử bình thường tiếp nhận cơ bản chính là chịu chết, Võ Điện vì an toàn của đệ tử cho nên cố ý bỏ thêm hạn chế, mà ngọc bích màu đỏ và màu trắng đối với thực lực cũng không có hạn chế gì, bất quá trên ngọc bích màu đỏ bình thường đều là nhiệm vụ có yêu cầu, tỷ như thương hội nào đó cần hộ vệ tiến đến Hiên Dật Quận hoặc là các vệ thành chung quanh, thương đội chỉ cần bốn mươi hộ vệ, người chỉ cần báo danh tự lên, chờ đợi thương hội sàng chọn, chọn trúng người thì người mới được thông báo.

- Về phần trên ngọc bích màu trắng thì không có yêu cầu gì, nhiệm vụ đều tương đối hơi hợt, ai cũng có thể tiếp, hơn nữa không hạn chế số lượng nhiệm vụ, chỉ cần người nguyện ý thì nhận lấy tất cả cũng không vấn đề gì, ví dụ như săn giết Địa Đế Yêu Thử, mỗi con được hai điểm cống hiến, ai cũng có thể nhận, đến lúc đó chỉ cần mang răng nanh Địa Đế Yêu Thử về giao cho Võ Điện là được rồi.

- Kỳ thật có ít nhiệm vụ người cho dù không nhận cũng không sao, đến lúc đó người chỉ cần trực tiếp mang đồ vật về, chỉ cần nhiệm vụ vẫn còn, Võ Điện cũng sẽ thừa nhận.

Lâm Tiêu nghe vậy gật đầu, thì ra là thế.

- Còn có, căn cứ theo độ khó bất đồng, nhiệm vụ phân thành ngũ tinh, giống với đẳng cấp của yêu thú, đẳng cấp thấp nhất chính là nhất tinh nhiệm vụ, thích hợp cho nhất chuyển Chân Võ giả đi làm, lên nữa là nhị tinh nhiệm vụ, thích hợp nhị chuyển Chân Võ giả, lại hướng lên chính là tam tinh nhiệm vụ, thích hợp tam chuyển Chân Võ giả, ba loại nhiệm vụ này tuy rằng có phân ra độ khó, nhưng ai cũng có thể nhận, ví dụ như nhất chuyển Chân Võ giả tiếp nhận tam tinh nhiệm vụ, Võ Điện cũng sẽ không quản, nhưng lên nữa thì không được, tứ tinh nhiệm vụ và ngũ tinh nhiệm vụ đều ở trên ngọc bích màu đen, ngoại trừ chân truyền đệ tử và Võ Điện chấp sự ra, đệ tử bình thường không thể tiếp nhận.

Khi Vương Võ giảng thuật, Lâm Tiêu cũng đang đánh giá trong đại điện, trước ngọc bích màu đỏ và màu trắng đều là đầu người, không thấy được gì, nhưng trước thạch bích màu đen lại không có bao nhiêu đệ tử, chỉ có vài chục người, trong đó còn không thiếu đệ tử xem náo nhiệt, đại đa số khí tức trên thân đều không bình thường, hiển nhiên thực lực siêu quần.

- Đi, chúng ta đi xem nhiệm vụ đi, Lâm Tiêu nếu như người thấy nhiệm vụ đoàn đội nào đó phù hợp có thể tới tìm chúng ta.

Vương Võ và Phí Thần Trữ cười nói, gần đây hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau làm nhiệm vụ, đã khá là ăn ý rồi.

- Không có vấn đề, ta đi xem thử.

Lâm Tiêu mỉm cười, rồi sau đó trực tiếp đi tới trước ngọc bích màu trắng.

Vương Võ và Phí Thần Trữ cũng từng người tìm kiếm nhiệm vụ của mình.

Nhiệm vụ trên mỗi một khối ngọc bích đều là sắp xếp căn cứ theo độ khó từ trên xuống dưới, ánh mắt Lâm Tiêu rơi vào trên nhiệm vụ thứ nhất.

Nhiệm vụ số 1: Săn giết tam tinh yêu thú Áo Ảnh Liệt Báo, mang về lông, hàm răng, móng vuốt của nó

Độ khó nhiệm vụ: tam tinh.

Nhiệm vụ trả thù lao: năm ngàn lượng bạc trắng hoặc 500 điểm cống hiến.

Đề nghị: do hai gã đệ tử ngoài Chân Võ giả tam chuyển tiếp nhận

Nhiệm vụ số 2: săn giết tam tinh yêu thú Cự Xỉ Yêu Hồ.

. . .

Nhiệm vụ số 3: săn giết tam tinh yêu thú Thị Huyết Hào Trư.

. . .

Liên tiếp nhìn sáu bảy nhiệm vụ, Lâm Tiêu phát hiện một ít nhiệm vụ bài danh trên thạch bích màu trắng vậy mà đều là săn giết tam tinh yêu thú.

Quả thật, xếp đặt trên ngọc bích màu trắng đều là nhiệm vụ một mình săn giết, dùng độ khó khi săn giết tam tinh yêu thú, xếp phía trên trên ngọc bích màu trắng cũng là rất bình thường, tuy rằng trí tuệ yêu thú cũng không cao, nhưng nếu như đệ tử Chân Võ giả tam chuyển bình thường muốn một mình tiếp nhận, nhất định phải lo lắng, dù sao đã ngoại quá mức nguy hiểm, một khi sai lầm chỉ sợ sẽ lập tức mất đi tánh mạng ngay.

181. Chương 181: Huyết Ma Mã Tặc Đoàn (2)

Chương 181: Huyết Ma mã tặc đoàn. (2)

Nhiệm vụ như vậy Lâm Tiêu chỉ hơi đảo qua, trong lòng có cân nhắc, loại nhiệm vụ thế này thậm chí có thể không cần đăng ký nhận lấy, chỉ cần sau khi săn giết ở dã ngoại mang đồ về là có thể đến Nhiệm Vụ Đại Điện trực tiếp đổi lấy thù lao.

- Tam tinh yêu thú sao? Đến lúc đó nếu có cơ hội ngược lại có thể săn giết vài đầu. . . Ân? Còn có nhị tinh yêu thú và nhất yêu thú nữa? Chỉ cần mang về da lông của bọn chúng là có thể đạt được điểm cống hiến?

Lâm Tiêu ánh mắt quét về phía dưới nhìn không được sợ hãi thán phục, hắn phát hiện trên ngọc bích màu trắng ngoại trừ nhiệm vụ săn giết tam tinh yêu thú ra, ở trung bộ và hạ bộ ngọc bích còn rất nhiều nhiệm vụ săn giết nhị tinh và nhất tinh yêu thú, trong đó rất nhiều yêu thú lúc trước Lâm Tiêu khổng chế Toàn Địa Giáp đều từng săn giết qua, chỉ cũng không có thói quen lưu lại da lông các loại, nếu tích lũy lại thì đã đổi được một món tiền lớn rồi

- Ta thật là ngu ngốc mà.

Lâm Tiêu trong nội tâm cười khổ lắc đầu, bất quá trong nội tâm cũng không có bao nhiêu ảo não, giá trị nhất tinh, nhị tinh yêu thú đều không cao, dùng thực lực Toàn Địa Giáp hiện giờ, chỉ cần đánh chết vài đầu tam tinh yêu thú là có thể bù lại tổn thất trước kia rồi.

Trong nội tâm nghĩ đến, Lâm Tiêu tiếp tục quan sát trên ngọc bích màu trắng.

- Ân?

Đột nhiên, Lâm Tiêu ở hàng thứ hai thấy được một nhiệm vụ, lông mày nhíu lại.

Nhiệm vụ số 54: chém giết võ giả Ngô Ứng.

Nguyên nhân chém giết: Tân Vệ Thành tán tu Ngô Ứng vì cướp đoạt chiến lợi phẩm ở dã ngoại đánh chết võ giả khác, sau khi thẩm tra trốn vào Liên Vân sơn mạch, hiện nấp ở tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch, mang về đầu lâu của hắn liền hoàn thành nhiệm vụ.

Phân tích thực lực: Chân Võ giả nhị chuyển trung kỳ.

Độ khó nhiệm vụ: Nhị tinh.

Nhiệm vụ trả thù lao: Hai ngàn lượng bạc trắng.

Đề nghị: Ngô Ứng hung ác thủ lật, giỏi về che dấu, đối với dã ngoại hiểu rất rõ, không có thực lực tuyệt đối không nên đơn giản nhận lấy.

Lâm Tiêu con mắt sáng ngời, chính là hẩn rồi.

Ngô Ứng chính là tán tu võ giả của Tân Vệ Thành, thực lực khẳng định không kém, nhưng dù sao cũng chỉ là Chân Võ giả nhị chuyển trung kỳ, hiện giờ Lâm Tiêu cũng đạt tới nhị chuyển trung kỳ, đừng nói hẩn hiện giờ, coi như vừa bước vào nhị chuyển sơ kỳ, Lâm Tiêu cũng dám đấu một trận.

Quan trọng hơn là, hiện giờ Toàn Địa Giáp phân thân đang ẩn ở tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch, Lâm Tiêu không chế Toàn Địa Giáp phân thân chém giết mấy tháng, đối với phiến núi rừng kia rất rõ ràng, tự nhiên cực kỳ nắm chắc hoàn thành nhiệm vụ này.

Hơn nữa, săn giết người khác với yêu thú, giá trị của nhị tinh yêu thú chỉ chừng hai trăm lượng đến hai ngàn lượng, một ít tam tinh yêu thú bình thường cũng chỉ có hai ngàn lượng, nhưng đánh chết mấy võ giả nhị chuyển trung kỳ như Ngô Ứng thù lao đã là hai ngàn lượng rồi, cao hơn yêu thú nhiều.

Lâm Tiêu ghi nhớ số thứ tự nhiệm vụ này, cũng không vội vã đi đăng ký, mà tiếp tục nhìn xem.

Nhiệm vụ số 78: tìm kiếm nơi đóng quân của Huyết Ma mã tặc đoàn.

Việc ác: Huyết Ma mã tặc đoàn, giấu ở tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch, chặn giết thương khách qua lại, săn giết võ giả Tân Vệ Thành, giết người cướp của, lăng nhục phụ nữ, việc ác bất tận. Tìm ra nơi đóng quân của bọn chúng, báo về Tân Vệ Thành.

Độ khó nhiệm vụ: nhị tinh.

Nhiệm vụ trả thù lao: 1500 lượng bạc

Đề nghị: Huyết Ma mã tặc đoàn cực hiểu che dấu, xuất quỷ nhập thần, không để lại chút dấu vết, mà lại tâm ngoan thủ lạt, không có nắm chắc thì không nên dễ dàng tiếp nhận nhiệm vụ.

- Cái này cũng không tệ!

Lâm Tiêu gật gật đầu.

Sau khi xem xong các nhiệm vụ trên ngọc bích màu trắng, Lâm Tiêu lúc này mới đi tới trước ngọc bích màu đỏ.

Nhiệm vụ số 1 trên ngọc bích màu đỏ rõ ràng cũng có quan hệ đến Huyết Ma mã tặc đoàn.

Nhiệm vụ số 1: tiêu diệt Huyết Ma mã tặc đoàn.

Việc ác: Huyết Ma mã tặc đoàn, giấu ở tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch, chặn giết thương khách qua lại, săn giết võ giả Tân Vệ Thành, giết người cướp của, lăng nhục phụ nữ, việc ác bất tận. Tìm ra chỗ đóng của bọn chúng, tiêu diệt tất cả thành viên Huyết Ma mã tặc đoàn.

Độ khó nhiệm vụ: tứ tinh.

Phân tích thực lực: Thủ lĩnh Huyết Ma mã tặc đoàn thân là Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, nhị thủ lĩnh, tam thủ lĩnh là Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ, còn lại tam chuyển cao thủ năm tên, thủ hạ mã tặc mười mấy tên, thực lực cường hoành.

Thù lao nhiệm vụ: ba mươi vạn lượng bạc ngàn hoặc ba vạn điểm cống hiến, hoặc là 600 miếng nhất phẩm Nguyên Khí Đan.

Đề nghị: do ít nhất mười đệ tử ngoài Chân Võ giả tam chuyển đệ tử kết bạn hoàn thành, trong đội ngũ chỉ ít có hai gã Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, hoặc một gã cao thủ Hóa Phàm cảnh .

Xem hết tất cả, Lâm Tiêu hít một hơi khí lạnh, tứ tinh nhiệm vụ này cũng quá khó khăn a, dĩ nhiên là tiêu diệt một mã tặc đoàn, cũng khó trách đề nghị ít nhất phải có hai gã đệ tử đã ngoài tam chuyển đỉnh phong hoặc là cao thủ Hóa Phàm cảnh tiếp nhận, nhân số ít căn bản là đi tìm chết, dù sao đối phương thiên chuy bách luyện, hơn nữa còn là ở sân nhà, không ai biết bên trong đến cùng có mai phục gì.

Lâm Tiêu lắc đầu, nhiệm vụ như vậy đừng nói hẩn hiện giờ không thể nhận lấy, coi như là Toàn Địa Giáp phân thân cũng phải lo lắng một phen, một khi bị gần mười tên tam chuyển Chân Võ giả vây quanh, hơn nữa mười mấy tên mã tặc cầm cung nỏ hiệp trợ, Toàn Địa Giáp cũng khó tranh khỏi sẽ lâm vào nguy hiểm.

Liên tiếp xem hết tất cả nhiệm vụ trên thạch bích màu đỏ, Lâm Tiêu phát hiện đại đa số đều là một ít nhiệm vụ tìm kiếm linh dược, tổ đội săn giết yêu thú cường đại, thăm dò Hoang thành phế tích, hoặc là hộ tống hương đội tiến đến thành trì khác, hiện giờ Lâm Tiêu chủ yếu là tăng lên năng lực thực chiến của mình, đối với nhiệm vụ như vậy tạm thời còn không có hứng thú.

- Ngọc bích màu trắng nhiệm vụ số 54, số 72!

Lâm Tiêu đăng kí hai nhiệm vụ mình nhận một chút, quay người chuẩn bị rời khỏi Nhiệm Vụ Đại Điện.

- Lâm Tiêu, ngươi nhận nhiệm vụ gì thế?

Lúc này Vương Vô và Phí Thần Trữ từ trong đám người đi đến

- Hai cái nhiệm vụ nhì tinh.

Lâm Tiêu cười nói.

- Vậy cũng không tệ.

Vu Dịch Văn cười nói:

- Đúng rồi, chúng ta tiếp một cái nhiệm vụ, cùng một gia tộc của Tân Vệ Thành đi vào một sơn cốc trong Liên Vân sơn mạch hái linh dược, bởi vì là nhiệm vụ đoàn đội, cho nên độ khó là tam tinh, thù lao cũng không tệ lắm, không bằng ngươi cũng gia nhập chúng ta đi?

Phí Thần Trữ rất là nhiệt tình.

Lâm Tiêu thấy khi Phí Thần Trữ nói ra lời này, nam tử đầu lĩnh ở đối diện lập tức nhú mày, không đợi Lâm Tiêu nói chuyện, hần liền lên tiếng nói:

- Phí Thần Trữ, chúng ta bây giờ đã có năm người rồi, lại thêm người nữa thì hơi nhiều a, nếu thế thì thù lao sẽ không được nhiều lắm, hơn nữa, trước ngươi đã kéo theo một tân nhân, mới chỉ là Chân Vô giả nhất chuyển, ta đã không nói gì rồi, hiện giờ lại muốn kéo người. . .

Đệ tử mày rậm kia đánh giá Lâm Tiêu, khê cau mày nói.

182. Chương 182: Thạch Tiến Thú (1)

Chương 182: Thạch Tiến Thú. (1)

Cái này cũng không phải vì hần có ý kiến gì với Lâm Tiêu, thật sự là ở dã ngoại nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, chọn đồng đội cơ hồ là đồng sanh cộng tử, đại đa số mấy người đều hình thành một iểu đoàn thể, không ai muốn người không quen biết gia nhập vào cả

Thực lực mạnh, như vậy nhiệm vụ sẽ thành do người khác chủ đạo, đến lúc đó phân phối chiến lợi phẩm mình sẽ ít đi, thực lực yếu thì vào thời điểm chiến đấu sẽ là gánh nặng, ngược ảnh hưởng đến sự an toàn của đội ngũ, coi như là thực lực nửa vời thì phối hợp với người không quen cũng sẽ không được tự nhiên, được không bù mất.

Hơn nữa nhiều người sẽ nhiều ra một phần thù lao, đối phương tự nhiên không nguyện ý cho Lâm Tiêu gia nhập rồi.

Phí Thần Trữ sắc mặt lập tức có chút xấu hổ, Vương Vô cũng là hần kéo vào tổ đội này, Vương Vô mới chỉ là Chân Vô giả nhất chuyển hiển nhiên trong tổ đội này thực lực có chút yếu, Phí Thần Trữ vội vàng muốn giải thích.

- Được rồi, ta sẽ không làm nhiệm vụ chung với các ngươi đâu, lần đầu nhận nhiệm vụ, ta muốn một mình hoàn thành thử xem, đợi sau này có cơ hội chúng ta sẽ làm cùng.

Lâm Tiêu lại cười nói.

- Lâm Tiêu thật ngại.

Phí Thần Trữ thở ra một hơi, hắn vốn có hảo ý, nhưng bây giờ lại khiến hắn rất xấu hổ.

- Vậy lần sau có cơ hội lại tụ hợp!

Lâm Tiêu không nói thêm gì, quay người ra khỏi đại điện.

- Phí Thần Trữ, ta và ngươi là xem ở phân thượng trước kia cùng là thiên tài đệ tử, hiện giờ tấn cấp nhị chuyển, cũng khá quen thuộc cho nên mới cho ngươi gia nhập đoàn đội, ngươi cho dù dẫn theo một Chân Võ giả nhất chuyển ta cũng không nói thêm gì, nhưng nếu kéo theo một tân nhân nữa làm đồng đội thì ta cũng khó mà ăn nói với mọi người.

Đệ tử mây đen kéo Phí Thần Trữ qua một bên, giải thích nói.

- Lưu Phong, ta cũng biết, là ta thiếu cân nhắc, bất quá ta cũng là muốn khiến đội ngũ tăng thêm chút thực lực mới làm vậy, dù sao nhiệm vụ lần này cũng không quá dễ. Lâm Tiêu này chính là người lúc trước đã đánh bại ta, tuy rằng gia nhập Võ Điện mới chỉ nửa năm, nhưng cũng đã tấn cấp Chân Võ giả nhị chuyển, về mặt thực lực tuyệt đối sẽ không có cản trở.

Phí Thần Trữ sắc mặt hơi hòa hoãn lại.

- Là hắn?

Lưu Phong ngẩng đầu, như có điều suy nghĩ:

- Lần sau đi, có cơ hội ngươi lại mời hắn.

. . .

Lâm Tiêu tiếp nhận nhiệm vụ, về đến nhà hơi chút nghỉ ngơi và hồi phục, lại làm chút chuẩn bị, ngày hôm sau liền lưng đeo chiến đao một mình ra khỏi cửa tây Tân Vệ Thành.

Trong sơn dã u tĩnh, một gốc đại thụ xanh um tươi tốt đứng vững, che khuất bầu trời, che khuất ánh mắt trời yếu ớt vào tiết trời tháng ba, gió núi thổi qua, lá cây rầm rầm rung động, thổi vào người có chút man mát.

Lâm Tiêu cẩn thận ẩn nấp trong núi rừng, thân hình tựa như quỷ mị lướt về phía tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch.

Trong dã ngoại nguy hiểm tứ phía, cho dù thời khắc cảm giác lấy bốn phía, thu liễm nguyên lực đến mức thấp nhất, hơn nữa thân pháp xuất quỷ nhập thần của Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, nhưng Lâm Tiêu vẫn vô cùng cảnh giác, không có nửa phần chủ quan.

Cảm giác của yêu thú trong núi rừng mạnh hơn nhân loại nhiều, bất luận chút gió thổi cỏ lay nào cũng có thể khiến chúng bị kinh động, một ít yêu thú cảm giác đặc biệt nhạy cảm càng giảo hoạt dị thường, thậm chí có thể liên tiếp mấy ngày đều tiềm phục tại một chỗ, chờ đợi con mồi đi ngang qua. Rất nhiều Chân Võ giả mới vào dã ngoại chính vì vậy mới chết dưới miệng dã thú.

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Ngay khi Lâm Tiêu hăng hái bay vút lúc, đột nhiên từng tiếng xé gió kịch liệt truyền đến, từng đạo khí kinh cuồng bạo như mũi tên lướt tới sau lưng Lâm Tiêu như thiểm điện, khí thế hung hung, không thể ngăn cản, lập tức bao phủ lấy thân thể Lâm Tiêu.

- Bán Nguyệt Trảm!

Lâm Tiêu thân sắc không thay đổi, tỉnh táo dị thường, ngay khi vô số mũi tên nhọn sắp đâm trúng hắn lập tức một đạo đao mang hình bán nguyệt sáng chói phút chốc từ tay phải của hắn bạo tuôn ra, bao trùm lấy tất cả công kích.

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Tiếng kim thiết giao thương vang lên, từng đoàn từng đoàn bóng đen lướt đến ầm ầm bạo liệt ra, lại là một thạch tiễn bay đến. Lực lượng ẩn chứa trên mỗi thạch tiễn đều cực kỳ đáng sợ, tương đương một kích toàn

lực của một gã võ giả mới vào nhị chuyển, nếu không cẩn thận, coi như là đệ tử Chân Võ giả nhị chuyển trung kỳ cũng phải lập tức chết tại chỗ.

- Ân? Là Thạch Tiến Thú!

Một đao chém vỡ tất cả công kích, Lâm Tiêu dõi mắt nhìn về phía chỗ phát ra công kích, liền nhìn thấy một đầu yêu thú màu xám ghé vào trong bụi cỏ, toàn thân nó hiện ra màu xám, giống như một khối nham thạch không chút nhúc nhích. Nếu không phải nó đột nhiên phát động công kích, dùng cặp mắt nhỏ đen nhánh nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu thì dù võ giả bình thường nhìn thấy nhất thời cũng khó mà phát giác ra đây là một con yêu thú.

Thấy đợt tập kích của mình mất đi hiệu lực, đôi mắt nhỏ đen nhánh của Thạch Tiến Thú xoay tít lấy, vèo thoáng một phát vọt mà quay người bỏ chạy.

Thạch Tiến Thú chính là Nhị Tinh yêu thú, rất am hiểu che dấu khí tức và đánh lén, khi nào đánh lén không trúng thì liền lập tức bỏ chạy, có thể nói là vô cùng giảo hoạt.

- Chạy đi đâu!

Lâm Tiêu sao có thể để đối phương thoát khỏi lòng bàn tay mình, thân hình bỗng dưng tăng vọt, hóa thành một đạo lưu quang lập tức vọt tới trước mặt Thạch Tiến Thú, chiến đao trong tay bỗng nhiên đánh xuống.

Một đạo thất luyện sáng chói phút chốc lướt trong núi rừng, khí tức khiến cho người ta sợ hãi tán dật ra, mắt thấy sắp bổ trúng Thạch Tiến Thú, Thạch Tiến Thú đột nhiên lăn qua một cái.

PHỐC! PHỐC! PHỐC!

Vô số thạch tiễn lớn bằng ngón cái như Thiên Nữ tán hoa nổ bắn ra ra, thật giống như một viên cầu thạch đầu đột nhiên lăn một vòng biến thành gai nhím, gai nhọn toàn thân đều nổ bắn ra vẩy, bao phủ lấy toàn thân Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu và Thạch Tiến Thú chỉ cách nhau hơn hai thước, Thạch Tiến Thú đột nhiên công kích như vậy, căn bản không chờ Lâm Tiêu có phản ứng thì thạch tiễn đã ập đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, chiến đao nơi tay phải hóa công làm thủ, từng đạo đao mang bao quanh lỏng lách, đúng là hình thành một mảnh ánh đao hình vòng tròn bao phủ lấy quanh thân Lâm Tiêu.

Vô số thạch tiễn đụng vào đao mang nhao nhao tán loạn.

- Chết!

Trong mắt Lâm Tiêu lóe lên tinh mang, một đạo thất luyện từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đánh xuống trên người Thạch Tiến Thú không kịp bỏ chạy, nguyên lực lưu chuyển, lực lượng Nghênh Phong Nhất Đao Trảm trực tiếp phát động, đao mang sắc bén trực tiếp vỡ ra phía sau lưng cứng rắn của Thạch Tiến Thú, một đạo máu tươi từ trong bỗng dưng phun ra, rồi sau đó là một tiếng gầm gú ngắn ngủi.

Thạch Tiến Thú nhấp nhô hai cái trên mặt đất, triệt để không còn tiếng động

- Thạch nang của Thạch Tiến Thú là đồ tốt, ít nhất giá trị năm trăm lượng bạc.

Lâm Tiêu bỏ ra thân thể Thạch Tiến Thú, dùng mũi đao từ trong thân thể nó lấy ra một cái thạch nan lớn cỡ nắm tay để vào cái túi sau thắt lưng.

183. Chương 183: Thạch Tiến Thú (2)

Chương 183: Thạch Tiến Thú. (2)

Cái thạch nang thì là chỗ căn bản để Thạch Tiến Thú có thể sinh sản được, kết cấu bên trong rất phức tạp, Thạch Tiến Thú chỉ cần đưa yêu lực vào trong đó liền có thể ở sau lưng chậm rãi thúc dục ra thạch tiễn lớn nhỏ không đều, loại vật này rất được Công Tượng Sư, Luyện Dược Sư và Khôi Lỗi Sư hoan nghênh.

Lâm Tiêu một đường một bên chạy đi, ngẫu nhiên cũng sẽ chém giết với yêu thú, mãi cho đến chạng vạng tối mới đi vào hang ổ Toản Địa Giáp phân thân ở tây bắc bộ Liên Vân sơn mạch

Vào!

Lâm Tiêu dùng sức chuyển khai nham thạch che lấy huyết động, thả người nhảy vào trong huyết động tĩnh mịch.

Ở cuối huyết động hắc ám, một đầu Toản Địa Giáp khổng lồ đang ngủ say, thân thể cao lớn cường tráng như gò núi kia mang đến cho người một loại cảm giác uy nghiêm khó tả.

Phanh!

Đặt một đồng chiến lợi phẩm hôm nay vào sâu trong huyết động, Lâm Tiêu thở ra một hơi thật dài.

- Mới qua một ngày đã thu hoạch được nhiều như vậy, ta chuẩn bị ở dã ngoại lịch lãm rèn luyện cả mấy tháng, đến lúc đó nhiều chiến lợi phẩm như vậy làm sao mang về đây?

Lâm Tiêu cười khổ lắc đầu, thể tích yêu thú đều rất khổng lồ, bởi vậy các đồ vật như da lông sau khi đánh chết cũng rất nặng, nếu mang trên người sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chiến đấu và thực lực của võ giả, bởi vậy rất nhiều võ giả đều chôn chiến lợi phẩm ở một nơi nào đó, đợi khi trở về sẽ cùng mang đi. Hơn nữa đại đa số võ giả thời gian một lần ở dã ngoại cũng sẽ không quá dài, có thể còn không qua đêm.

Dù sao võ giả bình thường ở dã ngoại qua đêm là chuyện khá nguy hiểm, ban ngày tuyệt đại đa số yêu thú đều che dấu nghỉ ngơi, trời vừa tối sẽ là Thiên Đường của yêu thú, nếu so ra thì nguy hiểm ban đêm nhiều gấp mấy lần ban ngày.

- Bất quá ta nấp trong huyết động của Toản Địa Giáp ngược lại rất an toàn, lòng đất sâu như vậy yêu thú bình thường căn bản không cách nào tiến đến, hơn nữa đám yêu thú rất có khái niệm lãnh địa, Toản Địa Giáp ở phiên khu vực này coi như là thủ lĩnh rồi, sẽ rất ít có yêu thú đến xâm lấn.

Lâm Tiêu trải cỏ khô xuống ở sâu trong huyết động, sau đó thoải mái duỗi lưng nằm xuống, võ giả bình thường rất lo lắng vấn đề qua đêm, nhưng đối với Lâm Tiêu lại rất nhẹ nhõm.

Sau khi nằm xuống, Lâm Tiêu lập tức chuyển dời ý thức đến trên người Toản Địa Giáp.

Toản Địa Giáp vốn đang ngủ say hai con ngươi bỗng nhiên mở ra, một đạo huyết quang chợt lóe lên.

- Đi, đi tìm Ngô Ứng kia.

Lâm Tiêu khống chế Toản Địa Giáp rời khỏi huyết động, bắt đầu tìm kiếm ở vùng tây bắc Liên Vân sơn mạch, so với tự mình tìm kiếm, ưu thế của Toản Địa Giáp cường đại hơn rất nhiều, bất quá bởi vì cần chiếu cố thân thể nên Lâm Tiêu chỉ có thể khống chế Toản Địa Giáp phân thân tìm kiếm trong phạm vi mười dặm chung quanh.

Liên tiếp tìm tòi mấy ngày, Lâm Tiêu đều không tìm được chỗ ẩn thân của Ngô Ứng, ngược lại bị hấn trùng thấy một ít võ giả đến từ Tân Vệ Thành ở trong núi rừng săn giết yêu thú, Lâm Tiêu rất xa liền lánh ra.

Ban ngày Lâm Tiêu ở trong núi rừng săn giết yêu thú, tìm kiếm Ngô Ứng, không ngừng thông qua thực chiến tăng lên thực lực của mình, buổi tối thì khống chế Toản Địa Giáp tìm kiếm tung tích Ngô Ứng, mỗi ngày đều vô cùng bận rộn.

Giữa trưa hôm nay, Lâm Tiêu đang tiềm hành trong núi, đột nhiên nghe được xa xa có thanh âm truyền đến, Lâm Tiêu lặng lẽ ẩn núp qua, liền chứng kiến trên đất trống cách đó không xa có ba gã võ giả đang tương đối đứng thẳng.

- Vị huynh đệ kia, Ngô Ứng này là ta phát hiện ra trước, người vừa đến đã muốn cướp từ tay ta, không khỏi cũng hơi quá đáng a?

Nói chuyện chính là một trung niên nam tử mặc trường bào màu xám, vẻ mặt đôn hậu, thoát nhìn rất là trung thực.

- Hừ, cái gì quá phận, tuổi lớn như vậy mới chỉ là nhị chuyển, chỉ bằng thực lực của người cũng muốn đánh chết Ngô Ung? Đừng bảnh bao thật đánh chó có đi không về nữa, ngoan ngoãn tránh ra, Ngô Ung này ta muốn rồi

Đứng đối diện hắn là một thanh niên mặc nguyệt trường bào màu trắng, vẻ mặt bướng bỉnh, đầu ngẩng cao, dùng lỗ mũi chĩa về người khác, hiển nhiên căn bản không để đối phương vào mắt.

- Người...

Nam tử trung hậu tức giận, mặt trường đỏ bừng, do dự một lát chuyển giọng nói:

- Vị huynh đệ kia, Ngô Ung hung ác tàn nhẫn, chỉ bằng một mình người cũng chưa chắc bắt được đối phương, không bằng như vậy, ta cùng người liên thủ, sau khi đánh chết Ngô Ung thì chia bốn sáu thế nào? Người sáu ta bốn!

- Ta sáu người bốn? Mệt cho người nghĩ ra được, cắt ngay, ta nhất định phải giết Ngô Ung, tiếp tục đồng dài có tin ta giáo huấn cả người hay không!

Thanh niên áo trắng nhú mày, hiển nhiên đã mất đi kiên nhẫn, ánh mắt nhìn qua Ngô Ung:

- Người chính là Ngô Ung? Xem ra vận khí của ta không tệ, ngoan ngoãn tự vận tại chỗ, có lẽ ta sẽ lưu người toàn thân, nói cách khác đừng trách ta hạ thủ vô tình, người tự lựa chọn đi!

Lâm Tiêu tiềm phục trong rừng, ánh mắt nhìn qua, ở giữa gã trung niên cùng thanh niên có một hán tử gầy gò hơn ba mươi tuổi đang đứng, mặc trang phục võ giả màu nâu, mái tóc ngắn rối loạn xõa tung, bên hông đeo một thanh chiến đao, hai cánh tay thật thô, gân xanh nổi lên, tràn ngập lực lượng.

Khuôn mặt người này ngăm đen, trong đôi mắt nhỏ lóe ra hàn quang, tản ra chân khí tàn bạo hung hãn.

Nghe được lời nói của thanh niên áo trắng, Ngô Ung cười ha hả:

- Tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh cũng dám mở lời cuồng ngôn, còn đòi làm hiệp khách đến liệt sát ta, quả thực là tự tìm đường chết, nhìn quần áo của người, hẳn là đệ tử Hỏa Vân Tông đi! Chẳng lẽ khi người nhận nhiệm vụ của tông môn, trưởng bối trong tông không nhắc nhở người, muốn liệt sát Ngô Ung này phải chuẩn bị cái chết sao?

- Còn người nữa, đi liệt sát yêu thú kiếm tiền không tốt, thế nhưng chạy tới nơi này đối phó ta, hôm nay hai người các người đều phải chết ở chỗ này, không ai chạy thoát.

Ngô Ung cười ha ha, bộ dáng không chút nào sợ hãi, hắn giết người như ngóe, gần nửa năm qua bị đệ tử các thế lực lớn tại Tân Vệ thành đuổi giết, bằng vào một thân bản lĩnh vẫn còn sống, từng gặp qua thật nhiều sóng to gió lớn, hiện tại hắn đã thói quen, biết rằng thay vì sợ hãi còn không bằng liều mạng tử chiến.

- Hừ, chết đến nơi còn cuồng vọng như thế, cũng được, nếu người đã không biết điều thì đừng trách ta độc ác, nhớ kỹ, tiền người đi tây thiên là Hỏa Vân Tông Mã Như Phi, chờ khi nào có người hỏi người chết trong tay anh hùng nào lại không biết trả lời!

- Anh hùng, hắc hắc...

Ngô Ung nhếch miệng cười, cầm chiến đao:

- Nếu muốn giết ta, vậy tới đây đi.

Ngô Ung quát lạnh một tiếng, thân hình nhảy vào trong núi.

- Chạy đi đâu!

Mã Như Phi quát to, thả người nhảy lên, thân hình nhẹ nhàng xoay chuyển trên không trung, nhanh như chớp lướt theo Ngô Ung, trường kiếm liên ra khỏi vỏ.

- Dương!

Trong hư không bỗng xuất hiện kiếm hoa đầy trời, kiếm quang lấp lóe, khí thể như hồng.

- Hừ!

Ngô Ưng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên quay đầu lại, chiến đao huy lên, đem toàn bộ kiếm hoa ngăn cản.

184. Chương 184: Mã Như Phi

Chương 184: Mã Như Phi.

- Mã Như Phi, ta tới giúp ngươi, giết chết tên ác nhân này!

Lúc này hán tử trung hậu chợt gầm lên giận dữ, theo sát sau lưng hai người, một đao chém về phía Ngô Ưng.

- Cút ngay, ai bảo ngươi nhúng tay, còn xen vào lão tử giết cả người!

Không đợi Ngô Ưng ra tay, Mã Như Phi đã giận tím mặt vùng kiếm, nhảy mắt điểm lên sống đao của hán tử, đẩy văng ra ngoài.

Hắn muốn dùng lực lượng bản thân giết chết Ngô Ưng, làm sao cho người khác nhúng tay.

- Xú tiểu tử, đến lúc này còn nội đấu, thật khi dễ Ngô Ưng này không tồn tại sao!

Ngô Ưng đột nhiên quát lạnh một tiếng, một đao chém ra, một đạo ô quang phóng mạnh về phía Mã Như Phi, khí lăng cuồng bạo nhảy mắt tách thành hai nửa.

Mã Như Phi giận dữ:

- Ngô Ưng, ngươi muốn chết!

Trong tiếng rống giận, trường kiếm lướt qua một đạo hồ quang, hung hăng bổ lên chiến đao.

Phanh!

Đao kiếm va chạm, nguyên lực mạnh mẽ lan ra khắp bốn phương tám hướng, mấy gốc đại thụ chung quanh đều chao đảo, đá vụn nhánh cây bay tứ tán, khí thể hung mãnh.

Mã Như Phi vội vàng tiếp chiêu, nguyên lực không đủ, thân hình bật lui ra phía sau, chân khí hơi rối loạn, sắc mặt đỏ lên, hiển nhiên ném thiết thòi không nhỏ.

- Tiếp tục đón ta một đao – Lực Phách Sơn Nhạc!

Ngô Ưng không chút do dự, thân hình bắn lên, từ trên không trung bổ xuống, sắc mặt dữ tợn, khí thể hung ác.

Xuy!

Hắc sắc chiến đao đánh vỡ không khí, phát ra tiếng ô ô chói tai, từng luồng kinh phong như long quyển phong đánh úp lại, thổi quét về hướng Mã Như Phi, đem quần áo của hắn thổi bay tung tóe.

Dưới một kích đáng sợ của Ngô Ưng, nguyên lực trong thân thể Mã Như Phi chấn động, khí huyết phù phiếm, khí thể lập tức rơi xuống hạ phong.

- Hừ, sợ ngươi hay sao!

Thời khắc mấu chốt Mã Như Phi khởi lên tinh thần, trong ánh mắt hiện tinh quang, thúc đẩy nguyên lực trong thân thể, toàn lực truyền vào trên thân kiếm.

- Kiếm Thế Tung Hoàn!

Trường kiếm xuyên phá không gian phát ra tiếng rít chói tai, không khí giống như mảnh vải bị cắt mở, đón lấy chiến đao.

Phanh!

Đao kiếm va nhau, hai cổ nguyên lực hung hăng va chạm, không khí vụn vụn kịch liệt, ngay sau đó từng đạo kinh khí cuồng bạo nổ bắn khuếch tán, chém trúng nham thạch chung quanh, cây cối cùng đá vụn tung bay tán loạn, nhìn thật ghê người.

Công kích của hai người nháy mắt dán chặt chung một chỗ, nguyên lực cuộn cuộn tuôn trào, muốn đem đối phương đánh bại.

Ngô Ứng liên tiếp xuất chiêu, chiếm cứ thiên thời lại từ cao đánh xuống, lực lượng gia thành, còn chiếm cứ ưu thế địa lợi, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu phong phú, dù sao cũng là võ giả nhị chuyển trung kỳ thời gian lâu dài, không hề yếu hơn Mã Như Phi.

Phanh phanh phanh phanh!

Kinh khí mạnh mẽ không ngừng va chạm, chỉ trong nháy mắt kiếm thế của Mã Như Phi liền rơi xuống hạ phong, vừa có xu hướng suy tàn, đã bị Ngô Ứng một đao bổ ra.

- Phốc!

Đao khí cuồng bạo tung hoành đánh úp tới, trên mặt Mã Như Phi lộ vẻ khiếp sợ, bị đao khí đánh bay ngược ra sau, phun ra ngụm máu tươi, mặt như giấy vàng, áo quần rách rưới.

- Ha ha, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta, quả thực là chịu chết, ta giết người còn nhiều hơn những kẻ mà ngươi gặp qua!

Ngô Ứng làm sao buông tha cơ hội tốt, thân hình vừa rơi xuống đất lập tức bắn ra, bộ mặt dữ tợn vung đao chém thẳng vào người Mã Như Phi.

- Hừ, muốn giết ta, không dễ dàng như vậy.

Mã Như Phi đè nén thương thế, nín thở ngưng thần, nguyên lực lưu chuyển, xuất kiếm nhanh như chớp.

Đình đình đình...

Vô số đao quang kiếm ảnh tung hoành trong núi rừng, Mã Như Phi kiệt lực ngăn cản công kích của Ngô Ứng, nhưng vẫn liên tục tháo chạy, trường bào trắng tinh nhiễm lên máu tươi, vô cùng chật vật.

Trong núi rừng, Lâm Tiêu nhìn chăm chăm chiến trường, yên lặng quan sát.

Hiện tại tuy rằng Mã Như Phi rơi xuống hạ phong, nhưng chưa tới nông nỗi cùng đường, hơn nữa hán tử trung hậu kia còn chưa ra tay, Mã Như Phi tạm thời chưa bị nguy hiểm tính mạng.

- Đáng tiếc, ta tận lực tìm kiếm lâu như vậy không nghĩ tới bị đệ tử Hỏa Vân Tông đoạt trước. Bỏ đi, bất quá chỉ là một võ giả nhị chuyển trung kỳ, sợ dĩ ta tận lực tìm kiếm hoàn toàn muốn tìm kinh nghiệm chiến đấu mà thôi, tuy Ngô Ứng đạt tới, nhưng kinh nghiệm chiến đấu đánh đá chưa ngoa, thật sự có dẫn dắt, nhưng ở nơi đây nhìn cũng như nhau, chút tiền thưởng kia cũng không đáng là gì.

Lâm Tiêu yên lặng quan sát, trong lòng suy nghĩ.

Càng ngu ngốc hơn chính là ngay từ đầu Mã Như Phi thay vì có thể liên thủ với hán tử trung hậu kia, nhưng hán tử vì thanh danh, vì ích lợi tự đặt mình vào hiểm địa, quả thật không ai ngu ngốc hơn nữa.

- Đáng giận!

Mã Như Phi làm sao cũng không nghĩ tới mình lại bị Ngô Ứng áp hết hơi, vốn thực lực của hắn không yếu hơn Ngô Ứng, chỉ là nhất thời sơ hở lập tức rơi vào hạ phong, với kinh nghiệm chiến đấu lão đạo của Ngô Ứng, sao có thể cho hắn cơ hội đánh trả.

- Còn không mau lại đây hỗ trợ.

Nhìn thấy mình không cách nào ngăn cản, hắn đành lớn tiếng nhìn hán tử trung hậu kia gầm lên giận dữ.

Hán tử kia đang lảng lảng đứng yên một bên, nghe Mã Như Phi chợt rống, thoáng chút do dự sau đó phi thân nhảy tới.

- Vừa rồi ngươi không cho ta ra tay, hiện tại tiền thưởng bắt Ngô Ứng ta muốn lấy bảy thành.

Hán tử đi tới gần bên nhưng vẫn chưa xuất thủ, chỉ lạnh lùng nói.

- Ngươi...

Mã Như Phi tức giận, nếu chuyện này truyền đi ra, mặt mũi hẳn đặt vào đâu? Nhưng bây giờ thế cục bất lợi, không cho phép hắn không đáp ứng.

- Được, ngươi muốn thế nào thì cứ thế.

Sắc mặt Mã Như Phi đỏ lên, giận dữ hét.

Hán tử nghe vậy cũng không nói thêm lời nào, bỏ nhào về phía trước gia nhập cuộc chiến.

- Đáng chết!

Sắc mặt Ngô Ứng dữ tợn, chiến đao liên tục bổ về phía Mã Như Phi, muốn tranh thủ giết chết hắn trước khi hắn tử ra tay, nhưng Mã Như Phi không ngừng tranh thủ thời gian, liên tục né tránh.

- Ngươi cuốn lấy hắn trước, ta nghỉ ngơi một chút sẽ lập tức ra tay.

Mã Như Phi thở hồng hộc, lấy ra một bình ngọc đổ ra hai viên đan dược chuẩn bị sử dụng.

Trong nháy mắt hắn cúi đầu, một đạo lệ mang trong mắt lóe lên.

- Hừ, dám áp chế ta, chờ hai người lưỡng bại câu thương ta mới ra tay, đến lúc đó cùng giết các ngươi, ai dám áp chế ta, ta sẽ cho hắn hối hận cả đời.

- Mau lui lại!

Nhưng hắn còn chưa kịp nuốt đan dược, hán tử đột nhiên quát to.

Chỉ thấy nháy mắt Mã Như Phi thối lui, Ngô Ứng đã theo sát phía sau, hiển nhiên không muốn để Mã Như Phi hồi phục lại khí lực, liều mạng oanh khai hán tử sau đó bổ thẳng về hướng Mã Như Phi.

- Phế vật!

Mã Như Phi thở hổn hển, không kịp dùng đan dược, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo màn kiếm ngăn cản công kích của Ngô Ứng.

Cùng lúc đó hán tử đã đuổi tới nhanh như chớp, chiến đao điên cuồng bổ thẳng về phía Ngô Ứng.

Mã Như Phi thở phào một hơi, trong lòng vừa trầm tĩnh lại, đột nhiên...

- Hừ!

Chiến đao của hán tử giữa đường chuyển biến, nhanh như chớp đi tới trước ngực Mã Như Phi.

185. Chương 185: Cấu Kết Nhau Làm Việc Xấu

Chương 185: Cấu kết nhau làm việc xấu.

- Cái gì?

Mã Như Phi chấn động, thân hình không kịp phản ứng, chỉ có thể theo bản năng thối lui ra sau, trong đôi mắt tràn ngập vẻ khó thể tin.

Ngay cả Lâm Tiêu tiềm phục cách đó xa xa đang xem cuộc chiến cũng bị chấn động.

Biến hóa thật quá nhanh, vượt ngoài dự đoán mọi người, trong tích tắc chiến đao của hán tử đã chém tới trước ngực Mã Như Phi.

Hoa!

Trường bào của Mã Như Phi bị mở ra một lỗ hổng thật lớn, máu tươi phun trào như suối, một vết đao thật dài trực tiếp đâm ngực của hắn chém thành hai nửa.

- Người...người...

Mã Như Phi trừng lớn hai mắt, máu tươi cuồn cuộn, trường kiếm cùng đan được trong tay vô lực rơi xuống đất.

- Ha ha, lại lừa một tên, các đệ tử thế lực lớn không khỏi thật sự quá ngây thơ.

- Người thật sự cho rằng ta tới lập sát Ngô Ung? Thật sự là ngu ngốc!

- Lần này chúng ta thu hoạch không nhỏ ah.

- Ha ha, ha ha ha!

Đứng trước mặt Mã Như Phi, hán tử cùng Ngô Ung đứng sừng sững nhìn nhau, cười ha hả, bộ dáng vô cùng quen thuộc.

- Các người...

Trong mắt Mã Như Phi tràn ngập khiếp sợ, lúc này hắn mới nhớ tới trước đó hắn nghe được thanh âm tranh chấp của Ngô Ung cùng hán tử này nên mới chạy tới, Mã Như Phi còn cho rằng mình nhặt được tiện nghi, nhưng không nghĩ tới lại là một âm mưu...

- Các người thật hèn hạ, sớm muộn gì không chết tử tế được.

Ánh mắt Mã Như Phi trợn trừng, không cam lòng mà chết, nhưng rét lạnh đang ăn mòn thân thể hắn.

Phanh!

Sinh cơ tiêu tán, thân thể Mã Như Phi nặng nề té xuống đất, ánh mắt hoàn toàn ảm đạm.

- Đám đệ tử các thế lực lớn đều cuồng ngạo vô cùng, đây là đệ tử thứ mấy mà chúng ta đánh chết?

- Hình như là thứ tám? Ta đều đã quên, ha ha, hãy xem trên người hắn có thứ tốt gì đã!

- Lần này thu hoạch hắn là không ít, hắc hắc, cũng chỉ như vậy mới dễ dàng đánh chết những người này, bằng không thấy không ổn bọn hắn bỏ chạy, chúng ta muốn đuổi theo cũng không dễ dàng.

- Hắc hắc, chờ chúng ta giết đủ mười tên, chiếm được thật nhiều của cải, đến lúc đó chạy tới thành trì khác, mai danh ẩn tích, không ai tìm thấy chúng ta, một lần nữa bắt đầu!

Ngô Ung cùng hán tử trung hậu cười ha hả, hai người dùng phương thức này lừa gạt không biết bao nhiêu người, hơn nữa rất biết tìm đối tượng, bình thường chỉ tìm đệ tử mới xuất đạo, vừa không có kinh nghiệm lại vô cùng cuồng ngạo.

Sở dĩ Ngô Ung lấy thực lực nhị chuyển trung kỳ ẩn núp trong dã ngoại lâu như vậy nhưng vẫn không bị người phát hiện, nhiều lần còn đào thoát đuổi giết, hơn nữa giết chết thật nhiều võ giả truy sát, hoàn toàn bởi vì có một nội ứng bên trong Tân Vệ thành.

Mỗi một lần Tân Vệ thành tuyên bố nhiệm vụ đuổi giết Ngô Ung, hán tử trung hậu đều báo cho hắn, hơn nữa căn cứ nội dung nhiệm vụ mà thay đổi chỗ ẩn thân. Thông qua việc không ngừng giết chết đệ tử thế lực lớn, hai người đã lấy được không ít thứ tốt, một bộ phận không thể bại lộ sẽ do hán tử mang về Tân Vệ thành bán ra trong chợ đen, mà một ít bí tịch cùng đan dược đặc thù thì lưu lại, mượn việc này hai người tụ tập một số lớn của cải, sau đó chỉ cần đi tới thành trì khác mai danh ẩn tích đều có thể hỗn được phong sinh thủy khởi.

Hai người đi tới trước mặt Mã Như Phi, thấy hắn đã chết, trong lòng Ngô Ung vẫn lo lắng, một đao chém đứt đầu Mã Như Phi sau đó đi tới chuẩn bị lục soát.

- Ân?

Đột nhiên Ngô Ứng tựa hồ cảm nhận được điều gì, ánh mắt lập tức lướt qua lùm cây xa xa, sau đó ánh mắt hung tàn nhìn hán tử trung hậu đứng cách đó không xa.

- Chỉ bằng người cũng muốn liệt sát Ngô Ứng này? Hừ, quả thật là to gan, còn không cút ngay cho ta, nếu không Hỏa Vân Tông Mã Như Phi sẽ là kết cục của người!

Ngô Ứng quát lạnh.

Hán tử ngẩn ra, ngay sau đó như hiểu được điều gì, thần sắc phần nộ quát lên:

- Ngô Ứng, người thế nhưng giết chết đệ tử Hỏa Vân Tông, quả thật là rất ác độc, hôm nay Vương Lực này dù chết ở đây cũng nhất định phải giết người!

Thần sắc hán tử vẻ bi phẫn, còn kém không rơi xuống nước mắt.

- Ngô Ứng, Vương Lực, hai người không cần giả bộ, chuyện vừa rồi ta đều tận mắt nhìn thấy.

Một thanh âm lạnh lùng từ xa truyền đến, hai người vội vàng nhìn qua, liền chứng kiến một thiếu niên mặc trang phục võ giả màu xám chậm rãi đi tới.

Thiếu niên tóc ngắn, vẻ mặt có chút non nớt, tuy rằng khí khái anh hùng bức người, thần sắc lạnh lùng, nhưng luận từ phương diện nào mà xem chỉ chưa đầy mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên chính là Lâm Tiêu.

Vốn Lâm Tiêu xem ra chỉ cần Mã Như Phi cùng hán tử kia liên thủ, cho dù không giết được Ngô Ứng nhưng cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng kế tiếp hán tử phản bội làm hán tử chấn động, đồng thời cảm thấy kinh hãi lòng người hiểm ác.

Nếu đổi lại là hán tử, đang lúc chiến đấu bị người phản bội, có lẽ hán tử nhờ vào tinh thần lực miễn tuệ có thể tránh đi, nhưng thật khó tránh khỏi bị thương, lâm vào hiểm cảnh.

Hai người nhìn thấy bộ dáng Lâm Tiêu liền thở ra một hơi nhẹ nhõm, Ngô Ứng lạnh lùng nhìn hán tử, sắc mặt âm trầm nói:

- Người là ai?

- Người giết người!

Lâm Tiêu chậm rãi đi về phía trước, diễn cảm lạnh lùng.

- Giết ta? Ha ha...

Ngô Ứng không nhịn được cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ, nhìn huy chương của người hán tử là đệ tử Vô Điện đi? Lấy tuổi của người, nhiều nhất chỉ mới gia nhập Vô Điện, như thế nào lại đi tiếp nhiệm vụ này? Chẳng lẽ võ giả Vô Điện đều ngu ngốc sao, lại cho phép người đón nhiệm vụ, chẳng phải là cho người đi tìm cái chết.

Theo khí tức trên người Lâm Tiêu mà xem, Ngô Ứng có thể nhìn ra tuy hán tử trẻ tuổi nhưng thực lực không yếu, nếu đổi lại là đệ tử nhị chuyển trung kỳ nào khác, Ngô Ứng cùng Vương Lực sẽ quay người rời đi, từ nay về sau mai danh ẩn tích, không tiếp tục xuất hiện. Đáng tiếc Lâm Tiêu quá trẻ tuổi, còn hiểu rõ bí mật của bọn hán tử, nhất định phải giết người diệt khẩu.

- Có phải đi tìm cái chết hay không, người thử xem sẽ biết.

Về mặt Lâm Tiêu tự nhiên, bình tĩnh như nước.

- Hừ, vừa rồi tên đệ tử Hỏa Vân Tông ngu ngốc, người càng ngu ngốc hơn so với hán tử.

Ngô Ứng cùng Vương Lực trao đổi ánh mắt, hai người đột nhiên phát động, vây lại Lâm Tiêu:

- Nếu người làm bộ như không biết, sau đó đột nhiên trong chiến đấu ra tay với bằng hữu của ta, có lẽ người sẽ giảm bớt một địch thủ, đáng tiếc người ngu dốt quá thôi.

Ngô Ứng liên tục lắc đầu, trào phúng.

- Hai người các ngươi còn chưa có tư cách để ta lừa gạt.

Thần sắc Lâm Tiêu không thay đổi, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

- Cái gì?

Ngô Ứng nhướn mày, đối phương bình tĩnh quá mức, làm trong lòng hắn cảm giác không thích hợp.

- Không sợ hãi, chẳng lẽ chung quanh có đồng môn sư huynh đệ của hắn? Đúng rồi, nhất định là nguyên nhân này, tiểu tử kia đang kéo dài thời gian.

Một ý niệm đột nhiên hiện lên trong đầu Ngô Ứng, càng nghĩ càng có khả năng.

- Giết hắn!

Ngô Ứng quát một tiếng, chiến đao vung ra, Vương Lực nhảy mất lao tới, chiến đao nhanh như chớp bổ về phía Lâm Tiêu.

186. Chương 186: Không Gì Hơn Cái Này

Chương 186: Không gì hơn cái này.

Xuy!

Hai thanh chiến đao bao trùm quanh thân Lâm Tiêu, đao mang như long quyền phong phô thiên cái địa bao phủ kín kẽ khắp chung quanh người hắn.

- Ha ha, chết đi!

Bộ mặt Ngô Ứng dữ tợn quát.

Oanh long!

Đao mang hình thành đao đao khí cuồng bạo đụng vào nhau, tiếng nổ tung lan tràn khắp bốn phía, đem toàn bộ bụi cây, nam thạch xé rách vỡ nát, nhìn thật ghê người, khắp mặt đất toàn là vết đao tung hoành.

- Đã chết sao?

Vương Lực cười lạnh một tiếng:

- Thật sự là đáng tiếc, một thiếu niên còn chưa kịp hưởng thụ nhân sinh đã chết, kiếp sau nên thu liễm một chút, đừng ngây ngốc gặp phải người không nên dây vào.

- Không đúng!

Ngô Ứng miễn tuệ cảm giác được không thích hợp:

- Không có chút vết máu, hắn còn chưa chết!

Tuy rằng đao mang của hai người có thể chém Lâm Tiêu tan xương nát thịt, thi cốt vô tồn, nhưng vẫn còn thịt nát cùng máu tươi, nhưng hiện tại sau tiếng nổ mạnh không còn gì khác, đây là chuyện không bình thường.

- Cái gì?

Vương Lực ngẩn ra, sau đó chỉ cảm thấy sau lưng có trận gió nhẹ lướt qua.

Ngô Ứng lập tức trừng lớn hai mắt, kinh sợ nhìn sau lưng Vương Lực, như gặp quỷ giặc dữ hét:

- Vương Lực, hắn ở phía sau ngươi!

- Phản ứng quá chậm!

Một thanh âm thật nhẹ nhàng rơi vào trong tai Vương Lực, Vương Lực cũng không kịp tìm kiếm vị trí của Lâm Tiêu, xoay người bỏ tới một đao.

Nhưng hắn vừa xoay người, chiến đao còn chưa đánh xuống, liền chứng kiến một đao đao mang sáng ngời xuất hiện, tràn ngập toàn bộ ánh mắt của hắn.

- Người...

Vương Lực trợn trừng đôi mắt, há hốc mồm.

Phốc xuy!

Một tia máu tươi phun ra tung tóe bên mặt của hắn, nửa bên mặt hắn đột nhiên rơi xuống, một đao của Lâm Tiêu trực tiếp chặt đứt đầu hắn.

Phanh!

Thi thể Vương Lực vô lực ngã xuống, máu tươi ồ ồ chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất.

- Người...

Ngô Ứng kinh sợ tròng lớn hai mắt, hiển nhiên không thể ngờ dưới sự hợp lực của hai người bọn hắn nhưng vẫn bị Lâm Tiêu dễ dàng đem Vương Lực đánh chết.

Thực lực của Lâm Tiêu làm trong lòng Ngô Ứng kinh hãi.

- Sư!

Ngay sau đó Ngô Ứng không có chút do dự xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn, trốn được sao?

Lâm Tiêu nhìn theo, thả người bay lên.

Hô!

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết lặng yên thi triển, tuy rằng không thiện về tốc độ nhưng trong cự ly ngắn có thể đem tốc độ gia tăng tới cực hạn, trong chớp mắt Lâm Tiêu nhanh như quỷ mộ chuyển tới sau lưng Ngô Ứng, lặng yên không chút tiếng động bỏ tới một đao.

- Cút ngay!

Ngô Ứng chém ngược một đao, ngăn cản chiến đao của Lâm Tiêu, thân hình hắn khựng lại, tựa hồ ném thiết thời không nhỏ, khóe môi tràn ra một tia máu tươi.

- Đừng giết ta, chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ đem toàn bộ tài vật trên người đều cho ngươi.

Trong mắt Ngô Ứng tràn đầy hoảng sợ, tận lực cầu xin.

- Hừ, lúc ngươi giết chết nhiều võ giả Tân Vệ thành như vậy, kết cục của ngươi đã định rồi.

Lâm Tiêu diễn cảm lạnh lùng, một đao chém ra, bán nguyệt đao chợt lóe sáng đao mang, tràn ngập trong ánh mắt Ngô Ứng.

- Ngươi đừng ép ta, thả cho ta một con đường sống tất cả đều dễ thương lượng, chẳng qua ta ôm ngươi cùng chết thôi!

Ngô Ứng quát lên, đồng thời ra sức ngăn cản.

Oanh long!

Hai thanh chiến đao ẩn chứa nguyên lực va chạm vào nhau, thân hình Ngô Ứng trực tiếp bay ngược ra sau, máu tươi cuồng phun, trường bào bị đao khí xé rách dập nát, vô cùng chật vật.

Lâm Tiêu không lưu cho Ngô Ứng cơ hội thở gấp, thả người nhảy lên, thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, thân hình nhẹ nhàng mơ hồ, xuất quỷ nhập thần, phút chốc đi tới bên cạnh Ngô Ứng, một đạo đao mang sáng ngời lóe lên.

- Ta liều mạng với ngươi!

Ngô Ứng cắn răng gầm lên giận dữ, trong ánh mắt hiện lên một tia tuyệt vọng, phần nộ vung đao bổ về hướng Lâm Tiêu.

Ngay trong nháy mắt hai thanh chiến đao sắp va chạm...

- Ha ha, chết đi!

Nguyên bản ánh mắt đang tuyệt vọng của Ngô Ứng đột nhiên hiện lên một đạo dữ tợn, trở nên bạo ngược, khí thế cuồng bạo, hân diên cuồng hét lớn một tiếng, chiến đao nhìn qua như không hề có uy lực nháy mắt sáng ngời đao mang.

- Phá Sơn Đao – Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

Từng đạo đao mang không ngừng bắn ra, bao trùm khắp cả không gian, nháy mắt bao phủ khắp toàn thân Lâm Tiêu, đao mang mang theo nguyên lực đáng sợ quấy lên không khí, phát ra tiếng nổ lớn, trên uy lực cùng khí thế còn đáng sợ hơn một đạo liên thủ cùng Vương Lực trước đó.

Giờ phút này Ngô Ứng phóng thích ra uy lực phút chốc tăng vọt, hoàn toàn vượt qua khả năng cực hạn của võ giả nhị chuyển trung kỳ bình thường, đao mang đầy trời như long quyển phong nháy mắt cắn nuốt Lâm Tiêu.

Oanh long!

Đao mang rậm rạp bao phủ phạm mây trượng, đá vụn văng ra tung tóe xuyên phá những tảng đá cùng cây cối khắp chung quanh, mặt đất vỡ nát, hình thành một hố to đường kính hai thước, sâu nửa thước, biến thành một mảnh hỗn độn.

- Ha ha ha...xú tiểu tử, ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao? Nếu nửa tháng trước gặp ngươi, có lẽ ta chỉ còn con đường trốn, đáng tiếc nửa tháng trước ta đã đột phá nhị chuyển hậu kỳ, tin tức mà ngươi nhận được đã lạc hậu, ta vẫn luôn giấu kín thực lực chính là sợ Tân Vệ thành đề cao tiền thưởng, bị người càng mạnh đuổi giết, không nghĩ tới quả nhiên bảo vệ ta một mạng.

Ngô Ứng đắc ý cười lên ha hả, liên tục lừa gạt được nhiều đệ tử thế lực lớn, trong lòng hân vô cùng hưng phấn.

Nhưng lúc này hắn đã có ý rút lui, Vương Lực đã chết, nếu để Tân Vệ thành biết được thực lực của hắn, đề cao tiền thưởng, tiếp theo đệ tử càng mạnh hơn trong các thế lực sẽ chạy tới đuổi giết hắn, sớm muộn gì hắn cũng lật thuyền trong mương, lần này vận khí tốt tránh thoát một kiếp, hắn dự định thu thập xong tài vật trên người Mã Như Phi lập tức mai danh ẩn tích, đi qua thành trì khác, trải qua cuộc sống tiêu sái của mình.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Ngô Ứng cẩn thận đưa mắt nhìn mặt đất chung quanh, tìm kiếm thi thể Lâm Tiêu.

- Không nghĩ tới ngươi còn che giấu thực lực, nhị chuyển hậu kỳ, hắc!

Nhưng đúng lúc này một thanh âm quỷ mị vang lên bên tai hắn.

Ngô Ứng chấn động, quay đầu nhìn lại, nhất thời chứng kiến Lâm Tiêu vẫn nguyên vẹn đứng cách đó không xa, thần sắc bình tĩnh, trên người không chút dấu vết tro bụi, giống như chưa từng bị tay đao giết.

- Cái gì? Ngươi không chết, không có khả năng, ngươi làm sao tránh thoát công kích của ta?

Ngô Ứng trừng lớn hai mắt, giống như gặp quỷ hoảng sợ nói.

Lúc này trong lòng hắn thật sự sợ hãi, vừa rồi hắn giả vờ bị thương, tuyệt vọng, là vì lừa gạt Lâm Tiêu, sau đó đột nhiên bộc phát thực lực thật sự của mình đánh chết tiểu tử kia, âm mưu này đừng nói là đệ tử mới

ra đời, cho dù người từng trải cũng chưa chắc tránh được một kiếp, cũng phải nuốt hận dưới thanh đao của hắn.

- Nhị chuyển hậu kỳ sao?

Lâm Tiêu đột nhiên nở nụ cười, không hề sợ hãi, ngược lại lộ vẻ vui sướng:

- Như vậy thì đón ta một chiêu này đi!

Vừa dứt lời, Lâm Tiêu chợt xuất đao.

Xuy!

Đao mang chợt lóe, trong giây lát bao trùm không gian, sáng ngời chói mắt.

Ánh đao như điện, trong nháy mắt đi tới trước mặt Ngô Ứng, không cách nào tránh né.

- Ta liều mạng với ngươi!

- Phá Sơn Đao – Đao Nhạc Thành Lục!

187. Chương 187: Liễm Khí Quyết

Chương 187: Liễm Khí Quyết.

Ngô Ứng rống to một tiếng, nguyên lực điên cuồng phun trào, không còn chút khống chế, hắn biết sau một chiêu này nếu Lâm Tiêu không chết chính là hắn vong, không còn loại khả năng nào khác.

Oanh long!

Hai thanh chiến đao va chạm trên hư không, Ngô Ứng tìm được một khe hở, nhanh như chớp bổ vào người Lâm Tiêu.

Trên mặt Ngô Ứng lộ vẻ vui mừng.

Phanh!

Đao mang đánh trúng thân thể, khuôn mặt Lâm Tiêu thản nhiên, bên ngoài thân thể phút chốc hiện lên một đạo kim sắc quang mang, trực tiếp chặn vỡ đao mang của Ngô Ứng, không hề có chút thương tổn.

- Cái gì?

Hai mắt Ngô Ứng tròn tròn.

Phốc xuy!

Ngay sau đó một đường máu tươi dọc theo mi tâm, chớp mũi, ngực cùng bụng Ngô Ứng trào ra, một vết đao xỏ xuyên qua thân thể hắn, máu tươi không ngừng phun tràn.

- Ngươi...

Về mặt Ngô Ứng không dám tin, trong nháy mắt đao mang của hắn đánh trúng Lâm Tiêu, chiến đao của Lâm Tiêu đã chém thân thể hắn thành hai nửa.

- Nhị chuyển hậu kỳ, không gì hơn cái này!

Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, vẻ mặt bình thản không chút gợn sóng.

Nếu không phải hắn cố ý kiểm tra uy lực đao pháp cùng lực phòng ngự của Kim Ngọc Quyết, đao mang của Ngô Ứng căn bản không có cơ hội đánh trúng thân thể hắn.

Hoa lạp!

Trong mắt Ngô Ứng hiện lên tia tự giễu, thân hình chia thành hai nửa ngã xuống, nội tạng cùng máu tươi chóp mắt phun đầy đất.

Xoay người, Lâm Tiêu khẽ lắc đầu.

Lấy thực lực của Ngô Ứng, nếu một lòng một dạ chạy trốn có lẽ mình muốn giết hắn còn tiêu phí tinh lực một phen, đáng tiếc hắn lại nghĩ giết mình, kết cục cũng đã sớm quyết định.

- Nhìn xem lần này có thu hoạch gì đi.

Lâm Tiêu kiểm tra thi thể Ngô Ứng, lấy ra được một xấp ngân phiếu.

- Hay thật, nhiều ngân phiếu như vậy.

Lâm Tiêu chấn động, vừa đếm, có tới tám vạn lượng, còn thu hoạch nhiều hơn lần trước.

Nhưng khi nghĩ tới người này là tội phạm truy nã, hơn nữa đã lừa gạt giết chết không ít đệ tử các thế lực, cũng không còn cảm thấy kinh ngạc.

Tám vạn lượng bạc, đây không phải con số nhỏ, nếu dùng nhị tinh yêu thú bình thường nhất để so sánh, cần liệt sát bốn trăm đầu nhị tinh yêu thú yếu nhất mới có thể kiếm được tám vạn, cho dù là tam tinh yêu thú yếu nhất, cũng phải giết chết bốn mươi con.

Lần trước Lâm Tiêu thu hoạch còn chưa đạt được con số này, không nghĩ tới một chân võ giả nhị chuyển nho nhỏ lại lực soát được nhiều tài vật như thế.

- Có số tiền này, như vậy ta muốn có Nguyên Khí đan thật không khó khăn, đủ cho ta trang trải thời gian thật dài.

Lâm Tiêu vui sướng tự nhủ.

Tìm ra một đồng ngân phiếu, Lâm Tiêu còn tìm kiếm thêm một lần, tìm ra ba bình ngọc, bên trong đều là thuốc chữa thương nhất phẩm cùng Nguyên Khí đan, ước chừng hơn mười viên, ngoài ra cũng không còn đồ vật gì khác.

Hắn mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

Tuy rằng số tiền trên người Ngô Ứng thật lớn, nhưng hắn giết chết nhiều đệ tử các thế lực lớn như vậy, dù bán hết tang vật cũng phải lưu chút bí tịch hay đan dược, bí tịch bình thường có thể bán qua chợ đen, nhưng mỗi thế lực đều có bí tịch độc môn, căn bản không có khả năng đem bán.

Nhưng vì sao không tìm thấy?

Càng quan trọng chính là trên người Ngô Ứng chỉ có hơn mười viên đan dược, điểm này rất không bình thường.

- Người này hắn còn hang ổ, có lẽ hắn giấu ở nơi đó.

Lâm Tiêu chợt nghĩ, xoay người tìm kiếm trên người Mã Như Phi cùng Vương Lực.

Trên người Vương Lực chỉ có một bình đan dược cùng vài ngàn lượng bạc, trên người Mã Như Phi có hơn hai vạn lượng bạc, một ít đan dược cùng một quyển bí tịch.

Ngoại trừ nhất phẩm đan dược, Mã Như Phi còn mang theo vài viên nhị phẩm đan dược, làm Lâm Tiêu thật có chút vui sướng, không hổ là chân võ giả nhị chuyển của Hỏa Vân Tông, tiền vốn quả nhiên hùng hậu.

Quyển bí tịch kia chính là một quyển kiếm pháp.

- Quán Vân kiếm pháp, nhân cấp cao giao vũ kỹ, độc môn bí quyết của Hỏa Vân Tông Võ Linh đế quốc, chia làm sáu chiêu, luyện đến chung cực kiếm khí xung thiên, quán vân tận trời, uy lực vô cùng, nếu kết hợp cùng Hỏa Vân chân khí của Hỏa Vân Tông hiệu quả càng tốt.

Lâm Tiêu khẽ lắc đầu, đem bí tịch bỏ lại trên người Mã Như Phi, tuy Quán Vân kiếm pháp là nhân cấp cao giai vũ kỹ, nhưng hần tu luyện đao pháp, tuy chiêu thức có thể cùng chung nhưng linh ngộ ý cảnh hoàn toàn khác hẳn, có câu nói tham thì thâm, Lâm Tiêu còn chưa có hứng thú đối với kiếm pháp.

Quan trọng hơn chính là Quán Vân kiếm pháp là bí tịch độc môn của Hỏa Vân Tông, nếu hần tu luyện, một khi truyền đi ra bị Hỏa Vân Tông hay biết, nhất định sẽ phải người đến gây phiền phức.

- Mình là đệ tử thiên tài của Võ Điện, cho dù muốn tu luyện vũ kỹ cũng có thể tiêu phí công hiến trị đi Võ Tàng Các chọn lựa, trong đó còn nhiều nhân cấp cao giai vũ kỹ, không đáng vì một quyển bí tịch chuốc lấy phiền toái.

Lâm Tiêu lắc đầu, nếu là tán tu bình thường chỉ sợ sẽ do dự, không thể làm ra quyết định, nhưng hần là đệ tử thiên tài Võ Điện, một quyển nhân cấp cao giai bí tịch còn chưa đủ làm cho hần mạo hiểm.

Ném thi thể Mã Như Phi xuống vực núi xa xa, Lâm Tiêu quay về nơi chiến đấu, cắt lấy đầu bị chém thành hai khúc của Ngô Ứng, dùng một mảnh vải dầu bao lại, buộc chặt, sau đó quay về huyết động của Toàn Địa Giáp.

Khi nào quay về đại điện Võ Điện, chỉ dựa vào đầu Ngô Ứng mới có thể lĩnh được tiền thưởng, cũng sẽ được ghi chép vào tư liệu cá nhân. Mà hần ném bỏ thi thể Mã Như Phi, hoàn toàn là vì phòng ngừa bị người chứng kiến thi thể ba người đặt chung cùng nhau, nhận ra thân phận của Ngô Ứng bọn hần, liên tưởng đến bản thân mình, sẽ bị Hỏa Vân Tông tìm tới.

- Ngô Ứng nhất định còn hang ổ gần đây, mình phải tìm cho ra.

Cắt kỹ đầu của Ngô Ứng trong huyết động, Lâm Tiêu đi ra, bắt đầu tìm kiếm.

Tìm suốt hai ngày vẫn không thu hoạch được gì.

- Sao lại thế này? Trong hai ngày nay mình đã tìm toàn bộ địa phương trong phạm vi mười dặm, hần không hề bỏ sót đi.

- Trừ phi Ngô Ứng không ở đây, bằng không mình đã tìm hết mọi nơi, không khả năng tìm không thấy.

Trong mắt hần lóe tinh quang, đột nhiên ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn trời:

- Mình đã tìm khắp dưới đất, nhưng mà bầu trời...

Ánh mắt hần dừng lại trên gốc đại thụ che trời, đúng thật là chưa tìm thử qua, hần chỉ tìm qua sơn động hay khe núi mà thôi.

- Đi tìm thử xem, nếu không tìm được thì không biện pháp rồi...

Lâm Tiêu phân tán tinh thần lực, bắt đầu tìm kiếm.

Hai canh giờ sau, ánh mắt hần chợt sáng ngời.

- Đây là...

Sư!

Lâm Tiêu phóng lên cao, đứng trên tàng cây cổ thụ, gốc cổ thụ che trời này không biết đã có bao nhiêu tuổi, thân cây lớn tới mấy vòng tay người trưởng thành vây quanh. Ngay phía trên thân cây, có một lỗ thủng thiên nhiên hình thành, bên trong bị đào rỗng, đủ ột người trưởng thành ẩn thân, cửa động bị một ít nhánh cây xum xuê che phủ, nếu không phải Lâm Tiêu dùng tinh thần lực tìm kiếm, vô giả bình thường thật khó thể phát giác.

Đẩy nhánh cây ra hai bên, Lâm Tiêu liền nhìn thấy có dấu vết người ở lại.

- Giỏi thật, Ngô Ứng thật sự ẩn thân nơi này.

188. Chương 188: Ngưng Nguyên Công Lục Trọng (1)

Chương 188: Ngưng Nguyên Công lục trọng. (1)

Lâm Tiêu nhìn quanh bốn phía, nơi này chỉ cách địa phương hắc giết chết Ngô Ứng vài trăm thước, ngoại trừ tên kia còn ai ở lại đây.

Trong động cây có vẻ rộng rãi, Lâm Tiêu thật dễ dàng chui vào, bên trong lót một ít cỏ khô, mà ánh mắt hắn dừng trên một chiếc túi đặt trong cùng.

Mở túi ra, hai mắt hắn lập tức sáng ngời.

Bên trong có hai quyển bí tịch, ngoài ra còn một xấp ngân phiếu, trên ngân phiếu có hai bình bạch ngọc, bên trong đều là đan dược.

- Đây là...nhị phẩm Nguyên Khí đan!

- Còn có nhị phẩm Ngưng Nguyên đan!

Lâm Tiêu mở bình ngọc, phân biệt đan dược bên trong, diễn cảm mừng như điên.

- Nơi này còn có mười vạn lượng ngân phiếu, chẳng lẽ làm cường đạo thật sự có tiền đồ như vậy?

Tinh tế đếm lại số ngân phiếu một lần, Lâm Tiêu hơi giật mình, nếu cộng thêm tám vạn trước đó, hắn đã lấy được mười tám vạn lượng. Số tiền này một chân võ giả nhị chuyển không thể nào có được, cho dù là một ít võ giả tam chuyển cường đại, trên người cũng không có nhiều tiền mặt như thế.

Cất kỹ ngân phiếu, Lâm Tiêu đưa mắt dừng trên hai quyển bí tịch.

Quyển bí tịch thứ nhất là Phá Sơn Dao mà Ngô Ứng thi triển, mặc dù là bí tịch đao pháp, nhưng trong lòng Lâm Tiêu cũng không quá xem trọng, chỉ tùy ý mở ra.

- Phá Sơn Dao, nhân cấp cao giai vũ kỹ, phân chia năm thức, thức thứ nhất Đao Phân Âm Dương, thức thứ hai Lực Phách Sơn Nhạc, thức thứ ba Đao Cuốn Ngũ Nhạc, thức thứ tư Đao Nhạc Thành Lục, thức thứ năm Phá Sơn Băng Địa! Phá Sơn Dao yêu cầu cực cao đối với nguyên lực, càng cô đọng thì triển đi ra uy lực càng mạnh, nếu nguyên lực không đủ cô đọng, uy lực chỉ bình thường đạt ba bốn thành, luyện đến mức tận cùng thiên băng địa liệt, không thể địch nổi, vô cùng khí phách!

- Phá Sơn Dao lại là nhân cấp cao giai vũ kỹ.

Lâm Tiêu ngạc nhiên, hắn nhìn thấy Ngô Ứng thi triển Phá Sơn Dao, không thấy có gì đặc thù, tuy rằng thoát nhìn khí thế bất phàm, nhưng uy lực thậm chí còn không bằng nhân cấp trung giai Nghênh Phong Nhất Đao Trảm, hắn vốn nghĩ Phá Sơn Dao nhiều nhất đạt tới nhân cấp trung giai, nhưng nhìn thấy giới thiệu cũng cảm giác ngoài ý muốn.

- Yêu cầu nguyên lực tràn đầy, càng cô đọng uy lực càng mạnh.

Lâm Tiêu khẽ gật đầu, xem ra sở dĩ Ngô Ứng thi triển uy lực không mạnh, vấn đề nằm ở chất lượng nguyên lực.

- Không biết nguyên lực Ngưng Nguyên Công của ta có thể đem Phá Sơn Dao thi triển tới mức nào.

Trong lòng Lâm Tiêu không khỏi chờ mong.

Buông Phá Sơn Dao, Lâm Tiêu cầm quyển bí tịch thứ hai, mở ra vừa xem, quyển bí tịch này lại là bí kỹ phụ trợ.

- Liễm Khí Quyết, địa cấp đệ giai công pháp, thông qua thay đổi nguyên lực trong kinh mạch phóng thích ra chân khí, che giấu thực lực chân chính, võ giả bình thường có thể che giấu cấp bậc bản thân, nếu tinh thần lực đạt tới thất phẩm, thông qua tinh thần lực cùng nguyên lực có thể hoàn toàn thu liễm chân khí bản thân, có thể mê hoặc địch nhân. Căn cứ sự chênh lệch của tinh thần lực bản thân cùng tinh thần lực địch nhân, hiệu quả che giấu có khác nhau.

- Cái gì?

Lâm Tiêu chấn động:

- Không ngờ là địa cấp đệ giai bí kỹ!

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy công pháp địa cấp, mặc dù công pháp phụ trợ dùng thu liễm chân khí, trong thực chiến tác dụng không lớn, nhưng có Liễm Khí Quyết xác suất sinh tồn ngoài dã ngoại sẽ gia tăng hơn nhiều.

Đặc biệt một khi tinh thần lực đạt tới nhất định, chẳng những có thể thu liễm chân khí mê hoặc địch nhân, thời điểm sau cùng bộc phát ra thực lực vô cùng cường đại, còn có thể tăng trưởng nguyên lực, thật giống như hiện tại hắn chỉ đạt tới nhị chuyển trung kỳ, nhưng một khi tu luyện Liễm Khí Quyết, cũng đem tinh thần lực tu luyện tới nhất phẩm, là có thể giả tạo trở thành chân võ giả tam chuyển, làm cho người ta e sợ tránh xa.

Đương nhiên, giữa nhị chuyển cùng tam chuyển cũng không có bao nhiêu khác nhau, nhưng nếu giữa tam chuyển cùng hóa phạm cảnh chênh lệch sẽ lớn, rất ít có chân võ giả tam chuyển dám can đảm khiêu khích hóa phạm cảnh võ giả.

- Khó trách Ngô Ứng thắng cấp nhị chuyển hậu kỳ lại có thể đem chân khí che giấu tốt như vậy, ngay cả ta cũng nhìn không ra, nguyên lai là vì tu luyện Liễm Khí Quyết.

Lâm Tiêu cảm thấy vui sướng, đem hai quyển bí tịch cẩn thận thu vào trong lòng.

Lần này thu hoạch quá lớn, quả nhiên võ giả cần ra ngoài mạo hiểm mới có thể tăng lên, nếu luôn ở lại trong thành trì dù thế nào cũng không có tiền đồ, đương nhiên, thu hoạch số tiền tài phi nghĩa này cũng phải có thực lực tương đương, nếu không tùy tiện ra ngoài kết cục cũng giống như Mã Như Phi, biến thành con mồi của người khác.

- Được, có nhị phẩm Nguyên Khí đan cùng Nguyên Nguyên đan, ta đi về trước bế quan tăng lên thực lực của mình trước đã.

Lâm Tiêu thu lại bí tịch cùng ngân phiếu, xoay người chạy về huyệt động của Toàn Địa Giáp.

Sau khi trở lại trong huyệt động, Lâm Tiêu không chút do dự khoanh chân tu luyện, nếu là võ giả bình thường căn bản không dám bế quan tu luyện ngay trong dã ngoại, nhưng ở lại trong huyệt động của Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu cũng không quá lo lắng.

Liên tiếp vài ngày Lâm Tiêu ở lại trong huyệt động khổ tu, hoặc là tu luyện Nguyên Nguyên Công, hoặc là tu luyện Liễm Khí Quyết cùng Phá Sơn Đạo, mỗi ngày không ngừng bận rộn.

Thời gian tu luyện luôn trôi qua thật nhanh, chỉ nháy mắt đã nửa tháng trôi qua.

Giữa trưa, trời nắng ráo, ánh nắng tươi sáng.

Bên dưới huyệt động nằm sâu trong lòng đất, Lâm Tiêu không phân biệt ngày đêm, không ngừng khổ luyện, trong kinh mạch từng luồng nguyên lực đang tuần hoàn, thật nhiều nguyên khí như nước thủy triều dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu.

Ba trăm sáu mươi chu thiên.

Nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu không ngừng cô đọng, rốt cục biến thành nhũ bạch tinh thuần, mỗi tia nguyên lực ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Cô đông!

Khi nguyên lực trong thân thể hắn hoàn toàn biến chất, nguyên trì trong thân thể hắn đột nhiên bành trướng, liên tiếp vang lên ba lượt, trong cảm giác nguyên trì cũng không có biến hóa, nhưng có khả năng cất chứa nguyên lực càng nhiều, chỉ giây lát đã đem nguyên lực trong kinh mạch hấp thu đi vào.

Lâm Tiêu bỗng dưng mở mắt, nhìn vách đá trống rỗng trước mắt đột ngột oanh ra một quyền.

Phanh!

Một đạo quyền khí vô hình từ kinh mạch của hắn âm âm tuôn ra, hung hăng đung vào vách đá cứng rắn phía trước.

Hoa lập!

Vách đá giống như khối đậu hũ thật dễ dàng bị đánh ra một lỗ thủng, sâu không thấy đáy, một ít nham thạch bên cạnh không chịu nổi cỗ lực lượng đáng sợ kia, đập nát rơi xuống, bụi mù tràn ngập.

- Ngưng Nguyên Công của ta rốt cục tu luyện tới tầng thứ sáu, cấp bậc tăng lên nhị chuyển hậu kỳ.

Lâm Tiêu đứng lên, trong đôi mắt tràn ngập vui sướng không cách nào che giấu.

Suốt nửa tháng nay hắn khổ luyện ngày đêm, đem toàn bộ Ngưng Nguyên đan dùng hết, lúc này đã đạt tới nhị chuyển hậu kỳ cùng tầng thứ sáu Ngưng Nguyên Công.

- Ngưng Nguyên Công là nhân cấp cao giai công pháp, tổng cộng có bảy tầng, với thực lực bây giờ của ta tu luyện tới tầng thứ sáu đã là cực hạn, muốn tăng lên tầng thứ bảy trừ phi đột phá tam chuyển, nếu không thì không có khả năng.

189. Chương 189: Ngưng Nguyên Công Lục Trọng (2)

Chương 189: Ngưng Nguyên Công lục trọng. (2)

Mặc dù chưa tu luyện tới tầng thứ bảy, nhưng Lâm Tiêu vẫn vô cùng vui sướng, mỗi khi tăng lên một tầng uy lực đều tăng lên thật rõ ràng, hơn nữa càng tu luyện Ngưng Nguyên Công hắn càng thêm vừa lòng với sự lựa chọn trước kia của mình.

Võ giả bình thường nếu dùng nhiều linh dược, tuy rằng thực lực sẽ tăng lên thật nhanh nhưng dễ dàng làm cho nguyên lực phù phiếm khổng lồ thể khổng lồ, thậm chí ảnh hưởng thật lớn đến việc tu luyện cùng đột phá. Nhưng nếu tu luyện Ngưng Nguyên Công, sẽ không gặp phải khó khăn này, nguyên khí trong mỗi viên đan dược trải qua Ngưng Nguyên Công luyện hóa, cuối cùng chỉ lưu lại phần tinh túy nhất, thông qua vận chuyển chu thiên đem bộ phận nguyên lực triệt để luyện hóa thành của mình mà không có bất kỳ tác dụng phụ.

- Lần sau gặp được võ giả như Ngô Ứng, chỉ một đao đủ giết hắn!

Lâm Tiêu đi ra huyết động, cầm chiến đao, trong lòng tràn ngập lý tưởng hào hùng.

- Ha ha, đến nghiệm chứng chiến lực hiện tại của ta một chút.

Lâm Tiêu hét dài một tiếng, thả người bay vào núi sâu.

Hồng!

Không bao lâu, một đầu Thiết Bối Hào Trư xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, đây là nhị tinh yêu thú, trong cùng cấp bậc có thể xem là cường đại, vừa nhìn thấy hắn lập tức rít gào chạy chồm lao tới.

- Chết đi!

Một đạo tinh mang đột nhiên hiện lên, Lâm Tiêu không hề tránh né, trong miệng hét lớn một tiếng hướng con yêu thú bổ mạnh một đao.

Xuy!

Đao mang chói mắt lướt qua như sao băng, nháy mắt biến mất.

Đao rơi, người dừng lại!

Thiết Bối Hào Trư chạy thoảng qua người Lâm Tiêu, Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, con yêu thú chạy thêm vài trượng đột nhiên rên thảm một tiếng, một đạo huyết tuyến xuất hiện ngay cổ của nó, chiếc đầu khổng lồ

lặng yên rơi xuống, máu tươi cuồn bắn ra, thân hình ầm ầm ngã sấp xuống, trượt thêm vài thước mới dừng lại.

Một đao lập tức giết chết nhị tinh yêu thú, nháy mắt lấy mạng.

Nếu một màn này làm cho những võ giả khác chứng kiến nhất định há hốc mồm, khó thể tin tưởng.

- Sau khi thăng cấp hậu kỳ, nguyên lực của ta quả nhiên cô đọng rất nhiều, kết hợp cùng Nghê Phong Nhất Đao Trảm nháy mắt tăng lên lực lượng, một đao dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Thiết Bối Hào Trư kia.

Lâm Tiêu đem hết thấy tài liệu giá trị trên người Thiết Bối Hào Trư thu lại, bắt đầu tiếp tục lịch lãm bên trong Liên Vân sơn mạch.

Trong những ngày kế tiếp, mỗi ngày hắn không ngừng chém giết tu luyện, đồng thời bắt đầu nghiên cứu Phá Sơn Đao cùng Liễm Khí Quyết.

Đương nhiên, hắn cũng không quên nhiệm vụ tìm kiếm Huyết Ma mã tặc đoàn, không ngừng liệt sát yêu thú đồng thời tìm tòi hết thấy tin tức liên quan tới bọn hắn.

Trong nháy mắt thêm nửa tháng trôi qua, hôm nay Lâm Tiêu đang tìm kiếm con mồi trong núi sâu.

Đột nhiên thanh âm tiếng nói chuyện truyền vào trong tai của hắn.

- Đệ tử Nguyên Vũ thánh địa thật sự là quá đáng, thế nhưng đánh Lưu Phong sư huynh tổn thương nặng như vậy.

- Đáng tiếc thực lực của chúng ta không mạnh, ngay cả Lưu Phong sư huynh đều thua trong tay bọn hắn, chúng ta chỉ phải rời khỏi.

- Thật sự là đáng giận, chờ sau này thực lực chúng ta đề cao, nhất định phải làm cho bọn hắn trả giá thật nhiều.

Vài thanh âm cảm hận truyền vào trong tai Lâm Tiêu, lúc trước khi hắn lịch lãm trong Liên Vân sơn mạch, từng gặp được võ giả đến liệt sát yêu thú, nhưng song phương không chạm mặt, nhưng lần này mấy thanh âm kia làm cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc.

Sư!

Lâm Tiêu lướt tới địa phương thanh âm truyền đến.

Trong núi sâu, bốn đệ tử mang huy chương Vô Điện đang nâng một đệ tử cẩn thận đi tới, hai người dìu đỡ, hai người còn lại đang cảnh giác quan sát bốn phía.

Năm người này chính là tiểu đội năm người của Phí Thần Trữ cùng Vương Vũ, người được dìu đỡ là đội trưởng tiểu đội, chính là Lưu Phong.

- Ai?

Tựa hồ cảm nhận được điều gì, đệ tử đi đầu tiên đột nhiên quay đầu, nháy mắt vung lên vũ khí, ánh mắt sắc bén nhìn tận sâu trong rừng rậm. Mà nghe tiếng hô của hắn, nhóm người Phí Thần Trữ lập tức cảnh giác nhìn vào núi rừng.

- Là ta!

Lâm Tiêu chậm rãi đi ra, lộ rõ thân hình.

- Lâm Tiêu, tại sao ngươi ở chỗ này?

Phí Thần Trữ cùng Vương Vũ hô một tiếng, mà ba đệ tử khác âm thầm thở ra một hơi.

- Những lời này hẳn do ta hỏi các ngươi mới đúng.

Lâm Tiêu cau mày đi tới trước mặt nhóm người:

- Tại sao các người ở chỗ này, không phải là đi làm nhiệm vụ gì đó sao? Hơn nữa còn bị tổn thương nghiêm trọng như vậy?

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn lướt qua mọi người, thương thế trên người Lưu Phong nghiêm trọng nhất, cần người nâng đỡ, nơi ngực vết máu loang lổ, hiển nhiên là bị thương nặng. Mà nhóm người Phí Thần Trữ cũng bị thương, đối với võ giả mà nói vết thương kia chỉ là chuyện bình thường.

Thần sắc Phí Thần Trữ có chút âm đạm, cắn răng nói:

- Đừng nhắc nữa, ngày đó chúng tôi mời người làm nhiệm vụ kia, sau đó gia tộc lâm thời có việc, đem nhiệm vụ hái thuốc hoãn chậm một tháng, chúng tôi cùng năm tên đệ tử khác của Cửu Long Bảo hôm nay tập hợp trong Tân Vệ thành, sau đó đi theo đội ngũ gia tộc xuất phát, nhưng không nghĩ tới ở trong sơn mạch gặp được tổ năm người của Nguyên Vũ thánh địa, bọn hắn nghe nói có nhiệm vụ cũng gia nhập.

- Nhưng gia tộc kia chỉ thuê mười đệ tử, đệ tử đầu lĩnh của Nguyên Vũ thánh địa Đồ Dương liền hung hăng càn quấy gọi năm người chúng tôi rút đi, chúng tôi đương nhiên không đồng ý, vì thế tranh chấp với bọn hắn, đám người Đồ Dương đột nhiên động thủ trực tiếp đánh một chưởng làm Lưu Phong sư huynh bị trọng thương, chúng tôi chỉ có thể thối lui ra khỏi đội ngũ.

Trên mặt Vương Vũ cùng Phí Thần Trữ đều mang theo vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng.

Vốn khi họ tiếp nhiệm vụ này đều cảm thấy rất may mắn, dù sao nhiệm vụ tam tinh hậu đãi như vậy trước kia rất ít gặp được, không nghĩ tới kết quả lại như vậy, tuy rằng chưởng sự gia tộc kia đã bồi thường một ít tài vật, nhưng so sánh với việc lấy thù lao nhiệm vụ cùng sự sỉ nhục đều không đáng nói.

- Không nói nữa, xương sườn của Lưu Phong sư huynh bị Đồ Dương đánh nát, chúng tôi phải mang sư huynh về thành chữa thương.

Phí Thần Trữ thật cẩn thận nhắc nhở:

- Lâm Tiêu, người cũng nên cẩn thận một chút, chúng tôi mới tách ra khỏi bọn hắn, nếu người ở trong này lịch lãm thật dễ dàng gặp phải bọn họ, đến lúc đó đừng gây xung đột.

Đoàn người Phí Thần Trữ nói xong liền chuẩn bị mang theo Lưu Phong rời đi.

- Chậm đã!

Lâm Tiêu đột nhiên gọi lại bọn họ, đi tới trước mặt Lưu Phong.

Nhìn thấy Lâm Tiêu, trên mặt Lưu Phong không khỏi cười khổ một tiếng.

- Để ta xem.

Lâm Tiêu đem tinh thần lực xâm nhập vào trong cơ thể Lưu Phong, trong cảm giác của hắn, thương thế của Lưu Phong lập tức hiện rõ trong đầu hắn.

- Đám người kia!

Thần sắc Lâm Tiêu phẫn nộ, ở trong cảm giác của hắn thương thế của Lưu Phong cực kỳ nghiêm trọng, gãy ba xương sườn, ngay cả nội tạng cũng bị tổn hại, nếu như đối phương hạ thủ nặng tay hơn một chút, chỉ sợ Lưu Phong lập tức mất mạng tại chỗ, cho dù là vậy nếu chậm trễ trị liệu, trên người cũng sẽ lưu lại di chứng, thực lực giảm mạnh.

190. Chương 190: Tình Nghĩa Đồng Môn

Chương 190: Tình nghĩa đồng môn.

Nghĩ tới đây, Lâm Tiêu lấy ra một bình ngọc đổ ra một viên đan dược:

- Ta có một viên Liệu Thương đan, người dùng trước đi.

- Đây là...

Nhóm người Phí Thần Trữ nhìn viên đan dược, không khỏi giật mình.

Dan dược trong tay Lâm Tiêu màu trắng, vô cùng trong trẻo, có một cỗ hương khí lan tỏa, hiển nhiên không phải loại đan dược bình thường, chỉ có nhị phẩm Liệu Thương đan mới có hương vị này, hơn nữa còn là loại khá tốt.

Một viên đan dược như thế nếu đem ra bán, giá trị ít nhất gần vạn lượng.

- Đan dược này ta không thể nhận.

Lưu Phong liên tục lắc đầu, đan dược này thật sự quá trân quý, tỷ như nhiệm vụ lần này dù hoàn thành mỗi người chỉ được chia không đầy một vạn lượng bạc.

- Đừng khách khí với ta, ta xem qua thương thế trên người ngươi, nếu như không lập tức trị liệu dễ dàng lưu lại di chứng, đến lúc đó khó thể tiếp tục tinh tiến, so sánh với tương lai của ngươi mà nói đan dược này tính là gì.

Lâm Tiêu nói, đưa viên đan dược nhét vào tay Lưu Phong.

Không thể từ chối Lâm Tiêu, Lưu Phong nuốt đan dược, lập tức cảm giác một cỗ dòng khí ấm áp sinh ra trong cơ thể, không ngừng quanh quẩn ở vết thương trên ngực, trong nháy mắt cảm giác đau đớn cùng hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, miệng vết thương còn có cảm giác hơi ngứa ngáy, hiển nhiên đang chậm rãi khép lại.

Thoáng nghĩ ngợi một lát, Lưu Phong nghiêng người ngồi dậy.

- Lưu Phong sư huynh, người...

Nhóm người Phí Thần Trữ lấp bắp kinh hãi.

- Hiệu quả đan dược mà Lâm Tiêu cho ta thật tốt quá, tuy thương thế của ta còn chưa lành lại, nhưng đi lại đã không thành vấn đề, hơn nữa nếu gặp nguy hiểm vẫn có thể phát huy ba thành sức chiến đấu, tuy rằng không có trọng dụng nhưng ít nhất không quá liên lụy các ngươi.

Lưu Phong kích động nói.

Đương nhiên, bởi vì xương ngực tổn thương, hẳn trở về ít nhất cần điều dưỡng thêm nửa tháng mới có thể thật sự khôi phục.

- Lâm Tiêu, lần này đa tạ ngươi, nếu không có ngươi, ta...

Lưu Phong lắc đầu, giọng nói tràn đầy cảm kích, đột nhiên hắn lấy ra một tờ giấy vẽ gì đó đưa cho Lâm Tiêu:

- Mấy tháng trước ta lịch lãm trong Liên Vân sơn mạch đã phát hiện được một địa phương, bên trong có nguyên khí nồng đậm ba động, chẳng qua lúc ấy bởi vì thực lực của ta quá yếu cho nên không thể đi vào, ta đem địa điểm ghi chép lại, chuẩn bị sau này đem bán ra hoặc là chờ khi thực lực tăng lên sẽ đi thăm dò, hiện tại...bản đồ này giao cho ngươi.

Lâm Tiêu lắc đầu, không đợi hắn cự tuyệt Lưu Phong đã đem bản đồ nhét vào trong tay của hắn:

- Ngươi đừng cự tuyệt, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, lần này nếu không có ngươi, chỉ sợ ta trở lại Tân Vệ thành cũng biến thành phế nhân, ta không có gì báo đáp ngươi, tấm bản đồ này ngươi muốn bán thì bán, không thì tự mình đi thăm dò, muốn ném cũng được, dù sao không liên quan gì tới ta nữa.

Nhìn thần thái thành khẩn của Lưu Phong, Lâm Tiêu chỉ có thể tiếp nhận.

- Đúng rồi, khi này các ngươi tách khỏi đội ngũ ở địa phương nào?

Nói vài câu, Lâm Tiêu đột nhiên hỏi, trong mắt hiện lên tia lãnh ý.

- Là ở...ân?

Lưu Phong vừa đem địa chỉ nói ra, lại đột ngột ngừng đầu, giật mình nhìn Lâm Tiêu.

- Người không phải muốn giúp chúng ta báo thù đi? Ngần vịn lần đừng đi!

Phí Thần Trữ vội kêu lên.

Mọi người liền vội vàng nói:

- Lâm Tiêu, người đừng đi, đệ tử Nguyên Vũ thánh địa làm ta bị thương tên Đồ Dương, là đệ tử nhị chuyển hậu kỳ, thực lực rất mạnh, người không phải là đối thủ của hắn.

- Nhị chuyển hậu kỳ sao?

Khóe môi Lâm Tiêu lộ ra nụ cười lãnh khốc:

- Hừ, bản thân ta muốn nhìn xem đệ tử Nguyên Vũ thánh địa rốt cục có năng lực gì.

Không đợi Lưu Phong ngăn cản, Lâm Tiêu đột nhiên thả người nhảy lên lướt vào trong rừng rậm, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vô luận đệ tử Võ Điện mâu thuẫn thế nào, cũng chỉ là trong nội bộ, nhưng nếu người của thế lực khác khi dễ, thì là kẻ thù chung của môn phái.

- Lâm Tiêu hắn...

Trong mắt mọi người hiện lên tia tự trách:

- Sớm biết như vậy không nên đem địa chỉ nói với hắn.

Trong lòng Phí Thần Trữ cùng Vương Vũ vô cùng lo lắng, tuy họ biết Lâm Tiêu đã thắng cấp nhị chuyển, nhưng Đồ Dương là nhị chuyển hậu kỳ, ngay cả nhị chuyển trung kỳ như Lưu Phong sư huynh còn bị đối phương dùng một chiêu đánh bại, Lâm Tiêu đi qua chính là muốn chết.

- Không được, chúng ta không thể để đệ tử mình Lâm Tiêu rơi vào hiểm cảnh!

Mọi người do dự một lúc lâu, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cắn răng vội vã chạy theo hướng Lâm Tiêu rời đi.

...

Bên trong một khu núi rừng tận sâu trong Liên Vân sơn mạch, một đội ngũ chừng vài chục người đang chậm rãi đi tới.

Đầu lĩnh đội ngũ này là một lão giả, sau lưng hắn là một đội hái thuốc chừng hai mươi người, mà chung quanh đội hái thuốc là hai mươi hộ vệ trang phục thống nhất cùng mười đệ tử đến từ Cửu Long Bảo cùng Nguyên Vũ thánh địa.

Đội ngũ này chính là đội hái thuốc của Doãn gia mà năm người Lưu Phong đã gia nhập.

Doãn gia là một tiểu gia tộc trong Tân Vệ thành. Nói là tiểu gia tộc, nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói cũng là thế lực lớn. Gia chủ Doãn gia là một chân võ giả tam chuyển, mà làm cho Doãn gia phát triển không phải là gia chủ, mà là trăm năm trước trong Doãn gia xuất hiện một luyện dược sư.

Bắt đầu từ khi đó, Doãn gia nhúng tay vào sinh ý thảo dược, đan dược, trải qua gần trăm năm phát triển, thông qua thật nhiều lần phản kháng, gồm tranh đoạt cùng chiến đấu, Doãn gia dần dần đứng vững vàng gót chân, trở thành một gia tộc có danh khí trong Tân Vệ thành, mà việc tiêu thụ đan dược cùng thảo dược trải rộng khắp tòa thành. Hiện tại Doãn gia có được một nhị phẩm luyện dược sư cùng vài nhất phẩm luyện dược sư, xem như tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng tiểu gia tộc cũng có phiền não của tiểu gia tộc, bởi vì cần chiểu cổ quá nhiều sản nghiệp, nhưng võ giả trực hệ lại thiếu thốn, mỗi khi cần đi hái thuốc nhất định phải tuyên bố nhiệm vụ, mời một ít võ giả của các thế lực lớn để ứng phó yêu cầu dã ngoại.

- Hừ, đệ tử Võ Điện cũng dám hung hăng càn quấy với chúng ta, quả thật là muốn chết, kết quả bị Đồ Dương sư huynh đánh bay, thật sự là tự tìm đường chết!

- Ha ha, đệ tử Võ Điện không có ánh mắt thôi, không nhìn xem Đồ Dương sư huynh là ai? Không một chưởng đánh chết hẳn xem như đã hạ thủ lưu tình!
 - Đúng vậy, dám phân cao thấp với Nguyên Vũ thánh điện chúng ta, thật sự không biết chữ “chết” viết như thế nào.
 - Vốn chúng ta đều chuẩn bị trở về Tân Vệ thành, không nghĩ tới thời điểm cuối cùng lại tiếp nhiệm vụ này, thật sự không sai, một khi hoàn thành chúng ta sẽ lấy được ba vạn thù lao, mỗi người còn có một viên nhất phẩm Nguyên Khí đan, thật sự là kiếm lớn.
 - Đáng đời đệ tử Võ Điện xui xẻo, ha ha, ha ha ha ha!
- Bên trái đội ngũ, năm tên đệ tử Nguyên Vũ thánh địa thần thái cao ngạo càn rỡ nói chuyện với nhau.
- Hừ, Thần Phi sư huynh, nhóm đệ tử Nguyên Vũ thánh địa thật quá kiêu ngạo, thật muốn cho bọn hắn chút giáo huấn.

191. Chương 191: Một Chưởng Đánh Bay (1)

- Đúng vậy, dọc theo đường đi chỉ nghe bọn hắn vô nghĩa.
- Bên phải đội ngũ, mấy đệ tử Cửu Long bảo nhện không được thấp giọng nói, vẻ mặt không vui.
- Chuyện của người khác chúng ta đừng xen vào, làm tốt chuyện của mình là được.
- Đệ tử đầu lĩnh Cửu Long bảo là một nam tử mặc áo xanh, đôi mày kiếm sắc bén, lưng đeo bảo kiếm quất lạnh.
- Trong đội ngũ hái thuốc, vẻ mặt lão giả lo lắng, bọn họ chỉ là tiểu gia tộc, hoàn toàn không muốn gia nhập vào xung đột giữa các thế lực lớn, tuy rằng đệ tử Nguyên Vũ thánh địa càng mạnh, nhưng bởi vì vậy đánh trọng thương đệ tử Võ Điện, tình huống với họ cũng không tốt.
- Bọn họ là tiểu gia tộc Tân Vệ thành, cần kết giao quan hệ thật tốt với mỗi thế lực, một khi đắc tội phương nào rất dễ bị gia tộc khác nhân cơ hội đã kích...
- Chẳng sợ Doãn gia, chúng ta có thể đi nhanh hơn không, sớm hoàn thành nhiệm vụ chúng ta cũng có thể sớm báo cáo kết quả công tác.
- Đội ngũ đang đi tới, một đệ tử Nguyên Vũ thánh địa dung mạo xấu xí đột nhiên nhìn lão giả kêu lên, hiển nhiên không hề đem nhiệm vụ lần này đặt vào trong lòng.
- Lão giả cười gượng vài tiếng, vội vàng chấp tay nói:
- Vài vị hảo hán Nguyên Vũ thánh địa, Liên Vân sơn mạch nguy hiểm trùng điệp, chúng ta nên cẩn thận một chút tốt hơn.
 - Sợ cái gì, có Đồ Dương sư huynh của chúng ta ở trong này, bảo vệ người an toàn là được, người không nhìn thấy mấy phế vật Võ Điện bị một chưởng của sư huynh đánh bay hay sao, ha ha, còn nói là thiên tài Võ Điện gì đó, ta xem ngu ngốc thì đúng hơn.
- Tên đệ tử xấu xí cười đắc ý.
- Ha ha ha ha...
- Lời của hắn lập tức làm vài tên đệ tử Nguyên Vũ thánh địa còn lại đều cười to.
- Doãn Vô Vi cảm thấy đau đầu, nhưng hắn lại không thể chỉ trích đối phương, nếu không một khi chọc giận bọn hắn đám đệ tử những thế lực lớn này sẽ vô pháp vô thiên, nếu đang làm nhiệm vụ lại giở trò ngáng chân mình, bị tổn thương vài người cũng không nói gì, nhưng một khi không thể hoàn thành nhiệm vụ, ảnh hưởng nghiệp vụ cùng sự phát triển của cả gia tộc.

- Người nói ai là ngu ngốc?

Đúng lúc này từ trong rừng rậm đột nhiên truyền ra một thanh âm thật bình tĩnh.

- Người nào?

Cả đội ngũ lập tức như lâm đại địch, nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo xám từ trong rừng đi ra, lạnh lùng nhìn nhóm người của Nguyên Vũ thánh địa.

- Ân? Không ngờ là đệ tử Võ Điện!

Lão giả nhìn thấy huy chương của thiếu niên kia, chân mày không khỏi nhảy dựng.

- Chúng ta đang nói mấy đệ tử Võ Điện, như thế nào, chẳng lẽ người cũng muốn làm kẻ ngu ngốc, nga, ta đã quên các hạ cũng là đệ tử Võ Điện, đây chính là một hang ổ ngu ngốc đó thôi, ha ha!

Tên đệ tử liếc mắt nhìn thấy huy chương của Lâm Tiêu, lại thấy bộ dáng trẻ tuổi cùng nguyên lực ba động mỏng manh trên người hắn, nhin không được hung hăng cần quấy cười to.

Lâm Tiêu cười lạnh, cũng không đáp lời hắn, nhìn qua lão giả chấp tay:

- Tại hạ đệ tử Võ Điện Lâm Tiêu, vị lão tiên sinh này hẳn là trưởng sự Doãn gia đi.

- Chính là tại hạ, không biết các hạ đột nhiên xuất hiện, lại có chuyện gì?

Doãn Vô Vi lập tức hành lễ, dò hỏi.

- Nghe nói Doãn gia thông báo tuyển dụng vài hộ vệ cùng đi hái thuốc, tại hạ vừa lúc có hứng thú, xin lão tiên sinh lưu lại năm danh ngạch cho ta.

Lâm Tiêu hồ hững nói.

- Đệ tử Võ Điện này lại làm trò quỷ gì?

Doãn Vô Vi nhướng mày, đối phương rõ ràng chỉ có một mình nhưng lại yêu cầu năm vị trí, Doãn Vô Vi làm người lão luyện, lập tức liền nhìn ra không thích hợp. Nhưng thiếu niên còn quá non nớt, nguyên lực chỉ đạt tới nhị chuyển trung kỳ, làm hắn cảm thấy thật đau đầu.

- Thần Phi sư huynh, tiểu tử này làm cái quỷ gì?

Vài đệ tử Cửu Long bảo nghe được lời của Lâm Tiêu, đầu đầy mờ mịt khó hiểu hỏi.

Thần Phi thật cẩn thận nhìn chằm chằm Lâm Tiêu hồi lâu, trong đôi mắt chợt lóe tinh mang, nhếch miệng cười nói:

- Xem ra có trò hay để nhìn.

- Ân, vở kịch hay?

Vài tên đệ tử Cửu Long bảo đều khó hiểu.

Doãn Vô Vi chấp tay, tràn đầy xin lỗi nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, thật ngại quá, đội ngũ của chúng tôi chỉ mời mười đệ tử các thế lực lớn, hiện tại đã đủ người, thật sự là xin lỗi.

Vừa dứt lời, tên đệ tử xấu xí Nguyên Vũ thánh địa đột nhiên cười nhạo nói:

- Doãn gia trưởng sự, kỳ thật thêm người cũng không có gì, người có thể cho hắn hầu hạ bưng trà rót nước cho chúng ta, quạt gió lau giày, đến lúc đó chấm dứt nhiệm vụ cho hắn một hai lượng, chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

- Đúng vậy, nếu đến lúc đó hầu hạ đại gia được thoải mái, đại gia có thể ngoài định mức khen thưởng cho hắn một hai lượng, ha ha...

Nhóm người Nguyên Vũ thánh địa cười ha hả.

Lâm Tiêu cười lạnh nói:

- Lão tiên sinh, lời ấy sai rồi, ta chỉ nhìn thấy năm đệ tử Cửu Long bảo mà thôi, ở đâu ra mười người? Chẳng lẽ người nói còn có năm người khác sao, nơi này không thấy ai, chỉ có năm súc sinh mà thôi.

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn qua năm người Nguyên Vũ thánh địa.

- Cái gì?

- Xú tiểu tử, người nói cái gì?

- Người muốn chết!

Năm người Nguyên Vũ thánh địa ngẩn ra, giận tím mặt.

Sưu! Sưu! Sưu! Sưu!

Bốn người nhanh như chớp bao vây Lâm Tiêu, sắc mặt dữ tợn.

- Xú tiểu tử, người mới vừa nói cái gì? Nếu không nói rõ ràng cho lão tử, ta muốn người quỳ xuống phục lạy cầu xin tha thứ!

Bốn đệ tử kia như hổ rình mồi, vây quanh Lâm Tiêu, thần sắc phần nộ, chỉ có Đồ Dương không đi tới, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu.

- Vài vị khoan hãy động thủ, cho ta chút mặt mũi.

Doãn Vô Vi vội vàng lên tiếng nói, cảm thấy vô cùng đau đầu, những đệ tử thế lực lớn ai cũng kiêu ngạo, khó quản vô cùng, nhưng đệ tử Vô Điện kia vừa mở miệng đã khiêu khích đệ tử Nguyên Vũ thánh địa, chẳng lẽ hắn không biết năm đệ tử Vô Điện bị đánh trọng thương phải quay về sao.

- Doãn gia đừng sợ, chuyện này người không cần quản tới.

Đệ tử xấu xí khoát tay ngăn chặn, lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, người nói rõ ràng cho ta.

- Ta đã nói rất rõ ràng, các người còn muốn nghe cái gì? Chẳng lẽ lỗi tại các người đều tiến phân sao? Ta nói năm người các người không phải người, đều là súc sinh, muốn tiếp tục nghe một lần hay không, tên súc sinh người!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói.

- Cái gì?

- Đây đây đây...

Đội ngũ hái thuốc của Doãn gia cùng nhóm hộ vệ trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt Doãn Vô Vi cũng ngậy ra, đầu óc có chút cứng ngắc.

- Đệ tử Vô Điện kia chẳng lẽ không nhìn thấy trước mặt mình có mấy người, đây là muốn tìm cái chết sao?

Đầu óc mọi người ngậy đại.

Mặc kệ trong lòng họ khiếp sợ như thế nào, Doãn Vô Vi là người đầu tiên hô lên:

- Khoan hãy động thủ...mọi người có chuyện từ từ thương lượng...

Mấy đệ tử Nguyên Vũ thánh địa làm sao còn quản tới hắn, cả đám giận xanh mặt, trong ánh mắt còn muốn phun ra lửa.

- Tiểu tử, người muốn chết!

Tên đệ tử xấu xí gầm lên giận dữ, trực tiếp đánh ra một chưởng.

192. Chương 192: Một Chưởng Đánh Bay (2)

Oanh long!

Một đạo khí lưu vô hình đột nhiên hình thành giữa không trung, hóa thành một đạo kinh phong sắc bén phóng mạnh về phía Lâm Tiêu, không khí bạo vang trong hư không, chưởng lực đáng sợ nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Tiểu tử, cho dù hiện tại ngươi quỳ xuống cầu xin buông tha cũng vô dụng, hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Về mặt hấn dữ tợn, nhìn qua vô cùng hung hãn.

Lâm Tiêu cười lạnh, đứng nguyên tại chỗ, ngay khi một chưởng của đối phương sắp đánh trúng mình, tay phải Lâm Tiêu đột nhiên hóa chưởng làm đao, thẳng tắp bổ ra.

Xuy lạp!

Bàn tay Lâm Tiêu phá không, nguyên khí phun trào, một cổ chân khí khiếp người tản ra, hóa thành đao mang sáng ngời trực tiếp bổ lên bàn tay của đối phương.

- Thứ thứ nhất Phá Sơn Đao – Đao Phân Âm Dương!

Hai bàn tay va chạm vào nhau, hai cổ nguyên lực nháy mắt trùng kích, không ngừng nổ tung, hình thành một cơn lốc thật lớn thổi quét, đem cây cối chung quanh đánh nghiêng chao đảo.

- Phốc!

Làm gì người ngoài ý muốn chính là người không chịu nổi chính là đệ tử Nguyên Vũ thánh địa, chỉ thấy lớp vải trên tay phải hấn ầm ầm nổ tung, lộ ra cánh tay gầy yếu, ngay sau đó da thịt bị kinh khí đáng sợ chấn vỡ, máu tươi phun tung tóe, tiếng khùng xương vỡ vụn rộn người vang vọng trong rừng núi hoang vắng.

- Cái gì?

Tên đệ tử bị một chưởng của Lâm Tiêu đánh bay, máu tươi cuồng phun, trong mắt tràn ngập vẻ khó thể tin.

Phác thông!

Thân hình hấn đánh trúng một thân đại thụ rơi xuống, nhất thời hôn mê.

- Quần Lỗi!

Ba gã đệ tử còn lại đều kinh hô, trên mặt lộ kinh hãi.

- Các ngươi cũng nằm xuống đi!

Lâm Tiêu cười lạnh, không đợi ba người kịp phản ứng, tay phải đột nhiên bổ ra ba chưởng, thật nhẹ nhàng, tựa hồ không có chút sức lực nhưng tốc độ nhanh tới mức tận cùng, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt ba người.

- Khai Bi Thủ!

- Đoạn Sơn Chưởng!

- Cương Dương Quyền!

Ba người cùng hét lớn một tiếng, đều xuất chiêu. Quần Lỗi có thực lực nhị chuyển sơ kỳ, ba người có hai người là nhị chuyển trung kỳ, một là nhị chuyển sơ kỳ, nhìn thấy Lâm Tiêu ra tay, nhất thời giận tím mặt nháy mắt phát ra công kích cường đại nhất.

Oanh long!

Ba gã chân võ giả nhị chuyển toàn lực ra tay, kinh khí nổ mạnh, từng luồng kinh phong đáng sợ xen lẫn nguyên lực va chạm vào nhau, nhanh như chớp đón nhận chiêu thức của Lâm Tiêu.

- Chết đi!

Trên mặt ba gã đệ tử đều lộ ra thần sắc dữ tợn.

Nhưng ngay sau đó biểu tình trên mặt bọn hắn ngưng đọng lại.

Ba chương của Lâm Tiêu nhìn qua như nhẹ nhàng không chút lực lượng, nhưng vừa tiếp xúc bọn hắn liền biết mình đã sai lầm, hơn nữa sai thật thái quá, một cỗ nguyên lực đáng sợ phun trào ra, kinh khí sắc bén nháy mắt đánh nát nguyên lực của bọn hắn, sau đó xâm nhập vào thân thể bọn họ.

Ca sát sát!

Tay phải ba người đồng thời vang lên tiếng khùng xương bị vỡ vụn, một chùm huyết vụ nổ tung trong không khí, nhìn qua như khói hoa huyết sắc sáng lạn.

- Không có khả năng!

Ba người phun máu tươi, trong mắt mang theo vẻ khó thể tin, thân hình bị đánh trúng bay ngược ra ngoài, hung hăng đụng vào nham thạch cùng rơi xuống trong nhóm người hái thuốc.

Oanh!

Bụi mù tung tóe, nham thạch dập nát, đại thụ sụp đổ, mà đội ngũ hái thuốc phát ra tiếng kinh hô không sao tưởng tượng nổi.

Tĩnh!

Yên tĩnh như cõi chết!

Chung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người ngơ ngẩn nhìn Lâm Tiêu, không dám tin vào hai mắt của mình.

- Một chiêu đánh bay ba đệ tử Nguyên Vũ thánh địa, chẳng lẽ chúng ta đang nằm mơ sao?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhìn Lâm Tiêu giống như nhìn quái vật.

- Lâm Tiêu, đừng nên vọng động!

Cùng lúc đó trong núi rừng xa xa vang vọng tiếng hô to của nhóm người Phí Thần Trữ, bọn họ vừa lúc đuổi tới, nhìn thấy được một màn chấn động lòng người.

Sưu!

Năm người Phí Thần Trữ đứng sau lưng Lâm Tiêu, ngơ ngác nhìn hết thấy chuyện xảy ra, đại não dừng chuyển động.

Lâm Tiêu diễn cảm lạnh lùng, quay người nhìn Đồ Dương cười lạnh:

- Chính ngươi làm Lưu Phong bị thương đi? Yên tâm, hiện tại sẽ tới lượt ngươi, hơn nữa ngươi sẽ càng thêm thâm hiểm so với bọn họ!

Khóe môi hắn hiện lên nụ cười khiến người rợn tóc gáy.

Trong núi sâu, giờ phút này hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động, Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn Đồ Dương, phảng phất như tử thần đến từ địa ngục.

- Hừ, ta còn nghĩ rằng là chuyện gì xảy ra, nguyên lai là mấy người các ngươi? Như thế nào, nhanh như vậy đã gọi tới cứu binh? Thoạt nhìn tựa hồ có chút thực lực, đáng tiếc...

Tận mắt chứng kiến hết thấy chuyện này, biểu tình Đồ Dương vẫn lạnh lùng như trước, khuôn mặt băng sương, không hề có chút kinh hãi.

- Xem ra vừa rồi là ta nhân từ, không cho các ngươi giáo huấn suốt đời khó quên, còn dám quay lại trả thù, ta sẽ cho các ngươi hối hận hết thấy những gì mình làm hôm nay.

Trong mắt hắn tràn ngập sát khí.

- Nga, vậy ta thật muốn biết ngươi làm sao để ta hối hận?

Nói xong, thân hình Lâm Tiêu chợt biến mất, nhanh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt Đồ Dương.

- Tiếp ta ba chiêu không chết, ta tha cho ngươi một mạng!

Thanh âm lạnh băng vang lên, Lâm Tiêu đột nhiên bỏ ra một chiêu.

- Thứ thứ hai Phá Sơn Dao – Lực Phá Sơn Nhạc!

Xuy!

Bàn tay Lâm Tiêu hóa thành đao, đánh xuống, nguyên khí tán dạt, rất nhanh kéo theo quang vĩ huyền lệ sáng ngời trong không trung, chỉ một thoáng đao khí tỏa khắp, hung hoành vô cùng.

- Ngươi muốn chết!

Đồ Dương nổi trận lôi đình, trong mắt chợt lóe tinh quang, nguyên lực điên cuồng truyền vào tay phải, hung mãnh oanh ra một chiêu.

- Đồ Nguyên Thủ - Diệt Nhật Đồ Nguyên!

Oanh long!

Đồ Dương cường đại hơn nhóm người Quần Lỗi rất nhiều, một chiêu bỏ ra, không khí tầng tầng tạc vỡ, từng luồng nguyên lực hùng hậu đập thẳng vào mặt, loại lực lượng áp bách cường đại làm nhiều người chung quanh vội vàng tránh lui, khó thể thừa nhận.

Trong hư không, hai bàn tay hung hăng đụng vào nhau.

Phanh!

Hư không chấn động, một trận nổ mạnh đáng sợ khuếch tán, vô số kinh khí như ám khí bắn ra bốn phía, đem nham thạch cùng cây cối chung quanh đánh văng tán loạn.

Vốn tưởng rằng là một trận giao thủ thực lực ngang nhau, nhưng làm ọi người ngoài ý muốn chính là trong tích tắc bàn tay của Lâm Tiêu va chạm cùng Đồ Dương, hào quang chợt thịnh, một đạo đao ảnh dùng xu thế như chẻ tre hoành tảo thiên quân đem chiêu khí của Đồ Dương nháy mắt phá vỡ, một chiêu ẩn chứa uy lực cường đại phá tan tầng tầng trở ngại, trực tiếp chém lên ngực Đồ Dương.

- Phốc!

Lớp áo nơi ngực Đồ Dương vỡ nát, một vết đao thật sâu hiện lên trên lồng ngực của hắn, tiếng xương ngực vỡ vụn vang lên rầm rắc, Đồ Dương Trừng lớn đôi mắt không dám tin, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bay ngược ra ngoài.

- Chiêu thứ nhất, đây là chiêu thứ hai!

Lâm Tiêu không cấp đổi phương cơ hội thở gấp, trong miệng hét lớn một tiếng, khí phách hào hùng, sau khi bỏ ra một chiêu, thân hình nháy mắt đuổi theo Đồ Dương.

- Thứ thứ ba Phá Sơn Dao – Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Từng luồng gió xoáy đao khí bắn vọt ra ngoài, bao phủ lấy thân thể Đồ Dương.

- Đáng giận!

193. Chương 193: Diệt Đồ Dương

Trong lòng Đồ Dương kinh hãi, da đầu run lên, một chiêu vừa rồi đã làm lòng tự tin cường đại của hắn nháy mắt hồng mất, hắn cắn chặt răng vội vàng thu liễm nguyên lực tán loạn trong cơ thể, nhanh chóng

ngưng tụ bên ngoài thân mình.

- Thiết Y Công!

Đây là vũ kỹ hộ thân nhân cấp trung giai của Nguyên Vũ thánh địa, Đồ Dương đã tu luyện tới đại thành, có thể dễ dàng ngăn cản một kích toàn lực của chân võ giả nhị chuyển bình thường.

Nhất thời da thịt Đồ Dương biến thành cứng rắn như hắc thiết, mơ hồ hiện lên vẻ sáng bóng của kim loại, bên ngoài da thịt lại có một tầng nguyên lực ngưng tụ vô cùng cứng rắn.

Có Thiết Y Công bảo hộ, tâm tình khẩn trương của hắn lập tức đại định.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, đao khí đầy trời nháy mắt bao trùm Đồ Dương.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng vang vọng đinh tai nhức óc, đao khí sắc bén thổi quét, nguyên lực bao phủ bên ngoài thân thể Đồ Dương nháy mắt hồng mất, vô số đao khí chém lên thân hình hắn, huyết hoa văng tung tóe, Thiết Y Công bị đao khí của Lâm Tiêu công kích biến thành yếu ớt như gỗ mục.

Ánh mắt Đồ Dương rốt cục thay đổi, vẻ hoảng sợ hiện lên trong mắt hắn.

- Còn một chương cuối cùng!

Thanh âm Lâm Tiêu giống như đến từ cửu u, không hề dừng lại trực tiếp bổ thêm một chương.

- Thứ thứ tư Phá Sơn Đao – Đao Nhạc Thành Lục!

Oanh long!

Hư không run rẩy, bàn tay Lâm Tiêu tuôn trào nguyên khí, hình thành một thanh chiến đao trong không gian, dài hơn một trượng âm âm chém xuống.

- Ta liều mạng với ngươi!

Hai mắt Đồ Dương trợn lên, nguyên lực phun tràn, hai tay thành chưởng, điên cuồng đánh thẳng tới chiến đao đang rơi xuống.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh vang vọng kịch liệt, Đồ Dương như điều đứt dây bay ngược ra sau, máu tươi cuồn cuộn phun, nặng nề ngã xuống đất, đem mặt đất suất thành một hố to.

Trong hố sâu, hình dáng Đồ Dương hoàn toàn thay đổi, không còn chỗ nào lành lặn, toàn thân đầm máu, xương ngực lôm vào vô cùng thê thảm.

- Ngươi...

Ngón tay Đồ Dương run rẩy chỉ vào Lâm Tiêu, sau đó hoàn toàn ngắt đi.

- Hô!

Lâm Tiêu thở mạnh một hơi dài.

Trong núi sâu, một trận gió mạnh thổi qua, tàng cây run lên xào xạc, tất cả những người đang có mặt đều trợn mắt há hốc mồm, không nhận được hít sâu một hơi, nhìn Lâm Tiêu như nhìn một quái vật.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn qua Doãn Vô Vi, mỉm cười hỏi:

- Lão tiên sinh, hiện tại hắn đã có năm vị trí rồi chứ!

- Đây...đây...

Doãn Vô Vi trợn mắt há hốc mồm, thanh âm run rẩy, hiển nhiên bị kinh hách thật lớn:

- Vị tiểu huynh đệ này, ngươi không phải đã giết chết Đồ Dương rồi chứ?

Phải biết rằng luật pháp trong Tân Vệ thành thật nghiêm khắc, bên trong thành nghiêm cấm võ giả chém giết, tuy rằng ra ngoài thành không có ai quản nhưng cũng không cho phép công khai giết người. Võ giả tranh đoạt nhiệm vụ tuy rằng là chuyện thật bình thường, nhưng phải có mức độ, ở chỗ hoang vắng không có người quản, nhưng nếu giết người công khai trước mặt công chúng, sẽ vô cùng tồi tệ, nhẹ bị nghiêm trị phê bỏ võ công, nặng giống như Ngô Ứng biến thành tội phạm truy nã, đánh chết đương trường.

Nếu Lâm Tiêu thật sự giết chết Đồ Dương, mặc kệ hắn có thân phận gì, nguyên nhân nào, một khi nhóm người Doãn Vô Vi đăng báo, Lâm Tiêu cơ hồ phải chết không nghi ngờ.

- Lão tiên sinh thật biết nói đùa, ta là người thiện lương, như thế nào có thể tùy ý đánh chết người khác đâu, nhóm người này chỉ bị trọng thương mà thôi, nếu như lão tiên sinh không tin, có thể cho y sư trong đội ngũ kiểm tra một chút là được.

Lâm Tiêu cười nhẹ nói, cuộc chiến vừa rồi hắn nắm chắc vô cùng tinh chuẩn, tuy rằng thoát nhìn bề ngoài Đồ Dương giống như người chết, kỳ thật chỉ là bị trọng thương không nguy hiểm tính mạng, chẳng qua sau này dù chữa khỏi cũng biến thành một phế nhân, rốt cục đã mất đi tư cách trở thành võ giả.

Nếu Lâm Tiêu thật muốn giết người sẽ không lấy chưởng làm đao, mà là lấy chiến đao sau lưng giết hắn.

- Doãn chưởng sự, bọn họ đều bị trọng thương mà ngắt xỉu, không nguy hiểm tính mạng.

Quả nhiên một y sư trong đội ngũ cẩn thận kiểm tra xong đám người Đồ Dương, lên tiếng xác định, đồng thời hắn cũng kinh hãi liếc mắt nhìn Lâm Tiêu đứng cách đó không xa.

Thương thế trên người Quản Lỗi bọn hắn còn không sao, nhưng Đồ Dương thật thê thảm. Khung xương toàn thân không chỗ nào hoàn hảo, y sư kia làm sao cũng không nghĩ ra Lâm Tiêu có khả năng nắm giữ lực lượng tinh chuẩn tới như thế, đánh Đồ Dương tổn thương thành như vậy mà không làm hắn tử vong.

- Tê...

Nghe y sư vừa nói như thế, đội hộ vệ hái thuốc không nhịn được hít sâu một hơi.

- Một chiêu đánh bại nhị chuyển sơ, trung kỳ võ giả, ba chưởng đánh trọng thương một nhị chuyển hậu kỳ, hơn nữa còn nắm chắc lực lượng tinh chuẩn như thế, Lâm Tiêu này còn là người sao?

- Thật quá cường thế, Võ Điện từ khi nào xuất hiện kẻ biến thái như vậy? Nhìn hình dạng của hắn, chỉ sợ mới mười sáu mười bảy thôi đi? Còn trẻ như vậy đã là chân võ giả nhị chuyển, hơn nữa thực lực còn đáng sợ như vậy, chẳng lẽ lại có một thiên tài cần quật khởi?

- Đồ Dương là ai, chính là đệ tử thiên tài của Nguyên Vũ thánh địa, Đồ Nguyên Thủ cũng là nhân cấp cao giai vũ kỹ, lại không ngăn cản được một chiêu của đối phương?

- Lâm Tiêu...Lâm Tiêu, tên này sao nghe có cảm giác quen thuộc? Ân? Đó không phải là người khiêu chiến thủ tịch đệ tử Đan Các sao? Chẳng lẽ chính là hắn?

- Đúng rồi, nhất định là hắn không sai.

- Khó trách hung hăng can quấy như thế, Đồ Dương bị thương không oan, Lâm Tiêu dám khiêu chiến cả Ô Ngô của Đan Các, tuy danh khí của Đồ Dương không thấp, nhưng so sánh với Ô Ngô còn kém xa.

Thương Khung đại lực thực lực vi tôn, mặc kệ Lâm Tiêu bao nhiêu tuổi, nhưng vừa rồi hắn bày ra thực lực cùng thủ đoạn đã khiến mọi người phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

- Lâm Tiêu, ngươi không sao chứ?

Mãi tới lúc này nhóm người Phí Thần Trữ mới phục hồi lại tinh thần, như gặp phải quỷ đi tới trước mặt Lâm Tiêu khẩn trương dò hỏi.

- Ta lại có chuyện gì.

Lâm Tiêu cười nhẹ một tiếng:

- Có việc chỉ là nhóm người của Nguyên Vũ thánh địa, hừ, bất luận kẻ nào dám can đảm khiêu khích Võ Điện, tổn thương đệ tử Võ Điện, ta phải làm cho hắn hối hận cả đời.

Trong khoảng thời gian ở lại trong Võ Điện, nhóm người Trữ Vĩ Thần cực kỳ bảo hộ hần, mà hần cũng xem Võ Điện như nhà mình. Điều là đệ tử một môn, cần tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau, có thể vì tài nguyên nội bộ hay danh dự mà luận bàn khiêu chiến, nhưng khi ra ngoài phải đoàn kết hỗ trợ lẫn nhau.

Đây cũng là chuẩn tắc thứ nhất trong môn quy dành cho đệ tử Võ Điện.

Ở một bên cách đó không xa, vài đệ tử Cửu Long bảo vệ mặt kinh sợ nhìn Lâm Tiêu.

- Thần Phi sư huynh, thực lực Lâm Tiêu thật là đáng sợ, chỉ sợ cũng không kém hơn người bao nhiêu.

Một đệ tử Cửu Long bảo thật cẩn thận nói.

- A, làm sao chỉ kém không xa, tiểu tử người muốn võ mộng ngựa cũng không cần phải như vậy.

194. Chương 194: Hạt Vĩ Phong

Thần Phi mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Tiêu với vẻ ngưng trọng:

- Đồ Dương không phải đệ tử bình thường, đánh bại hần đối với ta mà nói không phải là việc gì khó, nhưng nếu muốn làm được thoải mái như Lâm Tiêu vả lại còn nắm chắc lực lượng tinh chuẩn như vậy, ta thật không làm được.

- Ở trong điểm này Lâm Tiêu đã cao hơn ta.

Thần Phi nói đúng trọng tâm, trong ánh mắt tuôn ra một đoàn tinh quang:

- Dương nhiên, nếu nói ai mạnh hơn một ít, trước khi tỷ thí ta cũng không biết.

- Tê!

- Lâm Tiêu thật có thể so sánh được với Thần Phi sư huynh?

- Không thể nào đâu?

Nhóm đệ tử Cửu Long bảo trợn mắt há hốc mồm, khó có thể tin, bọn họ hiểu rõ thực lực của Thần Phi sư huynh, nhưng hôm nay nghe lời nói của hần liền nhắc lên sóng to gió lớn trong lòng bọn họ.

- Doãn chương sự, chúng ta làm sao bây giờ?

Nhìn hiện trường rối loạn thành một bãi, một đầu lĩnh hộ vệ đi tới trước mặt Doãn Vô Vi nhỏ giọng hỏi.

Doãn Vô Vi cười khổ một tiếng:

- Còn có thể làm sao, trước hết cho người trị liệu cho Đồ Dương bọn hần, ngàn vạn lần không thể để cho bọn hần chết ở nơi này.

Không cần Doãn Vô Vi phân phó, y sư đã bắt đầu trị liệu cho năm người Đồ Dương, dù sao họ bị đánh trọng thương trong khi làm nhiệm vụ cho Doãn gia, tuy rằng người động thủ là Võ Điện Lâm Tiêu, nhưng Doãn gia cũng có trách nhiệm, nếu không đến lúc đó dù cao tăng Nguyên Vũ thánh địa không trách tội Doãn gia, cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

- Lão tiên sinh, người mặt ủ mày ê làm gì, dù sao tiền thưởng nhiệm vụ là cố định, một mình ta hoàn toàn vượt qua năm người Đồ Dương chứ?

Lâm Tiêu bình thản nói.

- Ha ha, đó là tự nhiên, đó là tự nhiên.

Doãn Vô Vi cười nói:

- Lâm thiếu hiệp, không biết vài vị bên cạnh người làm sao an bài? Nếu người muốn làm cho bọn họ gia nhập, mặc dù nhiều thêm một người ta cũng sẽ không ý kiến gì.

Nhiều thêm một người đối với đội ngũ của Doãn Vô Vi mà nói không hề ảnh hưởng, lúc này Lâm Tiêu biểu hiện ra thực lực cường đại cũng làm trong lòng Doãn Vô Vi có ý tứ kết giao.

- Lâm Tiêu, mấy người chúng ta xem như xong đi, Lưu Phong sư huynh bị thương cần quay về Tân Vệ thành trị liệu, mấy người chúng ta đi theo sẽ làm vướng chân tay các người, sẽ không đi.

Nhóm người Phí Thần Trữ vội vàng chối từ.

Lâm Tiêu cũng không miễn cưỡng lưu lại, sau một lúc nghỉ ngơi chỉnh đốn, năm người Phí Thần Trữ cùng nhau rời khỏi, mà năm người Đồ Dương cũng được Doãn Vô Vi phân ra vài người trong đội hộ vệ giúp đỡ đưa về Tân Vệ thành, dù sao cũng mới tiến vào núi chưa bao lâu, quay về đường cũ cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

- Lâm thiếu hiệp, đội hái thuốc của Doãn gia chúng ta muốn tới một sơn cốc cách nơi này trăm dặm, dọc theo đường đi nguy hiểm trùng điệp, tuy võ nghệ thiếu hiệp cao cường, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút.

Trước khi xuất phát Doãn Vô Vi đặc biệt nhắc nhở.

- Đa tạ Doãn chương sự.

Lâm Tiêu gật gù đầu.

Vùng rừng núi nguy hiểm thế nào hẳn tự nhiên hiểu rõ trong lòng, cho dù là hóa phàm cảnh cũng có thể vẫn lạc, dù đối phương không nhắc tới, hẳn cũng sẽ không phớt lờ.

Đội ngũ lại tiếp tục xuất phát, đoàn người đi thẳng vào khu núi rừng thăm thẳm.

Bên trong rừng rậm u ám ẩm ướt, ngẫu nhiên có trận gió lạnh thổi qua, vô cùng âm trầm đáng sợ.

Bên trong núi sâu tĩnh mịch, mọi người im lặng đi tới, thời khắc cảnh giác khắp bốn phía, không ngừng nhìn vào những nơi âm u tối tăm. Bất kỳ nơi nào cũng phải cẩn thận, bên trong khu rừng luôn nguy hiểm, ở những vị trí tầm thường đều có thể có mai phục khiến người mất mạng.

- Oa!

Đột nhiên một thanh âm khàn khàn kêu lên, từ sau một thân cây thật lớn vọt ra một con ô nha màu xanh biếc, bộ dáng vô cùng xấu xa, giống như viên đạn pháo nháy mắt đi tới đội ngũ hộ vệ.

- Là Lục Văn Độc Nha!

Có người phát ra tiếng hô sợ hãi, vội vàng rút ra vũ khí điên cuồng bổ tới, vẻ mặt thật khẩn trương.

Lục Văn Độc Nha chính là nhị tinh yêu thú, tốc độ cực nhanh, quan trọng nhất là toàn thân đầy độc tố, nếu bị nó cắn một ngụm cho dù có giải được nhưng xác suất sống sót chỉ có một phần hai, đội hộ vệ Doãn gia đều là võ giả nhị chuyển sơ trung kỳ, căn bản không thể theo kịp tốc độ của nó, chỉ có thể điên cuồng chém lung tung.

Sưu!

Lục Văn Độc Nha đột nhiên biến chuyển trong đạo quang kiếm ảnh đầy trời, nhanh như chớp đi tới trước mặt một hộ vệ, há miệng cắn vào cổ họng hắn.

- Không!

Trên mặt hộ vệ kia tràn ngập vẻ hoảng sợ, không kịp né tránh.

Đúng lúc này...

Xuy!

Một đạo kiếm quang sắc bén đột nhiên sáng lên, như lưu quang xẹt qua thiên không, nháy mắt đem Lục Văn Độc Nha chém thành hai khúc.

Ba tháp!

Thi thể bị chia thành hai của Lục Văn Độc Nha rơi xuống đất, máu tươi màu xanh đen chảy ra, phát ra tiếng vang ăn mòn nham thạch lẫn cỏ cây, nháy mắt biến thành một mảnh tối đen.

- Thương!

Thần Phi thu kiếm vào vỏ, giữ im lặng, hai mắt đồng thời đánh giá bốn phía.

Năm đệ tử Cửu Long bảo phụ trách an toàn cho đội ngũ hái thuốc, mà Lục Văn Độc Nha công kích vừa đúng vị trí của hắn.

- Mọi người đề cao cảnh giác, cẩn thận một chút, gặp nguy hiểm đừng bối rối.

Doãn Vô Vi cao giọng quát, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn. Nơi này mỗi hộ vệ đều do chính Doãn gia bồi dưỡng, bồi dưỡng một võ giả nhị chuyển cần tiêu phí thật nhiều tâm huyết của gia tộc, một khi đã chết, vô cùng tổn thất, hơn nữa có một người chết đi trong nhiệm vụ, gia tộc cũng phải đền bù không ít tiền tài cho gia đình của người chết.

Cho nên đi ra dã ngoại làm nhiệm vụ tràn ngập phiêu lưu, nếu không cẩn thận hộ vệ tử vong quá nhiều, một chuyến nhiệm vụ như thế xem như không công, đôi khi còn thua lỗ lớn, hết thấy đều phải xem vận khí.

- Cũng may lần này tìm được cao thủ của Võ Điện cùng Cửu Long bảo.

Ánh mắt Doãn Vô Vi đảo qua Lâm Tiêu cùng Thần Phi, giờ phút này đội ngũ đã tiến vào rừng rậm hơn mười dặm, trước đó cũng từng gặp phải một ít nguy hiểm, mà nhất tinh yêu thú căn bản không đáng sợ, một ít nhị tinh yêu thú cường đại nếu đội hộ vệ không thể giải quyết đều do Lâm Tiêu cùng Thần Phi nhanh chóng tiêu diệt.

- Ong ong...

Sau một lúc hỗn loạn, đội ngũ lại tiếp tục đi tới, nhưng chưa được bao lâu bốn phía đột nhiên truyền tới thanh âm chấn động cực nhỏ.

- Đây là thanh âm gì?

Một ít cao thủ trong đội ngũ không khỏi nhíu mày, nghi hoặc đánh giá bốn phía.

Lâm Tiêu cũng đề cao cảnh giác, ánh mắt quét vào tận sâu trong rừng rậm, tinh thần lực cường đại khuếch tán, nhất thời chứng kiến một mảnh bóng đen rậm rạp đang cuốn tới.

- Không tốt, là Hạt Vĩ Phong, mọi người nhanh chóng tụ lại!

Lâm Tiêu quát lên chói tai.

Theo tiếng quát của hắn, thật nhiều Hạt Vĩ Phong như đàn châu châu tràn qua.

- Trời ạ!

Giờ khắc này sắc mặt mọi người đều thay đổi, dù là Thần Phi luôn ổn trọng nhưng đồng tử cũng co rụt lại.

- Nhanh, mọi người mau tập hợp cùng nhau, đội hái thuốc bên trong, đội hộ vệ bên ngoài, nhất định phải ngăn trở.

Doãn Vô Vi khẩn trương hét lớn.

195. Chương 195: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi (1)

Hạt Vĩ Phong chính là nhất tinh yêu thú, trong yêu thú cũng là yếu nhược, bất kỳ chân võ giả nào cũng có thể đánh chết. Nhưng chúng có một đặc điểm, chính là quần thể, một khi xuất động nhất định lên tới ngàn vạn, rậm rạp, số lượng khổng lồ có thể vượt qua chất lượng, cho dù là nhị tinh hay tam tinh yêu thú gặp chúng cũng chỉ còn đường chạy trốn chết.

Đội ngũ thám hiểm dã ngoại không sợ gặp phải yêu thú cường đại, mà là loại yêu thú quần cư như Hạt Vĩ Phong, một khi bị vây quanh ngoại trừ chống cự, căn bản rất khó đào thoát, tổn thất thảm trọng.

Đội ngũ nháy mắt tập hợp cùng nhau, hình thành một vòng tròn như thùng sắt, mà cùng lúc đó Hạt Vĩ Phong đã đi tới trước đội ngũ.

- Xong rồi, nhiệm vụ lần này nhất định là xong rồi.

Đối mặt với đàn Hạt Vĩ Phong rậm rạp bao trùm khắp cả trời đất, trong đôi mắt Doãn Vô Vi hiện lên một tia tuyệt vọng.

Ong ong ong ong...

Đại quân Hạt Vĩ Phong như nước thủy triều phóng mạnh về phía đội ngũ.

- Giết!

- Các huynh đệ, giết!

Trong đám người đột nhiên có người hét lớn một tiếng, cơ hồ toàn bộ võ giả nháy mắt đều ra tay.

Hưu...

Xuy xuy!

Sưu sưu sưu!

Từng đạo đao khí cùng kiếm khí lóe sáng trong rừng rậm, vừa ra tay đã có vài chục con Hạt Vĩ Phong bị chém thành hai khúc, thật nhiều thi thể rơi xuống như mưa.

- A!

Cùng lúc đó trong đám người cũng vang lên thanh âm kêu thảm.

Số lượng Hạt Vĩ Phong quả thật quá nhiều, bao trùm xuống dưới, nháy mắt có vài thành viên đội ngũ hái thuốc bị đâm trúng, trên người sưng tấy những vết thương đỏ tươi ướt át, nhìn thật ghê người.

- Mau uống giải độc!

Doãn Vô Vi quát to.

Hạt Vĩ Phong là nhất giai yêu thú yếu nhược, trong kim có độc, nhưng không quá mãnh liệt, còn chưa sánh bằng Lục Văn Độc Nha, bởi vậy tuy vết thương sẽ sưng lên, nhưng không đến nỗi nguy hiểm tính mạng ngay lúc đó, nhưng nếu liên tục bị đâm trúng độc tố ngưng tụ sẽ khiến toàn thân võ giả run rẩy, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, chậm rãi tử vong.

Mọi người lập tức lấy ra thuốc chữa thương cùng thuốc giải độc, một ít hộ vệ bị thương lập tức nuốt vào...

Ong ong...

Thật nhiều Hạt Vĩ Phong hung hãn không sợ chết, giống như nước thủy triều bao vây đội ngũ.

Từng đạo kinh khí sắc bén phun tràn ra, đội ngũ kiệt lực chống cự, mỗi một kích lại có gần mười con Hạt Vĩ Phong rơi xuống, trong khoảnh khắc trên mặt đất chất đầy mấy trăm thi thể Hạt Vĩ Phong.

Nhưng so sánh với mấy vạn đầu đại quân Hạt Vĩ Phong mà nói, chỉ thương vong vài trăm không đáng là gì, mà đội ngũ hộ vệ Doãn gia chẳng những cần bảo vệ mình, còn phải bảo vệ hai mươi thành viên đội hái thuốc, thật sự là vô cùng khó khăn.

Bán Nguyệt Trảm!

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Bên trái đội ngũ, ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh, dưới tình huống như vậy dùng loại đao pháp chém giết đại diện tích có hiệu quả tốt nhất, dưới đao mang đáng sợ, trong khoảnh khắc đã có trên trăm con Hạt Vĩ Phong chết dưới đao của hắn.

Ong ong ong ong...

Hơn ngàn con Hạt Vĩ Phong đánh tới Lâm Tiêu.

Tuy trong lòng không sợ hãi, nhưng nhìn thấy hơn ngàn con Hạt Vĩ Phong cùng đánh tới, da đầu hắn cũng run lên.

Dao sáng lóng lánh, thổi quét bốn phương.

Lâm Tiêu thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, thân hình liên tục lóe ra, đao mang tung hoành, thật nhiều thi thể Hạt Vĩ Phong rơi xuống như mưa, phủ kín mặt đất.

Nhưng càng nhiều Hạt Vĩ Phong đánh tới.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm của Lâm Tiêu còn chưa luyện tới mức tận cùng, chiêu Thanh Phong còn chưa lĩnh ngộ được ý cảnh, làm cho đao pháp không đủ hoàn mỹ, nếu đối phó võ giả bình thường chút lỗ hổng ấy cũng không có gì, dù sao võ giả có nhìn thấy sơ hở trong đao pháp của hắn, nhất thời cũng không phản ứng kịp, ngược lại còn bị Lâm Tiêu giết chết dưới đao.

Nhưng Hạt Vĩ Phong thì khác, chúng rậm rạp bao trùm lao tới, khi Lâm Tiêu xuất đao chém giết lại có cá lọt lưới chui qua chỗ trống hung hăng đâm lên người hắn.

Cũng may hắn có thể sử dụng Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết tránh né, đồng thời đã tu luyện tới Vô Thượng Kim Thân trong Kim Ngọc Quyết, chỉ vài Hạt Vĩ Phong cũng không cách nào phá vỡ phòng ngự của hắn, chỉ tạo thành từng đạo nguyên lực ba động trên người hắn.

Xuy!

Ở một bên khác, năm người Thần Phi liên tục ra tay, từng đạo kiếm quang tung hoành, thật nhiều Hạt Vĩ Phong rơi xuống.

Đặc biệt là Thần Phi, mỗi khi bỏ ra một kiếm, kiếm quang sắc bén như quang thúc tận trời tung hoành bốn phương, nổ bắn tung tóe, mỗi một kiếm ít nhất có vài chục Hạt Vĩ Phong rơi xuống.

Chỉ một lát đã có vài ngàn Hạt Vĩ Phong bị giết chết, thi thể chất chồng trên mặt đất.

Nhưng tình huống trong đội ngũ lại không chút lạc quan.

- A!

Từng thanh âm tiếng kêu thảm thiết truyền tới, không có được thực lực mạnh mẽ như Lâm Tiêu hay Thần Phi, thật nhiều hộ vệ bị đâm trúng, trong khoảnh khắc có vài hộ vệ mất đi sức chiến đấu, ngã nhào trên đất, thân hình run rẩy.

Càng nghiêm trọng hơn chính là đánh chết nhiều Hạt Vĩ Phong cũng làm mọi người tiêu hao càng nhiều nguyên lực, ngay cả Lâm Tiêu cũng cảm thấy cổ hết sức, càng không cần phải nói là hộ vệ bình thường.

Trong đám người một mảnh tiếng kêu than trời dậy đất, nguy cơ mai phục khắp nơi.

- Chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, ngấm lại người nhà của các người trong Tân Vệ thành, nhớ tới cha mẹ vợ con, các người nhất định phải sống sót!

Thanh âm Doãn Vô Vi khàn khàn hô lớn, hắn cũng bị Hạt Vĩ Phong đâm trúng vài lần, nhưng hắn không để ý, chỉ nhìn đội hộ vệ cùng đội hái thuốc chung quanh, trong đôi mắt tràn ngập lo lắng.

Vì sinh tồn mọi người đều đang đau khổ chống đỡ, không ai cam nguyện buông tha, nhưng tia hi vọng dần dần đã biến mất.

- Hô!

- Kiếm Khí Tung Hoành!

Đột nhiên, Thần Phi hét lớn một tiếng, trên người tuôn ra một đoàn kiếm quang sắc bén, thân hình hóa thành một đạo tinh quang lao ra khỏi đội ngũ nhanh như tia chớp, từng đạo kiếm khí tung hoành như hạt mưa nổ bắn ra ngoài, tung tóe khắp bốn phương tám hướng.

Trên trăm Hạt Vĩ Phong không kịp trốn tránh, bị kiếm khí vụn xoắn nháy mắt là tả rơi xuống.

Uống!

Thần Phi một đường tiến mạnh, lao thẳng tới phía sau đại quân Hạt Vĩ Phong.

- Đệ tử Cửu Long bảo muốn chạy trốn sao?

Trong đoàn người, toàn bộ hộ vệ Doãn gia đều cả kinh, một loại cảm xúc tuyệt vọng lan tràn khắp nơi.

- Thần Phi đây là...

Trong đôi mắt Lâm Tiêu chợt lóe tinh quang, nháy mắt đã nghĩ ra nguyên nhân:

- Hắn muốn đi đánh chết Phong Hậu!

Sau đại quân Hạt Vĩ Phong, ngoại trừ ong thợ còn có Phong Hậu, Phong Hậu là trung tâm của đàn ong, chỉ cần giết chết Phong Hậu cả đại quân Hạt Vĩ Phong sẽ lập tức rối loạn, nhưng so sánh với Hạt Vĩ Phong bình thường, Phong Hậu ít nhất là nhị tinh yêu thú, hơn nữa trong cấp bậc này còn tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Nhưng điều này còn chưa phải điểm mấu chốt nhất, mấu chốt nhất chính là Phong Hậu là đại não của Hạt Vĩ Phong, là quan chỉ huy, một khi cảm ứng được nguy hiểm nó sẽ điều động toàn bộ Hạt Vĩ Phong về phòng ngự, với thực lực bây giờ của Thần Phi căn bản không có cơ hội giết nó thành công.

Quả nhiên, khi Thần Phi đi tới gần chỗ Phong Hậu, hắn lập tức gặp phải áp lực thật lớn.

196. Chương 196: Nguy Cơ Mai Phục Khắp Nơi (2)

Ong ong ong ong...

Hạt Vĩ Phong bao trùm khắp trời đất điên cuồng tràn tới, bao vây lấy Thần Phi, nháy mắt đã bao phủ hắn như một đoàn viên cầu màu đen, không còn kẽ hở.

Lúc này Thần Phi lập tức bị cản lại, không thể tiếp tục đi tới chút nào.

- Bá bá bá...

Từng đạo kiếm quang lóe ra, thật nhiều Hạt Vĩ Phong bị kiếm quang xoắn thành hai nửa rơi xuống, mặt đất trải rộng thi thể yêu thú, nhưng chết mười con lại có ngàn con phóng tới, ban đầu còn nhìn thấy được kiếm quang sáng lên, nhưng chỉ trong giây lát đã hoàn toàn bị bao vây, rốt cục không nhìn thấy được chút nào.

- Thần Phi sư huynh!

Vài đệ tử Cửu Long bảo thấy cảnh tượng này, mắt tròn trừng muốn vỡ, bị rống thành tiếng, có hai người muốn lao ra giải cứu nhưng chỉ ra ngoài được vài thước đã bị thật nhiều Hạt Vĩ Phong đánh lui trở về.

- Dao Nhạc Thành Lục!

Oanh long!

Đột nhiên, một đạo dao mang thật lớn hình thành trong hư không, hóa thành một thanh chiến đao dài hơn hai trượng, nhanh như chớp bổ thẳng tới chỗ Thần Phi, thật nhiều Hạt Vĩ Phong bị cổ đao khí sắc bén chém vỡ, là tả rơi rụng như mưa.

Bồng!

Dao khí trong khoảnh khắc bao trùm đàn Hạt Vĩ Phong đang bao vây Thần Phi, hung hăng chém tới, đao mang thật lớn nháy mắt tan rã, hóa thành dao khí rậm rạp thật nhỏ tung hoành, đem viên cầu Hạt Vĩ Phong màu đen chém vỡ ầm ầm nổ tung.

- Uống...

Mắt đi tăng bao vây bên ngoài, một tiếng hét to vang ra, một đạo kiếm quang sắc bén như lưu tinh tập nguyệt, nhanh như chớp bổ ra thật nhiều Hạt Vĩ Phong, thân ảnh Thần Phi hiện ra trước mắt mọi người.

Sưu! Sưu!

Chỉ vài lần lóe thân, Thần Phi thở hổn hển quay lại đội ngũ, trên người phủ kín miệng vết thương vị đậm trùng, nếu không phải Lâm Tiêu kịp cứu viện, chỉ sợ thêm lát nữa hắn sẽ chết dưới sự công kích của đàn ong.

- Thần Phi sư huynh, người không sao chứ?

Vài đệ tử Cửu Long bảo khẩn trương hỏi.

- Vừa rồi đa tạ!

Thần Phi chấp tay nói với Lâm Tiêu.

- Tới lúc này còn khách khí làm gì.

Lâm Tiêu bình tĩnh nói, trong mắt lóe lên tinh quang, tuy rằng Thần Phi không thành công giết chết phong hậu, nhưng cũng cho hắn chút ý nghĩ.

- A! A!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, càng ngày càng nhiều hộ vệ bị thương, nhất thời sức chống cự của đội ngũ nhanh chóng suy giảm, tùy thời đều sắp hỏng mất.

- Không được, nếu còn tiếp tục như vậy tất cả chúng ta đều phải chết!

Trong lòng Lâm Tiêu căng thẳng, bỗng dưng cắn chặt răng.

- Thần Phi, nơi này giao cho người, ta đi giết Phong Hậu!

Lâm Tiêu đột nhiên hét lớn một tiếng, nhanh như chớp nhảy vào đàn ong.

Tà Nguyệt Trảm!

Bán Nguyệt Trảm!

Nghênh Phong Nhất Dao Trảm!

Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

Lâm Tiêu nháy mắt bổ ra bốn đao, thân hình bay xa hơn mười thước, thật nhiều Hạt Vĩ Phong rơi xuống, trong nháy mắt đã chết hơn ngàn con.

Ong ong ong...

Cảm ứng được trạng huống bên này, thật nhiều Hạt Vĩ Phong như được điều động, như nước thủy triều phóng mạnh về phía Lâm Tiêu.

- Hừ!

Thần sắc Lâm Tiêu bình tĩnh, tinh thần lực tản ra nhanh như chớp, vừa đánh chết Hạt Vĩ Phong vừa tìm kiếm thân ảnh Phong Hậu.

- Lâm Tiêu, nhất định phải thành công ah!

Thần Phi nhìn theo thân ảnh Lâm Tiêu, kiệt lực chống cự Hạt Vĩ Phong đánh úp chung quanh, thân thể không tự chủ được run rẩy.

- Hô hô hô...

Thân hình Lâm Tiêu không ngừng lóe ra, nhưng càng ngày càng nhiều Hạt Vĩ Phong bao phủ lấy hắn.

- Ở đó!

Trong chiến đấu, tinh thần lực của hắn cũng tìm được chỗ Phong Hậu, nhưng đàn ong đã bao vây hắn kín kẽ, làm cho hắn không thể tiến tới trước.

Phong Hậu chỉ ở cách hắn chừng hơn trăm thước, nhưng làm cho hắn cảm giác vô năng vì lực...

Ong ong!

Ngay lúc Lâm Tiêu tận lực suy tư làm sao giết chết Phong Hậu, thật nhiều Hạt Vĩ Phong xông qua sơ hở trong đao pháp lần lượt đâm vào thân thể hắn.

Trải qua thật nhiều Hạt Vĩ Phong tấn công, thân thể Lâm Tiêu đã xuất hiện điểm đỏ rậm rạp, tuy Kim Ngọc Quyết cường đại, nhưng không phải vô địch, đã dần dần mất đi tác dụng.

Ong ong ong!

Đột nhiên tiếng vang vù vù càng thêm cường đại truyền tới, Lâm Tiêu vừa nhìn thấy lập tức chấn động. Tựa hồ đã nhận ra sự cường đại của Lâm Tiêu, một đội Hạt Vĩ Phong hình thể cực lớn, thân hình ngăm đen khác hẳn loài Hạt Vĩ Phong bình thường nhanh như chớp vọt về phía hắn.

Chân khí của đội ong này thật sự kinh người, đã tới tiêu chuẩn nhị tinh yêu thú, số lượng không ít, đã hơn trăm con nháy mắt đi tới trước mặt hắn.

Trong đàn ong kia lại ẩn tàng nhóm ong đáng sợ này.

Sắc mặt Lâm Tiêu vô cùng khó xem.

- Nghênh Phong Nhất Dao Trảm!

Lâm Tiêu điên cuồng hét lớn, nguyên lực phun trào, đao khí thổi quét tung hoành, sắc bén đến cực điểm, trong nháy mắt chém rụng gần trăm đầu nhị tinh Hạt Vĩ Phong, nhưng hơn mười con còn lại đều xuyên qua khe hở đâm thẳng vào đầu, ngực, sau lưng, bụng cùng hai chân của hắn.

- Lâm Tiêu cẩn thận!

- Cẩn thận!

Nhóm người Thần Phi, Doãn Vô Vi xa xa đều mong đợi Lâm Tiêu thành công, nhìn thấy một màn này không khỏi thét lên kinh hãi, trong lòng lạnh lẽo tuyệt vọng, họ có lòng muốn đi cứu Lâm Tiêu nhưng bị đàn ong bao quanh, căn bản không cách nào đi ra.

- Chẳng lẽ ta phải chết như vậy?

Lâm Tiêu nhìn hơn mười nhị tinh Hạt Vĩ Phong điên cuồng đánh úp về phía mình, trong lòng bi phẫn, một cảm giác không cam lòng trào lên.

Nếu chết ở chỗ này, muội muội làm sao bây giờ? Cha mẹ làm sao bây giờ?

Nghĩ tới hoàn cảnh trong nhà sau khi đại ca vắng lạc, trong lòng Lâm Tiêu dấy lên một cỗ không cam tâm mãnh liệt.

- Không, ta tuyệt không thể chết ở nơi này!

Hắn rống to một tiếng, ý chí muốn sống hùng hực thiêu đốt, giờ khắc này trong mắt của hắn chỉ còn lại hơn mười nhị tinh Hạt Vĩ Phong đang đánh tới.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi qua.

- Gió!

Trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên như vực tĩnh, một loại thể ngộ chợt dâng lên.

Hô!

Ngay sau đó chiến đao trong tay hắn biến mất, hóa thành một đoàn gió mát mờ ảo, nhưng chỗ nào cũng thấy, nháy mắt bao phủ quanh thân hắn.

Hơn mười nhị tinh Hạt Vĩ Phong cũng bị cỗ gió mát kia lướt qua.

Hoa lạp lạp!

Hơn mười đầu Hạt Vĩ Phong phút chốc biến thành hai nửa, trong nháy mắt mất mạng, rơi lả tả như mưa.

- Đây là áo nghĩa Nghênh Phong Nhất Dao Trảm sao?

Trong lòng Lâm Phong một mảnh bình tĩnh, không chút gợn sóng, trong cảm giác của hân thân thể mình như biến thành một trận gió mát.

Chẳng những đao pháp biến thành gió mát, ngay thân hình của hắn cũng biến thành trận gió.

Thứ thứ ba Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết – Xuất Quỷ Nhập Thần!

Giờ khắc này, Lâm Tiêu đã hoàn toàn lĩnh ngộ.

Hô!

Như trận gió lướt qua núi rừng, Lâm Tiêu chợt biến mất, ngay sau đó đã xuất hiện trước mặt Phong Hậu.

- Phá Sơn Dao – Dao Nhạc Thành Lục!

- Chết!

Một đạo tinh mang hiện lên, chiến đao bắn ra đao mang chói mắt, nháy mắt chém lên người Phong Hậu còn đang hoảng sợ.

Phốc!

Phong Hậu căn bản không kịp ngăn cản mấy may, nháy mắt đã bị chém thành hai khúc.

Ong ong!

Đàn ong mất đi Phong Hậu lập tức đại loạn, nguyên bản đang lần lượt tấn công có tổ chức đã lập tức đại loạn hoàn toàn.

197. Chương 197: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Hô!

Thân hình Lâm Tiêu không ngừng thay đổi vị trí trong đàn ong, chiến đao phất qua như gió, thật nhiều Hạt Vĩ Phong điên cuồng rơi xuống, nháy mắt lại có thêm vài ngàn Hạt Vĩ Phong chết trong tay hắn.

Tuy chúng không sợ tử vong, nhưng hiện giờ Phong Hậu đã chết, bầy ong còn bị Lâm Tiêu liên tục công kích chết nhiều vô số, khiến bản năng yêu thú cảm thấy sợ hãi, thật nhiều Hạt Vĩ Phong phóng lên cao bỏ chạy, rất nhanh biến mất tận sâu trong rừng rậm, chỉ lưu lại vô số thi thể đồng bạn của chúng.

Đàn ong có chừng năm sáu vạn con, bị một mình Lâm Tiêu giết chết hơn một vạn, lại bị nhóm người Thần Phi liên hợp giết gần hai vạn, chỉ còn lại khoảng hai vạn, hơn nữa Phong Hậu đã chết, căn bản không cách nào tập hợp được sức chiến đấu hữu hiệu như trước.

Trong núi sâu nơi nơi đều là thi thể Hạt Vĩ Phong, chồng chất tràn đầy.

- Cuối cùng chúng đã đi, ha ha, chúng ta sống sót!

- Ha ha ha ha ha...

Trong đoàn người vang lên thật nhiều tiếng cười vui sướng sau tai nạn, bề ngoài của bọn họ vô cùng chật vật, toàn thân tràn đầy vết thương, không ít hộ vệ nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, nhưng mặc dù là như thế nỗi vui sướng sống sót vẫn làm họ mừng rỡ như điên.

- Bây giờ còn chưa phải lúc vui vẻ, lập tức cứu chữa đội viên bị thương.

Lâm Tiêu thở dốc đi tới nói.

- Lâm Tiêu nói đúng, lập tức cứu chữa người bị thương, độc tố của Hạng Vĩ Phong không khó giải, mọi người nhanh chóng trị liệu cho nhau.

Doãn Vô Vi sốt ruột nói, nhìn nhóm hộ vệ, trong lòng thả lỏng xuống.

Chỉ cần không phải toàn quân bị diệt, mọi chuyện đều tốt hơn.

- Thần Phi, người cũng nhanh chóng khôi phục đi, nơi này tạm thời có ta.

Lâm Tiêu cầm chiến đao, tùy thời cảnh giác khắp bốn phía.

Nhóm hộ vệ Doãn gia đã sớm mệt mỏi muốn gục xuống, cũng không còn lực chiến đấu, ngay cả năm người Thần Phi cũng thế, nếu lúc này có yêu thú xuất hiện dù chỉ tới nhị tinh cũng sẽ tạo thành tổn thất lớn cho đội ngũ.

- Vậy làm phiền người.

Thần Phi bị thương thật nghiêm trọng, gật gật đầu, lập tức lấy ra thuốc giải độc cùng thuốc chữa thương, khoanh chân ngồi xuống.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một số người khôi phục sức chiến đấu, Lâm Tiêu mới buông cảnh giác khoanh chân ngồi xuống, dùng hai viên nhị phẩm Nguyên Khí đan chậm rãi khôi phục nguyên lực tiêu hao nghiêm trọng trong thân thể.

Trải qua cuộc chiến trước đó, Lâm Tiêu cảm giác nguyên trì của mình có khả năng cất chứa càng nhiều nguyên lực hơn nữa.

- Quả nhiên phải sinh tử chiến đấu mới có thể tăng nhanh thực lực của chính mình.

Trong lòng hần vô cùng cảm khái, trước kia hần tu luyện chiêu Thanh Phong cùng Xuất Quỷ Nhập Thần đều không thành công, nhưng trong chiến đấu sinh tử lại hoàn toàn lĩnh ngộ, nếu ở lại nhà tu luyện chỉ sợ qua thêm vài tháng cũng không thể đạt tới.

Đội ngũ nghỉ ngơi chỉnh đốn một canh giờ, đại bộ phận đội viên đội hộ vệ bình yên vô sự, nhưng có ba người cứu chữa quá muộn mà chết vì nọc ong, đội hái thuốc lại chết năm người.

Một lần chiến đấu chết đi tám người, tuy rằng mọi người có nỗi vui sướng sống sót sau tai nạn, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được ảm đạm.

- Mọi người không cần quá mức thương tâm, Liên Vân sơn mạch nguy hiểm trùng điệp, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn không thể tránh được, chúng ta có thể sống sót đã thật may mắn. Nhưng các người yên tâm, mỗi đội viên đã chết đều sẽ được bồi thường năm ngàn lượng bạc, làm cho gia đình họ có chỗ dựa vào.

Doãn Vô Vi nói.

- Doãn chưởng sự yên tâm, chúng tôi là hộ vệ gia tộc, tính mạng thuộc về gia tộc, quy củ gia tộc chúng tôi đều biết.

Có hộ vệ lên tiếng nói, thanh âm đã khôi phục lại bình tĩnh.

- Lâm thiếu hiệp, lần này nhờ có người.

Doãn Vô Vi đi tới trước mặt Lâm Tiêu, cảm kích nói.

- Doãn chưởng sự không cần khách khí, thu người tiền tài thay người tiêu tai, nếu tiếp nhiệm vụ bảo hộ an toàn đội ngũ là trách nhiệm của ta.

Lâm Tiêu hờ hững nói.

Dọc theo đường đi thái độ của mọi người đối với Lâm Tiêu thay đổi rất nhiều, nếu không có hần mọi người đều đã chết trong cuộc chiến vừa rồi.

Trên đường mọi người gặp phải một ít yêu thú tập kích, nhưng đều bị đội hộ vệ dễ dàng đánh lui.

Sau nửa canh giờ, Lâm Tiêu mẫn tuệ cảm giác được thiên địa nguyên khí chung quanh tựa hồ nồng đậm hơn một ít, tốc độ hấp thu nguyên lực trong thân thể cũng gia tăng.

- Tới!

Một mảnh sơn cốc thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người, đưa mắt nhìn lại, cả sơn cốc xanh um tươi tốt tràn ngập thảo dược, chỉ cần liếc mắt nhìn qua là đã chứng kiến không ít.

Kim Ngân hoa, Thiết Mộc hoa, La Hâm thảo, Phong Yến đằng...thật nhiều thảo dược hiện ra trước mặt Lâm Tiêu, đây đều là thảo dược bình thường, chưa đạt tới nhất giai, nhưng là thảo dược cần dùng khi phối chế nhất phẩm hay nhị phẩm đan dược, giá trị không thấp, hơn nữa ngoại trừ thảo dược bình thường ở một ít địa phương nguyên khí nồng đậm còn có chút linh dược nhất giai tồn tại.

Trong sơn cốc, sương mù mờ lung, hơn mười loại thảo dược tràn đầy, thiên địa nguyên khí nồng đậm hội tụ bên trong sơn cốc, khiến tinh thần mọi người sáng khoái vô cùng.

- Nhiều thảo dược như vậy!

Đội ngũ hái thuốc ánh mắt sáng lên, hơi thở gia tốc, Doãn Vô Vi tràn ngập hưng phấn.

Trước đó đã chết nhiều người như vậy, nếu lần này thu hoạch không nhiều nhập không bằng xuất, tuy quay về sẽ không bị trách tội, nhưng bản thân hẳn cũng cảm thấy hổ thẹn, nhưng khi nhìn thấy thảo dược khắp nơi, nổi bất an trong lòng hẳn biến mất.

Mặc dù số lượng thảo dược không ít, giá trị không cao, nhưng chỉ cần luyện dược sư trong gia tộc phối chế thành đan dược, sau đó bán ra, đạt được lợi nhuận cũng khả quan.

- Mọi người cùng hành động, trước khi chạng vạng phải hái xuống toàn bộ thảo dược đã thành thực.

Doãn Vô Vi lên tiếng nói, đồng thời lại phân phó hộ vệ:

- Các người phân tán ra bảo hộ người hái thuốc, một khi có tình huống đừng hoảng hốt, lập tức thông báo cho ta.

- Dạ!

Đội hộ vệ đáp ứng một tiếng, bảo hộ đội hái thuốc tản ra trong sơn cốc.

Doãn Vô Vi mỉm cười với Lâm Tiêu:

- Các vị, tới sơn cốc các người có thể nghỉ ngơi một chút, nếu như có tình huống đặc thù gì hi vọng các người có thể giúp đỡ.

- Đó là tự nhiên.

Nhóm người Lâm Tiêu gật đầu.

Sau khi phân phó xong, Doãn Vô Vi cũng gia nhập vào công tác hái thuốc.

- Bốn người các người phụ trách mỗi phương hướng đi tuần tra một chút đi.

Thần Phi phân phó bốn đệ tử Cửu Long bảo.

Bốn đệ tử gật đầu, đều tự đi làm việc của mình.

Lâm Tiêu cùng Thần Phi nhàn rãi, nơi này là một nơi tu luyện không sai, nhưng Lâm Tiêu cũng không nghĩ tu luyện mà chậm rãi đi tuần tra chung quanh.

- Oa!

Trong nhóm hái thuốc thường phát ra tiếng kinh hô, hiển nhiên đã phát hiện được thảo dược quý hiếm giá trị cao.

Cùng lúc đó trong sơn cốc thường thường cũng toát ra yêu thú, nhưng đều là đệ giai, không cần nhóm người Lâm Tiêu ra tay nhóm hộ vệ đã xông tới giải quyết, xem như hữu kinh vô hiểm.

- Doãn chương sự, người mau tới đây.

Đột nhiên trong đội hái thuốc có người kinh hô, trong thanh âm tràn ngập vui mừng.

Mọi người đều bị hấp dẫn.

Lâm Tiêu đi qua nhìn xem cũng không nhận được kinh hãi, không ngờ là một mảnh nhất giai linh dược sinh trưởng trong sơn cốc, phải hơn trăm gốc cây.

198. Chương 198: Dược Điền

- Nhiều linh dược nhất giai như vậy? Nhanh chóng thu thập!

Doãn Vô Vi kích động nói.

- Nơi này làm sao có nhiều linh dược nhất giai như vậy?

Nhìn nhóm linh dược kia, Lâm Tiêu nhú mày, trong lòng cảm thấy không thích hợp.

Hắn cũng không phải ghen tỵ, tuy linh dược nhất giai đáng giá, một gốc cũng chỉ giá trị hơn mấy chục lượng, trên trăm chỉ vài ngàn lượng, không đáng kể chút nào, chỉ khi nào phối chế thành đan dược thì nhóm linh dược này mới thể hiện ra giá trị của chúng nó. Nhưng thảo dược tuy giá cả thấp, mà số lượng lại nhiều, giá trị còn cao hơn nhất giai linh dược, nhưng đối với Doãn gia mà nói càng cần chính là linh dược nhất giai.

- Bình thường những địa phương có linh dược đều sẽ có yêu thú chiếm lĩnh, tuy có một ít linh dược yêu thú không thể trực tiếp cắn nuốt, nhưng địa phương có linh dược thiên địa nguyên khí cũng nồng hậu, yêu thú lại thập phần mẫn cảm với nguyên khí, nhưng nơi này không có yêu thú đặc biệt cường đại nào, cũng chỉ có nhất tinh cùng nhị tinh yêu thú mà thôi, điều này hiển nhiên có vấn đề.

Lâm Tiêu trầm tư, cẩn thận đánh giá bốn phía.

Trên thực tế trước đó đội ngũ cũng từng gặp được một ít yêu thú đệ giai trong sơn cốc này, linh dược nhất giai có yêu thú nhất tinh hay nhị tinh bảo hộ là chuyện thật bình thường, nhưng nhiều linh dược như vậy nếu chỉ có vài đầu yêu thú nho nhỏ trông coi, khó tránh có điểm kỳ lạ.

Hơn nữa bọn họ chỉ mới đi được một nửa sơn cốc, tận sâu trong còn có nhiều địa phương để thăm dò, xem tình huống nói không chừng bên trong còn có linh dược phẩm cấp cao hơn.

- Mọi người cẩn thận một chút, nếu phát hiện điều gì không thích hợp, ngàn vạn lần không được tự tiện hành động.

Doãn Vô Vi tựa hồ cũng cảm nhận một tia không thích hợp, liền nhắc nhở.

Sơn cốc này do luyện dược sư Doãn gia phát hiện hơn mười năm trước, lúc trước nơi này tuy cũng có một chút thảo dược nhưng số lượng linh dược không nhiều, luyện dược gia tộc cảm thấy được sơn cốc thật thích hợp cho thảo dược sinh trưởng, cho nên nhớ kỹ địa điểm, mỗi cách một hai năm đều phái người đi thu thập một lần. Lần trước đội ngũ Doãn gia đến thu thập đã hai năm trước, thu thập được hơn ngàn gốc thảo dược bình thường cùng hơn mười gốc linh dược nhất giai.

Nhưng lần này đội ngũ chỉ mới đi được một nửa sơn cốc đã thu thập được vài ngàn gốc thảo dược cùng gần trăm gốc linh dược, con số này làm Doãn Vô Vi cảm thấy hưng phấn đồng thời cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Ngay lúc nhóm người Doãn Vô Vi đang thu thập linh dược...

Ngoài sơn cốc lúc này đột nhiên xuất hiện ba võ giả mặc trang phục đỏ như máu.

- Ân? Sơn cốc của chúng ta sao có người tiến vào?

- Số thảo dược bên ngoài sơn cốc vì sao đều bị mất hết? Bị ai hái đi rồi?

- Là ai, là ai dám can đảm đi tới dược cốc của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta để thu thập thảo dược!

- Nhìn vết chân còn mới mẻ, hơn nữa chỉ vào chưa ra, xem ra đội ngũ kia còn chưa rời đi.
- Chúng ta mới rời khỏi một chút, đã có người tiến vào được cốc của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta, thật sự to gan, nếu bị lão đại biết chúng ta đều phải nhận trừng phạt.
- Không xong, còn có linh dược bên trong, nếu bị hái đi chúng ta sẽ bị lão đại giết chết!
- Đi, chúng ta nhanh chóng đi xem!

Chứng kiến thật nhiều dấu chân ngoài sơn cốc cùng thảo dược bị hái sạch sẽ, sắc mặt ba võ giả nháy mắt biến thành dữ tợn đáng sợ vô cùng.

Sưu sưu sưu!

Không hề do dự, ba người hóa thành ba đạo hồng sắc thân ảnh nhanh như chớp đi vào sơn cốc, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Ở phía trước!

Đi tới không bao lâu, ba người nhìn thấy đội ngũ Doãn gia đang thu thập linh dược trong sơn cốc.

- Là đội hái thuốc, xem trang phục trên người bọn họ không thuộc về thế lực lớn trong Tân Vệ thành, khẳng định là đội ngũ của một gia tộc nào đó.
- Cũng may bọn hắc chỉ mới thu thập tới nửa sơn cốc, còn chưa tiến vào chỗ sâu nhất.
- Dám can đảm hái trộm dược cốc của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta, tất cả bọn hắc đều phải chết, một tên cũng không để lại!

Ba gã võ giả vô cùng dữ tợn.

Một đệ tử Cửu Long bảo đang tuần tra nơi này, đột nhiên ngoài sơn cốc chớp lên, hắc ngưng thần nhìn lại, vừa định mở miệng kêu lên...

- Hưu!

Một đạo đao mang sắc bén đột nhiên đi tới trước mặt đệ tử kia, khi hắc còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp chém lên người của hắc.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn trong sơn cốc, đệ tử kia bị cổ đao mang trực tiếp chém thành hai nửa, máu tươi phiêu tán, huyết nhục bay tứ tung, tiếng kêu thảm nhất thời làm kinh động những người đang có mặt.

- Trữ sư đệ!

Thần Phi nhìn thấy một màn này, đôi mắt lập tức đỏ bừng.

Năm người bọn họ thường xuyên cùng làm nhiệm vụ, hiểu nhau rất rõ, trước đó bị Hạng Vĩ Phong điên cuồng công kích nhưng không tử vong, không nghĩ tới ở trong sơn cốc này lại xảy ra chuyện ngoài ý liệu, làm trong lòng hắc nhất thời vô cùng phẫn nộ.

Sưu sưu sưu!

Ba đệ tử Cửu Long bảo cùng Thần Phi đồng loạt lao tới, đôi mắt đỏ bừng, mà Lâm Tiêu cùng hộ vệ Doãn gia cũng nhanh chóng phóng qua.

Cho dù Lâm Tiêu luôn dùng tinh thần lực phân tán chú ý chung quanh, nhưng hắc đứng khoảng cách ba tên võ giả áo đỏ quá xa, nhất thời không kịp phát giác, chờ khi bọn hắc ra tay công kích thì đã không cứu viện kịp thời.

- Các ngươi là ai, vì sao phải giết người của chúng ta?
- Mặc kệ các ngươi là ai, dám xuống tay với đệ tử Cửu Long bảo, hôm nay các ngươi chết chắc rồi!
- Nợ máu trả bằng máu, chúng ta phải cho ba người các ngươi chôn cùng Trữ sư đệ!

Vài tên đệ tử Cửu Long bảo điên cuồng rống to.

Một tên mặc huyết bào cười lạnh, lộ ra nụ cười đen sẫm:

- Nguyên lai là đệ tử Cửu Long bảo, chút thực lực ấy cũng học người đi ra làm nhiệm vụ, đã chết cũng đáng đời, chẳng những là hèn, hôm nay các ngươi cũng không chạy thoát, tất cả đều chết ở chỗ này!

- Hắc hắc!

- Ha ha ha!

Hai tên huyết bào nam tử khác cũng cười to.

- Các ngươi...là người của Huyết Ma mã tặc đoàn?

Ánh mắt Lâm Tiêu dừng trên huyết bào của ba người, lạnh lùng hỏi.

- Hắc hắc, tiểu tử, có chút ánh mắt, nếu đã biết thân phận của chúng ta, không bằng ngoan ngoãn bỏ vũ khí xuống, tự chặt một tay, có lẽ ta có thể cho các ngươi một con đường sống!

Tên nam tử đầu lĩnh cười âm hiểm, trong đôi mắt tràn đầy vẻ trêu tức.

- Không ngờ là Huyết Ma mã tặc đoàn!

- Không ổn!

- Tại sao chúng ta lại gặp bọn hèn ở chỗ này!

Sắc mặt toàn bộ hộ vệ đều thật khó xem, Huyết Ma mã tặc đoàn vô pháp vô thiên, vô cùng hung ác, không biết đã chặn giết bao nhiêu đội buôn, sát hại không biết bao nhiêu đệ tử thế lực lớn, vô cùng hung tàn.

Ngay cả Lâm Tiêu cùng Thần Phi cũng biến sắc, Huyết Ma mã tặc đoàn hung danh hiển hách, trong đoàn có không ít cao thủ tam chuyển, bọn họ lo lắng chính là ngoại trừ ba người này không biết bên ngoài còn có người nào khác nữa hay không.

199. Chương 199: Đao Ảnh Thập Trăm

Trong lơ đãng, Thần Phi cùng Lâm Tiêu liếc nhìn nhau, trong đôi mắt toát ra tia kiên quyết.

Nhất định phải đánh chết ba người kia ở trong này, nếu không một khi bị bọn hèn chạy trốn, gọi tới cao thủ trong Huyết Ma mã tặc đoàn, mọi người tại đây chỉ sợ đều gặp nguy hiểm.

- Doãn chương sự, chúng ta làm sao bây giờ?

Đội trưởng hộ vệ đi tới bên cạnh Doãn Vô Vi, cẩn thận nói:

- Mặc dù nhìn ba người này không bộc lộ ra nguyên lực ba động quá nhiều, nhưng nhìn khí thế cùng đao khí khi bọn hèn giết chết đệ tử Cửu Long bảo, chỉ sợ đều đạt tới nhị chuyển hậu kỳ, thực lực rất mạnh!

Trước đó đệ tử Cửu Long bảo bị giết có thực lực nhị chuyển trung kỳ, còn mạnh hơn đội trưởng hộ vệ Doãn gia, nhưng lại bị một đao giết chết, như vậy mã tặc phải có thực lực nhị chuyển hậu kỳ, làm trong lòng đội trưởng hộ vệ sợ hãi. Cũng may còn có Lâm Tiêu cùng Thần Phi đang ở đây, nhờ vậy hèn cũng có chút tin tưởng.

- Nhìn xem Lâm Tiêu cùng Thần Phi, nếu họ ra tay, các ngươi cũng lập tức xuất thủ cho ta, chúng ta có nhiều người như vậy, có thêm Lâm thiếu hiệp cùng Thần thiếu hiệp, ta không tin không giết được ba người bọn hèn!

Doãn Vô Vi ngưng trọng nói.

Lúc này Thần Phi đột nhiên ha ha nở nụ cười:

- Thả chúng ta một con đường sống, người đang nói chuyện cười sao? Các người giết đệ tử Cửu Long bảo, tội không thể tha, như vậy nếu các người nguyện ý quỳ xuống cầu xin tha thứ, có lẽ ta cũng có thể tha cho các người một con đường sống!

- Càn rỡ!

- Lớn mật!

- Đều nghe nói đệ tử thế lực lớn vô cùng kiêu ngạo, quả thế, đáng tiếc đệ tử thế lực lớn bị chúng ta giết chết không hơn trăm cũng có vài chục, kết quả cuối cùng của bọn hần đều phải chết dưới lưỡi đao của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta!

Nam tử đầu lĩnh cười lạnh nói, một bàn tay nắm lên chuỗi đao, hiển nhiên đã mất đi kiên nhẫn.

- Chậm đã!

Thần Phi đột nhiên hét lớn một tiếng.

- Ân? Muốn cầu xin sao?

Một gã nam tử gầy gò cười âm hiểm.

Hừ!

Nghênh đón hần là một đạo kiếm khí sắc bén tới tận cùng.

- Kiếm Khí Tung Hoàn!

Thần Phi hét lớn một tiếng, xuất kiếm nhanh như chớp, một đạo kiếm quang sáng ngời trong sơn cốc, tựa như trường hồng quán nhật, lưu tinh tập nguyệt, nhanh như chớp đi tới trước mặt nam tử gầy gò kia.

Cùng lúc đó...

- Giết!

Ba đệ tử Cửu Long bảo bỗng nhiên xuất thủ, công thẳng hướng một gã nam tử huyết bào gần bên.

Ánh mắt Lâm Tiêu dừng lại trên người huyết bào nam tử đứng gần mình nhất.

- Cái gì...

Bị Thần Phi đột nhiên tập kích, nam tử gầy gò chấn động, trực tiếp oanh ra một đao.

Oanh!

Hai đạo hào quang sắc bén va chạm vào nhau, ầm ầm nổ tung, đao mang cùng kiếm quang vấy ra bốn phía, nhìn thật ghê người.

- Lăng Vân kiếm pháp – Kiếm Khí Lăng Tiêu!

Thần Phi lại hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên phóng lên cao, kiếm khí liên miên tầng tầng chen chúc cuối cùng hóa thành một đạo kiếm quang dày đặc đâm thẳng nam tử kia.

- Hừ, tiểu tử thật hèn hạ, lại dám đánh lén, lát nữa ta phải lột da của ngươi, cho ngươi nhận lấy tra tấn mà chết!

Sắc mặt nam tử phẫn nộ, chiến đao trong tay nháy mắt hóa thành đạo hào quang.

- Huyết Ma đao pháp – Trảm!

Xuy xuy xuy...

Từng đạo ánh đao bay ra, không ngừng va chạm vào kiếm quang, tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, thật nhiều ánh đao đem kiếm khí của Thần Phi tầng tầng đánh tan.

- Đao pháp của người này không kém, Thần Phi gặp khó khăn!

Trong lòng Lâm Tiêu trầm xuống, không tiếp tục chú ý cuộc chiến của hai người, cầm đao nghênh hướng nam tử cuối cùng.

- Giết!

Cùng lúc đó đội hộ vệ Doãn gia đều đồng loạt ra tay, xông thẳng tới nam tử đầu lĩnh mã tặc đang đối chiến với ba đệ tử Cửu Long bảo, theo bọn hắn xem ra, với thực lực của Thần Phi cùng Lâm Tiêu đối phó hai người khác không vấn đề gì, duy nhất cần được trợ giúp cũng chỉ có ba đệ tử Cửu Long bảo, tuy thực lực của ba người không yếu, nhưng kém hơn Thần Phi cùng Lâm Tiêu một bậc.

- Người cũng là đệ tử thế lực lớn? Hi vọng đừng làm cho ta thất vọng!

Nam tử đối chiến cùng Lâm Tiêu vẻ mặt hung hãn, nhìn thấy Lâm Tiêu đánh tới trong mắt đầy hưng phấn, khuôn mặt xấu xí chen chúc cùng một chỗ, rút đao nghênh hướng Lâm Tiêu.

- Bạo Thiên Kinh!

Ngay trong nháy mắt song phương sắp giao thủ, nam tử đột nhiên hét lớn một tiếng, chân phải giẫm mạnh xuống đất.

Oanh!

Một đạo kinh khí nguyên lực độc đáo lan tràn ra nhanh như chớp, ầm ầm nổ tung dưới chân Lâm Tiêu, một cỗ nguyên lực cường hãn chấn vỡ nham thạch đánh thẳng vào hai chân của hắn.

- Ha ha, chết đi!

Nam tử cười ha ha, đồng thời tay phải rút chiến đao vung ra, ánh đao bao trùm đầy trời bao vây Lâm Tiêu bên trong.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình phóng lên cao, như một trận gió thổi mái tránh thoát công kích sắc bén của đối phương.

- Cái gì?

Nam tử chấn động, hiển nhiên không nghĩ ra Lâm Tiêu có thể tránh thoát.

Cảm giác được tiểu tử này khó giải quyết, trong mắt hắn tràn đầy vẻ ngưng trọng.

- Đao Ảnh Thập Trảm!

Nam tử hét lớn một tiếng, chiến đao liên tục bổ ra mười đao, mỗi đao càng lúc càng nhanh hơn, một đao so với một đao càng mãnh liệt, từng đạo ánh đao như sóng biển tầng tầng lớp lớp phóng về phía Lâm Tiêu.

- So tốc độ sao?

Trong mắt Lâm Tiêu chợt lóe tinh quang, không thấy hắn có động tác gì, chỉ chậm rãi bổ ra mười đao.

Đình đình đình đình...

Hoa lửa liên tục bùng lên, chiến đao của Lâm Tiêu đi sau mà đến trước, đao đao chế trụ công kích của đối phương, tình diệu cực điểm.

Chiến đao va chạm, nguyên lực đao khí tung hoành bốn phía, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, đao khí bổ lên bên ngoài thân thể Lâm Tiêu đều bị Kim Ngọc Quyết ngăn trở ra xa, không hề gây chút tổn thương cho hắn, nhưng nam tử không may mắn như vậy, bị vô số đao khí đánh lên trên người liền xuất hiện thật nhiều vết thương, máu tươi nhỏ giọt.

- Tức chết ta!

Nam tử nổi trận lôi đình quát.

Nhưng một màn đối diện lại làm Lâm Tiêu chấn kinh.

Tên nam tử đầu lĩnh mã tặc vừa chém ra, nguyên lực cuộn cuộn phun trào, một đao đem một đệ tử Cửu Long bảo chém thành hai nửa, vô cùng thoải mái, giết chết một nhị chuyển trung kỳ như giết một con gà!

- Bá! Bá!

Một đao giết chết một đệ tử Cửu Long bảo, sắc mặt hắn không chút thay đổi, tiếp đó bổ ra hai đao đem hai hộ vệ Doãn gia chia thành hai nửa.

Hoa lập!

Thân thể hai hộ vệ bị tách rời, không kịp rên một tiếng ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ.

Nhóm hộ vệ hoàn toàn sợ ngây người, đối phương cường đại đã vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

- A Long!

Hai mắt Thần Phi đỏ bừng kinh sợ kêu to.

- Chiến đấu với ta cũng dám phân tâm, đối thủ của ngươi chính là ta!

Nam tử gầy gò cười dữ tợn, thân hình nhảy tới:

- Huyết Ma đao pháp – Huyết Hải Thi Sơn!

Phanh!

Thần Phi đón một đao, thân thể liên tục thối lui, sắc mặt đỏ lên.

- Tên kia là chân võ giả tam chuyển, mọi người mau lui lại, đừng không công chịu chết!

Tiếng quát chói tai đầy kinh sợ của Lâm Tiêu vang lên, lúc trước hắn còn chưa xác định, nhưng khi đối phương xuất đao, tinh thần lực của hắn lập tức cảm giác ra được người kia là chân võ giả tam chuyển!

200. Chương 200: Oanh Sát

- Cái gì, hắn là chân võ giả tam chuyển?

- Tại sao có thể như vậy?

Toàn bộ hộ vệ Doãn gia phấn nộ như phát điên, trong lòng một trận lạnh lẽo.

- Xú tiểu tử, có chút ánh mắt, đáng tiếc ngươi sẽ chết!

Nam tử xấu xí thấy Lâm Tiêu phân tâm, cười dữ tợn, bổ ra một đao toàn lực.

Hoa lập!

Một đao mang hình thành trong hư không, ngưng tụ thành chiến đao hung hăng chém về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Thật cho rằng ta không giết được ngươi?

Dứt lời nguyên lực toàn thân hắn chạy chồm, Ngưng Nguyên Công vận chuyển, chiến đao trắng tấp bổ ra.

- Phá Sơn Đao – Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

Nhìn thấy thực lực đáng sợ của nam tử đầu lĩnh, Lâm Tiêu không muốn tiếp tục dây dưa vào người này, toàn lực thi triển thức thứ ba Phá Sơn Đao.

Một đạo đao khí long quyền thối quết, va chạm cùng đao mang của nam tử xấu xí, một trận nổ vang, chiến đao của Lâm Tiêu thể như chẻ tre dễ dàng xé rách đao mang của nam tử, đao khí long quyền đáng sợ nháy mắt bao trùm lấy hắn.

- Không!

Nam tử phát ra tiếng gào thét.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, nam tử nháy mắt bị xé rách dập nát, hóa thành huyết vũ phiêu tán đầy trời, thi cốt vô tồn.

- Lão Sư!

Nam tử gầy gò không dám tin vào hai mắt của mình, nam tử xấu xí thực lực đạt tới nhị chuyển đỉnh phong, không kém hơn hắn mấy may, mà Lâm Tiêu vừa nhìn chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nguyên lực chân khí không quá mạnh mẽ, làm sao đột nhiên trở nên đáng sợ như thế, một đao chém chết a Sư, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

- Người...muốn chết, các người chết chắc rồi, tất cả đều phải chết!

Nam tử đầu lĩnh nhìn thấy một màn này, ánh mắt đỏ bừng, phần nộ rít gào.

Sư!

Nam tử đầu lĩnh nháy mắt hóa thành một đạo hắc ảnh, như điều hâu tấn công về hướng Lâm Tiêu, khí thế mãnh liệt.

- Tới tốt lắm, cho ta biết một chút người rốt cục có bao nhiêu thực lực đi!

Lâm Tiêu cầm đao, đối mặt một chân võ giả tam chuyển nhưng trong lòng hắn không hề sợ hãi chút nào, chỉ còn lại chiến ý.

- Hừ!

Thần Phi đang chiến đấu cùng nam tử gầy gò, chứng kiến đối phương thất thần, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua, nguyên lực phun tràn, ngưng tụ trong trường kiếm hóa thành vô số kiếm quang nổ bắn tới.

- Lăng Vân kiếm pháp – Kiếm Ảnh Thiểm Thước!

Xuy xuy...

Trong hư không hiện ra hơn mười kiếm ảnh, nhanh như chớp bao vây nam tử, kiếm khí tung hoành, mỗi đạo sắc bén, từ bốn phương tám hướng đánh tới.

- Huyết Ma đao pháp – Cuồng Ma Loạn Vũ!

Nam tử cảm giác được kiếm thế, trong lòng kinh hãi, chợt quát một tiếng, chiến đao hóa thành đao ảnh tầng tầng bạo tán.

Oanh oanh oanh...

Một chuỗi thanh âm gầm rú vang vọng trong hư không, kinh khí nổ bắn ra, nam tử gầy gò bật lui ra sau hơn mười bước, cổ tay nứt vỡ, máu tươi loang lổ.

Thần Phi nắm lấy thời cơ, không cho đối phương cơ hội thở gấp, trường kiếm không ngừng bổ tới, nguyên lực phun lên, hình thành một tầng kiếm ảnh sáng ngời, đem nam tử hoàn toàn bao vây bên trong.

- Xú tiểu tử, ngươi đang bức ta!

Nam tử liên tục tháo chạy, sắc mặt tái nhợt, một tia máu tươi tràn ra, nổi trận lôi đình.

- Huyết Ảnh Trảm!

Nam tử tiếp nhận công kích, nguyên lực tràn lên, một đao bổ tới.

Hoa lạp!

Huyết sắc đao ảnh hiện ra trong hư không, chân khí tức sát lan tỏa, đao ảnh mang cho người ta cảm giác như trong núi thủy biển máu, mà trong nháy mắt thì triển nam tử gầy gò như bị chấn thương, miệng phun máu tươi.

- Phân!

Thần Phi không hề có ý tưởng né tránh, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt lóe tinh quang đâm ra một kiếm.

Một kiếm! Hai kiếm! Ba kiếm...

Thần Phi nháy mắt đâm ra mười ba kiếm, nhanh như thiểm điện, ngưng tụ thành một điểm, xuy một tiếng bắn ra, hung hăng đụng vào đao ảnh trước mặt.

Phốc!

Đao ảnh xuất hiện lỗ hổng, mũi kiếm nhanh chóng đi tới trước mặt nam tử, trực tiếp xuyên thủng trán của hắn.

Oanh!

Cùng lúc đó Thần Phi cũng bị đao ảnh bao phủ bên trong, đá vụn vấy ra đầy trời, bụi mù tràn ngập, nháy mắt che phủ hết thấy.

- Thần Phi sư huynh!

Hai đệ tử Cửu Long bảo còn lại kinh hô, hộ vệ Doãn gia vô cùng lo lắng, đáng vẻ khẩn trương.

Bụi mù tán đi, Thần Phi quỳ một gối, tay phải chống kiếm dưới đất, thân hình đầy máu tươi, nhưng đôi mắt hắn sáng ngời như đêm đen đầy sao.

- Sư huynh!

Hai đệ tử Cửu Long bảo vội vàng chạy tới, vui mừng nâng đỡ Thần Phi đứng dậy.

- La Quật, a a a, các người đều phải chết cho ta!

Nam tử đầu lĩnh nhìn thấy chỉ còn lại một mình hắn, đôi mắt biến thành một mảnh đỏ đậm, rít gào nhào về phía Lâm Tiêu.

Bá!

Đao mang như sao băng nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, không hề né tránh, chiến đao vung lên nhanh như chớp.

Thương!

Hai thanh chiến đao va chạm trên hư không, đao khí khuếch tán, trong ánh mắt giết mình của nam tử đầu lĩnh, thân hình Lâm Tiêu vẫn ngạo nghễ đứng thẳng, không chút sụt mẻ.

- Chân võ giả tam chuyển, không gì hơn cái này!

Quát lạnh một tiếng, thân hình Lâm Tiêu nháy mắt bắn lên.

- Tà Nguyệt Trảm!

Ánh đao chói mắt lướt qua, nhanh như chớp đánh về hướng nam tử.

- Xú tiểu tử, hôm nay Liêu Lạc này nhất định phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Nam tử nổi giận quát, xuất thủ.

Thương!

Song phương liên tục thi triển hơn mười đao, đao đao va chạm trong hư không, thổi quét từng luồng kinh khí đao mang, từ không trung đánh xuống đất, từ mặt đất đánh vào sơn cốc, vô số hoa cỏ bị cuốn thành phần vụn, mặt đất như bị cày xới lên, hỗn độn không chịu nổi.

- Lui lui...

- Mau tránh ra!

Trong hộ vệ Doãn gia truyền ra tiếng kinh hô, hai đệ tử Cửu Long bảo đã dìu Thần Phi rời thật xa, cuộc chiến giữa Lâm Tiêu cùng Liêu Lạc thật sự quá mạnh mẽ, nếu không cẩn thận bị cuốn vào bên trong, bọn họ căn bản không đủ lực lượng ngăn cản.

Phốc!

Rốt cục hai người tách ra, tay áo Lâm Tiêu nát thành phần vụn, nhưng Liêu Lạc càng thêm chặt vật, trường bào phá thành mảnh nhỏ, hiển nhiên gặp tổn hại, còn tổn thương hơn Lâm Tiêu.

- Tại sao có thể như vậy...

Liêu Lạc không dám tin vào hai mắt của mình, lấy thực lực của hắn liếc mắt liền nhìn ra Lâm Tiêu là chân võ giả nhị chuyển, bình thường căn bản không phải địch thủ một chiêu của hắn, cho dù là thiên tài cũng nhất định không khả năng ngăn được mười chiêu công kích liên tục của hắn.

Nhưng thực lực của Lâm Tiêu vượt xa dự liệu của hắn, rõ ràng là chân võ giả nhị chuyển, nhưng phóng xuất ra nguyên lực vô cùng thuần túy, hoàn toàn không kém hơn tam chuyển, càng kinh người chính là ý chí chiến đấu cùng kinh nghiệm của tiểu tử kia, trong khi bản thân hắn là tinh anh của Huyết Ma mã tặc đoàn, trải qua vô số trận chém giết nhưng lại không cách nào chiếm được thượng phong.

- Chân võ giả tam chuyển, không gì hơn cái này!

Lâm Tiêu cười lạnh nói.

- Xú tiểu tử, ngươi quá cuồng vọng!

Liêu Lạc giận dữ, nhưng trong lòng không dám có chút khinh thường như trước.

Hô!

Thân hình Lâm Tiêu chợt nhoáng lên, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết lặng yên thi triển, nháy mắt đi tới trước mặt đối phương.

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Trong mắt hiện lên tinh quang, từng trận gió mát phát qua, mềm nhẹ lướt trên thân thể Liêu Lạc.

201. Chương 201: Trú Địa (1)

- Cái gì, đao pháp này!

Hai mắt Liêu Lạc tròn xoe, đao pháp kia thoát nhìn như không có lực phá hoại, nhưng võ giả trải qua vô số lần chiến đấu sinh tử lại làm cho hắn dậy lên cảm giác nguy cơ.

- Cuồng Phong Sậu Vũ đao pháp!

Không còn do dự, Liêu Lạc hét lớn một tiếng, tay phải đột nhiên bộc phát một đoàn đao khí, ánh đao sắc bén như mưa to nổ bắn ra ngoài, đem toàn bộ thân hình hắn bao phủ bên trong.

Thương!

Tiếng kim thiết liên tục va chạm lẫn nhau, một chiêu của Lâm Tiêu bị ngăn cản bên ngoài, tựa hồ hoàn toàn không thể xuyên thấu vào bên trong.

Song phương vừa chạm liền lui, trên người Liêu Lạc không thấy tổn thương, nhưng đột nhiên...

Phốc! Phốc!

Hai cổ máu tươi từ trước ngực hắt phun ra tung tóe, hai vết đao thật lớn hiện ra trên ngực, máu tươi không ngừng tràn ra.

- Đao pháp của người sát nhập ý cảnh của gió...

Sắc mặt Liêu Lạc tái nhợt, đột nhiên cười ha hả:

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới ở nơi này gặp được thiên tài dùng đao, người thật sự cường đại, nhưng muốn đánh bại ta còn kém đó!

Dứt lời, Liêu Lạc vung lên chiến đao.

- Đón một chiêu này của ta!

Phốc!

Hắt phun ra ngụm máu tươi, nguyên lực tràn ra, giống như phát động bí pháp nào đó.

- Huyết Cẩm Đao – Huyết Quang Thiên Lý!

Bá!

Thân ảnh Liêu Lạc chợt biến mất trong sơn cốc, một đạo huyết sắc đao ảnh như sóng biển liên miên phóng mạnh về hướng Lâm Tiêu.

Trong sơn cốc, mọi người giống như ngửi được chân khí huyết tinh, huyết quang đầy trời cuộn cuộn tràn tới, che phủ ánh mắt mọi người.

Huyết quang tràn ngập hết thấy, căn bản không thể né tránh, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong lòng Lâm Tiêu.

- Phá Sơn Đao – Đao Nhạc Thành Lục!

Tay phải Lâm Tiêu vung mạnh chiến đao, Ngưng Nguyên Công điên cuồng vận chuyển, nguyên lực ngưng tụ tới tận cùng, ngay sau đó toàn lực chém xuống, ánh mắt hắt ngưng trọng, tay phải có vẻ cố hết sức, giống như đang tuôn ra mười đầu liệt mã.

Ngay một khắc huyết quang lan tràn, chiến đao của Lâm Tiêu rốt cục chém xuống.

Oanh long!

Một đạo đao mang bắn ra từ tay phải Lâm Tiêu, hung hăng va chạm vào huyết sắc đao mạc, lập tức phát sinh nổ mạnh, trong tiếng nổ đao mang chậm rãi xuyên về phía trước, dần dần phá vỡ huyết sắc đao mạc tan rã biến mất.

Một thành, hai thành, ba thành...

Khi đao mang xuyên vào được lục thành, huyết sắc đao mạc rốt cục không thể thừa nhận, ầm ầm bạo vỡ, đao mang kéo ra một rãnh sâu dài mấy trượng mới chậm rãi biến mất.

Liêu Lạc quỳ một gối dưới đất, thân hình đầy máu tươi, lồng ngực hiện lên vết đao sâu mấy tấc, gần như có thể chứng kiến xương sườn cùng nội tạng bên trong.

- Không có khả năng!

Máu tươi trào ra từ miệng Liêu Lạc, hắt ngẩng đầu nhìn Lâm Tiêu, trong mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ.

Hắn làm sao cũng không thể tin được mình sẽ thua thiếu niên trước mắt này, hắn là một chân võ giả tam chuyển, đối phương chỉ là chân võ giả nhị chuyển!

- Không có gì không khả năng.

Lâm Tiêu lạnh lùng lên tiếng, một đao bỏ tới không chút lưu tình.

Sưu!

Liêu Lạc tránh khỏi công kích của Lâm Tiêu, sau đó bay lên, nháy mắt tốc độ đạt tới mức tận cùng, nhanh như chớp bắn ra ngoài sơn cốc, muốn điên cuồng chạy khỏi nơi này.

- Muốn chạy trốn?

Khóe môi Lâm Tiêu lộ ra một tia cười lạnh.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết – Xuất Quỷ Nhập Thần!

Hô!

Thân hình Lâm Tiêu chợt biến mất, ngay sau đó đã đi tới sau lưng Liêu Lạc.

Nghênh Phong Nhất Dao Trảm!

Chiến đao trên tay hắn biến mất, trong sơn cốc trống rỗng xuất hiện một trận gió, gió mát phơ phất thổi tung sợi tóc, nhẹ nhàng bao phủ toàn thân Liêu Lạc.

- Người...

Trong mắt Liêu Lạc hiện lên tia hoảng sợ cùng tuyệt vọng, trong thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một ống tròn màu đỏ, nhanh như chớp lôi kéo dây thừng bên dưới.

Hưu!

Một đạo hỏa hồng sắc quang mang từ ống tròn phóng lên trời cao, sau đó ba một tiếng nổ tung, hóa thành khối lửa đầy trời.

- Phốc!

Cùng lúc đó thân hình Liêu Lạc phun ra từng luồng máu tươi, thân thể tách rời hóa thành máu tươi cùng những phần còn lại của thân thể vỡ nát.

Thân hình Lâm Tiêu dừng lại, nhìn khối lửa màu đỏ trên bầu trời sơn cốc, sắc mặt thật khó xem.

- Lâm thiếu hiệp lại đem chân võ giả tam chuyển giết chết!

- Chúng ta được cứu trợ!

- Thật tốt quá, chúng ta được cứu trợ!

Nhóm người Doãn Vô Vi nhìn thấy một màn này, vô cùng vui sướng.

- Doãn trưởng sự, không nên chậm trễ, các người nhanh chóng rời đi, người của Huyết Ma mã tặc đoàn sẽ không bỏ qua.

Lâm Tiêu đi tới trước mặt mọi người, sắc mặt ngưng trọng nói.

- Phải!

Không cần hắn nhắc nhở, Doãn Vô Vi đã bừng tỉnh:

- Nhanh, đều nhanh thu dọn đồ đạc, không kịp hái hết thảo dược thì thôi, đi nhanh lên!

Mọi người không dám dừng lại, chỉ một lát đã sửa soạn xong, điên cuồng chạy ra sơn cốc.

Tuy rằng đã chết vài tên hộ vệ, nhưng mọi người cũng không bị tổn thương, chỉ có Thần Phi toàn thân đầy máu, nhưng bằng vào thực lực cùng ý chí của hắn vẫn mạnh mẽ hơn hộ vệ bình thường.

- Không được, nhân số của chúng ta quá nhiều, nếu người của mã tặc đoàn chạy tới sơn cốc phát hiện thi thể, nhất định không dễ dàng buông tha chúng ta, đến lúc đó một đường truy kích theo sau, chúng ta căn bản không khả năng ngăn cản!

Đoàn người chạy trốn thật nhanh trong rừng, Lâm Tiêu nhướng mày đột nhiên lên tiếng nói.

- Đúng đúng...

- Huyết Ma mã tặc đoàn nhất định sẽ đuổi theo!

- Vậy nên làm gì bây giờ?

Thật nhiều thải được sư cùng hộ vệ thất kinh nói.

Nhìn thấy mọi người kinh hoảng, Lâm Tiêu đột nhiên cắn răng:

- Các người đi trước, nếu người của mã tặc đoàn đuổi theo, ta sẽ dẫn dắt bọn hắc ròi đi.

- Cái gì?

Mọi người giật mình nhìn Lâm Tiêu.

- Không còn biện pháp nào khác, nếu các người không đi thì không xong.

Với thực lực của Lâm Tiêu, nếu muốn chạy trốn hoàn toàn có thể rời đi, nhưng mang theo đoàn người thì không khả năng, đội ngũ lớn như vậy một khi bị phát hiện hành tung không khả năng chạy thoát.

- Lâm Tiêu, ta lưu lại cùng người.

Thần Phi đứng ra dứt khoát nói.

- Không cần, vết thương trên người người nghiêm trọng như vậy có thể phát huy mấy thành thực lực? Với thực lực của ta, mã tặc đoàn muốn giết ta cũng không dễ dàng.

Trong giọng nói của hắc trần ngập tin tưởng.

- Vậy...

Doãn Vô Vi do dự, sau đó cắn răng:

- Nếu Lâm thiếu hiệp đã nói như vậy, lão phu cũng không nói thêm lời gì, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hi vọng Lâm thiếu hiệp có thể bình an trở về.

Trong mắt mọi người tràn đầy cảm kích, tốc độ tăng nhanh, chỉ lát sau đã biến mất trong rừng.

Nhìn bọn họ đã đi xa, Lâm Tiêu thở ra một hơi nhẹ nhõm, quay người trở lại sơn cốc.

Nếu đã tiếp nhiệm vụ bảo hộ đội ngũ của Doãn gia, hắc nhất định phải thực hiện tới cùng, đây là nguyên tắc làm người của hắc, không thể thay đổi. Nhưng nếu hắc hành động cùng đội ngũ Doãn gia, với thực lực Huyết Ma mã tặc đoàn nếu muốn truy tung, khả năng đuổi kịp cơ hồ là trăm phần trăm, một mình hắc dù cường thịnh bao nhiêu cũng không thể đối kháng với toàn bộ mã tặc đoàn, nhưng nếu hắc một mình, hành động sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Trở lại trong sơn cốc, một mùi máu tươi tràn ngập bên trong, Lâm Tiêu đem dấu vết của đoàn người Doãn Vô Vi hủy diệt một phần, sau đó đi vào sâu bên trong.

202. Chương 202: Trú Địa (2)

Thi thể ba người Liêu Lạc nằm trên mặt đất, bởi vì đi thật vội vàng, thi thể để từ Cửu Long bảo cùng vài hộ vệ chỉ đơn giản mai táng bên trong sơn cốc.

Lâm Tiêu đã lục soát qua thi thể ba người Liêu Lạc, chỉ thấy được chút đan dược cùng ngân phiếu vài ngàn lượng, ba lệnh bài đại biểu thân phận Huyết Ma mã tặc đoàn, không còn vật nào khác.

Trong sơn cốc thiên địa nguyên khí nồng đậm, Lâm Tiêu rất nhanh đi vào bên trong, căn cứ theo quan sát của hắc, trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn tuyệt đối không khả năng nằm trong sơn cốc này, vì sơn cốc không lớn lắm, nếu trú địa bên trong, đã sớm kinh động bọn mã tặc, mà ba người Liêu Lạc cũng từ bên ngoài đi vào.

Bụi cây cỏ dại xanh um tươi tốt, đi qua khu vực đội ngũ Doãn gia hái thuốc, lại nhìn thấy một mảnh linh dược nhất giai, số lượng lên tới vài trăm gốc linh dược.

- Đây là...

Mãi đến tận sâu trong sơn cốc, Lâm Tiêu hoàn toàn sợ ngây người.

Tận sâu trong nơi này, sinh trưởng hơn trăm gốc nhị giai linh dược, xanh um tươi tốt, không ngừng hô hấp thiên địa linh khí.

- Linh dược trong sơn cốc này chẳng lẽ do Huyết Ma mã tặc đoàn gieo trồng?

Lâm Tiêu cẩn thận xem xét hoàn cảnh chung quanh, quả nhiên đã phát hiện một ít manh mối, vị trí sinh trưởng của linh dược cực kỳ chú ý, cũng không phải mọc theo kiểu hoang dại.

Đáng tiếc hẳn không có thời gian đi hái xuống.

Hắn tìm một địa phương bí ẩn che giấu lại, đem ý thức chuyển dời qua Toản Địa Giáp, khống chế phân thân yêu thú chạy nhanh như điên tới nơi này.

Với thực lực của Toản Địa Giáp, trong khu núi rừng bên ngoài Liên Vân sơn mạch tuyệt đối là bá chủ, cho dù gặp phải Hạt Vĩ Phong, với lực phòng ngự cường đại cũng không cần sợ hãi, một đường đấu đá lung tung, phân thân Toản Địa Giáp rất nhanh đã đi tới chỗ Lâm Tiêu.

Đột nhiên một tia dị động trong sơn cốc đánh thức Lâm Tiêu đang ngủ say, hắn vội vàng khống chế Toản Địa Giáp đào ra một cái hang trên mặt đất, ý thức quay lại trên người bản tôn.

Trong sơn cốc, ba gã võ giả mặc huyết bào lặng yên xuất hiện.

- Sao lại thế này? Là ai có can đảm đến dược cốc của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta hái thuốc, linh dược nơi này cơ hồ bị lấy sạch sẽ!

- Vừa rồi phát ra tín hiệu chính là nơi này, hôm nay người trực ban trông coi dược cốc là ba người nào?

- Đây là...Liêu Lạc đầu lĩnh...

- Thật sự là Liêu Lạc, là ai giết hắn?

- Còn có La Quật cùng a Sửu!

Ba người cẩn thận đi vào trong sơn cốc, chứng kiến thi thể ba người Liêu Lạc nằm trên mặt đất, sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng thời một cỗ hơi lạnh từ lòng bàn chân tràn lên.

Liêu Lạc là chân võ giả tam chuyển, mà ba người họ đều là nhị chuyển, với thực lực của họ cho dù liên thủ cũng chưa chắc có thể đánh chết Liêu Lạc, cũng may người đánh chết Liêu Lạc đã sớm rời đi, nếu không chỉ sợ ba người cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Dược cốc bị người phát hiện, Liêu Lạc bị giết, chuyện này phải nhanh chóng quay về hồi báo cho lão đại.

- Bất kể là ai, dám can đảm giết chết người của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta đều phải chết.

- Đi, nhanh chóng quay về trú địa!

Ba huyết bào võ giả nhìn cảnh tượng trong này, sắc mặt âm trầm nhanh như chớp chạy ra khỏi sơn cốc.

- Trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn?

Lâm Tiêu đang chuẩn bị ra tay, vừa nghe vậy lập tức dừng lại, chờ sau khi ba người rời khỏi liền đi theo xa xa.

Nhìn tốc độ của ba người, xem ra trú địa nằm ở gần bên, tuy trước đó Lâm Tiêu có thể tranh thủ thời gian nhanh chóng thu thập một ít linh dược nhị giai, nhưng muốn hái linh dược nhị giai phải vô cùng cẩn thận, nhưng còn phải mạo hiểm, còn không bằng đi theo ba người tìm kiếm trú địa của mã tặc đoàn tốt hơn.

Thật cẩn thận đi theo sau, ba người đi thêm chừng mười dặm lại đi tới dưới một thác nước.

Oanh long long!

Tiếng thác nước vang rền ầm ỉ, hơi nước tràn ngập đầy trời, vô luận là hơi nước hay tiếng vang đều trở thành hoàn cảnh che giấu cho Lâm Tiêu tốt nhất.

- Chẳng lẽ trú địa của mã tặc đoàn nằm cạnh thác nước?

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn khắp chung quanh, cau chặt mày, hẳn hoàn toàn không nhìn ra nơi này có địa phương nào đủ che giấu cả một mã tặc đoàn.

Chỉ thấy ba gã võ giả đi tới gần thác nước, ngay sau đó nhảy vào bên trong biển mắt không còn thấy bóng dáng.

- Đây là...

Lâm Tiêu ngẩn ra, chờ một lát mới đi tới trước mặt nhìn xuống chân thác, không tùy tiện tiến vào mà phóng xuất ra tinh thần lực cảm giác, lập tức liền phát hiện sau thác nước là một huyết động.

Lâm Tiêu lặng lẽ đi vào trong thác nước, đi tới chừng vài trăm thước liền nhìn thấy một dãy kiến trúc giống như sơn trại xuất hiện ngay trước mặt.

Chính là trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn.

- Nguyên lai mã tặc đoàn ẩn núp trong này, khó trách những năm gần đây không ai có thể phát hiện.

Lâm Tiêu không khỏi thầm giật mình.

- Phó đoàn trưởng, cũng không biết là ai giết chết ba người Liêu Lạc, hiện tại thi thể của họ còn ở trong được cốc, được cốc của chúng ta khẳng định đã bị người phát hiện.

Một thanh âm xa xa truyền tới, chính là một trong ba người đã đi vào sơn cốc.

Lâm Tiêu thật cẩn thận lui ra ngoài thác nước, sau đó ẩn núp lại.

Không bao lâu, hơn hai mươi người từ trong thác nước đi ra, đầu lĩnh là một nam tử mũi ưng âm lãnh, trên mặt có một mụn lựu đỏ như máu, vô cùng xấu xí, ngũ quan chồng chất chung một chỗ, chỉ còn lại đôi mắt lóe ra hàn ý.

Sau lưng hẳn hơn hai mươi võ giả huyết bào đi theo sau, trong đó khí tức trên thân bốn người cường đại hơn những người khác một bậc, hiển nhiên đều là chân võ giả tam chuyển. Ngoài ra còn có gần hai mươi võ giả huyết bào, bên trong có ba người đã đi sơn cốc, khí thế nhóm người này hung hãn, tuy rằng không bằng mấy người dẫn đầu nhưng ánh mắt sắc bén, yếu nhất cũng là nhị chuyển trung kỳ, những người khác đều tới nhị chuyển hậu kỳ cùng đỉnh phong.

- Huyết Ma mã tặc đoàn thật đúng là cường đại, chỉ nơi này đã có năm chân võ giả tam chuyển, nếu không phải mình tránh né kịp thời thì đã gặp nguy hiểm.

Ẩn sau nham thạch, Lâm Tiêu cẩn thận thu liễm chân khí toàn thân, không hề nhúc nhích, bốn chân võ giả tam chuyển cũng không có gì, nhưng khí tức của nam tử mũi ưng đầu lĩnh làm cho hắn có cảm giác nguy hiểm cực độ, hiển nhiên cũng không phải chân võ giả tam chuyển bình thường.

- Lão tứ, người cùng ta lập tức đi được cốc xem xét.

- Lão ngũ, lão lục, lão thất, ba người các người lập tức mang một ít huynh đệ truy tung theo ba phương hướng đi thông Tân Vệ thành, một khi có tình huống nào nhanh chóng phái người quay trở về bẩm báo, đặc biệt là đội hái thuốc ở gần bên này, căn cứ theo miêu tả của tiểu Lệnh bọn hắn, đội hái thuốc trong được cốc có xác suất ra tay giết ba người Liêu Lạc nhiều nhất. Hừ, dám động thủ với huynh đệ Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta, bất kể là ai, Quý Lạc này cũng phải làm cho bọn hắn hối hận hết thảy những gì đã làm hôm nay.

Trong mắt nam tử mũi ưng hiện lên quang mang băng sương.

- Dạ, phó đoàn trưởng.

Đám người ầm ầm đáp ứng.

203. Chương 203: Sinh Tử Một Đường

- Vậy mọi người nhanh chóng xuất phát...ân?

Lời của Quý Lạc còn chưa dứt, đột nhiên nường mảy, ánh mắt nhìn một khối nham thạch cách đó không xa, khóe môi lộ ra tia cười lạnh.

- Bằng hữu, người ở đây nghe lâu như vậy, cũng nên đi ra rồi đi.

Quý Lạc lạnh lùng lên tiếng.

- Ân?

Ánh mắt đoàn người lập tức dừng ngay khối nham thạch kia.

Sau khối nham thạch, Lâm Tiêu cảm giác được một cỗ tinh thần lực lướt qua người mình.

- Không tốt, có luyện được sư, bị phát hiện!

Trong lòng hắn cả kinh, hắn thật không ngờ nam tử đầu lĩnh còn là một luyện được sư, hơn nữa cường độ tinh thần lực còn cao hơn mình.

Sư!

Sau khối nham thạch, thân hình Lâm Tiêu phóng lên cao, nhanh như chớp lao thẳng về hướng rừng rậm cách đó không xa.

Đối mặt nhiều địch nhân như vậy, chuyện duy nhất hắn có thể làm là bỏ trốn, hắn cũng không nghĩ chỉ một mình hắn là có thể ngăn cản được nhiều người như thế vậy công.

- Dừng cho hắn chạy!

Không biết là ai quát lên chói tai, hai chân võ giả tam chuyển đột nhiên bay ra, một người vung tay đánh ra một đạo hắc sắc ô quang về phía Lâm Tiêu, nháy mắt đi tới trước mặt hắn, tốc độ nhanh như chớp.

- Lực Phách Sơn Nhặt!

Một cỗ kinh mang sắc bén từ sau lưng đánh úp lại, Lâm Tiêu không chút do dự bỏ ngược lại một đao.

Phanh!

Chiến đao bỏ lên ô quang, một cỗ cự lực tràn ra, chấn tay phải hắn run lên, mà ô quang cũng bắn ra ngoài, xuyên thấu vài gốc cổ thụ mới ghim lại trong một thân cổ thụ cuối cùng.

- Hắc hắc, còn muốn chạy, đi được sao?

Chỉ thoáng dừng lại đã bị một chân võ giả tam chuyển đi tới trước mặt, trên tay đeo thiết giáp thủ sáo, nhe răng cười chụp lên hai vai Lâm Tiêu. Với thực lực của hắn đã nhìn ra Lâm Tiêu đạt tới nhị chuyển mà thôi, hắn muốn bắt Lâm Tiêu dễ như trở bàn tay.

- Cút!

Lâm Tiêu rít gào, bỏ ra một đao nhanh như chớp.

Oanh!

Chưởng đao va chạm, nguyên khí ba động ầm ầm nổ bắn ra, kinh khí cường đại hình thành cuồng phong trên không gian, đem nham thạch mặt đất chung quanh xé vỡ nát.

Nam tử bị một đao chém bay ra ngoài, nguyên lực trong thân thể chấn động, hai tay run lên.

- Sư!

Nắm lấy cơ hội này, Lâm Tiêu như hóa thành một đạo thiểm điện, toàn lực thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, thân hình nhẹ nhàng nhảy mất sấp biến mất trong núi rừng.

- Hừ, Thần Hành Thiên Lý!

Quý Lạc rốt cục xuất thủ, không biết hắn thi triển bí pháp gì, thân hình nhảy mạnh lên, chỉ vài lần lóe ra đã truy theo Lâm Tiêu.

- Thật nhanh!

Sắc mặt Lâm Tiêu đại biến, luận tốc độ tuy hắn không kém hơn võ giả tam chuyển, nhưng không biết Quý Lạc thi triển thân pháp gì, lại thêm thực lực tam chuyển hậu kỳ, chỉ sau vài lần hô hấp đã tới gần Lâm Tiêu.

- Lưu lại cho ta!

Quý Lạc cười âm lãnh, khoe môi lộ vẻ hài hước, vũ khí nhảy mất ra khỏi vỏ.

Thương!

Đó là một thanh loan đao mỏng như cánh ve, nhìn qua thật giống như trong suốt, lóe lên quang mang chói mắt, thân hình Quý Lạc đánh tới, loan đao hóa thành lưu quang bổ thẳng vào sau lưng Lâm Tiêu.

Một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên, khiến lòng tơ Lâm Tiêu nhảy mất đứng đứng, thân hình nổi cả da gà.

Lâm Tiêu có thể cảm giác được nếu mình chỉ lo chạy trốn, chỉ sợ nhảy mất sẽ bị chém thành hai khúc.

- Phá Sơn Đao – Đao Nhạc Thành Lục!

Ngưng Nguyên Công điên cuồng vận chuyển, nhảy mất đạt tới mức tận cùng, chiến đao đánh thẳng vào loan đao phía sau.

Oanh!

Hai thanh chiến đao tiếp xúc trong hư không, một cổ nguyên lực phát ra nhấm thẳng thân thể Lâm Tiêu.

Thân thể Lâm Tiêu chợt lóe lên kim quang, hai cổ nguyên lực va chạm xóa tan lẫn nhau, nhưng vẫn còn một phần lực lượng xuyên thấu qua phòng ngự tiến vào thân thể Lâm Tiêu.

Phanh!

Lực trùng kích đập vào, Lâm Tiêu phun ra ngụm máu tươi, thân hình như bị xe tải tốc độ cao đụng trúng văng ngược về phía sau.

Lâm Tiêu bất chấp thương thế trên người, thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết nương theo cổ trùng kích tăng thêm tốc độ, nhảy vào trong khu rừng rậm rạp.

Dưới một đao toàn lực của Lâm Tiêu, thân hình Quý Lạc bị khựng lại, trong mắt không khỏi hiện lên tia ngạc nhiên, hiển nhiên không ngờ được đối phương có thể ngăn cản công kích của mình.

Phải biết rằng cho dù là võ giả tam chuyển sơ kỳ dưới một đao này của hắn cũng không cách nào ngăn cản, dù không chết cũng hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, nhưng khí tức của Lâm Tiêu chỉ tới nhị chuyển, điểm này với thực lực tam chuyển hậu kỳ cùng nhị phẩm luyện được sư như hắn nhất định là không nhìn lầm.

- Còn trẻ như vậy đã đạt tới nhị chuyển hậu kỳ, thực lực còn có thể so với tam chuyển bình thường, xem ra tiểu tử này hẳn là thiên tài mũi nhọn của thế lực lớn Tân Vệ thành, đáng tiếc...

Quý Lạc cười âm hiểm, nhìn thân ảnh đi xa của Lâm Tiêu bỗng dưng khoát tay.

- Không Thần Quyết – đi!

Hừ hừ hừ!

Trong tay áo của Quý Lạc bắn ra ba đạo ô quang, xếp thành hình tam giác bay nhanh về hướng Lâm Tiêu, tốc độ rợn cả người, trong nhảy mất đã đi tới sau lưng Lâm Tiêu đã sấp biến mất trong núi rừng.

- Không tốt!

Cảm giác được sau lưng bị công kích nhanh như chớp, Lâm Tiêu biến sắc, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt lại dâng tràn trong lòng hần lần nữa.

- Đáng giận!

Lâm Tiêu áp chế nội thương, phần nộ gầm một tiếng, xoay người bỏ ra một đạo.

Bán Nguyệt Trảm!

Một đạo đạo mang hình nửa vầng trăng xuất hiện bao phủ ba đạo ô quang.

- Hừ!

Xa xa, khoe môi Quý Lạc hiện lên vẻ cười trào phúng.

Đôi mắt hần nhìn chăm chăm ba đạo ô quang, dựng lên ngón trỏ tay trái, ngay trong nháy mắt đạo mang sắp bổ trúng ô quang chợt dừng sức vung lên.

- Không Thần Quyết – đi!

Hừ hừ hừ!

Ba đạo ô quang đột nhiên chuyển hướng, tốc độ gia tăng, một ô quang nhắm vào đầu Lâm Tiêu, hai đạo còn lại nhắm vào ngực cùng dưới bụng của hần.

- Cái gì?

Lâm Tiêu chấn động, không nghĩ tới ô quang lại chuyển hướng, trong nguy cơ mãnh liệt lập tức theo bản năng nhìn chăm chăm vào ô quang, nguyên lực tràn lên, Bán Nguyệt Trảm nháy mắt gia tăng tốc độ.

Bang bang!

Bán Nguyệt Trảm bao vây hai ô quang, tay phải Lâm Tiêu kịch chấn, nháy mắt đánh bay hai ô quang kia, mà thân thể cũng bị cổ cự lực đập vào, khí huyết cuộn cuộn phun ra ngụm máu tươi.

Lực lượng hai ô quang thật mạnh, thiếu chút nữa đánh bay chiến đao của hần.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết!

Cẩn rằng, Lâm Tiêu thi triển bí quyết tránh né ô quang cuối cùng.

- Ân?

Quý Lạc lộ vẻ giật mình, ánh mắt ngưng trọng, tay trái rất nhanh điểm tới không chế ô quang cuối cùng.

Hừ!

Ô quang lại chuyển hướng, biến ảo thành quang ảnh quét về phía đầu Lâm Tiêu.

- Cút cho ta!

Đồng tử Lâm Tiêu co rụt lại, tinh thần lực không tự giác ngưng tụ thành một cổ sóng xung kích nhằm về phía ô quang.

Ba!

Hai cổ lực lượng vô hình va chạm trong hư không, không khí ba động nhộn nhạo, ô quang đột nhiên chấn động, lực lượng nháy mắt suy giảm.

Phốc!

Ô quang lướt qua bả vai Lâm Tiêu, dưới phòng ngự của hần chỉ lưu lại vết thương thật nhỏ.

Ngay sau đó thân hình hần lập tức biến mất trong núi rừng, không thấy bóng dáng.

Trong rừng rậm, gió nhẹ phơ phất, tàng cây phát ra thanh âm xào xạc không ngừng.

204. Chương 204: Khổng Thần Quyết

Trước thác nước, hơn hai mươi võ giả Huyết Ma mã tặc đoàn đều ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn theo phương hướng Lâm Tiêu biến mất, trong đôi mắt tràn ngập vẻ khó thể tin.

Hai chân võ giả tam chuyển đồng thời ra tay, cuối cùng ngay cả phó đoàn trưởng Quý Lạc đều phát động công kích, nhưng cuối cùng vẫn để cho thiếu niên kia trốn thoát, nói...nói đùa gì vậy?

- Tiểu tử kia rốt cục có lai lịch gì? Dưới tay phó đoàn trưởng còn có thể chạy trốn?

- Phó đoàn trưởng là chân võ giả tam chuyển hậu kỳ, một thân thực lực đẳng phong tạo cực, còn là nhị phẩm luyện được sư, tu luyện Khổng Thần Quyết ngay cả đoàn trưởng cũng không dám khinh thường.

- Cho dù là chân võ giả tam chuyển bị phó đoàn trưởng đến gần cũng chỉ còn con đường chết, tiểu tử vừa rồi...

- Ta...ta không phải bị hoa mắt chứ?

Thần sắc nhóm người Huyết Ma mã tặc đoàn đều khiếp sợ, trong lòng thầm nói.

- Phó đoàn trưởng, tiểu tử kia đã biết trú địa của chúng ta, tuyệt đối không cho hắn còn sống quay về Tân Vệ thành.

- Đúng rồi, nhất định phải giết chết hắn, hơn nữa hắn xuất hiện thật là quỷ dị, nói không chừng Liêu Lạc bọn hắn chết trong tay tiểu tử này.

- Nhất định phải bắt hắn trở về.

Bốn chân võ giả tam chuyển khẩn trương nói với Quý Lạc.

- Phế vật, thế nhưng bị người theo dõi cũng không biết!

Một người tát vào mặt ba người chạy về báo tin, thần sắc phẫn nộ. Một khi tin tức trú địa của bọn hắn bị truyền về Tân Vệ thành, chỉ sợ không qua vài ngày sẽ bị thật nhiều võ giả chạy tới tiêu diệt.

- Mọi người không cần cãi nhau.

Quý Lạc lạnh lùng lên tiếng, khóe môi lộ ra tia cười nghiền ngẫm:

- Có ý tứ, có ý tứ, tiểu tử kia chẳng những thực lực xuất sắc, thiên phú kinh người, không nghĩ tới còn là một luyện được sư, giết thiên tài như vậy là chuyện mà ta thích nhất.

Hắn nhìn huynh đệ chung quanh:

- Nhiệm vụ các ngươi không thay đổi, vẫn phải bảo hộ được cốc đồng thời tìm kiếm đội hái thuốc gần đây, cần phải ngăn chặn đường lui của bọn hắn, chuyện của được cốc tuyệt đối không thể bại lộ, hiểu được chưa?

- Hiểu được!

Mọi người đồng thanh đáp.

- Nhưng tiểu tử kia làm sao bây giờ?

Lão lục dò hỏi, trước đó hắn nhất thời khinh thường, lại không thể ngăn cản được Lâm Tiêu, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Tiểu tử kia giao cho ta, đánh chết thiên tài là chuyện mà ta thích làm nhất, ha ha!

Quý Lạc cười lạnh một tiếng, khóe môi lộ tia tươi cười nghiền ngẫm:

- Ta thật muốn nhìn xem, tiểu tử kia có thể cho ta kinh ngạc thế nào. Tốt lắm, các ngươi lập tức hành động.

Dứt lời thân hình Quý Lạc phóng lên cao, chỉ vào lần lóe ra đã không thấy thân ảnh.

- Mọi người còn nhìn cái gì, nhanh chóng nghe lệnh làm việc, nhất định không để chuyện của được cốc bị truyền đi ra.

Một chân vô giả tam chuyển quát lạnh nói.

Sưu! Sưu! Sưu!

Đội ngũ nháy mắt chia thành bốn đội, theo phương hướng bất đồng chạy vào rừng.

- Đáng chết, tên kia vì sao lại đáng sợ như vậy, còn gắt gao nhìn chăm chăm ta!

Trong núi sâu, một đạo nhân ảnh rất nhanh bay vút lên, trường bào tổn hại, khoe môi loang lỗ vết máu, có vẻ vô cùng chặt vật, chính là Lâm Tiêu.

Trên người Lâm Tiêu đầy vết thương, còn có một vết đao thật lớn kéo dài vài thước lan tràn ra sau lưng của hắn.

Cũng may vết đao xâm nhập không sâu, không quá mức nghiêm trọng.

Trong rừng cây phía sau, một thân ảnh quỷ mị rất nhanh bay theo sau, gắt gao bám chặt theo bóng lưng Lâm Tiêu.

- Tiểu tử, có thể kiên trì dưới tay ta lâu như vậy, ngươi là người đầu tiên, hiện tại ta có chút thưởng thức ngươi, ngoan ngoãn đầu hàng, có lẽ ta còn cho ngươi được toàn thân, nếu không ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Quý Lạc bước chậm trong rừng, tần suất không lớn nhưng tốc độ kinh người, mỉm cười nhìn theo bóng lưng Lâm Tiêu, trong mắt toát ra quang mang hài hước, như mèo vờn chuột, không nóng nảy giết chết hắn mà là muốn đùa một phen.

Phanh phanh phanh!

Tiếng gầm rú thật lớn vang vọng, ba đạo ô quang lại bị chiến đao đánh trúng, nhưng vẫn còn một đạo ô quang lại bị khổng chế lướt qua ngực trái Lâm Tiêu, lưu lại vết thương dài mấy tấc.

Ba!

Lâm Tiêu cảm giác tinh thần lực đột nhiên bành trướng, nguyên bản tinh thần lực đã bị tiêu hao cực độ nhưng lúc này chợt lớn mạnh, đồng thời một cỗ cảm giác thông thấu dâng lên trong đầu hắn.

- Tinh thần lực của ta lại đột phá nhất phẩm!

Trong lòng Lâm Tiêu thật ngạc nhiên, bị Quý Lạc không ngừng công kích, hắn phải điên cuồng lợi dụng tinh thần lực ngăn cản, rốt cục đến lúc này đã đột phá tới nhất phẩm, nhưng chuyện đáng giá vui sướng như thế ở ngay trong thời điểm này lại không làm cho hắn có chút ý mừng nào.

Sưu sưu sưu!

Ba đạo ô quang lại bị Quý Lạc thu trở về, cuối cùng tiềm nhập trong tay hắn.

- Nếu còn tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì đều sẽ chết ở chỗ này, đối phương tu luyện không biết là bí kỹ gì, lại có thể dùng tinh thần lực khổng chế ô toa!

Lâm Tiêu cắn răng, tuy rằng tinh thần lực đột phá nhưng không đúng lúc bổ sung, nếu hắn thi triển luôn bị đau đầu vô cùng, không ngừng liều lĩnh bay nhanh về phía trước.

Không biết do nguyên nhân gì, Quý Lạc lại không phát động công kích cuối cùng, rõ ràng có thể đuổi theo nhưng lại chậm rãi đi tới, luôn dùng ô toa tiến hành công kích, giống như đang đùa con mồi của mình.

- Đến đây đi, đến đây đi, chỉ cần ta không chết, đến lúc đó kẻ chết chính là ngươi!

Lâm Tiêu điên cuồng vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, thân hình bay nhanh về phía trước, trong mắt hiện lên sát ý băng sương.

Đột nhiên, xa xa có một mảnh lùm cây quen thuộc xuất hiện trước mắt Lâm Tiêu, trong mắt hắn hiện lên ý mừng.

Sưu!

Lâm Tiêu bay nhanh vào trong bụi cỏ, bên trong có một cửa động thật lớn đi thông dưới lòng đất, hắn không chút do dự nháy mắt chui vào bên trong.

Quý Lạc ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Lâm Tiêu, lúc trước hắn không toàn lực đuổi giết tiểu tử kia, chính là vì lợi dụng Ô Nguyên Toa tiến hành công kích, không chỉ vì trêu đùa Lâm Tiêu, muốn chậm rãi tra tấn hắn tới chết, cũng là vì tu luyện Khổng Thần Quyết ỉnh, thoát khỏi tình trạng Ô Nguyên Toa bị luyện được sư khác gây ảnh hưởng.

- Được rồi, nếu còn tiếp tục truy tới sẽ đi ra ngoài Liên Vân sơn mạch, đến lúc đó gặp phải võ giả khác sẽ nảy sinh thêm chuyện xấu, đã tới thời điểm giết chết tiểu tử kia!

Trong lòng Quý Lạc hiện lên quyết định, thân hình bay tới, đúng lúc nhìn thấy Lâm Tiêu chui vào trong bụi cỏ.

- Muốn lợi dụng lùm cây trốn tránh ta đuổi giết? Tiểu tử này thật quá ngây thơ, ta là nhị phẩm luyện được sư, hắn nghĩ trốn vào đây ta sẽ không tìm thấy hắn sao?

Quý Lạc cười lạnh, nháy mắt đi tới trước lùm cây, nhìn nơi Lâm Tiêu biến mất, đồng thời dùng tinh thần lực tìm kiếm dấu vết của hắn.

- Ân? Đó là cái gì?

Quý Lạc liếc mắt liền nhìn thấy một hố sâu ngăm đen nằm bên trong bụi cỏ.

Phiến lùm cây này không lớn, Quý Lạc chỉ dùng tinh thần lực đảo qua đã không nhìn thấy dấu vết Lâm Tiêu.

- Chẳng lẽ tiểu tử kia chui vào trong hố sâu này sao?

Quý Lạc cau mày, trong mắt hiện ra tia nghi hoặc.

205. Chương 205: Toàn Địa Giáp Hiểm Uy

Trong Liên Vân sơn mạch nguy cơ mai phục khắp nơi, yêu thú trải rộng, loại hố sâu thế này rõ ràng không phải do thiên nhiên hình thành, rất có thể do yêu thú đáng sợ nào đó đào ra, mặc dù Quý Lạc vô cùng tự tin đối với thực lực của mình, nhưng còn chưa cuồng vọng tới mức địa phương nào cũng dám đi qua.

- Để cho ta xuống nhìn xem trong hố sâu này rốt cục có cái gì!

Quý Lạc ngưng tụ tinh thần lực, chậm rãi thăm dò xuống hố sâu, nói thế nào hắn cũng không thể để cho Lâm Tiêu còn sống trở về. Nhưng đúng lúc này...

Oanh oanh!

Mặt đất đột nhiên run rẩy lên...

- Không tốt!

Đồng thời biểu tình Quý Lạc nháy mắt đại biến, trong đôi mắt hiện lên kinh hãi.

Sưu!

Giống như phản xạ có điều kiện, thân hình Quý Lạc bật lui nhanh ra sau.

Oanh!

Trong ánh mắt hoảng sợ của hắn, một con yêu thú khổng lồ toàn thân phủ kín lân giáp sắt thép, tràn ngập khí tức bá đạo từ trong hố sâu lao ra, bụi mù tràn ngập, vô số đá vụn vấy ra bốn phía, con yêu thú cao tới

3m, dài 5m vừa xuất hiện, đôi mắt màu đỏ sậm lạnh băng nhìn Quý Lạc, tản mát ra sát khí làm người sợ hãi.

Hồng!

Yêu thú khổng lồ dữ tợn rít gào, một cỗ khí tức khủng bố tràn ngập, tất cả âm thanh chung quanh đều biến mất, núi rừng hoàn toàn yên tĩnh.

Sát khí bao phủ toàn thân Quý Lạc, làm lông tơ của hắn nháy mắt dựng thẳng lên.

- Đây là yêu thú gì!

Trong lòng Quý Lạc kinh hãi, không dám cử động, ánh mắt đánh giá con yêu thú trước mặt, trong đầu không ngừng tìm kiếm, nhưng mặc cho hắn nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được là loại yêu thú gì có bộ dáng như thế.

- Xem khí tức của yêu thú này, tựa hồ chỉ tới tam tinh, nhưng tại sao trong lòng ta lại có cảm giác tim đập nhanh như thế, giống như đang đối mặt tứ tinh yêu thú!

Trong cơ thể Quý Lạc cẩn thận vận chuyển nguyên lực, bản năng luyện được sư làm cho hắn cảm nhận được một tia sợ hãi yêu thú trước mắt.

Hiện giờ điều duy nhất hắn có thể cầu nguyện, chính là con yêu thú này đừng phát động tiến công với mình.

Nhưng cầu nguyện của hắn đã âm âm vỡ nát, trong ánh mắt kinh sợ của hắn, con yêu thú dữ tợn gầm lên một tiếng, đôi mắt huyết sắc gắt gao tập trung thân thể hắn, hình thể khổng lồ như một ngọn núi nhỏ, lao tới!

Hô!

Trong núi rừng nổi lên cuồng phong thật lớn, thân thể Toản Địa Giáp như một ngọn núi hung hăng áp thẳng tới chỗ Quý Lạc, móng vuốt bằng xương sắc bén đánh ra nhanh như chớp, trực tiếp chụp vào đầu Quý Lạc.

- Nghiệt súc, tìm chết!

Quý Lạc gầm lên giận dữ, vùng mạnh tay trái.

Hừ hừ hừ!

Ba đạo ô quang như tia chớp nháy mắt đánh thẳng tới đôi mắt đỏ tươi của Toản Địa Giáp, đồng thời loan đao trên tay Quý Lạc lóe lên quang mang sắc bén, thân hình hắn nhanh như thiểm điện nháy mắt chui xuống dưới bụng Toản Địa Giáp, loan đao như cánh ve cắt thẳng vào vùng bụng mềm mại của nó.

- Chết đi!

Ánh mắt Quý Lạc dữ tợn, yêu thú cùng võ giả nếu chung cấp bậc, thường thường lực lượng cùng tốc độ của yêu thú đều trên võ giả, nhưng kết quả chiến đấu thì ngược lại, bởi vì nhân loại hiểu được lợi dụng công kích nhược điểm, yêu thú chỉ biết làm theo bản năng.

Nhưng lần này hắn nhất định là bị thất vọng.

Trong nháy mắt hắn bắn ra Ô Nguyên Toa, thân thể cao lớn của Toản Địa Giáp đang đưa giữa không trung, nguyên bản vùng bụng bại lộ nháy mắt thu lại, xuất hiện trước mặt Quý Lạc chính là tứ chi sắc bén cường tráng, cùng lúc đó một tiếng gầm rú thật lớn vang lên, trong khóe mắt Quý Lạc, một đạo hắc ảnh thật lớn chụp vỡ không khí hung hăng quét về phía thân thể hắn, chính là chiếc đuôi sắt thép linh hoạt hung mãnh của con yêu thú.

- Cái gì, tại sao có thể như vậy?

Trong đầu Quý Lạc phút chốc trống rỗng, làm sao cũng không nghĩ tới Toản Địa Giáp giao hoạt như thế, trước đó lộ ra sơ hở là vì cố ý dụ dỗ hắn.

Phanh!

Chi trước của Toàn Địa Giáp đang vung tới trước mặt Quý Lạc đột nhiên chuyển biến, động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, tựa hồ như sớm đoán trước, nháy mắt vỗ lên ba đạo ô quang, đem ba mảnh Ô Nguyên Toa đánh văng xa xa, xuyên vào bên trong tầng nham thạch mất hút.

Mà chiếc đuôi sắt thép của nó đã đi tới trước mặt Quý Lạc.

- Cút ngay!

Bất chấp hết thấy, Quý Lạc vung loan đao ngăn cản chiếc đuôi khổng lồ đang quất tới.

Oanh!

Tiếng gầm rú thật lớn vang vọng, Quý Lạc phun ngum máu tươi bay ngược ra ngoài, dưới lực quất thật lớn của chiếc đuôi, thân hình hắn như viên đạn pháo nặng nề đánh lên khối nham thạch cách đó không xa.

Trong nháy mắt thân hình Quý Lạc sắp đánh lên nham thạch, hắn mạnh mẽ xoay người, đầu ngón chân giẫm lên tảng đá, oanh một tiếng, cả khối đá bị một đạp của hắn làm vỡ vụn, mà thân hình hắn nương theo cổ lực lượng này bay ngược ra sau.

Khụ khụ!

Khóe môi Quý Lạc tràn tia máu, đã bị tổn thương không nhẹ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào chiếc đuôi sắt thép của Toàn Địa Giáp cách đó không xa.

- Cái gì?

Khi nhìn thấy chiếc đuôi hoàn hảo không chút tổn thương kia, biểu tình Quý Lạc sợ ngây người, trong mắt toát ra vẻ khó thể tin.

Bởi vì khi hắn nhìn thấy, chiếc đuôi kia chỉ có chút dấu vết nho nhỏ, một mảnh vảy tựa hồ bong ra, nhưng không hề chứng kiến chút vết máu.

Một kích toàn lực của hắn thậm chí không thể phá vỡ phòng ngự của con yêu thú kia!

- Làm...

Trong lòng Quý Lạc không nhận được kinh hãi, như vậy làm sao mà đánh?

Sưu!

Không hề có chút do dự, Quý Lạc xoay người muốn bỏ chạy.

Hống!

Đúng lúc này như cảm thụ được ý nghĩ của Quý Lạc, con yêu thú đập tới, thân thể khổng lồ nháy mắt bao phủ cả Quý Lạc đang kinh hồn táng đảm, ngăn chặn đường đi của hắn.

- Đừng biến thái như vậy có được hay không...

Trong lòng Quý Lạc sợ hãi, đôi mắt đỏ đậm, cắn răng bổ thẳng một đao vào đầu yêu thú.

Trong hư không, loan đao nổi lên quang mang sáng lạn, rậm rạp như mưa đánh úp về phía đôi mắt Toàn Địa Giáp.

- Chỉ cần con yêu thú này vì bảo hộ đôi mắt của mình mà tránh né, ta có thể lợi dụng cơ hội chạy khỏi nơi đây.

Trong lòng Quý Lạc nghĩ thầm.

- Dù do tiểu tử thú kia, lại làm cho ta lâm vào hoàn cảnh như vậy, đáng tiếc hắn đã chết trong miệng yêu thú này, nếu không bị ta bắt được phải băm thây vạn đoạn mới giải được mối hận trong lòng của ta.

Trong lòng Quý Lạc vô cùng phẫn nộ.

Nhưng một màn khiến hắn kinh ngạc lại xảy ra, yêu thú kia không hề tránh né, chỉ nhắm mắt lại.

Thương!

Chiến đao của Quý Lạc bổ lên mí mắt Toàn Địa Giáp, giống như bổ trúng tấm sắt, phát ra tiếng vang chói tai, thậm chí còn có hoa lửa lóe ra, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của con yêu thú.

- Cái gì?

Diễn cảm Quý Lạc động lại, trong đôi mắt hiện lên tia tuyệt vọng cùng khủng bố.

Phanh!

Ngay sau đó, móng vuốt sắc bén của Toàn Địa Giáp trực tiếp chụp trúng bụng của hắn, nguyên lực phòng ngự bị móng vuốt đánh vỡ thành mảnh nhỏ, móng vuốt băng sương trực tiếp xé rách vết thương thật lớn trên bụng hắn.

Phốc!

Quý Lạc nặng nề ngã nhào xuống đất, máu tươi cùng nội tạng không ngừng tuôn ra, toàn thân run rẩy, khoe môi tràn máu, thần thái đồng tử dần dần ảm đạm, tràn ngập vẻ không cam lòng cùng tuyệt vọng.

206. Chương 206: Đại Thu Hoạch

Vốn lấy thực lực của hắn nếu đối chiến với con yêu thú này tuy rằng vẫn có thể tử vong, nhưng ít nhất còn có thể kiên trì một lát, đáng tiếc hắn tự cho rằng mình có trí tuệ của nhân loại, cuối cùng thông minh bị thông minh hại, chỉ hai hiệp bản thân đã trọng thương, sắp chết.

- Ta là phó đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn, nhị phẩm luyện được sư, ta còn có nhân sinh thật tốt chưa hưởng thụ, bây giờ chết trong tay con yêu thú tam tinh này, ta không cam lòng, không cam lòng ah...

Cảm giác được lực lượng trong cơ thể dần biến mất, trong lòng Quý Lạc tràn ngập hối hận cùng tuyệt vọng, giờ khắc này hắn hối hận không trực tiếp giết chết Lâm Tiêu, đuổi theo hắn trên đũa tra tấn, nếu không bản thân tuyệt đối sẽ không chết ở nơi này.

Hoa hoa!

Trong ánh mắt của hắn, con yêu thú khủng bố dữ tợn chậm rãi đi tới trước mặt hắn, nắm lấy thân thể hắn, chậm rãi kéo vào cửa động tối đen sâu thẳm kia.

- Không...ta không muốn chết, không muốn chết!

Trong lòng Quý Lạc tuyệt vọng hò hét, hắn muốn giãy dụa nhưng không còn chút khí lực, chỉ cảm thấy đau đớn truyền vào đầu óc, thống khổ không thôi.

Không biết qua bao lâu, Quý Lạc bị con yêu thú khủng bố kéo vào tận sâu trong huyết động tối tăm, bên trong có một thạch thất khổng lồ, tựa hồ mới đào móc đi ra, lại không dơ dáy bẩn thỉu, vô cùng sạch sẽ.

- Đây là...

Đột nhiên hai mắt hắn trợn tròn, trong tầm mắt của hắn, tiểu tử bị hắn đuổi giết đang ngồi khoanh chân bên trong, diễn cảm bình thản.

- Sao lại thế này?

Trong đầu Quý Lạc chấn rung, hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ.

Trong ánh mắt kinh sợ của Quý Lạc, Lâm Tiêu đột nhiên mở mắt ra.

- Thương!

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Quý Lạc, khoe môi lộ ra tia tươi cười trào phúng, chiến đao sáng lên một đạo quang mang, lướt qua đầu Quý Lạc.

- Người...

Quý Lạc trừng lớn hai mắt, đầu lâu mang theo vẻ khiếp sợ phóng lên cao, lăn lộn vài vòng trên mặt đất không còn tiếng động.

Đến chết, hai mắt Quý Lạc vẫn mở thật lớn, chết không nhắm mắt.

- Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, thở phào một hơi.

- Khụ khụ!

Khỏe môi Lâm Tiêu tuôn ra máu tươi, bắt chắp xử lý thi thể Quý Lạc, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, lấy ra thuốc chữa thương.

Lúc trước bị Quý Lạc đuổi giết, hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, nếu không phải lúc ở sơn cốc hắn điều khiển phân thân Toàn Địa Giáp đi đến gần nơi này, chỉ sợ hôm nay hắn phải chết ở đây.

Công hiệu thuốc chữa thương thật cường đại, nguyên lực vận chuyển vài vòng, thương thế trên người hắn chậm rãi khép lại.

Sắc trời bắt đầu tối, màn đêm buông xuống, trong huyết động Lâm Tiêu chợt mở mắt, thở mạnh một hơi dài.

Trải qua vài giờ an dưỡng, thương thế trên người hắn đã cải thiện thật lớn, một ít vết thương nhỏ đã khép lại, một ít vết thương nặng còn phải chờ thêm vài ngày điều dưỡng mới có thể chữa khỏi.

- Phân thân Toàn Địa Giáp cùng bản tôn không thể đồng thời hành động, nếu không cùng nhau liên hợp ta cũng có thể giết thẳng vào hang ổ của Huyết Ma mã tặc đoàn!

Lâm Tiêu lắc đầu, hắn biết ý nghĩ này của mình thuần túy là vọng tưởng.

- Lần này thật sự là nguy hiểm, thiếu chút nữa đã chết.

Cẩn thận hồi tưởng hết thấy chuyện xảy ra ban ngày, cho tới giờ khắc này trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

- Để ta xem thử trên người Quý Lạc kia còn có đồ vật gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Tiêu đi tới trước thi thể Quý Lạc, cẩn thận tìm kiếm.

Đều là một ít đan dược, Lâm Tiêu cẩn thận phân biệt, hai mắt không khỏi trừng thẳng:

- Đây là...nhị phẩm Nguyên Đan, nhị phẩm Liệu Thương Đan, nhị phẩm Nguyên Khí Đan, còn có...tam phẩm Nguyên Khí Đan, àn? Cái gì, đan dược huyết sắc này, mùi vị này...chẳng lẽ là tam phẩm Huyết Ma Đan?

Nhìn đan dược trước mắt, Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm, trên người Quý Lạc kia không ngờ toàn là đan dược nhị phẩm, thậm chí còn có một bình tam phẩm, lại không có một bình nhất phẩm nào.

Đặc biệt có một viên huyết sắc đan dược trong một bình ngọc, làm cho hắn thật sự giật mình.

Tam phẩm Huyết Ma Đan, đây là một loại đan dược kích thích tiềm năng của võ giả, một khi sử dụng ở trong thời gian ngắn sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp đôi, hữu hiệu đối với võ giả tam chuyển, nhưng với cường giả hóa phạm cảnh công hiệu không lớn, vẫn có thể gia tăng 50% sức chiến đấu của hóa phạm cảnh sơ kỳ. Nhưng tác dụng phụ của Huyết Ma Đan thật rõ ràng, một khi được hiệu đã qua, nhẹ thì trọng thương, nặng sẽ phế võ công.

- Quý Lạc này đúng là ngu ngốc, có nhiều đan dược như vậy lúc chiến đấu lại không sử dụng.

Lâm Tiêu lắc đầu nói.

Hắn làm sao biết được vì tác dụng phụ của Huyết Ma Đan quá lớn, ban đầu Quý Lạc không muốn dùng, nhưng chờ khi hắn muốn dùng thì đã bị Toàn Địa Giáp đánh trọng thương không còn sức lực, hơn nữa phần bụng bị xé mở, đừng nói là tam phẩm Huyết Ma Đan, dù là đan dược cao cấp tới đâu cũng không hề hiệu quả.

Ngoại trừ thật nhiều đan dược, Lâm Tiêu còn tìm được một ít ngân phiếu, ước chừng bảy tám vạn lượng.

Điều này cũng không cấp cho hắn bao nhiêu vui mừng, bảy tám vạn lượng đối với nhị phẩm luyện được sư mà nói ngược lại là hơi ít.

- Ân? Còn có một quyển bí tịch! Đây là...

Cuối cùng Lâm Tiêu tìm được một quyển bí tịch, vừa nhìn thấy dòng chữ trên bìa sách hai mắt hắn tròn tròn, toát ra khiếp sợ lẫn hưng phấn, đồng thời trái tim nhảy lên, máu huyết sôi trào.

Đây chính là – Không Thần Quyết!

- Không Thần Quyết, là bí tịch mà Quý Lạc không chế ba mảnh ô quang kia, nếu ta có thể tu luyện thành công, thực lực của ta sẽ gia tăng thật lớn.

Vừa nghĩ tới mình có thể xa xa không chế phi toa công kích, trong lòng Lâm Tiêu vô cùng kích động.

Bí tịch đặt ở ngực Quý Lạc, cũng may Toàn Địa Giáp không đánh trúng ngực, nếu không chỉ sợ đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Lâm Tiêu khẩn cấp mở quyển sách ra xem.

- Không Thần Quyết, bí pháp tu luyện tinh thần lực, võ giả lấy nguyên lực ngự khí, được sư lấy tinh thần không vật, hiệu quả như nhau, vốn là thiên địa tạo hóa...

Mở ra Không Thần Quyết, một dòng văn tự hiện vào trong mắt Lâm Tiêu.

- Quyển Không Thần Quyết này không ngờ là một bí pháp tu luyện tinh thần lực cho luyện được sư!

Lâm Tiêu thoáng giật mình, bí pháp cùng công pháp, vũ kỹ có khác nhau, vốn là một loại phương thức tu luyện độc đáo, khó khăn cực cao, còn cao hơn công pháp cùng vũ kỹ, nhưng hiệu quả vô cùng kinh người, tương đương như bí kỹ của vũ kỹ.

- Nguyên lai Quý Lạc không chế ba đạo ô quang gọi là Ô Nguyên Toa, là một loại vũ khí do tài liệu trân quý huyền thiết, tinh thiết cùng nguyên tinh luyện chế mà thành, mà tài liệu trọng yếu nhất là Tinh Nguyên Niệm Thạch, tài liệu bình thường tuy rằng cũng có thể không chế cùng chịu tải, nhưng không thể đem tinh thần lực phát huy hoàn toàn, chỉ khi nào trộn lẫn Tinh Nguyên Niệm Thạch thì Ô Nguyên Toa mới có thể thao tác hoàn mỹ, còn có công hiệu phá khai nguyên lực thật kỳ lạ, xuất quỷ nhập thần không gì so sánh được.

Nhìn kỹ nội dung Không Thần Quyết, trong lòng Lâm Tiêu cảm thán, thật sự khâm phục vị cường giả sáng tạo ra bí pháp Không Thần Quyết này.

207. Chương 207: Sơn Cốc Thần Bí

Ngoại trừ những nội dung tu luyện phức tạp, Không Thần Quyết còn có một yêu cầu, chính là cấp bậc tinh thần lực của luyện được sư phải đạt tới nhất phẩm mới có thể tu luyện, nếu không không thể làm được.

- Ta còn phải cảm tạ Quý Lạc, nếu không nhờ hắn, tinh thần lực của ta không thể đột phá tới nhất phẩm.

Lâm Tiêu lẩm bẩm, nhanh chóng đi ra huyết động tìm kiếm.

Một lát sau hắn tìm được ba mảnh Ô Nguyên Toa bị Toàn Địa Giáp đánh ghim vào dưới khối nham thạch gần đó.

Đi trở vào huyết động, Lâm Tiêu cẩn thận đánh giá Ô Nguyên Toa, vật này không lớn, mỗi mảnh chỉ chừng hai ngón tay, dài nửa bàn tay, hai đầu nhọn, ở giữa tròn dẹp, hai mặt có bốn rãnh ngăn ngăn, bốn phía vô cùng sắc bén, tản ra quang mang u lãnh, vừa nhìn vào có cảm giác khó chịu, thật sự là hung khí chân chính.

Tài liệu tạo ra Ô Nguyên Toa quá mức sang quý, hơn nữa vô cùng thưa thớt, Quý Lạc tìm kiếm đã lâu mới tạo ra được ba mảnh này, hơn nữa quan trọng hơn chính là...muốn tu luyện Không Thần Quyết vô cùng

gian nan, với thực lực nhị phẩm luyện được sư của hắn, khống chế ba mảnh Ô Nguyên Toa đã là cực hạn, nếu có thêm một mảnh chẳng những lực lượng suy giảm, khó thể khống chế, ngược lại giảm thấp uy lực.

- Khổng Thần Quyết có thể dùng làm thủ đoạn giết địch âm thầm, dùng đánh lén quả thật vô cùng thích hợp.

Lâm Tiêu vui sướng, đặt ba mảnh Ô Nguyên Toa xuống đất, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện.

Lâm Tiêu tu luyện công pháp trụ cột tinh thần lực Tinh Nguyên Quyết, vài giờ sau, tinh thần lực hắn đã được bổ sung, đạt tới nhất phẩm hắn cảm giác mình khống chế tinh thần lực càng thêm xuyên thấu, càng thêm tự nhiên.

Lâm Tiêu khống chế tinh thần lực kéo dài quần quanh một mảnh Ô Nguyên Toa dưới đất.

Nhiều lần thất bại, hắn vẫn không nản lòng, không ngừng lặp đi lặp lại thử nghiệm, vô cùng siêng năng.

Rốt cục hơn một canh giờ sau, tinh thần lực của hắn rất nhanh hình thành phù văn trong hư không, cuối cùng nháy mắt dung nhập vào Ô Nguyên Toa.

- Thành!

Ánh mắt Lâm Tiêu sáng ngời.

- Lên!

Hai mắt hắn ngưng thần nhìn Ô Nguyên Toa, khoát tay.

Ô Nguyên Toa cấp tốc run rẩy lên, bá một tiếng trôi nổi trước mặt hắn, thân toa run run, giống như có sợi tơ vô hình kéo tới.

- Đi!

Lâm Tiêu ngưng thần chăm chú, đột nhiên vung tay lên.

Hưu!

Ô Nguyên Toa nháy mắt hóa thành một đạo ô quang bắn ra, ghim thẳng lên vách đá trước mặt, xuyên vào vách mấy tấc.

Lực đạo này nếu đột ngột đánh ra, chỉ sợ phải nháy mắt đâm thủng một võ giả nhị chuyển.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Tiêu cảm giác nghĩ lại mà sợ, uy lực Ô Nguyên Toa quá mạnh mẽ, với tinh thần lực nhất phẩm của hắn điều khiến nó nếu cẩn thận một ít chỉ sợ có thể giết được vài võ giả nhị chuyển. Cũng may Quý Lạc chưa hoàn toàn thông suốt Khổng Thần Quyết, mỗi lần ra chiêu đều bị hắn dùng tinh thần lực phản kháng, nếu không căn bản không có được khả năng chống cự công kích của tên kia.

- Quả nhiên là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Nếu không bị Quý Lạc đuổi giết, ta cũng sẽ không có được Khổng Thần Quyết cường đại!

Trong lòng hắn cảm khái không thôi.

Khổng Thần Quyết tu luyện thật khó khăn, suốt vài ngày hắn đắm chìm trong việc tu luyện môn bí pháp này.

Đương nhiên ngoại trừ luyện Khổng Thần Quyết, Lâm Tiêu vẫn tu luyện nguyên lực, lấy được không ít đan dược hắn có thể đem ra sử dụng, dần dần tăng cường lên khả năng dự trữ nguyên khí trong cơ thể.

Năm ngày sau Lâm Tiêu đã có thể dùng tinh thần lực nhất phẩm khống chế ba mảnh Ô Nguyên Toa, nhưng uy lực yếu hơn thao tác một mảnh không ít, nhưng ba mảnh cũng có chỗ đáng sợ của nó, trong quá trình công kích đồng loạt đánh ra sẽ làm địch thủ không kịp phản ứng cùng ngăn cản.

Nhưng trải qua cuộc chiến với Quý Lạc, Lâm Tiêu đã hiểu rõ nhược điểm của Khổng Thần Quyết, dùng Ô Nguyên Toa đối phó võ giả bình thường còn được, nhưng muốn đối phó luyện được sư cường đại, đối phương hoàn toàn có thể dùng tinh thần lực tiến hành cản trở.

Sau vài ngày tu luyện, Lâm Tiêu thỉnh thoảng đi vào rừng liệt sát yêu thú không ngừng thí luyện uy lực của Ô Nguyên Toa.

Trong quá trình thử nghiệm, hắn từng gặp được thành viên Huyết Ma mã tặc đoàn, bọn hắn không ngừng tuần tra khắp nơi trong rừng, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó, vì không muốn kinh động bọn hắn, Lâm Tiêu cũng không ra tay mà cẩn thận tránh né sự tìm kiếm của bọn họ.

Lâm Tiêu không biết bởi vì mình giết chết Quý Lạc, làm đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn phẫn nộ, phát động toàn bộ mã tặc đoàn tìm kiếm tung tích của Quý Lạc, một ít đội ngũ võ giả đang làm nhiệm vụ ở gần đó cũng liên tục gặp hại, đã có vài đội ngũ bị bọn chúng tiêu diệt.

Tin tức truyền về Tân Vệ thành, không ít võ giả kết bạn cùng nhau đi vào rừng tìm kiếm tung tích mã tặc đoàn, nhờ vậy bọn hắn mới thu liễm lại, lặng im không dám tiếp tục hoành hành.

Nhóm hái thuốc của Doãn gia cùng mấy người Thần Phi an toàn quay về Tân Vệ thành, biết được sự tồn tại của được cốc, Doãn gia cùng Cửu Long bảo hai ngày sau trực tiếp phái ra thật nhiều cao thủ đi được cốc, chỉ tiếc khi họ tới nơi đó đã trống rỗng, linh dược bị hái sạch không còn, thậm chí không còn một gốc thảo dược bình thường nào lưu lại.

Doãn gia cùng Cửu Long bảo tìm kiếm suốt mấy ngày nhưng cuối cùng đành thất vọng mà về.

Đồng thời tin tức Lâm Tiêu chưa quay lại đã truyền tới Võ Điện, sau khi biết được Lâm Tiêu vì ngăn chặn Huyết Ma mã tặc đoàn cho đội ngũ Doãn gia có thời gian chạy về thành, trong lòng nhóm người Phí Thần Trữ thật lo lắng, ở trong Võ Điện chờ đợi Lâm Tiêu trở về.

Nhưng thời gian trôi qua suốt nửa tháng vẫn không thấy Lâm Tiêu quay về giao tiếp nhiệm vụ, điều này làm nhóm người Trữ Vĩ Thần vô cùng lo lắng, phải không ít đệ tử vào Liên Vân sơn mạch tìm kiếm, hơn nữa tin tức cũng bị Võ Điện che giấu, không báo về cho Lâm gia.

Trong lúc mọi người đang lo lắng không thôi, bên trong huyết động sâu thẳm, Lâm Tiêu đang khổ luyện Không Thần Quyết.

Ong ong ong...

Trong huyết động, ba đạo ô quang xoay quanh thân thể Lâm Tiêu, nhẹ nhàng rung động tản ra quang mang u lãnh, vô cùng linh hoạt, nhẹ như chim yến.

Đột nhiên Lâm Tiêu vùng lên tay trái, trong tay bắn ra sáu cục đá nhỏ, đồng thời tay phải chỉ huy Ô Nguyên Toa bắn ra.

- Đi!

Lâm Tiêu quát khẽ một tiếng, ba đạo ô quang nhanh như chớp bắn về phía sáu cục đá nhỏ.

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang tốc độ cực nhanh, nháy mắt đánh trúng ba cục đá, đồng thời theo sự khống chế của Lâm Tiêu chuyển biến phân biệt bắn về phương hướng bất đồng, đánh nát thêm ba cục đá khác, tốc độ không chút suy giảm xuyên vào bên trong vách đá.

Hô!

Lâm Tiêu thở phào một hơi, trên mặt lộ vẻ vui sướng.

- Về!

Lâm Tiêu vùng tay lên, ba mảnh Ô Nguyên Toa nháy mắt hóa thành ba đạo ô quang bay ngược vào trong tay áo của hắn biến mất.

- Trải qua hai mươi ngày khổ luyện, rốt cục đã hoàn toàn nắm giữ phương pháp khống chế Ô Nguyên Toa trong tay, hiện tại việc duy nhất cần làm chính là gia tăng cường độ tinh thần lực của mình, tinh thần lực càng mạnh, uy lực Ô Nguyên Toa càng lớn.

Trong lòng hắn tự nhủ thầm.

208. Chương 208: Cổ Thành Dưới Lòng Đất (1)

Hai mươi ngày tu luyện cũng làm nguyên lực trong cơ thể hắn càng hùng hậu, đạt tới nhị chuyển đỉnh phong.

- Mình cũng đã lịch lãm hơn một tháng rồi, tới lúc nên quay về giao tiếp nhiệm vụ, nhưng đầu của Ngô Ứng còn bị mình bỏ trong huyết động kia, phải đi lấy mới được.

- Ngoại trừ nhiệm vụ đuổi giết Ngô Ứng, còn có nhiệm vụ bảo hộ đội ngũ Doãn gia cũng cần giao tiếp, hơn nữa đem tin tức trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn giao cho Võ Điện, cho các sư huynh đi tiêu diệt bọn chúng.

- Đi!

Không hề có chút do dự, hắn thu thập đồ vật liền phóng nhanh tới huyết động chân chính của Toàn Địa Giáp.

Liên Vân sơn mạch cực kỳ mở mang, chỉ ở tây bắc bộ đã liên miên mấy ngàn dặm, yêu thú tràn ngập, cũng may vị trí hiện tại của Lâm Tiêu chỉ cách huyết động kia hơn trăm dặm, hơn nữa còn nằm bên ngoài Liên Vân sơn mạch.

Đi qua mấy đồi núi, qua một nhánh sông, dọc theo đường đi hắn vô cùng cẩn thận, luôn phóng thích tinh thần lực cẩn thận quan sát hết thấy chung quanh.

- Ân? Nơi này như thế nào có cảm giác quen thuộc như vậy? Hình như trước kia ta chưa từng tới nơi này.

Đột nhiên, Lâm Tiêu dừng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn sơn cốc nhỏ phía trước, không khỏi cau mày.

Cảnh tượng nơi này cấp cho Lâm Tiêu cảm giác có chút quen thuộc, nhưng hắn dám khẳng định chính mình chưa từng đi qua nơi này bao giờ.

- Đúng rồi!

Tựa hồ đã nhớ ra gì đó, hắn lập tức lấy ra một bản vẽ, đối chiếu cảnh tượng sơn cốc, nhất thời lộ ra vẻ mặt giật mình.

- Thì ra là thế, cảnh tượng nơi này giống hệt bản vẽ địa hình của Lưu Phong đưa cho ta, khó trách ta cảm giác quen thuộc như vậy.

- Nhìn biểu thị trên bản đồ, địa phương nguyên khí dồi dào mà Lưu Phong đã nói hắn nằm trong sơn cốc nhỏ kia, nếu mình đã tới đây hay là đi vào xem sao.

Thu hồi bản đồ, thân hình hắn nhoáng lên, nhanh chóng bay tới sơn cốc nhỏ phía trước.

- Căn cứ theo lời nói của Lưu Phong, thiên địa nguyên khí nơi này phải thật nồng đậm, nhưng vì sao hiện tại ta không có chút cảm giác?

Trong lòng Lâm Tiêu có chút nghi hoặc, với tinh thần lực siêu việt người thường của hắn, nếu nguyên khí trong sơn cốc dồi dào, hắn đã sớm cảm nhận được, nhưng đã đi tới trước sơn cốc hắn vẫn không cảm giác có địa phương nào đặc biệt.

Không chút do dự, Lâm Tiêu nhanh chóng bay vào sơn cốc.

Ông...

Vừa đi vào, hắn lập tức cảm nhận được thiên địa nguyên khí chung quanh tựa hồ có biến hóa kỳ lạ, nếu so sánh với bên ngoài đúng là nhiều hơn một ít.

Tia biến hóa này cực nhỏ, nếu không phải tinh thần lực của hắn siêu việt người thường, có lẽ cũng không thể phát hiện ra được.

- Chút biến hóa này mà nói là nguyên khí dồi dào?

Trong lòng Lâm Tiêu cười khở một tiếng, nghĩ tới tin tức mà Lưu Phong đã nói, thật không biết nên nói gì. Sơn cốc rất nhỏ, nói là sơn cốc còn không bằng gọi là huyết động ngoài trời do một mảnh vách đá gồ ghề tạo thành, hơn nữa còn bị đồi núi vây quanh, rất khó tiến vào, còn có nhiều quái thạch lởm chởm, làm cho tầm mắt bị che khuất, đứng bên trong không thể thấy rõ tình huống bên ngoài. Bình thường đội ngũ võ giả nếu đi tới đây tuyệt đối sẽ không nghĩ muốn vào nơi này nghỉ ngơi chỉnh đốn, bằng không chỉ sợ địch nhân đi tới bên cạnh vẫn không hay biết.

Nếu không phải Lưu Phong đưa bản đồ cho hắn, khi Lâm Tiêu đi ngang qua cũng sẽ không liếc nhìn một chút nào.

- Bỏ đi, nếu đã tới đây thì đi vào xem một chút vậy.

Lâm Tiêu chậm rãi đi vào bên trong, đi tới một khoảng cách vẫn không nhận ra một tia biến hóa.

- Có lẽ trước kia có bảo vật gì đó làm nơi này nguyên khí dồi dào, nhưng về sau bị người hay yêu thú phá hủy, cho nên nguyên khí cũng bị tiêu tán.

Lâm Tiêu lắc đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên một trận gió nhẹ từ trong sơn cốc thổi tới, thân thể Lâm Tiêu vốn đang tự chủ hấp thu thiên địa nguyên khí, thế nhưng trong nháy mắt gia tăng lên gấp đôi.

- Ân?

Hai mắt hắn tròn tròn, quay người giật mình nhìn vào trong, trong mắt toát ra vẻ khiếp sợ.

Thiên địa nguyên khí kia rõ ràng nhiều hơn bên ngoài gấp bội lần.

Sưu!

Thân hình hắn hóa thành lưu quang, nhanh chóng đi sâu vào bên trong.

Ông...

Ngay lúc tiến vào trung bộ sơn cốc, thiên địa nguyên khí nháy mắt tăng vọt, trong phút chốc đã nhiều hơn gấp đôi so với bên ngoài.

- Nơi này thật thần kỳ.

Lâm Tiêu thật sự giật mình.

Thiên địa nguyên khí là hạt năng lượng tồn tại trong thiên địa, mơ hồ vô chừng, vô hình vô sắc, hình thái cùng khí vị đều bình thường, nhưng nếu nơi nào có thiên địa nguyên khí nồng đậm, sẽ có một quá trình tiến dần, từ nhạt tới nồng. Nhưng thiên địa nguyên khí trong sơn cốc này thì khác, chỉ cách vài bước lại hoàn toàn khác biệt, giống như nơi này có một kết giới vô hình nào đó ngăn cách không gian đôi bên.

- Sao lại thế này?

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, thân hình nhanh chóng đi về phía trước.

Trong sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, u lãnh làm người sợ hãi, nhưng lại không có chút khí tức nguy hiểm nào.

Ông...

Tiến vào hơn trăm thước, thân thể Lâm Tiêu hấp thu thiên địa nguyên khí từ gấp hai tăng lên tới gấp ba.

- Đây là...

Lâm Tiêu tiếp tục đi tới.

Gấp bốn...

Gấp năm...

Gấp sáu...

Lâm Tiêu đi tới hơn ngàn thước khoảng cách, đối với hắn mà nói chút khoảng cách như vậy chỉ cần bay qua hai mươi giây, dù biết rõ sơn cốc vô cùng quý dị, cần phải thật cẩn thận cũng chỉ tiêu phí không đầy một

phút đồng hồ, nhưng trong một phút ngắn ngủi này hắn cảm giác được thân thể hấp thu thiên địa nguyên khí đã lên tới gấp mười lần!

Thiên địa nguyên khí nhiều hơn gấp mười, điều này làm hắn lâm vào khiếp sợ.

Điều này tương đương với việc ở lại nơi đây tu luyện một ngày chẳng khác gì ở bên ngoài tu luyện mười ngày, thậm chí còn nhiều hơn.

- Ở vùng ngoài Liên Vân sơn mạch lại có địa phương nghịch thiên như vậy, mà lại không bị người phát hiện, thật sự không sao tưởng tượng nổi, nếu bị thế lực nào biết được nơi này, chỉ sợ dùng vài chục năm thời gian cũng đã đủ trở thành thế lực lớn trong Hiên Đạt quận, thậm chí cả Võ Linh đế quốc!

Lâm Tiêu lú lười, trong đôi mắt tràn ngập rung động.

Dù sao nếu ở lại nơi này tu luyện, bất kỳ võ giả tư chất bình thường nào cũng có thể trở thành tuyệt thế thiên tài. Ngẫm lại mà xem, ở lại đây tu luyện một năm bằng người khác bên ngoài tu luyện mười năm, trừ phi tư chất của người kia thấp tới mức không thể tu luyện, nếu không thu hoạch còn cao hơn bất cứ thiên tài nào bên ngoài.

- Trong sơn cốc này rốt cục có gì cổ quái?

Sau thoáng rung động, Lâm Tiêu thu liễm tâm thần, ánh mắt nhìn phía trước, trước mặt hoàn toàn vắng vẻ, cũng không có vật gì tồn tại.

Khi Lưu Phong nói chuyện này với hắn, có nói qua ngoài cửa sơn cốc có một ít yêu thú cường đại chiếm cứ cho nên hắn không thể đi sâu vào bên trong đây. Nhưng giờ phút này Lâm Tiêu đã tới tận sâu trong, nhưng không gặp được nguy hiểm mà Lưu Phong đã nói, trong lòng cảm thấy nghi hoặc hắn lại tiếp tục đi về phía trước.

Sơn cốc không lớn, chỉ một lúc sau hắn đã đi tới tận cùng.

209. Chương 209: Cỗ Thành Dưới Lòng Đất (2)

- Đây là...một huyết động?

Cuối sơn cốc không có vật gì, chỉ có một huyết động tối đen, giống như thiên nhiên hình thành.

Huyết động như vậy ở trong Liên Vân sơn mạch nhiều vô số kể, nhưng không biết tại sao Lâm Tiêu lại có một cỗ cảm giác rung mình dâng lên, trong lòng mơ hồ sợ hãi, tựa hồ huyết động kia là cái miệng khổng lồ của yêu thú đang mở to, một khi tiến vào sẽ chết, tràn ngập nguy cơ.

Từng luồng thiên địa nguyên khí nồng đậm từ trong huyết động trào ra.

Hiển nhiên thiên địa nguyên khí kỳ lạ nơi này chính do huyết động thần bí kia tạo thành.

Lâm Tiêu thoáng chút do dự, cuối cùng cắn răng đi vào.

Trong huyết động một mảnh tối đen, võ giả bình thường không thể nhìn thấy được gì, nhưng tinh thần lực của hắn đã đạt tới nhất phẩm, bởi vậy có thể thu hết hoàn cảnh vào trong đầu.

Dọc theo đường đi Lâm Tiêu nhìn thấy được không ít thi thể yêu thú, tựa hồ vừa mới chết không lâu.

- Chẳng lẽ thi thể yêu thú nơi này chính là yêu thú mà Lưu Phong đã nói...

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, cẩn thận đánh giá thi thể yêu thú, lại phát hiện trên người chúng không có vết thương, không có dấu vết chém giết, đều vẫn duy trì tư thế đi tới, giống như đang đi thì đột nhiên tử vong tại chỗ.

Phát hiện này làm cho Lâm Tiêu dựng đứng tóc gáy, không có vết thương lại tử vong, giống như linh hồn trong nháy mắt bị hút đi, lưu lại chỉ là một thể xác nguyên vẹn.

Lâm Tiêu nhú mày, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên thân thể một con yêu thú, muốn dùng tinh thần lực tra xét cơ thể của nó, nhưng tay hắn vừa đụng chạm thân hình yêu thú...

Bồng!

Giống như thời gian nháy mắt trôi qua trăm ngàn năm, con yêu thú trước mặt hóa thành bụi bặm, nháy mắt không còn lưu lại chút gì.

- A...

Lâm Tiêu cả kinh bật dậy, lông tơ dựng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Trong tối tăm giống như có cỗ lực lượng thần bí ăn mòn hết thấy nơi này.

Nuốt ngụm nước bọt, hắn lại chạm vào vài con yêu thú khác, đều không ngoại lệ, nháy mắt lại biến thành bụi bặm biến mất.

- Trong sơn động này rốt cục có thứ gì?

Lâm Tiêu nhìn sơn động sâu thẳm, trong lòng dâng lên sợ hãi.

- Đi!

Hắn cắn răng tiếp tục đi tới trước.

Không biết đi thêm bao xa, chợt nghe truyền ra tiếng nước chảy.

Một hang động khổng lồ rộng rãi xuất hiện trước mắt Lâm Tiêu, băng sương ẩm ướt, một đạo mạch nước ngầm chậm rãi chảy qua, phát ra tiếng vang rõ ràng.

Thiên địa nguyên khí nơi này vẫn gấp mười lần bên ngoài, thậm chí càng thêm nồng đậm.

- Đây là...

Đột nhiên toàn thân hắn chấn động, phía trước xuất hiện thi hài yêu thú, mỗi thi thể đều lớn hơn mười trượng, thậm chí cao tới trăm trượng, bị dòng nước ngầm cọ rửa lên, loang lổ không chịu nổi, cũng không biết đã chết bao lâu.

Dù chỉ còn lại một ít hài cốt, nhưng nhìn dáng vẻ cao lớn của chúng làm cho hắn cảm nhận được một tia áp bách thật lớn, chỉ nhìn hài cốt cũng biết năm xưa huy hoàng của chúng.

Hắn đưa tay chạm lên hài cốt, cảm giác băng sương ẩm ướt nhưng không phong hóa như trước đó, những xương khô này loang lổ không chịu nổi, gồ ghề, thời gian quá lâu nên đã hóa thạch.

- Đây rốt cục là yêu thú gì? Vì sao lại chết dưới lòng đất mà không ai hay biết này.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động, mỗi cỗ hài cốt nơi này thật cổ xưa, như đã trải qua trăm triệu năm tang thương. Cho dù khối hài cốt nhìn như yếu ớt nhất, đều khủng bố hơn tứ tinh Đại Lực Ma Viên vô số lần.

Mỗi cỗ hài cốt này đều giống như đang hướng xuống tận sâu trong lòng đất gào thét gầm rú.

- Bên dưới lòng đất rốt cục có cái gì?

Lâm Tiêu tiếp tục đi tới, càng đi vào tận sâu trong, thi hài yêu thú tựa hồ càng thêm cường đại.

Đột nhiên cả người hắn chấn động, trừng lớn đôi mắt nhìn về phía trước.

Trong lòng đất tối đen sâu thẳm, xuất hiện một tòa thành trì cổ xưa, tòa thành trì loang lổ gồ ghề, đã biến thành một thành hoang, làm cho người ta có loại cảm giác già nua tang thương, như kiến trúc thời đại hồng hoang viễn cổ lần nữa trọng lâm nhân gian.

Chung quanh thành trì có vô số hài cốt yêu thú đoàn đoàn bao vây, một ít móng vuốt yêu thú đã đánh lên tường thành, còn có một ít xương đầu yêu thú thăm dò vào trong tường thành gào thét.

- Đây là...yêu thú công thành sao?

Trong lòng Lâm Tiêu chấn động, nghĩ tới một loại khả năng.

Nhưng sau đó hần lại lắc đầu, thời đại đại hủy diệt phát sinh ở hơn hai ngàn năm trước, mỗi trận chiến dịch đều ghi chép trong lịch sử, nhìn quy mô thành trì trước mắt ít nhất phải cấp bậc quận thành, nhưng Lâm Tiêu chưa từng nghe nói qua trong Liên Vân sơn mạch có quận thành tồn tại.

Huống chi tòa thành trì này chôn sâu trong lòng đất, bên trên có một ít hoa văn cùng trang trí cũng không giống phong cách cận đại, lại giống như kiến trúc thời đại xa xưa.

- Hô...

Lâm Tiêu bay vút lên trên thành trì hoang phế, cả thành trì không có vật gì, chỉ có kiến trúc bằng đá bảo tồn, nhưng vẫn gồ ghề, bị thời gian ăn mòn vết tích loang lổ.

Tòa thành trì vô cùng khổng lồ, Lâm Tiêu vừa quan sát vừa toàn lực bay tới, không trung thành trì trống trải không vật gì che phủ, nhưng phải tiêu phí hơn nửa canh giờ hần mới đi tới trung tâm thành trì.

- Đây là...

Đột nhiên Lâm Tiêu chấn động mạnh, thân hình dừng phắt lại. Xuất hiện trước mắt hần chính là một quảng trường cực lớn, mà giữa quảng trường có một thạch thai cao lớn, ở trung ương thạch thai có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Thân ảnh kia chính là nhân loại, hần ngồi xếp bằng, hai tay tạo thành chữ thập, thân thể đối diện Lâm Tiêu, nhưng không nhìn thấy rõ khuôn mặt. Trên người hần tản ra một cỗ khí tức sát lục như cơn sóng thần.

- Tiền bối, tiền bối...

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, thử thăm dò hô hai tiếng, dựa vào trực giác hần cảm giác được vị cường giả này võ đạo thông thiên, nhưng tựa hồ cũng giống như hài cốt yêu thú bên ngoài, đã chết đi ngàn vạn năm thời gian.

Thân ảnh ngồi trên thạch thai vẫn không nhúc nhích, không có chút tiếng động.

Trong lòng Lâm Tiêu thoáng động, tiến lên hai bước, lúc này mới phát hiện thân thể võ giả ngồi trên đài đã sớm biến chất, chỉ còn lại một bộ xương khô, bộ xương khô ngồi thật thẳng tắp, ánh mắt nhìn đàn yêu thú bên ngoài thành trì xa xa, tuy rằng đã chết từ lâu nhưng cỗ chân khí sắc bén cường hãn dù trải qua năm tháng dài đằng đẳng nhưng vẫn vĩnh hằng.

- Thế giới dưới lòng đất lại có một tòa thành trì cổ xưa, trong thành trì không một bóng người, chỉ có một bộ xương khô ngồi tại đây, vị cường giả này rốt cục lại là ai?

Trong lòng Lâm Tiêu nghĩ thầm, đi tới gần thạch thai, tinh thần lực tản ra muốn tìm hiểu bộ xương kia.

Ngay khi tinh thần lực của Lâm Tiêu vừa tiếp xúc bộ xương khô, dị biến nổi lên...

- Giết giết giết!

- Giết hết toàn bộ yêu thú trên thế gian!

- Lấy thân thể một mình ta, đổi lại dân chúng nhân tộc một thành!

- Nhân tộc bắt diệt!

- Giết!

Một tiếng gầm rú cực lớn ầm ầm vang vọng trong đầu Lâm Tiêu, thanh âm nghiêm túc bá đạo, hùng hậu uy nghiêm, chấn đến đầu óc Lâm Tiêu choáng váng, sát khí sắc bén thẳng hướng cứu tiêu, một cỗ uy áp cường đại mạnh mẽ như trời sụp đất nứt từ trong bộ xương khô bao trùm cả toàn cổ thành dưới lòng đất.

210. Chương 210: Cường Giả Viễn Cổ

Trong đầu Lâm Tiêu nhất thời hiện ra một hình ảnh to lớn, bao la hùng vĩ.

Thời đại viễn cổ, vô số yêu thú cường đại kinh người công thành, mỗi yêu thú đều có khả năng thông thiên triệt địa, nhắc chân liền sơn băng địa liệt, dời non lấp bể, uy cực nhân thế, vào lúc này một vị cường giả nhân tộc tuyệt thế đỉnh cấp xuất hiện, vì bảo hộ truyền thừa của nhân loại, thiêu đốt sinh mệnh, tự bạo linh hồn, phát ra một chiêu cấm kỵ nhất.

Một chiêu này xuất ra, thiên công chấn nộ, nhật nguyệt vô quang, giấy lát trần áp hết thủy, vô số yêu thú gào thét ầm ỹ, tiếng hô chấn vỡ vô số núi lớn, làm đại địa băng diệt, thiên không đổ sụp, dưới một kích hủy diệt của vị cường giả kia, toàn bộ linh hồn yêu thú nháy mắt biến mất, mà vị cường giả nhân tộc nháy mắt vẫn lạc, sau khi chết thân thể bất hủ, vĩnh trấn nhân gian.

Trong đầu Lâm Tiêu hiện rõ từng bức họa cuộn tròn, uy áp bá đạo, không sợ thiên uy, dùng chính sinh mạng của mình tiêu diệt hàng vạn hàng ngàn yêu thú ghi khắc thật sâu trong lòng Lâm Tiêu.

- A...

Giống như đã trôi qua trăm triệu năm, lại giống như chỉ vừa nháy mắt, Lâm Tiêu đột nhiên rộng to một tiếng, giật mình bừng tỉnh, trên trán tuôn đầy mồ hôi lạnh, áo bào nháy mắt ướt đẫm.

- Hô hô...

Lâm Tiêu thở dốc hổn hển, ngẩng đầu nhìn tòa cổ thành, trong đôi mắt hoảng sợ, thành cổ hoang vu tang thương theo thời gian trôi qua biến thành viễn cổ hóa thạch, nhưng cảnh tượng thâm lương thảm thiết giống như chỉ nháy mắt xuyên qua trăm triệu năm, ghi khắc thật sâu trong lòng Lâm Tiêu.

Một cường giả nhân tộc vì bảo hộ truyền thừa của nhân loại, thiêu đốt chính mình, lấy lực lượng một người cùng hàng vạn hàng ngàn yêu thú đồng quy vu tận, tinh thần dâng hiến không chút sợ hãi lưu lại thật sâu trong lòng của hắn.

Lâm Tiêu biết mình mới dạo qua quỹ môn quan một lần, vị cường giả này vũ lực thông thiên, sau khi chết thân thể vẫn trấn thủ cổ thành, uy áp tinh thần trăm triệu năm bất diệt. Bởi vì hắn là nhân tộc nên mới được bình yên vô sự, nếu không linh hồn đã sớm băng diệt hóa thành hư vô.

Nghĩ tới thật nhiều thi thể yêu thú đã chết, hiển nhiên là chết dưới uy áp của vị này, linh hồn đã biến mất.

Một loại cảm giác kính nể sâu sắc hiện lên trong đáy lòng Lâm Tiêu.

- Tiền bối, xin nhận một lạy của vãn bối!

Dưới thạch thai, Lâm Tiêu cung kính hành lễ. Vị cường giả như vậy thật đáng giá bái lạy, mặc dù lai lịch của đối phương thần bí, hơn nữa chiến dịch phát sinh thời viễn cổ, nhưng vì truyền thừa của nhân loại mà hi sinh chính mình, vô luận ở thời đại nào cũng làm người cung kính nể trọng.

Ba!

Lâm Tiêu vừa phục lạy, sau lưng đột nhiên cảm giác lạnh lẽo, trong cảm nhận của hắn, vị cường giả viễn cổ kia tựa hồ cảm giác được hắn phục lạy, ánh mắt trống rỗng rơi lên trên người hắn.

- Đây là...

Lâm Tiêu ngẩng phắt đầu lên, chợt phát hiện đầu của bộ xương khô thật sự cúi xuống, đôi mắt trống rỗng tối đen đối diện thẳng vào hắn.

Trong lòng Lâm Tiêu chấn động, thiếu chút nữa hoảng sợ nhảy dựng lên.

Chẳng lẽ vị cường giả này còn sống hay sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, chính hắn cũng cảm thấy được vớ vẩn, nhưng loại cảm giác cổ quái của vị cường giả mang tới cho hắn hiện lên vô cùng rõ ràng.

- Đó là...

Đột nhiên ánh mắt hắn nhìn lên xương tay phải của vị cường giả, xương ngón tay khuất trong áo bào đã rách nát chẳng biết tại sao lại lộ ra một bộ phận, xương ngón tay xám trắng tựa hồ đang chỉ hướng trước mặt, lại như đang chỉ dẫn Lâm Tiêu điều gì đó.

Lâm Tiêu thoáng do dự, thả người nhảy lên thạch thai, liền chứng kiến trước mặt vị cường giả mọc lên một gốc thực vật thần kỳ cao chừng sáu tấc.

Gốc thực vật có sáu lá, lại có bảy màu, đỏ, cam, vàng, lục, xanh, lam, tím, trong suốt hư ảo, lưu quang tràn ngập, sáng lạn cực điểm. Tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Lâm Tiêu, gốc thực vật kỳ lạ đột nhiên nhẹ nhàng đong đưa, một tia thất thải vụ khí phiêu đảng bay ra.

Tê...

Thất thải vụ khí vừa tiếp xúc thân hình Lâm Tiêu, tinh thần của hắn bỗng dưng cảm giác một trận sáng khoái, tinh thần lực chợt tăng cường, đồng thời một loại cảm giác muốn cắn nuốt gốc thực vật kia nháy mắt hiện lên trong lòng hắn.

- Thất thải thực vật này rốt cục là vật gì? Thế nhưng có thể làm tinh thần lực của ta nháy mắt tăng trưởng?

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, tuy có một loại khát vọng mãnh liệt muốn cắn nuốt gốc cây kia, nhưng bản năng cảnh giác làm cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng ngay lúc Lâm Tiêu chuẩn bị nghiền cứu gốc thực vật, Bát Quái Lô tựa hồ bị cổ vụ khí ảnh hưởng, lúc này đột nhiên chấn động, mi tâm Lâm Tiêu tuôn ra một cỗ hấp lực kỳ dị, mục tiêu chính là gốc thất thải thực vật cách đó không xa.

Cỗ hấp lực này vô sắc vô hình, vô cùng cường đại, nháy mắt đã đem thất thải thực vật hấp xả bay ra, trong ánh mắt hoảng sợ của Lâm Tiêu, hóa thành một cỗ thất thải vụ khí nồng đậm nháy mắt dung nhập vào trong mi tâm của hắn.

Oanh!

Thất thải vụ khí dung nhập vào thân thể, Lâm Tiêu cảm giác một cỗ tinh thần lực thật lớn nháy mắt dừng mãnh tràn vào đầu óc của hắn, chấn vang trong đầu, ngũ giác liền bị phong bế, hết thảy chung quanh nháy mắt biến mất, chỉ còn một cảm giác khó chịu bành trướng trong đầu hắn, vô cùng đau đớn.

Trong đầu Lâm Tiêu hiện tại có một cỗ lực lượng cực lớn rót vào, đó là một cỗ tinh thần lực vô cùng đáng sợ, lớn đến kinh người, tinh thần lực của chính Lâm Tiêu lúc này chẳng khác gì dòng suối nhỏ so sánh cùng sông lớn, hoàn toàn chênh lệch như trời với đất.

- A...

Giống như cả một dòng sông lớn nháy mắt rót vào, đau đớn mãnh liệt làm Lâm Tiêu không nhận được rống lên, hai mắt đỏ đậm, thần sắc vận vẹo dữ tợn, thân hình ngã nhào dưới đất điên cuồng lăn lộn, móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ròng.

Cỗ tinh thần lực khổng lồ kia vừa xâm nhập lập tức dung hợp cùng tinh thần lực của Lâm Tiêu, tinh thần lực điên cuồng gia tăng, cơ hồ chỉ nháy mắt từ nhất phẩm đột phá nhị phẩm, mãi đến nhị phẩm hậu kỳ mới dừng lại.

Nhưng lúc này Lâm Tiêu chỉ mới hấp thu được một phần nhỏ trong cỗ tinh thần lực to lớn kia...

Tinh thần lực điên cuồng tán loạn trong đầu hắn, không thể hấp thu, làm hắn vô cùng đau đớn, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ đại não của hắn sẽ bị trương lớn mà nổ mạnh, linh hồn tiêu tán tử vong.

Đúng lúc này Bát Quái Lô đột nhiên phát ra hào quang, từ trong miệng đỉnh lô sinh ra một cỗ hấp lực thật lớn, như trường kinh hút nước đem toàn bộ tinh thần lực còn lại nháy mắt hấp thu không còn một mảnh, hoàn toàn không hề lưu lại chút dấu vết nào.

Ông...

Tinh thần lực hải dương pháp phòng như cuộn sóng trong đầu Lâm Tiêu, Bát Quái Lô phong cách cổ xưa thần bí sau khi hấp thu cỗ tinh thần lực khổng lồ kia, lúc này quang mang sáng lạn.

Rốt cục Bát Quái Lô đã bị kích hoạt, đường vân trên đỉnh lô như sống lại, hóa thành đồ án mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, hoa, chim, côn trùng, cá, núi, sông, biển, hồ vạn vật, vờn quanh Bát Quái Lô xoay tròn, một màn rung động làm Lâm Tiêu kinh ngạc đến ngây người, thậm chí có chút ngôi sao thần quang dạt dào, hiện ra công pháp bí kỹ, từng chữ như châu ngọc, tinh quang đại phóng, ghi khắc thật sâu trong đầu óc Lâm Tiêu.

211. Chương 211: Cửu Ngự Phân Thần Thuật

Cùng lúc đó một thanh âm giữa nua vang vọng trong đầu Lâm Tiêu.

- Luyện được chi đạo uyên thâm, đan được thành hình thiên biến vạn hóa, mệnh mông vô cùng, có câu nói nhất tâm nhị dụng, nhất tâm tam dụng, thậm chí nhất tâm đa dụng, chính là đường của ta. Ta truyền Cửu Ngự Phân Thần thuật, vốn là phân thần chân chính, luyện được chính thống.

Thanh âm kia nghe thật thương lão, tràn ngập uy nghiêm, âm vang trong đầu Lâm Tiêu.

Công pháp thần bí đột nhiên xuất hiện trong đầu Lâm Tiêu, chính là Cửu Ngự Phân Thần thuật.

Quá trình này trôi qua thật nhanh, chỉ phút chốc Bát Quái Lô đã khôi phục lại bình thường, hào quang thu liễm, lẳng lặng trôi nổi trong thức hải của Lâm Tiêu, mà Cửu Ngự Phân Thần thuật cũng đã ẩn sâu vào trong trí nhớ của hắn.

Oanh!

Một cỗ tinh thần lực vô hình cường hãn trong thân thể Lâm Tiêu nháy mắt lan tràn, cỗ tinh thần lực lướt qua di hài vị cường giả kia, di hài của vị cường giả từng từng từng không biết bao nhiêu muôn đời trong tòa cổ thành này, chớp mắt hóa thành một đồng bụi bặm bay theo gió tan biến.

Tựa hồ đã tìm được truyền nhân, uy áp cuối cùng của vị cường giả kia rốt cục tiêu tán.

Đình đường...

Thanh âm thanh thúy vang lên, chỗ ngồi của vị cường giả kia không còn lưu lại chút gì, chỉ còn lại một hộ tí bằng đồng thau rơi rụng xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Oanh long...

Khi di hài vị cường giả theo gió bay đi, cỗ thành chao đảo, đất cát rơi xuống, một ít kiến trúc trong cỗ thành bắt đầu sụp đổ.

- Không tốt, cỗ thành nơi này sắp sụp đổ!

Trong lòng Lâm Tiêu kinh hãi, vội vàng nhặt lên thanh đồng hộ tí trên đài, thân hình hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng về hướng cửa huyệt động.

Sưu...

Thân hình Lâm Tiêu hóa thành thiểm điện, trên cỗ thành một ít nham thạch khổng lồ không ngừng rơi xuống, đè ép mặt đất thành hố sâu, đập vỡ kiến trúc trong cỗ thành đập nát, mỗi khối nham thạch nặng hàng tỉ cân, đừng nói là Lâm Tiêu, dù là võ giả hóa phàm cảnh bị nện trúng cũng nháy mắt biến thành bãi máu.

Tinh thần lực cường đại của Lâm Tiêu khuếch tán, rất nhanh phân tích nham thạch rơi xuống, tìm một con đường dễ dàng nhất bay nhanh ra ngoài.

Oanh long long...

Cỗ thành xa xa sụp xuống, sau nửa canh giờ Lâm Tiêu rốt cục đi ra ngoài thành cổ.

Hoa lạp lạp...

Mạch nước ngầm bỗng nhiên tăng vọt, dòng nước sôi trào, dâng cao hơn mười trượng, trăm trượng, hải cẩu yêu thú cũng bị tràn ngập năm lúc này hóa thành bụi phấn, dần dần sụp đổ xuống dưới.

Lâm Tiêu rất nhanh chui vào trong sơn động, dọc theo thông đạo nhanh chóng bay về phía trước, sau nửa canh giờ rốt cục đi lên trên mặt đất.

Trong sơn cốc, mặt đất nhẹ nhàng rung động, thiên địa nguyên khí đã sớm khôi phục lại bình thường, tựa hồ chưa từng xuất hiện qua bao giờ.

Ngay trong nháy mắt Lâm Tiêu lao ra khỏi huyết động...

Oanh long...

Huyết động lập tức đổ sụp, lối vào hoàn toàn biến mất.

Trong sơn cốc, ánh nắng tươi sáng, hô hấp lấy không khí mới mẻ, Lâm Tiêu giống như từ mộng cảnh quay về sự thật, có một loại cảm giác hư ảo.

Nếu không phải thanh đồng hộ tí trong tay nhắc nhở hắn hết thấy chuyện mới phát sinh, Lâm Tiêu cơ hồ nghĩ rằng vừa rồi mình đã nằm mộng.

Mặt đất chấn động hồi lâu, sau đó khôi phục yên lặng hoàn toàn, Lâm Tiêu hướng lòng đất vô tận cúi người thi lễ.

- Tiền bối, đi bình yên!

Ngay sau đó thân hình hắn nhanh chóng bay ra khỏi sơn cốc, đi về hướng huyết động của Toàn Địa Giáp.

Khu vực này xảy ra chấn động lớn như vậy, Lâm Tiêu tin tưởng nhất định có không ít võ giả chung quanh có thể cảm giác được, nếu hắn không kịp rời khỏi, gặp phải người khác nhất định sẽ rắc rối.

- Để cho ta nhìn xem, thanh đồng hộ tí này rốt cục là vật gì?

Quay lại huyết động của Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu không chế phân thân yêu thú quay về, sau đó thả lỏng tâm tình đánh giá hộ tay mình lấy được dưới lòng đất.

Hộ tay nhìn thật cổ xưa, tú tích loang lổ, nhưng dùng lực lau qua chợt phát hiện thật hoàn hảo không hề hư hỏng, trên bao tay có vài đầu thương long trông thật sống động, giống như muốn phá vỡ hộ tay bay vút lên chín tầng trời.

Trên hộ tay còn có ba chữ thật nhỏ - Thương Long Tí!

Lâm Tiêu cẩn thận xem xét hồi lâu, cũng không phát hiện Thương Long Tí có gì đặc thù, nhưng hắn biết có thể được vị cường giả viễn cổ sử dụng, còn trải qua muôn đời vẫn không bị hủy hoại, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài của nó.

- Dùng tinh thần lực thử xem Thương Long Tí này có gì cổ quái.

Lâm Tiêu đem tinh thần lực xuất ra tiến vào trong Thương Long Tí, tinh thần lực nháy mắt đã truyền vào bên trong. Đồng thời một loại cảm giác huyết nhục tương liên phút chốc hiện lên trong đầu hắn, trong cảm giác của hắn, Thương Long Tí giống như đã trở thành một bộ phận của thân thể hắn, có cảm giác như chính cánh tay của mình.

Bá!

Tâm ý vừa động, Thương Long Tí nháy mắt bọc lại cánh tay phải của Lâm Tiêu, hoàn toàn không một tia khe hở, giống như huyết nhục tương liên.

Một không gian khổng lồ xuất hiện trong tinh thần hải của hắn.

- Đây là...

Lâm Tiêu ngây dại, bên trong Thương Long Tí lại có một không gian thật thần kỳ.

- Ta từng nghe nói qua một ít cường giả Thương Khung đại lục có một chút bảo vật không gian có thể cất chứa vật phẩm, chẳng lẽ Thương Long Tí cũng là không gian bảo vật?

Trong lòng Lâm Tiêu suy đoán.

- Đi vào!

Theo bản năng, Lâm Tiêu nhìn chiến đao, chiến đao chợt biến mất, ngay sau đó xuất hiện trong không gian của Thương Long Tí.

- Đi ra.

- Đi vào.

- Đi ra.

Lâm Tiêu dùng đồ vật trong huyết động làm thực nghiệm, không ngừng lặp đi lặp lại, vô cùng vui vẻ.

- Quả thế.

Sau một lúc thử nghiệm, trong lòng hắn vô cùng kích động, hắn từng nghe qua về không gian bảo vật, bình thường chỉ có trong truyền thuyết, chỉ riêng cường giả chân chính trên đại lục mới có được, mỗi một kiện đều vô giá, ít nhất trong Tân Vực thành không nghe nói qua ai sở hữu loại bảo vật này.

Hiện giờ bản thân hắn có được, thật sự vô cùng kích động.

- Có Thương Long Tí, sau này ta lập sát càng nhiều yêu thú, như vậy có thể mang theo bên mình, đúng rồi, không biết có thể đem phân thân của Toản Địa Giáp bỏ vào bên trong hay không.

Đột nhiên hắn như nghĩ tới điều gì, thân hình chấn động mạnh.

Ánh mắt hắn như lửa nóng nhìn phân thân Toản Địa Giáp.

- Thu!

Tâm ý vừa động, thân hình khổng lồ của Toản Địa Giáp trong nháy mắt chợt biến mất, ngay sau đó lại xuất hiện trong không gian Thương Long Tí.

Không gian trong Thương Long Tí vô cùng mở mang, cao hơn trăm trượng, rộng hơn trăm trượng, giống như một tiểu thế giới, không gian khổng lồ như vậy muốn chứa chấp Toản Địa Giáp hoàn toàn không chút trở ngại.

- Thật sự có thể.

Trong lòng Lâm Tiêu không nhịn được mừng như điên.

Cho tới nay hắn luôn buồn rầu vì bản tôn cùng phân thân không thể ở chung một chỗ, hiện tại có được Thương Long Tí, hắn hoàn toàn có thể mang theo phân thân ở cạnh mình.

- Không biết hiện tại ý thức của ta còn có thể tiến vào phân thân Toản Địa Giáp hay không.

Một nghi hoặc nổi lên trong đầu Lâm Tiêu, nhưng sau khi tự hỏi hắn lại bỏ qua.

212. Chương 212: Thần Hồn Lưỡng Phân (1)

Khống chế Thương Long Tí phải dùng tinh thần lực, nếu ý thức của hắn đi vào phân thân Toản Địa Giáp còn có thể tiếp tục khống chế Thương Long Tí thì không sao, một khi không thể khống chế, chẳng phải hắn vĩnh viễn bị nhốt trong không gian Thương Long Tí sao?

Trước khi tìm hiểu rõ ràng, hắn không dám thử nghiệm.

- Xuất!

Tâm niệm vừa động, Toản Địa Giáp lại xuất hiện trong huyết động.

- Thật sự là thứ tốt.

Vuốt ve Thương Long Tí, trong lòng Lâm Tiêu vô cùng kích động.

- Ban đầu khi ta đọc được ghi chép về không gian bảo vật này, đều nói đại đa số không gian chỉ lớn từ vài xích tới một trượng, vì sao không gian của ta lại lớn như vậy, hơn nữa trong sách chỉ nói không gian bảo vật không thể chứa chấp vật sống, vì sao phân thân Toàn Địa Giáp lại có thể tiến vào trong Thương Long Tí?

Trong lòng Lâm Tiêu cảm thấy nghi hoặc.

- Bỏ đi, ghi chép trong sách chưa hẳn là chính xác.

Rất nhanh hắn bỏ qua ý nghĩ này.

- Đúng rồi, còn có Cửu Ngự Phân Thần thuật.

Thí nghiệm xong công hiệu của Thương Long Tí, Lâm Tiêu lại chú ý vào công pháp:

- Khi này nghe được thanh âm của lão giả thần bí kia, Cửu Ngự Phân Thần thuật tựa hồ là công pháp luyện được.

- Cửu Ngự Phân Thần thuật, thần phân hàng vạn hàng ngàn, là một môn công pháp cực kỳ huyền diệu...

Lâm Tiêu cẩn thận xem xét công pháp, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ mới xem được hai dòng trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, hai mắt tròn tròn.

- Đây...đây...đây là...Cửu Ngự Phân Thần thuật không ngờ là...

Hơi thở của hắn trở nên dồn dập, sắc mặt đỏ hồng, hoàn toàn khiếp sợ lẫn hưng phấn.

Cửu Ngự Phân Thần thuật là một môn phân thần thuật, có thể đem thần thức chia thành hàng vạn hàng ngàn, đồng thời thao tác những đồ vật khác nhau, tự nhiên mạnh hơn phân thần thuật bình thường, mà đáng sợ nhất, cũng làm hắn kinh hãi nhất chính là có thể chia tách tinh thần của võ giả thành hai, tu luyện một tinh thần phân thân đi ra.

- Ghi nhớ, nếu muốn tu luyện đệ nhị tinh thần bí thuật, phân thần hồn thành hai, tinh thần tu luyện giả nhất định phải mạnh mẽ, tinh thần hư ảnh nhất định đạt tới ngoài một thước, dù là vậy vẫn sẽ nguy hiểm trùng điệp, một khi phát sinh ngoài ý muốn, nhẹ thì tinh thần hỗn loạn, biến thành ngu ngốc, nặng sẽ tử vong, nếu tinh thần yếu kém đi tu luyện chẳng khác nào là tự sát, nhớ kỹ, nhớ kỹ.

Bên dưới công pháp còn lưu lại cảnh cáo vô cùng trịnh trọng.

- Không được, ta nhất định phải tu luyện thần hồn lưỡng phân này thành công.

Lâm Tiêu siết chặt nắm tay, trong mắt tràn ngập vẻ kiên định.

Bên trong Cửu Ngự Phân Thần thuật giảng dạy, muốn tu luyện thần hồn lưỡng phân trước hết phải tìm được một vật dẫn, có vật dẫn mới đem tinh thần phân thành hai, một nửa lưu lại bản thể, một nửa tiến vào vật dẫn, biến thành một phân thân.

Lựa chọn vật dẫn vô cùng trọng yếu, đầu tiên nhất định phải phù hợp linh hồn bản thể cực cao, nếu độ phù hợp thấp dù dùng thần hồn lưỡng phân cũng rất khó dung hợp với vật dẫn.

- Nếu Cửu Ngự Phân Thần thuật là thật, một khi ta tu luyện thần hồn, có thể cùng lúc sử dụng bản thể cùng phân thân Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu tâm huyết sôi trào, chỉ ngấm lại toàn thân đã kích động run rẩy.

Đây là đại cơ duyên, đối với tương lai của hắn vô cùng trọng yếu.

- Muốn tu luyện đệ nhị thần hồn bí thuật, thần hồn hư ảnh nhất định đạt tới ngoài một thước, ta phải xem thử thần hồn hư ảnh của ta rốt cục mạnh bao nhiêu.

Ánh mắt Lâm Tiêu kiên định, ngồi xếp bằng, tâm thần hoàn toàn đắm chìm xuống.

Trong lòng hẩn mặc niệm tâm pháp, tâm thần chìm vào không minh, đồng thời trong đầu tưởng tượng chính bản thân mình, ý thức xâm nhập vào tận sâu nhất.

Lâm Tiêu cảm thấy tâm thần của mình như không còn tồn tại, ngũ giác biến mất, xuất hiện trước mắt hẩn chỉ là một mảnh hư vô, ý thức của hẩn không ngừng chìm đắm vào mảnh hư vô kia.

Một tầng, lại một tầng, đi tới, không ngừng đi tới...

Không biết xuyên thấu qua bao nhiêu tầng thế giới hư vô, tâm thần Lâm Tiêu rốt cục đi tới tận sâu trong mảnh hư không này, nơi đó có một hắc ảnh mơ hồ, đó chính là thần hồn hư ảnh của chính Lâm Tiêu.

- Đây chính là linh hồn của ta sao?

Lâm Tiêu nhìn hư ảnh trước mắt, cảm thấy không tưởng tượng nổi:

- Sao lớn như vậy...

Hư ảnh kia là nhân hình, không thấy rõ khuôn mặt, lẳng lẳng trôi nổi nơi đó, cao chừng năm thước.

Tâm thần Lâm Tiêu mạnh mẽ thức tỉnh trong minh tướng, mở mắt ra đầy vẻ khiếp sợ.

- Cửu Ngự Phân Thần thuật không phải nói thần hồn người bình thường chỉ cao vài tấc thôi sao, vì sao của ta lại cao như vậy...

Lâm Tiêu ngây dại, một thước tương đương mười tấc, nói cách khác cường độ linh hồn của hẩn cao hơn người thường gấp mười lần.

Thần hồn cùng thực lực võ giả vốn không có quan hệ, võ giả tu luyện nguyên lực, tăng lên cường độ thân thể, nguyên lực cùng tinh thần lực đều ở trong cơ thể, nhưng thần hồn là bẩm sinh của nhân loại, ở tại tiền kỳ căn bản không thể tu luyện.

- Đúng rồi, ta là xuyên qua mà đến, dung hợp cùng linh hồn ngày trước của thân thể này, chẳng lẽ là vì thế? Hoặc là bởi vì ta là người của thế giới khác?

Lâm Tiêu nhíu mày suy tư, hẩn chỉ nghĩ ra loại khả năng này.

- Bất kể như thế nào, thần hồn hư ảnh của ta đạt tới năm thước, có thể tu luyện thần hồn lưỡng phân thuật.

Trong lòng hẩn như lửa nóng.

Đem tâm thần chìm đắm, Lâm Tiêu cẩn thận xem xét miêu tả trong Cửu Ngự Phân Thần thuật.

Một lần lại một lần.

Đệ nhị thần hồn bí thuật chính là đem thần hồn phân chia thành hai, một khi sai lầm, sẽ biến thành phế nhân, tự nhiên phải vô cùng cẩn thận.

Hồi lâu sau, Lâm Tiêu rốt cục đã hiểu rõ.

- Thử xem đi.

Trong ánh mắt hẩn mang theo vẻ kiên nghị cùng điên cuồng, tuy rằng không rõ ràng đệ nhị thần hồn bí thuật là thế nào, nhưng căn cứ theo miêu tả trong thần hồn hư ảnh cùng Cửu Ngự Phân Thần thuật mà xem, Lâm Tiêu tin tưởng công pháp này không phải là giả dối.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, vươn vai, đem trạng thái toàn thân gia tăng lên tốt nhất, tâm thần trở nên yên lặng, đem đệ nhị thần hồn bí thuật cẩn thận cân nhắc, nhớ lại thật nhiều chi tiết nhỏ vô cùng rõ ràng thành thực.

- Bắt đầu thôi!

Tâm thần Lâm Tiêu chìm vào không minh, ý thức nhanh chóng chìm đắm trong hư vô, có kinh nghiệm trước đó, ý thức của hẩn nhanh chóng đi tới chỗ thần hồn hư ảnh của chính mình.

Thần hồn hư ảnh cao tới năm thước đang phiêu phù nơi đó, Lâm Tiêu đem ý thức rơi xuống trước hư ảnh, dùng Ngưng Niệm thuật trong Cửu Ngự Phân Thần thuật đem ý thức hóa thành một thanh loan đao hư vô.

- Trảm!

Trong lòng Lâm Tiêu đột nhiên hét lớn một tiếng, loan đao do ý thức hình thành hóa thành một đạo lưu quang, mạnh mẽ chém lên thần hồn hư ảnh trước mặt.

Tê lạp...

Thần hồn hư ảnh như sương khói lưu động, bắt đầu bị chém từ trên đỉnh đầu...

- A...

Đau đớn, đau đớn kịch liệt, trong nháy mắt Lâm Tiêu cảm giác thân thể mình bị chém thành hai nửa, cảm giác bị xé rách làm đôi vô cùng rõ ràng, trực tiếp xâm nhập trong linh hồn của hắn, thậm chí còn cường đại hơn chính thể xác bị phách mở gấp mười gấp trăm lần.

213. Chương 213: Thần Hồn Lưỡng Phân (2)

- Đau quá ah...

Lâm Tiêu cảm giác linh hồn của mình đang phát run, thân hình như hồng mắt, đây là linh hồn cùng ý thức phòng ngự theo bản năng, loan đao đang xé rách thần hồn hư ảnh cũng run rẩy không ngừng, mơ hồ có cảm giác như sắp tán loạn.

Thần niệm là do ý thức tạo thành, nếu không nhẫn nhịn được đau đớn, ý chí không đủ kiên định, như vậy ý thức sẽ hồng mắt, thần niệm loan đao cũng tiêu tán, đệ nhị thần hồn bí thuật cũng tính là thất bại.

Càng đáng sợ hơn chính là hiện tại Lâm Tiêu đã thi triển đệ nhị thần hồn bí thuật, thần hồn hư ảnh bị chém một đao, không thể dừng lại, một khi dừng lại sẽ tạo thành thương tổn không cách nào cứu vãn.

- Ngưng cho ta, chém, chém, chém...

Thần niệm sắp tán loạn, Lâm Tiêu cố nén đau đớn, làm cho ý thức của mình trở nên rõ ràng, ý chí cường đại giờ khắc này càng thể hiện rõ rệt, thần niệm đang run rẩy ngưng tụ lại, theo sự khống chế tiếp tục bổ ra thần hồn hư ảnh.

Loan đao lướt qua cổ, ngực, bụng...

Thần hồn hư ảnh vụn vụn không ngừng, rốt cục bị chia thành hai thần hồn phiêu động chao đảo.

Trong đó một thần hồn trực tiếp ngưng tụ thành nhân ảnh, trôi nổi tận sâu trong ý thức của Lâm Tiêu, mà đoàn thần hồn còn lại mấp máy tựa hồ muốn dung hợp cùng thần hồn kia...

- Đi!

Ý thức Lâm Tiêu phát ra một tiếng hò hét, đem thần hồn nháy mắt đẩy mạnh ra khỏi cơ thể.

Lâm Tiêu cảm giác mình như bị chia thành hai người, lại giống như có hai loại ý thức, một nằm trong bản thể, một nhẹ nhàng xuất hiện trong huyết động.

- Lạnh quá!

Huyết động thật âm lãnh ảm ứ, một nửa thần hồn của hắn vừa ra ngoài liền cảm giác bản thân trần truồng rơi vào trời đông tuyết giá, lạnh đến phát run, tùy thời sắp đông cứng lại.

Loại cảm giác này phi thường khó chịu cùng tuyệt vọng.

- Thần hồn của ta ly thể, theo cách nói của kiếp trước chính là linh hồn xuất khiếu.

Lâm Tiêu không dám khinh thường, tuy rằng cảm giác vô cùng khó chịu lại khủng bố, luôn muốn ngắt xủ, nhưng trong lòng hắn lập tức nhớ lại Định Thần thuật trong Cửu Ngự Phân Thần thuật, định trụ tâm thần, ngay sau đó kiệt lực khống chế thần hồn tiến vào phân thân Toàn Địa Giáp.

Thần hồn ly thể yếu ớt vô cùng, nếu không có Định Thần thuật, không qua bao lâu sẽ hồn phi phách tán.

Quả nhiên, vừa niệm lên Định Thần thuật, Lâm Tiêu cảm giác đỡ khó chịu hơn rất nhiều, nhưng thần hồn vô cùng yếu ớt, không thể lưu lại trong hư không quá lâu.

- Tiến!

Kiệt lực khống chế thần hồn di động về phía trước, nửa thần hồn nhanh chóng xâm nhập vào thân thể Toàn Địa Giáp.

Một nửa thần hồn vừa đi vào thân thể Toàn Địa Giáp, một loại cảm giác ấm áp dịu dàng tràn ngập khắp cả tinh thần.

- Hô...

Nửa thần hồn đi vào tận sâu trong ý thức Toàn Địa Giáp, bên trong ý thức một thần hồn thú hình mơ hồ hình thành, cùng hết thảy chung quanh dung hợp cùng nhau.

- Định!

Thần hồn vừa gầy dựng lại vô cùng yếu ớt, Lâm Tiêu bất chấp xem xét thân thể, mà nháy mắt sử dụng An Thần tâm pháp trong Cửu Ngự Phân Thần thuật cho cả hai thần hồn.

Hai thần hồn chậm rãi chuyển động, dần dần ngưng thật lại.

Cả quá trình vô cùng lâu dài, Lâm Tiêu không dám có chút khinh thường, không biết đã tu luyện bao lâu, mãi đến khi cảm thấy thần hồn không cách nào tiếp tục ngưng thật mới dừng tu luyện.

Trong đoạn thời gian này, hai thần hồn đều có tầng trưởng, vốn cao năm thước, sau khi bị tách ra chỉ còn hai thước rưỡi, nhưng hiện tại sau tu luyện đạt tới ba thước, lẳng lẳng phiêu phù trong tận sâu ý thức.

- Hô...

Lâm Tiêu chợt mở mắt.

Đôi mắt hắn đối diện với đôi mắt Toàn Địa Giáp, lại có cảm giác như đang nhìn vào trong gương xem chính mình.

- Ha ha ha, ta thành công, ta thể nhưng thật sự thành công!

Lâm Tiêu vô cùng kích động, nhiệt huyết sôi trào, nhin không được phát ra tiếng cười to.

Cùng lúc đó phân thân Toàn Địa Giáp cũng gầm hét lên, chấn đến lỗ tai hắn ong ong choáng váng.

- Ta...

Lâm Tiêu vội vàng dừng lại, hiện tại hắn còn chưa thể một lúc khống chế hai thần hồn, thật giống như dùng tay trái vẽ hình tròn, tay phải vẽ hình vuông, tuy rằng là hai thân thể độc lập, mà thần hồn cũng đã độc lập, nhưng hai thần hồn kỳ thật chỉ là một, tự nhiên không thể điều khiển được thành thực.

- Trước tiên tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật, làm được phân thân chân chính, làm cho bản tôn cùng Toàn Địa Giáp không quấy nhiễu lẫn nhau.

Phục hồi lại tinh thần, Lâm Tiêu lại nhắm mắt tu luyện.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Tiêu đều khắc khổ tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật.

Năm ngày trôi qua.

Trong khu núi rừng rậm rạp, hai thân ảnh đang kịch liệt chém giết cùng một chỗ.

- Đi!

Trong đó là một thiếu niên tóc đen, tay cầm chiến đao, ánh mắt như điện, chiến đao chém xuống hóa thành đao mang chói mắt thẳng về phía trước.

- Hồng!

Đối diện hẳn là một đầu yêu thú khổng lồ, yêu thú thân cao ba thước, toàn thân lân giáp màu đen phủ kín, lân giáp cứng rắn dưới ánh mặt trời chiếu xuống tản ra sáng bóng, đôi mắt huyết sắc gắt gao trừng lên thiếu niên trước mặt, móng vuốt sắc bén vung ra, thật dễ dàng đem thật nhiều đao mang ngăn trở, mà chiếc đuôi sắt thép lại hóa thành đao gió xoáy hung hăng quét về phía thiếu niên.

Oanh!

Hai thân ảnh không ngừng tiếp xúc, tách ra, bộc phát tiếng nổ vang kịch liệt, đại thụ cùng nham thạch chung quanh ầm ầm sụp đổ, bụi mù tràn ngập, nháy mắt che kín hết thảy.

Thiếu niên hiển nhiên không phải địch thủ của yêu thú, bị yêu thú khổng lồ tập kích không ngừng né tránh, rốt cục không cẩn thận bị yêu thú nắm lấy cơ hội, chiếc đuôi sắc thép trực tiếp quét thẳng vào đầu thiếu niên.

Hô...

Chiếc đuôi quét tới như tia chớp, lực lượng đáng sợ cho dù là một khối nham thạch cứng rắn cũng bị đánh thành dập nát.

Nhìn thấy thiếu niên sắp mất mạng dưới đuôi yêu thú, trong nháy mắt đó chiếc đuôi đột nhiên chuyển hướng hung hăng đập lên mặt đất, đem mặt đất đánh ra một hố sâu thật lớn.

Yêu thú dữ tợn thu hồi chiếc đuôi khổng lồ, đôi mắt huyết sắc nhìn chằm chằm thiếu niên đối diện, một người một thú chột bảo trì bình thản vô cùng.

- Hô...hô...

Thiếu niên tóc đen thở hổn hển, đột nhiên xoay người đứng trên thân hình khổng lồ của yêu thú, yêu thú không chút để ý di chuyển bước chân chỗ thiếu niên đi về phía trước.

Một người một thú chính là Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp của hắn.

Trải qua mấy ngày tu luyện, Lâm Tiêu rốt cục đã có thể dùng thần thức đồng thời khống chế hai thân thể mà không quấy nhiễu lẫn nhau, thậm chí còn có thể tự tiến hành đối chiến với nhau.

- Ân?

Ngay trên đường Toản Địa Giáp chở Lâm Tiêu đi về huyết động, tựa hồ cảm nhận được điều gì, ánh mắt Lâm Tiêu đột nhiên ngưng tụ, nháy mắt nhảy xuống khỏi Toản Địa Giáp, mà Toản Địa Giáp nhanh như chớp chui vào trong rừng rậm, ẩn kín trong bụi cỏ.

- Hoa hoa...

Tiếng bước chân vang lên, ba võ giả nhanh chóng xuất hiện trước mắt Lâm Tiêu, vừa lúc đối diện với hắn.

- Là người...

- Các người...

Song phương đều ngẩn ra.

Sưu sưu sưu...

Ba võ giả nháy mắt hóa thành ba đạo lưu quang vây quanh Lâm Tiêu.

- Xú tiểu tử, tại sao ngươi ở chỗ này?

- Phó đoàn trưởng Quý Lạc đã đi đâu? Nói!

214. Chương 214: Thiết Thủ Mạc La

- Ngày đó rốt cục xảy ra chuyện gì, vì sao phó đoàn trưởng truy tung người tới bây giờ vẫn chưa về!

Từng thanh âm tiếng quát chói tai vang lên, ba võ giả rút ra vũ khí, võ giả đầu lĩnh khí thế mãnh liệt, hai tay đeo thiết giáp thủ sáo siết chặt, vẻ mặt tàn nhẫn nhìn Lâm Tiêu.

Ba võ giả chính là người của Huyết Ma mã tặc đoàn, đầu lĩnh là lão lục Mạc La từng xuất thủ với Lâm Tiêu, là một chân võ giả tam chuyển.

Từ một tháng trước Quý Lạc truy tung Lâm Tiêu sau đó mất đi tung tích, suốt một tháng nay mã tặc đoàn không ngừng tìm kiếm tung tích hai người, Huyết Ma mã tặc đoàn cũng có cơ sở ngầm trong Tân Vệ thành, nghe được tin tức là đội hải tặc của Doãn gia xâm nhập vào được cốc của bọn hắn, mà thiếu niên tóc đen chính là đệ tử thiên tài của Võ Điện tên Lâm Tiêu.

Vì muốn tìm kiếm tung tích của Lâm Tiêu cùng Quý Lạc, cơ sở ngầm của mã tặc đoàn luôn canh giữ bên ngoài dinh viện võ giả theo dõi Lâm gia cùng Võ Điện, chờ đợi Lâm Tiêu trở về, theo bọn hắn xem ra nếu Lâm Tiêu chạy thoát truy tung của Quý Lạc nhất định sẽ quay về Võ Điện, nhưng chờ suốt một tháng thời gian Lâm Tiêu vẫn không xuất hiện, mà Quý Lạc cũng không quay về trú địa.

Điều này làm đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn vô cùng nghi hoặc, đồng thời cũng có chút phẫn nộ.

Càng nghĩ bọn hắn càng cảm thấy chỉ có một loại khả năng, trong quá trình Quý Lạc truy tung Lâm Tiêu, đã giết chết tiểu tử kia, nhưng bản thân Quý Lạc cũng gặp phải sự cố ngoài ý muốn. Dù sao Quý Lạc là võ giả tam chuyển, nhị phẩm luyện được sư, mã tặc đoàn vô cùng tin tưởng thực lực của hắn, cho dù Lâm Tiêu là thiên tài, nhất định vẫn phải chết dưới tay Quý Lạc, bởi vì tới giờ này vẫn chưa thấy Lâm Tiêu quay về Tân Vệ thành.

Nghĩ tới điểm này, đoàn trưởng mã tặc đoàn mới yên tâm, nguyên bản dự tính di chuyển hang ổ cũng đã đổi ý ở lại, dù sao chỉ có Lâm Tiêu biết trú địa của bọn hắn, nếu Lâm Tiêu quay về Tân Vệ thành, bọn hắn sẽ bị thật nhiều cường giả đỉnh phong tìm tới tiêu diệt.

Đồng thời mã tặc đoàn phái ra cao thủ, giả tạo thành võ giả đi liên sát yêu thú, tìm kiếm hỏi thăm tung tích của Quý Lạc trong vùng tây bắc Liên Vân sơn mạch này.

- Nói mau, phó đoàn trưởng Quý Lạc đi nơi nào!

Ánh mắt Mạc La băng sương nhìn Lâm Tiêu, trong mắt lóe ra vẻ tàn nhẫn.

Mấy ngày nay hắn một mực tìm kiếm tung tích Quý Lạc, nếu gặp phải tiểu đội võ giả thực lực yếu một chút cũng cướp của giết người, vừa nghe nơi này có động tĩnh liền chạy tới, vốn nghĩ muốn chiếm tiện nghi, không nghĩ tới gặp được Lâm Tiêu.

- Tiểu tử này bị phó đoàn trưởng đuổi giết, ai cũng nghĩ hắn đã chết, không nghĩ tới hắn còn sống, hắn nhất định biết tin phó đoàn trưởng, chỉ cần bắt hắn trở về, Kiên Lê đoàn trưởng nhất định hậu thưởng cho ta.

Trong ánh mắt Mạc La hiện lên sát khí.

- Các người đang tìm Quý Lạc sao.

Khóe môi Lâm Tiêu hiện lên tia cười trào phúng.

- Các người đã muốn gặp hắn như vậy, thì cùng xuống địa ngục gặp hắn đi.

Dứt lời hắn vung tay phải.

Hưu hưu hưu...

Ba đạo ô quang bắn ra, đâm thẳng tới đầu ba người Mạc La.

Ô quang bay đi như chớp, nhanh như sấm đánh.

- Cái gì?

- Đây là...

Ba người Mạc La đồng thời kinh hãi, vung vũ khí đánh vào ô quang.

- Không Thần Quyết – biến!

Ngay lúc ba người sắp đánh trúng ô quang, tay phải Lâm Tiêu vung lên, Ô Nguyên Toa nháy mắt chuyển hướng, tránh khỏi công kích của ba người bắn thẳng về phía cổ họng của bọn họ.

- Đáng giận!

- Hỗn đản!

Ba người phát ra tiếng rít gào phẫn nộ.

- Vạn La Quyền Ảnh!

Thời khắc nguy cấp, Mạc La phát ra tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, hai tay bộc phát quyền ảnh, quyền ảnh bao trùm hư không đem phương hướng của Ô Nguyên Toa ngăn cản lại.

Phanh!

Một tiếng nổ vang, thiết quyền của Mạc La nặng nề đánh lên Ô Nguyên Toa, oanh ô quang bay ngược, nhưng tay phải của hắn cũng đau nhức, xung lượng thật lớn đánh úp lại khiến hắn bật lui ra sau ba bốn bước mới đứng vững thân hình.

Mà hai tên còn lại không có vận may như hắn.

Khi Ô Nguyên Toa bắn tới, một võ giả nhị chuyển trung kỳ không kịp né tránh, nháy mắt bị đâm xuyên qua cổ họng, một lỗ máu nhỏ như nắm tay xỏ xuyên qua cổ của hắn, máu tươi phun như suối, trong mắt hắn mang theo vẻ kinh sợ, thân hình thẳng tắp ngã xuống.

Người còn lại thực lực nhị chuyển đỉnh phong, giận dữ điên cuồng vung chiến đao, đem bản thân mình bao kín chặt chẽ, ánh đao đầy trời quét ra bổ thẳng vào Ô Nguyên Toa đang đánh úp tới.

Phanh!

Ô Nguyên Toa bị đánh thay đổi hướng bay, nháy mắt xuyên thấu qua vai trái đối phương mang theo chùm máu tươi, chiến đao của tên kia bị đánh chệch ra ngoài, cổ tay hắn vỡ ra.

- Nguy hiểm thật...

Tên kia vừa thở ra một hơi, nhưng còn chưa hoàn toàn thả lỏng...

Một đạo ánh đao sáng lên, tràn ngập trong ánh mắt hoảng sợ của hắn.

- Tà Nguyệt Trảm!

Phốc xuy...

Chiến đao trong tay Lâm Tiêu nhẹ nhàng lướt qua hư không, một đầu người mang theo máu tươi phóng lên cao, nặng nề rơi xuống đất, thân hình cụt đầu cũng ngã xuống.

Lúc này chỉ còn Lâm Tiêu cùng Mạc La đứng đối diện nhau.

Một trận gió núi thổi qua, tàng cây xào xạc, trong núi rừng hoàn toàn tĩnh mịch.

Mạc La trừng lớn hai mắt nhìn Ô Nguyên Toa trong tay Lâm Tiêu, trong mắt toát ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

- Đây là...Ô Nguyên Toa, người giết Quý Lạc!

- Ánh mắt không sai, đáng tiếc ngươi hiểu quá muộn!

Ba mảnh Ô Nguyên Toa bay vòng quanh thân thể Lâm Tiêu, tản ra quang mang u lãnh, làm người sinh hàn ý.

Ánh mắt Lâm Tiêu băng sương, khóe môi cười nhạt.

- Người giết chết phó đoàn trưởng Quý Lạc, xú tiểu tử, ngươi xong rồi, ngươi nhất định phải chết, ta phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!

Mạc La đột nhiên gầm lên giận dữ, nguyên lực bộc phát.

- Hóa Ảnh Phân Thi Thủ!

Oanh!

Hai tay Mạc La đánh ra, trong hư không xuất hiện ảo ảnh đầy trời, từng tầng nặng như sóng biển mãnh liệt đánh úp về phía Lâm Tiêu.

- Hừ!

Lâm Tiêu cười lạnh, chiến đao bay ra.

- Đao Nhạc Thành Lục!

Một đạo đao mang sáng ngời bộc phát, cao chừng mấy trượng, chém thẳng lên ảo ảnh đầy trời.

Oanh!

Hai cổ kinh khí cường đại nháy mắt va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ vang thật lớn, đao mang trường cao, dễ dàng đánh bay Mạc La văng ngược ra ngoài, kinh khí đáng sợ thổi quét, đem thật nhiều cây cối xung quanh xé rách dập nát.

- Phốc!

Mạc La phun ra ngụm máu tươi, trong mắt hấn lại không hề có chút vẻ khiếp sợ, thân hình vừa chuyển...

Sưu...

Mạc La đột nhiên xoay người chạy trốn, gọn gàng linh hoạt không hề có chút do dự, hiển nhiên đã sớm có tính toán.

- Xú tiểu tử, ngươi đừng đắc ý, dám giết người của Huyết Ma mã tặc đoàn, ngươi sớm muộn gì đều phải chết, chẳng những là ngươi, còn có cha mẹ ngươi, muội muội bằng hữu của ngươi đều phải chết, ha ha ha...

Tiếng cười to điên cuồng của Mạc La từ xa xa truyền tới, nguyên lực trong cơ thể hấn đột nhiên phun mạnh, tốc độ nháy mắt tăng lên tới cực hạn, nhanh như chớp phóng qua lùm cây trước mặt, quay đầu nhìn Lâm Tiêu, trong mắt toát ra vẻ hận ý dữ tợn vô cùng.

215. Chương 215: Huyết Sắc Chi Dạ

Chương 215: Huyết sắc chi dạ.

Chỉ thoáng tạm dừng, khoảng cách giữa hai người đã cách xa hơn trăm thước, nhìn thấy Lâm Tiêu tựa hồ còn đang ngơ ngác không phản ứng, trong lòng Mạc La chợt thả lỏng, khoảng cách một trăm năm mươi thước, Mạc La tự nghĩ dù Lâm Tiêu mạnh mẽ bao nhiêu cũng không cách nào ngăn chặn được chính mình.

- Chờ ta quay về trú địa, nhất định phải đem tin tức này nói cho đoàn trưởng, để đoàn trưởng tự mình dẫn người đi đánh chết Lâm Tiêu!

Trong lòng Mạc La nghĩ thầm.

Đúng lúc này...

- Hống!

Đột nhiên một thanh âm rít gào đinh tai nhức óc vang lên, bụi cỏ phía trước toát ra một thân ảnh khổng lồ, mở miệng to như chậu máu hung hăng tấp thẳng vào Mạc La.

- Cái gì?

Mạc La kinh hoàng, lông tơ dựng đứng, không chút do dự một đôi thiết quyền liều lĩnh oanh thẳng về phía trước.

Oanh!

Thiết quyền cùng miệng của yêu thú nặng nề va chạm, Mạc La chỉ cảm thấy mình đánh lên một ngọn núi cao, thân hình như điều đứt dây vô lực văng lên, máu tươi điên cuồng trào ra, xệt qua một đạo huyết tuyến chói mắt.

Phác thông...

Mạc La ngã nhào dưới đất, cảm giác khung xương toàn thân đều bị đung nát, bọt máu không ngừng phun ra, ánh mắt tan rã.

Tiếng bước chân vang lên, truyền vào bên tai Mạc La.

- Cha mẹ ta, muội muội, bằng hữu đều phải chết?

Thanh âm băng sương không mang theo chút cảm tình vang lên, Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc La nằm run rẩy, chiến đao gọn gàng chém xuống.

- Như vậy ngươi chết trước đi!

Một cổ máu tươi nháy mắt phun ra cả trượng xa.

- Hồng!

Toản Địa Giáp đi tới trước mặt Lâm Tiêu, vùng đầu bình thường là địa phương phòng ngự đáng sợ nhất của yêu thú, tuy Mạc La là chân võ giả tam chuyển, nhưng thiết quyền của hắn thậm chí không lưu chút dấu vết lên lân giáp của nó.

Nhanh chóng quét tước chiến trường, Lâm Tiêu tìm được mười ba vạn lượng bạc trên người ba thi thể, gần mười bình nhất phẩm, nhị phẩm đan dược, toàn bộ đều bị hắn thu vào trong Thương Long Tí.

- Huyết Ma mã tặc đoàn sao?

Ánh mắt Lâm Tiêu u lãnh nhìn tận sâu trong rừng rậm tràn đầy nguy cơ.

- Ta vốn nghĩ tới hiện tại không nên tìm các người gây phiền toái, nhưng nếu các người muốn tìm ta phiền phức, ta chỉ có thể ra tay trước!

Đứt lời, hắn vung tay phải, đem phân thân Toản Địa Giáp thu vào trong Thương Long Tí, thân hình hóa thành một đạo lưu quang nhanh như chớp bay thẳng về hướng trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn, chỉ vài lần chớp nhoáng đã biến mất trong rừng rậm.

Vài giờ sau, một đạo thân ảnh quý dị lặng yên xuất hiện trước thác nước.

- Căn cứ tình báo, đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn là chân võ giả tam chuyển đỉnh phong, ngoài ra còn có hai phó đoàn trưởng tam chuyển hậu kỳ cùng năm tam chuyển sơ trung kỳ, mười mấy nhị chuyển cùng nhất chuyển.

- Lúc ở được cốc ta đã đánh chết một chân võ giả tam chuyển, vừa rồi đánh chết thêm một tên, còn có Quý Lạc, hiện tại trong mã tặc đoàn hắn chỉ có năm tam chuyển, cực mạnh nhất là đoàn trưởng Huyết Ma Kiên Lê!

Thân hình Lâm Tiêu ẩn sau một tảng đá lớn bên ngoài thác nước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong thác, trong lòng yên lặng suy tư.

Trong tình báo, thanh danh đoàn trưởng Kiên Lê hiển hách, ra tay lòng dạ độc ác, võ giả chết trong tay hắn nhiều vô số kể. Kiên Lê từng là một võ giả thiên tài trong Tân Vệ thành, tâm tính tàn nhẫn, trong một nhiệm vụ trở mặt với người thuê mình, sau đó tàn nhẫn đánh chết đội ngũ hơn hai mươi người kia, lại kéo người gia nhập thành lập Huyết Ma mã tặc đoàn. Sau khi thành lập mã tặc đoàn, hắn càng thêm thay đổi, càng thêm hung tàn, mỗi khi công kích một đội buôn, thậm chí còn tàn nhẫn giết hại cả nữ nhân cùng hài tử, bị người xưng là Huyết Ma.

Danh xưng Huyết Ma mã tặc đoàn là từ Kiền Lê mới có.

- Tuy rằng phân thân Toản Địa Giáp vô cùng cường đại, nhưng danh tiếng của Huyết Ma mã tặc đoàn sừng sững lâu như vậy vẫn không ngã, tuyệt đối có chỗ hơn người, mình không thể khinh thường, nhất định phải cẩn thận không được phân tâm, đợi ban đêm hành động, như vậy Ô Nguyên Toa cũng có thể phát huy tác dụng.

Trong lòng Lâm Tiêu thầm suy tính, thân hình ẩn kín sau tảng đá.

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh sắc trời dần tối xuống.

Lâm Tiêu đợi mãi tới đêm khuya mới hiện ra thân hình, cẩn thận đi tới trước thác nước.

Hắn không tùy tiện đi vào, cẩn thận phóng thích tinh thần lực thẩm thấu ra sau thác nước.

Vừa cảm giác, trong lòng Lâm Tiêu lập tức cả kinh.

Sau thác nước có hai mã tặc đang canh gác, lúc trước khi Lâm Tiêu tới nơi này lần đầu tiên, nơi này không có người nào, nếu hắn tùy tiện xâm nhập tuy rằng vẫn có thể đem hai người giết chết, nhưng chỉ sợ sẽ bị bại lộ.

- Nhất định phải cẩn thận!

Trong lòng Lâm Tiêu cảnh cáo chính mình.

- Đi!

Tinh thần lực tập trung hai người sau thác nước, tâm niệm vừa động, tay phải hắn đột nhiên vung lên.

Hừ hừ hừ!

Ba đạo ô quang nhanh chóng xuyên vào thác nước, dưới tiếng thác nước gầm rú che giấu hai ô quang tinh chuẩn đâm vào đầu hai tên mã tặc, mà ô quang còn lại chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời xử lý tình huống đột nhiên xảy đến.

Phốc xuy...

Hai gã mã tặc không biết xảy ra chuyện gì liền tử vong ngay lập tức.

Lâm Tiêu lặng yên đi vào bên trong thác, đem thi thể hai người đẩy xuống dưới nước miễn bị người phát giác, sau đó cẩn thận đi về phía trước, đi thêm vài trăm thước, một sơn trại hiện ra trước mặt hắn.

Hiện tại tuy là đêm khuya, nhưng trên đỉnh sơn trại đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ còn có tiếng hét to, tiếng cười mắng vang lên, tựa hồ đang cử hành yến hội gì đó.

Không có ai biết một buổi thịnh yến tử vong đang buông xuống.

Hô...

Thân ảnh Lâm Tiêu dọc theo đường đi thẳng về phía trước.

Thanh âm thác nước đổ xuống xa xa, trong núi rừng mơ hồ vang lên tiếng yêu thú hí hô, cùng thanh âm hét to của mã tặc trong sơn trại, những động tĩnh này hoàn toàn che giấu cho Lâm Tiêu.

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang lặng yên lướt qua đêm tối, nháy mắt đâm thủng đầu một mã tặc, tên kia thậm chí không kịp kêu lên đã vô lực ngã xuống, hắn vừa ngã Lâm Tiêu đã bay vút tới lặng yên đón lấy hắn, không phát ra chút tiếng vang.

Đối với luyện được sư mà nói, bóng đêm là che giấu tốt nhất. Luyện được sư có thể lợi dụng tinh thần lực rõ ràng quan sát được tình huống chung quanh, bóng đêm đối với họ chẳng khác gì là ban ngày, nhưng võ giả không được như vậy, mặc dù có chút võ giả cảm giác thập phần linh mẫn, có thể dễ dàng phát hiện biến hóa phát sinh chung quanh, nhưng loại vũ khí như Ô Nguyên Toa không cần dùng nguyên lực điều khiển, chỉ bằng vào tinh thần lực là có thể khống chế, trừ phi gặp cao thủ chân chính, nếu không võ giả bình thường không cách nào nhận ra.

Chỉ một lát, hơn mười tên mã tặc canh gác bên ngoài đã chết dưới tay Lâm Tiêu.

Huyết Ma mã tặc đoàn tội ác chất chồng, nợ máu không ít, trên tay không biết có bao nhiêu mạng người, Lâm Tiêu giết chóc không hề có chút áp lực tâm lý.

Hồ...

Sau khi giết chết nhóm mã tặc canh gác bên ngoài, thân hình Lâm Tiêu nhanh chóng tiến về phía trước, bắt đầu tính toán làm sao tiêu diệt sơn trại.

Đi tới chỗ này, đội mã tặc canh gác ít nhất là bốn năm người, không ngừng qua lại tuần tra bên trong sơn trại.

216. Chương 216: Bại Lộ (1)

Chương 216: Bại lộ. (1)

Muốn không tạo ra động tĩnh thì nhất định phải đánh chết năm người cùng một lúc, nếu không một khi có người phát ra thanh âm, sẽ kinh động toàn bộ sơn trại.

- Làm sao bây giờ?

Nhìn tiểu đội năm người trước mặt, trong lòng Lâm Tiêu tận lực nghĩ cách.

Ngay lúc Lâm Tiêu lén vào tàn sát thành viên mã tặc đoàn, trong đại sảnh trên đỉnh cao nhất sơn trại, một đám vũ cơ xinh đẹp đang nhảy múa, trước mặt vũ cơ, ba gã cường giả khí thế phi phàm đang ngồi trên bàn chè chén thực vật rượu ngon chất đầy cả bàn tiệc.

Người ngồi chủ vị là một nam tử mặc huyết bào, khuôn mặt dữ tợn, tai to mắt lớn, thoạt nhìn có chút hung ác lại có vẻ buồn cười, đôi mắt nhỏ hăm sâu, đồng tử lóe lên vẻ giảo hoạt, gian trá lẫn tàn nhẫn.

Người này chính là đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn, Huyết Ma Kiền Lê, không ai nhận ra nam tử có chút béo tròn giống như thương nhân kia lại là một bạo chúa hung tàn.

Một người chừng bốn năm mươi tuổi, hốc mắt hăm sâu, sắc mặt ngăm đen, nhìn qua như hắc vô thường, người còn lại là một lão giả sắc mặt hồng nhuận, có chòm râu dê, vẻ mặt mang theo dáng tươi cười ấm áp, nhưng trong đôi mắt lộ vẻ lạnh lùng cùng cao ngạo.

- Lần này không nghĩ tới là Ngụy Hưng Sơn đại sư cùng Lãnh Chi Kiệt đại nhân đến chỗ của ta, thật làm cho chúng ta cảm thấy vinh hạnh, nào, chúng ta cạn một chén!

Kiền Lê nâng lên chén rượu, nhìn hai người mỉm cười nói, trong giọng nói mang theo vẻ khiêm tốn cùng cung kính.

- Đâu có gì, đâu có gì.

Lão giả khẽ gật đầu, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

- Hừ, nếu không phải các người đem được cốc bại lộ ra ngoài, hai chúng ta sẽ vội vã từ Hắc Long trại tới chỗ của người? Chuyện lần này trại chủ vô cùng phần nộ, hi vọng các người tự thu xếp ổn thỏa, đừng tái phạm đồng dạng sai lầm.

Nam tử mặt đen hừ lạnh một tiếng.

- Lãnh Chi Kiệt đại nhân giáo huấn rất đúng, lần này là chúng tôi sai lầm, xin đại nhân nói tốt vài câu trước mặt trại chủ.

Kiền Lê cười, nhưng trong lòng tức giận vô cùng.

Nhưng hai người này là cao thủ Hắc Long trại, còn là hóa phàm cảnh, vô luận thân phận, thực lực đều vượt hơn hẳn, hẳn chỉ có thể nén giận.

Không ai hay biết Huyết Ma mã tặc đoàn kỳ thật đã sớm liên hợp cùng thế lực ngầm Hắc Long trại, ủng hộ chung quanh Hắc Long trại, cùng mưu đại sự.

Võ giả tu luyện cần đan dược, sau khi bị thương cũng cần đan dược trị liệu, là thế lực đối kháng với Tân Vệ thành, thành viên Hắc Long trại nhân số đông đảo, mỗi tháng tiêu hao số lượng đan dược vô cùng kinh người, số lượng khổng lồ như thế Hắc Long trại đương nhiên không thể mua được tại Tân Vệ thành, nếu không sẽ dễ dàng bị phát hiện tung tích, chỉ phải tự mình sản xuất.

Được cốc của Huyết Ma mã tặc đoàn cũng không phải do bọn hắc tròng trọt, mà là thay Hắc Long trại quản lý, mầm móng linh dược cùng cây non đều do Hắc Long trại thống nhất vận chuyển tới đây, sau đó phái người đi gieo trồng.

Nhiệm vụ của Huyết Ma mã tặc đoàn là phái người chăm sóc linh dược, phòng ngừa bị yêu thú cùng võ giả phá hư, hơn nữa định ngày quản lý. Là một trong những dược điền dưới trướng Hắc Long trại, sở dĩ bọn họ lựa chọn Huyết Ma mã tặc đoàn là vì có quan hệ tới nhị phẩm luyện dược sư phó đoàn trưởng Quý Lạc.

Cách đó không lâu nhận được tin tức do Huyết Ma mã tặc đoàn truyền lại, biết được cốc bị người phát hiện, phó đoàn trưởng Quý Lạc đuổi theo truy sát nhưng lại mất tích, trại chủ nổi trận lôi đình, phái ra hai cao thủ hóa phàm cảnh Ngụy Hưng Sơn cùng Lãnh Chi Kiệt đến đây xử lý.

Ngụy Hưng Sơn là nhị phẩm luyện dược sư, công việc của hắn chính là hái hơn trăm gốc nhị phẩm linh dược cùng hơn ngàn nhất phẩm linh dược mang về Hắc Long trại.

Yến tiệc vẫn đang tiến hành, mấy người đang ăn uống linh đình chuyện trò vui vẻ.

- Có!

Lúc này đôi mắt Lâm Tiêu chợt sáng ngời, cởi bỏ huyết sắc trường bào trên thi thể mã tặc mặc lên người, sau đó đi ra ngoài.

- Người nào?

Động tác của Lâm Tiêu lập tức kinh động tiểu đội năm người, một người lên tiếng quát, năm đôi mắt sắc bén đều dừng trên người Lâm Tiêu.

- Là ta.

Thần sắc Lâm Tiêu lạnh nhạt đi tới trước mặt năm người, diễn cảm bình tĩnh.

- Người là ai?

Đầu lĩnh tiểu đội nhướng mày, tay phải đặt lên chuôi đao, nhìn thấy trang phục huyết bào trên người Lâm Tiêu mới không động thủ.

- Ta là thủ hạ Mạc La đầu lĩnh, Mạc La đầu lĩnh có việc nên tối nay trở về, phái ta đến thông tri lão đại.

Lâm Tiêu khoát tay, trong tay lập tức xuất hiện huyết sắc lệnh bài, chính là lệnh bài thân phận mà hắn lấy được trên thi thể mã tặc.

- Nguyên lai là thủ hạ Mạc La đầu lĩnh.

Nhìn thấy lệnh bài, ánh mắt bốn gã mã tặc khác lập tức dịu đi rất nhiều, nhưng tên đầu lĩnh nhíu mày, trong lòng hắn mơ hồ có một loại cảm giác không thích hợp, nhưng không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến.

- Người là thủ hạ Mạc La đầu lĩnh? Sao trước kia ta chưa từng gặp người?

Hắn vừa hỏi xong lời này, trong tim chợt máy động, giờ phút này hắn rốt cục nghĩ ra điểm kỳ lạ ở nơi nào, chính là khuôn mặt người trước mặt quá mức non nớt trẻ tuổi.

Đại đa số mã tặc nơi này đều bởi vì nhiều nguyên nhân bị Tân Vệ thành truy nã, vì vậy mới gia nhập Huyết Ma mã tặc đoàn, những võ giả kia phần lớn ngoài ba mươi tuổi, mà hơn hai mươi đều rất ít, nhưng còn trẻ như Lâm Tiêu hắn thật sự chưa từng gặp qua.

Đáng tiếc hắn nghĩ ra quá muộn, khi hắn vừa định rống lên, Lâm Tiêu đã đột ngột rút đao.

Hô...

Không có ánh đao chói mắt, không có nguyên lực minh mông, chỉ có một trận gió nhẹ nhàng phất qua thân thể năm người.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Biểu tình năm tên mã tặc nháy mắt động lại.

Phốc xuy...

Gió mát phất qua, hơn mười huyết tiễn từ cổ họng cùng tim năm mã tặc cuồng bắn, nháy mắt liền tử vong.

- Thu!

Tay phải Lâm Tiêu vung lên, đem thi thể năm mã tặc thu vào trong Thương Long Tí, lặng yên biến mất trong đêm tối.

Nửa canh giờ sau, bốn đội ngũ mã tặc tuần tra chung quanh sơn trại đều bị Lâm Tiêu dùng cùng một biện pháp giải quyết, bên trong có ba đội ngũ giải quyết dễ dàng, chỉ có một đầu lĩnh thập phần cảnh giác, thiếu chút nữa bị hấn nhìn ra, cũng may lúc ấy Lâm Tiêu đã đi tới trước mặt bọn hắn, dùng Ô Nguyên Toa cùng Nghênh Phong Nhất Đao Trảm lặng yên xử lý mới đem năm người nháy mắt giết chết.

Hô...

Thở ra một hơi dài, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn lên đại sảnh đèn đuốc sáng ngời.

Hiện tại đã có hơn bốn mươi mã tặc chết trong tay hắn, trong đó có ba người Liêu Lạc, ba người Mạc La, cùng với Quý Lạc, còn có hai người ở thác nước, hơn mười người canh gác ở bên ngoài cùng hai mươi người đi tuần tra.

- Căn cứ tình báo, số lượng mã tặc trong Huyết Ma mã tặc đoàn khoảng năm sáu chục người, nói cách khác, hiện tại trong đại sảnh có khoảng hai mươi người, trong đó còn có năm chân võ giả tam chuyển.

Trong lòng Lâm Tiêu thầm tính toán.

Thả ra phân thân Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu khống chế yêu thú tiến lên từ một phương hướng khác, bản thân hắn tiềm lên kiến trúc trên đỉnh.

217. Chương 217: Bại Lộ (2)

Chương 217: Bại lộ. (2)

- Đến lúc đó giết được bao nhiêu thì bao nhiêu, nếu thật sự không được thì cho Toàn Địa Giáp động thủ.

Trong lòng Lâm Tiêu suy nghĩ, thân hình tiến lên chỗ kiến trúc trên đỉnh kia.

Cả kiến trúc có chút khổng lồ, do thật nhiều thân gỗ tạo thành, nhìn qua giống như một phủ đệ, hiển nhiên vì kiến tạo tòa nhà này mã tặc đoàn cũng tiêu phí không ít tâm tư.

Trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, thanh âm tiếng đàn sáo vang xa, thật nhiều tiếng cười đùa thét to vang lên, còn có tiếng múa hát, bên ngoài đại sảnh ngẫu nhiên có một hai mã tặc cười ngửa đi qua.

- Trước tiên giết chết đám mã tặc cười ngửa tuần tra này!

Lâm Tiêu ẩn trong góc, điều khiển Toàn Địa Giáp đi tới cạnh góc tường viện, ánh mắt nhìn chằm chằm một mã tặc cười ngửa đi về phía mình, chuẩn bị động thủ.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh.

Buổi tiệc đang diễn ra...

Kiên Lê nhìn một hán tử khôi ngô ngồi sau lưng mình vẫy vẫy tay, đại hán lập tức tiến lại gần.

- Lão nhị, Lý Nhị bọn hần còn chưa tới đây thay ca, người mang theo mấy huynh đệ đi đổi cho bọn hần một chút, đừng để các huynh đệ tuần tra bên dưới có lời oán hận, còn nữa, thay ta hỏi tiểu tử Mạc La đã trở lại hay chưa? Nếu đã trở lại gọi hần tới gặp ta, mẹ nó, đã là lúc nào rồi.

Kiên Lê nói với đại hán.

- Đã biết.

Đại hán gật gật đầu đứng lên.

Ngụy Hưng Sơn nghe nói như thế, theo bản thân phóng thích tinh thần lực tuần tra.

- Ân?

Sau khi điều tra tình huống bên trong sơn trại, vẻ mặt của hần đột nhiên ngẩn ra, nháy mắt biến thành vô cùng ngưng trọng.

- Có yêu thú!

Ngụy Hưng Sơn đột nhiên đứng lên quát, thân hình hóa thành một đạo lưu quang tập kích về phía trước, đồng thời trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, kiếm quang lóng lánh hóa thành bọt sóng trùng điệp xuyên thấu qua vách tường đánh thẳng tới một góc trong viện.

Oanh long...

Vô số gỗ vụn tung tóe, tiếng gầm rút thật lớn kinh động đám mã tặc trong đại sảnh.

- Không tốt!

- Không tốt!

Ngoài đại sảnh, Lâm Tiêu bị một đạo tinh thần lực phút chốt tràn qua cơ thể hần, trong lòng kinh hãi, chợt nghĩ mình đã bị phát hiện, hần còn chưa kịp làm ra phản ứng, phân thân Toàn Địa Giáp đã chứng kiến đạo kiếm quang như lưu tinh cắt qua chân trời nháy mắt đi tới trước mặt của hần.

- Hống!

Toàn Địa Giáp phát ra tiếng rít gào thật lớn, bất chấp ẩn tàng thân hình, móng vuốt sắc bén nhanh như chớp đánh thẳng vào kiếm quang kia.

Phanh!

Trảo kiếm va chạm, sóng xung kích thật lớn đem hoa cỏ chung quanh chấn vỡ dập nát, phân thân Toàn Địa Giáp cảm thấy có một cỗ nguyên lực sắc bén cường đại xuyên thấu qua kiếm quang dừng trên chân trước, có cảm giác hơi đau đớn.

Cúi đầu nhìn lại, lân giáp chân trước bị thương, có vài vết thương nhỏ nhưng vẫn chưa phá vỡ được phòng ngự bên ngoài của phân thân.

Hô...

Ngụy Hưng Sơn đâm ra một kiếm cũng bị lực lượng đáng sợ của Toàn Địa Giáp đánh bay ngược ra sau, thân hình phiêu động, nhẹ nhàng dừng trong nội viện.

- Sao lại thế này?

- Xảy ra chuyện gì?

- Nơi này tại sao có con yêu thú?

- Lý Nhị, Lý Nhị đâu? Hần làm thế nào không biết, lại ột con yêu thú đi vào đây mà không cản lại, gọi hần tới gặp ta!

Từng đạo thân ảnh từ đại sảnh bay ra, bao vây quanh Toàn Địa Giáp, phân thân khổng lồ cùng bộ dáng dữ tợn của yêu thú nháy mắt xuất hiện trong ánh mắt bọn hần. Nhìn con yêu thú đáng sợ như vậy lại lặng yên

không chút tiếng động đột nhập tới cửa đại sảnh mà mình hoàn toàn không hề hay biết, Huyết Ma Kiền Lê không nhận được phần nô quá lớn.

Đám mã tặc khác nghe vậy xanh mặt muốn chạy xuống sơn trại.

- Không cần gọi, Kiền Lê, huynh đệ bên dưới của người đều không thấy, trong sơn trại ngoại trừ chúng ta chỉ có con yêu thú này.

Sắc mặt Ngụy Hưng Sơn ngưng trọng, thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị nói.

Lúc này tinh thần lực của hắn đảo qua sơn trại, phát hiện bên dưới không một bóng người, chỉ có con yêu thú tiềm phục một bên.

Quả nhiên...

- Đoàn trưởng, đoàn trưởng...

Vài tên hộ vệ vừa chạy trở lại sắc mặt tái nhợt hồi báo:

- Đoàn trưởng, không nhìn thấy đám người Lý Nhĩ, trong sơn trại ngoại trừ chúng ta không còn gặp ai, chúng tôi thấy được không ít vết máu dưới đất...

- Cái gì?

Kiền Lê nghe vậy sắc mặt không khỏi đại biến.

- Chẳng lẽ đều bị súc sinh này cắn nuốt?

Ánh mắt mọi người dừng trên Toản Địa Giáp, trong mắt mơ hồ toát ra tia phần nô lẫn sợ hãi.

Mặc dù nhóm người Lý Nhĩ không có chân võ giả tam chuyển, nhưng không ít nhị chuyển, thậm chí là nhị chuyển đỉnh, nhưng cả đám người như vậy lại thần không biết quỷ không hay biến mất, thậm chí không nghe được một chút động tĩnh, khiến đám mã tặc cảm thấy rùng mình...

- Đây là yêu thú gì vậy? Nhìn chân khí chỉ có tam tinh!

- Chẳng lẽ là Giáp Long? Không đúng, đầu của Giáp Long có một sừng, nhưng đầu yêu thú này không có.

- Nhìn bộ dáng hình như là Toản Địa Giáp?

- Toản Địa Giáp cái đầu của người, Toản Địa Giáp chỉ là yêu thú nhất tinh, rất ít nhị tinh, mà tam tinh càng không khả năng, hơn nữa lân giáp trên thân yêu thú này còn tản ra chút kim quang, khác xa Toản Địa Giáp.

- Quả nó là yêu thú gì, giết nó rồi nói sau.

Nhóm người Kiền Lê nhìn chằm chằm Toản Địa Giáp trước mặt, dù bọn hắn không thể tin một con yêu thú như vậy có thể lặng yên lập sát nhóm người Lý Nhĩ không chút tiếng động, nhưng sự thật làm cho bọn hắn không thể không nghĩ như thế.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Lúc này Lâm Tiêu đang kiệt lực suy tư biện pháp.

- Không nghĩ tới trong Huyết Ma mã tặc đoàn ngoại trừ Quý Lạc còn có luyện được sư tôn tại, hơn nữa còn là hóa phạm cảnh, ngoài hắn ra nam tử đen gầy đứng cạnh Kiền Lê tựa hồ cũng là hóa phạm cảnh, đáng chết, hai người này ở đâu xuất hiện?

Lâm Tiêu nhìn Ngụy Hưng Sơn cùng Lãnh Chi Kiệt cách đó không xa, trong lòng thầm sốt ruột.

Khi này Ngụy Hưng Sơn đánh ra một chiêu phá vỡ lân giáp của Toản Địa Giáp, liền làm cho Lâm Tiêu lập tức nhận ra hắn là võ giả hóa phạm cảnh.

Nếu sớm biết trong mã tặc đoàn thậm chí có hai võ giả hóa phạm cảnh, hắn tuyệt đối sẽ không xâm nhập vào trú địa này.

- Hiện tại nghĩ nhiều cũng đã chậm, phân thân đã bị bọn hán vây khốn nơi này, mình không thể để nó chết tại đây. Cũng may mình còn chưa bại lộ, vẫn còn chút hi vọng!

Lâm Tiêu cầm ba mảnh Ô Nguyên Toa trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm cảnh tượng ngoài đình viện, chờ đợi thời cơ. Hắn đang mặc quần áo của mã tặc đoàn, tuy Ngụy Hưng Sơn dùng tinh thần lực dò xét, cảm ứng được sự tồn tại của hắn, nhưng không nhận ra Lâm Tiêu từ bên ngoài đến.

- Chính do con yêu thú này giết đám người Lý Nhĩ sao?

Đôi mắt Kiền Lê đỏ bừng, hơn hai mươi thủ hạ vẫn lạc là tổn thất thật lớn đối với hắn.

- Giết!

Ra lệnh một tiếng, năm chân võ giả tính cả Kiền Lê đồng thời quát lớn một tiếng, hóa thành năm đạo lưu quang bắn về hướng Toàn Địa Giáp.

Oanh!

Kiền Lê rút ra Quỷ Đầu huyết đao, một đạo huyết sắc đao mang bóng đưng xuất hiện trong hư không, bắn về phía Toàn Địa Giáp, mà bốn gã đầu lĩnh khí thế bất phàm, vũ khí đồng loạt bổ tới.

218. Chương 218: Vây Khốn

Chương 218: Vây khốn.

Trong đó đại hán khô ngô nói chuyện với Kiền Lê khi này là mạnh nhất, trong tay huy một cây búa lớn cao chừng nửa người, trong hư không phát ra tiếng nổ vang thật lớn, đem không khí muốn chém thành hai nửa.

Đại hán này chính là phó đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn tên Ngụy Cực, thực lực tam chuyển hậu kỳ.

Năm tam chuyển võ giả đánh ra một kích toàn lực, nguyên lực lưu chuyển, tiếng sấm vang rền, chiếu sáng như ban ngày.

Phân thân Toàn Địa Giáp nhìn chăm chăm Kiền Lê, đôi móng vuốt chộp thẳng tới chiến đao của hắn, chiếc đuôi sắt thép lướt như tia chớp, quét về phía Ngụy Cực, còn lại ba gã khác nó cũng không thời gian quản tới.

- Hừ!

Kiền Lê hừ lạnh, Quỷ Đầu huyết đao quang mang đại thịnh, hung hăng đập lên móng vuốt Toàn Địa Giáp.

Phanh!

Trảo đao va chạm, một cỗ sóng xung kích đáng sợ lan tràn, kinh khí mãnh liệt khiến nhóm mã tặc chung quanh sắc mặt hoảng sợ, vội vã thối lui.

Trong miệng Kiền Lê kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình bay ngược trở ra.

Cùng lúc đó chiếc đuôi sắt thép của Toàn Địa Giáp cũng nhanh như chớp quét lên búa lớn của Ngụy Cực, đánh tan công kích hung mãnh của hắn.

Hừ hừ hừ...

Công kích của ba người còn lại phân thân cũng không quan tâm, ba đạo công kích đáng sợ dừng trên lưng của nó, chỉ lưu lại ba dấu vết trắng mờ.

- Làm sao có thể?

Diễn cảm ba người kia rung động, một kích của họ lại không thể phá vỡ lân giáp yêu thú này, đây là phòng ngự thể nào?

Ngay lúc họ còn đang kinh hãi, chiếc đuôi sắt thép đột nhiên bắn ra, tốc độ nhanh như chớp quét thẳng tới trước mặt nam tử bệnh trạng chân khí yếu nhất.

Hô...

Chiếc đuôi khổng lồ tản ra hào quang băng sương hung hăng phách thẳng vào đầu nam tử kia.

- Không tốt!

- Lão thất tránh mau!

Vài tên cao thủ kinh sợ hét lớn.

- Cái gì?

Nam tử thần sắc đại biến, chỉ có thể vận chuyển toàn bộ nguyên lực chắn ngang trước người mình.

Oanh...

Chiếc đuôi nặng nề quét lên trước người hắn, như thiết côn khổng lồ đánh thẳng vào túi nước, nguyên lực ngoài thân nam tử nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, thân hình bị chiếc đuôi sắt quét ngang hóa thành một chùm huyết vụ nổ tung.

Chỉ một kích đã có một võ giả tam chuyển tử vong.

- Lão thất...

Đám người Kiền Lê kinh sợ rống to, đôi mắt phút chốc đỏ bừng.

Nháy mắt đánh chết một chân võ giả tam chuyển, Toàn Địa Giáp không chút do dự xoay người xông ra ngoài viện.

Oanh long long...

Vách tường gỗ bên ngoài bị thân thể cao lớn của Toàn Địa Giáp đâm thành mảnh nhỏ, thân hình của nó như một ngọn núi nhỏ di động, đầu đá lung tung xông thẳng xuống dưới sơn trại.

- Yêu thú muốn chạy trốn!

- Đừng cho nó chạy!

- Ngăn nó lại!

Tiếng quát chói tai kinh sợ liên tiếp vang lên, đám người Kiền Lê hóa thành mấy đạo lưu quang muốn ngăn cản Toàn Địa Giáp, nhưng nó không hề để ý, ngoại trừ Kiền Lê cùng Ngự Cực, nó không sợ hãi bất kỳ công kích nào.

Ngược lại mấy người muốn chặn đường của nó lại bị nó va chạm nháy mắt vỡ vụn khung xương, miệng phun bọt máu mà chết.

- Đáng giận ah!

Trong miệng Kiền Lê phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, huyết đao liên tục vũ động, nhưng không cách nào ngăn cản bước tiến của Toàn Địa Giáp, nháy mắt phân thân yêu thú đã chạy xuống dưới sơn trại.

- Yêu thú này có điểm ý tứ!

- Thân là tam tinh yêu thú nhưng lực phòng ngự lại mạnh như thế, còn mạnh hơn cả tứ tinh yêu thú.

- Chắc chắn, Huyết Ma mã tặc đoàn đúng là xui xẻo, gặp phải con yêu thú như vậy.

- Bỏ đi, hai người chúng ta cũng nên xuất thủ, dù sao mã tặc đoàn nơi đây cũng gia nhập liên minh với chúng ta.

Đúng lúc này Ngự Hưng Sơn cùng Lãnh Chi Kiệt đều động.

- Hừ...

Hai người hóa thành lưu quang bay về hướng Toản Địa Giáp, tốc độ nhanh như tia chớp, nháy mắt đi tới trước mặt yêu thú.

- Cút trở về cho ta!

Lãnh Chi Kiệt quát lên chói tai, thân hình bành trướng, trường côn vung cao hung hăng đập xuống đầu Toản Địa Giáp.

Oanh...

Không khí đột nhiên hiện đầy sương mù che chắn cơn ảnh, cơn ảnh không ngừng lóe ra, ngưng tụ thành trường côn dài hơn một trượng, đập vỡ không khí quét thẳng vào đầu Toản Địa Giáp.

Một cỗ nguy cơ thật lớn dâng lên trong lòng Toản Địa Giáp, nó lập tức tránh sang bên, chân trước đánh ra.

Oanh!

Một tiếng nổ vang thật lớn, phân thân yêu thú khựng lại, mà hai chân Lãnh Chi Kiệt lún sâu dưới đất, bị xung lượng đẩy ra lưu lại dấu vết thật dài.

Địa phương đôi bên giao thủ bị kinh khí thổi quét, tạc ra một hố sâu.

- Lực lượng tam tinh yêu thú này còn đáng sợ như vậy?

Hai tay Lãnh Chi Kiệt cầm trường côn run rẩy, vẻ mặt hưng phấn, một kích vừa rồi hẳn bị chấn động thật lớn.

Cùng lúc đó...

- Kiểm Ảnh Liên Miên...

Ngụy Hưng Sơn quát một tiếng, kiếm quang sắc bén phóng mạnh về phía Toản Địa Giáp.

- Hồng!

Phân thân phát ra tiếng rít gào, chiếc đuôi quét ra đánh văng kiếm quang của hắn, lực lượng thật lớn đẩy hắn văng ra, trong lòng khí huyết cuộn cuộn, mà lân giáp trên đuôi của phân thân cũng bị phá nát vài mảnh, xuất hiện một tia vết máu.

Thừa dịp này nhóm người Kiền Lê cũng lao tới vây quanh nó...

- Giết!

Đám người Kiền Lê hai mắt đỏ đậm gầm lên giận dữ, không chút do dự lao thẳng về hướng Toản Địa Giáp, trong lòng vô cùng phần nộ.

- Ha ha, lại đến!

Lãnh Chi Kiệt phóng lên cao, dưới chân vẩy ra vô số đá vụn, hưng phấn huy động trường côn trong tay nặng nề nện xuống.

- Chết!

Ngụy Hưng Sơn cũng hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm trường kiếm run lên, hư không xuất hiện mười đóa kiếm hoa sáng lạn, hoa rơi chậm chậm như phiêu theo gió nhắm thẳng đôi mắt Toản Địa Giáp.

- Không tốt!

Trong lòng Lâm Tiêu không dám lãnh đạm, khổng chế phân thân vận chuyển Thú Nguyên quyết, từng đạo yêu nguyên hùng hậu vận chuyển nhanh trong kinh mạch cứng cỏi bao phủ bên ngoài thân thể yêu thú, đồng thời hung hăng xông thẳng tới trước mặt.

Oanh long long...

Tiếng gầm rú thật lớn vang vọng, song phương không ngừng giao thủ, từng khối đá dưới đất bị quất đập nát, kinh khí cường đại làm một ít võ giả nhị chuyển hoảng sợ tản ra, bằng thực lực của họ căn bản không thể gia nhập chiến đoàn, chỉ riêng dư âm quét ra cũng đủ làm cho họ bị trọng thương.

Bị nhiều cao thủ vây công, không bao lâu thân thể Toàn Địa Giáp vết máu loang lổ, lân giáp bị oanh vỡ, lộ ra da thịt bên trong.

- Làm sao bây giờ?

Lâm Tiêu tận lực kiên trì, trong lòng lo lắng lại phần nộ.

Làm cho hắn đau đầu nhất chính là Lãnh Chi Kiệt, đối với yêu thú có lực phòng ngự siêu cường mà nói, loại vũ khí lớn trong tay võ giả đáng sợ nhất, dù sao thể tích yêu thú khổng lồ, Ngụy Hưng Sơn lại dùng kiếm, có đánh trúng chỉ tạo vết thương nhỏ, tuy uy hiếp nhưng không nguy hiểm tính mạng.

Mà Lãnh Chi Kiệt thì khác, một cơn nện xuống sẽ gây ra thương tổn cực lớn, hơn nữa người này trời sinh thân lực, luôn ngăn cản đường đi của phân thân, khiến cho nó không thể chạy trốn.

Về phần đám người Kiên Lê cùng Ngụy Cực tuy mạnh mẽ nhưng không phải chủ yếu.

- Bị nhiều người vây khốn như vậy, phân thân không có cơ hội chạy trốn, muốn thắng lợi, điểm mấu chốt là nam tử cầm trường côn kia!

Ánh mắt Lâm Tiêu băng sương, gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Chi Kiệt:

- Chỉ cần giết chết hắn, không còn ai có thể ngăn cản được phân thân, đến lúc đó muốn chiến hay chạy trốn đều không có áp lực.

219. Chương 219: Thảm Thiệt

Chương 219: Thảm thiết.

Hỗn loạn trong đám người, Lâm Tiêu chậm rãi đi tới gần Lãnh Chi Kiệt, làm ra bộ dạng như đang xem cuộc chiến.

- Ha ha, thích, quá sung sướng!

Lãnh Chi Kiệt hưng phấn cười lớn, toàn thân tràn ngập hắc sắc khí lưu, trường côn vũ động, vô số cơn ảnh quét ngang tứ phương, trong tiếng nổ vang đánh thẳng tới Toàn Địa Giáp.

Oanh long long...

Tiếng đánh, tiếng nguyên khí nổ mạnh vang lên, phân thân kiệt lực chống cự, trên người xuất hiện không ít vết thương, mà Lãnh Chi Kiệt cũng bị đánh bay ngược ra ngoài, thường thường bị đánh vào trong nền đất, hắc bào phá nát lộ vẻ chật vật, nhưng hắn càng đánh càng mạnh, vô cùng hưng phấn.

- Lại đến!

Bị một trảo đánh bay, Lãnh Chi Kiệt thả người nhảy lên, máu huyết trong cơ thể hắn sôi trào, nguyên lực lưu chuyển, tìm được khoái cảm lớn lao trong cuộc chiến với Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chăm Lãnh Chi Kiệt, trong mắt hiện tia lệ mang.

- Hồng!

Phân thân đột nhiên hét lên một tiếng như lời đình, thân thể xông về phía trước, đồng thời chiếc đuôi linh hoạt toàn lực vũ động quét văng đám người Ngụy Hưng Sơn, móng vuốt sắc bén điên cuồng vỗ về hướng Lãnh Chi Kiệt.

Oanh!

Một kích toàn lực của phân thân vỗ lên trường côn Lãnh Chi Kiệt, trong tiếng nổ vang, kinh khí thổi quét, đem cây cối chung quanh chấn sụp, mặt đất như bị long quyển phong cuốn qua, vô số đá vụn tứ tán.

- Thật mạnh!

Lãnh Chi Kiệt bị đánh bay ra ngoài, khí huyết sôi trào, cổ họng ngọt lịm muốn phun máu tươi, hấn kiệt lực ngăn chặn, cứng rắn nuốt trở vào.

- Chính là hiện tại!

Lệ mang chột lóe, Lâm Tiêu vươn tay.

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang như lưu tinh nổ bắn ra theo hình chữ phẩm, bắn thẳng tới gáy, hậu tâm cùng sau đầu của Lãnh Chi Kiệt.

- Không tốt!

- Lãnh Chi Kiệt cẩn thận!

- Đại nhân cẩn thận!

Xa xa nhìn thấy một màn này đám người Ngụy Hưng Sơn trừng lớn hai mắt, trong miệng phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

- Cái gì?

Lãnh Chi Kiệt lập tức cảm giác được tình huống, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên.

- Lại Lư Đả Cỗn!

Thời khắc mấu chốt Lãnh Chi Kiệt hít sâu một hơi, thân thể chuyển mạnh giữa không trung, cũng không nhìn tình huống rõ ràng, trường côn nháy mắt múa thành một đoàn hắc ảnh đánh ra.

- Loạn Bát Phong côn pháp!

Côn ảnh đầy trời bao trùm hết thấy, nháy mắt đem ba mảnh ô quang bao phủ bên trong.

Đình đình đình...

Ba tiếng kim thiết va chạm truyền đến, ba mảnh Ô Nguyên Toa bị chấn văng ra ngoài, mà Lãnh Chi Kiệt đang bị thương còn dùng vũ kỹ, thương thể không thể áp chế liền phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt hấn tái nhợt, thân thể rơi xuống đất.

- Dao Nhạc Thành Lục!

Trong nháy mắt, thân hình Lâm Tiêu đã bay lên, chiến đao phun ra một đoàn đao mang chói mắt, như cột trụ trời ầm ầm đánh về phía Lãnh Chi Kiệt.

- Chết!

Ánh mắt Lâm Tiêu dữ tợn mà điên cuồng, vận chuyển Ngưng Nguyên Công tới cực hạn, nguyên lực mệnh môn điên cuồng truyền vào trong chiến đao, chỉ cần giết Lãnh Chi Kiệt, dù bại lộ bản tôn cũng có thể dựa vào phân thân sống sót.

- Đáng chết, đáng chết, người đáng chết!

Lãnh Chi Kiệt liên tục gầm lên giận dữ, ánh mắt của hấn biến thành đỏ đậm, ngoài thân đột nhiên tản ra một cỗ nguyên lực ba động kinh khủng.

- Cửu Chuyên Nguyên Công – Ngọc Thạch Câu Phân!

Lãnh Chi Kiệt quát lớn một tiếng, trường côn lưu chuyển hào quang, nháy mắt nện lên đao mang của Lâm Tiêu.

Oanh long!

Trong tiếng nổ vang thật lớn, bụi mù tràn ngập, hai đạo nhân ảnh như hai viên đạn pháo bay ngược ra ngoài.

Phốc!

Lực lượng thật lớn ập đến, Lâm Tiêu như gặp phải sét đánh thân hình nặng nề văng ra, bay thẳng ra xa hơn mười trượng mới dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi.

- Hồn dẫn, dám đánh lên ta!

Lãnh Chi Kiệt quỳ một gối, ánh mắt dữ tợn mà khủng bố, trong miệng không ngừng tuôn máu tươi, nơi lồng ngực của hắn có một miệng vết thương dài hơn một xích, vô cùng chật vật.

- Lãnh Chi Kiệt, ngươi không sao chứ?

Xa xa Ngụy Hưng Sơn lo lắng quát.

Trong bọn họ có người muốn chạy qua hỗ trợ, nhưng lại bị phân thân Toàn Địa Giáp không ngừng tấn công, không cách nào tách ra.

Không có Lãnh Chi Kiệt nhúng tay, bằng vào Ngụy Hưng Sơn cùng nhóm người Kiền Lê, đối phó Toàn Địa Giáp có chút cố hết sức.

- Ta không sao.

Máu tươi rơi xuống, diễn cảm Lãnh Chi Kiệt lạnh lùng nghiêm túc lên, lấy ra viên đan dược nuốt vào, từng đợt khói nhẹ bay lên trên đỉnh đầu hắn, ánh mắt hắn băng sương nhìn Lâm Tiêu, tràn đầy sát khí.

- Tiểu tử kia là ai, sao lại mặc quần áo của Huyết Ma mã tặc đoàn chúng ta!

Kiền Lê quát lớn.

- Đây... đây không phải là tên tiểu tử kia sao?

- Là hắn, hắn là Lâm Tiêu!

- Hắn là người đã phát hiện được cốc của chúng ta!

- Chính là hắn, phó đoàn trưởng Quý Lạc đuổi theo truy giết hắn sau đó đi không trở về.

- Tiểu tử này lại vẫn còn sống!

- Ba đạo ô quang vừa rồi là gì, sao cảm giác giống như Ô Nguyên Toa của phó đoàn trưởng?

Trong đám mã tặc có người từng gặp qua Lâm Tiêu, lên tiếng kinh hô, thanh âm tràn đầy vẻ kinh hãi cùng nghi hoặc.

- Lâm Tiêu? Chính là đầu sỏ làm chúng ta mất đi được cốc? Hừ, không nghĩ tới chỉ là một tiểu tử mười mấy tuổi, còn dám giấu trong mã tặc đoàn đánh lên ta, hừ, chỉ là một nhị chuyển võ giả, ngươi cho rằng có thể giết ta sao?

Lãnh Chi Kiệt lau máu tươi, ánh mắt khóa chặt Lâm Tiêu, trong lòng tràn ngập phẫn nộ.

- Mỗi người đều phải phụ trách cho hành vi của mình, đi chết đi!

Lãnh Chi Kiệt quát lạnh một tiếng, thân hình bay lên, trường côn đánh tới.

- Đây là thực lực võ giả hóa phàm cảnh hay sao!

Lâm Tiêu nhìn chằm chằm Lãnh Chi Kiệt, không nghĩ tới đã đánh lên đối phương nhưng người kia vẫn vượt qua được, chỉ bị trọng thương mà thôi.

- Nếu là như vậy phải liều mạng, hôm nay hắn không chết thì ta chết!

Lâm Tiêu cắn môi vung tay.

Hừ hừ hừ...

Ba mảnh Ô Nguyên Toa quay lại trên tay hắn, sau đó hóa thành ba đạo lưu quang bắn về hướng Lãnh Chi Kiệt.

- Chút tài mọn!

Lãnh Chi Kiệt cười lạnh thành tiếng, trường côn điểm ra, hư không xuất hiện ba đạo côn ảnh đánh về hướng Ô Nguyên Toa...

- Không Thần Quyết – biến!

Lâm Tiêu chuyển tay.

Hư hư hư...

Ô Nguyên Toa nháy mắt cùng chuyển hướng, dọc theo ba đạo quỹ tích khác nhau đâm vào ba nơi yếu hại của Lãnh Chi Kiệt.

- Có chút ý tứ, đáng tiếc kém quá xa!

Lãnh Chi Kiệt quát.

- Loạn Bát Phong côn pháp – Tích Thủy Bất Lưu!

Vô số côn ảnh đột nhiên xuất hiện trong hư không, hoàn toàn bao quanh Lãnh Chi Kiệt, xa xa nhìn lại trước người hắn giống như xuất hiện một vòng bảo hộ màu đen hình nửa vòng tròn.

Đinh đương hai tiếng, hai Ô Nguyên Toa nháy mắt đánh lên vòng bảo hộ, bị côn ảnh đánh văng, nhưng Ô Nguyên Toa thứ ba cũng không va chạm vào, chỉ hơi tạm dừng trên không trung chuyển hướng đánh vào thân dưới của hắn.

Cao thủ so chiêu, chỉ trong chớp mắt.

Lãnh Chi Kiệt vốn cho rằng chiêu thức của mình dễ dàng đánh bay ám khí của đối phương, nhưng không nghĩ ra xuất hiện ngoài ý muốn, vốn nghĩ sẽ thành công nhất thời luống cuống tay chân, rốt cục thời điểm sau cùng điểm trúng Ô Nguyên Toa, đánh văng nó ghim sâu dưới mặt đất.

- Hô...

Lâm Tiêu tay cầm chiến đao, tập kích nhanh như chớp.

220. Chương 220: Đột Phá Tam Chuyển

Chương 220: Đột phá tam chuyển.

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

- Tà Nguyệt Trảm!

- Bán Nguyệt Trảm!

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

- Phá Sơn Đao!

- Đao Phong Âm Dương!

- Lực Phá Sơn Nhạc!

- Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

- Đao Nhạc Thành Lực!

Chiến đao không ngừng bộc phát ra tầng tầng quang mang, như sóng biển cuốn về hướng Lãnh Chi Kiệt, đao mang đầy trời như nước thủy triều bao phủ hắn bên trong.

- Muốn chết!

Đôi mắt Lãnh Chi Kiệt đỏ đậm, hấn triệt để nổi giận, trường côn lóe lên hắc sắc quang mang điên cuồng nện lên chiến đao.

Oanh oanh oanh...

Tiếng gầm rút liên tục vang vọng thiên địa, Lâm Tiêu rơi vào hạ phong, không ngừng rút lui.

- A a a...

Giờ khắc này Lâm Tiêu cũng phát điên, hai mắt đỏ bừng, chiến đao xuất ra không hề trật tự, chỉ còn một chữ nhanh, nhanh, nhanh!

Nhanh tới mức tận cùng!

Vô số đao ảnh cùng cơn ảnh va chạm, nguyên khí không ngừng xé tan mặt đất, thật nhiều tảng đá bị hai người điên cuồng công kích nổ tung, vô số đá vụn như đạn pháo tung tóe đánh lên người mã tặc xung quanh xuyên ra lỗ máu.

- Lui!

- Mau lui lại!

Hơn hai mươi mã tặc còn lại hoảng sợ thối lui, dù là như vậy vẫn có ba người chết dưới dư kinh của họ.

Oanh long...

Sau một lần giao thủ toàn lực, thân hình Lâm Tiêu bay ngược ra sau, chiến đao bị chấn run rẩy, cổ tay vỡ ra. Áo bào của hắn tổn hại vô cùng chặt vật, máu tươi tuôn tràn, Lãnh Chi Kiệt cũng phun máu, nhưng vẫn đỡ hơn Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu lại có thể ngăn chặn tấn công của Lãnh đại nhân!

- Trời ạ, Lãnh đại nhân là võ giả hóa phàm cảnh, nhưng Lâm Tiêu chỉ mới nhị chuyển!

Về mặt đám mã tặc kinh hãi, há hốc mồm, không dám tin vào hai mắt của mình, chẳng những là bọn hắn mà cả đám người Ngụy Hưng Sơn cũng không dám tin.

- Đáng giận!

Lâm Tiêu lau máu tươi trên môi, thở hổn hển, tay phải đau đớn.

- Bây giờ ta nên làm gì?

Lâm Tiêu cắn răng, gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Chi Kiệt.

Không phải đao pháp của hắn không đủ tinh diệu, cũng không phải kinh nghiệm không đủ, mà là ở trên lực lượng, hắn chỉ mới đạt tới nhị chuyển đỉnh phong, còn kém hơn hóa phàm cảnh sơ kỳ quá xa.

- Xú tiểu tử, có bản lĩnh, khó trách có thể giết được Quý Lạc. Đáng tiếc, ngươi không nên đắc tội ta, yên tâm, ta sẽ chậm rãi giết ngươi, cho ngươi thể nghiệm thống khổ trong sinh tử, cho ngươi đủ địa ngục cũng hối hận hành động hôm nay!

Lãnh Chi Kiệt cầm trường côn, chậm rãi đi hướng Lâm Tiêu, trong mắt toát ra vẻ trào phúng cùng khinh thường vô tận, trong mắt hiện lên vẻ cay độc âm lãnh.

- Hống!

Toản Địa Giáp điên cuồng rít gào, lại bị đám người Ngụy Hưng Sơn dốc sức ngăn cản.

- Lãnh Chi Kiệt, nhanh chóng giết tiểu tử đó!

Ngụy Hưng Sơn quát lên.

- Đã biết.

Lãnh Chi Kiệt hừ lạnh một tiếng, thân hình chợt phát động nhảy mất đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Chết đi!

Trong mắt hiện vẻ điên cuồng, trường côn trong tay hấn toàn lực nện xuống.

- Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở chỗ này sao?

Nhìn cơn ảnh biến lớn, trong lòng Lâm Tiêu sinh ra tuyệt vọng, nhưng nháy mắt lại bị ý chí muốn sống thay thế.

- Không, ta không muốn chết!

- Ta trọng sinh một lần, làm sao có thể chết như vậy?

- Chỉ là một hóa phàm cảnh sơ kỳ mà thôi, ta phải chiến thiên, chiến địa, chiến hết thủy địch nhân!

- Ta phải dùng đôi tay này, oanh mở càn khôn!

Trong lòng Lâm Tiêu hò hét, linh hồn chấn động, ánh mắt kiên nghị liệu lĩnh oanh thẳng ra.

Giờ khắc này, một cỗ chân khí bá đạo bỗng dưng tràn lên trong cơ thể hấn, quét ngang cửu thiên thập địa.

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền!

- Bát Diệt Uy Phong!

- Diếu Võ Dương Uy!

Trong phút chốc Lâm Tiêu oanh ra ba quyền, một quyền so với một quyền mãnh liệt, càng lúc càng nhanh, vô cùng bá đạo. Thiết quyền đánh ra, thế gian vô địch, chân khí bá đạo kinh người tỏa khắp, như một pho tượng bá chủ trọng sinh.

- Oanh!

Quyền côn va chạm, kinh khí đáng sợ làm tầng nham thạch trên mặt đất tầng tầng nổ tung, nham thạch dưới chân Lâm Tiêu nháy mắt hóa thành đá vụn, hai chân hấn hăm sâu bên trong tầng nham thạch bên dưới.

Mà thân hình Lãnh Chi Kiệt phóng lên cao, bị nguyên lực khổng lồ của Lâm Tiêu oanh văng ra ngoài, thối lui vài bước mới dừng lại, lưu lại dấu chân rõ ràng trên mặt đất.

- Người lại dùng đôi tay ngăn chặn một kích của ta?

Lãnh Chi Kiệt khiếp sợ.

- Phốc xuy...

Lâm Tiêu nhìn qua như bình yên vô sự, kỳ thật trong thân thể bị thương nghiêm trọng, rốt cục phun ra ngụm máu tươi, ngay lúc này một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong thân thể hấn điên cuồng tràn ra.

Hô hô...

Hấp lực mạnh mẽ thành linh bộc phát, khiến thiên địa nguyên khí quanh thân Lâm Tiêu điên cuồng ngưng tụ, hình thành nguyên khí lốc xoáy đáng sợ, như nước thủy triều dâng mãnh tràn vào trong cơ thể hấn.

Một kích vừa rồi làm đại lượng nguyên khí trong cơ thể Lâm Tiêu không còn, nhưng nguyên trì chẳng những không khô kiệt ngược lại không ngừng rung động, cuối cùng trướng lên, thể tích mở rộng gấp đôi, tản mát ra chân khí cường đại càng thêm kinh người.

Một màn bất ngờ này làm không ít người vô cùng kinh ngạc, Lãnh Chi Kiệt ngẩn người, hấn cảm nhận được thiên địa nguyên khí chung quanh đang rót vào thân thể Lâm Tiêu, nháy mắt khí tức Lâm Tiêu không ngừng kéo lên.

Nhận thấy được tình huống này, Lãnh Chi Kiệt hoàn toàn sợ ngây người.

- Tiểu tử này có thể đột phá tam chuyển trong lúc chiến đấu, thắng cấp rồi!

Ý nghĩ này vừa nảy sinh trong lòng hấn, trong mắt hấn hiện lên một tia hoảng sợ.

Hiện tại Lâm Tiêu chỉ mới nhị chuyển đã ngăn cản được công kích của hắn, nếu thắng cấp tam chuyển thì sao? Thiên phú của Lâm Tiêu làm cho hắn sợ hãi! Thiên tài như vậy đừng nói là có cừu oán với hắn, cho dù không hề thù hận, nhưng hắn là cao thủ Hắc Long trại cũng không thể dung cho Lâm Tiêu trưởng thành, nếu không sẽ là ác mộng cho kế hoạch xâm chiếm Tân Vệ thành của bọn hắn!

- Giết!

Nghĩ tới đây, trong miệng Lãnh Chi Kiệt bộc phát một tiếng gầm sắc bén, ngay sau đó vọt thẳng tới chỗ Lâm Tiêu.

Vô giả nhị chuyển thắng cấp tam chuyển là chuyện trong nháy mắt, hắn cũng không thể ngăn cản được, nhưng vô giả muốn bổ sung lại nguyên khí không phải chuyện một sớm một chiều, chỉ cần công kích trước khi đối phương kịp bổ sung nguyên lực, thực lực của Lâm Tiêu so với lúc nhị chuyển cũng không bao nhiêu thay đổi.

Ngay nháy mắt Lãnh Chi Kiệt lao tới, Lâm Tiêu cảm nhận được nguy hiểm, tay phải run lên, trong tay đột nhiên xuất hiện ba bình ngọc, không kịp mở nắp bình, hắn siết chặt tay làm bình ngọc vỡ vụn, hơn mười đan dược nháy mắt bị hắn nuốt vào.

Đây chính là Nguyên Khí đan nhị phẩm mà hắn lấy được trên thân Mạc La bọn họ!

- Muốn nhờ Nguyên Khí đan bổ sung nguyên lực trong cơ thể? Không có cửa!

Hô...

Thân hình Lãnh Chi Kiệt hóa thành một đạo hắc ảnh nhanh như chớp đi tới trước mặt Lâm Tiêu, trong mắt chợt lóe hàn mang, trường côn hung hăng đánh thẳng vào đầu Lâm Tiêu.

Tuy nhị phẩm Nguyên Khí đan ẩn chứa nguyên khí hùng hậu, tốc độ hấp thu nhanh hơn bình thường rất nhiều, nhưng cũng không phải một lần là xong, cần có thời gian nhất định, mà trong đoạn thời gian này Lãnh Chi Kiệt tự tin đã sớm đem đối phương giết chết vài lần.

221. Chương 221: Một Quyền Đánh Chết

Oanh...

Trường côn đánh xuống, chỉ thoáng chốc không khí đều bị đánh thành hai nửa, tiếng xé gió bén nhọn, tiếng gầm rú khuếch tán, thanh âm thấm người làm đám mã tặc choáng váng, sắc mặt kịch biến.

Lâm Tiêu dựng đứng tóc gáy, nhưng ánh mắt hắn bình tĩnh như nước, đôi mắt gắt gao nhìn vào trường côn đánh xuống, cùng lúc đó nguyên lực tràn ra song chưởng.

- Ngưng Nguyên Công, ngưng ngưng ngưng, luyện hóa!

Thật nhiều nguyên lực nhanh chóng ngưng tụ trên hai tay, trong lòng Lâm Tiêu gầm nhẹ, hai mắt đỏ đậm điên cuồng vận chuyển Ngưng Nguyên Công, đem Nguyên Khí đan biến thành nguyên khí luyện hóa thành nguyên lực tinh thuần nhất, toàn lực truyền nhập vào hai tay của hắn.

- Chính là hiện tại!

Lâm Tiêu ngẩng phắt đầu, hai mắt lóe vẻ kiên nghị lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lãnh Chi Kiệt, như tử thần quan sát con mồi.

- Xú tiểu tử, chết đi!

Lãnh Chi Kiệt quát lớn một tiếng, trường côn đột nhiên dừng lại, nặng nề oanh lên đỉnh đầu Lâm Tiêu, nếu một kích này đánh trúng cho dù đầu của Lâm Tiêu là kim thiết cũng nháy mắt bị đánh bẹp!

Trong mắt Lâm Tiêu hiện lên một tia dao động, một đạo chân khí bá đạo kinh người bay lên, tinh khí như hồng phóng lên cao.

- Thứ thứ tư Cực Đạo Uy Thiên quyền – Uy Chấn Thiên Hạ!

Thanh âm bá đạo cực điểm truyền ra, vang vọng cả núi rừng, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, song chưởng của hắn bộc phát ra một đoàn nguyên lực ba động không gì sánh được, hung hăng đánh thẳng vào trường côn.

Oanh!

Quyền côn va chạm, một cỗ kinh phong vô cùng cường hãn bộc phát, mấy gốc đại thụ chung quanh trực tiếp bị đánh gãy văng ra, một ít nham thạch thật lớn gần bên bị chấn vỡ vụn, vô số đá vụn vấy ra tứ tán.

Đông!

Tiếng gầm rú thật lớn vang vọng, tro bụi tràn ngập, một đạo hắc ảnh bay ngược ra ngoài, cuối cùng nặng nề rơi trên mặt đất tóe ra vết máu chói mắt.

Phốc xuy...

Hắc ảnh vừa rơi xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ ánh mắt ngưng tụ trên người hắn, ngay sau đó trường hợp hỗn loạn chợt biến thành tĩnh mịch, mọi người há hốc miệng, ánh mắt không dám tin tưởng.

Người trọng thương rơi xuống không phải là Lâm Tiêu, mà là võ giả hóa phàm cảnh sơ kỳ, người mạnh nhất ở đây – Lãnh Chi Kiệt!

Cao thủ hóa phàm cảnh tiếng tăm lừng lẫy trong Hắc Long trại, không ngờ thua bại dưới tay võ giả tam chuyển mới thăng cấp!

Kết quả này làm trong lòng mọi người rung động, diễn cảm nháy mắt hóa đá.

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người ngơ ngác nhìn Lãnh Chi Kiệt đang cuồng phun máu tươi, yên tĩnh không tiếng động.

- Không, không có khả năng, người vừa mới thăng cấp tam chuyển, làm sao có được nguyên lực nhiều như vậy!

Lãnh Chi Kiệt gian nan đứng dậy, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh hãi cùng mờ mịt khó hiểu, tràn đầy vẻ không thể tin.

- Bằng vào Nguyên Khí đan đương nhiên không được, đáng tiếc ta nuốt không chỉ là Nguyên Khí đan, còn có một viên Hồi Nguyên đan.

Trên mặt Lâm Tiêu lộ ra biểu tình đùa cợt, trong đan được bị hắn cắn nuốt ngoại trừ thật nhiều nhị phẩm Nguyên Khí đan, còn có một viên nhị phẩm Hồi Nguyên đan.

Hồi Nguyên đan, đan được nhị phẩm, ẩn chứa đại lượng nguyên lực, mỗi viên Hồi Nguyên đan đều giá trị xa xỉ, là một loại đan được cực kỳ trọng yếu dành cho võ giả trong cuộc chiến sinh tử, không như Nguyên Khí đan, một khi dùng nguyên lực sẽ lập tức tràn vào kinh mạch võ giả, làm võ giả khôi phục nguyên lực.

Viên Hồi Nguyên đan kia hắn đã lấy được trong tay Phong Tuyết tiểu đội, nhưng chưa dùng, hôm nay rốt cục có công dụng.

- Chết đi!

Trong mắt hắn hiện lên một tia lệ mang, thân hình chợt lướt ra, nháy mắt đi tới trước mặt Lãnh Chi Kiệt, quyền phải oanh ra nhanh như chớp.

- Lãnh Chi Kiệt!

Xa xa, đám người Ngụy Hưng Sơn sắc mặt kinh sợ, phát ra kinh hô.

Một khi Lãnh Chi Kiệt bị đánh chết, mất đi một võ giả hóa phàm cảnh bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm.

- Ta liều mạng với người!

Đổi mặt uy hiếp tử vong, Lãnh Chi Kiệt gầm lên giận dữ, liều mạng thân thể bị trọng thương, điên cuồng đánh ra.

Phốc!

Quyền chưởng va chạm, quyền phải của Lâm Tiêu thật dễ dàng đánh vỡ tay phải Lãnh Chi Kiệt, máu tươi xen lẫn xương cốt bắn ra, trong ánh mắt kinh hãi tuyệt vọng của hắn, quyền phải nặng nề oanh lên lồng ngực hắn, đánh ra một lỗ hồng lớn nơi ngực.

Bản thân bị trọng thương, chỉ còn lại nửa mạng, hiện tại sức chiến đấu còn không đủ ba thành, Lãnh Chi Kiệt làm sao là đối thủ của Lâm Tiêu!

Trong miệng phun máu tươi, Lãnh Chi Kiệt trừng lớn hai mắt, đồng tử gao nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, hắn như thế nào cũng không thể ngờ mình lại chết tại hang ổ Huyết Ma mã tặc đoàn, càng không ngờ rằng người giết chết hắn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi.

Đầu vừa lệch, Lãnh Chi Kiệt hoàn toàn tắt thở, mãi đến chết hai mắt của hắn vẫn mở thật to, hắn không cam lòng!

- Lãnh Chi Kiệt!

- Đại nhân!

- Cái gì!

Xa xa, bốn phía, Ngụy Hưng Sơn nhìn thấy một màn này, nhóm người Kiền Lê đều vẻ mặt rung động, đồng thời trên mặt hiện lên vẻ bi phẫn.

Hô...

Một quyền đánh chết Lãnh Chi Kiệt, thân hình Lâm Tiêu nhoáng lên, thu lại chiến đao, đồng thời ba mảnh Ô Nguyên Toa quay về bên thân thể hắn, trôi nổi chung quanh.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn qua đám người Ngụy Hưng Sơn, thân hình vọt tới.

- Đừng động con yêu thú này, trước tiên giết tiểu tử kia!

- Báo thù cho Lãnh Chi Kiệt!

- Vừa rồi hắn đã bị thương, hơn nữa mới thăng cấp tam chuyển, nguyên lực trong cơ thể nhất định không đủ!

- Giết!

Đám người Ngụy Hưng Sơn gầm lên giận dữ, muốn bỏ lại Toàn Địa Giáp đi đối phó Lâm Tiêu, đối với bọn hắn mà nói yêu thú không có trí tuệ, đánh không được có thể thối lui, so sánh với Lâm Tiêu, tiểu tử kia mới là uy hiếp.

- Hồng!

Ngay trong nháy mắt đám người Ngụy Hưng Sơn muốn thối lui, áp lực của Toàn Địa Giáp nhất thời giảm đi, nắm lấy cơ hội vỗ mạnh về phía Ngụy Cực.

Ngụy Cực lập tức bị ném bay ra ngoài, trong miệng phun tràn máu tươi.

Trong lòng Ngụy Cực hoảng hốt, không dám tiếp tục giao chiến cùng yêu thú, thân hình vội vã thối lui ra sau.

Đúng lúc này...

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang quỷ dị bạo lướt trong đêm đen, từ trước, sau, phía trên nhanh như chớp bắn thẳng vào yếu hại của Ngụy Cực, thế đi như sấm đánh, khó lòng phòng bị.

- A...

Ngụy Cực rống to một tiếng, lông tơ dựng đứng, đôi mắt trợn trừng muốn nứt ra, búa lớn điên cuồng huy vũ chấn lại ô quang.

- Dương!

Một Ô Nguyên Toa bị hấn đánh bay ra ngoài, nhưng hai ô quang còn lại hấn bắt lực, trong hư không lướt qua một đường cong quỷ dị nháy mắt xuyên thấu ngực cùng đầu của hắn.

Giữa không trung, đầu của Ngụy Cực như quả dưa hấu ầm ầm nổ tung, thân hình khô ngô vô lực ngã xuống.

- Ngụy Cực!

Kiên Lê gầm lên một tiếng giận dữ, ngoại trừ phần nộ trong thanh âm mang theo vẻ kinh sợ cùng run rẩy.

Lãnh Chi Kiệt cùng Ngụy Cực vừa chết, hiện tại chỉ còn lại Ngụy Hưng Sơn, chính bản thân Kiên Lê, cùng hai đầu lĩnh tam chuyển trung kỳ, ngoài ra chỉ còn lại hai mươi mã tặc đứng bên ngoài kinh hồn táng đảm, thế cục thượng phong chỉ nháy mắt rơi xuống hạ phong.

- Hống!

Toản Địa Giáp một kích thành công, rít gào một tiếng truy tới nhóm người Kiên Lê.

222. Chương 222: Đồ Diệt

Chương 222: Đồ diệt.

- Tên súc sinh này!

Kiên Lê tức giận mắng thành tiếng, theo hấn xem ra nếu không phải con yêu thú kia ra tay trước, Ngụy Cực làm sao chết trong tay Lâm Tiêu.

- Tiếp tục như vậy không được!

Nhìn Toản Địa Giáp truy tới, trong lòng Ngụy Hưng Sơn phần nộ, quát:

- Kiên Lê, ba người các ngươi trước ngăn lại yêu thú, ta đi giết tiểu tử đó.

- Được!

Kiên Lê cũng biết thế cục ác liệt, đáp một tiếng liền lao tới đối phó Toản Địa Giáp.

Ngụy Hưng Sơn bằng sương nhìn Lâm Tiêu, thân hình nhanh như thiểm điện, trường kiếm hóa thành mưa bụi sắc bén tràn ngập cả không gian, triền triền miên miên bao vây tới.

- Tiểu tử, nhận lấy cái chết!

Ngụy Hưng Sơn quát lên chói tai, theo hấn xem ra yêu thú không có trí tuệ, chỉ cần nhóm người Kiên Lê quần lấy nó một lát, hấn sẽ có thời gian đánh chết Lâm Tiêu, mà chỉ cần Lâm Tiêu đã chết dù không thể đánh chết yêu thú khủng bố kia, cũng hoàn toàn không đến mức nguy hiểm tính mạng.

Kiểm quang bao phủ đầy trời, nháy mắt bao vây toàn thân Lâm Tiêu.

- Hừ!

Trong lòng Lâm Tiêu đã có ý giao thủ với Ngụy Hưng Sơn, vì vậy không né tránh, chiến đao vung lên, phút chốc hóa thành một trận gió đón lấy mưa bụi kia.

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Oanh...

Đao quang kiếm ánh lóe ra trong hư không, phát ra tiếng nổ vang liên tiếp, trong tiếng nổ mạnh, thân hình Lâm Tiêu bay ngược ra ngoài.

- Quả nhiên không hổ là võ giả hóa phàm cảnh sơ kỳ, trong lực lượng cùng nguyên lực vượt hơn ta bây giờ.

Lâm Tiêu ngăn chặn nguyên lực cuộn cuộn trong cơ thể, ánh mắt cứng rắn như sắt.

Vừa giao thủ Lâm Tiêu nháy mắt rơi xuống hạ phong, bị đánh bay ra, hiển nhiên hắn còn kém hơn hóa phàm cảnh sơ kỳ, nhưng cũng chỉ là như thế, mặc dù trên thực lực hắn còn chưa sánh bằng Ngụy Hưng Sơn, cũng kém không lớn, nếu đối phương muốn giết hắn cũng không

có khả năng.

- Sao có thể?

So sánh với vẻ bình tĩnh của Lâm Tiêu, trong lòng Ngụy Hưng Sơn vô cùng khiếp sợ.

Theo hắn xem ra, sở dĩ Lâm Tiêu có thể đánh chết Lãnh Chi Kiệt, hoàn toàn bởi vì hắn liều mạng đánh lên làm Lãnh Chi Kiệt bị thương, thực lực giảm mạnh, sức chiến đấu không đủ nên mới bị tiểu tử kia chiếm tiện nghi.

Nhưng lần giao thủ vừa rồi lại làm cho hắn hoàn toàn sợ ngây người.

- Tiểu tử này vừa mới thăng cấp tam chuyển, làm sao thực lực mạnh như thế?

Trong lòng Ngụy Hưng Sơn không thể tin.

Ngay lúc hắn còn đang khiếp sợ...

- Hống!

Một tiếng gầm phẫn nộ truyền tới, khóe mắt hắn chợt nhìn thấy ba người Kiền Lê bị yêu thú công kích không ngừng lui về phía sau, cực kỳ nguy hiểm.

- Giết!

Bất chấp khiếp hãi, Ngụy Hưng Sơn lại ra tay.

- Không rảnh chơi một chọi một với người!

Lâm Tiêu cười lạnh, vung tay trái, Ô Nguyên Toa nháy mắt hóa thành ba đạo ô quang bắn tới Ngụy Hưng Sơn.

Trường kiếm trong tay Ngụy Hưng Sơn vung lên, kiếm quang đánh bay Ô Nguyên Toa, thừa cơ hội này Lâm Tiêu thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, thân hình mơ hồ lướt qua bên người Ngụy Hưng Sơn, đánh thẳng về hướng đám người Kiền Lê.

- Đao Cuốn Ngũ Nhạc!

Một đoàn long quyền đao khí thoáng chốc bắn ra, mang theo xu thế bão táp bắn thẳng tới ba người Kiền Lê.

- Cút ngay!

Kiền Lê gầm lên giận dữ, huyết đao điên cuồng ngăn trở công kích của Lâm Tiêu, nhưng hai võ giả tam chuyển còn lại không có vận tốt như vậy, căn bản không kịp phản ứng nháy mắt bị đao khí cắt thành huyết vũ đầy trời.

- Lão tứ, lão ngũ!

Kiền Lê kinh hãi gầm lên thành tiếng, đến lúc này bảy tam chuyển cao thủ trong Huyết Ma mã tặc đoàn đều chết dưới tay Lâm Tiêu, chỉ còn lại Kiền Lê.

Hô...

Chiếc đuôi sắt thép của Toản Địa Giáp trong phút chốc đã quất về hướng Kiền Lê.

Oanh!

Kiền Lê tâm thần khuấy động, chỉ có thể vội vàng ứng đối, huyết đao thiếu chút nữa bị đánh bay, thân hình nháy mắt bay ngược hơn mười trượng, trong miệng cuồn phun máu tươi.

- Kiền Lê, không cần tiến lên, để cho tiểu tử này chém giết với con yêu thú đi!

Kiền Lê định lao trở lại, liền bị Ngụy Hưng Sơn vội vàng kêu gọi.

Lúc này Lâm Tiêu chỉ đứng cách yêu thú vài thước, yêu thú không có trí tuệ, chỉ biết điên cuồng tập sát hết thấy võ giả đứng gần mình, một khi Lâm Tiêu đối chiến cùng yêu thú, bọn hắn có thể ngư ông hưởng lợi.

Nhưng một màn làm bọn hắn khó thể tin lại xảy ra!

Đầu yêu thú dữ tợn kia tựa hồ hoàn toàn không nhìn thấy Lâm Tiêu, đôi mắt huyết sắc nhìn chăm chăm hai người Ngụy Hưng Sơn, rít gào một tiếng lao tới.

- Đây... con mẹ nó đây là chuyện gì xảy ra?

Ngụy Hưng Sơn hoàn toàn không thể hiểu được một màn trước mắt.

Oanh!

Trong lúc bọn hắn còn đang kinh ngạc, Toản Địa Giáp đã đánh úp tới, móng vuốt cùng chiếc đuôi phân biệt quét về phía hai người.

- Đi!

- Lui!

Trong lòng hai người rất cục sảng sinh ý rút lui, vừa ngăn cản vừa lui về phía sau.

Nhưng Lâm Tiêu làm sao cho hai người như ý, bị Toản Địa Giáp công kích hai người bị oanh lui ra, huyết đao văng xa, Kiền Lê không ngừng phun máu.

- Chết đi!

Lâm Tiêu nhanh như chớp đuổi theo, nắm lấy thời cơ, chiến đao hóa thành một trận gió nháy mắt thổi qua thân hình Kiền Lê.

- Không!

Kiền Lê trừng lớn đôi mắt hoảng sợ, rống to thành tiếng, hắn muốn ngăn cản nhưng đã vô năng vì lực, trong mắt hiện lên tia bi phẫn mà tuyệt vọng.

- Phốc xuy...

Thân thể hắn bị chém thành hai nửa.

- Chạy mau!

- Đoàn trưởng đã chết, đoàn trưởng bị Lâm Tiêu giết chết!

- Chạy mau ah!

Kiền Lê vừa chết, hai mươi mã tặc còn lại điên cuồng chạy trốn.

- Chạy được sao!

Lâm Tiêu vung tay, ba đạo ô quang điên cuồng bay vút tới.

Huyết hoa vấy ra, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, chỉ giây lát gần hai mươi mã tặc đều mất mạng. Trên thực tế với thực lực võ giả nhị chuyển, bọn hắn chống cự còn sống lâu được một chút, nhưng không còn dũng khí đối chiến, điều này đối với Lâm Tiêu mà nói căn bản chỉ là một trận đồ sát!

Giờ khắc này, sắc mặt Ngự Hưng Sơn hoàn toàn thay đổi, điên cuồng lui về phía sau, mà Toàn Địa Giáp cũng gắt gao theo sát hắn.

- Điện Quang Phi Thệ!

Ngự Hưng Sơn cắn răng, nguyên lực tràn ngập, tốc độ nháy mắt trưởng lớn, hóa thành một đạo lưu quang bắn tới trước, phút chốc thoát khỏi phạm vi truy kích của Toàn Địa Giáp.

- Thân pháp gì? Tốc độ nhanh như vậy!

Lâm Tiêu kinh hãi.

- Chạy đi đâu!

Ngay sau đó hắn quát lên chói tai, vung tay lên.

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang nhanh như chớp lướt ra, ngăn đón Ngự Hưng Sơn đang điên cuồng chạy trốn.

Tốc độ Ô Nguyên Toa nhanh bao nhiêu? Trong phút chốc đã đi tới sau lưng Ngự Hưng Sơn.

- Cút ngay!

Trường kiếm run lên, Ngự Hưng Sơn không dám khinh thường, nổi giận gầm lên một tiếng, một kiếm chém bay Ô Nguyên Toa, mà thân hình bị ngăn chặn chột dừng lại.

Thừa cơ hội này, Toàn Địa Giáp đã đuổi tới, rít gào một tiếng vung đuôi.

- Đáng giận ah!

Ngự Hưng Sơn giận dữ hét lớn một tiếng, tốc độ cũng không sánh bằng tốc độ công kích của yêu thú, vội vàng huy kiếm ngăn cản.

Oanh!

Kiếm vĩ va chạm, trên đuôi yêu thú hiện lên vết máu dài mấy tấc, mà Ngự Hưng Sơn sắc mặt tái nhợt, thân hình bay ngược ra vài trượng mới dừng lại.

- Dao Nhạc Thành Lục!

Không chờ hắn kịp thở ra, một tiếng rống lôi đình vang lên, Lâm Tiêu nhanh như chớp bổ tới, đao mang như sóng biển phóng mạnh về phía Ngự Hưng Sơn.

223. Chương 223: Điện Quang Hỏa Thạch (1)

Chương 223: Điện Quang Hỏa Thạch. (1)

- Khai!

Ngự Hưng Sơn cắn răng gầm nhẹ một tiếng, kiếm quang sáng lên, ngưng tụ lại bổ lên đao mang của Lâm Tiêu.

Trong tiếng nổ vang, thân hình hai người lui ra sau mấy bước.

- Hống!

Toàn Địa Giáp nhân cơ hội gầm lên, móng vuốt vồ về phía Ngự Hưng Sơn.

- A a a...

Ngự Hưng Sơn phẫn nộ gầm lên, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, bất chấp điều dưỡng nguyên lực, chỉ đành huy kiếm ngăn cản.

Oanh...

Liên tục rơi vào công kích, Ngụy Hưng Sơn không còn chịu nổi, phun ra ngụm máu tươi như điều đứt dây vàng ra ngoài.

- Không Thần Quyết – đi!

Hưu hưu hưu...

Ba mảnh Ô Nguyên Toa nhanh như chớp bắn về phía Ngụy Hưng Sơn.

Ngay trong thời điểm nguy cơ, Ngụy Hưng Sơn rốt cục thể hiện ra thực lực cường đại của hóa phạm cảnh, trường kiếm liên tục run lên, hóa thành ba đạo quỹ tích kỳ dị nháy mắt chém lên ba mảnh ô quang.

Nhưng ngay sau đó, thân hình Lâm Tiêu nhanh như quỷ mị xuất hiện bên người hắn, chiến đao chém xuống lần nữa.

- Đao Nhạc Thành Lục!

Đao mang thật lớn nháy mắt bao phủ toàn thân Ngụy Hưng Sơn, hết thấy đều biến mất, chỉ còn lại đao mang chói mắt càn quét tất cả.

- Con mẹ nó, lão tử chết thật oan!

Trong lòng Ngụy Hưng Sơn hiện lên một tia tuyệt vọng, nơi ngực truyền tới đau đớn, bóng tối nháy mắt ăn mòn ý thức của hắn.

Phác thông...

Hai đoạn thân thể rơi rụng xuống đất, Ngụy Hưng Sơn trừng lớn đôi mắt tuyệt vọng, chết không nhắm mắt.

Yêu thú cùng võ giả trời sinh là địch, vô luận là yêu thú hay Lâm Tiêu, trong mắt Ngụy Hưng Sơn đều không đáng lo ngại, đặc biệt yêu thú không có trí tuệ, chỉ biết tấn công theo bản năng, chỉ cần yêu thú đối chiến với Lâm Tiêu, hắn có thể chiếm cứ thượng phong sau đó nắm cơ hội đánh chết cả Lâm Tiêu lẫn yêu thú, bằng không cũng có thể bình yên rời đi.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ yêu thú cùng Lâm Tiêu phối hợp khéo léo như vậy, làm cho hắn không còn cơ hội thở gấp.

Mãi cho tới chết hắn vẫn chỉ còn nhớ lại cảnh tượng này, chết không nhắm mắt.

Trong núi sâu, từng đợt gió đêm thổi tới, mùi máu tanh lan tràn khắp nơi.

Lâm Tiêu dùng Toàn Địa Giáp đứng trong khu hoang dã tràn đầy thi thể, liếc nhìn nhau, chợt cười ha hả.

- Phác thông...

Lâm Tiêu đặt mông ngồi dưới đất, lúc này mới cảm giác được toàn thân vô cùng đau đớn, trên người vết máu loang lổ, cơ hồ không có địa phương sạch sẽ.

Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không tốt, bị đám người Lãnh Chi Kiệt vây công, thân thể lần giáp phá nát, máu tươi chảy ra, cũng may hình thể khổng lồ, miệng vết thương không lớn, cũng không thương tổn tới yếu hại, không đến nỗi trở ngại, với lực khôi phục kinh người của nó chỉ sợ qua một hai ngày là có thể khỏi hẳn, chỉ có chút chật vật mà thôi.

Nuốt hai viên Liệu Thương đan, Lâm Tiêu ngồi xếp bằng dùng nguyên lực trị thương, vừa điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên khí bổ sung cơ thể.

Qua một canh giờ sau, Lâm Tiêu đứng dậy, đau đớn cùng mệt mỏi biến mất, hai mắt tỏa sáng nhìn thi thể đám người Ngụy Hưng Sơn cùng Kiên Lê, như đang nhìn một ngọn núi vàng.

- Là thời điểm thu hoạch chiến lợi phẩm!

Lâm Tiêu nhanh chóng đi tới bên thi thể Ngụy Hưng Sơn, bắt đầu tìm kiếm.

Từng quyển công pháp, bí tịch, đan dược cùng ngân phiếu bị hắn lục soát đi ra, vô cùng hưng phấn, trong lòng tràn ngập chờ mong, mỗi khi thu được đồ vật đều bỏ vào Thương Long Tí, thậm chí kể cả vũ khí cùng đồ vật trên người tiểu mã tặc cũng không buông tha, hoàn toàn lục soát sạch sẽ.

Sau nửa canh giờ, hắn mới xem xét xong toàn bộ thi thể, mà thật nhiều thi thể cũng bị hắn ném sang một bên.

Đương nhiên, đầu của Huyết Ma Kiền Lê, phó đoàn trưởng Ngụy Cực đều bị hắn cắt xuống bao bọc lại, nhiệm vụ tiêu diệt Huyết Ma mã tặc đoàn là nhiệm vụ tứ tinh, thù lao là ba mươi vạn lượng bạc, mà tin vật giao tiếp nhiệm vụ là đầu của đám người này, hắn đương nhiên sẽ không lãng phí.

Cướp sạch tài vật trên người mã tặc, Lâm Tiêu bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

- Nhiều ngân phiếu như vậy, àn? Còn có cả kim phiếu.

Nhìn xấp ngân phiếu trong tay, Lâm Tiêu không nhịn được hô nhỏ một tiếng, hai mắt tỏa sáng.

- Một vạn...

- Mười lăm vạn...

- Năm mươi vạn...

- Một trăm vạn...

Trải qua kiểm kê, miệng của hắn có chút phát khô, trợn mắt há hốc mồm.

Tổng cộng là hai trăm ba mươi sáu vạn bảy ngàn lượng, bên trong có trăm vạn lượng là lục soát trên người mã tặc, mà một trăm ba mươi sáu vạn lấy được trên người năm người Ngụy Hưng Sơn.

Ngoài ra hắn còn tìm được mười vạn kim phiếu, giá trị một trăm vạn lượng từ trên người Kiền Lê.

Nói cách khác, lần này hắn thu hoạch ba trăm ba mươi sáu vạn bảy ngàn lượng bạc, còn có thêm gần ngàn lượng bạc vụn.

- Ai nha, giàu to rồi đi?

Lâm Tiêu nuốt nước bọt, nhưng suy nghĩ lại ở trên người Ngô Ứng lấy được gần hai mươi vạn, tâm tình hắn bình tĩnh lại.

Đếm xong ngân phiếu, ánh mắt hắn dừng lại trên đan dược, tinh tế phân loại, lần này thu hoạch gần trăm bình đan dược, không ít nhị phẩm Nguyên Khí đan, giá trị kinh người.

Cuối cùng ánh mắt hắn mới dừng lại trên bí tịch.

Trước mặt hắn tổng cộng có hai mươi bảy quyển công pháp cùng vũ kỹ, đại đa số là thu thập được nhân cấp đề giai cùng trung giai công pháp vũ kỹ trên người mã tặc, hắn chỉ lật qua rồi đặt sang bên, những công pháp vũ kỹ này hắn không định tu luyện, nhưng có thể bán cho Võ Điện đổi lấy cống hiến trị.

Sau khi chọn lựa, trong tay hắn chỉ còn lại bảy quyển công pháp cùng bí tịch.

- Đây là Loạn Bát Phong côn pháp? Nhân cấp cao giai vũ kỹ luyện tới mức tận cùng có thể quét ngang vô địch, thích hợp cho người có thần lực trời sinh tu luyện.

- Ta tu luyện chính là đao pháp, ngay cả Phá Sơn Đao còn chưa hiểu rõ, tuy côn pháp mạnh mẽ nhưng chưa hẳn thích hợp ta, để một bên.

- Đây là Huyết Cẩm công, nhân cấp cao giai công pháp, lấy máu thúc giục nguyên lực, luyện tới tận cùng uy lực mạnh mẽ, công pháp này tựa hồ không ít mã tặc tu luyện, àn, đích xác uy lực không sai, đáng tiếc còn kém Ngưng Nguyên công của ta, còn lấy máu thúc giục công pháp, có tác dụng phụ rất lớn, không thích hợp ta.

- Đây là... Huyết Ma đao pháp của Kiền Lê? Nhân cấp cao giai vũ kỹ, chú ý là giết người, thường xuyên tu luyện sẽ bạo ngược vô cùng, sát khí lâm nhiên, ảnh hưởng tâm tính rất lớn, không thích hợp ta.

- Chiến Thiên phủ pháp... bỏ đi, không xem.

- Ân? Nhân cấp cao giai vũ kỹ Âm Ảnh Phiêu pháp, đây là vũ kỹ thi triển ám khí.

Đột nhiên hai mắt hắn tỏa sáng, đó là một quyển vũ kỹ thi triển ám khí tiêu pháp.

- Không sai, không sai, rốt cục tìm được một quyển thích hợp.

Lâm Tiêu hài lòng gật đầu, tuy hắn không chủ tu ám khí, nhưng sau khi có được Ô Nguyên Toa, có thể tu luyện Âm Ảnh Phiêu pháp, lúc đó thi triển Ô Nguyên Toa sẽ có biến hóa nhiều hơn.

- Xuân Vũ kiếm pháp, nhân cấp cao giai vũ kỹ, luyện tới tận cùng kiếm pháp kéo dài như mưa xuân, vô cùng vô tận, trăm địch nhân trong vô hình, tiêu hao rất ít nguyên lực, đồng dạng chỉ tiêu hao một nửa nguyên lực so với kiếm pháp khác.

Đây là kiếm pháp của Ngụy Hưng Sơn.

- Nói vậy có thể kiên trì lâu hơn người khác gấp đôi?

Lâm Tiêu giật mình.

224. Chương 224: Điện Quang Hỏa Thạch (2)

Chương 224: Điện Quang Hỏa Thạch. (2)

- Đáng tiếc ta tu luyện công pháp là đao pháp cùng quyền pháp làm chủ yếu, bá đạo, khí thế, tâm tính của ta cũng vậy, tuy kiếm pháp mạnh mẽ nhưng quá mức dịu dàng, không thích hợp cho ta.

Liên tục xem sáu quyển bí tịch, chỉ có ám khí thích hợp hắn, điều này làm cho hắn có chút buồn bực.

- Xem quyển cuối cùng này.

Lâm Tiêu lật quyển bí tịch cuối cùng ra xem.

- Ân?

Ánh mắt hắn chợt toát ra vẻ vui mừng.

- Điện Quang Hỏa Thạch, địa cấp trung giai vũ kỹ, phân chia bốn thức, thức thứ nhất Điện Quang Phi Thệ, thức thứ hai Phong Trì Điện Xê, thức thứ ba Cấp Như Tinh Hỏa, thức thứ tư Điện Quang Hỏa Thạch.

Luyện tới tận cùng tốc độ nhanh như thiểm điện, bay vút vô tung, trong nháy mắt vượt qua ngàn dặm, nhưng yêu cầu nguyên lực cùng cường độ thân thể cực cao, thi triển dựa vào nguyên lực thúc đẩy thân thể di chuyển, nguyên lực càng cô đọng, cường độ thân thể càng mạnh, tốc độ thi triển càng nhanh, nhưng nếu cường độ thân thể cùng nguyên lực không đủ, thật dễ dàng bị trọng thương, tiêu hao nguyên lực thật lớn.

- Điện Quang Hỏa Thạch hắn là thân pháp mà Ngụy Hưng Sơn thi triển trong thời khắc cuối cùng, không ngờ là vũ kỹ địa cấp trung giai, tốt, tốt, ta luôn khuyết thiếu một môn thân pháp tốc độ, tuy Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết không kém nhưng chỉ có thể sử dụng trong chiến đấu, một khi gặp phải nguy hiểm thật dễ dàng rơi vào khốn cảnh, bí tịch này thật thích hợp với ta.

Lâm Tiêu không khỏi mừng rỡ như điên.

Thu thập toàn bộ đồ vật, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn vào kiến trúc cao nhất trên sơn trại.

- Tuy rằng tài vật ngân phiếu mang theo bên mình, nhưng trong sơn trại hắn còn không ít đồ vật khác, ta phải đi lên xem một chút.

Lâm Tiêu phi thân đi vào trong dãy kiến trúc kia.

Đột nhiên thanh âm tiếng khóc nức nở cùng tiếng hô nhỏ truyền vào trong tai hắn.

Lâm Tiêu phóng thích tinh thần lực, lập tức chứng kiến trong đại sảnh có hơn mười vũ cơ xinh đẹp cùng người hầu đang hoảng sợ chờ đợi bên trong, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi cùng lo lắng, những người này đều bị mã tặc đoàn cướp trở về, vì sinh tồn chỉ có thể nhẫn nhục mà sống, phục vụ cho bọn mã tặc chơi đùa phát tiết.

Lâm Tiêu nhướng mày, hắn đã đánh chết toàn bộ mã tặc đoàn, những người vô tội kia cũng không thể ném lại nơi này.

Thay đổi lại trang phục võ giả Võ Điện, Lâm Tiêu hiện thân trong đại sảnh.

Mọi người trong đại sảnh sợ hãi kinh hô, họ đều nghe được tiếng chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết dưới sơn trại, nhưng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Các vị không cần phải lo lắng, ta là võ giả Tân Vệ thành, tiếp nhiệm vụ tìm kiếm trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn, trong lúc vô ý phát hiện có yêu thú tấn công trú địa của bọn chúng, cho nên tiềm phục một bên chờ thời cơ hành động, hiện tại toàn bộ mã tặc đoàn đều bị yêu thú giết chết, cho dù chưa chết cũng bị ta xử lý, các vị đều đã được tự do, có gì cần sửa sang lại thì nhanh chóng đi làm, nhưng đừng mang theo quá nhiều đồ vật, chờ tới sáng lúc ta rời đi sẽ mang theo các người cùng về Tân Vệ thành.

Thanh âm Lâm Tiêu vang lên trong đại sảnh.

Toàn bộ mọi người nghe được tin tức này liền kinh hô một tiếng, sau đó giống như hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhìn lẫn nhau, vẻ trong đôi mắt lập tức trở thành vui sướng khi biết mình lấy được tự do.

- Đa tạ anh hùng, đa tạ anh hùng!

- Đa tạ ân nhân cứu mạng!

Toàn bộ mọi người đều kích động khóc lớn, vội vàng quỳ xuống phục lạy.

- Tất cả đứng lên đi, mọi người nghỉ ngơi thật tốt, sau đó ăn chút gì, bảo tồn thể lực, trời sáng chúng ta xuất phát.

Lâm Tiêu phân phó xong, xoay người lướt vào bên trong nội sảnh.

Cũng may nhóm người này còn chưa thấy được tình huống chiến đấu trước đó, nếu không sau này truyền ra làm cho các thế lực lớn trong Tân Vệ thành hay biết, một mình hắn đánh chết toàn bộ cao thủ Huyết Ma mã tặc đoàn, còn có hai võ giả hóa phạm cảnh sơ kỳ, đối với hắn bây giờ mà nói tuyệt đối không phải tin tốt lành.

Có yêu thú thần bí che giấu, Lâm Tiêu đi theo nhặt tiện nghi, đây là một giải thích hợp lý.

Điều thấp làm việc là điều mà hắn cần làm ở giai đoạn này.

Với tốc độ của Lâm Tiêu, chỉ một lát đã tìm kiếm xong cả tòa kiến trúc, quả nhiên hắn cũng không lục soát được vật gì, nhưng lại phát hiện trong một gian phòng có hơn trăm gốc nhị phẩm linh dược cùng hơn ngàn nhất phẩm linh dược, ngoài ra còn đại lượng thảo dược, điều này làm cho Lâm Tiêu có nỗi vui mừng ngoài ý muốn.

Hai người Ngụy Hưng Sơn đến nơi đây là vì muốn lấy nhóm linh dược này mang về Hắc Long trại gieo trồng trở lại, chẳng qua bây giờ đều tiện nghi cho Lâm Tiêu.

Nếu bình thường nhìn thấy nhóm linh dược trị giá mấy chục vạn lượng kia, chỉ sợ Lâm Tiêu đã vô cùng hưng phấn kích động, nhưng trước đó lấy được thật nhiều ngân lượng cùng công pháp địa cấp trung giai, lúc này hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều, sau đó đem toàn bộ linh dược bỏ vào trong không gian Thương Long Tí.

Ngoài ra làm cho Lâm Tiêu có chút kích động chính là hắn tìm được một danh sách về thành viên Huyết Ma mã tặc đoàn trong phòng của Kiên Lê, bên trong ghi chép rõ thân phận mỗi người, thậm chí có cả tên tuổi của phần đồ ẩn trong Tân Vệ thành làm cơ sở ngầm ã tặc.

Có phần danh sách này, chỉ cần giao lại cho phủ thành chủ Tân Vệ thành, có thể đem toàn bộ cơ sở ngầm của mã tặc đoàn bắt trọn ổ.

Ngoài ra còn có thư từ qua lại giữa Huyết Ma mã tặc đoàn cùng Hắc Long trại, chỉ tiếc trong thư không bại lộ tin tức cụ thể về bọn hắn.

Đem toàn bộ mọi vật cất kỹ, Lâm Tiêu đi ra ngoài, đem một ít dấu vết chiến đấu hủy diệt, thậm chí thiêu hủy một ít đồ vật, bởi vì không để cho cảnh tượng chiến đấu bị một ít người có ý chí nhìn ra được rõ ràng.

Làm xong hết thảy hắn mới quay về trong đại sảnh.

Trong đại sảnh, vũ cơ cùng người hầu đều đã chuẩn bị xong, thay đổi quần áo sạch sẽ, phần lớn mọi người không mang theo vật gì, đối với họ mà nói, nơi này chẳng khác gì là ác mộng, không muốn ghi nhớ bất kỳ chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ.

Rạng sáng hôm sau, sắc trời còn tối mờ, Lâm Tiêu đã dẫn theo mọi người rời khỏi trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn.

- A...

Nhìn thấy máu tươi cùng cảnh tượng hoang tàn hỗn độn bên ngoài, một ít vũ cơ sợ hãi kinh hô, sắc mặt tái nhợt, gắt gao dựa bên cạnh Lâm Tiêu, không ngừng lạnh run.

Lâm Tiêu thoáng nhíu mày, diễn cảm nghiêm túc nhìn mọi người.

- Chư vị, nơi này là Liên Vân sơn mạch, là địa phương yêu thú trải rộng, nếu các người không hiểu biết rõ ràng về tình cảnh của chính mình, ta nghĩ không đợi chúng ta về tới Tân Vệ thành cũng đã dữ nhiều lành ít, cho nên ta hi vọng mặc kệ gặp được sự tình gì các người cũng phải bình tĩnh, có chuyện gì ta sẽ thông báo cho các người, các người đều nghe rõ ràng chưa?

Lâm Tiêu nhìn nhóm nữ tử lạnh lùng nói.

Chứng kiến vẻ lạnh lùng uy nghiêm của hắn, nhưng bởi vì tuổi tác mà lộ vẻ non nớt, nhóm vũ cơ giật mình tỉnh lại, trên mặt hiện lên vẻ áy náy đỏ bừng.

225. Chương 225: Giao Nhiệm Vụ

Chương 225: Giao nhiệm vụ.

- Nghe rõ.

Nhóm vũ cơ cùng người hầu liên tục gật đầu.

- Như vậy chúng ta lên đường đi.

Lâm Tiêu mang theo mọi người rời khỏi trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn, đi vào khu núi rừng nguy hiểm trùng điệp.

Vì bảo hộ mọi người an toàn quay về Tân Vệ thành, Lâm Tiêu tìm cơ hội thả Toản Địa Giáp ra ngoài, cho nó không ngừng đi tuần tra bốn phía, nhờ vậy có thể xua tan thật nhiều yêu thú.

Đồng thời hắn còn khuếch tán tinh thần lực thời khắc chú ý hết thảy động tĩnh xung quanh.

Nơi này cách Tân Vệ thành chừng trăm dặm, nếu một mình Lâm Tiêu phi hành chỉ cần hai canh giờ sẽ tới, nhưng mang theo một đám người thường, mọi người phải đi tròn một ngày chỉ đạt tới nửa đoạn đường.

Tìm một sơn cốc an toàn ở lại, Lâm Tiêu đem Toản Địa Giáp khuyên giải chung quanh, rạng sáng ngày kế tiếp lại khởi hành.

Tới chạng vạng hôm sau, đoàn người rốt cục đi tới trú địa quân doanh cách Tân Vệ thành vài chục dặm.

Vì phòng ngừa thú triều đột kích, quân đội võ giả Tân Vệ thành đều thành lập trú địa chung quanh thành trì, dùng giám sát hướng đi của yêu thú, đồng thời cũng là trú địa cho võ giả đi ra ngoài liên lạc yêu thú, một khi gặp nguy hiểm có thể trốn vào trong quân doanh.

- Người nào?

Nhìn đội ngũ độc đáo trước mặt, binh lính tuần tra ngoài quân doanh liền bay tới cao giọng hỏi.

- Đến quân doanh, chúng ta rất cực an toàn.

Nhóm võ cơ cùng người hầu giờ phút này đã yên lòng, đã ngoại thật sự quá nguy hiểm, một khi bị yêu thú vây công sẽ chết, chỉ tới được quân doanh mới xem như chân chính an toàn.

- Ta là võ giả Võ Điện Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lấy ra huân chương của mình, nói:

- Những người này là người thường ta cứu ra từ trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn, thỉnh cầu chư vị đưa họ quay về Tân Vệ thành.

- Cái gì?

- Những người này là người cứu ra từ trong trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn?

Mười mấy binh lính khiếp sợ nhìn Lâm Tiêu, bọn họ từng nghe nói qua về danh tiếng của Huyết Ma mã tặc đoàn, cao thủ nhiều như mây, những binh lính này thật không rõ chỉ bằng vào một thiếu niên như Lâm Tiêu làm sao có thể cứu ra được cả nhóm người thường trong hang ổ kia.

Trong lòng mọi người thật sự khó thể tin.

Nhưng khi nhóm binh lính đem đoàn người quay về trú địa, cẩn thận dò hỏi, sau khi biết được nhóm võ cơ cùng người hầu đúng là do Lâm Tiêu cứu ra, đều vô cùng rung động.

- Mời các hạ yên tâm, chúng tôi sẽ lập tức an bài xe ngựa đưa họ về Tân Vệ thành, chỉ bằng các hạ cùng về đi.

Bên ngoài quân doanh, toàn bộ võ cơ cùng người hầu lên xe ngựa do quân đội an bài, vị hiệu úy dẫn đầu mời Lâm Tiêu cùng trở về, đối với hảo hán như vậy, hẳn thật sự cảm thấy kính trọng.

- Không cần, ta còn có việc, sẽ không đi cùng.

Lâm Tiêu khoát tay cáo từ, hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng thành trì, chỉ giây lát biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nửa canh giờ sau, vì che giấu tai mắt người khác, hắn mang theo một túi lớn chiến lợi phẩm lặng yên đi vào Tân Vệ thành.

- Nhìn xem, đó không phải Lâm Tiêu sao?

- Thật sự là Lâm Tiêu!

- Lâm tiêu đã trở lại.

Lâm Tiêu đi thẳng tới Võ Điện, bước vào đại điện nhiệm vụ.

Bởi vì sự kiện Huyết Ma mã tặc đoàn, Võ Điện phái người tìm kiếm Lâm Tiêu, hơn nữa hắn còn có thân phận đệ tử thiên tài, lại đánh cuộc cùng Ô Hạo, không ít đệ tử Võ Điện quen thuộc hắn, hiện tại thấy hắn trở về đều rung động.

Từ khi Lâm Tiêu tiếp nhận nhiệm vụ rời khỏi thành cũng đã qua gần hai tháng thời gian, chưa từng quay về, một mình sinh tồn ở dã ngoại suốt hai tháng, điều này đối với võ giả mà nói là chuyện vô cùng khó khăn.

- Ta tới giao nhiệm vụ.

Đi tới trước quầy, Lâm Tiêu đem túi lớn sau lưng đặt lên, bình thần nói.

- Nhiệm vụ 915, bạch sắc ngọc bích. Nhiệm vụ 54, nhiệm vụ 78, nhiệm vụ số 1...

Lâm Tiêu vừa báo số hiệu nhiệm vụ vừa lấy ra mấy túi nhỏ bên trong bao lớn.

- Nhiệm vụ mà Lâm Tiêu thông báo, thứ nhất là lập sát Ngô Ứng, thứ hai là tìm kiếm trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn... trời ạ, tiểu tử này không phải tìm được trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn đi?

Có đệ tử đang ghi chép vừa nghe giải thích, khi nghe được nhiệm vụ thứ hai không khỏi giật mình kêu lên.

Sau khi nghe được số hiệu nhiệm vụ thứ ba, hai mắt hắn tròn tròn.

- Cái gì, nhiệm vụ thứ ba là... là lập sát Huyết Ma mã tặc đoàn!

Khuôn mặt đệ tử kia thật rung động, vẻ mặt đại ra:

- Chẳng lẽ hắn sẵn giết cả Huyết Ma mã tặc đoàn? Không có khả năng, hắn không làm chứ? Đúng rồi, nhất định hắn đã làm!

Chẳng những là hắn, toàn bộ đệ tử hiếu kỳ đều liên tục lắc đầu, trong lòng không thể tin được, đồng thời ánh mắt nhìn chằm chằm mấy bao nhỏ mà Lâm Tiêu lấy ra.

Bao vây đầu tiên đúng là đầu của Ngô Ứng.

Nhiệm vụ thứ hai là trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn, nhân viên ghi nhớ địa chỉ, chờ sau này Vô Điện phái người đi điều tra.

Nhiệm vụ thứ ba là lập sát Huyết Ma mã tặc đoàn, nhân viên mở ra mấy bao vây cuối cùng, một nhóm đầu người dùng vôi phấn chống phân hủy phủ lên, bộ mặt dữ tợn xuất hiện trước mặt mọi người.

- Đây là... đoàn trưởng Huyết Ma mã tặc đoàn Huyết Ma Kiên Lê!

- Phó đoàn trưởng Huyết Phủ Ngụy Cực...

Dưới ánh đèn, khuôn mặt mấy đầu người hiện ra rõ ràng.

Cả đại điện phút chốc lâm vào yên tĩnh.

Thật nhiều đệ tử há hốc miệng, diễn cảm rung động, hai mắt tròn xoe không dám tin tưởng.

- Lâm Tiêu thật sự sẵn giết cả Huyết Ma mã tặc đoàn?

- Việc này...

Diễn cảm mọi người đại ra, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Nhiệm vụ lập sát Huyết Ma mã tặc đoàn, trong Vô Điện không biết từng có bao nhiêu đệ tử tiếp nhận, thậm chí có rất nhiều đệ tử hạch tâm đứng đầu, hơn nữa có cả chấp sự cùng quản sự, nhưng không ai thành công qua, chẳng những là Vô Điện, ngay cả một ít thế lực khác đều phái thật nhiều đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ, đồng dạng đều không thành công.

Thứ nhất là vì trú địa của mã tặc đoàn quá thần bí, thứ hai là vì thực lực đám người Kiên Lê quá mạnh mẽ.

Lúc trước từng có không ít võ giả cường đại tìm được tung tích của Kiên Lê, nhưng nếu không bị hắn chém giết thì bị hắn chạy trốn, đều không ngoại lệ.

Nhưng hôm nay đệ tử mới gia nhập Vô Điện không bao lâu như Lâm Tiêu đã hoàn thành xong nhiệm vụ, thật là...

Trong lúc nhất thời cả đại điện yên tĩnh không tiếng động, mọi người ngơ ngác nhìn Lâm Tiêu, đầu óc như chết lặng.

- Lâm Tiêu đã trở lại?

Đúng lúc này một thanh âm uy nghiêm vang lên từ ngoài điện, đồng thời một thân ảnh cường mãnh nhảy mất lao vào, trên mặt mang theo vẻ gấp gáp.

Khi nhìn thấy Lâm Tiêu, vẻ gấp gáp của người kia biến thành kích động.

Thân ảnh nọ chính là tổng quản Võ Điện tại Tân Vệ thành – Trữ Vĩ Thần.

- Ha ha, xú tiểu tử, cuối cùng đã trở lại, ta đã nói đệ tử Võ Điện chúng ta sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Trữ Vĩ Thần đi tới bên cạnh Lâm Tiêu, cười ha ha nói.

Trước đó nhận được tin tức Lâm Tiêu trở về, hẩn khẩn cấp chạy tới đây, hiện tại thật sự nhìn thấy Lâm Tiêu, trái tim mới hoàn toàn thả lỏng.

226. Chương 226: Bình Yên Tới Thành

- Ân? Cái gì? Đây là... Huyết Ma Kiền Lê?

Trữ Vĩ Thần cười lớn đi tới trước quầy, mà ánh mắt cũng bị mấy đầu người trên quầy hấp dẫn, trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc.

- Chẳng lẽ Võ Điện chúng ta có ai hoàn thành xong nhiệm vụ liên sát Huyết Ma mã tặc đoàn? Là ai? Là ai hoàn thành?

Trên mặt Trữ Vĩ Thần lộ ra một tia khiếp sợ, ánh mắt nhìn qua các đệ tử.

Huyết Ma mã tặc đoàn hung danh hiển hách, không biết đã đánh chết bao nhiêu đệ tử các thế lực nơi đây ngoại, còn cướp đoạt đội buôn qua lại các thành, luôn làm cho các thế lực vô cùng đau đầu, từng phái ra thật nhiều đội ngũ võ giả đi tiêu diệt.

Cho nên nhiệm vụ liên sát mã tặc đoàn này mới được liệt vào hồng sắc ngọc bích, chẳng những là ở Võ Điện, mà ở những thế lực khác cũng đưa nhiệm vụ này lên hàng đầu.

Hiện tại nhìn thấy đầu của Huyết Ma Kiền Lê, Trữ Vĩ Thần liền biết đã có đệ tử Võ Điện hoàn thành được nhiệm vụ khó khăn này, làm trong lòng hẩn vô cùng kích động lẫn vui sướng.

Nghĩ tới đây, Trữ Vĩ Thần đưa mắt tìm kiếm người hoàn thành nhiệm vụ kia...

Ngay trong lúc hẩn còn đang nghi hoặc, liền nhìn thấy ánh mắt các đệ tử đầy vẻ cổ quái nhìn người đứng bên cạnh hẩn.

Trữ Vĩ Thần quay đầu, người kia chính là Lâm Tiêu.

Một ý tưởng tuyệt đối không khả năng hiện lên trong đầu hẩn.

- Chẳng lẽ...

Hẩn há miệng thở dốc, thấp than kêu lên, ngay sau đó nhìn thấy các đệ tử đều gật đầu nhưng khẳng định ý nghĩ của hẩn.

Biểu tình Trữ Vĩ Thần nháy mắt hóa đá.

- Lâm Tiêu, nhiệm vụ liên sát Huyết Ma mã tặc đoàn là người hoàn thành?

Sững sờ thật lâu, Trữ Vĩ Thần chợt tỉnh ngộ, vội vàng hỏi.

Lâm Tiêu gật gù đầu.

- Người...

Trong mắt Trữ Vĩ Thần tản ra một đạo tinh mang, gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, tựa hồ muốn nhìn kỹ hẩn, lại giống như đang nhìn một tên quái vật.

- Trữ tổng quản, là ta hoàn thành, nhưng không phải một mình ta giết Huyết Ma Kiền Lê.

Nhìn thấy biểu tình giống như gặp quỷ của Trữ Vĩ Thần cùng vẻ khiếp sợ của đệ tử chung quanh, Lâm Tiêu nở nụ cười, biết mình nên giải thích.

- Sự tình kỳ thật là như vậy...

Lúc này Lâm Tiêu đem chuyện xảy ra những ngày nay, bởi vì bảo vệ đội ngũ Doãn gia đến sơn cốc hái thuốc, trong lúc vô ý phát hiện được cốc do Huyết Ma mã tặc đoàn gieo trồng, xảy ra xung đột cùng ba thành viên mã tặc, đánh chết đối phương nhưng bại lộ hành tung, cuối cùng vì bảo hộ đội ngũ Doãn gia rời đi nên hắn dứt khoát quyết định đi đoạn hậu, trong lúc vô ý phát hiện trú địa của Huyết Ma mã tặc đoàn, sau đó lại bị phát giác bị truy sát, kết quả bị trọng thương.

Cuối cùng vì bị thương mà ẩn núp, sau đó chữa lành, muốn đi điều tra thêm trú địa của mã tặc đoàn, vô tình phát hiện yêu thú tập kích sơn trại kia, hắn thừa dịp mã tặc bị trọng thương, đánh lén giết chết, cuối cùng chiếm được tiện nghi mới tiêu diệt toàn bộ Huyết Ma mã tặc đoàn.

Lâm Tiêu miêu tả cả quá trình sinh động như thật, tuy không nói rõ tường tận nhưng trật tự rõ ràng, làm cho người ta có cảm giác vừa nghe liền hiểu rõ.

- Thì ra là thế.

- Không ngờ là như vậy.

- Vận khí Lâm Tiêu không khỏi quá mức nghịch thiên đi? Ngay cả chuyện yêu thú tập kích mã tặc đoàn cũng bị hắn gặp được?

- Phải biết rằng liệt sát Huyết Ma mã tặc đoàn đạt được thù lao ba mươi vạn lượng ah, hắn cứ như vậy kiếm được ba mươi vạn?

- Ba mươi vạn tính cái gì? Ta dám khẳng định Lâm Tiêu lấy được tiền tài trong mã tặc đoàn không chỉ là con số này!

- Phải đó, thù lao nhiệm vụ chỉ là một phương diện, trọng yếu nhất vẫn là khoản thu nhập thêm sau khi tiêu diệt hang ổ của mã tặc đầu.

- Hừ, có gì mà hâm mộ, có bản lĩnh các người cũng đi tìm xem, các người không nghe được sao, Lâm Tiêu tìm kiếm trú địa mã tặc đoàn thiếu chút nữa bị đuổi giết mà chết, võ giả chết trong tay mã tặc còn thiếu sao? Người nào không phải lấy mạng đi liều chứ?

- Điều này cũng đúng.

Trong đại điện, đủ loại nghị luận vang lên không ngừng, có hâm mộ, có kinh diễm, có bội phục, cũng có ghen tỵ.

- Lâm Tiêu, trải qua chúng ta xem xét, thù lao của nhiệm vụ 54 là hai ngàn lượng, nhiệm vụ 78 là một ngàn năm trăm lượng, nhiệm vụ số 1 là ba mươi vạn lượng, tổng cộng là ba mươi vạn ba ngàn năm trăm lượng, không biết người cần ngân phiếu, cống hiến trị hay là Nguyên Khí đan?

Nhân viên nhìn thấy tổng quản cũng có mặt, kiểm kê xong liền mỉm cười hỏi Lâm Tiêu.

- Giúp ta chuyển thành cống hiến trị đi.

Lâm Tiêu đem lệnh bài đệ tử của mình đưa cho nhân viên, chuyển thành cống hiến trị hắn có thể trực tiếp mua đồ vật trong Võ Điện.

- Lâm Tiêu, người đi theo ta.

Chuyển xong cống hiến trị, Trữ Vĩ Thần gọi Lâm Tiêu đi ra đại điện.

Hai người vừa rời đi, cả đại điện vang vọng tiếng bàn tán xôn xao.

Giờ phút này bên ngoài thành, mười mấy binh lính bảo hộ đoàn xe chậm rãi chạy vào thành.

Đây là đoàn xe chở hơn hai mươi vũ cơ cùng người hầu khi nãy, càng đến gần thành trì, mọi người càng khó đè nén kích động trong lòng, mọi người chen chúc ở cửa kính xe nhìn về phía trước.

Sắc trời đã gần hoàng hôn.

Dưới trời chiều, không trung nhuộm đỏ, trên vùng nguyên dã tang thương cổ xưa, trải qua vô số lần thú triều tập kích, thành trì vẫn sừng sững ở đó, tuy có vẻ cũ nát gồ ghề, nhưng lại giống như một người khổng lồ tọa lạc trên mảnh đất này, thủ hộ lấy quê hương cuối cùng của nhân loại, làm cho người ta xa xa nhìn lại cảm giác yên lặng cùng an tường.

- Tân Vệ thành, là Tân Vệ thành!

- Rốt cục lại trở về Tân Vệ thành, ta đã cho rằng đời này rốt cục không trở về được nữa.

- Thật tốt quá, thật tốt quá!

- Ô ô...

Toàn bộ vũ cơ cùng người hầu đều khóc rống, sau khi đoàn xe tiến vào cửa thành tây, mọi người không tự chủ được lao xuống xe.

- Tân Vệ thành, ta rốt cục đã trở lại!

- Cha mẹ, con còn sống, con còn sống...

- Ta muốn về nhà, ta phải về nhà...

- Ô ô ô...

Mọi người kêu to như phát điên, không ít người quỳ gối dưới mặt đường nứt nẻ.

Nhóm binh lính hộ tống đoàn xe nhìn thấy một màn này, đôi mắt không khỏi ươn ướt.

Ở cửa thành tây, tiếng la khóc kích động, tiếng khóc nứt nẻ truyền ra xa xa.

Mà tình huống nơi này hấp dẫn không ít võ giả cùng dân chúng dừng lại quan sát.

- Những người này là ai?

- Sao có nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy?

- Di, đây không phải La gia nhị tiểu thư sao? Lúc trước nghe nói La gia nhị tiểu thư đi theo đội ngũ đến Hiền Dật quận thành, đội ngũ bị Huyết Ma mã tặc đoàn tập kích, toàn quân bị giết ah?

- A, đó là quần gia của Các Long thương hội, ta từng gặp qua, hình như nghe nói bởi vì Huyết Ma mã tặc đoàn tập kích, cả đội buôn không ai sống sót, toàn bộ đều chết hết, như thế nào hiện tại...

Nhìn nhóm nữ tử quỳ rạp trên mặt đất khóc nứt nẻ, một ít dân chúng cùng võ giả từng gặp mặt họ không nhận được khiếp sợ kinh hô lên.

- Tiểu thư, tiểu thư, là người sao, thật là người?

227. Chương 227: Toàn Thành Chấn Động

Chương 227: Toàn thành chấn động.

Trong đám người có vài tên võ giả kích động lao ra, nâng lên một nữ tử nhu nhược, võ giả đầu lĩnh nhìn nữ tử đang run rẩy, họ chính là võ giả của La gia.

- A Cát, là ta, là ta!

Nữ tử nhìn thấy hán tử khôi ngô đang dìu mình, không nhận được chảy nước mắt, kích động khóc thành tiếng.

- Tiểu thư đã trở lại, ha ha, tiểu thư đã trở lại, mau, Tiểu Thất, nhanh đi nói cho lão gia, nhanh chóng bẩm báo lão gia đi.

Hán tử kích động chảy nước mắt, liền gọi một võ giả chạy nhanh về bẩm báo.

Một màn này làm không ít người hốc mắt ướt át, nước mắt vui mừng tràn lên.

Cùng lúc đó, tin tức hơn hai mươi nữ tử bị Huyết Ma mã tặc đoàn bắt giữ, sau đó được một đệ tử Vô Điện tên Lâm Tiêu giải cứu cùng tiêu diệt toàn bộ mã tặc đoàn giống như một trận cuồng phong nhanh chóng thổi quét khắp Tân Vệ thành.

Toàn thành chấn động.

Cửu Long bảo.

- Thần Phi sư huynh, Thần Phi sư huynh!

Trong một gian phòng luyện công xa hoa, một thanh niên mặc trường bào vải bố, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, đột nhiên bị tiếng hô to cấp bách vang lên ngoài cửa làm bừng tỉnh.

Thanh niên mở mắt, cầm thanh kiếm trên chân, một đạo điện mang sắc bén lướt qua trong mắt hắn, khí thế kinh người.

- Chuyện gì vậy?

Cửa phòng mở ra, một thiếu niên thần sắc kích động chạy vào, chính là một trong những đệ tử Cửu Long bảo còn sống sót trong nhiệm vụ vừa rồi.

- Thần Phi sư huynh, vừa rồi ở bên ngoài đệ nghe được thật nhiều người đang truyền tin tức về Lâm Tiêu...

Thiếu niên kích động đem tin tức mình nghe được nói ra.

- Cái gì? Lâm huynh đã trở lại? Còn đồ diệt toàn bộ Huyết Ma mã tặc đoàn?

Thần Phi lộ vẻ kinh hãi, vẻ mặt khiếp sợ, trong mắt lại toát ra vẻ vui sướng.

- Ha ha ha ha...

Thần Phi vô cùng kích động cười ha hả, nói:

- Ta đã nói nhân vật như Lâm huynh sao dễ dàng chết ở dã ngoại, đi, ta đến Vô Điện gặp hắn.

Vừa đi tới cửa, như nghĩ tới điều gì, Thần Phi bỗng nhiên dừng lại:

- Lâm huynh mất tích lâu như vậy, mới vừa trở lại Tân Vệ thành nhất định có nhiều chuyện cần làm, được rồi, chờ hai ngày nữa có rảnh hãy đến nhà báỉ phỏng.

Nghĩ vậy Thần Phi xoay người vào phòng, lại ngồi xuống nhắm mắt tu luyện.

Thiếu niên rời khỏi phòng, đứng bên ngoài nhìn cửa phòng đóng chặt:

- Thần Phi sư huynh từ khi đột phá tam chuyển thảng trước, khí thế trên người càng ngày càng mạnh, nghe các quân sự nói lần này trận thi đấu đệ tử thiên tài Thần Phi sư huynh sẽ đại biểu Cửu Long bảo dự thi, ta nhất định cần cố gắng thật nhiều.

Ánh mắt thiếu niên kiên định, xoay người rời đi.

Doãn gia phủ đệ.

Doãn Vô Vi nghe người hầu truyền tin tức, kích động đứng bật dậy.

- Ha ha, Lâm thiếu hiệp, ta đã biết ngươi nhất định không có việc gì, thiên tài giống như ngươi nhất định sẽ đại phóng quang mang trong Tân Vệ thành, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy, ha ha ha ha...

Doãn Vô Vi vui sướng cười lớn.

- Đúng rồi, thù lao nhiệm vụ lần này còn chưa cấp cho Lâm thiếu hiệp đâu, ta phải đi nói với lão gia một chút.

Về mặt Doãn Vô Vi tươi cười hưng phấn rời khỏi phòng.

Đan Các.

- Phan!

Ô Hạo đang uống trà, nghe được đệ tử khác truyền tin tức, chén trà trong tay nháy mắt bị nắm đến dập nát.

- Cái gì, người nói cái gì? Tiểu tử Lâm Tiêu đồ diệt toàn bộ Huyết Ma mã tặc đoàn? Người xác định mình không nghe lầm?

Thần sắc Ô Hạo phần nộ, vô cùng dữ tợn, trong đôi mắt toát ra vẻ khiếp sợ cùng khó thể tin.

- Ô Hạo sư huynh, Lâm Tiêu đích thật là tiêu diệt Huyết Ma mã tặc đoàn, nhưng ta nghe được tin tức sở dĩ hắn làm được là vì còn ẩn tình khác.

Đệ tử truyền tin tức vội vàng giải thích, lúc này đem chuyện yêu thú tập kích mã tặc đoàn nói ra.

- Thật làm ta sợ nhảy dựng, ta còn tưởng rằng tiểu tử đó có thể diệt sát cả Huyết Ma mã tặc đoàn, nguyên lai chỉ là vận khí. Bất quá cũng tốt, danh khí Lâm Tiêu càng lớn, ta đánh bại hắn càng hưng phấn, ta phải làm cho cả thành đều biết, dù Lâm Tiêu kia giấy dựa thế nào chỉ là một đồng phân chó mà thôi. Đến lúc đó ta phải phế bỏ công lực của hắn, biến hắn làm một tên phế vật trước mặt mọi người trong thành!

Khóe môi Ô Hạo hiện tia cười lạnh khinh thường, trong mắt băng sương dữ tợn.

- Lâm Tiêu cũng thật là may mắn, thậm chí cả chuyện yêu thú tập kích mã tặc cũng bị hắn gặp được, nhưng tối đa cũng chỉ vậy mà thôi, chờ khi nào tới trận thi đấu, sư huynh đối chiến với hắn, hắn còn không có tư cách xách giày cho sư huynh.

- Ha ha, đúng vậy, nếu tiểu tử kia nghe được tin Ô Hạo sư huynh đã thăng cấp nhị phẩm luyện được sư, chỉ sợ sẽ sợ tới mức tè ra quần tại chỗ, nói không chừng không cần luận võ đã quỳ xuống cầu xin sư huynh tha thứ đâu.

- Đó là tự nhiên, còn phải nói sao?

- So sánh với Ô Hạo sư huynh, Lâm Tiêu chỉ là đồng phân chó!

Đám đệ tử nhìn về mặt Ô Hạo, không khỏi nịnh hót vỗ mông ngựa nói.

- Ha ha ha ha...

Nghe được lời nói của bọn hắn, Ô Hạo không khỏi cười to.

Dược Sư đường Võ Điện.

- Dương!

Lâm Nhu đang chế thuốc, khiếp sợ buông tay làm lò luyện đan rơi xuống đất, thảo dược vung vãi khắp nơi.

- Nhị ca đã trở lại?

Hai mắt Lâm Nhu đỏ đậm, ánh mắt nhìn Ngô Tộ mới truyền tin tức.

Mặc dù những ngày qua Trữ Vĩ Thần cố ý giấu diếm, nhưng nàng làm sao lại không nghe tin tức về nhị ca, trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

- Phải, hiện tại Lâm Tiêu đang ở trong phòng của Trữ tổng quản.

Ngô Tộ gật gật đầu.

- Ta muốn lập tức đi gặp nhị ca, nơi này làm phiền Ngô Tộ sư huynh giúp sửa sang lại.

Đôi mắt Lâm Nhu đỏ bừng, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Tin tức Lâm Tiêu trở về, diệt sát Huyết Ma mã tặc đoàn như cơn gió truyền khắp cả Tân Vệ thành.

Không bao lâu, toàn bộ dân chúng trong thành đều sôi nổi tán dương, mà tin tức hắn bàn giao nhiệm vụ trong Võ Điện cũng nhanh chóng được truyền ra.

Ngay ban đầu mọi người khiếp sợ tột đỉnh, dù sao trải qua sự kiện Lưu Ly cùng Ô Hạo, mọi người đã biết Lâm Tiêu là đệ đệ đệ nhất thiên tài Tân Vệ thành Lâm Hiên ngày trước, cũng biết Lâm Tiêu gia nhập Võ Điện, trở thành chân võ giả còn chưa đầy một năm thời gian.

Nhưng những tin tức kia còn chưa sánh bằng tin tức Lâm Tiêu đồ diệt Huyết Ma mã tặc đoàn.

Lại càng không cần phải nói từ miệng nhóm người được giải cứu bại lộ tin tức trong trú địa mã tặc đoàn còn có hai cao thủ đến từ Hắc Long trại!

Nhưng sau khi nghe được tin từ Võ Điện truyền ra, mọi người mới biết không phải Lâm Tiêu dựa vào một mình diệt sát mã tặc đoàn, mà thừa dịp yêu thú tập kích trú địa mã tặc nên đánh lên giết chết cả mã tặc đoàn, nhờ vậy mới cứu được mọi người.

Phòng tổng quản Võ Điện.

Lâm Tiêu đang ngồi đối diện với Trữ Vĩ Thần.

- Lâm Tiêu, chuyện diệt sát Huyết Ma mã tặc đoàn hẳn không đơn giản như lời người nói đi?

Trên mặt Trữ Vĩ Thần lộ ra nụ cười hỏi.

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, vừa định lên tiếng thì Trữ Vĩ Thần đã khoát tay.

- Bỏ đi, người không cần giải thích, ta cũng chỉ nói vậy mà thôi.

228. Chương 228: Đông Như Trắc Hội

Chương 228: Đông như trắc hội.

Trữ Vĩ Thần lắc đầu, trên mặt tươi cười. Hắn chỉ theo bản năng cảm giác được sự tình không đơn giản như lời nói của Lâm Tiêu, Huyết Ma mã tặc đoàn là những ai? Cho dù thật sự có yêu thú tập kích trú địa, Lâm Tiêu cũng không đơn giản như vậy giết hết toàn bộ mã tặc, không lưu lại một tên nào.

Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng đối với chuyện đã trải qua hắn cũng không muốn tìm hiểu rõ, hắn chỉ cần biết Lâm Tiêu đã bình yên trở lại, như vậy thì đã đủ.

- Ta vốn còn chút nghi ngờ cùng lo lắng với việc người tham gia thi đấu, nhưng nghe được Lưu Phong cùng Phí Thần Trữ bọn họ, lại có đội hái thuốc của Doãn gia truyền về tin tức của người, hơn nữa người diệt sát cả mã tặc đoàn còn bình yên trở về, ta đã yên lòng.

Trữ Vĩ Thần nhìn Lâm Tiêu, trong lòng cảm thấy thật hài lòng.

Trước đó dù Lâm Tiêu biểu hiện ra thiên phú thật cao, đánh bại bao nhiêu địch nhân, triển lộ thực lực đáng sợ, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ yên tâm.

Hiện giờ Lâm Tiêu có thể giết chết Ngô Ưng, còn chạy thoát truy sát của Huyết Ma mã tặc đoàn, ngược lại tiêu diệt mã tặc, chuyện từng trải qua không còn trọng yếu, nhưng kết quả làm cho Trữ Vĩ Thần thật hài lòng.

- Nhị ca, nhị ca...

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền vào tiếng hô kích động, một thân thể mềm mại lao tới, đột nhiên khựng lại ngoài cửa.

Lâm Tiêu bật người đứng dậy.

- Tam muội.

Ngoài cửa, đôi mắt Lâm Nhu đỏ bừng nhìn Lâm Tiêu, nhìn thân ảnh quen thuộc, khuôn mặt kiên nghị, trong lúc nhất thời tràn nước mắt.

- Nhị ca.

Lâm Nhu lao vào trong lòng Lâm Tiêu, òa khóc nức nở.

- Khụ khụ...

Trữ Vĩ Thần không nhịn được ho khan hai tiếng, lúc này Lâm Nhu mới giật mình bừng tỉnh tách ra.

- Lâm Nhu ah, ngươi đã thông qua khảo hạch chuẩn võ giả, như thế nào còn giống như một hài tử đâu.

Ngữ khí Trữ Vĩ Thần ôn nhu phê bình nói.

- Cái gì? Tam muội, muội thông qua khảo hạch chuẩn võ giả rồi?

Lâm Tiêu giật mình nhìn Lâm Nhu, vẻ mặt vô cùng kích động:

- Sao ta lại không biết?

- Ngươi đi ra ngoài làm nhiệm vụ, làm sao biết được.

Trữ Vĩ Thần cười nói:

- Có huynh thế nào có muội như vậy, Lâm Tiêu, Lâm Nhu cũng giống như ngươi, bài danh thứ nhất trong khảo hạch chuẩn võ giả.

- Tam muội lợi hại như vậy?

Lâm Tiêu thật sự giật mình, tuy hấn kinh ngạc nhưng cũng không nghĩ tới Lâm Nhu bài danh thứ nhất trong cuộc thi khảo hạch.

Tính cách cùng thân thể nhu nhược như Lâm Nhu, khi nào thì đạt tới thực lực mạnh như vậy?

- Hừ, như thế nào, chẳng lẽ chỉ cho huynh lấy được bài danh thứ nhất, mà không cho phép muội cũng được sao, muội rất là mạnh mẽ đó.

Lâm Nhu đỏ mặt, bĩu môi nói, lúc tức giận khuôn mặt hiện lên hai lúm đồng tiền, đáng yêu cực điểm.

- Ha ha, tốt lắm, Lâm Tiêu, ngươi đi ra ngoài hai tháng, khẳng định cần nghỉ ngơi, ta không lưu ngươi, còn hơn một tháng nữa đã tới trận thi đấu đệ tử thiên tài của Tân Vệ thành, ta đã báo tên của ngươi, còn lại một tháng cố gắng nỗ lực lên.

Trữ Vĩ Thần khoát tay.

- Phải rồi.

Đột nhiên biểu tình hấn chợt nghiêm túc:

- Còn có chuyện phải nói cho ngươi biết, Đan Các Ô Hạo một tháng trước đã xuất quan, nghe nói đã đột phá trở thành nhị phẩm luyện được sư, nếu trong trận đấu gặp hấn cần phải chú ý một chút.

- Ô Hạo sao.

Trong mắt Lâm Tiêu hiện lên vẻ băng sương, khóe môi thoáng nhếch lên.

- Ta đã biết, Trữ tổng quản, ta sẽ chú ý.

Lâm Tiêu lên tiếng nói, cùng Lâm Nhu rời khỏi phòng tổng quản.

Trước khi đi, hấn đem danh sách thành viên Huyết Ma mã tặc đoàn cùng tên tuổi cơ sở ngầm của mã tặc trong thành giao cho Trữ Vĩ Thần, Lâm Tiêu tin tưởng hấn biết nên làm như thế nào.

Chờ hai người đi khỏi, ý cười trong mắt Trữ Vĩ Thần ngày càng thịnh, ánh mắt híp lại, cười thành tiếng.

- Có hai thiên tài ở đây, xem ra Võ Điện sẽ được hưng thịnh ah!

Trữ Vĩ Thần cười nói.

Khó trách hần cao hứng như vậy, thiên phú của Lâm Tiêu cực cao, nhưng hần cũng không nghĩ tới ngoài ý muốn thu nhận Lâm Nhu, thiên phú của nàng cũng mạnh mẽ như thế, chuẩn võ giả mười ba tuổi, rất có thể sẽ thăng cấp vào cuối năm.

Đến lúc đó tin tức chân võ giả nhất chuyển mười ba tuổi, đủ làm Tân Vệ thành náo động thật lớn.

Phải biết lúc Lâm Tiêu thăng cấp chân võ giả nhất chuyển là mười bốn tuổi, mà Lâm Nhu còn có thể sớm hơn một năm, thiên phú kinh người như vậy đủ sắp xếp hàng đầu trong trăm năm lịch sử Tân Vệ thành.

Tin tức truyền khắp Tân Vệ thành, tự nhiên cũng truyền vào trong tai cha mẹ Lâm Tiêu.

Lúc này hai vị lão nhân mới vội vàng chạy về nhà, chứng kiến con trai bình yên vô sự, gánh nặng trong lòng mới buông xuống.

Trần Phương Lan mua về thật nhiều nguyên liệu nấu ăn, một nhà bốn người trải qua một đêm đoàn tụ vui vẻ.

Rạng sáng hôm sau, Vương Vũ, Phí Thần Trữ, Lưu Phong, Lữ Tuyết, Thần Phi nhận được tin tức đến nhà báỉ phỏng, nhất thời trong nhà tiếng cười đùa vui vẻ vang vọng, vô cùng náo nhiệt.

Doãn Vô Vi tự mình đến nhà, đưa lên năm vạn lượng, trên thực tế nhiệm vụ hộ tống đội hái thuốc Doãn gia là sáu vạn lượng, mỗi mười đệ tử thể lực lớn, mỗi người được trả thù lao sáu ngàn lượng, một mình Lâm Tiêu nhận nhiệm vụ, cộng lại cũng là ba vạn lượng mà thôi.

Nhưng vì trong nhiệm vụ lần này Lâm Tiêu xuất lực rất nhiều, cho nên Doãn gia vẫn trả thêm hai vạn.

Hơn nữa Doãn Vô Vi còn tỏ ý tứ sau này nếu Lâm Tiêu mua đan dược trong cửa hàng của Doãn gia, chỉ cần do chính mình luyện chế, sẽ giảm giá mười phần trăm theo giá thị trường.

Lời hứa này nghe qua giống như không có lợi nhuận gì, nhưng trên thực tế giá cả còn sang quý hơn cả thù lao năm vạn, dù sao giá cả nhất phẩm Nguyên Khí đan là năm trăm lượng, đi đâu mua cũng thế, mà Lâm Tiêu chỉ cần trả bốn trăm năm mươi lượng là mua được.

Mà đây mới chỉ là nhất phẩm Nguyên Khí đan, nhị phẩm là năm ngàn lượng, Lâm Tiêu còn được giảm năm trăm lượng.

Thân là một võ giả, tiêu hao số lượng đan dược thật kinh người, mà đối với tiểu gia tộc như Doãn gia mà nói giảm giá như vậy cho Lâm Tiêu đích thật là lỗ vốn.

Cho dù trên người Lâm Tiêu không thiếu đan dược, nhưng nhân tình như vậy hần vẫn ghi nhớ, tỏ vẻ cảm tạ Doãn Vô Vi cùng Doãn gia, mà Doãn Vô Vi lại xoa tay tỏ ý mình nên làm như vậy.

Ngoại trừ Doãn Vô Vi cùng các bằng hữu khác, gia đình của những người được giải cứu cũng tới nhà báỉ phỏng, đưa lên hậu lễ.

Mãi tới mấy ngày sau Lâm gia mới yên tĩnh trở lại.

Lâm Tiêu cũng bắt đầu khổ tu chuẩn bị cho cuộc tranh tài một tháng sau.

Bên ngoài thành nam Tân Vệ thành, trong một thành nhỏ hoang tàn nằm trong dãy núi hoang vu.

Bởi vì Ngày Hủy Diệt hơn hai ngàn năm trước, ngoại trừ quận thành cùng vệ thành bên dưới tứ đại đế quốc, tuyệt đại đa số thành trì trong hoang dã đều biến thành một mảnh hoang tàn bị yêu thú chiếm lĩnh, nhưng tuy tòa thành này hỗn độn, thật nhiều phòng ốc sụp đổ, ngã tư đường phủ kín rêu phong cùng vết rách, nhưng ở trung tâm thành trì có thật nhiều thân ảnh qua lại bận rộn.

Nơi này, chính là thể lực liên minh ngầm cường đại nhất bên ngoài Tân Vệ thành – trung tâm Hắc Long trại.

229. Chương 229: Thí Nghiệm

Chương 229: Thí nghiệm.

Hắc Long trại, là thế lực liên minh ngầm lớn nhất bên ngoài Tân Vệ thành, cao thủ nhiều như mây, thực lực xuất sắc.

- Hừ, Lãnh Chi Kiệt cùng Ngụy Hưng Sơn đúng là hai phế vật, chút chuyện nhỏ cũng không làm được, lại chết trong tay một thiếu niên chưa dứt sữa, phế vật, thật sự là phế vật!

Bên trong đại điện thành chủ phủ thành nhỏ hoang tàn, giờ phút này đột nhiên vang lên tiếng gầm rú, thanh chấn như sấm, ầm ầm nổ vang.

Người nói chuyện là một nam tử đầu đội áo choàng mà đen, khuôn mặt che lùa mỏng, ngồi trên bảo tọa trong đại điện, khí thế phi phàm.

Mà bên dưới đại điện, một nhóm cường giả khí thế kinh người chia thành hai bên, mỗi người khí thế bất phàm, đều cao hơn cả Ngụy Hưng Sơn cùng Lãnh Chi Kiệt.

- Trại chủ, hiện tại Hắc Long trại chúng ta đều biến thành kẻ đáng chê cười trong mắt đám người ở Tân Vệ thành, hai cao thủ trong trại lại chết dưới tay một đệ tử Vô Điện nho nhỏ, điều này làm ặt mũi Hắc Long trại chúng ta phải đặt ở đâu.

Một nam tử khuôn mặt âm trầm lên tiếng, lời nói dữ tợn.

- Hừ, Quỷ Điện, vậy ngươi muốn làm như thế nào?

- Theo ta xem, không bằng đánh chết tiểu tử Vô Điện kia ở trong thành, để cho những người khác biết được lợi hại của Hắc Long trại chúng ta.

Nam tử âm trầm dứt khoát lên tiếng, trong thanh âm đầy âm lãnh.

- Kẻ ngu ngốc!

Còn chưa đợi trại chủ lên tiếng, một thanh âm lạnh lùng vang lên.

- Lý Vân, ngươi có ý tứ gì?

Nam tử âm trầm nghe lời này, sắc mặt đại biến gầm lên.

- Có ý tứ gì?

Lý Vân cười lạnh:

- Hắc Long trại ẩn núp lâu như vậy cũng không phải vì tranh khí phách, mà là muốn hoàn toàn chiếm cứ Tân Vệ thành trở thành nhất phương thế lực trên Thương Khung đại lục, ngươi làm như vậy chẳng những vô ích đối với nghiệp lớn của chúng ta, còn bại lộ thành viên Hắc Long trại, nói không chừng cả hạch tâm cũng bị lộ ra, đến lúc đó đại quân công tới cửa, đây là mặt mũi mà ngươi cần?

Nam tử âm trầm quát một tiếng:

- Chiếu theo lời ngươi nói như vậy, chẳng lẽ chuyện này bỏ qua như vậy sao? Thanh danh Hắc Long trại để vào đâu?

- Thanh danh? Hừ!

Lý Vân cười nhạt:

- Hai tên ngu ngốc Ngụy Hưng Sơn cùng Lãnh Chi Kiệt, ngay cả nhiệm vụ trại chủ phân phó cũng không hoàn thành, còn chết trong tay một thiếu niên, còn trách được ai? Nghe nói Lâm Tiêu cùng Đan Các Ô Hạo có cừ oán, hai người đã định ước hẹn nửa năm trong cuộc thi đấu đệ tử thiên tài, vừa lúc chia rẽ Đan Các cùng Vô Điện.

- Lâm Tiêu bất quá là một đệ tử thiên tài nho nhỏ mà thôi, tính là gì? Như thế nào lại đặt chung một chỗ với mặt mũi của Hắc Long trại? Nếu tiểu tử đó thật sự có thực lực, đến lúc đó trở tài năng trong trận đấu,

cho dù không đánh chết Lãnh Chi Kiệt, chúng ta cũng phải diệt sát, cần gì phải nóng lòng nhất thời bại lộ chính mình, đến lúc đó cũng không thể giải quyết hoàn toàn những thiên tài của Tân Vệ thành thực sự.

Lý Vân nói chuyện rõ ràng mạch lạc, những người khác đều gật đầu.

Nam tử âm trầm hừ một tiếng, muốn bài bác nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì.

- Được rồi, các người không cần cãi, Lý Vân nói không sai, nếu tiểu tử đó thật sự có thiên phú, đến lúc đó trở tài năng trong thi đấu, chúng ta dù trả giá lớn cũng phải đánh chết hắn, nếu chỉ là bất tài, không đáng vì chút thanh danh mà bại lộ chính mình, thanh danh Hắc Long trại chúng ta cũng không phải chỉ một đệ tử Võ Điện nho nhỏ là có thể phá hư.

Nam tử mặc áo choàng đen nói:

- Thật muốn báo thù, có thể đem hắn liệt sát cùng những đệ tử thiên tài khác sau trận đấu, đừng nói chỉ là một đệ tử nho nhỏ, cho dù là phân bộ Võ Điện Tân Vệ thành, đến lúc đó cũng bị chúng ta hung hăng giẫm nát dưới chân, có đáng là gì.

- Trại chủ anh minh.

Đám người bên dưới liền hòa theo, nguyên lực mệnh môn, thanh âm chấn động.

Trong nháy mắt mười ngày trôi qua.

Trong đình viện Lâm gia.

Lâm Tiêu đứng một bên đình viện, ánh mắt ngưng trọng, nguyên lực chậm rãi lưu chuyển, nháy mắt truyền vào hai chân, ầm ầm nổ tung.

- Điện Quang Phi Thệ!

Một tiếng quát khê vang lên, phảng phất như một tia chớp, thân ảnh Lâm Tiêu hóa thành một tàn ảnh bắn tới một bên, tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy.

Trên mặt Lâm Tiêu không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

- Rốt cục luyện thành, trải qua mười ngày khổ tu, thức thứ nhất Điện Quang Phi Thệ rốt cục đã tu luyện thành.

Trong mười ngày này, ban ngày hắn tu luyện công pháp vũ kỹ, kiên cố cảnh giới, ban đêm không chế Toàn Địa Giáp ra ngoài chém giết, tuy rằng Thương Long Tí có thể giữ lại phân thân, nhưng làm yêu thú không thể hành động trong thành, vì vậy hắn cũng không đem Toàn Địa Giáp vào thành.

- Đúng rồi, không biết thăng cấp tam chuyển trải qua mười ngày củng cố cảnh giới, lực lượng cùng tốc độ của ta hiện tại đạt được trình độ nào, còn có tốc độ của thức thứ nhất Điện Quang Phi Thệ nhanh bao nhiêu, không bằng đi Võ Điện kiểm tra một chút.

Lâm Tiêu nổi lên hứng trí, hạ quyết tâm liền đi ra đình viện, sau nửa canh giờ đã xuất hiện tại Võ Điện.

- Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu sư huynh.

Trải qua sự kiện Huyết Ma mã tặc đoàn, thanh danh Lâm Tiêu đã truyền ra trong Võ Điện, cơ hồ mỗi người đều rõ ràng về hắn. Vừa nhìn thấy hắn có không ít người đều mỉm cười gật đầu, lần lượt chào hỏi.

Lâm Tiêu đều đáp lại, rất nhanh đi tới đại sảnh thí nghiệm của Võ Điện.

Võ Điện là một trong những thế lực lớn trong Tân Vệ thành, ngoại trừ một đại sảnh công cộng dùng thí nghiệm, không ít phòng thí nghiệm tư nhân, dùng cung cấp cho đệ tử tự mình thí nghiệm cùng kiểm tra đo lường.

Tiêu phí một công hiến trị, Lâm Tiêu đi vào một gian phòng thí nghiệm riêng tư.

Toàn bộ dụng cụ trong phòng đồng loạt sáng lên, Lâm Tiêu đi tới trước máy thí nghiệm lực lượng, nín thở ngưng thần, mạnh mẽ đánh thẳng một quyền vào tấm bia đá thí nghiệm màu trắng trước mặt.

Một quyền vung ra, không khí phát ra tiếng xé gió, nắm tay mang theo lực lượng thật lớn hung hăng nện lên máy thí nghiệm khiến cỗ máy không ngừng chao đảo.

- UR 75kg!

Một con số rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn.

- UR 75kg?

Lâm Tiêu khẽ gật đầu, lực lượng chân võ giả tam chuyển bình thường là UR 40kg, hiện tại hắn mới thăng cấp tam chuyển sơ kỳ, nhưng trong lực lượng thân thể thuần túy cũng không thua kém tam chuyển hậu kỳ bao nhiêu.

- Xem tốc độ của ta.

Kiểm tra xong lực lượng, Lâm Tiêu đi tới trước máy thí nghiệm tốc độ, một đạo nguyên lực bạch sắc hiện lên cách hắn 20m.

Thở sâu một hơi, hai chân Lâm Tiêu đột nhiên phát lực, sừ một tiếng thân hình như báo săn nháy mắt xông qua bạch sắc quang mạc.

- M!

- Tốc độ chân võ giả tam chuyển bình thường là UUUM, tốc độ của ta đã sắp xếp hàng đầu trong cấp bậc này.

Trong lòng Lâm Tiêu đã có chút hiểu rõ về lực lượng cùng tốc độ hiện tại của mình.

- Tiếp tục xem thử tốc độ Điện Quang Phi Thệ của ta xem sao.

Lâm Tiêu lại đứng trước máy thí nghiệm tốc độ, hai chân nháy mắt phát lực.

- Xuy...

Như một đạo hắc sắc tàn ảnh di động, thân hình Lâm Tiêu lướt qua quãng sáng bạch sắc kia, tốc độ cực nhanh khiến người khó thể bắt giữ.

230. Chương 230: Các Đại Cao Thủ

Chương 230: Các đại cao thủ.

Đích đích đích...

Máy thí nghiệm liên tục vang lên thanh âm, Lâm Tiêu quay đầu liền nhìn thấy con số hiện lên trên máy.

- UM!

- Cái gì... tốc độ này...

Mặc dù biết tốc độ Điện Quang Phi Thệ cực nhanh, nhưng khi chứng kiến con số này trong lòng Lâm Tiêu vẫn giật mình.

- Ta mới luyện thành Điện Quang Phi Thệ, vô luận là độ thuần thực hay kỹ xảo phát lực còn chưa đạt tới mức tận cùng, chỉ như thế cũng đã so sánh được với võ giả hóa phạm cảnh sơ kỳ đại thành, nếu chờ đẳng cấp của ta đề thăng thêm một ít, hoặc tu luyện tới thức thứ hai, chẳng phải là có thể so sánh với võ giả hóa phạm trung kỳ?

- Có công pháp này, xác suất sinh tồn trong dã ngoại của ta ít nhất gia tăng lên gấp đôi.

- Nhưng tuy Điện Quang Phi Thệ mạnh mẽ, chủ yếu chỉ dùng trong chạy trốn di chuyển, không giúp ích chiến đấu bao nhiêu, còn nửa tháng thời gian là tới ngày thi đấu, mà những người tham gia đều là đệ tử đứng đầu các thế lực, ta cũng không thể phớt lờ.

Mặc dù tràn ngập tin tưởng đối với thực lực của chính mình, nhưng Lâm Tiêu cũng không tự đại.

Thời gian kế tiếp hẳn lại lâm vào trong khổ luyện...

Thời gian trôi qua, ngày thi đấu đệ tử thiên tài trong thành đã đến gần.

Bên trong một khu núi rừng nằm tận sâu trong Liên Vân sơn mạch.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn đem đồ vật trên người người đều giao ra đây, có lẽ chúng ta có thể cho người được toàn thân.

Ba đại hán dáng người khôi ngô cầm vũ khí trong tay, vây quanh một thiếu niên tuấn tú, trên mặt lộ ra dáng tươi cười dữ tợn.

- Muốn đồ vật trên người của ta, hỏi qua cây đao trong tay ta trước đã.

Thiếu niên vùng chiến đao, diễn cảm lạnh lùng.

- Ha ha ha ha...

Nghe được lời nói của thiếu niên, ba gã đại hán nhất thời không nhịn được cười ha hả, tựa hồ nghe được chuyện gì đó vô cùng buồn cười.

- Tiểu tử, chỉ bộ dáng này của người cũng giả vờ theo cách nói chuyện của cao thủ, người có biết chúng ta là ai sao? Chúng ta chính là Sử gia tam huynh đệ!

Ba gã đại hán cười lớn, trong mắt lộ hung quang.

Thiếu niên nhượng mảy:

- Sử gia tam huynh đệ? Chính là đội ngũ ba người không chuyện ác nào không làm, chuyên đặc biệt cướp bóc võ giả, bị treo thưởng năm vạn lượng?

Sử gia tam huynh đệ đều là chân võ giả tam chuyển, trong đó lão nhị Sử Kiên cùng lão tam Sử Định thực lực tam chuyển trung kỳ, mà lão đại Sử Cường là tam chuyển hậu kỳ, trong khu vực này tiếng tăm thoắt nát, không biết đã cướp bóc chém giết bao nhiêu người.

- Tiểu tử, đã biết còn không lấy đồ vật đưa ra, bằng không băm người cho yêu thú.

Đại hán đầu lĩnh lớn tiếng quát.

Hai gã đại hán còn lại đều đến gần, đã bắt đầu mất đi kiên nhẫn.

- Tu luyện buồn tẻ, vừa lúc thêm chút niềm vui.

Thiếu niên ngẩng đầu thấp than một tiếng, trong ánh mắt chợt tuôn ra một đoàn tinh mang sắc bén, một cỗ khí thế đáng sợ phút chốc phóng lên cao, băng bạc mạnh mẽ.

- Sao có thể?

Cỗ khí thế đáng sợ làm ba huynh đệ Sử gia sắc mặt đều biến đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy cơ dày đặc.

- Rõ ràng chính là võ giả tam chuyển sơ kỳ, như thế nào khí thế trên người đáng sợ như vậy?

Thần sắc Sử Cường dao động, chợt dữ tợn quát lên:

- Giết hắn!

Dứt lời, ba huynh đệ đồng thời ra tay, kinh khí đáng sợ thoắt quát, bắn thẳng tới chỗ thiếu niên.

- Thương!

Chiến đao trong tay thiếu niên phút chốc bay ra khỏi vỏ, một đao tà tà bổ ra, trong núi sâu đao mang chói mắt, dễ dàng đánh tan công kích của ba huynh đệ Sử gia, thoải mái lướt qua thân thể bọn hắn.

- Không có khả năng!

Ba huynh đệ Sử gia hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, bị một đao chém thành hai khúc, máu tươi vẩy ra, lập tức chết ngay tại chỗ.

Núi hoang nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh.

- Kiếm được năm vạn lượng!

Cắt đầu ba người bỏ vào trong bao vây, diễn cảm thiếu niên lãnh đạm, nhìn về hướng Tân Vệ thành.

- Đã sắp tới ngày thi đấu, là thời điểm nên trở về, lần này trong trận thi đấu Ma Đao Bạch Mông này nhất định phải lấy được vị trí thứ nhất cho Nguyên Vũ thánh địa!

Thiếu niên dần dần đi khuất vào trong núi rừng.

Ở một nơi khác trong Liên Vân sơn mạch.

- Ha ha, ha ha ha, ta đập, ta đập, ta đập đập đập...

Một hắc y thiếu niên cầm tề mi côn cười lớn, tề mi côn huy động điên cuồng đánh tới trước.

Ở trước mặt hắn, một đầu Thiết Giáp Ngưu lớn như ngọn núi nhỏ đang bị nện không ngừng gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ bừng.

Thiết Giáp Ngưu là tam tinh yêu thú, lực phòng ngự vô cùng kinh người, lực lớn vô cùng, ở cùng cấp vô cùng đáng sợ, nhưng ở trước mặt hắc y thiếu niên, Thiết Giáp Ngưu hoàn toàn bất lực, chẳng những bị hắn nện đến choáng váng, mà còn không ngừng tru lên.

- Hống...

Phần nộ gầm lên một tiếng, Thiết Giáp Ngưu tựa hồ đã biết mình không phải là đối thủ, rốt cục không còn kiên trì, quay đầu muốn chạy khỏi nơi này.

- Còn muốn chạy?

Trong mắt hắc y thiếu niên lộ ra lệ mang, tay phải nháy mắt bành trướng, thân hình tản ra cỗ chân khí kinh người.

- Chết đi cho ta!

Đột nhiên vang lên một tiếng rống to, như tiếng sấm sét nổ tung, hắc y thiếu niên nhảy vọt lên cao, tề mi côn trong tay toàn lực đánh tới, nháy mắt nện lên đầu Thiết Giáp Ngưu vô cùng cứng rắn.

Đầu của Thiết Giáp Ngưu bị một côn của thiếu niên nện vỡ, lân giáp phá nát, máu tươi phun ra tung tóe.

Oanh long...

Thân thể cao lớn của yêu thú ngã quy, gãy dựa hai cái sau đó bất động, hoàn toàn mất đi khí tức.

Sắc mặt hắc y thiếu niên không chút thay đổi, cắt lấy cặp sừng của Thiết Giáp Ngưu, trong miệng thấp thán:

- Đã sắp tới ngày thi đấu, ta cũng đã ở dã ngoại suốt ba tháng rồi, cần phải trở về, lần này vị trí thứ nhất phải là Ngũ Luân tông Dương Tuấn này mới được.

Đan Các, đại sảnh luyện võ.

Ba đệ tử tam chuyển trung kỳ vây quanh Ô Hạo điên cuồng tiến công.

Đủ loại quang mang không ngừng nhấp nháy trong đại sảnh, kinh khí mãnh liệt hóa thành từng luồng gió xoáy làm không ít đệ tử vây quanh đều vội vàng lui về phía sau, không dám đến gần.

- Lui!

Ô Hạo đột nhiên hét lớn một tiếng, trường kiếm huyền hóa vô số kiếm hoa, kiếm hoa tràn ra xoay tròn, nhìn qua như thông thả nhưng trong nháy mắt đã đi vào trong kinh khí nguyên lực của ba người kia.

Tiếng gầm rú vang lên, ba gã đệ tử bị lực trùng kích đánh bật lui ra sau, sắc mặt đỏ hồng, khóe môi tràn ra máu tươi.

- Ô Hạo sư huynh quả nhiên lợi hại, lại có thể thoải mái đánh bại ba đệ tử cùng cấp!

- Thiên Hoa kiếm pháp vừa rồi xuất thần nhập hóa, quả thật khó lòng phòng bị!

- Lần này vị trí thứ nhất trong cuộc thi đấu, ngoại trừ Ô Hạo sư huynh của Đan Các chúng ta không còn ai!

Bên ngoài luyện võ sảnh truyền vào thanh âm nghị luận của các đệ tử Đan Các.

Còn có vài quần sự Đan Các cũng hỗn trong đám người, khê gật đầu.

- Ô Hạo quả nhiên là không tầm thường, thiên phú kinh người, không hổ là đệ nhất nhân trẻ tuổi trong Đan Các chúng ta.

- Nghe nói trước đó không lâu các chủ đã gọi Ô Hạo tới, tự mình truyền thụ một môn tuyệt học, không biết là gì?

231. Chương 231: Ngày So Đấu

Chương 231: Ngày so đấu.

- Cuộc thi đấu lần này xem ra Đan Các chúng ta sẽ lấy được vị trí thứ nhất, thật sự là chờ mong ah.

Bên trong một mảnh loạn thạch hoang tàn nằm tại khe núi ngoài cửa thành bắc Tân Vệ thành, nghe nói mảnh loạn thạch này là do một vị tuyệt thế cường giả Vô Linh đế quốc hơn hai ngàn năm trước đánh một chưởng ngăn cản thú triều vào Ngày Hủy Diệt nên mới hình thành.

Hiện giờ, đứng ở nơi này nhìn lại còn có thể chứng kiến dấu vết của ngọn núi bị đánh vỡ năm xưa.

Trải qua hơn hai ngàn năm đặng đặng, đại đa số loạn thạch đã trở nên vô cùng bóng loáng, nhưng hiện giờ trên loạn thạch lưu lại thật nhiều vết đao dử tợn đáng sợ, dày đặc vô cùng, đưa mắt nhìn lại cảm giác rợn tóc gáy.

Lâm Tiêu khoanh chân ngồi bên trong mảnh loạn thạch, nhắm mắt, chiến đao đặt trên chân, đã lâm vào cảnh giới vong ngã.

Trong cơ thể hắn từng luồng nguyên lực hùng hậu chảy xuôi, cỗ nguyên lực vận chuyển theo chu thiên, mỗi chu thiên lại gia tăng thêm một ít lực lượng, càng ngày càng cường tráng, càng ngày càng thêm hùng hậu.

Một cỗ đao thể kinh người mơ hồ tán phát, càng ngày càng cường đại, ngày càng cô đọng, vô cùng đáng sợ, khi cỗ đao thể tràn lên tới cực điểm...

Đôi mắt Lâm Tiêu đột nhiên mở ra, một cỗ đao thể ngưng tụ tới tận cùng âm âm bộc phát.

Chiến đao đột nhiên chém tới.

Một cỗ đao mang đáng sợ hung hăng chém thẳng vào bên trong mảnh loạn thạch, ngay sau đó...

Oanh long long...

Tiếng gầm rú thật lớn vang vọng, cả mảnh loạn thạch nổ vang, toàn bộ loạn thạch bị đao mang bao phủ ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số đá vụn vẩy ra bốn phía, bụi mù tràn ngập đầy trời, cảnh tượng làm người sợ hãi cùng khùng bố.

Lâm Tiêu đứng dậy, mặc cho nham thạch vỡ tung dưới chân mình, thần sắc bất động.

- Thứ thứ năm trong Phá Sơn Đạo rốt cục luyện thành.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, trong mắt hắc rớt cục hiện lên chút dao động, thu đao vào vỏ xoay người bước đi.

Đi vào cửa thành bắc, Lâm Tiêu lập tức đi tới Võ Điện.

- Ba ngày sau là ngày so đấu, ta đã báo danh người cùng Cung Dục, đệ tử hạch tâm có thể không cần tham gia vòng tuyển chọn thứ nhất. Năm nay người chỉ mới mười lăm tuổi, cuộc so đấu lần này ta cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ hi vọng người thể nghiệm một chút cảm giác trận so đấu lần này, nhưng người cũng không thể phớt lờ, đợi ba năm sau ta hi vọng người có thể đại biểu Võ Điện đạt được vị trí thứ nhất, ta tin tưởng người có thực lực này.

Trữ Vĩ Thần nhìn Lâm Tiêu dãn dò.

- Đương nhiên, nếu lần này người có thể tiến vào trước hai mươi thì không thể tốt hơn, lấy thực lực nhị chuyển hậu kỳ muốn đi vào trước hai mươi mặc dù có khó khăn, nhưng cũng không phải là chuyện không thể nào.

Trữ Vĩ Thần nói xong nở nụ cười.

Cũng không phải hẳn xem thường Lâm Tiêu, mà là cuộc thi đấu ba năm một lần chính là sự giao tranh của các đệ tử thiên tài các thế lực lớn, mỗi khi tới ngày này các cao thủ ùn ùn xuất hiện, là vì muốn tranh đoạt năm vị trí đầu tiên.

Căn cứ theo quy định, năm đệ tử đầu tiên có thể đại biểu Tân Vệ thành tham gia cuộc so đấu tại Hiên Dật quận thành, đến lúc đó chẳng những là đệ tử thiên tài của Tân Vệ thành, mà ở năm vệ thành còn lại cùng thiếu niên thiên tài trong Hiên Dật quận thành đều tham gia, đây là một vinh dự lớn lao, cũng là một lần thể nghiệm cực kỳ khó được.

Trong lòng mỗi võ giả thiếu niên đều có một giấc mộng, chính là trở thành nhân vật chói mắt nhất, mà trận thi đấu này có thể giúp họ có cơ hội như thế, bất luận xuất thân, địa vị, chỉ bằng bốn sự, bại cường địch, chỉ vì trở thành người đỉnh phong nhất.

Dưới hoàn cảnh như thế, dù Lâm Tiêu là thiên tài, nhưng so sánh với những người có nhiều kinh nghiệm lớn tuổi hơn đương nhiên là không thể ôm kỳ vọng quá lớn.

Nhớ năm đó đại ca của Lâm Tiêu là Lâm Hiên, mười tám tuổi thăng cấp tam chuyển, lấy được vị trí thứ nhất trong so đấu tại Tân Vệ thành, đại biểu thành trì đến Hiên Dật quận thành tham dự trận thi đấu.

Vừa nghĩ tới trận thi đấu năm đó, trong lòng Trữ Vĩ Thần chợt đau xót, không nhịn được thở dài thành tiếng, đồng thời ánh mắt nhìn Lâm Tiêu vô cùng phức tạp.

- Nếu như năm đó Lâm Hiên...

Trữ Vĩ Thần lắc đầu, ánh mắt phức tạp.

Bởi vì tu luyện Liễm Khí Quyết, khí tức trên người Lâm Tiêu chỉ là nhị chuyển hậu kỳ, hơn nữa còn có tinh thần lực che giấu, cho dù là hóa phạm cảnh trung kỳ như Trữ Vĩ Thần cũng không thể nhìn thấu được cấp bậc hiện tại của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mấp máy môi muốn đem thực lực thực sự của mình nói ra, nhưng lời đến bên miệng hắc chợt nuốt trở về.

Hiên giờ nói gì cũng chỉ là lời nói suông, đợi lên đài thi đấu hãy cho Trữ tổng quản vui mừng đi.

Đi ra Võ Điện, Lâm Tiêu quay về nhà tiếp tục tu luyện.

Ba ngày sau.

Trong đình viện, nguyên lực Lâm Tiêu co rút lại, rốt cục biến thành nhũ bạch, mỗi tia nguyên lực đều ngưng thật vô cùng, liên tục tuần hoàn, vĩnh viễn không ngừng.

- Ngày mai chính là ngày thi đấu, Ngưng Nguyên Công của ta đã đạt tới tầng thứ bảy đại thành.

Lâm Tiêu đứng lên, ánh mắt thật kiên định bình tĩnh.

Hiện tại đã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngày mai bắt đầu tham dự thi đấu.

Đương... đương... đương...

Rạng sáng hôm sau, trong phủ thành chủ trung tâm Tân Vệ thành truyền ra thanh âm tiếng chuông ngân nga, xa xưa mà lâu dài.

Tiếng chuông vang lên, cả Tân Vệ thành phảng phất như đang ngủ say đột nhiên bị đánh thức, vô số dân chúng đi ra cửa, chạy nhanh về trung tâm thành trì.

Mỗi lần phủ thành chủ gõ chuông lớn, đó là lúc trong Tân Vệ thành phát sinh chuyện lớn, dưới tình huống bình thường chỉ có thú triều công thành, nhưng lần này mọi người đều biết nguyên nhân gõ chuông, chính là trận thi đấu thiên tài đệ tử ba năm một lần được bắt đầu.

- Nhị ca, hôm nay huynh phải cố gắng lên, tranh thủ lấy được vị trí trước mười trở về.

Lâm Nhu quơ nắm tay, vẻ mặt kích động nói.

- Nhu nhi, nữ hài tử biết cái gì, thứ tự chẳng hạn đều là hư, trong lòng nhị ca của con tự nhiên nắm chắc.

Cha mẹ Lâm Tiêu cười thành tiếng, trận thi đấu đệ tử thiên tài chính là đại sự lớn trong Tân Vệ thành, thậm chí còn náo động cùng long trọng hơn cả Thánh Nguyên lễ hàng năm, Lâm Vệ Quốc cùng Trần Phượng Lan sẽ đến quan sát.

- Tiêu nhi, trong lúc thi đấu cố gắng hết sức là được, nếu biết rõ không địch lại cũng đừng đánh bừa, an toàn mới là trọng yếu nhất.

Làm cha mẹ tuy muốn con mình có được vị trí tốt, nhưng so ra mà nói vẫn hi vọng con mình được an toàn.

- Cha, mẹ, mọi người yên tâm đi, con biết.

Trong lòng Lâm Tiêu cảm thấy ấm áp, nói.

Cả nhà đi ra cửa, dọc theo đám người chậm rãi đi tới quảng trường trước phủ thành chủ.

Phủ thành chủ nằm ở vị trí trung ương thành trì, phía trước phủ là một quảng trường diện tích thật mớ mang, được gọi là quảng trường Võ Đạo, mỗi ba năm một lần trận thi đấu đệ tử thiên tài sẽ được cử hành ở đây, do thành chủ tự mình chủ trì.

- Hoa hoa...

Vừa đi tới quảng trường, liền chứng kiến đầu người chuyển động, phi thường náo nhiệt, thật nhiều võ giả cùng dân chúng đem cả quảng trường vây kín như nê m cối.

232. Chương 232: Chịu Đủ Nghi Ngờ (1)

Chương 232: Chịu đủ nghi ngờ. (1)

Giữa quảng trường được dựng lên mười lô đài cao ba thước, rộng trăm thước, mà khắp bốn phía lô đài là những dãy ghế khách quý, ngoài ra là ghế dành cho người thường, càng về sau được dựng càng cao hơn, bố cục giống như sân bóng đá kiếp trước, đủ cam đoan mọi người đều có thể chứng kiến cuộc tỷ thí trên các lô đài.

Là gia quyến của đệ tử Võ Điện, gia đình Lâm Tiêu đương nhiên có chỗ nghỉ ngơi đặc biệt, vị trí rất tốt, sau khi an bài cha mẹ ngồi xong, Lâm Tiêu một mình đi tới khu vực dành cho Võ Điện.

- Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu vừa đi vào, Phí Thần Trữ, Lưu Phong, Vương Vũ cùng Lữ Tuyết hưng phấn xông tới.

- Lâm Tiêu, người nhìn thấy không, thật nhiều võ giả, lần này cố gắng lên, tranh thủ tiến vào trước hai mươi.

Phí Thần Trữ nắm tay hưng phấn nói:

- đương nhiên, mục tiêu của ta là trước tiên tiến vào tiểu tổ rồi nói sau.

Quy tắc của trận thi đấu là phân mười tiểu tổ, mỗi tiểu tổ có hai mươi người, tranh đoạt hai vị trí đầu tiên, tiến vào trước hai mươi.

Nói cách khác, tiểu tổ tổng cộng có hai trăm người, nhưng võ giả tham dự báo danh không chỉ con số này, như vậy muốn lựa chọn ra hai trăm người, đây là tùy cơ rút thăm so đấu, một trận định thắng bại, người thắng tiến vào, thất bại sẽ bị loại bỏ, có người ngẫu nhiên rút thăm tiến thẳng vào bên trong, cũng có người bị rút thăm phải đấu hai trận hoặc là ba trận.

Hết thấy đều xem vận khí.

Đương nhiên, Lâm Tiêu không cần tham gia đấu vòng loại bên ngoài.

Trong mười thế lực lớn Tân Vệ thành, mỗi thế lực đều có hai danh ngạch không cần tham gia vòng loại, đều trực tiếp phân đến trong mười tiểu tổ.

Trên thực tế tuyển thủ hạch tâm chưa chắc có thực lực mạnh nhất, mà trong vòng loại cũng sẽ có cao thủ xuất hiện, chỗ tốt của đệ tử hạch tâm chính là không cần lo lắng bị đào thải ngay lúc ban đầu.

- Vậy người cần phải cố lên.

Lâm Tiêu cười nói:

- Lấy thực lực của người cẩn thận một chút muốn tiến vào tiểu tổ sẽ không vấn đề gì.

- Yên tâm đi, vận khí của ta luôn tốt lắm.

Phí Thần Trữ cười ha ha nói.

Một bên, Lưu Phong im lặng mỉm cười, mà trong lòng Vương Vũ cùng Lữ Tuyết có chút không yên, tuy hai người đều là đệ tử thiên tài của Võ Điện, nhưng cũng không nắm chắc, mục tiêu của họ chỉ là muốn tham dự vào trận đấu này mà thôi.

- Hoa...

Trong phòng phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, liền chứng kiến một đoàn người khí thế phi phàm từ trong phủ thành chủ đi ra, trong những người này chói mắt nhất là mười người đi trước, khí thế phi phàm, biến thành tiêu điểm trên quảng trường.

- Nhìn xem, đó là mười thế lực lớn của Tân Vệ thành.

- Đầu lĩnh chính là thành chủ Trang Dịch, cường giả hóa phàm cảnh hậu kỳ, là đệ nhất cao thủ Tân Vệ thành.

- Đi sau hắn chính là các chủ Kê Thế của Đan Các, cường giả hóa phàm cảnh trung kỳ, luyện được sư tam phẩm đỉnh phong.

- Còn có Ngô Bình tổng quản của Nguyên Vũ thánh địa.

- Võ Điện Trữ Vĩ Thần tổng quản.

- Nam tử trung niên tóc bạc là Thích Triết tổng quản của Thiên Trì cung.

Trong đám người truyền ra thanh âm tiếng nghị luận đầy kích động, đây đều là đại nhân vật chân chính trong Tân Vệ thành, đối với dân chúng bình thường mà nói ngày thường thật khó thể nhìn thấy.

Trong ánh mắt nhiệt tình của mọi người, mười cường giả của mười thế lực đỉnh cao theo sự dẫn dắt của thành chủ Trang Dịch đi tới dãy ghế khách quý trước đài.

Lúc này một lão giả sau lưng Trang Dịch phi thân đi ra, thân hình lướt qua trên hư không đi lên lôi đài giữa quảng trường, ánh mắt lướt qua toàn trường, trong quảng trường nhất thời trở nên yên tĩnh.

Người này chính là tổng bình ủy trong trận thi đấu lần này, trưởng lão danh dự của võ giả liên minh.

Lão giả nhìn quanh bốn phía, cao giọng quát:

- Chư vị, hôm nay là trận thi đấu đệ tử thiên tài ba năm một lần của Tân Vệ thành, hoan nghênh các vị tới tham gia.
- Trận thi đấu lần này cũng như dĩ vãng, chia thành mười tiểu tổ tiến hành thi đấu, mỗi tổ hai mươi người, lấy ra hai tuyển thủ.
- Trận đấu áp dụng phương thức rút thăm, phân ra thắng bại, thắng một trận tính hai điểm, thua trận không điểm, mỗi tiểu tổ sẽ có hai danh ngạch, cuối cùng còn lại hai mươi người tiến vào chung kết, trong hai mươi người sẽ tiếp tục phân ra trước mười cùng trước năm, thậm chí là thứ nhất.
- Do hôm nay võ giả tham dự thi đấu rất nhiều, trước khi liệt vào tiểu tổ sẽ tiến hành đấu vòng loại, một ván định thắng bại, sau khi đạt tới hai trăm người sẽ tiến hành phân chia tiểu tổ.
- Trước khi bắt đầu đấu loại, chúng tôi xin mời hai mươi đệ tử hạch tâm phủ thành chủ, Đan Các, Võ Điện, Nguyên Vũ thánh địa, Thiên Trì cung, Cửu Long bảo, Tuyệt Diệt cốc, Hỏa Vân tông, Thiên Ưng tông cùng Ngũ Luân tông lên lôi đài.

Thanh âm lão giả vang vọng khắp cả quảng trường.

Trong quảng trường chợt xôn xao, vô số dân chúng điên cuồng hô to, ánh mắt nhìn chăm chăm lên đài cao.

Nhóm người Lâm Tiêu đã sớm có chuẩn bị đều tự đi ra, tiến tới bên cạnh lão giả.

- Nhìn xem, đó là Đan Các Ô Hạo, là đệ nhất thiên tài Tân Vệ thành.
- Hừ, Ô Hạo làm sao là đệ nhất thiên tài, Võ Điện Cung Dục sư huynh mới là đệ nhất cao thủ.
- Ha ha, nói đùa gì vậy, Nguyên Vũ thánh địa Bạch Mông sư huynh đạo pháp vô địch, lần này nhất định là thứ nhất.

Trong đám đông, các đệ tử đến từ các thế lực sắc mặt kích động, đặc ý giới thiệu với người bên cạnh, không ngừng phát ra tiếng nghị luận.

Hai mươi người đứng lại bên cạnh lão giả, một cỗ khí thế kinh người bộc phát, thần thái phi dương, một loại khí thế ngạo nghễ tràn ra làm lòng người tán thán.

- Là nhị ca, cha, mẹ mau nhìn xem!

Trên khán đài, Lâm Nhu siết chặt nắm tay kích động nhìn Lâm Tiêu đứng trên đài cao, mà Lâm Vệ Quốc cùng Trần Phượng Lan đều mỉm cười, trong lòng tràn ngập vui mừng.

Chẳng những là họ, đám người bên dưới cũng kích động, tiếng bàn tán xôn xao không ngừng vang lên.

- Nói vậy mọi người đều hết sức tò mò với hai mươi đệ tử ở đây, ta sẽ đơn giản giới thiệu một chút.

Lão giả mỉm cười bắt đầu giới thiệu:

- Vị này đến từ phủ thành chủ tên Kỷ Hồng.

Người đầu tiên mặc hắc bào, cầm một trường thương, ánh mắt lạnh liệt, ở bên mày trái có một vết sẹo, nhìn xuống đám người khể gật đầu không nói lời nào.

- Kỷ Hồng, Kỷ Hồng...

Trong đám người nhất thời truyền ra tiếng hoan hô kích động, Kỷ Hồng là cao thủ trẻ tuổi đứng đầu trong phủ thành chủ, danh khí thật lớn, chẳng qua hàng năm lịch lãm trong quân đội nên ít người biết, nhưng nhìn khí thế trên người hẳn đã biết là một cường giả chân chính, trường thương đen nhánh, sát khí凛凛.

- Vị này đến từ phủ thành chủ Phòng Vũ.

Đệ tử thứ hai là một thanh niên anh tuấn mặc áo trắng, nghe giới thiệu mình nhìn xuống đài mỉm cười gật đầu, có vẻ thật nhiệt tình.

- Phòng Vũ!

Mọi người lại nhiệt tình đáp lại, so sánh với Kỷ Hồng, Phòng Vũ luôn ở lại trong phủ thành chủ, ngẫu nhiên còn lộ diện trong thành, tự nhiên có nhiều người quen thuộc.

- Vị này đến từ Đan Các...

Lão giả còn chưa nói xong, bên dưới đã truyền ra tiếng hoan hô ầm ĩ, đình tai nhức óc.

233. Chương 233: Chịu Đủ Nghi Ngờ (2)

Chương 233: Chịu đủ nghi ngờ. (2)

- Ô Hạo, Ô Hạo...

- Đệ nhất thiên tài...

- Luyện được đại sư...

Mọi người vô cùng kích động, tiếng hoan hô thật lớn, cả quảng trường như chấn động lên.

- Xem ra lần này Đan Các Ô Hạo được ủng hộ thật cao ah.

Thành chủ Trang Dịch mỉm cười nói.

- Trang thành chủ nói không sai, Ô Hạo đích xác là thiên tài, chân võ giả tam chuyển mười chín tuổi, tuy kinh người nhưng cũng không đến nỗi làm người chấn động, mấu chốt là thiên phú luyện được kinh người vô cùng, mới hai mươi đã là nhị phẩm luyện được sư, thật sự là nhân tài xuất sắc mấy chục năm qua của Tân Vệ thành chúng ta ah.

- Phải đó, ta nhớ được lần trước Đan Các dành được thứ nhất thôi, Kê các chủ, lần này Đan Các lại muốn đạt được lần nữa sao?

Mọi người nhìn Kê Thế, nghị luận sôi nổi, bộ dáng như vui vẻ hòa thuận.

- Trang thành chủ cùng các vị tổng quản thật khách khí.

Kê Thế lắc đầu mỉm cười nói:

- Ô Hạo có tài đức gì đạt được chức vị khen ngợi như thế, những lời đồn kia đều vô căn cứ, chân chính thứ nhất phải tỷ thí mới biết được.

Trên lôi đài, vẻ mặt Ô Hạo tươi cười, chấp tay chào mọi người bên dưới, vầng trán đầy vẻ ngạo nghễ cùng đắc ý, biểu tình vô cùng cao ngạo, giống như mình đã chiến thắng vị trí đầu tiên.

- Vị đệ tử kế tiếp cũng đến từ Đan Các Nghê Thanh.

- Nghê Thanh, Nghê Thanh...

Mỗi khi giới thiệu một đệ tử đều truyền ra tiếng hoan hô, căn cứ theo thanh âm lớn nhỏ là biết chênh lệch giữa các đệ tử, tuy đều là tranh đoạt vị trí phía trước, nhưng trong việc nổi tiếng chênh lệch thật lớn.

Rất nhanh, lão giả giới thiệu đến Võ Điện.

- Vị này là Võ Điện Cung Dục.

- Cung Dục!

- Cổ lên!

Thanh danh Cung Dục trong Tân Vệ thành thật lớn, hai mươi tuổi là tam chuyển sơ kỳ, một thanh trường kiếm quét ngang Liên Vân thập tam đạo, uy danh hiển hách.

- Kế tiếp, vị đệ tử này cũng đến từ Võ Điện Lâm Tiêu.

Lão giả chỉ vào Lâm Tiêu, nhưng khác với tiếng hoan hô trước đó, trong quảng trường lại hoàn toàn yên tĩnh.

Dân chúng yên tĩnh không phải vì hắn không nổi tiếng, ngược lại thanh danh của hắn còn nổi tiếng hơn cả những đệ tử khác.

Đệ tử đánh chết giáo quan, ước hẹn đối chiến với Ô Hạo, một mình xâm nhập trú địa Huyết Ma mã tặc đoàn, đồ diệt toàn bộ mã tặc.

Mỗi một sự kiện đều đủ náo động Tân Vệ thành, làm cho thanh danh Lâm Tiêu truyền vào mỗi ngõ ngách, mọi người đều biết rõ như lòng bàn tay, chính bởi vì như thế ngược lại làm cho bọn họ cảm thấy thật khó thể tin vì sao Lâm Tiêu trở thành đệ tử chủng tử của Võ Điện.

- Lâm Tiêu làm sao trở thành đệ tử hạch tâm của Võ Điện?

- Phải đó, ta nghe nói năm nay hắn chỉ mới mười lăm tuổi đi? Gia nhập Võ Điện mới một năm thời gian, thế nhưng trở thành đệ tử hạch tâm Võ Điện? Nói đùa gì vậy!

- Nói tới thiên phú, Lâm Tiêu đích xác vô cùng kinh người, năm đó còn là đệ tử đánh chết trợ lý giáo quan Lưu Ly, không lâu trước nghe nói đồ diệt cả Huyết Ma mã tặc đoàn, luận thực lực dù sao cũng không thể trở thành đệ tử hạch tâm ah?

- Những đệ tử hạch tâm khác đều mười chín hai mươi, nếu không cũng là võ giả tam chuyển, dù không phải cũng là cao thủ lâu đời, nhưng mà Lâm Tiêu...

Đủ loại nghị luận không ngừng vang lên, trên quảng trường tràn ngập tiếng xôn xao, đều nghi hoặc khó hiểu...

Thật sự do tuổi tác Lâm Tiêu còn quá trẻ, võ giả mười lăm tuổi, trở thành chân võ giả gia nhập Võ Điện chỉ một năm, tuy rằng thanh danh thật lớn nhưng vẫn không ngăn cản được lòng ngờ vực của mọi người.

- Ha ha, đây là Lâm Tiêu đang chuẩn bị quyết đấu cùng Ô Hạo sư huynh trong trận so đấu sao? Tiểu oa nhi chưa dứt sữa cũng dám nói mạnh miệng, thật sự là cười chết người, ha ha...

Lúc này trong đám đệ tử Đan Các có một thanh âm thô lỗ vang lên, khiến không ít người ầm ầm cười to.

Không ít đệ tử Võ Điện sắc mặt âm trầm, hiển nhiên cũng cảm thấy bất mãn, không ít đệ tử từng ảo tưởng qua mình có cơ hội trở thành đệ tử hạch tâm, không ít người vô cùng khát khao, đều cho rằng trở thành đệ tử hạch tâm là một vinh dự cao thượng.

Nhưng chờ tới khi danh sách đệ tử hạch tâm được đưa ra, bọn họ vô cùng thất vọng, đối với việc Cung Dục được lựa chọn họ cũng không nói gì, nhưng đối với Lâm Tiêu, trong lòng bọn họ cực kỳ khó chịu, chẳng qua bởi vì quyền quyết định nằm trong tay tổng quản, hơn nữa đều là đệ tử Võ Điện cho nên họ mới dè dặt xuống, nhưng hôm nay nhìn thấy tiếng nghị luận đầy mất mặt kia làm họ cảm thấy phẫn nộ, đồng thời cũng cảm thấy oán trách Lâm Tiêu.

Trên đài cao, diễn cảm Lâm Tiêu lãnh đạm, căn bản không bị thanh âm dưới đài làm ảnh hưởng mấy may.

Hắn không cần người khác khẳng định, trong lòng tự mình hiểu rõ.

Cách đó không xa, Ô Hạo nghiêng ngẫm nhìn hắn, khóe môi lộ nụ cười khinh miệt, trong mắt toát ra vẻ khinh thường.

Mà hơn mười đệ tử còn lại đều dùng ánh mắt thương hại nhìn Lâm Tiêu, cảm giác hắn không phải là đối thủ của bọn họ.

Trên dãy ghế khách quý, Ngô Bình cười lạnh, trào phúng nói:

- Trữ Vĩ Thần, Võ Điện các người từ khi nào thiếu người tới như vậy? Chỉ một thiếu niên mười lăm tuổi mới đạt chân võ giả chưa đầy một năm đã trở thành đệ tử chủng tử? Nếu khuyết thiếu đệ tử thì người cứ nói, Nguyên Vũ thánh địa không ít, tùy tiện cho người mượn vài người cũng không vấn đề gì, miễn cho người làm mất mặt tới như vậy.

- Hừ!

Trữ Vĩ Thần liếc nhìn Ngô Bình, cười lạnh nói:

- Không dám làm phiền Ngô Bình tổng quản, đệ tử thiên tài của Nguyên Vũ thánh địa đúng là nhiều, nhưng cả đám đều là thủy hóa, ta nhớ được cách đây không lâu các người có một đệ tử tên Đồ Dương bởi vì cướp đoạt nhiệm vụ, là bị Lâm Tiêu đánh cho nửa chết nửa sống khiêng về đi? Nga, phải rồi, nghe nói bây giờ hắn còn chưa lành lại? Xem ra trình độ trị liệu của Nguyên Vũ thánh địa các người không ra gì đi? Nếu cần thì cứ việc lên tiếng, Võ Điện có thể cung cấp huấn luyện cho luyện được sư của các người, miễn bị tình trạng đệ tử bị thương lại trị không hết!

- Người...

Ngô Bình siết chặt hai tay, tay ghế bị hắn nhảy mất siết đập nát.

Tổng quản của những thế lực khác nhìn thấy một màn này đều không lên tiếng, Nguyên Vũ thánh địa cùng Võ Điện là tử đối đầu, song phương thường xuyên tranh đấu, họ cũng không cần xen lẫn vào.

Trang Dịch nhìn Trữ Vĩ Thần, cười nói:

- Trữ Vĩ Thần, đó là Lâm Tiêu của Võ Điện? Đệ đệ của Lâm Hiên năm đó?

- Phải.

Trữ Vĩ Thần gật gật đầu.

- Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Lâm Tiêu đồ diệt Huyết Ma mã tặc đoàn hoành hành nhiều năm, là phúc của Tân Vệ thành chúng ta.

Trang Dịch mỉm cười nhìn Lâm Tiêu nói:

- Nhìn khí tức của hắn ở nhị chuyển hậu kỳ đi, còn tuổi nhỏ đã có thành tựu như vậy, không kém đại ca hắn bao nhiêu, thực lực nhị chuyển hậu kỳ tuy không quá mạnh, nhưng chưa chắc không thể tiến vào trước mười, ta thật xem trọng hắn.

Nói tới đây, Trang Dịch nhìn qua Kê Thế, cười nói:

- Đúng rồi, ta nghe nói Lâm Tiêu có một trận ước chiến với Ô Hạo của các người, ta cảm thấy thật chờ mong, ha ha...

234. Chương 234: Mục Tiêu Đệ Nhất

Chương 234: Mục tiêu đệ nhất.

Nghe được lời nói của Trang Dịch thành chủ, ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng Lâm Tiêu trên đài cao.

- Ha ha, chỉ là chuyện ngoạn náo giữa các đệ tử mà thôi, đừng xem là thật sự.

Kê Thế cười lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, trong lòng thoáng nghi hoặc:

- Lâm Tiêu này thật kỳ quái, vì cái gì khí tức trên người của hắn lại cho ta cảm giác mơ hồ không chừng? Giống như là nhị chuyển hậu kỳ nhưng lại không chỉ là vậy.

Nhìn hồi lâu, Kê Thế lắc lắc đầu:

- Có lẽ do công pháp mà hắn tu luyện đi.

- Nhị ca cổ lên, nhị ca cổ lên!

Trong tiếng nghị luận sôi nổi của mọi người, trên khán đài Vô Điện đột nhiên truyền ra một thanh âm ứng hộ thanh thúy, thanh âm không lớn, nhưng lại vang vọng rõ rệt trên quảng trường.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Nhu siết chặt hai tay, vẻ mặt kích động lớn tiếng hét to, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực khiến người thương tiếc.

- Lâm Tiêu cổ lên!

- Lâm Tiêu, Lâm Tiêu!

Nghe được thanh âm của Lâm Nhu, nhóm người Phí Thần Trữ cũng lớn tiếng hô to, không ít dân chúng bị lôi cuốn cũng lớn tiếng hoan hô.

- Tam muội.

Chứng kiến bộ dáng khả ái của Lâm Nhu, Lâm Tiêu khẽ mỉm cười.

- Tam muội, trận thi đấu hôm nay muội cứ xem biểu diễn của nhị ca đi!

Trong lòng Lâm Tiêu nhủ thầm, hắn cũng không nói cho ai biết mục tiêu trận thi đấu lần này của hắn, chính là đệ nhất.

Trong tiếng hoan hô, lão giả đã giới thiệu vị đệ tử kế tiếp.

Sau một lát, đã giới thiệu xong hai mươi vị đệ tử, sau đó đoàn người đi xuống đài cao.

- Được rồi, đã giới thiệu xong, ta nghĩ mọi người đang vô cùng chờ mong trận đấu sắp tới đi? Hiện tại, bắt đầu đấu loại, mời toàn bộ đệ tử rút thăm lên tiến hành tỷ thí.

Lão giả dứt lời, thân hình nhảy lên quay về chỗ ngồi của mình.

Cùng lúc đó trên mười lăm đài bắt đầu tỷ thí.

- Lôi đài số một, Thiên Ưng tông Diệp Thanh đối chiến Tuyệt Diệt cốc La Dũng.

- Lôi đài số hai, Cửu Long bảo Thi Phi đối chiến Hỏa Vân tông Trần Lỗa.

- Lôi đài số ba...

Theo tiếng hô của các trọng tài, từng tên đệ tử được gọi tên phi thân đi lên lôi đài, bắt đầu đối chiến.

Dưới lôi đài, nhóm đệ tử hạch tâm quay về chỗ ngồi của mình, một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, chính là Ô Hạo.

- Lâm Tiêu, nghe nói gần đây thanh danh của ngươi rất cao? Đáng tiếc chỉ là giẫm trúng vận khí phân chó mà thôi.

Ô Hạo nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, cười lạnh nói:

- Ta hi vọng có thể gặp ngươi trên lôi đài, nhưng ta sợ không có cơ hội này, bởi vì ngươi sẽ không đợi được tới lúc gặp ta.

Khóe môi Ô Hạo mỉm cười, trong giọng nói tràn đầy vẻ cao ngạo khinh miệt.

Lâm Tiêu bình thản cười:

- Những lời này hắn do ta nói mới đúng, đừng thua trận quá sớm, bởi vì ta muốn tự tay giải quyết ngươi.

- Vậy sao? Vậy thì tốt lắm.

Trong mắt Ô Hạo hiện lên sát ý:

- Ta chờ ngươi, ha ha ha...

Ô Hạo càn rỡ cười ha hả, hung hăng càn quấy xoay người rời đi.

- Đừng quản hắn, tận tâm thi đấu là được, hắn chỉ là muốn gia tăng áp lực cho ngươi mà thôi.

Cung Dục đi tới bên cạnh Lâm Tiêu lên tiếng nói.

- Ta biết, cảm ơn.

Lâm Tiêu gật gật đầu, hai người quay về chỗ của mình.

Vương Vũ bọn họ đều có mặt, Phí Thần Trữ đã lên lôi đài thứ tư tỷ thí.

Lúc này Phí Thần Trữ đang đứng đối diện một đệ tử của Thiên Trì cung.

- Trận đấu bắt đầu...

- Vô Thượng Bá Quyền – Khí Phách Thương Mang!

Phí Thần Trữ xuất thủ đầu tiên.

Đối thủ của hắn là một đệ tử nhị chuyển sơ kỳ, thực lực yếu hơn hắn, chưa kịp phản ứng đã bị quyền ảnh bao phủ nháy mắt rơi vào hạ phong.

Phí Thần Trữ bắt lấy cơ hội, liên tiếp đánh ra hơn mười quyền, mỗi quyền uy phong lẫm lẫm, vô cùng bá đạo, hóa thành từng đạo lốc xoáy cuối cùng một quyền nặng nề nện lên ngực đệ tử kia, oanh hắn ngã xuống đất học máu, thẳng trong trận đấu.

- Thắng một trận, khoảng cách tiến vào tiểu tổ gần một bước.

Quay lại khu nghỉ ngơi, Phí Thần Trữ cười nói:

- Ta nói rồi, vận khí của ta luôn không sai.

- Nhớ rõ giữ lại thực lực, đừng bại lộ quá nhiều.

Lâm Tiêu nhắc nhở.

- Ta hiểu được.

Phí Thần Trữ gật gật đầu.

Từng trận đấu loại không ngừng diễn ra, chỉ chớp lát Lưu Phong, Vương Vũ cùng Lữ Tuyết đều lên lôi đài.

Thực lực Lưu Phong không kém, nhẹ nhàng thắng lợi quay về, Vương Vũ thắng trận gian nan, vận khí của Lữ Tuyết không tốt, dùng thân pháp dây dưa đối phương chớp lát nháy mắt bị đánh bại, mất tư cách tiến vào tiểu tổ.

Oanh long...

Khi mọi người đang quan sát trận đấu, đột nhiên trên lôi đài số năm truyền ra tiếng nổ vang thật lớn, một cỗ nguyên lực kịch liệt tràn ra khiến mọi người chú ý.

Chỉ thấy trên lôi đài số năm, một nam tử mặc áo màu xanh xám đối chiến cùng một nam tử dung mạo lạnh lùng tuấn tú, một người dùng chưởng người dùng quyền, quyền chưởng tiếp xúc tán phát nguyên lực đáng sợ, không ngừng nổ vang, uy lực kinh người.

- Uống!

Cao thủ vùng thiết quyền uy vũ sinh gió, từng luồng quyền phong cường đại không ngừng vung ra, mỗi quyền đều kèm theo tiếng sấm vang rền.

- Đây là... Tuyết Diệt cốc Tạ Kiệt!

Trong đám đông có người nhận ra võ giả kia, khẽ hô lên.

Tạ Kiệt, chính là đệ tử thiên tài Tuyết Diệt cốc, thực lực nhị chuyển đỉnh phong, đôi thiết quyền từng đánh chết chân võ giả tam chuyển, có thanh danh hiển hách trong Tân Vệ thành. Mặc dù không được tuyển làm hai đệ tử hạch tâm trong trận đấu lần này, nhưng thực lực tuyệt đối bài danh trước năm trong hàng đệ tử, lực lượng phi phàm.

Thậm chí còn có người suy đoán, một khi Tạ Kiệt phát huy ổn định, tiến vào trước hai mươi thậm chí mười đều là chuyện có khả năng.

- Trước đó Tạ Kiệt đối chiến đều là võ giả bình thường, bị hấn đánh vài chiêu đã bại, thậm chí có một đệ tử nhị chuyển hậu kỳ bị hấn oanh liên tục mười quyền đã thua, nam tử kia rốt cục là ai? Có thể đối chiến với Tạ Kiệt lâu như thế?

- Phải đó, nam tử kia là ai? Vì sao chưa từng nghe qua? Có thể chiến đấu với Tạ Kiệt lâu như vậy, hơn nữa hình như không phân chia cao thấp.

Trong đám người vang lên tiếng nghị luận.

- Người kia là Cận Trí Hải, nghe nói là đệ tử Cận gia trong thành.

Có người nghe được kết quả rút thăm của hai tuyển thủ liền lên tiếng nói.

- Cận gia, Cận gia nào vậy?

- Chẳng lẽ là Cận gia chuyên luyện khí?

- Đệ tử Cận gia, khó trách trước kia chưa từng nghe qua, Cận gia vô cùng thần bí, chưa bao giờ cho phép đệ tử trực hệ gia nhập các thế lực lớn, có một hệ thống huấn luyện riêng của mình.

Cận gia là một gia tộc luyện khí trong Tân Vệ thành, đặc biệt chuyên sản xuất vũ khí, xem như là một thế lực không nhỏ ngoài mười thế lực lớn, nhưng Cận gia có một quy định, con cháu trực hệ sẽ không gia nhập bất kỳ thế lực nào, đây là đạo sinh tồn của Cận gia. Họ lo lắng nếu gia nhập thế lực lớn, sau này đệ tử kia trở thành gia chủ Cận gia, thật dễ dàng vì sự thân cận với thế lực nào đó mà phát sinh mâu thuẫn cùng những thế lực khác, thậm chí bị gồm thâm dung nhập.

235. Chương 235: Tiểu Tổ Bắt Đầu Thi Đấu

Chương 235: Tiểu tổ bắt đầu thi đấu.

Hơn nữa Cận gia quy củ thật nghiêm, ngoại trừ buôn bán rất ít nhìn thấy đệ tử tiếp xúc với người ngoài, vì vậy không có mấy người hiểu biết về đệ tử trực hệ của họ.

Phanh phanh phanh...

Trên lôi đài, Tạ Kiệt điên cuồng ra quyền, sắc mặt dữ tợn, ra quyền tàn nhẫn, tốc độ càng lúc càng nhanh, quyền phong mang theo tiếng gầm rú ngày càng đáng sợ, như một đầu hùng sư đang giận dữ.

Thân là một trong những đệ tử đứng đầu Tuyệt Diệt cốc, lại đối chiến thời gian lâu như vậy với một võ giả vô danh còn chưa thể phân ra thắng bại, điều này làm trong lòng Tạ Kiệt phần nộ dị thường.

Oanh oanh oanh...

Mỗi quyền vung ra, quyền khí kinh người phóng thích, kinh phong kịch liệt hình thành gió xoáy, như mây đen cuộn cuộn đè ép, bàng bạc khuấy động.

Sắc mặt Cận Trí Hải trầm ổn, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, song chưởng không chừng tung bay, không ngừng lui về phía sau, tựa hồ có chút không thể chống đỡ, tùy thời có thể sẽ thua.

Trường hợp chiến đấu hấp dẫn ánh mắt nhóm người Lâm Tiêu.

Phí Thần Trữ sợ hãi kêu thành tiếng:

- Cận Trí Hải là ai vậy, làm sao có thể mạnh như thế, có thể kiên trì lâu như thế dưới tay Tạ Kiệt, tuyệt đối có đủ thực lực tiến vào trước hai mươi, đáng tiếc gặp phải Tạ Kiệt ở vòng loại, thật đáng tiếc.

Phí Thần Trữ liên tục cảm khái, nhóm người Lưu Phong cũng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng thầm đem mình đưa vào vị trí của Cận Trí Hải, phát hiện mình tuyệt đối không qua được mười chiêu của Tạ Kiệt.

Lâm Tiêu cẩn thận nhìn chằm chằm Cận Trí Hải hồi lâu, trong mắt hiện lên tinh mang, lắc đầu, lời ra kinh người:

- Không có gì đáng tiếc, Tạ Kiệt sắp bại rồi.

- Cái gì?

Phí Thần Trữ giật mình quay đầu, vẻ mặt khó thể tin:

- Lâm Tiêu, điều đó không có khả năng đi? Cận Trí Hải không phải luôn lui về phía sau sao? Đã sắp rơi xuống lôi đài, căn bản không kiên trì được bao lâu ah...

Nhưng hắn còn chưa nói xong, đã thấy Cận Trí Hải đột nhiên khựng lại, song chưởng không ngừng đánh ra phá vỡ quyền thế của Tạ Kiệt, sau đó một chưởng phá nát nguyên lực hộ thể của hắn, cuối cùng nhẹ nhàng đánh lên lồng ngực hắn.

Thân hình Tạ Kiệt như điều đứt dây văng ra ngoài, miệng phun ngụm máu tươi ngã trên lôi đài, trong lòng còn muốn tiếp tục đứng lên chiến đấu nhưng chỉ gượng được hai cái đã suy sụp ngã xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cận Trí Hải, tràn ngập vẻ không cam lòng.

- Lôi đài số năm, Cận gia Cận Trí Hải thắng lợi.

Nhìn thấy tình huống trên lôi đài, trọng tài lập tức lên tiếng tuyên bố.

Cận Trí Hải xoay người đi xuống đài, bộ dáng không chút thu hút lập tức ẩn vào trong nhóm võ giả.

- A...

Nhìn thấy một màn bất ngờ này, trên quảng trường phát ra tiếng kinh hô, toàn bộ mọi người khó thể tin nhìn theo Tạ Kiệt đang được nâng xuống đài.

- Không nghĩ tới năm nay Cận gia xuất hiện một đệ tử có thiên phú tốt như vậy, trận so đấu năm nay thật khiến người chờ mong ah.

Trên dãy ghế khách quý có tổng quản phát ra lời cảm thán.

Mấy người bên cạnh liên tục gật đầu:

- Nhìn Cận Trí Hải không kiêu không nóng nảy, vô cùng trầm ổn, đi từng bước đem cuộc chiến dẫn vào tiết tấu của chính mình, giỏi, nếu bồi dưỡng tốt mười năm sau Cận gia lại có một cao thủ.

- Cận Trí Hải không tệ, có cơ hội tiến vào trước mười, nhưng rốt cục có thể đi tới bước nào thật khó nói.

Phí Thần Trữ thần sắc khó hiểu nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, rõ ràng Tạ Kiệt chiếm hết thượng phong, vì sao đột nhiên chuyển biến, trong nháy mắt lại là Cận Trí Hải thắng?

Mấy đệ tử khác cũng nghi hoặc mờ mịt nhìn qua.

Lâm Tiêu thở ra một hơi, chậm rãi nói:

- Tuy Cận Trí Hải không ngừng lui về phía sau, tựa hồ rơi xuống hạ phong, nhưng bước chân không loạn, chân khí ngân nga, hiển nhiên không phải bị Tạ Kiệt đánh vô lực đánh trả, kỳ thật hắn đang đợi một cơ hội, ngược lại tuy Tạ Kiệt ra chiêu cuồng mãnh, lại không ngừng rơi vào tiết tấu của đối phương, cuối cùng làm cho nguyên lực tiêu hao quá mức kịch liệt, một khi bị đối phương nhìn ra sơ hở sẽ thua trong nháy mắt.

Hai mắt Lâm Tiêu lóe tinh quang, tiếp tục nói:

- Nếu như ta không nhìn lầm, kỳ thật Cận Trí Hải có thể đánh bại Tạ Kiệt ngay từ đầu, chẳng qua che giấu thực lực.

- Cái gì? Còn che giấu thực lực?

Nhóm người Phí Thần Trữ kinh hãi, vẻ mặt không sao tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy, nếu các ngươi tỷ thí gặp được hắn, đừng nhập vào tiết tấu của hắn, tinh tế thể hội phương pháp chiến đấu của hắn, mới có thể học được không ít bên trong.

Lâm Tiêu nhắc nhở.

Trận đấu tiếp tục tiến hành, nhân số ngày càng ít, rốt cục cuộc tỷ thí cuối cùng kết thúc, trên sân chỉ còn lại hai trăm người.

- Ha ha, ta rốt cục tiến vào tiểu tổ.

Nhìn thấy nhân số đã rõ ràng, Phí Thần Trữ vô cùng kích động hưng phấn kêu lên.

Đến lúc này chỉ còn lại chân võ giả nhị chuyển, không có nhất chuyển, ngay cả nhị chuyển sơ kỳ càng ít, phần lớn là trung hậu kỳ, còn có cả nhị chuyển đỉnh phong.

Thời gian vừa đến, trưởng lão danh dự võ giả liên minh lập tức bay lên lôi đài trung ương.

- Trải qua một trận thi đấu vòng loại kịch liệt, tổng cộng còn lại hai trăm người, hiện tại mời mọi người nghỉ ngơi một chút, chúng ta sẽ rút thăm phân ra mười tiểu tổ, sau nửa canh giờ sẽ bắt đầu thi đấu.

Lão giả tuyên bố xong bắt đầu rút thăm.

Đầu tiên là hai mươi đệ tử hạch tâm, đều tự rút thăm phân ra trong mười tiểu tổ.

Dựa theo trật tự, mọi người lấy ra một bài trong thùng, Lâm Tiêu vừa nhìn liền thấy dòng chữ:

- Số hai tổ năm.

- Ta là số một tổ ba, Lâm Tiêu, ngươi tổ mấy?

Cung Dục bốc thăm xong đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Rút thăm là ngẫu nhiên, tuy rằng không ai muốn chạm mặt với người cùng thể lực, nhưng nếu xui xẻo cũng phải so đấu với nhau.

Ánh mắt mọi người dừng trên người Lâm Tiêu.

- Ta là số hai tổ năm.

Lâm Tiêu đáp.

- Tổ năm, thật là xảo, ta cũng thuộc tổ năm.

Trong đám người, một thiếu niên làn da ngăm đen gầy gò như que củi nhếch miệng cười, trong mắt toát ra vẻ thích ý thư giãn.

- Vận khí không tệ.

Nói xong lời này thiếu niên thoải mái rời đi.

- Hôm nay Ung tông Khương Cường đúng là vận khí.

Có người thấp giọng nói.

Ở trong lòng những người này, thực lực Lâm Tiêu là yếu nhất, nếu rút thăm cùng tổ với hắn đối với họ mà nói là cơ hội rất tốt.

- Hi vọng ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng.

Ô Hạo đi tới trước mặt Lâm Tiêu, cười lạnh, xoay người rời đi.

Sau khi đã biết đối thủ cùng tổ với mình, có người sắc mặt ác liệt, có người thở ra một hơi, nhưng ngoại trừ Khương Cường những người khác cũng không biểu hiện quá mức rõ ràng, dù sao đối thủ của họ có yếu cũng không đến nỗi nào.

- Khương Cường là đệ tử Thiên Ưng tông, nghe nói nửa tháng trước vừa đột phá tam chuyển sơ kỳ nên mới trở thành đệ tử hạch tâm, luận thực lực xem như yếu, Thiên Ưng tông mạnh nhất là thân pháp cùng công kích xảo quyết, nhưng không thể kéo dài, gặp phải hãn không cần so đấu thân pháp, lấy lực hàng người làm cho hãn không có cơ hội thở gấp.

Trên đường trở về chỗ ngồi, Cung Dục nhắc nhở Lâm Tiêu.

236. Chương 236: Tổ Năm Yếu Nhất

- Không cần so đấu thân pháp sao?

Lâm Tiêu gật gật đầu, nhưng trong lòng chờ mong:

- Thân pháp của Khương Cường không biết so với Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết của ta như thế nào.

Hai mươi đệ tử rút thăm xong, lập tức công bố danh sách tiểu tổ.

- Hãy xem, tổ một là Ngũ Luân tông Dương Tuấn cùng phủ thành chủ Phòng Vũ, đây là một cuộc đại chiến.

- Người tổ một sẽ xui xẻo, hai người đều không phải hiền lành, muốn cướp đoạt danh ngạch trong tay họ thật sự khó khăn ah.

- Tổ hai là Đan Các Ô Hạo cùng Thiên Trì cung Cù Băng Vũ, Cù Băng Vũ gặp phải Ô Hạo, thật sự là đáng thương.

- Băng Vũ nữ thân của ta, vì sao vận mệnh bất công với nàng như thế.

- Tổ ba là Võ Điện Cung Dục cùng Đan Các Nghê Thanh.

- Vì sao ta cảm giác tổ ba cũng không có người nào có thể nổi bật đây?

- Tổ bốn Nguyên Vũ thánh địa Bạch Mông cùng Tuyệt Diệt cốc Phương Minh.

- Cái gì? Xem ra Phương Minh gặp nguy hiểm, Bạch Mông được xưng Ma Dao, một đao chém ra quỷ thần phải sợ hãi, ít nhất có được thực lực trước năm.

- Đều là cường cường giao thủ ah, đến lúc đó trận đấu nhất định thật phần khích.

- Di, tổ năm, người mau nhìn tổ năm.

Mọi người đang nghị luận, bỗng nhiên có người lên tiếng kinh hô.

- Tổ năm không ngờ là Thiên Ưng tông Khương Cường cùng Võ Điện Lâm Tiêu?

- Tổ năm thực lực thật yếu.

- Yếu cái gì, tuy rằng nửa tháng trước Khương Cường vừa đột phá tam chuyển, nhưng dù gì cũng là chân võ giả tam chuyển, thực lực tuyệt đối sẽ không quá kém, nhưng mà Lâm Tiêu...

- Ta thuộc tổ ba, xem ra là không có hi vọng.

- Ha ha, ta lấy được thăm tổ năm, ông trời cũng đang giúp ta, ha ha...

- Kháo, ta lại chung một tổ với Ô Hạo, xong rồi, lần này hoàn toàn hết cơ hội.

- Hiện tại bắt đầu thi đấu, mời tuyển thủ lên lời đài.

Lưu Phong cùng Phí Thần Trữ cùng một tổ, người còn lại cũng rút thăm vào tổ bốn.

Vòng rút thăm thứ nhất Lâm Tiêu cùng Phí Thần Trữ cũng chưa rút trúng, Lưu Phong là người thứ nhất lên lời đài.

Đối thủ của hắn là một nữ võ giả mặc áo vàng, thần sắc dũng mãnh, vừa lên đài lập tức xông tới vung một cước đá vào hạ bộ Lưu Phong, tốc độ nhanh kinh người, phát ra tiếng quát kịch liệt.

- Phanh!

Đầu gối Lưu Phong thoáng khom xuống, nhanh chóng ngăn cản một cước của đối phương, tiếng khùng xương nặng nề va chạm vang lên, hai người đều tự thối lui một bước.

- Thật là độc ác!

Nghe được thanh âm va chạm kịch liệt, tưởng tượng chân của đối phương đá vào hạ bộ của mình, toàn thân Phí Thần Trữ dựng đứng tóc gáy, có cảm giác rùng mình.

Tránh một kích của đối phương, sắc mặt Lưu Phong trầm ổn, hai chân liên tục đá tới.

Phanh phanh phanh...

Từng luồng nguyên lực mệnh môn không ngừng bộc phát, tiếng nổ mạnh vang vọng hư không, đem nữ võ giả kia đánh bật lui về phía sau, nháy mắt rơi xuống hạ phong.

Lưu Phong thừa thắng truy kích, nguyên lực lưu chuyển, đôi thiết cước liên tục đá tới, trong hư không tràn ngập cước ảnh khiến người hoa cả mắt, nữ võ giả không cẩn thận bị Lưu Phong đá trúng ngực thẳng tắp rơi xuống đài.

Sau trận tỷ thí, Lưu Phong quay về chỗ ngồi của mình.

- Ha ha, hai người các ngươi thật sự là xứng đôi, một người đá hạ bộ, một người đá ngực, quả thật là tuyệt phối, thế nào, lúc đá trúng cảm giác ra sao?

Lưu Phong vừa quay về, Phí Thần Trữ ha ha cười nói.

Lưu Phong liếc mắt nhìn hắn, thần tình bất đắc dĩ.

Không đợi Phí Thần Trữ vui vẻ bao lâu, trận đấu tổ bốn đã xong, đợt thứ hai đã tới lượt hắn.

Nhìn thấy đối thủ của mình, sắc mặt Phí Thần Trữ biến đổi.

Đối thủ của hắn là Tuyệt Diệt cốc Phương Minh.

- Lại là nhị chuyển trung kỳ.

Phương Minh lắc đầu, lãnh đạm nói:

- Tham gia trận đấu một lần khó khăn, ta nhường ngươi một chiêu.

Phí Thần Trữ không nói chuyện, âm thầm tụ lực.

- Vô Thượng Phách Quyền – Hoàn Hành Bá Đạo!

Trong nháy mắt, Phí Thần Trữ nhảy lên, nháy mắt thi triển ra chiêu thức cực mạnh của mình, nguyên lực vận chuyển tới mức tận cùng, hóa thành quyền lực hùng hồn tràn ra, đồng thời một cỗ uy áp bá đạo hàng lâm, mệnh môn mãnh liệt, giống như sóng biển đánh về phía đối phương.

Nhìn thấy công kích của Phí Thần Trữ, sắc mặt Phương Minh không chút thay đổi, thân hình không hề nhúc nhích, tựa hồ thật sự muốn nhường một chiêu.

Quyền khí bay múa đầy trời, hóa thành luồng khí xoáy xoay quanh không trung, phát ra tiếng rít kịch liệt, ngưng tụ thành một đầu long hình nặng nề nện lên ngực Phương Minh.

Vô số kinh khí nổ tung, hóa thành gió xoáy thổi quét khuếch tán, khiến dân chúng bên dưới kinh hô.

Một kích toàn lực của Phí Thần Trữ thậm chí không thể oanh phá hộ thể nguyên khí của đối phương.

- Qua một chiêu.

Phương Minh đột nhiên lên tiếng, nháy mắt xuất quyền.

Xuy...

Đồng tử Phí Thần Trữ co rụt lại, trong mắt chỉ thấy một đạo hắc ảnh hiện lên, thậm chí không thấy rõ chiều thức của đối phương đã bị trúng một quyền, như viên đạn pháo bay ra ngoài.

Nhẹ nhàng chiến thắng, Phương Minh xoay người đi xuống lôi đài, đưa tới từng trận hoan hô.

- Điều nghe nói lực phòng ngự của Phương Minh vô cùng cường hãn, trước kia ta còn không tin, hiện tại đích xác đáng sợ, nhưng cũng không biến thái tới mức một quyền của ta cũng không phá được phòng ngự của hắn đi.

Lúc này Phí Thần Trữ quay trở lại, bộ dáng bị đả kích nặng nề.

- Lực phòng ngự của Phương Minh tuy đáng sợ, nhưng bởi vì cấp bậc của người kém đối phương mà thôi.

Lâm Tiêu an ủi.

Cấp bậc Phí Thần Trữ thật sự quá thấp, mới nhị chuyển trung kỳ, với thực lực hiện tại của Lâm Tiêu nếu vận chuyển Kim Ngọc Quyết tới tầng thứ ba, Phí Thần Trữ cũng không phá được phòng ngự của hắn.

- Lôi đài số năm, số hai đối chiến số mười bảy.

Lúc này vang lên thanh âm của trọng tài.

Rốt cục đến lượt Lâm Tiêu lên đài.

- Đến lượt người, giúp ta báo thù.

Phí Thần Trữ đã khôi phục lại tinh thần.

Lâm Tiêu không nói gì, nhảy lên lôi đài.

- Nhìn xem, là Lâm Tiêu.

- Đến lượt Võ Điện Lâm Tiêu tỷ thí.

- Ha ha, vận khí của ta không tệ, xem ra hôm nay ta có cơ hội lấy được một trong hai danh ngạch rồi.

Đối thủ của Lâm Tiêu là một thiếu niên cầm lang nha bổng, quần áo màu đen, thoạt nhìn thô lỗ mạnh mẽ, nhìn thấy Lâm Tiêu thần tình đặc ý hưng phấn nói.

Lâm Tiêu không nói gì, đối phương tu vi nhị chuyển hậu kỳ, còn nói là vận khí không tệ.

Trận đấu bắt đầu, thiếu niên vung lang nha bổng vọt tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Đón ta một bổng!

Thiếu niên rống một tiếng, lang nha bổng vung ra mấy đạo bổng ảnh quét về phía trước.

Tiếng kinh phong vang lên kịch liệt, vô số bổng ảnh nện lên người Lâm Tiêu, trên mặt thiếu niên tràn ra tia vui mừng, nhưng lại trợn tròn mắt.

- Người đâu?

Trước mặt hắn trống rỗng, không còn thấy thân ảnh Lâm Tiêu.

- Ở đây đâu.

Thanh âm Lâm Tiêu bình thản truyền tới sau lưng thiếu niên.

Thiếu niên kinh hãi, không chút do dự xoay người đánh tới.

Lang nha bổng phát ra tiếng rít kịch liệt giữa hư không.

Lâm Tiêu thoáng nghiêng người né tránh công kích, ngay lúc lang nha bổng lướt qua trước mặt liền nâng tay, nhanh như chớp vỗ vào trên bổng.

Một cỗ cự lực truyền tới, lang nha bổng nháy mắt bắn vọt ra ngoài.

237. Chương 237: Liên Tục Chiến Thắng

- Sao có thể?

Thiếu niên kinh ngạc, trong lúc khiếp sợ căn bản không kịp phản ứng đã bị Lâm Tiêu vỗ nhẹ một chưởng, thân thể bay lên không trung rơi xuống dưới lồi đài.

- Lồi đài số năm, số hai Lâm Tiêu thắng.

Lâm Tiêu xoay người quay về chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này trong đám đông mới truyền ra tiếng nghị luận.

- Vừa rồi là sao vậy? Lâm Tiêu tại sao lại xuất hiện sau lưng đối phương?

- Tốc độ thật nhanh, là thân pháp gì vậy, các người có nhìn rõ hay không?

- Nhẹ nhàng như vậy đã thắng lợi, đối thủ còn là võ giả nhị chuyển hậu kỳ, thực lực của Lâm Tiêu tựa hồ không yếu như trong tưởng tượng.

- Có thể trở thành đệ tử hạch tâm quả nhiên không yếu ớt, có thể thắng lợi thoải mái như thế, nhất định phải chú ý hân.

Trong khu nghỉ ngơi của Thiên Ưng tông.

Trịnh Nghi Kim nhìn Khương Cường, nói:

- Đối thủ của người thoát nhìn không yếu, thân pháp của hân không kém ta cùng người, cẩn thận đừng lật thuyền trong mương.

Khương Cường mỉm cười, bộ dáng không thêm để ý chút nào:

- Dích xác không sai, đáng tiếc còn kém xa lắm, hơn nữa luận võ không chỉ xem thân pháp, nếu hân có chút thực lực như vậy gặp ta là có thể thảm bại, đánh bại hân không cần vượt qua mười chiêu.

Trịnh Nghi Kim mỉm cười lắc đầu:

- Điều này cũng phải, nói thật ta có chút ghen tỵ vận khí của tiểu tử người.

- Số một đối chiến số tám.

Trên lồi đài số năm, trọng tài lớn tiếng hô.

- Đến lượt người.

Trịnh Nghi Kim mỉm cười.

Sư...

Thân hình Khương Cường vừa động, đã như điều hâu bay lướt trên bầu trời nháy mắt lướt ra giữa không trung, hóa thành một đạo tàn ảnh rơi xuống trên lồi đài.

- Đây là... Phi Ưng thân pháp của Thiên Ưng tông.

- Nghe nói đây là nhân cấp cao giai thân pháp, luyện tới tận cùng nhanh tới mức đối thủ không kịp phản ứng là đã bị đánh chết.

Đối thủ của Khương Cường là một thanh niên dùng kiếm, thực lực nhị chuyển hậu kỳ, xuất thân từ Đan Các, vừa nhìn thấy mình gặp phải Khương Cường, trong mắt hiện lên vẻ cười khổ.

- Xin hạ thủ lưu tình.

Thanh niên khiêm tốn chấp tay nói.

- Quá lời.

Nhìn đệ tử Đan Các, Khương Cường mỉm cười, diễn cảm ôn hòa.

Thanh niên vùng kiếm, trường kiếm hóa thành kiếm ảnh áp tới.

Thân hình Khương Cường khoảnh khắc liền động, thoải mái tránh thoát công kích của đối phương.

Đúng lúc này...

Trong mắt thanh niên hiện tia lệ mang, vọt tới trước, trường kiếm hóa thành kiếm hoa bao trùm đánh tới.

- A...

Khương Cường chợt cười một tiếng, thân hình chợt biến mất.

Ngay sau đó hần xuất hiện bên người thanh niên.

- Sao có thể?

Thanh niên chấn động, thanh kiếm vừa chuyển, huyền hóa ra vài đạo kiếm quang bổ về phía Khương Cường.

Khương Cường không hề tránh né, thân hình nháy mắt lui về phía sau, xoay tròn chung quanh thanh niên kia.

Thanh niên liên tục vùng kiếm, kiếm quang như lưu tinh đánh tới, nhưng tốc độ thân pháp của Khương Cường thật sự còn nhanh hơn kiếm quang của đối phương, mặc cho thanh niên kia công kích thế nào cũng không đuổi kịp thân hình của hần.

Tựa hồ không muốn tiếp tục kéo dài, thân hình Khương Cường chợt mơ hồ, biến mất trong mắt thanh niên lần nữa.

Ngay sau đó thanh niên chỉ cảm thấy một cỗ cự lực oanh kích lên lồng ngực của mình, thân hình nháy mắt bay ngược ra ngoài.

- Lấy chút thực lực của người cho dù tiếp tục đùa giỡn quỷ kế cũng không thể đánh bại ta, trở về luyện thêm vài năm đi.

Ngữ khí lạnh lùng của Khương Cường truyền vào trong tai thanh niên.

Phốc xuy...

Sắc mặt thanh niên đỏ lên, phun ra thêm ngụm máu tươi.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Sao Khương Cường đột nhiên biến mất?

- Thân pháp thật nhanh, ta không nhìn thấy được ảnh tử của hần!

- Thân pháp của Khương Cường thật đáng sợ, tốc độ quá nhanh, thậm chí cả kiếm quang cũng không đuổi kịp hần, Lâm Tiêu, nếu người gặp phải hần cũng nên cẩn thận.

Phí Thần Trữ cùng Lưu Phong đều lo lắng nói.

- Đích xác là có chút tài năng.

Lâm Tiêu gật gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

...

Phí Thần Trữ liên tục gặp ba đối thủ thực lực đều cao hơn hần, hiện tại không có điểm nào, xem như không có hi vọng đi vào vòng trong.

Rốt cục đến trận thứ năm, gặp một đối thủ nhị chuyển trung kỳ, song phương trải qua cuộc chiến thảm thiết, Phí Thần Trữ dốc toàn lực đánh với đối phương hơn trăm chiêu cuối cùng dùng một quyền oanh bay đối phương.

- Cuối cùng thắng một trận!

Lúc trở lại hần thở ra một hơi thật dài, tuy rằng trận đấu còn chưa chấm dứt, nhưng hần xem như thu hoạch không ít, không đến mức tay không mà về.

Lưu Phong liên tục thắng bốn trận, đến trận thứ năm gặp phải Ngũ Luân tông Dương Tuấn.

Ngũ Luân tông Dương Tuấn, võ giả tam chuyển sơ kỳ, thanh danh hiển hách, tề mi côn quét ngang võ giả Tân Vệ thành, trời sinh thần lực, từng tay không đem một đầu tam tinh yêu thú xé thành hai nửa, hung danh vang dội, cũng là người có cơ hội tiến vào năm danh đầu.

- Uống!

Ngay ban đầu, Lưu Phong đã phi thân lên, đôi chân huyền hóa thành cước ảnh đầy trời đá về hướng Dương Tuấn.

- Loạn Ảnh Thập Bát Thích!

Lưu Phong vừa lên liền xuất tuyệt chiêu, không chút do dự, bởi vì hắn biết mình phải thua không nghi ngờ, thậm chí phải tìm hiểu chênh lệch giữa mình cùng đối phương.

Sắc mặt Dương Tuấn không chút thay đổi, tề mi côn đâm ra, sau đó xoay người rời đi.

Cước ảnh ầm ầm tiêu tán, khoe miệng Lưu Phong tràn ra máu tươi, thân hình bay ngược ra khỏi lôi đài.

Chỉ một chiêu Lưu Phong lập tức thua bại, hơn nữa nhìn bộ dáng Dương Tuấn thậm chí còn chưa xuất ra nửa thực lực.

...

Thực lực ba đối thủ trước của Lâm Tiêu không cao lắm, bị hắn thoải mái đánh bại, đã tới trận thứ năm.

- Ha ha, chỉ cần đánh bại người, ta sẽ có tám phần xác suất trở thành đệ tử thứ hai vào vòng trong.

Đứng đối diện Lâm Tiêu là một thiếu niên đáng người khò ngó, trong tay cầm đại trảm đao, một vết sẹo đao thật dài từ mi tâm kéo tận cằm của hắn, làm cho người ta có cảm giác vô cùng hung hãn.

Người này tên Vương Quân, là một chân võ giả nhị chuyển đỉnh phong, đã thắng bốn trận, mỗi trận chỉ dùng chưa đầy năm chiêu đã đánh bại đối thủ, thực lực xem như kinh người.

- Bại đi!

Ngay ban đầu, thiếu niên chợt quát chói tai, thanh chấn như sấm, ánh mắt sắc bén vung đao hung hăng bổ tới.

- Xoát!

Một đạo đao khí đáng sợ bắn vọt ra ngoài, kéo theo một khe rãnh thật dài trên lôi đài, nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Phá!

Lâm Tiêu quát khẽ một tiếng, không hề né tránh mà vung quyền oanh ra.

Phanh!

Đao khí vỡ tan, đã bị một quyền của Lâm Tiêu đánh nát.

- Ân?

Ánh mắt thiếu niên ngưng tụ, lộ ra nụ cười dữ tợn, liên tục chém ra năm đao.

Ba ba ba ba ba...

Năm đạo đao khí liên tiếp đánh về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu bước tới trước, hai đấm liên tục vung ra, thế như chẻ tre đem năm đao khí của đối phương oanh thành nát vụn, lập tức đi tới trước mặt đối phương.

- A?

Thiếu niên khiếp sợ kêu lên, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Hắn lại vung đao chém xuống...

Trong nháy mắt đối phương công kích, Lâm Tiêu ra tay nhanh như chớp, một quyền oanh lên lồng ngực đối phương.

- Phanh!

Nguyên lực hộ thể của thiếu niên nháy mắt phá nát, miệng phun ngụm máu, trong mắt mang theo vẻ khó thể tin bay ngược ra sau, nặng nề rơi xuống đất.

Dương...

Đại trảm đao rơi sát bên mặt của hắn, vẫn còn run lên. Mọi người bên dưới sợ ngây người!

238. Chương 238: Cận Trí Hải Đối Chiến Phòng Vũ

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, xoay người đi xuống lôi đài.

- Lâm Tiêu thật là đáng sợ, Vương Quân là võ giả nhị chuyển đỉnh phong, đại trảm đao xuất thần nhập hóa, uy lực vô cùng, lại bị hắn oanh mấy quyền đã bại.

- Quá dễ dàng, chẳng lẽ đó mới là thực lực đích thực của hắn sao?

- Đệ tử hạch tâm quả nhiên không có ai là hiền lành, nhìn lầm rồi, chúng ta đều nhìn lầm rồi, như vậy trong tổ năm ngoại trừ Khương Cường xem ra khó có ai thắng được Lâm Tiêu.

- Vương Quân thật xui xẻo, vốn cho rằng mình rút thăm gặp Lâm Tiêu là may mắn, nhưng không nghĩ tới thất bại.

Thiếu niên thần sắc xấu hổ đứng lên, lau máu tươi, khuôn mặt trưởng đỏ bừng rút đại trảm đao quay về khu nghỉ ngơi.

- Lâm Tiêu, ban đầu Vương Quân còn hung hăng càn quấy trước mặt ngươi, hiện tại cụp đuôi xám xịt chạy về, quả thật là dọa người ah.

Lâm Tiêu vừa quay về chỗ ngồi, Phí Thần Trữ đã hưng phấn kêu lên:

- Với thực lực của ngươi, ngươi thật có hi vọng tiến vào trước hai mươi, trận đấu kế tiếp nhất định phải cố lên.

Lâm Tiêu mỉm cười, không lên tiếng.

Trận đấu đã tới vòng thứ năm, Phí Thần Trữ thua bốn trận, thắng một trận, cho dù thắng thêm năm trận còn lại cũng không còn cơ hội vào vòng trong, Lưu Phong thắng bốn trận, thua một trận, còn chút hi vọng, nhưng tổ một có vài đệ tử thực lực cao hơn hắn, xác suất vào vòng trong cũng rất thấp, Lâm Tiêu thắng năm trận, căn cứ theo thực lực của hắn, chỉ cần không xui xẻo gặp phải Khương Cường, cũng rất có hi vọng đạt được cơ hội vào vòng trong.

Trận thứ sáu, trên lôi đài số một mới rút thăm xong, lập tức làm toàn trường kinh hô, hấp dẫn vô số ánh mắt của dân chúng.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, hai đệ tử chậm rãi đi lên lôi đài.

Một người mặc trường bào màu xám, bộ dáng bình thường, không hề có chút thu hút, chính là Cận gia Cận Trí Hải. Người còn lại một thân áo trắng, dung mạo tuấn mỹ, bên hông mang theo bảo kiếm, làm cho người ta có cảm giác phong độ nhẹ nhàng.

Người này chính là đệ tử của phủ thành chủ, Phòng Vũ.

Hai người đứng đối diện trên lôi đài, lẳng lặng nhìn nhau.

- Thực lực của người không tệ, đáng tiếc gặp ta, còn kém một chút.

Phòng Vũ mỉm cười nói.

Cận Trí Hải chỉ cười khan, không lên tiếng.

- Bắt đầu tỷ thí.

Thanh âm trọng tài vang lên, thân hình Phòng Vũ chợt động, nhanh như chớp đi tới trước mặt Cận Trí Hải, đồng thời trường kiếm biến ảo thành mấy đạo kiếm quang đánh thẳng vào yếu hại của hắn.

- Hãy xem, là Liên Hoa Phân Tâm kiếm pháp!

- Thật đẹp!

- Phòng Vũ, Phòng Vũ...

Phòng Vũ vừa ra tay, một ít nữ đệ tử không nhịn được kích động hoan hô.

- Xuy...

Từng đóa liên hoa tuyệt mỹ xoay tròn, nở rộ, chậm rãi phiêu dăng về phía trước, nhưng Cận Trí Hải lại cảm giác được sát ý dày đặc ẩn chứa trong những đóa liên hoa xinh đẹp kia.

- Nhu Miên trường!

Sắc mặt Cận Trí Hải không hề thay đổi, song trường huyền động, nhất thời trong hư không xuất hiện vô số trường ảnh, trường ảnh nhẹ nhàng phiêu phiêu, vô cùng dịu dàng, nhìn qua như nữ tử chơi thuyền trên hồ hái sen, mềm nhẹ hướng những đóa liên hoa theo sóng phiêu dăng.

- Xuy xuy xuy...

Từng luồng kiếm khí vô hình cùng trường kinh va chạm cùng một chỗ, nguyên lực tràn ra, trường ảnh cùng liên hoa nháy mắt hóa thành hư vô.

- Hảo trường pháp!

Phòng Vũ quát một tiếng, thế kiếm biến đổi, trường kiếm run lên, một đóa liên hoa chợt nở rộ trong hư không, nháy mắt phá không bắn về phía Cận Trí Hải.

- Đón ta một chiêu này, Liên Hoa Phân Tâm kiếm pháp – Xuất Ứ Nê Nhi Bất Nhiễm!

Kiểm quang sắc bén đến cực điểm, hoa mỹ tuyệt luân, không mang theo một tia sát khí nhưng sắc bén tới mức tận cùng, giết người trong vô hình.

Sắc mặt Cận Trí Hải ngưng trọng, đôi trường liên tục đánh ra, vô số trường ảnh rậm rạp xuất hiện, bao phủ quanh đóa liên hoa, nháy mắt tan rã kiếm thế đáng sợ này.

Sắc mặt Phòng Vũ không thay đổi, một chiêu bị phá trường kiếm lại run lên, mấy đóa liên hoa hiện lên bao trùm về hướng Cận Trí Hải.

- Trạc Thanh Liên Nhi Bất Yêu!

Kiểm quang lóe ra, vô tung vô ảnh, dị thường quỷ bí, nhất thời trong hư không lóe sáng tinh mang, giống như liên hoa tràn ra đầy trời rồi lại biến mất vô tung, khiến người không thấy rõ tung tích.

- Kiếm pháp thật đáng sợ!

Về mặt Cận Trí Hải vẫn thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh, thân hình liên tục chớp lên, đồng thời song trường đánh ra cực nhanh.

Phanh phanh phanh...

Từng tiếng đánh nặng nề không ngừng vang lên, trước mặt Cận Trí Hải đột nhiên hiện ra kiếm quang, bắn tung tóe bốn phía, đem nham thạch trên lôi đài đâm vỡ nát, khiến mọi người cả kinh né tránh.

- Hừ!

Phòng Vũ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm càng lúc càng nhanh, từng đạo kiếm quang vô hình bạo dũng mà ra, cơ hồ không nhìn thấy ảnh tử, nhất thời kiếm khí tung hoành, cả lôi đài đều bị kiếm khí bao phủ.

Phanh phanh phanh...

Thanh âm tiếng nổ vang không ngừng truyền lại, Cận Trí Hải liên tục lui về phía sau, sắc mặt ngưng trọng, kiếm quang liên tục hình thành làm cho hắn khó khăn chống đỡ.

- Liên Hoa Phân Tâm kiếm pháp – Quân Tử Liên Tâm Kiếm!

Ánh mắt Phòng Vũ ngưng trọng, kiếm thế thay đổi, vô số liên hoa rậm rạp xoay tròn nổ rộ, tàn héo, sinh trưởng, hóa thành tầng tầng kiếm quang bao phủ toàn thân Cận Trí Hải.

- Cận Trí Hải sắp thua bại, thật sự là đáng tiếc.

Nhóm người Phí Thần Trữ không nhịn được lắc đầu.

Sắc mặt Lâm Tiêu ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trung tâm kiếm quang bao vây, trong miệng đột nhiên thốt lên:

- Chưa chắc.

- Cái gì?

Mọi người ngạc nhiên kêu lên, đúng lúc này...

Trên lôi đài dị biến nổi lên.

Khí thế dịu dàng của Cận Trí Hải đột nhiên hoàn toàn biến mất, một cỗ chân khí dương cương, trầm ổn tới mức tận cùng bỗng dưng phóng lên cao, lan tràn cả lôi đài.

Từ bên trong kiếm quang truyền ra thanh âm trầm ổn của Cận Trí Hải.

- Bài Văn chương!

Oanh long...

Lời vừa vang lên, một cỗ khí tức dương cương đáng sợ ầm ầm nổ tung, kiếm quang phá vỡ, ánh mắt Cận Trí Hải trầm ổn, hai bàn tay đã chuyển biến trở nên nặng nề cứng rắn.

Một chương bổ ra kiếm quang bao phủ, Cận Trí Hải chậm rãi tiến về phía trước, song chương liên tục đánh ra, nháy mắt từ thể thủ biến thành thể công hung mãnh.

- Sao có thể?

Sắc mặt Phòng Vũ đại biến, kiếm quang nháy mắt hóa thành đạo đạo vòng cung, hóa công thành thủ, kiếm quang sắc bén nháy mắt hóa thành một đóa liên hoa bao phủ khắp cả người hắn.

- Liên Hoa hộ thể!

Ánh mắt Cận Trí Hải không hề thay đổi, nháy mắt đánh ra ba chương, thể như sóng biển, tầng tầng bao trùm.

Oanh!

Phanh!

Phốc!

Dưới ánh mắt rung động của mọi người, một chương chụp tán liên hoa hộ thể, một chương chụp vỡ nguyên lực hộ thể, chương cuối cùng đánh lên lồng ngực Phòng Vũ, đánh bay hắn ra khỏi lôi đài.

Phốc xuy...

Dưới đài, Phòng Vũ quỳ một gối, miệng phun ngụm máu tươi, đôi mắt tràn ngập vẻ khó thể tin.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều ngây dại.

Ngay cả trọng tài cũng sững sờ, vội vàng lên tiếng tuyên bố:

- Tổ một số hai đối chiến số mười, số mười Cận Trí Hải thắng lợi.

Cận Trí Hải xoay người đi xuống lô đài, diễn cảm vẫn cộc lốc thản nhiên như trước.

239. Chương 239: Khương Cường Đối Chiến Lâm Tiêu

- Kháo, Cận Trí Hải này vẫn còn giả vờ làm bộ đáng thành thật.

- Hắn một mực ẩn giấu thực lực, mãi tới lúc này mới hiển lộ ra.

- Thật sự là biến thái, ta vốn nghĩ hai danh ngạch tổ một là Dương Tuấn cùng Phòng Vũ, hiện tại cả Cận Trí Hải cũng thật đáng sợ.

- Bài Văn chương, đây là chương pháp gì, vì sao trước kia ta không nghe nói qua?

- Một chương chụp võ Quân Tử Liên Tâm Kiếm, những đệ tử có thực lực này tuyệt đối không nhiều hơn ba người, hiện tại có thêm Cận Trí Hải.

Sắc mặt Phòng Vũ thật khó xem, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cận Trí Hải, hắn thất bại lần này muốn vào vòng trong thật khó hơn lên trời, trừ phi Dương Tuấn cũng thua trong tay Cận Trí Hải, hắn đánh bại Dương Tuấn thì mới có cơ hội, thật sự là vô cùng khó khăn.

- Phòng Vũ sư huynh, người không sao chứ?

Sắc mặt Phòng Vũ âm trầm trở lại khu nghỉ ngơi, một ít đệ tử thân thiện với hắn liền tiến tới quan tâm hỏi thăm.

- Ta không sao.

Phòng Vũ lắc đầu, ngữ khí hạ thấp.

- Bại bởi hắn người không oan, thực lực của hắn đích xác cao hơn người.

Đột nhiên, Kỷ Hồng lạnh lùng lên tiếng.

Phòng Vũ cười khổ:

- Có thể nói lời dễ nghe hơn một chút hay không, trận thi đấu lần này đúng là ngọa hổ tàng long, người cẩn thận một chút đừng lật thuyền trong mương.

- Ta?

Khuôn mặt băng sương của Kỷ Hồng chợt cười, dáng cười vô cùng khó xem:

- Ta cũng không phải là người, người nên quan tâm chính người đi, trừ phi người đánh bại Dương Tuấn, bằng không ngay cả hai mươi danh đầu tiên người cũng không có được, thật mất mặt phủ thành chủ chúng ta.

Sắc mặt Phòng Vũ bất đắc dĩ.

Về mặt nhóm người Phí Thần Trữ há hốc mồm nhìn Lâm Tiêu, hỏi:

- Làm sao người biết Cận Trí Hải che giấu thực lực?

- Trực giác.

Lâm Tiêu trả lời.

Mọi người ngạc nhiên.

...

Trên lôi đài số hai, Đan Cát Ô Hạo gặp mặt Thiên Trì cung Cù Băng Vũ.

Toàn bộ quảng trường nhất thời oanh động.

Ô Hạo luôn được công nhận là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của Tân Vệ thành, tuy rằng một phần nguyên nhân là vì thân phận luyện được sư của hắn, nhưng trên thực lực hắn cũng đứng hàng cao cấp nhất.

Mà Thiên Trì cung Cù Băng Vũ được vinh dự là nữ thần Tân Vệ thành, dung mạo tuyệt mỹ, nhưng vẻ mặt luôn lạnh lùng băng sương, cho nên được vô số đệ tử xưng là Băng Mỹ Nhân, nhân khí cực cao.

Trên lôi đài, Ô Hạo cảm bảo kiếm đứng đối diện Cù Băng Vũ cầm băng phiến, đôi bên nhìn chăm chăm lẫn nhau.

- Người không phải là đối thủ của ta, chính mình đầu hàng nhận thua đi.

Khóe môi Ô Hạo hiện lên nụ cười chế nhạo, vẻ mặt cao ngạo nhìn Cù Băng Vũ nói.

Cù Băng Vũ không trả lời, băng phiến chém ra nhanh như chớp.

- Bại!

Ô Hạo cười cao ngạo, ánh mắt phút chốc biến thành sắc bén, một kiếm đâm ra nhanh chớp nhoáng.

Phong tuyết nổ bung, kiếm quang quấy động, từng đóa kiếm hoa hiện lên trong hư không, nhanh chóng đi tới trước mặt Cù Băng Vũ, kiếm khí cùng sát khí đâm thẳng tới trước ngực cùng bụng dưới của nàng, tốc độ nhanh như chớp, không thể tránh né.

Trong mắt Cù Băng Vũ hiện lên tia sát khí, băng phiến liên tục vung ra bao phủ quanh người nàng.

Kiếm khí nổ tung, khí xoáy cuộn cuộn, lực lượng đẩy mạnh Cù Băng Vũ bay ngược ra sau, khí huyết sôi trào rơi xuống dưới lôi đài.

- Tổ hai, số một đối số hai, số một Ô Hạo thắng lợi.

Trường kiếm vào vỏ, khóe môi Ô Hạo mỉm cười bay xuống dưới.

Toàn trường ồ lên.

- Một kiếm đánh bại Thiên Trì cung Cù Băng Vũ, Ô Hạo thật sự quá mạnh mẽ...

...

Lâm Tiêu liên tiếp đánh bại ba đệ tử dự thi, liên tục thắng tám trận, đã có mười sáu điểm, bài danh vị trí hàng đầu tổ năm như Khương Cường, xa xa dẫn đầu.

Một ít đệ tử tổ năm tranh nhau kịch liệt, trong đó còn có hai đệ tử mạnh mẽ nhưng vận khí không tốt, bởi vì gặp phải Khương Cường nên bị thua một trận, đã có mười bốn điểm.

Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ cần Khương Cường cùng Lâm Tiêu không gặp nhau, thắng liên tục mười trận, như vậy hai danh ngạch sẽ thuộc về hai người, nhưng ngay lúc mọi người đều nghĩ như vậy...

- Tổ năm, số một đối chiến số hai.

Trọng tài vừa dứt lời, mọi người liên ồ lên, trong đó hai đệ tử bị Khương Cường đánh bại ánh mắt như lửa nóng, vô cùng kích động.

- Lâm Tiêu thật sự là xui xẻo, nếu không gặp Khương Cường có thể tiến vào trước hai mươi, hiện tại... nguy hiểm!

Thật nhiều đệ tử nghị luận sôi nổi, ngay cả nhóm người Phí Thần Trữ sắc mặt cũng tối đen, mà hai đệ tử chỉ thua Lâm Tiêu hai điểm lại hưng phấn, vốn họ cảm giác mình không có cơ hội, nào ngờ đi một vòng vận mệnh còn chiếu cố bọn hắn.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Lâm Tiêu chậm rãi đi lên lôi đài.

- Thực lực của người không sai, đáng tiếc gặp được ta.

Khương Cường bình thần nhìn Lâm Tiêu, chậm rãi lắc đầu.

- Người cũng tạm được, tuy rằng trận này thua nhưng muốn đạt được một danh ngạch hẳn là không thành vấn đề.

Thần sắc Lâm Tiêu không thay đổi, không hề đem Khương Cường để trong lòng.

Lời của Lâm Tiêu làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, nhưng nghĩ tới hẳn dám đắc tội cả Ô Hạo, mọi người cũng bình thường trở lại.

- Người quá mức cuồng vọng cũng không được, thật dễ dàng đá trúng tấm sắt, một khi đã như vậy để cho ta xem thực lực của người đi.

Ánh mắt Khương Cường lạnh đậm, khí tức dâng lên.

Ngay sau đó thân hình hắn chợt biến mất, hóa thành tàn ảnh đi tới trước mặt Lâm Tiêu đánh ra một trào, tốc độ nhanh tận cùng, khiến người hoàn toàn không thể phản ứng.

- Tốc độ thật nhanh!

Mọi người đồng thời cảm thán.

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, đánh ra một chưởng về bên trái.

Chưởng trào va chạm, phát ra tiếng nổ vang thật lớn, kinh khí ầm ầm nổ tung, lan tràn bốn phía.

- Có bản lĩnh!

Thanh âm Khương Cường lạnh lùng vang lên, thân hình lại biến mất, ngay sau đó trào ảnh bao phủ đầy trời, ập tới hướng Lâm Tiêu.

Xuy xuy xuy...

Từng đạo trào ảnh sắc bén cuộn cuộn tràn tới, uy lực kinh người, không cách nào tránh né...

Trào ảnh sắc bén đến cực điểm, nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu, bao vây hắn, uy lực vô cùng.

- So thân pháp sao?

Lâm Tiêu lãnh đạm cười, thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Oanh oanh oanh...

Thanh âm gầm rú vang lên, trào ảnh nện lên mặt đất, đem sào lồi đài đánh vỡ nát, vô số đá vụn vấy ra bốn phía, bao phủ tầm mắt mọi người.

- Lâm Tiêu đâu?

Mọi người tìm kiếm khắp nơi, nhưng không phát hiện được thân ảnh Lâm Tiêu.

Chẳng những dân chúng giật mình, Khương Cường cũng khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới thân pháp của Lâm Tiêu đạt tới trình độ này.

- Được, vậy để nhìn xem thân pháp của ai đáng sợ hơn.

Khương Cường khuếch tán cảm giác, nhìn chăm chăm chỗ đứng khi nãy của Lâm Tiêu, ưng trào điên cuồng đánh ra bốn phía, thi triển Phi Ứng thân pháp, thân hình như một con liệp ưng mơ hồ không chừng, quỷ thần khó lường.

Nhất thời trên lôi đài chỉ có hai đạo tàn ảnh mơ hồ không ngừng tiếp xúc, giao phong, trong hư không vang lên thanh âm quyền trào va chạm không ngừng, khí xoáy thổi quét tán phát, kinh khí nện lên nham thạch biến thành gồ ghề lởm chởm.

240. Chương 240: Tiểu Tổ Chấm Dứt Thi Đấu

- Thân pháp của Lâm Tiêu thật đáng sợ, không ngờ che giấu lâu như vậy.
- Nguyên lai đây mới là thực lực chân chính của hắn, còn không yếu hơn cả Khương Cường.
- Khương Cường hẳn chưa thi triển ra thực lực chân chính đi.

Dưới đài vang lên tiếng nghị luận sôi nổi.

Khương Cường không nghe được tiếng nghị luận bên dưới, cảm giác tập trung vào Lâm Tiêu liên tục ra tay, nhưng làm cho hắn buồn bực chính là mỗi lần ra tay hắn vốn cảm giác được chỗ của Lâm Tiêu, nhưng trước khi công kích rơi xuống thì người kia biến mất, tốc độ thân pháp còn nhanh hơn tốc độ xuất thủ của hắn.

- Đây là thực lực của người sao?

Trên đài truyền ra thanh âm lãnh đạm của Lâm Tiêu.

- Hừ, người đừng đắc ý, đón ta một chiêu này.

Trong lòng Khương Cường có chút nóng nảy, nguyên lực vận chuyển, nhanh chóng ngưng tụ vào hai tay.

- Ảnh Trảo Phá Không!

Đôi trảo liên tục đánh ra, trảo ảnh không ngừng xuất hiện, điên cuồng đánh về phía Lâm Tiêu, bao trùm toàn thân hắn.

Hô hô...

Khương Cường vận chuyển thân pháp tới cực hạn, thân hình không ngừng xoay tròn vòng quanh Lâm Tiêu, hai tay điên cuồng đánh ra, tốc độ nhanh tới tận cùng, đôi tay như đã biến mất, mắt thường không thể nhìn thấy.

- Xuất Quỷ Nhập Thần!

Trong nháy mắt trảo ảnh rơi xuống, thân hình Lâm Tiêu hóa thành trận gió biến mất.

Trảo ảnh rơi xuống sàn đài tạo ra vô số hầm hố, nhưng ngay cả góc áo Lâm Tiêu cũng không chạm tới.

- Làm sao có thể, thân pháp của Lâm Tiêu sao có thể nhanh như vậy!

Dưới đài, nhóm đệ tử hạch tâm đều lộ vẻ giật mình, thực lực của Khương Cường họ đều hiểu rõ, với thân pháp của hắn họ cũng không thể né tránh mà chỉ có thể cứng đối cứng, nhưng Lâm Tiêu lại dựa vào thân pháp quỷ dị lao ra khỏi trảo ảnh, thật sự làm người khó thể tin.

- Hừ, không nghĩ tới người thật sự là có bản lĩnh, nhưng thân pháp cường thịnh cũng chẳng là gì, muốn đánh bại người không cần dùng tới ba chiêu!

Ô Hạo băng sương hí mắt nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, trong mắt toát ra tia khinh thường.

Trang Dịch thành chủ mỉm cười nói:

- Lâm Tiêu tu luyện thân pháp không sai ah, lại có thể lướt ra khỏi trảo ảnh của Khương Cường, tuy Phi Ứng thân pháp quỷ bí mơ hồ, nhưng luận thân pháp Lâm Tiêu còn ở trên, hơn nữa hắn thi triển không chỉ là thân pháp, mà là đem ý cảnh của gió dung nhập vào trong thân pháp của mình, thiên phú tiểu tử này thật không tệ đâu.

Trang Dịch liên tục gật đầu, nhìn qua Trữ Vĩ Thần:

- Trữ Vĩ Thần, Lâm Tiêu tu luyện loại thân pháp nào của Vô Điện vậy?

Trữ Vĩ Thần nhìn chằm chằm Lâm Tiêu hồi lâu, lắc đầu nói:

- Trang Dịch thành chủ, nói thật ra ta cũng nhìn không thấu hắn tu luyện thân pháp gì, hắn không phải thân pháp trong Vô Tàng Các, có lẽ hắn có kỳ ngộ, nhưng nhìn bộ dáng hắn là nhân cấp cao giai thân pháp.

Trên đài, Lâm Tiêu đã đi tới trước người Khương Cường.

- Diệu Vũ Dương Uy!

Một tiếng hét lớn, thức thứ ba trong Cực Đạo Uy Thiên quyền thi triển, quyền phong cuồng bạo bao vây Khương Cường.

Khương Cường vung tay ngăn cản, trong tiếng vang thật lớn, Khương Cường không cách nào ngăn trở một quyền bá đạo của Lâm Tiêu, bay ngược ra khỏi lôi đài.

- Tổ năm, số một đối chiến số hai, số hai Lâm Tiêu thắng.

Trọng tài ngăn người, lập tức tuyên bố kết quả.

Toàn trường phát ra tiếng vang xôn xao.

- Lâm Tiêu thật đáng sợ, đánh bại cả Khương Cường.

- Chín trận toàn thắng, mười tám điểm, xem ra hắn không còn vấn đề gì.

- Thật sự là phần khích, thân pháp của Lâm Tiêu mơ hồ bất định, như một trận gió, thân pháp đổi thân pháp, Khương Cường bại trên tay hắn không oan.

Lâm Tiêu không hề đổi sắc, im lặng quay về chỗ nghỉ ngơi của Võ Điện.

- Lâm Tiêu, ngay cả ta cũng xem nhẹ người, với thực lực của người trở thành đệ tử hạch tâm Võ Điện là danh xứng với thực.

Cung Dục đi tới trước mặt Lâm Tiêu cảm khái nói, thân pháp của Lâm Tiêu cho hắn rung động thật lớn.

Lâm Tiêu cười cười, không trả lời.

Ở khu nghỉ ngơi của Thiên Ưng tông, sắc mặt Khương Cường âm trầm, bị Lâm Tiêu đánh bại, lại nghiền áp trong lĩnh vực thân pháp mà hắn am hiểu nhất, làm trong lòng hắn vô cùng mất mát, gặp đả kích thật lớn.

Mà hai tuyển thủ tổ năm đang chờ đợi Lâm Tiêu bị đánh bại đều tròn tròn mắt, Lâm Tiêu chiến thắng đã đem hi vọng của bọn họ đánh vỡ tan biến.

Trận đấu tiếp tục tiến hành, đối thủ của Lâm Tiêu là một đệ tử nhị chuyển trung kỳ, bị hắn công kích vài chiêu liền nhận thua.

Mười trận chấm dứt, Lâm Tiêu lấy thành tích toàn thắng dẫn đầu vào vòng trong, mà Khương Cường lấy thành tích chín thắng một thua cùng hai đệ tử khác đặt thứ hai, chẳng qua hai người kia từng thua trong tay Khương Cường, bởi vậy Khương Cường lấy được danh ngạch thứ hai.

Chín tổ còn lại cũng vừa kết thúc trận đấu thứ mười, đã chọn lựa ra hai tuyển thủ vào vòng trong.

Cuộc thi đấu tiểu tổ vừa kết thúc, trưởng lão danh dự võ giả liên minh đi lên đài.

- Cuộc thi đấu tiểu tổ chấm dứt, đã có hai mươi tuyển thủ được lựa chọn, theo thứ tự là tổ một Ngũ Luân tông Dương Tuấn, Cận gia Cận Trí Hải. Tổ hai là Đan Các Ô Hạo, Thiên Trì cung Cù Băng Vũ. Tổ ba Võ Điện Cung Dục, Đan Các Nghê Thanh. Tổ bốn Nguyên Vũ thánh địa Bạch Mông, Tuyệt Diệt cốc Phương Minh. Tổ năm Võ Điện Lâm Tiêu, Thiên Ưng tông Khương Cường. Tổ sáu Cửu Long bảo Thần Phi, Thiên Ưng tông Trịnh Nghi Kim. Tổ bảy phủ thành chủ Kỷ Hồng, Hỏa Vân tông Mục Hoa. Tổ tám Thiên Trì cung Cốc Hàn...

Lão giả lần lượt tuyên bố danh sách tuyển thủ, trong đó ngoại trừ tổ một Cận Trí Hải cùng tổ chín có một đệ tử đào thải đệ tử hạch tâm của mười thế lực lớn khác, mười tám người còn lại đều là đệ tử hạch tâm.

- Thi đấu tiểu tổ kết thúc, đến lượt đấu vòng loại cùng thi đấu bài danh, đấu vòng loại là rút thăm đánh từng đôi một, người thắng vào trước mười, người thua bị loại bỏ, tiến vào trước mười tiếp tục rút thăm chọn năm, năm người tiếp tục tiến hành thi đấu bài danh. Nhưng bởi vì công bình, trong mười người bị loại bỏ cũng có thể chọn ra người đứng thứ nhất, trong năm người bị loại bỏ cũng có thể chọn ra người đứng thứ nhất, hai người này có tư cách khiêu chiến người thứ năm trong năm người đầu tiên, người thắng trở thành người thứ năm, người thua mất tư cách.

Thanh âm lão giả quanh quẩn trên quảng trường.

Tuyên bố xong quy tắc, trải qua một buổi sáng tỷ thí đã là giữa trưa, mặt trời chói chang, Trang thành chủ tuyên bố nghỉ ngơi một canh giờ, ọi người ăn uống cùng thư giãn.

Các đệ tử dự thi đều có địa phương giải lao của chính mình, dân chúng cũng được phủ thành chủ chuẩn bị, chỉ cần tiêu phí chút ngân lượng là có thể ăn uống, thật nhiều người ngồi chung một chỗ, vẻ mặt kích động...

Xế chiều, trên quảng trường phi thường náo nhiệt, một ít võ giả cùng dân chúng buổi sáng chưa tới bây giờ cũng vội vàng chạy qua, cả khán đài chật ních người, người người tập nập.

Thời gian vừa đến, hai mươi tuyển thủ từ trong đi ra.

Oanh...

Tiếng hoan hô như lời đình chấn động, xông thẳng lên trời, mọi người cao giọng hò hét, đốt cháy nhiệt tình trong lòng.

Lão giả đi lên trên đài, vẻ mặt tươi cười:

- Tốt lắm, ta nghĩ mọi người đã không còn đợi được nữa đi, lập tức bắt đầu đấu vòng loại, hiện tại tiến hành rút thăm.

241. Chương 241: Tranh Đoạt Trước Mươi

- Trận thứ nhất, Ngũ Luân tông Dương Tuấn đối chiến Thiên Ưng tông Khương Cường.

Vừa dứt lời, toàn trường sôi trào.

- Sao lại gặp hần!

Trong khu nghỉ ngơi của Thiên Ưng tông, sắc mặt Khương Cường cực kỳ khó xem.

- Ha ha...

Dương Tuấn cười sang sảng một tiếng, phi thân lên lời đài.

Mà Khương Cường thả người nhảy lên, vững vàng đứng đối diện Dương Tuấn.

- Khương Cường, chính mình nhận thua đi xuống đi, ngươi không phải đối thủ của ta.

Dương Tuấn dùng tay trái chống nạnh, tay phải cầm tề mi côn, nhếch miệng cười nói.

- Vậy thì chưa chắc.

Tuy rằng trong lòng không nửa điểm nắm chắc, nhưng Khương Cường vẫn lạnh giọng quát.

Đều là đệ tử hạch tâm của mười thế lực lớn, nếu ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, dân chúng Tân Vệ thành sẽ đánh giá chính mình như thế nào.

Dương Tuấn lắc lắc đầu:

- Một khi đã như vậy, để ta tự mình đánh ngươi xuống đi.

- Trận đấu bắt đầu.

Trọng tài nhìn thấy hai người chuẩn bị xong, tuyên bố bắt đầu, nhảy xuống khỏi lời đài.

- Một chiêu, ta đánh ngươi xuống chỉ cần một chiêu.

Dương Tuấn cầm tề mi côn, xông thẳng tới trước, đồng thời tề mi côn như hóa thành hắc sắc trường long nhanh như chớp đánh tới.

Tề mi côn đánh vào hư không phát ra tiếng rít chói tai kịch liệt, như cả phiến hư không bị đánh nổ tung, một cỗ nguyên lực đáng sợ sắc bén tận cùng lan tràn, kinh thiên động địa.

Cảm nhận được khí thế đáng sợ như thế, Khương Cường không khỏi rùng mình, dựng đứng tóc gáy, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên, không chút do dự vận chuyển nguyên lực, thi triển Phi Ưng thân pháp nhảy mất biến mất trên lôi đài.

- Người nhanh, nhưng có thể nhanh bằng tề mi côn của ta sao?

Dương Tuấn nhếch miệng cười, ánh mắt biến thành sắc bén, trường côn gia tốc biến ảo thành cơn ảnh mạnh mẽ quất lên hư không mà Khương Cường vừa biến mất.

- Cút xuống cho ta!

Dương Tuấn quất lên chói tai, như lôi đình chấn động, thân ảnh Khương Cường đột nhiên hiện ra, trường mắt hoảng sợ, cắn chặt răng, đôi tay cứng rắn chống đỡ tề mi côn của Dương Tuấn.

Như trụ trời sụp đổ, hai tay Khương Cường nhảy mất vận vẹo, thân hình bay ngược ra sau, máu tươi đỏ thẫm phun trào, vẩy ra trong hư không.

- Ha ha ha, đã bảo người nhận thua còn không chịu, tự mình đòi đánh!

Dương Tuấn cười to, đi xuống đài.

- Quá mạnh mẽ, Ngũ Luân tông Dương Tuấn thật quá mạnh mẽ, Khương Cường ở trên tay hắn còn không qua được một chiêu.

- Một côn đã bị quét xuống đài, vừa rồi ta bị hoa mắt phải không?

- Thật sự là đáng sợ, tuy Khương Cường bại bởi Lâm Tiêu, nhưng luận thân pháp vẫn là bài danh phía trước, không nghĩ tới không đón nổi một chiêu của Dương Tuấn.

- Lần này thi đấu, Dương Tuấn tuyệt đối có thể bài danh trước năm người.

Dưới đài truyền tới tiếng nghị luận xôn xao.

Các đệ tử còn lại đều nhìn Dương Tuấn, cảm nhận được một tia áp lực.

Lão giả đi lên trên đài, toàn trường nhảy mắt yên tĩnh trở lại.

Rút thăm tiếp tục.

Nhìn hào bài trong tay, lão giả mỉm cười:

- Trận thứ hai, Cửu Long bảo Thần Phi đối chiến Tuyệt Diệt cốc Phương Minh.

Ánh mắt Lâm Tiêu liền rơi lên phía trên lôi đài.

Thần Phi bay vút lên đài, tay cầm bảo kiếm, phong độ nhẹ nhàng, mà đối thủ của hắn là thiếu niên cường tráng mặc áo xanh xám, làn da như kim chực màu đồng cổ, vô cùng chắc nịch.

Cảm nhận được ánh mắt Lâm Tiêu, Thần Phi quay đầu nhìn lại mỉm cười.

Dù hai người tiếp xúc không nhiều, nhưng trải qua cuộc chiến cùng đội ngũ Doãn gia, hai người xem như là bạn tốt tri kỷ, Lâm Tiêu cũng cười đáp lại.

Quay đầu lại, Thần Phi chăm chú nhìn Phương Minh trước mặt.

Phương Minh nổi danh phòng ngự mạnh mẽ, là chân võ giả tam chuyển sơ kỳ, nghe nói đã đem Thiết Thạch Cường Thân quyết tu luyện tới đại thành, cơ thể cứng rắn như sắt thép, vô cùng kiên cố, nước lửa bất xâm.

Thần Phi ra tay trước, trường kiếm run lên, một đạo kiếm quang sắc bén bổ ra hư không đi thẳng tới trước mặt Phương Minh.

- Lăng Vân kiếm pháp – Kiếm Khí Tung Hoành!

Thần Phi khẽ quát một tiếng, kiếm quang lóng lánh, phóng xuất ra sát khí bức người.

Trên mặt Phương Minh không chút biến đổi, hữu quyền nắm chặt mạnh mẽ oanh ra.

- Đại Tự Tại Thiên Uy quyền!

Kiểm quang nháy mắt bị oanh dập nát, mà một quyền của Phương Minh bình yên vô sự, thậm chí không lưu chút dấu vết.

- Phòng ngự thật đáng sợ, một quyền đã đánh nát kiếm khí của Thần Phi!

Dân chúng biến sắc.

Thần Phi tiến về phía trước, thân hình đột nhiên phóng lên cao, kiếm khí liên miên tăng tăng chen chúc, cuối cùng ngưng tụ thành một chỗ, hóa thành một đạo kiếm quang dày đặc phóng về phía Phương Minh.

- Kiếm Khí Lãng Tiêu!

Thần Phi quát một tiếng, kiếm quang sáng ngời, tựa như trường hồng quán nhật, lưu tinh tập nguyệt, uy lực vô cùng.

- Phá cho ta!

Phương Minh quát lên chói tai, đôi thiết quyền biến thành màu xanh đen, liên tục oanh ra hơn mười quyền.

Oanh long!

Quyền khí càn quét, từng luồng nguyên lực kinh thiên động địa thổi quét tán phát, nặng nề va chạm cùng kiếm quang của Thần Phi.

Trong tiếng nổ vang thật lớn, từng đạo kiếm khí quyền kinh âm âm nổ tung, kiếm khí sắc bén vấy ra bốn phía, đánh vỡ sàn lôi đài, có chút kiếm khí như mưa rào quét về phía Phương Minh, hắn không chút để ý mặc cho kiếm khí rơi lên ngực mình.

Thương thương thương...

Kiểm khí đánh trúng ngực Phương Minh phát ra thanh âm như kim thiết giao nhau, không hề lưu lại chút dấu vết nào trên người của hắn.

- Uống!

Hai chiêu thất bại, sắc mặt Thần Phi không chút thay đổi, khí thế trên người không ngừng kéo lên, một cỗ kiếm khí tung hoành như tinh trụ phóng lên cao, từ trong cơ thể hắn mạnh mẽ bộc phát.

Hai chân giẫm lên lôi đài, ánh mắt Thần Phi như điện, nguyên lực dâng tràn, hội tụ trên trường kiếm hóa thành vô số kiếm quang bắn ra, điên cuồng bay về hướng Phương Minh.

- Lãng Vân kiếm pháp – Kiếm Ảnh Thiểm Thước!

Xuy xuy...

Trong hư không đột nhiên hiện ra hơn mười kiếm ảnh hư ảo, nhanh như chớp bao quanh Phương Minh, kiếm khí tung hoành, mỗi đạo vô cùng sắc bén, từ bốn phía bổ vào người hắn.

- Thiết Thạch Cường Thân quyết – Kim Cương Bất Hoại!

- Đại Tự Tại Thiên Uy quyền – Hoành Tảo Thiên Quân!

Ánh mắt Phương Minh trở nên ngưng trọng, liên tục rống to, thân thể càng thêm sáng ngời, đôi thiết quyền liên tục huy động, kinh khí đáng sợ oanh thẳng về hướng kiếm khí đang bay tới.

Oanh long long...

Tiếng vang liên tục không ngừng, kinh khí tràn ra, kiếm khí bị oanh vỡ tan, mà thân hình Phương Minh chỉ cách Thần Phi hơn mười bước.

- Đại Tự Tại Thiên Uy quyền – Uy Chấn Thiên Hạ!

Lúc này Phương Minh rống to một tiếng, một cỗ nguyên lực nồng hậu âm âm tuôn ra, ánh mắt của hắn lạnh lùng nghiêm nghị, một đôi thiết quyền trùng điệp oanh thẳng vào Thần Phi.

Oanh long...

Như tiếng sét vang, một quyền như vãn thạch âm âm ập tới.

Thân thể Thần Phi vẫn sừng sững, không hề có chút ý tưởng muốn né tránh, ánh mắt lóe sáng tinh mang...

Quyền phong kịch liệt, tinh khí thần trong thân thể Thần Phi tăng lên tới cực hạn, mạnh mẽ đâm ra một kiếm.

Một kiếm hai kiếm ba kiếm...

Thần Phi nháy mắt đâm ra mười ba kiếm, mười ba kiếm nhanh như thiểm điện, cuối cùng ngưng tụ thành một điểm, chồng chất lên lực lượng làm người khiếp sợ.

- Lăng Vân thập tam kiếm!

Quyền thể cùng kiếm quang va chạm vào nhau.

242. Chương 242: Thiên Trì Cung Cốc Hàn

Trên lôi đài vang lên tiếng nổ đĩnh tai nhức óc, kiếm khí cùng quyền phong đánh vỡ cả sàn lôi đài.

Trong bụi mù tràn ngập, một đạo nhân ảnh bay ngược, miệng phun máu tươi, nặng nề rơi xuống dưới lôi đài.

- Thần Phi sư huynh!

Đệ tử Cửu Long bảo kinh hô, người rơi xuống lôi đài chính là Thần Phi.

Bụi mù tán đi, thân hình cường tráng của Phương Minh đứng trên lôi đài, quần áo bị xé rách tơi tả, nhưng không có chút vết thương nào, chỉ lưu lại một vết kiếm hơi đỏ trên lồng ngực.

Trước đó Thần Phi thi triển một kích cực mạnh Lăng Vân thập tam kiếm, nhưng chỉ lưu một dấu đỏ trên ngực Phương Minh, thậm chí cũng không phá vỡ được làn da của hắn.

Vô số dân chúng phát ra tiếng hô sợ hãi.

Trận thứ ba là phủ thành chủ Kỷ Hồng cùng Võ Điện Cung Dục.

Toàn bộ đệ tử Võ Điện đều lo lắng, Kỷ Hồng là võ giả tam chuyển trung kỳ, thực lực đăng phong tạo cực, đã triển lộ ra thực lực đáng sợ, tuyệt đối là tuyển thủ tiến vào trước năm danh lần này, Cung Dục gặp phải đối thủ như vậy tuyệt đối không phải là chuyện may mắn.

Sắc mặt Cung Dục ngưng trọng đi lên lôi đài, trong lòng hắn không muốn gặp Kỷ Hồng, Bạch Mông, Ô Hạo cùng Dương Tuấn, nhưng không nghĩ tới trận này gặp phải Kỷ Hồng.

- Lạc Diệp Truy Phong kiếm pháp!

Ngay ban đầu Cung Dục đã thi triển ra kiếm pháp cực mạnh của mình, nhất thời trên đài tràn ngập kiếm ảnh, một cỗ ý cảnh thể lương tràn ra, tràn ngập cảm giác tiêu điều xơ xác.

Kiếm ảnh lóe ra, sát khí mai phục khắp nơi, trên lôi đài tràn ngập kiếm quang lóng lánh phóng mạnh về hướng Kỷ Hồng.

Kỷ Hồng diễn cảm lạnh lùng, trường thương mạnh mẽ đâm thẳng vào trong hư không.

Hoa lập...

Thương ảnh nháy mắt thổi quét vào trong kiếm khí, quấy đến dập nát, thương ảnh lóe ra đâm thẳng tới trước.

Nguyên khí chợt nổ tung, thân hình Cung Dục nháy mắt hiển lộ ra, rơi xuống lôi đài.

Kỷ Hồng thu lại trường thương, sắc mặt lạnh lùng, xoay người bước xuống lôi đài.

Trên lôi đài, vẻ mặt Cung Dục ngạc nhiên, hẩn cúi đầu, ngay lồng ngực hiện rõ một lỗ thủng rõ ràng, trên ngực có chút đỏ bầm, một giọt máu chậm rãi chảy xuống, nếu không phải Kỷ Hồng lưu tình, hiện tại hẳn đã là một người chết.

- Trận thứ ba, phủ thành chủ Kỷ Hồng thắng lợi.

Thanh âm trọng tài vang vọng.

Trên quảng trường lại vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

Trận thứ tư là Thiên Ưng tông Trịnh Nghi Kim đối chiến Tuyệt Diệt cốc Diệp Nhu Phái.

Diệp Nhu Phái là một nữ võ giả, trên người mặc áo da hỏa hồng sắc, cầm một trường tiên, so sánh với vẻ lãnh nhược băng sương, tuy Diệp Nhu Phái chỉ mười chín tuổi, nhưng bộ dáng vô cùng diễm lệ, ra tay vô tình, có chút tàn nhẫn.

Vừa ra tay, song phương triển khai chiến đấu kịch liệt, mà vận khí của hai người cũng không tệ, đối thủ không quá cường đại đáng sợ, sau một hồi đối chiến kịch liệt, Trịnh Nghi Kim lấy một chiêu thắng lợi, tiến vào trước mười.

Trận thứ năm, Đan Các Ô Hạo đối chiến Thiên Trì cung Cù Băng Vũ.

Rút thăm vừa kết thúc, sắc mặt Cù Băng Vũ âm trầm, hai người từng gặp qua ở cuộc chiến trước đó, không nghĩ tới bây giờ còn gặp lại.

- Ta nhận thua.

Cù Băng Vũ trực tiếp lên tiếng, nhưng không có ai có chút ý kiến gì với thái độ của nàng.

Trận thi đấu lần này chỉ xem như vận khí của nàng xui xẻo, liên tục gặp phải Ô Hạo, cho dù nàng có lên đài cũng bại trận lần nữa.

- Trận thứ sáu, Thiên Trì cung Cốc Hàn đối chiến Võ Điện Lâm Tiêu.

Lời của lão giả rơi xuống, dưới đài vang lên tiếng rầm rĩ.

Trên lôi đài, Lâm Tiêu đứng đối diện cùng Cốc Hàn.

- Hàn Băng chuông!

Cốc Hàn ra tay trước tiên, bàn tay hiện lên màu lam quang mang, lãnh ý tràn ngập, đánh thẳng tới Lâm Tiêu nhanh như chớp.

Trong hư không, phong tuyết thổi đến, từng luồng kinh khí băng hàn tận xương cuốn tới.

- Cực Đạo Uy Thiên quyền!

Lâm Tiêu quát lạnh một tiếng, hai quyền hung hăng đánh thẳng tới trước.

Phong tuyết bạo tán, trên người Lâm Tiêu bao phủ một tầng băng rậm rạp, thân hình Cốc Hàn như điện, song chuông liên tục đánh ra không cho Lâm Tiêu cơ hội thở gấp.

Phanh phanh phanh...

Trong chớp mắt hai người giao thủ mấy mươi lần nhanh như chớp, quyền kinh tán dật, phong tuyết bao vây cả lôi đài nhìn như tử vực.

Quyền kinh hai người ngang nhau, liên tiếp đối chiến hơn mười quyền lại không phân thắng bại, không ai làm gì được ai.

- Xem ra thực lực hai người không kém nhiều, trừ phi một người che giấu thực lực, nếu không phải trên trăm chiêu mới phân thắng bại.

- Ân, có đạo lý, nhưng bây giờ thật khó mà nói, song phương mạnh yếu phải đợi trận chiến kết thúc mới biết được.

Trang Dịch nhìn lên lời dài, lộ vẻ tán thưởng:

- Trữ Vĩ Thần, Vô Điện đúng là thu nhận một đệ tử giỏi ah, Lâm Tiêu chỉ mười lăm tuổi đã có thực lực đáng sợ như thế, tiền đồ thật khó thể hạn lượng.

- Ha ha, đúng vậy, hiện tại Lâm Tiêu chỉ là nhị chuyển đỉnh phong đã đối chiến với tam chuyển sơ kỳ không thua kém, thật không dễ dàng.

Có vài cường giả cũng gật đầu khen ngợi.

- Đâu có gì, đâu có gì.

Trữ Vĩ Thần khiêm tốn lắc đầu, khóe môi hiện lên nụ cười hài lòng.

Trận đấu này mặc kệ thắng thua, trong lòng Trữ Vĩ Thần đã thật hài lòng, dù sao Lâm Tiêu còn quá trẻ, kỳ vọng của hắn chỉ mong Lâm Tiêu tiến vào trước hai mươi mà thôi.

Các chủ Kê Thế cũng nhìn lên lời dài, không khỏi gật đầu.

- Lâm Tiêu này thật sự là một hảo mẫu võ giả a, đáng tiếc bị Vũ Điện kéo qua, nếu không còn có thể để hắn gia nhập Đan Các chúng ta, thành võ giả của Đan Các chúng ta, bất quá nghe nói Lâm Tiêu này cùng Ổ Hạo từng có mâu thuẫn, vậy thì...

Kê Thế các chủ lắc đầu, trong ánh mắt toát ra một tia tiếc nuối, tuy Lâm Tiêu biểu hiện ra thiên phú võ đạo kinh người, chỉ là trong mắt Kê Thế vị Đan Các Các chủ này, võ giả hiển nhiên đều là vì các luyện được sự phục vụ, võ giả có thiên phú cũng so ra kém Luyện Được Sư hơi có thiên phú, cùng thiên tài Luyện Được Sư như Ổ Hạo so sánh, Lâm Tiêu dĩ nhiên là có vẻ không trọng yếu.

- Tân Vệ Thành Đan Các ta có thể có một thiên tài như Ổ Hạo, là Đan Các ta có phúc, có kẻ này, trong tương lai mấy chục năm, Đan Các ta chắc chắn là đệ nhất thế lực trong Tân Vệ Thành, thậm chí siêu việt phủ thành chủ cũng chưa hẳn không thể.

Năm ấy hai mươi tuổi tam chuyển Chân Vũ Giả, nhị phẩm Luyện Được Sư, Ổ Hạo coi như là phóng tới cả Hiên Dật quận thành cũng coi là tồn tại chói mắt, lại càng không cần phải nói ở trong Tân Vệ Thành nhỏ. Kê Thế thân là Đan Các Các chủ, sau khi đến tự nhiên đã từng nghe nói Lâm Tiêu cùng Ổ Hạo xung đột, càng nghe nói chuyện tình Lâm Tiêu muội muội Lâm Nhu bị người mình trực xuất Đan Các, bất quá bởi vì liên quan tới Ổ Hạo, Kê Thế lại không có bất kỳ tỏ vẻ cùng thuyết pháp, dù sao đối với thiên tài như Ổ Hạo mà nói, một Vũ Điện đệ tử cùng Luyện được học đồ quá mức không có ý nghĩa, cần bản không đến mức làm cho Kê Thế hắn để ở trong lòng.

Trên Tỷ thí đài, Lâm Tiêu cùng Cốc Hàn ở giữa chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.

243. Chương 243: Ma Dao Trảm Bạch Mông

- Phong Tuyệt Liên Thiên Tỏa Cửu Châu...

Trong lúc kịch chiến, hai người người tới ta đi, đều không nhường cho, đột nhiên Cốc Hàn quát chói tai một tiếng, một đạo lam sắc quang mang lặng yên bò lên trên khuôn mặt của hắn, sắc mặt có vẻ vô cùng quỷ dị, song đồng gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, một chưởng mạnh mẽ đánh ra, một cổ hàn ý thẩm người tràn ngập, không khí phảng phất ở dưới cổ hàn ý kinh người này bị đóng kết, lam sáng lóng lánh, từng đoàn

từng đoàn nguyên lực chưởng kinh lam sắc ở trong hư không đan vào thành một đầu Cự Long, đối với Lâm Tiêu rít gào mà đến.

Đầy trời phong tuyết hàng lâm, nguyên bản ngày mùa hè chói chang như là trong nháy mắt đi tới mùa đông, các loại chưởng kinh một mực khóa chặt Lâm Tiêu, làm hắn tránh cũng không thể tránh.

- Xuất Quỷ Nhập Thần...

Phong tuyết nẩy ra, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết của Lâm Tiêu trong nháy mắt thi triển, thân hình bỗng nhiên biến mất trên tỷ thí đài, đồng thời như thiểm điện hiện ra ở sau lưng Cốc Hàn.

Thân hình Lâm Tiêu lặng yên không một tiếng động làm một đám dân chúng quan sát ở trên quảng trường cũng khó có thể phản ánh, bất lấy cơ hội, Lâm Tiêu đối với Cốc Hàn liên tiếp oanh ra ba quyền.

- Oai phong lâm liệt...

- Uy phong lâm lâm...

- Diếu vô dương oai...

Một cỗ khí tức kinh người bá đạo từ trong cơ thể Lâm Tiêu ầm ầm phóng lên trời, ánh mắt của hắn ngưng trọng, cả người như bá chủ Chưởng Khổng Thiên Hạ, oanh ra ba quyền, một quyền so với một quyền mãnh, một quyền so với một quyền nhanh, quyền khí cực đạo phóng lên trời, uy chấn vô địch.

Đồng thời thân hình Lâm Tiêu cũng ở dưới Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết vận chuyển không ngừng lập loè, Xuất Quỷ Nhập Thần, khó có thể đoán trước.

- Hàn Băng Liên Thiên...

Cốc Hàn cắn răng, tam chuyển nguyên lực trong cơ thể trong nháy mắt tăng lên tới cực hạn, đối mặt Lâm Tiêu điên cuồng công kích, song chưởng liên tục phách về phía Lâm Tiêu.

Ầm ầm...

Từng tiếng oanh minh đình tai nhức óc vang vọng thiên địa, ở dưới Cốc Hàn liên lĩnh ngăn cản, ba quyền cường đại của Lâm Tiêu rốt cục bị Cốc Hàn gian nan ngăn lại, thân hình của hắn liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt ửng hồng, mà hai đám của Lâm Tiêu cũng ngưng kết một

tầng băng tinh rậm rạp.

Run lên hai đám, băng tinh trên quyền ở dưới nguyên lực của Lâm Tiêu kích động, trong nháy mắt nát bấy, Lâm Tiêu thần sắc trầm ổn, mạnh mẽ tiến lên trước một bước.

- Đón thêm một chiêu này của ta...

- Uy chấn thiên hạ...

Lâm Tiêu rít gào một tiếng, hữu quyền như ra cuồng long, như cuồng phong mang tất cả sóng biển, điên cuồng oanh hướng Cốc Hàn.

Trong đôi mắt Cốc Hàn lộ ra một tia hoảng sợ, song chưởng ngăn cản trước người, nhắm Lâm Tiêu đem hết toàn lực đập đi.

Tiếng oanh minh vang vọng, phong tuyết đầy trời giống như lá rách nổ bung, một bóng người lam sắc như đạn pháo bay ra khỏi nòng súng bay ngược ra, nặng nề ngã vào trên mặt đất cách đó không xa.

Phốc suy...

Cốc Hàn phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, khó có thể tin nhìn qua Lâm Tiêu đứng ngạo nghễ trên tỷ thí đài.

- Ta lại thua...

Khóe miệng của hắn thì trào, hiển nhiên không thể tin được hết thảy.

- Đấu loại trận thứ sáu, Vũ Điện Lâm Tiêu thắng.

Thanh âm trọng tài to rõ vang vọng cả quảng trường.

- Không nghĩ tới dĩ nhiên là Vũ Điện Lâm Tiêu thắng, thật sự là ra ngoài ý định.

- Vừa rồi hẳn thi triển là quyền pháp gì? Quá cường đại, thậm chí ngay cả Cốc Hàn thân là tam chuyển Chân Vũ Giả cũng đỡ không nổi?

- Thiên Trì Cung Cốc Hàn ở trên cấp bậc còn muốn vượt qua Lâm Tiêu, không nghĩ tới lại thua trận, Lâm Tiêu này thật sự là...

- Tuy thực lực Cốc Hàn mạnh, đáng tiếc ở thân pháp lại không bằng đối phương, bị Lâm Tiêu không có một thân thực lực cường đại chui chỗ trống, làm cho đối phương liên tục ra tay khó có thể ngăn cản, cuối cùng bại trận, hiện tại trong lòng của hắn phỏng chừng rất không cam a.

- Lời cũng không thể nói như vậy, thân pháp của Lâm Tiêu vốn là vô cùng cường đại, hữu mục cộng đồ, thân pháp vốn là một loại thực lực, chẳng lẽ lại cho hai người bọn họ mặt đối mặt đánh quyền? Lâm Tiêu thật làm như vậy mới là ngu ngốc.

Dưới đài mọi người đều nghị luận, trong ánh mắt kích động của tất cả mọi người, Lâm Tiêu bình thản đi về khu nghỉ ngơi của Vũ Điện.

- Ha ha, Lâm Tiêu người xâm nhập trước mười.

Vừa về đến, Phí Thần Ninh vô cùng hưng phấn hô lớn nói, phảng phất như là chính bản thân hắn đã lấy được trước mười vậy.

Khóe miệng Lâm Tiêu mỉm cười, lại không nói gì, mà là quay đầu nhìn về phía khán đài sau lưng.

Trên khán đài, cha mẹ Lâm Tiêu cũng là vẻ mặt tươi cười, chứng kiến con của mình vĩ đại như thế, thân là cha mẹ, trong nội tâm bọn họ tự nhiên vô cùng cao hứng, mỗi khi Lâm Tiêu ở trên tỷ thí đài cùng đệ tử khác giao chiến, trái tim bọn họ lại cao cao bay lên, sợ Lâm Tiêu bị thương tổn gì.

Về phần Lâm Nhu, thì đối với Lâm Tiêu dựng thẳng lên một ngón tay cái, trên mặt dào dạt tiểu dung sáng lạn xuất phát từ nội tâm.

- Lâm Tiêu lại xâm nhập trước mười, thật không nghĩ tới, ha ha, cái này thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn a.

Chỗ khách quý, Trữ Vĩ Thần rốt cục nhịn không được thoải mái cười ra tiếng, trước đó thời điểm Cung Dục bị loại bỏ, trong lòng của hắn tràn đầy thất lạc, dù sao lần Thiên tài đệ tử đại tái này, nếu như Vũ Điện không có đệ tử tiến vào trước mười mà nói, đây là trong tương lai ba năm, thanh danh của Vũ Điện tại Tân Vệ Thành sẽ là một đả kích không nhỏ.

Những thiếu niên vừa mới trở thành Chân Vũ Giả kia có đôi khi không rõ ràng lắm mình nên lựa chọn như thế nào, thường thường sẽ chọn thể lực ở trong Thiên tài đệ tử đại tái đạt được thứ tự tốt, mà mỗi một giới Thiên tài đệ tử đại tái, thường thường cũng đại biểu cho thứ hạng của tất cả thể lực trong tương lai ba năm tại Tân Vệ Thành, tự nhiên được bọn người Trữ Vĩ Thần vô cùng coi trọng.

Vốn Cung Dục thua, trong nội tâm Trữ Vĩ Thần đã không ôm hi vọng gì, không nghĩ tới Lâm Tiêu lực lượng mới xuất hiện, lại đánh bại Thiên Trì Cung Cốc Hàn, tiến nhập trước mười, vô tâm cảm liễu liễu xanh um, giờ phút này trong nội tâm Trữ Vĩ Thần dường đề cập có bao nhiêu mừng rỡ.

- Dùng mười lăm tuổi xâm nhập trước mười Thiên tài đệ tử đại tái ba năm một lần, trong lịch sử gần trăm năm tại Tân Vệ Thành chúng ta, còn không có xuất hiện qua a, hiện tại xem xét Lâm Tiêu này, chỉ sợ thiên phú so với ca ca của hắn Lâm Hiên còn muốn đáng sợ.

Trữ Vĩ Thần thoả mãn nhìn qua Lâm Tiêu ở khu nghỉ ngơi, trong nội tâm liên tục gạt đầu, đối với quyết sách lúc trước của mình rất vui mừng.

Trận đấu tiếp tục.

Lâm Tiêu qua đi, trận đấu vòng thứ bảy gõ trống tiến hành, rất nhanh lão giả tóc trắng trên đài rút ra hai gã tuyển thủ vòng thứ bảy.

- Đấu loại vòng thứ bảy, Nguyên Vũ Thánh Địa Bạch Mông đối chiến Hỏa Vân Tông Mộc Hoa.

Thanh âm Lão giả cứng rắn rơi xuống, toàn trường xôn xao.

- Là Bạch Mông, Ma Dao Bạch Mông.

- Mục Hoa thật sự là không may, lại gặp một tên sát tinh như vậy.

244. Chương 244: Mười Hạng Đầu (1)

- Đáng tiếc, Mục Hoa thân là đệ tử hạt giống số 1 Hỏa Vân Tông, vốn có xác suất không nhỏ tiến vào trước mười, đáng tiếc hắn gặp Bạch Mông, phải thua không thể nghi ngờ a.

- Cái này còn chưa hẳn, trận đấu trước của Mục Hoa ta cũng xem, ổn trọng cường hãn, một đôi thiết cước quét ngang vô địch, chưa hẳn sẽ thua Bạch Mông.

Trong đám người trên quảng trường truyền đến trận trận thanh âm nghị luận ong ong.

Mục quang của Lâm Tiêu cũng tập trung ở trên đài tỷ thí, trận đấu trước của Mục Hoa hắn cũng xem qua, thân là hạt giống đệ tử số 1 Nguyên Vũ Thánh Địa, Mục Hoa này thói pháp rất mạnh, làm cho người ta có một loại cảm giác hùng hậu, như đối mặt một tòa núi lớn, làm cho người ta cảm giác khó có thể phá giải.

Mà Ma Dao Bạch Mông càng cường hãn, trong trận đấu trước tất cả đều là một chiêu bại địch, có thể ở trên tay hắn sống qua một chiêu một cái cũng không có, bởi vậy có thể thấy được thực lực mạnh, nhưng mà chính là bởi vì như thế, làm cho thực lực của Ma Dao Bạch Mông này thủy chung chưa từng triển lộ ra.

Hôm nay một trận chiến này sở dĩ làm cho người oanh động, hoàn toàn là bởi vì dùng thực lực của Hỏa Vân Tông Mục Hoa, có thể đem thực lực chân thật của Ma Dao Bạch Mông bức bách đi ra, người ở phía sau gặp hắn đương nhiên là có chỗ chuẩn bị.

Đang lúc ánh mắt mọi người mong chờ, trên đài tỷ thí, một thiếu niên tuấn tú mày rậm, cùng một nam tử trầm ổn, thân xuyên vũ bào hỏa hồng sắc đậm mạc tương đối.

- Đại danh Ma Dao Bạch Mông như sấm bên tai, đáng tiếc một mục chưa từng gặp qua, hôm nay ta liền muốn biết Ma Dao của ngươi một chút, đến tột cùng có thực lực gì.

Nam tử trầm ổn mặc vũ bào hỏa hồng sắc đậm mạc lên tiếng, trong ngôn ngữ để lộ ra tự tin cực kỳ cường đại.

Hai chân của hắn có chút chuyển hướng, đầu gối bảo trì một loại uốn lượn, chỗ tiểu thối của hai chân dùng từng vòng sắt trói chặt, nhìn lên tư thế có chút quái dị, nhưng ở trong mắt cao thủ lập tức liền cảm nhận được một loại ổn trọng, bất động như núi, khí thế tự nhiên sinh ra.

- Khả năng muốn cho người thất vọng rồi.

Thiếu niên mày rậm đối diện nhếch miệng cười, trên mặt tuấn tú toát ra một cỗ ngượng ngùng của thiếu niên độc hữu, một thiếu niên ngượng ngùng như vậy, là Ma Dao mà mọi người kính sợ, ở trong tất cả đệ tử trẻ tuổi của Tân Vệ Thành có uy danh hiển hách.

- Trận đấu bắt đầu...

Theo trọng tài hét to một tiếng, Bạch Mông Mục Hoa mục quang lạnh lùng trong lúc đó động.

- Hỏa Vân chân...

- Một chân động phong vân...

- Hai chân quét thiên hạ...

- Ba chân chấn Cửu Châu...

- Tứ chân định càn khôn...

Một loạt tiếng quát chói tai uyển như lôi đình từ trong miệng Mục Hoa truyền ra, Mục Hoa ở trong nháy mắt trận đấu bắt đầu, cả người như thiểm điện vọt tới trước người Bạch Mông, một đôi chân thiết hỏa hồng sắc bỗng nhiên hóa thành một cổ kinh đào hải lãng, mãnh liệt đánh úp về phía Bạch Mông ở trước mặt.

- Đây chính là thực lực chân chính của Hỏa Vân Tông Mục Hoa sao, thật là đáng sợ.

- Đây là Tứ đại tuyệt chiêu của Hỏa Vân Tông Hỏa Vân cước, lúc trước trong thi đấu Mục Hoa nhiều nhất chỉ thi triển ra hai cước, bây giờ lại trong nháy mắt đem bốn cước này tất cả đều thi triển ra, là muốn giết sát Bạch Mông sao?

- Không biết Ma đao Bạch Mông sẽ ngăn cản như thế nào, một kích đáng sợ như thế, chỉ sợ xem như là Ma đao, hấn đem hết toàn lực cũng chưa chắc có thể ngăn lại.

- Thi đấu sẽ không như vậy kết thúc chứ?

Trong nháy mắt Mục Hoa đá ra bốn cước, vô số quần chúng ở dưới đài đều sợ ngậy người, trên Tỷ thí đài khí thế mênh mông cuộn cuộn, bàng bạc cuộn trào mà ra, tất cả quần chúng cũng bị công kích hung mãnh bén nhọn kia của Mục Hoa là cho khiếp sợ, thậm chí có không ít người trong lòng sinh ra một loại cảm giác, trên Tỷ thí đài tất cả đều là cước ảnh, Bạch Mông trong nháy mắt bị đánh bại.

Bên trong thanh âm ừ ù ầm vang cùng cước ảnh, ánh mắt Lâm Tiêu gắt gao trông chừng Ma đao Bạch Mông kia, đột nhiên trong lúc đó, con người của Lâm Tiêu đột nhiên co rụt lại.

Trong nháy mắt cước ảnh đầy trời của Mục Hoa hóa thành Hỏa Diễm Phượng Hoàng sắp oanh trúng Bạch Mông, tay phải hấn nắm chắc chuôi đao bên hông, biểu tình đậm mạc như nước, Bạch Mông từ lúc thi đấu vừa bắt đầu đến bây giờ thủy chung chưa từng động đậy, rốt cục động rồi.

Thương...

Chiến đao trong tay Bạch Mông xuất vỏ, trong nháy mắt hướng về phía Mục Hoa bổ ra ba đao.

Xuy lạp...

Tốc độ xuất đao của Bạch Mông nhanh tới cực hạn, làm người hoàn toàn không cách nào phản ứng, thậm chí không có ai thấy rõ hấn là xuất đao như thế nào, sau một khắc...

Xuy...

Trên Tỷ thí đài đột nhiên sáng lên ba đạo đao mang chói mắt, ba đạo đao mang lạnh lẽo bén nhọn này ở trên Tỷ thí đài rõ ràng có thể thấy được, nhanh như tia chớp lướt vào bên trong cước ảnh đầy trời mà Mục Hoa đá ra.

Ầm ầm...

Tựa như sóng biển rút lui, lại giống như sóng thần đã tới, trong đó một đạo đao mang trong nháy mắt trầm ở trên người Hỏa Diễm Phượng Hoàng, cước ảnh đầy trời ngưng tụ mà thành Hỏa Diễm Phượng Hoàng kia, ở dưới đao mang phách trầm xuống trong nháy mắt bạo tán.

Như tời khô lạp hủ xé ra công kích cuồng mãnh của Mục Hoa, cùng lúc đó hai đạo đao mang theo sát mà lên, nhanh như tia chớp bổ vào trên người Mục Hoa đang kinh ngạc, đem vòng bảo hộ nguyên lực ở ngoài thân hấn đánh tan, ngay sau đó ba đạo đao mang trực tiếp kích vào bộ ngực Mục Hoa.

Phốc xuy...

Trên Tỷ thí đài, thân thể Mục Hoa vẫn còn duy trì tư thế nghiêng về phía trước, một đôi thiết cước điên cuồng quét ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, vũ bào hỏa hồng sắc trên người hấn trong nháy mắt bị chẻ ra, cả người quỵ xuống một chân.

Trước ngực của hấn có một vết đao dữ tợn đáng sợ trong nháy mắt hiện ra, ở phía trên để lại một vết máu chói mắt.

Một chiêu, chỉ một chiêu, một đao của Bạch Mông trong nháy mắt chém ra công kích của Mục Hoa, hai đao đánh tan hộ thể nguyên lực, ba đạo trực tiếp trầm ở trên ngực Mục Hoa.

Nếu như không phải Bạch Mông hạ thủ lưu tình, giờ phút này chắc có lẽ Mục Hoa đã bị chém thành hai khúc, đầu thân khác chỗ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tỷ thí đài hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người sợ ngây người.

- Lấy thực lực của người, còn không cách nào làm cho ta thi triển ra toàn bộ thực lực.

Trên Tỷ thí đài yên tĩnh thanh âm lạnh lùng vang dội, Bạch Mông mặt không chút thay đổi, chiến đao trong nháy mắt vào vỏ, xoay người đi xuống Tỷ thí đài.

Xôn xao...

Lúc này toàn bộ quảng trường mới vang lên rất nhiều tiếng động của quần chúng ồ lên khiếp sợ.

- Ma đao Bạch Mông sao?

Ánh mắt Lâm Tiêu gắt gao trông chừng Bạch Mông đi xuống đài, Bạch Mông này bày ra đao pháp xuất thần nhập hóa, làm trong lòng Lâm Tiêu nổi lên một tia chiến ý sôi trào, đây là chiến ý của đao khách đối với đao khách.

Chẳng những là Lâm Tiêu, bao gồm đám người Kỷ Hồng, Dương Tuấn cũng là sắc mặt ngưng trọng nhìn Bạch Mông, thiếu niên tuần tú kia đủ để trở thành kình địch của mình trong lần thiên tài đệ tử đại tái này.

245. Chương 245: Mười Hạng Đầu (2)

Trong lúc mọi người khiếp sợ, tám vòng thi đấu tiếp tục tiến hành.

Kết quả rút thăm vòng tám đấu loại chính là Cận gia Cận Trí Hải đối chiến Đan Các Nghê Thanh.

Nghê Thanh chính là Tam chuyển sơ kỳ cường giả, hạt giống đệ tử số hai của Đan Các, tuy không chói mắt bằng Ổ Hạo, nhưng cũng là một gã nhất phẩm Luyện dược sư.

Song phương ở trên Tỷ thí đài người tới ta đi, cuối cùng Cận Trí Hải bằng vào Bài Văn Chưởng thực lực đáng sợ đánh ra một chưởng, trực tiếp đem Nghê Thanh đánh bay ra Tỷ thí đài.

Vòng chín đấu loại là đệ tử mầm móng số hai Ngũ Luân Tông Thi Ngưng Sơn đối chiến đệ tử mầm móng số hai Hỏa Vân Tông Mẫn Chí Thủy.

Song phương một trận đối chiến kịch liệt, Thi Ngưng Sơn người cũng như tên, lớn lên vô cùng đôn hậu trầm ổn, ra chiêu cũng đầy nặng vô cùng, có một loại phong cách quý phái, từ thi đấu vừa bắt đầu vẫn chiếm cứ thượng phong, bất động như núi, rốt cục sau khi giao thủ mấy chục hiệp, liền đem Mẫn Chí Thủy đánh bại, thắng được thi đấu.

Một vòng cuối cùng là Cửu Long Bảo Trịnh Thần đối chiến một gã tán tu khác ngoại trừ Cận Trí Hải... Lư Đông.

Lư Đông kia cũng không có gia nhập bất kỳ thế lực, từ khi trở thành Chân võ giả liền ở dã ngoại chém giết, một thân thực lực đẳng phong tạo cực, đao pháp hung tàn ngoan lệ, chiêu chiêu đều nhắm chỗ yếu hại của người, nhưng tiếc tu luyện công pháp không cường, Trịnh Thần không nóng không vội, ở phía trước tiêu phí đi nhuệ khí của đối phương, lúc sau một chiêu đem đối phương đánh bại tại chỗ.

Từ đó, mười vòng thi đấu toàn bộ kết thúc, quyết ra danh sách trước mười.

Mười người này theo thứ tự là: Ngũ Luân Tông Dương Tuấn, Tuyệt Diệt Cốc Phương Minh, Thành chủ phủ Kỷ Hồng, Thiên Ứng Tông Trịnh Nghi Kim, Đan Các Ổ Hạo, Lâm Tiêu, Nguyên Võ thánh địa Bạch Mông, Cận gia Cận Trí Hải, Ngũ Luân Tông Thi Ngưng Sơn, Cửu Long Bảo Trịnh Thần.

Trong đó trừ Thiên Trì Cung cùng Hỏa Vân Tông đệ tử toàn quân hủy diệt ra, chỉ có Ngũ Luân Tông chiếm cứ hai danh ngạch trong mười tên, tám người còn lại là đến từ tám thế lực khác.

- Ha ha, lần này thiên tài đệ tử đại tái xem ra vẫn là Ngũ Luân Tông ta lợi hại a.

Nhìn đến kết quả này, Ngũ Luân Tông Dương Dung tổng quản nhin không được cười lên ha hả.

- Dương lão quỷ, chỗ đắc ý sớm như vậy, chân chính tỷ thí còn ở phía sau, hiện tại đừng dương dương đắc ý, đến lúc đó khóc nhè cũng không kịp.

Có không đối với hần khó chịu, không nhin được cười khẩy nói.

- Haiz, lão già Diêm Thụy kia, có bản lĩnh Thiên Ứng Tông các người ở trước mười cũng chiếm hai cái danh sách a, đừng không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.

Dương Dung dương dương đắc ý, hướng về phía Thiên Ứng Tông Diêm Thụy tổng quản nháy mắt ra hiệu.

- Hừ...

Diêm Thụy hừ lạnh một tiếng liền không nói chuyện, về phần hai gã tổng quản của Thiên Trì Cung cùng Hỏa Vân Tông, càng là mặt âm trầm, một câu cũng không nói.

- Chư vị, mười vòng đấu loại kết thúc, mời chư vị đệ tử tạm thời nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau nửa canh giờ sẽ tiến hành tỷ thí đào thải mười tiến năm.

Bạch Phát Lão Giả ở trên đài cao tuyên bố xong danh sách, cấp ra nửa canh giờ thời gian nghỉ ngơi.

Các đệ tử đều bắt được thời gian cùng cơ hội khó được này khôi phục nguyên lực cùng trị liệu vết thương, mà khán giả cũng buông lỏng tâm tình vẫn bị kích thích thoáng một cái.

Sau nửa canh giờ, thi đấu tiếp tục bắt đầu.

- Vòng hai đấu loại bắt đầu, lần này đấu loại căn cứ quy củ từng đôi chém giết như cũ, chung chia làm năm vòng, tổng cộng quyết ra trước năm tên của thiên tài đệ tử đại tái lần này, trừ lần đó ra, trên Tỷ thí đài, cũng tiến hành tranh đoạt giữa các tuyển thủ bị loại bỏ trước mười tên, một người trong bọn họ sẽ đạt được tư cách khiêu chiến năm tên đệ tử sau cuộc thi xếp hạng.

Bạch Phát Lão Giả ở trên đài cao tuyên bố xong quy tắc, bắt đầu rút thăm.

Trên quảng trường, tất cả người xem hô hấp đều ngừng lại.

Thi đấu tới đây, trong mười người còn dư lại căn bản không có kẻ yếu tồn tại, mỗi một cái đều đủ để được xưng tụng là kinh thế hãi tục, có thực lực vượt xa đệ tử bình thường, đặc biệt là một chút cường giả đỉnh phong trong đó càng làm người ta chắc lưỡi hít hà, chỉ là thử nghĩ liền để người nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy mong đợi.

Ở bên trong ánh mắt tất cả người xem mong chờ, lão giả đem danh sách hai gã tuyển thủ cầm trong tay.

- Tân Vệ Thành ba năm một lần Thiên tài đệ tử đại tái, vòng loại mười tiến năm, vòng một thi đấu tuyển thủ là Thành chủ phủ Kỳ Hồng đối chiến Ngũ Luân Tông Thi Ngưng Sơn.

Lão giả thoại âm rơi xuống, toàn trường hoan hô như lôi chấn tai.

Hô...

Theo lão giả bay vút ra Tỷ thí đài, Kỳ Hồng bận hắc bào, vóc người khôi ngô cầm trong tay Bá Vương thương thô đen, trong nháy mắt đi tới trên Tỷ thí đài, đối diện với hần, là Ngũ Luân Tông Thi Ngưng Sơn sắc mặt đôn hậu, chừng chặc trầm lắng.

Hai người này ở trên Tỷ thí đài xa xa đối lập, một cái phẳng phất như bá vương khai thiên tích địa, lực khiêng núi cao, một cái khác thì tựa như bàn thạch trọng du thiên quân, vững như thái sơn, ánh mắt hai người nhìn nhau, trong con ngươi đều bắn ra vô cùng chiến ý.

Tất cả người xem trên sân đều nín thở rồi, về phần mười tên tuyển thủ bị loại bỏ thi đấu, căn bản là không người chú ý, tất cả chú ý đều gắt gao trông chừng hai người Kỳ Hồng cùng Thi Ngưng Sơn trên Tỷ thí đài.

- Thi đấu bắt đầu...

Thanh âm vang dội của trọng tài vang vọng Tỷ thí đài.

Oanh...

Vừa dứt lời, Thi Ngưng Sơn thân như núi, lù lù bất động đột nhiên động, hướng về phía Kỷ Hồng oanh qua một quyền.

Ầm ầm...

Mặt quyền đánh ở trên hư không, một tiếng trầm muộn ầm vang, Thi Ngưng Sơn oanh ra một quyền, bình thần không có gì lạ, nhưng trong đó ẩn chứa lực lượng lại trực tiếp nổ không khí, một cỗ quyền kinh đủ để khiến người ta hít thở không thông, ở trong hư không hình thành ảo ảnh hung hăng oanh hướng Kỷ Hồng cách đó không xa.

- Hừ...

Kỷ Hồng mặt không chút thay đổi, trường thương thô đen trong tay đột nhiên vén lên, một thương đâm vào phía trên quyền phong mà Thi Ngưng Sơn oanh ra, trường thương dày nặng, trong đó ẩn tàng lực lượng kinh thiên động địa, trong nháy mắt liền đem quyền phong mà Thi Ngưng Sơn oanh ra ghim thành phần bụi.

Thi Ngưng Sơn thân tình lạnh lùng, hai chân của hắn chừng chặc vô cùng, ở trên Tỷ thí đài không ngừng xuyên qua, nhìn thì không nhanh, nhưng mỗi một bước đều tinh diệu vô cùng, cả người tựa như một cối xay dày nặng vòng quanh Kỷ Hồng xoay tròn, đồng thời mỗi bước ra một bước, Thi Ngưng Sơn liền đối với Kỷ Hồng oanh ra mấy quyền, trong lúc nhất thời, một cỗ quyền phong ẩn chứa lực lượng đáng sợ tựa như sóng to gió lớn, hướng Kỷ Hồng điên cuồng cuốn đến.

Đầy trời quyền ảnh đông nghịt, mỗi một quyền đều đủ để khai sơn phá thạch, đánh đập đến không khí nổ ầm vang, giống như là thiên thạch từ trên trời giáng xuống, thanh thế kinh người.

Kỷ Hồng tay phải cảm thương, một cỗ khí tức bá đạo lan tỏa ra, trường thương run rẩy hóa thành nộ long gầm thét, một mảnh ô quang thổi quét ra, trong nháy mắt cùng Thi Ngưng Sơn oanh ra vô số quyền ảnh đụng vào nhau.

246. Chương 246: Lâm Tiêu Chiến Phương Minh (1)

Thương ảnh tràn ngập, Kỷ Hồng trường thương trong tay, như hổ vào bầy dê, thế như chẻ tre, muốn trong nháy mắt càn quét quyền ảnh mà Thi Ngưng Sơn oanh ra, quyền phong dày cộm nặng nề giống như núi cao kia, ở dưới Kỷ Hồng cuồng mãnh trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, đồng thời một đạo thương ảnh trong nộ long màu đen đột nhiên bạo lướt mà ra, hung hăng vỡ vào trước ngực Thi Ngưng Sơn, đem hắn đập đến phun máu bay ngược ra.

Thi Ngưng Sơn một cái tung mình, vừa mới nghĩ phản kích, một mũi thương đen nhánh đã trong nháy mắt đi tới trước cằm của hắn, đem hắn dính trụ gắt gao.

- Người thua...

Kỷ Hồng đậm mặt lên tiếng, thu thương xoay người đi xuống Tỷ thí đài.

- Liền như vậy thua?

- Thi Ngưng Sơn cùng Kỷ Hồng trong lúc đó chênh lệch lại to lớn như thế?

- Ta vốn cho rằng sẽ là một trận long tranh hổ đấu, làm sao...

Trên quảng trường, tất cả mọi người nhìn một màn này đều sửng sốt lên tiếng.

Không có ọi người quá nhiều thời gian phân tâm, lúc này trọng tài tuyên bố kết quả thi đấu, đồng thời bắt đầu rút thăm vòng thi đấu thứ hai.

- Vòng hai đấu loại mười tiến năm, Tuyệt Diệt Cốc Phương Minh đối chiến Lâm Tiêu.

Thoại âm rơi xuống, toàn trường lần nữa ồn ào náo động lên tiếng.

- Hừ, không có cho người gặp ta là vận may của người, đáng tiếc lần này không có cơ hội tự tay kết liễu người.

Ô Hạo nghe được kết quả này, trong ánh mắt toát ra một tia mất mát.

Trong lòng hắn vô cùng hy vọng mình có thể ở trong đấu loại cùng Lâm Tiêu gặp nhau, như vậy hắn hoàn toàn có thể ở trong quá trình tỷ thí đem Lâm Tiêu triệt để phế đi, khiến hắn đời này không cách nào bước lên võ đạo chi lộ. Đáng tiếc đấu với Lâm Tiêu là Phương Minh, một khi Lâm Tiêu bị loại bỏ, mình lại đạt được quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, Ô Hạo tin tưởng Lâm Tiêu tuyệt sẽ không ngậm ngốc cùng mình tỷ thí, đến lúc đó mình cũng mất đi cơ hội phế bỏ đối phương.

- Mà thôi, lần sau lại tìm cơ hội phế đi tiểu tử này.

Một tia sát cơ trong ánh mắt Ô Hạo lặng lẽ mất đi, ánh mắt lại trở nên bình thản lên.

Trên khán đài, rất nhiều quần chúng là lẫn nhau rối rít nghị luận.

- Phương Minh vận khí thật không tệ, lại gặp Lâm Tiêu.

- Xem ra trước năm tên phải có một chỗ ngồi của Tuyệt Diệt Cốc rồi, thực lực Lâm Tiêu tuy mạnh, thân pháp tinh diệu, nhưng tiếc hắn chống lại là Phương Minh lấy phòng ngự tự xưng, phía trước Cửu Long Bảo Thần Phi toàn lực một kiếm cũng không có thể phá vỡ phòng ngự của Phương Minh, Lâm Tiêu kia dù sao chỉ là Nhị chuyển đỉnh phong Võ giả, muốn phá vỡ phòng ngự của Phương Minh không khác người điên nằm mơ.

- Đúng vậy a, kỳ thật bàn về thực lực chân chính, Lâm Tiêu chưa chắc kém Phương Minh bao nhiêu, nếu như chống lại người khác cũng có một đường hy vọng chiến thắng, nhưng tiếc hắn chống lại là Phương Minh, hết lần này tới lần khác khắc chế hắn.

Vô số quần chúng lắc đầu than thở, hoàn toàn nhìn không tốt Lâm Tiêu.

Ở trong mắt của bọn họ, trong đệ tử còn dư lại mạnh nhất hẳn là Đan Các Ô Hạo, tiếp theo là Thành chủ phủ Kỳ Hồng, Nguyên Võ thánh địa Bạch Mông, Ngũ Luân Tông Dương Tuấn, bốn người này đều có thực lực tuyệt đối trước năm, về phần trong đệ tử còn dư lại, vô luận là Tuyệt Diệt Cốc Phương Minh hay là Thiên Ứng Tông Trịnh Nghi Kim, Cận gia Cận Trí Hải, Cửu Long Bảo Trịnh Thần, đều so với bốn người trước hơi thua một bậc, rất khó nói ai nhất định có thể chiến thắng ai.

Trong đó đặc biệt là Cận Trí Hải cùng Phương Minh càng mạnh một điểm, dễ dàng tranh đoạt trước năm hơn, về phần ba người Lâm Tiêu, Trịnh Nghi Kim cùng Trịnh Thần, liền phải xem đối thủ thời điểm thi đấu cùng phát huy rồi, có lúc cũng không phải là thực lực mạnh liền nhất định có thể chiến thắng.

Mà bây giờ Lâm Tiêu đối chiến Phương Minh, hắn mới là Nhị chuyển đỉnh phong, bản thân ở trên thực lực còn kém một bậc, huống chi Phương Minh phòng ngự càng là lực khắc thân pháp của Lâm Tiêu, thân pháp lại hay, đánh lên ngay cả phòng ngự của đối phương cũng phá không ra, cái này còn đánh như thế nào? Trận thi đấu này còn chưa bắt đầu, trong lòng mọi người đã đối với kết cục có điều hiểu rõ rồi.

- Lỗ Tư, Tuyệt Diệt Cốc Phương Minh các người vận khí thật là tốt a, lại vào lúc này gặp Lâm Tiêu thực lực yếu nhất, thật là khiến người hâm mộ a.

Chỗ khách quý, có cường giả cười lên tiếng.

- Vậy cũng chưa chắc, dù sao thi đấu còn chưa bắt đầu.

Tuyệt Diệt Cốc Lỗ Tư cười lắc đầu nói, nhưng trong ánh mắt hắn mừng rỡ lại biểu lộ ý nghĩ trong lòng.

- Ha ha, lúc này người còn khiêm nhường.

- Kỳ thật thực lực của Lâm Tiêu không tồi, nhưng tiếc vận khí không tốt, xem ra lần này Tuyệt Diệt Cốc các người muốn chiếm cứ một danh sách trước năm rồi.

Tổng quản mấy thế lực lớn khác cũng ríu rít cười nói.

Trử Vĩ Thần ở một bên thì là mặt mỉm cười, cũng không có bất kỳ biểu thị.

Đối với hắn mà nói, Lâm Tiêu có thể tiến vào trước mười đã ra ngoài dự liệu của hắn, về phần trước năm, nếu như có thể tiến dĩ nhiên tốt, coi như không thể vào, Trử Vĩ Thần cũng sẽ không có bất kỳ thất vọng.

Hắn nhìn trúng là tương lai sáng chói của Lâm Tiêu, đây là bất kỳ một tổng quản nào ở đây đều không thể khinh thị.

- Nhị ca, cố gắng lên.

Trên khán đài, Lâm Nhu nắm nắm tay, yên lặng vì Lâm Tiêu khuyến khích.

Trên Tỷ thí đài, Lâm Tiêu cùng Phương Minh xa xa đứng yên.

Phương Minh người mặc áo vải màu nâu xanh, trước ngực lõa lồ, da thịt màu đồng cổ giống như kim loại dày cộm nặng nề, ngạo nghễ đứng yên, ánh mắt trầm ổn.

Ở đối diện hắn 30 bộ, Lâm Tiêu một thân võ bào, mặt mũi non nớt lại tràn đầy kiên nghị, phong khinh vân đạm, ánh mắt thản nhiên.

- Thực lực của ngươi không tệ, lấy thực lực Nhị chuyển đỉnh phong có thể đi tới một bước này, ở trong các đệ tử ngươi vẫn là một thiên tài, nếu như gặp tuyển thủ còn lại, có lẽ thật đúng là có cơ hội để ngươi tiến vào trước năm, sáng tạo một kỳ tích, nhưng tiếc gặp ta.

Ánh mắt Phương Minh trầm ổn, trong giọng nói mang theo tự tin mãnh liệt.

- Thật sao, ta khuyên ngươi vẫn là toàn lực ứng phó mới tốt, quá mức tự tin rất dễ dàng ngã gục.

Lâm Tiêu cười nhạt một tiếng, bình thản lên tiếng.

- Hả?

Ánh mắt Phương Minh trầm ổn mơ hồ sắc bén lên.

- Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi có thể để cho ta toàn lực ứng phó?

- Có tin hay không là tùy ngươi, không toàn lực ứng phó, ta sợ ngươi không có bất kỳ cơ hội chiến thắng.

Ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh như cũ.

- Hảo, bản thân ta muốn nhìn ngươi rốt cuộc có năng lực gì cùng ta nói lời này.

Phương Minh lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt dần dần âm lãnh lên.

- Thi đấu bắt đầu.

Nơi xa truyền đến tiếng hét to của trọng tài.

- Hô...

Thân hình Lâm Tiêu đột nhiên biến mất ở trên lôi đài.

- Chút tài mọn.

Trên mặt Phương Minh bất động thanh sắc, phải quyền nắm chắc, hướng về phía hư không liên tiếp oanh ra mấy quyền.

Quyền khí đáng sợ thổi quét, trong nháy mắt toàn bộ Tỷ thí đài như nhấc lên một trận gió lốc, từng đạo quyền kinh đáng sợ giống như sóng biển bao quanh toàn thân Phương Minh, lấy thân thể hắn làm trung tâm hiện lên hình tròn lan tỏa ra.

247. Chương 247: Lâm Tiêu Chiến Phương Minh (2)

Phanh...

Kinh khí mãnh liệt thổi quét mà qua, bên trong quyền phong kinh khí thân ảnh Lâm Tiêu hiện ra, cùng Phương Minh hung hăng đối chọi một quyền, song phương tất cả đều lui ra.

Trong kinh khí bắn tán loạn bốn phía, khóe miệng Phương Minh mang theo cười lạnh:

- Tốc độ của ngươi không tệ, thân pháp cũng rất tinh diệu, nhưng tiếc chỉ cần ta bảo vệ bốn phía, ngươi liền không có cơ hội chút nào.

- Thật sao?

Ở trong hư không, không biết nơi nào truyền đến thanh âm lạnh lùng của Lâm Tiêu, phiêu hốt bất định, không thấy bóng dáng.

Rầm rầm rầm...

Đột nhiên, các nơi trong hư không đều xuất hiện từng đạo quyền ảnh chi chít khủng bố, những quyền ảnh này như sóng đào cuộn cuộn mà đến, đem phạm vi mấy trượng xung quanh Phương Minh tầng tầng bao trùm, từng đạo quyền ảnh từ bốn phương tám hướng phóng mạnh về Phương Minh.

- Không có ích lợi gì.

Phương Minh hừ lạnh một tiếng, hai đấm trong nháy mắt múa thành một đoàn hư ảnh, đem toàn thân bao vây.

- Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền...

Oanh...

Một cỗ khí lãng, quyền kinh lấy Phương Minh làm trung tâm bắn tán loạn ra, điên cuồng oanh ở phía trên chút ít quyền ảnh chi chít kia, trong lúc nhất thời, toàn bộ Tỷ thí đài tất cả đều là tiếng âm vang đinh tai nhức óc, từng đạo kinh khí bắn tán loạn ra, đem nham thạch xây Tỷ thí đài đánh ra ngàn vết lõm hồng, vô số đá vụn lớn như nắm tay bắn tung tóe bốn phía, uy lực kinh người.

Song phương liên tiếp giao thủ mấy trăm quyền, cân sức ngang tài.

- Ha ha, ngươi liền có chút thực lực này sao? Cũng xứng nói để cho ta toàn lực ứng phó?

Bên trong quyền phong như sóng biển, truyền ra tiếng cười cuồng ngạo của Phương Minh, tràn đầy khinh thường cùng ngạo nghễ.

- Lâm Tiêu quả thật muốn thua, mặc dù tốc độ của hắn nhanh, nhưng căn bản sẽ không tới Phương Minh.

- Đúng vậy, tuy thân pháp trọng yếu, nhưng chỉ là một cái nhân tố trong thực lực của võ giả, thân pháp của Lâm Tiêu hoàn toàn ở trên Phương Minh, Phương Minh muốn tìm được hắn rất khó, nhưng chỉ cần hắn lùi bất động là có thể đứng vào thế bất bại.

Trên quảng trường, vô số quần chúng nhìn cảnh tượng trong Tỷ thí đài nghị luận rối rít.

Quyền ảnh đầy trời, trong tiếng nổ vang, Phương Minh cảm giác lan tỏa ra, thông qua phương hướng quyền kinh đánh tới từ từ tìm kiếm Lâm Tiêu.

- Tìm được ngươi.

Đột nhiên, hắn hét lớn một tiếng, nhếch mép cười lạnh, ánh mắt vững vàng tập trung một hư ảnh trong quyền phong phía trước, nhanh như tia chớp vỗ tay mà ra.

- Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền... thiên uy cái thế.

Phanh...

Đầy trời quyền ảnh biến mất, bên trong kinh phong cuồng bạo, thân ảnh Lâm Tiêu đột nhiên hiện ra, thiết quyền của Phương Minh giống như đạn đạo chính xác hung hăng vỗ vào trên ngực Lâm Tiêu.

Nhưng mà khiến hắn ngạc nhiên là, mình chẳng biết lúc nào cũng trúng chiêu, đồng dạng là ở trên ngực.

Mọi người chỉ nghe được hai tiếng va chạm vang lên, hai người trên đài từng cái bay ngược ra, hắn là song song chịu một quyền của đối phương.

- Ha ha, Thiết Thạch Cường Thân Quyết của ta đã sắp tu luyện tới Đại thành, bằng nguyên lực Nhị chuyển đỉnh phong của ngươi căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự của ta.

Phương Minh vỗ vỗ lồng ngực lộ ra, vẻ mặt không sao cả.

Mọi người nhìn lại, ở trên ngực hắn chỉ có một cái quyền ngân nhọt nhọt, sau đó nhanh chóng biến mất không thấy, ngay cả một tia ứ hồng cũng không có để lại.

- Lâm Tiêu mới là Nhị chuyển đỉnh phong, tuy thực lực cường hãn, nhưng nguyên lực dù sao suy yếu, một quyền đánh lên ngay cả phòng ngự của Phương Minh cũng phá không ra, cái này còn đánh thế nào.

Trên khán đài mọi người một đám hết chỗ nói, vì Lâm Tiêu cảm thấy đáng lo.

Trường bào chỗ ngực của Lâm Tiêu đã bị chấn vỡ, hắn cúi đầu nhìn lại, trên da thịt bên bị dầy đặc tựa như bạch ngọc bóng loáng đồng dạng không có bất kỳ vết thương.

Ngẩng đầu, Lâm Tiêu hướng về phía Phương Minh khẽ lắc đầu:

- Đáng tiếc ngươi cũng không thể thương đến ta.

- Cái gì?

Lúc này sắc mặt Phương Minh thoáng một cái trở nên khó nhìn vô cùng.

- Không nghĩ tới ngươi cũng tu luyện một môn công pháp cường thân, ngược lại là xem nhẹ ngươi, đã như vậy, vậy thì tiếp ta một quyền này.

Phương Minh gầm thét một tiếng, nguyên lực trong cơ thể ngưng tụ, một đôi thiết quyền dần dần biến thành thanh hắc sắc, hướng về phía Lâm Tiêu mãnh liệt một quyền đâm qua.

- Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền... tự tại uy quyền.

Ầm ầm...

Quyền khí càn quét, một cỗ nguyên lực kinh thiên động địa giống như gió lốc thổi quét ra, đem toàn thân Lâm Tiêu bao quanh, khóa chặt lại khí cơ của hắn.

- Xem ngươi trốn chỗ nào.

Phương Minh rống to lên, diện mục dữ tợn.

- Ta có nói qua muốn trốn sao?

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh lùng:

- Vậy ngươi cũng tiếp ta một chiêu này.

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền... uy phong lẫm lẫm.

Rầm rầm...

Đối mặt Phương Minh công kích, Lâm Tiêu không trốn mà tiến tới, song quyền từng cái ẩn chứa quyền lực đáng sợ, ở trên hư không ừ ừ đụng vào nhau.

Rầm rầm rầm...

Tiếng ầm vang đình tai nhức óc vang lên, vô số quyền ảnh ở trên hư không oanh kích, Lâm Tiêu cùng Phương Minh không người tránh né, cứng đối cứng công kích, trong lúc nhất thời toàn bộ Tỷ thí đài chỉ còn lại có hai thân ảnh cùng quyền ảnh cuồng mãnh đến mức tận cùng không ngừng va chạm.

- Lâm Tiêu này điên rồi sao, không lợi dụng ưu thế thân pháp của mình, lại cùng Phương Minh đối chọi.

Bên trong quyền phong cuồng bạo, song phương liên tiếp đối oanh mấy chục quyền, dần dần Lâm Tiêu như kiên trì không được, chậm rãi lui về phía sau.

- Quyền pháp của người không tệ, nhưng tiếc đẳng cấp quá thấp, lấy nguyên lực chỉ là Nhị chuyển đỉnh phong của người, chỉ sợ tu luyện công pháp cường thịnh, quyền pháp lại ảo diệu hơn nữa, cũng chỉ có thể đánh bại những Tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả bình thường mà thôi, ở chỗ Phương Minh ta không dùng được.

Phương Minh càng đánh càng hăng, trong miệng phát ra sấm sét, tự tin cười to.

Ở dưới công kích của hắn, Lâm Tiêu liên tiếp bại lui.

- Xem ra ta bằng vào thực lực Nhị chuyển đỉnh phong quả thật không cách nào đánh bại người, đã như vậy, ta liền buông ra đẳng cấp chân chính cùng người chiến một trận đi.

Bên trong quyền phong cuồng mãnh, truyền ra thanh âm lạnh lùng của Lâm Tiêu.

Thoại âm rơi xuống...

Ầm ầm...

Từ khi thiên tài đệ tử đại tái bắt đầu, khí tức trên người Lâm Tiêu luôn luôn ở Nhị chuyển đỉnh phong, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một cỗ lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp, cỗ lực lượng này không ngừng kéo lên, trong nháy mắt đột phá tới cảnh giới Tam chuyển Chân võ giả.

Một màn kinh người này, làm tất cả mọi người ở đây sợ ngây người.

- Cái gì?

- Cái này... Cái này... Cái này...

- Lâm Tiêu làm sao đột nhiên đột phá Tam chuyển rồi?

- Khó có thể tin...

- Mười lăm tuổi Tam chuyển Chân võ giả, trời... Trời ạ...

- Nguyên lai lúc trước hắn thi đấu vẫn dấu kín thực lực.

Toàn bộ quảng trường một mảnh xôn xao, tất cả mọi người bị tình huống bất thành lời chần phát mộng.

Ngay cả chỗ khách quý, trong con người bọn người Trữ Vĩ Thần cũng mang theo khó có thể tin, không dám tin vào hai mắt của mình.

248. Chương 248: Hiện Lộ Tam Chuyển

- Không thể nào, Lâm Tiêu này thực lực rõ ràng là Nhị chuyển đỉnh phong, làm sao đột nhiên đột phá đến Tam chuyển rồi?

Rất nhiều tổng quản đều trừng lớn hai mắt, võ giả thông thường nhìn không ra thực lực chân chính của Lâm Tiêu, cái kia rất bình thường, nhưng bọn họ là ai? Không người nào dưới Hóa Phàm Cảnh trung kỳ cường giả, thậm chí ngay cả Lâm Tiêu ẩn dấu thực lực cũng không thể nhìn ra, điều này làm cho trong lòng bọn họ khiếp sợ, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì.

- Ha ha, mười lăm tuổi Chân võ giả, Lâm Tiêu này thật là cho ta một vui mừng to lớn a.

Trữ Vĩ Thần tổng quản càng là khiếp sợ đến sắc mặt ửng hồng, không nhịn được cười lớn lên.

Tại Tân Vệ Thành, mười sáu tuổi lên cấp trở thành Chân võ giả cũng đã có thể tiến vào nhóm thiên tài của các đại thế lực rồi, trước mười tám tuổi đạt tới Nhị chuyển, trước hai mươi tuổi đạt tới Tam chuyển, cũng coi là thiên tài.

Mà giống như Lâm Hiên, Ô Hạo loại mười tám, mười chín tuổi này lên cấp Tam chuyển, trên căn bản cũng coi là thiên tài trong thiên tài, nhân vật như thế mỗi cách mấy năm mới xuất hiện một hai cái, nhưng cũng ít khi thấy, mà giống như Lâm Tiêu, mười lăm tuổi liền lên cấp Tam chuyển, coi như là ở toàn bộ Tân Vệ Thành, trong gần trăm năm lịch sử cũng khó thấy được, có thể nói yêu nghiệt.

- Mười lăm tuổi Tam chuyển Chân võ giả.

Khu nghỉ ngơi của Đan Các, Ô Hạo chặt nắm hai đấm, ánh mắt híp thành một đường thẳng, âm trầm trông chừng Lâm Tiêu trên Tỷ thí đài, từ đó tách ra sát cơ chói mắt.

Một loại đồ kỵ nồng đậm từ trong tâm của hắn đột nhiên bay lên, làm trong lòng hắn sát cơ tứ phía.

Mà ở lúc mọi người khiếp sợ, cảnh tượng trên Tỷ thí đài cũng là trong nháy mắt có biến hóa.

Lâm Tiêu thả ra thực lực Tam chuyển, nguyên bản tình huống bị đè ép đánh trong nháy mắt thay đổi, trong lúc giơ tay nhắc chân khí tức kinh người tỏa khắp, đem Phương Minh đánh đến liên tiếp lui về phía sau.

- Không thể nào, người làm sao có thể cường đại như vậy, coi như người lên cấp Tam chuyển cũng chỉ có thể cùng ta giống nhau.

Sắc mặt Phương Minh kinh sợ, thân hình liên tiếp lui về phía sau.

- Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền...

- Hoàn hảo thiên quân...

- Uy Chấn Thiên Hạ...

Phương Minh liên tục rống giận, trong thân thể hắn tán phát ra nguyên lực đáng sợ hơn, một đôi thiết quyền điên cuồng huy động, khuấy lên kinh khí đáng sợ không ngừng oanh hướng Lâm Tiêu đang tới gần, cái khí thế kia tựa như núi lửa phun trào, không gì sánh kịp.

Ừm ừm...

Đầy trời lóe lên quyền ảnh, trên Tỷ thí đài một mảnh tiếng sấm vang rền, tựa như thùng thuốc súng muốn nổ tung lên, nguyên lực kinh người không ngừng thổi quét hướng Lâm Tiêu.

- Người cũng chỉ có chút năng lực ấy sao?

Khóe miệng Lâm Tiêu lộ ra một tia cười lạnh, trên hai đấm tách ra Kim Ngọc sáng bóng, đón Phương Minh công kích, giẫm chặn tại chỗ mà lên, một cỗ khí tức kinh người bá đạo từ trong cơ thể hắn mãnh liệt dâng lên.

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền...

- Diểu võ dương oai...

- Uy Chấn Thiên Hạ...

Trong hư không hai đôi thiết quyền đụng nhau, phát ra tiếng ầm vang sơn băng địa liệt, ở dưới Lâm Tiêu công kích, Phương Minh cơ hồ không hề có lực hoàn thủ, điên cuồng lui về phía sau.

- Không thể nào, ta là Tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, người cũng chỉ là Tam chuyển sơ kỳ, ta tu luyện Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền là Nhân cấp cao cấp võ kỹ, hơn nữa đã sắp tu luyện đến đại thành, quyền pháp của người cường thịnh trở lại cũng không có thể áp chế ta.

Phương Minh không ngừng lui về phía sau, trên mặt lộ ra biểu tình kinh sợ, trong miệng điên cuồng gào thét.

Từ khi Lâm Tiêu đột phá Tam chuyển đến hần khó có thể chống đỡ, toàn bộ quá trình nói thì dài, kỳ thật chỉ là chốc lát mà thôi, phía trước Phương Minh còn chiếm thượng phong lập tức liên tiếp bại lui, không còn chút sức phản kháng.

- Ta không tin...

Trong miệng Phương Minh gầm lên một tiếng, ánh mắt của hắn từ dữ tợn chuyển làm ngưng trọng, nguyên lực một trận cổ dâng, nguyên lực cường đại trong nháy mắt quán thấu đến các nơi toàn thân hắn, một cỗ khí tức kinh người từ trong cơ thể hắn mãnh liệt dâng lên.

- Thiết Thạch Cường Thân Quyết... Kim cương bất hoại.

- Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền... Vô Thượng Thiên uy.

Phương Minh ở trên Tỷ thí đài liên tiếp lui về phía sau, lúc này mãnh liệt gầm lên giận dữ, một cỗ nguyên lực nồng nặc đến mức tận cùng từ trong cơ thể hắn ầm ầm tuôn ra, ánh mắt của hắn lạnh lẽo, kim thiết sáng bóng mặt ngoài thân thể càng thêm rõ ràng, Nguyên lực trên thiết quyền lưu chuyển, hướng Lâm Tiêu oanh qua.

Ầm ầm...

Phảng phất trong trời nắng nổ vang một tiếng sét đánh, Phương Minh oanh ra một quyền, thiên địa biến sắc, đầu quyền khí lưu cực độ áp súc, phát ra tiếng âm bạo kịch liệt, ẩn chứa uy lực giống như thiên thạch đánh tới Lâm Tiêu cách đó không xa, quyền phong cuộn cuộn, tựa như tận thế đã tới.

- Kim cương bất hoại, đây cũng là áo nghĩa cuối cùng của Thiết Thạch Cường Thân Quyết, nghe nói một khi luyện thành đao thương bất nhập, lực phòng ngự có thể so với kim cương, không người nào có thể phá.

- Kim cương bất hoại tính cái gì, Vô Thượng Thiên uy là chiêu cuối cùng của Nhân cấp cao cấp võ kỹ Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền, một khi thi triển đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, cùng giai không người có thể địch.

Dưới đài, có Võ giả quen thuộc Thiết Thạch Cường Thân Quyết cùng Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền phát ra tiếng hô khiếp sợ.

Đối diện, ánh mắt Lâm Tiêu ngưng trọng, hắn không có ý né tránh chút nào, quyền ý của Nhân giai cao cấp võ kỹ Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền thêm vào trên người hắn, một cỗ áp lực kinh người buông xuống, hần giờ phút này, giống như người chết chìm trên mặt biển, trước mắt một mảnh hắc ám, chỉ có nguy cơ tử vong hàng lâm.

Quyền kinh mãnh liệt kích thích thần kinh của Lâm Tiêu, trong nháy mắt làm chiến ý trong lòng hắn hoàn toàn bị bộc phát ra.

- Vô Thượng Thiên uy sao?

Trong miệng Lâm Tiêu phát ra một tiếng rống giận như lôi đình:

- Tới tốt lắm, đã như vậy tiếp ta một chiêu này.

- Kim Ngọc quyết... Kim Ngọc chi thể...

- Cực Đạo Uy Thiên Quyền... Cực Đạo uy thiên.

Nắm tay của Lâm Tiêu kéo ra sau, tựa như tác động một tòa cự thạch nghìn cân, một cỗ khí tức vô cùng bá đạo từ trong cơ thể hắn mãnh liệt lao ra.

Ở bên trong hư không, hai cặp thiết quyền phảng phất như hai khóa thiên thạch trọng trọng đụng vào nhau, bộc phát ra lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp.

Răng rắc...

Mặt đất nham thạch dưới chân hai người, ở dưới quyền phong kinh khí đáng sợ trong nháy mắt rạn nứt, quyền kinh muốn nổ tung lên đem mặt đất cày ra ngàn lỗ hổng, vô số đá vụn bắn tung tóe bốn phía, bụi mù tràn ngập.

Oanh...

Bên trong bụi mù vô tận, Phương Minh sợ hãi bay ngược mà ra, lẳng không phun ra một ngụm máu tươi, sau đó trọng trọng ngã ở trên Tỷ thí đài, trường bào trên người hắn từ lâu phá thành mảnh nhỏ, một đôi thiết quyền vụn vụn gãy xương, mà ở trên lồng ngực của hắn càng là có một dấu quyền thật sâu, xâm nhập da thịt.

249. Chương 249: Ô Hạo Chiến Dương Tuấn (1)

Trên Tỷ thí đài, Lâm Tiêu ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt của hắn bình tĩnh, vô bào trên người cũng phá vỡ, nhưng mà trên da thịt như Kim Ngọc kia không có nửa điểm vết thương, cả người sống lưng đỉnh trực, chiến ý kinh người xông thẳng lên trời, đứng ở nơi đó tựa như một thanh chiến đao bá đạo, chiến đao xuất vỏ, duệ không thể đỡ.

- Cái gì... Phương Minh lại thua.

- Làm sao có thể...

- Phương Minh là đệ tử hạt giống số một của Tuyệt Diệt Cốc, Tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, một thân thành tựu đáng phong tạo cực, đáng sợ hơn là Thiết Thạch Cường Thân Quyết của hắn từ lâu đã tu luyện tới Kim cương bất hoại, đây chính là võ kỹ phòng ngự Nhân cấp cao cấp, coi như là Tam chuyển hậu kỳ Võ giả cũng khó mà phá vỡ, ban đầu đệ tử hạt giống của Cửu Long Bảo Thần Phi toàn lực một kiếm cũng không thể đánh bị thương Phương Minh, làm sao lại bị Lâm Tiêu này một quyền liền oanh phá?

- Cái này tính cái gì, Phương Minh chẳng những Thiết Thạch Cường Thân Quyết cường đại, còn đem Nhân cấp cao cấp võ kỹ Đại Tự Tại Thiên Uy Quyền tu luyện tới nhất thức cuối cùng Vô Thượng Thiên uy, một quyền đủ để vượt cấp oanh sát Tam chuyển hậu kỳ Chân võ giả bình thường, nhưng ở trên tay Lâm Tiêu lại trong nháy mắt thất bại, thậm chí không có ở trên người Lâm Tiêu lưu lại vết thương, cái này...

- Thật là đáng sợ, Lâm Tiêu này thật sự là quá đáng sợ, đều là Tam chuyển sơ kỳ đệ tử, nhưng Lâm Tiêu này vô luận là ở phòng ngự hay quyền pháp đều vượt xa Phương Minh tu luyện Nhân cấp cao cấp võ kỹ tới cực hạn, lại thêm phía trước siêu việt Thiên Ứng Tông hạt giống đệ tử Khương Cường, thân pháp, phòng ngự, Quyền kỹ, thân pháp, Lâm Tiêu đều đã đạt đến cực hạn của Tam chuyển Chân võ giả, có thể tiến vào trước năm đích xác là danh xứng với thực.

Trên quảng trường, vô số quần chúng sợ hãi người, đánh bại cao thủ như Phương Minh cũng không đủ để bọn họ khiếp sợ, dù sao bọn người Bạch Mông, Dương Tuấn có lẽ đều có thực lực như vậy, nhưng Lâm Tiêu là ở sở trường của đối phương cứng đối cứng đem Phương Minh đánh bại, đó cũng không phải người khác có thể làm đến.

- Thực lực của người đứng là ở trên ta, ta tâm phục khẩu phục.

Trên Tỷ thí đài, Phương Minh lau máu tươi ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Tiêu, lúc trước trong con người dữ tợn từ lâu biến mất không thấy, còn dư lại chỉ là bội phục cùng không cam lòng.

Hắn biết lúc trước Lâm Tiêu đã lưu thủ, nếu như một quyền cuối cùng của đối phương oanh hướng trái tim của hắn, mà không phải bộ ngực, hắn sớm bị Lâm Tiêu một quyền chấn vỡ tâm mạch chết ngay lập tức.

- Lần này tỷ thí ta tâm phục khẩu phục, bất quá người chờ, không có người có thể ở trên quyền pháp mạnh hơn ta, một ngày nào đó ta sẽ đi khiêu chiến người, dùng quyền pháp đường đường chính chính đem người đánh bại.

Phương Minh gian nan đứng lên, dong đưa đi ra Tỷ thí đài.

- Ta chờ người.

Lâm Tiêu đạm mạc lên tiếng, xoay người rời đi.

Mặc dù Cực Đạo Uy Thiên Quyền là Nhân cấp cao cấp quyền pháp, nhưng ở trên uy lực lại siêu việt công pháp Nhân cấp cao cấp bình thường, đặc biệt là thức cuối cùng nhất Cực Đạo uy thiên, lúc trước tuy Lâm Tiêu thành công thi triển ra, nhưng chỉ là Đồ họa theo hình, mà không có đem tinh túy hoàn toàn nắm giữ, căn cứ trên bí tịch thuật lại, ngũ thức Cực Đạo Uy Thiên Quyền này chỉ có đạt đến Hóa Phàm Cảnh mới có thể thể hiện ra uy lực chân chính của nó, cần tinh thần, nguyên lực dung hợp đến mức tận cùng mới có thể thi triển.

Nếu quả thật là Cực Đạo uy thiên vừa ra, Phương Minh cũng không phải là cánh tay gãy xương, xương ngực đánh gãy rồi, mà là cả người ở dưới quyền khí Cực Đạo bắt diệt oanh bạo, hài cốt không còn.

Thi đấu tiếp tục tiến hành, nhưng phía trước Lâm Tiêu lưu lại ọi người rung động, lại làm sao cũng không cách nào hủy đi.

Ở một góc khuất nơi khách quý, một trung niên nam tử người mặc khôi giáp ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Tiêu trên Tỷ thí đài.

- Thật là khó có thể tin, Lâm Tiêu này tuổi gần mười lăm, thế nhưng đã vào Tam chuyển sơ kỳ, hơn nữa thực lực đáng sợ như thế, khó trách trại chủ sẽ để ta chú ý tiểu tử này, không được, thiên tài như vậy nhất định không thể để cho hắn tiếp tục trưởng thành, nếu không đối với tương lai Hắc Long Trại chúng ta đúng là một uy hiếp khổng lồ, lần này sau khi thiên tài đệ tử đại tái chấm dứt, nhất định phải tìm một cơ hội giết hắn.

Trong lòng trung niên nam tử yên lặng lên tiếng, trong ánh mắt nhìn Lâm Tiêu tràn đầy sát cơ.

Nếu để cho người khác biết suy nghĩ trong lòng trung niên nam tử này mà nói, nhất định sẽ thất kinh, bởi vì trung niên nam tử này danh xưng Ân Lâm, tước hiệu Khoái đao khách, chính là một tán tu tiếng tăm lừng lẫy trong Tân Vệ Thành, một thân thực lực từ lâu đạt đến Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, so với Trử Vĩ Thần cùng tổng quản của các thế lực lớn cũng chỉ là kém một chút, ở trong Tân Vệ Thành có danh tiếng hiển hách.

Thậm chí ở Vô Giả liên minh cùng một chút thế lực đều có được danh tiếng trưởng lão danh dự.

Cũng không ai biết, một gã đao khách trứ danh như vậy dĩ nhiên là Hắc Long Trại tiềm phục nằm vùng tại Tân Vệ Thành.

Ở bên trong tiếng nghị luận ồn ào, vòng ba tỷ thí đã bắt đầu.

Vòng ba mươi tiến năm này, chính là Nguyên Võ thánh địa Bạch Mông đối chiến Thiên Ứng Tông Trịnh Nghi Kim.

Thi đấu còn chưa bắt đầu, trong lòng mọi người liền sớm đã có kết cục.

Hưu...

Thiên Ứng Tông Trịnh Nghi Kim ở trong nháy mắt trọng tài tuyên bố thi đấu bắt đầu, thân hình đột nhiên biến mất, trường kiếm trong tay biến ảo làm mưa kiếm đầy trời, phiêu đảng mà đến.

Bạch Mông vẫn không nhúc nhích, trong nháy mắt đối phương công kích tới, liền rút đao chém ra ba đao.

Cùng lúc trước đối chiến Hỏa Vân Tông Mục Hoa giống nhau, Bạch Mông nhất đao chém vỡ Trịnh Nghi Kim công kích, hai đao trăm phá hộ thể nguyên lực của Trịnh Nghi Kim, ba đao trực tiếp ở trên ngực Trịnh Nghi Kim lưu một vết đao nhìn thấy mà giết mình.

Ba đao, Trịnh Nghi Kim lập tức bại lui.

Mọi người đối với kết cục này không có khiếp sợ chút nào.

Bàn về thực lực, Trịnh Nghi Kim tuy mạnh, nhưng mà cũng chỉ sần sần với Hỏa Vân Tông Mục Hoa, thậm chí so với Phương Minh mà Lâm Tiêu đánh bại cũng không bằng, đối mặt Ma đao Bạch Mông, thất bại thật sự là chuyện quá bình thường.

Ma đao Bạch Mông đao pháp bén nhọn, võ giả thông thường ở trên tay hắn đi bắt quá một đao, cấp bậc thiên tài giống như Trịnh Nghi Kim, Mục Hoa ở trên tay hắn đi bắt quá ba đao, mọi người suy đoán, cũng

là chỉ có Dương Tuấn, Lâm Tiêu các loại đỉnh phong cao thủ mới có thể phân cao thấp, khiến hắn đem thực lực chân chính hoàn toàn triển lộ ra.

Vòng ba thi đấu kết thúc, trong danh sách trước năm đã quyết ra ba người Kỷ Hồng, Lâm Tiêu, Bạch Mông, trong bốn người dư lại còn có Đan Các Ô Hạo, Cận gia Cận Trí Hải, Cửu Long Bảo Trịnh Thần, Ngũ Luân Tông Dương Tuấn.

Trong đó Ô Hạo cùng Dương Tuấn có thực lực tuyệt đối trước năm, mà Cận Trí Hải tuy “không lộ sơn thủy”, lại một đường hát vang tiến mạnh, tựa như một vũng đầm sâu, tựa hồ còn không người thấy được đáy, chỉ có Cửu Long Bảo Trịnh Thần ở trên thực lực tựa hồ yếu hơn một chút, nhưng mà không thể khinh thường.

250. Chương 250: Ô Hạo Chiến Dương Tuấn (2)

Bốn người này rút thăm lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người toàn trường.

Trên đài cao, Bạch Phát Lão Giả đem kết quả vòng bốn rút thăm lấy ra.

- Lần này thiên tài đệ tử đại tái, mười tiến năm, vòng bốn tỷ thí tuyển thủ là...

Toàn bộ quảng trường trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nín thở ngưng thần lắng nghe.

- Đan Các Ô Hạo cùng Ngũ Luân Tông Dương Tuấn...

Xôn xao...

Lão giả lời vừa dứt, toàn trường trong nháy mắt một mảnh xôn xao.

- Dương Tuấn cư nhiên đụng phải Ô Hạo, thật là xui xẻo a.

- Cường cường tỷ thí, tuyệt đối là cường cường tỷ thí.

- Đáng tiếc, Dương Tuấn vốn là có thực lực tuyệt đối trước năm, nhưng tiếc gặp Ô Hạo.

- Có cái gì đáng tiếc, ta tin tưởng lấy thực lực của Dương Tuấn, coi như là chống lại Ô Hạo cũng có khả năng chiến thắng.

Toàn bộ quảng trường nghị luận rối rít, tất cả mọi người sôi trào.

Phía trước thi đấu tuy đặc sắc, nhưng so sánh với Ô Hạo cùng Dương Tuấn hai người tỷ thí mà nói còn kém một chút, dù sao ở trong lòng mọi người, Ô Hạo cùng Dương Tuấn đều có thực lực tuyệt đối trước năm, trong đó Ô Hạo càng là có hi vọng đoạt quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, hai người này gặp nhau sẽ va chạm ra tia lửa trước nay chưa có.

Trên khán đài, Ô Hạo cùng Dương Tuấn trong nháy mắt bay vút mà lên, lạnh lùng nhìn nhau.

Khóe miệng Ô Hạo mỉm cười, ánh mắt bình thản nhìn Dương Tuấn, trong con ngươi tràn đầy tự tin.

- Thực lực của ngươi không tệ, hoàn toàn có thể tiến vào trước năm của đại tái lần này, nhưng tiếc ở trên tay ta, ngươi căn bản không có cơ hội chiến thắng.

- Thật sao?

Dương Tuấn một bộ áo đen tay cầm Tề Mi Côn, trông chừng Ô Hạo, trong con ngươi tách ra chiến ý, khẽ nhíu mày một tiếng:

- Đều nói Ô Hạo ngươi là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của Tân Vệ Thành chúng ta, hôm nay Dương Tuấn ta liền muốn nhìn, Ô Hạo ngươi rốt cuộc có thực lực gì dám can đảm tự xưng như thế.

Thân hình hai người cao ngất ở trên Tỷ thí đài xa xa đối lập, từng cái có tín niệm vô địch.

- Thi đấu bắt đầu.

Một bên truyền đến tiếng tuyên bố của trọng tài.

Toàn bộ quảng trường trong nháy mắt nín thở.

- Xuất chiêu.

Dương Tuấn quát chói tai một tiếng, tay cầm Tề Mi Côn, ở trong nháy mắt thi đấu bắt đầu, mãnh liệt xông về Ô Hạo, đồng thời Tề Mi Côn trong tay hóa thành một đạo quang mang màu đen, giống như Giao long xuất thủy, nhanh như tia chớp đánh về phía Ô Hạo nơi.

Oanh...

Đầu côn quật ở trên hư không, phát ra một tiếng âm bạo kịch liệt, phảng phất cả phiên hư không đều trong nháy mắt bị đánh nổ, một cỗ nguyên lực đáng sợ bèn nhọn đến mức tận cùng lan tỏa ra, kinh thiên động địa.

Ô Hạo mặt không chút thay đổi, trường kiếm bên hông đột nhiên xuất vỏ, một đạo kiếm quang lóe lên, trường kiếm trong tay Ô Hạo tốc độ nhanh đến mức tận cùng, phát sau mà đến trước, nhanh như tia chớp đâm vào trên Tề Mi Côn mà Dương Tuấn bỏ ra.

Đinh...

Tiếng kim thiết giao kích thanh thúy vang lên, bảo kiếm trong tay Ô Hạo hơi cong, một cỗ lực lượng kinh người từ bên trong Tề Mi Côn mãnh liệt tràn ra, làm cho thân hình Ô Hạo hơi lui về phía sau.

- Lại dám dùng bảo kiếm đi ngăn cản Tề Mi Côn của ta, là muốn cùng Dương Tuấn ta so bì lực lượng sao? Ở trên lực lượng, Dương Tuấn ta cho tới bây giờ chưa sợ qua ai.

Dương Tuấn nhếch mép cười một tiếng, trường côn trong tay bị Ô Hạo ngăn trở trong nháy mắt thu hồi, sau đó lần nữa đột nhiên gia tốc oanh rơi, Tề Mi Côn trong nháy mắt biến ảo làm từng đạo côn ảnh, hung hăng quật vào hư không trước mặt Ô Hạo.

Ừng ừng...

Côn ảnh lóe lên, đem toàn thân Ô Hạo triệt để phong bế, không khí cũng bị lực lượng đáng sợ kia của Dương Tuấn đánh nổ, phát ra tiếng động kịch liệt, vô số côn khí quật vào trên mặt đất Tỷ thí đài, từng vết rạn ở trên mặt đất nhanh chóng lan tràn ra, vô số đá vụn lớn như nắm tay bắn tung tóe bốn phía, toàn bộ Tỷ thí đài một mảnh hỗn độn.

Ở bên trong côn ảnh đầy trời, càng là có một đạo côn quang đáng sợ từ trong hư không xuất quỷ nhập thần lộ ra, oanh hướng Ô Hạo.

- Long Tượng Bàn Nhược côn... Thần Long tham thủ.

Dương Tuấn rống to một tiếng, côn ảnh đầy trời hóa thành một cái đầu rồng khổng lồ, đầu rồng kia cao tới mấy trượng, uy nghiêm bá đạo, phảng phất từ đám mây lộ ra, hướng tới Ô Hạo hung hăng cắn xé.

- Hừ.

Ô Hạo hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay run rẩy, trong hư không đột nhiên xuất hiện những đóa kiếm hoa, những kiếm hoa này xoay tròn, phóng ra, nhìn như chậm chạp, lại lấy một loại tốc độ kinh người bay vút vào trong côn ảnh đầy trời tạo thành Long Thủ kia.

- Thiên hoa kiếm pháp... Thiên Nữ Tán Hoa.

Đinh đinh đinh leng keng...

Tiếng kim thiết giao thương liên tiếp vang lên, đồng thời vang lên còn có nguyên lực va chạm ầm ầm, ở dưới Dương Tuấn điên cuồng tiến công, Ô Hạo trong nháy mắt đâm ra trên trăm kiếm, mỗi một kiếm đều điểm vào trong côn ảnh của Dương Tuấn, đóa kiếm hoa cuối cùng càng là điểm vào vị trí mi tâm của Long Thủ.

Oanh...

Kiểm ảnh đầy trời phóng tới, Dương Tuấn bỏ ra côn ảnh Long Thủ trong nháy mắt nổ tung, hóa giải thành vô tận nguyên lực tán rớt.

- Hả?

Một chiêu bị phá, ánh mắt Dương Tuấn càng thêm ngưng trọng, khóe miệng của hắn khẽ mím môi, một cỗ nguyên lực kinh người từ trong cơ thể hắn âm âm bay lên, trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường như nổi lên một trận gió lốc khổng lồ.

- Long Tượng Bàn Nhược còn... Voi Thần trấn ngục.

Dương Tuấn rống to một tiếng, ánh mắt của hắn ngưng trọng, hai chân giang ra, hai tay cầm Tề Mi Côn giơ lên cao cao, cả người tựa như Phách Vương Cử Đỉnh, trong tay như giơ một cột đá Thông Thiên, cơ bắp cả người nổi lên, trán nổi gân xanh, hướng về phía Ô Hạo hung hăng đập xuống một cơn.

Ầm ầm,...

Phảng phất núi cao sụp đổ, Dương Tuấn đập xuống một cơn, trong cơn ảnh xuất hiện một con cự tượng khổng lồ, khí cơ kinh người lan tỏa ra, cự tượng này thuần túy là từ nguyên lực kinh khí hình thành, nhưng làm cho người ta cảm giác lại phảng phất như Thần Tượng uy mãnh vô thượng, từ đám mây đập xuống, trấn áp toàn bộ vạn vật thế gian.

Côn ảnh chưa tới, nhưng sát cơ bén nhọn đã muốn bao trùm toàn bộ Tỷ thí đài, khí lưu không ngừng áp súc hình thành phong bạo, đem Ô Hạo vững vàng tập trung ở dưới cơn ảnh.

- Côn pháp thật là đáng sợ.

Khu nghỉ ngơi, ánh mắt Lâm Tiêu trong nháy mắt co rút lại, chẳng những là hắn, ngay cả đám người Kỷ Hồng, Bạch Mông lúc trước đã thắng mỗi một người đều là ánh mắt ngưng trọng, gắt gao trông chừng Tề Mi Côn trong tay Dương Tuấn, tuy bọn họ không ở trên Tỷ thí đài, nhưng chỉ từ khí thế bá đạo bén nhọn kia liền có thể cảm nhận được một kích này đáng sợ, một kích đáng sợ như thế đủ để đem một gã Võ giả Tam chuyển hậu kỳ bình thường trong nháy mắt đập thành bánh thịt.

Đối mặt công kích đáng sợ của Dương Tuấn, Ô Hạo biểu tình lạnh lùng, hướng về phía cơn ảnh huy động trường kiếm.

- Thiên Hoa kiếm pháp... sắc màu rực rỡ...

Một đóa kiếm hoa, hai đóa kiếm hoa, ba đóa kiếm hoa...

251. Chương 251: Định Ra Trước Năm (1)

Trên trường kiếm của Ô Hạo trong nháy mắt xuất hiện những đóa kiếm hoa, những kiếm hoa này một đóa phủ lấy một đóa, một đóa tiếp lấy một đóa, hung hăng đụng vào phía trên cơn ảnh mà Dương Tuấn oanh rơi.

Ba ba ba...

Những đóa kiếm hoa uy lực cực mạnh kia va chạm với cơn ảnh hóa thành Voi Thần trong nháy mắt phá diệt, bị cơn ảnh vô tận đáng sợ đập thành phần vụn, nhưng kiếm hoa vừa mới phá diệt, nội bộ kiếm hoa lại không ngừng sinh trưởng, liên miên bất tuyệt, không ngừng ma diệt đi nguyên lực kinh khí trên cơn ảnh.

Cái kiếm hoa phá diệt kia không ngừng sinh trưởng, vô cùng vô tận, phảng phất không bao giờ dừng lại, Dương Tuấn oanh xuống cơn ảnh liên tiếp đập nát mấy chục đóa kiếm hoa, nhưng nguyên lực trên cơn ảnh lại không ngừng bị kiếm hoa tiêu phí, rốt cục khí cơ của cơn ảnh triệt để biến mất, hiển lộ ra diện mục thật sự của Tề Mi Côn.

Định...

Mũi kiếm của Ô Hạo điểm ở phía trên đầu cơn, đem Tề Mi Côn điểm bay lên, một cỗ nguyên lực kinh người dọc theo Tề Mi Côn trong nháy mắt chạy vào trong cơ thể Dương Tuấn.

Phanh...

Áo bào trên người Dương Tuấn trong nháy mắt nổ ra, lộ ra da thịt bóng loáng.

- Quả nhiên có chút thủ đoạn.

Ánh mắt Dương Tuấn đột nhiên trở nên vô cùng kinh người, một cỗ chiến ý kinh người từ trong cơ thể hắn phóng ra, hai cánh tay của hắn đột nhiên căng phồng lên, cánh tay nắm Tề Mi Côn nổi lên gân xanh.

- Long Tượng Bàn Nhược còn... Long Tượng lao nhanh...

Dương Tuấn bạo rống lên tiếng, trong con ngươi lộ ra một tia lệ mang, cả người lộ ra một cỗ khí tức kinh người.

Rầm rầm rầm...

Ánh mắt Dương Tuấn đỏ ngầu, hai cánh tay bành trướng nắm Tề Mi Côn hướng về phía Ô Hạo liều lĩnh điên cuồng đập tới.

Trong hư không còn ảnh hiện ra đầy trời, nguyên lực bạo tuôn mà ra, hung hăng đánh vào bệ đá trên Tỷ thí đài.

Ầo ào...

Bên trong còn ảnh ẩn chứa nguyên lực đáng sợ, tựa như mặt nước khuấy lên sóng gợn nhộn nhạo ra, chấn đến vách đá trên Tỷ thí đài hóa thành phần vụn, không ngừng bóc ra.

Giờ phút này Dương Tuấn phảng phất như một đầu mãnh hổ phệ người, điên cuồng đập Tề Mi Côn trong tay.

- Thiên Hoa kiếm pháp... Vạn Hoa cùng phóng.

Ô Hạo mặt không đổi sắc, trường kiếm hóa thành từng đạo kiếm hoa sáng chói tỏa hương còn ảnh đầy trời kia, kiếm hoa cùng còn ảnh va chạm phát ra tiếng nổ tung.

- Ta đập, ta đập, ta đập đập đập...

Trông mắt Dương Tuấn đỏ ngầu, đối mặt Ô Hạo ngăn cản không ngừng nghỉ chút nào, một đạo còn ảnh bị đánh tan liền lần nữa oanh ra hai đạo còn ảnh, liên miên bất tuyệt, trong tiếng rống giận dữ, toàn bộ Tỷ thí đài một mảnh bụi mù mê mang, còn ảnh vô tận đem Ô Hạo nuốt hết.

Đầy trời còn ảnh oanh kích, kiếm pháp của Ô Hạo cũng khó mà ngăn cản toàn bộ.

Nhìn một màn kinh người này, tất cả mọi người trên quảng trường đều sợ ngây người.

- Quá cuồng mãnh rồi, ta xem coi như là Tam chuyển đỉnh phong Võ giả cũng chưa chắc có thể ngăn chặn một chiêu này? Bên trong mỗi một còn ảnh ẩn chứa lực lượng đều đủ để đem một đầu tam tinh Yêu thú đập chết, nhiều còn ảnh như vậy tập hợp, coi như là mấy tên Tam chuyển đỉnh phong Võ giả cũng phải tạm lánh phong mang, không dám đón đỡ.

- Dương Tuấn này không khỏi cũng quá đáng sợ, hắn sẽ không thật đem Ô Hạo đánh bại chứ?

- Không thể nào, ta nghĩ Ô Hạo kia bây giờ còn không có thi triển ra thực lực chân chính.

Dân chúng trên quảng trường phát ra nghị luận khiếp sợ.

Trên Tỷ thí đài, còn ảnh đầy trời bao phủ, ánh mắt Ô Hạo sắc bén, khí tức ngoài thân hắn càng ngày càng ngưng tụ, càng ngày càng đáng sợ, mơ hồ có dấu hiệu vượt qua Dương Tuấn một đầu.

- Ta vốn còn không muốn nhanh như vậy liền bại lộ thực lực chân chính của mình, bất quá người đã muốn tìm chết, ta đây sẽ thành toàn cho người.

Trong ánh mắt Ô Hạo hiện lên một tia lệ mang, triệt để buông ra nguyên lực trong cơ thể.

Oanh...

Một cỗ khí cơ kinh người từ trong cơ thể Ô Hạo mãnh liệt dâng lên, từ Tam chuyển sơ kỳ nguyên bản trong nháy mắt tăng lên tới Tam chuyển trung kỳ.

Đem lực lượng chân chính thích phóng ra, ánh mắt Ô Hạo lạnh lùng nhìn chăm chú vào Dương Tuấn, nhị phẩm Tinh thần lực nhanh chóng phóng thích ra, đem toàn bộ Tỷ thí đài đều rõ ràng hiện ra ở trong đầu của mình.

- Bại đi...

Trong lòng Ô Hạo quát chói tai lên tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên tuôn ra một đạo hào quang sáng lạng, kiếm quang kia tựa như sao băng xẹt rơi, sao chổi đuổi trăng, trong nháy mắt chém nát côn ảnh trước mặt, côn ảnh trước mặt có chút biến mất, Ô Hạo không có ngừng, lần nữa nhanh như tia chớp bổ ra một kiếm.

Hừ...

Kiếm quang sáng chói phút chốc lao nhanh mà ra, ở dưới Tinh thần lực của Ô Hạo phán đoán, trong nháy mắt xuyên thấu trọng trọng côn ảnh chặn đường, nhanh như tia chớp đi vào trước mặt Dương Tuấn, hung hăng chém ở trên lồng ngực của hắn.

- Cái gì?

Dương Tuấn hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có một màn này.

Phốc xuy...

Mờ mịt không biết làm sao, bộ ngực hắn hiện ra huyết quang, nguyên lực phòng ngự bên ngoài thân bị trăm phá trong nháy mắt, một vết máu thật sâu hiện ra tại lồng ngực của hắn, dài đến vài thước, từ ngực lan tràn đến bụng, một cỗ máu tươi từ trong đạo vết thương này mãnh liệt tiêu xạ, da thịt mở ra, sâu thấy xương.

Một kiếm trúng đích, Ô Hạo cũng không dừng tay, chỗ sâu trong tròng mắt hiện lên một đạo sát cơ âm trầm, trường kiếm trong tay lần nữa nhanh như tia chớp vung lên.

Kiếm quang sáng chói trong nháy mắt lao nhanh mà ra, thẳng tắp lướt hướng thân thể Dương Tuấn.

kiếm quang ẩn chứa nguyên lực Tam chuyển trung kỳ tồi khô lạp hủ, nhanh như tia chớp đi vào trước mặt Dương Tuấn.

Bởi vì bị thương mà vô cùng đau nhức, Dương Tuấn chỉ thấy một đạo kiếm quang chói mắt bên tập mà đến, đồng thời một cảm giác nguy cơ nồng đậm từ đáy lòng hắn mãnh liệt bay lên, tựa như ánh mắt Tử thần trong nháy mắt này để ý tới hắn, làm tóc gáy cả người hắn đứng lên.

Ở bên trong nguy cơ, thân hình Dương Tuấn theo bản năng hướng sau lui, đồng thời hai tay nắm Tề Mi Côn đem hết toàn lực ngăn ở trước người mình.

Phanh...

Kiếm quang sắc bén hung hăng bổ vào trên Tề Mi Côn vội vàng chạy tới, Dương Tuấn lảng không phun ra một ngụm máu tươi, thân thể thẳng tắp rơi xuống Tỷ thí đài.

Xôn xao...

Toàn trường một mảnh xôn xao, không ít người thậm chí khiếp sợ đến trong nháy mắt đứng lên.

- Chuyện gì xảy ra? Tại sao Dương Tuấn phía trước còn chiếm thượng phong đột nhiên lại thua?

- Xảy ra chuyện gì?

- Tam chuyển trung kỳ, Ô Hạo luôn luôn ẩn dấu thực lực, cùng Thành chủ phủ Kỷ Hồng giống nhau, hắn đã đột phá tới Tam chuyển trung kỳ.

- Ô Hạo quả nhiên cường đại, phía trước hắn vẫn không có chân chính hiển lộ thực lực, cho đến vừa rồi mới mãnh liệt bùng nổ, một kiếm đánh bại Dương Tuấn.

- Thật là đáng sợ, cái này chính là thực lực của nhóm thiên tài sao? Tại sao bọn họ rõ ràng mới là Tam chuyển sơ kỳ cùng trung kỳ, nhưng ta làm Tam chuyển hậu kỳ Chân võ giả lại cảm giác ở trên tay của bọn họ cũng đi không qua một chiêu?
- Tam chuyển trung kỳ Chân võ giả, Ô Hạo sư huynh uy vũ, lần này thiên tài đệ tử đại tái, số 1 không phải hẳn không ai có thể.

252. Chương 252: Định Ra Trước Năm (2)

Nguyên lai lúc trước sở dĩ Ô Hạo rơi vào hạ phong là bởi vì hắn luôn luôn ẩn dấu thực lực, một khi đem thực lực chân chính bộc phát ra, chỉ cần một kiếm liền đánh bại Dương Tuấn có thực lực tuyệt đối trước năm, tại đây còn có ai là đối thủ của hắn?

- Phía trước Lâm Tiêu cũng che giấu thực lực, không nghĩ tới Ô Hạo sư huynh cũng che giấu thực lực, lần này thiên tài đệ tử đại tái, thật sự là làm người ta khó có thể tin.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường một mảnh xôn xao, tất cả quần chúng đều chấn động đến sắc mặt ửng hồng, hận không thể kêu gào lên tiếng.

Cho tới nay, Ô Hạo triển lộ ra thủy chung là thực lực Tam chuyển sơ kỳ, nhưng bây giờ mãnh liệt tăng nhanh, để tất cả quần chúng ở đây đều sợ ngây người.

- Vòng bốn mươi tiến năm, Đan Các Ô Hạo thắng.

Trên Tỷ thí đài, trọng tài tuyên bố kết quả thi đấu vòng bốn, Ô Hạo thu hồi trường kiếm, thần sắc lạnh nhạt đi ra Tỷ thí đài.

Ở trong quá trình đi ra Tỷ thí đài, Ô Hạo không tự chủ được đem ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tiêu ở khu nghỉ ngơi, khóe miệng lộ ra một nụ cười miệt thị khinh thường.

Năm ngoái thời điểm cùng Lâm Tiêu xung đột, hắn cũng đã là một gã Tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, Lâm Tiêu khổ luyện nửa năm, Ô Hạo tự nhiên cũng không có thả lỏng, sớm ở mấy tháng trước liền lên cấp Tam chuyển trung kỳ, chỉ bất quá vẫn không có truyền đi mà thôi, vì chính là ở thiên tài đệ tử đại tái bỗng nhiên nổi tiếng.

Đây cũng là nguyên nhân khi hắn nhìn thấy đám người Kỷ Hồng, Bạch Mông cùng Dương Tuấn không ngừng hiển lộ thực lực còn có thể thủy chung tự tin, hai mươi tuổi Tam chuyển trung kỳ Chân võ giả, nhị phẩm Luyện được sư, Ô Hạo có chút bài vượt xa người bình thường tưởng tượng.

Đối với Lâm Tiêu có thể tiến vào trước năm, Ô Hạo khiếp sợ, đồ kỵ đồng thời nội tâm cũng vô cùng mừng rỡ, bởi vì hắn biết một khi tiến vào cuộc thi xếp hạng, hắn liền nhất định sẽ cùng Lâm Tiêu chiến một trận, đến lúc đó. . .

- Hừ...

Trong lòng Ô Hạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt từ trên người Lâm Tiêu dịch chuyển khỏi, cất bước trở lại khu nghỉ ngơi của Đan Các.

- Khinh thường sao?

Nhìn bóng lưng Ô Hạo rời đi, ánh mắt lạnh nhạt của Lâm Tiêu có một tia hào quang bén nhọn khó nén phóng ra:

- Trong cuộc thi xếp hạng, chúng ta lại đến xem chân tướng.

Hai đám của Lâm Tiêu không tự tìm hãm được nắm chặt.

Vòng bốn thi đấu kết thúc, chủ đề mọi người nghị luận đều là ở trên người Ô Hạo, về phần hắn đối với Dương Tuấn tạo thành thương tổn có quá mức hung ác hay không, lại thủy chung không ai nhắc tới.

Thương Khung đại lực thực lực vi tôn, đây là một thế giới được làm vua thua làm giặc, chỉ cần Ô Hạo không tại chỗ đem Dương Tuấn chém giết, cũng sẽ không có người đối với hắn chỉ trở.

Mười tiến năm đấu loại tiếp tục tiến hành, vòng cuối cùng không cần rút thăm, Cận gia Cận Trí Hải cùng Cửu Long Bảo Trịnh Thần tự giác đi tới trên Tỷ thí đài.

Thi đấu vừa bắt đầu, song phương lập tức chiến thành một đoàn.

- Bát quái đao...

Trịnh Thần cầm trong tay một thanh Hậu Bối Đao, thân hình phiêu hốt như hồng nhạn, ở trên Tỷ thí đài không ngừng lướt động tiến công, đao mang bén nhọn không ngừng lóng lánh, đem Cận Trí Hải bao quanh chắc chắn.

- Bài Vân Chưởng...

Nhưng mà Cận Trí Hải bất động thanh sắc, ánh mắt chừng chặc vô cùng, đôi bàn tay liên tục đánh ra, rầm rộ, mỗi một chưởng đánh ra đều khuấy lên kinh khí đáng sợ, đem tiết tấu trận chiến từng điểm từng điểm không chế ở trên tay mình.

Mười mấy chiêu đi qua, Trịnh Thần phát động ra thế công sắc bén nhất thủy chung không cách nào cầm Cận Trí Hải, ngược lại Cận Trí Hải ở trong chiến đấu nắm tiết tấu thi đấu trong tay, bắt được một cơ hội, một chưởng đẩy ra Hậu bối đao mà Trịnh Thần bỏ tới, sau đó một chưởng khác nhanh như tia chớp ẩn ở lồng ngực của hắn, chấn hắn bay ra ngoài.

- Ẩn giấu thật sâu.

Cận Trí Hải vền vẹn dùng mười mấy chiêu liền đánh bại Cửu Long Bảo Trịnh Thần, toàn bộ quá trình bình thản, chừng chặc, nhưng có một loại phong độ đại gia khó tả, làm Cận Trí Hải thoải mái đạt được một danh sách cuối cùng trước năm, cho tới bây giờ, tựa hồ còn không người nào có thể khiến cao thủ lấy thân phận tán tu tiến vào trước mười này phát huy ra toàn bộ thực lực.

Vào...

Thi đấu vừa kết thúc, Bạch Phát lão giả thân là chủ trì liền lần nữa bay vút lên đài.

- Chư vị, trải qua tỷ thí đặc sắc phía trước, lần này thiên tài đệ tử đại tái trước năm tên đã quyết ra, bọn họ theo thứ tự là Thành Chủ phủ Kỷ Hồng, Lâm Tiêu, Nguyên Vô thánh địa Bạch Mông, Đan Các Ô Hạo, cùng với Cận gia Cận Trí Hải.

- Đấu loại kết thúc, tiếp đến chúng ta liền muốn nghênh đón cuộc thi xếp hạng kích động lòng người nhất.

- Cuộc thi xếp hạng sẽ định ra thứ hạng cụ thể trước năm, mỗi một đệ tử đều phải thi đấu bốn trận, phân biệt tỷ thí bốn người khác, cùng cuộc thi tiểu tổ giống nhau, thắng hai điểm, ngang tay một điểm, thua 0 điểm, thi đấu kết thúc, tích lũy điểm số cao nhảy là quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, về phần thứ hai, thứ ba thì căn cứ thứ tự tích phân sắp xếp, nếu có tình huống tích phân giống nhau, thì căn cứ kết quả hai người lúc trước tỷ thí, thắng xếp hạng cao, thua xếp hạng dưới. Đương nhiên, đến lúc đó năm người còn phải tiếp nhận tuyển thủ bị loại bỏ phía trước khiêu chiến.

- Thi đấu tiến hành tới đây, ta phải nói rõ trước vài lời, lần này khen thưởng trước năm của thiên tài đệ tử đại tái, quán quân thiên tài đệ tử đại tái có thể đạt được một quyển Địa cấp bí tịch từ Vô Giả liên minh cung cấp, mười viên tam phẩm Nguyên khí đan, 50 vạn lượng bạch ngân; thứ hai cùng thứ ba thì đạt được Vô Giả liên minh cung cấp một quyển bí tịch Nhân cấp cao cấp, tam phẩm Nguyên khí đan năm viên, 30 vạn lượng bạch ngân; thứ tư cùng thứ năm đạt được Vô Giả liên minh cung cấp một quyển bí tịch Nhân cấp cao cấp, một viên tam phẩm Nguyên khí đan, bạc trắng mười vạn lượng.

- Đồng thời, năm tên tuyển thủ này ở một tháng sau đại biểu Tân Vệ Thành chúng ta đi tới Hiên Dật quận thành, tham gia Hiên Dật quận thành thiên tài tranh hùng. Hiện tại chúng ta trước hết để cho các tuyển thủ nghỉ ngơi nửa canh giờ, tiếp đến sẽ là tỷ thí đỉnh phong đặc sắc nhất của thiên tài đệ tử đại tái hôm nay.

Bạch Phát lão giả nói làm cho tất cả quần chúng ở đây nhiệt huyết sôi trào, một đám phát ra tiếng kêu gào sôi động.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ thoáng qua rồi biến mất.

Lâm Tiêu cùng bốn đệ tử tiến vào trước năm rồi rít đi vào Tỷ thí đài.

- Không nghĩ tới người lại có thể đạt được trước năm, thật là khiến người bất ngờ, bất quá cũng tốt, khỏi mất công ta ở sau cuộc tranh tài lại đi tìm người phiền toái.

Đi tới cạnh người Lâm Tiêu, trong miệng Ô Hạo phát ra khinh thường giễu cợt:

- Đến lúc đó ta sẽ cho người hối hận vì xâm nhập trước năm.

- Người nói cũng là ta muốn nói.

Lâm Tiêu đậm mặt lên tiếng, chợt quay đầu không hề để ý tới Ô Hạo nữa.

253. Chương 253: Cuộc Thi Xếp Hạng

Đến lúc này Lâm Tiêu đã không cần nói thêm cái gì nữa, toàn bộ đều ở trên Tỷ thí đài dùng thực lực nói chuyện, ai sẽ hối hận dựa vào ai nói không dùng, dựa vào là thực lực.

Một bên ba người Kỷ Hồng, Bạch Mông, Cận Trí Hải đều liếc nhìn hai người, trong con ngươi lóe ra các loại hào quang bất đồng.

Có thể tiến vào trước năm tuyệt đối không có hạng người xoàng xĩnh, vô luận bên ngoài bọn họ biểu hiện bao nhiêu cao ngạo, vẻ mặt bao nhiêu lạnh lùng, nhưng sâu trong nội tâm đối với mỗi một đệ tử tiến vào trước năm kỳ thật đều là cực kỳ coi trọng cùng kiêng kỵ, sẽ không có chút khinh thường nào.

- Hiện tại bắt đầu, trận thứ nhất cuộc thi xếp hạng, Thành Chủ phủ Kỷ Hồng đối chiến Cận gia Cận Trí Hải.

Trọng tài bốc thăm xong, lớn tiếng tuyên bố ra danh sách thi đấu.

Kỷ Hồng cùng Cận Trí Hải nghe được từng cái không nói hai lời, tung người bay vút lên Tỷ thí đài.

Không có bất kỳ ngôn ngữ, trong con ngươi song phương từng cái tách ra hào quang sáng chói.

- Trận này dĩ nhiên là Kỷ Hồng cùng Cận Trí Hải, không biết bọn họ ai sẽ thắng?

- Hẳn là Thành Chủ phủ Kỷ Hồng đi, Kỷ Hồng cùng Ô Hạo giống nhau là thiên tài đệ tử đột phá đến Chân võ giả Tam chuyển trung kỳ, một cây Bá Vương thương quét ngang vô địch, Cận Trí Hải tuy cường đại, nhưng ở trên tay Kỷ Hồng hẳn là chiếm không được quả ngon.

- Cái này có thể chưa chắc, Cận Trí Hải từ khi thi đấu bắt đầu đến bây giờ vẫn không lộ sơn không lộ thủy, lại nhiều lần đánh bại đối thủ, ta đoán chừng đến bây giờ còn không có người có thể bức bách hắn ra toàn bộ thực lực, thật muốn bạo phát, chưa chắc sẽ bại bởi Kỷ Hồng.

- Tranh luận cái này không có ý nghĩa, bọn họ đều là đỉnh cao cao thủ trong cao thủ, tuổi gần hai mươi liền đã đạt đến Tam chuyển sơ, trung kỳ, một thân thực lực càng là có thể đơn giản chém giết Tam chuyển hậu kỳ Chân võ giả bình thường, là nhân vật thiên tài, nghĩ tới ta năm nay hơn ba mươi, mới vừa vặn đột phá đến Tam chuyển hậu kỳ, chống lại bọn họ căn bản kiên trì không qua mười chiêu, thật là khiến người xấu hổ a.

- Đúng vậy a, bất kể bọn họ ai thắng ai thua, cuộc tranh tài này hẳn là một trận long tranh hổ đấu.

Trên quảng trường vô số quần chúng lẫn nhau nghị luận rối rít, hai người trên Tỷ thí đài đã đối chiến với nhau.

Ầm ầm...

Ánh mắt Kỷ Hồng lạnh lùng, biểu tình lạnh nhạt, trong tay một cây Bá Vương thương run rẩy biến ảo làm thương ảnh đầy trời, những thương ảnh này lơ mờ, làm người khó có thể nắm lấy, kinh khí cuồng bạo khuấy hư không, phát ra tiếng ầm vang khổng lồ.

Còn Cận Trí Hải cũng là ánh mắt ngưng trọng, thân thể của hắn cứng chắc như bàn thạch, hai tay chậm rãi thôi động, tựa như một cái cối xay khổng lồ, mơ hồ kéo theo Thiên địa đại thế, không khí chung quanh tất cả đều hấp dẫn tới, hóa thành một cỗ khí lưu nồng đậm hung hăng phách chụp lên Bá Vương thương của Kỷ Hồng.

Rầm rầm rầm...

Thanh âm ầm vang trầm muộn vang dội, kinh khí đáng sợ từ địa phương hai người giao thủ bắn tán loạn bốn phía, nham thạch trên mặt đất bị quét ra ngàn vết lõm hổng.

Thanh thế khổng lồ kia tựa như ở trên Tỷ thí đài tạo thành một trận động đất cỡ nhỏ.

Giao thủ mấy chiêu, song phương người tới ta đi, cân sức ngang tài, đều không nhường cho.

- Bá Vương thương... thương quét luân hồi...

Bên trong chiến đấu, ánh mắt Kỷ Hồng ngưng tụ, võ bào màu đen trên người không gió cỏ động, một cỗ khí cơ kinh người từ trong cơ thể hắn tán phát, Bá Vương thương thô đen trong tay phát ra tiếng vang ô ô kịch liệt, hung hăng đâm về Cận Trí Hải.

Trong lúc nhất thời, quỷ khóc thần sầu, toàn bộ Tỷ thí đài đầy trời là thương ảnh màu đen lóe lên, khuấy luân hồi, hình thành một cỗ khí lưu màu đen khổng lồ, uy mãnh vô cùng.

- Bài Vân Chưởng... gió cuốn mây bay...

Cận Trí Hải đồng dạng không cam lòng yếu thế, sau một tiếng rống, khí tức trên người cũng tăng vọt, trước người trong nháy mắt xuất hiện chưởng ảnh đầy trời, tầng tầng lớp lớp, tựa như đám mây phóng mạnh về khí lưu màu đen kia của Kỷ Hồng.

Oanh...

Khí lưu cùng mây trắng va chạm, phát ra ầm vang đinh tai nhức óc.

- Bá Vương thương... bá vương giận dữ.

Trong tiếng nổ vang, Kỷ Hồng lần nữa gầm thét lên tiếng, một loại khí tức chỉ có quân nhân mới có tràn ngập mà ra, nguyên lực bàng bạc đại biểu Tam chuyển trung kỳ Chân võ giả dâng trào mà ra, như sóng đào cuộn cuộn bổ ra song chưởng của Cận Trí Hải, một thương trọng trọng đâm vào bên trong hư không.

Phanh...

Kỷ Hồng một thương ghim phá đại thế của Cận Trí Hải, kinh khí cuồng bạo thổi quét ra, bên trong khí lưu vô tận, Cận Trí Hải bay ngược mà ra, áo bào trước ngực hắn bị phá vỡ, trên da thịt có một thương điểm màu đỏ, tràn ra một tia máu tươi.

Chế trụ huyết dịch sôi trào trong lồng ngực, lắc đầu, Cận Trí Hải cười khổ một tiếng.

- Ta thua.

Bàn về thực lực, hắn kỳ thật cũng không kém Kỷ Hồng bao nhiêu, chỉ bất quá một cái là Tam chuyển sơ kỳ, một cái là Tam chuyển trung kỳ, nếu đối phó võ giả thông thường, điểm chênh lệch này căn bản không đủ nhìn, bất quá thời điểm đồng dạng là thiên tài, chỉ một chút mạnh yếu là có thể quyết ra song phương thắng bại.

Cận Trí Hải bại, là thua ở cảnh giới của mình không đủ.

Kỷ Hồng thu hồi Bá Vương thương, xoay người đi ra Tỷ thí đài.

- Vòng một cuộc thi xếp hạng, Thành Chủ phủ Kỷ Hồng thắng.

Trọng tài cao giọng tuyên bố kết quả thi đấu, đồng thời tiến hành rút thăm vòng hai.

- Xếp hạng cuộc thi vòng hai, Lâm Tiêu đối chiến Nguyên Vô thánh địa Bạch Mông.

Nhìn đến số thẻ trong tay, trọng tài lập tức hét to lên tiếng.

- Trận thứ hai này dĩ nhiên là Lâm Tiêu đối chiến Bạch Mông, không biết bọn họ ai càng cường một chút?

- Khó mà nói, Bạch Mông một đường vượt mọi chông gai, danh xưng Ma đao, trong thi đấu phía trước còn không có một người có thể ở trên tay hắn đi qua ba chiêu, đao pháp kia thật là đáng sợ.

- Đúng vậy a, bàn về đao pháp, Bạch Mông hẳn là một cái mạnh nhất trong thiên tài đệ tử đại tái lần này, những đệ tử còn lại dùng đao cường một chút cũng chính là Lữ Đông lúc trước bị Trịnh Thần đào thải, nhưng tiếc cùng Ma đao Bạch Mông so sánh, căn bản không đủ thành đạo.

- Các người nói cũng không sai, bất quá Ma đao Bạch Mông tuy mạnh, nhưng Lâm Tiêu cũng không yếu, năm nay mới mười lăm tuổi, hắn chẳng những lên cấp Tam chuyển, càng là ở thân pháp, phòng ngự, quyền pháp tam phương diện đều tu luyện đến cực hạn, thực lực không thể khinh thường, Bạch Mông muốn đánh bại hắn chưa chắc là chuyện dễ dàng.

- Bản thân ta là hy vọng Lâm Tiêu kia thắng, mười lăm tuổi Tam chuyển Chân võ giả a, mấy chục năm gần đây ta còn chưa nghe nói qua Tân Vệ Thành chúng ta từng có mười lăm tuổi Tam chuyển Chân võ giả.

- Không biết Ma đao Bạch Mông kia có thể chém trúng Lâm Tiêu thân pháp kinh người hay không?

Trên quảng trường, tất cả quần chúng đều nghị luận rối rít, trong đó có một bộ phận duy trì Bạch Mông kiêu ngạo bén nhọn, khí thế như hồng, nhưng cũng có một bộ phận rất lớn duy trì Lâm Tiêu.

Góc Truyện cảm ơn bác Vị Thần FA đã tài trợ cho truyện nhé.

254. Chương 254: Đao Khách Tỷ Thí (1)

Dù sao Lâm Tiêu thật sự là quá mức trẻ tuổi, đối với bọn hắn những Võ giả không thể tham gia trận đấu mà nói, Lâm Tiêu lấy được thành tích càng huy hoàng, trong lòng của bọn họ cũng càng kích động, dù sao, hôm nay bọn hắn là chứng kiến một kỳ tích, một Tam chuyển Chân võ giả mười lăm tuổi xâm nhập trước năm thiên tài đệ tử đại tái, đây là một kỳ tích mà trong lịch sử Tân Vệ Thành, ít nhất là mấy chục năm gần đây cũng không có xuất hiện qua.

Trải qua nhiều trường thi đấu như vậy, mọi người từ lâu đón nhận thực lực Lâm Tiêu cường đại, không hề giống như vừa bắt đầu người người đều biểu thị hoài nghi nữa.

Trước Tỷ thí đài, nghe được tên của mình, Bạch Mông biểu tình lạnh lùng, tung người bay vút đến trên Tỷ thí đài.

Mà khiến ọi người nghi hoặc là Lâm Tiêu không có đi lên Tỷ thí đài ngay, mà là từ trong khu nghỉ ngơi lấy ra một cái bao.

- Đây là. . .

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Lâm Tiêu, không rõ hắn làm cái gì.

Một khắc sau, tất cả mọi người sợ ngây người, ở trong ánh mắt khiếp sợ của vô số quần chúng, Lâm Tiêu từ trong bao lấy ra một thanh chiến đao màu đen, lúc này mới tung người bay vút lên Tỷ thí đài .

Chiến đao vào tay, một cỗ khí tức hoàn toàn bất đồng từ trong cơ thể Lâm Tiêu mãnh liệt dâng lên, ban đầu Lâm Tiêu làm cho người ta có một loại cảm giác bình thản, tĩnh lặng, nhưng lúc này khí tức trên người Lâm Tiêu là bá đạo vô cùng, tựa như một thanh chiến đao xuất vỏ, cái đao phong sắc bén kia tựa hồ muốn xuyên thấu tầng mây, bỏ ra hư không.

Toàn trường tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

- Cái gì? Lâm Tiêu dĩ nhiên là đao khách? Cùng Ma đao Bạch Mông giống nhau!

- Quá kinh người, phía trước thi đấu Lâm Tiêu vẫn không có sử dụng vũ khí, hẳn căn bản không có dùng hết toàn lực!

- Ta xem chưa chắc, khả năng là Lâm Tiêu biết Ma đao Bạch Mông đao pháp đáng sợ, không dám dùng hai đâm đi đón, lúc này mới lấy ra chiến đao.

- Nói đùa gì vậy, hiện tại tỷ thí mỗi một trận đều rất quan trọng, lấy Lâm Tiêu lúc trước triển lộ ra thực lực căn bản là không cần đổi vũ khí khác, hẳn lấy ra chiến đao, nguyên nhân duy nhất hẳn là đao khách, thực lực còn hơn lúc trước hẳn triển lộ.

- Hai đại đao khách tỷ thí, thử nghĩ xem liền kích động.

Lâm Tiêu đột nhiên lấy ra chiến đao, đối với người xem chiến tròng kích là vô cùng lớn, dù sao bọn họ đều rõ ràng, mất đi chiến đao, lực chiến đấu của đao khách giảm đi rất nhiều, chỉ có chiến đao nơi tay mới có thể để thực lực bản thân phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Nơi khách quý, tổng quản các thế lực lớn nhìn thấy một màn này, mỗi một người đều là biểu tình ngạc nhiên, chợt khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười:

- Có chút ý tứ.

Trên Tỷ thí đài, Lâm Tiêu cùng Bạch Mông cách xa nhau 30 bộ, xa xa tương đối.

- Sở dĩ lấy ra chiến đao, là bởi vì đều là đao khách, ta cho người tôn nghiêm nên có.

Chiến đao màu đen nơi tay, ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén, khí chất cả người hoàn toàn bất đồng, một cỗ khí tức bá đạo từ trong cơ thể hắn phát tán ra.

- Có ý tứ.

Bạch Mông biểu tình thủy chung lạnh lùng, bình thần giờ khắc này nhin cười không được.

- Bất kể cuộc tranh tài này kết quả như thế nào, người đã cho ta ngoài ý muốn thật lớn, bất quá ta muốn nói là, ở trên đao pháp, toàn bộ Tân Vệ Thành, bên trong trẻ tuổi còn không có người lợi hại hơn ta.

- Hiện tại có rồi!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói.

- Vậy hãy để cho ta tới nhìn xem người ở trên đao pháp thành tựu như thế nào đi.

Bạch Mông nhếch mép cười một tiếng, một tia hào quang sắc bén từ đáy mắt của hắn đột nhiên xẹt qua, sau một khắc, chiến đao trong tay của hắn đột nhiên xuất vỏ.

Xiu! Xiu! Xiu!

Trong nháy mắt, Bạch Mông liền đối với Lâm Tiêu mãnh liệt bổ ra ba đao.

Ba đao sáng chói từ trên chiến đao trong tay của hắn bạo tuôn mà ra, ẩn chứa khí tức đáng sợ, nhanh như tia chớp đi vào trước mặt Lâm Tiêu.

Nhanh, nhanh đến cực hạn, đao mang kia vừa xuất hiện, tựa như thiên ngoại phi tiên, làm người căn bản không thể tránh khỏi.

Dưới Tỷ thí đài, Hỏa Vân Tông Mục Hoa cùng Thiên Ưng Tông Trịnh Nghi Kim đều là sắc mặt ngưng trọng, trán mồ hôi toát ra mồ hôi lạnh.

Phía trước bọn họ chính là thua ở ba đao này của Bạch Mông, người không có tự mình trải qua, hoàn toàn không cách nào lĩnh ngộ ba đao kia của Bạch Mông đáng sợ, nhìn như bình thường, nhưng trong đó ẩn chứa lực lượng lại làm bọn hắn trong nháy mắt thất bại.

Tất cả mọi người trên quảng trường ngừng lại hô hấp.

Trên Tỷ thí đài, Lâm Tiêu biểu tình lạnh nhạt, trong nháy mắt Bạch Mông rút đao cũng rút đao ra tay.

Đinh đinh đinh!

Ba đao đao ảnh phát sau mà đến trước, trong nháy mắt chém vào phía trên ba đao đao mang mà Bạch Mông bỏ ra, tiếng oanh minh làm người khiếp sợ, sáu đao đao ảnh va chạm lẫn nhau, tựa như băng tuyết trong nháy mắt tan rã.

Lâm Tiêu nhanh như tia chớp chém vỡ ba đao đao mang mà Bạch Mông bỏ ra, một kích trúng đích, không có chút do dự nào, thân hình Lâm Tiêu mãnh liệt lay động, hướng Bạch Mông đồng dạng chém tới một đao.

- Nghênh Phong nhất đao trăm!

Hô!

Một cỗ gió mát ở trên Tỷ thí đài lất phất bay lên, chiến đao trong tay Lâm Tiêu đột nhiên biến mất, hóa thành từng đao thanh phong thổi hướng Bạch Mông, triền miên bất tận, vô ảnh vô tung

- Lâm Tiêu kia lại chặn được ba đao của Bạch Mông, hơn nữa tựa hồ còn chiếm tiên cơ.

- Thật là đáng sợ.

- Lâm Tiêu phản kích rồi!

Quần chúng phía dưới truyền ra một mảnh kinh hô.

Trên Tỷ thí đài, Bạch Mông tự nhiên nghe không được dân chúng phía dưới kinh hô, bởi vì hắn đã hoàn toàn bị đao pháp của Lâm Tiêu làm cho kinh hãi.

- Đao pháp này, dung hợp Thanh Phong ý cảnh, phong tại đao liên tại, đao tại phong liên lên (* đại khái là có gió liền có đao, có đao gió liền thổi, nhưng mình thấy để Hán Việt hay hơn), chỉ cần bị gió mát này thổi trúng, ta liền lập tức đầu thân khác chỗ.

Người khác thấy không rõ Nghênh Phong nhất đao trăm của Lâm Tiêu đáng sợ, nhưng Bạch Mông thân là đao khách lại thể nào không rõ, trong nháy mắt Thanh Phong còn chưa tới, trong con ngươi Bạch Mông bộc phát ra một đoàn tinh mang.

- Người đã ngăn trở ba đao của ta, như vậy liền tiếp ta một chiêu này.

- Tuyệt diệt đao pháp... đao trăm cuồng phong!

Bạch Mông quát lên lên tiếng, chiến đao trong tay bỏ ra vô số đao ảnh cùng Thanh Phong trước người Lâm Tiêu hung hăng đụng vào nhau.

Đinh đinh đinh leng keng!

Tiếng kim thiết giao thương liên tiếp vang lên, toàn bộ Tỷ thí đài cuồng phong gào thét, trong tay Bạch Mông vô số đao ảnh bạo tuôn mà ra, nhưng thời điểm đi vào trước người Lâm Tiêu, như là bị từng đao đao mang trong hư không đột nhiên hiện ra ngăn cản, trong nháy mắt chém thành phần bụi.

Long!

Vô số đao mang bắn tán loạn bốn phía, trên mặt đất cày ra từng đạo khe rãnh nhìn thấy mà giật mình, trong đó một đao đao mang càng là từ trung tâm va chạm bạo lướt ra, một góc của Tỷ thí đài bị chặt đứt bong xuống.

255. Chương 255: Đao Khách Tỷ Thí (2)

Trong chốc lát, song phương giao thủ không biết bao nhiêu lần, chỉ có từng đao đao mang sáng chói ở trên hư không va chạm, hiện ra hoa cả mắt.

- Thật là đáng sợ.

Quần chúng cả đám trợn mắt há mồm.

Song phương giao thủ chốc lát, thế lực ngang nhau, trong ánh mắt Bạch Mông hiện lên nhất đạo tinh mang, đao pháp liên biến.

- Tuyệt diệt đao pháp... đao trảm Thiên địa!

Đao ảnh đầy trời trong nháy mắt biến mất, Bạch Mông ngạo nghễ đứng ở trên Tỷ thí đài, ánh mắt của hắn ngưng trọng, một cỗ khí tức đáng sợ từ trong cơ thể hắn bay lên, hai tay giơ chiến đao lên cao, hướng về phía Lâm Tiêu hung hăng trảm xuống.

Xuy lạp!

Ở bên trong hư không, một đạo đao mang cao tới mấy trượng sáng chói đột nhiên hiện ra, từ trong chiến đao mà hai tay Bạch Mông chém xuống bạo tuôn ra, minh âm đáng sợ vang lên, ở nơi này, đao mang cuồng bạo phách trảm, Thiên địa phảng phất như băng diệt, hư không phát ra tiếng âm bạo kịch liệt.

Bùm bùm!

Đao mang đáng sợ tồi khô lạp hủ, Thanh phong đao mang trước người Lâm Tiêu trong nháy mắt xé rách đến thất linh bát lạc.

Đao mang sáng chói cao tới mấy trượng nhanh như tia chớp đi vào trước mặt Lâm Tiêu.

- Phá sơn đao... Đao Nhạc Thành Lục!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, thu liễm Nghênh Phong nhất đao trảm, Phá sơn đao bốn thức Đao Nhạc Thành Lục phút chốc thi triển mà ra.

Hai đạo đao mang sáng chói tựa như thiên thạch ở trên hư không hung hăng đụng vào nhau, đao khí bắn tán loạn ra làm mặt đất lũng ngàn lỗ hổng, nam thạch cứng rắn xuất hiện một vết nứt dài đến vài trượng.

Ở bên trong kinh khí mãnh liệt, Lâm Tiêu cùng Bạch Mông từng cái thối lui hai bước.

- Ha ha, thoải mái, quá sung sướng, đã thật lâu không có người có thể cùng ta so đao thoải mái như thế.

Trong miệng Bạch Mông sướng khoái cười to một tiếng, từng đạo khí tức kinh người từ trong cơ thể hắn không ngừng kéo lên.

- Tuyệt diệt đao pháp... tuyệt diệt luân hồi đao!

Bạch Mông gầm thét lên tiếng, cả người nhảy lên thật cao, ánh mắt sắc bén như đao phong, hướng về phía Lâm Tiêu dùng sức chém xuống.

Một đạo đao mang khai thiên tích địa từ trong hư không rung động mà ra, tựa như muốn chém đoạn luân hồi, hung hăng phóng mạnh về phía Lâm Tiêu, cái khí thế kia kinh thiên động địa, vô số đao khách trên quảng trường sắc mặt đều tái nhợt một mảnh, ở dưới cỗ đao khí này khó có thể thừa nhận.

Đao mang bao phủ, Lâm Tiêu đứng ở trên Tỷ thí đài phảng phất như một con kiến hôi nhỏ bé.

Ngẩng đầu nhìn lên đao mang kinh khủng kia, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, sống lưng thẳng tắp, cả người phảng phất như chiến đao xuất vỏ, bén nhọn ngất trời, một cỗ đao thế kinh người từ trong cơ thể hắn mơ hồ phát ra, cỗ đao thế này càng ngày càng mạnh, càng ngày càng cô đọng, càng ngày càng đáng sợ, trong nháy mắt Tuyệt diệt luân hồi đao của Bạch Mông đi tới, rốt cục trèo lên tới cực hạn...

Bá!

Trong ánh mắt Lâm Tiêu tuôn ra một đoàn ánh sao kinh người, một cỗ đao thế ngưng tụ đến mức tận cùng từ trong cơ thể hắn đột nhiên tuôn ra.

Chiến đao vào tay, Lâm Tiêu hướng về phía trước chém tới một đao.

- Phá sơn đao... Phá Sơn Băng!

Xuy!

Một cổ đao mang vô hình từ trong chiến đao phụt lên mà ra, hung hăng chém vào đao mang của Bạch Mông. Một khắc sau... Lâm Tiêu bỏ ra đao khí nhỏ gầy vô hình, nhưng ẩn chứa lực lượng lại kinh thiên động địa, Bạch Mông đem hết toàn lực thi triển ra Tuyệt diệt luân hồi đao, ở dưới đao này trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ, đao khí bén nhọn thế đi không giảm, hung hăng đánh vào nham thạch trên Tỷ thí đài, toàn bộ Tỷ thí đài bị chém thành hai khúc, xuất hiện một khe rãnh dài đến hơn mười trượng, sâu mấy trượng.

Phốc xuy!

Bên trong bụi mù vô tận, Bạch Mông quỳ một chân trên đất, tay phải nắm chiến đao mài trên mặt đất, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã nhận lấy trọng thương.

Xem xét lại, Lâm Tiêu như cũ đứng ngạo nghễ trên Tỷ thí đài, ánh mắt bình tĩnh, vô bào ở trong gió phần phật pháp phối, ai yếu ai cường vừa xem hiểu ngay.

- Ta thua, hôm nay người kỹ ột bậc, ngày sau ta nhất định cho người thua ở dưới đao của ta.

Bạch Mông ngẩng đầu, trong miệng mang huyết lạnh lòng lên tiếng, trong con người cũng không có uể oải cùng thất lạc sau khi chiến bại, có chỉ là vô tận chiến ý cùng bất khuất.

- Ta chờ người!

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Lâm Tiêu không cho là đối phương có thể siêu việt mình.

Vô đạo như đi ngược dòng nước, không tiến tất thoái.

Trên con đường Vô giả, mình càng chạy càng xa, những cái gọi là thiên tài kia một đám ở phía sau mình, cuối cùng đi tới đỉnh phong, nếu bị kẻ thất bại lúc trước siêu việt, còn nói gì vô địch hậu thế.

Thu đao vào vỏ, Lâm Tiêu xoay người đi ra Tỷ thí đài.

- Lâm Tiêu lại thắng.

- Ở trên đao pháp chiến thắng Ma đao Bạch Mông, Lâm Tiêu này là muốn nghịch thiên sao?

- Vừa rồi một đao kia quá kinh người, thiếu chút nữa chặt đứt nửa tòa Tỷ thí đài, còn có cái gì là hấn làm không được?

- Thân pháp, phòng ngự, quyền pháp, đao pháp, Lâm Tiêu này cũng đã tu luyện đến cực hạn, Vô giả toàn diện như thế ta vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Trên quảng trường, vô số quần chúng trợn mắt hốc mồm, bị Lâm Tiêu triển lộ ra thực lực rung động thật sâu.

Khu nghỉ ngơi, Ô Hạo cắn răng, trong ánh mắt cũng tràn đầy tàn nhẫn, khiếp sợ.

- Lúc này mới bao lâu, Lâm Tiêu kia đã trưởng thành đến loại tình trạng này rồi?

Ngay cả Ô Hạo tự xưng là Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài lúc này cũng bị Lâm Tiêu trưởng thành làm cho sợ ngây người, ban đầu lần thứ nhất hấn nhìn thấy Lâm Tiêu, đối phương mới là Nhị chuyển Chân vô giả, tuy cường đại, nhưng đối với Ô Hạo lúc ấy đã muốn lên cấp Tam chuyển mà nói không đáng kể chút nào, nhưng giờ phút này Lâm Tiêu triển lộ ra thực lực, đã làm hấn cảm thấy một tia uy hiếp.

- Không được, thiên tài đệ tử đại tái lần này, ta nhất định phải triệt để phế đi hấn, bằng không đợi hấn trưởng thành, đối với ta mà nói là uy hiếp cực đại.

Thi đấu bắt đầu đến bây giờ, vô luận Lâm Tiêu cho ra thực lực gì, Ô Hạo đối với Lâm Tiêu thái độ thủy chung là khinh thường, nhưng sau khi Lâm Tiêu cùng Bạch Mông tỷ thí, tâm tình của hấn đã triệt để thay đổi.

Vòng hai thi đấu kết thúc, Bạch Phát lão giả rút thăm vòng ba.

- Xếp hạng cuộc thi vòng ba, Đan Các Ô Hạo đối chiến Cận gia Cận Trí Hải.

Ánh mắt mọi người lần nữa bị tân thi đấu hấp dẫn.

Mười ngọn Tỳ thí dài trải qua thời gian tỳ thí dài như vậy đã có năm tòa triệt để không cách nào tiến hành thi đấu, Ô Hạo cùng Cận Trí Hải lựa chọn một Tỳ thí dài coi như bằng phẳng tung người bay vọt lên.

- Thiên Hoa kiểm pháp...
- Thiên Nữ Tán Hoa!
- Vạn Hoa cùng phóng!
- Sắc màu rực rỡ!

Thi đấu vừa bắt đầu, Ô Hạo liền thi triển ra thực lực không gì sánh kịp của mình, một tay Thiên Hoa kiểm pháp thi triển xuất thần nhập hóa, hoàn toàn không để cho Cận Trí Hải thi triển ra tiết tấu cùng đại thể của mình, ở dưới nguyên lực Tam chuyển trung kỳ tinh diệu của Ô Hạo tiến công, đại thể của Cận Trí Hải bị nhanh chóng phá vỡ, mấy chiêu liền bại trận.

256. Chương 256: Bá Vương Biệt Cơ

- Ô Hạo thật sự là quá mạnh rồi, ngay cả Cận Trí Hải ở trên tay hắn cũng chỉ có thể đi qua mấy chiêu.
- Lần này thiên tài đệ tử đại tái, một sợ rằng không phải hắn không ai khác rồi.

Đám người nghị luận rối rít, ngay sau đó, trận thi đấu thứ tư bắt đầu.

Trận thứ tư là Thành Chủ phủ Kỷ Hồng đối chiến Nguyên Võ thánh địa Bạch Mông.

Song phương một trận đại chiến kinh thiên động địa, một cái Bá Vương thương quét ngang vô địch, một cái ma đạo tung hoành thiên hạ, hai người vừa ra tay liền thi triển ra tuyệt học của mình, cuối cùng Kỷ Hồng đẳng cấp cao hơn một tuyến hơn một chút, một thương mở đao thể của Bạch Mông, đạt được thắng lợi.

Trận thi đấu thứ năm, là Bạch Mông đối chiến Cận Trí Hải.

Không có chút do dự gì, Bạch Mông thua hai trường vừa ra tay chính là thi triển tuyệt diệt đao pháp, mà Cận Trí Hải hiển nhiên cũng biết tình cảnh của mình, hắn liền tiếp bại hai trường đồng dạng là Bài Văn Chưởng liên tục thi triển ra, song phương đều không nhường cho, thanh âm đinh tai nhức óc vang dội thiên địa, song phương chiến đấu đến thể lực ngang nhau, lửa nóng vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn là Ma đao Bạch Mông càng thắng một bậc, trải qua gần trăm chiêu chém giết, một đao bổ ra đại thể của Cận Trí Hải, đạt được thắng lợi.

Cuộc tranh tài thứ 6 là Lâm Tiêu đối chiến Cận Trí Hải.

Không có chút nghi vấn nào, Lâm Tiêu thực lực càng trên Bạch Mông, Phá Sơn đao vừa ra, quét ngang tất cả, trực tiếp dùng một chiêu Phá Sơn Băng kết thúc chiến đấu.

Trận thứ bảy, Ô Hạo đối chiến Bạch Mông.

Ở dưới Thiên Hoa kiểm pháp của Ô Hạo, Tuyệt diệt đao pháp của Bạch Mông căn bản chiếm cứ không tới tiện nghi, bị tầng tầng suy yếu, hoàn toàn đụng không tới chéo áo của Ô Hạo.

- Tuyệt diệt đao pháp... Tuyệt diệt luân hồi đao!

Mắt thấy mình căn bản không cách nào thương đến đối phương, lúc này Bạch Mông thi triển ra đao pháp cường đại nhất của mình, tiếng đao mang gầm gừ ừ ừ bổ ra, hung hăng bạo lướt hướng Ô Hạo.

- Thiên Hoa kiểm pháp... sắc màu rực rỡ!

Ô Hạo mặt không đổi sắc, thi triển ra Thiên Hoa kiểm pháp, những đóa kiếm hoa ở trên hư không không ngừng phóng ra, sinh trưởng, vô cùng vô tận, không ngừng tiêu phí nguyên lực trong đao mang, chờ đao mang khổng lồ đi vào trước mặt Ô Hạo, ẩn chứa uy lực đã không bằng một phần ba nguyên bản, cuối cùng bị Ô Hạo chém nát.

Ở bên trong một loại kiếm pháp tựa như mưa phùn, Bạch Mông căn bản thi triển không ra lực lượng chân chính của mình, cuối cùng bất đắc dĩ nhận thua.

Đến đây bảy cuộc tranh tài kết thúc, Cận Trí Hải liên tiếp bại bốn trường, tích phân 0, xếp hạng thứ năm. Mà Bạch Mông thắng một trận, thua ba trường, hai tích phân, xếp hạng thứ bốn, mà Ô Hạo, Kỷ Hồng, Lâm Tiêu là ba chiến toàn thắng, sáu tích phân, từng cái còn không có giao thủ, phân biệt tranh đoạt tiền tam danh.

Trên quảng trường, ánh mắt của mọi người đều nhìn chăm chú lên lão giả rút thăm trên Tỷ thí đài.

- Xếp hạng cuộc thi trận thứ tám, Đan Các Ô Hạo đối chiến Thành Chủ phủ Kỷ Hồng.

Lời vừa dứt, ánh mắt của mọi người toàn trường đều nhìn chăm chú lên người Ô Hạo cùng Kỷ Hồng.

- Là Ô Hạo cùng Kỷ Hồng.

- Hai người đều là Tam chuyển trung kỳ Chân võ giả, là hai người thực lực cao nhất lần đại tái này.

- Không biết bọn họ ai thắng!

Vô số quần chúng trong lòng đều yên lặng lên tiếng.

Đang lúc mọi người nghi hoặc, hai đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp đi vào trên Tỷ thí đài, hai gã đều là Tam chuyển trung kỳ cao thủ, ở trên Tỷ thí đài lạnh lùng đối chọi, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý.

- Điều nói Ô Hạo người là Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, bản thân ta muốn nhìn, người có tài đức gì dám tự xưng như thế.

Kỷ Hồng thủy chung trầm mặc lần này lại ngạo nghễ lên tiếng, một loại khí chất chỉ quân nhân mới có lộ ra, tay phải nắm trường thương thô đen nổi lên gân xanh, hơi hơi dùng sức, chuôi thương cắm vào mặt đất thật sâu.

Ở dưới lực lượng đáng sợ của Kỷ Hồng, nham thạch trên Tỷ thí đài yếu ớt giống như đậu phụ.

- Qua hôm nay người liền biết rồi.

Ô Hạo cao ngạo cười một tiếng, trong ngôn ngữ lộ ra tự tin cường đại.

- Thi đấu bắt đầu!

Một bên, trọng tài phát ra tiếng tuyên bố.

- Bá Vương thương... thương quét luân hồi!

Hoàn toàn không có thử dò xét, Kỷ Hồng ở thi đấu vừa bắt đầu liền thi triển ra thương pháp đáng sợ của mình, vô bào màu đen trên người hần không tiếng gió cổ động, một cỗ khí cơ kinh người từ trong cơ thể tán dật, Bá Vương thương trong tay phát ra tiếng vang ô ô kịch liệt, hung hăng đâm về Ô Hạo cách đó không xa.

- Thiên Hoa kiếm pháp... Thiên Nữ Tán Hoa!

Ô Hạo biểu tình lạnh lùng, trường kiếm run rẩy, kiếm ảnh đầy trời không ngừng hình thành, xoay tròn, phóng ra, muôn vàn kiếm hoa tựa như tiên tử trên chín tầng trời hướng nhân gian rải xuống hoa tươi, nhanh như tia chớp rơi vào trong khí lưu màu đen mà Bá Vương thương hình thành, song phương tất cả đều mất đi.

Đều là Tam chuyển trung kỳ Võ giả, bất kể trong lòng bọn họ có cao ngạo cỡ nào, thời điểm đối mặt địch nhân tất cả đều không có sơ ý chút nào, nguyên lực Tam chuyển trung kỳ vận chuyển tới cực hạn, vừa ra tay chính là chiêu thức đáng sợ nhất.

- Bá Vương thương... bá vương giận dữ!

Hai người trong nháy mắt giao thủ, một kích không được, Kỷ Hồng không có dừng lại, lần nữa gầm thét lên tiếng, khí lưu màu đen đầy trời đột nhiên biến mất, nguyên lực Tam chuyển trung kỳ bàng bạc dâng trào ra, trong hư không chỉ có một cây thương ảnh đầy nặng, trầm ổn, cường tráng như thiên trụ, phẳng

phát như một Giao long màu đen hung hăng đâm hướng Ô Hạo! Mũi thương đâm phá hư không phát ra tiếng động kịch liệt, nguyên lực đáng sợ lan tỏa ra, ở đầu mũi thương hình thành một cỗ nguyên lực gió lốc khổng lồ, uy lực kinh người.

- Thiên Hoa kiếm pháp... sắc màu rực rỡ!

Đôi mắt công kích đáng sợ của Kỷ Hồng, Ô Hạo biểu tình lạnh lùng, chỗ sâu trong ánh mắt tràn đầy ngưng trọng, trường kiếm trong tay đột nhiên xuất hiện những đóa kiếm hoa, chính là Sắc màu rực rỡ trong Thiên Hoa kiếm pháp, kiếm hoa không ngừng sinh trưởng, lan tràn, xoay tròn, trở nên to lớn, hung hăng đón nhận thương ảnh khủng bố mà Kỷ Hồng đâm ra.

Ba ba ba!

Ở dưới Bá Vương thương của Kỷ Hồng đánh tới, Ô Hạo thả ra Sắc màu rực rỡ trong nháy mắt băng diệt, những đóa kiếm hoa kia tan vỡ, mà Kỷ Hồng đâm ra thương ảnh khủng bố cũng trong phút chốc bị ma diệt.

Mũi thương run rẩy, Bá Vương thương trong tay Kỷ Hồng điên cuồng tập kích, thần sắc Kỷ Hồng lạnh lùng, cả người cơ bắp kết cấu, Bá Vương thương thô to dày nặng run rẩy, lần nữa hung hăng quét về phía Ô Hạo.

- Thiên Hoa kiếm pháp... Vạn Hoa cùng phóng!

Đinh đinh đinh!

Trường kiếm trong tay Ô Hạo biến ảo làm kiếm ảnh đầy trời, Kỷ Hồng công kích bị ngăn cản, kiếm pháp của hắn phiêu dật, thân pháp càng làm người ta hoa mắt, Tinh thần lực cường đại lan tỏa ra, tất cả thương pháp biến hóa của Kỷ Hồng rõ tại tâm, bên trong Thiên Hoa kiếm pháp càng là ẩn chứa nhiều loại kiếm pháp ý cảnh, làm người khó lòng phòng bị.

Nhanh như tia chớp giao thủ hơn mười chiêu, khóe miệng Ô Hạo phác họa lên một tia cười lạnh.

257. Chương 257: Lâm Tiêu Chiến Kỷ Hồng (1)

- Phía trước vẫn là người ra tay, hiện tại đến phiên ta.

Trong miệng Ô Hạo phát ra một tiếng quát chói tai, trường kiếm trong tay đột nhiên tuôn ra một đoàn kiếm quang sáng chói, kiếm mang kia tựa như sao băng rơi, sao chổi đuổi trắng, nhanh như tia chớp lướt hướng Kỷ Hồng.

Một kiếm bổ ra, Ô Hạo không có chút do dự gì, lần nữa nhanh như tia chớp bổ ra vài kiếm.

Xiu! Xiu! Xiu!

Mấy đạo kiếm quang sáng chói phút chốc lao nhanh mà ra, ở dưới Tinh thần lực của Ô Hạo phán đoán, trong nháy mắt xuyên thấu trọng trọng thương ảnh chặn đường, nhanh như tia chớp bổ về phía Kỷ Hồng.

Ở dưới nhị phẩm Tinh thần lực trợ giúp, Ô Hạo có thể rõ ràng cảm ứng được toàn bộ động tác của Kỷ Hồng, ở trên Tiên Thiên đứng vào thế bất bại. Bá Vương thương trong tay Kỷ Hồng mãnh liệt huy động, Ô Hạo công kích trong nháy mắt bị cản, nhưng nguyên lực gần trong gang tấc vẫn là chấn憾 đến liên tiếp lui về phía sau, ở trên Tỷ thí đài lưu mấy dấu chân rõ ràng.

- Bại đi!

Ô Hạo quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay lần nữa tuôn ra mười mấy đạo kiếm quang, cấp tốc như tia chớp, làm người ta khó lòng phòng bị.

Mấy đạo kiếm quang trước công kích, Kỷ Hồng cũng đã có chút khó có thể ngăn cản, bây giờ mười mấy đạo kiếm quang lướt đến, làm hắn căn bản không cách nào ngăn cản.

- Kỷ Hồng phải thua sao?

- Thua sao?

Trên quảng trường, vô số quần chúng đều trông lớn hai mắt.

- Bá Vương thương... Bá Vương Biệt Cơ!

Ở thời điểm nguy kịch này, phía trước người Kỷ Hồng phong mang cuồng mãnh, thương phong bá đạo trong nháy mắt biến đổi, Kỷ Hồng một chiêu này vừa ra, không khí trên toàn bộ Tỷ thí đài đột nhiên biến đổi, nguyên bản bá đạo, hung mãnh trong nháy mắt biến mất, một loại khí tức thâm thiết, nhu tình từ trong thương pháp của Kỷ Hồng để lộ ra, làm cho người ta có một loại cảm giác bị thương nước mắt.

- Đây là. . . áo nghĩa tối cao của Bá Vương thương!

- Bá Vương Biệt Cơ, đây là Bá Vương Biệt Cơ!

- Bá vương vô tình người hữu tình, Bá Vương thương tuy uy mãnh, cuồng bạo, bá đạo, nhưng cương bất nghi cửu(*), chỉ có cương nhu cùng xuất mới có thể chân chính làm được đứng vào thế bất bại, Kỷ Hồng đem Bá Vương thương tu luyện tới loại tình trạng này, chân chính làm được thương pháp vô tình người hữu tình, thật là khiến người khiếp sợ.

Chỗ khách quý, tổng quản các thế lực lớn giờ phút này tất cả đều kinh hãi, Bá Vương thương chính là một môn võ kỹ cực kỳ cường đại trong quân, các đại cao thủ ở đây tự nhiên đều có chỗ nghe thấy, Bá Vương thương này bình thường dùng cho binh lính trong quân chém giết cùng Yêu thú, vì vậy một mực chú trọng cương mãnh, nếu như cùng Yêu thú chém giết tự nhiên không có gì, nhưng cùng cao thủ chiến đấu liền không khỏi có chút quá mức bá đạo cuồng mãnh.

Nhưng bản thân môn Bá Vương thương này vô cùng cường đại, áo nghĩa tối cao Bá Vương Biệt Cơ chú trọng chính là trong cương có nhu, chính là Bá Vương lúc cùng đồ mật lộ bày ra nhu tình, nếu tu luyện thành công, hoàn toàn có thể ở trong Tam chuyển Chân võ giả xưng hùng, chân chính quét ngang vô địch.

Nhị phẩm tinh thần lực nguyên bản lan ra, dưới sự khống chế của Ô Hạo trong nháy mắt co rút trở về, ở mi tâm của hắn ngưng tụ thành một đạo mũi nhọn tinh thần lực vô hình, không ngừng xoay tròn.

Ô Hạo kiệt lực ngăn cản, trong ánh mắt bỗng nhiên trùng về phía Kỷ Hồng đang nhu tình đậm ra Bá Vương Thương.

- Tinh thần nguyên thoi... trùng kích!

Hưu!

Ở dưới sự khống chế của Ô Hạo, đạo tinh thần lực hình thoi vô hình kia trong nháy mắt bạo lướt ra, hung hăng đâm vào trong óc Kỷ Hồng.

Ông!

Kỷ Hồng ánh mắt nhu hòa căn bản khó có thể ngăn cản, chỉ cảm thấy trong đầu bỗng nhiên đau xót, tinh thần hoảng hốt một cái, trong tay đâm ra thương ảnh cũng có chút dừng lại.

Nhưng chỉ là một cái ngăn ngủi dừng lại như vậy!

Xuy!

Trường kiếm trong tay Ô Hạo bỗng nhiên tuôn ra một đạo hào quang sáng lạn, kiếm quang kia giống như trường hồng quán nhật, trong nháy mắt đi đến trước mặt Kỷ Hồng, hung hăng chém trên lồng ngực của hắn.

Phốc suy!

Kỷ Hồng hoàn toàn phản ứng không kịp, ngực có huyết quang hiện ra, áo bào bị chém phá, lộ ra lồng ngực ngăm đen phẳng phát ánh sáng, một vết kiếm ở trên lồng ngực của hắn trong nháy mắt xuất hiện, từ đó phun tung tóe ra máu tươi.

Một kích đánh trúng, Ô Hạo không có bất kỳ dừng lại, thân hình lắc lư, từng đạo kiếm hoa không ngừng hiển hiện, như Mạn Thiên Hoa Vũ không ngừng tuôn hướng Kỷ Hồng.

- Ngăn cản cho ta!

Kỷ Hồng từ trong mê muội phục hồi tinh thần lại, trong miệng quát chói tai một tiếng, trường thương trong tay hóa thành một đạo thương ảnh hắc sắc ngăn cản ở trước mặt mình.

Thương thương thương!

Kiểm hoa cùng trường thương ở trong hư không va chạm, thanh âm không ngừng vang lên, nếu như là dĩ vãng, những kiếm hoa này của Ô Hạo công kích căn bản thương tổn không được Kỷ Hồng mấy may, nhưng hôm nay bản thân bị trọng thương, tinh thần còn chưa kịp triệt để khôi phục, Kỷ Hồng là căn bản không kịp ngăn cản công kích của Ô Hạo.

Phốc phốc!

Hai đóa kiếm hoa xuyên thấu phòng hộ nặng nề của Kỷ Hồng, lại lần nữa hung hăng chém vào vai cùng trên lồng ngực của hắn, tách ra hai đóa huyết hoa chói mắt.

- Đi tìm chết!

Kỷ Hồng lại lần nữa trọng thương, Ô Hạo cũng không dừng tay, ở chỗ sâu trong ánh mắt lặng yên hiện lên một tia ngoan lệ, cả người nhanh chóng phóng tới Kỷ Hồng, trường kiếm trong tay lại lần nữa như thiểm điện vung lên.

Hưu!

Một đạo kiếm quang sáng chói từ trong trường kiếm của Ô Hạo lao nhanh ra, hung hăng chém về phía thân hình Kỷ Hồng.

- Phá!

Kỷ Hồng gầm lên giận dữ, trường thương trong tay liều lĩnh đánh tới Ô Hạo.

Oanh!

Trong tiếng nổ vang điếc tai, cả người Kỷ Hồng bị quăng ra ngoài, trong miệng bảo tố ra một chùm máu tươi, cả người rơi vào dưới tử thí đài.

Thương!

Bảo kiếm vào vỏ, Ô Hạo lạnh lùng nhìn Kỷ Hồng, trong đôi mắt hiện lên một tia ngạo nhiên tự đắc, chợt ánh mắt nhìn quét tất cả người xem toàn trường.

- Đấu loại vòng thứ tám, Đan Các Ô Hạo đối chiến phủ thành chủ Kỷ Hồng, Ô Hạo thắng!

Một bên trọng tài tuyên bố kết quả trận chiến đấu này.

Xôn xao!

Cả quảng trường trong nháy mắt sôi trào.

- Thứ nhất, đệ nhất!

- Quá đặc sắc, quá kích thích.

- Vừa rồi Kỷ Hồng uy phong lẫm lẫm, thời điểm quét ngang vô địch ta cũng nghĩ Kỷ Hồng sẽ chiến thắng, không nghĩ tới cuối cùng quanh co, Ô Hạo vậy mà phản kích thành công, nhất cử đem Kỷ Hồng đánh bại.

- Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, danh xứng với thực, quả thật là danh xứng với thực a!

- Xem ra lúc này đây thiên tài đệ tử đại tái không phải Ô Hạo không còn ai, ngay cả Kỷ Hồng cũng thua ở trên tay Ô Hạo, Lâm Tiêu này tuy mạnh nhưng đối chiến Ô Hạo căn bản là không có chút phần thắng nào.

- Lâm Tiêu cùng Kỷ Hồng chỉ có thể tranh đoạt vị trí thứ hai.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì, các người nhìn rõ ràng sao? Vì cái gì trước đó rõ ràng là Kỷ Hồng chiếm cứ thượng phong, như thế nào trong lúc nhất thời tình thế đại biến, ngược lại là Ô Hạo đánh Kỷ Hồng bị thương nặng, lấy được thắng lợi trận đấu?

258. Chương 258: Lâm Tiêu Chiến Kỷ Hồng (2)

- Ai biết xảy ra chuyện gì, nhưng ta nghĩ nhất định là Ô Hạo thi triển bí kỹ gì a.

- Có khả năng!

Trên quảng trường, vô số dân chúng đều là nhiệt huyết sôi trào, hò hét lên tiếng.

Ô Hạo là đệ nhất nhân tuyển trong nội tâm tuyệt đại đa số dân chúng, nhưng mà có một nhóm người duy trì phủ thành chủ Kỷ Hồng, dù sao trận đấu lần này hai người bọn họ đẳng cấp mạnh nhất, bày ra thực lực cũng đáng sợ nhất.

Tam chuyển sơ kỳ cùng Tam chuyển trung kỳ, đối với võ xem bình thường mà nói chênh lệch chưa chắc sẽ có bao lớn, nhưng mà đối với thiên tài mà nói, một điểm chênh lệch tạo thành hậu quả đều là cực kỳ to lớn, trong trận đấu trước đều xác minh điểm này, Bạch Mông, Dương Tuấn, cái nào là kẻ đầu đường xó chợ, nhưng ở dưới Ô Hạo cùng Kỷ Hồng nghiền ép, lại chỉ có thể cam bái hạ phong, bởi vậy trong lòng mọi người hy vọng đạt được đệ nhất là Ô Hạo cùng Kỷ Hồng.

Mà bây giờ Ô Hạo nhất cử chiến bại Kỷ Hồng, trong lòng mọi người lo lắng triệt để rơi xuống.

- Vừa rồi đó là... Tinh thần lực trùng kích!

Trước đó Ô Hạo cùng Kỷ Hồng chiến đấu động tác mau lẹ, người tới ta đi, cái gọi là người thường xem nào nhiệt, người biết thấy môn đạo, người khác chỉ thấy trước là Kỷ Hồng chiếm cứ thượng phong, nhưng nháy mắt Ô Hạo lại đột nhiên bộc phát, đem Kỷ Hồng trọng thương, cơ hồ tất cả võ giả đều không rõ một sát na kia xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Tiêu đồng dạng thân là Luyện dược sư, lại liếc thấy ra Ô Hạo phóng xuất tinh thần lực trùng kích.

Tinh thần lực, không chất vô hình, bình thường Luyện dược sư chỉ có thể dùng cho luyện chế đan dược, hoặc là cảm giác hành động của địch nhân, nhưng một ít Luyện dược sư cường đại chính thức lại có thể thông qua bí pháp đến công kích, giống như Ô Nguyên thoi của Lâm Tiêu.

- Xem ra Ô Hạo này cũng tu luyện một môn pháp tinh thần lực công kích, lát nữa trong trận đấu ta phải chú ý.

Ánh mắt Lâm Tiêu lập loè, ở chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một tia tự tin, trong nội tâm hiểu rõ trong lòng

Không giống với Ô nguyên thoi thật thể công kích, Ô Hạo tinh thần lực trùng kích chỉ là tinh thần lực thuần túy công kích, loại công kích này đối với võ giả bình thường hiệu quả không tệ, nhưng nếu như chống lại võ giả đồng dạng tinh thần lực cực kỳ cường đại, hiệu quả này liền có như không.

Chỗ khách quý, Trang Dịch Thành chủ mặt mỉm cười nhìn về phía Kê Thế Các chủ.

- Không nghĩ tới Đan Các Ô Hạo các người ngay cả tinh thần lực bí pháp cũng tu luyện thành công, xem ra lúc này đây quán quân không phải Ô Hạo không còn ai, Kỷ Hồng bị bại không oan.

Đám người Trang Dịch Thành chủ là nhân lực gì, tự nhiên liếc thấy ra trận đấu hư thật. Tinh thần lực bí pháp tu luyện vô cùng khó khăn, cũng không phải tất cả Luyện dược sư đều có thể tu luyện, cái này chẳng những cần tinh thần lực cường đại, càng cần ngộ tính viễn siêu Luyện dược sư bình thường, thiếu một thứ cũng không được.

- Ha ha, Trang Dịch Thành chủ nói đùa, Kỷ Hồng của phủ thành chủ các người cũng không kém, vậy mà lĩnh ngộ Bá Vương Thương nhu tình áo nghĩa, nếu như không phải Ô Hạo thân là Luyện dược sư, hai người ai mạnh ai yếu thật đúng là khó nói.

Kê Thế Các chủ mặt mỉm cười, nhìn như khiêm tốn, nhưng trong lời nói để lộ ra lại là tự tin vô cùng cường đại.

Liên tục hai giới đạt được thiên tài đệ tử đại tái thứ nhất, sẽ làm cho danh vọng Đan Các đạt tới một đỉnh điểm, vốn thực lực Đan Các đã bao trùm ở trên tất cả thế lực lớn, lại trải qua Ô Hạo đoạt giải quán quân, sẽ khiến cho Đan Các tiếp trong ba năm tại Tân Vệ Thành danh tiếng vô lượng, không người có thể ngăn cản.

Một bên, tổng quản vài thế lực lớn còn lại đều ẩn ẩn có chút hâm mộ nhìn qua Kê Thế Các chủ, danh vọng cường đại sẽ mang đến càng nhiều thiên tài sinh nguyên, đây là một tuần hoàn tốt, kế tiếp trong ba năm muốn ở trên thiên tài sinh nguyên cướp đoạt qua Đan Các chỉ sợ là si tâm vọng tưởng.

Giờ phút này ở trong nội tâm tất cả tổng quản, thiên tài đệ tử đại tái lần này đệ nhất dĩ nhiên định ra rồi, là Đan Các Ô Hạo.

Một cuộc tranh tài chấm dứt, trọng tài cho non nửa canh giờ nghỉ ngơi, chữa thương cùng khôi phục nguyên lực.

Thiên tài đệ tử đại tái vô cùng trọng yếu, phía chủ sự cũng cho duy trì thật lớn, vô luận là Chữa thương đan hay là Nguyên Khí Đan đều đưa cho tuyển thủ bổ sung, không cần lo lắng tình huống sau một cuộc tranh tài chấm dứt, nguyên lực trong cơ thể không kịp bổ sung sẽ phát sinh.

Nửa canh giờ trôi qua, bạch phát lão giả lại lần nữa bay vút lên đài.

Tất cả ánh mắt đều rơi vào rút thăm trên tay lão giả.

Bây giờ còn có hai cuộc tranh tài không có so xong, nếu như lấy ngẫu nhiên Ô Hạo cùng Lâm Tiêu, như vậy chỉ cần Ô Hạo đánh bại Lâm Tiêu liền vững vàng có thể đạt được thứ nhất, nếu như Lâm Tiêu cùng Kỷ Hồng, như vậy song phương còn phải đi qua một hồi kịch chiến, xem kết quả trận đấu mới có thể định

Trong lòng mọi người, tự nhiên từng người đều hi vọng lão giả kia lấy ra chính là Ô Hạo cùng Lâm Tiêu.

Lại thêm Lâm Tiêu cùng Ô Hạo nửa năm trước tại Đan Các xung đột, làm cho không ít võ giả cùng dân chúng ở đây đều vô cùng chờ mong.

Trong ánh mắt mong chờ của tất cả dân chúng, lão giả cầm lấy rút thăm trong tay, cao giọng thì thầm:

- Bài danh thi đấu trận thứ chín, Vũ Điện Lâm Tiêu đối chiến phủ thành chủ Kỷ Hồng.

Tiếng nói rơi xuống, không ít dân chúng đều than nhẹ, nhưng chợt trên mặt bọn họ lại toát ra ánh mắt mong chờ, bất kể nói thế nào, Lâm Tiêu cùng Kỷ Hồng trong lúc đó chiến đấu cũng coi là một hồi chiến đấu làm cho người chờ mong phấn khích.

- Đáng tiếc, vậy để cho người nhảy đáp nhiều một hồi a!

Khu nghỉ ngơi của Đan Các, Ô Hạo nắm chặt hai đấm có chút buông ra, nhìn qua Lâm Tiêu, trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang.

Hô!

Trên đài tỉ thí, Lâm Tiêu cùng Kỷ Hồng thả người bay lên, lạnh lùng tương đối.

- Bá Vương Thương...

- Thương quét luân hồi!

- Bá Vương giận dữ!

- Bá Vương biệt Cơ!

Trận đấu vừa bắt đầu, Kỷ Hồng liền thi triển ra công kích đáng sợ nhất của mình, trước cùng Ô Hạo chiến đấu hẳn dĩ nhiên bị trọng thương, tuy nửa canh giờ lợi dụng cao phẩm Chữa thương đan tiến hành chữa thương, lên đài chiến đấu cũng đã không có gì trở ngại, nhưng vẫn là sẽ ảnh hưởng một ít sức chiến đấu của hắn, bởi vậy ngay từ đầu hắn liền ra tay toàn lực, vì chính là có thể tốc chiến tốc thắng.

Đối mặt Kỷ Hồng điên cuồng tiến công, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, không có lợi dụng thân pháp cường đại cùng đối phương tiêu hao nguyên lực, mà là nghênh khó tiến tới.

- Phá sơn đao...
- Đao phân âm dương!
- Lực phá núi nhạc!
- Đao cuốn Ngũ Nhạc!
- Đao nhạc thành lực!
- Phá núi lở địa!

Trong miệng Lâm Tiêu cũng gầm lên giận dữ, Ngưng nguyên công tăng bảy toàn lực vận chuyển, nguyên trì không ngừng sôi trào, đem từng cổ nguyên lực nồng đậm đến mức tận cùng điên cuồng vận chuyển đến tay phải của Lâm Tiêu.

Oanh! Trong hư không vô số đao mang cùng thương ảnh ù ù đụng vào một chỗ, phát ra nổ vang kịch liệt.

259. Chương 259: Tranh Đoạt Độ Nhất (1)

Răng rắc!

Giữa Tỷ thí đài, chỗ hai người giao thủ, từng vết rạn điên cuồng lan tràn ra, phẳng phất trống rỗng xuất hiện một mặt mạng nhện, vô số đá vụn ở trên đài tỉ thí tứ tán vấy ra, khủng bố mà thâm thiết.

Trong bụi mù đầy trời, một đạo nhân ảnh từ đó nhanh chóng bay ngược ra, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Bóng người bay rút ra ngoài này đúng là phủ thành chủ Kỷ Hồng một bộ hắc y, hắc tay nắm chặt Bá Vương Thương, cắm vào trong nham thạch của tỷ thí đài thật sâu, tại lồng ngực của hắn, nơi bả vai, một tia máu tươi tràn ra, chính là địa phương trước kia bị Ô Hạo trọng thương.

Mà đối diện, áo bào của Lâm Tiêu cũng nghiền nát, nhưng phía trên lại không có nửa điểm vết thương, đứng ngạo nghễ ở trong bụi mù.

- Đáng tiếc, lúc trước Kỷ Hồng cùng Ô Hạo chiến đấu bị trọng thương, tuy tiến hành trị liệu rồi, nhưng thời gian ngắn ngủi như vậy hoàn toàn không có khả năng khỏi hẳn.

- Nếu như không phải trên người hắn bị thương, Lâm Tiêu chưa hẳn có thể đánh bại Kỷ Hồng.

- Kỷ Hồng thật sự là đáng tiếc.

Trên quảng trường, không ít dân chúng đều cảm khái lên tiếng.

Trên đài tỉ thí, Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, ánh mắt nhìn qua Kỷ Hồng.

- Nếu như không phải trên người của ngươi bị thương, ngươi sẽ không thua nhanh như vậy!

Kỷ Hồng lắc đầu, trên mặt lạnh lùng lại không có tiếc nuối cùng uể oải chút nào.

- Cho dù không bị thương, kết quả cũng sẽ không có bao nhiêu thay đổi.

Nói xong, Kỷ Hồng xoay người đi xuống tỷ thí đài.

Trong nội tâm Kỷ Hồng rất rõ ràng, tuy trên người hắn có thương tích, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng sức chiến đấu của hắn ngay từ đầu, trong nháy mắt chiến đấu bắt đầu, hắn toàn lực thi triển ra Bá Vương Thương, uy lực cũng không thể kém thời kỳ toàn thịnh của hắn bao nhiêu, nhưng Lâm Tiêu đón đỡ một chiêu này, trên người lại không có bất kỳ vết thương, đủ để chứng minh thực lực Lâm Tiêu đáng sợ, coi như hắn không bị thương, kết quả cũng sẽ không có bao nhiêu thay đổi.

- Không nghĩ tới Lâm Tiêu vậy mà đánh bại Kỷ Hồng, xem ra cái quán quân này, còn cần một cuộc tranh tài mới có thể nhìn ra a.

- Nói thì nói như thế, bất quá trên cơ bản dùng thực lực của Lâm Tiêu, không có khả năng sẽ là đối thủ của Ô Hạo.

- Lúc này đây thiên tài đệ tử đại tái, quán quân không phải Ô Hạo không còn ai.

- Nghe nói Lâm Tiêu này ở nửa năm trước cũng đã cùng Ô Hạo định ra nửa năm ước hẹn, không nghĩ tới thật sự bị hấn đi tới một bước này, thật sự là ngoài ý muốn a.

- Luận võ đạo thiên phú, chỉ sợ Lâm Tiêu này còn trên Ô Hạo, chỉ tiếc Ô Hạo chẳng những là võ giả, càng là một Luyện dược sư, thân phận địa vị xa không phải võ giả bình thường có thể bằng được.

- Giữa hai người này quyết đấu thật là khiến người chờ mong a.

Một cuộc tranh tài chấm dứt, trong thời gian nghỉ ngơi, vô số dân chúng đều nghị luận tới tấp, chờ mong vô cùng.

- Nhị ca, cố gắng lên!

Lâm Nhu nắm hai đấm, kích động đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong nội tâm yên lặng vì Lâm Tiêu khuyến khích cố gắng lên.

Nửa canh giờ trôi qua, lão giả tóc trắng lại lần nữa đi đến trên đài cao.

Xôn xao!

Không đợi hấn nói chuyện, vô số dân chúng trên quảng trường cũng đã kích động đến rống to lên tiếng.

Hai tay có chút cúi xuống, toàn trường dần dần an tĩnh lại, khoe miệng lão giả mang cười, nói:

- Xem ra chư vị đã sớm không nhịn được, nói thật, lão hủ ta cũng rất là chờ mong, bởi vì lập tức bắt đầu vòng thứ mười bài danh thi đấu, Đan Các Ô Hạo đối chiến Vũ Điện Lâm Tiêu.

- Chín cuộc tranh tài trước đây, hai người ba trận chiến thắng liên tiếp, tất cả có sáu điểm, đây là một trận cuối cùng, cũng là một hồi quyết đấu máu chốt nhất, người thắng trong bọn họ sẽ thắng liên tiếp tứ trường, tích tám điểm, tổng điểm đạt được danh hiệu quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, hiện tại, chúng ta ời hai vị tuyển thủ lên đài.

Tiếng nói lão giả rơi xuống, dân chúng trên quảng trường tất cả đều diên cuồng hò hét, thanh âm hoan hô như lời chấn tai, xông thẳng lên trời.

Sưu! Sưu!

Trong tiếng hoan hô của mọi người, hai đạo nhân ảnh như thiểm điện đi đến trên đài tỉ thí, hai người ở trên đài tỉ thí cách xa nhau ba mươi bước, bốn mắt xa xa tương đối, đúng là Lâm Tiêu cùng Ô Hạo

- Trận đấu bắt đầu!

Một bên, trọng tài nhìn thấy hai người lên đài, tuyên bố trận đấu chính thức bắt đầu.

Trên đài tỉ thí, Lâm Tiêu cùng Ô Hạo lại ai cũng không có nhúc nhích, chỉ là đều lạnh lùng nhìn đối phương.

- Không nghĩ tới lại bị người đi tới một bước này, thật sự là vượt quá dự liệu của ta, bất quá cũng tốt, vừa vặn đem sổ sách lúc trước cùng nhau tính, ta sẽ cho người biết hậu quả đắc tội Ô Hạo ta, không ai có thể ở trước mặt Ô Hạo ta kiêu ngạo, kết quả kiêu ngạo chỉ có một, thì là chết!

Thân hình Ô Hạo cao ngất, ánh mắt cao ngạo nhìn qua Lâm Tiêu, một tia hung mang từ chỗ sâu trong đáy mắt hấn hiện lên, như vạn vương chi vương trên chín tầng trời bao quát thương sinh phía dưới, trong đôi mắt tràn đầy lạnh lùng, khinh thường.

Trên đài tỉ thí, Lâm Tiêu nắm chặt chiến đao, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua Ô Hạo

Thường niên cùng yêu thú chém giết, Lâm Tiêu thân là nhị phẩm Luyện dược sư, nhạy cảm từ trong đôi mắt Ô Hạo cảm nhận được một ít sát ý mật mồi.

Giờ khắc này, một màn nửa năm trước kia rõ ràng hiển hiện ở trong nội tâm Lâm Tiêu, Ô Hạo này cuồng vọng, kiêu ngạo, không chút nào đem luật pháp, nhân mạng của Tân Vệ Thành để vào mắt, thật sâu kích lên phần nộ trong nội tâm Lâm Tiêu.

Những này cũng không coi vào đâu, chính thức làm cho Lâm Tiêu phần nộ chính là Ô Hạo thân là Đan Các đệ tử, thậm chí ngay cả muội muội Lâm Nhu là Luyện được học đồ cũng không buông tha, tùy ý lạm dụng tư quyền đem muội muội trực xuất Đan Các, làm cho giấc mộng của nàng cơ hồ phá diệt. Nếu như không phải về sau Lâm Tiêu thông qua thỉnh cầu Chữ Vĩ Thần tổng quản, uội muội tiến nhập Vũ Điện Được Sư Đường, hẳn không dám tưởng tượng muội muội mất đi mộng tưởng bây giờ rốt cuộc sẽ như thế nào.

Cái này, là hẳn như thế nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ!

Ai cũng không thể thương tổn người nhà Lâm Tiêu hẳn, bất luận người nào có ý nghĩ này, hơn nữa còn hành động, mình cũng sẽ làm cho bọn hắn trả giá mà cả đời khó quên.

Đối mặt Ô Hạo cuồng vọng, cao ngạo, Lâm Tiêu lạnh lùng cười, hiện tại hẳn sớm đã không phải thiếu niên nửa năm trước mới vừa vận tấn cấp nhị chuyển kia.

- Thật không? Ta lại rất muốn nhìn hậu quả của đắc tội người sẽ như thế nào một chút, ta chẳng những muốn đắc tội người, càng muốn như nửa năm trước nói như vậy, ta sẽ vào đại tái hôm nay dẫm nát người ở dưới chân, ta sẽ làm cho người biết ai là phế vật, ai mới là thiên tài chân chính, ta muốn cho người quỳ xuống van cầu ta, ta sẽ để người hối hận vì người làm hết thấy! Đây là lời nói của ta ở nửa năm trước tại Đan Các, Lâm Tiêu ta nói được thì làm được!

260. Chương 260: Tranh Đoạt Đệ Nhất (2)

Lâm Tiêu lạnh lùng lên tiếng, đem lời nói nửa năm trước tại Đan Các nói ra lần nữa, ánh mắt của hắn bình tĩnh, không hề như nửa năm trước nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy, mà phẳng phất như trình bày một chuyện thực sắp phát sinh.

- Ha ha, ha ha ha ha!

Ô Hạo nhin không được cười ha hả, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường, lạnh lùng bao quát Lâm Tiêu:

- Người quả nhiên là như nửa năm trước đồng dạng cuồng vọng, nhưng có một số việc không phải chỉ dựa vào miệng nói có thể thực hiện, người cho rằng người có thể đi đến nơi đây thì rất giỏi sao? Với ta mà nói, đánh bại người thật sự là quá dễ dàng! Tất cả người dám đắc tội Ô Hạo ta, ta đều cho hắn biết cái gì gọi là thống khổ, cái gì gọi là hối hận!

Ô Hạo ở trên đài phát ra tuyên ngôn cao ngạo.

- Thật không, có lẽ bản thân người nghĩ mình thanh cao, nhưng trong mắt ta, người lại ngay cả cầu thí cũng không bằng.

Lâm Tiêu lạnh lùng lên tiếng, trong lời nói để lộ ra khinh miệt là không thềm để ý chút nào, phẳng phất Ô Hạo đứng ở trước mặt hắn thực đúng là một đồng cầu thí.

- Cái gì?

Trong ánh mắt Ô Hạo lộ ra sát khí, thân là Đan Các thủ tịch thiên tài đệ tử, hẳn khi nào nghe được qua người khác đối với hắn nói như vậy.

- Người biết không, người đây là tìm chết.

Ô Hạo tức giận đến da mặt phát tím, thân hình run rẩy:

- Chỉ bằng những lời này của người, hôm nay người nhất định phải chết, không ai có thể cứu được người, người có phải cho rằng đi đến nơi đây, liền có thể cùng Ô Hạo ta ngồi ngang hàng hay không, đó là nằm mơ, ta sẽ cho người biết ở trước mặt Ô Hạo ta, người vĩnh viễn là phế vật, dù đi đến nơi đây cũng là như vậy! Đánh bại phế vật người, ta chỉ cần mười chiêu!

Ô Hạo bảo kiểm nơi tay, đang khi nói chuyện, một cỗ khí thể kinh khủng từ trong cơ thể hắn điên cuồng tán dạt ra.

- Mạnh miệng ai cũng biết nói, này thì tới đi.

Lâm Tiêu chiến đao vào tay, khí tức vô cùng bá đạo từ trong cơ thể tán dạt, cả người như bá chủ đứng ngạo nghễ trong thiên địa.

Hai người ở trên đài tỉ thí lạnh lùng tương đối, khí tức trên thân đều đang không ngừng cuồng bạo bốc lên.

- Cái này. . . Cái này. . .

Trên quảng trường, tất cả dân chúng đều khiếp sợ nhìn xem hai người trên đài tỉ thí, biểu lộ đều có chút choáng váng.

Lâm Tiêu cùng Ô Hạo trong lúc đó xung đột, bọn họ tự nhiên sớm đã có nghe thấy, trong vòng nửa năm này thậm chí có không ít võ giả đem cái này trở thành một câu chuyện cười, nhưng bây giờ nghe hai người trên đài đối thoại, tất cả mọi người ở đây thế mới biết Lâm Tiêu cùng Ô Hạo trong lúc đó thù hận đến tận cùng sâu đậm bao nhiêu.

Nhưng cho đến ngày nay, lại không còn có người dám nói Lâm Tiêu là cuồng vọng tự đại, mơ mộng hão huyền, có thể dùng mười lăm tuổi đi đến trận bài danh thi đấu cuối cùng của thiên tài đệ tử đại tái, không quản cuối cùng Lâm Tiêu thắng hay bại, đều không có người sẽ ở trước mặt hắn nói ra lời như vậy.

- Ngàn Hoa Kiếm pháp!

- Phá sơn đao!

Đang lúc mọi người khiếp sợ, trên đài tỉ thí Ô Hạo cùng Lâm Tiêu đã hung hăng chiến đấu lại với nhau.

Cùng tất cả trận đấu trước bất đồng, hai người chiến đấu trong nháy mắt thì có một cỗ khí tức thâm thiết tổ khắp, vũ khí hai người trong nháy mắt đụng vào nhau, phát ra nổ vang kịch liệt, kinh khí mãnh liệt quét đến chung quanh cuồng phong gào thét.

- Phá núi lở địa!

Lâm Tiêu rống to một tiếng, Phá sơn đao thức thứ năm trong nháy mắt thi triển ra.

Ở dưới khí tức đáng sợ, một đạo đao mang sáng chói như Lôi Điện trong mây đen ù ù xuất hiện, hiệp bọc khí thể muốn phá vỡ hết thủy hướng về Ô Hạo ù ù chém tới.

- Vạn hoa cùng phóng!

Ô Hạo cũng quát chói tai một tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia dữ tợn, trường kiếm trong tay biến ảo làm vô số kiếm hoa, không ngừng lóng lánh, vô số kiếm hoa như cỏ dại nở rộ khắp núi đồi, hướng về phía Lâm Tiêu kéo dài mà đi.

Song phương ra tay đều là vô cùng tàn nhẫn, không lưu tình chút nào, trận đấu vừa bắt đầu liền thi triển ra công kích đáng sợ nhất.

Đao mang sáng chói cùng kiếm hoa kéo dài trong nháy mắt đụng vào nhau.

Ầm ầm!

Tiếng vang đình tai nhức óc vang vọng, cả đài tỉ thí đã trở thành hải dương bụi mù, vô số đá vụn tứ tán nổ bắn ra, nện ở chung quanh, thậm chí đem tỷ thí đài đánh ra nguyên một đám hố lớn, cả quảng trường đều ở dưới hai người chiến đấu ù ù rung động lắc lư.

Trong va chạm, hai đạo nhân ảnh như thiểm điện bay ngược ra, lại lần nữa giăng co cùng một chỗ.

- Đây là người cái gọi là trong mười chiêu đánh bại ta sao, không gì hơn cái này.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười, thần thái khinh thường.

- Hừ...

Ánh mắt Ô Hạo xanh đen.

- Gấp cái gì, mười chiêu còn chưa tới.

Hô...

Sau một khắc, thân hình Ô Hạo bỗng nhiên phiêu hốt lên, hóa thành một đạo lưu quang phóng tới Lâm Tiêu, đồng thời trường kiếm trong tay không ngừng bổ ra, ngàn vạn kiếm quang ở trên đài tử thí lóng lánh, làm cho người khó có thể nhận.

- So thân pháp sao?

Lâm Tiêu lạnh lùng cười, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết phút chốc thi triển.

Sưu sưu sưu...

Thân hình Lâm Tiêu cũng bỗng nhiên biến mất, làm cho người nắm lấy bất định, trong lúc nhất thời trên đài tử thí như xuất hiện mấy Lâm Tiêu, không ngừng lóng lánh, làm cho người căn bản nhìn không được chân thân.

Đinh đinh đinh leng keng. . .

Thanh âm kim thiết giao nhau liên tiếp không ngừng vang lên, hai đạo nhân ảnh ở trên đài tử thí không ngừng lập loè, nhanh đến cực hạn, làm cho người nhìn không xuể.

Trên quảng trường, tất cả võ giả cùng dân chúng đang xem cuộc chiến đều trợn mắt há hốc mồm.

Thời điểm mới bắt đầu, bọn họ còn có thể nhìn rõ ràng hai người ra chiêu, nhưng hiện tại bọn hắn hoàn toàn nhận không ra ai là ai, chỉ có thể chứng kiến từng đạo thanh âm mơ hồ ở trên đài tử thí qua lại trùng kích, kiếm quang cùng đao mang giăng khắp nơi không ngừng va chạm, vô số bụi mù tràn ngập, từng khóa đá vụn như đạn pháo điên cuồng bắn ra bốn phía, cả đại địa đều ù ù rung động.

Song phương trong nháy mắt giao thủ không biết bao nhiêu chiêu.

Đột nhiên, khí thế trên quảng trường phút chốc biến đổi, thân hình Ô Hạo hiện ra, sắc mặt xanh đen, hiển nhiên hắn biết luận thân pháp hắn cũng không phải đối thủ của Lâm Tiêu, ánh mắt của hắn ngưng trọng, kiếm pháp trong tay đột nhiên biến đổi.

- Vạn thiên Đồ Nguyên kiếm pháp.

Trong miệng Ô Hạo phát ra một tiếng quát lạnh, đạo đạo nguyên lực nồng đậm từ trong cơ thể hắn phóng lên trời, nguyên lực đại biểu tam chuyển trung kỳ mãnh liệt bành trướng, như núi lửa phun trào.

Xuy xuy xuy khúc khích...

Vô số kiếm quang từ trong tay Ô Hạo bỗng nhiên bạo lướt ra, phạm vi bao trùm cả tử thí đài, vô số kiếm quang như mưa to rơi đập ở trên đài tử thí, công kích cực kỳ sắc bén, nham thạch xây tử thí đài ở dưới kiếm quang của Ô Hạo tiến công, trong nháy mắt trở nên trăm ngàn lỗ thủng, như đậu hũ nát bong ra từng mảng.

Thân ảnh Lâm Tiêu lập loè ở dưới chút ít kiếm quang kia liên tiếp bại lui.

261. Chương 261: Tinh Thần Nguyên Thoi

Cái này là kiếm pháp gì, vì cái gì trước kia không có gặp Ô Hạo thi triển qua.

- Thật sự là khủng bố, kiếm pháp này thật quá đáng sợ, căn bản không cách nào ngăn cản, mặc cho thân pháp của địch nhân lại tinh diệu, ở dưới công kích dạng này, cũng sẽ trong nháy mắt trúng chiêu.
- Còn không chỉ là phạm vi công kích lớn đơn giản như vậy, những kiếm quang này mỗi một đạo uy lực đều rất kinh người, đạt đến một kích toàn lực của tam chuyển hậu kỳ Chân võ giả bình thường, cho dù là tam chuyển đỉnh phong Chân võ giả đối mặt một kiếm này cũng bị kích thành phần vụn.
- Đừng nói tam chuyển đỉnh phong Chân võ giả, ta dám nói coi như là một ít võ giả mới vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, cũng không dám đi đón đỡ một chiêu này.
- Đan Các Ô Hạo đến bây giờ nguyên lai một mực còn đang ẩn dấu thực lực, đây mới là tuyệt chiêu chính thức của hắn sao? Thật là đáng sợ.

Trên quảng trường, vô số dân chúng đều là tròng lớn hai mắt, trong đôi mắt toát ra khiếp sợ.

Trên đài tỉ thí, nham thạch cứng rắn bị kiếm quang của Ô Hạo công kích, hóa thành từng khối đá vụn sụp đổ ra, nguyên bản tỷ thí đài còn tính hoàn chỉnh trong sát na liền biến thành phế tích.

Thương thương thương...

Ở dưới Ô Hạo tiến công, Lâm Tiêu kiệt lực ngăn cản.

- Chết...

Ô Hạo gầm lên một tiếng, trong tay bỏ ra kiếm quang đáng sợ hơn, thế muốn đem Lâm Tiêu một kiếm chém giết.

Ầy trời kiếm quang thật sự là quá dày đặc, căn bản tránh cũng không thể tránh.

- Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết... ngàn dặm phiêu hồng.

Trong nguy cơ, nguyên bản Lâm Tiêu liên tiếp bại lui, kiệt lực ngăn cản đột nhiên khẽ quát một tiếng, thân hình nguyên bản phiêu hốt bất định ở trên đài tỉ thí trong nháy mắt biến mất, tựa hồ hoàn toàn không thấy thân ảnh của hắn.

Ngàn dặm phiêu hồng, chính là nhất thức cuối cùng của Nhân cấp cao giai thân pháp Vô Ảnh phiêu hồng, luyện đến mức tận cùng thân như phiêu hồng, -goctruyen.com vô tung vô ảnh, địch nhân căn bản không cách nào phân biệt rõ phương vị, thậm chí ngay cả công kích cũng sờ không tới, chính là thân pháp cận chiến, uy lực vô cùng.

Ở trong ánh mắt của mọi người, trên đài tỉ thí chỉ có một đạo hư ảnh mê mang, phiêu hốt bất định không ngừng lập loè, nhanh chóng tới gần Ô Hạo.

Mà ở dưới tinh thần lực của Ô Hạo cảm giác, thì rõ ràng cảm giác đến Lâm Tiêu đang lấy một loại tốc độ cực nhanh tới gần mình, thoáng qua chính là đi đến trước mặt của hắn.

- Không có khả năng...

Ô Hạo tròng lớn hai mắt, trong đôi mắt tràn đầy khiếp sợ, Vạn Thiên Đồ Nguyên kiếm pháp kia của hắn cực kỳ tinh diệu, công kích phô thiên cái địa, vô số kiếm quang lẫn nhau trong lúc đó khe hở càng là cực kỳ bé nhỏ, căn bản không phải bằng vào thân pháp là có thể tránh né.

Muốn tránh thoát, cần nhân lực, thân pháp, nguyên lực, tốc độ cực kỳ cường đại kết hợp chung một chỗ, mới có thể có cơ hội tránh đi, độ khó trong đó không gì sánh kịp, căn bản chính là khó như lên trời. Những thứ khác không nói, coi như là Ô Hạo, bằng vào tinh thần lực cường đại của Nhị phẩm Luyện được sư, cũng chưa chắc có thể từ trong hiểm cảnh như thế né tránh, Lâm Tiêu này chỉ là một tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, như thế nào có thể tránh ra.

Ở trong lúc Ô Hạo khiếp sợ, Lâm Tiêu dĩ nhiên đi đến trước người của hắn.

- Trước là người công kích, hiện tại đến phiên ta.

Lâm Tiêu quát lớn một tiếng, thân ảnh bỗng nhiên hiện ra, chiến đao trong tay trong nháy mắt bổ ra vô số đao.

Hưu hưu hưu...

Từng đao đao mang sáng chói, cuồng bạo, sắc bén, như cuồng phong mưa rào điên cuồng đổ xuống mà ra, hình thành một tấm võng màn đao mang bao phủ Ô Hạo.

Ầm ầm...

Đầy trời đao mang ù ù áp xuống, đem thân hình Ô Hạo bao vây.

Bụi mù tràn ngập, trong tiếng nổ cực lớn, cả tỷ thí đài đều ở dưới một đao kia của Lâm Tiêu sụp đổ, bạo vỡ đi ra, trở thành loạn thạch gạch vụn trên đất.

Một màn cuồng bạo này, làm cho tất cả võ giả cùng dân chúng ở đây đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ như thể nào cũng thật không ngờ, Lâm Tiêu cùng Ô Hạo công kích vậy mà lại cuồng bạo cùng hung mãnh như thế, hiển nhiên hai người trong trận đấu lúc trước, đều không có sử ra lực lượng cùng công kích đáng sợ nhất bản thân.

Đầy trời đao mang ù ù rơi xuống, tỏ khắp trong bụi mù, cả người Ô Hạo ầm ầm bay ngược ra, trường bào trên người vỡ vụn, cả người chật vật không chịu nổi, tóc mai tán loạn, khoe miệng của hắn còn có một tia máu tươi chảy xuống.

- Ô Hạo vậy mà bị thương trước.

- Lâm Tiêu rõ ràng chiếm cứ thượng phong.

- Thật bất khả tư nghị.

Trên quảng trường, tất cả người xem từng người đều trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu cùng Ô Hạo đứng ở trên loạn thạch.

Lâm Tiêu có được Kim Ngọc Quyết hộ thể, ở dưới Ô Hạo tiến công mặc dù có chỗ chật vật, nhưng kỳ thật cũng không có bị thương, trái lại Ô Hạo - goctruyen.com- sẽ không có may mắn như Lâm Tiêu.

- Mười chiêu sớm đã vượt qua, đây là người cái gọi là để cho ta thống khổ, hối hận sao? Không gì hơn cái này.

Đạp đi tro bụi ở góc áo, Lâm Tiêu đứng ngạo nghễ trên loạn thạch thành phế tích, lạnh lùng lên tiếng.

- Đáng giận.

Ô Hạo lau máu tươi ở khoe miệng, ánh mắt xích hồng, cả người như hung thú lâm vào trong điên cuồng nổi giận.

Hắn thân là Đan Các thủ tịch thiên tài đệ tử, Tân Vệ Thành trẻ tuổi đệ nhất nhân, là người có thể thành quán quân thiên tài đệ tử đại tái nhất, vậy mà ở trong tranh đoạt quán quân cuối cùng dẫn đầu bị thương, điều này làm cho trong nội tâm Ô Hạo tràn đầy phẫn nộ, sắc mặt vô cùng xanh đen.

- Người cho rằng chút thực lực ấy có thể đánh bại ta sao? Người đắc ý quá sớm.

Ô Hạo giơ trường kiếm lên cao, thần sắc trở nên vô cùng dữ tợn:

- Ta nói rồi, muốn cho người chết, người nhất định phải chết.

Sưu...

Tiếng nói rơi xuống, cả người Ô Hạo hóa thành một đạo thiểm điện lướt hướng Lâm Tiêu, trong con mắt của hắn bỗng nhiên hiện lên một đạo lệ mang, nhị phẩm tinh thần lực lan ra ở dưới không chế của hắn trong nháy mắt co rút lại, ở mi tâm của hắn ngưng tụ thành một đạo tinh thần lực mũi nhọn vô hình, không ngừng xoay tròn.

- Đi tìm chết.

Ô Hạo quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay âm âm chém rặng, kiếm quang mê mang sáng triệt mà dậy, như thiểm điện đi đến trước mặt Lâm Tiêu.

Cùng lúc đó, ánh mắt Ô Hạo bỗng nhiên nhìn thẳng Lâm Tiêu.

- Tinh thần nguyên thoi... trùng kích.

Hưu...

Ở dưới sự khống chế của Ô Hạo, chỗ mi tâm ngưng kết tinh thần lực vô hình trong nháy mắt bạo lướt ra, hung hăng trát hướng Lâm Tiêu.

- Ân? Đến rồi sao.

Lâm Tiêu ánh mắt ngưng tụ, cả người trong nháy mắt cảnh giác lên, chiến đao trong tay hung hăng bổ ra.

- Cút ngay.

Đao mang sáng chói phảng phất khai thiên tích địa, từ trong chiến đao cuộn cuộn lao ra, hung hăng bổ vào phía trên đao kiếm quang này, trong tiếng nổ cực lớn, đao mang cùng kiếm quang va chạm băng vỡ ra.

Hô...

Đồng thời thân hình Lâm Tiêu bỗng nhiên bắt đầu mơ hồ, ở dưới Ô Hạo thi triển tinh thần nguyên thoi cố gắng tránh ra

262. Chương 262: Ô Hạo Dữ Tợn (1)

Mặc dù mình và Ô Hạo đều là nhị phẩm tinh thần lực, chưa chắc sẽ thụ bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng ở trong chiến đấu như thế này, Lâm Tiêu sẽ không dám khinh thường đón đỡ tinh thần lực của Ô Hạo trùng kích thí nghiệm.

Ở bên trong Lâm Tiêu cảm giác, một đạo tinh thần lực cực độ áp súc như thiểm điện phóng tới trong đầu của mình.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết nhất thức cuối cùng Thiên Lý phiêu hồng bỗng nhiên thi triển, thân hình Lâm Tiêu trong nháy mắt tránh ra phạm vi tinh thần nguyên thoi công kích.

- Hả?

Chứng kiến Lâm Tiêu vậy mà bản năng muốn tránh đi tinh thần lực của mình công kích, trong ánh mắt Ô Hạo hiện lên một tia kinh nghi.

- Không biết người là như thế nào cảm nhận được tinh thần nguyên thoi của ta công kích, bất quá muốn trốn, không dễ dàng như vậy.

Ánh mắt Ô Hạo kinh nghi trong nháy mắt hiện lên một tia trên tức, trong miệng khẽ lên tiếng.

- Bạo...

Phốc...

Tinh thần nguyên thoi như thiểm điện lướt hướng Lâm Tiêu kia, trong nháy mắt đi tới trước người Lâm Tiêu lại âm âm nổ bung, hóa thành mấy chục cổ tinh thần nguyên thoi thật nhỏ bao trùm bốn phương tám hướng.

Thân pháp Lâm Tiêu lại tinh diệu, tốc độ mau nữa, tốc độ căn bản cũng không nhanh bằng tinh thần lực vô hình bay vút, trong nháy mắt, gần mười cổ tinh thần lực thật nhỏ hung hăng chui vào trong thân thể Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cảm thấy gần mười căn tinh thần lực tiêu thoi thật nhỏ, dùng một loại phương thức chấn động đặc biệt, như cây kim hung hăng đâm vào trong đầu của mình, phương thức gần mười cỗ tinh thần lực thật nhỏ kia ngưng tụ cực kỳ đặc biệt, cường đại vô cùng, trong nháy mắt phá tan nhị phẩm tinh thần lực của Lâm Tiêu phòng ngự, làm cho trong đầu của hắn bỗng nhiên đau đớn một hồi, tinh thần hoảng hốt một cái.

Chính là trong nháy mắt này...

- Chết...

Trong ánh mắt Ô Hạo hiện lên một tia dữ tợn, trường kiếm trong tay trong nháy mắt bổ ra hơn mười kiếm.

Hơn mười kiếm này một kiếm so với một kiếm nhanh, một kiếm so với một kiếm mãnh, kiếm kiếm thi triển đến mức tận cùng, bao phủ chỗ hiểm toàn thân Lâm Tiêu, căn bản không có nửa điểm nhân từ, đúng là muốn đem Lâm Tiêu đánh chết tại chỗ.

Phốc suy...

Trong đó một kiếm nhanh nhất như thiểm điện đi đến trước ngực Lâm Tiêu, hung hăng phách trảm trên lồng ngực của hắn. Ô Hạo chờ giờ khắc này đã sớm đợi thật lâu, như thế nào lại cho Lâm Tiêu cơ hội thở dốc, mỗi một kiếm đều dùng hết khí lực toàn thân hắn, ẩn chứa nguyên lực cực độ ngưng tụ, vô cùng đáng sợ.

Ở dưới Ô Hạo toàn lực công kích đến, tinh thần Lâm Tiêu trong hoảng hốt, Kim Ngọc Quyết phòng ngự bên ngoài thân bị phá vỡ, một vết kiếm nhìn thấy mà giật mình xuất hiện ở lồng ngực của hắn, bắn ra một chùm máu tươi.

Mà ở trước người Lâm Tiêu, còn có hơn mười đạo kiếm quang đồng dạng sắc bén theo sát mà đến, phân biệt bao phủ mi tâm, hai con ngươi, cái cổ, trái tim, bụng, hạ thể... nhiều chỗ hiểm của Lâm Tiêu, hung hăng chém rúng.

- Chết đi...

Trong nội tâm Ô Hạo phát ra thanh âm rống to dữ tợn.

Ở trong nháy mắt đạo kiếm quang thứ hai, thứ ba, thứ tư... sắp bổ trúng Lâm Tiêu, thân hình Lâm Tiêu vậy mà trong nháy mắt biến mất ở trên loạn thạch.

Rầm rầm rầm...

Hơn mười đạo kiếm quang xa xa bay vút ra, hung hăng bổ ở trên đài tử thí bị tàn phá, đem tòa tử thí đài trong nháy mắt bổ đến bạo liệt ra, vô số đá vụn cực đại đều sụp đổ.

- Cái gì?

Trong nội tâm Ô Hạo chấn động, hiển nhiên không thể tưởng được Lâm Tiêu có thể ở sống chết trước mắt tránh đi công kích của mình.

- Không có khả năng, tuy tinh thần nguyên thoi của ta phân tán ra, nhưng mỗi một cỗ cũng cường đại không kém, trọn vẹn đạt đến trình độ nhị phẩm, coi như là Kỷ Hồng tam chuyển trung kỳ Chân võ giả bị đánh trúng, cũng sẽ có một khoảng thời gian không có lực chống cự, như thế nào Lâm Tiêu này chỉ là trong nháy mắt liền tỉnh táo lại rồi?

Ô Hạo cảm thấy khó có thể tin.

Vừa rồi tự thuật tuy dài đằng dặc, nhưng thực tế chỉ là phát sinh ở trong nháy mắt, Lâm Tiêu chỉ hoảng hốt trong nháy mắt đã hồi phục thần trí, thậm chí ngay cả đạo kiếm quang thứ hai, thứ ba cũng không kịp bổ trúng Lâm Tiêu.

Lúc này quá ngắn, ngắn đến ngoài Ô Hạo dự kiến, dùng cường độ tinh thần lực nhị phẩm của hắn, coi như là Hóa Phàm cảnh sơ kỳ võ giả thất thần, thời gian cũng muốn hơn Lâm Tiêu.

Trước đó thời điểm đối chiến Kỷ Hồng, Ô Hạo hắn căn bản cũng không có thi triển toàn lực, nếu như hắn thật muốn hạ tử thủ, trước kia Kỷ Hồng sớm đã chết ở dưới kiếm của hắn.

Mà ở lúc Ô Hạo khiếp sợ, Lâm Tiêu cũng là đầu đầy mồ hôi lạnh, trong nội tâm thầm kêu một tiếng nguy hiểm.

Mặc dù không có khinh thị tinh thần lực của Ô Hạo trùng kích, nhưng Lâm Tiêu vẫn bị tinh thần nguyên thoi này đáng sợ làm cho kinh một chút, nếu như không phải tinh thần lực của hắn cũng đạt tới nhị phẩm, hắn sớm đã chết ở dưới công kích của Ô Hạo.

- Hừ...

Trong ánh mắt hiện lên một tia ngoan lệ, Ô Hạo từ trong khó có thể tin phục hồi tinh thần lại, không đợi Lâm Tiêu mở miệng, chỗ mi tâm tinh thần nguyên thoi lại lần nữa ngưng tụ, như thiểm điện đánh úp về phía Lâm Tiêu.

Hắn sợ Lâm Tiêu biết mình đáng sợ kịp thời nhận thua, vậy hắn liền mất đi cơ hội đánh chết đối phương.

- Đây là tinh thần lực công kích, Ô Hạo này dùng tinh thần lực công kích.

Trên quảng trường, một ít Luyện được sư thấy một màn như vậy, cũng bỗng nhiên đứng dậy, trong miệng phát ra khiếp sợ hét to.

Trước kia thời điểm Ô Hạo cùng Kỷ Hồng chiến đấu, tinh thần nguyên thoi quá mức mệt mỏi, bọn họ những Luyện được sư bình thường này căn bản không có thể nhìn ra, mà bây giờ Ô Hạo là quang minh chính đại sử dụng, cũng triệt để bại lộ tuyệt chiêu ở trước mặt tất cả các Luyện được sư.

- Khó trách trước kia Lâm Tiêu giống như ngây ra một lúc, nguyên lai là tinh thần lực của Ô Hạo công kích.

- Lâm Tiêu này nhất định phải thua, luận thực lực hắn hẳn là cùng Ô Hạo cân sức ngang tài, thậm chí khả năng còn muốn trên Ô Hạo, nhưng Ô Hạo đồng dạng còn là nhị phẩm Luyện được sư, hai hai kết hợp phát huy ra uy lực cũng không phải tam chuyển Chân võ giả bình thường có thể bằng được.

- Chênh lệch quá xa, Ô Hạo vậy mà nắm giữ tinh thần lực công kích mà trong Luyện được sư cũng rất thâm ảo, gian nan vô cùng, trong đồng cấp, Ô Hạo này tuyệt đối là vô địch

- Đâu chỉ là đồng giai vô địch, dùng Ô Hạo hiện tại triển lộ ra thực lực, coi như là những cường giả mới vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ kia, cũng có tư cách giao thủ một lát.

- Thật không hổ là thiên tài Luyện được sư, tinh thần lực công kích nghe nói rất khó tu luyện, chỉ có thiên tài trong Luyện được sư mới có thể nắm giữ.

- Xem ra lúc này đây quán quân nhất định là Ô Hạo không còn ai.

Trên quảng trường, vô số võ giả cùng dân chúng đều khiếp sợ lên tiếng. tuy bọn họ không phải Luyện được sư, nhưng đối với tinh thần lực công kích lại hiểu rõ một điểm, tự nhiên biết nó đáng sợ

263. Chương 263: Ô Hạo Dữ Tợn (2)

Bình thường thời điểm Luyện được sư chiến đấu chỉ có thể dựa vào tinh thần lực cảm giác đối thủ hành động, ra chiêu cùng phương vị, tuy cường đại, nhưng cũng không có khả năng cường quá mức, chỉ khi nào Luyện được sư tu luyện thành công tinh thần lực công kích, lúc này thực lực của hắn sẽ tăng lên về chất, thật sự là bởi vì tinh thần lực công kích quá mức huyền diệu cùng vô hình, võ giả bình thường căn bản không có biện pháp ngăn cản.

Lâm Tiêu tự nhiên không có nghe được dân chúng trên quảng trường khiếp sợ nghị luận.

Đối mặt Ô Hạo tinh thần nguyên thoi công kích, lúc này hắn căn bản không có né tránh, bởi vì đều là Luyện được sư, hắn tinh tường biết rõ cho dù thân pháp của mình mau nữa, cũng căn bản không nhanh bằng tinh thần lực vô hình công kích.

Đối phó tinh thần lực công kích, chỉ có một biện pháp, là dùng nó đánh nó.

Oanh...

Trên đài tử thí, Lâm Tiêu ngạo nhiên đứng thẳng, ánh mắt của hắn sáng chói như sao trời, lạnh lùng nhìn chăm chú lên Ô Hạo.

Sau một khắc, một cỗ tinh thần lực cường hoành ba động từ trong cơ thể hắn bỗng dưng phóng lên trời, hung hăng trùng kích tinh thần nguyên thoi mà Ô Hạo thì triển ra.

Ba ba ba...

Trong hư không, hai cỗ tinh thần lực đáng sợ hung hăng chạm vào nhau, hình thành một cỗ gió lốc vô hình, trên quảng trường, rất nhiều dân chúng thấy rõ ràng hư không chỗ Lâm Tiêu cùng Ô Hạo đứng lảng không nhận nhạo lên một tia sóng gợn trong suốt, đồng thời đá vụn dưới chân ầm ầm nổ bung, bụi mù lan tràn.

Ở dưới nhị phẩm tinh thần lực cường đại của Lâm Tiêu trùng kích, Ô Hạo hình thành tinh thần nguyên thoi bị tiêu hao kịch liệt, sau đó không ngừng thu nhỏ lại, đợi cho đi tới trước mặt Lâm Tiêu đã trở nên như ngón cái.

- Phá...

Lâm Tiêu trợn mắt tròn xoe, trong nháy mắt tinh thần nguyên thoi sắp đâm vào đầu mình rống to một tiếng.

Pằng...

Một cỗ tinh thần lực áp súc đến mức tận cùng từ trong mi tâm của Lâm Tiêu hung hăng trùng kích ra, đem tinh thần nguyên thoi nhỏ như ngón cái kia chấn thành phần vụn, tiêu tán trong không khí.

-Cái gì?

- Cái này...

- Lâm Tiêu vậy mà cũng là một Luyện được sư.

- Cường độ tinh thần lực thật đáng sợ, tối thiểu đạt đến nhị phẩm.

Trên quảng trường, tất cả Luyện được sư hiểu rõ xảy ra chuyện gì đều sợ ngây người, mà ngay cả bọn người Đan Các Kê Thế Các chủ cũng là nguyên một đám khiếp sợ, bỗng nhiên đứng lên, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Người khác không rõ ràng lắm phát sinh cái gì, nhưng hắn là Tân Vệ Thành thủ tịch Luyện Được đại sư, như thế nào nhìn không ra Lâm Tiêu cùng Ô Hạo trong lúc đó tinh thần va chạm.

Chẳng những là hắn, tổng quản mấy thế lực khác tuy không phải Luyện được sư, nhưng nương theo cảm giác cường đại của Hóa Phàm cảnh trung kỳ, vẫn tinh tường nhìn ra hết thảy trên đài tử thí.

Trong tất cả tổng quản thế lực lớn, chỉ có Chữ Vĩ Thần tuy khiếp sợ, lại không có quá mức thất sắc.

- Chữ Vĩ Thần, Lâm Tiêu này. . .

Trang Dịch Thành chủ cũng là mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Chữ Vĩ Thần.

- Ha ha.

Ở trong ánh mắt rất nhiều tổng quản khiếp sợ, Chữ Vĩ Thần nở nụ cười hai tiếng, lúc này mới chậm rãi nói:

- Kỳ thật Lâm Tiêu chẳng những là đệ tử của Vũ Điện chúng ta, cũng là Luyện được sư của Vũ Điện Được Sư Đường.

- Cái gì, Lâm Tiêu này chẳng những ở mười lăm tuổi tấn cấp tam chuyển Chân võ giả, vậy mà đồng thời còn là một Luyện được sư.

Kể cả Trang Dịch Thành chủ ở trong tất cả tổng quản, biểu lộ của tất cả đều trong nháy mắt hóa đá.

Ở dưới các tổng quản khác trợn mắt há hốc mồm, sâu trong đôi mắt của Chữ Vĩ Thần cũng có một tia khiếp sợ cùng mừng rỡ khó nén, mặc dù chuyện tình Lâm Tiêu đi chỗ Được Sư Đường Được đại sư học tập luyện được là có hắn hỗ trợ, Được đại sư cũng không chỉ một lần ở trước mặt hắn tán dương thiên phú

luyện được của Lâm Tiêu. Nhưng Chử Vĩ Thần như thế nào cũng thật không ngờ Lâm Tiêu ở phương diện này vậy mà lại cường đến loại tình trạng kia, ngăn ngui hơn nửa năm thời gian, liền cùng Đan Các đệ nhất luyện được thiên tài Ô Hạo địa vị ngang nhau.

- Người. . . Như thế nào. . .

Chính thức chấn động nhất là Ô Hạo trên đài tỉ thí.

Nét mặt của hắn ngốc trệ, tay trái chỉ vào Lâm Tiêu, trong đôi mắt tràn đầy khó có thể tin, tựa hồ không thể tin được hết thấy trước mắt mình.

Lâm Tiêu biểu lộ đậm mạc, lạnh lùng nói:

- Trên đời này, cũng không phải chỉ có ngươi mới có thể là Luyện được sư, những người khác cũng có thể.

- Ha ha, ha ha ha...

Lâm Tiêu vừa nói xong, Ô Hạo nguyên bản thần sắc chấn động đột nhiên cười ha hả, hai mắt của hắn xích hồng, thần sắc ở trong nháy mắt này có vẻ vô cùng dữ tợn.

- Chết, Lâm Tiêu này nhất định phải chết, cả Tân Vệ Thành chỉ cần một thiên tài, thì phải là Ô Hạo ta, hắn phải chết.

Ghen ghét, phẫn nộ, cừu hận, khiếp sợ... các loại tâm tình ở trong nội tâm Ô Hạo không ngừng bốc lên, làm đầy lòng hắn đối với Lâm Tiêu sinh ra sát khí không cách nào hình dung.

Chỉ có giết chết Lâm Tiêu, Ô Hạo hắn mới là thiên tài duy nhất Tân Vệ Thành, nếu không trong năm tháng sau này, Lâm Tiêu mới mười lăm tuổi liền đặt ở trên đầu của hắn, hắn cao ngạo như thế nào cũng vô pháp tha thứ.

- Người cho rằng ngươi cũng là Luyện được sư liền có thể đối kháng ta sao? Thật sự là buồn cười, bí pháp tinh thần lực công kích của ta không phải phế vật ngươi có thể ngăn cản, ta sẽ cho ngươi biết rằng, cái gì mới là thiên tài Luyện được sư chân chính.

Ô Hạo thần sắc dữ tợn, ba hoa đoán bậy, thân hình trong nháy mắt hóa thành một đạo thiểm điện phóng tới Lâm Tiêu.

Thân phận Luyện được sư vẫn là nơi phát ra cao ngạo để hắn giỏi hơn những võ giả khác, nhưng Lâm Tiêu xuất hiện lại triệt để đánh nát cao ngạo trong lòng hắn, làm cho hắn như thế nào cũng vô pháp trấn định.

- Chết đi...

Trong nội tâm Ô Hạo rống to một tiếng, tinh thần nguyên thoi cường đại ở trước mi tâm hắn lại lần nữa ngưng tụ, nhắm Lâm Tiêu bắn tới, đồng thời trường kiếm trong tay hắn cũng trong nháy mắt sáng triệt, bắn ra vô số đạo kiếm quang sáng chói, như Đại Giang bành trướng mãnh liệt bổ ra.

Ầm ầm...

Trong lúc nhất thời, hư không cuồng bạo, trên đồng phế thạch chồng chất tràn đầy kiếm quang mãnh liệt.

- Thật sự là người tự ti a, luôn dùng cao ngạo để che dấu nội tâm yếu ớt của mình.

Lâm Tiêu đậm mạc lên tiếng, tiếng nói rơi xuống, trong đôi mắt hắn bỗng dưng tuôn ra một đoàn tinh mang.

Oanh...

Nhị phẩm tinh thần lực cường đại từ trong mi tâm Lâm Tiêu lao ra, cùng Ô Hạo thi triển tinh thần nguyên thoi hung hăng đụng vào chung một chỗ, đồng thời từng đạo dao mang sắc bén như sóng cồn ngập trời, hóa thành một cổ sóng biển cùng Ô Hạo bổ ra kiếm quang ồ ồ đụng vào một chỗ.

Cùng lúc đó...

Hưu hưu hưu...

Tay trái Lâm Tiêu bỗng nhiên vừa nhấc, ba đạo ô quang từ trong tay áo hắn đột nhiên bạo lướt ra, biến ảo làm ba đạo hư ảnh đen nhánh, như thiểm điện lướt hướng Ô Hạo.

- Âm ảnh tiêu pháp... Mị Ảnh mọc thành bụi.

264. Chương 264: Toi Mạng (1)

Ba đạo ô quang này tốc độ nhanh như tia chớp, vừa mới lướt đi liền run lên bần bật, một phân thành hai, hóa thành lục đạo ô quang quỷ mị đâm về nơi hiểm yếu của Ô Hạo.

- Âm khí sao? Chút tài mọn...

Ô Hạo thể công nhất chuyển, trường kiếm trong tay bỗng nhiên hóa thành đạo đạo kiếm hoa, chém về phía lục đạo ô quang này, mặc dù âm ảnh tiêu pháp làm hành tích nguyên thoi phiêu hốt bất định, khó có thể nắm lấy, nhưng Ô Hạo là nhị phẩm Luyện được sư, đơn giản liền bị xuyên qua, trong nguyên lực khí lãng cuồng mãnh, vô số kiếm quang trong nháy mắt chém ở trên lục đạo ô quang, trong đó ba đạo hư ảnh trực tiếp bị chém tiêu tán, mà ba đạo khác thì phát ra một tiếng thanh âm kim thiết giao nhau, bị phách bay ra ngoài.

- Lâm Tiêu này tinh thần lực đã đạt đến nhị phẩm, hơn nữa ở trong nhị phẩm tinh thần lực cũng coi như vô cùng cô đọng, nhưng chỉ cần ta cùng hắn cự ly gần hơn hai trượng, cho dù tinh thần lực của hắn cường thịnh trở lại cũng không cách nào ngăn cản được tinh thần nguyên thoi của ta trùng kích, chỉ cần một lần cơ hội, ta liền có thể đem hắn chém giết tại chỗ.

Ô Hạo loạn kiếm bỏ ra ba miếng ô nguyên thoi, thân hình hăng hái tiếp cận Lâm Tiêu, ở chỗ sâu trong đáy mắt của hắn, là vô tận sát khí sôi trào.

Đối với Ô Hạo mà nói, bây giờ không chỉ là một trường tranh đoạt quán quân thiên tài đệ tử đại tái, mà là một hồi sinh tử chém giết, không giết chết Lâm Tiêu, hắn thề không bỏ qua

Sư..

Ở dưới Ô Hạo hăng hái tới gần, đồng thời khoe miệng Lâm Tiêu lại lạnh lùng cười, ánh mắt hắn bình tĩnh, tay phải giơ cao chiến đao, tay trái lại bỗng nhiên dựng thẳng lên, cùng ba miếng ô nguyên thoi xa xa kia liên lạc chung một chỗ.

- Khống thần quyết... nhanh.

Một tiếng quát khê từ trong miệng Lâm Tiêu truyền ra, ở dưới sự khống chế của tinh thần lực, ba miếng ô nguyên thoi bị đánh bay đột nhiên quay lại, từ trái, phải, sau ba phương hướng lướt tới thân thể Ô Hạo.

- Cái gì?

Cảm giác đến hết thấy, Ô Hạo quá sợ hãi, bất chấp tiến công Lâm Tiêu, trở tay bỏ ra một kiếm.

Leng keng...

Ô Hạo như thiểm điện bỏ ra hai quả ô nguyên thoi trong đó, nhưng đệ tam ô nguyên thoi lại không có thể tránh thoát, ô nguyên thoi ngưng tụ lực lượng cự đại trong nháy mắt đâm rách hộ thể nguyên lực của hắn, ở trên vai trái mang theo một chùm máu tươi.

- A...

Một tiếng gào rú từ trong miệng Ô Hạo truyền ra.

- Đây là... Tinh thần lực khống vật bí pháp?

Trên quảng trường tất cả các Luyện được sư còn không có từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, lại một lần nữa bị sợ ngây người.

Tinh thần lực công kích bí pháp, tinh thần lực không vật bí pháp, vô luận loại nào lấy ra đều là như sấm bên tai, bí pháp tuyệt cường tiếng tăm lừng lẫy, muốn trở thành một Luyện được sư độ khó cực cao, trăm tên võ giả chưa chắc sẽ xuất hiện một cái có thiên phú Luyện được sư, mà muốn tu luyện thành tinh thần lực bí pháp càng là khó càng thêm khó, trăm tên Luyện được sư cũng chưa chắc có một thành công tu luyện.

Nhưng hôm nay Ô Hạo cùng Lâm Tiêu, một cái chỉ ven ven có hai mươi tuổi, một cái khác càng là mới mười lăm tuổi, lại đều nắm giữ một môn tinh thần lực bí pháp kinh người, làm các Luyện được sư còn lại khiếp sợ, đồng thời cũng nhịn không được hâm mộ cùng ghen ghét.

Trên đài thí võ thành phế tích, Lâm Tiêu một chiêu trúng được, ánh mắt bình tĩnh, không chế ô nguyên thoi lại lần nữa tiến công.

Hừ hừ hừ...

Ba miếng ô nguyên thoi ngoặt một cái, lập tức lại từ ba cái góc độ bất đồng bạo lướt tới Ô Hạo, cùng lúc đó, chiến đao trong tay Lâm Tiêu cũng phách trăm ra từng đạo đao mang sáng chói, ừ ừ chém về phía Ô Hạo.

- Tinh thần lực trùng kích.

Ô Hạo rống to một tiếng, hai mắt trừng tròn xoe, một cỗ tinh thần lực vô hình từ mi tâm của hắn bạo lướt ra, hung hăng cọ rửa qua ba miếng ô nguyên thoi này.

Ô Hạo thân là nhị phẩm Luyện được sư tinh tường biết rõ, muốn đối kháng tinh thần lực không vật công kích, chỉ có dùng tinh thần lực của mình cọ rửa rơi tinh thần lực của người khác không vật, mới là phương pháp hữu hiệu nhất.

Trong hư không, nhị phẩm tinh thần lực đáng sợ như sóng biển hung hăng cọ rửa qua ô nguyên thoi mà Lâm Tiêu không chế, nhưng làm Ô Hạo khiếp sợ chính là, ba miếng ô quang này căn bản không bị tinh thần lực của hắn ảnh hưởng, như trước như thiểm điện lướt đến.

- Cái gì?

Ô Hạo chấn động, trường kiếm trong tay vội vàng ngăn cản.

Phốc...

Ba miếng ô nguyên thoi từ góc độ khác nhau lướt đến, trong đó một miếng tránh thoát Ô Hạo phòng ngự, ở trên đùi hắn lưu lại một rãnh máu thật sâu.

Ầm ầm...

Cùng lúc đó, đao mang của Lâm Tiêu điên cuồng công kích cũng ừ ừ bổ tới, đầy trời là đao mang bừa bãi đem Ô Hạo bao vây.

Đao mang sắc bén nương theo ô nguyên thoi xuất quỷ nhập thần, Ô Hạo căn bản khó có thể ngăn cản.

Phanh...

Trong bụi mù đầy trời, thân hình hắn nặng nề quăng ra ngoài, lẳng không phun ra một ngụm tiên huyết, Ô Hạo mặc Được sư bào sớm đã nghiền nát không chịu nổi, cả người chật vật vô cùng, tóc mai tán loạn, trên người máu tươi đầm đìa, che kín vết thương.

- A, đáng giận a...

Ô Hạo phần nộ rít gào một tiếng, không cam lòng lại lần nữa lao ra.

- Hừ...

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ.

Hừ hừ hừ...

Ba đạo ô quang như thiểm điện lướt đến, hung hăng xuyên thấu tiểu thối của Ô Hạo, mang theo một chùm máu tươi đỏ bừng, làm hắn nặng nề ngã nhào trên đất.

- Lâm Tiêu thắng?

Trên quảng trường, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn qua một màn khiếp sợ này, nguyên bản trong lòng bọn họ nghĩ một hồi quyết đấu cuối cùng này căn bản không cần đấu, nhất định là Ô Hạo đại sát tứ phương, cuối cùng đơn giản đoạt được quán quân, nhưng Lâm Tiêu biểu hiện kinh người lại làm cho bọn họ hiểu rõ trước khi chuyện không có phát sinh, vĩnh viễn không cần phải suy đoán kết cục.

Phía trên phế tích, Lâm Tiêu chậm rãi đi đến trước mặt Ô Hạo, ở trong ánh mắt kinh sợ của Ô Hạo, một đôi chân to hung hăng dẫm nát trên lưng của hắn, đem toàn bộ thân hình hắn giẫm nhập vào trong nam thạch.

- Ta nói rồi, nửa năm sau Tân Vệ Thành thiên tài đệ tử đại tái, ta sẽ tại chỗ đem ngươi dẫm nát dưới chân, ta sẽ làm cho ngươi biết, ai là phế vật, ai mới là thiên tài chính thức, ta sẽ làm ngươi hối hận vì ngày đó ngươi làm hết thảy, Lâm Tiêu ta, nói được thì làm được.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói ở trên quảng trường yên tĩnh không tiếng động ù ù truyền đi ra ngoài.

Xôn xao...

Giờ khắc này, toàn trường trong nháy mắt một mảnh xôn xao.

Ở đây không ít người, lúc trước nghe được chuyện này đều cười khẩy, ở dưới cái nhìn của bọn hắn, lúc trước Lâm Tiêu nói ra những lời kia chỉ là tuổi trẻ khinh cuồng xúc động mà thôi, cơ hồ tất cả mọi người lúc ấy đều đem chuyện này trở thành một chuyện cười, nhưng giờ phút này lại không có người đối với Lâm Tiêu có chút cười nhạo.

Tràng cảnh Lâm Tiêu cước đạp Ô Hạo này, để lại ấn tượng cả đời khó quên trong lòng bọn họ, thật sâu khắc ở đáy lòng bọn hắn.

265. Chương 265: Toi Mạng (2)

Ân?

Trên bữa tiệc khách quý, Đan Các Kê Thế Các chủ trong đôi mắt hàn mang lóe lên, hắn cố nén phần nộ trong lòng, mới ngăn chặn xúc động nhảy xuống.

- Chữ Vĩ Thần, Vũ Điện Lâm Tiêu của các ngươi không khỏi làm quá mức a?

Âm thanh lạnh như băng từ trong miệng hắn truyền ra, Lâm Tiêu một cước này giẫm không chỉ là thân thể Ô Hạo, càng là thể diện của Đan Các hắn.

- Ha ha, Kê Thế Các chủ, câu đó làm sao mà ra?

Chữ Vĩ Thần lại cười nhạt một tiếng:

- Lâm Tiêu cùng Ô Hạo trong lúc đó xung đột dân chúng cả Tân Vệ Thành đều tinh tường, ai đúng ai sai chúng ta tạm không đi đánh giá, người tuổi trẻ a, tổng sẽ có điểm hỏa khí, chuyện giữa bọn họ, đám lão gia hỏa chúng ta là đừng quản quá nhiều, cho người tuổi trẻ tự mình đi giải quyết là tốt rồi, ai chưa từng có thời điểm tuổi trẻ khinh cuồng, lúc trước Đan Các đệ tử Ô Hạo các ngươi ở ngoài giao dịch đại diện tập kích Vũ Điện đệ tử Lâm Tiêu ta, càng là ở Đan Các ra tay với muội muội của hắn, lúc ấy ta là nửa câu cũng không nói.

Chữ Vĩ Thần bình thản nói ra.

Nét mặt của hắn lạnh lùng, nhưng trong lòng- goc-truyen-com- vui sướng lại như thế nào cũng vô pháp đè nén, đối với Lâm Tiêu, tuy hắn tràn ngập chờ mong, nhưng như thế nào cũng chưa từng ngờ tới, Lâm Tiêu vậy mà ở thiên tài đệ tử đại tái lần này có thể xông ra danh đầu như thế, mà tinh thần lực của hắn cường đại càng làm cho Chữ Vĩ Thần mừng rỡ đến không ngậm miệng được.

Phía trên phế tích, Ô Hạo bị Lâm Tiêu hung hăng đâm nát vào trong loạn thạch, trong đôi mắt tràn đầy phần nộ, khuôn mặt dữ tợn sắp bóp méo.

Từ nhỏ đến lớn hẳn một mực ở trong quang hoàn thiên tài, Đan Các võ giả bộ, Đan Các được sư bộ, tại địa phương nào hẳn đều là tồn tại chúng tinh phủng nguyệt, tất cả mọi người nhìn thấy hẳn đều cung kính, thái độ khiêm tốn, thậm chí còn một ít chấp sự, quản sự nhìn thấy hẳn là hòa ái vô cùng, hữu cầu tất ứng.

Hắn tựa như một vương tử kiêu ngạo, hưởng thụ lấy mọi người thối phồng, cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh.

Nhưng giờ phút này hết thấy lại bị phá vỡ trong nháy mắt, Lâm Tiêu sở tác sở vi, làm hắn gặp phải ngăn trở cùng đả kích khó có thể thừa nhận, trong nội tâm Ô Hạo hẳn, hôm nay giống như trinh nữ bị một đại hán bối hết quần áo, ở trước mặt mọi người hung hăng lăng nhục, đem nhân cách, tôn nghiêm của hắn từ trong thân thể hắn lôi ra, ở trước mặt tất cả mọi người hung hăng chà đạp, loại sỉ nhục đó làm hắn như thể nào cũng không thể chịu đựng được.

Trường lão võ giả liên minh thân là trọng tài, nhìn thấy một màn này, hẳn cũng lắc đầu, lúc này thả người đi đến trên phế tích, tuyên bố:

- Đấu loại vòng thứ mười, Đan Các Ô Hạo đối chiến Vũ Điện Lâm Tiêu, Lâm Tiêu thắng.

Thanh âm của lão giả ở trên cả quảng trường truyền ra, chỉ cần không phải ngu ngốc, đều có thể thấy được thắng bại trên đài.

Xôn xao...

- Lâm Tiêu, Lâm Tiêu...

Toàn trường trong nháy mắt vang lên một mảnh thanh âm kích động hoan hô, vô số dân chúng đều điên cuồng lớn tiếng hò hét, biểu đạt bọn họ đối với quán quân thiên tài đệ tử đại tái kính ngưỡng cùng hoan hô.

- Nhị ca hẳn đạt được đệ nhất...

Lâm Nhu kích động nắm chặt hai đấm, cả người cao giọng hoan hô, mà một bên Lâm Vệ quốc cùng Trần Phượng Lan thì khóe miệng mang cười, trong đôi mắt ẩn ẩn phát ra một tia nước mắt.

- Hừ...

Phía trên phế tích, lúc này Lâm Tiêu mới buông Ô Hạo ra, xoay người đi khu nghỉ ngơi.

Trên phế tích, Ô Hạo đầu chôn sâu ở chỗ đó diện mục vô cùng dữ tợn cùng khủng bố.

Thất bại, là hắn cao ngạo không cách nào dễ dàng tha thứ, mà bại bởi Lâm Tiêu, càng là cấm kỵ trong lòng hắn.

Ô Hạo cơ hồ đã có thể tưởng tượng được, hôm nay sau thiên tài đệ tử đại tái, mình sẽ phải chịu nhiều ít châm chọc khiêu khích, loại cảm giác từ đám mây cao cao tại thượng trong nháy mắt ngã xuống, làm cho trong nội tâm Ô Hạo phần nộ, cừ hận đến cơ hồ nổi giận.

- Không, Ô Hạo ta mới là Tân Vệ Thành đệ nhất thiên tài, chỉ có Ô Hạo ta mới xứng danh hào đệ nhất thiên tài này, về phần Lâm Tiêu kia, phải chết.

Ngẩng đầu, trong đôi mắt dữ tợn (GOCTRUYN) vằn vẹo của Ô Hạo bỗng dựng hiện lên một tia cừ hận cùng phần nộ không cách nào áp chế.

Hừ...

Ô Hạo một mực quỳ rạp trên mặt đất giờ khắc này bỗng nhiên nhảy lên, một đạo kiếm quang âm lãnh, tàn nhẫn, quỷ mị từ trong tay của hắn bạo lướt ra, hung hăng đâm về phía hậu tâm của Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu...

- Nhị ca...

- Chú ý...

Đột nhiên xuất hiện một màn, làm tất cả người xem ở đây đều sợ ngây người, chợt một loại tâm tình phần nộ khó tả từ trong lòng của bọn hắn bay lên.

Lâm Tiêu một đường chém giết bằng vào thực lực của mình, để tất cả dân chúng ở trường đều nhận hắn là thứ nhất, bây giờ trận đấu sớm đã chấm dứt, nhưng Ô Hạo đánh lên lại làm cho tất cả mọi người vì cử động của hắn mà cảm nhận được ti tiện cùng xem thường, đều rống to nhắc nhở.

Chỉ là Ô Hạo cùng Lâm Tiêu trong lúc đó cự ly thật sự là quá thân cận, gần đến làm cho người căn bản khó có thể phản ứng.

Xuy...

Kiểm quang âm lãnh phiêu hốt trong nháy mắt xuyên thấu hậu tâm Lâm Tiêu, nhưng không có tung tóe ra nửa điểm tơ máu, ngược lại thân ảnh Lâm Tiêu ở trong kiểm quang xuyên thấu chậm rãi mơ hồ.

- Tàn ảnh?

Thấy cảnh tượng này, trong nội tâm Ô Hạo lập tức cảm thấy một tia không ổn, thân hình vội vàng lui về phía sau, nhưng mà cước bộ vừa mới rời khỏi, thân thể lại đột nhiên cứng đờ, một bàn tay không biết khi nào thì chống đỡ ở hậu tâm của hắn.

- Dừng tay...

Trên bữa tiệc khách quý, Đan Các Kê Thế Các chủ nhìn thấy một màn này, lúc này bỗng nhiên gầm lên giận dữ, chợt thân ảnh của hắn lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, hướng về phía Lâm Tiêu trên tích phế bạo lướt mà đi.

- Hừ...

Trong ánh mắt Chữ Vĩ Thần lệ mang lóe lên, lúc này theo sát xuống.

- Vốn ta còn muốn để lại ngươi một mạng, đáng tiếc, cái mệnh này là ngươi tự tổng, không oán người được.

Thanh âm nhẹ nhàng truyền vào bên tai Ô Hạo, một cổ hàn ý thật sâu từ trong lòng của hắn bay lên, không chờ Ô Hạo cầu xin tha thứ, trong lòng bàn tay Lâm Tiêu bỗng nhiên oanh ra một cổ nguyên lực đáng sợ, trong nháy mắt nhảy vào trong cơ thể Ô Hạo.

Tam chuyển nguyên trì trong cơ thể Ô Hạo ở dưới cổ nguyên lực kia đánh sâu vào phút chốc ầm ầm nổ bung.

Phốc suy...

Một ngụm máu tươi phun ra, cả người Ô Hạo mềm nhũn co quắp ngã xuống đất, ngã xuống phía trên loạn thạch phế tích.

- Ngươi muốn chết...

Kê Thế hăng hái lướt đến nhìn thấy một màn này, trong miệng truyền ra một tiếng rống giận như lôi đình, tròn mục nộ trợn, vô cùng phần nộ, hướng về Lâm Tiêu chính là hung hăng đánh tới một chưởng.

Ầm ầm...

Uy áp đáng sợ áp dưới xuống, một cổ kinh phong nguyên lực mãnh liệt tập trung lấy Lâm Tiêu, hung hăng đánh xuống

- Điện quang cực nhanh...

Đổi mặt Kê Thế công kích, Lâm Tiêu thần sắc bất động, một cước đem Ô Hạo đá hướng Kê Thế, đồng thời dưới chân nguyên lực nổ bung, thân hình bỗng nhiên biến mất.

266. Chương 266: Kết Thúc (1)

Ân?

Một bả tiếp được Ô Hạo, cảm nhận được nguyên trì của hắn nghiền nát, trạng thái hấp hối, trong nội tâm Kê Thế kinh sợ nảy ra, tay trái ôm Ô Hạo, goctruyen.com tay phải một mực tập trung Lâm Tiêu, lần nữa hung hăng chụp đến.

Bàn tay ẩn chứa một kích toàn lực của Hóa Phàm cảnh trung kỳ võ giả ù ù đập rơi, kinh thiên động địa.

Vì Ô Hạo, hắn phần nộ muốn đem Lâm Tiêu bắn chết tại chỗ.

Nhưng chỉ có một cái dừng lại như vậy, Chử Vĩ Thần đã đuổi tới, trong nháy mắt bàn tay của Kê Thế đập rơi, ngăn ở trước mặt Lâm Tiêu, bàn tay bỗng nhiên đánh ra.

Oanh...

Một kích toàn lực của hai đại Hóa Phàm cảnh trung kỳ cường giả làm cho cả quảng trường đều chấn động lên, phát ra một tiếng nổ vang điếc tai nhức óc, nham thạch trong phương viên mấy trượng đều ầm ầm bạo toái, hóa thành thạch phấn đầy trời.

Trong bụi mù, Đan Các Các chủ Kê Thế, Vũ Điện tổng quản Chử Vĩ Thần hai đại Hóa Phàm cảnh trung kỳ võ giả lạnh lùng tương đối, trong đôi mắt chiến ý sôi trào, tràn đầy sát khí.

Bầu không khí toàn trường trong nháy mắt động lại.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn xem một màn này, hiển nhiên không ngờ rằng sự tình phát triển lại sẽ là như vậy.

- Chử Vĩ Thần, đem Lâm Tiêu giao ra đây, hết thảy còn có thể nói, nếu không, ta nhất định sẽ cho Vũ Điện người hối hận.

Cảm nhận được Ô Hạo hấp hối, trong nội tâm Kê Thế lập tức tràn đầy phần nộ.

Mặc dù Ô Hạo ở dưới một kích kia của Lâm Tiêu cũng không triệt để chết đi, nhưng nguyên trì nghiền nát, coi như Ô Hạo chữa cho cũng chỉ có thể là phế nhân, chẳng những trong cơ thể vô pháp ngưng tụ nguyên lực, ngay cả thiên phú Luyện được sư cũng triệt để mất đi.

Một chương này của Lâm Tiêu, trực tiếp đem Ô Hạo một Đan Các trẻ tuổi thủ tịch đệ tử đánh thành phế nhân, cho dù cứu sống, nửa đời sau sau cũng chỉ có thể làm một người bình thường.

Điều này làm cho trong lòng Kê Thế cơ hồ là chảy máu, Ô Hạo là hắn một tay tài bồi ra, đối với Ô Hạo, Kê Thế vẫn là coi hắn là người thừa kế Tân Vệ Thành Đan Các tương lai đến bồi dưỡng, nhưng hôm nay một kích của Lâm Tiêu lại đem tính toán trong lòng Kê Thế triệt để nát bấy.

Khí tức đáng sợ từ trong cơ thể Kê Thế không ngừng bay lên, đạt đến Hóa Phàm cảnh trung kỳ, càng là tam phẩm đỉnh phong Luyện được sư, một khi Kê Thế phát giận lên, uy áp này làm cho người ta sợ hãi, vô số dân chúng trên cả quảng trường đều lặng ngắt như tờ.

- Để cho ta đem Lâm Tiêu giao ra? Kê Thế, ngươi không phải bị ngốc chứ! Lâm Tiêu là đệ tử Vũ Điện ta, bất luận kẻ nào muốn thương tổn hắn, phải trước qua Chử Vĩ Thần ta đã.

Chử Vĩ Thần ánh mắt lạnh lùng, đem Lâm Tiêu một mực hộ ở sau người, một cổ chiến ý kinh thiên cũng từ trong cơ thể hắn ầm ầm bộc phát ra.

Trong đôi mắt song phương đều tuôn ra một đoàn tinh mang, ngay lúc hai người sắp động thủ...

- Làm càn!

Một thanh âm gầm lên ở trên quảng trường ầm ầm nổ vang, một nhân ảnh như thiểm điện rơi vào giữa Kê Thế cùng Chử Vĩ Thần, một cổ uy áp đáng sợ siêu việt hai người từ trên bóng người kia bạo tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi cả tỷ thí đài.

- Kê Thế, Chữ Vĩ Thần, hôm nay là Tân Vệ Thành ba năm một lần thiên tài đệ tử đại tái, hai người các người muốn làm cái gì? Còn đem Thành chủ ta để vào mắt hay không?

Người tới chính là Tân Vệ Thành Trang Dịch Thành chủ, ánh mắt hần lạnh lùng, đối với hai người quát chói tai một tiếng, rất là tức giận.

- Trang Dịch Thành chủ, Lâm Tiêu này ở trước mặt mọi người giết người, chẳng lẽ người không quản sao? Thiên tài đệ tử đại tái minh xác quy định võ giả không được ở trong quá trình tỷ thí ác ý giết người!

Kê Thế thu liễm khí tức, lạnh lùng quát lên.

Chữ Vĩ Thần trở mắt nhìn, vừa định lên tiếng, lại nghe được trên khán đài bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét to.

- Nói xạo, rõ ràng là Đan Các Ô Hạo của người hèn hạ vô sỉ, ở sau khi cuộc tranh tài kết thúc còn đánh lên nhị ca ta, nhị ca ta bất quá chỉ tự vệ mà thôi!

Trên khán đài, Lâm Nhu đỏ bừng cả khuôn mặt, hai đấm nắm chặt, phần nộ rống to lên tiếng

- Đúng, Lâm Tiêu chỉ là tự vệ mà thôi.

- Muốn trừng phạt cũng là trừng phạt Đan Các Ô Hạo các người, sau khi cuộc tranh tài kết thúc còn đánh lên đả thương người, nếu như không phải Lâm Tiêu thực lực mạnh, đối lại người thường sớm đã chết ở trong tay Ô Hạo.

- Đây là tác phong của Đan Các sao, gần đây cường ngạnh quen, cái gì cũng phải cho phép bọn họ.

- Ô Hạo chết chưa hết tội!

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường tất cả đều là thanh âm phần nộ của dân chúng, tình huống lúc trước bọn họ đều thấy thanh thanh sở sở, tự nhiên biết rõ ai đúng ai sai.

Vốn trong lòng mọi người, xem - goctruyen.com- đều là Đan Các Ô Hạo, đối với hắn cũng tràn đầy hảo cảm, nhưng Ô Hạo sở tác sở vi, lại làm cho trong lòng bọn họ triệt để sợ lên, mà Lâm Tiêu một đường chém giết, dùng mười lăm tuổi đoạt được quán quân thiên tài đệ tử đại tái, ngược lại làm cho dân chúng đối với hắn khiếp sợ, đồng thời cũng tràn đầy ý. bảo vệ

Thương Khung đại lục trải rộng nguy cơ, Nhân loại an phận ở một góc, Thiên diệt trôi qua hơn hai nghìn năm, nhưng Nhân loại võ giả cùng Yêu thú trong lúc đó còn tiến hành nhiều năm chém giết chiến đấu, thậm chí mỗi cách một khoảng thời gian đều có một lần Thú triều tập kích, dân chúng tự nhiên hi vọng trong võ giả có thể xuất hiện đại lượng nhân vật thiên tài. Tân Vệ Thành võ giả càng mạnh, bọn họ những dân chúng này sinh hoạt hoàn cảnh mới có thể càng yên ổn.

Cho tới nay, Ô Hạo được xưng Tân Vệ Thành trẻ tuổi đệ nhất thiên tài, có thể chiếm được mọi người yêu thích cũng là bởi vì nguyên nhân này, dù hắn lại ngang ngược tàn nhẫn, dù hắn lại vênh váo hung hăng, dân chúng đều có thể nhường nhịn, nhưng Lâm Tiêu xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều dời mục tiêu, so sánh với Ô Hạo, Lâm Tiêu quật khởi càng thêm truyền kỳ, cũng càng được bọn họ yêu thích, mà lúc trước Ô Hạo làm một ít ác tính cũng ở thời điểm này bộc phát, khiến những võ giả cùng dân chúng bình thường kia triệt để bạo phát ra.

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường đều là thanh âm tức giận của dân chúng.

- Chuyện tình trước kia ta đều nhìn ở trong mắt, tự nhiên sẽ có định đoạt, hiện tại hai người các người đều trở lại chỗ ngồi của mình cho ta, thiên tài đệ tử đại tái còn không có chấm dứt đâu!

Trang Dịch Thành chủ lạnh lùng nói.

- Hừ!

Nghe vô số dân chúng phần nộ, trên mặt Kê Thế một mảnh thanh một mảnh bạch, cuối cùng lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, đối với Trang Dịch Thành chủ lạnh lùng nói:

- Trang Dịch Thành chủ, Đan Các Ô Hạo ta bản thân bị trọng thương, nguyên trì bị phế, còn cần lập tức trị liệu, thiên tài đệ tử đại tái này tên thứ hai không cần cũng được, Kê Thế cáo từ trước.

Tiếng nói rơi xuống, lúc này Kê Thế ôm Ô Hạo xoay người lướt đi ra quảng trường.

Kê Thế cách trường, Đan Các Trưởng lão, quần sự, chấp sự cùng các đệ tử ở đây tự nhiên sẽ không chờ lâu, nguyên một đám cũng đều ly khai quảng trường.

267. Chương 267: Kết Thúc (2)

- Tốt lắm, trận đấu tiếp tục!

Trở lại trên chỗ ngồi, Trang Dịch Thành chủ cao giọng quát

Lúc này thanh âm phần nộ mới dần dần yên ổn xuống, nhưng các loại nghị luận như trước không dứt bên tai.

Mặc dù Lâm Tiêu đã sớm đoạt được đệ nhất danh, nhưng tranh đoạt vị thứ năm còn chưa kết thúc, căn cứ quy tắc, tranh đoạt tên thứ năm này là mười người trước kia bị loại bỏ khiêu chiến ra một người mạnh nhất, cùng năm người trong mười tiến năm bị loại bỏ chiến ra người mạnh nhất chém giết, trong đó chọn ra một người, sẽ cùng tên thứ năm hiện tại là Cận Trí Hải quyết đấu, người thắng sẽ đạt thứ năm.

Bất quá bởi vì Ô Hạo bỏ quyền, thứ tự tự động gần phía trước, Cận Trí Hải bài danh thứ tư, mà tranh đoạt tên thứ năm trực tiếp từ trước hai mươi tiến mười khiêu chiến ra người mạnh nhất Hỏa Vân Tông Mộc Hoa, cùng trước mười tiến năm khiêu chiến ra người mạnh nhất Ngũ Luân Tông Dương Tuấn quyết đấu, người thắng là tên thứ năm.

Cuộc tranh tài này căn bản không có lo lắng, Ngũ Luân Tông Dương Tuấn vốn là có được thực lực trước năm, chỉ có điều sớm gặp Ô Hạo mới bị loại bỏ, bây giờ cùng Mộc Hoa chiến đấu, Tề Mi Côn quét ngang vô địch, vền vẹn là mấy hiệp toàn lực thi triển, Dương Tuấn liền đem Mộc Hoa quét xuống tỷ thí đài, lấy được tên thứ năm.

Từ đó, năm người đứng đầu của thiên tài đệ tử đại tái lần này rốt cục toàn bộ quyết ra, theo thứ tự là...

Đệ nhất danh Vũ Điện Lâm Tiêu, tên thứ hai phủ thành chủ Kỷ Hồng, thứ ba Ma Dao Bạch Mông, thứ tư Cận gia Cận Trí Hải, thứ năm Ngũ Luân Tông Dương Tuấn.

- Đạt được thứ nhất, ngươi là danh đến thực về!

- Không nghĩ tới ngươi lại là Luyện dược sư, bất quá ngươi đừng quá mức đắc ý, Ma Dao Bạch Mông ta một ngày nào đó sẽ chiến bại ngươi.

- Ô Hạo chết chưa hết tội, ngươi làm rất tốt!

Đứng ở trên đài cao, mấy người Kỷ Hồng, Bạch Mông đều ngưng thần nhìn qua Lâm Tiêu, trong đôi mắt đều tuôn ra hào quang bất đồng.

Đối với Ô Hạo, những thiên tài đệ tử của tất cả thế lực lớn như bọn họ cơ hồ không có một người nào, không có một cái nào có ấn tượng tốt, lúc trước Lâm Tiêu sở tác sở vi làm cho trong lòng bọn họ cũng đại khoái nhân tâm.

- Ban thưởng của năm người các ngươi trong thiên tài đệ tử đại tái sẽ ở ba ngày sau phát, ba tháng sau, năm người các ngươi theo ta cùng nhau đi tới Hiên Dật quận thành, đại biểu võ giả Tân Vệ Thành tham gia Hiên Dật quận thành thiên tài tranh hùng, về phần phần thưởng của các ngươi, lát nữa đi với ta vào Võ giả liên minh lĩnh a.

Trang Dịch Thành chủ đứng ở trước mặt năm người cao giọng nói ra.

Trận đấu chấm dứt, toàn trường tiếng hoan hô như sấm động, thật lâu không thôi.

Mà Lâm Tiêu ở trên thiên tài đệ tử đại tái lực chém Ô Hạo biểu hiện kinh người, cũng là như gió trong nháy mắt truyền khắp cả Tân Vệ Thành, toàn thành chấn động.

Mười lăm tuổi tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, nhị phẩm Luyện được sư, nhân vật như vậy ở trong lịch sử Tân Vệ Thành cực nhỏ xuất hiện, đủ để được xưng tụng Tân Vệ Thành gần trăm năm nay đệ nhất thiên tài.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc nửa canh giờ, đoàn người Lâm Tiêu ở dưới sự dẫn dắt của Trang Dịch Thành chủ đi tới Võ giả liên minh Võ Tàng Các, cùng theo bọn hắn, còn có tổng quản của tất cả thế lực lớn.

- Tốt lắm, nơi này chính là Võ giả liên minh Võ Tàng Các, căn cứ quy tắc thiên tài đệ tử đại tái, đệ nhất danh có thể đạt được một quyển Địa cấp bí tịch do Võ giả liên minh cung cấp, mười viên tam phẩm Nguyên Khí Đan, bạch ngân năm mươi vạn lượng; tên thứ hai cùng thứ ba đạt được Võ giả liên minh cung cấp một quyển Nhân cấp cao giai bí tịch, năm viên tam phẩm Nguyên Khí Đan, bạch ngân ba mươi vạn lượng; thứ tư cùng thứ năm sẽ đạt được Võ giả liên minh cung cấp một quyển Nhân cấp cao giai bí tịch, một viên tam phẩm Nguyên Khí Đan, bạch ngân mười vạn lượng.

Trang Dịch Thành chủ vừa nói, một bên lấy ra năm cái bình ngọc bất đồng phân biệt đưa tới trong tay năm người Lâm Tiêu, đồng thời quản sự cũng đưa lên một chồng ngân phiếu.

Dù là đồ diệt Huyết Ma mã tặc đoàn, đạt được tài phú của cả Huyết Ma mã tặc đoàn, Lâm Tiêu người mang cự phú, đối mặt năm mươi vạn lượng bạch ngân cùng mười viên tam phẩm Nguyên Khí Đan này trong nội tâm cũng mừng rỡ, hai cái này giá trị hợp lại khoảng chừng trăm vạn lượng bạch ngân, đây cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Mà một bên bọn người Kỷ Hồng cũng đều là thần sắc mừng rỡ, thân là thiên tài của tất cả thế lực lớn, tài phú trên người bọn họ tự nhiên không ít, nhưng võ giả tu luyện tốn hao tài vật thật sự nhiều lắm, ai cũng sẽ không ngại trên người mình ngân phiếu quá nhiều.

Tiếp nhận Nguyên Khí Đan cùng ngân phiếu, ánh mắt mấy người Lâm Tiêu đều là lửa nóng rơi vào trên người Trang Dịch Thành chủ, so sánh với Nguyên Khí Đan cùng ngân phiếu, chọn lựa bí tịch mới là năm người bọn hắn đồ mất nhất.

- Tốt lắm, ta nghĩ các người cũng đều đã đợi không kịp, nơi này chính là Võ Tàng Các của Võ giả liên minh, lát nữa sẽ có người đặc biệt mang bọn người đi chọn lựa, tùy ý các người chọn lựa, thời gian là một canh giờ, chọn lựa xong lập tức đi ra, không thể ở lâu, có nghe hay không.

- Nghe được!

Năm người Lâm Tiêu đều hét to lên tiếng, thần sắc ầm ầm mang theo kích động.

Võ giả liên minh làm thế lực thống nhất tất cả võ giả của Tân Vệ Thành, bản thân cũng không bồi dưỡng võ giả, chỉ là ngẫu nhiên sẽ tuyển nhận một ít tán tu xử lý sự vụ, do phủ thành chủ quản hạt, mà trong đó một ít Trưởng lão cùng quản sự càng là do tổng quản cùng chấp sự của tất cả thế lực lớn đảm nhiệm, chỉ có tổng quản của tất cả thế lực lớn mới có được quyết nghị quyền chính thức của Võ giả liên minh.

Chính là bởi vì như thế, bản thân Võ Giả Liên Minh cũng không có được bí tịch, tất cả công pháp bí tịch nơi này đều là do tất cả thế lực lớn cống hiến, do tất cả thế lực lớn đem phó bản đưa đến Võ Giả Liên Minh cộng đồng quản lý, nói cách khác, bí tịch trong Võ Giả Liên Minh Võ Tàng Các đều là đến từ tất cả thế lực lớn của Tân Vệ Thành, tuy tất cả thế lực lớn đưa bí tịch đến Võ Giả Liên Minh đều là một ít bí tịch có thể trao đổi công khai, nhưng có thể tùy ý chọn lựa bí tịch của tất cả các thế lực, đối với bọn người Lâm Tiêu mà nói lại là một cơ hội vô cùng khó được.

Thời điểm bọn người Lâm Tiêu bị một nhân viên công tác của Võ Giả Liên Minh dẫn vào Võ Tàng Các, Chữ Vĩ Thần lại đem Lâm Tiêu kéo đến một bên.

- Lâm Tiêu, thời điểm chọn lựa bí tịch không nên nóng lòng, ở bên trong hảo hảo chọn lựa, xét thấy người đã lấy được quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, Vũ Điện chúng ta cũng sẽ cho người lựa chọn một môn Địa cấp bí tịch, người cứ yên tâm chọn lựa a.

Chữ Vĩ Thần khẽ cười nói.

Lâm Tiêu gật gù đầu, đi theo nhân viên công tác vào Võ Tàng Các.

Bọn người Kỷ Hồng rất nhanh liền bị dẫn tới chỗ chứa bí tịch Nhân cấp cao giai, mà Lâm Tiêu lấy được đệ nhất danh thì ở dưới ánh mắt hâm mộ của bọn người Kỷ Hồng, do một gã nhân viên công tác khác dẫn tới chỗ càng sâu trong Vô Tàng Các.

268. Chương 268: Chọn Lựa Bí Tịch (1)

- Nơi này là chỗ Vô Giả Liên Minh chứa Địa cấp đệ giai bí tịch, chỉ có một chỗ này, trong vòng một canh giờ, người tỉnh tâm chọn lựa a, ta sẽ ở một bên nhìn xem, có vấn đề gì người cứ hỏi ta.

Nhân viên công tác này mặt mỉm cười nói, sau đó trực tiếp đi đến một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

- Cái gọi là ban thưởng Địa cấp bí tịch quả nhiên chỉ là Địa cấp đệ giai bí tịch.

Xem trên kệ sách tràn đầy Địa cấp đệ giai bí tịch, Lâm Tiêu sớm có chuẩn bị trong nội tâm cũng không có thất vọng, Địa cấp bí tịch vô cùng trân quý, dù chỉ là bí tịch đệ giai nhất, cũng xa không phải Nhân cấp cao giai bí tịch có thể bằng được.

Nhìn qua trên trăm bản bí tịch trên giá sách, Lâm Tiêu cũng không có vội vã chọn lựa, mà hơi suy tư.

- Ta hiện tại tu luyện công pháp là Ngưng Nguyên Công, Ngưng Nguyên Công này chính là Nhân cấp cao giai công pháp, hơn nữa ở trong Nhân cấp cao giai công pháp cũng thuộc về một loại cực kỳ cường đại, hiện tại ta mới là tam chuyển sơ kỳ, Địa cấp công pháp ít nhất cần phải đi vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mới có thể triệt để phát huy uy lực của nó, cho nên hiện tại ta tạm thời còn không cần phải đổi công pháp.

- Mà ta tu luyện thân pháp thì là Nhân cấp cao giai Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết cùng Địa cấp trung giai Điện quang hóa thạch, liền càng không cần thay đổi.

- Quyền pháp là Nhân cấp cao giai vũ kỹ Cực đạo uy thiên quyền, Cực đạo uy thiên quyền tuy chỉ là Nhân cấp cao giai, nhưng kỳ thật uy lực lại vượt xa Nhân cấp cao giai vũ kỹ bình thường, căn cứ trên bí tịch miêu tả, chỉ cần đi vào Hóa Phàm cảnh, uy lực của Cực đạo uy thiên quyền này mới có thể chân chính bày ra, hiện tại cũng không cần đổi.

- Phòng ngự vũ kỹ là Kim Ngọc Quyết.

- Đạo pháp là Nhân cấp trung giai Nghênh Phong Nhất Dao Trảm cùng Nhân cấp cao giai Phá Sơn Dao.

- Trên cơ bản tất cả bí tịch đều đã bị ta tu luyện đến cực hạn, phòng ngự vũ kỹ tạm thời còn không cần thay thế, trước mắt ta cần có nhất chỉ có đạo pháp, Phá Sơn Dao tuy mạnh, nhưng dù sao chỉ là Nhân cấp cao giai, đối mặt võ giả bình thường vậy là đủ rồi, nhưng gặp phải cao thủ chân chính liền khó tránh khỏi có chút không đủ nhìn.

Trong lòng Lâm Tiêu đem công pháp, thân pháp, quyền pháp, phòng ngự vũ kỹ cùng với đạo pháp mình tu luyện tất cả đều chải vuốt mấy lần, cuối cùng quyết định vũ kỹ mình muốn lựa chọn.

Cái gọi là ham hố không ngại, cơ hội khó được này Lâm Tiêu tự nhiên phải chọn lựa thích hợp mình nhất, đem tất cả bí tịch công pháp, quyền pháp, thân pháp cùng phòng ngự vũ kỹ đều loại bỏ ra ngoài, lúc này Lâm Tiêu đi đến chỗ bí tịch loại binh khí.

Loại vũ kỹ Binh khí phân nhiều loại, có kiếm pháp, côn pháp, thủ pháp vân vân, trong đó nhiều nhất tự nhiên là đạo pháp cùng kiếm pháp, nhưng sau khi loại bỏ, đạo pháp bí tịch xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu cũng chỉ còn lại có bốn bản.

Bốn bản bí tịch này theo thứ tự là: Đoạn Thiên Dao, Dao Thuần Ngũ Quyền, Bá Vương Dao, Thiên Khung Dao.

Trong đó ngoại trừ Dao Thuần Ngũ Quyền là đạo pháp công phòng gồm nhiều mặt ra, ba môn đạo pháp còn lại cùng Phá Sơn Dao đều là đạo phổ dùng lực áp người, khí thế rộng rãi.

Đạo Thuần Ngũ Quyền Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không tuyển, còn lại ba môn bí tịch Lâm Tiêu lại nhất thời khó có thể lựa chọn, cẩn thận quan sát, ba môn đạo pháp Đoạn Thiên Đạo, Bá Vương Đạo, Thiên Khung Đạo này uy lực so với hần nguyên bản tu luyện Phá Sơn Đạo tuy mạnh hơn, nhưng cường lại cũng không nhiều, hơn nữa độ khó tu luyện cũng không thấp.

- Bí tịch trong Võ Giả Liên Minh này đều là tất cả thể lực lớn cống hiến ra, chỉ có trình độ đạo pháp này cũng có thể lý giải, dù sao một ít bí tịch chính thức cường đại chắc chắn sẽ không có thể lực nào nguyện ý lấy ra.

Lâm Tiêu nhíu mày, lập tức hiểu vì cái gì những đạo pháp này chỉ có như thế.

- Thời gian còn sớm, không bằng trước đi xem một ít bí tịch khác a, dù sao ta còn có một lần cơ hội tiến vào Vũ Điện Võ Tàng Các chọn lựa.

Suy nghĩ một lát, Lâm Tiêu thả ra đạo pháp bí tịch trong tay, đi đến những khu vực khác.

Địa phương khác bày đặt bí tịch đều là một ít bí tịch phụ trợ, Lâm Tiêu cười ngửa xem hoa xem qua.

- Ân?

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Tiêu liếc đến một bản bí tịch, sau khi chứng kiến danh tự phía trên đầu tiên là khê giệt mình, chợt trong đôi mắt toát ra một tia cuồng hỉ.

- Đây là. . .

Lâm Tiêu bước nhanh đi đến trước giá sách, đem quyển bí tịch này rút ra.

- Tinh Thần Nguyên Toa...

Trên quyển bí tịch này chỉ có bốn chữ vô cùng đơn giản, lại cùng thời điểm Ô Hạo tỷ thí thi triển bí pháp tinh thần lực công kích giống như đúc.

Mở ra bí tịch, Lâm Tiêu xem rất nhanh, kinh hỉ trong ánh mắt cũng càng ngày càng mạnh.

- Quả nhiên chính là Ô Hạo thi triển Tinh Thần Nguyên Toa.

Khép lại bí tịch, Lâm Tiêu không chút do dự:

- Chính là nó.

Trước kia trong thời điểm chiến đấu, Lâm Tiêu tinh tường cảm nhận được Tinh Thần Nguyên Toa này đáng sợ, thời điểm đối mặt Luyện được sư có lẽ không có bao nhiêu tác dụng, nhưng thời điểm đối mặt võ giả, Tinh Thần Nguyên Toa này triển lộ ra giá trị lại vô cùng mạnh, dùng nhị phẩm tinh thần lực của mình, coi như là gặp được Hóa Phàm cảnh sơ kỳ võ giả, cũng có thể dùng Tinh Thần Nguyên Toa làm cho hần thất thần một lát.

Võ giả giao chiến sinh tử thường thường chỉ ở trong chớp mắt, nếu như có thể tu luyện thành Tinh Thần Nguyên Toa này, đối với thực lực của mình tuyệt đối có tăng lên lớn lao.

- Bất quá bí pháp như Tinh Thần Nguyên Toa sao lại đặt trong Võ Giả Liên Minh Võ Tàng Các?

Trong lòng Lâm Tiêu cũng có chút nghi hoặc, chợt đi đến trước người nhân viên công tác nhắm mắt dưỡng thần.

- Chính là bản này.

Nhân viên công tác kia cũng không nhiều lời, mang theo Lâm Tiêu trực tiếp đi ra Võ Tàng Các.

Bọn người Trang Dịch Thành chủ còn ở chỗ kia lẳng lặng chờ đợi, nhìn thấy Lâm Tiêu rõ ràng là người thứ nhất ra tới.

- Lâm Tiêu, người tuyển bí tịch gì?

Chủ Vũ Thần tổng quản lên tiếng hỏi, ở đây không ít tổng quản trong nội tâm cũng hiếu kỳ, ngay cả Trang Dịch Thành chủ cũng gương mặt trông lại.

- Tinh Thần Nguyên Toa?

Sau khi nhìn thấy bí tịch, chư vị tổng quản ở đây đều khẽ giật mình.

- Ha ha, Lâm Tiêu, ngươi là nhìn thấy Ô Hạo thi triển Tinh Thần Nguyên Toa mới tuyển bản này a.

Trang Dịch Thành chủ nhin không được cười ra tiếng:

- Tinh Thần Nguyên Toa này đối với Luyện được sư mà nói đích thật là một môn bí tịch rất mạnh, chỉ có điều tu luyện độ khó cực cao, Luyện được sư bình thường căn bản khó có thể tu luyện, mà bình thường giá trị trao đổi lại tương đối kinh người, trong Vô Giả Liên Minh lại đều là võ giả, cho nên để ở chỗ này lâu như vậy, trên cơ bản còn không có bị trao đổi qua. Lại nói tiếp, môn bí tịch kia, là Đan Các để ở chỗ này, cũng là bởi vì biết không người sẽ chọn nó, bất quá Lâm Tiêu ngươi đã có thể tu luyện thành tinh thần không vật, nói không chừng Tinh Thần Nguyên Toa này thật đúng là có thể bị ngươi tu luyện thành.

269. Chương 269: Chọn Lựa Bí Tịch (2)

Một bên khác tổng quản tất cả thể lực lớn khuôn mặt đều có chút ít cổ quái, trong nội tâm đều nghĩ nếu như Đan Các Kê Thể Các chủ biết rõ Lâm Tiêu lựa chọn dĩ nhiên là Tinh Thần Nguyên Toa của Đan Các bọn họ, chỉ sợ sẽ tức giận đến thổ huyết a.

Không bao lâu, bọn người Kỷ Hồng cũng lựa chọn xong bí tịch đi ra.

- Tốt lắm, ta ở nơi này nhắc nhở năm vị.

Đợi sau khi tất cả mọi người đi ra, Trang Dịch Thành chủ sắc mặt ngưng trọng nói:

- Các vị lựa chọn bí tịch chỉ có thể tự mình tu luyện, trừ lần đó ra không thể truyền thụ cho người khác, cũng không thể giao cho thể lực của mình, nếu như làm trái, một khi thẩm tra nhẹ thì phế bỏ võ học, nặng thì xử tử.

Trang Dịch nghiêm túc cao giọng quát, đồng thời ánh mắt nhìn về phía chư vị tổng quản sau lưng:

- Ta nghĩ điểm ấy quy củ chư vị đều hiểu, không cần ta nhắc lại đi.

- Đó là tự nhiên.

Đám tổng quản Chữ Vĩ Thần đều gật đầu nói.

Bí tịch trong Vô Giả Liên Minh đều là công khai, cũng không cực hạn trong đệ tử của thể lực nào, chỉ có điều từng võ giả muốn tu luyện phải trả giá nhất định cho thể lực có bí tịch, tự nhiên không cho phép lên truyền thụ.

Liên Vân sơn mạch.

Từng gốc từng gốc Vân Thiên cổ thụ cao ngất xanh um tươi tốt, đem bầu trời che đầy không thấy mặt trời, bây giờ tuy là ngày mùa hè, nhưng trong rừng lại che kín ẩm ướt mờ mịt chi khí, khiến cho cả sơn lâm oi bức không chịu nổi.

Nơi này đã là chỗ khá sâu phía Tây Bắc của Liên Vân sơn mạch, sơn lâm kín không kể hở, ẩn ẩn có thú rống trầm thấp vang lên, làm người khiếp đảm.

Mà ở chỗ sâu trong sơn lâm này, thiên địa nguyên khí so với ngoại giới nồng đậm hơn một phần, đối võ giả tu luyện cực kỳ tốt, giờ phút này trên một gốc cây cổ thụ khổng lồ che trời, trong tay Lâm Tiêu nắm một thanh chiến đao màu đen, che dấu ở trong lá cây sum xuê, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú một mảnh đất trống phía trước cách đó không xa.

Ở trên đất trống kia, Toàn Địa Giáp đang cùng một đầu Đại Yêu thú cao tới sáu mét lạnh lùng giăng co, song phương đều tản mát ra một cổ khí tức đáng sợ.

Đây là một đầu Đại Yêu thú lớn như một phòng ỏ, có thân ngư, trên người không mao, đỉnh đầu có một cây sừng uốn lượn, bén nhọn, bốn phía thân thể cũng trải rộng gai nhọn đâm ngược, có vẻ dữ tợn vô cùng.

Kinh khủng nhất còn là đầu lâu của con yêu thú kia, vô cùng xấu xí, như là ma quỷ, đồng tử huyết hồng, đúng là tiếng tăm lừng lẫy trong tứ tinh yêu thú Quỷ Diện yêu ngư.

Quỷ Diện yêu ngư chính là tứ tinh yêu thú, tại Liên Vân sơn mạch số lượng cũng không ít, luận thực lực nó so với Đại Lực ma viên tứ tinh hậu kỳ yêu thú, Quỷ Diện yêu ngư này còn kém không ít.

Mà ở đối diện Quỷ Diện yêu ngư, Toàn Địa Giáp thân ỏi hơn ba thước liền có vẻ có chút khó coi, chỉ vịn bằng một nửa Quỷ Diện yêu ngư, bất quá khí tức khủng bố trên người Toàn Địa Giáp, lại làm sắc mặt Quỷ Diện yêu ngư do dự, không dám tùy tiện phát động công kích.

Sau khi giằng co một lát, Quỷ Diện Yêu Ngư này rốt cục mất đi kiên nhẫn, đột nhiên phát ra một tiếng gào rú, bỗng nhiên hướng Toàn Địa Giáp đánh tới.

Thân thể cao lớn cũng không có giảm xuống tốc độ của Quỷ Diện Yêu Ngư, ở trong ánh mắt Toàn Địa Giáp, Quỷ Diện Yêu Ngư này hóa thành một đạo tia chớp màu đỏ, trong nháy mắt đi đến trước mặt của nó, trong lỗ mũi thô to phun ra nhiệt khí tanh hôi, đồng thời độc giác bén nhọn trên đỉnh đầu hung hăng đâm về đầu lâu Toàn Địa Giáp.

Hô...

Toàn Địa Giáp bỗng nhiên sai thân tránh đi Quỷ Diện Yêu Ngư va chạm, phần đuôi cứng như sắt thép hóa thành một đạo thiểm điện hung hăng phách về phía thân hình Quỷ Diện Yêu Ngư.

Oanh...

Hai đầu yêu thú khổng lồ va chạm phát ra thanh âm nổ vang cự đại, Toàn Địa Giáp tránh đi độc giác của Quỷ Diện Yêu Ngư công kích, lại tránh không được thân hình khổng lồ của nó xông tới, toàn bộ thân hình lập tức bị đâm cho quay cuồng rút lui.

Mà Quỷ Diện Yêu Ngư cũng không hơn gì, trong nháy mắt Toàn Địa Giáp bị đụng trúng, cái đuôi lớn như sắt thép kia của nó cũng hung hăng vỗ vào bên hông Quỷ Diện Yêu Ngư.

Răng rắc...

Mấy cây gai nhọn bị vỡ gãy, Quỷ Diện Yêu Ngư mất đi cân đối đồng dạng nặng nề ngã trên mặt đất, đánh lên một gốc cây cổ thụ, trực tiếp đem cổ thụ chừng hai người vây quanh kia đâm cho răng rắc một tiếng đứt gãy, phát ra tiếng vang ầm ừ.

Một cổ đau đớn rất nhỏ truyền đến, tuy Toàn Địa Giáp vỡ gãy mấy cây gai nhọn của Quỷ Diện Yêu Ngư, nhưng lân giáp trên đuôi lớn của nó cũng vỡ vụn hai mảnh, chảy ra một tia máu tươi.

Rống...

Quỷ Diện Yêu Ngư bị Toàn Địa Giáp đánh ngã, trong miệng phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, không chút do dự lại lần nữa đứng lên hung hăng phóng tới Toàn Địa Giáp.

Mà Toàn Địa Giáp cũng không có bất kỳ dừng lại, hai con yêu thú như hai toà núi nhỏ không ngừng đụng vào nhau, phát ra nổ vang kịch liệt.

Ầm ầm...

Từng gốc từng gốc cổ thụ ở trong chiến đấu của Toàn Địa Giáp cùng Quỷ Diện Yêu Ngư không ngừng bị đè sập, phát ra từng tiếng nổ vang kịch liệt.

Quỷ Diện Yêu Ngư thân là tứ tinh yêu thú, mặc dù không khủng bố bằng Đại Lực Ma Viên tứ tinh hậu kỳ yêu thú, nhưng một thân thực lực cũng vô cùng kinh người, không phải tam tinh yêu thú bình thường có thể bằng được, nếu như là tam tinh yêu thú khác đã sớm ở dưới lực lượng cường đại cùng tốc độ của Quỷ Diện Yêu Ngư đánh chết, nhưng cùng Toàn Địa Giáp chém giết lại một mực rơi xuống hạ phong.

Rầm rầm rầm,....

Hai đầu yêu thú khổng lồ không ngừng va chạm, mỗi một lần va chạm, trên người Toàn Địa Giáp đều sẽ xuất hiện từng đạo vết thương, làn giáp trên người không ngừng nghiền nát, máu tươi giàn giụa.

Mà Quỷ Diện Yêu Ngưu cũng không tốt hơn chút nào, gai nhọn trên người không biết đứt nhiều ít, vài chỗ cũng là máu tươi phun tung toé, nhìn thấy mà giật mình.

Luận khí lực, Toàn Địa Giáp mới là tam tinh xa xa không bằng tứ tinh Quỷ Diện Yêu Ngưu, nhưng thần kỳ chính là, song phương mỗi một lần va chạm, Quỷ Diện Yêu Ngưu đều lợi nhuận không đến quá nhiều tiện nghi.

- Thú Nguyên Quyết này thật không tệ, có thể phát huy uy lực kinh khủng như thế.

Mặc dù đã sớm có chỗ hiểu rõ, nhưng mỗi lần ở trong dạng chiến đấu này, Lâm Tiêu vẫn nhìn không được thán phục.

Trong cơ thể Toàn Địa Giáp, từng cổ yêu lực nồng đậm ở dưới sự khống chế của nó không ngừng chảy xuôi qua kinh mạch toàn thân, coi như nhân loại võ giả tu luyện nguyên lực, mỗi một lần Toàn Địa Giáp công kích, đều đem cổ yêu lực này gia trì ở bộ vị công kích, trực tiếp đưa đến Toàn Địa Giáp công kích uy lực viễn siêu khí lực vốn có của bản thân nó, cùng tứ tinh Quỷ Diện Yêu Ngưu cứng đối cứng chiến đấu cũng không có rơi vào hạ phong chút nào.

Lại thêm Toàn Địa Giáp bị Lâm Tiêu khống chế, trí tuệ xa xa cao hơn tứ tinh yêu thú như Quỷ Diện Yêu Ngưu, mặc dù trên người thảm thiết vô cùng, máu tươi giàn giụa, nhưng kỳ thật bị thương đều là một ít tầng ngoài, chỗ hiểm lại không có tổn thương chút nào.

270. Chương 270: Luân Hồi Dao Quyết

Chiến đấu đến bây giờ, độc giác của Quỷ Diện Yêu Ngưu còn không có chính thức đâm trúng qua Toàn Địa Giáp một lần.

Trái lại Quỷ Diện Yêu Ngưu, trên người lại chật vật không chịu nổi, gai nhọn của đôi chân trước cơ hồ quét qua mà quang, chân trái trước càng là có một vết thương dữ tợn khủng bố, hiển nhiên là trong chiến đấu lúc trước bị Toàn Địa Giáp phân thân một lúc thảo hung hăng đập trúng, tính linh hoạt cũng dần dần không bằng thời điểm mới bắt đầu.

Rống...

Nhìn thấy mình vậy mà không cách nào đánh chết đầu yêu thú mới tam tinh trước mặt này, Quỷ Diện Yêu Ngưu lập tức nổi giận, song đồng nguyên bản xích hồng sắc lúc này cơ hồ muốn nhỏ ra huyết, từng cổ khí tức nóng rực từ trong mũi của nó không ngừng phun ra.

Oanh...

Kế tiếp, Quỷ Diện Yêu Ngưu công kích càng thêm cuồng bạo, hiển nhiên đã lâm vào trong luống cuồng, bất tri bất giác, sân bãi song phương chiến đấu cũng dần dần chuyển dời đến bên cạnh cổ thụ mà Lâm Tiêu che dấu.

- Chính là hiện tại.

Trên cây, Lâm Tiêu đem thân hình che dấu tuyệt hảo ánh mắt phát lạnh.

- Tinh Thần Nguyên Toa... trùng kích.

Một đạo tinh thần lực vô hình từ mi tâm Lâm Tiêu bỗng nhiên nổ bắn ra, hung hăng đâm vào đầu Quỷ Diện Yêu Ngưu.

Quỷ Diện Yêu Ngưu nguyên bản cuồng bạo đôi mắt hơi ngốc trệ.

Chính là trong nháy mắt này...

Hưu hưu hưu...

Ba đạo ô quang không biết từ chỗ nào như thiểm điện bay vút ra, hung hăng đâm về song đồng của Quỷ Diện Yêu Ngưu, đồng thời lợi trảo sắc bén của Toàn Địa Giáp cũng hung hăng chụp vào chân trước của Quỷ Diện Yêu Ngưu.

Rống...

Tinh thần lực của Yêu thú viễn siêu đồng cấp vô giả, Quỷ Diện Yêu Ngưu gần kề mơ hồ trong nháy mắt liền lập tức phục hồi tinh thần lại, cảm nhận được ô quang như thiểm điện lướt đến cùng với khí tức thâm người, đầu lâu của Quỷ Diện Yêu Ngưu bỗng nhiên hơi chếch, đồng thời thân hình không lùi mà tiến tới, hung hăng vọt tới Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu sớm có chuẩn bị như thế nào lại cho Quỷ Diện Yêu Ngưu dễ dàng tránh đi công kích của mình như thế, ô nguyên thoi bỗng nhiên hơi chếch, trong đó hai quả đâm vào không khí, nhưng một miếng cuối cùng lại sâu sâu đâm vào trong mắt phải của Quỷ Diện Yêu Ngưu.

Một tiếng gào rú thảm thiết thống khổ vang lên, Quỷ Diện Yêu Ngưu ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, Toàn Địa Giáp bị đâm cho quay cuồng lui về phía sau, nhưng chân trước của nó cũng bị lợi trảo của Toàn Địa Giáp hung hăng đập trúng, răng rắc một tiếng đứt gãy ra, thân thể cao lớn lập tức quỳ trên mặt đất, đem một tảng đá lớn trên mặt đất chấn nát bấy.

Đau đớn kịch liệt làm cho Quỷ Diện Yêu Ngưu nổi cơn điên, trong đồng tử nhỏ giọt máu tươi tràn đầy tảo bạo phần nộ, trong miệng phát ra một tiếng gầm rú điếc tai nhức óc.

Lâm Tiêu ra tay tuy bí mật, nhưng vẫn là bị Quỷ Diện Yêu Ngưu cảm giác vô cùng nhạy cảm nhận ra, hai mắt xích hồng sắc phần nộ gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu, đối với Toàn Địa Giáp một ở một bên cao rống, đầu lâu hung hăng vọt tới cổ thụ che trời chỗ Lâm Tiêu.

Ầm ầm...

Cây đại thụ khoảng chừng mấy người vây quanh kia ở dưới Quỷ Diện Yêu Ngưu va chạm lập tức đứt gãy.

Lâm Tiêu thần sắc không thay đổi, trong nháy mắt cổ thụ sụp đổ cao cao nhảy xuống.

- Luân Hồi Đạo Quyết...

- Tứ Quý Luân Hồi Đạo...

Thương...

Chiến đao màu đen ra khỏi vỏ, một cổ đao khí kinh thiên tung hoành ra, hào quang trên đao khí này không ngừng lưu chuyển, khi thì ấm áp, khi thì khô nóng, khi thì hiu quạnh, khi thì lạnh như băng, trong đó xuân hạ thu đông phảng phất có tứ quý luân hồi, khí thế kinh người, hung hăng bổ vào Quỷ Diện Yêu Ngưu.

Quỷ Diện Yêu Ngưu hình thể cao tới sáu mét như gặp phải sét đánh, dưới một đao kia của Lâm Tiêu, thân thể cao lớn bay rớt ra ngoài, đập bể rất nhiều cổ thụ chung quanh.

Một chiêu trúng đích, Lâm Tiêu không chút do dự, như thiểm điện lướt hướng Quỷ Diện Yêu Ngưu, khí thế trên người lại lần nữa không ngừng kéo lên.

- Luân Hồi Đạo Quyết...

- Nhật Nguyệt Luân Hồi Đạo...

Trong miệng Lâm Tiêu phát ra một tiếng cao rống, một đạo đao mang sáng chói như mặt trời lặn từ trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện, khí thế cuồng bạo kinh thiên động địa, ở trong đao mang sắc bén kia, hai cổ lực lượng một cương một nhu không ngừng luân chuyển, phảng phất nhật nguyệt luân hồi.

Xoạt...

Quỷ Diện Yêu Ngưu đối với Toàn Địa Giáp gầm nhẹ một tiếng, độc giác trên đầu hung hăng gạt gỡ đao mang mà Lâm Tiêu bổ ra.

Oanh...

Tiếng vang đình tai như óc vang vọng lên, trên đầu lâu Quỷ Điện Yêu Ngưu lập tức xuất hiện một miệng vết thương dài đến vài thước, từng cổ máu tươi từ trong đó không ngừng phun tung toé ra, miệng vết thương sâu đậm, hiển nhiên đã trọng thương đến đầu lâu của Quỷ Điện Yêu Ngưu.

Rống...

Một bên Toàn Địa Giáp gầm lên giận dữ, cũng đồng thời đánh về phía Quỷ Điện Yêu Ngưu, trong ánh mắt không dám tin của Quỷ Điện Yêu Ngưu, một đôi lợi trảo hung hăng vỗ vào đầu lâu của nó.

Bùm...

Đầu lâu của Quỷ Điện Yêu Ngưu bị đánh đến máu tươi phun tung toé, ở phía trên lợi trảo đào xuống một khối huyết nhục, nhìn thấy mà giật mình.

Hừ hừ hừ...

Ba miếng ô nguyên thoi lại lần nữa như thiểm điện đâm vào con mắt trái của Quỷ Điện Yêu Ngưu, đâm vào trong đó thật sâu.

Rống...

Quỷ Điện Yêu Ngưu thống khổ gào rú lên, trong nháy mắt nó mở ra cự khẩu...

- Nhật Nguyệt Luân Hồi Dao...

Dao mang sáng chói như lưu tinh trong nháy mắt bổ nhập trong miệng Quỷ Điện Yêu Ngưu, một tiếng nổ đùng trầm thấp từ trong bụng Quỷ Điện Yêu Ngưu truyền ra, Quỷ Điện Yêu Ngưu gầm nhẹ một tiếng, thân thể cao lớn ầm ầm sụp đổ trên mặt đất, sau khi run rẩy hai cái liền không còn có nửa điểm tiếng động.

Đến chết, ánh mắt của Quỷ Điện Yêu Ngưu nhìn qua phương hướng rõ ràng không phải Lâm Tiêu giết chết nó, ngược lại là nhìn Toàn Địa Giáp.

Tại thế giới yêu thú, không quản hai con yêu thú trong lúc đó vì cái gì chém giết, một khi xuất hiện Nhân loại võ giả, hai đầu yêu thú chém giết bình thường đều đành chỉ chém giết, chuyển qua đối phó Nhân loại võ giả, đây là bản năng trong lúc đó của yêu thú. Trước kia Quỷ Điện Yêu Ngưu đối với Toàn Địa Giáp liên tục gào rú vài tiếng, chính là muốn Toàn Địa Giáp cùng nó liên thủ đối phó Lâm Tiêu, chỉ tiếc đều là yêu thú Toàn Địa Giáp chẳng những không có nghe theo, ngược lại giúp đỡ Nhân loại tiến công nó, làm nó đầu óc ngu dốt đến chết cũng không rõ vì cái gì.

Sừ...

Lâm Tiêu vung tay lên, ba miếng ô nguyên thoi như thiểm điện bay vút quay về, chui vào trong tay áo Lâm Tiêu.

- Địa cấp đệ giai đao pháp, quả nhiên lợi hại.

Lâm Tiêu nhìn xem Quỷ Điện Yêu Ngưu phía trước mặt bộ dáng thê thảm cùng vết thương thật lớn trên đầu lâu, trong nội tâm nhin không được thăm nghĩ.

Cách Tân Vệ Thành thiên tài đệ tử đại tái đã qua trọn vẹn một tháng thời gian, sau khi Lâm Tiêu tại Vô Giả Liên Minh chọn lựa Tinh Thần Nguyên Thoi, sau, trở lại Vũ Điện Vô Tàng Các, lại chọn lựa một môn Địa cấp đệ giai đao pháp, đúng là Luân Hồi Dao Quyết này.

Luân Hồi Dao Quyết, Địa cấp đệ giai đao pháp, chung phân ngũ thức, thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Dao, thức thứ hai Nhật Nguyệt Luân Hồi Dao, thức thứ ba Thiên địa luân hồi đao, thức thứ tư Sinh tử luân hồi đao, thức thứ năm Lục đạo luân hồi đao.

271. Chương 271: Diên Cuồng Liệt Sát (1)

Chính như danh tự Luân Hồi Đạo Quyết này, Luân Hồi Đạo Quyết dị thường bá đạo, uy lực vô cùng, mỗi một thức cũng không chỉ ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ cường đại đơn giản như vậy, càng là ẩn chứa một loại ý cảnh đặc biệt, một khi nắm giữ, uy lực sẽ lắng không tăng thêm mấy lần, ở trong tất cả Địa cấp đệ giai đạo pháp cũng coi là bí tịch cường đại nhất, hơn nữa độ khó tu luyện cực cao.

Ở trong một tháng thời gian này, Lâm Tiêu mỗi ngày chính là tu luyện Tinh Thần Nguyên Toa cùng Luân Hồi Đạo Quyết, dùng ngộ tính kinh người của Lâm Tiêu, bây giờ cũng chỉ là nắm giữ hai thức trước của Luân Hồi Đạo Quyết, trên ý cảnh hiểu rõ cũng chỉ có một điểm cực kỳ nhỏ, còn không cách nào đem đạo ý chính thức của Luân Hồi Đạo Quyết này thi triển ra.

Biết rõ chỉ dựa vào khổ tu căn bản không được, lúc này Lâm Tiêu đi tới Liên Vân sơn mạch, thông qua cùng yêu thú trong lúc đó chiến đấu đến tu luyện Tinh Thần Nguyên Toa cùng Luân Hồi Đạo Quyết.

Lúc này Lâm Tiêu mới phát hiện, cho dù chỉ là nắm giữ trước hai thức của Luân Hồi Đạo Quyết, hơn nữa không có hoàn toàn nắm giữ ý cảnh, Luân Hồi Đạo Quyết thi triển ra uy lực cũng đã không kém gì nhất thức cuối cùng của Phá Sơn Đạo Phá Sơn Bằng.

- Địa cấp đệ giai đạo pháp không hổ là Địa cấp đệ giai đạo pháp, không biết tu luyện tới nhất thức cuối cùng Lục Đạo Luân Hồi Đạo, uy lực đến tột cùng sẽ như thế nào.

Lâm Tiêu âm thầm thán phục, chợt ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Quỷ Diện Yêu Ngưu chết đi.

Rống!

Dưới sự khống chế của Lâm Tiêu, Toàn Địa Giáp phân thân gầm nhẹ một tiếng, đi đến trước người Quỷ Diện Yêu Ngưu, miệng khổng lồ dữ tợn mở ra, bắt đầu cắn xé huyết nhục trên người Quỷ Diện Yêu Ngưu.

Mất đi Yêu thú yêu lực chèo chống, huyết nhục trên người Quỷ Diện Yêu Ngưu ở dưới Toàn Địa Giáp cắn xé không có nửa phần khó khăn, ở trên người nó xé mở một lỗ thủng cự đại.

Đem đầu lâu thăm dò vào trong bụng Quỷ Diện Yêu Ngưu, không bao lâu, trong miệng Toàn Địa Giáp cắn ra một viên cầu huyết sắc phát ra khí tức yêu nguyên nồng đậm.

Viên cầu huyết sắc này đúng là tứ tinh yêu thú Quỷ Diện Yêu Ngưu ngưng tụ yêu đan.

Tìm một địa phương bí mật, sau khi từ trong tầng nham thạch lòng đất đào ra một cái huyết động, lúc này Toàn Địa Giáp phân thân đem yêu đan của Quỷ Diện Yêu Ngưu một ngụm nuốt xuống dưới.

Oanh!

Yêu đan vào bụng, một cỗ yêu nguyên nồng đậm ở trong thân thể Toàn Địa Giáp muốn nổ tung lên, lúc này Lâm Tiêu vận chuyển Thú Nguyên Quyết khống chế được đại lượng yêu nguyên trong người, để nó lần lượt chu thiên tuần hoàn.

Một chu thiên.

Mười chu thiên.

Một trăm chu thiên.

Đại lượng yêu nguyên ở trong tuần hoàn bị Toàn Địa Giáp phân thân dần dần hấp thu, thẳng đến vài canh giờ sau, yêu đan của tứ tinh yêu thú Quỷ Diện Yêu Ngưu ẩn chứa yêu nguyên cường đại rốt cục bị Toàn Địa Giáp phân thân hoàn toàn hấp thu hầu như không còn.

Trong thân thể Toàn Địa Giáp, từng cỗ yêu nguyên nồng đậm thô như cánh tay ở trong kinh mạch thoải mái lưu chuyển, mà ở đan điền của Toàn Địa Giáp phân thân, tất cả yêu nguyên trong kinh mạch trải qua một chu thiên đều tụ tập đến nơi đây, hình thành một dòng xoáy yêu nguyên như nguyên trì vô giả, sau đó lại chuyển vận đến kinh mạch còn lại.

- Trong yêu đan của Quỷ Diện Yêu Ngưu này ẩn chứa yêu nguyên thật là đáng sợ, tối thiểu tương đương với Toàn Địa Giáp phân thân tự mình hấp thu nửa năm, quả nhiên yêu thú là thông qua liệt sát, nuốt chửng yêu thú thực lực cường đại khác mới có thể tăng lên nhanh a.

Cảm nhận được yêu nguyên trong cơ thể gia tăng, trong nội tâm Lâm Tiêu nhìn không được cảm khái.

Khoảng thời gian này đến nay, Lâm Tiêu khống chế Toàn Địa Giáp phân thân không ngừng tu luyện, hơn nữa bên ngoài chém giết yêu thú, nhưng Toàn Địa Giáp phân thân như lâm vào bình cảnh, yêu nguyên trong cơ thể tăng lên cũng không nhiều, nuốt chửng yêu thú bình thường, thậm chí tam tinh yêu thú cùng cấp bậc đối với Toàn Địa Giáp phân thân mà nói đều không có bao nhiêu ích lợi, yêu nguyên tăng lên chỉ bằng thông qua không ngừng tự chủ hấp thu nguyên khí trong thiên địa đến luyện hóa.

Bây giờ trong yêu đan của Quỷ Diện Yêu Ngưu ẩn chứa yêu nguyên đáng sợ làm Lâm Tiêu thoáng cái tìm được hi vọng.

- Toàn Địa Giáp phân thân muốn tấn cấp tứ tinh, cần đại lượng yêu nguyên, chỉ dựa vào tự chủ hấp thu không biết cần bao nhiêu năm mới có thể, mà liệt sát yêu thú lại là một đường tắt không tệ.

Đối với yêu thú như thế nào ngưng kết yêu đan tấn cấp tứ tinh, Lâm Tiêu cũng không rõ ràng lắm, chỉ là căn cứ kinh nghiệm Nhân loại võ giả tu luyện nguyên tri đến tiến hành ném thử.

Từ trong sơn động lòng đất đi ra, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn về phía chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch.

Nơi đó là cấm địa chính thức, Liên Vân sơn mạch kéo dài vài trăm vạn dặm, cơ hồ kéo dài qua nửa Vũ Linh đế quốc, là một trong những cấm địa yêu thú chiếm giữ đáng sợ nhất của Vũ Linh đế quốc, chỗ sâu nhất nguy cơ trùng trùng, coi như là bên ngoài cũng đã có tứ tinh yêu thú như Quỷ Diện Yêu Ngưu xuất hiện, một khi xâm nhập, sẽ có ngũ tinh, lục tinh thậm chí cả thất tinh, bát tinh yêu thú. Đừng nói là Lâm Tiêu, coi như là người mạnh nhất Tân Vệ Thành Trang Dịch Thành chủ cũng không dám quá mức xâm nhập, chỉ dám ở ngoại vi liệt sát yêu thú, dù sao thực lực thất tinh yêu thú cũng đã viễn siêu Hóa Phàm cảnh cường giả, đó là tồn tại chỉ có Quy Nguyên cảnh cao thủ mới có thể bằng được.

Về phần yêu thú ở chỗ sâu nhất, này càng là dị thường khủng bố, cho dù Nhân loại cường giả cao cấp nhất trong Vũ Linh đế quốc, cũng không dám hướng mũi nhọn.

Tại Vũ Linh đế quốc một mực truyền lưu một truyền thuyết, trong Tử Vong Chi Sâm, yêu thú khủng bố là nơi phát ra tội ác hơn hai nghìn năm trước Thương Khung đại lục hủy diệt, mà Liên Vân sơn mạch, lại là đại bản doanh của tất cả yêu thú chiếm giữ trong cảnh nội Vũ Linh đế quốc.

Tương truyền tất cả yêu thú trong khu vực Vũ Linh đế quốc đều là từ Liên Vân sơn mạch này đi ra, chiếm cứ đại lượng thành trì của Nhân loại, liên tục không ngừng sinh sản, chỉ cần đi vào chỗ sâu nhất của Liên Vân sơn mạch, tiêu diệt tất cả nơi phát ra của đám yêu thú, lúc này yêu thú trong cảnh nội Vũ Linh đế quốc mới sẽ bị chậm rãi tiêu diệt.

Vì mục đích này, sau hơn hai nghìn năm Thiên diệt, Vũ Linh đế quốc đã từng mấy lần phái cao thủ đi vào chỗ sâu nhất của Liên Vân sơn mạch, nhưng mỗi một lần đều không công mà lui, mấy trăm cao thủ không một người trở về, trong đó thậm chí có Vương giả siêu việt Quy Nguyên cảnh tồn tại, nhưng sau khi tiến vào Liên Vân sơn mạch lại không còn có xuất hiện qua, ở mấy trăm năm trước lại có một lần xuất phát, một cao thủ đứng đầu toàn thân máu tươi trở về.

Sau khi trở lại đế đô, cường giả này chỉ nói một câu “Ngàn vạn lần không cần lại phái người tiến vào”, sau đó liền thổ huyết mà chết, toàn thân hóa thành huyết vụ.

Đến tận đây, Hoàng thất Vũ Linh đế quốc không còn có phái cao thủ tiến vào chỗ sâu nhất của Liên Vân sơn mạch.

272. Chương 272: Diên Cuồng Liệp Sát (2)

Một ngày nào đó, ta sẽ tiến vào chỗ sâu nhất trong Liên Vân sơn mạch, nhìn xem nơi đó đến tột cùng có tồn tại gì.

Trong ánh mắt Lâm Tiêu tình mang lập loè, cuối cùng thân hình vừa động, cùng Toản Địa Giáp phân thân biến mất trong rừng sâu.

Những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu bắt đầu diên cuồng liệp sát.

Tứ tinh yêu thú Thiết Giáp yêu thú!

Tứ tinh yêu thú Thị Huyết Hào Trư!

Tứ tinh yêu thú Cực Địa Cuồng Lang!

Ở trong Liên Vân sơn mạch, tất cả tứ tinh yêu thú bị Lâm Tiêu cùng Toản Địa Giáp phân thân không ngừng liệp sát, dùng thực lực bây giờ của Lâm Tiêu cùng Toản Địa Giáp, một mình chống lại tứ tinh yêu thú là không có khả năng chiến thắng, nhưng hai người liên hợp lại có thể bộc phát ra lực lượng rất đáng sợ.

Mà Lâm Tiêu cũng không có tự đại, mỗi lần chọn lựa đều là tồn tại yếu kém trong tứ tinh yêu thú, như Đại Lực Ma Viên loại tứ tinh hậu kỳ yêu thú, Lâm Tiêu là xa xa tránh đi.

Ngắn ngủi trong một tháng thời gian, thì có mười ba đầu tứ tinh yêu thú bị Lâm Tiêu liệp sát, mà yêu nguyên đáng giá nhất trên người chúng nó Lâm Tiêu cũng không có đem bán lấy tiền, đều cho Toản Địa Giáp nuốt luyện hóa.

Một tháng thời gian thu hoạch, tương đương với Toản Địa Giáp phân thân mấy năm khổ tu, theo nuốt chửng đại lượng yêu đan, yêu nguyên trong cơ thể Toản Địa Giáp cũng càng ngày càng nồng hậu, vùng đan điền yêu nguyên khí xoáy không ngừng ngừng tụ, cũng đã dung nạp đến một cực hạn.

Thương!

Trong núi rừng, Lâm Tiêu chém ra một đao, đao khí đáng sợ hình thành một đạo cực quang sáng chói, đem đầu lâu một con Hỏa Ảnh Báo toàn thân bốc lên hỏa diễm chặt đứt.

Kết bần kết bần!

Toản Địa Giáp phân thân chờ đợi ở một bên lúc này tiến lên, đem huyết nhục Hỏa Ảnh Báo nuốt chửng dưới xuống, huyết nhục tam tinh yêu thú ẩn chứa yêu nguyên đối với Toản Địa Giáp phân thân đã đạt tới tam tinh đỉnh phong mà nói cũng không có bao nhiêu tác dụng, bất quá Lâm Tiêu lại không lãng phí, có chút ít còn hơn không.

Thu hồi da lông đáng giá nhất của Hỏa Ảnh Báo, Lâm Tiêu đem nó nhét vào trong hành trang.

- Lần này đi ra đã có bốn ngày, hai cái ba lô cũng đã đầy, là thời điểm trở về một chuyến.

Mang theo hai cái đại ba lô, Lâm Tiêu hướng về Tân Vệ Thành hăng hái lao đi.

- Lâm Tiêu, người đã trở lại a, xem ra lần này thu hoạch không nhỏ.

Tây thành, thành vệ quân đối với Lâm Tiêu đã sớm quen thuộc không thể lại quen cười lên tiếng.

Lâm Tiêu cười cười, mang theo ba lô đi vào cửa thành, rất nhanh đi tới nhiệm vụ đại diện của Vũ Điện.

- Lâm Tiêu huynh lại trở lại.

- Xem, hai cái ba lô đều bị chất đầy, cái này nhiều ít yêu thú tài liệu a.

- Lâm Tiêu huynh mỗi lần xuất môn liệp sát yêu thú, chưa bao giờ sẽ cầm tài liệu yêu thú thấp hơn tam tinh trở về.

- Xem ra lại là tràn đầy thu hoạch a.

Trong ánh mắt kinh diễm của vô số Vũ Điện đệ tử, Lâm Tiêu đem hai cái ba lô phóng tới trên quầy, sau đó mở ra.

Hoa lạp lạp!

Vô số da lông, lợi thảo, cốt cách, nhân cầu, độc giác... mang theo tơ máu rớt xuống, đem trọn quầy hàng chồng chất cao cao.

Một bên lập tức có hai gã nhân viên công tác đi đến kiểm kê.

- Lâm Tiêu, tài liệu tổng cộng là hai mươi bảy tam tinh yêu thú bất đồng, trong đó có một chút là trong nhiệm vụ Vũ Điện cần, giá trị sẽ cao hơn một chút, tổng cộng hai mươi chín vạn năm ngàn lượng, không biết là trao đổi thành giá trị cống hiến, hay là trực tiếp trao đổi ngân lượng hoặc Nguyên Khí Đan?

Sau khi kiểm kê kết thúc, nhân viên công tác của nhiệm vụ đại diện Vũ Điện thán phục hỏi.

- Quy củ cũ, trao đổi thành giá trị cống hiến a.

Kiểm kê chấm dứt, Lâm Tiêu xoay người rời đi nhiệm vụ đại diện.

- Thật đáng sợ, tháng này đây là lần thứ mấy Lâm Tiêu huynh đến giao tài liệu rồi?

- Lần thứ sáu hay là lần thứ bảy gì đó?

- Thật sự là khùng bố a, mỗi lần Lâm Tiêu huynh săn giết được tài liệu tam tinh yêu thú đều hơn hai mươi vạn lượng, nhiều thời điểm có ba bốn mươi vạn lượng, nói như vậy một tháng này Lâm Tiêu huynh liệt sát yêu thú khoảng chừng gần ba trăm vạn lượng, đây cũng quá khoa trương đi?

- Một tháng gần ba trăm vạn lượng, một năm gần ba ngàn vạn lượng, ông trời của ta!

- Sổ sách cũng không thể tính như vậy, tuy Lâm Tiêu huynh liệt sát yêu thú nhanh, nhưng tiêu hao đan dược cũng cực kỳ kinh người, tính cả tiêu hao, hẳn là lợi nhuận cũng không nhiều.

- Các người quá coi thường Lâm Tiêu huynh, các người nghĩ Lâm Tiêu huynh liều mạng liệt sát như vậy là vì kiếm tiền sao? Hẳn đây là tôi luyện tu vi võ đạo của mình.

- Xác thực, Lâm Tiêu huynh ngoại trừ là Chân võ giả ra, còn là một nhị phẩm Luyện dược sư, dùng thiên phú luyện dược của hắn thật muốn kiếm tiền, mỗi ngày ở Dược Sư Đường luyện dược kiếm được tiền cũng không thể so với đi ra ngoài liệt sát yêu thú ít, còn an toàn hơn.

- Đúng vậy a, nếu như là ta mà nói, còn có thể đi dã ngoại liều mạng liệt sát yêu thú sao.

Vô số đệ tử nghị luận tới tấp, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Thật sự là tốc độ Lâm Tiêu liệt sát yêu thú quá mức kinh người, chia đều một ngày đều muốn liệt sát vài đầu tam tinh yêu thú, coi như là Hóa Phàm cảnh sơ kỳ võ giả mỗi tháng kiếm được ngân lượng cũng không có nhiều như Lâm Tiêu.

Bọn họ không biết, ngoại trừ những tam tinh yêu thú này ra, Lâm Tiêu còn săn giết đại lượng tứ tinh yêu thú, chỉ có điều trong tứ tinh yêu thú, yêu đan đáng giá nhất tất cả đều bị Toản Địa Giáp phân thân nuốt chửng, mà tài liệu còn lại tuy cũng có chút đáng giá, nhưng vì không muốn bạo lộ Toản Địa Giáp phân thân tồn tại, cũng chỉ có thể gửi trong huyệt động.

Dù sao tài vật trên người Lâm Tiêu đã đạt đến một mức độ kinh người, chút tiền nhỏ kia có hay không cũng không ngại.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Tiêu nghỉ ngơi suốt một ngày lại lần nữa tiến vào khu hoang dã.

Sau một nén nhang Lâm Tiêu tiến vào khu hoang dã.

Sưu!

Một đạo nhân ảnh khác cũng theo sát lướt vào trong đó, xuất hiện ở nơi mà Lâm Tiêu vừa biến mất.

- Đáng giận, lại bị tiểu tử này chạy thoát rồi.

Đây là một trung niên nam tử người mặc y bào màu đen, tay cầm một thanh chiến đao dữ tợn, ánh mắt hung tàn.

- Cái này đã hơn hai tháng, mỗi lần tiểu tử Lâm Tiêu kia tiến nhập trong núi rừng khí tức đều sẽ trong nháy mắt thu liễm, Liên Vân sơn mạch lớn như vậy, để - GOCTRUyen -cho ta đi nơi nào tìm hắn, trại chủ để cho ta trong ba tháng này nhất định phải đánh chết hắn, bằng không đợi hắn đi theo đội ngũ Tân Vệ Thành về Hiên Dật quận thành sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Trung niên nam tử hung hăng nói ra, trong ánh mắt không ngừng hiện lên từng đạo hào quang âm lãnh.

Trung niên nam tử này là Khoái Đao Khách Ân Lâm của Hắc Long trại tiềm phục tại Tân Vệ Thành, một thân thực lực đạt đến Hóa Phàm cảnh trung kỳ, đẳng cấp ngang hàng với đám người Chữ Vĩ Thần tổng quản, tại Tân Vệ Thành có uy danh rất hiển hách.

273. Chương 273: Thú Triều Đột Kích (1)

Mấy ngày này, mỗi một lần Lâm Tiêu tiến nhập trong núi rừng, hắn đều đi theo sau lưng Lâm Tiêu tiến vào, vì không làm cho Lâm Tiêu và những người khác chú ý, mỗi một lần Ân Lâm đều cố ý cách non nửa canh giờ, bất quá tốc độ của Lâm Tiêu quá nhanh, Liễm khí quyết cũng quá mức cường đại, mỗi một lần Ân Lâm theo sát lấy Lâm Tiêu đi đến khu hoang dã, đều triệt để mất (goctruyen.com) đi tung tích của Lâm Tiêu, làm hắn vô cùng tức giận.

- Không được, lần sau ta nhất định phải theo sát tiểu tử Lâm Tiêu kia mới được, nếu không qua một tháng nữa bọn người Lâm Tiêu sẽ đi Hiên Dật quận thành, đến lúc đó muốn đánh chết hắn độ khó càng cao.

Ân Lâm nắm chặt chiến đao, trong ánh mắt hung mang lập lòe.

Trong núi rừng u ám, thâm thúy, Lâm Tiêu mang theo Toản Địa Giáp phân thân không ngừng xâm nhập.

Gặp được một ít nhị tinh yêu thú, Lâm Tiêu đều là trực tiếp né qua, chỉ có gặp phải tam tinh yêu thú Lâm Tiêu mới có thể động thủ liên sát, về phần tứ tinh yêu thú, thì là Lâm Tiêu hi vọng gặp phải nhất, bởi vì mỗi một đầu tứ tinh yêu thú đều đại biểu Toản Địa Giáp phân thân nửa năm khổ tu

Không bao lâu, đã có hai đầu tam tinh yêu thú chết ở trên tay Lâm Tiêu.

- Ân?

Không biết chuyện gì xảy ra, hôm nay tựa hồ Toản Địa Giáp phân thân có điểm gì là lạ, giống như nhận lấy khí cơ nào đó dẫn dắt, trong cơ thể một mực có loại xúc động cùng cảm giác rục rịch.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu chau mày, loại cảm giác này từ khi hắn chiếm cứ Toản Địa Giáp phân thân là lần đầu tiên cảm nhận được qua.

Một loại cảm giác muốn giết chóc mãnh liệt từ trong óc Toản Địa Giáp phân thân không ngừng lướt ra, nếu như không phải Lâm Tiêu tiến hành khống chế mà nói, chỉ sợ Toản Địa Giáp phân thân sớm đã điên cuồng chém giết đi lên.

Mà trong không ngừng xâm nhập, Lâm Tiêu cũng dần dần phát hiện yêu thú trong Liên Vân sơn mạch hôm nay tựa hồ cũng có một chút không đúng, yêu thú đối với nguy hiểm cảm giác rất mạnh, bình thường nếu như thực lực của võ giả Nhân loại trên xa bọn chúng, đám yêu thú đều sẽ chọn trốn tránh mà không phải chiến đấu, nhưng hôm nay vô luận là tam tinh yêu thú hay nhị tinh yêu thú, -GOCTRUyen thậm chí nhất tinh yêu thú bình thường nhất, ở sau khi cảm nhận được khí tức võ giả Nhân loại đều điên cuồng xông lên, giống như nổi giận.

Ầm ầm!

Ở bên trong loại nghi hoặc này, Lâm Tiêu đang trong núi rừng tìm kiếm yêu thú đột nhiên cảm giác được từ chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch ẩn ẩn truyền đến một tia chấn động, đồng thời một cỗ khí tức yêu thú đặc hơn truyền đưa tới.

- Yêu khí thật đậm.

Ngẩng đầu nhìn về phía địa phương truyền đến chấn động, Lâm Tiêu không khỏi cả kinh.

Ngay sau đó ở trong tầm mắt của Lâm Tiêu, ba gã võ giả toàn thân máu tươi đang từ trong chỗ sâu chạy như điên ra, trên mặt tràn đầy hoảng sợ cùng kinh hãi, khí tức trên thân ba võ giả cùng Lâm Tiêu không sai biệt lắm, hiển nhiên đều là tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả.

Mà ở sau lưng ba người bọn họ, hơn mười con yêu thú đang cuồng mãnh điên cuồng đuổi giết mà đến, trong đó tuyệt đại đa số đều là nhị tinh yêu thú, thậm chí càng là có ba đầu tam tinh yêu thú.

- Chạy mau, Thú triều, Thú triều đến đây!

Rất xa nhìn thấy Lâm Tiêu, một người trong ba gã võ giả lúc này điên cuồng gào rú lên, hiển nhiên là nhắc nhở Lâm Tiêu, mà ở phía sau bọn họ, một đầu Ác Mộng Báo trong ba đầu tam tinh yêu thú bỗng nhiên nhảy lên, thân hình như núi nhỏ trong nháy mắt đánh về phía tên võ giả rống to kia.

- Cút ngay!

Võ giả này cảm giác được tiếng gió sau lưng, găm lên giận dữ, chiến đao trong tay bỗng nhiên bổ về phía sau, cùng Ác Mộng Báo kia đập ra lợi trảo hung hăng đụng vào cùng một chỗ, trong chấn động kịch liệt, trong miệng võ giả này phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình nặng nề đập bể một tảng đá lớn, đem viên cự thạch kia trong nháy mắt đập thành khối vụn.

- Đại ca!

Hai gã võ giả một bên chạy như điên nhìn thấy một màn này, đôi mắt lập tức ửng hồng, bỗng dưng dừng bước lại, đem võ giả bị thương hộ ở bên trong.

Nhưng chỉ có một cái dừng lại như vậy, hơn mười đầu yêu thú sau lưng rất nhanh liền đuổi tới, trong đó ba đầu tam tinh yêu thú mạnh nhất nguyên một đám mở ra miệng khổng lồ dữ tợn, hướng về phía ba gã võ giả hung hăng bổ nhào cắn đến.

- MK, lão tử liều mạng với người.

Ba võ giả đôi mắt đỏ bừng, găm lên giận dữ, muốn nhào tới trước, đúng lúc này...

- Phá Sơn Băng địa!

Oanh!

Một đạo đao mang sáng chói từ đằng xa như thiểm điện lướt đến, hung hăng bổ vào trên người ba đầu tam tinh yêu thú, nguyên lực kinh người ba động, đao mang sáng chói bổn ba tới trong nháy mắt đem Ác Mộng Báo chém thành hai khúc, thân hình khổng lồ như núi nhỏ nặng nề đập trên mặt đất, phát ra một tiếng vang cực lớn, từng cỗ máu tươi phun ở không trung, như một hồi huyết vũ.

Ba gã võ giả biểu lộ ngẩn ngơ, ở trước mặt bọn họ hân hơn mười đầu nhị tinh yêu thú lao nhanh mà đến, còn chưa chờ bọn họ có động tác.

- Đao cuốn Ngũ Nhạc!

Một đạo đao khí cự đại như gió lốc hung hăng nhảy vào trong đàn yêu thú, một hồi tiếng kêu rên thê thảm oanh minh vang lên, đầy trời đao khí cuốn sạch, vền vền là ở trong chốc lát, liền đem hơn mười đầu nhị tinh yêu thú xé rách đến thất linh bát lạc, thi thể đầy đất.

Ba gã võ giả trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mặt, trước đó bọn họ còn chuẩn bị phân đấu liều chết, nhìn thấy một màn này con mắt cũng trừng lớn, tâm tình nhất thời không có thể chuyển biến tới.

- Như thế nào, ba người các người không có sao chứ?

Thân hình Lâm Tiêu tung bay, đi đến trước mặt ba người.

- Là người, Lâm Tiêu!

Này khi ba gã võ giả nhìn thấy Lâm Tiêu đều khê giật mình, sau thiên tài đệ tử đại tái, danh tự Lâm Tiêu đã sớm truyền khắp ra ngoài, chỉ cần là võ giả hôm đó quan sát thiên tài đệ tử đại tái, đối với bộ dáng Lâm Tiêu chỉ sợ đều không thể quên.

- Chúng ta không có việc gì.

Võ giả đầu lĩnh trước nhắc nhở Lâm Tiêu liên tục lắc đầu, chợt sắc mặt bỗng nhiên biến đổi:

- Lâm Tiêu, bắt hảo, trong Liên Vân sơn mạch này có Thú triều bạo động, xem phương hướng của bọn nó hẳn là hướng về cửa nam Tân Vệ Thành, người ngàn vạn phải cẩn thận.

- Thú triều?

Trong nội tâm Lâm Tiêu cả kinh, sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngưng trọng lên

Cái gọi là Thú triều chính là yêu thú bạo động, đến lúc đó sẽ có đại lượng yêu thú điên cuồng công kích thành trì của Nhân loại, bình thường mỗi lần Thú triều đều có vô số võ giả chết đi. Nếu như là tiểu Thú triều còn khá tốt, trong đó cường đại nhất cũng chỉ là ngũ tinh yêu thú, chỉ khi nào là Thú triều cỡ trung, đến lúc đó sẽ có Lục Tinh yêu thú trở lên xuất hiện, đây đối với Tân Vệ Thành mà nói sẽ là một hồi tai họa thật lớn, cả Tân Vệ Thành đều có thể thất thủ.

- Cái Thú triều này tới quá mức đột ngột, căn bản không có nửa điểm dấu hiệu, chỉ sợ quân đội cùng các võ giả trong Tân Vệ Thành còn không có nhận được tin tức.

274. Chương 274: Thú Triều Đột Kích (2)

Trong nội tâm Lâm Tiêu không khỏi lo lắng, ngẩng đầu nhìn về phía ở chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch, chỉ thấy bên trong dãy núi tựa hồ có một cổ sông triều màu đen đang cuộn cuộn mà đến.

- Không được, ta phải đi thông tri quân đội Thành Nam, ba người các người bảo trọng.

Bất chấp nhiều lời, thân hình Lâm Tiêu vừa động.

- Điện quang cực tốc!

Trong khẩn cấp, Lâm Tiêu bất chấp do dự, (cảm ơn vithanfa đã ủng hộ) trực tiếp thi triển ra Địa cấp trung giai thân pháp điện quang hỏa thạch, thân hình như quỷ mị trong nháy mắt hóa thành một đạo thiểm điện bạo lướt hướng Thành Nam, trong chớp mắt liền biến mất khỏi tầm mắt của ba người.

- Lâm Tiêu này tốc độ thật nhanh, quả nhiên không hổ là quán quân thiên tài đệ tử đại tái, đều là tam chuyển sơ kỳ Chân võ giả, Lâm Tiêu này giết chết chúng ta chỉ cần một chiêu.

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, một võ giả nhìn không được cả kinh nói.

- Có thiên tài này là Tân Vệ Thành ta chi phúc, chúng ta cũng đừng cảm khái, tranh thủ thời gian về Tân Vệ Thành, không biết lần Thú triều này đến tới cùng bao lớn.

Đầu lĩnh võ giả than nhẹ một tiếng, trên mặt ba người tràn đầy lo lắng, vội vàng hướng về Tân Vệ Thành bay vút đi.

Trong núi rừng, thân hình Lâm Tiêu như một đạo thiểm điện không ngừng lao về phía trước.

Ven đường, Lâm Tiêu cũng đã thấy được hơn mười đàn thú nhỏ, trong đó nhiều có mấy trăm con, nhỏ thì có vài chục con, do một chút ít tam tinh yêu thú dẫn đầu, rậm rạp chằng chịt, hướng về Thành môn của Tân Vệ Thành không ngừng hội tụ.

Nếu có thời gian, Lâm Tiêu sớm đã đem từng đàn yêu thú kia tất cả đều đánh chết, đáng tiếc Lâm Tiêu toàn lực lao đi không dám trì hoãn chút thời gian nào.

Không ngừng thi triển diện quang cực tốc đối với thân thể tổn thương thật lớn, cũng may Lâm Tiêu tu luyện Kim Ngọc Quyết lực phòng ngự rất mạnh, điểm ấy tổn thương còn có thể thừa nhận, lúc bay vút Lâm Tiêu cũng không ngừng nuốt từng khẩu Nguyên Khí Đan, bổ sung nguyên lực kịch liệt tiêu hao trong cơ thể.

Về phần Toàn Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu thì cho nó ẩn dấu đi, Toàn Địa Giáp phân thân còn không có tấn cấp tứ tinh, ở trong Thú triều dạng này căn bản nâng không đến quá nhiều tác dụng. Nghĩ đến Toàn Địa Giáp phân thân dị trạng, Lâm Tiêu tựa hồ ẩn ẩn hiểu rõ, Thú triều này tựa hồ là yêu thú bị lực lượng thần bí nào đó ảnh hưởng, bản năng luống cuống sinh ra hành vi quần thể.

Gần kề sau nửa canh giờ, Lâm Tiêu toàn lực bay vút đi tới đồng bằng bên ngoài Liên Vân sơn mạch.

Tân Vệ Thành Nam Thành cùng Liên Vân sơn mạch trong lúc đó có một vùng quê dài đến trên trăm dặm trống trải, quân đội võ giả Tân Vệ Thành là trú đóng ở nơi này.

- Không tốt, đã tới chậm!

Vừa mới lao ra Liên Vân sơn mạch, sắc mặt Lâm Tiêu bỗng nhiên biến đổi, ở trước mặt của hắn, một cổ thủy triều do vô số yêu thú hình thành đang hướng về cửa nam Tân Vệ Thành cuộn cuộn mà đi, khí thế kinh thiên động địa, bề gãy nghiêng nát.

Trong nội tâm Lâm Tiêu bỗng nhiên trầm xuống.

Ở trong tầm mắt Lâm Tiêu, Yêu Thú - goctruyen.com- đầy khắp núi đồi chạy chồm mà đến, không ngừng gào thét nhằm phía Tân Vệ thành, số lượng Yêu Thú kinh người, liếc nhìn rậm rạp chẳng chịt, có chừng ngàn vạn con.

Yêu khí phóng lên cao chiếm giữ trong thiên địa, hình thành một mảnh mây đen Yêu khí nồng nặc, coi như là lấy thực lực Lâm Tiêu hôm nay, xa xa cảm giác được cũng là trong lòng hoảng sợ.

Rống!

Một bên, một bầy Yêu Thú lạc đàn có trên trăm con cảm giác được Lâm Tiêu tồn tại, lập tức gào thét chạy chồm rít gào mà đến, khí thế hung mãnh.

- Dao cuốn Ngũ nhạc!

Lâm Tiêu bỗng dừng xuất đao, một cổ đao khí do long quyển khắp bầu trời cấu thành điên cuồng quét vào trong bầy thú, lúc này bầy Yêu Thú chừng trên trăm con kia sớm bị thất linh bát lạc, một đao chém rụng trong nháy mắt chết đi hơn mười Yêu Thú.

Xoát!

Thân hình Lâm Tiêu nhảy lên, nhảy vào trong bầy thú.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Thân hình Lâm Tiêu ở trong bầy thú chợt tiêu thất, sau đó hóa thành một cổ gió mát, đảo qua khắp bầy thú, trong sát na, bầy Yêu Thú do trên trăm con cấu thành, ở dưới chiến đao của Lâm Tiêu bị chém thành hai khúc, tiên huyết giàn giụa.

- Không biết quân doanh Nam thành hiện tại thế nào?

Trong lòng Lâm Tiêu lo lắng, thân hình đón phương hướng thú triều hăng hái lao đi.

- Chết!

- Cút cho ta!

Mới đi tới khoảng chừng vài dặm, Lâm Tiêu chợt nghe đến một trận chém giết kịch liệt, dỗi mắt nhìn lại, phía trước cách đó không xa, trên một mảnh đất trống, khoảng chừng mười sáu mười bảy võ giả vây quanh cùng nhau, lẫn nhau trong lúc đó dựa lưng vào nhau, ở quanh thân bọn họ, một đám chừng mấy trăm đầu Yêu Thú đem hơn mười người bọn họ bao vây, không ngừng tiến công cắn xé.

Trong hơn mười người này, khoảng chừng năm người là Tam chuyển Chân Võ Giả, còn có mười hai người là Nhị chuyển Chân Võ Giả, xem trang phục cùng huy chương trên người bọn họ, hiển nhiên không phải là võ

giả xuất từ một đội ngũ, nhưng ở bên trong thú triều như vậy, chỉ có thể liên hợp cùng một chỗ, mới có thể chống đỡ bày thú tập kích.

Dù như vậy, cả chi đội ngũ cũng nguy hiểm trọng trọng, chật vật chịu không nổi, mấy trăm đầu Yêu Thú không ngừng vây công bọn họ, trong đó còn bao quát mấy đầu tam tinh Yêu Thú, nếu như không phải trong lúc nhất thời Yêu Thú có thể tiến công đến bọn họ số lượng cũng không nhiều, lấy thực lực của bọn họ sợ rằng trong nháy mắt đã bị Yêu thú tràn đầy đánh chết, nuốt chửng.

- A!

Trong tiến công điên cuồng, một tên võ giả trong đó bị một con tam tinh Lân Giáp Thiết Sư vỗ trúng cánh tay phải, Lân Giáp Thiết Sư thân cao như ba tầng lầu, một trảo chụp đến, thật giống như người khổng lồ đánh con kiến hôi, cánh tay phải của Tam chuyển Chân Võ Giả kia bị vỗ đến xương vỡ vụn ra, cả người như đạn pháo trọng trọng đập vào bên trong đoàn người.

- Đội trưởng!

Trong đám người có mấy người phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhìn Lân Giáp Thiết Sư hung mãnh không gì sánh được, sắc mặt có vẻ tái nhợt không gì sánh được.

Lân Giáp Thiết Sư chính là một loại cực kỳ đáng sợ trong tam tinh Yêu Thú, lực lớn vô cùng, một khi bị nó nhảy vào đoàn người, sợ rằng hơn mười người ở đây lập tức sẽ bỏ mình.

- Ta quay lại ngăn cản!

Trong hai gã võ giả khác đang ngăn chặn một đầu tam tinh Yêu Thú còn lại, đột nhiên bay vút ra một người, người này hình thể cường tráng, cầm trong tay một cây búa to, hướng về Lân Giáp Thiết Sư kia một búa bổ tới.

Oanh!

Thiết phủ thật lớn trọng trọng nện ở trên người Lân Giáp Thiết Sư kia, cư nhiên chỉ bổ ra một vết thương nhợt nhạt, số lượng máu chảy ra cũng không nhiều.

Lân Giáp Thiết Sư bị đau, gầm lên giận dữ, mắt to như chuông đồng gắt gao nhìn chăm chăm vào đại hán cường tráng cầm cự búa trong tay, lợi trảo trắng kiện như thân cây hung hăng đánh về phía đại hán cường tráng.

- Cút ngay!

Đại hán cường tráng lùi đình rống giận một tiếng, búa lớn trong tay hung hăng đón nhận, trảo phủ đánh trúng, đại hán cường tráng kia lảo không phun ra một ngụm tiên huyết, cả người nhanh như tia chớp bay ngược ra.

Tất cả mọi người ở đây tuyệt vọng.

275. Chương 275: Thu Nạp Đội Ngũ

Đại hán cường tráng kia là Tam chuyển Chân Võ Giả cực mạnh trừ võ giả thụ thương trước kia, một thân thực lực đã đạt đến Tam chuyển Hậu kỳ, nhưng dĩ nhiên không phải nhất chiêu chi địch của Lân Giáp Thiết Sư, coi như những người bọn họ có thể đem tất cả Yêu Thú ngăn trở, một đầu Lân Giáp Thiết Sư kia cũng đã có thể lấy mệnh mọi người ở đây, càng huống chi bọn họ căn bản không có thực lực này.

Rống!

Lân Giáp Thiết Sư thân cao như nhà lầu ba tầng ù ù xông tới, khí thế như hồng, đem tất cả Yêu Thú bên cạnh đụng đến không ngừng cuộn cuộn bay, thân hình khổng lồ như vào chỗ không người, hung hăng đánh về phía hơn mười người trong bày thú.

- Hết!

Mọi người trong lòng tuyệt vọng, đúng lúc này...

Huhu!

Một đạo đao mang sáng như ngọc từ đằng xa trong nháy mắt bay vút đến, nhanh như tia chớp bổ vào trên đầu Lâm Giáp Thiết Sư kia, ở trong ánh mắt khó có thể tin của mọi người, Lâm Giáp Thiết Sư trước kia còn hung tàn không gì sánh được nhất thời đau đến bay ngược ra, chợt lại là một đạo đao mang lướt tới, đem đầu Lâm Giáp Thiết Sư này chém thành hai khúc.

Một bóng người từ đằng xa bạo lướt mà đến, bá đạo nhảy vào bên trong bầy thú.

Ừng ừng!

Dường như sóng biển cuộn cuộn, từng đạo đao mang lấy nhân ảnh kia làm trung tâm bạo tán ra, mỗi một đạo đao mang đều dễ như trở bàn tay, trong nháy mắt đem hơn mười con Yêu Thú xung quanh cày qua một lần, trong chớp mắt phương viên mấy chục thước trung tâm người nọ, tất cả Yêu Thú đều trở nên không còn, chỉ còn lại có thi thể Yêu Thú cùng tiên huyết đầy đất.

- Có cao thủ tới, mọi người kiên trì!

Hơn mười người trong bầy thú đầu tiên là ngẩn ngơ, chợt trên mặt lộ ra mừng rỡ, càng có người rống to lên tiếng.

Đạo nhân ảnh kia mấy cái lóe lên liền đi tới trong đội ngũ, ven đường đao khí ngang dọc, chỉ để lại Yêu Thú tàn thi đầy đất.

Rống!

Một đầu tam tinh Phi Dực Hổ gầm nhẹ một tiếng, hai mắt đỏ đậm, trong nháy mắt hóa thành một đạo thiểm điện đánh về phía bóng người kia, cả người tản ra Yêu khí khiếp người.

- Chết!

Người nọ nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn Phi Dực Hổ bay tới, hướng Phi Dực Hổ đang bay nhào trong nháy mắt chém ra một đạo, đao mang như Ngân Hà rơi cửu thiên, tà tà chắc chém đi ra ngoài, đao khí sắc bén trong nháy mắt đem đầu tam tinh Phi Dực Hổ kia một đao chém thành hai khúc, thi thể khổng lồ ù ù lún lún rơi xuống đất, đem mấy con nhất tinh Yêu Thú trên mặt đất đập thành thịt nát.

- Đao cuốn Ngũ nhạc!

Bóng người kia liên tục bổ mấy đạo vào bầy thú, khắp bầu trời đao khí phụt ra, nơi đao khí đi qua, chỉ còn lại có thi thể Yêu Thú đầy đất.

Vén vện mấy hơi thở trong lúc đó, bầy thú mấy trăm con chết đi một nửa, trong đó mấy đầu tam tinh Yêu Thú càng không một người sống.

- Tà Nguyệt Trảm!

- Bán Nguyệt Trảm!

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Bóng người kia rống giận vài tiếng, chiến đao trong tay không ngừng phóng xuất ra từng đạo đao mang, đem Yêu Thú còn lại hết thấy đánh chết tại chỗ.

- Các ngươi không có sao chứ?

Làm xong hết thấy, bóng người kia mới quay đầu dò hỏi.

Hơn mười võ giả ở đây tất cả đều trợn mắt hốc mồm, bầy thú trước kia khiến hơn mười người bọn họ kẹt ở chỗ này, không thể ngăn chặn, ở trong tay võ giả đột nhiên xuất hiện kia, cứ nhiên dùng chỉ chốc lát hết thấy liền bị mất mạng, khiến trong lòng bọn họ chấn động hầu như nhất thời khó có thể phản ứng lại.

- Cao thủ này chẳng lẽ là Hóa Phàm cảnh võ giả sao?

Có người ở trong lòng suy đoán, nhưng chờ bọn họ thấy khuôn mặt bóng người kia, mỗi một người đều ngây người.

- Là người .

Danh tiếng của Lâm Tiêu tại Tân Vệ thành đã sớm lan xa, hầu như hơn phân nửa võ giả đều biết thiếu niên thiên tài mười lăm tuổi liền thu được quán quân thiên tài đệ tử đại tái kia.

- Mọi người nhanh trị liệu vết thương trên người, sau đó cùng ta giết về quân doanh.

Sắc mặt Lâm Tiêu nghiêm túc, trong sát na chém giết mấy trăm đầu Yêu Thú, hắn không mang theo vẻ tươi cười, ngưng trọng nhìn thú triều xa xa không ngừng chạy chồm, rít gào.

Cùng đại bộ đội thú triều so sánh, hắn ở đây giết mấy trăm đầu Yêu Thú chẳng qua là một nhánh sông thật nhỏ trong đó mà thôi, căn bản không đủ thành đạo.

Rất nhiều võ giả trong lòng không dám thư giãn, lúc này vội dùng đan dược chữa thương cùng bổ sung Nguyên khí, bất quá có Lâm Tiêu một cao thủ ở chỗ này, khản trương trong lòng bọn họ cũng chậm lại không ít.

Sau một lát, một đám người ở dưới sự dẫn dắt của Lâm Tiêu hướng về quân doanh không ngừng bay vút đi, bọn họ không dám quá mức tiếp cận đại bộ đội thú triều, sợ bị một ít Yêu Thú cảm giác được, chỉ phải xa xa dẫn theo.

Ven đường, Lâm Tiêu cũng gặp phải không ít võ giả từ trong Vân Sơn mạch đi ra bị vây thú vây khốn, lúc này xuất thủ cứu, chờ sắp tiếp cận quân doanh, phía sau hắn đã theo không sai biệt lắm hơn một trăm Chân Võ Giả, trong đó Tam chuyển Chân Võ Giả có hơn bốn mươi, cái khác hầu như tất cả đều là thuần một sắc Nhị chuyển Chân Võ Giả.

Ở bên trong thú triều, Nhất chuyển Chân Võ Giả căn bản không có nửa điểm chống lại chi lực, gặp phải chính là một cái chết một cái, chỉ Nhị chuyển Chân Võ Giả mới có khả năng miễn cưỡng ngăn chặn.

Trải qua khoảng chừng nửa canh giờ bay nhanh, bọn người Lâm Tiêu rốt cục đi tới quân doanh bên ngoài nam thành.

Xa xa trên đường chân trời, một tòa quân doanh rộng rãi đứng vững ở chỗ này, quân doanh như vậy ở bốn phía bên ngoài Tân Vệ thành đều có một tòa, trú đóng đại lượng binh sĩ, vì chính là ở trong thú triều tập kích trước tiên phản ứng, kịp bảo vệ Tân Vệ thành phía sau.

Lúc này, xa xa bên ngoài quân doanh, đại lượng Yêu Thú không ngừng chiếm giữ, vị trí trung ương kia, vô số Yêu Thú đang điên cuồng tiến công, tiếng gào thét, tiếng kêu không dứt bên tai.

Thú triều công kích là vị trí nòng cốt nhất của quân doanh, một khi công phá, toàn bộ quân doanh sẽ tan vỡ, một khi Yêu Thú đột phá quân doanh tập kích, là có thể uy hiếp được Tân Vệ thành sau hơn mười dặm, có thể nói, nơi này là một đạo phòng tuyến cuối cùng tiến nhập Tân Vệ thành.

Bọn người Lâm Tiêu cũng không có đi theo đại bộ đội thú triều, bởi vậy đi tới chỉ là một góc hẻo lánh của quân doanh, coi là như vậy, ở chỗ này như trước có ngàn vạn đầu Yêu Thú đang điên cuồng tiến công, ở bên trong quân doanh, vô số tên nô mang theo lực xuyên thấu cường đại hung hăng đâm vào trong bầy thú, mỗi một tên bắn ra đều ít nhất có một Yêu Thú bị xuyên thấu, thống khổ ở trên mặt đất cuộn cuộn kêu rên.

Mà ở quân doanh phía trước, đại lượng binh sĩ mặc áo giáp hợp kim cầm chiến đao trong tay, ba năm người một tiểu đội, điên cuồng ở trong bầy thú chém giết đến, bọn họ không dám rời quân doanh quá mức xa, chỉ có thể không ngừng thừa nhận đại quân thú triều như tầng tầng lớp lớp sóng biển không ngừng chạy chồm mà đến.

- Chúng ta giết đi vào.

Chiến đao vào tay, Lâm Tiêu hướng hơn một trăm võ giả sau lưng lạnh lùng nói.

Thoại âm rơi xuống, cả người Lâm Tiêu hóa thành một đạo Thiểm Điện, hung hăng nhảy vào trong bầy thú.

276. Chương 276: Chém Giết Đắm Máu (1)

Xuy...

Một đạo đao mang dài chừng hơn mười thước đánh vào bầy thú, đao khí kinh khủng ở trên mặt đất cày ra một khe rãnh kinh người, hơn mười đầu Yêu Thú tránh né không kịp, ở dưới đao mang công kích trong nháy mắt bị chém thành hai khúc, nhện nhíp ngã xuống đất. Oanh! Một đạo bổ ra, Lâm Tiêu không có dừng lại, tả quyền lại mạnh mẽ đánh ra.

- Uy phong lắm lắm!

Nắm tay đáng sợ mang theo Nguyên khí bằng bạc phương viên vài trăm thước, như vắn thạch hung hăng nện ở trong bầy thú, quyền khí kinh khủng phụt ra muốn nổ tung lên, quyền khí đem mười đầu Yêu Thú trong phạm vi này hết thấy đánh thành thịt nát.

Trong bầy thú đông nghịt lập tức xuất hiện một lỗ thủng, Lâm Tiêu không chút do dự nhảy vào trong đó.

- Giết!

- Nhảy vào trong quân doanh đi.

- Một khi để bầy thú công phá quân doanh, thân nhân của chúng ta trong Tân Vệ thành đều xong đời.

Hơn một trăm võ giả đối mặt bầy thú đông nghịt như vậy, ngay từ đầu trong lòng cũng có chút thấp thỏm, sợ hãi, nhưng ở dưới Lâm Tiêu dũng mãnh đánh động, ánh mắt cả đám nhất thời đỏ lên, theo thân ảnh Lâm Tiêu hung hăng nhảy vào trong bầy thú.

Đội ngũ hơn một trăm võ giả đối với ngàn vạn Yêu Thú mà nói, tuy rằng cũng không coi vào đâu, nhưng như một khối nham thạch to lớn đập vào hồ nước, lập tức liên tục lên bọt nước khắp bầu trời.

Hậu phương bầy Yêu Thú công kích không đến binh sĩ trước quân doanh, lúc này nhện nhíp trào tới đám người Lâm Tiêu.

Thú triều khổng lồ kéo tới, ở bên trong đại lượng Tam chuyển Chân Võ Giả, Nhị chuyển Chân Võ Giả, từng người ra sức chém giết, hình thành một hình tròn thật lớn, đem mọi người bao quanh vây quanh, đầu vào đây.

Một khi số lượng Yêu Thú nhiều, hoặc là có Yêu Thú cường đại đột phá đội ngũ phía trước phong tỏa, võ giả phía sau sẽ lập tức đuối kịp, điên cuồng xuất thủ, đánh chết Yêu Thú này trong nháy mắt.

Cứ như vậy đội ngũ đã có thể bảo đảm phía sau vĩnh viễn an toàn, còn có thể bảo chứng Tam chuyển Chân Võ Giả ngăn chặn phía trước trong cùng một lúc sẽ không bị nhiều Yêu Thú công kích.

Mọi người chân chính đau đầu là Tam tinh Yêu Thú cường đại, Yêu Thú này lấy thực lực Tam chuyển Chân Võ Giả như bọn họ là không cách nào trong khoảng thời gian ngắn đánh chết, sợ ý một chút thậm chí có khả năng thụ thương, mất mạng, cũng may thể hình Tam tinh Yêu Thú đều khổng lồ không gì sánh được, như vậy thời điểm Tam tinh Yêu Thú công kích, xung quanh số lượng Nhị tinh Yêu Thú sẽ không nhiều lắm.

Chỉ là trong chốc lát, hơn một trăm võ giả ở đây trên người đều dính đầy tiên huyết, trong đó có Yêu Thú, cũng có bản thân bọn họ.

Ngao!

Trong lúc ra sức chém giết, đột nhiên một tiếng ô kêu bên nhện truyền đến, thiên không trên đỉnh đầu mọi người trở nên tối, không ít võ giả vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, một con Yêu Thú có cánh dài năm sáu mét hướng các võ giả hung hăng đánh tới.

- Không tốt, là phi hành Yêu Thú Thiết Diện Ưng!

- Đây là Tam tinh Hậu kỳ Yêu Thú!

- Mau tránh ra!

Trong đám người không ít võ giả lúc này rống giận, trung ương đội ngũ đều là một ít Nhị chuyển Chân Võ Giả yếu nhược, mà Thiết Diện Ứng lại là tồn tại đáng sợ trong Tam tinh Yêu Thú, một đôi thiết trảo tiếp xúc kim đoạn ngọc, một khi thiết trảo tựa như sắt thép bắt bỏ vào trong đoàn người, sợ rằng trong nháy mắt sẽ bị chết tăng lớn võ giả.

Lúc này đoàn người truyền đến một trận xô xao.

- Để cho ta tới!

Vài tên võ giả ở ngoại vi sắc mặt ngưng trọng, liền muốn tiến lên xuất thủ, mặc dù bọn họ không có nắm chặt đánh chết Thiết Diện Ứng này công kích, nhưng tự xưng là còn có thể ngăn trở Thiết Diện Ứng hai lần công kích, chỉ cần ngăn trở chốc lát, vài tên Tam chuyển Chân Võ Giả khác đồng loạt xuất thủ, sẽ có khả năng đánh chết.

Hưu!

Đúng lúc này, không đợi vài tên Chân Võ Giả kia từ trong đám người bay vút ra, một đạo đao mang đột nhiên từ trước đội ngũ bạo lướt dựng lên, như Lưu Tinh hung hăng chém ở trên đầu Thiết Diện Ứng, đầu Tam tinh Yêu Thú Thiết Diện Ứng này còn chưa kịp phát uy liền lập tức chết ở dưới đao của Lâm Tiêu, thân thể phân thành hai nửa, đại lượng tiên huyết rơi vào mặt đất.

- Lợi hại, ta còn tưởng rằng phải khổ chiến một phen!

- Không hổ là quán quân của thiên tài đệ tử đại tái!

- Quá tốt, Thiết Diện Ứng chết!

Đoàn người đầu tiên là ngẩn ra, chợt đại hỉ, đại lượng võ giả nhộn nhịp kích động lên tiếng, có Lâm Tiêu ở đây, Tam tinh Yêu Thú sẽ không là uy hiếp nữa, bọn họ chỉ cần đối phó Yêu Thú ngoại vi là tốt rồi.

- Mọi người bảo trì trận hình, gặp phải nguy hiểm không cần loạn, ta sẽ xuất thủ, đến quân doanh liền an toàn, nhất cổ tác khí, mọi người theo ta giết đi vào.

Lâm Tiêu ở phía trước đội ngũ quát to nói.

Đứng ở vị trí tiền phương của cả chi đội ngũ, hần thừa nhận Yêu Thú công kích cũng là kinh khủng nhất, đại lượng Yêu Thú phẳng phát giống như sóng biển hướng hần lao đến.

- Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

- Đao cuốn Ngũ nhạc!

Đối mặt bày thú phẳng phát kéo dài không dứt, Lâm Tiêu đem chiêu thức phạm vi lớn nhất mà mình có thể thi triển nhộn nhịp thi triển ra, chỉ thấy đao khí kích bắn, tăng lớn tăng lớn Yêu Thú té trên mặt đất.

- Giết!

- Cuồng phong mưa rào!

Võ giả còn lại bị cổ vũ, cả đám ánh mắt đỏ đậm, cũng liều mạng xuất thủ, trong lúc nhất thời khắp bầu trời đao khí, kiếm khí, côn ảnh, phủ ảnh nhộn nhịp xuất hiện ở bên trong bày thú, lấy đội ngũ hình tròn làm trung tâm, hướng về bốn phía nhộn nhịp bắn nhanh ra.

Phốc xuy! Phốc xuy! Phốc xuy!

Chỉ trong nháy mắt liền có trên trăm đầu Yêu Thú mất đi, đặc biệt phía trước nhất chỗ Lâm Tiêu, mỗi một đao đi xuống, hầu như sẽ xuất hiện một bánh xe biến tốc, chỉ một ít Tam tinh Yêu Thú cường đại thỉnh thoảng mới có thể ở dưới đao khí của Lâm Tiêu không đến mức trong nháy mắt bị mất mạng, lao về phía Lâm Tiêu, nhưng nghênh tiếp chúng nó là thiết quyền của Lâm Tiêu.

Chi đội ngũ hơn một trăm võ giả này ở dưới sự chỉ huy của Lâm Tiêu không ngừng về phía trước.

Ven đường, đại lượng thi thể Yêu Thú xây cùng một chỗ, tiên huyết chảy xuôi thành một dòng sông.

Tê tê!

Bên trái trong bầy thú, thanh âm bén nhọn chói tai vang lên, một con nhện cao ba thước, thân dài năm thước tám trảo bò ra ngoài, bụng dưới của nó hé ra mặt người dữ tợn, kinh khủng dị thường.

Nơi con nhện tám trảo này đi qua, đại lượng Nhị tinh Yêu Thú tránh lui, thậm chí có một ít Tam tinh Yêu Thú cũng nhường đường.

- Đây là Tam tinh Yêu Thú Nhân Diện Tri Chu!

Trong đám người, có võ giả thất kinh.

Xuy!

Võ giả kia vừa dứt lời, đầu Nhân Diện Tri Chu này liền bị một đạo đao mang cuồng mãnh không gì sánh được trong nháy mắt phân thân, phảng phất lõi đỉnh lóe ra, Nhân Diện Tri Chu bị chia làm hai nửa, lợi trảo đen kịt còn đang liên tục co quắp, huyết dịch mặc lực sắc chảy ra, truyền ra một trận tanh hôi.

Mọi người không nói gì, đây cũng quá kinh khủng, Tam tinh Yêu Thú Nhân Diện Tri Chu không qua nổi một đạo đao mang của Lâm Tiêu, Nhân Diện Tri Chu này chính là tồn tại cường đại không gì sánh được trong Tam tinh Yêu Thú, tương đương với Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả.

277. Chương 277: Chém Giết Đắm Máu (2)

Mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng Lâm Tiêu biểu hiện cũng làm bọn họ thần tình đại định, xuất thủ càng thêm tàn nhẫn.

Khoảng chừng nửa giờ sau, đội ngũ trải qua chém giết thảm liệt rốt cục đi tới bên ngoài quân doanh.

- Quá tốt, lại có một chi đội ngũ võ giả đến.

Binh sĩ ở bên ngoài quân doanh ra sức ngăn chặn nhìn thấy một màn kia, lúc này có người cao giọng nói.

Lâm Tiêu dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy ở chỗ này ngăn chặn Yêu Thú trừ đại lượng binh sĩ mặc áo giáp ra, còn có nhóm lớn võ giả, bọn họ không có hành động thống nhất như bọn lính, nhưng mà dị thường hung hãn, ở trong đám Yêu Thú không ngừng chém giết.

Những võ giả này đều là lúc thú triều phát sinh từ trong Vân Lam Sơn mạch trốn về, sau khi đi tới quân doanh lập tức gia nhập trong đội ngũ ngăn chặn thú triều, đối với binh sĩ thủ hộ quân doanh mà nói, đội ngũ võ giả không ngừng ở bên ngoài lịch lãm là một cổ lực lượng không thể khinh thường.

Ở trong quân đội Vũ Linh đế quốc thiết trí, binh lính bình thường đều là Nhất chuyển Chân Võ Giả, mà mỗi mười người thiết lập một đội, đội trưởng phải đạt được Chân Võ Giả Nhị chuyển, mỗi trăm người thiết lập Bách phu trưởng, Bách phu trưởng phải đạt được Chân Võ Giả Tam chuyển, ngàn người thiết lập một Giáo úy, Giáo úy phải là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả.

Bởi vậy Nhị chuyển, Tam chuyển Chân Võ Giả chạy tới này, trừ hành quân bày trận không được ra, ở trên thực lực hầu như đều tương đương với đội trưởng cùng Bách phu trưởng, mỗi một đội ngũ võ giả đã ngoại đến, cũng sẽ cho binh lính lòng tin nhất định, mà có quân doanh khổng lồ cùng quân đội chiến đấu làm hậu thuẫn, cũng sẽ cho các võ giả tâm lý thoải mái cực lớn.

- Võ giả không kiên trì nổi có thể trước lui đến trong quân doanh nghỉ ngơi và hồi phục, Nam thành quân doanh chúng ta đã phái người đi Tân Vệ thành, tin tưởng không bao lâu sẽ có viện quân đến.

Có võ giả mặc áo giáp Bách phu trưởng hô lớn nói, ọi người lòng tin.

Trải qua một phen chém giết thảm liệt trước kia, đội ngũ Lâm Tiêu có không ít người đã mệt mỏi không được, không ít người vội vàng dùng đan dược khôi phục nguyên lực, sau khi hơi nghỉ ngơi lại nhảy vào trong đội ngũ đánh chết Yêu Thú.

Thú triều công kích tuy rằng mãnh liệt, nhưng hiện nay quân doanh này còn không có vết tích tan vỡ, khiến trong lòng Lâm Tiêu khẽ thở phào một cái.

Ngao rống!

Đúng lúc này, trong thú triều xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào kinh thiên, chợt một con Yêu Thú khổng lồ cao chừng mười thước xa xa vọt tới.

- Đây là Tứ tinh Yêu Thú Huyết Nhím.

Trong đám người có võ giả kinh hô, sắc mặt tái nhợt, Tứ tinh Yêu Thú quá kinh khủng, lấy thực lực bọn hắc căn bản không có khả năng ngăn chặn.

Đầu Huyết Nhím này dễ như trở bàn tay, điên cuồng nhắm phía mọi người lao tới.

Hô!

Đúng lúc này, từ trong bầy thú đột nhiên lướt ra một bóng người, nhanh như tia chớp đi tới trước Huyết Nhím, chiến đao trong tay như trụ trời trọng trọng che ở trước mặt Huyết Nhím, đem đầu Huyết Nhím kia điên cuồng chặn lại, đạo nhân ảnh kia là giáo úy thống lĩnh chi tiểu đội ngàn người này.

- Là hắc!

Thấy dáng dấp giáo úy kia, Lâm Tiêu không khỏi ngẩn ra, giáo úy này dĩ nhiên là lúc đầu hắc tham gia dã ngoại trắc thí khảo hạch Vệ Linh giáo úy, lúc đó bởi vì sự tình binh sĩ nằm vùng của Hắc Long trại Chu Dật Tử tập kích thiên tài chuẩn võ giả, Lâm Tiêu cùng Vệ Linh giáo úy này gặp qua một lần.

Quân đội thiết trí trong Võ Linh đế quốc, giáo úy phải là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ cường giả, lấy thực lực của Vệ Linh giáo úy, lúc này cùng đầu Tứ tinh Yêu Thú kia hung hăng chém giết, song phương nhất thời giết khó phân thắng bại, đại lượng Yêu Thú ở dưới một người một thú chém giết nhộn nhịp bị mất mạng.

Yêu Thú đồng cấp bình thường thực lực là trên võ giả, cần mấy người liên thủ khả năng có thể áp chế, bất quá Huyết Nhím thành niên hình thể đều cao tới mười tám mét, đầu Huyết Nhím này hình thể chỉ gần mười thước, hiển nhiên cũng không có đạt được trạng thái đỉnh phong, bởi vậy lấy thực lực Vệ Linh vừa lúc cùng nó chém giết khó phân thắng bại.

Nhìn thấy có người đem đầu Tứ tinh Huyết Nhím này chặn lại, đông đảo võ giả không khỏi thở phào một hơi, sắc mặt hơi hòa hoãn, còn không đợi tảng đá trong lòng chúng võ giả triệt để buông...

Ngao rống...

Trong hư không lại có một tiếng rít gào phẫn nộ vang lên, như lôi đình nổ vang, từ vị trí trung ương thú triều, dĩ nhiên lần thứ hai giết ra một đầu Tứ tinh Yêu Thú.

Đây là một đầu Yêu Thú khổng lồ hình thể cao tới bảy tám mét, cả người đầy lân giáp sắt thép đen nhánh, luận hình thể cùng Toản Địa Giáp phân thân có chút giống, nhưng càng to lớn hơn, đúng là Thiết Lân thú trong Tứ tinh Yêu Thú.

- Không tốt, dĩ nhiên lại có một đầu Tứ tinh Yêu Thú.

Ở đây không ít người tâm lần thứ hai bay lên, sắc mặt tái nhợt.

Bằng bằng bằng...

Trên tiền pháp ở hậu phương của Quân doanh, tiếng xé gió của từng mũi tên truyền đến, mũi tên to như cánh tay phá vỡ hư không, ở trong không khí hóa xuất một đạo khí lãng bạch sắc nhợt nhạt, đâm vào trên người Yêu Thú kia dĩ nhiên đều đứt đoạn, không thương tổn chút nào, chỉ là bắn nứt ra vài miếng lân giáp trên người Thiết Lân thú, chảy ra tiên huyết nhẹ nhẹ.

Tứ tinh Yêu Thú phòng ngự quá mức đáng sợ, căn bản không phải mũi tên phổ thông có thể đánh chết.

Ngao rống...

Tứ tinh Thiết Lân thú bị đau, phần nộ gào thét một tiếng, thân hình khổng lồ như một tòa núi nhỏ hướng hàng rào thiết trí bên ngoài quân doanh hung hăng đánh đến, ven đường đại lượng Nhị tinh Yêu Thú bị đụng quăng, trong đó thậm chí có một ít Tam tinh Yêu Thú hình thể khổng lồ.

- Hết...

Không ít võ giả sắc mặt tái nhợt, thậm chí một ít binh sĩ cũng là biểu tình ngưng trọng, thần sắc khẩn trương.

Thủ vệ ở chỗ này chỉ là một chi tiểu đội ngàn người, trừ giáo úy là một Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả ra, còn lại Bách phu trưởng mạnh nhất cũng chỉ là Tam chuyển đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của Tứ tinh Yêu Thú.

Một đầu Tứ tinh Yêu Thú, đủ để đưa tới tai ương ngập đầu cho toàn bộ đội ngũ.

- Ta tới...

Một tên Bách phu trưởng đang chém giết ở trung ương bày thú gầm lên giận dữ, cả người nhảy ra, đại kiếm trong tay giơ lên cao, hung hăng bổ vào trên đỉnh đầu Thiết Lân thú kia.

Phanh...

Thanh âm nặng nề vang lên, trên đầu Thiết Lân thú chỉ phá vỡ một lỗ thủng rất nhỏ, chảy ra một tia tiên huyết, vết thương rất nhỏ chỉ dài có một thước kia đối với thân hình Thiết Lân thú cao tới bảy tám mét mà nói, căn bản không đủ thành đạo, ngược lại Bách phu trưởng kia bị Thiết Lân thú trùng kích hung hăng bay đi ra ngoài, trọng trọng đập vào trong bày thú.

Phốc xuy...

Một ngụm tiên huyết phun ra, áo giáp trên người Bách phu trưởng kia vỡ vụn, kiệt lực bổ ra mấy đầu Yêu Thú nhào tới, lúc này mới miễn với chết trong miệng Yêu Thú.

Tê...

Toàn trường trong nháy mắt nổi lên một trận hít lạnh khí, thực lực Bách phu trưởng kia mọi người rõ như ban ngày, đã đạt đến Tam chuyển đỉnh phong, nhưng dĩ nhiên không phải nhất chiêu chi địch của Tứ tinh Yêu Thú Thiết Lân thú, khiến trong lòng mọi người cảm thụ được tuyệt vọng.

278. Chương 278: Thiên Tài Phân Tranh Tới

Mà Vệ Linh giáo úy kia cũng liên tục rống giận, muốn mau chóng giải quyết Huyết Nhím tới ngăn cản Thiết Lân thú, nhưng thực lực của hắn cũng chỉ là tiêu chuẩn trung đẳng ở Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ, sơ ý một chút ngược lại bị Huyết Nhím đụng thương.

Thiết Lân thú khổng lồ ở bên trong bày thú đấu đá lung tung, uy phong lẫm lẫm, mắt thấy sẽ đi tới trước quân doanh.

- Tứ tinh Yêu Thú sao...

Lâm Tiêu nắm chặt chiến đao, khóe miệng nổi lên một nụ cười dữ tợn, chợt thân hình khê động.

- Phá núi băng địa...

Tiếng rống giận dữ vang lên, một đạo đao mang từ trong tay Lâm Tiêu bạo dũng ra, trên mặt đất cày ra một khe rãnh thật lớn, ven đường, trên trăm con Yêu Thú ở dưới đao mang bị chém thành hai khúc, đao mang thật lớn một đường điên cuồng chém tới đầu Thiết Lân thú.

Oanh...

Tiên huyết phụt ra, lân giáp tung bay, đầu Thiết Lân thú kia lập tức xuất hiện một vết thương dài đến vài thước, máu tươi từ trong đó ồ ồ chảy ra.

Một màn bất thành linh này làm cho vô số võ giả cùng binh sĩ ở đây đều đưa mắt nhìn sang.

- Là Lâm Tiêu...

Có võ giả nhận thức Lâm Tiêu kích động lên tiếng.

- Hẳn chính là Lâm Tiêu?

- Chính là quán quân Tân Vệ thành thiên tài đệ tử đại tái sao?

Cùng các võ giả bất đồng, quân đội Tân Vệ thành mỗi ngày trú đóng ở đây thao luyện, tối đa chỉ là nghe qua tên tuổi của Lâm Tiêu, lại hoàn toàn chưa từng thấy qua mặt Lâm Tiêu, trong miệng phát ra kinh hô.

Thiết Lân thú bị Lâm Tiêu chém trúng một đao, trên vết thương khổng lồ tiên huyết giàn giụa, không khỏi phần nộ rít gào một tiếng, thân thể nguyên bản xông tới quân doanh lập tức dừng lại, một đôi song đồng như huyết sắc gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tiêu.

Rống...

Một tiếng rít gào, Thiết Lân thú hướng phía Lâm Tiêu hung hăng vọt tới.

- Đến đây đi...

Cả người Lâm Tiêu nổi lên gân xanh, tay phải nắm chiến đao, cùng Thiết Lân thú nhanh như tia chớp đánh nhau.

Rầm rầm...

Tiếng oanh minh đình tai nhức óc vang lên, thân hình Lâm Tiêu ở trong bụi mù nhanh như tia chớp rút lui, mà trên người Thiết Lân thú kia cũng lần thứ hai xuất hiện vài đạo vết thương.

- Tứ tinh Yêu Thú quả nhiên là Tứ tinh Yêu Thú, lấy thực lực bây giờ của ta, đơn độc chống lại, muốn đánh chết căn bản không có khả năng.

Lâm Tiêu cắn răng, ánh mắt ngưng trọng.

Mặc dù trước kia đã từng đánh chết không ít Tứ tinh Yêu Thú, bất quá đây cũng là bởi vì có Toàn Địa Giáp phân thân hiệp trợ. Thực lực Toàn Địa Giáp phân thân cũng đã đạt đến Tam tinh đỉnh phong, hơn nữa có Thú Nguyên Quyết, luận sức chiến đấu chân thực, so với Tứ tinh Yêu Thú phổ thông đã không kém, sau cùng có Lâm Tiêu phụ trợ, lúc này mới có khả năng đánh chết Tứ tinh Yêu Thú phổ thông.

Có thể nói trong quá trình đánh chết Tứ tinh Yêu Thú, lên tác dụng chính yếu là Toàn Địa Giáp phân thân, nếu mất đi Toàn Địa Giáp phân thân, bằng vào thực lực của Lâm Tiêu, muốn đánh chết một đầu Tứ tinh Yêu Thú hầu như căn bản không có khả năng.

Đó là bởi vì Tứ tinh Yêu Thú phòng ngự thực sự quá mạnh mẽ, không có lực lượng đồng cấp, căn bản không phá nổi phòng ngự của chúng nó.

Bất quá mặc dù không cách nào đánh chết, nhưng muốn ngăn cản Thiết Lân thú này hành động là không có vấn đề gì.

- Tinh Thần Nguyên Toa...

- Không Thần Quyết...

- Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Lâm Tiêu không ngừng thi triển Tinh Thần Lực bản thân trùng kích, một lần lại một lần đối với Thiết Lân thú tiến hành điên cuồng tiến công, ở trên người Thiết Lân thú lập tức liên xuất hiện từng vết thương, mà Lâm Tiêu thì kiệt lực một lần lại một lần tách ra Thiết Lân thú công kích.

Chiến đấu đang tiếp tục, Lâm Tiêu cùng Vệ Linh từng người kéo một đầu Tứ tinh Yêu Thú, nửa ngày bất phân thắng phụ.

- Nếu cứ như thế đi xuống, lại xuất hiện một đầu Tứ tinh Yêu Thú liền không ổn.

Trong lòng Lâm Tiêu hơi lo lắng, đúng lúc này...

- Mọi người chịu đựng, chúng ta tới

Trên bầu trời đột nhiên truyền đến từng thanh âm quát to, chỉ thấy Tân Vệ thành ở hậu phương quân doanh, từng bóng người đang nhanh như tia chớp bay vút đến, cấp tốc xông qua quân doanh thiết trí hàng rào, sau đó nhảy vào bên trong bầy thú.

Phốc xuy...

Ầm ầm...

Từng tiếng oanh minh vang lên, những bóng người kia cấp tốc xông vào bên trong bầy thú, đại lượng Yêu Thú lập tức như cắt lúa mạch ngã xuống, phát ra gầm rú thê lương.

- Ân? Có Tứ tinh Yêu Thú, là Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, ta tới giúp người.

Đồng thời vài thanh âm quen thuộc hét lớn vang lên, một cây Bá Vương Thương như là một đầu hắc sắc Giao Long từ trong hư không xuất hiện, phảng phất thiên không rơi xuống thạch hung hăng nện ở trên người Thiết Lâm thú.

Trường thương sắc bén, bá đạo chỉ đâm vào trong cơ thể Thiết Lâm thú mấy tấc, liền như bị sắt kẹp, không cách nào tiến nhập mấy may.

Thiết Lâm thú bị đau, gầm lên giận dữ, thân thể cuộn cuộn một cái, bóng người tay cầm Bá Vương Thương kia lập tức bị đập vào trong bầy thú.

- Bá Vương Thương... thương quét luân hồi...

Khắp bầu trời thương ảnh hiện lên, trong nháy mắt đâm thấu hơn mười đầu Yêu Thú ở xung quanh nhào tới, bóng người kia mặc một thân hắc bào, thân hình nhanh chóng đi tới bên cạnh Lâm Tiêu, đúng là phủ thành chủ Kỷ Hồng.

- Ta tới.

Lại là một tiếng gầm lên như lôi đình, một bóng người mặc huyết bào màu đỏ theo sát Kỷ Hồng, nhanh như tia chớp bay tới, nhắm Thiết Lâm thú một đao cuồng ngạo chém rụng.

- Tuyệt Diệt Đao Pháp... tuyệt diệt luân hồi đao.

Oanh.

Một đao đao mang khai thiên tích địa từ trong hư không rung động ra, hung hăng bổ vào trên thân Thiết Lâm thú, nhưng cũng chỉ là bổ ra một vết thương gần hai xích liền không cách nào đi tới, cũng trong nháy mắt bị đánh bay lên hư không.

- Là người, Bạch Mông?

Lâm Tiêu ngăn ra.

- Còn có ta.

- Tự nhiên cũng không có thể thiếu ta.

Lại là hai đạo thân ảnh hạ xuống, đúng là Dương Tuấn một thân hắc y cùng sắc mặt trầm ổn Cận gia Cận Trí Hải.

Chỉ khoảng nửa khắc, trước năm tên trong Tân Vệ thành thiên tài đệ tử đại tái toàn bộ trình diện, đem đầu Thiết Lâm thú kia vây quanh.

- Lâm Tiêu, tin tức thú triều đã truyền quay lại Tân Vệ thành, hiện tại trừ võ giả lưu thủ cùng bố trí phòng ngự Tân Vệ thành ra, cao thủ còn lại đều tới đây rồi, tuyệt đối không thể để cho thú triều đột phá Nam thành quân doanh.

- Ân, hiện tại đại đa số cường giả đều đi trung tâm quân doanh có thú triều nghiêm trọng nhất, mấy cái chúng ta bị phân phối đến đây, không nghĩ tới lại gặp người.

Kỷ Hồng cầm Bá Vương Thương trong tay giải thích.

- Kỷ Hồng, nói nhảm cũng không cần nói nhiều, chúng ta nhanh đem Thiết Lân thú này giết, các người xem bên cạnh Huyết Nhím chiến đấu cũng sắp kết thúc, Lâm Tiêu, người chiến đấu lâu như vậy trước hết nghỉ ngơi thật tốt, Thiết Lân thú này liền giao cho chúng ta.

Ma Dao Bạch Mông vẻ mặt lạnh lùng nói.

Lâm Tiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ Vệ Linh giáo úy quả nhiên cũng có hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả chạy tới, lúc này ba gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả cùng Huyết Nhím đánh nhau, ở trên người Huyết Nhím không ngừng mang ra từng vết thương.

279. Chương 279: Cơ Hội (1)

Quay đầu, Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Các người muốn cướp đi Thiết Lân thú của ta? Trước hỏi qua chiến đao trong tay ta.

- Thật không, vậy xem chúng ta ai trước hết giết chết đầu Thiết Lân thú này ah.

Ma Dao Bạch Mông lẳng cười một tiếng, cả người kể cả chiến đao hóa thành một đạo quang mang huyết sắc bổ về phía Thiết Lân thú kia.

- Chúng ta cũng động thủ.

Đám người Kỷ Hồng cũng quát chói tai một tiếng, không chút do dự xuất thủ.

Oanh...

Năm đại thiên tài trong Thiên tài đệ tử đại tái bài danh trước năm trong nháy mắt cùng Thiết Lân thú hung hăng chiến đấu chung một chỗ.

- Ha ha.

Dương Tuấn lẳng cười một tiếng, hai tay cầm Tề Mi côn giơ lên thật cao, cả người như Bá vương nâng đỉnh, trong tay như giơ một tòa Thông Thiên thạch trụ thật cao, nhắm Thiết Lân thú chém ra.

- Long Tượng Bàn Nhược Côn... thần tượng trấn ngục.

Ầm ầm...

Phảng phất núi cao đổ nát, Dương Tuấn một côn đập rơi, trong sương mù còn ảnh xuất hiện một chân tượng thật lớn, khí cơ kinh người tản ra, cái chân tượng này thuần túy là do nguyên lực kinh khí hình thành, nhưng cho người cảm giác lại phảng phất như thần tượng uy mãnh vô thượng từ đám mây đạp xuống, trấn áp hết thấy vạn vật trong thế gian.

Chân tượng thật lớn trọng trọng đá vào trên người Thiết Lân thú.

Thiết Lân thú cao như núi nhỏ, vậy mà ở dưới cổ lực lượng khổng lồ kia lập tức bị cuốn bay, liên tiếp đập chết trên trăm đầu Yêu Thú phổ thông, lúc này mới dừng thân hình, đứng lên, địa phương mà Thiết Lân thú bị Dương Tuấn bắn trúng lần giáp bổ toái, chỉ bất quá đập vào thân thể mấy tấc liền không còn có thương tổn được trong thân thể Thiết Lân thú mấy may.

- Cái này...

Dương Tuấn ngẩn ngơ, lấy thực lực của hắn, coi như là Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú bị hắn đập một cái như thế cũng phải da thịt bắn tung tóe, nhưng Thiết Lân thú này chỉ là mặt ngoài có chút thương tích, điều này làm cho Dương Tuấn nhìn không được khiếp sợ.

- Bài Vân Chưởng...

Cùng lúc đó Cận Trí Hải cũng một chưởng vỗ ở trên người Thiết Lân thú, lân giáp tung bay, tiên huyết phun ra, ở phía trên lưu lại một chưởng ấn rõ ràng, đáng tiếc như trước không thể thương tổn được nội bộ Thiết Lân thú mấy may.

Ngao rống...

Liên tục bị bọn người Lâm Tiêu công kích, Thiết Lân thú triệt để nổi giận, phần nộ rít gào một tiếng, ánh mắt Thiết Lân thú kia gắt gao nhìn chăm chăm vào Cận Trí Hải, là người cuối cùng thương tổn nó, thân hình mạnh mẽ xông tới.

Sửu...

Thiết Lân thú kia tuy rằng hình thể khổng lồ, nhưng lại không ảnh hưởng tốc độ của nó chút nào, thân là Tứ tinh Yêu Thú, nó toàn lực chạy, tốc độ thậm chí còn muốn trên bọn người Lâm Tiêu những Tam chuyển Chân Võ Giả này.

Trong vội vàng, thân hình Cận Trí Hải lóe ra, ở trong nháy mắt Thiết Lân thú công tới một chưởng vỗ vào trên đầu nó.

Phanh...

Cả người Cận Trí Hải như đạn pháo trọng trọng quăng đi ra ngoài, liên tiếp đập bay hơn mười con Yêu Thú, càng ở trên mặt đất cày ra một khe rãnh thật sâu.

Phốc xuy...

Đứng lên, Cận Trí Hải phun ra một ngụm tiên huyết, võ bào trên người nghiền nát, tóc mắt trật tự, không còn có khí chất ổn trọng trước kia chút nào.

Thiết Lân thú nhất chiêu trúng đích cũng không dừng lại, thân hình khổng lồ như tiểu lâu ba tầng ồ ồ đánh về phía Cận Trí Hải, chỉ trước tráng kiện thể muốn đem Cận Trí Hải chụp thành bùn nhão.

- Súc sinh...

Bạch Mông rống to một tiếng, chiến đao huyết sắc bạo dũng mà đến.

Thiết Lân thú đánh ra một trảo, trực tiếp xé rách đao mang mà Bạch Mông bổ ra đến thất linh bát lạc, kinh khí cuồng bạo trọng trọng quăng Bạch Mông ra xa.

- Hồi Long Thương Pháp... Thần Long Bãi Vĩ...

Ánh mắt Kỷ Hồng lạnh lùng, Bá Vương Thương trong tay mạnh mẽ đâm ra, mũi thương ở trên hư không run run, nhộn nhạo ra từng đạo rung động, uy lực kinh người.

Hồi Long Thương Pháp này là hắn sau khi được vị trí thứ hai trong Thiên tài đệ tử đại tái, ở trong Võ giả liên minh chọn một môn thương pháp, là Nhân cấp cao giai, uy lực cũng không dưới Bá Vương Thương.

Một lưỡi lê đâm ra, ẩn chứa lực lượng bạo tạc, mũi thương đâm thật sâu vào chi trước của Thiết Lân thú, nhưng chi trước của Thiết Lân thú cố sức vùng lên, cả người Kỷ Hồng liền bay lên cao cao.

Ở trên lực lượng, mọi người mới là Tam chuyển Chân Võ Giả, cùng Thiết Lân thú đã đạt tới Tứ tinh căn bản không có biện pháp so sánh.

Lần lượt xông tới, Thiết Lân thú đã đi tới trước mặt Cận Trí Hải, lợi trảo dữ tợn mà kinh khủng hung hăng đánh về phía Cận Trí Hải, nếu như một trảo này vô trúng, Cận Trí Hải tuyệt đối sẽ trở thành một đồng bùn nhão.

- Tinh Thần Nguyên Toa, trùng kích...

- Ô Nguyên Toa, đi.

Đúng lúc này, Lâm Tiêu thủy chung tìm cơ hội đột nhiên động thủ, Tinh Thần Lực vô hình trùng kích Thiết Lân thú, làm động tác của nó thoáng ngừng một lát, cùng lúc đó ba miếng ô quang nhanh như tia chớp từ trong tay áo Lâm Tiêu bạo lướt ra, thành hình chữ phẩm phân biệt đâm về phía con người của Thiết Lân thú.

Trước kia Lâm Tiêu thủy chung là một người cùng Thiết Lân thú chiến đấu, căn bản tìm không được cơ hội xuất thủ, chỉ có thể dùng thân pháp cùng đao pháp liều mạng.

Cảm giác được nguy cơ, mí mắt của Thiết Lân thú trong nháy mắt khép kín, lợi trảo chém ra đồng thời đánh về phía ba miếng Ô Nguyên Toa.

Leng keng...

Hai quả Ô Nguyên Toa trực tiếp bị Thiết Lân thú vỗ bay đi ra ngoài, mà một quả sau cùng ở dưới sự khống chế của Lâm Tiêu ngạnh sanh đâm vào mí mắt khép kín của Thiết Lân thú.

- Đâm trúng.

Trong lòng mọi người đều vui vẻ, nhưng chân mày Lâm Tiêu lại không khỏi nhăn lại.

Ô Nguyên Toa sắc bén điên cuồng xuyên toa, nhưng chỉ về phía trước một nửa rồi cuộc không cách nào tiến nhập mây may.

Thiết Lân thú phần nộ gào thét lên tiếng, không hề quản Cận Trí Hải, chuyển biến mục tiêu, điên cuồng nhằm phía Lâm Tiêu, một trảo trọng trọng đánh tới.

- Chém...

Lâm Tiêu điên cuồng bỏ ra chiến đao, ở dưới lợi trảo của Thiết Lân thú huy chụp, cả người bay ngược ra, khoe miệng tràn ra một tia Tiên huyết.

- Thiết Lân thú này phòng ngự quá mạnh mẽ, Ô Nguyên Toa dĩ nhiên chỉ có thể đâm da mí mắt của nó, bất quá không biết có thương tổn được nhân cầu của nó hay không.

Ngăn chặn huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể, Lâm Tiêu hơi tiếc nuối, lấy Nhị phẩm Tinh Thần Lực của hắn hôm nay, khống chế Ô Nguyên Toa toàn lực một kích hầu như tương đương với một Nhị chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả toàn lực một kích.

Nếu như đối phó Nhân Loại võ giả, cái này đã coi như là một cỗ lực lượng không thể bỏ qua, thế nhưng đối phó Yêu Thú da thô thịt hậu, lực phòng ngự kinh người vẫn còn kém một chút.

Thiết Lân thú mở mắt ra, Ô Nguyên Toa lập tức bị đạn bay ra ngoài, trên nhân cầu của Thiết Lân thú có một vết thương huyết sắc rất nhỏ.

- Thương tổn được, đáng tiếc thương không sâu, không cách nào ảnh hưởng sức chiến đấu của nó.

Lâm Tiêu trong lòng tiếc nuối.

Lúc này...

Rống...

Một bên truyền đến một tiếng gầm rú thê thảm, ở dưới ba gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả điên cuồng tiến công, đầu Tứ tinh Huyết Nhím kia rốt cục không nhịn được, bị ba người liên thủ đánh chết.

- Bên Thiết Lân thú kia còn không có kết thúc, chúng ta đi qua hỗ trợ.

280. Chương 280: Cơ Hội (2)

Nhìn về chỗ Thiết Lâm thú, một Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả trong đó vừa mới chuẩn bị xuất phát, nhưng lại bị một người khác ngăn cản.

- Chúng ta tạm thời chờ nóng vội đi qua, năm người bọn họ là tương lai của Tân Vệ thành chúng ta, cho người trẻ tuổi nhiều cơ hội lịch lãm một chút, nếu như bọn họ thực sự không kiên trì nổi, chúng ta sẽ xuất thủ.

- Đúng, bọn người Bạch Mông là võ giả đứng đầu thế hệ trẻ, chúng ta tùy tiện đi tới, nói không chừng còn có thể chọc cho bọn họ không hài lòng.

- Vậy chúng ta ở phụ cận trước hết giết Yêu Thú khác.

Ba gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả thương lượng thỏa đáng, lúc này ở một bên tàn sát Yêu Thú phổ thông.

- Ta cũng không tin, bằng năm người chúng ta vẫn không giết được một đầu Tứ tinh Yêu Thú.

Bạch Mông nảy sinh ác độc, miệng đầy tiên huyết (cảm ơn vithanfa đã ủng hộ) bạo lướt đến, đao mang huyết sắc như thất luyện điên cuồng chém ra.

Hết...

Kỷ Hồng cũng quát chói tai một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, trường thương trong tay hóa thành một hắc sắc Giao Long, điên cuồng quét về phía Thiết Lâm thú.

Dương Tuấn cũng cầm Tề Mi côn trong tay, khắp bầu trời hiện lên cơn ảnh, không muốn sống đập rơi.

Ngay cả Cận Trí Hải cũng ăn vào một viên đan dược chữa thương, hơi nghỉ ngơi và hồi phục liền lần thứ hai xông lên.

Trong lúc nhất thời, năm bóng người từng người hóa thành lưu quang, ở trên người Thiết Lâm thú lưu lại từng đạo vết thương, nhưng Thiết Lâm thú phòng ngự thật sự là quá kinh người, mặc cho bọn người Lâm Tiêu làm sao xuất thủ, cũng không cách nào chân chính đánh chết Thiết Lâm thú, chỉ có thể ở trên người nó lưu lại từng đạo vết thương, trái lại một khi bọn người Kỷ Hồng thất thủ, tùy thời sẽ có nguy hiểm tánh mạng.

Trong tiếng ầm ầm cuồng bạo, Thiết Lâm thú bị điên cuồng tập kích, trên người không ngừng phun ra từng cổ tiên huyết, tuy vết thương chỉ có vài thước, đối với thân hình khổng lồ của nó cũng không coi vào đâu, nhưng hàng trăm vết thương tụ cùng một chỗ, đối với Thiết Lâm thú mà nói cũng là một thương tích không nhỏ, mà tiên huyết không ngừng lưu thất cũng làm cho khí lực trong cơ thể Thiết Lâm thú yếu bớt.

Trong không ngừng tiến công, Thiết Lâm thú bị năm người bao quanh công kích, rốt cục làm nó phát cuồng.

Rống...

Một tiếng rít gào phẫn nộ, từ trong cơ thể Thiết Lâm thú mạnh mẽ truyền ra một cổ lực lượng kinh người, hai mắt nó đỏ đậm, hầu như muốn nhỏ ra máu, chỉ trước hung hăng hướng về mặt đất vỗ mạnh.

Oanh...

Cả khối đại địa cũng trong nháy mắt nổ lên, một cổ Yêu Nguyên đáng sợ hung hăng nhảy vào lòng đất, trên mặt đất nhất thời xuất hiện một cái hố sâu rộng chừng hơn mười mét, vô số toái thạch tứ tán tràn ngập, đem thân thể năm người Lâm Tiêu bao quanh che đậy, trong toái thạch kia ẩn chứa lực lượng kinh người không gì sánh được, trong đó một ít nện trên người Nhị tinh Yêu Thú ở phụ cận, trực tiếp đập ra một cái lỗ thủng khổng lồ trên người những Yêu Thú này, bị mất mạng ngã xuống đất.

Bất thành linh ngoài ý muốn, đám người Kỷ Hồng ở trong bụi mù cùng toái thạch tràn ngập trở tay không kịp, trong vội vàng bọn họ chỉ kịp đem toàn thân kiệt lực bảo vệ, liền bị Thiết Lâm thú nhanh như tia chớp chém ra lợi trảo hung hăng vỗ trúng.

Bang bang bang bang...

Bốn bóng người từ trong bụi mù nhanh như tia chớp bay ngược ra, lẳng không phun ra một ngụm tiên huyết, trọng trọng đập rơi trên mặt đất, bị thương rất nặng.

Mà Lâm Tiêu bởi vì có Tinh Thần Lực, dự đoán đến tình thế mà tránh thoát một kiếp.

- Kỷ Hồng...

- Bạch Mông...

Ba gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đang chém giết ở không xa thấy một màn như vậy, nhất thời bay vút đến, điên cuồng đem Yêu Thú ven đường chém giết, đồng thời đem đám người Kỷ Hồng ngã trên mặt đất bảo vệ.

- Năm người Kỷ Hồng liên thủ cũng thất bại.

- Đây là Tứ tinh Yêu Thú đáng sợ sao...

- Lấy thực lực của bọn người Kỷ Hồng, ngay cả Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả cũng có thể chém giết a.

- Hiện tại trong năm người chỉ còn lại có Lâm Tiêu, trước kia năm người cũng không đỡ nổi Thiết Lân thú, hiện tại chỉ còn một mình Lâm Tiêu, có thể ngăn trở sao.

Cách đó không xa rất nhiều võ giả, binh sĩ quan sát chiến đấu trong lòng đều ngạc nhiên, đối với Tứ tinh Yêu Thú đáng sợ có mới lý giải.

Trung tâm chiến đấu, Thiết Lân thú chỉ chống lại một người Lâm Tiêu.

Một tiếng gào thét, Thiết Lân thú trợn to song đồng huyết sắc, một đôi lợi trảo hung hăng đánh về phía Lâm Tiêu, Yêu Nguyên dâng trào đem Lâm Tiêu bao quanh vây khốn.

- Lâm Tiêu, trước tiên lui trở về.

Đám người Vệ Linh lập tức quát to nhắc nhở, bọn họ có lòng muốn đi vào hỗ trợ, nhưng bất lực, một khi bọn họ ly khai, đám người Kỷ Hồng trọng thương sợ rằng sẽ bị bảy thú cuộn trào mãnh liệt lao đến nuốt hết.

Bên trong Yêu Nguyên dâng trào, Lâm Tiêu bị bao quanh ý nghĩ lại thần kỳ lãnh tĩnh.

- Sở dĩ Yêu Thú phòng ngự cường đại, ngoài cùng lân giáp bản thân cứng rắn có quan hệ, cùng Yêu Nguyên trong cơ thể nó cũng có quan hệ cực đại, Thiết Lân thú này cả người bị nhiều thương tích như vậy, hơn nữa trước kia điên cuồng sử dụng Yêu Nguyên, lực phòng ngự so với ngay từ đầu khẳng định suy yếu rất lớn, lúc này không thể trốn, đúng lúc là tiến công tốt nhất.

Có Toàn Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu đối với Yêu Thú cấu tạo có thể nói là so với bất luận kẻ nào còn phải rõ ràng.

Trong nháy mắt quyết định xuất thủ, Lâm Tiêu tâm vô tạp niệm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào yết hầu của Thiết Lân thú đang điên cuồng bôn tập mà đến, giờ khắc này, trong thiên địa hết thấy đều tiêu thất, chỉ có yết hầu xấu xí kia của Thiết Lân thú rõ ràng hiện lên trong tầm mắt hắn.

Ở trước mắt nguy cơ khấp yếu nhất, cả người Lâm Tiêu dĩ nhiên rơi vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo cực kỳ khó được, loại trạng thái này chỉ ở lúc chiến đấu, tâm linh còn có thể trong nháy mắt trầm tĩnh lại mới có thể đi vào.

Yêu Nguyên dâng trào như sóng biển đem Lâm Tiêu bao quanh, lợi trảo sắc bén nhanh như tia chớp đánh về phía đầu lâu Lâm Tiêu.

- Điện Quang Phi Thệ!

Trong nháy mắt này, Địa cấp Trung giai thân pháp Điện quang hỏa thạch trong nháy mắt thi triển, thân ảnh Lâm Tiêu ở dưới Yêu Nguyên bao trùm chột tiêu thất, ngay từ đầu mọi người còn có thể thấy ảnh tử nhân nhạt, sau một lát, thân ảnh Lâm Tiêu hoàn toàn tiêu thất, chỉ có không khí sóng gợn nhân nhạt chứng minh hắn vẫn tồn tại.

- Luân Hồi Đạo Quyết... Tứ Quý Luân Hồi Đạo!

Thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh xuất hiện ở dưới thân Thiết Lâm thú, chiến đao trong tay Lâm Tiêu đột nhiên bộc phát ra một đạo quang mang, điên cuồng bổ về phía yết hầu của Thiết Lâm thú.

Tâm pháp Luân Hồi Đạo Quyết lưu chuyển, nguyên - goctruyen.com-trì không ngừng bành trướng cổ dâng, chuyển vận đến từng cổ nguyên lực hùng hậu, tiến vào chiến đao trong tay phải của Lâm Tiêu.

Trong ánh mắt của mọi người, đạo đao mang này không ngừng biến hóa, ôn hòa vào mùa xuân, hạ khô nóng, thu hiu quạnh, đông rét căm căm, các loại cảm giác không ngừng lưu chuyển, hiện ra ở trong ý nghĩ của mọi người.

Nhưng trong lòng Lâm Tiêu lại không hề tạp niệm, lúc này trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là dùng hết toàn lực bổ ra một đạo này, bổ ra hết thấy trở ngại ở trước mặt.

281. Chương 281: Tấn Cấp Trung Kỳ

Thiết Lâm thú trở mắt nhìn một màn này phát sinh, Yêu Nguyên suy giảm làm nó căn bản không kịp lánh, chờ nó phục hồi tinh thần lại, chiến đao băng lãnh sắc bén của Lâm Tiêu đã va chạm vào yết hầu của nó.

Một kích này của Lâm Tiêu thực sự quá nhanh, như linh dương treo sừng, vô tích có thể tìm ra.

Phốc xuy!

Nguyên lực cuộn cuộn phun ra ngoài, ở Lâm Tiêu đem hết toàn lực bổ ra một đao, lưỡi đao sắc bén trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự dày vài thước ở ngoài thân Thiết Lâm thú, thật sâu bổ vào trong nội bộ yết hầu của nó.

Bổ ra phòng ngự bên ngoài thân xong liền giản đơn, bình thường phòng ngự bên ngoài thân Yêu Thú xác thực cường hãn, nhưng nội bộ lại không đáng sợ như ngoại bộ, coi như là Yêu Thú cường đại nữa cũng không có khả năng đem lực phủ ngũ tạng tu luyện đến cứng rắn như lân giáp bên ngoài thân.

Một đao chém vào, đao mang ẩn chứa Nguyên khí cuồng bạo ở trong yết hầu Thiết Lâm thú ầm ầm nổ tung, nếu như có thể thấu thị mà nói, có thể thấy huyết quản ở chỗ sâu trong yết hầu của Thiết Lâm thú, ở dưới một đạo này của Lâm Tiêu bị chặt đứt, sau đó ở dưới Nguyên khí tàn sát bữa bãi bạo thành một đoàn tương hồ, một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Phốc!

Rút ra chiến đao, Lâm Tiêu chợt lui về phía sau.

Không ra ngoài dự liệu, trước khi chết Thiết Lâm - cảm ơn vithanfa đã ủng hộ- thú gào thét một tiếng, bộc phát ra một kích đáng sợ không gì sánh được, một trảo đem mặt đất phương viên trăm mét triệt để xốc lên, lộ ra một cái hố sâu đạt mấy thước, đại lượng nham thạch bạo tán ra, đem tất cả Yêu Thú xung quanh đập đến óc văng tung tóe, huyết nhục mơ hồ.

Một tiếng gào thét thống khổ, sau khi bộc phát ra một kích đỉnh phong, Thiết Lâm thú giống như mất đi lực lượng toàn thân, thân hình khổng lồ xông ra hơn trăm thước, một cổ máu tươi từ cổ họng nó phun ra như suối, thân hình khổng lồ nện ở trên mặt đất

- Chết!

Lâm Tiêu quát to một tiếng, trong ánh mắt tinh mang lóng lánh, một đạo lần thứ hai bổ vào trên cổ Thiết Lâm thú.

Thiết Lâm thú mất đi sinh cơ phòng ngự lập tức giảm mạnh, chỉ đạt được trình độ như Tam tinh Yêu Thú, đầu lâu khổng lồ bị Lâm Tiêu chặt đứt, lăn trên mặt đất.

Hô, hô!

Dưới thân hình khổng lồ của Thiết Lâm thú, Lâm Tiêu trọng trọng thở hổn hển.

Một kích kia tiêu hao toàn bộ lực lượng của hắn, lúc này cả người có cảm giác thoát lực nghiêm trọng.

- Vừa đánh ra một đao, tựa hồ ta mơ hồ chạm tới chân chính áo nghĩa của Luân Hồi Dao Quyết thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Dao, không biết phải làm sao đến?

Tuy rằng Lâm Tiêu đã có thể thi triển chiêu thức của Tứ Quý Luân Hồi Dao, thậm chí biểu hiện ra một ít Ý Cảnh của Tứ Quý Luân Hồi Dao, nhưng chỉ là mặt ngoài, bất quá vừa rồi một đao kia, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được, bản thân tựa hồ nắm áo nghĩa chân chính của Luân Hồi Dao Quyết thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Dao.

Bất quá loại cảm giác này chỉ là một cái thoáng qua rồi biến mất, khi hắn nguy cơ sinh tử, rơi vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo, tâm linh khẽ động, nhưng chân chính suy nghĩ thi triển ra thế nào lại hoàn toàn không có manh mối.

- Bất quá nếu có thể thi triển ra, nói rõ ta đã bắt được một tia manh mối, hiện tại mặc dù không cách nào trực tiếp thi triển lần nữa, nhưng chỉ cần không ngừng tu luyện, cuối cùng sẽ tìm được cảm giác.

Trong lòng Lâm Tiêu ngược lại không có lo được lo mất, hắn tin tưởng lấy thiên phú bản thân, không lâu sau nhất định sẽ triệt để nắm giữ.

- Di! Đột phá đến Trung kỳ!

Phục hồi tinh thần lại, Lâm Tiêu đột nhiên phát hiện nguyên lực trong cơ thể mình tựa hồ càng thêm nồng hậu, tốc độ nguyên lực ở trong kinh mạch vận hành cũng có tăng lên, tốc độ nguyên trì xoay tròn so với trước nhanh hơn không ít, tựa hồ còn có bành trướng, đây rõ ràng là hiện tượng đạt đến Tam chuyển Trung kỳ mới có.

- Khó trách trước kia ta một đao có thể đánh chết Thiết Lân thú, ta đang nghĩ coi như là Yêu Nguyên của Thiết Lân thú trôi qua như thế nào đi nữa, nhưng đầu gối cũng là Tứ tinh Yêu Thú, cho dù đem áo nghĩa của Tứ Quý Luân Hồi Dao lĩnh ngộ, cũng không có khả năng một đao đánh chết, nguyên lai là vì đột phá!

Trong lòng Lâm Tiêu bình tĩnh, chợt kinh hãi.

Cường giả từ trong cuộc chiến sinh tử đi ra mới là cường giả chân chính, chỉ cần có thể sống sót, trải qua đại lượng sinh tử chiến, thực lực của võ giả nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh. Những lời này một điểm không sai, trong khoảng thời gian này tu hành khiến tu vi Lâm Tiêu đã chạm tới biên giới Tam chuyển Trung kỳ, nhưng một mực thiếu khuyết một cơ hội, cùng đại lượng (goctruyen.com) Yêu Thú giết chóc làm Lâm Tiêu tích lũy rất nhanh, rốt cục trong lúc sinh tử đột phá đến Trung kỳ.

Tam chuyển Trung kỳ cùng Tam chuyển Sơ kỳ chỉ là đề thăng một tiểu cảnh giới, đối với võ giả phổ thông mà nói thực lực ảnh hưởng có thể không lớn, nhưng đối với thiên tài như Lâm Tiêu mà nói, bất luận một tia đề thăng rất nhỏ nào, đối với thực lực của hắn đều có ảnh hưởng rất lớn, hiện tại hắn đơn giản là có thể đánh bại Ô Hạo, thật giống như ở Thiên tài đệ tử đại tái, Ô Hạo nghiền ép bọn người Kỷ Hồng Dương Tuấn, Bạch Mông vậy.

Giữa bọn họ hơn kém, cũng chỉ là Sơ kỳ cùng Trung kỳ một tia chênh lệch mà thôi.

- Thiết Lân thú lại bị Lâm Tiêu đánh chết.

Bên trong Thú triều, có võ giả thì ào lên tiếng.

- Các người xem, khí tức trên người Lâm Tiêu tựa hồ không giống lúc trước.

- Xác thực, trước kia khí tức trên người Lâm Tiêu tuy rằng sắc bén, nhưng thuộc tính nguyên lực chỉ là Tam chuyển Sơ kỳ, hiện tại tựa hồ tiến vào Trung kỳ.

- Dĩ nhiên ở trong chiến đấu đột phá, thảo nào trước kia có thể đánh chết Thiết Lân thú, thật là vận may a, vì sao ta không có thể đột phá.

- Lâm Tiêu là quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành chúng ta, ngay cả Đan các Ô Hạo cũng thua ở trên tay hắn, có người nói hiện tại hắn mới mười lăm tuổi, liền đã là Tam chuyển Trung kỳ, người cũng muốn cùng người ta so?

Thiết Lân thú vừa chết, thấy một màn như vậy vô số võ giả cùng binh sĩ nhất thời nghị luận ầm ỉ, trong con người toát ra khiếp sợ, kính ngưỡng, sùng bái...

- Một đao kia của hắn tựa hồ ẩn chứa hình thức ban đầu của đao ý, luận uy lực đã đạt tới tiêu chuẩn của võ giả mới vào Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ.

Vệ Linh ánh mắt sáng quắc, rơi vào trên người Lâm Tiêu.

Đối với thiếu niên ở lúc Chuẩn võ giả dã ngoại trắc thí, liền đánh chết một gã binh sĩ Nhất chuyển Chân Võ Giả dưới tay hắn, để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Vệ Linh, bởi vậy cũng càng chấn động, hắn thế nào cũng không nghĩ ra, lúc này mới qua một năm, thiếu niên lúc đầu còn tham gia dã ngoại trắc thí đã thành một gã Tam chuyển Chân Võ Giả, càng thu được quán quân Tân Vệ thành thiên tài đệ tử đại tái, trở thành thiên tài chói mắt nhất toàn bộ Tân Vệ thành.

- Một chiêu có thể có được uy lực đáng sợ như thế, đánh chết một đầu Tứ tinh Yêu Thú, Lâm Tiêu này quả thật là đáng sợ.

Hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ khác ánh mắt càng khiếp sợ

282. Chương 282: Viện Quân Đến (1)

Đối với Tứ tinh Yêu Thú đáng sợ, bọn họ thân là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả tự nhiên quá rõ ràng, dù cho trước kia Thiết Lân thú ở dưới bọn người Kỷ Hồng vây công bị không nhẹ thương, lưu thất đại lượng huyết, dù cho trải qua thời gian dài chiến đấu, Yêu Nguyên - goctruyen.com của Thiết Lân thú đại lượng tiêu hao, nhưng Thiết Lân thú nói như thế nào cũng là một Tứ tinh Yêu Thú, cũng không phải một Tam chuyển Chân Võ Giả có thể đánh chết.

Tứ tinh Yêu Thú cùng Tam tinh Yêu Thú tuy rằng chỉ kém một tinh, nhưng một cái ngưng kết Yêu Nguyên, một cái không có, hai người chênh lệch cũng không phải một tinh là có thể trình bày.

- Lâm Tiêu này mặc dù chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, nhưng lấy thực lực của hắn bây giờ, trong tất cả Tam chuyển Chân Võ Giả của Tân Vệ thành chúng ta, bao quát tất cả Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả cũng có thể bài danh hàng đầu.

- Thật không hổ là quán quân của thiên tài đệ tử đại tái, không biết sau khi hắn tấn cấp Tam chuyển Hậu kỳ thậm chí đỉnh phong, thực lực sẽ kinh khủng như thế nào.

Ba gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả đều cảm khái lên tiếng, ánh mắt chấn động!

- Được rồi, không cần cảm khái nữa, chúng ta vẫn là tiếp tục ra tay đi!

Ba người Vệ Linh đem đám người Kỷ Hồng thụ thương đưa vào trong quân doanh, liền lần thứ hai sát nhập bên trong bày thú.

Lâm Tiêu cũng không có dừng lại, thừa dịp đám người Vệ Linh ly khai, không ai chú ý một đao bổ ra thân thể Thiết Lân thú, ánh mắt nhìn chăm chăm viên Yêu Đan mang theo Yêu Nguyên nồng nặc trong đó, cánh tay phải mang theo Thanh Long xẹt qua, liền đem viên Yêu Đan kia thu nhập trong Thanh Long thú.

Bất luận một quả Yêu Đan gì, đối với Toàn Địa Giáp phân thân mà nói đều là cực đại bổ phẩm, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không lãng phí. Chém giết tiếp tục, khắp bầu trời bày thú phảng phất vô cùng vô tận, mọi người ước chừng chém giết mấy canh giờ chưa từng ngừng tay, chỉ là Yêu Thú chết ở phía tây quân doanh đã có gần mười vạn, nhưng thú triều còn không có kết thúc.

- Xem, tựa hồ thú triều rút lui.

Trên tiền tháp trong quân doanh, đột nhiên có binh sĩ kích động quát to lên tiếng

- Hà?

Đám người Lâm Tiêu dõi mắt nhìn lại, quả nhiên thú triều ở cuối tầm mắt đang nhộn nhịp thối lui, nguyên bản đại lượng Yêu Thú đang cùng hấn chém giết cũng không ngừng lui về phía sau, khoảng chừng chưa tới nửa giờ, đại lượng Yêu Thú liền tiêu thất trong tầm mắt mọi người. goctruyen.com

- Rốt cục lui.

- A!

Vô số vô giả cả người đầm máu mỗi một người đều lộ ra thần sắc mừng rỡ sống sót sau tai nạn, vô lực té ngồi trên mặt đất.

Vũ khí trong tay mọi người đều đã chém cùn, đầy đất là tàn chi cùng tiên huyết, không hề được nửa điểm tinh thần, thảm liệt, thật sự là quá thảm liệt.

- Mọi người không nên thả lỏng cảnh giác, mọi người trở lại trong quân doanh nghỉ ngơi và hồi phục, khôi phục thể lực, Yêu Thú rất có thể sẽ tiến hành đợt công kích tiếp theo.

Trên mặt Vệ Linh giáo úy cũng không có vẻ mừng rỡ chút nào, cao giọng quát to.

Trước kia trong chiến đấu, tuy rằng Yêu Thú tử thương vô số, nhưng cũng không có triệt để mất đi sức chiến đấu, mà chúng nó lui lại rất có thể chỉ là tạm thời lui lại, thân là quan trên tối cao của phiên quân doanh này, các vô giả khác có thể thả lỏng cảnh giác, nhưng Vệ Linh hẳn không thể.

- Còn có đợt công kích tiếp theo sao?

- Chúng ta còn có thể ngăn chặn sao?

- Hiện tại số người còn lại cũng không bằng một nửa trước kia a, nếu như thú triều tập kích lần thứ hai, nhất định phải so với vừa mới càng thêm cuồng mãnh.

Những binh lính kia còn hoàn hảo, cả đám diu dặt nhau trở lại quân doanh, vội vàng cứu trị một ít binh sĩ cùng vô giả ở trong chiến đấu trọng thương nhưng chưa chết, mà các vô giả nhàn tản, sắc mặt cả đám lại tái nhợt.

Trước kia trong chiến đấu chết quá nhiều người, nguyên bản đội ngũ có chừng hơn một nghìn vô giả hiện tại chỉ còn lại có một nửa. Mà binh lính càng thảm liệt, tuy rằng lẫn nhau trong lúc đó có kinh nghiệm bày trận, nhưng đại đa số binh sĩ chỉ là Nhất chuyển Chân Vô Giả, cả quân doanh Nam thành có đội ngũ chừng một nghìn người, đến bây giờ chỉ còn lại có ba bốn trăm, hiệu suất tổn thương cao tới sáu bảy thành, không ít người trên người còn có thương tích.

Nếu như không phải bởi vì ngăn chặn thú triều là vì thủ hộ người nhà cùng bình dân trong Tân Vệ thành, chỉ là hai quân đối chọi mà nói, tổn thương to lớn như thế đã sớm làm binh lính không có chút chiến ý nào.

- Vệ Linh giáo úy, nếu như Yêu Thú phát động sóng tiến công tiếp theo, bằng vào những người chúng ta này căn bản không đỡ được a.

Hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ vô giả khác cũng là sắc mặt lo lắng nói.

Chỉ cần không có Tứ tinh Yêu Thú trở lên đến đây, Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ vô giả bọn họ an toàn vẫn có thể bảo đảm, chỉ khi nào toàn bộ quân doanh không cách nào chống đỡ được Yêu Thú công phá, bằng vào mấy Hóa Phàm cảnh vô giả bọn họ căn bản không làm nên chuyện gì, một khi bị bảy thú bao phủ, coi như là vô giả cường đại hơn nữa cũng phải ngã xuống.

Phạm vi thành nam Tân Vệ thành thật sự là quá lớn, vì giám thị tình huống mỗi phương diện, quân doanh kéo dài trên trăm dặm, hơn mấy vạn quân đội thủ hộ ở chỗ này nhìn như rất nhiều, nhưng chiến tuyến kéo dài như thế, từng địa phương binh sĩ lại thiếu đến thương cảm, thật giống như phụ cận khu vực này, chỉ có một tiểu đội ngàn người, có giáo úy thủ hộ mà thôi.

Mấy vạn quân đội cộng thêm mấy vạn vô giả trốn tới, cũng không được mười vạn người, có thể đối mặt Thú triều trăm vạn, hơn một nghìn vạn, nếu như không có đội ngũ cứu viện, căn bản là khó có thể ngăn chặn.

- Yên tâm đi, quân doanh tây thành, đông thành cùng bắc thành đã bắt đầu hành động, chỉ cần tìm kiếm đến tung tích mấy phương hướng không có thú triều còn lại, sẽ lấy tốc độ nhanh nhất đến đây trợ giúp.

Trong ánh mắt Vệ Linh tràn đầy ngưng trọng.

- Ta lo lắng, là cường độ thú triều lần này, nếu như là thú triều cỡ nhỏ còn tốt, nếu như là thú triều cỡ trung mà nói, coi như là khuynh toàn thành chi lực, chỉ sợ cũng nguy hiểm không gì sánh được a.

Bên trong quân doanh, trên đất trống đại lượng võ giả cùng bọn lính ăn đồ vật, tu dưỡng sinh tồn, bổ sung thể lực từng người.

Có chút binh sĩ là gia tăng bố trí hàng rào ở bên ngoài trại lính, hướng tiền tháp vận chuyển mũi tên, tuy rằng mũi tên sắt thép này đối với Tứ tinh Yêu Thú mà nói căn bản không có tác dụng gì, nhưng đối với một ít Tam tinh Yêu Thú mà nói lại vô cùng có lực sát thương.

Tuy bọn người Kỳ Hồng, Bạch Mông chịu thương thể không nhẹ, nhưng sau khi trải qua trị liệu, cả đám cũng khôi phục, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, bọn họ thân là thiên tài đứng đầu của các đại thể lực, sử dụng chữa thương đan bình thường đều là tốt nhất, mặc dù không cách nào trong khoảng thời gian ngắn đem sức chiến đấu khôi phục lại cực hạn, nhưng lần thứ hai chém giết cũng không vấn đề gì.

Lâm Tiêu khoanh chân ngồi ở trên đất trống trong quân doanh, yên lặng khôi phục nguyên khí.

283. Chương 283: Viện Quân Đến (2)

Thời gian dài chém giết, coi như là hắc đêm Nguyên công tu luyện tới thất trọng viên mãn cũng tiêu hao hầu như không còn, kinh mạch bởi vì nguyên lực thời gian dài điên cuồng vận hành thậm chí có một chút căng đau.

- Lâm Tiêu, đan dược có đủ hay không, nếu như thiếu mà nói ta chỗ này có.

Vệ Linh đi lên trước dò hỏi.

- Ta chỗ này cũng không thiếu, cho người cần hơn ah.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Bởi vì có Thanh Long thủ, trên người Lâm Tiêu bình thường cất chứa đại lượng đan dược, thậm chí còn một ít Hồi Nguyên đan khôi phục nguyên lực nhanh chóng cũng cất không ít, cũng may thời điểm trong núi rừng liên sát lo trước khỏi họa, đan dược trên người tự nhiên không thiếu.

Vệ Linh gật đầu, lập tức lại đi hướng võ giả kế tiếp.

Kỳ thực trong quân doanh tuy rằng cất chứa không ít đan dược, nhưng số lượng cũng không nhiều lắm, bất quá tình huống hôm nay như vậy, mỗi khôi phục một chút sức chiến đấu, đối với thủ hộ quân doanh đều là một phần lực lượng khổng lồ.

Thời điểm mọi người ở đây yên lặng nghỉ ngơi, đột nhiên một đội binh sĩ về mặt kích động cùng mừng rỡ nhảy vào đại sảnh quân doanh.

- Giáo úy đại nhân, viện quân tới!

Đầu lĩnh binh sĩ là một Bách phu trưởng, vừa tiến đến liền kích động nói.

- Cái gì?

- Viện quân tới?

- Đi, chúng ta đi nhìn!

Toàn trường võ giả cùng binh lính trên mặt mỗi một người đều lộ ra mừng rỡ, lúc này nhón nhíp đứng lên, đi ra đại sảnh.

Bên ngoài Đại sảnh, mọi người dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy từ phương hướng Tân Vệ thành có một đoàn người đông nghịt đang hằng hái tới gần, số lượng kia cực kỳ kinh người, hóa thành từng hàng dài chạy về phía quân doanh, liếc mắt nhìn không thấy bờ, hiển nhiên không phải một cổ lực lượng nhỏ.

- Vệ Linh giáo úy, ta là tây thành quân, doanh thứ hai mươi tám Trương Tuấn giáo úy.

- Ta là tây thành quân, doanh thứ hai mươi chín Lý Mặc giáo úy. Phụng mệnh đến đây hiệp trợ Vệ Linh giáo úy thủ hộ đoạn quân doanh này.

Hai gã đại hán vóc người cường tráng mặc áo giáp, dẫn đầu đi tới trước mặt Vệ Linh quát to, một cổ cương dương chỉ khí chỉ có quân nhân mới có lộ ra.

- Tốt, quá tốt!

Nhìn rất nhiều binh sĩ phía sau hai người, Vệ Linh kích động nói, mà rất nhiều võ giả trước kia chém giết cũng là trong lòng mừng rỡ.

- Các huynh đệ Tây thành quân hai mươi tám doanh, hai mươi chín doanh, lập tức hành động cho ta, trước kia chư vị hảo hán ở đây vì Tân Vệ thành chúng ta an toàn dẫm máu chém giết, đàn ông tây thành chúng ta há có thể như đàn bà nhìn xem? Động cho ta, ọi người xem hảo hán của tây thành quân chúng ta!

Trương Tuấn cùng Lý Mặc giới thiệu xong xuôi, lập tức quay về hai nghìn binh lính ở phía sau rống to lên tiếng.

- Vâng !

Hai nghìn binh lính cùng kêu lên cao rống, thanh chấn như sấm, ở dưới chỉ huy nhộn nhịp tiếp nhận nhiệm vụ của các binh sĩ may mắn còn sống, bố trí phòng ngự cùng vận chuyển mũi tên.

Cùng lúc đó, trên trăm địa phương còn lại của thành nam quân doanh kéo dài cũng truyền đến từng tiếng cao rống, hiển nhiên cũng có viện quân đến.

- Chư vị yên tâm, quân đội tây thành, đông thành, bắc thành chúng ta đã thâm nhập các khu vực tìm kiếm qua, lần này thú triều chỉ phát sinh ở phương hướng nam thành, bởi vậy tất cả quân đội của tây thành, đông thành cùng bắc thành chúng ta trừ lưu thủ ra, hiện tại tất cả đều tới nam thành trợ giúp. Trừ này ra, các đại thể lực trong Tân Vệ thành cũng đang tổ chức môn hạ đệ tử đến đây trợ giúp, thậm chí còn có cao thủ hàng đầu của các đại thể lực tham dự, lần chiến đấu này Tân Vệ thành chúng ta tất thắng.

Thanh âm to rõ của Trương Tuấn ọi người ở đây lòng tin cực lớn.

Đông đảo võ giả lúc này tâm trạng yên ổn lên, trước kia trên mặt tuyệt vọng cũng hề quét là sạch, trái lại có xung động nóng lòng muốn thử.

- Đến đây đi, đám súc sinh, chỉ cần các ngươi còn dám trở lại, nhất định cho các ngươi có đến mà không có về.

Vô số võ giả, binh sĩ xoa tay, khí thế như hồng.

Đi vào trong quân doanh, đám người Trương Tuấn nhìn ngoài trại lính đáng dấp thảm liệt, khắp nơi trên đất là thi thể, trong lòng nhịn không được hơi cảm khái

- Ân? Kỷ Hồng, người thế nào ở đây?

Đột nhiên, khi nhìn đến đám người Kỷ Hồng, Trương Tuấn không khỏi ngẩn ra.

Kỷ Hồng thân là đệ tử phủ thành chủ, thiên tài đứng đầu trong quân đội, trong quân doanh người nhận thức hẳn giống như Tân Vệ thành nhận thức Lâm Tiêu, là rộng khắp.

- Trương Tuấn giáo úy, ta là nhóm đầu tiên đến đây trợ giúp, lúc đó vừa vận chạy tới nơi này.

Kỷ Hồng đứng lên, chào theo nghi thức quân đội.

Luận danh khí, Kỷ Hồng thân là đệ tử phủ thành chủ, trong quân đội là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy, tự nhiên là uy vọng ao, thế nhưng luận địa vị, Kỷ Hồng mới là Tam chuyển Chân Võ Giả cùng Trương Tuấn thân là giáo úy Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả so sánh, chỉ có thể coi như là thuộc hạ.

- Thì ra là thế.

Trương Tuấn gật đầu, ánh mắt quét về phía đám người Lâm Tiêu ở một bên, liếc mắt liền nhìn ra bọn họ không tầm thường:

- Những người bên cạnh người kia đều là thiên tài đệ tử ah? Kỳ thực các người hẳn là đi quân doanh trung tâm nam thành, chỗ đó mới là địa phương thú triều tập kích chân chính, cũng là địa phương kinh khủng cùng thảm liệt nhất, thiên tài đệ tử của các đại thế lực trong Tân Vệ thành đều bị phân phối đến chỗ đó, đối với các người mà nói, tràng cảnh chiến đấu kia càng có lợi cho các người tôi luyện.

Nghe vậy, đám người Bạch Mông liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong ánh mắt đều tuôn ra một đoàn tinh mang. Bọn họ thân là thiên tài không sợ chiến đấu, không sợ thảm liệt, trái lại đều muốn ở trong chiến đấu tôi luyện đề cao bản thân.

Bất quá bọn họ biết nếu đoàn người mình đi rồi, đối với sức chiến đấu nơi này sẽ có tổn thất không ít, đám người bọn họ tuy rằng không bằng Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả cường đại như vậy, nhưng mỗi người ít nhất đều tương đương với vài Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả, là một cổ lực lượng không thể khinh thường.

Tựa hồ minh bạch suy nghĩ trong lòng bọn người Kỷ Hồng, Trương Tuấn không khỏi cười nói:

- Nếu như các người muốn đi mà nói, liền đi ah, nếu quả thật có sóng thú triều tiếp theo, chúng ta ở đây căn bản là râu ria, quân doanh trung tâm mới là chủ chiến tràng chân chính, nơi này có chúng ta liền đủ rồi.

Hơi do dự, ánh mắt mấy người Kỷ Hồng dĩ nhiên không tự chủ được rơi vào trên người Lâm Tiêu, hiển nhiên có loại cảm giác lấy hấn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

- Đã như vậy, chúng ta đi quân doanh trung tâm ah!

Lâm Tiêu tay cầm chiến đao, trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

- Đi!

Có Lâm Tiêu nói, bọn người Kỷ Hồng không nói hai lời, lúc này cùng đám người Vệ Linh giáo úy chấp tay cáo biệt, chợt hóa thành năm đạo lưu quang nhanh như tia chớp lướt hướng quân doanh trung tâm.

- Thiếu niên này là ai? Ta thế nào cảm giác bọn người Kỷ Hồng dĩ nhiên lấy hấn dẫn đầu?

Trương Tuấn cùng Lý Mặc đều giật mình, Kỷ Hồng là ai, bọn họ thân là giáo úy thực sự quá rõ, thiên tài như vậy đều có cao ngạo trong lòng, đơn giản là sẽ không phục người.

284. Chương 284: Thiên Tài Giới Trước (1)

- Người họ tên Lâm Tiêu, là quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành chúng ta lần này, bọn người Kỷ Hồng ở trong cuộc so tài thua hẳn.

Vệ Linh giải thích.

- Nguyên lai là hắn?

- Hẳn chính là Lâm Tiêu, tuổi còn quá trẻ ah!

Trương Tuấn cùng Lý Mặc lắc đầu, bất quá trong lòng còn chưa lý giải, ở bọn họ xem ra, lấy tâm tính những thiên tài như Kỷ Hồng này, coi như là từng thua ở trong tay thiếu niên này, căn bản cũng sẽ không lấy thiếu niên này như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, dù sao thiên tài như bọn họ đều là cao ngạo không gì sánh được, một khi thua thường thường sẽ khắc khổ tu luyện, lần sau còn có cơ hội thắng trở về, mà sẽ không đối với đối phương hoàn toàn bất phục.

Bọn họ không biết, nguyên bản đám người Kỷ Hồng đối với Lâm Tiêu thật là loại tâm tính này, nhưng sau khi trải qua sự kiện Thiết Lan thú kia, trong lòng bọn người Kỷ Hồng đối với Lâm Tiêu lại không còn có tranh hùng chi tâm chút nào, Lâm Tiêu tiến bộ thật sự là quá khoa trương, khoa trương đến trình độ làm bọn người Kỷ Hồng cũng phải ngẩng đầu ngưỡng vọng.

Dọc theo đường đi, đám người Lâm Tiêu nhìn thấy đại lượng viện quân nhộn nhịp chạy tới, trong lòng cả đám yên ổn, nhưng càng tới gần quân doanh trung tâm, trên mặt bọn họ lại càng ngưng trọng.

So sánh với đoạn đường sát biên giới, chiến đấu ở đây hiển nhiên thảm thiết hơn, ở bên ngoài trại lính, đại lượng thi thể Yêu Thú cùng võ giả xây thành tường, trong đó Tứ tinh Yêu Thú thường xuyên có thể thấy được.

- Quá thảm liệt, một trận chiến này đi qua, còn không biết sẽ có bao nhiêu võ giả ngã xuống

Trong lòng Lâm Tiêu cảm khái.

Xa xa, quân doanh trung tâm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Phía trước Nam thành quân doanh đứng vững một tòa kiến trúc cao lớn, như tường thành, ở phía trên có từng bóng người đứng ngạo nghễ, phía trước những bóng người kia cũng có vài thân ảnh khí tức kinh người, đúng là Trang Dịch thành chủ cùng đám người tổng quản của thập đại thế lực.

Trang Dịch thành chủ cau mày nói:

- Tuy rằng thú triều thoái lui, bất quá có sóng tiếp theo khả năng rất lớn, dù sao trước kia trong chiến đấu, tuy yêu thú tử thương thảm trọng, nhưng hao tổn vẫn chưa tới một nửa, không có khả năng đơn giản thoái lui.

Trử Vĩ Thần nói:

- Xác thực như vậy, bất quá có người nói bên trong thú triều Yêu Thú cực mạnh cũng chỉ là hai đầu Ngũ tinh Yêu Thú, lúc này đây thú triều hẳn chỉ là thú triều cỡ nhỏ.

- Nếu quả thật là thú triều cỡ nhỏ thì tốt rồi, chỉ sợ diễn biến thành thú triều cỡ trung, đến lúc đó sợ rằng tụ tập toàn bộ Tân Vệ thành chi lực cũng không thể ngăn trở.

Thiên Trì cung Triết tổng quản sắc mặt ngưng trọng nói.

- Hy vọng là thú triều cỡ nhỏ ah, đến lúc đó cũng có thể cho thế hệ trẻ lịch lãm!

- Đúng vậy, chỉ dựa vào chúng ta là không được, lúc này đây thú triều vừa lúc để thế hệ trẻ tiếp thu lịch lãm.

Chủ quản các đại thế lực đều gật đầu, mặc kệ thế lực mỗi người bọn họ trước đây có ân oán gì, ở thời điểm thú triều đột kích nếu như còn không đoàn kết, bất cứ người nào đều sẽ không đáp ứng.

Trừ tổng quản các đại thế lực ra, trưởng lão, quân sự, chấp sự của các đại thế lực cũng nhộn nhịp đến đây, nhưng mà càng nhiều là đệ tử của các đại thế lực.

- Mau nhìn, thanh niên mặc áo trắng kia là Bạch Ngọc Kinh ah? Đệ tử nòng cốt của Vũ Điện, ở trong các đệ tử Vũ Điện bài danh trước ba!

- Cái kia là Dương Thanh Sơn, đệ tử nòng cốt đứng đầu Nguyên Võ thánh địa.

- Hoàng Thiên, trong đệ tử nòng cốt của Cửu Long bảo xếp hàng thứ nhất!

- Xem, Đường Dật cũng tới, hẳn là Đan Các thủ tịch đệ tử, quán quân thiên tài đệ tử đại tái ba năm trước, có người nói hơn một năm trước cũng đã đạt đến Tam chuyển đỉnh phong, cách Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ chỉ kém một bước.

- Tất cả đều là người trẻ tuổi nổi bật trong các đại thế lực, thú triều lần này có người nói xuất hiện Yêu Thú cường đại nhất cũng chỉ là Ngũ tinh Yêu Thú, rất có thể chỉ là thú triều cỡ nhỏ, như vậy nắm lấy cơ hội này, các đại thế lực nhất định sẽ cho người trẻ tuổi nổi bật qua đây chiến đấu, cùng Yêu Thú chém giết đạt được lịch lãm.

- Xác thực, tuy rằng thú triều nguy hiểm trọng trọng, nhưng đối với chúng ta mà nói cũng là một hồi tấy lễ, bất kể là vì người nhà, vì Nhân loại, hay là vì bản thân, chúng ta đều phải anh dũng chém giết.

- Kỳ quái, lúc này đây trước năm của thiên tài đệ tử đại tái tựa hồ còn không có xuất hiện.

Theo thời gian chuyển dời, đệ tử đứng đầu của các đại thế lực đều nhậm nhíp đến, trong đó làm người chú mục nhất là đệ tử nòng cốt của các đại thế lực, bọn họ mới là tương lai của toàn bộ Tân Vệ thành.

Ở trong các đại thế lực, chỉ có sau khi trở thành Tam chuyển Chân Võ Giả mới lên cấp làm đệ tử nòng cốt, mà một khi đột phá đến Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ, sẽ trở thành trưởng lão của các đại thế lực, đệ tử nòng cốt phần lớn bởi vì niên kỷ mà không cách nào tham gia thiên tài đệ tử đại tái, nhưng ở mấy năm trước bọn hắn đều là người nổi bật trong thiên tài đệ tử đại tái, luận thực lực chân thật không thể khinh thường chút nào, trong lòng không ít dân chúng, nhân vật đứng đầu trong đệ tử nòng cốt của các đại thế lực, thực lực đều trên thành viên dự thi thiên tài đệ tử đại tái.

Đám người Dương Thanh Sơn vừa đến trên đài cao, ánh mắt nhìn quét xung quanh, trong con người chiến ý dạt dào.

Bọn họ đều là trước năm tên của giới thiên tài đệ tử đại tái trước, tại Tân Vệ thành uy danh hiển hách, chỉ tiếc ba năm đã qua, bọn họ đều dừng lại ở Tam chuyển đỉnh phong, bao quát quán quân Đường Dật năm đó, còn không ai đột phá đến Hóa Phàm cảnh.

- Ba năm trước trong thiên tài đệ tử đại tái ta thua người, hôm nay liền chưa chắc.

Đám người Hoàng Thiên nhìn từng đối thủ, song quyền nắm chặt, trong lòng chiến ý sôi trào.

- Mạc Ly, ở trong thiên tài đệ tử đại tái, Lâm Tiêu kích thương Ô Hạo đạt được đệ nhất là cái nào?

Ở trên đài cao, một thanh niên khuôn mặt tuấn tú đi tới bên cạnh một lão giả âm lãnh dò hỏi.

- Đường Dật, ta đã tìm tiểu tử kia, bất quá tựa hồ hắn còn không có tới.

Lão giả âm lãnh tên Mạc Ly ánh mắt nhìn quét bốn phía, lạnh lùng nói.

Mạc Ly này đúng là chấp sự ban đầu ở trong Đan Các đại diện từng đối với Lâm Tiêu xuất thủ, một thân thực lực đạt đến Tam chuyển đỉnh phong, lúc đầu nếu như không phải là Bạch Ngọc Kinh ra tay trợ giúp mà nói, sợ rằng Lâm Tiêu chắc chắn bị hắn đánh thành trọng thương.

- Dĩ nhiên không có tới? Không biết là bởi vì sợ cùng Yêu Thú chém giết, hay là rửa đen rút đầu ah?

Sắc mặt Đường Dật âm trầm, thân là quán quân của thiên tài đệ tử đại tái ba năm trước, người mạnh nhất trong đệ tử nòng cốt Đan Các, đối với Lâm Tiêu đem Ô Hạo phế bỏ, trong lòng Đường Dật tràn ngập phẫn nộ. Hắn thấy Đan Các bọn họ hoàn toàn là bao trùm tất cả thế lực còn lại của Tân Vệ thành, bất luận đệ tử thế lực nào khác can đảm đối với đệ tử Đan Các bọn họ hạ thủ, nhất định phải tiếp thu lời đình tước giận của hắn.

285. Chương 285: Thiên Tài Giới Trước (2)

Trên thực tế, sau khi thiên tài đệ tử đại tái chấm dứt, Đan Các cùng Vũ Điện trong lúc đó quan hệ trở nên cực kém, các đại thế lực trong Tân Vệ thành đều có đội ngũ Luyện Dược Sư riêng, nhưng mỗi một thế lực đều quá mức khổng lồ, như Vũ Điện thì có một bộ phận đan dược chính là mua sắm từ Đan Các, nhưng sau khi thiên tài đệ tử đại tái chấm dứt, Đan Các liền đình chỉ cung ứng một bộ phận đan dược đối với Vũ Điện, khiến Vũ Điện có chút đau đầu, chỉ có thể từ con đường khác mua đan dược.

Ô Hạo thân là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của Đan Các, hắn bị Lâm Tiêu đánh thành phế nhân, đối với Đan Các mà nói là một tổn thất to lớn không cách nào thừa nhận.

- Tiểu tử này nhất định là vì chuyện kia trốn đi, ta phi, sợ chết bực này dĩ nhiên có thể lấy được quán quân, thật là lão Thiên không mắt, cùng Đường Dật người so sánh quả thực kém quá xa.

Mạc Ly phun một bãi nước miếng cảm giận nói.

- Hắn cũng xứng cùng ta so?

Đường Dật lạnh lùng cười.

- Hôm nay hắn thu được vinh dự, ta ba năm trước cũng đã đạt được, mặc dù ba năm này ta không có tấn cấp đến Hóa Phàm cảnh, nhưng đã đạt đến Tam chuyển đỉnh phong, luận thực lực, toàn bộ Tân Vệ thành trong tất cả Tam chuyển Chân Võ Giả, có thể cùng ta so cũng không được một cái, hắn một Tam chuyển Sơ kỳ Chân Võ Giả nho nhỏ, luyện ba năm nữa cũng kém nhiều lắm.

Trong con người Đường Dật tràn đầy khinh thường:

- Dù ba năm qua đi, hắn cũng xa xa không phải là đối thủ của ta, ba năm sau ta hắn đã sớm đột phá Hóa Phàm cảnh, đem mọi người xa xa để ở phía sau ah!

Sưu! Sưu!

Đang khi nói chuyện, vài tiếng xé gió xa xa truyền đến, nhất thời hấp dẫn mọi người chú ý.

- Di, là Lâm Tiêu cùng bọn người Kỷ Hồng.

- Bọn họ quả nhiên tới rồi.

- Xem dáng dấp cùng tiên huyết trên người bọn họ, hắn là đã sớm cùng Yêu Thú chém giết rất lâu, bất quá không phải ở chỗ này.

- Hai thế hệ trẻ đồng thời gặp nhau, không biết sẽ va chạm ra hỏa hoa dạng gì.

- Hai đời người trong lúc đó phải có chút chênh lệch, tuy bọn người Kỷ Hồng lần này chinh thể thực lực tựa hồ so với lần trước còn cường, bất quá dù sao bọn họ lạc hậu ba năm thời gian, đối với thiên tài mà nói, ba năm chênh lệch chính là cách biệt một trời.

Có võ giả tinh mắt liếc mắt liền nhìn ra chân diện mục của đám người Lâm Tiêu.

Nghe được xung quanh xì xào bàn tán, ánh mắt Đường Dật trở nên lợi hại không gì sánh được, gắt gao nhìn chăm chăm năm đạo thân ảnh kia.

- Đường Dật, trong năm người kia, đi ở trước nhất chính là Lâm Tiêu.

Mạc Ly cắn răng nói.

- Chính là hắn? Đi theo ta!

Đường Dật quay đầu lại xem bọn người Trang Dịch thành chủ, lại căn cứ phương hướng bọn người Lâm Tiêu bay vút, thân hình đột nhiên động một cái, lặng yên xuất hiện ở trên đường mà bọn người Lâm Tiêu phải trải qua.

Sưu!

Ở trong nháy mắt Lâm Tiêu tiếp cận, Đường Dật đột nhiên tiến lên trước một bước, thản nhiên nói:

- Để cho ta tới nhìn, tiểu tử dám to gan lớn mật đem Ô Hạo của Đan Các ta kích phế đến tột cùng có thực lực gì.

Oanh!

Một cổ khí tức đáng sợ từ trong cơ thể Đường Dật mạnh mẽ tuôn ra, Nguyên khí như tinh trụ xông thẳng Vân Thiên, ánh mắt Đường Dật lạnh lùng, hướng về phía Lâm Tiêu một quyền đánh ra, một cổ khí lãng đáng sợ như biển gầm hướng phía Lâm Tiêu cuộn cuộn đánh tới, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt.

- Đường Dật hắn làm cái gì vậy.

- Làm càn!

Đám người Trang Dịch thành chủ cũng đã sớm thấy bọn người Lâm Tiêu đến, nhìn thấy Đường Dật lại ở trường hợp này động thủ, lập tức sắc mặt cả đám trở nên khó coi không gì sánh được.

Mà võ giả cùng đệ tử của các đại thế lực còn lại cũng là mặt lộ vẻ giận dữ.

Hôm nay là thời điểm thú triều đột kích, tất cả võ giả của Tân Vệ thành đều phải đoàn kết nhất trí, bất luận tư oán gì vào thời khắc này đều phải buông xuống, nếu như có trái, bất kể ai đều là địch nhân của cả Tân Vệ thành.

- Chém!

Lâm Tiêu bất động thần sắc, lấy chưởng hóa đao, ở trong nháy mắt khí lãng kéo tới mạnh mẽ chém rụng một đao.

Oanh!

Khí lãng trong nháy mắt bị Lâm Tiêu chém thành hai nửa, phát ra tiếng sấm bạo tạc kịch liệt, bên trong khí lãng cuộn cuộn, Lâm Tiêu cùng bọn người Kỷ Hồng nhện nhện rơi vào bên cạnh Đường Dật.

- Đường Dật, ngươi đây là ý gì?

Đám người Kỷ Hồng đi tới trước mặt Lâm Tiêu, vẻ mặt giận dữ nói, trải qua thiên tài đệ tử đại tái cùng trước kia liên thủ chém giết, năm người Kỷ Hồng đã có cảm giác tương giao.

- Có ý gì? Xem tiểu tử này khó chịu mà thôi, Kỷ Hồng, đây là ân oán của Đan Các chúng ta cùng Vũ Điện, mấy cái các người chớ ngu ngốc góp đến.

Đường Dật lạnh lùng cười, nhìn Lâm Tiêu trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

- Nguyên lai ngươi là người của Đan Các!

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn Đường Dật cùng Mạc Ly ở một bên, thần nhiên nói:

- Hiện tại là thời điểm thú triều đột kích, ta không muốn giữa các võ giả tự tương tàn, bất quá nếu như ngươi không biết phân biệt, cũng đừng trách ta xuất thủ vô tình, cho ngươi trở thành Ổ Hạo thứ hai.

Ổ Lâm Tiêu xem ra, nếu như ở thời khắc thú triều tới còn nghĩ đến ân oán cá nhân, người như vậy căn bản không xứng trở thành một võ giả, nếu như không biết phân biệt tiếp tục đối với mình ra tay, đến lúc đó coi như là bốc lên nguy hiểm thiên hạ chê cười, mình cũng phải đem hắn đánh chết.

Một khi Yêu Thú công phá Quân doanh, thậm chí thành trì, nguy hại sẽ không chỉ là hơn mười vạn các võ giả ở đây, mà là hơn một nghìn vạn dân chúng vô tội trong Tân Vệ thành.

- Ngươi...

Ánh mắt Đường Dật trầm xuống, vừa định nói chuyện.

Sưu!

Đám người Trang Dịch thành chủ đột nhiên xuất hiện ở trên đài cao chỗ bọn người Lâm Tiêu.

- Đường Dật, ngươi vừa mới làm cái gì.

Không chờ Trang Dịch thành chủ nói chuyện, Kê Thế Các chủ dẫn đầu từ trong đám người đi ra, tức giận nói.

Đường Dật lập tức thu liễm vẻ giận dữ trong đáy mắt, thần thái trở nên cung kính nói:

- Mấy đại nhân xin tha lỗi, nghe nói Lâm Tiêu này là quán quân thiên tài đệ tử lần này, đệ tử may mắn cũng là quán quân giới trước, cho nên nhất thời ngửa tay, nhịn không được xuất thủ thăm dò một chút, không nghĩ tới Lâm Tiêu này dĩ nhiên liền phá vỡ một kích ta thăm dò, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục!

Ở trước mặt mấy đại lão, Đường Dật lập tức trở nên khiêm tốn lên, thái độ cũng cung kính cùng thành khẩn không gì sánh được.

- Nguyên lai người chính là quán quân thiên tài đệ tử giới trước? Ba năm đã qua cũng mới chút thực lực ấy? Thật là kém.

Lâm Tiêu tiếp lời lạnh nhạt nói.

- Người...

Trong lòng Đường Dật phần nộ, nhưng ở trước mặt mấy đại lão, thần thái lại chỉ có thể bảo trì ôn hòa.

- Bây giờ là thời điểm Yêu Thú công thành, chuyện vừa rồi bỏ qua, lần sau không được vi phạm nữa, nếu như có lần sau...

Trong ánh mắt Trang Dịch thành chủ lóe lên hàn mang, một cổ sát ý từ đáy mắt hần lóe lên rồi biến mất, lại làm ọi người rõ ràng cảm thụ được.

286. Chương 286: Thú Triều Đến

Ở thời điểm này, đệ tử Đan Các còn dám đùa giỡn thủ đoạn như vậy, Đan Các hai năm qua thật sự là càng ngày càng kiêu ngạo, nếu như Đường Dật còn không thức thời, Trang Dịch thành chủ không ngại cho Đan Các một giáo huấn vĩnh sinh khó quên.

- Đệ tử minh bạch!

Đường Dật cúi đầu, nhưng trong lòng đối với Lâm Tiêu tràn ngập oán hận.

Hắn vừa rồi xuất thủ chỉ là nhất thời xung động, hiện tại cảm thụ được sát khí của Trang Dịch thành chủ, trong lòng lập tức có một tia nghĩ mà sợ, đối với hắn mà nói, mục đích chủ yếu lần này là cùng Yêu Thú chém giết lịch lãm bản thân, tranh thủ đột phá đến Hóa Phàm cảnh, về phần giáo huấn Lâm Tiêu cũng không phải chủ đạo.

- Hừ, nếu thật có đợt thú triều thứ hai, thực lực mỗi cá nhân cũng sẽ vừa nhìn thấy ngay, ai là thiên tài ai ngu xuẩn, đến lúc đó vừa nhìn thấy ngay, nói không chừng Lâm Tiêu này thực lực không đủ, còn có thể chết ở trong thú triều.

Chuyện xen kẻ như vậy, ở dưới đám người Trang Dịch thành chủ can thiệp lập tức liền trừ khử vô hình, rất nhiều cường giả, thiên tài nhện nhíp tập hợp.

- Trước đây ta còn đối với Đường Dật này coi trọng một chút, không nghĩ tới ở trường hợp như vậy dĩ nhiên làm ra chuyện ngu xuẩn thế kia, người như vậy tính là thiên tài đi nữa, thành tựu sau này cũng có hạn, ngược lại là tiểu tử Lâm Tiêu kia bị người khiêu khích, dĩ nhiên không nổi giận chút nào, thảo nào là tồn tại phé đi Đan Các trẻ tuổi đệ nhất thiên tài Ổ Hạo, tâm tính cường đại đến kinh người, là một kinh địch.

Cách đó không xa đám người Hoàng Thiên, Dương Thanh Sơn nhìn Lâm Tiêu cùng Đường Dật xung đột, trong lòng lóe ra các loại tâm tình bất đồng.

Tất cả mọi người đứng ở trước quân doanh, im lặng không nói, chờ đợi đợt thú triều thứ hai có khả năng đến.

Ba canh giờ đi qua, phương hướng Liên Vân sơn mạch xa xa vẫn không có động tĩnh, rất nhiều võ giả ngồi xếp bằng, thỉnh thoảng buông lỏng một chút, cũng không dám có chút đại ý.

Mà Lâm Tiêu cũng trực tiếp ở trong quân doanh tu luyện, trước kia hắn vừa đột phá đến Trung kỳ, hiện tại thừa dịp cơ hội này cũng cố một chút, hơn nữa cùng những người khác bất đồng là, Lâm Tiêu có thể thông qua Toàn Địa Giáp phân thân giấu ở trong núi rừng nhận biết thú triều động tĩnh, lúc này Toàn Địa Giáp phân thân cũng không có cảm thụ được cảm giác thú triều kích thích.

Đang lúc mọi người lẳng lặng chờ đợi...

Trên ngọn núi cách nam thành quân doanh mấy trăm dặm, một đám cường giả giấu ở trong hắc bào lúc này đang yên lặng nhìn chăm chú vào nam thành quân doanh.

- Trại chủ, lần này thú triều đối với Hắc Long trại chúng ta mà nói là một cơ hội tuyệt hảo, không bằng thừa cơ hội này chúng ta phát động toàn bộ thành viên Hắc Long trại, cùng nhau sát nhập Tân Vệ thành?

Một gã nam tử ánh mắt lạnh lùng kích động nói, ở trên người hắn, từng cổ khí tức kinh người lưu chuyển, dĩ nhiên là một Hóa Phàm cảnh Trung kỳ cường giả.

Trừ hắn ra, mấy hắc bào võ giả còn lại khí thế trên người cũng như hồng, tản mát ra trận trận uy áp khiếp người, lặng lẽ đợi mệnh lệnh của nam tử đầu lĩnh.

- Quỷ diện, không cần gấp như vậy.

Hắc Long trại trại chủ ánh mắt nhìn phía quân doanh, đạm mạc nói:

- Thành viên Hắc Long trại chúng ta so với Tân Vệ thành mà nói dù sao còn có chênh lệch tương đối lớn, nếu như lúc này đây thú triều là thú triều cỡ trung mà nói, như vậy chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào lực thú triều đánh vào Tân Vệ thành, nếu chỉ là thú triều cỡ nhỏ, lấy thực lực bọn người Tân Vệ thành Trang Dịch, hoàn toàn có thể ngăn cản được, đến lúc đó một khi chúng ta không thành công sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu của Tân Vệ thành, cái nguy hiểm này bốc lên thực sự quá lớn .

- Thế nhưng thú triều lúc này là một cơ hội khó được, nếu như không bắt được mà nói, tiếp theo còn không biết phải chờ tới khi nào. Có khả năng chỉ là mấy tháng, một hai năm, cũng có khả năng là hơn mười năm a .

Quỷ diện có chút lo lắng nói.

- Gấp cái gì, một khi Hắc Long trại chúng ta xuất thủ, nhất định phải có hoàn toàn nắm chắc, bằng không một khi thất bại, Hiên Dật quận thành nhất định sẽ phái cao thủ đến đây, đến lúc đó chúng ta một cái đều trốn không thoát, nhiều năm như vậy cũng chờ xuống, còn lại chút thời gian sợ cái gì. Xem đi, liền xem lúc này đây thú triều đến tột cùng là quy mô gì.

Hắc Long trại trại chủ ánh mắt thâm thúy nhìn chỗ quân doanh, một đám người lặng yên không một tiếng động chờ đợi.

Mấy canh giờ sau, ánh mắt đám người Trang Dịch thành chủ ngưng trọng nhìn phía xa xa.

- Yêu Thú thối lui thời gian dài như vậy còn chưa tới, hoặc là không có sóng tiếp theo, hoặc là một hồi đại quyết chiến.

- Đúng vậy, chúng ta nghìn vạn lần không thể buông lỏng cảnh giác.

Một đám người thời khắc chú ý tình huống trong hoang dã.

- Tới!

Đột nhiên, Lâm Tiêu một mực ở trong quân doanh nhắm mắt tu luyện mở choàng mắt, thả người đi tới trên đài cao.

Ngay mới vừa rồi, hắn từ trên người Toản Địa Giáp phân thân ẩn núp trong núi rừng cảm giác được một cổ khí tức không hiểu, cổ khí tức này dẫn dắt Toản Địa Giáp phân thân đi Nam thành quân doanh, nếu như không phải là có ý thức của Lâm Tiêu khống chế Toản Địa Giáp phân thân mà nói, bằng vào ý thức Yêu Thú của Toản Địa Giáp bản thân, chắc chắn sẽ bị cổ khí tức này dẫn dắt đến.

- Lâm Tiêu, thế nào?

Đám người Kỷ Hồng cũng vội bay lên đài cao.

- Ta cảm giác thú triều muốn tới.

- Thật không?

Một đám người nhất thời nhìn ra hoang dã.

Bầu không khí trong lúc bất chợt trở nên ngưng đọng, bầu trời xa xa u ám, một cổ khí tức làm người sợ hãi mơ hồ truyền đến, làm trong lòng mọi người tràn ngập áp lực.

Loại cảm giác này nhất thời kinh động mọi người trong quân doanh, đại lượng võ giả vội bay vút đến trên đài cao, ánh mắt nhìn ra phía chân trời xa xa.

- Xem ra Yêu Thú muốn tới.

Đệ tử nòng cốt Vũ Điện Bạch Ngọc Kinh, ban đầu ở Đan Các đã từng giúp Lâm Tiêu xuất thủ qua, lúc này cũng đi tới bên cạnh Lâm Tiêu.

Thân là Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả, trên người hắt tản ra một cổ khí tức kinh người, ở bên cạnh hắn, một đám đệ tử đồng dạng đạt đến Tam chuyển Chân Võ Giả đứng lặng yên, bọn họ đều là đệ tử nòng cốt của Vũ Điện, trong đó đặc biệt là vài tên đệ tử đứng ở bên cạnh Bạch Ngọc Kinh, khí tức đặc biệt cường liệt, hiển nhiên đều là Tam chuyển Hậu kỳ thậm chí đỉnh phong cao thủ.

Chưa tới nửa giờ sau...

Rống! Rống! Rống! Rống! Rống!

Từng tiếng rít gào rống giận phảng phất như sấm cuộn, từ trong hoang dã truyền đến, từng bầy thú đông nghịt giống như biển gầm từ chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch cuộn cuộn mà đến, hung hăng trùng kích hướng Nam thành quân doanh.

Tiếng oanh minh đình tai nhức óc vang vọng, từng tiếng thú rống thật lớn như lôi đình nổ vang, một tiếng rống lên kéo dài không dứt, phô thiên cái địa, Yêu khí nồng nặc ở trên trời hình thành tầng lớn tầng lớn mây đen, lúc này sắc trời còn sớm, nhưng làm cho người cảm giác thật giống như trong nháy mắt từ ban ngày đến đêm tối.

- Yêu Thú tới!

- Thú triều tới!

- Mọi người chuẩn bị!

287. Chương 287: Hỏa Diễm Cự Tích (1)

Vô số binh sĩ cùng các võ giả tất cả đều bị kinh động, cả đám khàn cả giọng hô to, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ là khoảnh khắc thời gian, cả tòa quân doanh thật giống như nước sôi nổ tung, vô số võ giả tất cả đều đi tới phía trước quân doanh, trong tay nắm chặt vũ khí.

Nhìn bầy thú rậm rạp xa xa, mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn khiến tất cả võ giả hít một hơi lạnh khí.

- Thật nhiều Yêu Thú,... ít nhất ... là trăm vạn.

- Không, ta phỏng chừng có hơn một nghìn vạn!

- Trời ạ, nhiều Yêu Thú như vậy, giết hết sao!

- Không cần lo lắng, Yêu Thú không có trí tuệ, chỉ biết đầu đá lung tung, thể hình lại khổng lồ, lẫn nhau trong lúc đó tự chà đạp sẽ chết một bộ phận rất lớn.

- Nói đúng, Nam thành quân doanh chúng ta tụ tập hơn mười vạn binh sĩ cùng võ giả, còn có bọn người Trang Dịch thành chủ tọa trấn, không sợ hử nào.

- Mặc kệ giết hết hay không, chúng ta đều phải giết, bằng không một khi quân doanh bị công phá, Tân Vệ thành liền nguy hiểm.

Đại lượng võ giả nghị luận ầm ỉ, hai tay nắm vũ khí vô cùng khấn trương, mơ hồ chảy ra một tia mồ hôi.

Ở bên trong thú triều vô tận, làm cho người chú mục nhất là sáu đầu Yêu Thú hình thể khổng lồ, khí thế kinh người không gì sánh được, sáu đầu Yêu Thú này mỗi một đầu đều cao tới mấy chục thước, như núi nhỏ, thân hình khổng lồ kia xông tới, đại địa phẳng phất ừ ừ run rẩy.

Sáu đầu Yêu Thú này theo thứ tự là một con nhím da lông hỏa hồng, một đầu viên hầu bộ lông kim sắc, dáng dấp như Đại Lực Ma Viên, một đầu cự tích cả người bốc lên Hỏa Diễm, một con bạch sắc yêu lang cao tới mấy chục thước, một yêu ngư đuôi dài ngân sắc, cùng với một đầu Địa Long lân giáp thổ hoàng sắc.

Sáu đầu Yêu Thú này khí thế như hồng, từng con phân tán ra tới, như là tướng quân thống lĩnh Yêu Thú.

- Đây là Ngũ tinh Yêu Thú Huyết Nhím vương!
- Đó là Kim Cương ma vương!
- Hỏa Diễm cự tích!
- Bạch sắc yêu lang kia là Ngũ tinh Yêu Thú Thiểm Điện Lang!
- Còn có Ngân Vĩ Ma Ngư!
- Bên cạnh kia chắc là Hoàng Nham Địa Long!

Trong đám người, truyền đến trận trận kinh hô của các võ giả, sáu đầu Yêu Thú này đều là ngũ tinh Yêu Thú, vô cùng cường đại.

Trong đó đặc biệt lấy Hỏa Diễm cự tích ở trung ương kia đáng sợ nhất, cả người có từng cổ Hỏa Diễm bốc lên, nhiệt độ ngưng tụ kia cực cao, khiến tất cả Yêu Thú xung quanh đều tránh xa xa, hiển nhiên không dám tới gần quanh thân nó mấy may.

Từng cổ Yêu tức thao thiên từ trong cơ thể chúng nó tản mát ra, che khuất bầu trời.

Ở trong ánh mắt khấn trương, khiếp sợ của vô số võ giả, bọn người Trang Dịch thành chủ trên đài cao cũng không khỏi thở phào một hơi.

- Lần này trong thú triều cực mạnh chỉ là Ngũ tinh đỉnh phong Hỏa Diễm cự tích, xem ra chỉ là một lần thú triều cỡ nhỏ.
- Quả nhiên là thú triều cỡ nhỏ, thật là lão Thiên có mắt a!
- Trong Yêu Thú cực mạnh là sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú này, liền bao chúng ta a, Tứ tinh Yêu Thú còn lại liền giao cho Hóa Phàm cảnh võ giả khác.
- Nghìn vạn lần không thể để cho sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú này nhảy vào quân doanh, đặc biệt đầu Hỏa Diễm cự tích kia, một khi bị nó nhảy vào quân doanh, bất luận Hóa Phàm cảnh võ giả nào chỉ cần tới gần cũng sẽ bị nó đốt thành tro tắn.
- Coi như là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả cũng vô pháp ở trong tay Hỏa Diễm cự tích ngăn chặn thời gian quá dài.
- Chúng ta lên trước, không thể để cho sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú này tới gần quân doanh.

Đám người Trang Dịch thành chủ cấp tốc trao đổi, nhất thời từ trên đài cao nhộn nhịp nhảy ra, hóa thành từng đạo lưu quang lao thẳng về phía sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú kia.

Trong lúc nhất thời hơn mười đạo lưu quang cấp tốc nhảy vào thú triều, nơi đi qua thành phiên thành phiên Yêu Thú bị nguyên lực chém thành hai khúc, hoặc là nổ thành bột phấn, coi như là Tứ tinh Yêu Thú cực kỳ cường đại cũng vô pháp ngăn trở cước bộ của bọn họ.

Oanh!

Trong đó giết hướng Hỏa Diễm cự tích là Trang Dịch thành chủ thực lực đạt đến Hóa Phàm cảnh Hậu kỳ cùng bốn gã Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả, lấy năm người liên thủ chi lực, hơn nữa Trang Dịch thành chủ thực lực đáng sợ, mặc cho Hỏa Diễm cự tích dị thường hung hãn, cũng vô pháp tới gần quân doanh.

Chín tên cao thủ hàng đầu của chín đại thế lực khác cũng tản ra, chống lại năm đầu Ngũ tinh Yêu Thú khác, trừ tổng quản của các đại thế lực ra, trong Tân Vệ thành còn có hơn hai mươi Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả gia nhập chiến đấu, trừ mấy cái cá biệt đối phó một ít Tứ tinh Yêu Thú còn lại, đại đa số mọi người là giúp đỡ tổng quản các đại thế lực đối phó Ngũ tinh Yêu Thú, bảo chứng mỗi một đầu Ngũ tinh Yêu Thú đều có năm tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả vây công.

Trong thú triều lần này, chân chính lên tính quyết định là Yêu Thú cường đại nhất này, chỉ cần khắc chế tất cả Ngũ tinh Yêu Thú, như vậy lần thú triều này liền tuyệt đối có thể ngăn cản được, mà Tứ tinh Yêu Thú, Tam tinh Yêu Thú cùng Nhị tinh Yêu Thú, nhất tinh Yêu Thú, dĩ nhiên là lưu cho hơn mười vạn binh sĩ cùng võ giả ngăn cản.

Ừng ừng!

Đám người Trang Dịch thành chủ cùng sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú điên cuồng chiến đấu, một đấu một mà nói, trừ Hóa Phàm cảnh Hậu kỳ Trang Dịch thành chủ ra, không ai dám nói có thể đơn độc đối phó một đầu Ngũ tinh Yêu Thú, nhưng năm tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ cường giả liên thủ, trong lòng mọi người không có chút lo lắng nào.

Ngũ tinh Yêu Thú cùng Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả là đồng cấp, luận thực lực mặc dù đồng cấp Yêu Thú sẽ so với Nhân loại võ giả thực lực mạnh hơn, nhưng lấy một địch năm là không có khả năng thắng lợi, trừ khi là như Hỏa Diễm cự tích Ngũ tinh đỉnh phong Yêu Thú, đối chiến năm tên Nhân loại võ giả mới vào Hóa Phàm cảnh Trung kỳ, nhưng tổng quản các đại thế lực đều là Hóa Phàm cảnh Trung kỳ đỉnh phong cường giả, có bọn họ ở đây, Nhân loại võ giả ít nhất có thể bảo chứng bất tử, nếu bất tử, lại có cái gì phải lo lắng.

Trong tiếng ầm ầm thật lớn, lấy năm tên cường giả là một đoàn thể, điên cuồng vây công từng Ngũ tinh Yêu Thú, kinh khí kinh người mang tất cả mà ra, mỗi một lần công kích xuống, xung quanh đều có thành phiến thành phiến Yêu Thú chết đi.

Thời điểm đám người Trang Dịch thành chủ ngăn cản sáu đầu Ngũ tinh Yêu Thú cực mạnh, trước quân doanh tăng lớn Nhất tinh đến Tứ tinh Yêu Thú cũng điên cuồng lao về phía quân doanh.

- Giết!

Không biết là ai dẫn đầu gầm lên một tiếng, toàn bộ quân doanh đều vang dội thanh âm gầm rú của các võ giả, trong lúc nhất thời sát khí bốc lên, tiếng gầm rú như sấm điếc tai nhức óc, đại lượng võ giả, binh sĩ như châu chấu điên cuồng nhảy vào trong thú triều giống như sóng biển trùng trùng điệp điệp.

- Giết!

- Giết chết tất cả Yêu Thú!

- Giết, giết, giết!

Vô số võ giả điên cuồng gầm rú nhảy vào bày thú, thú triều như biển gầm cuộn cuộn mà đến, nhất thời như sóng biển đánh vào đá ngầm, đám Yêu Thú lao tới trước nhất trong nháy mắt bị giết chết.

288. Chương 288: Hỏa Diễm Cự Tích (2)

Đại lượng Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả trước tiên vọt tới tiền tuyến, phóng xuất ra công kích đáng sợ nhất của bản thân, ngăn chặn thú triều công kích, sau đó sát nhập nội bộ thú triều, cùng lúc đó, đám thiên tài Lâm Tiêu, Tam chuyển Chân Võ Giả... theo sát phía sau, dùng mảnh vào bên trong nội bộ thú triều.

- Kiểm tra thiên hạ!

Bạch Ngọc Kinh xông vào tiền tuyến nhất của đoàn người, quay về phía Yêu Thú dày đặc hung hăng chém một kiếm, một đạo kiếm quang dài đến hơn mười mét ở trên hư không hiện lên, ngừng tụ nguyên lực đáng sợ, sau đó hung hăng bổ vào trong bầy thú.

Chỉ một kích, thì có ba bốn mươi đầu Yêu Thú bị kiếm quang chém thành nát bấy, mặt đất bị bổ ra một khe rãnh thật sâu, nhìn thấy mà giật mình.

Sau đó, đám người Lâm Tiêu cũng nhộn nhịp xuất thủ.

- Dao cuốn Ngũ nhạc!

Hắc sắc chiến đao ra khỏi vỏ, Lâm Tiêu bổ ra một đao, đao khí khắp bầu trời hình thành một cổ long quyển, mang tất cả mà ra. Lấy thực lực của Lâm Tiêu hôm nay, chiêu thức như Dao cuốn Ngũ nhạc vừa ra, trừ một ít Tam tinh Yêu Thú cường đại, Tam tinh Yêu Thú phổ thông, Nhị tinh Yêu Thú cùng Nhất tinh Yêu Thú căn bản không cách nào thừa nhận đao khí cắt, nơi đi qua đại lượng Yêu Thú bị xé rách thành phần vụn, hóa thành một vũng máu, trong nháy mắt lại có trên trăm con Yêu Thú chết ở trên tay hắn.

Luận uy lực, đao cuốn Ngũ nhạc chưa chắc cường đại hơn Kiếm trăm thiên hạ của Bạch Ngọc Kinh, nhưng ở bên trong thú triều tập kích, chiêu thức có phạm vi sát thương lớn như đao cuốn Ngũ nhạc, không thể nghi ngờ càng thêm hữu hiệu.

- Thương quét luân hồi!

Đám người Kỷ Hồng cũng liên tục xuất thủ, khắp bầu trời thương ảnh, đao ảnh, còn ảnh nổi thành một mảnh, thoáng qua liền có tảng lớn Yêu Thú chết ở trong tay mọi người, trước mặt mọi người trở nên trống một chút.

Bất quá số lượng Yêu Thú thật sự là nhiều lắm, chỉ khoảng nửa khắc, đất trống được quét ra lại bị Yêu Thú rậm rạp từ phía sau chạy chồm chen đầy

- Gió cuốn mây tan!

Cách đó không xa, cả người Đường Dật toả ra kinh khí đáng sợ, kiếm bên hông chọt ra khỏi vỏ, hướng chỗ thú triều chen chúc nhất bổ ra một kiếm.

Một kiếm chém ra, hư không sương mù, kiếm khí quấy khí lưu, hình thành một cổ gió xoáy kiếm khí nhàn nhạt, kiếm khí này xoáy tụ phong vân, so với đao khí của Lâm Tiêu còn muốn đáng sợ, hiệp bọc lực sát thương đáng sợ không gì sánh kịp, nhanh như tia chớp đánh vào thú triều.

Xuy xuy xuy xuy .

Khắp bầu trời kiếm quang tổ khắp, đại lượng Yêu Thú ở dưới một kích này bị đâm thành tổ ong vỡ vụn, đều bị mất mạng, một ít Yêu Thú dựa vào gần kiếm khí càng bị cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Một kiếm kết thúc, số lượng Yêu Thú bị Đường Dật chém giết dĩ nhiên so với Lâm Tiêu còn nhiều hơn mười con.

- Hừ!

Bảo kiếm nơi tay, Đường Dật đắc ý nhìn Lâm Tiêu, trong con ngươi tràn đầy ý tứ khiêu khích, hiển nhiên là muốn cùng Lâm Tiêu so đấu một chút, xem ai một chiêu giết chết số lượng Yêu Thú càng nhiều.

Lâm Tiêu không nói gì, trong lòng đột nhiên cảm thấy Đan Các cái gọi là thủ tịch đệ tử nòng cốt Đường Dật này, làm sao sẽ ấu trĩ như vậy.

Trước kia đao cuốn Ngũ nhạc kỳ thực Lâm Tiêu cũng không có sử xuất toàn lực, hắn xuất thủ mỗi một chiêu, phóng xuất ra nguyên lực đều vừa đúng, bảo chứng bản thân hấp thu Thiên Địa Nguyên khí có thể bổ sung được bản thân tiêu hao nguyên lực, nguyên lực có thể dùng trong cơ thể mình thủy chung bảo trì một trạng thái đỉnh phong.

Mà như Đường Dật cường thì cường, như hơn mười, trên trăm chiêu xuống, nguyên lực trong cơ thể sẽ bởi vì tiêu hao quá mạnh mà khô kiệt, một khi bị thú triều vây quanh, thậm chí có khả năng nguy hiểm tánh mạng.

Không có để ý tới Đường Dật khiêu khích, Lâm Tiêu không ngừng xuất thủ, lần lượt ở trong đánh chết Yêu Thú ném thử tiêu hao nguyên lực, thông qua lý giải đối với chiêu thức, uy lực vận dụng càng thêm tinh tế.

Đồng dạng ra chiêu, có võ giả chỉ là vì đánh chết Yêu Thú, mà Lâm Tiêu lại vừa đánh chết Yêu Thú, đồng thời cũng đang tu luyện.

Đệ tử Cửu Long bảo thông thường am hiểu kiếm pháp, Hoàng Thiên kia cũng giống vậy.

- Kiếm diệt trời cao!

Một kiếm chém rụng, trong hư không kiếm quang rậm rạp như mưa xối xả, điên cuồng chiếu xuống bên trong bầy thú, tất cả Yêu Thú hết thấy kêu rên ngã xuống đất, ở dưới kiếm quang bao phủ bị bổ nát bấy, chỉ để lại tàn chi cùng huyết thủy đầy đất.

Nguyên Võ thánh địa Dương Thanh Sơn lại đi lộ tuyến bạo lực, nguyên lực trên một đôi thiết quyền lưu chuyển, quay về mặt đất mạnh mẽ oanh.

Ầm ầm!

Khắp đại địa đều ở dưới một kích này của hắc sơn trào, vô số bụi mù, toái thạch bay đầy trời, bắn tung tóe, lấy quanh người hắc sơn trung tâm, phương viên hơn trăm thước, tất cả Yêu Thú đều kêu rên một tiếng, bị nguyên lực đáng sợ từ lòng đất xung kích ra chấn nát bấy.

Trong đó có hai đầu Tam tinh Yêu Thú sát biên giới tránh thoát một kiếp, gầm thét nhằm về phía Dương Thanh Sơn lao tới, trong hư không đột nhiên xuất hiện quyền ảnh khắp bầu trời, còn không có vọt tới trước mặt đối phương, hai đầu Tam tinh Yêu Thú này đã bị loạn quyền đánh thành cặn bã.

Thân là nhân vật đứng đầu trong đệ tử nòng cốt của các đại thế lực, thiên tài đệ tử tuyệt đối của Tân Vệ thành, mặc dù đẳng cấp bọn người Dương Thanh Sơn chỉ là Tam chuyển đỉnh phong, nhưng có thực lực nháy mắt giết Tam tinh Yêu Thú, cái này chính là thiên tài cùng võ giả phổ thông khác biệt, Tam chuyển đỉnh phong võ giả phổ thông, thường thường đem hết toàn lực khả năng mới đánh chết một đầu Tam tinh Yêu Thú, gặp phải Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú càng là mấy người liên thủ mới có khả năng đánh chết.

Liên tiếp chém giết tăng lớn Nhị tinh, Tam tinh Yêu Thú, Lâm Tiêu không hề thi triển đao cuốn Ngũ nhạc, mà là đem Phá Sơn đao chuyển hóa thành Luân Hồi Đao Quyết.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao!

Thân hình Lâm Tiêu phiêu hốt bất định, một đao một đao không ngừng thi triển ra, tìm kiếm cảm giác hoàn mỹ trước kia đánh chết Tứ tinh Thiết Lân thú, thi triển Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Mỗi chém ra một đao, đao mang nồng nặc đều có Ý Cảnh tứ quý lưu chuyển, Tứ Quý Luân Hồi Đao này tuy rằng không phải là đao pháp phạm vi công kích rộng, nhưng ở dưới Lâm Tiêu thi triển mỗi một đao đi xuống, cũng sẽ có mười đầu Yêu Thú bị mất mạng.

- Không đúng, không phải là loại cảm giác này!

- Nhanh một chút!

- Cái tứ quý này ý tứ hàm xúc cũng không nồng nặc, không có hoàn toàn dung nhập vào trong đao pháp.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao, thật chẳng lẽ là muốn ta đem Ý Cảnh tứ quý hoàn toàn lĩnh ngộ, lại dung nhập vào trong đao pháp sao?

Lâm Tiêu điên cuồng ra chiêu, nhưng hắc sơn làm thế nào cũng tìm kiếm không được loại cảm giác đánh chết Thiết Lân thú trước kia, mặc dù uy lực của Tứ Quý Luân Hồi Đao ở dưới hắc sơn tu luyện không ngừng tăng lên, nhưng thủy chung không cách nào lĩnh ngộ ảo nghĩa chân chính của một chiêu này.

- Lâm Tiêu làm cái gì vậy? Lật qua lật lại không ngừng thi triển một chiêu?

289. Chương 289: Hình Thức Ban Đầu Của Đạo Ý (1)

Người chung quanh thấy Lâm Tiêu cử động đều ngạc nhiên, chỉ thấy hắn không ngừng thi triển Tứ Quý Luân Hồi Đạo về phía trước tàn sát thú triều, bất tri bất giác đã thâm nhập đến địa phương tương đối sâu trong thú triều.

- Không đúng, không phải là cái dạng này.

Lâm Tiêu hồi tưởng thi triển Tứ Quý Luân Hồi Đạo trước kia, lúc đó hắn căn bản không có nghĩ đến Ý Cảnh gì, nghĩ đến tứ quý luân hồi gì, trong đầu một mảnh không minh, chỉ còn lại có đánh chết Thiết Lân thú, tình huống lúc đó nguy cấp không gì sánh được, không phải là giết Thiết Lân thú chính là bản thân chết ở dưới vuốt của Thiết Lân thú.

Chính là ở dưới tình huống đó, bản thân không hề ý thức, tự nhiên thi triển ra áo nghĩa chân chính của Luân Hồi Đạo Quyết thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Đạo.

- Áo nghĩa Tứ quý luân hồi biến đổi thất thường, xuân hạ thu đông không ngừng lưu chuyển, vạn vật sinh diệt, Luân Hồi Đạo Quyết này trừ thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Đạo ra, phía dưới còn có Nhật Nguyệt Luân Hồi Đạo, Thiên Địa Luân Hồi Đạo, Sinh Tử Luân Hồi Đạo, cùng Lục Đạo Luân Hồi kinh khủng nhất, nếu như mỗi một thức đều muốn ta đem áo nghĩa trong đó triệt để lĩnh ngộ mới có khả năng thi triển ra, vậy Luân Hồi Đạo Quyết này không phải là Địa cấp đệ giai đạo pháp, coi như là Địa cấp cao giai đạo pháp cũng không khả năng khó luyện như vậy.

- Nhất định là ta ở phương diện nào đó lý giải sai.

Lâm Tiêu yên lặng suy tư, trong đầu một mảnh không minh, mạnh mẽ bỏ ra một đao.

Xuy!

Một đầu Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú không kịp né tránh, bị một đao chém thành hai khúc, tiên huyết như suối phun phun ra.

- Ân? Vừa rồi tựa hồ có chút ý tứ này.

Lâm Tiêu ngẩn ngơ, một đao vừa rồi kia hắn rất tùy ý, thậm chí không suy nghĩ áo nghĩa tứ quý gì, chỉ là căn cứ tâm pháp đạo quyết, tự nhiên đem chiêu thức của Tứ Quý Luân Hồi Đạo thi triển ra, tốc độ cùng uy lực lại không ngờ cực lớn, Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

- Có lẽ là ta trước kia một mực để tâm vào chuyện vụn vặt.

Trong đầu không ngừng có ý niệm hiện lên, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, không hề tận lực theo đuổi tứ quý Ý Cảnh gì, trong lòng một mảnh yên tĩnh, cả người như nhàn nhã dạo bước, ở trong bầy thú không ngừng đi lại, mỗi bỏ ra một đao đều phẳng phát như lôi đình tạc sáng lên, ẩn chứa uy lực đáng sợ.

Hưu!

Một cổ Ý Cảnh đặc biệt từ trong đạo pháp của Lâm Tiêu lộ ra, loại khí tức này vô hình không chất, nhưng mà dung hợp vào trong đạo pháp lại uy lực vô cùng, mỗi một đao đánh rớt cho dù là Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú cũng khó có thể tránh né, đơn giản đã bị chém thành hai khúc.

- Ân? Thiếu niên kia là ai? Vì sao từ trong đạo pháp của hắn ta phẳng phát cảm giác được một loại đạo pháp chân lý?

Trong đám người, có không ít Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả đang chém giết, đột nhiên có người thấy Lâm Tiêu xuất đao, trong lòng lại có loại cảm giác không hiểu bay lên, dường như muốn dẫn dắt tâm thần của hắn.

- Đạo pháp chân lý? Người nói là ai? Không phải là đang nói đùa chứ?

Bên cạnh hắn cũng có một gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả, trùng hợp còn là một đao khách, nghe được bằng hữu nói nhin không được bật cười, quay đầu nhìn phía bằng hữu chỉ.

Mới vừa nhìn, đao khách kia nguyên bản mang theo tiểu ý, đôi mắt cũng không khỏi ngẩn ngơ.

- Đây là Dao ý? Không đúng, chỉ là hình thức ban đầu, cách dao ý còn có một đoạn, nhưng coi là hình thức ban đầu của dao ý cũng không khả năng còn trẻ như vậy liền lĩnh ngộ a.

Dao khách kia hoàn toàn ngây người, động tác trong tay thậm chí ngưng trệ, thiếu chút nữa bị một đầu Yêu Thú đánh trúng.

- Người vừa mới suy nghĩ cái gì, muốn chết sao.

Một bên bằng hữu kia đánh bay Yêu Thú nhào tới, nhin không được oán giận nói

- Ta trái lại thật muốn chết, người vừa mới nói người thiếu niên kia hẳn là lĩnh ngộ hình thức ban đầu của dao ý.

Dao khách kia cười khổ cả kinh nói.

- Cái gì? Lĩnh ngộ hình thức ban đầu của dao ý? Các người nói là ai?

Một bên khác, vừa lúc có một Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả khác xông qua, sau khi nghe được nhin không được cả kinh nói.

Dao ý, Kiếm Ý là một loại cảm giác cực kỳ huyền diệu, là một loại lý giải đặc biệt đối với Đạo Đạo cùng Kiếm Đạo, toàn bộ Tân Vệ thành võ giả tu luyện đạo pháp cùng kiếm pháp rất nhiều, nhưng còn chưa từng nghe nói qua có ai lĩnh ngộ dao ý hoặc là Kiếm Ý, trái lại ở Hiên Dật quận thành có người nói một chút thiên tài cùng nhân vật đứng đầu có khả năng lĩnh ngộ dao ý cùng Kiếm Ý.

Hôm nay võ giả này nghe nói có người tu luyện ra hình thức ban đầu của dao ý, khiến hắn làm sao không khiếp sợ.

Theo ánh mắt hai người nhìn lại, võ giả này nhất thời liền thấy Lâm Tiêu trong đám người, quả nhiên, mỗi một lần Lâm Tiêu xuất đạo đều có một loại khí tức nhân nhật lưu chuyển, loại khí tức này hư vô mờ mịt, tuy còn chưa ngưng tụ thành thực chất, nhưng có uy lực khó lường.

- Là hắn!

Tên võ giả này không khỏi kinh ngạc lên tiếng, chợt lắc đầu, người mơ hồ chạm tới cảnh giới dao ý lẽ nào chênh lệch thật lớn như vậy sao?

- Người nhận thức hắn? Tiểu tử này là ai?

- Quả nhiên có hình thức ban đầu của dao ý, tiểu tử này thật là làm người ta giật mình, cảnh giới ở trên Đạo Đạo dĩ nhiên sâu như thế, thiên tài cùng phổ thông thật sự khác biệt lớn như vậy sao?

- Các người đều chưa nghe nói qua hắn?

Võ giả kia giống như gặp quỷ nhìn hai người bên cạnh, cười khổ nói:

- Hắn chính là Vũ Điện Lâm Tiêu, quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này, mười lăm tuổi Tam chuyển Chân Võ Giả, thiên tài Luyện Dược Sư, ở trong so tài phế bỏ Đan Các Ổ Hạo chính là hắn.

- Nguyên lai là hắn!

Trong lòng hai người nhất thời bừng tỉnh, trong ánh mắt nhìn Lâm Tiêu tràn đầy chấn động.

Lâm Tiêu không có nghe được ba người đối thoại, chỉ là đắm chìm trong thế giới của bản thân, không ngừng xuất đạo, trong thoáng chốc, Lâm Tiêu cảm giác bản thân hoàn toàn rơi vào trong đạo pháp, tinh khí thần hoàn toàn dung hợp chung một chỗ, ngưng tụ trở thành một điểm.

Mà cái phương thức phát tiết này, chính là dao trong tay mình.

Thú triều cùng đàn Yêu Thú phổ thông bất đồng, tiền kỳ là đẳng cấp Yêu Thú hơi thấp, cũng có thể xưng là pháo hôi, bình thường là Nhất tinh, Nhị tinh Yêu Thú, thỉnh thoảng hỗn loạn Tam tinh Yêu Thú ở trong đó, rậm rạp, vô cùng vô tận, dùng để tiêu hao nguyên lực trong cơ thể các võ giả.

Kế tiếp đẳng cấp Yêu Thú sẽ càng ngày càng cao, căn bản là đại lượng Tam tinh Yêu Thú hình thành dòng thác Yêu Thú, trong đó thỉnh thoảng xen lẫn một ít Nhị tinh Yêu Thú cường đại, đương nhiên, còn có đại lượng Tứ tinh Yêu Thú, mà như Nhất tinh Yêu Thú căn bản nhìn không thấy bóng dáng.

Ừng ừng!

Đại lượng Tam tinh Yêu Thú tới rồi, không ít vô giả đẳng cấp thấp lập tức cảm giác tổn sức.

Rống!

Đột nhiên một tiếng rít gào đình tai nhức óc ở bên tai Lâm Tiêu vang lên, làm Lâm Tiêu từ trong loại cảm giác huyền diệu kia giật mình tỉnh lại, chợt truyền vào bên tai Lâm Tiêu còn có hai tiếng kêu thê lương thảm thiết.

290. Chương 290: Hình Thức Ban Đầu Của Dao Ý (2)

Một đầu Huyết Nhím hình thể khổng lồ không gì sánh được xông qua đây, đem một đội ngũ do hai gã Tam chuyển bách phu trưởng, hơn mười Nhị chuyển binh sĩ cấu thành trận hình xông đến thất linh bát lạc, trong nháy mắt thì có năm tên Nhị chuyển cùng một gã Tam chuyển bách phu trưởng bị Huyết Nhím xông tới giết chết.

Tứ tinh Huyết Nhím rít gào một tiếng, quay đầu nhằm phía hơn mười tên chiến sĩ khác.

Hơn mười người này liên tiếp lui về phía sau, nhưng tốc độ như thế nào nhanh hơn được Tứ tinh Huyết Nhím.

- Cút ngay!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rống to như lôi đình vang lên, Lâm Tiêu từ trong bầy thú thả người nhảy ra, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, nhanh như tia chớp đi tới trước người Huyết Nhím, hắc sắc chiến đao trong tay như một đạo lôi đình hung hăng bổ vào lưng Huyết Nhím.

Phốc xuy!

Tiền huyết vẩy ra, sau lưng Huyết Nhím trong nháy mắt xuất hiện một vết thương khổng lồ dài đến vài thước, vết thương thâm nhập cơ thể, tiền huyết phun tung toé.

Trước kia Lâm Tiêu mới là Tam chuyển Sơ kỳ cũng đã có thể ở trên người Tứ tinh Thiết Lân thú lưu lại vết thương rất nhỏ, hôm nay tấn cấp Tam chuyển Trung kỳ, hơn nữa lĩnh ngộ hình thức ban đầu của dao ý, mỗi một đao của Lâm Tiêu uy lực đều đề thăng mười phần, mở ra da thịt của Tứ tinh Huyết Nhím cũng không phí nhiều khí lực.

Rống!

Vết thương dài vài thước đối với Huyết Nhím thân cao gần mười thước mà nói cũng không coi vào đâu, nhưng đau đớn kịch liệt làm nó nổi giận gầm lên một tiếng, quay đầu, một đôi mắt xích hồng sắc gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, toàn bộ thân thể như một chiếc xe tăng hạng nặng ù ù vọt tới.

- Các ngươi trước tiên lui ra!

Hắn quay người nhìn hơn mười tên chiến sĩ khê quát một tiếng, ánh mắt Lâm Tiêu như điện, thi triển vô ảnh phiêu hồng quyết, thân hình như một đạo khói xanh vòng quanh Huyết Nhím xoay tròn.

- Lâm Tiêu này, thật cho rằng bản thân không người nào có thể ngăn cản, dĩ nhiên đi đối phó Tứ tinh Yêu Thú, đơn giản là muốn chết.

Xa xa Đường Dật thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm cười nhạt.

Tứ tinh Yêu Thú cùng Tam tinh Yêu Thú chênh lệch nhiều lắm, cho dù Lâm Tiêu có thể một đao chém giết một đầu Tam tinh đỉnh phong Yêu Thú, cũng chưa chắc có thể ở trong tay Tứ tinh Yêu Thú thủ chiếm được

đường sống. Phải biết rằng như đám người Kỷ Hồng, mặc dù chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, Sơ kỳ, nhưng tuyệt đối có sức chiến đấu của Tam chuyển đỉnh phong, nhưng coi là mấy người bọn họ, trước kia liên thủ cũng không phải là đối thủ của Tứ tinh Yêu Thú Thiết Lĩnh thú, ngược lại thương tích đầy mình, nếu không phải Lâm Tiêu đột phá, cùng với bọn người Vệ Linh giáo úy đến cứu viện, bọn người Kỷ Hồng sớm đã chết ở trong tay Thiết Lĩnh thú.

Nhưng kế tiếp phát sinh một màn làm Đường Dật khó có thể tin, thân hình Lâm Tiêu biến ảo thành một đạo khói xanh, không ngừng vòng quanh Huyết Nhím xoay tròn, đồng thời chiến đao trong tay điên cuồng bổ ra, mỗi chém ra một đao, cũng sẽ ở trên người Huyết Nhím lưu lại một vết thương ghê rợn, ngược lại Huyết Nhím tuy rằng tốc độ nhanh, nhưng bởi vì hình thể quá lớn, chỉ có thể điên cuồng tru lên, lại không có biện pháp nào cầm Lâm Tiêu. Rầm rầm oanh! Huyết Nhím điên cuồng xoay quanh, tứ chi như cự thạch điên cuồng đập trên mặt đất, đập ra một đám hố sâu, nhưng như thế nào cũng vô pháp đập trúng thân thể Lâm Tiêu.

- Cái này cũng được!

Các đệ tử nòng cốt như Hoàng Thiên, Dương Thanh Sơn,... tất cả đều há hốc mồm

Lợi dụng thân thể linh xảo ở quanh thân Huyết Nhím xoay tròn, ngược lại đùa bỡn Huyết Nhím xoay quanh, không còn sức đánh trả chút nào, Lâm Tiêu cử động như vậy khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Đừng xem Lâm Tiêu làm được nhìn như nhẹ nhàng, nhưng lại tràn đầy nguy cơ, phải biết rằng Huyết Nhím thân là Tứ tinh Yêu Thú, ở phương diện tốc độ, lực lượng đều là mạnh hơn nhiều so với Nhân loại Tam chuyển Chân Võ Giả, chỉ cần sơ ý một chút bị đập trúng, đó chính là trong nháy mắt bỏ mình.

Lúc này cả người Lâm Tiêu như là ở trên mũi đao khiêu vũ, tùy thời đều có nguy hiểm tánh mạng.

Hô! Hô!

Lúc này hai bóng người nhanh như tia chớp lao tới, gia nhập chiến đoàn của Lâm Tiêu cùng Huyết Nhím.

- Lâm Tiêu, đầu Huyết Nhím này liền giao cho chúng ta.

Đây là hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả, mỗi một lần xuất thủ đều ở trên người Huyết Nhím lưu lại vết thương khổng lồ, so với một đao toàn lực của Lâm Tiêu còn đáng sợ.

Trước kia bọn họ giải quyết một đầu Tứ tinh Yêu Thú khác, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này, bình đối bình, tướng đối tướng, thân là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả, mục tiêu trọng yếu nhất của bọn họ chính là liên sát Tứ tinh Yêu Thú, giảm bớt trình độ nguy hiểm cho võ giả thấp hơn còn lại.

- Không cần, để cho ta tới giúp các người một tay!

Thân hình Lâm Tiêu đột nhiên từ dưới thân Huyết Nhím như quỷ mị xẹt qua, khó khăn lắm né qua móng vuốt thô to của Huyết Nhím, chiến đao ở bụng dưới của nó họa xuất một vết thương dài đến vài thước.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết đệ tam thức xuất quỷ nhập thần, cùng thức thứ tư Thiên Lý Phiêu Hồng thi triển đến mức tận cùng, thân ảnh Lâm Tiêu không ngừng lóe ra, lúc như quỷ mị, lúc như Thiểm Điện, phiêu hốt bất định, làm người ta khó có thể nắm lấy.

Lấy thực lực của Lâm Tiêu hôm nay, cùng Tam tinh Yêu Thú chém giết đã không có không gian để thăng gi, chỉ cùng Tứ tinh Yêu Thú chém giết, loại cảm giác nguy hiểm thủy chung quanh quần này mới có thể làm cho tinh thần hắn tập trung cao độ, chân chính đạt được lịch lãm.

- Thân pháp của Lâm Tiêu này quả thật là đáng sợ.

Hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả thấy thế, trong lòng nhện không được sợ hãi than một tiếng, chợt không nói thêm gì, vũ khí trong tay ẩn chứa Nguyên Lực đáng sợ nhắm Huyết Nhím điên cuồng chặc chém.

Nếu như là Tam chuyển Chân Võ Giả bình thường, chỉ sợ hai người bọn họ sớm đã lộn hất ly khai, dù sao ở trong chiến đấu như thế này, Tam chuyển Chân Võ Giả đưa đến tác dụng cũng không lớn, trái lại còn khiến hai người bọn họ phân tâm bảo hộ, nhưng hôm nay Lâm Tiêu hiện ra thực lực mặc dù ở trình độ

Nguyên Lực kém bọn họ, nhưng có thể cùng Tứ tinh Yêu Thú tiến hành chém giết, không cần bọn họ phải lo lắng.

Rống rống!

Ở dưới ba người liên thủ, Huyết Nhím nhất thời kinh hãi, từng tiếng rít gào phẫn nộ, thân hình khổng lồ ở trong thú triều không ngừng xông tới, ngược lại đem một ít Nhị tinh, Tam tinh Yêu Thú ở xung quanh đụng chết, huyết nhục mơ hồ.

Trong chiến đấu điên cuồng, vết thương trên người Huyết Nhím càng ngày càng nhiều, Tiên huyết không ngừng tích tụ, Huyết Nhím lần lượt xông tới Yêu Nguyên trong cơ thể cấp tốc tiêu hao, tốc độ cùng lực lượng so với trước đều có yếu bớt.

- Phá!

Một tên Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả hình thể tương đối cường tráng trong đó đột nhiên gầm lên giận dữ, hai mắt trợn tròn, song quyền như lôi đình hung hăng đánh vào chi trước của Huyết Nhím.

Phanh!

Trong tiếng ầm kịch liệt ầm, Huyết Nhím phát ra một tiếng tru lên thống khổ, song quyền ẩn chứa Nguyên Lực đáng sợ trực tiếp ở trên chi trước đập ra một cái động thật lớn, Nguyên Lực nổ lên kịch liệt thậm chí thương tổn đến cốt cách, làm tốc độ của nó ngưng một lát.

291. Chương 291: Chém Giết Ngũ Tinh

Chém!

Đúng lúc này, một gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả khác mạnh mẽ quát chói tai, nắm lấy cơ hội này, chiến đao trong tay chợt sáng lên, Nguyên Lực thiêu đốt, đại đao đáng sợ hung hăng bổ vào trên cổ Huyết Nhím.

Chiến đao cao cỡ nửa người thật sâu bổ vào cổ Huyết Nhím, lại gắt gao cắm ở trong bắp thịt của nó, cột máu từ đó phun tung toé ra, như suối phun vậy.

Rống!

Huyết Nhím bị đau, phát ra một tiếng rít gào điếc tai nhức óc, ánh mắt nó đỏ đậm, đau đớn kịch liệt làm cho nó điên cuồng lên.

- Mau lui lại, Huyết Nhím này phát cuồng.

Kiệt lực rút ra chiến đao, Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả kia quát lớn một tiếng, thân hình nhanh như tia chớp rút lui.

Ngay một sát na này...

Thân hình Lâm Tiêu bỗng xuất hiện ở dưới đầu Huyết Nhím, ánh mắt của hắn lãnh tĩnh, hắc sắc chiến đao chợt hóa thành một đạo hư ảnh, nhanh chóng chém vào vết thương trên cổ kia.

- Luân Hồi Đao Quyết... Tứ Quý Luân Hồi Đao!

Phốc xuy!

Kinh khí đáng sợ điên cuồng bạo dũng ra, một tia khí tức sắc bén hỗn loạn trong nháy mắt đem cốt cách chỗ cổ Huyết Nhím chém nát bấy, đao khí đáng sợ trong nháy mắt xẹt qua toàn bộ cổ Huyết Nhím.

Oanh!

Đầu lâu Huyết Nhím ầm ầm quăng ra, tiên huyết cuồng phun, sau đó trọng trọng đập rơi trên mặt đất. Mà thân hình khổng lồ kia của nó càng điên cuồng đi tới hơn trăm thước lúc này mới ầm ầm ngã xuống, ven đường đập chết hơn mười đầu Nhị tinh Yêu Thú.

- Lợi hại!

Hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả giật mình nhìn Lâm Tiêu, nhin không được giờ ngón tay cái lên, mặc dù cổ của Huyết Nhím trước đã bị bổ ra thật lớn, nhưng muốn đem toàn bộ đầu nó chặt đứt, tuyệt đối cần lực lượng đạt tới Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ mới có thể.

Không có bất kỳ do dự nào, hai gã Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả kia sau khi chém giết Huyết Nhím xong, liền hóa thành hai đạo lưu quang, lần thứ hai đi trợ giúp địa phương khác.

Xa xa, các đệ tử nòng cốt như Đường Dật nhìn thấy một màn này, trong ánh mắt đều bốc cháy lên chiến ý nồng nặc.

- Ở chỗ này đánh chết Nhị tinh, Tam tinh Yêu Thú tính cái gì, muốn giết đi giết Tứ tinh Yêu Thú.

Không ít đệ tử nòng cốt liếc nhau, thân hình đều nhộn nhịp nhắm tới Tứ tinh Yêu Thú, Lâm Tiêu cử động thật sự là kích thích bọn họ, ngay cả một thiếu niên vừa đạt tới Tam chuyển Trung kỳ cũng có thể làm được, bọn họ những thiên tài uy tín lâu năm, Tam chuyển đỉnh phong võ giả này không có đạo lý làm không được.

Không để ý đến cách nghĩ của mọi người, Lâm Tiêu ở trong hỗn loạn đem Huyết Nhím Yêu Đan vừa mới đánh chết lặng yên thu hồi.

Làm xong hết thấy, Lâm Tiêu lại tiếp tục vùi đầu vào chém giết.

Đại lượng đệ tử nòng cốt của các đại thế lực bị Lâm Tiêu kích thích, nhộn nhịp tìm Tứ tinh Yêu Thú chém giết, nhưng tưởng tượng là mỹ hảo, hiện thực lại rất tàn khốc, không bao lâu, đại lượng đệ tử nòng cốt đều là vết thương chồng chất rút lui trở về, thậm chí có mấy đệ tử nòng cốt bị người khác mang trở về.

- Không có đạo lý a, Lâm Tiêu này mới bây lớn liền có thể cùng Tứ tinh Yêu Thú chém giết, vì sao chúng ta không được?

Mấy đệ tử nòng cốt lui về tâm thụ đả kích, nhưng Tứ tinh Yêu Thú cường đại lại khiến bọn họ tuyệt vọng không gì sánh được.

Chỉ có đệ tử nòng cốt như Đường Dật, Hoàng Thiên, Dương Thanh Sơn, Bạch Ngọc Kinh,... mới có thể miễn cưỡng cùng Tứ tinh Yêu Thú tiến hành chém giết, không đến mức trong khoảng thời gian ngắn bị thua.

Rống!

Tiếng oanh minh đình tai nhức óc vang dội, đại địa phát ra tiếng sấm ù ù, đột nhiên một đạo khí tức nóng rực truyền đến, Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lại, lập tức thất kinh, chỉ thấy trước mặt một viên hỏa cầu cao chừng đỉnh núi phá vỡ chân trời hướng chỗ hấn nhanh như tia chớp bay tới.

Lui!

Một cảm giác nguy cơ cường liệt từ trong lòng Lâm Tiêu dựng lên, bất chấp do dự, Điện Quang Phi Thệ nhanh như tia chớp thi triển, cả người Lâm Tiêu ầm ầm rút lui.

Hỏa cầu khổng lồ cơ hồ lướt qua thân thể Lâm Tiêu, đập rơi trên mặt đất, hỏa diễm tứ tán vấy ra, Hỏa Diễm này ở trên không trung không ngừng thiêu đốt, một đầu Tứ tinh Yêu Thú vừa lúc bị hỏa cầu nổ bắn đập trúng, cả người Tứ tinh Yêu Thú kia bốc cháy lên Hỏa Diễm, phát ra tiếng gầm rú thê lương, trong nháy mắt bị đốt thành than cốc.

Trừ đầu Tứ tinh Yêu Thú này ra, xung quanh có chừng hơn ngàn con Yêu Thú bị Hỏa Diễm kia bắn trúng, trong sát na Hỏa diễm kia hóa thành một biển lửa, hơn ngàn con Yêu Thú kia đều bị chết trong hỏa hải.

- Hỏa Diễm này thật là kinh khủng!

Lâm Tiêu lòng còn sợ hãi thở ra một hơi, lúc này mới nhìn địa phương hỏa cầu kéo tới, chỗ đó, Hỏa Diễm cự tích cả người là Hỏa Diễm đang cùng đám người Trang Dịch thành chủ chém giết.

Từng cổ nhiệt độ cao từ trên người Hỏa Diễm cự tích kia không ngừng bay lên, nhiệt độ kinh khủng kia làm cho Yêu Thú phương viên mấy ngàn dặm xung quanh tất cả đều tuyệt tích, nhộn nhịp tách ra.

Trước kia hỏa cầu này chính là từ trong miệng Hỏa Diễm cự tích phụt ra.

Ở trong Yêu Thú, Ngũ tinh Yêu Thú đối ứng Nhân loại Hóa Phàm cảnh Trung kỳ, dựa theo đạo lý Trang Dịch thành chủ đã đạt tới Hóa Phàm cảnh Hậu kỳ, chắc là áp đảo Hỏa Diễm cự tích, nhưng ở trong chiến đấu, lấy Trang Dịch thành chủ dẫn đầu năm tên Hóa Phàm cảnh võ giả, lại chỉ có thể cùng Hỏa Diễm cự tích chiến bình thủ.

Hình thể khổng lồ, Yêu Nguyên cuộn cuộn không ngừng, cùng với nhiệt độ nóng rực bên ngoài thân kia, cũng làm cho đầu Hỏa Diễm cự tích này so với mấy Ngũ tinh Yêu Thú còn lại lực sát thương càng cao

Trải qua thời gian dài chiến đấu, trên người Hỏa Diễm cự tích có đại lượng vết thương, máu tươi từ trong đó không ngừng huy sái, coi như là trong tiên huyết cũng ẩn chứa nhiệt độ cao đáng sợ, rơi trên mặt đất liền hóa thành một đoàn Hỏa Diễm thiêu đốt, như dầu hỏa bị châm lửa.

Ngao rống!

Xa xa truyền đến trận trận tiếng gầm rú thê lương, ở dưới đại lượng Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả vây giết, khí tức trên người năm đầu Ngũ tinh Yêu Thú khác càng ngày càng yếu, cả người vết thương chồng chất.

Trước hết bị chém giết là Thiểm Điện Lang, luận tốc độ Thiểm Điện Lang ở trong sáu đầu Yêu Thú là nhanh nhất, nhưng đồng dạng phòng ngự của nó cũng là yếu nhất, sau khi bị đại lượng Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả vây khốn, Thiểm Điện Lang bị Kê Thế Các chủ dẫn dắt một đám võ giả chém giết.

Kế tiếp, Ngân Vĩ Ma Ngưu cùng Huyết Nhím Vương cũng bị đám người Trử Vĩ Thần tổng quản liên thủ chém giết.

Chết đi tam đầu Ngũ tinh Yêu Thú, khí tức của các Yêu Thú đều xuống dốc không phanh.

- Giết!

Mười lăm tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả như Trử Vĩ Thần mất đi đối thủ, lập tức chuyển đổi mục tiêu, như trước chia làm ba đội, phân biệt giết hướng ba đầu Ngũ tinh Yêu Thú còn lại.

Nhất thời, nguyên bản Ngũ tinh Yêu Thú đối chiến năm tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả, lúc này mỗi một đầu đều phải đối phó mười tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả.

292. Chương 292: Không Biết Tự Lượng Sức Mình (1)

Rống!

Một tiếng rít gào phẫn nộ, cả người Hỏa Diễm cự tích phụt lên đạo đạo Hỏa Diễm nóng rực, ra sức tách ra đám người Trang Dịch thành chủ, sau đó lao ra khỏi vòng vây.

Ngũ tinh Yêu Thú không giống với Tứ tinh, Tam tinh Yêu Thú, đã có một chút trí tuệ, khi thấy tình huống bất ổn, lúc này rít gào một tiếng, muốn chạy trốn khỏi nơi đây, nhưng các võ giả của Tân Vệ thành như thể nào sẽ cho nó cơ hội này, nhộn nhịp truy kích lên.

Trong đó phương hướng Hỏa Diễm cự tích thoát đi dĩ nhiên là chỗ của Lâm Tiêu.

Bất tri bất giác, Lâm Tiêu đang không ngừng chém giết đã tiến vào chỗ sâu trong thú triều.

- Truy!

- Đùng cho Hỏa Diễm cự tích này trốn.

- Giết tất cả Ngũ tinh Yêu Thú, trận thú triều này chẳng khác nào kết thúc một nửa.

Đám người Trang Dịch thành chủ đều quát chói tai lên, hóa thành từng đạo lưu quang đuổi theo.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đại địa không ngừng run run, đại lượng Yêu Thú kinh khủng tránh lui ra, tốc độ của Hỏa Diễm cự tích nhanh đến làm người ta khó có thể tin, thân hình khổng lồ kia di động giống như một chiếc xe tăng cao tốc, trong chớp mắt đã đến trước người Lâm Tiêu.

Rống!

Đồng thời ở trong tiếng gầm gừ của Hỏa Diễm cự tích, đại lượng Tam tinh, Tứ tinh Yêu Thú như là nhận được mệnh lệnh gì, điên cuồng lan hướng đám người Trang Dịch thành chủ, mặc dù không cách nào tạo thành tổn thương cho bọn người Trang Dịch thành chủ, lại có thể ngăn trở cước bộ của bọn họ truy kích Hỏa Diễm cự tích, đối với Ngũ tinh Yêu Thú như Hỏa Diễm cự tích mà nói, chỉ cần có thể ngăn trở Trang Dịch thành chủ chốc lát, lấy tốc độ của nó hoàn toàn có thể chạy ra ngoài cực xa.

Nhìn thấy tràng cảnh như vậy, Lâm Tiêu nguyên bản cực nhanh né qua, trong đầu đột nhiên toát ra một ý niệm điên cuồng.

- Chém cho ta!

Ánh mắt của hắn ngưng tụ thành một điểm, chiến đao trong tay giơ lên thật cao, nhắm về phía Hỏa Diễm cự tích điên cuồng chém xuống.

Oanh!

Một đạo đao mang từ trên hắc sắc chiến đao của Lâm Tiêu sáng lên, ở trong hư không xuất hiện một đạo đao mang thật lớn, đạo đao mang này dài chừng hơn mười thước, tản ra khí tức bén nhọn kinh người, như một tia chớp hung hăng chém vào lân giáp của Hỏa Diễm cự tích đang điên cuồng lao tới.

Phốc!

Đao mang ẩn chứa một kích toàn lực của Lâm Tiêu trọng trọng chém vào lân giáp trên người Hỏa Diễm cự tích, một màn làm Lâm Tiêu khó có thể tin phát sinh, một kích toàn lực của hắn cũng chỉ có thể ở trên lân giáp Hỏa Diễm cự tích lưu lại một vết đao nhọt nhạt, tuy phá vỡ lớp da, lại không thể thương tổn được bên trong cơ thể, ngay cả một tia tiên huyết cũng không có tràn ra.

- Cái này...

Lâm Tiêu cả kinh, một đạo này của hắn cũng không có ý niệm muốn chém giết, thậm chí kích thương Hỏa Diễm cự tích, chỉ là muốn ngăn trở cước bộ của Hỏa Diễm cự tích một chút mà thôi, nhưng một kích toàn lực của bản thân dĩ nhiên không thể thương tổn được Hỏa Diễm cự tích, này để cho Lâm Tiêu biết mình với Ngũ tinh đỉnh phong Yêu Thú chênh lệch lớn như thế nào.

Giật mình ở giữa, thân hình khổng lồ của Hỏa Diễm cự tích đã đi tới trước người Lâm Tiêu, diện mục dữ tợn cùng cả người thiêu đốt Hỏa Diễm kia đem không khí đốt vụn vụn, mắt thấy sẽ trong nháy mắt đụng trúng Lâm Tiêu.

- Tinh Thần Nguyên Toa... trùng kích!

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, trong mi tâm Lâm Tiêu bắn mạnh ra một đạo tinh thần ba động vô hình, đồng thời thi triển Điện Quang Phi Thệ, hai chân trong nháy mắt tuôn ra một đoàn kinh khí, cường liệt thôi động thân thể Lâm Tiêu lui về phía sau.

Sưu!

Nhị phẩm Tinh Thần Nguyên Toa của Lâm Tiêu đối với Ngũ tinh Yêu Thú như Hỏa Diễm cự tích mà nói, cũng không có bao nhiêu tác dụng trùng kích, chỉ là mơ hồ một cái sát na, Hỏa Diễm cự tích liền tỉnh táo lại, thân hình khổng lồ kia thậm chí không có giảm tốc độ bao nhiêu liền lần thứ hai chạy như điên.

Nhưng thừa dịp một cái sát na này, thân hình Lâm Tiêu đã tách ra Hỏa Diễm cự tích xông tới, khó khăn lướt qua thân thể Hỏa Diễm cự tích.

Lâm Tiêu xuất thủ cùng tránh thoát mặc dù chỉ là trong một sát na, nhưng đối với bọn người Trang Dịch thành chủ mà nói cũng là một trợ giúp, lập tức thừa cơ hội này đuổi theo cự ly hơn trăm thước.

- Ta tới!

Đường Dật tâm muốn áp Lâm Tiêu một đầu, nhìn thấy một màn này, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang đi tới trước mặt Hỏa Diễm cự tích.

- Đường Dật, ngươi làm gì?

- Mau mau tránh ra cho ta!

Cách đó không xa, một ít võ giả Hóa Phàm cảnh của Đan Các nhìn thấy một màn này, trong miệng lập tức phát ra tiếng quát chói tai.

Hỏa Diễm cự tích chính là Ngũ tinh đỉnh phong Yêu Thú, thực lực siêu phàm thoát tục, Hỏa Diễm trên người càng đáng sợ đến mức tận cùng, trừ Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả ra, coi như là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả cũng không dám tiến lên ngăn cản, lấy thực lực Tam chuyển đỉnh phong của Đường Dật, đi chỗ đó không phải là tìm chết sao.

- Hừ, xem ta...

- Cuồng Kiếm Nhất Tự Trảm! ! !

Đường Dật gầm lên giận dữ, Chân Khí Tam chuyển đỉnh phong trong cơ thể ở trong nháy mắt ngưng tụ đến mức tận cùng, bảo kiếm trong tay chợt sáng lên một đạo quang mang, một đạo kiếm quang đáng sợ từ trong tay hần hung hăng chém ra, sau đó chém ở trên đầu Hỏa Diễm cự tích.

Chém ra một kiếm, Đường Dật không có bất kỳ do dự nào, thân hình hăng hái lui về phía sau, hần thấy sau khi Lâm Tiêu công kích có thể tách ra Hỏa Diễm cự tích tiến công, hần là Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả, đệ nhất thiên tài của Đan Các, thì càng không cần phải nói.

Oanh!

Kiếm quang nghiền nát, kiếm quang ẩn chứa một kích toàn lực của Đường Dật bổ vào trên đầu Hỏa Diễm cự tích, trong nháy mắt bị nghiền nát ra, trên đầu Hỏa Diễm cự tích chỉ có một vết kiếm rất nhỏ lưu lại, một kích toàn lực của Đường Dật thậm chí ngay cả lân giáp của Hỏa Diễm cự tích cũng không thể phá mở.

Mà tốc độ của Hỏa Diễm cự tích lại không có dừng lại chút nào.

Tốc độ của Ngũ tinh đỉnh phong Yêu Thú nhanh bao nhiêu? Tiếp cận hai trăm mét mỗi giây, cũng chính là trong nháy mắt liền có thể lao đi hơn trăm thước, lúc này đã đến trước mặt Đường Dật.

- Cái gì?

Đường Dật thất kinh, thân thể hần còn dừng lại ở giữa đường, trơ mắt nhìn Hỏa Diễm cự tích xông tới, trong con ngươi tràn đầy kinh khủng.

- Nghiệt súc!

Kê Thế Các chủ đã sớm ở trong nháy mắt Đường Dật nhảy lên liền lao tới rồi, nhìn thấy một màn này trong miệng phát ra một tiếng gầm lên lôi đình, một đạo Nguyên Lực kinh khí ở trước khi Hỏa Diễm cự tích đụng trúng Đường Dật, hung hăng đánh vào trên đầu nó.

Nguyên Lực kinh khí nổ tung lên, trực tiếp oanh Hỏa Diễm cự tích ngừng một lát, đồng thời Nguyên Lực bạo tạc ẩn chứa lực lượng đem Nguyên Lực hộ thể của Đường Dật xé thành phần vụn, chỉ nghe phù một tiếng, Đường Dật há mồm phun ra đại lượng tiên huyết cùng với thịt nát thật nhỏ, cả người bắn ngược ra, hung hăng đụng vào trong thú triều, ven đường còn đánh chết mấy đầu Yêu Thú.

Hỏa Diễm cự tích không có dừng lại, vẫn như cũ hướng về Liên Vân sơn mạch bốn tập đi.

293. Chương 293: Không Biết Tự Lượng Sức Mình (2)

Sưu! Sưu! Sưu!

Trải qua chút dừng lại như thế, lập tức có Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả từ chỗ khác lao tới, ngăn ở trước người Hỏa Diễm cự tích, đồng thời đám người Trang Dịch thành chủ cũng nhanh như tia chớp chạy tới, vây quanh Hỏa Diễm cự tích.

Một gã Đan Các Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả thì nhảy vào trong bầy thú, đem Đường Dật trọng thương hôn mê ôm lên.

Đau đớn kịch liệt làm cho Đường Dật đã hôn mê lập tức tỉnh táo lại, trong miệng lần thứ hai ho ra hai ngụm tiên huyết.

- Haii, lại bị Đường Dật này nhật một cái mạng

- Đường Dật quá lỗ mãng, hấn cho rằng hấn là ai, ngay cả Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả cũng không dám chặn Hỏa Diễm cự tích, bằng hấn một Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả nhỏ nhỏ là có thể ngăn cản sao?

- Thật buồn cười, nếu không phải có một kích kia của Kê Thế Các chủ, chỉ sợ là hấn đã chết ở lúc Hỏa Diễm cự tích xông tới.

- Kê Thế Các chủ làm sao có thể để hấn ngã xuống, hiện tại Đan Các Ổ Hạo trở thành phế nhân, nếu như ngay cả Đường Dật cũng ngã xuống, thế hệ này của Đan Các liền thật không có thiên tài gì.

Rất nhiều võ giả đang chém giết nhìn thấy một màn này, lẫn nhau trong lúc đó truyền đến trận trận xì xào bàn tán.

Loại hành vi giả anh hùng này của Đường Dật không chỉ không để cho các võ giả khác kính nể, ngược lại sẽ khiến bọn họ khinh thường, rõ ràng không địch lại còn muốn tiến lên cậy mạnh, Lâm Tiêu là vừa vặn xuất hiện ở trên lộ tuyến Hỏa Diễm cự tích đào tẩu, bất đắc dĩ mới ra chiêu ngăn cản, mà Đường Dật là ngu ngốc đi tới chịu chết, hai người hành vi đồng dạng, lại cho cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Sưu! Sưu! Sưu!

Đại lượng Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả điên cuồng chạy tới, đối với Hỏa Diễm cự tích phát động tiến công mãnh liệt.

Từng đạo Nguyên Lực kinh khí đáng sợ như mưa sa, điên cuồng nện ở ngoài thân Hỏa Diễm cự tích, mặc cho lực phòng ngự của Hỏa Diễm cự tích cường thịnh hơn nữa, ở dưới mọi người điên cuồng tiến công, Hỏa Diễm cự tích không ngừng rống giận, trên người xuất hiện từng vết thương đáng sợ.

Rống!

Mắt thấy mình sẽ bị mọi người vây công đến chết, hai tròng mắt đỏ đậm của nó nhìn soi mói, Hỏa Diễm cự tích mở miệng khổng lồ, từng viên hỏa cầu khổng lồ từ trong miệng nó điên cuồng phụt ra.

Rầm rầm oanh!

Hỏa cầu đầy trời vấy ra, hỏa cầu này nhỏ thì đường kính chỉ hơn hai thước, lớn thì bốn năm thước, đập rơi trên mặt đất lập tức nổ tung lên, Hỏa diễm tứ tán vấy ra, nơi đi qua biển lửa mọc thành bụi.

- Chém!

Có vài tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả không kịp tránh né, trong miệng điên cuồng rống to, Nguyên Lực nồng nặc ở trên vũ khí của bọn họ điên cuồng ngưng tụ, sau đó hung hăng bổ vào trên hỏa cầu kéo tới kia.

Oanh!

Hỏa diễm phiêu tán đầy trời, trong nháy mắt hỏa cầu bị nổ, vài tên Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả kia từ trong hỏa diễm xuyên qua, trừ hơi có chút chật vật ra, may mắn không có thụ thương.

Trái lại một ít Yêu Thú ở phụ cận, ở dưới Hỏa Diễm công kích tránh né không kịp, trên người cả đám bốc lên Hỏa Diễm, thống khổ tru lên, chỉ khoảng nửa khắc liền không có tiếng động. Cũng có một số võ giả cùng binh sĩ ở phụ cận bị Hỏa Diễm bắn trúng, căn bản không kịp phản ứng, cả người bị đốt thành than cốc, ngay cả Tam chuyển Chân Võ Giả cũng không ngoại lệ.

- Thật là đáng sợ!

Cách đó không xa Lâm Tiêu tách ra mấy viên hỏa cầu, nhin không được tìm đập nhanh không gì sánh được.

- Tẩn ra, trừ Họa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả, những người còn lại đều tẩn ra cho ta!

Trang Dịch thành chủ thấy vậy hô to, đồng thời chiến đao trong tay hung hăng bổ vào trên người Hỏa Diễm cự tích.

Rống!

Hỏa Diễm cự tích thống khổ gào lên một tiếng, trên người xuất hiện một vết thương khổng lồ dài đến gần trượng, tiên huyết thiêu đốt Hỏa Diễm phun tung toé, rơi trên mặt đất, đốt cả mặt đất cháy đen.

Mắt thấy mình bị vây quanh, vết thương trên người càng ngày càng nhiều, Hỏa Diễm cự tích càng ngày càng táo bạo, hai mắt nó đỏ đậm, nhắm ngay một gã Họa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả phun ra một viên cầu đường kính ước chừng hơn một thước, mặt ngoài viên cầu kia còn thiêu đốt Hỏa Diễm.

- Bạo cho ta.

Họa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả kia không tránh không né, một đao cố sức chém rụng, trên mặt biểu tình tùy ý bừa bãi.

- Lỗ Tư, không được liều mạng, đó là Yêu Đan của Hỏa Diễm cự tích.

Cách đó không xa Trang Dịch thành chủ thấy một màn này, không khỏi kinh sợ lên tiếng.

- Cái gì?

Tuyệt Diệt Cốc Lỗ Tư tổng quản ngẩn ra, một cảm giác nguy cơ cường liệt từ trong lòng hần bay lên, lúc này hần muốn tránh cũng đã không kịp.

- Phá.

Một tiếng rống giận lôi đình, Nguyên Lực trong cơ thể Lỗ Tư điên cuồng phụt lên, chiến đao trong tay liền linh chém vào viên cầu.

Phanh...

Một đao chém rụng, viên cầu Hỏa Diễm này cũng không có như trước kia Hỏa Diễm cự tích phun hỏa cầu nổ tung lên, trái lại phóng xuất ra một cỗ lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp.

Lúc này, Lỗ Tư thực lực đạt tới Họa Phàm cảnh Trung kỳ, thân là Tuyệt Diệt Cốc tổng quản trong thập đại thế lực, cả người như đạn pháo bay ra, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, y bào trên người ở dưới Hỏa Diễm đốt cháy phá thành mảnh nhỏ, sắc mặt cháy đen, trọng trọng đập vào trên mặt đất cách đó không xa.

Chỉ là một kích, Lỗ Tư tổng quản trước kia còn sinh long hoạt hổ liền bị trọng thương.

- Yêu Đan ly thể, phỏng chừng Hỏa Diễm cự tích này cách tấn cấp Lục tinh cũng không xa, ta tới cuốn lấy Yêu Đan, thực lực bản thể của Hỏa Diễm cự tích nhất định là rất yếu ớt, mọi người nhanh lên thủ giết nó.

Trong nháy mắt Trang Dịch thành chủ đi tới trước Yêu Đan, chiến đao trong tay điên cuồng chém vào trên viên cầu màu đỏ.

Mà đám người Trử Vĩ Thần tổng quản là không dừng lại chút nào, không ngừng ở bên ngoài thân Hỏa Diễm cự tích lưu lại từng vết thương khổng lồ.

Mất đi Yêu Đan, lực phòng ngự của Hỏa Diễm cự tích giảm xuống rất lớn, chỉ đạt tới trình độ Ngũ tinh Yêu Thú phổ thông, trên người trong nháy mắt mình đầy thương tích.

Rống...

Đau đớn kịch liệt làm cho Toàn Địa Giáp phân thân gầm nhẹ một tiếng, bên ngoài thân mơ hồ nóng lên, kinh mạch trong cơ thể như có đoàn đoàn Hỏa Diễm đang thiêu đốt.

Hỏa Diễm cự tích là Ngũ tinh đỉnh phong Yêu Thú, lực lượng ẩn chứa trong đó coi như là Tứ tinh Yêu Thú cũng không dám tùy ý nuốt chửng, Lâm Tiêu cảm giác Yêu Nguyên trong cơ thể Toàn Địa Giáp phân thân điên cuồng tán loạn, lực lượng đáng sợ kia tựa hồ muốn phát nổ Toàn Địa Giáp phân thân.

Biết lúc này là lúc then chốt nhất.

Cắn răng, cố nén đau nhức, Lâm Tiêu vận Thú Nguyên Quyết, khống chế Yêu Nguyên nóng rực chậm rãi chảy qua kinh mạch, loại cảm giác này tựa như vô số lưỡi dao thổi qua, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không tự chủ được từ trên thân thể Toàn Địa Giáp chảy xuống, thân thể run rẩy.

Rống...

Đúng lúc này, bên ngoài sơn động đột nhiên truyền đến trận trận gào thét.

- Lúc này lại có Yêu Thú tới.

Lâm Tiêu hơi kinh hãi, bản thể dọc theo thạch động đi ra bên ngoài.

Hôm nay đúng là thời khắc mấu chốt nhất để Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp, nếu thất bại, Toàn Địa Giáp phân thân sẽ bạo thể mà chết, Lâm Tiêu tuyệt không cho phép có bất kỳ người nào cùng Yêu Thú tới quấy rầy.

Thấy tình cảnh bên ngoài sơn động, Lâm Tiêu không khỏi cả kinh, chỉ thấy ở trong rừng rậm cách đây không xa, rất nhiều Yêu Thú chậm rãi xuất hiện, trong ánh mắt nhìn về phía huyệt động của Toàn Địa Giáp phân thân tràn đầy tham lam, điên cuồng.

Chỗ ánh mắt có thể nhìn tới, Lâm Tiêu liền thấy mấy đầu Tam tinh Yêu Thú cùng hơn mười đầu Nhị tinh Yêu Thú.

Mấy Yêu Thú này hiển nhiên đều là bị Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp, lôi kéo Thiên Địa Nguyên khí ba động hấp dẫn đến.

Ầm ầm...

Rút ra chiến đao, Lâm Tiêu một đao bổ vào nham thạch trên huyệt động của Toàn Địa Giáp phân thân, đại lượng cự thạch đập rơi xuống, đem động khẩu đóng chặt.

Rống...

Thấy tràng cảnh này, hơn mười đầu Yêu Thú kia nhất thời rít gào, điên cuồng tấn công đến.

298. Chương 298: Cường Đại Đến Cực Điểm (1)

Đến đây đi...

Ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh, ở trong nháy mắt hơn mười đầu Yêu Thú nhào tới, mạnh mẽ chém ra một đao.

Đao mang như thiên đao sắc bén đánh vào trong bầy thú, trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp, khắp bầu trời ánh đao sáng tỏ, hơn mười đầu Yêu Thú ở đây, dưới một đao đáng sợ kia của Lâm Tiêu hóa thành huyết nhục mơ hồ.

- Chết.

Đại lượng đao mang từ chiến đao trong tay Lâm Tiêu nổ bắn ra, điên cuồng chém vào trên người mấy con Tam tinh Yêu Thú, ngay cả Tam tinh Yêu Thú cũng không đỡ nổi một chiêu của Lâm Tiêu, dưới sự công kích của Lâm Tiêu rất nhanh bị mất mạng.

Bảo vệ chỗ động khẩu, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Không khí yên tĩnh đến đáng sợ, một loại cảm giác nguy hiểm không hiểu ngưng tụ ở trên hư không.

Tê...

Đột nhiên một thanh âm gào thét bén nhọn vang lên, một con Yêu Thú thể hình cao chừng bảy tám thước, cả người đầy lân giáp hắc sắc tinh mịn, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu.

- Tứ tinh Yêu Thú Thiết Giáp Yêu Thử...

Ánh mắt Lâm Tiêu trong nháy mắt ngưng tụ.

Lấy thực lực của hắn hôm nay, Tứ tinh Yêu Thú phổ thông đã hoàn toàn không làm gì được hắn, chỉ có Tứ tinh đỉnh phong như Đại Lực Ma Viên còn có thể khiến hắn cảm thụ được uy hiếp, nhưng nếu như Lâm Tiêu muốn chạy trốn mà nói, coi như là Đại Lực Ma Viên cũng không có biện pháp đuổi theo.

Nhưng lúc này Lâm Tiêu cũng không phải muốn cùng Yêu Thú chiến đấu, mà là vì phòng ngừa Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp bị phá hư, đây đối với Lâm Tiêu mới là Tam chuyển Trung kỳ mà nói, lại tràn ngập trắc trở.

Hắn tuyệt đối không thể để Thiết Giáp Yêu Thử lướt qua một bước, bất luận một tia động tĩnh rất nhỏ gì, cũng có thể khiến Toàn Địa Giáp đang tấn cấp thất bại.

Một tiếng gào thét, hai mắt xích hồng sắc của Thiết Giáp Yêu Thử nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, thân hình ở trong nháy mắt nhảy ra, dĩ nhiên mặc kệ Lâm Tiêu ở trước loạn thạch, hình thể khổng lồ hung hăng đánh tới huyết động của Toàn Địa Giáp.

- Cút ngay...

Lâm Tiêu quát khê một tiếng, ánh mắt như điện, Ô Nguyên Toa trong tay áo như tia chớp bạo dũng lao tới Thiết Giáp Yêu Thử, đồng thời chiến đao trong tay cũng chắc chém ra.

Thiết Giáp Yêu Thử nghiêng đầu, đơn giản tách ra Ô Nguyên Toa tập kích, ở dưới Nhị phẩm Tinh Thần Lực của Lâm Tiêu khống chế, Ô Nguyên Toa chỉ ở trên người Thiết Giáp Yêu Thử lưu lại ba điểm trắng, thậm chí ngay cả lân giáp cũng không thể phá.

Nhưng chỉ là dừng một chút như thế, chiến đao của Lâm Tiêu đã bổ vào trên người Thiết Giáp Yêu Thử.

Phốc xuy!

Chiến đao ẩn chứa Nguyên Lực đáng sợ trực tiếp xé mở lân giáp của Thiết Giáp Yêu Thử, ở trên người nó lưu lại một vết thương khổng lồ hơn thước, từ đó tuôn ra từng đạo tiên huyết.

Tê tê!

Thiết Giáp Yêu Thử nguyên bản lao về phía huyết động của Toàn Địa Giáp phân thân lập tức lộn lại, trong ánh mắt tràn đầy bạo ngược, hiển nhiên cử động của Lâm Tiêu đã triệt để chọc giận nó.

- Tới a! Tới a!

Lâm Tiêu quay về phía Thiết Giáp Yêu Thử liên tục xua tay, hết sức khiêu khích.

Thiết Giáp Yêu Thử lập tức bị kích giận, gào thét một tiếng lao về phía Lâm Tiêu.

Rầm rầm!

Lúc này một người một thú ở trong sơn lâm điên cuồng chém giết.

Trong sơn động, Toàn Địa Giáp phân thân nắm chặt cơ hội khó được này không ngừng vận chuyển Thú Nguyên Quyết, đem Hỏa Diễm Yêu Nguyên đáng sợ ẩn chứa trong Yêu Đan của Hỏa Diễm cự tích, cuộn cuộn không ngừng chuyển vận đến Yêu Đan của mình.

Hỏa Diễm Yêu Nguyên ở trong cơ thể Toàn Địa Giáp phân thân tàn sát bừa bãi chừng hơn một canh giờ, nếu như là Yêu Thú phổ thông, chỉ sợ sớm đã vì không cách nào khống chế Yêu Nguyên cường đại như vậy mà bạo thể bỏ mình, nhưng Toàn Địa Giáp phân thân ở dưới Thú Nguyên Quyết tận lực vận chuyển, đem Hỏa Diễm Yêu Nguyên kia từ từ đồng hóa. Dần dần, trong cơ thể Toàn Địa Giáp phân thân truyền đến đau nhức càng ngày càng nhẹ, thân hình khổng lồ trái lại mơ hồ phát nhiệt, sau đó chậm rãi ngửa lên, theo thời gian trôi qua, cơ thể Toàn Địa Giáp phân thân càng ngày càng ngửa, ngửa sâu tận xương tủy, khiến Lâm Tiêu hận không thể dùng dao nhỏ lột lân giáp của Toàn Địa Giáp phân thân.

Các loại tế bào không ngừng sinh sôi, cảm giác sinh sôi nảy nở sinh ra ngứa lan tràn toàn thân Toàn Địa Giáp phân thân.

Nguyên bản Yêu Đan ở trong đan điền cực kỳ bất ổn, tựa hồ tùy thời có thể tan vỡ, ở dưới Yêu Nguyên cường đại của Hỏa Diễm cự tích chuyển vận dần dần ổn định lại, chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Một cỗ lực lượng vô tận lan tràn toàn thân Toàn Địa Giáp phân thân, loại lực lượng này, hoàn toàn là tới một cảnh giới khác biệt.

Bên ngoài huyết động, trong núi rừng, Lâm Tiêu còn đang cùng Thiết Giáp Yêu Thử tiến hành điên cuồng chém giết, vì không cho Thiết Giáp Yêu Thử tiến nhập huyết động của Toàn Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu chỉ có thể cùng Thiết Giáp Yêu Thử tiến hành cận chiến, chiến đao trong tay điên cuồng ở trên người Thiết Giáp Yêu Thử lưu lại từng vết thương dữ tợn.

Nhưng Lâm Tiêu cũng nguy cơ trùng trùng, ở dưới thế công của Thiết Giáp Yêu Thử không ngừng né tránh. Rống!

Đúng lúc này, một trận yêu phong cổ quái truyền đến, từ trong sơn lâm dĩ nhiên đi ra một đầu Yêu Thú khổng lồ nữa.

Đầu Yêu Thú này có một sừng, hình thể cao chừng bảy tám thước, cả người giống như nham thạch, đáng khiếp sợ không gì sánh được, toàn thân để lộ ra một cỗ Yêu khí cực kỳ cường đại.

Dĩ nhiên là một con Tứ tinh Giác Nham thú!

- Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp, đưa tới động tĩnh cũng quá khoa trương ah.

Lâm Tiêu nhin không được nói, tuy rằng Liên Vân sơn mạch được xưng hang ổ Yêu Thú của Vũ Linh đế quốc, trong đó Yêu Thú trải rộng, dày đặc không gì sánh được, nhưng thông thường ở ngoại vi Liên Vân sơn mạch, trong phạm vi trăm dặm tối đa chỉ tồn tại một con Tứ tinh Yêu Thú, nhưng hôm nay lại xuất hiện hai con Tứ tinh Yêu Thú, này vẫn là thú triều vừa qua, ngoại vi Liên Vân sơn mạch chết đi đại lượng Yêu Thú, này để cho Lâm Tiêu giật mình không thôi.

Bất quá giật mình thì giật mình, trước kia trong con người Lâm Tiêu còn có lo lắng, lúc này thấy Giác Nham thú xuất hiện, trong con người lại bình tĩnh không gì sánh được.

Lâm Tiêu không biết, bản thân Yêu Thú tấn cấp mặc dù sẽ hấp dẫn Yêu Thú tới, nhưng số lượng sẽ không nhiều, mà hôm nay thời điểm Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp, có thể hấp dẫn nhiều Yêu Thú như vậy, hoàn toàn là bởi vì Toàn Địa Giáp phân thân hấp thu quá nhiều Yêu Đan của Yêu Thú, đặc biệt khí tức Yêu Đan của Ngũ tinh Hỏa Diễm cự tích, đối với tất cả Yêu Thú ở xung quanh có lực hấp dẫn rất lớn lao.

Không để ý đến Thiết Giáp Yêu Thử cùng Lâm Tiêu đang chém giết, Giác Nham thú kia vừa xuất hiện, ánh mắt lửa nóng rơi vào huyết động của Toàn Địa Giáp phân thân, thân hình khổng lồ hung hăng lao tới chỗ toái thạch.

Nhưng đột nhiên, không đợi nó phá tan toái thạch, Giác Nham thú đang lao tới mạnh mẽ dừng bước lại, trong ánh mắt tham lam, lửa nóng phút chốc toát ra một tia cảnh giác.

299. Chương 299: Cường Đại Đến Cực Điểm (2)

Oanh!

Sau một khắc, nham thạch nổ tung khắp bầu trời, một bóng đen khổng lồ từ trong toái thạch ầm ầm lao ra, nhanh như tia chớp nhào tới Giác Nham thú.

Đây là một Yêu Thú khổng lồ hình thể gần năm thước, chiều cao gần tám mét, cả người trải rộng lân giáp hắc sắc, sáng bóng rực rỡ, cho người một loại cảm giác xơ xác tiêu điều không gì sánh được, đầu Yêu Thú này vừa xuất hiện, trong núi rừng đột nhiên nổi lên một trận yêu phong kịch liệt, Yêu khí nồng nặc lan khắp, khiến Yêu Thú trong phạm vi mấy chục dặm phủ phục xuống, cả người lạnh run.

Đầu Yêu Thú này, chính là Toàn Địa Giáp phân thân mới vừa rời đột phá đến Tứ tinh, ngưng tụ Yêu Đan.

Vừa đột phá Tứ tinh, Lâm Tiêu căn bản không kịp quan sát một chút, liền khổng chế Toàn Địa Giáp phân thân lao tới.

Rống!

Một tiếng gầm gừ như tiếng sét vang lên, lợi trảo của Toàn Địa Giáp phân thân ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tản mát ra hàn mang dữ tợn, hướng về đầu Giác Nham thú hung hăng đánh xuống, lợi trảo sắc bén xé rách không khí, phát ra thanh âm ô ô kịch liệt.

Giác Nham thú dừng bước lại đồng dạng không tỏ ra yếu kém chút nào, rít gào một tiếng, trong ánh mắt lóe lên một tia bạo ngược, nó đối với phòng ngự của bản thân tràn ngập tự tin, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, một sừng dữ tợn kia trong nháy mắt đánh tới lợi trảo của Toàn Địa Giáp phân thân.

Phanh!

Một tiếng oanh minh nặng nề vang lên, như ở trong sơn cốc phong bế nổ vang một tiếng sấm rền, trong tiếng ầm ầm, đầu của Giác Nham thú thân là Tứ tinh Yêu Thú, lại bị Toàn Địa Giáp phân thân một trảo vỗ tới huyết nhục mơ hồ, kêu thảm rút lui, mà một sừng của nó lại không thể mang đến tổn thương nào cho Toàn Địa Giáp phân thân.

Ở trước lợi trảo của Toàn Địa Giáp phân thân, phòng ngự trên người Tứ tinh Giác Nham thú này yếu đuối giống như gỗ mục.

Một kích trúng đích, Toàn Địa Giáp phân thân không dừng lại chút nào, chỉ sau đưa thân thể nhanh như tia chớp lao về phía trước, miệng khổng lồ mở rộng, hung hăng cắn vào yết hầu của Giác Nham thú.

Răng rắc!

Xương cổ gãy, tiên huyết như nước suối điên cuồng phun tung toé ra, thân là Tứ tinh Yêu Thú, phòng ngự của Giác Nham thú có thể nói cường đại, nhưng ở trong tay Toàn Địa Giáp phân thân căn bản không hề có lực chống lại, xương cổ bị cắn đoạn, thân hình khổng lồ sắp chết gãy dựa, ù ù quét đoạn hơn mười cây cổ thụ khổng lồ, bụi mù tràn ngập, Giác Nham thú thống khổ nức nở, sau khi gãy dựa hai tiếng liền ầm ầm té ngã, không còn có nửa điểm động tĩnh.

Ngao rống!

Chỉ khoảng nửa khắc, Giác Nham thú thân là Tứ tinh Yêu Thú liền chết ở trong tay Toàn Địa Giáp phân thân, Lâm Tiêu nhìn không được ngửa mặt lên trời rống to, cả người dâng trào lực lượng, tựa hồ có khí lực dùng bất tận.

Một bên, Thiết Giáp Yêu Thử cùng Lâm Tiêu chém giết, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ sợ hãi không hiểu, tuy rằng đều là Tứ tinh Yêu Thú, nhưng ở trong lòng Thiết Giáp Yêu Thử, đầu Yêu Thú trước mặt kia thật giống như Yêu Thú chi vương, trên người toát ra một cổ uy áp làm nó sợ hãi.

Bất chấp cùng Lâm Tiêu dây dưa, Thiết Giáp Yêu Thử trong nháy mắt bỏ qua Lâm Tiêu, hướng về sơn lâm chạy trốn.

Nhưng Lâm Tiêu như thế nào sẽ bỏ qua đối phương, Toàn Địa Giáp phân thân hóa thành một đạo Thiểm Điện, trong nháy mắt đi tới phía sau Thiết Giáp Yêu Thử, lợi trảo nhắm ngay sau lưng Thiết Giáp Yêu Thử nện xuống.

Phanh!

Thiết Giáp Yêu Thử trong kinh sợ căn bản không kịp chống lại, trên lưng đầy lân giáp tinh mịn da tróc thịt bong, xuất hiện một vết thương khổng lồ dài đến ba thước, máu tươi từ trong đó ồ ồ phun ra ngoài.

Thiết Giáp Yêu Thử bị đau, một tiếng gào thét bén nhọn vang lên, nó quay đầu, miệng điên cuồng cắn về Toàn Địa Giáp phân thân.

Hô!

Tiếng gió thổi bắt đầu khởi động, Toàn Địa Giáp phân thân ra một chiêu Thần Long Bãi Vĩ, cái đuôi dài đến mấy thước tản ra quang mang lạnh lẽo, như trụ trời trọng trọng quét vào đầu Thiết Giáp Yêu Thử.

Trong tiếng ầm ầm nặng nề, cổ của Thiết Giáp Yêu Thử bị Toàn Địa Giáp phân thân quét trúng, thân hình khổng lồ như là một tòa núi nhỏ ù ù bay ra, liên tiếp đập gãy mấy cây đại thụ, trên mặt đất cày ra một khe rãnh thật sâu, sau khi co quắp hai cái liền triệt để không có tiếng động.

Ở dưới Toàn Địa Giáp phân thân vừa tấn cấp Tứ tinh chà đạp, hai đầu Tứ tinh Yêu Thú trong nháy mắt bỏ mình.

Rống!

Một cỗ lực lượng dâng trào tràn đầy từng tế bào của Toàn Địa Giáp phân thân, loại chiến đấu thoải mái nhẹ nhai kia, làm cho cả người Toàn Địa Giáp phân thân thư sướng không gì sánh được.

Đi tới trước mặt Thiết Giáp Yêu Thử cùng Giác Nham thú chết đi, Toàn Địa Giáp đơn giản xé mở da của hai đầu Yêu Thú, đem hai quả Tứ tinh Yêu Đan nuốt vào.

Yêu Nguyên khổng lồ ở trong cơ thể Toàn Địa Giáp phân thân tản ra, làm nó không khỏi thoải mái rên một tiếng, đột nhiên Toàn Địa Giáp cảm giác bụng cuộn cuộn một trận, nhiệt lưu bắt đầu khởi động, cổ họng nóng lên, một mùi lưu hoàng từ trong lỗ mũi nó phun ra ngoài.

Mùi vị này làm Lâm Tiêu nhin không được hắt hơi một cái.

Oanh!

Một đoàn khói lửa giống như Hỏa Diễm từ trong miệng Toàn Địa Giáp phun ra, tia lửa văng khắp nơi, ẩn chứa nhiệt độ cao đáng sợ.

Hỏa Tinh nóng rực vấy ra tứ tán, dĩ nhiên đem nham thạch cứng rắn đốt cháy đen.

- Nhiệt độ thật đáng sợ, cái này, nó sẽ không thay đổi thành Hỏa Diễm cự tích chứ?

Lâm Tiêu trong nháy mắt sửng sốt, tỉ mỉ cảm thụ tình huống trong bụng, chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu đặc biệt qua lại lưu động, cỗ nhiệt lưu này không giống với Yêu Nguyên, ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ đáng sợ, mà Hỏa Diễm trước kia đúng là do cỗ nhiệt lưu này sản sinh.

- Không đúng, Hỏa Diễm cự tích là cả người Hỏa Diễm, ngay cả trong máu cũng ẩn chứa Hỏa Diễm Yêu Nguyên cực kỳ đáng sợ, này đối với thân thể cùng huyết dịch hoàn toàn bình thường, chỉ là trong bụng tựa hồ có một đoàn nhiệt lưu khởi động mà thôi.

Chăm chú suy nghĩ một chút, Lâm Tiêu bỏ đi ý niệm bản thân biến thành Hỏa Diễm cự tích này, bất quá bởi vì trước kia dùng nửa miếng Yêu Đan của Hỏa Diễm cự tích, Lâm Tiêu cũng không rõ Hỏa Diễm này là sau khi Toàn Địa Giáp phân thân tấn cấp Tứ tinh bản thân liền có, hay là bởi vì Yêu Đan của Hỏa Diễm cự tích dẫn đến nó nắm giữ loại năng lực này.

Đem tinh thần tập trung ở cỗ nhiệt lưu trong cơ thể kia, Lâm Tiêu nỗ lực khống chế cỗ nhiệt lưu này phun ra Hỏa Diễm, nhưng nếm thử nhiều lần cũng chỉ có thể phun ra một ít khói lửa cùng Hỏa Tinh, không cách nào phun ra hỏa cầu chân chính.

Lâm Tiêu cũng không chú ý, dù sao cổ nhiệt lưu trong cơ thể mình này bây giờ còn nhỏ, tin tưởng chỉ cần Toàn Địa Giáp phân thân tiếp tục trưởng thành tiếp, đến lúc đó sẽ phun ra hỏa cầu thôi.

Thăng đến lúc này Lâm Tiêu mới chính thức rảnh rỗi, hảo hảo quan sát Toàn Địa Giáp phân thân sau khi tấn cấp Tứ tinh.

Nguyên bản thân cao hơn ba thước, lúc này đã tới gần năm thước, thân dài cũng đạt tới gần tám mét, xa xa nhìn lại tựa như một đầu Viễn Cổ Ngạc Long, tràn ngập bá đạo uy nghiêm.

300. Chương 300: Nan Đề Của Vũ Điện (1)

Khiến Lâm Tiêu ngoài ý muốn là, ngay từ đầu lân giáp của Toàn Địa Giáp phân thân tràn ngập cảm giác ngấm đen, lạnh lẽo, mà sau khi tấn cấp Tam tinh, giữa hoa văn màu đen có một tia ám kim, hôm nay sau khi tấn cấp Tứ tinh, sắc ám kim kia càng rõ ràng, mỗi một miếng lân giáp đều lớn như chậu rửa mặt, mặt trên tựa hồ có đạo đạo hoa quang lưu chuyển, tràn ngập cảm giác đặc biệt.

Ngay cả song đồng nguyên bản xích sắc, hôm nay cũng có một tia biến hóa, ở chỗ sâu trong xích sắc, mơ hồ có một tia quang mang ám kim sắc hiện lên, có vẻ càng thâm thúy, bá đạo hơn.

Lợi trảo sắc bén, song đồng băng lãnh xích sắc, tứ chi hữu lực, lân giáp như kim loại, cùng với cái đuôi tràn ngập lực lượng bạo tạc, hôm nay Toàn Địa Giáp phân thân cho người một loại cảm giác hùng hậu, bá đạo, có khí tức đặc biệt uy mãnh.

Thời điểm trở lại Tân Vệ thành, sắc trời đã gần đến buổi trưa, sau khi đi vào cửa thành, trên đường phố đều tràn ngập một bầu không khí tang thương.

Mặc dù bằng vào võ giả toàn thành anh dũng giết địch, Tân Vệ thành đẩy lùi thú triều đột kích, bảo trụ thành trì vững vững trên mảnh đại lục này mấy nghìn năm, nhưng mấy vạn võ giả cùng binh sĩ hi sinh kia, cũng nghiền nát mấy vạn gia đình.

Ba ngày kế tiếp, Trang Dịch thành chủ cử hành lễ truy điệu toàn thành, địa điểm lễ truy điệu là trên quảng trường ngay trung tâm Tân Vệ thành, đại lượng di thể của võ giả được trưng bày ở đây, tiếp thu dân chúng toàn thành thương tiếc.

Thân nhân gia thuộc những người chết đi kia, thậm chí không cách nào nhìn thấy thân hữu một lần cuối, ở trong thú triều chiến đấu, tuyệt đại đa số võ giả đều là hài cốt không còn, chỉ để lại cụt tay cụt chân, chỉ có số ít võ giả tương đối may mắn bảo lưu lại di thể.

Trên quảng trường, dòng người nhốn nháo, hầu như tất cả dân chúng đều từ bốn phương tám hướng tụ đến. Nhiều đội dân chúng ở dưới sự chỉ dẫn của Thành vệ quân tiến nhập giữa quảng trường, yên lặng cầu khẩn.

Lâm Tiêu cũng theo đoàn người chậm rãi tiến nhập giữa quảng trường, từng cổ di thể được chỉnh lý qua sắp hàng chỉnh tề ở trên quảng trường, rậm rạp, vô số thân thuộc ở một bên rơi lệ khóc, loại cảm giác đè nén này làm cho trong lòng Lâm Tiêu cực kỳ bi ai.

Sau khi kính tặng hoa vòng, mặc niệm cầu xin, Lâm Tiêu theo đoàn người đi ra trung tâm quảng trường.

- Nhìn, cái kia không phải là Vũ Điện Lâm Tiêu sao.

- Đệ nhất thiên tài của Tân Vệ thành chúng ta.

- Có người nói ở trong lần thú triều này, một mình Lâm Tiêu liền đánh chết hơn vạn Yêu Thú.

- Đây coi là cái gì, nghe nói Lâm Tiêu này ở lúc thú triều mới bắt đầu, liền cứu không ít võ giả, tối thiểu là hơn trăm tên.

- Đúng vậy, ta nghe một thân thích nói, con của hắn ở lúc thú triều mới bắt đầu không cẩn thận bị bày thú vây quanh, nhờ có Lâm Tiêu mới có thể sống đến trở lại quán doanh.

- Nếu như trong Tân Vệ thành chúng ta nhiều hơn mấy thiên tài như Lâm Tiêu, võ giả chết đi ở trong thú triều cũng sẽ không nhiều như vậy.

- Ai...

Trong đám người, không ít dân chúng nhìn thấy Lâm Tiêu đều nhin không được thở dài lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy chờ đợi cùng bất đắc dĩ.

Trở lại Vũ Điện.

Lâm Tiêu cùng bốn người Lưu Phong, Vu Dịch Văn, Vương Kiện, Triệu Phi hẹn cùng đi về nhà Vương Vũ vấn an phụ mẫu Vương Vũ một chút, đưa lên một ít vật chất an ủi, hai vị lão nhân cực kỳ bi thương, khóc không thành tiếng.

- Bá phụ, bá mẫu, Vương Vũ là bằng hữu của chúng ta, nếu như sau này các người có chuyện gì có thể tới Vũ Điện tìm chúng ta, sau này sự tình của các người chính là sự tình của chúng ta.

Trước khi chia tay, Lâm Tiêu nắm tay phụ mẫu Vương Vũ tổng biệt, hẳn có khả năng làm cũng chỉ như vậy.

- Yêu Thú, Yêu Thú, một ngày nào đó ta sẽ đem tất cả Yêu Thú đuổi ra ngoài đại lục.

Rời nhà của Vương Vũ, Vu Dịch Văn cắn răng nói.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói, trên thực tế, rất nhiều võ giả ở lúc còn trẻ đều từng có qua ý niệm như vậy, nhưng Yêu Thú cường đại cũng khiến Nhân loại thủy chung bị vây ở hoàn cảnh xấu.

Cất bước, Lâm Tiêu đi vào Dược Sư Đường.

Lúc này cùng Yêu Thú chém giết, Hồi Nguyên Đan trên người Lâm Tiêu tiêu hao không ít, cần đến Dược Sư Đường mua một ít.

Vừa đi vào Dược Sư Đường, Lâm Tiêu nhất thời cảm giác một cổ khí tức bận rộn không giống bình thường, thân là đệ tử ký danh của Dược đại sư, trước đây hẳn đã từng tới nhiều lần, Dược Sư Đường cho người cảm giác chỉnh thể, đoan trang, trầm ổn, này cùng tính cách trầm ổn của Luyện Dược Sư có quan hệ, nhưng hôm nay Lâm Tiêu vừa đi vào, lập tức cảm giác được không khí trong Dược Sư Đường biến đổi.

Nguyên bản rất nhiều Luyện Dược Sư không kiên không nóng nảy cùng Luyện dược học đồ, ở trong đại sảnh đi tới đi lui, mỗi người đều là thần sắc vội vã, cho người một loại cảm giác bận rộn không gì sánh được.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu nghi ngờ trong lòng, đi tới trước sân khấu đại sảnh.

- Ta rõ ràng muốn mua ba mươi viên Nhị phẩm Nguyên Khí Đan, người lại chỉ cho ta mười lăm viên, ta đang trùng kích Tam chuyển, chỉ mười lăm viên Nhị phẩm Nguyên Khí Đan sao đủ a.

- Đúng vậy, đan dược trong Dược Sư Đường sao lại ít như vậy.

- Bởi vậy, thời gian ta trùng kích Nhị chuyển Hậu kỳ... ít nhất ... phải lùi một tháng.

- Ai, hiện tại Dược Sư Đường tương đối khó khăn, tất cả mọi người thông cảm đi.

Trong đám người, trước sân khấu đại sảnh, không ít đệ tử Vũ Điện mua đan dược nghị luận âm ỉ, thanh âm rõ ràng truyền vào trong tai Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu sư huynh, người muốn mua đan dược gì?

Đi tới trước sân khấu, Luyện dược học đồ hiển nhiên nhận thức Lâm Tiêu, thần tình cung kính không gì sánh được, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu càng có một tia kính nể.

- Cho ta mười viên Tam phẩm Hồi Nguyên Đan, năm mươi viên Nhị phẩm Hồi Nguyên Đan, dùng giá trị cống hiến của Vũ Điện trả tiền.

Lâm Tiêu lấy ra lệnh bài Vũ Điện, đưa cho đối phương.

Luyện dược học đồ nghe nói như thế, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười khổ:

- Lâm Tiêu sư huynh, mười viên Tam phẩm Hồi Nguyên Đan thì không vấn đề gì, bất quá năm mươi viên Nhị phẩm Hồi Nguyên Đan, Dược Sư Đường tạm thời cầm không ra, Dược đại sư quy định, đệ tử nòng cốt như Lâm Tiêu sư huynh, mỗi người một lần mua Nhị phẩm Hồi Nguyên Đan tối đa không thể vượt hai mươi viên, trong một tháng tối đa chỉ có thể mua một lần.

- Cái gì?

Lâm Tiêu ngơ ngẩn.

- Lâm Tiêu sư huynh, thực sự xin lỗi, bởi vì thú triều vừa qua, dẫn đến đan dược tiêu hao rất lớn, hiện tại đan dược trong nội đường rất khan hiếm, cho nên ...

Luyện dược học đồ kia vội vã giải thích, thần sắc có chút xấu hổ.

- Đan dược trong Nội đường khan hiếm?

Chân mày Lâm Tiêu không khỏi nhíu một cái, thấy xung quanh có không ít đệ tử oán giận, trong đầu lập tức nghĩ đến một vấn đề khác, lập tức dò hỏi.

- Vậy mua Nguyên Khí Đan, Dược Sư Đường quy định như thế nào?

Hồi Nguyên Đan là đan dược nhanh chóng khôi phục Nguyên Lực, thuộc về tiêu hao phẩm trong chiến đấu, mà Nguyên Khí Đan là đan dược khôi phục Nguyên Lực tính chậm, thuộc về loại tiêu hao phẩm tu luyện, so sánh với nhau mà nói, các đệ tử đối với Nguyên Khí Đan tu luyện muốn lớn hơn nữa.

301. Chương 301: Nan Đề Của Vũ Điện (2)

- Lâm Tiêu sư huynh, Dược đại sư quy định, Tam chuyển đệ tử một lần mua Tam phẩm Nguyên Khí Đan không được vượt mười lăm viên, mua Nhị phẩm Nguyên Khí Đan không được vượt năm mươi viên, mà Nhị chuyển đệ tử mua Nhị phẩm Nguyên Khí Đan không được vượt mười lăm viên, mua Nhất phẩm Nguyên Khí Đan không được vượt năm mươi viên, về phần Nhất chuyển đệ tử, chỉ có thể mua Nhất phẩm Nguyên Khí Đan, một lần không được vượt mười lăm viên, hơn nữa một tháng tối đa chỉ có thể mua một lần.

- Không đúng .

Chân mày Lâm Tiêu nhăn càng sâu, trong lòng cảm giác được có cái gì không đúng, thấp giọng nói:

- Thú triều qua đi, Hồi Nguyên Đan thiếu là bình thường, nhưng không thể ngay cả Nguyên Khí Đan cũng thiếu.

Lúc này đây thú triều đột kích, đan dược tổn hao cực kỳ lớn là khẳng định, dù sao ở trong chiến đấu tất cả mọi người là không chút do dự dùng đan dược, như loại đan dược Hồi Nguyên Đan khôi phục Nguyên Lực nhanh chóng là tiêu hao lớn nhất, nhưng Nguyên Khí Đan là loại đan dược tu luyện, dù sau khi chiến đấu kết thúc, có thật nhiều võ giả muốn đột phá, đối với Nguyên Khí Đan nhu cầu khá lớn, nhưng Vũ Điện là một trong thập đại thế lực của Tân Vệ thành, đối với loại tình huống này hẳn là sớm có dự liệu, tuyệt đối không nên xuất hiện tình huống sau khi thú triều kết thúc thiếu đan dược.

Luyện dược học đồ nghe được Lâm Tiêu hỏi không khỏi ngẩn ra, do dự một chút, đột nhiên nhẹ giọng ở bên tai Lâm Tiêu nói:

- Lâm Tiêu sư huynh, ta nghe nói lúc này đây nguyên nhân đan dược của Vũ Điện chúng ta thiếu, tựa hồ cùng Đan Các có quan hệ .

Nói xong câu đó, Luyện dược học đồ kia liền không hề nhiều lời, tiếp tục tiếp đãi đệ tử.

Tiếp nhận mười viên Tam phẩm Hồi Nguyên Đan cùng hai mươi viên Nhị phẩm Hồi Nguyên Đan, Lâm Tiêu đi thẳng tới tầng cao nhất của Dược Sư Đường, là phòng làm việc của Dược đại sư.

- Kê Thế kia làm việc khó tránh hơi quá mức, lúc này đây dĩ nhiên đoạn tuyệt cung ứng tất cả đan dược cho Vũ Điện chúng ta.

Trong phòng làm việc của Dược đại sư, thanh âm phần nộ của Trử Vĩ Thần tổng quản truyền tới:

- Đan Các này ít ngày trước còn cho Vũ Điện chúng ta mua một bộ phận đan dược, lúc này đây trực tiếp cắt đứt tất cả đan dược không bán cho Vũ Điện chúng ta, còn nói cái gì thú triều qua đi cung ứng đan dược toàn thành khẩn trương, thể lực khác hẳn lại chiếu bán không lầm.

- Nói cái gì cung ứng khẩn trương, không phải là không muốn bán cho Vũ Điện chúng ta sao, Đan Các là nơi khởi nguồn tuyệt đại đa số đan dược của Tân Vệ thành, trước đây không thể vi phạm quy củ, hiện tại dựa vào danh nghĩa thú triều với hắn mà nói dĩ nhiên là danh chính ngôn thuận, thật là ghê tởm.

- Trử tổng quản, hiện tại chúng ta cần lo lắng là như thế nào khôi phục cung ứng đan dược trong Vũ Điện chúng ta, không có đan dược, hiện tại trong lòng không ít đệ tử đều có oán hận, nhất thời mà nói còn tốt, nếu như một mực không cách nào khôi phục, đối với Vũ Điện chúng ta mà nói là một đả kích rất lớn.

Dược đại sư cũng phần nộ nói.

Đan dược, đối với võ giả mà nói là cực kỳ trọng yếu, đại đa số võ giả đều dựa vào các loại đan dược tu luyện mới có thể đề thăng đi lên, giống như Lâm Tiêu, mặc dù có thể ở trong một năm từ Học đồ trở thành Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, là từ sau khi hắn có Yêu Thú phân thân, chưa bao giờ thiếu cung ứng đan dược có quan hệ lớn lao, nếu như không có đan dược cung ứng, dù cho Lâm Tiêu thiên phú cao tới đâu, muốn tu luyện tới cao độ như vậy... ít nhất ... cần tốn hao thời gian gấp đôi.

Trử Vĩ Thần tổng quản thở dài một hơi.

- Hiện tại ta đã khẩn cấp hướng những thể lực khác cùng Vũ Điện chúng ta quan hệ tốt liên hệ, hy vọng bọn họ ở trên cung ứng đan dược giúp đỡ Vũ Điện chúng ta một ít, chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này, Luyện Dược Sư của Dược Sư Đường chúng ta toàn lực vận chuyển, sau này chỉ cần cung ứng đệ tử bản thân Vũ Điện chúng ta, hắn là không phải vấn đề lớn lao gì.

- Trử tổng quản, hiện tại Dược Sư Đường chúng ta khiếm khuyết chính là đại lượng linh dược, lúc này đây thú triều tập kích, phá hủy hai mảnh dược điền bên ngoài Tân Vệ thành của Vũ Điện chúng ta, dẫn đến Dược Sư Đường chúng ta cung ứng linh dược khẩn trương, hơn nữa trong thú triều, các đệ tử tiêu hao đại lượng đan dược, cùng với Đan Các đình chỉ cung ứng mới đưa đến hậu quả xấu hiện tại, các phương diện khác đều tốt, chỉ có dược điền là một vấn đề lớn, muốn đem hai dược điền này một lần nữa trồng lên, cần thời gian cũng không ngắn, trong khoảng thời gian này nếu như số lượng cung ứng thiếu, ta sợ các đệ tử sẽ nhịn không được, hơn nữa, đây cũng là sự tình liên quan đến căn cơ của Vũ Điện chúng ta.

- Người nói ta biết, hiện tại ta đã liên hệ một ít Dược điền, hy vọng bọn họ có thể bán ra một ít linh dược cho Vũ Điện chúng ta, chỉ là hiện tại thú triều vừa qua, mỗi thể lực đối với cung ứng linh dược cũng không lớn, cho nên mua sắm đến số lượng cũng không nhiều, kỳ thực hiện tại chỉ cần có một nhóm linh dược có thể làm cho Vũ Điện chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn lần này, sự tình sau này, chậm rãi là có thể giải quyết.

Trử Vĩ Thần tổng quản thở dài một hơi.

- Trử tổng quản, Dược đại sư, Lâm Tiêu bái kiến.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm của Lâm Tiêu.

Trong phòng Trử Vĩ Thần cùng Dược đại sư đều ngẩn ra.

- Vào đi!

Chi nha!

Cửa phòng mở ra, Lâm Tiêu chậm rãi đi tới.

- Lâm Tiêu, ta còn tưởng rằng người quên Dược Sư Đường của chúng ta chứ, lâu như vậy cũng không tới một chuyến!

Được đại sư nhìn thấy Lâm Tiêu, lúc này cười lộ lên, dáng tươi cười dào dạt xuất phát từ nội tâm.

Đối với Lâm Tiêu, lúc đầu Được đại sư là muốn bồi dưỡng thành người nối nghiệp bản thân, trở thành Vũ Điện tân nhiệm Được Sư Đường Đường Chủ. Ngay từ đầu hẳn tích cực không gì sánh được, mỗi một lần Lâm Tiêu tới Được Sư Đường học tập luyện chế, Được đại sư đều sẽ tự mình chỉ điểm, mà Lâm Tiêu ở phương diện chế thuốc biểu hiện ra thiên phú cũng làm Được đại sư càng ngày càng sợ hãi thán phục.

Lâm Tiêu giống như là một Luyện Được Sư trời sinh, bất kỳ vật gì chỉ cần nói cho hắn biết, hắn đều có thể cấp tốc nắm giữ, này còn không phải nguyên nhân để cho Được đại sư giật mình, để cho Được đại sư giật mình là được cảm của Lâm Tiêu.

Cái gọi được cảm, là Luyện Được Sư ở trong quá trình luyện chế đan dược biểu hiện ra cảm giác đặc biệt, thường thường biểu hiện ở trên xác xuất luyện chế đan dược thành công, luyện chế mỗi loại đan dược, Luyện Được Sư bình thường đều phải trải qua đại lượng học tập, nhiều lần thất bại, lần lượt tổng kết kinh nghiệm cùng nắm chặt hỏa hầu, sau cùng mới có thể chân chính phối chế thành công.

Nhưng một ít Luyện Được Sư thiên tài lại thường thường chỉ cần trải qua vài lần phối chế là có thể nắm giữ, đây là được cảm, cũng là đồ vật khác nhau lớn nhất giữa các Luyện Được Sư. Mà được cảm của Lâm Tiêu, Được đại sư chỉ có thể dùng yêu nghiệt để hình dung.

302. Chương 302: Biện Pháp Giải Quyết

Vô luận là lần đầu tiên dùng thảo dược phổ thông phối chế Sơ Lạc đan, hay là sau khi tấn cấp Nhất phẩm, Nhị phẩm phối chế đan dược chân chính, chỉ cần Lâm Tiêu xem qua mình luyện chế một lần, sau khi giáng giải qua lý luận cùng quá trình, hẳn liền có thể một lần thành công, hơn nữa luyện chế ra đan dược có thể nói tinh phẩm, điều này làm cho Được đại sư hầu như chấn động đến nói không ra lời.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Lâm Tiêu ở phương diện luyện đan khắc khổ nghiên cứu, đến lúc đó vượt qua mình quả thực quá dễ dàng, nhưng Lâm Tiêu không nguyện trở thành một Luyện Được Sư thuần túy, điều này làm cho Được đại sư phiền muộn không gì sánh được, đồng thời lại không thể làm gì.

Bất quá sau khi Lâm Tiêu không ngừng cho thấy thiên phú bản thân kinh người, đặc biệt khi hắn đoạt được quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành, lúc này Được đại sư mới buông tha thuyết giáo Lâm Tiêu.

Được đại sư minh bạch, thiên tài như Lâm Tiêu giống như đại bàng bay lượn trên bầu trời, người khác vĩnh viễn không cách nào quyết định để hắn làm cái gì, mà có thể quyết định chỉ có bản thân hắn.

Từ đó về sau, chỉ cần Lâm Tiêu tới Được Sư Đường học tập luyện dược, Được đại sư như trước sẽ tự mình giáo dục, đem hết thầy của bản thân dốc túi truyền thụ, nhưng không bao giờ khuyên Lâm Tiêu triệt để vùi đầu vào luyện dược chỉ đạo, trái lại đem càng nhiều tinh lực đặt ở trên người Lâm Nhu.

Mà Lâm Nhu ở phương diện luyện đan bày ra thiên phú cũng không để cho Được đại sư thất vọng.

- Trừ tổng quản, Được đại sư, nghe nói Vũ Điện chúng ta ở phương diện đan dược gặp phải một chút phiền toái?

Sau khi Lâm Tiêu vào cửa liền đi thẳng vào vấn đề nói:

- Ta chỗ này có một chút linh dược, sau đó ta sẽ để người đưa đến Được Sư Đường, hy vọng có thể khiến Vũ Điện chúng ta hòa hoãn một chút đan dược khẩn trương.

Được đại sư cười khở một tiếng, mà Trữ Vĩ Thần tổng quản cũng cười nói:

- Lâm Tiêu, người từ đâu nghe tới tin tức, chuyện này người không cần quản, qua một tháng nữa người sẽ đại biểu Tân Vệ thành chúng ta đi Hiên Dật quận thành, hiện tại người nên hảo hảo tu luyện, đến lúc đó

ở Hiên Dật quận thành mở ra thực lực, để bọn họ biết Vũ Điện chúng ta, Tân Vệ thành chúng ta cũng có thiên tài tồn tại.

Ở Trữ Vĩ Thần cùng Dược đại sư xem ra, Lâm Tiêu cái gọi là có một chút linh dược, nhất định là hẳn trước đây ở trong sơn mạch lịch lãm thu thập đến linh dược, có thể có hơn mười cây là tối đa, đối với nhu cầu của Vũ Điện mà nói căn bản là như muối bỏ biển.

- Trữ tổng quản, Dược đại sư, các người ở chỗ này chờ một chút, ta lập tức phái người đưa qua.

Không chờ Trữ Vĩ Thần trả lời, Lâm Tiêu liền xoay người trực tiếp rời phòng.

Nhìn bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, Dược đại sư cùng Trữ tổng quản cũng không có đem Lâm Tiêu nói để ở trong lòng, nhưng vẫn vì hắn ở lúc Vũ Điện đối mặt nguy nan biểu hiện cảm thấy mừng rỡ.

Trên thực tế, bọn người Trữ tổng quản cũng không biết trên người Lâm Tiêu có một nhóm lớn linh dược, là lúc hắn ngăn trở đánh chết Huyết Ma mã tặc đoàn thu hoạch được, hiện tại một mực gửi ở trong Thương Long Tí, bất quá bởi vì sự tình Thương Long Tí quá mức nghiêm trọng, Lâm Tiêu không thuận tiện ở trong phòng trực tiếp lấy ra nhiều linh dược như vậy, chỉ có thể mượn cớ để người ta đưa tới.

Ước chừng nửa giờ sau, Lâm Tiêu mang theo đám người Lưu Phong, Vu Dịch Văn, Vương Kiện, Triệu Phi, đem mấy cái rương thật lớn mang đến phòng làm việc của Dược đại sư.

- Đây là cái gì?

Dược đại sư cùng Trữ tổng quản đều ngẩn ra, sau một khắc, tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt bọn họ đều biến đổi:

- Lẽ nào đây là ...

Ở trong ánh mắt nghi hoặc, chờ đợi, khó có thể tin của hai người, Lâm Tiêu mở ra tất cả rương, trong rương, để đại lượng linh dược phẩm cấp bất đồng.

- Cái này ...

Dược đại sư cùng Trữ tổng quản đồng thời trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt toát ra vẻ khiếp sợ.

Trong rương thứ nhất bày đều là Tam phẩm linh dược, khoảng chừng hai mươi cây, mỗi một cây đều tản ra Linh Khí kinh người, làm cho cả phòng tràn ngập một loại dược tức, mà trong rương thứ hai trưng bày đều là Nhị phẩm linh dược, chừng gần hai trăm cây.

Về phần mấy cái rương kế tiếp là Nhất phẩm linh dược rậm rạp, số lượng vượt xa Tam phẩm cùng Nhị phẩm linh dược, chỉ là thô sơ giản lược nhìn, liền có thể nhìn ra số lượng Nhất phẩm linh dược này tuyệt đối vượt lên một nghìn cây, trừ này ra còn có đại lượng thảo dược phổ thông.

Những linh dược này đại đa số là lúc đầu Lâm Tiêu từ trong trụ sở của Huyết Ma mã tặc đoàn đạt được, là lúc đầu Huyết Ma mã tặc đoàn trồng linh dược cho Hắc Long trại, ước chừng là hơn một trăm cây Nhị phẩm linh dược cùng hơn một ngàn cây Nhất phẩm linh dược, cùng với đại lượng thảo dược.

Mà các loại Tam phẩm linh dược còn lại, đều là Toàn Địa Giáp phân thân trong mấy ngày nay ở dã ngoại sưu tầm, tất cả đều bị Lâm Tiêu lấy ra.

Đối với Lâm Tiêu mà nói, những linh dược này đặt ở trên người cũng không có bao nhiêu tác dụng, mà giao cho Vũ Điện, sẽ có thể giúp Vũ Điện vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Nhiều linh dược như vậy đối với toàn bộ Vũ Điện mà nói tuy rằng không tính là nhiều, nhưng tuyệt đối là một con số không nhỏ, cũng không phải tùy tiện tiện tiện là có thể lấy ra, dù sao đây chính là Huyết Ma mã tặc đoàn ở dược cốc tỉ mỉ đào tạo ra tất cả linh dược

- Lâm Tiêu, người từ đâu tới nhiều linh dược như vậy.

Trữ tổng quản cùng Dược đại sư liếc nhau, trong ánh mắt khiếp sợ của hai người đều mang theo kinh hãi.

Chớ xem thường những linh dược này, nếu như toàn bộ luyện chế thành đan dược mà nói, hoàn toàn có thể ở trong khoảng thời gian ngắn giải quyết nạn đói đan dược rồi.

Phải biết rằng, luyện chế Tam phẩm đan dược, thường thường chỉ cần một gốc Tam phẩm linh dược làm chủ dược, lại thêm một ít phụ liệu cấp thấp liền có thể, một lò đan dược như thế một khi luyện chế thành công, ít thì mười viên, nhiều thì mấy chục viên, mà hết thấy đan dược phổ thông càng thêm khoa trương, thường thường một lò có thể ra trên trăm viên đan dược.

Lâm Tiêu lấy ra những linh dược này, nếu như toàn bộ phối chế thành đan dược, ước chừng có thể chế ra

- Quả nhiên là như vậy, nếu như nghiêm ngặt dựa theo quá trình luyện chế đan dược tới luyện chế, tối đa chỉ có thể luyện chế ra đan dược độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành tám phần mười hoặc là chín thành, dù sao tuy rằng đều là Nhị phẩm linh dược, nhưng trong mỗi một cây linh dược ẩn chứa Thiên Địa Nguyên khí vẫn có sự sai biệt rất nhỏ, nghiêm ngặt dựa theo tính toán cùng quy định, chỉ có thể khiến độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành của đan dược ở tám phần mười cùng chín thành trong lúc đó bồi hồi, nhưng chân chính muốn luyện chế ra mười thành hoàn mỹ, còn cần từng Luyện Dược Sư lợi dụng được cảm cùng trực giác của bản thân, ở trong quá trình luyện dược tiến hành điều chỉnh.

Mà ở thời điểm Lâm Tiêu chân chính tỉnh ngộ.

- Ha ha ha ...

Tiếng cười vừa dứt, có lẽ vì quá hưng phấn, lại một đợt tiếng cười nữa vang lên.

- Ha ha ha!

Bên ngoài Luyện dược phòng đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng cười to kích động cùng mừng rỡ của Dược đại sư.

Không ít Luyện Dược Sư đang bận rộn ở trong luyện dược phòng đều nghi hoặc mở cửa luyện dược phòng, chỉ thấy trong tay Dược đại sư nâng một bình ngọc, bước nhanh đi về luyện dược phòng của Lâm Tiêu, thần tình tràn đầy kích động cùng hưng phấn.

- Chẳng lẽ Dược đại sư luyện chế ra đan dược phẩm cấp cao gì?

Trong lòng các luyện dược sư ở đây đều nghi hoặc không thôi.

- Lâm Tiêu, Lâm Tiêu!

Dược đại sư đi tới bên ngoài luyện dược phòng của Lâm Tiêu, sau khi Tinh Thần Lực cảm giác được Lâm Tiêu cũng không phải đang luyện dược, lúc này hô lớn.

Lâm Tiêu lập tức mở cửa luyện dược phòng, trong ánh mắt giật mình của mọi người, Dược đại sư dĩ nhiên quay về phía Lâm Tiêu bái một cái.

- Tình huống gì?

Tất cả Luyện Dược Sư ở đây đều ngây người.

- Dược đại sư người đây là ...

Lâm Tiêu cũng bị dọa cho giật mình.

- Ha ha, Lâm Tiêu, ta chỉ là quá cao hứng, nếu như không nhờ người nói ra, ta sẽ phổi chế không ra Tam phẩm Nguyên Khí Đan cấp bậc hoàn mỹ.

Dược đại sư kích động không gì sánh được.

Đừng xem đan dược độ dung hợp cùng độ hoàn thành chín thành cùng đan dược mười thành chỉ kém một thành nho nhỏ, nhưng một bước nhỏ này, là khác biệt giữa Tam phẩm Hậu kỳ cùng Tam phẩm đỉnh phong.

307. Chương 307: Liệp Sát (2)

Ở trong Tân Vệ thành, số lượng Tam phẩm Luyện Dược Sư cũng không ít, nhưng Tam phẩm đỉnh phong Luyện Dược Sư thủy chung chỉ có Đan Các Kê Thể Các chủ, nhưng hôm nay Dược đại sư luyện chế ra Tam phẩm Nguyên Khí Đan độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành mười thành, liền nhảy lên trở thành Tam phẩm đỉnh phong Luyện Dược Sư thứ hai trừ Kê Thể Các chủ, đủ để cho danh tiếng của hắn truyền khắp Tân Vệ thành.

- Cái gì? Được đại sư luyện chế ra Tam phẩm Nguyên Khí Đan độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành mười thành?

- Tựa hồ giống như là bởi vì Lâm Tiêu.

- Đến tột cùng phát sinh cái gì?

- Chỉ cần Được đại sư tấn cấp Tam phẩm đỉnh phong, sau này Vũ Điện Được Sư Đường của chúng ta ở Tân Vệ thành ai còn dám xem nhẹ, những thế lực kia còn không nguyện ý đem linh dược bán cho chúng ta?

Tất cả các Luyện dược sư ở đây đều trọn mắt hốc mồm, trong lòng kinh hãi không gì sánh được, địa vị của Được đại sư đề cao, bọn họ làm Luyện dược sư của Vũ Điện Được Sư Đường, ở trong Tân Vệ thành địa vị tự nhiên cũng sẽ đề cao.

Ở trong Được Sư Đường phát sinh hết thấy thậm chí kinh động Trữ Vĩ Thần tổng quản, hai ngày nay trong lòng Trữ Vĩ Thần nguyên bản như có mây đen bao phủ, lúc này lông mày triệt để thư giãn ra, cười đến không ngậm miệng được.

Sự tình Được đại sư luyện chế ra Tam phẩm Nguyên Khí Đan độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành mười thành, tấn cấp Tam phẩm đỉnh phong Luyện Dược Sư, ở dưới Trữ Vĩ Thần tổng quản cổ động, như gió từ trong Vũ Điện truyền ra ngoài.

Tất cả thế lực trong toàn bộ Tân Vệ thành đều bị kinh động, nhộn nhịp nối liền không dứt đến đây bán phóng, không ít thế lực đều biểu hiện hy vọng có thể cùng Vũ Điện tiến hành hợp tác làm ăn buôn bán về đan dược.

Trước kia nguy cơ đan dược còn khiến Vũ Điện sút đầu mẻ trán trong nháy mắt sụp đổ.

Trừ Trữ Vĩ Thần tổng quản cùng Được đại sư ra, không có ai biết ở trong chuyện này chân chính lên tính quyết định dĩ nhiên là Lâm Tiêu.

Ở trong cuộc sống kế tiếp, Lâm Tiêu như trước điên cuồng luyện chế Nhị phẩm đan dược, trải qua mấy ngày luyện chế liên tiếp, Lâm Tiêu trên cơ bản đem bốn loại đan dược thường thấy nhất, mỗi một loại đều có thể dễ dàng phối chế đến mười thành, lúc này mới đình chỉ luyện chế đan dược.

- Không lâu sau liền đi Hiên Dật quận thành, chỗ đó thiên tài tập hợp, cao thủ nhiều như mây, phải mau chóng đột phá đến Tam chuyển Hậu kỳ mới có thể có sức đánh một trận.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Tiêu không có đi Vũ Điện, mà là hướng về tây thành của Tân Vệ thành.

- Cái gì? Tiểu tử này ngày hôm nay rời nhà không có đi Vũ Điện? Mà là đi tây thành, lẽ nào hắn muốn ra khỏi thành?

Nhận được tin tức, Ân Lâm nhảy dựng lên, thần tình kích động, không có nửa phần do dự, Ân Lâm trực tiếp hướng về tây thành bay vút đi, thời điểm hắn vừa chạy tới tây thành, đúng dịp thấy bóng lưng Lâm Tiêu ra khỏi tây thành.

- Tiểu tử này cuối cùng cũng ra khỏi thành, ta còn tưởng rằng hắn sẽ một mực đợi đến lúc đi Hiên Dật quận thành chứ.

Nhìn bóng lưng Lâm Tiêu rời đi, trong con ngươi Ân Lâm hiện lên một đạo quang mang kích động, theo sát Lâm Tiêu ra tây thành.

Sưu!

- Lâm Tiêu này chẳng những là thiên tài võ giả, hơn nữa còn là một Luyện Dược Sư, Tinh Thần Lực rất mạnh, thời điểm theo dõi nhất định phải thập phần cẩn thận mới không bị phát hiện.

Ân Lâm xa xa đi theo Lâm Tiêu, hành động thập phần cẩn thận, giả bộ như võ giả phổ thông đi dã ngoại lập sát Yêu Thú.

- Nơi này cách tây thành quá gần, hơn nữa thường xuyên sẽ có võ giả lui tới, chờ hắn tiến nhập Liên Vân sơn mạch, ta lại động thủ, thần không biết quỷ không hay, bất quá lúc này đây nghìn vạn lần không thể để cho tiểu tử này đào tẩu nữa, bằng không đợi hắn ra khỏi thành lần nữa, không biết có cơ hội hay không.

Ân Lâm hết sức chăm chú, thân hình theo sát Lâm Tiêu, không dám có chút chủ quan.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của Lâm Tiêu, hai người một trước một sau tiến nhập Liên Vân sơn mạch.

- Ân?

Trong Liên Vân sơn mạch, thân hình Lâm Tiêu hăng hái bay về phía trước, nhưng chân mày hắn cũng hơi nhăn lại:

- Chuyện gì xảy ra, vì sao hôm nay ta có loại cảm giác tâm thần không yên, chẳng lẽ là có nguy hiểm gì?

Ngày hôm nay vừa ra cửa thành, trong lòng Lâm Tiêu liền thủy chung có cảm giác bị nguy hiểm bao phủ, tâm thần không yên, võ giả bình thường ở trong lúc sinh tử chiến đấu, trực giác cực kỳ nhạy cảm, nếu có nguy hiểm đều sẽ dự cảm đến, đối với trực giác của bản thân, Lâm Tiêu càng tin tưởng không nghi ngờ, trong lòng không dám khinh thường.

Tinh thần lực tản ra, Lâm Tiêu thời khắc cảnh giác bốn phía.

- Có người theo dõi ta!

Cảm ứng đề thăng tới lớn nhất, Tinh Thần Lực triệt để tản ra, Lâm Tiêu lập tức cảm giác được, phía sau tựa hồ có khí cơ thủy chung theo sát bản thân, võ giả thả ra đạo khí cơ này một mực theo sau bản thân một cự ly nhất định, vượt qua phạm vi Tinh Thần Lực bản thân tìm kiếm, cho nên trước kia không thể cảm giác được, bất quá ở dưới Lâm Tiêu tận lực tìm kiếm vẫn là lộ ra một tia manh mối.

- Đến tột cùng là ai đang truy tung ta? Chẳng lẽ là người của Đan Các?

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, mặt không lộ vẻ gì khác thường, hóa thành một đạo lưu quang không ngừng lao về chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch, đồng thời phân thân Toàn Địa Giáp cũng hành động, hướng về bản tôn hăng hái chạy chồm lên.

- Tốt, ở đây đã khá là xa rồi.

Phía sau Lâm Tiêu, sau khi Lâm Tiêu tiến nhập Liên Vân sơn mạch hơn mười dặm, Ân Lâm rốt cục mất đi kiên trì, chiến đao trong tay ra khỏi vỏ, nguyên bản thân ảnh chăm chú theo sau Lâm Tiêu tốc độ đột nhiên bạo tăng, nhắm về phía Lâm Tiêu bổ tới một đao nhanh như tia chớp.

Hưu!

Một đạo đao mang đáng sợ hiện lên ở trên hư không, dễ như trở bàn tay quét về phía sau lưng Lâm Tiêu, ven đường cây cối cùng nam thạch thành phiến bị cắt nát bấy, đao mang đáng sợ bao phủ Lâm Tiêu ở trong đó. Oanh! Khắp bầu trời toái thạch vấy ra, phạm vi đao mang bao phủ Lâm Tiêu, hết thấy sự vật trong phương viên mấy trượng đều bị đánh thành phấn vụn.

- Di? Lại bị hắn tránh thoát?

Nguyên lai Ân Lâm cho rằng một chiêu đột nhiên tập kích, tuyệt đối sẽ trọng thương thậm chí đánh chết Lâm Tiêu, không nghĩ đến tốc độ của Lâm Tiêu ở trong lúc bất chợt bạo tăng, lại có thể né tránh công kích của mình.

Lâm Tiêu tay cầm chiến đao, né tránh công kích, xoay người lạnh lùng nhìn chăm chú vào Ân Lâm.

- Các hạ là ai? Đều là võ giả vì sao đột nhiên xuất thủ với ta!

Lâm Tiêu tựa hồ còn không biết mục đích của đối phương, trên mặt mang vẻ giận dữ nói.

Ân Lâm ngẩn ra, chiến đao vốn muốn xuất thủ hơi dừng lại một chút, sát khí ở chỗ sâu trong đôi mắt cũng cấp tốc thu liễm, trên mặt lộ ra một dáng vẻ nhâm lãn, xin lỗi nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, thực sự không có ý tứ, vừa nãy ta nghe bên này có động tĩnh, còn tưởng rằng là Yêu Thú, cho nên vội vàng xuất thủ, không nghĩ tới là người một nhà, hoàn hảo không có thương tổn đến tiểu huynh đệ người, thật là xin lỗi

308. Chương 308: Truy Sát (1)

Ân Lâm chấp tay giải thích, giọng thành khẩn không gì sánh được, đột nhiên, hắn tỉ mỉ quan sát hai mắt Lâm Tiêu, giống như lúc này mới nhận ra đối phương, kinh ngạc nói:

- Di, người không phải là Lâm Tiêu Vũ Điện, quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành chúng ta sao.

Cảnh giác trên mặt Lâm Tiêu hơi hòa hoãn:

- Là ta, không biết các hạ người là ai?

- Ha ha, ta là khách nhân Ân Lâm, không biết người nghe qua chưa, ta và mấy trưởng lão của Vũ Điện các người đã từng làm chung nhiệm vụ, cũng coi là lão bằng hữu.

Ân Lâm trong sáng cười rộ lên:

- Việc này ... thật là ngại quá, cũng may vừa rồi không thương tổn đến người, không thì trở lại Tân Vệ thành, ta cũng không biết nên hướng Vũ Điện Trữ Vĩ Thần tổng quản cùng mấy vị trưởng lão khai báo thế nào.

Ân Lâm vừa cười, vừa đi về phía Lâm Tiêu, mà Nguyên Lực trong cơ thể hắn lại chậm rãi vận chuyển, chậm rãi tụ thể, chỉ chờ đi tới bên cạnh Lâm Tiêu sẽ đột nhiên ra chiêu.

Mặc dù bản thân là cường giả Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong, mà Lâm Tiêu chỉ là một Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, nhưng trong lòng Ân Lâm đối với Lâm Tiêu lại không có chút lòng khinh thường nào, vô luận là thiên tài đệ tử đại tái hay trong thú triều, đều đủ để chứng minh thực lực của Lâm Tiêu thật đáng sợ.

Sự tử vô thối cũng dùng toàn lực, Ân Lâm không muốn bởi vì bản thân khinh thị mà dẫn đến thất thủ không thể giết chết đối phương, trái lại khiến Lâm Tiêu về Tân Vệ thành, đến lúc đó đối mặt bản thân đúng là tất cả võ giả của Tân Vệ thành ngày đêm truy sát.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt Ân Lâm mang cười đi về phía Lâm Tiêu, cả người thoát nhìn thập phần dễ dàng.

Đột nhiên, tóc gáy trên người Ân Lâm không lý do dựng đứng.

Gặp nguy hiểm!

Trải qua vô số lần huyết chiến, Ân Lâm có thể cảm nhận được một loại nguy cơ, vô ý thức tăng cường cường độ Nguyên Lực bên ngoài thân, cường độ Nguyên Lực bảo vệ thân thể trong nháy mắt tăng cường gấp đôi, tập trung cũng tăng cường gấp đôi!

Đây hết thảy là ở trong chớp mắt phát sinh.

Sau một khắc!

Hưu! Hưu! Hưu!

Ba đạo ô quang từ dưới lòng đất lao ra, trong nháy mắt đâm trúng thân thể của Ân Lâm.

- Tiểu tử thôi, người dám đùa bỡn ta!

Tiên huyết tràn ra, tuy rằng Ân Lâm cảm ứng được nguy hiểm, nhưng không có cảm ứng được nguy hiểm đến từ nơi nào, chờ thời điểm hắn cảm ứng được Ô Nguyên Toa đã không kịp, lập tức bị Ô Nguyên Toa mà Lâm Tiêu từ lâu giấu ở dưới lòng đất bắn trúng.

Cũng may Ân Lâm đề thăng cường độ vòng bảo hộ Nguyên Lực, ở dưới Nhị phẩm Tinh Thần Lực khổng lồ, Ô Nguyên Toa chỉ phá vỡ vòng bảo hộ Nguyên Lực của Ân Lâm, ở trên người lưu lại một vết thương rất nhỏ, nhưng không có bị Ô Nguyên Toa sắc bén xuyên thấu.

Nguyên lai cảm ứng của Lâm Tiêu đã sớm tập trung Ân Lâm tồn tại, trong nháy mắt Ân Lâm ra chiêu, bản thân liền tách ra, lợi dụng Nguyên khí ba động đem ba miếng Ô Nguyên Toa giấu ở dưới lòng đất, giả bộ như phần nô để đối phương giảm bớt cảnh giác.

Giữa các võ giả tàn nhẫn cùng hung ác, Lâm Tiêu đã sớm rõ như ban ngày, làm sao lại đi tin tưởng võ giả một mực theo đuổi mình kia, công kích mình chỉ là bởi vì nhầm lẫn, nhìn lầm mình là Yêu Thú.

Ô Nguyên Toa một kích trúng đích, Lâm Tiêu làm sao lại cho đối phương cơ hội thở dốc, dưới sự khống chế của Tinh Thần Lực, ba miếng Ô Nguyên Toa lần thứ hai hóa thành ba đạo ô quang, phân biệt bắn về phía hai mắt cùng hạ bộ của Ân Lâm.

Cường độ Nguyên Lực của Hóa Phàm cảnh võ giả là gấp mấy lần Tam chuyển Chân Võ Giả, tên tuổi của Ân Lâm này Lâm Tiêu tất nhiên từng nghe thấy, đối với loại cường giả Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong này, Ô Nguyên Toa chỉ tiến công nhược điểm của đối phương, mới có thể mang đến thương tổn chân chính cho đối phương.

Cùng lúc đó, hắc sắc chiến đao trong tay Lâm Tiêu chém ra một đạo, đao khí thuần trắng xoay tròn quấy không khí, hóa thành một đạo đao khí long quyền đánh về phía đối phương.

- Hừ, chút tài mọn, cũng muốn thương tổn được ta.

Ân Lâm kịp phản ứng trong nháy mắt xuất đao, ánh đao lóe ra, hóa thành ba đạo quang mang chói mắt, trong nháy mắt chém lên Ô Nguyên Toa.

Thương! Thương! Thương!

Ba miếng Ô Nguyên Toa bị Ân Lâm chém bay, đồng thời Ân Lâm quát lạnh một tiếng, chiến đao nhanh chóng chém rụng.

Oanh!

Hai cổ đao mang ở trên hư không bạo tạc nổ vang, Lâm Tiêu bỏ ra đao khí long quyền ở dưới Ân Lâm chắc chém, trong nháy mắt băng tán, hóa thành đao mang tứ tán khắp bầu trời.

- Thật nhanh, thật đáng sợ!

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, đao pháp của Ân Lâm này quá nhanh, rõ ràng bản thân xuất thủ trước, nhưng đối phương lại có thể hậu phát chế nhân đánh bay ba miếng Ô Nguyên Toa, càng một đao chặt đứt đao khí long quyền của bản thân, vô luận là ở phương diện tốc độ hay là Nguyên Lực, đều không phải là mình hiện tại có thể bằng được.

- Người này chỉ có thể dùng trí, không thể địch lại được, đi!

Căn bản không có bất kỳ do dự nào, đem Ô Nguyên Toa thu vào trong tay, thi triển thân pháp, Lâm Tiêu hóa thành một đạo lưu quang, hướng về sâu trong sơn lâm bay nhanh.

- Chết tiệt! Ngày hôm nay dù đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng phải đánh chết người!

Một đao đánh bay đao khí long quyền của Lâm Tiêu, lúc phục hồi tinh thần lại, Ân Lâm chỉ thấy Lâm Tiêu đã hóa thành một đạo tàn ảnh, tức giận đến nổi trận lôi đình, lúc này theo sát mà lên.

Sưu! Sưu!

Hai bóng người một trước một sau, ở trong núi rừng truy đuổi lẫn nhau.

- Không có khả năng, sao tốc độ của tiểu tử này nhanh như vậy?

Vốn cho rằng bản thân chỉ khoảng nửa khắc là có thể đuổi kịp Lâm Tiêu, Ân Lâm lại phát hiện tốc độ của Lâm Tiêu không ngờ cũng không kém bản thân bao nhiêu, không khỏi thất kinh.

Phải biết rằng Lâm Tiêu mới là Tam chuyển Trung kỳ võ giả, mà hắn là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong võ giả, hai người ở trên đẳng cấp võ giả là kém một tầng thứ, ở Ân Lâm nghĩ đến, coi như thiên phú của Lâm Tiêu cao tới đâu, tới đa cũng chỉ là thân pháp kinh người mà thôi, nhưng ở phương diện tốc độ, hắn một Hóa Phàm cảnh võ giả tuyệt đối là trên Lâm Tiêu mới Tam chuyển Chân Võ Giả.

- Ân? Đây là Điện quang hỏa thạch. Lâm Tiêu kia làm sao lại có Điện quang hỏa thạch của Hắc Long trại chúng ta, đúng rồi, là Ngụy Hưng Sơn của Huyết Ma mã tặc đoàn!

Chờ thấy dưới chân Lâm Tiêu không ngừng tạc lên tầng tầng Nguyên Lực cùng yên vụ toái thạch, Ân Lâm nhất thời bình tĩnh.

- Điện quang hỏa thạch là một môn vũ kỹ tốc độ Địa cấp Trung giai của Hắc Long trại chúng ta, là Hắc Long trại chủ từ di tích ở chỗ sâu trong Liên Vân sơn mạch đạt được, đã từng thưởng cho Ngụy Hưng Sơn vì hoàn thành một nhiệm vụ xuất sắc, bất quá thời điểm Ngụy Hưng Sơn ở Huyết Ma mã tặc đoàn bị Yêu Thú tập kích, sau cùng chết thảm, nghĩ đến Lâm Tiêu kia là ở lúc đó từ trên người Ngụy Hưng Sơn đạt được Điện quang hỏa thạch.

Liên tiếp tin tức ở trong đầu Ân Lâm hội tụ thành một tuyến

309. Chương 309: Truy Sát (2)

Điện quang hỏa thạch chính là Địa cấp Trung giai thân pháp, độ khó tu luyện cực cao, trong Hắc Long trại chúng ta, người tu luyện thành công lác đác không có mấy, không nghĩ tới Lâm Tiêu này mới Tam chuyển Chân Võ Giả, đã đem thức thứ nhất Điện Quang Phi Thệ tu luyện thành thạo như vậy, thật là không có thiên lý. Bất quá Điện Quang Phi Thệ đối với thân thể tổn thương cực lớn, cũng cực kỳ tiêu hao Nguyên Lực, ta cũng không tin Lâm Tiêu này mới Tam chuyển Trung kỳ, liền có thể một mực chạy liên tục được như thế.

Trong lòng Ân Lâm cười lạnh, Nguyên Lực lưu chuyển trong cơ thể, ở ngoài thân hình thành hai cánh ngân bạc, lại như trong suốt, tầng cánh bạc này vừa ra, tốc độ của Ân Lâm ở trong nháy mắt đề thăng một tầng.

Lâm Tiêu cùng Ân Lâm một trước một sau, biến ảo thành hai đạo lưu quang ở trong núi rừng nhanh như điện chớp.

- Di, này không phải là Lâm Tiêu Vũ Điện sao? Sao chạy nhanh như vậy?

- Người đuổi hắn là khoái đao khách Ân Lâm, chuyện gì xảy ra? Lẽ nào Ân Lâm kia muốn giết Lâm Tiêu?

Liên Vân sơn mạch nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trên lộ tuyến hai người bay vút vừa lúc có một chi tiểu đội võ giả đi ngang qua, thấy hai người một trước một sau bay trốn không khỏi lộ ra hiếu kỳ.

- Mau tránh ra!

Lâm Tiêu nhìn thấy chi tiểu đội võ giả này, sắc mặt không khỏi biến đổi.

- Chết đi!

Ân Lâm cười âm lãnh, quay về phía tiểu đội võ giả kia bỏ ra bốn đao.

Xuy xuy xuy!

Bốn đao đao mang xẹt qua, đầu lĩnh trong bốn người kia mới là Tam chuyển Chân Võ Giả, ba người còn lại chỉ là Nhị chuyển Chân Võ Giả, ở trong tay Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong Ân Lâm công kích, căn bản là không kịp phản ứng, trong nháy mắt bị chém thành hai khúc, đầu thân hai chỗ.

- Đại ca!

- Đội trưởng!

Nghe đến động tĩnh, cách đó không xa đột nhiên truyền đến hai tiếng kinh oán cùng sợ hãi, chỉ thấy hai gã Nhị chuyển Chân Võ Giả ở phía trước dò đường ngây ngốc nhìn bốn người chết đi, ngây người như phỗng.

- Sững sờ ở đó làm gì, còn không chạy mau!

Lâm Tiêu quát chói tai một tiếng, xa xa vòng qua hai người bay nhanh lướt vào rừng cây.

- Chết tiệt, vẫn còn có hai người, chi tiểu đội võ giả này không ngờ lại cũng quá cẩn thận, phái ra hai người dò đường.

Sắc mặt Ân Lâm trở nên khó coi, do dự một chút, sau cùng cắn răng một cái, buông tha đánh chết hai người, theo sát Lâm Tiêu lao vào trong rừng rậm.

Lấy thực lực của hắn, muốn đánh chết một gã Nhị chuyển Chân Võ Giả căn bản là sự tình trong chốc lát, thế nhưng hai gã võ giả dò đường kia cách nhau khá xa, nếu như chỉ một người, Ân Lâm hoàn toàn có thể đánh chết sau đó lại đuổi theo Lâm Tiêu, sẽ không ảnh hưởng kết quả cuối cùng, nhưng nếu hai người tách ra trốn mà nói, sẽ tổn hao không ít thời gian, một khi bị Lâm Tiêu đào tẩu, vậy hắn liền hối hận không kịp.

- Hồn dẫn a, tại sao có thể như vậy, hiện tại sự tình ta truy sát Lâm Tiêu đã hoàn toàn bại lộ, xem ra sau khi giết chết Lâm Tiêu, Tân Vệ thành là không thể trở lại, bất quá hoàn hảo ta sớm có chuẩn bị, chỉ cần đánh chết Lâm Tiêu, coi như thân phận ta bại lộ cũng không có gì, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, trại chủ không chỉ sẽ không nghiêm phạt, trái lại còn có phong thưởng.

Ân Lâm cắn răng, mặc dù hắn đã sớm làm tốt dự định xấu nhất, nhưng sau khi bại lộ vẫn có một tia không cam lòng.

- Nhìn người chạy trốn nơi đâu!

Một tiếng quát chói tai, Nguyên Lực trong cơ thể Ân Lâm điên cuồng vận chuyển, chậm rãi tới gần Lâm Tiêu, sau đó một đao chém ra.

Xuy!

Đao mang phá vỡ hư không, ở trên không trung lòi ra một vết đao nhọn nhọn, nó đi tới đâu, núi đá chia làm hai nửa, đao mang ẩn chứa lực lượng đáng sợ trong nháy mắt đuổi tới phía sau Lâm Tiêu. Phan! Đao khí nổ tung, Nguyên lực tứ tán vấy ra, đem cây cối xung quanh đánh thành phần vụn, ở dưới bạo tạc thật lớn, tốc độ của Lâm Tiêu trở nên chậm một lát.

- Tiểu tử thôi, lúc này nhìn người chạy trốn nơi đâu.

Một chiêu giảm bớt tốc độ của Lâm Tiêu, trên mặt Ân Lâm lộ ra nụ cười dữ tợn, mấy đao đao mang lần thứ hai bay vút ra, phân biệt bao phủ phương hướng Lâm Tiêu bay vút.

- Phá sơn băng địa.

Lâm Tiêu trở tay một đao, đao khí khắp bầu trời như sóng biển cuộn cuộn ra, như gió cuốn, như mây trào, trùng trùng điệp điệp chém về phía đao mang mà Ân Lâm đánh ra, sóng xung kích đáng sợ bạo phát, mặt đất nhất thời xuất hiện một hố to sâu ba thước, sát biên giới hố to là vết nứt rậm rạp tựa như mạng nhện khuếch tán ra, tùy ý khuếch tán cắt cây cỏ.

Kình khí trùng kích làm tốc độ của Lâm Tiêu chợt giảm, kình khí cường đại xé rách Nguyên Lực hộ thể bên ngoài thân Lâm Tiêu, cự ly mấy chục thước thoáng qua rồi biến mất, trong nháy mắt Ân Lâm đi tới phía sau Lâm Tiêu.

- Tiểu tử thôi, tử kỳ của ngươi đã đến rồi.

Ân Lâm cười dữ tợn, thân hình như đại bàng giương cánh, một đôi khô ráo nhanh như tia chớp chụp vào Lâm Tiêu, há mồm lộ ra một loạt răng vàng.

- Hừ...

Mạnh mẽ quay đầu lại, Tinh Thần Nguyên Toa vô hình hóa thành một mũi tên nhọn, trong nháy mắt nhảy vào trong đầu Ân Lâm.

Ánh mắt Ân Lâm cứng lại, động tác trên tay đình trệ, lúc này hắn cách Lâm Tiêu chỉ có mấy thước.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Thân hình đột nhiên đứng thẳng, hai tay Lâm Tiêu cầm đao, ánh mắt lạnh lùng như băng phong, hướng Ân Lâm chém ra một đao.

Hưu...

Đao mang thuần trắng lóe lên rồi biến mất, ở trên hư không ló ra một đao khí lẫm bạch sắc, thẳng tắp lao về phía Ân Lâm, đao ý đáng sợ tùy ý phụt lên, trong nháy mắt đi tới trước mặt Ân Lâm.

Tinh Thần Nguyên Toa trùng kích chỉ làm Ân Lâm giật mình ngẩn ra, chớp mắt liền khôi phục bình thường, thần trí thanh tỉnh, Ân Lâm liền thấy Lâm Tiêu bỏ ra một đao này.

- Thật đáng sợ, không ngờ còn ẩn chứa đao ý.

Ân Lâm vẫn là lần đầu tiên cảm thụ được đao ý tồn tại, khi hắn nhận biết trong một đao mà Lâm Tiêu bỏ ra này vô cùng bá đạo, trùng trùng điệp điệp, có loại lực lượng thần kỳ, Ý Cảnh tứ quý luân hồi không ngừng chảy xuôi, nhanh chóng làm cho chiến đao trong tay hắn run nhè nhẹ, muốn quỳ xuống phục bái.

Đao mang trong nháy mắt đến, trong lòng Ân Lâm biết không kịp tránh, trong con ngươi hiện lên một tia dữ tợn, lấy công làm thủ, nhắm đao mang kia hung hăng chém tới.

Oanh...

Hai cổ đao mang ở trên hư không va chạm, bộc phát ra sóng xung kích thật lớn, sóng xung kích đáng sợ như biển gầm hướng về bốn phía lan tràn, nơi đi qua cây cỏ đều nát bấy, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu thật lớn, rộng chừng bảy tám mét, sát biên giới hố sâu bị đao mang cày đến thiên sang bách khổng, hỗn độn chịu không nổi.

Thân thể Ân Lâm bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài, sắc mặt tái nhợt không gì sánh được, khóe miệng tràn ra một tia tiên huyết, hiển nhiên trong một kích lúc trước bị thương không nhẹ.

- Tiểu tử, tốt, ta thật sự đã quá xem nhẹ ngươi, không nghĩ tới ngươi lại có thể lĩnh ngộ đao ý, bất quá hôm nay mặc cho ngươi thiên tài hơn nữa, cũng khó thoát khỏi cái chết.

310. Chương 310: Phân Thân Hóa Ảnh Bí Quyết

Ân Lâm là thật giật mình, Nguyên Lực của Lâm Tiêu mới Tam chuyển Trung kỳ, nồng hậu hơn nữa cũng sẽ không đối với Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong như hắn tạo thành nhiều thương tổn, nhưng trong một kích kia của Lâm Tiêu ẩn chứa đao ý đặc biệt, đối với hắn cùng là đao khách mà nói có phiền phức không nhỏ, đao ý sắc bén làm hắn bị chấn động rất nặng.

Mặc dù trước kia cũng không có khinh thường, nhưng ở trong lòng Ân Lâm, lấy thực lực bản thân là Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong, muốn đối phó Lâm Tiêu một Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, căn bản là sự tình dễ như trở bàn tay, nhưng hiện tại hắn đã hiểu, vì sao trại chủ muốn bản thân không tiếc giá lớn cũng phải đánh chết Lâm Tiêu, thật sự là hắn phát triển quá nhanh cùng kinh người, tiếp qua một hai năm, ai cũng không biết hắn sẽ trưởng thành tới trình độ nào.

Sưu...

Dựa vào chút thời gian chững lại này, Lâm Tiêu không có cùng Ân Lâm dây dưa, thân hình lần thứ hai hóa thành một đạo Thiểm Điện lướt vào trong sơn lâm.

- Xem ngươi còn có thể trốn đi nơi nào.

Thương tích trên người không làm Ân Lâm mất lý trí, ngăn chặn lửa giận cùng khiếp sợ trong lòng, Ân Lâm điên cuồng vận chuyển Nguyên Lực trong cơ thể, thân hình như Thiểm Điện cấp tốc tới gần Lâm Tiêu.

- Chết.

Thở phì phò...

Ân Lâm ở trong lúc đuổi theo, nhanh như tia chớp xuất đao, trong hư không liên tiếp xuất hiện hơn mười đạo đao mang đáng sợ, đem không khí mổ ra từng cái khí lãng, trong nháy mắt bao vây toàn thân Lâm Tiêu.

Liên Vân sơn mạch nguy cơ trùng trùng, võ giả cùng Yêu Thú trải rộng, hai người giao thủ càng dài, khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng càng lớn, Ân Lâm không muốn đã làm bản thân bại lộ thân phận mới đổi lấy cơ hội, bởi vì một ít ngoài ý muốn mà thất bại trong gang tấc.

Oanh...

Khắp bầu trời đao mang như bom đạn ầm ầm nổ tung, trên mặt đất xuất hiện vô số lỗ thủng rậm rạp, ở dưới đao khí xé rách đánh cho thiên sang bách khổng, thân hình Lâm Tiêu từ trong đó bay ra, y bào trên người vỡ vụn, đao khí khắp bầu trời xé rách vòng bảo hộ Nguyên Lực bên ngoài thân Lâm Tiêu, nếu như không phải đem Nhân cấp cao giai Kim Ngọc quyết tu luyện tới cảnh giới kim thân như ngọc, sợ rằng Lâm Tiêu đã sớm ở dưới đao khí kia bị trọng thương, trong nháy mắt ngã xuống.

Dù là như vậy, ở dưới sự công kích của Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong, trong cơ thể Lâm Tiêu cũng bị bị thương không nhẹ.

Thân hình đứng trên một mảnh toái thạch, ánh mắt Lâm Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm Ân Lâm, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một tia tiên huyết.

- Ha ha, tiểu tử, sao ngươi không trốn nữa đi? Hừ, ngươi thiên tài như thế nào đi nữa, cũng bắt quá là Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả mà thôi, thật cho rằng có thể chạy ra lòng bàn tay Ân Lâm ta?

Trong ánh mắt Ân Lâm mang theo dữ tợn, nhưng thần sắc không có khinh thường chút nào, cấp tốc tới gần Lâm Tiêu, chém ra một đao.

Rống...

Đúng lúc này, một tiếng rít gào vang dội, một bóng đen thật lớn như thái sơn áp đỉnh từ trong núi rừng lao ra, thân hình khổng lồ điên cuồng áp tới Ân Lâm.

- Cái gì? Yêu Thú từ đâu tới?

Ân Lâm thất kinh, ánh mắt tập trung Yêu Thú đột nhiên lao ra kia, chiến đao nguyên bản bỏ về phía Lâm Tiêu căn bản không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp bỏ về phía bóng đen khổng lồ kia.

Hừ...

Đao mang chém vào trên người Yêu Thú kia.

Thương...

Tiếng kim thiết giao nhau vang lên, trên người Yêu Thú to lớn kia lông tóc không tổn hao gì, lợi trào lớn như cổ thụ cuồng bạo quét xuống.

Oanh...

Đất rung núi chuyển, loạn thạch vấy ra, trong nháy mắt trên mặt đất xuất hiện một hố to sâu mấy thước, toái thạch như ám khí tứ tán vấy ra khắp bầu trời, đánh một ít cây cỏ xung quanh thất linh bát lạc, hỗn độn chịu không nổi.

Trong sóng xung kích thật lớn, Ân Lâm bay ngược ra, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt Yêu Thú kia.

Đây là một đầu Yêu Thú cao năm thước, dài đến bảy tám mét, trên người tản ra Yêu khí kinh người, đôi mắt xích hồng sắc băng lãnh nhìn chăm chú vào mình, đáng dấp tương tự Địa Long, rồi lại so với Địa Long càng thêm cuồng bạo, dữ tợn cùng kinh khủng.

- Đây là Yêu Thú gì? Xem khí tức trên người nó hẳn chỉ là Tứ tinh Yêu Thú, nhưng vì cái gì cho ta một loại cảm giác nguy hiểm không gì sánh được.

Ánh mắt Ân Lâm lóe ra, khí tức trên người đầu Yêu Thú này rõ ràng chỉ Tứ tinh, nhưng cho hắn cảm giác lại tràn ngập nguy hiểm.

- Hả? Lâm Tiêu đâu?

Đột nhiên, Ân Lâm như nghĩ đến cái gì, ánh mắt vội vàng quét về bốn phía, nhưng hắn vừa nhìn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, thời điểm hắn bị Yêu Thú công kích, không biết Lâm Tiêu đã chạy đi đâu.

- Chết tiệt, tiểu tử chết tiệt này nhân cơ hội đào tẩu mất rồi sao?

Trong lòng Ân Lâm nảy ra kinh sợ, thân hình chợt hóa thành một đạo Thiểm Điện lao vào trong rừng rậm, Lâm Tiêu muốn chạy trốn cũng chỉ có trốn hướng kia.

Oanh...

Nhưng trong nháy mắt Ân Lâm mới vừa có cử động, lợi trảo của Yêu Thú đáng sợ kia đã chụp xuống, trong tiếng không khí nổ đùng, trực tiếp đem nam thạch đánh ra từng vết rạn thật lớn, như mạng nhện lan tràn khắp nơi.

- Vì sao con Yêu Thú kia hết lần này tới lần khác nhìn thẳng ta.

Ân Lâm vô cùng phẫn nộ, nếu như là bình thường, hắn không ngại cùng đầu Tứ tinh Yêu Thú này hảo hảo chơi một chút, thế nhưng hiện tại đang truy kích Lâm Tiêu, hắn căn bản không có thời gian rảnh chút nào.

- Phân thân hóa ảnh quyết... biến.

Sưu sưu sưu...

Thân hình Ân Lâm thoát một cái, đột nhiên hóa thành hai đạo Nguyên Lực tàn ảnh, phân biệt bắn về phương hướng bất đồng, trong đó chân thân truy kích phương hướng Lâm Tiêu.

Thở phì phò hừ...

Đột nhiên, một cảm giác nguy cơ cường liệt ở trong đầu Ân Lâm bay lên, làm lông tơ toàn thân hắn không tự chủ được dựng thẳng lên.

- Không tốt, gặp nguy hiểm.

Không kịp có phản ứng, thân hình Ân Lâm phóng lên cao, sau một khắc, nơi Ân Lâm đặt chân nổ tung, ba đạo lưu quang nhanh như tia chớp phóng lên cao, bất quá bị Ân Lâm tách ra, đánh hụt.

- Tiểu tử này còn chưa đi? Dĩ nhiên giấu ở phụ cận.

Ân Lâm kinh sợ, một đạo chém bay Ô Nguyên Toa tiếp tục lướt tới, bằng vào cảm giác nhạy bén trong nháy mắt bắt được chỗ dị thường.

- Chết...

Chém ra một đạo, đao khí cuồng loạn như long quyền đánh vào trong bụi cây rậm rạp cách đó không xa, vô số mảnh vụn cây cỏ bay tán loạn, thân ảnh Lâm Tiêu từ trong đó phóng lên cao.

- Lâm Tiêu kia lại trốn ở chỗ này đánh lén, thật là trời cũng giúp ta, vừa lúc giết hắn.

Trong lòng Ân Lâm kinh hãi, Nguyên Lực phụt lên, thân hình ở trên không trung chuyển ngoặt một cái, phút chốc nhắm về phía Lâm Tiêu.

Rống...

Đang ở giữa đường, một tiếng oanh minh đình tai nhức óc vang lên, trong ánh mắt Ân Lâm, lợi trảo dữ tợn của Yêu Thú trước kia quấy không khí truy kích mà đến, tư thái tùy ý bừa bãi, bá đạo uy mãnh.

- Con Yêu Thú ngu xuẩn này, cút ngay.

Trong lòng Ân Lâm tức giận, Nguyên Lực của Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ đỉnh phong như sóng lớn cuộn cuộn tuôn ra, trên đao mang có một đạo quang ảnh huyết sắc xuất hiện, như sương mù chém về phía Yêu Thú.

311. Chương 311: Dao Kinh (1)

Phanh...

Dao trào va chạm, Nguyên Lực đáng sợ mang tất cả mà ra, Ân Lâm chỉ cảm thấy tay phải tê dại, thân hình ở trong sóng xung kích bay nhanh ra.

- Tinh Thần Nguyên Toa.

Bỗng dưng, Ân Lâm thấy ánh mắt của Lâm Tiêu ở cách đó không xa lạnh lùng nhìn mình, trong con người hiện lên một tia sáng kỳ dị.

- Không tốt...

Ân Lâm trợn to hai mắt, trong lòng kinh hãi đến tột đỉnh.

Tinh Thần Nguyên Toa này trước kia Ân Lâm đã bị Lâm Tiêu bắn trúng qua, lấy thực lực của hắn, đơn độc chống lại Lâm Tiêu mà nói, coi như bị đánh trúng cũng chỉ là ngậy người trong nháy mắt, đối với chiến đấu căn bản không ảnh hưởng bao lớn, nhưng hôm nay trừ Lâm Tiêu ra còn có một Tứ tinh Yêu Thú kinh khủng cho tới bây giờ chưa thấy qua, một khi bị đối phương nắm lấy thời cơ, bản thân rất có thể sẽ bị kích thương thậm chí mất mạng.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ân Lâm không khỏi có một tia hối hận, sớm biết sẽ như vậy, lúc trước không bằng tách ra Yêu Thú kia, sau đó chậm rãi tìm kiếm cơ hội đánh chết Lâm Tiêu.

Hừ!

Tinh Thần Nguyên Toa trong suốt trong nháy mắt xuyên thấu hư không, hung hăng đâm vào trong đầu Ân Lâm, đại não của Ân Lâm không khỏi trở nên choáng váng, vền vền trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng này...

Oanh!

Yêu Thú dữ tợn kia như là tính đúng thời cơ, cái đuôi như sắt thép đánh ra không khí, điên cuồng quét về phía Ân Lâm, trong nháy mắt đi tới trước mặt hắn.

Lúc này Ân Lâm căn bản phản ứng không kịp nữa, chỉ có thể vội vàng xuất đao ngăn chặn, trong tiếng ầm ầm thật lớn, cả người Ân Lâm như đạn pháo bay ngược ra, ven đường đụng đổ vô số cỏ thụ, trường bào trên người bị nghiền nát, lẳng không phun ra một ngụm tiên huyết, cả người vô cùng chật vật.

Cái đuôi trọng trọng nện ở trên mặt đất, đập ra một cái hố phương viên hơn mười mét.

- Tứ Quý Luân Hồi Dao!

Không chờ Ân Lâm có phản ứng, Lâm Tiêu nín thở ngưng thần, tinh thần khí toàn thân tập trung ở một điểm, Tứ Quý Luân Hồi Dao ẩn chứa đao ý trong nháy mắt thi triển ra, đao khí trùng trùng điệp điệp như tứ quý luân hồi, kinh tâm động phách, bọc lại toàn thân Ân Lâm.

- Phân Thân Hóa Ảnh Quyết!

Ân Lâm quát chói tai một tiếng, đột nhiên phân ra hai đạo Nguyên Lực tàn ảnh, hóa thành ba đạo lưu quang, phân biệt lướt ba cái phương hướng bất đồng.

Phanh! Phanh!

Trong đó hai đạo Nguyên Lực tàn ảnh ở dưới Lâm Tiêu oanh kích trong nháy mắt nổ lên, mà đạo bản thể thứ ba cũng ngạnh sinh ngăn trở công kích của Lâm Tiêu, bị đao ý sôi trào dẫn động thương thể trong cơ thể, lần thứ hai phun ra một ngụm tiên huyết.

- Tiểu tử thôi, ngươi đây là muốn chết...

Ân Lâm vừa sợ vừa giận, còn không đợi hắn đem lời nói hết, ánh mắt của hắn nhất thời trợn tròn.

Oanh!

Thiên không trên đỉnh đầu đen kịt, Tứ tinh Yêu Thú dữ tợn kia đối với mình không ngờ theo sát không bỏ, hồn nhiên không để ý tới Lâm Tiêu một bên không ngừng xuất thủ, lợi trảo sắc bén lần thứ hai hung hăng đánh về phía mình, ánh mắt điên cuồng bạo ngược.

- Súc sinh này... tức chết ta .

Ân Lâm tức giận đến thiếu chút nữa muốn chửi má nó, thân hình biến ảo làm tàn ảnh tầng tầng nổ tung, phân biệt lướt ba phương hướng bất đồng.

Lợi trảo thật lớn tầng tầng chụp xuống, trực tiếp xé rách hai cái tàn ảnh của Ân Lâm thành phần vụn, bản tôn lập tức ở trong bụi mù hiện ra.

- Chạy là thượng sách.

Cẩn rằng, thân hình Ân Lâm không cam lòng chột lui, Lâm Tiêu cùng Yêu Thú kia trong lúc đó như có ăn ý, giống như hai võ giả phối hợp ăn ý, khiến hắc căn bản không có thời gian phản ứng, tiếp tục như vậy nữa, hắc chưởng những giết không được Lâm Tiêu, ngược lại sẽ bị Lâm Tiêu cùng Yêu Thú kia chơi chết.

- Còn muốn chạy?

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, thật vất vả mới để phân thân Toàn Địa Giáp đi tới nơi này, cơ hội tốt như vậy nếu để cho Ân Lâm đào tẩu mà nói, vậy sau này bản thân chẳng phải là một mực bị vây trong nguy hiểm.

- Phá Sơn Dao... đao cuốn Ngũ nhạc!

Đao khí khắp bầu trời như sóng biển ở trên hư không ngưng tụ, như hỏa sơn phun trào, không ngừng tích súc, sau cùng triệt để bộc phát ra, hình thành một cổ đao khí long quyền thật lớn, quét ngang về phía trước, đem lộ tuyến rút lui của Ân Lâm tầng tầng phong tỏa.

Cùng lúc đó phân thân Toàn Địa Giáp cũng quơ chi trước điên cuồng đánh về phía Ân Lâm.

Rầm rầm oanh!

Bang bang phanh!

Tiếng oanh minh đình tai nhức óc kéo dài không dứt, Ân Lâm trong nháy mắt cùng Lâm Tiêu và phân thân Toàn Địa Giáp giao thủ hơn mười lần, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

- Bạo!

Bản thân bị trọng thương, Ân Lâm cũng khó có thể dây dưa, điên cuồng rống to một tiếng, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh hướng về bốn phía nổ bắn ra, làm cho không người nào có thể nhận ra chân thân chân chính.

- Chạy đi đâu!

Ánh mắt Lâm Tiêu như điện, Tinh Thần Lực cường đại tản mát ra, cấp tốc bài trừ đại bộ phận tàn ảnh trong đó, chỉ tập trung vào ba đạo tàn ảnh khí tức Nguyên khí tương đối chân thật, đồng thời Ô Nguyên Toa đã sớm vận sức chờ phát động cấp tốc xuất động, trong nháy mắt xuyên thấu hai đạo tàn ảnh.

- Tìm được rồi!

Tập trung chân thân sau cùng, Tinh Thần Nguyên Toa của Lâm Tiêu trong nháy mắt lướt ra, bay vào trong đầu đối phương.

Ông!

Thân hình Ân Lâm trở nên ngừng một lát, cùng lúc đó cái đuôi của phân thân Toàn Địa Giáp nhanh như tia chớp quét ngang mà đến.

- Không!

Ân Lâm phát ra một tiếng rống to kinh sợ, cả người hung hăng đập xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu người hình, trên thạch bích vết máu loang lổ.

Đơn giản đem nhăm thạch đào lên, Ân Lâm hấp hối, cả người toàn là máu bị phân thân Toản Địa Giáp tùy ý ném ở trên mặt đất

Cận gia Cận Tuyết gia chủ lên tiếng nói, trên thực tế lấy thực lực cùng địa vị của hắn, là không cách nào cùng bọn người Trang Dịch thành chủ, Trử Vĩ Thần tổng quản bình khởi bình tọa, thế nhưng bởi vì Cận gia ra thiên tài Cận Trí Hải, cũng làm cho hắn tạm thời dung nhập vào trong vòng tròn này.

- Lâm Tiêu, hy vọng hắn ở Hiên Dật quận thành khiêm tốn một ít ah, vì Tân Vệ thành vẻ vang gì đó ta cũng không dám nghĩ, ta chỉ hy vọng năm người bọn họ bình an đi ra ngoài, đều có thể bình an trở về, thế giới bên ngoài cũng không gió êm sóng lặng như Tân Vệ thành a, có thể bình an trở về là tốt rồi.

Trang Dịch thành chủ đột nhiên yếu ớt thở dài.

Cận Tuyết gia chủ không rõ, nhưng ánh mắt mấy người Ngô Bình tổng quản đều rơi vào trên người Trử Vĩ Thần tổng quản.

Ở một bên, con người của Trử Vĩ Thần tổng quản chợt co rút lại, song quyền nắm chặt, ở chỗ sâu trong ánh mắt lộ qua một tia thống khổ.

- Giá!

Trên đồng bằng phía tây Liên Vân sơn mạch, cỏ dại lan tràn, liếc nhìn lại, trong mắt tất cả đều là cây cỏ xanh um tươi tốt, như hải dương lục sắc, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi cuộn sóng phập phồng.

Trong cỏ dại thô to cao cỡ một người, mười con Huyết Lân Phi Vân hăng hái chạy chồm mà qua, tốc độ nhanh như Thiểm Điện, thoáng qua rồi biến mất.

- Nơi này là bình nguyên phía tây Tân Vệ thành, cây cỏ mọc thành bụi, Yêu Thú ẩn núp, mọi người phải thời khắc chú ý bốn phía.

Trên đồng bằng, thanh âm của Trâu Giang thống lĩnh truyền vào bên tai đám người Lâm Tiêu.

- Trâu Giang thống lĩnh, chúng ta phải mất bao lâu mới có thể đến Hiên Dật quận thành?

Trên lưng ngựa Dương Tuấn lên tiếng hỏi.

- Hiên Dật quận thành ở phía tây Tân Vệ thành chúng ta, cách Tân Vệ thành chừng mấy vạn dặm, thương đội phổ thông đi Hiên Dật quận thành một chuyến thường thường cần ba, bốn tháng, bất quá chúng ta có Huyết Lân Phi Vân, có thể ngày đi mấy ngàn dặm, bất quá vì lý do an toàn, không mất nhiều thời gian lắm cũng cần chừng mười ngày.

Trâu Giang thống lĩnh hồi đáp.

- Xa như vậy sao?

Mặc dù sớm có chuẩn bị, nhưng bọn người Lâm Tiêu vẫn cả kinh.

316. Chương 316: Hiên Dật Quận Thành (1)

Bất quá ngẫm lại cũng phải, Vũ Linh đế quốc địa vực mở mang, ở trước thời đại đại hủy diệt, đế quốc Nhân loại nhiều đến không xuể, trải rộng toàn bộ đại lục, sau thời đại đại hủy diệt, Nhân loại chỉ còn lại có bốn đế quốc, mỗi một đế quốc diện tích lãnh thổ đều viễn siêu đế quốc hơn hai ngàn năm trước, có tầng lớn lãnh thổ quốc gia trên đại lục, mà toàn bộ Vũ Linh đế quốc tổng cộng chỉ có tám quận thành, mỗi một quận thành địa vực to lớn, hầu như đều tương đương với một đế quốc hơn hai ngàn năm trước.

Trên thực tế, mặc dù Tân Vệ thành chỉ là một trong lục đại vệ thành của Hiên Dật quận thành, nhưng sau thời đại đại hủy diệt, Nhân loại sa sút, Yêu Thú trải rộng đại lục, nếu như không phải võ giả, tuyệt đại đa số dân chúng là không cách nào đi ra khỏi thành trì một bước, dù trở thành võ giả, trong đó chín mươi chín phần trăm võ giả cả đời chỉ có thể ở lại thành trì của mình, không cách nào thấy được thế giới bên ngoài.

- Xa sợ cái gì, đáng sợ nhất là Yêu Thú, nếu như không cẩn thận, gặp phải chút ngoài ý muốn, một chi thương đội đơn giản liền có thể toàn quân bị diệt.

Trâu Giang thống lĩnh lạnh lùng nói:

- Đừng xem trên địa lý Tân Vệ thành chúng ta là lục đại vệ thành của Hiên Dật quận thành, trên thực tế Tân Vệ thành tồn vong cùng Hiên Dật quận thành quan hệ không lớn, một khi phát sinh thú triều cỡ trung, cường giả của Hiên Dật quận thành chạy tới, Tân Vệ thành chúng ta đã diệt vong, cho nên vô luận là vệ thành nào, trên thực tế đều là làm theo ý mình.

- Đừng nói vệ thành như Tân Vệ thành chúng ta, coi như là quận thành như Hiên Dật quận thành, một khi gặp phải nguy cơ, cường giả để quốc cũng không kịp cứu viện, cho nên biểu hiện ra Thương Khung Đại Lục chia làm tứ đại đế quốc, trên thực tế mỗi một quận thành chính là một quốc gia chứ hầu.

Nói đến đây, Trâu Giang thống lĩnh nhin không được yếu ớt thở dài, Nhân loại cùng Yêu Thú giằng co hơn hai ngàn năm lịch sử, không biết có bao nhiêu thành trì chôn vùi trong miệng Yêu Thú, sau khi trận đại hủy diệt kết thúc, số lượng quốc gia Nhân loại còn sót lại cũng không chỉ là tứ đại đế quốc, thành trì còn sót lại cũng trải rộng toàn bộ đại lục.

Nhưng theo thời gian trôi qua, quốc gia, thành trì từ từ chôn vùi trong lịch sử, hủy diệt ở dưới lợi trảo của Yêu Thú, năm đó số lượng vệ thành của Hiên Dật quận thành là vượt qua hai mươi, nhưng hôm nay chỉ còn lại có sáu, bởi vậy có thể thấy được chiến tranh tàn khốc.

Trên thảo nguyên, móng ngựa nổ vang, một đường thẳng tiến!

Lữ trình cực kỳ buồn chán, con đường bọn người Lâm Tiêu đi là con đường giữa Tân Vệ thành cùng Hiên Dật quận thành mở vô số năm qua, bởi vì con đường này thường xuyên có thương đội, võ giả đi qua, cho nên Yêu Thú bình thường bị thanh lý, số lượng cũng không nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có một ít Yêu Thú cấp thấp xuất hiện, bất quá vừa xuất hiện liền bị đám người Trâu Giang đánh chết.

Oa oa!

Đột nhiên trên đỉnh đầu mọi người vang lên một tiếng huyền não, đám người Trâu Giang ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời thần sắc biến đổi.

- Là Huyết Yêu!

Chỉ thấy bầu trời ở trên đỉnh đầu mọi người, một đám chim chóc cả người huyết hồng, đầy viên thịt, hình thể như quả cầu thịt xấu xí xuất hiện, trên người loài chim này không có lông chim, chỉ có viên thịt đỏ như máu, hình thể khổng lồ, dài một đôi nhục cánh.

Huyết Yêu là một loại Yêu Thú quần cư ăn thịt, tựa như chim mà không phải chim, tựa như thú không phải thú, lại có thể phi hành trên không trung, cũng không biết là sinh thành như thế nào. Dưới tình huống bình thường, Huyết Yêu có bao nhiêu cái đầu, liền là bao nhiêu cấp, một đầu là nhất tinh Huyết Yêu, có hai đầu là Nhị tinh Huyết Yêu, có ba đầu là Tam tinh Huyết Yêu... cứ như vậy tính lên.

Một con Huyết Yêu kỳ thực cũng không mạnh, thế nhưng bởi vì Huyết Yêu là Yêu Thú sống theo đàn, đáng dấp lại xấu xí không gì sánh được, và có thể phi hành, là Yêu Thú mà võ giả ghét gặp phải nhất.

- Mau tránh vào rừng cây.

Trâu Giang thống lĩnh quát to, một đám người vội vội vàng vàng cỡi Huyết Lân Phi Vân lao vào rừng cây nhỏ, thị lực của Huyết Yêu cực kém, chỉ cần giấu ở trong rừng cây, chúng sẽ gặp khó khăn trọng việc quan sát bằng mắt, vả lại hình thể của Nhân loại cũng không lớn.

Lúc này đã thể hiện ra chỗ tốt của Huyết Lân Phi Vân, ngựa phổ thông ở dưới khí tức của Yêu Thú ảnh hưởng, sợ rằng từ xa đã quỳ rạp xuống, lạnh run không dám nhúc nhích, nhưng Huyết Lân Phi Vân lại hồn nhiên không sợ.

Đáng tiếc mọi người tránh né chậm một chút, đám Huyết Yêu kia hiển nhiên phát hiện mọi người đang chạy trốn, oa oa kêu lên, rậm rạp Huyết Yêu như mây đen che khuất bầu trời, hướng về mọi người áp xuống.

- Đại Ngục Trấn Bi Chương!

Hình thể Huyết Yêu vô cùng lớn, tốc độ bay nhanh, chớp mắt liền đến trước mặt mọi người, Hoa trưởng lão của Vũ Điện hét lớn một tiếng, quay về thiên không ầm ầm đánh ra một chương. Ùng ùng ầm! Mãng lớn

Huyết Yêu bị giết, khắp bầu trời huyết thủy văng khắp nơi, mảng lớn mảng lớn cục thịt cùng huyết thủy như mưa đá từ trên trời giáng xuống, mọi người chật vật chịu không nổi tứ tán tránh né.

- Bài Vân Chưởng!

- Hỏa thiêu liên doanh!

Cùng lúc đó ba gã trưởng lão hộ tống của các thế lực còn lại cũng đồng thời xuất thủ, Nguyên khí chưởng kinh hùng hậu phóng lên cao, đánh đầu thẳng đó; không gì cản nổi, cấp tốc quét vào bên trong bầy Huyết Yêu, các loại Nguyên khí chưởng kinh trong nháy mắt đánh bạo vô số Huyết Yêu.

Một chưởng qua đi, thiên không ở trước mặt mọi người trở nên sáng sủa, rất nhiều Huyết Yêu bị đánh thành thịt vụn, chưởng lực xông thẳng lên trời.

Trong lòng Lâm Tiêu thất kinh, Hóa Phàm cảnh Trung kỳ võ giả quả nhiên không giống người thường, đừng xem Huyết Yêu này đáng dấp xấu xí, nhưng lực phòng ngự kinh người không gì sánh được, đặc biệt là chúng tụ tập thành phiên thành phiên cùng một chỗ, coi như là mình toàn lực xuất thủ cũng chưa chắc có thể bỏ ra một vết thương, nhưng ở trong tay bọn người Trâu Giang oanh kích, lại đơn giản bị vỡ ra.

Oa!

Bỗng nhiên, một tiếng kêu như muốn phá vỡ màng tai vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đầu Huyết Yêu lớn như núi nhỏ áp xuống, cả người nó nhúc nhích viên thịt đỏ như máu xấu xí vô cùng, lại tản ra Yêu khí làm bọn người Lâm Tiêu tim đập nhanh.

- Tứ tinh đỉnh phong Huyết Yêu!

Con Huyết Yêu này có bốn cái đầu, đồng thời ở bên cạnh cái đầu thứ tư tự nhiên còn có một khối nhô lên, hiển nhiên đang hướng Ngũ tinh Yêu Thú tiến hóa, sinh ra cái đầu thứ năm.

Bốn đôi mắt quỷ dị nhìn thẳng mọi người, làm người ta cả người sợ hãi.

Đầu Huyết Yêu này thân hình khổng lồ áp xuống, huyết nhục nhúc nhích tựa hồ muốn đem mọi người triệt để bao phủ ở trong đó.

- Phá Sơn Băng Địa!

- Bá Vương Biệt Cơ!

- Tuyệt Diệt Luân Hồi!

- Vân Quyển Vân Thư!

- Long Tượng Bốn Đẳng!

Năm tên đệ tử Lâm Tiêu xuất thủ, hầu như mỗi người xuất thủ đều là dùng hết toàn lực, Huyết Yêu không có phương pháp công kích đặc biệt gì.

317. Chương 317: Hiên Dật Quận Thành (2)

Nhưng một khi để nó tiếp xúc gần người, bị huyết nhục bao vây, võ giả sẽ như rơi vào trong vũng bùn, mặc cho thực lực của người có mạnh mẽ hơn nữa, một thân thực lực cũng chỉ có thể phát huy không đến ba thành, sau cùng bị Huyết Yêu không ngừng nhúc nhích huyết nhục triệt để chen thành bùn nhão, hóa thành chất dinh dưỡng cho chúng nó sinh trưởng.

Thương thương thương!

Đủ loại ánh đao, thương ảnh, côn ảnh quét về trên người Huyết Yêu này, không ngờ phát ra thanh âm như kim thiết giao nhau, nhưng cho cảm giác lại như chém vào đoàn bông, bọn người Kỷ Hồng trừ ở trên người nó lưu lại vài vết ngắn, không ngờ lại không thể phá vỡ phòng ngự của nó, cũng chỉ có đao mang của Lâm

Tiêu ở trên người Huyết Yêu lưu lại một vết máu, nhưng sau khi con Huyết Yêu này nhúc nhích thân mình một cái, vết máu kia liền khép lại, tựa như không có bị thương.

Mắt thấy Huyết Yêu khổng lồ sẽ đem mọi người bao vây trong huyết nhục của nó...

Trâu Giang thống lĩnh xuất thủ.

Thương!

Chiến đao bên hông hần chọt ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, giờ khắc này, tay phải cùng chiến đao trong tay Trâu Giang thống lĩnh tựa hồ trong nháy mắt tiêu thất, chỉ có một sợi tơ bạc sắc đột nhiên xuất hiện ở trên hư không, nhanh như tia chớp cắt qua thân hình khổng lồ của Huyết Yêu kia.

Phốc xuy!

Tia sáng bạc sắc kia lướt tới, sắc bén như nhận, đơn giản liền chém vào thân thể Huyết Yêu, sau một khắc, đầu Tứ tinh đỉnh phong Huyết Yêu này bị chia làm hai nửa, vô số huyết thủy như mưa từ thiên không rơi ầm ầm xuống.

Thi thể khổng lồ rớt xuống, thi thể Tứ tinh đỉnh phong Huyết Yêu kia dĩ nhiên cấp tốc khô quắt, sau khi huyết thủy chảy sạch liền hóa thành một bãi nước mủ rớt vào trong thảo nguyên.

Oa oa!

Mất đi đầu lĩnh, Huyết Yêu còn lại như là bầy dê bị kinh động điên cuồng chạy trốn, chỉ chốc lát đã biến mất ở trên trời.

Vũ Điện Thi Hoa trưởng lão bội phục nói:

- Tứ tinh đỉnh phong Huyết Yêu phòng ngự có thể so với kim thạch, lại bị Trâu Giang thống lĩnh người một đao chặt đứt, xem ra thực lực của Trâu Giang thống lĩnh đã không sắp đạt đến Hóa Phàm cảnh Trung kỳ đỉnh phong, đây chính là cảnh giới của tổng quản các đại thể lực a

Trâu Giang thống lĩnh lắc đầu, cười khổ nói:

- Phí vài thập niên mới tu luyện đến cảnh giới này, có lẽ cũng đã là cực hạn của ta, so sánh cùng với thiên tài một năm đề thăng mấy cảnh giới, chúng ta coi như đã già, không có gì có thể khoe.

Lâm Tiêu hơi đỏ mặt, Trâu Giang thống lĩnh rõ ràng là đang nói hấn.

Nghe nói như thế, vẻ mặt đám người Thi Hoa trưởng lão cổ quái nhìn bọn người Lâm Tiêu.

Xác thực, cùng chút thiên tài mới mười mấy tuổi đã là Tam chuyển Chân Võ Giả so sánh, bọn họ những trưởng lão này tốn hao thời gian gấp vài lần người ta, cũng mới tu luyện tới Hóa Phàm cảnh Trung kỳ, xác thực không thể so sánh a, hơn nữa càng không thể nói là, người ta không chỉ là võ giả, còn là một Luyện Dược Sư.

Nếu như nói đám người Kỷ Hồng mới hai mươi tuổi đạt đến Tam chuyển Trung kỳ, ở bọn người Trâu Giang xem ra là thiên tài mà nói, như vậy Lâm Tiêu mới mười năm tuổi thì không phải là dùng thiên tài có thể hình dung, kia chính là một yêu nghiệt.

Ở trong rừng cây hơi làm nghỉ ngơi, đám người Lâm Tiêu tiếp tục lên đường.

Thời gian chậm chậm trôi qua, dọc theo đường đi, bọn người Lâm Tiêu lại gặp phải không ít Yêu Thú tập kích, nếu như chỉ là Yêu Thú cấp thấp mà nói, Trâu Giang sẽ để bọn người Lâm Tiêu xuất thủ liệt sát, nếu như là Tứ tinh Yêu Thú trở lên, liền tự mình xuất thủ trong nháy mắt đánh chết.

Ven đường, bọn người Lâm Tiêu thấy được không ít Yêu Thú ở Tân Vệ thành là không thấy được, cũng thấy không ít thôn trang, thành trấn, thành trì đổ nát thê lương, hoang vắng sứt mẻ tọa lạc ở trong hoang dã, cỏ hoang mọc thành bụi, không hề có người ở, làm trong lòng bọn người Lâm Tiêu có một loại cảm giác chua xót không hiểu.

Bao nhiêu năm trước, ở đây còn là một thành trì Nhân loại khói bếp rậm rạp, dòng người như dật cửi, nhiều loại hoa đẹp như tranh vẽ, nhưng ở dưới lợi chảo của Yêu Thú, lại hóa thành mây khói, chỉ để lại toái thạch ngói vụn đầy đất, tràn ngập hiu quạnh.

Mười ngày sau, buổi chiều!

Đám người Lâm Tiêu trải qua mười ngày lặn lội đường xa, lướt qua hai mảnh thảo nguyên, một con sông lớn cùng với một mảnh sơn mạch, rốt cục đi tới Hiên Dật quận thành trong truyền thuyết.

- Phía trước chính là Hiên Dật quận thành.

Trâu Giang thống lĩnh đi tuốt ở đằng trước đột nhiên lên tiếng nói.

- Hiên Dật quận thành!

- Đến Hiên Dật quận thành?

Đám người Lâm Tiêu nghe được tiếng la, vội ở trên lưng ngựa dôi mắt hướng về xa xa nhìn đi.

Chỉ thấy phương xa, cả vùng đất vô tận, có một thành trì to lớn liếc mắt cũng nhìn không thấy phần cuối, mặc dù lúc này cách chừng mấy trăm dặm, Lâm Tiêu cũng có thể mơ hồ cảm ứng được thành trì khổng lồ kia truyền lại uy áp thật lớn, như một đầu Hồng Hoang cự thú ngủ say, sừng sững ở trong cánh đồng hoang vu vô biên.

Diện tích khổng lồ, liếc mắt nhìn không thấy cuối tường thành, cùng với cảm giác hùng hậu tang thương kia, làm đám người Lâm Tiêu chỉ thấy trong lòng sản sinh trận trận cảm giác áp bách, một trận kích động cùng khát vọng khôn kể từ trong con người bọn người Lâm Tiêu, Kỷ Hồng bay lên

Nguyên bản ở trong tưởng tượng của bọn người Lâm Tiêu, Tân Vệ thành đã coi như là thành trì rất lớn, nhưng so sánh cùng Hiên Dật quận thành này, Tân Vệ thành thật giống như nhà tài chủ ở nông thôn cùng thủ phủ trong thành thị, hai người hoàn toàn không ở một cấp bậc, kém quá xa quá xa.

- Đây là Hiên Dật quận thành sao!

Đám người Lâm Tiêu không tự kìm hãm được nắm chặt song quyền, trong con người tràn ngập khát vọng cùng chờ mong.

Giá!

Móng ngựa nổ vang, đoàn người Lâm Tiêu cấp tốc tới gần Hiên Dật quận thành.

Càng tới gần thành trì, lại càng có thể thấy Hiên Dật quận thành to lớn và đáng sợ, khí thế kinh người mơ hồ áp bách mà đến kia, làm cho trong lòng đám người Lâm Tiêu đều có chấn động không hiểu.

Dọc theo đường đi, đám người Lâm Tiêu cũng phát hiện đại lượng võ giả cùng thương đội đi hướng Hiên Dật quận thành, trong đó một số tiểu đội võ giả khiêng Yêu Thú khổng lồ đi tới, còn có thương đội thậm chí là cưỡi trên trăm chiếc xe ngựa, ngựa trước xe đều là Huyết Lân Phi Vân.

- Trâu thống lĩnh, thương đội này lẽ nào đều là thương đội trong lục đại vệ thành của Hiên Dật quận thành sao? Không thì sao lại khổng lồ như vậy?

Dương Tuấn nhin không được giật mình nói.

Nếu là thương đội, như vậy thường thường là từ một thành trì đi tới thành trì khác, vận chuyển hàng hóa, lẫn nhau trong lúc đó tiến hành mậu dịch, trong Tân Vệ thành cũng có không ít thương đội như vậy. Nhưng quy mô những thương đội kia thật sự là quá lớn, hàng hóa chứa hàng trăm mã xa, hơn nữa mã thất kéo xe đều là Huyết Lân Phi Vân, thương đội khổng lồ như vậy, bọn người Dương Tuấn ở Tân Vệ thành là chưa từng thấy qua.

- Chi thương đội này?

Trâu thống lĩnh quay đầu nhìn lại, chột thần sắc nghiêm túc nói:

- Chi thương đội này chắc là trong tất cả thương hội bài danh trước năm của Hiên Dật quận thành... Kỷ thị thương hội.

318. Chương 318: Trại Huấn Luyện Thiên Tài

- Kỹ thị thương hội?

Trong lòng đám người Lâm Tiêu nghi hoặc.

- Kỹ thị thương hội là do Kỹ thị bộ lạc ngoài Hiên Dật quận thành cấu thành thương hội, Kỹ thị bộ lạc này cư ngụ cũng không ở trong Hiên Dật quận thành, mà là ở một bồn địa cách mấy ngàn dặm phía nam Hiên Dật quận thành, sản vật phong phú, mà Kỹ thị đệ nhất lão tổ càng là một người vô cùng quyết đoán, đi khắp nơi, lợi dụng ngàn năm thời gian, chậm rãi đem một bộ lạc nhỏ nguyên bản chỉ mấy nghìn người như Kỹ thị, phát triển thành một quái vật khổng lồ.

Trâu Giang giải thích.

- Cái gì? Kỹ thị bộ lạc này ở cũng không phải ở bên trong nội bộ Hiên Dật quận thành? Mà là ở trong một bồn địa phía nam cách mấy ngàn dặm? Lẽ nào bọn họ không sợ Yêu Thú tập kích sao?

Bọn người Lâm Tiêu giật mình hỏi.

- Yêu Thú tập kích?

Trâu Giang cười nhạt một tiếng:

- Thế lực kia không sợ Yêu Thú tập kích, bắt quá dù tập kích thì như thế nào? Các người sẽ không cho rằng Vũ Linh đế quốc chúng ta trừ tám đại quận thành cùng vệ thành trực thuộc ra, bên ngoài sẽ không có thế lực khác chứ? Đó căn bản là không khả năng, lực đại vệ thành chúng ta là trực tiếp phụ thuộc Hiên Dật quận thành, cái khác không nói, trong phạm vi Hiên Dật quận thành, chỉ là thế lực như Kỹ thị bộ lạc đã không ít, về phần thế lực nhỏ càng là nhiều đếm không xuể, thậm chí còn có chút địa phương có một ít thôn xóm dân chúng tự mình sinh hoạt, không có dung nhập vào trong hệ thống của Vũ Linh đế quốc.

- Cho nên...

Nói đến đây, ánh mắt Trâu Giang thống lĩnh lập tức trở nên lạnh lùng nghiêm nghị lên:

- Sau khi các người tiến nhập Hiên Dật quận thành, phải vạn phần cẩn thận, ở đây không giống như Tân Vệ thành, ngư long hỗn tạp, trong quận thành còn hoàn hảo, một khi đi ra bên ngoài, sự tình giết người cướp của là tùy ý có thể thấy được, có chút thế lực trong lúc đó thậm chí còn sẽ phát sinh chiến tranh, tàn khốc không gì sánh được.

- Hiểu rõ!

Thấy Trâu Giang thống lĩnh bộ dáng nghiêm túc, trong lòng mấy người Lâm Tiêu cũng âm thầm cảnh giác.

Ngay từ đầu bọn họ còn không cách nào lý giải loại cách cục này, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ, trong lòng bọn họ liền bình tĩnh.

Xác thực, Hiên Dật quận thành diện tích rộng lớn như vậy, không thể chỉ có Hiên Dật quận thành cùng lực đại vệ thành mấy cái thành trì như thế, khác không nói, chỉ là bên ngoài Tân Vệ thành, còn có đại lượng thế lực nhỏ tỷ như Huyết Ma mã tộc đoàn tồn tại, càng có thế lực khổng lồ như Hắc Long trại giấu ở một bên, ở trên địa vực rộng lớn như Thương Khung Đại Lục, Nhân loại còn sót lại phân tán, cứ điểm chân chính thật giống như tro tàn thiêu đốt qua đi, tình hình khắp nơi trên đất.

- Thương đội các người tổng cộng một trăm lẻ hai người, nộp một trăm lẻ hai viên Nguyên Khí Đan.

Ngoài Hiên Dật quận thành, vài tên Thành vệ sĩ vóc người cường tráng, trên người khí thế phi phàm quay về phía thương đội trước bọn người Lâm Tiêu quát lên.

- Một người một quả Nhất phẩm Nguyên Khí Đan?

Bọn người Lâm Tiêu giật mình, một quả Nguyên Khí Đan giá trị là năm trăm lượng, một trăm viên chính là năm vạn lượng, cái giá này đối với một thương đội mà nói khẳng định không coi vào đâu, nhưng lệ phí

vào thành đã cao như vậy, thật là làm bọn người Lâm Tiêu ngoài ý muốn, cứ như vậy, chẳng phải là mỗi một lần chỉ thương đội này vào thành đều phải tốn năm vạn lượng?

Đang lúc nghi ngờ, thương đội lập tức lấy ra một trăm lẻ hai viên Nguyên Khí Đan, mà Thành vệ quân thì lấy ra hơn một trăm miếng huy chương cho đổi phương.

- Các người mười người, không phải là võ giả của Hiên Dật quận thành chúng ta? Mười viên Nhất phẩm Nguyên Khí Đan.

Đến phiên bọn người Lâm Tiêu, Thành vệ quân kia tỉ mỉ quan sát bọn người Lâm Tiêu, chợt quát to nói.

Trâu Giang thống lĩnh từ trên người lấy ra một lệnh bài hắc sắc, đưa cho Thành vệ quân.

Thành vệ quân kia nhận lấy, ngẩng đầu, trên mặt lộ ra dáng tươi cười:

- Nguyên lai là bằng hữu từ Tân Vệ thành, vào đi.

Đồng thời Thành vệ quân kia đưa qua mười miếng huy chương, cho bọn người Lâm Tiêu đi.

Tiếp nhận mười miếng huy chương, Trâu Giang thống lĩnh đem năm miếng ném ấy người Lâm Tiêu nói:

- Thu lấy, huy chương này tương đương với ghi lại thân phận các người ở Hiên Dật quận thành, trong một tháng các người ra vào Hiên Dật quận thành sẽ không mất phí.

- Nguyên lai một lần cước phí có thể duy trì một tháng.

Trong lòng bọn người Lâm Tiêu bình tĩnh.

Đát đát!

Vào thành, bọn người Lâm Tiêu ở dưới sự hướng dẫn của Trâu Giang một mực đi về phía trước.

Ven đường, vô số cửa hàng nhiều như sao trên trời, các loại thương đội, người đi đường, võ giả như nước chảy, dọc theo đường đi vô cùng náo nhiệt, không biết so với Tân Vệ thành phồn hoa gấp bao nhiêu lần, mà càng làm cho bọn người Lâm Tiêu giật mình là thực lực võ giả ở đây, liếc nhìn lại, không ít võ giả trên người khí thế phi phàm, toả ra nguyên lực ba động làm người sợ hãi. Đương nhiên, cũng có một ít võ giả thu liễm khí tức, dáng dấp thoát nhìn như là người thường, nhưng cũng làm cho người ta không dám khinh thường.

Dưới sự hướng dẫn của Trâu Giang, đám người Lâm Tiêu cấp tốc đi tới trước một tòa phủ đệ khổng lồ.

Phủ đệ này ở vào phụ cận trung tâm Hiên Dật quận thành, to lớn hoa lệ không gì sánh được, xa xa nhìn lại có khí thế chấn động nhân tâm, ở cửa phủ đệ, hai gã võ giả mặc áo giáp quân đội đứng gác, khí tức trên người lại mạnh hơn bọn người Lâm Tiêu một phần.

- Chắc là Tam chuyển đỉnh phong võ giả, lại ở đây làm hộ vệ!

Trong lòng bọn người Lâm Tiêu hơi giật mình.

- Người tới dừng bước.

Hai gã hộ vệ nhìn thấy đoàn người Trâu Giang, lập tức quát to nói, ngăn đoàn người Lâm Tiêu lại.

- Ta là Tân Vệ thành quân đội Phó thống lĩnh Trâu Giang, năm người này là năm người mạnh nhất trong thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành chúng ta, đến đây gia nhập trại huấn luyện thiên tài, xin hãy thông báo một chút.

Trâu Giang lấy ra lệnh bài của bản thân, cao giọng nói.

- Thiên tài đệ tử Tân Vệ thành?

Hai gã hộ vệ kia ngẩng nhìn năm người Lâm Tiêu, chợt gật đầu, một người trong đó nói:

- Các người chờ, ta đi vào bẩm báo đại nhân.

Nói xong liền tiến nhập phủ đệ.

Một lát sau, hộ vệ kia mang theo một trung niên nam tử từ trong phủ đi ra, mới vừa đi ra khỏi đại môn, trung niên nam tử kia liền trong sáng cười ha hả:

- Nguyên lai là Tân Vệ thành Trâu thống lĩnh đến, các người để cho ta đợi thật lâu a, nhanh vào trong này.

Sau khi bọn người Lâm Tiêu tiến nhập phủ đệ, hai gã hộ vệ kia liền lần thứ hai đứng ở cửa, nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt mơ hồ toát ra một tia khinh thị.

- Hai ngày nữa chính là thời gian đầu gia nhập cuộc sống tân sinh của trại huấn luyện thiên tài, có thể gia nhập trại huấn luyện thiên tài của Hiên Dật quận thành chúng ta, mỗi một người đều là thiên tài trong thiên tài, năm thiếu niên vừa rồi kia thoát nhìn không tề, nhưng cách gia nhập trại huấn luyện thiên tài hẳn là còn kém không ít.

319. Chương 319: Thái Thúc Ngọc (1)

- Người cho rằng bọn họ là bằng bản lĩnh thật sự tiến nhập trại huấn luyện thiên tài sao? Địa phương nhỏ như Tân Vệ thành có thể có thiên tài gì, bất quá căn cứ quy định, lục đại vệ thành của Hiên Dật quận thành chúng ta, mỗi ba năm một lần thiên tài đệ tử đại tái, đệ tử bài danh trước năm, đều có tư cách tiến vào trại huấn luyện thiên tài huấn luyện, trên thực tế là thành chủ đại nhân của Hiên Dật quận thành chúng ta khai ân, hy vọng bồi dưỡng một số cao thủ ỏi vệ thành mà thôi.

- Đúng vậy, thật muốn luận thực lực, địa phương nhỏ kia căn bản là không cách nào cùng thiên tài bản thổ Hiên Dật quận thành chúng ta so sánh.

Hai gã hộ vệ nghị luận xong, trên mặt liền khôi phục lại bình tĩnh.

Đi vào phủ đệ, từng kiến trúc xa hoa in vào mi mắt đám người Lâm Tiêu, sau khi tiến vào phủ đệ không lâu, trung niên nam tử kia đưa đám người Lâm Tiêu tới trước một mảnh kiến trúc.

Kiến trúc này được phân cách thành từng tòa trang viên, bên trong phong cảnh ưu mỹ, xa hoa, trước các trang viên còn đứng không ít võ giả, trong đó cũng không ít thiếu niên cùng bọn người Lâm Tiêu không sai biệt lắm, mỗi một thiếu niên khí thế trên người đều không giống bình thường.

- Xem, lại có người đến, không biết là đội ngũ ở đâu.

- Ta vừa mới nghe được, tựa hồ là đội ngũ của Tân Vệ thành.

- Nguyên lai là đệ tử của Tân Vệ thành, năm thiếu niên kia hẳn là năm người mạnh nhất của Tân Vệ thành lần này a?

- Tân Vệ thành trong quá khứ mỗi một lần hầu như đều là bài danh lót đáy trong lục đại vệ thành chúng ta, năm nay không biết có thiên tài gì không.

- Loại địa phương kia có thể chui ra thiên tài gì chứ, bất quá ta tựa hồ nghe nói Tân Vệ thành Đan Các lần này ra một nhân vật không tề, chẳng những là võ giả, hơn nữa còn là một Luyện Dược Sư, cũng không biết là tên nào trong bọn họ.

Đoàn người truyền đến trận trận nghị luận, bọn họ đều là top năm của thiên tài đệ tử đại tái trong mấy đại vệ thành còn lại, ở chỗ này chờ đợi gia nhập trại huấn luyện thiên tài của Hiên Dật quận thành.

- Được rồi, phiên trang viên này chính là địa phương cho nhân viên Tân Vệ thành các người ở lại, lúc này đây thiên tài đệ tử đại tái, Tân Vệ thành các người là tới trễ nhất, qua hai ngày nữa chính là cuộc sống chiêu sinh của trại huấn luyện thiên tài, đến lúc đó các người lại gia nhập trại huấn luyện.

Sau khi trung niên nam tử kia đưa bọn người Lâm Tiêu tới trang viên, tràn đầy mỉm cười nói:

- Trâu thống lĩnh, có gì cần mà nói liền tìm ta.

Sau khi trao đổi giản đơn, trung niên nam tử kia liền rời đi.

- Lâm Tiêu, năm người các người đều tự tìm một phòng ah.

Toàn bộ trang viên rất lớn, số lượng gian phòng chừng hai ba mươi, bốn người Lâm Tiêu mới mười người, gian phòng tự nhiên là không thiếu.

Sau khi an bài xong, bốn người Lâm Tiêu cùng đám người Trâu Giang triệu tập đến trong đại sảnh.

- Trâu thống lĩnh, chúng ta tới Hiên Dật quận thành không phải là tham gia tranh tài gì sao? Tại sao là gia nhập trại huấn luyện thiên tài gì đó?

Vừa đến đại sảnh, Cận Trí Hải nhin không được nghi ngờ hỏi.

Một bên, trên mặt đám người Lâm Tiêu cũng mang theo nghi hoặc, lúc đầu Trang Dịch thành chủ cũng không có nói cho bọn họ tới Hiên Dật quận thành là làm gì, ở trong lòng bọn họ, vẫn cho là tới tham gia tranh tài tương tự như ở Tân Vệ thành thiên.

Trâu Giang thống lĩnh nhìn bốn người Lâm Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Lúc trước bởi vì nguyên nhân có chút bí mật nên ta cũng chưa nói với các người, hiện giờ ở chỗ này ta nói rõ một chút, các người đến Hiên Dật quận thành cũng không phải tham gia tranh tài gì, mà là tiến nhập trại huấn luyện thiên tài của Hiên Dật quận thành, tiến hành một năm huấn luyện cùng tu luyện.

- Trại huấn luyện thiên tài của Hiên Dật quận thành này, là căn cứ huấn luyện võ giả cường đại nhất trong phạm vi Hiên Dật quận thành chúng ta, nó thành lập là vì Vũ Linh đế quốc muốn bồi dưỡng cường giả đứng đầu cho Nhân loại, bọn họ hưởng thụ tài nguyên mà người khác căn bản không cách nào tưởng tượng, điều khiển một ít Viễn Cổ di tích, có cao thủ hàng đầu giáo dục, nắm giữ đại lượng bí tịch, bởi vậy có thể tiến nhập trại huấn luyện thiên tài, không có chỗ nào mà không phải là thiên tài trong thiên tài.

Bọn người Lâm Tiêu chớp chớp mắt.

- Trại huấn luyện Thiên tài chiêu sinh vô cùng nghiêm ngặt, số lượng cũng cực kỳ thưa thớt, mỗi một danh ngạch đều là quý hiếm không gì sánh được, cơ hồ là vô giá! Một ít gia tộc đứng đầu Hiên Dật quận thành muốn đệ tử bản gia tiến vào trại huấn luyện thiên tài này, cơ hồ là không có khả năng, danh ngạch trại huấn luyện thiên tài đều bị đệ tử thiên tài trong từng quận thành cùng một ít thế lực cường đại bao sạch, mà các người, hiện tại liền có cơ hội gia nhập trại huấn luyện thiên tài này.

Ánh mắt của Trâu Giang thống lĩnh đảo qua bốn người Lâm Tiêu:

- Không thể không nói, các người phải quý trọng cơ hội lần này, trên thực tế vệ thành như Tân Vệ thành chúng ta, nếu quả thật muốn khảo hạch mà nói, căn bản mấy năm mới có thể xuất hiện một thiên tài có thể tiến nhập trại huấn luyện thiên tài, ở đây, các người phải cảm tạ chính sách của đế quốc.

- Trại huấn luyện Thiên tài là vì bồi dưỡng cường giả đứng đầu cho Nhân loại, địa vực hẻo lánh như Tân Vệ thành chúng ta, tài nguyên thiếu thốn, vốn khả năng sinh ra cường giả rất thấp, nếu như công bình cạnh tranh mà nói, rất dễ dẫn đến mai một, bởi vậy vì bảo vệ thế lực trực tiếp lệ thuộc đế quốc như Tân Vệ thành chúng ta, Vũ Linh đế quốc đồng thời quy định, vệ thành trực thuộc các quận thành, cách mỗi ba năm tổ chức một lần thiên tài đệ tử đại tái, năm người mạnh nhất có thể trực tiếp gia nhập trại huấn luyện thiên tài, mà không cần đi qua khảo hạch.

- Đây cũng là đế quốc cho các đại vệ thành phúc lợi cùng bổ thường.

- Mà các người, chính là người hưởng thụ cái phúc lợi này.

- Thế nên, các người cũng phải biết, chính là bởi vì nguyên nhân này, ở trong trại huấn luyện, các người rất có thể sẽ bị người khác kỳ thị, bất quá ta hy vọng các người vượt qua cái này, dù sao cơ hội khó được, các người phải bắt được thời cơ khó gặp này, nỗ lực đề thăng thực lực của mình.

- Được rồi, tiếp qua hai ngày là các người sẽ gia nhập trại huấn luyện thiên tài, ở trong hai ngày này ta không có yêu cầu gì, hy vọng các người ở Hiên Dật quận thành vui vẻ.

Trâu Giang mỉm cười.

Bọn người Lâm Tiêu nín hơi, mà vẻ mặt Cận gia Cận Tuyệt càng là kích động ửng hồng, trên thực tế tuy rằng hắn làm một trong năm hộ pháp lần này, nhưng lại không biết mục đích bọn người Lâm Tiêu tới Hiên Dật quận thành, nghe Trâu Giang thống lĩnh nói, vô số thể lực, gia tộc khổng lồ trong Hiên Dật quận thành cũng không thể cho đệ tử bản thân tới trại huấn luyện, mà Cận gia Cận Trí Hải của bọn hắn lại có một cơ hội, loại tự hào cùng kích động này càng thêm tột đỉnh.

- Trâu thống lĩnh, trại huấn luyện thiên tài này thật cường đại như vậy, có thể làm cho thực lực của chúng ta đề thăng rất nhanh?

Dương Tuấn hỏi tới.

320. Chương 320: Thái Thúc Ngọc (2)

- Đó là tự nhiên!

Trâu Giang thống lĩnh tràn ngập lòng tin.

- Trong trại huấn luyện thiên tài này đều là thiên tài, áp lực cạnh tranh to lớn không gì sánh được, điều này cũng dẫn đến mỗi người đều vui đầu khổ luyện, hơn nữa, tài nguyên trong đó nhiều, so với các đại thể lực ở Tân Vệ thành cường đại không biết bao nhiêu lần, chỉ cần các người có thiên phú, là có thể thu được bí tịch, đan dược, cùng với các loại kinh nghiệm chiến đấu mà ở Tân Vệ thành căn bản không chiếm được, trừ những điều đó ra, trại huấn luyện thiên tài còn nắm giữ một ít Viễn Cổ di tích mà thể lực khác căn bản không cách nào có.

- Viễn Cổ di tích, đó là cái gì?

Lâm Tiêu nghi ngờ nói, không biết vì sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra tòa cổ thành thần bí trong Liên Vân sơn mạch kia, lão giả thần bí tọa trấn cổ thành hàng tỉ năm.

- Viễn Cổ di tích này là võ giả từ thời đại viễn cổ lưu lại di tích, tại thời đại viễn cổ, Thương Khung Đại Lục chúng ta võ giả vô số, có khả năng Thông Thiên triệt địa, chỉ bất quá không biết nguyên nhân gì, đoạn lịch sử này liền chôn vùi ở trong bụi bậm, hơn nữa còn không tìm được chút thư tịch nào có quan hệ tới thời đại viễn cổ, mà Nhân loại tu luyện võ đạo cũng xuống dốc không phanh, bất quá tuy rằng tất cả ghi chép từ thời đại viễn cổ đều chôn vùi trong lịch sử dài dài đằng đằng, nhưng vẫn có một ít di tích lưu lại, những di tích kia chính là tài sản trân quý nhất của võ giả chúng ta hiện tại, trên thực tế, ở hơn hai ngàn năm trước lúc đại hủy diệt, Nhân loại còn không biết những di tích này tồn tại, thế nhưng sau khi phát sinh đại hủy diệt, những di tích kia cũng từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt Nhân loại.

- Lúc đầu sau đại hủy diệt, trong Nhân loại có thể đột nhiên xuất hiện một nhóm cường giả đỉnh phong, ngang trời xuất thế, ngăn cản Yêu Thú tập kích, chính là bởi vì bọn họ phát hiện những Viễn Cổ di tích này, thu được một ít Viễn Cổ truyền thừa.

- Bất quá, tin tức Viễn Cổ di tích, phổ thông đại chúng là không biết, ngay cả tuyệt đại đa số võ giả cũng không biết, chỉ có số ít tồn tại hạch tâm, thiên tài, mới biết được những bí mật này.

Sau khi bọn người Lâm Tiêu tiến nhập trại huấn luyện thiên tài, tự nhiên sẽ tiếp xúc đến những thứ này, bởi vậy Trâu Giang thống lĩnh cũng không cấm kỵ.

- Vẫn còn có thời đại viễn cổ tồn tại, một thời đại so với thời đại lúc trước của chúng ta còn muốn huy hoàng hơn.

Tâm bọn người Lâm Tiêu đều phù phù phù nhúc nhích.

- Trại huấn luyện thiên tài sao.

Trong gian phòng từng người, Lâm Tiêu ngồi ở trên giường, song quyền nắm chặt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Ngay lúc Lâm Tiêu chuẩn bị tu luyện.

- Lâm Tiêu, người theo ta ra ngoài một chuyến.

Thi Hoa trưởng lão đi tới bên ngoài phòng, kêu Lâm Tiêu đi.

- Thi Hoa trưởng lão, chúng ta bây giờ là đi nơi nào .

Đi ra phủ đệ, Lâm Tiêu nhận không được nghỉ ngơi nói.

- Người thân là đệ tử Vũ Điện chúng ta, đi tới Hiên Dật quận thành này, tự nhiên là phải tới phân điện Vũ Điện tại Hiên Dật quận thành một chút.

Thi Hoa trưởng lão cười nói.

- Vũ Điện phân điện.

Lâm Tiêu gật đầu.

Vũ Điện, là một trong mấy lực lớn khổng lồ nhất của Vũ Linh đế quốc, tổng bộ tọa lạc tại Thái Huyền Sơn mạch phụ cận đế đô, điện chủ là Sinh Tử cảnh vương giả, một thân thực lực đẳng phong tạo cực, chính là một trong những cường giả đứng đầu nhất toàn bộ Vũ Linh đế quốc .

Mà trừ tổng bộ ra, Vũ Điện tại tám quận thành trong đế quốc đều có phân điện, mà ở vệ thành dưới quận thành cũng có phân bộ, Lâm Tiêu thân là đệ tử Vũ Điện tại Tân Vệ thành, đi tới Hiên Dật quận thành, Thi Hoa trưởng lão tự nhiên phải dẫn hắn đi bái phỏng phân điện một chút.

Không bao lâu, một tòa kiến trúc hùng vĩ xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu, tòa kiến trúc này diện tích chừng mấy nghìn mẫu, đứng vững ở phía nam Hiên Dật quận thành, xa xa nhìn lại liền cho người một loại cảm giác rộng rãi đại khí, uy phong lẫm lẫm.

- Nguyên lai là đệ tử Vũ Điện ở Tân Vệ thành, quán quân thiên tài đệ tử đại tái, các người ở chỗ này chờ một chút, ta đi bẩm báo.

Sau khi nghe được ý đồ bọn người Thi Hoa trưởng lão đến, nhân viên tiếp đãi của Vũ Điện kia sắc mặt lãnh đạm, an bài bọn người Lâm ngồi ở một bên, liền ly khai.

- Cái gì? Thiếu niên này là quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành? Lúc này mới bao nhiêu tuổi?

- Thoạt nhìn tựa hồ chỉ mười sáu mười bảy tuổi ah, thế mà đã có thể thu được vị trí đứng đầu của thiên tài đệ tử đại tái?

- Quả thật là địa phương nhỏ, xem ra căn bản là không có thiên tài cùng cao thủ gì.

- Thật là ước ao a, có người nói dưới trưởng Hiên Dật quận thành chúng ta, người xuất sắc mỗi một giới thiên tài đệ tử đại tái, đều có thể gia nhập trại huấn luyện thiên tài, chỉ sợ tiểu tử này cũng là vì nguyên nhân kia mới đến Hiên Dật quận thành ah?

- Đúng là vận cứt chó a, chúng ta nghĩ hết biện pháp cũng không được một danh ngạch, nhưng tiểu tử này lại có thể trực tiếp gia nhập, không khỏi cũng quá may đi.

Trong đại sảnh, không ít đệ tử Vũ Điện sau khi nghe được thân phận bọn người Lâm Tiêu, nhất thời dùng một loại ánh mắt dị dạng nhìn sang, trong miệng xì xào bàn tán, giữa hai lông mày toát ra phần lớn là hâm mộ và đố kỵ.

Ở bọn họ xem ra, bọn họ tân tân khổ khổ cố gắng thế nào cũng không thể thu được danh ngạch, lại có người khác chỉ cần ở địa phương nhỏ xuất sắc một chút, là có thể đạt được cơ hội này, làm trong lòng bọn họ tràn ngập đố kỵ.

Một bên, trong lòng Lâm Tiêu cũng không có chút gợn sóng nào, bất quá lúc này hắn cuối cùng cũng minh bạch, vì sao Trâu Giang thống lĩnh nói bọn họ có khả năng sẽ bị người khác kỳ thị, hy vọng bọn họ không cần để ý lời như vậy, ngay cả đệ tử của Vũ Điện cũng có nhận định như vậy, càng không cần phải nói là đệ tử cùng học viên thế lực khác.

Đang nghĩ như vậy, chỉ thấy nhân viên tiếp đãi trước kia đi bấm báo cước bộ vội vã chạy tới, vẻ mặt và thái độ nhìn bọn người Lâm Tiêu có biến hóa hết sức rõ ràng, có vẻ cung kính và nhiệt tình không gì sánh được.

phong, nhưng sau khi uống một chén trà kia, lại làm cho Nguyên Lực của ta có được tinh lọc, chỉ ít vượt qua mấy năm khổ công, hiện tại ta đối với tấn cấp Hóa Phàm cảnh Trung kỳ đỉnh phong lại có lòng tin.

- Đó là tự nhiên.

Lý Dật Phong cười hắc hắc:

- Các người đừng xem đây chỉ là một bình trà nho nhỏ, một bầu nho nhỏ như vậy... giá trị ít nhất mười triệu lượng Bạch Ngân, mà các người uống một chén nhỏ kia, giá trị cũng trên trăm vạn lượng.

- Cái gì?

Lâm Tiêu cùng Thi Hoa trưởng lão mở trừng hai mắt, hai người đều rất giật mình.

Một bình trà giá trị mười triệu lượng, một ly trà giá trị trên trăm vạn lượng, Lâm Tiêu cùng Thi Hoa trưởng lão liếc nhau, đều cảm thấy khó có thể tin.

Một trăm vạn lượng đó là cái khái niệm gì? Phải biết rằng Lâm Tiêu huyết tẩy Huyết Ma mã tặc đoàn, thu được quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành, hơn nữa bản tôn cùng Toàn Địa Giáp phân thân liên hợp liên sát Yêu Thú đẳng cấp cao, trừ chuyển hóa thành giá trị cống hiến Vũ Điện, tất cả ngân lượng trên người tập hợp cũng chỉ có bốn năm trăm vạn mà thôi, nhưng giá trị một chén trà nhỏ kia liền trên trăm vạn lượng, hầu như tương đương với một phần tư gia sản của mình.

Từ khi bản thân thu được phân thân Toàn Địa Giáp đến bây giờ, tất cả tiền lời tập hợp, dĩ nhiên mua không nổi một bình trà mà Thái Thúc Ngọc điện chủ uống, cái này, cái này khó tránh khỏi cũng quá điên cuồng ah.

- Đó là tự nhiên.

Lý Dật Phong lại chẳng có gì lạ.

325. Chương 325: Lục Đại Vệ Thành (2)

- Các người cho rằng Long Tiên Hương này là ai cũng có thể uống nổi sao? Long Tiên Hương kia là Lục giai linh dược, chỉ một gốc Long Tiên Hương liền giá trị nghìn vạn lượng, huống chi trong đó còn tăng thêm một ít nguyên liệu khác, mấu chốt nhất là Long Tiên Hương kia rất thừa thớt, chỉ có thể ngậm nhưng không thể cầu. Toàn bộ Hiên Dật quận thành, có thể uống được Long Tiên Hương trà không có mấy người, không ai mà không phải là thủ lĩnh các đại thế lực, lần này ta cũng là dính chút ảnh hưởng của các người mới uống được một chén, thật nếu để cho ta mua, ta cũng mua không nổi, hơn nữa cũng mua không được.

Lâm Tiêu lú lười. Được rồi, Vũ Điện phân điện điện chủ của Hiên Dật quận thành này chính là Quy Nguyên cảnh cao thủ, nhân vật như vậy mình là không có biện pháp so sánh, vô luận là quyền thế, hay thực lực, hai người đều có cách biệt một trời, bản thân tấn tấn khổ khổ liên sát nhiều Yêu Thú như vậy, đạt được nhiều linh dược như vậy, tích lũy tài phú cũng mua không nổi một bình trà của đối phương uống, có thể thấy được địa vị song phương cách xa.

Kế tiếp, Lý Dật Phong lại mang bọn người Lâm Tiêu ở trong Vũ Điện đi một vòng, giảng giải một ít quy củ.

Thi Hoa trưởng lão rõ ràng cũng cảm giác được, trong toàn bộ quá trình, giọng nói cùng thái độ của Lý Dật Phong so với lúc trước đã trở nên không giống, ngay từ đầu mặc dù Lý Dật Phong bị Thái Thúc Ngọc điện chủ ra lệnh, dẫn bọn họ tham quan Vũ Điện, nhưng thái độ là loại bình thản, khí độ ngạo nghễ.

Loại thái độ này cũng không phải nói Lý Dật Phong có ý khinh thường bọn họ, hoặc là đối bọn họ không thêm quan tâm, mà thân là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ liền cao hơn người một bậc, hấn phát ra kiêu ngạo từ trong linh hồn, bất kể là đối với người nào đều giống nhau, ngay cả trước kia thời điểm cùng bọn người Hề Hiên Thanh nói chuyện, thái độ của Lý Dật Phong này cũng là như vậy.

Nhưng lúc này, Thi Hoa trưởng lão từ trong giọng nói của Lý Dật Phong cảm giác được một tia biến hóa, phần ngạo nghễ kia vẫn còn đó, giọng nói bình thản như trước, nhưng trong bình thản lại để lộ ra một tia nhiệt tình mà trước kia không có.

Nếu như nói trước kia Lý Dật Phong chỉ là vì hoàn thành mệnh lệnh của Thái Thúc Ngọc điện chủ mà mang bọn người Lâm Tiêu tham quan mà nói, như vậy hiện tại, Lý Dật Phong không chỉ là bởi vì mệnh lệnh của Thái Thúc Ngọc điện chủ.

Hai ngày kế tiếp, Lâm Tiêu cũng không đi đâu, mà là ở trong đình viện an tâm tu luyện.

Mà bọn người Kỷ Hồng, Dương Tuấn, Bạch Mông ở dưới sự hướng dẫn của từng trưởng lão, cũng đi phân bộ thể lực của mình một chuyến, chỉ có Cận Trí Hải không có gia nhập thể lực nào, thì ở trong đình viện tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ ba, Trâu Giang thống lĩnh liền gọi đám người Lâm Tiêu từ trong phòng ra.

- Hôm nay là ngày các người gia nhập thiên tài huấn luyện doanh, tất cả mọi người đi theo ta.

Dưới sự hướng dẫn của Trâu Giang thống lĩnh, năm người Lâm Tiêu, kể cả bốn người Thi Hoa trưởng lão ở bên trong, một nhóm mười người đi ra tiểu viện.

Bên ngoài đình viện, tuyển thủ thiên tài của các vệ thành khác đã tập kết, một đám người cơ hồ là cũng lúc đi ra đình viện.

- Xem, bên kia chắc là năm tên đệ tử của Tân Vệ thành ah, ngày hôm nay cũng cùng chúng ta gia nhập thiên tài huấn luyện doanh.

- Đám người Tân Vệ thành kia có cái gì đáng quan tâm, mỗi một giới đệ tử ở trong sáu vệ thành bài danh đều là lót đáy, lần này phỏng chừng cũng không ngoại lệ, lúc này đây Mộ Thạch thành chúng ta phải tranh thủ tiến nhập trước ba, đối thủ chắc là đám người Hưng Nguyên thành kia.

- Có người nói lúc này đây Thanh Nham thành xuất hiện một thiên tài, một thân tu vi võ đạo đã đạt đến Tam chuyển đỉnh phong, cách Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ cũng chỉ có một bước, nhưng thực lực đã tới Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ, đã từng đánh bại một gã võ giả mới vào Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ, thật là kinh khủng.

- Người nói là Cổ Luân ah, quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Thanh Nham thành lần này, ta nghe nói qua hần, có người nói năm nay hần mới mười chín tuổi.

- Thanh Nham thành trừ Cổ Luân ra, bốn người còn lại đều là Tam chuyển Hậu kỳ, thực lực thật là kinh khủng a.

- Thanh Nham thành quá biến thái, hầu như mỗi một lần xếp hạng vệ thành, bọn họ đều là đệ nhất, duy nhất có thể cùng bọn họ so đấu, chỉ có Nguyệt Linh thành.

- Ân, quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Nguyệt Linh thành lần này là Hoa Phong Tú, cũng đạt tới Tam chuyển đỉnh phong.

- Thanh Nham thành cùng Nguyệt Linh thành chúng ta không cần nói, nghe nói quán quân Hưng Nguyên thành La Hưng Sơn là một gã Tam chuyển Hậu kỳ Chân Võ Giả, lần này thứ tự của Mộ Thạch thành chúng ta cao thấp, liền xem thực lực của La Hưng Sơn này.

- Sợ cái gì, Mộ Thạch thành chúng ta có Dương Thiên đại ca, tuyệt đối sẽ trên La Hưng Sơn.

- Ha ha, Tân Vệ thành này chúng ta lại không có nghe ngóng, không biết có cao thủ gì không, nghĩ đến khẳng định là không có, nghe nói Tân Vệ thành này dĩ vãng mỗi một giới, thiên tài mạnh nhất chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, tuyệt đại đa số là Tam chuyển Sơ kỳ, không biết lần này ra sao.

Đối diện, đám thiên tài Mộ Thạch thành xì xào bàn tán truyền đến, sắc mặt đám người Kỷ Hồng nhất thời có vẻ khó coi không gì sánh được.

Trong đó tên thanh niên đầu lĩnh của Mộ Thạch thành kia mặc trường bào thanh sắc, ánh mắt sắc bén lạnh lùng liếc nhìn mấy người Lâm Tiêu, trong con ngươi toát ra vẻ khinh thường. Nguyên lực ba động trên

người người này không ngừng tản ra, khiến người ta xa xa là có thể cảm thụ được, hẳn hiển nhiên chính là Dương Thiên đạt được Tam chuyển Hậu kỳ kia, tựa hồ sợ người khác không biết đẳng cấp của hắn vậy.

- Đừng kích động bọn họ.

Sắc mặt Trâu Giang thống lĩnh bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng rất tức giận.

Bọn người Trâu Giang đi ra đình viện, ở bên ngoài đình viện có mấy chiếc mã xa, bọn người Lâm Tiêu ngồi trên một chiếc chạy tới thiên tài huấn luyện doanh.

Không bao lâu, mã xa dừng lại, một trận thanh âm xôn xao ầm ỹ ch truyền đến, bọn người Lâm Tiêu đi xuống mã xa, nhất thời liền thấy xung quanh có đại lượng đệ tử trẻ tuổi tập hợp, phi thường náo nhiệt.

- Các người là nhân viên của Tân Vệ thành ah, đi theo ta.

Bọn người Trâu Giang mới vừa xuống xe ngựa, một nam tử mặc quần áo hắc sắc đi tới, mỉm cười dẫn bọn người Lâm Tiêu đi tới.

Xe ngựa của bọn người Lâm Tiêu là do quân đội Hiền Dật quận thành đóng riêng, nhân viên công tác của thiên tài huấn luyện doanh tự nhiên sớm đã có chuẩn bị.

- Những đệ tử này đều là ngày hôm nay gia nhập thiên tài huấn luyện doanh?

Nhìn tràng diện náo nhiệt xung quanh, vô số võ giả vây tụ, rậm rạp chừng mấy nghìn người, Dương Tuấn nhin không được lên tiếng nói.

Trong lòng bọn người Lâm Tiêu cũng nghi hoặc, thiên tài huấn luyện doanh này là căn cứ huấn luyện võ giả của toàn bộ Hiền Dật quận thành, chỉ thiên tài chân chính mới có thể đi vào, nhân số mỗi một giới đều cực ít, nhưng giờ khắc này ở trên quảng trường liếc nhìn lại, ít nhất cũng hơn một nghìn người, điều này làm cho trong lòng bọn người Lâm Tiêu tràn ngập nghi hoặc.

326. Chương 326: Bài Danh Ngọc Bích (1)

Nam tử kia nghe nói như thế, lúc này cười rộ lên giải thích:

- Hôm nay là ngày thiên tài huấn luyện doanh chiêu sinh mỗi năm một lần, đây chỉ là đệ tử các đại thể lực tới quan sát thiên tài huấn luyện doanh chiêu sinh, thiên tài huấn luyện doanh của chúng ta là căn cứ huấn luyện võ giả cao cấp nhất Hiền Dật quận thành, làm sao có thể có nhiều đệ tử như vậy.

Hắc bào nam tử tự hào nói:

- Thiên tài huấn luyện doanh của chúng ta, lấy năm năm làm một học kỳ, hàng năm ở trong phạm vi Hiền Dật quận thành chỉ tuyển nhận năm mươi đệ tử, tốt nghiệp năm mươi người, tuyển nhận năm mươi người, nói cách khác, coi như là thời điểm đệ tử nhiều nhất, cũng chỉ có hai trăm năm mươi người. Đương nhiên, ba mươi đệ tử của lục đại vệ thành các người thuộc về tiên tu, ở trong trại huấn luyện thời gian chỉ một năm, thuộc về đệ tử tăng cường.

Bọn người Lâm Tiêu nghe mà hai mắt tỏa sáng.

Một năm chỉ tuyển nhận năm mươi đệ tử, toàn bộ Hiền Dật quận thành có bao nhiêu võ giả thiếu niên? Khác không nói, chỉ là Tân Vệ thành, hàng năm học viên của mỗi huấn luyện quán từ Chuẩn võ giả mở nguyên trì, tấn cấp trở thành võ giả cũng không ít, không nói học viên thiên phú hơi thấp, chỉ là các đại thể lực của Tân Vệ thành chiêu thu thiên tài đệ tử mười sáu tuổi tấn cấp Chân Võ Giả, số lượng cũng không phải là ít, mà trong phạm vi Hiền Dật quận thành, bao gồm lục đại vệ thành cùng với quận thành có vô số thể lực, hàng năm số lượng võ giả sinh ra căn bản không thể đếm hết.

Nhưng trong nhiều người như vậy, thiên tài huấn luyện doanh này chỉ tuyển nhận năm mươi người, bởi vậy có thể thấy được quy cách cao cỡ nào, có thể tiến nhập thiên tài huấn luyện doanh này, có thể nói mỗi một

cái tương lai đều là lương đồng trong võ giả, trở thành Hóa Phàm cảnh cao thủ đó là không thể nghi ngờ, thậm chí đại bộ phận trong đó có hi vọng trở thành Quy Nguyên cảnh cao thủ.

Dưới sự hướng dẫn của nam tử áo đen, đoàn người Lâm Tiêu đi vào đại môn rộng mở của thiên tài huấn luyện doanh.

Vừa tiến vào đại môn, liền thấy một tấm bia đá bạch sắc to lớn, cao gần năm mươi thước, phía trên đều là danh tự.

- Một: Đông Phương Nguyệt Minh.

- Hai: Hắc Liệt.

- Ba: Lý Dật Phong.

- Bốn: Tư Mã Bất Bình.

Từ trên xuống dưới, tên người hiện ra ở trên ngọc bích bạch sắc, bài danh càng cao tên càng lớn, đặc biệt là trước năm, mỗi một cái đều lớn như châu ngọc, rạng rỡ sinh huy, thấy thanh thanh sở sở, có tất cả một trăm tám mươi tên.

Làm bọn người Lâm Tiêu hiếu kỳ là, trước một trăm ba mươi tên là màu đen, năm mươi tên phía sau thì màu đỏ, ở dưới một trăm tám mươi tên, còn có một đoạn ngọc bích trống, hiển nhiên còn có thể gia nhập không ít tên.

- Đây là bài danh ngọc bích trong truyền thuyết sao.

Thấy ngọc bích này, hai mắt đám người Thi Hoa trưởng lão tỏa ánh sáng, thần tình kích động.

Nam tử áo đen ở bên cạnh cười nói:

- Không sai, đây là bài danh ngọc bích, hiện nay toàn bộ thiên tài huấn luyện doanh tổng cộng có một trăm tám mươi bảy học viên, đều là thiên tài đứng đầu đến từ các đại thế lực, dựa theo sức chiến đấu của mỗi người mà phân từ cao đến thấp, tự hiện bài danh! Năm mươi tên màu đỏ phía sau kia là học viên mới gia nhập, bài danh càng cao, đại biểu thực lực của bọn hắn càng mạnh, các người tới từ lực đại vệ thành, mặc dù chỉ là tiến tu, nhưng một lát nữa cũng phải gia nhập bài danh, căn cứ thực lực bất đồng mà sắp xếp thứ tự bất đồng.

- Xếp hạng?

Lâm Tiêu nhìn mỗi một cái tên trên tấm bia đá kia, nhin không được hỏi.

- Xếp hạng làm gì?

Nam tử áo đen liếc mắt nhìn Lâm Tiêu nói:

- Xếp hạng tự nhiên là cho đệ tử các người trong lúc đó cạnh tranh với nhau, lẽ nào các người cho rằng gia nhập thiên tài huấn luyện doanh là có thể trở thành cường giả đứng đầu thiên hạ? Làm gì có chuyện đó chứ, cường độ cạnh tranh của thiên tài huấn luyện doanh này, so với đệ tử các đại thế lực ở Tân Vệ thành các người cạnh tranh còn kịch liệt hơn rất nhiều, mục đích chính là kích phát tiềm năng tu luyện của các người, thứ hạng này không chỉ quan hệ đến địa vị của các người tại thiên tài huấn luyện doanh, càng quan hệ đến lợi ích thiết thực của các người.

- Ví dụ như trong trại huấn luyện có một ít nơi có thể tiến nhập tu luyện, nhưng danh ngạch có hạn, ai đi?

- Thứ tự càng cao, đương nhiên chiếm giữ tài nguyên càng nhiều.

- Trừ điều này ra, ba gã đệ tử sau cùng mỗi lần bài danh, chỉ cần bị đứng ba lần cuối bảng, sẽ bị đào thải.

Nam tử áo đen nói.

- Còn có thể bị đào thải?

Đám người Lâm Tiêu thất kinh, dù sao trước kia bọn họ cũng không biết tiến nhập thiên tài huấn luyện doanh còn có thể bị đào thải, mà mấy người Bạch Mông cùng Cận Trí Hải càng cảm thấy áp lực thật lớn.

- Các người tới từ lục đại vệ thành, mặc dù chỉ tiến hành tu một năm, nhưng cũng bị cái quy tắc này hạn chế, trên thực tế, cách mỗi ba năm thời điểm có đệ tử của lục đại vệ thành các người, bị đào thải thông thường đều là đến từ lục đại vệ thành, hy vọng các người có thể ở trong thiên tài huấn luyện doanh hảo hảo tu luyện.

Nam tử áo đen nhìn năm người Lâm Tiêu:

- Hơn nữa, đừng xem hiện tại các người chỉ có thể ở thiên tài huấn luyện doanh tu luyện một năm, nhưng chỉ cần các người có thể nhảy vào trong top một trăm năm mươi, liền có thể kéo dài trở thành đệ tử thiên tài huấn luyện doanh chân chính, tiếp thu năm năm huấn luyện.

- Bước vào xếp hạng một trăm năm mươi người?

Đám người Bạch Mông hai mắt tỏa sáng, đồng thời cũng cảm giác áp lực rất nặng.

Hiện nay ở trên ngọc bích bạch sắc là một trăm tám mươi tên, nếu như cộng thêm ba mươi người của lục đại vệ thành bọn họ, tổng cộng là hai trăm mười đệ tử, muốn nhảy vào trong một trăm năm mươi, đây cũng không phải là một điều kiện giản đơn.

- Đúng rồi, thiên tài huấn luyện doanh này không phải một năm tuyển nhận năm mươi đệ tử sao, năm năm mà nói phải là hai trăm năm mươi người, sao trên ngọc bích chỉ có một trăm tám mươi đệ tử, còn có bảy mươi đệ tử đâu, lẽ nào đều bị đào thải?

Lâm Tiêu lại phát hiện địa phương không thích hợp, nghi ngờ nói.

- Đào thải?

Nam tử áo đen kia lắc đầu:

- Coi như là đào thải ah, bảy mươi người còn lại kia tất cả đều chết.

- Chết?

Bọn người Lâm Tiêu ngây người.

- Các người nghĩ sao?

Nam tử áo đen bình thản nói:

- Trong Thiên tài huấn luyện doanh cấm các võ giả tàn sát lẫn nhau, nhưng võ giả ra ngoài liệt sát Yêu Thú sẽ ngã xuống, tiến nhập Viên Cổ di tích sẽ ngã xuống, vì trở thành cường giả, tất cả mọi người phải liều mạng chiến đấu, tu luyện, nhưng cường giả không phải dễ thành như vậy, chân chính có thể sống đến tốt nghiệp, chỉ có một phần trong đó mà thôi.

Nội tâm đám người Lâm Tiêu trầm trọng không gì sánh được.

Thiên tài huấn luyện doanh này tổng cộng chỉ có 250 người, nhưng dĩ nhiên có 70 đệ tử bỏ mạng ở trên đường, hao tổn khổng lồ như vậy, khiến bọn người Lâm Tiêu cơ hồ nín hơi.

327. Chương 327: Bài Danh Ngọc Bích (2)

- Được rồi, đi theo ta, ba mươi đệ tử của lục đại vệ thành các người sẽ tiến hành một trắc thí nho nhỏ, xác định bài danh trên ngọc bích.

Ở dưới sự hướng dẫn của nam tử áo đen, đám người Lâm Tiêu đi tới trước một khối Hắc Thạch bích ở bên cạnh bài danh ngọc bích.

Hắc Thạch bích này cao chừng năm mươi thước, cùng bài danh ngọc bích còn xa mới so được, mặc dù nói là thạch bích, lại không phải vàng không phải sắt, không phải mộc không phải đá, cũng không biết là tài liệu gì chế thành.

Ngay từ đầu Lâm Tiêu còn không có nghĩ cái gì, nhưng sau khi tới gần Hắc Thạch bích này trăm mét, lập tức cảm giác được một cỗ khí tức hắc ám trong nháy mắt áp bách mà đến, khiến Lâm Tiêu không khỏi hít thở không thông. Bên cạnh đám người Kỳ Hồng, Bạch Mông sắc mặt cũng trắng bệch, thậm chí ngay cả mấy người Trâu Giang thống lĩnh, Thi Hoa trưởng lão thần sắc cũng ngưng trọng.

Nam tử áo đen kia ho nhẹ một tiếng, lúc này đám người Lâm Tiêu mới giật mình tỉnh lại.

- Khí tức cùng uy áp thật là khủng khiếp.

Trên trán Lâm Tiêu đổ mồ hôi hột, khối Hắc Thạch bích này có một loại khí tức đặc biệt, phát ra uy áp so với Ngũ tinh đỉnh phong Hỏa Diễm cự tích trong thú triều kia còn muốn đáng sợ, đứng ở trước nó, thật giống như đứng đối diện một đầu Hồng Hoàng cự thú ngủ say, áp lực kinh khủng kia khiến người ta không tự chủ được sợ hãi, phải biết rằng coi như là đứng ở trước mặt Hỏa Diễm cự tích, Lâm Tiêu cũng không có hoảng hốt kinh khủng như thế.

Khóe miệng nam tử áo đen khẽ cười:

- Phát hiện không giống đúng không? Khối thạch bích hắc sắc này là bài danh thạch bích, do lân giáp của một đầu Bát tinh Yêu Thú Hắc Ám Yêu Long chế thành, trong một lần thú triều bị Hiên Dật quận thành thành chủ đánh chết, luyện chế thành thạch bích đặt ở cửa thiên tài huấn luyện doanh, giá trị vượt qua mười ức.

Bọn người Lâm Tiêu không khỏi nín thở, ông trời ơi, không ngờ lại là lân giáp của Bát tinh Yêu Thú Hắc Ám Yêu Long chế thành, thảo nào kinh khủng như vậy.

Trong lòng Lâm Tiêu khẽ động nói:

- Thạch bích này là bài danh thạch bích, chẳng lẽ có tác dụng gì?

Nam tử áo đen cười nói:

- Bài danh thạch bích, danh như ý nghĩa, sau đó năm tên đệ tử các người cần thông qua vách đá này phát ra uy áp ngăn chặn, đi tới trước thạch bích, nhắm về phía thạch bích công kích, trong nội bộ thạch bích có công cụ trắc thí Nguyên Lực, đến lúc đó sẽ căn cứ tốc độ, lực lượng, chiêu thức... các loại phương diện của các người cho ra một trị số sức chiến đấu, sau cùng căn cứ trị số cao thấp hiện ra ở trên bài danh ngọc bích, bài danh của năm mươi tân tấn đệ tử trước kia chính là thông qua phương pháp này tới.

- Như vừa nói, tuy rằng các người là người xuất sắc trong thiên tài đệ tử đại tái ở Tân Vệ thành, nhưng phải đi tới trước thạch bích lưu lại vết tích, mới có thể tính thông qua khảo hạch của thiên tài huấn luyện doanh, không cách nào đi tới trước thạch bích phát ra công kích, sẽ trực tiếp hủy tư cách tiến vào thiên tài huấn luyện doanh.

Thời điểm nam tử áo đen giới thiệu cho bọn người Lâm Tiêu, đệ tử thiên tài của năm đại vệ thành khác từ lâu đã vây quanh trước khối thạch bích kia, lẫn nhau trong lúc đó nghị luận âm ỉ, mà ở sau lưng mọi người, còn có một đoàn đệ tử vây xem, bọn họ phân biệt đến từ các thế lực của Hiên Dật quận thành, mục đích chính là vì quan sát tình huống chiêu sinh của thiên tài huấn luyện doanh lần này, nhìn thực lực của những thiên tài này.

- Xem, đám người kia hẳn là người xuất sắc của lực đại vệ thành lần này ah.

- Bọn họ căn bản không cần khảo hạch gì liền có thể gia nhập thiên tài huấn luyện doanh, vận cứt chó a.

- Thật là không công bình, chúng ta tân tân khổ khổ cũng vô pháp thu được một danh ngạch, bọn họ chỉ cần ở địa phương nhỏ như vệ thành, đoạt được trước năm thiên tài đệ tử đại tái gì đó, liền có thể tiến nhập thiên tài huấn luyện doanh, quả thực là tốt.

- Hãy chờ xem, bây giờ bọn họ còn không tính là đệ tử chân chính của thiên tài huấn luyện doanh, nếu như trong bọn họ có người không cách nào ở trước bài danh thạch bích phát ra công kích, vậy liền khô hài.

- Loại tình huống này trước đây cũng từng phát sinh, ta nhớ là Tân Vệ thành ah, ha ha, lần trước liền có hai tên không thể đi tới trước bài danh thạch bích, sau cùng xám xịt trở về, ha ha, thật là cười chết người.

- Tân Vệ thành kia hầu như hàng năm ở trong lục đại vệ thành đều bài danh lót đáy, ta xem lúc này đây cũng giống như vậy.

Bọn người đi phía sau đám người Lâm Tiêu, cùng một đám võ giả vây xem lẫn nhau trong lúc đó trò chuyện, thanh âm truyền vào trong tai bọn người Kỷ Hồng có vẻ đặc biệt chói tai.

- Không ai xuất thủ sao, Hắc Thổ thành Chương Vu Phi ta tới trước.

Lúc này, chỉ thấy trong hàng đệ tử của Hắc Thổ thành đột nhiên bay ra một thân ảnh, bóng người này hóa thành một đạo Thiểm Điện hắc sắc, mạnh mẽ nhảy vào trong phạm vi uy áp của bài danh thạch bích bao phủ, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người Chương Vu Phi.

Bầu không khí đột nhiên khẩn trương!

Hô!

Chương Vu Phi vừa tiến vào phạm vi uy áp bao phủ của thạch bích, lập tức cảm giác được một cổ áp lực trầm trọng phủ xuống, làm thân ảnh nhanh như tia chớp của hắn không khỏi trở nên chậm lại.

- Hừ, không phải là lân giáp của một con Bát tinh Yêu Thú Hắc Âm Yêu Long sao, uy áp của ngươi dù cường đại, nhưng Chương Vu Phi ta nhất định sẽ trở thành cường giả đứng đầu, chẳng lẽ còn ngăn chặn không nổi uy áp của một con Yêu Thú đã chết rồi.

Một tiếng hừ lạnh, Nguyên Lực ở bên ngoài thân Chương Vu Phi lưu chuyển, thân hình ở trước thạch bích như đi ngược dòng nước, sắc mặt dữ tợn ngăn cản uy áp truyền tới từ thạch bích.

Tam chuyển Chân Võ Giả phổ thông, tốc độ khoảng 60 mét đến 90 mét mỗi giây, nếu như thi triển thân pháp, tốc độ còn có thể nhanh hơn, cự ly trăm mét thường thường không cần một giây là có thể tới nơi, nhưng Chương Vu Phi này lại tốn hao gần như hai ba giây thời gian mới có thể đi tới trước thạch bích.

- Phá!

Chương Vu Phi gầm lên giận dữ, Nguyên Lực toàn thân điên cuồng ngưng tụ lên quyền phải, Nguyên Lực lóe lên, một cổ quyền lực đáng sợ hình thành trên hữu quyền của Chương Vu Phi, quyền phong kia không ngừng ngưng tụ, hình thành phong bạo mũi nhọn, sau cùng nhanh như tia chớp đánh vào trên vách đá.

Phanh!

Tiếng oanh minh nặng nề vang lên, hữu quyền ngưng tụ một kích toàn lực kia của Chương Vu Phi đánh vào trên thạch bích, không ngờ lại không gây ra chút sứt mẻ nào.

Nhất chiêu đánh trúng, Chương Vu Phi vội vàng lui về phía sau, ra khỏi phạm vi uy áp của thạch bích bao trùm, sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi, hiển nhiên chống lại uy áp của vách đá này đối với hắn mà nói cũng là rất gian nan.

Đích đích đích!

Cùng lúc đó, mặt khác trên bài danh ngọc bích cũng phát ra thanh âm chói tai.

- Xem, tên của Chương Vu Phi đã xuất hiện.

328. Chương 328: Cạnh Tranh Bài Danh

Trong đám người truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, đám người Lâm Tiêu vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, dưới đáy bài danh ngọc bích, ba chữ Chương Vu Phi nổi lên, tên này không ngừng lóe ra, sau đó từ dưới đáy bắt đầu đi lên trên.

- Chương Vu Phi này năm nay hai mươi tuổi, là một Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, nghe nói là á quân thiên tài đệ tử đại tái của Hắc Thổ thành lần này, không biết hắn có thể xếp thứ mấy.

- Tam chuyển Trung kỳ Chân Vô Giả, thực lực như vậy đã không tính là yếu, trong một trăm tám mươi bảy đệ tử trên bài danh ngọc bích, cũng có hai ba mươi người là thực lực ở Tam chuyển Trung kỳ, bất quá học viên có thể gia nhập thiên tài huấn luyện doanh, tuổi thường thường đều chỉ mười tám mười chín tuổi, mà Chương Vu Phi này đã hai mươi, ở trên thiên phú hiển nhiên kém xa, hơn nữa dù đều là Tam chuyển Trung kỳ, nhưng sức chiến đấu cũng có chênh lệch rõ ràng.

- Để xem Chương Vu Phi này có thể xâm nhập vào hàng đệ tử mới vừa gia nhập thiên tài huấn luyện doanh hay không, nếu như có thể chen vào, nói rõ Chương Vu Phi này tuy lớn tuổi một chút, nhưng ở sức chiến đấu vẫn là cao hơn học viên mới gia nhập một chút, nếu như không thể xâm nhập, nói rõ Chương Vu Phi này không chỉ thiên phú hơi thấp, ở trên thực lực cũng không bằng đệ tử mới vừa gia nhập.

- Đúng vậy, hiện tại Lý Liệt bài danh một trăm tám mươi bảy cũng là Tam chuyển Trung kỳ Chân Vô Giả, bất quá năm nay chỉ có mười chín tuổi, ở trên tiềm lực nhất định là cao hơn Chương Vu Phi, cũng không biết sức chiến đấu hai người ai mạnh ai yếu.

Trong đám người truyền đến rất nhiều tiếng nghị luận.

Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, tên của Chương Vu Phi không ngừng tăng lên, nhưng thời điểm đến dưới Lý Liệt bài danh một trăm tám mươi bảy, liền dừng lại, sau cùng bài danh một trăm tám mươi tám.

- Cái gì, Chương Vu Phi này không ngờ lại bài danh sau cùng, ngay cả đệ tử thiên tài mới gia nhập cũng không vượt qua được.

Bọn người Cận Trí Hải thất kinh.

Trước kia xem tốc độ, lực lượng ra quyền của Chương Vu Phi, bọn người Cận Trí Hải đều cảm giác được, thực lực của Chương Vu Phi này cũng không kém, trước khi không có chân chính tỷ thí, bọn người Cận Trí Hải cũng không dám nói nhất định sẽ là đối thủ của Chương Vu Phi, không nghĩ đến một nhân vật như vậy, lại chỉ có thể xếp hạng một trăm tám mươi tám, ngay cả một học viên mới gia nhập thiên tài huấn luyện doanh cũng không bằng, kết quả như vậy khiến bọn họ đều rất khiếp sợ.

Chương Vu Phi cũng ngây ngô ngẩn ngơ, hiển nhiên không ngờ rằng kết quả sẽ như vậy, về phần ba gã thiên tài khác của Hắc Thổ thành, sắc mặt càng tái xanh, ngay cả Chương Vu Phi thu được á quân thiên tài đệ tử đại tái, cũng không thể xâm nhập trước một trăm tám mươi bảy, bọn họ chỉ là thứ ba bốn năm trong thiên tài đệ tử đại tái, còn lẫn lộn thế nào a?

- May là còn có đám gia hỏa Tân Vệ thành thay chúng ta lót đáy.

Cơ hồ là trong nháy mắt, ánh mắt mấy người bọn họ lập tức rơi vào trên thân mấy người Lâm Tiêu, trong lòng nói thầm.

- Ha ha, ta đã nói rồi mà, đệ tử lực đại vệ thành này có thể gia nhập thiên tài huấn luyện doanh, hoàn toàn là bởi vì vận khí cứt chó, chân chính luận thiên phú, lấy thực lực của bọn hắn, căn bản không thể vào thiên tài huấn luyện doanh.

- Một đám gia hỏa vận khí cứt chó, thật là không có thiên lý a.

- Ngay cả tên thứ hai của Hắc Thổ thành cũng chen không vào trước năm mươi đệ tử mới gia nhập lần này, vài người còn lại kia chẳng phải là càng không có hy vọng!

- Thảm hại hơn ta xem là Tân Vệ thành ah, Hắc Thổ thành kia ở trong lực đại vệ thành bài danh thứ năm, Tân Vệ thành trừ sáu năm trước kia, hầu như lần nào cũng lót đáy, bọn họ hẳn là gặp áp lực rất lớn.

Xa xa trong đám người quan sát, truyền đến trận trận tiếng động lớn xôn xao, làm cho sắc mặt đệ tử lực đại vệ thành ở đây đều khó coi không gì sánh được.

- Để cho ta tới.

Trong Hắc Thổ thành, một thanh niên sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị đi ra, ánh mắt của hắn như điện, thân hình chợt lướt vào trong phạm vi uy áp của thạch bích bao phủ.

Sưu!

Thanh niên này mặc võ bào màu đỏ, tốc độ so với Chương Vu Phi còn nhanh hơn một chút, không tới hai giây liền đến trước thạch bích, trên nhục chưởng kim quang lóng lánh, như kim thiết hung hăng bổ vào trên vách đá.

Thương!

Thanh âm kim thiết giao nhau nặng nề vang lên, thanh niên hồng bào kia một chưởng vỡ trứng, thân hình giống như một con chim bay vút về trong đoàn người Hắc Thổ thành.

Đích đích đích!

Trên bài danh ngọc bích lần thứ hai vang lên âm hưởng chói tai, ở dưới đáy xuất hiện hai chữ Trương Dục.

- Là Trương Dục, quán quân thiên tài đệ tử đại tái của Hắc Thổ thành lần này.

- Có người nói Trương Dục này cũng là Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, nhưng ở trên thực lực lại hơn xa Chương Vu Phi, nói không chừng có thể xâm nhập trước năm mươi đệ tử mới gia nhập.

- Ha ha, hơn xa? Tin vĩa hè chưa chắc đã chuẩn, nếu như Trương Dục này cũng vô pháp nhảy vào trước một trăm tám mươi bảy, vậy liền khô hài.

Đang lúc mọi người nghị luận âm ỉ, tên của Trương Dục không ngừng lóe ra, cấp tốc đi tới dưới Chương Vu Phi, hơi nhảy một cái, đem Chương Vu Phi chen đến một trăm tám mươi chín, ngay sau đó tên Trương Dục lại nhảy một cái, đem Lý Liệt bài danh một trăm tám mươi bảy chen xuống dưới.

- Lý Liệt bị chen xuống.

Trong đám người truyền ra một trận kinh hô, trong ánh mắt giật mình của mọi người, sau khi Trương Dục đá Lý Liệt xuống dưới cũng không có dừng lại, liền tiếp bay lên năm thứ tự, lúc này mới dừng lại, vững vàng xếp hạng một trăm tám mươi hai tên.

- Trương Dục này không ngờ lại vượt lên trước sáu người.

- Xem ra Trương Dục này ở sức chiến đấu đơn thuần, so với một ít học viên mới vừa gia nhập mạnh hơn không ít.

Thấy thứ hạng này, Trương Dục nhú mày, hiển nhiên cũng không thoả mãn, nhưng vài tên trưởng lão dẫn đầu Hắc Thổ thành cùng mấy đệ tử khác lại thở phào một hơi.

Nếu như ngay cả Trương Dục xếp hàng thứ nhất của Hắc Thổ thành bọn họ, cũng chỉ có thể xếp hạng sau cùng, đó mới thật là mất mặt.

Có Trương Dục cùng Chương Vu Phi làm tấm gương, ba gã đệ tử còn lại của Hắc Thổ thành cũng nhộn nhịp tiến lên phát ra công kích, ba người này thực lực đều ở Tam chuyển Sơ kỳ, trong đó đệ tử bài danh thứ năm vừa đi tới trước thạch bích sắc mặt liền trắng bệch, thiếu chút nữa không có thể phát ra công kích, cũng may cuối cùng vẫn là ngăn cản thạch bích phóng ra uy áp, dùng hết toàn lực bắn trúng thạch bích.

Bất quá kết quả bài danh của ba người bọn họ đều ở dưới Chương Vu Phi, phân biệt xếp hạng một trăm chín mươi, một trăm chín mươi một cùng một trăm chín mươi hai.

- Thứ hạng bài danh này thật đúng là chuẩn.

Bọn người Lâm Tiêu nhạy cảm phát hiện, thứ hạng thạch bích này căn cứ trị số sức chiến đấu của mỗi người đưa ra thứ tự, không ngờ cùng bài danh top năm của thiên tài đệ tử đại tái ở Hắc Thổ thành giống nhau như đúc.

329. Chương 329: Đệ Tam Chi Tranh (1)

Phải biết rằng, võ học thường thường tương sinh tương khắc, giữa các học viên đẳng cấp như nhau, có am hiểu khinh công, có am hiểu phòng ngự, có am hiểu công kích, lúc luận bàn sẽ có thắng có thua, không thể nói đơn giản Trương Tam chiến thắng Lý Tứ, Vương Nhị lại chiến thắng Trương Tam, vậy Vương Nhị cùng Lý Tứ luận bàn liền nhất định có thể thắng lợi.

Dù sao chiến đấu chân chính biến hóa hàng vạn hàng nghìn, cùng các loại nhân tố có quan hệ.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng phát hiện, nếu như nhảy lên nhăm về phía thạch bích phát động công kích, thân thể nhảy lên càng cao, như vậy bài danh cũng càng cao, nói cách khác đồng dạng lực lượng, một là đánh vào dưới đáy thạch bích, một là nhảy đến cao độ mấy trượng, như vậy người nhảy cao bài danh nhất định sẽ trên người đánh dưới đáy.

Vừa phân tích như vậy, Lâm Tiêu liền minh bạch, trên thạch bích kia, uy áp chắc là càng lên cao càng mạnh.

Hơn nữa trừ cao độ ra, Lâm Tiêu còn phát hiện, khi công kích vách đá, thạch bích sẽ sản sinh một lực phản chấn, nếu võ giả phòng ngự yếu, rất dễ sẽ bị lực phản chấn chấn thương, trước kia một gã đệ tử của Hắc Thổ thành khéo miệng tràn đầy tiên huyết rút lui, sau khi rời khỏi phạm vi uy áp sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Chẳng những là Lâm Tiêu, tất cả thiên tài ở đây cũng phát hiện điểm này.

- Xem ra thạch bích kia không chỉ là căn cứ lực công kích tới bài danh, cùng tốc độ, thân pháp khi võ giả xông qua phạm vi uy áp, cộng thêm độ cao chống lại uy áp, ngăn chặn lực phản chấn của thạch bích, lại thêm lực công kích... rất nhiều nhân tố tiến hành công tác thống kê, sau đó mới bài danh, cứ như vậy, không chỉ là khảo hạch lực công kích của võ giả, đồng thời cũng khảo hạch thân pháp, tốc độ, lực phòng ngự, ý chí... rất nhiều nhân tố của võ giả, thảo nào có thể chuẩn xác như vậy.

Ngay từ đầu bọn người Lâm Tiêu còn nghĩ thứ hạng ngọc bích này căn cứ chống lại uy áp, phát ra công kích tính ra xếp hạng, rất có thể sẽ không chuẩn, nhưng thông qua bài danh của năm tên đệ tử Hắc Thổ thành, Lâm Tiêu lại phát hiện, thứ hạng thạch bích này cho ra bài danh cực kỳ chính xác, so với thực tế không có quá nhiều khác biệt.

- Người chế tạo ra thạch bích này thật là một thiên tài.

Trong lòng Lâm Tiêu không khỏi chấn động.

- Ha ha, để cho ta tới.

Năm tên đệ tử của Hắc Thổ thành vừa kết thúc, từ trong đội ngũ Hưng Nguyên thành liền nhanh chóng bay ra một bóng người.

- Là La Hưng Sơn của Hưng Nguyên thành.

- Quán quân thiên tài đệ tử đại tái lần này của Hưng Nguyên thành.

- Có người nói La Hưng Sơn này đã đạt tới Tam chuyển Hậu kỳ.

Trong tiếng kích động của mọi người, La Hưng Sơn như một con đại bàng nhảy vào phạm vi uy áp của thạch bích, thân hình đi tới trước thạch bích liền nhảy một cái đến gần mười thước, chợt tung ra một kiếm.

Thương...

Bảo kiếm ẩn chứa Nguyên Lực cực hạn trong nháy mắt bổ vào trên vách đá, Nguyên Lực dâng trào như đá chìm đáy biển, cấp tốc tiêu thất, một kiếm chém ra, sau đó La Hưng Sơn lại giống như một con đại bàng bay xuống đến trong đội ngũ, toàn bộ động tác tiêu sái thông dong, khiến người người xem mê mẩn.

- Tốt...

Trong đội ngũ Hưng Nguyên thành lập tức phát ra một tiếng ủng hộ.

- Thực lực người này thật mạnh.

Đám người Kỷ Hồng, Bạch Mông hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt trở nên ngưng trọng không gì sánh được, trước kia một kiếm của La Hưng Sơn nhìn như bình thường, lại ẩn chứa một cỗ lực lượng hủy diệt đáng sợ, nếu thật sự phải chiến đấu, bản thân căn bản không phải đối thủ.

Dích dích dích...

Tiếng kêu to vang lên, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về bài danh ngọc bích.

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, bài danh của La Hưng Sơn không ngừng bay lên, dễ dàng liền vượt qua Trương Dục, sau cùng ở một trăm sáu mươi bảy mới dừng lại.

- Một trăm sáu mươi bảy, dĩ nhiên là một trăm sáu mươi bảy.
- Nói như vậy thực lực của La Hưng Sơn này chẳng phải là ở trong năm mươi đệ tử mới gia nhập bài danh ba mươi?
- Tam chuyển Hậu kỳ Chân Võ Giả, xem ra thực lực của La Hưng Sơn này không thể khinh thường a.
- Tuy rằng hai mươi tuổi có lớn một chút, nhưng thực lực cũng không thấp.

Trong đám người truyền ra trận trận ồ lên, tuy rằng niên kỷ của La Hưng Sơn đã hai mươi, nhưng thực lực bài danh ba mươi trong hàng học viên mới gia nhập, vẫn làm không ít người ở đây giật mình.

- Xem ra địa phương như lục đại vệ thành tuy rằng hẻo lánh, nhưng vẫn là có cao thủ tồn tại.
- Đó còn cần phải nói, đặc biệt là Thanh Nham thành trong lục đại vệ thành, mỗi một lần tham gia hầu như đều xếp hàng thứ nhất, tuy rằng cũng thuộc về lục đại vệ thành, nhưng trong đó cường giả xuất hiện lớp lớp, vẫn có không ít thiên tài.
- Hưng Nguyên thành cũng không yếu, ở trong lục đại vệ thành thông thường có thể xếp thứ ba.
- Quán quân Hưng Nguyên thành La Hưng Sơn có thể bài danh trước ba mươi, không biết thiên tài đệ tử của Nguyệt Linh thành cùng Thanh Nham thành có thể xếp hàng thứ mấy.
- Tất nhiên sẽ không kém La Hưng Sơn, làm chúng ta mỗi mắt mong chờ a.

Xung quanh đại lượng đệ tử đến từ các thế lực của Hiên Đạt quận thành đều nghị luận âm ỉ, mà La Hưng Sơn bài danh cũng làm cho trong lòng đệ tử lục đại vệ thành phun ra một ngụm oán khí.

- Xem ta.

Sau khi La Hưng Sơn lưu lại bài danh, vài tên đệ tử của Hưng Nguyên thành lại có một người phi thân lên, tốc độ của người này so với La Hưng Sơn muốn chậm hơn một phần, nhưng thần thái vẫn rất dễ dàng, ở trên thạch bích lưu lại một kích.

Người nọ là á quân của Hưng Nguyên thành, thực lực Tam chuyển Trung kỳ, sau cùng bài danh dừng lại ở một trăm bảy mươi tám, so với La Hưng Sơn thì tụt xuống mười một hạng, nhưng ở trong hàng đệ tử mới gia nhập thiên tài huấn luyện doanh thì xếp hạng bốn mươi một, so với Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục bài danh còn cao hơn mấy vị trí.

Kế tiếp, ba gã đệ tử khác của Hưng Nguyên thành cũng nhận nhịp xuất thủ, cùng Hắc Thổ thành so sánh, đệ tử của Hưng Nguyên thành rõ ràng mạnh hơn không ít, bài danh thứ ba Vương Cát cùng Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục hầu như chênh lệch không bao nhiêu, bài danh chỉ xếp sau Trương Dục, về phần hai người khác thì không thể xâm nhập trước năm mươi đệ tử mới gia nhập.

- Hưng Nguyên thành xong rồi, đến phiên Mộ Thạch thành chúng ta.

Năm tên đệ tử Hưng Nguyên thành xếp xong bài danh, trong đám người Mộ Thạch thành lướt ra một bóng người, đi tới trước thạch bích vỗ ra một chưởng.

Phanh...

Trong âm hưởng nặng nề, bóng người kia bay ngược ra, hiển nhiên bị thương không nhẹ, mà bài danh của hắn cũng không thể xâm nhập trước năm mươi tân tân đệ tử.

- Hừ, xem ta.

- Ta cũng tới...

Ngay sau đó, đệ tử của Mộ Thạch thành liên tiếp bay ra, so sánh với Hắc Thổ thành, đệ tử của Mộ Thạch thành mạnh hơn không ít, nhưng so với Hưng Nguyên thành, lại kém một phần, đệ tử bài danh thứ hai của Mộ Thạch thành xếp thứ một trăm tám mươi lăm, dưới Hắc Thổ thành đệ nhất Trương Dục, lại trên Hưng Nguyên thành bài danh thứ ba Vương Cát.

330. Chương 330: Đệ Tam Chi Tranh (2)

- La Hưng Sơn, lúc này đây Mộ Thạch thành chúng ta sẽ vượt lên Hưng Nguyên thành các ngươi, tiến nhập trước ba.

Sau khi bốn gã đệ tử Mộ Thạch thành định ra bài danh, trong đám người Mộ Thạch thành đột nhiên lướt

Nhưng lúc này không giống, không nói Lâm Tiêu, chỉ là bốn người Kỷ Hồng ở quá khứ đều có thực lực thu được quán quân, mà ba người Bạch Mông vốn chỉ là Tam chuyển Sơ kỳ, lại ở trong thú triều, bị máu và lửa sinh tử tôi luyện, sau khi chiến đấu kết thúc phá kén hóa điệp, đều đột phá đến Tam chuyển Trung kỳ.

Trâu Giang tin tưởng trải một hồi thú triều như thế, thực lực bọn người Lâm Tiêu đều có đề thăng, lúc này đây Tân Vệ thành bọn họ nhất định sẽ có lực lượng mới xuất hiện, bỗng nhiên nổi tiếng.

Trâu Giang có lòng tin này.

- Tốt, ta tới trước.

Âm thanh của Trâu Giang kết thúc, ánh mắt Dương Tuấn lạnh lùng, từ trong đám người đi ra.

Tay cầm Tề mi côn, Dương Tuấn lạnh lùng nhìn chăm chú vào thạch bích cách đó không xa, Nguyên Lực Tam chuyển Trung kỳ ở trong cơ thể lưu chuyển, trong nháy mắt mạnh mẽ bạo phát.

Oanh...

Như một viên đạn pháo, hai chân Dương Tuấn mạnh mẽ đạp xuống đất, thân hình ở trong nháy mắt chợt phát động, nhanh như tia chớp nhảy vào trong phạm vi uy áp bao phủ.

- Người này ...

Căn cứ lệ cũ, người đầu tiên của từng vệ thành ra trận thông thường đều là tên sau cùng, ngay từ đầu mọi người vẫn ung dung chuẩn bị xem Dương Tuấn chê cười, nhưng chờ Dương Tuấn có hành động, không ít người đều ngây người.

Lấy thân phận võ giả của bọn họ, hiển nhiên có thể nhìn ra, hôm nay Dương Tuấn biểu hiện ra thực lực mặc dù không cách nào so sánh cùng với bọn người Cổ Luân, nhưng mà tuyệt không dưới Hắc Thổ thành, Mộ Thạch thành.

Trong mục quang hơi phát ngốc của mọi người, chỉ là một giây thời gian, Dương Tuấn đã đi tới trước thạch bích.

- Lên...

Một tiếng gầm nhỏ vang lên, thân hình Dương Tuấn mạnh mẽ phóng lên cao, trong nháy mắt đến độ cao tám chín thước, đồng thời song chưởng phút chốc căng phồng lên, Tề mi côn hóa thành một đoàn loạn ảnh, hung hăng nện ở trên vách đá.

Trong tiếng ầm ầm trầm thấp, Dương Tuấn như một đầu điều hầu rơi xuống đất, nhanh như tia chớp trở lại trong đội ngũ Tân Vệ thành.

Đích đích đích...

Thanh âm chói tai vang lên, trên bài danh ngọc bích xuất hiện tên của Dương Tuấn, trong ánh mắt giật mình của mọi người, Dương Tuấn nhảy vào trước năm mươi danh ngạch tân tấn, dừng lại ở một trăm chín mươi ba.

334. Chương 334: Liên Tiếp Rung Động (1)

- Một trăm chín mươi ba.

- Không ngờ lại là một trăm chín mươi ba.

- Người xác định ta không nhìn lầm chứ?

Trong nháy mắt, vô số võ giả ở đây tất cả đều ngây người.

Bởi vì trước kia năm tên đệ tử của Thanh Nham thành thượng bảng, hiện tại thứ tự trên bài danh ngọc bích là như thế này, Dương Tuấn bài danh một trăm chín mươi ba, Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục

bài danh một trăm chín mươi bốn, Nguyệt Linh thành Giang La bài danh một trăm chín mươi lăm, Thanh Nham thành Tả Lưu bài danh một trăm chín mươi sáu, Mộ Thạch thành á quân bài danh một trăm chín mươi bảy, Hưng Nguyên thành Vương Cát bài danh một trăm chín mươi tám.

Nói cách khác, thực lực Dương Tuấn so với tên thứ năm của Thanh Nham thành cùng Nguyệt Linh thành còn mạnh hơn, thậm chí còn vượt lên trước Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục.

- Cái gọi Dương Tuấn này là ai? Chẳng lẽ là quán quân của Tân Vệ thành, làm sao sẽ mạnh như vậy?
- Nhất định là quán quân, đó còn cần phải nói, thực lực Dương Tuấn này còn trên Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục, trừ phi hắn là quán quân của Tân Vệ thành ra, không có khả năng thứ hai.
- Không nghĩ tới lúc này đây Tân Vệ thành lại chui ra một cao thủ như thế, kể từ đó, bài danh của Tân Vệ thành cũng ở trên Hắc Thổ thành, trong lục đại vệ thành bài danh thứ năm.
- Các người xem khuôn mặt đám người Hắc Thổ thành kia tựa như cái gì, bất quá cũng phải thôi, vốn là đệ ngũ hiện tại biến thành lót đáy, nếu như là ta, ta cũng phải chịu phiền muộn a.
- Cũng không biết những đệ tử còn lại của Tân Vệ thành thực lực thế nào.
- Chỉ cần không có đệ tử không cách nào phát ra công kích bị đào thải trực tiếp, lúc này đây Tân Vệ thành coi như là hãnh diện, từ thứ sáu biến thành thứ năm, không dễ dàng a.

Thành tích của Dương Tuấn vừa ra, cả đám người trong nháy mắt ồ lên, không phải nói thực lực của Dương Tuấn mạnh bao nhiêu, mà là có Dương Tuấn, bài danh Tân Vệ thành lập tức liền vượt lên Hắc Thổ thành, chiếm thứ tự thứ năm, mà Hắc Thổ thành ngược lại trở thành lót đáy.

Bởi vì Tân Vệ thành là thành trì nhỏ nhất trong lục đại vệ thành, hơn nữa hầu như lần nào cũng lót đáy, bởi vậy bài danh của đệ tử vệ thành khác không ít người âm thầm hỏi thăm, về phần Tân Vệ thành này, thậm chí ngay cả hỏi thăm cũng không hỏi, trực tiếp dẫn đến bọn họ coi Dương Tuấn là quán quân Tân Vệ thành, ở trong mắt bọn họ, trừ quán quân Tân Vệ thành ra, người khác không khả năng có thực lực này.

- Nguyên bản nghe nói Tân Vệ thành của Lâm Tiêu sư đệ thực lực rất yếu, hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải yếu như vậy a.

Tại một đình đài trong thiên tài huấn luyện doanh, Lý Dật Phong, Mộ Lăng, Hề Hiên Thanh, Nam Môn Thành, Lương Phương, năm thiên tài đứng đầu Vũ Điện ung dung nhìn về phía bọn người Lâm Tiêu.

Thân là đệ tử Vũ Điện trong thiên tài huấn luyện doanh, bọn người Lý Dật Phong tự nhiên biết thiên tài huấn luyện doanh chiêu sinh lúc nào, cũng biết bọn người Lâm Tiêu ở ngày đầu tiên gia nhập huấn luyện doanh, nhất định sẽ tiến hành trắc thí bài danh, cho nên cố ý đến đây quan sát bài danh của đám người Lâm Tiêu.

- Thứ năm đã có thể xếp một trăm chín mươi ba, ở địa phương như lục đại vệ thành, xác thực cũng coi là thiên tài, không biết những người khác thực lực thế nào.
- Những người khác ta không muốn biết, ta chỉ hiếu kỳ Lâm Tiêu sư đệ bài danh nhiều ít, Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, coi như là tương đối mạnh trong Tam chuyển Trung kỳ, thông thường chỉ có thể xâm nhập trước một trăm tám mươi, về phần trước một trăm bảy mươi, cơ bản đều cần thực lực Tam chuyển Hậu kỳ mới có thể.
- Nam Môn Thành, người cũng quá coi thường Lâm Tiêu sư đệ, theo ta phỏng chừng, mặc dù Lâm Tiêu sư đệ chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, nhưng thực lực tuyệt đối không chỉ như vậy, bài danh cụ thể ta không biết, nhưng Lâm Tiêu sư đệ bài danh tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trăm sáu mươi.
- Cao như vậy sao? Mộ Lăng, người nhìn tốt Lâm Tiêu sư đệ như vậy sao?

Nam Môn Thành cười nói.

- Đó là tự nhiên, người cho rằng một a miêu a cầu cũng có thể né tránh Vạn La Huyền Nữ Thủ của Mộ Lăng ta tiến công sao?

- Ta ngược lại cảm thấy Mộ Lăng không có khuyếch đại, lấy thực lực của Lâm Tiêu sư đệ có thể tiến vào một trăm sáu mươi, bất quá không cũng chỉ là tới thứ tự này mà thôi, đi lên nữa, đề thăng mỗi một thứ tự đều rất trắc trở, nhớ lại thời điểm ban đầu, lần đầu tiên gia nhập thiên tài huấn luyện doanh, bài danh của ta cũng chỉ là một trăm năm mươi.

Hề Hiên Thanh cười nhạt nói.

- Được rồi, chúng ta nhìn cho thật kỹ ah, lập tức sẽ đến phiên Lâm Tiêu sư đệ trắc thí, đến lúc đó bài danh vừa nhìn thấy ngay, đối với thực lực của Lâm Tiêu sư đệ chúng ta cũng sẽ có lý giải.

Lý Dật Phong ở một bên thủy chung không lên tiếng, lúc này nói chuyện, năm người liền không hề cãi lại, ánh mắt rơi vào trong đội ngũ Tân Vệ thành.

- Nguyên lai thực lực của ta không khác với suy nghĩ của ta lắm, chỉ là như vậy.

Dương Tuấn nhìn trên bảng xếp hạng, không khỏi khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi có chút chưa thoả mãn.

- Kế tiếp đến phiên ta.

Dương Tuấn trở lại trong đám người, lúc này Cận Trí Hải đi ra.

Bởi vì Dương Tuấn ở trong tranh tài là thuộc về loại lọt sàng lấy lên, bởi vậy bài danh thứ năm, kế tiếp chính là bài danh thứ tư Cận Trí Hải.

Hít sâu một hơi, Cận Trí Hải trầm ổn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào thạch bích cách đó không xa, sau một khắc...

Sưu!

Hai chân Cận Trí Hải dậm mạnh, cả người nhanh như sao xẹt, nhảy vào trong phạm vi trăm thước, hai chân liên tục đóng đưa mấy cái, Cận Trí Hải đã đi tới trước thạch bích, ra sức bật người nhảy lên, thân thể đi tới độ cao cùng Dương Tuấn không khác biệt lắm.

- Bài Vân Chưởng!

Trong tiếng quát khẽ, bàn tay của Cận Trí Hải hung hăng vỗ vào trên vách đá, đồng thời thả người lướt về đội ngũ Tân Vệ thành.

- Thực lực người này tựa hồ cũng không yếu.

Trong đám người có người trầm giọng nói.

Đích đích đích!

Tiếng kêu chói tai vang lên, trên bài danh ngọc bích, tên của Cận Trí Hải xuất hiện, sau cùng dừng lại ở một trăm chín mươi lăm, so với Dương Tuấn cùng Trương Dục đều thấp hơn một cái thứ tự, đem bọn người Nguyệt Linh thành Giang La cùng Thanh Nham thành Tả Lưu chen xuống dưới.

- Cận Trí Hải kia bài danh một trăm chín mươi lăm, so với Dương Tuấn một trăm chín mươi ba thấp hơn hai thứ tự, xem ra là Tân Vệ thành á quân.

- Ta đã nói, vừa rồi Dương Tuấn kia nhất định là quán quân, nếu như là đệ ngũ danh thu được bài danh một trăm chín mươi ba, chẳng phải là so với Thanh Nham thành cùng Nguyệt Linh thành còn mạnh hơn!

- Như thế xem ra, Tân Vệ thành này thật là căn cứ bài danh từ cao đến thấp trắc thí.

Trong đám người truyền đến trận trận nghị luận, càng thêm kiên định bọn họ suy đoán.

- Một trăm chín mươi lăm sao?

Nhìn thứ tự của mình, Cận Trí Hải không khỏi lắc đầu, hiển nhiên là không thoả mãn thứ tự này.

- Ta còn chưa đủ mạnh a, còn cần nỗ lực tu luyện.

Ở trong lòng hắn yên lặng nhắc nhở bản thân.

335. Chương 335: Liên Tiếp Rung Động (2)

- Đến ta.

Bạch Mông một thân bạch y từ trong đám người đi ra, trước khi trắc thí còn quay đầu ngắms đám người đệ tử Mộ Thạch thành, khóe miệng hiện lên một tia tươi cười lạnh lẽo.

- Ta kháo, người này biểu tình như vậy là ý gì.

- Ta xem hắn là muốn bị ăn đòn.

- Không phải là bài danh vượt lên trước Hắc Thổ thành sao, cứ nhiên dám lớn lối như vậy, có gan cùng Dương Thiên đại ca của chúng ta thử xem, Dương Thiên đại ca của chúng ta bài danh là một trăm bảy mươi ba, mạnh nhất của Tân Vệ thành bọn họ cũng bắt quá là một trăm chín mươi ba.

- Thành tích như vậy mà cũng dám dương dương tự đắc, Tân Vệ thành này cũng chỉ có chút tiền đồ như vậy, thảo nào toàn bị lột đáy.

Đám đệ tử Mộ Thạch thành lập tức quá khiêu, ở trong suy nghĩ của bọn họ, Bạch Mông đây là đang khiêu khích bản thân.

Không để ý đến đám đệ tử Mộ Thạch thành nói, ánh mắt như đao của Bạch Mông ngưng tụ, nhìn thạch bích cách đó không xa.

Hưu!

Bỗng nhiên phát lực, cả người Bạch Mông phẳng phất như hóa thành một ánh đao, vượt qua mọi chông gai nhảy vào phạm vi uy áp của thạch bích, ở trước thạch bích nhảy mạnh.

Hô!

Thân hình Bạch Mông kịch liệt cất cao, chớp mắt liền lao lên ười thước.

- Cái gì? Người này thể nào nhảy cao như vậy?

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của đoàn người, huyết sắc chiến đao bên hông Bạch Mông chọt ra khỏi vỏ.

- Tuyệt Diệt Đao Pháp... Tuyệt Diệt Luân Hồi!

Thương!

Một đạo đao ảnh huyết sắc hung hăng chém vào trên vách đá, tản mát ra đao khí sắc bén kinh người.

Trở lại trong đội ngũ, tên của Bạch Mông xuất hiện ở trên bài danh ngọc bích, hơn nữa diện cuồng đề thăng, sau cùng dừng lại ở một trăm bảy mươi chín.

- Một trăm bảy mươi chín? Ta không nhìn lầm chứ?

Trong đám người truyền đến trận trận ồ lên, hiển nhiên hoàn toàn không ngờ rằng Bạch Mông bài danh cao như thế, mà vài tên đệ tử Mộ Thạch thành trước kia chửi bới Bạch Mông cũng ngầy người, phải biết rằng quán quân Dương Thiên của Mộ Thạch thành bọn họ bài danh mới một trăm bảy mươi ba, hai người chênh lệch chỉ sáu thứ tự.

- Không có thể vượt lên Dương Thiên kia, thật là khó chịu a.

Thấy bài danh của mình, Bạch Mông lắc đầu, hiển nhiên cũng không phải hết sức hài lòng.

Nếu như hắn nói khiến những võ giả khác nghe được, sợ rằng mỗi người sẽ mắng ra miệng, phải biết rằng Dương Thiên là Tam chuyển Hậu kỳ Chân Võ Giả, mà Bạch Mông hắn chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, bài danh của hai người lại gần nhau như vậy, điều này nói rõ ở lĩnh vực thiên phú, thiên phú của Bạch Mông còn trên Dương Thiên.

- Tân Vệ thành này trắc thí rốt cuộc là sắp xếp như thế nào? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện một cao thủ?

Đồng thời trong đám người lại tràn ngập nghi hoặc.

- Tân Vệ thành này, thật đúng là làm người ta không ngờ a.

Ngay cả đệ tử thiên tài của Thanh Nham thành cùng Nguyệt Linh thành, lúc này ánh mắt cũng ngưng tụ qua đây, vốn sau khi trắc thí kết thúc, bọn họ chỉ là chờ đi đưa tin, đối với kết quả khảo nghiệm của Tân Vệ thành không có nửa điểm ý tứ, nhưng đám người Bạch Mông biểu hiện lại hấp dẫn bọn họ.

- Đến phiên ta sao.

Ở trong tiếng nghị luận cùng ánh mắt của vô số dân chúng, Kỷ Hồng cảm hắc sắc trường thương từ trong đám người đi ra.

- Cổ Luân sư huynh, người này không ngờ lại cũng dùng thương.

Một ít đệ tử Thanh Nham thành thấy đại thương trong tay Kỷ Hồng, nhin không được cười nói.

- Năm đao, thảng côn, cả đời thương, trong binh khí, kiếm là vương giả, đao là bá chủ, vũ khí của tuyệt đại đa số võ giả đều là kiếm cùng đao, nhưng độ khó của thương pháp đều trên bọn họ, không biết người này thương pháp làm sao, có mấy thành công lực của Cổ Luân sư huynh.

Cổ Luân không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm vào Kỷ Hồng.

Oanh!

Kỷ Hồng đem tinh khí thần tập trung ở một điểm, tâm ý cùng Bá Vương Thương dung hợp, cả người như một chiếc xe tăng hạng nặng nhảy vào phạm vi uy áp của thạch bích.

- Bá Vương Thương... Bá Vương Biệt Cơ!

Người đang ở trên đường, Kỷ Hồng đột nhiên rống to một tiếng, hai chân đạp mặt đất một cái, thân hình ầm ầm phóng lên cao, một cổ Ý Cảnh nhu hòa, bá đạo đến mức tận cùng hiện lên, Kỷ Hồng bay vút tới độ ười một mười hai thước, hắc sắc trường thương hóa thành một nộ long, hung hăng đâm vào trên thạch bích.

Oanh!!!

Mũi thương tuôn ra một đoàn tiếng nổ vang thật lớn, Nguyên khí phập phồng lay động, kinh khí bạo tạc, Bá Vương Thương thô to ở dưới lực lượng khổng lồ kịch liệt run run, lực phản chấn cường đại chấn cả người Kỷ Hồng rơi vào trong đội ngũ Tân Vệ thành.

Đích đích đích...

Sau một khắc, tên của Kỷ Hồng ở trên bài danh ngọc bích hiện lên, điên cuồng bay lên, đầu tiên là vượt qua đám người Hắc Thổ thành quán quân Trương Dục, lại vượt qua Bạch Mông bài danh một trăm bảy mươi chín, ngay sau đó lại vượt lên một trăm bảy mươi ba của Mộ Thạch thành đệ nhất thiên tài Dương Thiên, cùng bài danh một trăm bảy mươi mốt của Hưng Nguyên thành đệ nhất thiên tài La Hưng Sơn, sau cùng dừng lại ở một trăm sáu mươi lăm.

Cái hạng này, so với thiên tài thứ hai Nguyệt Linh thành, mười chín tuổi Tam chuyển Hậu kỳ Chân Vô Giả Cốc Đồng một trăm sáu mươi tám cao hơn vài tên. Ở trong hai mươi chín đệ tử trắc thí của lục đại vệ thành, chỉ thua Thanh Nham thành đệ nhất thiên tài Cổ Luân, đệ nhị thiên tài Tương Khâm, cùng với Nguyệt Linh thành đệ nhất thiên tài Hoa Phượng Tú, bài danh thứ tư.

- Một trăm sáu mươi lăm, điều này sao có thể.

- Đùa gì thế, lúc nào Tân Vệ thành xuất hiện cao thủ như thế?

- Như vậy Tân Vệ thành ở trong lục đại vệ thành, bài danh chẳng phải là đến thứ ba? Thậm chí còn vượt lên trước Hưng Nguyên thành cùng Mộ Thạch thành?

- Xem khí tức của Kỷ Hồng này, vẫn còn là Tam chuyển Trung kỳ ah, cách Tam chuyển Hậu kỳ còn kém một chút, Hưng Nguyên thành La Hưng Sơn cùng Mộ Thạch thành Dương Thiên đều là Tam chuyển Hậu kỳ Chân Vô Giả, không ngờ cũng chẳng bằng Kỷ Hồng này?

Từ trong đám người truyền đến trận trận ồ lên, vẻ mặt mọi người khó có thể tin nhìn Kỷ Hồng.

Về phần đám đệ tử Mộ Thạch thành càng há hốc mồm, ngay cả đệ nhất thiên tài Dương Thiên cũng là ánh mắt âm trầm, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

- Coi như không tệ.

Nhìn thứ tự của bản thân, Kỷ Hồng không buồn không vui, bình thản nói.

Trên thực tế, Kỷ Hồng cùng Lâm Tiêu như nhau, sau khi trải qua thú triều, thực lực tăng lên thật lớn, hôm nay mặc dù chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, nhưng cách Hậu kỳ chỉ một bước, tùy thời đều có thể đột phá vào Tam chuyển Hậu kỳ, ở trên đẳng cấp so với bọn người Bạch Mông, Dương Tuấn cao hơn một phần.

- Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, bài danh một trăm sáu mươi lăm, không nghĩ tới trừ Lâm Tiêu sư đệ ra, Tân Vệ thành này còn có thiên tài như vậy.

- Người này là á quân thiên tài đệ tử đại tái của Tân Vệ thành.

- Xem ra Lâm Tiêu sư đệ bài danh sẽ không thấp hơn thứ hạng này.

Bọn người Lý Dật Phong mặt mỉm cười nói.

Sau Kỷ Hồng, trong ba mươi đệ tử lục đại vệ thành đã có hai mươi chín người trắc thí kết thúc, chỉ còn lại có Lâm Tiêu.

336. Chương 336: Biểu Hiện Kinh Người

- Bốn gã đệ tử Tân Vệ thành này, trừ thứ hai không mạnh bằng thứ nhất ra, còn lại bài danh đều là từ từ đề thăng, lẽ nào Tân Vệ thành này cũng căn cứ bài danh từ thấp tới cao trắc thí?

Ở chung quanh tất cả võ giả khiếp sợ, đột nhiên có người nghi hoặc lên tiếng hỏi, hắn vừa dứt lời, xung quanh nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng rằng đệ tử Tân Vệ thành là từ quán quân bắt đầu trắc thí, nhưng Bạch Mông cùng Kỷ Hồng biểu hiện lập tức khiến bọn họ minh bạch, sợ rằng sự tình cũng không phải như bọn họ suy nghĩ.

- Không thể nào, lẽ nào tên kia chỉ là á quân của Tân Vệ thành?

- Á quân cũng có thể bài danh một trăm sáu mươi lăm, vậy quán quân sẽ như thế nào?

Võ giả toàn trường nghĩ đến khả năng này, biểu tình nhất thời một mảnh đại ra, đồng thời ánh mắt nhện nhíp nhìn về phía đệ tử của Tân Vệ thành, muốn nhìn một chút tên đệ tử sau cùng kia đến tột cùng là ai.

Nhưng bọn họ mới vừa nhìn, không khỏi đều ngây người.

- Không phải chứ, còn trẻ như vậy sao?

- Tên đệ tử sau cùng này sao còn trẻ như vậy, thoát nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi ah?

- Thứ tự đệ tử Tân Vệ thành khảo nghiệm rốt cuộc là sắp xếp thế nào, ai có thể nói cho ta biết không? Thiếu niên còn trẻ như vậy thật chẳng lẽ là quán quân của Tân Vệ thành sao.

- Đùa gì thế, còn trẻ như vậy, nhìn khí tức trên người hắn đã là Tam chuyển Trung kỳ ah, nói hắn là quán quân ta tuyệt đối không tin.

- Có thể là người ta thoát nhìn tuổi trẻ, nói không chừng đã mười chín, hai mươi tuổi thì sao.

Trong con người tất cả võ giả tràn đầy nghi hoặc, lẫn nhau nghị luận, nhưng lại không ra một cái kết quả, thật sự là trước kia bọn họ quá không coi trọng Tân Vệ thành, hơn nữa đệ tử lục đại vệ thành trắc thí cùng bản thân không hề có quan hệ, bởi vậy hoàn toàn không ai nghĩ đến đi hỏi thăm tình huống bài danh của thiên tài đệ tử đại tái ở Tân Vệ thành.

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Lâm Tiêu đi tới trước thạch bích.

Không đợi Lâm Tiêu xuất động, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Trâu Giang thống lĩnh:

- Lâm Tiêu, ta biết thực lực ngươi còn trên Kỷ Hồng, hiện tại ngươi lấy ra thực lực chân chính cho ta, đè ép đệ tử vệ thành khác, một người Kỷ Hồng còn chưa đủ, lúc này đây, ta muốn tên tuổi của Tân Vệ thành chúng ta ở Hiên Dật quận thành triệt để khai hỏa lên.

Trâu Giang thống lĩnh lãnh đạm nói.

Thanh âm của hắn cũng không lớn, vừa lúc để đám người xung quanh Lâm Tiêu như Kỷ Hồng, Thi Hoa trưởng lão nghe được, mà nam tử áo đen dẫn dắt bọn người Lâm Tiêu tiến đến tự nhiên cũng nghe thanh thanh sở sở nghe rõ, lúc này trừng lớn hai mắt nhìn Lâm Tiêu.

- Lẽ nào trong chi đội ngũ này, thiếu niên trẻ tuổi nhất kia mới là quán quân? Nghe người dẫn đầu Tân Vệ thành kia nói, thực lực của tiểu tử này tựa hồ còn trên Kỷ Hồng, đùa gì thế.

Nam tử áo đen hoàn toàn ngây người.

Nghe được Trâu Giang thống lĩnh nói, Lâm Tiêu khẽ gật đầu, hắn vốn cũng không nghĩ bảo lưu thực lực, hôm nay tự nhiên sẽ không tận lực lưu thủ, đương nhiên lá bài tẩy như Không Thần Quyết, Tinh Thần Nguyên Toa là tuyệt đối sẽ không thi triển ra, hơn nữa lá bài tẩy này ở trong chiến đấu uy lực cường đại, nhưng ở trong trắc thí cũng chưa chắc dễ thắng bao nhiêu.

Một bên, bọn người Kỷ Hồng, Bạch Mông, Dương Tuấn, Cận Trí Hải đều chờ mong nhìn Lâm Tiêu, thời điểm thiên tài đệ tử đại tái, bọn họ cũng không có kính nể Lâm Tiêu bao nhiêu, chỉ là đối với hắn thu được quán quân có chút hâm mộ nể mà thôi. Nhưng trải qua thú triều, nhìn thấy Lâm Tiêu lấy thực lực Tam chuyển Trung kỳ, đối mặt Tứ tinh Yêu Thú Thiết Lân thú mà bốn người bọn họ liên thủ cũng không thể chém giết lại có thể chém chết, cũng cứu bọn họ thoát chết, bốn người Kỷ Hồng đối với Lâm Tiêu là bội phục phát ra từ nội tâm.

Lâm Tiêu phát triển thật sự quá nhanh, nhanh đến mức bọn người Kỷ Hồng đều là nhân vật thiên tài cũng cảm thấy giật mình, ở trong lòng bọn người Kỷ Hồng, tuy rằng bọn họ trải qua thú triều, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng bọn họ lại tin tưởng, Lâm Tiêu phát triển vượt xa bọn họ.

- Phải lấy tốc độ nhanh nhất đi tới trước thạch bích sao?

Trong ánh mắt của mọi người, khóe miệng Lâm Tiêu hơi nhếch, Nguyên Lực trong cơ thể cổ dâng, truyền lại đến hai chân, chợt thi triển tâm pháp Điện quang hỏa thạch.

Lâm Tiêu đã nghĩ, nếu không ẩn dấu thực lực bản thân, như vậy thì để cho người khác nhìn thực lực chân chính của mình một chút.

- Điện Quang Phi Thệ.

Oanh...

Một cổ Nguyên Lực đáng sợ từ dưới hai chân Lâm Tiêu nổ bắn ra, hai chân đóng đưa, xung lượng đáng sợ làm cho cả người Lâm Tiêu hoàn toàn hóa thành một đạo Thiểm Điện, trong nháy mắt tiêu thất tại chỗ.

Xuy...

Tiến nhập phạm vi uy áp của thạch bích, một cổ uy áp đáng sợ kéo tới, đây là một loại Yêu khí uy áp chỉ Yêu Thú cường đại mới có, giống như sóng triều thật lớn cuộn cuộn nghiền ép đến, hung hăng trùng kích ở trên tinh thần của Lâm Tiêu.

- Hừ, một đầu Yêu Thú chết đi mà thôi, phá cho ta.

Đôi mắt Lâm Tiêu chứa đầy ngạo ý, đã nhận uy áp của Viễn Cổ Nhân loại ở thế giới lòng đất kia, hắn há sẽ bị một đầu Yêu Thú chết đi dọa sợ, Tinh Thần Lực lưu chuyển, đơn giản liền ngăn trở uy áp cuộn cuộn mà đến.

- Cái gì? Sao lại nhanh như vậy?

- Tiểu tử này tu luyện đến tột cùng là thân pháp gì?

- Nhanh thật ...

Trong lúc mọi người khiếp sợ, Lâm Tiêu hóa thành một đạo Thiểm Điện trong nháy mắt liền từ vị trí cũ đi tới trước thạch bích, tốc độ cực nhanh, làm người ta không kịp nhìn, hầu như khó có thể tưởng tượng, thậm chí thời điểm Lâm Tiêu đi tới trước thạch bích, thân ảnh hắn dừng lại ở bên ngoài phạm vi thạch bích uy áp, lúc này mới chậm rãi tiêu thất.

Chỉ là chiêu thức ấy, liền làm tất cả võ giả ở đây đều biến sắc.

- Tốc độ của Lâm Tiêu sư đệ thật nhanh, tốc độ này, sợ rằng cùng ta toàn lực thi triển cũng tương xứng.

Cách đó không xa, trong đình đài, Hề Hiên Thanh đã đạt tới Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ cũng khiếp sợ.

- Xác thực, tốc độ của Lâm Tiêu sư đệ đã đạt tới cảnh giới Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ, thậm chí so với một ít Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ phổ thông còn muốn nhanh hơn một chút.

- Hắn tu luyện đến tột cùng là công pháp gì? Lại khiến tốc độ một Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả có thể so với Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả.

Bọn họ đều khiếp sợ, lấy thực lực của bọn hắn, tự nhiên có thể nhìn ra tốc độ của Lâm Tiêu đến tột cùng đạt tới trình độ nào, võ giả phổ thông tu luyện công pháp tốc độ, thân pháp, đối với tốc độ có biên độ tăng lên thật sự là sự tình quá bình thường, nhưng khiến một gã Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả đạt tới tốc độ của Hóa Phàm cảnh Sơ kỳ võ giả, bọn họ lại chưa bao giờ thấy qua.

Công pháp như vậy nhất định là có, nhưng có thể luyện thành, không người nào mà không phải là hạng thiên tư trác tuyệt, hơn nữa đối với thân thể có phụ tải cùng tổn thương thật lớn.

337. Chương 337: Bài Danh Khiếp Sợ (1)

- Tiểu tử này tốc độ làm sao sẽ nhanh như vậy, đoán chừng là tu luyện một môn công pháp tốc độ đáng sợ không gì sánh được, bất quá nhìn nguyên lực ba động trên người hắn chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, tu vi quá thấp, có thể nhảy lên mười một mười hai thước, đã vô cùng tốt rồi.

- Phải, muốn đem tốc độ đề thăng tới nhanh như vậy, khẳng định cần đại lượng Nguyên Lực, đối với thân thể tổn thương thật lớn, cứ như vậy, Nguyên Lực có thể cung cấp hắn nhảy lên cùng công kích tất nhiên là ít.

- Thạch bích chân chính khảo hạch không chỉ là tốc độ, còn khảo hạch độ cao chống lại uy áp, lực công kích... nhiều phương diện, tu vi của hắn chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, so với chút Tam chuyển Hậu kỳ, Tam chuyển đỉnh phong kia kém quá xa, dù tốc độ mau nữa, nhảy không cao, bài danh cũng có hạn.

- Tiểu tử này thực lực cũng không yếu, nhưng nhảy lên cao tối đa chỉ chừng mười thước.

Trong đám người có người lên tiếng nói.

Chúng võ giả nhện nhíp gật đầu bình luận, một trăm mét trong phạm vi uy áp của thạch bích, khảo nghiệm là tốc độ của võ giả, trong quá trình này, uy áp trên thạch bích cũng không tính mạnh, có thể lên cao, uy áp khổng lồ kia sẽ thẳng tắp bay lên, mỗi đề ột thước, uy áp gia tăng liền cường đại đến kinh người, lúc này, chính là khảo nghiệm ý chí, tinh thần cùng với Nguyên Lực của võ giả có tràn đầy hay không.

Như Cổ Luân Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả, Nguyên khí tràn đầy, tất nhiên là nhảy cao được, mà Lâm Tiêu mới chỉ là Tam chuyển Trung kỳ, hơn nữa tốc độ đề thăng tới loại tình trạng này, tiêu hao Nguyên Lực khẳng định thật lớn, như vậy nhảy lên cao tất nhiên là thấp hơn.

Nói như vậy, Tam chuyển Sơ kỳ Chân Võ Giả phổ thông ở trước thạch bích chỉ có thể nhảy lên năm sáu mét, một ít Tam chuyển Sơ kỳ Chân Võ Giả thực lực yếu kém, thậm chí ở dưới uy áp tăng cường của thạch bích, dẫn đến bọn họ không cách nào công kích, bị đào thải trực tiếp.

Lần trước Tân Vệ thành bị đào thải hai gã Tam chuyển Sơ kỳ cũng là bởi vì nguyên nhân này, không thể xuất thủ.

Mà như Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, căn cứ thực lực cao thấp, độ cao nhảy lên là ở năm, sáu mét đến mười một, mười hai mét, về phần Tam chuyển Hậu kỳ Chân Võ Giả, thì ở mười mét đến mười ba, mười bốn mét, đi lên nữa, thì chỉ Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả mới có khả năng đạt được.

Thời điểm mọi người nghị luận âm ỉ, thân hình Lâm Tiêu đã thẳng tắp bay lên.

Ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, muốn nhìn một chút hắn đến tột cùng có thể nhảy cao bao nhiêu, từ trên độ cao, hầu như liền có thể nhìn ra bài danh của Lâm Tiêu.

Lúc này Lâm Tiêu đã hoàn toàn hấp dẫn mọi người chú ý, ngay cả đám người Thanh Nham thành Cổ Luân, Nguyệt Linh thành Hoa Phượng Tú cũng không hề chớp mắt theo dõi hắn, ánh mắt ngưng trọng. Bảy mét! Mười mét! Mười hai mét! Chỉ trong thời gian nháy con mắt, Lâm Tiêu đã tới độ ười hai mét. Rầm rầm oanh! Ở trong đầu Lâm Tiêu, uy áp của Hắc Ám Yêu Long lấy bội số điên cuồng tăng lên, áp lực thật lớn như một ngọn núi đặt ở trên người hắn, hung hăng đánh thẳng vào đầu óc hắn, nhưng ở dưới Tinh Thần Lực cường đại của Lâm Tiêu nhộn nhịp tan vỡ, bất quá cổ uy áp này của Hắc Ám Yêu Long mặc dù không cách nào ảnh hưởng đến Lâm Tiêu thân là Luyện Dược Sư, nhưng áp lực thật lớn vẫn để Nguyên Lực trong cơ thể hắn điên cuồng trôi qua.

- Lâm Tiêu này đã đến độ ười hai mét, chắc cũng chỉ tới đây thôi.

Có người lên tiếng nói.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, thân hình Lâm Tiêu không có dừng lại, mà còn tiếp tục không ngừng đi lên trên.

Mười ba mét!

Mười bốn mét!

Đây cơ hồ đã là cực hạn của một ít Tam chuyển Trung kỳ Chân Võ Giả, thậm chí có một ít Tam chuyển Hậu kỳ Chân Võ Giả cũng vô pháp đạt tới độ cao này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân thể Lâm Tiêu vẫn không có dừng lại, tiếp tục đi lên cao.

Mười lăm mét!

Mười sáu mét!

Trong kinh ngạc, nhất thời có vô giả ngơ ngác nói:

- Lâm Tiêu này đã vượt lên độ cao của Hoa Phong Tú, làm sao có thể chứ, lẽ nào hắn hoàn toàn không sợ uy áp của Hắc Ám Yêu Long, không ngờ bay cao đến loại tình trạng này, hắn điên rồi sao.

- Tiểu tử này muốn ra danh tiếng, điên ah, không ngờ lại chỉ đề thăng độ cao bản thân, ta không biết hắn là làm sao có thể chống lại uy áp trên thạch bích, nhưng ở độ cao này, Nguyên Lực của hắn khẳng định tiêu hao hơn phân nửa, nếu như hiện tại hắn lập tức dừng lại công kích còn tốt, ít nhất còn có thể phát huy ra một nửa lực lượng, nếu như lại tiếp tục lên cao hơn nữa, lấy tu vi của hắn, ta cảm thấy nói không chừng ngay cả xuất chiêu cũng không có khí lực.

- Điên, hoàn toàn điên rồi, ta vốn cho rằng hắn là một nhân vật, không nghĩ tới ngu ngốc như vậy, xem ra hắn bài danh chưa chắc sẽ không được bao nhiêu.

- Thật là chờ mong không a.

Vô số vô giả vây xem nghị luận lên tiếng, biểu tình nhìn Lâm Tiêu tựa như đang nhìn một tên ngu ngốc.

Phải biết rằng, thạch bích khảo nghiệm là công bình không gì sánh được, không chỉ khảo nghiệm tốc độ, thân pháp, ý chí, càng khảo nghiệm lực công kích, lực phòng ngự... các đại phương diện khác, nếu như đệ tử trác thí chỉ cường cầu tốc độ cùng độ cao, ngược lại sẽ cái được không bù đắp đủ cái mất, dù tốc độ nhanh, độ cao cao, nhưng đến phía sau Nguyên Lực thiếu, ý chí bị đánh tan, trực tiếp dẫn đến phát ra công kích không có uy lực, ngược lại sẽ khiến bài danh đại giảm, thậm chí còn không cách nào đạt đến bài danh nên có.

Loại chuyện này ở khoá trước thường xuyên sẽ phát sinh.

Mười bảy mét!

Mười tám mét!

Trong ánh mắt của mọi người, thân hình Lâm Tiêu vẫn còn tiếp tục còn đề thăng, thậm chí đã vượt lên độ cao của Thanh Nham thành đệ nhất thiên tài Cổ Luân.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong ánh mắt Cổ Luân mạnh mẽ hiện lên một đạo tinh mang.

- Lâm Tiêu sư đệ còn không chuẩn bị dừng lại, hắn làm sao có nhiều Nguyên Lực như vậy, tại sao có thể chống lại uy áp của Hắc Âm Yêu Long.

Ngay cả đám người Mộ Lăng cũng kinh hô lên.

- Quá cật mạnh.

Hề Hiên Thanh lắc đầu.

Chỉ có trong con người Lý Dật Phong lóe ra tinh mang, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, thông qua tiếp xúc cùng Lâm Tiêu, mặc dù không có nhiều ít lý giải, nhưng hắn tin tưởng Lâm Tiêu tuyệt đối không phải là người liễu lĩnh ngu ngốc.

- Khoảng cách này là được rồi, lấy thân phận Luyện Dược Sư của ta, tuy rằng còn có thể đi lên chống lại uy áp của Hắc Âm Yêu Long, nhưng Nguyên Lực tiếp tục tiêu hao đi xuống sẽ ảnh hưởng ta phát huy.

Trong ánh mắt đại ra, kinh ngạc của mọi người, Lâm Tiêu ngạnh sinh đem độ cao đề thăng tới hai mươi mét, lúc này mới dừng lại.

Hai mươi mét, độ cao này chỉ ít cũng phải là Tam chuyển đỉnh phong Chân Võ Giả mới có thể đạt tới, thậm chí có thể đạt tới độ cao này, đều là người nổi bật trong Tam chuyển đỉnh phong. Phải biết rằng, ngay cả Cổ Luân cũng chỉ là ở mười bảy mét, hắn đương nhiên còn có thể bay cao hơn nữa, nhưng công kích nhất định sẽ tổn sức không gì sánh được, trái lại uy lực giảm nhiều.

338. Chương 338: Bài Danh Khiếp Sợ (2)

Lâm Tiêu, chẳng qua là một đệ tử đến từ Tân Vệ thành nhỏ yếu nhất trong lục đại vệ thành, hắn dựa vào cái gì nhảy đến độ cao như vậy?

Ở trong ánh mắt khinh miệt của vô số đệ tử, Lâm Tiêu đột nhiên động thủ.

Một đạo tinh mang từ trong tròng mắt hắn hiện lên, tay phải Lâm Tiêu cầm chuôi đao, tinh khí thần toàn thân tập trung ở một điểm, chiến đao trong tay chọt ra khỏi vỏ.

Thương!

Một đạo đao mang tuôn ra, đao mang đáng sợ chọt xuất hiện ở giữa thiên địa, hóa thành cầu vồng sáng chói như mặt trời mới mọc, ẩn chứa đao khí đáng sợ hung hăng chém về phía thạch bích.

- Luân Hồi Đao Quyết... Tứ Quý Luân Hồi Đao!

Vừa ra tay, Lâm Tiêu liền không lưu tình chút nào, trực tiếp thi triển ra chiêu thức cường đại nhất của bản thân hiện nay, Luân Hồi Dao Quyết thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi Dao đã hoàn toàn lĩnh ngộ Ý Cảnh.

- Cái này ...

Mấy võ giả vừa mới cười nhạo Lâm Tiêu không cách nào phát ra công kích, nhìn thấy đao khí này liền trợn mắt hốc mồm, ngay cả đám người thống lĩnh, trưởng lão của các đại vệ thành đến đây cũng không khỏi thất kinh.

Từ trên khí thể mà Lâm Tiêu xuất đao, bọn họ căn bản nhìn không thấy biểu hiện kiệt lực chút nào.

- Hảo tiểu tử, thực lực thật đáng sợ!

- Người này tên gọi là gì, Tân Vệ thành không ngờ lại xuất hiện một thiên tài tuyệt thế!

- Không thể tưởng tượng nổi, không nói cái khác, chỉ là khí thể một đao kia, tiểu tử này bài danh cũng sẽ không thấp.

Xuy!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Lâm Tiêu bỏ ra đao đao mang kia như tứ quý luân hồi không ngừng biến hóa, xuân ấm áp, hạ khô nóng, thu hiu quạnh, đông rét lạnh căm căm, các loại cảm giác không ngừng lưu chuyển, hiện ra ở trong óc mọi người, khiến mọi người hoàn toàn đắm chìm trong cổ Ý Cảnh này.

Đương nhiên, thời điểm Lâm Tiêu thi triển Tứ Quý Luân Hồi Dao, chỉ là đem Ý Cảnh của Tứ Quý Luân Hồi Dao bày ra, mà không có đem Dao Ý dung hợp ở trong đó.

Đao Ý, tựa như Khổng Thần Quyết cùng Tinh Thần Nguyên Toa, là lá bài tẩy lớn nhất của Lâm Tiêu, bằng vào Dao Ý, Lâm Tiêu thậm chí có thể cùng khoái đao khách Ân Lâm đấu mấy hiệp mà không bị chém giết, lá bài tẩy bực này tự nhiên không đáng ở trong một khảo nghiệm nhỏ nhỏ liền hoàn toàn bạo lộ.

Oanh!

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của vô số võ giả vây xem, một đao của Lâm Tiêu chém vào trên vách đá, chiến đao kia cùng thạch bích va chạm sản sinh lực trùng kích thật lớn, thậm chí khiến người ta có một loại xung động thật lớn.

Cùng lúc đó, một lực phản chấn đáng sợ như cuộn sóng trong nháy mắt truyền vào trong cơ thể Lâm Tiêu.

Phanh!

Vòng bảo hộ Nguyên Lực bên ngoài thân Lâm Tiêu trong nháy mắt nghiền nát, một tia sáng Kim Ngọc hiện lên, Lâm Tiêu vận chuyển Kim Ngọc Quyết tu luyện tới tầng thứ năm Kim Ngọc thể, đem lực phản chấn kia ngăn ở bên ngoài thân thể, đồng thời mượn lực phản chấn này, thân thể Lâm Tiêu ở trên không trung cuộn một cái, thi triển thức sau cùng Thiên Lý Phiêu Hồng của Nhân cấp cao giai thân pháp Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết, cả người như một con hồng nhạn nhẹ nhàng rơi vào trong đội ngũ Tân Vệ thành, cử chỉ dễ dàng, thần thái thông dong mà tiêu sái, bình yên tự nhiên.

Chiến đao vào vỏ, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn về phía bài danh ngọc bích cách đó không xa.

Đích đích đích!

Thanh âm chói tai vang lên, tên của Lâm Tiêu xuất hiện ở dưới đáy bài danh ngọc bích, sau đó lấy một tốc độ như hỏa tiễn điên cuồng hướng về phía trước tăng lên.

Bất chấp khiếp sợ đối với Lâm Tiêu, cơ hồ là trong nháy mắt, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt nhìn về phía bài danh ngọc bích, động tác đều nhịp, như trải qua tập luyện vậy.

Trên bài danh ngọc bích, tên của Lâm Tiêu điên cuồng bay lên, chớp mắt liền vượt qua đám người Hắc Thổ thành đệ nhất thiên tài Trương Dục, lại dễ dàng vượt qua Hưng Nguyên thành đệ nhất thiên tài La Hưng Sơn, Mộ Thạch thành đệ nhất thiên tài Dương Thiên bài danh một trăm bảy mươi hai cùng một trăm bảy mươi bốn, kế tiếp lại vượt qua Kỷ Hồng bài danh một trăm sáu mươi lăm, hơn nữa vẫn còn tiếp tục không ngừng bay lên

- Trời ạ, Lâm Tiêu này bài danh đến tốt cùng sẽ cao bao nhiêu?
- Đã vượt qua Thanh Nham thành á quân Tương Khâm bài danh một trăm năm mươi tám.
- Bài danh còn đang bay lên!
- Trời ơi, ngay cả Nguyệt Linh thành đệ nhất thiên tài Hoa Phong Tú bài danh một trăm bốn mươi bảy hấn cũng vượt lên trước.
- Chỉ còn người cuối cùng... Cổ Luân.
- Cổ Luân là một trăm bốn mươi hai, trong tất cả tân tấn đệ tử bài danh thứ năm, không biết hấn có thể vượt qua hay không.
- Xem, tốc độ của hấn chậm lại, muốn ngừng rồi sao?

Toàn trường hầu như tất cả mọi người đều nín hơi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm thứ tự trên bài danh ngọc bích, mà Thanh Nham thành Cổ Luân càng nắm chặt trường thương trong tay, xương ngón tay trắng bệch.

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, tên của Lâm Tiêu nhảy lên mấy cái, vượt qua Thanh Nham thành đệ nhất thiên tài Cổ Luân, sau cùng ở địa phương một trăm bốn mươi chóp động xuống, rốt cục dừng lại.

- Bài danh một trăm bốn mươi!
- Trong tám mươi đệ tử tân tấn lần này bài danh thứ ba!

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh cùng đại ra, tiếng thì thảo khó có thể tin vang lên, như nói mới đến từ Địa Ngục.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều ngơ ngác nhìn Lâm Tiêu trong đội ngũ Tân Vệ thành, như đọng lại thành tượng đá, không chút sứt mẻ.

Một mảnh chấn động!

- Khó có thể tin.
- Không thể tưởng tượng nổi!
- Tân Vệ thành kiếm đầu được thiên tài này a, lại có thể ở trong tất cả tám mươi tân tấn thiên tài bài danh thứ ba.
- Thứ ba a, đây là khái niệm gì? Có thể bài danh trước mười, trên cơ bản không có chỗ nào mà không phải là thiên tài Tam chuyển đỉnh phong, cao cấp nhất, càng là người nổi bật trong các đại thế lực bồi dưỡng, là cao thủ hàng đầu tương lai của Hiên Dật quận thành chúng ta, tương lai có thể tiến nhập Quy Nguyên cảnh, Lâm Tiêu đến từ Tân Vệ thành kia có tài đức gì, dĩ nhiên xếp hạng cao như vậy?
- Xếp hạng còn không coi vào đâu, Thanh Nham thành Cổ Luân lúc đó chẳng phải bài danh trước mười sao, nhưng Cổ Luân chỉ ít cũng là đến từ Thanh Nham thành, cường đại nhất trong lục đại vệ thành, thực lực cũng đạt tới Tam chuyển đỉnh phong, nhưng Lâm Tiêu kia bất quá là Tam chuyển Trung kỳ, bài danh vẫn còn trên Cổ Luân, đùa gì thế, lẽ nào bài danh ngọc bích cho rằng Lâm Tiêu mới là Tam chuyển Trung kỳ, còn mạnh hơn Cổ Luân Tam chuyển đỉnh phong sao? Chẳng lẽ bài danh ngọc bích xuất hiện trục trặc?
- Không thể nào, bài danh ngọc bích chính là vật trọng yếu nhất của thiên tài huấn luyện doanh, nhiều năm như vậy chưa từng có trục trặc qua, trước kia bài danh chẳng phải rất bình thường sao.
- Lại là Tân Vệ thành, một màn này khiến ta nghĩ đến sáu năm trước, không biết các ngươi còn nhớ hay không, quán quân của Tân Vệ thành năm đó.
- Người nói chẳng lẽ là Lâm Hiên?
- Lâm Hiên, ta nghĩ tới rồi, ta nhớ hấn là quán quân của Tân Vệ thành năm đó, năm đó hấn chỉ mười tám tuổi ah, hơn nữa cùng Lâm Tiêu này như nhau, cũng là Tam chuyển Trung kỳ, nhưng ở thời điểm trắc thí nhất cử vọt tới đệ nhất, gây nên oanh động to lớn.

339. Chương 339: Danh Tiếng Vang Xa

Mộ gặt gặt đầu:

- Nghe nói năm đó cường giả đỉnh tiêm Võ Linh Đế Quốc chúng ta sau khi phát hiện nguyên khí ở đây dị thường, hoài nghi dưới phía đại địa này có một mảnh cực phẩm nguyên khoáng, bởi vậy xâm nhập lòng đất muốn đào móc nguyên khoáng bên dưới, nhưng lại không thành công, bọn hắn xâm nhập lòng đất mấy ngàn thước, cũng không phát hiện sự tồn tại của phiến cực phẩm nguyên khoáng kia, ngược lại chân khí nguyên từ mãnh liệt trong lòng đất khiến bọn hắn không thể không lui ra ngoài, thậm chí khiến bộ phận chân khí nguyên từ không ngừng tràn ra mặt đất, cho nên bọn hắn hoài nghi, bên dưới cũng không phải cực phẩm nguyên khoáng, mà là một đầu nguyên mạch chôn sâu trong lòng đất vô tận.
- Chỉ có điều nguyên mạch chính là căn bản nguyên khí trên đại lục, một khi đào ra sẽ khiến nguyên khí trên mặt đất thiếu thốn, toàn bộ Võ Linh Đế Quốc đều lâm vào tình trạng nguyên khí khô kiệt, càng quan trọng hơn là nguyên mạch bình thường vùi ở trong lòng đất vô tận, lại được chân khí nguyên từ trùng trùng điệp điệp bảo hộ, coi như là các cường giả đế quốc muốn đào cũng không được.

(Chân khí nguyên từ: một dạng của từ trường)

- Cho nên đế quốc cuối cùng ở chỗ này lập nên Hiên Dật Quận Thành, mà vị trí của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng là chỗ lúc trước tràn ra chân khí nguyên từ, chân khí nguyên từ uy lực cường đại, võ giả dưới Quy Nguyên cảnh nếu dính vào một tia sẽ lập tức bạo thể mà vong, toàn thân kinh mạch nát bấy, hài cốt không còn, nhưng khiến người kỳ lạ chính là, nếu võ giả ở phụ cận chân khí nguyên từ tu luyện, khi hấp thu Thiên Địa nguyên khí luyện hóa nguyên khí thì tốc độ sẽ tăng nhiều, cũng tương đối dễ dàng đột phá cảnh giới.

343. Chương 343: Tu Luyện Thất (2)

- Về sau một ít cường giả đỉnh tiêm của Võ Linh Đế Quốc lợi dụng thủ đoạn thông thiên, tinh luyện lấy những chân khí nguyên từ tán bật ra, kiến tạo thành tu luyện thất chỉ Thiên Tài Huấn Luyện Doanh mới có, tu luyện trong tu luyện thất tốc độ nhanh hơn bên ngoài rất nhiều, hơn nữa lại càng dễ tăng lên cấp bậc, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao tất cả thế lực lớn nguyện ý đưa đệ tử tới đây, tu luyện ở chỗ này, tốc độ tiến bộ của những thiên tài kia sẽ nhanh hơn bên ngoài nhiều.

- Tu luyện thất có thể gia tốc người tu luyện, tăng lên cấp bậc.

Bọn người Lâm Tiêu giật mình rồi. Gia tốc người tu luyện là chuyện rất bình thường, bất kỳ nơi nào nguyên khí dồi dào đều có thể gia tốc võ giả tu luyện, nhưng nơi có thể đẩy nhanh tăng lên cấp bậc này cực kỳ không đơn giản. Võ giả tăng lên mỗi cấp bậc, không chỉ cần tích lũy nguyên lực, càng cần cảm ngộ và đột phá thân thể, thiếu một thứ cũng không được.

- Đó là tất nhiên.

Mộ Lăng biểu lộ nghiêm túc nói:

- Đương nhiên, tiến vào tu luyện thất tu luyện cũng cần điều kiện, thiên hạ không có bữa cơm trưa nào miễn phí đâu, mà một trong các điều kiện này là bài danh trên bài danh ngọc bích.

- Tu luyện thất Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta phân làm bốn cấp bậc, theo thứ tự là đệ giai tu luyện thất, trung giai tu luyện thất, cao giai tu luyện thất còn có đỉnh tiêm tu luyện thất, bất quá đỉnh tiêm tu luyện thất chỉ có cường giả Quy Nguyên cảnh mới có thể mở ra, bên trong nguyên khí dồi dào như nước lũ, võ giả bình thường tiến vào căn bản không cách nào hấp thu, cưỡng ép hấp thu chỉ sẽ khiến bạo thể mà vong, mà cao giai tu luyện thất phải là võ giả Hóa Phàm cảnh mới có thể sử dụng, các người là tam chuyển Chân Võ giả, chỉ có thể sử dụng tu luyện thất đệ giai và trung giai.

- Thời gian sử dụng dài ngắn, có quan hệ rất lớn đến bài danh của các người trên bài danh ngọc bích, cụ thể, các người xem sổ tay đệ tử sẽ biết.

- Đây vẫn chỉ là riêng tu luyện thất, trong huấn luyện doanh sử dụng đại đa số thiết bị đều có quan hệ đến bài danh trên bài danh ngọc bích cả.

- Thì ra bài danh trên bài danh ngọc bích quan trọng như vậy sao.

Lâm Tiêu bọn hắn trong nội tâm âm thầm gật đầu.

- Các người hảo hảo quý trọng cơ hội này, có thể tiến vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh có thể nói là một chuyện khiến vô số võ giả hâm mộ, tài nguyên ở đây cực kỳ hùng hậu, là thứ mà vô số võ giả bên ngoài rất khó có được, nhưng ở chỗ này lại có thể nhẹ nhõm có được, một ít tài nguyên thậm chí ngay cả một ít tiền bối thành danh ở ngoại giới cũng phải thèm nhỏ dãi.

- Như Lý Dật Phong sư huynh.

Mộ Lăng thoáng nhìn qua bên cạnh:

- Dùng bài danh của hắn, tài nguyên được hưởng thụ trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chỉ sợ ngay cả một ít cường giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng vô cùng hâm mộ đấy.

Lý Dật Phong lập tức bật cười, Lâm Tiêu bọn hắn cũng đều nở nụ cười.

Lý Dật Phong bọn hắn ngồi thêm một lát liền rời đi, mà mấy người Lâm Tiêu lại không chờ được mở ra sổ tay đệ tử.

- Tu luyện thất, trọng lực thất, ý chí thất, thí luyện thất. . . Trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh này vậy mà có nhiều chỗ tu luyện như vậy.

Nhìn qua một ít chỗ tu luyện của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh trong sổ tay đệ tử, Lâm Tiêu không khỏi thầm giật mình, chẳng những giật mình về số lượng tu luyện tràng mà càng giật mình vì công hiệu của chúng.

Công hiệu của tu luyện thất trước kia bọn người Mộ đã nói rất rõ ràng rồi, có thể đề cao tốc độ võ giả hấp thu Thiên Địa nguyên khí, rút ngắn thời gian tấn cấp.

Trọng lực thất, thì lại mô phỏng hoàn cảnh trọng lực ở ngoại giới, có thể khiến cho võ giả ở trong hoàn cảnh trọng lực gấp mấy lần ngoại giới, dưới trọng áp như vậy, tốc độ thân thể lột xác, tốc độ tu luyện một ít võ học tự nhiên sẽ nhanh hơn. Trọng lực thất này là do trận vận đỉnh tiêm của đế quốc kiến tạo thành, nơi nhỏ như Tân Vệ Thành căn bản không có, cho dù nơi như Hiên Dật Quận Thành cũng rất ít thấy, trong các thế lực lớn mặc dù có, nhưng trọng lực thất trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh công hiệu không thể nghi ngờ là cao hơn những nơi khác một bậc.

Ý chí thất, là nơi rèn luyện ý chí tinh thần võ giả, thật giống như thạch bích màu đen ở cửa ra vào huấn luyện doanh vậy, ở trong phòng này, ý chí uy áp sẽ có quy luật, có tiết tấu tiến hành trùng kích đối với tinh thần và ý chí võ giả, võ giả trường kỳ tu luyện ở đây, tinh thần và ý chí sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, bọn hắn chịu đủ tôi luyện tương lai thậm chí đối mặt với yêu thú cao hơn bản thân mấy cấp độ cũng có thể bảo trì được thanh tỉnh nhất định.

Dù sao uy áp trên người yêu thú bình thường rất ít, thường thường có thể không đáng kể, nhưng trên người một ít yêu thú cao giai sẽ tự nhiên tản mát ra một loại uy áp khủng bố, võ giả nếu ý chí không đủ kiên định, tinh thần không đủ cường ngạnh, ở trước mặt yêu thú cao giai đừng nói là chiến đấu, ngay cả đứng khí nhắc vũ khí cũng không có, mà ý chí thất lại có thể giải quyết điểm này.

Cuối cùng còn có thí luyện thất, thí luyện thất là thứ khoa trương nhất, truyền thuyết là do một khối ý niệm chi thạch do cường giả đế quốc đạt được từ trong Viễn Cổ di tích tạo thành, căn bản không cách nào phục chế, toàn bộ Hiên Dật Quận Thành chỉ có một cái duy nhất. Trong thí luyện thất này, ý chí võ giả sẽ tiến vào trong một không gian hư ảo, mà thí luyện thất sẽ căn cứ vào thực lực võ giả, tự động xuất hiện một tinh thần thể thực lực giống với võ giả, đánh bại tinh thần thể này liền có thể tiến vào cửa tiếp theo, cửa tiếp theo sẽ xuất hiện lượng tinh thần thể gấp đôi cửa trước, cứ thế mà tính.

Ở chỗ này, không chỉ khảo nghiệm thực lực võ giả, mà càng khảo nghiệm thiên phú chiến đấu của võ giả, võ giả xông qua được càng nhiều cửa, số lượng tinh thần thể đánh chết càng nhiều thì liền đại biểu thiên phú chiến đấu của võ giả này càng cao.

Dù sao tinh thần thể có được thực lực giống với bản thể, bất đồng duy nhất chính là ở bản năng và kinh nghiệm chiến đấu không cách nào sánh được với bản thể.

Trong mấy phòng này, thí luyện thất là trình độ trọng yếu cao nhất, gần như có thể cùng sánh với thạch bích màu đen trước đại môn huấn luyện doanh. Bởi vì trong thí luyện thất, võ giả có thể chém giết với võ giả thực lực ngang mình mà không phải sợ tử vong, một khi tử vong ý thức liền trực tiếp trở về bản thể, nhiều nhất chỉ tiêu hao đại lượng tinh thần, nhưng thân thể và linh hồn cũng không tổn thương.

Ngoài ra, thí luyện thất cũng là một cái bổ sung đối với khảo khí thạch bích màu đen, thạch bích màu đen là khảo hạch các phương diện tốc độ, ý chí, phòng ngự, công kích của võ giả, tuy rằng toàn diện, nhưng nó không cách nào khảo hạch ra thiên phú chiến đấu. Hai võ giả như nhau, tốc độ, phòng ngự, lực công kích các loại đều giống nhau, nhưng một người thiên phú chiến đấu cao, có được bản năng chiến đấu, một người khác chỉ biết thi triển võ kỹ cứng nhắc, vậy thì võ giả đầu tiên có thể dễ dàng đánh chết võ giả thứ hai.

344. Chương 344: Ban Thưởng Kinh Người

Thiên phú chiến đấu này khảo hạch thể nào? Chính là dựa vào thí luyện thất, thông qua mấy cửa, số tinh thần thể đánh chết càng nhiều, dĩ nhiên đại biểu thiên phú chiến đấu càng mạnh, dù sao hẳn đánh chết đều là tinh thần thể thực lực giống mình như đức.

Thạch bích màu đen và thí luyện thất cả hai kết hợp lại, cuối cùng mới có thể hình thành bài danh trên bài danh ngọc bích, đây cũng là nguyên nhân vì sao tám mươi tên đệ tử tân tấn Lâm Tiêu bọn hắn sau khi khảo khí ở thạch bích màu đen thì bài danh tạm thời đều rất thấp.

Cũng không phải nói thực lực tám mươi tên đệ tử tân tấn đều dưới một trăm ba mươi bảy tên đệ tử cũ, mà là không trải qua thí luyện thí luyện thất, kết quả cũng không hoàn chỉnh, bởi vậy nên bài danh đều chỉ có thể xếp cuối.

Đương nhiên, coi như trải qua tất cả khảo hạch của thạch bích màu đen và thí luyện thất, bài danh trên bài danh ngọc bích được xác định, cũng không thể nói bài danh cao thì nhất định có thể thắng bài danh thấp, dù sao chiến đấu giữa võ giả biến hóa ngàn vạn, bất kỳ một cái sai lầm nào, một sự ngoài ý muốn nào đều sẽ khiến kết quả thay đổi, huống chi còn có tương khắc giữa công pháp.

Chiến đấu không thể nào xác định được, không có ai có thể nói mình nhất định chiến thắng, đương nhiên về tổng thể thì bài danh trên bài danh ngọc bích vẫn vô cùng chuẩn xác, có thể phản ánh rõ ràng sức chiến đấu của mỗi võ giả.

Ngoại trừ các loại tu luyện tràng kinh người ra, ở trong huấn luyện doanh, các học viên còn có các loại ban thưởng kế hoạch.

- Bài danh ngọc bích mỗi tháng xếp hàng đệ nhất, nếu như tích lũy vượt qua một năm, có thể đạt được một khóa lục phẩm đan dược, có thể miễn phí lựa chọn tùy ý một bản Thiên cấp công pháp, sau khi tốt nghiệp có thể có cơ hội lựa chọn trở thành thành chủ lực đại vệ thành hoặc là trưởng lão các phân bộ.

- Bài danh ngọc bích mỗi tháng xếp hàng đệ nhất, nếu như tích lũy vượt qua nửa năm đệ nhất, có thể đạt được một kiện hạ phẩm nguyên khí, có thể miễn phí lựa chọn tùy ý một bản Thiên cấp đệ giai công pháp, sau khi tốt nghiệp có thể có cơ hội lựa chọn trở thành phó thành chủ lực đại vệ thành. . .

Nhìn xem ban thưởng trên sổ tay học viên, Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm.

Một khóa lục phẩm đan dược? Tùy ý một bản Thiên cấp công pháp?

Sau khi tốt nghiệp có cơ hội trở thành thành chủ lực đại vệ thành hoặc là phân bộ trưởng lão quận thành?

Phải biết rằng bất luận một khóa lục phẩm đan dược nào, cho dù là lục phẩm Nguyên Khí Đan cơ bản nhất, giá trị cũng đã là năm ngàn vạn lượng, về phần giá của Thiên cấp công pháp thì lại cực kỳ cao, cho dù là một bản Thiên cấp đệ giai công pháp cấp thấp nhất, giá cả cũng hơn một trăm triệu lượng.

Càng thêm khoa trường chính là chức thành chủ lực đại vệ thành, đây chính là thành chủ lực đại vệ thành a, nhân vật quyền thế cao nhất trong mỗi vệ thành.

- Thật sự là biến thái ah.

Lâm Tiêu bị chấn động thật sâu.

Không nói đến chức vị thành chủ lực đại vệ thành, chỉ riêng lục phẩm đan dược và Thiên cấp công pháp cũng đủ khiến người ta điên cuồng, phải biết rằng ở Thương Khung đại lục, khi tính toán giá trị bảo vật tuyệt đối không thể dùng giá trị ngân lượng để tính toán, càng phải cân nhắc đến tính khan hiếm, vô luận là lục phẩm đan dược hay là Thiên cấp công pháp, mặc dù có công khai ghi giá, nhưng căn bản không phải vô giá nào có tiền cũng có thể mua được.

Như một khóa Tứ phẩm Nguyên Khí Đan cơ bản nhất giá trị 50 vạn lượng, tài phú trên người Lâm Tiêu khoảng chừng ba bốn triệu lượng, nhưng cũng không thể nói Lâm Tiêu có thể mua được Tứ phẩm Nguyên Khí Đan Ở nơi như Tân Vệ Thành như vậy, Luyện Dược Sư mạnh nhất Đan Các cũng chỉ là Luyện Dược Sư Tam phẩm đỉnh phong, toàn bộ Tân Vệ Thành tựu căn bản không có một Luyện Dược Sư nào có thể luyện chế ra Tứ phẩm đan dược, bởi vậy tất cả Tứ phẩm đan dược trong Tân Vệ Thành đều là các thể lực lớn từ bên phía Hiên Dật Quận Thành tốn hao một giá lớn để mua lấy.

Một hạt Tứ phẩm Nguyên Khí Đan giá trị 50 vạn lượng không sai, nhưng ở nơi như Tân Vệ Thành lại không sản xuất được, người bình thường có nhiều tiền hơn nữa cũng không thể mua được một hạt Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

Trong rung động, Lâm Tiêu tiếp tục nhìn xuống

- Bài danh ngọc bích xếp hàng đệ nhất, mỗi tháng có thể được ban thưởng một khóa Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan.

- Bài danh ngọc bích bài danh Top 3, mỗi tháng có thể được ban thưởng tám khóa Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

- Bài danh ngọc bích bài danh Top 10, mỗi tháng có thể được ban thưởng năm khóa Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

- Bài danh ngọc bích bài danh Top 50, mỗi tháng có thể được ban thưởng hai khóa Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

- Bài danh ngọc bích bài danh Top 100, mỗi tháng có thể được ban thưởng một khóa Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

Lâm Tiêu nhìn ban thưởng có liên quan đến bài danh, trong nội tâm có chút kích động.

Tích lũy một năm xếp hàng đệ nhất lúc trước, hẳn hoàn toàn không cảm tưởng, đừng nói một đệ tử đến từ Tân Vệ Thành mới chỉ tiến vào như hắn, coi như là đệ tử chính thức của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh muốn đạt được ban thưởng này cũng cực kỳ khó.

Dù sao yêu cầu là tích lũy đệ nhất vượt qua một năm, vượt qua một năm là có ý gì? Cũng chính là một đệ tử phải vào năm thứ tư trong năm năm học kỳ ngang trời xuất thế, đánh bại tất cả đệ tử cao hơn mình một khóa, đạt được bài danh đệ nhất, mà trong một năm kế tiếp sau khi học viên cũ tốt nghiệp phải cam đoan mình luôn bài danh đệ nhất, không bị người vượt qua.

Độ khó này căn bản không phải người bình thường có thể làm được, tương đối mà nói, nếu như quy tắc đối thành tích lũy đạt tới một năm vậy thì đơn giản hơn nhiều, mỗi một lần đều có siêu cấp thiên mới xuất hiện, chỉ cần siêu cấp thiên tài này trong năm học cuối cùng liên tục đạt được đệ nhất là được rồi.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, mục tiêu này coi như là trong lịch sử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh thiên tài có thể hoàn thành cũng không nhiều, nhân vật như vậy về sau xác suất đột phá đến Quy Nguyên cảnh rất lớn, chỉ cần không vấp lạc có thể nói là chuyện vãn đã đóng thuyền, đi lực đại vệ thành đảm nhiệm thành chủ tự nhiên cũng không là gì.

Nhưng bài danh top 100 trên bài danh ngọc bích, mỗi tháng có thể được ban thưởng một quả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan đối với Lâm Tiêu mà nói, lại là chuyện hoàn toàn có thể thử.

Chỉ cần trong những ngày tiếp theo không ngừng cố gắng, xác suất đạt được sẽ rất cao.

Trong sổ tay đệ tử trừ ban thưởng bài danh trên bài danh ngọc bích thì đẳng cấp thí luyện thất cũng được nhắc tới.

- Thí luyện thất thông qua toàn bộ tám quan, sẽ đạt được một quả thất phẩm đan dược, ba bộ Thiên cấp công pháp tùy ý, một kiện bảo vật thất giai, trực tiếp trở thành phó chủ quản phân bộ các thể lực tại Hiên Dật Quận Thành, hoặc là phó thành chủ Hiên Dật Quận Thành. . .

Nhìn nội dung trên sổ tay, Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm.

Trong tất cả ban thưởng, ban thưởng của thí luyện thất không thể nghi ngờ là tốt nhất, nhưng độ khó cũng cao nhất.

345. Chương 345: Tấn Cấp Tam Chuyển Hậu Kỳ (1)

Thất phẩm đan dược, thất phẩm Nguyên Khí Đan cũng có giá năm trăm triệu lượng, một ít thất phẩm đan dược đắt đỏ thậm chí giá trị mấy chục ức, đan dược như vậy coi như là trong toàn bộ Võ Linh Đế Quốc cũng là thứ cực kỳ khan hiếm, mà càng khoa trương chính là có thể trực tiếp trở thành phó chủ quản phân bộ các thể lực tại Hiên Dật Quận Thành.

Nói cách khác nếu như Lâm Tiêu có thể thông qua toàn bộ tám quan thí luyện thất liền có thể lập tức trở thành phó điện chủ Võ Điện tại Hiên Dật Quận Thành, hoặc là phó thành chủ Hiên Dật Quận Thành, theo lý thuyết, chức vị như vậy phải là vô giá đạt tới Quy Nguyên cảnh, lại cần đại lượng nhân mạch mới có thể làm được.

Nhưng ở chỗ này người chỉ cần thông qua toàn bộ tám quan thí luyện thất là được, dù người chỉ là một gã Chân Võ giả tam chuyển.

- Hắc.

Lâm Tiêu nhếch miệng cười cười, hắn không biết cấp bậc của các đệ tử trong thí luyện thất là bao nhiêu, nhưng chỉ ngẫm lại đã biết rõ độ khó, thí luyện thất cửa thứ nhất là đánh bại một tinh thần thể thực lực ngang với mình, cửa thứ hai là hai lần, cửa thứ ba là bốn lần, đến cửa thứ bảy chính là sáu mươi bốn lần, mà cửa ải cuối cùng lại là 128 lần.

Phải dùng thực lực cố định, đánh bại 128 tinh thần thể thực lực ngang với mình, nếu quả thật có thể làm được, vậy hắn thật sự là biến thái trong biến thái, yêu nghiệt trong yêu nghiệt rồi.

- Những cái này không quan hệ đến ta, vẫn nên xem trước mắt ta có thể đạt được chỗ tốt gì đã.

Xem hết ban thưởng, Lâm Tiêu tĩnh tâm lại, những phần thưởng này tốt thì tốt, nhưng phải đạt được mới được, nếu như không đạt được thì tất cả chỉ là trắng trong nước.

- Ân?

Ánh mắt Lâm Tiêu rơi vào phần giới thiệu tu luyện thất.

- Đệ tử xếp hàng đệ nhất trong huấn luyện doanh, mỗi tháng có thể có được chín mươi canh giờ tu luyện trong tu luyện thất.

- Đệ tử bài danh thứ hai, thứ ba, mỗi tháng có thể có được bảy mươi canh giờ tu luyện trong tu luyện thất.

- Đệ tử bài danh Top 10, mỗi tháng có thể có được sáu mươi canh giờ tu luyện trong tu luyện thất. . .

- Đệ tử mới gia nhập, lần thứ nhất bài danh xếp hàng top 3 trong số đệ tử tân tấn, mỗi tháng có thể có được mười lăm canh giờ tu luyện trong tu luyện thất.

- Ta không ngờ lại có mười năm canh giờ tu luyện trong tu luyện thất sao?

Lâm Tiêu ánh mắt sáng ngời, trên mặt toát ra thần sắc hưng phấn.

Căn cứ trên sổ tay học viên ghi lại, thời gian đệ tử có thể sử dụng tu luyện thất hoàn toàn có quan hệ đến bài danh, mà đệ tử Top 50 mỗi tháng có ba mươi canh giờ thời gian tu luyện, Top 100 thì mười lăm canh giờ, mà Top 150 cũng chỉ có mười canh giờ, về phần Top 200 càng chỉ có năm canh giờ, sau Top 200 chỉ có hai canh giờ.

Bất quá bởi vì tân tấn đệ tử tháng đầu tiên không có tiến hành thí luyện thất khảo thí, thứ hạng không thể so với đệ tử cũ, dùng tên màu đỏ xuất hiện ở cuối cùng, cho nên vì đền bù tổn thất ột ít đệ tử thiên tài trong hàng tân tấn đệ tử nên đệ tử Top 3 trong số tân tấn đệ tử sẽ có được mười lăm canh giờ tu luyện, Top 10 là mười canh giờ, về phần kế tiếp, dĩ nhiên là căn cứ theo năm canh giờ và hai canh giờ như trước để an bài.

Ngoại trừ tu luyện thất, thời gian tu luyện ở các nơi như trọng lực thất, ý chí thất cũng là xem bài danh của các học viên để quyết định thời gian sử dụng.

Trông thấy những quy tắc này, Lâm Tiêu giờ mới hiểu được vì sao Lý Dật Phong, Mộ Bọn hần đều nói bài danh rất quan trọng, bài danh càng cao, tài nguyên tu luyện người hưởng dụng cũng sẽ dài hơn, như Đông Phương Nguyệt Minh bài danh đệ nhất kia, mỗi tháng thời gian tu luyện tại tu luyện thất, trọng lực thất, ý chí thất đều kinh người, hoàn toàn có thể tu luyện toàn bộ đều ở những chỗ đó, thực lực không hề thăng nhanh mới là lạ.

- Hôm nay là ngày mười ba tháng chín, cách thí luyện thất khảo thí quyết định bài danh chính thức cuối tháng còn có mười tám ngày, mười lăm canh giờ, bình quân xuống ta mỗi ngày cũng chỉ có một canh giờ tu luyện trong tu luyện thất.

Lâm Tiêu yên lặng tính toán, lúc này bật người dậy:

- Đi, đi tu luyện thất nhìn xem, đến tốt cùng tu luyện thất này có công hiệu gì.

Sau khi biết được Lâm Tiêu chuẩn bị đi tu luyện thất thì Kỷ Hồng bọn hần cũng trở nên kích động.

- Đi, chúng ta cùng đi xem xem.

- Đúng, xem thử xem tu luyện thất có thể tăng lên tốc độ tu luyện và tốc độ tấn cấp trong truyền thuyết kia đi.

Đám Kỷ Hồng, Bạch Mông bọn hần đều rất kích động, bất quá định mức thời gian tu luyện thất tháng này của bọn hần chỉ có năm canh giờ.

Lúc này năm người Lâm Tiêu căn cứ vào chỉ dẫn trên sổ tay đệ tử, nhanh chóng đi tới huấn luyện đại lâu bên trong huấn luyện doanh bộ.

Đây là một tòa huấn luyện đại lâu vô cùng xa hoa và to lớn, đứng vững ở vị trí trung tâm huấn luyện doanh, vô cùng bắt mắt, trên thực tế coi như không có địa đồ chỉ dẫn thì Lâm Tiêu bọn hần cũng hoàn toàn có thể tìm được đến đây.

Lâm Tiêu đi vào huấn luyện đại lâu, đập vào mắt bọn hần đầu tiên là đại sảnh vô cùng xa hoa, ngăn nắp đẹp đẽ, ở trong đại sảnh này, nguyên một đám thiếu niên trên người khí thế phi phàm đang đi tới đi lui, loại tinh khí thần kia khiến người vừa nhìn đã biết rõ không phải chuyện đùa.

- Chúng ta muốn tiến vào tu luyện thất tu luyện.

Đến trước quầy phục vụ trong đại sảnh, Lâm Tiêu bọn hần xuất sổ bài đệ tử của từng người, đưa cho nhân viên công tác mặt vấy dài màu đỏ ở đối diện.

Nhân viên công tác kia mỉm cười, chột trên mặt lộ ra xin lỗi nói:

- Không có ý tứ mấy vị, hiện giờ đề giai tu luyện thất đã đầy, trung giai tu luyện thất còn thừa hai cái, không biết các người có muốn hồi đoái không?

- Đề giai tu luyện thất đầy rồi?

Lâm Tiêu bọn hắn ngậy ra một lúc, hiển nhiên không ngờ rằng tình huống như vậy, chợt nghi ngờ nói:

- Trung giai tu luyện thất và đề giai tu luyện thất hồi đoái thế nào?

Tựa hồ từ trên sổ bài nhìn ra được Lâm Tiêu bọn họ là tân nhân vừa tấn cấp, nhân viên công tác vậy dài màu đỏ mỉm cười nói:

- Thời gian tu luyện thất ghi trên sổ tay đệ tử của các người chỉ đều là thời gian đề giai tu luyện thất, thời gian hồi đoái giữa trung giai tu luyện thất và đề giai tu luyện thất là hai, cũng chính là hai canh giờ ở đề giai tu luyện thất có thể hồi đoái một canh giờ ở trung giai tu luyện thất, tỉ lệ hồi đoái giữa cao giai tu luyện thất và trung giai tu luyện thất cũng giống vậy, cứ thế mà tính.

Lâm Tiêu bọn hắn gật gật đầu.

- Trung giai tu luyện thất và đề giai tu luyện thất có khác gì không?

Kỷ Hồng lại hỏi.

- Tu luyện ở trung giai tu luyện thất hiệu quả bình thường gấp 1, 5 lần ở đề giai tu luyện thất, cao giai tu luyện thất thì lại gấp hai trung giai tu luyện thất, bất quá cao giai tu luyện thất đối với võ giả Hóa Phàm cảnh sẽ có hiệu quả tốt hơn, ngoại trừ tốc độ ra, đương nhiên cũng một ít chỗ tốt khác, đương nhiên đề giai và trung giai sẽ không khác nhau nhiều như vậy.

346. Chương 346: Tấn Cấp Tam Chuyển Hậu Kỳ (2)

Nhân viên công tác giải thích nói.

- Chỉ tăng có 1,5 lần, mà lại tốn nhiều hơn gấp đôi.

Kỷ Hồng lắc đầu liên tục:

- Nếu chúng ta ở đây chờ thì địa khái phải chờ bao lâu?

Bọn hắn tháng này tổng cộng chỉ có năm canh giờ tu luyện, hồi đoái một canh giờ ở trung giai tu luyện thất sẽ trực tiếp trừ đi hai canh giờ, thật sự là không nỡ.

- Ân, ước chừng một phút đồng hồ sẽ có bộ phận đề giai tu luyện thất để trống rồi.

Nhân viên công tác trở mình nhìn ghi chép một chút, nói.

- Vậy chúng ta sẽ chờ một lát.

Lâm Tiêu bọn hắn lúc này ở bên chờ đợi

Trong thời gian Lâm Tiêu bọn hắn chờ đợi cũng nhìn thấy một ít học viên đến tu luyện thất tu luyện.

- Cái gì? Không có đề giai tu luyện thất? Sao lại hút hàng như vậy chứ?

- Bình thường tu luyện thất mặc dù có nhiều người tu luyện, nhưng cũng không đến mức không có chỗ trống ah.

- Đúng vậy a, số lượng đề giai tu luyện thất của huấn luyện doanh chúng ta cũng không ít, số lượng cao giai tu luyện thất cũng rất khan hiếm, võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ lại nhiều, bình thường đều là cao giai tu luyện thất kín chỗ, không nghe nói đề giai tu luyện thất cũng phải đợi a.

- Ta nhớ ra rồi, hôm nay là thời gian đệ tử mới gia nhập huấn luyện doanh, lúc này đoán chừng đám đệ tử mới đã thi kiểm tra xong rồi, rất nhiều người lần đầu đến huấn luyện doanh nhất định sẽ đến tu luyện thất xem thử một chút.

- Hẳn là nguyên nhân này, nhớ ngày đó năm lúc lần đầu ta đến cũng là vừa đến lầu các đã không nhìn được đến đây xem thử.

- Vậy hôm nay coi như xong, chúng ta ngày mai lại đến a, đến mai khẳng định sẽ không náo nhiệt như vậy nữa.

Không ít học viên cũ đến đây sau khi thấy đệ tử gia nhập tu luyện thất đều đầy thì liền quay người rời đi, nhưng có một ít học viên cũng giống như Lâm Tiêu, dừng lại chờ đợi.

- Bấy vị các người mời theo ta.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, một nhân viên công tác lúc này đi vào khu chờ chờ, gọi năm người Lâm Tiêu và hai đệ tử khác.

Mấy người Lâm Tiêu đi theo.

Chỉ chốc lát sau, mọi người liền đến trước một gian phòng được sắp xếp kết cấu đặc biệt.

Nhân viên công tác nói:

- Tu luyện thất số ba mươi sáu đến số ba mươi chín, số bốn mươi ba, bốn mươi bảy và bốn mươi tám đều trống, tự các người cầm số bài vào đi thôi, thời gian các người có thể tự mình thiết lập, chỉ cần các người còn đủ thời gian thì trước khi các người chưa ra khỏi tu luyện thất thì chúng là thuộc về các người, không được các người cho phép, bất luận kẻ nào đều không có quyền tiến vào trong đó.

- Đã biết.

Đám người Lâm Tiêu cầm số bài đi vào tu luyện thất của từng người, Lâm Tiêu lựa chọn chính là số ba mươi sáu.

Chất liệu của tu luyện thất rất đặc biệt, không phải do đá tạo thành, cũng không phải kim loại, nhìn qua giống như một loại chất liệu giống như ngọc mà rất cổ quái, sờ lên còn mang theo một chút lạnh buốt.

Mở cửa ra vừa tiến vào tu luyện thất, Lâm Tiêu lập tức liền cảm giác được trong không khí có một cổ khí tức kỳ lạ nhàn nhạt, nguyên lực vốn chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể lập tức trở nên hoạt bát, tung tăng như chim sẻ.

Đứng trong phòng tu luyện này, tinh thần lực nhạy cảm của Lâm Tiêu lập tức liền cảm giác được, trong lòng đất tu luyện thất có một cổ khí thể vô hình kỳ lạ bốc lên, thông qua trang bị nào đó cải biến tiến nhập vào tu luyện thất này, bởi vì tài liệu kiến tạo tu luyện thất nên cổ khí thể nhàn nhạt kia hội tụ trong tu luyện thất, cũng không tăng nhiều cũng không giảm ít, bảo trì ở một lượng cố định.

- Cổ khí thể thần bí này có lẽ chính là dư âm chân khí nguyên từ ở sâu trong lòng đất đi, không biết chân khí nguyên từ chính thức là thể nào nữa.

Trong nội tâm có chút suy nghĩ, Lâm Tiêu đi vào khoanh chân ngồi xuống trên bồ đoàn trong phòng tu luyện.

Xuy xuy.

Ở trong tu luyện thất này, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được nguyên lực trong cơ thể mình lưu động rất thoải mái, nguyên tri cổ dâng, một cổ nguyên lực ồ ồ mà chảy, bành trướng hữu lực.

Cùng lúc đó, tốc độ chuyển hóa Thiên Địa nguyên khí của mình cũng nhanh hơn trước kia không ít.

- Tu luyện thất này còn coi như không tệ.

Lâm Tiêu đôi mắt sáng ngời, ở chỗ này tốc độ tu luyện của hắn phải nhanh hơn ở bên ngoài gấp bội.

- Cơ hội tu luyện tốt như vậy, đương nhiên không thể lãng phí.

Ngay lập tức, Lâm Tiêu từ trên người xuất ra một quả Tam phẩm Nguyên Khí Đan, ném vào trong miệng, rồi sau đó luyện hóa.

Tam phẩm Nguyên Khí Đan mỗi một hạt giá trị năm vạn lượng, trên người Lâm Tiêu tổng cộng cũng không có bao nhiêu, nhưng ở nơi như tu luyện thất, sử dụng một hạt có thể đề cao hiệu suất tu luyện lên nhiều.

Thời gian từ từ trôi qua, nguyên khí trong cơ thể Lâm Tiêu nhanh chóng gia tăng, nguyên lực trong kinh mạch sức sống vô cùng, sung sướng lao nhanh, cuối cùng hội tụ trong nguyên trì ở đan điền, tiến hành lần lượt Chu Thiên.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nguyên khí ẩn chứa trong Tam phẩm Nguyên Khí Đan dùng vào lúc trước đã bị Lâm Tiêu hoàn toàn hấp thu luyện hóa, nguyên lực trong kinh mạch đã đạt đến cực hạn.

Lại một Chu Thiên hoàn thành. Đột nhiên, Lâm Tiêu cảm giác nguyên trì trong đan điền mình mạnh mẽ cổ dâng một hồi, tựa hồ có chút bành trướng một vòng, đồng thời một cổ cảm giác phong phú truyền khắp toàn thân của hắn, cả người có một loại cảm giác sáng khoái tinh thần.

- Ta đột phá đến tam chuyển hậu kỳ?

Lâm Tiêu mở mắt ra từ trong tu luyện, toát ra một tia kinh hỉ.

Cho dù mình đã đạt đến tam chuyển trung kỳ đỉnh phong, cách tam chuyển hậu kỳ chỉ có một tia, nhưng trong lòng Lâm Tiêu cảm giác nếu mình tu luyện bình thường thì từ tam chuyển trung kỳ đột phá đến hậu kỳ còn cần một đoạn thời gian, không nghĩ tới ở trong tu luyện thất vậy mà lại trực tiếp đột phá, cái này khiến Lâm Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn, cũng vô cùng kinh hỉ.

- Điều nói tu luyện thất này có thể đẩy nhanh vô giả tấn cấp, nhưng công hiệu này cũng quá khoa trương đi.

Bất chấp giạt mình, Lâm Tiêu lúc này tĩnh tâm lại, tiếp tục lâm vào tu luyện.

Hắn hôm nay vừa mới đột phá tam chuyển hậu kỳ, tự nhiên muốn hơi củng cố thêm một phen.

Một lúc lâu sau, tại đại sảnh huấn luyện đại lâu.

- Tu luyện thất này coi như không tệ, ngắn ngủn một canh giờ, ta cảm giác nguyên lực trong cơ thể mình đã cô đọng hơn trước kia không ít.

- Ta cũng vậy, tuy rằng ở trong tu luyện thất tốc độ hấp thu nguyên khí chỉ nhanh hơn bên ngoài vài lần, nhưng ta cảm giác tu luyện ở nơi này một canh giờ, tựa hồ hiệu quả còn tốt hơn bên ngoài vài lần, có một loại hiệu quả gia tốc tu luyện tối tăm.

- Chỉ tiếc chúng ta mỗi tháng thời gian có thể tu luyện ở đây quá ít, thực hâm mộ những đệ tử thiên tài có thể tu luyện ở tu luyện thất a.

- Sợ cái gì, có tài nguyên như vậy, ta tin tưởng dùng thiên phú của chúng ta, cố gắng tu luyện, nhất định có thể xâm nhập thứ tự rất cao, đến lúc đó tài nguyên hưởng thụ tự nhiên cũng sẽ càng nhiều.

Kỷ Hồng bọn hắn ngồi ở khu nghỉ ngơi, trên mặt tràn đầy thần sắc kích động, nhao nhao nghị luận với nhau.

347. Chương 347: Mục Tiêu Của Lâm Tiêu (1)

Thử nghiệm một canh giờ trong tu luyện thất lúc trước khiến trong lòng bọn hắn đều vô cùng kích động, đối với công hiệu của tu luyện thất cũng hiểu rõ mười phần.

Bọn hắn giờ mới hiểu được, vì sao bọn hắn trực tiếp gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh bồi dưỡng, lại khiến đám vô gia ở Hiên Dật Quận Thành hâm mộ và ghen ghét như vậy, thật sự là tài nguyên được hưởng thụ trong huấn luyện doanh thật sự quá tốt, khiến bọn hắn kinh hỉ dị thường.

- Đúng rồi, Lâm Tiêu sao còn chưa đi ra, chúng ta đã chờ hắn được một hồi rồi.

- Cũng sắp được nửa canh giờ rồi, đoán chừng Lâm Tiêu còn ở bên trong tu luyện a.

- Lâm Tiêu tháng này có thời gian là mười năm canh giờ để tu luyện, nhiều hơn chúng ta gấp ba, thật sự là hạnh phúc ah.

Đối với mười lăm canh giờ tu luyện của Lâm Tiêu trong tháng này, ngay từ đầu Kỷ Hồng bọn hắn còn không có cảm giác gì, nhưng sau khi thể nghiệm qua tu luyện thất, bọn hắn mới biết được mười lăm canh giờ này có bao nhiêu trân quý.

- Nhìn kia, Lâm Tiêu đi ra rồi.

Đang khi tán gẫu, mấy người đột nhiên nhìn thấy Lâm Tiêu từ tu luyện thất đi ra, đi về phía bốn người bọn họ, mấy người Kỷ Hồng lúc này đứng thẳng lên, cười đi tới.

- Để các người đợi lâu rồi.

Đi đến trước mặt bốn người Kỷ Hồng, Lâm Tiêu cười nói.

- Không có gì.

Kỷ Hồng bọn hắn cười lắc đầu, đột nhiên, Kỷ Hồng giống như cảm thấy gì đó, nhướng mày, ánh mắt rơi vào trên người Lâm Tiêu đánh giá cẩn thận, chợt trong đôi mắt toát ra thần sắc giật mình.

- Cổ khí tức này. . . Lâm Tiêu, người. . . Người đột phá?

Kỷ Hồng há to miệng, từ trên người Lâm Tiêu hắn cảm thấy một tia khí tức tam chuyển hậu kỳ.

Nghe Kỷ Hồng vừa nói như vậy, ánh mắt ba người Bạch Mông, Dương Tuấn, Cận Trí Hải cũng gắt gao rơi vào trên người Lâm Tiêu, quả nhiên, so sánh với trước khi tiến vào tu luyện thất, khí tức trên người Lâm Tiêu so với trước kia càng nồng hậu dày đặc thêm một phần, sự biến hóa này tuy rằng không lớn, nhưng bọn hắn vẫn nhạy cảm phát giác được, đây là khác biệt giữa tam chuyển hậu kỳ và tam chuyển trung kỳ.

- Cái này cũng quá khoa trương đi.

Há hốc mồm, đám Bạch Mông bọn hắn giật mình nhìn Lâm Tiêu, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, muốn nói điều gì đó, nhưng lời đến bên miệng lại không thốt ra được.

- May mắn thôi.

Lâm Tiêu mỉm cười, Liễm Khí Quyết vận chuyển, lặng yên thu liễm khí tức ngoài thân, lập tức trong cảm giác của bốn người Kỷ Hồng, khí tức trên thân Lâm Tiêu lại trở nên bình thản không có gì lạ, nhìn không ra đến tột cùng là tăng thứ gì

- May mắn, nếu như ta cũng có thể may mắn như vậy thì tốt rồi.

Đám Bạch Mông lắc đầu, đối với Lâm Tiêu bọn họ triệt để phục rồi.

Nhớ ngày đó ở thiên tài đệ tử đại bỉ Tân Vệ Thành, Lâm Tiêu vẫn chỉ là Chân Võ giả tam chuyển sơ kỳ, cấp bậc giống với bọn họ, thậm chí nếu so với Kỷ Hồng tam chuyển trung kỳ còn thấp hơn một phần, nhưng giờ mới hơn ba tháng ngắn ngủi, Kỷ Hồng còn chưa kịp từ trung kỳ đột phá đến hậu kỳ, đám Bạch Mông thì vì thú triều nên đều từ sơ kỳ tấn cấp đến trung kỳ, nhưng Lâm Tiêu không ngờ đã từ sơ kỳ tấn cấp đến hậu kỳ, tốc độ này quả thật cực nhanh, không thể không nói kinh người.

- Lâm Tiêu, hiện giờ ta dám khẳng định, thành tựu tương lai của ngươi nhất định sẽ phi thường kinh người, nói không chừng trở thành võ giả Quy Nguyên cảnh cũng có hy vọng rất lớn.

Bạch Mông nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu, đột nhiên chân thành nói.

- Đúng, không nghĩ tới Dương Tuấn ta vậy mà cũng có thể quen biết một đại thiên tài như vậy, chờ thêm hơn mười đến hai mươi năm nữa, Lâm Tiêu ngươi trở thành cao thủ nổi tiếng toàn bộ Hiên Dật Quận Thành, ta cũng có thể nói ra khoe khoang thoáng một phát rồi.

Dương Tuấn cũng cười nói.

- Đến lúc đó Lâm Tiêu ngươi cũng đừng giả bộ như không biết chúng ta đấy.

Cận Trí Hải cũng cười lên tiếng.

- Mấy người các người.

Lâm Tiêu nhìn qua bốn người Dương Tuấn mặt mũi tràn đầy vui cười, không khỏi tức cười.

- Chúng ta cũng phải hảo hảo cố gắng ah, cũng không thể bị người bỏ quá xa được, ta cảm giác ta cách tam chuyển hậu kỳ chỉ còn một chút thôi, hy vọng có thể mau chóng đột phá.

Kỷ Hồng trầm giọng nói.

- Đúng.

Mặc dù đối với Lâm Tiêu rất bội phục, nhưng đám Bạch Mông trong nội tâm cũng hào tình vạn tượng, đi tới Thiên Tài Huấn Luyện Doanh này bọn hắn đều cảm giác được tiền đồ bùng sáng.

- Đi, chúng ta quay về ăn cơm thôi.

Lúc này một đám năm người lý tưởng hào hùng đi ra khỏi huấn luyện đại sảnh.

Ném qua cơm trưa, Lâm Tiêu bọn hắn từng người tại gian phòng của mình tu luyện, đồng thời hiểu rõ một ít trong huấn luyện doanh quy tắc, chuẩn bị tổ kế hoạch chính mình để tiếp tục theo đuổi mục tiêu tu luyện.

- Thực lực của ta hiện giờ là tam chuyển hậu kỳ, trước mắt trong huấn luyện doanh này thuộc về bồi dưỡng, nhưng căn cứ quy định chỉ cần ta trong giữa kỳ năm đầu tiến vào Top 150 là có thể kéo dài thời gian dài trở thành đệ tử huấn luyện doanh chính thức, tiến hành mục tiêu huấn luyện năm năm ngược lại không khó lắm, ta hiện giờ có thể đạt tới.

Lâm Tiêu rất có lòng tin, dù sao hắn hiện giờ cũng đã bài danh thứ 140, đây là bởi vì tám mươi tên đệ tử tân tấn vốn phải xếp hạng sau 137 đệ tử cũ, đợi đến cuối tháng tiến hành khảo hạch thí luyện thất, tên của hắn còn có thể tiến lên, dù sao, cũng không phải nói ở chỗ này thời gian tu luyện càng dài, thực lực sẽ càng mạnh, những người nổi bật trong hàng đệ tử tân tấn như Lâm Tiêu bọn hắn ở trên thực lực chưa chắc sẽ kém hơn những đệ tử đã tiến hành huấn luyện ở đây một năm.

- Mục tiêu kế tiếp của ta là tiến vào Top 100, dù sao một khi tiến vào Top 100, các loại đãi ngộ được hưởng thụ, ví dụ như thời gian ở tu luyện thất cũng sẽ tốt hơn Top 150 không ít.

Lâm Tiêu trong nội tâm yên lặng suy nghĩ, đồng thời nhàm chán lật xem sổ tay đệ tử.

- Ân?

Đột nhiên, một đoạn tin tức ban thưởng trong đó khiến ánh mắt hắn sáng ngời.

- Đệ tử tân tấn tháng thứ nhất bài danh tiến vào Top 100, sẽ được miễn phí lựa chọn một bản bí tịch Địa cấp đề giai.

- Ban thưởng này. . .

Trên mặt Lâm Tiêu lộ ra một tia kinh hỉ, đồng thời ánh mắt tiếp tục xem tiếp.

- Đệ tử tân tấn tháng thứ nhất bài danh tiến vào Top 50, sẽ được miễn phí lựa chọn một bản bí tịch Địa cấp trung giai.

- Đệ tử tân tấn tháng thứ nhất bài danh tiến vào Top 10, sẽ được miễn phí lựa chọn một bản bí tịch Địa cấp cao giai.

- Cái này. . . Bài danh tiến vào Top 50, tiến vào Top 10, với ta mà nói độ khó rất lớn, nhưng muốn tiến vào Top 100, ta vẫn có cơ hội nhất định.

Lâm Tiêu trong nội tâm lung lay, bài danh trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh bình thường là thế này, trên cơ bản đệ tử Top 5 cũng giống như Lý Dật Phong vậy, cấp bậc đều ở Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong, bài danh Top 20, cơ bản đều là Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành, mà bài danh Top 50 thì chừng Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

348. Chương 348: Mục Tiêu Của Lâm Tiêu (2)

Nói cách khác muốn xâm nhập vào Top 50 trên bài danh ngọc bích Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, không sai biệt lắm cấp bậc phải chừng Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mới có thể, hơn nữa có thể gia nhập huấn luyện doanh đều là thiên tài, muốn vượt cấp khiêu chiến độ khó rất lớn.

Mà ở Top 125 trên bảng xếp hạng, cơ bản tất cả đều là Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, một ít người mạnh, khoảng cách Hóa Phàm cảnh sơ kỳ chỉ có một đường thì bài danh khá cao, một ít người yếu thì bài danh khá thấp.

- Nếu như ta không đột phá còn có chút khó khăn, nhưng bây giờ ta đã đột phá đến tam chuyển hậu kỳ, vào cuối tháng bài danh tiến vào Top 100, cơ hội vẫn rất lớn.

Lâm Tiêu rất rõ ràng thực lực của mình, mặc dù mới chỉ là tam chuyển hậu kỳ, nhưng thực lực lại hơn xa võ giả tam chuyển đỉnh phong bình thường, nếu như lợi dụng thân phận Luyện Dược Sư thậm chí có thể quyết phân cao thấp với võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ bình thường, đương nhiên so với võ giả Hóa Phàm cảnh đại thành và đỉnh phong vẫn có không ít chênh lệch.

Mà đệ tử trong huấn luyện doanh này đều là thiên tài, ở bên ngoài cũng thuộc về nhân vật có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng nếu thật sự chiến đấu thì Lâm Tiêu tự cho rằng mình mạnh hơn đại bộ phận học viên tam chuyển đỉnh phong.

- Hiện giờ công pháp Ngưng Nguyên Công ta tu luyện chỉ là công pháp Nhân cấp cao giai, tuy rằng uy lực ở trong công pháp Nhân cấp cao giai có thể nói là cực phẩm, nhưng khoảng cách công pháp Địa cấp đệ giai vẫn có không ít chênh lệch, hơn nữa công pháp phòng ngự Kim Ngọc Quyết của ta cũng là Nhân cấp cao giai, đối phó võ giả bình thường hoàn toàn đủ rồi, nhưng đối mặt với một ít võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ hoặc là thiên tài trong huấn luyện doanh vậy thì chưa đủ.

- Một bản Địa cấp đệ giai bí tịch kém cỏi nhất, giá trên thị trường cũng là năm triệu lượng, ta căn bản không có nhiều tiền như vậy, coi như là có, bí tịch Địa cấp đệ giai cũng là có tiền cũng không mua được, chỉ có thể ở trên một ít đấu giá hội thấy được, hơn nữa tranh đoạt rất kịch liệt, cũng không nhất định thích hợp ta. Nhưng Thiên Tài Huấn Luyện Doanh là do Võ Linh Đế Quốc thành lập, chủ yếu để bồi dưỡng thiên tài đệ tử trong Hiên Dật Quận, Địa cấp bí tịch khẳng định nhiều vô số kể, phải biết rằng nơi này ngay cả công pháp Thiên cấp cũng có, đến lúc đó chung quy sẽ tìm được một bản phù hợp với ta.

Sau khi suy nghĩ đơn giản qua, Lâm Tiêu lập

Vào!

Cơ hồ trong chớp mắt, Hạ Nhất Minh đã bỏ qua khoảng cách gần 50m lập tức đi đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Hồ Quang Mạn Thiên — trăm!

Một tiếng gầm nhẹ, Hạ Nhất Minh tay phải run động, trong hư không đột nhiên xuất hiện hơn mười đạo kiếm quang sáng chói, hơn mười đạo kiếm quang này mỗi một đạo đều sáng như hồ quang, kiếm sáng lóng lánh chói mắt, hóa thành cầu vòng đầy trời tầng tầng bao lấy Lâm Tiêu ở trong đó.

Trong hư không hơn mười đạo kiếm quang không ngừng lóng lánh, mỗi một đạo đều sáng chói kinh người, nhìn như mạn vô ngân tích, nhưng hơn mười đạo kiếm quang này lại có một tầng nguyên lực hùng hậu đặc biệt liên hệ, tầng tầng nghiền áp mà đến, nếu như cho rằng giữa kiếm quang có khe hở có thể đơn giản né qua, vậy thì mười phần sai, lập tức sẽ lâm vào trong công kích của đối phương ngay.

- Phá Sơn Băng Địa.

Lâm Tiêu biết rõ bằng vào tránh né khẳng định không cách nào tránh kịp, trong đôi mắt lóe lên tinh mang, chiến đao màu đen bên hông bỗng nhiên ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo đao mang cực hạn phụt lên mà ra, khí thế hạo đăng, đình tại nhức óc.

Đao mang và kiếm quang va chạm, tiếng oanh minh kịch liệt vang vọng, trong nguyên lực dư âm, thân ảnh Lâm Tiêu hóa thành một đạo hư ảnh bỗng dưng lờ ra.

- Có chút thực lực, nhưng còn kém xa lắm.

Hạ Nhất Minh cười lạnh một tiếng, thấy Lâm Tiêu phá công kích của mình cũng không sợ hãi, theo sát hấn lên, trường kiếm run run, ba đạo kiếm quang hóa thành ba đạo hồ quang từ ba góc độ bất đồng lướt tới.

352. Chương 352: Đổ Đầu Chênh Lệnh (1)

Bang bang BOANG...

Lâm Tiêu lập tức bổ ra ba đao, đao đao lăng lệ ác liệt dị thường, hóa thành nguyên lực hồng lưu bổ vào trên kiếm quang.

Đao khí và kiếm khí va chạm rồi sau đó nổ tung, đao khí hoàn toàn mất đi, mà kiếm khí của đối phương lại vẫn còn một tia lưu lại, chém thẳng đến.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thi triển, thân hình Lâm Tiêu bỗng nhiên phiêu hốt, hóa thành một đạo tàn ảnh tránh đi công kích của đối phương.

Xuy xuy Xùy

~~Kiếm khí lưu lại chém xuống trên mặt đất ra đao đao bạch ngân, nếu như không phải Lâm Tiêu né tránh kịp thời, chỉ sợ đã bị kiếm khí lưu lại kia đánh trúng.

- Ha ha, chút thực lực đó của ngươi cũng dám tiếp nhận khiêu chiến của ta?

Xem ra hôm nay ngươi phải không công tiền đưa ta ba triệu lượng rồi, vừa hay để ta dùng để mua đan dược tu luyện.

Hạ Nhất Minh ha ha cười nói, thông qua giao thủ ngắn ngủi lúc trước, hắn đã cảm nhận được đao pháp Lâm Tiêu tuy rằng không kém, nhưng cường độ nguyên lực của hắn lại không cách nào sánh được với mình.

- Cũng đúng, ngươi một Chân Võ giả tam chuyển trung kỳ sao có thể sánh được với Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong như ta được, huống chi ta tu luyện chính là công pháp Địa cấp đệ giai, kiếm pháp cũng là Địa cấp đệ giai, thân pháp, phòng ngự không cái nào không phải, ngươi một đệ tử Tân Vệ Thành nho nhỏ lấy gì so với ta.

Hạ Nhất Minh giờ phút này trong nội tâm tràn đầy tin tưởng, hẳn thậm chí đang suy tính sau khi mình đạt được ba triệu lượng sẽ sử dụng thế nào.

- Xem ra ta quả thật phải lần nữa lựa chọn một môn công pháp rồi, công pháp cường đại hay không trực tiếp quan hệ đến cường độ nguyên lực, mà cường độ nguyên lực lại thể hiện ở lực công kích.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn chăm chăm vào Hạ Nhất Minh, trong nội tâm không có bối rối.

Hắn trước kia cũng không toàn lực ứng phó, chỉ là lợi dụng đao khí thuần túy giao thủ với đối phương, chính là để cảm giác cường độ nguyên lực của đối phương một chút. Nếu như là ở nơi như Tân Vệ Thành, nhưng Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong kia đối mặt với một chiêu này của Lâm Tiêu về mặt nguyên lực căn bản không có ưu thế gì, bởi vì công pháp của bọn hắn không có khả năng quá mạnh mẽ, nhưng sau khi đi vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh lại khác, có thể tiến vào đây đều là thiên tài đỉnh tiêm trong các thế lực lớn, vì bồi dưỡng bọn hắn, công pháp mà các thế lực lớn cấp cho bọn hắn khẳng định hơn xa các võ giả bình thường.

Ngưng Nguyên Công tuy rằng là công pháp Nhân cấp cao giai, lại thuộc loại đỉnh tiêm trong Nhân cấp cao giai, nhưng so sánh với Địa cấp đệ giai của Hạ Nhất Minh lại không có bao nhiêu ưu thế cả.

Thông qua kiểm tra đo lường trước kia, Lâm Tiêu cảm giác được rõ ràng điểm yếu của mình so với những thiên tài này.

- Bại cho ta.

Hạ Nhất Minh chí khí hào hùng, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang, trường kiếm trong tay không ngừng công kích tới Lâm Tiêu, mà Lâm Tiêu cũng lao đến, chiến đao đao đao bức người, hai đạo quang ảnh tốc độ kinh người điên cuồng va chạm, mỗi một lần va chạm đều bắn ra thanh âm nổ vang đáng sợ.

- Lâm Tiêu này và Hạ Nhất Minh thật sự là ngang tay.

- Bất quá xem phần thắng, Hạ Nhất Minh lại cao hơn Lâm Tiêu không ít.

- Đó là khẳng định, ở mặt nguyên lực, Hạ Nhất Minh mạnh hơn Lâm Tiêu một chút, mà phương diện khác hai người cũng không kém bao nhiêu, bất quá Hạ Nhất Minh dù sao cũng là thiên tài Nguyên Võ Thánh Địa phân bộ Hiên Dật Quận Thành, công pháp, võ kỹ tu luyện đều không kém, mà Lâm Tiêu lại đến từ nơi nhỏ bé như Tân Vệ Thành, công pháp tu luyện khẳng định không bằng Hạ Nhất Minh.

- Như thế, các người nhìn thân pháp của Lâm Tiêu kia, phiêu hốt bất định mờ ảo dị thường, tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng không tốt bao nhiêu, rất có thể chỉ là thân pháp Nhân cấp cao giai, chỉ có điều được Lâm Tiêu kia tu luyện đến cảnh giới cao nhất, cho nên mới có thể cân sức ngang tài với Hạ Nhất Minh tu luyện thân pháp Địa cấp đệ giai.

- Ta cũng coi trọng Hạ Nhất Minh, ở phương diện võ kỹ, công pháp, Lâm Tiêu kia chịu thiệt, tổn hại, bất lợi quá lớn, hơn nữa đẳng cấp một người là tam chuyển trung kỳ, một người là tam chuyển đỉnh phong, Lâm Tiêu kia có thể kiên trì đến bây giờ đã có chút không dễ rồi.

- Chẳng lẽ bài danh trên bài danh ngọc bích thật sự có sai lầm.

- Vậy cũng chưa chắc, Lâm Tiêu khi khảo thí ở thạch bích màu đen ta cũng đi xem, hẳn thi triển một môn thân pháp tốc độ cực nhanh, có thể so với võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, bất quá loại thân pháp tốc độ này có lẽ chỉ có thể dùng khi lẩn trốn, trong chiến đấu rất khó khống chế, khi khảo thí có thể là ở phương diện này tăng phúc thêm cho hắn, bất quá hai người khiêu chiến so đấu cũng không phải là tốc độ ai chạy nhanh hơn.

Bên ngoài khiêu chiến thất, không ít đệ tử vây xem trong miệng đều phát ra trận trận thanh âm nghị luận, thân là thiên tài trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, thực lực và ánh mắt của bọn hắn tự nhiên không kém, chiến đấu giữa Lâm Tiêu và Hạ Nhất Minh có thể dễ dàng nhìn thấu được.

So với những người khác coi trọng Hạ Nhất Minh, trong lòng Kỷ Hồng bọn hắn tuy rằng cũng không bối rối, nhưng lại âm thầm lo lắng.

Bởi vì bọn hắn nhìn ra, đến tận giờ, Lâm Tiêu vẫn còn chưa bạo lộ thực lực tam chuyển hậu kỳ của hắn, hơn nữa ngay cả đao ý, thân phận Luyện Dược Sư đều chưa triển lộ ra, thậm chí ngay cả Địa cấp đao pháp như Luân Hồi Đao Quyết cũng chưa thi triển, bởi vậy tự nhiên phải rơi vào hạ phong

XIU.... XIU... XÍU... UU!

Dưới các đợt tiến công điên cuồng của Hạ Nhất Minh, thân hình Lâm Tiêu không ngừng chóp động như một đạo gió mát phiêu hốt bất định, không ngừng né tránh, chuyển dời vị trí trong đạo đao kiếm quang.

- Đến lúc phản kích rồi.

Trong chiến đấu Lâm Tiêu bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, phi tốc lui về phía sau, rơi vào một góc trong khiêu chiến thất.

Hỗn hển, hỗn hển.

Lâm Tiêu thở phì phò kịch liệt, trán đầy mồ hôi, thông qua khoảng thời gian kịch liệt gần lúc trước, Lâm Tiêu đối với các phương diện của mình khác gì với một gã Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong tu luyện Địa cấp võ kỹ đã hiểu rất rõ, đồng thời cũng đối với con đường phát triển sau này của mình có nhận thức mới.

Không có loại cảm nhận tự mình trải nghiệm này, Lâm Tiêu rất khó có thể nhanh chóng phát triển được.

- Sao hả? Sao không đánh tiếp, chuẩn bị đầu hàng sao?

Hạ Nhất Minh cầm trong tay bảo kiếm, chậm rãi đi về phía Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, có lẽ ngươi ở trong Tân Vệ Thành các ngươi xưng vương xưng bá, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến không ít võ giả bình thường, nhưng đi tới Hiên Dật Quận Thành này ngươi so với cái gì cũng không bằng.

- Lần này ngươi thua ta, thua ba triệu lượng, là cho ngươi một bài học khiến ngươi biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, về sau không nên liều lĩnh vậy nữa, đồng thời, Hạ Nhất Minh ta cũng muốn lấy lại thứ thuộc về mình.

Giờ phút này trong lòng của hắn cực kỳ đắc ý và thoải mái, theo hắn thấy thì Lâm Tiêu đã không còn lực hoàn thủ trước công kích của mình nữa, chỉ cần mình thêm chút sức là có thể đánh bại đối phương dễ dàng.

353. Chương 353: Đổ Đấu Chênh Lệch (2)

Đối mặt với sự hung hăng càn quấy của Hạ Nhất Minh, Lâm Tiêu dưới ánh mắt của mọi người lại không có chút sợ hãi, ngược lại nhếch miệng cười cười.

- Chơi với ngươi đủ rồi, đã đến lúc chấm dứt chiến đấu.

Vào.

Lâm Tiêu bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua Hạ Nhất Minh, đồng thời chiến đao trong tay mạnh mẽ đánh tới.

Xoẹt

Không khí lập tức bị trảm ra một đạo khí lăng màu trắng mờ, trong khí lăng một đạo đao mang như thiểm điện cuốn tới.

- Cái gì?

Hạ Nhất Minh khẽ giật mình, chợt ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Buồn cười.

Trên bảo kiếm màu xanh truyền đến một đạo nguyên lực chấn động kịch liệt, Hạ Nhất Minh một kiếm chém lên đao khí do Lâm Tiêuu bổ ra.

Tiếng nổ mạnh vang lên, dưới khí lăng kịch liệt quay cuồng thân hình Hạ Nhất Minh lui về sau hai bước.

- Cái gì?

Hạ Nhất Minh lấp bắp kinh hãi, một đạo trước kia, hẳn rõ ràng cảm giác được uy lực ẩn chứa trên đó tựa hồ còn mạnh hơn trước vài phần

Không có cho hắn thời gian giật mình, Lâm Tiêuu một đạo bổ ra, thân hình nhoáng lên, không ngờ lại bổ ra đao thứ hai.

Một đạo kia bổ ra, ánh đao sáng chói, ý cảnh Xuân Hạ Thu Đông lưu chuyển trên đó, ẩn chứa nguyên lực cực hạn đáng sợ, đao khí lâm thể, trong nội tâm Hạ Nhất Minh vậy mà dâng lên một cổ cảm giác vô cùng nguy hiểm.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Lâm Tiêuu ánh mắt như điện, chiến đao không chút do dự chém xuống.

- Xú tiểu tử, thì ra ngươi một mực vẫn ẩn dấu thực lực, bất quá ngươi cho rằng như vậy là có thể đánh bại ta sao? Nói đùa, ta cũng chưa dùng toàn lực đâu.

Lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, cảm giác được nguy cơ vô cùng, sắc mặt Hạ Nhất Minh đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn.

- Tam Tài Quyết Biệt Kiếm – Kinh Tuyệt Thiên Hạ.

Trong lúc nguy cấp, nguyên lực toàn thân Hạ Nhất Minh điên cuồng vận chuyển, nguyên trì cổ dâng, vận chuyển một cổ nguyên lực bành trướng đến tận phải.

Một đạo kiếm quang sáng chói xuất hiện trong hư không, hạo hạo dâng dâng, tinh khí trùng thiên, trực tiếp đụng vào Tứ Quý Luân Hồi Đao của Lâm Tiêuu.

Hai cổ kiếm khí và đao khí điên cuồng va chạm, tầng tầng nghiền nát, một đạo kia của Lâm Tiêuu cũng không dung hợp đao ý và tăng thực lực lên đến tam chuyển hậu kỳ, đao khí Tứ Quý Luân Hồi Đao dưới một kích toàn lực của Hạ Nhất Minh lập tức tan rã, bị đánh nát bấy.

Kiếm khí điên cuồng bắn khắp bốn phía, thân hình Lâm Tiêuu hăng hái lui về phía sau.

- Ha ha, muốn tránh, không đơn giản vậy đâu.

- Thiên La Địa Võng.

Xuy xuy Xùy

~~Hạ Nhất Minh một chiêu chiếm ưu thế, lập tức lấn tới, không cho Lâm Tiêuu chút cơ hội thở dốc nào cả, trường kiếm run run trong hư không rồi đột nhiên xuất hiện vô số kiếm quang, kiếm quang giao nhau tung hoành, hình thành một tấm kiếm võng thật lớn.

Kiếm võng do kiếm quang tạo thành ập xuống, tầng tầng bao phủ lấy Lâm Tiêuu, tránh cũng không thể tránh.

Lâm Tiêuu ánh mắt ngưng tụ.

- Phần Thân Hóa Ảnh Quyết.

Kiếm quang phủ xuống, tầng tầng bao phủ lấy Lâm Tiêuu, kiếm quang kịch liệt giao sát xuống thân ảnh Lâm Tiêuu lập tức phá vỡ, bị xoắn đến nát bấy, nhưng không có một chút máu tươi chảy ra.

- Cái gì, là tàn ảnh?

Hạ Nhất Minh thấy thể nội tâm không khỏi cả kinh.

Cùng lúc đó một đạo đao mang lăng lệ ác liệt từ một bên đánh úp lại.

- Cút ngay.

Hạ Nhất Minh vội vàng đi ngăn cản, nhưng đao khí của Lâm Tiêu lại không thể dịch nổi, trực tiếp phá vỡ kiếm khí của hắn, rồi sau đó vỡ ra nguyên lực phòng ngự ngoài thân hắn, đao khí nhập vào cơ thể, kinh mạch Hạ Nhất Minh bị phá vỡ, phun ra một ngụm máu tươi.

- Đáng giận.

Hạ Nhất Minh giờ phút này trong lòng vừa sợ vừa giận, kiệt lực điều động nguyên lực còn sót lại trong cơ thể chuẩn bị phản kích.

Hàn ý sâm lãnh ý đánh úp lại, thân hình Hạ Nhất Minh dừng lại, tròng lớn hai mắt kinh sợ.

Sát cơ lạnh buốt tràn ngập, một thanh chiến đao màu đen không ngờ gác trên cổ hắn, khiến tóc gáy toàn thân hắn đều dựng thẳng lên.

- Người thua.

Lâm Tiêu đậm mặt nói.

Luận thực lực, Hạ Nhất Minh đích thật không kém, nhưng hắn thân là một trong các thiên tài đỉnh tiêm Hiên Đạt Quận Thành lại chưa từng gặp qua bao nhiêu mưa gió, so với Lâm Tiêu dám quyết đấu sinh tử với trợ lý giáo quan, từng bước nguy cơ, càng ngày càng chém giết với yêu thú chém giết, trải qua cao thủ ám sát và thú triều tập kích thì Hạ Nhất Minh vẫn còn quá non.

Trên thực tế thực lực Hạ Nhất Minh cũng không yếu, nhưng ở mặt chém giết sinh tử, kinh nghiệm chiến đấu thì Hạ Nhất Minh kém xa Lâm Tiêu.

Huống chi trên bài danh ngọc bích thì thực lực Lâm Tiêu vốn ở trên Hạ Nhất Minh, dù hắn không thi triển tinh thần công kích, không bạo lộ đao ý, toàn lực chiến đấu, chỉ dùng thực lực tam chuyển trung kỳ và kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng có thể nhẹ nhõm đánh bại Hạ Nhất Minh.

- Thua.

Hạ Nhất Minh trong nội tâm tràn đầy khó có thể tin, hắn không rõ vì sao trước kia còn chiếm thượng phong, ép cho Lâm Tiêu liên tiếp bại lui trong nháy mắt đã thua. Nhưng cảm thụ được lưỡi đao sâm lãnh gác trên cổ mình, sát cơ lạnh như băng rót vào da thịt, Hạ Nhất Minh lại không thể không tiếp nhận sự thật này.

Nếu như Hạ Nhất Minh biết rõ Lâm Tiêu còn chưa hoàn toàn thi triển ra lực lượng chân chính của bản thân thì chỉ sợ trong lòng hắn càng thêm khó có thể tiếp nhận.

Bên ngoài khiêu chiến thất.

Rất nhiều đệ tử một mực vây xem cũng ngây dại, bọn hắn như thế nào cũng không ngờ rằng chuyện vậy mà lại có kết cục như vậy.

- Lâm Tiêu này che giấu thực sâu, ngay từ đầu rõ ràng còn ở vào hạ phong, nháy mắt rõ ràng đã xoay người chiến thắng rồi, tốc độ này cũng quá nhanh đi.

- Ba triệu lượng bạch ngân ah, bị Lâm Tiêu kia thoáng cái thắng đi ba triệu lượng bạch ngân, chỉ sợ Hạ Nhất Minh của Nguyên Võ Thánh Địa giận điên lên rồi.

- Đường đường thiên tài phân bộ Nguyên Võ Thánh Địa tại quận thành, thậm chí ngay cả đệ tử đến từ Tân Vệ Thành, loại yếu nhất trong các vệ thành cũng không thể đánh bại, Hạ Nhất Minh kia thật khiến Nguyên Võ Thánh Địa mất mặt ah.

- Ha ha, nếu như bị đám thiên tài Nguyên Võ Thánh Địa khác biết rõ, chỉ sợ bọn họ hận không thể bỏ Hạ Nhất Minh ra a.

Chung quanh vô số đệ tử nghị luận nhao nhao, trong đôi mắt đều tỏ vẻ khiếp sợ, mà mấy thiên tài đệ tử Nguyên Võ Thánh Địa thì sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

- Thực lực Lâm Tiêu kia kỳ thật không khác Hạ Nhất Minh lắm, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại phong phú hơn Hạ Nhất Minh nhiều.

Cũng có một ít đệ tử cường đại vây xem, nhảy cảm nhìn ra chênh lệch giữa song phương.

- Lần này Lâm Tiêu và Hạ Nhất Minh đổ đầu, Tân Vệ Thành Lâm Tiêu thắng.

Nhân viên công tác ở bên tuyên bố kết quả, mà trong tiếng nghị luận của mọi người, hai người Lâm Tiêu và Hạ Nhất Minh cũng cùng nhau đi ra.

Lâm Tiêu thần sắc nhẹ nhõm, mà Hạ Nhất Minh kia thì sắc mặt tái nhợt.

- Đáng chết, đáng chết.

Hạ Nhất Minh cắn răng, hai đấm nắm chặt, sắc mặt lộ ra vô cùng khó coi, trận chiến này qua đi hẳn biết rõ mặt mũi của mình trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh đều đã mất hết rồi, trở thành trò cười bị mọi người đàm tiếu.

354. Chương 354: Liên Tiếp Khiêu Chiến

Càng khiến Hạ Nhất Minh thiệt đau chính là ba triệu lượng bạc kia, đây chính là toàn bộ gia sản của hắn a, thoáng cái thua ba triệu lượng, đoạn thời gian sau này chỉ sợ tu luyện cũng phải thất lực bụng rỗng.

- Lâm Tiêu, đây là tiền đặt cược người thắng được.

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, nhân viên công tác đi đến trước mặt Lâm Tiêu, giao sáu trăm vạn lượng ngân phiếu song phương đặt cược cho Lâm Tiêu.

- Mẹ nó, tổng cộng sáu trăm vạn lượng, Lâm Tiêu này mới vừa gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, ngân lượng trên người đã nhiều hơn cả ta.

- Thật sự là kiếm lợi lớn.

Thấy nhiều tiền như vậy, không ít đệ tử chung quanh đều âm thầm hâm mộ, sáu trăm vạn lượng không phải một số nhỏ, trong bọn họ một ít thiên tài tam chuyển đỉnh phong thành danh đã lâu tất cả tài sản trên người cũng chỉ có vậy, đây là bởi vì bọn họ đều là thiên tài cao cấp nhất Hiên Dật Quận Thành, nếu như ở nơi nhỏ như Tân Vệ Thành, coi như là gia sản toàn thân một gã võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc đã nhiều như vậy.

- Ha ha, Lâm Tiêu, người một lần đã lợi nhuận nhiều như vậy, vừa vặn cơm tối còn chưa ăn, tối nay người nhất định phải mời đây.

Bốn người Kỷ Hồng cười đi tới.

- Tốt, đương nhiên không có vấn đề.

Lâm Tiêu cười nói, thắng ba triệu lượng tâm tình của hắn cũng thật tốt, càng quan trọng hơn là, thông qua chiến đấu trước kia hắn hiểu được điểm yếu của mình và chỗ cần phải bù đắp.

Lâm Tiêu bọn hắn vẻ mặt tươi cười, Hạ Nhất Minh ở bên dĩ nhiên lại không được vui vẻ như vậy

- Hạ Nhất Minh sư huynh.

Hai gã đệ tử trước kia đi theo Hạ Nhất Minh cũng đi tới, sắc mặt cũng rất khó coi, bọn hắn như thế nào cũng không nghĩ ra sư huynh của mình vậy mà lại thất bại.

- Lần này để tiểu tử kia đắc ý, mặt mũi này ta nhất định phải tìm về.

Hạ Nhất Minh cắn răng nói.

Lý Dật Phong bọn hắn mỉm cười nhìn Lâm Tiêu thắng đổ đầu, bất quá cũng không tiến lên.

- Đi, chúng ta ăn cơm đi.

Năm người Lâm Tiêu đàm tiếu lấy, đi ra bên ngoài.

Đúng lúc này, trong hàng đệ tử vây xem đột nhiên đi ra một đám đệ tử vây xem, trong đó một gã nam tử dáng người khôi ngô, tuy rằng tuổi chỉ chừng hai mươi, nhưng hình thể lại có thể sánh với võ giả trung niên, mang đến cho người một loại khí thế cực kỳ có tính áp bách.

Nam tử kia chậm rãi vào Lâm Tiêu, ánh mắt nóng rực, mở miệng nói:

- Lâm Tiêu, thực lực của ngươi rất không tồi, nhìn ra được kinh nghiệm chiến đấu của ngươi rất phong phú, ta thích nhất giao thủ với đệ tử kinh nghiệm chiến đấu phong phú, không biết ngươi có dám đồ đấu với ta một hồi không, cũng giống như Hạ Nhất Minh, đánh bạc ba triệu lượng bạch ngân, ngươi có dám không?

Yên tĩnh, các học viên nguyên vốn chuẩn bị rời đi đều dừng bước chân, nguyên một đám ánh mắt nhìn sang, đồng thời trong mắt toát ra một tia hưng phấn.

Trong huấn luyện doanh suốt ngày chỉ có tu luyện, đối những võ giả yêu thích nhiệt huyết này mà nói rất là nhàm chán và tịch mịch, hiện giờ nhìn thấy lại có người khiêu chiến Lâm Tiêu, nguyên một đám lập tức đều trở nên hưng phấn.

- Là Vương Cường, Vương Cường của Nguyên Võ Thánh Địa, bài danh trên bài danh ngọc bích là 121.

- Hẳn là Vương Cường kia nhìn thấy đệ tử Nguyên Võ Thánh Địa bị đánh bại, muốn thay Nguyên Võ Thánh Địa bọn hắn lấy lại danh dự.

- Vương Cường này là đệ tử đã tu luyện một năm tại huấn luyện doanh, tuy rằng cũng là Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, nhưng ở trên thực lực khẳng định mạnh hơn Hạ Nhất Minh kia không ít, hẳn đi khiêu chiến tân nhân vừa gia nhập như Lâm Tiêu, thật sự không biết xấu hổ.

- Lúc trước thực lực Lâm Tiêu mọi người đều thấy rõ, chỉ sần sần với Hạ Nhất Minh, chỉ có điều kinh nghiệm chiến đấu phong phú một chút nếu như đáp ứng lời khiêu chiến của Vương Cường, căn bản chính là đưa tiền.

- Kể dần mới chịu đáp ứng, Lâm Tiêu kia nhất định sẽ cự tuyệt.

Đệ tử chung quanh nghị luận nhao nhao, tuy rằng bọn hắn rất hi vọng thấy được khiêu chiến đặc sắc, nhưng bọn hắn cũng cũng biết, Lâm Tiêu không thể nào đáp ứng khiêu chiến của đối phương được.

- Vương Cường, Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, bài danh 121?

Lâm Tiêu nhìn Vương Cường kia, lời của các học viên ở chung quanh hắn nghe rất rõ ràng.

- Đúng, ta nghe nói ngươi hôm nay bài danh thứ 140, đó là bởi vì còn chưa tiến hành khảo hạch thí luyện thất, dùng kinh nghiệm chiến đấu của ngươi trong thí luyện thất nhất định sẽ chiếm cứ ưu thế, ta cũng chỉ bài danh 121, tổng hợp thực lực ngươi chưa chắc đã kém hơn ta, sao hả, ngươi có dám tiếp nhận khiêu chiến của ta không?

Wang Cường lạnh lùng cười cười:

- Nếu ngươi có cổ kị, ta có thể làm ra nhượng bộ, không đánh bạc lớn như ngươi và Hạ Nhất Minh, hai triệu lượng? Một triệu lượng? Tùy ngươi nói, ngươi nói đánh bạc bao nhiêu thì đánh bạc bấy nhiêu, sao hả, có dám không?

Wang Cường khí thế bức người, giống như cột điện đứng ở trước mặt bọn người Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, chúng ta đừng để ý đến hắn, hắn là học viên cũ đã tu luyện ở đây một năm, cũng không biết xấu hổ tới khiêu chiến ngươi.

Kỷ Hồng bọn họ đều cười lạnh, tâm tư đối phương bọn hắn sao không rõ, đơn giản là muốn Lâm Tiêu cùng hắn đồ đấu, tìm lại mặt mũi trước kia thôi.

Lâm Tiêu lại không động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Sao hả?

Kỷ Hồng bọn hắn thấy ánh mắt Lâm Tiêu đều hoảng sợ, chẳng lẽ. . .

- Chắc chắn là đánh bạc bao nhiêu đều theo ta chứ?

Lâm Tiêu nhếch miệng cười cười.

Trong nội tâm đệ tử vậy xem cũng nhảy dựng, Lâm Tiêu nói lời này, tựa hồ có hi vọng ah.

- đương nhiên.

Vương Cường ánh mắt u lãnh:

- Người muốn đánh cược bao nhiêu? Hai triệu lượng? Một triệu lượng? Nếu không thì một triệu lượng đi? Người vừa rồi thắng Hạ Nhất Minh ba triệu lượng, một triệu lượng này đối với người chỉ là chút đỉnh, bất quá ta thấy người kinh nghiệm chiến đấu phong phú như vậy, nói không chừng còn có thể thắng ta đấy.

Vương Cường biết rõ loại thiên tài kinh nghiệm chiến đấu phong phú như Lâm Tiêu, thường thường luôn tràn đầy tin tưởng với mình, chỉ cần có chút hi vọng, coi như đối mặt với võ giả thực lực mạnh hơn mình bọn hắn cũng đều dám khiêu chiến.

Lâm Tiêu đột nhiên xùy cười một tiếng:

- Người cũng là học viên cũ trong huấn luyện doanh, một triệu lượng người cũng không biết xấu hổ nói ra, như vậy đi, năm triệu lượng, người có dám đánh cược không, người nguyện ý đánh bạc, ta sẽ đáp ứng người.

- Cái gì?

Đệ tử chung quanh vốn còn có thể gắng giữ tỉnh táo, dù bọn vẫn ung dung nhìn hai người, nhưng sau khi nghe được năm triệu lượng nguyên một đám không khỏi sợ ngây người.

- Lâm Tiêu người. . .

Kỷ Hồng bọn hắn cũng càng hoảng sợ.

Mà Vương Cường cũng trừng mắt, chợt hai mắt lập tức có chút nheo lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu. Hắn không rõ, Lâm Tiêu làm sao dám đánh bạc lớn như vậy, hắn là tự tin hay tự đại đây?

Năm triệu lượng, đây là khái niệm gì, không sai biệt lắm tương đương một khóa Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan, thi thể một đầu lục tinh yêu thú, Vương Cường hắn thân là thiên tài cao cấp nhất Nguyên Võ Thánh Địa ở Hiên Dật Quận Thành.

355. Chương 355: Hiễn Lộ Thực Lực (1)

Gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh một năm, rất nhiều thứ đều không cần tự mình tốn hao, vất vả vả vãi lâu như vậy, tất cả tích súc trên người cũng chỉ không đến sáu trăm vạn lượng, năm triệu lượng trực tiếp chẳng khác nào là toàn bộ gia sản của hắn rồi.

Lâm Tiêu nhìn Vương Cường giật mình, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh, nói cái gì mình kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nói không chừng có thể thắng, còn không phải là vì khiến mình đáp ứng đồ đấu với hắn sao, Vương Cường này nếu như không có mười phần nắm chắc, sao dám đi lên khiêu chiến mình? Đơn giản là thấy mình tỷ thí với Hạ Nhất Minh lúc trước, cho rằng hiểu được thực lực của mình, muốn đi lên thay Nguyên Võ Thánh Địa lấy lại danh dự, thuận tiện gạt mình một phen thôi.

Bất quá có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không lãng phí, vốn hắn còn không chuẩn bị bạo lộ thực lực tam chuyển hậu kỳ của mình, bất quá nếu đối phương đã nguyện ý đi lên đưa tiền, vậy thì không trách được hắn rồi.

Nếu như là đệ tử Top 100 trên bài danh ngọc bích, Lâm Tiêu nói không chừng còn phải nghĩ kỹ, nhưng Vương Cường này bài danh chỉ là 121 muốn đi lên chiếm tiện nghi, thật đúng là tưởng rằng học viên cũ có thể quét ngang tất cả sao?

- Sao hả? Không dám sao? Không dám coi như bỏ qua đi.

Lâm Tiêu xùy cười một tiếng, trong đôi mắt toát ra một tia khinh thường.

- Không dám? Ai nói ta không dám.

Vương Cường cắn răng một cái, xem ánh mắt hằn hiễn nhiên cũng đã liều mạng:

- Chúng ta hiện giờ liền so, ký đồ ước.

Năm triệu lượng đối với Vương Cường mà nói cơ hồ là tất cả gia sản, một khi thua cơ hồ táng gia bại sản, nhưng nếu thắng tài phú trên người lập tức có thể tăng vọt gấp đôi, tiền lời cũng vô cùng kinh người, quan trọng hơn là lúc trước Vương Cường đã thấy Lâm Tiêu tỷ thí với Hạ Nhất Minh, hẳn tin tưởng mình nhất định sẽ thắng.

- Tự cầm đá nện vào chân mình rồi.

Tất cả đệ tử chung quanh đều trêu tức nhìn Lâm Tiêu, xem hắn trả lời như thế nào.

Cách đó không xa, Lý Dật Phong bọn hắn cũng lắc đầu, sư đệ này của mình tuy rằng mạnh, nhưng lại có chút quá vọng động rồi, vốn bọn hắn còn muốn đến đây ngăn cản, nhưng hơi cân nhắc một chút lại bỏ đi ý niệm. Có một số việc vẫn phải chịu thiệt mới có thể nhớ kỹ, năm triệu lượng mua một bài học tuy rằng đắt đỏ, nhưng giáo huấn đắt thì kinh nghiệm mới trân quý.

- Tốt.

Lâm Tiêu lại không nói hai lời, trực tiếp đáp ứng, dẫn đầu đi về phía khiêu chiến thất.

- Rõ ràng thật sự đã đáp ứng.

- Lâm Tiêu này quá độc ác.

- Thật sự là cho không tiền mà.

- Hắn là điên rồi, hay là đã tính trước.

- Năm triệu lượng, coi như là một ít võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành bài danh Top 50 trong huấn luyện doanh khiêu chiến với nhau cũng rất ít khi đạt đến mức này a.

Cơ hồ tất cả đệ tử ở đây đều nhìn Lâm Tiêu như tên điên, không rõ hắn sao lại đưa ra cái giá như vậy, càng không rõ hắn rõ ràng thật sự đã đáp ứng.

Có thể trở thành học viên Thiên Tài Huấn Luyện Doanh người nào không phải là nhân vật thiên tư trác tuyệt, thông qua chiến đấu giữa Lâm Tiêu và Hạ Nhất Minh lúc trước, đối với thực lực Lâm Tiêu mọi người đã khá hiểu rõ, theo bọn hắn thấy thì Lâm Tiêu thực quyết đấu với Vương Cường thì xác suất chiến thắng quả thật thấp đến kinh người.

Mà ngay cả nhân viên công tác của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh cũng mặt lộ vẻ giật mình, bất quá vẫn công bình công chính xử lý tốt thủ tục.

Hai người từng người nộp lên năm triệu lượng, đi vào khiêu chiến thất.

- Một trận chiến này quyết định mười triệu lượng thuộc về ai, ai thắng sẽ có được mười triệu lượng.

- Móa, sớm biết Lâm Tiêu này xúc động như vậy, ta cũng đi lên khiêu chiến rồi, nói không chừng có thể thắng được năm triệu lượng.

- Khi không mất đi cơ hội kiếm tiền.

Đám người nhao nhao nghị luận, không ít đệ tử đều ảo não dị thường, trước kia Vương Cường khiêu chiến bọn hắn đều ôm lòng chế giễu, thật không nghĩ đến Lâm Tiêu vậy mà thật sự đã đáp ứng, lại khiến trong lòng bọn hắn hối hận không thôi.

Trong khiêu chiến thất, Lâm Tiêu và Vương Cường xa xa đứng thẳng.

Hô!

Vương Cường từ phía sau lưng xuất ra một thanh chiến phủ, thanh chiến phủ này cao cỡ nửa người, lưỡi phủ sắc bén dị thường, không giống bình thường, mà còn có đạo đạo răng cưa, tản ra hàn mang. Phủ khẩu tạo hình như vậy ở trình độ sắc bén sẽ có chỗ yếu bớt, nhưng ở tính thiết sát và tính phá hư lại được tăng cường rất lớn, đối phó những yêu thú da dày thịt béo, hình thể khổng lồ kia càng thêm có tính sát thương.

Ngoại trừ phủ khẩu hiện có hình răng cưa ra, trên lưng búa càng nổi bật ra một đạo mũi nhọn, vô cùng dữ tợn.

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới ngươi vậy mà thật sự dám tiếp nhận khiêu chiến của ta, ngươi cho rằng ngươi đánh bại Hạ Nhất Minh là rất giỏi sao? Quả thực buồn cười, hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết một chút về chênh lệch giữa học viên cũ và học viên mới.

Vương Cường nhếch miệng cười cười, ánh mắt lạnh như băng, lúc này hắn đã lột bỏ nguy trang lúc đầu, lộ ra mục đích thật của mình.

- Vừa rồi Hạ Nhất Minh trước khi chiến đấu cũng nói không khác ngươi lắm, đáng tiếc cuối cùng hắn thua.

Lâm Tiêu khước miệng nhếch lên mỉm cười, thần thái nhẹ nhàng.

- Hạ Nhất Minh? Lấy hắn so với ta? Hừ.

Vương Cường hừ lạnh một tiếng, thân hình mạnh mẽ động.

Thân thể cao lớn như một cỗ xe tăng hạng nặng, tốc độ Vương Cường lập tức tăng lên tới cực hạn, thân hình vạch phá không khí lưu lại trong hư không một đạo tàn ảnh, cuồng mãnh phóng tới Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu như thiểm điện rút ra chiến đao màu đen, cũng nhanh chóng vọt tới trước.

- Đi chết.

Vương Cường gầm lên giận dữ, Cự Phủ trong tay không chút lưu tình đánh xuống Lâm Tiêu, Cự Phủ ở trong hư không mang theo một đạo tàn ảnh, bổ ra không khí truyền ra tiếng ô minh kịch liệt.

Trông thấy hình thể Vương Cường Lâm Tiêu đã biết rõ đối phương tuyệt đối là võ giả hệ sức mạnh, chiến đao trong tay căn bản không cùng hắn cứng đối cứng, Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết thi triển, thân hình Lâm Tiêu vừa tiếp xúc với Vương Cường lập tức hóa thành một đạo gió mát mờ ảo, bỗng nhiên tránh thoát khỏi công kích của Vương Cường, chiến đao màu đen như thiểm điện lướt ra, hóa thành một đạo hàn mang bổ về phía cổ Vương Cường.

- Ân?

Vương Cường ánh mắt u lãnh, đối mặt với công kích của Lâm Tiêu thần sắc không có chút kinh hoảng, ngược lại lộ ra một tia lạnh lùng đã tính trước.

Khi chiến đao Lâm Tiêu sắp bổ trúng Vương Cường, hai chân Vương Cường liên tục lắc lư, thân hình vậy mà mơ hồ hóa thành một cái bóng tránh đi công kích của Lâm Tiêu, đồng thời chiến phủ nơi tay phải xoay chuyển, lưỡi búa chớp động hóa thành đạo đạo phủ hoa bao phủ lấy quanh thân Lâm Tiêu.

Cự Phủ với tư cách vũ khí hạng nặng thường thường dùng lực phá địch, nhưng ở trong tay Vương Cường vậy mà vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, giống như vung vẩy một cọng rơm rạ vậy, mà thân pháp Vương Cường càng vô cùng tinh diệu, thân hình thể cực kỳ khô ráo rõ ràng cho người một loại cảm giác phiêu hốt bất định, giống như lá liễu không ngừng đong đưa trong gió, lại dùng làm một thể với hoàn cảnh chung quanh, hiển nhiên thân pháp còn trên cả Hạ Nhất Minh lúc trước.

356. Chương 356: Hiển Lộ Thực Lực (2)

- Không tốt.

Lâm Tiêu trong nội tâm cả kinh, chiến đao mạnh mẽ quay lại, cùng Cự Phủ của Vương Cường mãnh liệt va chạm trong hư không.

Tiếng kim thiết giao thương kịch liệt vang lên, chiến đao và chiến phủ va chạm, nguyên lực ẩn chứa trong hai vũ khí lúc này xông tới, ở trong hư không phát ra trận trận nổ đùng, hình thành một cỗ khí lãng khổng lồ cuốn khắp chung quanh.

Trong khí lãng Lâm Tiêu bay ngược mà ra.

Hai chân Lâm Tiêu liên tục điểm động trên mặt đất, liên tiếp rút lui mấy chục thước mới dừng thân hình lại, trái lại Vương Cường lại lù lù bất động.

- Thân pháp thật tinh diệu, phủ pháp thật bén nhọn.

Lâm Tiêu nghiêng nhìn Vương Cường ở xa xa .

- Hừ

Một tiếng hừ lạnh vang lên, xa xa Vương Cường như cột điện khoe miệng mang theo cười lạnh:

- Rất kinh ngạc sao? Có phải cho rằng võ giả loại hình thể như ta chỉ lợi hại ở mặt hình thể, ở phương diện thân pháp và sự linh động chưa hẳn mạnh bao nhiêu đúng không? Nếu như là một năm trước, ta đúng là như thế, đáng tiếc một năm này ta tiếp nhận sự dạy bảo của huấn luyện doanh, ở mọi phương diện đều đã có tăng lên thật lớn.

Vương Cường rất đắc ý, cười lạnh nói:

- Luận lực lượng, công kích, ta thân là tam chuyển đỉnh phong ở trên người, luận thân pháp, ta cũng không yếu hơn người, luận phòng ngự, ta còn ở trên người, người lấy gì so với ta? Người có lợi hại, cũng chỉ là một học viên mới mà thôi, lần này coi như cho người một giáo huấn để người biết làm người không nên quá kiêu ngạo, nuốt tiền của đệ tử Nguyên Võ Thánh Địa, sớm muộn cũng phải nổ ra.

Nói xong, Vương Cường lần nữa đánh tới.

Vù vù

Khi thân ảnh mơ hồ kia của Vương Cường tiếp cận, vậy mà giống như hai đạo nhân ảnh.

- Vừa rồi, lực lượng của người quả thật mạnh hơn ta, bất quá hiện giờ thì sao?

Lâm Tiêu ánh mắt ngưng tụ, nguyên lực vốn áp chế ở tam chuyển trung kỳ lúc này phóng ra.

XIU.... XIU... XÍU... UU!

Chiến đao màu đen trong tay Lâm Tiêu hóa thành từng đạo lưu quang sáng chói, giống như sóng cồn ngập trời kéo dài không dứt, điên cuồng va chạm với chiến phủ trong tay Vương Cường.

Bang bang BOANG...

Chiến đao màu đen cùng Cự Phủ dữ tợn lần lượt va chạm trong hư không, phát ra tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, Lâm Tiêu trước kia lực lượng rõ ràng còn ở hạ phong, vậy lại đánh ngang tay với Vương Cường.

Vù vù

Rất nhanh sau khi giao thủ hơn mười chiêu hai người liền tách ra, xa xa đứng lại.

- Không có khả năng.

Vương Cường giật mình nhìn Lâm Tiêu, hẳn không rõ lực lượng Lâm Tiêu sao lại bỗng nhiên tăng lên nhiều như vậy, sau khi cảm nhận được khí thế trên người Lâm Tiêu hiện giờ, sắc mặt Vương Cường không khỏi biến đổi.

- Tam chuyển hậu kỳ? Người không phải Chân Võ giả tam chuyển trung kỳ sao? Sao lại đột nhiên tăng lên tới tam chuyển hậu kỳ, người lừa gạt?

Vương Cường hai mắt nheo lại.

- Ta có nói qua ta là tam chuyển trung kỳ sao?

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, hất tăng nguyên lực lên tới tam chuyển hậu kỳ ngoại trừ độ tinh khiết nguyên lực thoáng không đủ ra, ở lực lượng đã không kém gì Vương Cường.

- Lâm Tiêu không ngờ lại là tam chuyển hậu kỳ?

- Hẳn lúc nào trở thành Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ rồi?

- Ta nhớ lúc ban đầu ở thạch bích màu đen khí tức trên người hắn cũng chỉ là tam chuyển trung kỳ ah, chẳng lẽ hắn che giấu thực lực?

- Có ý tứ, thật sự là có ý tứ, khó trách Lâm Tiêu kia dám tiếp nhận khiêu chiến của Vương Cường, thì ra là còn che giấu thực lực.

Bên ngoài khiêu chiến thất, tất cả đệ tử vây xem đều chấn kinh, đặc biệt là đám Cổ Luân, Hoa Phượng Tú của Thanh Nham Thành và Nguyệt Linh Thành, nếu như Lâm Tiêu thật sự là tam chuyển hậu kỳ vậy thì lúc khảo thí ở thạch bích màu đen còn chưa dùng hết toàn lực sao?

Bọn hắn căn bản sẽ không nghĩ tới, Lâm Tiêu thật ra là sau khi khảo thí chấm dứt mới vừa vận tấn cấp tam chuyển hậu kỳ.

- Lâm Tiêu sư đệ lại là Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ.

Mà Lý Dật Phong bọn hắn cũng ngẩn ngơ, chợt đều nở nụ cười:

- Lâm Tiêu sư đệ này, cũng quá khiến người kinh hỉ rồi.

Trong các đệ tử sắc mặt khó coi nhất phải kể đến Hạ Nhất Minh vừa thua Lâm Tiêu, khiêu chiến thất bại trước kia đã khiến hắn vô cùng khó chịu rồi, không nghĩ tới Lâm Tiêu rõ ràng còn không dùng toàn lực, loại miệt thị trắng trợn này khiến hắn hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Trong khiêu chiến thất, Vương Cường lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu.

- Tam chuyển hậu kỳ thì sao? Người vẫn yếu hơn ta, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, người không có bất kỳ cơ hội nào đâu.

Gầm lên giận dữ, Vương Cường đột nhiên phóng tới Lâm Tiêu, thân hình khổng lồ lắc lư phiêu hốt bất định, tản ra Cự Phủ tản ra hàn mang dữ tợn từ góc độ khác nhau liên tục bổ về phía Lâm Tiêu.

“Vèo” “Vèo” “Vèo”

Thân hình Lâm Tiêu nhảy lên, phảng phất một gã vũ công đang nhảy múa trên lưỡi đao, tinh thần lực cường đại phát ra, tuy rằng hắn không cách nào thi triển Tinh Thần Nguyên Toa và Không Thần Quyết, nhưng tinh thần lực cường đại vẫn có thể khiến hắn chính xác bắt được một động tác của Vương Cường, làm ra lẩn tránh kịp thời.

- Đáng giận.

Vương Cường điên cuồng vung vẩy lấy Cự Phủ bổ về phía Lâm Tiêu, nhưng căn bản ngay cả tay áo Lâm Tiêu cũng không sờ tới, lại càng không cần phải nói đến đánh trúng Lâm Tiêu.

Phủ pháp của hắn tinh diệu, thân pháp cũng không yếu, võ giả bình thường khẳng định không cách nào tránh thoát, nhưng Lâm Tiêu dựa vào tinh thần lực lại mấy lần hữu kinh vô hiểm tránh được.

- Làm sao có thể, vì sao ta hoàn toàn không đánh trúng hắn được.

Vương Cường mở to hai mắt, công kích như vậy ngay cả chính hắn cũng tránh không được, cũng cho rằng Lâm Tiêu khẳng định tránh không khỏi.

Nguyên lực trôi qua như dòng nước, Vương Cường cắn răng, nửa số nguyên lực điên cuồng quán thấu vào trong chiến phủ.

- Cuồng Chiến Phủ Pháp – Phong Ma Loạn Vũ.

Lần lượt bỏ không trúng Lâm Tiêu, Vương Cường rốt cục nhin không được, gầm lên giận dữ, nguyên lực trong cơ thể vận chuyển kịch liệt, phủ quang đầy trời như pháo hoa nổ tung trên không, tách ra đạo đạo lưu quang điên cuồng cuốn khắp toàn thân Lâm Tiêu.

- Phần Thân Hóa Ảnh Quyết.

Tinh thần lực Lâm Tiêu đã sớm dò xét biết được tất cả, ngay khi Vương Cường bộc phát hấn liền thi triển Phần Thân Hóa Ảnh Quyết.

Xuy xuy!

Thân hình vốn không ngừng chớp động của Lâm Tiêu lập tức chia làm hai đạo nhân ảnh.

- Cái nào là thực, cái nào là giả?

Động tác Lâm Tiêu quá nhanh, Vương Cường chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, không ngờ đã hiện ra thêm một người, không kịp nghĩ lại, đạo đạo lưu quang tuôn ra từ chiến phủ trong Vương Cường điên cuồng bạo tuôn, chém ra phủ quang sáng chói, đánh úp tới một đạo nhân ảnh trong đó.

Đạo nhân ảnh kia lên tiếng nghiền nát, hóa thành khắp nguyên lực tán loạn khắp trời

- Cái gì? Đúng không? Vậy thì cái kia mới là bản thể.

Vương Cường trong nội tâm cấp tốc suy tư, không do dự dừng lại, chiến phủ biến ảo điên cuồng đánh tới đạo nhân ảnh thứ hai.

Đạo nhân ảnh thứ hai né tránh không kịp, bị đánh trúng.

Đạo nhân ảnh thứ hai dưới phủ quang hồng lưu trực tiếp vỡ tan ra, hóa thành hư vô, lại không có nửa điểm máu tươi tung tóe ra.

357. Chương 357: Hùng Hổ Dọa Người (1)

Vương Cường da đầu run lên, trong nội tâm kêu to:

- Không tốt, hai cái đều là giả dối, tiểu tử đáng giận.

Mũi chân điểm mặt đất một cái, thân hình Vương Cường liền muốn xông về trước.

Đạo khí khiến lông tóc toàn thân người dựng thẳng vang lên, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt nổi lên trong lòng Vương Cường, bất chấp chạy thực mạng, Vương Cường quay người bỏ ra một búa.

Tiếng nổ vang vọng, chiến phủ trong tay Vương Cường run rẩy, một cỗ nguyên lực từ trong đạo khí đối phương đánh úp lại, nguyên lực tiêu hao kịch liệt lúc trước khiến hấn thiếu chút nữa đã không nắm vững vũ khí của mình.

Vương Cường rống to một tiếng, toàn lực đánh xuống, rốt cục bỏ tan đạo khí, nhưng trước mặt hấn vẫn không hề thấy thân ảnh Lâm Tiêu đâu cả.

- Đáng giận, tiểu tử kia đến cùng ở đâu rồi?

Vương Cường cảm giác mình thật giống như bị một đôi mắt âm lãnh đang gắt gao chăm chăm vào vậy, toàn thân sợ hãi.

- Ta ở chỗ này.

Âm thanh lạnh như băng vang lên bên tai Vương Cường, một đạo đạo mang lăng lệ ác liệt từ một bên lại lần nữa đánh úp lại.

- Phá.

Vương Cường rống to một tiếng, chiến phủ chém ra, muốn lại lần nữa bỏ ra công kích của Lâm Tiêu, nhưng uy lực một đao kia hiển nhiên vượt xa dự liệu của hắn, nguyên lực kịch liệt điên cuồng phún dũng mà ra, ẩn chứa luân hồi bốn mùa, lăng lệ ác liệt dị thường, trực tiếp phá vỡ phòng ngự bên ngoài thân hắn, chém

- Mệt mỏi quá.

Ở chỗ này, mỗi thời mỗi khắc nguyên lực tiêu hao đều gấp vài lần bên ngoài, dùng tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí kinh người của Lâm Tiêu và nguyên lực nồng độ siêu cao do Ngưng Nguyên Công luyện hóa vậy mà cũng không thể thỏa mãn được nguyên lực tiêu hao.

- Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết.

Hơi chút nghỉ ngơi, Lâm Tiêu ánh mắt như điện, thân hình như một đoàn gió mát không ngừng tung bay trong trọng lực thất.

- Hồng Ảnh Phiêu Phiêu.

- Phong Ảnh Vô Tung.

- Thần Xuất Quỷ Mộng.

- Thiên Lý Phiêu Hồng.

Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết chính là thân pháp Nhân cấp cao giai, Lâm Tiêu từ lúc tiến vào tam chuyển sơ kỳ cũng đã tu luyện nó đến đại thành, thậm chí còn có lĩnh ngộ đối với một tia phong chỉ ý cảnh trong đó, nhưng hiện giờ thi triển ra trong trọng lực thất gấp 10 lần trọng lực, tuy rằng thân hình vẫn tung bay tự nhiên, lại thủy chung không cách nào nổi lên như bên ngoài, thật giống như cuốn phim chiếu nhanh vậy, luôn luôn có một tia cảm giác ngừng ngắt .

- Áp lực lớn, ta không có cách nào thi triển Vô Ảnh Phiêu Hồng Quyết rồi, điều này nói rõ kinh mạch của ta còn chưa đủ cường đại, vận chuyển nguyên lực còn có khiếm khuyết, chỉ khi nào trong trọng lực thất cũng tu luyện thân pháp vô cùng tự nhiên thì thân pháp của ta mới xem như hoàn mỹ chính thức.

Lâm Tiêu biết rất rõ chỗ tốt khi tu luyện trong trọng lực thất, hần hôm nay thật giống như đang mang theo vật nặng cực lớn, không chỉ là thân thể lưng đeo sức nặng, mà ngay cả lỗ chân lông, nội tạng, mỗi một tế bào đều đang gánh nặng, dưới tình huống như vậy nếu như có thể tu luyện thân pháp đến hoàn mỹ, vậy thì dù dưới hiểm cảnh gì bản thân cũng sẽ không sai lầm.

361. Chương 361: Trọng Lực Gấp 10 Lần (2)

Không chỉ như thế, dưới điều kiện tu luyện ác liệt này, lực lượng, tốc độ của mình đều dùng một loại tốc độ kinh người tăng lên, như vậy cũng giống như một người mỗi ngày lưng đeo mấy trăm cân nặng, đi đường, ăn cơm, ngủ, đợi sau khi hần tháo hết tất cả vật nặng xuống sẽ có cảm giác cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, lực lượng lớn hơn trước khi phụ trọng, chạy nhanh hơn, lực lượng và tốc độ đều trong lúc vô tình được tăng lên nhiều.

XÍU... UU!

Lâm Tiêu cả người như một chiếc lá rơi, không ngừng tung bay trong trọng lực thất, một phút đồng sau hần mới dừng tu luyện.

- Phần Thân Hóa Ảnh Quyết.

Ngay khi rơi xuống đất, thân ảnh Lâm Tiêu liền lóe lên.

“Xùy~~” “Xùy~~”

Bản thể Lâm Tiêu bắt đầu mơ hồ, đồng thời ở trái phải xuất hiện hai đạo tàn ảnh mơ hồ, nhưng hai đạo tàn ảnh này vừa xuất hiện đã lập tức tán loạn, đồng thời bản thể cũng dừng lại.

- Không được, lúc ở bên ngoài ta có thể nhẹ nhõm phân ra hai đạo nguyên lực phân thân, nhưng trong trọng lực thất vẫn quá khó khăn, vô luận là tốc độ chớp động thân pháp, độ chính xác khi vận chuyển nguyên lực đều thua xa bên ngoài.

Lâm Tiêu lắc đầu, nhưng trong đôi mắt lại không có nửa điểm thất lạc, ngược lại có chút kích động:

- Bất quá trọng lực thất này thật là một nơi tốt để tu luyện Phần Thân Hóa Ảnh Quyết, ta hiện giờ hóa thân phân ra nhiều nhất chỉ có thể lừa gạt một ít Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, một ít thiên tài Hóa Phàm cảnh sơ kỳ rất có thể sẽ nhìn thấu được, nếu như ta có thể dưới tình huống trọng lực gấp 10 lần nhẹ nhõm phân ra hai đạo phân thân, vậy thì đệ nhị trọng Phần Thân Hóa Ảnh Quyết coi như viên mãn rồi, đến lúc đó ngay cả võ giả Hóa Phàm cảnh trung kỳ cũng chưa chắc có thể phân ra được thật giả.

Thân pháp Địa cấp đệ giai Phần Thân Hóa Ảnh Quyết tổng cộng phân ngũ trọng.

Đệ nhất trọng một hóa hai, chính là bản thể phân ra một đạo tàn ảnh; đệ nhị trọng một hóa ba, chính là bản thể phân ra hai đạo tàn ảnh; đệ tam trọng một hóa bốn, bản thể một phân thành hai, lại tất cả phân ra hai đạo tàn ảnh, tổng cộng bốn đạo; đệ tứ trọng một phân tám, ở trên cơ sở đệ tam trọng mỗi cái lại phân ra một đạo; đệ ngũ trọng chính là phân thân ngàn vạn.

Trước tứ trọng muốn thực hành viên mãn thì phải làm được mỗi một đạo tàn ảnh đều có được khí tức nguyên lực bản thể, khiến người căn bản không phân ra được thật giả, về phần đệ ngũ trọng đại thành, phân thân trong nháy mắt bộc phát ra hàng trăm hàng ngàn phân thân rậm rạp chằng chịt, không chỉ tuôn ra phân thân, mà tốc độ trong nháy mắt cũng sẽ tăng lên gấp đôi, vô luận là chạy trốn hay là giết địch đều vô cùng đáng sợ.

Ngẫm lại xem, đang giao thủ với địch nhân trong nháy mắt đột nhiên nổ bung, hóa thân hàng trăm hàng ngàn vọt tới, chỉ riêng mật khí thể đã đủ khiến đối thủ luống cuống tay chân, chịu thiệt thòi lớn rồi.

Phần Thân Hóa Ảnh Quyết hiện giờ Lâm Tiêu mới tu luyện đến đệ nhị trọng, đệ nhị trọng còn chưa viên mãn, bất quá Phần Thân Hóa Ảnh Quyết chính là thân pháp Địa cấp đệ giai, dùng thực lực tam chuyển Chân Võ giả của Lâm Tiêu nhiều nhất chỉ tu luyện tới đệ tam trọng, muốn tu luyện đệ tứ, đệ ngũ trọng phải tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ thì mới luyện được.

Đích đích đích.

Trong trọng lực thất vang lên thanh âm nhắc nhở dồn dập.

- Một canh giờ đã đến.

Lâm Tiêu dừng thân hình, đây là thanh âm nhắc nhở hắn đã cài đặt trước, khi thời gian đến một canh giờ thì sẽ tự động vang lên.

Hô.

Thở thật dài một hơi, thời gian vừa đến, trận pháp ẩn dấu trong trọng lực thất dần dần đình chỉ, trọng lực vốn gấp 10 lần nhanh chóng hạ thấp đến trạng thái bình thường.

Toàn thân Lâm Tiêu chột nhẹ băng, toàn thân có loại cảm giác vô cùng nhẹ nhõm, tu luyện một canh giờ khiến lực lượng toàn thân hắn cơ hồ hao hết, vô bào trên người như bị nước thấm ướt vậy, ướt sũng mồ hôi.

Lúc đi ra Lâm Tiêu vừa vặn gặp phải Hề Hiên Thanh.

- Lâm Tiêu, vừa mới chấm dứt tu luyện trong trọng lực thất sao?

Hề Hiên Thanh cười nói, trên trán hắn cũng đầy mồ hôi, hiển nhiên cũng mới vừa tu luyện xong.

- Ân.

Lâm Tiêu gật đầu.

Nhìn Lâm Tiêu toàn thân là mồ hôi, bộ dáng hư thoát, Hề Hiên Thanh nghi ngờ nói:

- Lâm Tiêu, bội số trọng lực ngươi điều chỉnh là bao nhiêu?

- Gấp 10 lần.

- Cái gì?

Hề Hiền Thanh lấp bắp kinh hãi, bội số trọng lực của Chân Võ giả tam chuyển bình thường là từ gấp năm lần đến tám lần, coi như là một ít Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong nhiều nhất cũng chỉ điều chỉnh đến tám lần, vượt qua tám lần theo như lý luận đã vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của Chân Võ giả tam chuyển rồi, phải biết rằng hắn là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành, trước kia bội số trọng lực điều chỉnh trong trọng lực thất cũng chỉ là gấp mười hai lần thôi.

Nhường mày, Hề Hiền Thanh nhin không được nhắc nhở:

- Lâm Tiêu, trọng lực thất này không giống với tu luyện thất, bội số trọng lực phải phù hợp thực lực của mình, đồng thời thời gian tu luyện không nên quá dài, nếu không rất dễ dàng tạo thành tổn thương cực lớn với thân thể đấy.

- Ta biết mà, đa tạ sư huynh nhắc nhở.

Lâm Tiêu mỉm cười, hắn đối với tình huống thân thể mình hiểu rất rõ, trọng lực gấp 10 lần tuy rằng đáng sợ, nhưng còn không cách nào tạo thành tổn thương lớn cho thân thể hắn, hơn nữa trạng thái hắn hiện giờ tuy rằng thoát nhìn không tốt, nhưng kỳ thật chỉ cần hơi chút nghỉ ngơi, bổ sung nguyên lực một chút liền có thể khôi phục, dùng tính cách của Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn với bản thân rồi

- Người biết là tốt rồi.

Hề Hiền Thanh gật gật đầu, liền không nói thêm nữa.

Liên tiếp hơn mười ngày, Lâm Tiêu yên lặng tu luyện trong huấn luyện doanh.

Mà trong khi Lâm Tiêu tu luyện, ở bên ngoài cửa ra vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, một lão giả mặc võ bào màu đen, sắc mặt khô gầy chậm rãi đi đến trước bài danh ngọc bích màu đen.

- Bạch Mông, 181

- Kỷ Hồng, 166.

- Lâm Tiêu, 140

Lão giả kia ánh mắt xẹt qua một đạo đệ tử Tân Vệ Thành, cuối cùng dừng lại ở trên cái tên Lâm Tiêu.

- Không nghĩ tới thiên tài Tân Vệ Thành lần này đều kinh người như thế, đặc biệt là Lâm Tiêu này. . .

Ánh mắt lão giả đột nhiên hiện lên một tia sát cơ âm lãnh:

- Trại chủ mệnh ta tới nơi này bóp chết thiên tài Tân Vệ Thành lần này, mục tiêu chính yếu nhất chính là Lâm Tiêu, về phần những người khác thì lại có thể trì hoãn một chút.

Lão giả này, chính là một gã phó trại chủ của Hắc Long trại, thực lực đã đạt đến Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong, chính là một cường giả tiếng tăm lẫy lừng trong Hắc Long trại.

Lúc trước ngày Tân Vệ Thành bị thú triều đột kích, bọn người trại chủ Hắc Long trại ở trên đỉnh núi xa xa quan chiến, tự nhiên thấy được tiềm lực và thực lực đáng sợ của Lâm Tiêu, đối với Hắc Long trại mà nói, Lâm Tiêu hiện giờ mới chỉ là tam chuyển trung kỳ tuy rằng còn không mạnh lắm, nhưng thiên phú mới gần mười lăm tuổi đã tấn cấp tam chuyển trung kỳ vẫn khiến Hắc Long trại một lòng muốn chiếm lấy Tân Vệ Thành cảm thấy uy hiếp cực lớn.

362. Chương 362: Âm Hồn Bất Tán (1)

Nguyên tắc hành động của Hắc Long trại chính là, thiên tài, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước, quyết không thể để hắn lớn lên.

Cho nên Hắc Long trại lúc trước tình nguyện bại lộ Ân Lâm tiềm phục trong Tân Vệ Thành cũng muốn diệt trừ Lâm Tiêu, chỉ tiếc không biết xảy ra chuyện gì, Hắc Long trại tuy rằng thăm dò được tin tức Ân

Lâm ở trong Liên Vân sơn mạch đuổi giết Lâm Tiêu, nhưng cuối cùng Lâm Tiêu lại bình yên trở lại Tân Vệ Thành, mà Ân Lâm thân là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong lại không biết tung tích, ngược lại khiến đại lượng cứ điểm của Hắc Long trại bị bại lộ.

Hắc Long trại tức giận một bên truy tra tin tức về Ân Lâm, một bên thì phái người tiến đến Hiên Dật Quận Thành, mục đích chính là diệt trừ đám người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mặc dù chỉ là một gã võ giả tam chuyển trung kỳ, nhưng Hắc Long trại lại không có chút lòng khinh thị, dù sao ngay cả Ân Lâm thân là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng không thể đánh chết Lâm Tiêu kia, ngược lại chính mình hạ lạc không rõ. Bất kể là xuất hiện ngoài ý muốn, hay là Ân Lâm bởi vì sợ hãi bị phạt mà lẩn trốn, Hắc Long trại đều tuyệt đối không cho phép lại thất bại.

Sư tử vồ cỏ còn dùng toàn lực, thất bại của Ân Lâm khiến lòng cảnh giác của Hắc Long trại càng tăng mạnh.

Bởi vậy lần này bọn hắn trực tiếp phái ra Triều Diệt, một trong mấy tên phó trại chủ của Hắc Long trại trong trại, thực lực đạt đến Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong, lệnh cho hắn phải tìm cơ hội đánh chết Lâm Tiêu.

Khiến một gã phó trại chủ Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong đi giết một thiếu niên tam chuyển trung kỳ, theo Hắc Long trại thấy tuyệt đối không có chút sơ hở nào cả.

- Dùng thiên phú của Lâm Tiêu, nếu như trải qua huấn luyện nghiêm khắc của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh Hiên Dật Quận Thành, nói không chừng mấy năm sau Tân Vệ Thành sẽ xuất hiện một cường giả mới, chuyện này đối với đại kế của Hắc Long trại mà nói là một tai họa ngầm, bất quá Hiên Dật Quận Thành bên ngoài thế lực trải rộng, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, mà Lâm Tiêu này lại là đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, dùng lực lượng một mình ta, muốn tìm được cơ hội đánh chết hắn độ khó cực cao, cũng may ta sớm có chuẩn bị.

Triều Diệt khoe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nhìn chằm chằm vào thư tự của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích hồi lâu, lúc này mới quay người rời đi.

Hiên Dật Quận Thành thân là thế lực khổng lồ nhất trong phạm vi trên trăm vạn dặm chung quanh Tân Vệ Thành, Hắc Long trại đối với nó tự nhiên có chỗ hiểu rõ, chỉ thấy Triều Diệt ở giữa ngã tư đường không ngừng xuyên thẳng qua, thính thoảng dò xét thoảng kiến trúc bốn phía một chút.

Triều Diệt là một trong mấy phó trại chủ Hắc Long trại đối với Hiên Dật Quận Thành rất là quen thuộc, đã từng nhiều lần đến Hiên Dật Quận Thành, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Hắc Long trại phái hắn đến đây.

Đi hồi lâu trong Hiên Dật Quận Thành, ước chừng một canh giờ sau, Triều Diệt ở trong một cửa hàng thay đổi một thân áo choàng, lúc này mới đi vào trong một kiến trúc cực kỳ xa hoa bên kia đường.

Kiến trúc này chiếm diện tích thật lớn, bên trong người đến người đi, phi thường náo nhiệt, cơ hồ lui tới đều là võ giả, mỗi người khí tức trên thân đều có chút kinh người, không ít người trên mặt cũng che lấy giống như Triều Diệt.

Thính Thiên Các.

Một cỗ thế lực phi thường thần bí trong Hiên Dật Quận, Thính Thiên Các này chuyên môn nghe ngóng các loại tin tức và tình báo, bất kỳ một võ giả nào nếu có tình báo kinh người gì cũng có thể bán cho Thính Thiên Các, căn cứ theo tình báo sẽ có thù lao nhất định, đồng thời Thính Thiên Các cũng bán ra các loại tin tức và tình báo, chính là một cỗ thế lực vô cùng thần bí và cường đại trong Hiên Dật Quận.

Hơn nữa nghe nói Thính Thiên Các không chỉ có ở Hiên Dật Quận Thành, thậm chí mỗi một quận thành của Võ Linh Đế Quốc, thậm chí toàn bộ đại lục đều có phân bộ của nó, vô cùng đáng sợ.

- Xin hỏi các hạ là muốn nghe ngóng tin tức hay là bán ra tin tức.

Triều Diệt mới vừa đi vào trong Thính Thiên Các, một bồi bàn đã đi tới dò hỏi.

- Nghe ngóng tin tức.

Triều Diệt nói.

- Các hạ mời đi theo ta.

Bồi bàn kia lúc này mang theo Triều Diệt tiến vào một gian phòng bí mật liền lui ra ngoài.

Trong phòng hắc ám, chỉ có một cái ghế, một cái bàn, bốn phía là vách tường trống rỗng.

Triều Diệt ngồi xuống trên ghế.

- Không biết các hạ muốn nghe ngóng tin tức gì.

Một thanh âm u lãnh vang lên trong phòng, dùng thực lực Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong của Triều Diệt, vậy mà không cách nào phân biệt rõ thanh âm này đến từ đâu đến từ phương hướng nào.

- Ta cần Thánh Thiên Các các người giúp ta nhắm vào một người, Chân Võ giả tam chuyển trung kỳ Lâm Tiêu, quán quân thiên tài đệ tử đại bĩ đến từ Tân Vệ Thành, vừa mới gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh Hiền Dật Quận Thành, xếp hạng 140 trên bài danh ngọc bích, chỉ cần Lâm Tiêu này vừa ra khỏi Hiền Dật Quận Thành tiến vào dã ngoại thì mời Thánh Thiên Các các người cho ta biết.

- Quán quân thiên tài đệ tử đại bĩ Tân Vệ Thành, đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh Lâm Tiêu.

Thanh âm u lãnh kia truyền đến, không có nửa điểm chấn động:

- Tin tức phí một triệu lượng.

Triều Diệt ánh mắt bỗng nhúc nhích, hiển nhiên bị giá tiền này dọa kinh ngạc một chút, một triệu lượng, đây chính là giá hai quả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, chỉ là để nhắm vào hành tung của một người.

Bất quá Triều Diệt không có cách nào khác, ở Hiền Dật Quận Thành, một mình hắn muốn nhắm vào Lâm Tiêu căn bản là điều không thực tế, chỉ có thể sử dụng trung gian, một triệu lượng mặc dù nhiều, nhưng nếu như có thể đạt được tin tức về Lâm Tiêu vậy thì hoàn toàn đủ rồi.

Từ trên người lấy ra ngân phiếu, Triều Diệt để vào trong hộp trên bàn trước mặt.

- Có tin tức người của chúng ta sẽ thông báo cho người, Bây giờ sẽ miễn phí tặng người một tin tức, Lâm Tiêu kia ngay khi gia nhập huấn luyện doanh đã đánh bại học viên cũ xếp hạng 121 trên bài danh ngọc bích, đệ tử tam chuyển đỉnh phong của Nguyên Võ Thánh Địa, Vương Cường, hơn nữa cấp bậc của hắn là tam chuyển hậu kỳ, không phải tam chuyển trung kỳ.

Thanh âm u lãnh truyền đến, chợt triệt để yên lặng.

- Cái gì? Lâm Tiêu này không ngờ đã tấn cấp tam chuyển hậu kỳ, còn đánh bại đệ tử tam chuyển đỉnh phong Vương Cường bài danh 121 sao?

Nghe tin tức như thế Triều Diệt trong nội tâm cả kinh, trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang:

- Xem ra trại chủ nói không sai, Lâm Tiêu này hôm nay chưa trừ diệt, dùng thiên phú của hắn sau này chắc chắn thành họa lớn trong lòng Hắc Long trại ta.

Rời khỏi Thánh Thiên Các, ánh mắt Triều Diệt lạnh như băng.

Trong mấy ngày kế tiếp, Triều Diệt một mực không nhận được tin tức của Thánh Thiên Các.

Vì mục tiêu trong tháng đầu tiên gia nhập huấn luyện doanh lọt được vào Top 100, Lâm Tiêu mỗi ngày đều ở trong trại huấn luyện khắc khổ tu luyện, không đi ra ngoài săn giết yêu thú.

363. Chương 363: Âm Hồn Bất Tán (2)

Đây là một mục tiêu cực kỳ gian nan, có thể vào tháng thứ nhất gia nhập Top 100 trong huấn luyện doanh, đối với bất kỳ đệ tử nào mà nói đều khó khăn trùng trùng điệp điệp. Bởi vì có thể tiến vào Top 100 trong

huấn luyện doanh, mỗi đệ tử đều là tam chuyển đỉnh phong, lại chỉ cách Hóa Phàm cảnh sơ kỳ chỉ một bước ngắn, dùng thiên phú kinh người của các học viên Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, tuy rằng Top 100 cũng không cần đạt tới Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, nhưng cơ hồ mỗi người đều có được thực lực chống lại võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ bình thường.

Muốn lọt vào Top 100 đối với Lâm Tiêu hiện giờ mà nói có hi vọng, nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Dù sao trước khi không trải qua khảo hạch thí luyện thất, Lâm Tiêu cũng không rõ ràng lắm mình trong thí luyện thất có thể kiên trì đến mức nào, cùng những người đã trở thành đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh một năm, hai năm, thậm chí ba năm, bốn năm có sự chênh lệch bao nhiêu.

Thời gian ở huấn luyện doanh, Lâm Tiêu hoàn toàn đắm chìm ở trong đó.

Nơi này có rất nhiều thiên tài, thiên tài lợi hại hơn hẳn rất nhiều, thậm chí sau khi Lâm Tiêu cẩn thận nghe ngóng mới biết được, cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh trong gần hơn hai trăm học viên rõ ràng có gần 30 tên Luyện Dược Sư, tuy rằng trong đó đại đa số đều chỉ là nhất phẩm, nhị phẩm, nhưng cũng có Tam phẩm Luyện Dược Sư cường đại. Ô Hạo ở Tân Vệ Thành có thể ngạo mạn kiêu căng, có được danh xưng đệ nhất thiên tài nếu như đến đây thì căn bản cũng không phải là thứ gì ghê gớm.

Ý chí thất.

Một cổ uy áp đáng sợ đánh úp lại, trùng kích vào óc Lâm Tiêu.

Ý chí thất chính là nơi rèn luyện ý chí võ giả ý chí, ở chỗ này, một cổ ý chí trùng kích kinh người thật giống như thủy triều, không ngừng trùng kích vào óc Lâm Tiêu, nguyên lý của nó cũng giống với uy áp của bát tinh yêu thú Hắc Âm Yêu Long trên thạch bích màu đen vậy, nhưng hiệu quả lại cao hơn thạch bích màu đen.

Uy áp trùng kích không ngừng có thể khiến cho tinh thần võ giả càng thêm cứng cõi, hơi trọng yếu hơn chính là, nó có thể khiến cho võ giả về sau khi đối mặt với yêu thú và địch nhân cường đại hơn còn có thể bảo trì đầy đủ tỉnh táo để đối mặt địch nhân, không đến nỗi ngay cả dũng khí ra tay cũng không có.

Hây!

Trong tiếng quát chói tai Lâm Tiêu không ngừng diễn luyện đao chiêu, trong cảm giác của hắn, một cổ uy áp như sóng to gió lớn, khiến Lâm Tiêu cảm giác mình giống như về lại thú triều lúc trước, về tới loại hoàn cảnh khắp trời đều là yêu thú đánh úp lại kia, mà ở trước mặt hắn là Hỏa Diễm Cự Tích Ngũ Tinh đỉnh phong, khí tức kinh khủng kia khiến lòng người phải rung động.

Bình thường võ giả đến ý chí thất tu luyện có lẽ chỉ là chống cự uy áp đơn thuần, nhưng Lâm Tiêu và Kỷ Hồng bọn hắn, những võ giả chính thức trải qua thú triều lại có thể khiến mình tiến vào trong tràng cảnh, nguy hiểm, tuyệt vọng kia, chính thức phát huy ra thực lực của mình.

Lần lượt điên cuồng vùng đao.

Đột nhiên –

“BA~”

Lâm Tiêu cảm thấy trong đầu của mình như đánh vỡ gong xiềng nào đó, một cổ cảm giác thể hồ quán đỉnh từ trong đầu của hắn bay lên, một tia tinh thần lực cường đại lập tức từ trong đầu của hắn điên cuồng phát tán ra xung quanh, tất cả tràng cảnh bốn phía đều rõ ràng phản ánh vào trong đầu hắn.

Toàn bộ tất cả hình ảnh trong ý chí thất hiện ra rõ ràng trong đầu Lâm Tiêu, so sánh với trước kia, thật giống như người bị cận thị mang lên kính mắt, thế giới vốn mơ hồ thoáng cái trở nên rõ ràng, loại cảm giác triệt để khổng lồ này khiến toàn thân Lâm Tiêu đều thoải mái đầm đìa.

- Xẹt . . .

Dừng lại chiến đao huy động trong tay, Lâm Tiêu trong ý chí thất đang ngậy đại cả người, chợt trong đôi mắt lộ ra một tia kinh hãi.

- Ta tấn cấp Tam phẩm tinh thần lực rồi.

Lâm Tiêu mừng rỡ.

Ban đầu ở trong thành cổ dưới lòng đất đã nhận được quà của cường giả thần bí, tinh thần lực Lâm Tiêu từ nhất phẩm trực tiếp đạt đến nhị phẩm hậu kỳ, bất quá sau này tinh thần lực Lâm Tiêu tăng trưởng vô cùng chậm chạp, dù sao lúc trước tinh thần lực của hắn hoàn toàn là nhờ vào cường giả thần bí kia mới tăng lên nhanh như vậy.

Hôm nay trải qua Lâm Tiêu thời gian dài củng cố, tu luyện, hơn nữa những ngày này không ngừng tu luyện trong ý chí thất, tinh thần lực rốt cục đã đột phá tấn cấp Tam phẩm, khiến trong nội tâm Lâm Tiêu cực kỳ vui mừng.

- Sau khi tinh thần lực đạt tới Tam phẩm, uy lực của Ô Nguyên Toa và Tinh Thần Nguyên Toa sẽ có tăng lên trên phạm vi lớn, mặc dù đối với bài danh trên bài danh thạch bích sẽ không có bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng đối với lực chiến đấu lại tăng lên rất lớn.

Lâm Tiêu cảm thấy kích động.

- Nếu như hiện giờ ta gặp lại Ân Lâm kia, có lẽ cũng không phải chật vật như vậy rồi.

Lâm Tiêu rất rõ ràng, tinh thần lực mặc dù chỉ là phụ trợ, nhưng nếu như lợi dụng tốt, đối với thực lực võ giả sẽ có tăng phúc rất kinh người, cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong như Ân Lâm, hẳn lúc trước mới chỉ là nhị phẩm đỉnh phong tinh thần lực ảnh hưởng cực kỳ có hạn, chỉ có thể khiến hắn mê muội trong nháy mắt ngắn ngủi, trong nháy mắt này thậm chí không đủ để Lâm Tiêu tạo thành đủ tổn thương cho Ân Lâm, nhưng Tam phẩm tinh thần lực lại khác, ảnh hưởng đối với loại võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong như Ân Lâm chắc chắn sẽ không yếu ớt như lúc trước.

Đồng thời tinh thần lực tăng lên, uy lực Ô Nguyên Toa cũng sẽ tăng lên, Ô Nguyên Toa trước kia chỉ tương đương với một kích toàn lực của một gã nhị chuyển đỉnh phong Chân Võ giả, khi đối mặt cao thủ chỉ có thể dùng để đánh lén và quấy nhiễu, nhưng tinh thần lực sau khi đạt tới Tam phẩm, ba miếng Ô Nguyên Toa cũng tương đương với ba gã tam chuyển Chân Võ giả đang toàn lực công kích, uy lực đã có một tăng lên thật lớn.

Hô.

Hít sâu một hơi, Lâm Tiêu rất nhanh tỉnh táo lại.

- Mục tiêu của ta hiện giờ là trong tháng đầu tiên xâm nhập Top 100 huấn luyện doanh, tinh thần lực từ nhị phẩm hậu kỳ tấn cấp đến tam phẩm với ta mà nói ảnh hưởng không lớn, hai ngày còn lại ta phải nắm chặt thời gian, cố gắng khiến mình càng thêm có nắm chắc.

Cái gọi là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Lâm Tiêu cũng không rõ ràng lắm mình có thể thật sự đạt tới mục tiêu này hay không, nhưng chỉ cần cố gắng thì sẽ không còn gì phải tiếc nuối nữa.

Hai ngày chớp mắt đã qua.

Sáng sớm, ngày ba mươi tháng chín.

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng chín, cũng là thời điểm quyết định bài danh mỗi tháng của các đệ tử.

Ở trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, mặc kệ thứ tự cao thấp, mỗi đệ tử trong một tháng đều có một lần cơ hội tiến hành thí luyện thất khảo hạch, đây là vì nghiệm chứng đệ tử trong một tháng có tiến bộ hay không mà sắp xếp, mà bài danh Top 150 ngoại trừ một lần cơ hội khảo hạch cơ bản ra, sẽ nhiều thêm một lần cơ hội, tổng cộng có hai lần, mà bài danh Top 100 tổng cộng có ba lượt, bài danh Top 50 tổng cộng có bốn lần, bài danh Top 10 có năm lần.

364. Chương 364: Khảo Hạch Thí Luyện Thất

Bất quá tháng chín tháng mỗi năm là tháng học viên mới gia nhập, mà buổi sáng ngày 30 tháng chín là thời điểm học viên mới lần đầu tiên tham gia thí luyện thất khảo hạch, chính thức quyết định bài danh trên bài danh ngọc bích, hôm nay buổi sáng học viên cũ không cách nào tiến hành khảo hạch.

Ước chừng mười giờ sáng, 30 tên đệ tử đến từ lục đại vệ thành như Lâm Tiêu đã bị tập hợp lại, dưới sự dẫn dắt của một trung niên đạo sư tiến đến huấn luyện đại lâu.

Ba mươi tên đệ tử lục đại vệ thành theo vệ thành từng người xếp thành sáu đội ngũ, đội ngũ Tân Vệ Thành của Lâm Tiêu tự nhiên xếp ở phía trên cùng.

- Tân Vệ Thành lần này nở mày nở mặt rồi.

- Lâm Tiêu của Tân Vệ Thành vài ngày trước đánh bại Vương Cường bài danh 121, thật là khiến người không thể tưởng tượng nổi.

- Biến thái ah.

Trong đám người xì xào bàn tán.

Nếu như nói khi vừa mới gia nhập huấn luyện doanh đám đệ tử đến từ các vệ thành khác đối với Lâm Tiêu bọn hắn còn không phục lắm vậy thì sau khi đánh xong một trận với Vương Cường, mấy người khác không còn có chút bất kính nào với Lâm Tiêu nữa.

Thực lực quyết định tất cả, ở trong huấn luyện doanh, ai cường đại người đó là lão đại, về phần thứ khác đều chỉ là râu ria.

Khi đám Lâm Tiêu dưới sự dẫn dắt của đạo sư huấn luyện doanh đi vào trước huấn luyện đại lâu thí luyện thất thì trong toàn bộ huấn luyện đại lâu đã rậm rạp chằng chịt không ít đệ tử.

Sáng hôm nay đám học viên cũ tuy rằng không thể đi khảo hạch, nhưng đối với đệ tử mới gia nhập mỗi năm, bọn hắn cũng vô cùng hiếu kỳ và chờ mong, bởi vậy không ít học viên cũ đều sớm tới thí luyện thất, chuẩn bị nhìn xem chất lượng tân nhân lần này đến cùng thế nào.

Đương nhiên, những cao thủ bài danh Top 10 tỷ lệ đến rất nhỏ, cơ hồ khó tìm, đối với các học viên bài danh gần trước như bọn hắn mà nói, mặc kệ tân nhân lần này có biến thái hay không, trên cơ bản không có khả năng có chút ảnh hưởng nào đối với bài danh của bọn hắn cả, mà các đệ tử bài danh tương đối sau, đặc biệt là Top 100 thì hoàn toàn trái lại, cơ hồ mỗi người đều tới sớm, đối với bọn hắn mà nói nếu chất lượng tân nhân lần này cao, trong vòng mấy tháng kế tiếp bọn hắn rất có thể sẽ bị chen xuống đằng sau.

Trước khi bọn người Lâm Tiêu đến, 50 tên đệ tử tân tấn lần này đã khảo hạch đến khâu cuối cùng, chỉ còn lại không đến mười người cuối cùng còn chưa tiến hành khảo hạch.

Không biết lưu lại là vì lo lắng hay vì nguyên nhân gì, trình tự khảo hạch là bắt đầu từ bài danh cuối hướng lên, một mực khảo hạch đến phía đầu tiên.

Bọn người Lâm Tiêu vừa đi vào thí luyện thất, lập tức liền trông thấy trên cửa phòng thí luyện thất sừng sững hai khối bia đá, trên đó là các văn tự rậm rạp chằng chịt, trong đó một khối bia đá giống với bài danh ngọc bích, bài danh cũng không khác chút nào, mà một khối khác lại bất đồng, xếp hàng thứ nhất trên đó tuy rằng cũng là Đông Phương Nguyệt Minh, nhưng bài danh thứ hai lại là Lý Dật Phong, trái lại Hắc Liệt vốn xếp thứ hai trên bài danh ngọc bích lại xếp ở thứ tư.

- Đây là thí luyện thất bài danh, huấn luyện doanh căn cứ theo số cửa đệ tử xông qua, bài danh lưu lại phía trên đó cũng bất đồng, bài danh càng cao, nói rõ số cửa xông qua càng cao, cũng đại biểu cho tư chất học viên càng cao. Cuối cùng căn cứ vào khảo thí sức chiến đấu tại thạch bích màu đen, cả hai kết hợp hình thành bài danh trên bài danh ngọc bích.

Trung niên đạo sư giải thích nói:

- Thiên Tài Huấn Luyện Doanh vừa coi trọng bài danh trên bài danh ngọc bích của các học viên, cũng coi trọng bài danh thí luyện thất, hơn nữa đối với bài danh thí luyện thất trình độ coi trọng còn trên cả lực công kích của các học viên.

Lâm Tiêu gật gù đầu, cái từ ban thường ghi lại trên sổ tay học viên là có thể thấy được.

- Đây là vì cái gì?

Trong lục đại vệ thành có đệ tử hiếu kỳ nói.

Trung niên kia đạo sư mỉm cười:

- Thí luyện thất bài danh khảo nghiệm chính là kinh nghiệm chiến đấu, tố chất tâm lý, cùng với tiềm lực của võ giả lúc đối mặt với địch nhân ngang giai, tác dụng của tu vị và thực lực ở chỗ này cũng không lớn, dù sao tinh thần thể sinh ra trong thí luyện thất thực lực giống với người, thực lực của người mạnh, thực lực của nó cũng mạnh, thực lực của người yếu, thực lực của nó cũng yếu, bởi vậy cái khảo nghiệm này hoàn toàn là tư chất của các học viên.

- Tư chất cao, thành tựu tương lai tất nhiên sẽ cao, tư chất thấp, cho dù thực lực bây giờ mạnh, về sau cũng sẽ bị võ giả tư chất cao dần dần vượt qua. Dù sao chỉ từ lực công kích cân nhắc thực lực các học viên, hơn nữa cấp cho tài nguyên là rất không công bằng, bởi vì có vài học viên gia nhập huấn luyện doanh sớm, tuổi lớn, tự nhiên cấp bậc cũng cao, thực lực cũng mạnh, nhưng có đệ tử mới vừa gia nhập huấn luyện doanh, tuổi cũng nhỏ, tự nhiên cấp bậc cũng thấp, thực lực yếu, trên thực tế trong nhóm đệ tử này có một nhóm người thiên phú cực cao, nếu như đạt được đầy đủ tài nguyên thì thành tựu tương lai nhất định sẽ vượt trên người khác, bởi vậy ở huấn luyện doanh mới có thí luyện thất bài danh, hơn nữa lại tổng hợp bài danh thí luyện thất vào trong bài danh ngọc bích.

- Trên thực tế bài danh trên bài danh ngọc bích mà các người thấy, cũng không phải hoàn toàn căn cứ vào thực lực mỗi học viên mà sắp xếp, mà là căn cứ vào tư chất tổng thể, tương đương với tổng hợp thiên phú và thực lực.

Trung niên đạo sư cẩn thận giảng giải nói.

- Thì ra là thế.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, đồng thời đối với sự chu đáo của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh cảm thấy rất bội phục.

Thông qua các loại thủ đoạn, chọn lựa ra thiên tài và tinh anh mạnh nhất trong nhân loại, hơn nữa cho bọn hắn có được tài nguyên bồi dưỡng kinh người, khiến bọn hắn có thể mau chóng trưởng thành trở thành cường giả trong nhân loại, như vậy, đây mới chính là phương pháp trọng yếu để đối kháng với đám yêu thú vô cùng vô tận kia.

- Tiền bối, vậy trước mắt đệ tử bài danh cao nhất xông đến cửa bao nhiêu?

Lại có người dò hỏi.

- Bài danh cao nhất trước mắt là Đông Phương Nguyệt Minh.

Trung niên kia đạo sư trong đôi mắt cũng hiện lên một tia hào quang:

- Đông Phương Nguyệt Minh đã xông đã đến thí luyện thất đệ lục quan, là một trong số ít đệ tử xông đến đệ lục quan trong lịch sử huấn luyện doanh chúng ta.

- Cái gì? Đệ lục quan?

- Đệ nhất quan là một cái tinh thần thể, đệ nhị quan là hai cái, đệ tam quan là bốn cái, đệ tứ quan là tám cái, đệ ngũ quan là 16 cái, đệ lục quan là ba mươi hai cái, nói cách khác, Đông Phương Nguyệt Minh xếp hàng thứ nhất ở trong thí luyện thất có thể đánh chết 16 tinh thần thể thực lực ngang với mình, lúc này mới xâm nhập đến đệ lục quan?

Rất nhiều đệ tử ở đây đều sợ ngây người, dùng lực lượng một người đánh chết 16 võ giả thực lực ngang mình, loại chuyện này chỉ ngấm thôi đã khiến bọn hắn cảm thấy khó tin, đồng thời trong nội tâm cũng cảm

nhận được áp lực cực lớn.

365. Chương 365: Rung Động Top 100 (1)

Chương 365: Rung động Top 100. (1)

Tựa hồ thoả mãn với biểu hiện của các đệ tử, trung niên kia đạo sư cười nói:

- Các người cũng không cần lo lắng quá mức, trước mắt trong tất cả đệ tử huấn luyện doanh có thể xông đến đệ lục quan cũng chỉ có mình Đông Phương Nguyệt Minh, trong đệ tử còn lại, xông đến đệ nhị quan có mấy người, còn lại phần lớn là ở đệ tam và đệ tứ quan, về phần xông đến đệ ngũ quan cũng chỉ có 34 người mà thôi.

- Năm đó Đông Phương Nguyệt Minh lần thứ nhất gia nhập huấn luyện doanh cũng chỉ là xông đến đệ tứ quan, đối với các người mà nói, chỉ cần có thể xông đến đệ nhị quan là hợp cách, xông đến đệ tam quan, đó cũng đã xem như thành tích có chút ưu tú rồi.

- Xông đến đệ nhị quan là hợp cách sao?

Trong lòng mọi người đều âm thầm gật đầu:

- Đệ nhất quan là một tinh thần thể thực lực giống với bản thân, nếu như ngay một địch nhân thực lực giống mình cũng không đánh bại được, vậy thì coi là thiên tài gì chứ?

- Lục đại vệ thành các người tuy rằng là nơi hoang vắng, nhưng thiên tài vẫn có, ta nhớ năm đó tựa hồ chính là Tân Vệ Thành các người a, có một đệ tử lần thứ nhất tiến hành khảo hạch đã xông đã đến đệ tứ quan, thiếu chút nữa đã tiến vào đệ ngũ quan, lúc ấy đã đưa tới oanh động cực lớn trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh.

Nói đến đây, ánh mắt trung niên đạo sư đã rơi vào trên người Lâm Tiêu, toát ra dáng tươi cười ý vị thâm trường:

- Học viên kia gọi là Lâm Hiên, có lẽ có quan hệ nào đó với Lâm Tiêu người.

Lâm Tiêu chấn động.

- Lâm Hiên.

- Cái gì?

Bọn người Kỷ Hồng cũng trợn mắt há hốc mồm, mà khác đệ tử năm vệ thành khác thì lại nghi hoặc nhìn về phía bọn người Lâm Tiêu.

- Lâm Hiên là đại ca ta.

Lâm Tiêu lên tiếng nói.

- Khó trách ta cảm giác người cùng Lâm Hiên kia có chút giống nhau.

Trung niên đạo sư cười nói:

- Nói đến đại ca người Lâm Hiên, năm đó trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh thật sự là một truyền kỳ, bởi vì tăng thêm thành tích thí luyện thất nên hần thảng thứ nhất đã lấy thực lực tam chuyển trung kỳ tiến nhập Top 100, dùng thiên phú của hần hoàn toàn có thể tiến hành huấn luyện năm năm trong huấn luyện doanh, đáng tiếc không biết bởi vì nguyên nhân gì, hần ngay cả kỳ bồi dưỡng một năm chưa trôi qua đã rời khỏi Hiên Dật Quận Thành, về tới Tân Vệ Thành. Năm đó khi hần rời đi cũng mới chỉ là tam chuyển đỉnh phong, nhưng lại xông đến thí luyện thất đệ lục quan, lần đó trong tất cả đệ tử chỉ có mình hần xông đến đệ lục quan, thí luyện thất xếp hàng đệ nhất, bài danh tổng hợp trên bài danh ngọc bích là thứ tám, được xưng tụng là một truyền kỳ.

Một bên bốn người Cổ Luân, Hoa Phượng Tú sợ ngây người.

Lâm Tiêu cũng trừng lớn hai mắt.

- Đại ca năm đó đáng sợ như thế?

Trong nội tâm Lâm Tiêu rung động thật mạnh, đại ca năm đó mặc dù đối với hắn và muội muội Lâm Nhu quan tâm cẩn thận, nhưng lại không thích nói đến chuyện tu hành, bởi vậy rất nhiều chuyện Lâm Tiêu căn bản không biết, huống chi sáu bảy năm trước mình chỉ mới tí tuổi, vốn không có khái niệm gì cả.

- Đúng rồi Lâm Tiêu, đại ca người Lâm Hiên hiện giờ thế nào rồi? Dùng thiên phú của hắn chỉ sợ đã sớm có uy danh hiển hách tại Tân Vệ Thành đi nha?

Trung niên đạo sư cười hỏi.

Lâm Tiêu thần sắc tối sầm lại, trầm giọng nói:

- Đại ca ta từ sáu bảy năm trước đã chết rồi, tiểu đội võ giả của hắn ở trong núi rừng gặp phải yêu thú tập kích, cuối cùng toàn quân bị diệt, hài cốt không còn, như vậy xem ra, có lẽ cũng là vừa khi rời khỏi huấn luyện doanh không bao lâu a?

- Cái gì? Đã bị chết.

Trung niên đạo sư khẽ giật mình, tựa hồ không thể tin được:

- Mới từ huấn luyện doanh trở lại Tân Vệ Thành không bao lâu đã chết rồi? Chẳng lẽ. . .

Đột nhiên, giống như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt trung niên đạo sư kia hiện lên một tia hoảng sợ, tia hoảng sợ này chỉ thoáng qua nơi đáy mắt hắn, nhưng vẫn bị Lâm Tiêu nhạy cảm bắt được

- Đạo sư, có phải đại ca ta năm đó đã xảy ra chuyện gì không?

Lâm Tiêu nghi ngờ nói.

Trung niên đạo sư nhìn Lâm Tiêu, khóe miệng giật giật, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng do dự một chút lại nói:

- Không có, ta chỉ là có chút giật mình thôi, đáng tiếc, đáng tiếc.

- Tốt rồi, lập tức sẽ đến phiên các ngươi rồi, hảo hảo điều chỉnh trạng thái đi.

Trung niên đạo sư tựa hồ không muốn lại nói thêm ở vấn đề này, mang theo bốn người Lâm Tiêu đi thẳng về phía trước.

Lâm Tiêu cũng thu liễm nghi hoặc, ánh mắt nhìn qua phía trước.

Dưới sự dẫn dắt của trung niên đạo sư, đám đệ tử lực đại vệ thành như Lâm Tiêu cùng nhau đi vào bên trong đại sảnh thí luyện thất .

- Nhìn kia, đó chính là đệ tử của lực đại vệ thành a.

- Lần này trong đám đệ tử Tân Vệ Thành có một người gọi là Lâm Tiêu, tựa hồ thực lực không tệ, ngay cả Vương Cường bài danh 121 trên bài danh ngọc bích cũng bị hắn đánh bại, hiện giờ xem thử thiên phú thí luyện thất của Lâm Tiêu thế nào.

- Vương Cường ở thí luyện thất chỉ xông đến đệ tam quan, nếu như Lâm Tiêu cũng có thể xông đến đệ tam quan, hơn nữa kiên trì một thời gian ngắn vậy thì bài danh tổng thể sẽ trên cả Vương Cường.

- Gia nhập huấn luyện doanh tháng thứ nhất đã có thể xâm nhập Top 120, đây cũng không phải mỗi lần đều có, đã xem như là thiên tài tuyệt đỉnh rồi.

- Đúng vậy a, bất quá muốn lần đầu khảo thí đã xâm nhập đệ tam quan, hơn nữa bảo trì thời gian nhất định, độ khó cũng không thấp. Có lẽ trong bọn họ có thiên tài như vậy tồn tại, nhưng dù sao là lần đầu tiên tiến hành thí luyện thất khảo hạch, chắc chắn sẽ có chút ít trở tay không kịp, người xem trong 50 tên đệ tử tân tấn trước kia đại đa số cũng chỉ dừng lại ở đệ nhị quan, tiến vào đệ tam quan trước mắt chỉ mới hai, ba người, cho dù xâm nhập đệ tam quan, cũng là lập tức đã thất bại.

- Nhớ ngày đó chúng ta cũng đều là dừng lại ở đệ nhị quan, về sau trải qua lần lượt tu luyện, ném thử, mới dần tăng lên được mấy quan ở thí luyện thất.

- Hãy chờ xem, trong lần này đến cùng có bao nhiêu là thiên tài chân chính, có bao nhiêu là hạng tài trí bình thường vàng thau lẫn lộn, chỉ cần trải qua thí luyện thất bài danh lần này là có thể thấy được.

Đại lượng các học viên vây xem xì xào bàn tán, ánh mắt dò xét trong hàng đệ tử lục đại vệ thành, trong đó Vương Cường nửa tháng trước đã từng bị Lâm Tiêu đánh bại cũng đứng trong đám người, sau khi thấy Lâm Tiêu sắc mặt lập tức tái nhợt.

- Thực lực của người may mắn cao hơn ta một chút, nhưng ta là đệ tử đã tiếp nhận huấn luyện một năm trong huấn luyện doanh, ở mặt đẳng cấp thí luyện thất, có thể nhẹ nhõm xâm nhập đệ tam quan, hơn nữa kiên trì một đoạn thời gian tương đối dài, người một đệ tử đến từ Tân Vệ Thành nho nhỏ tư chất có thể cao bao nhiêu, đến lúc đó bài danh còn không phải bị ta đè chết phía dưới sao.

366. Chương 366: Rung Động Top 100 (2)

Chương 366: Rung động Top 100. (2)

Vương Cường trong nội tâm rất tự tin, hôm nay 50 tên đệ tử tân tấn cấp, đã có bốn mươi bảy người đã hoàn thành khảo thí thí luyện thất, nhưng trong những đệ tử này có thể tiến vào đệ tam quan cũng chỉ có ba người, hơn nữa vừa tiến vào đệ tam quan đã lập tức bị thua cuộc, về mặt thời gian căn bản không thể nào so được với hắn.

- Tốt, học viên tiếp theo chuẩn bị.

Trùng hợp chính là, khi Lâm Tiêu bọn hắn đi vào trước thí luyện thất thì khảo khí kế tiếp đứng là Hạ Nhất

Đầy trời đao mang lóng lánh, từng đạo nguyên lực giống như mạng nhện lan tràn ra, rậm rạp chằng chịt, nghe rộn cả người.

Xuy xuy Xùy

~~ Thân ảnh Lâm Tiêu giống như điện quang không ngừng lập lòe trong không gian hư ảo, tốc độ nhanh như thiểm điện, căn bản không dám dừng lại lâu ở một chỗ dù chỉ nháy mắt.

- Giết.

Đao mang sáng chói hiện lên, ý cảnh tứ quý luân hồi lưu chuyển, càng mang theo một tia khí tức đao ý, đao khí lẳng lẽ ác liệt kia xông thẳng lên trời, huyền hóa ra một mảnh đao quang lóng lánh.

Phốc phốc

Một cái đầu lâu ngũ quan mơ hồ bay lên trời, không có chút máu tươi nào tung tóe ra, vừa văng ra đã lập tức hóa thành hư vô.

Sưu sưu sưu

Bên cạnh Lâm Tiêu, khoảng chừng năm đạo hắc bào nhân ảnh điên cuồng truy đuổi, phát ra tiếng công điên cuồng lẳng lẽ ác liệt tới hần.

- Đã giết ba cái rồi, còn thừa năm cái, áp lực giảm bớt rất nhiều.

Lâm Tiêu thở hổn hển, trong khi bay vút lại có chút điều chỉnh khí tức trong cơ thể.

Đây là đệ tứ quan.

Đệ tứ quan chính là tám gã tinh thần thể đồng thời công kích, trong tích tắc vừa bắt đầu đao mang đầy trời bay vút mà đến, Lâm Tiêu thiếu chút nữa đã không chống được, trên người đã lưu lại hai vết đao, nếu không phải hần phản ứng kịp thời, dùng mấy lần Điện Quang Phi Thệ lao ra khỏi vòng vây trùng trùng điệp điệp thì chỉ sợ đã sớm bỏ mình rồi.

Sau khi thoát khỏi vòng vây Lâm Tiêu không liều mạng với tám gã tinh thần thể mà ở một bên tránh né đồng thời một bên đánh trả, tròng cảnh tám gã cao thủ thực lực ngang với mình ở sau lưng điên cuồng đuổi theo coi như là Lâm Tiêu cũng phải hơi biến sắc, cũng may Lâm Tiêu trải qua thú triều sóng to gió lớn gì mà chưa gặp qua, tâm hần trầm xuống lập tức liền nắm lấy cơ hội đánh chết một gã tinh thần thể.

Rồi sau đó lại đánh chết thêm hai gã tinh thần thể khác.

Hàn mang lập loè, Lâm Tiêu dần người xuống mặt đất né qua mấy đạo đao mang công kích, thân thể quay cuồng một cái, cũng không thêm nhìn lại liền bỏ ra hai đao về sau lưng.

Nắm tên tinh thần thể trong quá trình truy đuổi Lâm Tiêu bắt đầu phân tán ra, có nhanh, có chậm, thời gian dần qua kéo thành một đường.

370. Chương 370: Rung Động Huấn Luyện Doanh (1)

Ngay vào lúc này.

Nắm lấy cơ hội, Lâm Tiêu mãnh liệt xoay người, chiến đao bổ về phía một tên bóng người mặc võ phục màu đen gần mình nhất.

Bóng người mặc võ phục màu đen kia xuất đao như thiểm điện ngăn lại một kích toàn lực của Lâm Tiêu.

Chỉ dừng lại một chút như vậy, bốn gã tinh thần thể ở đằng sau không ngờ đã cùng nhau đuổi theo, điên cuồng phát động tiến công tới Lâm Tiêu.

- Chết.

Lâm Tiêu cắn răng, trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh mang, dính sát lấy tên tinh thần thể ở gần mình nhất, ngăn trở tiến công đến từ bốn phía, đồng thời chiến đao lập tức hóa thành một đạo lưới ánh sáng bao phủ lấy đối phương.

Ngực tinh thần thể kia xuất hiện một đạo miệng vết thương hẹp dài, miệng vết thương rất sâu, thậm chí thấy được nội tạng bên trong, nguyên lực bành trướng trực tiếp quấy nội tạng đối phương thành phần vụn.

- Thân ảnh bóng người mặc võ phục màu đen kia liền tán loạn, biến mất tại trong hư không.

Lâm Tiêu bại lộ trước mặt bốn người còn lại.

XIU.... XIU... XÍU... UU!

Đao mang khùng bố đầy trời giống như hạt mưa đánh úp lại.

Bạo.

Xuy xuy Xùy

~~Thân hình Lâm Tiêu run lên, hóa thành ba đạo tàn ảnh, hai đạo tàn ảnh trực tiếp bị phách thành phần vụn, mà bản thể Lâm Tiêu thì trong khi ngăn trở đánh ra một đạo đao mang, chạy ra khỏi vòng vây của bốn người.

- Nguy hiểm thật, còn bốn người.

Lâm Tiêu cắn răng, nắm chặt chiến đao.

Bên ngoài thí luyện thất.

- Cái gì? Còn chưa khảo thí xong, chẳng lẽ hần thật sự xông đến đệ tứ quan sao?

Theo thời gian trôi qua, lực chú ý của mọi người đối với Lâm Tiêu cũng càng lúc càng lớn.

- Nếu quả thật vọt tới đệ tứ quan thì thật là đáng sợ.

- Tân nhân lần này là sao? Là chúng ta già rồi hay là đám bọn hần quá đáng sợ?

- Một khi xâm nhập đệ tứ quan, dùng thực lực Lâm Tiêu kia tuyệt đối có thể lọt vào Top 100 trên bài danh ngọc bích.

Đám học viên cũ ở đây đều chấn kinh rồi, cho dù khảo hạch còn chưa kết thúc, thứ tự cụ thể của Lâm Tiêu còn chưa xuất hiện, nhưng qua thời gian dài như vậy, nếu như không phải ở Lâm Tiêu cửa thứ nhất cố ý kéo dài, không chém giết đối thủ, vậy thì căn cứ thời gian Lâm Tiêu cũng có thể tiến vào đệ tứ quan rồi.

- Lại có một đệ tử xuất hiện ở đệ tứ quan?

Dù là đám nhân viên công tác ở bên cũng cực kỳ hưng phấn, đối với bọn hần mà nói thiên tài trong huấn luyện doanh tự nhiên càng nhiều càng tốt rồi.

Trong không gian hư ảo của ý niệm chi thạch.

Đầu một gã tinh thần thể cuối cùng cũng bay vọt lên, tiêu tán trên hư không.

- Học, học.

Lâm Tiêu trùng trùng điệp điệp thở hổn hển.

- Một mỗi quá.

Đối mặt với sự đuổi giết của tám gã tinh thần thể ngang giai, Lâm Tiêu nhiều lần nguy hiểm, nhưng cuối cùng vẫn bị hần xông qua, đồng thời cũng khiến hần tích lũy đại lượng kinh nghiệm chiến đấu.

- Đệ ngũ quan, không biết độ khó thế nào đây?

Lâm Tiêu ánh mắt nhạy cảm chăm chăm vào phía trước, toàn thân thần kinh căng cứng.

Ông ông ông ông ông...

Âm thanh hư không liên tiếp truyền đến, ở trước mặt Lâm Tiêu xuất hiện từng đạo bóng người màu đen, trong chốc lát, 16 đạo nhân ảnh mặc võ bào màu đen xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu, rậm rạp chằng chịt, ánh mắt 16 tên võ giả đồng thời nhìn chăm chăm vào trên người Lâm Tiêu, ánh mắt kia như muốn đâm rách hư không, khiến làn da toàn thân Lâm Tiêu đều như run lên.

Khí tức 16 tên võ giả ngang giai vây quanh mà đến, toàn bộ khí tức trong không gian hư ảo cơ hồ như muốn đông lại.

- Tránh.

Vô ý thức, thân hình Lâm Tiêu nhanh chóng lùi về sau.

Ngay khi Lâm Tiêu nhanh lùi lại, 16 tên võ giả đồng thời ra tay, đao mang sáng chói hội tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành một đạo ánh đao hồng lưu đáng sợ, hung hăng bổ vào chỗ Lâm Tiêu trước kia.

Toàn bộ mặt đất không gian hư ảo đều như run lên dưới đao công kích này.

Sưu sưu sưu.

Một kích chưa trúng, 16 bóng người mặc võ phục màu đen đồng thời truy kích đến, theo từng phương hướng diên cuồng vây quanh tấn công lấy Lâm Tiêu, đồng thời từng bóng người mặc võ phục màu đen đều không chút lưu tình, ngay khi tiến vào phạm vi công kích liền bổ ra một ánh đao đáng sợ tới Lâm Tiêu đang liều mạng chạy trốn.

XIU.... XIU... XÍU... UU!

Đao mang rậm rạp chằng chịt giống như thiên la địa võng bao phủ xuống, bao phủ lấy không gian quanh thân Lâm Tiêu.

PHỐC!

Lâm Tiêu chỉ kịp tránh đi bảy tám đạo công kích, đã bị đại lượng đao mang còn lại bao phủ lấy

- Đáng giận.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Lâm Tiêu ra sức bổ một đao tới chỗ đao mang thịnh nhất, sức chiến đấu toàn thân tăng lên tới cực hạn, đồng thời dưới chân nguyên lực diên cuồng tăng lên.

- Điện Quang Phi Thệ.

Trong lúc kháng cự Lâm Tiêu đồng thời cao tốc lui về phía sau.

Đại lượng đao mang hung hăng đụng vào với chiến đao của Lâm Tiêu, bộc phát ra năng lượng cự đại không gì sánh kịp, cả người Lâm Tiêu vô cùng chật vật, trên người vết thương chồng chất, toàn thân có một loại cảm giác hấp hối.

- Sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi.

Nhìn chăm chăm lên vào 16 tên bóng người mặc võ phục màu đen đang nhanh chóng lướt tới, Lâm Tiêu lắc đầu.

Đệ ngũ quan này hẳn ngay từ đầu cũng chuẩn bị giống như đệ tứ quan, thông qua không ngừng truy đuổi, đánh trả để chém giết 16 tên tinh thần thể, nhưng đến khi hắn thử qua mới phát hiện, 16 tên tinh thần thể hoàn toàn khác với 8 tên tinh thần thể, ở đệ tứ quan có thể dùng cách đó nhưng đến đệ ngũ quan lại hoàn toàn khác.

Dù né tránh thế nào, dù truy đuổi thế nào, chỉ cần mình phản kích, lập tức liền sẽ bị hơn mười tên tinh thần thể còn lại đuổi theo, dưới sự vây quanh của hơn mười tên tinh thần thể, mình căn bản không chống đỡ nổi.

- Truy đuổi không được, vậy thì đệ ngũ quan này làm sao mới có thể thông qua? Cận chiến sao?

Lâm Tiêu trong óc cao tốc chuyển động, nghĩ ra một khả năng.

Sưu sưu sưu.

Giờ phút này, 16 tên bóng người mặc võ phục màu đen đã đuổi tới, rất xa phát ra tiếng công mãnh liệt đối với Lâm Tiêu.

- Giết.

Lúc này Lâm Tiêu không lùi mà tiến tới, Điện Quang Phi Thệ thi triển, khó khăn lắm né qua đại lượng đao mang tiến công, lập tức nhảy vào chính giữa 16 bóng người mặc võ phục màu đen.

Bởi vì nhảy vào giữa đám người, ngược lại khiến 16 bóng người mặc võ phục màu đen không cách nào đồng loạt phát động tiến công được nữa, trong mỗi nháy mắt, công kích Lâm Tiêu gặp phải chỉ đến từ vài bóng người mặc võ phục màu đen ở phụ cận.

Cho dù như thế, Lâm Tiêu đã bị trọng thương cũng khó có thể ngăn cản.

- Cho dù chết ta cũng muốn kéo theo một tên đi cùng.

Gầm lên giận dữ, trên chiến đao trong tay Lâm Tiêu bỗng dưng tuôn ra một đoàn đao mang chói mắt.

Một đầu lâu của bóng người mặc võ phục màu đen bay lên trời, cả người biến mất trong hư không.

Cùng lúc đó Lâm Tiêu cũng bị mấy tên bóng người mặc võ phục màu đen chung quanh ra tay đánh trúng, không gian có thể né tránh trong đám người quá nhỏ hẹp rồi, huống chi hơn mười tên bóng người mặc võ phục màu đen này thực lực mỗi người đều tương đương với Lâm Tiêu, đao mang công kích dày đặc đến thân hình Lâm Tiêu lập tức bị chém tán loạn, biến mất trong không gian hư ảo.

371. Chương 371: Rung Động Huấn Luyện Doanh (2)

Đệ ngũ quan, thất bại.

Trên bờ đoàn trong thí luyện thất, Lâm Tiêu hai mắt nhắm nghiền, ý thức lâm vào trong ngủ say thân hình chấn động mạnh một cái, cả người lập tức thanh tỉnh lại.

- Đệ ngũ quan này thật sự quá khó khăn.

Lâm Tiêu cảm khái:

- 16 tên tinh thần thể đồng thời phát động tiến công, căn bản không thể né tránh, duy nhất có thể làm chính là cứng đối cứng.

Tuy rằng khảo hạch đệ ngũ quan đã thất bại, nhưng Lâm Tiêu cũng thu hoạch được không ít kinh nghiệm, thông qua khảo hạch thí luyện thất, Lâm Tiêu đối với thực lực của mình đã có hiểu rõ hơn, cũng có suy nghĩ đại khái đối với lý niệm chiến đấu.

- Nếu như không phải ta ngay từ đầu bị thương, thì có thể chém giết mấy cái tinh thần thể có lẽ không thành vấn đề.

Lâm Tiêu lắc đầu, cũng không vội vã đứng lên, mà ngồi ở chỗ kia tĩnh tế hồi tưởng lại những trận chiến đấu trước kia, uốn nắn một ít sai lầm, từ đó hấp thu đại lượng kinh nghiệm.

Loại kinh nghiệm chiến đấu với đại lượng võ giả ngang cấp này cực kỳ khó có được, cũng chỉ có trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh mới có cơ hội như vậy.

Bên ngoài thí luyện thất.

Danh tự Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện trên bài danh thí luyện thất, đồng thời lóe ra kéo lên trên.

- Xem kia, danh tự Lâm Tiêu xuất hiện.

Có người trước tiên thấy được danh tự Lâm Tiêu, lúc này kêu to lên.

- Cuối cùng đã khảo hạch xong.

Đám người lập tức sôi trào lên, con mắt nhìn về phía thí luyện thất bài danh, ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn chăm chăm vào danh tự Lâm Tiêu.

Ở trước mắt bao người, danh tự Lâm Tiêu không ngừng kéo lên, nhanh chóng lọt vào Top 100.

Top 90

Top 80

- Top 80, Lâm Tiêu kia quả nhiên vọt tới đệ tứ quan.

- Không thể tưởng tượng nổi.

- Cũng không biết hắn và Lưu Vân kia ai mạnh ai yếu?

Mọi người phát ra một hồi thanh âm sợ hãi thán phục, nhưng không đợi bọn hắn nói cho hết lời, cả đám đều lại sợ ngây người, chỉ thấy danh tự Lâm Tiêu đang nhanh chóng tăng lên, sau khi lọt vào Top 80 căn bản không có ý dừng lại.

- Vẫn còn tăng lên. . .

- Thứ 70

- 65, vượt qua Lưu Vân rồi.

Đám người phát ra trận trận xôn xao, nguyên một đám con mắt tròn trĩnh tròn xoe, ngay sau đó một hồi mồ hôi lạnh chảy ra trên người bọn hắn.

Bởi vì bọn hắn phát hiện bài danh của Lâm Tiêu đến tận giờ vẫn còn tăng lên.

- Top 50, tiến vào Top 50 rồi.

- Không có khả năng.

Trong ánh mắt ngốc trẻ khó có thể tin của mọi người, bài danh thí luyện thất của Lâm Tiêu một mực vọt tới Top 30 lúc này mới lập loè hai cái, triệt để ngưng lại.

- Cái gì? Thứ 33 sao?

- Cái này, cái này . . .

- Đệ tử xâm nhập đệ lục quan Huấn luyện doanh chúng ta chỉ có mình Đông Phương Nguyệt Minh, xông đến đệ ngũ quan có 38 người, Lâm Tiêu này lần thứ nhất khảo hạch không ngờ cũng đã xông đến đệ ngũ quan, lại còn ở trên một bộ phận đệ tử?

- Ông trời ơi.

- Nói đùa gì vậy.

Tất cả đệ tử ở đây đều tròng lớn hai mắt, miệng há hốc, trong miệng cơ hồ như có thể nhét lọt một quả trứng gà, cơ hồ nếu nói lúc đầu bọn hắn là kinh ngạc, giật mình vậy thì hiện giờ hoàn toàn giống như bị Ngũ Lôi oanh đỉnh vậy.

Lần thứ nhất thí luyện thất khảo hạch xông đến đệ ngũ quan, bài danh ba mươi ba, điều này trong lịch sử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh mấy chục năm mới sẽ xuất hiện một lần, lần gần đây nhất còn là vào hơn hai mươi năm trước.

- Nhìn xem thứ hạng của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích là bao nhiêu?

Cùng lúc đó, tất cả đệ tử kích động nhìn phía qua bài danh tổng hợp trên bài danh ngọc bích ở một bên.

- Thứ 63.

- Gia nhập huấn luyện doanh tháng thứ nhất không ngờ đã vọt đến thứ 63.

- Ông trời của ta ơi.

- Còn may chưa tiến nhập Top 50, bằng không thì trái tim của ta sẽ không chịu nổi mất.

Chẳng những các học viên kia, dù là tất cả nhân viên công tác của huấn luyện doanh ở đây cũng đều sợ ngây người.

- Nhất định là thí luyện thất xảy ra vấn đề, nếu không tiểu tử kia làm sao có thể xông đến đệ ngũ quan.

- Ăn gian, nhất định là ăn gian.

Có đệ tử âm thầm khó có thể tin hô, trong nội tâm tràn đầy ghen ghét và âm mưu, kỳ thật bọn hắn cũng biết, thí luyện thất căn bản không có khả năng xảy ra vấn đề, ở bên trong cũng không có khả năng ăn gian, nhưng bọn hắn lại không muốn tin tưởng.

Mà Hạ Nhất Minh, Vương Cường trước khi từng có xung đột với Lâm Tiêu càng không ngừng lắc đầu, trong nội tâm cảm thấy run rẩy.

- Không được, về sau không thể đối nghịch với tiểu tử này nữa, còn đối nghịch với hắn, đó chính là đang tìm chết.

Hạ Nhất Minh và Vương Cường đều rõ ràng, mình và Lâm Tiêu cũng không có bao nhiêu cừ hận, đổ đầu trước kia hoàn toàn là xúc động nhất thời mà thôi, nếu như mình về sau không đối nghịch với Lâm Tiêu, lại không xuất hiện trước mặt hắn, chỉ cần Lâm Tiêu không phải loại đệ tử tâm nhãn nhỏ nhen, căn bản sẽ mặc kệ bọn hắn, nhưng nếu như lại tiếp tục đối nghịch, vậy thì sẽ thật sự kết thù rồi.

Một đệ tử lần đầu tiên thí luyện thất khảo hạch đã xâm nhập đệ ngũ quan, đạt tới thứ 33, sau này tiền đồ bất khả hạn lượng. Mặc kệ hắn trước kia có bối cảnh hay không, từ giờ trở đi hắn chính là minh tinh trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, thiên chi kiêu tử của Hiên Dật Quận Thành, căn bản không phải bọn hắn có thể đắc tội được.

- Về sau ta phải khiêm tốn một chút.

Trong lòng hai người đồng thời nói thầm.

Có thể tiến vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, Hạ Nhất Minh và Vương Cường hiển nhiên cũng không phải ngu ngốc, tất nhiên không có khả năng bởi vì một chút xúc động nhất thời lại đi kết thù với một yêu nghiệt như vậy.

Vốn bọn hắn vẫn còn muốn tìm cơ hội báo thù, nhưng hiện giờ. . .

Thiên tài như vậy vẫn nên ít chọc vào mới tốt.

Cốt ketch

Dưới ánh mắt nhìn đầy soi mói của mọi người, Lâm Tiêu từ trong thí luyện thất chậm rãi đi ra, ánh mắt hơn 100 học viên và nhân viên công tác đồng loạt dừng trên người Lâm Tiêu.

- Tình huống như thế nào?

Không khí quỷ dị ở đây khiến Lâm Tiêu không khỏi hơi chột dạ.

- Lâm Tiêu, chúc mừng ah.

- Thí luyện thất bài danh ba mươi ba, người lần này xem như xuất đại danh rồi.

- Tháng thứ nhất bài danh tổng hợp trên bài danh ngọc bích là sáu mươi ba, chắc chắn, trong huấn luyện doanh chúng ta đã nhiều năm không xuất hiện qua thiên tài như người rồi.

Đồng đạo đệ tử quen biết hoặc không quen, nguyên một đám đều đến đây chúc mừng, điều này lại khiến Lâm Tiêu cảm thấy luống cuống tay chân.

Lâm Tiêu là người cuối cùng khảo hạch, kế tiếp không còn học viên mới nào khảo hạch nữa, tự nhiên có không ít học viên cũ chủ động đi tới bắt chuyện với Lâm Tiêu, yêu nghiệt như vậy cho dù không thể trở thành bằng hữu, ít nhất cũng phải làm quen cái đã.

Hoàn thành khảo hạch đám người mới, giờ phút này đã đến buổi chiều ngày 30, thậm chí còn có ít học viên cũ thực sự cho rằng thí luyện thất xảy ra vấn đề, bọn hắn vẫn còn số lần thí luyện thất liền tranh thủ cơ hội tiến vào thí luyện thất khảo hạch, kết quả cũng giống như khảo hạch trước kia, đều là ở đệ tam quan, đệ tứ quan đã bị loại bỏ.

372. Chương 372: Mục Tiêu Top 50

Mẹ nó, độ khó cũng không thay đổi.

Sau khi bọn hắn đi ra về mặt đều đau khổ.

Trong đại sảnh thí luyện thất lộ ra vẻ vô cùng náo nhiệt, theo thời gian trôi qua, đám người dần dần tản đi, Lâm Tiêu lúc này mới thoát khỏi đám người.

- Lâm Tiêu, người thật khiến ta chấn động a.

Trung niên đạo sư mang theo đám Lâm Tiêu đến đây khảo thí không khỏi hưng phấn nói, mà Kỷ Hồng bọn hắn thì vẻ mặt tươi cười, về phần bọn người Cổ Luân, Hoa Phượng Tú cách đó không xa thì mặt mũi tràn đầy kính sợ, đúng, chính là kính sợ.

Đối mặt với thiên tài ngang cấp, đại bộ phận người còn có thể nhắc tới tranh đấu, nhưng đối mặt với thiên tài cường đại hơn mình mấy lần, vậy thì trong lòng bọn hắn cũng chỉ có kính sợ.

Một chỗ trong huấn luyện doanh.

- Cái gì? Lâm Tiêu sư đệ thí luyện thất khảo hạch vậy mà bài danh ba mươi ba, tổng bài danh sáu mươi ba?

- Ha ha, cực kỳ khủng khiếp ah, thật sự là cực kỳ khủng khiếp ah.

- Thật sự là tăng thêm thể diện cho đệ tử Võ Điện chúng ta rồi.

Lý Dật Phong bọn hắn nghe được tin tức đều kích động không thôi.

Một lần các nào đó sâu trong huấn luyện doanh, một thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ đang khoanh chân tu luyện nghe được tin tức liền mở hai mắt ra.

- Tháng thứ nhất thí luyện thất khảo hạch thứ ba mươi ba, xông thẳng đến đệ ngũ quan?

Đôi mắt thiếu nữ chấn động, với tư cách là người năm đó xông đến đệ tử quan, hôm nay là đệ nhất trên bài danh ngọc bích, nàng biết rất rõ độ khó của lần đầu xông đến đệ tứ quan là bao nhiêu.

- Có chút ý tứ.

Thiếu nữ lạnh lùng cười cười, hàm răng khê hé ra, chợt lại nhắm hai mắt lại.

Hôm nay Trần Húc ở trong huấn luyện đại sảnh tu luyện, cũng không đi ra ngoài săn bắn cũng nhận được tin tức này.

- Gia hỏa cút chó này, không nghĩ tới bài danh thí luyện thất của hắn lại cao như vậy.

Đứng người lên, Trần Húc cắn răng, hai nắm đấm chặt, ngày đó sau khi bị Lâm Tiêu đùa cợt một phen, vốn hắn còn chuẩn bị tìm một cơ hội cho Lâm Tiêu một bài học nhưng hiện giờ thiên phú của Lâm Tiêu lại khiến hắn không khỏi có chút kiêng kỵ.

Hắn hiện giờ tuy rằng bài danh bốn mươi bảy, Lâm Tiêu mới bài danh sáu mươi ba, nhưng một người là học viên cũ đã ở trong huấn luyện doanh tu luyện bốn năm, một người thì mới chỉ vừa gia nhập.

Chênh lệch giữa cả hai cực kỳ rõ ràng.

- Thứ 63, thiếu chút nữa là có thể lọt vào Top 50 rồi.

Trong khi mọi người vô cùng sợ hãi thán phục và cảm khái bởi bài danh của Lâm Tiêu thì chính bản thân Lâm Tiêu vừa kích động đồng thời cũng toát ra cách nghĩ mới.

Vốn mục tiêu của Lâm Tiêu chỉ là trong tháng này lọt vào Top 100 trên bài danh ngọc bích, đây là dưới tình huống hấn không rõ lắm thiên phú của mình ở thi luyện thất, nhưng hôm nay sau khi khảo hạch thí luyện thất, Lâm Tiêu như thế nào cũng không ngờ rằng tư chất của mình lại cao như vậy, lần đầu tiên khảo hạch có thể nhảy vào đệ ngũ quan, đạt đến thứ 33.

- Hiện giờ thứ hạng thí luyện thất của ta là thứ ba mươi ba, bài danh trên bài danh ngọc bích cũng là 63, cái này hoàn toàn là vì khi ta khảo hạch ở thạch bích màu đen thực lực không đủ.

Lâm Tiêu đối với tình huống của mình rất rõ ràng, hôm nay đã là ngày cuối cùng tháng chín, thí luyện thất khảo hạch hấn đã hoàn toàn không có cơ hội nữa, nhưng huấn luyện doanh cũng không hạn chế các học viên khảo hạch trước thạch bích màu đen, chỉ cần cảm thấy thực lực của mình có chỗ tăng lên, cũng có thể tiến hành khảo hạch mới.

- Ban đầu khi khảo hạch trước thạch bích màu đen cấp bậc của ta mới chỉ là tam chuyển trung kỳ, hơn nữa vì bảo tồn thực lực nên ngay cả đao ý cũng không phóng xuất ra.

- Nhưng bây giờ. . . cấp bậc của ta đã từ tam chuyển trung kỳ tăng lên tới tam chuyển hậu kỳ, thực lực đã có tăng lên thật lớn, dưới tình huống như vậy ta cũng có thể bài danh 63, chỉ cần lần nữa tiến hành khảo thí thạch bích màu đen nói không chừng ta có thể lọt vào Top 50 cũng nên.

- Đến lúc đó nếu như bằng vào thực lực tam chuyển hậu kỳ của ta còn không cách nào nhảy vào Top 50, vậy thì coi như là bại lộ đao ý ta cũng phải lọt vào cho bằng được.

Top 50 ah!

Căn cứ theo giới thiệu trên sổ tay đệ tử, đệ tử tân tấn tháng thứ nhất nếu như có thể nhảy vào Top 50, có thể ở trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh miễn phí lựa chọn một môn bí tịch Địa cấp trung giai, hơn nữa sau khi bài danh tiến vào Top 50, tháng sau thời gian tu luyện ở tu luyện thất, trọng lực thất, ý chí thất đều có thể đạt tới ba mươi canh giờ, mà lại có được bốn lần cơ hội khảo hạch thí luyện thất, hơn nữa đệ tử bài danh Top 50 huấn luyện doanh mỗi tháng sẽ cấp cho hai quả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

Trái lại nếu như bài danh sáu mươi ba, chẳng những bí tịch Địa cấp trung giai biến thành Địa cấp đệ giai, mỗi tháng thời gian tu luyện thất các loại cũng chỉ có mười năm canh giờ, thí luyện thất khảo hạch cũng chỉ có ba lượt cơ hội, hơn nữa mỗi tháng chỉ được cung ứng một quả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan.

Bài danh sáu mươi ba và Top 50 mặc dù chỉ kém hơn mười thứ tự, nhưng tài nguyên giữa cả hai chênh lệch không hề nhỏ chút nào.

- Top 50 này, ta nhất định phải thành công.

Lâm Tiêu cắn răng, hai nắm nắm chặt, trong ánh mắt tràn đầy hưng phấn và chiến ý.

- Hiện giờ ta vừa mới tham gia xong thí luyện thất khảo hạch, trạng thái cả người rất kém cỏi, dù sao khảo hạch thạch bích màu đen tùy thời đều có thể tiến hành, chỉ cần trước rạng sáng ngay sau tiến hành khảo thí thì cũng xem như là tháng thứ nhất, trước đó ta phải hảo hảo điều chỉnh trạng thái một chút, đến lúc đó mới có thể triệt để phát huy toàn bộ thực lực được.

Khảo hạch thí luyện thất mặc dù chỉ là một bộ phận ý thức tiến vào hư ảo không gian của ý niệm chi thạch, nhưng tổn thương đối với tinh thần lại khá lớn, ý thức trải qua chém giết thảm liệt như vậy, thân thể mặc dù không có biến hóa, nhưng ý thức đã vô cùng mệt nhọc rồi, hiện giờ đi thạch bích màu đen khảo thí mà nói tự nhiên không cách nào phát huy ra được thực lực chân chính của mình.

Lập tức ném qua cơm trưa, Lâm Tiêu một mình trở lại tu luyện thất của mình, nhắm mắt dưỡng thần, bắt đầu điều chỉnh trạng thái

Mặc cho trong huấn luyện doanh bởi vì chuyện của hấn mà xôn xao, nhưng bản thân Lâm Tiêu lại hồn nhiên không để ý, triệt để đắm chìm trong tu luyện.

Trong cơ thể Lâm Tiêu, nguyên lực lần lượt lưu chuyển, không ngừng tiến hành nguyên một đám Chu Thiên, đồng thời đại lượng Thiên Địa nguyên khí ở ngoại giới cũng dưới sự chuyển hóa của Lâm Tiêu trở thành nguyên lực chuyển vận đến khắp các nơi trong thân thể Lâm Tiêu.

Nguyên trì ở vùng đan điền giống như một cái thủy đàm vậy, đang không ngừng tích súc lấy nguyên lực.

Đồng thời trong đầu Lâm Tiêu, tinh thần lực bí pháp lưu chuyển, khôi phục lấy tinh thần và ý thức vô cùng mệt mỏi của Lâm Tiêu.

Ước chừng hai canh giờ sau, Lâm Tiêu mở hai mắt ra.

Tinh thần sáng khoái.

Trải qua hai canh giờ tu luyện, Lâm Tiêu cảm giác trạng thái thân thể mình cực kỳ tốt, đồng thời trong đầu cũng một mảnh rõ ràng, cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

373. Chương 373: Không Đạt Mục Tiêu (1)

Àn? Thời gian còn sớm, lại tiếp tục tu luyện một hồi.

Lâm Tiêu nhìn thời gian một chút, lúc này mới vừa vặn chạng vạng tối, lúc này hắn lại từ trong Thương Long Tí xuất ra một quả Tam phẩm Nguyên Khí Đan, nuốt vào trong miệng.

- Nguyên lực ẩn chứa trong Tam phẩm Nguyên Khí Đan rất kinh người, luyện hóa xong Tam phẩm Nguyên Khí Đan này, nguyên lực trong cơ thể ta nhất định sẽ có tăng trưởng, nói không chừng có thể khiến ta càng thêm nắm chắc tiến vào Top 50.

Vì nhảy vào Top 50, Lâm Tiêu hiện giờ đã dùng hết mọi biện pháp rồi.

Thí luyện thất khảo hạch giữa trưa, khiến Lâm Tiêu gây ra động tĩnh cực lớn trong huấn luyện doanh, nhưng cả buổi chiều, Lâm Tiêu lại không xuất hiện ở huấn luyện doanh, không ai biết rõ hắn vừa mới gây ra động tĩnh cực lớn bấy giờ vẫn đang ở trong phòng tu luyện tư nhân cực khổ tu luyện.

Đây là ngày cuối cùng tháng chín, cũng là ngày cuối cùng quyết định tài nguyên các học viên được hưởng vào tháng sau.

Chạng vạng tối, không ít học viên ra ngoài săn giết yêu thú nhao nhao từ ngoài thành trở về.

Lúc trở lại huấn luyện doanh, các đệ tử đều theo thói quen liếc qua bài danh ngọc bích ở cửa lớn huấn luyện doanh, đồng thời cũng đã biết một màn rung động xảy ra ở thí luyện thất vào buổi trưa hôm nay.

- Lần này trong tân nhân thậm chí có hai người đều xâm nhập vào top 100.

- Một người trong đó còn có hạng 63, thật kinh người.

- Không thể tưởng tượng nổi.

Mỗi đệ tử trở về trong lòng đều vô cùng rung động, hôm nay là ngày cuối cùng quyết định bài danh, vô luận có tiến bộ hay không, cơ hồ tất cả đệ tử đều tiến hành một phen khảo thí, xem thử thành quả một tháng này của mình, mà một ít học viên bài danh top 150, top 100, top 50, top 10 thì càng dốc hết toàn lực.

Các học viên không có bài danh đều điên cuồng muốn mình có bài danh, mà đệ tử đã có bài danh thì lại dốc sức liều mạng khiến mình không bị người khác đẩy xuống.

Dù sao top 50 và 51, cả hai chỉ chênh lệch một thứ hạng, nhưng chỉ một chút này lại khiến tài nguyên bọn hắn được hưởng tháng sau hoàn toàn cách biệt, top 100 và 101 cũng vậy, 150 và 151 cũng không khác gì.

Học viên vào thời khắc này chính là lúc điên cuồng nhất.

Thời gian tiếp cận mười giờ tối.

Đệ tử nên trở về đều đã trở về, đệ tử nên tiến hành khảo thí cũng đều đã khảo thí xong, đến lúc này, bài danh trên bài danh ngọc bích có lẽ sẽ không có gì thay đổi nữa.

Lầu các đám đệ tử Tân Vệ Thành Kỷ Hồng đang ở.

Đại môn phòng tu luyện nào đó bên dưới đột nhiên mở ra, Lâm Tiêu mặc võ bào màu đen từ đó đi ra.

Lúc này trời sắp sớm đã lâm vào bóng tối, bầu trời đêm đen kịt, nhưng ở bên đường huấn luyện doanh dưới sự chiếu rọi của đại lượng nguyên lực linh đăng, trong toàn bộ huấn luyện doanh đều sáng rực.

- Đến lúc rồi, hiện giờ đã là mười giờ đêm, có tu luyện nữa thì thực lực của ta cũng không thay đổi gì, đã đến lúc đi thạch bích màu đen khảo nghiệm rồi, có thể tiến vào top 50 hay không phải xem vào lúc này rồi.

Tinh thần Lâm Tiêu vô cùng phấn chấn, bên hông trang bị chiến đao, chậm rãi đi về phía thạch bích màu đen ở cửa ra vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh.

Ở đại môn Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, không ít các thành viên đến từ thể lực khác nhau bên ngoài đều nhao nhao đi đến đại môn huấn luyện doanh, thu thập lấy bài danh trên bài danh ngọc bích.

Vào lúc này mỗi tháng, tất cả thể lực lớn trong Hiên Dật Quận đều sẽ chú ý đến bài danh này, đặc biệt là tháng chín khi có đệ tử mới tấn cấp, càng khiến các thể lực lớn cực kỳ chú ý. Mà thứ tự Lâm Tiêu đã dẫn phát rung động cực lớn vào lúc chiều đã truyền đến tất cả thể lực lớn tại Hiên Dật Quận Thành, đã dẫn phát một hồi oanh động.

-Ồ, bên kia tựa hồ có một đệ tử.

Bài danh ngọc bích ở đại môn huấn luyện doanh, mà thạch bích màu đen lại ở trong một chút, nhân viên giám thị của các thể lực lớn ở bên ngoài nhằm chán ghi chép thì bỗng thấy một bóng người đi đến chỗ ngọc bích ở cách đó không xa.

-Đã trễ vậy rồi không ngờ còn đệ tử đến đây? Không phải là đến thạch bích màu đen khảo thí đấy chứ?

Có người không khỏi hiếu kỳ nói.

Hôm nay là ngày cuối cùng tháng chín, cũng là ngày cuối cùng xác định bài danh, lúc chạng vạng tối có không ít đệ tử đều đến thạch bích màu đen khảo thí thực lực, bọn hắn ở bên ngoài không biết đã thấy qua bao nhiêu lần rồi.

Nhưng dựa theo quy củ, bình thường sau tám giờ tối trên cơ bản cũng không có đệ tử tới khảo thí nữa, dù sao muốn khảo thí đã sớm khảo thí xong, đối với võ giả mà nói trừ phi có đột phá nào đó, nếu không mấy canh giờ tu luyện đối với thực lực căn bản không có ảnh hưởng gì cả.

Huống chi hiện giờ đã mười giờ rồi, cách tháng sau chỉ còn hai giờ ngắn ngủi, đã trễ thế như vậy rồi mà vẫn còn đệ tử tới chỗ thạch bích màu đen khảo thí.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, chỉ thấy bóng người kia sau khi đi đến cửa ra vào huấn luyện doanh liền trực tiếp đi về phía thạch bích màu đen ở một bên.

- Đúng là đến khảo thí.

Một võ giả nhịn cười không được:

- Tên này rõ ràng muộn vậy mới đến khảo thí, là không có tự tin sợ bị người nhìn vào, hay là có nguyên nhân gì khác. . .

- Hừ, không được làm ầm.

Đột nhiên, một võ giả ở một bên sau khi thấy bóng người đi đến kia đôi mắt đột nhiên sáng ngời, con mắt lập tức tròn xoe, đôi tay vì khấn trương thậm chí có chút run rẩy.

- Lão La, người khấn trương vậy làm gì.

- Đệ tử kia hình như là Lâm Tiêu

- Cái gì? Lâm Tiêu

Võ giả còn lại ở chung quanh đều khẽ giật mình.

- Thật đúng là Lâm Tiêu.

Với tư cách là đệ tử oanh động nhất huấn luyện doanh hôm nay, tư liệu của Lâm Tiêu đã sớm được các nhân viên tình báo như bọn hắn nhận được, trong đó tự nhiên có cả dung mạo bộ dáng của Lâm Tiêu.

- Trời ạ, đã trễ như thế hắn còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ. . .

Tất cả võ giả giám thị bài danh ngọc bích bên ngoài huấn luyện doanh đều trở nên kích động, nguyên một đám trường lớn hai mắt nhìn qua bên trong, đồng thời ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến bài danh trên bài danh ngọc bích.

Theo bản năng, bọn hắn cảm giác được tối nay sẽ có chuyện lớn phát sinh.

Trong huấn luyện doanh ngoại trừ đệ tử ra, võ giả bên ngoài không có phê chuẩn căn bản không thể tiến vào, những võ giả các thế lực lớn giám thị bài danh ngọc bích đều xuyên thấu qua lan can huấn luyện doanh nhìn vào bên trong.

Hô.

Chỗ thạch bích màu đen top 100, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, điều chỉnh khí tức đến mức tốt nhất.

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào thạch bích màu đen cách đó không xa.

- Thành hay bại, ngay trong một lần này rồi.

Ánh mắt Lâm Tiêu đột nhiên trở nên ác liệt, hai chân đạp mạnh trên mặt đất một cái.

- Điện Quang Phi Thệ.

Một cỗ nguyên lực đáng sợ từ hai chân Lâm Tiêu mạnh mẽ nổ ra, hai chân đóng đưa, xung lượng đáng sợ khiến cho cả người Lâm Tiêu hoàn toàn hóa thành một đạo thiểm điện, lập tức biến mất tại chỗ.

374. Chương 374: Không Đạt Mục Tiêu (2)

Thân ảnh Lâm Tiêu mơ hồ như một đạo tàn ảnh màu đen, lập tức nhảy vào vào vi uy áp của thạch bích màu đen, một cỗ uy áp cường đại và đáng sợ đánh úp lại, hung hăng trùng kích lên tinh thần Lâm Tiêu.

Nhưng Lâm Tiêu lại hoàn toàn không để ý đến, hiện giờ tinh thần lực của hắn đã sớm đạt đến tam phẩm, chút uy áp đó đối với hắn chẳng khác gì gãi ngứa cả.

- Thật nhanh.

Rất nhiều võ giả bên ngoài huấn luyện doanh đều sợ ngây người.

Cơ hồ trong chốc lát, Lâm Tiêu đã xông qua khoảng cách trăm thước đi tới trước thạch bích màu đen.

- Lên.

Trong miệng gầm nhẹ một tiếng, thân hình Lâm Tiêu lập tức phóng lên cao.

10m

15m

20m

Lâm Tiêu giống như hỏa tiễn lên không, trong chớp mắt liền đi tới độ cao 20m nửa thảng trước hắn nhảy lên, đó là thành tích của hắn lúc trước, hôm nay trải qua nửa tháng tu luyện, thực lực Lâm Tiêu đã có tăng tiến rất lớn.

Tiếp tục phóng lên trên.

21m

22m

Thăng đến khi 22m, Lâm Tiêu mới dừng thân hình lại.

- Tứ Quý Luân Hồi Đạo.

Trong đôi mắt tuôn ra một đoàn tinh mang, chiến đao bên hông Lâm Tiêu bỗng nhiên rời vỏ hóa thành một đạo đao mang lăng lệ ác liệt lập tức bổ vào trên thạch bích màu đen.

Trong tiếng nổ vang nặng nề, thân hình Lâm Tiêu như một đầu chim nhận mượn lực phản kích của thạch bích màu đen rơi vào bên ngoài trăm mét.

Đích đích đích.

Trên bài danh ngọc bích, danh tự Lâm Tiêu vốn ở thứ 68 lại đột nhiên lóe lên, đồng thời nhanh chóng kéo lên, cuối cùng ngừng lại ở thứ 53.

- Thứ 53.

Lâm Tiêu khẽ giật mình.

Một kích vừa rồi đã là một kích toàn lực của hắn, rõ ràng vẫn không thể nào xông vào top 50.

Lâm Tiêu không biết, trong cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chỉ riêng học viên Hóa Phàm cảnh đã hơn 50 người rồi, thứ hạng 50 là một đường ranh giới rất lớn, có thể tiến vào top 50 không ai không phải là đệ tử thực lực đáng sợ đến tận cùng..

Trên thực tế, nếu như không phải thí luyện thất xông đã đến đệ ngũ quan, chỉ dùng thực lực luận bài danh thì thứ tự của Lâm Tiêu sẽ không được mức đó.

- Không ngờ chỉ là thứ 53, thật là đáng tiếc.

- Vẫn kém một ít.

- Aizz, còn kém một chút là Lâm Tiêu có thể vào tháng đầu tiên đã lọt vào top 50 rồi.

Đám võ giả quan sát bên ngoài huấn luyện doanh, mỗi người đều chà xát tay dậm chân, thập phần tiếc hận, giống như là bản thân mình đang khảo thí vậy.

Trước thạch bích màu đen, Lâm Tiêu im lặng đứng thẳng.

- Xem ra phải dùng chiêu kia rồi.

Hai mắt Lâm Tiêu nhú lại, khảo hạch lần này hắn nhất định phải xâm nhập top 50, không ai có thể ngăn cản hắn.

Điều khí tức một chút, ánh mắt Lâm Tiêu gắt gao nhìn chằm chằm vào thạch bích màu đen, thân hình đột nhiên lại lần nữa nhảy vào vào phạm vi uy áp của thạch bích màu đen.

- Lâm Tiêu kia còn muốn khảo thí?

- Aizz, có thể hắn cũng không cam lòng a.

Đám võ giả giám thị bài danh bên ngoài huấn luyện doanh nhin không được thở dài, thứ 53, cách top 50 chỉ có một chút, nhưng lại như một khe rãnh cự đại. Nếu là bọn hắn, trong lòng bọn hắn cũng không cam lòng, nhưng với tư cách là võ giả các thế lực lớn giám thị bài danh ngọc bích, bọn họ đều biết rõ ràng, thành tích các học viên lần đầu tiên khảo thí thường là lúc tốt nhất, bởi vì mỗi một lần khảo thí đều tiêu hao đại lượng nguyên lực, kể tiếp dù khảo thí thế nào, thành tích cũng không có khả năng cao hơn lần đầu tiên.

Đây là kinh nghiệm bọn hắn đã sớm tổng kết ra được.

Trong ánh mắt đám võ giả tất cả thế lực lớn, thân hình Lâm Tiêu lại lần nữa vọt tới độ cao 22m.

- Phá cho ta.

Gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt Lâm Tiêu lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo ác liệt, một cỗ khí tức đáng sợ từ trong cơ thể hắn bay lên, đao mang tách ra, hung hăng bổ vào trên thạch bích màu đen, trong đao khí đáng sợ kia, ẩn ẩn còn có một cỗ ý cảnh khiến người sợ hãi lưu chuyển, khí thế kia phảng phất có thể bổ ra tất cả.

Đao ý

Vì khiến mình có thể lọt vào top 50, Lâm Tiêu sáp nhập vào trong đao pháp một bộ phận đao ý mình lĩnh ngộ được.

Bởi vì cỗ đao ý này cực nhỏ, mà những võ giả giám thị kia lại cách quá xa, hơn nữa thạch bích màu đen vốn có uy áp khủng bố của bát tinh Hắc Ám Yêu Long nên không ai nhận ra được trong đao pháp của Lâm Tiêu có ẩn chứa một tia đao ý.

Trong tiếng nổ vang, thân hình Lâm Tiêu lại lần nữa đáp xuống ngoài trăm mét trước thạch bích màu đen.

Đích đích đích

Bài danh ngọc bích vang lên thanh âm dồn dập, danh tự Lâm Tiêu vốn ở thứ 53 lại một lần nữa lóe lên. . .

Tất cả võ giả giám thị trước bài danh ngọc bích đều ngẩng đầu lên.

Thí luyện thất đại sảnh trong huấn luyện đại lâu Thiên Tài Huấn Luyện Doanh.

Hôm nay đã là mười giờ rưỡi ngày cuối tháng, chỉ còn hơn một giờ nữa sẽ là lúc xác định bài danh cuối tháng chín.

Vì để cho các học viên càng thêm có ý thức, càng thêm cố gắng tu luyện, Thiên Tài Huấn Luyện Doanh ngoại trừ bên ngoài đại môn, lầu các của các học viên thì các nơi như huấn luyện đại lâu trên cơ bản đều có bảng đơn bài danh ngọc bích, mỗi lúc đều không ngừng biến hóa.

Bất quá ngày cuối cùng mỗi tháng, tuyệt đại đa số đệ tử vì xem bài danh cuối cùng nhất, trên cơ bản đều chọn đến luyện thất đại sảnh, bởi vì nơi đó ngoại trừ ban danh trên bài danh ngọc bích ra, còn có bài danh của thí luyện thất.

Giờ phút này, trong thí luyện đại sảnh, không ít đệ tử đều đang nói chuyện với nhau, trong thí luyện thất thậm chí còn có đệ tử chưa dùng hết số lần thí luyện đang tiến hành khảo thí.

- Nhìn kia, bài danh thí luyện thất của Lâm Tiêu đã từ thứ 33 hạ xuống thứ 35, bài danh trên bài danh ngọc bích lại từ thứ 63 hạ xuống thứ 68.

- Xem ra thứ 68 có lẽ chính là thứ tự cuối cùng nhất của Lâm Tiêu rồi.

- Tháng thứ nhất đã vọt đến thứ 68, thật sự là biến thái ah, nhớ ngày đó ta vào tháng thứ nhất mới chỉ ở thứ hạng hơn 150, hiện giờ cũng mới chỉ thứ 73, Lâm Tiêu kia rõ ràng còn trên cả ta.

- Người so với người sao mà ... thực tức chết ta.

Một ít học viên thấy bài danh trên bài danh ngọc bích, nhao nhao nghị luận với nhau.

- Thứ 68, hừ, tốt nhất là có người có thể đè Lâm Tiêu xuống sau 70 là tốt nhất.

Trần Húc cũng đi tới thí luyện thất đại sảnh, sau khi thấy bài danh của Lâm Tiêu không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đúng lúc này. . .

Bỗng nhiên –

Danh tự của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích vậy mà lóe lên.

- Thay đổi.

- Bài danh của Lâm Tiêu kia đang tăng lên.

- Chuyện gì xảy ra? Lâm Tiêu kia tháng này chỉ có một cơ hội đến thí luyện thất khảo hạch, hơn nữa hiện giờ trong thí luyện thất còn có người, bài danh của hắn sao có thể tăng lên được.

Không ít đệ tử đang nhìn xem bài danh trong đại sảnh, biểu lộ nguyên một đám đều thay đổi, trong nội tâm khiếp sợ không thôi.

- Lâm Tiêu kia vậy mà nhảy vào trước 60 rồi.

- Trời ạ, vượt qua thứ 55 rồi.

- Chẳng lẽ huấn luyện doanh chúng ta sắp xuất hiện một tên biến thái chỉ trong một tháng đã lọt vào bài danh top 50 sao.

375. Chương 375: Oanh Động!

Chương 375: Oanh động!

Tất cả đệ tử ở đây đều sợ đến ngây người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào danh tự của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích.

Mà vừa mới đem ánh mắt dời đi Trần Húc cũng là vội vàng quay đầu lại liếc, chỉ thấy thứ tự Lâm Tiêu tại 55 còn không có dừng lại.

Sẽ không phải chứ, tiểu tử kia nhảy vào Top 50 a.

Trần Húc nín hơi.

Trên bài danh ngọc bích, danh tự Lâm Tiêu lóe lên một cái, cuối cùng dừng lại ở thứ 53.

- Thứ 53.

- Lại là thứ 53

- Không lọt vào top 50, vẫn còn kém một chút.

- Cũng may Lâm Tiêu chưa lọt vào top 50, nếu lọt vào top 50 mới thật sự là oanh động.

Trong lúc khiếp sợ, tâm tình tất cả học viên ở đây đều hạ xuống, thứ 50 và thứ 53 tuy rằng chỉ cách có 3 bậc không đáng kể, nhưng trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh lại có bản chất hoàn toàn khác nhau.

Kế tiếp, khiếp sợ qua đi, một nghi hoặc lại nổi lên trong lòng bọn hắn.

- Lâm Tiêu kia không ở trong thí luyện thất tiến hành khảo hạch, nhưng vì sao bài danh lại F í 53 có b i tn t; lạ- ất

- Lão giả này vậy mà cũng là một gã võ giả Quy Nguyên cảnh.

Lâm Tiêu trong nội tâm hoảng sợ, từ khí tức trên người lão giả này truyền lại, Lâm Tiêu lập tức liền nhận ra lão giả này vậy mà cũng là cường giả Quy Nguyên cảnh.

- Lão Vương, người rất ít đến chỗ ta đây.

Nhìn thấy Vương An lão giả mặt đỏ kia lúc này đứng người lên, cười nói.

- Ha ha, không phải sợ quấy rầy người tinh tu sao, lần này nếu không phải mang tiểu tử tới chọn lựa bí tịch, ta cũng sẽ không đến kho vũ khí đâu.

Vương An ha ha cười cười.

- Ah? Vậy mà khiến lão Vương người tự mình dẫn đường, tiểu tử này là...?

Lão giả mặt đỏ nghi ngờ nói.

- Lâm Tiêu, là người xuất sắc nhất trong Tân Vệ Thành thiên tài đệ tử đại bỉ lần này, tháng trước vừa mới gia nhập huấn luyện doanh chúng ta, lần thứ nhất thí luyện thất khảo thí đã xâm nhập đệ ngũ quan, bài danh trên bài danh ngọc bích vị trí bốn mươi lăm, lần này ta là dẫn hắn đến chọn một môn bí tịch Địa cấp trung giai.

- Cái gì?

Lão giả mặt đỏ lập tức giật mình, không khỏi kinh ngạc mắt nhìn Lâm Tiêu.

- Không nghĩ tới huấn luyện doanh chúng ta vậy mà xuất hiện một người như vậy, không tệ, không tệ, tháng đầu tiên có thể xâm nhập top 50, trong trí nhớ của ta đã ba mươi năm rồi chưa xuất hiện qua a!

Lão giả mặt đỏ thường thức nhìn Lâm Tiêu, chợt chỉ tay vào một tấm bia đá màu trắng trước cửa gỗ, nói:

- Tiểu tử, vận chuyển công pháp giờ người đang tu luyện tới cực hạn, dùng hết khí lực toàn thân đánh một quyền tới tấm bia đá nguyên lực này.

379. Chương 379: Ban Thưởng Của Huấn Luyện Doanh (2)

Chương 379: Ban thưởng của Huấn luyện doanh. (2)

Lâm Tiêu ngạc nhiên nhìn tấm bia đá màu trắng mà lão giả chỉ, vừa tiến vào đây hắn đã thấy được tấm bia đá bộ dáng cổ quái đột ngột dựng đứng ở chỗ này rồi, xa xa nhìn lại có chút giống với khảo thí nghi.

Tựa hồ hiểu được nghi hoặc của Lâm Tiêu, Vương An giải thích nói:

- Đây là nguyên lực khảo thí nghi, một gã võ giả tuy rằng có thể tùy tiện thay đổi, thay thế công pháp tu luyện, nhưng công pháp bất đồng bởi vì thuộc tính bất đồng, trọng điểm không giống, nên cũng sẽ có không ít xung đột, nguyên lực khảo thí nghi này là để khảo thí các chỉ tiêu như thuộc tính, chất lượng, cường độ, độ tinh khiết nguyên lực của người, cuối cùng căn cứ chỉ tiêu, nguyên lực khảo thí nghi sẽ đề cử cho người một vài bí tịch thích hợp nhất với người.

- Lại có khảo thí nghi như vậy sao?

Lâm Tiêu trong nội tâm giật mình, chợt không khỏi có chút tò mò. Lời Vương An phó doanh chủ hắn tự nhiên hiểu rõ, võ giả có thể tùy ý thay đổi, thay thế công pháp, nhưng kỳ thật cũng có kỹ xảo, như một gã võ giả nếu như ngay từ đầu tu luyện công pháp hỏa thuộc tính nào đó, như vậy lần sau khi chọn lựa công pháp hắn cũng chỉ có thể tận lực lựa chọn công pháp hỏa thuộc tính, như vậy tốc độ tu luyện dĩ nhiên sẽ nhanh, nhưng nếu như lựa chọn một môn băng hệ công pháp, vậy thì sẽ không gặp nguy hiểm gì nhưng rất khó luyện thành, hơn nữa đối với kinh mạch đã quen với hỏa thuộc tính nguyên lực còn tạo thành tổn thương cực lớn, ngược lại được không bù mất.

Đi đến trước tấm bia đá màu trắng, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái, đồng thời nguyên tri không ngừng pháp phòng lay động, chậm rãi vận chuyển Ngưng Nguyên Công tăng thứ bảy đến cực hạn, trong ánh mắt mạnh mẽ tuôn ra một đoàn tinh mang, chợt bỗng dừng ra tay.

Oanh!

Lâm Tiêu dùng hết khí lực toàn thân hung hăng nện nắm đấm lên tấm bia đá màu trắng.

Dịch dịch dịch.

Tấm bia đá màu trắng kêu to, trên đó vậy mà xuất hiện một cái khắc độ năm mươi bảy.

- Ta thấy người mới chỉ là Chân Võ người tam chuyển hậu kỳ a, giá trị tổng hợp cường độ và độ tinh khiết nguyên lực rõ ràng cao tới năm mươi bảy, đây chính là cường độ nguyên lực gần với võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ bình thường rồi.

Vương An phó doanh chủ và lão giả mặt đỏ kia đều giật mình nhìn Lâm Tiêu, chợt ánh mắt lại rơi vào trên tấm bia đá màu trắng kia:

- Xem thử công pháp người tu luyện.

Dưới ánh mắt của mọi người, trên tấm bia đá màu trắng lại lần nữa hiện ra một dòng chữ.

- Nguyên lực thuộc tính: Trung

- Chất lượng: Thượng đẳng

- Cường độ: 55

- Độ tinh khiết: 60

- Tu luyện công pháp: Ngưng Nguyên Công

- Trình độ tu luyện: Thất trọng.

- Thì ra người tu luyện chính là Ngưng Nguyên Công, lại còn đạt đến đệ thất trọng đại thành, bình thường Ngưng Nguyên Công đệ thất trọng tổng hợp thuộc tính hẳn là ở 50, hiển nhiên Ngưng Nguyên Công của người đã đạt đến cảnh giới cực hạn hoàn mỹ, áp súc nguyên lực đến mức tận cùng, lúc này mới có thể đạt được trị số năm mươi bảy.

Lão giả mặt đỏ sợ hãi thán phục.

- Cái này cũng có thể đo được ra sao?

Lâm Tiêu nháy nháy con mắt, nguyên lực khảo thí nghi này không khỏi cũng quá biến thái rồi.

Tựa hồ minh bạch kinh ngạc của Lâm Tiêu, Vương An phó doanh chủ cười cười:

- Trong nguyên lực khảo thí nghi này có được tất cả tư liệu bí tịch trong kho vũ khí của Hiên Dật Quận Thành chúng ta, trên cơ bản trừ đi một ít bí tịch bất truyền của các thế lực lớn ra, còn lại tất cả bí tịch ở chỗ này đều có.

Vương An phó doanh chủ vô cùng tự tin:

- Hiện giờ nguyên lực khảo thí nghi này đang căn cứ vào nguyên lực thuộc tính và công pháp của người, tra tìm tư liệu về tất cả công pháp Địa cấp trung giai, giúp người đề cử ra công pháp phù hợp nhất với mình, chúng ta chờ một chút.

Trong lúc nói chuyện với nhau, tấm bia đá màu trắng kia sau khi lập lòe hai cái, lại lần nữa hiện ra mấy hàng chữ.

- Đề cử bí tịch. . .

- Nhật Miện Tâm Kinh

- Cửu Chuyển Huyền Công

- Tạo Hóa Kinh
- Địa Kinh
- Thiên Toàn Bát Cực Quyết

Tổng cộng năm bộ bí tịch xuất hiện trên tấm bia đá màu trắng.

- Không ngờ lại là năm bộ bí tịch này.

Vương An phó doanh chủ và lão giả mặt đỏ đều hơi hơi giật mình:

- Đây chính là mấy loại Địa cấp trung giai bí tịch cao cấp nhất trong kho vũ khí, độ khó tu luyện mỗi một loại đều vô cùng kinh người, căn bản không phải người bình thường có thể luyện thành, vậy mà tất cả đều đề ra, cái này cũng quá khoa trương đi.
- Ngưng Nguyên Công bí tịch này ta biết rõ, mặc dù chỉ là công pháp Nhân cấp cao giai, nhưng độ khó tu luyện cực cao, chú ý chính là tích trữ và cô đọng nguyên lực trong cơ thể võ giả, nếu muốn tu luyện đến đệ thất trọng đại thành vô cùng khó khăn, hơn nữa bình thường coi như tu luyện tới đại thành tiêu chuẩn nguyên lực trị số cũng chỉ có 50, mà Lâm Tiêu người lại cao tới năm mươi bảy, có lẽ có tăng thêm phương diện này.
- Tốt rồi, ta đi lấy năm bản bí tịch này.

Lão giả mặt đỏ đi vào cửa gỗ, không bao lâu, trên tay cầm lấy năm bản bí tịch đi ra.

- Lâm Tiêu, nơi này chính là Nhật Miện Tâm Kinh, Cửu Chuyển Huyền Công, Tạo Hóa Kinh, Địa Kinh và Thiên Toàn Bát Cực Quyết, người trước nhìn một chút điều kiện và độ khó tu luyện đi, năm bản bí tịch này là nguyên lực khảo thí nghi căn cứ vào nguyên lực thuộc tính và cường độ nguyên lực chọn ra công pháp thích hợp nhất với người, đương nhiên, nếu như người không hài lòng thì có thể lần nữa lựa chọn, tất cả đều do chính người.

Lão giả mặt đỏ nói xong liền giao năm bản bí tịch vào tay Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu gật gù đầu, lúc này mở ra năm bản bí tịch này quan sát, mà Vương An phó doanh chủ và lão giả mặt đỏ cũng không quá rầy, im im lặng lặng đứng ở một bên.

Lâm Tiêu mở ra Nhật Miện Tâm Kinh đầu tiên.

Ngày Miện Tâm Kinh: công pháp địa cấp trung giai, công pháp này dùng mặt trời để quan tưởng, hấp thu đại nhật nguyên khí trong thiên địa, luyện đến mức tận cùng uy lực vô cùng, có uy năng phần thiên hóa địa, lại khác với công pháp hỏa hệ bình thường, cực cương cực dương, nguyên lực thuộc tính lại vô cùng thuần khiết.

Cửu Chuyển Huyền Công: Địa cấp trung giai công pháp, công pháp này tu luyện bản thân, tổng cộng phân cửu chuyển, Chân Võ giả tam chuyển có thể tu luyện tam chuyển đầu, tứ, ngũ, lục chuyển phải Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mới có thể tu luyện, thất bát chuyển phải Hóa Phàm cảnh trung kỳ mới có thể tu luyện, đệ cửu chuyển phải đạt tới Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, sau khi luyện thành lực phá hoại rất mạnh, nguyên lực thông qua chín lần cô đọng vô cùng kiên cường, toái sơn đoạn thạch chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa sau khi luyện thành thân thể lột xác, uy lực rất mạnh, nhưng độ khó khăn rất lớn.

Tạo Hóa Kinh: Địa cấp trung giai công pháp, dùng Tạo Hóa chi khí làm nguyên, tiến hành mở rộng đối với nguyên trì, tổng cộng phân lục trọng, ba trọng đầu Hóa Phàm cảnh sơ kỳ có thể tu luyện, ba trọng sau Hóa Phàm cảnh trung kỳ có thể tu luyện, sau khi luyện thành nguyên lực chuyển biến thành Tạo Hóa nguyên lực, dung lượng nguyên trì gần như gấp ba lần võ giả ngang giai, uy lực vô cùng, nhưng độ khó tu luyện cực cao.

380. Chương 380: Chọn Trúng

Địa Kinh: Địa cấp trung giai công pháp, hấp thu địa chi nguyên khí, sau khi luyện thành nguyên lực cuộn cuộn không dứt, đại địa làm nguyên lực chi nguyên, không khô kiệt, nguyên lực không khô, luyện đến mức tận cùng nguyên lực như đại giang ngập trời, không ngớt không dứt.

Thiên Toàn Bát Cực Quyết: Địa cấp trung giai công pháp, dùng nhân thể tám chỗ bí huyết làm nguyên trì, kết hợp nguyên trì của cơ thể tổng cộng phân Cửu Cung, nguyên lực theo Bát Cực, hình thành tám tiểu nguyên trì, một khi luyện thành uy lực vô cùng.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Lâm Tiêu đã hiểu sơ qua về năm bản bí tịch kia.

Lâm Tiêu cảm thấy khó xử, nói thật, năm bản bí tịch này đều cực kỳ kinh người. Như Nhật Miện Tâm Kinh một khi tu luyện thành, dương cương chi khí thuần túy thậm chí có thể thiêu nguyên lực ngang giai; mà Cửu Chuyển Huyền Công, tổng cộng phân cửu chuyển, mỗi một chuyển qua đi thuộc tính nguyên lực đều sẽ tăng lên một cấp bậc, mà cường độ thân thể cũng sẽ đề cao, sau cửu chuyển nguyên lực cường hãn vô kiên bất tồi; Tạo Hóa Kinh, mở nguyên trì, luyện thành Tạo Hóa nguyên lực, ở trên mật độ nguyên lực tương đương với ba gã võ giả ngang giai, tự nhiên không thể địch nổi; Địa Kinh, nguyên lực cuộn cuộn không dứt, chỉ cần chân đạp đại địa, nguyên lực sẽ phảng phất như vô cùng vô tận, vĩnh viễn không khô kiệt; Thiên Toàn Bát Cực Quyết, ở trong cơ thể mở ra tám tiểu nguyên trì, cũng tương đương với một gã võ giả trong cơ thể có chín nguyên trì.

Năm bản bí tịch này vô luận là cầm một bản nào ra ngoài, đều sẽ gây ra oanh động cực lớn, dẫn tới vô số võ giả tranh đoạt, tạo ra một cái giá trên trời kinh người, nhưng ở chỗ này lại thoáng cái xuất hiện cho Lâm Tiêu chọn lựa, khiến Lâm Tiêu cảm thấy khó khăn.

- Tạo Hóa Kinh cho qua, Tạo Hóa Kinh này tổng cộng phân lực trọng, cho dù ba trọng đầu cũng phải là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mới có thể tu luyện, cho dù hiện giờ ta chọn lựa, cũng căn bản không có khả năng tu luyện, chọn nó làm gì.

- Địa Kinh cũng cho qua, tuy rằng Địa Kinh đã nói rõ, chỉ cần võ giả đứng trên đại địa, hấp thu đại địa chi khí, nguyên lực trong cơ thể sẽ cuộn cuộn không dứt, vĩnh viễn không khô kiệt, nhưng kỳ thật vĩnh viễn không khô kiệt này chỉ là nguyên lực không hoàn toàn khô kiệt thôi, mà không phải nói thủy chung đều bảo trì ở đỉnh phong nhất, huống chi tốc độ hấp thu Thiên Địa nguyên khí của ta đã gấp mấy lần thiên tài bình thường, nguyên trì hùng hậu, hơn nữa nguyên lực không đủ cũng có thể trong chiến đấu phục dụng đan dược, tạm thời cũng loại bỏ.

- Vậy thì hiện giờ chỉ còn lại Nhật Miện Tâm Kinh, Cửu Chuyển Huyền Công, Thiên Toàn Bát Cực Quyết.

Lâm Tiêu ánh mắt qua hai người Vương An ở bên:

- Vương An đại nhân, vị tiền bối này, không biết Nhật Miện Tâm Kinh, Cửu Chuyển Huyền Công và Thiên Toàn Bát Cực Quyết bản nào uy lực mạnh nhất?

Lão giả mặt đỏ kia khẽ giật mình, cùng Vương An liếc nhau một cái, thoáng trầm tư một lát, lúc này mới trì hoãn âm thanh nói:

- Ba bản bí tịch mà người nói, Nhật Miện Tâm Kinh là nguyên lực đặc thù, hấp thu đại nhật nguyên khí, có thể thiêu tẫn thiên hạ vạn vật, người cùng đối thủ ngang giai liều nhau một chưởng, nguyên lực đối phương nếu yếu kém, vậy sẽ lập tức bị đại nhật nguyên lực của người đốt thành hư vô, nhưng gặp được nguyên lực loại hàn băng, đại nhật nguyên lực tuy rằng không phải hỏa thuộc tính nguyên lực bình thường, nhưng cũng sẽ bị khắc chế; Cửu Chuyển Huyền Công là không ngừng cô đọng nguyên lực, sau khi đạt tới cửu chuyển vô kiên bất tồi, người cùng đối thủ ngang giai liều nhau một chưởng, nguyên lực của người kiên cường, dĩ nhiên là dễ như trở bàn tay, có thể đơn giản phá vỡ phòng ngự đối phương; về phần Thiên Toàn Bát Cực Quyết thì lại tu luyện ra tám tiểu nguyên trì, cái gọi là tiểu nguyên trì, chỉ là huyết khiếu diễn biến thành, khi ra chiêu nguyên lực trào lên, tự nhiên hơn xa thường nhân.

-Ba bản bí tịch này đều từ xuất từ kho vũ khí huấn luyện doanh chúng ta, chính là Hiên Dật quận vương công hiến, uy lực đều vô cùng, nhưng nếu thật sự phải luận cao thấp ở lực công kích thì... Nhật Miện Tâm Kinh và Cửu Chuyển Huyền Công hiển nhiên là trên Thiên Toàn Bát Cực Quyết rồi.

- Thì ra là thế.

Lâm Tiêu gật gù đầu, trong nội tâm làm ra quyết định:

- Vậy ta lựa chọn Cửu Chuyển Huyền Công đi.

Thiên Toàn Bát Cực Quyết sở dĩ mạnh, chủ yếu là tu luyện huyết khiếu thành tiểu nguyên trì, nguyên lực hùng hậu, đối với Lâm Tiêu mà nói hiệu quả cũng không lớn, mà Nhật Miện Tâm Kinh tuy rằng cường đại, nhưng sẽ bị công pháp loại hàn băng khắc chế, đương nhiên cái gọi là khắc chế phải xem thử công lực cao thấp thế nào, nhưng mà càng mấu chốt chính là, Nhật Miện Tâm Kinh hấp thu đại nhật nguyên khí, phải vào ban ngày mới hữu hiệu, buổi tối thì không cách nào tu luyện, hạn chế quá nhiều, mà Cửu Chuyển Huyền Công càng giống với Ngưng Nguyên Công hần tu luyện lúc trước, cũng phù hợp với tâm ý Lâm Tiêu nhất.

- Người lựa chọn Cửu Chuyển Huyền Công?

Lão giả mặt đỏ khê giật mình, do dự một chút, chợt không khỏi nhắc nhở:

- Lâm Tiêu, nói thực ra năm bản bí tịch trên tay ngươi uy lực đều hơn xa công pháp Địa cấp trung giai bình thường, nhưng độ khó khăn cũng cực kỳ kinh người, trong lịch sử Hiên Dật Quận Thành chúng ta chọn trúng năm bản bí tịch này quả thật rất ít người, có thể luyện thành càng rải rác không có mấy, nhưng các loại công pháp khác vẫn có người luyện thành, chỉ có Cửu Chuyển Huyền Công này, theo ta được biết, trong lịch sử mấy trăm năm gần đây của Hiên Dật Quận Thành chúng ta, còn không ai có thể luyện nó đến đệ cửu chuyển đại thành cả.

- Cửu Chuyển Huyền Công nói là Địa cấp trung giai công pháp, trên thực tế một chuyển cuối cùng của nó phải là võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ mới có thể tu luyện, đã vượt ra khỏi cực hạn Địa cấp trung giai công pháp rồi, gần như Địa cấp cao giai công pháp, cho nên độ khó cũng cao nhất, người phải cân nhắc thật kỹ mới được.

Lão giả mặt đỏ cùng Vương An phó doanh chủ đều là nhìn xem Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mỉm cười:

- Ta sẽ lựa chọn nó.

Trước khi không lựa chọn còn không có cảm giác gì, nhưng khi hần vừa làm ra quyết định liền cảm giác tâm ý của mình đã liên thông với Cửu Chuyển Huyền Công, mặc kệ độ khó cao bao nhiêu, mình cũng phải tu luyện nó tới cùng.

- Tốt, nếu người đã lựa chọn Cửu Chuyển Huyền Công, thì ta cũng không nói thêm gì nữa.

Lão giả mặt đỏ cuối cùng nhắc nhở:

- Trong tay ngươi cầm là phó bản Cửu Chuyển Huyền Công, người có tầm một tháng thời gian để nhớ kỹ, một tháng sau phải trả trở về, quy củ ta nghĩ có lẽ người đã hiểu, Cửu Chuyển Huyền Công chính là sách quý mà chỉ Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta mới có, nghiêm cấm một mình truyền thụ, một khi phát hiện hậu quả người có lẽ rõ ràng.

Ánh mắt lão giả mặt đỏ như điện, toàn bộ bốn phía ầm ầm truyền đến một hồi khí thế khác nghiệt.

- Ta hiểu rõ.

Lâm Tiêu biểu lộ nghiêm túc.

Trở lại gian phòng của mình, Lâm Tiêu tiến vào phòng tu luyện, bắt đầu đọc qua Cửu Chuyển Huyền Công.

Trước kia hần chỉ lướt sơ qua giới thiệu về Cửu Chuyển Huyền Công, mà bây giờ hần lại tỉ mỉ đọc qua mỗi một câu trong Cửu Chuyển Huyền Công, mỗi một đạo kinh mạch lộ tuyến đồ đều quan sát kỹ càng một lần.

381. Chương 381: Cửu Chuyển Huyền Công (1)

Một canh giờ sau.

- Thì ra Cửu Chuyển Huyền Công này là thông qua một loại phương pháp vận hành nguyên lực đặc biệt, tiến hành đè ép, áp súc đối với nguyên lực, từ lượng biến dẫn đến chất biến, khiến cho cường độ và thuộc tính nguyên lực đạt đến một loại trình độ kinh người hơn xa bình thường.

Một canh giờ quan sát khiến cho Lâm Tiêu đối với nguyên lý của Cửu Chuyển Huyền Công đã có đại khái hiểu rõ một chút.

Lập tức, Lâm Tiêu nhắm mắt lại, bắt đầu căn cứ cái này Cửu Chuyển Huyền Công công pháp nội dung tu luyện.

Tạch tach tach.

Trong cơ thể Lâm Tiêu, nguyên lực thuần khiết của Ngưng Nguyên Công thất trọng dưới sự khống chế của Lâm Tiêu dần dần bắt đầu lưu động, bình thường nguyên lực lưu động đều là chậm rãi chảy về phía trước như nước chảy, nhưng Cửu Chuyển Huyền Công lại khiến nguyên lực trong khi lưu động đồng thời xoay tròn, đây là một việc rất chuyên khó khăn, căn cứ theo thiên phú võ giả bất đồng, tốc độ linh ngộ cũng bất đồng. Có võ giả chỉ cần tốn hao một hai ngày có thể linh ngộ được nguyên lý của nó, làm được điểm này, nhưng có võ giả coi như tốn hao mấy tháng, một hai năm cũng không thể khiến nguyên lực xoay tròn tự nhiên.

Lúc Lâm Tiêu đang ở trong phòng tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công thì. . .

Trong một tòa lầu điểm của Hiền Dật Quận Thành.

- Cái gì? Tin tức phí tăng tới 300 vạn?

Phó trại chủ Hắc Long trại Triều Diệt từ trên ghế nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ.

- Thính Thiên Các các ngươi lúc trước không phải nói chỉ cần 100 vạn sao? Sao thoáng cái lại tăng lên nhiều như vậy chứ?

Triều Diệt chăm chăm vào nhân viên Thính Thiên Các trước mặt.

Từ sau khi lần trước hắn mua tin tức ở Thính Thiên Các thì vẫn một mực dừng lại trong lầu điểm chờ tin tức Lâm Tiêu ra khỏi thành, không nghĩ tới liên tiếp vài ngày cũng không có động tĩnh truyền đến, hôm nay có nhân viên Thính Thiên Các tìm tới, Triều Diệt còn tưởng rằng đối phương là đến nói hắn biết tin tức Lâm Tiêu ra khỏi thành, trong nội tâm còn chưa kịp cao hứng bao lâu, chợt nghe được đối phương nói phí tổn khi nghe ngóng hành tung Lâm Tiêu từ 100 vạn tăng lên đến 300 vạn, điều này khiến trong lòng Triều Diệt vô cùng phẫn nộ và khó có thể tiếp nhận.

- Lúc trước Thính Thiên Các chúng ta định ra 100 vạn là căn cứ vào thân phận Lâm Tiêu lúc đó, nhưng hiện giờ đã có biến hóa.

Nhân viên Thính Thiên Các kia đậm mặc nói.

- Biến hóa gì?

Triều Diệt lông mày nhíu lại.

- Lâm Tiêu kia ngày hôm qua bài danh trên bài danh ngọc bích đã vọt lên thứ 45, trở thành người duy nhất trong 30 năm gần đây của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh có thể trong tháng đầu tiên đã lọt vào top 50, hiện giờ hắn đã bị khắp nơi chú ý, Thính Thiên Các chúng ta nghe ngóng hành tung của hắn phải gặp rất nhiều phong hiểm.

Tin tức Lâm Tiêu tháng thứ nhất đã lọt vào top 50 trên bài danh ngọc bích khiến thế lực khắp nơi xôn xao, càng đưa đến oanh động cực lớn trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, nhưng trong võ giả bình thường của Hiền Dật Quận Thành thì lại không lưu truyền tin tức này, hơn nữa cũng không được người chú mục lắm, bởi vậy tuyệt đại đa số võ giả Hiền Dật Quận Thành kỳ thật đều không biết rõ tình hình.

- Cái gì? Tháng thứ nhất đã lọt vào top 50 trên bài danh ngọc bích của huấn luyện doanh?

Triều Diệt hai mắt tròn xoe:

- Điều này sao có thể?

Với tư cách là thiên tài học phủ cao nhất Hiên Dật Quận Thành, Triều Diệt đối với Thiên Tài Huấn Luyện Doanh vẫn hiểu khá rõ, tự nhiên biết rõ tháng thứ nhất lọt vào top 50 là khái niệm gì, đừng nói tháng thứ nhất xâm nhập top 50, coi như là năm thứ nhất xâm nhập top 50 đặt ở nơi như lục đại vệ thành cũng là tuyệt thể thiên tài mấy chục năm khó gặp.

- Lâm Tiêu kia chẳng qua chỉ là một người bình thường đến từ Tân Vệ Thành, từ nhỏ không tiếp nhận qua bất cứ huấn luyện đặc biệt nào, càng không có đại lượng tài nguyên đào tạo, sao lại đáng sợ vậy được.

Triều Diệt không thể tin được, đối với chuyện của Lâm Tiêu, hẳn cũng xuất từ Tân Vệ Thành Hắc Long trại hiểu rõ hơn người khác rất nhiều.

- Tuy rằng có chút không có khả năng, nhưng đích thật đã xảy ra.

Nhân viên Thính Thiên Các lạnh lùng nói.

- 300 vạn, cái này cũng quá nhiều đi, Thính Thiên Các các người sao có thể lật lọng thế được.

Nhưng ngay sau đó, Triều Diệt lại đau lòng lấy tiền ra, đây chính là 300 vạn, tương đương với 60 miếng Tam phẩm Nguyên Khí Đan, cũng không phải một số lượng nhỏ.

- Thật có lỗi, nếu như người cảm thấy không cách nào tiếp nhận vậy thì Thính Thiên Các chúng ta có thể trả lại 100 vạn lúc trước cho người, không biết các hạ có muốn tiếp tục tìm hiểu tin tức nữa không?

- Có chứ, đương nhiên nghe ngóng tiếp.

Triều Diệt cắn răng một cái, từ trên người lại lần nữa xuất ra 200 vạn giao cho đối phương.

- Một khi có tin tức Lâm Tiêu ra khỏi thành, lập tức truyền lại cho ta.

- Đó là tự nhiên.

Nhân viên Thính Thiên Các tiếp nhận ngân lượng, lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng.

- Đáng giận.

Tay phải mạnh mẽ vỗ, sắc mặt Triều Diệt trở nên vô cùng dữ tợn:

- Thiên phú Lâm Tiêu này cũng thật là đáng sợ, may mắn trại chủ anh minh phái ta tới, nếu không tùy ý để Lâm Tiêu này lớn lên, nhất định là họa lớn trong lòng Hắc Long trại ta.

Thời gian lưu chuyển, trong nháy mắt đã bảy ngày trôi qua.

Trong phòng tu luyện, nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu chậm rãi lưu chuyển trong kinh mạch, nếu như giờ phút này có người có thể nội thị đến kinh mạch Lâm Tiêu sẽ phát hiện ra, khi nguyên lực vận chuyển trong kinh mạch lại không ngừng xoay tròn như đỉnh ốc, vì vậy nên khiến cho tốc độ nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể Lâm Tiêu ít nhất nhanh thêm ba thành.

Hô.

Mở hai mắt ra, Lâm Tiêu thở dài một hơi.

- Cửu Chuyển Huyền Công này thật là khó luyện, hao phí suốt bảy ngày, hiện giờ cuối cùng đã luyện thành đệ nhất chuyển.

Cảm thụ được nguyên lực kiên cường trong cơ thể, Lâm Tiêu nhin không được cảm khái:

- Vì luyện thành đệ nhất chuyển này, ta trọn vẹn hao phí mười miếng Tam phẩm Nguyên Khí Đan, ba miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, lúc này mới luyện thành, tốc độ tiêu hao nguyên lực này không khỏi cũng quá nhanh đi.

Chỉ luyện thành đệ nhất chuyển này, Lâm Tiêu cũng cảm giác được sự đáng sợ của Cửu Chuyển Huyền Công, tuy rằng ở trình độ hùng hậu, nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhất chuyển so ra kém Ngưng Nguyên Công đệ thất trọng đại thành, nhưng ở phương diện lực phá hoại và sắc bén cả hai lại không kém nhiều.

Mấu chốt là đây mới là đệ nhất chuyển, cũng đã có thể sánh với Ngưng Nguyên Công đệ thất trọng, càng khiến cho Lâm Tiêu giật mình chính là, nguyên lực tiêu hao khi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cũng quá mức đáng sợ, Tam phẩm Nguyên Khí Đan cũng có chút không đủ dùng, nếu như không phải Lý Dật Phong đã mang đến mười miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan Vô Điện Thái Thúc Ngọc điện chủ ban thưởng cho hắn, muốn tu luyện thành đệ nhất chuyển này ít nhất phải cần thêm thời gian ngắn nữa.

Sau khi biết được tin tức Lâm Tiêu tháng thứ nhất đã lọt vào top 50, phân điện chủ Vô Điện Thái Thúc Ngọc cũng kịp thời làm ra phản ứng.

382. Chương 382: Cửu Chuyển Huyền Công (2)

Ngay cả huấn luyện doanh cũng ban thưởng cho Lâm Tiêu nhiều như vậy, với tư cách Vô Điện, Thái Thúc Ngọc phân điện chủ tự nhiên cũng không thể kém hơn được, tuy rằng một gã võ giả gia nhập một thể lực rất khó thay đổi, nhưng các thể lực khác, như một ít thương hội, ngân hàng tư nhân các loại cũng không hạn định thân phận, võ giả nếu như không được coi trọng đủ đối với cấp độ thiên tài, trong lòng bọn hắn tự nhiên sẽ có oán khí, rồi sau đó gia nhập một ít thể lực khác.

Bởi vậy Thái Thúc Ngọc điện chủ cũng quy định rồi, chỉ cần Lâm Tiêu có thể tiếp tục bảo trì ở top 50, Vô Điện mỗi tháng sẽ dành cho hắn năm miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, coi như là một loại ủng hộ của Vô Điện đối với đệ tử của mình.

- Tiếp tục tu luyện.

Sau khi luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến nhất chuyển, Lâm Tiêu cũng không dừng lại, mà tiếp tục tu luyện.

Dùng thực lực Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ của Lâm Tiêu hiện giờ, có thể tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến đệ tam chuyển, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này

Trong thời gian kế tiếp, Lâm Tiêu lại lâm vào tu luyện.

Một tháng sau, Lâm Tiêu rốt cục đã tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến đệ nhị chuyển.

Trong phòng tu luyện, thân ảnh Lâm Tiêu như ảo ảnh, không ngừng chớp hiện, hắn cũng không đeo chiến đao, mà dùng nắm đấm vung vẩy trong hư không, mỗi khi đánh ra một quyền không khí trước mặt thật giống như nổ vang vậy, khí kinh đáng sợ kia đủ để đánh gãy cả sắt thép.

- Đệ nhị chuyển thật là đáng sợ, uy lực so với đệ nhất chuyển lớn hơn trọn vẹn mấy lần, ta vốn cho rằng đệ nhị chuyển này có lẽ cũng giống như Ngưng Nguyên Công thất trọng, lại không nghĩ đến về mặt uy lực đã hoàn toàn vượt qua Ngưng Nguyên Công đệ thất trọng

Trong nội tâm Lâm Tiêu vô cùng thoả mãn, một tháng này, đại bộ phận tinh lực và thời gian của hắn đều đặt trên việc tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, ba mươi canh giờ tu luyện trong tháng này trên cơ bản đều tiêu hao hết rồi.

Mà tiêu hao phẩm đối với hắn cũng là cực lớn, vì tu luyện thành đệ nhị chuyển, bảy miếng còn lại trong chín miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan hắn đều đã dùng để tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Đương nhiên, ngoại trừ mỗi ngày tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công ra, Lâm Tiêu cũng thường xuyên sẽ tốn hao điểm công hiến đi nghe đạo sư huấn luyện doanh giảng bài.

Vì để cho các đệ tử trong huấn luyện doanh chính thức học tập, mà không bị nói dối, huấn luyện doanh đối với đạo sư dạy bảo học viên xét duyệt vô cùng nghiêm khắc, đặc biệt là những đạo sư có thể dạy các học viên kỹ xảo chiến đấu càng vô cùng nghiêm khắc, muốn gia nhập huấn luyện doanh trở thành một gã đạo sư, ít nhất cũng phải có thực lực Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, hơn nữa còn phải là nhân vật đáng sợ thân kinh bách chiến, nhiều lần lăn lộn ở bờ sinh tử. Rất nhiều võ giả thực lực thì có, nhưng kinh nghiệm chiến đấu chưa đủ tự nhiên không cách nào trở thành đạo sư của huấn luyện doanh được.

Có thể nói, mỗi võ giả có thể trở thành đạo sư huấn luyện doanh đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại Hiên Dật Quận Thành, vì cam đoan tính trung thực nên không ít đạo sư đều xuất thân từ hệ thống quân đội Hiên Dật Quận Thành.

Cho dù kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Tiêu tương đối phong phú, nhưng đây chẳng qua là so với những thiên tài trẻ tuổi kia, so với những cường giả đỉnh tiêm này, hiển nhiên còn kém rất nhiều, từ trên người bọn hắn Lâm Tiêu đã học được đại lượng kỹ xảo chiến đấu, thực lực tự nhiên cũng đột nhiên tăng mạnh.

Vì hai miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan mỗi tháng của huấn luyện doanh, cùng với năm miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan của Võ Điện, hơn nữa đại lượng tài nguyên tu luyện, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không để cho thứ hạng của mình rơi khỏi top 50.

Cuối tháng mười, bài danh của Lâm Tiêu ở thí luyện thất từ thứ 35 tăng lên thứ 29, mà tổng bài danh trên bài danh ngọc bích cũng từ thứ 45 tăng lên tới thứ 43.

Bởi vì không có đột phá ở cảnh giới, hơn nữa ngay lúc đó Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhị chuyển của Lâm Tiêu còn chưa luyện thành nên tổng bài danh tăng lên cũng không quá nhiều.

Ngày 10 tháng 11, sáng sớm.

Lâm Tiêu thay đổi một thân võ bào, đi ra ngoài đại môn huấn luyện doanh.

Bởi vì huấn luyện doanh ban thưởng mười vạn điểm cống hiến nên Lâm Tiêu tạm thời cũng không cần săn giết yêu thú để thu hoạch điểm cống hiến, nhưng một mực tu luyện buồn tẻ hiển nhiên cũng không phải là phương pháp tốt, bởi vậy sau khi luyện thành Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhị chuyển, Lâm Tiêu liền quyết định đi ra ngoài săn bắn một phen, chính thức xem xét thực lực của mình thế nào.

Mà ngay sau khi Lâm Tiêu ra khỏi thành tiến vào khu hoang dã không bao lâu.

Một tòa lầu điểm trong Hiên Dật Quận Thành, Triều Diệt khoanh chân ngồi ở chỗ kia.

Phốc phốc.

Một đầu Vân Ưng đột nhiên đậu vào cửa sổ phòng Triều Diệt, trong miệng nhả ra một khối nguyên giản.

- Ân, đây là?

Triều Diệt mở hai mắt ra, lúc này cầm nguyên giản vào tay, căn cứ theo phương pháp Thỉnh Thiên Các dạy bảo đưa nguyên lực vào, tức một nhóm chữ xuất hiện trên nguyên giản.

- Cái gì? Lâm Tiêu kia rốt cục ra khỏi thành rồi, thật sự là quá tốt.

Sau khi thấy được chữ viết trên nguyên giản, Triều Diệt bỗng nhiên đứng lên, trong đôi mắt sát ý sôi trào.

Hơn một tháng qua, Triều Diệt mỗi ngày đều ở chỗ này đợi tin tức của Thỉnh Thiên Các, nhưng vẫn không có tin tức truyền đến, cái này khiến Triều Diệt trong nội tâm vô cùng lo lắng, bức bối, Triều Diệt thật không ngờ Lâm Tiêu lại có thể kiên nhẫn như vậy, trọn vẹn hơn một tháng cũng không rời khỏi huấn luyện doanh, nhưng hắn biết rõ đệ tử huấn luyện doanh vì điểm cống hiến nhất định phải ra ngoài săn bắn.

- Cuối cùng ra khỏi thành rồi, đã có phương vị Thỉnh Thiên Các cung cấp cho ta, lần này nhất định phải khiến người có đi không về.

Triều Diệt nắm chặt song đao bên hông, ánh mắt lạnh lùng, sau khi thu thập đồ đạc trong phòng liền ra khỏi lầu điểm.

Lần này đến Hiên Dật Quận Thành, hắn cũng không chuẩn bị quay lại, một khi đánh chết Lâm Tiêu, lập tức viễn độn trở lại Hắc Long trại.

Theo Triều Diệt thấy, dùng thực lực Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong của hắn, muốn đánh chết một gã Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ quả thực là sự tình dễ như trở bàn tay, thậm chí còn không cần ra chiêu thứ hai.

Một lát công phu, Triều Diệt đã đi vào trong khu hoang dã bên ngoài Hiên Dật Quận Thành.

- Căn cứ theo tình báo của Thính Thiên Các, Lâm Tiêu ở ngay trong phạm vi trăm dặm này.

Triều Diệt ánh mắt sâu kín, cảm giác tản mát ra, thời khắc chú ý tất cả chung quanh.

Rống.

Đột nhiên một tiếng rống trầm truyền đến, một đầu yêu thú hình hổ ước chừng cao năm sáu mét từ trong núi rừng một bên vọt ra, đại thụ chung quanh bị yêu thú này xông tới đều nhao nhao sụp đổ, trong cơn gió tanh, móng vuốt sắc bén của yêu thú khổng lồ kia như thiểm điện chụp tới Triều Diệt, mang theo sức gió cuốn bạo ập tới hắn.

Vèo.

Thân hình Triều Diệt mạnh mẽ chớp động, ngay khi móng vuốt sắc bén sắp tiếp xúc với thân thể hắn bỗng dừng tránh đi.

Móng vuốt sắc bén đánh vào trên mặt đất nham thạch, ở phía trên đánh ra một cái hố cực lớn đường kính mấy chục mét.

383. Chương 383: Nguy Cơ Sinh Tử

Tứ tinh đỉnh phong yêu thú Hắc Văn Yêu Hổ

Triều Diệt nhìn chăm chăm vào yêu hổ đột nhiên xuất hiện kia, cười lạnh một tiếng.

Sưu sưu sưu.

Sau một khắc thân thể của hắn đột nhiên bắt đầu mơ hồ, thân hình như điện, lập lòe mấy cái đã đi tới trước đầu Hắc Văn Yêu Hổ.

Rống.

Thấy Triều Diệt tốc độ kinh người như thế, Hắc Văn Yêu Hổ bản năng cảm thấy một tia kinh sợ, trong tiếng rống giận dữ hai cái chân trước trắng kiện giảo sát đến, móng vuốt như cương đao tản mát ra tia sáng lạnh lẽo.

- Chết!

Trong ánh mắt Triều Diệt lóe lên hàn mang, thân hình nhảy lên, đột nhiên gia tốc ở giữa không trung, lập tức tránh đi móng vuốt sắc bén của Hắc Văn Yêu Hổ, song đao trong tay giao nhau, chém ra một đạo thập tự đao mang vào phần cổ họng Hắc Văn Yêu Hổ.

Thập tự đao mang lập tức bổ vào cổ họng Hắc Văn Yêu Hổ, da thịt yêu thú tứ tinh đỉnh phong cứng rắn như sắt lại bị đơn giản mở ra như đậu hủ, máu tươi như suối từ đó phun tung toé ra.

Thân hình rơi xuống đất, Triều Diệt thu hồi chiến đao, quay người đi vào sâu trong rừng.

Ở phía sau hắn, thân thể Hắc Văn Yêu Hổ tứ tinh đỉnh phong lúc này mới trùng trùng điệp điệp ngã xuống, máu tươi nhuộm hồng cả mặt đất nham thạch. Nếu như là ở Tân Vệ Thành, Triều Diệt tự nhiên sẽ không bỏ qua yêu đan của Hắc Văn Yêu Hổ này, dù sao yêu đan một đầu yêu thú tứ tinh đỉnh phong ít nhất cũng có giá gần mười vạn lượng, nhưng giờ phút này đang đuổi giết Lâm Tiêu, Triều Diệt tự nhiên sẽ không vì một khối yêu đan mà lãng phí thời gian.

Trong một mảnh núi rừng cách Triều Diệt ước chừng mấy chục dặm, Lâm Tiêu đang chém giết với một đầu Huyết Văn Hùng.

Huyết Văn Hùng này thân cao chừng năm mét, toàn thân hiện đầy từng đạo huyết sắc đường vân, thân cứng rắn như sắt, lực lớn vô cùng.

- Trảm.

Thân hình linh hoạt của Lâm Tiêu không ngừng vòng quanh Huyết Văn Hùng, đồng thời chiến đao điên cuồng bổ vào ngoài thân Huyết Văn Hùng, ở phía trên lưu lại một đạo vết đao thật sâu.

Rống.

Huyết Văn Hùng điên cuồng gào thét, bàn tay cực lớn không ngừng nện ra, khiến mặt đất nham thạch giống như bị cày xới một phen, xuất hiện đạo đạo khe rãnh thật sâu, mà rất nhiều cây cối chung quanh gãy đổ trên đất, nhìn thấy mà giật mình.

- Ô Nguyên Toa, đi.

Sưu sưu sưu.

Ba miếng Ô Nguyên Toa đen nhánh như ba đầu chim tước linh hoạt phi tốc lao giữa núi rừng, không ngừng đâm lên trên người Huyết Văn Hùng ra nguyên một đám lỗ máu nho nhỏ, hiện giờ tinh thần lực Lâm Tiêu đã đạt đến tam phẩm, khổng chế Ô Nguyên Toa uy lực cũng tăng nhiều, đối phó tứ tinh yêu thú da dày thịt béo tuy rằng không cách nào mang đến trọng thương cho chúng, nhưng lại có thể không ngừng phân tán lực chú ý của yêu thú.

- Tứ Quý Luân Hồi Đao.

Đao mang sáng chói thoáng hiện, thân hình Lâm Tiêu giống như tia chớp, lập tức xuyên qua bên cạnh người Huyết Văn Hùng, ở trên người nó bổ ra một miệng vết thương cực lớn dài đến gần hai thước.

Huyết Văn Hùng bị đau, một chương trở tay đánh tới.

- Báo.

Thân hình Lâm Tiêu tăng tăng nổ tung, tốc độ Huyết Văn Hùng mặc dù nhanh, như chỉ có thể đập tan vài đạo tàn ảnh của Lâm Tiêu, ngay cả tay áo của hắn cũng không chạm đến được.

Chiến đấu thời gian dài khiến cho trên người Huyết Văn Hùng vết thương chồng chất, phản ứng cũng chậm đi một bậc.

Lâm Tiêu nắm lấy cơ hội, khổng chế Ô Nguyên Toa ở một bên vận sức chờ phát động, lập tức đâm vào trong hai mắt như hai quả bóng rổ của Huyết Văn Hùng.

Tiếng rống giận dữ thê lương vang lên, thân thể cao lớn của Huyết Văn Hùng mạnh mẽ đâm tới, hai con ngươi đỏ máu.

- Chết.

Chiến đao sắc bén lập tức đâm vào hậu tâm Huyết Văn Hùng, nguyên lực sắc bén như mũi nhọn không ngừng đâm vào vị trí trái tim Huyết Văn Hùng, xoắn cho trái tim Huyết Văn Hùng nát bấy.

Dưới ánh mắt Lâm Tiêu, thân thể cao lớn của Huyết Văn Hùng ầm ầm đổ xuống, máu tươi từ vị trí hậu tâm phun ra như suối.

Hô.

Thở dốc dồn dập, hổn hển, Lâm Tiêu thu hồi chiến đao, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

- Uy lực Cửu Chuyển Huyền Công quả nhiên kinh người, kết hợp đao pháp của ta, thậm chí ngay cả da thịt cứng rắn như Huyết Văn Hùng cũng có thể đâm thủng.

Đây đã là đầu tứ tinh yêu thú thứ hai hắn săn giết hôm nay rồi, ban đầu ở Tân Vệ Thành, hắn phải cùng phân thân Toàn Địa Giáp liên thủ mới có thể nhẹ nhõm đánh chết một đầu tứ tinh yêu thú, mà khi thú

triều, Lâm Tiêu cũng phải cùng khác võ giả liên thủ, mới có khả năng săn giết tứ tinh yêu thú, nhưng là hôm nay, bằng vào một mình hắn cũng có thể đánh chết tứ tinh yêu thú, điều này khiến Lâm Tiêu cảm thấy được sự trưởng thành và tiến bộ của mình.

Nếu có võ giả khác nhìn thấy một màn này, chỉ sợ cũng cực kỳ giật mình vì thực lực của Lâm Tiêu.

Phải biết rằng Lâm Tiêu hiện giờ mới chỉ là tam chuyển hậu kỳ, mà Huyết Văn Hùng nhưng lại là tứ tinh yêu thú, tương đương với võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ trong nhân loại, bình thường yêu thú ngang giai thực lực còn trên cả võ giả, muốn đánh chết Huyết Văn Hùng này, ít nhất phải cần hai gã võ giả mới vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mới có khả năng, thậm chí còn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng Lâm Tiêu hiện giờ lại dùng lực lượng một người đánh chết Huyết Văn Hùng, cả người mặc dù mệt mỏi, nhưng cũng không chột vật, trên người càng không có nửa điểm vết thương, toàn bộ tiết tấu chiến đấu hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hắn, đây quả thật hết sức kinh người.

Nghỉ ngơi một lúc, Lâm Tiêu mang theo chiến đao, mổ thân thể cao lớn của Huyết Văn Hùng ra, tìm được yêu đan của Huyết Văn Hùng.

Ngay khi Lâm Tiêu vừa mới chuẩn bị bỏ yêu đan vào trong Thương Long Tí thì—

- Ân?

Đột nhiên một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt xẹt qua đầu Lâm Tiêu, cổ cảm giác nguy cơ này cực kỳ mãnh liệt, khiến lông tơ toàn thân hắn đều dựng thẳng lên, cả người thật giống như bị ngũ tinh yêu thú nhìn thẳng vào vậy, cơ bắp phần lưng thoáng cái kéo căng.

- XÍU... UU!

Trong núi rừng xa xa, một đạo nhân ảnh như lưu tinh xâm nhập vào phạm vi tinh thần lực của Lâm Tiêu, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, trong tay nắm song đao lập tức bổ về phía Lâm Tiêu.

Sát ý đậm đặc giống như biển gầm bao lấy toàn thân Lâm Tiêu, từng đợt nặng nề đánh ra, không khí trong toàn bộ núi rừng đều lập tức cứng lại.

- Thật nhanh.

Trong nội Lâm Tiêu tâm kinh hãi, trong lúc nguy cấp ba miếng Ô Nguyên Toa dưới sự khống chế của hắn hóa thành ba đạo ô quang phút chốc đâm về bóng người kia, đồng thời Lâm Tiêu kiệt lực quay người bổ ra một đao toàn lực về phía bóng người kia.

Một đao kia, Lâm Tiêu toàn lực mà ra, căn bản không dám có chút lưu thủ, sát ý trên người đối phương vô cùng trầm trọng, khí tức càng giống như sóng biển, nếu như mình không toàn lực ra tay, rất có thể ngay cả một kích của đối phương cũng sẽ không ngăn được.

Đương đương đương.

Ô quang do Ô Nguyên Toa biến thành xuất kỳ bất ý, uyển như quỷ mị đâm về phía hắc sắc thân ảnh kia, nhưng võ giả kia phảng phất như đã sớm có chuẩn bị, song đao nhẹ nhàng run run, đơn giản liền đánh bay ba miếng Ô Nguyên Toa ra xa.

384. Chương 384: Nội Tình (1)

Song đao và chiến đao đụng vào nhau trong hư không, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, hai cổ nguyên lực lừng lừng đụng thẳng vào nhau.

Lâm Tiêu chỉ cảm thấy một cổ lực lượng đáng sợ như sóng biển trùng kích lên thân thể mình, lực lượng cường đại không thể ngăn cản khiến cả người hắn không khỏi phi tốc lui về sau.

Bụi mù bay khắp, hai chân Lâm Tiêu cày trên mặt đất tạo ra hai đạo khe rãnh thật sâu, nguyên lực trong cơ thể sôi trào, lại có một cỗ nguyên lực cường đại trực tiếp tách ra phòng ngự ngoài thân mình, xâm nhập vào trong kinh mạch của mình, mạnh mẽ đâm tới trong cơ thể.

Phá.

Lâm Tiêu cắn răng vận chuyển nguyên lực trong cơ thể, nhị chuyển nguyên lực của Cửu Chuyển Huyền

- Lúc trước Triều Diệt kia nói đại ca đã từng đắc tội một đại nhân vật, mới đưa tới họa sát thân, đáng tiếc Triều Diệt đã chết, không biết đại nhân vật kia đến cùng là ai, bất quá bất kể như thế nào, Hắc Long trại cũng là người chấp hành giết chết đại ca.

Nghĩ vậy, trong ánh mắt Lâm Tiêu đột nhiên bốc ra một cỗ sát cơ đậm đặc:

- Hắc Long trại, Lâm Tiêu ta nói được thì làm được, một ngày nào đó sẽ san bằng các ngươi, còn đầu sỏ chính thức kia nữa, ta sẽ đích thân tìm ra người là ai, báo thù cho đại ca.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm thề với trời.

Bất quá hiện giờ thực lực của hắn quá yếu, đừng nói là bản tôn, coi như là tính cả phân thân Toàn Địa Giáp cũng căn bản không cách nào tiêu diệt Hắc Long trại, đừng thấy Hắc Long trại chỉ là một thể lực ngầm nho nhỏ, nhưng nó lại âm thầm ngấp nghé lấy Tân Vệ Thành, là một thể lực có uy hiếp trí mạng đối với Tân Vệ Thành, thực lực Hắc Long trại cũng vô cùng đáng sợ.

- Tuy rằng Triều Diệt chết rồi, nhưng không biết có còn cường giả Hắc Long trại khác ẩn nấp ở chỗ này không nữa.

Lâm Tiêu trong nội tâm âm thầm cảnh giác, nguy cơ sinh tử lúc trước khiến hắn chính thức cảm thấy tử vong tiến đến, cho dù tốc độ phát triển của hắn đã rất nhanh, nhưng theo bản thân Lâm Tiêu thấy vẫn còn xa xa không đủ.

Sau khi lấy được yêu đan Huyết Văn Hùng, Lâm Tiêu trực tiếp bay vút về phía Hiên Dật Quận Thành, trong khi chiến đấu với Triều Diệt trên người hắn đã nhận lấy không ít tổn thương không nhẹ, cần phải đi về hảo hảo trị liệu.

Dưới sự thúc dục toàn lực Lâm Tiêu chạy như bay, sau khi ước chừng nửa canh giờ, Lâm Tiêu rốt cục cũng vào trong Hiên Dật Quận Thành, trên đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Lâm Tiêu cũng không biết là, trên đường hắn trở về, trên không trung mấy ngàn thước trên đỉnh đầu hắn thủy chung có một bóng người đậm đặc theo sát hắn, hộ tống hắn, thẳng đến khi Lâm Tiêu tiến vào Hiên Dật Quận Thành bóng người kia mới dừng thân hình lại.

Trong Hiên Dật Quận Thành tuy rằng ngư long hỗn tạp, thường xuyên cũng có ám sát, chiến đấu xảy ra, nhưng địa vị học viên Thiên Tài Huấn Luyện Doanh vô cùng cao quý, tuyệt không người nào dám ở trong quận thành công khai ra tay với bất kỳ một đệ tử huấn luyện doanh nào cả.

388. Chương 388: Thiên Mộng Bí Cảnh

Chương 388: Thiên Mộng Bí Cảnh.

Trên không trung mấy ngàn thước, đạo nhân ảnh kia ánh mắt si ngốc, đúng là nữ tử tuyệt mỹ đã cứu Lâm Tiêu từ trong tay Triều Diệt kia.

- Lâm Hiên, đã nhiều năm như vậy rồi, những năm này ta muốn quên ngươi đi rồi, mà lần đầu tiên quay lại Hiên Dật Quận Thành không ngờ lại gặp phải đệ đệ ngươi, chẳng lẽ đây quả thật là ý trời hay sao?

Hai hàng thanh lệ chảy xuống trên khuôn mặt tuyệt mỹ, nhíu mày, nước mắt long lanh.

Hồ.

Sau một khắc, từng cơn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh nữ tử tuyệt mỹ lập tức biến mất trên hư không.

Sau một lát, nữ tử dung mạo tuyệt mỹ kia lại xuất hiện ở trên không trung của trung ương Hiên Dật Quận Thành, không phải người thông bẩm trực tiếp bay về phía Quận Vương phủ trong thành.

- Người nào, dám can đảm tự tiện xông vào Hiên Dật Quân Vương phủ?

Ngay khi nàng kia vừa tới gần Quận Vương phủ, một cỗ lực lượng hùng vĩ từ trong Quân Vương phủ bay lên, tiếp theo vang lên là một tiếng quát vang, một đạo bóng người màu đen phóng lên trời, lập tức ngăn ở trước mặt nữ tử tuyệt mỹ kia.

Đây là lão giả mặc áo bào màu xám, bộ dáng già nua, tóc dài màu nâu xám có pha tạp, mặt mũi đầy những nếp nhăn, nhưng khí tức lộ ra trên người lại đủ khiến bất cứ người nào cũng phải rung động, không dám khinh thường.

Sau khi nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ trước mặt, lão giả vốn hùng hổ, thần sắc tức giận kia lại ngẩn ngơ, chột trong đôi mắt toát ra kích động, ánh mắt ảm áp .

- Đại tiểu thư, người trở về rồi.

Lão giả cẩn thận dò xét nữ tử tuyệt mỹ, trong ánh mắt lại có chút nước mắt kích động lưu chuyển.

- Quyền thúc.

Nữ tử tuyệt mỹ nhìn qua lão giả, thanh âm cũng có chút ít kích động.

- Tốt, tốt, đại tiểu thư rời nhà đã mấy năm, không nghĩ tới vậy mà đã tấn cấp Quy Nguyên cảnh rồi, Vương gia khi biết được không biết sẽ cao hứng thế nào nữa.

Lão giả run run đôi môi nói, cô gái đúng là đại nữ nhi của Hiên Dật Quân Vương, Đông Phương Nguyệt Linh.

- Quyền thúc, phụ vương có ở đây không, Nhị muội đâu rồi?

- Đại tiểu thư, Vương gia trong phủ, Nhị tiểu thư ở Thiên Tài Huấn Luyện Doanh vẫn chưa về, ta lập tức phái người đi thông tri nàng.

Lão giả nói xong, một bên mang theo nữ tử tuyệt mỹ đáp xuống trong đình viện Quận Vương phủ.

- Linh Nhi, người trở về rồi.

Hai người vừa đáp xuống, ở trong đình viện đã đi ra một trung niên nam tử đầu đội kim quan, sắc mặt trầm ổn, nam tử kia dung mạo anh tuấn, dáng đi long hành hổ bộ, khí vũ hiên ngang, khiến người vừa nhìn đã biết là nhân vật hiển hách thân có địa vị cao.

Người này đúng là trưởng khống giả chính thức của Hiên Dật Quận Thành, Võ Linh Đế Quốc quận vương – Đông Phương Hiên Viên

- Phụ vương.

Nữ tử tuyệt mỹ thần sắc kích động tiến lên trước.

- Linh Nhi, người vừa đi đã là vài năm, hôm nay cuối cùng cam lòng trở về rồi, ha ha, vi phụ hôm nay thật sự là thật cao hứng.

Đông Phương Hiên Viên nhin không được cười ha hả, tiếng cười cởi mở không ngừng quanh quẩn trong Quận Vương phủ.

Rất nhiều thị vệ, thị nữ trong Quận Vương phủ nghe được thanh âm này đều nghi hoặc ngẩng đầu, trong lòng thâm nhủ:

- Hôm nay không biết có đại hỷ sự gì, khiến Vương gia vui vẻ như thế.

- Đến, chúng ta vào nhà nói chuyện, vi phụ rất muốn nghe xem kinh nghiệm của người những năm này tại đế đô.

Đông Phương Hiên Viên mang theo nữ tử tuyệt mỹ đi vào giữa phòng, mà lão giả áo xám cũng không tiến vào, hắn biết rõ, đại tiểu thư vài năm không trở về, Vương gia nhất định có rất nhiều lời muốn đại tiểu thư nói

Trong phòng, Đông Phương Nguyệt Linh nói cho Đông Phương Hiên Viên kinh nghiệm mấy năm nay tại đế đô.

- Tỷ tỷ, người rốt cục trở về rồi, muội muội ta nhớ người muốn chết, người cũng không chịu trở về gặp ta.

Một đạo thanh âm thanh thúy vang lên từ ngoài cửa, từ bên ngoài vội vã nhảy vào một nữ tử người mặc võ bào màu đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mân mê, lập tức liền nhào vào trong ngực Đông Phương Nguyệt Linh.

Hai nữ tử dung mạo diễm lệ lập tức cười hì hì đùa giỡn thành một đoàn.

- Nguyệt Minh, không nghĩ tới vài năm không gặp, người rõ ràng cũng đã tấn cấp võ giả Hóa Phàm cảnh trung kỳ, thật sự khiến tỷ tỷ lau mắt mà nhìn ah.

Đông Phương Nguyệt Linh khẽ cười nói.

- Hừ, đương nhiên, ta chẳng những tấn cấp Hóa Phàm cảnh trung kỳ, bây giờ còn là thiên tài xếp hàng thứ nhất trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, cũng không kém hơn tỷ tỷ người năm đó đâu.

Nữ tử áo bào hồng quệt miệng, con mắt cong thành Nguyệt Nha Nhi, cô gái này lại chính là Đông Phương Nguyệt Minh xếp hàng thứ nhất trên bài danh ngọc bích.

- Tỷ tỷ, người lần này trở về phải ở lại thật lâu đó, hảo hảo cùng muội muội a.

Đông Phương Nguyệt Minh ôm tỷ tỷ của mình nói.

- Tốt, tốt.

Đông Phương Nguyệt Linh cười sờ lên mái tóc của muội muội, chợt nói với Đông Phương Hiên Viên:

- Đúng rồi phụ vương, ta lần này trở về chủ yếu là mang về một tin tức, Thiên Mộng Bí Cảnh của đế quốc ước chừng sẽ mở ra vào bốn tháng sau, sự phụ bảo ta đến lúc đó dẫn đầu thiên tài Hiên Dật Quận Thành chúng ta tiến đến Thiên Mộng Bí Cảnh, cho nên lần này ta trở về có lẽ sẽ dừng lại hơn ba tháng.

- Thiên Mộng Bí Cảnh còn bốn tháng nữa sẽ mở ra?

Đông Phương Hiên Viên gật gật đầu:

- Chuyện này người tự mình làm chủ là được rồi, Thiên Mộng Bí Cảnh này thuộc về đệ cấp Bí Cảnh, đối với võ giả cấp bậc Quy Nguyên cảnh mà nói không có tác dụng gì, mà thời gian mở ra mỗi lần cũng không giống nhau, nhân số tiến vào cũng có khác nhau, hơn nữa hạn chế nghiêm trọng, không biết lần này danh ngạch của Hiên Dật Quận Thành chúng ta đến cùng có mấy cái.

- Quy mô Thiên Mộng Bí Cảnh lần này khá lớn, đế quốc quy định số lượng đệ tử trong Hiên Dật Quận chúng ta là hai mươi, còn tỷ lệ danh ngạch thì do chúng ta tự phân phối.

Đông Phương Nguyệt Linh nói.

- Đã như vậy, vậy thì từ trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chọn ra mười danh ngạch, còn lại cho các thể lực khác chung quanh Hiên Dật Quận Thành mười danh ngạch đi.

Đông Phương Hiên Viên rất nhanh đã định ra nhân số:

- Về phần danh ngạch cụ thể thì do các thể lực tự mình phân phối.

- Ân, như vậy cũng tốt.

Đông Phương Nguyệt Linh gật gật đầu.

Trong Hiên Dật Quận Thành, kỳ thật cũng không chỉ có một thể lực là Võ Linh Đế Quốc, còn có rất nhiều bộ lạc, thành trì cũng không nhét vào trong hệ thống hành chính của Võ Linh Đế Quốc, nhưng lại phụ thuộc vào Võ Linh Đế Quốc, những thể lực này có chút cùng loại với thể lực ngầm như Hắc Long trại, nhưng cả hai lại khác nhau.

Hắc Long trại hoàn toàn là đứng ở phía đối lập với đế quốc, một lòng muốn thừa dịp gây loạn chiếm cứ thành trì đế quốc như Tân Vệ Thành, hơn nữa cướp đoạt đại lượng tài nguyên. Mà như những bộ lạc kia thì tuy rằng không nhét vào hệ thống hành chính của đế quốc, nhưng lại có quan hệ phụ thuộc với đế quốc, vì kéo dài khả năng sinh tồn của nhân loại, những thể lực này biểu hiện ra tuyệt đối sẽ không có bất cứ xung đột nào với đế quốc, thuộc về phạm vi tự trị, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ không điều động thiên tài đệ

tử trong tộc mình tiến vào Thiên Tài Huấn Luyện Doanh mà để quốc thiết lập, nhưng Thượng Cổ Bí Cảnh như Thiên Mộng Bí Cảnh lại phải cho bọn hắc danh ngạch nhất định.

389. Chương 389: Mười Danh Ngạch (1)

Chương 389: Mười danh ngạch. (1)

Đây cũng là ước định giữa đế quốc với những bộ lạc, thế lực này.

- Nguyệt Minh, hạn chế của Thiên Mộng Bí Cảnh đối với võ giả cực kỳ nghiêm trọng, võ giả có thể tiến vào trong đó tuổi không được vượt qua hai mươi, không biết hiện giờ trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh của Hiên Dật Quận Thành có thiên tài không tề nào không?

Đông Phương Nguyệt Linh hiếu kỳ nhìn về phía muội muội.

Đông Phương Nguyệt Minh lắc đầu, nói:

- Tỷ tỷ, ta cũng không chú ý lắm đến chuyện trong huấn luyện doanh, bất quá muốn nói thiên tài, có mấy người thực lực coi như không tề cũng đều giống ta đều vượt qua hai mươi tuổi rồi, về phần hai mươi tuổi trở xuống ta cũng không hiểu rõ lắm, bất quá tìm ra mấy thiên tài mới vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ vẫn rất dễ dàng.

- Ah!

Đông Phương Nguyệt Linh gật gật đầu, lại giả bộ như tùy ý hỏi:

- Ta nghe nói một người tên là Lâm Tiêu tựa hồ cũng không tề lắm, không biết hắc sao?

Đông Phương Nguyệt Minh vừa nói lời này, Đông Phương Hiên Viên ở bên ánh mắt lập tức có chút nhảy dựng, mà Đông Phương Nguyệt Minh cũng giật mình ngẩng đầu.

- Tỷ tỷ, người vừa trở về đã nghe qua về Lâm Tiêu rồi sao? Chẳng lẽ có người nói cho người? Cũng không đúng ah, người không phải vừa trở về sao? Sao lại biết nhanh vậy được, người đừng nói với ta là người vẫn một mực nghe ngóng về người nhà của Lâm Hiên đấy?

Đông Phương Nguyệt Minh trừng mắt, gào to nói.

Đông Phương Nguyệt Linh trừng nàng, lúc này mới nói:

- Làm sao có thể, ta chỉ lúc trên đường trở về thấy Lâm Tiêu bị người đuổi giết trong núi rừng, tựa hồ thực lực không tề, cho nên lúc này mới hỏi một chút.

- Cái gì? Bị người đuổi giết?

- Lại có người dám đuổi giết đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh Hiên Dật Quận Thành chúng ta sao?

Đông Phương Nguyệt Minh ngẩn ngơ, mà ngay cả biểu lộ của Đông Phương Hiên Viên cũng trở nên ngưng trọng, bất kỳ một đệ tử nào đều là của quý của Hiên Dật Quận Thành, nhân vật như vậy mà lại bị người đuổi giết trong núi rừng, cái này khiến trong lòng Đông Phương Hiên Viên không khỏi âm thầm phẫn nộ.

Trong đại sảnh Hiên Dật Quân Vương phủ, hào khí lộ ra có chút quỷ dị.

- Thì ra là thế.

Đông Phương Nguyệt Minh gật gật đầu, nói:

- Tỷ tỷ, không nói gạt người, Lâm Tiêu này thật sự là một thiên tài, hắc ta năm nay mới dùng thân phận đệ tử thiên tài xuất sắc nhất Tân Vệ Thành gia nhập huấn luyện doanh. Tháng đầu tiên khi gia nhập đã lọt vào thứ 45 trên bài danh ngọc bích, khiến ta giật mình nhất chính là hắc lần đầu tiên tiến hành khảo thí thí luyện thất đã xông đến đệ ngũ quan, còn trên cả đệ tứ quan lúc đầu của ta, quả thực là biến thái.

Đông Phương Nguyệt Minh thân là đệ tử xếp hàng thứ nhất Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, đối với nhân vật phong vân mấy tháng nay trong huấn luyện doanh như Lâm Tiêu sao có thể không rõ ràng chứ.

- Cái gì, tháng thứ nhất đã lọt vào thứ 45 trên bài danh ngọc bích, lần thứ nhất khảo thí thí luyện thất đã xâm nhập đệ ngũ quan?

Đông Phương Nguyệt Linh cũng chấn kinh rồi, nàng năm đó cũng là đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, cũng là tồn tại chiếm giữ đệ nhất trên bài danh ngọc bích thời gian tương đối dài, tất nhiên biết rõ độ khó của tháng thứ nhất xâm nhập top 50.

- Khó trách người lúc trước đuổi giết tiểu tử kia nói hần là thiên tài mấy chục năm khó gặp của Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, thành tựu tương lai của Lâm Tiêu này còn khó mà nói, nhưng chỉ riêng thiên phú hần biểu hiện ra hiện giờ cũng đã không hổ danh tiếng thiên tài của hần rồi.

Đông Phương Nguyệt Linh trong nội tâm âm thầm sợ hãi thán phục:

- Lâm Tiêu này chẳng những lớn lên rất giống ca ca hần, hơn nữa thiên phú cũng cực kỳ kinh người.

- Tỷ tỷ, người sẽ không muốn để hần đạt được một danh ngạch tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh đấy chứ?

Đông Phương Nguyệt Minh dí dỏm bĩu môi:

- Dùng thiên phú của hần đạt được một danh ngạch cũng đủ rồi, chỉ có điều Lâm Tiêu này nghe nói hiện giờ mới chỉ là Chân Võ giả tam chuyển hậu kỳ, còn chưa đột phá đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, tuy rằng bài danh trên bài danh ngọc bích không thấp, nhưng Thiên Mộng Bí Cảnh chỉ có mười danh ngạch, đệ tử dưới hai mươi mạnh hơn hần trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta không chỉ có mười người.

- Muội muội người nói gì vậy, danh ngạch Thiên Mộng Bí Cảnh là do cao tăng Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chỉ định, ta tất nhiên sẽ không nhúng tay, về phần có thể đạt được danh ngạch hay không đều phải xem chính hần.

Nói đến đây, Đông Phương Nguyệt Linh giống như nghĩ tới điều gì đó, thần sắc đột nhiên ảm đạm.

- Aizz.

Đông Phương Nguyệt Linh kìm lòng không được than nhẹ một tiếng, trong đầu lại nhớ lại năm đó ở Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, lần nàng cùng Lâm Hiên tiến vào Huyền La Cổ Địa, cũng chính lần đó nàng và Lâm Hiên chính thức yêu nhau, chỉ tiếc về sau. . .

Nếu như Lâm Hiên không chết dùng thiên phú của hần có lẽ bây giờ cũng có thể bước vào Quy Nguyên cảnh rồi.

Một tia thống khổ và đau thương lặng yên không một tiếng động hiện lên ở sâu trong mắt Đông Phương Nguyệt Linh, tia thống khổ này tuy rằng chỉ thoáng qua, nhưng vẫn bị Đông Phương Hiên Viên ở bên cạnh cảm thấy được.

Trong đại sảnh, hào khí thoáng cái trở nên trầm trọng.

- Tốt rồi Minh Nhi, tỷ tỷ người hôm nay vừa trở về, để nàng nghỉ ngơi thật tốt đi.

Đông Phương Hiên Viên lên tiếng nói.

- Tốt, tốt, ta mang tỷ tỷ đi gian phòng của nàng, bất quá tối hôm nay ta muốn ngủ cùng với tỷ tỷ.

Đông Phương Nguyệt Minh ôm lấy tay phải Đông Phương Nguyệt Minh, hai tỷ muội sau khi cáo biệt Đông Phương Hiên Viên liền cùng nhau rời khỏi đại sảnh.

- Mấy năm qua đi, xem ra Linh Nhi nàng còn chưa quên được Lâm Hiên kia.

Đông Phương Hiên Viên thở dài một tiếng, đối với chuyện năm đó hần tự nhiên cực kỳ rõ ràng, chỉ là. . .

- Lâm Hiên kia cũng sớm đã chết rồi, hi vọng Linh Nhi nàng có thể sớm ngày quên đi.

Trong khi Đông Phương Nguyệt Linh bọn hần nói chuyện với nhau, Lâm Tiêu vừa trở lại Thiên Tài Huấn Luyện Doanh liền đi thẳng vào tu luyện thất đại sảnh huấn luyện đại lâu.

- Trừ phi thời gian tháng này của ta hết, nếu không đừng gọi ta.

Sau khi nhả xong nhân viên công tác, Lâm Tiêu đi vào trong tu luyện thất, từ trên người lấy ra một khoả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan và một quả Liệu Thương Đan một ngụm nuốt xuống.

Ồ ồ

Nguyên lực nồng đậm không ngừng tràn ngập mỗi một tắc kinh mạch toàn thân Lâm Tiêu, đồng thời được khí kinh người trong Liệu Thương Đan cũng đang chậm rãi trị hết thương thể trên người Lâm Tiêu, đồng thời thu hoạch, cảm ngộ khi đánh một trận với Triều Diệt cũng được Lâm Tiêu chậm rãi lắng đọng tiêu hóa trong đầu.

Sinh tử nguy cơ trước mắt đối với võ giả mà nói là một hồi kinh nghiệm khó khăn nhất, thậm chí còn có thể khiến tinh thần và ý chí võ giả đạt được thăng hoa.

Ước chừng một canh giờ sau, Lâm Tiêu từ trong tu luyện phục hồi tinh thần lại.

Được miếng Tam phẩm Liệu Thương Đan kia trị liệu, thương thể trên người Lâm Tiêu mặc dù không khỏi hẳn, nhưng cũng không có đáng ngại, mà một viên Tứ phẩm Nguyên Khí Đan cũng khiến cho nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu khôi phục đến đỉnh phong.

390. Chương 390: Mười Danh Ngạch (2)

Sau khi cẩn thận nhớ lại trận chiến lúc trước, Lâm Tiêu cảm giác tâm linh của mình phẳng phất như được gột rửa, tràn đầy cảm giác thấu triệt.

- Tuy rằng trước kia nguy cơ trùng trùng, thiếu chút nữa chết trong tay Triều Diệt kia, nhưng thu hoạch cũng cực lớn.

Lâm Tiêu cảm khái, cảm giác lại lần nữa rơi vào trên nguyên lực trong người.

Những ngày này vì tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, Lâm Tiêu phục dụng đại lượng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, mà nguyên lực trong cơ thể hắn cũng tăng lên với tốc độ kinh người, hiện giờ khoảng cách tam chuyển đỉnh phong cũng đã không xa rồi.

Trong tu luyện thất, ngay sau đó Lâm Tiêu lấy miếng Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan kia ra.

- Không biết Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan này đến tốt cùng có công hiệu gì.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, Lâm Tiêu một ngụm nuốt Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan kia vào trong bụng.

Ừng ực.

Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan ẩn chứa nguyên lực nồng đậm vào bụng, Lâm Tiêu cảm giác trong cơ thể của mình như có một quả bom nổ tung lên vậy, một cỗ nguyên lực nồng đậm đến mức tận cùng từ đó điên cuồng tuôn ra.

- Nguyên lực thật đáng sợ.

Lâm Tiêu cảm rằng, kinh mạch toàn thân đều truyền đến trận trận đau đớn, giống như đao cắt vậy

Nguyên Khí Đan, cũng không phải nói cấp bậc càng cao càng tốt, võ giả đẳng cấp bất đồng nguyên lực hấp thu cũng có hạn, như Chân Võ giả tam chuyển bình thường hấp thu Tam phẩm Nguyên Khí Đan cũng đã có thể hoàn toàn khôi phục nguyên lực bản thân rồi, mà Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, chỉ có một ít Chân Võ giả tam chuyển trời sinh kinh mạch cường đại, tu luyện công pháp đáng sợ mới có thể phục dụng, còn phải cẩn thận từng li từng tí, không khiến cho kinh mạch bị nguyên lực đáng sợ ẩn chứa trong Nguyên Khí Đan làm nứt vỡ, về phần Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan, tam chuyển Chân Võ giả bình thường căn bản không cách nào tùy tiện phục dụng, một khi phục dụng, tuy rằng Nguyên Khí Đan tương đối ôn hòa không đến mức

bạo thể mà vong, nhưng có thể sẽ bị nguyên lực đáng sợ xông cho kinh mạch thất linh bát lạc, bản thân bị trọng thương.

Bất quá đối với Lâm Tiêu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công mà nói, Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan tuy rằng ẩn chứa nguyên lực vô cùng đáng sợ, nhưng cũng không đến mức hấn không cách nào thừa nhận.

- Luyện hóa.

Dưới sự khống chế của Lâm Tiêu, nguyên lực đáng sợ ẩn chứa trong Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan lập tức dưới sự luyện hóa của Cửu Chuyển Huyền Công chuyển hóa thành nguyên lực của Lâm Tiêu chứa đựng vào trong Nguyên Trì, đồng thời tiến hành nguyên một đám chu thiên tuần hoàn.

Nguyên lực ẩn chứa trong Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan thật sự quá mức nồng đậm, Lâm Tiêu một lần tu luyện liền trọn vẹn bốn canh giờ.

Rất cục đến khi sắc trời chạng vạng tối, Lâm Tiêu đã triệt để luyện hóa hoàn toàn nguyên lực ẩn chứa trong Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan, cùng lúc đó, nguyên lực vốn là tam chuyển hậu kỳ trong cơ thể Lâm Tiêu đột nhiên một hồi áp súc, nồng độ và độ tinh khiết nguyên lực ở trình độ trước kia lại lần nữa tăng lên.

Lâm Tiêu trải qua hai tháng tu luyện, lại phục dụng rất nhiều Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, cuối cùng đã từ tam chuyển hậu kỳ tấn cấp đến tam chuyển đỉnh phong.

Trong những ngày tiếp theo, Lâm Tiêu không nghỉ ngơi chút nào.

Áp lực đến từ Hắc Long trại thủy chung như một tòa núi lớn đè lên người hấn, trận chiến với Triều Diệt đã khiến Lâm Tiêu hiểu rõ, mình bây giờ tuy rằng là thiên tài, nhưng cũng chỉ là thiên tài thôi, mà không phải cường giả, toàn bộ Hiên Dật Quận Thành người có thể đánh chết mình có rất nhiều, đừng nói là Hiên Dật Quận Thành, coi như là Tân Vệ Thành người có thể đánh chết mình cũng nhiều vô số kể, theo Lâm Tiêu thấy chỉ có tiến nhập Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, mới có thể chính thức xem như có một bộ phận thực lực bảo vệ mình.

Bất quá Lâm Tiêu cũng rõ, muốn từ tam chuyển đỉnh phong bước vào Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, đây cũng không phải là chuyện đơn giản, không ít võ giả cuối cùng cả đời cũng chưa hấn có thể vượt qua được, mà đại đa số võ giả thì cần mấy năm, như thiên tài trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh cũng cần hao phí nhiều thì hai ba năm, ít thì chừng một năm.

Lâm Tiêu cũng không thể xác định mình khi nào có thể tiến nhập Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

Cái này cần kỳ ngộ, cảm ngộ, bình cảnh, các loại tình huống kết hợp cùng một chút, cuối cùng cơ duyên xảo hợp mới có thể đột phá, mà không phải như hậu kỳ đến đỉnh phong, chỉ cần nguyên lực sung túc, tự nhiên nước chảy thành sông.

Trong khi Lâm Tiêu lâm vào khổ luyện, tin tức Thiên Mộng Bí Cảnh sắp mở ra cũng truyền vào trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh.

Trong một tòa kiến trúc xa hoa trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, đây là một đại sảnh màu đen, lộ ra vẻ rất xa hoa, mang đến cho người một loại cảm giác trầm ổn đại khí, trong đại sảnh màu đen đặt một cái bàn tròn, bàn tròn hiện lên màu bạc, tựa hồ là kim loại nào đó làm thành, mà ở bốn phía bàn tròn, giờ phút này ngồi ngay ngắn năm tên võ giả mặc võ bào màu đen.

Trong năm người này có lão giả râu tóc hoa râm, cũng có trung niên thần sắc ổn trọng, đều không ngoại lệ chính là trên người năm người này đều tản ra khí tức khiến lòng người sợ run, giờ tay nhắc chân đều có uy áp tự nhiên lan khắp, khiến lòng người sinh ra cúng bái.

Một người trong đó, đúng là Vương An phó doanh chủ trước kia Lâm Tiêu đã từng thấy qua .

Nếu có đệ tử nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng kích động, bởi vì năm người này chính là năm tên cường giả Quy Nguyên cảnh chính thức quản lý khống chế Thiên Tài Huấn Luyện Doanh ngoại trừ doanh chủ Đông Phương Hiên Viên, mỗi người đều thực lực kinh người, một ít công việc lớn nhỏ trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh bình thường đều là do năm người này thương nghị ra.

Phải biết rằng, trong cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh đạo sư và người quản lý đạt tới Quy Nguyên cảnh số lượng cũng không ít, nhưng chân chính có thể làm ra quyết định chỉ có năm người bọn hắn.

- Chưa vị, ta vừa mới từ chỗ doanh chủ nhận được tin tức, Thiên Mộng Bí Cảnh còn hơn bốn tháng nữa sẽ mở ra, căn cứ lệ cũ, lần này từ trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta chọn ra mười đệ tử thiên tài.
- Điều kiện hạn chế của Thiên Mộng Bí Cảnh là võ giả tuổi không được vượt qua hai mươi, đây là tất cả tư liệu về đệ tử không quá hai mươi trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta, trong đó có hai gã đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành phù hợp yêu cầu, mười ba tên đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ bình thường, cùng với sáu mươi ba tên đệ tử tam chuyển đỉnh phong và ba mươi tám tên đệ tử tam chuyển hậu kỳ.
- Những cái này theo thứ tự là tư liệu của bọn hắn và bài danh mỗi tháng sau khi gia nhập huấn luyện doanh, mọi người thương nghị một chút, định ra mười danh ngạch a.

Từng phần tư liệu dưới sự phân phát của một lão giả tóc bạc đã rơi vào trước mặt mấy người còn lại.

Mấy người rất nhanh xem qua tài liệu, trong đó một gã trung niên nam tử sắc mặt hồng nhuận phơn phớt trầm giọng nói:

- Thiên Mộng Bí Cảnh mặc dù chỉ là một cái đề cấp Bí Cảnh, nhưng đối với việc tu hành của võ giả có ích lợi lớn lao, vô luận là Chân Võ giả hay là Hóa Phàm cảnh võ giả ở trong Thiên Mộng Bí Cảnh đều có thể tăng lên thật lớn, chỉ cần đi vào trong đó, Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong sẽ có một phần ba tỷ lệ trong vòng một tháng tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, một nửa tỷ lệ trong ba tháng tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, còn đối với võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ Thiên Mộng Bí Cảnh cũng có tác dụng tăng lên thật lớn, có thể giảm bớt cho bọn hắn ít nhất một hai năm khổ tu, mau chóng tấn cấp Hóa Phàm cảnh trung kỳ.

391. Chương 391: Ba Tháng (1)

Cho nên phân phối danh ngạch này nhất định thật công bằng, tốt nhất là căn cứ thực lực lớn nhỏ sắp xếp, ta đề nghị mười người chọn lựa mười danh ngạch đều nên chọn từ trong mười lăm tên đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

- Lưu phó doanh chủ, hai tên đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành Đoạn Hồng và Chu Chỉ này tiến vào ta đồng ý, có Thiên Mộng Bí Cảnh hai người bọn họ rất có hi vọng trước khi tốt nghiệp có thể tấn cấp Hóa Phàm cảnh trung kỳ, vào tháng chín năm sau tranh đoạt bài danh ngọc bích đệ nhất. Về phần tám danh ngạch còn lại tất cả đều chọn từ trong mười ba tên đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ còn lại thì ta cảm thấy không ổn, tốt nhất là nên chọn ra một nhóm Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong a.

Vương An phó doanh chủ có chòm râu trắng đề nghị nói.

- Vương phó doanh chủ nói không sai.

Một đại hán đầu trọc sờ lên đỉnh đầu trụi lủi:

- Trong huấn luyện doanh chúng ta cũng có không ít Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong thiên phú không tồi, như trong tân nhân vừa gia nhập, hai người Lâm Tiêu và Lưu Vân đều vào tháng thứ nhất đã xông vào top 100, Lâm Tiêu kia trong tháng thứ nhất đã lọt vào top 50 trên bài danh ngọc bích, dùng thiên phú của bọn hắn chỉ cần có thể tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, hi vọng tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ sẽ tăng nhiều.
- Lâm Tiêu kia hiện giờ mới chỉ là tam chuyển hậu kỳ, hơn nữa tuổi lại nhỏ như thế, cấp danh ngạch Thiên Mộng Bí Cảnh cho hắn có phải hơi lãng phí không?
- Nhưng thiên phú của hắn lại không phải đệ tử bình thường có thể so sánh được, hơn nữa tiềm lực khẳng định trên tuyệt đại đa số đệ tử, chúng ta phải xem hắn là thành tựu tương lai các học viên, cho nên cho dù cho Lâm Tiêu kia một danh ngạch cũng không có gì là quá đáng.

- Ta cũng thấy cần phải lưu hai danh ngạch cho đệ tử tam chuyển đỉnh phong, dù sao như Lâm Tiêu, Lưu Vân thiên phú của bọn hắn kinh người, hơn xa đệ tử bình thường, không tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh thật là đáng tiếc, hơn nữa làm như vậy đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh chúng ta cũng không dễ dàng xuất hiện hiện tượng đứt đoạn, việc duy nhất ta lo lắng chính là trong Thiên Mộng Bí Cảnh nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơn nữa một ít quận thành và thế lực còn lại cũng sẽ điều động thiên tài đệ tử tiến vào, tranh đấu vô cùng lợi hại, mỗi một lần Thiên Mộng Bí Cảnh mở ra số lượng đệ tử vẫn lạc đều cao tới một phần tư, dùng thực lực tam chuyển đỉnh phong của Lâm Tiêu, Lưu Vân bọn hắn rất dễ dàng vẫn lạc a.

- Đó cũng là một vấn đề.

- Tốt rồi, mọi người không cần cãi, như vậy đi, Đoạn Hồng và Chu Chỉ hai võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành nhất định phải có danh ngạch, trong mười ba tên võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ còn lại chúng ta lấy ra năm người thiên phú cao nhất cấp danh ngạch, về phần ba danh ngạch còn lại, chúng ta cho đệ tử thực lực ở tam chuyển đỉnh phong, tiềm lực cao, mà thực lực cũng tương đối mạnh mẽ, dù sao Thiên Mộng Bí Cảnh nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, đệ tử thực lực quá yếu tiến vào cũng là chịu chết thôi.

Lão già tóc bạc nói tiếp:

- Về phần danh ngạch cụ thể thì vào một tháng cuối cùng trước khi xuất phát sẽ định ra, vậy hẳn là cuối tháng hai sang năm, đợi đến khi có bài danh cuối tháng hai đầu tháng ba năm sau thì chúng ta lại căn cứ bài danh xác định ra danh ngạch mười người, dù sao giờ cách khi Thiên Mộng Bí Cảnh mở ra vẫn còn hơn bốn tháng, để xem thử biểu hiện của những học viên kia ra sao.

- Ta đồng ý.

- Không có vấn đề.

- Cứ vậy đi.

Mấy ngày sau, tin tức Thiên Mộng Bí Cảnh sắp mở ra không biết theo con đường nào lan truyền khắp cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh.

- Cái gì? Thiên Mộng Bí Cảnh còn mấy tháng nữa sẽ mở ra sao?

- Tin tức này là thật sao?

- Thiên Mộng Bí Cảnh nghe nói là một trong mấy đại Bí Cách thích hợp cho thiên tài còn trẻ mà để quốc khổng chế, hơn nữa cần võ giả tuổi không hơn hai mươi mới có thể tiến nhập, trong đó chẳng những có được các loại Thượng Cổ bí tịch, binh khí, càng có thể khiến tốc độ tu luyện võ giả tăng lên, cơ hội thăng cấp tăng nhiều.

- Đáng tiếc tháng trước ta vừa mới đầy hai mươi một tuổi, căn bản không có tư cách ah, thật là đáng tiếc.

- Nghe nói danh ngạch lần này cũng không nhiều, không biết đến tột cùng là ai vận khí tốt đạt được danh ngạch nữa.

- Tiến vào Bí Cảnh một lần cũng tương đương với đạt được một lần kỳ ngộ, nếu như vận khí tốt thì có thể tiết kiệm cho võ giả hai ba năm khổ tu.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh đều đang bàn luận chuyện về Thiên Mộng Bí Cảnh, tất cả đệ tử đạt tới tiêu chuẩn trong lòng đều vô cùng chờ mong, mà đệ tử vượt qua tiêu chuẩn thì lại âm thầm phiền muộn.

Thật sự là cơ hội tiến vào Bí Cảnh quá mức khó được, Bí Cảnh công khai trong cảnh nội Võ Linh Đế Quốc cũng không nhiều, trong đó Bí Cảnh có thể cung cấp ột đời tuổi trẻ lịch lãm rèn luyện càng đã ít càng thêm ít, hơn nữa Bí Cảnh mở ra đều phải cách một đoạn thời gian, trong cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, năm năm trôi qua đệ tử có thể chính thức tiến vào Bí Cảnh một lần kỳ thật cũng không nhiều.

Trong đêm, ánh trăng mờ lung, trong phòng khách chỗ lầu các của Lâm Tiêu, Kỷ Hồng bọn hắn đang nghị luận về chuyện này

- Nghe nói lần này danh ngạch đệ tử Thiên Tài Huấn Luyện Doanh có thể tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh có mười người, không biết chúng ta có cơ hội này không nữa.

Dương Tuấn ánh mắt chờ mong nói.

- Chúng ta cũng đừng nghĩ nữa, ta hỏi thăm một chút, đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ phù hợp điều kiện đã không dưới mười mười, nào đến phiên Chân Võ giả tam chuyển như chúng ta chứ?

Bạch Mông lạnh lùng cười cười.

- Cái này cũng khó mà nói, ta nghe nói, mười danh ngạch lần này cũng không phải đều lựa chọn từ trong đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, sẽ có mấy Chân Võ giả tam chuyển, về phần danh ngạch quả thật phải xem biểu hiện của các học viên trong mấy tháng này.

- Nói vậy chẳng phải mấy người chúng ta cũng có cơ hội sao?

- Hy vọng là có, chỉ có điều cũng không lớn, ngược lại Lâm Tiêu ta cảm giác rất có hi vọng.

- Nếu quả thật có đệ tử tam chuyển gia nhập thì Lâm Tiêu như thế nào cũng sẽ được chọn.

Ánh mắt bọn người Kỷ Hồng đều rơi vào trên người Lâm Tiêu ở một bên.

- Trước khi danh ngạch còn chưa xác định, không ai có thể khẳng định mình có được chọn không, nhưng chỉ cần có một phần khả năng, thì cũng phải cố gắng hết sức.

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén nói, hẳn vừa mới đột phá đến tam chuyển đỉnh phong hiện giờ không ngờ đã lâm vào bình cảnh, từ tam chuyển đỉnh phong tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ là một quá trình vô cùng dài dòng buồn chán, bất quá võ giả có thiên phú cũng không có khả năng một lần là xong, mà lần này nếu có thể tiến vào Viễn Cổ di tích như Thiên Mộng Bí Cảnh, nhất định có thể giảm bớt đại lượng khổ công ỉn.

- Lâm Tiêu nói rất đúng, chỉ cần có một phần khả năng, thì cũng phải cố gắng hết sức

392. Chương 392: Ba Tháng (2)

- Phải hảo hảo tu luyện, nói không chừng ta cũng có cơ hội.

Kỷ Hồng trong nội tâm yên lặng nói, những ngày này tu luyện trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, khiến hẳn cuối cùng từ tam chuyển trung kỳ đã đột phá đến tam chuyển hậu kỳ, thực lực tăng lên khá nhiều, bài danh trên bài danh ngọc bích tuy rằng xa không bằng Lâm Tiêu, nhưng vẫn đang vững bước tăng lên, đến lúc đó chưa hẳn không có cơ hội.

Cùng lúc đó ở mỗi một góc ngách Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, rất nhiều học viên đạt tới tiêu chuẩn đều âm thầm cắn răng, quyết định trong mấy tháng kế tiếp phải hết sức khổ luyện.

Bọn hắn không biết, mấy người điều hành trong Thiên Tài Huấn Luyện Doanh sở dĩ lựa chọn truyền tin tức này ra mục đích chính là muốn hiệu quả này.

Trong những ngày tiếp theo, tất cả đệ tử trong huấn luyện doanh đều đang điên cuồng khổ tu.

Mà sau khi cấp bậc đạt tới tam chuyển đỉnh phong, Lâm Tiêu lại tốn hao nhiều thời gian vào việc tu luyện công pháp, võ kỹ.

Cửu Chuyển Huyền Công đệ tam chuyển, là Lâm Tiêu hiện giờ bức thiết cần tu luyện.

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đệ tam chuyển, cần đại lượng Nguyên Khí Đan ủng hộ, đặc biệt là Nguyên Khí Đan phẩm chất cao, cũng may Lâm Tiêu hiện giờ mỗi tháng bài danh đều có thể ở top 50, huấn luyện doanh mỗi tháng đều cấp cho hai khoả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, hơn nữa Võ Điện mỗi tháng năm khoả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, tổng cộng bảy khoả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan, lại thêm khoả Tứ phẩm Nguyên Khí Đan lúc trước Lâm Tiêu giữ lại và đại lượng Tam phẩm Nguyên Khí Đan hẳn mua sắm mới có thể miễn cưỡng chèo chống giúp hắn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đệ tam chuyển.

Lâm Tiêu lúc này cuối cùng biết rõ vì sao lão giả mặt đỏ ở kho vũ khí lại nói Cửu Chuyển Huyền Công này khó luyện rồi, phải biết rằng Cửu Chuyển Huyền Công đệ tam chuyển là tam chuyển Chân Võ giả có thể tu luyện, nhưng mỗi tháng lại cần mười miếng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan và đại lượng Tam phẩm Nguyên Khí Đan cũng không thể chèo chống hẳn tu luyện, có thể thấy độ khó và sự đáng sợ của Cửu Chuyển Huyền Công.

Ngoại trừ tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, Lâm Tiêu cũng đang không ngừng đề thăng tinh thần lực của mình và đẳng cấp thí luyện thất.

Đẳng cấp thí luyện thất Lâm Tiêu lần đầu khảo thí đã xâm nhập đệ ngũ quan, nhưng mấy tháng tu luyện kế tiếp, Lâm Tiêu vẫn dừng lại ở đệ ngũ quan, thủy chung không cách nào đột phá.

Trải qua nhiều lần khảo hạch, Lâm Tiêu cũng đã nhận được rất nhiều kinh nghiệm, nhưng một lần mạnh nhất, Lâm Tiêu cũng chỉ có thể đánh chết bảy tên trong 16 tên tinh thần thể, rồi sau đó liền bị chín tên tinh thần thể còn lại liên thủ đánh chết.

Lâm Tiêu thế mới biết độ khó của thí luyện thất đệ ngũ quan, cũng hiểu rõ vì sao toàn bộ huấn luyện doanh mấy năm qua chỉ có Đông Phương Nguyệt Minh xếp hàng thứ nhất đã xông đến đệ lục quan, còn lại coi như là Lý Dật Phong bọn hắn cũng chỉ xông đến đệ ngũ quan thôi, muốn dùng cùng thực lực đánh bại 16 tinh thần thể, khó khăn như vậy so với đánh bại tám tinh thần thể tăng lên không chỉ mấy lần.

Nói tóm lại, hiện giờ thực lực Lâm Tiêu tuy rằng đang phi tốc tăng lên, nhưng thí luyện thất thủy chung đình trệ ở đệ ngũ quan, bất quá Lâm Tiêu có thể vượt tới cửa này đã vô cùng kinh người rồi, bài danh thí luyện thất cao hơn hẳn, hiện giờ trên cơ bản đều là những đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành và đỉnh phong kia mà thôi, thời gian bọn hắn tu luyện ở huấn luyện doanh ngắn nhất cũng có hai ba năm, căn bản không phải một tân nhân mới vào huấn luyện doanh mấy tháng như Lâm Tiêu có thể so sánh được.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày Lâm Tiêu đều đắm chìm trong tu luyện.

Theo không ngừng phục dụng Tứ phẩm Nguyên Khí Đan và hấp thu nguyên khí trong thiên địa, nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu lại bằng vào tốc độ kinh người tăng trưởng, rồi sau đó dưới sự cô đọng của nhị chuyển Cửu Chuyển Huyền Công chuyển hóa thành nguyên lực tinh khiết nhất, đánh sâu vào đệ tam chuyển.

Đắm chìm trong tu luyện liên tục như thế như thế, trong chớp mắt, thời gian hơn ba tháng trôi qua lặng yên không một tiếng động.

Hôm nay là ngày cuối cùng tháng hai, cũng là thời gian định ra xếp hạng sau cùng tháng hai.

Trong phòng tu luyện, Lâm Tiêu khoan chân mà ngồi.

Ở trong cơ thể của hắn, nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhị chuyển như một cỗ nước chảy bị quấy lên, dùng một loại tốc độ kinh người vận chuyển trong cơ thể Lâm Tiêu, cùng lúc đó, một cỗ nguyên khí trong thiên địa và nguyên lực ẩn chứa trong một khối Tứ phẩm Nguyên Khí Đan phục dụng trước kia cũng bị Lâm Tiêu chậm rãi hấp thu vào cơ thể, cuối cùng gia nhập vào trong nguyên lực hùng hậu, tiến hành Chu Thiên tuần hoàn trong kinh mạch.

Hơn ba tháng khổ luyện, khiến nồng độ nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu đã đạt đến một mức độ kinh người.

Ken két.

Trong Chu Thiên tuần hoàn lần lượt, nguyên lực trong cơ thể Lâm Tiêu đột nhiên như nhận lấy kích thích nào đó, nguyên lực đệ nhị chuyển vốn xoay tròn vận chuyển lấy lại có chút cò lại một cái, ngưng tụ thành một đoàn nhỏ hơn, mà vận tốc quay vòng xoay nguyên lực lại trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, đồng thời tốc độ lưu động cũng tăng lên ít nhất một nửa.

Một cỗ cảm giác phong phú từ đáy lòng Lâm Tiêu tự nhiên toát ra, cả người phảng phất như được lột xác vậy, toàn thân tràn đầy lực lượng.

- Ta đột phá đến tam chuyển.

Mở hai mắt ra, trong đôi mắt Lâm Tiêu toát ra một tia cuồng hỉ.

Mà dưới sự toàn lực tu luyện, trải qua hơn ba tháng khổ tu, công pháp Cửu Chuyển Huyền Công của Lâm Tiêu rốt cục đã đột phá đến đệ tam chuyển.

- Tu luyện thất còn nữa canh giờ, ta cũng không thể lãng phí được.

Lâm Tiêu rất nhanh tỉnh táo lại từ trong mộng rồi, ngăn chặn tâm tình cuồng hỉ trong nội tâm, chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Sau nửa canh giờ, Lâm Tiêu đi ra phòng tu luyện.

- Hôm nay là ngày 29 tháng hai, cũng là ngày cuối cùng tháng này, ta còn một lần cơ hội khiêu chiến thí luyện thất vẫn chưa sử dụng, không biết lần này có đạt đến bước kia không?

Lâm Tiêu trong nội tâm đối với bản thân rất là chờ mong, khảo hạch thí luyện thất tuy rằng là chế tạo ra tinh thần thể thực lực giống với bản thân, nhưng theo thực lực đệ tử tăng lên, các loại võ kỹ công pháp trở nên mạnh mẽ, phương thức chiến đấu cũng sẽ trở nên càng thêm linh hoạt và tự nhiên, tự nhiên sẽ chiếm cứ một chút ưu thế.

Thật giống như trong lúc học đồ, không học tập bất kỳ võ kỹ công pháp nào cả, nếu thí luyện trong thí luyện thất thì chỉ sợ ngay cả đánh bại một tinh thần thể thực lực ngang với mình cũng khó khăn, ngay cả cửa đầu tiên cũng khó mà xông qua được.

Dù sao học đồ không biết bất cứ võ kỹ công pháp nào cả, dựa vào hoàn toàn là lực lượng và tốc độ, ngoại trừ ý chí chiến đấu ra căn bản không có bao nhiêu phương thức chiến đấu để lựa chọn cả.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, Lâm Tiêu trực tiếp đi về chỗ thí luyện thất.

Mấy tháng này, bài danh của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích thủy chung vẫn vững bước tăng lên.

Cuối tháng mười, bài danh của Lâm Tiêu trong thí luyện thất từ thứ 35 tăng lên thứ 31, mà tổng bài danh trên bài danh ngọc bích cũng từ thứ 45 tăng lên tới thứ 43.

393. Chương 393: Huyền Công Tam Chuyển

Bởi vì không có đột phá về mặt cảnh giới, hơn nữa lúc đó Cửu Chuyển Huyền Công đệ nhị chuyển của Lâm Tiêu vẫn chưa luyện thành, tổng bài danh tăng lên cũng không nhiều.

Càng khiến co bọn hấn giật mình chính là nhan sắc danh tự Lâm Tiêu trên bài danh thạch bích thí luyện thất.

Trên bài danh thạch bích thí luyện thất, đệ tử xông đến đệ ngũ quan, nhan sắc danh tự đều là màu trắng, mà một khi đột phá đệ ngũ quan tiến vào đệ lục quan, nhan sắc danh tự sẽ từ màu trắng biến thành màu đỏ.

Trước đây, danh tự trên toàn bộ bài danh ngọc bích thí luyện thất chỉ có Đông Phương Nguyệt Minh xếp hạng đệ nhất là màu đỏ, nhưng hiện giờ, danh tự Lâm Tiêu bài danh thứ hai cũng biến thành màu đỏ.

- Đệ lục quan, Lâm Tiêu kia xông đã đến đệ lục quan.

Chúng người không thể kiềm chế tâm tình của mình, nhiệt liệt nghị luận lên.

- Hấn thông qua được đệ ngũ quan?

Trần Húc mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Thứ hạng của hấn trên bài danh thạch bích thí luyện thất là thứ 37, cũng thuộc về một thành viên xâm nhập đệ ngũ quan, tự nhiên biết rõ đệ ngũ quan khó khăn thế nào, dùng thực lực Hóa Phàm cảnh sơ kỳ của hấn cũng chỉ có thể chèo chống một lát ở đệ ngũ quan, nhiều nhất chỉ chém giết được vài tên tinh thần thể ngang giai thôi.

- Thông qua được rồi, cùng Đông Phương Nguyệt Minh nổi danh, đã trở thành đệ tử thứ hai trong thời gian huấn luyện đạt tới đệ lục quan trong huấn luyện doanh.

Một bên một đệ tử khí thế trầm ổn, trên người lộ ra khí tức đáng sợ cả kinh nói, hấn là học viên cũ đã ở huấn luyện doanh bốn năm rưỡi rồi, thứ hạng trên bài danh ngọc bích là thứ bảy, trong ấn tượng của hấn, Đông Phương Nguyệt Minh xếp hạng đệ nhất hiện giờ cũng là gia nhập huấn luyện doanh ba năm rưỡi, cũng là một năm trước mới xâm nhập được vào đệ lục quan, mà Lâm Tiêu thì sao? Tính toán cẩn thận thì hấn mới gia nhập huấn luyện doanh được nửa năm, cả hai tuy rằng đều là đệ lục quan, nhưng phân lượng lại khác biệt rất rõ ràng.

- Bài danh Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích đạt tới hai mươi mốt, thoáng cái tăng lên mười lăm hạng.

Đồng thời có đệ tử trông thấy bài danh của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích nhin không được hô lên, bởi vì thí luyện thất bài danh thoáng cái tăng lên đến thứ hai, bài danh của Lâm Tiêu trên bài danh ngọc bích tự nhiên cũng tăng lên tương đối.

Kết..

Trong tiếng nghị luận của mọi người, lúc này thí luyện thất đại môn đột nhiên vang lên, một đạo nhân ảnh từ đó đi ra, đúng là Lâm Tiêu.

Mọi người thấy Lâm Tiêu từ trong thí luyện thất đi ra, da đầu vậy mà một hồi run lên.

- Thí luyện thất bài danh thứ hai, bài danh ngọc bích bài danh hai mươi mốt?

Lâm Tiêu không để ý đến mọi người ngốc trệ, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên bài danh trong đại sảnh, mặc dù đối với thứ hạng của mình hấn đã sớm có chuẩn bị, nhưng hiện giờ thấy thể trong lòng Lâm Tiêu vẫn nhin không được mừng rỡ, nếu thể cơ hội mình đạt được danh ngạch tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh sẽ tăng nhiều rồi.

Trong thí luyện thất đại sảnh tụ tập đại lượng học viên đồng thời giờ phút này ở đại môn Thiên Tài Huấn Luyện Doanh cũng có không ít đệ tử dừng chân.

Với tư cách là ngày cuối cùng tháng hai, thời gian định ra bài danh, các học viên ngoại trừ sẽ xông thí luyện thất ra thì cũng đến trước thạch bích màu đen kiểm tra đo lường thực lực của mình một chút, xem thử mình trong một tháng qua có tiến bộ không.

Giờ phút này, năm người Lý Dật Phong cũng tụ tập trước thạch bích màu đen.

- Lương Phương, mấy người chúng ta vừa rồi đều khảo nghiệm qua rồi, ngoại trừ Lý Dật Phong sư huynh ra, bài danh mấy người chúng ta tuy rằng tiến bộ không lớn, nhưng luôn luôn tăng lên một hai bậc, nếu bài danh của người tăng lên con may, còn bài danh giảm, ta về sau sẽ xem thường người đấy.

Mộ Lăng khoanh hai tay, vui cười nhìn Lương Phương.

397. Chương 397: Xác Định Danh Ngạch (1)

Chương 397: Xác định danh ngạch. (1)

- Đúng đấy, người xem bài danh Lâm Tiêu sư đệ cũng là 36 rồi, người thân là sư huynh bài danh rõ ràng chỉ có 38, không khỏi cũng quá xấu hổ đi.

Một bên Nam Môn Thành cũng cười nói.

Năm người bọn hắn chính là thiên tài xuất sắc nhất của Võ Điện phân bộ Hiên Dật Quận Thành mấy năm này, trong đó bài danh Lý Dật Phong trên bài danh ngọc bích là thứ ba, Hề Hiên Thành bài danh 11, Mộ Lăng bài danh 23, Nam Môn Thành bài danh 29, mà Lương Phương thì bài danh 38.

Đương nhiên, hiện giờ còn phải thêm Lâm Tiêu, bài danh 36.

- Mấy người các ngươi yên tâm đi.

Lương Phương thoải mái cười cười, ánh mắt rơi vào trên bài danh 36 của Lâm Tiêu, hai đám có chút nắm chặt.

Tuy rằng đều là đệ tử Võ Điện, năm người bọn hắn cũng quan hệ rất tốt với Lâm Tiêu, nhưng thân là sư huynh, Lâm Tiêu mấy tháng này bài danh tăng vọt, tháng trước càng vượt qua hắn, khiến trong lòng Lương Phương cũng âm thầm ảo não.

Gần đây nửa năm khổ tu, Lương Phương dốc sức vào tháng này đã hơi có đột phá, tuy rằng không thể từ Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đạt tới Hóa Phàm cảnh đại thành, nhưng ở trên thực lực lại có tăng lên không nhỏ.

Trước thạch bích màu đen, ánh mắt Lương Phương bình tĩnh trở lại.

Sau một khắc. . .

Thân hình Lương Phương bỗng nhiên bạo lướt ra, từ tĩnh chuyển qua động, giống như một đạo lưu quang mạnh mẽ nhảy vào phạm vi uy áp thạch bích màu đen, chỉ nháy mắt Lương Phương liền đi tới trước mặt thạch bích màu đen, thân hình mạnh mẽ tung lên, như một đầu Mãnh Hổ chấp cánh phóng lên trời, đi tới chỗ cao 27m trước thạch bích màu đen.

Phá.

Trong tiếng rống giận dữ, Lương Phương trùng trùng điệp điệp nện một quyền lên thạch bích màu đen, quyền kinh nhộn nhạo tạo ra lực lượng đáng sợ, thậm chí khiến hư không lan ra từng vòng gợn sóng hư vô, gợn sóng kia tổng cộng có lực trọng, tầng tầng lớp lớp, ẩn chứa lực phá hoại đáng sợ.

Quyền đánh vào thạch bích phát ra tiếng nổ vang nặng nề, thân hình Lương Phương nhanh chóng rút lui, rồi sau đó rơi vào ngoài trăm mét.

- Lực trọng quyền vân, Lương Phương, võ kỹ của ngươi đột phá rồi sao?

Mộ Lăng kinh ngạc lên tiếng, bọn người Hề Hiên Thành ở bên cũng giật mình mắt nhìn Lương Phương.

Lương Phương tu luyện chính là Địa cấp đệ giai Bôn Thiên quyền, căn cứ vào có bao nhiêu quyền vân là có thể nhìn ra thực lực, với tư cách là bằng hữu Lương Phương, bọn hắn biết rõ trước kia Lương Phương một kích toàn lực cũng chỉ có thể đánh ra năm đạo quyền vân thôi, bây giờ lại xuất hiện sáu đạo, hiển nhiên là có đột phá.

Lương Phương mỉm cười, không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bài danh của mình trên thạch bích.

Dưới ánh mắt của mọi người, bài danh Lương Phương vốn từ thứ 38 một đường kéo lên, cuối cùng dừng lại ở vị trí thứ 30.

- Móa, Lương Phương người thiếu chút nữa đã vượt qua ta rồi.

Nam Môn Thành tỷ thì bị dọa toát mồ hôi lạnh, hấn chỉ cao hơn Lương Phương một hạng, xếp hạng 29.

- Đáng tiếc.

Lương Phương lại lắc đầu, bất quá rất nhanh lại thu thập xong tâm tình, duy nhất một lần tăng lên mấy bậc đã xem như thành tích khó lường rồi, nói đến ít nhất bài danh cũng cao hơn Lâm Tiêu sư đệ.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lương Phương rơi vào chỗ thứ 37, chợt nét mặt của hắn không khỏi ngẩn ngơ.

-Ồ, Lâm Tiêu sư đệ đâu rồi.

Ánh mắt Lương Phương cao thấp đánh giá, vị trí hơn ba mươi trên bài danh ngọc bích, danh tự Lâm Tiêu vậy mà biến mất, rõ ràng hắn khi hắn khảo thí bài danh Lâm Tiêu vẫn còn đấy.

- Đúng vậy a, bài danh của Lâm Tiêu sư đệ sao không thấy nữa rồi?

Mộ Lăng sau khi nghe được thanh âm của Lương Phương cũng không phát hiện ra danh tự Lâm Tiêu, không khỏi nghi ngờ nói.

Lúc này –

- Chuyện gì xảy ra? Sao bài danh của ta đột nhiên giảm xuống một bậc.

- Của ta cũng thế, từ 54 hạ xuống thứ 55.

- Bài danh của ta cũng từ 25 hạ xuống 26.

- Là bài danh của ai tăng lên sao? Ở đây ngoại trừ Lương Phương của Vô Điện ra cũng không có ai khảo thí, chẳng lẽ là bên phía thí luyện thất có người đột phá sao?

Đám người đột nhiên truyền đến một hồi tiếng động ồn ào, Lương Phương vội ngẩng đầu nhìn lại, lập tức liền phát hiện thứ hạng của mình cũng từ 30 hạ xuống 31.

- Bài danh lão nương rõ ràng cũng hạ xuống.

Mộ Lăng vội vàng nhìn về phía thứ hạng của mình, vậy mà phát hiện mình cũng từ thứ 23 hạ xuống thứ 24.

- Bài danh của ta không thay đổi.

Hề Hiên Thanh bài danh mười một nhìn qua tên mình, phát hiện thứ tự của mình cũng không thay đổi.

- Là ai? Là ai đột phá?

Mộ Hoàn theo tên của mình nhìn xem, vừa nhìn lập tức liền ngẩn ngơ.

Bọn người Hề Hiên Thanh ở một bên cũng sợ ngây người.

- Lâm Tiêu sư đệ sao lại vọt lên thứ 21 rồi?

- Hắn vừa rồi rõ ràng vẫn là thứ 36, sao thoáng cái tăng lên 15 hạng?

- Hắn đến tột cùng ở bên phía thí luyện thất làm chuyện gì?

Mấy người Mộ Lăng trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả Lý Dật Phong cũng biểu lộ ngốc trệ, mà các học viên còn lại ở bên cạnh hiển nhiên cũng phát hiện nguyên nhân bài danh thay đổi, nguyên một đám hai mắt trừng tròn xoe.

- Xôn xao.

Trong chốc lát, cả Thiên Tài Huấn Luyện Doanh đều sôi trào lên.

Một canh giờ sau khi bài danh Lâm Tiêu thay đổi .

Trong đại sảnh màu đen trong kiến trúc xa hoa tại Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, năm phó doanh chủ quyết định tất cả công việc trọng đại trong huấn luyện doanh khẩn cấp tập hợp với nhau.

- Chư vị, vừa mới nhận được tin tức, đệ tử xuất sắc nhất trong thiên tài đệ tử đại bí Tân Vệ Thành lần này Lâm Tiêu, lúc trước đã xông qua thí luyện thất đệ ngũ quan, đã trở đệ tử thứ hai xông lên đệ lục quan trong huấn luyện doanh chúng ta hiện giờ.

- Khó có được chính là, Lâm Tiêu này năm nay mới mười sáu tuổi, thực lực đã đạt đến tam chuyển đỉnh phong, hơn nữa mới vừa gia nhập huấn luyện doanh chúng ta được nửa năm, điều này đã phá vỡ ghi chép của huấn luyện doanh Hiên Dật Quận Thành trong mấy chục năm qua, so với thời gian đại ca hán Lâm Hiên năm đó xâm nhập đệ lục quan còn sớm hơn một tháng.

- Mẫu chốt nhất chính là đại ca của hán Lâm Hiên lúc tiến vào huấn luyện doanh chúng ta đã mười tám tuổi, Lâm Tiêu này còn nhỏ hơn đại ca hán hai tuổi.

Lão giả tóc bạc trong năm tên phó doanh chủ trầm giọng nói.

- Đây là một ít tư liệu về Lâm Tiêu.

Lúc này, một phần tư liệu phân biệt được phát vào tay mấy doanh chủ, trên đó đều là tin tức về một mình Lâm Tiêu.

- Thật sự là khiến ta giật mình, Lâm gia này vậy mà liên tiếp sinh ra hai thiên tài như yêu nghiệt, xâm nhập đệ lục quan cũng không coi vào đâu, huấn luyện doanh chúng ta thường xuyên sẽ có, nhưng vào mười sáu tuổi xâm nhập đệ lục quan ta thật sự chưa từng thấy qua.

Gã đại hán đầu trọc trong năm tên phó doanh chủ trừng mắt, hiển nhiên cũng nhận được kích thích không nhỏ, hán tuy rằng bây giờ là cường giả Quy Nguyên cảnh, cao cao tại thượng, Lâm Tiêu hiện giờ căn bản không cách nào với tới, nhưng vào mấy chục năm trước khi hán cũng độ tuổi như và Lâm Tiêu, thực lực còn không bằng Lâm Tiêu hiện giờ.

- Một thiên tài như vậy, huấn luyện doanh chúng ta nhất định phải đại lực bồi dưỡng.

398. Chương 398: Xác Định Danh Ngạch (2)

Chương 398: Xác định danh ngạch. (2)

- Ta cảm thấy danh ngạch Thiên Mộng Bí Cảnh lần này nhất định phải lưu cho Lâm Tiêu một cái.

Vương phó doanh chủ đề nghị nói.

- Ta đồng ý, Hiên Dật Quận Thành chúng ta đã thật lâu không xuất hiện qua thiên tài như vậy rồi, nếu không bồi dưỡng, đối với Hiên Dật Quận Thành chúng ta mà nói sẽ là tổn thất lớn.

Trung niên nam tử sắc mặt hồng nhuận phơn phớt cũng đồng ý nói.

- Mười sáu tuổi đã xông đến thí luyện thất đệ lục quan, thiên phú như vậy trình độ ưu tiên tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh cá nhân ta cảm thấy còn trên cả Đoạn Hồng và Chu Chỉ Hóa Phàm cảnh đại thành, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng.

Lão già tóc bạc trong ánh mắt hiện lên một đạo tinh mang:

- Chư vị nói không sai, năm đó chuyện đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu chúng ta không chịu nổi áp lực ở trên, khiến Hiên Dật Quận Thành tương lai tổn thất một thiên tài, hiện giờ thiên phú Lâm Tiêu này còn trên cả đại ca của hán, nếu ta lại khiến Hiên Dật Quận Thành chúng ta mất đi một thiên tài, thì khó thoát khỏi tội lỗi.

- Bạch lão, không nên nói như vậy, chuyện năm đó cũng không phải trách nhiệm một mình người, mà là quyết định chung của chúng ta, Lâm Tiêu này ta nghĩ chính là thượng thiên cho chúng ta một cơ hội đền bù tổn thất.

- Đúng, chuyện năm đó chúng ta cũng bất lực, không trách được ai.

Bốn người còn lại nhao nhao nói.

- Ta hiện đang lo lắng chính là an toàn của Lâm Tiêu, ta nghe nói Lâm Tiêu mấy tháng trước đã từng bị người đuổi giết trong núi rừng bên ngoài Hiên Dật Quận Thành, lần này tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh càng thêm nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thiên phú Lâm Tiêu mặc dù cao, nhưng cũng chỉ là tam chuyển đỉnh phong Chân Võ giả, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vậy thì tổn thất sẽ rất lớn.

- Ta nghĩ không cần cân nhắc nhiều vậy đâu, võ giả muốn lớn lên, phải trải qua mưa gió và sinh tử khảo nghiệm, nếu ngay cả chút ngăn trở ấy cũng không ngăn cản được, vậy thì thiên phú Lâm Tiêu cho dù có cao, thành tựu tương lai cũng sẽ không mạnh bao nhiêu.

- Nói thì nói như thế, phong hiểm đương nhiên phải tránh, dù sao các thế lực còn lại có thể tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh cũng sẽ không yếu, bọn hắc nguyên một đám đức hạnh thế nào ta nghĩ chưa vị đều rõ, hàng năm trong các đại Bí Cảnh vẫn lạc rất nhiều đệ tử, ít nhất có một nửa là chết trong lúc chém giết lẫn nhau.

Xã hội loài người trải qua thú triều Hủy Diệt Chi Nhật tập kích, mặc dù có cùng chung địch nhân, nhưng hơn hai nghìn năm qua tranh đấu vẫn chưa từng đình chỉ, đây có lẽ chính là bản tính nhân loại.

- Như vậy đi, căn cứ quy định huấn luyện doanh, bất luận học viên nào năm thứ nhất gia nhập huấn luyện doanh đột phá đến thí luyện thất đệ lục quan, sẽ đạt được ban thưởng một quả Ngũ phẩm đan dược, một kiện ngũ giai bảo vật, ngũ giai bảo vật này chúng ta có thể cho Lâm Tiêu một kiện bảo vật tính phòng ngự, như vậy năng lực sinh tồn của hắn dĩ nhiên sẽ tăng nhiều.

- Đệ nghị này không tệ.

- Cứ như vậy đi.

Mọi người nhao nhao đồng ý.

- Vậy tốt rồi, hiện giờ mười danh ngạch Thiên Mộng Bí Cảnh đã xác định ba cái, Lâm Tiêu, Đoạn Hồng, Chu Chỉ, về phần bảy danh ngạch còn lại, chúng ta căn cứ vào bài danh cuối cùng buổi tối hôm nay để phân định.

Trong đại sảnh màu đen, năm phó doanh chủ nhanh chóng thương nghị xong quyết định.

Trải qua một trận chiến thí luyện thất, Lâm Tiêu lại một lần nữa đã trở thành nhân vật phong vân trong toàn bộ trại huấn luyện, hôm nay coi như là đệ tử bài danh cao trong trại huấn luyện đối với hắn cũng không dám có chút khinh thị.

Ngày hôm sau trời vừa sáng.

Chỗ huấn luyện đại lâu Thiên Tài Huấn Luyện Doanh đột nhiên dán một tấm bố cáo, trên đó biểu hiện chính là mười danh ngạch đệ tử Thiên Mộng Bí Cảnh lần này, mà thứ tự Lâm Tiêu nằm chình ình ở phía trên, ngoại trừ Lâm Tiêu ra, dùng thận phận tam chuyển đỉnh phong Chân Võ giả tiến vào danh ngạch còn có Trần Tư Tư bài danh 56 trên bài danh ngọc bích hiện giờ, đây là một nữ đệ tử gia nhập huấn luyện doanh một năm rưỡi, năm nay mười chín tuổi, một người khác là Lưu Vân hiện giờ bài danh 64 trên bài danh ngọc bích, cũng là học viên mới vừa gia nhập nửa năm như Lâm Tiêu.

Lưu Vân cũng là tân nhân tuy rằng không chói mắt bằng Lâm Tiêu, nhưng phát triển của hắn cũng vô cùng kinh người, vừa mới gia nhập Lưu Vân liền xâm nhập thí luyện thất đệ tứ quan, thí luyện thất bài danh 66, bài danh ngọc bích bài danh 87, mà nửa năm qua hắn phát triển cực nhanh, tháng hai vừa qua thí luyện thất bài danh 49, bài danh ngọc bích bài danh 65.

Chiếu theo xu thế này, Lưu Vân rất có thể vào năm thứ nhất gia nhập huấn luyện doanh lọt vào được top 50, hơn nữa năm nay Lưu Vân mới chỉ 18 tuổi.

Nếu như không có Lâm Tiêu thì Lưu Vân sẽ trở thành một thót hắc mã lớn nhất trong tân nhân lần này, đáng tiếc đã có Lâm Tiêu châu ngọc phía trước, Lưu Vân lại lộ ra có chút ảm đạm.

Ngoài ba người bọn họ ra, bảy người khác ngoại trừ một người là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ mười chín tuổi ra, sáu người khác đều là hai mươi, trong đó Đoạn Hồng và Chu Chỉ là hai người mạnh nhất, thực lực đạt đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành, bài danh trên bài danh ngọc bích theo thứ tự là thứ tám và thứ mười lăm.

Ở Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, võ giả đạt đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành ước chừng có hai mươi tên, trong đó ngoại trừ Đoạn Hồng và Chu Chỉ ra trẻ tuổi nhất cũng là hai mươi một tuổi, không cách nào tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, mà Đoạn Hồng có thể ở trong gần hai mươi tên võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành bài danh thứ tám, xem như cực kỳ kinh người rồi.

Danh sách vừa ra, những đệ tử tiến vào danh sách tự nhiên mừng rỡ như điên, mà không tiến vào thì trong lòng rất không cam lòng.

Đặc biệt là tám gã đệ tử hai mươi tuổi, mà lại đạt đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ kia, trong lòng càng cực kỳ không phục.

Bất quá vì uy nghiêm của huấn luyện doanh, cũng không có đệ tử nào dám kháng nghị, ở trong trại huấn luyện nếu trái quy tắc, thì sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, nói không chừng sẽ bị trục xuất huấn luyện doanh.

Sáng sớm, Lâm Tiêu tại lầu các bên ngoài trên đường nhỏ chạy bộ, ôn hòa dưới ánh mặt trời chiếu sáng ra, cho người một loại ấm áp cảm giác.

Lâm Tiêu biết rõ mình đạt được danh ngạch tâm tình thật tốt, tâm tình sung sướng đang chạy lấy.

Đột nhiên –

- Lâm Tiêu.

Một tiếng gọi quen thuộc vang lên sau lưng Lâm Tiêu, Lâm Tiêu quay đầu, đã nhìn thấy Từ Bác đạo sư một thân võ bào màu đen mặt mũi tràn đầy ý cười bước nhanh tới.

- Lâm Tiêu, đi theo ta, Vương phó doanh chủ muốn gặp ngươi.

Từ Bác cười nhìn Lâm Tiêu, ngày đầu tiên lúc mang Lâm Tiêu gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, Từ Bác cũng đã nhìn ra Lâm Tiêu không đơn giản, nhưng hần dù nghĩ thế nào cũng thật không ngờ, thiên phú của Lâm Tiêu lại đáng sợ như thế, đáng sợ đến mức một đạo sư ở trong huấn luyện doanh công tác vài chục năm, gặp qua vô số thiên tài như hần cũng phải nhìn lên.

- Vương phó doanh chủ muốn gặp ta?

Lâm Tiêu khẽ giật mình.

399. Chương 399: Thanh Nguyên Giáp (1)

Chương 399: Thanh Nguyên Giáp. (1)

- Nhất định là vì chuyện ngươi xâm nhập đệ lục quan thí luyện thất rồi.

Từ Bác đạo sư cười nói.

- Đúng rồi.

Lâm Tiêu lúc này mới chợt hiểu, hần những ngày này khổ luyện như thế một lòng vì danh ngạch Thiên Mộng Bí Cảnh, lại quên mất tiến vào đệ lục quan thí luyện thất huấn luyện doanh sẽ có ban thưởng.

- Căn cứ quy tắc, đệ tử vừa gia nhập huấn luyện doanh năm đầu tiên đã xâm nhập thí luyện thất đệ lục quan, sẽ được ban thưởng một khoả Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan và một kiện ngũ giai bảo vật.

Lâm Tiêu có chút nhớ lại phần thưởng mình sẽ nhận được khi xâm nhập thí luyện thất đệ lục quan.

- Từ Bác đạo sư, xin chờ tại hạ một chút.

Lâm Tiêu trở lại trong lầu các của mình thay đổi quần áo, lúc này mới đi theo Từ Bác đi về phía chỗ biệt thự của Vương phó doanh chủ.

Đã có kinh nghiệm lần trước, Lâm Tiêu và Từ Bác quen việc dễ làm đi tới biệt thự Vương phó doanh chủ, rồi sau đó một mình một người đi tới thư phòng ở lầu hai.

Trong thư phòng, thấy Lâm Tiêu vào Vương phó doanh chủ buông văn kiện trong tay xuống, ánh mắt hòa ái nhìn qua Lâm Tiêu.

- Mới mấy tháng không gặp, không nghĩ tới tiểu tử ngươi rõ ràng lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Vương phó doanh chủ cười mỉm, trong giọng nói lại không có chút ý trách cứ nào cả, ngược lại lộ ra chút vui mừng, thoải mái.

Trong trại huấn luyện có thể xuất hiện một thiên tài như vậy, đối với phó doanh chủ quản lý huấn luyện doanh như Vương An mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện vui vẻ nhất.

- Nào, ném thử trà ta pha đi.

Vương An phó doanh chủ đứng lên tự mình rót một chén trà cho Lâm Tiêu, động tác tùy ý này lại khiến Lâm Tiêu thụ sủng nhược kinh.

Thân là một trong năm cự đầu huấn luyện doanh, cường giả Quy Nguyên cảnh lại từ mình châm trà ột học viên, đủ để nhìn ra trong nội tâm Vương phó doanh chủ cao hứng đến thế nào rồi.

Nước trà nâu nhạt mùi thơm ngát vào bụng, một cổ cảm giác cam thuần, hùng hậu quanh quẩn trong cơ thể Lâm Tiêu, trà Vương phó doanh chủ pha tuy rằng không có công hiệu cường đại như trà của Thái Thúc Ngọc điện chủ, nhưng hiển nhiên cũng là dùng linh dược phẩm giai cao pha chế, một ngụm uống xong, khiến mỗi một tế bào toàn thân Lâm Tiêu đều phẳng phất như được hô hấp vậy, vô cùng khoan khoái dễ chịu.

- Lâm Tiêu, mục đích ta gọi ngươi tới đây có lẽ ngươi đã biết, đệ tử gia nhập huấn luyện doanh năm thứ nhất đã xâm nhập thí luyện thất đệ lục quan sẽ được huấn luyện doanh ban thưởng, đây là phần thưởng dành cho ngươi.

Sau khi tùy ý nói chuyện với nhau hai câu, trên tay Vương phó doanh chủ đột nhiên hiện lên một tia nguyên lực chấn động rất nhỏ, chợt một bình ngọc trắng tinh cùng với một cái hộp ngọc màu xanh đột ngột xuất hiện ở trên tay Vương phó doanh chủ.

- Đây là. . . Không gian bảo vật?

Ánh mắt Lâm Tiêu không nhìn về bình ngọc và hộp ngọc kia, ngược lại nhìn chăm chú vào mặt nhẫn bình thường trên ngón giữa tay phải Vương phó doanh chủ. Cái giới chỉ này vô luận là tạo hình hay là tài liệu nhìn qua đều cực kỳ bình thường, nhưng Lâm Tiêu cảm giác được rõ ràng nguyên lực chấn động trước kia chính là từ trên chiếc nhẫn kia phát tán ra, chợt trên tay phải trống rỗng của Vương phó doanh chủ liền xuất hiện bình ngọc và giáp da này.

- Đây là Không Gian Giới Chỉ, chính là một loại tương đối quý trọng trong hạ phẩm nguyên khí, thuộc về bảo vật thất giai, bên trong có được không gian năm mét vuông, cũng không phải người như ngươi bây giờ có thể lấy được, coi như là cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không phải mỗi người đều có được.

Cảm nhận được ánh mắt Lâm Tiêu, Vương phó doanh chủ đột nhiên cười cười:

- Đương nhiên, nếu như ngươi có thể thông qua toàn bộ tám quan thí luyện thất, có lẽ ta có thể xin huấn luyện doanh đổi ban thưởng thất giai bảo vật thông qua đệ bát quan chuyển thành một miếng Không Gian Giới Chỉ.

Vương phó doanh chủ hướng dẫn dắt sự chú ý của Lâm Tiêu.

- Thông qua toàn bộ tám quan?

Lâm Tiêu vừa trừng mắt.

Tuy rằng hần hôm nay đã xâm nhập đến đệ lục quan, nhưng hần biết rất rõ đệ bát quan đến tột cùng khó khăn bao nhiêu. Đến loại trình độ đó rồi, có thể nói võ giả đối với lĩnh ngộ chiến đấu đã đạt đến một loại cảnh giới đạo, tùy tâm sở dục, đơn giản có thể đánh chết võ giả thực lực ngang với mình dễ dàng như uống nước vậy, nhưng mình hiện giờ tạm thời không cách nào với tới được.

Lâm Tiêu tự tin, nhưng lại không tự đại.

Bất quá Lâm Tiêu tin tưởng chỉ cần mình không ngừng phát triển trên võ đạo, một ngày nào đó sẽ xông qua đệ bát quan thí luyện thất.

- Một khoả Không Gian Giới Chỉ có được năm mét vuông không gian là hạ phẩm nguyên khí, thất giai bảo vật, vậy Thương Long Tí của ta đến tột cùng là bảo vật cấp bậc gì?

Đồng thời Lâm Tiêu cũng nghĩ đến Thương Long Tí mình đạt được trong địa để cổ thành, không gian trong Thương Long Tí cao hơn trăm trượng, gần 300m, dài rộng cũng đều đạt đến trên trăm trượng, phẳng phất như một tiểu thế giới, tương đương với 3000 vạn mét vuông không gian, gấp 600 vạn lần Không Gian Giới Chỉ trên tay Vương phó doanh chủ, Lâm Tiêu đã không thể nghĩ nổi Thương Long Tí này đến tột cùng là không gian bảo vật cấp bậc gì nữa rồi.

- Lâm Tiêu, nơi này là một khoả Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan, còn có một kiện ngũ giai phòng ngự nội giáp Thanh Nguyên Giáp.

Vương phó doanh chủ đưa đồ vật trong tay cho Lâm Tiêu.

- Ngũ giai phòng ngự nội giáp?

Lâm Tiêu giặt mình rồi, liền mở hộp ngọc kia ra, ở trong hộp ngọc, một kiện giáp da màu xanh như lân giáp rậm rạp im lặng lặng đặt ở đó.

Dùng nhẹ tay sờ trên giáp da màu xanh kia, một loại cảm giác mềm mại, thoải mái dễ chịu truyền đến, cũng không có cảm giác thô ráp như lân giáp yêu thú, trên bì giáp này, Lâm Tiêu còn cảm giác được một loại nguyên lực chấn động rất nhỏ, hiển nhiên ở trên bì giáp này có khắc nguyên lực trận văn nào đó.

Căn cứ quy định, đệ tử huấn luyện doanh vào tháng thứ nhất xâm nhập thí luyện thất đệ lục quan, sẽ đạt được một khoả Ngũ phẩm Nguyên Khí Đan và một kiện ngũ giai bảo vật, theo Lâm Tiêu thấy thì ngũ giai bảo vật này nhiều nhất cũng chỉ là một gốc ngũ giai linh dược bình thường, giá trị một hai triệu lượng thôi, lại không nghĩ rằng dĩ nhiên là một kiện bì giáp.

Phải biết rằng, hộ giáp tính phòng ngự thuộc loại rất thu hút, một kiện ngũ giai hộ giáp tính phòng ngự bình thường ở trên thị trường giá ít nhất cũng ngoài mười triệu lượng, đắt thì thậm chí giá mấy ngàn vạn lượng, mấu chốt là có tiền còn không mua được, chỉ có thể trong một ít đấu giá hội cỡ lớn ngẫu nhiên thấy được hộ giáp tính phòng ngự.

- Thanh Nguyên Giáp này chính là dùng da Ấu thể lục tinh yêu thú Thiết Thanh Long chế thành, cũng do Ngũ phẩm trận pháp sư tuyên khắc ra trận pháp, nguyên khí đại sư luyện chế thành, coi như trong hộ giáp ngũ giai cũng thuộc về tồn tại tương đối cường đại, Thanh Nguyên Giáp này có thể suy yếu một nửa lực công kích của võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ bình thường và 10% nguyên lực công kích của võ giả Hóa Phàm cảnh trung kỳ.

Vương phó doanh chủ giải thích nói.

400. Chương 400: Thanh Nguyên Giáp (2)

Ừng ực.

Lâm Tiêu nuốt nước miếng, nếu như ngày đó mình có Thanh Nguyên Giáp, có lẽ bị đuổi giết cũng không chật vật vậy rồi, thậm chí còn có khả năng đào tẩu nữa.

10% nghe tựa hồ không nhiều lắm, nhưng trong chiến đấu giữa võ giả lại có tác dụng rất lớn, người có hộ giáp người khác không có, đây là ưu thế.

- Đa tạ Vương phó doanh chủ.

Lâm Tiêu cảm kích nói, có Thanh Nguyên Giáp này rồi, năng lực sinh tồn của hắn sẽ tăng nhiều.

- Tốt rồi, thời gian không còn sớm, người trở về đi, còn có nửa tháng nữa là sẽ tiến đến Thiên Mộng Bí Cảnh, nhớ kỹ, bảo vật trong Viễn Cổ di tích không phải trọng yếu nhất, chỉ có sống sót, mới là mấu chốt nhất.

Wang phó doanh chủ nhắc nhở.

Nửa tháng kế tiếp, Lâm Tiêu tiếp tục củng cố thực lực, ngẫu nhiên cũng sẽ gặp mặt Lý Dật Phong, Kỷ Hồng bọn hắn, còn lại đa số đều là tu luyện.

Dù sao nửa tháng sau sẽ tiến đến Thiên Mộng Bí Cảnh rồi, phần thí luyện thất, tu luyện thất, trọng lực thất và ý chí thất các loại tháng ba Lâm Tiêu cũng không muốn lãng phí.

Hai ngày trước khi xuất phát, mấy người Lý Dật Phong lại lần nữa đi vào trước lầu các của Lâm Tiêu.

Mấy người ngồi cùng một chỗ, tùy ý trò chuyện với nhau.

- Lâm Tiêu, hai ngày nữa người phải lên đường rồi, ta đã từng tiến vào những Bí Cảnh khác, Thiên Mộng Bí Cảnh này tuy rằng không giống với Bí Cảnh lúc trước ta tiến vào, nhưng đều là Viễn Cổ di tích dành cho đệ tử trẻ tuổi lịch lãm rèn luyện, nghĩ đến có lẽ không khác nhau lắm, đây là một ít kinh nghiệm lúc trước của ta, còn có một ít thứ cần chú ý.

Lý Dật Phong lên tiếng nói:

- Bí Cảnh thế này, đệ tử mỗi một lần tiến vào đều là đệ tử đỉnh tiêm của các thế lực lớn tại các quận thành, trong Bí Cảnh tràn đầy nguy cơ, có các loại cơ quan và hiểm cảnh, thậm chí còn có một ít Viễn Cổ yêu thú, bất quá đáng sợ nhất cũng không phải nguy cơ trong Viễn Cổ di tích, mà là nguy cơ đến từ thiên tài các thế lực khác.

- Thiên tài các thế lực lớn khác?

Lâm Tiêu nhíu mày.

- Đúng vậy, đừng thấy bát đại quận thành chúng ta đều là quận thành dưới trướng Võ Linh Đế Quốc, nhưng cạnh tranh với nhau cũng vô cùng kịch liệt, lại càng không cần phải nói còn một ít thiên tài các thế lực đỉnh tiêm, vì một kiện bảo vật đánh đập tàn nhẫn là chuyện rất bình thường, dù sao mọi chuyện trong Bí Cảnh sau khi đi ra các thế lực không thể truy cứu, hàng năm thiên tài vẫn lạc bên trong nhiều vô số kể.

Lý Dật Phong mặt sắc mặt ngưng trọng:

- Lần này tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, ta đề nghị người là thấy tốt thì lấy, dùng mục tiêu vững bước tăng thực lực lên làm chủ, hơn nữa là lịch lãm rèn luyện và cảm ngộ, cố gắng tu luyện, dù sao cơ hội tiến vào Bí Cảnh không dễ dàng, theo ta được biết, trong đại bộ phận Viễn Cổ di tích đều có rất nhiều bảo vật, như thần binh lợi khí, thiên linh dược, còn có các loại công pháp, võ kỹ bí tịch. Nhưng phải kìm nén lòng tham, tránh trở thành cái đích ọi người chỉ trích, một khi phát hiện bảo vật trân quý nhất định phải giấu kỹ, tuyệt đối không thể bị những người khác phát hiện ra, nếu là có người phát hiện, hoặc là đánh chết hắn, hoặc là tự mình che dấu, nếu để bị truyền đi, rất dễ dàng bị người vây công.

Nghe Lý Dật Phong giảng thuật, Lâm Tiêu âm thầm gật đầu, những điều này đều là kinh nghiệm của hắn, tuy rằng ở trên người mình chưa hẳn đã áp dụng, cũng không nhất định cứng nhắc, nhưng có chút đề nghị vẫn cực kỳ đúng trọng tâm.

Hai ngày trong nháy mắt đã qua, hôm nay Lâm Tiêu đang tu luyện trong tu luyện thất dưới lầu các của mình thì bị tiếng gọi quen thuộc ngoài cửa đánh thức.

Người đến chính là Từ Bác đạo sư.

- Lâm Tiêu, hôm nay chính là thời gian các người xuất phát, người theo ta tập hợp đi.

- Vâng, đạo sư.

Lâm Tiêu sớm có chuẩn bị, sau khi thu thập đơn giản liền theo Từ Bác đạo sư rời khỏi lầu các.

Một lát sau, hai người đã đi đến một mảnh đất trống phía sau huấn luyện doanh, trên bãi đất trống này, Lâm Tiêu phát hiện đã có mấy học viên đến, trong đó bốn nam một nữ, mỗi người đều khí thế bất phàm.

Lâm Tiêu theo Từ Bác đi vào đất trống, ánh mắt năm học viên đều dừng trên người Lâm Tiêu, với tư cách là người tiếng tăm lẫy lừng trong huấn luyện doanh gần đây, cơ hồ tất cả đệ tử đều biết Lâm Tiêu, khí tức trên thân năm người này cực kỳ hùng hậu, rõ ràng mạnh hơn Lâm Tiêu, hiển nhiên đều là võ giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, trong đó đầu lĩnh là một nam một nữ, nam nhân kia một đầu tóc ngắn, mặt khêu góc cạnh rõ ràng, lộ ra vô cùng thông minh, ánh mắt vô cùng sắc bén, mà nữ thì lại như ngọc như ngà, khuôn mặt như vẽ, xinh đẹp tuyệt luân.

Hai người kia cứ như vậy đứng ở nơi đó, khí thế rõ ràng cường đại hơn ba người khác nhiều, hiển nhiên chính là Đoạn Hồng cùng Chu Chỉ Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đại thành, trên bài danh ngọc bích phân biệt bài danh thứ tám và thứ mười lăm kia rồi.

Ánh mắt năm người cùng nhìn qua, coi như là dùng thực lực của Lâm Tiêu cũng cảm thấy một hồi áp lực lặng im tràn đến.

Cũng may Lâm Tiêu trải qua rất nhiều tội luyện, ý chí kiên định, càng là Tam phẩm Luyện Dược Sư, dưới ánh mắt năm người mặt cũng không chút đổi sắc, chút áp lực đó đối với hắn mà nói căn bản không là gì.

Sau khi Lâm Tiêu đến đất trống không bao lâu, thì mấy học viên khác cũng đã đến.

- Mười người các người đều là đệ tử tham gia Thiên Mộng Bí Cảnh lần này của huấn luyện doanh chúng ta, đến lúc đó các người ở trong Thiên Mộng Bí Cảnh cùng nhau lịch lãm rèn luyện, mọi người làm quen với nhau một chút đi.

Vài tên đạo sư cười nói.

Trong huấn luyện doanh có rất nhiều đệ tử, không ít đệ tử thích bẽ quan khổ tu, có đệ tử chỉ nghe qua tên nhau, nhưng chưa hẳn nhận thức.

- Mấy vị đạo sư nói rất đúng, mười người chúng ta cùng nhau tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, ở bên trong mọi người phải phối hợp với nhau nhiều hơn mới được.

Đoạn Hồng với khí tức mạnh mẽ nhất dẫn đầu lên tiếng, giới thiệu bản thân một chút.

Hắn với tư cách là người thực lực mạnh nhất, rất có tác dụng làm gương.

Sau Đoạn Hồng, Chu Chỉ cũng giới thiệu bản thân một chút, sau đó chính là năm tên đệ tử Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, cuối cùng là ba đệ tử tam chuyển đỉnh phong như Lâm Tiêu.

Sau khi giới thiệu một phen, Lâm Tiêu đối với mười tên đệ tử tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh xem như đã làm quen một chút.

Lần này mười đệ tử tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh theo thứ tự là Đoạn Hồng bài danh thứ tám, Chu Chỉ bài danh mười lăm, Lý Thư Tư bài danh hai mươi lăm, Hùng Vĩ bài danh ba mươi hai, Tiêu Trí Hoa bài danh ba mươi bốn, Hà Yến bài danh ba mươi tám, Hạ Hưng bài danh bốn mươi tám, Trần Tư Tư bài danh năm mươi sáu, cùng với Lưu Văn bài danh sáu mươi lăm và Lâm Tiêu bài danh hai mươi mốt.

Trong đó Chu Chỉ, Hà Yến và Trần Tư Tư là nữ tử, bảy người còn lại đều là nam tử, mà ngoại trừ Lâm Tiêu mười sáu tuổi, Lưu Văn mười tám tuổi, và Trần Tư Tư, Hạ Hưng mười chín tuổi ra, sáu người còn lại đều là hai mươi tuổi.

401. Chương 401: Khảo Giáo

- Mấy vị sư huynh sư tỷ, chuyển đi Thiên Mộng Bí Cảnh lần này kính xin chỉ giáo nhiều hơn.

Trần Tư Tư là một nữ tử có chút xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn làn da bóng loáng trắng nõn, nhất cử nhất động đều mang theo một loại khí chất nữ tính ôn nhu, sau khi mọi người giới thiệu xong, lúc này cười nói.

Nàng năm nay mới mười chín tuổi đã là Chân Võ giả tam chuyển đỉnh phong, khoảng cách Hóa Phàm cảnh sơ kỳ chỉ có một đường, rất có hi vọng trong thời gian ngắn đột phá đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ.

Thanh âm của nàng nhu hòa êm tai, phiêu đăng trong tai bọn người Lâm Tiêu, khiến xương cốt toàn thân như muốn mềm nhũn.

Luận dung mạo và thực lực, Trần Tư Tư đều không bằng Chu Chỉ, nhưng khi nam nhân nhìn nữ nhân rất ít khi nhìn thực lực, trái lại thực lực quá mạnh mẽ ngược lại sẽ mang đến cho nam nhân một loại cảm giác áp chế, như Chu Chỉ cứ như vậy đứng ở chỗ này cũng có một cổ uy áp tán dật ra, chỉ có thể khiến người cao cao nhìn lên, ngược lại Trần Tư Tư tương đối nhu nhược càng khiến lòng người có một loại xúc động muốn bảo vệ.

- Tất nhiên rồi.

Vài tên nam đệ tử mỉm cười.

- Trần Tư Tư, hai người chúng ta đều cùng lúc gia nhập Thiên Tài Huấn Luyện Doanh, loại chuyện này còn cần người nói sao, nếu như trong Thiên Mộng Bí Cảnh gặp phải nguy hiểm người yên tâm, sư huynh ta sẽ không bỏ tay đứng ngoài nhìn đâu.

Khóe miệng Hạ Hưng cong lên, tự tin cười cười, trong đôi mắt có một tia tự đắc.

Trong tất cả đệ tử ở đây, hắn và Trần Tư Tư là đệ tử lần trước gia nhập huấn luyện doanh, mà Hạ Hưng hắn cũng là thiên tài trong số đệ tử cùng gia nhập huấn luyện doanh lúc đó, thành tựu cao nhất, khi mười chín tuổi liền tấn cấp Hóa Phàm cảnh sơ kỳ, ở trên bài danh ngọc bích bài danh bốn mươi tám, cao hơn Trần Tư Tư không chỉ một bậc.

Cái gọi là yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu, nữ đệ tử như Chu Chỉ hắn không dám truy cầu, ánh mắt dĩ nhiên là rơi vào trên người đệ tử có tư sắc mà thiên phú cũng rất tốt như Trần Tư Tư rồi.

Trên thực tế ở trong huấn luyện doanh này đã hơn một năm, Hạ Hưng cũng từng hữu ý vô ý truy cầu qua Trần Tư Tư, chỉ có điều Trần Tư Tư một mực không đáp lại, không nghĩ tới lần này song phương rõ ràng có cơ hội cùng nhau tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, theo Hạ Hưng thấy đây quả thật là một cơ hội khó được.

- Vậy thì xin cảm ơn Hạ huynh huynh rồi.

Trần Tư Tư hé hàm răng trắng tinh cười cười, vô cùng xinh đẹp.

Có hai đệ tử ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Trần Tư Tư ánh mắt ngược lại rơi vào trên người Lâm Tiêu và Lưu Vân:

- Lâm Tiêu, Lưu Vân, lần này trong mười người, chỉ có ba người chúng ta là tam chuyển đỉnh phong, đến lúc đó cần phải hai bên cùng ủng hộ rồi.

- Tất cả mọi người là đệ tử huấn luyện doanh, đó là điều tất nhiên

Lâm Tiêu mỉm cười.

Lưu Vân chỉ gật gật đầu.

Đôi mắt dễ thương Trần Tư Tư nhìn qua Lâm Tiêu, trong đó chớp động lên vẻ khác thường, khẽ cười nói:

- Lâm Tiêu, nghe nói người không lâu trước đã xâm nhập đến thí luyện thất đệ lục quan, ta trong thí luyện thất hiện giờ ngay cả đệ ngũ quan cũng chưa xông qua, so sánh với người quả thật là xấu hổ chết người ta rồi, có thể nói cho ta biết một ít phương pháp không?

Một bên bọn người Đoạn Hồng, Chu Chỉ cũng đưa ánh mắt nhìn qua.

Tuy bài danh bọn hắn còn trên cả Lâm Tiêu phía trên, nhưng đối mặt với Lâm Tiêu, yêu nghiệt bài danh thí luyện thất gần ngang với Đông Phương Nguyệt Minh, trong lòng bọn hắn không có cảm giác về sự ưu tú, ngược lại càng nhiều hơn là hiếu kỳ.

- Phương pháp thí luyện thất ta cũng không biết là gì, chỉ có thể nói qua một chút về kinh nghiệm cụ thể của mình a, đệ tứ quan là tám gã tinh thần thể ngang giai, loại tình huống này nếu như chính diện không cách nào đánh bại bọn chúng thì tốt nhất là lợi dụng thân pháp đánh bại từng người, ngàn vạn không thể đồng thời giao thủ với vài tên tinh thần thể, lâm vào trong vây công.

- Thì ra là vậy sao?

Trần Tư Tư đôi mắt dễ thương chớp động, trong nội tâm tựa hồ như được chỉ dẫn nào đó.

Một bên Hạ Hưng sắc mặt lộ ra rất là khó coi, ánh mắt của hắn xoay chuyển, đột nhiên tiến lên trước một bước.

- Lâm Tiêu, nghe nói người khi vừa mới gia nhập huấn luyện doanh dùng thực lực tam chuyển trung kỳ đã đánh bại học viên mới tam chuyển đỉnh phong Hạ Nhất Minh, về sau lại dùng thực lực tam chuyển hậu kỳ đánh bại học viên cũ tam chuyển đỉnh phong Vương Cường, giờ đã nửa năm qua đi, người bây giờ bài danh trên thí luyện thất đã đạt tới thứ hai, bài danh trên bài danh ngọc bích cũng đạt đến hai mươi một, còn cao hơn đại bộ phận người trong chúng ta, bất quá không biết thực lực chân thật người hiện giờ thế nào, dù sao bất luận Viễn Cổ di tích nào cũng đều cực kỳ nguy hiểm, nếu không có thực lực cường đại ở bên trong chẳng những không cách nào đạt được kỳ ngộ, rất dễ dàng vẫn lạc.

Hạ Hưng nói xong, tiến lên trước hai bước:

- Nếu mười người chúng ta đã là thiên tài được huấn luyện doanh chọn tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh, đến lúc đó khẳng định phải hai bên cùng ủng hộ, để ta xem thử một chút thực lực của người thế nào.

Ầm ầm

Vừa dứt lời.

Khí lưu trên toàn bộ đất trống chấn động mạnh một cái

Hạ Hưng tiến lên trước một bước, đột nhiên đi đến trước mặt Lâm Tiêu, căn bản không cho người cơ hội phản ứng liền đánh một quyền tới Lâm Tiêu.

Nói động thủ liền động thủ, Hạ Hưng thân là thiên tài cao cấp nhất lần trước, đối với loại mới xuất hiện như Lâm Tiêu vốn cũng có chút không phục, vả lại lần này một bằng hữu đạt đến Hóa Phàm cảnh sơ kỳ của hắn cũng muốn gia nhập Thiên Mộng Bí Cảnh, kết quả lại không được chọn khiến nội tâm Hạ Hưng rất khó chịu, hết lần này tới lần khác hôm nay thấy Trần Tư Tư rõ ràng để ý đến Lâm Tiêu như thế, thái độ hoàn toàn khác với mình, điều này khiến trong lòng của hắn như như bùng nổ.

- Hạ Hưng, người đang làm gì.

Từ Bác quát ầm lên, muốn tiến tới ngăn cản.

- Chư vị đạo sư yên tâm, ta chỉ là muốn kiểm nghiệm thực lực Lâm Tiêu một chút thôi, xem thử thiên tài tiếng tăm lừng lẫy của huấn luyện doanh thực lực đến cùng mạnh bao nhiêu, đến khi tiến vào Thiên Mộng Bí Cảnh cũng tiện có chỗ hiểu rõ, ta biết hạ thủ lưu tình, sẽ không lỗ mãng đâu.

Hạ Hưng nhất nhả hàng loạt nói.

Các đạo sư khác ở một bên thì kéo Từ Bác lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, nếu Hạ Hưng đã nói vậy rồi, bọn hắn cũng muốn xem thử Lâm Tiêu tuổi tác cũng không lớn này thực lực đến tột cùng như thế nào.

Hạ Hưng vừa nói dứt lời, khí thế trên người lại không hề giảm, ngược lại tại lập tức tăng lên mạnh mẽ.

- Phá Thần Quyền Pháp – Thần Quỷ Kinh.

Hạ Hưng vừa ra tay, liền dùng sở trường tuyệt học của mình, Địa cấp đệ giai quyền pháp Phá Thần Quyền Pháp, Thần Quỷ Kinh chính là sát chiêu đáng sợ trong Phá Thần Quyền Pháp, phi thường lợi hại, chú ý bộ pháp, thân pháp, toàn thân khê động nguyên lực liền sôi trào, cũng giống như tên chiêu thức vậy, thật sự là thần quỷ khiếp sợ, uy lực vô cùng.

402. Chương 402: Quận Chúa

Một quyền này quét ra, uy lực vô cùng, không khí giữa Hạ Hưng và Lâm Tiêu như bị một bàn tay lớn vô hình quấy lên, nắm đấm đánh vào không khí, phảng phất một khối thạch đầu cực lớn rơi xuống trong hồ, tạo ra tầng tầng rung động, ở bên trong lại càng tạo thành một cổ nguyên lực phong bạo cực lớn.

Võ giả cấp bậc đạt tới Hóa Phàm cảnh, ở phương diện vận dụng nguyên lực càng thêm linh hoạt hơn so với Chân Võ giả, có thể cương, có thể nhu, co duỗi như ý, uy lực vô cùng.

- Cực Đạo Uy Thiên.

Lâm Tiêu tâm linh khê động, ngay khi Hạ Hưng giẫm chặn tại chỗ chưa ra tay thì trong nội tâm đã có một loại cảnh giác đối phương muốn ra tay, lúc này cánh tay chấn động, Cực Đạo Uy Thiên Quyền một chiêu mạnh nhất Cực Đạo Uy Thiên bỗng nhiên thi triển ra, một cổ khí tức vô cùng bá đạo từ trong cơ thể Lâm Tiêu phát tán ra, trong nháy mắt, Lâm Tiêu thật giống như bá chủ ~~chỉ~~ ~~uốn~~ ~~lực~~ ~~ngà~~ ~~b~~ ~~h~~ ~~khể~~ ~~c~~

Mười đệ tử đến từ thế lực khác cùng Lâm Tiêu tuy rằng đều là đệ tử chung quanh Hiên Dật quận thành, nhưng lại tự động tách nhau ra, giống như đã có sẵn giới hạn rõ ràng giữa các bên.

Thực lực giữa họ không hơn kém bao nhiêu, trong đó có một gã toàn thân tà khí lẫn sát khí rất nặng, tu vi hóa phàm sơ kỳ đại thành, bảy người hóa phàm sơ kỳ, có hai người là võ giả tam chuyển đỉnh phong, tám nam hai nữ.

Bất đồng với nhóm người Lâm Tiêu chính là mười người bên Lâm Tiêu đều ngồi chung một chỗ, mà mười người kia tuy đối diện với họ, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định với nhau, hiển nhiên không phải tới cùng chung thể lực.

Thậm chí trong ánh mắt vài người còn hiện lên địch ý, hiển nhiên giữa thế lực đều có thù hận riêng.

Đương nhiên, với tình huống bây giờ cũng phải buông thù hận, nhưng nếu đi vào Thiên Mộng bí cảnh thì thật khó nói.

- Ha ha, tất cả hãy ngồi vững đi.

Nguyên phó danh chủ cười sang sảng, Cụ Phong Ứng vỗ cánh bay lên, nháy mắt đã lên trời cao, bay vào tầng mây về hướng phương xa.

Cúi đầu nhìn xuống, Hiên Dật quận thành dần dần thu nhỏ, cuối cùng biến mất trong tầm mắt mọi người.

Xuyên qua tầng mây, Cụ Phong Ứng không ngừng gia tăng độ cao, không khí chung quanh dần loãng xuống, gió lốc gào thét kịch liệt trên đỉnh đầu mọi người, cả không trung một mảnh sương mù, xa xa nhìn lại phong vân gào hét, long quyển phong va chạm lẫn nhau, uy lực thật lớn.

Thỉnh thoảng có trận gió thổi qua, tạo ra dòng khí lưu thật nhỏ, nhưng quét lên thân mọi người lại làm cho bọn họ thiếu chút nữa muốn bay đi, khó thể ổn định thân hình.

Khi khí lưu quét tới, sắc mặt các đệ tử đều biến sắc, kiệt lực làm cho thân thể dán chặt trên lưng Cụ Phong Ứng, Trần Tư Tư cùng Lưu Vân thiếu chút nữa bị thổi bay, cũng may có Nguyên phó doanh chủ áp tay xuống mới giúp mọi người ổn định lại.

- Các người cần phải ổn định, trên đỉnh đầu các người chính là vân bạo tầng của Thương Khung đại lục, uy lực vô cùng, phong bạo nổi lên ngay cả hóa phàm hậu kỳ đỉnh phong cũng bị xé thành mảnh nhỏ trong nháy mắt, nhưng bay cao thế này sẽ giảm bớt nhiều nguy hiểm, yêu thú phi hành bình thường sẽ không xuất hiện.

Nguyên phó doanh chủ cười cười nhìn mọi người nói:

- Lấy thực lực của các người nếu toàn lực chống cự khí lưu chỉ là hạ sách, nguyên lực sẽ tiêu hao lớn hơn tốc độ hấp thu nguyên khí của các người, các người phải hiểu được ý cảnh của phong vân, đem dung nhập vào trong thân thể của mình, như vậy mới có thể thần nhiên ngồi trên lưng Cụ Phong Ứng, đây xem như là tôi luyện cùng khảo nghiệm nho nhỏ cho các người đi, ở nơi này tu luyện sẽ có ích lợi thật lớn.

Với thực lực của Nguyên phó doanh chủ, chỉ cần phóng thích chút nguyên lực là có thể hình thành một tầng phòng ngự vô hình giúp cho các học viên ngồi vững như thái sơn, nhưng làm vậy sẽ không tạo được tác dụng tu luyện lịch lãm.

- Lĩnh ngộ ý cảnh của phong vân?

Ánh mắt Lâm Tiêu sáng ngời, nhắm mắt đắm chìm trong khí lưu thổi quét.

Những đệ tử khác cũng nhắm mắt lại cảm ngộ.

406. Chương 406: Phong Tinh

Chương 406: Phong Tinh.

Cơ hội tu luyện như vậy không phải lúc nào cũng có thể tìm thấy.

- Gió, hư vô mờ mịt, chỗ nào cũng có.
- Gió, nhẹ nhàng như mây, khiến người thoải mái.
- Gió, cuồng phong gào thét, bao trùm thiên địa.
- Gió, như kiếm như đao, như địa ngục nhân gian.

Cụ Phong Ứng mặc dù là yêu thú ngũ giai đỉnh phong, thể lực hùng hậu, nhưng dù sao cũng là thân thể huyết nhục, mỗi khi toàn lực phi hành vài giờ là phải bay xuống tìm mỗi nhét đầy cái bụng, mà nhóm đệ tử cũng tranh thủ cơ hội hồi phục nguyên lực bị tiêu hao, không dám chậm trễ.

Tiêu hao, bổ sung, tiêu hao, bổ sung...

Dưới hoàn cảnh như vậy, nguyên lực trong cơ thể nhóm đệ tử đều có chút tăng trưởng.

Liên tục mấy ngày nhóm đệ tử đều rơi vào trong cảm ngộ, mà Nguyên phó doanh chủ cùng Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa ở một bên bảo hộ.

Cuồng phong gào thét, sấm sét vang rền.

Trên đỉnh đầu mọi người, từng đoàn phong bạo thổi quét, hình thành long quyển phong thật lớn, thậm chí cảnh tượng như tận thế hàng lâm.

Một tia phong bạo từ vân bạo tầng tràn xuống, thổi lên trên người Cụ Phong Ứng, đây chỉ là một tia phong bạo từ trong bão lớn tiết ra, lại làm cho Cụ Phong Ứng cũng phải chao đảo.

Trên lưng Cụ Phong Ứng, nhóm đệ tử không ngừng lão đảo, Trần Tư Tư cùng một gã đệ tử của thể lực phụ thuộc đột nhiên kinh hô một tiếng, thân thể bị ném ra, sắp bị cơn lốc quét bay.

Mà những đệ tử khác đều lung lay muốn rớt xuống.

- Định!

Nguyên phó doanh chủ lập tức hét lớn một tiếng, tay phải lẳng không ấn xuống, phạm vi không gian vài chục thước đột nhiên gió êm sóng lặng, hình thành một tầng phòng hộ tráo đem cơn lốc ngăn cách bên ngoài.

Sắc mặt Trần Tư Tư cùng gã đệ tử kia tái nhợt, đôi mắt kinh hồn chưa kịp định thần lại.

- Cơn lốc này khá lớn, có ai không thể kiên trì thì dán sát lên lưng chim ưng đi.

Nguyên phó doanh chủ quát lên, Trần Tư Tư cùng đệ tử kia bất chấp hình tượng, vội vàng nằm sát trên lưng chim ưng, nguyên lực lưu chuyển, đem thân thể mình dính sát cùng lưng Cụ Phong Ứng.

- Hô...

Nguyên phó doanh chủ khoát tay, phòng hộ tráo biến mất, cơn lốc mãnh liệt lại nổi lên, chẳng khác gì dao cắt.

Biến hóa từ động tới tĩnh, lại từ tĩnh tới động làm trong lòng Lâm Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ, trong đầu rộng mở trong sáng.

Nguyên bản hần đang ngồi khoanh chân trên lưng chim ưng, đột nhiên mở mắt đứng bật dậy.

- Sao vậy?

- Ân?

Hành động đột ngột của Lâm Tiêu làm sắc mặt Nguyên phó doanh chủ, Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa, cùng nhóm đệ tử đều giật mình.

Trong ánh mắt giật mình của bọn họ, chỉ thấy thân hình Lâm Tiêu lão đảo, phiêu phiêu nhẹ nhàng, giống như tùy thời đều sẽ bị gió thổi bay mất.

Thở sâu một hơi, Lâm Tiêu bước ra một bước, thân thể hơi nghiêng ra sau, thiếu chút nữa đã bị gió quét bay, đem hết toàn lực mới có thể ổn định, lại bước thêm một bước, thân thể lão đảo, mỗi bước đều làm người hết hồn, chỉ sợ hắn bị rơi xuống.

Nhưng dần dần thân hình Lâm Tiêu chợt ổn định lại, sau bảy tám bước đã trở nên vững vàng, như giẫm trên đất bằng, thân hình thẳng tắp ổn định như thái sơn.

Ánh mắt Lâm Tiêu rạng rỡ phát sáng, hiện tại cơn lốc đã không còn ảnh hưởng được hắn chút nào.

Ánh mắt Nguyên phó doanh chủ nhất thời phát sáng, Đông Phương Nguyệt Linh cũng kinh dị nhìn Lâm Tiêu.

- Tốt, tốt!

Nguyên phó doanh chủ đột nhiên cười ha hả:

- Thật không ngờ Lâm Tiêu người lại nhanh chóng lĩnh ngộ như vậy, không uống được xưng là yêu nghiệt, nhớ ngày đó ta lĩnh ngộ phong vân cũng tiêu phí hơn tháng thời gian, người chỉ dùng vài ngày đã làm được, không thể tưởng tượng nổi.

- Lâm Tiêu, người khá lắm!

Đông Phương Nguyệt Linh thản nhiên cười, nhắc nhở:

- Nhưng người cũng đừng nên đắc ý quá sớm, người chẳng qua chỉ mới hiểu được phong thế, mượn phong thế làm mình không bị ảnh hưởng, muốn lĩnh ngộ ý cảnh người chỉ mới cất bước mà thôi.

- Đa tạ quận chúa chỉ điểm.

Lâm Tiêu cung kính hành lễ đáp.

Nhóm đệ tử còn lại cảm xúc phức tạp, Trần Tư Tư cùng Lưu Vân sùng bái rung động lẫn hâm mộ, mà Hạ Hưng thì ghen tỵ cùng không phục, Đoạn Hồng cùng Chu Chỉ không cam lòng cùng ghen một cổ tức khí.

- Hoa!

Một thiếu niên tóc vàng cắn răng đột nhiên đứng dậy.

Hắn là một võ giả hóa phàm sơ kỳ, nguyên lực hùng hậu không ngừng truyền vào hai chân dán chặt trên lưng chim ưng, nhưng nửa người trên không ngừng lay động, hai tay mở ra kiệt lực bảo trì cơ thể vững vàng.

Ở trước mắt bao người, thiếu niên cắn răng muốn học theo Lâm Tiêu bước tới, nhưng trong nháy mắt hắn vừa nâng chân phải...

Một trận gió lốc thổi tới, thân thể hắn lập tức mất thăng bằng, thân hình bị bốc lên văng ra ngoài, thét lên sợ hãi.

- Trở về!

Luôn chú ý tình huống nơi này, Nguyên phó doanh chủ đột nhiên khoát tay, một cổ hấp lực thật lớn bắn ra, đem thiếu niên bị thổi bay kéo trở lại trên lưng Cự Phong Ưng.

Nguyên phó doanh chủ quát lớn:

- Đệ tử chưa lĩnh ngộ ý cảnh phong vân không được tùy ý đi lại, bị thổi đi thì không sao, nhưng nếu bị cuốn vào vân bạo tầng, ngay cả ta cũng không kịp cứu các người!

Thiếu niên tóc vàng đỏ bừng mặt, ngoan ngoãn khoanh chân ngồi xuống trên lưng chim ưng, hai chân hắn vẫn còn mềm nhũn, trong nháy mắt bị cơn lốc thổi bay hắn còn cho rằng mình phải chết, loại cảm giác vô lực như vậy hắn thật sự không dám thử nghiệm thêm lần thứ hai.

Lâm Tiêu đi tới trước đầu Cự Phong Ưng, nhìn không trung u tối xa xa, có cảm giác thoải mái vui vẻ.

- Thế nào, cảm giác thật khác hẳn phải không?

Nguyên phó doanh chủ cười hắc hắc, đầu trục lung lay tỏa sáng.

- Ân?

Đột nhiên, ánh mắt Đông Phương Nguyệt Linh sáng ngời, thân hình màu tím bay lên cao, đi tới bên dưới vân bạo tầng.

Tê lạp...

Bàn tay mở ra, gió lốc trước mặt nàng nhất thời như bị xé mở một lỗ thủng thật lớn, bên trong tối đen mênh mông, tất cả đều là gió lốc tàn sát bừa bãi, một đạo long quyển phong cực lớn đánh úp vào người nàng.

- Oanh!

Bàn tay nàng vung lên, đem long quyển phong cao hơn trăm thước đánh thành nát vụn, tay phải giống như bắt được vật gì đó, thân hình chợt nhoáng lên đã quay về trên lưng Cụ Phong Ứng.

Lâm Tiêu nhìn thấy hoa mắt thần mê, long quyển phong cao hơn trăm thước, nếu ở trên mặt đất đủ thời bay một ngọn núi, san bằng cả một tiểu thành trì, nhưng đứng trước mặt Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa lại chỉ dùng một chiêu chụp vỡ, yếu ớt chẳng khác gì một quả trứng.

Đây là võ giả quy nguyên cảnh, đứng trước oai lực của thiên địa mặt không đổi sắc, có được khả năng dời non lấp bể.

Trong Thương Khung đại lục, võ giả hóa phàm hậu kỳ đã có được thực lực đáng sợ, tốc độ cao nhất tiếp cận vận tốc âm thanh, một quyền oanh ra lực lượng hơn mười tấn, có thể san bằng ngọn núi nhỏ, khai sơn phá thạch, nhưng đứng trước mặt võ giả quy nguyên cảnh, hóa phàm chẳng khác gì đứa trẻ đứng trước mặt người lớn, không hề có chút lực phản kích.

- Phong Tinh? Nguyệt Linh quận chúa, vận khí không tệ ah.

Ánh mắt Nguyên phó doanh chủ dừng trên tay phải Đông Phương Nguyệt Linh, cười ha ha.

Chỉ thấy trên bàn tay trắng nõn có một viên tinh thể màu xanh cỡ ngón út, tản ra ánh sáng rạng rỡ, bên trong tinh thể tựa hồ phong ấn một cỗ long quyển phong, làm cho người ta có cảm giác thâm ảo khó lường.

407. Chương 407: Đàm Lầy Thiên Mộng

Chương 407: Đàm lầy Thiên Mộng.

- Tặng người.

Cảm giác được ánh mắt Lâm Tiêu, tay phải Đông Phương Nguyệt Linh chợt ném ra, tinh thể màu xanh bắn vào trong tay Lâm Tiêu.

Một cỗ khí tức như cơn gió tán dật, lực lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong làm trong lòng Lâm Tiêu chấn động.

Nguyên phó doanh chủ ngẩn ra, chớp mắt, tựa hồ có chút giật mình, lúc này mới cười nói:

- Lâm Tiêu, người có lời rồi, Phong Tinh chính là kết tinh độc hữu trong vân bạo tầng, bên trong có được ý cảnh của gió, cầm trong tay sẽ cảm ngộ ý cảnh của gió càng nhanh hơn, Phong Tinh tương đương bảo vật lục giai, một viên giá trị một ngàn vạn lượng, mấu chốt là có tiền cũng không mua được.

Lâm Tiêu vui sướng, vội vàng cung kính nói:

- Đa tạ quận chúa.

Nhóm đệ tử vô cùng hâm mộ.

Trong những ngày kế tiếp, Lâm Tiêu một bên cảm ngộ ý cảnh của gió, một bên lắng nghe Nguyên phó doanh chủ giảng giải một ít chuyện lý thú trên đại lục.

Mặc dù Nguyên phó doanh chủ là một trong năm đại cự đầu trong huấn luyện doanh, cường giả cấp bậc quy nguyên cảnh, đáng người khôi ngô, đầu tóc hung hãn, nhưng tính cách lại cực kỳ hào sảng cùng nhiệt tình, dọc đường đi luôn cười cười nói nói.

Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa không nói lời nào, diễn cảm lãnh liệt, chẳng qua Lâm Tiêu có thể cảm giác được nàng thỉnh thoảng nhìn mình, trong mắt toát ra vẻ khó hiểu.

Tới ngày thứ mười, Đoạn Hồng, Chu Chỉ cũng đứng lên, ngẫu nhiên đi tới lui vài lần, nhưng đại bộ phận là vì họ là hóa phàm sơ kỳ đại thành, nguyên lực cường đại, nhờ vào thực lực đáng sợ mà đi tới lui, nhưng trong lĩnh ngộ ý cảnh của gió lại không bằng Lâm Tiêu.

Thiên Mộng bí cảnh nằm trong Thiên Mộng chiếu trạch ở tây bộ Võ Linh đế quốc, cách xa Hiên Dật quận mấy chục vạn dặm, bên trong nguy hiểm trùng điệp, yêu thú đầy rẫy.

Thiên Mộng chiếu trạch, Liên Vân sơn mạch, Yêu Ma lĩnh là một trong những cấm địa đáng sợ nhất của yêu thú trong cảnh nội Võ Linh đế quốc, phạm vi vượt qua mấy chục vạn dặm, tận sâu trong có thật nhiều yêu thú chiếm lĩnh, mà nơi đó là cấm địa chân chính, thậm chí cấp bậc vương giả như sinh tử cảnh chưa hẳn có thể sống sót, cũng may Thiên Mộng bí cảnh nằm trong Thiên Mộng chiếu trạch không xa, thực lực yêu thú không tính là mạnh mẽ.

Trải qua hơn nửa tháng lặn lội đường xa, Nguyên phó doanh chủ khổng chế Cụ Phong Ứng bay xuống dưới tầng mây.

Rơi vào trong mắt mọi người là một mảnh đầm lầy diện tích thật lớn, thâm thúy, lại nhìn không thấy được biên giới.

Sau Ngày Hủy Diệt, thật nhiều địa phương trong Thương Khung đại lục đã trở thành cấm địa, những nơi này yêu thú trải rộng, ít người lui tới, võ giả dù cường thịnh cũng không dám sơ sẩy trong những khu vực này.

Từ trên nhìn xuống có thể chứng kiến một ít yêu thú hình thể khổng lồ đang chồm mà qua, hoặc ngửa mặt lên trời rồng to, vô cùng uy mãnh.

- Thiên Mộng bí cảnh nằm bên trong Thiên Mộng chiếu trạch chừng vạn dặm, còn qua thêm một ngày nữa mới tới.

Nguyên phó doanh chủ giải thích:

- Mọi người cẩn thận một chút, từ giờ trở đi rất có thể gặp phải yêu thú phi hành, một khi gặp được mọi người không cần kinh hoảng, ổn định trên Cụ Phong Ứng, hết thấy do chúng ta giải quyết...

Lời còn chưa dứt...

- Hống!

Từng tiếng rồng bén nhọn vang lên, phía trước xuất hiện một đàn yêu thú nhìn qua như lão hổ, trên lưng có đôi cánh, hình thể chừng hơn trăm thước, chân khí còn không kém hơn Cụ Phong Ứng, nhỏ cũng vài chục thước, yêu khí tràn ngập làm mọi người không khỏi biến sắc.

- Đây là ngũ tinh yêu thú Hồ Thử!

Có người kinh hô.

Hồ Thử chính là ngũ tinh yêu thú quần cư, Hồ Thử Vương cường đại thậm chí tới lục tinh, khi xuất động thường trên trăm con gào thét mà tới, lục tinh yêu thú dưới mặt đất bình thường không dám va chạm chúng, vô cùng hung tàn.

Đàn Hồ Thử nhìn thấy nhóm người Lâm Tiêu trên Cụ Phong Ứng, rít gào điên cuồng vọt tới.

Đàn Hồ Thử khổng lồ lao qua, khí thế làm Cụ Phong Ứng có chút sợ hãi.

- Đã lâu không động, vừa lúc chơi đùa một chút.

Ánh mắt Nguyên phó doanh chủ híp lại, vỗ vỗ đầu Cụ Phong Ứng, an ủi nó, đồng thời nhìn Đông Phương Nguyệt Linh cười nói:

- Nguyệt Linh quận chúa, người ở đây bảo hộ đệ tử, để ta giải quyết đám súc sinh không có mắt này.

Dứt lời, thân hình hắn nhoáng lên, đã biến mất, chỉ vài lần lóe ra đã xuất hiện trước mặt đàn Hồ Thứ.

Một thanh cự phủ cao hơn thân người xuất hiện trong tay hắn, chỉ thấy tay hắn run lên, cự phủ vung cao, trong hư không xuất hiện một hư ảnh chiến phủ dài hơn trăm thước, hư ảnh chậm rãi xông lên trời, nguyên lực lan tràn, mạnh mẽ chém thẳng tới.

Búa lớn chém vào trong đàn Hồ Thứ, hư không bị chém vỡ thành một mảnh đất hư vô dài hơn ngàn thước, máu tươi vẩy ra đầy trời, một kích đi xuống Hồ Thứ Vương cùng vài chục đầu Hồ Thứ bị một búa chém thành thịt nát.

- Thật là đáng sợ!

Nhóm đệ tử sợ ngây người, đó là ngũ tinh yêu thú, mỗi con vô cùng mạnh mẽ, một đàn Hồ Thứ như vậy nếu nhảy vào Tân Vệ thành trong khoảnh khắc là có thể san bằng thành trì thành đất bằng, nhưng đứng trước mặt Nguyên phó doanh chủ, nhu nhược như đám cừu non, không hề có chút lực phản kháng.

Mọi người còn đang khiếp sợ, Nguyên phó doanh chủ lại giống như xắt rau chém quả dưa, chém giết cả đàn Hồ Thứ tan nát tơi tả, cuối cùng chỉ còn hơn mười con Hồ Thứ than khóc điên cuồng chạy thoát.

Vì không muốn truy kích, Nguyên phó doanh chủ hóa thành một đạo lưu quang quay về trên lưng Cụ Phong Ứng, cả quá trình không qua thời gian một nén nhang.

Nhóm đệ tử trợn mắt há hốc mồm.

- Đi!

Nguyên phó doanh chủ quát một tiếng, Cụ Phong Ứng tiếp tục bay tới trước.

Không bao lâu sau mọi người lại gặp hai đợt công kích khác, một đợt là tứ tinh Thương Cửu, một đợt là một con lục tinh Vân Văn Bằng, đều bị Nguyên phó doanh chủ ra tay đánh cho chạy tứ tán.

- Yêu thú phi hành trong Thiên Mộng chiếu trạch thật quá nhiều, nên bay trên tầng mây tốt hơn.

Nguyên phó doanh chủ khẽ quát một tiếng, tìm đúng phương hướng, khống chế Cụ Phong Ứng bay lên trên tầng mây.

Chỉ cần không xâm nhập vào tận sâu trong Thiên Mộng chiếu trạch hai vạn dặm, bình thường sẽ không xuất hiện yêu thú thất tinh trở lên, những yêu thú lục tinh trở xuống không gây trở ngại cho Nguyên phó doanh chủ bao nhiêu, nhưng lỡ như làm Cụ Phong Ứng sợ hãi, sẽ gây thương tổn cho nhóm đệ tử sẽ không tốt.

Phi hành thêm vạn dặm, sáng sớm hôm sau Nguyên phó doanh chủ khống chế Cụ Phong Ứng giảm thấp độ cao, đã đến bầu trời Thiên Mộng chiếu trạch.

Xa xa, mọi người đều cảm giác được phía chân trời có từng luồng nguyên khí ba động kỳ dị, đưa mắt nhìn qua, hơn ngàn dặm phía trước có từng đoàn nguyên khí ngưng tụ cùng một chỗ, xa xa có thể chứng kiến, dị thường quỷ dị.

- Nguyên khí bạo động, Thiên Mộng bí cảnh sẽ mở ra trong vòng vài ngày này, chúng ta đi qua.

Hơn một canh giờ sau, Cụ Phong Ứng tiến vào khu vực nguyên khí bạo động, sau đó đáp xuống.

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn tới, ở trung tâm khu vực có một đạo quang mang hư vô không ngừng nhấp nháy, quang mang đủ màu sắc, dài trăm trượng, rộng hơn mười trượng, đang phiêu động giữa không trung, nhìn qua thật giống dải lụa thật lớn.

408. Chương 408: Võ Lăng Quận

Chương 408: Võ Lăng quận.

Bên dưới dải lụa có một quang mạc rộng mười lăm trượng, ười trượng giáp giới cùng đầm lầy, bên trên tản ra màu trắng lấp lánh, từ xa nhìn lại thật giống như một cánh cửa ánh sáng đang đóng kín.

Giờ phút này bên dưới dải lụa ánh sáng kia, ngay trên mảnh đất trống gần quang môn đã có thật nhiều võ giả tụ tập, trong đó có hơn mười cường giả quy nguyên cảnh, còn có hơn trăm đệ tử trẻ tuổi như nhóm người Lâm Tiêu.

Nhìn thấy nhóm người của Nguyên phó doanh chủ đã đến, hơn mười cường giả quy nguyên cảnh chỉ lạnh lùng nhìn qua, cũng không có chào hỏi gì nhau.

Tám quận lớn đều là thành trì dưới trướng Võ Linh đế quốc, nhưng kỳ thật cũng không quan hệ bao nhiêu, vả lại còn cạnh tranh kịch liệt, cũng giống như chư hầu các nơi, đều chỉ bảo hộ lãnh địa của chính mình.

Ở thời đại yêu thú ẩn hiện, văn minh nhân loại tàn lụi, rất nhiều thế lực đều tự làm chủ lấy mình, ngay cả một Tân Vệ thành nho nhỏ cũng bị Hắc Long trại ngấp nghé, Hiên Dật quận thành cũng không thống nhất toàn bộ thế lực quanh thân, cũng không bền chắc như thép, lại càng không cần nói tới các đại quận thành dưới trướng Võ Linh đế quốc.

Ở thời đại viễn cổ, Võ Linh đế quốc tương đương như một vương triều, mà tám đại quận thành là vương quốc phụ thuộc, giữa các bên không ngừng phát sinh chiến tranh, tranh phách tranh đấu, chỉ cần không có ý đồ tiêu diệt vương triều, vương triều sẽ mất nhắm mắt mở không quản tới, điểm này có chút giống thời kỳ chiến quốc thời cổ đại Trung Hoa.

Ánh mắt Lâm Tiêu lướt qua hơn trăm đệ tử kia, cẩn thận đánh giá, vừa nhìn thấy, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Thật nhiều cao thủ trẻ tuổi.

Hơn trăm đệ tử, liếc mắt liền nhìn ra đại bộ phận là tu vi hóa phàm sơ kỳ, chiếm lĩnh chừng tám phần bên trong, võ giả tam chuyển đỉnh phong như Lâm Tiêu chỉ có hai thành, chừng hai ba mươi người.

Trong tám phần kia, tuyệt đại đa số mới bước vào hóa phàm sơ kỳ, nhưng còn có gần ba mươi người tương tự Đoạn Hồng cùng Chu Chỉ, là hóa phàm sơ kỳ đại thành.

Điều này cũng chưa đủ làm Lâm Tiêu giật mình, bởi vì ngoại trừ số người này, còn có bốn năm hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong, nhìn qua như hạc trong bầy gà, khí thế tỏa khắp, vô cùng kinh người.

Đây chỉ là những thế lực mới tới, vẫn còn những đệ tử thế lực xa xôi còn chưa đến.

- Chúng ta tìm một chỗ đóng quân đi.

Nguyên phó doanh chủ cũng không để ý người khác, tìm một mảnh đất trống bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời.

Các đệ tử đi tới hỗ trợ, sau nửa canh giờ một mảnh trú doanh đã hiện ra trước mặt.

- Hai ngày này các người ở lại đây, không được phép tùy ý rời khỏi nơi đóng quân, có chuyện gì thì phải xin chỉ thị, một khi làm trái sẽ bị hủy bỏ tư cách tiến vào Thiên Mộng bí cảnh.

Nguyên phó doanh chủ dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc, nơi này không phải Hiên Dật quận thành, nếu đệ tử rời khỏi tầm mắt của mình, chỉ sợ một giây sau chỉ nhìn thấy thi thể, ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

Buổi chiều lại có thêm nhóm người chạy tới, nhưng cũng không gây xôn xao, chỉ giống như không hề quen biết.

Trời tối, âm thanh yên tĩnh, xa xa không ngừng truyền tới tiếng hí hô của yêu thú, khiến lòng người kinh sợ, chẳng khác gì địa ngục nhân gian.

Dải lụa ngũ sắc không chút dao động, đem mảnh đất trống bên dưới chiếu sáng như giữa ban ngày.

Không biết tại sao sau khi mọi người đi tới mảnh đất trống nơi này, tuy rằng nghe được yêu thú gào thét khắp bốn phía, nhưng lại không nhìn thấy có yêu thú xâm nhập, tựa hồ nơi này là khu vực cấm của chúng. Lâm Tiêu thật sự không tin quang môn cùng quang mang nơi này sáng rực như vậy, nhưng yêu thú lại không hề có cảm giác, không cần nói đâu xa, chỉ nói nguyên khí ba động đã đủ cho yêu thú trong phạm vi ngàn dặm nhìn thấy thật rõ ràng.

Lâm Tiêu ngồi xếp bằng trong doanh địa, chậm rãi hấp thu thiên địa nguyên khí. Bởi vì nguyên khí cuồng bạo, làm tốc độ hấp thu của hắn thật chậm, dù đi vào trong cơ thể nhưng hiệu suất chuyển hóa thành nguyên lực cũng cực thấp, có thể nói tu luyện vài ngày cũng không sánh bằng Hiên Dật quận thành một ngày.

Toàn bộ đệ tử đều không ngừng kêu khổ, đều mất đi kiên nhẫn, đặc biệt mấy học viên trong huấn luyện doanh thiên tài, luôn có cảm giác mình đang lãng phí thời gian.

Chỉ có Lâm Tiêu vẫn thản nhiên bất động, chậm rãi hấp thu nguyên khí, mặt không đổi sắc.

Võ giả không có khả năng luôn ở trong hoàn cảnh cực tốt, nếu vì vậy mà mất đi động lực tu luyện, làm sao có thể trưởng thành thành cường giả chân chính.

Hơn nữa tuy nguyên khí cuồng bạo, nhưng so sánh với Tân Vệ thành cũng không kém bao nhiêu, còn có lý do gì mà chê bai chọn lựa?

Nguyên phó doanh chủ cùng Đông Phương Nguyệt Linh đều quan sát rất kỹ, trong lòng thầm gật đầu, so sánh với Lâm Tiêu, tính cách những đệ tử khác vẫn còn kém, khó trách Lâm Tiêu lại nổi tiếng, cũng không chỉ gặp vận khí, mà là do tu luyện khó khăn gian khổ mới đạt được.

Ngày hôm sau quang môn tựa hồ sản sinh dao động, quang mang vạn vạo kịch liệt, nguyên khí càng thêm cuồng bạo, chẳng qua bí cảnh vẫn còn chưa mở ra.

Lại có thêm thể lực chạy tới, trong đó là hai quận cuối cùng.

Bên trong có cường giả quy nguyên cảnh vừa tới, ánh mắt liền dừng trên nhóm người của Hiên Dật quận, khóe môi hiện tia cười lạnh, giống như con sói đói chăm chú nhìn con mồi của mình.

Đó là một lão giả mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc hõn độn, bộ dáng xấu xí, dáng người lại khô cằn, nhưng khí tức trên thân cực kỳ kinh người.

Sát khí trên thân hắn tràn ra, làm các đệ tử đều không nhịn được thối lui ra sau, sắc mặt trắng bệch.

- Hừ!

Nguyên phó doanh chủ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, ba động vô hình khuếch tán, đem sát khí đánh tan nát, đồng thời uy áp đáng sợ nghiền áp về chỗ đệ tử của đối phương, ba mươi đệ tử kia cũng biến sắc.

- Nguyên đầu trợ, nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe ah.

Lão giả vung tay lên, đánh tan uy áp của Nguyên phó doanh chủ, âm hiểm cười nói:

- Trong Thiên Mộng bí cảnh tuy rằng bảo vật đông đảo, nhưng nguy hiểm trùng điệp, đệ tử của Hiên Dật quận các người cũng không lấy được ra tay, chút thực lực ấy cũng dám xông vào bí cảnh, cẩn thận đừng để toàn quân bị diệt, mất nhiều hơn được.

Thanh âm lạnh lẽo truyền đến, vô cùng khắc bạc.

- Không phiền Thường kê bì người quan tâm, đừng nói chuyện mạnh miệng như vậy, không biết lần trước đệ tử của quận nào suýt nữa toàn quân bị diệt ấy nhỉ.

Nguyên phó doanh chủ cười lạnh nói.

- Được, tốt lắm, chúng ta hãy chờ xem.

Sắc mặt lão giả trầm xuống, trong mắt bắn ra lục mang âm u, hừ lạnh một tiếng, mang theo đệ tử xoay người rời đi.

- Hai nhóm người của Võ Lăng quận cùng Hiền Dật quận lại đấu đá nhau rồi.
- Hừ, bọn hần đấu đá còn ít sao, đã hơn ba trăm năm rồi đi, nếu không có đế quốc không chế, hai quận thành đã sớm đánh nhau.
- Năm đó trong một lần làm nhiệm vụ của đế quốc, quận vương Võ Lăng quận gài bẫy quận vương Hiền Dật quận một phen, quận vương Hiền Dật quận cũng độc ác, về sau trong một lần làm nhiệm vụ lại trực tiếp làm hại vài cao thủ Võ Lăng quận vẫn lạc, mấy năm nay giữa song phương kết thù hận ngày càng sâu, mỗi lần gặp mặt đều phải ám đấu một trận.

409. Chương 409: Bí Cảnh Mở Ra (1)

Chương 409: Bí cảnh mở ra. (1)

- Nguyên Chí Sĩ cùng Thường Hành nhiều nhất chỉ tranh cãi ngoài miệng, không khả năng đánh nhau, nhưng những đệ tử dưới trướng bọn hần thật khó nói.
- Vô luận theo nhân số hay chất lượng đệ tử, lần này Võ Lăng quận tựa hồ chiếm cứ thượng phong ah.
- Đó là tự nhiên, Võ Lăng quận ở cách Thiên Mộng chiếu trạch gần hơn, nhân số cũng có thể đến nhiều hơn, nhưng ở trong Thiên Mộng bí cảnh không chỉ tranh đấu thực lực, còn phải xem vận khí.

Tinh thần lực miễn tuệ của Lâm Tiêu cảm giác được không ít lời nghị luận của các võ giả chung quanh.

- Các người đều nhớ rõ ràng dung mạo của đệ tử Võ Lăng quận, nếu gặp được trong bí cảnh thì nhất định phải cẩn thận.

Nguyên phó doanh chủ nhìn lão giả đi xa, nhắc nhở đệ tử.

- Rõ, thưa phó doanh chủ.

Mọi người trả lời, trong lòng cảnh giác.

Sắc mặt Nguyên phó doanh chủ âm trầm, đệ tử của đối phương có hóa phạm sơ kỳ đỉnh phong, điều này không khỏi làm hần bất an, cũng may Thiên Mộng bí cảnh rất lớn, đệ tử đông đảo, xác suất gặp được cũng không nhiều.

Lão giả nhìn nhóm đệ tử nói:

- Mọi người nhớ kỹ cho ta, đi vào bí cảnh nếu vô tình gặp được đệ tử Hiền Dật quận, đừng hạ thủ lưu tình, giết một đệ tử Hiền Dật quận, lão phu sẽ hậu thưởng.

- Dạ.

Nhóm đệ tử liền trả lời, trong mắt tản ra sát khí.

- Kim Minh.

Ánh mắt lão giả nhìn qua đệ tử đầu lĩnh, đệ tử kai mặc kim sắc trường bào, lưng đeo kim sắc trường kiếm, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn qua chẳng khác gì kim thiết, trong mắt rạng rỡ sinh huy.

- Thường phó doanh chủ yên tâm, ta sẽ cho đệ tử Hiền Dật quận hối hận nếu dám đi vào bí cảnh lần này.

Kim bào thanh niên diễn cảm lãnh liệt, giọng nói mang theo sát ý, kiếm khí dị thường sắc bén, xông thẳng lên trời.

- Tốt!

Thường Hành hài lòng gật đầu, ánh mắt chuyển qua trên người mười lăm đệ tử, thoáng nheo lại, lạnh lùng nói:

- Ta mặc kệ các ngươi là đệ tử của thế lực nào, nhớ kỹ, Hiên Dật quận là tử địch của chúng ta, nếu để cho ta biết các ngươi cầu kết với đối phương, hoặc vì ích lợi mà hãm hại đệ tử Võ Lăng quận, để cho ta biết được thì đừng trách lão phu lòng dạ độc ác!

- Thường phó doanh chủ yên tâm.

Sắc mặt nhóm đệ tử khẽ biến, vội vàng đáp.

- Vậy là tốt rồi.

Thường Hành gật gù đầu:

- Thời gian cũng khá muộn rồi, ngày mai là ngày Thiên Mộng bí cảnh mở ra, tối nay các ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi.

Đến chạng vạng lại có một nhóm đệ tử chạy tới, lúc này Thiên Mộng chiếu trạch mới bình tĩnh lại.

Một đêm trôi qua, trời vừa sáng nguyên khí bạo động trong đầm lầy đột nhiên càng thêm cuồng bạo.

Ngũ thải quang mang điên cuồng vận vẹo trên không, từng luồng khí tức kỳ dị tán dạt tràn ra.

- Thiên Mộng bí cảnh sẽ lập tức mở ra, mọi người chuẩn bị.

Một tiếng quát lớn vang lên, từng thân ảnh lướt ra khỏi doanh địa, ngẩng đầu nhìn lên quang môn.

Quang môn càng thêm ngưng thật, đứng vững trên bầu trời, như ngọc thạch đại môn trắng muốt, tản ra khí tức vô tận.

Lúc này trên mảnh đất trống trước quang môn tụ tập mấy trăm người, có khoảng gần ba trăm đệ tử trẻ tuổi, bên trong ngoại trừ đệ tử huấn luyện doanh thiên tài tám quận thành cùng đệ tử các thế lực, còn có một ít đệ tử của thế lực cùng bộ lạc khác trong Võ Linh đế quốc ở gần Thiên Mộng chiếu trạch.

Mỗi một lần Thiên Mộng bí cảnh mở ra, có thể cho phép ba trăm người đi vào, căn cứ theo địa vực cùng thế lực lớn nhỏ, ba trăm người sẽ được phân chia tới từng khu vực.

Các đệ tử đi tới trước quang môn, đều là những người nổi bật trẻ tuổi của các thế lực lớn, là tinh anh tương lai của Võ Linh đế quốc, lần này thật không biết phải tổn thất bao nhiêu. Nhưng những đệ tử này đại khái chỉ hai mươi tuổi, còn có một bộ phận là mười chín, mười tám tuổi, mà mười sáu tuổi như Lâm Tiêu căn bản không có ai.

Cho dù toàn bộ đệ tử đều vẫn lạc lần này, tổn thất chỉ là tinh nhuệ một năm của đế quốc mà thôi, hưởng chỉ nhân số có hạn, cũng có không ít thiếu niên thiên tài không tới, chỉ cần có một phần nhỏ nhân số còn sống sót, tổn thất cùng đầu nhập đều hoàn toàn đáng giá.

Lâm Tiêu đi tới trước quang môn, đưa mắt nhìn lại trong hàng đệ tử đạt tới hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong chỉ bảy người, không bài trừ có người ẩn giấu thực lực giả trừ ẩn cạp, gần năm mươi hóa phàm sơ kỳ đại thành, nhiều nhất là hóa phàm sơ kỳ khoảng hai trăm người, gần năm mươi tam chuyển võ giả như Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu càng chú ý chính là ba mươi đệ tử Võ Lăng quận, đặc biệt là kim bào thanh niên đứng trước nhất, toàn thân kiếm khí tận trời, tung hoành dữ tợn, thân hình đứng thẳng nơi đó thật giống một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, không cách nào che giấu tinh mang.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt Lâm Tiêu, kim bào thanh niên quay đầu nhìn lại, trong mắt tuôn ra một đoàn quang mang sắc bén, ánh mắt như kiếm quang thực chất đâm tới.

Nhóm người Đoạn Hồng cảm giác được dị thường liền quay đầu lại, nhất thời hừ lên một tiếng, ánh mắt đối phương quá mức sắc bén, mọi người chẳng khác gì bị cỗ kiếm khí vô hình đâm trúng.

- Ánh mắt thật đáng sợ!

Nhóm người Đoạn Hồng kinh hãi, đây là kiếm khí thông linh, ánh mắt lấy kiếm khí phóng thích đi ra, hóa thành tinh thần lực ba động vô hình, nếu thực lực yếu kém hoặc tinh thần lực không đủ mạnh, khó tránh sẽ bị tổn thương.

Trong truyền thuyết một ánh mắt của vương giả sinh tử cảnh có thể làm tinh thần võ giả bình thường rối loạn, thân tử đạo tiêu.

Trong đoàn người chỉ có Lâm Tiêu không chút thay đổi, hắc lĩnh ngộ đạo ý huyền ảo còn vượt qua cả kiếm ý của đối phương, hơn nữa bản thân hắn lại là luyện được sư, không dùng tinh thần lực đả thương người khác đã là may mắn.

Kim Minh không khỏi đưa mắt nhìn Lâm Tiêu, trong lòng hiện lên tia kinh ngạc.

- Có ý tứ!

Khóe môi hắn hiện lên tia cười lạnh.

- Một tam chuyển nho nhỏ, lại có thể không chút phản ứng dưới ánh mắt của ta, hi vọng ngươi đừng gặp được ta trong bí cảnh, nếu không xem ngươi làm sao bảo trì được trấn định.

Kim Minh cười lạnh leo.

Thời gian trôi qua, dải lụa ngũ sắc càng lúc càng cuồng bạo.

- Oanh...

Đột nhiên đất rung núi chuyển, một tiếng gầm rú nặng nề vang lên, quang môn từ từ từ mở ra.

Một ngũ sắc thông đạo xuất hiện trước mặt mọi người, quang hoa sáng ngời, tản mát ra vô số quang thái không biết thông hướng phương nào.

- Chúng ta đi.

- Xuất phát.

Không ít đệ tử quát lớn, thân hình hóa thành từng đạo lưu quang nhắm thẳng ngũ sắc thông đạo, nháy mắt biến mất vô tung.

- Chúng ta cũng đi vào thôi.

Cơ hồ cùng một thời gian, ba mươi đệ tử Vô Lăng quận đều xông vào trong thông đạo, từng thân ảnh chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa đỏ.

- Nhớ kỹ, hành trình Thiên Mộng bí cảnh lần này lấy an toàn bản thân làm chủ yếu, còn sống đi ra xem như là thành công, viễn cổ di tích biến hóa hàng vạn hàng ngàn, vô luận phát sinh biến hóa gì, đều phải bảo trì trấn định.

Nguyên phó doanh chủ nhắc nhở lời cuối cùng.

- Vâng.

Nhóm đệ tử gật đầu đáp, nhìn thấy các đệ tử trên đất trống đã rời đi một phần lớn, cả nhóm liền bay tới ngũ sắc thông đạo kia.

410. Chương 410: Bí Cảnh Mở Ra (2)

Viễn cổ di tích sao?

Nghĩ tới hành trình sắp tới, Lâm Tiêu ngăn chặn tâm huyết mênh mông trong lòng, lướt vào trong thông đạo.

Vừa tiến vào bên trong, Lâm Tiêu lập tức cảm giác được một mảnh quang mang sáng ngời, thân thể thật nhẹ nhàng rơi vào trạng thái mất trọng lượng, hết thấy đều không thấy rõ, thậm chí tinh thần lực cũng không thể cảm giác, thân hình lâm vào trạng thái dần dần, tựa hồ đang lướt tới với tốc độ thật cao.

Không biết qua bao lâu, trước mắt Lâm Tiêu đột nhiên sáng ngời, thân thể đã hồi phục lại.

- Phanh...

Thân hình từ giữa không trung rơi xuống, Lâm Tiêu đặt mông ngồi dưới đất.

Bất chấp đau đớn, Lâm Tiêu nháy mắt nháy vọt lên, tay phải đặt lên chiến đao bên hông, ánh mắt nhìn quanh bốn phía tùy thời chuẩn bị ra tay.

Hiện vào trong tầm mắt của hắn là một mảnh sa mạc bình nguyên mênh mông, không trung một mảnh u tối, nam tầng màu đen dưới đất vô cùng cứng rắn, cát xám rơi rụng đầy đất, vô cùng hoang vắng.

- Nơi này là chỗ nào? Hoang nguyên sao?

Lâm Tiêu ngạc nhiên, điều duy nhất mà hắn biết là mình đã không còn ở trong Thiên Mộng chiếu trạch, ngũ sắc thông đạo tựa hồ truyền tống hắn đến một thế giới khác.

Trên hoang nguyên mờ mịt phiêu miểu, chỉ có kinh phong ào ào, không còn nhìn thấy được bóng dáng một ai khác.

Lâm Tiêu nhướng mày, nơi này liếc mắt nhìn không thấy cuối, căn bản không biết nên đi về hướng nào, duy nhất đáng được mừng rỡ chính là không thấy có gì nguy hiểm.

Nhưng hắn vừa nảy sinh ý nghĩ này...

Toàn thân lông tơ của hắn đột nhiên dựng đứng lên, tựa hồ như bị con yêu thú đáng sợ nào đó đang đến gần, một cỗ cảm giác nguy hiểm hiện lên, nhưng chung quanh người hắn không nhìn thấy địch nhân!

Theo bản năng, hắn lập tức thi triển Phân Thân Hóa Ảnh quyết, thân thể nổ tung hóa thành ba đạo tàn ảnh bắn ra ngoài.

Mặt đất chấn động, một sinh vật toàn thân nâu đen, thân hình đầy gai nhọn, rộng chừng nắm tay, dài khoảng hai thước, lại giống như loài rắn từ dưới lòng đất chui ra, đem tàn ảnh còn lưu lại của Lâm Tiêu xé thành nát vụn.

Lâm Tiêu xoay người toàn lực chém ra một đao, đao mang sắc bén nháy mắt xé rách không gian, bổ thẳng lên đầu quái vật, đem nó chém bay ra ngoài.

Quái vật vụn vụn trên mặt đất, lại chui vào dưới đất, trên mặt đất lập tức xuất hiện một lỗ hổng chừng nắm tay, sâu không thấy đáy, không biết đi thông nơi nào, trên mặt đất chỉ lưu lại hai gai nhọn bị Lâm Tiêu chém đứt.

Quái vật kia đánh lén thất bại, lập tức chui vào lòng đất bỏ chạy, nhanh tới mức làm người không thể phản ứng.

- Quái vật gì vậy?

Lâm Tiêu thoáng giật mình.

Vừa rồi một kích toàn lực của hắn tuy rằng chưa dùng đao ý, nhưng dù là tứ tinh yêu thú đỉnh phong cũng bị hắn chém ra lỗ thủng, nhưng lại chỉ chặt đứt hai gai nhọn của quái vật, làm hắn không khỏi giật mình.

- Trầm!

Lâm Tiêu lại vung ra một đao.

Đao khí phun trào, sắc bén chém xuống.

Tầng nam thạch màu đen lập tức bạo vỡ, bị đao khí oanh kích lộ ra một huyết động sâu nửa thước, đường kính một thước.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm.

Một đao hiện tại của hắn dừng nói là chém ra nham thạch bình thường, cho dù là kim thiết cũng bị chém đứt, ở mặt đất bên ngoài một đao chém xuống ít nhất sẽ xuất hiện một hố to đường kính gần mười thước, nhưng ở trong này uy lực chỉ đạt tới một phần mười mà thôi.

Lâm Tiêu cầm lên một khối nham thạch màu đen trên mặt đất.

- Nặng thật!

Khối nham thạch rất nặng, chừng hơn mười cân, chỉ khoảng nắm tay, hiển nhiên mật độ rất cao, khó trách lại cứng rắn như thế.

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, Lâm Tiêu không khỏi sợ hãi.

Nham thạch màu đen cứng như thế, sinh vật cổ quái vừa rồi thật dễ dàng đào lên một lỗ thủng, có thể thấy được lực phá hoại mạnh bao nhiêu, nếu trước đó hắn không đúng lúc phát giác, cho dù trên người hắn có được Thanh Nguyên Giáp chỉ sợ không chết cũng bị trọng thương.

Đưa mắt nhìn hoang nguyên không có vật gì, Lâm Tiêu nhíu mày.

Hoang nguyên nhìn qua có vẻ như an toàn, kỳ thật đều tràn đầy nguy hiểm, từng bước nguy cơ.

- Phải dùng tinh thần lực.

Không dám khinh thường, Lâm Tiêu đem tinh thần lực khuếch tán.

- Cái gì?

Hắn lập tức chấn động, ở bên ngoài tinh thần lực của hắn có thể cảm giác ít nhất trong phạm vi hơn ngàn thước, thậm chí là động tĩnh vài dặm, nhưng ở trong này chỉ có phạm vi trăm thước, còn không đủ một phần mười.

Trong hoang nguyên tựa hồ có lực lượng thần bí có thể làm suy yếu tinh thần lực võ giả.

Bởi vậy thay vì dùng tinh thần lực dò thám, còn không bằng dùng mắt của mình suy đoán, ít nhất có thể nhìn được vài dặm xa xa.

Càng làm cho Lâm Tiêu kinh hãi chính là, mặt đất không biết do loại tài liệu nào tạo thành, có tác dụng gây trở ngại thật lớn cho tinh thần lực, Lâm Tiêu phóng xuất tinh thần lực chỉ dò thám được phạm vi hơn một thước dưới lòng đất.

Phạm vi một thước có thể dò xét được cái gì? Con quái vật kia có tốc độ nhanh như chớp, nếu thật sự dựa vào tinh thần lực tra xét, chỉ sợ chờ khi mình cảm giác được thì cũng đã bị nó xuyên thấu!

- Nếu như vậy chẳng phải tinh thần lực của mình bị suy yếu rất lớn sao?

Lâm Tiêu nhíu mày khoát tay.

Hừ hừ hừ...

Ba mảnh Ô Nguyên Toa bắn ra, nhưng phạm vi chỉ trong vòng trăm thước, uy lực hạ thấp xuống một phần mười.

- Xem ra sử dụng tinh thần lực ở trong này vốn không có bao nhiêu tác dụng.

Lâm Tiêu lắc đầu, nhưng vẫn không có vẻ uể oải, trong Thiên Mộng bí cảnh đủ loại tình huống phát sinh, nếu oán trời trách đất cuối cùng xui xẻo vẫn là chính mình.

- Nơi này không thấy được biên giới, trước chọn lựa thử một hướng đi tới, cuối cùng cũng gặp phải thứ gì đó đi.

Lâm Tiêu ổn định tâm tình, bay về một hướng.

Duy nhất làm cho Lâm Tiêu thấy may mắn chính là thiên địa nguyên khí nơi đây khá tinh thuần, thậm chí còn nhiều hơn Hiên Dật quận thành, Cửu Chuyển huyền công của hắn cần tiêu hao thật nhiều nguyên lực, nhưng ở nơi này không cần lo ngại, bởi vì có đầy đủ thiên địa nguyên khí bổ sung.

- Ân?

Phi hành thời gian chừng một nén nhang, Lâm Tiêu đột nhiên chứng kiến dưới mặt đất mọc một đóa hoa màu đen, theo gió lay động, tản ra nguyên khí ba động dày đặc.

Khẽ vươn tay, hắn hái xuống đóa hoa màu đen kia.

- Ân?

Lâm Tiêu chăm chú quan sát, chỉ thấy nơi cánh tay phải Tương Vu có một đạo nguyên lực du động dưới làn da, ngưng tụ lên ngón trỏ tay phải của hắn.

- Có thể chết dưới tuyệt chiêu của ta, là vinh hạnh của ngươi!

- Xem chiêu – Vô Tướng Kiếp Chỉ!

Khuôn mặt Tương Vu dữ tợn, gân xanh toàn thân nổi lên, làn da như sắp chảy ra máu.

- Ba!

Hắn điểm một chỉ, hư không thoáng vụn vụn, một đạo năng lượng hư ảnh cực quang bạo dũng tràn ra, nhanh như chớp đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Trảm!

Đôi mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, chém ra một đao.

Vô Tướng Kiếp Chỉ vô cùng kỳ lạ, nguyên lực giống như có thể cắn nuốt vạn vật, va chạm cùng chiến đao của Lâm Tiêu, năng lượng cổ quái nháy mắt cắn nuốt nguyên lực của hắn hoàn toàn sạch sẽ.

- Phanh!

Một đao bị phá nát, trong ánh mắt dữ tợn của Tương Vu, chỉ kinh xuyên thủng ấn đường của Lâm Tiêu, đánh ra lỗ nhỏ, sau đó lưu lại một lỗ thủng sâu thẳm trên vách tường sau lưng Lâm Tiêu.

- Ha ha, dám đấu với ta, ngươi còn chưa đủ kinh nghiệm!

Tương Vu cười lạnh một tiếng, biểu tình hung hăng càng quấy đột nhiên đọng lại.

Thân thể Lâm Tiêu chẳng những không hề chảy ra máu tươi, ngược lại còn chậm rãi tiêu tán trong không khí, đó chỉ là tàn ảnh!

- Sao có thể?

Tương Vu chấn động, không chờ hắn kịp phản ứng, một cỗ cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ bên người hắn truyền tới làm lông tơ hắn dựng đứng.

- Chết!

Không chút do dự, thân hình hắn bật lui đồng thời điểm ra một chỉ.

- Cho ta xem thử rốt cục ngón tay của ngươi cứng rắn hay chiến đao của ta cứng rắn!

Thanh âm lạnh lùng quanh quẩn trong thạch thất, đao mang chói mắt hiện lên, sau đó quy về bình tĩnh.

Ba tháp...

Trên mặt đất rơi xuống vài giọt máu tươi, ngón trỏ của Tương Vu bị chém đứt đoạn.

- A...

Tiếng kêu thảm thống khổ vang lên, Tương Vu điên cuồng thối lui về phía sau, muốn chạy ra khỏi thạch thất, nhưng nghênh đón hắn là một đạo sắc bén của Lâm Tiêu.

Phốc xuy...

Đầu người bay lên cao, Lâm Tiêu thu đao đứng thẳng, thi thể Tương Vu vô lực ngã xuống trước mắt.

Trước khi chết, đôi mắt Tương Vu mở thật to, tràn ngập vẻ tuyệt vọng cùng hối hận.

Lâm Tiêu đi tới cạnh thi thể tìm kiếm, cuối cùng tìm được một bình đan dược cùng một gốc linh dược ngũ giai.

Thu hoạch không nhỏ nhưng tìm không được chỉ pháp bí tịch khiến Lâm Tiêu có chút thất vọng, nếu tìm được hắn thật sự muốn tu luyện thử xem một lần.

Thu hồi đan được cùng linh được ngũ giai, Lâm Tiêu lắc đầu:

- Vì sao có nhiều người không biết nghe lời khuyến cáo như vậy đây.

Hắn xoay người rời khỏi thạch thất, tiếp tục đi về phía trước.

Trong thông đạo thật nhiều lối rẽ, Lâm Tiêu đi mãi gần một canh giờ vẫn không tới cuối.

- Đến khi nào mới tới tận cùng đây?

Lâm Tiêu nhú mày, tinh thần lực thời khắc đều chú ý hai bên thông đạo.

Cũng may trải qua thời gian dài thăm dò, Lâm Tiêu đã cảm giác ra được tuy cổ bảo có rất nhiều thông đạo, nhưng tựa hồ không phải mê cung, mà là thông đạo khác nhau đại biểu con đường khác nhau, ở trên đường sẽ có một ít thạch thất chứa bảo vật xuất hiện.

Nếu như gặp vận khí tốt sẽ đạt được một ít bảo vật, vận khí kém cho dù đi tới tận đầu cũng không thấy được gì, đương nhiên địa phương cuối cùng vẫn là trăm sông đổ về một biển.

Đột nhiên...

- Các người muốn làm gì?

Một thanh âm quát nhẹ xuyên thấu qua vách tường bị Lâm Tiêu nghe được, thanh âm của một nữ tử nghe thật nhỏ, có cảm giác quen thuộc, nếu không phải tinh thần lực của Lâm Tiêu cường đại, giác quan miễn tuệ thì đã bỏ qua.

415. Chương 415: Vô Tướng Kiếp Chỉ (2)

Hắn dừng bước, tinh thần lực phóng thích tới mức tận cùng, cẩn thận tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

Thanh âm tiếng quát vang lên, sau đó là tiếng cười to càn rỡ của hai nam tử.

- Ở sườn bên trái!

Lâm Tiêu tiến lên hai bước, đã cảm giác thanh âm quen thuộc, hắn nghe được đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Chém thẳng một đao lên vách tường thông đạo bên trái, lộ ra một lỗ thủng cao chừng nửa người, lại chém thêm hai đao, trong chớp mắt Lâm Tiêu đã xuyên qua.

Quả nhiên đi tới chỗ này thanh âm đã rõ ràng hơn một ít.

- Còn ở bên trái!

Lâm Tiêu không chút do dự, tiếp tục chém một đao...

Giờ phút này cách bên trái Lâm Tiêu hơn mười thước, khoảng cách chừng hai thông đạo ngay một lối rẽ thật lớn, ở lối rẽ có một thạch thất.

Trong thạch thất có một nữ tử xinh đẹp đang bị hai nam tử ngăn chặn bên trong, vẻ mặt nàng vô cùng kinh hoảng.

Trên mặt thiếu nữ tràn đầy mồ hôi, trên áo đã bị xé rách, có chút chật vật, chỗ bị xé rách ngẫu nhiên lộ ra vùng tuyết trắng kinh diễm, khiến người nổi lên dục hỏa.

Ở cửa thạch thất, một thanh niên đứng chặn ngang cửa không cho người đi ra, còn một thanh niên tay cầm bảo kiếm, thần sắc tà dâm nhìn thiếu nữ, đôi mắt tràn đầy dâm quang, hận không thể lập tức xé bỏ hết quần áo thiếu nữ hung hăng chà đạp nàng một phen.

Mà ở trung ương thạch thất có một thạch thai, trên thạch thai tản ra chân khí nguyên thạch kinh người, nhưng thanh niên trong phòng lại làm như không nhìn thấy, chỉ chăm chăm nhìn vào thân thể thiếu nữ.

- Tiểu mỹ nhân, thực lực không tệ, đáng tiếc người gặp phải Điền Quang này, hơn nữa bên chúng ta có hai người, ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói đi, chỉ cần người theo ta, ta sẽ cho người biết thế nào là dục tiên dục tử, ha ha...

Thanh niên mặc áo trắng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, cười dâm nói.

- Tên súc sinh người đi chết đi, cho dù chết ta cũng sẽ không tiếm nghi người!

Sắc mặt thiếu nữ như sương lạnh, đôi ngực tức giận phập phồng, tận sâu trong đáy mắt đầy vẻ thất kinh, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Thiếu nữ cắn môi, trong lòng bắt đầu tuyệt vọng.

- Điền Quang, nhanh một chút, chờ xong việc chúng ta đi nhanh lên!

Thanh niên đứng ngoài cửa thúc giục:

- Trước không cần giết chết nàng, chờ ta cũng chơi qua rồi nói sau.

- Người yên tâm đi, mỹ nhân như thế ta muốn chậm rãi nhắm nháp, nhất định sẽ lưu lại cho người.

Thanh niên cười dâm đang vùng vẫy kiếm kiếm.

Xuy...

Từng đạo kiếm quang tầng tầng nghiền áp tới.

Thiếu nữ toàn lực ngăn cản nhưng bất lực, cắn chặt răng định vùng vẫy kiếm cắt ngang cổ họng của mình.

Điền Quang thấy vậy vùng vẫy kiếm đẩy thanh kiếm trong tay thiếu nữ, nhe răng cười nói:

- Tiểu mỹ nhân, ở trong tay ta dù người muốn chết cũng không dễ dàng!

Trong mắt thiếu nữ hiện lên vẻ tuyệt vọng, đúng lúc này...

Oanh long...

Tiếng vang đinh tai nhức óc, đem ba người trong thạch thất làm hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong thông đạo bên ngoài bụi mù tràn ngập, trên vách tường bên phải thông đạo xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, một thiếu niên mặc áo xanh tay cầm chiến đao chậm rãi đi ra, ánh mắt sắc bén nhìn vào thạch thất.

Người tới chính là Lâm Tiêu.

Điền Quang cùng thanh niên còn lại liếc nhau, nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, cảm giác thực lực đối phương chỉ là tam chuyển đỉnh phong, thoáng thở ra nhẹ nhõm.

- Các hạ, không cần xen vào việc của người khác, kết giao bằng hữu thế nào? Sao không làm như không nhìn thấy mà đi, ngày sau sẽ dễ gặp lại!

Thanh niên đứng ở cửa vùng vẫy kiếm quát.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn vào trong thạch thất, nhìn vào chỗ thiếu nữ kia, không ngờ lại là Trần Tư Tư!

- Khó trách khi này cảm giác có chút quen thuộc.

Diễn cảm Lâm Tiêu thật lạnh lùng.

- Lâm Tiêu!

Hoàn toàn khác hẳn vẻ bình tĩnh của Lâm Tiêu, nguyên bản trong lòng Trần Tư Tư đã hoàn toàn tuyệt vọng, giờ phút này nhìn thấy Lâm Tiêu trong lòng nàng liền dâng lên hi vọng, nhin không được kích động hô to.

Vào lúc này Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện, làm cho Trần Tư Tư chẳng khác gì gặp được người thân của mình.

- Ân? Bọn hắn quen biết?

Thanh niên đứng ở cửa sắc mặt trầm xuống, lập tức cảm thấy không ổn.

- Chết!

Biết sự tình không dễ giải quyết, thanh niên quát lên một tiếng chói tai, hóa thành tia chớp bay vút về hướng Lâm Tiêu, không hề có chút do dự.

Trường kiếm run lên, phút chốc kiếm quang đầy trời, như một con sông dài thổi quét chung quanh Lâm Tiêu.

- Bại hoại!

Lâm Tiêu khẽ quát một tiếng, ánh mắt nheo lại hiện lên vẻ lạnh lùng.

- Trảm!

Hắn bước lên một bước, không chút do dự chém ra một đao.

Hưu...

Đao ảnh thật lớn va chạm cùng kiếm quang của đối phương, phanh một tiếng, kiếm khí nháy mắt bạo vỡ, đao ảnh nhanh như chớp xẹt qua đầu đối phương.

Phốc xuy...

Đầu người bay lên cao, thi thể vô lực ngã xuống.

Một chiêu đã giết chết võ giả tam chuyển đỉnh phong tại chỗ.

- Sao có thể?

Trong thạch thất, thanh niên áo trắng sắc mặt đại biến, thậm chí vì quá khiếp sợ mà ho khan.

Một chiêu miểu sát đồng bạn của hắn, đây là thực lực gì? Chỉ sợ bản thân hắn cũng không qua được ba chiêu trong tay đối phương.

Trần Tư Tư nhìn thấy cảnh này vừa khiếp sợ lại vừa vui sướng.

- Các hạ, tha cho ta một mạng, ta cam đoan lập tức liền rời đi...

Thanh niên kia làm sao còn dám cuồng vọng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi nói, nhưng tận đáy mắt hiện tia giả dối, lời còn chưa dứt...

- Sưu...

Thanh niên không lao ra cửa phòng ngược lại xoay người đánh về hướng Trần Tư Tư.

- Không!

Trần Tư Tư sắc mặt đại biến, cắn răng vùng trường kiếm điên cuồng ngăn cản, lại bị đối phương dễ dàng đẩy ra.

- Người dám động thủ, lão tử giết nàg!

Cùng lúc đó trong thạch thất vang lên thanh âm tiếng hét lớn của thanh niên, hai bàn tay chụp vào cổ Trần Tư Tư.

Khác với khi nãy bị lửa dục đốt người, lần này mục đích của hắn chỉ vì mạng sống.

- Chuột nhắt!

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, vung đao chém ra.

Trong thạch thất, bàn tay Điền Quang sắp chụp trúng cổ Trần Tư Tư, đột nhiên thân thể phát lạnh, không còn tri giác, một tia đao quang lướt qua thân thể hắn, chém thẳng lên vách tường không xa.

Trên vách tường hiện lên vết đao dài hơn hai thước vô cùng rõ ràng.

Trần Tư Tư phát hiện khác thường, vận chuyển nguyên lực vội vàng nhảy ra sau.

Ngay sau đó...

Thân hình Điền Quang bị chém thành hai nửa, vết thương thật bóng loáng, máu tươi phun tung tóe.

Trần Tư Tư há hốc miệng không dám tin.

- Người không sao chứ?

Lâm Tiêu chậm rãi đi vào thạch thất.

- Ta...ta không sao, đa tạ!

Trần Tư Tư mím môi, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu vô cùng phức tạp, nếu không có hắc chỉ sợ nàng đã gặp độc thủ, hơn nữa thủ đoạn của đối phương làm cho nàng không dám tưởng tượng.

- Điều cùng nhau tới từ Hiên Dật quận thành, không cần khách khí.

Lâm Tiêu lắc đầu, tìm kiếm thi thể của hai người.

Tình huống như vừa rồi, cho dù không phải đệ tử Hiên Dật quận hắc cũng sẽ ra tay, hắc không phải tùy tiện làm người tốt, nhưng thân là nam nhân nếu gặp nữ nhân bị vũ nhục mà không ra tay giúp đỡ, thật không phù hợp tâm tính của chính hắc.

Đồ vật của hai thanh niên thật ít ỏi, ngoại trừ một bình đan dược cũng không còn gì khác.

416. Chương 416: Thượng Phẩm Nguyên Thạch

Ngẩng đầu, ánh mắt hắc nhìn lên thạch đài.

Ở trên thạch đài đặt mười khối nguyên thạch trong suốt, tản ra nguyên khí ba động nồng đậm, nhìn khí tức hắc là thượng phẩm nguyên thạch.

- Đúng là thu hoạch ngoài ý liệu!

Lâm Tiêu cầm nguyên thạch, mỗi viên cỡ nắm tay trẻ con, nguyên khí dày đặc làm người cảm thấy thật khoan khoái.

Một khối thượng phẩm nguyên thạch giá trị trăm vạn lượng, tương đương một trăm trung phẩm nguyên thạch, khác nhau chính là nguyên khí trong trung phẩm nguyên thạch có thể cung cấp cho hóa phàm cảnh hấp thu, mà thượng phẩm nguyên thạch lại cung cấp cho quy nguyên cảnh hấp thu.

Chẳng qua tuy tỉ lệ trao đổi là một so một trăm, nhưng cấp bậc càng cao càng thừa thớt, nguyên thạch cao giai đổi dễ giai còn đổi được, nhưng ngược lại thì vô cùng khó khăn.

Cho nên tuy giá cả tương đương khối trung phẩm nguyên thạch lớn hắc lấy được trước đó, nhưng trên thực tế giá trị ẩn hình càng lớn hơn nữa.

Nhưng đối với Lâm Tiêu bây giờ mà nói chỉ có thể dùng trao đổi đồ vật khác hay bán ra ngoài, bởi vì hiện tại hắc còn chưa thể hấp thu, trong khi trung phẩm nguyên thạch chỉ cần chờ tới hóa phàm cảnh là sử dụng được.

Đương nhiên ở trong Thương Khung đại lục võ giả hấp thu nguyên khí trong nguyên thạch chỉ là võ giả bình thường, mà thiên tài chỉ dùng đan dược, hiệu quả mạnh hơn hấp thu nguyên thạch rất nhiều.

Nghĩ nghĩ, Lâm Tiêu lấy ra ba viên thượng phẩm nguyên thạch đưa cho Trần Tư Tư.

Trần Tư Tư ngẩn ra, vội vàng khoát tay nói:

- Không được, người đã cứu ta, ta không thể nhận.

- Người cầm lấy đi.

Đặt nguyên thạch vào tay đối phương, hắn xoay người đi ra thạch thất. Nếu không có thanh âm của nàng hấp dẫn hắn, hắn cũng không đến đây, chia cho nàng một phần cũng nên làm, huống chi nàng cũng là đệ tử huấn luyện doanh như hắn.

Ngay lúc hai người sắp rời khỏi thạch thất, bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, chủ nhân hình như không có ý giấu diếm động tĩnh của mình.

Ngay sau đó một nam tử mày rậm mặc hắc bào, tay cầm thiết côn màu đen xuất hiện ngoài cửa.

- Võ giả hóa phàm sơ kỳ đại thành!

Trần Tư Tư biến sắc, mà Lâm Tiêu cũng nheo mắt lại.

- Thượng phẩm nguyên thạch?

Ánh mắt đối phương dừng trên chiếc túi của Lâm Tiêu cùng tay Trần Tư Tư, khí tức phát ra làm cho hắn cảm nhận được là nguyên thạch thượng phẩm.

- Hô...

Thiết côn lơ lửng, nam tử lãnh đạm, không hề nhìn hai cổ thi thể dưới đất:

- Giao ra đồ vật trong tay các người, ta tha các người một mạng!

Trong mắt hắn, hai người chỉ là tam chuyển đỉnh phong, thậm chí cả hóa phàm sơ kỳ hắn cũng không để vào mắt, vì vậy hắn càng lưỡi động thủ với hai người.

Ánh mắt Trần Tư Tư nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu híp mắt lại:

- Nếu ta nói không thì sao?

Trần Tư Tư hoảng sợ, tuy rằng vừa rồi Lâm Tiêu một đao giết chết hai đệ tử tam chuyển đỉnh phong, nhưng đối phương là hóa phàm sơ kỳ đại thành, hoàn toàn khác hắn.

Đối phương cũng không nghĩ Lâm Tiêu trả lời như thế, ngẩng đầu, biểu tình bình ổn cương nghị, nhẹ nhàng nói:

- Người đương nhiên có quyền lợi nói không, nhưng điều kiện tiên quyết là người có thực lực này, nếu không ta không để ý đánh chết hai người!

- Muốn đánh chết ta, cũng không biết người có thực lực này hay không?

Lâm Tiêu cười lạnh.

Trong mắt nam tử hiện lên dị sắc, đối phương biết thực lực của mình, lại vẫn cứ tự tin như vậy, chẳng lẽ có năng lực đặc thù gì hay sao?

- Xem ra người thật có tự tin, một khi đã như vậy hãy nhìn xem người có thực lực đó hay không, nếu người đón được một côn của ta, Diệp Hoa này tha cho các người một con đường sống!

Diệp Hoa lạnh lùng nói.

- Tới đi!

Lâm Tiêu vung chiến đao.

- Đao thế thật bén nhọn!

Diệp Hoa nắm chặt thiết côn:

- Nhưng nếu chỉ có chút bốn sự ấy, người thật làm ta thất vọng rồi.

- Phá!

Một tiếng gầm lên, thiết côn ầm ầm nện xuống.

Tiếng vang đình tai nhức óc, không khí nháy mắt như bị đánh nổ tung, hóa thành cơn ảnh bao trùm toàn thân Lâm Tiêu, chân khí áp người hết hơi.

Vô cùng uy mãnh!

Càng làm cho Lâm Tiêu giật mình chính là, một cơn của đối phương nhìn như giản dị tự nhiên, kỳ thật huyền ảo dị thường, lại bao phủ toàn thân của hắn, bị khí kinh áp chế hắn muốn tránh né cũng không tránh được.

Một cơn kia dễ dàng đánh vỡ một ngọn núi nhỏ, đánh chết một võ giả hóa phàm sơ kỳ, uy lực vô cùng.

Trần Tư Tư càng không chịu nổi, một cơn đi xuống mục tiêu dù là Lâm Tiêu, nhưng chân khí cuồng bạo tán dật làm sắc mặt nàng tái nhợt, không khỏi thối lui hai bước.

- Hóa phàm sơ kỳ đại thành, quả nhiên không phải tầm thường.

Khí thể đáng sợ trấn áp, chiến ý trong mắt Lâm Tiêu ngày càng thịnh, chiến đao đột nhiên bổ ra.

Phốc xuy...

Đao mang bay lên cao, hóa thành đao khí nghênh thẳng thiết cơn.

Giờ khắc này trong đao mang ẩn chứa đao ý, đao ảnh bá đạo làm cả ánh đèn trong thạch thất đều biến sắc.

Trong hư không, đao ảnh cùng cơn ảnh ầm ầm va chạm lẫn nhau.

Một cỗ lực lượng đáng sợ khuếch tán, thanh âm nổ tung liên tục vang vọng, cả thạch thất đều run rẩy lên.

Hai thân ảnh bay ngược ra sau.

- Đao ý sơ khai, người đã chạm tới cảnh giới đao ý!

Gian nan ổn định thân hình, Diệp Hoa khó thể tin nói.

- Đa tạ!

Thu đao vào vỏ, diễn cảm Lâm Tiêu đạm mạc nói.

Một kích vừa rồi hắn chỉ mang theo khí tức đao ý mà không hoàn toàn thi triển đao ý, vì vậy mới khiến đối phương ngộ nhận là đao ý sơ khai, xem như hai bên ngang ngửa, mặc dù Diệp Hoa cũng chưa bộc lộ toàn bộ chiến lực, nhưng cũng đã có được hiểu biết chính xác.

Trần Tư Tư trợn mắt há hốc mồm, đều là đệ tử huấn luyện doanh thiên tài, cũng là tam chuyển đỉnh phong, thậm chí nàng còn gia nhập sớm hơn Lâm Tiêu một năm, nhưng lúc này mới biết mình kém hơn hắn quá xa.

Diệp Hoa nhìn chăm chăm Lâm Tiêu:

- Ta nói giữ lời, tha các người một con đường sống, nhưng người đừng tưởng rằng mình lĩnh ngộ đao ý sơ khai thì không sợ trời sợ đất, cho dù lĩnh ngộ đao ý chân chính, thực lực cảnh giới không đủ cũng sẽ bị người áp chế.

Nói xong lời này Diệp Hoa xoay người bỏ đi.

- Cuối cùng đi rồi.

Trần Tư Tư thở ra một hơi, ánh mắt sáng ngời nhìn Lâm Tiêu.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Tiêu đi ra khỏi thạch thất.

Hai bên thạch thất thật nhiều thông đạo, Lâm Tiêu lựa chọn con đường ngược hắn với Diệp Hoa.

Trần Tư Tư theo sát phía sau, ban đầu được lựa chọn đi Thiên Mộng bí cảnh nàng thật hưng phấn, nhưng bây giờ nàng mới biết với thực lực của mình đến nơi thật sự vô cùng nguy hiểm.

Hai người đi thật lâu cũng không gặp được thạch thất kế tiếp, thông đạo như không thấy cuối.

- Cổ bảo này thật sự là cổ quái, bên trong rắc rối phức tạp, mặc kệ, tiếp tục đi tới, nhất định có thể đến tận cùng.

Hai người vẫn tiếp tục tiến tới không hề dừng lại.

Không biết qua bao lâu, thông đạo chẳng khác gì mê cung rốt cục cũng đã tới tận cùng.

Xuất hiện trước mặt hai người là một con đường lát gạch thật dài, một mảnh tối đen, tựa hồ đi tới một khu vực thần bí nào đó.

- Đây là...

Về mặt Trần Tư Tư không khỏi khẩn trương.

- Đi!

Không chút do dự, Lâm Tiêu đi thẳng vào bên trong, cảm giác phóng thích tới tận cùng, thời khắc chú ý hết thấy bốn phía.

417. Chương 417: Đồng Bạn Gặp Nạn

- Lâm Tiêu!

Trần Tư Tư gắt gao đi theo, không tự chủ được vươn tay nắm lấy vạt áo của hắn.

Hai người đi tới, Trần Tư Tư dựa sát vào người hắn, thậm chí hắn còn nghe được hô hấp của nàng.

Con đường không dài, chỉ khoảng ba dặm, nhưng bốn phía tối đen yên tĩnh làm người sợ hãi, hai người đi tới lại không gặp phải nguy hiểm gì.

Vừa đi ra khỏi, trước mặt hai người là bậc thang, dọc theo bậc thang đi tới, bước chân Lâm Tiêu đột nhiên dừng lại, bởi vì bên trên có thanh âm chiến đấu mơ hồ truyền ra.

- Xem ra không chỉ có hai người chúng ta tới nơi đây.

Lâm Tiêu nghĩ thầm, đồng thời nhìn lên trên.

Trên bậc thang là một đại sảnh vô cùng cổ xưa, cực kỳ rộng lớn, nguyên đăng sáng ngời, có bốn tòa cửa đá, đồ án bên trên cửa khác nhau, trước cửa là tượng đá thủ vệ, còn có một đạo quang mạc hơi mỏng phong tỏa hết thấy cánh cửa.

Bên trong đại sảnh có bảy tên đệ tử đang vây quanh đối chiến với ba người.

- Là Chu Chỉ sư tỷ cùng Lý Thư Tư, Hùng Vĩ sư huynh!

Trần Tư Tư giật mình nói.

Lâm Tiêu nheo mắt, bảy đệ tử vây khốn ba người kia không ngờ chính là đệ tử Võ Lăng quận, tuy hắn không biết tên tuổi, nhưng lại nhớ rõ khuôn mặt của bọn hắn.

Chu Chỉ bị ba người vây công, một người tu vi hóa phàm sơ kỳ đại thành, mũi ưng, mắt tam giác, bộ dáng hung hãn, thực lực tựa hồ còn cao hơn Chu Chỉ, một mình hắn đã đánh cho nàng liên tục lui ra sau, kiệt lực chống đỡ. Mà hai người khác là hóa phàm sơ kỳ, ở một bên lược trận, thường thường công kích làm Chu Chỉ luống cuống tay chân.

Mà vây quanh Lý Thư Tư cùng Hùng Vĩ là bốn người khác, ba người hóa phàm sơ kỳ, một là tam chuyển đỉnh phong.

Thân mình Lý Thư Tư đã đầy những vết máu loang lổ, mà Hùng Vĩ liên tục gầm lên giận dữ, trên người có hai vết thương thật sâu, máu tươi không ngừng tràn ra.

Ngoài ra trong góc đại sảnh còn có một ít võ giả hóa phàm sơ kỳ cùng tam chuyển đỉnh phong của những thế lực khác.

- Ha ha, gặp được chúng ta, thật sự là ông trời giúp đỡ, ta muốn toàn bộ đệ tử Hiên Dật quận các người toàn quân bị diệt!

Nam tử mũi ưng lạnh giọng cười nói, đôi thiết câu hóa thành kinh phong hung hăng quét về phía Chu Chỉ. Đinh đinh đinh...

Chu Chỉ liên tục ngăn trở công kích, thân hình không ngừng thối lui.

Hưu hưu...

Lúc này hai tên đệ tử Võ Lăng quận nắm lấy cơ hội đâm thẳng về hướng của nàng.

- Hóa Kiếm quyết – xoay!

Chu Chỉ cắn răng, thân hình như con quay xoay tròn, lợi dụng thân pháp tránh một đạo công kích, mượn lực lượng xoay tròn bỏ ra một đạo công kích khác.

Lực lượng cường đại làm hai tên đệ tử kia liên tục lui ra sau, không dám tiến lên.

- Ha ha...

Tên nam tử mũi ưng nắm lấy cơ hội, thiết câu đi tới trước người Chu Chỉ.

Xuy...

Kình khí bốn phía, xé ra trường bào trên người nàng, nam tử xoay người, thiết câu ập tới muốn đánh vỡ bụng ngực của Chu Chỉ!

Thời khắc mấu chốt, Chu Chỉ dùng kiếm ngăn trước người, nhưng nguyên lực của đối phương ập tới khiến nàng liên tục lui ra sau, khóe miệng tràn máu tươi.

- Hùng Vĩ, Lý Thư Tư, hai người lao ra trước đi!

Chu Chỉ cắn răng nói.

- Ha ha, bọn hần có thể chạy thoát sao? Hôm nay các người đều không đi được!

Nam tử cười ha ha, công kích càng nhanh hơn.

- Ha ha ha, Hoàng Lạc sư huynh nói rất đúng, hôm nay phải cho bọn hần chết hết, đến lúc đó Thường phó doanh chủ biết được nhất định sẽ khen ngợi!

Bốn gã đệ tử điên cuồng công kích, căn bản không cho hai người kia cơ hội thở gấp, cười ha ha nói.

Trong đại sảnh, song phương chiến đấu càng kịch liệt, đã tới thời điểm nguy hiểm nhất.

- A...

Hùng Vĩ lớn tiếng rống giận, chiến phủ liên tục vung ra, nhưng Lý Thư Tư ngay ban đầu đã bị trọng thương, chỉ còn lại nửa sức chiến đấu, chỉ bằng một mình hần căn bản không ngăn cản được bốn người tấn công.

- Hiên Dật quận thật sự là đáng thương, lại gặp phải đệ tử Võ Lăng quận, đối thủ một mất một còn.

- Chủ yếu là vì thực lực của Hoàng Lạc Võ Lăng quận quá mạnh mẽ, chỉ cần hạn chế thực lực của nữ tử mạnh nhất Hiên Dật quận, hai người khác chỉ là miếng thịt trên tấm thớt, chỉ có thể bị mài chết.

- Rất đáng thương, luận thực lực ba người Hiên Dật quận mạnh hơn chúng ta, đáng tiếc gặp phải đám người Hoàng Lạc.

- Đừng nói nữa, chúng ta tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, chỉ sợ sau khi đám người Hoàng Lạc đánh chết đệ tử Hiên Dật quận sẽ đến tìm chúng ta phiền toái, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể bỏ chạy.

- Ta dám nói, bảo vật trong Cổ Bảo này khẳng định nằm trong bốn cửa đá, đáng tiếc trước cửa đá có quang mạc bảo hộ, chúng ta không cách nào công phá.

- Phải đó, thật sự là đáng giận, nhưng Thiên Mộng bí cảnh cũng sẽ không bố trí địa phương không cách nào lấy được bảo vật, chúng ta chờ một chút xem, nói không chừng sẽ có thể xoay chuyển, đương nhiên nếu tình huống không ổn thì lập tức rời đi.

Vài tên đệ tử đứng ở một lối ra nhìn về phía trước, xa xa có thể chứng kiến không trung bên ngoài, tựa hồ nổi thẳng tới bên ngoài hắc sắc cổ bảo.

Trước đó lúc mới xông vào, bọn hắn từng cố gắng muốn thông qua bốn cánh cửa đá, kết quả công kích thế nào cũng không thể phá vỡ quang mạc trước cửa.

- Lâm Tiêu, Chu Chỉ sư tỷ bọn họ sắp không kiên trì được nữa, chúng ta nhanh đi hỗ trợ.

Trần Tư Tư nhìn thấy cảnh tượng trong đại sảnh, không khỏi lo lắng kêu lên, không chút do dự liền xông lên bậc thang.

Nhìn thấy bộ dạng của Trần Tư Tư, Lâm Tiêu không khỏi gật đầu.

- Sư tỷ, sư huynh, hai người cố chịu thêm một chút.

Trần Tư Tư lao ra bậc thang, rút trường kiếm mạnh mẽ đâm về hướng bốn đệ tử đang vây khốn Lý Thư Tư cùng Hùng Vĩ, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Lâm Tiêu cũng theo sát phía sau.

- Là ai?

Nghe được thanh âm, nhóm người Hoàng Lạc không khỏi hoảng sợ, tuy bảy người vây khốn Chu Chỉ bọn họ chiếm thượng phong, nhưng nếu đối phương xuất hiện thêm hai cao thủ, tình huống thật khó mà nói, rất dễ dàng bị người phá vòng vây.

Nhưng ngay sau đó bọn hắn nhìn thấy Trần Tư Tư cùng Lâm Tiêu, không nhịn được bật cười to.

- Ha ha, ha ha ha, không ngờ là hai chân võ giả tam chuyển, lúc này cũng dám đi ra.

- Thật không biết nên nói bọn hắn anh dũng hay là ngu ngốc!

- Đây là muốn đi ra tìm cái chết ah!

Bảy tên đệ tử Võ Lăng quận nháy mắt thả lỏng, nếu xuất hiện hai hóa phạm cảnh, có lẽ sẽ gây ảnh hưởng cục diện chiến đấu, nhưng chỉ là hai tam chuyển đỉnh phong, không hề có chút tác dụng gì với cuộc chiến.

- Trần Tư Tư, Lâm Tiêu!

Ba người Chu Chỉ vừa nhìn thấy hai người, ánh mắt lo lắng:

- Hai người mau lui về, không cần tới đây, chạy đi nhanh lên!

Chu Chỉ khẩn trương, nàng không cho rằng Lâm Tiêu cùng Trần Tư Tư có thể giúp đỡ được gì.

- La Tiêm, người đi ngăn cản hai người bọn họ, ngàn vạn lần không cho họ chạy trốn.

Khóe môi Hoàng Lạc hiện lên vẻ cười dữ tợn, lớn tiếng quát.

- Hoàng Lạc sư huynh yên tâm.

Một tên đệ tử đột nhiên nhảy ra, âm hiểm cười lao về phía Trần Tư Tư.

418. Chương 418: Lâm Tiêu Ra Tay

- Chết cho ta!

La Tiêm quát chói tai, chiến đao tuôn ra một cỗ lực lượng đáng sợ, hóa thành đao ảnh trùng điệp oanh tới.

Trần Tư Tư cắn răng, trường kiếm run lên, hình thành một kiếm mạc bao phủ trước người, đồng thời công hướng đối phương.

Đinh đinh đinh...

Trong hư không truyền đến tiếng va chạm, kiếm mạc ầm ầm nổ tung, thân hình Trần Tư Tư không ngừng rút lui, tầng tầng khí kinh cuốn tới khiến khí huyết của nàng sôi trào cuộn cuộn, có cảm giác như muốn hộc máu.

Phốc xuy...

Đao khí thổi quét, khoe môi Trần Tư Tư rỉ máu tươi, đã bị thương.

- Trần Tư Tư, các người mau lui lại.

Hùng Vĩ rống to, điên cuồng đánh trả.

Bởi vì áp lực nhất thời giảm đi, vì thế Hùng Vĩ có thể đánh trả nhưng vì trọng thương nên không cách nào lao ra khỏi trùng vây.

- Ha ha ha, chỉ chút thực lực ấy cũng dám lao ra cứu viện.

Một đao đánh Trần Tư Tư bị thương, La Tiêm càng cười to, tấn công càng thêm mãnh liệt.

- Trần Tư Tư, người lui ra!

Lâm Tiêu tiến lên, ánh mắt băng sương, ngữ khí lạnh lùng.

- Dạ, Lâm Tiêu sư huynh.

Trần Tư Tư thở ra một hơi, thân hình nhảy mạnh về phía sau.

Luận tuổi tác cùng thời gian gia nhập huấn luyện doanh thiên tài, Trần Tư Tư xem như là sư tỷ của Lâm Tiêu, nhưng giữa võ giả người tu vi cao hơn đi trước, với thực lực của Lâm Tiêu, Trần Tư Tư xứng hô sư huynh cũng đúng.

- Còn muốn chạy!

Nhìn thấy Trần Tư Tư lui về phía sau, La Tiêm cười lạnh bổ ra một đao:

- Chạy đi đâu!

Đinh!

Nghênh đón hấn là một đao cực nhanh của Lâm Tiêu.

Lực trùng kích cực đại làm La Tiêm bật lui ra sau.

- La Tiêm, lúc này còn đùa giỡn? Còn không nhanh tốc chiến tốc thắng cho ta!

Chứng kiến La Tiêm bị hai chân võ giả tam chuyển đánh lui, Hoàng Lạc không nhịn được quát lớn, hấn không cho rằng Lâm Tiêu bọn họ đánh lui được La Tiêm, chỉ là La Tiêm đang muốn đùa giỡn mà thôi.

- Hoàng Lạc sư huynh, đã biết.

La Tiêm đỏ mặt, bị Lâm Tiêu đánh lui làm trong lòng hấn cảm nhận được sỉ nhục khôn cùng, ánh mắt híp lại, một cỗ sát khí nồng đậm dâng lên:

- Nếu các người đã muốn chết, ta sẽ tiễn các người một đoạn đường!

Dứt lời, nguyên lực trong người hấn điên cuồng tăng lên, nháy mắt đạt tới mức tận cùng.

Lâm Tiêu chậm rãi đi tới, cười lạnh nói:

- Có thể tiếp ta một đao, ta tha cho người khỏi chết!

- Cuồng vọng!

La Tiêm tức giận, thân hình nhảy vọt lên bổ ra một đao.

Tê...

Hư không bị xé mở, đao ảnh phá vỡ hư không hóa thành một cổ đao khí bá đao cuốn tới, uy lực tán phát bốn phương.

- Trảm!

Lâm Tiêu không hề tránh né, trong mắt bắn ra tinh mang chém ra.

Phốc xuy...

Đao khí cuốn cuộn tràn ra, dễ dàng nghiền áp công kích của La Tiêm, ngay sau đó chém dọc từ trán xuống dưới thân thể hắn, chém ra một đạo vết đao thật sâu dài mấy thước trên mặt đất, đá vụn vấy ra tứ tán.

Ngay sau đó...

Thân hình La Tiêm bị chém thành hai nửa, nội tạng cùng máu tươi tán lạc đầy đất.

- Sao có thể? Một đao chém giết La Tiêm?

- Không có khả năng!

- Lâm Tiêu mạnh như vậy sao?

Nhóm đệ tử Võ Lăng quận đều sợ ngây người, mà mấy người Chu Chỉ kích động tròng lớn hai mắt khiếp sợ.

Dù lúc xuất phát, Lâm Tiêu đã trấn áp Hạ Hưng, nhưng ngay lúc đó không giống như hiện tại, chỉ là luận bàn mà không phải chém giết sinh tử, theo họ xem ra dù Lâm Tiêu ngăn chặn Hạ Hưng nhưng Hạ Hưng là hóa phạm cảnh, một khi hắn liều mạng Lâm Tiêu muốn đánh chết hắn cũng tuyệt không có khả năng.

Nhưng bây giờ hắn dùng một đao giết chết người có thực lực không kém gì Hạ Hưng, làm mấy người Chu Chỉ có nhận thức hoàn toàn mới, thực lực như vậy võ giả hóa phạm cảnh sơ kỳ cũng không làm được, như vậy thực lực của Lâm Tiêu tuyệt đối rõ ràng cao hơn Hùng Vĩ.

- Tiểu tử này khó giải quyết như vậy? Mọi người nghe đây, toàn lực ra tay cho ta!

Nhìn thấy tình huống có biến, Hoàng Lạc không khỏi nóng nảy gào lên.

- Giết!

Dứt lời, vài tên đệ tử Võ Lăng quận công kích càng thêm điên cuồng.

- Chu Chỉ sư tỷ, người tiếp tục kiên trì một lát!

Lâm Tiêu quát to một tiếng, thân hình nhảy vào chiến đoàn, hiện tại Chu Chỉ, Lý Thư Tư, Hùng Vĩ đều cực kỳ nguy hiểm, nói không chừng sẽ có người vẫn lạc, vì vậy khi đối phó La Tiêm hắn cũng toàn lực ra tay, không chút lưu tình.

- Lâm Tiêu, người cẩn thận, ta còn có thể kiên trì!

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Tiêu, trong lòng Chu Chỉ trấn định, tâm tình biến đổi, phòng ngự càng thêm thành thạo.

- Chết!

Không chút do dự, Lâm Tiêu nhảy vào chiến đoàn của Hùng Vĩ.

- Lý Uy, người đi ngăn lại tiểu tử này trước.

Một đệ tử hóa phạm cảnh nhìn qua chân võ giả tam chuyển đỉnh phong quát, đồng thời điên cuồng ra tay với Lý Thư Tư cùng Hùng Vĩ, nguyên lực mệnh môn cuộn cuộn, không ngừng nghiền áp, ý đồ trước khi Lâm Tiêu đuổi tới phải đánh chết hai người.

- Phốc!

Thân thể Hùng Vĩ lại tuôn ra đoàn huyết vụ, mà tình huống Lý Thư Tư càng thêm tệ hại, tùy thời đều sẽ tử vong.

- A...

Biết tình huống đã tới thời khắc nguy hiểm nhất, Hùng Vĩ triệt để phát điên, chỉ vì cố gắng kiên trì thêm khoảnh khắc chờ đợi Lâm Tiêu cứu viện.

- Đáng giận!

Tên võ giả tam chuyển gầm nhẹ một tiếng, ngăn cản Lâm Tiêu.

Thần sắc hắn dữ tợn, đôi tay mang theo thiết thủ quyền sáo liên tục huy động, trong hư không xuất hiện một đám quyền ảnh cực lớn, vô cùng uy mãnh.

- Buồn cười!

Lâm Tiêu căn bản không cho hắn chút cơ hội, lập tức thi triển thức thứ nhất Tứ Quý Luân Hồi đao.

Đao mang mang theo ý cảnh ẩn chứa tứ quý luân hồi phá tan hư không, đánh nát quyền ảnh, đao mang không chút ngừng lại xẹt qua thân hình Lý Uy, đem thân thể hắn chém thành hai nửa.

Mà thân hình Lâm Tiêu đã sớm xông qua bên người Lý Uy, ngay lúc xuất thủ hắn đã dự liệu được kết cục, căn bản không cần nhìn qua.

Trong chiến đoàn, Hùng Vĩ liên tục lui về phía sau, chỉ còn kém một kích cuối cùng sẽ bị đánh chết.

Nhưng đúng lúc này Lâm Tiêu đã lao tới nhanh như chớp.

- Sao có thể?

Hai võ giả hóa phạm cảnh chấn động, không ngờ Lý Uy thậm chí còn chưa chịu được vài lần hô hấp đã xong đời!

- Đáng giận!

Trong lòng hai người phẫn nộ, chỉ cần thêm một lát hai người có thể đánh chết Hùng Vĩ cùng Lý Thư Tư, chỉ còn thiếu thêm hai lần hô hấp nữa mà thôi.

Không còn do dự, hai người hoàn toàn bị Lâm Tiêu làm kinh sợ, lập tức thay đổi mục tiêu, buông tha Lý Thư Tư cùng Hùng Vĩ đã bị trọng thương, liên thủ đối phó Lâm Tiêu.

Tuy thực lực hai người cao hơn La Tiêm, nhưng bọn hắn cũng biết nếu không liên thủ căn bản không khả năng đánh bại Lâm Tiêu.

Hô hô...

Hai người theo hai góc độ lao tới, khí tức không hề che giấu, cắn răng toàn lực ra tay.

- Cẩn thận!

Hùng Vĩ cùng Lý Thư Tư kinh sợ nhắc nhở.

- Hừ!

Ánh mắt Lâm Tiêu co rút lại, không hề tránh né trực tiếp công kích thẳng hai người.

- Cuồng vọng!

- Muốn chết!

Trong lòng hai gã đệ tử mừng rỡ, nguyên lực tràn ra, cố gắng dùng một chiêu đánh trọng thương hoặc giết chết Lâm Tiêu.

- Xuy...

Nguyên lực cuộn cuộn như sóng thần ập xuống, trong nháy mắt thân ảnh Lâm Tiêu đột nhiên mơ hồ.

419. Chương 419: Tự Gây Nghiệt

Trong làn sóng nguyên lực bao trùm, thân hình Lâm Tiêu nháy mắt bị oanh thành mảnh nhỏ, không có một chút máu tươi.

- Không tốt, là tàn ảnh!

- Người đang ở nơi nào?

Trong lòng hai gã đệ tử kinh hãi, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, thân hình Lâm Tiêu đã lặng yên xuất hiện sau lưng hai người, chém ra một đao.

Đao mang phụt lên, mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo trực tiếp xẹt qua thân thể hai người.

Xuy...

Thân thể hai người chợt cứng ngắc, sau đó rơi xuống đất.

Ở bên trong phòng thí luyện xông tới cửa thứ sáu, có thể đồng thời đánh chết mười sáu tinh thần thể thực lực ngang nhau, chỉ cần Lâm Tiêu toàn lực ra tay, muốn đối phó hai đệ tử hóa phàm cảnh sơ kỳ thật sự là quá dễ dàng.

Hùng Vĩ cùng Lý Thư Tư trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù đã có hiểu biết về thực lực của Lâm Tiêu, nhưng nhìn thấy biểu hiện của hắn lúc này, trong lòng hai người vẫn khiếp sợ tột đỉnh. Phải biết rằng với thực lực hai người bọn họ, bị bốn người vây công chỉ có thể chống đỡ ngăn cản, bởi vì thực lực hai gã hóa phàm cảnh sơ kỳ này cũng không kém hơn họ, nhưng ở trước mặt Lâm Tiêu hai gã kia vẫn không địch lại một chiêu, điều này làm hai người không cách nào tin tưởng.

Chỉ có Trần Tư Tư đã sớm biết Lâm Tiêu đáng sợ, trong lòng còn có thể thừa nhận, nhưng vẫn bị một đao kia làm chấn động.

- Chu Chỉ sư tỷ, chịu đựng chút, ta tới đây!

Thân hình Lâm Tiêu không hề dừng lại, lại bay tới chiến đoàn của Chu Chỉ.

- Tiểu tử này là ai? Sao lại đáng sợ như vậy?

- Lâm Tiêu, Hiền Dật quận thành lại có một thiên tài như thế.

- Hai hóa phàm cảnh sơ kỳ vây giết một tam chuyển đỉnh phong như hắn, lại bị một đao chém giết, có phải ta bị hoa mắt hay không?

- Đáng sợ, thật sự là đáng sợ!

Đệ tử các thế lực lớn từ xa xa nhìn qua, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thiên tài tam chuyển đỉnh phong đánh chết hóa phàm cảnh sơ kỳ cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên, vượt cấp khiêu chiến các thiên tài ở đại quận thành đều làm được, nhưng nếu vượt cấp đánh chết cũng là đệ tử thiên tài như mình, thật khó thể tưởng tượng.

- Cái gì? Mạnh như vậy?

Mọi người khiếp sợ, mà Hoàng Lạc lại là kinh sợ.

- Hoàng Lạc sư huynh, làm sao bây giờ?

Hai đệ tử hóa phàm cảnh còn lại cũng khản trương, thực lực họ tuy mạnh hơn bốn người kia, nhưng cũng chỉ có hạn, thấy Lâm Tiêu bày ra tư thế nghiền áp, bọn hắn căn bản không phải đối thủ.

- Đáng giận, tính sai, hai người các người mau lui ra ngoài!

Cắn chặt răng, trong lòng Hoàng Lạc vô cùng phẫn nộ, bọn hắn sắp giết được ba đệ tử Hiền Dật quận, không nghĩ tới xuất hiện một tên biến thái như thế, trong nháy mắt tình thế đại biến, ngược lại còn tổn thất bốn đệ tử.

- Dạ!

Hai đệ tử hóa phàm cảnh lập tức lao ra chỗ thông đạo, mà Hoàng Lạc cũng nhảy khỏi chiến đoàn, tốc độ cực nhanh, như một đạo tàn ảnh.

- Chu Chỉ sư tỷ, ngàn vạn lần đừng cho bọn hần chạy thoát!

Lâm Tiêu lập tức quát lạnh.

- Yên tâm!

Chu Chỉ cười lạnh, xoay người đuổi theo hai gã đệ tử hóa phàm cảnh kia.

- Chúng ta mau tránh ra!

Đệ tử các thế lực khác đang vây quanh lối ra sắc mặt đại biến, nhanh chóng tản ra xa.

- Chết!

Trong lòng Chu Chỉ đã sớm ôm lửa giận, trường kiếm run lên, tên đệ tử chạy phía sau lập tức bị kiếm quang xé rách thành vô số mảnh nhỏ, nhưng chỉ thoáng tạm dừng tên đệ tử còn lại đã nhảy vào bậc thang xoay tròn, trong chớp mắt đã chạy ra khỏi cổ bảo.

Nhìn thấy không đuổi kịp, Chu Chỉ ngăn cản ở lối ra, ánh mắt nhìn Hoàng Lạc còn bên trong đại sảnh.

- Chạy trốn? Ha ha!

Trong mắt toát ra sát khí nồng đậm, Hoàng Lạc không để ý tới Chu Chỉ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tiêu đang lao tới, đột nhiên cười dữ tợn.

- Trước khi đi, lão tử giết ngươi!

Hoàng Lạc rút gào phẫn nộ, vọt thẳng tới chỗ Lâm Tiêu.

- A, Lâm Tiêu cẩn thận, đừng liều lĩnh, ta tới giúp ngươi!

Sắc mặt Chu Chỉ không khỏi đại biến, vội vàng bay nhanh tới, Hoàng Lạc là võ giả hóa phàm cảnh sơ kỳ đại thành, thực lực còn mạnh hơn nàng, tuy Lâm Tiêu cường đại nhưng làm sao là đối thủ.

Trong lòng lo lắng, Chu Chỉ bộc phát ra tốc độ cực nhanh, điên cuồng vọt tới, nhưng dù sao nàng lại đang ở quá xa, trong khoảnh khắc không cách nào ngăn cản.

- Ha ha, tiểu tử, chết đi!

Khuôn mặt Hoàng Lạc dữ tợn, thân hình lướt giữa không trung, hắc sắc nguyên lực lưu chuyển, thiết câu mạnh mẽ đánh xuống.

- Loạn Ảnh Trảm!

Xuy xuy xuy xuy xuy...

Vô số hắc sắc trảo ảnh bao trùm đánh úp về phía Lâm Tiêu, trảo ảnh rậm rạp làm lòng người sợ hãi cùng tuyệt vọng, đem không khí trong đại sảnh biến thành âm u quỷ dị.

- Không tốt!

Sắc mặt Chu Chỉ tái nhợt kêu lên.

Loạn Ảnh Trảm là một trong những tuyệt chiêu của Hoàng Lạc, uy lực vô cùng, cho dù chính nàng cũng không dám nói mình có把握

Thở ra một hơi dài, Lâm Tiêu trấn định lại, tuy trong thạch thất không có bảo vật, nhưng hắn biết mình thu hoạch được còn trân quý hơn bất kỳ bảo vật nào, bởi vì hắn thu hoạch chính là con đường trở thành cường giả.

Đương nhiên, tuy rằng tận mắt cảm nhận phương thức chiến đấu kia, trong lòng cảm ngộ thật lớn, nhưng muốn chân chính đem loại phương thức chiến đấu đó hoàn toàn dung nhập vào trong bản năng, đây không phải là chuyện dễ dàng.

- Khó trách trong những di tích cổ, Thiên Mộng bí cảnh nguy hiểm vô cùng, nhưng vẫn có nhiều đệ tử thiên tài đổ xô tới, ở trong này thu hoạch thật sự có thể làm một người biến chất hoàn toàn...

Trong lòng Lâm Tiêu rung động, có thể làm cho võ giả trực tiếp chứng kiến con đường phát triển ngày sau của mình, ngoại trừ di tích viễn cổ, hiện tại Thương Khung đại lục căn bản không có ai có khả năng này.

Tâm tình hoàn toàn bình phục, hắn xoay người, cửa đá lại mở ra, Lâm Tiêu đi thẳng ra ngoài.

Trong nháy mắt hắn đi ra, liền nhìn thấy Chu Chỉ, Diệp Hoa cùng Đào Huyền cũng đang đi ra.

Từ trên thân thể ba người bọn họ, Lâm Tiêu cảm giác được một cỗ khí thế, trước khi đi vào cửa đá vẫn chưa có, nhưng hiện tại đã bộc lộ ra ngoài.

Đây là một loại khí tức tự tin, cường thế, càng thêm mãnh liệt nắm chắc con đường võ đạo.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, tinh mang lóe ra, đều toát ra vẻ rõ ràng, hiển nhiên mỗi người đã thu hoạch không nhỏ.

Bên ngoài cửa đá, hơn hai mươi đệ tử không thể đi vào đều trơ mắt nhìn bốn người đang đi ra, ánh mắt nóng bỏng.

Sau khi bốn người ra ngoài, cửa đá hoàn toàn khép lại, quang mạc biến mất, cũng không còn cách nào tiếp tục mở cửa.

- Ha ha, ba vị, ta đi trước một bước.

Diệp Hoa cười lớn một tiếng, nháy mắt nhảy vào bậc thang thông đạo, chỉ vài lần lóe ra đã biến mất.

- Đi!

Đào Huyền mang theo đệ tử Vân Long quận đi vào thông đạo ra ngoài.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Lâm Tiêu, Chu Chỉ, Hùng Vĩ, Lý Thư Tư, Trần Tư Tư tụ tập cùng một chỗ, đi tới bậc thang ra vào.

Mọi người bay vút thật nhanh, chỉ một lát đã tới cửa động.

- Ân?

Đi ra khỏi cửa động, trước mắt Lâm Tiêu là một mảnh núi non chập chùng, ngay vị trí trung tâm sơn mạch có một gốc cổ thụ khổng lồ xuyên thấu trời mây, nhìn qua vô cùng bắt mắt.

Cúi đầu nhìn lại, bậc thang đã biến mất, cũng không nhìn thấy thân ảnh đám người Diệp Hoa cùng Đào Huyền.

- Thiên Mộng bí cảnh quả thật là thần kỳ.

Năm người không nhận được cảm thán, vừa rồi họ rõ ràng đang ở trong cổ堡, vừa đi ra hắn phải xuất hiện trên hoang nguyên, nhưng không nghĩ tới lại xuất hiện ở một địa phương non xanh nước biếc, rừng núi trùng điệp, thật sự làm người cảm giác rung động mãnh liệt.

Trong không gian thiên địa nguyên khí nồng đậm, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

- Chúng ta đi thôi, gốc cổ thụ kia hẳn chính là mục đích của Thiên Mộng bí cảnh lần này, Thiên Mộng Thánh Thụ.

Chu Chỉ lên tiếng nói.

Thiên Mộng bí cảnh quỷ dị khó lường, không ai biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, bản thân sẽ xuất hiện ở địa phương nào, có thể là hoang nguyên, có thể là sa mạc, cũng có thể là đầm lầy hay đáy hồ, có thể nói trước khi bước ra một bước, không ai biết mình sẽ gặp phải cảnh tượng gì.

Nhưng căn cứ theo kinh nghiệm dĩ vãng, bên trong Thiên Mộng bí cảnh có một gốc cổ thụ được xưng Thiên Mộng Thánh Thụ, nghe nói là trung tâm bí cảnh, ở nơi này võ giả có cảm ngộ thật kinh người, chỉ cần một lần cảm ngộ đã bằng vài tháng bên ngoài, thậm chí là bằng tu luyện một hai năm, thậm chí có võ giả trực tiếp thăng cấp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vô số đệ tử mong muốn được vào Thiên Mộng bí cảnh, một lần kỳ ngộ có thể giảm đi mấy tháng thậm chí là mấy năm khổ công, ai không hi vọng đạt tới?

Huống chi ở gần Thiên Mộng Thánh Thụ còn có thật nhiều bảo vật, chỉ cần mang về đều sẽ đạt được phong thưởng thật lớn.

Sưu sưu sưu...

Năm người hóa thành năm đạo lưu quang, bay vào bên trong sơn mạch mệnh mông.

Nguyên khí nơi này phi thường phong phú, đủ loại thực vật sinh trưởng, có chút cây cối khổng lồ đường kính hơn trăm thước, như một tòa nhà cao tầng, nhưng so sánh với Thiên Mộng Thánh Thụ quả thật không đáng là gì.

Trong Thiên Mộng bí cảnh có thể thường xuyên gặp phải nguy hiểm, năm người đi trong núi không dám có chút khinh thường, vô cùng cẩn thận...

- Ân, lại là một gốc Dịch La hoa.

Đột nhiên Chu Chỉ như phát hiện cái gì, vung tay lên, một đóa hoa hình dáng như mặt quỷ, bộ dáng cổ quái sinh trưởng trên một gốc đại thụ bị năng dùng nguyên lực kéo xuống.

Dịch La hoa là linh dược ngũ giai, hơn nữa còn vô cùng trân quý, một gốc giá trị năm trăm vạn lượng bạc.

Đây đã là gốc thứ ba mà mọi người hái được.

Dọc theo đường đi, mọi người đã thương lượng qua, nếu hái được linh dược có người cần thì ưu tiên mua lại, nếu không đạt được giá trị năm người chia đều. Mà gặp được yêu thú, căn cứ theo công sức mỗi người sẽ tính sau.

Ít người cũng có chỗ tốt của ít người, nhiều người lại có chỗ tốt của nhiều người, ít nhất khi gặp được nguy hiểm, có Chu Chỉ giúp đỡ sẽ càng thêm thành thạo, huống chi cùng nhau ở trong huấn luyện doanh, cũng chẳng khác gì đồng môn sư huynh muội.

- Dịch La hoa là linh dược ngũ giai, thường thường ký sinh trên thụ linh đã hơn ngàn năm tuổi, trong những sơn mạch cổ xưa Thương Khung đại lục thường có quá nhiều yêu thú, rất khó tìm được một gốc Dịch La hoa, chỉ có di tích cổ như Thiên Mộng bí cảnh mới có thể nhẹ nhàng tìm được một gốc như thế.

Hùng Vĩ không nhận được cảm khái.

- Phải đó.

Lý Thư Tư cũng gật đầu thở dài.

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, Hùng Vĩ đột nhiên giẫm trúng một dây mây phía trước.

- Xuy...

Nguyên bản dây mây cực kỳ bình thường trong nhảy mắt cuộn lên, hung hăng cuốn lấy mắt cá chân Hùng Vĩ, kéo mạnh về hướng một gốc đại thụ.

- Hừ!

Tốc độ dây mây cực nhanh, Hùng Vĩ không kịp phản ứng kêu lên sợ hãi, nhìn thấy hần sắp bị cuốn vào trong tàng cây rậm rạp, ở bên cạnh đột nhiên bổ ra một đạo đao mang đem dây mây cắt thành hai nửa.

Hùng Vĩ rơi xuống đất, vẻ mặt kinh hoảng nhanh chóng thối lui về phía sau.

- Lui lui lui!

Trong tiếng kinh hô của Chu Chỉ, mọi người nhanh như chớp rút lui ra sau, rời khỏi gốc đại thụ kia.

- Hô...

Mọi người nhìn vô số dây mây đột nhiên bạo động trên mặt đất, hóa thành từng sợi trường tiên điên cuồng quét về phía mình, tựa hồ bởi vì Lâm Tiêu đã ra tay, đại đa số dây mây đều đánh về phía hắn.

- Là đồ vật quý quái gì vậy?

Lâm Tiêu chấn động, tinh thần lực hắn không hề cảm ứng được dây mây dị thường.

- Trảm!

Một đao bổ ra, đao khí sắc bén quét ngang, chỉ chặt đứt bảy tám dây mây, còn lại hơn mười dây nhanh như chớp bắn tới.

- Cứng quá!

Độ cứng của dây mây làm Lâm Tiêu chấn động, dây mây bao trùm bốn phương tám hướng khiến hắn không kịp né tránh.

424. Chương 424: Thụ Yêu

- Bạo!

Một tiếng quát chói tai, thân ảnh Lâm Tiêu nổ tung hóa thành ba đạo tàn ảnh bắn ngược ra ba phương hướng.

Xuy xuy xuy...

Xem thường hai tàn ảnh khác, hơn mười dây mây trực tiếp đánh tới chân thân Lâm Tiêu.

- Dây mây này có thể phân biệt chân thân của ta!

Trong lòng Lâm Tiêu giật mình, ánh mắt ngưng tụ, chiến đao chém ra nhanh như chớp.

Nghênh Phong Nhất Đao Trảm!

Đối mặt những sợi dây nhanh như thiểm điện kia, Lâm Tiêu không thi triển Luân Hồi đao quyết mà dùng Nghênh Phong Nhất Đao Trảm.

Đao ý tràn ra, chiến đao như trận gió lướt tới nháy mắt chặt đứt hơn mười dây mây.

Hưu hưu hưu...

Còn lại hơn hai mươi dây lập tức quấn chặt lấy toàn thân Lâm Tiêu.

Sợi dây như ngón cái gắt gao bao trùm thân hình Lâm Tiêu, không ngừng co rút lại, lực quấn siết chặt, phảng phất như muốn siết chết hắn.

- Lực lượng thật lớn!

Bởi có Thanh Nguyên giáp trên người, đại bộ phận lực lượng siết chặt bị Thanh Nguyên giáp hấp thu, nhưng mặc dù là như thế vẫn còn hơn hai mươi dây quấn quanh, làm Lâm Tiêu có cảm giác hít thở không thông.

Về mặt hắn lạnh lùng băng sương, dù bị quấn chặt nhưng không chút thay đổi, chiến đao huy động lại chặt đứt bảy tám dây.

Chỉ còn lại không tới hai mươi dây.

Hừu hừu hừu...

Lúc này xa xa bay tới một đạo kiếm quang, phốc phốc chém lên dây, chỉ tiếc uy lực không lớn, chỉ chặt đứt ba bốn dây.

Là Trần Tư Tư cắn răng ra tay.

Bởi vì đại bộ phận dây mây tấn công Lâm Tiêu, nhóm người Chu Chỉ bị công kích ít hơn nhiều, nhưng rất nhanh cũng gặp phải nguy hiểm.

- Lâm Tiêu chịu đựng!

Thanh âm Chu Chỉ vang lên, một đạo kiếm quang quét qua, đem bảy tám dây sau lưng Lâm Tiêu đều chặt đứt.

Lâm Tiêu lập tức cảm giác trói buộc trên người giảm xuống, trên tay khôi phục lực lượng, chỉ còn lại bảy tám dây mây đang quấn chặt hần.

Một đạo chặt đứt bảy dây bên hông, hần chỉ lưu lại một dây cuối cùng, cùng lúc đó ba mảnh Ô Nguyên Toa cũng lạng yên thu hồi.

Cho dù Chu Chỉ không ra tay, Lâm Tiêu cũng có thể dùng Ô Nguyên Toa thoát thân.

Khoảng cách gần như vậy, tam phẩm tinh thần lực căn bản không cần tiêu hao quá nhiều, uy lực của Ô Nguyên Toa có thể dễ dàng chặt đứt dây mây, mà loại dây này lại không thể ngăn cản được tốc độ cực nhanh lại sắc bén dị thường của nó.

- Lâm Tiêu, nhanh lui ra!

Nhìn thấy Lâm Tiêu không chặt đứt luôn sợi dây cuối cùng mà bị dây kéo vào đại thụ, mọi người lập tức kinh hô lên.

- Sư!

Nhóm người Chu Chỉ tràn đầy lo lắng, lại lao vào phạm vi công kích của dây mây.

Xuy xuy xuy...

Dây mây bao phủ đầy trời, lại có vài chục dây từ trong rừng bắn ra quấn quanh nhóm người Chu Chỉ.

- Đáng giận!

Bốn người Chu Chỉ liên tục ra tay, kiệt lực ngăn cản.

Khi sợi dây sắp kéo Lâm Tiêu vào trong bụi cây rậm rạp, Lâm Tiêu đột nhiên xuất thủ.

Chiến đao cuộn lên, dễ dàng chặt đứt sợi dây cuối cùng, ánh mắt hần sắc bén, thân hình hóa thành thiểm điện lao về phía rễ cây đại thụ quý dị kia.

- Trảm!

Gầm lên giận dữ, hai mắt Lâm Tiêu trợn trừng, nháy mắt thi triển thức thứ hai Nhật Nguyệt Luân Hồi đao.

Chiến đao của hần hung hăng chém thẳng vào trong gốc cây khổng lồ trước mặt.

- Ngang!

Chiến đao xâm nhập thân cây, cả gốc đại thụ đột nhiên phát ra tiếng hí bén nhọn khủng bố, một cỗ âm ba khí lãng lan tràn khuếch tán, nhảy vào trong đầu Lâm Tiêu, thậm chí còn mang theo cỗ tinh thần trùng kích.

Hơn trăm dây mây trên thân cây hoàn toàn bỏ qua tấn công bốn người Chu Chỉ, như phát điên vũ động công kích Lâm Tiêu.

Đồng thời vị trí bị Lâm Tiêu chém vỡ tràn ra máu tươi, nhìn thật ghê người.

Âm ba mãnh liệt mang theo tinh thần trùng kích khiến bốn người Chu Chỉ choáng đầu hoa mắt, Chu Chỉ còn may, ba người Hùng Vĩ thiếu chút nữa đã ném đi vũ khí, mất sức chiến đấu.

- Dao ý!

Tinh thần lực ngăn cản tinh thần trùng kích của thụ yêu, đôi mắt Lâm Tiêu trợn trừng, Cửu Chuyển Huyền Công tam chuyển vận hành tới cực hạn, đồng thời đem dao ý điên cuồng tràn ra, hoàn toàn chặt đứt sinh cơ của thụ yêu.

Phốc xuy...

Một đạo dao mang lướt qua thân cây, kéo ra một khe rãnh dài hơn mười thước dưới đất.

Thân đại thụ khổng lồ cao tới mấy chục thước bị một kích của Lâm Tiêu hoàn toàn chặt đứt, thân cây khổng lồ ầm ầm sụp đổ, dây mây điên cuồng tấn công nhảy mất như mất đi khí lực, xụi lơ buông xuôi, không còn khí tức.

Thân cây khổng lồ ngã xuống đất, trong ánh mắt kinh ngạc của năm người, toàn bộ lá cây nhánh cây tan thành tro bụi, bốn thi thể trong tán cây bại lộ đi ra.

- Đây là...Hà Yển!

Nhìn thấy một cỗ thi thể bên trong, Chu Chỉ kinh hô, người này mặc áo đỏ, chính là Hà Yển cùng đến từ huấn luyện doanh thiên tài Hiên Dật quận thành, bài danh ba mươi tám, chẳng qua giờ phút này Hà Yển bị vài dây mây quấn chặt, khí huyết biến mất, chỉ còn lại xương bọc da, nhìn qua chẳng khác gì bộ xương khô, đã không còn nửa điểm sinh cơ.

Đôi mắt của nàng lồi ra ngoài, mặt đầy tơ máu, miệng há hốc, thân thể vụn vụn, hiển nhiên trước khi chết đã thừa nhận thống khổ thật lớn.

Lá cây hóa thành tro bụi, cả nhánh cây, thân cây cùng dây mây nhanh chóng tan rã, khô héo, cuối cùng biến thành tro tàn biến mất trong hư không.

Ba tháp...

Một viên tinh hạch màu đỏ lớn như nắm tay trẻ con rơi xuống đất, nhìn qua thật diễm lệ.

- Tinh hạch yêu thụ? Cũng giống như yêu đan yêu thú sao? Hay là tương tự yêu hạch của yêu thú?

Trong truyền thuyết yêu thú đột phá cửu tinh đạt tới vương cấp, yêu đan sẽ ngưng tụ thành yêu hạch, có được uy lực khó lường.

Cầm lấy tinh hạch, Lâm Tiêu thật cẩn thận quan sát nhưng không nhìn ra được gì, nhưng khí tức lại không đặc biệt mãnh liệt chút nào.

- Lâm Tiêu, người không sao chứ?

Mọi người lo lắng đi tới hỏi.

- Ta không sao.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Bởi vì thụ yêu bị Lâm Tiêu giết chết, vì vậy tinh hạch cũng là chiến lợi phẩm của hắn.

- Thiên Mệnh bí cảnh thật đúng là quý dị, lại có sinh mệnh thể kỳ lạ như vậy.

Nhìn thi thể Hà Yển, mọi người không nhìn được cảm khái, trong lòng sinh ra tia sâu não.

Lâm Tiêu gật đầu, yêu thụ này không đáng sợ, đáng sợ chính là cảm giác cùng tinh thần lực căn bản không dò thám được sự tồn tại của nó, nếu ngay ban đầu bị hơn trăm dây mây quấn chặt, dù là hắn cũng rất khó chạy thoát, cũng may thực lực của yêu thụ không quá mạnh mẽ.

Đào hố chôn cất thi thể Hà Yển, mọi người rất nhanh rời đi.

Ở trong Thiên Mộng bí cảnh từng gặp qua sinh tử của rất nhiều người, bọn họ không có thời gian cũng không có tâm tư sâu não thương tiếc cho ai.

Sơn mạch liên miên, địa vực mở mang, năm người đi mãi suốt bảy ngày mới đến khu vực của Thiên Mộng Thánh Thụ.

Dọc theo đường đi năm người cũng gặp phải không ít nguy hiểm, nhưng cuối cùng hữu kinh vô hiểm thoát ra, an toàn đi tới thung lũng trung tâm sơn mạch.

Đây là một mảnh đất trống vô cùng mở mang, hoa cỏ tràn đầy, xa xa nhìn lại ở trung tâm đất trống có một gốc đại thụ khổng lồ xuyên thẳng trời xanh, cuộn cuộn mênh mông.

- Chạy đi đâu?

Lúc này trên mảnh đất trống cách xa mười dặm đột nhiên vang lên thanh âm tiếng quát chói tai, chỉ thấy ba gã võ giả đang hùng hổ truy đuổi một thiếu niên.

425. Chương 425: Trần Tinh Hạo

- Là hần?

Khoảng cách hơn mười dặm đối với người thường mà nói không thể nhìn rõ, nhưng đối với võ giả thì xem được rõ ràng.

Thiếu niên bị truy đuổi mặc áo dài màu xanh, bộ dáng non nớt, chính là một trong mười đệ tử các thế lực lớn của Hiên Dật quận thành, tu vi hóa phạm cảnh sơ kỳ.

Ba đệ tử đuổi theo sau là võ giả hóa phạm cảnh sơ kỳ đến từ nơi khác, đang theo ba phương hướng khác nhau bao vây thiếu niên, hiển nhiên muốn giết cho được hần.

- Tiểu tử, giao ra bí tịch ngươi lấy được trong thành cổ, ta tha cho ngươi khỏi chết!

- Giao ra bí tịch, tự đoạn một tay, cho ngươi một con đường sống!

- Còn dám phản kháng, có tin chúng ta cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong, chết không toàn thây!

Ba gã võ giả gầm lên giận dữ quát.

Vì đuổi giết thiếu niên này, ba người đã truy đuổi hần suốt mấy ngày thời gian, song phương đã giao thủ vài lần, nhưng nhiều lần đều bị chạy thoát, hiện tại đi tới khu bình nguyên rộng lớn nơi đây, ba người gia tăng tốc độ tới cực hạn, muốn nhanh chóng giết chết thiếu niên.

- Phía trước có người? Là bọn họ!

Khi Lâm Tiêu bọn họ nhìn thấy được thiếu niên, thiếu niên kia hần cũng thấy được họ, lập tức thay đổi phương hướng chạy về hướng năm người Lâm Tiêu.

Dù không biết năm người Lâm Tiêu đối với mình sẽ có ác ý hay thiện ý, mà hần đang bị trọng thương, không còn khí lực tiếp tục chạy trốn, dù sao năm người Lâm Tiêu cũng đến từ chung một chỗ với mình, lúc này hần chỉ có thể liều mạng mong chờ sự giúp đỡ của bọn họ.

- Không tốt, phía trước có người!

- Lập tức giết tiểu tử thú vị này!

Ba gã võ giả thấy thế trong lòng liền khản trương, lúc này bất chấp hết thảy, tựa hồ sử dụng cảm thuật nào đó, tốc độ một người nháy mắt đột nhiên tăng vọt.

Người kia chỉ vài lần lóe ra đã đuổi theo sau lưng thiếu niên, vung cự chùy đánh thẳng vào lưng của hần.

- Không xong!

Thiếu niên xoay người cắn răng dùng chiến đao ngăn cản.

Bị một kích nặng như vậy, thân thể thiếu niên run lên, tốc độ lập tức suy giảm.

Một gã võ giả lập tức bắt lấy cơ hội lao tới, bàn tay vỗ mạnh lên ngực thiếu niên.

Phốc xuy...

Sắc mặt thiếu niên tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

- Chết đi cho ta!

Võ giả cầm cự chùy găm lên giận dữ, cự chùy nổ vang đánh thẳng vào đầu thiếu niên, nếu một kích này trúng đích, thiếu niên sẽ lập tức tử vong.

Trong đôi mắt thiếu niên hiện lên một tia tuyệt vọng.

Lúc này...

Một đạo đao mang từ xa bắn tới, nháy mắt chém lên cự chùy của tên võ giả, cự lực đánh văng cự chùy ra xa.

Võ giả chấn động, thu chùy đứng thẳng, không vội vã đánh chết thiếu niên mà lập tức tụ tập chung một chỗ với hai người khác, cảnh giác nhìn về phía trước.

Lâm Tiêu cầm chiến đao nhẹ nhàng đi tới.

Bốn người Chu Chỉ theo sát phía sau.

- Đa tạ chư vị giúp đỡ, tại hạ Trần Tinh Hạo, Hắc Vân thành Trần gia đệ tử, cảm kích vô tận.

Thiếu niên tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức cung kính hành lễ với năm người, đồng thời thở ra một hơi.

Tuy rằng hắn cùng năm người đến từ Hiên Dật quận, nhưng song phương kỳ thật cũng không quen biết, thậm chí chưa từng nói chuyện qua, ngay ban đầu hắn còn lo lắng họ sẽ không ra tay cứu giúp, hiện giờ nếu đã xuất thủ, đối phương cũng sẽ không thấy chết mà không cứu.

Võ giả đầu lĩnh đánh giá Lâm Tiêu, thấy hắn chỉ có tu vi tam chuyển đỉnh phong, nhất thời khinh thường, nhưng trên mặt không chút biểu lộ, ngưng trọng nhìn Chu Chỉ đứng sau lưng Lâm Tiêu.

- Chư vị, tại hạ Lỗ Lệ, là đệ tử Lô Tây quận, chúng ta đã truy đuổi kẻ này vài ngày, hi vọng chư vị cấp mặt mũi đừng nhúng tay.

Hắn chấp tay nhìn năm người nói.

- Ba người các ngươi nhanh chóng rời đi, chúng ta có thể lưu cho con đường sống, nếu không đừng trách chúng ta thủ đoạn độc ác vô tình, cút nhanh lên đi!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói.

- Mẹ nó, tiểu tử này mới tam chuyển đỉnh phong, còn giả vờ giả vịt, nếu không phải kiêng kỵ nữ tử này, lão tử giết luôn cả ngươi!

Trong lòng võ giả nảy sinh ác độc, nhìn qua Chu Chỉ.

- Người này là người của Hiên Dật quận, không khả năng để các ngươi giết hắn, các ngươi đi thôi!

Chu Chỉ lạnh lùng nói.

- Mẹ nó, thật sự là xui, lại gặp phải kẻ chung một quận!

Trong lòng tên kia thâm mắng, nhưng nghe được Trần Tinh Hạo giới thiệu, hiểu được tuy nhóm người này đến từ chung một chỗ, nhưng lại không quen thuộc lẫn nhau.

- Chưa vị, tuy các người đến cùng một quận, nhưng kỳ thật không nhận thức, nói rõ cũng không phải đệ tử cùng thế lực, chưa chắc quen thuộc nhau, ta tận mắt nhìn thấy tiểu tử này lấy được một quyền địa cấp đệ giai công pháp, như vậy chúng ta giết hắn, chúng ta chỉ cần nội dung công pháp, về phần bí tịch giao cho các người, các người phân chia bảo vật trên người hắn, các người thấy thế nào?

Về mặt hắn vô cùng thành khẩn nói, nhưng trong lòng cười lạnh.

Hắn không tin nghe được tên địa cấp đệ giai công pháp mà nhóm người đối phương sẽ không động tâm.

Sắc mặt Trần Tinh Hạo không khỏi biến đổi.

Ánh mắt hắn nhìn năm người Lâm Tiêu, lập tức khấn咒.

- Chuyện này là chuyện của Hiên Dật quận chúng ta, không chấp nhận các người xen vào.

Lâm Tiêu không chút do dự từ chối.

- Mẹ nó, tiểu tử thú!

Tên vô gia cư nhìn chằm chằm Lâm Tiêu giận dữ, ánh mắt dừng trên người Chu Chỉ.

- Lời hắn nói chính là lời của ta muốn nói.

Chu Chỉ lạnh lùng nói.

- Thực lực nữ nhân này mạnh mẽ, nhưng thật không chủ kiến, lại nghe lời của một tiểu tử tam chuyển.

Sắc mặt vô gia cư liên tục thay đổi, nói:

- Các người đã không muốn, vậy thì thôi, cáo từ.

Vừa chấp tay, hắn xoay người muốn đi, không hề lưu luyến.

- Mẹ nó, cho các người bữa bãi đi, đến lúc đó đi tới chỗ thánh thụ gặp lại người của Lộ Tây quận, sẽ cho các người biết tay, không giết các người ta sẽ không làm người, phải rồi, bộ dạng hai nữ nhân kia cũng không tệ, hắc hắc, trước khi giết sáng khoái một trận tính sau.

Trong mắt Lỗ Lệ hiện lên tia sát khí dày đặc, đang tính kế làm sao giết chết nhóm người Lâm Tiêu.

- Nghe nói Hiên Dật quận cùng Vô Lăng quận là tử địch, có lẽ có thể nghĩ biện pháp khơi mào hai bên tranh đấu, như vậy có thể ngư ông đắc lợi.

Trong lòng nghĩ như vậy, đột nhiên sau lưng ba người truyền ra thanh âm lạnh lùng.

- Ta có nói cho các người đi rồi sao?

Thương!

Chiến đao trong tay, Lâm Tiêu lãnh đạm nhìn ba người.

- Người muốn làm gì? Chúng ta chính là đệ tử Lộ Tây quận, các người phải nghĩ kỹ hậu quả đắc tội chúng ta, cho chúng ta rời đi, mọi người bình yên vô sự!

Lỗ Lệ nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, lạnh lùng nói.

- Muốn làm gì?

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Đừng cho rằng ta không biết ý nghĩ trong lòng các người, vừa rồi tha các người một con đường sống, các người không nắm lấy, vậy thì tiếp ta một đao, đỡ được thì ta tha các chế cho các người!

Vừa dứt lời, Lâm Tiêu đột nhiên tiến lên một bước, tay cầm chiến đao, một cỗ khí thế đáng sợ từ trên người hắn mãnh liệt dâng lên.

- Cuồng vọng!

- Hung hăng càn quấy!

- Là chính người muốn chết!

Ba người Lỗ Lệ giận tím mặt, mắt lộ sát khí, nguyên lực vận chuyển tới cực hạn, hướng Lâm Tiêu đánh tới.

426. Chương 426: Thiên Mộng Thánh Thụ

- Chết!

Lâm Tiêu mạnh mẽ chém ra một đao.

Phốc xuy...

Một đạo đao mang đáng sợ bộc phát, ánh đao sáng lạn khiến người không phản ứng được nữa.

Đao mang sắc bén xuyên qua bên hông ba người, chém ra một khe rãnh thật lớn ở sau lưng họ, bụi mù bay lên cao.

Dưới một kích toàn lực của Lâm Tiêu, ba người Lỗ Lệ thậm chí không ngăn được một chiêu.

Trần Tinh Hạo trợn mắt há hốc mồm, diễn cảm như gặp phải ma quỷ.

- Vốn định cho các người một con đường sống, các người lại dám sinh ý xấu, không tránh được ta!

Lâm Tiêu thu đao, thần sắc lạnh lùng.

Lấy thân phận luyện được sư tam phẩm, hẳn làm sao không nhìn ra được sát khí che giấu trong mắt Lỗ Lệ, nếu thật sự thả ba người rời đi, tuyệt đối là thả hổ về rừng.

- Đa tạ ân cứu mạng của chư vị.

Trần Tinh Hạo lập tức lấy ra một quyển bí tịch, đưa tới cho nhóm người Lâm Tiêu:

- Quyển La Phu Quyết này là địa cấp đệ giai công pháp mà tại hạ lấy được, nếu không có chư vị, chỉ sợ tại hạ đã chết, công pháp này đưa tặng chư vị.

Trần Tinh Hạo thật thành thật giao ra La Phu Quyết, sở dĩ trước đó hắn không giao ra là vì biết rõ dù giao ra cũng sẽ bị ba người Lỗ Lệ giết người diệt khẩu, nhưng cùng đến từ Hiên Dật quận thành, Trần Tinh Hạo tin tưởng chỉ cần mình giao ra nói không chừng sẽ có con đường sống.

Trong lòng hắn bất an nhìn Lâm Tiêu cùng Chu Chỉ, hành động đáng sợ vừa rồi của Lâm Tiêu thật sự làm hắn sợ hãi.

- La Phu Quyết?

Lâm Tiêu nhìn bí tịch, mặc dù La Phu Quyết là địa cấp đệ giai công pháp, còn đến từ Thiên Mộng bí cảnh, nhưng hắn tu luyện chính là địa cấp trung giai công pháp Cửu Chuyển huyền công đáng sợ nhất của Hiên Dật quận, còn tiếp cận địa cấp cao giai công pháp, chỉ là một quyển địa cấp đệ giai công pháp còn chưa thể so sánh được.

Dù sao bí tịch trong huấn luyện doanh đều đến từ võ khố của Hiên Dật quận, bên trong có thật nhiều bí tịch bí ẩn đến từ di tích viễn cổ, đối với La Phu Quyết này hắn đương nhiên không để trong lòng.

- Thu lại đi, chúng ta không cần lấy La Phu Quyết này của người.

Lâm Tiêu khoát tay ngăn lại, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn bốn người còn lại:

- Mọi người có muốn thay đổi công pháp không? Nếu muốn thì có thể cầm La Phu Quyết xem thử.

Bốn người lắc đầu, họ là đệ tử thiên tài của huấn luyện doanh, công pháp trên người đương nhiên không kém, Hùng Vĩ cùng Lý Thư Tư không cần nói, ngay cả Trần Tư Tư cũng tu luyện địa cấp đệ giai công pháp,

tuy La Phu Quyết xuất từ Thiên Mộng bí cảnh, khẳng định có điểm bất phạm, nhưng cũng không thể so sánh với công pháp của chính họ, dù sao họ đã tu luyện thời gian thật dài.

- Được rồi, một khi đã như vậy, người thu lại đi.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Một môn công pháp địa cấp đệ giai mà mình không thể tu luyện, đến lúc đó chỉ có thể giao cho huấn luyện doanh, tối đa giá trị một ngàn vạn, đối với Lâm Tiêu mà nói không đáng kể chút nào, hơn nữa nếu đoạt đi bí tịch của đối phương, mình cùng ba tên vừa rồi có gì khác nhau?

Trần Tinh Hạo sửng sốt, hiển nhiên không ngờ năm người Lâm Tiêu lại không quan tâm bí tịch của hắn, hắn cẩn thận đánh giá Lâm Tiêu vài lần, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tiêu không giống như đang giả vờ, mới thu lại bí tịch vào người.

- Chư vị, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nếu sau này chư vị đến Hắc Vân thành, nhất định phải thông tri tại hạ, tại hạ sẽ tận tình địa chủ.

Trần Tinh Hạo chấp tay nói.

- Không cần phải khách khí, dù nói thế nào chúng ta cũng đến từ một chỗ, chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Lâm Tiêu khoát tay.

- Chư vị muốn đi Thiên Mộng Thánh Thụ phải không, không bằng chúng ta cùng nhau?

Trên người Trần Tinh Hạo có thương tích, một mình hành động bất tiện, nếu đi cùng năm người Lâm Tiêu hiển nhiên an toàn hơn rất nhiều.

- Được.

Vết vết sạch sẽ bảo vật trên thân ba người Lỗ Lệ, sáu người cùng nhau bay về hướng Thiên Mộng Thánh Thụ.

Tuy nhìn thấy Thiên Mộng Thánh Thụ ngay trước mắt, sáu người lại tiêu phí nửa ngày thời gian mới đi tới bên dưới thánh thụ.

Vừa đi tới phạm vi của thánh thụ, Lâm Tiêu chợt cảm thấy một loại cảm ngộ dâng lên, cảm giác tinh thần sáng khoái dựng lên tận đáy lòng, cảm thấy mãn tuệ hơn rất nhiều, giống như hoàn toàn thanh tỉnh.

Đồng thời mật độ thiên địa nguyên khí chung quanh thánh thụ vô cùng dày đặc, cơ hồ tương đương với phòng tu luyện đệ giai trong huấn luyện doanh.

- Quả nhiên không hổ là Thiên Mộng Thánh Thụ trong truyền thuyết, ở trong này tu luyện một ngày tương đương mấy ngày bên ngoài, mấu chốt hơn chính là trong hoàn cảnh như vậy cảm ngộ đối với vũ kỹ, công pháp cùng cảnh giới vượt xa hơn bên ngoài rất nhiều.

- Lâm Tiêu, nơi này mới là gốc cây, chưa tính vào đầu, điểm mấu chốt nhất của Thiên Mộng Thánh Thụ là nhánh cây, nghe nói càng lên cao, cảm ngộ võ đạo càng rõ ràng, thiên địa nguyên khí càng thêm dày đặc.

Chu Chỉ lên tiếng nói.

- Vậy sao?

Trong mắt Lâm Tiêu chợt lóe tinh mang, càng thêm hưng phấn.

Thánh thụ thật lớn, nhìn qua giống như tòa đại lâu chọc trời, phạm vi tới vài mẫu, vô cùng thô to, mà tán cây trên đỉnh kéo dài, đường kính trên trăm dặm, thẳng xuyên vân tiêu, liếc mắt nhìn không thấy đầu, làm cho người ta có cảm giác rung động khôn kể, khó trách lúc trước ở xa một dãy sơn mạch cũng có thể nhìn thấy được nó.

Khi sáu người đi tới dưới gốc thánh thụ, nơi này đã có một ít đệ tử đã đến.

- Đại ca.

Trần Tinh Hạo vừa đi tới, lập tức hưng phấn hô to một tiếng, xông thẳng tới trước.

- Nhị đệ.

Một thân ảnh bay vút ra, người kia toàn thân đầy vết tà khí, sát khí nặng nề, là thiếu niên đạt tới hóa phạm cảnh sơ kỳ đại thành duy nhất của thể lực khác trong Hiên Dật quận.

- Tinh Hạo, đệ...?

Nhìn trên người Trần Tinh Hạo tràn đầy vết thương, còn xuất hiện cùng nhóm người Lâm Tiêu, thiếu niên nhướng mày nghi hoặc hỏi, một cỗ sát khí tán dạt tràn ra, làm cho người khác như rơi vào hầm băng, vô cùng lạnh lẽo.

- Để đệ giới thiệu, đại ca, họ là người của huấn luyện doanh Hiên Dật quận Lâm Tiêu, Chu Chỉ, Hùng Vĩ, Lý Thư Tư, Trần Tư Tư, khi này đệ bị đệ tử Lộ Tây quận đuổi giết, thiếu chút nữa bị mất mạng, nhờ họ đã cứu đệ.

Sau đó hắn lại nói:

- Chư vị, vị này chính là đại ca của ta, Trần Tinh Duệ.

- Thì ra là thế.

Trần Tinh Duệ gật đầu, sát khí thu liễm rất nhiều, sắc mặt không chút thay đổi nói:

- Chư vị, đa tạ, các người đã cứu nhị đệ của ta, nếu như có sự tình gì cần giúp đỡ, tại hạ tuyệt không chối từ.

Ngữ khí của hắn tuy rằng lạnh lùng, nhưng Lâm Tiêu vẫn cảm giác ra được một tia ôn hòa.

- Không cần phải khách khí, chỉ nhắc tay mà thôi.

Lâm Tiêu nói.

- Ân.

Trần Tinh Duệ gật đầu:

- Một khi đã như vậy, hai người chúng ta cáo từ trước, nơi này có nhiều đất trống, nơi nơi đều có thể nghỉ ngơi.

Nói xong hắn xoay người mang theo Trần Tinh Hạo rời đi.

Trần Tinh Hạo quay mặt nhìn năm người cười áy náy, đi theo đại ca của mình.

- Trần Tinh Duệ này thật cuồng, sát khí trên người thật nồng hậu.

Hùng Vĩ bất mãn nói.

427. Chương 427: Hết Sức Căng Thẳng (1)

- Sát khí nồng hậu như vậy, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, chỉ lập sát yêu thú cũng không đến nỗi sinh ra sát khí dày đặc như vậy, người này ít nhất giết chết hơn trăm người mới có thể ngưng tụ sát khí như thế.

- Thực lực của hắn rất mạnh.

Chu Chỉ ngưng trọng nói.

Gật đầu, Lâm Tiêu cũng không đem chuyện này để trong lòng, nói:

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước đi.

Không bao lâu năm người tìm được mảnh đất trống, khoanh chân ngồi xuống.

Càng ngày càng nhiều người chạy tới, chiếm chỗ bên dưới gốc thánh thụ.

- Thiên Mộng Thánh Thụ bóng loáng như vậy, đến lúc đó chúng ta làm sao đi lên?

Trần Tư Tư nghi hoặc hỏi.

Năm người đang đánh giá thánh thụ, tuy thánh thụ thật lớn, nhưng bóng loáng vô cùng, không chỗ tiếp sức, thật giống như băng trụ trụ lủi, mãi đến hơn ngàn thước mới có chỗ nhô ra.

Tuy thực lực của năm người cao cường, nhưng chưa đạt tới quy nguyên cảnh, không thể phi hành, cho dù khinh công cao tới đâu cũng không thể vượt qua hơn ngàn thước.

Có vài đệ tử nhảy lên, nhiều nhất chỉ bay hơn mấy chục thước, thậm chí hơn trăm thước mà không thấy chỗ mượn lực, lại rơi trở xuống.

- Nghe nói càng lên cao càng dễ cảm ngộ, thiên địa nguyên khí càng dày đặc, nhưng chúng ta không thể đi lên, còn nói cảm ngộ cái gì.

- Lão tử thật không tin.

Một đệ tử hóa phàm sơ kỳ đại thành khó chịu rút chiến đao, thân hình bay lên, mạnh mẽ vung chiến đao đâm vào thân cây, muốn mượn lực bay lên cao hơn nữa.

- Ba!

Thật không nghĩ tới chiến đao chẳng những không thể xuyên phá thánh thụ, còn bị gãy ngang...

Đệ tử kia từ trên không trung rơi xuống, vô cùng chật vật.

- Thật cổ quái, chiến đao của ta là vũ khí thượng hạng tứ giai, làm sao có thể bị gãy?

Đệ tử kia ngây người nhìn nửa chiến đao còn lại, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin.

Chiến đao tứ giai được dùng tài liệu tứ giai tạo thành, có thể thừa nhận nguyên lực võ giả hóa phàm cảnh sơ kỳ, muốn liệt sát tứ tinh thậm chí là ngũ tinh yêu thú cũng không thành vấn đề, mỗi chiến đao giá trị mấy chục vạn lượng, vô cùng cứng rắn.

Nơi này không ai là kẻ ngu ngốc, chiến đao hư hao tuyệt đối không phải do dùng sức quá mạnh, khả năng lớn nhất là do chính thánh thụ tạo ra.

- Hẳn còn biện pháp khác đi lên thánh thụ đi?

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên tàng cây, tay cầm chiến đao, thanh đao này hẳn tìm được trong huyết động của Đại Lực Ma Viên, cấp bậc ngũ giai, giá trị vài trăm vạn lượng, đủ cho võ giả hóa phàm cảnh trung kỳ sử dụng.

Nhưng Lâm Tiêu cũng không dám dùng chiến đao đi thử nghiệm.

Ngay trong lúc năm người Lâm Tiêu còn đang nghỉ ngơi, không ngừng có đệ tử đi tới dưới thánh thụ, trong bọn họ có không ít đệ tử quần áo rách nát, có chút người vết máu loang lổ, hiển nhiên đã trải qua đại chiến.

- Các người đến nhanh như vậy sao?

Lúc này từ xa xa có thân ảnh bay vút tới, ngay lập tức nhìn thấy năm người Lâm Tiêu, liền chuyển phương hướng đi qua, chính là Đoạn Hồng cùng Lưu Vân.

Năm người lập tức đứng lên, Chu Chỉ hỏi:

- Đoạn Hồng sư huynh, Lưu Vân sư đệ, hai người không sao chứ?

- Vận khí của ta tốt lắm, gặp được Đoạn Hồng sư huynh, nếu không chỉ sợ ta cũng không tới đây được.

Lưu Vân lên tiếng đáp, trong giọng nói còn mang theo vẻ sợ hãi, hiển nhiên đã gặp được không ít sự tình trong bí cảnh, vẻ thật thà ngây ngô trên mặt hẳn đã biến mất, có vẻ càng thêm ổn trọng nội liêm.

- Chúng ta vẫn tốt, các người thế nào?

Đoạn Hồng cười hỏi.

- Chúng ta gặp được nhóm người của Võ Lăng quận Hoàng Lạc, thiếu chút nữa chết trong cổ bảo, may mắn có Lâm Tiêu nên mới tránh được một kiếp.

Chu Chỉ cảm thán nói.

- Lâm Tiêu?

Đoạn Hồng giật mình nhìn Lâm Tiêu, mặc dù Lâm Tiêu bài danh hai mươi mốt, nhưng do nguyên nhân hắn đạt được bài danh trong phòng thí luyện, theo Đoạn Hồng xem ra thực lực của Lâm Tiêu tương đương võ giả hóa phàm cảnh sơ kỳ, nhưng có thể cứu được Chu Chỉ thật sự là khó tưởng tượng.

- Đoạn Hồng, người đừng xem thường Lâm Tiêu, hắn đã lĩnh ngộ nguyên mẫu đao ý, thực lực không kém hơn ta và người.

Chu Chỉ giải thích.

- Nguyên mẫu đao ý? Khó trách!

Đoạn Hồng gật gù đầu, từ trong ánh mắt Hùng Vĩ cùng Lý Thư Tư, hắn có thể nhìn ra lời của Chu Chỉ là sự thật.

- Đoàn thể chúng ta lại có thêm một chiến lực hóa phàm cảnh sơ kỳ đại thành, vậy thì rất tốt.

Đoạn Hồng cũng thật cao hứng.

- Có cao thủ tới.

Lúc này lại có một nhóm cao thủ đi vào, trong đó có cao thủ hóa phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong, khí thế vô cùng rõ ràng.

- Là thủ tịch đệ tử Tư Không Hạo của Kim Hà quận.

Có võ giả khê hô.

- Đệ tử Kim Hà quận đến chỗ của ta tập hợp.

Tư Không Hạo vừa xuất hiện, lập tức chiếm cứ vị trí tốt nhất bên dưới gốc thánh thụ, nhìn chung quanh quát lạnh.

Vài đệ tử Kim Hà quận lập tức đi qua.

Một ít đệ tử đứng gần Tư Không Hạo lập tức tránh né, tuy hóa phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong cùng đại thành chỉ cách nhau cấp bậc rất nhỏ, nhưng thực lực cách biệt một trời, người trước giết người sau dễ dàng, cũng giống như hóa phàm cảnh sơ kỳ đại thành giết chết hóa phàm cảnh sơ kỳ mà thôi.

Từ Hiên Dật quận Võ Điện Lý Dật Phong là có thể thấy được, nguyên bản Lý Dật Phong ở trong huấn luyện doanh chỉ bảo trì bài danh trước mười, nhưng khi đột phá hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong, thực lực rõ ràng biến hóa rất lớn.

Không bao lâu, lại một cao thủ hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong đi tới, là Sóc Phương quận Tử Xa Sơn.

- Sóc Phương quận đệ tử tập hợp.

Ngay sau đó là An Định quận La Tuấn, Đôn Hoàng quận Tổ Diệu, Vân Long quận Phục La, Vô Song thành Mạnh Giang đều đã đến.

Vô Song thành là cổ thế lực lớn nhất gần Thiên Mộng chiếu trạch, cực kỳ đáng sợ, mà Mạnh Giang lại là nhân vật linh quân trong hàng đệ tử dưới hai mươi tuổi của Vô Song thành.

Trong tám quận lớn, chỉ có Hiên Dật quận cùng Lộ Tây quận không có võ giả hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nhóm người Lâm Tiêu chờ mãi vẫn chưa đợi được vài đệ tử khác của Hiên Dật quận đi tới.

- Xem ra Tiêu Trí Hoa cùng Hạ Hưng đã dữ nhiều lành ít.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Nhưng cho dù là như vậy, mười đệ tử huấn luyện doanh Hiên Dật quận vẫn còn bảy người sống sót, đối với những quận thành khác, số lượng này thật không ít.

- Là Võ Lăng quận Kim Minh.

Đột nhiên, xa xa lại có một nhóm người đi tới, đầu lĩnh chính là Võ Lăng quận Kim Minh, như vậy bảy tên hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong của các thế lực lớn đều đã tụ tập chung một chỗ.

- Lần này tỉ lệ tử vong trong Thiên Mộng bí cảnh thật đáng sợ, lại lên cao tới năm thành.

Có võ giả nhìn chung quanh, không nhịn được hít sâu một hơi, lúc này võ giả đi tới không bao nhiêu, chủ yếu những người còn sống đều đã tới nơi này, mà dưới gốc thánh thụ tổng cộng tụ tập một trăm sáu một trăm bảy mươi người, so sánh với số lượng ba trăm lúc ban đầu, tỉ lệ tử vong đã cao tới năm thành, vượt xa dĩ vãng.

Đưa mắt nhìn lại, bảy tên hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong vẫn nguyên vẹn, gần năm mươi hóa phàm sơ kỳ đại thành chỉ còn lại bốn mươi, một trăm năm mươi hóa phàm sơ kỳ còn lại một trăm, năm mươi tam chuyển đỉnh phong là thảm nhất, chỉ còn lại hơn mười người.

428. Chương 428: Hết Sức Căng Thẳng (2)

- Hừ, khảo nghiệm trong Thiên Mộng bí cảnh còn chưa chấm dứt, còn có người sẽ vẫn lạc.

- Đích xác, trong những đệ tử còn lại vẫn còn một bộ phận sẽ chết trong tranh đấu.

Có võ giả biết được tình huống, trong lòng cười lạnh.

Lúc này trong đội ngũ Võ Lăng quận có một ánh mắt lạnh lùng nhìn về hướng nhóm người Lăng Tiêu, không hề che giấu khí thế của mình, chính là Kim Minh.

Mà bên cạnh Kim Minh, một võ giả hóa phàm sơ kỳ đang nói gì đó, ánh mắt thường nhìn sang, tràn đầy vẻ ác độc cùng oán hận.

- Không tốt, là hắn!

Sắc mặt nhóm người Chu Chỉ không khỏi biến đổi, võ giả kia chính là kẻ đã chạy thoát trong cổ堡!

Cảm nhận được ánh mắt của họ, khoe môi Kim Minh hiện lên nụ cười lạnh, chậm rãi đi ra khỏi đội ngũ, lạnh lùng đi về hướng nhóm người Lâm Tiêu, sát khí dày đặc không ngừng tràn lên.

- Là Kim Minh!

- Hắn muốn làm gì?

- Hắn đi qua chỗ đệ tử Hiên Dật quận, có trò hay để nhìn!

- Lần này Hiên Dật quận không có đệ tử hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong, chỉ có hai hóa phàm sơ kỳ đại thành, căn bản không thể đối kháng Kim Minh, sẽ xui xẻo.

- Trong các người là ai giết Võ Lăng quận Hoàng Lạc, đi ra!

Kim Minh liếc mắt nhìn bảy người Lâm Tiêu, lạnh lùng nói.

Đứng nơi đó, Kim Minh lộ ra tư thái cao cao tại thượng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cao ngạo cùng bừa bãi.

- Kim Minh, trong Thiên Mộng bí cảnh chuyện võ giả tranh đấu vẫn lạc là việc rất bình thường, ta cũng không tin người không giết qua đệ tử những quận thành khác, như thế nào, người muốn làm gì?

Đoạn Hồng không chờ Lâm Tiêu cùng Chu Chỉ lên tiếng, đã tiến tới một bước nói.

- Hừ, miệng lưỡi bén nhọn, muốn khơi mào xung đột giữa ta với thế lực khác?

Kim Minh cười lạnh:

- Người nói không sai, võ giả tranh đấu vẫn lạc là chuyện rất bình thường, ta cho các người một cơ hội, chỉ cần giao ra hung thủ giết nhóm người Hoàng Lạc, ta có thể suy nghĩ cấp cho các người con đường sống, nếu không bầy người các người đều phải chết!

Kim Minh vô cùng cuồng ngạo, khí thế hung hăng càn quấy, cười lạnh nói:

- Các người đã suy nghĩ kỹ hay chưa?

- Nghĩ cái gì?

Lâm Tiêu cười lạnh nói:

- Là ta giết Hoàng Lạc, thế nào?

Trong ánh mắt chợt lóe sát khí, Lâm Tiêu đã chuẩn bị tử chiến.

- Ha ha ha...

Kim Minh cười ha hả, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường:

- Một tam chuyển nho nhỏ, không biết ai cấp lá gan của người, nhưng chỉ bằng người hiển nhiên không giết được Hoàng Lạc, còn có ai, đều đứng ra đi, như thế nào? Dám làm không dám nhận?

- Còn có ta.

- Cũng có phần của ta.

- Thứ đồ vật kia, giết thì sao!

Chu Chỉ, Hùng Vĩ, Lý Thư Tư, Trần Tư Tư đều bước tới.

Trong lòng Đoạn Hồng thở dài, ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ kiên nghị, quát lạnh:

- Kim Minh, người muốn như thế nào?

Ngay cả Lưu Vân cũng âm thầm vận chuyển nguyên lực, chỉ cần Kim Minh ra tay trước, dù liều mạng cũng phải tử chiến với đối phương một trận.

- Kim Minh sư huynh!

Hơn mười đệ tử Vô Lăng quận thấy vậy liền tiến tới.

- Các người đừng qua đây, chỉ vài tấc nhai nhép, có thể lật nổi bao sóng gió!

Kim Minh cười lạnh nói.

432. Chương 432: Giao Chiến Trên Cây

Chương 432: Giao chiến trên cây.

- Chết!

Rất xa, một đạo kim sắc lưu quang từ trên bắn nhanh xuống.

Đồng tử Lâm Tiêu co rút lại, thân hình không lùi mà tiến tới.

Hắn vừa nhảy lên, bay lên một chạc cây bên trên, dọc theo một bên không ngừng bay lên cao.

Kiểm quang chém lên thân Thiên Mộng thánh thụ liền biến mất, thân cây không hề sụt mẻ chút nào.

- Tiểu tử, chạy đi đâu!

Kim Minh lạnh lùng quát, thân hình thật cẩn thận bay lên, đồng thời nhanh như chớp bay về hướng Lâm Tiêu.

- Muốn đuổi theo ta sao? Đến ah!

Lâm Tiêu cười lạnh, thân thể không ngừng di chuyển trong tàng cây, đồng thời hướng thẳng chỗ kinh phong thổi tới dọc theo nhánh cây lao ra bên ngoài.

- Tiểu tử kia dám lao ra ngoài, chẳng lẽ muốn chết?

Tư Không Hạo, Tử Xa Sơn, Tổ Diệu, Phục La, La Tuấn, Mạnh Giang đều trợn mắt há hốc mồm.

Trong Thiên Mộng thánh thụ, cơn lốc cũng không phải từ bên ngoài thổi tới, mà là trống rỗng quỷ dị xuất hiện, bởi vậy dù là bên trong hay bên ngoài nhánh cây cũng như nhau, nhưng ở bên trong thì an toàn hơn, bởi vì dù bị thổi xuống cũng có thể nương theo thân pháp mà rơi xuống chạc cây bên dưới, nhưng ở bên ngoài thì khác, nếu bị cuốn vào tàng cây còn may mắn, nhưng nếu bị cuốn văng ra khỏi thánh thụ thì đúng là tuyệt vọng.

Hô hô...

Cuồng phong kịch liệt thổi tới, nhánh cây không ngừng lay động, lá cây ma xát ầm vang như sấm, mà Lâm Tiêu đứng trên nhánh cây bên ngoài không ngừng phập phồng theo gió.

Đi tới độ cao này, cơn lốc chung quanh thật sự quá cường liệt, cho dù là Kim Minh cũng không dám xem thường, một khi bị cuốn ra ngoài cũng không ai cứu được hắn.

- Tiểu tử này quả thật là muốn chết!

Nhìn thấy Lâm Tiêu đi tới bên ngoài nhánh cây, trong lòng Kim Minh vui vẻ, kiệt lực bảo trì thân thể cân bằng, đi tới cách Lâm Tiêu không xa.

- Chết!

Không tiếp tục lao về phía trước, Kim Minh chém ra một kiếm, kim sắc kiếm quang bay ra, phát ra tiếng xé gió kịch liệt trong hư không, nhanh như chớp bắn về hướng Lâm Tiêu.

- Nhìn người còn chạy đi đâu!

Trong lòng Kim Minh cười lạnh, vị trí của Lâm Tiêu không thể tránh né, còn nằm ở bên ngoài thánh thụ, muốn bảo trì cân bằng rất khó, một khi bị gió cuốn đi nhất định phải chết.

Nhóm người Tư Không Hạo đều lắc đầu thở dài, nhưng ngay sau đó vẻ mặt họ ngẩn ngơ.

Chỉ thấy Lâm Tiêu nhẹ nhàng nhảy lên, thân hình đọng đưa trong cơn lốc, giống như mảnh lá rụng nhẹ nhàng rơi lên nhánh cây khác, thật dễ dàng tránh thoát công kích của Kim Minh.

- Hắn lại tránh được!

- Thật sự là vận khí tốt!

Mọi người mở trừng hai mắt.

- Ân?

Kim Minh cũng ngẩn ra.

- Hừ, bắt quá là vận khí mà thôi, một kiếm này nhất định lấy mạng của ngươi!

Trong mắt Kim Minh lộ ra lệ mang, trường kiếm run lên hóa thành kim mang nổ bắn đầy trời, rậm rạp ập về hướng Lâm Tiêu.

- Muốn bằng vào kiếm quang giết ta?

Lâm Tiêu cười lạnh, thân hình nhảy lên, chiến đao vung ra, liên tiếp bổ ra vô số đao ảnh.

Đinh đinh đinh đinh...

Thanh âm vang vọng không ngừng, thân hình Lâm Tiêu phiêu đảng trong cơn lốc cùng kiếm quang, thân ảnh chuyển động giữa các nhánh cây, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống.

- Chết!

Kim Minh đột nhiên rống to, bắt lấy cơ hội thừa dịp Lâm Tiêu còn chưa đứng vững, nháy mắt bổ ra một kiếm.

Xuy...

Kiếm quang bắn tới trước mặt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu vung đao ngăn cản, thân thể bị kiếm quang oanh kích bay ngược ra sau, lúc này một cơn lốc đánh úp lại cuốn Lâm Tiêu bay thẳng ra ngoài Thiên Mộng thánh thụ.

- Ha ha, chết đi!

Kim Minh lộ ra nụ cười dữ tợn.

Thần sắc Lâm Tiêu không chút biến đổi, trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người thân hình chợt nhoáng lên, nháy mắt thoát khỏi cơn lốc thổi quét nhẹ nhàng hạ xuống một nhánh cây bên ngoài, phiêu nhiên như tiên, như giẫm trên đất bằng.

- Cái gì?

- Không có khả năng!

Nhóm người Tư Không Hạo trợn mắt há hốc mồm, mà Kim Minh cũng trợn tròn mắt, tình huống như vừa rồi ngay cả hắn cũng không có năng lực như vậy, chỉ có thể bị cơn lốc cuốn ra khỏi Thiên Mộng thánh thụ, nhưng Lâm Tiêu lại không bị ảnh hưởng, điều này làm cho hắn không cách nào lý giải.

Lâm Tiêu đứng trên nhánh cây, thân hình theo gió phấp phồng, cười lạnh nói:

- Kim Minh, ngươi không phải muốn giết ta sao? Như thế nào, không dám đi ra đây sao?

Đơn đả độc đấu hắn không phải đối thủ của Kim Minh, nhưng ở khoảng cách như vậy còn có Thanh Nguyên Giáp phòng ngự, Lâm Tiêu hoàn toàn không sợ bị Kim Minh công kích.

- Đáng giận!

Đôi mắt Kim Minh phun lửa, hận không thể đem Lâm Tiêu bầm thây vạn đoạn, nhưng hắn thoáng do dự, cuối cùng bất đắc dĩ cắn răng, quát lạnh:

- Có bản lĩnh ngươi vĩnh viễn đứng ở đó đừng đi vào!

Nói xong, Kim Minh oán hận xoay người đi về vị trí của mình.

- Kim Minh, vì sao không tiếp tục động thủ đây? Chẳng lẽ ngay cả một võ giả tam chuyển đỉnh mà ngươi cũng không giải quyết được?

Kim Hà quận Tư Không Hạo cười nói.

- Tư Không Hạo, có bản lĩnh thì ngươi đi giết đi!

Kim Minh hừ lạnh một tiếng, ở nhánh cây bên ngoài thánh thụ vô cùng hiểm ác, cho dù là hắc nếu có sơ sẩy sẽ chết, tự nhiên sẽ không đi mạo hiểm.

- Muốn giết hắc, tùy thời đều được, cho hắc sống thêm một lát!

Trong lòng Kim Minh tự nhủ.

- Kim Minh này thật sự là cẩn thận!

Nhìn thấy Kim Minh không tiếp tục động thủ, trong lòng Lâm Tiêu thâm lắng đầu, hắc vẫn luôn chờ đợi cơ hội đánh chết Kim Minh, chỉ cần tên kia tiến ra bên ngoài, hắc sẽ toàn lực ra tay. Ở trong hoàn cảnh như vậy, nếu ở trong thời khắc mấu chốt thi triển Ô Nguyên Toa, sau đó lợi dụng cơn lốc chung quanh, hắc có bảy thành nắm chắc có thể đánh văng Kim Minh ra khỏi thánh thụ, làm cho hắc phải rơi xuống dưới.

Đáng tiếc Kim Minh quá mức cẩn thận, không đi ra bên ngoài, làm cho hắc tìm không được cơ hội.

Thân hình phiêu đảng trong cơn lốc, Lâm Tiêu tiếp tục bay lên cao, trong khoảnh khắc đã đi tới ngang độ cao cùng đám người Kim Minh.

Không hề ngừng lại, Lâm Tiêu tiếp tục đi lên.

- Sao có thể? Tiểu tử này còn có thể đi lên trên?

Đám người Tư Không Hạo trợn mắt há hốc mồm, ở độ cao như vậy ngay cả bọn hắc cũng phải kiệt lực bảo trì cân bằng, không phải bọn hắc không muốn lên cao hơn, mà là không khả năng, nhưng không nghĩ tới Lâm Tiêu lại có thể làm được.

Trong ánh mắt khó thể tin của bọn họ, Lâm Tiêu rốt cục dừng lại ở địa phương cao hơn trăm thước.

- Đã tới cực hạn, còn đi lên chỉ sợ mình cũng phải gặp nguy hiểm.

Cảm thụ kinh phong mãnh liệt chung quanh, Lâm Tiêu dừng lại, tìm địa phương khoan chân ngồi xuống.

- Tiểu tử này thật đúng là cuồng vọng, cũng dám ngồi trên đầu chúng ta tu luyện.

- Cuồng vọng thì cuồng vọng, nhưng thực lực cũng không tầm thường.

- Hừ!

Nguyên bản họ ôm tâm tình xem kịch vui nhìn Lâm Tiêu cùng Kim Minh chiến đấu, nhưng hiện tại trong lòng họ đều khó chịu, lại bị võ giả cảnh giới thấp hơn ngồi trên đầu mình sao?

Nhưng dù khó chịu bao nhiêu, họ cũng không cách nào đi lên tới độ cao như Lâm Tiêu, nếu không chẳng khác gì tự tìm đường chết.

- Thật sự là sảng khoái.

Nguyên khí chung quanh vô cùng dồi dào, Lâm Tiêu cảm giác toàn thân mình vô cùng thư giãn, ở nơi này tu luyện chẳng khác nào luôn sử dụng tam phẩm, tứ phẩm Nguyên Khí đan, loại cảm giác nguyên khí dồi dào làm nguyên lực trong người không ngừng tích lũy.

433. Chương 433: Cung Điện Trong Mây

Chương 433: Cung điện trong mây.

Hô hô...

Hoàn cảnh tốt như vậy, mọi người đều toàn lực tu luyện, tham lam hấp thu thiên địa nguyên khí.

- Hừ!

Bên dưới gần trăm thước, Kim Minh ngẩng đầu lạnh lùng nhìn lên:

- Xú tiểu tử, hiện tại ngươi tu luyện thoải mái đi, chờ thực lực của ta tiếp tục tăng lên, thích ứng được hoàn cảnh nơi này, mới tìm người tính sổ, khi đó xem ngươi chạy đi đâu.

Kim Minh không hề lo lắng Lâm Tiêu sẽ chạy trốn, nếu Lâm Tiêu ở bên dưới có lẽ còn khả năng bỏ chạy, nhưng hiện giờ Lâm Tiêu đi lên cao, chỉ cần hắn đi xuống là không thể nào thoát khỏi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thoáng chốc đã vượt qua mấy ngày.

Trong mấy ngày này, mỗi người đều siêng năng tu luyện không dám lãng phí chút nào.

Ngày thứ ba, bên dưới Thiên Mộng thánh thụ.

Hô hô...

Từng luồng nguyên khí phong bạo cấp tốc ngưng tụ quanh thân Trần Tư Tư, trong nguyên khí ba động kinh người, chân khí trong cơ thể nàng cấp tốc tăng lên, sau một lát nguyên khí ba động tiêu tán, tu vi của nàng đã đột phá tới cảnh giới hóa phàm sơ kỳ.

- Ta thăng cấp cảnh giới hóa phàm!

Nàng đã gia nhập huấn luyện doanh thiên tài một năm, nguyên lực trong người tích lũy thật nồng hậu, chỉ còn một chút chênh lệch, nhưng tu luyện mãi vẫn không thể đột phá.

Hiện giờ đi tới Thiên Mộng bí cảnh đã mười ngày, làm trong lòng của nàng đã có biến chất, hơn nữa tu luyện dưới điều kiện rất tốt, rốt cục đã có thể đột phá tới hóa phàm sơ kỳ.

- Lưu Vân, ta đi lên trước.

Vừa đột phá, Trần Tư Tư đã không nhịn được muốn đi lên tầng trên của thánh thụ, hiện tại nàng mới thăng lên, cần thật nhiều nguyên khí kiên cố cảnh giới, càng lên cao đương nhiên hiệu quả sẽ càng lớn.

Gật gật đầu, Lưu Vân cũng tranh thủ tu luyện, hắn gia nhập huấn luyện doanh hơn nửa năm, trải qua hành trình lần này, hắn mơ hồ có cảm giác mình cũng sắp đột phá.

Thời gian trôi qua, tới ngày thứ năm nguyên lực trong cơ thể Lưu Vân bành trướng, đột phá tới hóa phàm sơ kỳ.

Cảnh tượng như vậy lần lượt phát sinh trên Thiên Mộng thánh thụ, chỉ năm ngày thời gian đã có hơn mười người đột phá, trong đó nhiều nhất là tam chuyển đỉnh thăng lên hóa phàm sơ kỳ, cùng hóa phàm sơ kỳ thăng lên hóa phàm sơ kỳ đại thành.

Nhưng Lâm Tiêu vẫn chưa đột phá.

Tam chuyển nguyên lực trong cơ thể hắn đã tích lũy tới cực hạn, lực lượng tràn ngập mệnh môn, giờ phút này chỉ còn một tia chênh lệch cuối cùng, mà Cửu Chuyển huyền công cũng đã tam chuyển cực hạn, nhưng bởi nguyên nhân cảnh giới, muốn tiến vào tứ chuyển phải đạt tới hóa phàm sơ kỳ.

Hôm nay là ngày thứ tám.

Lâm Tiêu đang ngưng tụ nguyên lực chuẩn bị đột phá.

Lúc này...

- Ha ha...

Dưới trăm thước, Kim Minh đột nhiên bật dậy.

- Tám ngày tu luyện làm nguyên lực của ta gia tăng hai thành, tuy còn khoảng cách lên trung kỳ, nhưng thực lực đã tăng lên.

Kim Minh ngẩng đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn Lâm Tiêu.

- Theo kinh nghiệm, chỉ vài ngày nữa sẽ bị truyền tống ra ngoài, trước khi đi ra ta phải giết tiểu tử này, sau đó xuống dưới giết hết toàn bộ đệ tử Hiên Dật quận, ta cũng không tin lần này bọn ngươi còn có thể thoát được.

Ánh mắt Kim Minh hiện lên sát ý lạnh lẽo.

Sưu...

Ngay lập tức hóa thành một đạo lưu quang, Kim Minh phóng lên chỗ Lâm Tiêu.

- Thật sự là âm hồn bất tán!

Trong lòng Lâm Tiêu tức giận, nhưng hắn cũng biết một khi mình chưa lên hóa phạm cảnh, bằng vào thực lực bây giờ còn chưa phải địch thủ của Kim Minh.

- Xem ra chỉ phải tiếp tục đi lên, tám ngày nay mặc dù chưa đột phá, nhưng chỉ còn cách một bước cuối cùng, tùy thời đều sẽ thăng cấp, thực lực cũng gia tăng, đi lên một chút cũng không vấn đề.

Trong mắt Lâm Tiêu chợt lóe tinh quang.

Oanh long long...

Ngay lúc Lâm Tiêu đã hạ quyết tâm, một thanh âm nổ vang truyền lại, cả Thiên Mộng thánh thụ cũng khẽ chấn động.

- Đó là vật gì?

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, liền nhìn thấy xa xa bên trong tầng mây, một tòa cung điện to lớn mơ hồ xuất hiện, tòa cung điện cực kỳ mơ hồ, nhưng dần dần trở nên rõ ràng, cuối cùng hóa thành thực chất sừng sững nơi đó, làm mọi người đều rõ ràng nhìn thấy được.

- Một tòa cung điện trong mây!

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm.

- Đây là cái gì?

Giờ phút này, ngoại trừ Lâm Tiêu những đệ tử còn lại đều đứng lên, rung động nhìn tòa cung điện, vẻ mặt chấn kinh.

Trong ánh mắt mọi người, chỉ thấy trong cung điện chiếu xuống cột sáng, đem nhóm đệ tử kể cả Lâm Tiêu ở tầng trên cao bao phủ bên trong.

Cả nhóm người không thể nhúc nhích, dưới cột sáng chiếu rọi, lập tức được chở lên trên cung điện.

- Rốt cục xảy ra chuyện gì?

- Tại sao chúng ta không bị cột sáng bao phủ?

Các đệ tử ở tầng bên dưới đều không cam lòng kêu lên, nhóm đệ tử bị cột sáng bao quanh chỉ khoảng bốn mươi người, bảy đệ tử hóa phạm sơ kỳ đỉnh phong, hơn ba mươi hóa phạm sơ kỳ đại thành, cộng thêm Lâm Tiêu, chỉ chiếm một phần tư nhân số.

Thậm chí vài tên hóa phạm sơ kỳ đại thành ở thấp hơn cũng không bị bao phủ bên trong.

Tuy rằng không rõ tòa cung điện kia là gì, nhưng bất kỳ vật gì xuất hiện trong Thiên Mộng bí cảnh đối với mọi người đều là kỳ ngộ, không thể đi vào cung điện đối với họ mà nói là đả kích thật lớn.

Nhưng quang mang của cung điện thần bí hoàn toàn căn cứ vào vị trí của võ giả trên thánh thụ quyết định, bọn hắn không được lựa chọn, chỉ có thể trách thực lực của họ không đủ.

Ngay lúc thật nhiều đệ tử vô cùng buồn bực vì mất cơ hội...

Một cỗ lực lượng vô hình đột nhiên buông xuống, bao phủ hơn trăm đệ tử còn lại, họ không kịp phản ứng, nháy mắt đã biến mất trên thánh thụ.

Bên ngoài bí cảnh Thiên Mộng chiếu trạch.

Ngũ thải quang mang phiêu đảng trên bầu trời, quang môn thật lớn dựng sừng sững, giống như thông đạo đi thông thiên giới, thật lớn cùng thánh khiết.

Giờ phút này ở mảnh đất trống phía trước, các cường giả hộ tống đệ tử đến nơi đây đang im lặng chờ đợi.

- Hiện giờ đã qua hơn hai mươi ngày, căn cứ theo lệ thường, thời gian sát hạch của bí cảnh bình thường từ nửa tháng tới một tháng, không biết khi nào họ sẽ đi ra.

Nguyên Chí Sĩ đứng chung một chỗ với Đông Phương Nguyệt Linh, nhìn lên quang môn cảm thán.

- Phòng chừng cũng mấy ngày nay, thay vì lo lắng khi nào họ đi ra, ta càng quan tâm chính là họ có thể đi ra được mấy người.

Nguyên Chí Sĩ nhìn qua chỗ của Vô Lăng quận Thường Hành, trong mắt hiện lên tia lo lắng, lần này trong đệ tử Vô Lăng quận có hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong, Nguyên Chí Sĩ thật không tin đối phương sẽ bỏ qua đệ tử Hiên Dật quận.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hai người, Thường Hành quay đầu, khóe miệng lộ vẻ tươi cười âm lãnh đặc ý.

- Ân?

Lúc này mọi người tựa hồ cảm nhận được điều gì, đều ngẩng đầu nhìn lên quang môn phía trước.

Quang môn đột nhiên nhộn nhạo gợn sóng, ngay sau đó...

Hưu hưu hưu...

Từng đạo thân ảnh từ trong quang môn bắn ra, rơi xuống mặt đất bên ngoài.

- Đã ra rồi, bọn hần đi ra!

Ánh mắt mọi người tập trung hơn trăm đệ tử vừa bị truyền đi ra, ngay sau đó sắc mặt họ liền biến đổi.

- Sao lại thế này? Vì sao đi ra đều là đệ tử hóa phàm sơ kỳ?

- Sóc Phương quận Tử Xa Sơn đâu?

434. Chương 434: Hóa Phàm Sơ Kỳ

Chương 434: Hóa phàm sơ kỳ.

- Tư Không Hạo, vì sao Tư Không Hạo không đi ra?

- Đệ tử hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong không thấy ai, hóa phàm sơ kỳ đại thành chỉ có sáu người, toàn bộ ba trăm đệ tử đi vào chỉ đi ra một trăm ba mươi người, chuyện gì xảy ra?

- Bên trong rốt cục xảy ra chuyện gì?

Các cường giả quy nguyên cảnh vô cùng kinh sợ.

Không ít người lập tức đi tới trước mặt đệ tử của mình, lo lắng hỏi.

- Người nói trên Thiên Mộng thánh thụ đột nhiên xuất hiện một tòa cung điện trong mây, sau đó đem Tổ Diệu bọn họ chở đi vào?

- Cung điện thần bí kiến tạo trong mây?

- Nguyên lai bọn hần không chết, vậy là tốt rồi, quận thành chúng ta có mấy người đi vào trong đó?

Nghe được những đệ tử đứng đầu còn chưa chết, không ít cường giả thở ra một hơi.

Biến cố xảy ra lần này, cung điện thần bí đột nhiên xuất hiện, dĩ vãng chưa từng xảy ra bao giờ.

- Hùng Vĩ, Lý Thư Tư, Trần Tư Tư, Lưu Vân, các người hần đã rất mệt, đi nghỉ ngơi thôi.

Nguyên Chí Sĩ vỗ vai bốn người, đã nhận được tin tức ba người Lâm Tiêu, Chu Chỉ cùng Đoạn Hồng vẫn còn sống.

- Không nghĩ tới tiểu tử Lâm Tiêu mới tam chuyển đỉnh phong, thực lực có thể đánh đồng với hóa phàm sơ kỳ đại thành, thật khiến cho ta ngoài ý muốn, nhưng sát hạch bí cảnh còn chưa chấm dứt, Kim Minh còn ở bên trong, hi vọng họ sẽ không gặp phải nguy hiểm trong cung điện kia.

Nguyên Chí Sĩ lo lắng nói.

- Yên tâm đi, người tốt sẽ có trời phù hộ, bọn họ ở dưới thánh thụ vẫn không chết, nghĩ tới ở trong cung điện cũng sẽ không sao.

Đông Phương Nguyệt Linh cũng không hiểu rõ thực lực của Lâm Tiêu, lúc trước khi nàng cứu Lâm Tiêu trong tay hóa phàm trung kỳ đỉnh phong, thực lực của Lâm Tiêu đã có thể so sánh với hóa phàm sơ kỳ, nhân vật như vậy một khi đột phá tới hóa phàm sơ kỳ, thực lực sẽ càng tăng mạnh hơn.

- Hừ, không nghĩ tới Hiên Dật quận các người còn có nhiều đệ tử còn sống như vậy, nhưng mấy tên cao nhất cũng đã cùng Kim Minh vào cung điện, các người đừng hòng hi vọng bọn hắn còn sống đi ra.

Thường Hành âm lãnh nhìn Nguyên Chí Sĩ, khóe môi hiện tia cười lạnh lẽo.

Hắn tràn ngập tin tưởng đối với Kim Minh, huống chi ngoại trừ Kim Minh, Vô Lăng quận còn có ba đệ tử hóa phàm sơ kỳ đại thành đi vào cung điện, mà trong hàng đệ tử còn lại của Vô Lăng quận, vẫn còn hai hóa phàm sơ kỳ đại thành lưu lại trong Thiên Mộng bí cảnh.

Nghĩ tới đây, Thường Hành nở nụ cười.

Vào lúc này nhóm đệ tử trong bí cảnh đang sợ ngây người.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là một tòa kiến trúc vô cùng khổng lồ, toàn bộ do ngọc thạch hình thành, chung quanh cung điện nguyên khí dày đặc, đã chuyển hóa thành thực chất, giống như tiên cung nhân gian.

- Cung điện như thế, rốt cục cần phải có thực lực nào mới có thể kiến tạo thành?

Trong lòng mọi người rung động, hoàn toàn không dám tưởng tượng, cũng tràn ngập lòng tò mò cùng kính sợ.

Trên Thương Khung đại lục, loại bí cảnh như nơi này tính nguy hiểm không lớn, nhưng viễn cổ di tích dành cho đệ tử tiến hành lịch lãm lại không nhiều, tuyệt đại đa số viễn cổ di tích đều vô cùng nguy hiểm, vốn là cấm địa chân chính, trong đó có một ít di tích dù là vương giả sinh tử cảnh cũng không dám tùy ý xâm nhập, xác suất tử vong cao tới kinh người.

Bị quang mang bao phủ, cả nhóm người không thể nhúc nhích, chỉ tùy ý cho quang mang đưa bọn họ đi vào trong cung điện.

Trong nháy mắt tiến vào cung điện, một cỗ nguyên khí nồng đậm tràn tới, Lâm Tiêu cảm giác nguyên lực của mình dao động, nguyên lực tam chuyển vốn đã ngưng tụ đột nhiên bành trướng, ngay sau đó cấp tốc co rút lại, trở nên càng thêm thâm thúy, sâu thẳm.

- Xuy xuy...

Giờ khắc này, vô luận là độ tinh thuần của nguyên lực hay là cường độ nguyên lực đều tăng trưởng với tốc độ kinh người, làm toàn thân Lâm Tiêu tràn ngập lực lượng.

- Ta đột phá hóa phàm sơ kỳ!

Lâm Tiêu ngạc nhiên, trước đó ở Thiên Mộng thánh thụ làm thế nào cũng không thể đột phá, nhưng ở một khắc này thành công, phẳng phất như nước chảy thành sông, không hề có chút gian nan hay đau đớn.

Ánh mắt nhìn qua Kim Minh cách đó không xa, Lâm Tiêu nhếch môi cười nhạt.

Cho dù mới đột phá hóa phàm sơ kỳ, nhưng hắn nháy mắt cảm giác được thực lực của mình lập tức tăng lên gấp mấy lần, nếu như nói lúc trước muốn thắng Kim Minh chỉ có hai thành cơ hội, như vậy hiện tại Lâm Tiêu có tám thành nắm chắc mình có thể đánh bại đối phương.

Ong ong ong ong...

Từng đạo quang mang không ngừng kéo dài vào bên trong, chở cả nhóm người đi vào, cung điện thật khổng lồ, mà quang mang trên thân bọn họ chia thành ba cấp độ, phân biệt đi vào trong ba độ cao bất đồng nơi đây.

Trong đó bảy hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong tầng cao nhất, nhóm người Trần Tinh Duệ ở tầng kế tiếp, mà một mình Lâm Tiêu ở một tầng, nằm thấp nhất.

- Không nghĩ tới một mình ta bị chở tới chỗ thấp nhất.

Lâm Tiêu ngạc nhiên, hắn chỉ cảm thấy khi tiến vào cung điện liền bị hoa mắt, ngay sau đó quang mang biến mất, hắn đã xuất hiện trong một căn phòng màu trắng.

Ba vách tường đều màu trắng, chỉ có trước mặt là một đạo bạch sắc quang mạc.

Tâm ý vừa động.

- Trảm!

Một đạo chém lên bạch sắc quang mạc, quang mạc thoáng rung động, nhện nhạo gợn sóng, lại bất động như trước.

- Không thể công phá!

Lâm Tiêu nhướng mày, một kích vừa rồi hắn đã thi triển ra tám phần lực lượng, đủ đánh trọng thương một hóa phàm sơ kỳ đại thành.

- Xem ra nếu không dùng toàn lực thì không cách nào công phá, thử lại!

Lâm Tiêu cắn răng, trong mắt tản mát ra chiến ý kinh người, khí thế nhấc lên đỉnh núi, sau đó xuất đao.

- Nhật Nguyệt Luân Hồi đao!

Đao ý tán phát, hấn thúc đẩy ý cảnh tới mức tận cùng, hung hăng chém lên bạch sắc quang mạc.

Bạch sắc quang mạc lập tức vỡ vụn, địa phương chiến đao va chạm không ngừng tản ra gợn sóng nhện nhạo, tựa hồ sắp sửa phá nát.

- Ô Nguyên Toa, đi!

Cấn chặt răng, tinh thần lực xuất ra, Ô Nguyên Toa bắn vọt tới hóa thành ba đạo ô quang đâm thẳng vào điểm yếu của quang mạc.

Bạch sắc quang mạc càng run rẩy, đã sắp nổ tung, nhưng ngay sau đó đao mang kiệt lực, hết thấy lại khôi phục bình tĩnh.

- Kém một chút, chỉ một chút ta sẽ có thể phá vỡ quang mạc này.

- Hiện tại ta mới đột phá hóa phàm sơ kỳ, nguyên lực chưa kiên cố, như vậy ta chỉ cần ổn định, để Cửu Chuyển huyền công đột phá tứ chuyển mới phá vỡ quang mạc này, đến lúc đó ta không tin mình không làm được.

Nghĩ vậy Lâm Tiêu liền khoan chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, thiên địa nguyên khí trong phòng vô cùng nồng đậm, cảm ngộ không kém gì Thiên Mộng thánh thụ, là một thánh địa tu luyện thật tốt.

Cùng lúc đó ở tầng trên, sự tình tương tự cũng phát sinh.

- Kim Nguyên Trảm!

- Lạc Diệp Tân Phân kiếm pháp!

- Hồ Khiếu Long Ngâm!

- Sơn Hà Tuyệt Diên!

Các đệ tử không ngừng phát động công kích mãnh liệt vào quang mạc trước mắt.

Cuối cùng mọi người bình tâm trở lại, có người diễn luyện công pháp, có người ngưng tụ nguyên lực, có người tìm hiểu ý cảnh, tu luyện bí pháp, toàn bộ đều dốc sức phá vỡ bạch sắc quang mạc trước mắt.

435. Chương 435: Nguyên Lực Tứ Chuyển

Chương 435: Nguyên lực tứ chuyển.

- Nguyên lực của ta tuy rằng kiên cố, nhưng chỉ tăng trưởng thời gian chiến đấu, trong cường độ biến hóa không lớn, muốn đột phá quang mạc chỉ dựa vào cô đọng nguyên lực còn chưa đủ.

Không chút kích động, Lâm Tiêu đem cảm giác tập trung lên tam chuyển nguyên lực của Cửu Chuyển huyền công.

- Tam chuyển huyền công của ta đã ngưng luyện tới cực hạn, hơn nữa còn có ba viên Chuyển Nguyên đan, có thể tiến vào tứ chuyển, không bằng ở lại đây đột phá, thiên địa nguyên khí nơi này rất tốt, sau này muốn tìm địa phương như vậy không dễ dàng.

Nghĩ như vậy, hắn lại tiếp tục chìm vào tu luyện.

Ngày hôm sau.

Trong nhóm võ giả hóa phàm sơ kỳ đại thành, một gã đệ tử đột nhiên ngừng phát lại, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn.

- Ha ha, thức thứ ba Định Đỉnh Giang Sơn trong Sơn Hà quyền pháp của ta rốt cục tu luyện thành.

Hét lớn một tiếng, đệ tử kia oanh thẳng một quyền vào bạch sắc quang mạc, khí thể mệnh môn cuộn cuộn lưu chuyển, có hư ảnh sơn hà mơ hồ hiện lên, đại khí uy mãnh.

Oanh long...

Một quyền oanh ra, bạch sắc quang mạc ầm ầm phá nát, xuất hiện một lối đi thật dài.

- Ha ha, Hoàng Thiên này rốt cục đã ra rồi, bên trong cung điện này nhất định là có bảo vật, đây là tầng thứ hai, hắn không có ai tranh giành với ta.

Đệ tử kia đi ra khỏi phòng, dọc theo thông đạo tìm kiếm.

Sau khi Hoàng Thiên đi ra, cũng có một ít đệ tử thực lực tăng lên, đi ra cung điện không ngừng lục soát.

- Cái gì? Không có, vì sao không tìm thấy gì cả?

Nhưng làm cho bọn hắn không cam lòng chính là tìm kiếm suốt mấy canh giờ nhưng chỉ vòng đi vòng lại bên trong thông đạo, không tìm được gì khác.

Đệ tử đi ra khỏi phòng ngày càng nhiều, thường thường còn gặp mặt lẫn nhau, không cừ oán còn tốt, mà có cừ oán khó tránh khỏi một trận đại chiến.

- Ân? Người là đệ tử Hiên Dật quận thành?

Võ Lăng quận Hoàng Thiên là người thứ nhất đi ra, tìm kiếm suốt nửa ngày không thấy được bảo vật, lại gặp được Trần Tinh Duệ.

- Là người?

Trần Tinh Duệ hí mắt, Hoàng Thiên là người của Võ Lăng quận, hắn cũng đã từng gặp qua.

- Ha ha, lại gặp phải ta, tiểu tử, người chết đi cho ta!

Không hề do dự, Hoàng Thiên lao tới công kích Trần Tinh Duệ, thực lực song phương tương đương, không ai làm gì được ai.

- Hoàng Thiên sư huynh!

Đúng lúc này từ trong thông đạo xuất hiện một thanh niên cầm trường kiếm, là người của Võ Lăng quận tên Lưu Sam.

- Thiên La Giáo Sát kiếm pháp!

Lưu Sam nhìn thấy song phương đối chiến, lập tức gia nhập chiến đoàn.

- Không tốt!

Trần Tinh Duệ biến sắc, xoay người muốn đi, thực lực của hắn tuy mạnh nhưng đối phó hai người cùng cấp, căn bản không có khả năng.

- Hoàng Thiên sư huynh, chúng ta đuổi theo hay không?

- Không cần.

Hoàng Thiên khoát tay, ánh mắt híp lại:

- Võ Lăng quận tổng cộng có năm hóa phàm sơ kỳ đại thành vào cung điện, Hiên Dật quận chỉ có ba người, chúng ta tìm mấy người khác trước rồi nói sau.

Hoàng Thiên cùng Lưu Sam tìm kiếm không ngừng, một canh giờ sau tìm được Võ Lăng quận Hạo Vũ, cùng lúc đó bọn hắn cũng tìm được phòng của Đoạn Hồng.

- Là Hiên Dật quận Đoạn Hồng, còn chưa đi ra, ha ha, thật tốt quá, canh giữ ở cửa, đợi hắn đi ra giết chết!

Hoàng Thiên vô cùng hưng phấn phân phó Lưu Sam.

- Lưu Sam, người tìm hai đệ tử Võ Lăng quận còn lại, tốt nhất cũng tìm được đệ tử Hiên Dật quận cuối cùng, lần này ta không để lại tên nào, như vậy Thường phó doanh chủ biết được nhất định hết sức cao hứng.

Ánh mắt Hoàng Thiên lộ ra vẻ tươi cười âm lãnh, đồng thời canh giữ tại cửa, nếu không phải từ bên ngoài không phá được quang mạc, chỉ sợ bọn hắn đã sớm giết đi vào.

- Đáng giận!

Trong phòng, Đoạn Hồng cắn răng, chỉ phải khoanh chân khổ tu, trước khi tuyệt đối nắm chắc, hắn không dám phá vỡ quang mạc.

Tầng thứ ba trong cung điện.

- Kim Quang Điện Trảm!

Xuy xuy...

Kim sắc trường kiếm lóe lên, Kim Minh bổ ra một kiếm, quang mạc ầm ầm nổ tung.

- Không nghĩ tới ta lại tu luyện thành Kim Quang Điện Trảm trong cung điện này, hừ, lần này nếu gặp được bốn đệ tử Võ Lăng quận, một chiêu là có thể giết chết bọn hắn!

Thu hồi trường kiếm, trong mắt Kim Minh lóe ra sát khí âm lãnh.

- Ân?

Đi ra khỏi phòng, Kim Minh đột nhiên chứng kiến trong thông đạo bên trái đi ra một người.

- Đôn Hoàng quận Tổ Diệu?

Đồng tử Kim Minh co rụt lại:

- Không nghĩ tới hắn còn ra sớm hơn ta.

Tổ Diệu cũng nhìn chằm chằm Kim Minh, sau đó đều kiên quyết bỏ đi.

- Sao lại thế này? Vì sao tầng thứ ba không có cái gì? Chẳng lẽ bị ai nhanh chân tới trước sao?

Hai canh giờ sau, Kim Minh quay về phòng của mình, về mặt hiện lên sát khí.

- Đáng tiếc không biết làm sao đi xuống tầng hai cùng tầng một, nếu không ta có thể đánh chết toàn bộ đệ tử Hiên Dật quận!

Kim Minh sát ý sôi trào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã tới ngày thứ ba.

Răng rắc...

Bên trong phòng, Lâm Tiêu khoan chân mà ngồi, tầng một chỉ có một mình hắn, đương nhiên không căng thẳng như bên trên.

- Ca ca...

Lần lượt vận chuyển chu thiên, nguyên lực tam chuyển trong cơ thể hắn như đạt tới cực hạn, nguyên lực thuần trắng nhanh chóng co rút cô đọng, đồng thời tốc độ xoay tròn càng nhanh, uy lực càng thêm cường đại.

- Cửu Chuyển huyền công rốt cục đột phá tầng thứ tư!

Mở mắt, trong mắt hắn hiện lên tia vui sướng.

- Là thời điểm đi ra ngoài!

Lâm Tiêu đứng lên nhìn vào bạch sắc quang mạc.

- Phá!

Một tiếng quát chói tai, Lâm Tiêu rút đao chém ra, nguyên lực âm âm bùng nổ, chiến đao lướt qua một đạo hắc sắc quang mang âm âm bổ lên quang mạc.

Quang mạc vỡ tan, hóa thành bạch sắc quang điểm đầy trời.

Ra khỏi phòng, trước mặt hắn xuất hiện một thông đạo thật dài.

- Thiên Mộng bí cảnh vô số bảo vật, cung điện này thần bí như vậy, khẳng định có bảo vật tồn tại.

Tâm tư vừa động, Lâm Tiêu đi nhanh về phía trước.

Ngay khi Lâm Tiêu oanh phá quang mạc không bao lâu, cả cung điện như sống lại, tầng hai cùng tầng ba đều phát sinh biến hóa.

Ba ba ba...

Toàn bộ đệ tử đang khổ luyện trong phòng chuẩn bị oanh mở quang mạc đều ngạc nhiên phát hiện, không cần họ động thủ quang mạc đã tự mình nổ vụn.

- Sao lại thế này?

Nhóm đệ tử còn chưa tu luyện xong đều kinh ngạc.

Bọn hắn không biết, thiết trí trong cung điện chính là chỉ cần đệ tử trong một tầng lầu phá vỡ toàn bộ quang mạc, như vậy toàn bộ quang mạc trong cung điện đều sẽ biến mất, nhưng tầng thứ nhất chỉ có một mình Lâm Tiêu, vì thế khi hắn vừa phá vỡ toàn bộ quang mạc đều biến mất.

- Không tốt!

So sánh với những đệ tử khác, trên mặt Đoạn Hồng toát ra vẻ kinh sợ.

- Ha ha, thật tốt quá, quang mạc tự động biến mất, mọi người phải giữ chặt cửa, phải giết chết Đoạn Hồng!

Hoàng Thiên mừng như điên kêu lên.

Sưu sưu sưu...

Ba người phân biệt canh giữ cửa phòng, nhìn Đoạn Hồng đầy sát khí.

- Long Ngâm Hồ Khiếu!

Không chờ ba người phản ứng, Đoạn Hồng đã ra tay trước, găm lên giận dữ, hai đấm hóa thành long hổ hư ảnh bổ nhào về hướng ba người.

- Không thể để cho hắn lao ra!

- Để ta canh giữ!

Ba người kia đồng thời quát lên, cùng ra tay.

436. Chương 436: Lãng Không Hư Độ

Chương 436: Lãng Không Hư Độ.

Oanh long long...

Tiếng vang đình tai nhức óc, hư ảnh long hổ nhảy mất bị đánh thành nát vụn, kinh khí xâm nhập vào thân thể, khớp môi Đoạn Hồng tràn tia máu tươi.

- Ha ha, giết!

Hoàng Thiên càn rỡ cười ha hả.

Đúng lúc này...

- Tà Vương đao – Tà Vương Vô Địch!

Một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên vang lên, ngay sau đó một đao đao mang màu xám ảm chứa sát khí khôn cùng xuyên qua hư không chém tới.

- Cái gì?

Ba người Hoàng Thiên chấn động, vội vàng xoay người đánh trả.

Oanh long...

Một kích liên thủ của ba người đánh vỡ công kích của Trần Tinh Duệ, thừa dịp này Đoạn Hồng lại liều lĩnh xông lên.

- Lui về cho ta!

Lưu Sam vội vàng vung kiếm đâm vào ngực Đoạn Hồng, hắn chỉ muốn đánh lui người kia, chỉ cần Đoạn Hồng còn ở trong phòng chỉ còn nước chạy đằng trời.

Về mặt Đoạn Hồng dữ tợn, nguyên lực tăng lên cực hạn, hai đấm oanh thẳng vào Lưu Sam, không hề tránh né trường kiếm.

- Hoặc là chết, hoặc là lui cho ta!

Tiếng rống giận dữ vang lên, Đoạn Hồng dùng thủ đoạn lưỡng bại câu thương, một quyền oanh ra, tuy trường kiếm của Lưu Sam có thể lấy mạng của hắn, nhưng hai quyền của hắn vẫn có thể oanh bạo đầu của đối phương.

- Cái gì?

Lưu Sam không khỏi chấn động, bị khí thế thấy chết không sợ của Đoạn Hồng làm kinh hãi, trường kiếm từ công chuyển thủ hóa thành kiếm mặc ngăn chặn ngay trước người.

Ngay sau đó kiếm mặc bạo vỡ, Đoạn Hồng thừa dịp này lao ra khỏi phòng.

- Lưu Sam, ngươi làm gì vậy, sao lại để cho hắn chạy thoát!

Hoàng Thiên đang giao thủ cùng Trần Tinh Duệ nhìn thấy, không nhịn được găm lên.

- Cảm ơn!

Đoạn Hồng rời khỏi phòng, lập tức tụ cùng Trần Tinh Duệ nhanh chóng thoát đi.

- Không cần khách khí, người chết ta cũng không sống được, đối phương có năm người mà chúng ta chỉ có ba, chỉ có đoàn kết lại mới có thể sống sót.

Trần Tinh Duệ lạnh lùng nói.

- Hoàng Thiên sư huynh, chúng ta đuổi theo!

Lưu Sam cảm thấy mình làm sai, nhịn không được nói.

- Đuổi cái gì mà đuổi, bọn hần hai người mà chúng ta chỉ có ba, chưa chắc có ưu thế áp đảo, đi tới chỗ Hạo Vũ nhìn xem Chu Chỉ thế nào, chỉ cần Chu Chỉ chết, năm người chúng ta đuổi giết hai người còn không dễ dàng hơn sao.

Hoàng Thiên quát lạnh.

Một lát sau...

- Cái gì? Hai người các người nói cái gì? Đã để Chu Chỉ chạy trốn? Thùng cơm, hai người chính là thùng cơm!

Hoàng Thiên tức giận cả người phát run:

- Hai người vây giết một người cũng không làm được, cần các người có ích lợi gì!

- Hoàng Thiên sư huynh, Chu Chỉ liều mạng với chúng ta, chúng ta cũng không thể chết cùng nàng đi? Hơn nữa nàng đã bị trọng thương, sức chiến đấu còn chưa bằng một nửa, hiện tại đánh chết nàng cũng không phải là việc gì khó.

Tuy bọn hần gọi Hoàng Thiên là sư huynh, nhưng đều đến từ huấn luyện doanh Võ Lăng quận, đều là võ giả hóa phàm sơ kỳ đại thành, cũng không có đạo lý ai phải nghe theo lệnh ai.

- Bỏ đi.

Hoàng Thiên hiển nhiên cũng hiểu điểm này, đôi mắt lóe ra, cắn răng nói:

- Hiện tại chúng ta phải nhanh chóng tìm được ba người của Hiên Dật quận, sau đó đánh chết bọn hần...

Vào lúc này...

Trong hư không đột nhiên truyền tới ba động thật nhỏ.

Ba động thật đột nhiên, giống như đang nhắc nhở những người đứng gần sự xuất hiện của nó.

- Đây là ba động của bảo vật!

Đôi mắt Hoàng Thiên sáng ngời, mà nhóm người Lưu Sam cũng nhìn hần.

Hiện tại bọn hần gặp phải hai lựa chọn, một là đuổi theo giết ba người Đoạn Hồng, hai là đi tranh đoạt bảo vật.

Sắc mặt liên tục thay đổi, Hoàng Thiên cắn răng làm ra quyết định:

- Đi, đi cướp đoạt bảo vật trước, cung điện này thần bí như thế, bảo vật tuyệt đối không bình thường, chuyện đuổi giết ba người kia lúc nào cũng được.

- Được.

Mấy người Lưu Sam đều kích động.

Dứt lời, năm người hóa thành năm đạo lưu quang bay vút tới chỗ ba động truyền tới.

Cùng lúc đó, trong tầng thứ ba cung điện.

- Bảo vật?

Ánh mắt Kim Minh phát sáng.

- Hôm nay dù là ai cũng không thể ngăn cản ta, bảo vật là của ta!

Trong mắt Kim Minh toát ra tia băng sương cùng kiên quyết.

Ở tầng thứ nhất trong cung điện, Lâm Tiêu cũng cảm giác được bảo vật ba động mãnh liệt.

Cơ hồ đồng thời mỗi tầng đều có bảo vật xuất thế.

- Tầng này ngoại trừ ta không còn ai, bảo vật nhất định là của ta!

Khóe môi Lâm Tiêu hiện lên tia cười nhẹ, tinh thần lực phóng thích, toàn lực cảm giác phương hướng ba động truyền tới, bay nhanh trong thông đạo.

Tuy rằng ba động truyền tới thật rõ ràng, nhưng thông đạo liên tục rẽ ngang rẽ dọc, dù chạy qua cũng hao phí thời gian.

Một khắc sau, ba động ngày càng rõ ràng, vừa chuyển sang cuối thông đạo, một quang trường cực lớn xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu.

Quang trường mênh mông, ở trung ương có một thạch đài, trên thạch đài có một bạch sắc quang cầu lơ lửng, trong quang cầu có một quyển bí tịch.

- Bí tịch?

Tâm thần vừa động, Lâm Tiêu thật hi vọng lấy được một quyển địa cấp vũ kỹ phòng ngự hoặc là vũ kỹ thân pháp.

Hắn cảnh giác liếc nhìn bốn phía, nhảy tới trước thạch đài, ven đường không gặp chút nguy hiểm.

Vung tay phải chớp tới, Lâm Tiêu thoải mái phá vỡ quang cầu thu bí tịch vào trong tay.

- Lăng Không Hư Độ!

- Địa cấp đệ giai thân pháp bí kỹ, luyện thành có thể mượn dùng nguyên lực cùng phong lực, hình thành nguyên lực sí bàng bay lượn trên không, đây là một môn khinh thân bí kỹ cực kỳ cường đại, luyện tới tận cùng có thể phi hành vạn thước, lăng không hư độ!

- Không ngờ là địa cấp đệ giai thân pháp bí kỹ!

Lâm Tiêu ngạc nhiên, thật không biết là vận khí của mình tốt hay kém, tuy không phải vũ kỹ trên truyền thống, nhưng lại dùng vào thực tế còn hơn vũ kỹ, hơn nữa giá trị xa xỉ, mà vũ kỹ ngang cấp giá cả thấp hơn, có chút bí kỹ cường đại còn cao hơn công pháp cùng vũ kỹ cùng cấp rất nhiều.

- Tuy rằng không phải địa cấp thân pháp vũ kỹ, nhưng hiệu quả Lăng Không Hư Độ hiển nhiên càng kinh người, một khi luyện thành năng lực sinh tồn dã ngoại của ta sẽ tăng lớn, sau này gặp phải cao thủ Triều Diệt truy sát, chỉ cần tìm vách núi lăng không hư độ đối phương sẽ không đuổi kịp!

Thu bí kỹ vào lòng, ánh mắt Lâm Tiêu dừng trên quang môn trước quang trường.

- Quang môn này không biết dùng làm gì, chẳng lẽ là truyền tống môn rời khỏi cung điện này?

Lâm Tiêu nghi hoặc, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bước vào quang môn.

Thân thể chợt nhẹ, Lâm Tiêu cảm giác mình đang tiến lên trên, ngay sau đó bạch quang biến mất, hắn đã xuất hiện trong một thông đạo tương tự tầng thứ nhất.

- Nơi này là?

Trong lòng Lâm Tiêu còn đang nghi hoặc, lại nghe được bảo vật ba động cách đó không xa, đồng thời còn có thanh âm mơ hồ truyền ra.

- Bảo vật cuối cùng thuộc về Vân Long quận chúng ta, hôm nay ai muốn lấy được thì phải hỏi qua Vân Long quận!

- Hừ, dựa vào cái gì đưa bảo vật cho các người, lần này Kim Hà quận còn chưa lấy được!

- Chỉ có ba kiện bảo vật, Võ Lăng quận cùng Vô Song thành đã lấy một phần, còn lại một phần thuộc về Đôn Hoàng quận!
- Buồn cười, bảo vật ai cũng có quyền lấy được, Định An quận cũng không phải kẻ ngồi không!
- Ha ha, đừng nhìn chúng ta, Võ Lăng quận đã lấy được một phần, tự nhiên không tiếp tục tranh với các người, huống chi chúng ta còn chính sự phải làm!

437. Chương 437: Đại Khai Sát Giới

Chương 437: Đại khai sát giới.

- Hắc hắc, Hoàng Thiên sư huynh nói rất đúng, Đoạn Hồng, không nghĩ tới ba đệ tử Hiên Dật quận các người cũng dám xuất hiện ở chỗ này, vừa lúc lấy đầu của các người tế bảo kiếm mới lấy được!
- Ha ha ha ha...

Một đám người tranh giành âm ỉ, còn có tiếng cười càn rỡ của nhóm người Võ Lăng quận, làm Lâm Tiêu không khỏi sùng sốt, khóe môi hần chợt hiện lên nụ cười băng sương.

- Không nghĩ tới ta đi lên tầng thứ hai, vừa lúc, không cần lưu đệ tử nào của Võ Lăng quận!

Vừa nghĩ tới đây, hần đi thẳng tới địa phương thanh âm truyền tới.

Trên quảng trường sừng sững ba thạch đài, trong đó hai thạch đài đã trống rỗng, mà thạch đài cuối cùng có một quang cầu lơ lửng, trong quang cầu có một quyền bí tịch màu đen.

Chung quanh thạch đài có hai mươi võ giả hóa phàm sơ kỳ đại thành của sáu đại quận thành đang lạnh lùng nhìn nhau, tràn ngập địch ý, nhưng không ai dám động thủ trước, chỉ sợ bị người vây công.

Một bên quảng trường, năm người Hoàng Thiên vây quanh ba người Đoạn Hồng, trên mặt lộ nụ cười dữ tợn, ở bên khác năm tên đệ tử Vô Song thành lạnh lùng đứng riêng một bên.

- Ha ha, ba phế vật Hiên Dật quận, lần này xem các người còn trốn chỗ nào!

Hoàng Thiên dữ tợn:

- Giết cho ta!

Dứt lời, năm người tự thi triển tuyệt học công kích ba người Đoạn Hồng.

- Long Tượng luyện thể, địa cấp trung giai vũ kỹ, phân chia năm tầng, là một môn vũ kỹ luyện thể cực kỳ cường đại, tu luyện cần thật nhiều nguyên lực, thông qua cải tạo thân thể tiến hành gia tăng cường độ phòng ngự, gia tăng sức lực võ giả, luyện tới tầng năm có được lực lượng mười long mười tượng, sức lực vượt qua mười vạn cân!

- Cái gì? Luyện tới tầng năm có được sức lực mười vạn cân?

Trong lòng hắn khiếp sợ, mừng rỡ điên cuồng.

- Có Long Tượng luyện thể, khuyết điểm phòng ngự yếu nhược của ta có thể bù đắp lại, chẳng những gia tăng phòng ngự, còn tăng cường sức lực, đến khi luyện đại thành, một quyền có thể giết chết võ giả cùng cấp!

Trong lòng hắn cảm thấy thật hài lòng.

Đồng thời hắn đã có hiểu biết về cách thiết trí bảo vật trong cung điện này.

Tầng một là địa cấp đệ giai bí tịch, tầng hai là địa cấp trung giai, tầng ba là địa cấp trung giai có thể so sánh với Cửu Chuyển huyền công.

Nếu đổi thành vũ khí, tầng hai là vũ khí lục giai, tầng ba hẳn là vũ khí lục giai cực phẩm.

Nghĩ tới đây, hắn đem bí tịch cất vào lòng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, một đạo kim sắc kiếm quang xuất hiện bắn tới, khiến toàn thân Lâm Tiêu nổi da gà, cảm giác được nguy hiểm.

Thần sắc hắn không thay đổi, chiến đao bay ra nháy mắt va chạm cùng kiếm quang, sau đó cùng nhau biến mất.

- Là người, Kim Minh!

Ánh mắt hắn nhìn ra cửa thạch thất, liền thấy chính là Kim Minh.

Cùng lúc đó một thân ảnh cũng xuất hiện, chính là thủ tịch đệ tử Sóc Phương quận Tử Xa Sơn.

- Ân? Bảo vật bị người cướp đi? Là đệ tử lĩnh ngộ đao ý của Hiên Dật quận!

Tử Xa Sơn thấy thế thần sắc khựng lại, đứng nguyên ngoài cửa, không tùy tiện nhảy vào thạch thất.

- Lâm Tiêu, không ngờ là người!

Kim Minh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, trong mắt lộ ra vui mừng, nhẹ nhàng cười nói:

- Không nghĩ tới người đi lên tầng ba, lần này xem người còn chạy đi đâu, giao ra bí tịch, ta lưu cho người toàn thân!

- Ha ha, giao ra bí tịch? Người không phải đang nói chuyện cười đi?

Lâm Tiêu lộ vẻ tươi cười hưng phấn:

- Thật tốt quá, lại cho ta gặp người ở đây, thật sự là ông trời có mắt!

- Thật tốt quá?

Kim Minh ngẩn ra, không ngờ Lâm Tiêu sẽ nói lời này, trong tưởng tượng của hắn Lâm Tiêu hẳn phải vô cùng hoảng sợ, cầu xin tha thứ, nhưng biểu hiện của Lâm Tiêu bây giờ làm cho hắn ngoài ý muốn.

- Xem ra là người không muốn giao ra sao?

Kim Minh khinh thường cười lạnh, trong mắt toát ra sát khí dày đặc:

- Nhưng người có giao hay không cũng giống nhau, chết cho ta!

Rống to một tiếng, Kim Minh chém ra một kiếm.

Xuy lạp...

Trong hư không xuất hiện một đạo kim sắc lưu quang, lưu quang rung động nhanh như chớp bắn về phía Lâm Tiêu, không khí như bị chia tách, hình thành hai cổ bạch sắc khí lẫm.

- Chút tài mọn!

Lâm Tiêu nhảy xuống, tay phải bỏ ra một đạo, dễ dàng chém vỡ kiếm khí của Kim Minh thành nát vụn.

- Hôm nay ta sẽ tính nợ với ngươi!

Lâm Tiêu đi thẳng tới phía trước, bước chân kiên định, thần sắc băng sương.

- Ân? Một đạo vừa rồi...

Từ xa Sơn đứng bên ngoài nhìn thấy, ánh mắt ngưng tụ, lập tức nhận ra vẻ khác thường của Lâm Tiêu.

- Nguyên lai ngươi thăng lên hóa phạm sơ kỳ, đây là nơi phát ra dũng khí cho ngươi khiêu chiến ta sao? Thật sự là buồn cười, đừng nói ngươi thăng lên hóa phạm sơ kỳ, dù là hóa phạm sơ kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của ta!

441. Chương 441: Giao Phong

Dứt lời, thân hình Kim Minh biến mất ngay tại chỗ, ngay sau đó trong thạch thất tràn ngập ngàn vạn kiếm quang, rậm rạp tuôn về hướng Lâm Tiêu.

Xuy xuy xuy...

Kim sắc kiếm quang nhảy mắt đan vào cùng một chỗ, hình thành kim sắc đại võng, đem hư không cắt vỡ tan nát, trong kinh khí kêu vang, kim sắc đại võng bao trùm về hướng Lâm Tiêu.

- Phá!

Lâm Tiêu không chút hoang mang, đạo ý sắc bén lan tràn, hắc sắc chiến đạo khí phách nhắm ngay trên hư không chém thẳng bên trái ba đạo, phải ba đạo cùng ở giữa ba đạo.

Chín đạo mang ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành đồ án cửu cung, đón lấy kim sắc đại võng của Kim Minh.

Oanh long long...

Đạo mang cùng kiếm quang va chạm, phát ra quang mang sáng chói, nguyên lực nổ tung kịch liệt hình thành phong bạo thổi quét khắp cả thạch thất.

Đúng lúc này...

Oanh...

Một đạo kiếm khí dài mấy trượng xuất hiện sau lưng Lâm Tiêu, đâm thẳng tới, những nơi nó đi qua không khí nổ tung, tốc độ quá nhanh kéo theo kim sắc vĩ lãng, hóa thành kim sắc tơ tuyến chém thẳng tới trước.

Kiếm khí chưa tới nhưng kiếm thế tới trước, chính là Kim Nguyên Trảm sở trường tuyệt đối của Kim Minh.

- Hừ!

Tinh thần lực phóng thích bốn phía, Lâm Tiêu không chút hoang mang xoay người, vận chuyển Cửu Chuyển huyền công, xuất ra thức thứ nhất Luân Hồi Dao Quyết.

Tứ Quý Luân Hồi Dao!

Đạo mang cùng kiếm quang nhảy mắt đụng vào nhau, nổ tung thật lớn, Lâm Tiêu thối lui hai bước, mà Kim Minh lại thối lui tới mấy bước, thân thể đứng không vững, đạo ý xâm nhập trong cơ thể khiến khoe môi hân tràn ra tia máu tươi.

- Không có khả năng!

Khác biệt lớn như thế làm Kim Minh khó thể tin.

- Không có gì không khả năng, chết cho ta!

Lâm Tiêu cười lạnh, không cho Kim Minh thời gian phản ứng, lại nhảy lên.

Đinh đương đinh đương...

Vô số đao mang cùng kiếm quang va chạm trong hư không, song phương nháy mắt giao thủ hơn mười chiêu, trong thạch thất tràn ngập nguyên lực đáng sợ, hình thành phong bạo thật lớn.

Kim Minh không ngừng thối lui về phía sau, đao ý sắc bén xen lẫn kinh khí đáng sợ như sóng biển đập tới, làm thương thế của hắn không ngừng gia tăng.

- Làm sao có thể, người làm sao có thể trở nên mạnh mẽ như vậy, chỉ là hóa phàm sơ kỳ mà thôi, ta là thiên tài hóa phàm sơ kỳ đỉnh phong!

Kim Minh liên tục gằm lên giận dữ, không ngừng ra sức ngăn cản công kích.

Lúc này vẻ mặt Tử Xa Sơn thật ngưng trọng, thực lực của Lâm Tiêu hoàn toàn bao trùm trên Kim Minh, tuy rằng muốn giết chết Kim Minh còn chưa khả năng, nhưng hoàn toàn có thể đánh Kim Minh bị thương tháo chạy.

Lại thêm mười chiêu, Kim Minh càng thêm chật vật.

- Đi!

Lâm Tiêu chém ra một đao, chém bay Kim Minh ra ngoài.

Ổn định thân hình, khoe môi Kim Minh tuôn máu tươi, vô cùng dữ tợn nhìn chăm chăm Lâm Tiêu.

- Đáng giận ah!

Tuy hiện tại hắn bị Lâm Tiêu áp chế, nhưng nếu muốn rời khỏi vẫn có thể đi được, chẳng qua làm như vậy đại biểu hắn thừa nhận mình không bằng Lâm Tiêu, hiện tại có Tử Xa Sơn đứng bên cạnh nhìn xem, nếu truyền đi ra, hắn hoàn toàn không ngẩng đầu lên được nữa.

Phải biết rằng mục tiêu của hắn trước hai mươi bốn tuổi đi tới top mười trong Phong Vân Bảng Võ Linh đế quốc, trở thành thiên tài đỉnh cấp chói mắt, sao có thể thua bại trong tay một hóa phàm sơ kỳ nhỏ nhoi!

Nghĩ vậy, trong lòng hắn càng quyết tâm.

- Kim Linh công – Bất Diệt Kim Thân!

Đột nhiên một đạo kim sắc quang hoa nổ rộ, trong nháy mắt Kim Minh như trở thành kim quang nhân, nguyên lực hùng hậu thiêu đốt quanh thân hắn, làm cho người ta dâng lên cảm giác nguy hiểm cực độ.

- Đây là công pháp gì?

Lâm Tiêu nhìn chăm chăm đối phương, có thể trong nháy mắt làm nguyên lực tăng lên hai thành tuyệt đối là không đơn giản, nhưng làm vậy sẽ có di chứng cực kỳ nghiêm trọng, bằng không Kim Minh sẽ không lưu lại lúc này mới thi triển.

- Nhưng ở ngoài còn có Tử Xa Sơn!

Lâm Tiêu cảm giác được Tử Xa Sơn đứng bên ngoài, nhúu mày.

- Hỗn đản, đi chết đi!

Gằm lên giận dữ, Kim Minh phát động công kích mãnh liệt như cuồng phong.

Từng đạo kim sắc kiếm quang như sóng thần cuốn tới, lại như núi lửa phun tràn, dị thường mãnh liệt, lúc này lực lượng của hắn đã ngang ngửa với Lâm Tiêu.

Một lần giao thủ cả hai đều bị nguyên lực trùng kích, đều bật lui ra.

- Chính là lúc này!

Ánh mắt Kim Minh ngưng tụ, thân hình khựng lại, không để ý thân thể bị thương, nguyên lực nháy mắt tăng thêm một bậc.

Kim Quang Điện Trảm!

Nguyên lực truyền vào trong trường kiếm, Kim Minh thi triển một thức cực mạnh nhất của mình.

Oanh long...

Một đạo kiếm quang cực lớn hiện ra, tuôn trào về phía Lâm Tiêu, làm cho người ta có cảm giác như tận thế tiến đến.

- Kiếm thế thật đáng sợ!

Thân hình Lâm Tiêu đột nhiên ngưng lại, ánh mắt của hắn nháy mắt ngưng tụ lại, ngay sau đó đạo ý sắc bén bay lên cao, hóa thành một cổ đạo ý lang yên xoay quanh thạch thất.

Nhật Nguyệt Luân Hồi đao!

Lâm Tiêu cũng thi triển ra một thức mạnh nhất của mình.

Oanh long long...

Kiếm quang cùng đao mang chạm vào nhau, bộc phát ra lực lượng hủy diệt vô cùng.

Nhất thời trong thạch thất tràn ngập kim sắc nguyên lực cùng bạch sắc nguyên lực, trong phong bạo không nhìn thấy được vật gì, chỉ có gió lốc tàn sát vô tận, dù là tinh thần lực thăm dò cũng nháy mắt bị xé thành phần vụn, không thể cảm giác.

- Cơ hội tốt!

Ánh mắt Lâm Tiêu đột nhiên ngưng tụ, chẳng những không thuận thế lui về phía sau ngược lại tiến thẳng về phía Kim Minh, tinh thần lực điên cuồng ngưng tụ, hình thành tinh thần nguyên toa điên cuồng xoay tròn cùng lớn mạnh.

Tinh thần nguyên toa!

Trùng lớn mắt, tinh thần nguyên toa vô hình bắn về phía Kim Minh.

- Đáng giận, nếu còn không giết được hắn, xem ra chỉ có thể lui!

Trong tiếng nổ tung, Kim Minh đột nhiên chứng kiến một thân ảnh bay tới, trong lòng cả kinh, theo bản năng bỏ ra một kiếm.

Nhưng đúng lúc này...

Tinh thần nguyên toa nháy mắt nhảy vào trong đầu óc Kim Minh, khiến động tác của hắn khựng lại!

- Không tốt, là bí pháp công kích tinh thần lực, Lâm Tiêu này còn là một tam phẩm luyện được sư, làm sao có thể!

Trong lòng Kim Minh hoảng hốt, có thể trùng kích tinh thần lực của hắn, tuyệt đối chỉ có luyện được sư tam phẩm trở lên mới làm được.

Sau một thoáng ngây người, Kim Minh lập tức phục hồi lại tinh thần, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ, kiệt lực khổng lồ chế trường kiếm chém về phía Lâm Tiêu.

Nhưng chỉ trong tích tắc khựng lại, chiến đao của Lâm Tiêu đã phát sau mà tới trước, đi tới trước mặt của hắn.

Phốc xuy...

Hai mắt trùng lớn kinh hãi, chiến đao chém qua cổ Kim Minh, đầu của hắn nháy mắt bay lên cao, ngay sau đó máu tươi phun ra như suối.

- Người...

Trong miệng chỉ kịp hô lên một chữ, thân hình hắn đã âm ỉ ngã xuống, hoàn toàn mất đi ý thức.

Cao thủ giao chiến, thường thường chỉ bị sai lầm nháy mắt là có thể quyết thắng bại, không cho phép một chút phân tâm.

Cho tới bây giờ phong bạo mới hoàn toàn bình tĩnh lại.

- Cái gì? Kim Minh lại bị giết chết sao? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Bên ngoài thạch thất, Tử Xa Sơn trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

442. Chương 442: Đánh Chết Kim Minh

Trong cảm giác của hắn, Lâm Tiêu cùng Kim Minh đánh bừa một chiêu, sau đó là nổ mạnh kịch liệt, sau nổ mạnh hắn chỉ nhìn thấy chiến đao cực nhanh của Lâm Tiêu chém qua cùng đầu Kim Minh bay lên cao, quá trình trước đó hắn căn bản không cảm giác tới.

Nhưng không thể nghi ngờ chính là Kim Minh đã chết, đã chết trong tay hóa phàm sơ kỳ võ giả.

Lục soát xong đồ vật trên người Kim Minh, Lâm Tiêu nhìn Tử Xa Sơn.

- Tử Xa Sơn, ngươi muốn ngăn cản ta sao?

Ngữ khí Lâm Tiêu lạnh lùng, tay phải nắm chặt chiến đao, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Tử Xa Sơn cười ha ha:

- Phấn khích, thật sự là phấn khích, có thể đánh chết Kim Minh, ta tự nhận mình không thể làm được, người đã có được thực lực như vậy, Tử Xa Sơn này tâm phục khẩu phục, quyển bí tịch thuộc về ngươi.

Dứt lời hắn lắc mình, nháy mắt đã biến mất.

Một kích cuối cùng tuy hắn không chứng kiến, nhưng thực lực Lâm Tiêu rõ ràng cao hơn Kim Minh, hắn tự biết mình không kém Kim Minh, tự nhiên sẽ không vì một quyển bí tịch mà mạo hiểm như vậy.

- Đi rồi!

Lâm Tiêu thấy vậy lắc đầu, chiến đao thu vào trong vỏ.

Đúng lúc này một đạo bạch quang đột nhiên buông xuống, bao phủ lên người hắn, cùng lúc đó trên người các đệ tử trong ba tầng đều bị bạch quang bao phủ, ngay sau đó bạch quang biến mất, mọi người nháy mắt biến mất trong cung điện trên mây.

Thiên Mộng chiếu trạch ngoài Thiên Mộng bí cảnh.

Ngũ sắc quang thải phiêu đảng trên bầu trời, quang môn thật lớn sừng sững, tức mực, thần thánh.

Đã qua ba ngày, Nguyên Chí Sĩ, Đông Phương Nguyệt Linh cùng cao thủ các thế lực đều đang khẩn trương chờ đợi.

Tuy rằng căn cứ theo lệ thường, Thiên Mộng bí cảnh cũng không phải tuyệt cảnh, nhưng các đệ tử một ngày chưa đi ra, mọi người cũng không được an bình.

Ngay lúc này...

Quang môn bỗng nhiên nhện nhạo gợn sóng.

Ngay sau đó...

Hưu hưu hưu...

Từng đạo thân ảnh bị bắn ra ngoài, vừa bay ra liền thi triển thân pháp nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

- Ha ha, cuối cùng đã ra rồi!

Ánh mắt các cường giả tập trung trên ba mươi sáu đệ tử mới xuất hiện.

- Đệ tử Vô Song thành ở đây.

- Đệ tử Sóc Phương quận tập hợp.

- Lộ Tây quận, Lộ Tây quận ở nơi này.

Mọi người sôi nổi tìm kiếm nơi đóng quân của mình, bay vút tới.

Ba người Đoạn Hồng vừa đi ra liền đưa mắt tìm kiếm, vừa nhìn thấy Lâm Tiêu đều thở ra một hơi, bốn người quay lại bên cạnh Nguyên Chí Sĩ.

Lúc này Vô Lăng quận Thường Hành bỗng nhiên gầm thét lên.

- Kim Minh đâu? Đệ tử Vô Lăng quận đâu? Vì sao không ai xuất hiện, các người ai gặp qua hắn, nói mau!

Ánh mắt Thường Hành nhìn quanh bốn phía, trong ba mươi sáu đệ tử bay ra, lại không có một đệ tử Vô Lăng quận.

Điều này làm trong lòng Thường Hành vô cùng kinh sợ, ánh mắt nhìn vào quang môn thật lớn trước mắt.

Quang môn nhấp nháy, dần dần tan biến, trong chớp mắt quang môn đã hoàn toàn tiêu thất, mà ngũ thải quang mang trên không trung dần dần tiêu tan, cuối cùng hóa thành hư vô.

Nguyên khí cuồng bạo chung quanh giờ khắc này hoàn toàn bình tĩnh lại.

Xuất hiện trước mặt mọi người là đầm lầy bằng phẳng mênh mông bát ngát, tựa hồ vẫn là như thế, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thiên Mộng bí cảnh đã đóng lại, lần mở ra kế tiếp có lẽ vài năm, có lẽ hơn mười năm, chỉ chờ khi nào trong Thiên Mộng chiếu trạch phát sinh dị biến mới có thể xác định.

- Thiên Mộng bí cảnh biến mất, chẳng lẽ đệ tử Vô Lăng quận toàn bộ chết hết?

Thường Hành trừng lớn hai mắt, không dám tin vào mắt của mình.

Mỗi một lần có đệ tử tiến vào viễn cổ di tích, đại đa số đệ tử đều thuận đường đạt được kỳ ngộ, dù vẫn lạc cũng không có gì, nhưng có một ít đệ tử thiên tài của các thế lực được đặt nhiều kỳ vọng, tùy tiện vẫn lạc một người đều là tổn thất lớn.

Kim Minh, chính là thiên tài như vậy.

Vô giả hai mươi tuổi, hóa phạm sơ kỳ đỉnh phong, luận thiên phú là người chói mắt nhất trong Vô Lăng quận, Thường Hành ôm hi vọng thật lớn đối với hắn, thậm chí còn cảm thấy được hắn có cơ hội bài danh Phong Vân Bảng vài năm sau trong Vô Linh đế quốc.

Có thể nói lần này lịch lãm, dù những đệ tử khác chết hết cũng không sao, nhưng Kim Minh nhất định phải còn sống, nhưng bây giờ Kim Minh không đi ra bí cảnh, điều này làm trong lòng Thường Hành vô cùng khiếp sợ lẫn phẫn nộ.

- Ai, là ai giết Kim Minh? Nói cho ta!

Ánh mắt Thường Hành nhìn chằm chằm những đệ tử đứng đầu của các đại quận thành, trong lòng hắn suy nghĩ, chỉ có những người này mới có thể đánh chết Kim Minh, hơn nữa phải là hai người liên thủ mới có khả năng.

- Ha ha, không nghĩ tới lần này đệ tử Vô Lăng quận toàn quân bị diệt, thật sự là ngoài ý muốn ah.

Nguyên Chí Sĩ nhìn thấy cảnh này không khỏi cười.

- Ta không biết ai giết Kim Minh, nhưng vài tên đệ tử hóa phạm sơ kỳ đại thành của Vô Lăng quận là bị Hiên Dật quận Lâm Tiêu giết chết!

Lúc này trong đệ tử Đôn Hoàng quận vang ra thanh âm.

- Lâm Tiêu?

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm Tiêu.

Thậm chí cường giả quy nguyên cảnh đều mang theo ánh mắt tò mò nhìn qua, trong mắt đầy nghi hoặc, hiển nhiên cũng nghe được đệ tử của mình nói về Lâm Tiêu.

- Có ý tứ, Vô Lăng quận luôn đối địch với Hiên Dật quận, lần này song phương lại tranh đấu.

- Làm cho ta quan tâm chính là Hiên Dật quận Lâm Tiêu, mới đột phá hóa phạm sơ kỳ đã đánh chết được năm hóa phạm sơ kỳ đại thành Vô Lăng quận, xem ra lần này Hiên Dật quận xuất hiện một thiên tài.

- Luận thiên tài, Đông Phương Nguyệt Linh mới đúng đi, hai mươi bốn tuổi đã là quy nguyên cảnh, còn tuổi nhỏ đã đánh đồng với chúng ta.

- Mấy năm nay Hiên Dật quận nhân tài đông đúc ah.

Trong lòng các cường giả đều cảm khái.

- Cái gì? Là người giết năm hóa phạm sơ kỳ đại thành của chúng ta? Kim Minh có phải do người giết hay không, nói!

Trong mắt Thường Hành hiện lên lệ mang, lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, tiến lên quát to.

- Thường Hành lại loạn căn người!

Trong nhóm người Sóc Phương quận, một trung niên chấp tay sau lưng đứng thẳng, khẽ cười nói.

- Trương Khuyết đại nhân, Vô Lăng quận Kim Minh đích thật là bị Lâm Tiêu giết chết, đệ tử tận mắt nhìn thấy.

Lúc này Tử Xa Sơn cũng truyền âm nói.

Hắn là người duy nhất chứng kiến Lâm Tiêu giết Kim Minh, nhưng sẽ không ngu ngốc nói thẳng ra, chỉ nói riêng cho Trương Khuyết, về phần Trương Khuyết làm sao xử lý tin tức này, không phải chuyện hắn lo lắng.

- Nga?

Trương Khuyết giật mình, nhìn thoáng qua Tử Xa Sơn, chợt nở nụ cười, truyền âm nói:

- Không nghĩ tới Kim Minh thật sự bị Lâm Tiêu giết chết, thật là người giết mình, nhưng chuyện này người đừng nói ra, không có lợi cho người.

Tử Xa Sơn cung kính đáp:

- Dạ, đại nhân.

Trương Khuyết thật hứng thú nhìn Lâm Tiêu, truyền âm:

- Lâm Tiêu mới đột phá hóa phạm sơ kỳ đã có thể đánh chết Kim Minh, xem ra đúng là một yêu nghiệt, nhưng Kim Minh đã chết, người không đáng vì một người chết đắc tội một thiên tài, ngược lại tận lực trở thành bằng hữu của hắn, nhiều một người bạn tốt hơn thêm địch nhân, đương nhiên nếu có một ngày người đối lập với đối phương, có thể đem tin tức này nói cho Vô Lăng quận, hiện tại sao, chúng ta xem kịch vui thì tốt hơn.

443. Chương 443: Trở Về

- Tạ đại nhân nhắc nhở.

Tử Xa Sơn gật gù đầu.

- Thường Hành, trong Thiên Mộng bí cảnh sống chết do ý trời, đệ tử của người bị diệt thì trách lên đầu đệ tử Hiên Dật quận chúng ta, không khỏi quá mức buồn cười đi.

Nguyên Chí Sĩ cười lạnh, khoe môi hiện lên tia trào phúng.

- Nguyên Chí Sĩ, đệ tử Vô Lăng quận chúng ta không thể chết vô ích!

Thường Hành lạnh lùng nói.

- Ha ha, vậy ngươi muốn thế nào? Trước kia đệ tử Hiên Dật quận cũng chết trong tay Vô Lăng quận các ngươi, mà...

Nguyên Chí Sĩ quát to, nhưng hắn còn chưa nói hết lời...

- Chết!

Thường Hành nháy mắt động thủ.

Oanh long...

Hắn đánh ra một chưởng nhanh như chớp, tốc độ vô thanh vô tức, không hề báo trước.

- Thường Hành, ngươi...

Nguyên Chí Sĩ trừng mắt, trong đồng tử hiện lên vẻ kinh sợ, muốn ra tay ngăn chặn thì đã chậm.

Trong nháy mắt một cỗ uy áp phút chốc bao trùm Lâm Tiêu, hung hăng đè ép, Lâm Tiêu căn bản không kịp phản ứng đã cảm giác thân thể của mình nháy mắt muốn nổ tung, uy hiếp tử vong buông xuống làm hắn nghệt thở, trước mắt một mảnh tối đen, cảm giác ý thức của mình dần dần trôi xa.

- Khai!

Trong thời khắc nguy cơ, Đông Phương Nguyệt Linh đã chắn ngang trước mặt Lâm Tiêu, không khoan nhượng tiếp nhận một chưởng này.

Phốc xuy...

Trong miệng Lâm Tiêu phun ra ngụm máu tươi, thở dốc hổn hển, một loại cảm giác sống sót sau tai nạn dâng lên.

- Đây là thực lực quy nguyên cảnh sao?

Trong lòng Lâm Tiêu sợ hãi, đứng trước mặt cao thủ quy nguyên cảnh chút võ học của hắn không đủ phản kháng, nếu không có Đông Phương Nguyệt Linh ngăn chặn, chỉ sợ nháy mắt hắn đã bị nổ tung, hóa thành huyết vụ đầy trời.

- Thường Hành, ngươi muốn chết!

Trong lòng Nguyên Chí Sĩ phẫn nộ, hắn làm sao cũng thật không ngờ Thường Hành lại vô sỉ tới mức ra tay với một đệ tử, nếu không có Đông Phương Nguyệt Linh phản ứng nhanh, chỉ sợ Lâm Tiêu đã chết dưới tay Thường Hành, nghĩ tới đây trong lòng Nguyên Chí Sĩ không khỏi sôi gan, một thanh chiến phủ thật lớn cao ngất xuất hiện trong tay hắn, nhắm ngay Thường Hành bổ ra một búa.

- Sợ ngươi hay sao!

Thường Hành thấy mình không thể giết chết Lâm Tiêu, trong lòng tiếc hận, lại oanh ra một quyền.

Ngay sau đó trong hư không xuất hiện đôi hắc sắc quyền đầu thật lớn, hung hăng đụng vào chiến phủ của Nguyên Chí Sĩ.

- Không tốt!

Các cao thủ thế lực lớn chung quanh không khỏi đại biến.

- Phong!

Từng đạo nguyên lực hộ tráo sáng ngời hiện lên, đem toàn bộ đệ tử của mình bảo vệ.

Ngay sau đó...

Tiếng nổ mạnh thật lớn vang vọng thiên địa, đầm lầy dưới chân song phương ầm ầm nổ tung, giống như tận thế tiến đến, một dòng nước bùn cao tới vài trăm thước bay lên cao, nguyên lực kinh bạo thổi quét bao trùm khắp không gian, phạm vi đầm lầy mười dặm ầm ầm nổ tung, vô số bùn lầy trút xuống chẳng khác gì xảy ra trận đất đá trôi.

Một chiêu ngang hàng, Nguyên Chí Sĩ cùng Thường Hành chiến ý sôi trào, muốn lập tức đối chiến.

- Dừng tay!
- Dừng tay cho ta!
- Ai muốn động thủ lần nữa, đừng trách lão phu không khách khí!

Nhóm cao thủ quy nguyên cảnh thấy vậy gầm lên giận dữ, áp lực vô hình áp bách về hướng Nguyên Chí Sĩ cùng Thường Hành, chỉ cần ai dám ra tay, phải thừa nhận một kích lòi đình của mọi người.

Trước đó một kích họ còn có thể bảo hộ, nhưng nếu hai người giao thủ, uy lực như thế nào họ đều biết rõ ràng, cho dù là với thực lực của họ cũng chưa dám cam đoan có thể bảo hộ toàn bộ đệ tử của mình được an toàn.

Trong Thiên Mộng chiếu trạch, sát khí nồng đậm, không khí cô đọng cơ hồ ngạt thở.

- Chư vị, là Thường Hành làm trái quy củ động tay trước, chẳng lẽ các người không nhìn thấy sao.

Trong mắt Nguyên Chí Sĩ hiện sát khí, chiến phủ hoành ngang trước ngực, sát khí vô tận bay lên cao, vẻ mặt phần nộ.

Nếu vừa rồi để Thường Hành thành công giết Lâm Tiêu, hẳn nhất định sẽ áy náy tới chết, cũng may người kia thất bại, nhưng Nguyên Chí Sĩ thật sự không nhịn được nổi tức giận này.

- Hừ, đệ tử Hiên Dật quận giết đệ tử Vô Lăng quận, trừng phạt đúng tội!

Thường Hành lạnh lùng nói.

- Thường Hành, còn không lui về cho ta!
- Thiên Mộng bí cảnh sinh tử do trời, cho dù là Lâm Tiêu giết đệ tử Vô Lăng quận, người cũng không có tư cách động thủ.
- Trái với quy tắc, lẽ trời khó chứa, Thường Hành, nếu người dám tiếp tục động thủ, đừng trách chúng ta không khách khí.

Nhóm cao thủ các thế lực thấy vậy phần nộ quá, căn cứ theo quy tắc mỗi lần lịch lãm trong viễn cổ di tích có phát sinh chuyện gì, sau khi đi ra các thế lực cũng không được truy cứu, đây là điều kiện cơ bản nhất cho đệ tử đi lịch lãm trong các đại quận thành, nếu không mỗi người đều làm giống như Thường Hành, các đệ tử không khả năng đi ra ngoài tham gia lịch lãm.

Dứt lời, các cao thủ nhìn chằm chằm Thường Hành, chỉ cần hắn còn dị động họ sẽ phát động một kích lòi đình.

Trong mắt Thường Hành hiện lên tia âm lãnh, cũng không dám công khai đối kháng mọi người, hừ lạnh một tiếng lui trở về.

- Đáng tiếc, nếu vừa rồi có thể giết chết Lâm Tiêu, có thể ra một ngụm ác khí, thật đáng tiếc!

Trong lòng Thường Hành cảm thấy thập phần tiếc nuối.

- Tốt lắm, chuyện này đừng ở đây, hành trình Thiên Mộng bí cảnh chấm dứt, đều tự quay về quận thành của mình đi.

Một tiếng quát lạnh, cao thủ các thế lực mang theo đệ tử của mình lên yêu thú rời đi, mà một ít cường giả không có yêu thú lại lấy ra khôi lỗi phi hành mang theo đệ tử rời khỏi.

- Chúng ta cũng đi thôi.

L;mv M *?Q ao ?W H¢M?- ?9 H M K°i iB M;- *K S?QM; PM; F?´M; H² iW i` M i`iB /Q M? ç` >B M ."i [m"MX

*m°+ i?Q Hmv M H-M M"v KQìB ç iY i?B M i" B ?m'M Hmv M /Q M? +?d +ÁM H¢B # M?[M; i? HU+ HÈM F?€+ i`QM; >B M ."i [m" M +ÁM H¢B M,K M;QìB- K°i ?"M; KQì S?QÆM; L;mv i GBM? +MM; L;mv M \*?Q ao ç m çB H M \*K S?QM; PM; # v p9i H K'i +m®B +?•M i`iBX

h`QM; F?QªM? F?„+ +ª h?B M J°M; +?B m i`¢+? +?d +ÁM H¢B M;QìB +O oä G,M; @ æ€M; ;B" M5

h?QìM; >"M? bB i +?†i ? B i v- [m v ç-m M?bM H¢B M?|K ç iY +ÁM H¢B- b„+ K†i G-M M"v oä G,M; [m" M +| # KQÆB ç iY iÈB i? K ;B H`+? H½K- F i [mª +?d +ÁM + +?d +| im pB ?| T?"K bÆ F€- K°i i K +?mv M çdM? T?QM; - p T?-M M?[M; ç iY ?| +MM; ?| T?"K bÆ F€ çdM? T?QM; ?Q" M iQ" M +? i ? i- çB m M"v H"K i`QM; HÁM M?"MX

@ æ€M; iB + H-M M"v M;Q¢B i`W L;mv M \*?Q ao +ª æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? M;mv M +ªM? HB M i?O- /M i +| Km®M +?†M çQìM; €K b€i +kM; F?¬M; F?ª M,M;X a„+ K†i h?QìM; >"M? •K i`-K M?Q MQÈ+- K M; i?2Q +?QM ç iY +ÁM H¢B çB H M v G,M; [m" M- M?€v K„i #B M K'ip¬ imM;X

h?B M J°M; +?B m i`¢+? ?Q" M iQ" M F?-B T?K+ H¢B #bM? ioM? M?Q tQ X

h` M #-m i`iB- L;mv M *?Q ao F?®M; +? *K S?QM; PM; `i M? M? iB M iÈB /QÈB p M? M?X

@ L;mv i GBM? [m" M +?9 - H-M M"v M m F?¬M; +| M;QÆB- +?d bÊ i ç½ ;•v ç¢B ? L;mv M *?Q ao ¬K [mv M M|B- +?Q iÈB #•v ;Bì i`QM; HÁM; ?„M +ÁM bÊ ?½BX

999X *?QÆM; 999, ""B . M? JÈB

æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? +QìB M? ç€T,

@ L;mv M T?| /Q M? +?O- M;QÆB [m€ F?€+? F?Q- i?•M H" i?"M? pB M >B M ."i [n +O i X

L;mv M *?Q ao ;"i ;"i ç-m-M?bM [m M?|K ç iY- [m M i•K ?ÄB,

@ *€+ M;QÆB ç m F?¬M; b Q +?S\

@ *?9M; i F?¬M; pB + ;b- ç i¢ L;mv M T?| /Q M? +?O [m M i•KX J¼B M;QìB ?²B ç€TX

@ E?¬M; +| pB + ;b i?b i®i `²BX

L;mv M *?Q ao +QìB M?bM G•K hB m,

@ G•K hB m- F?¬M; M;?o iÈB H-M M"v M;QÆB H¢B ;B i +? i M,K ç iY ?| T?"K b [m" M- i?"i bU H" ?ª HÁM; ?ª /¢- H-M M"v h?QìM; >"M? [m v p oä G,M; [m" M F?| i`€

@ æ9M; `²B- M;?2 # M;QìB æQ¢M >²M; M|B- M;QÆB çB p"Q i-M; # +mM; çB M- +| ? v F?¬M; \

L;mv M *?Q ao +kM; F?¬M; /€K iBM G•K hB m ;B i EBK JBM?- M?QM; pšM Km®M

.Q /U K°i i?Q€M;- G•K hB m ;"i ;"i ç-mX
 @ EBK JBM? i?"i bU #` M;QÆB ;B i +? i\

L;mv M *?Q ao ?Q i b•m K°i ?ÆB- ?„M +?d p¬ ibM? ?ÄB [m - M?QM; F?¬M; M;?o i
 M;QìB æQ¢M >²M; +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

@ > ? - i?"i bU H`K +?Q i +ªK i?'v M;Q`B w Km®M- M?QM; M;?2 æQ¢M >²M; M|E
 +ÁM ç°i T?€ iÈB ?| T?`K bÆ F€- M; v +ªM,K ç iY ?| T?`K ç¢B i?"M? +O oă G,M
 +?B m ;B i +? i- M m +Æ ?°B i®i- Km®M ;B i EBK JBM? +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M

L;mv M *?Q ao ?QM; T?'M M|BX

@ h?B M T?9 +O G•K hB m i?"i bU FBM? M;QìB- +ÁM + Q ?ÆM ç¢B + G•K >B M -
 æ¬B K„i ç T +O æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? M?bM G•K hB m - i`QM; ç€v K„i ?B M

@ B5

æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? tQ v M;QìB i?Î /`B- ?®+ K„i ç°i M?B M +| +?9i QÈi €i-
 T?QÆM; t - i`QM; HÁM; iU M?O,

@ L m M?Q G•K >B M F?¬M; +? i- M?bM i?'v ç ç +O KbM? +| çQÊ+ i?"M? iUm M
 p çBX

æ½ +| FBM? M;?B K H9+ ç M- K¼B M;QìB M;²B i` M *K S?QM; PM; ç½ [m2M i?m
 iQ`M HU+ T?B ?"M?- MY i?€M; b m >B M ."i [m"M i?"M? ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K„iX

h`QÊ+ iB M çQ M?|K M;QìB h`-M hBM? .m ç M +S çB K i? HU+ +O ?¼ ç M; +?|
 KÈB çQ M?|K M;QìB G•K hB m [m v p ?m'M Hmv M /Q M?X

"m'B i®B- ?m'M Hmv M /Q M? i?B M i`B >B M ."i [m"M i?"M? KìB i? K /U K°i +m°+
 E?¬M; B #B i M°B /mM; ?°B M;?` H` ;b- M?QM; M;?2 M|B M°B /mM; H-M M`v +?S
 +?O ?m'M Hmv M /Q M? i? K /U- F i [mª +ÁM ç†+ #B i i?¬M; #€Q +?Q M;QìB +-K [m
 [m"M- /Q M? +?O ?m'M Hmv M /Q M? i?B M i`B- [m"M pQÆM; æ¬M; S?QÆM; >B M

L;`v ?¬K b m- G•K hB m çB p`Q i'M; #° ?m'M Hmv M /Q M?- +?m`M #` M°T H M ç;
 h?B M J°M; #Q +ªM?X

L;Q¢B i`W ç` +'T i`mM; ;B B pk F„ T?ÁM; M;U GQM; hQÊM; Hmv M i? - ç` +'T ç ;
 >Q æ° F?¬M; ;B Q M°T- +ÁM H¢B H` ç` +'T i`mM; ;B B +¬M; T?€T h?m-M L;mv M
 #Q i`+? +¬M; T?€T H`v çQÊ+ iW i?B i? ç iY +€+ i? HU+ HÊM ç m iQ`M #° M°T H

*m®B +MM;- G•K hB m i'M; +°M; M°T H M K°i [mv M ç` +'T i`mM; ;B B +¬M; T?€
 pk F„ +?OM; HQ¢B #'i ç²M;- K°i i? M? #ªQ FB K HK+ ;B B- çB m M`v H`K +ªL;mv
 #„T FBM? ?½BX

h`QM; M?[M; #ªQ p"i M`v- # [mv M ç` +'T ç ;B B pk F„ ;B€ i`` K°i M;"M p¢M HQ
 i`mM; ;B B +¬M; T?€T M,K M;"M p¢M HQÊM;- #ªQ FB K HK+ ;B B M,K M;"M p¢M H
 # KQÆB i`B m HQÊM;X

æQÆM; M?B M G•K hB m F?¬M; ç´B i?"M? M;•M HQÊM;- M m H`K p"v b) ;BªK K'
 [mv i ç`M? i` Q ç´B L;mv M E?Q ç M + Q ;B BX

>B M i¢B G•K hB m Î i`QM; ?m'M Hmv M /Q M? K¶B i?€M; M?"M çQÊ+ ? B pB M L
 T?•M çB M oă æB M >B M ."i [m"M K¶B i?€M; b) T?€i tm®M; M,K pB M L;mv M E?Q
 çQÊ+ #ªv pB MX

æ®B pÈB ?| T?`K bÆ F€ #bM? i?QìM; K` M|B- K¶B i?€M; #ªv pB M L;mv M E?Q
 M?QM; ç®B pÈB G•K hB m ç½ im Hmv M *Ym *?mv M ?mv M +¬M; +MM; GQM; hQÊ
 L;mv M E?Q ç M iS T?`K M?Q Km®B #Á #B M- +,M #ªM F?¬M; çO /MM;X

S?ªB #B i`^M; ç M /QÊ+ + Q ;B B î i` M i?` i`QÌM; +| iB M +kM; F?¬M; Km çQÊ+
G•K hB m +kM; F?¬M; i? iMv iB M Km i`QM; i`çB- M?QM; ?B M içB i` Q ç´B #ªQ
i? X

J°i pB M L;mv M E?Q ç M iS T?~K ;B€ i` M,K KQÆB pçM HQÊM;- G•K hB m K°i H
L;mv M E?Q ç M iS T?~K- M;Q`B` +ÁM ç´B >²B L;mv M ç M iS T?~K ;B€ i` ? B i`
HçB ç´B ? B M;`M F?®B i`mM; T?~K M;mv M i?ç+? +MM; M;•M T?B m ? B M;`M pç

> B M;`M F?®B i`mM; T?~K M;mv M i?ç+?- G•K hB m +?m~M #` bY /KM; Km ç² p`
K°i Qi ?°B ç'm ;B€ T?~K +`T + Q- M;•M HQÊM; ?Q`M; FBK #bM? i?QÌM; +,M #ªM
M;mv M i?ç+? +MM; ç M /QÊ+ KÈB H` ç²M; iB M KçM? +?•M +?QM?X

L;Q`B` G•K hB m +ÁM H`v çQÊ+ ?ÆM KQÌB ;®+ HBM? /QÊ+ M;k ;B B +MM; i?QÊ
T?~K M;mv M i?ç+? i`QM; h?B M J°M; #Q +ªM?X

æQÆM; M?B M M?[M; p`i M`v ?„M F?¬M; ç2K` i` Q ç´BX

*?d K°i +?mv M çB h?B M J°M; #Q +ªM?- H`T iS+ H`K i`B bªM +O ?„M i,M; p¼i- +
?| T?~K ?"m F€ +kM; +?Q ?ŠM +| çQÊ+- çQÆM; M?B M- M?Q i?`M? +?O h` M; .`

*| çQÊ+ i?"i M?B m L;mv M E?Q ç M- G•K hB m +| i? i?QªB K€B K°i i?ÌB ;B M /`B

J†+ /M ?`M? i`bM? h?B M J°M; #Q +ªM? ;B9T M;QÌB T?€i i`B HÈM- H` K°i +Æ /m
ç-v M;mv ?B K- +kM; +| T?•M MY M?•M b® pšM Hç+- +?Q /M F?¬M; +? i M?QM; K
hB m +kM; F?¬M; M?B m- i, M?Q M?|K M;QÌB æQçM >²M;- K¶B M;QÌB ççB F?€B
+kM; TªB HB m KçM; KÈB +| çQÊ+X

a m F?B G•K hB m i`î p - HçB iK ?°B pÈB Gw .`i S?QM;- E, >²M; K°i +?9i- b m ç
+?B M ç´m +O KbM? i`QM; #Q +ªM?- ç2K FBM? M;?B K iQ+? Hkv i?`M? +O KbM?

:¬M ? B i?€M; F?¬M; ;†T- M?|K M;QÌB E, >²M; ç m iB M #°- E, >²M; ççi iÈB i K +?
M?|K M;QÌB "ç+? J¬M; ç½ i?,M; H M i K +?mv M ?"m F€X

hW h?B M J°M; #Q +ªM? i`î p - M?|K M;QÌB æQçM >²M; ç m p¬ +MM; # #°M- +Æ ?
F?´im- ç2K FBM? M;?B K i`QM; #Q +ªM? +?mv M i?`M? i`B i?S+ +O +?QM? KbM

hªB [m p`B M;`v im /QĐM;- G•K hB m #„i ç-m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? >

JÎ` +¬M; T?€T- /M ?„M ç½ t2K [m i?"i M?B m H¬M- +| i? M|B ç½ ç¼+ i?m°+ HÁ
+?m~M #`im Hmv M- pšM +~M i?"M ç¼+ HçB F„ +`M;- H9+ M`v KÈB iQ`M i•K iQ`M

h`QM; T?ÁM; im Hmv M M;-K m €KX

G•K hB m ç†i +?B M ç Q i` M;®B- ? B i v ç M +?ûQ- i`QM; +Æ i? +?"K`½B HQm +
?mv M +¬M;X

E?Q M? +?•M M;²B i`QM; T?ÁM;- M;mv M HU+ #„i ç-m i? v ç´B i?2Q i•K T?€T GQ
`½B p`M ?`M? i`QM; FBM? Kç+?- K¶B H¬M p`M ?`M? ?„M ç m +ªK M?"M çQÊ+ +|
ç´B- b m ç|i?¬M; [m FBM? Kç+? i?~K i?'m p`Q i`QM; i?•M i? +?QM? KbM?X

E?¬M; #B i [m # Q H•m- G•K hB m KÎK„i i?Î` K°i ?ÆB /`BX

998X *?QÆM; 998, GU+ GQÊM; h,M; h`QÎM;

@ GQM; hQÊM; Hmv M i? i?"i bU H` ç€M; bÊ- HçB +| i? H`K +?Q i #`Q +O i F?
+?ŠM; [m HQçB M,M; HQÊM; M`v `i F?| Hmv M i?"M?- K¶B K°i +?m i?B M +?d +
+?mv M ?| i?"M? M,M; HQÊM; +mM; +`T +?Q i #`Q ?`T i?m- +?d bÊ Km®M im Hmv

/MM; KQÌB M; "v MY i?€M; H" F?¬M; F?ª M,M;- Km®M iB M H M i-M; i?S M,K- F?
M?B m iBM? HU+ KÈB +| i? H"K çQÊ+- Qi M?'i /U p"Q +?mv M ?| M;mv M HU+ #
G•K hB m K¶B i?ÌB F?„+ ç m ?'T i?m i?B M ç` M;mv M F?Q M?B m ?ÆM pä ;Bª F
M;mv M HU+ *Ym *?mv M ?mv M +¬M; p¬ +MM; M;QM; i?"i- K°i +?m i?B M KÈB +|
HQÊM; M?Q p"v- ?| T?"K bÆ F€ #bM? i?QÌM; M m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M
+,M #ªM F?¬M; iB M H M M' B i-M; i?S M?'iX

L?[M; M;"v iB T i?2Q- G•K hB m K¶B M;"v F?' Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? - +
M?B M H¢B im Hmv M G,M; E?¬M; >Q æ°- M?[M; M;"v M"v p¬ +MM; #"M `°MX
h`QM; M?€v K„i H¢B [m i? K p" B M;"v- G•K hB m pšM v M H†M; im Hmv M M?Q i`
Hmv M /Q M? i?B M i" B ç°i M?B M M' B H M b|M; iQ ;B| HÈMX

L;mv M M?•M H" M?|K M;QÌB h`-M hQ hQ i`ªB [m H-M H`+? H½K h?B M J°M; #Q -
#"B / M? M;¼+ #Q+?X

L;QÌB ç-m iB M i? K ;B i?Q M;?B K +?QM? H" h`-M hQ hQ- i`QÊ+ F?B çB h?B M .
M,K KQÆB b€m i`QM; #"B / M? M;¼+ #Q+?- ?B M i¢B i`¬B [m ? B i?€M;- #"B / M
KQÆB # X

L?QM; b m F?B i?Q M;?B K +?'K /Si- h`-M hQ hQ iW b€m KQÆB # ç½ H M iÈB #®
H M ? B KQÆB ? B #" + - Q M? ç°M; +ª ?m'M Hmv M /Q M?X

L?QM; #"B / M? +O GQm o•M +¬M; H"K +€+ ç iY i`QM; i`¢B `mM; ç°M; F?¬M; i?¬
h`QÊ+ F?B çB h?B M J°M; #Q +ªM?- #"B / M? +O GQm o•M H" +?QM KQÆB # - ?
H ? B- M?QM; b m F?B +?'K /Si i?Q M;?B K M?€v K„i i,M; H M #®M KQÆB #ªv- iB
M;QÌB i +Æ ?? F?¬M; /€K iBM p"Q ? B K„i +O KbM?X

h?Q M;?B K +O ? B M;QÌB +?'K /Si- €M? K„i +€+ ç iY ç m i" T i`mM; H M M?[M; M
L;QÌB i?S # +?QM? H" Gw h?Q hQ- i`QÊ+ F?B H`+? H½K #"B / M? # KQÆB ? B- b
? B KQÆB ? BX

> B M;"v b m- >MM; oo +MM; *?m *?d +kM; iB M ?"M? i?Q M;?B KX

>MM; oo iW ? B KQÆB H,K i,M; H M KQÌB #ªv- b m F?B i`Î p F?' im i? K p" B M;"v
T?€ iÈB ?| T?"K bÆ F€ ç¢B i?"M?X

*?m *?d #"B / M? iW KQÌB H,K ?B M i¢B ç½ iÈB i?S +?QM- +?•M +?QM? iB M p"Q
G-M M"v M?[M; ç iY çB h?B M J°M; +?B m i`¢+? iB M p"Q h?B M J°M; #Q +ªM?- +
FBM? M;QÌB- bQ pÈB ç iY F?' im i`QM; ?m'M Hmv M /Q M? iB M #° M? M? ?ÆM`
L;"v ?¬K b m ç M HQÊi æQ¢M >²M; i?Q M;?B KX

L;mv M #ªM æQ¢M >²M; #"B / M? i?S i€K- b m F?B i?Q M;?B K H"TiS+ H M i?S b€
? B +'T- çB m M"v ç¢B #B m b m ?"M? i`bM? h?B M J°M; #Q +ªM?- i?U+ HU+ æQ
#"B / M? i?S M?'i M?Q æ¬M; S?QÆM; L;mv iJQM? im pB ?| T?"K i`mM; F€ +MM;
T?QM; M?Q Gw ."i S?QM;X

E iW ç| - M?[M; ç iY i? K ;B H`+? H½K h?B M J°M; #Q +ªM? ç m ç½ iB M ?"M? i?
KbM? G•K hB mX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- iQ" M #° €M? K„i +O K¼B M;QÌB ç m i" T i`mM; H M M;QÌB G
KÁ F?¬M; #B i M;QÌB M"v ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° M"QX

L;Q" B /U HB m +O #¼M ?¼ +?QM? H" b m F?B M?|K M;QÌB æQ¢M >²M; i?Q M;?B
ç°M; ioM?- iU ?? F?¬M; +?m~M #` M?"M H'v i?Q M;?B KX

h`QM; H9+ im Hmv M G•K hB m +kM; M;?2 M|B p iB M iS+ +O M?|K M;QÌB æQ¢M
p°B p½ çB FB K i` - ;B| T?9i M"v ?„M ?Q" M iQ" M ç„K +?bK i`QM; pB + im Hmv M
G,M; E?¬M; >Q æ°X

h? K K'v M; "v i`~B [m - i?`B ; B M ç½ [m çQÊ+ MY i?€M; X
 h`QM; T?ÁM; im Hmv M m i®B- G•K hB m M?„K K„i- +?“K `½B p" M +?mv M M; mv M
 h`aB [m MY i?€M; F?´im- imv i ç¢B #° T?“M +Æ i? - M°B i¢M; - FBM? K¢+?- F?mM
 ç-v çO M,M; HQÊM; - +?d +ÁM iOv tQÆM; +?Q ?Q" M iQ" M ?'T i?m i?"M? +~M; X
 @ *
 o" M +?mv M +~M; T?€T GQM; hQÊM; Hmv M i? - tQÆM; +®i +O G•K hB m T?€i`
 i?9v- K°i iB M,M; HQÊM; i?~M; [m F?2 ?Î; B[F?mM; tQÆM; +?“K `½B +?av p" Q
 Zm ? B ; B`b m- G•K hB m +?d +aK i?'v # M i`QM; iOv tQÆM; ç m #` M,M; HQÊ
 tQÆM; +m®B +MM; ç m çQÊ+ ` M Hmv M- i?•M i? ?„M KÆ ?² iªM K€i` K°i +¶ F
 ?²M; ?Q M; X
 _®i +K + ?„M ç½ im Hmv M i?"M? i-M; i?S M?'i +O GQM; hQÊM; Hmv M i? X
 >Q H¢T H¢T
 E?Q ?mv i M²M; ç"K +?¢v +?²K- G•K hB m +aK ; B€+ i?•M i? i`"M M;"T HU+ HQÊ
 i,M; K'v i?"M?X
 @ GU+ HQÊM; i?"i +Q`M; ç¢B5
 > B i v bB i +?†i- i` M K†i ?„M H°` w KWM; - çB iÈB +¢M? p€+? iQ`M; - [mv M T?ª
 `X
 L„K i v M?Q b„i i?ûT M M H M p€+? iQ`M; FBK +?9+- T?€i` iB M; p M; M†M; M - p
 iS+ tm'i ?B M K°i p i HãK M?Êi M?¢i- +U+ F€`ä`"M; X
 @ GU+ HQÊM; +O i Qi M?'i i,M; H M # i?"M?X
 G•K hB m i?-K ; "i ç-mX
 @ "ˆM; p"Q +aK ; B€+ +ÁM F?~M; i? t€+ ç`M? HU+ HQÊM; i?•M i? +O i ?B M i¢B
 +?9i- M?bM t2K i-M; i?S M?'i GQM; hQÊM; Hmv M i? ; B i,M; çQÊ+ # Q M?B m F
 h`QM; HÁM; pW M; ?o M?Q p"v- ?„M H"TiS+ çB` H-m +€+ iB M iÈB ç¢B H-m ?m'
 æ´B K°i T?ÁM; i?Y M; ?B K iQ M?•M- ?„M KÎ` +~M; i„+- çB iÈB i`QÈ+ i'K #B ç€i
 G•K hB m ?Qi b•m K°i ?ÆB- M?bM H M #B ç€i`QÈ+ K†iX
 @ LY i?€M; i`QÈ+ pW i`ÎH¢B i ç½ FB K i` [mv M HU+ H" RyX8yyF; - F?~M; #B
 h?•M i? ?„M i?ªHÄM; - i?Q€M; çB m +?dM? H¢B- ç°i M?B M +,M; +SM; - tm'i i?OX
 *kM; F?~M; /MM; T?QÆM; T?€T ; b ç†+ i?M- +?d çÆM i?m-M ç2K HU+ HQÊM; i?•M
 K M; i?2Q iB M; ; B¡`Qi M´ #¢Q Q M? i?ŠM; H M i'K #B ç€X
 h'K #B +?'M ç°M; - T?€i` iB M; p M; M†M; M X
 @ æQ+? çQ+? çQ+?
 h'K #B p M; H M i? M? •K /²M /"T- ?„M H"TiS+ M?bM p"Q- i` M çdM? ç½ ?B M`K
 @ R8Xj3y F;
 @ L?B m M?Q p"v\
 @ a Q +¡i? + Q M?Q i? \
 G•K hB m i`WM; iQ K„i- b m i?Q€M; F?B T bÊ +?QM? H" pmB bQÈM; - ?„M T?ÄM;
 F?€B i,M; H M # i?"M?- M?QM; F?~M; M; ?o iÈB H¢B i,M; H M iÈB M,K i?"M?X

>¬K M v i-M; i?S M?'i GQM; hQÊM; Hmv M i? ;B9T ?„M ;B i,M; F?Q HU+ iQÆM

h? M? •K oQÆM; M mv M;?B K i`mv M iÈB- ç¢Q bQ M;?2 çQÊ+ HB M`ÌB çBX
 @ >B M i¢B ;¼B i çB /U ?°B M;?`- +?ŠM; H) T?€i bBM? +?mv M ;b F?~M +'T ? v b
 oQÆM; M M?Qm K`v- F?~M +'T /U ?¼T M?Q p`v- i?QÌM; H`+| +?mv M i`¼M; ç¢B
 @ æB t2K b QX
 E?) i? M K°i iB M;- oQÆM; M ç°i M?B M #B M K'i i`QM; T?ÁM;- +?d +| i`"M ;B| K
 ç| F?¬B T?K+ H¢B #bM? ioM?X
 *?d b m p`B H-M ?¬ ?'T- oQÆM; M ç½ çB iÈB T?ÁM; ?¼TX
 @ > ? - i ç½ M|B i?¬B- iB m iY G•K hB m imv i ç®B F?¬M; i-K i?QÌM;- i [mª M?F
 oW ç~v +Y T?ÁM; ?¼T- i? M? •K ?"Q bªM; +O L;mv M *?Q ao i`mv M` - F?¬M; M
 *?d i?'v +¢M? #`M i`ÁM ;B[ç¢B bªM?- #®M M;QÌB "¢+? T?| /Q M? +?O ç½ iÈB-+?
 @ oQÆM; M- M;QÆB ç½ iÈB `²BX
 "¢+? >²M; S?B H M iB M; M|BX
 oW M;²B tm®M;- oQÆM; M M;?B M;Ì M|B,
 @ h M;?2 +€+ M;QÆB KÈB M?„+ iÈB G•K hB m- `®i +K+ ç½ tªv` +?mv M ;b b Q\ C
 @ s2K iQ HB m çBX
 "¢+? >²M; S?B F?¬M; ;BªB i?Q+?- K°i T?¬M p,M FB M T?B m T?B m /WM; i`QÈ+ M
 •M? K„i pW M?bM H M T?¬M iQ HB m- M; v b m ç| ç¬B K„i oQÆM; M H"TiS+ i`ÈM
 @ *€B ;b- G•K hB m t¬M; p`Q +Y i?S #ªv T?ÁM; i?Q Hmv M\ h´M; #`B / M? M;¼+ ;
 L;QÌB F?€+ F?¬M; `ä`"M; M?QM; H`K T?| /Q M? +?O ?„M H¢B #B i`ä- i`QM; H`+?
 i?S #ªv F?¬M; T?ªB F?¬M; +| - M?QM; +?d KÈB ;B M?"T K°i M,K ç½ t¬M; iÈB +Y i
 i?S ? B- +,M #ªM +?QM? H`i?B M i`B i`,K M,K F?| ;†TX
 *`M; K'm +?®i +?QM? H`- oQÆM; M #B i`ä b® im´B +O G•K hB mX L,K M v ?„M -
 iQM? im´B i€+- KQÌB b€m im´B t¬M; p`Q +Y i?S #ªv- i`QM; H`+? bY ?m'M Hmv M
 F?| ;†T- K`H` tQ M v +?Q iWM; +|X
 @ >ªQ iB m iY- i?"i [m€ ç€M; bÊX
 oQÆM; M F?¬M; M?`M çQÊ+ +ªK F?€B- K†+ /M p¬ +MM; t2K i`¼M; G•K hB m- M?"
 T?9 M?'i b m æ¬M; S?QÆM; L;mv iJQM?- M?QM; H`K i? M`Q +kM; i?"i F?¬M; M
 Hmv M /Q M? +?Q iÈB K°i M,K- G•K hB m ç½ H`K` bU iQ+? FBM? M;QÌB #"+ M`v
 @ L;QÆB +kM; M?bM i?'v-i´M; #`B / M? +O ?„M i?S ? B- H9+ i`QÈ+ F?B M?|K M
 [m v p - +?9M; i +kM; ç½ +| bmv çQ€M- /M b Q i`QM; #Q +ªM? G•K hB m ;B i çQÊ
 T?QM; M?Q EBK JBM?- #`B / M? i?S ? B +kM; +| F?ª M,M;- M?QM; +| i? t¬M; p`
 Hmv M- ?Q`M iQ`M M;Q`B /U HB m +O +?9M; i X
 "¢+? >²M; S?B F?B T bÊ +ªK F?€B M|BX
 oQÆM; M ;"i;"i ç-m- M|B,
 @ "¢+? T?| /Q M? +?O- +?mv M M`v [m€ KS+ i`¼M; ç¢B- +?9M; i F?¬M; i? iU K
 ç,M; #€Q +?Q /Q M? +?O ç¢B M?•MX
 @ æ9M; `²B- ç,M; #€Q +?Q /Q M? +?O ç¢B M?•M çBX
 @ æ +?Q /Q M? +?O ç¢B M?•M ç`M? çQ¢iX
 J¼B M;QÌB H-M HQÊi iÄ i?€B ç°X
 @ æQÊ+X

h`QM; T?ÁM; ?¼T- "¢+? >²M; S?B ;"i ¢-mX
 S?•M ¢B M oă æB M >B M ."i [m"M i?"M?X
 æB M +?O h?€B h?9+ L;¼+ ¢ M; tY Hw +¬M; pB +- i`QÊ+ K†i ?„M K°i i`mM; MB M
 F?Q pk ?B M M; M; ¢ M; M;²B i` M ;? i?€B bQ ¢®B /B M- m®M; i`- +‡ p M?"M M?
 @ æB M +?O- +ÁM +?Q ¢-v # i?€M; i?ìB ;B M M?‡K M; QìB Gw ."i S?QM; ¢½ i®i M
 +‡ M #`B i? M`Q\
 L K iY ¢†i +?ûM i` tm®M; - ¢°i M?B M KdK +QìB M‡B,
 @ :-M ¢•v M?•M +¬M; T?•M #° oă æB M Î K'v p i?"M? ¢ m F? M ?B K- ? v H` ¢ÊB G
 M;?B T- T?€B tm®M; p i?"M? # M /QÊB ?¼+ ?ÄB FBM? M;?B K\
 h?€B h?9+ L;¼+ #m¬M; p, M FB M i`QM; i v- +QìB M? M?bM i?Q€M; [m M K iY- +
 @ sQ+? S?QM; - +?d bÊ M; QÆB ¢½ bÊK ¢€M? +?O w M`v ¢BX
 h?Q€M; i`-K iQ- ?„M M‡B iB T,
 @ o Gw ."i S?QM; M; QÆB F?¬M; +-M M;?o- M?‡K M; QìB +O J° G, M; - M; QÆB +‡ i
 @ æB M +?O- +?ŠM; H) M; QÆB ¢½ bÊK +‡ M #`B +?Q Gw ."i S?QM;\
 sQ+? S?QM; +QìB ?ÄBX
 h?€B h?9+ L;¼+ H„+ ¢-m,
 @ o"v i?b +?Q - +?d H` T?•M ¢B M >B M ."i [m"M +?9M; i M?[M; M, K ; -M ¢•v ¢ iY
 +?mv M pÊB i`M; #°- ?B M i¢B Gw ."i S?QM; ¢†i iÊB ?‡ T?"K bÆ F€ ¢dM? T?QM;
 H½K +?d bÊ b) ^M? ?QÎM; iÊB pB + im Hmv M +O ?„M- i`QÊ+ F?B ¢°i T?€ iÊB ?‡
 H`K +?Q ?„M T?•M i•KX
 @ L m p`B M, K b m ?„M +‡i? i?, M; +'T ?‡ T?"K ?"m F€- i +‡i? bmv M;?o +?Q ?„M
 S?QM; o•M "aM; +O ¢ [m®+X
 @ h?b` H` i? X

98yX *?QÆM; 98y, æ Q hmv i h?ªQ URV

sQ+? S?QM; ;"i ;"i ¢-m- i?Î /`B K°i ?ÆB,
 @ L?‡K ¢ iY +‡iB M ¢² +O >B M ."i [m"M +?9M; i ; -M ¢•v +kM; +?d +‡ p`B M; QìB
 M?Q M; QìB M´B #`i- M, K ¢‡ h•M o i?"M? +‡ G•K h?B M i?B M T?9 F?¬M; i - +?d iB
 @ L, K ¢‡ +?mv M +O G•K >B M +?d iB + i F?¬M; FB M i`bX
 h?€B h?9+ L;¼+ i?Î /`B K°i ?ÆB,
 @ "•v ;Bì M‡B ;b +kM; ¢½ +?"K- +kM; K v ¢ ¢ +O G•K >B M H` G•K hB m +kM; ¢½
 M[+ÁM ¢B p`Q ?m'M Hmv M /Q M? i?B M i`B- i`QÊ+ ¢‡ F?¬M; H•m ¢QÊ+ HU +?¼
 i?B M T?9 iU ?² +ÁM F?¬M; FûK ?ÆM ¢¢B + +O ?„M- t2K M?Q H` +?mv M ¢€M; ;
 sQ+? S?QM; +QìB +QìB- pW ¢`M? M‡B +?mv M- # M M; Q`B ¢°i M?B M p M; H M i
 @ æB M +?O- +‡ iB M? #€Q F?~M +'T5
 " M i`QM; i`mv M p`Q i? M? •K #~K #€Q +O K°i +?'T bUX
 @ hbM? #€Q F?~M +'T\

h?€B h?9+ L;¼+ M?QÈM; K"v- M|B,
 @ o"Q çBX
 @ .çX
 J°i +?'T bU i v +—K p,M FB M çB M? M? p"Q T?ÁM;X
 @ æB M +?O- sQ+? S?QM; i`QÎM; H½QX
 *?'T bU +mM; FQM? ?"M? H - ç2K ibM? #€Q ç†i H M i` M #"M- b m ç| HmB ` M;Q"
 @ E?¬M; M;Ì H" ibM? #€Q F?~M + 'T p pB + i?m i?"T #"B / M? ?m'M Hmv M /Q M?
 h?€B h?9+ L;¼+ i?Q€M; M;ç+ M?B M- pmM; i v H M- /MM; i?O T?€T ç°+ ?[m ç2K
 b m ç| KÎ` t2KX
 @ æ•v H"
 oW M?bM t2K- ? B K„i ?„M +?Êi i`ÊM iQ- ç°i M?B M T?€ H M +QÌB,
 @ > ? - pmB KWM;- i?"i bU H" pmB KWM; HÈM ?X
 h`QM; iB M; +QÌB- ?„M M•M; i v çQ ibM? #€Q +?Q sQ+? S?QM;- pmB bQÈM; M|B
 @ sQ+? S?QM;- M;QÆB t2K çBX
 @ ±\
 sQ+? S?QM; M?QÈM; K"v- €M? K„i M?bM tm®M;X
 @ ""B / M? i?S M?'i T?ÁM; i?Q Hmv M- t¬M; p"Q +Y i?S #ªvX
 @ ""B / M? M;¼+ #Q+? i?S ? BX
 @ æ•v H"
 sQ+? S?QM; M;~M M;Æ- i` M K†i iQ€i` p KWM; M?Q çB MX
 @ æB M +?O- t2K` i`ÌB F?¬M; [m M oă æB M >B M ."i [m" M +?9M; i 5
 @ > ?
 h`QM; T?ÁM;- ? B M;QÌB M?bM M? m- ç m +QÌB i?"i HÈMX
 *MM; H9+ ç| iBM iS+ G•K hB m t¬M; p"Q #"B / M? i?S M?'i +kM; M? M? M?Q +ÆM
 +€+ i? HU+ i`QM; >B M ."i [m" M- F?B M Q M? ç°M; +U+ HÈMX
 æQÆM; M?B M- M€Q ç°M; M"v +?d HQm i`mv M i`QM; + Q i—M;- Î# M /QÈB pšM F
 E?m +Q i`9 ç iY i`QM; ?m'M Hmv M /Q M?X
 @ G•K hB m HçB t¬M; p"Q +Y i?S #ªv5
 a m F?B æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? M;?2 çQÊ+ iBM iS+- i?Î T?b T?b i`WM; HÈM
 bB i +?†i HçBX
 æ®B pÈB M" M; K" M|B T?—M i?QÎM; i`QM; i`çB F?¬M; +| ;b [m M i`¼M;- /M b Q
 pQÆM;- M" M; F?¬M; i?B m i`B M;mv M- /mv M?'i H"K M" M; +?9 w +?QM? H" #"B /
 @ E?¬M; M;?o iÈB i HçB #` G•K hB m pQÊi [m 5
 .M #"B / M? M;¼+ #Q+? pšM Î i?S M?'i- M?QM; M" M; pšM +ªK M?"M çQÊ+ €T HU+
 Hm¬M çSM; i?S M?'i- +?Q +| B pQÊi [m çQÊ+ M" M;- ?B M içB M" M; +?d +ÁM ;
 F?¬M; ? ;†T €T HU+ ;b- +?d Km®M ççi iÈB ?| T?"K i`mM; F€ ççB i?"M? H" i®i M?
 E?¬M; M;?o iÈB i`QM; H9+ HÆ ç½M;- G•K hB m HçB ç~v M" M; `ÆB tm®M; i?S ? B

@ *| w i S- i ? " i i ? 9 p ` - ç ½ H • m F ? ¬ M ; + ^a K i ? ' v i ? Q + ? i ? 9 M ? Q p " v - i + ^a K ; B € + K € m
b ¬ B i " Q H M ` ² B X

æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i J Q M ? b B i + ? † i ? B i v - M ; m v M # ^a M i ` M F ? m ¬ M K † i ç M ; i
` i B + Q Ì B ? Q M ; T ? ' M - ; B ® M ; M ? Q K ° i ç S # û ; † T ç Q Ê + + ? m v M ; b p ¬ + M M ; i ? 9 p

@ G • K h B m T ? ^a B F ? ¬ M ; - i ? € M ; M " v p ` i ` Q i ? S M ? ' i i ` Q M ; # " B / M ? i ? Q H m v M i ç
i ? € M ; b m i M ? ' i ç ` M ? b) ç Q ç i H ç B X

h ` Q M ; K „ i æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i J Q M ? ? B M H M p ? Q M ; T ? ' M X

h ` M i ? U + i æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i J Q M ? t ¬ M ; p " Q + Y i ? S b € m ç ½ ? Æ M K ° i M , K
F ? Q ^a M ; + € + ? M ? Ä H " ç ° i T ? € - p ® M M " M ; / U ç ` M ? i ` Q M ; p Á M ; # i ? € M ; i ` Q Ê + F ? B i
b € m - M ? Q M ; G • K h B m ? Q " M ? F ? ¬ M ; t m ' i i ? F ? B M + ? Q M " M ; ç ~ v F ? Q ç + ? H M i
b m M ? ' i ç ` M ? T ? ^a B t ¬ M ; [m + Y i ? S # ^a v - ? Æ M M [# " B / M ? T ? ^a B p Q Ê i [m G • K h B

L ; " v ? ¬ K b m - h W " € + ç ç Q b Q ç ½ t m ' i ? B M i ` Q Ê + + Y H - m + € + + O G • K h B m X

@ G • K h B m - o Q Æ M ; M T ? | / Q M ? + ? O M ? Ì i ; ¼ B M ; Q Æ B [m ç | X

h W " € + + Q Ì B M | B X

h m v ` ^ M ; H " ç ç Q b Q ? m ' M H m v M / Q M ? - M ? Q M ; p È B i ? • M T ? " M ? B M ; B Ì + O G • K
? „ M - i ` ¼ M ; v m M ? ' i H " ? „ M + k M ; F ? ¬ M ; i ? b Q b € M ? p È B G • K h B m X

G " ç ç Q b Q ç - m i B M / š M / „ i M ? | K ç i Y h • M o i ? " M ? M ? Q G • K h B m - + | i ? t m ' i ?
H " K i ` Q M ; H Á M ; h W " € + + k M ; ? Q M ; T ? ' M - p ¬ + M M ; p m B b Q Ê M ; X

@ o Q Æ M ; M T ? | / Q M ? + ? O ; ¼ B i \

G • K h B m ; " i ; " i ç - m - i ? v [m - M € Q t Q M ; H B M ç B i ? 2 Q h W " € + ç M # B i i ? U + O o
J ° i F ? „ + b m - G • K h B m ç ½ M ; ² B i ` Q Ê + K † i ? „ M X

@ G • K h B m - i ? " i b U H " F ? ¬ M ; M ; Ì M ; Q Æ B H ç B M ? M ? + ? | M ; t ¬ M ; p " Q + Y i ? S # ^a v
? Ä M ? Q + ? 9 M ; i ç m T ? ^a B + ? ' M ç ° M ; X

o Q Æ M ; M ? " B H Á M ; M ? b M G • K h B m K d K + Q Ì B M | B X

@ æ m M ? Ì + | K ' v p ` ç ç B M ? • M / ç v / ¶ - G • K h B m K È B + | i ? " M ? i U m ? B M i ç B X

G • K h B m ç S M ; H M + ^a K F Q + ? M | B - F ? ¬ M ; ? + | + ? 9 i p F B m M ; ç Q ç „ + w X

> „ M + k M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B M ` M ? M ¼ i - M m F ? ¬ M ; + | ? m ' M H m v M / Q M ? + ? Q ? „ M + Æ ?
H ` + ? H ½ K - ? B M i ç B + ? d b Ê ? „ M + Á M ç M ; H Q M ? [m M ? i ç B i K + ? m v M ç d M ? T ? Q
i ? B M i ` B ? m ' M H m v M / Q M ? > B M . " i [m " M - + Á M Î H ç B h • M o i ? " M ? - M | B F ? ¬ M ;
i ` M M ; F Q + ? i K + ? m v M ? " m F € - + ? S ç W M ; M | B i È B + | + Æ ? ° B ç ° i T ? € ? | T ? " K b Æ

æ ® B p È B K ° i p ä ; B ^a K " M | B - i " B M ; m v M p o M ? p B M H " K ' m + ? ® i i ` ¼ M ; v m M ? ' i -
i ? B M T ? 9 X

@ æ Q Ê + ` ² B - M ; Q Æ B + k M ; F ? ¬ M ; + - M F ? B K M ? Q Ì M ; X

o Q Æ M ; M + Q Ì B t m i v - w # ^a Q G • K h B m M ; ² B t m ® M ; - b m ç | H ' v ` K ° i # b M ? M ; ¼ -

@ G • K h B m - + , M + S ? m ' M H m v M / Q M ? [m v ç ` M ? - # ' i F € ç i Y M " Q + ? d + - M t ¬ M ;
K ° i p B M H K + T ? ~ K ç M / Q Ê + + M M ; K ° i K | M # ^a Q p " i H K + ; B B X

o Q Æ M ; M + Q Ì B M | B ,

@ æ • v H " T ? - M i ? Q Î M ; + O M ; Q Æ B - + ? Š M ; [m # Î B p b + ' T # " + + O M ; Q Æ B - ç M /
p B M L ; m v M E ? Q ç M M ; k T ? ~ K + M M ; ; B € i ` - F ? ¬ M ; # B i M ; Q Æ B + | / ` M ; ? ` ; b F
? B M i ç B M ; Q Æ B + | i ? M | B ` - + ? 9 M ; i + | i ? ç ´ B H ç B L ; m v M E ? Q ç M H K + T ? ~ K

o Q Æ M ; M p m ® i ` • m K d K + Q Ì B M ? b M G • K h B m X

J'v i?€M; i`QÊ+ ?„M Î MÆB M"v pW # M i?QÎM; +?Q G•K hB m H9+ pQÊi[m +Y i?
p"Bi?€M; G•K hB m ç½ iB M p"Q +Y i?S #ªv- iB M #° +U+ M? M?- +?Q /M H" +QÌ
?„M +kM; T?ªB FBM? M;¢+X

@ æ iY F?¬M; +| w FB M ;b ? iX

G•K hB m H„+ ç-mX

L;mv M E?Q ç M HK+ T?~K ç®B pÊB ?„M ?B M i¢B K" M|B F?¬M; i? bY /KM;- +?Q /
?mv M +¬M; +kM; p¬ /KM;- /M b Q M;mv M F?Q ~M +?S i?"i bU p¬ +MM; ç€M; bÊX

J" KQÌB pB M L;mv M E?Q ç M M;k T?~K ?„M +| i? i?W M?"M çQÊ+- ?„M iBM iQ
KbM? b) i,M; ?ÆM M?B m- M;?o iÊB +?QM? i`QM; i`¢B +kM; +| w ç`M? M"vX

@ o"v H" i®i`²BX

oQÆM; M;"i ç-m- ç†i #bM? M;¼+ +MM; ?°T M;¼+ ç~v iÊB i`QÊ+ K†i G•K hB m- M

@ o T?-M #ªQ p"i HK+ ;B B M"v- M;QÆB iU KbM? KÎ` t2K çBX

@ .¢X

G•K hB m iÁ KÁ KÎ` ?°T M;¼+X

98RX *?QÆM; 98R, æ Q hmv i h?ªQ UkV

«M;

>°T M;¼+ pW KÎ` - K°i +¶ F?Q i? b„+ #ûM # v H M + Q- i`QÊ+ K†i G•K hB m H"
M?Q i? M? +?B M ç Q- iQ"Mi?•MiªM` F?Q i? FBM? M;QÌB- ;B®M; M?Q Î i`QM; ?
;®+ HBM? /QÊ+- K" H" K°i i? M? ç Q +O +QÌM; ;BªX

@ æ•v H" HBM? /QÊ+ HK+ ;B B\

h?2Q F?Q iS+ T?€i` - G•K hB m H"TiS+ T?•M #B i çQÊ+ +'T #"+X

@ æ9M; p"v- ç•v H" HBM? /QÊ+ HK+ ;B B æ Q hmv i i?ªQX

oQÆM; M KdK +QÌB ç€TX

@ æ Q hmv i i?ªQ5

G•K hB m ;B"i KbM?- æ Q hmv i i?ªQ +?QM? H" HBM? /QÊ+ HK+ ;B B p¬ +MM; i`•
~M +?S w +ªM? ç Q w ç°+ ç€Q- HQ¢B w +ªM? M"v p¬ ?¢M iB T + "M ç Q w- +,M #ªM
/QÊ+- +?d +¬M H" ç Q F?€+? M;Q" B ?| T?"K +ªM? H" +| i? i`U+ iB T bY /KM;- M;
+| i? H"K +?Q ç Q F?€+? HoM? M;° çQÊ+ ?bM? i?€B ç Q w QiM? 'i # T?-MX

J°i ;®+ HBM? /QÊ+ HK+ ;B B #bM? i?QÌM; +| ;B€ i` K°i M;"M p¢M HQÊM;- M?QM
+MM; ?B K ?QB- +?d M;šm M?B M tm' i ?B M i`QM; ç'm ;B€ ?°B HÈM- ;B€ +ª Hm¬
b Q ;B€ i` HÈM M?Q p"v- çO H"K +?Q iQ" M #° ç Q F?€+? H•K p"Q +m²M; M?B iX

@ G•K hB m- M;?2 M|B M;QÆB HoM? M;° ç Q w- i`QÊ+ ç| F?¬M; H•m +| K°i +QÌM
pW H9+ ibK çQÊ+ æ Q hmv i i?ªQ i`QM; bÆM K¢+? M^K M;Q" B >B M ."i [m" M- M|
+?Q ç Q w +O M;QÆB + "M; iB M i? K K°i #QÊ+X

oQÆM; M +QÌB M|BX

@ æ i¢ +€+ p` ç¢B M?•M i" B #²BX

G•K hB m ç°i M?B M çSM; H M- i?-M b„+ +ªK FQ+? M|BX

:B M?"T ?m'M Hmv M /Q M? +?Q ç-v K°i M,K- M?QM; ?„M ç½ +^aK M?"M çQÊ+ p
bS+ #²B /QÐM;- p¬ Hm"M H" h? M? L;mv M :B€T ? v H" æ Q hmv ii?^aQ- ?„M ç m +
F?-M; +?d çÆM ;B^aM H" pb [mv i„+ T?-M i?QÎM; # M +?Q ?„M- K" H" ?¼ i?"i bU /K
@ E?-M; +-M F?€+? F?Q M?Q i? - ç•v H" /Q M;QÆB iU KbM? i` M? i?O iÈBX
oQÆM; M tm i v +QÎB M|B,
@ *?d +-M H" i?B M i`B >B M ."i [m"M- +?9M; i ç m b) OM; ?°- /M b Q i? ;BÈB M"
?B T HU+ KÈB +| i? +?•M +?QM? +QÎM; ççB H M- >B M ."i [m"M b) +`M; i? K M i
@ G•K hB m ?B m çQÊ+X

h"M b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? M;Q" B h•M o i?"M?X
J°i ç-m v m i?9 + Q ; -M KQÎB i?QÈ+ - /"B KQÎB H,K i?QÈ+ ç M; +?"K `½B çB iÈB i`
+U+ F€ F?`M; H²- i?•M ?bM? i<sup>a</sup>M ` v m F?Q FBM? M;QÎB- ç¬B K„i çÄ iQÆB #,M; i
M?Q ç` HQM; M?QM; +`M; i? K +m²M; #çQ- /[iÈM +MM; F?OM; #®X
u m i?9 M"v +?QM? H" T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€TX
L; v i`QM; H9+ G•K hB m +ÁM ç M; im Hmv M i`QM; ?m'M Hmv M /Q M? içB >B M
æ` :B€T +kM; +?ûK ;B i im Hmv M i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? - ; -M K°i M,K i?ÎB
M?QM; ?bM? i? ç½ #`M? i`QÈM; ?ÆM K°i pÁM;- #ÎB im Hmv M h?9 L;mv M [mv
v m i?9 #bM? i?QÎM;X
h`QM; K°i M,K M"v hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T +Æ ?² ç½ ;B Q i?O +MM; iS iBM? v m i?9 i`QM;
+?mM; [m M? h•M o i?"M? - ?ÆM M[ç€M? +? ii?"i M?B m iS iBM? v m i?9- /MM;
i? +`T #"+ ç½ ççi iÈB iS iBM? ?"m F€X
h`QM; T?çK pB K'v M;`M /†K- hQ^aM æ` :B€T ç½ i`Î i?"M? pQÆM; ;B^ap¬ ?bM? - M;
#`i F€ iS iBM? M"Q i`Î tm®M; ç m #B i Î F?m pU+ M"v +| K°i ç-m €+ K ç€M; bÊX
P M? Q M? Q M?
>¬K M v hQ^aM æ` :B€T ç€M? +? i K°i ç-m iS iBM? v m i?9- #„i ç-m çB b•m p`Q i`
h`QM; K°i M,K M"v G•K hB m T?€i ?B M K°i +?mv M i?"i F€ [m€B- ç| H" i`QM; T?ç
h•M o i?"M? - M?B m F?B F?¬M; ? +| K°i ç-m M;k iBM? v m i?9 i²M içB- M?QM; ç
M;k iBM? v m i?9- H9+ M?B m M?'i i?"K +?Q +ÁM ç°i M?B M tm'i ?B M KQÎB ç-m
HQm HçB K°i i?ÎB ;B M M; „M`²B #B M K'ix
J¶B H-M M;k iBM? v m i?9 tm'i ?B M ç m H" M?[M; +?OM; HQçB F?¬M; ;B®M; M?
[m-M +QX
*,M +S i?2Q ibM? ?m®M; M"v- G•K hB m bmv çQ€M i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? +
i?9- iQ`M #° v m i?9 M;k iBM? ç m iÈB iW +?¶ FB - i?"K +?Q M;k iBM? v m i?9 >Ä
i?9 i`B m +kM; ç M iW MÆB ç|- çB m M"v H"K +?Q ?„M +^aK i?'v p¬ +MM; ?B m F€X
«K w M;?o M"v- ?„M #„i ç-m tm'i T?€i çB p`Q b•m i`QM; bÆM Kç+?X
>B M içB imv `^M; hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T pšM +ÁM H" iS iBM? ?"m F€- M?QM; ç½ +| i? b
o•M bÆM Kç+?X
GB M o•M bÆM Kç+? ; -M M?Q FûQ /"B iQ`M #° H½M? i?' [m®+ ;B oă GBM? ç [n
i`QM; ç| pçM T?QM; ?B K ?€+- ç`M i?9 +?çv +?²KX
h"M b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? p®M H" +`K ç` +?•M +?QM? +O pä ;B^a- M,K ç
iY +^aM? iB M p`Q # M i`QM; - Km®M i` tûi`ä ibM? ?m®M; - +m®B +MM; F?¬M; +ÁM
;B^a +?çv p M|B ` çQÊ+ K°i +•m b m ç| iQ`M i?•M pÐ M€i K" +? i- ç M i"M H9+ M"v
bÆM Kç+? +?QM? H" +`K ç` +?•M +?QM? +O oă GBM? ç [m®+ - /M H" pQÆM; ;B
çB p`QX

L?QM; hQ^aM æ` :B€T H` v m i?9- M iQ`M ?ÆM M?•M H Q¢B `i M?B m- ?ÆM M[G
i`,K p¢M /†K- # M; M; +kM; K'v +?K+ p¢M /†K- +?d +| i`M i`mM; i•K b•m M?'i KÈB
h`QÈ+ ç| hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T +?d #²B ?²B Î T?¢K pB K'v M;`M /†K # M M;Q`B- b,M ;B i
G•K hB m i?"i Km®M M?bM t2K i`M b•m i`QM; bÆM K¢+? `®i +K+ +| i?S ;b- çQÆ
M;mv ?B K- ?„M b) H`T iS+ F?®M; +? T?•M i?•M i`Î p X
o2M çQ`M;- G•K hB m +?SM; FB M ç¢B i?K pB M +´ + Q p9i i`QM; K•v- F?2 M9B +
bQÆM; KM K M? K M; FûQ /`B F?„T M?[M; bÆM +®+ ?Q M; pm ?B K €+X
@ æ•v H`
æB iÈB QÈ+ +?WM; p¢M /†K- G•K hB m ç°i M?B M M;•v /¢B- ç¬B K„i çÄ iQÆB M?
F?B T bÊ p¬ +MM;X
:BÌ T?9i M`v- K°i iÁ bÆM +®+ ?MM; po tm'i ?B M Î i`QÈ+ K„i- M;~M; ç-m M?bM H
K¬M; #€i M;€i- ç` i? i?"i i`kM;- ?½K b•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?X
h`QM; bÆM +®+ i`M ç-v M? K i?¢+? K`m M•m t€K- M?bM F?¬M; i?'v +m®B- ;B®M
+`M; F€ [m€B +?QM? H` M9B MQM pÌM [m M?- +Á +•v t M? mK M?QM; MÆB M`v F
K°i imv i ç` - ç m H°` M? K i?¢+? €K ç2MX
hWM; Hm²M; ?„+ b„+ pK F?Q [m M? [m`M +?•M i`ÌB- +?2 T?O +^aK†i i`ÌB +?|B +? I
æ•v H` K°i i? ;BÈB •K H½M? ?„+ €K- M^K # M i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?- bÆM +
;B®M; M?Q K° ç` imv i p¼M;X
@ " M i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? H¢B +| K°i K<sup>a</sup>M? imv i ç` [m, /` M?Q p`vX
G•K hB m #` +<sup>a</sup>M? iQÊM; i`QÈ+ K„i H`K`mM; ç°M;X
oW çB p`Q # M i`QM;- K°i H Q¢B +^aK ;B€+ •K H½M? H`T iS+ [m`M H M i?•M i? hQ
G•K hB m +^aK i?'v`mM; ç°M; +?QM? H` Î i`QM; ?Q`M +^aM? •K H½M? M`v- +?ŠM; M
+| ;b F?| +?`m- M;QÈ+ H¢B v m M;mv M p`M +?mv M +`M; i? K i?¬M; i?m`M- i®+
F?Q +`M; M? M? ?ÆMX
@ LÆB M`v ?'T i?m i?B M ç` M;mv M F?Q M? M? ?ÆM # M M;Q`B iÈB ;'T ? B- M
i?`M? v m M;mv M +`M; i? K M? M? +?|M;X
LÆB ç•v F?¬M; M;Ì H` M?¢+ pB M +O v m i?9X

98kX *?QÆM; 98k, o¢M h?9 *?B æ`

*?QÆM; 98k, o¢M i?9 +?B ç` X

hQ^aM æ` :B€T çB b•m p`Q # M i`QM;- K|M; pm®i #,M; bQÆM; b„+ #ûM /€M +?†i H
ç2M- iWM; Hm²M; HU+ H QÊM; p¬ ?bM? i`mv M p`Q i?•M i? - p¬ +MM; 'K €T- M; v
ç°M;- K` MÆB T?€i` +¶ HU+ H QÊM; M`v iU ?<sup>2</sup> H` iW HÁM; ç'i i`mv M iÈBX
h`QM; bÆM +®+ i?Q`M; i?Q`M; +| iB M; ;-K +O v m i?9 i`mv M iÈB- M?[M; v m i?
K†i ç'i- T?€i` iB M; +?'M ç°M; -K p M;X h`QM; T?¢K pB i`,K /†K- G•K hB m ç½
ç-m v m i?9 +?ûK ;B i HŠM M? m- imv i ç¢B ç b® ç m H` iS iBM?- +ÁM +| K°i Qi
i?'v v m i?9 +'T #`+ +`M; i?'T ?ÆMX
æ°i M?B M- K°i +QM iS iBM? v m i?9 ?bM? /€M; M?Q H Q`B i M;Qm- H`M / K`m t€
`Qi;`Q K°i iB M;- +?B M w M²M; ç`K b¬B i`Q- i?•M ?bM? HÈM ?ÆM KQ`B i?QÈ+
HÈM H`K K†i ç'i +?'M ç°M;- Q M? Q M? `mM`~vX

hQ^aM æ` :B€T F?¬M; +?9i v m i? ; -K H M ;B" M /[ ç€M? i`a- ? B ç-m v m i?9 F?´ M
M? mX

P M? HQM; HQM;

GU+ ç€M? F?´ M; H² H" K ? B v m i?9 [m v +m²M; - i` M K†i ç' i M?´ i i?` B ?B M H M F
MSi M?Q K¢M; M? M H M i`" M- M?bM i?´ i ;? M; Q`BX

hmv ç-m i M; Qm H" iS iBM? - M?QM; i?U+ HU+ F?¬M; i? F?BM? i?Q`M; - HU+ HQ
æ` :B€T K°i #"+ K" i?¬B- +?d iB + hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T F?¬M; T?ªB v m i?9 #bM? i?Q`M
M| #„ i H'v +Æ ?°B- K°i i`ªQ +?KT M€i ç-m ç®B T?QÆM; - K€m iQÆB T?mM ` M?Q
K†i ç' iX

L; Q

J|M; pm®i b„ + #ûM tû Kî i?•M ?bM? ç®B T?QÆM; - G•K hB m KQB ` v m ç M Mm®i

u m i?9 #bM? i?Q`M; F?¬M; /€K /MM; v m ç M +MM; +´T- #îB pbi?m°+ iQM? #´i ç
iQM? i?b F?¬M; b Q- M?QM; i`€B H¢B b) #` v m M; mv M ç€M; bÊ ç€M? M€i FBM? K
K" +? iX

u m i?9 #bM? i?Q`M; +?d +| i? +?´K `½B +„ M Mm®i v m ç M +O v m i?9 +MM; +´T

L?QM; hQ^aM æ` :B€T im Hmv M h?9 L; mv M [mv i i?b F?€+- ;B®M; M?Q +¬M; T?
ç M +| i? ç2K v m M; mv M F?´ M; H² # M i`QM; iB M ?" M? Hmv M ?| - b m ç| ?´T i?
i?m°+ p KbM?X

u m ç M pW p"Q #KM; - K°i +¶ HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q M?Q HY M|M; H"TiS+ i€M
:B€TX

@ GU+ HQÊM; i?´i ç€M; bÊ- v m M; mv M +O v m i?9 M"v Qi M?´ i T?ªB M?B m ?A
?ÆM M[iU ?² +ÁM ~M +?S HU+ HQÊM; i?¬M #Q ç°+ ç€Q i`QM; bÆM +®+X

P M? HQM;

E?¬M; çÊB ?„ M Hmv M ?| tQM; - iU ?² ç½T ?€i ?B M çQÊ+ +m°+ +?B M MÆB M"v
i?9 + Q iÊB K'v +?K+ i?QÊ+- ç•v H" v m i?9 ?¼ F?mv M K"m p" M; - K|M; pm®i /"B K
F?2 `½M? ;? M; Q`B i` M M? K i?¢+?- ç¬B K„ i i?` ?mv i #, M; bQÆM; M?bM +?^K +

@ L; kiBM? v m i?95

u m F?Q M²M; ç"K "TiÊB- €M? K„ i hQ^aM æ` :B€T M; QM; iK H¢BX

hmv hQ^aM æ` :B€T iWM; ;B i [m M; kiBM? v m i?9 # M M; Q" B- M?QM; v m F?Q i
M"v +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM ? i i?ªv v m i?9 M; kiBM? K" ?„ M iWM; ;†T [m X

•M? K„ i M|M?bM +?^K +?^K- i?•M i? + Q HÈM M?€v K„ i T?€i ç°M; - ?bM? i? F?´ M
ç° M? M? iÊB FBM? M; Q`B- ?| i?´M? K°i ç¢Q FBK b„ + i?B K çB M T?| M; iÊB i`QÊ
M?¼M K|M; pm®i M' çMM; p¶ i?ŠM; p"Q ç-m T?•M i?•MX

æ¬B K„ i hQ^aM æ` :B€T +Q `9i H¢B- +?B + çm¬B b„ i i?ûT #„ M H M- ?| i?´M? ?„ +
oo i`ªQ p +?¢K- i`QM; iB M; M' p M; i?´i HÈM T?•M i?•M M†M; M p, M; ` - H, M i`
K'v ?® iQ /QÈB ç' i KÊB # v ` ?ÆM M; "M i?QÊ+ t X

G•M; B€T i` M çm¬B T?€ M€i- K€m iQÆB; B" M ;BK - #` K| + ` K°i F?®B i?´i HÈM
T?•M i?•M- K" +?•M i`QÊ+ +O v m i?9 F?mv M HQ¢B im¬M K€m- #` [múi tm®M; K
` / i?´i #` i`M ?¢BX

@ u m i?9 i?´i ç€M; bÊ- i?U+ HU+ imv i ç®B F?¬M; FûK ?ÆM >Ä .B K *U hQ+?- ç

æ¬B K„ i T?•M i?•M +Q `Ki H¢B- ?B M H M K°i iB FB M; F}X

æ¬B K„ i i?` ?mv i #¢Q M; QÊ+ M?bM +?^K +?^K hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T- v m i?9 Kî iQ KB M
M?Q ç M; M?bM +QM K²B +O +?QM? KbM?X

æ°i M?B M v m i?9 T?€i ç°M; H-M i?S ? B- FBK b„+ i?B K çB M +„i [m ?Q F?¬M;
æ` :B€TX

P M? HQM; HQM;

hB M; p M; FBM? i?B M ç°M; ç` - T?ªM; T?`i M?Q bÆM ?` `Qi;`Q- +?d M?€v K„i i`
?B M p¬ b® p i`€+? M; ,K ç2M- H•M; B€T T?€ M€i- / i`|+ i?`i #QM; - ?mv i M?K+K

J` i` M i?•M v m i?9 +kM; #` i`ªQ` p i i?QÆM; - / H¬M; F?¬M; M; WM; # v i m M; i?

J„i i?`v F?¬M; +ÁM FB M i`b M´B- i`QM; +Æ i? T?•M i?•M F?ÎB ç°M; K°i +¶ M?B
hQªM æ` :B€T ¬K +?†i H´v v m i?9 F?mv M HQ¢B- ç°i M?B M KÎ KB M; - K°i çQ¬M

oW T?mM` ?Ä /B K- +¶ M?B i HQm iU ?² #` ?9i çB ? B T?¬M # - T?•M i?•M H¬T
HB i- ;B®M; M?Q M?€v K„i ç½ #` `9i ? i F?Q HU+X

>Ä +-m M?€v K„i # Q i`MK v m i?9- / H¬M; #®+ +?€v- M; ¼M HY M? M? +?|M; H
M|X

@ >®M;

u m i?9 i?®M; F?´ ; -K H M ; B¬M /[- #m¬M; ` T?•M i?•M- i?•M i? F?¬M; M; WM; H
;„M; /¬T i„i M; ¼M HY i` M M; QÎB- M?QM; M; ¼M HY +?ŠM; M?[M; F?¬M; i M #B I
F?B ç®i b¢+? / H¬M; v m i?9- #„i ç¬m i?B m ç®i / i?`i +Æ i? +O M|X

L; ¼M HY M`v +?QM? H¬M, M; HU+ ç†+ i?M b m F?B hQªM æ` :B€T Mm®i v m ç M
çQÊ+- i`QM; K°i M, K M v G•K hB m ç½ i`ªB [m M?B m H-M i?Q M; ?B K- T?€i ?B M
bÊ- +?ŠM; M?[M; +| i? i?B m ç®i ? i i?ªv- i?¬K +?Q H¬ ?ÁM ç€ ? v b„i i?ûT +kM; +
/MM; i`QM; +?B M ç´m p¬ +MM; i?m¬M HÊBX

*?ŠM; [m Km®M +? i¢Q` M; ¼M HY TªB /U p¬Q +¶ M?B i HQm i`QM; +Æ i? hQ
M?B i HQm M`v H¢B +U+ F€i?QM; i?ª- K°i F?B /MM; ? i TªB çÊB i?ÎB ;B M iQÆM
+?d +| i? i?B i`B M i`QM; i?ÎB F?„+ K´m +?®i M?`iX

*?d i?`v v m i?9 FB [m v +m²M; i`QM; M; ¼M HY - F m H M i?ªK i?B i- M?QM; F?
M; ¼M HY FB - +m®B +MM; i?•M i? + Q HÊM M†M; M M; ½ i` M K†i ç´i- F?¬M; M;

L; ¼M HY i M ? i- i` M K†i ç´i t m´i ?B M K°i F?®B i?`i +?€v ç2M M?Q M; ¼M M9B M
M;¬T F?„T MÆBX

L m M?Q H¬v m i?9 +| H•M ; B€T- M; ¼M HY +?Q +?„+ b) ?mM; K½M? M?Q i? - #`
F€i m v `¬M; b) i`¼M; i?QÆM; - M?QM; pŠM +| i? ;B[çQÊ+ iQM? K¢M; - +?d iB + v
H¬M; - +¬M; ;B9T +?Q i? HY i? K +?€v K¢M?- p b p¬v #` i?B m ç®i K¬ +? iX

hQªM æ` :B€T +ÁM ç M; i?¬K bÊ ?½B- ç°i M?B M K†i ç´i F?) `mM H M- +?d i?`v i`
ç¬m v m i?9 ?¼ pQÊM + Q ?ÆM i`, K i?QÊ+ ç M; ?QÊM; MÆB M`v +?²K iÊBX

ªM i? v m i?9 +?Q iÊB- v m F?Q M²M; ç¬K ç½ ?bM? i?¬M? K°i +¶ ;B| H®+ F`+? H
v m F?Q FB i`¬M iÊB- hQªM æ` :B€T i?¬K +?Q +| +ªK ;B€+ FBM? ?½BX

@ GK+ iBM? v m i?9 b Q\

hQªM æ` :B€T F?¬M; +?9i /Q /U- K|M; p m®i M?€v K„i tû KÎ i?•M ?bM? v m i?9 F?r
M;¬K i`QM; KB M; - b m ç| iS +?B çB M +m²M; ç¬Q ?mv i ç°M; X

98jX *?QÆM; 98j, L; QÆB h` M? h æm´B

*?QÆM; 98j, L; QÆB i` M? i çm´BX

L? K i?¢+? K`m ç2M +SM; `„M H”T iS+ tm'i ?B M K°i ?mv i ç°M; F?´M; H²- ;Bì F?„
 i?QÆM;- T?•M i?•M çB M +m²M; ç`Q ç'i- M?€v K„i ç½ +?mB tm®M; b•m ?ÆM KQìE
 >Q H¢T H¢T
 L?QM; i`QM; HÁM; T?•M i?•M F?¬M; +?9i F?BM? i?QìM;- K|M; pm®i çB M +m²M;
 i?¢+? #` ç~v M;QÊ+ ` b m ?mv i ç°M;- F?¬M; M;WM; +?mB b•m tm®M; # M /QÈBX
 > B KQÆB i?QÈ+X
 " KQÆB i?QÈ+X
 "®M KQÆB i?QÈ+X
 L,K KQÆB i?QÈ+X
 u m i?9 pQÊM + Q ?ÆM i`,K i?QÈ+ çB iÈB i`QÈ+ Kti i?B i? v m i?9 F?mv M HQ¢
 +?mB tm®M; /QÈB HÁM; ç'i b•m ?ÆM M,K KQÆB i?QÈ+X
 @ >®M;5
 u m i?9 pQÊM i?'v i? - ç¬B K„i K`m çÄ ?B M H M p iS+ ;B”M FBM? M;QìB- K°i [m
 ç'iX
 aÆM #,M; ç` HB i- M? K i?¢+? M?€v K„i T?mM ` M´imM;- i` M Kti ç'i H”T iS+ tm
 HÈM T?¢K pB ?ÆM KQìB i?QÈ+- ç²M; i?ìB K°i +¶ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ M? M? +
 i`mv M tm®M; HÁM; ç'i- M? K i?¢+? `i M†M; ç ûT H M T?Q i?•M b m +O T?•M i
 _,M; `„+
 h` M M;QìB T?•M i?•M i`mv M ` i? M? •K F?mM; tQÆM; MSi pÐ- K€m iQÆB T?mM
 +?9i +?“K i` iB TiK+ çB M +m²M; ç`Q ç'i- i?B +?¢v +MM; iY i?¬MX
 P M? Q M? Q M?
 u m i?9 pQÊM HQ¢B HB M iK+ M M H M Kti ç'i- Kti ç'i pÐ M€i- T?¢K pB p`B /†K #E
 +ªM? ?Q M; i`M F?“T MÆBX
 :Bì T?9i M`v T?•M i?•M ç½ çB tm®M; HÁM; ç'i b•m ?ÆM p`B i`,K i?QÈ+- K†+ +?Q
 i? M`Q +kM; +?d +ªK M?“M çQÊ+ +?'M ç°M; i?“i M?ÄX
 E?¬M; #B i [m # Q H•m- Kti ç'i v M i oM? i`î H¢BX
 hQªM æ` :B€T #„i ç¬m M^K v M i`QM; HÁM; ç'i +?[i?QÆM;X
 oÈB M,M; HU+ F?¬B T?K+ FBM? M;QìB +O T?•M i?•M- QÈ+ +?WM; iB m T?Q ?Æ
 KÈB ?Q`M iQ`M F?ûT H¢B- K`v m ç M +O v m i?9 F?mv M HQ¢B +kM; #` T?•M i?
 :Bì T?9i M`v i`QM; +Æ i? T?•M i?•M- v m ç M HÈM ?ÆM K°i pÁM;- ç½ iB M ;¬M ?
 @ h?“i bU H` FQ+? i?Q+? T?'M F?Q+?- î GB M o•M bÆM K¢+? H¢B +| K°i +?¶ #`
 i? - M m î i`QM; M`v im Hmv M- +| H) i®+ ç° i?,M; +'T +O T?•M i?•M b) M? M? ?Æ
 *?mB ` F?ÄB HÁM; ç'i- hQªM æ` :B€T M?bM H M F?¬M; i`mM;- T?€i` iB M; i?û
 æ®B pÈB v m i?9 K` M|B- MÆB M`v H` K° ç` bBM? iY M;mv +Æ i`MM; i`MM;- M?Q
 +?B M ç'm imv i?ªQ- H` i?€M? ç` iB M ?| X
 E?B T?•M i?•M +ÁM ç M; +?ûK ;B i bBM? iY i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?- G•K hB n
 >B M .”i [m”MX
 hU ?² M?“M H`v FQ+? i?Q+?- iQ`M #° ç iY i`QM; i`¢B im Hmv M +`M; i? K F?“+ F
 H M HÁM; bQ ç'mX
 :¬M MY i?€M; b m- F?B iÈB i`mM; im¬M i?€M; b€m- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? I
 M;QìB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

@ æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? bQ i, +kM; t¬M; p¬Q +Y i?S #ªv- i?"i bU H¬ #°i M;ÌX

@ G¬M M¬v F?¬M; F?ÄB [m€ i`MM; ?ÊT- M|B F?¬M; +?WM; M¬M; +kM; #` G•K hB r

@ æ´B H¢B H¬ i - ç½ +?B K +S p` i`Q i?S M?'i;¬M ? B M,K- b„T i®i M;?B T H¢B # +kM; F?¬M; + K +?`mX

@ L?QM; ç€M; iB + +?QM? H¬ #¬B / M? +O bQ i, +ÁM /QÈB G•K hB mX

L?|K + Q i¬M; ?m'M Hmv M /Q M? M?"M çQÊ+ iBM iS+ ç m p mB iQÆB ?ÈM ?ÎX

@ Gm"Mi?B M T?9 +O L;mv i JBM? [m" M +?9 F?¬M; i?m FûK i, i, +O M¬M; # Q M v F?¬M; +| ç®B i?O i`QM; >B M ."i [m" M- +?Q M M i?U+ HU+ i, M; H M +?"K K°i

@ >B M i¢B +| G•K hB m ÎT?Q i`QÈ+ - +?d bÊ M¬M; +kM; F?¬M; i? HQÌB #B M;X

"¢+? >²M; S?B F?) +QÌB- H¬K M; QÌB +-K [mv M ?m'M Hmv M /Q M?- ?¼ ?B p¼M; M iQ¬M #° ç iY ç m M;QÆB i`mv i çm´B- ?bM? i?"M? K°i pÁM; im¬M ?Q¬MX

J¼B M;QÌB F?¬M; M;WM; t¬M t Q M;?` Hm" M- K¬ G•K hB m H¢B F?¬M; ? ç w iÈB

*MM; H9+ ç| çB M +?O h?€B h?9+ L;¼+ b m F?B M?"M çQÊ+ iBM iS+ - +kM; ç½ çQ pB M L;mv M E?Q ç M iS T?~K K¶B i?€M; i, M; H M ? B KQÆB pB M- H¬K +?Q G•K

h`QM; M?€v K„i ç½ iÈB +m®B i?€M; b€mX

"¬B / M? +O G•K hB m i`QM; T?ÁM; i?Q Hmv M pšM i?S M?'i- æ¬M; S?QÆM; L;mv pQÊi [m ?„M- K¬ #¬B / M? M;¼+ #Q+? M;QÊ+ H¢B- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? i ? BX

@ >W- i?€M; b m i M?'i ç`M? pQÊi [m M;QÆBX

æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? i?¬K +„M `„M; iU M?OX

hÈB i?€M; #ªv- +¬M; M?B m i?B M i¬B tm'i ?B MX

L;mv M H B hQ J½ ""i "bM? +MM; >„+ GB i #¬B / M? i?S # +MM; i?S iQ- ç½ ç°i T? b m #QÊ+ +?•M Gw ."i S?QM;X

*¢M? i` M? i¬M F?®+ ?B M ` - +ÁM ? B i?€M; i`QÈ+ F?B i®i M;?B T- M?[M; H½Q bBM? KÈBX

G•K hB m +kM; F?¬M; iB T iK+ HQm H¢B i`QM; i`¢B F?' im- K¬ çB ` /½ M;Q¢B >B

h`QM; M?€v K„i H¢B [m i? K K°i i?€M;X

h` M K°i p€+? M9B i`QM; `WM; b•m >B M ."i [m" M i?"M?- K•v KM [m M? [m¬M- €M? >B M ;BÌ ç½ H¬ i?€M; i€K- i?ÌB iB i M;M; #S+X

h?•M ºM? F?¬M; M;WM; /B +?mv M i` M p€+? M9B + Q- i?•M ?bM? T?B m /"i- KÌ º hWM; Hm²M; i?B M ç` M;mv M F?Q M²M; ç"K [m M? [m¬M- iWM; +?B m iWM; i?S bÊ- ? B ç'K ?mv ç°M; - KÆ ?² +| iB M; b'K p M; ` M +?'M ç°M; bÆM +®+X

@ æB5

h?•M ºM? F?) [m€i K°i iB M;- i?•M ?bM? M?Q [m, K` #QÈ+ iÈB- #QÈ+ i?šM; ` M9 o€+? M9B /UM; çSM;- +9B ç¬m M?bM tm®M; F?¬M; #B i + Q # Q M?B m- K•v KM F?¬M; M?bM i?'v ç€v pU+- +?d +ªK ;B€+ +?Q€M; ç¬m ?Q K„i- M m M;½ tm®M; /M i?"M? M€i pKM- i?B +®i p¬ i²MX

h?•M ºM? FB bªB #QÈ+ ` ?Q F?¬M;- ? B +?•M M?Q ;BšK T?ªB K†i ç'i p¬ ?bM?- K•v KM- ?| i?"M? i¬M ºM? KÌ ºQ- ? B i v KÌ ` M?Q ç¢B #¬M; ;BQÆM; +€M?- K°i - i`M ` - b m HQM; i?•M ºM? M?Q +| ç¬B +€M? p¬ ?bM?- M?€v K„i tmv M [m F?2 M iÈB p€+? M9B Î ç®B /B MX

"M +?•M ;BŠK H M K†i ç'i- M;mv M HU+ +m®B +MM; i M #B M- i?•M aM? i?Î T?"Q
p€+? M9B ç®B /B M- i`QM; K„i H°` p ?"B HÁM;X

@ J°i #QÊ+ çB [m F?QaM; +€+? ?ÆM M;"M i?QÊ+- G,M; E?¬M; >Q æ° +O i +m®
G•K hB m i?-K ;"i ç-mX

G,M; E?¬M; >Q æ° +aM? ;BÈB + Q M?'i+| i? FûQ /"B ?ÆM p¢M i?QÊ+- +?ŠM; F?€
M;„M- M?QM; Km®M ç¢i iÈB +aM? ;BÈB M"v F?| F?,M +U+ HÈM- /M b Q #Q F„ +¬M
+€M? p¬ ?bM? b m HQM;- +,M +S +QÌM; ç° M;mv M HU+- +?'i HQÊM; +MM; F?a M
;B M /mv i`b ç¬B +€M? M;mv M HU+ +kM; +| /"B M;„MX

J" G,M; E?¬M; >Q æ° çQÊ+ ?ÆM M;"M i?QÊ+ ç½ t2K M?Q +| +?9i i?"M? iUm- imv`
M?QM; ç½ +| i? t2K M?Q F„ M,M; +?¢v i`®M +MM; i`mv imM; F?¬M; b BX

@ æ€M; iB + ç½ ?ÆM ? B i?€M; i`¬B [m - M?QM; Km®M ç°i T?€ i-M; i?S ? B GQ
FûK K°i Qi- K" M;k +?mv M +O *Ym *?mv M ?mv M +¬M; i`QM; F?QaM; i?ÌB ;B M
i? M"Q ç¢i çQÊ+- M?QM; imv`^M; F?¬M; ç°i T?€- +?'i HQÊM; M;mv M HU+ pšM
M?B m- i,M; H M Qi M?'i K°i i?"M?X

@ J'v M;"v M v i H`+? H½K +?d [m M? [m~M Î M;Q¢B i?"M? >B M ."i [m"M- ?B M i
+| +?9i i?"M? iUm- +| i? çB K°i Qi ç` T?QÆM; t ?ÆM- +kM; F?¬M; iB m T?Q # Q

G•K hB m M?bM [m F?2 M9B- F?|2 K¬B H° p iQÆB +QÌBX

989X *?QÆM; 989, L;k o,M hQ+? .`+?

*?QÆM; 989, L;k o,M hQ+? .`+?X

E?2 M9B M?Q p"v #bM? i?QÌM; ?| T?"K +aM? Km®M çB [m i?"i F?| F?,M- #B M
+?•M M9B çB çQÌM; pÁM;- Qi M?'i +kM; ? Q T?Q p" B ;BÌ i?"K +?Q H" K°i M;"v +kM

@ L|B p"v v m i?9 +MM; HBM? /QÊ+ # M FB ?ŠM H" M?B m ?ÆM F?¬M; Qi çBX

h`QM; HÁM; M;?o M?Q p"v- G•K hB m i?a M;QÌB M?av p"Q i`QM; M9B b•mX

@ G¢B H" K°i ;®+ u M oo i?aQ iS ;B B- MÆB M"v +€+? t >B M ."i [m"M- [m a M?B
F?¬M; QiX

>€B tm®M; K°i ;®+ HBM? /QÊ+ M^K /QÈB K°i i aM; ç€ HÈM- G•K hB m tQ v M;QÌB
KQÌB i?QÊ+- i?-M i?€B M?"M M?½X

G9+ M"v ?„M ç½` F?ÄB i?"M? M;"v i?S M,K- i`QM; K'v M;"v M"v ?„M HB M iK+ çB
ç-m iB M ?„M çB iÈB ç` T?QÆM; t M?Q i? F iW F?B iÈB >B M ."i [m"MX

@ E?QaM; +€+? t M?Q p"v- pä ;Ba #bM? i?QÌM; Qi M?'i T?aB /MM; ?ÆM MY i?€M
im Hmv M pW ibK FB K HBM? /QÊ+ +?d i®M M,K M;"v ç½ iÈB MÆB ç•v- +| G,M; E
M?B m H„KX

J'v M;"v M v ?„M ç½ ?€B ;¬M ? B KQÆB ;®+ HBM? /QÊ+ iS ;B B- ? B ;®+ HBM? /Q
i`QÊ+ FB i?"i bU F?¬M; /€K M;?o [m X

G•K hB m M?"M M?½ M;?d M;ÆB i` M i aM; ç€- ç°i M?B M F?m M9B`WM; T?Q i`Q
?²X

@ *| +?B M ç'm\

G•K hB m M?QÈM; K"v- i?a M;QÌB M?av tm®M;- i?•M ?bM? H|2` p" B H-M ç½ #B

h` M K°i K aM? ç'i i`®M; +€+? +?¶ +O ?„M +?WM; K'v +?K+ /†KX

*?mM; [m M? H" K°i K^aM? +•v +@B M; ½`¢T- î; B[ ç'i i`®M; +| K°i +QM v m i?9 #°
H^M- ?bM? i? i?"i F?'M; H²M?Q iÁ M?" ç M; M^K- i?•M ?bM? T?O FQM +?'i M?–
í ç®B /B M- K°i M?|K M; QìB p•v [m M? F?„T #®M T?Q - F?¬M; Qi M; QìB p i K€m H
+| K'v +¶ i?B i? X

@ hB m GQÆM; - +QM +MM; J°M; o•M iB m i?Q çB i`QÈ+ - +?9M; i çB M; ,M H¢B +C
J°i M K iY i`mM; MB M +–K i? M? FB K #^M; iQ +?ûK H M +QM iQ+? /`+? i?"i HÈM
@ E?¬M; çQÈ+ - +? - +QM F?¬M; i? #Ä H¢B K¼B M; QìB- +QM Km®M +MM; K¼B M
J°i i? M? MB M +?WM; ? B KQÆB im' B- /€M; M; QìB +| +?9i M? im'M +„M ` ,M; M|
@ æWM; /•v /Q - î H¢B MÆB M"v K¼B M; QìB b) +? i? i- ? B M; QìB çB i`QÈ+ - +?
hQ+? .`+? M"v- ç M H9+ ç| iB T iK+ çm' B i?2Q- b) F?¬M; +| pB +; b ç•mX

L K iY +„M ` ,M; M|B- M?QM; €M? K„i ?„M p¬ +MM; M; QM; i`¼M; - €M? K„i HQm Hn
M?B M ?„M #B i HìB M|B +O KbM? +?d pb Km®M i? M? MB M`ìB çB K" i?¬BX

@ hB m GQÆM; - ç m i¢B Km°B- H) ` F?¬M; M M iÈB MÆB M"v ibK FB K hBM? J°
i?9+ i?9+X

J°i i?B m M[+| +?9i tBM? ç T MS+ Mî M|B- i`QM; K„i K M; i?2Q p ?®B ?"MX

@ hB m GQÆM; - +? #B i +QM F?¬M; Km®M çB- M?QM; +QM M M bmv M; ?o +?Q J
L K iY + Q ;B¼M; [m€i,

@ *?ŠM; H) +QM Km®M +?Q M" M; +? i î +?¶ M"v b Q\

@ *? 5

h? M? MB M i?®M; F?' ?¬ K°i iB M; - çQ K„i M?bM i?B m M[- i`QM; K„i ?B M H M
FûQ i?B m M[#Ä +?¢vX

L; k o, M hQ+? .`+? M?bM i?'v- ç¬B K„i [m, /` tQ v +?mv M- ç°i M?B M ç°M; - #Á M?

@ a9+ bBM?- i`QÈ+ iB M t¬M; [m +Y ^B +O H½Q iY `²B M|B b m5

L K iY ;B" M [m€i K°i iB M; - +?ûK ` K°i FB K- i`QM; ?Q F?¬M; p M; H M iB M; ;–K
M?Q H¬B çbM?- K" p" B i M pä ;B^ F?€+ +kM; ;B" M /[[m€i iQ t¬M; iÈBX

*€B çm¬B /" B i`ÆM im°i +O L; k o, M hQ+? .`+? ç°i M?B M pmM; ` - +?B + çm¬B H
p¶ H M M; QìB ? B ;½ pä ;B^ - H" T iS+ ç2K ? B M; QìB ç€M? # v- M†M; M ç" T ;½v p
;•M ;½v tQÆM; X

G9+ M"v +U FB K +O M K iY b„T #' i`9M; ç–m v m i?9

J°i +?B + HQÐB çÄ M?Q K€m /" B iÈB p" B i?QÈ+ ç°i M; °i #„M ` çB K i`9M; i?•M FB
`mM H M- i?•M ?bM? ?„M # v M; QÈ+ i`î ` - i?B m +?9i M[F?¬M; ;B[çQÈ+ +U FB

*kM; K v ?„M H" pä ;B^ ?| T?" K bÆ F€- î; B[F?¬M; i`mM; ?Qi b•m K°i ?ÆB KÈB ;
S?®+ tmv

*MM; H9+ ç| - i`QìM; FB K +O p" B pä ;B^ F?€+ #' i`9M; M; QìB L; k o, M hQ+? .`+? - i
M?–v i M? ?¬B- i`QìM; FB K +?ûK i`9M; +?d T?€i ` +?9i i? M? •K- HQm H¢B ? B
+O M|X

u m i?9 ç m çÈM tQ v M; QìB p T?Q ? B pä ;B^ X

@ a9+ bBM?- +| /kM; F?Q ç®B +?B M pÈB i 5

L K iY +^ FBM? ?ûi HÈM K°i iB M; - # v p9i iÈBX

E?Q^M? +€+? +?B M i`QìM; p" B /†K- i? M? MB M /WM; H¢BX

@ J°M; o•M- Km°B K m M? M? p çB- +| hBM? J°M; i?ªQ Km°B M?'i ç`M? +| i? i`
M?'i T?~K- ç M H9+ ç| H" +| i? ;B M?"T >„+ o•M i?"M?X

h? M? MB M FûQ i v i?B m M[- €M? K„i i?•K ibM? M?bM M" M;- MQÊ+ K„i S ` - M
i?B m M[poM? pB M ;?B M?Ê i`QM; HÁM; ,

@ J°M; o•M- i v m Km°B- M?QM; i +kM; v m +? i - i F?¬M; i? #Ä H¢B ¬M; 'v5

.Si HìB i? M? MB M #m¬M; i v tQ v M; QìB H Q p ?QÈM; +?B M i`QìM;- MQÊ+ K„i

h` M +?B M i`QìM;- M K iY F?¬M; T?ªB ç`+? i?O +O L;k o,M hQ+? .`+?- pW +| +
?Q¢i M?€v K„i p¶ H M M;U+ M K iY- M;mv M HU+ T?€ M€i- M K iY # v M;QÊ+ ` M
i?K- T?mM ` M;KK K€m iQÆB KÈB `ÆB tm®M;X

æ¬B K„i v m i?9 •K H½M? M?bM +?^K +?^K M K iY- T?mM HQÐB #„M ` X

@ E?¬M; çQÊ+ i´M i?QÆM; +? i 5

h?ìB çB K K'm +?®i- i? M? MB M ç½ p¼i iÈB- K°i FB K #´ H M +?B + HQÐB +O v
#„M M;QÊ+ ` - KB M; T?mM K€m iQÆB- i`QìM; FB K # v K'i- M?QM; i`QM; +?ÈT K

E€ EB M bÊ ?½B- i`QM; HÁM; bªM bBM? w`9i HmB- M?QM; G•K hB m H`K b Q +?
i v b) F?¬M; +?9i HQm ibM?X

h?•M ?bM? +?Êi M?Q€M; H M- G•K hB m M? M? M?Q +?ÈT tm'i ?B M i`QÈ+ M; QÌB

@ æB +? i çB5

E€ EB M #B i KbM? F?¬M; i? HmB- M; mv M HU+ #MM; M' iÈB KS+ i" M +MM; - HU+
HU+ #' ` K°i FB KX

*?B M ç Q pmM; H M- K°i ç Q M; , M i`Î E€ EB M- HçB ç€ KçM? ` K°i +QÈ+X

*?•M T?ªB G•K hB m M?€v K„i ç€ i`9M; #KM; E€ EB M- E€ EB M ?ûi iQ K°i iB M; #
?bM? M†M; M bm'i i` M K†i ç'i M?Q K°i +QM +| +? iX

L; mv M i`b +O ?„M ç½ #` K°i +QÈ+ +O G•K hB m ç€ M€i- M; mv M HU+ t!B KÁM- ç
T?K+ HçB- b m M`v i? "K +?Q +ÁM F?¬M; #^M; K°i M; QÌB i?QÌM; X

@ E€ EB M i`QÎM; H½Q5

o K†i / [iÈM +O E€ o•M M?€v K„i ç¼M; HçB- i`QM; K„i iQ€i ` ?QªM; bÊ F?¬M +M

•M? K„i G•K hB m /WM; i` M K†i E€ o•M- #, M; bQÆM; M?Q K°i i? M? +QÆM; ç QX

@ L; , M HçB ?„M +?Q i 5

E€ o•M i?ûi H M +? !B i B- tQ v M; QÌB HB M #Ä +?çv ` F?ÄB ççB bªM?- M; v +ª
+kM; F?¬M; i? K ç wX

>ÆM KQÌB ?° p çB i?2Q E€ EB M ç m`mM H M- M?QM; i?B m ; B ; †T MçM #¼M ?„
iQ K°i iB M; çB M +m²M; t¬M; H MX

h?•M ?bM? G•K hB m M?Q€M; H M- +kM; F?¬M; i?'v +| ç°M; i€+ ?ÆM KQÌB ?° p
i?®M; F?' F m` M- M; mv M i`b ç m #` G•K hB m M?€v K„i T? #ÄX

*?Êi ?Q K„i- G•K hB m ç½ çB iÈB i`QÈ+ K†i E€ o•M- ; BÌ T?9i M`v ?„M i? "K +?Q +A
ççB bªM?X

@ L; QÆB /€K ; B i i - i H` +QM i` B i`QÎM; i`'M h?€B aÆM- M m ; B i i M; QÆB M?

E€ o•M ?QªM; bÊ F m iQX

@ G9+ M`v +ÁM /€K HÈM iB M; - M?QM; i p®M F?¬M; ç`M? ; B i M; QÆB5

G•K hB m HçM? HMM; H M iB M; - ç°i M?B M ç€ ` K°i +QÈ+X

@ ?5

E€ o•M [m€i iQ- M; mv M i`b T?€ M€i- i?•M ?bM? [m€`çT i` M K†i ç'i M?Q +? ! +? i

@ L; mv M i`b +O i M; QÆB /€K T?€ M€i- F?¬M;

E€ o•M ?QªM; bÊ F m iQ H M- h?QÆM; E?mM; ççB HK+ pä ; Bª pB i¬M- M; mv M i`b
M?•M- +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM H` +? iX

@ *9i çB5

G•K hB m [m€i HçM? K°i iB M; - E€ o•M +MM; ç€K ?° p ; B M M M çSM; H M- F +ª
MÈT HQ bÊ +?"i p"i +?çv ` M; Q`B- i`QM; €M? K„i E€ EB M i`"M ç-v Q€M ç°+X

G•K hB m i?ªM M?B M F?¬M; i? K ç w- +?d H` K°i T? M?•M K`i?¬B- +| i? H"i M
?„M H` ç iY ?m'M Hmv M /Q M?i?B M i`B >B M ."i [m" M- +?d H` K°i i`QÎM; i`'M M
i`QM; K„i ?„MX

h` M i?U+ i M m H9+ M`v ç M; Î M; Q`B /½ M; QçB- G•K hB m ç½ /B i +Ä i" M ; ®+ -
i`'M- M; v +ª ç€K M; QÌB E€ o•M +kM; F?¬M; /€K +¬M; F? B ; B i M; QÌB- +?d /MM; /
M; QÌB T? çB K`i?¬BX

@ G•K i?B m ?B T- M;QÆB ç½;•v` ç¢B ?¼`²B- E€ o•M H` +QM i` B E€ aÆM- ?„
i`M- H` + Q i?O ?| T?K i`mM; F€ çdM? T?QM;- M m M;QÆB +ÁM F?¬M;`ìB çB i`
i¢B M;QÆB F?¬M; i? çB >„+ o•M i?“M?- +?d +| çB >B M .”i [m”M i?“M? KÈB F?¬M;
/€K ç°M; i?O i`QM; [m”M i?“M?X

.B T >€+ i?’v p”v HQ H„M; p°B p”M; M|BX

h?ìB çB K M;mv +Æ- ?„M M;?o iÈB ç-m iB M F?¬M; T?ªB M M;mv .B T ;B - K” H
M?Q G•K hB m HB M HKv p”QX

@ u M i•K çBX

G•K hB m H„+ ç-m- i?ªM M?B M M|B,

@ h i?“i Km®M M?bM t2K h?€B aÆM i`QÎM; i`M`®i +K+ H” M?•M p”i M?Q i? M”Q
.B T >€+ ;B”i KbM?- ?„M F?¬M; #B i pb b Q G•K hB m +| iU iBM M?Q p”v- M?QM; M
?ŠM H” +| #®B +ªM? #’i T?“KX

@ G•K i?B m ?B T- H-M M”v i?“i bU ç i¢M;QÆB- M m F?¬M; +| M;QÆB .B T ;B i
.B T >€+ M #”B M;QìB +?[i?QÆM;- H¢B +?“T i v +ªK FQ+? M|BX

@ E?¬M; +| ;b- ;†T +?mv M #’i #bM?`9i ç Q iQÆM; i`Ê K” i?¬BX

G•K hB m M|B iB T,

@ .B T ;B +?O- i HQm H¢B K°i H€i F?¬M; +| p’M ç ;b çB5

oW`²B ?„M T? #Ä M?B m M;QìB +O E€ ;B - M|B F?¬M; +?WM; b) +| M;QìB +O
G•K hB m +ÁM +?Q i?`ìB çB- M m F?¬M; E€ ;B b) ç’ ? ii°B H¶B H M M;QìB .B
.B T >€+ M;~M` - i`QM; HÁM; p¬ +MM; +ªK FQ+? H¢B F?¬M; #B i M M M|B ;bX
” M i`QM; K°i T?O ç ?”Q ?Q i¢B h?€B aÆM i`M- E€ ;B ç M; H•K p”Q T?šM M° F?
@ L;QìB M”Q- i•K iQ ç°+ €+ M?Q p”v- T?€ ?Ov +ªM;mv M i`b +O o•M M?B5
h`QM; ç¢B bªM?- K°i i`mM; MB M K†+ €Q p”M; F?Q i? i?•K i`-K ç M; T?šM M° [m
*?mM; [m M? ?„M- K°i Qi M;QìB +| i?U+ [mv M b„+ K†i t M? Kûi- ?B M M?B M +kM
h`QM; h?€B aÆM i`M- E€ ;B H” ç M?’i ;B i°+ +?•M +?QM?- F?¬M; +| B /€K T?ª
#”B / M? i?S # i`QM; i`M ç„+ i°B #¼M ?„M +kM; T?ªB`ìB F?ÄB MÆB ç•v- Î MÆB M
+?•M +?QM?X

@ S?K i?•M- +? M?’i ç`M? T?ªB H”K +?O +?Q +QM ?5

h`QM; ç¢B bªM?- E€ o•M F?|+`®M;- i`QM; K„i H|2 H M Q€M ç°+ M|B,

@ S?K i?•M- +?d +¬M +?` i v- M?’i ç`M? b) +? i +? i çQÊ+ iB m iY ç| - +?d ;B i +
K®B ?”M i`QM; HÁM; +O +QM- +QM M?’i ç`M? T?ªB i` i’M ?„M Km®M b®M; F?¬M
i?•v ?„M p¢M çQ¢M- +ÁM +| M;QìB +O .B T ;B - K°i M;QìB +kM; F?¬M; #m¬M; i?
E€ o•M M;?B M`,M; M;?B M HÊB- M;mv M i`b +O ?„M #`T? - +m°+ çìB t2K M?Q ç
HÈM- /M F?¬M; i? H”K pä ;BªM?QM; pšM +ÁM H”K çQÊ+ T?9 ;B +¬M; iYX

@ h?M M”v M?’i ç`M? T?ªB #€Q- M?QM; +,M +S i?2Q ibM? #€Q iB m iY FB`’i i` i
KQÆB- +| çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q i? #®B +ªM? b) F?¬M; #bM? i?QìM;- ?ÆM M[M;
M?Q p”v- i?U+ HU+ i?“i FBM? M;QìB ?X

98NX *?QÆM; 98N, h`QÊ+ E?B æB >„+ o•M h?“M? URV

hmv `^M; T?šM M°- M?QM; /M b Q H`K K°i; B +?O- E€ aÆM +kM; H` H½Q i?“M? iB
t9+ ç°M; H`K +?mv M F?¬M; bmv M; ?oX

@ :B +?O- M; ?2 E€ EB M; BªM; i?m”i- iB m iY FB çQ+? i?“i F?| ç®B T?| - M?QM; I
Km®M #„i çQÊ+ ?„M pšM H` / /`M; X

h`QM; ç¢B bªM?- K°i H½Q; Bª i|+ ?Q `•K H¢M? HMM; M|BX

G½Q; Bª M`v H` pä; Bª ?| T?“K i`mM; F€ ç¢B i?“M?- +ÁM +| K°i ?| T?“K i`mM; F
i? K p`B ?| T?“K bÆ F€- H½Q; Bª F?¬M; iBM +ª ç€K M; QÌB HB M i?O H¢B F?¬M; I

@ E?¬M; çQÊ+- K°i F?B +?9M; i ` i v- i?“M? +¬M; i?b F?¬M; M|B- M m i?“i #¢B #
b) iB M HmB F?| F?, MX

E€ aÆM H„+ ç¬mX

@ S?K i?•M- p”v H`K b Q #•v; BÌ- +?šM; H) #Ä [m +?Q iB m iY ç| +MM; .B T; B 5
E€ o•M Q€M ç°+ M|BX

@ æQÆM; M?B M F?¬M; i? #m¬M; i? #¼M ?„M5

h`QM; K„i E€ aÆM ?B M H M b€i F?Q b„+ #ûM,

@ *?šM; H) +€+ M; QÆB ç½ [m M- M, K ç| GQm; B +? i M?Q i? M`Q b Q\

@ >mv i S?QM; ç¢Q5

L; ?2 M|B M?Q i? - K’v M; QÌB i`QM; ç¢B bªM? ç m H° ` ?mM; [m M; X

>mv i S?QM; ç¢QX

J°i ç°B +QÌM; ç¢Q t9 / M? p M; /°B i`QM; T?¢K pB M; ”M /†K; -M h?€B aÆM i`’MX

S?¢K pB i? HU+ +O #¼M ?„M +?šM; M?[M; iÈB; -M h?€B aÆM i`’M- M; v +ª p`B
Q T?O- ç†+ #B i iB M ?”M? ?Q¢i ç°M; ;B i M; QÌB +QÈT +O X

Í; -M >B M .”i [m”M i?“M?- +€+ HQ¢B i? HU+ i`”M ç-v- .B i GBM? +®+- E, i?“ #°
t2M imM; ?Q”M?- M; v +ª >B M .”i [m”M +kM; F?¬M; i? ?Q”M iQ”M M„K; B[i`QM;
i?¬M t|K /QÈB K¶B i? HU+- +MM; K°i Qi i? HU+ #Q ~M- bQ b€M? pÈB h•M o i?“
?Q”M? ?”M?- +| i? M|B H` ?¶M HQ¢M ?ÆM M?B mX

>mv i S?QM; ç¢Q +| # ; ½ i?O HoM?- ç¢B i?O HoM? H` ?| T?“K i`mM; F€ çdM? T?
i K i?O HoM? H` ?| T?“K i`mM; F€ ç¢B i?“M?- KQÌB i?“M? pB M ?| T?“K bÆ F€- p

æ°B +QÌM; ç¢Q M?Q p”v imv F?¬M; i? bQ b€M? pÈB i? HU+ >„+ GQM; i`¢B î h•M
F€ i?“M? i`’M /QÈB i`QÈM; M`Q +O >„+ o•M i?“M? ç½ t2K M?Q p¬ +MM; FBM? M; C
>mv i S?QM; ç¢Q i?“K +?Q +| i? ç2K E€; B K¢M? M?’i h?€B aÆM i`’M ?Ov /B iX

J°i H` ç°B +QÌM; ç¢Q t9 / M? p M; t - K°i H` M; QÌB +-K [mv M i?U+ i h?€B aÆM
F?¬M; M M ç°B i`ÌB +?mM; - MQÊ+ HY #’i /mM; - M?QM; i` M i?U+ i E€; B +MM; >
HB M H¢+ HšM M? mX

L?|K M; QÌB G•K hB m +kM; F?¬M; ?B m `ä KQm F +O E€; B - K½B +?Q iÈB #m’B
+O E€; B iÈB T?B M T?S+X

*?¢M; p¢M; - .B T; B i’ +?S+ iB +`QÊm +?B m ç½B G•K hB m- K¼B M; QÌB p•v [m

@ .B T; B +?O- E€; B #€ ç¢Q +”M [m’v M?Q i? - +?šM; H) >„+ o•M i?“M? F?¬M; +

h` M #”M`QÊm- G•K hB m /Á ?ÄBX

@ G•K i?B m ?B T +| çB m F?¬M; #B i- E€; B +| i? i`î i?“M? M; QÌB +-K [mv M i?
M; Q¢B i`W i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B H¢B +| HB M ? pÈB ç¢B; B i°+ >„+ o•M i?“M?-

K°i Qi i?`M? i`'M- i?U+ i H` /Q K°i Qi çϕB ;B i°+ i`QM; i?`M? T?•M T?®B M„K ;B
HÊB Q+? ç m T?ªB M°T H M >„+ o•M i?`M?- +?Q M M ç®B pÊB M?[M; ?`M? pB +O
M€Q [m€ HÊM- >„+ o•M i?`M? ç m K„i M?„K K„i KÎ- b) F?¬M; [mªM [m€ M?B mX

.B T >€+ #`i ç„+ /o i?Î /`BX

@ .B T ;B +?O- i M;?o +?9M; i ç½ F?¬M; Î HϕB h?€B aÆM i`'M çQÊ+ M[- E€ ;B
i X

:B h?`M? m®M; ?ÊT `QÊm HÊM- i?¬M b„+ HQ H„M;X

@ æB m M`v i +kM; #B i- iW i?€M; i`QÊ+ F?B E€ ;B T?€B M; Q`B M|B +?mv M +O
/B +?mv M iQ`M ;B ç M >„+ o•M i?`M?- M?QM; >„+ o•M i?`M? F?¬M; M?Q h?€B a
Hmv M /QÊ+ bQ- M?QM; +?d çϕi iÊB M?`T?~K bÆ ;B B- .B T ;B M?B m M; Q`B ç
+¬M iB M- i p®M ç`M? ç2K bªM M;?B T i`QM; i`'M #€M i` Q i v- b m ç| çB >„+ o•M
;B ç°+ €+ M?Q p`v- ç½ çQ ` iBM iS+ M M F?¬M; B /€K Km - M?Q p`v /M +| iÊB
+kM; F?¬M; i? b®M; v MX

.B T >€+ HB M iK+ H„+ ç¬m i?Î /`B,

@ L?QM; ?¬K M v M;?2 E€ o•M M|B M?Q p`v- +?d bÊ /M +?9M; i iÊB >„+ o•M i?`M
+?dM? Hw +?9M; i X

æ®B pÊB .B T ;B K` M|B- ç„+ i°B E€ ;B +,M #ªM +?QM? H` F?¬M; +ÁM çQ`M; `9i

@ S?K i?•M- +? v M i•K çB- ?¬K M v +| :B i?9+ i`Ê ;B9T- `®i +K+ +QM ç½ ibK ç
i?ªQ iS ;B B- +| hBM? J°M; i?ªQ +QM M?`i ç`M? +| i? i`Î i?`M? K°i Hmv M /QÊ+ b
;B i°+ i`QM; >„+ o•M i?`M?- M?Q p`v E€ ;B b) F?¬M; i`„M; i`ÊM ç°M; i?O pÊB +?

.B T J°M; o•M +„M `„M; M|B- p K†i FB M M;?`X

@ æ9M; `²B- J°M; o•M ``i +| i?B M T?9 +? /QÊ+¬ M?QM; iBM? i?¬M HU+ +?d FûK
J°M; i?ªQ- M|B F?¬M; +?WM; +| i? i`Î i?`M? K°i M?`i T?~K Hmv M /QÊ+ bQ- +| H)

:B h?`M? ;`i ;`i ç¬mX

.B T J°M; o•M KQ`B i€K im´B- H` M?` +?mv M +?•M pä ;Bª- Hm`M i?B M T?9 F?¬M
F?¬M; t2K H` i?B M i`B- M?QM; M m +| i? i`Î i?`M? M?`i T?~K Hmv M /QÊ+ bQ- #
+O Hmv M /QÊ+ bQ +?d +¬M +| i? ;B M?`T çϕB ;B i°+ i`QM; >„+ o•M i?`M?- +| H

h`QM; h?QÆM; E?mM; çϕB HK+- K°i Qi ;B i°+ F?´M; H² M; QϕB i`W #²B /QÐM; ç
K`B +?`Q K°i Qi ç iY ;B çbM? #bM? i?Q`M; +| i?B M T?9- M?Q p`v b) F?¬M; iÊB K
i`B K` #`HQϕB #Ã- çQÆM; M?B M M m .B T ;B ;B M?`T çϕB ;B i°+- +| H) b) M iC
i?m°+- ç•v +kM; H` +?mv M #`i ç„+ /oX

@ S?K i?•M- +QM +kM; b) M;?o #B M T?€T ;B M?`T çϕB ;B i°+- M?Q p`v J°M; o•M

:B GQÆM; +„M `„M; M|BX

L,K M v ?„M ? B KQÆB K®i im´B- H` +?•M pä ;Bª i K +?mv M- imv F?¬M; i? bQ b€
ç¬m- M?QM; +kM; t2K M?Q K°i M?•M i`B- +| H) +kM; b) çQÊ+ çϕB ;B i°+ pW w #²

L;?2 H`B M|B +O K¼B M; Q`B- G•K hB m F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç¬mX

L?[M; i? HU+ # M M; Q`B M`v F?¬M; F?ÄB [m€ ?¶M HQϕM- F?¬M; +€+? M`Q bQ b€
F?¬M; i? iBM çQÊ+ M m h•M o i?`M? +kM; ?¶M HQϕM M?Q p`v i?b b) M?Q i? M`
;B i°+ T?ªB /B +?mv M iÊB >B M .`i [m`M i?`M?- M?QM; +?d bÊ çB /¼+ çQ`M; +k
/½ M; QϕB ?Q M; pmX

E?B iB +`QÊm b„T +?`K /Si- .B T >€+ +?Êi [mv i i•KX

@ :B ?mvM? ç - pb J°M; o•M- pb M?[M; ç iY +ÁM HϕB +O .B T ;B - i ç½ [mv i ç`
>„+ o•M i?`M?- i F?¬M; i? HQm Hmv M +O +ªB i`QM; h?€B aÆM i`'M çQÊ+ M[-

+ÁM /Q /U i bÊ b) F?¬M; +| +Æ ?°B- M m M?Q iB m ç°B K¢Q ?B K ;Bª +O M;QÆ
i?¬M?- i?b +MM; çB i?¬BX

:B h?¬M? i`¬M? i`¼M; M|B,

@ *ÁM +¬M M|B b Q- +?9M; i çQÆM; M?B M +MM; çBX

Zm M ? ;B[J°M; o•M +MM; :B GQÆM; - +? K ç¬B # M ç m ? v #B i- #^M; F?¬M;
ibM? M;mv M K¢Q ?B K ç„+ i°B E€ ;B K¨ çSM; +?mM; K°i +?¶ pÈB .B T ;B X

9eyX *?QÆM; 9ey, h`QÈ+ E?B æB >„+ o•M h?¬M? UkV

*?QÆM; 9ey, h`QÈ+ F?B çB >„+ o•M i?¬M?X UkV

@ G•K i?B m ?B T- tBM i?S H¶B i F?¬M; +?B m ç½B çQÊ+ +?m ç€Q- M?QM; +?d +
M m G•K i?B m ?B T +| v m +¬m ;b- +S ç M >„+ o•M i?¬M? ibK i - /M pQÊi HY [m
iWX

.B T >€+ +?„Ti v- i?¬M b„+ FB M M; ?` M|BX

@ :B h?¬M? M¨v +kM; p¨vX

:B h?¬M? ?¬Q T?|M; M|B- i?•M H¨ pä ;Bª- G•K hB m ç½ ? B H¬M +Sm iQM? K¢M;
H|B H¨ +| i? #€Q ç€TX

G•K hB m F?Q€i i v- M?bM ` p i?U+ i?¬M? i`QM; K„i ? B M;Q|B- ç°i M?B M +Q|B

@ æWM; p°B p¨M; M|B H|B +€Q #B i- i pW H9+ +kM; Km®M çB >„+ o•M i?¬M? K°i
+MM; çB i?¬BX

@ ?

> B M;Q|B .B T >€+ +MM; :B h?¬M? ç m bYM; b®i- K¨ M?[M; M;Q|B +ÁM H¢B ç m
K„i iQ€i ` p KWM; M?Q çB MX

h?¬M? pB M .B T ;B F?¬M; Qi- /½ M;Q¢B p¬ +MM; M;mv ?B K- pÈB i?U+ HU+ +O
M;mv ?B K- +?d bÊ F?¬M; i? ç M çQÊ+ >„+ o•M i?¬M?- pW `²B ?¼ +ÁM ç M; HQ
F?¬M; M;?o iÈB G•K hB m Km®M çB +MM; ?¼- M?Q p¨v +Æ ?°B b®M; b|i +O ?¼ b

G•K hB m KdK +Q|B- p®M ?„M +ÁM ç M; /Q /U M M [m v p ?m'M Hmv M /Q M? ? v
#•v ;B| F?¬M; +¬M /Q /U- +| +•m M|B +Sm M;Q|B M M +Sm iÈB +MM; - M m F?¬M; +
+?d bÊ .B T ;B F?¬M; +ÁM b®M; iÈB çQÊ+ >„+ o•M i?¬M?X

>ÆM M[M?bM i?'v .B T J°M; o•M- G•K hB m ;B®M; M?Q i?'v çQÊ+ G•K L?m- +k
+MM; +? K +| F?Ä2 K¢M? ? v F?¬M;X

@ >„+ o•M i?¬M? b Q- ? B ?mvM? ç h`¬M hBM? .m ?ŠM +kM; î ç| - pW H9+ çB ;†
h`QM; HÁM; G•K hB m M?O i?¬KX

L;¨v ?¬K b m- b€M; bÈKX

G•K hB m çB ` b•MX

@ G•K i?B m ?B T- M K tQM; çB K i•K +?9M; i tm'i T?€i çBX

.B T >€+ ç½ +?| î M;Q¨B +Y iW b€M; bÈKX

*ª ç K [m ?„M +Æ ?² F?¬M; M;O- +?m¬M #` ? i i?ªv ç² p¨i i`QM; i`'M- i`QM; ç| +|
K M; çB- +?d ç2K K°i Qi ç² [mw i`¼M; - ç•v H¨ pb +| i? tm'i ?¬M? M? M?¬M; ?ÆMX

G•K hB m ;"i ;"i ç-mX

a m MY + M? ;BÌ- ç°B M;k .B T ;B +?çv M? M? ` F?ÄB h?€B aÆM i`'M- çB i?ŠM
h`QM; h?€B aÆM i`'M- ççB bªM? E€ ;B X

@ æçB M?•M- çQ`M t2 +O .B T ;B ç½ `ÌB F?ÄB h?€B aÆM i`'M- i?B m MB M FB

J°i ?° p [m€ K°i ;®B i`QÈ+ K†i E€ aÆM +mM; FQM? M|B- +?mM; [m M? +ÁM p`B E

@ .B T >€+ i?"i +| [mv i çQ€M- M?B m +O +ªB +MM; +Y ?`M; M?Q p`v M|B F?¬M;

E€ aÆM +QÌB HçM? K°i iB M;- ç°M; i€+ +O .B T ;B F?¬M; [m çQÈ+ €M? K„i +O
.B T ;B +| [mv i çQ€M M?Q p`v- ç´B HçB H` ?„M +?Q +?„+ +| i? H`K çQÈ+X

@ :B +?O- +?9M; i H`K b Q #•v ;BÌ\

J°i ;½ i`QÎM; H½Q /Á ?ÄBX

@ *?Ì t2K- i ç½ b„T t T tQM; tm¬B- F i +K+ +O .B T ;B +MM; GQm ;B M?Q M? n
F?¬M; +ÁM b®M; ç M çQÈ+ >„+ o•M i?`M?X

E€ aÆM +QÌB HçM?X

@ *ÁM +| iB m iY ç| - HçB çB +?mM; pÈB .B T ;B - KB M +?Q i iB T iK+ T?€B M;QÌ

J°i iB iQÆB +QÌB •K H½M? ?B M i` M K†i ?„M- i`M ç-v b€i F?QX

>„+ o•M i?`M? +€+? h?€B aÆM i`'M K´v M;`M /†K- M m çQ`M M;QÌB iQ`M HU+ çB
+?çv iÈB- M?QM; M m M;²B t2 M;U T?ªB /MM; MY i?€M;X

@ s2K ` +m®B i?€M; i€K F?¬M; i? [m v p F`T i?ÌBX

h`QM; K°i t2 M;U `°M; KÎ ?`Q ?Q - G•K hB m F?Q M? +?•M M? ;B¼M; M|BX

@ oW H9+ M?•M +Æ ?°B M`v im Hmv M K°i +?9i- i`QÈ+ ç| +?ûK ;B i p`B M;`v i`QM
M;°X

.€i +?B /€i +?B

h? M? •K #€M? t2 [m v pÁM; F?¬M; M;WM; p M; H M- G•K hB m ç½ ç„K +?bK i`QM

h`QM; bÆM /½ K M? K¬M;- K°i çQ`M t2 +?WM; p`B +?K+ M;QÌB ç M; +?"K `½B çB

*?QM? H` ç°B M;k .B T ;B tm'i T?€i iW h?€B aÆM i`'MX

.B T ;B çB >„+ o•M i?`M?- /¼+ i?2Q çQÌM; çB p¬ +MM; +~M i?"M- iMv i?ÌB +?m~M
M?QM; HB M iK+ p`B M;`v ç°B M;k F?¬M; ;†T çQÈ+ M;mv ?B K ;b- +?d M;šm M?B
;Bª i`QM; ç°B M;k HB M i?O ;BªB [mv iX

h`QM; M?€v K„i ç½ M,K M;`v i`¬B [m X

h`QM; t2 M;U m i®B- G•K hB m M;²B M?„K K„i p`M +?mv M M;mv M HU+ i`QM; +Æ

*®i +®i

L?Q +| ç² p`i ;b ç| H,M H°M [m HçB i`QM; i?•M i? +O ?„M- iWM; i? M? •K i? M? i
` - H`K +?Q M;QÌB i +| +ªK ;B€+ p¬ +MM; F€ HçX

* b€i

æ°i M?B M- K°i i? M? •K i? M? i?9v p M; H M- ;B®M; M?Q +| p`i ;b pĐ i M- K°i +†
T?€iX

@ >¬

JÎ ? B K„i- G•K hB m i?Î T?`Q K°i ?ÆB- ç¬B K„i +`M; i? K i?•K i?9v i`¬K´MX

@ h-M; i?S ? B GQM; hQÊM; Hmv M i? - i?"i bU H" F?| F?,M- iB m T?Q ; -M # i?€M
M?QM; Hmv M i?"M? i-M; i?S ? B- HU+ HQÊM; +MM; +QlM; ç° +Æ i? +O i iU ?
aB i +?†i M„K i v- G•K hB m +^aK ;B€+ +^aM; QlB i`"M M; "T HU+ HQÊM; - i v bB i +?†
F?mM; tQÆM; p M; H M ` ,M; ` „+ - iU ?² H" ?B M iQÊM; bBM? ` F?B çç i iÈB +U+ ?
@ E?¬M; + -M M; mv M HU+ - ç Q T?€T- i +^aK ;B€+ ?B M içB +?d /U p"Q i?•M i?
+? i i K iBM? v m i?95
L; ?o iÈB ç•v- G•K hB m t®+ K" M t2 H MX
h`QM; M, K M; "v M"v- G•K hB m Hm¬M î i`QM; t2 M; U im Hmv M- F?¬M; ` M; Q" B
+kM; M M çB ` ?Q i i?î F?¬M; F?Q KÈB K K°i +?9iX
@ G•K i?B m ?B TX
L?bM i?'v G•K hB m çB ` - :B h?`M? H" T iS+ i?9+ M; U çB iÈB- t2K ?„M +| ; b T?•
G•K hB m ; "i ; "i ç-m- €M? K„i M?bM t t - ç•v H" K°i #bM? M; mv M- +•v +Ä + Q M
ç°M; - ?QÆM; ?Q i?ÆK M²M; - M?Q b|M; #B M t M? #B + T?"T T?²M; - +| +^aK ;B€+
G•K hB m M; „K M?bM +?®+ H€i HçB [m v p t2 M; U X
hW h?€B aÆM i`'M çB >„+ o•M i?"M?- + -M T?ªB çB [m K°i KªM; HÈM #bM? M; mv
h`QM; h?QÆM; E?mM; ççB HK+ - ççB ç b® ç°B #m¬M ç m i?Q+? çB #bM? M; mv
M; mv M i?Q+? ?ÊT +?Q t2 M; U çB HçB- +ÁM #îB pb v m i?9 ~M ?B M F?m pU+ M"
Kç+?X
æ°B M; k çB iÈB i? K ? B + M? ;Bî- i`QÈ+ K†i t m'i ?B M K°i M; ¼M M9B i?'T #û- K°i
?mv i b„+ K B T?K+ i` M M; ¼M M9BX
@ *€+ ?mvM? ç +?m~M #` i®i- ç°B M; k .B T ;B h?€B aÆM i`'M ç½ ç MX
h` M i?•M + Q i?O ç-m HoM? iªM ` F?Q i? FBM? M; QlB- + -K K°i i? M? ççB ç Q-
[m€i F?)X
@ æçB + - .B T ;B î h?€B aÆM i`'M +?d H" K°i iB m ;B i°+ - +?d +| ? B pã ;Bª ?|
+?•M pã ;Bª- pb b Q + -M +| M; QÆB iU i?•M t m'i K½- +| i +MM; M?` + +kM; ç½ /Q
@ h K ç M|B `i ç9M; - ççB + - H-M M"v ç®B T?| .B T ;B M; QÆB HçB ç2K iQ" M #°
i?2Q- +| T?ªB +| +?9i F?Q i`QÆM; ? v F?¬M; \ h?U+ HU+ +?9M; i ?MM; ?"m M?Q
;B - M?B m .B T ;B +°M; HçB +kM; i?QªB K€B iB m /B iX
@ L|B i?"i ` - .B T ;B ç„+ i°B B F?¬M; i®i- HçB çB ç„+ i°B E€ ;B - #^M; F?¬M; +
bBM? w HÈM M?Q p"v iÈB +Y - +?ŠM; M?[M; +| i? H'v çQÊ+ iQ" M #° i`B bªM +O .
K°i b®X
@ h?€M; i`QÈ+ +?9M; i +?d +QÈT çQÊ+ K°i Qi- +,M #ªM F?¬M; +| KĐ #ûQ ;b- H-M
a m HQM; M K iY ç-m HoM?- ? B pã ;Bª F?€+ iªM ` F?Q i? FBM? M; QlB- M?"M M

9eRX *?QÆM; 9eR, GQM; hQÊM; Gmv M h? h-M; h?S > B

*?QÆM; 9eR, GQM; hQÊM; Hmv M i? i-M; i?S ? BX

@ G½Q M?"- H½Q i K- ? B M; QlB #B i +€B ;b- >mv i S?QM; ççQ bî /o bBM? i²M F?
iB m /B i- K'm +?®i M?'i +?QM? H" +~M i?"MX h ç½ M; ?2 M; |M; - .B T ;B F?¬M; +
+ Q i?O- M; v +^aE€ ;B E€ EB M i`QîM; H½Q +kM; #` T? #Ä M; mv M i`b- F?¬M; i?

@ ±\ E€ EB M H" ?| T?"K i`mM; F€- imv `^M; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB # +?9M; i -
+| i? ç€M? #¢B ?„M- t2K` H" +| #^M HoM?X

@ J'm +?®i H" i M; ?2 M|Bi?B m MB M FB +U+ F€i` im'B- +kM; F?¬M; #B i iW ç
H" i?B M i`Bi? HU+ M"Q- Km®M ç°M; i?O T?^B H"K b¢+? b)- #^M; F?¬M; ç +?Q
ç¢Q b) M; mv ?B KX

@ æ¢B + - +?9M; i ?B m çQÊ+ `²B- +€+ ?mvM? ç M; ?2 F„- H-M M"v F?¬M; HQm
M[b Q ?„+ ?„+X

@ L?` i?O HoM? M?È `ä HQm +?Q i K°i M; Q|B- ? ?

@ æ M ç•v- +€+ ?mvM? ç +?9 w- M; "M p¢M H-M çWM; #m¬M; i? K°i i M M"QX
*ÁM +€+? ?ÆM KQ|B /†K- ç¢B ?€M +¬K ç-m ç½ M?bM i?'v çQ" M t2 KÆ ?? ?B M`
H Q tm®M; M9BX

@ æQÊ+- çm'B i?2QX

@ æ M H9+ ç| M; ?2 ?B m H M? ç¢B ç-m HoM?- +MM; M? m p•v [m M?- çWM; +?Q
:-M KQ|B pä ;B^ ?| T?"K bÆ F€+MM; KQ|B K'v +?•M pä ;B^ # v p9itm®M; - ~M i`Q
#` T?| M; ` X

æ°B M; k .B T ;B +?"K `½B çB p T?Q i`QÊ+X

G•K hB m M; ²B i`QM; t2 M; U M?„K K„i /QÐM; i?¬MX

@ •M\

æ°i M?B M M?Q +^K M?"M çQÊ+ çB m ;b- G•K hB m M?QÈM; K"v- KÎ K„iX

@ .WM; t25

G•K hB m [m€i HÈMX

:B h?`M? ç M; im¬M i` # M M; Q" B pW M; ?2 çQÊ+ +?Êi M; ~M M; Æ- H"TiS+ [m€i

@ .WM; t2- /WM; t25

h?2Q iB M; ?ûi HÈM- çQ" M t2 H"TiS+ M; WM; H¢BX

@ *| ç`+? i"TFQ+?- +?m~M #` +?B M ç'm5

E?¬M; çÊB K¼B M; Q|B H M iB M; - G•K hB m M?^v tm®M; t2 M; U HÈM iB M; M|BX
J¼B M; Q|B ç m +^FBM?X

@ > ?

G9+ M"v K°i i? M? •K iB M; +Q|B iQ p M; H M- iW i`QM; #KB +Ä K°i ç€K M; Q|B H

@ E?¬M; M; ?o iÈB #` +€+ M; QÆB T?€i ?B M çQÊ+ >mv i S?QM; ç¢Q +?9M; i - i?"
>Q ?Q

h?2Q iB M; +Q|B iQ- i?"i M?B m M; Q|B K†+ ?mv i #`Q p•v [m M? çQ" M t2- b€i F?Q
T?O +^ #¬m i`|BX

@ G" >mv i S?QM; ç¢Q5

.B T >€+ H"TiS+ FBM? ?¬X

L?[M; ç iY +ÁM H¢B +O .B T ;B +MM; ç€K M; Q|B :B h?`M? pW M?bM i?'v K"
F?¬M; Qi M; Q|B H°` p FBM? ?Q" M; bÊ ?½BX

@ G•K i?B m ?B T- F?¬M; i®i- F?¬M; M; ?o iÈB E€ ;B K|B çQÊ+ >mv i S?QM; ç¢Q
HU+ +O M; QÆB +ÁM iB K çQÊ+ K°i imv M bBM? +ÆX

.B T>€+ çB iÈB i`QÈ+ K†i G•K hB m HQ H„M; M|BX
@ æ9M; `²B- G•K i?B m ?B T- ç M H9+ ç| +?B M ç'm M;QÆB i?W /`T ?¶M HQ¢M M S?QM; ç¢Q F?¬M; #B i bU i²M i¢B +O M;QÆBX
:B h?`M? +kM; F?~M i`QÆM;X
o®M Î i`QM; HÁM; #¼M ?¼- +| G•K hB m çB +MM; +?d +¬M F?¬M; ;†T +?mv M M;Q >„+ o•M i?“M?- M?QM; F?¬M; M;?o iÈB E€ ;B +’m F i>mv i S?QM; ç¢Q ?mM; / M G•K hB m K¢M? K)- M?QM; i?U+ HU+ .B T;B [m€ v m- +,M #ªM F?¬M; T?ªB ç®B h`QM; H9+ M?’i i?ÌB- ?¼ ç½ +?m~M #` HB m K¢M; +?B M ç'm iÈB +MM;X
@ _®i +K+ ç½ iÈB- ç•v H` TªM FQ+? +O E€ ;B b Q\ E?|2 K¬B G•K hB m ?B M H M iB +QÌB H¢M?- M|B,
@ .B T;B +?O- +€+ M;QÆB iU p•v +?mM; K°i +?¶ T?ÁM; M;U- >mv i S?QM; ç¢Q ;
@ *€B ;b\
.B T>€+ +MM; :B h?`M? M;~M M;Æ- F?¬M; M;?o iÈB G•K hB m M|B ` HÌB M`vX E?¬M; çÊB ? B M;QÌB F`T TªM SM;- G•K hB m ç½ M;¢Q M;? çB ` X
@ >mv i S?QM; ç¢Q b Q\ h +?Q +€+ M;QÆB K°i T?9i i?ÌB ;B M- #Ä pk F?Q i`QM; #B M K’i i`QÈ+ K†i i - b m M`v F?¬M; # Q ;BÌiB T iK+ H`K F +QÈT- i i? +€+ M; h? M?•K G•K hB m H¢M? HMM; p M; H MX
*a >mv i S?QM; ç¢Q +MM; ç°B M;k .B T;B ?Q`M iQ`M v M i oM?- M;~M M;Æ- +m®
@ > ? - iB m iY M`v ç-m | + #` `9i ? v b Q5
@ .€K HÈM iB M; M?Q i? 5
@ *ÁM +?Q /Si b[ç½ /€K çB ` F?Q€+ H€+5
L?B m i?“M? pB M >mv i S?QM; ç¢Q +`M `Ð +QÌB ? ?ªX
@ æ9M; `²B- F?¬M; b B- ?„M +?QM? H`i?B m MB M K` E€ ;B ç½ #€Q +?9M; i #B æ¢B i?O HoM? +QÈT T?d M?bM G•K hB m- p K†i /[iÈM pmM; i v,
@ G M- iQ`M #° ` i v +?Q i - F?¬M; HQm M?•M +?SM; b®M;5
@ :B i5
@ :B i b¢+? #¼M ?„M5
@ G` M[HQm H¢B +?ÆB ç½ KÈB ;B i5
:-M KQÌB ?| T?“K bÆ F€ +MM; KQÌB K’v +?•M pä ;Bª ;`Q i?ûi t¬M; H¢B iW F?“T # i?O HoM? i”T i`mM; M?B m M?’iX
@ GB m K¢M; pÈB #¼M ?„M- +?Q >mv i S?QM; ç¢Q #B i .B T;B +kM; F?¬M; Tªª FûQ #¼M ?„M +MM; +? i5
.B T>€+ /[iÈM ?¬iQ- K¼B M;QÌB M?€v K„i pmM; + Q pk F?Q i”T i`mM; çSM; b m çÊi i`MM; FQ+? i?S M?’i- /M #B i `ä F?¬M; ç`+? H¢B M?QM; F?¬M; i? +?Ì +? iX
@ *?Q +€+ M;QÆB +Æ ?°B +€+ M;QÆB F?¬M; +¬M- p”v +? i çB +?Q i 5
:BÌ T?9i M`v- i`QM; ç¬B K„i G•K hB m +?Êi ?B M H M [m M; K M; b„+ #ûM- +?B M
@ S?€ aÆM ",M; æ` 5
E?¬M; +?9i /Q /U- G•K hB m K¢M? K) +?ûK ` # ç Q F?“T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM +?B m i?S+ +m²M; #¢Q M?’i- +kM; H` +?B m i?S+ HU+ +¬M; FQ+? HÈM M?’iX

P M? HQM; HQM;

" ç Q +?ûK` - ?Q F?¬M; tm'i ?B M ç Q K M; ç-v i`ìB- M?Q Hm²M; T?QM; #çQ içQ
F i?ÊT +?mM; K°i +?¶- ?QÊM; i?"M? pB M >mv i S?QM; ççQ +m®M iÊB- ç2K +ª F
S?®+ tmv T?®+ tmv T?®+ tmv

" ççQ HQM; [mv M T?QM; tmv M [m M?¡K i†+ T?d- M?'i i?ìB ?mv i M?K+ # v i S i
` - p" B i M ?¡ T?"K bÆ F€ t¬M; H M i`QÊ+ M?'i +MM; ?ÆM KQìB +?•M pä ; Bª M?€v
M; v +ª iB M; F m i?ªK +ÁM +?Q F`T i`mv M ` M?€v K„i ç½ K'i KçM; X

P M?

.Q •K ç Q K M; -K -K +m²M +m°M- FûQ` p i F?2`½M? b•m K'v i?QÊ+- `°M; ?ÆM K
i?QÊ+ /QÊB ç'i- F?¬M; M; WM; -K -K +m®M p T?Q i`QÊ+- p¬ +MM; mv K½M?X

@ >¶M çªM- T?€ +?Q i 5

G•K hB m tm'i ç Q i?"i bU [m€ M? M?- F?¬M; +?ì # i?O HoM? ççQ i†+ F`T T?ªM
+?ûK ;B i i?"i M?B m ççQ T?d- ççB i?O HoM? i?'v i? ? B K„i çÄ #WM; - i?-M b„+
#´` - +?ûK H M HQM; [mv M T?QM; - i`QM; iB M; M´ p M; i?"i HÈM ç Q F?Q M?€v
tm'i ?B M ?® iQ çQìM; FQM? ?ÆM KQìB i?QÊ+- #KB KM iÄ F?„T- p¬ b® ç Q K M;
+?mM; [m M? ç²M; HQç i +„i pÐX

E?Q i? FBM? i?B M ç°M; ç` #B M K'i- ç°M; i€+ i†+ T?d +ÁM b®M; b¡i ç²M; HQç i /
iQÊM; ?¶M ç°M i`QÊ+ K†i- i` M K†i ç'i ;B`M ;BK K€m iQÆB- +?d i`QM; M?€v K„i
;B i +? i ; -M K°i MY X

@ E?BM? i?QìM; ç®B i?O `²B- i?"i bÆ bm'i [m€5

a„+ K†i ççB i?O HoM? çÄ H M- iS+ ;B`M Km®M pÐ M; U+- >mv i S?QM; ççQ bî /o K
pB M- M?QM; +?d K°i +?B m pW `²B p`B ?¡ T?"K bÆ F€ ç½ +? i- ?ÆM KQìB +?•M
HoM? #bM? v M p¬ bU- M?QM; i´M i?'i M?Q p"v F?¬M; [m K°i ? B M, K +, M #ªM F
+?B m +O G•K hB m ç½ H`K #¼M ?„M ççB i?QÆM; M; mv M F?QX

@ >¶M çªM- çB +? i çB- M?` ç i K ç - +MM; ` i v5

9ekX *?QÆM; 9ek, J°i J†i :B i >çB

æçB i?O HoM? ; -K H M ;B`M /[- ççB ç Q #´ iÊB- +MM; H9+ ç¡ ? B ;½ i?O HoM? F?
HB M i?O ç®B T?¡ G•K hB m- [mv i F?¬M; +?Q ?„M iB T iK+ ;B i +? i i? K i?"M? p
L; mv M F?Q FBM? i?B M # v H M + Q- ?¡ i?"M? ;B¡ tQ€v # Q i`MK #-m i`ìB ?Q`M

@ G•K i?B m ?B T- i`€M? K m5

L?¡K M; QìB .B T >€+ F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? ?¬X

@ *?d #^M; K'v M; QìB FB - +ÁM F?¬M; tSM; +?Q i i`®M5

G•K hB m +QìB HçM? K°i iB M; - ç Q w FBM? M; QìB # v H M- ç²M; i?ìB pmM; ç Q +
K°i ç Q +?ûK ççB i?O HoM?- ç²M; i?ìB [mv M i`€B Q M? i?ŠM; M?` i?O HoM?- iQ`
i`QM; M?€v K„i- /MM; HU+ HQÊM; K°i M; QìB ç®B T?¡ # M; QìBX

@ hB m iY M`v F?¬M; F?ÄB [m€ +m²M; p¼M; - ?„M +? i +?„+ `²B5

h` M K†i # i?O HoM? H°` p ?mM; /[- K†+ +?Q G•K hB m H` i?B M i`B- /€K + M çª
M; ,M +ªM # M; QìB- ç½ +?9 ç`M? F i +K+ +O ?„MX

P M? HQM;

" M;Q`B ç²M; i?`B ç€M? ` K°i FQ+?- b€i F?Q F?¬M +MM; #®+ H M- iÄ F?„T MÆ
;B€+ i`B bKT ç'i MSi- M?"i M;mv i?Ov /B iX

>¬

J°i ç¢Q ç Q K M; ~M +?S w +ªM? /šM ç-m #¢Q HQÊi ` - ;B®M; M?Q Km®M ç2K ?
KªM?- M?€v K„i çB iÈB i`QÊ+ K†i i K i?O HoM?X

@ > ? - +?d #^M; K°i ç Q M`v +kM; Km®M M; ,M H¢B i 5

h K i?O HoM? +Q`B ? ? - F?¬M; ? i`€M? Mû- #`M i v ç€M? ` - M;mv M HU+ p¬ ?bM
?°B iK i?`M? K°i i?O +?QÎM; i?"i HÈM- M?„K M; v G•K hB m +?KT tm®M;X

L; v b m ç; K°i K`M i?ªK i?B i H`K K¼B M;Q`B bÊ M;•v M;Q`BX

æ Q K M; M? M? M?Q +?ÈT +?ûK H M i?O +?QÎM;- M?€v K„i +?ûK i?`M? ? B F?9
F?¬M;- i?•M i? i K i?O HoM? M?€v K„i #`T?•M i?•v- K€m iQÆB # v iS imM;X

@ *€B ;b\

@ G½Q i K5

hB M; `®M; T?šM M° p M; H M- ç¬B K„i ? B i?O HoM? +ÁM H¢B çÄ ç"K- ç¢B ç Q
ç€M? 9T iÈBX

P M? HQM;

Zmv M i`€B +O G•K hB m ?mM; ?,M; p +?¢K i?B i [mv M +O M?` i?O HoM?- FbM
K†i ç'i M?Q `mM H M- ç²M; i?`B +?B M ç Q # M i v TªB pW H9+ p +?¢K ç¢B ç Q

æQÆM;

>Q HY p,M; F?„T MÆB- #MM ç'i # v i€M HQ¢M- ç Q F?Q p¬ ?bM? tû pÐ K†i ç'i-
KM iS i€MX

@ hB m iY- +? i +?Q i 5

J°i [mv M +O M?` i?O HoM? #` G•K hB m M; ,M i`Î- i`QM; iB M; `®M; ;B`M- i v €Q
M?€v K„i i`QÈM; H M- ;•M t M? +m²M +m°M- M;mv M HU+ i`MM; K¢M? iÈB M;?B M

@ aQ F?Q HU+ \

G•K hB m +Q`B H¢M?- M;mv M HU+ HQm +?mv M- HU+ HQÊM; #`M; ç¢B ç°i M?B
_,M; `„+

h`QM; €M? K„i M;•v /¢B +O iQ`M i`QÎM;- i? M? •K F?mM; tQÆM; pÐ pKM p M; H
HM #'i ç°M;- M;QÊ+ H¢B M?` i?O HoM? # v M;QÊ+ ` M;Q`B- +€M? i v TªB #¢Q p
` - M;mv M HU+ i`M p`Q i` M +Æ i? ?„M- ç2K iQ`M #° M;k i¢M; HK+ T?O +?'M M€

@ G`K b Q +; i? - i H` ?; T?`K i`mM; F€ ç¢B i?`M?- F?´ Hmv M i?•M i? - F?¬M;
HQÊM; +O M;QÆB b Q +; i? K¢M? ?ÆM i - F?¬M; +; F?ª M,M;5

L?` i?O HoM? i`ÊM K„i- i?¬M b„+ FBM? ?½B- KB M; T?mM K€m iQÆB +MM; KªM?

*ª [m€ i`bM? +?d /B M ` i`QM; +?ÈT K„iX

h K i?O HoM? #` ;B i- M?` i?O HoM? i`¼M; i?QÆM;- +?d +ÁM H¢B ç¢B i?O HoM? c

@ hB M M;QÆB çB Hm¬M5

æ Q w /`v ç†+ # v H M + Q- +?B M ç Q imM; # v- K°i ç Q +?ûK ` X

smv

æ Q K M; b€M; M;`B i`QM; i?B M ç` - w +ªM? M?"i M;mv i Hm•M ?²B # v H M + Q-
[m M; M?€v K„i çB iÈB i`QÊ+ K†i ç¢B i?O HoM?X

@ E?¬M; i®i5

æ Q F?Q b„+ #ûM H,M; F?¬M; ç€M? 9T iÈB- i?¬M b„+ ç¢B i?O HoM? FBM? ?½B- #

@ h?¬M Zm, o¬ æ`+?5

>Q H¢T H¢T

æ¢B ç Q +?'M ç°M;- ?„+ b„+ pK F?Q iÄ F?„T- M?€v K„i #B M i?¬M? ?Q °M? #° tQA
?¬M w i?~K M;QÌB M?€v K„i Km®M t•K M?"T p¬Q i?•M i? G•K hB mX

@ >W5

*?B M ç Q +?ûK i?ŠM; p¬Q pK F?Q K M? K¬M;- M?'i i?ÌB pK F?Q ?ÄM; K'i- i`QM;
i?O HoM?- ç Q K M; M?€v K„i HQÈi [m ç-m +O ?„MX

S?®+ tmv

æ-m ç¢B i?O HoM? # v H M + Q- K€m iQÆB T?mM ` M?Q bm®BX

@ æ¢B i?O HoM? ç½ +? i5

@ h K i?O HoM? +MM; ç¢B i?O HoM? ç m ç½ +? i- M?'i i?O HoM? #`i?QÆM; M†M;
hQ¬M #° i†+ T?d ç m bÊ M;•v M;QÌB- M; v b m ç|

@ h`®M5

@ *?¢v K m5

@ L; v +ª ç¢B i?O HoM? +kM; +? i- +?9M; i b) +? i5

hQ¬M #° i†+ T?d F?¬M; +ÁM /kM; F?Q +?B M ç'm- M?€v K„i #Ä +?¢v iS i€MX

.QÈB i?U+ HU+ ç€M; bÊ +O G•K hB m- #¼M ?„M F?¬M; +ÁM +?9i w iQÎM; +?®M
M? M? M?'i +?¢v i?Q€i F?ÄB MÆB M¬vX

@ *?¢v i?Q€i b Q\

G•K hB m H¬K b Q +| i? ç +?Q #¼M +?9M; +?¢v i?Q€i i?•M +Æ +?S- i?•M H¬ ç¢Q
M?[M; M;QÌB M¬v ç m iWM; ;B i F?¬M; /QÈB K'v +?K+ M;QÌB- i?"K +?Q +| i? H¬ p
pB + €+ #'i i" M- +? i +?Q ? i i°BX

@ *? i çB +?Q i 5

h?ª M;QÌB HQÈi çB- G•K hB m +?ûK ` ?ÆM KQÌB ç Q F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈ
?ûi i?ªK i?B i F?¬M; M;WM; p M; p¼M;- [m K°i H€i b m- K'v i M ç¢Q T?d >| S?¬K
KQÆB i M ç¢Q T?d *?•M ok ;Bª ç½ +? i /QÈB ç Q +O G•K hB mX

@ h? K¢M;- + Q i?O i? K¢M;X

o¬B i M ç¢Q T?d +ÁM H¢B F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?- +ª ç€K [m€ tm®M; ç'i- F?¬M; M

"¼M +?9M; i?"i bU #`i?O çQ¢M +O G•K hB m ?M bÊ `²B- i`QÈ+ K†i + Q i?O M?Q
F?¬M; +| Q+? ;b- +?d +| çQÌM; +? i K¬i?¬BX

hWM; +ÆM ;B| H¢M? i? HQÆM; F?¬M; M;WM; [mûi [m #bM? M;mv M i`®M; i`ªB-
MÆB- G•K hB m çSM; i`QM; ç²M; +Ä- ;B| H¢M? i?'B €Q #¬Q +O ?„M T?'i T?Æ- +?
M?Ä ;B¼i- ?„M +?ŠM; F?€+ ;b b€i i?¬M F?OM; #®

@ *?mv M M¬v G•K i?B m ?B T i?"i bU [m€ F?OM; #®X

:B +?O .B T >€+ p¬ K°i ç€K M;QÌB i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K- i?ÌB çB K >mv i S?QM; a
iWM; bBM? ` p¬ b® bmv M;?o i`QM; ç-m- M?QM; +?Q iWM; +| M;?o ç M F i +K+ I

*?d K'v +?B m ç½ ç€M? ;K+ KQÌB K'v i M + Q i?O çSM; ç-m +O >mv i S?QM; æ¢ ç¢B i?O HoM? ç¢Q T?d >mv i S?QM; æ¢Q ç¢i iÈB >| S?K *ªM? i`mM; F€ çdM? T? M?Q i? H`K +?Q M;QÌB i F?| +| i? iQÎM; iQÊM; M´BX

*`M; H`K +?Q .B T >€+ F?B T bÊ H`- +,M +S M?B m M;`v Î +?mM; pÈB G•K hB m- # H` pã ;Bª >| S?K \*ªM? bÆ F€ K` i?¬BX

@ *| i? +?B M ç'm pQÊi +'T- G•K i?B m ?B T [mª M?B M H` i?B M i`BX h`QM; HÁM; .B T >€+ `mM; ç°M;X

h` M i? ;BÈB M`v i?B M i`B +| i? pQÊi +'T +?B M ç'm `i M?B m- M?QM; M?Q G•K + 'T ç m H` i?B M i`B iÈB iW +€+ i? HU+ HÈM- im Hmv M +€+ HQ¢B +¬M; T?€T imv çQÊ+X

>B M i¢B ç½ +?ûK ;B i ç¢B i?O HoM? >mv i S?QM; æ¢Q p` K°i ç€K + Q i?O +O ç¢K ti M?` i?O HoM? >mv i S?QM; æ¢Q ç M; i`¼M; i?QÆM;X

@ L;QÆB Km®M +€B ;b\ *| ; M M;QÆB HB M ;B i H½Q iY

L?` i?O HoM? >mv i S?QM; æ¢Q H¢M? HMM; M?bM [m G•K hB m- FB i HU+ #ªQ ?B M ` b•m i`QM; K„i +O ?„M ç½ #€M çSM; bmv M;?o +?•M i?“i +O ?„MX

9ejX *?QÆM; 9ej, h`B S?9 EBM? L;QÌB

h?•M H` M?` i?O HoM? +O >mv i S?QM; æ¢Q iB M; i,K HWM; Hšv i`QM; T?¢K pB K` ?„M +?Q iWM; ;†T [m - M?[M; M,K M`v M;QÌB +? i i`QM; i v +O ?„M F?¬M; /QÈ i¢B ç®B K ti pÈB G•K hB m ?„M F?¬M; iU +?O bBM? ` bÊ ?½B F?| S+ +? X

@ L|B +?Q i #B i- ? M; ´ >mv i S?QM; æ¢Q Î MÆB M`Q\

*?B M ç Q +| K€m iQÆB M?Ä ;B¼i F?¬M; ç ti H M +´ +O ç®B T?QÆM;- ?`M w H¢M i?O HoM? >mv i S?QM; æ¢Q /UM; çSM; H M- / ;` M´B iQ`M i?•MX

@ > ? - Km®M #B i? M; ´ >mv i S?QM; æ¢Q +O i - M^K KÆ çB- iB m iY- +| ; M M; i?b i?ª i ` X

æ¢B ?€M +® i`'M ç`M?- HQÌK [m ? B i M ç¢Q T?d +ÁM +?Q +? i- +?Êi H¢M? HMM

@ hB m iY- i +ÁM F?¬M; #B i M;QÆB iB K ? M; ´ >mv i S?QM; æ¢Q +?9M; i H` p #B i- ? M; ´ >mv i S?QM; æ¢Q +O i +| i`B T?9 FBM? M;QÌB- M?QM; K` ç` çB K + KÈB #B i çQÊ+- K'v ;B ?Ä M`v F?¬M; #B i iB M? ?bM?- ;B i i i?b M;QÆB F?¬M;

æ¢B ?€M +® ;„M; M;;M +ªM bÊ ?½B- +® ;„M; i`'M ç`M? M|B,

@ h +?Q M;QÆB ? B HU +?¼M- ç-m iB M H` H`T iS+ i?ª i ` - ç M H9+ ç| i b) K S?QM; æ¢Q T?•M +?Q M;QÆB- iQM? iQ€M H` +€B ;B€ Km K¢M; +O i - i?S ? B- - p`v M;QÆB K°i T?•M iB M +kM; F?¬M; +?B K çQÊ+X

L|B tQM;- M°B i•K bÊ ?½B +O i M M?` i?O HoM? +® ;„M; i`'M ç`M? H¢B- ?„M iBM HU +?¼M i?2Q bmv M;?o +O ?„MX

@ >¶M çªM- H9+ M`v >mv i S?QM; æ¢Q i?“i bU H` i´M i?“i [m€ i?ªK i`¼M;- K°i F?F +?d +¬M +¬m ` +QM çQÌM; b®M;- +?| i i?Q€i F?ÄB M;mv ?B K- i M?“i ç`M? b) M; +?Q /M H` i€M; ;B #¢B bªM i?dM? +QÌM; ;Bª ` i v +kM; T?ªB #€Q i?M +?Q ç¢B + h`QM; HÁM; i M M?` i?O HoM? iS+ ;B`M- i`QM; M°B i•K b€i +Æ b¬B i`Q- M?QM; i ` +€B ;bX

@ > B H U +?¼M\

G•K hB m +Q`B +Q`B- i v T?ªB /MM; bS+- ç Q [m M; [mûi [m +´ ç®B T?QÆM;X
S?®+ T?®+

J°i +?MK K€m iQÆB T?|M; ` iW +´ ?¼M; i M M?`i?O HoM?- K€m b M b i iW ç°M;
M;Q`BX

@ L;QÆBX X X ob +€B ;bX X X

L?`i?O HoM? #QM; +´ ?¼M; ç-v K€m- F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?bM [m - ?„M F?¬M;
i? F?¬M; +?9i /Q /U ;B i ?„MX

@ G•K hB m i +?Q # Q ;B` +?`m mv ?B T- HçB +`M; F?¬M; # Q ;B` #`M çB m FB
G•K hB m HçM? HMM; +Q`B +Q`BX

@ æ€K +€+ M;QÆB- F M`Q M;mv M w K M; i çB ? M; ´ +O >mv i S?QM; æçQ
sQ v M;Q`B- €M? K„i G•K hB m M?bM [m # i M ççQ T?d +ÁM b®M;X

@ h - i - i?B m ?B T i M;mv M wX

J°i i M ççQ T?d +ÁM +?Q +?l G•K hB m M|B tQM;- ?„M p°B p`M; iÄ i?€B ç°X

@ *?9M; i +kM; M;mv M wX

> B i M ççQ T?d F?€+ p°B p`M; M|B ` X

S?®+

L?QM; K` ? B i M pW M|B tQM; i?b K°i ç Q [mûi [m ?Q F?¬M;- ç-m i?•M +O ? B
ç +? i çBX

@ .šM çQ`M; +?d +-M K°i G` æO- +€+ M;QÆB M|B [m€ Km°MX

*?B M ç Q p`Q pÄ- G•K hB m [m v M;Q`B çB p T?Q çQ`M t2 .B T ;B - ç®B pÈB ç
;B`M?•M iW MQÆM; i v- M?[M; #çB ?¼ B M?Q i? b®M; H•m K°i M;`v +?QM? H` i`

h M ççQ T?d +ÁM b®M; b|i •K i?-K K v K„M pb KbM? iÄ i?€B ç°M? M? +?|M;- p°B
b m HQM; G•K hB mX

@ .B T ;B +?O- i?B i? MÆB M`v [m€ M?B m- KMB K€m iQÆB [m€ M²M;- `i M? M
+?9M; i M M M? M? +?|M; `lB F?ÄB çBX

@ h®i- i®i- i`i +ª M;?2 G•K i?B m ;B M #`BX

.B T ;B +?O HB M iK+ ;`i ç-m- G•K hB m pW `²B #B m ?B M ç½ i`B i ç `mM; ç°M
G•K hB m HçB +Sm .B T ;B +O ?„M i? K K°i H-M- +| i? M|B- ?B M içB +?Q /M G
iS+ çB +? i- ?„M +kM; F?¬M; /Q /U +?`T ?`M? M; vX

@ J¼B M;Q`B i` M? i?O i?lB ;B M i?m i?"T K°i +?9i- +?9M; i iB T iK+ H M çQ`M;>

.B T >€+ ?ûi p M; H M- i`i +ª i?`M? pB M .B T ;B iW F?B T bÊ T?K+ ?²B iBM? i?-

@ æ•v H` i?B M i`B +?QM? i?S+ +O ççB HK+ b Q\

.B T J°M; o•M p` :B GQÆM; +kM; M?bM `ä K°i K`M pW `²B- içB i`M h?€B aÆM- ?
H` i?B M i`B i`QM; i? ? i` - M?QM; K` bQ b€M? pÈB G•K hB m ?¬K M v- #¼M ?¼
i`B +?QM? i?S+ [m€ t t¬BX

L?QM; K` i`QM; HÁM; +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| ;?2M ;?ûi- +| +?d H` bMM; #€B

*| M;Q`B- M?`i ç`M? b) H` KBM? iBM? i` M ççB HK+ M`v- H` i²M içB +?|B K„i imv
+ Q i?O í i?`M? >„+ o•M i?"K +?Q H` i`M h?€B aÆMX

h`QM; t2 M;U - G•K hB m pšM ç M; FB K F i?m ?Qç+? +O KbM?X

G•K hB m +Q`B +Q`B- ç®B pÈB h`-M hBM? .m +| i`mv M` M; Q`B ? v F?¬M; i?b ?
i?B M T?9 +O h`-M hBM? .m - +?d +¬M F?¬M; pšM Hç+- ç°i T?€ ç M Zmv L; mv M
+Æ ?°B- ç M H9+ ç| iU M?B M b) HoM? M; ° ç Q w- K` ç®B pÈB M?[M; M; Q`B F?¬M
T?€ iÈB Zmv L; mv M *aM?- +?Q /M +| M; ?2 +kM; +?ŠM; +| ; b +aX

oä ;B^a M; v +^a i?B M T?9 i`î i?¬M? +Q`M; ;B^a Zmv L; mv M *aM? ç m F?¬M; +| - Km
HoM? M; ° ç Q w ?B M M?B M ç° F?| `i + QX

aQM; T?QÆM; i` Q ç´B ?²B H•m- i?ŠM; iÈB F?B K`M ç K #m¬M; tm®M; - G•K hB
?mvM? ç ,M +ÆK i®B tQM; ç½ [m v p F?€+? bçMX

a m F?B G•K hB m `ìB çB F?¬M; H•m

@ h`-M hBM? .m - h`-M hBM? >çQ ? B p`i?B m ;B - H½Q í +MM; ;B +?O #^aQ ? B
J°i [m^aM ;B €Q #`Q t€K ç°i M?B M tm'i ?B MX

@ h?€B ;B ;B - T?K i?•M\

h`-M hBM? .m ? B ?mvM? ç HB + M? m- i`QM; K„i ç-v M; ?B ?Q†+X

æQÆM; FBK ;B +?O h`-M ;B +?QM? H`T?K i?•M +O ? B ?mvM? ç h`-M hBM?
LB M- +| i? i`î i?¬M? M; Q`B +¬K [mv M h`-M ;B - [mv M M|B +?mv M HÈM M?`i- M
.B m h?B M i?U+ HU+ ç½ çç iÈB Zmv L; mv M *aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - +¬M; i
i?€B ;B h`-M ;B pšM ~M +Q i`QM; ?"m pB M h`-M ;B - `i Qi` K†i- #îB p"v ? B
M?B mX

E?¬M; # Q H•m- ? B M; Q`B çB i?2Q [m<sup>a</sup>M ;B p`Q b•M ?"m pB MX

@ h?€B ;B ;B - T?K i?•MX

> B M; Q`B bQM; bQM; [m€ tm®M; ?¬M? H X

@ æSM; H M çBX

h`QM; b•M- K°i H½Q ;B<sup>a</sup> `•m i|+ #ç+ T?Æ M?bM ? B ?mvM? ç #¼M ?¼ +Q`B +Q`B
;†T çQÊ+ +QM +?€m- K` î # M +çM? ?„M +?QM? H`M K iY i`mM; MB M; QÆM; K†i-
+?QM? H` ;B +?O h`-M ;B h`-M L; ?B m LB M- M?QM; K` i`QÊ+ K†i H½Q ;B<sup>a</sup> M`v-
i`i FQM? çSM; î K°i # MX

@ s +?B m ?¬K M v- +€+ M; QÆB ;†T K†i ç iY i`çB ?m'M Hmv M i?B M i`B X Ui?
G½Q ;B^a h`-M .B m h?B M M|B i?ŠM; X

h`-M hBM? .m +MM; h`-M hBM? >çQ ? B ?mvM? ç ç m H` F?) ;B"i KbM?X

h?€B ;B ;B H`K b Q #B i\ \*?Êi ? B M; Q`B HçB ;B"i KbM?- i?€B ;B ;B i?•M H` +
;B - K°i i?•M i?U+ HU+ FBM? M; Q`B- +?mv M t<sup>av</sup> ` i`QM; h`-M ;B ?„M +| i? +aK
;B'm /B K çQÊ+ ?„M KÈB H` +? +Q`BX

@ ob b Q i?€B ;B ;B ç°i M?B M ?ÄB +?mv M M`v\ \*?ŠM; H) H` F?¬M; i€M i?¬M? +
G•K ?mvM? ç \

h`QM; M°B i•K ? B ?mvM? ç i•K i?¬M #`i ç`M?- M?QM; pšM +mM; FQM? M|B,

@ .ç i?€B ;B ;B - ?¼+ pB M FB i M H` G•K hB m- # M ç-m î i?B M K°M; #Q +aM?
i - M m M?Q F?¬M; +| ?„M ;B9T çÐ- bÊ H` ? B ?mvM? ç +?9M; i F?¬M; +ÁM b®M
X

*?mv M t^{av} ` i`QM; i?B M K°M; #Q +aM?- ? B M; Q`B #¼M ?¼ ç½ iWM; M|B [m X

@ > ? - ? B M; Q`B +€+ M; QÆB +?È F?¬M i`QÆM; - +kM; F?¬M; +¬M p°B p½ ;B^a B i
G½Q ;B^a KdK +Q`B,

@ h F?¬M; +| i`€+? +€+ M;QÆB- +?d H` Km®M Km®M M|B +?Q +€+ M;QÆB #B i-
iB T t9+ pÈB ?„M M?B m ?ÆM- M m M?Q ?„M +| +€B ;b +-M i?b i"MHU+ ;B9T çÐ ?
@ *€B M`v
> B ?mvM? ç ç m ?€ ?®+ K²K- +?Êi p°B p`M; M|B ,
@ o½M #®B ?B m5
" M ç-m î i?B M K°M; #Q +ªM?- ? B M;QìB #¼M ?¼ +| ;B Q ibM? bBM? iY pÈB G•
M|B- ? B M;QìB b) t2K G•K hB m M?Q ?ªQ ?mvM? ç +O KbM?- #^M; F?¬M; i?b ?-
+kM; F?¬M; FQ+? ç°M; M?Q i? X

9e3X *?QÆM; 9e3, G½Q h´ h`-M :B UkV

*?QÆM; 9e3, G½Q i´ h`-M ;B X UkV

@ h®i- ? B M;QìB +€+ M;QÆB HmB ` çBX

*?d M|B ? B +•m- H½Q ;Bª ` H M? i`K+ F?€+?X

h`QM; ç-M ç°M- m K - h`-M hBM? .m +MM; h`-M hBM? >¢Q ? B M;QìB HmB ` M;C

@ æ Q w- H` iBM? F?Q i?-M +O ç Q F?€+? ?Q`MK„ /mM; ?ÊT H`K K°i- ç bM? Hw
ç Q ?B M H° ` M;Q`B- H` ç Q F?€+? i?`M? i•K i?`M? w pÈB ç Q ç¢Q- +ªK ç°M; pÈB
KbM?X

æ°i M?B M H½Q ;Bª i?b i?`Q- `²B b m ç| +ªK F?€B M|B ,

@ G•K hB m F?| HQìM; - imv i H` +QìM; ;Bª Zmv L;mv M *ªM?- M?QM; Km®M i ;E
H¢B F?¬M; #B i M M M|B M?Q i? M`Q- M;QÊ+ H¢B G•K hB m H¢B +| i? M|B `ä `
;•v ` T?QM; # iQ HÈM i`QM; i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B- [mª M?B M / M? #`i ?Q

G•K hB m ;•v ` ç°M; ioM? i`QM; i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B- ? B ?mvM? ç h`-M h
#B i- M?QM; pÈB iQ +€+? H` M;QìB +-K [mv M h`-M ;B i¢B i?`M? >„+ o•M- +?Q /
h`-M L;?B m LB M ç m #B i `ä ``M;X

@ hBM? .m p` hBM? >¢Q H` ç iY i` im´B tm´ib„+ +O h`-M ;B +?9M; i - p` i`Q ;
F?¬M; +?WM; b) H` K°i i`QM; ? B M;QìB #¼M ?¼- ?B M i¢B #¼M ?¼ iB T t9+ M?E
."i +kM; F?¬M; +| +?¶ M`Q F?¬M; i®iX

@ L;?B m LB M- çWM; M?bM h`-M ;B +?9M; i #€ +?O K°i T?QÆM;- +-K [mv M i
ç` p` `i pB /B m- +-M +| M?B m HB M ? pÈB [m" M >B M ."i- KÈB +| i? #ªQ i`b
iQÆM; H BX

G½Q ;Bª M? M?`M; H M iB M;- i`QM; ;B¼M; M|B K M; i?2Q K°i iB +ªK F?€BX

@ L;?B m LB M ?B m `ä5

h`QM; F?€+? b¢M .B T ;B X

@ G•K i?B m ?B T- ?¬K M v i ç½ibK çQÊ+ T?O ç i?Q+? ?ÊT +?Q .B T ;B Î H¢B-
çB h`B L;mv i G•m Fw F i F? QÊ+- F?¬M; #B i G•K i?B m ?B T +| `ªM? +MM; çB F

" M ç K .B T >€+ #€B T?ÄM; G•K hB m- +mM; FQM? M|B i`¼M; çB KX

@ L? M? ibK çQÊ+ T?O ç M?Q i? b Q\

æ®B pÈB ?B m bm´i +O .B T >€+- G•K hB m ?ÆB ;B"i KbM?X

@ *kM; çQÊ+X

h`-K iQ K°i H€i- G•K hB m ;"i ç-m M|B,
 @ oW p†M M;"v K B i +kM; +| +?mv M M|B pÈB +€+ M;QÆB- ;¼B J°M; o•M p" :B
 G•K hB m +?m~M #` M;"v K B b) ;BÈB i?B m .B T ;B +?Q h`-M hBM? .m ? B ?m
 +?mv M M"vX
 L;"v ?¬K b mX
 h`B L;mv i G•m î p` i`Q i`mM; i•K i?"M? M K i?"M? >„+ o•M- H" K°i iYm [m€M t ?
 o•M- K°i H-M iB m T?Q i?QÌM; i?QÌM; +kM; ?ÆM p¢M HQÊM;- p¬ +MM; t ?Q - pã
 iB m T?Q i?QÌM; i?QÌM; +| i`B T?9 FBM? M;QÌBX
 æ®B T?QÆM; v m +—m Fw F i F? QÊ+ î ç•v- imv .B T >€+ ç m HÁM;- M?QM; pšM
 T?O ç K'v i`,K p¢M- ;—M M;"M p¢M K" M|B- #[+ÆK p" B p¢M HQÊM; imv ç„i M?QM
 h?ìB ;B M ;—M #m' B i`Q - G•K hB m K'v M;QÌB ç½ î i`QM; K°i M?½ T?ÁM;X
 G9+ M"v ç M h`B L;mv i G•m +| M,K M;QÌB- G•K hB m .B T >€+- ;B i?`M?- .B T J°
 G•K hB m ç½ pW KÈB T?€B M;QÌB i?¬M; i`B h`-M hBM? .m +MM; h`-M hBM? >¢
 QÊ+ Fw F i ?Q" M i'i- b m ç| ,M +ÆK i`Q tQM; b) ;BÈB i?B m .B T ;B pÈB ? B M;Q
 @ > ? - .B T ;B +?O- +€+ M;QÆB iÈB i?"i bÈKX
 E?¬M; # Q H•m- # ;½ M K iY i`mM; MB M çB iÈB- M?bM i?'v .B T >€+ i?b +QÌB °
 æ®B T?QÆM; i' M; +°M; +| # M;QÌB- ç-m HoM? H" K°i ;½ K" T K¢T #KM; T? - K†+
 H" i?QÆM; M?•M- T?Q b m ?„M +| ? B i M ?° p - ? B i M ?° p M"v F?Q i? FBM?
 ;Bª >| S?"K *ªM? bÆ F€ çdM? T?QM;X
 @ J'v p`- M;²B K°i +?9iX
 .B T >€+ H9+ M"v çSM; H M- M #`B # M;QÌB M;²B tm®M;X
 "²B #`M [m€M `QÊm K M; i?U+ çÆM H MX
 @ .B T ;B +?O- ç² ,M h`B L;mv i G•m `i +| ?QÆM; p` ç'v- ç†+ #B i H" H" HQM; ; M
 ç M +U+ çB K- i ç½ `i H•m +?Q M K [m `²BX
 :½ K" T K¢T +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ?„M ;¼B HB M iK+ p" B K|M ,MX
 .B T >€+ +ªK ;B€+ HÁM; ç M; M?Ä K€m- HQM; ; M T?QÊM; iOv î h`B L;mv i G•m ?
 +?QM? H" K°i H€; M iQÆB KÈB p" +®i iOv +O v m i?9 i K iBM? >Ä GB i æB m p" a
 +?d K|M ,M M"v +| ;B€ M,K p¢M ? BX
 æ®B T?QÆM; HB M iB T ;¼B #ªv i€K K|M ,M- i' M; ;B€ i` ` çQ€M +?WM; KQÌB H,K p
 hmv ç m HÁM;- M?QM; K" i?•M H" ;B +?O- .B T >€+ pšM #`i ç°M; i? M? b„+X
 ob Km çQÊ+ T?O ç +O ç®B T?QÆM;- ?„M #`i +?'T ;B€ M"Q- M;"v ?¬K [m ?„M +?¢
 i?"M? >„+ o•M- `®i +m°+ KÈB ibK çQÊ+ T?O ç +O ç®B T?QÆM; i?Q+? ?ÊT pÈB
 F?€+? b¢M- M?B m M;QÌB K¶B M;"v ? Q T?Q K'v M;"M HQÊM;- bÈK Fw F? QÊ+ b
 G¢B ;¼B ? B #bM? `QÊm M;QM- K" T K¢T FB M?B i ibM? M|B +?mv M pÈB .B T ;B
 _QÊm [m # im—M- ?"Q F?Q +kM; i`î M M M?B i ibM? X
 @ *´ iB M bBM?- T?O ç FB
 h` M çQÌM;- .B T >€+ ibK çQÊ+ K°i +Æ ?°B- F?ûQ HûQ ?ÄB p'M ç T?O ç X
 @ . M|B- / M|B- F? QÊ+ i ç½ K M; iÈB- iÈB H9+ ç| i`U+ iB T çQ iB M H" çQÊ+X
 æ½ m®M; ? i # #bM? `QÊm K¶B #bM? i` ` ;B€ K°i p¢M HQÊM;- i?QÆM; M?•M K" T
 L; v p"Q H9+ ç€K G•K hB m ç M; ,M +ÆK î H—m ? B h`B L;mv i G•m- # M M;Q" B +Y

@ h`-K oQÊM; ç¢B M?•M- i?dM?X
E€ aÆM p" ? B i M i`QÎM; H½Q E€ ;B K M; i?2Q K°i H½Q ;Bª F?Q i? # 'i T?"K çB
@ h?b` H" h`-K oQÊM; ç¢B [mªM ;B - ç M- ç M- KÌB p"Q i`QM;X
h`B L;mv i G•m +?QÎM; [m-v M?bM i?'v H"TiS+ M?B i ibM? H MX
h`-K oQÊM; +?QM? H" ç¢B [mªM ;B h`-K ;B i?"M? >„+ o•M- +?QÎM; [mªM h`-K
h`-K ;B pÈB iQ +€+? H" ç¢B ;B i°+ i¢B i?"M? >„+ o•M- i?•M T?"M ç¢B [mªM ;B iU
ç®B pÈB /¢M; M?•M p"i M"v +?QÎM; [m-v h`B L;mv i G•m iU M?B M p¬ +MM; [m2M
@ *?Q +?9M; i M?½ T?ÁM; i` M H-m ? BX
•M? K„i E€ aÆM M?bM [mûi [m H-m ? B- i`QM; ç¬B K„i ç°i M?B M #„M` €M? K„i
@ æQÊ+ `²BX
*?QÎM; [m-v iU KbM? /šM #®M M;QÌB çB H M M?½ T?ÁM; H-m ? B- ;B M T?ÁM; M
M;QÌB G•K hB m F?¬M; t X
@ a Q #¼M +?9M; iÈB ç•v\
.B T>€+ ;B +?O ç M; M;²B pW p†M M?bM` # M M;Q¬B- M?bM i?'v ç€K M;QÌB E
@ S?K i?•MX
.B T J°M; o•M K'v M;QÌB +kM; F?~M i`QÆM; H MX
@ ±555 æ•v F?¬M; T?ªB ;B +?O .B T;B b Q- i`MM; ?ÊT M?Q p"vX
E€ aÆM /QÌM; M?Q ç°i M?B M T?€i ?B M` ç€K M;QÌB .B T>€+- ?„M iQÆB +QÌB
@ o` M"v +?QM? H"\
h?QÆM; M?•M J"TK¢T ç M; ,M +ÆK pÈB ç€K M;QÌB .B T>€+ i?'v i? +kM; iQÆB -
M?bM i?'v ç€K M;QÌB ç®B T?QÆM; çB H M H-m ç½ M?"M` h`-K oQÊM;- pÈB iQ +
p` h`-K oQÊM; i¢B i¢B i?"M? >„+ o•M + Q ?ÆM i?QÆM; M?•M M?Q ?„M [m€ M?B r
@ E?¬M; M;?o iÈB K'v M;QÌB FB H¢B +|[m M ? pÈB æ¢B [mªM ;B h`-K ;B - M m
M M +| K°i Qi #B M ?| X
h?QÆM; M?•M K"TK¢T bmv M;?o i`QM; HÁM;- i?ÌB çB K ?„M +| bmv M;?o M?Q i?
+O E€ aÆM ç°i M?B M H¢M? ;B€X
@ h M|B pb b Q Î i`'M h?€B aÆM F?¬M; i?'v çQÊ+ +€+ M;QÆB- i?b` H" +?¢v iÈ
.B T;B +€+ M;QÆB i¢B i`'M h?€B aÆM ;•v i`¼M; i?QÆM; i`QÎM; H½Q +MM; ç iY
M?Q p"v H" tQM; ? v b Q\

9eNX *?QÆM; 9eN, smM; æ°i h¢B hYm G•m

*?QÆM; 9eN, smM; ç°i i¢B iYm H•mX
E€ aÆM M?bM +?^K +?^K p"Q .B T>€+- F?|2 KB M; +O ?„M ç-v i`"Q T?9M;X
@ E€ aÆM- K'v M;QÌB FB +?QM? H" €+ ç² H"K i`¼M; i?QÆM; E€ o•M +QM i` B M;
h?€B aÆM ç| b Q\
h`-K oQÊM; + Q M;çQ çB iÈB- €M? K„i M;?B M; M;?B M; M?bM [m ç€K M;QÌB G•
ç-v F?BM? i?QÎM; +MM; F?BM? KB i- i`"M M;"TiQ i?€B + Q + Q i¢B i?QÊM;X

@ .¢- h`-K oQÊM; ¢¢B M?•M- +?QM? H` K`v €+ ¢² M`v M; M; M?B M ¢°M; i?O Î i`'M
iY p` i`QÎM; H½Q E€ ;B - `²B b m ¢| pW +?¢v i`®M- F?¬M; M; ?o iÊB H¢B +?¢v iÊB
E€ aÆM H¢M? HMM; M|B ` X

@ *€B M`v h bM? ?m®M; M?Q i? M`Q\

h?QÆM; M?•M K`T K¢T ¢ M; ,M +ÆK pÊB ¢€K M; QÌB .B T >€+ +ªK i?`v M°B i•K +ª F
[m ¢€K M; QÌB .B T >€+ i`M ¢-v M; ?B ?Q†+- i?•M H` i?QÆM; M?•M ?„M iU M?B
M?[M; F?¬M; [m M ? ; b pÊB h`-K ;B - M; QÊ+ H¢B /QÌM; M?Q +| t mM; ¢°i M`Q ¢|X
æ€K F?€+? M?•M +?mM; [m M? ?SM; i?9 M?bM [m # M M`v- +| ;B i°+ t mM; ¢°i pÊ
i¢B i?`M? >„+ o•M M`v- ¢9M; H` +| +?9i ¢€M; t2KX

@ E€ aÆM- M; QÆB ¢WM; M; `K K€m T?mM M; QÌB- H` E€ ;B M; QÆB iÊB .B T ;B i
i? v ¢2MX

.B T >€+ ¢SM; H M T?šM M° [m€iX

@ æ9M; `²B- MÆB M`v H` i?`M? >„+ o•M- E€ aÆM M; QÆB Km®M M?Q i? M`QX
:B GQÆM; [m€i H M +?| B i BX

@ h Km®M M?Q i? M`Q\ hU M?B M H` K M; +€+ M; QÆB ` i`QÊ+ +-M; Hw- +?Q /M
o•M- +kM; i`®M F?¬M; F?ÄB pQÆM; T?€TX

E€ aÆM +QÌB H¢M? M|B,

@ o` M`v +?QM? H` æ¢B [mªM ;B h`-K ;B - i t2K +€+ M; QÆB M M M; Q M M; Q½M
h`-K ;B - ¢B m i` +?mv M M`v `ä `M; KÊB i®iX

E€ aÆM pW M|B tQM; - ?„M H`T iS+ iB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+- K` ? B i M i`QÎM;
+QÌB H¢M? iB M H M- # M; QÌB ¢SM; i?`M? ?bM? i K ;B€+ p•v [m M? ¢€K M; QÌB G
" ;½ pä ;Bª >| S?`K \*ªM? i`mM; F€ +MM; p•v [m M?- i`QM; iYm H•m b€i +Æ ¢`K ¢
@ J`v p`- +?mv M ;b +kM; iW iW- M; `M p¢M F?¬M; M M ¢°M; i?O i`QM; ¢•vX
h M +?QÎM; [m-v ¢SM; # M +¢M? +ªK i?`v F?¬M; ¢9M; - H`T iS+ H M iB M; X
h`B L; mv i G•m +?QM? H` iYm [m€M M´B iB M; Î i?`M? >„+ o•M- M m M?Q +| ¢€M?
i`mv M` M; Q`B- p`v ¢®B pÊB / M? /U h`B L; mv i G•m b) +|ªM? ?QÎM; +U+ HÈMX
L m M?Q pä ;Bª #bM? i?QÌM; /€K M?€Q bU- +?QÎM; [m-v ¢½ bÊK i?¬M; i`B ?° p iY
M; Q`B `²B- M?QM; K` i`QM; ¢€K M; QÌB +ÁM +| æ¢B [mªM ;B h`-K ;B - h`-K ;B p
Î i?`M? >„+ o•M- +?Q /M ?`m i`QÎM; h`B L; mv i G•m +kM; +?Q +?„+ bQ b€M? M´B
iU M?B M b) F?¬M; H`K ` ?`M? ¢°M; [m€ F?Q+?X

@ *?QÎM; [m-v M; QÆB v M i•K- +?d +-M #¼M +?9M; F?¬M; TªM F?€M; - i + K ¢C
G9+ M`v h`-K oQÊM; M|B +?mv M- HQÌK [m ¢€K M; QÌB .B T >€+- #bM? iªM M|B
@ .B T ;B ¢9M; F?¬M; - i?2Q i [m v p h`-K ;B ¢B m i` `ä `M; +?•M iQÈM; bU p
p'M ¢ +O +€+ M; QÆB- h`-K ;B iU M?B M b) F?¬M; ;•v F?| F? ,M pÊB +€+ M; QÆB
.B T >€+ ;B +?O #B M b„+- t2K [m M ? +O E€ ;B +MM; pÊB h`-K oQÊM; M`v- M
;B - ?`m [mª F?¬M; +?`m M´B X

±M`Q t¬M t QX

G9+ M`v ¢°i M?B M +| iB M; #QÊ+ +?•M /²M /`T i`mv M iÊB- K°i ¢°B i?`M? i?`M? p
p`Q h`B L; mv i G•mX

@ B M?€Q bU i¢B h`B L; mv i G•m i? - +?QÎM; [m-v- tªv ` +?mv M ;b\
æ¬m HoM? i?`M? p [m•M H` K°i ¢¢B ?€M i?•M ?bM? F?¬B M; ¬- ?„M pW p`Q i?b [

a m HQM; h`B L;mv i G•m +kM; H` K°i ;B i°+ `i +| i? HU+ iϕB i?`M? >„+ o•M- M
 M;QìB ;•v `®B- ϕ°B M;k i?`M? p [m•M ϕ M;im-M i` ; -M ϕ| H`T iS+ +?ϕv iÈBX
 @ oQÆM; ϕ°B i`QîM;- +kM; F?¬M; +| B M?€Q bU- M?QM; K` MÆB M`v +| K`v ?mM;
 ` i v pÈB ϕ iY E€ ;B i`M h?€B aÆM- HϕB +ÁM i`M M?šM T? #Ä M;mv M i`b +O
 ϕB m i` i?¬BX
 h`-K oQÊM; HϕM? HMM; M|BX
 @ h?b ` H` h`-K oQÊM; ϕϕB M?•MX
 h M ϕ°B i`QîM; i?`M? p [m•M +?`T i v i?B H - ? B K„i ϕ½ M?bM ` tmM; ϕ°i +O ? B
 [mv i i•K- KdK +QìB M|B,
 @ E?¬M; #B i +| + -M iϕB ?ϕ ?¶ i`Ê ? v F?¬M; \
 h?`M? p [m•M i?`M? >„+ o•M H` /Q # ϕϕB ;B i°+ p` `i M?B m i? HU+ HB M?ÊT i
 H` iQ [m•M +O `i M?B m ;B i°+ i`QM; i?`M? >„+ o•M- i? HU+ F?´M; H² M?Q h`-K
 i`QM; b® ϕ|- ?¬K M v M?bM i?`v K°i T?QÆM; +| h`-K oQÊM; Î ϕ•v- # M F?€+ ?„M F
 i`QîM; i?`M? p [m•M M`v #B i`ä M M i?2Q BX
 @ o`v ϕ iϕ oQÆM; ϕ°B i`QîM;X
 h`-K oQÊM; KdK +QìBX
 @ L;QìB iÈB- p•v [m M? #¼M +?9M; +?Q i - F?¬M; ϕQÊ+ i?ª #`i +S F M`Q +ªX
 æ°B i`QîM; i?`M? p [m•M pmM; i v H M- ?ÆM KQìB i M i?`M? p [m•M pä i` M; ϕ-
 p•v ϕ€K M;QìB G•K hB mX
 @ *€B M`v \*€B M`v- +?mv M M`v F?¬M; HB M [m M iÈB i - i ?¬K [m KÈB KÈB #B
 F i F? QÊ+ Km #€M K` i?¬BX
 h?QÆM; M?•M J`T KϕT H`T iS+ F?~M i`QÆM; H MX
 >„M +?d H` K°i i?QÆM; M?•M- b m HQM; F?¬M; +| ;B i°+ iQ HÈM ;b- i?O ?ϕ ?° p
 +,M #ªM F?¬M; /€K tmM; ϕ°i pÈB i?`M? p [m•M i?`M? >„+ o•M- ϕWM; M|B H` tmM;
 @ o` i?`M? p [m•M ϕϕB M?•M- E€ ;B FB ϕ M; M;`K K€m T?mM M;QìB- +?mv M ?Q
 a„+ K†i .B T >€+ ;B +?O i€B M?Êi- +kM; p°B p`M; ;BªB i?Q+?X
 @ E?¬M; TªB M?Q p`v i?b M?Q i? M`Q\ h`-K oQÊM; ϕϕB M?•M M|B +€+ M;QÆB
 ϕ`M? +?QM? H` ?mM; ϕ²- +?šM; H) pÈB i?•M T?`M +O h`-K oQÊM; ϕϕB M?•M +Á
 ? v b Q- M? M? +?|M; pSi #Ä pk F?Q- M;Q M M;Q½M i?2Q +?9M; i i`Î p iB T i?
 M;QÆB b) M K KMB ϕ m F?´X
 æ°B i`QîM; i?`M? p [m•M [m€i H MX
 E?|2 KB M; E€ aÆM tm`i ?B M MK +QìB •K H½M?- ϕ•v H` +?¶ i®i +O [mv M i? - +
 M;`v ?¬K [m ϕQ +?Q h`-K oQÊM; ϕϕB M?•M +?¶ i®i i?`i HÈM- F?QªM +?¶ i®i M`
 pšM +ÁM +| +?9i ϕ m HÁM;X
 a„+ K†i .B T >€+ i€B M?Êi- ?„M M?bM [m :B GQÆM;- i? +K+ ?¬K M v #¼M ?¼t
 ?Q`M iQ`M F?¬M; TªB #¼M .B T ;B K°i iB m ;B i°+ i`M h?€B aÆM +| i? M; ,M +
 h?`K +?Q +ÁM /QÈB iB M? ?m®M; M`v- hB m i?B m ?B T +| i?U+ HU+ +QìM; ϕϕB +k
 ? B i? HU+ HÈM c` h`-K ;B i?`M? >„+ o•M +MM; i?`M? p [m•M M`v- pä ;Bª +QìM
 i? +?®M; +U- i`W T?B H` +QìM; ;Bª Zmv L;mv M *ªM? ϕ½ pQÊi [m pk HU+ +O +€
 *,M ` ,M; K°i +€B- i`QM; M°B i•K .B T >€+ ;B +?O ϕ½ ?ϕ [mv i ϕ`M?- +?d p`Q G•k
 o•M F?~M + -m,
 @ h?`M? p [m•M ϕϕB M?•M- i +| i? i?2Q +€+ M;QÆB i`Î p - M?QM; K` K`v p` M`v
 M`v- #¼M ?¼+ +?d H` ?`B iY- FQM? tBM #Ä [m X

@ E?¬M; çQÊ+- K'v p` ç¢B M?•M- iB m iY M"v H9+ i`QÊ+ ç°M; i?O i¢B i`'M h?€B +?9M; +| T?-M i`QM; ç|X

E€ aÆM H¢M? M?Q #,M; M|B ` - i`QM; €M? K„i i`"M ç-v •K H½M?X

@ oQÆM; ç°B i`QÎM; M;QÆB +kM; M;?2 `²B ç'vX

h`-K oQÊM; H¢M? HMM; M|BX

9dyX *?QÆM; 9dy, L;`v h" M h? *O E€ :B URV

*?QÆM; 9dy, L;`v i" M i? +O E€ ;B X URV

@ h?b` iB m iY M"v KÈB H" ?mM; i?O- #„i H¢B +?Q i X

h M ç°B i`QÎM; i?"M? p [m•M KÈB K†+ F +?mv M M"v tªv ` i? M"Q- ?B M i¢B h` +€B ;b +?QM? H" +€B ç|X

@ J'v ;B ?Ä M"v tQM; `²BX

h`'M h?€B aÆM .B T ;B - i?"i bU H" F?¬M; K v ?- ç„+ i°B B F?¬M; çQÊ+- p"v K" c

@ h`W T?B #¼M +?9M; +| #®B +ªM? i?¬M; i?B M ;b ç| - #^M; F?¬M; i?b ?B M i¢B /

@ "®B +ªM? i?¬M; i?B M\ L m +| #®B +ªM? i?¬M; i?B M- i¢B b Q +ÁM +?Q H'v `

J'v i M F?€+? M?•M ç M; p•v [m M? M|B +?mv M pÈB M? mX

G°T +°T

.QÈB K M? H M? +O ç°B i`QÎM; i?"M? p [m•M- ?ÆM KQÌB i M i?"M? p [m•M p•v [ç½ t¬M; H MX

æ€K M;QÌB .B T >€+ +„M ` ,M; - i`QM; €M? K„i i`"M ç-v F?m' i M?K+- M?QM; +,M #ª +?Q F?¬M; +| iQ +€+? TªM F?€M;X

"ÎB pb #¼M ?¼ #B i`ä- M m M?Q F?¬M; TªM F?€M; - +| H) +ÁM +| K°i iB Fª M, TªM F?€M; - F?¬M; B +| i? +Sm #¼M ?¼ +ªX

J°i i M i?"M? p [m•M ?mM; ?,M; ç`M? #„i H'v p B G•K hB m- +?m~M #` #„i H¢BX

@ >W5

G9+ M"v G•K hB m M;²B v M F?¬M; M|B +?mv M- ç°i M?B M çSM; /"v- K°i ç¢Q F?Q #°+ T?€i- b€i +Æ b•K H½M? # Q T?O +ª iYm [m€MX

S? M?5

> B M;`v [m M;mv M HU+ +O G•K hB m ç½ H†M; H) ç°i T?€ iÈB >| S?"K \*ªM? bª ç€M? +? i # ç¢B i?O HoM? >mv i S?QM; æ¢Q +ÁM K¢M? ?ÆM p" B H-M- i M i?"M G•K hB m +?d H" K°i iB m pä ;Bª >| S?"K \*ªM? bÆ F€- H"K b Q +| i? i?W M?"M hB m- H9+ M"v ?„M HmB ` T?Q b m p" B #QÊ+- M;mv M HU+ `®B HQ¢M H"K b„+ K

@ GÈM K"iX

@ G"K +`MX

@ G¢B /€K ç€M? i`ªX

@ hB m iY- M m M;QÆB +ÁM /€K M?9+ M?Q+?- ;B i +? i #'i Hm" M i°BX

*^a H-m ? B H" T i S+ -K -K #¢Q ¸°M;- ``i M?B m i?"M? p [m•M`9i pk F?Q # M ?-M
 K" G•K hB m pšM /€K +?®M; i`<sup>a</sup>- +?mv M M"v H"K +?Q ¸°B i`QÎM; i?"M? p [m•M p
 @ æ€M? M? m - i®i M?'i H" G•K hB m +| i? ¸°M; i?O ;B i +? i K'v i?"M? p [m•M-
 F?-M; +Sm ¸QÊ+ ?„MX
 a€i +Æ # Q T?O ¸-v K†i E€ aÆM- ?„M M|B i?-K i`QM; #KM;X
 @ h?"M? p [m•M +€+ M;QÆB +| ¸9M; H" M;QÎB +?'T T?€T ? v F?-M;\ E?-M; +| #
 [m^a i?U+ H" K°i ¸€K i v b B K"X
 :B¼M; G•K hB m H¢M? HMM; p M; H M- i v T?^aB H9+ M"v`9i +?B M ¸ Q ¸€M; bÊ
 M;mv M HU+ iQ HÈM #°+ T?€i` M;Q"BX
 h`QM; H9+ M?'i i?ÎB- ``i M?B m i?"M? p [m•M # Q [m M? G•K hB m +^aK ;B€+ #¼M
 i?•M p"Q i`QM; b|M; iQ ;B| HÈM M;"T i`ÎB- iMv i?ÎB ¸ m +| #` /B iX
 @ L;QÆB Km®M H"K ;b\
 æ°B i`QÎM; i?"M? p [m•M [m€i H M- b„+ K†i +kM; M;QM; i`¼M;X
 L?QM; ?„M H" pã ;B^a >| S?"K *^aM? i`mM; F€- M?bM i?'v F?-M; Qi i`"M; /B M- M?Q
 +^aK ;B€+ [m€ M;mv ?B K- H-M; iÆ /UM; ¸SM; H M- i`QM; M°B i•K i`"M M;"T +^aK ;B
 +?Q ?„M F?-M; i? M"Q iBM ¸QÊ+X
 @ hB m iY- MÆB M"v +?QM? H" i?"M? >„+ o•M- F?-M; T?^aB MÆB M;QÆB +| i? /Q
 •M? K„i h`-K oQÊM; ¸¢B [m<sup>a</sup>M ;B h`-K ;B M?Qm H¢B- ?B M` b€i +Æ •K H½M?-
 @ .B T >€+- +€+ M;QÆB +kM; ¸WM; +| H"K` ?"M? ¸°M; b B H-K- K'i K¢M; F?-M;
 *MM; H9+ ¸| E€ aÆM # M;QÎB +kM; p•v [m M?- +?d +-M h`-K oQÊM; ` H M? K°i
 M?Q H-B ¸bM?X
 @ sQM;X
 .B T >€+ ;B +?O +MM; :B GQÆM; M?bM M? m- ?B M M?B M #B i`ä +?mv M ¸½ F
 ?B M H M K°i iB #¢Q M;QÊ+- #¼M ?¼ +kM; `9i pk F?Q` X
 *?mv M M"v +?QM? H" •K KQm +O E€ ;B - /M b Q #` K M; ¸B i` M +Æ #^aM +?d +|
 #^M; HB m K¢M; Î ¸•v K°i T?2M- +?Q /M +? i +kM; T?^aB K M; i?2Q ¸€K M;QÎB E€ a
 L; v +^a .B T J°M; o•M +MM; :B GQÆM; +kM; `9i pk F?Q- i` M K†i ?B M` i?-M i?€
 @ S?^aM`<sup>2</sup>B- T?<sup>a</sup>M`²B- +€+ M;QÆB ?-K M v M m B /€K ¸°M; i?O- ¸ M H9+ ¸| ?ŠM
 +,M #^aM F?-M; i? i`®M` F?ÄB i?"M? >„+ o•M- ¸€K M;QÎB +€+ M;QÆB M M M?Ê
 æ°B i`QÎM; i?"M? p [m•M [m€i iQ H MX
 >"Q F?Q i`QM; h`B L;mv i G•m H9+ M"v +,M; i?ŠM;- ¸¢B +?B M iMv i?ÎB t^av` X
 æ9M; H9+ M"v- # M M;Q" B h`B L;mv i G•m- h`-M hBM? .m +MM; h`-M hBM? >¢
 i?-M; i`B +O G•K hB m ¸ M; ¸B iÈB ¸•vX
 @ •M\
 h?•M H" i?B M i`B ¸dM? +'T +O h`-M ;B - H¢B H" M?•M p"i iB M p"Q i?B M K°M; #
 iYm [m€M ¸½ T?€i ?B M ?"Q F?Q i`QM; MÆB M"v F?-M; ¸9M;- K°i ¸¢Q b€i +Æ ¸ M
 +?Q M;QÎB i bÊ ?½BX
 @ æ•v H"X X X
 > B M;QÎB M;~M; ¸-m- H" T i S+ M?"M` ? B # M ¸ M; ;B^M; +QX
 @ E?-M; i®i X

a„+ Kti ? B M ;Q`B H"TiS+ i€B M?Êi- ç²M; i?`B i?ª M;Q`B M?ªv H M- M?bM [m +?S
p9i H M + Q- H9+ M"v çSM; i`QÊ+ Kti G•K hB mX
@sªv` +?mv M ;b- +ÁM F?¬M; i?ª ? i pk F?Q i`QM; i v tm®M;- p` M"v H" #^M; ?[
H"K +€B ;bX
æSM; i`QÊ+ Kti G•K hB m- h`-M hBM? >¢Q ;B"MiQK Kti- H9+ M"v [m€i H M -K
/Q /U çQ +?•M ç€` - +?di?'v K°i ç¢Q FbM? T?QM; H"TiS+ [mûi [m +ª iYm [m€M
?ÆM KQ`B i M i?"M? p [m•M ç M; p•v [m M? G•K hB m F m H M ç-v ç m çÊM- H"
#B i ç" T ?Q # Q M?B m #"M ;? X
hmv h`-M hBM? .m # M +¢M? F?¬M; M?9+ M?Q+?- M?QM; K" ;QÆM; Kti p®M H¢
+?ŠM; F?€+ ;b #,M; H¢M? M;"M M,K- i v T?ªB +-K +?B M ç Q- b€i F?Q iÄ` +?m
L;"v ?¬K [m #¼M ?¼ +ÁM M|B pÈB G•K hB m ç M i?"M? >„+ o•M +?ŠM; F?€+ ;b ç
M v G•K hB m î i`QM; iYm [m€M #` i?"M? p [m•M +-K pk F?Q +?d p"Q M;Q`B- +?m
.m ? B ?mvM? ç +ªK i?'v iS+ `i K'i Kti- ;B"Mi ;B[ M;"Ti`BX
ªM? #'i M; i M"v H"K +?Q .B T >€+ p" M?[M; M;Q`B î MÆB M"v FBM? M;¢+ iÈB M;•
@ GÈM K"i- M;QÆB H" M;Q`B M"Q- i?"M? p [m•M H"K pB +- M;QÆB +kM; /€K ç°M
J°i i M i`QîM; H½Q E€ ;B M?bM i?'v i? i?b ;B"MiQK Kti- i`QîM; FB K i`QM; i v F
EB K [m M; H,M; H M?Q b'K bûi ;B[i`B [m M; - ;B®M; M?Q i`QîM; ?²M; [m€M M?
[m M; M?°M M?¢Q- b m K°i F?„+ FB K [m M; K M; i?2Q b€i +Æ FBM? M;Q`B ç€M
>¢QX
h M i`QîM; H½Q E€ ;B M"v +?QM? H" pã ;Bª >| S?"KªM? i`mM; F€- pW` i v H"
ibM? +?9i M"Q- , p"Q i?•M T?"M ç¢B [mªM ;B h`-K oQÊM;- Km®M ç€M? +? i h`-M
M"vX
@ G"K +"MX
h M i`QîM; H½Q E€ ;B ?"M? ç°M; M?Q i? H"K +?Q ? B K„i h`-M hBM? .m M?Qm
+O ?„M •K i`-K M?Q MQÊ+X
@ *? i çB +?Q i 5
E?¬M; +?9i /Q /U- h`-M hBM? .m iB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+- +?B M ç Q i`QM; i v
@ h" oQÆM; æ Q @ h" oQÆM; o¬ æ`+?X
J°i ç¢Q ç Q K M; i®B i•K K M; i?2Q b€i +Æ F?¬M +MM; p" H¢M? HMM;- H¢M? M?
HU+ HQÊM; i" w +?ûK i?ŠM; p"Q 2Q +O i`QîM; H½Q E€ ;B X
S?®+ T?®+X
h M i`QîM; H½Q E€ ;B H"TiS+ K°i T?•M i?"M? ? B- K€m iQÆB imM; ` M?Q bm®B
T?O F?„TiYm [m€M- i M i`QîM; H½Q E€ ;B ç½ +? i F?¬M; i? +? i H¢BX

9dRX *?QÆM; 9dR, L;"v h"M h? *O E€ :B UkV

@ *€B ;b\

:B i F?„+ M"v- ç€K M;Q`B .B T ;B .B T >€+ ç m FBM? M;¢+ ç M M;•v M;Q`B- #¼M ?
MB M pW tm'i ?B M H¢B ?mM; ?,M; +"M [m"v M?Q i? - i`QM; M?€v K„i ç€# v i'i +ª
F?€+ H"TiS+ ` i v ç€M? +? i i`QîM; H½Q E€ ;B - ?ÆM M[? B M;Q`B M"v /QîM;
hB m- /€K +ª ; M H"K HQ¢M M?Q i? - H"K +?Q ç€K M;Q`B .B T >€+ +ªK i?'v ç-m |-

æ€K M;QÌB .B T >€+ #B i`ä- ?B M i¢B +ÁM Km®M ibK K°i çQÌM; b®M; i`QÈ+ Kti
M,M;X

@ >¶M çªMX

@ h K i`QÎM; H½QX

E€ aÆM +MM; E€ ;B M?`i`QÎM; H½Q +`M; [m€i iQ K°i iB M;- i` M Kti ç-v #B i?®M
h`-M hBM? .m X

@ .WM; i vX

æ¢B [mªM ;B h`-K oQÊM; Î# M +¢M? i?'v i? - i` M Kti H"TiS+ H°` i?-M b„+ ?
M;QÌB #´ M?`Q iÈB i`QÈ+ Kti h`-M hBM? .m - h`-K oQÊM; ç°i M?B M` i v M;;M
M?`i`QÎM; H½QX

@ h`-K oQÊM; ç¢B M?•MX

E€ aÆM F?| +| i? iBM M?bM [m h`-K oQÊM;- ?B M M?B M F?¬M; `ä h`-K oQÊM; ç
?„MX

a m K°i F?„+- K°i +ªM? +`M; H`K +?Q E€ aÆM F?B T bÊ ?B M` X

@ h`-M hBM? .m - h`-M hBM? >¢Q i?B m ;B - b Q +€+ M;QÆB iÈB ç•vX

´i M?B m i?`M? p [m•M p¨ ç°B i`QÎM; i?`M? p [m•M pW #` h`-M hBM? >¢Q ç€ #
+ª ç€K çSM; +?„Ti v i`QÈ+ Kti ?„M- i` M Kti +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| +?9i iS+ ;B”M
`X

@ *€B M¨vX X X *€B M¨vX X X

E€ aÆM +ªK ;B€+ ç-m | + +O KbM? F?¬M; çO /MM;- K¨ ç€K M;QÌB .B T >€+ ç M;
;B i+kM; F?¬M; ?B m` H`K b QX

@ hB m iY M¨v p b b Q [m2M #B i pÈB ? B p`i?B m ;B h`-M ;B +Æ +?S- K FB TE
a„+ Kti h`-K oQÊM; i€B M?Êi- i` M i`€M K² ?¬B H¢M? `”K`¢T- i`QM; M°B i•K +`M
hmv h`-K ;B Îi¢B i?`M? >„+ o•M i?m°+ p ;B i°+ M?'i HQm- i? HU+ F?'M; H²- M?
i? HU+ F?€+- Îi?`M? >„+ o•M +?QM? i?S+ ç€M; bÊ M?'i +?QM? H¨ # ç¢B ;B i°+-
i`QM; ç| +`M; ç€M; bÊ M?'i i`QM; # ç¢B ;B i°+ M¨v +?QM? H¨ h`-M ;B - H¨ ç M?
i?`M? >„+ o•MX

Íi`QÈ+ Kti h`-M ;B - h`-K ;B +?ŠM; F?€+ ;b +Wm MQM i`QÈ+ Kti H M; b|BX

@ G`K b Q #•v ;BÌ\

:BÌ T?9i M¨v h`-K oQÊM; M;?o H`K b Q i?Q€i i?•M KÈB i®i- M m M?Q iBM iS+ ?„
h`-M ;B K¨ i`mv M çB- +?Q /M h`-M ;B F?¬M; Km®M K¢M; +O KbM?- ;B +?O ç¢B
KbM?X

@ G•K hB m ?mvM? ç - tªv ` +?mv M ;b\ \_®i +m°+ tªv ` +?mv M ;b- M|B +?Q i #
M;QÆB\ G½Q iY Km®M K¢M; +O ?„MX

G•K hB m pšM #ªQ i`b i Q M?½- h`-M hBM? >¢Q H9+ i`QÈ+ pšM ¬M ?Á M?QM; ;
i`-K- H`K +?Q M;QÌB M¨Q M?bM i?'v +kM; bBM? ` +ªK ;B€+ bÊ ?½BX

@ E?¬M; +| ;b- M?QM; K¨ K'v p` M¨v Km®M K M; i p i?~K p'M K¨ i?¬BX

G•K hB m #bM? i?ªM M|BX

@ J M; +€+ M;QÆB p i?~K p'M\ > ? - i ç9M; H¨ Km®M M?bM t2K +| F M¨Q /€K K
çB i?~K p'MX

•M? K„i h`-M hBM? >¢Q M?bM [mûi #®M T?Q - +m®B +MM; M?bM p¨Q M;QÌB h`-K

@ > B p`i?B m ;B - ç•v +?d H` K°i ?²B ?B m H-K- ?B m H-K K`i?¬BX
h`-K oQÊM; +QÌB M|BX

@ h?b` H` h`-K oQÊM;- h`-K ;B +€+ M;QÆB H` çΦB ;B i°+ i`QM; i?`M? >„+ o•M
[m€ K`- M; v +ª #^M; ?[m +O h`-M ;B +kM; /€K ç„+ i°BX

h`-M hBM? >ΦQ ;B®M; M?Q +„M`,M; M|B` iWM; +?[X

@ E?¬M; G` ?B m H-KX

h`-K oQÊM; HB M iK+ ;BªB i?Q+?- M?QM; K` ?„M +ÁM +?Q M|B tQM;

h`-M hBM? >ΦQ ç°i M?B M i€i p`Q K†i h`-K oQÊM;- i`U+ iB T ç€M? ?„M # v` t - ?
K†i +O ?„M H9+ M`v ç½ #B M /ΦM;- K'v +€B`,M; `ÆB` M;Q`B- €M? K„i +O ?„M

E€ aÆM KÎiQ ? B K„i- ?Q`M iQ`M FBM? M;Φ+ ç M M;•v M;QÌB- i`QM; M°B i•K H9+
i®iX

h`-K oQÊM; i?•M H` çΦB [mªM ;B +O h`-K ;B - ?„M HΦB +`M; H` pä ;Bª >| S?`K *ª
Km®M i`€M? K°i i€i +O i?B m MB M M`v F?¬M; F?|- M?QM; KÊB `²B ç½ M|B `ä
oQÊM; çΦB M?•M +O ?„M Îi`QÊ+ K†i i?B m MB M M`v F?¬M; /€K i`€M? MûX

@ h`-M ;B i?B m ;B - h`-M ;B i?B m ;B - +?ŠM; H) H` h`-M ;B i?`M? >„+ o•M\

—M ~M bmv çQ€M i?•M T?“M ç®B T?QÆM;- E€ aÆM +ªK ;B€+ çQÊ+ #„T +?•M +O

@ G•K hB m ?mvM? ç - M;QÆB M|B ç€K M;QÌB FB M M tY i`Q M?Q i? M`Q\ J'v i-
;B i #¼M +?9M; #²B i°B pÈB M;QÆB ? v F?¬M;\

h`-M hBM? >ΦQ iMv iB M M|B` - i`QM; €M? K„i +O ?„M ç°i M?B M K M; i?2Q b€i +
bU- +kM; F?¬M; TªB ç M; M|B çM X

@ h`-M i?B m ;B - ?Q`M iQ`M H` /Q E€ ;B i`'M h?€B aÆM H`K pB + [m,- i +kM; -
i?B m ;B X

h`-K oQÊM; H`T iS+ bÊ ?½B M|BX

@ E€ ;B h`'M h?€B aÆM\

h`-M hBM? .m ? B ?mvM? ç H`T iS+ ?B m ç½ tªv` +?mv M ;b- M;`v ?¬K [m G•K
+?mv M i`'M h?€B aÆM X

@ LÆB M`v H` i?`M? >„+ o•M- +?mv M i` M +O pä ;Bª #bM? i?QÌM; i F?¬M; [mªM
M;QÌB- ç€K M;QÌB M`v i`€B pÈB Hm"i T?€T i?“M? >„+ o•M- Hm"i T?€T i?“M? >„+ o
ç M i°B pb ?`M? pB +O KbM?X

G•K hB m #bM? i?ªM M|BX

h`-M ;B ? B ?mvM? ç F?) ;B"i KbM?- çQ K„i M?bM G•K hB m- +?Êi +QÌB `° H M,

@ *kM; ç9M;X

@ æ€K M;QÌB +€+ M;QÆB i`QÊ+ K M; h`-K oQÊM; p çB- +?mv M M`v i`QÊ+ F?B
#¼M +?9M;X

æ°M; ioM? M`v ç½ FBM? ç°M; i?`M? p [m•M +ÁM HΦB- h`-M hBM? >ΦQ H9+ M`v`

@ o•M;- h`-M i?B m ;B - +?9M; i b) çB H`K M; vX

æ°B i?“M? p [m•M i?S ? B t¬M; iÈB K M; ç€K M;QÌB M`v çB- +,M #ªM +kM; F?¬M
F?€M;X

J°i ç€K M;QÌB h`-K oQÊM; #` €T ;BªB çB- +ª h`B L;mv i G•m H`T iS+ M ioM? HΦB

@ G•K hB m ?mvM? ç - K'v p` M`v H`\

h`-M hBM? .m ? B ?mvM? ç çQ K„i M?bM [m ç€K M;Q`B .B T>€+ ;B +?OX
 @ æ i ;BÈB i?B m K°i +?9i - ç•v +?QM? H` ;B +?O .B T ;B .B T>€+ K` i ç½ iW
 H` :B h?`M?- ? B p` M`v H` .B T J°M; o•M +MM; :B GQÆM; - ? B p` M`v +?QM? H`
 >¢QX
 G•K hB m ;BÈB i?B m ? B # M +?Q M? m [m2MX
 @ "€B FB M ? B p` +¬M; iYX
 æ€K M;Q`B .B T>€+ p°B p`M; MÆK MÈTHQ bÊ ?`M? H - i`QÈ+ K†i ? B ?mvM? ç h
 ?¼ ;B®M; M?Q i?` i`B +?O M?bM i?`v i?€B iY ;B - +?Q /M H` i?•M T?"M- ç` p` ç m
 @ > ? - F?¬M; +-M F?€+? F?QX
 h`-M hBM? >¢Q iMv iB M +Q`B M|B,
 @ h¢B ç•v F?¬M; / M|B +?mv M- +?9M; i M M çB i bK MÆB F?€+ çBX
 @ > B p` +¬M; iY- iB m M?•M ç½ +?m~M #` i®i ;B M T?ÁM; Î H-m # h`B L;mv i G•m
 iÈB ç|X
 *?QÎM; [m-v h`B L;mv i G•m `i #B i +?ÈT i?`B +Æ çB iÈB- #° /€M; p¬ +MM; F?~M
 >„M ç½ M?bM ` - G•K hB m +| [m M ? F?¬M; çÆM ;BªM pÈB ? B p` +¬M; iY h`-M
 F?¬M; [m M ? HÈM iÈB h`B L;mv i G•m- M?QM; K°i F?B h`-M ;B ? B p` i?B m ;B
 h`B L;mv i G•m- p`v h`B L;mv i G•m b) M;mv ?B K- i¢B i?"M? >„+ o•M- F?¬M; +| i?
 pÈB h`-M ;B X

9dkX *?QÆM; 9dk, >°B æ'm :B€

L m M?Q H` ç iY #bM? i?Q`M; +O h`-M ;B i?b +?QÎM; [m-v +kM; F?¬M; +| F?~M
 ?„M H¢B #B i- h`-M hBM? .m +MM; h`-M hBM? >¢Q +?QM? H` ç iY /ÁM; +?QM?
 M;Q`B M´B #`i i`QM; /ÁM; +?QM?- H` M?•M p`i i?B M i`B +O i?"M? >„+ o•M- +?Q
 H`v HÁM; - i`€M? ? B M;Q`B HQm `M iQÊM; t`m p h`B L;mv i G•mX
 @ *kM; i®iX
 h`-M hBM? >¢Q HQ`K +?QÎM; [m-v M|BX
 æQÊ+ +?QÎM; [m-v /šM /„i- #¼M ?¼ çB H M H-m # X
 _'i M? M?- K°i #`M ç-v K|M M;QM çQÊ+ #QM; H MX
 @ > B p` i?B m ;B - K`v p`- ç•v +?QM? H` [m ?Q iYm # KQÆB M,K +O h`B L;mv
 iY iÈB ç•v H` pBM? ?¢M? +?Q h`B L;mv i G•m- i`i +ª iB m T?Q ?¬K M v ç m /Q h`B
 p` FQM? tBM +?"K `½B ?QÎM; /KM;X
 a m F?B H`v K°i #bM? ?ªQ iYm ` - +?QÎM; [m-v +Q`B #²B HmB ` M;Q`BX
 @ *?mv M +O .B T ;B i ç½ #B i `ä- F?¬M; #B i +€+ M;QÆB +| M;mv M w ;B M?"
 pB M F?€+ ?¼ +O h`-M ;B - M m M?Q M;mv M w i?b i b) K M; +€+ M;QÆB çB iÈ
 i? v +€+ M;QÆB ;BªB [mv i p`M ç i?O iK+X
 h` M #`M +ÆK- h`-M hBM? .m çB i?ŠM; p`Q p`M ç X
 æ€K M;Q`B .B T>€+ HB + M? m- p°B p`M; [m€ H¢v- FQ+? ç°M; M|B,
 @ hB m M?•M M;mv M w- ç i¢ ? B p` +¬M; iYX

:B M?"T h`-M ;B imv ççB #B m .B T ;B K'i çB iQM? ç°+ H"TiU +?O - M?QM; +kM
pçM /†K i?"M? >„+ o•M M"v F?¬M; +| #'i +S i? HU+ M"Q /€K F?B / H M ç-m .B T ;
+MM; K'i çB- ç€K M; QìB .B T >€+ iQÆM; çQÆM; pÈB K°i #QÊ+ H M i`ìB- iW M?•M
G•K hB m M;²B Î K°i # M +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- K°i F?B .B T ;B ;B M?"T h`-M
h`-M ;B - imv ?„M +| [m M ? i®i pÈB h`-M hBM? .m - M?QM; K" HQçB +?mv M i`Q
iÈB- ?ÆM M[?„M +| i? ;B9T .B T ;B i?b ç½ ;B9T `²B- +?mv M +ÁM HçB H" p'M ç
*| h`-M hBM? .m ? B ?mvM? ç Î ç•v- ç€K M; QìB .B T >€+ ?B M M?B M b) F?¬M; ,
M[+| pB +- K¼B M; QìB +?d [m HQ +?Q tQM; - b m ç| HçB çB iÈB iÈB çB K KìB +
h'i +ª çQÊ+ ;BªB [mv i- p"Q H9+ # M ç K- G•K hB m +MM; ,M +ÆK pÈB .B T ;B iç
`ìB çBX

@ G•K i?B m ?B TX

Í +Y F?€+? bçM- .B T >€+ MQÊ+ K„i im¬M ç-v K†i- i`QM; ç¬B K„i i`"M M;"T +ªK
M?QM; F?¬M; M|B M M HìBX

æçB •M F?¬M; HìB M"Q +ªK iç ? i çQÊ+- i?"i bU H" G•K hB m ;B9T .B T ;B [m €M?
` H" iB M i v K" i?¬B- M?QM; ç®B pÈB .B T ;B K" M|B- ç•v +?QM? H" i²M pQM; +
G•K hB m- .B T ;B +?d bÊ ç½ bÈK #` E€ ;B /B i i`WX

.B T J°M; o•M +MM; :B GQÆM; +kM; MQÊ+ K„i HQM; i`ÁM; M?bM [m G•K hB m
G•K hB m p" #¼M ?¼ iW ç-m iÈB +m®B F?¬M; TªB M; QìB +?mM; çQìM; X

_ìB F?ÄB F?€+? bçM .B T ;B Î HçB- G•K hB m K°i H-M M[i bK MÆB M; ?d M; ÆB
+QM çQìM; F?´im +O KbM?X

>„M `ìB F?ÄB [m" M >B M ."i ;¬M K°i i?€M; - ?„M +?ŠM; M?[M; im ?"M? HQM; iQÊ
+kM; i,M; im pB H M >| S?"K *ªM? bÆ F€ ççB i?"M?- ?B M içB ?„M +?QM? v m M
*?mv M >mv M *¬M; iW iS +?mv M H M M; k +?mv MX

o`B M; "v HB M iB T- G•K hB m ç m v M H†M; im Hmv MX

L; "v i?S # b m bU FB M h`B L; mv i G•m- G•K hB m M; ?2 çQÊ+ K°i iBM iS+, E€ ;
?"M? #€ ççQ- S+ ?B T /•M +?9M; - HçB +ÁM +'m F i pÈB >mv i S?QM; æçQ i" M €+
çQç i; B i°+ M?Ä v m- pB + €+ #'i i" M- #| + H°i +?S+ i`'M i`QîM; i`'M h?€B aÆM- i°
i?"M? pB M i`¼M; v m ç m #` tY iY- +Æ ?² i' i +ª i" B bªM bmM; +¬M; - K" h`-K ;B i?
;B +kM; +| HB M [m M- #` i`WM; T?ç i- ççB [mªM ;B h`-K oQÊM; +O h`-K ;B +H
i`QîM; i`'M i`'M h?€B aÆM b) /Q .B T ;B .B T >€+ [mªM HwX

L; ?2 çQÊ+ iBM iS+ M"v- G•K hB m KdK +QìB- F?¬M; M; ?o iÈB T?QM; i?Ov Hm•M
p i`'M h?€B aÆM - M?QM; K" ç` p` ç½ F?€+ i`QÊ+ ?Q" M iQ" M- çQÆM; M?B M-
i`'M i`QîM; i`'M h?€B aÆM- i` M i?U+ i H" /Q h`-M ;B +?QîM; [mªMX

E iB T p" B M; "v- G•K hB m pšM im ?"M? i`QM; i?"M? >„+ o•M- M; šm M?B M i` Q ç
h`-M hBM? .m K°i T?2M- i?ìB ;B M i`¬B [m M? M? +?| M; - KQìB M; "v iB T iK+ i`-
?°B ç'm ;B €+ Ð HÈM K¶B M, K K°i H-M Í i?"M? >„+ o•MX

a€M; bÈK ?¬K M v- G•K hB m çB iÈB T?ÁM; ç'm ;B €X

h` M çQìM; T?® i?"M? >„+ o•M M; QìB ç M M; QìB çB- iB M; M; QìB ?mv M M €Q- `'
iÈB T?ÁM; ç'm ;B € içB i`mM; i•K i?"M? >„+ o•M- i`W pä ;Bª #ªM i?´ i?"M? >„+ o•M
HU+ F?€+ +kM; çB iÈB i?"M? >„+ o•M i`QM; X

oä ;Bª im Hmv M +¬M `i iÈB i`Q? >„+ i`QÊ

J` iϕB T?ÁM; F?€+? [mw +€+? T?ÁM; G•K hB m F?¬M; t - i M pä ;B^a K†i b Q €M?
`~vX

@ E?¬M; M;?o iÈB i`QM; ç'm ;B€ ?°B HϕB tm'i ?B M i? M? ?^aQ ç Q M?Q i? - F?€
i?`M? +¬M; *QÌM; L;mv M [m^a- #^M; F?¬M; i +,M #^aM F?¬M; +ÁM iB M- +•v +?B M
Km çQÊ+X

*MM; H9+ ç| - `i M?B m ç Q F?€+? Î ç•v K M; i?2Q i?¬M b„+ FQ+? ç°M; - ç†+ #B
S?`K \*<sup>a</sup>M? i`mM; ?"m F€ F?¬M; +| çQÊ+ +?B M ç Q i®i +`M; i`Î M M FQ+? ç°M;

@ *?Q p`- i? M? h?€B >mv M æ Q M`v ;B€ K°i M;`M pϕM HQÊM; - K¶B H¬M ç'm ;B
HQÊM; - ç'm ;B€ #„i ç¬mX

æ'm ;B€ bQ ?¬iQX

@ J°i M;`M K°i i`,K pϕMX

@ *?B M ç Q i®i M?Q i? K` +?d ?¬ ;B€ i? K K°i i`,K pϕM HQÊM; - i?"i F?¬M; #B i
i`,K pϕMX

@ > B M;`M pϕMX

@ > B M;`M # i`,K pϕMX

@ > B M;`M M,K i`,K pϕMX

@ " M;`M pϕMX

*?d i`QM; M?€v K„i- ;B€ +^a h?€B >mv M æ Q ç½ i,M; H M pÈB i®+ ç° +?|M; K†iX

@ qPq- +?d H` K°i i?`M? +?B M ç Q HK+ ;B B- +¬M i,M; ;B€ + Q M?Q i? F?¬M; \

*| pä ;B^a i`ÊM K„i ?€ ?®+ K<sup>2</sup>K- +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B M|B # M;`M pϕM ç„i çÄ # Q M?B
F?Q HK+ ;B B K` M|B- ;B€ i` K'v M;`M pϕM +?d H` #bM? i?QÌM; - K'm +?®i H` ?`Q
M;QÌB i M?bM H` i?'v çOX

G9+ M`v G•K hB m F?¬M; +?Î çQÊ+ M[- +m®B +MM; +kM; ?¬ ;B€X

@ " M;`M M,K i`,K pϕMX

@ GϕB H` ?„MX

h M pä ;B^a K†i b Q +€+? ç| F?¬M; t M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B M`v- i`QM; M°B i•K +
/M b Q i M M;QÌB +O ?„M +?d +ÁM +| b€m M;`M M,K i`,K pϕM- ?„M ?B M iϕB ?Q`E
M?B m iB M M?Q p"v +| i? Km çQÊ+ i? M? +?B M ç Q M`v ? v F?¬M;X

@ *?ŠM; H) H€i M[T?^aB i? +?'T #Q i`+? i` M M;QÌB\

oä ;B^a K†i b Q +„M `M; - `²B b m ç| M?' + i v #€Q ;B€,

@ " M;`M i€K i`,K pϕM5

h`QM; K°i ;B M T?ÁM; F?€+? [mw F?€+ +| ? B i M pä ;B<sup>a</sup> ;B®M; M? m- pä ;B<sup>a</sup> i`mM
K„i M|M; #ÁM; M?bM [m +?B M ç Q HK+ ;B BX

@ æϕB + - M;QÆB ç½ +| K°i i? M? +?B M ç Q HK+ ;B B- ?B M iϕB i +ÁM i?B m K
Km®MX

@ u M i•K çB- B +kM; F?¬M; çQÊ+ M| çQÊ+ ç•mX

> B M;QÌB M`v H` ?m}M? ç bQM; #`Q i? B iB M; i,K HWM; Hšv ;¬M i?`M? >„+ o•
F?€+?- çϕB + hQÎM; æϕB +| i?U+ HU+ çϕi iÈB >| S?`K \*<sup>a</sup>M? ?"m F€- M?`ç hQÎM
*^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - ? B M;QÌB im Hmv M aQM; hY æ Q S?€T mv HU+ p¬ +
M?Q i? M? / M? H M t X

@ "®M M;`M pϕM HQÊM;X

aQM; iY ?mvM? ç ` ;B€X
 @ "®M M; "M M, K i`, K p¢M5
 " M /QÈB +| pä ;Bª >| S?"K *ªM? ?"m F€ F m ;B€- +?B M ç Q HK+ ;B B- +?Q /M H
 ?"m F€ +kM; i? K i?m²M; - ç†+ #B i H" K°i Qi pä ;Bª tm'i i?•M ç¢B ;B i°+ + "M; F?
 #¼M ?¼ +| i" B T?9 +ÁM M?B m ?ÆM ç°+ ? "M? ?B T M?B m H„KX
 @ L, K M; "M p¢M HQÊM; 5
 oä ;Bª K†i b Q H¢B ` ;B€X
 @ æ½ i, M; H M iÈB M, K M; "M p¢M HQÊM; `²B\
 J°i Qi pä ;Bª i? K ;B ç'm ;B€ HQm HQÐBX
 @ L; QÆB v M i•K çB- ;B€ iB M M"v b) i, M; i? K- M; QÆB t2K #•v ;BÌ +| K'v M; QÌB ç
 @ ok F?Q HK+ ;B B #bM? i?QÌM; +| ;B€ # M; "M p¢M HQÊM; +kM; ç½ ç€M; bÊ `²
 M?[M; pk F?Q HK+ ;B B çdM? T?QM; KÈB +| ;B€ ç|X
 E?¬M; Qi pä ;Bª M?bM i?'v F?¬M; M; WM; +| F ç'm ;B€- i`QM; M°B i•K ?•K K°- +| M
 F?Q M?Q p"v- K¶B K°i M; QÌB ç m H" F M´B # "i i`QM; >| S?"K *ªM?- F?¬M; i? F?
 @ J FB T M, K M; "M M, K i`, K p¢MX
 L?bM i?'v +ÁM +| ? B M; QÌB ç'm ;B€- bQM; iY ?mvM? ç p¬ +MM; T?B M Km°MX
 @ a€m M; "M ? B i`, K p¢MX
 G•K hB m iU M?B M F?¬M; +| F?ª M, M; #m¬M; i? X

9ddX *?QÆM; 9dd, :B€ h` M h`ÌB UkV

*?QÆM; 9dd, :B€ i` M i`ÌBX UkV
 æ M KS+ M"v- i? K ;B ç'm ;B€ +?d +ÁM H¢B G•K hB m- bQM; iY ?mvM? ç p" K†i
 h'i +ª pä ;Bª >| S?"K *ªM? ?"m F€ i?QÌM; ç½ bÈK +| pk F?Q +O KbM?- K" i'i +ª
 F?¬M; i? K ;B ç'm ;B€- /M b Q G•K hB m H9+ i`QÈ+ iW i`QM; #Q +ªM? ç¢i çQÊ+ K
 ;B Q +?Q i`¢B ?m'M Hmv M +kM; KÈB ?®B çQ€B çQÊ+ M, K M; "M p¢M HQÊM; K" i?
 h` M ç¢B HK+- pk F?Q HK+ ;B B çdM? +'T +| ;B€ M, K M; "M p¢M HQÊM; H" ? i KS+-
 +| i? i®M ? Q M?B m iB M çB Km H" çQÊ+- K" F?¬M; +-M T?ªB ç'm ;B€ pÈB M; QÌ
 ?°B + Q i?O M?Q K'v- i?S i®i imv M?B m- M?QM; p"i T?~K ;B€ +ª i?QÌM; i?QÌM; p
 @ a€m M; "M M, K i`, K p¢MX
 •M? K„i bQM; iY ?mvM? ç T?|M; ?Ä X
 @ "ªv M; "M ? B i`, K p¢MX
 oä ;Bª K†i b Q M„K +?†+ i v- i?¬M b„+ F?~M i`QÆM; ?¬ H M- ç•v ç½ H" +€B ;B€ K
 T?~K- M m M?Q M; QÌB F?€+ H¢B #€Q ;B€- ?„M +?d bÊ F?¬M; i? iB T iK+ FB M i`
 L?QM; ?B M M?B M- +?Q /M bQM; iY ?mvM? ç ? v H" G•K hB m ç m F?| +| F?ª M,
 @ "ªv M; "M M, K i`, K p¢MX
 G•K hB m K†i F?¬M; ç´B b„+X
 @ G¢B H" iB m iY M"vX

oä ;B^a K t i b Q M ? b M [m T ? Q G • K h B m - i ` Q M ; M ° B i • K T ? B M K m ° M K m ® M i ? ' ? r
@ G ½ Q i Y ç 9 M ; H " K m ® M M ? b M F M " Q / € K ç Q ¢ i i ? S i ® i + O i X
h v T ? ^a B M „ K + ? t i + ? m ¬ B ç Q # M ? ¬ M ; - i ` Q M ; K „ i p ä ; B ^a K t i b Q K M ; i ? 2 Q ? " M [r
/ M M ; ç ' m ; B € ç € M ? # ¢ B ç ® B T ? Q Æ M ; - i ? b t 2 K i ? U + H U + ç ® B T ? Q Æ M ; M ? Q i ? M "
ç ² p " i ç ½ ç ' m ; B € ç Q Ê + ? v F ? ¬ M ; X
h ` Q M ; M ° B i • K p ä ; B <sup>a</sup> K t i b Q M ; ? M K ° i # K M ; i S + ; B " M - K ° i i B b € i + Æ i W i ` Q M ; M
ç " K ç † + X
@ h € K M ; " M ? B i ` , K p ¢ M X
a Q M ; i Y ? m v M ? ç H B + M ? m - H ½ M ? K M ; i ` Q M ; K „ i ? B M ` - b m ç † ? ¬ ; B € X
h W ; B ¼ M ; M † B p M ; H M - i ` W G • K h B m ç ½ F ? ¬ M ; + † M ; Q ì B M " Q # € Q ; B € - M ; v + ^a
h € K M ; " M ? B i ` , K p ¢ M ç ½ ç O K m ç Q Ê + ? B i ? M ? p k F ? Q H K + ; B B X
@ h € K M ; " M M , K i ` , K p ¢ M X
æ € M ; i B + G • K h B m b) F ? ¬ M ; # m ¬ M ; i ? X
h ` Q M ; T ? Á M ; F ? € + ? [ m w - h ` - M h B M ? . m ? B ? m v M ? ç ç m i ` W M ; K „ i M ? b M [m +
o W ` <sup>2</sup> B G • K h B m ç ' m ; B € \* Q Ì M ; L ; m v M [ m <sup>a</sup> ç ½ i ® M b € m M ; " M K ° i i ` , K p ¢ M - ? ¬ K M
i ? - ? B M ; Q ì B # ¼ M ? ¼ i ? • M H " ç i Y / Á M ; + ? Q M ? h ` - M ; B + k M ; + ^a K i ? ' v ; B " i K b
G • K h B m X
@ * ? Q M M ; " M ? B i ` , K p ¢ M X
a „ + K t i b Q M ; i Y ? m v M ? ç • K i ` - K M ? Q M Q Ê + - ; B ® M ; M ? Q ç ° + t " K m ® M , M M ; Q ì B X
h ` B T ? 9 + O ? B M ; Q ì B i m v F ? ¬ M ; Q i - M ? Q M ; # Î B p b H " ? B ? m v M ? ç - M Æ B / M M
i ` + ? + € B ; b ç † + ? d + - M K ° i T ? - M H " ç O - + ? Q / M M ? Q i ? - M ; • M H Q Ê M ; p " M ; m v M
+ ? Q M M ; " M ? B i ` , K p ¢ M - p Q Ê i [ m T ? <sup>a</sup> B i ? + ? ' T # Q i ` + ? p " ç M / Q Ê + X
@ J ° i S + X
G • K h B m p š M # ' i ç ° M ; i ? M ? b „ + - i B T i K + ` ; B € X
S ? Á M ; ç ' m ; B € ç ½ v M i o M ? i ` B i ç - K ° i S + - ç • v H " F ? € B M B K ; b - i Q Æ M ; ç Q Æ M ; p
E ? Q æ M - i Q Æ M ; ç Q Æ M ; p È B i ` B T ? 9 i ` + ? H k v K ' v M , K + O E € ; B i ` ' M h ? € B a Æ M -
b ^a M + O p ä ; B ^a > † S ? " K * ^a M ? ? " m F € / " M ? / K K p " B M , K - ; B € i B M M " v i m v i ç ® B F ?
H) i ? " M ? > „ + o • M + † F ? ¬ M ; Q i ç ¢ B ; B i ° + H ' v ` ç Q Ê + - M ? Q M ; + k M ; T ? ^a B M ? b M K
ç Q H K + ; B B ? Q T ? Q K ° i S + - + ? Q / M H " h ` - M ; B + k M ; F ? ¬ M ; H " K M ? Q i ? X
@ h B m i Y F B ` ® i + m ° + H " M ? • M p " i M " Q \ h ? " i H " ç ¢ B i ? O # 9 i X
* † p ä ; B ^a M ? ` M F ? ¬ M ; ç Q Ê + b Ê ? ½ B i ? € M T ? K + X
h ` Q M ; T ? Á M ; F ? € + ? [ m w F ? € + - b Q M ; i Y ? m v M ? ç b „ + K t i i € B M ? Ê i - • K i ` - K H " K H
b Ê X
@ J F B T - i + k M ; F ? ¬ M ; i B M - i ? ¬ K M v F ? ¬ M ; ç ' m ; B € ç Q Ê + i ? M ? + ? B M ç Q M
h M M ? ` ç h Q Î M ; L ? ` H 9 + M " v • K i ` - K M † B ` X
@ h ? ¬ B ç B 5
G 9 + M " v h Q Î M ; æ ¢ B ç ° i M ? B M M ; , M + ^a M h Q Î M ; L ? ` X
@ æ ¢ B + - p b b Q T ? ^a B i ? ¬ B ç B - + ? 9 M ; i i ? + ? ' T K ° i Q i i ? S ; b ç † - + ? Q ? š M F ? ¬ M
h Q Î M ; L ? ` F ? ¬ M ; + K H Á M ; - b „ + K t i H ¢ M ? M ? Q # , M ; X
@ E ? ¬ M ; + - M i ? B i X

h` M KB M; hQÎM; æϕB + QÌB HϕM? - i`QM; €M? K„i iQ€i` K°i iB b€i +Æ,
 @ J°i S+ H` [m€ ç„i- i®M iB M M?B m M?Q p"v ç'm ;B€ K°i i? M? +?B M ç Q HK+ ;
 M M +?Q iB m iY FB Km çB- i b) +?Q ?„M #B i- F?¬M; +?Q bQM; iY ?mvM? ç +?S
 i? M"QX
 hQÎM; L?` H9+ M"v +kM; idM? i€Q HϕB- /[iÊM +QÌB M¡B,
 @ æ9M; - i ç½ [m M`²B- çϕB + M; QÆB M¡B ç9M; - i`QÈ+ ? i M M +?Q ?„M Km çB-
 +?9M; i b) i bK +ª p®M HŠM H½BX
 aQM; iY ?mvM? ç iW M?Ä K'i çB T?K Kšm- ? B M; QÌB b®M; MQÆM; iU HŠM M? r
 F?Q +U+ F€ ç€M; bÊ i`QM; pǎ ;Bª- ?B M iϕB F?¬M; Km çQÈ+ - ?B M M?B M i`QM;
 @ o` iB M bBM? M"v` ;B€ K°i S+ - +ÁM +¡ M; QÌB` ;B€ F?¬M; \ J°i S+ H- M K°i- K°
 ç¬M; X X X
 æ'm ;B€ bQ M; „K M?bM #®M T?Q - +?Ì ?²B H•m i?'v F?¬M; B iB T iK+` ;B€ i?b ç
 @ *?9+ KWM; p` #^M; ?[m FB - /MM; K°i S+ Km çQÈ+ h?€B >mv M æ QX
 *?'K /Si ç'm ;B€ h?€B >mv M æ Q- ç'm ;B€ ?°B iB T iK+ iB M ?"M?X
 @ *?Q p`- pW`²B ç'm ;B€ #ªQ p"i €T i`K+ K" +€+ ç Q F?€+? KÆ QÈ+ i? i?B i- K"
 €T i`K+ i?S ? B- ç•v H" p"i T?~K FB K F?€+? QÈ+ KÆ i? i?B i X
 L¡B ç M ç•v- ç'm ;B€ bQ i` M #bM? ç" B iQÆB +QÌB +´ [m€B- b m ç¡ M; Q„+ i v p"Q
 @ "ªQ FB K HK+ ;B B GQM; L; •K EB K5
 æ'm ;B€ bQ ?ûi HÈM- K°i i?` M[ iW b m ?"m ç" B çB` - ç†i +€B F? v H M #"- M- i` M
 F?Q i? FBM? M; QÌBX
 æ'm ;B€ bQ + - K H'v #ªQ FB K- M? M? "M; çB K` X
 EB K M?Q i M- +?d ç•K` K°i +€B ç½ +¡ •K i? M? M?Q HQM; M; •K i? M? i?9v / M; ?
 H, M; H K M; i?2Q b€i +ÆX
 a m iB M; HQM; M; •K p M; p¼M; [m çB- H- M M"v iÈB T?B M i'i +ª FB K F?€+? i`Î
 @ *?Q p`- GQM; L; •K EB K +kM; ;B®M; M?Q h?€B >mv M æ Q pW`²B- ç m H" +U+
 +?ŠM; M?[M; i" B HB m ç†+ i?M- +ÁM +¡ i? /mM; MϕT M; mv M HU+ +O pǎ ;Bª- p-
 +¡ i`"M p•M çϕB bQ F?„+ i`"M p•M ç†+ i?M- imv F?¬M; +€+? M"Q çϕi iÈB ?B m [mª i
 HϕB +¡ i€+ /KM; #ªQ p ?bM? i?€B M; mv M HU+ +O pǎ ;Bª i?"i i®i- H"K +?Q pǎ ;B
 i?"i HÈMX
 æ'm ;B€ bQ iB T iK+ imv M i`mv MX
 @ GϕB +¡ i`"M p•M çϕB bQ F?„+ i`"M p•M\
 @ h? #ªQ p ?bM? i?€B M; mv M HU+ - tm'i +?B m mv HU+ i, M; + Q\
 æ€K FB K F?€+? /QÈB ç" B H" T iS+ ? ,M; K€m ;"X
 *?Q /M H" pk F?Q- M°B ;B€T F?B çϕi iÈB i?'i ;B B- +?9M; ç½ i?Q€i Hv T?ϕK i`M pk
 H" ?ϕ T?~K M; mv M F?QX
 h` M çϕB HK+ - K¶B K°i FB M ?ϕ T?~K M; mv M F?Q ;B€ +ª p¬ +MM; ç„i çÄ- ç¡ H" #
 F?Q +¡ F?„+ `i M?B m i`"M p•M i? - M #Q- TªB /Q + Q çŠM; +?9 iϕQ çϕB bQ p" +
 HU+ ?Q" M i?"M?X

9d3X *?QÆM; 9d3, >¢ S?~K L;mv M E?Q

ok F?Q #bM? i?QÎM;- pä ;B^a+?d H'v M| H"K i`mM; ;B M- +?`m i^aB M;mv M HU+ +?Q i?Q+? M|` M;Q" B- M?QM; ?¢ T?~K M;mv M F?Q H¢B F?€+- i`QM; ¢|`M +?S `i M? M?[M; +| i? +?`m i<sup>a</sup>B iBM? i?~M +O pä ;B<sup>a</sup>- +`M; +| i? i,M; T?9+ mv HU+ +?B m i`"M p•M T?|M; i?Q+?` M;Q"BX

*kM; K°i FQ+? iQ" M HU+ +O pä ;B^a- bY /KM; pk F?Q #bM? i?QÎM; i®B ¢ +kM; +?Q HU+- M?QM; K" M;mv M F?Q i?b F?~M; M?`i ¢`M?- i?~M; [m M| #B M ¢° b) i,M; H i?"K +?Q +`M; +| mv HU+ K¢M? ?ÆM M[X

æ•v H" /Q i`"M p•M i` M pk F?Q i`<sup>a</sup>B [m +?mv M ?| M;mv M HU+ i¢Q i?~M?- #ÎB p p•M- +?9M; ¢½ iB M p"Q HoM? pU+ M;mv M F?Q- +K i? +| T?<sup>a</sup>B ?¢ T?~K M;mv M i€+ /KM;- mv HU+ +O i`"M p•MX

L?QM; #'i F M|B i? M"Q- pk F?Q ¢½ F?„+ i`"M p•M- +?Q /M H" i`"M p•M v m M?`i - pk F?Q HK+ ;B BX

@ h®i- i iBM iQÎM; +€+ p` ¢½ F?~M; FB M M?šM M[ - i F?~M; M|B M?<sup>a</sup>K M[ - ?B L;•K EB K- +kM; ;B®M; M?Q h?€B >mv M æ Q H9+ i`QË+- ;B€ [mv ¢`M? K°i M;`M p F?~M; i? Qi ?ÆM KQÆB p¢M HQËM;- ?B M i¢B- ¢`m ;B€ #„i ¢-m

@ J°i M;`M M,K i`,K p¢M HQËM;5

@ > B M;`M p¢M HQËM;5

@ " M;`M p¢M HQËM;5

@ " M;`M M, i`,K p¢M HQËM;5

@ L,K M;`M p¢M HQËM;5

*| h?€B >mv M æ Q H"K +?,M ¢ K i`QË+ ¢| - ;B€ +<sup>a</sup> GQM; L;•K EB K i,M; H M M?Q ;B€ H"TiS+ H•K p"Q i`¢M; i?€B M|M; #ÄM;- ?"Q F?Q +`M; M|M; ?ÆM +^a h?€B >mv

@ J FB T- ¢B M `²B- +<sup>a</sup> ¢€K ¢B M `²B5

@ E?€i®i i im Hmv M H" [mv M T?€T- ;B€ +^a pk F?Q HK+ ;B B [m€ /¼ M;QÎBX

@ E?~M; M;`i i,M; H M M,K M;`M p¢M M? M? M?Q i? - H" i M;? Q [m€ ? v H" M?[M E?~M; Qi pä ;B^a i`ËM K„i ?€ ?®+ K²K- ?~ iQ FBM? M;QÎB- +| K°i Qi pä ;B<sup>a</sup> +?mv T?€T- i?®B T?€T +`M; •K i?~K K v K„M KbM? F?~M; +-M pk F?QX

h` M i?U+ i - +?Q /M H" MÆB M"Q i` M ¢¢B HK+- FB K poM? pB M H" #BM? F?Q pä pb +?B M ¢`m pËB v m i?9 F?`M; H²- +?B M ¢ Q +`M; i? K H,M; H - #€ ¢¢Q- i`U+ i /MM; ¢ Q +kM; `i M?B m- i?"K +?Q +ÁM +| `i M?B m pä ;B^a +?mv M bY /KM; pkF #9 HËM- GQm hBM? *?Mv +€+ HQ¢B- #ÎB pb +?9M; +| ¢QË+ Qm i? iB M i?B M F

Zmv M T?€T- +?QÎM; T?€T- Hm" M /B M iQ+? T?€ ?Q¢B H¢B M?Ä ?ÆM +| pk F?QX

æQÆM; M?B M- pä ;B^a K°i F?B ¢°i T?€ ¢ M Zmv L;mv M *^aM? i?b pk F?Q ;b +kM; +| +QÎM; ;B^a Zmv L;mv M *^aM? ;BÆ i v M?' + +?•M H" i?B M #,M; ¢` HB i- /U p"Q +? M€i i`i +^a- pk F?Q +?d H" T?K i`ËX æQÆM; M?B M M m M?Q +| pk F?Q +QÎM; ¢¢B- HU+ pä ;B^a H M +U+ + QX

h?ÎB ¢B K ¢`m ;B€ GQM; L;•K EB K ¢B M +m²M;- Î T?ÁM; F?€+? [mw +O G•K hB i€+ ¢Q h?€B >mv M æ Q iËB- ¢²M; i?ÎB +kM; iW i`QM; i? p" M; i? +?'T +O G•K h

_9i ¢ Q ` F?ÄB pÄ- ?"M w H,M; H €+ HB i# Q T?O +<sup>a</sup> ;B M T?ÁM; F?€+? [mw- F? iÆ iQ" M i?•M h`~M hBM? .m ? B ?mvM? ¢ /UM; ¢SM; H MX

@ >^aQ ¢ Q5

> B M;QÌB bÊ ?½B i?€M T?K+ H M iB M;X

L„K +?†i +?m¬B ç Q- G•K hB m iBM? i +ªK i?K h?€B >mv M æ Q i`QM; i v- ç²M; i HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; i?•K M?“T +?B M ç QX

«M; ¬M; ¬M;

*ª +?B M ç Q çQÊ+ M;mv M HU+ [m€M +?9 p`Q ;B®M; M?Q b®M; H¢B- +?B M ç Q iS+ H`K M;QÌB i bÊ ?½B- F?B `|i M;mv M HU+ \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; p`Q- G•K h ç Q w ` - `²B b m ç| +?ûK p T?Q i`QÊ+X

J°i FQ+? M`v G•K hB m F?¬M; +|i?B i`B M +?9i M;mv M HU+ M`Q- +`M; F?¬M; +| p i?m-M i9v +?d H` [m€M +?9 K°i iB ç Q w H M +?B M ç Q- M?QM; K` H`K +?Q G•K H¢B #`v ` +U+ F€ ?Q`M K„- H`K +?Q M°B i•K ? B ?mvM? ç h`-M hBM? .m î# M +U+ F€ iQ HÈM- ;B®M; M?Q #`iY i?-M M?bM +?^K +?^K p`QX

@ E?¬M; M;?o iÈB +?B M ç Q M`v +|i? ?B M i?`ç Q w ?Q`M K„X

h` M K†i G•K hB m H`T iS+ iQ€i ` FBM? ?dX

@ *| h?€B >mv M æ Q M`v- i?U+ HU+ +O i + Q ?ÆM H9+ i`QÊ+ Qi M?`i ? B i?“M?

G•K hB m +ªK i?`v FQ+? ç°M;- H9+ M`v [mª M?B M HìB HÈM `²B- pk F?Q +?B M ç Q HU+ p`ç Q w ?Q`M K„ T?|M; i?Q+? ` M;Q`B [m€ Qi- +?m¬B h?€B >mv M æ Q M`v i ?„M- M?QM; imv i ç®B ç€M; ;B€- iB T i?2Q Km®M ;†T çQÊ+ +?B M ç Q HK+ ;B B F?,MX

@ > ? - G•K hB m- +?9+ KWM;X

h`QM; K„i h`-M hBM? .m ç-v HY M|M;- iB M H M +?9+ KWM;X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- G•K hB m ç¢i çQÊ+ +?m¬B h?€B >mv M æ Q M`v H`F?¬M; i M?`M çQÊ+ bBM? ` +ªK ;B€+ T?ªB +?B M;QÌB ç`m ;B€ çQÊ+ +?QM? H` KbM?X

h?ÌB çB K G•K hB m ç M; i?QÎM; i?S+ +?B M ç Q i`QM; i v +O KbM?- i` M T?ÁM L;•K EB K +kM; ç½ iB M p`Q F?•m +m®B +MM;- pšM +ÁM +¢M? i` M? H` ? B i M p *ªM? ?"m F€ i?“M? / M? H•m M,K- i¢B i?“M? >„+ o•M +kM; +| çQÊ+ i? M? / M? ?B

*m®B +MM; GQM; L;•K EB K /MM; +€B ;B€ K°i S+ K°i M;`M p¢M HQÊM; /Q K°i FB ?"m F€ çdM? T?QM; +?KT çQÊ+- ;B€ +ªi?“K +?Q pQÊi [m h?€B >mv M æ Q +O C

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB M|B GQM; L;•K EB K T?~K +?`i i` M h?€B >mv M æ Q- K` # ç¢B HK+ M?B m ?ÆM ç Q F?€+? F?¬M; Qi- îMÆB +¢M? i` M? M?Q T?ÁM; ç`m ;B€ T?~K- M?QM; ;B€ +O FB K H9+ M`Q +kM; + Q ?ÆMX

@ h?“i bU H` FQ+? i?Q+? ?X

@ E?¬M; ?` H` p`i T?~K €T i`K+- i ?B M i¢B ``i +?Ì KQM; b m ç| b) +| #ªQ p`i ;b tm

h`QM; T?ÁM; ç`m ;B€ ``i M?B m pä ;Bª ç m FQ+? ç°M; M;?` Hm”M M? Q M? Q- ? ;B€ pQÊi [m K°i S+- i?“i bU H`K +?Q M;QÌB i t2K i? H` çO- çQÊ+ KÎ `°M; i-K K„i

@ >B M i¢B- +?9M; i iB M ?`M? ç`m ;B€ p`i T?~K €T i`K+ i?S # - æ` +`T i`mM; ;B Zmv M- EBM? G¬B Zmv M +?QM? H` pä ?¼+ +O i¬M; K¬M M?“i HQm EBM? G¬B h

æ`m ;B€ bQ K M; +¬M; ?B m- mv HU+ +O EBM? G¬B Zmv M M|B ` K°i H-M- b m ç M|M; #ÁM;X

oä ?¼+ M;Q`B æ` +`T ``i Qi #€M ` - i?QÌM; i?QÌM; +?d +| i¢B K°i Qi ç`m ;B€ ?°B #ÌB p`v EBM? G¬B Zmv M tm`i ?B M H`T iS+ ?`T /šM p¬ b® +QÌM; ;Bª +?9 w- K` F?€ GQM; L;•K EB K H9+ i`QÊ+- EBM? G¬B Zmv M i`W ?`T /šM K°i Qi + Qi?O ` - K°i i°+- i¬M; K¬M ç m i? K;B +¢M? i` M?X

h`QM; H9+ M?“i i?ÌB- +ª T?ÁM; ç`m ;B€ i`îM M ?mv M M€Q- •K i? M? ç`m ;B€ F?¬

.M b Q K°i FB M pk F?Q +?d +| i? /Q K°i M;Q`B bY /KM;- M?QM; K` K°i #^M #Q i`+ /KM; i®i- i?"K +?Q +| i? H`K °i;B i°+ [m"i F?ÎB- çO ç M;Q`B i /®+ i9B +çM? i`

9dNX *?QÆM; 9dN, æ°i S?€ L;k *?mv M URV

æQÆM; M?B M- K` G•K hB m +MM; h`-M hBM? .m iÈB iW i? HU+ HÈM- ç iY ççB iU M?B M ç m F?¬M; +| ç #KM; M?Q p"v- i`W T?B H` i?"i bU [m€ T?M ?ÊT pÈB +? HU+ F?¬M; +| #Q i`+? +Q`M; ççB M?Q i? KÈB +| F?^M,M; +çM? i` M?X

*m®B +MM; #^M EBM? G¬B Zmv M /MM; i€K M;`M M,K i`,K pçM #€M çB- #` K°i ççB Km çQÊ+X

E iB T H` i`M; +^M? +çM? i` M? M|M; #ÄM;- +| +€+ HQçB æ` +`T i`mM;;B B pk i?QÆM; + Q +`T- +kM; +| +ÁM HçB #^Q p"i [mw ?B K- F?¬M; +| K°i FB M #^Q p"i M M;`M pçM- K` h?€B >mv M æ Q í i`QM; ç| +?d i?m°+ p i`mM; T?~KX

oÈB iQ +€+? H` # p"i T?~K €T i`K+ +m®B +MM;- +?9M; +| ;B€ `i FBM? M;Q`B- i? i`mM;;B B +U+ T?~K +¬M; T?€T- K°i pB M ç M /QÊ+ +| i? ;B9T pä ;B^>| S?`K *^M +| K°i MY i, H ç°i T?€ H M >| S?`K \*^M? ?"m F€- +| HBM? /QÊ+ HK+ ;B B H`K +? ?"m F€i,M; id H ç°i T?€ H M #®M i?`M?- +MM; pÈB K°i FB K ?ç T?~K i?'i;B B M;

" FB M p"i T?~K €T i`K+ M`v tm'i ?B M- ?`Q F?Q +O ç'm;B€ ?°B ççi iÈB çdM? T?

*¬M; T?€T æ` +`T i`mM;;B B /MM; +€B ;B€ K°i S+ M,K M;`M pçM #€M çB- #` hB i?`M? >„+ o•M Km çBX

GBM? /QÊ+ +| i? H`K +?Q pä ;B^>| S?`K *^M? i`mM; F€ çdM? T?QM; +| M,K i? S?`K *^M? ?"m F€- M| çQÊ+ >"m;B K°i i`QM; # ççB ;B i°+ i?`M? >„+ o•M /MM; + pçM Km çBX

o T?¬M +?m¬B #^Q FB K i?'i;B B ?ç T?~K M;mv M F?Q i?b #` h`-M ;B çSM; ç-m o•M /MM;;B€ K°i S+ i€K i`,K M;`M Km çBX

:B®M; M?Q ç½ i?QÆM; HQÊM; pÈB M? m- # ççB ;B i°+ i?`M? >„+ o•M ç m +?K i`K+X

*€B ;B€ FBM? M;Q`B H`K +?Q M;Q`B t2K i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- M; v +^ G•K hB m +^K ;B€+ KbM? p` +Q`M; ;B^ Zmv L;mv M *^M?- i?"K +?Q K°i ççB ;B i°+ +? M? H ?„M pÈB pä ;B^>| S?`K \*^M? çQÊ+ tQM; iKM; H` +U T?9- M?QM; K` +Q`M; ;B^ Zmv bY /KM; ?ç T?~K M;mv M F?Q- +?Q /M H` /®+ iQ`M #° ;B b^M +kM; T?^B Km çQÊ

@ æB i?¬B5

@ > ? - i?"i bU H` +?mv M çB M`v F?¬M; i X

æ'm ;B€ ?°B +?'K /Si- ççB HQÊM; pä ;B^M? Q M? Q `lB çB- G•K hB m +MM; h`-M çB ` M;Q`B +Y X

@ G•K hB m- M;QÆB pW `²B i` M ç'm ;B€ ?°B ç„+ i°B pÈB F?¬M; Qi M;Q`B- +€B ; +| i°B- +?d bÊ M;QÆB ?B M içB ç½ #` M;Q`B i M?bM +?^K +?^K p`Q- F?¬M; #^M M;`v- +kM; ç +?Q M;Q`B F?€+ #B i`à M;QÆB +| [m M ? pÈB h`-M ;B +?9M; i - F?¬M; Qi M;Q`B- ?ÆM M[ î +?¶ M`v- i /€K + K çQ M F?¬M; +| M;Q`B M`Q ç°M; iÈ h`QM; T?ÁM;- h`-M hBM? .m M;?B K i9+ M|M pÈB G•K hB mX

@ *kM; i®i- pW p†M +| çQÊ+ *Q`M; L;mv M [m^ - i +kM; Km®M +kM; +® i?U+ HU+

G•K hB m ?ÆB bmv iQ- b m ç! ?„M HçB çQ ` [mv i ç`M?- ?„M F?¬M; T?ªB M; QÌB ?°B ç'm ;B€ +Ð HÈM- M?QM; ?„M +kM; #B i ççQ Hw K M; M; ¼+ +! i°B- /M b Q i`Î M`v ?„M +OM; +® i?U+ HU+ +O KbM? i`QÊ+ i?b i®i ?ÆM- #ÎB pb M?Q i? KÊB +! hBM iQÎM; K°i F?B \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; ç°i T?€ H M M; k +?mv M- i?U+ HU+ b H9+ ç! M, M; HU+ bBM? i²M +kM; b) KçM? ?ÆMX >ÆM M[ /MM; i?•M T?“M h`-M ;B i?•M M?Ä v m- ;BªK çQÊ+ M?B m T?B M iQ€B i` M çQÌM; çBX æQÆM; M?B M- M m [mª i?“i +! pä ;Bª M?bM +?^K +?^K p`Q +?QM? KbM?- G•K h içB imv ?„M pšM F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O pä ;Bª >! S?“K *ªM? ?“m F€- M?QM; K +?çv i`®M pšM +?çv i?Q€i M?Q i?QÌM; X h`W T?B H` +QÌM; ;Bª Zmv L; mv M \*ªM? iU KbM? ` i v pÈB ?„M- M?QM; G•K hB r F?¬M; HÈMX @ >W- i ç9M; H` Km®M M?bM F M`Q /€K i` M? pÈB i - i b) +?Q ?„M #B i F i +K+ h`QM; i?¬M; ççQ `ÌB F?ÄB T?ÁM; F?€+? [mw- pä ;Bª Kti b Q ç½ bÈK `ÌB F?ÄB- ?„ F?€+? [mw `ÌB çB- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB ?mM; €+ M? K ?B KX J` i`W pä ;Bª Kti b Q ` - bQM; iY ?mvM? ç +kM; ç M; +?ì çÊB Î K°i ;!+ - pšM HçM? p`QX E?¬M; +?d +! #¼M ?¼- M?[M; pä ;Bª F?€+ H`T iS+ T?€i ?B M- Î i`i +ª +€+ ;!+ +?m [mw ç m +! F?¬M; Qi F M?bM +?^K +?^K p`Q M?[M; ;B M T?ÁM; pW ç`m ;B€ i?“M? i?2Q ?`Q [m M; ç-v w p` F?€+ HçX J¶B K°i H-M ?°B ç'm ;B€ b m F?B +?`K /Si- i?ÌB çB K ç! M?[M; pK +?ûK ;B i Î ;¬M M?“i- K°i ;½ pä ;Bª M m M?Q F?¬M; +! çO i?U+ HU+ K` çB i` M? çQç i ç² ç'm ;B€- + i +QÊT çB- i`W T?B ?„M poM? pB M F?¬M; çB ` F?ÄB i?“M? >„+ o•M MY #QÊ+X æQÆM; M?B M ç iY +O h`-M ;B - hB m ;B - >“m ;B i?b F?¬M; bÊ ?½B M?Q i? - i` H, M H°M Î ;¬M ç•v- #^M; F?¬M; b) F?¬M; /€K M?9M; +?“K pÈB #¼M ?¼X @ æB ` `²BX G•K hB m +MM; G•K hBM? >“m ? B ?mvM? ç pW çB ` F?ÄB T?ÁM; F?€+? [mw- F?¬M; Qi €M? K„i M?bM b M; - H9+ i`QÊ+ G•K hB m ` i v [m€ HÈM ç½ ?'T /šM F?¬M @ •M\ hçB b Q H` #¼M ?¼\ a m F?B M?bM i?'v ç€K M; QÌB G•K hB m- #B m H° +O pä ;Bª Kti b Q +SM; HçBX oä ;Bª Kti b Q H` F H, M H°M Î ;¬M i?“M? >„+ o•M- ?„M p¬ +MM; ?B m `ä i?B M i` ?¬K M v M?bM i?'v ? B ?mvM? ç h`-M hBM? .m - HY ;B`M i`QM; HÁM; p` b€i +Æ iS+ #` ;B°B +?“m MQÊ+ HçM?X @ æ€M; +? i- içB b Q i M M`v çB +MM; pÈB ? B ?mvM? ç h`-M ;B - ?ÆM M[ M? i?QÌM; X a„+ Kti pä ;Bª Kti b Q F?! +QB- ?„M /M çB M +m²M; - +kM; F?¬M; /€K ç®B M; ?`+? F?¬M; Km®M b®M; X @ G9+ M`v t2K M?Q #Ä [m +?Q i M iB m iY M`v i?¬BX oä ;Bª Kti b Q F?) +„M K¬B- #'i ç„+ /o [m v M; QÌB `ÌB çB- F?¬M; +ÁM M; ?o iÈB +? \*MM; H9+ ç! - `i M?B m pä ;Bª M?bM i?'v G•K hB m çB +MM; pÈB ç iY h`-M ;B - H†M; H)- /ÌB HU+ +?9 w H M F F?€+- p T?¬M , M +QÊT G•K hB m- #¼M ?¼ F?¬M; @ æçB + - F?¬M; M; ?o iÈB iB m iY M`v HçB +! [m M ? pÈB h`-M ;B - +?9M; i H`K Î K°i ;!+ F?€+- b„+ Kti hQÆM; L?` i€B M?Êi- i?¬M i?€B ç-v +, K T?šMX @ æ€M; +? i- i +kM; F?¬M; M; Ì HçB M?Q p`vX

hQÆM; æ¢B i?¬M b„+ K†i M;QM; i`¼M;- +? m K`v,

@ *?ŠM; H) +S M?Q p`v #m¬M; i? b Q\

hQÆM; æ¢B i`QM; M°B i•K F?¬M; + K HÁM;- ? B ?mvM? ç #¼M ?¼ iW M?Ä K'i ç
HŠM M? m- +| +?mv M ;b K` +?Q iWM; H`K [m - ?¬K M v ,M i?B ii?ÁB HÈM i` M M
M`v- #¼M ?¼ H`K b Q K` +?`m çUM; çQÊ+X

@ L m F?¬M; +?Q i?b t2K M?Q iB m iY FB K v K„M çBX

hQÆM; L?` T?B M Km°M +„M ` ,M; M|BX

93yX *?QÆM; 93y, æ°i S?€ L;k *?mv M UkV

@ E?¬M; çQÊ+X

hQÆM; æ¢B H„+ ç¬m- i`QM; €M? K„i iªM K€i ?`Q [m M; b•m FQM- M|B,

@ *?Q /M h`¬M ;B H¢B i? M`Q- +MM; H„K F?¬M; H,M H°M i¢B i?`M? >„+ o•M- pÈ
çO H,M H°M î MÆB F?€+- [mv i F?¬M; i? / /`M; #m¬M; +K+ iS+ M`v çQÊ+- Km®M
;†T +?9M; i - bQM; iY ç Q F?€+? +?9M; i Km®M ç¢i çQÊ+ i?S ;b- +ÁM +?Q # Q ;

@ *?9M; i i`QÈ+ `ìB F?ÄB MÆB ç•v- +?9M; i +?ì i?ìB +Æ i®i M?'iX

E?) [m€i K°i iB M;- hQÆM; æ¢B +MM; hQÆM; L?` #B M K'i i`QÈ+ T?ÁM; ç'm ;B€X

a m F?B ?°B ç'm ;B€ +?'K /Si- G•K hB m M? M? +?|M; [m v p F?€+? b¢M KbM? îX

@ L m M;QÆB F?¬M; Km®M î H¢B h`¬M ;B - p`v +kM; M M î MÆB +€+? T?O ç h`
+?mv M ;b i?b +?9M; i b) T?€B M;QìB iÈBX

h` M çQìM; çB- ? B ?mvM? ç h`¬M hBM? .m F?Q+? H G•K hB m î H¢B i`QM; T?
ç m #` G•K hB m +U imv iX

h`¬M ;B i?•M H` ç M?'i ;B i°+ i?`M? >„+ o•M- i`QM; T?O ç F?ŠM; ç`M? +| +QìM
im Hmv M i`QM; h`¬M ;B +?ŠM; F?€+ M`Q #¢Q H° i`QÈ+ K„i F F?€+- G•K hB m F

a„+ i`ìB /¬M /¬M i®B H¢B- G•K hB m ,M +ÆK i®B- i`î H¢B F?€+? b¢M b m ç| F?Q

h`ìB i?€M; +?QM p`Q ç K `i K€i- M;Q`B +Y b´ ?ÆB ;B| M? M?`M; i?'B iÈB- +?
K¢B +O ibM? M?•M pm®i p2- G•K hB m +?"K `½B p`M +?mv M *Ym *?mv M >mv M
+?mv M- +OM; +® i`¢M; i?€B iÈB KS+ i®i M?'iX

*€M? i v T?ªB çQ H M M? M?`M;- \*QìM; L;mv M [mª M;`M M,K H`T iS+ tm'i ?B M
H` [mª i`€B +•v p`M; |M; €M? M?Q #`M i v i` +QM- ?QÆM; F?Q M?`M M?¢i +?"K`
M;YB K°i ?ÆB +kM; +ªK i?'v iBM? i?¬M F?Q M F?Q€B- M;mv M HU+ i`QM; M;QìB

L?bM F„ H¢B- +ª [mª i`€B +•v M`v iQ`M i?•M p€M; |M; €M?- î # M M;Q`B +| K°i i-
+?ŠM; F?€+ ;b M;¼+ i?¢+? i¢Q i?`M?X

E?¬M; +?9i /Q /U- G•K hB m ?û KB M; Mm®i *QìM; L;mv M [mª p`Q #KM;X

*QìM; L;mv M [mª M;`M M,K pW p`Q KB M; H`T iS+ i M ` - p`MQÈ+ i?ÆK M;¼i H
G•K hB mX

P M?5

h`QM; #KM; +?ŠM; F?€+ ;b +| HÁ HY - HU+ HQÊM; M²M; ç`K #°+ T?€i i`QM; M;QìB
#°+ T?€i M? M?- iB m ?| +kM; M? M?- +?ì G•K hB m T?K+ ?²B iBM? i?¬M H¢B- i

HU+ *QÌM; L;mv M [m^a M; "M M, K iÄ ` €M b€M; K"m p" M; ç"K ç†+- i?¬M; [m +Æ #,
 FBM? Kç+?- `²B b m ç| /mM; ?ÊT H"K K°i pÊB M;mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬
 G•K hB m F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- M?„K K„i HçB- iQ" M HU+ p" M +?mv M *Ym *?
 E?B p" M +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬M;- G•K hB m +^aK ;B€+ `ä `M;- K¶B K°i H
 i?b M;mv M HU+ i`QM; M;QÌB iW iW #B M ?| - ?ÆM M[ i®+ ç° tQ v i`ÁM +kM; +M
 +kM; +M; M; "v +M; ç€M; bÊX
 _ ,M; ` „+X
 *?d p" M +?mv M KQÌB i€K +?m i?B M- ç°i M?B M M;mv M HU+ +¬ ç¼M; H-M i?S iQ
 ;BÊB ?çM M"Q ç|- M;mv M HU+ p®M +¬ ç¼M; H"TiS+ +Q `9i HçB- i`Î M M +M; +Q
 ?ÆMX
 J°i +^aK ;B€+ iU iBM bBM? ` i`QM; ç€v HÁM; G•K hB m- i?•M i? +O ?„M +?ŠM; F
 i?•M i`M M; "T HU+ HQÊM;X
 @ E?¬M; M; ì ç°i T?€ H M M; k +?mv M M? M? M?Q i? - +¬M; ?B m +O *QÌM; L;mv
 h`QM; HÁM; G•K hB m KWM; `Ð- ?„M +| i? +^aK M?"M çQÊ+- +¬M; ?B m +O *QÌM;
 +?d ?'T i?m +?Q iÊB K°i T?¬M M, K- F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- G•K hB m iB TiK+
 >mv M *¬M;- iB TiK+ H-M HQÊi ?'T i?m /QÊ+ ?B m +O *QÌM; L;mv M [m^a M; "M
 M;mv M HU+ +O KbM?X
 J¶B K°i H-M p" M +?mv M +?m i?B M- /QÊ+ ?B m +O *QÌM; L;mv M [m^a M; "M M, K
 iB M p"Q M; k +?mv M M;mv M HU+ +kM; i`Î M M M;QM; i?U+X
 a m F?B p" M +?mv M K°i i`, K H i€K +?m i?B M- /QÊ+ ?B m +O *QÌM; L;mv M [m
 hB m iB m ?| ?Q" M iQ"MX
 >¬5
 G•K hB m #¶M; /QM; KÎ iQ K„i- ?„M çSM; H M- M;mv M HU+ p¬ ?bM? iÄ ` iW i?•
 ;B®M; M?Q ?| i?"M? i?U+ +?'i- # Q T?O +^a ;B M T?ÁM; M"vX
 @ *¬M; ?B m +O *QÌM; L;mv M [m^a M; "M M, K ç9M; H" HÊB ?çB- +?ŠM; M?[M; ;B
 >mv M *¬M; iS +?mv M H M M; k +?mv M- i?"K +?Q +kM; +¬ ç¼M; K°i T?¬M HÈM i`
 >B M içB ç½ H" i^aM; b€M;- €M? K†i i`ÌB ç½ ?B M Î T?Q ç¬M;- i`QM; H9+ #'i i`B
 ç K- M?QM; K" i`QM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB M"v- i?U+ HU+ +O G•K hB m ç°i M?B M
 +?QM? H" +?'i HQÊM; M;mv M HU+ ç½ H°i t€+- +¬ ç¼M; ?MM; ?"m F?¬M; /QÊB M
 M;mv M HU+ ;B^aK M?B m- M?QM; mv HU+ HçB i, M; H M i?"i HÈMX
 oä ;B^a im Hmv M- M;mv M HU+ H" +, M #^aM- M;mv M HU+ i, M; H M- ç Q T?€T- i?•M
 M M KçM? K) ?ÆM i`QÊ+X
 L?bM [m +^aM? b„+ i?"M? >„+ o•M # M M;Q" B- G•K hB m iU M?O,
 @ *?'i HQÊM; M;mv M HU+ +O i i, M; H M- M?QM; K" b® HQÊM; HçB ;B^aK #Èi- i`C
 i?B M i`B- i T?<sup>a</sup>B i, M; b® HQÊM; M;mv M HU+ H M ç½- +kM; K v H-M i`QÊ+ çB `
 ?m'M Hmv M i?B M i`B ççi çQÊ+ KQÌB pB M M; k T?~K L;mv M E?Q æ M +ÁM +?Q
 Km®M #´ bmM; M;mv M HU+ ç-v çO +ÁM F?¬M; #B i +?Ì iÊB F?B M"QX
 G•K hB m im Hmv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; +?QM? H" +U+ T?~K i`QM; +¬M; T?€
 bQ b€M? pÊB +¬M; T?€T æ` +T + Q ;B B- M;mv M HU+ M; k +?mv M +M; F?¬M; i
 HU+ ?'T i?m M;mv M HU+ +QÌM; ççB +O G•K hB m- Km®M #´ bmM; M;mv M i`b +
 /M;- M?QM; K" +| ç M /QÊ+ i?b Qi i®M` iM?B m i?ÌB ;B MX
 h`QM; K'v M; "v F iB T- G•K hB m iB TiK+ F?´ Hmv M i`QM; T?ÁM;- `®i +K+ ?„M
 M;mv M HU+- i?•M i? F?¬M; T?K+ iÊB i`çM; i?€B çdM? T?QM;X
 J" i?ÌB çB K G•K hB m F?´ Hmv M içB i?"M? >„+ o•M

_®M;5

h`QM; +?¶ b•m GB M o•M bÆM K¢+?- i¢B K°i bÆM +®+ K¨m ç2M- T?•M i?•M hQªM
HÁM; ç'i K'v i`,K Kûi ç M; ; -K`9 i?®M; F?'X

Í i` M M; QÌB +O M| +| K°i KB M; p i i?QÆM; /¨B K'v Kûitmv M[m #KM; M| - i` M M
i®i- H•M ;B€T M; ?B M M€i- ?mv i M?K+ KÆ ?²- M?bM i?'v K¨ ;B¨i KbM?X

h`QÊ+ ç| G•K hB m H9+ ç€M? +? i iS iBM? v m i?9- i` M #-m i`ÌB ç°i M?B M tm'i
i?9 çdM? T?QM; EBK JK+ >Ä aQ æB m- +?9M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+? K½M? HB i p
M m M?Q F?¬M; T?ªB /U p¨Q pB K ?Ä ç€M; bÊ- T?•M i?•M hQªM æ` :B€T i?B m

L?QM; K¨ HB m K¢M; i`¼M; i?QÆM; - T?•M i?•M hQªM æ` :B€T pšM ç€M? +? i K°i
Mm®i v m ç M +O M|X

h`QM; ?mv i ç°M; /QÈB HÁM; ç'i i,K i®B- T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ç M; +?[i?Q
+S FBM? M; ?B K /o p½M; - +?9i i?QÆM; i? imv M; ?B K i`¼M; - M?QM; +?d +¬M K
?Q¨M iQ¨M- /mv M?'i +¬M HQ H„M; +?QM? H¨ ?mv i ç°M; i`QM; bÆM +®+ K¨m ç2
p"v- H¬M i`QÊ+ G•K hB m ç½ ;†T K°i +QM M; k iBM? hQªM æ` >' /QÈB HÁM; ç'i- i
KÈB ç€M? +? i ç®B T?QÆM;X

L?QM; K¨ Î MÆB M¨v i?m ?Q¢+? p¬ +MM; iQ HÈM- K¶B M;¨v +Æ ?² ç m i`ªB [m i`
M; QÆB +? i +?QM? H¨ i pQM; - K'v i?€M; M¨v +?ûK ;B i ;B M M M M?QM; i?m ?Q¢
G•K hB m ç½ +| i? ~M ~M +ªK ;B€+ çQÊ+ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T +?d bÊ i`QM;
M; k iBM?- i`Î i?¨M? M; k iBM? v m i?9XX

93RX *?QÆM; 93R, :†T S?ªB J B S?K+ URV

æ M H9+ ç| i?U+ HU+ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T b) +| ç°i T?€ p +?'iX

S?•M i?•M hQªM æ` :B€T +¨M; +QÌM; ç¢B- G•K hB m +¨M; p¨Q F?ª M ;r iBM iQÎM;

h?¨M? >„+ o•M H¢B [m K'v M;¨v- i`QM; M?€v K„i ç½ b„T p¨Q i?€M; KQÌB- G•K hB
F?' im Gm•M >²B æ Q S?€T +?B m i?S # h?B M æ` Gm•M >²B æ QX

@ > ? - G•K hB m- i `®i +K+ HoM? M;° ç Q w ?bM? i?S+ # M ç¬mX

>¬K M v G•K hB m pW KÈB ,M çB K i•K tQM; - h`¬M hBM? .m ?¨Q ?SM; p°B p¨M; -
hB m FQ+? ç°M; M|B `X

@ L;QÆB t2KX

L|B tQM; i?•M ?bM? h`¬M hBM? .m +?'M ç°M; K¢M? K°i +€B- +¬K ç Q i`QM; ? B
?B m ?B M ` - imv +ÁM F?¬M; `ä `¨M; - M?QM; H¢B +|¨M +?S +ªK ;B€+ F?¬M; i?

@ h?"i ç9M; H¨ ç Q w ?bM? i?S+ # M ç¬mX

G•K hB m KdK +QÌB- h`¬M hBM? .m +| i?B M T?9 FBM? M; QÌB i` M ç Q ç¢Q- K°i i
ç Q w ?bM? i?S+ # M ç¬m- M?Q p"v t2K ` - iB T [m K°i i?ÌB ;B M M; „M ?„M b) Ho
F?¬M; F?' F?,M ;bX

@ æ M- H¬M i`QÊ+ i #` M; QÆB ç€M? #¢B i`QM; KQÌB +?B m- H9+ M¨v i b) ibK K

h`¬M hBM? .m ?,M; ?€B- i?¬M i?€B p¬ +MM; ?QM; T?'M- HoM? M;° ç Q w ?bM? i
i?B i Km®M M; ?B K +?SM; i?U+ HU+ +O KbM? iB M #°i? M¨QX

@ *| i? X

G•K hB m +QÌB +QÌB- K'v M; "v M v ?„M pMB ç-m F?´ Hmv M- i?U+ HU+ +kM; i,M Km®M #B i #B M ?| +O KbM?X

h`QM; K°i Hmv M pä i`QÌM; ~M F?m'i +O i?`M? >„+ o•M- G•K hB m +MM; h`-M hBM ç®B /B M M? mX

@ h" oQÆM; æ Q h" v h?B M >¢X

h`-M hBM? .m K°i ç Q +?ûK` - ç Q K M; i®B i,K Hm KÌK M; i?2Q i" w HŠK HB i- ç ;B®M; M?Q +| i? ç¬M; +SM; ?Q F?¬M;X

a m F?B HoM? M;° ç Q w ?bM? i?S+ # M ç-m- HU+ HQÊM; +O h`-M hBM? .m ç½ ç° M;mv M HU+ F?¬M; i? v ç´B- M?QM; K" mv HU+ H¢B i,M; H M FBM? M;QÌBX

G•K hB m F?¬M; i`€M? F?¬M; Mû- ç°i M?B M +?ûK` K°i ç QX

S? M?5

h?€B >mv M æ Q ç Q [m M; p¢+? T?€ F?¬M; i`mM; - H"TiS+ ç€M? i M; +?B m h" v .m i?`M? T?'M pKMx

@ h" oQÆM; æ Q h" oQÆM; h?B M >¢5

G¢B ?ûi iQ H-M M[- ? B K„i h`-M hBM? .m H|2 H M M?Q iB +?ÊT- ? B i v +-K ç ç" T` K M; i?2Q FbM? T?QM; H,M; H - €M? ç Q # Q T?O +€+ MÆB i` M M;QÌB G•K t€KX

@ S?€5

o¬ +MM; çÆM; BªM- i?•M i? G•K hB m tQ v i`ÁM- i`QM; T?9i +?®+ ?„M +?ûK` p- oQÆM; h?B M >¢X

@ G¢B iB T K°i +?B m +O i 5

h`-M hBM? .m F?¬M; HMB K" iB M iÈB- i?•M i? F?¬M; M;WM; H"THÁ2 i` M F?¬M M?B M iQ`M HU+ #´` K°i ç QX

@ h" oQÆM; æ Q h" oQÆM; o¬ æ`+?X

•K -K

J°i ç¢Q ç Q [m M; iQ HÈM ?B M ?B M` - F?¬M; i`mM; F?¬M; M;WM; `mM; ç°M; H„ HB M iB T- ç Q [m M; +?ûK p"Q ç-m G•K hB mX

h`-M hBM? .m p" M /KM; h" oQÆM; æ Q p¬ +MM; K¢M? K)- ?¬K M v T?®B ?ÊTi? ç-m +?Q M M +| çQÊ+ F?Q i? +O h" pQÆM; pQÆM; ;Bª- bQ pÈB K°i i?€M; i`QÊ+ M?'i M,K i?"M?X

G„+ ç-m- G•K hB m i?-M b„+ iU M?B M- H9+ ç Q [m M; ?"M; H•K- ?„M p" M +?mv M +U+ ?¢M- +?ûK` K°i ç QX

sPI II5

•M? ç Q b€M; M?Q imv i H"TiS+ +?ûK i?ŠM; ` M;Q" B- ç Q [m M; K"m t€K +U+ H i`mM; - €M? ç Q M? M? ç M KS+ i" M +MM; H|2 H M iS+ i?b- b m K°i F?„+

sMvX

h`-M hBM? .m ç M; ç`M? M? M? +?|M; HmB` T?Q b m +¬M; FQ+? i? K H-M M[ - pĐ` - tm'i ?B M M°B ;B€T # M i`QM;X

"P L:

h?m ç Q p"Q pÄ- G•K hB m iQÆB +QÌB ç-v K†iX

@ *€B M"v- çϕB + HϕB i?m - ?ÆM M[H9+ M"v G•K hB m +?d /MM; # +?B m H" ç
?Q K„i X

h`-M hBM? >ϕQ ç M; t2K +m°+ +?B M +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

h`-M hBM? .m +kM; FBM? M;ϕ+- b m MY M; "v KÈB H„+ ç-m M!B,

@ G•K hB m- M; QÆB i?"i ç9M; H" #B M i?€B- i pW KÈB HoM? M; ° ç Q w ?bM? i?S
T?€- Km®M M?bM K°i +?9i iB M #° ?ÆM H-M i`QÈ+ # Q M?B m- F?¬M; M; ?o iÈB
+?B m +O M; QÆB- H9+ M"v HϕB i?m i`QM; # +?B m- ç9M; H"

h`-M hBM? .m #'i ç„+ /o H„+ ç-m- i` M K†i ?„M +Q!B F?´- i?•M H" i?B M i" B i` ir
/M ;†T T?ªB +?mv M ;b +kM; +?Q iWM; M?Ki i`Q- M?QM; H9+ M"v i`QM; M°B i•K M

"ªM i?•M ?„M F?¬M; M; WM; F?´ Hmv M iWM; M; "v ç iB T + "M ç®B T?QÆM; - F?¬M
+! iB T + "M; M7KhF M;

æBM? çBM? çBM?

hQÆM; æϕB ç M; #Ä +?ϕv #'i ç„+ /o [m v i`î HϕB #' p`Q « L;mv M hQ +O G•K hB /WM; HϕB i?b ç Q F?Q ç½ +?ûK iËB- ç Q F?Q M? M? +?|M; M?Q €M? b€M;X

938X *?QÆM; 938, æ Q h`ªK aQM; hY >mvM? æ Ukv

•K –K

hQÆM; æϕB p°B p`M; Mû i`€M?- ç Q F?Q +`v H M Kti ç'i- iϕQ ` K°i F?2 `½M? /`B +•v çϕB i?K î i`QË+ Kti #` +?ûK i?`M? ? B MY - p i +„i #|M; HQ€M; M?Q ;QÆM;X

«M; ¬M; ¬M;

« L;mv M hQ F?¬M; i`9M; çQ+?- H`TiS+ [m v i`î p - +?9M; ;B®M; M?Q +?BK b ç i æϕB- H`TiS+ T?€i ç°M; i? +¬M; KϕM? K)X

h K T?~K çdM? T?QM; iBM? i?¬M HU+ F?®M; +? « L;mv M hQ +| mv HU+ F?¬M; F i K +?mv M çdM? T?QM; *?•M ok ;Bª- ç®B pËB v m i?9 iS iBM? M;k iBM? / /`v i? ç•m- M?QM; ç®B pËB iϕB M?•M HQϕB pä ;Bª K` M|B- +?Q /M H` hQÆM; æϕB H` pä F?¬M; /€K /MM; i?•M i? ç|M çÐX

@ *? i5

S?®B ?ÊT « L;mv M hQ iB M +¬M;- G•K hB m pW T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- F?¬M; ;B pä ;Bª >| S?`K \*ªM? ?"m F€- hQÆM; æϕB +| K°i i?•M i?U+ HU+ F?¬M; i¬K i?QìM; hB m i`M +¬M;X

@ lv HU+ « L;mv M hQ F?¬M; HÈM- T?ªB /U p`Q tm'i F€ #'i w KÈB +| i? i`¼M; i? ç®B pËB T?QÆM; bÈK +| +?m`M #`- ?B m [mª H`TiS+ ;BªK çB `i M?B m- p T?¬ F?¬M; `ä `M; - i K T?~K çdM? T?QM; iBM? i?¬M HU+ K ?Q†+ K°i; ½ pä ;Bª >| S?` M?€v K„i- K'm +?®i H` +¬ ç¼M; hBM? h?¬M L;mv M hQ +¬M T?ªB +| i?ìB ;B M- ` M„K H'v +Æ ?°B- M; QË+ HϕB H`K +?Q #ªM i?•M H•K p`Q F?®M +ªM?X

G•K hB m pW +?B M ç'm- pW i`M; F i i•K ç„+ +?B M ç'm- iBM? i?¬M HU+ M?'i ç` M m F?¬M; b) F?¬M; bBM? ` # Q M?B m ?B m [mª- ;B®M; M?Q H9+ i`QË+ +?B M t¬M; H M ç½ i?B i`B M « L;mv M hQ p` hBM? h?¬M L;mv M hQ i?b F?¬M; +| # Q b) ç ç®B i?O ?B m `ä KbM?- `ÆB p`Q ?ϕ T?QM; - +?d +| tm'i F€ #'i w- p`Q i?ìB F? ?B m [mª iQ HÈMX

•K –K5

> B M; QìB F?¬M; M; WM; +?B M ç'm pËB M? m- iWM; ;®+ çϕB i?K +?mM; [m M? M i|2X

h`QM; M?€v K„i ? B M; QìB ç½ ;B Q i?O i` M i`,K +?B m- B +kM; F?¬M; i? F?¬M; G•K hB m MQÆM; iU p`Q « L;mv M hQ ?B Ti`Ê HϕB p[M; p`M; +?B K +S i?QËM;

@ oä ;Bª >| S?`K *ªM? ?"m F€ [mª M?B M F?¬M; ;B®M; #bM? i?QìM;X

æ•v H` H-M ç-m iB M G•K hB m +?B M ç'm pËB pä ;Bª >| S?`K *ªM? ?"m F€- H`T pä ;Bª >| S?`K *ªM? ?"m F€ p` >| S?`K *ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; imv FûK K°i ; +?•M i?"i HϕB F?€+ #B i [m€ iQ HÈM- /MM; i?U+ HU+ +O G•K hB m #•v ;Bì ;¬M M >| S?`K *ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - M?QM; ç'm pËB hQÆM; æϕB i?b ?„M +?d +?

L?QM; K` G•K hB m +kM; bÈK +?m`M #` i•K Hw- M?È M; `v ç| iϕB i?`M? h•M o - pä i`M; [mªM +MM; K°i ç€K + Q i¬M; +O +€+ i? HU+ F?€+ +kM; +?d H` pä ;Bª >| S?

T?QM;- K" h` M; .`+? i?"M? +?O H" >| S?"K *^M? ?"m F€ ç½ p[M; p" M; +?'M €T i'i
+€+ i? HU+ ç|- #îB p"v +| i? i?'v çQÊ+ F?€+ #B i+O + 'T #" + M"vX

_ -K ` -K ` -K

G¢B [m i`,K +?B m- i` M M;QìB hQÆM; æ¢B ç½ tm'i ?B M p i i?QÆM; ` "K `¢T- H
hQ ç€M? HûM p" B H-M- + "M; H"K i` M M;QìB ? „M tm'i ?B M ? B p i ç Q- K€m iQÆ

@ æ€M; ;B" M- i?ìB ;B M / "B M?Q p"v- iB m iY M"v p b b Q pšM +ÁM +?Q +| FB i bS

h`QM; M°B i•K hQÆM; æ¢B FBM? bÊ- p®M ? „M +?m~M #` i?¬M; [m i?U+ HU+ >|
M;WM; iB m ? Q M;mv M HU+ +O G•K hB m- +m®B +MM; iW iW K" B +? i G•K hB m
KÊB +?d H" pã ;B^ >| S?"K *^M? bÆ F€ ç¢B i?"M?- M;mv M HU+ F?¬M; +| F?^ M,M
i?"i F?¬M; M;?o ç M ç€M? H•m M?Q p"v- G•K hB m +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| #B m ?
HU+ +O ? „M iW iW ;B^K #ÊiX

> „M M"Q #B i ç•m `^M;- Hm" M # M #d- G•K hB m im Hmv M *Ym *?mv M >mv M *¬
i? - +?Q /M H" #^M i?•M ? „M K i +? i- G•K hB m +kM; +| HU+ i€B +?B MX

@ æ€M; ;B" M- i HB m pÈB M;QÆBX

"B i `ä iB TiK+ /•v /Q M[+kM; F?¬M; i? i?Q€i i?•M çQÊ+- hQÆM; æ¢B M' B ;B" M
HMB K" iB M iÈB- ? „M H Q iÈB ; -M G•K hB m- H¢B +?¼M T?QÆM; T?€T + "M +?B
H-MX

h?B T i?•M + "M +?B M- p¬ +MM; M;mv ?B K- +?B M ç Q #®+ H M i`QM; F?¬M; ;B
+~M i?"M b) #` i?QÆM;- ?ÆM M[ pÁM; [m pÁM; H¢B +| M?B m +?¶ Mû i`€M?- pã
+?B M- [m€ KS+ ?mM; ?B K- M?QM; hQÆM; æ¢B #B i `ä- /M i? M"Q i?b ? „M +kM;
+| i bK çQìM; b®M; i`QM; +äB +? i KÊB +| i? i bK çQÊ+ K°i çQìM; bBM? +ÆX

@ æ M i®iX

G•K hB m +kM; ? M; ?€B +?B M ç' m- h?€B >mv M æ Q #^Q p [m M? i?•M- ?| i?"M
M;WM; + "M +?B M pÈB hQÆM; æ¢BX

oM pM pM

« L;mv M hQ tQ v i`ÁM- hQÆM; æ¢B M;?B M; M;QìB i`€M? Mû « L;mv M hQ +¬M;
+| `i M?B m +€+? i`€M? Mû M| - M?QM; #•v ;Bì i?b i`î M M;B M M M F?¬M; Qi- ç| H
« L;mv M hQ ç½ /²M ûT T?¢K pB Mû i`€M? +O ? „M +ÁM `i M?ÄX

æQÆM; çQÆM; çQÆM;

•M? ç Q b€M; M;ìB +O ? B M;QìB F?¬M; M;WM; p +?¢K pÈB M? m- #°+ T?€i F?Q
ç' m iW K†i ç'i H M iÈB M;¼M +•v- H¢B iW M;¼M +•v +?B M ç M K†i ç'i- #®M T?Q
i`QìM; +O ? B M;QìB #¼M ?¼X

ok F?Q i`QM; i v hQÆM; æ¢B H" K°i i? M? çQ^M ç Q HK+ ;B B- +?B m / "B +ÁM M
G•K hB m p" B i' +- i`QM; + "M +?B M K°i i' + / "B K°i i' + ?B K- ? „M +kM; p½M ?²B çQ

@ > ? ? - ç M ç M- H¢B M? M? K°i +?9i- ç M ç M5

hQÆM; æ¢B b„+ K†i / [iÊM- +Æ ?² F?¬M; ç w T?ÁM; M;U- +?B M ç Q çB M +m²M;
;b b|M; iQ ;B| HÈM- F?Q i? +m²M; #¢Q H"K +?Q M;QìB i ?Q^M; bÊ F?¬M; M;ÈiX

G•K hB m ;B®M; M?Q #` €T +? - ? „M Mû i`€M? p¬ b® ç Q [m M; ç€M? iÈB- ç²M; i?

S?®+ T?®+

E?¬M; +~M i?"M K°i +?9i- G•K hB m #` ç Q F?Q +O hQÆM; æ¢B HQÈi [m - €Q #`Q
` K°i ;|+- K v K „M +| h? M? L;mv M :B€T T?ÁM; ?°- i?•M i? +?d ?ÆB +?'M ç°M;
;b +^X

> ? ? 5

*| i? pW M?bM i?'v ?B p¼M;- hQÆM; æƒB H"TiS+ i`Î M M çB M +m²M; ?ÆM- ç M
F?¬M; i? K T?ÁM; M;U M[- i`W ç Q ºM? H"K +?Q M;QÌB i ?Q K„i` - ç Q F?Q i-
K„i M;QÌBX

@ hB m iY M"v +?Q /M H" i?B M i" B M?QM; +kM; +?d H" i?B m MB M K" i?¬B- FBM
çQÊ+ pÊB i ç½ i`ªB [m +?BM? +?B M- pW p†M i?W +Æ; B i?„MX

hQÆM; æƒB +"M; ç€M? +"M; +| HÁM; iBM- +¬M; FQ+? M?Q b|M; iQ ;B| HÈM "T i?Š
S?®+ T?®+5

*?B M ç Q F?¬M; M;ì +"M; ç•K p"Q H²M; M;U+ G•K hB mX
S? M?5

h?•M ºM? G•K hB m iªM ` - M?QM; +?d H" ç Q ºM? K" i?¬BX
smv tmv tMv

h`QÊ+ K„i i" M ºM? H"THQ - i?•M ºM? G•K hB m #„i ç-m KÆ ?²X
@ *? i çB +?Q i 5

h`QM; MºB i•K hQÆM; æƒB F?¬M; ?®i ?QºM; +?9i M"Q- HB M iK+ pmM; ç Q +?ûK
i" M ºM? i`QÊ+ K†i i?"M? T?'M pKM- M?QM; pšM F?¬M; +| Kºi iB K€m iQÆB M"Q t

93eX *?QÆM; 93e, h?m >Qƒ+? hQ GÈM

*?QÆM; 93e, h?m ?Qƒ+? iQ HÈMX

Jºi iB +ªK ;B€+ bÎM ? i +ª ; B ®+ bBM? ` i`QM; MºB i•K hQÆM; æƒB- ;B®M; M?Q
i?•M i? hQÆM; æƒB çºi M?B M H•K p"Q i`ƒM; i?€B F?¬M; KBM?- ;BÌ F?„+ M"v FBM
?„M #B i +| M;mv ?B K- M?ƒv +ªK i`U+ iB T ~M ~M +ªK ;B€+ çQÊ+ # M i`€B ?„M +|
@ Í +?¶ M"v- +? i +?Q i 5

h?2Q #ªM M,M;- hQÆM; æƒB #´ ` Kºi ç Q- +,M #ªM F?¬M; +| i`ªB [m bmv M;?o ;b
i?¬M FBM? T?ªM tƒ +?ûK ` - Kºi ç Q FB iBM? /B m iÈB +U+ ?ƒM- H" iBM? ?Q ç Q
` X

Jºi çƒQ ç Q w ?B M ?B M- F?¬M; M;ì hQÆM; æƒB çºi T?€ i`QM; +?B M ç'mX

æ Q K M; i`QÊ+ K†i- çºi M?B M i?•M ?bM? G•K hB m ?B M ?B M- pW p†M M;? M
æƒB- ;B®M; M?Q ?„M iU KbM? çQ iÈB +Y X

E?¬M; B M;ì iÈB hQÆM; æƒB HƒB çºi T?€ p"Q i?ÌB çB K M"vX
@ >„M +? i`²BX

æ Q pW ` - Kºi HQƒB i•K HBM? i?"M? i•K tm'i ?B M i`QM; MºB i•K hQÆM; æƒB- ?
T?QÆM; +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; i`€M? i?Q€i Kºi ç Q FB - Kºi ç Q FB H" FBM
+O ?„M €T b9+ HƒB- ?„M /€K F?ŠM; ç`M?- +?Q ?„M i?B i`B M H-M M[- ?„M F?¬
ç Q pW `²BX

æ Q K M; H,M; H €+ HB i- i`U+ iB T +?ûK i?ŠM; p"Q M;U+ G•K hB mX

L? M?- M? M? ç M KS+ i" M +MM;- ?Q" M iQ" M i`€M? +kM; F?¬M; i? i`€M?- ;| + çº
+?S Kºi HQƒB ç Q çƒQ w +ªM?- F?¬M; i? i bK ` - çWM; M|B H" Kºi pä ;Bª >| S?"
+?Q /M H" pä ;Bª >| S?"K ºM? ?"m F€ çƒB i?"M? + Q ?ÆM hQÆM; æƒB- i?"K +?C
çdM? T?QM; +kM; +?Q +?„+ i`€M? i?Q€i Kºi ç Q pW `²BX

æ€M; iB + G•K hB m F?¬M; T?ªB M?[M; M; Q`B F?€+- i`QM; i?`B F?„+ M; mv ?B K
G•K hB m +Q`9i H¢BX

G, M; F?¬M; ?Q ç°5

L; mv M HU+ M; QM; iK b m HQM; G•K hB m- ; B®M; M?Q ?bM? i?`M? ç¬B +€M? M
i`€M?` b m K°i Kûi- F?| F?, M H„K Mû [m K°i ç Q +O hQÆM; æ¢BX

sQ i5

•Q #`Q G•K hB m H¢B #` T?€ pÐ- imv +?B M ç Q +?Q i`9M; - M?QM; K` ç Q F?Q
G•K hB m- K°i iB K€m iQÆB +?ªv` iW F?|2 KB M; G•K hB mX

hBM? h?¬M L; mv M hQ X

a m K°i F?„+- K°i ç¢Q iBM? i?¬M HU+ p¬ ?bM? ç•K i?ŠM; p`Q | + hQÆM; æ¢BX

@ G`K b Q +| i? \

*?B M ç Q i?`i #¢B- hQÆM; æ¢B FBM? ?½B KÎiQ ? B K„i- `²B b m ç| +kM; +ªK ; B€

S?®+ T?®+5

æ Q [m M; [m, /` ç°i M?B M tm'i ?B M- M| +?d H|2 H M i`QM; ?Q F?¬M; iS+ i?b- T
æ¢B +ªK i?`v i?•M i? M?Q # v H M F?¬M; i`mM; - M; v b m ç| ?„M #` #|M; i®B F?¬

G•K hB m i?m ç Q i?®B HmBX

h`QM; `WM; +•v FbM? T?QM; [mûi [m - +´ hQÆM; æ¢B T?mM K€m iQÆB- i?•M i?
ç¬m H•m # v H M + Q +kM; `ÆB tm®M; - ? B K„i KÎiQ- +? i F?¬M; M?„K K„iX

>„M F?¬M; +€+? M`Q M; i`iÈB- K°i FQ+? i`i b€i +O KbM? H¢B #` G•K hB m i`€M? ç

>¬5

h?€B >mv M æ Q p`Q pÄ- G•K hB m +ªK ; B€+ i?•M i? +O KbM? ?Q i?Q€i- +9B ç-
?„M ç½ #` T?€ pÐ- M°B ; B€T M; k ; B B h? M? L; mv M : B€T +| K°i /`m ç Q F?Q H`KÎ-
L; mv M : B€T- ?„M ç½ #` ç•K i`9M; +?QM? /B M- ?"m [mª F?ŠM; ç`M? F?¬M; +?`m

@ E?¬M; M; ?o iÈB hQÆM; æ¢B p`Q H9+ +m®B +MM; H¢B +| ç°i T?€- F?€ i®i i T
#^M; p`Q FBM? M; ?B K +?B M ç`m +`M +?B M ç€M? ; B i i - ç€M; iB +- Hm`M FBM
i`QM; >| S?`K *ªM? +| M; Q`B K¢M? ?ÆM i F?¬M; +| K`v- M; QÊ+ H¢B +?QM? ?„M
+`M +?B M K°i F?B tm'i ?B M b B H-K- hBM? h?¬M L; mv M hQ pW ` - ?„M T?ªB -

G•K hB m H m K€m iQÆB i` M KB M; - iQÆB +Q`B H`K #`KX

*| çQÊ+ T?•M i?•M hQªM æ` : B€T- iWM; iB T M?`M i`mv M i?W i`QM; i?B M K°M
Hmv M ç°i T?€ F?¬M; ; B M i?Q Hmv M i¬M; i?S #ªv +?Q iWM; +| B ç°i T?€- G•K
+?B M F?| +| M; Q`B b€M? #^M; X

hQÆM; æ¢B +?Q `^M; KbM? +?B K Qm i? - H¢B F?¬M; M; ?o `^M; iWM; #QÊ+ +O ?
/mv M?`i pQÊi [m M; Q`B w Km®M +O G•K hB m +?QM? H` hQÆM; æ¢B ç°i T?€- M
i? v ç´BX

@ oä ; Bª >| S?`K \*ªM? ?"m F€ b Q- M; QÆB +kM; +| M; `v +? i i`QM; i v +O i X

h`QM; H9+ #`i i`B #`i ; B€+- i`QM; i?`B ; B M K°i M, K [m - G•K hB m ç½ ç¢i iÈB KS+

@ *?Q i t2K t2K- i` M M; Q`B +€+ M; QÆB +| # Q M?B m i?S [mw ; B€X

h?QÆM; i? i` M M; Q`B G•K hB m +kM; F?¬M; M†M; H„K- #„i ç¬m i bK FB K ç² p`i i
ç X

ok F?Q bQM; iY ?mvM? ç i?b G•K hB m F?¬M; #Ä [m - pk F?Q hQÆM; L?` +?d H
; B B- K` +?B M ç Q +O hQÆM; æ¢B H¢B ç¢i iÈB HK+ ; B B- KÄM; M?Q +€M? p2-

KÈB /€K +”M +?B M pÈB G•K hB m- imv i? M? +?B M ç Q M”v F?¬M; #^M; h?€B >m
?ÆM # Q M?B m +^aX

@ *?d`B M; +?B M ç Q +O hQÆM; æ¢B- i®B i?B m +kM; +| ;B€i` M;Q”B M,K M;

G•K hB m p mB iQÆB ?ÈM ?Î i?m p”Q i`QM; h?QÆM; GQM; hQX

L; v b m ç| ?„M i bK M;•M HQÊM; +O ? B M;QÌBX

EBK T?B m ;B€i` #®M M;”M p¢M HQÊM; #¢+? M;•MX

EBK T?B m ;B€i` #^av M;”M p¢M HQÊM; #¢+? M;•MX

EBK T?B m i` M M;QÌB +O bQM; iY ?mvM? ç ç¢i K°i S+ K°i M;”M p¢MX

@ L?B m M?Q p”vX

G•K hB m ;B”i K bM?- pä ;B^a #bM? i?QÌM; `i Qi K M; iB M K†i i` M M;QÌBX >„M M”
h`-M ;B çm`B ;B i- bQM; iY ?mvM? ç ç½ ¬K i•K iQ b m F?B ç€M? +? i G•K hB m b
K M; iQ”M #° ;B b^aM i`QM; i?”M? >„+ o•M ç`B i?”M? FBK T?B m X

a m FBK T?B m +?QM? H” # #^aM #Q i`+?- i`QM; ç| ? B [mv M +?d H” æ` +’T ç ;E
#^aM i?•M T?€T- F?¬M; iQM? [m€ KS+ tm`i +?9M; - M?QM; +kM; F?¬M; iQM? #bM?
ç’m ;B€- K°i #^aM H” K°i M;”M p¢M HQÊM; - ? B #^aM +?QM? H” ? B M;”M p¢M HQÊM
K°i #° ç Q T?€T æ` +’T i`mM; ;B B- ç9M; H” aQM; hY æ Q S?€T

@ aQM; hY æ Q S?€T- æ` +’T i`mM; ;B B- +-M ? B M;QÌB i•K w iQÆM; i?¬M; i?B
p” ç Q F?Q +O ? B ç Q F?€+? HB M F i pÈB M? m- ?ÊT ? B H”K K°i- +-M; i?O M?”
FBM? M;QÌB- ç Q T?€T +,M +S i?U+ HU+ ? B M;QÌB K” i,M; H M- mv HU+ [m M ?
i?U+ HU+ +? M? H +? +O ? B M;QÌB K” ç`M?- i•K w +•m i?¬M; +”M; ?Q”M K„- i?U
` mv HU+ +”M; K¢M?- i®B ç +| i? T?€i ?mv ;’T ? B H-M i?U+ HU+ i`M; i? +O ?

hBM? i [m M b€i aQM; hY æ Q S?€T- b m F?B t2K tQM; ;BÈB i?B m- G•K hB m +^a

aQM; hY æ Q S?€T i?”i ç9M; H” F?¬M; çÆM ;B^aM- +| i? T?€i ?mv ;’T ? B H-M i
M;QÌB- ç•v H” F?€B MB K ;b\ > B ;½ pä ;B^a >| S?”K *^aM? ?”m F€i?B i`B M- iQÆM
>| S?”K *^aM? ?”m F€- ?Q”M iQ”M +| i? ç€M? +? i #’i +S pä ;B^a M”Q + Q ?ÆM K bM

*?d iB + imv hQÆM; æ¢B ç¢i iÈB >| S?”K *^aM? ?”m F€- M?QM; K” hQÆM; L?” +?d
F€ çdM? T?QM; - H”K b Q T?€i ?mv mv HU+ HÈM M?”i +Æ +?S\

@ æ€M; iB + ç Q T?€T M”v i F?¬M; +€+? M”Q im Hmv M- +?d +| i? ç2K çB #€MX

G•K hB m H„+ ç-m- aQM; hY æ Q S?€T +-M ? B M;QÌB T?®B ?ÊT- K” H¢B H” i•K
Hmv M H” F?¬M; i? M”QX

93dX *?QÆM; 93d, h`¢B >m’M Gmv M *?Ì æÊB URV

*?QÆM; 93d, h`¢B ?m’M Hmv M +?Ì çÊBX URV

*m®B +MM; G•K hB m iW i` M M;QÌB bQM; iY ?mvM? ç i bK p”B #bM? iS ;B B L;m
QÈ+ iQM? +?WM; ? B M;”M p¢M HQÊM; - ç²M; i?ÌB +ÁM +| K°i H¼ M;k ;B BL;mv M
i?m®+- ;B€i` ?ÆM ? B M;”M p¢M HQÊM;X

a m F?B çQ w i?S+ p”Q F?¬M; ;B M h?QÆM; GQM; hQ- b„+ K†i G•K hB m p mB p X

oW KÈB i? K ;B ç’m ;B€ ?°B- i”B p”i i` M M;QÌB G•K hB m +ÁM i?W F?¬M; +| K
F?®B i`mM; T?”K M;mv M i?¢+? i` ;B€ M,K M;”M p¢M HQÊM; - F?¬M; M;?o iÈB pW
ç H¢B çQ iÈB K°i T?¬M ç¢B H X

> B i? M? +?B M ç Q ;B€ i` b€m M;`M p¢M HQÊM;- # #ªM #Q i`+? ;B€ i` #ªv M;`
i` #®M M;`M p¢M HQÊM;- i´M; ;B€ i` ;-M K°i S+ #ªv M;`M p¢M- #ÎB M?Q p"v i`B
F?-M; ;BªK- +ÁM i,M; H M `i M?B mX

a m F?B i? v i`QÌM; #`Q KÈB- G•K hB m +QÐB >mv i G•M S?B o•M çB p [m"Mi?"M
JQÌB M;`v b m G•K hB m i`ÎH¢B i`¢B ?m'M Hmv Mi?B M i`BX

h`ÎH¢B i`¢B ?m'M Hmv Mi?B M i`B ç½ H` i`mM; im-M i?€M; KQÌB- ;BÌT?9i M`v +
>B M ."i ç½ [m ; -M ? B i?€M;X

æB p`Q i`QM; i`¢B ?m'M Hmv M- €M? K„i G•K hB m M?bM [m M;¼+ #Q+? #`B / M?
?m'M Hmv MX

@ h?S M?'i- G•K hB m5

L;`M; ç-m M?bM H¢B- G•K hB m H`T iS+ M?bM i?'v p` i`Q i?S M?'i i` M M;¼+ #Q+
@ h p"v K` t T ?`M; i?S M?'iX

G•K hB m M;¢+ M?B M- HB + M?bM H¢B- i` M M;¼+ #Q+? #`B / M? ?`M; ç-m +?Q
Gw ."i S?QM;- >„+ GB i- hQ J½ ""i "bM? ;b ç| ç½ #B M K'i F?-M; +ÁM M[X

@ h ç½ [m M- i?€M; +?QM F€ ?¢M M,K M,K H` H9+ ?¼+ bBM? +k i®i M;?B T- ç²M
i`B KÈB b) ;B M?"T- Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? #¼M ?¼ ç½ i®i M;?B T +ª`²BX

G•K hB m H9+ M`v KÈB idM? M;°- Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? i` M +Æ #ªM ç m i®i M;
i?S ? B iU M?B M +kM; t T ?¢M; i?S M?'iX

@ æ€M; iB +- F?-M; +| +?QM? i?S+ pQÊi [m æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? i` M #ª
G„+ ç-m- ?¬K M v t T ?`M; i?S M?'i- i`QM; M°B i•K G•K hB m +?ŠM; M?[M; F?-M;
H¢B +ÁM K M; i?2Q i?'i p¼M; M?`M M?¢i- p®M ?„M +ÁM Km®M i` M? ;B`M? + Q i
S?QÆM; L;mv i JQM?- F?-M; M;?o iÈB ç®B T?QÆM; ç½ i®i M;?B T M? M? M?Q i

@ *,M +S [mv ç`M? i`¢B ?m'M Hmv M- t T i?S M?'i i` M M;¼+ #Q+? #`B / M?- M m
MY M,K- ?Q†+ H` iQM? ;°T H¢B pQÊi [m K°i M,K b) ç¢i çQÊ+ # M i?QÎM; FBM? M
M?'i M`v i TªB M #ªQ i`K `²B- +kM; F?-M; i? ç +?Q M;QÌB F?€+ pQÊi [m X

G•K hB m KdK +QÌB- çB p`Q i`QM; i`¢B ?m'M Hmv MX

@ s2K Fb - H` G•K hB mX

@ G•K hB m i`Îp \

@ L;?2 M!B ?„M iW F?B i?€M; i€K çB ` /½ M;Q¢B- ? B i?€M; [m +?Q ;†T çQÊ+ ?
@ h?b ` ?„M +?QM? H` G•K hB m- +ÁM i` M?Q p"v\ > B i?€M; F?-M; +| i`Îp - M
M;¼+ #Q+? pšM H` ?„M- +| i? b Q\

@ æ| H` iU M?B M- ?B M i¢B +ª i`¢B ?m'M Hmv Mi?B M i`B +?9M; i - +Æ ?² i`i +ª
Hmv Mi?'i- t•K M?"T HK+ [m Mi?Q Hmv Mi?'i`ªB `€+ F?-M; +| K'v- G•K hB m H¢
H` i?Q Hmv Mi?'i ç M?'i- B Km®M +| #`B / M? pQÊi [m ?„M i` M M;¼+ #Q+?- i®
i?'i [m M KÈB çQÊ+X

@ E?-M; +| æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM?- ?B M i¢B G•K hB m H` ç M?'i +?•M +?QM
M!B ? B i?€M; F?-M; +| i`Îp - +?Q /M M;?d M;ÆB ? B i?€M; # M M;Q`B +kM; +?Q
#ªQ i¼ +O ?„M- i`W T?B +| ç iY ç°i T?€ ç M >| S?`K *ªM? i`mM; F€X

@ P - G•K hB m bQ ?mvM? HÊB ?¢B M?Q p"v i?"i bU +| F?Q +?'i- M;QÆB t2K- ?„
ç°M;X

h` M çQÌM; çB- G•K hB m ;†T çQÊ+ F?-M; Qi ç iY i`¢B ?m'M Hmv Mi?B M i`B- ç
[m ?„M- K` K°i Qi ç iY KÈB ;B M?"T p`Q i?€M; i`QÊ+ H-M ç-m ;†T G•K hB m- K
b€M; H M- p¬ +MM; FQ+? ç°M;X

æ| H" #ÎB pb M?[M; +?mv M G•K hB m i`^B [m [m€ KS+ i`mv M F€- +?d H" ç iY KÊ
pQÊi H M i`QÊ+- #`B / M? M; ¼+ #Q+? i?S M?'i- i?B M T?9 M?Q i? - i`W H"K M; Q
+kM; +?QM? H" bÊ ?½B i?€M T?K+X

@ G•K hB m- M; QÆB +m®B +MM; i`Î p - oQÆM; T?| /Q M? +?O ibK M; QÆB M?B m
h`Î H¢B i`¢B ?m'M Hmv M- ç€K M; QÌB E, >²M; pmB p M|BX

"ÎB pb K°i M, K M`v #B m ?B M tm'i b„+- ç€K M; QÌB E, >²M; +?QM? i?S+ ç¢i çQÊ-
M, K- i` M i?U+ i # KQÆB ç iY i? K ;B i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B- i` M +Æ #ªM
H¢B- +ÁM K°i MY #ÎB pbi?B M T?9 ?Q†+ +€+ M; mv M M?•M F?€+- #` i`¢B ?m'M
*¢M? i` M? ;B[ pã ;Bª pÈB M? m `i i?ªK i?B i- M; QÆB F?¬M; iB M #° b) #` ç`Q i?
i?m FûK M; QÌB F?€+X

@ oQÆM; T?| /Q M? +?O ibK i \

G•K hB m ;"i ;"i ç-m- i`QM; M°B i•K M; ?B ?Q†+- M?QM; K` F?¬M; +?Ì G•K hB m ç
+?O- oQÆM; T?| /Q M? +?O ç½ tm'i ?B M i`QM; çbM? pB M G•K hB mX

@ "€B FB M oQÆM; T?| /Q M? +?OX

æ€K M; QÌB G•K hB m p°B p`M; ?`M? H X

@ h®i- +€+ M; QÆB ç m HmB ` çB- i +| HÌB Km®M M|B pÈB G•K hB mX

oQÆM; T?| /Q M? +?O F?Q€i F?Q€i i v- ? B M; QÌB H¢B çB iÈB T?ÁM; F?€+? M; ²B

@ G•K hB m- M; QÆB ? B i?€M; M`v ç½ çB ç•m\

oQÆM; T?| /Q M? +?O M?bM [m G•K hB m- i?¬M b„+ •K i`-K- M?QM; K` G•K hB
+O ?„M +ªK M?"M çQÊ+ K°i iB HQ H„M; +MM; •M +¬MX

@ oQÆM; T?| /Q M? +?O- ç iY çB i?`M? >„+ o•M

G9+ M`v- G•K hB m M|B `ä +?B iB i? B i?€M; [m H"K ;bX

@ h?b ` H" i? X

oQÆM; T?| /Q M? +?O ;"i ;"i ç-m,

@ G•K hB m- +ÁM H¢B i F?¬M; M|B M?B m- F?¬M; T?ªB i`¢B ?m'M Hmv M Km®M
K` p b m M; QÆB M m +| +?mv M +¬M çB ` M; Q`B- pQÊi [m K°i i?€M; i?b T?ªB
iB M; X

@ >B m `²B5

G•K hB m +ªK i?'v M; ?B ?Q†+- i?2Q ?„M #B i- ç iY i`¢B ?m'M Hmv M `ÌB F?ÄB i
tBM- çQÆM; M?B M ?¬K M v oQÆM; T?| /Q M? +?O v m +¬m- ?„M F?¬M; b Q +ª-
+kM; F?¬M; M?B m

G•K hB m F?¬M; #B i- i`QM; ? B i?€M; ?„M `ÌB çB- /Q M? +?O i`¢B ?m'M Hmv M
pšM +?Q i`Î H¢B- i`¢B ?m'M Hmv M i?"K +?Q b) #€Q H M >B M ."i [m" M pQÆM; p
ibK FB K +?mM; [m M?X

æ| H" #ÎB pb H9+ i`QÊ+ G•K hB m bm®i M; `v Î i`QM; i`¢B ?m'M Hmv M im Hmv M
M?B M #B M K'i ? B i?€M; - K°i +?9i i, K ?ÆB ç m F?¬M; +| - ?¼+ pB M F?€+ +O i`
M?QM; G•K hB m +| ç` p` i?"i bU ç†+ i?M- +kM; F?| i`€+? K¼B M; QÌB HQ H„M; M

@ h®i- i ibK M; QÆB +?QM? H" pb +?mv M M`v- ç•v H" ç M /QÊ+ ç`M? KS+ ? B i?€
iB T +?Q M; QÆBX

oQÆM; T?| /Q M? tm'i ` ? B #bM? M; ¼+ çQ +?Q G•K hB m- M|B,

@ L m M?Q M; QÆB F?¬M; +| +?mv M ;b i?b i çB i`QÊ+X

@ oQÆM; T?| /Q M? +?OX

G•K hB m ;¼B ç®B T?QÆM; HçB- M|B,

@ h +| K°i Qi i?S +—M M°T H M +?Q i`çB ?m'M Hmv MX

.Si HÌB- G•K hB m K M; K°i i? M? +?B M ç Q HK+ ;B B çç i çQÊ+ i` M M;QÌB bQM
ç` + 'T #Q i`+? H'v`

933X *?QÆM; 933, h`çB >m'M Gmv M *?Ì æÊB UkV

*?QÆM; 933, h`çB ?m'M Hmv M +?Ì çÊBX UkV

@ ?\

oQÆM; T?| /Q M? +?O iB T M?"M +?B M ç Q +MM; #Q i`+?- +~M i?"M FB K i` - b r
S?€T i?b ? B K„i b€M; M;ÌB- +?Êi +QÌB M|B,

@ E?¬M; i - F?¬M; i - +•v +?B M ç Q M`v +| i? +?Q M;QÆB b€m M;~M pçM HQÊM;-
ç| ? B [mv M ç` + 'T ç ;B B i`M; ;B€ i` ? B M;~M pçM HQÊM;- +ÁM HçB #ªM aQM
M;~M pçM HQÊM;- i`M; +°M; H` K°i S+ # M;~M pçM HQÊM;- M|B çB- M;QÆB Km®M
HQÊM;- M;mv M i?ç+? ? v H` çB K +®M; ?B M\

@ h ?v p¼M; ?®B çQ€B ? B KQÆB pB M M;k T?~K L;mv M E?Q æ M- # M;~M pçM
M;~M F?®B i`mM; T?~K M;mv M i?ç+?X

G•K hB m bÈK +| +?m~M #` M|BX

G9+ i`QÊ+ b m F?B [m v p iW i?B M K°M; #Q +ªM?- iW i`çB ?m'M Hmv M ?®B çQ
L;mv M E?Q æ M ?¬K M v ç½ iB m ? Q;-MM?Q ? i`²B- /MM; i?U+ HU+ G•K hB m
*?mv M >mv M *¬M;- ç½ ?Q`M iQ`M +| i? i?W M?"M çQÊ+ M;mv M F?Q ç€M; bÊ
L;mv M E?Q æ MX

>| S?`K \*ªM? bÆ F€ ççB i?"M? ç M bÆ F€ çdM? T?QM;- ?Q`M iQ`M H` [m€ i`bM?
/KM; ç M /QÊ+ +~M; + Q + 'T- i?ÌB ;B M pã ;Bª i`M + 'T iU M?B M +kM; +~M; M;„M-
i?ÌB ;B MX

æQÆM; M?B M- i?ÌB çB K içB >| S?`K *ªM? bÆ F€ T?K+ /KM; M;k T?~K L;mv M E
>B M.`i M`v F?¬M; pQÊi [m K°i #`M i v- /M b Q- M;k T?~K L;mv M E?Q æ M +—M p
M?"M /QÊ+ HU+- ç²M; i?ÌB +ÁM +| çQÊ+ i`B HU+ ç Km M;k T?~K L;mv M E?Q æ

>ÆB i`¼M; v m ?ÆM H`- M;k T?~K L;mv M E?Q æ M +kM; F?¬M; T?ªB H` +O +ªB i
iY i`çB ?m'M Hmv M i?B M i`B M?Q G•K hB m KÈB +| +Æ ?°B ç´B- Km®M i bK çQÊ
ç'm ;B€ ?°B +Ð M?Ä i?dM? i?QªM; KÈB +|X

æ®B pÈB G•K hB m K` M|B- #Q i`+? HQm i` M M;QÌB K` F?¬M; i? im Hmv M- +ÁM
ç² p"i- +Æ ?°B i®i M?Q i? K` F?¬M; HÈB /KM;- p"v G•K hB m +?QM? H` ç² M;®+`

@ L;QÆB iB m iY M`vX

oQÆM; T?| /Q M? +?O +QÌB K„M; H M iB M; ,

@ æQÊ+- M;QÆB Km®M ?®B çQ€B i?S ;b i b) b B M;QÌB K M; iÈB- +| pB + ;b +S

a m F?B M|B tQM;- K°i ?²B ;B| K€i i?´B [m - oQÆM; T?| /Q M? +?O /o M?B M #B

JÎ ? B #bM? M;¼+ i`QÊ+ Kfi` - G•K hB m KdK +QÌB- +?di?'v # M i`QM; ? B #bM?
pB M iS T?~K L;mv M E?Q æ M- +ÁM +| K°i #bM? M;¼+ H` K°i pB M M;k T?~K L;mv

@ *?d + - M # " B / M ? + O i pšM t T i ? S M ? ' i i ` M M ; ¼ + # Q + ? - K ¶ B i ? € M ; ç m + | K °
E ? Q æ M i ? 2 Q [m v ç ` M ? - + | ? B K Q Æ B p B M M ; k T ? ~ K L ; m v M E ? Q æ M M " v p " ç M
T ? € i ? " M ; i ? € M ; - i + | ? v p ¼ M ; i ` Q M ; K ' v i ? € M ; ç ¢ i i È B > | S ? " K * a M ? b Æ F € ç d M ?
H ¢ B b) Î i ` Q M ; i ` ¢ B ? m ' M H m v M i m ? " M ? X

G • K h B m ç † i ` K K + i B m i Q Æ M ; H B + O K b M ? X

@ E ? ¬ M ; M ; ? o i È B G • K h B m i ` Q M ; ? B i ? € M ; M " v H ¢ B ç ° i T ? € H M > | S ? " K * a M ?
M ? b M F ? Q i ? + O ? „ M - ? B M M ? B M i ? U + H U + + k M ; i , M ; H M F ? ¬ M ; + ? d K ° i # " + X

h ` M # - m i ` Ì B - € M ? K „ i o Q Æ M ; T ? | / Q M ? + ? O M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q ç b M ? p B M +
K M ; i ? 2 Q K d K + Q Ì B - i U M ? O ,

@ L ? [M ; M , K M " v ç i Y i ? B M i " B + O [m " M > B M . " i b Q p È B + € + [m " M F ? € + i ? " i [n
i v + ? d + | æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i G B M ? + M M ; L ; m v i J Q M ? ? B ç ¢ B [m " M + ? 9 - i B
i ? B ç ' m S ? Q M ; o • M # a M ; - i ? B ç ' m H - M i ` Q È + ç i Y [ m " M > B M . " i i ? K ; B ` a B ` € +
+ k M ; F ? ¬ M ; i Q M ? ; - M T ? Q i ` Q È + - M m M ? Q F ? ¬ M ; M ? Î + | æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i
i ` Q È + K Q Ì B + k M ; F ? ¬ M ; i ? i B M p " Q - M m M ? Q G • K h B m i B T i K + T ? € i i ` B M p È
+ ? W M ; ç M H 9 + ç | + | i ? + ? Q + ? 9 M ; i F B M ? ? d X

@ : B a B i ? B ç ' m ç [m ® + S ? Q M ; o • M # a M ; + ? Q M ? H " ; B a B i ? B ç ' m H Q M ; i ` ¼ M ; M ?
H Q È M ; p " b ® K M ? + O i ' i + a i ? B M i " B i ` Q M ; [ m " M i ? " M ? - i ` M # a M ; + | K ° i i ` , K H
; - M ç • v [m " M > B M . " i pšM ` È i H ¢ B T ? Q b m - i ? " i b U ç € M ; ? " M X

h ` Q M ; K B M ; i ? b i ? " Q M | B ` - i ? • M a M ? o Q Æ M ; T ? | / Q M ? + ? O # B M K ' i i ` Q M ; ? Q F

h ` Q M ; i ? Ì B ; B M F i B T - G • K h B m + ? m ~ M # ` i Q " M i • K p M B ç - m p " Q i ` Q M ; i m H m v

æ Q Æ M ; M ? B M - i ` Q È + F ? B G • K h B m i m H m v M + k M ; + | ç B [m p ä ç B M - K m ® M ; †
? m v M ? - M ? Q M ; K " + ? d M ? b M i ? ' v J ° G , M ; - p T ? - M G w . " i S ? Q M ; b Q ? m v M ? - G • K
M ? B K p K ? „ M i B T F ? B ? „ M p W i ® i M ; ? B T ç ½ # B i ç Q È + - ? „ M ç ½ i B M p u m J

h ` W G w . " i S ? Q M ; b Q ? m v M ? - ç € K M ; Q Ì B > > B M h ? M ? b Q ? m v M ? F ? ¬ M ; H • m i `
+ ¬ M ; i È B + € + i ? " M ? i ` b F ? € + H " K M ? B K p K - M ; v + a J ° G , M ; + k M ; p " v - K ' v M ; " v M
> B M . " i i ? " M ? - ` M ; Q " B H ` + ? H ½ K ` M H m v M X

L ; ? 2 i B M i S + M ? Q i ? - G • K h B m + ? d + | i ? + Q Ì B F ? ` X

@ G • K h B m - M ; Q Æ B + Á M F ? ¬ M ; # B i - i ` Q M ; ? B i ? € M ; M ; Q Æ B ` Ì B F ? Ä B - G w . " i
ç M > | S ? " K * a M ? i ` m M ; F € - ç € M ; i B + p " B / M ? pšM F û K M ; Q Æ B K ° i # " + - + ? d t T
M | B - + ? Î ? „ M [m p " B M ; " v M [[m v p - F ? Š M ; ç ` M ? T ? a B ? a Q ? a Q i b K M ; Q Æ B H m "

J ° G , M ; + Q Ì B M | B - i ` Q M ; i Q Æ B + Q Ì B K M ; i ? 2 Q K ° i + ? 9 i ? • K K ° X

@ a Q ? m v M ? ? „ M ç ° i T ? € > | S ? " K * a M ? i ` m M ; F € \

G • K h B m F ?) ; B " i K b M ? - + ? Ê i + a K i ? ' v + Q ? S M ; i ? v G w . " i S ? Q M ; - H 9 + i ` Q È + G •
i ` ¢ B ? m ' M H m v M i ? b G w . " i S ? Q M ; + k M ; ç ½ ç ° i T ? € ç M > | S ? " K * a M ? b Æ F € ç d
M , K ç ½ [m - ` ® i + K + ç m ' B F ` T æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i J Q M ? - ç ¢ i i È B > | S ? " K * a M ?

@ h ® i - + ? Î b Q ? m v M ? i ` Î p - i M ? ' i ç ` M ? b) H m " M # " M p È B ? „ M K ° i + ? 9 i X

G • K h B m ; " i ç - m M | B X

. M M ; i ? B M T ? 9 + O G w . " i S ? Q M ; - ç ° i T ? € ç M > | S ? " K * a M ? i ` m M ; F € i ? b i ? U + H
i ? U + H U + G • K h B m ? B i ? € M ; i ` Q È + - ç B K M " v F ? ¬ M ; i ? M ; ? B M ; Ì - b Î / o # " B / M ?
Q + ? # " B / M ? - + ? Q M ? H " p b # " B / M ? i ? Q H m v M i ? ' i - ç Q Æ M ; M ? B M - ? B i ? € M ;
> | S ? " K * a M ? b Æ F € ç ¢ B i ? " M ? - H Q M ; i Q È M ; H m v M i ? + M M ; * Y m * ? m v M > m v M
M ? Q ? B M i ¢ B b Q M ; T ? Q Æ M ; H m " M # " M i ? b B i ? € M ; B i ? m + Á M F ? | M | B i ` Q È + X

@ * Á M M [- + ? Š M ; M ? [M ; G w . " i S ? Q M ; b Q ? m v M ? ç ° i T ? € - æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; m v i
T ? € i È B > | S ? " K * a M ? i ` m M ; F € ç ¢ B i ? " M ? - M ; ? 2 M | B H 9 + M " v æ ¬ M ; S ? Q Æ M ; L ; n
i Q + ? # ¢ + T ? € i - F ? Q a M ; + € + ? > | S ? " K * a M ? i ` m M ; F € ç d M ? T ? Q M ; + k M ; + ? d + Á M

@ æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? [m" M +?9 +kM; ç°i T?€\

G•K hB m iQÆB +QÌB ?QM; T?'M- M|B,

@ L?Q p"v KÈB i?9 p`- ç€M; iB +- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? [m" M +?9 ç½ F?¬M;
Hmv M- #^M; F?¬M; i +| i? i` M? #`B / M? K°i T?2MX

L?bM i?'v G•K hB m ?QM; T?'M `²B H¢B i?'i H¢+- J° G,M; HB M M;~M M;QÌB v M
ç°i T?€ +ÁM + Q ?SM; M?Q p"v- M" M; H-M ç-m iB M ;†T çQÊ+X

L" M; M" Q #B i çQÊ+- G•K hB m +,M #^M F?¬M; bÊ +| i?B M i`B M; ,M +^M î i`QÊ+
M;QÌB F?€+ +^M; K¢M?- i?B M T?9 +^M; + Q- ?„M H¢B +^M; +| ç°M; HU+ çm´B i?
[m M;QÌB F?€+ i?b b) +| +^K ;B€+ i?^M? iUmX

93NX *?QÆM; 93N, S?QM; o•M " ^M;

*?QÆM; 93N, S?QM; o•M # ^M;X

L?QM; K" M?[M; F çQÊ+ ;¼B H" i?B M i`B +?d H" ç€ F +?•M i` M +QM çQÌM; pä
M;¬v M" Q ç| - ?„M b) pQÊi [m i`i +^ K¼B M;QÌB- çSM; î çdM? T?QM; ç¢B HK+X

@ G•K hB m- M m M?Q M;QÆB Q i?Q+? +¢M? i` M? pÈB i?B M i`B M?Q p"v- p"v
? B # M,K M[+?QM? H" H9+ ok GBM? ç [m®+ +Y ?^M? ;B^B i?B ç'm S?QM; o•M #
ç [m®+ b) i" T i`mM; î ç ç¬- ç•v KÈB i?U+ bU H" [m-M ?MM; i` M? T?QM; - i?B M
bQ ?mvM? F?„+ F?´ im Hmv M M?Q p"v- +?QM? H" pb +?m~M #` +¢M? i` M? #`B /
p p M; pä çB M T?•M çB M [m" M >B M ."iX

@ h?B ç'm S?QM; o•M # ^M; +O ok GBM? ç [m®+ \

G•K hB m + m K¬v M|BX

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i\

J° G,M; ;B"i KbM? M|B,

@ ok GBM? ç [m®+ ;B^B i?B ç'm S?QM; o•M # ^M; H" +?mv M i`¼M; ç¢B M,K M,K
i` im´B +^ ç [m®+ b) i" T i`mM; î ç ç¬- i` M? çQ¢i #`B p`- S?QM; o•M # ^M; i`M;
/ M? +O K°i i`,K H i€K i?B M i`B- i` M +Æ #^M +| i? çB p"Q K°i i`,K H i€K p`i`
M?'i H" >| S?"K *^M? i`mM; F€- ç [m®+ b) +,M +S p"Q K¶B [m" M i?"M? +| # Q M?E
M¬v- +kM; +^K i?'v [m" M i?"M? +QÌM; ç¢B ? v F?¬M; - çQÆM; M?B M- ;B^B i?B ç'm
i` M? çQ¢i +?QM? H" KQÌB p`i`Q ç-m- [m" M >B M ."i H-M i`QÊ+ H¼i p"Q iQT KQ
+| æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? [m" M +?9 K" i?¬B- #`B / M? i?S # - +kM; K v K„M-
GBM? [m" M +?9 - F?¬M; i?b [m" M >B M ."i K'i K†i [m€ HÈMX

@ Jm®M i` M? çQ¢i KQÌB p`i`Q ç-m- +,M +S H +k- Qi M?'i +¬M i?U+ HU+ >| S?
i?"K +?Q >| S?"K *^M? ?"m F€ çdM? T?QM; KÈB +| F?^ M,M;- M;?o ç M Gw ."i S?Q
;B M M¬v iB T M?"M `i M?B m M?B K pK- iB M p"Q u m J GBM? H`+? H½K bBM? i

@ h?b ` H" i? X

G•K hB m ;"i ç-m- +?Êi i`QM; ? B K„i #„M ` K°i çQ" M iBM? [m M;X

@ G•K hB m- M;?2 M|B M,K ç| ç¢B + G•K >B M M;QÆB F€i?"i +kM; H" i?B M i`B ç
/MM; i?U+ HU+ i K +?mv M çdM? T?QM; t¬M; ç M i?Q Hmv M i?'i HK+ [m M- t T?
i?"K +?Q +ÁM HU+ €T æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? [m" M +?9 pW ;B M?"T i`¢B ?n
#`B / M? i?S i€K- M?QM; K" ç€M; iB +- p b m F?¬M; #B i pb M;mv M M?•M ;b K" `
h?¬M b„+ G•K hB m H" T iS+ #B M ç´B- HB M ?ÄB,

@ J° bQ i,- M;QÆB #B i pb b Q çΦB + i M,K ç|`ìB F?ÄB i`ΦB ?m'M Hmv M ? v F?-
 @ h +kM; F?¬M; `ä`"M;- H9+ i`QÈ+ i KÈB +?d H" M?'i +?mv M *?•M ok ;Bª K" i?
 #ªv i€K M,K- M?QM; K" i M;?2 M|B çΦB + M;QÆB F?B ç| i?B M T?9 FBM? M;QÌB-
 +kM; ;B®M; M?Q M;QÆB çΦi çQÊ+ +Æ ?°B iB M p"Q /B iQ+? pB M +´- M?QM; K" b
 M?B M `ìB F?ÄB i`ΦB ?m'M Hmv M- i?•M T?"M ç iY i`ΦB ?m'M Hmv M +kM; #` i?O
 +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i M;mv M M?•M\

J° G,M; M;?B ?Q†+ M?bM [m G•K hB mX

@ a m F?B çΦB + i [m v p F?¬M; M|B +€B ;b- ?ÆM M[M,K ç| i +ÁM M?Ä- +€B ;
 G•K hB m H„+ ç-mX

@ h?b` H" i? X

J° G,M; ;"i;"i ç-m,

@ L m M?Q M;QÆB i?"i Km®M #B i M;mv M M?•M- +| H) h?€B h?9+ L;¼+ çB M +?O
 Hmv M #B i ç'vX

@ h ?B m5

@ h®i G•K hB m- M;QÆB +?QM? H" ?v p¼M; +O pä çB M [m" M >B M ."i- ?ªQ ?ªQ i
 ç'm ç [m®+ S?QM; o•M #ªM; pšM +ÁM i?ìB ;B M ? B # M,K- i`QM; F?QªM; i?ìB ;
 HQÌB #B M;- ç M H9+ ç| M?'i ç`M? TªB çΦi çQÊ+ K°i p` i`QX

J° G,M; +„M `M; M|B- ?B M iΦB M" M; +?QM? H" ç iY >| S?"K *ªM? bÆ F€ çΦB i?"
 F?B ;BªB i?B ç'm S?QM; o•M #ªM; /B M ` ç°i T?€ iÈB >| S?"K \*ªM? i`mM; F€- +
 >| S?"K *ªM? i`mM; F€- ç M H9+ ç| b) +| iQ +€+? i`MM; FQ+? p` i`Q i`QM; K°i i`,K

a m F?B J° G,M; `ìB çB- G•K hB m i`U+ iB T çB iÈB ;B M T?ÁM; çB M +?O h?€B h
 pä çB M pÈB G•K hB m- +?d +—M G•K hB m iB T iK+ î i`ΦB ?m'M Hmv M #`B / M?
 M?'i- K¶B i?€M; pä çB M b) +mM; SM; +?Q ?„M ? B F?QªM; k T?~K L;mv M E?Q æ
 M|B- i,M; i? K i`ΦB ?m'M Hmv M # M i?QîM;- K¶B i?€M; # pB M L;k T?~K L;mv M
 # M i?QîM; F?B M ç iY >| S?"K *ªM? ?"m F€ +kM; TªB çÄ K„iX

*m°+ b®M; F iB T- G•K hB m i`B i ç H•K p"Q F?´imX

hW H9+ ?„M #B i çΦB + #` >„+ GQM; i`ΦB ?½K ?ΦB- G•K hB m # Q ;Bì +kM; M;?o
 +,M +S h`B m .B i M|B [m - >„+ GQM; i`ΦB +kM; +?d H" F +?'T ?"M? K" i?¬B- F
 M;QÌB F?€+X

J` i'i +ª+?mv M M"v i`ΦB ?m'M Hmv M F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB [m M ? - ç€K /Q M? +
 +| H) b) #B i +?mv MX

o®M G•K hB m +?m~M #` i`U+ iB T ?ÄB i?,K oQÆM; T?| /Q M? +?O- M?QM; +m®B
 M?„+ - ?„M pšM #m¬M; i? bmv M;?o M"vX

"ìB pb ?„M M;?2 çQÊ+ iBM iS+- çΦB + +O ?„M M,K ç| ;B M?"T i`ΦB ?m'M Hmv M
 Hmv M i`K+ tm'i- `i +| i? M,K ç| T?€i bBM? +?mv M ;b KÈB /šM iÈB i`ΦB ?m'M H
 ç`M? M?Q p"v- M?Q p"v b m HQM; +?QM? H" ç iY i`ΦB ?m'M Hmv M i?B M i`B b Q\
 /€K F?ŠM; ç`M?- imv +,M +S FBM? M;?B K ?„M ?B m `ä p i`ΦB ?m'M Hmv M i`QM
 i? +ªK M?"M çQÊ+ K'v /Q M? +?O i`ΦB ?m'M Hmv M F?¬M; TªB H" M;QÌB M?Q p
 çQÊ+ KK+ çQ+?- G•K hB m +ÁM F?¬M; Km®M #ΦB H° iBM iS+X

*?d +?ì iÈB H9+ i?U+ HU+ i,M; H M- +| çQÊ+ i?U+ HU+ iB m /B i >„+ GQM; i`ΦB-
 +ª K M? K®BX

L?QM; K" >„+ GQM; i`ΦB +kM; F?¬M; TªB H" >mv i S?QM; æ¢Q p" bQM; iY ?mvM
 GQM; i`ΦB i?•M H" i?"M? pB M HB M KBM? i? HU+ M;—K- +| çQÊ+ `i M?B m pä ;
 H" +?B K çQΦi iQ" M #° i`B M;mv M +O i?"M? h•M o - i´ FB M K°i i?"M? i`b ?Q" M i
 M,K- i?"M? h•M o ç½ i`ªB [m K'v H—M +?B M i` M? pÈB >„+ GQM; i`ΦB- +m®B +

T?QÆM;- i`W ç®B T?QÆM; +?2 ;B'm ?"M? imM; H" K°i M;mv M M?•M` - +?mv M
+QÌM; ç¢BX
"ÎB p"v Km®M pb ç¢B + #€Q i?M- M?'i ç`M? T?ªB i,M; i?U+ HU+ +O KbM? H M- i
ç [m®+ S?QM; o•M #ªM; +kM; H" K°i KK+ iB m +O G•K hB m- i'i +ª M?[M; +?mv
HU+ +QÌM; ç¢B KÈB ç¢i çQÊ+X
æQÆM; M?B M- G•K hB m +kM; F?¬M; #Ä ;®+ H'v M;¼M- ?„M i?"K +?Q #B i i`K
i?U+ HU+ p[M; +?„+ KÈB iB M ?"M? ç°i T?€X
h?ÌB ;B M M?Q MQÊ+ +?ªv- K°i i?€M; [m çBX
h?Q€M; +€B ç½ iÈB +m®B i?€M; KQÌB ? BX
h`QM; T?ÁM; im Hmv M iQ M?•M- G•K hB m KÎ ? B K„i` - M;k +?mv M M;mv M HU
iªM K€i F?Q iS+ +QÌM; ç¢BX
@ J°i i?€M;- iB m ? Q +O i KQÌB H,K pB M M;k T?~K L;mv M E?Q æ M- +m®B +M
ªM? bÆ F€ ç¢B i?"M? M;k +?mv M ç M KS+ i" M +MM;- F?QªM; +€+? >| S?"K ªM
+ÁM K°i #QÊ+- F iB T +| i? ç°i T?€X

9NyX *?QÆM; 9Ny, G S?QM; E?B m *?B M URV

*?QÆM; 9Ny, G S?QM; F?B m +?B MX URV
G•K hB m çSM; H M- +ªK ;B€+ M;mv M HU+ i`QM; M;QÌB #`M? i`QÈM; iÈB KS+ ç€
J†+ /M F?¬M; +| ç°i T?€- M?QM; K°i i?€M; F?´ im F?¬M; M;WM; H"K +?'i HQÆM;
G•K hB m ç¢i iÈB KS+ FBM? M;QÌB- +?d +¬M K°i +Æ ?°B H" ç¢i iÈB >| S?"K ªM?
iU M?B M +kM; H" i,M; i`QÌM; F?¬M; QiX
@ >¬K M v H" M;¬v +m®B +MM; i?€M; KQÌB ? B- K°i i?€M; +| K°i H¬M çB p"Q i?Q
K°i +?9iX
G•K hB m `ÌB F?ÄB T?ÁM; im Hmv M- çB p T?Q i?Q Hmv M i?'iX
hmv K¶B M;¬v im ?"M? ;B M F?´ i`QM; T?ÁM;- M?QM; K¶B i?€M; M,K H¬M F?ªQ ?¢
i`¼M; HU+- T?ÁM; im Hmv M +| K°i Qi ç†+ [mv M- G•K hB m pšM F?¬M; +| H½M; T
h`QM; F?¬M; ;B M i?Q Hmv MX
sAl XsAl sPl lI5
h?•MªM? G•K hB m # v p9i M?Q [m, K`- ?| i?"M? iWM; ç¢Q i" MªM? tmv M i?ŠM; k
a m F?¬M; ;B M i?Q Hmv M i¬M; #ªv- ç° F?| i,M; H M pÈB KS+ FBM? M;QÌB- bQ b€
i?S #ªv- iBM? i?¬M i? i`QM; F?¬M; ;B M i?Q Hmv M i`W #ªM M,M; +?B M ç'm` - +
#Q- ;B®M; M?Q i¢Q i?"M? K°i iÁ ç¢B i`"M F?¬M; M;WM; M;?B M ûT ç®B i?OX
sMv5
J°i #|M; ç2M T?€ iQ€B F?¬M; ;B M i¬M; #ªv- # iBM? i?¬M i? +Æ ?² #` G•K hB m
p"Q H9+ M"v p¬ b® ç Q K M; i¢Q i?"M? K" M ç Q +U+ HÈM tQ v i`ÁM +?ûK [m - H" T
T?' M pKMx
@ >¬5
h?Î /"B K°i ?ÆB- G•K hB m H„+ ç¬mX

@ h-M; i?S #^av [m€ F?| F?, M- p¬ b® iBM? i?- M i? HB M ?ÊT +MM; K°i +?¶ +?ŠM;
/KM; aQM; hY æ Q S?€T- +| i? +¬M; i?O M?'i i? - Km®M T?€ pĐ [m^a i?U+ F?| M?
h`QM; K„i G•K hB m +| K°i iB ?²B ?°T,

@ L?È M;`v ç| p`Q i?€M; M,K- pW iW i?B M K°M; #Q +^aM? p ç½ ç°i T?€ i-M; i?S
#®M M; QìB i`QM; ç|- M?QM; ?¬K M v ?ÆM MY M,K [m çB- i pšM +ÁM #²B ?²B Î i
M?Q H-M ç€M? +? i iBM? i?- M i? M?B m M?'i- +kM; M?QM; K`` +?d ç€M? +? i ? E

G•K hB m çSM; H M- i`QM; KB M; pšM H~K #~K- i`QM; €M? K„i H¢B F?¬M; +| MY
h?Q Hmv M i?'i F?^aQ ?¢+? F?¬M; ;B®M; pÈB F?^aQ ?¢+? F?€+- /MM; i?U+ HU+ pä
M,K [m K†+ /M i?U+ HU+ G•K hB m i,M; H M `i M?B m- M?QM; K`` #^aM i? iBM? i
+| i? M|B- i?Q Hmv M i?'i F?^aQ ?¢+? ?Q`M iQ`M pSi #Ä i?U+ HU+ pä ;B^a- K`` i?m-
F?B m +?B M pQÊi +'T +O ?„M p`` ç®B T?| pä ;B^a +| i?B M T?9 iQÆM; çQÆM; X

æ•v H`` F?<sup>a</sup>Q ?¢+? FBM? M; ?B K p`` #^aM M,M; +?B M ç'm +O pä ;B^a- +``M; ;B M M I

G•K hB m F?¬M; #B i- i®+ ç°iB M #° +O ?„M ç½ H`K +?Q M; QìB i bÊ ?½B- M?È M
JQM? iW i-M; b€m t¬M; [m i-M; i?S #^av ? Q T?Q ; -M ? B M,K- K`` ?„M t¬M; iÈB i-
+kM; ç½ +| i? ç€M? +? i ? B KQÆB #®M M; QìB i`QM; b€m KQÆB #®M- iB M #° M
/M b Q i-M; i?S #^av K¢M? ?ÆM i-M; i?S b€m [m€ M?B mX

æB ` F?ÄB i?Q Hmv M i?'i- i`QM; ç¢B b^aM? i?Q Hmv M i?'i iB M; M; QìB ?mv M
M?bM [m G•K hB m- #ÎB pb G•K hB m pšM t T Î p` i`Q i?S M?'i M; ¼+ #Q+?- ?ÆM
ç¢i iÈB i-M; i?S #^av- K¶B K°i H-M F?^aQ ?¢+? ç m F?¬M; +| M; QìB M`Q #B i G•K h
M?B m- M?QM; K`` +kM; F?¬M; ^aM? ?QÎM; +€+ ç iY F?€+ FQM? bÊ ?„MX

h?ìB çB K G•K hB m ;BšK +?"M +?m~M #` `ìB F?ÄB ç¢B b^aM? i?Q Hmv M i?'iX

æ°i M?B M K°i ç iY /€M; p #i T?"K- K†+ i` M; T?K+ K``m p``M; K M; +?B M ç Q K``
` - çB iÈB i`QÊ+ K†i G•K hB mX

@ æ•v H``- G S?QM; 5

@ G S?QM; bQ ?mvM? ?„M Km®M i¢B +€B ;b\

L?bM i?'v i M ç iY €Q p``M; M``v- +€+ ç iY Î ç•v b[M; b| - F?| ?B m ?„M ç`M? H`K ;b

G S?QM; ?²M M?B M F?¬M; i? K ç w #^aM i?•M KbM? i`Î i?``M? iB m çB K +O K¼
` p iQÆB +QìB- M?bM G•K hB m i`QÊ+ K†i- M|B,

9N9X *?QÆM; 9N9, JB m a€i L;k hBM? UkV

*?QÆM; 9N9, JB m b€i M;k iBM?X UkV

@ æ•v H" M;k iBM? v m i?9 ç€M; bÊ ? v b Q\

*aK i?K v m M;mv M ?MM; ?"m i`QM; M;Q`B- G•K hB m +aK ;B€+ çQÊ+ H9+ hQ^aM æ` :
H M M;k iBM?- +a i?•M ?bM? +O M| ;B®M; M?Q ç½ H° i t€+X

_ -K ` -K ` -K5

h`QM; ?® b•m /QÈB ç'i- EBM? \*S+ J G M;- >„+ h?B i :B€T GQM;- E?m L? K \*U s`
i?9 #Á ` - €M? K„i F?€i K€m +O +?9M; M?bM?+?^K +?^K p`Q T?•M i?•M hQ^aM æ` :
ç-v #¢Q M;QÊ+- F?€i K€mX

h`QM; T?¢K pB K'v i`,K /†K [m M? ç•v ?Q`M iQ`M H` ç` #`M +O # +QM v m i?9 M
G•K hB m H` v m i?9 pW i'M +`T M;k iBM?- # +QM v m i?9 +| +aK ;B€+ H½M? ç`
i?9 t T i?`M? ?bM? i K ;B€+ p•v [m M? T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T- iQ`M i?•M iÄ `

hS iBM? v m i?9 +?mM; [m M? M? Q M? Q HmB ` - M;k iBM? v m i?9 +?ûK ;B i F?
;B X

æ9M; H9+ M`v- ç° i M?B M

EBM? *S+ J G M; ;BŠK K¢M? ` T?Q b m- M? K i?¢+? K`m ç2M +SM; `„M tm•i ?
i?¢+? #„M imM; i|2- i?•M ?bM? iQ HÈM +O EBM? *S+ J G M; H Q çB M?Q i?B K
` - ç²M; i?`B K|M; pm®i b„+ #ûM +?KT i?ŠM; p`Q 2Q #KM; T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B

o`Q H9+ EBM? \*S+ J G M; ?`M? ç°M;- >„+ h?B i :B€T GQM; +MM; E?m L? K *U
>„+ h?B i :B€T GQM; +?ûK ;B i +?QM? /B M- i?•M ?bM? bQ pÈB T?•M i?•M hQ^aM
F?Q i? +O M| # Q T?O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T H`K +?Q M;Q`B i +U+ F€ bÊ ?
H Q iÈB Î;|+ ?ÆB M;?B M;- i?•M i? iQ HÈM +O M| +Q `9i H¢B- M| ;B®M; M?Q +•v
T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T- K° i F?B #` M| +m®M H'v- +?Q /M H` M;¼M M9B +kM; #`

" +QM M;k iBM? v m i?9 +Q`M; ç¢B p`v K` ?ÊT HU+ ç®B T?| G•K hB m H` v m i?9

@ *? i5

:`Q i?ûi ç-v /[ iÊM- T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T F?¬M; i`€M? F?¬M; Mû- K|M; pm®i
p`Q EBM? \*S+ J G M;- i®+ ç° M? M? M?Q i?B K çB M- #B M K'i i`QM; ?Q F?¬M;-

S?®+ T?®+5

J|M; pm®i b„+ #ûM +O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T i®+ ç° +U+ M? M?- [m^a i?U+ M
ç€M? p`Q ç-m H•m iQ M?Q +,M T?ÁM; M?Ä +O EBM? *S+ J G M;- ç-m H•m +SM;
#` ç" T M€i- i?•M ?bM? F?´M; H² # v ` T?Q b m- M| M M H M K†i ç'i b m ç| H,M H°
H¢B- i?•M i? `mM `~v K€m iQÆB ;B`M ;BK - K° i H€i b m F?¬M; +ÁM iB M; ç°M;X

L;k iBM? v m i?9 +Q`M; ç¢B p`v K` F?¬M; i? M; ,M +aM K° i i`aQ +O T?•M i?•M hQ

*MM; H9+ ç| +€B çm¬B b„i i?ûT +O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ç° i M?B M [mûi M;
aM? [m'i i?ŠM; p`Q K†i +O >„+ h?B i :B€T GQM;- >„+ h?B i :B€T GQM; i?•M i? +
æ` :B€T K° i M Y - M?QM; /QÈB K° i FQ+? M`v M| # v ` b m- H•M ;B€T +O M| i M p

a m F?B T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ç€M? +? i EBM? *S+ J G M;- ç€M? HmB >„+ h
E?m L? K *U s` M„K H'v +Æ ?°B- i?•M ?bM? F?´M; H² H`T iS+ [m'M H¢B- [m'M i?`
T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T- ç²M; i?`B +€B KB M; iQ HÈM M?Q +?`m K€m KÎ` - +„M p
æ` :B€T X

hB M; `®M; ;B”M çBM? i B M?S+ |+ p M; p¼M;- T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ?Qi KçM
#”M? i`QÊM; ;’T ç¬B- i?•M ?bM? E?m L? K \*U s” KÎ`°M; ` -`²B b m ç| ?ÆB +Q
hQªM æ` :B€T ç M; #` p•v F?®M H”TiS+ bBM? ` F?QªM; +€+? - ? B +?•M i`QÊ+; E
iQ HÊM +O E?m L? K *U s”X

S?•M i?•M hQªM æ` :B€T ; -K H M ;B”M /[- /MM; F?Q HU+ iQ”M i?•M tû KçM? K°i
S?®+ T?®+5

hQ”M #° ç-m H•m E?m L? K *U s” #` T?•M i?•M hQªM æ` :B€T tû i?”M? ? B MY -
#„M ` M; Q”B- K’i çB ç-m H•m- i?•M ?bM? E?m L? K \*U s” K K M?kM` X

G9+ M”v >„+ h?B i :B€T GQM; #` ç€M? i`¼M; i?QÆM; ç½ idM? i€Q HçB- M| M?bM
G M; p” E?m L? K *U s”- #ªM M,M; bBM? ` K°i iB bÊ ?½B- >„+ h?B i :B€T GQM; `v
v m i?9- M?QM; M;k iBM? v m i?9 i`QÊ+ K†i i?”i bU [m€ ç€M; bÊ- imv M| KçM? M?
v m i?9- M?QM; KçM? ?ÆM +kM; +| ?çM- i`QÊ+ K†i ç-m v m i?9 F?OM; #® M”v H
#¼M +?9M; X

*”M; H”K +?Q >„+ h?B i :B€T GQM; bÊ`mM H”- iW i`QM; M; Q`B T?•M i?•M hQªM
mv €T +O i?QÊM; p` v m i?9- i?•M H” K°i +?B +O HQM; i°+ - imv >„+ h?B i :B€T Q
KÂM; K M?- M; v +ª € HQM; +kM; F?¬M; T?ªB- M?QM; bQ pÊB v m i?9 #bM? i?QÎ
M?QM; K” i`QÊ+ K†i T?•M i?•M hQªM æ` :B€T- >„+ h?B i :B€T GQM; +?ŠM; F?€+
b•m i`QM; M°B i•K bBM? ` FQM? bÊ p” i?-M T?K+ - ç•v H” +ªK ;B€+ +?d >„+ h?B i
bÊ ?½B iW i`QM; ?mv i Kç+?X

a m F?B v m i?9 çç i iÈB M;k iBM?- i`Q HU+ ç½ i,M; H M +U+ HÊM- iU M?B M #B i
M”v >„+ h?B i :B€T GQM; F?¬M; +| +?9i /kM; F?Q +?®M; +U- M| ; -K M? K°i iB M
+9B i?’T +€B ç-m + Q M; çQ tm®M; - ç²M; i?iB M?bM K’v +?K+ +QM iS iBM? v m i?9
/|X

_®M; `®M;5

G9+ M”v K’v +?K+ ç-m iS iBM? v m i?9 +9B i?’T ç-m tm®M; - ;B®M; M?Q +?9M; c
KbM?X

G•K hB m p®M ç M; +?m”M #` ç€M? +? i ç-m >„+ h?B i :B€T GQM; +m®B +MM; - M
i`QM; iB M; ; -K +O >„+ h?B i :B€T GQM; i`mv M iBM iS+ i?b M°B i•K +?’M ç°M; X

u m i?9 +kM; F?¬M; +| M; ¬M M; [ç†+ #B i- M?QM; K” +| i? iW iB M; ; -K ;9 +O
iBM iS+ - >„+ h?B i :B€T GQM; p” K’v +?K+ ç-m iS iBM? v m i?9 Î ç•v ç M; i?-M T?
:B€TXX

@ *?ŠM; H) M?[M; v m i?9 M”v Km®M i?-M T?K+ i \

G•K hB m F?) ;B”i KbM?- +?Êi i`QM; M°B i•K KWM; `ÐX

L m M?Q +| i? HÊB /KM; T?•M i?•M hQªM æ` :B€T F?®M; +? K°i +?B ççB [m•M v
+| i? [mûi M; M; MÆB M”v b Q\ *?d M; ?o i?¬B ç½ H”K G•K hB m ?QM; T?’MX

ob M; ?B K +?SM; bmv M; ?o +O KbM?- G•K hB m H9+ M”v çB iÈB i`QÊ+ K†i >„+ h
b„+ #ûM H”TiS+ ç†i H M ç-m >„+ h?B i :B€T GQM; - +?d + -M pW /MM; HU+ i?b ç
b) #` i M M€i- i`QÊ+ K†i mv ?B TiY pQM; - >„+ h?B i :B€T GQM; pšM i?-M T?K+ M
ç°M; ç”v +kM; F?¬M; +|X

G•K hB m #m¬M; K|M; pm®i` - `²B b m ç| +?”K`½B çB iÈB +?QM? ;B[ p` i`Q ç€K
T?K+ - K’v +?K+ ç-m iS iBM? v m i?9 M? Q M? Q i`€M? HmB- HQm HçB K°i H®B çB

_®M;5

smv M[m `”i M?B m iS iBM? v m i?9- G•K hB m [m v M; Q`B HçB ;”Q i?ûi- i`QM; i
H” iS iBM? v m i?9 T?•M` H”K ? B- b m ç| +?ûK ;B i HšM M? mX

E?¬M; +! +?9i /Q /U- K°i F?„+ M¬v K'v +?K+ +QM iS iBM? v m i?9 H Q p¬Q +„M tû
imM; i!2 F?„T MÆB- +ªM? iQÊM; p¬ +MM; i?ªK i?B i- H¬ H'v K¢M; ¸'B K¢M; X
G•K hB m H9+ M¬v H¢B H¬; -K H M; B" M /[- ¸¢B HQÊM; iS iBM? v m i?9 ¸ M; +?ûK
T?K+ - FQM? bÊ G•K hB m M?Q i?¬M KBM?X

9N8X *?QÆM; 9N8, u m h?9 h?®M; GoM?

*?QÆM; 9N8, u m i?9 i?®M; HoM?X

hS iBM? M; k iBM? v m i?9 F?¬M; +€+? M¬Q i?¬M; [m i¬ Q ¸'B pÈB M? m- M?QM; H
+?ûK; B i- /WM; H¢B pšM M; ?2 ?B mX

@ Zm€ i®i- +! [m•M ¸Q¬M iS iBM? v m i?9- i i?b bÊ; b >„+ GQM; i¬¢B- K'v +?K+ i
M; k iBM? v m i?9 €T i¬"M- ?Q¬M iQ¬M +! i? T?€i ¸°M; K°i ?²B i?9 i¬B m M?Q M?Ä-
T?•M i?•M hQªM æ¬: B€T iB m /B i >„+ GQM; i¬¢B +kM; F?¬M; T?ªB +?mv M F?¬M

h¬QM; HÁM; G•K hB m KWM; `Ð- i¬QM; €M? K„i K¬m ¸Ä #„M ` b€i +Æ HšK HB iX

æB iÈB i¬QÈ+ i?B i? EBM? *S+ J G M; p¬ E?m L? K *U s¬- G•K hB m iB K ¸QÊ+ v
i?9- K°i M; KK Mm®i p¬Q- `²B b m ¸! M?bM v m i?9 i¬QÈ+ Kti; -K H MX

E?B G•K hB m; -K M? - K°i ¸Q¬M v m i?9 H"TiS+ KWM; `Ð M?¬Q H M- #„i ¸- m tû t
G M; p¬ E?m L? K *U s¬- ¸®B pÈB K°i Qi iS iBM? v m i?9 K¬ M!B- i?¬i M; k iBM? v
#'- +! i?; B9Ti?U+ HU+ +O +?9M; i, M; M?B mX

E?¬M; M; [M; iS iBM? v m i?9- M; v +ª M; k iBM? v m i?9 >„+ h?B i: B€T GQM; +k!
¸€M? +? i K°i ¸- m M; k iBM? v m i?9 M; M; +'T pÈB M!- +?Q /M H¬ >„+ h?B i: B€T
M M- #bM? i?Q!M; M! b, M; B i +?d H¬ K°i Qi iS iBM? v m i?9 K¬ i?¬BX

GšM; H†M; M?bM +ªM? M¬v- i?iB ¸B K M¬v K¼B +?mv M `ä `¬M; - G•K hB m ¸½ +
i?•MX

hS +?B +Q!M; FB M- i?•M ?bM? i¬€M; FB M- T?•M i?•M hQªM æ¬: B€T b m F?B ¸
iQ HÈM; 'T ¸¬B- iQ¬M i?•M ¸ m i¬¬M M; "T HU+ HQÊM; B®M; M?Q b„T M' imM; - F
?bM?; B¼i MQÈ+ ¸- v ?Q¬M K„X a m F?B ?'Ti?m `i M?B m HU+ HQÊM; i?¬M #Q i
hB m +ªK; B€+ i #¬Q i¬QM; +Æ i? ¸ M; H°i t€+ - i¬QM; i?•M i? ~M ~M iÄ ` mv €T

*?šM; M?[M; i?•M i? +! #B M ?! - M; v +ª H•M; B€T # M M; Q¬B i?•M +kM; +! #B
i?•M hQªM æ¬: B€T ¸½ H¬ K¬m ¸2M- KÆ ?² K M; i?2Q K¬m €K FBK F?! M?bM i?'v-
T?•M i?•M hQªM æ¬: B€T K¬m b„+ M?¢i ¸B M?B m- K¬m ¸2M /¬M /¬M iB m i¬W- K
`¬M; - p®M H¬ K°i +QM ?mM; i?9 i?m¬M i9v- M?QM; ?B M i¢B ¸½ i¬Î M M + Q [mw ?
i°+ i¬QM; v m i?9X

J¶B T?B M H•M; B€T ¸ m HÈM M?Q HÁM; #¬M i v- `„M +?„+ - +?†i +?)- `¬K `¢T +?
H M; 'T K'v H¬M- i¬ M H•M; B€T K¬m p¬M; HÊi M¬v /Q!M; M?Q ¬M ¬M +ÁM +! ¸Q!M;
M¬v +U+ ¸ T p¬ `ä `¬M; - H¬K G•K hB m KªB K [m M b€iX

>bM? i? - H•M; B€T ¸ m +! #B M ?! iQ HÈM- +€B ¸m¬B HÈM +SM; `„M ?[m HU+ M
+?B +U+ F€ b„+ #ûM- ¸€M; bÊ- / /¬M; +¬v ` K°i +€B `½M? b•m i¬ M ¸'i-; B®M; M
F?¬M; T?ªB H¬ /mM; M? K- K¬ H¬ K°i F?®B ¸"m ?O K K K¢BX

>ÆM M[b m F?B ¸°i T?€ M; k iBM?- G•K hB m pšM +ªK; B€+ ? B # M HQM; M; S M
i? - G•K hB m [m v ¸- m- H"TiS+ M?bM i?'v b m HQM; T?•M i?•M hQªM æ¬: B€T +

@ æ! H¬ +€B; b\

G•K hB m M;¢+ M?B M- imv M|B b m i` M HQM; ?Î` #¼+ M?Ä- M?QM; F€i?"i çQ
M;Q`B i?¬ b€T- M?bM F?¬M; ` +€B ;bX

@ *?ŠM; H) i T?Q b m HQM; +ÁM b„T bBM? ` ? B K|M; pm@i\ > v H` bWM; #ûM M

G•K hB m F?¬M; ?B m ` b Q- /M b Q?„M +?B K +S H` i?•M ?bM? M?'i iBM? hQ^aM
hQ^aM æ` :B€T ç½ ç°i T?€ ç M M;k iBM?- i?"i bU F?¬M; i? tQM; H` hQ^aM æ` :B€T
æ` GQM; ?ÆM- Qi M?'i G•K hB m +?Q iÈB #•v ;BÌ +?Q i?'v [m H•M ;B€T +O hQ^a
HÊi- ?ÆM M[b m HQM; +ÁM +| i?S ;b ç| b„T K¼+ ` X

æQÆM; M?B M- +`M; H`K +?Q G•K hB m KWM; `Ð H` M?B i HQm i`QM; M;QÌBX

o®M M?B i HQm +?d H` K°i F?®B M?Ä- M| HQm +?mv M i?2Q v m M;mv M i`QM; M
M;k iBM?- +` M?B i HQm M`v H`T iS+ HÈM K¢M? ?ÆM ;'T M,K H-M- HU+ HQÊM;
;B®M; M?Q M? K i?¢+? M|M; +?av ç M; +?av i`QM; +Æ i? +O ?„M- F?¬M; M?QM
HQÊM; +kM; +| # v p¼i- iMv i?ÌB +| i? F?^a #¢Q T?€i` X

h?ÌB çB K +ÁM H` iS iBM? v m i?9- G•K hB m +| i? #^M; p`Q +` M?B i HQm M`v ç
?¬K M v ç°i T?€ ç M M;k iBM?- +?'i HQÊM; +` M?B i HQm M`v H¢B i,M; p¼i- i`QÊ+
hB m +kM; F?¬M; /€K T?ÄM; çQ€M +` M?B i HQm M`v K¢M? +Ð M`QX

L?[M; i?S M`v H` G•K hB m iU KbM? F?®M; +? T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +| i? M?
F?¬M; çQÊ+ +?QM? H`- b m F?B ç°i T?€ M;k iBM? ? B ç²M; iY K`m çÄ +kM; +| #B
€K FBK- ? B +QM M;QÆB +`M; i?•K i?9v ç€M; bÊX

G9+ M`v K M; w i?S+ i`Î p i?•M i? - i`QM; T?ÁM; im Hmv M i`mM; ;B B i`¢B ?m'M
çSM; H MX

@ >B M i¢B T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +O i ç½ ç°i T?€ M;k iBM?- ?Q`M iQ`M +| M
i`¢B- pb #€Q i?M +?Q ç¢B + - #•v ;BÌ H` i?ÌB çB K M M [m v p i?`M? h•M o K°i +

G•K hB m iU M|B pÈB KbM?- i`QM; ç¬B K„i #¶M; M?B M tm'i ?B M b€i +Æ H,M; H

L;`v ?¬K b m G•K hB m HB M çB ibK + Q i-M; i`¢B ?m'M Hmv M- tBM çQÊ+ i`Î p M

a m F?B #B i çQÊ+ G•K hB m +?m`M #` i`Î p i?`M? h•M o - E, >²M; #®M M;QÌB [m
hB m- #®M M;QÌB #¼M ?¼ çB p`Q i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B +kM; ?ÆM K°i M,K
+kM; pW ç°i T?€ iÈB >| S?`K \*aM? bÆ F€- ?ÆM M[ ç¢i çQÊ+ iQ +€+? ?¼+ i`T M
Hmv M5 a„T ? B M,K `²B- #¼M ?¼ +ÁM +?Q iWM; i`Î p M?` H-M M`QX

h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B iU M?B M +kM; F?¬M; +| #'i +`M M?•M ibM? M?Q p`
M;QÌB `ÌB çBX

sBM T? +?m`M tQM;- `¢M; b€M; M;`v i?S ? B- M,K M;QÌB G•K hB m +QÐB >mv i G
>B M .”i- +?¢v M? M? p ?Q M; /½ K M? K¬M;X

h`•m :B M; i?®M; HoM? H9+ i`QÊ+ ?° i®M; ç€K M;QÌB G•K hB m çB p`Q [m”M >B
Î [m”M >B M .”i; -M K°i M,K- ?ÆM MY M,K i`QÊ+ +kM; ç½ `ÌB F?ÄB [m”M >B M .”
M?QM; K` ?B M i¢B i?U+ HU+ ç€K M;QÌB G•K hB m i,M; H M M? M? +?| M;- +?d E,
HU+ F?¬M; FûK ;b pä ;B^a >| S?`K \*aM? i`mM; F€- p T?¬M G•K hB m- iQ`M HU+ `
*aM? ?”m F€ ç m +| i? +?ûK ;B i- bQ pÈB h`•m :B M; i?®M; HoM? H9+ i`QÊ+ +ÁM
M?B M +kM; F?¬M; +| ;b T?^aB bÊX

æ€i ç€i

J|M; M;U `mM; ç°M;- M,K M;QÌB G•K hB m /U i?2Q i`Q M?È- `’i M? M? ç½ #B M
M;Q`B [m”M >B M .”iX

*MM; H9+ ç| - b•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? - i`QM; bÆM +®+ K`m ç2M- T?•M i?•
h?B i :B€T GQM; p` K`v +?K+ +QM iS iBM? v m i?9 i?¬M T?K+ KbM? `ÌB F?ÄB bÆ
p`Q +?¶ b•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ;¬M i?`M? h•M o X

h¢B bÆM +®+ K¨m ç2M- MÆB M¨v +?QM? H¨ MÆB ç€K v m i?9 bBM? i²M- H¨ MÆB T
Km®M +?9M; M¡ ¨B çB H¨ F?¬M; +¡ F?ª M,M;- +kM; K v +?9M; i`B i ç i?¬M T?K+
v m +¬m i?b pšM ¨B F?ÄB bÆM +®+- iB M p¨Q M9B `WM; # Q H KÌK`iX

9NeX *?QÆM; 9Ne, u m h?9 *m²M; h`B m URV

*?QÆM; 9Ne, u m i?9 +m²M; i`B mX URV

Jm®M iB m /B i >„+ GQM; i`¢B- ç¬m iB M H¨ T?ªB ibK çQÊ+ b¨Q ?mv i >„+ GQM; i
F} pËB >„+ GQM; i`¢B M?Q p¨v- +kM; H¨ #ÎB pb M¡ i´ +?S+ +U+ F€ M; ?B K K¨i- ; B
K¢+?- F?¬M; +¡ B #B i ç¢B #ªM /Q M? M¡ M^K Î ç•mX

h` M; .`+? i?¨M? +?O iWM; T?€B `¨`i M?B m pä ;Bª çB ibK ç¢B #ªM /Q M? +O >
F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b- +m®B +MM; +?d #B i ç¢B #ªM /Q M? >„+ GQM; i`¢B in
GB M o•M bÆM K¢+?- ç®B K†i ibM? ?m®M; M¨v- M?[M; pä ;Bª çB ibK FB K ç¨M? T?
GB M o•M bÆM K¢+? [m€ M;mv ?B K- M m M?Q pä ;Bª M?•M HQ¢B çB ibK FB K- +
´ >„+ GQM; i`¢B Î ç•v- ç½ #` v m i?9 tû t€+ ,M i?`i K'i `²BX

L?QM; K¨ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T i?b F?€+- ?¬K M v T?•M i?•M hQªM æ` :B€T
M;k iBM?- ?Q¨M iQ¨M +¡ çQÊ+ ibK iÁB M9B `WM; ;¬M ç¡- ?m®M; +?B G•K hB m +Á
?¢- K°i F?B T?•M i€M ` +?QM? H¨ i? HU+ iQ HÈM- çO ç ibK iÁB i'i +ª ç` pU+ b•
i`W T?B p`i`Q ç` pU+ +O >„+ GQM; i`¢B +¡ HK+ iBM? v m i?9X

L?QM; F?ª M,M; M¨v ;¬M M?Q F?¬M; i²M i¢B- HK+ iBM? v m i?9 [m€ KS+ +QÌM; ç¢
K°i MY i?¨M? h•M o - G•K hB m F?¬M; iBM >„+ GQM; i`¢B H¢B K M; ? M; ´ +O K

G•K hB m +?Q M?[M; v m i?9 M¨v K M? H M? H¨- ibK iÁB i'i +ª MÆB +¡ ¨`i M?B m
M?`i i?ÌB- ç¨M v m i?9 +QÌM; ç¢B iB M b•m i`QM; `WM; M9B- iB M ?¨M? ibK FB K
+®+- ?Q M; i?¨M?- T? iQ+? +€+ MÆB ç m ibK [m K°i H¬MX

>„+ GQM; i`¢B pËB iQ +€+? K°i i? HU+ F?´M; H²- MÆB ç¡M; [m•M +O #¼M ?¼ +?F
F?ª M,M; ;B®M; M?Q K°i i? HU+ ç¢Q it+ #bM? i?QÌM; iMv iB M ibK K°i ;¡+ ¨M F?
i H¨ çQÊ+X

L?QM; K¨ GB M o•M bÆM K¢+? i?¨i bU [m€ KS+ F?´M; H²- FûQ /¨B pQÊi [m K'v i`
+kM; iËB p¨B +?K+ p¢M /†K- imv G•K hB m +¬M ibK +?d H¨ bÆM K¢+? ;¬M i?¨M?
K°i +¬M; pB + iQ HÈM- ?m®M; +?B T?¢K pB ibK FB K `°M; M?Q i? - i'i M?B M b)
iS iBM?- M;k iBM? v m i?9- i®+ ç° iU M?B M +kM; b) ;BªK tm®M;X

h?ÌB ;B M i`¬B [m - G•K hB m ibK FB K i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ç½ [m M,K M;
oB + G•K hB m iB M ?¨M? ibK FB K ? M; ´ >„+ GQM; i`¢B H¢B FBM? ç°M; p¬ b® pä
h?¨M? h•M o X

h`QM; T?O i?¨M? +?O- h`Y oo h?¬M p¨ i´M; [mªM M?B m i? HU+ ç m iK i¨T Î ç•v-
i`¼M;X

h`QM; ç¢B bªM? HÈM M?`i- €M? K„i h` M; .`+? i?¨M? +?O M; ?B K i9+ M?bM [m ç€
/QËBX

@ *?Q p`- +,M +S ibM? #€Q- ;¬M ç•v v m i?9 i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ?Q¢i ç°M
+¡ /´m ?B m +?Q i?`v H¨ +¡ i?9 i`B m tæv ` - M?QM; ç T?ÁM; M;W p¢M M?`i- i i`B
Km®M i?QÆM; i?ªQ pËB +?Q p` p p'M ç T?ÁM; M;U i?¨M? h•M o i`QM; i?ÌB ;B M

@ h` M; .`+? i?¨M? +?O- i?9 i`B m HQ¢B M?Ä H¬M i`QÊ+ ç½ +€+? ç•v ? B M,K- +,
M,M; H¢B +¡ i? K K°i H¬M i?9 i`B m M[X

L;¬ "bM? i' M; [mªM +O L;mv M ok i?€M? ç` + m K"v M|BX

@ L|B i?b M|B M?Q i? - M?QM; ;¬M ç•v v m i?9 i`QM; GB M o•M bÆEM K¢+? /` ç°M
T?ÁM;¬ H¬M i`QÊ+ p ä ;Bª i?`M? h•M o +? i i' M i?QÆM; i?ªK i`¼M;¬ M;mv M F?Q
+?Q ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ H¢B- M m M?Q H¢B +| i?9 i`B m- b) +? i`'i M?B m M;
+?9M; i T?ªB i`€M? i?ªK F`+? tªv ` - +?Q /M +m®B +MM; F?¬M; +| i?9 i`B m- +kM

@ L m i?`M? +?O ç¢B M?•M ç½ M|B M?Q p"v- *Ym GQM; "ªQ iU M?B M F?¬M; +| p'

@ oä çB M +kM; ?Q`M iQ`M M;?2 i?2Q i?`M? +?O ç¢B M?•M çB m F?B MX

*€+ i? HU+ +ÁM H¢B ç½ +| [mv i ç`M?X

@ h®i- ç½ M?Q p¬v- +?9M; i b) i?QÆM; i?ªQ iB M? ?bM? +K i? X

G9+ M"v h` M; .`+? i?`M? +?O pmM; i v H M- K¼B M;QÌB Î ç¢B bªM? M;²B tm®M;
i?ªQX

G•K hB m ?B M M?B M F?¬M; M;ì`^M; +?QM? ?`M? ç°M; iB K FB K +O KbM? H¢B
Q M? ç°M; HÈM M?Q i? - M?QM; K`+?Q /M ?„M #B i+?„+ +kM; F?¬M; ç†i i`QM; H
b•m i`QM; GB M o•M bÆEM K¢+? ?Q`M iQ`M H"v m i?9 /Q ?„M çB m F?B M K" bBM

J" i?`M? h•M o F?m +?B M; ;ä i`®M; #® i`Q- i`QM; M?€v K„i H¢B [m # M;`vX

a„+ i`ìB +kM; i®B H¢B- i¢B #B M ;BÈB GB M o•M bÆEM K¢+?- /QÈB K°i M;¼M M9B-
M;²B ç|¬ ?ÆB M;?d M;ÆB p" F?¬B T?K+X

:BÌ T?9i M"v #¼M ?¼`ìB F?ÄB [m" M >B M ."i ç½ çQÊ+ i€K M;`v- F?QªM; +€+? i?`M
H° i`bM?X

•K –K

h?ÌB çB K K¼B M;QÌB M;?d M;ÆB- ç°i M?B M K°i +ÆM ;B| v m /` M' B H M- iW i`Q
iB M; v m i?9 ;¬K i?ûi /[/°B- iB M; ;"Q `9 M"v H"K v m i?9 +€+ MÆB t Q ç°M;X

@ sªv ` +?mv M ;b\

@ S?€i bBM? +?mv M ;b\

æ€K M;QÌB G•K hB m H"TiS+ çSM; H M- €M? K„i M?bM p T?Q +| #¢Q ç°M; i`m
`WM; t t - i'i +ª v m i?9 F?¬M; ? /'m ?B m iW i`QM; GB M o•M bÆEM K¢+? H Q `
+?9M; ?| i?`M? MQÊ+ Hk H Q iÈB i?ªQ M;mv M # M M;Q`B GB M o•M bÆEM K¢+?-
T?QÆM; i€K ?QÈM;X

"ÎB pb F?QªM; +€+? +€+? F?€t - ç€K M;QÌB G•K hB m F?¬M; +| #` ç`M i?9 T?€i ?
i?'v i?9 i`B m M"v ç b® H" i K iBM? v m M?'i- K¢M? M?'i +kM; +?d ?ÆEM KQÌB ç¬

@ G" i?9 i`B m HQ¢B M?Ä- +kM; K v ;¬M ç•v F?¬M; +| i?¬M t|K ;bX

æ€K M;QÌB E, >²M; M,K ç| Î i?`M? h•M o +kM; iªB [m i?9 i`B m K°i H¬M- ç®B
F?¬M; +| M;¢+ M?B M- #ÎB pbi?9 i`B m /Q iS iBM? v m i?9 +?d ?mv +?d +| i? +QE
M?'i- i`W T?B i?¬M t|K M?Ä M?Q i`M h?€B aÆEM KÈB bÊ ?½B- M?Q i?`M? h•M o
+?®M; +U çQÊ+X

@ æB i?¬B5

æ€K M;QÌB G•K hB m +kM; F?¬M; +| [m€ KS+ ç w- i`Î KbM? H M M;U - iB TiK+
#¼M ?¼ #•v ;Bì¬ +?d +¬M F?¬M; #` i?9 i`B m # Q p•v- #bM? i?QÌM; +kM; F?¬M; +

@ E€ [m€B- i¢B ç•v pb b Q +| i?9 i`B m\

æ€K M;QÌB G•K hB m çB +?Q iÈB MY + M? ;Bì- H"TiS+ M?bM i?'v K'v M;`M +QM
bÆEM K¢+? H Q ` M;Q`B- bQ pÈB i?9 i`B m H9+ i`QÊ+¬ i?9 i`B m H¬M M"v M?Ä ?
+?K+ +QM i K iBM? v m i?9X

æ€K M;Q`B G•K hB m çB çQ`M; pÁM;- i`€M? iB T t9+ pÈB i?9 i`B mX

h` M çQ`M; çB F iB T- ç€K M;Q`B G•K hB m i?dM? i?QªM; M?bM i?'v +| i?9 i`B m H
b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? F?¬M; M;WM; +| iB M; i?9 ;"Q`9 p M; p¼M;- p"Q H
G•K hB m i`M; +°M; M?bM i?'v ?ÆM KQ`B H-M i?9 i`B m- i`QM; ç| M?Ä M?'i +?d H
i?9- HÈM M?'i i?"K +?Q +| M; k iBM? v m i?9 i²M içB- [mv K¬ çç i iÈB K'v i`,K pçM-
i?9 i`B m HQçB M?Ä +¬M; FQ+? i?"M? h•M o H-M i`QÈ+ +?9 iM"Q- H"K +?Q ç€K M

9NdX *?QÆM; 9Nd, u m h?9 *m²M; h`B m UkV

*?QÆM; 9Nd, u m i?9 +m²M; i`B mX UkV

@ æ½ tªv` +?mv M ;b\ ob b Q i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? F?¬M; M;WM; +| i?9 i`B m
h` M HQM; M;U - ç€K M;Q`B E, >²M; F?¬M; M;WM; M?Qm K"v bmv M;?oX

h?9 i`B m M?bM i?b F?¬M; HÈM H„K- i?Q`M; i?Q`M; T?€i bBM? Í K°i ç` pU+- M?
o ;†T i?9 i`B m HQçB M?Ä- +ª [m" M >B M ."i p" b€m i?"M? i`b F?€+ +kM; +?d +|
i" T FQ+?- +€+ [m" M i?"M? F?€+ HçB #bM? v M p¬ bU- M?QM; #•v ;B` i` M çQ`M;
F?¬M; M;WM; tm'i ?B M i?9 i`B m H"K ç€K M;Q`B G•K hB m b„+ K†i M;QM; i`¼M;X
>mv i H•M S?B o•M +| i®+ ç° ;b\ J°i M; "v +| i? # v p9 i p" B M; "M /†K- iW b€M; iÈB
i?B m çB # #®M M; "M /†K /¼+ i?2Q # M M;Q" B GB M o•M bÆM Kç+?- F?QªM; +€+
? B pçM /†K- M?QM; K" i`QM; çQçM F?QªM; +€+? M"v F?¬M; M;WM; tm'i ?B M i?9
G•K hB m +ªK i?'v HQ H„M; i`QM; HÁM;X

@ æB i?¬B- +?9M; i çB bm®i ç K- M? M? +?|M; i`Î p X

æ€K M;Q`B G•K hB m [mv i ç`M? çB çQ`M; bm®i ç K- i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M
Kç+? F?¬M; M;WM; tm'i ?B M i?9 i`B m- M m M?Q #` i?9 i`B m +Ð HÈM p•v [m M?
H" K°i ?²B i B MçMX

J°i ç K [m çB- T?QÆM; ç¬M; tm'i ?B M €M? b€M; #bM? KBM?- b„+ i`lB pW KÈB i
[m~M i`QM; M9BX

hWM; iB M; ;-K`9 p M; H M- K°i ç€K i?9 i`B m K'v M; "M v m i?9 iW i`QM; GB M o

@ *?d bÊ +?9M; i ;†T i?9 i`B m H-M i?S # KQÆB`²BX

a„+ K†i ç€K M;Q`B G•K hB m `i F?| +QB- M;~M; ç-m M?bM p"Q b•m i`QM; GB M
[m çB bm®i ç K- ç€K M;Q`B G•K hB m pšM F?¬M; M;WM; M?bM i?'v i?9 i`B m- b®
F?¬M; FûK ?ÆM # Q M?B m- i?"K +?Q +| K°i H-M #lB pb ç K i®B bmwi M[H•K p"
Gmv M /QÈ+ bQ G•K hB m +ªK ;B€+ M?çv +ªK- F`T i?`B i`€M? i?Q€i çQÈ+X

@ h`QM; GB M o•M bÆM Kç+? `®i +m°+ tªv` +?mv M ;b\

G•K hB m pšM M?Qm K"v bmv M;?oX

:B`T?9 iM"v- b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? ;¬M i?"M? h•M o - T?•M i?•M hQªM æ`
/WM; ibK FB K >„+ GQM; i`çB- pÈB iQ +€+? M; k iBM? v m i?9- i`QM; M°B i•K +O

GQçB +ªK ;B€+ M"v +U+ F€ [m€B /`- ;B®M; M?Q b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+?
i?'m` - H"K ?mv i /`+? iQ" M i?•M +O M! i`Î M M M; M; M;QÈ+X

@ GQçB +ªK ;B€+ M"vX X X E?¬M; i®i5

h`QM; ç²M; iY +| K"m €K FBK KÆ ?²+O T?•M i?•M hQªM æ` :B€T H"TiS+ H°` p F
i`¼M;- HQçB +ªK ;B€+ M"v G•K hB m ç½ iWM; +ªK M?"M [m i` M M;Q`B T?•M i?•M
H-M i?9 i`B m i" T FQ+? i?"M? h•M o ? B M,K i`QÈ+X

G9+ M"v ç•v- HQϕB +^aK ;B€+ M"v K†+ /M F?¬M; +|`ä`"M; M?Q H9+ i`QÊ+- M?QM
ç M +?mv M t^av` i` M GB M o•M bÆM Kϕ+?- i`QM; HÁM; G•K hB m H"TiS+ HQ H,
@ *?ŠM; H) b„T +| i?9 i`B m bBM?` \ E?¬M; çQÊ+- M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B bÈK i?¬M; i`B
M;UX

"'i +?'T /Q /U- T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ç M; î +?¶ b•m GB M o•M bÆM Kϕ+? p"Mi
h•M o X

•K –K5

S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ççiiÈB M;k iBM? iQ"MHU+ +?çv çB i@+ ç° iB T + "M # i
T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T i?•M + Q ? B KQÆB Kûi +?ŠM; F?€+ ;b t2 i,M; ?çM; M†
p2M çQìM; M9B ç€ M€i #'v- +•v +@B bKT ç`X

E?B T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +?çv çB- b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+? i`mv M iÈ
M M`ä`"M;- [m^a i?U+ ;B@M; M?Q i?9 i`B m H–M i`QÊ+X

@ h?9 i`B m- imv i ç@B H" i?9 i`B mX

h@+ ç° T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ççi ç M KS+ i" M +MM;- T?ŠM M°`@M; iQ H MX
L;k iBM? v m i?9 çO ç ç^aK M?B Ki?O HoM? # M M;Q" B GB M o•M bÆM Kϕ+?- +?F
M;"M /†K- HϕB + "M; F?¬M; +–M T?^aB M|B T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +| çQÊ+ ?mv i
t v m i?9 M;k iBM? F?€+-`@M; iQ ;B" M /[- H"TiS+ T?QM; p•M #B M b„+ - v m F?Q
` t t i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+?X

"ÎB pb p" B M;"v [m GB M o•M bÆM Kϕ+? +| /` ç°M;- i?"M? h•M o T?€B`'i M?B m
i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+?- M;?2 i? iB M; i?9`@M; i?b #B M b„+X

@ hB M;`@M; ;B" M /[\ h@B i?B m H" M;k iBM? v m i?9 çdM? T?QM;- i` M? i?O i?
M?•MX

@ h`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+? +| /` ç°M;- H"TiS+ #~K #€Q +€+ çϕB M?•MX

*Æ ?? i' i +^a pä ;B^a ç m #` ?M bÊ- M? M? +?|M;`9i [m•M p /Q M?- i?¬M; i`B +?Q i?

J°i b@ pä ;B^a i?b F?¬M; ç w M;mv ?B Ki€M? KçM;- iB TiK+ t•K M?"T p"Q i`QM; G
i?m i?"Ti? K iBM? #€QX

J°i ç°B #BM? bo /Q ;B€Q 9v >| S?"K *^aM? bÆ F€ /šM ç–m ç M; +~M i?"MiB MiÈB
æ°i M?B M

•K –K5

J†i ç'i`mM; ç°M; H„+ HQ- #B M ç° + "M; H9+ + "M; HÈM- M?[M; çϕB i?K iQ HÈM F?
p" ?ÆM KQìB #BM? bo bÊ ?½B- K°i ç–m v m i?9 iQ"Mi?•M +| K"m €K FBK iW b•m i
` - M| T?|M; i?Q+? v m F?Q M²M; ç"K iϕQ i?"M? mv i? /€M; bÊ- H"K +?Q ç°B #BM

@ æ•v H" v m i?9 ;b\ h@B i?B m ççiiÈB M;k iBM? çdM? T?QM;5

h M ;B€Q 9v M"v i?–M b„+ ?Q^aM; bÊ- i?•M H" pä ;B^a >| S?"K *^aM? bÆ F€- ?„M +?c
iSiBM? v m i?9- i`QÊ+ K†i M;k iBM? v m i?9 ?„M F?¬M; i? T?^aM F?€M;X

u m i?9 F?OM; #@ M"v i`QM; H9+ +?çv M? M?- ç¬B K„i K"m çÄ K M; i?2Q €K FBK
H"TiS+ M?bM p"Q iB m ç°B M"v- mv €T ç€M; bÊ H"K M;QìB i`mM`v- H"K +?Q +?F
*^aM? bÆ F€ +^aK i?'v ?mv i /` +? ç¬M; +SM; HϕBX

@ h T?^aB +? i b Q\

h`QM; M?€v K„i- i' i +<sup>a</sup> K¼B M;QìB ç m bBM?` bmv M;?o M"vX

E?¬M; ç w ç M K¼B M;QìB- v m i?9 ?bM? i? F?'M; H² M"v pQÊi [m #¼M ?¼- €M
#B M K'i i`QM; i–K K„i K¼B M;QìBX

@ L;mv ?B K i?"i- i?B m +?9i M[H" T?^B +? iX
æÊB ç M H9+ v m i?9 M"v çB t - i M ;B€Q 9v p" +€+ #BM? bo KÊB F?¬B T?K+ iBM
[m - #¼M ?¼ +^K i?'v i`€M p" HQM; H¢M? iQ€iX
@ E€ [m€B- pb b Q v m i?9 M"v F?¬M; i"TFQ+? +?9M; i \
@ æ9M; p"v - +?Q ;†T [m v m i?9 ;†T M?•M HQ¢B K" F?¬M; ç°M; i?OX
_ 'i M?B m #BM? bo FBM? ?²M +?Q ç`M?- F?| +| i? iBM M|B ` X
@ *?ŠM; H) M|B +QM v m i?9 M"v +| +?mv M [m M i`¼M; ?ÆM pB + i"TFQ+? +?9M
æ°i M?B M +| M;Q`B M;?B ?Q†+ KÎ KB M; - b„+ K†i K¼B M;Q`B #B M ç´BX
@ E?¬M; i®i- ?QÊM; +QM v m i?9 M"v ç M; H Q çB +?QM? H" i?"M? h•M o 5
@ L? M? çB p #~K #€QX
J°i ç€K #BM? bo H9+ M"v p°B p" M; [m v i`î p X
@ G9+ M"v iBM? ?m®M; M?Q i? M"Q\ h?9 i`B m +ÁM +?Q #„i ç-m- F?¬M; M;î ç
T?QM; H Q ` - +€B M"v
h M ;B€Q mv bmv M;?o M?Q i? - +^K i?'v i?¬M ?²M +?'M ç°M; K¢M?- M? M? +?|M;
.MM; HU+ HQÊM; T?ÁM; M;U +O i?"M? h•M o +?d +| i? SM; T?| i?9 i`B m HQ¢B
i?9 i`B m ? B M,K i`QÊ+- tm'i ?B M p`B ç-m M;k iBM? v m i?9 çdM? T?QM;- +?d b
H" i?9 i`B m +Ð i`mM; +| HK+ iBM? v m i?9 +?d ?mv- /MM; HU+ HQÊM; i?"M? h•M
i?O çQÊ+X

9N3X *?QÆM; 9N3, *? i h´M h?QÆM; h?^K h`¼M;

@ *•m KQM; i?9 i`B m +Ð i`mM; çWM; t^v ` X
h M ;B€Q 9v M"v tB i +?†i ? B i v- •K i?¬K +¬m M;mv MX
h M ;B€Q 9v M"v F?¬M; #B i- v m i?9 pW t¬M; [m +?QM? H" T?•M i?•M hQ^M æ`
M?B M b) F?¬M; i"TFQ+? M?•M HQ¢BX
a m M?B m ;B| +?¢v M?Q çB M- G•K hB m `®i +K+ H Q ` # M M;Q`B GB M o•M b
i?"M? i`b i?"M? h•M o p" ` `i M?B m [m•M ç°B i`9 [m•M # M M;Q`BX
E?¬M; +| +?9i /Q /U- G•K hB m çSM; +€+? [m•M /Q M? i?"M? h•M o +?WM; KQ`B
;¬K`9 FBM? i?B M- •K i? M? iQ HÊM i`mv M ` t t - F?Q iS+ v m i?9 F?OM; #® v
+?ŠM; M?[M; [m•M /Q M? M;?2 çQÊ+ `ä`M;- i?"K +?Q +€+? i?"M? h•M o K'v i`,K
hB M; ;¬K`9 /mv i`b K'v T?9i- G•K hB m H"TiS+ `9i HmB i`î p i`QM; GB M o•M b
+| i? /MM; #B M T?€T M"v M?„+ M?î i'i +^pä ;B^i?"M? h•M o K" i?¬BX
h?"M? h•M o X
S?•M i?•M hQ^M æ` :B€T ;"Q i?ûi i?"K +?Q +ÁM iÊB i`QÊ+ +^iBM iS+ /Q pä ;B^
p X
h`QM; T?O i?"M? +?O- h` M; .`+? i?"M? +?O b„+ K†i p¬ +MM; M;QM; i`¼M;X
@ G"TiS+ i`B m i"Tpä ;B^+O i'i +^i? HU+ HÊM- K¼B M;Q`B iMv i?`B +?m~M +?
E?¬M; +| +?9i /Q /U- h` M; .`+? i?"M? +?O #„i ç-m #® i`Q +€+ +¬M; pB +- i'i +^i?
?"M? ç°M;X

G•K hB m F?¬M; #B i- #ÎB pb p" B M; "v i`QÊ+ ?„M Î i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ibK
ç½; •v` ç°M; ioM? HÊM- ç½ H"K +?Q i?"M? h•M o H•K p"Q i`¢M; i?€B ç T?ÁM;
H"K +?Q ç€K M; QÌB h` M; .`+? i?"M? +?O ?"M? ç°M; M? M? ?ÆM- ç½ +| i?ÌB ;B M
E?®M; +? T?•M i?•M hQªM æ` :B€T [m v i`Îp GB M o•M bÆM K¢+?- G•K hB m +
i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ç½ iK i" T pÈB M? m- #„i ç-m iB M` # M M; Q" B GB M

@ Zmª i?" i H" i?9 i`B mX

L?bM [m iWM; #-v v m i?9 H Q` F?ÄB GB M o•M bÆM K¢+?- iB M i?ŠM; p ?QÊ
hQªM æ` :B€T çSM; BK H†M; ?²B H•m- +?d +| i? i`Æ K„i M?bM [m X

a•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? F?¬M; M; WM; i`mv M` HU+ HQÊM; i?-M #Q- HU+
i?9 #°+ T?€i F?€i K€m p" i€Q #¢Q- /QÌM; M?Q +kM; Km®M M?ªv p"Q i`QM; #-v v
T?Q i?"M? h•M o X

GU+ HQÊM; M"v +QÌM; ç¢B M?Q i? - H"K +?Q G•K hB m +| +?9i F?¬M; F?®M; +? M
+?d +| i? +„M`„M; FB i HU+ M; „M +ªMX

@ ob +€B ;b K¶B K°i H-M i?9 i`B m bBM? ` ç m H"K T?•M i?•M hQªM æ` :B€T +
HQÊM; i?-M #Q bBM? ` i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? \ _®i +m°+ M! H" +€B ;b\

S?•M i?•M hQªM æ` :B€T M'T i`QM; M9B`WM; M;~M; ç-m- €M? K„i M?bM p"Q b•n
i`QÊ+ FB G•K hB m pšM +?Q`^M; i?9 i`B m H" ?"M? pB #ªM M„M; v m i?9- M?QM
T?•M i?•M i?b ?„M KÈB #B i çQÊ+ - K¶B K°i H-M i?9 i`B m tªv` /QÌM; M?Q +| HU
K" HU+ HQÊM; M v bBM? ` iW MÆB b•m M?'i +O GB M o•M bÆM K¢+?X

@ J°i M; "v M"Q ç! i b) iB M p"Q b•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? ibK ?B m- `®i +n
i?9 i" M b€i M?•M HQ¢BX

•M? K„i T?•M i?•M hQªM æ` :B€T KÆ ?² K M; i?2Q p" B T?-M H [m M; X

*MM; H9+ ç! - +€+? i?"M? h•M o +?WM; ? B M; "v H° i`bM?- i` M #bM? M; mv M ?Æ
G•K hB m +QÐB >mv i G•M S?B o•M +?¢v p i?"M? h•M o X

@ h` M +QM çQÌM; M"v HB M iK+ +| i?9 i`B m bBM? ` - M! B F?¬M; +?WM; i?"M? h•
+?9M; i çB M? M? K°i +?9iX

G•K hB m +„M`„M; - FB i HU+ i?9+ /K+ >mv i G•M S?B o•M- ?„M +?d +| i? /MM;
M; QÌB E, >²M; çB M? M? ?ÆMX

h` M #bM? M; mv M # Q H - M, K ç¢Q HQm [m M; H Q p T?Q i`QÊ+- i®+ ç° M? M?
:BÌ T?9i M"v i`QM; [m•M /Q M? M; Q" B i?"M? h•M o - HB M [m•M ç M; M; „M +ªM i?9
F? B ?mv i +?B M ç-m iB MX

@ *?Q p`- M?'i ç`M? T?ªB ;B [p[M; p` i`Q [m•M /Q M?- M; "M p¢M H-M F?¬M; i? ç
F?¬M; i?"M? h•M o b) M; mv ?B KX

J°i ;½; B€Q 9v ç M; i?9+ /K+ #BM? bo +O KbM?- b m F?B`®M; K°i iB M; - ?„M F?
v m i?9X

*MM; H9+ ç! +| `i M?B m #BM? bo M?'i +?mv M- M?` +?mv M- i K +?mv M- ç°B i
K M; i?2Q ?"Q [m M; F?€i K€m- t¬M; H M +?ûK ;B i v m i?9X

@ :B i5

@ :B i b¢+? +?9M; 5

@ :B i b¢+? i'i +ª v m i?95

@ "ªQ p ;B pB M +O +?9M; i 5

o¬ b® #BM? bo p" pä ;Bª ?ûi iQ- #¼M ?¼ ç½ p +?¢K pÈB i?9 i`B mX

*?ûK ;B i i?ªK i?B i #°+ T?€iX

h?`M? h•M o 5

@ *?Q p`- ? B M,K i`QÊ+ +?9M; i pW #` i?9 i`B m i" T FQ+?- H9+ M`v i?9 i`B m H
+ -M i?`M? h•M o +?9M; i ç²M; i•K ?B T HU+ i?b M?'i ç`M? +| i? +?B M i?„M; i?
HÊB- #ªQ p ;B pB M +O KbM?X

h` M; .`+? i?`M? +?O çSM; i` M iQÌM; i?`M?- M?bM ç€K pä ;Bª iK i" T # M /QÈB `®

@ h? b®M; +? i #ªQ p ;B pB MX

@ *?ûK ;B i b¢+? ç€K v m i?95

o¬ b® pä ;Bª `®M; iQ- •K i? M? M?Q b'K- t¬M; i?ŠM; H M i`ÌB- ç2K #-m i`ÌB i-M;
ç°M; #„i ç-mX

æQÊ+ i'i +ª +?'T bU- i`QÎM; H½Q /šM /„i- M?B m ç°B pä ;Bª #„i ç-m H Q iÈB +?B

@ æB- +?9M; i +kM; çB [m•M /Q M?X

h` M; .`+? i?`M? +?O p` i?O HoM? +€+ i? HU+ HÈM +kM; F?¬M; +?9i /Q /U- H" T iS
" M M; Q`B [m•M /Q M? i?`M? h•M o +| `i M?B m v m i?9 ç M; +?2M +?9i M? m-
ç|M; [m•M +O M?•M HQ¢BX

L?bM [m i?9 i`B m ç¬M; çªQ M?Q FB M- +,M #ªM i`¬M; F?¬M; M?bM i?'v ;BÈB ?¢
bÆM K¢+? t t pšM +| F?¬M; Qi v m i?9 ç M; H Q ` - /QÌM; M?Q F?¬M; +| +m®B +

@ L?B m v m i?9 M?Q p"v b Q\

@ h®B i?B m +| ? B # i`,K p¢M +QM- ?ÆM M[/QÌM; M?Q +ÁM ç M; ;B i,M;X

@ *?d H` çÊi v m i?9 i?S M?'i ç½ ç¬M; M?Q i? b Q\

a„+ Kti ç€K M;QÌB h` M; .`+? i?`M? +?O i`Î M M M;QM; i`¼M;- i`QM; M°B i•K +ªK
"bM? i?QÌM; i?9 i`B m +¬M; FQ+? +U+ F€ +| [mv Hm"i- M?Q H-M i?9 i`B m [mv K-
ç-m iB M +O v m i?9 +?d +| p`B +?K+ p¢M +QM- çÊB ç M M;`v ?¬K b m KÈB +?QM
p¢M +QM v m i?9 KÈB çB i?2Q M?[M; +QM v m i?9 K¢M? M?'i iB M +¬M;- M?QM; K
FQ+? i?S M?'i ç½ +| K'v i`,K p¢M +QM +¬M; FQ+?- +?ŠM; TªB H` M|B F iB T +Á
+¬M;\

@ L m M?Q H9+ M`v +?d H` çÊi +¬M; FQ+? ç-m iB M- i?`M? h•M o +?9M; i +| i?
b m F?B pQÊi [m çÊi +¬M; FQ+? M`v- b m ç| +?d bÊ b) M;mv ?B KX

h` M; .`+? i?`M? +?O M?Qm K`v- M°B i•K +ªK i?'v F?¬M; ´MX

@ E?€ i®i i`QM; çÊi v m i?9 ç-m iB M M`v F?¬M; +| v m i?9 M`Q K¢M? K)X

•M? K„i h` M; .`+? i?`M? +?O çªQ [m #bM? M;mv M t t - i`QM; v m i?9 `K`¢T-
i?'v M;k iBM? v m i?9- M?QM; K` b® HQÊM; iS iBM? v m i?9 H¢B `i M?B mX

@ :B i5

hB M; +?ûK ;B i F?¬M; M;WM;- KQÌB /tK i` M #bM? M;mv M M;Q`B [m•M /Q M?- p
+?ûK ;B i pÈB v m i?9- MÆB M`v +?ŠM; F?€+ ;b +®B t v i?'i- +?ŠM; M?[M; tQ„M
+kM; #B M i?`M? i?'i pKMX

9NNX *?QÆM; 9NN, hB M o`Q E?•m *m®B *MM; URV

*| FBM? M;?B K ? B M,K i`QÈ+- ``i M?B m #BM? bo p` pä ;B^a î ç•v ç m +| FBM? M;
+| H Q iÈB iQ`M #°- K` H` iWM; çÊi iWM; çÊi +?B M ç'm- i?ÌB çB K t€+ i?`i v m i?
/†K M`v- M?QM; K` K†+ /M M?Q i? pšM +| F?¬M; Qi pä ;B^a +? i i`QM; i?9 i`B mX

am®i K°i M;`v- # M M;Q`B [m•M /Q M? i?`M? h•M o pšM +ÁM p M; H M •K i? M?
i? v m i?9 +?²M; +?`i M?Q M9B- K€m +?ªv i?`M? b¬M;X

hÈB H9+ ç K F?mv - v m i?9 KÈB iW iQ i?®B HmB- i`QM; #|M; ç K- i` M +ª #bM? M
/`+?X

h`QM; i`çB +?d ?mv içK i?ÌB +O [m•M /Q M?- h` M; .`+? i?`M? +?O p` i?O HoM?
M? m- ``i M?B m b® HB m i`T i`mM; çQ H M +?Q #¼M ?¼X

@ h` M; .`+? i?`M? +?O- +?Q p` ççB M?•M- H9+ M`v i?9 i`B m +`M; F?OM; #® ?Æ
#BM? bo p` pä ;B<sup>a</sup> i?`M? h•M o pšM Hç+ ç½ ?ÆM # pçM M;QÌB- pä ;B^a >| S?`K *
b€m M;QÌB- pä ;B^a >| S?`K \*ªM? i`mM; F€ ? B M;QÌBX

J°i;½ i?®M; HoM? i?®M; F b® HB m çQ iÈB i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

@ *€B ;b\ G9+ M`v KÈB H` M;`v ç-m ç½ +? i # pçM pä ;B^a \ :-M M,K KQÆB pä ;B
? B pä ;B^a >| S?`K \*ªM? i`mM; F€\

J¼B M;QÌB içB ç•v ç m +ª FBM? M|B ` X

L?bM i?'v b® HB m `ä `M; i` M iQ HB m- i•K i?-M K¼B M;QÌB `mM ç°M;- ;B®M;
+?ªv ç-K çb X

@ G9+ M`v pb b Q i`M i?'i HÈM M?Q i? \

*| M;QÌB F?| +| i? iBM M|BX

S?ªB #B i`^M;- i`9 i`B m ? B M,K i`QÈ+- #BM? bo p` pä ;B^a pšM Hç+ +kM; +?d H
;B^a >| S?`K \*ªM? bÆ F€ b€m KQÆB #ªv M;QÌB- pä ;B<sup>a</sup> >| S?`K *ªM? i`mM; F€ #®M
KÈB H` M;`v ç-m iB M i?9 i`B m i`M +¬M; ç½ pšM Hç+ M?B m pä ;B^a M?Q i? - +?mv
F?¬M; FBM? ?½BX

@ *?Q p` ççB M?•M- i?9 i`B m ?B M içB +m²M; #çQ ?ÆM i?9 i`B m ? B M,K i`QÈ+
M?B m ?ÆMX

h M i?®M; HoM? +-K #ªM; i?®M; F i`QM; i v- ? B i v ç M; `mM `~vX

>¬K M v pšM Hç+ ç m H` +QM /•M i?`M? h•M o - ç m H` K°i T?-M iY +O i?`M? h•M
#¼M ?¼ pšM ç M; pmB p - ,M +ÆK pÈB ;B çbM?- M?QM; ?¬K M v #¼M ?¼ ç½ i`Î
i?"K +?Q ç b® M;QÌB i`QM; ç| ?`B +®i F?¬M; +ÁM- pb #ªQ p i?`M? h•M o M M #1
;B€ +O KbM? ` - H`K +?Q M°B i•K +O K¼B M;QÌB M†M; M M?Q +| iªM; ç€ HÈM €

@ " ?QÈM; F?€+ +O i?`M? h•M o i?b i? M`Q\

a„+ K†i h` M; .`+? i?`M? +?O M;QM; i`¼M; M|BX

@ *,M +S iB M? #€Q- # ?QÈM; F?€+ +O i?`M? h•M o F?¬M; T?€i ?B M iM M; iQ+?
i`B m i`T FQ+? i m v i ççB ç b® ç m H` v m i?9 iÈB iW GB M o•M bÆM Kç+?X

@ o`v H` i®i `²B- iB T iK+ T?€B M;QÌB i m`M i` # ?QÈM; F?€+- i m v i ç®B F?¬M; i
h` M; .`+? i?`M? +?O M;?B K i9+ M|B,

@ *ÁM M[- H`T iS+ i?¬M; i`B i`i +ª /•M +?9M; p` pä ;B^a i?`M? h•M o i`QM; T?ªB -
t`m M?'iX

@ G9+ M`v i?9 i`B m [m€ KçM? K)- F?¬M; bÊ M?'i pçM +?d bÊ pçM M?'iX

h` M; .`+? i?`M? +?O M;~M; ç-m- i`QM; K„i ç-v M;QM; i`¼M;X

@ h?`M? +?O ç¢B M?•M- i?m°+ ?¢ ?B m`äX

h M i?®M; HoM? M?"M H M?X

h?9 i`B m i"TFQ+? bm®i K°i M;"v- i?lB çB K +?¢M; p¢M; i®B KÈB H" H9+ i?9 i`B

æ K F?mv - `i M?B m pä ;B<sup>a</sup> +?ûK bm®i +<sup>a</sup> M;"v #„i ç-m K i KÄB i`Î p [m•M /Q M?

+| F?¬M; Qi pä ;B^a i` M? i?O i?lB ;B M +?[i?QÆM;- F?¬M; /€K H½M; T?Q /M H" I

*,M +S FBM? M;?B K /o p½M;- i?9 i`B m imv i ç®B F?¬M; +| F?^a M,M; [m çB M?Q

" M M;Q`B i?"M? h•M o - h` M; .`+? i?"M? +?O p` +€+ + Q i?O >| S?"K *aM? i`mM; +U+ ?¢MX

@ E?K+ F?K+- h` M; .`+? i?"M? +?O- M;QÆB K m HmB H¢B ¢B- i iÈB M; ,M +aM >„+ F?¬M; M; ,M ¢QÊ+X

h`Y oo h?¬M +„M ` ,M; +?B M ¢'m pÈB >„+ •K J oB M- M?bM h` M; .`+? `®M; iQX

h?•M H` +QÌM; ;B^ >| S?"K \*aM? i`mM; F€ ¢dM? T?QM; - h`Y oo h?¬M +„M #aM F?¬ pÈB >„+ •K J oB M- +?d +| i? iB M ?"M? [m'v `®B- ?Q`M iQ`M F?¬M; bmv M; ?o + i?QÆM; i' M pÈB M|X

@ E?¬M; ¢QÊ+- /•M +?9M; M°B i?"M? i`QM; i?"M? h•M o HmB H¢B +ÁM F?¬M; # #¼M ?¼b) `ÌB ¢B ¢QÊ+ K°i QiX

hQ`M i?•M h` M; .`+? i?"M? +?O `€+? imM; iQû- F?|2 KB M; +`M; #` K€m iQÆB # C i?2Q ?"Q [m M; i?'v +? i F?¬M; bÌMX

@ h?"M? +?O ¢¢B M?•M- M;QÆB +?QM? H` i`K +°i +O i?"M? h•M o - M;QÆB T? M?[M; /•M +?9M; M`v KÈB +| +Æ ?°B- M;QÆB ¢B i`QÊ+ ¢B- ¢-m >„+ •K J oB M M` M; ,M H¢BX

S?Q b m h` M; .`+? i?"M? +?O- h`Y oo h?¬M i' M; [m^M +MM; pÈB h`•m :B M; i?® >„+ •K J oB M F m H MX

@ L M ¢B i?b T?^B H` ? B +€+ M;QÆB- M m iB T iK+ M?Q p"v- F?¬M; B +| i? b®M M; ,M +aM ¢QÊ+ >„+ •K J oB M- K°i F?B M| K'i ¢B FB K +? - M| b) T?€ ?Q i?"M? M m M?Q ¢ M| ¢m' B;B i /•M +?9M; - +?„+ +?„M b) F?¬M; +ÁM K°i B b®M; b|i- F? b) m' M; +¬M; X

h` M; .`+? i?"M? +?O ¢B M +m²M; `®M; iQ H M iB M; - ?„M #B i`ä- B +kM; +| i? i? - ?„M H` i?"M? +?O i?"M? h•M o - H` i²M i¢B ¢SM; ¢-m i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB ¢QÊ+ >„+ •K J oB M iB M +¬M; - ?„M pW ¢B- M?[M; pã; B^ ¢ M; +? Q +?®M; T?^B pšM +?Q ¢QÊ+ M; ?d M; ÆB ¢'vX

_®M;5

*¬M; H•m F?¬M; T?€ ¢QÊ+ i?"M? h•M o - >„+ •K J oB M ¢½ iS+ ;B"M- M| `®M; p I •K J oB M KÎ iQ ¢¬B K„i ¢Ä M?Q K€m M?bM +?^K +?^K p`Q h` M; .`+? i?"M? +?O p i?"M? +?O ¢½ ` i v iQ`M HU+ M;¢M? F?€M; K°i FQ+?- M?QM; K` ?„M pšM #` #`M i

S?®+5

*?B M ¢ Q b€M; M?Q imv i +?ûK p`Q i?•M i? >„+ •K J oB M- KB M; p i i?QÆM; #` K€m iQÆB i M? M²M; #„M ` imM; i|2- h` M; .`+? i?"M? +?O pW KÈB +?m`M #` #S >„+ •K J oB M +| +Æ #„T M?9+ M?Q+?- +Æ #„T F T +?†i +?B M ¢ Q H¢B- i?•M i? /WM; H¢B KÈB +| i? `9i +?B M ¢ Q ` M;Q`BX

@ E?¬M; i®i5

h•K i?¬M h` M; .`+? i?"M? +?O +?`M FBM?- H9+ ?„M ?ÆB /WM; H¢B- #`M i v iQ H €T iÈB- F?¬M; +?9i /Q /U- h` M; .`+? i?"M? +?O p°B p`M; tQ v M; QÌB i?Q€i ¢BX

P M?5

L m p`Q i?ÌB ¢B K iQ`M i?"M?- h` M; .`+? i?"M? +?O +| H) +ÁM +| i? i`€M? Mû ¢ +?B M ¢'m i?ÌB;B M /`B M?Q p"v- h` M; .`+? ¢½ F?¬M; +ÁM /mv i`b i®+ ¢° M?Q i FQ+?- tQÆM; +®i i`QM; M; QÌB pĐ pKM ` - ?„M ?€i Q KB M; T?mM K€m iQÆBX

@ h` M; .`+? i?"M? +?O5

h`Y oo h?¬M i' M; [m^M +MM; h`•m :B M; i?®M; HoM? +a FBM? ?ûi iQ H M- h`Y oo # v iÈB iB T H'v h` M; .`+? +?Q #aQ i`K Î;B[F?¬M; i`mM; X

E?K+ F?K+

h` M; .`+? i?"M? +?O F?¬M; M;WM; T?mM #¼i K€m- tQÆM; +®i i` M M;QÌB #` ;½
K†+ /M F?¬M; +| i„i i?Î M?QM; ç½ F?¬M; +| HU+ i€B +?B MX

@ > i5

@ h?"M? h•M o +?ŠM; H) #` ?Ov /B i b Q\

h`Y oo h?¬M i`M; [mªM- h`•m :B M; i?®M; HoM? p` pä ;Bª M?•M HQ¢B Î +€+? ç| F
F?¬M; +| h` M; .`+? i?"M? +?O- `®i +m°+ M,K M;QÌB F?¬M; i? M; ,M +ªM K°i ç¬m

@ S?K i?•M- Kšm i?•M- +€+ M;QÆB T?ªB #ªQ i`¼M; - M?` + - M;QÆB +kM; T?ªB #

G•K L?m iÈB ;¬M iQÌM; i?"M? i?"M? h•M o - K°i FB K +?ûK ;B i K°i ç¬m M?` iBM?
MQÊ+ K„i +?ªv ` X

L?QM; K` ç9M; H9+ M`v- # M i B #¼M ?¼ M;?2 çQÊ+ K°i iB M; ;¬K FBM? i?B M ç
HQM; ç`i HÐX

h` M +?•M i`ÌB t t - K°i ç¢Q HQm [m M; ç°i M?B M tm`i ?B M- H`v i®+ ç° +U+ M?
M;QÌB- F?¬M; # Q H•m ç½ iB M iÈB i¬K K„i K¼B M;QÌBX

a m ;BÌM;¼ K†i i`ÌB +?B m p`Q i?•M M;QÌB- ;B®M; M?Q K°i ç¢Q ?`Q [m M; ç M; i
i?B M ç` - ?bM? i?"M? ?`Q [m M; +U+ F€+?|B K„iX

>„M M;~M; ç¬m i?ûi /`B- iB M; b`K p M; p¼M; t¬M; i?ŠM; H M i`ÌB ;B®M; M?Q i?B
M?`i i?ÌB +ª +?B M i`QÌM; ç mªK ç¢K i?`i b„+ - i`QM; K„i K¼B M;QÌB +?d +ÁM H¢
v- ç`T p`Q i¬K K„i i`i +ª K¼B M;QÌBX

E?Q i? FBM? M;QÌB H`K +?Q i`i +ª K¼B M;QÌB ;¬M M?Q ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;X

@ G` B\

@ G` + Q i?O M`Q iÈB\

@ L? M? M?Q p`v- imv i ç®B +?d +| i? H` pä ;Bª >| S?"KªM? ?"m F€- i?"M? h•
h` M; .`+? i?"M? +?O` - +,M #ªM F?¬M; +| #`i +S pä ;Bª >| S?"KªM? ?"m F€ M`Q

h`i +ª K¼B M;QÌB M;Æ M;€+ M?bM [m #|M; M;QÌB tm`i ?B M- i`QM; M°B i•K p¬ +M
?B M- /QÌM; M?Q i`¼M +?B M i`QÌM; ç m ?`T /šM K¼B M;QÌB M?bM [m X

>"M? ç°M; i`QÊ+ ? i iU M?B M H` ?`T /šM ç€K v m i?9 p2M çQÌM; - K`v +?K+ +QM iS
+ªM #|M; M;QÌB pW tm`i ?B MX

L?B m iS iBM? v m i?9 M?Q i? iK i`T +MM; K°i +?¶- i?"K +?Q h` M; .`+? i?"M? +
ªM? ?"m F€+kM; F?¬M; /€K +?O [m MX

_`i M?B m iS iBM? v m i?9 M; ,M +ªM M;QÌB H Q iÈB- +?9M; iÄ ` v m F?Q M²M; ç
çQÌM; çB- ;¬M M?Q H` K°i ;Á M9B €T p`Q HÁM; M;QÌBX

@ E?¬M; i®i- M?B m iS iBM? v m i?9 M?Q i? - M;QÌB M`v H`K b Q M; ,M +ªM çQÊ+

h`i +ª pä ;Bª i?"M? h•M o F?B T bÊ M?bM [m - i•K i?¬M i`¬K tm®M; - +?Q iÈB KS+ M
i?ªM? ?QÎM; HÈM iÈB +?B M i`M? - i`W T?B K¢M? iÈB KS+ +?ûK ;B i HK+ iBM? v
o pšM F?¬M; +| F i [mª F?ª [m MX

h` M +?B M i`QÌM; p¬ i"MX

G•K hB m /MM; æB M Zm M; >Ä h?¢+? i?S+ i?S ? B iÈB KS+ i" M +MM; - H, M; F?¬
M?Q ç¢B #`M; imM; +€M? i`ÌB + Q- F?¬M; M;WM; T?|M; i?ŠM; p T?Q >„+ •K J o

hW K`v +?K+ /†K M;Q`B +?B M i`QÌM; H Q iÈB- +?Q /M +| T?•M i?•M hQªM æ` :B€
M?QM; K` M?bM i?`v +?B M i`QÌM; i?ªK i?B i i?b ?„M +kM; #B i`ä +€B ;b H` M9B
F?¬M; i`¼M p M bBM? ` i`MM; FQ+? HÈM p`Q M°B i•K +O ?„MX

8y9X *?QÆM; 8y9, G•K hB m æm' B hÈB

*?QÆM; 8y9, G•K hB m çm' B iÈBX

J°i +^aK ;B€+ i?®M; F?´ F?¬M; M!B M M H!B bBM? ` i`QM; HÁM; ?„M- #B i F?m'i b
pÈB T?K Kšm- M?È p [m ?QÆM;- M?[M; +^aK t9+ M"v F?¬M; M;WM; ?B M ?B M i
i?'v i?"M? [m€+? i?"M? h•M o t t - M;?2 çQÉ+ iB M; pä ;B^a i?"M? h•M o ç M; +?
?„M +M; Km®M ?ûi iQ H M i?"i HÈMX

>„M i?ûi /"B K°i iB M;- ?„M T?€i iB i i?®M; F?´ p" FQ+? ç°M; i`QM; M°B i•K i?"i iB
iQ" M i?•M ç M; b¬B i`"Q- H,M; F?¬M; ?Q ç° # v çB- +€M? M;mv M HU+ b m HQM; ;
?ÉT pÈB i?•M T?€T æB M Zm M; >Ä h?¢+?- i®+ ç° +O ?„M i,M; H M +U+ ?¢M +?C

h`QÈ+ Kti ?„M- G•K hB m M?bM i?'v `i M?B m iS iBM? v m i?9 iK i" T- i`QM; ç! F
çdM? T?QM;- K°i +QM iS iBM? v m i?9 çdM? T?QM; pÈB G•K hB m K" M!B F?¬M;
?ÆM KQ!B +QM- K'v +?K+ +QM iK i" T i?b ?„M pšM F?! F?,M- v m F?Q iK i" T H¢B M
ç2M /"v çt+X

u m F?Q M?Q #½Q i® iB M iÈB H"K M;Q!B i ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;- i-M; K•v ç2M M
i?"M? +?QÈM; M;¢B K" +QM M;Q!B F?¬M; i? T?€ pÐX

G•K hB m M;~M; ç-m M?bM [m - €M? K„i M?bM i?'v iQ!M; i?"M? h•M o `i`ä`"M
F?„T MÆB H" bKT ç´ p" H¶ i?OM;- +MM; pÈB `i M?B m pä ;B^a ç M; ;"Q i?ûi +?ûK ;
i?B i M?Q H9+ t^{av} ` i?9 i`B mX

LÆB M"v H" ;B ?QÆM; +O ?„M- H" MÆB ?„M i`QÎM; i?"M?- +! T?K Kšm p" M;Q!
i?"M? i`b K'v M;~M M,K F?¬M; M;½ ?B M i¢B HmM; H v b„T ç´- iMv i?ÎB +! F?^a M;M

L m M?Q ?„M çB iÈB i` - `i +! i? i?•M M?•M p" #^M; ?[m +O ?„M ç m +? i çBX

h`QM; ç-m +! p" B ?bM? <sup>a</sup>M? ?B M ?B M ` - M?[M; ;QÆM; Kti ?Á €B- +! KdK +Q!
ç2M; + K +°M; F?´- i'i +^a M?[M; ?bM? ^aM? M"v # Q T?O M°B i•K G•K hB m- F?¬M; ;

J°i +^aK ;B€+ ç m çÈM F?¬M; +€+? M"Q ?bM? /mM; tm'i ?B M i`QM; HÁM; G•K hB
M°B i•K M?Q b„T M´ imM;- K€m i`QM; M;Q!B #„i ç-m b¬B i`"Q M?Q MQÈ+ ç M; çm
M;Q!B +O ?„M M?Q /mM; M? K b¬B i`"QX

L?QM; ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+- M?[M; +QM v m i?9 M"v H¢B M; ,M +^aM i`QÈ+ H
iB M H M K^{av} K vX

@ æ m +? i çB +?Q i 5

> B K„i +O ?„M KÎ iQ- ?„M ; -K i?ûi M?Q K [m, ;"Q F?!+- +^aK iB M? T?S+ i¢T p" K
`®M; ;B" M +O ?„M iÄ ` +?mM; [m M?X

a m K°i F?„+ G•K hB m +^aK ;B€+ i?•M i? +O KbM? ç°i M?B M K¢M? K) ?ÆM- +?Š
i? M? +?B M ç Q- €M? ç Q ?WM; ?U+ T?!M; i?ŠM; H M i`!B- ç Q w ç"K çt+ +?ŠM
/¢M;- #¶M; M?B M iÄ ` ?"Q [m M; ç T M?'i +?"Q M;~v KÈBX

h`QM; M?€v K„i ç!- G•K hB m HoM? M;° ` +?•M w +O pä ;B^aX

oä ;B^a H" pb +?B M ç'm K" bBM?- w M;?o +?B M ç'm +?QM? H" i?O ?° i'i +^a M?[M;
+O KbM?X

h?•M M?•M- ;B pB M- +?OM; i°+X

h'i +^a M?[M; i?S M"v ç m H" i`M? i?' i`QM; HÁM; K¶B pä ;B^a- H" +,M M;mv M ç pä

h`QM; M?€v K„i- +?d i`QM; M?€v K„i K" i?¬BX

æ Q [m M; H,M; H ç°i M?B M iÄ ` ?"Q [m M; b€M; M; ÌB- K°i ç¢Q ç Q w ç€M; bÊ
i?ŠM; H M i`ÌB- G•K hB m p®M #²B ?²B Î ç Q w M?` T?~K çdM? T?QM; - p"Q i?ÌB ç
T?€ iÈB i K T?~KX

æ Q [m M; /"B ?ÆM KQ`B i`QÊM; - M! +?ŠM; F?€+ ; b +°i +?®M; i`ÌB +?ûK i?ŠM; p
KtiX

hB M; `®M; i? HQÆM; i?ªK i?B i p M; p¼M; - ç Q K M; M"v H,M; H iÈB KS+ i"M +
F?Q M²M; ç"K # Q T?O T?¢K pB K'v i`,K Kûi- i`QM; F?m pU+ M"v ?"Q [m M; b€M; i

S?®+ T?®+ T?®+ T?®+

E?¬M; +! iB M; M'imM; FBM? i?B M ç°M; ç` ; b ç!- +kM; F?¬M; +! iB M; çBM? i B
p" ç Q F?Q iÄ ` +?mM; [m M?- / /"M; tmv M i?'m ç€K v m i?9- F K i?2Q ç! H" iB
i?B M ç` - ç•v H" ç² b€i M; ?B M; p K°i # MX

æ°i M?B M i'i +ª ç Q F?Q #B M K'i

_,M; `„+

Jti ç'i pÐ ` - K°i F?2 `½M? /"B K'v i`,K Kûi tm'i ?B M i`QÊ+ Kti G•K hB m- /¼+ i?
H" `i M?B m ?mv i /`+? iS iBM? v m i?9- K€m iQÆB #B M i?"M? /ÁM; b¬M; +?ªv
F?2 #B M #B M i?"M? K°i +€B ?² K€mX

*?d K°i ç Q- K'v +?K+ +QM iS iBM? v m i?9 M; ,M +ªM i`QÊ+ Kti G•K hB m ç½ #B
Kûi i`QÊ+ Kti G•K hB m F?¬M; +ÁM i?S ; b +ªX

a m F?B +?ûK ` K°i ç Q M"v- G•K hB m F?¬M; /WM; H¢B i? K K°i +?9i M"Q +ª- ?
[m M; iB M H M- ?„M T?!M; i?ŠM; p T?Q >„+ •K J oB MX

*?ì i'i +ª pä ;Bª +?9 w iÈB iBM? +ªM? # M M"v i?b K¼B M; QÌB FBM? M; ¢+ iÈB M;
[m M? ç M; +?ûK ;B i +kM; /WM; ? i H¢B- i` M +?B M i`QÌM; /QÌM; M?Q ç!M; #,M;

*?d K°i ç Q ç½ +?ûK ;B i; -M K°i MY iS iBM? v m i?9- F?¬M; B #B i mv HU+ ç Q p
F?¬M; #B i K°i ç Q pW `²B ç€M; bÊ # Q M?B m- K" M?[M; iS iBM? v m i?9 iU KbM
i?B i? i` M ç'iX

L m M?Q H" M?•M HQ¢B ;B Q +?B M pÈB M? m- +?d bÊ K°i ç Q FB ç½ +ªB #B M b
i¢B H" pä ;Bª i?"M? h•M o ;B Q +?B M pÈB K°i ç€K /½ i?9 F?¬M; +! # Q M?B m i`Q

_®M; `®M;

a m F?B /WM; i` K°i +?9i- `i M?B m iS iBM? v m i?9 ç½ t¬M; H MX

@ *? i5

S?®+ T?®+ T?®+

h?•M ?bM? G•K hB m # v p9i çB F?¬M; +?9i /Q /U- ç®B Kti pÈB iS iBM? v m i?9
+¬K +?B M ç Q +?ûK ` - K¶B ç Q t i [m ?Q F?¬M; H" +! K°i iS iBM? v m i?9 pŠM H

æ²M; i?ÌB M°B i•K G•K hB m bBM? ` w MB KX

*€+? ç! F?¬M; t - T?•M i?•M hQªM æ` :B€T; -K H M ;B"M /[- i?•M ?bM? + Q ?ÆM
v- T?!M; i?ŠM; iÈB p` i`Q +O G•K hB m- ? B +QM M; QÆB çÄ #WM; M?bM +?^K +
Km®M tû M€i G•K hB m- F€ i?"i i`QM; [m€ i`bM? M! t¬M; H M- `i M?B m v m i?9 M
M; v H•T iS+ - çKM; ` K°i +QM çQÌM; K€m +?ªv ç-K çb X

h`QM; [m€ i`bM? i?B i`B M H,M; F?¬M; ?Q ç°- G•K hB m H"TiS+ H Q ` ?ÆM +?K+

>B M i¢B ;QÆM; Kti G•K hB m ç½ ?B M ` `ä `M; i`QM; K„i K¼B M; QÌB- i'i +ª pä ;
F?~M i`QÆM; - i`¬M; KQM; M?bM [m - b m ç! i'i +ª FBM? M; ¢+ iÈB M; •v M; QÌBX

> B M,K F?¬M; ;†T- i?•M ?bM? G•K hB m + Q ?ÆM F?¬M; Qi- ;QÆM; K,i M; •v i?
i?K+- M?QM; K" ;QÆM; Kti [m2M i?m°+ FB H"K pä ;Bª i?"M? h•M o F?¬M; i? M"

a m F?B M?bM i?'v /mM; K¢Q [m2M i?m°+ M"v- i'i +^a pä ;B^a K v K„M b®M; b!i ç m
@ G" G•K hB m5
@ oä ;B^a M"v H" G•K hB m5
E?¬M; Qi pä ;B^a i?b i?"Q H M iB M; - F?¬M; /€K iBM p"Q K„i KbM?- ? B M,K i`QÈ
+?d H" K°i *?•M ok ;B^a i K +?mv M bÆ F€- ? B M,K b m ?„M i`Î p pÈB i?U+ HU+
i?"M? h•M o ç m FBM? ?½BX
@ G" M?` + 5
hW +Y i?"M? #„+ M?bM [m - G•K L?m KÎ iQ K„i- MQÈ+ K„i F?¬M; FbK çQÈ+ +?av /
h`QM; H9+ # v p9i çB- G•K hB m ç½ çB iÈB i`QÈ+ K†i HK+ iBM? >„+ •K J oB MX
@ G•K hB m +~M i?"M5
@ L? M? HmB i`Î p 5

8y8X *?QÆM; 8y8, E`+? *?B M >„+ •K J oB M

@ *QM >„+ •K J oB M M"v +?QM? H" HK+ iBM? v m i?9- F?¬M; M M HB m K¢M;5
L?bM i?'v G•K hB m i`U+ iB T T?¡M; i?ŠM; p T?Q >„+ •K J oB M- h`Y oo h?¬M
M; QìB F?€+ F?~M i`QÆM; ?¬ iQ- i`QÈ+ ç! #¼M ?¼ F?¬M; +€+? M"Q +^aK SM; `ä`
ç½ T?€i ?B M F?Q iS+ i` M M; QìB G•K hB m +?d H" >¡ S?"K *aM? bÆ F€ çdM? T?
S?"K *aM? i`mM; F€ +kM; +?Q ç¢i iÈBX
h?U+ HU+ +O ?„M /M K¢M?- M?QM; K" ç®B K†i pÈB HK+ iBM? >„+ •K J oB M +k
i®i- /M b m i?U+ HU+ M; M; M? m- v m i?9 pŠM K¢M? ?ÆM pä ;B^a- HK+ iBM? v m
+QìM; ;B^a çdM? +'T >¡ S?"K *aM? ?"m F€ çdM? T?QM; ` i v- M m F?¬M; /M H" pä
F€ ç¢B i?"M? +kM; F?¬M; +¡ HU+ ç€M? K°i i`MX

@ _®M;5

æ®B K†i G•K hB m H Q iÈB- i`QM; K„i >„+ •K J oB M ?B M` K°i iB ?mM; [m M;
HÈM +O M! F?¬M; ç€M? iÈB G•K hB m- K" M! ç€M? p"Q h` M; .`+? i?"M? +?O ç M
GK+ iBM? v m i?9 ç½ +¡ çQÈ+ i`Q F?¬M M?'i ç`M?- i`QM; +?B M ç'm ;B M F?' H9+
h` M; .`+? i?"M? +?O i`¼M; i?QÆM; - i?ìB çB K M"v w MB K +O >„+ •K J oB M +?
KbM? i`QÈ+- F?¬M; i? K [m M i•K iÈB G•K hB m- #îB pb i`QM; K„i M!- G•K hB m+
i?¬BX

@ J m HmB H¢B5

h`•m :B M; p" h`Y oo h?¬M i`M; [m<sup>a</sup>M ¬K H'v h` M; .`+? i?"M? +?O- +,M #^aM F?¬M
+m²M; `9i HmB` T?Q b m- M?QM; i®+ ç° +O #¼M ?¼ M? M? ?ÆM M[+kM; F?
J oB M +¬M; FQ+?X

> B M; QìB #¼M ?¼ b„T #` K°i i€i +O >„+ •K J oB M ç€M? i?"M? i?`i M€i- ç°i M?B
aQm bQm bQm

" ç¢Q HQm [m M; K"m ç2M # v` M?Q i?B K çB M iW i v G•K hB m- M! H"TiS+ ç•K
çÄ M?Q K€m +O >„+ •K J oB M- ç²M; i?ìB hBM? h?¬M L;mv M hQ p¬ ?bM? +kM;
•K J oB M- ? B i v ;BÆ H M + Q- G•K hB m H9+ M"v /MM; bS+ #` K¢M? p"Q ç²M; i

æ®B K†i pÈB i K T?~K çdM? T?QM; hBM? h?–M L;mv M hQ +O G•K hB m i`MM; F
T?K+ i? M? idM? i`QM; M?€v K„i- i?`B ;B M M`v M;„M iÈB KS+ F?QM; i? +ªK M?“
M;mv ?B K H`K >„+ •K J oB M F?ûT K„i H¢BX

æQÆM; çQÆM; çQÆM;

« L;mv M hQ ~M +?S iBM? i?–M HU+ i K T?~K çdM? T?QM; ç•K p`Q KQ K„i >„+ •K
bBM? ` •K i? M? +O FBK HQ¢B p +?¢K pÈB M? m- b m ç! « L;mv M hQ #„M M;Q
sQm5

a m ;B•v T?9i ç!- G•K hB m #´ ` K°i ç¢Q T?€ i M ?Q F?¬M; ç€M? p`Q ? B K„i >„+
ç”K ç†+ # Q T?O M°B i•K >„+ •K J oB MX

”i +?’T ç€M? +? i h`Y oo h?–M # M;Q`B- >„+ •K J oB M ;”Q iQ K°i iB M;- ç°i M?
iQ HÈM M; ,M +ªM i`QÈ+ ç²M; iY- M; ,M +ªM K°i ç Q +O G•K hB m X

S?®+ T?®+

J€m iQÆB #„M ` M;Q`B- i` M #”M i v >„+ •K J oB M tm’i ?B M p i ç Q b•m ;–M K°
_®M; X

>„+ •K J oB M iS+ ;B”M ;”Q H M ;B”M /[- iB M; ;”Q tû i M i–M; K•v i` M + Q- ? B
M?bM +?^K +?^K p`Q G•K hB m- €M? K„i #„M ` ?”Q [m M; F?B T M;Q`B- G•K hB m
H`K K€m ?mv i i`QM; M;Q`B +O M! b¬B i`”QX

_ ,M; `„+

h`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O p¬ b® pä ;Bª i?”M? h•M o - iQ”M i?•M >„+ •K J oB M
+m°M- K°i ç¢Q F?Q i? ?mM; i”M iW i`QM; M;Q`B +O M! T?!M; ` M;Q`B- i` M #–m
ç”K- K•v ç²M /”v ?ÆM i`QÈ+ # i?”M?X

E?¬M; ? +! +?9i /’m ?B m- #”M i v iQ HÈM +O >„+ •K J oB M ç°i M?B M +?’M ç°
F?€+ ;b ; B M?¼M b„+ #ûM- +?Q /M H” M9B M?Ä +kM; #` K°i i€i M`v ç€M? bKT- K
K†i G•K hB m pÈB i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÈT- H`K +?Q M;Q`B i F?¬M; F`T T?ªM

@ > v- M? M? i?”i5

G•K hB m +?’M ç°M;- ç²M; iY +Q`9i H¢BX

””M i v +U+ HÈM ç€M? p`Q K†i ç’i- p i`¢M MSi FûQ /”B ` t t - p¬ b® M? K i?¢+?
tm’i ?B M ?® b•m iQ HÈM- ç€M? G K hB m F?¬M; Mû i`€M? F`T`ÆB tm®M; /QÈB

@ G•K hB m X

h`Y oo h?–M i’M; [mªM H9+ M`v F m H M ç–v i?®M; F?’X

@ E?¬M; ç9M;5

æ°i M?B M h`Y oo h?–M i’M; [mªM [m v /–m M?bM H¢B- M?bM /QÈB i?•M >„+ •K J
J°i €M? ç Q b€M; M?Q imv i T?€ i M ?Q F?¬M; +?ûK p`Q ? B +?•M >„+ •K J oB M
>„+ •K J oB M +?d ç€M? p`Q i”MªM? G•K hB m K`i?¬BX

S?®+ T?®+5

J€m iQÆB #„M ` imM; i!2- i` M M;Q`B >„+ •K J oB M tm’i ?B M p i ç Q /”B ? B K
i?”i b•m- M?QM; bQ pÈB i?–M ?bM? F?’M; H² +O >„+ •K K pB M i?b ç•v +?d H” p
#` i?QÆM; iÈB +Æ #„T >„+ •K J oB MX

L?bM i?’v KbM? #` i?QÆM;- >„+ •K J oB M +”M; ;”Q i?ûi H,M; H - i`QM; M?€v K„i
iY M?Q K€m M?bM +?^K +?^K p`Q G•K hB m- ? B ç’K +U+ HÈM ç€M? tm®M; M?Q K

_–K`–K`–K

h?B i[mv M +O >„+ •K J oB M +?ŠM; F?€+ ;b ;Á M9B Q M? FQ+? Kti ç'i- Kti ç'i
pB i`,K Kûi pĐ ` - i` M Kti ç'i tm'i ?B M ?® b•m +U+ HÈM- p¬ b® M? K i?¢+? iQ H
i`QÌM; T?€i` iB M; p M; M M F`+? HB i- ;B®M; M?Q ç` +?'M ç M; /B M ` X

@ >„+ •K J oB M +m²M; #¢Q- i`QÈ+ ç! M! pšM F?¬M; /MM; iQ`M HU+ b Q\

@ G9+ M`v i'i +ª pã ;Bª FBM? M; ¢+ iÈB M; •v M; QÌB- ç€K M; QÌB h`Y oo h?¬M +kM;
•K J oB M i`QÈ+ ç! bÈK i? ?B M i?U+ HU+ M?Q #•v ;BÌ- +?d bÊ # M; QÌB #¼M ?
ç'mX

smv tmv tmvX

>„+ •K J oB M +¬M; FQ+? M?Q KQ - G•K hB m i`€M? Mû +?"i p"i- M;mv M HU+ i`
+U+ ?¢M- F?¬M; /€K +?O [m M +?9i M`Q +ªX

hmv ?¬K M v ?„M im ?"M? GQM; hQÊM; Gmv M h? iÈB i K i`¼M; - T?ÁM; M;U i?•M
M m #`HK+ iBM? >„+ •K J oB M ç€M? i`9M; - M?Q p"v ?„M /M F?¬M; +? i +kM; i`½

"KB KM # v F?„T MÆB- iWM; ?Q ªM? F?¬M; M;WM; H"THÁ2- +?QM? H" i" M ªM? G
>| ªM? Zmv iX

S?®+ T?®+

h`QM; [m€ i`bM? i`€M? Mû- G•K hB m i bK ç9M; +Æ ?°B T?ªM FQ+?- +?ûK ` ? B p
J pB MX

@ æ€M; ;B" M5

G•K hB m +„M ` ,M; - T?ÁM; M;U +O >„+ •K J oB M [m€ +QÌM; ç¢B- +?Q /M F?¬M
M?QM; K" #° H¬M; p" H" M / +O M! +kM; +U+ F€ `„M +?„+ - pÈB i?U+ HU+ G•K hB
i?ûT +kM; #` +?ûK çSi- M?QM; F?B ç®B Kti >„+ •K J oB M +kM; +?d HQm H¢B p i
i? H"K ;b çQÊ+ i?•M ?bM? F?'M; H² +O >„+ •K J pB MX

@ *? i çB +?Q i 5

L„K H'v +Æ ?°B- G•K hB m iB TiK+ F?®M; +? « L;mv M hQ - # ç¢Q HQm [m M; M
Kti >„+ •K J oB MX

>„+ •K J oB M pmM; i v H M- H"TiS+ M„K « L;mv M hQ i`QM; i v- « L;mv M hQ #
G•K hB m çB m F?B M- F?¬M; M;WM; K b€i #"M i v >„+ •K J oB M- M?QM; K" F?
>„+ •K J oB MX

hBM? i?¬M HU+ i K T?~K çdM? T?QM; F?®M; +? « L;mv M hQ +kM; +?d iQÆM;
+?mv M K" i?¬B- i`W T?B +¬M; FQ+? p"Q p` i`Q v m Èi M?Q ç²M; iYm +O M!- M
i`M i?QÆM; i?U+ +?'i pÈB >„+ •K J oB MX

8yeX *?QÆM; 8ye, S?•M h?•M GB M >ÊT URV

@ *Æ ?°B i®i5

æ¬B K„i G•K hB m #¶M; +Q `9i H¢B- ? B +?•M ç¢T K¢M? K°i +€B- M? M? +?¡M; T?
E?QªM; +€+? p" B +?K+ i?QÈ+ # v [m iS+ i?b- >„+ •K J oB M i?•M 'v i`,K Kûi iÄ
mv €T +?ŠM; F?€+ ;b iªM; ç€ €T tm®M; - `®i +m°+ G•K hB m +kM; i? M; ?B K ?B m
çSM; /QÈB i?¢+? #Q+? i¢B +Y ` p"Q i`¢B ?m' M Hmv M i?B M i" B- M; v +ª #€i iB
+kM; F?¬M; i? H"K ;b G•K hB m- v m F?Q +O >„+ •K J oB M +kM; F?¬M; H" ;b- ?
i`Q i`€B iBK >„+ •K J oB MX

@ Gm•M >²B æ Q Zmv i h?B M æ` Gm•M >²B æ Q5

RkRy

J°i ç Q [m M; +U+ HÈM b€M; M; ÌB ?B M` - ç Q [m M; M`v +| ?`Q [m M; #„M` #®M
ç` Hm•M ?²B- i` M M; QÌB >„+ •K J oB M tm'i ?B M K°i K†i i`ÌB +?ûK i?ŠM; p`Q i`
S?®+ T?®+5

æ Q [m M; +U+ HÈM pQÊi [m K¼B M; ,M +ªM- H”T iS+ +?mB p`Q M; U+ >„+ •K J oB
>mv M *¬M; ç€M; bÊ #°+ T?€i` M; Q`B- i`QÊ+ M; U+ >„+ •K J oB M tm'i ?B M pK
`„M #` tû M Si` - K€m iQÆB T?mM i`QX

*?B M ç Q +?ûK p`Q i?•M i? >„+ •K J oB M- \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; iQ`M +?mv
tû`€+?+Æ #„T >„+ •K J oB M- ç Q w +| +?9i i?`M? iUm +`M; F?¬M; i? M; ,M +ªM-
i?B i +O >„+ •K J oB M #` +?B M ç Q F?ªK p`Q ? B KûiX

@ æ€M; ;B”M- +ÁM FûK K°i +?9i- +?d +¬M ç€M? i`9M; iBK M| - i +kM; F?¬M; iBM >
i?QÆM; 5

G•K hB m +„M` ,M; ;`Q i?ûi- HU+ HQÊM; iQ`M i?•M i”T i`mM; p`Q K°i çB K- H¢B i`
@ _®M; 5

æ m çÈM F`+? HB i H`K +?Q >„+ •K J oB M iS+ ;B”M- M| ;`Q i?ûi FBM? i?B M ç°M
M| ?€` - K°i Hm²M v m F?Q ç€M; bÊ ?bM? i?`M? i`QM; KB M; M| - v m F?Q K`m ç
pÁM; tQ€v F?`M; H²- iªM` F?Q iS+ H`K M; QÌB i`mM; ç°M; X

@ E?¬M; i®i5

*ªK ;B€+ iY pQM; ?B M ?B M i`QM; HÁM; G•K hB m- +?d K°i iB v m F?Q i€M /”i`
hB m #` tû`€+?- H°` h? M? L; mv M :B€T # M i`QM; - v m HU+ ç€M; bÊ €T tm®M
M M; Q`B +Æ i? G•K hB m pÐ pKM X

S?®+ T?®+

S?mM K€m iQÆB` M; Q`B- b„+ K†i G•K hB m i€B M?Êi- K†+ /M ?„M +| h? M? L;
Gmv M h? ç¢i iÈB i K i`¼M; - M?QM; i`QÊ+ Q M? FQ+? M; QM; iK M, M; HQÊM; +
i?QÆM; M†M; - i?•M ?bM? # v M; QÊ+` b mX

@ G•K hB m5

u m HU+ K`m ç2M #B M K'i- i` M K†i ç€i tm'i ?B M K°i H¶i?OM; +?WM; KQÌB Kûi-
i?`v +€B ç°M; F?¬M; ç€v FB - H¢B M?bM M?[M; iªM; ç€ pKM ;¬M #B M ;BÈB`ÆB t

@ L?` + 5

*€+? ç| F?¬M; t - G•K L?m pŠM M„K +?†i ? B i v- M?bM [m G•K hB m +?B M ç`m p
p¬+MM; F?`M i`QÆM; X

@ E?K+ F?K+

>Q` K°i M; KK K€m iQÆB- G•K hB m`ÆB tm®M; ç'i- M?bM +?^K +?^K p`Q >„+ •K
L: P`®M; 5

æ M; M?bM p`Q p i i?QÆM; i` M M; U+ +O KbM?- >„+ •K J oB M i`B i ç M´B ;B”M
i`M +¬M; G•K JBM?- iS +?B iQ HÈM ç€M? i?ŠM; p`Q G•K hB m- K†i ç'i T?¢K pB K`
¬KX

æ®B K†i pÈB >„+ •K J oB M ç M; i`M +¬M; çB M +m²M; - G•K hB m +?d +| i? Mûi

@ æ€M; ;B”M- >„+ •K J oB M T?ÁM; M; U [m€ +QÌM; ç¢B- K°i FQ+? K¢M? M?`i +O
M| i`¼M; i?QÆM; X

G•K hB m +„M` ,M; - +ªK i?K FBM? K¢+? #` i`M T?€- +? m K`v- M m pW`²B ?„M F?
` i?“i t - +?d bÊ ?B M i¢B ?„M bÊK #` ç€M? i?“M? KªM? pÐX

h?U+ HU+ +O ?„M +| K¢M? ?ÆM M[i?b ?B M i¢B +kM; +?d H¨ pä ;Bª >| S?“K *ª
K†i>„+ •K J oB M H¨ v m i?9 +| i? b€M? M; M; pä ;Bª >| S?“K *ªM? ?”m F€ çdM?
#’i HU+X

@ h?“i bU H¨ ç€M; ;B”M- M m M?Q +?d H¨ p”i H°M- #^M; p”Q HBM? ?Q¢i +O KbM
+? i M| - M?QM; ?Q”M iQ”M +| i? +? i`K >„+ •K J oB M- M?QM; +°i b€M; v m HU+
T?ÁM; #`- ?ÆM M[i®+ ç° M? M? ç M KS+ i”M +MM; - F?¬M; +~M i?“M H¨ i ç½ K’i
#` [mûi i`9M; K°i +?9i M”Q +ªX

@ > i H-M M¨v iÈB H-M F?€+ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T pšM F?¬M; i? +?QM? /B
G•K hB m M„K +?†i +?B M ç Q- i`QM; M°B i•K HQ H„M;X

hB TiK+ M?Q i? M¨v- i?“M? h•M o b) M;mv ?B K- /M b Q i`W HK+ iBM? >„+ •K J o
v m i?9 çdM? T?QM; ç M; +?B M ç’ m i?ªK i?B i pÈB h` M; .`+? i?“M? +?O p¨ +€+ +
M[#¼M ?¼ ç½ bS+ +MM; HU+ FB i- +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; iB TiK+ +?®M; ç

@ æ€M; +? i- M M H¨K +€B ;b #•v ;Bì\

h`QM; HÁM; G•K hB m p¬ +MM; HQ H„M;X

: -K H M ;B”M /[- >„+ •K J oB M iB TiK+ ?€iQ KB M; M;QM; iK v m HU+- H¢B T?m
ç2MX

J†i ç’i`¢M MSi- #KB KM F?“T MÆB- G•K hB m FB i HU+ i`€M? Mû +°i b€M; v m H
K¢M? K) Q M? FQ+? p”Q M;QìB- G•K hA m H¢B ?Q` K€mX

*€+? ç| F?¬M; t - ?ÆM KQìB ç-m i K iBM?- iS iBM? v m i?9 F?¬M; F`Ti`€M? Mû
?| i?“M? i`Q i”M- ?”B +®i F?¬M; +ÁMX

@ *¬M; FQ+? FB m M¨v\

L?bM i?’v K°i K”M M¨v G•K hB m ç°i M?B M ;B”i KbM?- K°i w MB K ?B M` i`QM; c

@ æ9M; - i +| i?

L; ?o p”v- M°B i•K G•K hB m ç°i M?B M FQ+? ç°M; ?QM; T?’MX

*€+? ç| F?¬M; t - T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ç M; KìK`i +?ûK ;B i v m i?9 ç°i M?B
çÄ M?Q K€m M?bM +?^K +?^K p”Q G•K hB m- b m ç| M| ;”Q i?ûi p¨ t¬M; iÈB M?Q #

@ E?¬M; i®i- ç-m M; k iBM? v m i?9 FB ç`M? +¬M; FQ+? G•K hB mX

h`Y oo h?-M p¨ +€+ pä ;Bª i?“M? h•M o ç½ M;~M M;Æ- F?~M i`QÆM; M„K +?†i ?
?Q”M iQ”M H¨ ?v p¼M; bBM? i²M +O /•M +?9M; i?“M? h•M o - +kM; pb M?Q i? +?
HK+ iBM? >„+ •K J oB M ç½ `’i K i KÄB- H•K p”Q M;mv +Æ iS T?Q - M m M?Q +| i?
i?9 +¬M; FQ+?- ? B +QM v m i?9 ?ÊT HU+ H¢B i’M +¬M; - G•K hB m F?¬M; +| F?ª

@ E?¬M; çQÊ+- imv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q v m i?9 FB i’M +¬M;X

*| F?¬M; Qi pä ;Bª +?mM; [m M? i?’v i? - +„M ` ,M; K°i +€B H Q iÈB- #¼M ?¼ #B i
M M M? Q M? Q +?†M çQìM; T?•M i?•M hQªM æ` :B€TX

æ†+ #B i H¨ ç€K M;QìB E, >²M; pW iÈB +”M; i`MM; ?ÊT M^K i` M H° imv M T?•M
H M- #®M M;QìB #¼M ?¼ H Q iÈB i’M +¬M; T?•M i?•M hQªM æ` :B€Ti?“i K¢M?5

@ *? i5

*¬M b„i K”m ç2M M†M; M M M H M H•M ;B€T T?•M i?•M hQªM æ` :B€TX

"®M M;QìB E, >²M; i?B i`B M iQ”M HU+- HU+ HQÊM; M;mv M HU+ +¬M; FQ+? ;B®
ç€M? p”Q H•M ;B€T K”m ç2M +SM; `„M +O T?•M i?•M hQªM æ` :B€TX

æQÆM; çQÆM; çQÆM;

hB M; FBK HQϕB p M; H M HB M iB T- #®M M; QÌB E, >²M; p" M /KM; iQ" M HU+ M?
M; U+O T?•M i?•M hQªM æ` :B€T- +?d HQm HϕB K°i p i i`„M; i` M M; QÌB +O M|
i? T?€ M´BX

@ G`K b Q +| i? \

æ€K M; QÌB E, >²M; KÎ iQ K„i- i`QM; M°B i•K ç-v bÊ ?½BX

8ydX *?QÆM; 8yd, S?•M h?•M GB M >ÊT UkV

"®M M; QÌB #¼M ?¼K†+ /M H` pä ;Bª >| S?“K *ªM? bÆ F€- M?QM; #¼M ?¼HϕB
FûK ;b pä ;Bª >| S?“K *ªM? i`mM; F€ +O i?“M? h•M o - iS iBM? v m i?9 #bM? i?Q
F?¬M; +| HU+ ?Q" M i?O- ç€M? +? i p¬ +MM; / /"M; - #¼M ?¼+?Q`^M; - #¼M ?¼?I
+? i M; k iBM? v m i?9- M?QM; i bM? +ªM? ?B M iϕB bBM? ` çª FQ+? i?“i HÈM pÈB

@ æ€M; +? i5

*?Q /M i`QM; M°B i•K bÊ ?½B- ç€K M; QÌB E, >²M; pšM F?¬M; +?9i /Q /U çSM; i`Q
æ` :B€T- i`QM; M°B i•K +O #¼M ?¼?B M iϕB +?d +| K°i w MB K- +?Q /M H` +? i
iBM? v m i?9 M`v HB M i?O pÈB >„+ •K J oB M ` i v ç®B T?| G•K hB mX

æ®B K†i #®M M; QÌB M; ,M +ªM- i`QM; K„i T?•M i?•M hQªM æ` :B€T #„M ` ?“Q [r
çm¬B b„i i?ûT HÈM b m HQM; [mûi [m - F?¬M; F?Q bBM? ` iB M; tû`€+?- ç€K M;
#|M; ç2M H|2 H M- i?•M i? ç½ #` ç€M? # v` t t X

@ E, >²M; 5

@ "ϕ+? J¬M; 5

@ .QÆM; hm'M5

@ *"M h`Q >ªB5

oä ;Bª i? HU+ +O #®M M; QÌB ç²M; i?ÌB FBM? ?¬- K M; i` M K†i #B i?QÆM; +MM
i?U+ HU+ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ç½ ?Q" M iQ" M pQÊi [m i`bM? ç° M; k iBM? v
FB ç€M? i`9M; - ç€K M; QÌB E, >²M; +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; b®M; b|iX

" # 5

L?QM; /QÈB €M? K„i ;B"i KbM? +O K¼B M; QÌB- E, >²M; #®M M; QÌB F?) çªQ M; QÌ
#ªQ i`b i?•M ?bM?- +m®B +MM; p[M; p" M; `ÆB tm®M; ç'i- M?bM [m +kM; F?¬M; -

@ *?9M; i HϕB F?¬M; #` H`K b Q\

L; v +ª E, >²M; +kM; +ªK i?'v F?| K" iBM çQÊ+X

*?QM? #ÎB pb /WM; HϕB M; „M M; OB ç| - T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ç½ H Q iÈB i`QÈ
J oB MX

_®M; 5

>„+ •K J oB M M?bM [m T?•M i?•M hQªM æ` :B€T ;“Q i?ûi K°i iB M; - i?•M H` HK
i?S+ H½M? ç` K½M? HB i- #ªQ T?•M i?•M hQªM æ` :B€T +9i M; v- ?ÆM M[HK
F?BM? i?QÌM; çQÊ+ M; k iBM? v m i?9 ?¶i`ÊX

*€B çm¬B b„i iQ HÈM [mûi [m - T?•M i?•M hQªM æ` :B€T H`K ;b [m M i•K H M? +O
F?¬M; /Q /U- T?•M i?•M hQªM æ` :B€T pW KÈB çm´B iÈB i`QÈ+ K†i G•K hB m ç
çm¬B b„i iQ M?Q +•v +°i [mûi iÈB i`QÈ+ K†i G•K hB mX

G•K hB m iϕB H"TiS+ M?ªv H M- F?| F?,M H„K Mûi? +¬M; +O T?•M i?•M hQªM æ

a m K°i F? „+ - +€B ç m¬B +O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ç½ M M H M #`M +?•M >„+
J°i FQ+? F?OM; #® +O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T i`T i`mM; # Q M?B m HU+ HQ
i?•M H` HK+ iBM? v m i?9- +Æ #„T /QÈB +?•M +kM; #` ç€M? M Si` - tmM; HU+ +U+
H^aQ ç^aQ HmB p`B #QÈ+ - M! F?¬M; M;WM; ;`Q i?ûiX
L„K H`v +Æ ?°B- G•K hB m M?<sup>a</sup>v H M i?`i + QX
•M? ç Q b€M; M?Q imv i +?B m b€M; i?B M ç` - M! ;B®M; M?Q €M? K†i i`ìB K M;
tû i M ?Q F?¬M; - H`T iS+ +?ûK p`Q ç-m >„+ •K J oB MX
L: P `®M;5
>„+ •K J oB M M´B ;B`M ; -K H M K°i iB M; - #`M ç•v ç-v H¬M; ç2M p¶ KçM? iÈB-
ç€M? i M ç Q [m M; G•K hB m #´iÈB- K` i v i`€B i?b +?KT p`Q G•K hB m ;B[F?¬
G9+ M`v T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T M´B ;B`M ; -K H M K°i iB M; - M! ?€ iQ KB M; ç
p`Q G•K hB m ;B[ F?¬M; i`mM;X
hB M; M´p M; p M; H M iQ HÈM- K°i i`€B K°i T?^aB- >„+ •K J oB M +MM; T?•M i?
i?ìB T?€i ç°M; i`M +¬M; K½M? HB i- # Q p•v G•K hB m p`Q ;B[X
@ G,M; F?¬M; ?Q ç°5
o`M +?mv M M;mv M HU+ i`QM; M;QìB- p`Q H9+ M;`M +•M i`2Q bÈB i!+ M?Q i?
M?B M H Q H M i? K KQìB KûiX
S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +¬M; FQ+? i?`i #çB- KB M; HÈM +O M! +„M p`Q i v i`€B
?bM? iQ HÈM +?çK p`Q M? m- bQM; bQM; M;½ M?`Q i` M ç`i- +^aK†i ç`i`mM`~vX
` T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T +„M i`9M; M M >„+ •K J oB M T?€i` iB M; F m ç m
K€m iQÆB imM; i!2- M„K i v T?^aB +O M! H`T iS+ ç€M? p`Q ç-m T?•M i?•M hQ^aM æ`
H² +O T?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T #` ç€M? # v` t - H•M ;B€T i` M ç-m pĐ pKM- K
+?“i p”iX
L?QM; K` >„+ •K J oB M +kM; F?¬M; +?“m M´B- i v i`€B +O M! #` T?•M i?•M hQ^aM
M?K+ KÆ ?²- / i`!+ i?`i #QM; - M; v +^atQÆM; +®i +SM; `„M +kM; pĐ `X
_®M;5
>„+ •K J oB M iS+ ;B`M ;`Q`9- ç<sup>2</sup>M; iY çÄ M?Q K€m M?bM +?^K +?^K p`Q T?•M i?
H M K°i iB M; b m ç! +?“i p’MX
L m M?Q ç®B T?QÆM; H`i K iBM?- iS iBM? v m i?9 #bM? i?QìM; - >„+ •K J oB M ç
#€M? i?`i- i`QM; i?9 i`B m i?®M; HoM? v m i?9 ;B i +? i v m i?9 v m FûK H` +?m
i`QM; F?B +?B M ç`m- >„+ •K J oB M ;B i +? i v m i?9 +kM; p¬ b® F X
L?QM; K` T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T F?¬M; T?^aB v m i?9 #bM? i?QìM; - +?QM? H`
i`QM; i?9 i`B m HK+ iBM? >„+ •K J oB M H`i?®M; bQ€B- M?Q p`v p`B ç-m M;k iB
H`iQÈM; H½M?- iU M?B M F?¬M; i? iMv w ç€M? +? i çQÈ+X
_®M;5
S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T +kM; iS+ ;B`M ;`Q`9- ;B¼M; M!B FB ?ÊT w M!B +?Q >
KbM? +?d Km®M ç€M? +? i i M pä ;B^a M?•M HQçB K` i?¬BX
L?bM i?’v K°i K`M M`v- ``i M?B m pä ;B^a M?•M HQçB M;•v M;QìBX
"P L:
h`QM; [m€i`bM? ? B # M i` M? +?“T- G•K hB m ç°i M?B M` i v- €M? ç Q K M; i?2
F?¬M; M;WM; [m`M [m M? i?•M ?bM? +O >„+ •K J oB M- HQm HçB p i K€m i?“i b
@ LÆB M`v +! bÆ ?îX

æ°i M?B M G•K hB m M?bM i?'v b m HQM; >„+ •K J oB M i`®M; i`aB- M?av H M +
M? M? M?Q i?B K çB M +?ûK p`Q ?"m i•K >„+ •K J oB M- ç Q [m M; H,M; H ?bM
HU+X

*kM; F?-M; +?l G•K hB m ç€M? i`9M; ?"m i•K >„+ •K J oB M- ç°i M?B M +aK ;B€
i`mv M iÈB- ç²M; i?lB +l iB M; M' imM; p M; p¼M;X

h?lB çB K M;mv +'T- G•K hB m #'i +?'T /Q /U- H"TiS+ #m¬M; i? +¬M; FQ+? >„+
i`QM; i v p M; H M iB M; FBK HQçB p +?çKX

J°i +€B çm¬B /"B ç-v H¬M; çQlM; FQM? ?ÆM M,K Kûi ç€M? H M +?B M ç Q +O C
ççB i`MM; FQ+? ç€M? G•K hB m # v` M;Q`B- +?QM? H` çm¬B /"B b m HQM; >„+
S?®+ T?®+5

J°i +9 M`v ç€M? G•K hB m # v` t - +€B çm¬B /"B +O >„+ •K J oB M +kM; F?-M
tm'i ?B M p i K€m HQ M; H'- #` K°i ç Q +?ûK bBM?` p i i?QÆM; i?"i b•mX

@ E?K+ F?K+X

G•K hB m HçB H-M M[?Q` ? B M;KK K€m iQÆB,

@ æ€M; ;B"M- K°i +?¼B K°i +,M #aM F?-M; T?aB ç®B i?O +O >„+ •K J oB M M`v-
pÈB S?•M i?•M hQaM æ` :B€Ti?-BX

h•K MB K pW ç°M;- G•K hB m H"TiS+ F?®M;+? S?•M i?•M hQaM æ` :B€T çB M
K` KbM? HçB +?"i p"i i`€M? Mû- i`QM; K¶B H-M i`€M? Mû- S?•M i?•M hQaM æ`
i`9M; >„+ •K J oB M- HQm HçB i` M M;QlB Ml ççQ ççQ p i i?QÆM;X

Gm"M HU+ +¬M; FQ+?- imv `^M; S?•M i?•M hQaM æ` :B€T KÈB +?d H` M;k iBM?
:B€T im Hmv M h?9 L;mv M Zmv i- +l i? iU M?B M F?®M; +? v m M;mv M i`QM;
+QlM; ççB ?ÆM G•K hB m K°i #"+- HB M iB T K M; ç M +?Q >„+ •K J oB M i`Mi?

8y3X *?QÆM; 8y3, æ€M? *? i >„+ •K J oB M URV

> i H-M M`v iÈB H-M K¶B H-M S?•M i?•M hQaM æ` :B€T [ma i?"i ç m çB M +m²M;
v m i?9 +?mM; [m M? +?Q /M i?'v çQÊ+ +kM; b) F?-M; +l ;b ?Q`B M;?BX

h` M i?U+ i p¬ Hm"M H` #aM i¬M ? v S?•M i?•M hQaM æ` :B€T- ç m H` /Q HBM? ?²
b Q HçB F?B M S?•M i?•M hQaM æ` :B€Ti?"i bU iB M +¬M; KbM? çQÊ+- T?®B ?É
FB F?-M; #B i ç½ iB M ?"M? [m # Q M?B m H-M`²BX

:B Q +?B M M;„M M;OB- i` M M;QlB >„+ •K J oB M H"TiS+ tm'i ?B M ççB HQÊM;
i?•M hQaM æ` :B€T +kM; #` >„+ •K J oB M i`QM; H9+ M`B ;B"M ç€M? i`9M; ? B H
p~v` - H•M ;B€T M;?B M M€iX

G•K hB m i`€M? Mû;B[ ? B +QM v m i?9 +"M; M;mv +Æ i`MM; i`MM;- T?aM; T?'i M
ç Q- +l bÆ b~v; b- iMv i?lB ç m +l i? ç-m i?•M F?€+ #B i- +kM; K v G•K hB m +-M
+?d +l iB M +¬M; çB M +m²M; +O >„+ •K J oB M K`i?-BX

L: P`®M;X

h?'v KbM? i? M`Q +kM; F?-M; i? ç€M? i`9M; G•K hB m- M;QÊ+ HçB +l K'v H-M i
hQaM æ` :B€T T?€ ?Q- i`QM; H9+ T?šM M°- >„+ •K J oB M ç°i M?B M HçB H-M M
F?'M; H² /[iÆM KÎ` - i`QM; KB M; HÈM- K°i +` v m M;mv M K`m ç2M çB M +m²M;
H M F?„T- HçB H-M M[T?mM` K°i M;KK +°i b€M; v m M;mv M K`m ç2MX

*°i b€M; K"m ç2M FB +U+ HÈM- +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM H9+ i`QÈ+ ç M K'v H-M- i`QM
+m²M; i`€M? Mû- #B M ;BÈB +°i b€M; v m M;mv M K"m ç2M pW i?¬ pW iQ i`U+ iE
i` M M;k ;B B h? M? L;mv M :B€T` K°i p i +?€v +U+ HÈM- b|M; tmM; FQ+? +U+ H
i¢M; i`QM; +Æ i? G•K hB m +Æ ?² ç m #` +?'M M€i- FBM? K¢+? pĐ i M- i`QM; KB
iQÆBX

•K -KX

*°i b€M; K"m ç2M i? çB F?¬M; ;BªK- b m F?B çªQ [m i?•M i? G•K hB m H¢B HQÈ
hQªM æ` :B€T Î T?Q i`QÈ+X

h?Q€M; +?®+- T?¬M #KM; S?•M i?•M hQªM æ` :B€T i` M K†i ç'i #` [mûi i`9M;- +
K°i +€B ç°M; HÈM- H•M ;B€T M€i #'v- H°` iWM; K9B +Æ i M? ?²M; # M i`QM;- K°

J" i` M K†i ç'i b m HQM; hQªM æ` :B€T +M; tm'i ?B M K°i F?2`½M? +U+ HÈM ç
Kûi- b•m ?ÆM RyK- M? K i?¢+? +SM; `„M #` +°i b€M; v m M;mv M K"m ç2M [mûi [
KªM?- +?¶ #B M ;BÈB M?Q F i iBM? K"m ç2M p"v- ?"M; i`,K ?"M; M;"M v m i?9 Î p
?| i?"M? F?¬M; F?QX

J°i K" M FBM? ?½B M?Q i? - +?'M F?B M ç€K pä ;Bª Î ç•v ç m i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K

S?Q i` M #bM? M;mv M- K°i i`QM; K'v i M ç-m HoM? FB T?€i` iB M; +Q`B / [iÊ
@ *?Q p`- +kM; çWM; [m M KK+ çQ+? +O +?9M; i - >„+ GQM; i`çB +?9M; i imv`
M?QM; h?“M? h•M o H` i?“M? i`b +| ; -M M; “M pçM M?•M F?~m- #^M; p“Q M?[M; M
+€+? M“Q ?Q“M iQ“M +?B K HoM?- ?m®M; +?B- +QB M?Q +?9M; i i?“i bU +?B K H
.”i Zm”M h?“M? M?“M çQÊ+ iBM iS+ - çB m ç°M; +Q`M; ;B^ iÊB- >„+ GQM; i`çB +?9
/B i- +?Q M M H-M M“v KK+ çQ+? +O +?9M; i +?QM? H` ?Ov /B i h?“M? h•M o -
ç² ,M- pã ççQ #Q i`+? i`QM; ç| - K¼B M; Q`B çWM; [m MX

@ Gw o•M M|B F?¬M; b B- KK+ çQ+? +O +?9M; i +?QM? H` +QÊT çQç i h?“M? h•
? i T?^B ; B i ? i i`i +^ pã ; B^ h?“M? h•M o ç½X

@ >„+ ?„+ - ç€K pã ; B^ h?“M? h•M o pW i`^B [m K°i ?²B ççB +?B M i?9 i`B m- i`M
pã ; B^ b®M; b|i +kM; H` iBM? #b HU+ išM- KQ`B i?“M? i?U+ HU+ +| i? #^Q i²M tm
i`²B- +?d + -M ç€M? +? i i`i +^ #¼M ?„M- p”v i?b K¼B i?S i`QM; h?“M? h•M o F?-
b QX

@ *ÁM +| ççB HQÊM; /•M +?9M; `lB çB FB - F?šM; ç`M? K M; çB`i M?B m i?S- #`
+ Q i?O ; b- +?d + -M +?9M; i iB m /B i pã ; B^ h?“M? h•M o p”v i?b /•M +?9M; +ÁM
+kM; H` HÊM +?l K` i?`i i?¬BX

@ LÆB M”v +€+? >B M.”i Zm”M h?“M? F?Q^M; +?WM; K'v pçM /†K- iBM iS+ +?Q /
M;”v MY i?€M; - ç M H9+ ç| - +?9M; i ç½ i`®M p`²B- F?¬M; B +| i? i bK çQÊ+ +^

@ >„+ ?„+ ?„+ X

@ > ? ? X

hB M; +Q`B / [ iÊM p M; pQM; i` M pMM; ?Q M; /½ i`®M; i`^BX

@ h`çB +?O- i`i +^ #° ç°B ç½ i”T ?ÊTX

G9+ M”v- K°i ; ½ +Q`M; ; B^ ç°i M?B M çB iÊB i`QÊ+ - +?“T i v M|BX

@ _'i i®i- i`i +^ K¼B M; Q`B +?m~M #` tm'i T?€iX

h? M? •K •K H½M? - F?“M ; B¼M; +O M K iY ç-m HoM? p M; H M- i`”M ç-v •K i`-K

@ h`i +^ K¼B M; Q`B M?È F„- KK+ çQ+? ?”M; ç-m +O +?9M; i H` ç€M? +? i i`i +^ p
içB h?“M? h•M o - p T?¬M +QÊT çQç i #^Q p”i- çÊB b m F?B +¬M; ?½K h?“M? h•M
+?Q X

@ æ½`äX

JQ`B K'v i M pã ; B^ F?Q iS+ ç€M; bÊ [m€i HçM? M|BX

a m K°i F?„+ - i`QM; ç K ç2M- KQ`B pçM i?B i F} -K -K T?€i ç°M; - iB M; p| M; U
?| i?“M? K°i +` MQÊ+ Hk K”m ç2M i`”Q iÊB +?¶ h?“M? h•M o X

a•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? - i`QM; i?ç+? ç°M; i`QM; bÆM +®+ - ? B K„i G•K
+?•M iB M ?”M? +?[i?QÆM; X

hWM; +?9i /QÊ+ HU+ i?2Q F?®M; +? +O ?„M F?¬M; M; WM; HQm +?mv M i`QM; +
H` FBM? Kç+? i`M T?€- tQÆM; +®i pĐ pKM- ? v H` M°B içM; pĐ i M ç m ç M; /MM;
+Æ ?² +| i? i?“v çQÊ+ +?“K`½B F?ûT HçBX

J°i ç K i?lB ; B M- i?Q€M; +€B ç½ [m X

h` M #-m i`lB- K°i iB €M? K†i i`lB iQÆB ç T +?B m tm®M; - ; B| K€i`K €T i?€M; M
ç M +?Q ççB ç` K°i iB bBM? +Æ /ç i /”Q- K°i Qi +?BK +?| + ç”m i` M +”M? HQm`Q

h`QM; i?ç+? ç°M; - G•K hB m pšM F?Q M? +?•M K”M; ²B- b„+ K†i p®M i€B M?Êi ; B
?ÆM`i M?B m- i?QÆM; i? i` M M; Q`B +kM; i®i ?ÆM M?B m- i?•M i? K†+ /M +?
iQ”M i?“M? - M?QM; +kM; ç½ i®i H M i?“i i?“i #€i #€i- bS+ +?B M ç`m Qi M?“i F?¬

"`i¼M;i?QÆM;M?Q i? -K°iç Kç½F?¬B T?K+ #ªv i?`M? bS+ +?B M ç'm- M m M
F?B M i'i+ª pã ;Bª h?`M? h•M o ç m i?'i FBM?X

oä ;Bª #bM? i?QÌM; #`i?QÆM; M†M; M?Q i? -Q i M?'i+kM; T?ªB M^K i` M ;BQÌM
+| i? F?¬B T?K+- M m M?Q F?¬M; +| i?m®+ +?[i?QÆM; i®i i?b /M im /QÐM; ?
`i #bM? i?QÌM;- +| i? /MM; K°iç K M;„M M;OM- K'v + M? ;BÌ ç½i``H`M? i?QÆM
iQ`M H`M?ì p`Q +Æ i? +QÌM; i`€M; +O G•K hB m +MM; pÈB +¬M; ?B m +O HB i

@ *¬M; ?B m *?mv M aBM? æ M L;k T?~K M`v i?"i ç9M; H` HÊB ?¢B- F?| i`€+? K°
p¢M HQÊM;X

h`QM; M°B i•K G•K hB m •K i?¬K +ªK F?€B- ç²M; i?ÌB K°i H¬M H¢B K°i H¬M p`M +
*¬M; i`QM; +Æ i? - #´bmM; H¢B M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? KbM?X

L; v F?B G•K hB m +ªK ;B€+ M;mv M HU+ #´bmM; F?€ M?B m `²B- ç M; +?m`M #`

L;mv M h`b M?Q iBM? p•M Î pMM; ç M çB M G•K hB m ç°i M?B M +?'M ç°M; K¢M?
HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; i`QM; +Æ i? ç°i M?B M F?¬M; iU+?O çQÊ+ ;B i®+
FBM? K¢+? G•K hB mX

oM pM pM

æ¢B HQÊM; h?B M æ` M;mv M F?Q ;B[ h?B M æ` M;QM; iK- i¢Q i?`M? K°i pÁM
hB m Î b•m i`QM; ?mv i ç°M;- ç¢B HQÊM; h?B M æ` M;mv M F?Q ;BÌ F?„+ M`v M
/kM; K½M? i`M p`Q i`QM; +Æ i? G•K hB mX

@ æ•v H`X X X

h` M K†i G•K hB m H°` +m²M; ?d- #'i [m€ M; v b m ç| - iBM? i?¬M +O ?„M H¢B ç
i?¬M ?Q`M iQ`M i`T i`mM; p`Q çB M +m²M; ?'T i?m h?B M æ` M;mv M F?QX

_®M; `®M;

.`i`¢M; b•m i`QM; bÆM ç°M; H`T iS+ HB M ?'T /šM bU +?9 w +O ç€K v m i?9 ç M
i?ÌB- ç¢B HQÊM; v m i?9 M? Q M? Q çSM; M;QÌB H M M?bM p T?Q b•m i`QM; bÆ
iB M; ;¬K `9 çBM? i B M?S+ | +X

""i [m€ #ÎB pb mv M;?B K +O T?•M i?•M hQªM æ` :B€T M M M?[M; v m i?9 M`v +
p`Q K°i #QÊ+X

h`QM; bÆM ç°M;- G•K hB m çB M +m²M; ?'T i?m H'v ç¢B HQÊM; M;mv M F?Q iW
M`v +?mv M ?| i?`M? M;mv M HU+- +m®B +MM; ?°B iK ç M i`QM; L;mv M h`b Î pM
#B i ç½ [m # Q H•m- ç°i M?B M

L;mv M h`b ?'T i?m ç¢B HQÊM; M;mv M HU+ #¶M; M?B M K¢M? K) #`M? i`QÊM; i
T?'i M?Q iBM? p•M FB +`M; i? K i?•K i?9v- tQ v i`ÁM H'v- ;B®M; M?Q F€ +ªM? i`
M?Q K°i H¶ ç2M F?¬M; +?WM; KU+- ?¢Q KB m- # Q H - i?¬M #QX

8RjX *?QÆM; 8Rj, h'M *'T >| S?`K \*ªM? h`mM; E€

*?QÆM; 8Rj, h'M +'T >| S?`K +ªM? i`mM; F€X

smv tmvX

:BÌ F?„+ M`v- p¬Hm`M H` ç°iBM? F?B i M;mv M HU+ ? v H` +QÌM; ç° M;mv M HU+
M;QÌB i,M; i`QÎM;- F?B M iQ`M i?•M G•K hB m ç m i`M ç¬v M,M; HQÊM;X

hQ`M #° [m€ i`bM? M|B ;b /`B- Fb i?U+ [m€ i`bM? +?mv M ?| +?d i`QM; +?ÈT K„i
+| #B M ?| ç°i M?B M i,M; K¢M? bQ pÈB i`QÊ+ FB X

@ h ç°i T?€ >| S?`K +^M? i`mM; F€ `²BX
. `iQÊM; i`QM; i?B M ç` #B M K'i- KÎ? B K„i` - i` M K†i G•K hB m H°` KWM; `Ð
S?^B #B i`^M;- ?„M ç°i T?€ >| S?`K +^M? bÆ F€ çdM? T?QM; +kM; +?d K'v i?€M;
hB m- KbM? Km®M iW >| S?`K +^M? bÆ F€ çdM? T?QM; ç°i T?€ ç M >| S?`K +^M
T?^B ? Q T?Q K'v i?€M;- F?¬M; M; ?o iÊB #ÎB pb M?[M; M; `v M`v iQ`M HU+ +?çv
ç'm bBM? iY pÊB >„+ •K J oB M- +^K M; ° ç®B pÊB bBM? iY F?B M i?ÎB ;B M ç°i
F€ +O ?„M çQÊ+ `9i M; „M `i M?B m- ?B M ;BÌ b m F?B i?QÆM; i? i` HB m i®i
i?`M? b¬M;- iU M?B M ç°i T?€X

@ Zm^ M?B M pšM H` bBM? iY H`+? H½K` M Hmv M KÊB +| i? F?B M K°i pã ;B^ T
æSM; M; QÌB H M- +^K i?K çQÊ+ M; mv M HU+ ?MM; ?"m i`QM; +Æ i? - T?`i i v HU+
M°B i•K G•K hB m M?`M F?¬M; çQÊ+ +^K F?€BX

L m M?Q F?¬M; +| i?9 i`B m H-M M`v- +| H) ?„M i?"i bU +ÁM +¬M K'v i?€M;- i?ÎB
KÊB +| i? ç°i T?€X

@ .MM; i?U+ HU+ +O i ?B M ;BÌ- +QB M?Q F?¬M; +| T?•M i?•M hQ^M æ` :B€T ?
ç€M? M; M; i v pÊB >„+ •K J oB M FB \ L|B F?¬M; +?WM;- +ÁM +| i? +?B K+S i
>| S?`K +^M? bÆ F€ çdM? T?QM; p` >| S?`K +^M? i`mM; F€ imv `^M; +?d i?m Fû
+? M? H +? ;B[+^ ? B HçB `i HÊM- ?B M ;BÌ pW ç°i T?€- i?U+ HU+ G•K hB m Q
@ Í ç•v K†+ /M F?¬M; +| M; mv ?B K ;b- M?QM; i F?¬M; i? ÎH•m- +? K p` h K Km
iS+ i pšM Hç+- M?`i ç`M? b) p¬ +MM; i?QÆM; i•K- i pšM M M bÊK i`Î p i?b i®i ?
*?Q /M G•K hB m ;BÌ T?9i M`v `i Km®M FB K M; ?B K i?U+ HU+ +O KbM? b m F?
M; QÌB M?`ç M; HQ H„M; içB h?`M? h•M o - ?„M pšM #Ä [m [mv i ç`M? M`vX
_ -K` -K
.QÊB bU F?®M; +? +O G•K hB m- T?•M i?•M hQ^M æ` :B€T #„i ç-m iB TiK+ F?Q
F?B QÊ+ +?WM; çQÊ+ i`, K Kûi- i`QÊ+ K„i ç°i M?B M `°M; KÎ i`QM; b€M;- K°i iB €
ç°M; +?B m `¼B p`Q- i?b i`QM; H9+ #`i i`B #`i ;B€+- T?•M i?•M hQ^M æ` :B€T p`v
bÆM +®+- çB i?ŠM; iÊB # M M; Q`B bÆM +®+X
h?^M; QÌB HQÈi çB- i?•M ?bM? G•K hB m #¶M; M?B M ?B M H M ;B[K'v +•v ççB i
i?`v i, K ?ÆB- b m F?B ç°i T?€ >| S?`K +^M? i`mM; F€- i®+ ç° G•K hB m ?B M ;B
K^M; HÊMX
*?d b m MY + M? ;BÌ- G•K hB m ç½ +?çv` F?ÄB GB M o•M bÆM Kç+? ç M i` M #k
i` M K†i ç'i- #ÎB pb i?9 i`B m K'v M; `v ?¬K i`QÊ+ M M +•v +®B ç´ M; ½- K°i K^M? #
#` i?B i? v m i?9 #` ;BŠK ççT ç M +? i ?mv i M?K+ KÆ ?²- b m F?B #` K†i i`ÎB +?
p`X
@ *kM; F?¬M; #B i h?`M? h•M o H-M M`v i´M i?`i # Q M?B mX
h`QM; M°B i•K HQ H„M; ç M ibM? ?m®M; h?`M? h•M o - G•K hB m i?B i`B M i?•M
M?Q K°i ç-m F?|B t M? H Q M? M? i` M #bM? M; mv M K M? K¬M; #€i M; €i- F?Q^M
bU iQ`M HU+ +O G•K hB m +kM; +?d H` i?ÎB ;B M K°i T?9i ç²M; ?²X
æ°i M?B M- G•K hB m M?bM i?`v T?Q i`QÊ+ +| ?ÆM KQÌB +QM +?B M K½ T?•M i€
M; U M; ²B M; mv M K°i ç€K pã ;B^ i?•M K†+ ?„+ #`Q- b„+ K†i ?mM; €+- iU ?² ç M; i
ibK FB K ;b ç|X
@ L?[M; M; QÌB M`v- iU ?² F?¬M; ;B®M; pÊB pã ;B^ h?`M? h•M o \
G•K hB m M?QÊM; K`v- #^M M, M; +^K ;B€+ çQÊ+ ç°B F} #BM? M`v +| +?9i F?¬M; ;

oä ;B^a b) ``i Qi +ÐB +?B M K½- K`` h?``M? h•M o +| çQÊ+ +?B M K½ #bM? i?QÌM; +?
bo ç [m®+- M?QM; p¬ Hm``M H`` M;QÌB M``Q- T?K+ bS+ i` M M;QÌB +kM; H`` €Q ;B€
h•M o - K`` F?¬M; i? M``Q H`` HQ¢B pä #``Q K``m ç2M i?®M; M?'i M``vX

h`QM; M°B i•K M;?o ç M- G•K hB m iW i`QM; #KB +Ä ``i M? M? iB T +``M +?B ç°B
;B| i`QM; i B +kM; KÆ ?² M;?2 çQÊ+ i? M? •K K„M; KÄ iS+ ;B``M t2M HšM FBM? ?c

@ > ? - MÆB M``v +| i?B i? +O K°i ç-m hS hBM? v m i?9- K m K m- K|+ v m ç M ç
` - ?ªQ ?ªQ +'i F„X

@ æ°B i`QÎM;- i?®M; HoM? #ªQ +?9M; i Î +?¶ M``v im-M i` - F?¬M; ç pä ;Bª M``Q
+?¶ M``v pÆ pûi v m ç M p`` #ªQ p``i i` M M;QÌB v m i?9 b) F?¬M; pB + ;b +?S\

@ aÊ +€B ;b- i?®M; HoM? #¼M ?„M ç½ ?Q``M iQ``M # Q p•v H'v h?``M? h•M o - M?[
+,M #ªM F?¬M; i? i`®M- H``K b Q +| +€ H¼i HQÊB- /M b Q i?B i? v m i?9 Î ç•v [r
M?``M `¶B +ÁM F?¬M; #^M; ç``Q v m ç M- T?€i i``B K°i +?9iX

@ L|B +kM; ç9M;- ç€K ?mvM? ç iB M +¬M; h?``M? h•M o i?QªB K€B ?ÆM +?9M; i
pW pÐ- # M i`QM; #ªQ #®B ;b F?¬M; +| \ æ•m M?Q +?9M; i - +?d +| i? ç``Q ç``Q M

@ > ? - çWM; +| +€B FB m +?B K iB M M;?B +ÁM F?Q2 K)- K°i [mª v m ç M +O h
i`` ?ÆM p¢M HQÊM;- Î ç•v i?B i? M?B m M?Q p``v- /M ç``Q +ª M; v +kM; ç``Q F?¬M;
L;mv M K°i ç€K i? M? •K F?¬M; FB M; M ;b +ª p M; H M i` M #bM? M;mv M- +,M
i?®M; F?´ F?B i?9 i`B m [m çB- i`QM; ;B¼M; M|B i``M ç-v KWM; `ÐX

@ L?[M; M;QÌB M``v ç M i°i +MM; H`` M;QÌB M``Q- imv i ç®B F?¬M; T?ªB pä ;Bª h?``
L;?2 çQÊ+ M°B /mM; ç®B T?QÆM; M|B +?mv M pÈB M? m- ç²M; iY G•K hB m +Q `
` - +?``K `½B çB p T?Q ç€K M;QÌB FB X

@ L;QÌB M``Q\

@ G`` B\

@ h?``i ç9M; H`` +| +€ H¼i HQÊBX

h?•M ?bM? G•K hB m pW ?B M ` - ç®B T?QÆM; H``T iS+ ç½ T?€i ?B M iW ``i t - ?
/[iÊM H``T iS+ /WM; ? i ?``M? ç°M; H¢B- ;``Q i?ûi H Q iÈB # Q p•v G•K hB m H¢BX

@ >| ` H`` K°i i M iB m T?€ ?``B- #`` M°B M| - /¼ H½Q iY M?ªv /UM;- i?``i bU H`` tmE

@ L?'i ç`M? H`` /Q M;?B i +O h?``M? h•M o - ;B i ?„M çBX

æ€K FB b m F?B i?'v F?m¬M K†i G•K hB m- ?ÆM KQÌB i M ?€M iY H``T iS+ ?MM;
M;QÌB i`QM; ç| F?¬M; M|B ? B HÌB- ;BÆ H M i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v ç•K iÈB G•K
H|2 ` ?mM; [m M;- ç®B pÈB #¼M ?¼ K`` M|B- +?d +¬M F?¬M; T?ªB M;QÌB >„+ GQI

> B +QM M;QÆB G•K hB m i`ÊM i`WM;- ç®B K†i i`QÌM; i?QÆM; ç•K iÈB K†i F?¬M
M•M; H M- K°i #ª F T H'v ç-m i?QÆM; +O ç®B T?QÆM;X

h`QÌM; i?QÆM; #` M;|M i v G•K hB m F T H'v- K†+ +?Q ç®B T?QÆM; /MM; bS+ i?
M?Q+?X

@ >¶M ç½M- H M +?Q i X

oä ;Bª FB b„+ K†i çÄ H M- i?•M i? M;²B i` M HQM; M;QÆB ç°i M?B M çSM; M;QÌB
i`QM; i v ç•K K¢M? iÈB- Km®M ?mM; ? ,M; ç~v G•K hB m # v ` M;Q``BX

8R9X *?QÆM; 8R9, G•K hB m hS+ :B”M URV

@ sm®M; +?Q i X

> B +?•M G•K hB m T?ªM; T?’i M?Q K¼+ ` ) i` M Kti ç’i- pšM F?¬M; +?9i bSi K - #¶
+QìB- i v T?ªB ?ÆB /MM; HU+- H”TiS+ HB M M•M; pä ;Bª FB F?ÄB HQM; M;U -
Kti ç’i +€+? ç! F?¬M; t X

@ L|B- +€+ M;QÆB H” M;QìB M”Q\ a Q H¢B tm’i ?B M Î +?¶ M”v\

G•K hB m + Q ;B¼M; [m€i H¢M? M|BX

@ s9 iB m iY- K¼B M;QìB +MM; M? m ` i v- ;B i ?„MX

>ÆM KQìB i M pä ;Bª +ÁM H¢B ç m ?QªM; bÊ #B M b„+- M;QìB +-K ç-m [m€i H M
i v- /MM; bS+ #´ tm®M; G•K hB m X

J’v i M pä ;Bª F?€+ HB M M? Q M? Q `9i ` +?B M ç Q # M ?¬M; - `m´B M;U T?|M;
iÊM- i`QM; €M? K„i b€i +Æ /¢i /”QX

@ æ m +9i tm®M; +?Q i X

G•K hB m [m€i H¢M? K°i iB M; - ?ÆM KQìB i M ç¢B ?€M +?d +ªK i?’v i?’v ?Q K„i-
i`QM; i-K K„i #¼M ?„MX

@ L;QìB ç•m\ æB ç•m `²B\

J°i çQ”M ç¢B ?€M ? B Kti M?bM M? m X

@ ?

”¶M; M?B M K°i ç¢Q M;mv M HU+ T?QM; #¢Q ç€M; bÊ #¶M; M?B M +m®M; B[K¼
M;mv M K°i ç€K +ªK i?’v M;U+ ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; - F m i?ªK K°i iB M; - M? Q M?
tm®M; - i?•M i? M^K `¢Ti` M Kti ç’i- M;mv M K°i ç€K p¬ +MM; +?”i p”iX

*?d +| ;½ ç¢B ?€M ç-m HoM? b m F?B `ÆB tm®M; +ÁM +| i? KB M +QÐM; çSM; i?
bÊ ç`M? [m v M;QìB +?çv- H¢B +ªK i?’v i` M M;QìB i`-K tm®M; - H”TiS+ ? B +?•M

G•K hB m K°i i v çti i` M ç-m ?„M- i? M? •K H¢M? M?Q #,M; - ;B®M; M?Q p¢M MB

@ L|B- +€+ M;QÆB ç M i°i +MM; H” B\ Í +?¶ M”v H”K ;b\

h M ç¢B ?€M FB bÊ ç M pÐ K”i- p¬ w i?S+ M|B,

@ æ¢B M?•M i? K¢M; - i? K¢M; ?- iB m M?•M +?QM? H” i?”M? pB M >„+ GQM;
+?9M; i p” +€+ æ¢B i?®M; HoM? bm’i HoM? KQìB p¢M i?B i F} p•v [mûi h?”M? h•M
ç•v im-M i` - F?¬M; °i ;½ pä ;Bª h?”M? h•M o M”Q +?çv çB- i? K¢M; - i? K¢M; ?

@ *€B ;b\

G•K hB m +?d +ªK i?’v K°i +´ ?”M F?Q iW HÁM; #”M +?•M # v H M- i?•M i? F?¬M;

>„+ GQM; i`¢B p”v K” T?€B ` KQìB p¢M i?B i F} ç€M? h?”M? h•M o - G•K hB m #B
i?9i`B m +Ð i`mM; - HU+ HQÊM; # M i`QM; h?”M? h•M o +?Q çO ? B # i?”M? i`Q
;Bª #ªM i?•M #` i`¼M; i?QÆM; - +,M #ªM F?¬M; +| HU+ i€B +?B M- M m M?Q >„+ G
/MM; HU+ HQÊM; h?”M? h•M o ?B M ;Bì- +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; +?B M i?„M;

@ æ€M; +? iX

G•K hB m +?d +ªK i?’v b m HQM; T?€i H¢M?- i`QM; M°B i•K K°i +´ T?šM M° M´B H

@ h`QM; >„+ GQM; i`¢B +€+ M;QÆB ç M +MM; +| # Q M?B m + Q i?O\

æ¢B ?€M FB +?¬M +?ì K°i +?9i- H”TiS+ +ªK i?’v K°i +´ M;mv M HU+ /kM; K½M?
iS+ i`mv M ç M K°i +´ ç m çÊM- ç m M?S+ ”T ç M F?B M F?m¬M Kti ?„M ptM p Q-

@ >„+ GQM; i`¢B +?9M; i + Q i?O >| S?“K +ªM? bÆ F€ K'v i`,K i M- + Q i?O >|
KQ`B K'v i M- F +ª ?ÆM KQ`B i?®M; HoM? >| S?“K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM;-
;Bª ç¢B [m•MX

@ h`¢B +?O +€+ M;QÆB i?U+ HU+ i? M“Q\

@ h +?d #B i i`¢B +?O +?9M; i +?QM? H“ + Q i?O >| S?“K +ªM? ?”m F€- +K i? iB
H„K ?X X X

h`QM; M°B i•K G•K hB m +“M; M;“v +“M; H¢M? - >„+ GQM; i`¢B p“v K“ +| çQÊ+ HU
F?| i`€+? H“ ?¼ i`QM; HÁM; h` M; .`+? i?“M? +?O #¼M ?„M- ?ÆM M[H¢B /€K i?
o - ?B M; B`h?“M? h•M o pä ;Bª i`M i?`i i?ªK i`¼M;- G•K hB m ç½ i“M K„i i?`v h`
#` i`¼M; i?QÆM;- Î T?QÆM; /B M + Q i?O h?“M? h•M o ;B`T?9i M“v ?Q“M iQ“M F

@ >B M; B`h?“M? h•M o i? M“Q `²B\ L`B- K m M`B +?Q i X

@ G9+ +?9M; i `B çB i`¢B +?O p“ i?®M; HoM? #¼M ?„M ç M; ç€M? +Y i?“M? #„+
+¬M; T?€ çQÊ+ `²B- ?B M; B`i +kM; F?¬M; #B i iB M? ?m®M; M?Q i? M“QX

@ L m M?Q +¬M; T?€- >„+ GQM; i`¢B +€+ M;QÆB +?m~M #` H“K ;b pÈB pä ;Bª h?“

@ h`¢B +?O M`B- K°i F?B +¬M; T?€- i`i +ª pä ;Bª h?“M? h•M o iQ“M #° ;B i b¢+?-

@ hQ“M #° ;B i b¢+?- K°i i M +kM; F?¬M; ç H¢B\ >„+ ?„+ ?„+ - ? ? X

G•K hB m ç°i M?B M +Q`B ? ?ª- i`QM; i? M? •K i`“M ç-v b€i +Æ p“ #B T?šM M²M;

æ¢B ?€M M“v i`QM; HÁM; #B i `ä F?¬M; ´M- H¢M? `mM +¬m tBM i? i?S M`B,

@ æ¢B M?•M i? K¢M;- ç¢B M?•M i? K¢M;- i¢B ?¢p b m +kM; F?¬M; /€K M[- p b
M;Q`BX

@ >ªQ ?ªQ H“K M;Q`B\

G•K hB m +„M `M; H M iB M;- i v T?ªB /MM; HU+X

_,M; `„+

æ¬m ç¢B ?€M M“v iS+ HB M #` G•K hB m p†M tm®M;X

@ æ°B i`QÎM; +? i`²BX

@ h`®M çB- +?¢v K m ?X

>ÆM KQ`B ç¢B ?€M M;½ i` M K†i ç'i +?mM; [m M? ?QªM; bÊ ;B½v /K çSM; H M- ç
L?QM; +ÁM +?Q +?| #¼M ?„M çB çQÊ+ ? B #QÈ+- i`QM; ?Q F?¬M; ç°i M?B M ?B
H €+ HB i- ?ÆM KQ`B i M ç¢B ?€M ç²M; i?`B #` +?ûK i?“M? ? B MY- K€m iQÆB
M?“Q i` M ç'i- F m ` M p“ ;B½v /K X

h`QM; €M? K„i +O #¼M ?„M- i?•M ?bM? G•K hB m + Q + Q M?ªv H M- +S M?Q p“v
>•m ;B[F?¬M; i`mM;- ?| i?“M? K°i +ÆM ;B`H Q p T?Q h?“M? h•M o M? M? M?

æ m çÈM F`+? HB i H M i`“M ç M iQ“M i?•M- M?[M; ç¢B ?€M M“v M;mv M K°i ç€K
i`B i ç #` ?„+ €K i?¬M T? X

h`QM; #¬m i`B t M? i?ŠK- K'v ç| K•v i`„M; b€M; iÄ T?B m ç½M; H'v- p¬ +MM; K`ª
iÈB- F?B M M;Q`B iW b•m i`QM; HÁM; +ªK i?`v iQÎM; ?Á - #bM? ioM?X

h` M #bM? M;mv M K“m ç2M K M? K¬M; #€i M;€i- G•K hB m iQ“M HU+ i?B i`B M i?

>„M ;B`T?9i M“v M°B i•K ?Q“M iQ“M i`€B M;QÊ+ pÈB i?`B iB i- T?šM M°p“ HQ H„M
H'v M°B i•K ?„MX

hW `i t - +Y i?“M? #„+ i M ?Q M; +O h?“M? h•M o H° ` i`QM; K„i G•K hB m- ç¢B
i`QM; i?9i`B m ç¢B +?B M H9+ i`QÊ+ +ÁM +?Q #` i? M? Hw- i`QM; F?¬M; F?Q iª

M;QÌB +ªK i?'v #m²M M¬M- M?QM; F?B M i`€B iBK G•K hB m #,M; ;B€ H¢B H` #
iQ`M F?¬M; +| B [m H¢B- +| +?,M; +?d H` ¢¢B HQÊM; H m pªB `€+? M€i- +MM; pÈ
?² KÈB +? i F?¬M; H•mX

L;`v ?¬K [m F?B `ìB F?ÄB ¢•v- G•K hB m i?'v `ä`¬M; /QÈB +¬M; FQ+? +O i?9 i`
h•M o imv `^M; `€+? M€i- M?QM; +ÁM +?Q i`B i ¢ #` T?€ ?Ov- pä ;Bª h?¬M? h•M
M?K+ +O KbM? +S i? M; ,M +ªM i?9 i`B m +Ð i`mM; p¬ +MM; ¢€M; bÊ FB # M M; ;

L?QM; ?¬K M v- +Y b„i +U+ HÈM + Q iÈB ?ÆM KQìB i`QÊM; - ¢®B pÈB M; QìB #b
?MM; po- M; v +ª i?9 i`B m +kM; F?¬M; i? +¬M; T?€ FB H¢B M?Q #` i?S ;b ¢| ?m
#„+ +U+ HÈM +Ð imM; ` - p†M p Q ? B # M- ¢½ #` ?Ov ?Q¢B i`B i ¢ - ¢ H¢B K°i +
i?ŠM; p`Q i?¬M?X

h`QM; HÁM; G•K hB m M|M; M?Q HY ¢®i- M?QM; K°i F?„+ F?B M?bM i?'v +Y i?
iS+ M?Q `Èi p`Q ?¬K #,M;X

8R8X *?QÆM; 8R8, G•K hB m hS+ :B”M UkV

>„M +„M `„M; K°i +€B- M;mv M HU+ p”M +?mv M i`QM; +Æ i? +¬M; M? M?- /QÈB
¢°- i?•M ?bM? F?¬M; +| #`i F€ /WM; H¢B- i`U+ iB T ;B®M; M?Q ?²M; M?¢M t¬M; p

Í# M i`QM; h?¬M? h•M o - `i M?B m /•M +?9M; p`Q ?¬K [m ¢½ +?mv M /B- i`®M; i
M; QìB- M?QM; i` M [mªM; i`QìM; +Y i?¬M? #„+ +MM; pÈB #®M T?Q +?mM; [m M
KÈB K'i K¢M; - i`QM; ¢| +| #BM? bo „M K†+ €Q ;B€T iB m +?m¬M +O #BM? bo h?¬M
i? HU+ HÈM i`QM; h?¬M? h•M o - +¬M; +| i? K p¬ b® +¶ i?•M i? pä ;Bª >„+ GQM;

L;mv M H B h?¬M? h•M o +„M #ªM F?¬M; #` i?9 i`B m +¬M; T?€- ;Bì T?9i M`v H¢B
iMv w +| i? i?'v ¢QÊ+ K°i KªM; HÈM ?mv i pK- KMB K€m iQÆB M²M; ¢”K T?B m i€

@ L?[M; M; QìB +ÁM H¢B ¢•m `²BX

G•K hB m +ªK i?'v HQ H„M; H¶ i B ?ÆB ¢°M; K°i +?9i- ¢°i M?B M M; ?2 ¢QÊ+ t t K
i? M? •K #¢Q ¢°M; - +¬M; ¬M¬M +| iB M; M´K¢M? p M; H MX

h?•M ?bM? G•K hB m ¢°i M?B M M?ªv H M- H”T HÁ2 K`v +€B ¢½ ¢B ¢ M i` M K°i i
+”M- M?QM; +?¶ #¢Q ¢°M; i`mv M ¢ M H` î i`QM; h?¬M? h•M o - +?¶ ¢| ¢¢B HQÊM
b M b€i M?Q `WM; - M; ,M i`î€M? K„i G•K hB m F?B M ?„M +„M #ªM F?¬M; i?'v `ä i

@ G MX

J°i iB M; ;-K H M- i?•M ?bM? G•K hB m #¶M; M?B M +i+ Q- i` M ¢dM? iÁ FB M
M`v- G•K hB m H¢B H-M M[ # v p9i ¢B ?ÆM i`,K Kûi- i?•M î i` M #-m i`ìB + Q +
i`¬M; i?'v î T?O i?¬M? +?O h?¬M? h•M o î t t - K°i +´ i?B i F} ?²M; HQm # Q T?C
+MM; pÈB i'i +ª FB M i`9+ #®M T?Q - M?B m ¢°B pä ;Bª î i` M [mªM; i`QìM; # Q
i`B M F? B +?ûK ;B i p` ?mv i +?B M ¢B M +m²M;X

@ *ÁM +?Q i`B i ¢ `ÆB p`Q i v ;B†+X

o®M i`QM; M°B i•K G•K hB m M?Q `ÆB p`Q ?¬K #,M; H¢B ¢°i M?B M M´B H M K°i
?bM? ¢ M; î ;B[F?¬M; i`mM; ¢°i M?B M Kî ` K°i ¢¬B +€M? M;mv M HU+ p¬ ?bM
+?mv M- T?9i +?®+ H Q iÈB T?Q T?O i?¬M? +?OX

h`mM; i•K h?¬M? h•M o - T?O i?¬M? +?OX

JQìB p¢M i?B i F} +O >„+ GQM; i`¢B `”K `¢T +?^M; +?`i p•v [m M? H`v i'i +ª FB M
M î i`QM; K°i ¢€K ? K M?Ä i`B M F? B +?ûK ;B i i?ªK i?B iX

J` i` M [m^aM; i`Q`iM; T?Q i`QÊ+ T?O i?`M? +?O- bQM; T?QÆM; +| K'v p¢M pä ;B
+?ûK ;B i çšK K€m pÊB M? mX

@ > ? ? - h` M; .`+?- M; QÆB i?`i ç9M; H` M; m tm~M ?- M m M?Q ÎM; Q`B i?`M?
+ÁM bS+ +?B M ç'm +O h?`M? h•M o H¢B- iQ`M HU+ T?€ pÁM; p•v- +| H) i`QM; -
b|i K°i #° T?`M- M?QM; M; QÆB ? i H-M M`v iÊB H-M F?€+ F?¬M; M M K M; i?2Q
i?`M? +?O- M?[M; pä ;B<sup>a</sup> F?¬M; +| bS+ +?B M ç'm M`v +, M #^aM +?QM? H` T? p`i-
ç'm- M; QÊ+ H¢B +ÁM +| i? HB M HKv ?`M? ç°M; +O +€+ M; QÆB- ?B M ;Bì +€+ M
+€+ M; QÆB +ÁM +| i? i`®M MÆB M`Q M[X

h` M [m<sup>a</sup>M; i`Q`iM; - i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B K†+ €Q +?Q`M; + Q ;B¼M; +QìB HÈM-
çB- `ä`M; i`mv M p`Q # M i B K¶B M; QìBX

@ > ? ? - ;B i- ;B i b¢+? M?[M; pä ;B^a T?^aM F?€M; M`v- +?d +¬M ;B i +? i #¼M ?„
h?`M? h•M o b) H` +O >„+ GQM; i`¢B +?9M; i X

@ J¼B M; QìB i?Ä i?Q+? ;B i çB- +?d +¬M H'v çQÊ+ i`B M; mv M h?`M? h•M o - K'
i`Î i?`M? +Q`iM; ;B<sup>a</sup>- ç M /QÊ+- #Q i`+? +€B ;b +¬M +| ç m +|X

@ >„+ ?„+ ?„+ - +ÁM +| M?[M; /•M +?9M; `ìB F?ÄB h?`M? h•M o FB - ç M H9+ ç|
+`M; M?B m- b® HQÊM; M[ M?•M +| i? +?¼M +kM; +`M; M?B m- ç M H9+ ç| K¶B
M?•MX

@ > ? ? X

h` M [m<sup>a</sup>M; i`Q`iM; - i`QM; +€+ ? K M?Ä- F?„T MÆB ç m i`mv M` iB M; +QìB iQ +
GQM; i`¢B- M; mv M K°i ç€K /B M KK+ /[iÊM- çB M +m²M; ;B i +?|+X

*?QM? ;B[[m^aM; i`Q`iM; h?`M? h•M o - KQìB K'v i M +Q`iM; ;B^a >| S?`K +<sup>a</sup>M? i`m
i`¢B ç M; i`M +¬M; K¢M? T?O i?`M? +?O- ç€K pä ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? i`mM; F€ +| bS
oo h?¬M +?d #B i; B M M M +?®M; +UX

@ > ? - E h? - h`Y oo h?¬M- L; ¬ "bM? - h?Q+? h`B i- ç€K +€+ M; QÆB +ÁM Km®M
+| h` M; .`+?- M; QÆB M; ?o ç€K +€+ M; QÆB +| i? M; ,M +^aM bU iB M +¬M; +O >
M; Q M M; Q½M M?`M i?m çB- i +| i? + K çQ M HQm +?Q +€+ M; QÆB K°i +€B iQ
+€+ M; QÆB ?`B +®i F?¬M; +ÁMX

L?bM [m #¼M M; QìB h`Y oo h?¬M ç M; +?®M; +U i` M [m^aM; i`Q`iM; - i`¢B +?O >„
HÈM K°i iB M; /[iÊM- i?•M ?bM? M?Q`²M; t¬M; p`Q i`QM; +?B M i`Q`iM; X

_ -K` -K` -KX

hB M; Q M? KBM? çBM? i B M?S+ |+ #„i ç-m p M; p¼M; - M; mv M HU+ F?OM; #®
+m®M ç` - pä ;B<sup>a</sup> bQM; T?QÆM; +?mM; [m M? H`T iS+ iY i?QÆM; K°i K^aM? - K` ç
oo h?¬M i?b KB M; T?mM K€m iQÆB # v` M; Q`BX

*?QM? M?Q HìB i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B- #¼M ?„M ç½ F?¬M; +ÁM h` M; .`+? i?
H` ç®B i?O +O +Q`iM; ;B^a >„+ GQM; i`¢B- M?[M; i?S F?€+ F?¬M; M|B- +?d K°i K
+kM; F?¬M; T?^aB H` #¼M ?„M +| i? M; ,M +<sup>a</sup>M çQÊ+ `²B- +?Q /M E h? i?•M H` >
çdM? T?QM; ?ÆM M[+ÁM H` h K T?`K çdM? T?QM; Gmv M .QÊ+ aQ- Î i`QÊ+ K†i i
F?¬M; ç`+? H¢B K'v +?B mX

*?B M i` M? ;B[ M?•M HQ¢B p` +?B M i` M? pÊB i?9 i`B m +U+ F€ iQÆM; iU- i?Q
+Q`iM; ;B<sup>a</sup> çdM? iB K- T?QÆM; M`Q +| +`M; M?B m +?B M HU+ çdM? iB K ?ÆM i?b
HÊB `i HÈMX

h'i +^a bQ ç'm i?m-M i9v +?QM? H` i?U+ HU+- F?¬M; +| #'i F€ KQm HÊB M`Q ç€M;

@ æ€M; ;B`M- ç€M; +? iX

æ€K pä ;B^a pšM +ÁM i?O p[M; +O h?`M? h•M o M; mv M K°i ç€K i` M K†i i`M ç-
K„i H° p imv i p¼M; X

h?9 i`B m +Đ i`mM; i"TFQ+? ? B M; "v HB M iB T- F?B M bS+ HU+ +O #¼M ?„M c
M; Ì ``^M; - i?9 i`B m pW KÈB +?'K /Si- ç°B M; k i?B i F} F?'M; H² +O >„+ GQM; i`
KÈB F?¬B T?K+ K°i +?9 i i? HU+ +?d +| i? p°B p`M; ` i`"M- iB M ?"M? +?®M; +U
L m M?Q F?¬M; T?ªB iQM MB K #ªQ p ;B pB M +? Q +?®M; #¼M ?„M- M m M?Q
M?`ªM? ?QÎM; iÈB #¼M ?„M- +?d bÊ #¼M ?„M ç½ bÊK #m¬M; i? `²B- M?QM; /M
+kM; ç½ ç M +U+ ?¢M- `®i +m°+ F?¬M; +€+? M`Q iB T iK+ FB M i`b çQÊ+ M[- iM
L m +| ?B p¼M; - #¼M ?„M +ÁM +| i? i€B +?B M- M?QM; ?B M ;BÌ #¼M ?„M i?'v ç
@ *?ŠM; H) h?"M? h•M o i?"i bU TªB #` /B i b Q\
@ L; v +ª i?9 i`B m +Đ i`mM; +kM; F?¬M; i? ?Ov /B i h?"M? h•M o +?9M; i - ? i H
#` >„+ GQM; i`¢B #S+ ç M HQ¢B iB M? i`¢M; M`v- ¬M; i`ÌB- M; QÆB i?"i bU H` i?"i
@ ob +€B ;b- pb +€B ;b\
"¼M M; QÌB E h? +€+ +?O- h`Y oo h?¬M i`M; [mªM M; mv M K°i ç€K MQÊ+ K„i i m¬M
` K€m iQÆB- #¼M ?„M ç½ i`¼M; i?QÆM; F?¬M; +ÁM HU+ i€B +?B M M[`²B- F?¬M

8ReX *?QÆM; 8Re, G•K hB m S?€i lv URV

@ h¢T +?OM; >„+ GQM; i`¢B- i HB m K¢M; pÈB +€+ M; QÆB- +?Q /M +? i- i +kM;
+? iX

"¼M M; QÌB h`Y oo h?¬M i`M; [mªM M; mv M K°i ç€K ? B K„i i`ÊM i`ÁM- M?Q M´B
;BÌ T?9 i M`v ç½ F?¬M; TªB H` M; ?o H`K b Q M; ;M +ªM ç`+? M?•M M[- K` H`K b
T?QÆM; X

@ *?9M; i HB m K¢M; X

@ æ²M; [mv pm i"MX

@ ?X

oä ;Bª h?"M? h•M o +ÁM H¢B ;BÌ T?9 i M`v +kM; `®M; iQ M?Q M´B çB M- +kM; Km
M; QÌB- M; v +ª G•K L?m +kM; ? B K„i çÄ #WM; - +„M +?†i ` ,M; - ;„i ; Q M?bM +?^K
i`QÊ+ K†i- M? /kM; iB M H MX

@ æ€K i¢T i`OM; >„+ GQM; i`¢B- M?"M H`v +€B +? i +?Q i X

L?QM; K`- p`Q i?ÌB F?„+ M`v- i`QM; i B +O #¼M ?„M ç°i M?B M M; ?2 çQÊ+ K°i iB
i?B M ç°M; ç` - M?Q i`ÌB HQM; ç'i HÐ- i? M? •K M M- ;B®M; M?Q H¬B çbM? i`mv
a'K bûi ;B[i`ÌB [m M; X

h`ÌB i?€M; M, K- €M? M„M; iQÆB b€M; - +?BK ?| i?Q MÎ- T?Q +?•M i`ÌB t M? i?ŠK
M?Q ?"B iY iBM? M; ?`+? çm´B i?2Q M? m- pmB çM -K o- p¬ Qm p¬ HU- M; •v i?Æ

" M i`QM; h?"M? h•M o - K°i +´ ?"Q F?Q i?ªK i?B i T?|M; H M i`ÌB- i?B i F} +O >
+¬M; FQ+?- iB M ?"M? ç² b€i i`„M; i`ÊMX

æ®B K†i pÈB F i +K+ ?ŠM TªB +? i- i`QM; K„i i`i +ª pä ;Bª h?"M? h•M o ç m iQ€
i?"K +?Q pä ;Bª +ÁM i`QM; i?"M? +?O T?O- ç¢B HQÊM; pä ;Bª i`¼M; i?QÆM; +kM
ç€K #¼M ?„M #B m H° /[iÊM- ?mM; ?½M F?¬M; bÊ +? i- HB m HoM? Mªv p`Q i`Q

E?¬M; [mªM HU+ +?B M ç'm +O #¼M ?„M KQÌB F?¬M; +ÁM K°i- M?QM; i`i +ª K¼B
i?"M? +?O #` +¬M; T?€ i?b #¼M ?„M F?¬M; B +| i? b®M; b|i çQÊ+ - ç½ M?Q p`v- i
+ÁM F?¬M; #^M; çB ` +MM; M? m +?B M ç'm

*?•M ç½ çSi- i v +ÁM +| i? ç€M?- i v ç½ çSi- +?•M +ÁM +| i? ç€- +QB M?Q H" i v
i? bY /KM; ?"K` ,M; +„M- /MM; ç-m ç"TX

h?•M H" pä ;Bª- +?Q /M +? i- #¼M ?„M +kM; Km®M +?B M ç'm ç M +? i- +? i i`QM;
M?•MX

L; v F?B i'i +ª K¼B M;QÌB #„i ç-m +?m~M #` M;? M? ç|M K°i ?²B +?B M ç'm +m®
i?ûi pç+? T?€ T?Q +?•M i`ÌB M?Q M?Q H¬B çbM? ç°i M?B M p M; p¼M; # M i B #
.QÈB iB M; ;"Q i?ûi M"v- iU ?² iQ" M #° h?B M æ` ç m #B M b„+ - +? 'M ç°M; F?B
p M; H M iB M; ¬M; ¬M; - i`QM; ç|~M +?S b€i w F?B M M;QÌB bÊ ?½B- T?ªM; T? 'i F
i`ÌB i?€M; M,K M?Q #,M; ?"M- €M? K†i i`ÌB iQÆB ç T FB +?B m b€M; i` M i?•M K
K M; ç M MY iB ¬M ?Q - +| +?,M; +?d H" HçM? H Q i? 'm tQÆM;X

@ æ•v H"X X X

:BÌ F?„+ M"v- €M? K„i i' i +ª K¼B M;QÌB ç m i? v ç´B- FBM? ?½B M;~M; ç-m M?bM
_ 'i t - K°i ççQ M?•MªM? tm' i ?B M i`QM; i-K K„i K¼B M;QÌB X

>„M iW ;B[F?¬M; i`mM; +?çv M?Q # v ç M- FûQ H'v i•K i?¬M K¼B M;QÌB i`QM; iQ
i?B M i?¬M- H€B ?"Q [m M; - K M; i?2Q F?Q i? #"M? i`QÈM; K½M? HB i +m²M +m
•M? K†i i`ÌB +?B m b€M; i` M M;QÌB ?„M- M?m°K p`M; H'v i?•M i? - ?„M F?®M; +
p¬ ?bM? Î b m HQM; - iW T?Q +?•M i`ÌB + Q + Q # v HQÈM ç M- ;B®M; M?Q K°i i
i`ÌB K M? K¬M;X

@ G" G•K hB mX

@ G•K hB m ?„M +ÁM +?Q +| +? i\

@ G" G•K hB m- G•K hB m ç½ ç M- G•K hB m ç½ ç MX

@ *?9M; i çQÊ+ +Sm `²BX

J°i Qi pä ;Bª i?` HU+ +QÌM; ççB M; v F?B ççQ M?•MªM? M"v iB T + "M H" T iS+ H
hB m- M;mv M K°i ç€K i`QM; KB M; T?€i` iB M; ?Á ?ûi +m²M; ?dX

"¼M ?„M bÎ /o F?¬M; +€+? M"Q +?®M; +U iB M +¬M; +O i?B i F} >„+ GQM; i`çB- +
>„+ GQM; i`çB M?B m ?ÆM- i?U+ HU+ KçM? # Q M?B m- K" H" Î K†i +?B M HU+
iQ" M +?B K +S i?QÈM; T?QM;X

*?d`B M; +QÌM; ;Bª >| S? "K +ªM? ?"m F€ M?Q i`çB +?O >„+ GQM; i`çB ç½ iQÆM
+QÌM; ççB `²B- i`QM; +?B M i`QÌM; i? M?Q +? i`2- F?¬M; M;QÌB +| i? M;„M- M
ç M- # M T?Q h? "M? h•M o HçB H¬M M[+| çQÊ+ ?B p¼M;X

L; "v ?¬K [m i`QM; +?B M ç'm pÈB HK+ iBM? >„+ •K J oB M- F?B M i' i +ª pä ;Bª h
i?U+ HU+ G•K hB m ç€M; bÊ +Ð M"Q- imv `^M; Î K†i im´B i€+ ?„M pšM +?d H" K°i i
HU+ - bQ pÈB h` M; .` +? i? "M? +?O +O h? "M? h•M o - G•K hB m +ÁM +| T?~M M?d

G•K hB m ç M- i`QM; HÁM; pä ;Bª h? "M? h•M o p®M imv i p¼M; H" T iS+ M?Q ç½
M[/•M; H M ?B p¼M; b®M; b|iX

" M T?Q >„+ GQM; i`çB- i' i +ª pä ;Bª ç m M;•v /çB- bU tm' i ?B M +O G•K hB m ç
`mM; ç°M; i?"i b•m- iW T?Q +?•M i`ÌB t t¬B # v p9i ç M- ç° + Q FB - i®+ ç° FB -
çQÊ+ i?U+ HU+ G•K hB m ç M +MM; ççi ç M i`bM? ç° M"QX

G,M; F?¬M; T?B ?"M?- ç•v +?QM? M,M; HU+ K" +?d +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM?
çQÊ+ - M?•M p"i M?Q p"v ;BÆ +?•M M? ' + i v +kM; H" h?B M #,M; æ` HB i- çQçM
;b F?¬M; H"K çQÊ+ - K°i +?QÌM; pmM; çB- M; "M pçM pä ;Bª ç m T?ªB +? i çB- KQÌ
#¼M ?„M Î i`QÊ+ K†i K°i ;½ +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM? i?"i ;B®M; M?Q +QM b•m

_®B HQçM p¬ ?bM? H M i`"M i`QM; i?B i F} >„+ GQM; i`çB- i`QM; H9+ M? 'i i?ÌB- i
H° p FBM? ?½B- M;mv M K°i ç€K i•K i?¬M +| +?9i F?¬M; i" T i`mM;X

h`M; +^aM? tm'i ?B M +O G•K hB m i?"i bU [m€ KS+ /¼ M; QÌB- F?B M F?¬M; Qi
+?Q +?Q `^M; ç®B T?QÆM; tm'i ?B M K°i; ½ +QÌM; ;B^a Zmv L; mv M +^aM? - /M b Q
GQM; i`çB ç m i?'v [m G•K hB m +?B M ç'm ?¬K [m X

*?QM? i?S+ ?B m `ä i?U+ HU+ +O G•K hB m +?d +| ?ÆM KQÌB i M i?®M; HoM? >
T?QM; + Q +?T M?'i i`QM; >„+ GQM; i`çB K` i?¬BX

J°i +´ ?`Q F?Q F?¬M; ´M H M i`M i`QM; ç€K pä ;B<sup>a</sup> >„+ GQM; i`çB- `i M?B m i?B
HŠK HŠK ;B i +?| + ?B M ;B i i`QM; HÁM; ç m bÊ `mM- b•m i`QM; HÁM; M´B H M K°

*?d bÊ M; v +^aG•K hB m +kM; F?¬M; M; ì `^M; - i`M; +^aM? KbM? HÊB /KM; H, M; F?
K` b) içQ i?`M? ?"m [m^a M?Q p"v- F?B M `i M?B m pä ;B<sup>a</sup> >„+ GQM; i`çB +QB KbM
+^aM? - i`QM; M°B i•K bBM? ` bÊ ?½B F?¬M; +€+? M`Q €T +? X

@ *? i iB i- iB m iY M`v pšM +ÁM b®M; b QX

*^aK i?K çQÊ+ bU / Q ç°M; +O i?m°+ ?ç- i`çB +?O >„+ GQM; i`çB #B m H° K°i K^aM

@ J¼B M; QÌB F?¬M; M M #®B `®B- iB m iY M`v +?ŠM; [m +?d H` K°i pä ;B^a >| S
o•M- K`v M; QÌB +€+ M; QÆB H M M; ,M iB m iY M`v HçB- M?[M; M; QÌB +ÁM HçB çE
i?`M? +?O +?Q i - /MM; i®+ ç° M? M? M?'i +¬M; +?B KX

h`çB +?O >„+ GQM; i`çB i`QM; KB M; T?€i ` iB M; ; -K -K -KX

@ :B iX

æ€K i?¬M; HoM? Zm, .B M- Gw o•M +O >„+ GQM; i`çB M; ?2 p"v- H9+ M`v ;`Q i?Ü
pä ;B^a >| S?`K +<sup>a</sup>M? i`mM; F€ çdM? T?QM; ?| i?`M? M, K ççQ HQm [m M; K`m ç2
ç M; H Q tm®M; iW ;B[F?¬M; i`mM; X

8RdX *?QÆM; 8Rd, G•K hB m S?€i lv UkV

@ hB m iY M`v i?"i bU H` [m, /`- M; `v ?¬K [m +?9M; i `ä `M; ç½ i?'v ?„M #` ç-m
Mm®i p`Q i`QM; #KM; - ?`B +®i F?¬M; +ÁM `²B- F?¬M; M; ?o iÊB p"v K` +ÁM b®M;

@ hB m iY M`v i?U+ HU+ F?¬M; FÜK- i'i +^aK¼B M; QÌB T?^aB +~M i?"M ç'v- ç M HS
i v- M; `M pçM çWM; +QB i?QÌM; ?„MX

@ >„+ ?„+ ?„+ - bÊ ;b- M; `v ?¬K [m +?B M ç'm pÈB i?9 i`B m +Đ i`mM; - iB m iY M`
i +kM; F?¬M; iBM HU+ +?B M ç'm +O ?„M +ÁM i?W HçB # Q M?B m- ?¬K M v i H
p X

L, K i M pä ;B^a >| S?`K +<sup>a</sup>M? i`mM; F€ çdM? T?QM; /B M KK+ /[iÊM- F?|2 KB M
ç€M; bÊX

L; `v ?¬K [m +?B M ç'm ;B[ G•K hB m p` >„+ •K J oB M K`v M; QÌB #¼M ?„M î i` M
i`M K„i M?bM i?'v- iU M?B M #B i`ä i?U+ HU+ G•K hB m ç€M; bÊ +Đ M`Q- Qi M?
+^aM? ?"m F€- M?QM; M, K M; QÌB #¼M ?„M +kM; F?¬M; T?^aB ,M +? v- i?•M H` i?®
M; QÌB ç m H` HQçB M´B #`i i`QM; >| S?`K +^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - M, K M; C
+€+? M`Q ç€M? +? i pä ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? ?"m F€ +kM; +| i? /•v /Q K°i i?ÌB ;B M
+?O p` i?®M; HoM? +ÁM HçB i`M +¬M; T?O i?`M? +?O `9i HmB ` M; Q`B- +?Q /M i
i`Î HçB- /MM; #B M M; QÌB +kM; +| i? ç +? i ?„MX

oä ;B^a F?¬M; ççi Zmv L; mv M +^aM? - +QB M?Q i?U+ HU+ +| KçM? ?ÆM M[+kM; F
K°i +?B ççB [m•MX

h`QM; M°B i•K M; ?o M?Q p"v- M, K M; QÌB Zm, .B M `®i +K+ +MM; b„T iB T t9+ pÈB

@ >„+ ?„+- +? i çBX

@ :B iX

L,K M;Q`B ç²M;i?`B ;-K H M K°i iB M;- `²B b m ç| + Q + Q M?ªv H M- T?•M #B i i?
t¬M; H M iËB +?¶ G•K hB m i` M #-m i`lBX

*?d K°i i?Q€M;- ç€K p ä ;Bª +ÁM F?¬M; ibK çQÊ+ ç®B i?O Î # M M;Q`B +?B M i`Q
M;~M; ç-m- K¨ M; v +ª K¼B M;Q`B ç M;;B Q +?B M +kM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ i•K
K„i H M #-m i`lBX

æ†+ #B i H¨ KQ`B p¢M i?B i F} >„+ GQM; i`¢B- i•K i?'i K¶B M;Q`B ç m T?ªM; T?'
.B M /šM /„iX

h?B M #,M; ç` HB i- ç¢B ç` bKT tm®M;- # ç¢Q ç Q K M; +U+ HÈM F?¬M; i? ç`+
iB M; `®M; +O p`B i M pä ;Bª>| S?`K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; FB - i`QM; ?¶
K°i M;`M i M i?B i F} >„+ GQM; i`¢B ç½ +? i/QÈB ç Q +O G•K hB m- i` M K†i ç'i
p¬ b® +?•M +K i i v çSi p~v` F?„T MÆB-`ÆB p`Q i`QM; ç€K M; QìB +?¢v i?K+ K¢M
?Q`M +ªM? ?¶M HQ¢M M?'iX

:Bì M`v F?„+ M`v- F?¬M; +ÁM M; QìB M`Q +| i•K iQ ;b M[ - bÊ ?½B iY pQM; i`2Q i`
HÁM; #¼M ?¼- +?d +| +?ªv F?ÄB h?`M? h•M o KÈB +| i? ;B[K¢M;- i'i +ª K¼B M;
h`QM; ?¶M HQ¢M- M?` +?mv M *?•M oä ;Bª çÆM ;BªM ç€M? # v M?'i +?mv M *?•M
oä ;Bª pb +?¢v i`®M H¢B +?` ç¢T M?` +?mv M *?•M oä ;Bª- p T?¬M pä ;Bª + 'T #"+
T?'i M?Q +?•m +?`m # v p9i i` M çdM? ç-m ç€K M; QìBX

h`QM; H9+ M?'i i?ìB- F?¬M; #B i +| # Q M?B m i?`M? pB M >„+ GQM; i`¢B ç½ +?
#` +? i i`QM; i`"M ?¶M HQ¢M M`vX

@ h`mv FQ+?- i`mv FQ+? +?Q i X

@ :B i- ;B i b¢+? #¼M ?„MX

æ€K h`Y oo h?¬M i`M; [mªM i?'v i? - H"TiS+ ?QM; T?'M `®M; iQ- `i M?B m pä ;B
HU+ M? Q M? Q tm'i FQ+?- ç€M? +?| KM çQìM;- i?`M? pB M >„+ GQM; i`¢B ç½ K'
#B i +?¢v i`®M- M; v +ª +?9i /kM; F?Q +?®M; +U +kM; F?¬M; +| - M?'i i?ìB M; QìB
GQM; i`¢B K¼+ i?`M? T?B M M; ½ tm®M; iWM; HÈMX

G•K hB m çSM; i` M F?¬M; T?O i?`M? +?O- €M? K„i b„+ #ûM t2K F„iQ`M #° +?B M
ªM? i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B- M?QM; +m®B +MM; H¢B F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b>
" M i`QM; h?`M? h•M o - iB M; F m` M FBM? M; QìB- iB M; F m i?ªK i?B i p M; p¼
*?d #B i +?¢v i?K+ K¢M; çB M +m²M;- `i M?B m i?B i F} >„+ GQM; i`¢B +?¢v #€M
pB T?O i?`M? +?O- M; mv M K°i ç€K +?¢v i`®M #®M T?Q ;B[M; ½ iQ çQìM;- K` p
h?`M? h•M o i?b H¢B çB M +m²M; çm´B ;B iX

8kRX *?QÆM; 8kR, æ¢B "ªM .Q M? >„+ GQM; h`¢B URV

*?QÆM; 8kR, æ¢B #ªM /Q M? >„+ GQM; i`¢BX URV

J°i çQìM; K€m +?ªv i?`M? b¬M;- K½B +?Q ç M F?B i?B i F} >„+ GQM; i`¢B +?¢v`
+| M; QìB +| Hw i`Q ;¼B ç°B M; k M; WM; çm´B ;B i- #„i ç-m i?m i?"T +?9i Qi i?`M?
h?`M? h•M o F?¬M; i? +?¢v çBX

@ G•K hB m- H¬M M`v M?ì +| M; QÆB `²BX

æ¬M; çªQ pä ;Bª h?`M? h•M o çm´B ;B i HmB p - #¼M M; QìB h` M; .`+? i?`M? +?
KWM; `Ð çB ç M i`QÈ+ K†i G•K hB m FQ+? ç°M; MìBX

@ L?` + X

G•K L?m +kM; p¼i H M- MQÈ+ K„i ;B`M /K M?`Q p`Q i`QM; M; U+ G•K hB mX

G¢B K°i H¬M M[M?bM i?'v M?` + - G•K L?m FQ+? ç°M; i`QM; HÁM; M?Q i? M`Q
"¼M M; QìB E, >²M;- "¢+? J¬M;- "¢+? L; ¼+ EBM?- h?¬M S?B iQ`M i?•M i`M i?QÆM
hB m +kM; FQ+? ç°M; iB M H M- i` M M; QìB #¼M ?¼ p i K€m HQ M; H´- K¶B M; Q
K i- M?QM; i`QM; K„i ç m H`KWM; `Ð b m +?B M i?„M; X

@ J¼B M; QìB i`QÈ+ F?¬M; p°B pmB p - ç°B M; k >„+ GQM; i`¢B imv `^M; i¢K i?ìB
ç'm +O #¼M ?„M pšM +?Q ?Q`M iQ`M K'i çB- K¼B M; QìB +ÁM T?ªB K m +?| M; F

ç|M F?ª M,M; T?ªB +?B M ç'm H-M M[- p T?-M M?[M; M;QÌB F?€+ i` M? i?O i?Ì
#` i?QÆM; i`QM; +?B M ç'm çBX

G•K hB m b„+ Kti M;?B K i9+ M|BX

@ æ9M;- ç9M;- K¼B M;QÌB F?-M; M M p•v HçB K°i +?¶- H"TiS+ H`Ki@i +ªM? ;BÊ
+ªM? ;BÊB i?b +ªM? ;BÊB- +ÁM T?ªB i' +?S+ K°i M?|K M;QÌB çB iB T ç|M /•M +?9
M;W >„+ GQM; i`çB T?ªM +¬M;- iB M ?"M? ç² b€i pÈB /•M +?9M; #bM? i?QÌM;- M
bÆ tm'iX

h` M; .`+? i?"M? +?O i`QM; HÁM; +kM; bÊ ?½B +ª FBM?- H"TiS+ ?ç K M? H M? M

@ h +kM; T?ªB H"TiS+ F?-B T?K+ K°i +?9iX

G•K hB m +kM; H"TiS+ çB ç M K°i # M- H'v ` ç M /QÊ+ #„i ç-m F?-B T?K+ M;mv
b Q +?d H" pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€- K" F?-M; T?ªB +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M
ç½ ? Q T?Q `i M?B m M;mv M HU+ +O ?„M- çWM; i?'v ?„M M? M?äK /MM; K'v ç
i?"M? pB M >„+ GQM; i`çB- M?QM; +?QM? M?Q HÌB i`çB +?O >„+ GQM; i`çB M|B
GQM; i`çB HB m HoM? t¬M; H M- ?„M +?Q /M +| KçM? K) ?ÆM M[+kM; +,M #ªM F

h`W T?B ?„M ç°i T?€ ç M Zmv L;mv M +ªM?- pä ;Bª Zmv L;mv M +ªM? +| i? +•mi?-
HU+ i`QM; +Æ i? b) +?mv M ?| i?"M? +?•M M;mv M H,M; H €+ HB i- +Æ ?² p¬ +M
ç° M"v +,M #ªM F?-M; +-M HQ H„M; +?•M M;mv M b) ? Q ? i- K°i M;QÌB iQ" M HU
i?"M? i`bX

*?d iB + M?[M; pä ;Bª #bM? i?QÌM; +O >„+ GQM; i`çB FB +,M #ªM F?-M; `ä M?
G•K hB m ;B i +?|+ F?OM; #® M?Q i? - #¼M ?„M KÈB +?d H" *?•M oä ;Bª F?-M; +
/ /"M; bKT ç´ /M b Q F?-M; T?ªB M;QÌB M"Q ç®B Kti pÈB i?U+ HU+ ç€M; bÊ +O
;B[idM? i€QX

E?B G•K hB m #¼M ?„M ç M; F?~M +'T +?[i?QÆM; p" F?-B T?K+ i?b i` M #bM? M
#„+ h?"M? h•M o - `i M?B m i?B iF} >„+ GQM; i`çB H Q` F?ÄB h?"M? h•M o ç M
K'v i`,K /†K b m ç| /-M iK i" T HçB pÈB M? mX

@ æ€M; +? i- ç€M; +? iX

h`QM; ç€K i?B i F}- K°i pä ;Bª Kt+ pä #"Q K"m ç2M H° ` F?m¬M Kti i€B M?Êi- i`
;"Q i?ûi /[iÊMX

L;QÌB M"v ç9M; H" i`çB +?O >„+ GQM; i`çB t2M HšM i`QM; i?B i F} >„+ GQM; i`çB

@ h'i +ª i?®M; HoM? p" pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ ç M +?¶ i i" T ?ÊTX

æ®B Kti K°i KªM? ?¶M HQçM- M;QÌB ;"Q i?ûi M;U ?Q- i`çB +?O >„+ GQM; i`çB S
Km°M- T?€i` K°i iB M; `®M; + Q M?Q H¬B çbM?- i`QM; M°B i•K p¬ +MM; T?šM M

E?-M; # Q H•m- K°i ç€K pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ F?Q iS+ +QÌM; ççB +?"i p"
h?-M;

@ *€B ;b\ o"v K" +?d +ÁM #'v M?B m i?-B b Q\

S?B M h?-M; i`QM; M°B i•K pW bÊ pW ;B" M- p®M i?®M; HoM? >„+ GQM; i`çB >
T?QM; KQÌB H,K i M- pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ #bM? i?QÌM; ?ÆM M,K KQÆ
#ªv KQÆB M;QÌB- M?QM; ?B M;BÌ- i?®M; HoM? >| S?"K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?C
h?-M; +?d +ÁM HçB #ªv M;QÌB- pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ +"M; +ÁM HçB ? B
+?d # KQÆB # M;QÌBX

L|B +€+? F?€+- >„+ GQM; i`çB i`QM; +?B M ç'm H-M M"v i`¼M p M i'M i?'i K°i MY

@ J'v M;QÌB +€+ M;QÆB- H"TiS+ i?®M; F M?•M b® i`®M çQÊ+ +?Q i - M?[M; M
F?€+ iK i" T ç°B M;k i" M /Q- i" T ?ÊT i' i +ª i?"M? pB M i`®M çB HçB +MM; K°i +?¶X

S?B M h?-M; `i M? M? ?ç K M? H M?X

@ o•M;X

J°i iB M; p•M; +MM; H9+ p M; H M- ?ÆM # KQÆB i M +QÌM; ;B^a >| S?°K +^aM? i`m
i?®M; F i?b i?®M; F - i?m M¢T ç°B M;k i?b i?m M¢T ç°B M;kX

PÈ+ +?WM; b m MY + M? ;BÌ- i'i +^a K¼B M;QÌB `®i +K+ H¢B H-M M[iK i" T H¢B p

@ hbM? ?m®M; M?Q i? M`Q\

S?B M h?¬M; t M? K†i ?ÄBX

@ >²B #~K i`¢B +?O- i'i +<sup>a</sup> i?°M? pB M i`®M çB ç½ iK i" T çO- KQÌB p¢M i?B i F} >
i?W H¢B +?WM; b€m p¢M i€K M;°M M;QÌB- i`QM; ç| pä ;B^a >| S?°K +^aM? bÆ F€
M;QÌB- pä ;B^a >| S?°K +^aM? i`mM; F€ # KQÆB H,K M;QÌB- i?®M; HoM? #^av M;QÌB
b|i QÈ+ +?WM; +| M;Q`B #®M i?°M? H` i?QÆM; #BM?X

@ *€B ;b\ JQÌB p¢M i?B i F} +?d +ÁM H¢B b€m p¢M i€K M;°M M;QÌB\ *ÁM +| M;Q`

S?B M h?¬M; H„T #„T- i?°i bU H` [m€ FBM? ?½B `²B- M m p`v- ?B M ;BÌ i`QM; i?°
bS+ +?B M ç'm +?ŠM; T?ªB +?d +| #®M p¢M M;QÌB i?¬B b Q\

@ æ€M; ;B°M- ç m H` /Q iB m iY FB X

h`QM; ç¬B K„i S?B M h?¬M; H" T HQ iBM? K M;- i v T?ªB pm®i p i ç Q i?" i b•m i`
K M; i?2Q K°i iB bÊ ?½BX

h` M i?U+ i - i`QM; # p¢M ? B M;°M i M i?°M? pB M >„+ GQM; i`¢B +? i çB- i?B i
h?°M? h•M o +?d +| +?WM; K°i p¢M M;QÌB- M?QM; G•K hB m tm'i ?B M- iQ`M #°
ç´B- i`W #Ä ;¬M M,K M;°M M;QÌB G•K hB m ç€M? +? i` - +| i`¼M p M ?ÆM i€K M;
KbM? +?° ç¢T p` ?¶M HQ¢M- +ÁM +| ;¬M p¢M M;QÌB H` +? i pb #` pä ;B^a h?°M? h•

@ h`¢B +?O- +?9M; i #•v ;BÌ M M H`K ;b\ *| +¬M T?ªM +¬M; H¢B F?¬M;\

*| i?®M; HoM? tBM +?d i?`X

@ hmv ``M; >„+ GQM; i`¢B +?9M; i H-M M`v i`M i?' i M†M;- M?QM; pä ;B^a h?°M?
i`°M `i i?Q i?Èi- +?d +¬M +?9M; i +| i? T?ªM +¬M; i`Î p i?b pšM +ÁM ?v p¼M; c

@ :B i b¢+? #¼M ?„M- #€Q i?M +?Q ?mvM? ç +? i çBX

o`B i M i?®M; HoM? K„i H° ` ?mM; K M; M|BX

h`QÈ+ FB #¼M ?„M ç½ b„T ç¢i çQÈ+ i?„M; HÊB- çQ¢i çQÈ+ h?°M? h•M o `²B- H¢B
+O G•K hB m H" T iS+ F?B M iB M? i? M; ?`+? +?mv M- i`QM; HÁM; M?[M; i?®M; H

@ h'M +¬M; H-M M[\

S?B M h?¬M; €M? K„i M?bM [m ç°B M;k T?Q i`QÈ+- M?[M; i?®M; HoM? #¼M ?„
M?QM; K'v p¢M i?B i F} i`QÈ+ K„i H¢B M;mv M K°i ç€K FBM? ?²M +?Q ç`M?- ? B
ç M; +U+ F€ ?QªM; HQ¢M- #ªQ #¼M ?„M H¢B iB T iK+ i'M +¬M; H-M M[- [mªi?U+ F

8kkX *?QÆM; 8kk, æ¢B °aM .Q M? >„+ GQM; h`¢B UkV

*?QÆM; 8kk, æ¢B #ªM /Q M? >„+ GQM; i`¢BX UkV

@ G" T iS+ HmB #BM?- +?9M; i i`QÈ+ i`Î p ç½X

S?B M h?¬M; •K i? M? H¢M? HMM; M|BX

@ GmB #BM?\ h`Î p \

@ h`ϕB +?O- +?ŠM; H) +?9M; i +S M?Q p"v +?`m i?m b Q\

@ æ9M; p"v- +?9M; i i®M ? Q M?B m iBM? HU+ M?Q p"v- +Æ ?? /®+ iQ" M #° HU+ i`¼M; M?Q p"v- HϕB F?¬M; i?m ?Qϕ+? çQÊ+ ;b ç½ i`Î p \ E?B M +€+ ?mvM? ç M;

o`B i M i?®M; HoM? H"TiS+ FQ+? ç°M; H M iB M;X

@ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB +?Q `^M; i Km®M HmB #BM? b Q\ *?d +¬M iB m iY G•K h M?[M; #BM? HQM? M"v +ÁM /kM; F?Q +?B M ç'm b Q\

S?B M h?¬M; +„M `„M; M|BX

L?bM [m ç€K i?B i F} MÆK MÈT HQ bÊ- FBM? ??M i?'i b„+ Î b m HQM;- p`B i M i?

@ h`Î p çB- +?9M; i imv `^M; i' M i?'i i?ªK i`¼M;- M?QM; h?`M? h•M o +kM; H" M +?d bÊ i`QM; i?ÎB ;B M M; „M +„M #ªM p¬ HU+ p•v [mûi +?9M; i - ?B M ;BÎ h?`M? h H" iB m iY G•K hB m FB - +?Î b m F?B i ç°i T?€- HϕB ç M iB K ?„M iQM? b' +kM; F

om®i p i ç Q i` M M;U+- S?B M h?¬M; i`QM; M°B i•K i?¬K ?"M- ?„M K†+ /M +?d H ?"m F€ #bM? i?QÎM;- M?QM; F?¬M; ç w ç M i€+ /KM; T?K +O >| h?9 Zmv i- b m H"TiS+ i„M; i? K K½M? HB i- +| i? bQ pÈB pä ;Bª >| S?`K +ªM? ?"m F€ çϕB i?` pšM #` G•K hB m K°i ç Q i`¼M; i?QÆM;- S?B M h?¬M; #B i`'i`ä- i`QÊ+ F?B KbM ç€M? +? i G•K hB m- ç€M? ?ϕ h?`M? h•M o +?d H" K°i ;B' + K°M;X

@ h`ϕB +?O- M?QM; H¬M M"v +?9M; i F?mvM? b"Q tm'i ç°M;- K°i F?B i`Î p - ϕϕB H°- ç M H9+ ç| G•K hB m FB K M; i?2Q +QÎM;;Bª h?`M? h•M o ç€M? iÈBX X X

*| i?®M; HoM? M?Qm K"v HQ H„M; M|BX

@ u M i•K çB- iB m iY M"v M m M?Q /€K ç M çϕB #ªM /Q M? >„+ GQM; i`ϕB +?9M; i F?¬M; +¬M bÊ ?½B- M; ?2 M|B iB m iY H" ç iY +O i`ϕB ?m'M Hmv M i?B M i`B [m" poM? pB M /WM; i`QM; h?`M? h•M o - p T?¬M h?`M? h•M o pB M +?BM? HϕB +`M h•M o b m F?B i`ªB [m i?9 i`B m +Ð i`mM; M;mv M F?Q çϕB i?QÆM;- p¬ Hm" M H +QÎM;;Bª ç m ;BªK #Èi`'i M?B m- i?U+ HU+ ;BªK HÈM- +?d bÊ HϕB iÈB K°i ?²B i M"v +kM; +?Q ?ŠM +| i? M;„M +ªM çQÊ+- Km®M pB M +?BM? +?9M; i - F?¬M; F?

@ >m®M; +?B- +?d +¬M ç°B M;k iB M iS+ M;?B K K"i- T?€B + Q i?O i`QÊ+ b m F?¬ o Km®M #B i +?¶ çϕB #ªM /Q M? +O +?9M; i - +kM; +?Q +?„+ +| F?ª M„M;X

S?B M h?¬M; F?|2 KB M; H° ` /€M; +QÎB /[iÈMX

@ æ½ `äX

_ 'i M?B m i?®M; HoM? ;"i ç¬m M|BX

J°i H€i b m- ;¬M #ªv pϕM i?B i F} >„+ GQM; i`ϕB ?ϕQ ?ϕQ ç½M; ç½M; iB M p"Q GB +?"K `½B #B M K'i F?¬M; i?'v ;b M[X

" M i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+?- v m i?9 i`ªB `°M;- M;mv +Æ i`MM; i`MM;- i?B i F iWM; +´- i`QÊ+ b m /QM? HB M- F?¬M; M;WM; t•K M?"T p"Q i`QM; GB M o•M bÆM >¬X

h`QM; K°i bÆM +®+ Î b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+?- S?•M i?•M hQªM æ` :B€T +?¶ i?B i F} >„+ GQM; i`ϕB çB [m - QÊ+ +?WM; # v p9i MY + M? ;BÎ- `®i +K+ ~M +O i?B i F} >„+ GQM; i`ϕBX

u m i?9 ç®B pÈB F?Q iS+ pä ;Bª M?•M HQϕB +U+ F€ KšM +ªK- ç†+ #B i H" K°i Qi M;Q`B i`„K /†K +kM; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ pä ;Bª M?•M HQϕBX

.MM; i?U+ HU+ +O S?•M i?•M hQªM æ` :B€T- M m M?Q H" iB m ç°B M;k ?ÆM K S?•M i?•M hQªM æ` :B€T +ÁM F?¬M; +€+? M"Q /¼ i?€K çQÊ+- M?QM; i?B i F} F? i?•M hQªM æ` :B€T M m pšM F?¬M; i? +ªK ;B€+ p"v i?b +kM; [m€ #m²M +QÎB `²B

*^aK ;B€+ H'v F?Q iS+ i?B i F} >„+ GQM; i`¢B Î`'i t - S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T Î T
+?“K`½B ¢B i?2QX

h?B i F} >„+ GQM; i`¢B b m F?B iB M p`Q GB M o•M bÆM K¢+? +U+ F€+~M i?“M- T
+ÁM T?€B` ¢¢B HQÊM; + Q i?O im-M i` - H~M i`€M? K°i Qi v m i?9 +QÌM; ¢¢B- ?/A
+O h?“M? h•M o X

æ9M; M?Q S?B M h?¬M; bÎ HB m- b m F?B #B i ¢QÊ+ >„+ GQM; i`¢B HmB H¢B- h
` K°i+?B ¢°B M;k ?ÆM i`,K M;QÌB +~M i?“M iB M ¢B i?2Q /äB- +?m~M #`i?,K /Á+
i`¢BX

a•m i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?- K°i ;½ p ä ;B<sup>a</sup> ;B'm Î i`QM; M9B`WM; - M;~M; ¢-m
i`QM; ¢¬B K„i H° p HQ H„M;X

@ æ€M; +? i- T?K +“M MÆB M`v ¢ m H` + Q i?O >„+ GQM; i`¢B- +?9M; i +,M #^aM F
F?B iB M H M- M?'i ¢`M? b) #¢B H°- M;QÊ+ H¢B #` ¢®B T?QÆM; i`mv b€iX

h`QM; M9B`WM; - i`QM; M°B i•K ¢¢B HQÊM; i?€K iY h?“M? h•M o p¬+MM; #m²M #
GQM; i`¢B F?¬M; M;WM; #¼+?“m i`QM; `WM; M9B T?Q t t - F?¬M; +| #B M T?€

o b i b K F B K ¢QÊ+ ¢¢B #^aM /Q M? +O >„+ GQM; i`¢B- h` M; .`+? i?“M? +?O T?€B
M;QÌB- T?•M i€M i`QM; M9B`WM; - v m +¬m +?QM? H` ¢B i?2Q KQÌB p¢M i?B i F}
#^aM /Q M? +O #¼M ?„M

L?QM; F?B M ¢€K p ä ;B^a h?“M? h•M o i?“i F?¬M; M;î+?QM? H`- >„+ GQM; i`¢B Î T
¢B m ¢°M; ` ¢¢B HQÊM; iB m ¢°B im-M i` - M?[M; iB m ¢°B M`v ¢ m H` /Q K°i Qi +
K°i+?B iB m ¢°B ¢ m +| ¢¢B HQÊM; p ä ;B^a >| S?“K +^aM? i`mM; F€p` KQÌB K'v i M
bÆ F€- ¢°B M;k +QÌM; ¢¢B M?Q i? F?B M +?Q ¢°B M;k ¢B i?2Q h?“M? h•M o F?¬
+| i? t t ¢B i?2QX

E iW ¢| - ?“M? ¢°M; +O ¢¢B HQÊM; i?B i F} >„+ GQM; i`¢B T?Q i`QÊ+ /o M?B M F
¢½ K'i ¢B ?“M? imM; +O #¼M +?9M; `²BX

:BÌ T?9i M`v- Î T?Q i`QÊ+ +?¶ ¢€K i?€K iY h?“M? h•M o F?¬M; i?'v ¢QÊ+- ¢¢B H
>„+ GQM; i`¢B b m F?B t•K M?“T p`Q K'v i`,K /†K i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?- ¢°
?QÊM; +?¢v M? M? p ?QÊM; ¢¬M; GB M o•M bÆM K¢+?- b m F?B +?¢v ¢QÊ+ K'v
>„+ GQM; i`¢B H¢B H-M M[ +?¢v p ?QÊM; M K K'v i`,K /†K- +m®B +MM; p`v K` +
bÆM K¢+?X

:BÌ T?9i M`v- ;¬M i`,K i M i?€K iY h?“M? h•M o T?€B` pšM +ÁM # M i`QM; bÆM H
i^aM` #®M T?Q tmM; [m M?X

a m F?B /¼+ i?2Q # M M;Q`B GB M o•M bÆM K¢+? +?¢v #,M; #,M; K'v i`,K /†K- ¢°
pšM iB T iK+ +?¢v #,M; #,M;- iB M p`Q i`QM; K°i K^aM? M9B ?Q M; Î T?Q M K h?“
o•M bÆM K¢+?X

" M M;Q`B K°i iÁ i?“M? i`b T? iQ+? i`QM; M9B ?Q M; FB - i?B i F} >„+ GQM; i`
/Q M? +O KbM?X

L|B +€+? F?€+- i?B i F} >„+ GQM; i`¢B iW ?QÊM; #„+ h?“M? h•M o iB M p`Q GB
?QÊM; ¢¬M; i•v- +?¢v pÁM; [m M? h?“M? h•M o MY pÁM; i`ÁM- +m®B +MM; iB
T?Q M K h?“M? h•M o X

@ E?| i`€+? h?“M? h•M o M?B m M,K M?Q p`v +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M` ¢¢B #
i`¢B- i F?®M; +? ¢¢B HQÊM; v m i?9 +kM; +,M #^aM F?¬M; T?€i ?B M +?¶ +O >„
/Q M? >„+ GQM; i`¢B +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; Î i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? K†i #„+ h?“M? h
M9B ?Q M; K†i M K h?“M? h•M o X

8kjX *?QÆM; 8kj, a m æϕB *?B M

s t M;Q"Bi`,K /†K- S?•Mi?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T +O G•K hB m îi` M K°i M;¼M M9B
M"v- i`QM; ç-B K„i H|2` ?"Q [m M; b„+ #ûM- i`QM; HÁM; K°i K^aM? ;B"i KbM?X

@ >„+ GQM; i`ϕB M"vi?"i H" ;B^aQ ?Qϕi- K¶B K°i H-M ;B Q i?O pÈB pä ;B^a h?"M?
GB M o•M bÆM Kϕ+?- K" M; v +^atm'i #BM? +kM; H" iW i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+
#„+ h?"M? h•M o - #ÎB p"v F?B M i'i +^aK¼B M;QÌB ç m +?Q`^M; çϕB #^aM /Q M? +C
o•M bÆM Kϕ+?- HϕB F?¬M; M;?o`^M; i?U+ i HϕB H" i`QM; M9B ?Q M; ÎT?Q M
F?¬M; i?'v çQÊ+X

æ®B pÈB +^aM? ;€+ p" bU FQM ç€Q +O >„+ GQM; i`ϕB- i`QM; HÁM; G•K hB m +kM;
€M? K„i iQ€i` K°i iB ?mM; K M;- F?|2 KB M; /[ iÊM +O hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T M? +? H

@ æ€M; iB +- pšM ç +?Q i #B i`ä çϕB #^aM /Q M?X

sQ v M;QÌB- S?•Mi?•M hQ^aM æ` :B€T H†M; v M`ÌB çB- F?¬M; ;•v` K°i +?9i iB

h?2Q çϕB [m•M >„+ GQM; i`ϕB`ÌB çB- i?9 i`B m +Đ i`mM; p" >„+ GQM; i`ϕB i"TFQ

æϕB HQÊM; /•M +?9M; i`Î HϕB i`QM; h?"M? h•M o - b m F?B #B i çQÊ+ +?mv M t^a
çϕK`ÆB H X

h?9 i`B m +Đ i`mM; H-M M"v- h?"M? h•M o iY i?QÆM; i?^aK i`¼M;- çϕB HQÊM; pä
#` +? i +Æ ??i QÆM; çQÆM; pÈB K°i MY i'i +<sup>a</sup>pä ;B<sup>a</sup> h?"M? h•M o - i`¼M; i?QÆM
+MM; i?^aK i?B iX

h` M; .`+? i?"M? +?O F?~M +'T i`mv M iBM +?mv M t<sup>a</sup>v` Î h?"M? h•M o iÈB Zm" M
i?ÌB #„i ç-m +¬M; i€+ M;?d M;ÆB p" ??²B T?K+ b m çϕB +?B MX

.mv M?'i ç€M; çQÊ+ ,M KWM; +?QM? H"- /•M +?9M; +Æ ?? F?¬M; +| i' M i?QÆM;-
i`QM; F?B /B +?mv M- i?QÆM; pQM; +kM; F?¬M; HÈMX

L?[M; FB M i`9+ ?Ov ?QϕB FB `i M? M? çQÊ+ i? M? Hw bϕ+?- M? M? +?|M; i`M
i? pä ;B^a +kM; çQÊ+ i bK` - +| i? T?•M #B i i?b #^aQ i?•M M?•M M?"M H½M?- F?
i€M; +MM; K°i +?¶XX

a m F?B i`<sup>a</sup>B [m H-M F?<sup>a</sup>Q M;?B K K€m p" HY H-M M"v- i'i +<sup>a</sup> /•M +?9M; i`QM; i
ç²M; i•K ?B T HU+- i`MM; FB M ;B pB M- K°i Qi pä ;B^a p®M +| K•m i?mšM pÈB M?
+?d +QÌB +QÌB pÈB M? mX

h?•M H" pä ;B^a- i`W T?B H" K°i Qi M;QÌB M°B i•K i?"i bU €+ ç°+- çϕB ç b® K¼B
ç²M;- M m H9+ Î /½ M;QϕB +| T?€i bBM? i` M? çQϕi v m i?9- HBM? /QÊ+ pÈB M?
K" i?¬BX

h" M +?B M i` M? M"v- K'v +?K+ pϕM pä ;B^a iQ" M #° h?"M? h•M o ç½ +? i çB ;-M
i?QÆM; +"M; p¬ b®- i`QÊ+ K†i ?ϕQ FB T HÈM M?Q i? - +?9i •M Q€M M?Ä i`QÊ+ F

>„+ GQM; i`ϕB F?¬M; /B i- ç®B pÈB i'i +^apä ;B^a h?"M? h•M o K" M|B- H" K°i ;€M?
M|B F?¬M; +?WM; H9+ M"Q bQM; T?QÆM; b) HϕB H-M M[#°+ T?€i +?B M i` M?X

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB- i'i +^apä ;B^a ç m +?[i?QÆM; F?´ Hmv M- pQÆM H M ?MM
?mv i +?B M H-M M"v- F?¬M; Qi pä ;B^a i`QÊ+ FB ç M; #` F i iϕB #bM? +^aM? +kM
i•M bBM?X

L?QM; ç®B pÈB h?"M? h•M o K" M|B- pä ;B^a i' M i?'i pšM F?¬M; +€+? M"Q p½M ?²

> B M; "v M"v- h?"M? h•M o ç M; iB M ?"M? i`MM; FB M HϕBX

h`QM; T?O i?"M? +?O- i?QÆM; i? i` M M;QÌB h` M; .`+? i?"M? +?O +kM; ç½ i®i
ç'm +kM; F?¬B T?K+ M,K b€m i?"M?- i' M; [m^aM +€+ i? HU+ HÈM i iK K°i çQÌM;-
F?€B pϕM T?-MX

@ G•K hB m- H-M M"v M m M?Q F?-M; +| M;QÆB i?b +?d bÊ h?"M? h•M o +?9M;
h` M; .`+? i?"M? +?O çB ç M i`QÊ+ Kti G•K hB m- Kti b„+ Kti M;QM; i`¼M; F?QK
@ h` M; .`+? i?"M? +?O- M;QÆB ç M; H`K ;b p"v\

G•K hB m F?) ;B"i KbM?- p°B p" M; çÐ h` M; .`+? i?"M? +?O H M- h` M; .`+? i?"M?
+ªM? ?"m F€ #` G•K hB m çÐ H'v p"v K" H"TiS+ çQÊ+ çÐ H M- F?-M; ? +| HU+ +?

@ G•K hB m- H-M M"v i?"i bU H" M?ì +| M;QÆB `²BX

L?QM; H9+ M"v- #¼M M;QìB h`Y oo h?-M í M; [mªM î K°i # M +kM; M? Q M? Q +9B
i v Hm®M; +m®M; - K°i KbM? /M b Q +kM; F?-M; +| F?ª M,M; H"TiS+ M•M; /"v KQ

@ h` M; .`+? i?"M? +?O- +?Q p`- +€+ M;QÆB ç M; H`K ;b i? \ h +kM; H" K°i i?"M
pb h?"M? h•M o FQM? /•M; K°i T?-M HU+ HQÊM; +O KbM?- ?Q"MiQ"MH" pB + i

G•K hB m +?d ç" M? i?î /"B K°i ?ÆB M|BX

@ L?"M ? v F?-M; H" +?mv M +O M;QÆB- M?QM; HÁM; +ªK FQ+? +O +?9M; i H
çQÊ+X

h` M; .`+? i?"M? +?O Kî KB M; M|B- i`QM; €M? K„i M?bM [m G•K hB m H¢B K M;
p" ;B"i KbM?X

L,K ç| F?B G•K hB m `ìB F?ÄB h?"M? h•M o -KÈB KQìB H,K im´B- ?B M ;Bì KÈB
G•K hB m p"v K" ç½ ç€M; bÊ M?Q i? - i?"K +?Q +ÁM i` M +ªKbM?- F?B M i`QM; i
+?O F?-M; F?ÄB +ªK F?€B p- +MM;X

oW `²B +€B çÐ FB +O G•K hB m- h` M; .`+? i?"M? +?O i?•M H" >| S?"K +ªM? ?
HQ¢B +ªK ;B€+ i`-K ´M M?Q ç®B Kti M9B + Q- ?Q"MiQ"MF?-M; +€+? M"Q +?®
.`+? i?"M? +?O +U+ F€ `mM; ç°M;X

@ æ9M; `²B- G•K hB m- i`QÊ+ FB +?9M; i `ä `M; i?'v M;QÆB #` ç-m L;k hBM?
i`B m FB Mm®i p"Q i`QM; #KM;- p b m H`K b Q #bM? v M i`®M çB i? \

h`Y oo h?-M í M; [mªM M;?B M;ì M|BX

h`QM; ç¢B bªM? €M? K„i K¼B M;QìB ç m M;QM; iK [m X

G•K hB m KdK +QìB,

@ G9+ i`QÊ+ v m i?9 FB b m F?B Mm®i i p"Q #KM;- i F€ i?"i +kM; +?Q +? i çB
i`QM; #KM; v m i?9 FB - p°B p" M; Mm®i K°i [mªL;k T?~K *?mv M aBM? æ M K" i
Hmv M /Q M?- ?ÆM M[K v K„M i ç½ iWM; im Hmv M [m K°i K-M HB K F?Q [mv
+| F?-M; F?Q +kM; bBM? i²M çQÊ+ K°i i?ìB ;B M M?'i ç`M?- +m®B +MM; HÈB /K
i?•M i? v m i?9 FB - i`®M i?Q€iX

@ E?-M; M;?o iÈB b m F?B i`®M ` - i i`QM; [m€ i`bM? +?[i?QÆM; H¢B pW p†M
F€- +?Q M M iB m ? Q F?-M; Qi i?ìB ;B M KÈB ;'T i`î p X

æ®B pÈB KbM? H`K b Q i`®M çQÊ+- G•K hB m i`QM; M°B i•K ç½ bÈK M;?o ç M- ?
i?"M +•M M?„+ pšM +| K'v +?¶ F?-M; `ä- M?QM; h` M; .`+? i?"M? +?O #¼M ?„M iU
K`B i?2Q çm´BX

@ h?b` H" i? X

"¼M M;QìB h` M; .`+? i?"M? +?O F?-M; F?ÄB ;"i ç-m- i?-K i? M -M; i`ìB +| K„i- M
hB m ç°i T?€ p" F`T i?ìB çm´B iÈB- +?d bÊ /QÈB i?B i F} >„+ GQM; i`¢B- h?"M? h
`²BX

h`QM; pÁM; ? B M;`v M;„M M;OB- G•K hB m ? B H-M /MM; HU+ HQÊM; K°i M;QìB
?²B iQìM; H¢B- +kM; F?-M; i? F?-M; M|B H" K°i F€ iQ+?X

o¬ Hm" M H" H9+ i?9 i`B m +D i`mM; - ? v H" H9+ >„+ GQM; i`¢B ç€M? h?`M? h•M o
hB m Km° M K°i + M? ;Bì p"v i?b h?`M? h•M o ç m +Æ ?? #` /B i`²BX
o T?¬M i?U+ HU+ iB M #° FBM? M; QìB +O G•K hB m- K¼B M; QìB M; QÊ+ H¢B F
h`•m :B M; i?®M; HoM? K°i M, K i`QÊ+ H9+ i`Î H¢B- ç½ MìB ` bU iQ+? +O G•K h
i?B M i`B- ?ÆM M[ - H¢B #B i çQÊ+ G•K hB m ç½ H'v çQÊ+ +Æ ?°B iB M p`Q oB
iQ`M HU+ +O i`¢B ?m' M Hmv M i?B M i`B- i`QM; ? B M, K G•K hB m T?€i i`B M
F?¬M; T?ªB H" +?mv M F?¬M; i? X

8k9X *?QÆM; 8k9, hB M *¬M; >„+ GQM; h`¢B URV

.M b Q H9+ i` M +?B M i`QìM; - #¼M M; QìB E, >²M; imv `^M; F?¬M; #^M; G•K hB m
H" >ì S?`K +ªM? bÆ F€ M?QM; i?U+ HU+ #`v ` +kM; ç½ +ì i? bQ pÈB +QìM; ;Bª
F?B M M; QìB i HQm HQÐB F?¬M; i?¬BX

@ æ€M; iB +- +?9M; i pšM F?¬M; i? M`Q ibK çQÊ+ ç¢B #ªM /Q M? >„+ GQM; i`¢
[mûi b¢+? #¼M +?9M; X

L;¬ "bM? i`QìM; H½Q L; mv M oã h?€M? æ` +„M ` ,M; MìBX

@ *?mv M M`v F?¬M; ;'T- i +kM; F?¬M; iBM +?d +¬M +?9M; i iQ`M HU+ ibK iÁB-
>„+ GQM; i`¢B- ç®B T?QÆM; +?mM; [mv pšM TªB HQm H¢B K°i +?9i Qi K M? K®
+?B M h?`M? h•M o +?9M; i M; mv M F?Q ç¢B i?QÆM; - +?Q /M #B i`ä ç¢B #ªM
F?¬M; +ì p`B M, K F?¬B T?K+ +kM; F?¬M; i? M`Q T?€i ç°M; i'M; iB M +¬M; çQÊ+
h`QM; ç¢B bªM?- G•K hB m F?¬M; H M iB M; - #B i`ä +?¶ ç¢B #ªM /Q M? >„+ GQM
HÁM; X

J'v M; `v F iB T- h?`M? h•M o iQ`M i?`M? B çB m +?B M bo pšM H¢+ i`QM; i?9 i
H"TiWM; iÁ K° HB i b o X

@ L?` + - ?B M ;Bì M; QÆB +?QM? H" ç¢B M? ?MM; +O h?`M? h•M o +?9M; i `²E
ç m b) #` M; QìB M; ?` Hm" M M? Q M? Q- +?d i`Ä H'vX

h`QM; T?ÁM; G•K hB m- G•K L?m p¬ +MM; ?QM; T?'M- i`QM; €M? K„i i`M ç¬v ?`C
a m i`"M +?B M p`B M; `v i`QÊ+- G•K hB m ç½ i`Î i?`M? ç¢B M? ?MM; i`QM; HÁM
h•M o - ç†+ #B i H" bU iQ+? G•K hB m ç¢B +?B M +QìM; ;Bª >„+ GQM; i`¢B +`M;
i`QÆM; - K`M; v +ª +? K G•K hB m +kM; #` HìB ç²M ?M bÊ- b m F?B ?ÄB `ä +?mv
G9+ ,M +ÆK i®B- #®M M; QìB K°i M?` G•K hB m M; ²B +MM; K°i +?¶- p m B p ?Á i?
h` M #`M +ÆK ç¬v çO ç² ,M- +U+ F€ /BM? /QÐM; X

@ *? - K - ? B M; QìB +€+ M; QÆB ,M M?B m K°i +?9iX

G•K hB m HB M iB T ; „T ç² ,M +?Q +? K - ? B M, K F?¬M; ÎM?`- +? K iU ?²iBM?
M?QM; i`M; i?9 i`B m p`B M; `v i`QÊ+ H¢B F?B M i?¬M b„+ +O ?¼ +ì +?9i KÄB K

@ *? - K - M; ?2 Km°B Km°B MìB- +€+ M; QÆB ?B M ;Bì K¶B M; `v +ÁM çB H"K pB -
M; ?d M; ÆB M?B m K°i +?9i- çWM; [m€ H"K pB + [m€ bS+X

G•K hB m [m M i•K MìBX

@ u M i•K çB- i p`K +O M; QÆB i?•M i? i®i H„KX

G•K o Zm®+ +QìB MìB,

@ L; QÊ+ H¢B iB m iY M; QÆB- ç½ +ì #¢M; €B +?Q p"v\

h`QM; K„i M; Q`B F?€+ G•K hB m H`+Q`M; ; B^a çdM? iB K +Sm pÈi h?`M? h•M o - H
 ? B M; Q`B G•K o Zm®+ p` h`-M S?QÊM; G M i?b G•K hB m +?d H` K°i çS #ûX
 @ E?K+ F?K+- +€B M`v içK i?`B +ÁM F?-M; ; 'TX X X
 G•K hB m +| +?9i BK H†M; - KbM? M, K M v KÈB KQ`B #^av im´B X
 @ *ÁM F?-M; ; 'T\ JQ`B #<sup>a</sup>v im´B- ç½ F?-M; M?Ä `²B- ç½ +| i? iQM? +?mv M çQÊ
 t|K ?ÄB i p M; QÆB- Km®M ; BÈB i?B m +?Q M; QÆB ç®B iQÊM; - i i?`v +| K`v iB
 +| i?`B ; B M i /šM M; Q`B çB t2K t2KX
 J h`-M S?QÊM; G M KÎ KB M; M|BX
 @ *€B M`v- i ?B M ; B| +ÁM T?<sup>a</sup>B im Hmv M içB h`çB ?m`M Hmv M i?B M i`B +O
 +?`i i®i M; ?B T ç½ `²B M|B b mX
 G•K hB m ç´ K² ?-B i`€MX
 @ o`v ç M # Q ; B| - M; ?2 M|B h`çB ?m`M Hmv M i?B M i`B FB + -M M, K M, K KÈB +|
 M; ?B T +?ŠM; T?^aB H` T?<sup>a</sup>B +?`# M, K M[b Q\
 J h`-M S?QÊM; G M iU ?² `i H` +?`F?-M; çQÊ+X
 G•K hB m F?-M; F?ÄB BK H†M; - G•K L?m Î# M HçB pKM; i`°K KWM; `Ð- +Q`B i?B
 i`QM; KB M; X
 L K [m +ÆK i®B- G•K hB m HçB i?2Q i?Q`M; H im Hmv M ? B + M? ; B| - H9+ M
 ; BQ`M; X
 h`<sup>a</sup>B [m M /QĐM; p` F?´ Hmv M K`v M; `v M`v- G•K hB m ç½ i`B i ç +OM; +® +^a
 i`mM; F€- ç²M; i?`B +kM; F?-B T?K+ bS+ +?B M ç´m #^aM i?•M ç M HÈM M?`iX
 @ Bxx- M m >B M M?B pšM +ÁM i?b i®i `²B- K°i M?` +?9M; i +| i? i?`i p mB p +
 +?Q >B M M?BX
 @ æWM; M; ?o M?B m M?Q p`v- ?B M ; B| hB m M?B p`L?m M?B ç m ?B m +?mv M
 æ K /`B v M ioM?- i`QM; T?ÁM; +? K p M; H M iB M; i`Á +?mv M `i `ä- i`mv M p
 +O G•K hB m- ~M ~M- +ÁM +| i? M? •K MS+ MÎ+O Kšm i?•M- F?-M; iU FbK ?½K ç
 ? B ç€KX
 @ æçB + - ç K M v i Km®M M; Q`B H9+ i`QÊ+ ?çB M; QÆB i`i +^a ç m T?^aB tm®M; æ
 h`QM; ? B K„i G•K hB m ~M ?B M K°i çQ`M €M? b€M; F?B M M; Q`B bÊ ?½BX
 a„+ i`B /-M /-M i®B HçB- +?mM; [m M? ?Q`M iQ`M v M ioM?- F?-M; +| MY çB K
 _çM; b€M; - G•K hB m iW i` M ; BQ`M; H†M; v M çSM; /`v- M?€v K„i ç½ # v p9i ` F
 H) iB M p`Q i`QM; M9B ?Q M; T?Q M K h?`M? h•M o X
 *MM; H9+ ç|
 J°i bÆM +®+ Î b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kç+?- `i M?B m v m i?9 iK i`T- i`QM; #
 iB M; ; `Q `9 FBM? i?B MX
 Í# M i`QM; ç`M i?9- S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T /QÈB bU p•v [m M? +O # ç-m v m
 # Q [m €i H`v i`, K pçM v m i?9 `K`çT +?`M; +?`i +?mM; [m M?- i`QM; KB M; T?€
 +?`M i?B MX
 _-K`-K`-KX
 a m K°i F?„+- M; `M pçM v m i?9 H Q M? M?- F?-M; F?Q #m´B bÈK v M ioM?- i`Q
 H M iB M; i?9 `®M; HB M iK+- /QÈB bU /šM /„i +O S?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T +?çv
 bÆM Kç+?X

h` ,K p¢M v m i?9 H Q M? M?- K†i ç'i +?'M ç°M; - i?B M #,M; ç` HB i- ç¢B [m•M p-
+´MQÊ+ Hk- H Q` F?ÄB GB M o•M bÆM K¢+?- +?¢v p`Q i`QM; M9B ?Q M; T?Q M
#WM;X

æ°M; ioM? HÈM M?Q i? - H"TiS+ iUm FBM? ç°M; ç M pä ;Bª im-M i` # M M;Q`B
i`QM; M°B i•K ?QªM; bÊ p°B p`M; i`mv M ibM? #€Q p - ç€M? i?S+ ç€K M;QÌB h` M

@ *?mv M ;b tªv ` \

h` M iQÌM; i?"M? #„+ h?"M? h•M o - h` M; .`+? i?"M? +?O M?bM T?QÆM; t - /Á ?Ä

@ E?ÎB #~Ki?"M? +?O ç¢B M?•M- +| K°i +´ i?9 i`B m ç€M; bÊ iW # M i`QM; GB M
iÈB i` ,K p¢M i`Î H MX

*| ;B€Q 9v F?~M i`QÆM; M|BX

@ *€B ;b\ G¢B +| i?9 i`B m\

a„+ K†i h` M; .`+? i?"M? +?O H"TiS+ ç¢B #B M- h?"M? h•M o ?B M ;Bì p i i?QÆ
+?`m M´B #'i+S çÊi i?9 i`B m i"TFQ+? M`Q M[ `²B- /M +?d H` i?9 i`B m +Ð M?Ä
i´M i?'i i?ªK i`¼M;X

@ æ` çB K +´ i?9 i`B m M`v +¬M; FQ+? H` MÆB M`QX

GÁM; i`-K tm®M; - h` M; .`+? i?"M? +?O M; ?B K i9+ ?ÄBX

@ *,M +S ibM? #€Q i`QÊ+ K„i- ?QÈM; +´ i?9 i`B m M`v #¬M i"TiU ?² +kM; F?¬M;
i - K` H` K°i çQÌM; ?QÈM; M K- iB M p`Q ?Q M; bÆM æQ¢M >Q`M?X

@ >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? \

h` M; .`+? i?"M? +?O F?) ;B"i KbM? \ >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? M`v ?„M i'i M?B M
bÆM K¢+? ?Q M; pm M^K Í T?Q M K h?"M? h•M o - i`QM; ç| M; QÌB Î`'i Qi- ?Q`M
v m i?9 +kM; F?¬M; M?B m H„K- #ÎB pb K¶B H-M i?9 i`B m ç m H` ç M iW GB M o•
[m - pb H`K bmv v m b® HQÊM; p` i?U+ HU+ v m i?9- pä ;Bª h?"M? h•M o M m M?
i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?- >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? FB +Æ ?² F?¬M; B iB M p

@ h?"M? +?O ç¢B M?•M- +?9M; i +| +¬M H"TiS+ tm'i FQ+? F?¬M; \

8k8X *?QÆM; 8k8, hB M *¬M; >„+ GQM; h`¢B UkV

@ E?¬M; ;'T- M; ?2 K M? H M? +O i - M;`M p¢M F?¬M; M M ?`M? ç°M; i?B m bm
F?¬M; i'M +¬M; h?"M? h•M o - F?¬M; +¬M +| #'i Hm" M +Y ç°M; ;b- i`€M? ;•v ` +?B
+´ i?9 i`B m M`v `i +| i? +?d H` çB M; M; [m i?¬BX

h` M; .`+? i?"M? +?O H"TiS+ çQ ` [mv i ç`M?X

Zmª M?B M M?Q ?„M bÎ HB m- K°i + M? ;Bì b m- +?'M ç°M; # M M;Q`B h?"M? h•M
M?bM H¢B- KªM; HÈM v m i?9 ç¬M; M; ?`i #B M K'i i` M #bM? M;mv M T?Q M K h
.QÈB bU /šM /„i +O S?•M i?•M hQªM æ` :B€T- K'v + M? ;Bì b m- ç`M i?9 ç¬M; iÈ
i`QM; >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? - v m F?Q T?|M; H M i`ÌB F?B M +?Q M; QÌB i bÊ
+?2 T?O €M? i`,M; i` M #-m i`ÌB- F?B M +?Q iQ`M #° >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? H
F?OM; ?QªM; [m, /` X

h`QM; K°i iÁ iB m i?"M? ç´ M€i b•m i`QM; >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M? - ç¢B HQÊM
M; ?d M;ÆBX

•K -KX

æ°i M?B M- iB M; M' çBM? i B M?S+ |+ p M; p¼M; ç'i i`ÌB- FBM? ç°M; ç M i'i +^a
ç€M? i?S+ i`çB +?O >„+ GQM; i`çB S?B M h?¬M;X

@ E?¬M; i®i`²B- i`çB +?O F?¬M; i®i`²BX

S?B M h?¬M; pW KÈB M;²B /"v- ç½ M;?2 çQÊ+ M;Q" B +Y i`mv M ç M i? M? •K FB
p°B p" M; çB iÈB # M M;Q" B T?ÁM; M;O +O S?B M h?¬M;X

@ *?mv M ;b t^av` - +| +?mv M ;b t<sup>a</sup>v` `²B b Q\

S?B M h?¬M; +?dM? i çB` T?ÁM; M;O- ?ûi iQ ?ÄBX

@ h`çB +?O- +| i?9 i`B m /Q ççB HQÊM; v m i?9 içQ i?"M? ç M; i"TFQ+? ççB #^aM
+€+ ?mvM? ç ç M; M; ,M +^aMX

@ *€B ;b\ h?9 i`B m\ " M i`QM; >Q M; bÆM æQçM >Q" M? b® HQÊM; v m i?9 +U+
+| i?9 i`B mX

S?B M h?¬M; p¬ +MM; FBM? bÊ- F?¬M; F`T ?ÄB HçB- H"TiS+ +?çv` F?ÄB T?O i
L;~M; ç-m M?bM HçB- +?d i?'v T?QÆM; #„+ +O iÁ iB m i?"M? ç' M€i M"v- i`QM
ç M; çB M +m²M; iB M +¬M; #^aM #° >„+ GQM; i`çB- v m i?9 `K`çT +?^M; +?`i ç½
i?"M? ç' M€i- iB M ?"M? T?€ ?QçB i`„M; i`ÊM i`QM; i?"M? i`bX

h`QM; ç| H" / i?'v M?'i +?QM? H" #®M ç-m v m i?9 ç€M; bÊ ?bM? i? + Q ç M K'v
M?€v K„i ç½ M?"M` - #®M +QM v m i?9 M"v +?QM? H" K'v ç-m M; k iBM? çdM? T?
+Ð i`mM; iB M +¬M; h?"M? h•M o H9+ i`QÊ+X

@ æ€M; +? i- #-v i?9 M"v F?¬M; T?^aB Î# M i`QM; GB M o•M bÆM Kç+? b Q\ a Q
>Q" M? \ G`K b Q HçB +| +?mv M M"v\

S?B M h?¬M; F?¬M; i? iBM çQÊ+- w i?S+ H½M? ç` +O v m i?9 `i KçM?- b) `i Q
K" GB M o•M bÆM Kç+? HçB +€+? MÆB M"v F?Q^aM; +?WM; ?ÆM M; "M /†K- +?QM
h•M o - S?B M h?¬M; F?¬M; i? M"Q M; ?o çQÊ+ pb b Q M?[M; v m i?9 M"v HçB Fû
/†K +?çv ç M ççB #^aM /Q M? +O >„+ GQM; i`çBX

@ ?X

hÁ iB m i?"M? ç' M€i p®M v M i oM? H9+ M"v #¶M; M?B M ?mv M M€Q- #| çm®+ `U
+?ûK ;B i+O p¬ b® M; QÌB F i?ÊT +MM; K°i +?¶- FBM? i?B M ç°M; ç` - i`QM; ç| +
+O `i M?B m T?K M[p" ?"B ç²M;X

>„+ GQM; i`çB pÈB iQ +€+? i? HU+ ç` ?ç HB M KBM? ç€M; bÊ M?'i T?K + "M h?"
`i M?B m pã ;B<sup>a</sup>- K" +ÁM +| `i M?B m T?K M[p" i` +QM X " Q M?B m M, K [m - Î +
ç•v H" +, M #^aM +O >„+ GQM; i`çB #¼M ?„MX

_ -K` -K` -KX

h`QM; i?9 i`B m i"TFQ+?- p¬ b® FB M i`9+ bKT ç' - i`QM; M?€v K„i ç½ i`Î i?"M? T

@ æ€M; +? iX

S?B M h?¬M; iS+ ç M iQ" M i?•M`mM`~v- i?B m +?9i M[ç½ ?°+ K€m- M?[M; i?S
aÆM #¼M ?„M M?B m M, K p'i p^a t•v /UM; - M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i ç½ #` ?Ov

@ h`çB +?O- +?9M; i #•v ;BÌ M M H`K ;b\

*| i?®M; HoM? ç½ bÈK çB iÈB K°i # M- HQ H„M; ?ÄB i?,KX

@ h'i +^a K¼B M; QÌB M;?2 K M? H M? i - M; QÌB ;B"- T?K M[- i` +QM +?çv iÈB i?-
+MM; i +?B M ç'm- imv iç®B F?¬M; i? ç +?Q i?9 i`B m +¬M; T?€ i?"M? i`b- ;B

S?B M h?¬M; iQ" M HU+ p" M +?mv M M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? - iB M; ?ûi iQ ?MM
i`b T? iQ+?- T?^aM; T?'i M?Q H¬B çbM?X

@ :B i- ;B i +?Q i X

@ L?'i ç`M? T?ªB M; ,M i?9 i`B m M`v H¢BX

: -M #ªv p¢M pä ;Bª +ÁM b®M; b| i +O >„+ GQM; i`¢B M;mv M Kºi ç€K H M iB M; ?
ç|M ç- m- KMB K€m i M? M²M; ç"K H"TiS+ H M F?„TiÁ i?`M? i`b ç½ ?Q M; T? ?A

@ h?b ` Î +?¶ M`vX

h` M Kºi iÁ FB M i`9+ +€+? ç| F?¬M; t - €M? K„i G•K hB m H"TiS+ HB M F?| +?†i
i®B- ç²M; i?ÌB ?¢ ç¢i K M? H M? i'M; iB M +¬M; pÈB S?•M i?•M hQªM æ` :B€TX

oä ;Bª i`QM; iÁ iB m i`M M`v- +Æ ?² K¶B M; QÌB ç m i? K /U iB M +¬M; h?`M? h•M
i v /QM? ç-v K€m iQÆB- G•K hB m i'i M?B M b) F?¬M; HQm H¢B i M M`QX

.QÈB iB M; ;"Q `®M; +O S?•M i?•M hQªM æ` :B€T- i?9 i`B m +ª i`,K p¢M v m i?9
iB M +¬M; - iB M; ; -K `9 çB + i B M?S+ | +X

@ ?- çB +? i çBX

Jºi ;½ i?®M; HoM? >| S?`K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; M?bM +?^K +?^K p`Q S?
#¼M ?„M i?•M H` pä ;Bª >„+ GQM; i`¢B K†+ /M F?¬M; i`ªB [m i?9 i`B m- M?QM; +
+¬M ç€M? +? i K`v +QM v m i?9 + Q +`T M?`i- iQ`M #º i?9 i`B m /o M?B M b) bKT

h`QM; iB M; ?ûi iQ- i`QÌM; i?QÆM; i`QM; i v i?®M; HoM? >| S?`K +ªM? i`mM; F€
:B Q GQM; K`m ç2M K¢M? K) ç•K iÈB ç²M; iY S?•M i?•M hQªM æ` :B€TX

h`QM; ç¬B K„i ?B M H M Kºi iB F?BM? KB i- +€B çm¬B HÈM b m HQM; S?•M i?•M
iB M; •K #¢Q F`+? HB i p M; H M- F?¬M; +?Ì i`QÌM; i?QÆM; i?®M; HoM? FB ç•K
:B€T- M; QÌB i?®M; HoM? FB ç½ #` +€B çm¬B HÈM b„i i?ûT [mûi i`9M; - iQ`M i?•M
pK- ?`B +®i F?¬M; +ÁMX

L m M?Q +QB S?•M i?•M hQªM æ` :B€T H` M; k iBM? v m i?9 #bM? i?QÌM; - p`v i?b
i`¢B ?¬K M v M?'i ç`M? T?ªB +? i +?„+ - b m F?B i'M +`T M; k iBM?- i?U+ HU+ S?
i,M; H M`i M?B m- +QB M?Q H` ç®B K†i pÈB HK+ iBM? >„+ •K J oB M +kM; F?¬M
+? i M| - Kºi i M pä ;Bª >| S?`K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; +,M #ªM F?¬M; ç€M; ç

@ >¶ M ç½MX

S?B M h?¬M; çSM; i` M T?O i?`M? +?O- +kM; H"TiS+ +?9 w iÈB Kºi K`M M`v i` M
i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B- pä ;Bª >| S?`K +ªM? ?"m F€ i'i M?B M H` ?v p¼M; i`QM
GQM; i`¢B- ?„M M?bM i?'v HQ¢B i`M; +ªM? M`v HB M ; -K H M ;B" M /[- +ª M; QÌB
H"TiS+ t¬M; p T?Q +?B M i`QÌM; X

@ h Km®M M; QÆB +? iX

h`QM; iB M; ?ûi H¬B çbM?- S?B M h?¬M; +¬K i`QM; i v ?"m #®B +?B M ç Q U*?F
M?„K i?ŠM; iÈB S?•M i?•M hQªM æ` :B€T K¢M? M?'i i`QM; #- v i?9X

@ *m²M; h?9 æ Q S?€T J½M? h?9 G,M; h?B MX

h`QM; iB M; ?ûi iQ- ?"m #®B ç Q i`QM; i v S?B M h?¬M; ;BÆ H M + Q + Q- F?Q iS
S?`K +ªM? ?"m F€ çB M +m²M; HQm +?mv M i`QM; +Æ i? ?„M- b m Kºi F?„+ - ?"m
ç Q K M; H,M; H €+ HB i ;B®M; M?Q HQm iBM?- H Q M? M? p T?Q S?•M i?•M hQªM æ`

8keX *?QÆM; 8ke, hQªM æ` :B€T æ€M; aÊ URV

h`QM; ?Q F?¬M; - i` M ç Q K M; FB ?QªM? ?B M ?B M- ?| i?`M? Kºi ç-m i?9ªM?
?,M; +„M tû iÈB S?•M i?•M hQªM æ` :B€T i` M K†i ç`iX

_®M;X

J°i iB M; ;-K`9 iS+ ;B”M- +€B çm¬B HÈM b„i i?ûT b m HQM; S?•M i?•M hQªM æ`

b®M; F?¬M; çQÊ+ K°i- ç®B K†i i`,K p¢M i?9 i`B m- >„+ GQM; i`¢B +QÌM; ç¢B +,M +UX

@ G-M M`v K v K` +| S?•M i?•M hQªM æ` :B€T F?®M; +? i`,K p¢M i?9 i`B m- M m #€Q i?M- +QB M?Q +| i? ç€M? +? i i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B +?d bÊ ç M H9+ ç| +k

G•K hB m ?B m `i i`ä i?U+ HU+ +O KbM?- ç®B T?| pä ;Bª >| S?`K +ªM? ?"m F€ F?¬M; TªB +?mv M F?| ;b- /M H` S?B M h?¬M; b m F?B ?| i?9 ç¢i iÈB >| S?`K G•K hB m +kM; +| M„K +?„+ ç€M? +? i ?„M- M?QM; bQM; T?QÆM; ;B Q +?B M M? ;Bª +ÁM H¢B i`QM; >„+ GQM; i`¢B- K°i F?B #` KQÌB K'v i M pä ;Bª >| S?`K +ªM? GQM; i`¢B p•v [m M?- i?U+ HU+ G•K hB m +?Q /M +| K¢M? ?ÆM M[- +?d bÊ +kM;

_®M; `®M;X

a m F?B i`B i ç +¬M; +?B KiÁ T? iQ+? iB m i`'M M`v- t t ç°i M?B M +| ç¢B HQ i?b` H` K'v +?K+ p¢M H½Q 'm T?K M[ p` i` 2K +O >„+ GQM; i`¢B i`®M çB #` v T?€i ?B M- `i M?B m v m i?9 H"TiS+ i`B M F? B +?ûK ;B iX

@ ?X

*| iB M; F m i?ªK i?B i i? HQÆM; p M; H M- ç½ F?¬M; +| ç€K pä ;Bª >„+ GQM; i` ;Bª T?K M[ p` i` 2K M`v +,M #ªM F?¬M; +| HU+ +?®M; +U- H"TiS+ F m i?ªK i?B i

@ E?¬M; i®iX

G•K hB m p°B p`M; F?®M; +? S?•M i?•M hQªM æ` :B€T F?B Mi'i +ª v m i?9 /WM; HQÊM; pä ;Bª >„+ GQM; i`¢B G•K hB m F?¬M; ? +| HÁM; i?QÆM; +ªK- M?QM; M ç€K M; QÌB ;B` T?K M[p` i` 2K i v i`|B ;` F?¬M; +?†i i?b ç½ pB T?¢K pÈB #ªM i•K

*?Q /M M?[M; M; QÌB M`v H` /Q M; ?B i >„+ GQM; i`¢B- M?QM; M m M?Q F?®M; +? M; QÌB ;B` T?K M[p` i` 2K- p`v i?b KbM? +| F?€+ ;b ç€K v m i?9 i"TFQ+? L?•M i°+ T?d >„+ GQM; i`¢B ç•m +?S\

_®M; `®M;X

hªB [m K°i ç K +?ûK ;B i- #-m i`lB M´B H M €M? b€M; K`m #¢+- €M? `¢M; ç¬M; i +?B m b€M; iQ`M #° ç¢B ç` X

S?•M i?•M hQªM æ` :B€T b m F?B ;`Q i?ûi ? BiB M; H"TiS+ K M; i?2Q K'v +?K+ p M? M? +?|M; `9i HmB F?ÄB >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M?- b m F?B #¬Mi"TM;`M /†K GB M o•M bÆM K¢+?X

*MM; H9+ ç| - G•K hB m +kM; •K i?-K p iÈB M?` KbM?X

8jyX *?QÆM; 8jy, >| h?9 Zmv i UkV

@ E?ÎB #~K i?`M? +?O ç¢B M?•M- ç K [m i`,K p¢M i?9 i`B m T?€i ?B M i`QM; GB H¢B i`QM; GB M o•M bÆM K¢+?X

h` MiQÌM; i?`M? h?`M? h•M o - h` M; .`+? i?`M? +?O K°i ç K F?¬M; M; O M; ?2 iBM p - ç K [m i`,K p¢M i?9 i`B m ç°i M?B M #¢Q ç°M; +MM; pÈB iB M; +?ûK ;B i FBM æQ¢M >Q`M? i`mv M ç M ç½ F?B M HÁM; ?„M +U+ F€`mM; ç°M;X

h'i +ª pä ;Bª # Mi`QM; h?`M? h•M o ç m p¬ +MM; ?B m F€- i?9 i`B m ç°i M?B M # b Q iB M p`Q >Q M; bÆM æQ¢M >Q`M?- i`QM; æQ¢M >Q M? ?Q M; bÆM ç K [m ç

@ h`mv M K M? H M? +O i - H"TiS+ çB m ç°M; K°i +?B ç°B M; k iBM? M?m M?` >Q`M? iB K ?B m iBM iS+- t2K i?Y i®B [m # Mi`QM; ç½ tªv` +?mv M ;bX

@ o•M;X

G9+ M"v- K°i +?B ç°B M;k /Q KQÌB i M + Q i?O >| S?"K +°M? i`mM; F€ p" Ryy i M
bÆ F€ i¢Q i?"M? iB M p"Q i`QM; >Q M; bÆM æQ¢M >Q" M?- K'v + M? ;BÌ b m- iBM
p ç½ FBM? ç°M; iQ" M #° h?"M? h•M o X

h`QM; >Q M; bÆM æQ¢M >Q" M? p"v K" T?€i ?B M K°i iÁ iB m i?"M? ç' M€i +| `iM
iB m +O i?9 i`B m ç K [m +?QM? H" iÁ iB m i?"M? ç' M€i FB - i`QM; iQ" M #° T?
v m i?9 p" pä ;Bª M?•M HQ¢B +?²M; +?i- iªB [m t2K tûi- M?[M; pä ;Bª M"v ç9M;
GQM; i`¢B p" B M; "v i`QÊ+ iB M +¬M; h?"M? h•M o - K" iÁ iB m i?"M? ç' M€i M"v +
>„+ GQM; i`¢BX

æ²M; i?ÌB- pä ;Bª h?"M? h•M o +kM; T?€i ?B M K'v +?K+ p¢M M;QÌB ;B" T?K M[
i`¢B- +MM; pÈB ç¢B HQÊM; i" B T?9 K" #¼M ?„M K M; i?2QX

æ¢B #ªM /Q M? >„+ GQM; i`¢B p"v K" F?¬M; Î i`QM; GB M o•M bÆM K¢+? T?Q #„+
>Q M; bÆM æQ¢M >Q" M? T?Q M K h?"M? h•M o - K" +¶ i?9 i`B m /Q i`,K p¢M v m
GB M o•M bÆM K¢+? #¬M i" T` +¬M; i? v ç€K pä ;Bª h?"M? h•M o ;BªB [mv i? i
i`¢B- +?d +ÁM H¢B ç¢B HQÊM; M;QÌB ;B" T?K M[ p" i` 2K +MM; pÈB i" B T?9 +O

hBM iS+ M"v pW ` - iQ" M i?"M? +?'M ç°M;X

h` M; .`+? i?"M? +?O /QÈB +ÆM F?B T bÊ H" T iS+ çB m ç°M; ç¢B HQÊM; #BM? b
ç' M€i- ?ÆM M[/" M t T M?[M; M;QÌB #bM? i?QÌM; +ÁM H¢B +O >„+ GQM; i`¢B-
iS+ p T?Q Zm" M h?"M? >B M .iX

h'i +ª +?mv M M"v ç½ F?¬M; +| [m M ? ç M G•K hB m M[- i`QM; F?B h` M; .`+? i
`°M- M;QÌB F?ÎB tQÊM; +?mv M M"v H" G•K hB m H¢B p iÈB i`QM; M?"- i?QªB K€
M;QÌB- ç' B H¢B K°i i?•M [m-M €Q b¢+? b) çB p"Q T?ÁM; M;OX

L;²B Î i` M ;BQÌM;- €M? K„i G•K hB m H" T H Q X

@ æ K [m HÌB S?B M h?¬M; M¡B +?„+ +?„M H" i?"i- F?¬M; M;?o iÈB M,K ç¡ b B >„
H¢B H" G aÆM h¬M;- ?ÆM M[iU ?² +ÁM +| [m M ? pÈB hS ?Q" M; iY +O ç [m®

h`QM; M°B i•K G•K hB m +ªK i?'v €T HU+ M†M; M - G aÆM h¬M; +kM; F?¬M; T?
i`¢B- G aÆM h¬M; +?QM? H" i¬M; K®M iB M; i,K HWM; Hšv i¢B ç [m®+ oă GBM?
G•K hB m ?B M; BÌ +,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q +?®M; +U- H¢B +¬M; F?¬M; +¬M T?
ç [m®+ i`°M HšM i`QM; ç¡ M[X

@ G aÆM h¬M;- hS ?Q" M; iY b Q\

G•K hB m M„K +?†i ? B ç'K- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB ?"Q [m M; H,M; H €+

@ h?O T?¢K M,K ç¡ ;B i +? i ç¢B + >„+ GQM; i`¢B ç½ #` i /B i çB- imv `^M; +?QM
>„+ GQM; i`¢B- M?QM; M m M?Q HÌB i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B M¡B H" i?"i- M?Q p"
M?'i ç`M? +| [m M ? ç M +€B +? i+O ç¢B + - +?Ì b m M"v i +QÌM; ç¢B `²B- bÊK
#¼M ?¼X

G•K hB m F?¬M; T?ªB M;m M;®+- K†+ F i`¢B +?O >„+ GQM; i`¢B M¡B +| i?"i F?
F?¬M; çB ibK G aÆM h¬M; p" hS ?Q" M; iY ;•v T?B M iQ€B- /M b Q ?„M ?B M; BÌ
b m M"v i?U+ HU+ ?„M K¢M? H M- G•K hB m F?¬M; M;¢B +?Q G aÆM h¬M; FB K

@ s2K i?Y H-M M"v i?m ?Q¢+? i? M"Q\

h`QM; M°B i•K [mv i ç`M? +?O w- G•K hB m +?Êi i" T i`mM; HU+ +?9 w p"Q i`QM; h
E?¬M; ;B M +?B HU+ +?Êi H¡2 H M- ? B #ªM #Q i`+? +MM; pÈB ?°T M;¼+ K"m ç2M
K†i G•K hB mX

@ >| h?9 Zmv i- æ` +'T i`mM; ;B B +¬M; T?€T- /MM; v m M;mv M v m i?9 H"K i?
+°M; T?•M M;k i`¼M;- Hmv M ç M ç iS i`¼M; b) iB M ?"M? ?| i?9X X X

JÎ` #<sup>a</sup>M #Q i`+? ç-m iB M- +?QM? H` >| h?9 Zmv i K` S?B M h?¬M; im Hmv M- +O >| h?9 Zmv i- G•K hB m HB M F?ûT #^aM #Q i`+? M`v HçBX

>| i?9 +O >| h?9 Zmv i H` i?¬M; [m FQ+? T?€i F?Q ?mv i M?•Mi? - F?B M F?Q HU+ +| +?9i+MM; HQçB pÈB v m M;mv Mi`QM; +Æ i? - +m®B +MM; F?B Mi #`Q #B M- H`M / ?| i?`M? H•M ;B€T- F?B M +?Q HU+ T?ÁM; M;U- HU+ +¬M; FQ+? M; ;B i,M; K`v H-M- K` i€+ /KM; T?K +?QM? H` K¶B K°i H-M bY /KM; ç m iB m ? Q + i? pä ;B^a- HçB F?¬M; +€+? M`Q i?B i`B M [m€ M?B m- i?QÌM; tmv M ?| i?9 `i+| b m M`v K`i çB Hw i`Q- i?"K +?Q +ÁM H`T iS+ +? i #`i ç„+ F€iYX

@ >| h?9 Zmv i M`v i€+ /KM; T?K [m€ HÈM- +?d +| M;QÌB i?B M +`M KÈB H`v` in G•K hB m H„+ ç-mX

E?Q ?mv i +?QM? H` +,M #<sup>a</sup>M +O pä ;B<sup>a</sup>- K°i F?B #`M M;mv M F?Q ?mv i i`QM; + M?[M; im`B i?¼ b) ççB ;B^aK- +`M; F?B MiB K HU+ pä ;B<sup>a</sup> ? Q ? i- b m M`v `®i+r çQÈ+ M[X

>| h?9 Zmv i M`v +,M #<sup>a</sup>M H` H`v iQÆM; H B pä ;B<sup>a</sup>` ç€M? #ç+ ?B MiçB- ç½ M? K) iÈB ç•m G•K hB m +kM; b) F?¬M; im Hmv MX

"m¬M; >| h?9 Zmv i tm®M; - G•K hB m KÎ` +m®M #Q i`+? i?S ? BX

@ *m²M; h?9 æ Q S?€T- æ` +`T + Q ;B B ç Q T?€T- /MM; M;mv M HU+ H,M; H € /B M #B M` ç Q K M; +| ?bM? /çM; ?Q <sup>a</sup>M? v m i?9 iB M ?`M? +¬M; FQ+? ç`+? M i?S+- i?S+ i?S M?'i J½M? h?9 S? æ` - i?S i?S ? B >mM; h?9 G,M; h?B M- i?S+ *QÆM; - i?S+ i?S iQ oçM h?9 "¬M æ^M; - Hmv M ç M KS+ i`M +MM; oçM h?9 ç m tr F? B i?B MiQ+? ç` - ç€M? ç•m i?„M; ç|c F?¬M; ;b +^aM M`BX X X

@ E?¬M; M;?o HçB KçM? M?Q p`vX

h`QM; M°B i•K G•K hB m KWM; `ÐX

*,M +S ;?B HçB- *m²M; h?9 æ Q S?€T M`v +?QM? H` iW M;`M M,K i`QÈ+ K°i ;½ oQA HQçB [m M b€i v m i?9 +?ûK ;B i K` b€M; içQ K` - mv HU+ `i KçM?- ç†+ #B i H` "¬M æ^M; [m^a i?U+ FBM? i?B M ç°M; ç` - M?QM; +kM; p`v- ç° F?| im Hmv M +U+ F

h`QÈ+ FB i`QM; +?B M ç`m pÈB i`çB +?O >„+ GQM; i`çB S?B M h?¬M; - G•K hB \*m<sup>2</sup>M; h?9 æ Q S?€T- +kM; H` ç Q T?€T- +,M +S i?m°+ iQM? M;mv M HU+- +QÌM; ç Q T?€T F?€+ M? m- mv HU+ b) +| +? M? H +? `i HÈM- G•K hB m iBM iQÎM; \*m M?Q Î i`QM; i v KbM?- mv HU+ b) +U+ F€ ç€M; bÈX

8jRX *?QÆM; 8jR, hBM hS+ EBM? L;QÌB URV

@ *| *m²M; h?9 æ Q S?€T M`v `²B- i?U+ HU+ +O i M?'i ç`M? b) +| i,M; H MX

h?m ?²B *m²M; h?9 æ Q S?€T- G•K hB m /ÌB HU+ +?9 w H M ?°T M;¼+ ç2M +m®B

JÎ` t2K tûi- i`QM; ?°T M;¼+ BK BK H†M; H†M; ç†i # KB M; ?çi +?•m K`m ç2M- i`QÈ+ S?B M h?¬M; i?B i`B M- i`QM; ?°T M;¼+ K`m ç2M FB +| M,K +?[M?Ä S?Q

@ S?Q+? G`+? L;mv M >Ä æçMX

G•K hB m ;B`i KbM?- i?•M H` ?¼+ pB M h`çB ?m`M Hmv Mi?B Mi`B ?„MiU M?B M L;mv M >Ä æçM- M;?2 M|B H` HÈB /KM; v m ç M v m i?9 ?Ä i?m°+ iQM? +MM; p ç†+ i?MiçQ i?`M?- +,M +S T?~K ;B B v m ç M p`i`bM? ç°+QÌM; ççB +O ?Ä M;mv >Ä æçM T?~K ;B B F?€+ M? m mv HU+ +kM; F?€+ M? mX

*,M +S p"Q mv HU+ H9+ i`QÊ+ S?B M h?¬M; i?B i`B M- G•K hB m çQ€M +?WM; S?
+| H) iQÆM; çQÆM; pÈB K°i FQ+? iQ" M HU+ +O K°i pä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€
hB m ?B M ;Bì K" M|B i€+ /KM; +kM; F?¬M; HÈMX

@ " KB M; S?Q+? G`+? L;mv M >Ä æ¢M M"v +| i? HQm +?Q h K Km°B- i`QM; i?9
FQ+? H-M M"v- h K Km°B i?B m +?9i M[ç½ +? i- ;B Q # KB M; S?Q+? G`+? L; m
Q i M? 'i p"Q i?ìB F?„+ F?~M v m +ÁM +| +Æ ?°B #ªQ p i€M? K¢M; X

J'v M; "v F iB T- G•K hB m K°i # M î H¢B h?"M? h•M o +MM; M; QìB M?"- K°i # M
?[m- K°i # M i?b K¶B M; "v F?´ Hmv MX

E?B M +?Q G•K hB m +ªK i?'v +ÁM K v K„M +?QM? H"- i?9 i`B m +Ð i`mM; p" >„+
pä ;Bª h?"M? h•M o iY i?QÆM; p¬ b®- M?QM; K'v ?ªQ ?[m oQÆM; EB M- h`B m S?
h?¬M S?B- "¢+? L;¼+ EBM? +kM; F?¬M; +| B #` +? i- K¼B M; QìB M; šm M?B M iK
+?d çB K K°i +?9i ¼B M; QìB- F?B M #¼M ?„M HoM? M; ° çQÊ+ `i M?B mX

h`QM; M?€v K„i H¢B [m ?ÆM MY i?€M; X

>Q" M; ?¬M- ;B| M? [mûi- K†i i`ìB +?|B +? M;- ç¢B ç` /šM /„i K°i +´ F?Q iS+ M|M
ç'i T?B m ç½M;- F?B M M; QìB i?•M + "M i?B M M?B MX

h`QÊ+ K°i iÁ ?Q M; bÆM î# M M; Q" B i•v i?"M? h?"M? h•M o - K°i ç¢Q M?•MªM? c
M? M?X

h?•M i? +O ?„M KìªQ- T?ªM; T?'i M?Q K°i ç¢Q [m M; pK p¬ ?bM?- F?B M M; QìB
K¶B K°i H-M HQÊi çB- iWM; ç¢Q M; mv M HU+ F?Q iS+ # "M? i`QÊM; T?ªM; T?'i M?
+m°M- H" M b|M; HÈM i`"M i`"M- ~M ~M +| i-M; i-M; i? M? •K- •K #¢Q i`mv M` - iU
+?•M i`ìB T?QÆM; t - M M M´ p M; X

æ°i M?B M- G•K hB m ç M; M? M? +?|M; +?ÈT ç°M; +?Êi çSM; H¢B- €M? K„i +O
´M M?Q M9B M°B HB K H¢B- ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K p"Q iQ" M M9B ?Q M; i`,K K
M; QìB i bÊ ?½B T?ªM; T?'i M?Q F?ÄB iY çdM? ç-m +O ?„M T?|M; H M i`ìBX

@ *m²M; h?9 æ Q S?€T J½M? h?9 S? æ` X

"¶M; /QM;- G•K hB m ?ûi HÈM K°i iB M;- +?B M ç Q # M ?¬M; #¶M; M?B M H Q`
T?|M; H M i`ìB- i`QM; h?€B >mv M æ Q H" T iS+ T?K i H M K°i +´ ç Q K M; +U+ HÈ
HQ- K°i ç-m ?QªM? K½M? i?9 + Q iÈB ? B # KQÆB Kûi- ?bM? i? T?ªM; T?'i €+ H
F?Q ~M ~M i`mv M ç M iB M; ;-K +O v m i?9 ?bM? b|B- ?QªM? F?´M; H² /[iÊM -
i`QÊ+X

"° /€M; ç-m v m i?9 ?bM? b|B M"v +Æ ?² ;B®M; pÈB S?B M h?¬M; i?B i`B M H9+ i
+O ?QªM?- ç° HBM? ?Qç i? v H" F?Q i? - ç-m ?QªM? i` M çdM? ç-m G•K hB m ç
M?Q v m i?9 b®M; bì bì p"v- F?Q iS+ F?B M +?Q M; QìB i bÊ ?½B H M iÄ - FBM? i

J°i ç Q +?ûK tm®M;- ?QªM? v m i?9 ?bM? b|B i`MM; i`MM; çB T çB T çKM; p"Q
M? K i?¢+? MSi pÐ- i` M M9B ?Q M; + Q iÈB i`,K Kûi p¬ b® p i`¢M ?B M ?B M- i?
M9B +?mv M- iWM; F?®B M? K i?¢+? +U+ HÈM M?Q +,M T?ÁM; bKT ç´ tm®M;- b r
H M- +ª iÁ M9B ?Q M; + Q iÈB i`,K Kûi +| p¬ b® p i`¢M M?Q K¢M; M? M #¶M; M
-K -K bKT ç´- p¬ b® #KB KM H M F?„T- T?€i` iB M; M´ p M; +U+ HÈMX

h?î /`B K°i ?ÆB- G•K hB m i?m ç Q p"Q pÄ- i` M K†i H°` i?¬M b„+ i?Qª K½MX

@ h`ªB [m im Hmv M K'v M; "v M v- *m²M; h?9 æ Q S?€T i?S+ i?S M?'i J½M? h?9 S
i?"M?- [mª M?B M F?¬M; ?´ H" ç Q T?€T æ` +´T + Q ;B B- mv HU+ [mª i?U+ p¬ +M

h` M K†i G•K hB m H°` K°i p KWM; `Ð- ç Q T?€T ?„M +?O im ?B M ;Bì +| ? B K¬
æ Q Zmv i æ` +´T ç ;B B- Gm•M >²B æ Q Zmv i i´M; +°M; T?•M M, K i?S+ - i?S+
>²B æ Q- i?S+ i?S ? B L?"i L;mv i Gm•M >²B æ Q- i?S+ i?S # h?B M æ` Gm•M >²
hY Gm•M >²B æ Q- i?S+ i?S M, K GK+ æ¢Q Gm•M >²BX

Gm•M >²B æ Q Zmv i M"v H" F?B G•K hB m çϕi çQÊ+ ç M?'i i?B M i" B ç iY +O i? i'M; [mªM ç½ # M i?QÎM; +?Q ?„MX

"bM? i?QÎM; Gm•M >²B æ Q Zmv i +?d H" ç Q T?€T æ` + 'T ç ;B B- +?d + -M ?¼ /MM; i?B M iQ +O G•K hB m ç½ bÊK M M M„K; B[ i`B i ç - M?QM; G•K hB m +kM; hB m M„K; B[ç Q w M m F?¬M; im Hmv M ç Q i? +O Gm•M >²B æ Q Zmv i- i`QM +ªK M; ° +O KbM? ç®B pÊB K¶B K°i i?S+ - M?Q +ªK M; ° pÊB hS Zmw Gm•M >²B- Gm•M >²B- +ªK M; ° h?B M æ` Gm•M >²B- ;B M?"T w +ªM? K¶B K°i i?S+ p`Q i`QM

E iW ç! - mv HU+ Gm•M >²B æ Q Zmv i H"TiS+ i,M; H M M?B m- pQÊit T?~K; B B p"v +QB M?Q G•K hB m ?B M; BÎÎ Gm•M >²B æ Q Zmv i +kM; KÊB +?d im Hmv M ç

GoM? M; ° w +ªM? i?U+ bU [m€; B M M M- imv `^M; F?¬M; #^M; ç Q w- M?QM; +kM; >B M; BÎ b m F?B +! *m²M; h?9 æ Q S?€T- G•K hB m H"TiS+ HB M i,M; i? K K°i K

aQ b€M? pÊB *m²M; h?9 æ Q S?€T- ç†+ çB K +O Gm•M >²B æ Q Zmv i H" H,M; H ;B M?"T w +ªM? ç`+? M?•M b) #` w +ªM? #'i ç²M; ªM? ?QÎM; - [m'v M?B m- `i F?| - +ªM- K` ç†+ çB K *m²M; h?9 æ Q S?€T H" HU+ T?€ ?QϕB `i KϕM? - +`M; i? K #€ T?QÆM; ç m +! Qm F?mv i çB K- i?Q+? ?ÊT i?B i`B M /QÊB +€+ ibM? ?m®M; F?€

*?'K /Si im Hmv M- G•K hB m +?ϕv M?Q # v p h?"M? h•M o - QÊ+ +?WM; b m MY + i•v h?"M? h•M o ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i G•K hB m X

@ L; ?2 M|B F?B h?"M? h•M o +?9M; i #° + T?€i i?9 i`B m +Ð i`mM; - Zm" M h?"M? > i" T FQ+? - M; ?2 M|B i`QM; i?9 i`B m +! +ª +Ym iBM? v m i?9 [m HϕB- iQ" M #° Zm" i? 'i i?ªK i`¼M; X

@ *?ŠM; M? [M; Zm" M h?"M? >B M ."i- M; ?2 M|B K'v çϕB i?"M? +ÁM HϕB +kM; ;† i`QM; ç! h?"M? J° h?ϕ+? +Æ ?² iQ" M [m•M #` /B i- M; v +ª i?"M? i`b +kM; i? 'i i?O

@ h?"i ç€M; bÊ- F?¬M; #B i H- M M"v b•m i`QM; GB M o•M bÆM Kϕ+? ç½ tªv ` `m +?9M; i ç½ +! K'v i`, K M, K F?¬M; ;†T T?ªB i?9 i`B m ç€M; bÊ M?Q i? `²BX

oW p iÊB h?"M? h•M o - G•K hB m ç½ M; ?2 çQÊ+ K°i iBM iS+ FBM? M; QÎB M?Q p

8jkX *?QÆM; 8jk, hBM hS+ EBM? L; QÎB UkV

@ *Ym iBM? v m i?9- ç•v +?QM? H" i?9 i`B m +Ð HÈM X

G•K hB m F?B T bÊ- p°B p`M; çB p`Q T?O i?"M? +?O M; ?2 M; !M; iBM iS+ - iBM iS +MM; `mM; ç°M; X

L; v p`Q; -M K°i i?€M; i`QÊ+ - h?"M? h•M o ;†T T?ªB i?9 i`B m +Ð i`mM; i" T FQ+ +O Zm" M >B M ."i +kM; #` i?9 i`B m ç€M; bÊ i" T FQ+? - i' i +ª ç m H" i?9 i`B m +† + ' i?9 i`B m +Ð HÈM /Q +Ym iBM? v m i?9 i?®M; HoM? ç½ i" T FQ+? p`Q Zm" M h?" T?K +`M [m" M i?"M? X

*m®B +MM; Zm" M oQÆM; >B M ."i Zm" M H" æ¬M; S?QÆM; >B M oB M iU KbM? ` i ;Bª Zmv L; mv M +ªM? `®i +K+ KÊB ç€M? +? i çQÊ+ +Ym iBM? v m i?9 ç- m HoM? -

h`"M +?B M M"v imv `^M; i?„M; HÊB- M?QM; i? +K+ Zm" M >B M ."i ç°i M?B M i`Î K'v +?K+ pϕM /†K i`QM; T?ϕK p` Zm" M >B M ."i iB M p`Q +ªM? ;BÊB + Q M?'iX

L, K çϕB p i?"M? F?€+ - +€+ i?"M? i`b M?Q h?"M? h? M? L? K- h?"M? L; mv i GB i`B m +Ð HÈM i" T FQ+? - M?QM; h?"M? J° h?ϕ+? HϕB tªv ` +?mv M M; Q`B w Km® i`b- /•M +?9M; iY i?QÆM; i?ªK i`¼M; - p b m Zm" M h?"M? >B M ."i M?"M çQÊ+ ib çQÊ+ i?9 i`B m +Ð HÈM iB M +¬M; HB M T?€B ` +QÎM; ;Bª Zmv L; mv M +ªM? iB M

i?"M? i`b K'i çB- M?QM; i`QM; iQ`M #° h?"M? J° h?ç+? ç½ bÈK K°i KªM? #W #°M-
?-m M?Q F?¬M; +ÁM- p®M ;-M M;"M pçM /•M +?9M; +?d +ÁM HçB +| ?ÆM #®M i`
M;K+ M?•M ;B MX

@ h?"M? J° h?ç+? HçB #` +¬M; T?€- ;-M M;"M pçM /•M +?9M; +?d +ÁM HçB ?ÆM
?² iY i?QÆM; ?-m M?Q F?¬M; +ÁMX

J†+ /M ç®B pÈB h?"M? J° h?ç+? +kM; F?¬M; #B i; b M?B m- M?QM; ç m H` p i?"
."i- G•K hB m M; ?2 çQÊ+ iBM iS+ M`v- i`QM; M°B i•K pšM /•M; H M K°i +´ #B i?QA

@ *kM; K v i +m®B +MM; F`Ti?ÌB p iÈB- +MM; S?•M i?•M hQªM æ` :B€T +?†M i?
h?"M? h•M o K°i F?B #` i?9 i`B m +¬M; T?€- p"v i?bX X X

G•K hB m +Æ ?² F?¬M; /€K M; ?o ç M ?"m [mª- H9+ ç|- b) i?"i H` i?"M? T?€ M; QÌE
`²BX

æ²M; i?ÌB G•K hB m +kM; +ªK M?"M çQÊ+ K°i +´ +ªK ;B€+ M; mv +Æ +U+ HÈMX

æ9M; p"v- H-M M`v ?„M +?†M çQÊ+ i?9 i`B m +Ð i`mM; i"TFQ+?- M?QM; iB Ti?2
H-M M`v +?d H` HK+ iBM? v m i?9- M?QM; iB Ti?2Q M m M?Q H` i?9 i`B m +Ð i`m
i?b b Q\ h?"K +?Q H` i?9 i`B m +Ð HÈM /Q #€i iBM? v m i?9 /šM ç-m i?b b Q ç•v\

h` M h?QÆM; E?mM; ççB HK+- [mv K¬ i?9 i`B m H` +,M +S p`Q v m i?9 ç-m HoM
[mv ç`M?- v m i?9 pW ç M i K iBM? ç°i FQ+? i?QÌM; i?QÌM; +?d +| i? tQM; H` i?9
M; Q`B iS iBM? /šM ç-m- b® HQÊM; pQÊi [m pçM +QM HB M +| i? tQM; H` i?9 i`
iBM? H` i?9 i`B m +Ð M?Ä- HK+ iBM? ç M i?`i iBM? H` +Ð i`mM; - #€i iBM? p` +Ym
H` i?9 i`B m +Ð HÈMX

L m M?Q H` v m i?9 +`T oQÆM; ç½ pQÊi [m +Ym iBM? i?b çQÊ+ ;¼B H` bB m +`T
ç½ F?¬M; T?ªB H` K°i [m" M +| i? M; ,M çQÊ+ `²B- /M b Q oQÆM; ;Bª aBM? hYªM
>B M ."i +kM; F?¬M; +| K°i B- M?[M; +QÌM; ;Bª çdM? iB K M`v i?QÌM; i?QÌM; ç
ççB ç [m®+ +MM; pÈB K°i Qi +`K ç` ç€M; bÈX

@ h?U+ HU+ +O i pšM +?Q çO - +ÁM +¬M T?ªB KçM? ?ÆM M[KÈB çQÊ+X

G•K hB m +„M `„M; - €M? K„i FB M ç`M?X

@ o M?" ç½ ; -M K°i i?€M; `²B- M; `v K B b) [m v HçB h`çB ?m`M Hmv M i?B M i`B

æ K ç|- G•K hB m HB M #€Q iBM iS+ +?m`M #` i`î p i`çB ?m`M Hmv M +?Q #®M M
HÁM; - i`QM; K°i i?€M; p M?" M`v- i`ªB [m K°i H-M i?9 i`B m i?ªK i?B i- E, >²M;
bS+ HU+- K°i HÁM; F?´ imX

Í h?QÆM; E?mM; ççB HK+- Km®M #ªQ p i?S [m M i`¼M; ç®B pÈB KbM?- +?d +| i?
+ÁM i`i +ª M?[M; i?S F?€+ ç m +?d H` T?M p•MX

oW `çM; b€M; M; `v i?S ? B- +Y i?"M? #„+ h?"M? h•M o X

@ hB m M?B- +| i?ÌB ;B M M?È pB i i?Q p ç'vX

h`-M S?QÊM; G M çSM; Î+Y ` p`Q- M?bM [m G•K hB m- ?®+ K„i +| +?9i QÈi €iX

@ L?` + - F?¬M; # Q H•m M[i +kM; b) çB Zm" M >B M ."i i bK çQÊ+ M; QÆB ç'vX

G•K L?m ? B i v M„K +?†i- €M? K„i FB M ç`M?X

S?K i?•M G•K o Zm®+ +?d çSM; Î K°i # M F?¬M; M|B ;b- M?QM; i`QM; €M? K„i +O
b•m ç"KX

@ h K Km°B- i F?¬M; Î ç•v- +? K T?ªB /U p`Q M; QÆB +?B m +® `²BX

h`QÈ+ F?B `ÌB çB- G•K hB m çQ # KB M; S?Q+? G`+? L; mv M >Ä æçM +?Q G•K
G•K L?m ? B M; "M pçM HQÊM; M; •M T?B m +MM; pÈB K°i Qi ç M i?QÌM; +-M +?Q

*?d ? B M,K- G•K L?m ç½ iW M?'i +?mv M *?•M oä ;B^a ç°i T?€ ç M i K +?mv M *?•M
h K Km°B G•K hB m i?'v ç QÊ + i?B M T?9 F?¬M; FûK ?ÆM KbM?- i`QM; +m°+ b®M
h K Km°B +| i? i? v KbM? ?^aQ ?^aQ +?B m +® +? K ç½ HÈM im' BX
E?¬M; i? F?¬M; M|B- G•K; B K°i M?" # M; Q|B +QM- K¶B M; Q|B ç m H" i?B M i" B
HçB ? B M; Q|B G•K o Zm®+ p" h`-M S?QÊM; G M HçB F?¬M; +| B H" pä ;B^a- F?B
J°i # M- #®M M; Q|B E, >²M; +kM; ç M; içK #B i pÈB i?•M M?•M- #^M; ?[mX
J°i H€i b m- #®M M; Q|B G•K hB m +ÐB >mv i G•M S?B o•M `|B çB- b m F?B +?çv
[m v ç-m HçB M?bM [m M?- Î +Y i?"M? #„+ - +? K p" h K Km°B G•K L?m iU ?² pš
€M? b€M; K†i i`|B +?B m F?B M i?•M ?bM? #¼M ?¼ HÁ2 HÁ2 H MX
æ MûM ibM? +^aK- G•K hB m [m v ç-m- i`QM; €M? K„i iQ€i` K°i iB FB M ç`M?- K
G-M M"v i`Î HçB h`çB ?m'M Hmv M i?B M i" B- G•K hB m +kM; F?¬M; K M; i?2Q S?
o®M ?„M ?Q" M iQ" M +| i? +?Q S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T p"Q i`QM; h?QÆM; GQ
S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ?B M ;B| ç½ i`Î i?"M? oQÆM; ;B^a # M M; Q" B GB M o•M b
p" M M; mv +O +? K - G•K hB m F?¬M; i? F?¬M; ç S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T H
æ` :B€T Î ç|- i?9 i`B m +Ð i`mM; #bM? i?Q| M; M?Q H-M i`QÊ+ F?¬M; +-M HQ H„
Zm M i`¼M; ?ÆM H" GB M o•M bÆM Kç+? +?QM? H" i`mM; i•K +O v m i?9 içB ç
FB i®+ ç°im Hmv M +O S?•M i?•M hQ^aM æ` :B€T ;'T K'v H-M M; QçB ;BÊB- i? v
:B€T p"Q h?QÆM; GQM; hQ ç K M; i?2Q- +ÁM F?¬M; #^M; ç M| HçB +® ;„M; im H
>ÆM M[G•K hB m +kM; `i Km®M #B i- b•m i`QM; bÆM Kç+? GB M o•M ç M +MM
oQÆM; ;B^a aBM? hY *^aM? +O ç [m®+ t¬M; p"Q M?QM; F?¬M; B +ÁM b®M; - G•
hQ^aM æ` :B€T- çÊB F?B M| KçM? ?ÆM- M|B F?¬M; +?WM; b) +| +Æ ?°B i` `ä +?•
GB M o•MX
*?çv HB M iK+ M?Q # v- MY i?€M; b m M,K M; Q|B G•K hB m ç½ #bM? v M p iÈB
@ Zm" M h?"M? >B M ."i F?¬M; M; î #` T?€ ?Ov M?B m M?Q i? X

8jjX *?QÆM; 8jj, E?' hm

hW t M?bM HçB- M; Q" B +Y i?"M? ç¬M; Zm" M h?"M? >B M ."i K°i K^aM? #W #°M- i
+ Q iÈB i` M i`, K i`QÊM; tm'i ?B M M; mv M K°i ç€K M?[M; p i + "Q p" M?[M; +€B ?
v m i?9 içQ` - i`QM; ç| K°i +€B p i + "Q HçB b•m ç M K'v i`QÊM; - i<sup>a</sup>M ` v m F?Qm
æB m F?B M G•K hB m +ÁM +^aK i?'v K v K„M +?QM? H"- # M i`QM; Zm" M h?"M? >
F?¬M; +?9i ?Q ? Q- ?B M M?B M i?9 i`B m +Ð HÈM H-M M"v imv `^M; ç€M; bÊ- M?
iQ| M; i?"M? Zm" M >B M ."i X
L, K M; Q|B G•K hB m F?¬M; /WM; HçB i`QM; i?"M?- i`U+ iB T p iÈB i`çB ?m'M Hn
æB p"Q h`çB ?m'M Hmv M- ç-m iB M ç" T p"Q K„i H" #`B / M? M; ¼+ #Q+? +U+ HÈM
hB m F?¬M; F?ÄB F?); B"i KbM?X
h`çB ?m'M Hmv M i?B M i" B ?"M; M, K imv M M?"M 8y ?¼+ pB M- ?¼+ F€M, K M, K-
M, K M"v i?Q| M; tmv M b) +| ç iY pšM Hç+ - #ÎB p"v H-M M"v ç iY h`çB ?m'M Hmv
hB m çB H" ? B i`, K HBM? i€K M; Q|B- M?QM; ;B| T?9i M"v- i` M #`B / M? M; ¼+ #
HBM? i€K ç iY HçB ççB ;B^aK- +?d +ÁM HçB +| K°i i`, K b€m KQÆB # M; Q|B X
@ G•K hB m- +€+ M; QÆB i`Î p `²BX

@ L;?2 M|B h?"M? h•M o [m ?QÆM; +O +€+ M;QÆB +kM;;†T T?ªB i?9 i`B m +Ð i
b Q +?S\

h`QÊ+ i?¢+? #Q+? K`m ç2M Î+Y ` p`Q h`¢B ?m'M Hmv M ;BÌ T?9i M`v +| K'v ç i
M?bM i?'v M,K M;QÌB G•K hB m H"TiS+ +| ç iY [m2M i?m°+ iB M H M •M +—M M|E

@ •M- F?¬M; +| ;b i`Î M;¢B- i?9 i`B m H—M M`v i?"T T?—M ç€M; bÊ- #'i [m€ +kM;
çQÊ+X

G•K hB m ;"i ;"i ç—mX

@ æ9M; `²B- ç•v H` +| +?mv M ;b\ æ iY i` M #`B / M? M;¼+ #Q+? b Q +?d +ÁM H¢B
>ÆM #®M KQÆB M;QÌB +ÁM H¢B ç•m `²B\

E, >²M; M;?B M;Ì M|BX

o`B i M ç iY Î ç•v ç m ?ÆB i?Î /`B,

@ *? i`²B- i?9 i`B m +Ð HÈM H—M M`v [m€ i?ªK i?B i- i'i +ª ç iY h`¢B ?m'M Hmv M
;B M?"T p`Q ç°B M;k +?®M; +U i?9 i`B m- i? K ;B +?®M; +U i?9 i`B m +| K°i i`,K
ç| pšM H¢+ #®M KQÆB K®i M;QÌB- +ÁM +| K'v ?¼+ pB M ` M;Q`B H`K M?B K pK I

J'v M;QÌB ç m i?Î /`B- iQ`M #° h`¢B ?m'M Hmv M i'M; +°M; +?d +| kyy M;QÌB- i'i
M,K M,K- i` M +Æ #ªM K¶B M;QÌB ç m +| +?9i [m2M i?m°+ - ?¬K M v i?Q€M; +€B
M;QÌB +ÁM b®M; b|i i`QM; M°B i•K F?| i`€M? F?ÄB M?"M H'v t9+ ç°M; +U+ HÈMX

@ o"v K` +? i çB M?B m M;QÌB M?Q p"vX

h`QM; HÁM; G•K hB m i?Î /`BX

@ Zm"M h?"M? >B M ."i +?9M; i +QB M?Q i®i- /M b Q +| M?B m +QÌM; ;Bª M?Q p
?Q`M iQ`M H` /Q ç iY h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B +?9M; i i`QM; i?9 i`B m ç m i
J° h?¢+? i?b i?ªK `²B- M;?2 M|B i?"M? i`b i?'i i?O- pä ;Bª ;—M M?Q iQ`M [m•M #`
M;`M p¢M +?d +ÁM H¢B ?ÆM #®M i`,K p¢M- [m€ i?ªK i?B i`²BX

@ E?¬M; +| +€+? M`Q- /QÈB i?9 i`B m- M?•M HQ¢B +kM; +?d +| i? HB m +? i +?
? B- K°i M;`v M`Q ç|i b) i`Î M M K¢M? K)- imv i ç®B F?¬M; i? ç +?Q v m i?9 ?Ov
+MM; +O M?•M HQ¢B +?9M; i çQÊ+X

@ æ9M; p"v - Km®M b®M; b|i- +?d +| i? i`Î M M K¢M? K) ?ÆMX

L|B +?mv M pÈB M? m p`B +•m- K'v M;QÌB /—M /—M i€M çBX

G9+ K°i çQÌM; i`Î p - G•K hB m `ä ``M; +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ ?`Q F?Q i`QM; h`¢B ?
FB - i`QM; h`¢B ?m'M Hmv M i`QÊ+ FB ?`Q F?Q imv ``M; F`+? HB i- ç—v iQM? +
i? ?`Q F?Q pšM `i b¬B M´B- M?QM; ?B M ;BÌ- G•K hB m #¼M ?„M K¶B H—M i?'v
K°i ç€K iBM? F?Q i?—M ç m i`Î M M +| +?9i F?€+ tQ - €M? K„i HÊB ?¢B- i`M ç—v
K¢M? K)X

h`ªB [m K°i H—M i?9 i`B m +Ð HÈM- iU ?² K¶B M;QÌB ç m i?"M? i?K+ ?ÆM `i M?

a m F?B i`Î H¢B h`¢B ?m'M Hmv M- G•K hB m #¼M ?„M çB iÈB +?¶ ;?B / M? #€Q
H•K p`Q i`QM; F?´ imX

h?9 i`B m H—M M`v HÊB Q+? M,K M;QÌB ç¢i çQÊ+ +kM; `i M?B m- K¶B M;QÌB ç m
+ªK M;° p`FBM? M;?B K- ç†+ #B i H` G•K hB m ç½ iW >| S?`K +ªM? bÆ F€ çdM?
S?`K +ªM? i`mM; F€- M m M?Q F?¬M; +| i?9 i`B m +Ð i`mM;- +?d bÊ G•K hB m Km
K'v i?€M; ç M MY M,KX

h`QM; ?Q`M +ªM? +O h?"M? h•M o - G•K hB m #¼M ?„M F?¬M; +€+? M`Q im Hmv
b m F?B i`Î p h`¢B ?m'M Hmv M- G•K hB m #¼M ?„M H"TiS+ +| i? HÊB /KM; i`B
ç F?´ imX

L? [M; i? S F? €+ F? ¬M; M|B- im Hmv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; +-M `i M?B m M; m
h•M o b m F?B L; k T?~K ç M /QÊ+ ? Q ? i- G•K hB m +,M #ªM F?¬M; ibK i?'v +?¶
T?~K ç M /QÊ+ iQ`M #° Zm`M h?`M? >B M .`i +kM; F?¬M; K°i Gmv M .QÊ+ aQ M`C
çQÊ+X

J`im Hmv M GQM; hQÊM; Gmv M h? +kM; +-M K°i Qi /QÊ+ HB m p`ç M /QÊ+ ç†
+kM; +,M #ªM F?¬M; i?'v +?¶ Km çQÊ+X

J°i H-M i?9 i`B m +Ð HÈM- F?B M `i M?B m ç iY i`QM; h`¢B ?m'M Hmv M ç m i`C
#`B / M? i` M #`B / M? M; ¼+ #Q+? ç½ +| #B M ?| `ä`M; X

æQÆM; M?B M G•K hB m pšM H`ç M?'i i` M #`B / M? M; ¼+ #Q+?- i`QÊ+ F?B F?-
ç M i?Q Hmv M i?'i ç i?'i [m M- +QB M?Q ?¼+ pB M F?€+ ç°i T?€ ç M >| S?`K +ª
i?`M? bÈK ?ÆM G•K hB m- Km®M Î i` M #`B / M? M; ¼+ #Q+? pQÊi [m G•K hB m
F?ª M,M; X

h`QÊ+ F?B H•K p`Q F?'im- G•K hB m i`QÊ+ iB M iB M M?"T i?Q Hmv M i?'i iB M
ó sPI II5 ô ó sPI II5 ô ó sPI II5 ô

h`QM; i?Q Hmv M F?¬M; ;B M- iWM; ç¢Q #|M; M; QÌB K`m ç2M T?ªM; T?'i M?Q H
[m M? G•K hB m- F i?ÊT i?`M? K°i ç¢Q +?dM? i? ?Q`M K„- T?€i ç°M; iB M +¬M
hB mX

ó*? iô ó*? iô ó*? iô

h`QM; i?Q Hmv M F?¬M; ;B M- G•K hB m iQ`M HU+ i?B i`B M- iBM? i?-M i" T i`m
çB M +m²M; tm'i ç Q- ç²M; i?ÌB i?•M ?bM? T?ªM; T?'i M?Q ?²M; M?¢M KÌªQ /B +?

a m F?B ç€M? +? i K°i ç€K iBM? i?-M i? - G•K hB m `®i +K+ F?¬M; FB M i`b M´B
iB M H M M; ?B M €T i?"M? +†M #½- #B M K'i i`QM; i?Q Hmv M F?¬M; ;B MX

>¬X

h`QM; i?Q Hmv M i?'i- G•K hB m KÎ ? B K„i` X

@ E?¬M; M; ?o iÈB p M?" K°i +?mv M- i?U+ HU+ +O i i,M; H M M?B m M?Q p"v
[m M +?d +| i? ç€M? +? i kji M iBM? i?-M i? - F?¬M; M; ?o iÈB H-M M"v i`U+ iB
i M- iB T iK+ M?Q p"v F?¬M; ç M K°i M, K M[- M|B F?¬M; +?WM; i +| i? t¬M; [m
M MX

h?•M H`ç M?'i #`B / M? M; ¼+ #Q+?- G•K hB m K¶B i?€M; ç m +| çQÊ+ K'v H-M +
?„M i'i M?B M b) F?¬M; iMv w H½M; T?Q- i`QM; M? [M; M; "v iB T i?2Q- G•K hB m +
H-MX

G-M i?S ? B- G•K hB m Î ç i?'i [m M ç€M? +? i jdi M iBM? i?-M i? X

G-M i?S # - G•K hB m i¢B ç i?'i [m M ç€M? +? i # KQÆB #®M i M iBM? i?-M i?

G-M i?S iQ- G•K hB m Î ç i?'i [m M ç€M? +? i # KQÆB b€m i M iBM? i?-M i? X X

8j9X *?QÆM; 8j9, Zmv i æ`M? G`+? G½K _ M Gmv M URV

h?"M? iQ+? +Æ #ªM K¶B H-M ç m F?¬M; FûK M?B m- M|B `ä +kM; F?¬M; T?ªB i`M
i?S+ Î K†i FBM? M; ?B K +?B M ç'm p" +ªK M; ° ç½ +| i,M; H M +U+ HÈM

hB M p`Q i?€M; #ªv- G•K hB m b m F?B iB m ?| i'i +ª FBM? M; ?B K +?B M ç'm i`
Hmv M +?QM? H` *Ym *?mv M >mv M *¬M; - *Ym *?mv M >mv M *¬M; pÈB iQ +€+?

T?QÆM; /B M +Æ #^aM M?'i i,M; H M i?U+ HU+- K¶B H-M ç°i T?€ ç®B pÈB i?U+ H
HÈM- ?B M ;BÌ G•K hB m i'M + 'T ç M >| S?"K +^aM? i`mM; F€ ç½ +| i? #„i ç-m im
J°i F?B ç°i T?€ ç M ç i?'i +?mv M- M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? G•K hB m b) i,M; H
am®i K°i i?€M; F iB T- G•K hB m 8j9ç†i i' +^ai•K iQ im Hmv M *Ym *?mv M >mv M
*Ym *?mv M >mv M *¬M; K¶B K°i H-M i,M; H M ç m + -M `i M?B m L;mv M E?Q æ
hB m +kM; ç M; +?"K `½B i,M; H M M;mv M HU+ /U i`[i`QM; +Æ i? KbM?- iB M #Q
F€ ç®B i?"M?X

h?ÌB ;B M i`¬B M?Q MQÈ+ +?<sup>a</sup>v- i`QM; M?€v K„i K°i i?€M; i`¬B [m X

"QÈ+ b M; i?€M; i€K- i?ÌB iB i /-M /-M i`Î M M M|M; #S+- i`QM; ;B| [mûi- M;šm M
+?9i F?¬ M|M; - F?B M M;QÌB +^aK i?'v +| +?9i T?B M Km°MX

h`QM; ?m'M Hmv M ç®B b<sup>a</sup>M? + Q HÈM +O h`®B >m'M Gmv M Gmv M h?B M h`B
M;²B i`QM; im Hmv M i?'i i`mM; ;B B- çB M +m²M; ?'T i?m H'v M;mv M F?Q + Q?

h`<sup>a</sup>B [m K°i i?€M; im Hmv M M`v- M;mv M HU+ ç HK+ +?mv M *Ym *?mv M >mv
hB m ç½ çQÈ+ +¬ ç¼M; ç M +`M; i? K `„M +?„+ - M;mv M HU+ M²M; ç"K T?^aM; T?'i
+?"K `½B +?<sup>a</sup>v tm¬B i`QM; +Æ i? - K M; ç M HU+ HQÈM; +QÌM; ç®BX

*Ym *?mv M >mv M *¬M; pÈB iQ +€+? +¬M; T?€T æ` + 'T i`mM; ;B B + Q + 'T M?'i-
;B B- mv HU+ +O M| +U+ F€ ç€M; bÊ- +kM; F?¬M; T?^aB +¬M; T?€T #bM? i?QÌM; +
iÈB M;Q`B ç i?'i +?mv M- M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? pã ;B^a >| S?"K +^aM? i`mM
F?¬M; +€+? M`Q bQ b€M? çQÈ+ - +Æ ?² iQÆM; çQÆM; pÈB K°i ;½ pã ;B^a >| S?"K
T?€T æ` + 'T ç ;B B ç M i`bM? ç° pB M K½MX

*?QM? pbi? - im Hmv M ç i?'i +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; +U+ F€ F?| - ç½ ç
ç€M; bÊ +O M;mv M HU+ b) +| +? M? H +? `ä `„M; pÈB ç HK+ +?mv M- ç HK+ +?
ç½ +| i? Hmv M i?"M?- K` ç i?'i +?mv M T?<sup>a</sup>B ç°i T?€ ç M >| S?"K +<sup>a</sup>M? i`mM; F
iW çB m M`v H` +| i? i?'v çQÈ+ ç° F?| +O M|X

æ i?'i +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; - M?'i ç`M? T?^aB +¬M pã ;B^a ç°i T?€ ç M
F€- M;mv M i`b iB M ?"M? +<sup>a</sup>B i®Q H-M M[ - H®B iQÆM; ?ÊT pÈB FBM? K®+? i`QM
Hm"M H`H° imv M p"M +?mv M M;mv M HU+ - v m + -m ç®B pÈB FBM? K®+? p`i?•
i?b i,M; H M `i M?B m- #ÎB p"v /M i?B M T?9 G•K hB m FBM? M;QÌB +kM; F?¬M; /
i? im Hmv M +`M i?"M iWM; HB iWM; iQX

h`QM; i`mM; ;B B im Hmv M i?'i- K°i +` M;mv M F?Q K®M? K) /QÈB bU? 'T i?m +O
K½M? i`„M p`Q +Æ i? ?„M- h?B M æ` M;mv M F?Q M²M; ç"K i®Q i?"M? K°i +` pÁ
ç½M; ç½M; - #B M ?| i?'i i?QÌM; - K` G•K hB m i?b M?„K +?†i? B K„i- M;²B F?Q
ç†i i`QÈ+ M;QÌB- K„i M?bM KkB- KkB M?bM i•K- +<sup>a</sup>M;QÌB ?Q`M iQ`M ç„K +?bK i`
p"M +?mv M M;mv M HU+X

*kM; F?¬M; #B i ç½ [m # Q H•m- h?B M æ` M;mv M F?Q çB M +m²M; iK i" T ç-v
G•K hB m p®M M?„K +?†i? B K„i #¶M; M?B M KÎ? B K„i ` - i`QM; ç¬B K„i im¬M`
M;QÌB M?bM bÊ ?½B- i`QM; KB M; i?Î` K°i M;KK i?"i /`BX

@ æ i?'i +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; M`v i?"i H` F?| Hmv M- K°i i?€M; M`v i
?| K°i MY M;mv M HU+ HK+ +?mv M- KÎ K°i T?¬M # FBM? K®+?- Km®M ?Q`M
+?mv M +?d bÊ T?^aB K'i F?¬M; Qi i?ÌB ;B M M[X

h`QM; M°B i•K G•K hB m +^aK F?€B- #'i [m€ æ i?'i +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬
M?QM; G•K hB m H®B +| i? +^aK ;B€+ çQÈ+ `ä `„M; bU +QÌM; ç®B +O M| - G•K hB
+?mv M ?| HK+ +?mv M M;mv M HU+ ç M i?'i +?mv M M;mv M HU+ çQÈ+ K°i MY -
`ä `„M; M;mv M HU+ i`QM; +Æ i? KbM? ç½ +| i,M; H M `i M?B m- bQ b€M? pÈB #
K'v i?"M?X

@ a€M; ?¬K M v ç½ im Hmv M ?ÆM K°i + M? ;BÌ `²B- p M;?d M;ÆB K°i H€i- b m ç
h?9 æ Q S?€TX

G•K hB m `İB F?ÄB T?ÁM; im Hmv MX

J°i i?€M; F iB T- G•K hB m K¶B M;`v #m´B b€M; F?´ Hmv M *Ym *?mv M >mv M *
i?İB ;B M im Hmv M i?´i- #m´B +?B m p` #m´B i®B HB M #„i ç-m im Hmv M *m²M;
Gmv M h? - i?İB ;B M imv `^M; #m²M i - M?QM; +kM; F?¬M; M?“M `¶BX

h`QM; M?€v K„i H¢B ? B i?€M; i`¬B [m X

h`QM; K°i KªM? /½v M9B # M M;Q`B Zm”M h?“M? >B M .”i- +?BK i?9 `¬K `o- ?”Q F

”¶M; M;QİB F?¬M; M;WM; [m H¢B i`QM; `WM; M9B- i` M M;QİB F?¬M; M;WM; iªM
+´ ç Q w F?B M +?Q M;QİB bÊ ?½B T?¶M; H M i`İB- H,M; H €+ HB i T?ªM; T?“i tmv
i-M; K•v i` M i`İBX

smv tmv sMv

h?•MªM? G•K hB m H”T HQ - i®+ ç° M? M? T?ªM; T?“i M?Q +?d HQm H¢B ç¢Q ç¢

æ°i M?B M- i?•M ?bM? p®M ç M; +?ÈT ç°M; `´i M? M? #¶M; /WM; H¢B- i`QM; €M?
H¶2 H M K°i iB ?”Q [m M; ç€M; bÊ- +?B M ç Q # M ?¬M; #¶M; M?B M ` F?ÄB pÄ
M?B M +?ûK ` K°i ç QX

@ *m²M; h?9 æ Q S?€T >mM; h?9 G,M; h?B MX

hB M; ?¬ pW /Si- ç Q F?Q H,M; H €+ HB i T?¶M; H M i`İB- i`QM; ?Q F?¬M; ç°i M
ªM? ?mM; i?9 F?´M; H² + Q iÈB ?ÆM KQİB i`QÊM;- ?QªM? ç€M; bÊ ;”Q i?ûi- iªM `M;
QİB bÊ ?½B- TªM; T?“i J M >Q M; +´ i?9 iW oB M *´ H Q ` - ?mM; ?½M t¬M; iÈ

•K -KX

hB M; Q M? KBM? çBM? i B M?S+ |+ p M; p¼M; ç´i i`İB- i`QM; iB M; M´ p M; +m²M

a m MY + M? ;Bì- ?ÆM T?•M MY +QM æ°+ :B€+ >¨Q h`Q ç m ç½ p¨Q i`QM; #KM;
+?'i /-m KÐ MÆB F?|2 KB M;- G•K hB m M'+ K°i +€B- ç h?€B >mv M æ Q M; M; i
ç-m im Hmv MX

h`QM; +Æ i? - M;mv M HU+ \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; ç i?'i +?mv M +?"K`½B HQ
*?m h?B M- +m®B +MM; iB M p¨Q i`QM; L;mv M h`b Î pMM; ç M çB M i`QM; +Æ i?
+QìM; ç¢BX

h`aB [m M? [M; M;¨v im Hmv M M¨v- G•K hB m +€+? >| S?"K +aM? i`mM; F€ ç¢B i?
`²B- +?d +| çB m #ÎB pb *Ym *?mv M >mv M *¬M; +O G•K hB m im Hmv M +-M [m
Km®M +?QM? i?S+ i'M + 'T ç i?'i +?mv M G•K hB m +ÁM +-M K°i çQ¢M i?ìB ;B M

>ÆM K°i i?€M; H`+? H½K` M Hmv M- G•K hB m i`aB [m F?¬M; #B i# Q M?B m i`
i?U+ HU+ +kM; +¨M; M;¨v +¨M; iU M?B MX

h`ìB /-M i®B H¢B- #®M T?Q ?Q¨M iQ¨M v M ioM?- +?d +| b•m i`QM; M9B`WM; K
i`-K i?'T p M; H M- i` M K†i ç'i- ç®M; HY p®M i`QÊ+ ç| ç M; +?€v iQ #•v ;Bì +kM;
M?Ä K¨m çÄ b"KX

h`QM; ç K i®B v M ioM?- K°i +€B #|M; ç2M F?'M; H² ç M; +?"K`½B iÈB ;-M G•K
iB M; ç°M; X æ•v H¨ K°i +€B #|M; ç2M + Q iÈB K'v Kûi- /¨B ç M ?ÆM i`,K Kûi- ?bM
M?Ä- ? B K„i K¨m çÄ i?šK Î i`QM; ç K i®B T?aM; T?'i M?Q ç M H²M;- •K m i?•K i`-K
G•K hB mX

JQÊM €M? b€M; aK ç¢K iW ç€K i¨M HY - +| i? i?'v çQÊ+ `ä¨¨M; ç•v H¨ K°i ç-m *
ç M i`,K Kûi- T?-M #KM; /€M +?†i K†i ç'i- i`QÊi çB K°i +€+? H†M; v M F?¬M; K°i
M?Q T?B ?¨M? i` M K†i ç'i p"v- iU M?Q [m, K`- ç-m *U J½M; M¨v iW i` M K°i M; ¼
Kûi #Á tm®M;- F?Q iS+ i" T i¨mM; p¨Q G•K hB m ? B K„i M?„K M;?B M F?Q M? +?•
t X

L;k iBM? v m i?9- •K ©M? >Ä J½M;X

æ-m •K ©M? >Ä J½M; M¨v H†M; v M¨M M9T i`QM; ç K i®B- v m F?Q M°B HB K- ç
çÄ b"K ;„i ; Q i" T i¨mM; G•K hB m i`QM; ç K i®B- T?aM; T?'i M?Q b€i i?O i`QM; ç

L| +U+ F€ FB M M?šM- H†M; v M +?ì çÊB i?ìB +ÆX

h?ìB ;B M i`-B [m iWM; +?9i- i`QM; M9B`WM; v M ioM? ç°i M?B M i?'B M´B H M
[m M?`-K`-K`mM; ç°M;X

•K ©M? >Ä J½M; ç°i M?B M ç°M;- i?•M ?bM? F?'M; H² /¨B ç M i`,K Kûi H Q pKi iÈ
;B| - ?| i?"M? K°i ç¢Q i¨M aM? K¨m ç2M M?Q i?B K çB M çB p¨Q i`QÊ+ K†i G•K hB
HÈM /[iÈM çÄ HÁK M?Q K€m +O M| KÎ` - +?d +-M [m iB T K°i T?-M # ;B•v M
M?•M HQ¢B i`QÊ+ K†i M¨v- ?QìM; i?K K°i +?-m K„i ?U+X

8jNX *?QÆM; 8jN, L;k a„+ "Q+? >BM? URV

*QM K„i F?¬M; KÎ` - i`QM; ç K i®B G•K hB m ç°i M?B M M„K H'v h?€B >mv M æ
+?9i/Q/U +?ûK` K°i ç QX

*m²M; h?9 æ Q S?€T J½M? h?9 S? æ` X

J°i ç-m ?Q aM? K½M? i?9 F?'M; H² ?B M ?B M- mv T?QM; HšK HšK- i?•M ?bM? +
F?'M; H² /[iÈM K½M? HB i ç€M? p¨Q ç-m •K ©M? >Ä J½M;- iB M; +®i +€+? pÐ p
K°i F?„+ i?•M i? + Q HÈM +O •K ©M? >Ä J½M; # v` M; Q`B- -K -K HB M iB T
b m F?B pMM; pšv K'v +€B i` M K†i ç'i HB M i`B i ç v M H†M;X

"m¬M; +?B M ç Q- ? B K„i G•K hB m pšM M?„K +?†i- iB T iK+ +?bK p"Q i`QM; im H
KÎ ? B K„i` X

*€+? ç! F?¬M; t - K°i Qi v m i?9 M?bM +?^K +?^K p"Q i?'v i? F m` M K°i iB M; -
çB- K°i ç Q +?ûK ;B i M; k iBM? v m i?9 •K ©M? >Ä J½M; - i?U+ HU+ M?Q i? i`Q
M?•M H QçB M?Ä #û M"v +kM; ç€M; bÊ ;B®M; M?Q >²M; >Q M; *U h?9 +QÌM; ççB
bÆM Kç+? p"vX

J°i ç K i?ìB ;B M H†M; v M i`¬B [m - +! i?B i? L; k hBM? •K ©M? >Ä J½M; M^K Î ç
bÈK M;"v i?S ? B +kM; F?¬M; +ÁM v m i?9 M"Q /€K iB M H M M[X

a€M; bÈK ?¬K b m- G•K hB m HçB H¬M M[H M çQÌM;X

h`QM; M?€v K„i HçB [m KQÌB M;"vX

@ GQM; hQÊM; Gmv M h? ?B M; BÌK°i KU+ F iÎ ç i K i`¼M; çdM? T?QM; - +€+? ç
M?QM; +?QM? K°i #QÊ+ M; „M M"v HçB +U+ F€ ;B M M M- M m M?Q +?d H" K¶B M
i?b +?d bÊ Qi M?'i T?ªB K'i K'v i?€M; ç M MY M, K KÈB +! i? ç°i T?€- M m M?Q +!
+QÌM; ççB M"Q ç! p"v i?b +M; i®i ?ÆM M[X

a•m i`QM; Gç+ L?"i bÆM Kç+? p¬ +MM; p¬ i"M- K°i ççQ M?•MªM? H Q M? M? i`Q
M?Q +U+ ?çM- H!2 H M ç½ #B M K'iX

h` M M; QÌB G•K hB m ;BÌT?9i M"v`€+? imM; iQû- p"B +?¶ +ÁM +! HQ M; H' p i K€
Kç+? Gç+ L?"i- G•K hB m K¶B M;"v ç m; B Q i?O pÈB`'i M?B m v m i?9- +! H9+ M'
+kM; +! FBM? M; ?B K +?"i p"i K" i`®M- ç²M; i?ÌB H`+? H½K` M Hmv M G•K hB m
ibK FB K H'v K°i Qi GBM? .QÊ+ T?~K ;B B + QXX

.MM; i?U+ HU+ G•K hB m ?B M ;BÌ- çO ç K°i KbM? b,M ;B i v m i?9 M; k iBM? çdM
HK+ iBM? v m i?9 ;B Q +?B M F?¬M; +! p'M ç ;b- M?QM; M m Km®M ç€M? +? i i`

.WM; HçB i` M K°i i€M +•v + Q HÈM- €M? K„i G•K hB m T?!M; M?bM T?QÆM; t
T?²M; - p€+? M9B M?¬` - i`QM; `WM; `K~M~M +! i?9`®M; p M; H M- M; mv +Æ i`

@ •M\

æ°i M?B M €M? K„i G•K hB m`ÆB p"Q i` M K°i p€+? ç€ +€+? ç! F?¬M; t - Î ç! +! K
M?"M; +?"T +?ÌM i`QM; ;B!- Î i` M p€+? ç€ K"m t M? F?B M M; QÌB +U+ F€ / +?9 w

@ G" HK+ ;B B HBM? /QÊ+ L; k a„+ "Q+? >BM?X

G•K hB m +ªK i?'v pmB p - i?•M ?bM? KçM? K) # v p9i H MX

L; k a„+ "Q+? >BM? +?QM? H" HBM? /QÊ+ HK+ ;B B- +kM; ;B®M; M?Q æ Q hmv i h
i`QM; HK+ ;B B HBM? /QÊ+- b m F?B T?K+ /KM; ç®B pÈB iBM? i?¬M HU+ p" i?•M
`'i HÈM- M m K M; ç M ç'm ;B€ ?°B K¶B K°i +•v ç m +! ;B€ K'v M;"M pçM- ;B€ i`F

@ GK+ ;B B L; k a„+ "Q+? >BM? +! i? ¬M /QðM; iBM? i?¬M p" i?•M i? - M m /MM;
F?B M i?ÌB ;B M GQM; hQÊM; Gmv M h? ç°i T?€ M? M? ?ÆM ? B i?€M; - ;BªK #
L; mv M E?Q æ MX

h`QM; M?€v K„i- G•K hB m ç½ iÈB i`QÊ+ T?B M ç€ FB X

G,M; F?¬M; ?Q ç°X

a m HQM; ? B +€M? M; mv M HU+ +?'M ç°M; - G•K hB m M? M?"M; ç€T p"Q +?¶ +€
i?ÌB M? M? +?!M; H Q H M- i`QM; H9+ M?'i i?ÌB G•K hB m HB M T?ªM; T?'i M?Q
i`QM; M?€v K„i HB M çB iÈB p"B i`, K Kûi i` M p€+? M9B- M„K +?†i H'v L; k a„+ "Q+

@ « ¬555

JMB i?ÆK M; €i M²M; ç"K i?'K p"Q`m°i ; M- F?¬M; +?Ì G•K hB m +~M i?"M ç€M? ;B
F m iQ #ûM M?¼M p M; H M- i`QM; F?2 ?Î p€+? M9B ÎK°i # M ç°i M?B M # v` K°i

F?´M; H²- ç-m h?-M P M; M"v iQ"Mi?•M p" M; +?|B- ç-B +€M? K"m p" M; T?ªM; T?´i
€M? K†i i`İB iÄ ` b€i +Æ F?B T M; QİB X

h` M çdM? ç-m +O M| - +ÁM +| K°i +€B M *?m [m M K"m çÄ- TªM; T?´i M?Q #ç+?
;„i; Q M?bM +?^K +?^K p"Q G•K hB m ?€B çB L; k a„+ "Q+? >BM? i` M p€+? ç€ /UM

æ•v H" K°i ç-m M; k iBM? v m i?9 EBK ok *?m Zm M æB m- i?U+ HU+ imv `^M; i`
F?-M; iQM? H" + Q +´T M?´i- M?QM; #İB pbi?•M T?"M HQ" B +?BK # v +O M| M M
S?"K +ªM? ç m F?-M; Km®M ;†T T?ªB M|X

S?B +-K v m i?9 +| i? # v HQÊM T?Q i` M i`İB- K" +¬M; FQ+? +O pä ;Bª >| S?"
K´v +kM; +| F?QªM; +€+? ?çM +? - F?B M ç-m EBK ok *?m Zm M æB m M"v iB Mi?

•K -K X

J°i iB M; F m iQ #ûM M?¼M- ç-m EBK ok *?m Zm M æB m iQ i`QM; F?2 ?Î p€+? ç
K|M; pm®i K"m p" M; b„+ #ûM F?-M; +?9i /Q /U +?KT p"Q G•K hB m i` M p€+? ç€ /U

@ aÈK ç½ çÊB M; QÆB ç M `²B X

G•K hB m F?-M; +?9i ?Q M; K M; - ç½ bÈK T?€i ;B€+ çQÊ+ bU i²M içB +O ç-m +?
M; v F?B EBK ok *?m Zm M æB m +?°T iÊB H"TiS+ +?ûK ` K°i ç QX

æ Q K M; H,M; H €+ HB i pç+? T?€ T?Q +?•M i`İB- İ i`QM; ?Q F?-M; FûQ ` K°i
Kİ- iQ€i ` F?Q +Æ F?B M M; QİB bÊ ?½B X

EBK ok *?m Zm M æB m +?´M FBM?- F m H M K°i iB M; #ûM M?¼M b m ç| #Ä [m
ç°M; KçM? K°i +€B HmB ` T?Q b m X

S>-*X

æ Q K M; M?Q bÊB iÆ K"m i`„M; t i [m /QÈB #KM; EBK ok \*?m Zm M æB m- i`QM;
p`B +€B H¬M; pk K"m p" M; - pmM; ` K°i +?9i ?mv i ?Q X

G¬M; pk iQ"Mi?•M EBK ok *?m Zm M æB m /UM; çSM; H M- i`QM; ? B i`ÁM; K„i K
i`QÈ+ FB M m F?-M; TªB M| Mû i`€M? M? M? +?d bÊ ç½ bÈK +? i /QÈB K°i ç Q

@ I555

EBK ok *?m Zm M æB m M?bM +?^K +?^K p"Q G•K hB m i` M p€+? ç€ /UM; çSM; -
+?|B i B- İ T?Q t [m HçB #²B ?²B ibK FB K i?İB +Æ ` i v X

G•K hB m +?Q L; k a„+ "Q+? >BM? p"Q i`QM; F?-M; ;B M ;BÈB +?d- H,M; F?-M; ?Q
T?´i H"TiS+ M? ;´T ç-B- `´i M? M? ?ç tm®M; i` M p€+? ç€ /UM; çSM; X

L„K H´v +Æ ?°B- i?B i i`ªQ K"m p" M; +U+ HÈM +O EBK ok *?m Zm M æB m HçB H
/QÈB i?B i i`ªQ K"m p" M; F?-M; F?Q ç m TªM; T?´i M?Q #` #|T H´v- T?€i ` iB M

@ æB X

L; v F?B i?B i i`ªQ K"m p" M; ûT tm®M; - i?•M i? G•K hB m HB M Mû [m K°i # M- ç²
` K°i ç QX

•K -K

o€+? ç€ /UM; çSM; +SM; `„M G•K hB m çSM; i`QÈ+ FB H"TiS+ #` +?°T ` K°i +€B
iB M; Q M? KBM? +U+ HÈM- iWM; F?®B M? K i?ç+? iQ iQÈM; MM MM H,M tm®M;

G•K hB m bÈK ç½ Mû çQÊ+ M M Qi #` i´M i?QÆM; - ç²M; i?İB ç Q K M; H,M; H €+
?´im¬M i`Q ` - M?QM; EBK ok *?m Zm M æB m ç½ bÈK +| +?m~M #` M; v F?B tm´i
M? M?äk i`€M? çB i? iB M +¬M; +O G•K hB m X

89yX *?QÆM; 89y, L;k a„+ "Q+? >BM? UkV

@ *QM PM; M"v i?"i ç9M; H" HBM? ?QçIX

G•K hB m M?QÈM; K"v- #bM? i?QÌM; M;k iBM? v m i?9`i F?| Mû çQÊ+ K°i ç Q +O
v m i?9 M?Q EBK ok *?m Zm M æB m HçB F?€+- iQM? HBM? ?Qç i bQ pÈB v m i?
M?B m- ?ÆM M[KbM? ç M; Îi` M p€+? ç€ /UM; çSM; `i F?| T?€i HU+- ç®B T?Q.
i`€M? çB +-M; FQ+? +O KbM?X

@ >W- +?ŠM; [m +| i? i`€M? çQÊ+ i?b b Q- +?d p i` M K†i ç'i- M m M?Q EBK ok
;B M M;Q M K'i HBM? i?b i b) H"K i?`i M|X

G•K hB m K°i +?B m F?¬M; i`9M; çQ+?- i?•M i? M? M? +?|M; i`QÊi tm®M;X

h`QM; M9B `WM; +•v +®B `K `çT- ççB i?K + Q iÈB K'v +?K+ i?QÈ+ `K `çT +?^M;
€M? K„i- +?d +¬M ç M i` M K†i ç'i i?b M m EBK ok *?m Zm M æB m +ÁM /€K iB M -
M?B m #B M T?€T ç€M? +? i M|X

@ I555

EBK ok *?m Zm M æB m ?B M M?B M +kM; #B i F i [mª M"v- i`QM; [m€ i`bM? G•K
T?€i ç°M; iB M +-M; - +ªM i`Î G•K hB m ç€T tm®M; - M?QM; K" K'v H¬M ç¬m F?¬M

L; v F?B G•K hB m +€+? K†i ç'i +?d +| kyy jyyK- EBK ok *?m Zm M æB m H"TiS+
p`M; ?€` - K°i +´ v m F?Q M²M; ç"K iW i`QM; +Æ i? M| # v` - ç°i M?B M ?| i?`M
b„+ #´ p T?Q G•K hB mX

@ E?¬M; i®iX

G•K hB m +?`M ç°M; - i?•M i? T?9i +?®+ Mû [m X

hB +?ÈT K`m p`M; #´ p`Q i` M p€+? ç€ M? K i?ç+? H"TiS+ içQ` K°i i?ç+? ç°M;
QÈ+ +?WM; K°i Kûi- ç²M; i?ÌB i` M M? K #Q+? pÐ` p M`çM`K `çT +?^M; +?`i M
i?2Q K°i KªM; HÈM M? K i?ç+? `çM MSi`ÆB tm®M; /QÈB p€+? ç€X

@ « ¬X

EBK ok *?m Zm M æB m T?€i` iB M; F m ?QM; T?`M- b m F?B i?B i`B M iB +?È
`ä`M; ;BªK tm®M; K°i Qi- i?B i i`ªQ K`m p`M; +U+ HÈM ?mM; ?,M; +?KT p`Q G•K
F?¬M; i`mM;X

oä ;Bª >| S?`K +ªM? F?¬M; +€+? M`Q T?B ?`M?- Î;B[ F?¬M; i`mM; +,M #ªM F?
+,M #ªM H`K†+ M;QÌB +?ûK;B i- ?ÆM M[ +?`M ç°M; +U+ HÈM F?B iû tm®M; +kM

G,M; F?¬M; ?Q ç°X

L; v F?B K|M; pm®i b„+ #ûM +O EBK ok *?m Zm M æB m +?°T iÈB- b m HQM; G•
? B +€M? M;mv M HU+ p¬ ?bM?- i?•M i? ç M; `ÆB tm®M; +?Êi /WM; K°i +?9i- ç²M
ç Q /[iÈM t i [m # M +€M? i`€B EBK ok *?m Zm M æB m- K M; i?2Q K°i +?MK K€r

EBK ok *?m Zm M æB m` M`o K°i iB M; - i?•M ?bM? +i + Q- i`€B +€M? #` i?QÆM
HmM; H HmM; H v i` M F?¬M; i`mM;X

L?bM t2K G•K hB m ç M; +?`K`½B ?ç tm®M; - i`QM; K„i EBK ok *?m Zm M æB m ?
b m ç| ? B +€M? +?`M ç°M; KçM? K°i +€B- #m¬M; i? iB M +-M; G•K hB m- i`QM;
M9B ç€ F?€+X

>¬X

h?•M i? p[M; p`M; `ÆB i` M K†i ç'i- G•K hB m H9+ M"v KÈB H'v` L;k a„+ "Q+? >

L;k a„+ "Q+? >BM? HÈM +Ð #`M i v iªM` F?Q iS+ i?'K M;QÌB- +?d M;YB K°i +€B
i•K i?¬M F?Q M F?Q€B / +?`m- H¶ +?•M H¬M; KÎ` - ç²M; i?ÌB i`QM; ç¬m G•K hB

?B m +O ;@+ L;k a„+ "Q+? >BM? M"v- F i [m^a F?B M G•K hB m +| +?9i FBM? ?d-
+| i? M|B H" +U+ T?~K- M m M?Q Î i`QM; ç'm ;B€ ?°B Qi M?'i +| i? ç2K H¢B 8yyy

@ *kM; K v L;k a„+ "Q+? >BM? ç®B pÈB v m i?9 #bM? i?Q`iM; K" M|B i` M +Æ #^aM
F?¬M; ;®+ L;k a„+ "Q+? >BM? M"v +kM; F?¬M; iÈB T?B M i ç M ?€B `²BX

G•K hB m F?|2 KB M; H° ` p KdK +Q`iBX

@ •M\

æ°i M?B M- ;B®M; M?Q +^aK M?"M çQÊ+ ;b ç|- G•K hB m M?QÈM; K"v- ç²M; i?ÌB H'
p"Q i`QM; M;U+- M;~M; ç-m M?bM p T?Q t t X

óó Qô óó Qô óó Qô

hB M; tû ;B| H,M; H €+ HB i i`mv M ç M- i`QM; `WM; M9B t t ç°i M?B M tm'i ?B
ç-m HoM? H" K°i ;½ i? M? MB M K†+ €Q ç2M- i?U+ HU+ QÊ+ +?WM; Î >| S?"K +^a
?„M H" ? B ;½ i`mM; MB M €Q H K- i` M M; Q`iB iQ€i ` F?Q iS+ ç€M; bÊ- M;mv M
i?•M i?U+ HU+ ç½ ç¢i ç M >| S?"K +^aM? ?"m F€- p T?¬M ç€K pä ;B^a K†+ €Q t M
K¶B M; Q`iB ç m H" >| S?"K +<sup>a</sup>M? bÆ F€ p" i`mM; F€X

J°i M?|K M; Q`iB M"v /MM; i®+ ç° +U+ M? M? # v p9i ç M- /WM; #QÊ+ i`QÊ+ K†i G•

@ *€+ ?¢- pW `²B M; Q`iB ç'm pÈB EBK ok *?m Zm M æB m H" M; QÆB b Q\

h? M? MB M K†+ €Q ç2M ç-m HoM? i`U+ iB TKÎ KB M; M|B pÈB G•K hB m- i`QM;
K°i iB F?Q iS+ + Q + Q i¢B i?QÈM; X

h? M? MB M €Q ç2M M"v çQÊ+ K¼B M; Q`iB p•v [m M? K°i +?¶- K" ? B ;½ i`mM; M
?"m F€ i?b K°i i`€B K°i T?<sup>a</sup>B #<sup>a</sup>Q p H'v ?„M- ?B M M?B M i`QM; M?|K M; Q`iB M"v ç
H" + Q M?'iX

@ æ9M; i?b i? M"Q- F?¬M; ç9M; i?b i? M"Q\

G•K hB m F?) +? m K"v- ?ÆM KQ`iB M; Q`iB M"v F?Q iS+ H,M; H €+ HB i- ç M K°i H-
F?Q iS+ ç M; /¬M iÄ ` - p•v H'v KbM? Î ;B[ - T?QM; # i'i +<sup>a</sup> T?QÆM; p` `iB çB +
G•K hB m F?¬M; F?ÄB ;B" M /[X

@ o` #^M; ?[m FB - F?¬M; +-M F?~M i`QÆM; X

h? M? MB M K†+ €Q ç2M KdK +Q`iB- i`QM; ç¬B K„i F?¬M; iU FbK ?½K çQÊ+ iQ€i `

@ *?9M; i +kM; F?¬M; €+ w- T?B M M9B `WM; T?K + "M M"v H" H½M? ç` +O EBK c
i` M p€+? ç€ /UM; çSM; T?Q i`QÊ+ p®M +| K°i ;®+ HK+ ;B B L;k a„+ "Q+? >BM?
ok *?m Zm M æB m i?O ?° +?Q M M pšM F?¬M; #` M; Q`iB ?€B çB- pW `²B +?9M; i
F m iQ +O EBK ok *?m Zm M æB m- +?¢v iÈB KÈB T?€i ?B M L;k a„+ "Q+? >BM?
+?d +| K°i KbM? M; QÆB- M; ?o ç M ?„M H^a Î i` M M; Q`iB M; QÆB \

h? M? MB M €Q ç2M /äM; /¢+ M|B +?mv M- M? +? K¬B +Q`iB iU iBM,

@ o` #^M; ?[m M"v- L;k a„+ "Q+? >BM? `i +| Q+? pÈB i¢B ?¢- ? v +€+ ?¢ #€M +?C
H"K [m2M- i b) +?Q +€+ ?¢ ;B€ +^a pW HÁM; X

L°B /mM; i?QÆM; HQÊM; M?QM; i?"i ` #€ ç¢Q F?¬M; +?Q iW +?®B- i? M? MB M
#€M L;k a„+ "Q+? >BM? +?Q ;½X

G•K hB m F?¬M; Km®M M|B M?B m,

@ sBM H¶B- i +kM; +-M /MM; L;k a„+ "Q+? >BM?- F?¬M; i? #€M +?Q +€+ ?¢X

oM pM pM5

>ÆM KQ`iB pä ;B^a çSM; b m HQM; i? M? MB M €Q ç2M ç°i M?B M ?"M? ç°M;- H Q

L;?2 G•K hB m /Si F?Q€i iW +?®B- i? M? MB M €Q ç2M bYM; b®i- ç¬B K„i +Q`iB +

*QÌM;;B^a>| S?"K +^aM??"m F€ çSM; # M +¢M? i? M? MB M €Q ç2M K„i b„+ #ûM i
@ hB m iY- çWM; +| K" F?¬M; #B i çB m5 h?B m ;B M?" i H" M;QÌB +O >¢;B i?"
;B Q L;k a„+ "Q+? >BM?` - i?B m ;B M?" i b) F?¬M; #¢+ ç½B M;QÆB5
G•K hB m i`-K M;•K M|B,
@ >¢;B - h?"M? æ¢B oB K\
h?"M? æ¢B oB K H" K°i iÁ i?"M? i`b M^K Î pÁM; M;Q" B bÆM K¢+? G¢+ L?"i- F?¬
."iX h?"M? æ¢B oB K K¢M? ?ÆM i?"M? h•M o M?B m- iQÆM; çQÆM; pÈB i?"M? h
i`QM; b€m p i?"M?X hmv M?B M G•K hB m F?¬M; #B i >¢;B - i`QM; i" B HB m ?„M
i?"M? i`b- pMM; ç'i M;mv ?B KX

89RX *?QÆM; 89R, >¢ oo

G•K hB m F?¬M; #B i M?B m p ;B i°+ i`QM; +€+ i?"M? i`b- M?QM; +?„+ >¢;B
h?"M? æ¢B oB KX
G•K hB m +QÌB F?~v M|B,
@ L;k a„+ "Q+? >BM? M"v i Km®M #€M b) #€M- F?¬M; Km®M #€M i?b F?¬M; #€MX
ûT #€M ç'v ``\
G•K hB m [m€i p"Q Kti ç€K pä;B^a €Q t M? +?†M çQÌM; KbM?,
@ h`€M?` +?Q i 5
h? M? MB M €Q ç2M b„+ Kti +"M; i? K •K i`-KX
L K M?•M i`mM; MB M €Q H K K„i H|2 iB ç°+ €+- H¢M? HMM; [m€i,
@ hB m iY- `QÊm KÌB F?¬M; m®M; H¢B i?Q+? m®M; `QÊm T?¢iX h?B m ;B M?" i
M;QÆB- M m ?¬K M v M;QÆB F?¬M; ;B Q L;k a„+ "Q+? >BM?` i?b çWM; ?ÁM; çE
G•K hB m H¢M? HMM; +QÌB,
@ o¬ i`BX
G•K hB m +QÌB F?~v M|B pÈB ç€K pä;B^a €Q t M?,
@ h`€M?` ? i çB- F?¬M; i?b çWM; i`€+? i F?¬M; F?€+? b€Q5
h? M? MB M €Q ç2M M?2Q K„i M|B,
@ hB m iY- M m M;QÆB M;Q M M;Q½M;B Q L;k a„+ "Q+? >BM?` i?b +ÁM / #"M p
#B i çB mX
J„i i? M? MB M €Q ç2M H|2 b€i F?Q H¢M? H)Q H"K M;QÌB `mM bÊ,
@ h`QM; h?"M? æ¢B oB K M"v F?¬M; B /€K F?¬M; M Kti >¢ oo i X L;QÆB #€M L;
F?¬M; Km®M +kM; T?^aB #€MX h p®M ç`M? +?Q M;QÆB Qi M;•M HQÊM; M?QM; ;B
h? M? MB M €Q ç2M ?W K¢M?- b„+ Kti •K i`-K H°` #° Kti i?"iX
L K M?•M i`mM; MB M €Q H K H¢M? HMM; [m€i,
@ :B Q L;k a„+ "Q+? >BM?` M; v +| H) M;QÆB +ÁM +QM çQÌM; b®M;- F?¬M; i?b
F?ÄB bÆM K¢+? G¢+ L?"i çQÊ+5
G9+ i`QÈ+ ûT Km F?¬M; i?"M? +¬M; H"K M K M?•M i`mM; MB M €Q H K #U+ iS+-
mv ?B TX

G•K hB m HQİB [m Mi•K K'v i M M"v,
 @ >¢ ;B h?"M? æ¢B oB K ;b ç! M?Q ,M +QÈT- M;QÆB M;?o ç€K M;QİB M"v M;,M +
 G•K hB m iS+ KbM? H Q` F?ÄB pÁM; p•v ç€K pä ;Bª €Q t M?X
 oÈB i?U+ HU+ ?B Mi¢B +O G•K hB m i?b ç€K pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ H"K
 L K M?•Mi`mM; MB M €Q H Ki?'v p"v K„i #„M` iB b€i F?Q,
 @ hB m iY i?®B- M;QÆB Km®M +? i5
 L K M?•Mi`mM; MB M €Q H K F?€+ M?bMi? M? MB M €Q ç2M- i?'v ç®B T?QÆM
 F?Q i? K¢M? K)- ?ÆB i?Î M;mv M HU+ +QİM; ç¢B M?Q b!M; #B M F?m +? i€M #®
 hB M; ;"Q i?ûi +U+ HÈM p M; H M,
 @ Í H¢B ç•v5
 > B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K # v H M- M;mv M HU+ +QİM; ç¢B +m²M +m°MX
 K²B ç€M? K°i ç'K p" K°i +?QİM; p"Q G•K hB m çSM; T?Q /QÈB- F?Q i? b„+ #ûMX
 @ æ¢B G Zmv M5
 @ h`'M æ` *?QÎM;5
 hB M; ;B!`Qi p M; p¼M; i`QM; i?B M ç` X
 > B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K ;-K`®M;- M;mv M HU+ i`QM; i?B M ç` /•M; H
 HÈM ?B M` i`QM; F?¬M; i`mM;X ""Mi v ç2M tû`€+? F?¬M; F?Q F m pM pM- M;m
 ;B! K¢M? # Q T?O T?¢K pB [m M? G•K hB m K'v i`QÈM;X > B M K M?•Mi`mM; ME
 mv HU+ çO ç ; M? çm +MM; pä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?"M?X
 G•K hB m +ªK M?"M ;B! K¢M? ç€M; bÊ # Q T?O KbM?- i?•Mi? M?9+ M?Q+? +?Êi
 M?bM +9 ç'K- #""Mi v ç2M +?KT tm®M;- K„i #„M` iB b€M; b„+ #ûMX
 E2M;5
 hB M; +?B M ç Q`9i F?ÄB pä p M; p¼M; i`QM; `WM; M9BX
 > B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K Kti / [/^M- FB m M;¢Q M!B,
 @ *ÁM Km®M +?®M; ç®B\ hU ibK +? i5 >B Mi¢B +?9M; i +?ŠM; M?[M; H'v L;k a„
 ;½v i v +?•M +O M;QÆB- +?Q M;QÆB #B i?"m [mª pB + ç„+ i°B >¢ ;B h?"M? æ¢
 > B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K +?Q`^M; i?U+ HU+ >| S?"K +ªM? ?"m F€ M?Q
 ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?"M? pŠM +| bS+ +?®M; H¢BX "¼M ?¼ M?Q /B m ?
 MB M M"vX
 L?QM; MK +QİB +""M`Ð i` M Kti ? B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K F?¬M; ;B[çQ
 HU+ ç€M; bÊ M?Q 9B HY T?mMi`"Q #MM; M' i`QÈ+ K„i ? B M;QİBX L; v b m ç! #
 [m M; `U+ `Ð #„M` iW i v G•K hB m +?ûK p"Q [mv M p" +?QÎM; ªQX
 •K -K -K5
 L¶B bÊ ?½B /•M; H MiW ç€v K„i ? B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H KX h?B m MB M
 pÈB K°i FQ+? ? B M;QİB ?ÈT bS+X h`QM; iB M; M' çBM? i B M?S+ |+ - ç Q [m M; #
 ªQ iW i` Mi`İB ç tm®M; ç-m i?B m MB M- p- b® Hm²M; ;B! K¢M? #„MiS imM;X h
 K¼B M;QİB- i? çB +O ç Q [m M; F?¬M; ;BªK +?ûK K¢M? p"Q M;mv M HU+ ?° i?
 •K5
 L;mv M HU+ ?° i? M' imM;- ? B M K M?•Mi`mM; MB M €Q H K M?Q T?€Q #„M` M
 +?¼+ i`İBX h`QM; iB M; `,M; `„+ - +•v iQ ;½v ç'X > B M;QİB i`QÈi /"B bmwi #` HU-
 H®+ - #° /¢M; +?"i p"iX

> B M;QÌB +9B ç-m M?bM- M;U+ €Q H K `€+? ?^M /'m K°i p i ç Q KÄM;- ç€M; KWM
*^M? iQÊM; H`K M;QÌB i bÊ ?½B- K¼B M;QÌB M;•v M?Q T?¶M; ,

@ *€B ;b\

J°i +?B m ç€M? #¢B ? B pä ;B^ >| S?`K +^M? ?"m F€- /M H` pä ;B^ >| S?`K +^M?
i?QÌM; +?Q +?„+ H`K çQÊ+ i? M`vX æ®B T?QÆM; +?d H` K°i i?B m MB M- M?bM
#^M; i? M? MB M €Q ç2M >| S?`K +^M? i`mM; F€- M?QM; pb b Q #°+ T?€i ` HU+ M
M?B M\

> B M K M?•M i`mM; MB M €Q H K ´M ç`M? i?•M ?bM?- K„i H|2 iB •K m,

@ *? i iB i5

"¼M ?¼ H` +QÌM; ;B^ M´B iB M; M?Q +^M i`QM; h?`M? æ¢B oB K- #•v ;BÌ #` K°i i
im´B ç€M? #¢BX hBM M`v K` ç2M ` M;Q`B i?b ? B M;QÌB F?¬M; +ÁM K†i KkB M`Q

@ E?®M FB T- i Km®M M;QÆB +? i5

> B M;QÌB [m [m€ ?| ;B`M- HB + b M; M? m- ;B•v b m ,M w H Q ` +MM; i`M +¬M;
•K -K5

> B M;QÌB p¼i H M ;B[F?¬M; i`mM;- M;mv M HU+ ç€M; bÊ im¬M i`Q F?ÄB +Æ i?
G•K hB mX

> B M K M?•M i`mM; MB M €Q H K i?-K M;?o KÈB `²B #` ç€M? HMB pb bÆ b~v +?
ç€M? i?"i i?b F?¬M; iBM K°i i?B m MB M M?Q M?Ä +| i? çÐ çQÊ+ +¬M; FQ+?X

h`QM; iB M; ;-K `9 çB + i B- M;mv M HU+ +m°M i`Q iU b|M; i`B m ç´ "T tm®M; ç
h? M? MB M €Q ç2M M½v ;BÌ çSM; K°i # M F?¬M; H M iB M; ç°i M?B M ?ûi +?|Bi

@ h`M +¬M; +?Q i 5

>ÆM KQÌB pä ;B^ +MM; ?`M? ç°M;- +€+ K`m M;mv M HU+ H`T H€M? €M? b€M; ?|
T?QÆM; i€K ?QÊM; # Q p•v G•K hB mX

h?'v ç®B T?QÆM; M,K H-M #^v HQÊi i`M +¬M;- G•K hB m /M +| FB M M?šM i®i ç

@ E?¬M; +?Q +€+ M;QÆB #`B ?¼+ i?b iQÎM; i / #„i M¢i +?„+5

*Ym *?mv M >mv M *¬M; ç i?'i +?mv M p"M +?mv M M;mv M HU+ ç M +U+ ç°- +Q
iBM? i?-M HU+ `ä `M; +^K SM; çQÊ+ i'i +^ ?`M? ç°M; +O K¼B M;QÌBX h?€B >mv
+U+ F€ ?mv M /B mX

æBM? çBM? ç M; ç M;5

•K -K5

J°i +?m¶B iB M; M´ p M; H M- #|M; ç Q iBM? /B m [mûi [m ?bM? i?`M? tmM; HU+
i€M #®M T?Q X >ÆM KQÌB pä ;B^ €Q t M? # Q p•v G•K hB m ç m # v M;QÊ+ ` -pk
?°+ K€m- ç½ #` i?QÆM; `i M†M;X

> B M K M?•M i`mM; MB M €Q H K >| S?`K +^M? ?"m F€+kM; F?¬M; / +?`m ;bX
HQÊM; ç€M; bÊ F?¬M; i? M; ,M +^M "T ç M- ç Q T?QM; b„+ #ûM tû `€+? +¬M; FQ
#¼M ?¼- H¢B +?ûK M;U+ ?¼X

89kX *?QÆM; 89k, J°i R+ GQÊM; URV

æÁM +¬M; FQ+? ç€M; bÊ ?ÆM +€B i`QÊ+ `i M?B mX > B M; QÌB T?mM K€m- p,M +€+? K'v +?K+ i?QÊ+- ç'i #^M; ç€ #` ç" T i?OM; +€B ?® b•m i?"i iQ- F?|B # v KM M?Êi- M;U+ +| K°i p i ç Q- iÆ K€m +?av` X

G•K hB m /®+ bS+ ç€M? ` K°i FQ+?- ?ÆM KQÌB pä ;Bª- ? B +QÌM; ;Bª >| S?"K + B M'v `i +?"i p"iX

G•K hB m M?bM i? M? MB M €Q ç2M- K„i H|2 iB b„+ #ûM,

@ æ M HQÊi M;QÆBX

G•K hB m M? M? M?Q +?ÈT t¬M; iÈB i`QÊ+ K†i i? M? MB M €Q ç2MX

æ¬B K„i i? M? MB M €Q ç2M F?¬M; +ÁM bU FB m M;¢Q- #bM? ioM? M[- ;½ i?"i F

@ L;QÆB Km®M H`K ;b\

h`QÌM; FB K # M ?¬M; i? M? MB M €Q ç2M `9i F?ÄB pÄ- FB K [m M; # v ç-v i`ÌB M H'T H€M?- K°M; ?mv M K HvX

L; v b m ç|- K°i iB +?ÈT t M? tm'i ?B M- H` h?€B >mv M ç Q +O G•K hB mX h? FB K [m M; ç-v i`ÌB M?Q F?m'v ç°M; K†i MQÊ+ T?ªM +?B m €M? i`,M;X h`ÌB b Q hB m t i [m M;U+ i? M? MB M €Q ç2M- [m, K`KÆ ?²X

J„i i? M? MB M €Q ç2M H° iB F?OM; ?QªM; ,

@ E?¬M; i? M`Q5

>¢ oo H` i?B m ;B +O >¢ ;B h?"M? æ¢B oB K- iW M?Ä M?"M çQÊ+ ;B€Q /K+ i®i im Hmv MX L,K M v >¢ oo KÊB ? B KQÆB b€m im' B M?QM; ç½ H` pä ;Bª >| S?"K i? b€M? #^M; +€+ i?B M i`B çdM? + Q M?"i i`QM; T?¢K pB [m" M >B M ."i M?QM; i?"M? i`b tmM; [m M? i?b ;½ +kM; tSM; / M? i?B m MB M i?B M i`BX

h? M?QM; ?¬K M vimv i +?B m +O >¢ oo #` K°i i?B m MB M i`¬M; +ÁM i` ?ÆM FBM? ?Q`M; p` ?QªM; ?®iX

h`QM; F?B >¢ oo +ÁM ç M; i`QM; +ÆM F?OM; ?QªM; i?b h?€B >mv M ç Q +O G•K iÈB ;¬M ;½X

G9+ M`v K°i iB M; +QÌB M?¢i p M; H M i`QM; F?¬M; i`mM; ,

@ o` iB m ?mvM? ç M`v- +?mv M M`v H` H¶B +O iB m M?B- M?QM; ibK +?¶ F?Q ç F?¬M; +ªK i?'v H`K M?Q i? ?ÆB ç°+ €+ b Q\

J°i #|M; ç2M M?Q +?BK ûM iW ;B[F?¬M; i`mM; HQÊi iÈB i'M +¬M; G•K hB mX

L;QÌB +?Q ç M K` i? M? •K ç½ [m M? [m`M i`QM; F?¬M; i`mM;X EB K [m M; b„+ [m M; H¢M? H)Q ç M ;¬M çdM? ç-m G•K hB mX EB K [m M; M?Q +°i +?®M; i`ÌB i i?2Q iB M; tû ;B| çB + i BX

EB K F?Q +QÌM; ç¢B +?ÈT K„i M;QM; iK H¢B- ?Q F?¬M; M?Q #` tmv M i?'m- +ªK i`mv M F?„T M;QÌB G•K hB m- H¬M; iÆ /UM; çSM;X

L;?2 i? M? •K mv M;?B K ç|- G•K hB m F?¬M; H° ` p ;B"i KbM?- ç¬B K„i b€M; M; H•mX \*?B M ç Q p®M +?ûK ?QÊM; >¢ oo ç°i M?B M `Ki p - p¢+? K°i çQÌM; iB +? K¢M? p`Q FB K [m M; i` M ç-mX

æ Q [m M; +MM; FB K [m M; p +?¢K ;B[F?¬M; i`mM; - iB M; `Qi çB + i B p M; p HU+ ç€M; bÊ iU i?B M i?¢+? ç" T tm®M; K†i ç'i- H¢B M?Q b|M; i?¬M i`"M ` #®M i`QM; T?¢K pB K'v +?K+ i?QÊ+ #` F?Q FbM? +?ûK M€i i?"M? M?B m KªM?X

GU+ HQÊM; M"v +U+ F€ ç€M; bÊ- G•K hB m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? +k
M;mv M HU+ i`QM; M;QÌB +?'M ç°M;X æ®B T?QÆM; F?¬M; F?€ ?ÆM ;b- i?•M i?
M? M? ` b m- ç¢T K'v /'m +?•M b•m ?Q„K /QÈB ç'i KÈB +?"K `½B M;WM; H¢BX

J°i +?m¶B iB M; F m p M; H M,

@ S?K i?•M5

@ :B +?O5

@ G½Q ;B 5

G•K hB m H„+ M;QÌB- ?„M F?¬M; i? K M?bM M;QÌB ç M- i v i`€B M?Q pm®i QM; +
>¢ ooX

@ *? i iB i5

h? M? MB M €Q ç2M F?¬M; M;ì p"Q H9+ M"v G•K hB m +ÁM /€K i'M +¬M; ;½- >¢ o
h v T?ªB +¬K i`QÌM; FB K +?Q F`T ç•K ` ç½ #` HU+ HQÊM; F?¬M; i? M; ,M +ªM ç
?°B i'M +¬M; H¬M ? B- i? M? +?B M ç Q H¢M? #,M; - b„+ #ûM ç½ ;€+ i` M +´ ;½X

*?B M ç Q H¢M? H)Q F b€i / i?`i i? M? MB M €Q ç2M >¢ oo- H¢M? H)Q i?'m tQÆ
çSM; - #B m ibM? ;B"M /[ç¬M; +SM; i`QÈ+ +€B +? iX

:Bì G•K hB m KÈB +| `ªM? ç€M? ;B€ M;QÌB €Q ç2M ç°i M?B M tm'i ?B MX æ| H" K°
HÈM im´B- i| + K B Km®B iB m- M?QM; ç¬B K„i b€M; - iU M?B M iQ€i ` F?Q +?'i n
K" mvX æ•v H" K°i +QÌM; ;Bª [m M? M,K Î ç` p` + QX E?Q i? +O M K M?•M i`mM
K" F?¬M; i€M- ?MM; ?²M K¢M? K)- H" K°i pä ;Bª çdM? >| S?"K +ªM? ?"m F€X

E?|2 K¬B M K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M p®M i`2Q MK +QÌB M?QM; i?'v ?"M? ç°M;
K„i H|2 iB •K i`¬KX

> B M K M?•M i`mM; MB M €Q H K- M?B m pä ;Bª i?'v i? M? MB M €Q ç2M #` #„i +|

@ h?B m ;B 5

>¢ oo #` M;QÌB /Q ç Q p"Q +´ - ;½ tm'i i?•M iW >¢ ;B h?"M? æ¢B oB K- iW M?Ä ç½
;½ i`ªB [m +?mv M M?Q p"v\

>¢ oo iS+ ;B"M [m€i,

@ hB m iY- M;QÆB /€K H"K p"v pÈB i - +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; bÊ +? i\
æ€v K„i >¢ oo H|2 iB ?mM; iÊM- •K i`¬K ç°+ €+X

G•K hB m +QÌB iQ,

@ *? i\ > ? ? 5

h?€B >mv M ç Q H¢M? H)Q M? M?9+ M?Q+?- +´ >¢ oo #` `¢+? K°i p i K€m- iÆ K€

@ h F?¬M; #B i KbM? +| +? i M; v F?¬M; M?QM; i /€K +?„+ M m M;QÆB +ÁM iB
M; vX

G•K hB m F?¬M; +¬M #B i ç®B T?QÆM; +| TªB H" >¢ ;B h?"M? æ¢B oB K ? v F?
;B i ? iX

L K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M `®i +m°+ KÎ KB M; M|B,

@ *€+ ?¢ ?½v MQÆM; i v +?QX

o K†i M K M?•M i`mM; MB M iÄ ` ?ÆB +| H¶B- i?•M i?B M M|B,

@ h ç½ i?'v ? i +?mv M i`QÈ+ ç| - H" iB m M?B +| H¶BX E?¬M; #B i +€+ ?¢ ç M iW
+?9M; i M?B i ibM? ?B m F?€+?- [m2M #^M; ?[m `°M;X *?mv M M"v +?d H" ?B m
#BM? ç Q i?°M? iÆ HK \

L K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M ;B¼M; çB m +?•M i?`M? M?QM; K„i i?b •K i`-KX
 @ >| #BM? ç Q i?`M? iÆ HK \ *kM; çQÊ+X
 G•K hB m KdK +Q`B M|B,
 @ h +?d H`M;Q`B [m çQ`M; p¬ / M?- im Hmv M i`QM; bÆM Kç+? Gç+ L?“iX h ç
 ;B +€+ M;Q`B ç½ [m2M #^M; ?[m `°M; ? v ;B9T +?9i Qi +?Q içB ?ç çB\
 L;?2 G•K hB m M|B- M K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M i?ª HÄM; i?-M FBM?,
 @ h?b ` +€+ ?ç i?B m H° T?Q- / M|BX E?¬M; #B i+€+ ?ç +-M # Q M?B m\ *?d +-
 M;çB [m2M i? K #^M; ?[mX
 L K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M- >ç Gm•M H` ;B +?O +O >ç ;B - K†+ /M ;½ F?¬M;
 M´B #”i i?b +?d +| K°i KbM? >ç ooX > B KQÆB b€m im´B ç½ ç M >| S?“K +ªM? i
 ?ÆM >ç Gm•M M?B mX æ`B M`v `’i +| i? >ç oo b) ç°i T?€ Zmv L;mv M +ªM?- M r
 ç•v iQÆM; çQÆM; pÈB #|T +? i iQÆM; H B >ç ;B X
 G•K hB m M? +? K¬B +Q`B M|B,
 @ > ? ? - M m p”v i?b iMv iB M +?Q i K°i S+ HQÊM; çBX *?9i iB M ’v +?„+ #û M?
 +€+ M;Q`B ç9M; F?¬M;\
 G•K hB m i?®i ` +QM b® H`K F?¬M; F?Q i`QM; `WM; M9B ç¬M; HçBX æ•v F?¬M
 G•K hB m +| ;®+ L;k a„+ ”Q+? >BM? +?d +Ð ;B€ iW M,K M;`M ç M K°i S+ HQÊM;- ç
 ;B€X >ç ;B K†+ /M H` K°i i`QM; M?[M; ;B i°+ ?çM; M?’i h?“M? æçB oB K M?QM;
 b® HQÊM; M?ÄX
 @ hB m iY i?®B- M;QÆB çB ,M +QÈT çB5

89jX *?QÆM; 89j, J°i R+ GQÊM; UkV

>ç oo #` +?B M ç Q ;€+ i` M +´- HÁM; + M çªK i`¶B /”v,
 @ S?K i?•M- i F?¬M; iB M i M M`v /€K ;B i i X LÆB M`v H` ç` #”M +O +?9M; i i`
 i `²B iB m iY M`v +kM; F?¬M; i`®M çQÊ+X >„M b) tm®M; H¶ +?¬M +MM; i 5
 >ç Gm•M H° p K†i ;B”i KbM?- K„i H|2 iB ç°+ €+- ;½ F?¬M; M;`G•K hB m b) ?€ KB
 HQÊM; F?¬M; HÈM H Q ;b pÈB >ç ;B M?QM; +kM; F?¬M; TªB +QM b® iMv iB M
 i`’M H°iX E?B M >ç Gm•M #U+ KbM? ?ÆM H` i?B m MB M H`K M?Q p”v iS+ F?¬M;
 G•K hB m +Q`B M?ç i pÈB >ç oo,
 @ > ? ? - M;QÆB [m€ t2K i`¼M; KbM?X
 G•K hB m M?bM >ç Gm•M,
 @ a Q- bmv M;?o F„ +?Q \ æQ K°i S+ HQÊM; i?b i i`ª HçB i M M`v F?¬M; bSi K
 *ÁM F?¬M; i?b +?9i M[M;QÆB b) M?“M çQÊ+ +€B t€+5
 G•K hB m +Q`B iOK idK M?QM; ;B¼M; çB m p” K„i i?b HçM? #,M; ç-v b€i F?Q- F?
 L K M?•M i`mM; MB M €Q ç2M #B M b„+ K†i K’v H-M- b m +MM; +Q`B iQ #ªQ,
 @ *€+ ?ç `’i ; M /ç- >ç Gm•M i i?Q+? M;Q`B i` im´B ;B®M; M?Q M;QÆBX J°i S+ H
 M?Q K¼B M;Q`B [m2M #^M; ?[mX
 >ç Gm•M `9i t’T FBK T?B m ` - K¶B i’K +| ;B€ K°i i`,K pçM HQÊM;- i´M; +°M; KQ`B
 K°i S+X

>¢ Gm•M pmM; i v- KQÌB i'K FBK T?B m #` HU+ HQÊM; p¬ ?bM? M•M; H M M? # v
 G•K hB m M?"M H'v FBK T?B m FB K i` F„- ;"i ;M M?ûi p"Q M;U+X G•K hB m ç¢T
 ç2M- >¢ oo +?"i p"i # v` X G•K hB m M? M? M?Q +?ÊT p¼i H M + Q- ?| i?"M? +€
 bÆM K¢+? G¢+ L?"iX
 E?B G•K hB m çB iB M; +QÌB b M; b^aM; p M; p¼M; i`QM; `WM; M9B,
 @ > ? ? 5 >¢ ;B ç9M; H` `°M; `½B- +^aK ÆM5
 >¢ Gm•M çÐ >¢ oo H Q iÊB- +^aK M?"M G•K hB m ç€ K°i +QÊ+ F?¬M; +| €K +?B m; b
 h`QM; `WM; M9B- ? B M K M?•M i`mM; MB M €Q H K- +€+ pã ;B^a M?bM M K M?•M i
 çÊB K M? H M?X
 @ :B +?O- +| çm' B i?2Q F?¬M; \
 >¢ Gm•M b„+ K†i •K i`-K M?bM #|M; HQM; G•K hB m çB t i?"i H•m- K½B F?B ?„M
 H„+ ç-mX
 >¢ oo M?bM G•K hB m M? M?"M; çB t - ;½ H'v H¢B iBM? i?-M KÎ KB M; ?ÄB,
 @ S?K i?•M- i¢B b Q i?^a iB m iY M"v çB\ >„M ç€M? #` i?QÆM; M?B m M; QÌB +O +
 S+ HQÊM;- ç•v H` F?¬M; i? K ç >¢ ;B +?9M; i p"Q K„i5
 o K†i >¢ oo •K i`-K p†M p QX
 >¢ oo H` i²M i¢B i` im' B K` b€M; +?|B M?'i >¢ ;B - i?B M i`B M' B iB M; M?Q +²M
 # Q ;BÌ ;½ #` M; QÌB /Q / Q M?Q i? \ >¢ oo `i iS+ ;B"MX
 h?B m M[€Q ç2M >¢ Gm•M i`WM; >¢ oo- `,M /çv,
 @ >W5 o"v M; QÆB Km®M H`K b Q\ L m ç®B T?QÆM; F?¬M; MQÆM; i v i?b pW
 M"v H`K pB + ç°M; M½Q K°i +?9i- çWM; +S ?"M? ç°M; i?B m bmv M; ?o- iMv iB M
 >¢ oo +½B H¢B,
 @ L?QM; i?Q T?K i?•M- iB m iY M"v +QÊT çB L; k a„+ "Q+? >BM?- M| H` HBM? /Q
 "Q+? >BM? +| i€+ /KM; ¬M /QÐM; `i K¢M? +?Q iBM? i?-M HU+- i?•M i? +O pã ;
 a„+ "Q+? >BM? K¼+ i` M p€+? ç€ M"v F?¬M; #B i# Q M?B m M,K- K'v ;B i°+ h?"M
 T?€i ?B M` M| M?QM; F?¬M; B ;B" M? çQÊ+X "•v ;BÌ #` iB m iY iW # M M; Q`B ç
 H¢B L; k a„+ "Q+? >BM?X
 :B¼M; çB m >¢ Gm•M M; ?B K F?„+ M?QM; i`"M M;"T [m M i•K,
 @ L; QÆB +kM; #B i H` K'v ç¢B ;B i°+ h?"M? æ¢B oB K +?9M; i F?¬M; çQ¢i çQÊ+
 F?¬M; `ä Hw /Q b Q\
 @ L; k iBM? FBK pk +?m [m M çB m #^aQ p L; k a„+ "Q+? >BM?- H¢B +| M,M; HU+ i
 p€+? ç€ + Q M?Q p"v /M H` i +kM; F?¬M; /€K +?„+ b) +QÊT H'v L; k a„+ "Q+? >BM
 çB m M'BX
 @ h?B m MB M FB +| i? ?€B L; k a„+ "Q+? >BM? tm®M; çQÆM; M?B M i?U+ HU+
 i?¬M; KBM? +?9i5
 >¢ oo M; ?B M ` ,M; M|B,
 @ L?QM; +?9M; i F?¬M; M M i? +?Q iB m iY M"v5
 @ >„M +?ŠM; M?[M; +QÊT çB L; k a„+ "Q+? >BM?- +ÁM +QÊT K'i K°i S+ HQÊM; +O
 T?^aB +QM b® M?ÄX
 @ J†+ /M iB m iY FB F?€ K¢M? M?QM; F?Q i? +?d +Ð >| S?"K +^aM? i`mM; F€X
 S?"K +^aM? ?"m F€ +°M; i? K +?9M; i +| ç¬M; M; QÌB- #„i H'v iB m iY M"v / M?Q i`
 >¢ Gm•M BK H†M; K°i H9+ b m M|B,

@ oo M?B- çWM; t2K i?QÌM; ç®B T?QÆM;X JÈB `²B pB T?K p` ?„M +| p +?¢K K°i
ç€M; bÊ ?ÆM pB T?K /U çQ€MX hmv pB T?K +| ç-v çO iU iBM ç€M? #¢B çQÊ+ ?„M
T?K +?d M„K +?„+ # T?-MX L m ?„M i`®M i?Q€i b) i¢Q ` F i?M ç€M; bÊ +?Q >¢;
h? M? MB M €Q ç2M >¢ oo ;B”i KbM? F m H M,
@ *€B ;b\ S?K i?•M +?d M„K +?„+ # T?-M ;B i çQÊ+ ?„M\ E?¬M; i? M”Q5 h?Q¢i i`
? B KQÆB- T?K i?•M H” Hmv M /QÊ+ bQ iS T?~K- +?ŠM; H) +?B m FB F?¬M; ;B i
h`QM; HÁM; >¢ oo Hm¬M +?Q `^M; T?K i?•M H” +QÌM; ;Bª b® K°i >¢ ;B - F?¬M; ;b
K°i i`QM; K’v +QÌM; ;Bª çSM; ç-m h?“M? æ¢B oB K- #•v ;BÌ ;½ M|B F?¬M; ;B i M’
?ÆM >¢ oo- ?ÄB b Q >¢ oo F?¬M; ? i ?²M\
>¢ Gm•M b„+ K†i •K i`-K M|B,
@ hB m iY FB +kM; H” Hmv M /QÊ+ bQ- iBM? i?-M HU+ ç M çdM? i K T?~KX L m

hB M; / i ?`i #`ç•K HB M iK+ p M; H MX " ç¢B ;B i°+ çB M +m²M; i'M +¬M; - M; Qì
+?®+ ç-v p i i?QÆM; X J†+ /M HU+ T?ÁM; M; U +O HK+ iBM? v m i?9 h?B M S?Q
K'v +?K+ +QìM; ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ?ÊT bS+ i'M +¬M; i?b M| +?d +| i? i?Ki

@ :` Q5

æ¬B K„i çÄ `U+ M?bM K°i ç®M pä ;Bª # Q p•vX "` +QìM; ;Bª # ç¢B ;B i°+ +¬M; F
;B"M- F i iBM? K`m t M? i` M M; QìB M| i?Q€M; +?®+ iÄ €M? b€M; t M? +?|B K„iX
HU+ ç"K ç†+ F K i?2Q v m F?Q ç€M; bÊ H M i`"M #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X

oM pM pM5

*€B K²K /U iÊM ?€ ` - K°i +?m¶B T?QM; M?šM M?Q ;B| H®+ #„M çB #®M T?QÆM;
L?[M; T?QM; M?"M M`v K¶B +•v 'v i?QÈ+- +?S v m HU+ ç€M; bÊX LÆB T?QM; M
+„i i?"M? ? B MY - # Q p•v +€+ pä ;Bª # ç¢B ;B i°+ p`Q i`QM; - ç´ "T tm®M; ç-m #

•K -K -K5

S?QM; M?"M çB M +m²M; +?ûK iªM; ç€ i`QM; p` M; Q`B bÆM +®+- iB M; M´ çb çM
ç¢B ;B i°+ /®+ bS+ T?ÁM; M; U M?QM; pšM +?"i p"i # v M; QÊ+ ` X *| ? B pä ;B
#` K'v T?QM; M?"M HB M iK+ +?ûK i`9M; - M; QìB çšK K€m # v M; QÊ+- F?¬M; #B i

G•K hB m #€K i` M p€+? ç€ ; -M ç| - i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM +?B M ç'm # M /QÈ
@ h?B M S?QM; "€Q i?"i ç€M; bÊ- F?| ç®B T?| ?ÆM >„+ •K J oB M ? B T?-MX hm
+O >„+ •K J oB M ç€M; bÊ i?"i M?QM; T?¢K pB i'M +¬M; +| ?¢M- h?B M S?QM;
ç-v i`ìB i?b ç€K pä ;Bª # ç¢B ;B i°+ F?¬M; Mû i`€M? çQÊ+- +?d +| i? /MM; i?•M

*| K°i Hm²M; T?QM; M?šM +?ûK i`9M; p€+? ç€ ; -M +?¶ G•K hB m- p€+? ç€ M Si ` i?QÈ+- b•m ?ÆM KQìB i?QÈ+- M?bM i?'v ;? M; QìBX

>¢ Gm•M `®M; iQ,

@ L; ?B i b9+- çWM; p°B +m²M; 5

h`QìM; FB K i`QM; i v >¢ Gm•M iÄ €M? b€M; +?|B K„i- FB K [m M; `U+ `Ð #„M `X
+?K+ i?QÈ+ iU i? M? i?B M FB K ç€M? M€i K'v T?QM; M?šM `²B +?ûK p`Q M; QìB

•K5

L; mv M HU+ b„+ #ûM i`QM; FB K [m M; T?mM ` - +Æ i? h?B M S?QM; "€Q #` tû ` i?QÈ+X hB M; ; -K `9 i?ªK i?B i p M; H M- KB M; p i i?QÆM; im¬M K€m ² ¢iX

@ > ? ? 5

>` a•K ;B +?O >` ;B F?¬M; iKi ?"m- i`QM; iB M; +QìB iQ ;½ iW i` M i`ìB ;B€M; tm
t M? #„M ` +€+ #|M; i?QÆM; `ÆB M?Q KQ tm®M; M; QìB h?B M S?QM; "€QX h`Qì
iQ b•m K°i i?QÈ+- +°i K€m T?mM `X

" M /QÈB h?B M S?QM; "€Q- GQm o¼M; ;B +?O h?B M oQÆM; ç M H¬ K9 +?B M
F?Q `ûi H¢M? +„i ` K'v p i i?QÆM; ? T /`B i` M #KM; h?B M S?QM; "€QX

:B +?O # ç¢B ;B i°+ h?"M? æ¢B oB K Hm•M T?B M +¬M; FQ+?- M; QìB h?B M S?
K€m T?mM ` M?Q bm®B M?m°K çÄ M M ç€X

h`QM; iB M; ; -K `9 ç m çÈM- h?B M S?QM; "€Q i`€B ç•K T?ªB M?ªv M?QM; # ;B
i`®MX h?B M S?QM; "€Q K†+ /M H`HK+ iBM? v m i?9- ;B +?O # ç¢B ;B i°+ H¢B
+°M; i? K K'v +?K+ pä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ?¶ i`Ê- h?B M S?QM; "€Q +QìM;

hWM; iB M; ; -K p M; H M- h?B M S?QM; "€Q i`QM; +ÆM ç m çÈM KB M; pšM çB
T?QM; M?"MX *ª bÆM +®+ ` M p M; -K o M?Q +| ç°M; ç'i +Ð M?Ä- #KB # v KM K'i
i`ìB ;B€M; tm®M; ç"Ti?OM; ?® b•m H¶ +?¶X

LÆB G•K hB m ~M M9T +kM; `mM; #-M #`i- K'v iªM; ç€ iQ iW çdM? M9B H, M tm®M

"i ;B€+ / Q ç°M; M;mv M F?Q i`QM; i?B M ç` /-M #B M K'i- /ªB b€M; çÄ +?ªv ? i p
Hm²M; b€M; çÄ K¬M; HmM; #„M` iW +?¶ H9+ i`QÊ+ h?B M S?QM; "€Q H Q` X •M
G•K hB m M?bM tmv M [m F?2 ?Î K°i ç®M; ç€ #` h?B M S?QM; "€Q çKM; pÐ- €M?
i?'v i`QM; +€B ? M; i" M +MM; bÆM +®+ +| K°i Q MQÊ+- +?QM? ;B[Q +| K°i iªM
ç€ +| K°i i`€B +•v K"m çÄ iQ +Ð M„K i v iÄ €M? b€M; çÄ K M; QÌB- ç T`U+`ÐX
•M? b€M; çÄ K¬M; HmM; iK i" T # M i` M i`€B +•v- M?Q +QM ;B Q HQM; # v ;B[?
M;?B K- #€ ç¢QX
G•K hB m ;B"i KbM? i?-K M;?o,
@ h?B M L;mv M GQM; [mª +?QM`²B5
h?W /`T # M /QÈB ç€M? i9B #KB- G•K hB m H†M; H) ç M ; -M Q MQÊ+X
@ h?B M L;mv M GQM; [mª +?QM`²B5
>¢ Gm•M- GQm ;B - >" a•K ç M; +?B M ç'm- h?B M S?QM; "€Q +kM; i?'v i bM? ?m
i'M +¬M; - i?•M i? ç´B ?QÈM; i`QM; F?¬M; i`mM; H Q p T?Q h?B M L;mv M GQM
@ h?B M L;mv M GQM; [mª H" +O G½Q T?m5
>¢ Gm•M ;B +?O >¢ ;B t¬M; H M ç¬m iB M- i®+ ç° i,M; H M ç M i°i çdM?- çB M +m
GQM; [mªX
GQm o¼M; - >" a•K +MM; `®M; iQ,
@ >¢ Gm•M- +| i Î ç•v M; QÆB çWM; KÆ +QÈT çB h?B M L;mv M GQM; [mª5
h`QÌM; i?QÆM; - +?B M ç Q iÄ €M? b€M; M;mv M HU+ b„+ #ûM +?†M H¢B >¢ Gm•
•K5
>¢ Gm•M #m°+ TªB /WM; H¢B- M m +?d +| K°i i`QM; ? B M; QÌB i'M +¬M; i?b i?U+
F?¬M; ªM? ?QÎM; i? çBX L?QM; #•v ;BÌ GQm o¼M; - >" a•K +MM; +¬M; FQ+?- >¢
i?OX
>¢ Gm•M ;"Q i?ûi,
@ æ€M; ;?ûi- G½Q T?m F?¬M; +| çQÊ+ i?b ? B M; QÆB +kM; çWM; KÆ +| çQÊ+ h?
>¢ Gm•M /®+ ? i bS+ ç•K FB K p"Q GQm o¼M; - >" a•KX EB K [m M; ç€M; bÊ M; ,M
H Q M? M?X " T?2 +MM; [m v p p¢+? tm'i T?€iX
@ *? i iB i5
h`QM; bÆM +®+- >¢ Gm•M- GQm o¼M; - >" a•K ;B^M; +Q- H¢M? HMM; M?bM ç®B
M|M; Mªv i'M +¬M; i`QÊ+- pb # M M"Q ?"M? ç°M; H" ? B T?2 F?€+ b) +¬M; FQ+?-
h?B M S?QM; "€Q F?¬M; +ÁM #` i'M +¬M; - M| ; -K`®M; H Q M? M? ?QÈM; h?B M
>¢ Gm•M- GQm o¼M; - >" a•K ;"Q i?ûi,
@ L; ,M h?B M S?QM; "€Q H¢B5
oä ;Bª # ç¢B ;B i°+ HB m K¢M; ;B[+?†i h?B M S?QM; "€Q- F?¬M; +?Q M| ç M ; -
K°i HBX
•K -K -K5
h?B M S?QM; "€Q #` K'v +?K+ pä ;Bª # Q p•v F?| i? M?9+ M?Q+?- +?d #B i M|M; M
M?"MX h`QM; T?9i +?®+ #KB # v F?„T bÆM +®+- iB M; M M p M; H M F?¬M; /Si
M; ,M +?†M- h?B M S?QM; "€Q #'i HU+ +?®M; i`ªX
J'v T?2 ;B^M; +Q- F?¬M; B ç M ; -M h?B M L;mv M GQM; [mª çQÊ+X

893X *?QÆM; 893, "¼ L;U "„i o2

GÁM; G•K hB m FQ+? ç°M; M‡B,

@ *Æ ?°B i®i5

G•K hB m /€M b€i p€+? ç€ M? M? +?‡M; ç M ;–M h?B M L;mv M GQM; [m^aX
L?QM; H9+ M˘v X X X

oM pM pM5

h`QM; K'v +?K+ pã ;B^a >‡ S?“K +^aM? ?”m F€ /®+ bS+ M;;M +^aM h?B M S?QM; "€Q
` - M?av p¼i K'v +€B ç½ ç M i`QÊ+ h?B M L;mv M GQM; [m^aX L;Q‡B ç‡ +?°T H'vh?
M? M? ` M;Q˘B bÆM +®+X

hbM? ?m®M; ç°i M;°i H˘K K¼B M;Q‡B M;•v ` X

@ E?®M FB T5

@ *? i iB i5

J'v +?K+ pã ;B^a >‡ S?“K +^aM? ?”m F€ # Q p•v h?B M S?QM; "€Q- + Q i?O ? B ;B
*‡ ? B M;Q‡B `9i F?ÄB pÁM; p•v i'M +¬M; h?B M S?QM; "€Q- M? M? M?Q +?ÈT M;
L;Q‡B FB `®M; iQ,

@ *9i çB5

*Æ i? M;Q‡B ç‡ #MM; M´ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ F?¬M; ;b b€M? F`T- +?B M ç Q pmM
S?“K +^aM? ?”m F€X

L;Q‡B M˘v i? ?B M ` HU+ HQÊM;- i®+ ç° ç½ ?Q˘M iQ˘M pQÊi [m pã ;B^a >‡ S?“
S?“K +^aM? ?”m F€ ç¢B i?“M?X G9+ i`QÊ+ ;½ Hm¬M +?2 ;B'm i?U+ HU+ +O KbM?

" M ç–m >¢ Gm•M +kM; M;•v M;Q‡B- M?QM; F?B i?'v M;Q‡B M˘v i?b ?QM; T?'M +Q

@ > ? ? 5 :BÄB- æB M S?QM;- M;QÆB H˘K `’i i®i5

>¢ Gm•M K†+ F GQm o¼M;- >˘ a•K- H Q M? M? ?QÈM; M;Q‡B ç‡X

>¢ Gm•M ?QM; T?'M M‡B,

@ æB M S?QM;- M? M? H M- K m çQ h?B M L;mv M GQM; [m^a +?Q i X G–M M˘v M
p i b) i?QÎM; +?Q M;QÆB5

GQm o¼M;- >˘ a•K K„i /[iÊM # v H M i`QÊ+,

@ *? i iB i- h?B M L;mv M GQM; [m^a ç½ #` >¢ ;B H'v çQÊ+5

aQ pÈB GQm o¼M;- GQm ;B #m²M #U+ p˘ ?®B ?”M i?b >¢ Gm•M `’i ?QM; T?'MX æ
i`+? +O >¢ ;B - >¢ Gm•M F?¬M; #B i;½ ç½ ç°i T?€ >‡ S?“K +^aM? ?”m F€ ç¢B i?“
+?mv M M?Ä ç‡ +?ŠM; ç€M; ;b- KB M >¢ Gm•M +‡ h?B M L;mv M GQM; [m^a i?b ;½
ç•v çQÊ+X

L?QM; >¢ Gm•M F?¬M; M;‡ `^M; ;½ ` H M? K˘ æB M S?QM; F?¬M; i? K çSM; H¢B
+®+X

@ >W5 *?Q M;QÆB\

æB M S?QM; M? +? KûT,

@ "•v ;B‡ i ç½ ç°i T?€ >‡ S?“K +^aM? ?”m F€ ç¢B i?“M?- +‡ h?B M L;mv M GQM;
Zmv L;mv M +^aM? M?QM; +?„+ +?„M i?,M; H M çdM? >‡ S?“K +^aM? ?”m F€X _’i +

+U+ ?¢M >| S?"K +^aM? ?"m F€i` M +^açdM? >| S?"K +^aM? ?"m F€X E?B 'v æB M S
;B^a ç M?'i i?"M? æ¢B oB K- # ç¢B ;B i°+ ç m T?^aB M;?2 i?2Q H M? i 5

L¶B HÁM; æB M S?QM; FQ+? ç°M;- p" M +?mv M M;mv M HU+ ç M +U+ ç°- +?ÈT K
L?bM #B m ?B M +O æB M S?QM;- M m >¢ Gm•M pšM +?Q ?B m ibM? ?m®M; i?
;B i°+X

@ E?®M FB T5

*^aK ;B€+ #` T?<sup>a</sup>M #°B çB M +m<sup>2</sup>M; /•M; i`"Q i`QM; M;U+ >¢ Gm•M- iQ`"M i?•M M' B
Fûi- T?€i` b€i F?Q ç€M; bÊX

>¢ Gm•M iS+ ;B" M [m€i iQ,

@ *? i çB5

> B i v >¢ Gm•M ;BÆ + Q i`QîM; FB K +?ûK tm®M; æB M S?QM;- FB K [m M; b„+
K¢M? K) +?ûK p"Q +?B M ç Q æB M S?QM; ç|M çÐX

•K5

æB M S?QM; # v M;QÊ+ ` b m- KB M; T?mM #9M; K€m çÄ- tQÆM; +®i F m ` ,M; ` ,
H¢B- MQÆM; tmM; HU+ M"v M? M? M?Q +?ÈT H Q ` M;Q`BX

æB M S?QM; /®+ bS+ # v çB- +?ÈT K„i ç½ ç M M;Q`B bÆM +®+X

@ *| M;Q`B çB ` - +?†M H¢B5

@ G" æB M S?QM; i`QîM; H½Q +O >¢ ;B - i v ?„M +—K h?B M L;mv M GQM; [m^a5

@ æ9M; H" h?B M L;mv M GQM; [m^a- ;B +?O ` H M? F?¬M; çQÊ+ ç K°i M;Q`B `ì

@ J m H M- M; ,M æB M S?QM; H¢B5

" M M;Q`B bÆM +®+- pä ;B<sup>a</sup> # ç¢B ;B i°+ + M? ;€+ H®B ` +?†i +?) - +?B i?"M?
+?WM; HšM M? mX

h?'v æB M S?QM;- pä ;B^a ? B ;B i°+ F?€+ [m€i HÈM- HB m K¢M; H Q p"Q ;½X

æB M S?QM; pW H Q M? M? iÈB +?¶i?"M? pB M >¢ ;B i`9 ç|M; pW [m€i iQ,

@ *€+ ç iY >¢ ;B M;?2 H M?- M; ,M ç iY GQm ;B - >" ;B H¢BX h?B M L;mv M GQ
+?O >¢ Gm•M ç M K¼B M;Q`B b) çQÊ+ i?QîM;5

@ h`QîM; H½Q æB M S?QM; ç½ +QÈT çQÊ+ h?B M L;mv M GQM; [m<sup>a</sup>- K¼B M;Q`B
>" ;B 5

@ :B i- ;B i ? i #¼M ?¼5

@ > ? ? 5 >¢ ;B +?9M; i KÈB H" ;B i°+ ç M?'i æ¢B oB K i?"M?5

LÆB M"v +€+? F?m pU+ +?B M ç'm i" M +MM; bÆM +®+ K°i F?Q^aM; ` 'i t - ç iY >¢
` X "¼M ?¼ ` 'i FQ+? ç°M;- F?¬M; +?9i /Q /U çB M +m²M; H Q p ?QÈM; GQm ;B -
` K°i +QM çQîM; +?Q æB M S?QM; H Q ` # M M;Q`B bÆM +®+X

>¢ Gm•M i?2Q b€i æB M S?QM; i?'v p"v iS+ ;B" M [m€i HÈM,

@ *? i iB i5 J¼B M;Q`B M;?2 H M?- M; ,M T?^aM ç² æB M S?QM; H¢B- F?¬M; çQÊ+
GQm o¼M;- >" a•K +?¢v i?2Q b m ç²M; i? M? F m H M,

@ æ iY >" ;B M; ,M æB M S?QM; H¢B5

@ æ iY GQm ;B F?¬M; çQÊ+ ç€M? HmM; imM;- KK+ iB m H" i`QîM; H½Q æB M S
oä ;B^a # ç¢B ;B i°+ ç M; ç€M? i9B #KB ç m M;•v M;Q`BX

@ *€B ;b\

L?'i H" pä ;B^a >¢ ;B " 'i ?Q M ; K M ;X L?QM ; ;B[i`QÎM ; H½Q æB M S?QM ; p" ;B
;B +?¼M M ;?2 i?2Q ;B +?OX

oM pM pM5

h`QM ; T?9i +?®+ i'i +^a pä ;B^a # ¢¢B ;B i°+ +?mv M KK+ iB m b M ; +?†M ¢QÌM ;
T?ÁM ; i?O pÁM ; M ;Q" B +MM ; HB m K¢M ; +¬M ; FQ+?- +?2 i`QÊ+ K†i æB M S?QM ;
æB M S?QM ; ;"Q i?ûi ,

@ *? i ¢B5

*?B M ¢ Q ?mv M ?| ` ¢ Q [m M ; ¢¬v i`ÌB +?ûK K'v pä ;B^a +?†M ¢QÌM ; i`QÊ+ K†i i
æB M S?QM ; i¢K /WM ; - i?Q€M ; +?®+ #` pä ;B^a M?Q QM ; pĐ i' # Q p•vX

>¢ Gm•M iW M!M ; M^av ¢ M M? M?äK- K„i i`"M M ;"T b€i F?Q ,

@ æB M S?QM ; - ?¬K M v i¢B ?¢ T?^aB #^K i?•v M ; QÆB ` X L ; QÆB +ÁM HÌB ; b ¢ M
" ` M ; QÌB T?<sup>a</sup>M #°B i`QM ; ibM? ?m®M ; M"v- ¢®B T?QÆM ; bmwii?"M? +¬M ; - F?B M
#MM ; M' M?Q M9B HY X

æB M S?QM ; #` K°i ¢€K pä ;B^a ¢B M +m²M ; # Q p•v- HÁM ; ;½ +?bK tm®M ;X

@ *? i iB i5

J„i æB M S?QM ; ¢Ä `U+ ,

@ *ÁM i?B m +?9i M[H" i b) H Q ` F?ÄB pÁM ; p•v `²B- i¢B b Q ` i? M"v\

æB M S?QM ; +?d +ÁM K°i #QÊ+ H" b) i?Q€i F?ÄB pÁM ; p•v +O # ¢¢B ;B i°+ - F
i`QM ; ; M ; i'+X GÁM ; æB M S?QM ; M†M ; i`omX

L m #•v ;BÌ æB M S?QM ; +ÁM Îi?ÌB F€ ¢dM? + Q +?Q #` i?QÆM ; i?b /Q bS+ H Q ` bÆM +®+X L?QM ; i`QÊ+ ¢! #` K°i M?€i FB K +O >¢ Gm•M +?ûK i`9M ; M ; QÌB H`K
bS+ +?B M ¢'m ; B^aK K¢M? +?d +ÁM b€m- #^av T?¬MX æB M S?QM ; F?¬M ; +€+? M"

>¢ Gm•M # v iÈB- K„i #„M ` b€i F?Q H¢M? HMM ; M!B ,

@ æB M S?QM ; - ¢ i t2K ?¬K M v M ; QÆB +?¢v ¢B ¢•m ¢QÊ+ \

:B +?O GQm o¼M ; - >" a•K +kM ; H Q M? M? ¢ M- ¢¬B K„i M!M ; M^av b®i `m°i M!B ,

@ æ iY >" ;B - GQm ;B M ;?2 H M? - M ; ,M >¢ Gm•M- æB M S?QM ; H¢B- [mv i ;B" M

L m h?B M L ;mv M GQM ; [m^a `ÆB p"Q i v >¢ Gm•M i?b +Æ ?°B >" a•K- GQm o¼M ;
>¢ Gm•M i mv F?¬M ; ¢€M? H¢B >" a•K- GQm o¼M ; ?ÊT bS+ M?QM ; ;½ /Q bS+ +?¢v

æB M S?QM ; +„M ` ,M ; ,

@ E?®M FB T5

æB M S?QM ; #` # Q p•v- # ;B +?O +"M ; H9+ +"M ; €T b€i- ;½ #B i F i +m°+ +O K
æB M S?QM ; +?d +! +€+? +m®B +MM ;X

æB M S?QM ; +QÌB iQ #^aQ ,

@ > ? ? 5 " M ; QÆB Km®M +! h?B M L ;mv M GQM ; [m^a ¢9M ; F?¬M ; \ B +QÊT ¢Q
? ? ? - iÈB K" ;B" M? ¢B5

æB M S?QM ; /®+ ? i bS+ MûK h?B M L ;mv M GQM ; [m^a # v ` M ; Q" BX

89NX *?QÆM; 89N, *?BK a Í S?Q a m

æB M S?QM; H" pä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?"M?- /®+ bS+ MûK h?B M L;m
i v i?Q€M; +?®+ M?Q b Q #,M; # v b•m p"Q`WM; `KX

æB M S?QM; #B i`ä M m #`;B +?O >¢ Gm•M çm´B F`T i?b ;½ +| /•M; h?B M L;mv
pšM b) +? iX æQÌM; b®M; /mv M?'i +O æB M S?QM; H" iW #Ä h?B M L;mv M GQM
HQ¢M K" +?¢v i`®M +| H) +ÁM ?v p¼M; b®M; b|iX

>¢ Gm•M iS+ ;B"M [m€i,

@ æB M S?QM;- M;QÆB Km®M +? i5

J„i >¢ Gm•M çÄ M;-m Km®M i|2 HY - M;Q`B KB M; [m€i K„M; M?QM; ;½ #m°+ T?ªB
H Q M? M? çm´B i?2Q h?B M L;mv M GQM; [mªX

J„i GQm o¼M;- >" a•K b€M; `U+,

@ J m- K m +QÈT h?B M L;mv M GQM; [mª5

> B M;QÌB /®+ ? i i®+ ç° H Q M? M? ?QÈM; h?B M L;mv M GQM; [mªX

æB M S?QM; #„i +?†i +Æ ?°B HB M iK+ +?ûK K'v pä ;Bª >| S?"K +ªM? i`mM; F€ #
pÁM; p•v +?mB p"Q b•m i`QM; M9B`WM;X

hQ`M [m€ i`bM? M|B i?b +?"K tªv` i?b M? M?X h`QM; `WM; M9B`"K`¢T h?B M L
ç¢M # v M? M?X

J„i >¢ Gm•M çÄ`U+ # v i`QÈ+ M?'i,

@ h?B M L;mv M GQM; [mª H" +O i 5

L;mv M HU+ çB M +m²M; p"M +?mv M- >¢ Gm•M`QÊi i?2Q h?B M L;mv M GQM; [m
:-M- ;-MX

E?B >¢ Gm•M +€+? h?B M L;mv M GQM; [mª +?d F?QªM; i`,K i?QÈ+ X X X

h`QM; M9B`WM; # M +¢M? K°i #|M; M;QÌB +?mB` - +?°T h?B M L;mv M GQM; [m
hB M; +QÌB b M; bªM; p M; p¼M; F?„T M9B`WM; ,

@ > ? ? 5 L m K'v p` ç½`°M; `½B p"v i?b i¢B ?¢ F?¬M; F?€+? b€Q- tBM ç i¢5

"|M; M;QÌB +?°T H'v h?B M L;mv M GQM; [mª`²B #B M i?"M? Hm²M; b€M; # v b•m
H" G•K hB m pšM Hm¬M M9T K°i # MX

"|M; M;QÌB i?S ? B H Q` H"K >¢ Gm•M- GQm o¼M;- >" a•K FBM? M;¢+ F m H M,

@ *| +?mv M ;b\

@ G" B\

>¢ Gm•M iS+ çB M,

@ hB m iY i?®B- >¢ Gm•M i i®i #KM; +?Q M;QÆB K†i KkB p"v K" +ÁM /€K +QÈT h
i \ h TªB #-K i?•v M;QÆB` 5

>¢ Gm•M iS+ tb F?|B- ;½ +| p`B +Æ ?°B +QÈT H'v h?B M L;mv M GQM; [mª M?QM;
tªv` +?mv M M;Q`B w Km®MX >¢ Gm•M iS+ Km®M ?°+ K€mX

>¢ Gm•M + Q ;B¼M; [m€i,

@ h`QÌM; h?B M EB K Zmv i- h?B M EB K hmM; >Q`M?5

GU+ HQÊM; M;mv M F?Q M?Q +ÆM #½Q F?m +? i€M i`QM; M;QÌB >¢ Gm•M- €T H
F?Q p¬ ?bM?X > B i v >¢ Gm•M ;BÆ + Q i`QÌM; FB K- #!M; FB K ?MM; ?²M M?Q M
i`mM; +?ûK ?QÊM; G•K hB m # v çB t X

•K -K -K5

EB K F?Q imM; ?Q`M?- #!M; FB K iQ /`B K'v +?K+ i?QÊ+ #„M ` iU +°i i`ÌB ç´ bK
h?€B bÆM ûT i?ŠM; H M ç-m G•K hB mX

J„i >¢ Gm•M çÄ M;-m- K†i p†M p Q,

@ hB m iY i?®B- +? i çB5

>¢ Gm•M /®+ ? i HU+ HQÊM; p`Q M?€i FB K M`v- ç€M; bÊ ?ÆM H9+ +¬M; FQ+? æ
i`QÊ+ M?€i FB K M`v /M ç®B T?QÆM; F?¬M; +? i +kM; b) #` i?QÆM; M†M;X *?d -
H€i i?¬B H` >¢ Gm•M +!i? H Q iÊB ;B i G•K hB m M; vX

hB M; ;-K`9 -K -K- FbM? F?Q +m²M; #¢Q "T ç MX G•K hB m ç M; # v çB +?Êi +ªK
#` ç M€i- HU+ HQÊM; ç€M; bÊ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; iK H¢B- mv HU+ K¢M?

æ Q w ç€M; bÊ iÄ ` - G•K hB m #bM? ioM? pmM; ç Q +?ûK H¢B,

@ >W5 S?€ +?Q i 5

@ Gm•M >²B æ Q Zmv i- i?B M ç` Gm•M >²B æ Q5

*€B #!M; +?B M ç Q iQ HÈM ?B M ` i` M #-m i`ÌB- w +ªM? i?B M ç` Hm•M ?²B- tQ
FB K p +?¢K K¢M? i`QM; F?¬M; i`mM; `²B bQM; bQM; i€M çBX

GU+ i`MM; FQ+? p¬ ?bM? M?Q K†i MQÊ+ #` ?ÁM ç€ [m'v M?B m ;ÊM b!M; F?m +
L;mv M HU+ ç€M; bÊ Q M? FQ+? +•v +®B i`QM; pÁM; i` ,K i?QÊ+ M€i i?`M? #°i T?'
K) /¼+ i?2Q tmM; HU+ t•K M?"T p`Q M½Q G•K hB mX

G•K hB m ;B"i Kbm? i?-K M;?o,

@ \ h`QM; FB K F?Q +O ç®B T?QÆM; ~M +?S +¬M; FQ+? iBM? i?-M\

G•K hB m p°B çB m ç°M; iBM? i?-M HU+ iS T?~K i`QM; M½Q T?ÁM; M;UX

L m H` pä ;Bª #bM? i?QÌM; #` +¬M; FQ+? iBM? i?-M +QÌM; ç¢B M`v i`M +¬M; b)
i?QÆM;X L?QM; G•K hB m +kM; +! iBM? i?-M HU+ iS T?~K- ;B9T ?„M T?ÁM; M;U
+¬M; FQ+? M`vX

.M p"v i`QÊ+ H9+ T?ÁM; M;U iBM? i?-M G•K hB m ç½ HÐ K°i M?`T M M M°B i¢M; #
+?X

L?QM; G•K hB m pšM +QÌB iQ ?¬ H M,

@ > ? ? 5 *€+ p`- +€Q iW5

G•K hB m MQÆM; i?2Q tmM; +U+ HÈM M? M? M?Q +?ÊT H Q çBX L;mv M HU+ *Y
+?mv M T?mM ` iW /QÊB +?•M G•K hB m- F i ?ÊT HU+ HQÊM; G,M; E?¬M; >Q æ°
t i [m çQÌM; +?•M i`ÌB- #B M K'i i`QM; `WM; `KX

"KB #†K i€M çB- >¢ Gm•M +ªK M?"M ?ÆB i?Î G•K hB m ç½ çB t - K†i ;½ t M? M?Q

@ >„M ç½ i`®M i?Q€i `²B b Q\ E?¬M; i? M`Q5

J„i >¢ Gm•M HQM; H M bÁM; b¼+- i`€M M´B ;•M t M?- iS+ ;B" M `mM M;QÌBX >¢ G
FQ+? K` G•K hB m pšM #bM? M çÐ çQÊ+- +ÁM M iQ`M +?¢v çBX

>¢ Gm•M H` pä ;Bª çdM? >! S?`K +ªM? ?"m F€- +°M; i? K +¬M; FQ+? iBM? i?-M
S?QM; ç M >! S?`K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?`M? +kM; #` M?€i FB K +O >¢ Gm•M i`¼M
o¼M; - >" a•K ?ÊT bS+ H¢B +?Q +?„+ çÐ çQÊ+X G•K hB m +?d H` pä ;Bª >! S?`K
K` çÐ çQÊ+ M?€i FB K +O >¢ Gm•M- H`K ;½ `i`mM; ç°M;- M?Q +! b!M; /["T ç M

@ *? i iB i5 *? i iB i5 *? i iB i5

h`QM; +ÆM iS+ ;B" M çB M M; Q`B- >¢ Gm•M HB M iK+ +?YB K„M; X S?ªB #B i`^M;
bS+ pb h?B M L; mv M GQM; [mª- çB m ç°M; #ªv- i€K +?K+ T?-M i`,K HU+ HQÊM;
h?B M L; mv M GQM; [mª- i`Î i?`M? +Q`M; ;Bª b® K°i i?`M? æ¢B oB KX E?-M; M; Î
€Q +QÊB +?Q M; Q`B F?€+X

oM pM pM 5

oM pM pM5

h`QM; F?B >¢ Gm•M iS+ ;B" M p` ;B"i KbM? i?b M K M?•M F?- ;-v >` a•K- H½Q M?
+?¢v iÊBX > B M; Q`B M?bm ?QÊM; G•K hB m çB t - K†it M? KûiX

ob ;B`M? H`v h?B M L; mv M GQM; [mª- GQm ;B - >` ;B +kM; /®+ ? i HU+ HQÊM;
bS+ K¢M?X E i [mª H`K >` a•K- GQm o¼M; iS+ çB MX æB m ç€M; KWM; +?Q +ª #
[mª F?-M; #` M; Q`B +O T?2 F?€+ +QÊT çBX

@ E?-M; M; Î i`QM; M9B `WM; +ÁM +| M; Q`B ~M M9T- +QÊT h?B M L; mv M GQM; [r
i?"i H` ; M iQ #^M; i`B5

@ hB m iY FB i?"i ç€M; +? i5 J†+ F H` H` B- /€K ç®B ç`+? pÊB >` ;B i?b >` a•K
#B M K'i poM? pB M5

@ > ? ? - >¢ Gm•M i bm®i M; `v #„M +?BK B M; Î H-M M`v #` +?BK K´ K„iX *?mv
çQÊ+- çWM; ç i ibK çQÊ+ imM; iQ+?- M m F?-M; >¢ Gm•M i b) +?Q M; QÆB #B i
+? iX

:B +?O # ç¢B ;B i°+ iS+ ;B" M K†it M? Kûi- €M? K„i H¢M? HMM;- ç€v K„i H!2 b€
€+ i?9 Km®M ,M i?`i M; Q`BX

oM pM pM5

J°i ç€K i°+ M?•M # ç¢B ;B i°+ FûQ M? m ç M- #¼M ?¼M?bm ;B +?O K†i ç2M M?

@ h`mv M H M? +O i - H"TiS+ T?QM; iÄ M9B `WM; M`v- ibK FB Ki?"i F„- F?-M;
T?ªB ç`Q # i'+ ç'i H M +kM; T?ªB ibK ` iB m iY FB 5

>¢ Gm•M H¢M? #,M; ` H M? +?Q i?m°+ ?¢ b m HQM; KbM?,

@ >QÊM; iB m iY ç! çB H` b•m i`QM; bÆM K¢+? G¢+ L?"i- Km®M çB ` T?ªB i`ªB [m
GQM; [mª +?QM b) ?'T /šM M?B m v m i?9- iB m iY M`v F?-M; i`®M çQÊ+ ç•mX

88yX *?QÆM; 88y, Gmv M >| h?B M L; mv M GQM; Zmª

@ æ iY >` ;B - /®+ bS+ ibK iÁB imM; iQ+? ç®B T?QÆM;- /M +| çm´B iÊB +?•M i`B

@ S?QM; iÄ iQ`M F?m pU+- ibK F„ p`Q5

" ;B +?O `Qi [m F) ` ,M;- b€i F?Q M; 9i i`BX

>¢ Gm•M- GQm o¼M;- >` a•K ` H M?- i`QM; bÆM K¢+? G¢+ L?"i K M? K M; M?B
çB M +m²M; M p`QX L9B `WM; v M ioM? i?Q€M; +?®+ i`Î M M M€Q M?B i- +€+ iB
p M; H MX

>¢ ;B - >` ;B - GQm ;B T?€B M; Q`B T?QM; iÄ H®B ` # M M; Q`B- # ç¢B ;B i°+
p`Q bÆM +®+ ibK iÁB i?2Q FB m i`ªB i?ªK- b€i F?Q ç^M; ç^M; X

>¢ Gm•M- GQm o¼M;- >` a•K iU ibK K°i ?QÊM;- i?,K /Á b•m i`QM; `WM;- bÆM b`M

h?B M L;mv M GQM; [m^a #` +QÈT çB F?B M # ççB ;B i°+ iW +,K i?M ç'm i` M? p
KBM? i?lB ;B M M;„MX

S?^B M|B i`QÈ+ Q+? HÈB ç-v çO i?b F i?M b) i?“M? #^M; ?[m M; vX

h`QM; M9B `WM; K M? K¬M;- K°i #|M; M;QlB H Q M? M? p`Q b•m i`QM; bÆM Kç+
ûMX

G•K hB m +^aK M?“M ?ÆB i?Î+QlM; ççB T?€i` iW h?B M L;mv M GQM; [m^a- ?„M +

@ E?¬M; M;l i`QM; # ççB ;B i°+ HçB K¼+ ` K°i T?^M ç²- F?B M i çQÈ+ HÈB F?-

G•K hB m +S M;?o Km®M +QÈT h?B M L;mv M GQM; [m^a b) T?^B ç€M? K°i i`“M HÈ
*?ŠM; M;l æB M S?QM; ç°i M?B M T?^M #°B- F?B M G•K hB m F?¬M; i®M +¬M; b
GQM; [m^a iW i v # ççB ;B i°+X æ M #•v ;Bl G•K hB m +ÁM `i M;ç+ M?B M p` ?QM

G•K hB m içK i?lB F?¬M; i•K i`çM; T?'M F?ÎB- # ççB ;B i°+ K'i h?B M L;mv M C
[m X .M T?^B çÆM ç'm pÈB B i`QM; b® # M;QlB >ç Gm•M i?b G•K hB m +kM; F?-
o¼M;- >` a•K ?ÈT bS+ HçB i?b ?„M F?¬M; +| +Æ ?°B i?“M;X

G•K hB m #Ä h?B M L;mv M GQM; [m^a p`Q F?¬M; ;B M ;BÈB +?d- ?„M +~M i?“M iB

@ æ€K >ç Gm•M imv i ç®B F?¬M; #Ä [m - +?“+ +?“M b) ibK FB K i F?“T MÆBX “•v
T?^B ibK +?¶ M`Q #Q ~M ç i`®M çBX J v K„M i +| F?¬M; ;B M ;BÈB +?d +?2 +?“M
[m^a T?€i` X E?¬M; i?b h?B M L;mv M GQM; [m^a +?QM / ?'T /šM M?B m v m i?9 ç
+kM; F?¬M; i?Q€i çQÈ+X

h`QM; `WM; `“K- G•K hB m F?¬M; iQ€i` +?9i / Q ç°M; M;mv M HU+ M`Q- +~M i?“
+^aK ;B€+ T?Q t b m HQM; KbM? ^M `Q- ?„M #B i # ççB ;B i°+ ç M; çB M +m²M;

J„i G•K hB m H|2 iB b€M; ,

@ L9B `WM; M`v ç½ #` # ççB ;B i°+ T?QM; iÄ - F?¬M; +| F?^M,M; t¬M; ` çQÈ+
M;QlB H` + Q i?O ?“M; ç-m +O # ççB ;B i°+ b) H Q iÈB M; vX æ†+ #B i;B +?C
+€+? K'v +kM; F?| T?€ pÁM; p•vX :Bl +?d +ÁM +€+? ?'T i?m h?B M L;mv M GQM;
hQÈM; Hmv M i? ç°i T?€ ç iS i`¼M;- i,M; KçM? i?U+ HU+ i?b i +| M,M; HU+ i?C
bS+X

G•K hB m +€+? >| S?“K +^aM? i`mM; F€ ççB i?“M? +ÁM K°i #QÈ+- pÈB /QÈ+ ?B m
GQM; [m^a /Q bS+ ;B9T ?„M iW >| S?“K +^aM? i`mM; F€ ç°i T?€ ç M ççB i?“M?X L
Hmv M i? ç°i T?€ ç iS i`¼M;- G•K hB m +| t€+ bm'i`i HÈM i`®M F?ÄB ;B +?O #

@ L?QM; h?B M L;mv M GQM; [m^a H` HBM? /QÈ+ i?'i ;B B- # M i`QM; +?S /QÈ+
çQçM i?lB ;B M F?€ /`BX hQ`M #° [m€ i`bM? imv i ç®B F?¬M; i? #` [m'v `¬v- F?r
;B^a # ççB ;B i°+ ibK FB KX h +¬M ibK +?¶ M`Q i?“i M iQ`M ç½X

G•K hB m F?¬M; iMv iB M /MM; h?B M L;mv M GQM; [m^a- ?„M iB T iK+ # v b•m i
+^aM? ;B€+ +?9 w #®M T?Q X

@ \

G•K hB m M;?2 iB M; MQÈ+ +?^v- ç^M; i`QÈ+ bQÆM; KM K¬M; HmM;- iB M; /ÁM;
H M `ä`“M;X

G•K hB m M?^v K'v +€B tmv M [m `WM; +•v `“K `çT- H° ` i`QÈ+ K†i ?„M H` K°i F?
F?2 M9B `°M; +Ð ?ÆM K°i M;“M i?QÈ+- # M /QÈB F) ?Î ? B p€+? ç€ H` K°i /ÁM; b-

h`¬M; i?'v F?2 M9B M`v- G•K hB m `i FQ+? ç°M; M|B,

@ h`lB +kM; ;B9T i 5

G•K hB m ibK FB K ?ÆB i?Î ç^M; b m HQM;- i?'v F?¬M; B #€K i?2Q ?„M HB M p”M
M;mv M HU+ i`QM; bm®i ?B M` X G•K hB m i?B i`B M G,M; E?¬M; >Q æ°- ?„M M
ç®B /B M F?2 M9BX

oM pM pM5

:B|`Qi#MiBG•KhBm-MQÆM;i?2QH U+HQÊM;M"v?„MM?M?M;pQÊi[m
æ¬B+€M?M;mvMHU+p¶-G•KhBmM?M?M;pQÊi[m?BT+®+M;mv?BKç
G•KhBmM;Q€Bç-mM?bM`WM;M9B`"K`¢T#MFB?BT+®+-?„MpmBbQÈM
@G-MM"v#ç¢B;B i°+Km®MibKi b)T?ªBK'iK'vM;"v-+?„+¼M?¼F?¬M;
M?M;çM#MFB?BT+®+X

JB MH" M;„MçQÊ+ # ç¢B;B i°+ibKFBKK'vM;"vi?bG•KhBm+|i?MQÆM;+
i?mh?BML;mvMGQM;[mªX

G•KhBmiBTiK+çB?ÆMi`,K/†K-?„M/WM;H¢B-ç"QK°i+€B?M;i`QM;M9B
G•KhBm+~Mi?"M#`B#®#MM;Q`BtQM;vMi•KçBp"Q?M;X

E?¬M;TªBG•KhBmF?¬M;Km®MiBTiK+çBiÈBK"pb?„Mç½p"QF?€b•mi`
aÆMK¢+?G¢+L?"i/`BK'vp¢M/†K-`°M;p¢M/†K-F?¬M;FBM?F?OM;M?QbÆM
i`QM;bÆMK¢+?G¢+L?"i+kM;F?¬M;i?Bmvmi?9çŠM;+`T#€i iBM?-+YmiBM
HÐ;†Tv mi?9iWçŠM;+`Ti?`i iBM?i`îHMi?bG•KhBm+?iM?Qi?M"Q+kM;

*|?BT+®+-F?2M9Bç^M;i`QÊ+ +?†MH¢B-QiM?'i#ç¢B;B i°+b)K'iK'vM;"
M?Qi?çO+?QG•KhBm?'Ti?mh?BML;mvMGQM;[mªX

h`QM;?M;M9B-pB+ç-miB MH" G•KhBmT?K+?²BM;mvMHU+-imbYFBM?
+?B MX amç|G•KhBmKÎF?¬M;;BM;BÊB+?d-H'vh?BML;mvMGQM;[mª`

h?BML;mvMGQM;[mªiQ+ÐM„Ki vM^Ki`QM;i vTªB+O G•KhBm-M;mvM
L;mvMF?Qi?B Mç`ç"Kç†+HMiÄ-/ªBb€M;çÄ/•M;H M-bQÆM;KM KìK`i-€
;BQHQM;çÄtQvi`ÂM-`Qi;"Qi`M#`Mi vTªB+O G•KhBm-iQ€i`mvM?B

G•KhBm+ªKM?"MM;mvMF?Qi?B Mç`?MM;?²M#Mi`QM;h?BML;mvMGQ
H M,

@E?¬M;m'M;H`HBM?/QÊ+i?'i;B B-i?"iç€M;bÊ5

h?B Mç`M;mvMF?Q+?S i`QM;h?BML;mvMGQM;[mªi?"iH``i?MM;?"M-
+?mvMM;mvMHU+G•KhBmçM;+|i`QM;M;QìBX"Mi`QM;i`€BçÄMYi`QM
tBM?çTX

@h?B MF?Q/²B/`QM?Qp"v-i KÈBH">|S?"K+ªM?i`mM;F€-+|/MM;çQÊ+ F
G•KhBmM;?BM;ìF?¬M;#Bi?„M+|/MM;çQÊ+h?BML;mvMGQM;[mªF?¬M;
i?'i;B Bç½pQÊi[mT?¢Ki`MHBM?/QÊ+#bM?i?QìM;-mvHU++O M|K¢M?H
S?"K+ªM??"mF€çdM?T?QM;bBM?`+?•MM;mvM-ç•vH`Hw/Qi¢BbQh?B
;B9Tpä;Bª>|S?"K+ªM??"mF€çdM?T?QM;i?,M;+`TX

h?U+HU++O G•KhBm`iK¢M?-M?QM;/MbQi?b?„M+kM;+?dH">|S?"K+
K°i+€B#`HU+HQÊM;ç€M;bÊi`QM;h?BML;mvMGQM;[mªH`K#¢Qi?-M'iM
i?b?ÄM;X

88RX*?QÆM;88R,æ°iL?B Mh,M;o¼iURV

æ½çMMQÈ+M"v-G•KhBmF?¬M;+ÁMHU+?¼MM"QF?€+,

@æ½çMKS+M"v`²B-bmvM;?oM?BmH`K;b\LmF?¬M;/MM;i?b+?ŠM;M?
+?Qi-vmi?9#`h?BML;mvMGQM;[mª/KçM+kM;b),Mi?`iiX

J„iH|2iB/SiF?Q€i-G•KhBm+„M`,M;?€K²K Mm®i i`¼Mh?BML;mvMGQM;

•K –K –K5

h?B M L;mv M GQM; [m^a pW H¼i p"Q KB M; HB M ?Á i M i?"M? /mM; M? K M!M; #
hB mX h?Q€M; +?®+ G•K hB m +^aK ;B€+ iQ" M i?•M #®+ +?€v- HU+ HQÊM; ç€M;
i`QM; +Æ i? ?„MX

@ "" M°B M!- F?¬M; T?ªB +^aK ;B€+ KbM? ç M; #®+ +?€v K" i?"i bU H" KbM? ç M; #
GU+ HQÊM; M!M; `U+ p¬ ?bM? H M iÄ F?„T M;Q`B G•K hB m- i`Q`M; #`Q K"m t M
H¢B h? M? L;mv M :B€T M;k ;B B #` M?B i ç° + Q MmM; M!M;X GY p¬ ?bM? /•M;
?„M i?"M? M;Q`B HY X

G•K hB m bÊ h? M? L;mv M :B€T #` ç®i ?ÄM;- ?„M p°B +ÎB ` `²B MûK M! b M; # M
L;mv M :B€T çÄ `U+ `ÆB tm®M; M M ç€ #®+ F?|B- ç®i i?OM; H¶ F?ûi ç2MX

@ 5 æ m [m€5

G•K hB m +^aK ;B€+ K¶B i #`Q i`QM; +Æ i? ç m #®+ +?€v- F?Q M!M; +?¢v HQ¢M
K¢+? +O ?„M +?€v #ÄM; p†M p Q- ç2M tb tbX L°B i¢M; +kM; +?€v- iQ" M i?•M G•
G•K hB m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? - +ÁM ç M ç i K i`¼M;- ç° K¢M? +Æ i?
+?€v i`QM; T?9i +?®+ +?Q ?Ov /B i FBM? K¢+?- i?•M i? +O G•K hB mX

@ *Ym *?mv M >mv M *¬M;- Hmv M ?| 5

G•K hB m +„M `M;- K†i p†M p QX *Ym *?mv M >mv M *¬M; p" M +?mv M K¢M? K) H
+?€vX .U i?2Q imv M çQ`M; FBM? K¢+? p" M +?mv M i`QM; GQM; hQÊM; Hmv M i
K°i iB HU+ HQÊM; HY M!M; KÎ` FBM? K¢+? ?Q" M iQ" M KÊBX

s i t i t i 5

L;mv M HU+ HY çÄ K¶B H–M çB [m FBM? K¢+? H" H¢B G•K hB m ç m çÈM +^a M;
pW +?ªv` HB M #` #®+ ?ÆBX . / G•K hB m F?¬ F?¬M; +ÁM +?9i MQÊ+ M"Q- +A
H¬M; T?mM` M;¼M HY +| i? ç®i +?€v i`i +^aX

L m #•v ;B! +| K°i pä ;B^a çSM; Î M;Q" B M9B ç€ HÎK +?ÎK +?¶ G•K hB m Îb) i?'v F?
#` p†M p Q pb M?B i ç° + QX L;¼M M9B M?Q M9B HY b„T T?mM i`"Q- ~M +?S mv

@ h F?¬M; i? +? i Î ç•v- +?d H" K°i i`€B +•v- i F?¬M; iBM i F?¬M; +?`m M´B5

h`QM; bÆM ç°M;- G•K hB m ç½ ç m çÈM iÈB +U+ çB KX \*ªK ;B€+ #` HY M!M; i?B
çUM; +O M?•M HQ¢B- M?QM; G•K hB m +„M `M; FB M i`bX hBM? i?–M +O G•K
iBM? i?–M i" T i`mM; p"Q *Ym *?mv M >mv M *¬M; Hmv M ?| - im Hmv M GQM; hQ

LY + M? ;B! b m G•K hB m ç½ Hmv M ?| çQÊ+ K°i iB M?Ä i`QM; K°i ç®M; M,M; H
[m^aX

hB M,M; HQÊM; M"v +?d H" F?ÎB ç–m M?QM; ç¢B #B m G•K hB m pQÊi [m M,M; H
+m²M; #¢Q p" +?€v #ÄM;- /–M ç M; +?"K `½B ?'T i?mX

s Q i T?"T5

G•K hB m F?¬M; M;î`^M; ? B + M? ;B! b m- M;mv M i`b pMM; ç M çB M +O ?„M i`
i`mM; F€ ç°i T?€ ç M ç¢B i?"M?X :B! T?9i M"v- G•K hB m +?d Hmv M çQÊ+ K°i T?
L;mv M GQM; [m^aX

@ J m [m€ p"v\

hW b m F?B F i i?9+ i?9 i`B m i¢B i?"M? h•M o - G•K hB m ç°i T?€ >| S?"K +ªM? i
+?d F?´ imX :B! K'v i?€M; ç½ [m - #ªM i?•M ?„M +€+? >| S?"K +ªM? i`mM; F€ ç¢B
iMv i?ÎB b) ç°i T?€X h`QÊ+ ç| ç–m iB M G•K hB m ?'T i?m L;k a„+ "Q+? >BM? HK+
L;mv M GQM; [m^a HB M MQÊ+ +?ªv i?"M? b¬M; ç°i T?€ ç M >| S?"K +ªM? i`mM; F

a m F?B ç°i T?€ >| S?"K +ªM? i`mM; F€ ç¢B i?"M?- M,M; HU+ +?`m çUM; M!M; +
K¢M? H M- i®+ ç° ?'T i?m h?B M L;mv M GQM; [m^a i,M; K¢M?X

*MM; H9+ ç|- G•K hB m iB T iK+ F?®M; +? K°i Hm²M; M;mv M HU+ M|M; `U+- /U
hQÊM; Hmv M i? iB T iK+ ` M Hmv M FBM? K¢+?X

J¶B F?B GQM; hQÊM; Hmv M i? i?,M; H M K°i i-M; b) KÎ` K°i FBM? K¢+? KÊB-
i`¼M; ç°i T?€ ç M ç iS i`¼M; i?b + -M çª i?¬M; i'i +ª FBM? K¢+? ç iS i`¼M; X h`Q
M;mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç i?'i +?mv M ç½ iWM; p¬ b® H-M i`MM; F
M?QM; iU M?Q FB M +`M; H v +•v K½B F?¬M; T?€ i M çQÊ+X "bM? +?QÊM; FBM
H-M HQÊi M; ,M +?†M M;mv M HU+ +O G•K hB mX

L?QM; H-M M`v iB M? ?m®M; F?€+ ?ŠMX

•K -K -K5

a m F?B G•K hB m ç°i T?€ >| S?`K +ªM? i`mM; F€ ç¢B i?`M? i?b +| i? çB m ç°M;
+°M; pÈB i`QM; h?B M L;mv M GQM; [mª +?S HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B- M;mv M HU
#bM? +?QÊM; FBM? K¢+?X "bM? +?QÊM; i`QÊ+ FB HM HM #'i ç°M; M v F?) `mM;

G•K hB m p¬ +MM; KWM; `Ð- ?„M p¬B p`M; çB m ç°M; M;mv M HU+ H-M HQÊi çB
"T ç M #bM? +?QÊM; FBM? K¢+?X

@ S?€5

_,M; `„+5 \_,M; `„+5

E?¬M; #B i [m # Q H•m- G•K hB m /®+ bS+ F?®M; +? M;mv M HU+ M|M; +?€v H¢
FBM? K¢+?- iB M; i M pÐ p M; H M M?Q T? H M €iX "bM? +?QÊM; M; ,M M;mv M H
i M M €i H°` +QM çQÌM; i? M? i? M;X

L;mv M HU+ /²B /`Q t¬M; p`Q FBM? K¢+? GQM; hQÊM; Hmv M i? ç iS i`¼M; F K
H¢B- i? M?Q +? i`2 t| i M K¼B +?QÊM; M; ¢B i`QM; FBM? K¢+? ç iS i`¼M; X

@ GQM; hQÊM; Hmv M i? `®i +m°+ ç°i T?€ ç iS i`¼M; X

G•K hB m KWM; M?Q çB MX L?B m M;mv M HU+ M p`Q FBM? K¢+? ç iS i`¼M; - F?
G•K hB mX *Æ i? G•K hB m iW K`m HY çÄ ;BÌ H`M / K¼+ `K`¢T b|M; ;ÊM M?Q p
çÄ # Q T?O M; QÌB ?„MX G•K hB m M;²B t T #^M; - ?ÆB i?Î HQM; iQÊM; ?Q M; /½ p

*Æ i? G•K hB m iW K`m çÄ M?Q i¬K ?MK Hm°+ ;BÌ im Hmv M i?`M? GQM; hQÊM; M
çÄ ç| M?Q i-M; +?'i bWM; - +?d M?bM ç½ +ªK ;B€+ K¢M? K) p¬ ç`+?X

*?ŠM; M?[M; +Æ i? i? v ç´B- +ªK [m M +O G•K hB m +kM; +| #B M ç´B `ä` iX h
i`mM; iBM? i?¬M p`Q +?mv M F?€+ M?QM; M¶B ç m çÊM +?€v #ÄM; pšM H M i`M
a m F?B GQM; hQÊM; Hmv M i? ç°i T?€- HU+ HQÊM; M|M; +?€v +?S i`QM; h?B M
?ÆM K°i MY - iW M|M; +?€v ç M 'K €TX G•K hB m #¶M; +?®+ i?'v ?ÆB K€i- i?QªB
M|M; X G•K hB m [m K'v pÁM; Hm•M ?²B ç` M; K+- M?•M ;B M- i?B M çQÌM; X

_`Q ``Q5

" M ç-m *Ym *?mv M >mv M *¬M; ?'T i?m `i +?"K ;BÌ M? M? ?ÆM- M?B m M;mv M
GQM; [mª #` \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; +?mv M ?| - #´bmM; p`Q M;mv M i`b +O G•
M?ûi ç-v- i`QÊM; iQ- i´M; bªM HQÊM; p` +?'i HQÊM; M;mv M HU+ i,M; M? M? FBM

GQM; hQÊM; Hmv M i? +O G•K hB m +kM; Hmv M ?| K'v M;mv M HU+ HY M|M;
i`QM; +Æ i? X æ° K¢M? +Æ i? - HU+ HQÊM; +O G•K hB m i,M; M? M? FBM? M;Q

h®+ ç°i,M; i`QÎM; HU+ HQÊM; M`v M;?2 i?'v K``mM- ?ÆM t pä ;Bª #bM? i?QÌM; i
iQÆM; çQÆM; G•K hB m F?´im K°i i?€M; - F?B M M;QÌB `mM; ç°M; X

h?ÌB ;B M /-M i`¬B- +?ÈT K„i ? B M;`v ç½ [m X

h`QM; F?B G•K hB m ?'T i?m h?B M L;mv M GQM; [mª- F?´im i`QM; ? M; ç°M; i?
+QÌM; ;Bª # ç¢B ;B i°+ i-M; i-M; €T b€i- çB M +m²M; iB K FB K G•K hB mX

88kX *?QÆM; 88R, æ°i L?B M h,M; o¼i URV

æ½ ç M MQÊ+ M"v- G•K hB m F?¬M; +ÁM HU +?¼M M"Q F?€+,

@ æ½ ç M KS+ M"v`²B- bmv M;?o M?B m H"K ;b\ L m F?¬M; /MM; i?b +?ŠM; M?[ +?Q i - v m i?9 #`h?B M L;mv M GQM; [mª /K ç M +kM; b) ,M i?`i i X

J, i H|2 i B /Si F?Q€i- G•K hB m +„M`,M; ?€ K²K Mm®i i`¼M h?B M L;mv M GQM;

•K –K –K5

h?B M L;mv M GQM; [mª pW H¼i p"Q KB M; HB M ?Á i M i?"M? /mM; M? K M!M; # hB mX h?Q€M; +?®+ G•K hB m +ªK ;B€+ iQ" M i?•M #®+ +?€v- HU+ HQÊM; ç€M; i`QM; +Æ i? ?„MX

@ "" M°B M!- F?¬M; T?ªB +ªK ;B€+ KbM? ç M; #®+ +?€v K" i?"i bU H" KbM? ç M; #

GU+ HQÊM; M!M; `U+ p¬ ?bM? H M iÄ F?„T M;QÌB G•K hB m- i`QÌM; #`Q K"m t M H¢B h? M? L;mv M :B€T M;k ;B B #` M?B i ç° + Q MmM; M!M;X GY p¬ ?bM? /•M; ?„M i?"M? M;QÌB HY X

G•K hB m bÊ h? M? L;mv M :B€T #` ç®i ?ÄM;- ?„M p°B +ÎB` `²B MûK M! b M; # M L;mv M :B€T çÄ`U+ `ÆB tm®M; M M ç€ #®+ F?|B- ç®i i?OM; H¶ F?ûi ç2MX

@ 5 æ m [m€5

G•K hB m +ªK ;B€+ K¶B i #`Q i`QM; +Æ i? ç m #®+ +?€v- F?Q M!M; +?¢v HQ¢M K¢+? +O ?„M +?€v #ÄM; p†M p Q- ç2M tb tbX L°B i¢M; +kM; +?€v- iQ" M i?•M G• G•K hB m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? - +ÁM ç M ç i K i`¼M;- ç° K¢M? +Æ i? +?€v i`QM; T?9i +?®+ +?Q ?Ov /B i FBM? K¢+? - i?•M i? +O G•K hB mX

@ *Ym *?mv M >mv M *¬M;- Hmv M ?| 5

G•K hB m +„M`,M;- K†i p†M p QX \*Ym \*?mv M >mv M \*¬M; p" M +?mv M K¢M? K) H +?€vX .U i?2Q imv M çQÌM; FBM? K¢+? p" M +?mv M i`QM; GQM; hQÊM; Hmv M i K°i iB HU+ HQÊM; HY M!M; KÎ` FBM? K¢+? ?Q" M iQ" M KÊBX

s i t i t i 5

L;mv M HU+ HY çÄ K¶B H–M çB [m FBM? K¢+? H" H¢B G•K hB m ç m çÈM +ª M; pW +?ªv` HB M #` #®+ ?ÆBX . / G•K hB m F?¬F?¬M; +ÁM +?9i MQÊ+ M"Q- +A H¬M; T?mM` M;¼M HY +| i? ç®i +?€v i' i +ªX

L m #•v ;B| +| K°i pä ;Bª çSM; Î M;Q" B M9B ç€ HÎK +?ÎK +?¶ G•K hB m Îb) i?'v F? #` p†M p Q pb M?B i ç° + QX L;¼M M9B M?Q M9B HY b„T T?mM i`"Q- ~M +?S mv

@ h F?¬M; i? +? i Î ç•v- +?d H" K°i i`€B +•v- i F?¬M; iB M i F?¬M; +?`m M´B5

h`QM; bÆM ç°M;- G•K hB m ç½ ç m çÈM iÈB +U+ çB KX \*ªK ;B€+ #` HY M!M; i?B çUM; +O M?•M HQ¢B- M?QM; G•K hB m +„M`,M; FB M i`bX hBM? i?–M +O G•K iBM? i?–M i" T i`mM; p"Q *Ym *?mv M >mv M *¬M; Hmv M ?| - im Hmv M GQM; hQ

LY + M? ;B| b m G•K hB m ç½ Hmv M ?| çQÊ+ K°i iB M?Ä i`QM; K°i ç®M; M,M; H [mªX

hB M,M; HQÊM; M"v +?d H" F?ÎB ç–m M?QM; ç¢B #B m G•K hB m pQÊi [m M,M; H +m²M; #¢Q p" +?€v #ÄM;- /–M ç M; +?"K`½B ?'T i?mX

sQ i T?"T5

G•K hB m F?¬M; M;ì`^M; ? B + M? ;Bìb m- M;mv M i`b pMM; ç M çB M +O ?„M i`
i`mM; F€ ç°i T?€ ç M ç¢B i?“M?X :BìT?9i M`v- G•K hB m +?d Hmv M çQÊ+ K°i T?
L;mv M GQM; [m^aX

@ J m [m€ p”v\

hW b m F?B F i i?9+i?9 i`B m i¢B i?“M? h•M o - G•K hB m ç°i T?€ >| S?“K +^aM? i
+?d F?“imX :BìK’v i?€M; ç½ [m - #^aM i?•M ?„M +€+? >| S?“K +^aM? i`mM; F€ ç¢B
iMv i?ìB b) ç°i T?€X h`QÊ+ ç| ç-m iB M G•K hB m ?’T i?m L;k a„+ "Q+? >BM? HK+
L;mv M GQM; [m^a HB M MQÊ+ +?^av i?“M? b¬M; ç°i T?€ ç M >| S?“K +^aM? i`mM; F

a m F?B ç°i T?€ >| S?“K +^aM? i`mM; F€ ç¢B i?“M?- M,M; HU+ +?“m çUM; M!M; +
K¢M? H M- i®+ ç° ?’T i?m h?B M L;mv M GQM; [m^a i,M; K¢M?X

*MM; H9+ ç|- G•K hB m iB T iK+ F?®M; +? K°i Hm²M; M;mv M HU+ M!M; `U+- /U
hQÊM; Hmv M i? iB T iK+ ` M Hmv M FBM? K¢+?X

J¶B F?B GQM; hQÊM; Hmv M i? i?,M; H M K°i i-M; b) Kî` K°i FBM? K¢+? KÊB-
i`¼M; ç°i T?€ ç M ç iS i`¼M; i?b +—M ç^a i?¬M; i’i +^a FBM? K¢+? ç iS i`¼M; X h`Q
M;mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç i?’i +?mv M ç½ iWM; p¬ b® H—M i`MM; F
M?QM; iU M?Q FB M +”M; H v +•v K½B F?¬M; T?€ i M çQÊ+X "bM? +?QÊM; FBM

"°B #® i?ìB ;B M /°B F i [mª H° +¬M; /½ i°M; - ?ÄB b Q >¢ Gm•M- GQm o¼M; - >° a
 h`QM; T?9i +?®+ # ;B +?O €M? K„i •K i`-K M?bM G•K hB m +?^K +?^K- ¢¬B K„i F
 M?bM +QM K²B- ?°M F?¬M; i? ,M iQÆB Mm®i b®M; ?„MX
 >¢ Gm•M M; ?B M ` ,M; - K„i ¢Ä M; -m M|B ,
 @ hB m iY i?®B- M m M; QÆB F?¬M; Hmv M ?| h?B M L; mv M GQM; [mª- M; Q M
 ¢QìM; b®M; X L?QM; #•v ;Bì i Km®M tû t€+ M; QÆB ` - ¢WM; iQîM; i, M; H M +?9i
 # ¢¢B ;B i°+ +?9M; i i'M +¬M; - ¢| H° M^K KÆ5
 h?B M L; mv M GQM; [mª #` G•K hB m Hmv M ?| F?B M # ¢¢B ;B i°+ h?°M? æ¢B
 imv M- i`QM; HÁM; # ;B +?O +?d +| K°i w M; ?o ¢| H° ;B i +? i G•K hB m i¢B +?¶ +
 G•K hB m #B i bU pB + b) F?¬M; / /°M; M M ?„M +?ŠM; ? HQ bÊ- M; QÊ+ H¢B Kd
 @ *| ;BÄB i?b +S ¢ M ¢•v ¢B- L?QM; ¢WM; i`€+? i F?¬M; M?„+ M?Î +€+ M; QìB- +?d
 #„i G•K K¶ ¢9M; H° M^K KÆ ;B[# M M; °vX
 >¢ Gm•M H¢M? HMM; [m€i ,
 @ *m²M; p¼M; 5
 >¢ Gm•M pmM; i v ,
 @ J¼B M; QìB M; ?2 H M?- # Q p•v M; ¼M M9B H¢BX L m iB m i¢T +?OM; +?¢v i`®
 +?Q \
 *€+ i?°M? pB M # ¢¢B ;B i°+ ¢²M; i? M? F m H M ,
 @ hm•M H M?5
 "¼M ?¼ #°M M?B m M; °v- ibK FB K G•K hB m i`QM; °WM; M9B M°v i?"i H•m- i`
 æ€K M; QìB M?bM G•K hB m +?^K +?^K- b€i F?Q /¢i /°Q- T?QM; iÄ +€+ M; | + M; €+
 >¢ Gm•M H¢M? HMM; [m€i ,
 @ GQm o¼M; - >° a•K- ?¬K M v # +?9M; i F?¬M; i? F?¬M; +MM; M? m ¢®B T?| i
 +O ? B p` i? M°Q\
 @ æ²M; wX
 GQm o¼M; - >° a•K +¬K i`QìM; i?QÆM; K°m ¢2M- +?B M ¢ Q ¢2M- M; mv M HU+ p-
 i?°M? i? i K ;B€+ # Q p•v G•K hB m p°Q ;B[X
 J¶B M; QìB ;B[K°i ;|+ - # ;B +?O F?¬M; Km®M +?Q G•K hB m M?B m i?ìB ;B M +?
 >¢ Gm•M `Qi [m F) ` ,M; ,
 @ >°M? ¢°M; 5
 " ;B +?O #B M i?°M? # Hm²M; b€M; t¬M; iÈB G•K hB mX
 "MK5
 >¢ Gm•M- GQm o¼M; - >° a•K M?9M +?•M ¢¢T K¢M? H°K ¢€ /QÈB +?•M # M; QìB #
 i? i?'v # M; QìB ;B°M /[+Ð M°QX
 •K -K -K5
 L; v b m ¢| H° iB M; ` M `d ¢BM? i B M?S +| + p M; p¼M; i`QM; i?B M ¢` X >¢ Gm•
 pk F?Q ?MM; ?´ +¬M; FQ+? G•K hB mX h?Q€M; +?®+ #|M; FB K- i?QÆM; ªM?- ¢
 b€M; M; mv M HU+ tû i`ìB M?Q b Q +?´B [mûi i` ,M; ¢´ °T tm®M; ¢-m G•K hB m- T?
 ?„M- F?¬M; +?Q ?„M +| +?9i +Æ °°B i`î KbM?X " ;B +?O [mv i i•K ;B i G•K hB m
 G•K hB m KdK +QìB M|B ,

@ " M;Q`B +€+ M;QÆB +kM; +?d +| +?9i M,M; HU+ M"v i?¬B b Q\
L;mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç #€i +?mv M p" M +?mv M ç M +U+ ç°X h?€
F?Q b„+ #ûM #„M H M + Q M?Q /ÁM; b¬M; €M? b€M; iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; ç|
>" a•K- GQm o¼M;X
æ®B K†i K°i FQ+? /®+ ? i bS+ +O # ;B +?O >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; >| S
T?QM;- G•K hB m F?¬M; ? i`€M? Mû- bS+ K°i KbM? ?„M ç|M çÐ # M;Q`B ?ÊT bS
>¢ Gm•M i?'v p"v KWM; M?Q çB M,
@ hB m iY i?9B- [m€ FB m M;¢Q i?b F?¬M; b®M; H•mX >¬K M v H" M;"v +? i +O M
>¢ Gm•M p" M +?mv M M;mv M HU+ ç M +U+ ç°- /®+ bS+ i?B i`B M h`Q`M; h?B M E
HU+ iS T?~KX
•K -K -K5
h`QM; €M? K„i +?,K +?9 +O K¼B M;Q`B- +?B M ç Q p +?¢K pÈB çÁM +¬M; FQ+?
o¼M;X
PM; QM; QM;5
>Q F?¬M; #` +?'M M€i- F?¬M; F?Q `mM; #-M #"iX >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; +
F?¬M;; b b€M? #^M; i`mv M ç MX GU+ HQÊM; i?"i +Q`M; ç¢B- # M;Q`B ?ÊT bS+
+MM; M? m # v M;QÊ+ p çQ`M; +kX
•K5
L;¼M M9B /QÈB +?•M G•K hB m +kM; p M; H M iB M; -K -K çB + i B- tmM; HU+ K
iBX æ€ i M pÐ- +€+ F?®B ç€ iQ çMM; H,M tm®M;- FBM? i?B M ç°M; ç` - F?B M M
i?¬BX
G•K hB m M? M?"M; M?av H M- ?„M ç€T tm®M; iªM; ç€ iQ F?€+X G•K hB m mM;
+?B MªM? ?QÎM; M?B mX
@ *€B ;b\
@ a Q +| i? M?Q p"v\
@ " ;B +?O +¬M; FQ+? K" F?¬M; ?¢ çQÊ+ iB m iY M"v\
.QÈB +?•M M9B- +€+ p ä ;Bª i?'v +ªM? M"v ç m ;B"i KbM?X >¢ oo i`ÊM H²B K„i- ;½ M
M?bM i?'vX
>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; ?ÊT bS+ H¢B i?b /M H" p ä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ ç
+¬M; FQ+? H"K #` i?QÆM;X LQM; i` M M;Q`B G•K hB m F?¬M; +| p i i?QÆM;; bX
>¢ Gm•M +kM; `mM; ç°M;;
@ a Q i?U+ HU+ +O iB m iY M"v i,M; K¢M? M?B m M?Q p"v +?S\
" M;Q`B ?ÊT HU+ K" F?¬M; ç€M? ;K+ çQÊ+ ç®B T?QÆM;X
G•K hB m M;¢Q M;; çSM; i` M iªM; ç€ iQ- i| + ç2M # v H M- F?Q i? /•M; i`Q iU
@ > ? ? 5 L m # M;QÆB +?d +| +?9i M,M; HU+ M"v K" Km®M M;; M +ªM G•K K¶ i?
G•K hB m ç°i T?€ >| S?"K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM;- GQM; hQÊM; Hmv M i? ç
>mv M *¬M; ç #€i +?mv MX L v i?U+ HU+- bS+ T?ÁM; M;U+O G•K hB m ç½ ç M
>| S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; #bM? i?Q`M; F?¬M; i`M i?QÆM; çQÊ+ ?„MX
>¢ Gm•M +„M `M;;
@ *? i iB i5GQm o¼M;- >" a•K- +?9M; i çWM; MQÆM; i v M[- /®+ ? i bS+ ` çB5
GQm o¼M;- >" a•K €M? K„i M;;?B K i9+ M|B,

@ "B i`²BX

æÁM +¬M; FQ+? pW `²B F?B M #¼M ?¼ ?B m bU ç€M; bÊ +O G•K hB mX L m ;B
oB K ?ÊT i€+ K F¬M; ç'm H¢B K°ii?B m MB M- iBM ç²M ` M;Q`B i?b ;B i°+ +O
M`QM[X

>¢ Gm•M H¢M? HMM; [m€i,

@ hB m iY- çWM; p°B +m²M;- +?B M ç'm +?d KÈB #„i ç-m i¬B5

>¢ Gm•M H¢B t¬M; iÈB i`QÈ+ K†i G•K hB mX GQm o¼M;- >` a•K ,M w i'M +¬M; ? B

>¢ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; F¬M; /®+ ? i bS+ ç€M? #¢B G•K hB m i`QM; K°i +?
T?®B ?ÊT +?†i +?) H-M HQÊi i'M +¬M; ?„M- Km®M çÊB ?„M ç€M? K i`²B H° bÆ ?

h?Q€M; +?®+ #®M M;QÌB ç€M? M? m i9B #KB- i'M +¬M; ç®B T?QÆM; K½M? HB i

æBM? çBM? ç M; ç M;5

hB M; b„i i?ûT HB M iK+ p +?¢K M?Q ?¢i M;¼+ `ÆB i` M #`MX o¬ b® ç QªM?- FE
i`QM; F¬M; i`mM;- M;mv M HU+ /•M; i`Q iU i-M; i-M; b|M; #B M p¶X *€+ iªM; ç
H,M tm®M;- ç€K M;QÌB # ç¢B ;B i°+ ;` # v +?| bO Mû i`€M?X

E?B M #¼M ?¼ #'i M;ì H` >¢ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; ?ÊT i€+ +¬M; FQ+? M?QM;
+?ŠM; ? ?QªM; ?®iX

æ M; +?B M ç'm >¢ Gm•M ç°i M?B M ?ûi iQ,

@ h`QÌM; h?B M EB K Zmv i- h`QÌM; EB K S?€ E¬M;5

EB K [m M; /`v ç†+ ç°i M?B M i,M; p¼i- FB K [m M; b„+ #ûM `¢+? T?€ F¬M; ;B
hB m ç M; #` GQm o¼M;- >` a•K # Q p•vX

>Q F¬M; p M; H M M M- iB M; ` M `d M?Q F¬M; +?`m M´B FB K F?Q +„i tûX a|M;
ç¬B +?ÊT K„i ç M b m HQM; G•K hB mX

Gm•M >²B æ Q [mv i- L?“i L;mv i Gm•M >²B æ QX

88dX *?QÆM; 888, h?U+ GU+ h?“i aU URV

GQm o¼M;- >` a•K M?bM G•K hB m ç M; +?B M ç'm #¶M; /QM; tQ v M;QÌB +?ûK `

`Ð # v ` - w +ªM? M?“i M;mv i HQm +?mv M- Hm•M ?²B /•M; H M +?ûK M€i FB K [n

L; v F?B ç| >` a•K M„K #„i +Æ ?°B,

•K5

:B[?Q F¬M; ç°i M?B M tm'i ?B M #|M; i?QÆM; `”K `¢T- M?[M; i?QÆM;ªM? M? M
+MM; ?bM? i?“M? ;B Q HQM; K`m t M? ;-K`®M; +„M iÈB G•K hB mX

Gm•M >²B æ Q [mv i- i?B M ç` Gm•M >²B æ QX

G•K hB m F¬M; M? M? F¬M; +?“K +?ûK ` M?€i ç Q M?bM +?“K M?QM; M? M?X
M?Q t ç¬B i?B M ç` ` X L?€i ç Q +?ûK p`Q ç-m ;B Q HQM; K`m t M?X :B Q HQM
+?®+ ;`Q `9 ç m çÉM- #` +?ûK pÐ i?“M? p¬ b® #|M; i?QÆM; imM; i|2 ç•K i?OM; iV

E?B G•K hB m +?ûK pÐ ;B Q HQM; K`m t M? i?b GQm o¼M; b9+ i? +?ì i?ÌB +Æ #¶

æQ¢M h?Ov æ Q [mv i- h?B M GQm h?“T h K h`ªKX

s i t i t i 5

L? M?- +U+ M? M?- M? M? ç M KS+ F?| iBMX

GQm o¼M; Hm¬M #€K b€i G•K hB m- •K i?-K ç€M? HûM H9+ M"v #MM; M' bS+ b€i
+?@+ i?B M ç` i`M ç-v ç Q [m M;- # Q #¼+ G•K hB m FQM F) F?¬M; +| çQÌM; Hm

•K -K -K5

æ Q [m M; b„+ #ûM F i i?¬M? i?B M H ç` pãM; # Q p•v G•K hB m- ç Q T?QM; H
?„M i`QÊ+ # Q +†T K„iX

hBK K¼B M;QÌB ç"TM? M?,

@ æ½; B i çQÊ+ ?„M `²B b Q\

L?QM; M; v b m ç| K¼B M;QÌB i?°M Kti` X

*Æ i? G•K hB m #` Km¬M p`M ç Q T?QM; +„i #¶M; +?@+ M' imM;- M?QM; F?¬M; +
G•K hB m i M` i`QM;;B|X

G` i`M ªM? T?•M i?•MX

•K5

æ Q [m M; +„i Kti ç'i #^M; ç€- iQÊ+ T?ŠM; çdM? M9B /¬B K'v i`QÊ+- #KB # v KM K

h? M? •K b M; bªM; p M; H M,

@ *€+ p`- i Î ç•v5

G•K hB m ?B M` i` M iªM; ç€;-M ç| - +QÌB KdK +?BX

@ a Q +| i? M?Q p"v\

@ hB m iY FB H`K b Q i`€M? i?Q€i +?B m ç| çQÊ+ \

>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; i`ÊM i`ÁM K„i- F?¬M; iBM M'BX

JÈB `²B # M;QÌB ?ÊT i€+ +¬M; FQ+? G•K hB m M|B i?b +?"K M?QM; +?d i`QM; +
GQm o¼M; Î K°i # M FB K +? - >¢ Gm•M iW b m HQM; +¬M; FQ+?X E?B G•K hB m
a•K i'M +¬M;- GQm o¼M; #„i +?†i +Æ ?°B T?QM; iÄ M;QÌB ?„M- i?B i`B M` imv
h`aKX

h?ÌB ;B M +¬M; FQ+? +O >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; +U+ F€ tªQ /B m- F?¬M;
?Q`M iQ`M p•v +?†i G•K hB mX L?QM; F i [mª+ m®B +MM; H`K # M;QÌB F?¬M; iB

>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; iU M?"M H`M m ç' B p` i`Q pÈB G•K hB m +?„+ +?„M

aQ pÈB >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M;;B"i KbM?- i•K Hw G•K hB m i?ªM M?B M- `i
FB m M"v ç®B pÈB pä; Bª #bM? i?QÌM; i?b F?| SM; ç®B- M?QM; G•K hB m H` ç
+?mv M M"v F?¬M; F?| F?,M; bX

h`QM; i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B +€+ ç iY K¶B i?€M; T?ªB t¬M; [m T?ÁM; ` M H
i?S #ªv- F?¬M; i? +?B M i?„M; F?B #` b€m KQÆB #®M iBM? i?¬M i? +| i?U+ HU+
hmv iBM? i?¬M i? F?¬F? M F?¬M; HBM? ?Q¢i ? v i? v ç' B M?Q pä; Bª i?"i M?QM
G•K hB m i'M; F i çQÊ+ M?B m FBM? M;?B K ç®B pÈB #` p•v +¬M;X

>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; iU +?Q H` T?®B ?ÊT +U+ F€ FQM F) M?QM; Î i`QM; K

G•K hB m KdK +QÌB M|B,

@ æ•v H` i?U+ HU+ +O +€+ M;QÆB b Q\ \*?d +| i? i?¬B b Q\ JÈB `²B +€+ M;QÆB

G•K hB m ç°i M?B M #B M K'iX

>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; i?-K ;B"i KbM?,

@ L;mv`²B5

"¼M ?¼ i?'v G•K hB m #B M i?"M? Hm²M; b€M; H Q p"Q pÁM; p•v +O # M;QìBX
>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; bYM; b®i,

@ hB m iY M"v Km®M H"K ;b\ hU b€i b Q\

hmv M?B M #¼M ?¼ H" pã ;Bª çdM? + Q- M? M? +?|M; H'v H¢B iBM? i?–M- +MM; i
>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; +?Q F`T +¬M; FQ+? i?b G•K hB m î ;B[# M;QìB #

@ L´5

L;QìB G•K hB m M´` K'v ç¢Q i"MaM? # v çB #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

>¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; pW FBM? pW ;B"M,

@ *? i iB i5

"¼M ?¼ F?¬M; #B i G•K hB m i?"i î ç•m- #aM M,M; +¬M; FQ+? #|M; M;QìB ;–M Kb
ibK FB K ?"M; i?"iX

•K –K –K5

hB M; ;–K`9 çBM? i B M?S+ |+ p M; p¼M; i?B M ç` - +€+ HQ¢B +¬M; FQ+? M;mv
i`ìB- M´–K oX

h`QM; T?9i +?®+ ibM? ?bM? `®B HQ¢MX

h`QM; i`QìM; ?ÊT ?¶M HQ¢M M"v- G•K hB m ç½ [m2M i?m°+ #` p•v +¬M; M?B m H
oM pM pM5

>¢ Gm•M KÈB +?ûK G•K hB m H Q ?QÈM; KbM? i?"M? ? B F?9+ i?b G•K hB m çS
i®+ ç° p¼i ç M i`QÈ+ K†i ;½X

>¢ Gm•M ;B"i KbM? F m H M,

@ L;mv`²B5

>¢ Gm•M i?2Q #aM M,M; pmM; i`QìM; FB K`X

G•K hB m ç½ +?m~M #` i`QÈ+ ;BÆ ç Q M; ,M H¢B- M;QìB /€M b€i >¢ Gm•M- i'M +¬
"MK #MK #MK5

h?Q€M; +?®+ G•K hB m ç€M? t€T H€+ " pÈB >¢ Gm•M ç°i M?B M M?Q #B M i?•M i
K½M? - *U+ æ¢Q h?B M lv [mv M çB M +m²M; Q M? FQ+?X æ–m- çMB- ? B +?•M ç

G•K hB m F?¬M; im Hmv M [mv M T?€T + Q i?•K ;b M?QM; GQM; hQÊM; Hmv M i?
+Æ #„T +°M; #B M ç° b|M; M;mv M HU+ ç #€i +?mv M ç½ pQÊi [m F?a M,M; +?®M

_–K5

>¢ Gm•M ?QaM; ?®i F?¬M; F`T M; ,M +aM #` G•K hB m ç€M? K'v [mv M p"Q M;U+ -
?mM; ?,M; ç€ # v` M;Q"BX

•K –K –K5

h`QM; iB M; M´ çBM? i B >¢ Gm•M ç"TK¢M? p"Q ç®M; ç€ HîK +?îK- i?•M M;QìB H
G•K hB m K°i +?B m ç€M? # v >¢ Gm•M- ?„M tQ v M;QìB +?ûK K°i M?€i ç Q,

@ S?€ aÆM ",M; æ`5

:B[?Q F?¬M; ç°i M?B M tm'i ?B M pÁB`²M; ç Q F?Q iQ HÈM –K –K H Q iÈB GQm

>" a•K- GQm o¼M; +MM; `®M; iQ,

@ *9i çB5

h`QÌM; i?QÆM;- +?B M ç Q imM; # v tû M€i pÁB `²M; ç Q F?Q +O G•K hB mX L?
ç°i M?B M tm'i ?B M i`QÊ+ K†i GQm o¼M;- >" a•KX G•K hB m p" M /KM; HU+ T?ÁM
+Æ #„T +O GQM; hQÊM; Hmv Mi? i'M +¬M; ? B M; QÌB /[/°BX GçB F i ?ÊT S?•M
GQm o¼M;- >" a•K F?¬M; F`T +?®M; çÐX

_ -K ` -K5

G•K hB m M„K +?†i +Æ ?°B M?' + +?•M ç€ GQm o¼M;- >" a•K H9M tm®M; ç'iX
E?¬M; ; B M v M H†M; X

h?`M? pB M # ççB ;B i°+ M;Æ M;€+ M?bM +ªM? iQÊM; pW tªv ` - ç-m | + M?Q +?
:B +?O # ççB ;B i°+ +O #¼M ?¼M ?Q # Q +€i +?Q i?B m MB M G•K hB m Hmv M
i'M +¬M; K½M? HB i- F?¬M; +?®M; +U M´BX

@ E?K F?K5

"KB #®+ H M iW ç®M; ç€ HÎK +?ÎK- >ç Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; H Q ` - B M'v p-
i?dm- ?Q ` K€mX "° /çM; # M; QÌB ``i i? i?ªKX

>ç Gm•M M;?B M ` ,M; F2M Fûi,

@ E?®M FB T- iB m iY i?®B5 h Km®M ;B i M; QÆB- ;B i M; QÆB5

J„i >ç Gm•M çÄ M;-m- K†i p†M p Q ?mM; iÊMX GQm o¼M;- >" a•K H m K€m /QM? i
i`-K- K„i M?bM G•K hB m +?^K +?^KX

h`QÊ+ H9+ +?B M ç'm >ç Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; F?¬M; M; Ì #¼M ?¼M b) +?"i p"i
G•K hB m +QÌB iOK idK,

@ L; QÆB ç½ M;B +•m M`v ``i M?B m H-M- M?QM; #^M; p`Q M; QÆB +kM; KÆ ;B i i
G•K hB m F?¬M; i? K M?È HÌB >ç Gm•M ?,K /¼ X

>ç Gm•M HB M iK+ H†T HçB ? B +?[,

@ *? i iB i5 *? i iB i5 *? i iB i5

883X *?QÆM; 88e, h?U+ GU+ h?"i aU UkV

hS+ ;B" M H`K >ç Gm•M ç€M? K'i Hw i`Q- ;½ M;?B M ` ,M; `Qi,

@ L; QÆB M;?o KbM? b) i?„M; b Q\ > ? ? - p¬ i`B- +m²M; p¼M; 5 GQm o¼M;- >" a
+?9M; i b) i`Î i?`M? i`Á +QÌB +?Q h?`M? æçB oB KX æ½ ç M MQÊ+ M`v- ?½v +
i?"i bU +O # ççB ;B i°+ +?9M; i 5

GQm o¼M;- >" a•K •K i`-K ç²M; w,

@ æQÊ+5

J„i ? B M; QÌB H;2 iB /Si F?Q€iX

G•K hB m HçM? HMM; +QÌB,

@ hmv i ?¼+ i?"i bU\

G•K hB m çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?- p K†i F?¬M; ? bÊ ?½BX JÈB `²B G•K h
i?U+ HU+ +O KbM? b m F?B ç°i T?€- ?„M +?Q /®+ ? i bS+ M M F?¬M; bÊ >ç Gm•

@ hB m iϕT +?OM;- +?ì +? i ϕB5

@ hBM? L;mv M >| E?Q5

h`QM; ϕ¬B K„i M?bM +?^K +?^K +O G•K hB m- >ϕ Gm•M ;-K `®M;- i`QìM; #`Q F?¬ HU+ +QìM; ϕϕB H M iÄ - M;QM; iK HU+ HQÊM; M?Q i?U+ +?'iX hBM? i?¬M HU+ Gm•MX

G•K hB m FBM? M;ϕ+ F m H M,

@ \ æ•v H` #Q F„; b\ "B M iBM? i?¬M HU+ i?`M? i?U+ +?'i\

oä ;B^a #bM? i?QìM; F?¬M; `ä >ϕ Gm•M #B M ϕ´B #<sup>a</sup>M +?'i- M?QM; G•K hB m +| i T?~K- ?„M +<sup>a</sup>K M?“M ϕQÊ+ #<sup>a</sup>M +?'i hBM? L;mv M >| E?Q- ϕ| H` +?mv M ?| iBM? i?U+ +?'iX G•K hB m +MM; H` Hmv M /QÊ+ bQ F?¬M; FB K ϕQÊ+ HÁM; `mM; ϕ°M;

GQm o¼M;- >` a•K `®M; iQ,

@ *`M L;mv M \*¬M;- \*`M L;mv M >| h?•M5

@ G a€i [mv i- G a€i S?K h? 5

h`QM; +Æ i? ? B M;QìB +kM; +| bU i? v ϕ´BX \_•m #ϕ+ +O GQm o¼M; # v i?2Q ; i?î ϕ€M; bÊX >` a•K i?b iW i` M +€M? i v iQ€i ` /ÁM; F?Q HQm K`m ϕ2M- +€+ F?C ϕ†+ b„T ϕ|M; #,M; ?Q F?¬M;X

h?Q€M; +?®+ F?Q i? iW M;QìB >ϕ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; +`M; FBM? F?OM;- ;B M M;„M- M?Q #B M i?“M? K°i M;QìB F?€+X

@ > ? ? 5 aÊ ?½B- `mM bÊ ϕ9M; F?¬M;\ hB + `^M; /M #•v ;Bì M;QÆB +| [m€ tm® i? +?Q M;QÆBX hB m iϕT +?OM;- +? i ϕB5

>ϕ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; ;-K H M- p¼i iÈB i`QÈ+ K†i G•K hB mX

•K -K -K5

L;mv M HU+ ϕ€M; bÊ M?Q i?Ov i`B m "T p`Q G•K hB m- T?€ pĐ T?ÁM; M;U +O ?„M;Q`BX

*°T +°T +°T5

>ϕ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; HB M ?ÊT +¬M; FQ+?- G•K hB m i?Ki HMB K'v +?K+ hB m ϕB [m K†i ϕ'i #`M; ϕ€ #` ϕϕT i?OM; H¶ b•m p`B i'+X

>ϕ Gm•M +QìB ϕ°+ €+,

@ > ? ? 5 "B i HÊB ?ϕB +?Q \ h?'v ?®B ?"M +?Q \ S?^aB M|B iB m iY M?“M;QÆ M v M;QÆB b) +? i5

>ϕ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; +MM; # v H M + Q- F?¬M; +?Q G•K hB m +Æ ?°B i?î

G•K hB m M?bM >ϕ Gm•M- >` a•K- GQm o¼M; H-M M[H Q ϕ M- p K†i ?„M i?^aM M

@ *| i? i`î i?“M? ;B i°+ ϕdM? + Q i`QM; K°i i?“M? i`b HÈM [m<sup>a</sup> M?B M H` +| #^aM H pã ;B^a >| S?“K +^aM? ?"m F€ ϕdM? T?QM; #bM? i?QìM; ϕ½ bÊK +? i`²BX hB + `^M ϕ•vX

E?Q i? ϕ€M; bÊ #MM; M´ iW M;QìB G•K hB m ?| i?“M? F?|B iBM? F?Q #®+ H M i F?B T- mv M?B T FBM? M;QìB ϕ tm®M;X J¼B M;QìB i?-K `mM `~vX

æ•v H` ϕ Q wX

G9+ i`QÈ+ +?B M ϕ'm G•K hB m F?¬M; i?<sup>a</sup> ` ϕ Q w iB m i?“M? +O KbM?- #•v ;Bì bS+ KϕM?X

@ *m²M; h?9 ϕ Q T?€T5

@ J½M? h?9 S? æ` 5

@ J½M? h?9 G,M; h?B M5

@ >Q M; h?9 o¬ *QÆM;5

G•K hB m ç®B /B M >¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M; H Q iÈB pÈB M;mv M HU+ -K o- K
´M M?Q M9B + Q i?m ;B´mX G•K hB m M?bM +?^K +?^K # M;QìB i`QÈ+ K„i- HB M

@ :` Q5

æ Q ºM? ;B€M; tm®M;- ç Q w b„+ #ûM #„M H M + QX h`QM; h?€B >mv M ç Q T?mM
[m M; +?´M çºM;- ºQ ºM? ?mM; /[+O v m b|B /[?B M ` ç-m iB MX E?-M; F?Q p M
i?9 ?bM? b|B- ºQ ºM? F?´M; H² ?mM; iÊM +„M i|B >¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M; i`C

L?€i ç Q i?S ? B +?ûK tm®M;- ºQ ºM? K½M? i?9 F?´M; H² ´v +?K+ i?QÈ+ H¢B tn
i?Q€M; ?bM? M;QìB çSM; i?ŠM;- iQ€i` F?Q i? F?B M M;QìB `mM bÊ- M?Q ?Q M
+?QîM; iÈB i`QÈ+X

*m®B +MM; G•K hB m F i?ÊT iBM? F?Q i?-M p¨Q Kºi çB K +?ûK ` M?€i ç Q i?S #

h` M +?B M ç Q- Kºi ºQ ºM? ?Q M; i?9 F?´M; H² KÆ ?² ?B M ` - K½M? i?9 iQ HÈM #
`®M; p¼i H M i`QÈ+X

" ºQ ºM? v m i?9 +QM b m + Q iQ ?ÆM +QM i`QÈ+- ç€M; bÊ ?ÆMX E?Q i? FBM?
M9B ç€ HîK +?QîK `mM; #-M #¨i iMv i?ìB bKT tm®M;X

h`QM; €M? K„i ?QºM; bÊ +O ç€K M;QìB # ç¢B ;B iº+ - ºQ ºM? # v m i?9 çKM; K¢M
GQm o¼M;X

•K5

S?ºM; T?´i M?Q b Q +?´B H Q tm®M; Kti ç´i- tmM; HU+ p¬ ?bM? F?m +? i€M #®M
M;¼M M9B ç€ HîK +?îK #` HU+ HQÊM; ç€M; bÊ i`MM; FQ+? MSi `¢M- i`ìB bKT ç´i
b® iºM; ç€ iQ +Ð +,M M?¨ #„M ` - iB M; `,M; `„+ p M; H MX ædM? M9B ç€ ´v i`,K i
v KM K`i- p M; H M M?[M; iB M; M´ çB + i BX

.QÈB +?•M M9B- ç€K M;QìB +O # ç¢B ;B iº+ M?Q +?•m +?´m +?¢v iS i€MX Zmv
H¨K M;QìB FBM? F?OM;X

"MK #MK #MK5

"KB #®+ KM K`i- €M? b€M; H"THÁ2- >¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M; #„M M;QÈ+ ` M
" M;QìB HB M iK+ çKM; M€i p¬ b® iºM; ç€- +•v +®B K½B KÈB /WM; H¢BX

Jºi b® M;QìB # ç¢B ;B iº+ ç M ;-M +kM; #` tmM; HU+ F`+? HB i[mûi # v- F?-M;

hB M; ;-K `9 /[/ºB FûQ /¨B i?"i H•m KÈB M;WM;X "KB H„M; tm®M;- M9B HºM tºM

" ç¢B ;B iº+ F?-M; +ÁM M? M?¨M; M?Q i`QÈ+- `´i M?B m M;QìB i`QM; #¼M ?¼M #
çb - tQÆM; +®i ;½v M€i- ç½ #` i´M ?¢B `´i M†M;X

oM pM pM5

G•K hB m #B M i?¨M? Hm²M; b€M; M? M? M?Q +?ÊT # v ?QÈM; >¢ Gm•M- >¨ a•K-
L;QìB # ç¢B ;B iº+ # M /QÈB FBM? F m,

@ L;mv `²B- K m #ºQ p ;B +?O5

Jºi ç€K +QìM; ;Bª >| S?¨K +ºM? +?¢v iÈB +?¶ >¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M;X Jºi
Q p•v G•K hB mX

"B m ibM? #¼M ?¼M FB M [mv i M?QM; G•K hB m i?´v i`QM; K„i ?¼ i`¨M ç-v bÊ ?½
pk F?QX

@ *9i çB5

G•K hB m F?¬M; M|B M?B m- h?€B >mv M ç Q p¢+? pÁM; +mM; [m M? i?•M ?„MX
#®M T?Q X

@ 5

_ -K #`+?5

J°i +?m¶B iB M; ?ûi p M; H M- K'v +?K+ pä ;Bª>| S?¨K +ªM? # Q p•v G•K hB m M
#` ç€M? # vX "¼M ?¼H ?ûi i`QM; F?¬M; i`mM; - +?"i p"i F?¬M; +?`m M'BX

G•K hB m M?Q ?' p¨Q #-v / - iU M?Q i?•M p¨Q +?®M F?¬M; M; QìBX LÆB G•K hB
;B i°+ i M i€+- +?d K'v ;B•v ?„M ç½ ç M i`QË+ K†i # ;B +?OX

æ¬B K„i >¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M; pW b„+ #ûM pW FBM? ?Q¨M;X " M; QìB H
?¨M? ç°M; ;b i?b b€i F?Q H¢M? H)Q ç½ iÄ ç`M? #¼M ?¼ +?†i +?)X

G•K hB m H¢M? HMM; M|B,

@ E?¬M; B çQË+ M?9+ M?Q+?- M m F?¬M; i?b i F?¬M; /€K #ªQ çªK b) tªv ` F i |

J„i G•K hB m i¨¨M M;"T b€i F?Q- ?„M MY +QìB MY F?¬M; M?bM # M; QìB i`QË+
>¢ Gm•M- >¨ a•K- GQm o¼M; +SM; M; QìB H¢BX

>¢ Gm•M H¢M? HMM; M?bM G•K hB m,

@ hB m i¢T +?OM; - M; QÆB Km®M H¨K ;b\

88NX *?QÆM; 88d, h`'M G°i

J„i >¢ Gm•M i¨¨M M;"T ç°+ €+ p¨ +,K i?MX >¢ Gm•M F?¬M; M; ì ;½- GQm o¼M; - >¨ a
i?m G•K hB mX h?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM; +QìM; ç¢B F?B M >¢ Gm•M pW bÊ p

_ -K5

G•K hB m ç¢T M;U+ >¢ Gm•M- ç€ ;½ # v ` X hB M; tQÆM; ;½v ;BÁM p M; - >¢ Gm
iB i- H-M M[?°+ K€mX >¢ Gm•M M^K i HB i/QËB ç'iX

>¢ oo ?ûi iQ K°i iB M; ,

@ S?K i?•M5

o K†i >¢ oo F?OM; ?QªM; - K„i HQM; H M bÁM; b¼+ M?bM G•K hB m- M?QM; ;½
Gm•MX

"B m ibM? G•K hB m H¢M? HMM; M|B,

@ J¢M; +O +€+ M; QÆB M^K i`QM; i v i - M; Q M M; Q½M M; ?2 HìB i?b +ÁM çQìM
M; QìB Km®M +? i p"v i F?¬M; M; ¢B H¨K M; QìB i®i ç M +MM; - i`B M +€+ M; QìB p

G½Q M?•M `•m #¢+ GQm o¼M; ++2 M;U+- T?'i i v M; ,M +€+ ç iY GQm ;B iB M H M
/QM? F?|2 K¬B- #B m ibM? +,K ?"M- b€i F?Q #B M K'i b¢+?X

GQm o¼M; H'v H¢B T?QM; ç° ;B +?O,

@ *€+ ?¢- ;B[+€+ ?¢ p¨ i F?¬M; Q€M F?¬M; +Wm- ? i i?ªv +?d pb ?B m H-KX >
i?¨M? M;¼+ #¢+?- +| ;b iW iW i?QÆM; HQËM; \

GQm o¼M; i?'v ?"M? ç°M; +O G•K hB m F?¬M; +® w ;B i M; QÌB- M m F?¬M; ?„M
?¼ H"K ;bX "•v ;BÌ ;'T M?'i H" ;B[K¢M; ç½- K†i KkB- i¬M M; ?B K ;b ç! +?ŠM; H"
b®M; X

h`QM; ibM? ?m®M; M; QÌB H" / Q i?Èi i H" i?`i +€- GQm o¼M; #B i `ä KbM? M M
M; ¬M; M?Q >¢ Gm•M +?ŠM; F?€+ ;b iU b€iX

>¢ Gm•M +kM; #B i çB m M"v- iQ"Mi?•M ;½ ;½v tQÆM; - ;½ F?¬M; M!B ;b M[- M
iÈM ç½ K'i M?QM; ç€v K„i >¢ Gm•M +ÁM ç¼M; H¢B b€i F?Q ç°+ €+X

G•K hB m +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? 5 >B m H-K\ G½Q iB M bBM? M"v M!B +?mv M i m [m€X L m F?¬M; T?
çQÊ+ i?b #•v ;BÌ ç½ H" +€B t€+- +ÁM +Æ ?°B M!B M?ªK pÈB +€+ M; QÌB b Q\

L K M?•M i`mM; MB M F?¬ ; -v >" a•K FB K MûM iS+ ;B"M- #bM? ioM? KÎ KB M; ?Ä

@ o"v +€+ ?¢ Km®M b Q\

>" a•K +?mM; w iQÎM; pÈB GQm o¼M; - H9+ M"v ;B[K¢M; b®M; [m M i`¼M; ?ÆMX

@ hmv +€+ M; QÌB K°i HÁM; Km®M iB m /B i G•K K¶- M?QM; ¬M; i`ìB +! çS+ ?€Q
Km®M ç¢B F? B b€i ;BÈB H"K +?BX o"v çB- +€+ M; QÌB Km®M b®M; F?¬M; F?!- K
+€B K¢M; ;B +?O # ç¢B ;B i°+ +?„+ F?¬M; ç„i [m€+ ?S\

"B m ibM? >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; i¢K ?B M ?Á M?QM; M; ?2 G•K hB m M!B

" M; QÌB iS+ ;B"M [m€i,

@ *€B ;b\ JQÌB S+\ o"v M; QÆB ;B i +?9M; i çB5 L; QÆB Km®M # ç¢B ;B i°+ +?9M

æ€K M; QÌB # ç¢B ;B i°+ #B m ibM? `i F?! +QB- FQ+? ç°M; X " ç¢B ;B i°+ F?®M
h?"M? æ¢B oB K- KQÌB S+ HQÊM; F?¬M; H"K F?! #¼M ?¼X L?QM; # ç¢B ;B i°+
M; ?B T KÈB ;QK çO b® iB M ç!- ; -M #^M; HÈB M?m"MFbM? /Q M? K'v +?K+ M, KX
#¢B bªM M?QM; +kM; b) M; mv M F?Q ç¢B i?QÆM; - iKi /®+X

G•K hB m ?Ì ?[M; HB + ç€K pä ;Bª >! S?"K +ªM?,

@ L?Q i? M"Q\ *?ŠM; H) K¢M; # ;B +?O +€+ M; QÌB F?¬M; #^M; KQÌB S+\ >m®M;
+ÁM +! ç b® HU+ HQÊM; # ç¢B ;B i°+ i¢B ç•vX " `i i`mv b€i- M; QÆB M; ?o K'v M;
b®M; b!i\

h•K i`¢M; ç€K M; QÌB >¢ oo +?bK tm®M; X h`QÊ+ €M? K„i +O G•K hB m- #¼M ?¼`
:B +?O # ç¢B ;B i°+ +ÁM F?¬M; ç€M? ;K+ G•K hB m çQÊ+- M; QÊ+ H¢B #` ?„M ç
i?"i M?QM; F?¬M; +! +?9i T?¬M i?„M; i`QÊ+ G•K hB mX

oä ;Bª °i #"+ i?b i?U+ HU+ K¢M? p¬ #B M- [m M i`¼M; M?'i H" G•K hB m pQÊi [m
Hmv M- ?„M F?¬M; bÊ #` p•v +¬M; X >¢ oo H" pä ;Bª >! S?"K +ªM? i`mM; F€ çdM?
;Bª #bM? i?QÌM; >! S?"K +ªM? i`mM; F€ # Q p•v +kM; T?ªB ç„M çQ bmv M; ?o t2K

>" a•K +„M `M; M!B,

@ *€+ ?¢ +! ;B i +?9M; i +kM; p¬ /KM; - F?B ç! +€+ ?¢ b) F?¬M; H'v çQÊ+ K°i ç²M
+?9M; i H" # ç¢B ;B i°+ çdM? + Q M?'i h?"M? æ¢B oB KX

@ *€+ ?¢ +ÁM i` im´B ç½ +! i?U+ HU+ M?Q p"v i?b +?„+ +kM; H" ç iY iW ç¢B i?
#B i M m # ç¢B ;B i°+ +?9M; i #` ?Ov /B i ?Q"MiQ"Mb) i¢Q ` ?"m [mª ;bX

@ h?"M? æ¢B oB K +?9M; i K†+ /M F?¬M; i`U+ i?m°+ [m" M >B M ."i [mª M Hw M?Q
ç°M; +QÌM; ;Bª +€+ T?QÆM; - F?B ç! +€+ ?¢ pW ;†T `„+ `®B pW +?ŠM; çQÊ+ +€B

G½Q M?•M `•m #¢+ GQm o¼M; +kM; +-m tBM,

@ o`iB m ?mvM? ç M`v- KQÌB S+ HQÊM; i?b [m€ M?B m- +?9M; i T?ªB #€M ç b®
 i?ìB ;B MX h M; ?o +€+ ?¢ +kM; F?¬M; Km®M +?ì H•m M?Q p"v ç9M; F?¬M; \
 h`QM; # M; QÌB i?b >¢ Gm•M +?Q H° p ;b- F?¬M; M!B +?mv M- +?d H¢M? HMM; i
 G•K hB m M?bM T?ªM SM; F`+? HB i +O >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; - b! +^K i?¬
 @ *?ŠM; H) i çÁB M?B m [m€\
 G•K hB m i?m" M KB M; çÁB KQÌB S+ HQÊM; - M?QM; t2K T?ªM SM; / [/°B +O GQm
 [m bS+ +?`m çUM; +O ç®B T?QÆM; - M m F?¬M; #¼M ?¼ ç½ +?ŠM; #Ä +ª K¢M; b
 L; ŠK H¢B +kM; ç9M; - /M # ç¢B ;B i° + h?`M? æ¢B oB K K¢M? ç M K'v- #¼M ?¼ F
 L; mv M +ªM? i?b F?¬M; i? M`Q +! bœM KQÌB S+ HQÊM; X G•K hB m F?¬M; +?ì M
 G•K hB m ;" i ;M- KÎ KB M; M!B,
 @ L m p"v i +?Q +€+ M; QÌB K°i +QM çQÌM; b®M; X L, K S+ HQÊM; - F?¬M; çQÊ+ i?
 i`QM; # ç¢B ;B i° + +€+ M; QÌB F?¬M; +! çQÊ+ M, K S+ HQÊM; - M m +ÁM i? M M?
 M; QÌB5
 J„i G•K hB m #„M ` b€i F?Q H¢M? H) QX
 >¢ Gm•M- >" a•K- GQm o¼M; ç`M? i`ª ;B€ i? K M?QM; M?bM €M? K„i G•K hB m- +
 i?b BK KB M; X
 L, K S+ HQÊM; [m€ M?B m ç®B pÈB # ç¢B ;B i° + M?QM; Qi M?`i +?W çQÌM; b®M
 G½Q M?•M `•m #¢+ GQm o¼M; +„M `„M; [mv i ç`M? i`QÊ+ ,
 @ æQÊ+- i çQ 5
 GQm o¼M; HK+ H¼B i` M M; QÌB H'v ` K°i ç®M; FBK T?B m ;B Q p`Q i v G•K hB m
 G•K hB m M?bM GQm o¼M; - K„i iQ€i ` b€i F?Q,
 @ >QK- KÈB +! ; -M # S+ HQÊM; - M; QÆB ç M; HW i \
 GQm o¼M; i?! i iBK,
 @ *€+ ?¢ ?½v #bM? ioM?- çWM; M!M; X
 J†i GQm o¼M; p®M /-M ?²M; ?`Q M v bÊ ?½B F?¬M; +ÁM +?9i K€mX
 GQm o¼M; p°B T?•M #m ,
 @ h +?d K M; i?2Q #'v M?B m iB M- M?QM; +€+ ç iY GQm ;B i +?„+ +ÁM K°i Qi
 GQm o¼M; [m€i pÈB ç€K + Q i?O >! S?`K +ªM? GQm ;B ,
 @ J m H M- M? M? çQ iB M ` ; QK çO M, K S+ HQÊM; 5
 æ€K i?`M? pB M GQm ;B M?bM M? m- KB M +QĐM; ;!TiB MX GQm ;B +! p`B +QÌ
 K°i ç€K +QÌM; ;Bª >! S?`K +ªM? bÆ F€- i`mM; F€ M M K M; i?2Q F?€ M?B m iB M
 S+ HQÊM; M°T p`Q i v G•K hB mX
 @ E?¬M; i - i i?Q+? bªM; F?Q€B M?Q p"vX
 G•K hB m ;" i ç-m pÈB GQm o¼M; ,
 @ L; QÆB +! i? çBX
 GQm o¼M; ç m HÁM; M?bM t'T FBK T?B m i`QM; i v G•K hB m M?QM; F?¬M; /€K
 ç°B +O KbM?- HÁM; i?-K i? M i?ÎX
 æ€K M; QÌB GQm ;B H Q M? Q ²M `QX
 @ :B +?O +! b Q F?¬M; \

G•K hB m +?mv M b M; M?bM >" a•K- >¢ Gm•MX
G•K hB m M?Q M KB M; +QìB ?ÄB,
@ > B M;QÆB i?b b Q\
>¢ Gm•M- >" a•K i`ª HìB M; v,
@ *?9M; i +kM; ¸Q 5

8eyX *?QÆM; 883, hBM? L;mv M >| E?Q

> B M;QìB K!+ ` ? i M;•M T?B m i` M M;QìB- #„i +?QÈ+ GQm o¼M; ;¼B i?m°+ ?¢
M?Ä K€m ;B Q p`Q i v G•K hB mX
G•K hB m ¸ K F„ b® M;•M T?B m- pW HÁM; ;"i ;M,
@ E?¬M; i - F?¬M; i X
>¢ Gm•M- >" a•K +?"i p"i M?bM G•K hB m- Km®M ¸B,
@ *?9M; i ¸B ¸QÊ+ +?Q \
G•K hB m ;"i ¸-m pÈB >" a•K,
@ E?Q M- M;QÆB +| i? ¸BX
G•K hB m M;;M H¢B >¢ Gm•M #` i?QÆM; M†M; M?'i- +?d +| i? `mM `~v ¸SM;;
@ L?QM; M;QÆB i?b î H¢BX
>¢ Gm•M +® MûM +,K ?"M M?QM; ;Bì +?9M; i`M ` +QM M;QÆB- K†i p†M p Q ?ÄB
@ hB m i¢T +?OM;- M;QÆB Km®M H`K ;b\ *?ŠM; H) M;QÆB M!B F?¬M; ;B[HìB\
æ€K M;QìB >¢ ;B M!M; Mªv- #¼M ?¼M ?Q QM; pĐ i´ p•v [m M? G•K hB mX B M'v
HQ bÊ M?bM G•K hB mX
>" a•K- GQm o¼M; ;B"i Mªv KbM?- ? B M?" +,M; i?ŠM;- b€i F?Q iÄ F?„T MÆB- F?
"¼M ?¼ bÊ G•K hB m F?¬M; ;B[HìB- imv F?ª M,M; M`v F?¬M; HÈM M?QM; ¸ M H9-
K¢M; +kM; iB m- i? KÈB Q MX
G•K hB m H¢M? M?¢i M!B,
@ æWM; M!M;- G•K K¶ M!B +?mv M ;B[HìB- M?QM; i `i ?SM; i?9 pÈB hBM? L;m
i`B M- ;B Q #Q i`+? hBM? L;mv M >| E?Q ` `²B i i?ª M;QÆB ¸BX
G•K hB m F?¬M; ?SM; i?9 pÈB *`M L;mv M *¬M;- G a€i [mv i- æQ¢M h?Ov æ Q [r
o¼M; pW i?B i`B MX L?bM iW mv HU+ i?b i®B ¸ +?9M; M! +?d H` +¬M; T?€T- #Q
F?¬M; +| i€+ /KM; HÈM pÈB G•K hB mX L?QM; G•K hB m `i ?SM; i?9 pÈB hBM?
Gm•MX
hBM? i?-M HU+ +O G•K hB m ;B®M; >¢ Gm•M- +ªM? ;BÈB iS T?~KX L m im Hmv M
i?b bS+ #"i +O G•K hB m iW M M K!M; +| bÆM H¢B i,M; p¼i ? B T?-M- ;B9T Q+? ` ¸
ç'mX
>¢ Gm•M iS+ ;B"M- K†i t M? Kûi M!B,
@ L;QÆB ¸WM; M^K KÆ5 "Q F„ hBM? L;mv M >| E?Q H` imv i F„ ;B i`mv M +O
F?¬M; i? ;B Q +?Q M;QÆB5

J„i G•K hB m H¢M? HMM; M|B,
 @ o”v b Q\
 æ Q T?QM; H¢M? H)Q ;€+ i` M +´ >¢ Gm•MX
 E?B ¸ Q T?QM; H¢M? H)Q /€M b€i / i?`i- M;Q`B >¢ Gm•M +SM; M;„+X
 >¢ Gm•M M?bM G•K hB m- HÁM; i?–K `Qi ;”Q,
 @ *? i iB i5 *? i iB i5 *? i iB i5
 J„i >¢ Gm•M i`”M M;”T ¸°+ €+X
 >¢ Gm•M `Qi [m F) `,M;,
 @ æQÊ+- i ;B Q +?Q M;QÆBX
 >¢ Gm•M K|+ [mv M #Q i`+? K”m t M? iW i`QM; M;Q`B ` ¸Q +?Q G•K hB mX
 >¢ Gm•M +9B ¸–m- HÁM; /•M; H M +€+ w M;?o ¸°+ €+,
 @ hB m i¢T +?OM;- #•v ;B`H”M;QÆB +?B K Qm i? - i F?¬M; bQ ¸Q pÈB M;QÆBX
 /M T?ªB i`ª ;€B +U+ ¸„i i?b i b) ibK M;Q`B T? M;QÆB- #^K i?•v M;QÆB ` 5
 >¢ Gm•M bmv M;?o F?B i`Î p b) tY G•K hB m M?Q i? M”QX
 h?U+ HU+ >¢ ;B ¸QÆM; M?B M F?¬M; i? ibK G•K hB m #€Q i?M- M?QM; M m +?
 ¸²M; w M?”M M?B K pK M”vX L m +| i? K`B +Q`M; ;Bª Zmv L;mv M +ªM? i?b G•K
 F?¬M; i`®M i?Q€i ¸QÊ+X
 L;?o ¸ M ¸•v >¢ Gm•M bQÈM; H•M; H•M;X
 G•K hB m M?”M H’v #Q i`+?- KÎ ` ¸¼+ F„- [mª M?B M H” #Q F„ hBM? L;mv M >| E
 i`B MX
 G•K hB m +Q`B iOK idK +’i #Q i`+? p”Q M;U+- H¢M? M?¢i M|B,
 @ h?B M L;mv M GQM; [mª H” p”i p¬ +?O- M;Q`B +| i”B i?b +| ¸QÊ+ M|X o®M +€+ M
 M?Q p”v- M?QM; M m +€+ M;Q`B +SM; `„M Km®M M?ûi iB M +?Q G•K K¶- iW +?®B
 G•K hB m +Q`B T?€ H M- M?ªv p¼i H M + Q #B M i?”M? Hm²M; b€M; H Q ` M;Q”B
 æ€K M;Q`B >¢ oo p°B p”M; +?¢v H¢B /bm >¢ Gm•M,
 @ S?K i?•M +| b Q F?¬M;\
 >¢ Gm•M H¢B ?°+ K€m,
 @ E?K F?K5
 > B K„i >¢ Gm•M i`”M M;”T ¸°+ €+ H¢M? HMM; M|B,
 @ hB m iY i?9B- >¢ Gm•M i b) F?¬M; i? +?Q M;QÆB- /M M;QÆB +| +?¢v i`®M iÈ
 b) #^K i?•v M;QÆB ` 5
 >¢ Gm•M M?bM #|M; HQM; G•K hB m F?m’i t - ;½ ;–K ;W M;mv M `O - M?QM; i? M
 >¢ Gm•M +?Q M|B tQM; i?b T?QÆM; t p¼M; H¢B iB M; +Q`B b M; bªM; +O G•K
 @ h?”i ` # ;B +?O M M +ªK ÆM i - M;?2 M|B # ¸¢B ;B i°+ Î i`QM; h?”M? æ¢B oB
 L m F?¬M; M?`i i?b b Q +€+ M;Q`B ;B®M; #•v ;B`ibM? M?Q i v +?•M- ¸²M; i•K ?
 hB M; +Q`B iQ +O G•K hB m t /–M- +m®B +MM; BK #†i i`QM; `WM; M9BX
 L;?2 G•K hB m M|B- # ¸¢B ;B i°+ p®M ¸ M; +,K ?”M ?„M #¶M; M?B M F?¬M; F?Q
 oM pM pM5

*€+ +QÌM; ;B^a # ç¢B ;B i°+ i€+? ` # ?QÈM;- H¢M? HMM; M?bM M? mX
 L?Q G•K hB m M|B- # ç¢B ;B i°+ F?¬M; T?^aB H€M; ;B M? i?•M i?B i; bX h`QM;
 ç®B i?O +¢M? i` M?- iWM; ;B•v iWM; T?9i Km®M Mm®i- ?Ov /B i ç®B T?QÆM; X
 GQm o¼M; - >` a•K ,M w HB + M? m- ç°i M?B M pmM; i vX æ€K M; QÌB GQm ;B - >`
 æ¬B K„i >¢ Gm•M H|2 iB bÊ ?½B- iS+ ;B”M [m€i,
 @ GQm o¼M; X >` a•K- ? B M; QÌB ç`M? H`K ;b\
 >¢ Gm•M KÈB ?ûi tQM; H¢B ?°+ K€m- K†i i€B M?ÊiX
 GQm o¼M; - >` a•K H¢M? HMM; +QÌB,
 @ G`K +€B ;b\ >¢ Gm•M- M; QÆB H` ;B +?O +O >¢ ;B +?„+ b) F?¬M; F?Ì p”v çB\
 L m >¢ Gm•M #` i?QÆM; F?¬M; M†M; M?Q >` a•K- GQm o¼M; i?B +| H) # M?” FB
 ç`M? ;bX L?QM; ?B M i¢B >¢ Gm•M ; -M M?Q K'i ? i bS+ +?B M ç'm- F?B M GQm o
 o i”B HU+ i?b >¢ Gm•M H` Hmv M /QÊ+ bQ iS T?~K ;B”m ?ÆM ? B ;B i°+ F?€+X G
 ;B ; -M M?Q M; mv M F?Q ç¢B i?QÆM; - >¢ ;B i?b +?d i?QÆM; ;•M ç°M; +®iX L
 bmM; i`M i?’i +?Q ? B M?”- +ÁM HÌB K|M F +? bMX
 GQm o¼M; - >` a•K M?bM M? m- K„i H|2 b€i F?Q ç°+ €+,
 @ > ? ? 5 E?¬M; +QÈT çQÊ+ h?B M L; mv M GQM; [m^a- #` M; QÌB i`’M H°i b® iB M
 i? i v F?¬M; [m v p 5
 >` a•K- GQm o¼M; ; ?ûi iQ,
 @ >`M? ç°M; 5
 æ€K M; QÌB GQm ;B - >` ;B M H M +¬M; FQ+? ç°B >¢ ;B X
 h`QM; ç€K M; QÌB >¢ ;B - >¢ Gm•M imv i p¼M; ;`Q i?ûi,
 @ GQm o¼M; - >` a•K- ? B M; QÆB b) F?¬M; +? i iY i çQÊ+5
 hB M; ;`Q i? i?<sup>a</sup>K i?’m i`ÌB `²B M; WM; #†iX
 LY i?€M; b m- # M M; Q`B bÆM K¢+? G¢+ L?”i K M? K¬M; p¬ #B M- K°i #|M; M; Q
 L; QÌB M”v i®+ ç° +U+ M? M?- +?Êi H|2 i` M #bM? M; mv M- M? M? M?Q ç®K HY F
 L; QÌB ç| +?¢v M?Q # v F?Q^aM; KQÌB T?9i i?b K°i iÁ i?”M? i`b iW t ç”T p”Q K„iX
 G•K hB m M?bM i?”M? i`b ?MM; po i`QÊ+ K†i- KdK +QÌB M|B,
 @ æ•v H` h?”M? æ¢B oB K\
 G•K hB m ;B^aK i®+ ç°- ?„M M?Q pä ;B^a #bM? i?QÌM; +?”K `½B çB p”Q h?”M? æ¢B
 a m F?B i`’M H°i # ç¢B ;B i°+ - G•K hB m F?¬M; p°B p”M; `ÌB F?ÄB bÆM K¢+? G
 +OM; +®i?U+ HU+ +O Kbm?- H`K [m2M pÈB HU+ HQÊM; KÈB ç°i T?€X
 h?W /`T K’v M; `v [m G•K hB m ;’T `9i im Hmv M tQM; i?S+ i?S # +O i?•M T?€T æ
 ?B M ç M; M; ?B M +Sm p” im Hmv M i?S+ +m®B +MM; X
 JÈB ? B i?€M; iW F?B G•K hB m `ÌB F?ÄB i`¢B ?m’M Hmv M i?B M i”B- H9+ i`QÈ-
 M; Ì +?d ; -M ? B i?€M; K` i?U+ HU+ ç½i ,M; p¼i / [p”vX
 æB i`QM; h?”M? æ¢B oB K- G•K hB m +<sup>a</sup>K ;B€+ F?¬M; F?Q +,M; i?ŠM; p” i`-K i`
 G•K hB m /€M K†i M¢ / M; QÌB iWM; Km i`QM; i`¢B ?m’M Hmv M i?B M i”B- i? v ç
 h` M çQÌM; +€B- K°i ç°B i?B iF} ` -K `”T +?¢v [m - iB M; [m€i +?|B i B p¼M; i?”i t

@ J¼B M;QìB M;?2 H M?- B +?S +?'T i?"M? pB M >¢ ;B iS+ H" ç®B M;?' +? pÈB b) ;B i F?¬M; i? 5

8eRX *?QÆM; 88N, a¬M; æ Q G½M; URV

G•K hB m H„+ ç¬m- M!B,

@ GQm ;B - >" ;B i?"i /Si F?Q€i- M; v ?¬K ç! ;B i ? i i?"M? pB M >¢ ;B i`QM; b M;?B T +O >¢ ;B i`QM; h?"M? æ¢B oB K ç m #` ? B M?" >"- GQm +?B K K'iX

E i [mª M"v F?¬M; M^K M;Q`B /U çQ€M +O G•K hB m- i?"K +?Q H" ?„M +® w i¢Q ` oä ;Bª M?•M HQ¢B `i ?B K ?QB i`QM; h?QÆM; E?mM; ç¢B HK+- M m G•K hB m ;B K¢+? G¢+ L?"i b) H" i B ?¼ M;"T ç¬m +?Q #bM? /•M h?"M? æ¢B oB K- ?„M F?¬M GQm ;B - >" ;B F?¬M; H`K ;b çQÊ+ G•K hB m- ?ÆM M[ ?„M H" M;QìB [m çQìM; iB T t9+ pÈB ? B ;B i°+- M M ?„M b) F?¬M; ç i`QM; HÀM;X

h`QM; F?€+? çB K- iB m M?B `!i ç¬v MQÈ+ M!M; `²B +mM; FQM? çB ` X

@ E?€+? [m M- ç½ ç´ MQÈ+ M!M; +?Q M;QìB- M m +! ;b v m +¬m tBM ?½v ` H M?

h`QM; T?ÁM;- G•K hB m i?Ä K½M i„K MQÈ+ M!M;X

@ h?QªB K€B [m€X

>ÆM ? B i?€M; #¬M # M;Q`B /½ M;Q¢B- K`M i`lB +?B m ç'i H`K G•K hB m K i KÄ M?B M T?ªB M;?d M;ÆB i?Q ;B½MX

h„K `Y - ,M m®M; MQ M tQM; G•K hB m ;Bî #Q F„ hBM? L;mv M >! E?Q KÈB H'v Hmv M #Q i`+?X

J°i ç K i`¬B [m X

"Q F„ hBM? L;mv M >! E?Q `i F?! ?¼+- ;¬M #^M; E?®M; h?¬M [mv i- hBM? h?¬M F?¬M; H`K F?! çQÊ+ pÈB G•K hB m- ?„M +?d +-M K°i ç KM?"T K¬MX E?B M`Q Hm E?Q i?b i?U+ HU+ +O G•K hB m iW +Æ #ªM H¬M M[i,M; K°i T?¬MX

>B M ;Bìi?U+ HU+ +O G•K hB m [m€ K¢M?- iBM? i?¬M HU+ KÈB +! iS T?~K- i,M; F i [mª pä ;Bª F?€+ F?¬M; /€K iQîM; iQÊM;X

G•K hB m F?¬M; î H¢B H•m i`QM; h?"M? æ¢B oB K- ?„M #´ bmM; i? K i?U+ p"i- p ;BÈB +?dX L;"v i?S # - G•K hB m K°i KbM? `lB F?ÄB h?"M? æ¢B oB K- H M çQìM

h` M #bM? M;mv M K M? K¬M; #€i M;€i- +Ä F?¬ H„+ HQ- ;B! H¢M? i?'B [m /"T /lM

J°i #!M; M;QìB HQÈi i` M i?ªQ M;mv M- [m¬M €Q `€+? `QÈB M?,M M?2Q M?Q M;Q L;QìB ç! ç M +m®B #bM? M;mv M- T?QÆM; t # v iÈB KMB MQÈ+X L;QìB ç! pšM i F?¬M; F?Q /¬M i,M; + QX G¢B # v MY + M? ;Bì- iB M; b!M; MQÈ+ ¬K o p M; H M p`Q K„i M;QìB ç!X

G•K hB m çSM; i`QÈ+ b¬M; HÈM- ?„M M?bM a¬M; æ Q G½M; F?¬M; i?'v +m®B- ç

@ æ•v H" a¬M; æ Q G½M; i`QM; i`mv M i?mv i b Q\

G•K hB m ç½ `lB F?ÄB h?"M? æ¢B oB K ç½ ? B i?€M;- i`QM; i?lB ;B M ç! ?„M pQ [m K'v i?"M? i`b- ?"M? i`bM? /"B p¢M /†KX

@ *| +?mv M ;b\

@ æ½ t^av ` +?mv M ;b\

h?Q€M; +?®+ K°i ç€K p ä ;B^a M; ?d M; ÆB # M /QÈB p°B p¼i ` F?ÄB F?Q M; i?mv M
?®iX

•K5

"|M; ç2M /QÈB i?mv M S?€ G½M; #B M K'i- b m ç| H° K°i +°i MQÈ+ iW KkB i?mv M
æ¬B K„i iQ M?Q ç M H²M; - F?€i K€m- H¢M? #,M; M?bM ç€K M; QÌB i` M i?mv M S?

*| p ä ;B^a FBM? ?Q`M; ;`Q i?ûi,

@ h`ÌB ¢- H° HK+ iBM? v m i?9 >„+ o,M h?Ov :B Q5

>„+ o,M h?Ov :B Q H° HK+ iBM? v m i?9 ç†+ #B i b®M; i`QM; a¬M; æ Q G½M; - M
K¶B H-M tm'i ?B M b) +| K°i ç®M; M; QÌB +? iX

J v K° K¼B M; QÌB i` M i?mv M S?€ G½M; iQ HÈM- M m H° i?mv M #bM? i?QÌM; i?
+¬M i'M +¬M; - çKM; ç€v i?mv M K'v +€B H° i?mv M +?bK M; QÌB +? i- F?¬M; B b®

h?mv M i`QÎM; h`M? *QÌM; H Q ` F?ÄB F?Q M; i?mv M M; v F?B >„+ o,M h?Ov :B
`bm +?B M `®M; iQ,

@ *? i iB i- b Q H¢B H° >„+ o,M h?Ov :B Q\ J¼B M; QÌB +?m~M #` +?B M ç'm5

>„+ o,M h?Ov :B Q ; -K H M,

@ :` Q5

*€B ç-m F?'M; H² +„M iÈB ç-m i?mv MX

h`M? *QÌM; ?ûi iQ,

@ *9i p çB5

h`M? \*QÌM; p¼i H M + Q- `bm +?B M iQ HÈM # v K9 i¢Q ` `i M?B m #|M; `bm-
K¢M? p`Q +€B ç-m F?'M; H² +O >„+ o,M h?Ov :B QX

•K -K -K5

hB M; p M; çBM? i B M?S+ |+ K†i MQÈ+ #„M imM; K'v +°i MQÈ+ H M i`ÌBX >„+ o,
p^av F?'M; H² /[iÈM i` M i`€M i M M€iX h?mv M i`QÎM; h`M? *QÌM; +kM; # v M; Q
i?OM; +€B H¶ iQX

h`QM; T?9i +?®+ iBM? ?m®M; +U+ F€ ?¶M H¼ MX \*QM i?mv M iQ H„+ HQ i` M K
`®M; FBM? ?Q`M; +O p ä ;B^a- +€+ i v M?`; B`mX

h?mv M i`QÎM; h`M? *QÌM; H Q ` iW +€B ?® b•m- ?ûi pÈB p ä ;B^a h?QÆM; ?°B >„

@ æWM; ?Q^aM; bÊ- +¬M; FQ+? çB- +¬M; FQ+? M| çB5

h?Q€M; +?®+ €M? b€M; M;mv M HU+ # v iS imM; - ç€K ?° p +¬M; FQ+? >„+ o,M h
€M? b€M; M;mv M F?Q +?ûK p`Q +Æ i? >„+ o,M h?Ov :B Q- F?„T MÆB i|2 HY M
çQÊ+X *?d +| ? B ?° p >| S?`K +^aM? ?"m F€ ç H¢B ? B p i K€m F?¬M; [m€ b•m i
:B Q- +?¼+ M| iS+ ;B" M ; -K `®M; X

@ :` Q5

*€B ç-m iQ M; Y H M - >„+ o,M h?Ov :B Q H-M M[i€T ç-m i?mv MX

J†i h`M? \*QÌM; p†M p Q ;`Q i?ûi,

@ *9i5

_bm +?B M iQ HÈM H|2 €M? b€M; - M;mv M HU+ p¬ i" M ?bM? i?`M? #½Q iQ HÈM [

s i t i t i 5

L;mv M HU+ iW HQDB #9 p¨ +€B ç-m +SM; `„M +O >„+ o,M h?Ov :B Q F?¬M; M;V
K€m #„M imM; i|2X L?QM; `®i +m°+ ç-m >„+ o,M h?Ov :B Q pšM ç”T K¢M? p¨Q i?n

_,M; `„+5

a¨M i¨m i?mv M S?€ G½M; pĐ ` - p¬ b® ;¶ pKM # v iS i€MX h?mv M S?€ G½M; `m
b|M; MQÊ+ i?¬ iQ ç”T p¨Q b¨M i¨m- iQÊB QÊi K¼B M; QÌBX

GU+ i`MM; FQ+? K¢M? K) H¨K h¨`M? *QÌM; # v ` M;Q¨B- ç”T p¨Q T?ÁM; i?mv M i`
@ J€ ÆB5

@ J m +Sm i 5

J°i b® i M M?” ;B¨m FBM? ?Q¨M; ;¨Q i?ûi- #¼M ?¼ F?¬M; çSM; p[M; i` M b¨M i¨m
M +¢M? KbM?X

J„i G•K hB m H|2 iB b„+ #ûM,

@ h?mv M F?¬M; i? +?bK5

h v T?ªB G•K hB m M„K +?†i h?€B >mv M ç Q # M ?¬M; - ?„M ç`M? ` K†i X X X

G½Q M?•M i|+ #¢+ ç°i M?B M # v ` ,

@ h?B m ;B ?½v i`®M çB5

G½Q M?•M i|+ #¢+ `9i +?B M ç Q # M ?¬M; ` - ç Q w b„+ #ûM H M iÄ F?„T i?B M
K¢M? p¨Q M; QÌB >„+ o,M h?Ov :B QX

S?”T T?Ki5

J€m T?mM imM; i|2- M; QÌB >„+ o,M h?Ov :B Q #` `¢+? KB M; p i i?QÆM; /¨B ;¬M
+?|B i BX

G•K hB m ;B”i KbM? M?bM H½Q M?•M i|+ #¢+,

@ *€B ;b\ G¨ ç Q w5\

G½Q M?•M i|+ #¢+ +?d H¨ >| S?”K +ªM? ?”m F€ M?QM; i`QM; ç Q F?Q +?S K°i i
K¢M? ç Q w +?d +Đ M?` T?~K- +€+? iB m i?¨M? +ÁM t M?QM; i?U+ HU+ H½Q M?•
p h?QÆM; ?°B >„+ EBK >| S?”K +ªM? ?”m F€- K M; ç M i´M i?QÆM; HÈM +?Q >„

L;mv M HU+ [m M? M; QÌB h¨`M? \*QÌM; /•M; i¨`Q- i`Q #KB i` M M; QÌB ;½ #` +?`M `

@ æ Q w M¨v X X X G½Q H¨ M; QÌB +O æªQ æ Q oQÆM; \ h®i- i®i [m€ `²B- ? B i ?
HmB +QM >„+ o,M h?Ov :B Q M¨v5

J°i KbM? h¨`M? *QÌM; ç€M? pÈB >„+ o,M h?Ov :B Q i?b ?ÆB p’i pª- M m +|i? K H
K¢M? t€+ bm’i ç€M? HmB >„+ o,M h?Ov :B QX

•K -K -K5

L?QM; h¨`M? *QÌM; +?Q pmB KWM; çQÊ+ # Q H•m i?b çm¬B i?mv M #„M H M K°
i¨,K i?QÊ+- #¼i MQÊ+ `ÆB tm®M; - K°i +QM >„+ o,M h?Ov :B Q F?€+ tm’i ?B MX

*QM >„+ o,M h?Ov :B Q M¨v M?bM +ÁM i?’v /[iÈM ?ÆM- ?Q p,M ç2M i` M M; QÌB M
+Đ ç M H²M; #„M ` iB b€M; çÄ F?B T M; QÌBX GQDB /¨B K°i i`QÊM; T?mM ` M?C
ç€M; bÊ ?ÆM +QM >„+ o,M h?Ov :B Q Î ç-m i?mv MX

@ *| iÈB ? B +QM >„+ o,M h?Ov :B Q5

@ h`ÌB ¢- +?9M; i +? i +?„+5

@ J°i +QM >„+ o,M h?Ov :B Q ç½ [m€ çO `²B- F?¬M; M; Ì ç M ? B +QM +MM; tm’i ?

h`QM; €M? K„i +€+ pã ;B<sup>a</sup> i` M b`M i`m i`M M;”T i m v i p¼M;X

oM pM pM5

*QM >„+ o,M h?Ov :B Q pW t m'i ?B M i?b +€B ç-m F?´M; H² ç½ +„M p ?QÈM; pã iB m ç-m iB M H`i?B m MB M €Q ç2MX

h?B m MB M €Q ç2M F?¬M; #Ä +?¢v- K„i #„M ` iB b€M; FB M +Q`M;- b„+ #ûM,

@ h F?¬M; bÊ M;QÆB5

L;Q`B i?B m MB M €Q ç2M T?€i ` ç Q w ?MM; /kM; HÊB ?¢B +?ûK p`Q +€B KB M; o,M h?Ov :B QX

G•K hB m i?“i bU #` ;B”i KbM?,

@ G` ç Q w M?“i T?~K\

h?B m MB M €Q ç2M KÈB KQ`B H,K- b€m i m´B- +?d H` >| S?“K +^aM? bÆ F€ M?QM H` ç Q w i?“i bUX

æ Q w H` bU +<sup>a</sup>K M;° +O ç Q F?€+? pÈB ç Q- +?d +| i?B M i`B i?“i bU KÈB HoM >B M .”i- ç Q F?€+? >| S?“K +^aM? HoM? M;° ç Q w ç K i` M ç-m M;|M i vX h?B M i?“M? >„+ o•M- h`-M hBM? .m +?Q ç M M v +?d pW HoM? M;° çQÈ+ ç Q wX >B i t m'i ?B M ? B pã ;B^a HoM? M;° ç Q w- i`QM; ç| +| K°i i?B m MB M KQ`B H,K- b€m i ;B”i KbM?\

h`QM; F?B G•K hB m ;B”i KbM? i?b i?B m MB M €Q ç2M +?ûK ` ç Q [m M; ç½ p K€m +O >„+ o,M h?Ov :B QX

_–K5

hmv i?B m MB M €Q ç2M HoM? M;° ç Q w M?QM; i?U+ HU+ [m€ v m- ç Q [m M;~ i`QÈ+ HK+ iBM? >„+ o,M h?Ov :B Q- +?ÊT K„i M´ i mM; i?“M? p¬ ?bM?X >„+ o,M h Mm®i ;¼M i?B m MB M €Q ç2MX

G½Q M?•M i|+ #¢+ #”M `°M Î ç-m i?mv M ;–K H M +?|B i B,

@ h?B m ;B 5

L?QM; >„+ o,M h?Ov :B Q #€K +?†i H`K H½Q M?•M i|+ #¢+ F?¬M; `°M? i v +Sm pE J„i i?’v i?B m MB M €Q ç2M b„T #` >„+ o,M h?Ov :B Q Mm®i p`Q #KM; i?b ç°i M?B

8eeX *?QÆM; 8e9, æ€M? GmB >„+ o,M h?Ov :B Q UkV

oM pM pM5

J°i +€B #|M; ç2M t m'i ?B M i`QÈ+ K†i i?B m MB M €Q ç2M- / Q ç°M; M;mv M HU M?Q b„T ç”T p`Q ç-m >„+ o,M h?Ov :B QX

•K5

J†i b¬M; #„M i mM; K’v +°i MQÈ+ + Q p9iX

"MK #MK #MK5

"|M; M;Q`B HB M iK+ i?Ki HMB # #QÈ+- ç¢T b`M i`m +SM; `„M HãK i?“M? M?[M; h?Ov :B Q #` t mM; HU+ ç~v M;QÈ+ ` t - M| H9+ H„+ +€B ç-m- +?Q€M; p€M;X

@ G` iB m iY FB 5

@ JϕM? [m€5

h`M? \*QÌM;- H½Q M?•M i|+ #ϕ+ îT?Q t +?9 w i?'v +ªM? M`v i?b ç¬B K„i i`M M;
æ€K ?° p - p ä ;Bª iW imv i p¼M; i`Î M M ?QM; T?'MX

G•K hB m m M?bM +?^K +?^K >„+ o,M h?Ov :B Q- HϕM? HMM; M|B pÈB i?B m MB M

@ L;QÆB HmB tm®M;X

h?B m MB M €Q ç2M +mM; FQM? çSM; b M; K°i # M,

@ æ iϕ çϕB + + +Sm KϕM;X

` p +?ϕK KϕM?- HK+ iBM? >„+ o,M h?Ov :B Q iS+ ;B”M ;-K H M,

@ :` Q ;` Q5

J†i b¬M; K M? K¬M; M´ imM; bBM? ` +€+ pÁM; tQ€v F`+? HB iX *Æ i? iQ HÈM -
:B Q çKM; KϕM? p`Q i?mv M S?€ G½M;- ç•v H` ?”M? ç°M; ?Ov i?mv M ;B i M;QÌB

G•K hB m + Q ;B¼M; [m€i,

@ L;?B i b9+- Km®M +? i5

h?€B >mv M ç Q ç2Q # M ?¬M; G•K hB m `9i F?ÄB p ä - ç Q [m M; b„+ #ûM ?bM? i?`
F?¬M; i`mM; ç M t2M i?`M? i?B M H ç` p ä M; +?KT tm®M; ç-m >„+ o,M h?Ov :B Q

s i t i t i5

æ Q [m M; H'T H€M?- pªv i` M M;QÌB >„+ o,M h?Ov :B Q #` ç Q [m M; # Q T?O +,
iWM; p i i?QÆM; QÆM; i M pÐX *Æ i? >„+ o,M h?Ov :B Q p,M; ` X

•K5

J†i b¬M; +m°M i`Q- >„+ o,M h?Ov :B Q iS+ çB MX æ¬B K„i ç Ä H'T H€M? i` [m M;-
p¬ ?bM? M;QM; iK i`QM; KB M; >„+ o,M h?Ov :B Q ?bM? i?`M? [mª +¬m MQÈ+ tQ

G•K hB m #B M b„+ K†i M|B,

@ E?¬M; i®i- [m v i`î p +?Q i5

G•K hB m H Q` F?ÄB b”M i”m- F?Q i? FBM? F?OM; iW M;QÌB ?„M #„M H M + Q-

J'v ?¬K M v G•K hB m /B M Hmv M ç Q T?€T +ªK M;° çQÈ+ +?9i Qi- M?QM; ç Q w
?„M +ÁM FûK K°i +?9i KÈB ç M iS T?~KX

@ *m²M; h?9 ç Q T?€T- J½M? h?9 S? æ` 5

•K -K -K5

æ Q F?Q imM; ?Q”M?- ç QªM? iÄ F?“T MÆBX >QªM? v m i?9 F?’M; H² 'v +?K+ i
i`mM;- KB M; `°M; ?€ iQ +„M iÈB ç-m >„+ o,M h?Ov :B QX u m i?9 /[iÈM i´ ?ÊT i
>„+ o,M h?Ov :B Q +„M tû M? m- K b€i- K€m T?mM ` X

"MK5

Zmª +¬m MQÈ+ pÐ- v m F?Q p¬ i”M H M iÄ X >„+ o,M h?Ov :B Q ;`Q `9 ç m çÈM- t
M|`€+? +?ªv K€m ` X *Æ i? iQ HÈM HMB ` b m- F?m'v ç°M; K†i b¬M; MQÈ+ +?ªv

@ Gm•M >²B æ Q [mv i- i?B M ç` Gm•M >²B æ Q5

s i t i t i5

æ Q [m M; b„+ #ûM HϕB H|2 H M- ç Q [m M; ? T /”B ?ÆM +?K+ i?QÈ+ tm'i ?B M i`
i? v T?B M /B +?mv M /•M; H M- ç Q [m M; b„+ #ûM +?ûK KϕM? p`Q ç-m >„+ o,M h
t K°i p i /”B- K€m im¬M ”Q ϕi- ç Q [m M; ;¬M M?Q +?ûK M;QÌB >„+ o,M h?Ov :B Q

>„+ o,M h?Ov :B Q ç m çÈM ;-K `®M; ,

@ :` Q ;`m555

*Æ i? iQ HÈM [mšv F?ÄB K†i MQÈ+ - ?ÆM KQÌB +°i MQÈ+ #„M H M + QX J€m M G½M; X

G•K hB m MQÆM; HU+ ç~v M; QÊ+ # v M? M? p b`M i`m ç€T M? M?Q +?BK ûMX

G•K hB m ç€T tm®M; `²B H¢B p¼i ?QÈM; >„+ o, M h?Ov :B Q Î ç-m i?mv M,

@ L; ?B i b9+ - +? i çB5

L; QÌB +?Q ç M M?QM; ç Q F?Q b„+ #ûM ç½ ?! i?`M? #!M; ç Q iQ HÈM im¬M i`Q T?~K iB m i?`M? iQ€i` b€i F?Q F?OM; #®X >ÆB i?Î ç€M; bÊ H`K F?¬M; F?Q ç¬M

æ-m i?mv M- >„+ o, M h?Ov :B Q ç€M? M? m / [/°B pÈB h`M? *QÌM; - H½Q M?•M i

@ :` Q5

u m HU+ p¬ ?bM? M;QM; iK [m M? M;QÌB >„+ o, M h?Ov :B Q- p +?¢K K¢M? p`Q ç` X

•K -K -K5

S?`T tQ i5

æ Q [m M; iU b Q +?´B [mûi i`,M;- i? M?Q +? i`2 p +?¢K K¢M? pÈB v m HU+ ç o, M h?Ov :B QX oÁB `²M; H®+ tQ€v i?´B [mûi- K†i MQÈ+ #„M imM; i!2X æ Q [m M M;Q`B M;QÌB >„+ o, M h?Ov :B Q- `¢+? K°i p i /`B M;`M i`QÊM;- K€m im¬M i`QX

J„i >„+ o, M h?Ov :B Q H!2 iB ?mM; i`M p` bÊ ?½B- M! F?¬M; ?B m +?B M- +Æ i? F?Q ç`K ç†+ çB t X

LK MK MK5

J†i b!M; M´B #¼i MQÈ+ p` pÁM; tQ€v- +m®B +MM; v M ioM? H¢BX

>„+ o, M h?Ov :B Q `9i çB- K¼B M;QÌB i` M i?mv M S?€ G½M; KWM; pb b®M; b!i b G•K hB m i`M ç-v`mM; ç°M; p` +ªK FQ+?X

L?B m i M M?`; B`m- ?°p ?Q`M ?²M H¢B- K†i i€B t M? tb t-K,

@ a Q F?m pU+ MQÈ+ M`v +! >„+ o, M h?Ov :B Q tm`i ?B M\ *?9M; i bmwi +? i i¢B

@ L?Î +! p`i ?B m ?B T M`v- i` im´B K`i ?U+ HU+ ç½ ç€M; bÊ M?Q i? - +?„+ H`i? HU+ M`Q ç!X

h?mv M i`QÎM; h?QÆM; ?°B >„+ EBK- h`M? *QÌM; ` H M? +?Q i?m°+ ?¢ `²B #QÈ +?„T i v +ªK ÆMX

"B m ibM? h`M? \*QÌM; +?•M i?`M? M!B,

@ æ i¢ p`iB m ?mvM? ç M`v` i v; B9T çÐ- M m F?¬M; i?b i?mv M S?€ G½M; +? `²BX

L m F?¬M; M?Ì G•K hB m i?b h?QÆM; ?°B >„+ EBK b) i´M i?´i M†M; M - +?d M!B i ;B€ M,K +?K+ S+ HQÊM;- ?m®M; +?B +ÁM +! ?`M; ?! i` M i?mv MX

G•K hB m F?¬M; ç w +QÌB M!B,

@ *?d iB M i v- F?¬M; +-M M?„+ ç MX h +kM; H`K°i i?`M? pB M i` M i?mv M- i`i h`M? *QÌM; +QÌB tm i v,

@ æWM; M!B p`vX

h`M? \*QÌM; H`v i`K i? K`m p`M; ` - çQ +?Q G•K hB m,

@ o` iB m ?mvM? ç M`v- içB ?ç H` +?'T bU +O h?QÆM; ?°B >„+ EBK- ç•v H` i? >„+ EBK +?9M; i X *?d +—M +—K i? F?€+? [mw i?b b m M`v iB m ?mvM? ç Km ç i?ç+? Î +?B M?€M? M`Q +O h?QÆM; ?°B >„+ EBK +kM; b) çQÊ+ ;B^aK ;B€ KQÌB T EBK +?9M; i +| K°i b® ç M /QÊ+ T?~K +'T b) F?¬M; #€M ` M;Q`B M?QM; +| i? F?

@ \

G•K hB m p®M ç`M? iW +?®B M?QM; M;?2 tQM; i€+ /KM; +O i? F?€+? [mw i?b i` æB ` M;Q`B çQÌM;- G•K hB m F?¬M; K M; i?2Q M?B m M;mv M F?Q ç M T?~K +'T Km # M M;Q`BX L?QM; ç M /QÊ+ ç M iS- M;k T?~K i`Î H M i?b F?| Km Î iB K ç M +| çQÌM; /•v `B M;X h?QÆM; ?°B >„+ EBK H` K°i i`QM; # ççB i?QÆM; ?°B +O ç iB M ?ÆM M?B mX

h`M? \*QÌM; HçB +<sup>a</sup>K ÆM i? K p`B +•m `²B [m v çBX

G9+ i`QÊ+ >„+ o,M h?Ov :B Q i`M +¬M;- K†+ /M +| G•K hB m ` K†i M?QM; K'v ? h`M? *QÌM; +—M ;B^aB [mv i tQM;X

E?¬M; H•m b m i?mv M S?€ G½M; HçB iB M H MX

h`"M +?B M K†+ /M i?<sup>a</sup>K F?®+ M?QM; pb K¼B M;QÌB ç²M; i•K ?ÊT bS+- b`M i`m i +ÁM K'v +?¶ F?€+ F?¬M; #` bSi K - pšM +| i? /B +?mv M #bM? i?QÌM;X

*^aK ;B€+ M;mv ?B K ç½ [m - G•K hB m [m v p T?ÁM; KbM? i`QM; F?Q M; i?mv M J°i H€i b m +| M;QÌB ;ä +Y T?ÁM; G•K hB mX

*®+ +®+5

G•K hB m KÎ +Y T?ÁM; ` - i?'v H½Q M?•M i|+ #ç+ +MM; i?B m MB M €Q ç2M +mM G½Q M?•M i|+ #ç+ p¬ +MM; +mM; FQM? M|B,

@ h?B m ?B T- içB ?ç i M L?B T S?9+- pW `²B p¬ +MM; ç içX

L m F?¬M; M?Ì G•K hB m i?b i?B m ;B L?B T G½M; M?" #¼M ?¼ ç½ Î i`QM; #KM; h?B m MB M €Q ç2M çB iÈB i`QÊ+ K†i G•K hB m- +mM; FQM? ?"M? H ,

@ æ iç ççB + + +Sm KçM;- L?B T G½M; bm®i çÌB F?| [m MX

8edX *?QÆM; 8e8, æ^aQ æ Q oQÆM;

G•K hB m +QÌB M|B,

@ E?¬M; +—M F?€+? b€QX

G•K hB m çQ ? B M;QÌB p`Q T?ÁM;X

@ E?¬M; #B i [mw iQM? +O i?B m ?B T H` +?B\ æ`M? çB ç•m\ h`çK iB T i?2Q H +?9M; i M^K i` M ç^aQX L m F?¬M; +? i?b +?9M; i +| i? +?B m ç½B i?B m ?B T i

@ > B p` +S ;¼B i H` G•K hB mX

G•K hB m ç`M? iW +?®B M?QM; #¶M; HÁM; K€v ç°M;;

@ *€B i M æ^aQ æ Q oQÆM; `i #€ F?Q- pb b Q ç†i i M M`v\ >ÆM M[? B p` ç m H i?'vX

G½Q M?•M i|+ #ç+ FBM? M;ç+ ?ÄB,

@ *?ŠM; H) G•K i?B m ?B T F?¬M; #B i H B H`+? +O æªQ æ Q oQÆM; \

G½Q M?•M i|+ #¢+ L?B T S?9+ i?'v G•K hB m F?| ?B m M?bM KbM?- +QìB M|B,

@ *?„+ H-M ç-m iB M G•K i?B m ?B T ç M a¬M; æ Q G½M; M`v\ o"v tBM +?Q i¢B K„+ +O i?B m ?B TX

@ æªQ æ Q oQÆM; H`i?€M? ç` +O ç Q F?€+? i`QM; a¬M; æ Q G½M; - #'i+S ç Q G½M; ç m b) M;WM; H¢B i` M æªQ æ Q oQÆM; X

@ G½Q T?m i?'v G•K i?B m ?B T +kM; H`ç Q F?€+?- HoM? M; ° ç Q w +ÁM i` M +ª i?€MX L|B i?"i H` +?9M; i +| i? HoM? M; ° ç Q w ?Q`M iQ`M M?İ ç` Hw æªQ æ Q F?¬M; p°B +| i? iU KbM? ç M çªQ +?9M; i M?bM t2K\

L?B T S?9+ M|B +`M; H`K G•K hB m iÁ KÁX

"ÎB pb p` i`Q ç` Hw K` HoM? M; ° ç Q w- Hw /Q [m€B [m, ;b\

@ æªQ æ Q oQÆM; i?"i #Q ?B KX

L;?o p"v G•K hB m KdK +QìB M|B,

@ L m i? i?b i T?ªB çB æªQ æ Q oQÆM; K°i +?mv MX

L?B T S?9+ +QìB,

@ hBM iQÎM; G•K i?B m ?B T b) F?¬M; m´M; +?mv M çB M`vX

> B # M iB T iK+ M|B +?mv M ;B•v H€i- L?B T S?9+ /šM L?B T G½M; `ìB çBX

a€M; bÈK ?¬K b m- L?B T G½M; ;ä +Y T?ÁM; G•K hB mX

@ G•K ç¢B + - b„T ç M æªQ æ Q oQÆM; `²BX

@ L;?2 `²B- i ` M; v5

G•K hB m çB ` F?Q M; i?mv M- €M? M„M; 'K €T +?B m i` M M; QìBX G•K hB m çS i` M K†i b®M; t t¬B KÆ ?² ?B M ?bM? K°i ?ÁM çªQ M?ÄX

G•K hB m +9B ç-m M?bM,

@ \

a|M; /•M; H M- M?[M; M;¼M b|M; M?Q +€+ i? M? +?B M ç Q M?ªv ` F?ÄB K†i MQ \_"Q `Q5

.ÁM; MQÈ+ /•M; H M- +`M; ç M ;¬M æªQ æ Q oQÆM; i?b b|M; ?bM? ç Q +`M; `ä ` b|M; +?ûK p`Q i?mv M S?€ G½M; p M; iB M; çb çMM; M?Q +| pã ;Bª pmM; ç Q +?û h`M? *QÌM; çSM; i` M b`M i`m ?ûi iQ pÈB M; QìB H€B,

@ a„T ç M æªQ æ Q oQÆM;- i?mv M S?€ G½M; +?mv M #€M? H€B çB # M T?ªB æª L;?2 iB M; h`M? \*QÌM; H iQ- M?B m pã ;Bª ` F?ÄB F?Q M; i?mv M M?bM ç^M; i`

@ a„T ç M æªQ æ Q oQÆM; \

@ *?" + +?" +¬ M; ?2 M|B i`QM; a¬M; æ Q G½M; p®M F?¬M; +| ?ÁM çªQ M?Ä ç| - M| # ç Q +?ûK p`Q b¬M;- F?B M ç€v b¬M; #B M ç°M; `²B ?bM? i?"M? çªQ M?Ä- i?"i ç€M G•K hB m ;B"i KbM?- æªQ æ Q oQÆM; H`K°i +QìM; ;Bª çdM? + Q +?ûK K°i M?€i H` ç€M; bÈX

a¬M; æ Q G½M; /`B K'v +?K+ p¢M /†K- `°M; ;¬M p¢M /†K- ç° b•m F?ÄB M; ?o +kM; # iU M; ?o /M ?„M /®+ bS ç€M? ` K°i FQ+? i?b ç Q F?Q çB p`Q p`B i`,K i?QÈ+ ç½H tm®M; ç€v b¬M;- +ÁM H`K pÄ ç'i p" M ç°M; bBM? ` K°i ?ÁM çªQ M?Ä- G•K hB m F

*| pǎ ;B^a F?¬M; iBM,
 @ æM - +?„+ H[°] i`mv M i?mv i i?¬BX
 @ E?¬M; T?^aB i`mv M i?mv iX
 h?mv M i`QÎM; h`M? *QÎM; KÎKB M; M|B,
 @ h`QÊ+ FB a¬M; æ Q G½M; F?¬M; +| i M M[°]v- M| i M H[°] b¬M; G¢+ L?¢M- MQÊ+ B
 F?¬M; +| ¸^aQ M?Ä- M?QM; K[°]v M; M M, K i`QÊ+ +| K[°]i bB m +QÎM; ;B^a ¸¢B +?B M
 K[°]i M?€i ¸ Q `¢+? K<sup>°</sup>i p i b•m i`, K /†K i` M b¬M; G¢+ L?¢MX LQÊ+ b¬M; `) ` ?bM
 b|M; i` M b¬M; G¢+ L?¢M ¸ m +| ?bM? ¸ Q- M M KÊB ;¼B H[°] a¬M; æ Q G½M; X
 @ L?B T S?9+ H[°] ¸ iY L?B T ;B æ^aQ æ Q oQÆM; - +?„+ #B i`ä`M; ?ÆM i X
 h`M? *QÎM; ¸ M # M +¢M? G•K hB m- +QÎB M|B,
 @ hB m ?mvM? ¸ - i i?'v M; QÆB +kM; H[°] K[°]i ¸ Q F?€+?X æ^aQ æ Q oQÆM; H[°] M
 FB K +^aK M; °- F?¬M; M M #Ä [m X
 *| pǎ ;B^a pšM F?¬M; iBM ¸QÊ+,
 @ h?"i ? v ;B^a\
 @ æQÆM; M?B M H[°] i?"iX
 L?B T S?9+ +MM; L?B T G½M; ¸B ` - M|B,
 @ oU+ ¸ Q /`B i`, K /†K ¸| #•v ;B| pšM +ÁM- K[°]v M; M M, K F?¬M; i€M- +?9i M[+€
 ?B m i¢B b Q b|M; i` M a¬M; æ Q G½M; iQ`M H[°] ?bM? ¸ QX
 J¼B M; QÎB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K<sup>2</sup>K- i`QM; K„i i`M M; T F?| iBMX
 h?mv M S?€ G½M; HQÊi ¸B +U+ M? M?- æ^aQ æ Q oQÆM; M ?B M T?Q t /-M`ä`
 +| i?"M? i`M- +•v +®B `K`¢T mK iMK- #WM; #WM; bS+ b®M; X
 "MK #MK #MK5
 a|M; ?bM? ¸ Q p¶ KûT i?mv M +M; b„+ #ûM ?ÆM- p M; iB M; i`-K ¸K+- F?B M M;
 iMv i?ÎB #` +?ûK pÐX
 _`Q ``Q5
 hB T iK+ ¸B i`, K /†K- /ÁM; MQÊ+ +?^av +M; tB iX
 PM; QM; QM; 5
 æ[°]i M?B M F?Q i? b„+ #ûM # Q T?O i?mv M S?€ G½M; - F?Q i? +U+ F€ #€ ¸¢Q- r
 J¼B M; QÎB K†i i€B t M?X
 G•K hB m #`i F m H M K<sup>°</sup>i iB M; - i`QM; ?ÆB i?ÎM[°]v ?„M KÆ ?² +^aK ;B€+ K[°]i iB ¸
 #^aM +?`i # Q i`MK i` M ¸ Q w i K T?~K +O G•K hB m- H<sup>°</sup>K HÁM; ?„M`mM; ¸[°]M; X
 K½M? HB i ?ÆM M?[M; M; QÎB F?€+X
 L?B T G½M; - L?B T S?9+ K†i F?¬M; ¸´B b„+- +MM; +| ¸ Q w M?QM; ? B M; QÎB /Q
 ?ÆB i?Î^aM? ?QÎM; X
 L?B m pǎ ;B^a H-M ¸-m iB M ¸ M ¸•v`mM; ¸[°]M; M|B,
 @ L?bM Fb - ¸9M; H[°] +| pU+ ¸ Q5
 @ h?"i ¸€M; bÊ5
 @ h?"i bU #` pǎ ;B<sup>a</sup> /MM; ¸ Q +?ûK ` b Q\
 G•K hB m M; QÊ+ M?bM- i` M K†i b¬M; T?Q t - K<sup>°</sup>i pU+ b•m ¸2M iQ HÊM ?B M`X
 i? M? +?B M ¸ Q iQ HÊM p¬ ?bM? F?^aK p`Q MQÊ+ b¬M; - b•m F?¬M; i?'v ¸€vX E?B

b¬M; #®M T?Q F?¬M; +?ªv tm®M; pU+ b•m M?Q i?€+ MQÊ+ K¬M; QÊ+ H¢B iW pU
 b|M; ¸ Q`-K`° +?ûK` M; Q¬BX
 *ªM? iQÊM; i`€B pÈB H) i?QÌM; H¬K M; QÌB bÊ ?½B- F?B M HÁM; G•K hB m`mM; q
 oä ;Bª #bM? i?QÌM; +?ûK M?€i ¸ Q tm®M; MQÊ+ i?b +kM; `) MQÊ+ ¸QÊ+X L?QM;
 H'T H¢B F?2 ?ÎX h? M?QM; ¸®B T?QÆM; +?ûK K°i ¸ Q H¬K MQÊ+ b¬M; i€+?` -
 HU+ M?Q p"v ¸½ F?¬M; i? ?bM? /mM; #^M; H) i?QÌM;- pQÊi [m +U+ ?¢M +O M?•
 *| pã ;Bª H¬K #¬K,
 @ G¬ pã ;Bª i?U+ HU+ ¸€M; bÊ +Ð M¬Q KÈB H¬K ¸QÊ+ ¸B m M¬v\ æªQ æ Q oQÆM
 +QÌM; ;Bª ¸| H¬ K°i pQÆM; ;Bª aBM? hY +ªM?\
 @ oQÆM; ;Bª aBM? hY +ªM? +?Q +?„+ H¬K ¸QÊ+ ¸B m M¬vX
 @ *?ŠM; H) H¬ +QÌM; ;Bª pQÊi [m pQÆM; ;Bª aBM? hY +ªM? \ o"v ¸| H¬ +ªM? ;BÈE
 æ®B pÈB +€+ pã ;Bª i` M b¬M i¬m i?b +QÌM; ;Bª Zmv L; mv M +ªM? ¸½ F?| ;†T- pQ
 i¢B i¬QM; i¬mv M i?mv i- i?¬M HQM; i?'v ¸¬m F?¬M; i?'v ¸m¬BX oä ;Bª F?¬M; ¸ M
 i?'v K°i pQÆM; ;Bª aBM? hY +ªM?X *QÌM; ;Bª pQÊi [m pQÆM; ;Bª aBM? hY +ªM
 iQÊM;X
 h?mv M S?€ G½M; iB T iK+ iB M H M- K°i + M? ;Bìb m ¸"m î +ªM; æªQ æ Q oQÆM
 h¬M? *QÌM; +QÌB M|B pÈB K¼B M; QÌB i` M i?mv M,
 @ *€+ p`- +?9M; i b) î H¢B æªQ æ Q oQÆM; K°i M;¬v- b€M; bÈK K B H¢B H M ¸Q
 [m M? t2K- M?QM; M?È ¸WM; iÈB i` - F?¬M; i?ÌB ?¢M F?¬M; ¸ÊBX
 L?B T G½M;- L?B T S?9+ M?B iibM? KÌB G•K hB m,
 @ G•K i?B m ?B T- MÆB M¬v +?QM? H¬ æªQ æ Q oQÆM;- L?B T; B +?9M; i M^K
 æ Q oQÆM;- iBM iQÎM; M?|K i°+ i¬QÎM; b) `i p mB ¸QÊ+ i?'v i?B m ?B TX

8e3X *?QÆM; 8ee, æªQ æ Q oQÆM;

G•K hB m F?¬M; iW +?®B,

@ æBX

æQ¬M M; QÌB ` +ªM;- ¸B ?QÈM; +Y i?¬M? ;¬M ¸|X

h?¬M? i`b i` M æªQ æ Q oQÆM; i M H¬ i?¬M? æ Q- +?B K /B M iQ+? F?¬M; HÈM- M
 L?QM; b® pã ;Bª p¬Q i?¬M? i`b ¸¬M; M?Q i¬~v ?°B- t T ? B ?¬M; /¬B i¬QÊ+ +´M;X
 ¸QÌM; i¬®M;X

h?'v M?B m pã ;Bª ¸ M- K'v pã ;Bª + M? ;€+ +Y i?¬M? + Q ;B¼M; [m€i,

@ J¶B M; QÌB p¬Q h?¬M? æ Q T?ªB ;B Q M°T M, K i`, K HQÊM;- t T ? B ?¬M;- F?¬M;
 >| S?¬K +ªM? ?"m F€ +| i? ¸B ¸QÌM; +?QM? ;B[- T?Q p¬Q i?¬M? pšM H¬ M, K i`, K
 L?B T S?9+ /šM G•K hB m- L?B T G½M; ¸B ¸QÌM; +?QM? ;B[,

@ *?9M; i ¸B iW ;B[X

J'v pã ;Bª ;B[+Y i?¬M? i?'v L?B T S?9+ i?b #B m ibM? +mM; FQM? iB M H M +?¬

@ h?b` H¬ h´M; [mªM L?B T S?9+ p¬ L?B T G½M; i?B m ;B - K m KÌB p¬QX

L?B T S?9+ ;BÈB i?B m G•K hB m pÈB K'v pã ;Bª,

@ o` M`v H` F?€+? +O L?B T ;B +?9M; i X
 *€+ pã ;B^a +QìB +?`Q G•K hB m ,
 @ o•M; p•M;- ?Q M M ;? M? i?B m ?B T [m M; H•K h?`M? æ QX
 G•K hB m +QìB ç€T H X
 @ G` M; QìB +O L?B T ;B X
 @ J°i i`QM; ? B ç€B ;B i°+ +O h?`M? æ Q- L?B T ;B p` E?QÆM; ;B +MM; [m^a M
 @ L?QM; K` ;B€ Î ç•v +„i +´ M? m [m€- p`Q pÁM; M; Q`B æ Q oQÆM; +®+ K°i M;`v T
 # M i`QM; K°i M;`v i?b KQìB p€M HQÊM;- +ÁM ç M b•m i`QM; pU+ ç Q M?`i i?b +
 M;`vX E?QÆM; ;B - L?B T ;B FB K çQÊ+ p® HÊMX
 @ am}i- M?Ä ;B¼M; +?9i- ç„+ i°B M; QìB +O L?B T ;B +QB +?WM; F?| b®M; i`QM
 G9+ G•K hB m i?2Q L?B T S?9+ p`Q h?`M? æ Q- iBM? i?-M HU+ M?€v #ûM M;?2
 t-KX
 h?`M? æ Q F?-M; HÊM- M?QM; çB p`Q `²B G•K hB m KÈB i?`v b® HQÊM; pã ;B^a M
 H` ç Q F?€+?X æB i` M çQìM;- iQ`M H` pã ;B^a HQM; ç2Q #ªQ ç Q çB iÈB çB HmB
 +ªM?- M?QM; M?B m M?`i H` >| S?`K +ªM? bÆ F€- i`mM; F€X
 æBM? çBM? ç M; ç M;5
 hB M; ;ä b„i i?ûT p M; H MX > B # M çQìM; +| M?B m iB K pk F?QX G•K hB m M?
 i`,K pk F?Q H` +€+ HQ€B +?B M ç Q- +ÁM H€B ? B KQÆB T?-M i`,K H` pk F?Q F?
 L?B T S?9+ ;BªB i?Q+? `^M; ,
 @ hm Hmv M i`QM; æªQ æ Q oQÆM; +| Q+? HÊB `i HÊM +?Q ç Q F?€+?- M M pã ;
 iB K #m¬M #€M i`QM; i?`M? +?O v m T?K+ pK +?Q ç Q F?€+?X
 G•K hB m ;`i; MX æ Q F?€+? H` M?|K ç¬M; M?`i i`QM; pã ;B^a- çB p`Q h?`M? æ Q `
 `^M; ?ÆB i?Î M?`M M?€i # Q T?O MÆB M`vX GQ€B ?ÆB i?Î ç| F?B M G•K hB m p
 K€B- iBM? i?-M +`M; F?Ä2 F?Q„M ?ÆMX
 E?-M; H•m b m L?B T S?9+ /šM G•K hB m ç M FB M i`9+ p¬+MM; ?MM; po M^K Î T
 h?`v M?|K L?B T S?9+ ç M- ?° p + M? +Y KWM; `Ð F m H M,
 @ h?B m ;B - ç€B [mªM ;B - +€+ M; QìB ç½ p 5
 >° p K M; M?|K G•K hB m p`Q i`QM; T?O ç X
 :B +?O L?B T ;B - L?B T >MM; H` K°i M K M?•M i`mM; MB M + Q iQ- `•m `B t²K tC
 HU+ ç M >| S?`K +ªM? ?`m F€ çdM? T?QM; X L?B T >MM; M;?2 M|B G•K hB m +S
 iBM? KÎ iB + +ªK ÆMX
 •M +ÆK i`Q tQM; L?B T G½M;- L?B T S?9+ M?B i iBM? KìB G•K hB m çB i? K [m
 @ G•K ç€B + - +?9M; i K M; ç€B + çB æ Q oQÆM; +®+ t2K5
 æ Q oQÆM; +®+ M^K Î T?Q ç¬M; æªQ æ Q oQÆM;- #®M T?Q H` /½v M9B i`„+ i`Î
 HÊM- ?bM? /€M; M?Q i? M? ç Q- KkB M?„K M; v h?`M? æ QX >B T +®+ ; -M pU+ ç
 æ Q oQÆM;- +€+? pU+ ç Q +?d F?QªM; K'v +?K+ /†KX
 *Y æ Q oQÆM; +®+ +| ?`M; ç®M; pã ;B^a K†+ €Q ;B€T + M? ;€+X
 *| pã ;B^a ?ûi iQ,
 @ h'i +ª pã ;B^a p`Q æ Q oQÆM; +®+ ?½v ç M ç•v Km H M? #`BX E?m pU+ pÁM; M;
 E?m pU+ # M i`QM;- K°i M;`v KQìB p€M HQÊM; X *?¶ b•m M?`i- K¶B M;`v K°i i`,K

oä ;B^a pW i?m T?Q pW i´ +?S+ çQ¨M i? çB p¨Q æ Q oQÆM; +®+X *€+ pä ;B^a ç M
HU+ H¨ >| S?¨K +^aM? i`mM; F€- M;šm M?B M +?•M pä ;B^a- +QìM; ;B^a >| S?¨K +^a
çŠM; +´T ;b i?b T?^aB Km H M? #¨B KÈB çQÊ+ p¨QX

L?B T G½M; K M; G•K hB m ç M +Y +®+,
@ G•K ç¢B + - +?9M; i çB # M M¨vX

L?B T S?9+ H´v # p¢M HQÊM; M;•M T?B m` ,
@ *?Q +?9M; i # H M? #¨B pÁM; M;Q¨BX

>° p + M? ;€+ #B m ibM? +mM; FQM? M?"M M;•M T?B m,
@ h?b` H¨ h´M; [m^aM L?B T S?9+ p¨ L?B T G½M; i?B m ;B X

>° p çQ # F?®B H M? #¨B` - i`€M? K°i +QM çQìM;X

G•K hB m- L?B T G½M; - L?B T S?9+ çB p¨Q bÆM +®+X

PM; QM; QM;5

Gm²M; ç Q w p¬ ?bM? H M iÄ - ç Q F?Q b„+ #ûM # Q T?O iQ¨M i?•M G•K hB m-
L?QM; M?ì +| FBM? M;?B K i`QM; i?mv M S?€ G½M; M M G•K hB m F?¬M; [m€ ;B
i`QM; æ Q oQÆM; +®+ /`m M? ?ÆM i` M i?mv M S?€ G½M; K°i +?9iX

G•K hB m i†+ HQÐB,
@ h?"i i?¬M F€X

h`QM; æ Q oQÆM; +®+- ç Q w Hm¬M F?m +? i€M` M;Q¨B- î i` M i?mv M ç M ;¬M
çQÊ+ çB m ç|X L?QM; i` M æ<sup>a</sup>Q æ Q oQÆM; `i ;¬M æ Q oQÆM; +®+ i?b ?¬m M?Q
w b„+ #ûM- p¨Q æ Q oQÆM; +®+ i?b ç Q w ç°i M?B M tm´i ?B MX *?„+ pb Hw /Q ç
`i H¨ FBM? i?€MX

h`QM; bÆM +®+ iQ¨M H¨ pä ;B^a- #¼M ?¼ F?Q M? +?•M M;Q¨B bÆM +®+- +€+? M?
?ÆB i?Î ç Q F?Q i`QM; bÆM +®+X

G•K hB m M;?B ?Q†+ ?ÄB,
@ JÈB `²B ?° p FB +?ŠM; T?^aB H¨ ç iY L?B T ;B b Q\ h¢B b Q +€+ M;QìB çB p¨Q

G•K hB m i?´v i°+ ?mv L?B T ;B i` M €Q ;B€T +O ?° p + M? ;€+- +kM; M;?2 M|E
? B ç¢B ;B i°+ F?®M; +? æ^aQ æ Q oQÆM; - M M ?„M F?€ H¨ i?„+ K„+ +?mv M M¨v

L?B T S?9+ +QìB iOK idK ;B^aB i?Q+? `^M; ,
@ G•K i?B m ?B T +| çB m F?¬M; #B iX hmv L?B T ;B +?9M; i H¨ K°i i`QM; ? B Q
M?QM; +€B ;¼B H¨ [m^aM Hw +?d H¨ ç¢B Hw- ç iY L?B T ;B p¨Q æ Q oQÆM; +®+
i`QM; M¨v +| +?¶ im Hmv M`B M; +O ? B ;B i°+- KB M H¨ b® M;QìB F?¬M; pQÊ
i®M i? K iB MX

G•K hB m F?| ?B m ?ÄB,
@ æ¢B Hw\

@ æ9M; p¨v5

L?B T S?9+ +QìB M|B ,
@ G•K i?B m ?B T M?bM t2K- K¶B M;¨v +| K´v i`,K pä ;B^a im Hmv M # M M;Q¨B æ Q
i` M K¶B ç<sup>a</sup>Q a¬M; æ Q G½M; - b® F?€+ ç M iW [m" M >B M ."i- [m" M M æ`M? - +€
[m" M i?"M? ç [m®+X J¶B M;¨v i?m M?"T K´v i`,K p¢M HQÊM;X

@ oÁM; i`QM; K¶B M;¨v +| F?Q<sup>a</sup>M; ? B i`,K pä ;B^a im Hmv M- i?m M?"T K°i M;¨v H¨

@ *?¶ b•m M?"i i?b K¶B M;¨v +| ? B KQÆB pä ;B^a im Hmv M- K°i M;¨v +kM; çQÊ+ ?

@ *°M; HϕB K°i M; "v æ Q oQÆM; +®+ i?m M?"T ; -M M,K M; "M pϕM HQÊM; - K°i M,
;B - L?B T ;B +?9M; i +?d H" ;B i°+ M?Ä- F?¬M; +| +ª +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +
M?"T HÈM M?Q i? \ a® iB M M"v +?d +| K°i T?-M i`,K i?m°+ p ? B M?"- i`QM; ç|
h?"M? æ Q- æ Q oQÆM; +®+X *?QM T?-M F?€+ T?ªB M°T H M +€+ i? HU+ HÈM
>B M ."iX

G•K hB m ;"i ;M,

@ _ H" p"vX

GÊB M?m"MiQ M?Q i? +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM? +kM; T?ªB ç°M; HÁM;X L?B
K°i pä ;Bª Zmv L;mv M +ªM? M"Q- M m Km®M ç°+ +?B K HÊB M?m"MaªQ æ Q oQÆ

8eNX *?QÆM; 8ed, æ Q v o¬ h"M URV

L?QM; K°i T?-M HÊB M?m"Ma?Q ? B M?" +kM; +Ð ?ÆM KQÌB S+- i`W çB T?Q [mª
M?" çQÊ+ K'v S+ HQÊM; - ç•v H" K¶B M,K- b® HQÊM; F?¬M; M?Ä- ;B"m ?ÆM #
M?B mX h?U+ HU+ M?Q E?QÆM; ;B - L?B T ;B /QÌM; M?Q +?Q çO bS+ ;B[çQÊ-
L?B T S?9+ #B i i?„+ K„+ +O G•K hB m- +QÌB ;BªB i?Q+? `^M; ,

@ >ÆM ? B M; "M M,K i`QÈ+- p"Q M; "v ?Ov /B i- E?QÆM; ;B p" L?B T ;B +?9M; i
æ Q oQÆM;X L m F?¬M; +| i' iB M ? B M?" +?9M; i /®+ bS+ +?®M; çÐ i?9 i`B m
K€m i?b æªQ æ Q oQÆM; ç½ bÈK #` +?B K ç|M; - M M ? B M?" +?9M; i KÈB i`îi?"
oQÆM; M"vX

G•K hB m ;"i ;M,

@ _ H" p"vX

L?B T S?9+ pW ;BªB i?Q+? pW /šM G•K hB m iÈB pÁM; M;Q" B bÆM +®+X
h`QM; +Y +®+ pšM +| ?° p ? B ;B i°+ + M? ;€+X h?'v L?B T G½M; - L?B T S?9+
L?B T S?9+ +QÌB ;"i ç-m- M|B,

@ > ? ? - +€+ M;QÌB +S H"K pB + +O KbM? çB- +?9M; i p"Q t2KX

>° p L?B T ;B KÎ çQÌM; +?Q çB M; vX

G•K hB m ç M; ç`M? çB i?2Q i?b ç°i M?B M +| K'v ?° p M; ,M ?„M HϕB- €M? K„i Hϕ

@ L;QÆB H" B\ E?¬M; M°T T?Q K" Km®M p"Q i`QM; \

J'v ?° p M"v ç MiW ;B i°+ F?€+- i°+ ?mv F?€+ pÈB L?B T ;B X

L?B T S?9+ Mûi K†i b b-K M|B,

@ æ•v H" F?€+? +O L?B T ;B +?9M; i X a Q\ E?QÆM; ;B +€+ M;QÌB Km®M T?€

@ š- ` H" F?€+? +O L?B T ;B +€+ M;QÌBX

oä ;Bª #° /ϕM; M?Q ç°B i`QÎM; ?° p ;B i°+ F?€+ HB + L?B T S?9+- +?"K `½B M|B

@ h'M; [mªM L?B T S?9+ F?¬M; M|B bÈK- i +ÁM iQÎM; H" M;QÌB M;Q" B F?¬M; M
H" F?€+? +O L?B T ;B +€+ M;QÌB i?b F?¬M; b QX

J'v ?° p #QÈ+ b M; K°i # M- pä ;Bª ç°B i`QÎM; Kd K B,

@ S?ªB `²B- h'M; [mªM L?B T S?9+- ?B M iϕB L?B T ;B +| +?QM M;QÌB i`QM; F
çQÊ+ i? K K°i M;QÌB- M?B m ?ÆM KQÌB M;QÌB b)T ?ªB M°T T?QX

G•K hB m i?ªM M?B M HB + pä ;Bª ç°B i`QÎM;- ?„M BK H†M; çB p`Q F?m pU+ pÁM
PM; QM; QM;5

oW çB p`Q F?m pU+ pÁM; i`QM; HB M +ªK M?"M ç Q w +QÌM; ç¢B "T ç M- # Q T?
HB i?ÆM # M M;Q`B M?B m- `ä`M; p`b„+ #ûM ?ÆM- +?S w +ªM? ç†+ #B i- bB
M;QÌB G•K hB m- M?Q Km®M ç²M; ?| ç Q w +O ?„MX

L?B T S?9+ iB T iK+ ;BªB i?Q+?,

@ G•K i?B m ?B T- ç Q w i`QM; F?m pU+ pÁM; i`QM; `ä`M; ?ÆM M?B m ç9M; F?
i¢B ç•v- KB M H`M;° iQM? F?-M; i?'T- im Hmv M p`B i?€M; i?b +| K°i T?-M # t€
M ç-m +O ç Q wX æ•v H`Hw /Q i¢B b Q +€+ ç Q F?€+? tmM; [m M? +S ç M æªQ

G•K hB m FBM? M;¢+ M|B,

@ J°i T?-M # t€+ bm'i HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +O ç Q w\

J'v i?€M;- iQM? b® iB M K°i M;`v i`QM; F?m pU+ pÁM; i`QM; KQÌB p¢M HQÊM; i?
h`QM; i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B +| K'v +?K+ ç iY im Hmv M ç Q T?€T- +| i? i?
i`B iS+ H`M;° iQM? +O #¼M ?¼F?-M; i?'TX L?Q "¢+? J-M;- i¢Q M;? ç Q T?€T
T?-M i`,K ç Q F?€+? i¢B ç•v- HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +O ç Q w F?-M; F?|

L?QM; H¢H` G•K hB m +?Q iWM; M;?2 M|B p æªQ æ Q oQÆM; i`QM; i`¢B ?m'M

Gw` KK+ çQ+? +O i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B H`#²B /QÐM; M?B m ç iY i?B M
."iX h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B i`M? i?O K'v +?¶ M?Q /B iQ+? pB M +'- #Q +ªM
+| MÆB +?Q ç Q F?€+? M? M? +?|M; HoM? M;° ç Q w- i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B

*?ŠM; M?[M; H`i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B- h?"M? >„+ o•M +€+? MÆB M`v +?d F
M?Q h`-M;B /Q bS+ /šM ç iY /ÁM; +?QM? M?Q h`-M hBM? .m ç M æªQ æ Q oQ
i?"iH` h`-M hBM? .m M?ì p`Q G•K hB m KÊB pW HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +
MB M KQÌB b€m im´B M?Q L?B T G½M;X *?„+ +?„M +| çB m H¢X

"¶M; K°i pä ;Bª ?QM; T?'M ?ûi iQ,

@ > ? ? 5 E?' im M,K i?€M; `®i +m°+ i HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +O ç Q w5

E?Q i? KÄM; K M? #°+ H° iW M;QÌB pä ;Bª- b„+ #ûM K`#€ ç¢Q- ç| H`HoM? M;° ?b

G•K hB m +~M i?"M +ªK M?"M HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +O ç Q w iQ€i` iW M

@ \

@ S?9+ #€- L?B T G½M;- +| i? T?€i` K°i iB ç Q w +?Q i +ªK M?"M çQÊ+ F?-M;

L?B T S?9+ M;?B ?Q†+ M?bM G•K hB m M?QM; F?-M; +?'i p'M,

@ æQÊ+5

L; v b m ç|- ç Q w ç"K ç†+ T?€i i€M iW +Æ i? L?B T S?9+- ç M i K T?~K- iQ€i`
+?S w +ªM? ç†+ #B i M?Q b|M; #B M p¬i"MX

" M FB L?B T G½M; +kM; T?€i` ç Q w +O KbM?- F?Q i? p¬i"MX

G•K hB m ç½ ?B m,

@ _ H`p"vX

æ Q w i`QM; æ Q oQÆM; +®+ H`bB m +QÌM; ;Bª M;`v tQ ç H¢B- +?S w +?Q ç†+
M`v ;B®M; M?Q b|M; ç Q i`M æ Q G½M; ;B M;- p¬+MM; #bM? i?QÌM;- H`ç Q w p
i`QM; æ Q oQÆM; +®+ ?Q`M iQ`M /U i?2Q ç Q w p¬i"MKbM? +ªK M?"M`- +MM;

æ Q F?€+? KÊB HoM? M;° ?bM? /¢M; # M ç-m +O ç Q w ;B®M; v M?Q ç Q w +O L?
HoM? M;° ç Q w i? M`v K†+ /M H`çQÌM; i„i M?QM; `i +| ?¢B +?Q bU i`QÎM; i?"M

v +?Q pǎ ç¢Q +O K¶B ç Q F?€+? ç m F?€+ M? mX *| +SM; +ÄB- +Q /m¶B- b„+ #Ü
im Hmv M`²B ibK FB K` - iW +ªK M;° +O +?QM? KbM? i?b KÊB +| i?“M? iUm HÊ
F?€+ K†+ /M K m H ?ÆM M?QM; ç°i T?€ H M Zmv L;mv M +ªM? b) F?¬M; i®i +?Q
i?“M?- +ªM i`îi,M; iB MX

G•K hB m +| ç Q w +O `B M; KbM?- ?Q`M iQ`M i?m-M i9v- F?¬M; K M; i?2Q ?ÆE
F?¬M; #^M; ç Q w p¬i”M +O p` +QÌM; ;Bª M;`v tQ M?QM; M| H` +,M M;mv M ç Q
HQ¢B ?bM? /¢M; ç Q w F?€+ M? mX

æ•v H` Hw /Q i¢B b Q i`¢B ?m’M Hmv M i?B M i`B Zm”M >B M .”i F?¬M; +?Q +€+ c
M;°X *QÌM; ;Bª i?“i bU T?ªB çB +QM çQÌM; `B M; +O KbM?- #„i +?QÊ+ M;QÌB F
i?“M? +QÌM; ;Bª çdM? + Q çQÊ+X

G•K hB m i?2Q L?B T S?9+ /šM çQÌM; ç M F?m pU+ i”M +MM; æ Q oQÆM; +®+X

æ| H` K°i ?B T +®+ `i M?Ä ? T- /”B `°M; +?WM; K°i /†K- çB iB T b) H` #ì ç M;Q`E

æSM; i¢B ç•v +| i? i?’v `ä K°i pU+ ç Q iQ HÈM ?B M ` i` M K†i b¬M; +€+? i`,K /
b|M; ç Q M;9i i`ìB- F?Q i? FBM? i?B M ç°M; ç` F?B M G•K hB m +ªK ;B€+ KbM?
+?9i bS+ +?®M; +UX

"B i M?|K L?B T S?9+ ç M- K°i H½Q M?•M `•m i|+ ?Q `•K- K†i ?²M; ?”Q çB ` iW F

@ > ? ? 5

E?Q i? +O H½Q M?•M `i FBM? M;QìB- i?U+ HU+ ç M >| S?“K +ªM? ?”m F€ ç¢B i
K°i #”+X

L?B T S?9+- L?B T G½M; +mM; FQM? ?”M? H ,

@ L?` i`QÎM; H½QX

G½Q M?•M ;B”i KbM? M?bM L?B T G½M; ,

@ \ L?B T G½M; - M;QÆB ç°i T?€ ç M >| S?“K +ªM? bÆ F€\

"B m ibM? H½Q M?•M `i ?QM; T?’M M|B,

@ > ? ? 5 æ9M; H` ¬M; i`ìB +| K„i- pǎ ;Bª >| S?“K +ªM? bÆ F€ KQìB b€m im´B- L
K°i imv i i? i?B M i`B `²B5

8dyX *?QÆM; 8e3, æ Q v o¬ h”M UkV

L?` i`QÎM; H½Q +QìB HÈM- p K†i ?ÈM ?Î,

@ *€+ M;QìB ç`M? /MM; F?m pU+ b•m M?’i M`v T?ªB F?¬M;\ æQÊ+ `²B- /M ;b i
+?¶ M`v- F?¬M; +| +?9i iB M i`B M M”Q- +?ŠM; #^M; M?QÌM; +?Q M;QìB i` im´BX
i`QM; - çWM; [m’v `¬v #¼M ?¼X

L?B T ;B +?d +| # / M? M;¢+? i`QM; F?m pU+ b•m M?’i- M m pQÊi [m +QM b® b)
iU M?Q pǎ ;Bª F?€+X h?QÌM; i?b K°i M;QìB p”Q b) +| K°i M;QìB çB `X

@ L?` i`QÎM; H½Q- H` G•K i?B m ?B T b) p”Q F?m pU+ b•m M?’iX h p” G½M; i?B r
M;mv ?B K- M?ì +| G•K i?B m ?B T KÊB b®M; b|i i`îp M M /šM i?B m ?B T ç M +’

L?` i`QÎM; H½Q M?bM G•K hB m- +QìB +QìB,

@ \ _ H` p”vX

o K†i L?` i`QÎM; H½Q F?¬M; +| ;b F?| +?’m,

@ L m H" •M M?•M +O L?B T ;B +?9M; i i?b M M M?Q p"vX æWM; M|B L?B T ;B
+kM; T?ªB #Ä iB M +?Q ?„M çB p"Q +ªK M?"MX

@ G•K ç¢B + ?½v çB p"Q i? M;?B K t2KX

L?B T G½M; +Q`B M|B,

@ æ Q w +?¶ b•m M?'i M"v KÈB H" ?ÆB i?Î i?"i bU +O p`+Q`M; ;Bª FB - +ªK M;° i

G•K hB m F?¬M; iW +?®B,

@ æQÊ+X

G•K hB m ``i iÁ KÁ ç Q w F?m pU+ b•m M?'iX

h` Q ç´B H M? #¨B- G•K hB m #QÊ+ p"Q F?m pU+ b•m M?'iX

@ \ L?B T ;B +€+ M;Q`B +ÁM +?9i ; M /¢- Km®M ? B ¢¢B ;B i°+ ?¶M +?B M T?ªE
a m HQM; E?QÆM; L?•M EB i- E?QÆM; h?“M? p Kti ?QM; T?’M [m€i iQ,
@ *?m~M #` ¢€M? M? m5
æ€K +Q`M; ;Bª E?QÆM; ;B # Q p•v T?O ¢ L?B T ;B +kM; `9i +?B M ¢ Q ;B„i #
+O ? B T?2 H M iÄ - b€i F?Q ¢”K ¢†+ F?m +? i€M # Q T?O +QM ¢Q`M; ¢^M; i`QÈ-
±M `Q5
@ E?QÆM; ;B p` L?B T ;B b„T ¢€M? M? m5

8d9X *?QÆM; 8dk, *m°+ *?B M *O æ Q E?€+?

@ æ Q w b„+ #ûM [m€- F?¬M; m´M; H` ? B ¢¢B ;B i°+ +O h?“M? æ QX \*€+ M;Q`B
+ªM? i`Î H M +O ? B ¢¢B ;B i°+ ¢B- ?¬m ? i ¢ m HoM? M;° ¢ Q w- /M F?¬M; i?b +k
¢ Q w- ? M ;b +! i? [mªM Hw æªQ æ Q oQÆM; M?B m M,KX
@ L? M? +?• H M- K¼B M;Q`B K m HMB H¢B- i`€M? t +?9i- H€i M[? B ¢¢B ;B i°
@ *? i iB i- M?B m ¢ Q F?€+? [mv i ¢’m- F?¬M; #B i H€i M[ibM? ?bM? i? M`QX
æ€K pã ;Bª p•v t2K #B m ibM? FQ+? ¢°M;- #`M i€M t¬M t QX "¼M ?¼i?Ki HMB ` b
?Q†+ FBM? F?OM;- ?QM; T?’M- •K i`-K M?bM E?QÆM; ;B - L?B T ;B X J¶B M;Q`
L?B T >MM; T?’i i v pÈB ¢ iY L?B T ;B b m HQM;- H¢M? HMM; M!B,
@ *€+ M;Q`B ¢WM; ¢€M?- HMB H¢B ¢BX
L?B T G½M; HQ H„M; M!B,
@ S?K i?•M5
L?B T >MM; [m v ¢¬m- €M? K„i M;?B K F?„+ ?ûi iQ,
@ h M!B HmB tm®M;- +€+ M;QÆB F?¬M; M;?2 i?’v b Q\
E?QÆM; L?•M EB i F?B m +?B M pÈB L?B T >MM; +?d H` ;B +?O ? B ¢¢B ;B i
E?QÆM; ;B - L?B T ;B H` ? B ¢¢B ;B i°+ h?“M? æ Q- b) i¢Q i?“M? ?”m [mª`i M
L?B T G½M; +„M ` ,M;,
@ o•M;5
L?B T G½M; F?¬M; + K HÁM; HMB tm®M;- H¢M? HMM; M?bM ¢ iY E?QÆM; ;B M?
T?ªB bB i +?†i +?B M ¢ Q- F?ÊT tQÆM; i`„M; # +?X
L?bM +¬M; FQ+? pW `²B i?b L?B T >MM; v m i? ?ÆM- M m ¢€M? iB T- L?B T G½
KbM?X
L?B T >MM; T?€i ` F?Q i? ?MM; ?²M- €M? K„i [mv i imv i M?bM E?QÆM; L?•M E
@ E?QÆM; L?•M EB i- M;QÆB Km®M +?B M ¢9M; F?¬M; \ >¬K M v L?B T >MM; i
E?QÆM; L?•M EB i +Q`B iQ #ªQ,
@ > ? ? 5 h®i- L?B T >MM;- M;QÆB F?¬M; H`K i i?’i p¼M;X
æ€v K„i E?QÆM; L?•M EB i H!2 iB i`M M?šM- G½Q T?’i i v ` H M? +?Q ¢€K E?Q
@ *€+ M;Q`B +kM; HmB tm®M;X

E?QÆM; L?•M EB i FûQ ç iY E?QÆM; ;B ç M +?d pb ç€M? #¢B L?B T >MM;- T?•
ç¢B ;B i°+ +?S F?¬M; T?ªB ç ç iY ? B # M b®M; K€B pÈB M? m- K€m +?ªv i?¬M
L?B T ;B #'i +?'T i'i +ª ç€M? M? m b) F?¬M; +?'m M' B ?"m [mªX

oM pM pM5

L?B m ç iY HmB tm®M;- i`QÈ+ +Y T?O ç L?B T ;B i`®M; i`ªBX

E?QÆM; L?•M EB i [m€i iQ,

@ L?B T >MM;- ?½v M?bM t2K E?QÆM; L?•M EB i i ç€M? #¢B M;QÆB /QÈB i? M

E?m¬M K†i /[iÈM b¬B bK+ +?B M v- E?QÆM; L?•M EB i ;BÆ i`¼M; ç Q +?ûK` M
pM pM- #!M; ç Q iQ HÈM ?B M` i`QM; F?¬M; i`mM; çB M +m²M; +?ûK p`Q L?B T

h`QM; T?9i +?®+ i?B M ç` #` ç QªM? # Q T?O- ç Q w ç€M; bÊ F?m +? i€MX hU
#½Q- b!M; i?¬M /•M; H M- # Q #¼+ L?B T >MM; H¢BX

L?B T >MM; ?ûi iQ K°i iB M; ,

@ >W5 *m²M; *?B M ç Q T?€T- *?B M h?B M *?B M æ` 5

E?Q i? ?MM; ?²M im¬M` iW +Æ i? L?B T >MM;- ? B +?•M ;BŠK K†i ç'i- M;mv M
/'m +?•M`ä`M;X GU+ HQÊM; K¢M? K) F?B M L?B T >MM; M?Q KkB i M`ìB /•v +
K¢M? K)X

•K -K -K5

> B i? M? +?B M ç Q p +?¢K i`QM; F?¬M; i`mM;- #°+ T?€i HU+ HQÊM; ç€M; bÊ
i?'B [mûi ç€M; bÊX

æ Q [m M; ç-v i`ìB- ç Q F?Q p +?¢KX L?B T >MM;- E?QÆM; L?•M EB i ç€M? M?
K'v +?K+ +?B mX

> B M;QìB ç m /®+ ? i bS+- ç€M? M; M; i v F?| T?•M i?„M; i?m X

E?QÆM; L?•M EB i +QìB iQ #ªQ,

@ > ? ? 5 aªM; F?Q€B5 L?QM; M m M;QÆB +?d +| #'v M?B m M,M; HU+ i?b L?B
?¢B5

E?Q i? +O E?QÆM; L?•M EB i H¢B i,M; p¼iX

PM; QM; QM;5

æ Q w ç€M; bÊ F?m +? i€M- F?Q i? p¬ +MM; i"Mi`¬M M;"T M;mv M çQìM; +€BX h`
L?•M EB i M?Q p` ç Q F?€+? #QÈ+` iW pB M +'- •K i`-K- b„+ #ûM- F?| i? M; ,M

@ *?'m i?m M; v5

æ Q w +m²M +m°M M?Q M9B M?Q MQM- K½B F?¬M; +| +m®B +?ûK p`Q +?B M ç Q

*°T +°T +°T5

hB M; M' p M; çB + i B- L?B T >MM; HB M iK+ i?Ki HMB- K†i F?¬M; +ÁM +?9i K€
ç¬B +?•M L?B T >MM; FûQ H i` M M M ç€ /`B K'v +?K+ i?QÈ+X

J†i L?B T >MM; i`„M; # +?- p†M p Q,

@ Zmª M?B M H` ç Q w iB m i?"M? i K T?~KX

L?B T >MM; p` E?QÆM; L?•M EB i +MM; H` pä ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?Q
M? m- ? B M?"im Hmv M ç Q T?€T +MM; H` æ` ;B B i`mM; +'TX L?QM; ?¬K M v
w H M iB m i?"M? i K T?~K- ç Q w çdM? M?` T?~K +O L?B T >MM; #` S+ +? K°i #
+?B + Q i?'TX

*| +?B m ç-m- E?QÆM; L?•M EB i +QìB iQ #ªQ,

@ > ? ? 5 æ M M[5

E?QÆM; L?•M EB i i'M +¬M; L?B T >MM; /²M /"TX

•K -K -K5

æ Q [m M; #„M` #®M T?Q - ç Q w M; 9i i`ìBX hWM; iB ç Q [m M; ç2M /²B /"Q M?

.QÈB ç'i- L?B T >MM; HB M iK+ i?Ki HMB- +?d +ÁM bS+ çÐX

L m H" pä ;Bª #bM? i?QìM; bQ i" B pÈB M? m +| H) F?€+ #B i ç Q w K°i T?~K i?¬B
M;?B K i`¼M; # Q M?B mX L?QM; L?B T >MM;- E?QÆM; L?•M EB i im Hmv M ç
+ Q ç'm pÈB ç Q w T?~K +'T i?'T +| €T HU+ `ä` i?ÆMX

@ *9i p 5

E?QÆM; L?•M EB i +°M`Ð +?ûK M?€i ç Q- ç Q [m M; K"m ç2M`U+ `Ð i`"M M;"T
EB i /®+ bS+ +?ûK M?€i ç Q ç€M? # v L?B T >MM; çBX

•K -K -K5

L?B T >MM; ç"Ti?OM; Kfi ç'i +€B H¶ iQ- F?|2 K¬B i`"M K€m çÄX

@ L?B T >MM;- +?ŠM; H) M;QÆB +?d +| +?9i i?U+ HU+ ç| b Q\ h i?'v L?B T ;B
ç²M; pÈB E?QÆM; ;B +?9M; i X hW ?¬K M v i`î çB h?"M? æ Q +?d +| K°i;B i°+
;B +?9M; i X L?B T ;B +€+ M;QÆB +?d tSM; H"K;B i°+ ?¢M; ? B5

E?QÆM; L?•M EB i H¢B +?ûK K°i i? M? ç Q- ç Q [m M; b„+ #ûM +?'M M;QìB L?B
?°+ K€m- b„+ Kfi m QªBX

L?B T G½M;- +€+ i`QîM; H½Q L?B T ;B #B m ibM? HQ H„M; ?ûi iQ,

@ S?K i?•M5

@ :B +?O5

J„i L?B T >MM; çÄ M;-m ;"Q i?ûi,

@ E?QÆM; L?•M EB i- M;QÆB çWM; ?ÁM;5

L?B T >MM; H¢B # v H M- M;mv M HU+ p" M +?mv M ç M KS+ HÈM M?'i- #°+ T?€i

@ *m²M; *?B M ç Q T?€T- *m²M; *?B M h?B M >¢5

æ Q [m M; M?Q Kfi i`ìB iÄ b€M; i?B M ç` - ?| i?"M? ç QªM? iQ HÈM /"B KQìB K

@ h" B K¼M- T?€ +?Q i 5

E?QÆM; L?•M EB i HM HM #'i ç°M;- mM; /mM; T?€i` ç Q w iB m i?"M? i K T?~K
K¢M? p"Q L?B T >MM;X

æ Q [m M; i M pÐ- L?B T >MM; +?"i p"i # v M;QÊ+ ` X æ Q w b„+ #ûM +O E?QÆM
+?ûK K°i p i MSi /"B- p i`¢M iQ HÈM ;? M;QìBX

E?QÆM; L?•M EB i +?d +?B M ç Q p"Q L?B T >MM;- #B m ibM? M;¬M; +m²M; ç„+

@ hW ?¬K M v i`î çB- T?•M +?B Q+? HÊB +O E?QÆM;- L?B T i`QM; æ Q oQÆM;

æ Q [m M; T?"T T?²M; ç-v F?Q i? - +?'M M?B T +€+ pä ;Bª i` M çQìM; +€BX æ
i?Q€M; +?®+ i?B M ç` +?d +ÁM H¢B KbM? E?QÆM; L?•M EB i M;¢Q i?' [m-M ?M

@ L;QÆB X X X5

*€+ ç iY L?B T ;B #B m ibM? iS+ ;B" M M?QM; #` ç Q w +O E?QÆM; L?•M EB i-
``+?X *MM; im Hmv M ç Q w p¬i" M- E?QÆM; L?•M EB i çQÊ+ i K T?~K iB m i?"M?
+€+ ç iY E?QÆM; ;B - L?B T ;B X

>m®M; +?B E?QÆM; L?•M EB i H" +QÌM; ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM;-
çO +™M [mûi K¼B M;QÌB +| KtiX
L?B T >MM; +„M `„M;,
@ L;QÆB çWM; ?ÁM;5

8d8X *?QÆM; 8dj, *?B M oÈB E?QÆM; L?•M EB i

L?B T >MM; ;B" M /[F?| F?,M çSM; /"v- €M? K„i F?¬M; ? bÊ ?½B- i`™M M;"T +?B M
E?QÆM; L?•M EB i H¢M? HMM; +QÌB,
@ L?Q i? M"Q\ L;QÆB +ÁM Km®M +?B M ç'm iB T b Q\ L m p"v ?¬K M v i b) ç€M
i?b i?¬B5

L?Q #B i i`QÈ+ +•m i`ª HÌB +O L?B T >MM;- ç€v K„i E?QÆM; L?•M EB i H|2 iB
>MM; /Si HÌB i?b E?QÆM; L?•M EB i H Q` X

"|M; ç2M HQÈi[m ç'i i`®M; ?¶M ç°M- E?QÆM; L?•M EB i ç M i`QÈ+ Kti L?B T >M
ç QªM? `ÊT i`ÌB # Q T?O L?B T >MM;X æ Q F?Q b„+ #ûM F?m +? i€M- b€i F?Q ~
+?S M;mv M HU+ /²B /"Q M?„K p"Q +€+ +?¶ ?B K iQ" M i?•M L?B T >MM;- E?QÆ
i?O`²BX

E2M;5

L?B T >MM; p°B ;BÆ ç Q +?†M H¢B çÐ çÁM +¬M; FQ+? +O E?QÆM; L?•M EB iX c
>MM; #` ç Q [m M; tû M€i #'v- M; v T?Q i` M KB M; #``¢+? p i +„i b•mX L?B T >M
+?†M H¢B +¬M; FQ+? +O E?QÆM; L?•M EB i M?QM; ;½ #` i?QÆM; F?€ M†M;X

J°i ç Q +?Q ç¢i çQÊ+ w Km®M- E?QÆM; L?•M EB i F?¬M; çÊB L?B T >MM; M|B ;
ç Q tª tm®M; ç¬m L?B T >MM;X

æ Q [m M; K"m ç2M M?Q +•v +¬m FûQ /"B- M m #` +?ûK i`9M; i?b M;mv M +€B ç-
M€iX

æ iY L?B T ;B FBM? ?Q" M; ?ûi iQ,

@ E?QÆM; L?•M EB i- M;QÆB Km®M H"K ;b5\

J'v #|M; M;QÌB H Q M? M? ?QÈM; E?QÆM; L?•M EB i- H" K'v i`QÎM; H½Q >| S?"
L?B T S?9+X L?B T G½M; M? M? +?|M; M?ªv iÈB i`QÈ+ Kti L?B T >MM;- Km®M
L?B T ;B X

E?QÆM; L?•M EB i +QÌB ;^M,

@ > ? ? 5

æ€v K„i E?QÆM; L?•M EB i H|2 iB H¢M? H)Q- pmM; ç Q +?ûK K'v i`QÎM; H½Q-
L?B T ;B X

oM pM pM5

æ Q [m M; `U+ `Ð iU i`,M; b Q `¢+? T?€ +?•M i`ÌB- b'K bûi +?ûK p"Q K'v i`QÎM;
æ Q w p¬ i" M ç M i K T?~K iB m i?"M? #°+ T?€i- F?Q i? ç"K ç†+ tû M€i ç Q w /Q
S?"K +ªM? ?"m F€ T?|M; ` - FûQ bÊB iÆ çÄ /"B i`QM; F?¬M; i`mM;X

@ S?Ki5

*?d K°i +?B m- K'v i`QÎM; H½Q L?B T ;B >| S?"K +ªM? ?"m F€ #` E?QÆM; L?•M
v M;QÊ+ ` X L?B T S?9+ T?mM K€m- #` i?mQÆM; M†M;X

@ *? i çB5

E?QÆM; L?•M EB i K°i ç Q +?ûK # v +€+ +QÌM; ;Bª L?B T ;B - K„i ?mM; iÊM i`M #ç
ç Q F?¬M; +?9i /Q /U +?ûK p`Q T?K iY L?B T >MM;- L?B T G½M;X h? çB +U+ F€
+ª ? B M;QÌBX

*€+ ç iY L?B T ;B #B M b„+ K†i,

@ L;mv `²B5

L?QM; E?QÆM; L?•M EB i p¼ai iÈB [m€ M? M?- #¼M ?¼ F?¬M; F`T M; ,M +ªMX
æ€K M;QÌB L?` i`QÎM; H½Q iW æ Q oQÆM; +®+ +?çv iÈB- #¼M ?¼ iW t i`¬M; i?

@ .WM; i v5

æ€K M;QÌB L?` i`QÎM; H½Q Km®M M; ,M +ªM M?QM; +€+? +?B M i`QÌM; [m€ t - M
;-MX "¼M ?¼ i`ÊM iQ ç¬B K„i iÆ K€m M?bM +?B M ç Q +O E?QÆM; L?•M EB i +

oM pM pM5

h`QM; ç¬B K„i ;B"M /[ p` FBM? ?Q`M; +O K¼B M;QÌB- +?B M ç Q +O E?QÆM; L?
iY L?B T >MM;- L?B T G½M;X "¶M; K°i iB M; tû; B| b„+ #ûM p M; H M F K i?2Q iB
#„M iÈB i`QÊ+ K†i E?QÆM; L?•M EB iX

E?QÆM; L?•M EB i ;B"i KbM? F m H M,

@ G` B\

*ªK ;B€+ M;mv ?B K i`M M;"T i`QM; HÁM; E?QÆM; L?•M EB iX

E?QÆM; L?•M EB i F?¬M; `ªM? ;B i T?K iY L?B T >MM;- L?B T G½M;- H½Q p°B
ç"K ç†+ T?mM ` +?ûK p`Q çÁM i'M +¬M; T?€i` iB M; pM pMX

"MK5

> B i? M? +?B M ç Q çKM; KçM? i`QM; F?¬M; i`mM; T?€i` iB M; M´ çBM? i BX

L;Q`B /U çQ€M +O E?QÆM; L?•M EB i H` ç®B T?QÆM; F?¬M; #` ç~v HMB M?Q H
+ªK ;B€+ iW çÁM i'M +¬M; i`mv M ç M tmM; HU+ ç€M; bÊ- HU+ HQÊM; +QÌM; ççB
ç"Ti,M; H MX G`K +?Q H½Q +?®M; çÐ `i p'i pªX

"|M; M;QÌB M? M?"M; ç€T tm®M; T?O ç L?B T ;B X E?QÆM; L?•M EB i i`QÊi /`B
iB +?ÊT M?bM +?^K +?^K ç^M; i`QÊ+X

h`QÊ+ K„i H` K°i i?B m MB M i|+ ç2M- i v +¬K +?B M ç Q K`m t M? iÄ b€M; H'T
i`¬M; F?QªM; ? B KQÆB im´B- F?m¬M K†i pšM +ÁM MQM MÊiX L?QM; ç¬B K„i i?B
`i M;mv ?B K- F?B M M;QÌB F?¬M; /€K t2K i?QÌM; ?„MX

E?QÆM; L?•M EB i M?2Q K„i- `i ;B"i KbM? F?B i?'v i?B m MB M i` im´Bi? M`v

E?QÆM; h?"M? çSM; i`QM; ç€K M;QÌB E?QÆM; ;B ;B"i KbM? ?€ ?®+ K²K,

@ G` iB m iY M?" M;QÆB5

L?B T G½M; /bm L?B T >MM; `2Q H M,

@ G•K ççB + 5

oM pM pM5

J'v i`QÎM; H½Q +O L?B T ;B M?Q L?` i`QÎM; H½Q +?çv iÈB MÆB- #¼M ?¼ ;B"i
G•K hB m p` #¼M ?¼ Í F?m pU+ b•m M?'i æ Q oQÆM; +®+- F?B M;?2 iBM E?QÆ

i`QÎM; H½Q H Q M; v çB- +?çv M? M? ? i KS+ +| i? M?QM; pšM F?¬M; ç M F`T-
EB itm®M; i v ç°+ €+ pÈB ;B +?O +O #¼M ?¼X

G•K hB m `ä ``M; çB b m M?|K L?` i`QÎM; H½Q M?QM; ?„M HçB ç M i`QÈ+- M; ,M
;B i`M +¬M; - i®+ ç° M? M? ?ÆM #¼M ?¼X æ€K M; QÌB L?` i`QÎM; H½Q ``i; B"i Kb

E?QÆM; L?•M EB i M?bM G•K hB m +?^K +?^K- HçM? HMM; M|B,

@ hB m iY- M; QÆB H" B\ >¬K M v H" +?mv M +O E?QÆM; ;B i p" L?B T; B - i
+O M; QÌB çB- çÐ F?ÄB T?ªB `QÈ+ ?¼ p"Q i?•M5

@ S?K iY +€+ M; QÌB M|B +?mv M ;B®M; v M? mX

G•K hB m +QÌB F?~v M|B,

@ *?mv M i Km®M H"K +?Q ç M HQÊi +€+ M; QÌB HQ5

E?QÆM; L?•M EB i +QÌB T?€ H M,

@ > ? ? 5

E?QÆM; L?•M EB i ?QT K„i ç-v b€i F?Q M?bM G•K hB m,

@ L?B T >MM; - #•v ;BÌ L?B T ;B +€+ M; QÆB FûK +ÄB ç M M¶B +¬M /U p"Q K°i
h?"i #m²M +QÌB5

E?QÆM; L?•M EB i `9i +?B M ç Q p ,

@ *m°+ bQ i`B ;B[ M; QÆB p"i ç½ +?`K /Si- iW ?¬K M v i`Î çB L?B T ;B +€+ M; Q
KQÌB T?¬M i`, K HÊB M?m" M æ Q oQÆM; +®+X æ•v H" ?B T M; ?` ;B[? B +?9M; i
b) K M; M; QÌB çB M; v5

E?QÆM; L?•M EB i H'v ?B T M; ?` ç½ +?m~M #` bÆM ` MûK iÈB i`QÈ+ K†i L?B T
L?B T >MM; M?bM ?B T M; ?` - iS+ ;B" M [m€i,

@ E?QÆM; L?•M EB i- M; QÆB F?BM? M; QÌB [m€ ç€M; X

•M? K„i E?QÆM; L?•M EB i HçM? HMM; M|B,

@ L?B T >MM; - ? B M?" +?9M; i T?•M +?B Q+? HÊB /Q i' iB M; B i°+ M; "v tQ ç†
ç½ F?€+- F?¬M; i? M"Q K½B K½B F?¬M; i? v ç´BX *?W +?Q M; QÆB ? B T?¬M ç
L?B T >MM; ;B" M /[M|B,

@ E?QÆM; L?•M EB i- M; QÆB çWM; ?ÁM; X .M i +| +? i içB ç•v +kM; F?¬M; +?Q
L?B T >MM; #` i?QÆM; M†M; - +¬K +?B M ç Q çSM; i?ŠM; - ç¬B K„i FB M [mv i- +?

@ s2K` M; QÆB F?¬M; i?Q+? `QÊm KÌB K" Km®M m®M; `QÊm T?çi- p"v çWM; i`€+
F?€+? b€Q5

E?QÆM; L?•M EB i H„+ M; QÆB #B M i?"M? Hm²M; b€M; t¬M; ?QÈM; L?B T >MM;
æBM?5

E?QÆM; L?•M EB i +?Q p¼i iÈB i`QÈ+ K†i L?B T >MM; i?b Hm²M; ç Q [m M; b„+
çQÌM; G½Q- H" G•K hB mX

L?B T >MM; KÎ KB M; M|B,

@ G•K i?B m ?B T +~M i?"M- E?QÆM; L?•M EB i ``i KçM?X G•K i?B m ?B T HmB t
G•K hB m HçM? HMM; M|B,

@ L?B T; B +?O #` i?QÆM; - +S v M i•K M; ?d M; ÆB K°i H9+X J°i i?€M; M v G•K i ç
EB i; b ç| +S ;B Q +?Q i çm´B çB- +?d H" K°i i M ? - +?ŠM; ç€M; ;bX

G•K hB m F?¬M; i? K ç E?QÆM; L?•M EB i p"Q K„iX

@ hB m iY i?®B- M; QÆB Km®M +? iX .€K M; ¬M; +m²M; i`QM; h?"M? æ Q +O i -
i`QÊ+`²B iQM? b' pÊB L?B T; B b m5

8deX *?QÆM; 8d9, *?'M EBM? h?"M? æ Q URV

E?QÆM; L?•M EB iT?€i` F?Q i? - i`¼M; ç Q +?ûK KçM? i?"M? i`M €M? ç•K iÊB
ç°M? M? M?Q iB +?ÊTX E?QÆM; L?•M EB i Km®M; B i M; QìBX

G•K hB m HçM? HMM; +QìB,

@ *?d #^M; p"Q M; QÆB\ h?"i H" +?mv M F?¬B ?"B H"K M; QìB i +QìB ç M`KM; `„M

G•K hB m pmM; i v +?ûK h?€B >mv M ç Q- M; mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M;
i`B m im¬M` X > B i? M? +?B M ç Q H-M M[çKM; KçM? i`QM; F?¬M; i`mM; X

„M; `„+5

L; mv M HU+ iQ HÈM i`MM; FQ+? - Kti ç'i T?€i` iB M; ` M`d- K°i F?2 MSi i?¬iQ
tû Kti ç'i M?Q pªB KK+X

hçB i`mM; i•K +O +m°+ +?B M- K†+ /M M; mv M HU+ i`MM; FQ+? KçM M?'i M?QM;
M?9+ M?Q+? - i`QM; K°i +?B m ? B # M M; M; bS+ M; M; i`BX

@ *€B ; b\

æ iY E?QÆM; ; B iW t i?'v +ªM? M"v ; B"i KbM? i`ÊM i`ÁM K„iX æ iY L?B T; B
+?O L?B T >MM; i?U+ HU+ >| S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; +?d +| i? +?®M; çE
MB M M; M; bS+ M; M; i`B i`QM; K°i +?B m- F?¬M; +?B i` M /QÈBX

h?U+ HU+ +O G•K hB m KçM? pQÊi [m /U çQ€M +O E?QÆM; L?•M EB iX G½Q F
hB m M[X

E?QÆM; L?•M EB i`®M; iQ,

@ :BÄB- M; Q" B /U çQ€M +O i X L?QM; pW `²B i F?¬M; ç€M? ? i bS+- #•v ; BìM;

E?Q i? #çQ M; QÊ+ iW M; QÆB E?QÆM; L?•M EB i #„M H M + Q- ? B i v M„K +?m
KçM? tm®M; G•K hB mX

@ EBK >Q" M; h`ªK5

„M; `„+5

J°i Hm²M; ç Q [m M; tm'i ?B M i` M #-m i`lB- im¬M` iW +?B M ç Q i`QM; i v E?
b„+ #ûM`mM; ç°M; ?²M M; QìBX æ Q [m M; K"m p" M; +?mv M i?"M? iB +?ÊT p" M;
G•K hB mX

@ Gm•M >²B æ Q [mv i- L?"i L; mv i Gm•M >²B æ Q5

G•K hB m HM HM #'i ç°M; +?ûK K°i ç QX v +ªM? Kti i`lB Kti i`,M; Hm•M ?²B +?ªv
+?çK- +MM; i M #B M- +?d +ÁM HçB tmM; HU+ +QìM; ççB F?m +? i€MX *€+ pä ; B

G•K hB m M? +? KûT,

@ :B +?O E?QÆM; ; B h?"M? æ Q +kM; +?d +| i? X

•M? K„i G•K hB m ç-v p F?BM? i?QìM; H"K +?Q E?QÆM; L?•M EB i #®+ +?€v HY
E?QÆM; L?•M EB i`®M; iQ,

@ Jm®M +? i5

E?QÆM; L?•M EB i H¢B H Q` - ? B i v HB M iK+ +?ûK M?B m ç Q [m M; ;B[?Q
M?Q b'K bûi iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; ç´ "T p"Q G•K hB mX

S?•M h?•M >| ©M? [mv iX

L;QlB G•K hB m #¶M; M? M?Q F?¬M; - +?ÈT K„i #„M` M?B m çQ`M i`MªM? F?n
?QÈM;X h?•M ?bM? i? K iB w +ªM? ;B| i`Î M M M? M?`M; - i`QM; F?QªM? F?„+ M

sQ i T?"T5

o`B i`MªM? #` ç Q [m M; +?ûK i?`M? K'v KªM? - M?QM; +?•M i?•M G•K hB m i?b F?
/ /`M; Mû ? i ç Q [m M;X L?[M; ç Q [m M; +?ûK ?Ki # v` b m HQM; G•K hB m - F?
p"Q K†i çQlM;X

L?B T >MM; ?QªM; ?®i ?ûi iQ,

@ J m iªM` 5

•K -K -K5

L; v b m ç| i`lB bKT ç'i MSi- M M ç€ M;mv M +QM çQlM; M´ imM;X o¬ b® ç€ pKM #
`¢M M?Q K¢M; M? M- p" B p i`¢M i?¬iQ H M i`"M ç M +Y T?O ç L?B T;B - M?bM

E?QÆM; L?•M EB i M;?B M`,M; - K„i H|2 iB b€M; H¢M?,

@ æ•v H` i?•M T?€T ;b\ L?B T;B i bK ç•m` iB m iY M`vX \*ÁM i` im´B K` i?U+ HU

JÈB`²B E?QÆM; L?•M EB i ç€M? K°i +?B m / /`M; ;B i pä ;Bª >| S?`K +ªM? ?"
i?QlM; - M?QM; F?¬M; çKM; çQÊ+ K°i ;|+ €Q +O G•K hB mX

J„i E?QÆM; L?•M EB i H|2 iB b€M; ,

@ *? i iB i- /MM; i?•M T?€T Mû i`€M? b Q\ o"v çÐ i? K +?B m M`v5

E?QÆM; L?•M EB i çB M +m²M; pmM; ç Q,

@ h?B M G æ` oªM;5

h`QM; F?QªM? F?„+ E?QÆM; L?•M EB i +?ûK ?`M; i`,K M?€i ç Q i`QM; i?B M ç` -
F?„T F?¬M; i`mM;X æ Q F?Q`"K`¢T F i ?ÈT H¢B i¢Q i?`M? iQlM; ç Q F?¬M; +?
i?`M? HQÈB ç Q iQ HÈM +?KT tm®M; G•K hB mX

GQÈB ç Q /"B`°M; K'v +?K+ i`QÊM; - # Q T?O i`i +ª +€+ ;|+ [m M? i?•M G•K hB m
KbM? H` ;B[ +€+ ç Q [m M; F?¬M; `B M; H K` /Q ç Q w M®B M? m- ?bM? i?`M? K
p" M /KM; i?•M T?€T Mû i`€M? M?Q pW`²B b) F?¬M; i?Q€i F?ÄBX

L?QM; H-M M`v G•K hB m F?¬M; ç`M? MûX

@ Gm•M >²B æ Q [mv i- i?B M ç` Gm•M >²B æ Q5

> B i v +?`M ç°M; - M;mv M HU+ p" M +?mv M çB M +m²M; i`QM; M;QlB G•K hB m
>mv M ç Q +?ûK` - ç Q [m M; iQ HÈM ?B M ?B M i`QM; F?¬M; i`mM;X E?Q i? ç€M
ç` çB M çªQ Hm•M ?²B çKM; K¢M? p"Q HQÈB ç Q`U+ `Ð b„+ #ûMX

_,M; `„+5 \_,M; `„+5

©QªM? +?B M ç Q iQ HÈM p +?¢K pÈB HQÈB ç Q ?MM; ?²MX > B # M HB M iK+
iWM; pÁM; tQ€v ç Q F?Q ç"K ç†+ #„M imM; #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - ;B[i`¢M; i?
?Q F?¬M;X

J„i E?QÆM; L?•M EB i çÄ M; -m,

@ æ Q w p"Q i?•M- /B i5

æ Q w ç € M; bÊ im¬M` iW +Æ i? E?QÆM; L?•M EB i- ?ÆB i?Î p¬i" M /B +?mv M-
T?~K iB m i?~M?X E?QÆM; L?•M EB i i?B i`B M ç Q w iB m i?~M? ;B +® p"Q HQË
ç M t2M i?~M? HQËB HçB iÄ b€M; `U+ `Ð- +?ËT K„i €T +? i?B M ç` Gm•M >²B æ

*?¶ ç € M; bÊ M?`i +O ç Q w p¬i" M H` F?Q i? - mv HU+ p¬ +MM; i" M +O M|X *| ç
+®- HQËB ç Q +~M; / Q / B çB M +m²M; K b€i ç Q [m M; iQ HÈM +O G•K hB m +?
#ûM ;B +® p"Q HQËB- +~M; ç € M? +~M; KçM?X

"MK5

©QªM? +?B M ç Q i?B M ç` Gm•M >²B æ Q /B M #B M` F?¬M; +?`m M´B M´imM
;BªK ?Q`M iQ`M # Q T?O G•K hB m- #´ KçM? p"Q Kti ç`iX æ`i #` t i?~M? iWM; F?
i?"i iQ- Kti ç`i`mM; +?mv M- ç Q w p¬i" M K M; ç M HU+ HQËM; M;?B M €T i-M;
+?`m M´B #„M H M #KB KMx

G•K hB m ç SM; i` M ç QÌM; +€B #` HQËB ç Q ç p"Q M M ç € X

@ hB m iY FB ç½ +? i`²B b Q\

@ æ Q w iB m i?~M? i K T?~K i?"i ç € M; bÊ- KÈB pW `²B ? B M; QÌB +ÁM M; M; i`B
ç½ +?B i?„M; i?m X

@ h?U+ HU+ +O E?QÆM; L?•M EB i- L?B T >MM; p®M iQÆM; çQÆM; M? m M?Q
T?~K K` bS+ +?B M ç`m ç½ +? M? H +? `ä`~M; HçB [m € t X

h`QM; +€+ +†T K„i pä ;Bª ç SM; t2K +m°+ +?B M +?d +ÁM bU`mM; ç°M;- M?B m pä
+?ûT KB M; i€M i?€MX "¼M ?¼ +~M; F?€i p¼M; HoM? M; ° ç Q w i`QM; æ Q oQÆ
F?€+? [mv i ç`m pÈB pä ;Bª F?¬M; i?`v ;b- M?QM; [mv i ç`m pÈB +MM; H` ç Q F?€
? v F?¬M; ç2K HçB F i [mª F?€+ M? m`i M?B mX L m HoM? M; ° ç Q w +MM; i?m
+| ?B m [mª M;?B M €T ç Q w T?~K +`T i?'TX

*€+ ç iY E?QÆM; ;B i?'v +ªM? M`v i?b`2Q H M,

@ :B +?O i?„M;- `®i +m°+ +kM; ;B i +? i ç QÊ+ i M iB m iY M`v5

*€+ i°+ M?•M L?B T ;B Kti i`„M; # +?- HQ H„M; M?bM ;B[+QM ç QÌM; #KB # v KM
E?QÆM; h?~M? bB i +?†i ? B i v- ?QM; T?'M M|B,

@ S?K i?•M ;B i ? v [m € 5 h ; B K„i iB m iY FB H•m`²B5

_,M; `„+5

hB M; ç € M Si p` iB M; `ÆB H°T #°T p M; H MX E?QÆM; h?~M? F?¬M; ?QM; T?'M
M; QÌB i`•M i`•M M?bM ;B[ç QÌM; X "KB /-M i€M çB- K°i #|M; M; QÌB i?'T i?Q€M; ?
hB m H9+ i`QË+ #` HQËB ç Q # Q T?OX

G•K hB m HçM? HMM; +QÌB,

@ E?QÆM; ;B +O h?~M? æ Q +?d +| M?Q i? i?¬B b Q\

8ddX *?QÆM; 8d8, *?'M EBM? h?~M? æ Q UkV

G9+ G•K hB m KÈB ç M æªQ æ Q oQÆM; K` ;†T +?B M ç`m i? M`v i?b ?„M b) ?ÆB
E?QÆM; L?•M EB i +| ç Q w p¬i" M i K T?~K mv HU+ pQÊ i i` M ç Q w #bM? i?QÌM;
L?QM; i`QM; K°i i?€M; M`v G•K hB m ç½ i?„M; ç Q w iB m i?~M? i K T?~K +O K b
iQ`M M„K ;B[?ÆB i?Î +O ç Q w p¬i" MX æ Q w iB m i?~M? i K T?~K +O E?QÆM;
HU+- +?'M M?B T ç®B pÈB G•K hB mX

•K i? M? ?l ?[M; p M; p¼M; i`QM; i?B M ç` ,
 @ "•v ;Bì i?b ç HQÊi i i'M +¬M;X
 æ Q F?Q p¬ i" M #° + T?€i iW M; QìB G•K hB m- M?Q F?|B KM K`i #®+ H M + Q- F?
 K„i # Q T?O K¼B M; QìBX
 æ Q w M`v i?" i ç€M; bÊ- i,M; M? M? pMM pKi i` M +ª ç Q w iB m i?" M? +O E?QÆM
 w iB m i?" M? i K T?~K +O E?QÆM; L?•M EB i p®M + Q + Q içB i?QÊM; - # M; ?
 L?QM; F?B G•K hB m T?€i ` ç Q w i?b ç Q w +O E?QÆM; L?•M EB i #` €T +? M
 içB i?QÊM; i`î /•M ç2M #bM? i?QìM; X L; ¬B b Q b€M; #•v ;Bì H` ç Q F?Q ?MM; ?²
 hB mX
 @ G` ç Q w p¬ i" M iS T?~K- F?¬M; i? M`Q5
 G•K hB m H° ` ç Q F?Q +QìM; ççB H`K K¼B M; QìB M; •v M; ®+X L?B T S?9+ /M ç¼
 G•K hB m M?QM; +kM; T?ªB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- #B m iB M? M; Æ M; ~MX
 G9+ i` M i?mv M S?€ G½M; G•K hB m iWM; i? ?B M i?U+ HU+ - ç Q w X L?B T S?
 hB m H9+ ç| KçM? ?ÆM ç Q w p¬ i" M M?` T?~K +O G½Q K°i +?9i- M?QM; i?m° +
 ççQ- F?¬M; +| F?Q i? ç€M; bÊ p¬ +MM; p¬ i" M- K½B F?¬M; M; WM; M; ?d +O ç
 S?9+ F?¬M; i?'v €T HU+ ; b HÈMX
 L?QM; #•v ;Bì G•K hB m H° ` ç Q w F?B M L?B T S?9+ `mM `~v- €T HU+ M?Q #bM
 H` ç Q w p¬ i" M +? M ûT M? mX
 L; QìB t9+ ç°M; K½M? HB i M?'i H` ; B +?O E?QÆM; L?•M EB i,
 @ *? i iB i- +? i iB i5 *ª i?" M? æ Q +?d +| KbM? i HoM? M; ° ç Q w p¬ i" M ç M i K
 iB m iY M`v +ÁM KçM? ?ÆM i \ E?¬M; i? M`Q- iB m iY M`v +?d KÈB ç M i?" M? æ
 L; QìB E?QÆM; L?•M EB i `mM `~v- €M? K„i /[iÊM M?Q Km®M ,M i?'i M; QìBX G¼
 KbM?X
 hW M?Ä E?QÆM; L?•M EB i bBM? ` i`QM; çªQ æ Q oQÆM; - Hm¬M î i`QM; æ Q o
 i" M- K½B ç M #•v ;Bì KÈB çQÊ+ ç Q w p¬ i" M i K T?~K iB m i?" M? - ç•v ç½ t2K M?
 KçM? M?'i i`QM; ç€K M; QìB î ç•vX L?QM; F?¬M; M; î G•K hB m +?d KÈB H M çªQ
 ç½ ç M ç Q w p¬ i" M iS T?~K- F?B M iBM? i?¬M E?QÆM; L?•M EB i #` çª FQ+? `i
 E?QÆM; L?•M EB i ?ûi /[iÊM,
 @ æ€M; +? i- i F?¬M; iBM5 .M H` ç Q w iS T?~K i?b b Q\ L; QÆB pšM T?ªB +? i5
 h`QM; €M? K„i +O E?QÆM; L?•M EB i H|2 H M b€i F?Q HçM? #,M; - M; mv M HU+
 T?QM; p" M +?mv M çB M +m²M; X G½Q +?ûK #´ ` K°i ç Q KçM? M?'i +O #ªM i?•M
 @ h?¬M; h?B M h`ªK5
 •K -K -K5
 L; mv M HU+ p¬ ?bM? M; QM; iK i`QM; i?B M ç` - ç Q w p¬ i" M iB m i?" M? ; B +® #
 iQ HÈMX *?B M ç Q K M? K¬M; 'v +?K+ i`QÊM; - i-M; i-M; HÈT HÈT- /[iÊM ç€M;
 +çM M; mv M HU+ i`QM; M; QìB- /šM ç°M; M; mv M F?Q i`QM; i?B M ç` X >„M ; BÆ -
 F?'M; H² çB M +m²M; +?ûK tm®M; G•K hB m çSM; /QÈB ç'iX
 b
 _ ,M; `„+5 \_ ,M; `„+5
 E?¬M; F?Q T?€i ` iB M; pĐ M€i M?Q T? H X \*?B M ç Q +?Q +?ûK tm®M; K` +€+
 æ Q F?Q t i [m iÊB ç•m H` MÆB ç| ç€ M€i- Kfi ç'i M Si`çM ; ? M; QìBX S?O ç L?B
 +kM; #` ç Q F?Q +„i `mM; #-M #"- K€B M; |B `ÆB H°T #°T tm®M; X
 L?B T >MM; i?'v +ªM? M`v K„i H|2 iB ?QªM; ?®i- `®M; iQ,

@ GMB- K m HMB HCB5

L?€iç Q +O E?QÆM; L?•M EB i M m ;B€M; tm®M; i?b tmM; HU+ KçM? K) çO +?ûK
;B i?~M? ? B F?9+X æ•v H" i B ?¼ M;"T ç-m +?Q L?B T ;B X L m i'i +^a +QìM;
+?®M; HCB F?¬M; +?WM; b) çĐ çQÊ+ M?€iç Q +O E?QÆM; L?•M EB i- M?QM; F
+¬M;X JçM; M;QìB p" T?O ç - L?B T >MM; +?¼M KçM; M;QìBX

S?O ç +| i? t•v HCB M?QM; M;QìB +? i i?b F?¬M; i? b®M; HCBX

J†i E?QÆM; L?•M EB i HçM? i M? +¬K +?B M ç Q iQ HÈM +?ûK tm®M;X h`QÊ+
i`QÊM; i?b G•K hB m M?Ä M?Q +QM FB M- M?QM; ç¬B K„i ?„M +?ŠM; ? bÊ ?½B-
iU #B M +^aX

©Q ^aM? +?B M ç Q iQ HÈM b„T +?ûK i`9M; G•K hB m- h?€B >mv M ç Q i`QM; i v ?
H€M?- çÆM ;B ^aM K" #bM? i?QìM;X

h?Q€M; +?®+ K°i Hm²M; ç Q [m M; `ä Mûi tm'i ?B M i`QÊ+ K†i G•K hB m- ç Q wp-
HB M iK+ +Q `9i M;QM; iK i?~M? HQĐB ç Q [m M;X Gm²M; ç Q [m M; M"v F?¬M;
M?QM; +?S ?ÆB i?Î K M? K¬M; p¬i"MX

*?B m M"v H" ç Q KçM? M?i G•K hB m HoM? M;° iW ç Q wp¬i" M i`QM; æ Q oQÆ
o¬h" M G½M; æ QX

sQ i5

æ Q [m M; # v ` FûQ K°i +?m¶B i" M <sup>a</sup>M?X æ Q <sup>a</sup>M? ç-v i`ìB #„M imM; i!2 i`QM; F
+?ûK p"Q +?B M ç Q iQ HÈM +O E?QÆM; L?•M EB iX

hB M; M' FBM? i?B M ç°M; ç` p M; H M çB + i B- ç Q [m M; /"B ?ÆM K°i i?QÊ+ #
?^M;X h`QM; +€+ €M? K„i FBM? ?Q" M; +O +€+ pä ;B^a- ç Q [m M; ç€M? M€i #'v -
+?K+ i`QÊM; +O E?QÆM; L?•M EB iX h`MM; FQ+? i?` ;B€+ K½M? HB i H"K K¼B M
K²KX

h? çB +O +€+ i¬M; b!M; ç Q F?¬M; ;B^aK- b m F?B +?ûK M€i +?B M ç Q iQ +O E
iB T iK+ T?€i ` ç Q [m M; +?ûK i?ŠM; p"Q M;QìB E?QÆM; L?•M EB i ç M; i`ÊM
?Q" M;X L;mv M HU+ p +?çK K b€i- pÁM; #^aQ ?° M;mv M HU+ M;QM; iK [m M? M;ç
+?®+ p†M p Q- i M pĐ i?~M? M?B m K^aM? M?ÄX Zm¬M €Q E?QÆM; L?•M EB i #` t! i M i€+X
;B€T M;k T?~K /QM? M;QìBX

hB + `^M; M°B ;B€T çŠM; +†T M"v F?¬M; +| bS+ T?ÁM; M;U i`QÊ+ o¬h" M G½M; æ
G½M; æ Q i¬M; i¬M; HÈT HÈT HB M iK+ F?¬M; /SiX L°B ;B€T iÄ b€M; `U+ `Đ M?
`çM M Si ?B M ` i` M M°B ;B€TX \*m®B +MM; M°B ;B€T pĐ ` i?~M? M?B m K^aM? #

E?QÆM; L?•M EB i ?Q^aM; bÊ i`ÊM i`ÁM M?Q K„i ®+ M?²B- K†i i`„M; # +?- M;U+ ?
+?m¶B iB M; tQÆM; M€i pKM i`¬K çK+ p M; H M- ç Q wp¬ ?bM? F?OM; #® i`MM
EB iX æ Q wp¬i" M iB m i?~M? +O E?QÆM; L?•M EB i #` t! i M i€+X

*€+ +†T K„i`mM; ç°M;- F?! iBM M?bM E?QÆM; L?•M EB i ¼+ K€m- M†M; M # v M
/"B K'v +?K+ i?QÊ+X J€m çÄ +?av HQ M; H' ç M;? M;QìBX

hQ" M i`QìM; ioM? H†M; iÈB KS+ M;?2 çQÊ+ iB M; FBK `ÆBX

E?QÆM; L?•M EB i i`QÊ+ ç! / /"M; ç€M? #çB L?B T >MM;- ;B +?O L?B T ;B ;Bì
+?`m i?m i?°K #çBX

E?QÆM; L?•M EB i +| ç Q w iB m i?~M? i K T?~K ç ç-m L?B T >MM; pÈB ç Q w M
wiS T?~K /U p"Q ç Q wp¬i" M +MM; i?m°+ iQM? ç i K T?~K iB m i?~M? +O E?QA

o" M K M? Hm•M ?²B- M?•M [m^a im¬M ?Q" M ç M [m€ M? M? K" `ä`"M;- H"K M;QìB
i?¬BX *! i? M!B H" i?~M? +kM; içB ç Q w- #çB +kM; içB ç Q wX

8d3X *?QÆM; 8de, h'M *¬M;

@ S?K i?•M5

@ :B +?O5

æ€K M;QÌB E?QÆM; h?¬M?- E?QÆM; ;B p¼i iÈB i`QÈ+ K†i E?QÆM; L?•M EB iX
K„i i`¬M ç-v iS+ ;B¬M- bÊ ?½B- b€i F?Q /[ /°B `²B H¢B F?¬M; /€K `K+ ``+?X

G•K hB m ?ì ?[M; çSM; K°i # M- +?ŠM; bÊ €M? K„i /[/^M +O ç€K M;QÌB E?QÆM;

@ L?B T >MM; ;B +?O- +?mv M MÆB M¬v ;B Q +?Q +€+ M;QÌBX

h`QM; ç€K ç iY E?QÆM; ;B p M; H M ;B¼M; E?QÆM; L?•M EB i FBM? ?Q¬M; H

@ æ Q w iB m i?¬M? +O i X X X a Q X X X a Q X X X a Q +! i? M?Q p¬v\

J†i E?QÆM; L?•M EB i F?¬M; +ÁM +?9i K€m- #B m iB M? FBM? ?Q¬M; X E?QÆM; L
w i²M i¢B M[- ç Q w p¬i¬M ç M i K T?¬K iB m i?¬M? ;Bì ç•v G½Q F?¬M; i? +ªK ;B€
M; v +ª ç Q w p¬i¬M M?¬i T?¬K +kM; F?¬M; i? M¬Q i?B i`B MX

G9+ i`QÈ+ +¬M; FQ+? +O G•K hB m ç½ ç€M? i M ç Q w p¬i¬M K¬ E?QÆM; L?•M E
+ÁM +?9i ;bX

L;QÌB iU HoM? M;° ç Q w ;B®M; G•K hB m b) F?¬M; #` ?Ov /B i ç Q w- #îB pb ç Q
p ç Q çQX L?QM; ç€K M;QÌB E?QÆM; L?•M EB i +ªK M;° ç Q w ?Q¬M iQ¬M /U p
æ Q oQÆM;- iW M?Á ç M HÈM b®M; i`QM; ç Q w p¬i¬M- iWM; +?9i K°i ?¼+ i¬T #„
iU KbM? M„K ;B[ç Q w- M M #` ç Q w çŠM; +¬T + Q ?ÆM +¬M; FQ+? b) K'i ?ŠM ç

E?¬M; +ÁM ç Q w iB m i?¬M? i K T?¬K- E?QÆM; L?•M EB i i`î i?¬M? pä ;Bª >! S?
T?QM; #bM? i?QÌM;- i?¬K +?Q F?¬M; #¬M; i°+ i`QîM; +O # ç¢B ;B i°+ h?¬M? æ

æ€K M;QÌB L?B T >MM; ;B¬i KbM? M?bM E?QÆM; L?•M EB i,

@ *?mv M ;b tªv ` i? \

"¼M ?¼ F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ ç Q F?Q b„+ #ûM i` M M;QÌB E?QÆM; L?•M EB i
i¢B pb #` i?QÆM; M†M;- F?¬M; T?ªB pb H½Q iU ;B'm çB ç Q w K¬ ?Q¬M iQ¬M K'i?

E?QÆM; L?•M EB i F?¬M; +ÁM ç Q w H¬i v F?¬M; ç®B pÈB L?B T >MM;X

L?B T >MM; H¢M? HMM; [m€i,

@ E?QÆM; L?•M EB i- çWM; i`€+? L?B T ;B +?9M; i F?¬M; +?Q M;QÆB +Æ ?°B
+€+ M;QÆB çB5 o T?•M +?B Q+? HÊB æ Q oQÆM; +®+ +O ? B M?"i?b i b) iBK

L?B T >MM; M?bM ç€K M;QÌB E?QÆM; ;B +?"i p¬i +?¢v i`®M- ;½ +kM; F?¬M; ?¢

G•K hB m i?¬v i? F?)H„+ ç-m- M?QM; F?¬M; M!B ;bX

h` M çªQ æ Q oQÆM;- G•K hB m +?d H¬ F?€+? [m çQÌM;- +?mv M M¬v F?¬M; H
L?B T ;B iU` [mv i ç`M?X L m L?B T ;B i¬M M?ŠM ?ÆM- i?W /¬T t! b´ Hm¬M
F?¬M; M;¢B ;B9T çÐ ;B i p¬B + Q i?O E?QÆM; ;B X L?QM; M m L?B T ;B F?¬M; +
+?O ç°M; M!B ` - M m F?¬M; M;QÌB i b) M;?o ?„M H¬ F ? K ;B i +?! +X E?¬M; T?ªB
HÈM- +! H) L?B T ;B +?d Km®M i`mv M i?W çÌB çÌB i` M çªQ æ Q oQÆM;X

L?QM; /M G•K hB m F?¬M; ?¶ i`Ê i?b E?QÆM; L?•M EB i ç½ K'i ç Q w- /M +! H¬M?
ç€M? H¢B L?B T >MM;X h` M çªQ æ Q oQÆM;- b m M¬v E?QÆM; ;B +?d +! i? K†

h`QM; T?O ç L?B T ;B - L?B T >MM; F?¬M; çÊB +?[i?QÆM; ç½ p°B +?„T i v +ªK

@ G•K i?B m ?B T- tBM ç iç i?B m ?B T- M m F?¬M; M?ì i?B m ?B T i?b L?B T; E
 G•K i?B m ?B T +| v m +¬m ; b tBM +S M|B- KB M L?B T; B H"K çQÊ+ imv i ç®B F
 G•K hB m M, K H¬M #^av HQÊi +Sm L?B T; B - •M M†M; M?Q M9B- L?B T >MM; p¬ +
 G•K hB m T?~v i v,
 @ E?¬M; b Q- +?d iB M i v K" i?¬BX
 a„T ç M ;B[i`Q - M; mv ?B K HÈM ç½ [m - L?B T >MM; b„T t T K¼B pB + tQM; HB
 h`QM; #m´B iB + M?B m i`QÎM; H½Q L?B T; B ç M FQM? `QÊm- #B m i bM? +^aK F
 ç¬B K„i i`M ç¬v i¬M bMM; M?bM G•K hB m X
 æ M ;B[#m´B iB +- L?B T >MM; M;çB M;MM; M?bM G•K hB m- `Ki` M|B,
 @ G•K i?B m ?B T- içB ?ç +| K°i v m +¬m [m€ ç€M; - F?¬M; #B i +| M M M|B F?¬M
 @ L?B T >MM; ;B +?O +| ; b +S M|B- çWM; M;¬M M;çBX
 L?B T >MM; tQ i v ?ÄB,
 @ h Km®M ç F?mv M iY #€B G•K i?B m ?B T H"K bQ T?K- F?¬M; #B i G•K i?B m
 Zm +m°+ +?B M ?¬K M v L?B T >MM; ?Q"MiQ"MF?•K T?K+ G•K hB mX h` im´B
 HU+ i? M"v- iQÆM; H B b) `i b€M; HçM i? M?i? M; X L?B T >MM; F?¬M; +| w ç² i
 ;½- L?B T G½M; +| i?B M T?9 i`QM; ç Q ççQ- M m iB T iK+ ÎHçB L?B T; B im H
 +m°+ çÎB ;½X ob M?B iY M M L?B T >MM; KÈB +| bmv M; ?o M"vX
 L?B T G½M; ç†i çk tm®M; - ?²B ?°T M?bM G•K hB m X
 G•K hB m H„+ ç¬m- M|B,
 @ h F?¬M; i?m ç² ç X
 E?¬M; T?^aB G•K hB m F?¬M; +?`m M?"M L?B T G½M; H"K ç² ç K" pb #^aM i?•M ?
 +^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - +| M?"M; ½ +kM; F?¬M; +| ; b ç /çv- ?ÆM M[?„M +k
 æ¬B K„i ?²B ?°T- KQM; +?Î +O L?B T G½M; pKi„i €M? b€M; X
 G•K hB m i?'v p"v KdK +Q`B M|B,
 @ L?QM; i p" L?B T G½M; ?ÊT w M? m- i b) +ÁM ÎHçB ç•v K°i i?`B ;B M- +| i? +
 L?B T >MM; p®M i?'i p¼M; #¶M; +?®+ K„i b€M; `U+ H M- `®B `Qi +^aK ÆM,
 @ o"v tBM ç iç G•K i?B m ?B T5
 @ > ? ? - F?¬M; +-M ç içX
 G•K hB m M?bM L?B T G½M; +?,K +?9,
 @ L?B T G½M; - M; QÆB +| i?B M T?9 ç Q ççQ `i + Q- M?QM; M m Km®M çQÊ+ i?"
 b m M"v çWM; p"Q æ Q oQÆM; +®+ +^aK M; °- i?"K +?Q [m M ? i +^aK M; ° ç Q w i`Q
 æ€K M; Q`B L?B T >MM; F?| ?B m ?ÄB,
 @ hçB b Q\
 @ *€+ M; Q`B ç M; HoM? M; ° ç Q w F?¬M; T?^aB i?"i bU- M| ;B®M; M?Q H" #„i +?QÊ
 K'v- b m M"v F?| i? +| i?"M? iUm ;b- HçB +ÁM +^aM i`Î HÈM +?Q pB + #QÊ+ p"Q
 i, M; KS+ F?| F?, M F?B #QÊ+ p"Q +^aM? ;BÈB Zmv L; mv M +^aM? ;'T +?K+ H¬MX L
 +?O E?QÆM; ;B ;†T T?^aB +QÎM; ;B^a +| ç Q w KçM? ?ÆM i?b / /"M; i?'i #çB i`QM
 M, K i`Î i?"M? +¬M; +®+ X
 G•K hB m M?„+ M?Î,

@ L m M;QÆB Km®M p"Q æ Q oQÆM; +®+ +^aK M;° ç Q w i?b i®i M?'i H" #^aM i?•M ç
`²B ?½v p"Q- H"K M?Q p"v +?ŠM; M?[M; F?¬M; i'M ?¢B +?Q M;QÆB K" +ÁM iB M #
æ€K M;Q`B L?B T >MM; M;?2 tQM; `mM; ç°M;- p K†i ç,K +?B mX
L?B m M,K [m E?QÆM; ;B - L?B T;B F?®M; +? ç^aQ æ Q oQÆM;- i`QM; ;B i°+
>| S?"K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM;- M?QM; F?¬M; +| +Q`M; ;B^aZmv L;mv M +^aM?
;B i°+ pšM F?¬M; ?B m Hw /Q i¢B b Q- ;B`i?b ç½ #B i M;mv M M?•MX
J'v M;`v b m G•K hB m F?¬M; p°B `B çB- K¶B M;`v ?„M H¢B p"Q F?m pU+ b•m M?
+^aK M;°X
h`QM; pU+ ç Q iQ€i` ç Q w p¬i" M +Q`M; ç¢B ;B9T G•K hB m +<sup>a</sup>K M;° p" iB M #°`
E?B M G•K hB m #'i M;`H" i`QM; #m'B iB + L?B T G½M; M;?2 H`B ?„M M|B tQM; M
M?i ?„M H"K ;B®M; M?Q pÈB E?QÆM; L?•M EB i- ?Q" M iQ" M T?€ ?Ov ç Q w p¬i
+^aK M;°X
*€+? H"K ç" T M²B +?bK i?mv M- w +?Q T?€ `²B t•v +O L?B T G½M; H"K G•K hB m
i?€M F?¬M; i?¬BX
L?B T G½M; ç½ +^aK M;°` ç Q w p¬i" M M?'i T?~K- Km®M iU KbM? HoM? M;° ç Q
L m ?Ov /B i ç Q w p¬i" M M?'i T?~K- imv i?U+ HU+ b) iKi /®+ M?QM; L?B T G½M;
hmv M?B M ?B K B +| [mv i ç`M? M?Q p"vX

8dNX *?QÆM; 8dd, h?"M? >„+ GoM?

G•K hB m F?¬M; iW +?®B- M; v ç K ç| ?„M /MM; ç Q w iS T?~K ?Ov /B i ç Q w p¬i"
G½M; b¢+? b)X *^aK M;° ç Q w +O L?B T G½M; H¢B #B M i?"M? i` ;B'v i`„M;X
G•K hB m p®M +?d t2K i`¼M; L?B T G½M;- #•v ;B`i,M; i? K T?¬M i?QÎM; i?S+X
h`QM; F?B G•K hB m Î æ Q oQÆM; +®+ +^aK L?B²+X

lv HU+ M?Q i? ç½ pQÊi [m +U+ ?¢M +O pä ;Bª >| S?¨K +ªM?X .M pä ;Bª >| S?
i?•K b•m +Ð M¨Q +kM; F?¬M; i? ç|M; #,M; +ª i?€+ MQÊ+- +?d +| +?•M M;mv M ç
[mª M¨vX

>¨M ",M; H½Q M?•M ?ÄB M?•M pB M #€M ?¨M; ,

@ :®+ GmM; S?QM; G M M¨v #€M ` b Q\

L?•M pB M F?¬M; /€K +?"K i` +?¢v p¨Q +Y ?¨M;- F?¬M; H•m b m K°i M K M?•M i
` - F?Q i? +U+ F€ ?MM; ?²M- +kM; H¨ +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM?X

L K M?•M i`mM; MB M i?'v >¨M ",M; H½Q M?•M i?b +QÌB M|B,

@ >| ` H¨ >¨M ",M; H½Q M?•M- GmM; S?QM; G M M¨v +?„+ ;B€ M,K S+ HQÊM;-
M; vX

@ L,K S+ HQÊM;- ;B€ pW T?ªBX

>¨M ",M; H½Q M?•M ;"i ç-m- M|B,

@ h Km®MX

>¨M ",M; H½Q M?•M pmM; i v- K°i +?²M; FBK T?B m ?B M ` i` M [m-v- F?¬M; M?
S+ HQÊM;X

>¨M ",M; H½Q M?•M +¬K GmM; S?QM; G M- çB t i`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ ?•K K
L?B m pä ;Bª it+ HQÐB,

@ oä ;Bª Zmv L;mv M +ªM? ç9M; H¨ ;B¨m bKX

GmM; S?QM; G M KÈB tm'i ?B M KQÌB T?9i ç½ #` M;QÌB Km M; vX h?€B ç° Km C
ç² ,M +O >¨M ",M; H½Q M?•M +¨M; F?B M M?B m pä ;Bª `i ?•K K°X

æ€K M;QÌB G•K hB m iB TiK+ çB /¢Q i`QM; ç¢B bªM?X

@ æB- +?9M; i çB +?¶ F?€+ M?bM t2KX

@ N \ G¨ [m-v ?¨M; +O h?QÆM; ?°B >„+ EBK- +€+ M;QÌB +?Ì K°i +?9i- i çB Km
G•K hB m i?'v [m'v ?¨M; +O h?QÆM; ?°B >„+ EBK HB M p¨Q i`QM;X

*?QÌM; [m-v H¨ K°i H½Q M?•M i|+ #¢+ K†i ?²M; ?¨Q- i?'v G•K hB m #QÊ+ p¨Q i?b
G•K hB m H'v i? F?€+? [mw K¨ h`¨M? *QÌM; +?'T bU i?mv M S?€ G½M; bM?- ?ÄB

@ h Km®M Km #®M KQÆB pB M M;k T?¨K M;mv M F?Q ç M- +€+ M;QÌB +| F?¬M;
L;mv M F?Q ç M H¨ ç M /QÊ+ HQm i?¬M; `°M; M?'i ç¢B HK+ h?QÆM; E?mM;- +|
h?QÆM; ?°B >„+ EBK H¨ K°i i`QM; i?QÆM; ?°B ?¢M; M?'i æ [m®+ oä GBM?- +?
M;mv M F?Q ç MX L?QM; M;k T?¨K M;mv M F?Q ç M i?m°+ ?¨M; HBM? /QÊ+ + Q
çQÊ+ i`QM; +Y ?¨M; h?QÆM; ?°B >„+ EBKX

G•K hB m H'v i? F?€+? [mw ` - H½Q M?•M +QÌB M|B,

@ h?QÆM; ?°B >„+ EBK +?9M; i H¨ K°i i`QM; # ç¢B iQÆM; ?°B +O ç [m®+- çQÆ
F?Q ç MX sBM +€+ ?¢ çÊB +?9iX

E?¬M; H•m b m H½Q M?•M H'v ? B #bM? M;¼+ i`QM; +Y ?¨M; ` ,

@ "®M KQÆB pB M M;k T?¨K M;mv M F?Q ç M- i? F?€+? [mw #Èi KQÌB T?¬M i`,K-
p¢M HQÊM;X

:B Q iB M H'v ?¨M;- G•K hB m +MM; G GB i- .B T>Q ` F?ÄB +Y ?¨M; +O h?QA
a m F?B çB ` - G GB iM?bM G•K hB m- +?ûT KB M; M|B,

@ G•K bQ ?mvM? ;B¨m [m€- K°i H9+ Km #®M KQÆB pB M M;k T?¨K M;mv M F?Q c

G GB i H" ç iY h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i" B- i` M M; Q`B ; ½ +kM; +| K°i- ? B S+ H
iB M H'v` K°i S+ i€K M; "M p¢M HQÊM; Km M; k T?~K M; mv M F?Q ç M H"K G GB
/M H" ç¢B + +O ; ½ +kM; F?¬M; `°M; `½B i?QªB K€B M?Q i? çQÊ+X
æQ" M M; Q`B çB /¢Q K°i pÁM; HÈM- T?€i ?B M M?B m #€m p"i i`QM; ç¢B bªM? ;B
?ÊT pÈB KbM?X

83jX *?QÆM; 83R, GQM; J :B€T

J°i b® #€m p"i M?Q GmM; S?QM; G M KÈB tm'i ?B M F?¬M; H•m HB M #€M çBX h
+| i?S KbM? Km®M- i?Q`M; F?¬M; +?d T?ªB +| iB M K" +ÁM +¬M T?ªB +| p" M K v I
@ L°B ;B€T HK+ ;B B M"v +O M; QÆB ç„i [m€- ;B€ iB M M?Q i? F?| B Km M'BX
G•K hB m +?Êi M; ?2 ç^M; i`QÈ+ +| iB M; t¬M t Q- M?B m pã ;Bª p•v [m M? i`QÈ+
p"iX

G•K hB m HÁM; K€v ç°M; ,

@ L°B ;B€T HK+ ;B B\

>B M ;B` G•K hB m pšM +ÁM K†+ h? M? L; mv M :B€T M; k ;B B H" T?¬M i?QÎM; +
i"BX G9+ G•K hB m p"Q h?B M J°M; #Q +ªM?- h? M? L; mv M :B€T +QB M?Q H" ç½
?B M ?€+?- +ÁM ;B9T ?„M çÐ çQÊ+ çÁM +¬M; FQ+? +O EBK JBM?- M m F?¬M; H
iQM? K¢M; `²BX a m M"v h? M? L; mv M :B€T +ÁM +MM; G•K hB m i`ªB [m M?B m
F?¬M; FûKX

L?QM; +?B M ç'm [m€ M?B m- h? M? L; mv M :B€T H" M? H†M; B` ç½ +| M?B m p i
+?`m M' B- bS+ T?ÁM; M; U FûK ?ÆM `i M?B mX *?šM; [m F?¬M; i bK çQÊ+ M°B
ç'B h? M? L; mv M :B€T- ;B` M; ?2 +| M°B ;B€T HK+ ;B B H"K ?„M ç°M; HÁM; X

G•K hB m +?Q KÎKB M; i?b G GB i i?Q+? M€Q M?B i ç½ H Q p"Q ç€K M; Q`BX

@ æB- p"Q t2K5

æ•v H" K°i [m¬v ?"M; F?¬M; HÈM- +?O #€M H" K°i M K M?•M i`mM; MB M K†+ pã T
#ûM FBM? M; Q`B- +kM; H" +Q`M; ;Bª >| S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; X

:B[[m¬v ç†i K°i M°B ;B€T K"m ç2MX L°B ;B€T `i H¢- +?d K°i K"m ç2M- pªv ;B€
v m i?9X L°B ;B€T çQÊ+ ç†i i`QM; [m¬v iQ€i ` F?Q iS+ FBM? M; Q`B- M; H" #€m p

G GB i FBM? ?¬,

@ E?¬M; m'M; H" M°B ;B€T HK+ ;B B- M?bM i?¬B ç½ i?'v M; F?¬M; ;B®M; ç² i?Q`

L?QM; t2K ;B€ iB m +?m~M +O M°B ;B€T i?b G GB i H"TiS+ i`ÊM iQ K„i- F m iQ

@ " S+ HQÊM; \ æM b Q\

:B€ M°B ;B€T M"v H" # S+ HQÊM; X

G GB i ;B"i KbM? F m H M,

@ :B€ +O GmM; S?QM; G M KÈB +| M, K S+ HQÊM; - #° M°B ;B€T HK+ ;B B M"v ;¬M
S?QM; G M- ç„i [m€ p"v\

h?Q`M; ;B€ +O M°B ;B€T + Q ?ÆM pk F?Q K°i +?9i- M?QM; # S+ HQÊM; i?b [m
F?¬M; Km M'BX

G•K hB m- .B T >Q +kM; ?ÆB ;B"i KbM?X

@ æ9M; `²B- # S+ HQÊM; i?b K„+ [m€X L m #€M ` +?9i +?9M; i Km M; vX J°i S+ F?¬M; \

*| pä ;Bª K„i M|M; Mªv ?ÄB,

@ L; QÆB ` ;B€ i? H` F?¬M; ç9M; X h ç½ t2K [m M°B ;B€T- +?`i HQÊM; F?¬M; i HQÊM; i?b ?ÆB Qi- M?QM; # S+ HQÊM; [m€ K„+X h?¬B i +?Q M; QÆB H`B +?9i-

>B M M?B M pä ;Bª ç| ``i i?Q+? M°B ;B€T M`vX

L K M?•M i`mM; MB M BK H†M;- #®M T?Q [m€ ²M `Q ;½ KÈB H¢M? HMM; M|M,

@ L°B ;B€T HK+ ;B B M`v H` i H`v iW T? iQ+? pB M+´ i`QM; u m J HoM?- i M H ;B€T HK+ ;B B GQM; J ;B€T i?m°+ ?`M; iBM? T?~K- M m F?¬M; T?ªB i +¬M/MM; #€MX Jm®M Km i?b Km - F?¬M; Km i?b i?¬B- imv i ç®B F?¬M; #Èi ;B€5

*| pä ;Bª H~K #~K,

@ *-M iB M ;'T K` +ÁM +SM; KB M;- H¢B +ÁM #€M ç„i p`v\ *| pä ;Bª >| S?`K +ªM? +kM; F?¬M; Km M´BX

@ L°B ;B€T M`v M?bM H` #B i i?S i®i- iB +`^M; [m€ ç„iX aÊ H` +?d +| M?[M; +QÌM ?`m F€ KÈB ç²M; w #Ä M?B m iB M ` Km M°B ;B€T M?Q p`vX

G GB i- .B T>Q FBM? i?€M- H„+ ç¬mX

:B€ M°B ;B€T HK+ ;B B #bM? i?QÌM; F?QªM; ?ÆM K°i S+ HQÊM;- pÈB ;B€ ç| +?„ +ªM? ?`m F€ +?`m Km M; vX L m H` ? B S+ HQÊM; i?b Qi ÄB p`B M; QÌB +„M ` ,M; S+ HQÊM; /½ pQÊi [m F?ª M,M; +?`m çUM; +O M?B m M; QÌB- /M H` ;B i°+ ç€K oB K+kM; b) F?¬M; #Ä iB M ` Km M°B ;B€T ;B€ # S+ HQÊM; X *?d +| +QÌM; ;Bª Z ç K„i +?9i M; •M HQÊM; M`vX

L?QM; M°B ;B€T i?b Hm¬M M?^K p`Q pä ;Bª >| S?`K +ªM? ?`m F€X E?B pä ;Bª ç +?mv M ?| M; mv M HU+ i?`M? +?•M M; mv M- HU+ T?ÁM; M; U i,M; H M `i M?B m M; mv M ?bM? i?`M? M; Q`B M; QÌB ç½ ç€M; bÊ ?ÆM M°B ;B€T HK+ ;B B M?B m- +ªM? M`Q +?`m Km M°B ;B€T HK+ ;B BX oä ;Bª #bM? i?QÌM; >| S?`K +ªM? ?`m F

G•K hB m #QÈ+ iÈB [m¬v ?`M;- K„i H|2 iB b€M; ?ÄB,

@ *| i? +?Q i t2K M°B ;B€T M`v F?¬M; \

oä ;Bª i`mM; MB M M; QÈ+ M?bM G•K hB m- +ªK M?`M F?Q i? ?MM; ?²M i`QM; M ;`i ç¬m- H`v M°B ;B€T ` çQ p`Q i v G•K hB mX

G•K hB m pm®i GQM; J ;B€T- +ªK M?`M HU+ HQÊM; /²B /`Q- +?S F?Q iS+ +´ tQ H`K GQM; J ;B€T M`v ``i FBM? M; QÌBX

L°B ;B€T `i K K M?QM; pªv ç2M `K `¢T # M M; Q`B +U+ F€ +SM; `„M- iÄ p¬M; b€ çB M ;B Q /`+?X

G•K hB m M; QÈ+ H M M?bM pä ;Bª i`mM; MB M- ?ÄB,

@ h i?Y ç° K¢M? +O M| çQÊ+ F?¬M; \

oä ;Bª i`mM; MB M ;`i ç¬m- M|M,

@ æQÊ+X

o K†i pä ;Bª i`mM; MB M i?ªM M?B M- i`M M;`T iU iBM p`Q M°B ;B€T +O KbM?X

æQÊ+ bU ç²M; w- G•K hB m ç•K M; |M i v p`Q GQM; J ;B€TX J°i +?d M?bM M?Q #b M; mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç #€i +?mv MX *| ?ÆB i?Î ç Q F?Q K¬M; H GQM; J ;B€TX

sQ i5

L;|M i v M?Q ç•K p"Q #¬M; ;ÁM- G•K hB m +ªK M?"M HU+ HQÊM; ç•K p"Q GQM; J
J ;B€T M;;M +ªM- M;mv M HU+ tmv M i?'m +?d +ÁM #ªv T?-MX Zm M i`¼M; M?'i
i"Ti`mM; ÎK°i çB K K" #` GQM; J ;B€T T?•M i€M` tmM; [m M?X

G•K hB m ;B"i KbM? i?-K M;?o,

@ GQM; J ;B€T M"v [m€ ç€M; bÊ- +| i? iB m i`W # T?-M HU+ HQÊM; +O i - #ª
iQÆM; çQÆM; v m çB M,K T?-M tmM; HU+- ç9M; H" #ªQ #®BX

G•K hB m ç°M; i•KX G•K hB m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv M i? - HU+ T?ÁM; M;U
+| i? K GQM; J ;B€T i?b HU+ T?ÁM; M;U b) ç M i`bM? ç°`i F?OM; #®X

G•K hB m i?-K M;?o,

@ h`QM; /B iQ+? u m J HoM? K M? K¬M; ç-v M;mv ?B K- K¶B M,K #B i # Q M?B
;Bª Zmv L;mv M +ªM? +kM; +| F?ª M,M; +? i içB +?¶X hmv i F?€ KçM? M?QM; bQ
L;mv M +ªM? i?b F?¬M; H" ;b +ª- +| i? K GQM; J ;B€T i?b t€+ bm'i b®M; i,M; M?E

G•K hB m H'v` t'T M;•M T?B m i``;B€ # S+ HQÊM; M; v- çQ iÈB i`QÈ+ Kti pä ;

@ " S+ HQÊM;- i Km GQM; J ;B€T M"vX

G•K hB m i`'M H°i KQÌB b€m S+ +O # ççB ;B i°+ h?"M? æçB oB K- +?d +¬M K|M
iB + ;b # S+ HQÊM;X

oä ;Bª i`mM; MB M M;•v M;QÌB- ;½ F?¬M; M;Ì G•K hB m +ÁM i` K" /Si F?Q€i p"v-
±M`Q5

æ€K pä ;Bª p•v t2K t¬M t Q- #` ?"M? ç°M; `°M; `½B +O G•K hB m H`K`mM; ç°M;X
KbM? i`WM; K„i M?bM G•K hB mX

" S+ HQÊM; F?¬M; T?ªB +QM b® M?Ä- H" +ª K°i ;B B i`B pÈB pä ;Bª >| S?"K +ªM
i?QÌM; +?d +| K'v bB m +QÌM; ;Bª p¬ ç`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€ ? v tm'i i?•M iW
KÈB #Ä` M?B m iB M Km K°i M°B ;B€TX

@ h?B m MB M M"v H" B\ G'v` # S+ HQÊM; M;¼i tÈiX

839X *?QÆM; 83k, h¬M; h?Sm URV

@ *| # S+ HQÊM; +kM; F?¬M; H" ;b- M?QM; F?¬M; M?B m M;QÌB +?`m #Ä b® iB M

@ h?"i H" F?¬M; i? i`¬M; Kti K" #„i ?bM? /QM;- H½Q ?O i H M; #ç i K'v +?K+ M,
M°B ;B€T M"v- i?B m MB M i?b / /"M; #Ä iB M` Km - t'm ?' i?"iX

æ€K pä ;Bª it+ HQÐB FBM? i?€M- €M? K„i ? m ?€m M?bM G•K hB mX *| K°i b® p
K„i tQ2 i`ÁM ç`M? #KM; çB` M;Q`B b) +QÈT ;B"iX

" M;Q`B G•K hB m [m€ i` - imv F?Q i? F?¬M; v m M?QM; i`QM; h?"M? >„+ GoM
M?B T K'v +QÌM; ;Bª M"vX

oä ;Bª H,M H°M i`QM; h?"M? >„+ GoM? +| B F?¬M; HB K K€m i` M HQÐB / Q- b®
*?mv M ;B i M;QÌB +QÈT +O M;Q`B ç²M; p„M; M?Q +ÆK #[X

*€+ pä ;Bª ;B"i KbM?- pä ;Bª i`mM; MB M i?b +¬K t'T M;•M T?B m ç K iWM; i`X

oä ;Bª i`mM; MB M ;"i ç¬m- M|B,

@ æ9M; H" # S+ HQÊM;- #•v ;BÌ GQM; J ;B€T M"v i?m°+ p M;QÆBX

oä ;B^ai`mM; MB M /¼M / T ç² ç¢+- ç½ #€M tQM; GQM; J ;B€T- ;½ ç`M? çBX
G•K hB m tQ v GQM; J ;B€T- ç M; ç`M? +'i i?b ç°i M?B M X X X
J°i i? M? •K H¢M? HMM; M¡B,
@ E?Q M ç½5
æ€K ç¬M; i€+? ` - K°i M K M?•M i`mM; MB M KkB QM;- K†i +| p i ç Q çB ` X æ¬B H
+?^K GQM; J ;B€T i`QM; i v G•K hB m- €M? K„i M¡M; +?€vX
L K M?•M i`mM; MB M b<sup>a</sup>B #QÊ+ ç M i`QÊ+ K†i G•K hB m- KdK +QÌB ?ÄB,
@ o` #^M; ?[m M`v- i¢B ?¢ `i i?Q+? GQM; J ;B€T- ? v #^M; ?[m #€M H¢B +?Q i¢B
E?m¬M K†i •K m- p i ç Q Î F?¡2 KB M; H`K MK +QÌB +O M K M?•M i`mM; MB M i?
@ G` h¬M; h?Sm- i`QÎM; H½Q +O >„+ >| K¬M5
@ a Q H¢B H` ?„M\ h?B m MB M tmB t Q `²BX h¬M; h?Sm H` +QÌM; ;B<sup>a</sup>>| S?`K +
/ M? H•m M,K- i?U+ HU+ +¬M; i? K i¢Q ?| - ;¬M M?Q p¬ ç`+? i`QM; pã ;B^a>| S?`K
;B^aZmv L;mv M +^aM?- pã ;B^a#bM? i?QÌM; F?¬M; ç€M? H¢B h¬M; h?SmX
@ E?¬M; #B i i?B m MB M b) HU +?¼M i? M`QX h M;?2 ç²M iQM? +€+? h¬M; h?S
+^aM;QÌB ç®B M;?`+? pÈB h¬M; h?Sm +?Q iWM; +| F i +K+ i®iX
@ am}i- Km®M +? i b Q K` M¡B F?¬M; HU HÌB\ \*QB +?WM; #` h¬M; h?Sm M;?2 ç
i`ÌB M;`v K B\
æ€K M;QÌB tb t¬K #`M i€MX
G•K hB m T?~v i v iW +?®B i?ŠM;,
@ sBM H¶B- i ç M; +¬M GQM; J ;B€T M`v- +€+ ?¢ ?½v ibK #€m p`i F?€+ çBX
@ ``M; ?[m çWM; p°B p`M; iW +?®BX
h¬M; h?Sm pšM +QÌB iOK idK,
@ h¬M; h?Sm i +| +?9i / M? iB M; i`QM; i?`M? >„+ GoM?- F i #^M; ?[m +`M; i®i ç
?¢ H¢ K†i- H¬M ç¬m ç M i?`M? >„+ GoM? ç9M; F?¬M;\ JB M +€+ ?¢ #€M GQM; J ;
b m M`v i`QM; i?`M? >„+ GoM? F?¬M; +ÁM B /€K ;•v bU pÈB M;QÆBX
E?¬M; çÊB G•K hB m i`<sup>a</sup>HÌB- G GB i F?¡+?`m H H M,
@ > ? ? - M;QÆB M¡B H`K +?9M; i +QÌB `KM; ` ,M;X *?9M; i +ÁM +¬M M;QÆB #
J„i h¬M; h?Sm H¡2 iB •K i`¬K M?bM G GB i,
@ \
.B T>Q p°B FûQ G GB i H¢B,
@ E?¬M; M M M¡B HmM; imM;5
h¬M; h?Sm M?2Q K„i #„M ` b€i F?Q •K i`¬K- M¡B,
@ hm´B i` K` ;B¼M; F?¬M; M?ÄX æWM; i`€+? i F?¬M; M?„+ M?Î +€+ M;QÆB- M
b®M; ` F?ÄB i?`M? >„+ GoM? çQÊ+X
h¬M; h?Sm H¢M? HMM; +QÌB,
@ h +kM; pbi®i +?Q +€+ M;QÆBX GQM; J ;B€T H` #€m p`i- F?¬M; T?^aB B +kM; +
+| i?U+ HU+ +?Q #B i +?WM; b) +? i F?B çB ` M;Q`B- #`;B i M;QÌB +QÈT #€m p
i®i M?Q i / M¡B +?mv M ç•mX
L?bM M?Q h¬M; h?Sm M?„+ M?Î M?QM; ;B¼M; M¡B i`¬M M;`T mv ?B T- w ç² [m€`ä

G•K hB m M?bM i?'m w iQÎM; +O h¬M; h?Sm,
 @ æ i¢ M?„+ M?Î- ç€M; iB + i F?¬M; #€MX
 G•K hB m HQÌB [m M i•K h¬M; h?Sm- ?„M +MM; G GB i- .B T>Q [m v çBX
 @ \
 h¬M; h?Sm H„+ M; QÌB +?†M i`QÊ+ K†i G•K hB m- ç¬B K„i•K i`-K- +QÌB ;^M M|B,
 @ > ? ? - t2K ` +€+ ?¢ F?¬M; +?`m [m2M #^M; ?[m i ç•vX
 æ®B T?QÆM; M,K H-M #^v HQÊi M; ,M i`Î H`K G•K hB m M?Qm K`v- M?2Q K„i M|B
 @ LÆB M`v H` ç¢B çB M ;B Q /`+?- F?¬M; #€M iS+ H` F?¬M; X a Q- M; QÆB Km®M
 h¬M; h?Sm ?Qi b•m K°i ?ÆB FbK +? b€i F?Q i`M ` +QM K„i- +® ;„M; /`m ;B¼M; ,
 @ *€+ ?¢- i F?¬M; Km®M F?B M bU pB + i`Î M M+,M; i?ŠM; - i? K K°i #^M; ?[m H`
 çB- i ` ;B€ ? B S+ HQÊM; Km GQM; J ;B€T +O M; QÆB- b m M`v M m M; QÆB ;
 GoM? +S ç M i bK i X
 G•K hB m tb +QÌB,
 @ > B S+ HQÊM;\
 G•K hB m KÊB Km # S+- h¬M; h?Sm Km®M [m i v Km GQM; J ;B€T pÈB ;B€ ? B
 T?K ? v t2K G•K hB m H` ç² M; ®+\
 G•K hB m H¢M? HMM; [m €i,
 @ h`€M? ` 5
 G•K hB m HQÈi [m h¬M; h?SmX
 oM pM pM5
 L;Q`B M; QÌB h¬M; h?Sm iQ€i ` / Q ç°M; M;mv M HU+ ç€M; bÊ- M;mv M HU+ ç°K
 hB m- F?Q i? ç€M; bÊ M?Q b|M; #B M "T ç MX L?QM; G•K hB m pšM m M; /mM; `
 h?Sm p`Q K„iX
 h¬M; h?Sm +® MûM t9+ ç°M; Km®M ;B i M; QÌB- K„i ;½ •K i`-K M?bM G•K hB m- M
 @ hB m iY i?®B- `QÊm KÌB F?¬M; m®M; H¢B i?Q+? m®M; `QÊm T?¢i- M; QÆB iU K
 h¬M; h?Sm [m v çB t X
 ±M `Q5
 > B # M `ÌB çB- ç€K M; QÌB p•v t2K +?•m ç-m ;?û i BX
 @ hB m iY M`v H` M?•M p`i ;b K` F?¬M; i? K ç h¬M; h?Sm p`Q K„i- i?"i H` ; M iQ #
 @ h F?¬M; #B i iB m iY Km GQM; J ;B€T M?QM; K°i ç²M; #¢M +O ?„M +¬K i`Q
 M?Q H` .B T>Q - i?m°+ h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B +O Zm"M M æ`M?- i?U+ HU
 F€ ç¢B i?"M?X • p`Q i?•M T?"M ç iY i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B Zm"M M æ`M?-
 ç9M; X
 @ æ iY i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B Zm"M M æ`M? \ *| i? çB +?mM; pÈB .B T>Q
 M; QÌB #bM? i?QÌM; - +| H) H` bB m i?B M i`B +O i? HU+ M`Q ç|- ? M +?B iQ ; M
 @ >W5 L;m M; ®+X h?B M i`B i?b b Q\ LÆB M`v H` h?"M? >„+ GoM? +?S F?¬M; T?
 M,K +| ?"M; i€ i?B M i`B +O +€+ ç¢B i? HU+ +? i i`QM; u m J HoM?- +?d +¬M ;B
 i?b B #B i M; QÌB ç| +? i p`Q i v B\ Jm®M çB m i` +kM; F?¬M; #B i #„i i v iW ç•n
 @ æ9M; p`v5 u m J HoM? M?B m M;mv ?B K- K¼B M; QÌB iQ`M /U p`Q i?U+ HU+X
 Q+? ;b i`QM; +?¶ M`v- M; QÊ+ H¢B H` / #ûQX

@ hB + `^M; ?„M #` h¬M; h?Sm M?„K p`Q- M m F?¬M; i +kM; Km®M i?YX
 "ÎB pb h¬M; h?Sm F?B M M?B m pä ;B^a +| w ç`M? ` i v pÈB G•K hB m ;B`iB + MmQ
 GoM? Qi B /€K +QÈT ç² h¬M; h?Sm M?bM i`9M;- çQÆM; M?B M M m H` pä ;B^a Zm
 " M FB ç¢B çB M ;B Q /`+?X
 "B m ibM? .B T >Q i`-K i`¼M; M?„+ M?Î G•K hB m ,
 @ G•K hB m- h¬M; h?Sm H` i`QÎM; H½Q +O >„+ >| K¬MX hmv >„+ >| K¬M +?d H
 Zm" M M æ`M? +?9M; i - M?QM; h¬M; h?Sm bB m T?`KX >ÆM ? B KQÆB M,K i`
 S?`K +<sup>a</sup>M? ?"m F€ çdM? T?QM;- K½B K` F?¬M; ç°i T?€ ç¢i iÈB +^aM? ;BÈB Zmv L
 h?Sm H` bB m +QÎM; ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; i?`M? / M? H•m M,K-
 +^aM? ;BÈB >| S?`K +^aM? ?"m F€X L;?2 ç²M HÁM; /¢ h¬M; h?Sm ? T?ÁB- p¬ +MM
 ç„+ i°B h¬M; h?Sm- +?„+ +?„M ?„M b) F?¬M; #Ä [m - M;QÆB M M +?9 wX

838X *?QÆM; 83j, h¬M; h?Sm UkV

J„i .B T >Q i`"M ç-v HQ H„M;- G•K hB m KÈB ç M i?`M? >„+ GoM? ç½ ç„+ i°B HQ
 tmB t QX

G•K hB m ;"i ;M,

@ o¬ ç`+? >| S?`K +^aM? ?"m F€\

G•K hB m F?¬M; bÊ h¬M; h?Sm M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +QB i?QÎM;X

*€B ;¼B H` p¬ ç`+? >| S?`K +<sup>a</sup>M? ?"m F€ F?¬M; T?ªB M|B p +`T #"+ im Hmv M >
 K` H` / M? ?B mX >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; +€+? Zmv L;mv M +^aM? +?d
 +€+? #B i K°i i`lB K°i pU+X "QÈ+ ` K°i #QÈ+ M`v # M M`v i`lB- # M H` ç'iX Zmv L
 KQÆB T?¬M i`,K pä ;B<sup>a</sup>- H`K M?B m pä ;B^a /WM; #QÈ+ i¢B ç•v- +ª çlB F?¬M; iB M
 "ÎB p`v M?B m +QÎM; ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; #B i F?¬M; +| ?v p¼M
 M•M; + Q i?U+ HU+ +O KbM?X hm Hmv M +¬M; T?€T- #Q T?€T- ` M Hmv M i?•M
 bS+ ` X ob çB m M`v F?B M +MM; H` pä ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; M
 +? M? H +? `it X J°i b® bB m pä ;B<sup>a</sup> >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; +| i? K°
 >| S?`K +<sup>a</sup>M? ?"m F€ çdM? T?QM; #bM? i?QÎM; F?€+X GQ¢B M;QlB M`v i?QÎM; ç
 +^aM? ?"m F€X

G9+ i`QÈ+ G•K hB m ;†T ç€K M;QlB >¢ Gm•M +O # ç¢B ;B i°+ h?`M? æ¢B oB k
 >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; #bM? i?QÎM;X :B +?O L?B T >MM;- E?QÆM; L
 çªQ i?m°+ HQ¢B pä ;B^a >| S?`K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; F?€ HÈB ?¢B- M?QM; #
 >| S?`K +<sup>a</sup>M? ?"m F€ +ÁM `it t¬BX o¬ ç`+? >| S?`K +^aM? ?"m F€ i?"i bU ç€M? `
 ç®B >| S?`K +<sup>a</sup>M? ?"m F€ F?¬M; M; ,M +<sup>a</sup>M çQÈ+X h¬M; h?Sm çQÈ+ ;¼B H` p¬ ç`
 i?b i?U+ HU+ imv i ç®B ?ÆM t ç€K M;QlB L?B T >MM;- E?QÆM; L?•M EB iX

G•K hB m i?-K M;?o,

@ o¬ ç`+? >| S?`K +^aM? ?"m F€ b Q\ h?9 p`- i `i Km®M #B i M?•M p`i M?Q i? K

G•K hB m F?¬M; ? bÊ ?½B- M;QÈ+ H¢B +?B M w ?WM; ?U+X

>B M ;B` çQÈ+ GQM; J ;B€T- M,M; HU+ T?ÁM; M;U +O G•K hB m H¢B i,M; p¼iX
 F?¬M; ç`m H¢B ç€K +QÎM; ;B<sup>a</sup> p¬ ç`+? >| S?`K +^aM? ?"m F€ M?QM; F?¬M; ç M K
 bS+ H`K ç®B T?QÆM; 2 M;¢BX

æQÆM; M?B M Km®M ç®B F?€M; pÈB +QÎM; ;B^a p¬ ç`+? >| S?`K +^aM? ?"m F€ ?
 hB m +¬M T?ªB K¢M? ?ÆM M[- Qi ` ?„M T?ªB ç°i T?€ ç M >| S?`K +^aM? ?"m F€X

i`mM; F€ çdM? T?QM; ç°i T?€ >| S?`K +^aM? ?"m F€ H" [m€ i`bM? `i /`B- ?B M iç
;B€+ ;bX

G•K hB m H„+ ç-m- M|B,

@ L m +| i? ç°i T?€ GQM; hQÊM; Hmv M i? ç M ç M; k i`¼M; i?b imv iX Jm®M ç°
M?[M; +-M +?, K +?d im Hmv M- +ÁM +-M M?B m HBM? ç M- HBM? /QÊ+ i`K #`X

hmv G•K hB m iU iBM M?QM; ?„M F?¬M; +m²M; p¼M; - i`QÊ+ F?B +?B M ç'm ç½ QÊ
F?¬M; H`K +?mv M F?¬M; M„K +?„+X

h` M i? ;BÈB M`v Km®M b®M; H•m i?b T?ªB M?Q i? X

æQ`M M; QÌB iB T iK+ çB /çQ i`QM; ççB bªM?- ç`M; i`QÊ+ #¶M; i`mv M ç M F?Q i`

G GB i`2QH M,

@ N \ G` G h?B M h?ªQH K+ ;B B5

G h?B M h?ªQH K°i HQçB `i [mw ;B€ i`QM; HBM? /QÊ+ HK+ ;B B- +?S F?Q i? I
hmv i h?ªQ- ;B9T Q+? HÈM +?Q FB K F?€+? M; QM; iK p`i, M; H M FB K w- [mw ?B

*| K`v FB K F?€+? +kM; T?€i ?B M- +?çv iÈB M; vX

G GB i +kM; H`FB K F?€+?- ;½ p°B p`M; +?çv H M ?ÄB- bÊ K`i +?¶,

@ G h?B M h?ªQ ;B€ # Q M?B m\ æ9M; - # Q M?B m iB M\ h?'T ?ÆM # M; `M pçM

@ G` i M?bM i?'v i`QÊ+5

J`v FB K F?€+? H Q M? Q²M `QX

h?'v M?B m M; QÌB i` M? ;B`M?- +?O [m-v bÈK #B i i`QÊ+ +QÌB iQ2 iQûi- ç M; ç`
HçM? #, M; p M; H M b m HQM; K¼B M; QÌB- ;B¼M; çB m +?„+ +?„MX

@ J†+ F G h?B M h?ªQ # Q M?B m iB M- i Km®M5

h? M? •K HçM? HMM; +MM; pÈB FB K w b„+ #ûM ç M KS+ i`M +MM; M?Q Km®M +„

@ G` B\

J¼B M; QÌB +ªK M?`M F?Q i? ç|- #B M b„+ K†i p°B [m v ç-m M?bMX

G•K hB m i?-K ;B`i KbM?- FB K w M`v `i ç€M; bÊX EB K w +?d p¬ ibM? iQ€i` - M
ç Q w +| i? +ªK M?`M `ä ``M; +?O M?•M FB K w imv i ç®B ç½ çç i ç M iB m i?`M?X

J`v i? M? MB M i` im´B çB ` iW ç€K ç-M; - ç b® ? B KQÆB K`v im´BX *€+ i? M?
p M? p€Q FB m M; çQ- i?•M T?`M F?¬M; i-K i?QÌM; X h? M? MB M /šM ç-m +`M; ç€
i€K im´B- K€B i|+ /`B K`m ç2M tä imM; - F?m¬M K†i M?Q ç Q iQÊ+- K„i b€M; M; Ì
i?Q€M; [m i? M? MB M ç½ iQ€i` €T HU+ M; ? i i?Î- F?Q F?€B ?`Q ?MM; F?B T M

@ G` *Wm o¬ hbM?5

@ s T i?S #®M KQÆB H, K i` M #ªM; S?QM; o•M +O ç [m®+ [mw i`QÊ+- +QÌM; ;E
?"m F€X h?B M T?9 M?Q *Wm o¬ hbM? F?¬M; ç M ? B M, K b) +| ?v p¼M; ç°i T?€
i?O i?"i bUX

@ a m HQM; *Wm o¬ hbM? +?„+ iQ`M H` i?B M i`B Zm`M M æ`M?- [mª M?B M B M
L?B M FB K F?€+? p K†i #`i K½M M?QM; i?'v M?|K i? M? MB M i?b #B M b„+ K†i

G GB i- .B T >Q +kM; #B M b„+ K†i- FQ+? ç°M; iB M H M,

@ *Wm bQ ?mvM?- +€+ p` bQ ?mvM?5

J°i +QÌM; ;Bª #QÊ+ ` iW M?|K i? M? MB M çB i?2Q *Wm o¬ hbM?X

@ > ? ? - M?`ç - i?"i bM? +Ì- ? B M; QÌB +kM; ç M ç•v\

æ| H" G hm'M- ç iY çdM? + Q +O Zm" M M æ`M?- G•K hB m iWM; ;†T ;½ i`QM; I
+ +O G GB iX h`QÈ+ FB G hm'M +?d H" çdM? >| S?"K +^aM? bÆ F€- #•v ;BÌ ;½
>| S?"K +^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; X

.B T>Q p°B ;BÈB i?B m ? B # M,

@ *Wm bQ ?mvM?- ç¢B + - p` M"v H" G•K hB m- ç iY i?B M i" B +O Zm" M >B M ."i

*Wm o¬ hbM? HB + G•K hB m- ;"i ç-m t2K M?Q +?"QX

*Wm o¬ hbM? çB iÈB [m-v ?"M;- H¢M? HMM; ?ÄB,

@ :B€ G h?B M h?^aQ i? M"Q\

*?O [m-v i`mM; MB M #` F?Q i? +O *Wm o¬ hbM? mv ?B T- ;½ +„M ` ,M; H'v + M

@ L,K M;"M p¢M HQÊM;5

hB M; FBM? F m p M; H MX L,K M;"M p¢M HQÊM; F?¬M; T?^aB b® HQÊM; M?Ä- çO
T?~KX hmv G h?B M h?^aQ ``i [mw ;B€- ``i +| Q+? +?Q FB K F?€+? M?QM; /M ;b M
;B€ M,K M;"M p¢M HQÊM; H" [m€ ç„iX æQ G h?B M h?^aQ çB ?°B ç'm ;B€- i`W T
i` M? M? m ç'm ;B€- M m F?¬M; b) +?ŠM; ç M ;B€ M"vX

J'v i?B M i" B Zm" M M æ`M? çSM; b m HQM; *Wm o¬ hbM? iS+ ;B" M K„M; ,

@ L;QÆB +„i +´ M;Q`B b Q\

*Wm o¬ hbM? T?'i i v M; ,M +^aM ç iY çSM; b m iB T iK+ K„M;- ;½ H'v +?²M; FBK T

@ L,K M;"M p¢M HQÊM;- i Km X

*?O [m-v i`mM; MB M p°B p" M; H m K² ?¬B i`€M- HÁM; i?-K p mB KWM;- +~M i?"M

*Wm o¬ hbM?X

h`QÈ+ K„i # Q M;Q`B- *Wm o¬ hbM? tQ v H¢B çQ G h?B M h?^aQ +?Q G GB i,

@ æ¢B + +O M;QÆB H" #^M; ?[m +O i - H-M ç-m ;†T K†i +QB M?Q +?Q M;QÆB

G GB i`2Q H M,

@ æ i¢ *Wm bQ ?mvM?5

G GB i F?¬M; M;ì bU pB + b) /B M #B M i? M"vX

G hm'M +Q`B M`B,

@ *Wm bQ ?mvM? H¢B i®M iB M `²BX

J„i G hm'M +| iB ç„+ w- *Wm o¬ hbM? +?Q ;½ Mî K†i Mî KkBX

83eX *?QÆM; 839, *Wm o¬ hbM?

æ€K M;Q`B FBM? M;¢+- M;QÐM; K°- i?-K F?•K T?K+X G h?B M h?^aQ +| ;B€ M,K
*Wm o¬ hbM? M`B i†M; HB M i†M;- FBM? M;Q`B ?ÆM H" #^aM i?•M *Wm o¬ hbM? p
G h?B M h?^aQ +| ;B9T Q+? F?€ HÈM +?Q ;½X

*?d +| G•K hB m ?B m `^M; pÈB FB K w +O \*Wm o¬ hbM? ç½ ç¢i iÈB iB m i?"M? `
?B m [m^a ``i M?Ä #ÙX *Wm o¬ hbM? i†M; G h?B M h?^aQ +| i? H" pb H¬B FûQ G h

J°i ;|+ ç¢B b^aM?- h¬M; h?Sm •K i`-K M?bM M?|K G•K hB m- i?-K M`B,

@ *? i iB i- F?¬M; M;ì ç€K M?½B M"v [m2M *Wm o¬ hbM?- ? M ;b H9+ i`QÈ+ FB m

hmv *Wm o¬ hbM? +ÁM i` im´B M?QM; i?U+ HU+ F?¬M; ;B®M; #bM? i?QìM;- #ªM
M|B b) ç€M? H¢B ;½X L m G•K hB m Hm¬M çB +?mM; pÊB *Wm o¬ hbM?- h¬M; h?
@ >W5 *Wm o¬ hbM? i?b b Q\ h F?¬M; iBM +€+ M;QÆB Hm¬M çB +?mM;- +?ì +€+
M;QìB5

•M? K„i h¬M; h?Sm b„+ #ûM- ;½ M?bM ` çQÊ+ G•K hB m p¨ *Wm o¬ hbM? F?¬M; [
+?mM; M?QM; `²B b) +| H9+ i€+? ` - F?B 'v H¨ +Æ ?°B +?Q h¬M; h?SmX

*Wm o¬ hbM? KìB,

@ .B T>Q - M;QÆB +kM; H¨ ç iY h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i¨B +O Zm" M M æ`M?
i b) çB T? iQ+? pB M +´ u m J HoM?- i¢K M;?d M;ÆB i`QM; h?¨M? >„+ GoM?X >

.B T>Q KWM; `Ð M|B,

@ o"v tBM ç i¢ *Wm bQ ?mvM?X

*| *Wm o¬ hbM? /šM çB b) M iQ¨M ?ÆM i`QM; u m J HoM?- +Æ ?°B i? M¨v `i ?B
L?QM; .B T>Q M?bM G•K hB m çSM; # M +¢M?- /Q /U M|B,

@ *Wm bQ ?mvM?- +ÁM G•K hB m X X X

*Wm o¬ hbM? HB + b M; G•K hB m,

@ G•K hB m ç9M; F?¬M;\

•M? K„i *Wm o¬ hbM? b„+ #ûM- b•m i?ŠK- iU ?² b•m- `i ç€M; bÊ,

@ h +| [m2M p¨B i?B M i¨B Zm" M >B M ."i- M?QM; ç•v H¨ +?mv M +O ç iY Zm" M
F?¬M; i? K M; M;QÆB +MM; çB çQÊ+- M;¢B [m€X

*Wm o¬ hbM? M|B tBM H¶B M?QM; ;B¼M; çB m H¢M? #,M;- i?€B ç° M; ,M +€+? M;
;½ F?¬M; i? K ç G•K hB m p¨Q K„iX

G•K hB m F?¬M; TªB HQ¢B M;QìB K†i /¨v K¨v /¢M- KdK +QìB M|B,

@ .B T>Q - G GB i- +€+ M;QìB ç½ #¢M i?b i F?¬M; [m'v `¬v- H¬M b m +| +Æ ?°B
G•K hB m [m v çBX

G hm'M iWM; i? K ;B +?mv M çB h?B M J°M; #Q +ªM?- #B i`ä i?B M T?9 +O G•
M?Î,

@ G•K hB m- i`QM; h?¨M? >„+ GoM? M m ;†T # ?mvM? ç Zm, aÆM i?b ?¨v M?Ê
+kM; H¨ ç iY ` iW i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i¨B Zm" M >B M ."i- KÊB i`QÊ+ ç| i i?'
aÆM i`mv b€i- F?¬M; #B i #•v ;Bì i? M¨QX

G•K hB m ;"i ç¬m- M|B,

@ æ i¢ M?„+ M?Î- i b) +?9 wX

G•K hB m #QÊ+ çBX

J„i h¬M; h?Sm H|2 iB b€M; H¢M?- KWM; `Ð M|B,

@ > ? ? 5 E?¬M; M;ì #¼M ?¼ i€+? M?|K M? M? p"v- [mª M?B M iB m iY M¨v p¨ *
#B i;b- ç9M; H¨ ¬M; i`ìB ;B9T i X L?QM; i TªB ibK M;QìB i?2Q /äB KÊB çQÊ+- ç
?„M HB M iK+- M?Ð ç K'i /'m ?„M i?b T?B MX

G•K hB m çB /¢Q i`QM; ç¢B çB M ;B Q i? K K°i H€i M?QM; F?¬M; i?'v K|M ;b +-M
K°i F?€+? çB K i`QM; i?¨M? >„+ GoM?X

L?"M T?ÁM;- G•K hB m ,M +ÆK- i„K `Y tQM; +îB h? M? L;mv M :B€T tm®M;- i? v

GQM; J ; B€T M?Q p^av v m i?9 /€M b€i H" M / G•K hB m- +^aK ; B€+ K K K¢B i?Q^aB
; M?Q H9+ KÈB M?bM # M ç-mX _|i M;mv M HU+ p"Q- i" M T?€T T?M p,M ?B M`
ç2M /"v M†M; H'T H€M?X

G•K hB m K†+ GQM; J ; B€T- i?Q^aB K€B M;O b vX

a€M; bÈK M;"v i?S ? B- G•K hB m ,M b€M; tQM; HB M çB ibK ?B m iBM iS+ +O G
h?"M? >„+ GoM?X

hbK ?B m MY M;"v G•K hB m ç½ çB m i` çQÊ+ +?9i iBM iS+X E?¬M; #B i pb Hw /
."i S?QM; bQ ?mvM? #`# ?mvM? ç Zm, aÆM çB M +m²M; i`mv b€i ;¬M Zm, •K T?
Gw ."i S?QM; +?¢v i`®M ç M M v F?¬M; #B i b®M; +? i i? M"QX

@ E?¬M; M; ìbQ ?mvM? #`# ?mvM? ç Zm, aÆM i`mv b€i- ?v p¼M; bQ ?mvM? F?-

G•K hB m #B i çQÊ+ iBM iS+- HÁM; i?-K HQ •mX " ?mvM? ç Zm, aÆM H" +QìM
T?QM; i?"M? / M? H•m M,K i`QM; h?"M? >„+ GoM?X h?U+ HU+ +€ M?•M i?b # ?m
h¬M; h?Sm- M?QM; # M; QìB ?ÊT i€+ `i ç€M; bÊ- F€ T?MM; ç`+? i?O pÈB h¬M; h?
`i F?; B<sup>a</sup>B [mv i- ç†+ #B i H" # M; QìB [m, F ç çQ M- `i ç°+ €+X J°i b® + Q i?O
F?¬M; Km®M ç®B ç`+? pÈB # ?mvM? ç Zm, aÆM +?9i M"QX

@ E?¬M; m´M; H" h?"M? >„+ GoM?- F?„T MÆB iQ" M H" +QìM; ;B^a çdM? + Q- M?Q
?T /šMX L m +?d îi`QM; ;†+ M?" i?b K½B K½B F?¬M; #B i #-m i`ìB iQ HÈMX

G•K hB m ;B"i KbM? p" +kM; `i ?QM; T?'M- +€ iQM? +O ?„M H" i? - +M; H" + Q i
i`QM; HÁM; ?„MX

G•K hB m M;?d M;ÆB ? B M;"v b m- K°i KbM? ?„M `ìB F?ÄB i?"M? >„+ GoM? çB ?Q
ç^M; i`QÊ+X

h`QM; K°i iYm H•m i?"M? >„+ GoM?X

hB M; ;ä +Y ;¶ /²M /"T p M; H MX

*®+ +®+ +®+5

J°i H€i b m +Y Kî- h¬M; h?Sm #QÊ+ ` X

@ hB M #®B F m i i?2Q /äB iB m iY FB ?¬K M v ç½ ` F?ÄB i?"M?X

@ G"K i®i H„KX

h¬M; h?Sm ç H¢B i'K M;•M T?B m- i?•M ?bM? i`QM; +?ÈT K„i HB M #B M K'ix

h` M ç²M; F?¬M; K¬M; [m¢M?- #KB +Ä`"K`¢T- K†i i`ìB M†M; +?€v HÆ HYM; i` M ç
i? M; QìBX

G•K hB m M? M? M?Q +?ÈT # v HQÈi çB i` M pMM; [m K M? K¬M;X

u m J HoM? H" K°i bÆM HoM? `i iQ HÈM- M;mv ?B K i¬M; i¬M;- /B iQ+? `i M?B
`šv- çQÆM; M?B M +† M?B m #€m p"ix

a•m i`QM; u m J HoM? +† K°i b® +'K ç` ç€M; bÊ- i`QM; ç† +ÁM +† +^a i?'i iBM?- #
iBM? v m i?9X oä ;B^a >† S?"K +^aM? F?¬M; i? p"Q F?m pU+ ç†- +?d +† +QìM; ;B^a Z
i?U+ HU+ pQÊi [m X

G•K hB m ç M; çB Zm, •K T?QM;- M† M^K îi`mM; #° u m J HoM?- M;mv M M;¼M M
çQÊ+ ;¼B H" Zm, •K T?QM;X G•K hB m `i HQ +?Q Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? M M K

G•K hB m pW # v pW F?m +? i€M iBM? i?¬M HU+ iS T?~K- +^aK ; B€+ M; v iBM? ?

@ >QK\ Zm^a M?B M çB i?2Q- h¬M; h?Sm M"v #€K / B M?Q çd X

G•K hB m ;B^a #° F?¬M; T?€i ?B M ç®B T?QÆM;- ?„M # v p"Q bÆM K¢+? u m J Ho

h¬M; h?Sm M9T i`QM; `WM; `T- i?•M ?bM? HQÈi çB F€ /`- •K i?¬K i?2Q çm¬B G•

@ > ? ? - MÆB M"v i?QÌM; +! M;QÌB çB [m - M m ?"M? ç°M; / FBM? ç°M; pä ;Bª F
b) ?"M? ç°M;- h¬M; h?Sm i b) +?Q M;QÆB #B i F i +m°+ ç„+ i°B i +! ?"m [mª ;b5
o"Q `WM; `”K i?b €M? b€M; i®B ?ŠM- €M? M„M; HQ M; H´ tmv M [m F) H€ +?B m
/QÈB ç'i- H€ +•v HmM; H v H"K M;QÌB ? Q K„iX
G•K hB m i?-K M;?o,
@ h¬M; h?Sm F?¬M; v m- +?ì ?„M ` K†i +?ŠM; #^M; i tm®M; i v i`QÈ+ - +kM; ç t
M"QX
h®+ ç° G•K hB m #¶M; i,M; H M- i`QM; +?ÈT K„i HB M #B M K'iX
h`QM; +ªK ;B€+ +O h¬M; h?Sm ç½ K'i /'m G•K hB mX
h¬M; h?Sm F?UM; H¢B- K„i •K i`-K M?bM [mûi F?m `WM;;
@ \ hB m iY M"v çB ç•m `²B\ æ°i M?B M i,M; i®+ #B M K'i- +?ŠM; H) ç½ T?€i ?B

83dX *?QÆM; 838, æ'm oÈB h¬M; h?Sm

L m ç½ #` ç®B T?QÆM; T?€i ?B M i?b h¬M; h?Sm F?¬M; M9T H"K ;b- ;½ M;? M?
+ªK ;B€+ +QÌM; ç¢B H M iÄ #®M T?Q X
@ > ? ? 5 hB m iY i?®B- ;BÄB- T?€i ?B M çQÊ+ i X L?QM; i`QÈ+ K†i h¬M; h?S
i`®M çB ç•m\
æ°i M?B M K°i iB / Q ç°M; M;mv M HU+ H!2 [m b m K°i i?•M +•vX
@ Í ç•v5
h¬M; h?Sm +QÌB H¢M? HMM;;
@ æB ` +?Q i 5
h¬M; h?Sm pmM; i v TªB- M,K M;!M i v #„M ` M,K bÊB iÆ çÄ M?Q M,K iB +?ÈT p
sQ i T?"T5
*•v iQ K'v M;QÌB ¬K #¶M; M´ imM;- pKM ;¶ # v imM; i!2- ç'i ç€ +Ä /¢B i` M K†i ç'
ç^M; b m +•v iQ i`®M; `¶M;X
h¬M; h?Sm ;B"i KbM? F m H M,
@ *€B ;b\
oM pM pM5
J°i Hm²M; b€M; b„+ #ûM # v iÈB b m HQM; h¬M; h?Sm- +MM; pÈB iB M; ;B! `Qi K½
tm®M;X
h¬M; h?Sm +QÌB iQ #ªQ,
@ > ? ? 5 L;QÆB M;?o +! i? HW çQÊ+ i b Q\ æ² M;m5
"B m ibM? ;B"i KbM? +?mv M b M; +QÌB M?¢i- h¬M; h?Sm H†M; H) pmM; çÁM +¬M
•K -K -K5
EbM? F?Q K"m çÄ im¬M ` # Q T?O T?¢K pB K'v i`QÊM; b m HQM; h¬M; h?Sm- Fb
M?m°K M;mv M F?m `WM; i?"M? K"m K€mX

sQ i T?"T5

EbM? F?Q p" FbM? [m M; p +?¢K- +MM; #B M K'iX E?B M h¬M; h?Sm ;B"i KbM? H
G-M M"v h¬M; h?Sm i?"i bU ? i ?²M,

@ *€B ;b\

h¬M; h?Sm F?¬M; F`T T?ªM SM; ¸°i M?B M ¸°M; ¸'iX

oM pM pM5

J†i ¸'i #„M imM;- ¸€ pKM imM; i|2X " Hm²M; b€M; M?Q iB +?ÊT # v` - K b€i i` M
h¬M; h?Sm i¢Q` +€+ p i b€M; +?|B X

h¬M; h?Sm bÊ ?QªM; ?²M- ;½ /@+ bS+ ¸€M? ` K°i FQ+?X

"MK #MK #MK5

" Hm²M; b€M; ¸2M #` h¬M; h?Sm K¢M? K) ¸€M? # v` - HU+ HQÊM; ?MM; ?"m tmv
H¢B # p i +?|B H¼B i` M #-m i`lBX

•K5

hB b€M; ¸2M #` ?'i # v- / Q ¸°M; M;mv M HU+ F`+? HB i i`QM; F?¬M; i`mM;X L;
+?QM i-M; i`lB ¸' "T tm®M; K†i ¸'i- / Q ¸°M; M;mv M HU+ K½M? HB i iU b|M; #
h?Sm i?U+ bU FBM? ?Q`M;X

L?[M; ¸ÁM i'M +¬M; i`QÊ+ +?d H" i?,K /Á- ;Bì G•K hB m KÈB H° ` b€i +?B mX

h¬M; h?Sm iS+ ;B"M [m€i,

@ hB m iY i?®B- M;QÆB Km®M +? i5

>mv i [m M; / Q ¸°M; [m M? M;QìB h¬M; h?Sm- ;½ ;BÆ ? B i v +?2 i`QÊ+ M;QìBX

•K -K -K5

GU+ HQÊM; K¢M? K) ¸€M? h¬M; h?Sm # v M;QÊ+ ` t - bS+ K¢M? ¸€M; bÊ iU i?O
L M ¸€ M' imM;- #KB # v KM K`iX h¬M; h?Sm i`QÊi /"B i`,K i?QÊ+ KÈB /WM; H¢B
?Q„K /QÈB ¸'iX

E?|2 K¬B h¬M; h?Sm i`"M K€m iQÆB- K†i i€B t M?- K„i M?bM +?^K +?^K ¸^M; i`QÊ
FQ+? +O G•K hB m ¸½ h¬M; h?Sm #` M°B i?QÆM;X

G•K hB m iW # M i` M ¸€T tm®M;- i?-K M;?o,

@ h¬M; h?Sm F?¬M; m'M; H" +QìM; ;Bª p¬ ¸`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€- K°i FQ+? p
i?QÆM;X

G•K hB m H"TiS M? M?"M; iU Hm²M; b€M; p¼i ?QÈM; h¬M; h?Sm- +?B M ¸ Q #„

G9+ i`QÊ+ G•K hB m HÊB /KM; S?•M h?•M >| ©M? [mv i +?2 ;B'm p` i`Q KbM? ~
i'M +¬M; i?,K /Á +°M; pÈB hBM? h?-M L;mv M h?Q ¸°i M?B M i"TFQ+? F?B M h¬
G•K hB m M„K +?†i +Æ ?°B H9+ h¬M; h?Sm ¸€M? i`ª i?b +kM; +¬M; FQ+? ;½- ¸
#Èi bS+ K¢M? +O ¸®B T?QÆM;X

æ®B pÈB +QìM; ;Bª M"Q ¸QÊ+ ;¼B H" p¬ ¸`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€i?b G•K hB m

*?ŠM; M;ì h¬M; h?Sm TªM SM; M?¢v #ûM- G•K hB m i'M +¬M; FQM F) i? K" ;½
iQ`M`9i HmB- +?d #` i?QÆM; M? X G•K hB m i?-K +ªK i?€M- ¸'B H¢B pä ;Bª >| S
M?Q >¢ Gm•M h?"M? æ¢B oB K ¸½ bÈK Hm®M; +m®M; i v +?•M i`QÊ+ K°i +?m¶B ¸
+? i +kM; #` i?QÆM; M†M;X

G•K hB m pW +?B M ¸'m pW i'M; F i FBM? M;?B K,

@ L?QM; +kM; iϕB iBM? i?-M HU+ +O i [m€ v m- KÈB +| iS T?~K- M M mv HU+ hB
T?€ KÎ M; mv M HU+ ?° i? ç QÊ+X L m iBM? i?-M HU+ ç M M; k T?~K- HK+ T?~K +|
G•K hB m HB M iK+ i'M +¬M; - ç Q [m M; ?MM; /kM; "T ç M iU +€+ HÈT b|M; #B M
p M; iB M; M' ç B + i BX
J†i h¬M; h?Sm i`„M; # +?- #B m iB M? iS+ ;B" M `®M; iQ,
@ hB m iY i?®B- F?¬M; M; ì i ç½ t2K i?Q`M; M; QÆB- ç M; QÆB +| +Æ ?°B i?Q /
L?QM; M; QÆB M; ?o M?Q p"v H" +| i? M; ,M +ªM ç QÊ+ h¬M; h?Sm i b Q\ æ9M; H"
M; QÆB i?'v #ªM HoM? imM; ?Q" M? i`QM; h?"M? >„+ GoM? +O h¬M; h?Sm i 5
L, K M; |M ? B #`M i v h¬M; h?Sm i?"M? pm®i +`Q ?QÈM; G•K hB mX
@ >mv i h`ªQ S?€ E?¬M; 5
s i t i t i 5
. Q ç°M; M; mv M HU+ F`+? HB i i`mv M ` - ? B ?mv i i`ªQ iQ HÈM ?B M ` i`QM;
`€+? F?¬M; ;B M M?Q +| +QM ?mv i QM; iW i` M i`B ;B€M; tm®M; K|M; pm®i ç K
i" M G•K hB m +?ûK ` X
s i t i ç b ç MM; t i t i ç MM; ç MM; t i 5
J°i +?m¶B iB M; ; -K `9 p M; H M- ç Q [m M; iU b|M; #B M +?ûK p`Q ?mv i i`ªQ p
smM; HU+ ;B| H®+ F?m +? i€M #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - ç'i MSi`ϕM- ç€ M' imM;
`,M; `„+ ;½v ç`X G€ +•v `ÆB ``Q ``Q +ÆM KQ X
h¬M; h?Sm ?ûi iQ,
@ S?€5
>mv i i`ªQ #` ç Q [m M; +„i [m - €M? b€M; pKi i„i ç°i M?B M `mM; H M- ?mv i [m
KϕM?X >mv i i`ªQ [mûi # v imM; b|M; ç Q `²B t¬M; p ?QÈM; G•K hB mX
@ "ϕQ5
E?B ?mv i i`ªQ ç M ;¬M M; Q`B i?b +Æ i? G•K hB m ç°i M?B M M' imM; - p¬ b® #,
i€K ?QÈM; Mû ?mv i i`ªQ +?KT i`9M; X
•K -K -K5
hB M; -K o F?¬M; /Si- ?mv i i`ªQ +`M [mûi ç Q`M; çB- iB T iK+ ç€M? M€i K'v +?K-
K°i M; ¼M ç²BX L; ¼M ç²B 'v +?K+ i?QÊ+ #` ç" T M€i #'v- ç€ # v iS imM; - i?Q€M; +?
"KB # v ç-v i`B- G•K hB m M' +Æ i? # v iS i€M- H`K M; Q`B i F?¬M; #B i ç•m KÈ
h¬M; h?Sm HϕM? HMM; M|B,
@ *? i iB i- +| +?9i i?U+ HU+- M?QM; +?Q çO5
o i ç Q Î F?|2 K¬B h¬M; h?Sm p`Q H9+ M`v ç†+ #B i /[iÊM ç€M; bÊ- M; mv M HU+
iQ" M i?•M ;½ i`Î M M `U+ `Ð ?ÆMX J'v +°i b€M; çÄ #„M ` ç€M? M€i K'v i`MªM? +
s i t i T?"T T?"T t i t i t i 5
" i`MªM? #` +°i b€M; çÄ ç€M? M€i- +?d +| +?•M i?•M G•K hB m pmM; +?B M ç Q
KbM?X
h¬M; h?Sm +Q`B HϕM? HMM; ,
@ h?b` ç•v H" +?•M i?•M +O M; QÆB5
h¬M; h?Sm M?Q +?BK QM; # v H M- M; mv M HU+ çÄ M?Q K€m / Q ç°M; b m HQM; I
+?¶ G•K hB m- ? B [mv M Q M? iϕ+X
@ >mv i Zmv M h`MM; h?B M5

> B i v •K >Q +¬M; iY HB M iK+ K9 X
 @ æB5
 oM pM pM5
 o¬ b® i`QÌM; FB K # v H M ;?ûT i?`M? /ÁM; +?ªv FB K [m M; +?ûK p`Q G•K hB mX
 @ "¢Q5
 *Æ i? G•K hB m M´imM; Mû i`€M? ¢ b® FB K [m M; - +| p`B FB K [m M; i?2Q b€i
 @ G¢B #¢Q5
 h`MªM? +?B ` # - M?QªQ M?QªM?- MY i?"i MY ;Bª- F?| T?•M #B i i?"i ;BªX
 @ *„i5
 EB K [m M; +?ûK tm®M; - +„i M€i i`i +ª i`MªM?X L?QM; i`QÌM; FB K i€+? ` i?b mv
 ? B i? M? i`QÌM; FB K F?| i?Q€i F?ÄB iBM? i?-M HU+ iS T?~K +O G•K hB m #„i
 i?QÆM; +?Q ?„M ¢QÊ+X
 J†i •K >Q +¬M; iY t M? Kûi,
 @ h F?¬M; iBM M;mv M HU+ +O M;QÆB K½B F?¬M; +¢M FB i5
 •K >Q +¬M; iY F?¬M; b®i`m°i- #'i +S +¬M; T?€T T?•M i?•M M`Q K¶B H-M T?•M `
 ? Q M?B m M;mv M HU+X h?Q¢i i`¬M; •K >Q +¬M; iY i¢K i?ìB F?¬M; H`K ;b ¢QÊ+
 H•m- M;mv M HU+ iB m ? Q M?B m- ?„M b) #` ;½ ;B iX >m®M; +?B H9+ G•K hB m
 ? Q M?B m M;mv M HU+- #` i?QÆM; M?'i ¢`M?X
 •K >Q +¬M; iY #B i ¢B m M`v- G•K hB m +kM; #B iX
 @ L;QÆB M;?o +?d KbM? M;QÆB +| T?B FB K b Q\ s2K T?B FB K +O i ¢•v5
 *Æ i? G•K hB m M? M? +?|M; #B M ¢´B- pmM; i v i`€B ?QÈM; •K >Q +¬M; iYX " i
 +„i`€+? F?¬M; F?QX h`QM; F?¬M; i`mM; p M; iB M; `Qi ¢B +i B H Q M? M? iÈB i
 æ•v H` # F?®B hBM? h?-M L;mv M h?Q H9+ i`QÈ+ G•K hB m +¬K bÆM i`QM; i v
 oM pM pM5
 •M? b€M; ¢2M #„M ` - •K >Q +¬M; iY +?Q F`T T?ªM SM; i?b iB +?ÈT ¢2M t i[m F?
 F?€+ M? m "T p`Q ;½X h`W €M? b€M; M?Ä ?ÆM K°i +?9i` F?¬M; F?€+ ;b T?B FB
 •K >Q +¬M; iY FBM? M;¢+ ?ÄB,
 @ *€B ;b\ L;QÆB +kM; +| T?B FB K\
 •K >Q +¬M; iY p°B i?m FB K ¢ÐX
 æBM? ¢BM? ¢BM?5
 J°i i? M? T?B FB K ;¬M M?'i +?¢v p ¢€M? # v # hBM? h?-M L;mv M h?Q X
 @ u m p`v b Q\ E?¬M; T?ªB T?B FB K- H` #Q T?€T iBM? i?-M HU+ F?®M; +? €K F
 •K >Q +¬M; iY +ªK ;B€+ ¢½ #` HW - K†i t M? KûiX " €M? b€M; ¢2M M?bM M?Q FB
 HU+ F?¬M; HÈM- /M +| ¢•K i`9M; M;QìB ;½ +?Q +?„+ T?€ ¢QÊ+ T?ÁM; M;U M;mv
 +,M; i?ŠM; p` bÊ ?½B •K >Q +¬M; iY ¢½ i?m ? i T?B FB K p - K'i +Æ ?°B €T +? G•
 @ æ®B T?QÆM; ¢`M? i`®M5
 h`QM; ¢¬m •K >Q +¬M; iY M´B H M bmv M;?o M`v- M?QM; ;B•v b m w iQÎM; ¢| #` T
 G•K hB m ? i #` T?B FB K S+ +? - ?„M M?ªv H M- ? B i v ;BÆ + Q +?B M ¢ Q +?û
 iYX

@ o¬ h" M G½M; æ Q5

J°i ç Q °M? iQ HÈM F K i?2Q ç Q F?Q p¬ +MM; i" M "T ç M- Km®M Mm®i •K >Q +¬M
•K >Q +¬M; iY +?ŠM; M?[M; F?¬M; bÊ +ÁM i?¬K KWM;

@ > ? ? 5 L; m [m€- +Æ ?°B i®i p"v K" F?¬M; i`®M5

G9+ G•K hB m ç®B T?| h¬M; h?Sm ç½ i?B i`B M +?B m M"v- H9+ M; ,M +°M o¢M E
ç½ /MM; X •K >Q +¬M; iY ?B m `ä mv HU+ +O o¬ h" M G½M; æ Q- M| F?¬M; i? T?€

@ o¢M EB K >ÊT L?'i5

•K >Q +¬M; iY KWM; M?Q çB M- M; mv M HU+ i" T i`mM; p"Q K°i çB K- F?®M; +? K
?ÊT i`"M ?bM? ç†+ #B i i' ?ÊT i?"M? T?B FB K °Q F?'M; H² p +?¢K K¢M? p"Q o¬

•K -K -K5

EB K F?Q imM; ?Q" M?- ç Q w p„i M; M; i`ìBX oK M' HÈM ;B[ F?¬M; i`mM; X o¬ h" M
#€+? i?„M; F?¬M; ;b T?€ M' B +O G•K hB m #` T?B FB K iQ HÈM +?ûK HB M iK+ `F?
F?¬M; +| w p¬ i" M i`QM; ç Q w p¬ i" M M; k T?~K i?b o¬ h" M G½M; æ Q ç½ i M M€iX

@ hB m iY- K°i FB K ;B i M; QÆB5

> B i v •K >Q +¬M; iY HB M iK+ #„i 'M- M; mv M HU+ ;B +® p"Q i? M? FB K iQ i'
i`Q`iM; FB KX EB K [m M; +¬M; `U+ `Ð- F?Q i? M; ?B M €T o¬ h" M G½M; æ QX

> B i v G•K hB m bB i +?†i +?B M ç Q- ç¬B K„i F?¬M; ?Q°M; ?®i bÊ ?½B- +?B M v

@ hBM? L; mv M >| E?Q5

PM; QM; QM; 5

hBM? i?¬M HU+ +Q`iM; ç¢B /•M; H M i`QM; M; Q`iB G•K hB m ?| i?"M? HU+ HQÊM
HÈT [m'M [m M? +?B M ç Q i`QM; i v G•K hB mX

8NkX *?QÆM; 8Ny, GQÐM; "¢B *•m h?QÆM; UkV

@ .B i5

*?B M ç Q i¬M; i¬M; +?ûK tm®M; - mv HU+ o¬ h" M G½M; æ Q ç°i M?B M i,M; K¢M?
b€i +?ûK K¢M? p"Q +U FB K iÄ b€M; `U+ `Ð i`QM; F?¬M; i`mM; X

"MK5

EbM? F?Q p¬ ?bM? #MM; M'- +U FB K i' ?ÊT iW KQ`iB K'v i? M? i`Q`iM; FB K M' im
?QÊM; X

@ L; mv `²B- b Q mv HU+ +O ç®B T?QÆM; ç°i M?B M i,M; K¢M? \

•K >Q +¬M; iY M°v bBM? #'i M- i?¬K H F?¬M; i®iX •K >Q +¬M; iY F?¬M; F`T i?m
p°B i?9+ ;BK+ M; mv M HU+ ?° i? çB M +m²M; M; QM; iK ç° K¢M? M?'i i`QÊ+ K†i h
F?B M i`Q`iM; FB K # v iS i€M #„M p"Q #°M i? G•K hB m- ç`M? i?W /`T ;B i M; QÊ

S?"T5

æ Q F?Q ç•K p"Q M; Q`iB- M; mv M HU+ ?° i? +O •K >Q +¬M; iY #` +€+ i¬M; o¬ h
F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ # Q H•m ç½ p†M p Q i M M€iX æ Q [m M; +?S ç Q w p¬ i"
>Q +¬M; iY- ç H¢B p i ç Q /`B- K€m T?mM ` - QÊi çŠK p¬ +MM; i?°K i?B iX

•K >Q +¬M; iY ?€ K²K T?mM /ÁM; K€m çÄ- K†i p†M p Q,

@ .€K H"K i #`i?QÆM;\ *? i çB5

•K >Q +¬M; iY # v M; QÊ+ ` - ? B i v p m M; X JQÌB K'v i`QÌM; FB K ç•K i?OM; M; m v hB m- ç•K i`9M; i?•M i? X

G•K hB m T?mM K€m- t m M; HU+ ç~v ? „M ç" T p" Q i?•M +•v iQ b m HQM; X *•v iQ ; ½

GQĐM; #¢B +•m i?QÆM;- +?B m pW `²B H"K +ª? B +MM; #`i?QÆM;- F?¬M; B ?

•K >Q +¬M; iY pMM; pšv çSM; /"v- ; ½ +ªK M?"M çQÊ+ H²M; M; U+ ç m çÈM- K t i t M

@ _ä ``M; iB m iY M"v #`i?QÆM; `²B K" b Q i?U+ HU+ +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM H9+ ç€M

•K >Q +¬M; iY i?'v G•K hB m ç'm pÈB h¬M; h?S m tQM; ç`M? i?Q /`T M?†i +O `ÆE T?QÆM; pQÊi t ; ½ /U çQ€MX •K >Q +¬M; iY Hm¬M +?¼M i`€B K K ç #|T B / #„i

@ hmv i ç®B F?¬M; i? ç iB m iY M"v b®M; b|i `ÌB çB5

•K >Q +¬M; iY Mm®i K°i pB M +?[i?QÆM; ç M- ; ½ i?¬K ?®B ?"MX L m ç®B T?QA

•K >Q +¬M; iY F?| b®M; v MX

@ *? i çB5

L?QM; •K >Q +¬M; iY +?Q F`T i'M +¬M; i?b G•K hB m ç½ H m K€m /QM? F?|2 K i`QÊ+X

@ o¬ h" M G½M; æ Q5

hBM? i?¬M HU+ ; B +® p" Q h?€B >mv M ç Q- i®+ ç° G•K hB m i,M; p¼i M? M? M? +¬M; iYX

@ æ€M; ; ?ûi- o¢M EB K h?"M? h?mšM5

JQÌB K'v i`QÌM; FB K +?Êi H|2 ?B M ` i`QÊ+ K†i •K >Q +¬M; iY- KkB FB K +?o p" ` M; Q"BX *€+ i`QÌM; FB K M? M? +?|M; ?bM? i?"M? i'K +? „M i`ÁM çĐ G•K hB m -

•K -K -K5

hB M; M' p M; H M çB + i B F? „T +?®M- #KB # v KM K`iX J†i ç'i t m'i ?B M K°i +€B FQM? K'v +?K+ i?QÊ+X o i`¢M M?Q K¢M; M? M H M i`"M- M Si ` F?2 `½M? `°M; +

@ L; QÌB ç•m `²B\

"KB #"K H„M; t m®M; - •K >Q +¬M; iY K'i /'m G•K hB mX

S?QÆM; t - G•K hB m çSM; i` M K°i +€B +•v iQX

@ "•v ; BÌi #`i?QÆM; F?€ M†M; - iB T iK+ ç€M? M? m +?Q +? „ +? „M H"K ; b çQÊ i? ; B i ? „MX GĐ +| i? K +QÌM; ; Bª çB M; M; [m i?b F i [mª b) +`M; i?ªKX

æ¢B +?B M pÈB h¬M; h?S m- `²B H¢B +?B M ç'm /•v /Q +MM; •K >Q +¬M; iY H"K M iB m ? Q M?B m- p i i?QÆM; ç¬v KbM?X G•K hB m +ÁM bS+ +?B M ç'm iB T M?QM K¢M; X

oM pM pM5

G•K hB m bY /KM; iBM? i?¬M HU+ i?m p # hBM? h?¬M L; mv M h?Q ç½ MûK ` - ç ? „M i`QÊ+ K„i •K >Q +¬M; iYX

•K >Q +¬M; iY +ªK ; B€+ çQÊ+ ,

@ Í ç|5

J†i •K >Q +¬M; iY H¢M? HMM; T?'i i v #„M i`QÌM; FB K # v ?QÈM; G•K hB mX

oM pM pM5

o¬ b® FB KªM? "T ç M- /¼+ çQÌM; +„i M€i M?B m +•v iQX

@ *m²M; h?9 ç Q T?€T- >Q M; h?9 o¬ *QÆM;5

@ :` Q5

h` M +•v iQ- G•K hB m /®+ bS+ +?ûK tm®M; K°i ç QX >Q M; i?9 ºQ F?´M; H² tm`i
i?9 + Q i`,K i?QÊ+ /[ iÊM ; -K `®M; - FbM? T?QM; +m®M b¢+? +Ym i?B M i?"T ç` -

•K -K -K5

>Q M; i?9 ºQ F?´M; H² p +?¢K pÈB KQÌB K'v i`QÌM; FB K- F?„T MÆB H` FB K F?C
i`QM; T?¢K pB K'v i`,K i?QÊ+ #` i`M T?€ ?¶M ç°MX

G•K hB m F?¬M; çÊB t2K F i [mª- +Æ i? ?„M M´imM;X

@ "¢Q5

"®M T?•M i?•M i`M ºM? # v çB #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

•K >Q +¬M; iY ? i bS+ çB m F?B M KQÌB K'v i`QÌM; FB K +„i M€i ?Q M; i?9 +O G
iY ç`M? çm´B i?2Q M?QM; i?'v #®M i`M ºM? # v çB #®M ?QÈM;X

@ .B i ? i5

J†i •K >Q +¬M; iY p†M p Q /®+ bS+ i?B i`B M T?B FB K çm´B i?2Q ? B i`M ºM?- +
F?€+ ç½ H Q p`Q `WM; b•m- F?¬M; i?'v #¶M; /€M; M[X

•K >Q +¬M; iY ç`M? i`mv FQ+? i?'v p"v +?YB i? ,

@ *? i iB i- +€B M`Q KÈB H` +?•M i?•M\

•K >Q +¬M; iY b„+ K†i F?| t2K M|B,

@ _®i +m°+ ?„M pšM i`®M i?Q€i5

•K >Q +¬M; iY #`i ç„+ /o i?m p i`QÌM; FB K- ;½ ç'K K¢M? tm®M; iªM; ç€ /QÈB ç'i
?"MX •K >Q +¬M; iY p®M ç`M? M„K #„i +Æ ?°B ;B i iB m iY FB - +QÈT Qi #€m p"i
K¢M?X •K >Q +¬M; iY F?¬M; i?`M? +¬M; +ÁM p¬ibM? ç„+ i°B pÈB +QÌM; ;Bª- ç•v
Km®MX

@ hB m iY M`v `i H¢K „i- +?„+ pW ç M u m J HoM? F?¬M; H•mX h F?¬M; iBM ?„
M`Q ?„M +ÁM Î u m J HoM? i?b bÈK Km°M ;b b) #` i #„i ;†T5

J„i •K >Q +¬M; iY H|2 iB b€M; - F?m¬M K†i M?Q M[M?•M i`M M; "T b€i w- i€B M?

@ L m F?¬M; çQÊ+ M[i?b i ?ÊT i€+ pÈB h¬M; h?Sm +MM; i`M +¬M; - i F?¬M; iE
çQÊ+ i M iB m iY M`vX E?¬M; +?WM; i`QM; H9+ +?B M ç'm ? B # M HQÐM; #¢B
h?SmX

L;?o ç M ç•v •K >Q +¬M; iY +QÌB •K i`-KX :B| M? i?'B [m - •K >Q +¬M; iY #B M
KªM? `WM; M9B ?¶M ç°MX

E?QªM; K°i + M? ;B| b m- +€+? +?¶ G•K hB m p` •K >Q +¬M; iY +?B M ç'm F?QªM
M; QÌB /WM; H¢BX æ| H` G•K hB m [m-M €Q `€+? `QÈB- M; U+ HQ M; H´ p i K€mX

@ >B M i¢B h¬M; h?Sm- •K >Q +¬M; iY +?„+ F?¬M; ibK i?'v i Î ç•v ç•m- ibK +?¶ M

G•K hB m M?bM T?Q i`QÊ+- tmM; [m M? v M H†M; - +€+? K'v +?K+ /†K +| K°i M; ¼
?B K #¶M; M; QÌBX

G•K hB m ç M i`QÊ+ M; ¼M M9B- ?„M /MM; h?€B >mv M ç Q ç`Q ` +€B ? M; Î p` i
ç€ iQ +?†M +Y p`QX G•K hB m M;²B t T #^M; i`QM; ? M;X

@ J v K` H-M M`v i` M M; QÌB +| GQM; J ;B€T M m F?¬M; i ç½ ;†T M; mv ?B K `²BX
G½M; [mª M?B M +| M?B m +QÌM; ;Bª- + Q i?O F?„T MÆBX L m +ÁM Î i`QM; h`¢
M?B m +QÌM; ;Bª ç M p"vX

G•K hB m tû `€+? pä T?K+ ç½ M€i #QÆK- ?„M pm®i GQM; J ;B€T- i?-K KWM;X
;B€Ti?b +m°+ +?B Mi`QÊ+ ç! i?“i M;mv ?B KX h¬M; h?Sm ? v •K >Q +¬M; iY ç m
i?“K +?Q K¢M? ?ÆM ?„M K°i T?-MX L?ì p`Q T?ÁM; M;U bB m K¢M? +O GQM; J
M?[M; M;,M +ªM h¬M; h?Sm- •K >Q +¬M; iY +¬M; FQ+? M;QÊ+ H¢B #m°+ K°i M;Qì
G•K hB m •K i?-K ç€M? ;B€ +? M? H +? ;B[KbM? p` ç®B i?O- i?U+ HU+ +QìM;
?“m F€,

@ h¬M; h?Sm i?m pb bÆ b~v- M m ?“M? ç°M; +~M i?“M ?ÆM i?b ç½ F?¬M; #` i ç€

8NjX *?QÆM; 8NR, *?BK GY smv M E?¬M;

@ •K >Q +¬M; iY ç9M; H` ç€M; bÊ- T?B FB K F€ /` F?ì ç T?ÁM;- i®+ ç° bB m M? M
HU+ +kM; `i FBM? M;QìB- €K FbM? M?“T p`Q +Æ i? X

@ o i i?QÆM; i` M M;QìB i F?¬M; [m€ M†M; M?QM; TªB çB m /QÐM; MY i?€M; I

@ h¬M; h?Sm ? v •K >Q +¬M; iY p K†i +¬M; FQ+? ç m M; M; M;Y pÈB i X > B M;
L;mv M HU+ i?b i im Hmv M *Ym *?mv M >mv M *¬M; K†+ /M +QìM; ç¢B M?QM; ç
>ì S?“K +ªM? ?“m F€- b) F?¬M; v mX h?S /mv M?`i i +?B K Qm i? H` T?ÁM; M;U

J„i G•K hB m Hì2 iB b€M;,

@ >B Mi¢B i KÈB +?d H` >ì S?“K +ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM;- +?Q ç°i T?€ >ì S
*?mv M >mv M *¬M; F?¬M; iB M #° çQÊ+X *ì i? i“T i`mM; im Hmv M GQM; hQÊM
F?B M`Q im Hmv M i?“M? +¬M; bS+ T?ÁM; M;U +O i b) iB M #° FBM? M;QìBX E?
iY +ì ?ÊT bS+ +kM; F?¬M; ;•v ` i`M i?QÆM; HÈM +?Q i çQÊ+X

G•K hB m i`“M M;”T MB K iBM- çQÆM; M?B M F?B i?U+ HU+ +O ?„M ç°i T?€ ç M
i?“M? *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç +Ym +?mv M- +Æ i? M;QM; F i +?•M M;mv M +?
KÈB +ìX æB m M`v ;B9T i?U+ HU+ +O G•K hB m +“M; FBM? M;QìB- F?B ç! h¬M; I
#` ?„M ;B i / /“M;X

@ h¢K i?ìB F?¬M; M;?o M?B m- +?[H`M? p i i?QÆM; ç½X E?¬M; #B i Gw .”i S?
T?QM; M[F?¬M; \

G•K hB m pSi #Ä i¢T MB K- ?„M Mm®i K°i pB M M;k T?“K +?[i?QÆM; ç M- F?Q
i?îX

h?ìB ;B M H†M; H) i`¬BX

*?ÈT K„i MY i?€M; [m çBX

•K -K -K5

>¬K M v- /QÈB +?•M M9B ?Q M; `v i`,K i?QÊ+ #¶M; p M; iB M; ;-K `9 çBM? i BX hª
v pÐ i?“M? M?B m KªM? i`QM; F?¬M; i`mM;X æ^M; b m iªM; ç€- G•K hB m +?“K
ç2M M?€M?X

G•K hB m M?Ä ;B¼M; H~K #~K,

@ æB m /QÐM; MY i?€M; p i i?QÆM; i` M M;QìB i ç½ ?Q“M iQ“M H`M? H¢B- ç½

G•K hB m #B M i?“M? Hm²M; b€M; # v M? M? p ?QÈM; Zm, •K T?QM; M^K îb•m i`
Zm, •K T?QM; M^K b•m i`QM; u m J HoM? K`v M;“M /†K- v m i?9 F?“T MÆB- M;m
b€i F?Q `i M†M;X LÆB M`v +ì M?B m +?QÈM; F?Q F`+? ç°+- F?B M ç b® pä ;Bª-
M; v +?QM? ;B[F?m pU+ M`v- M M Mì KÈB +ì i M H` Zm, •K T?QM;X

aQM; bQM; ç| M?l p"Q ?Q" M +^aM? tmM; [m M?- Zm, •K T?QM; bBM? i`QÎM; M?B i`QÎM; Î ç'i •K b€iX L?B m pä ;B^a i?Q+? çB Zm, •K T?QM; ` M Hmv M H" pb i? - i?Q HBM? /QÊ+ + Q ;B B H" i?m ?Qç+? HÈM M?'iX
G•K hB m /®+ bS+ +?çv M?Q # v F?Q^aM; +€+? K'v M;"M /†K +?d K'i p" B + M? ;BÌ HoM? Qi pä ;B^a M"Q /B +?mv M ? i bS+- i?QÌM; tmv M T?^aB +^aM? ;B€+ #®M T?Q ?ÆM #bM? i?QÌM;X
> B + M? ;BÌ b m- G•K hB m ç M F?m `WM; +| M;¬ ç²M; HY iQ HÈMX
LÆB ç•v H" K°i K^aM? M;mv M F?Q ?Ä ? /²B /"Q- bBM? i`QÎM; M?B m M;¬ ç²M; HY F?Q ?Ä ? - ?'T /šM M?B m v m i?9 ?Ä ? /WM; +?•MX
G•K hB m +~M i?"M i?B i`B M æB M Zm M; >Ä h?ç+? H Q çB i`QM; F?Q pU+ M"v- +^aM? ;B€+ #®M T?Q X
æ°i M?B M X X X
J°i iB M; ;-K M?Q b'K bûi p M; p¼M; i?B M ç` ,
@ L;?B i b9+- çB ç•m5\
h? M? •K M?Q bûi ;B[i`lB t M?- mv M?B T ç€M; bÊ /•M; H MX •T HU+ +U+ F€ F? hB m M' B H M +<sup>a</sup>M? ;B€+ M;mv ?B K- M;QìB `mM #-M #"iX
•K -K -K5
> B Hm²M; b€M; `QÊi çm' B M? m `ç+? T?€ F?¬M; ;B M # v iW +?•M i`lB ç MX
J°i +€B #|M; H" +?BK HY i?•M ?bM? F?'M; H²- +€B +€M? /"B K'v +?K+ i?QÊ+- KB ç°M;X æ¬B +€M? p¶ iQ€i` HY H M i" M +?•M i`lB- M?Q b Q #,M; HY t i[m - mv æ^M; b m +?BK HY F?'M; H² H" K°i H½Q M?•M i|+ t€K K†+ pä T?K+ K"m t M?- # v H K K¬M; HmM; tQ v M? M? [m M? i?•M G½QX E?Q HQm K"m H K M?Q b|M; MQÊ+ ",M; H½Q M?•M G•K hB m ç½ ;†T i`QM; ççB çB M ;B Q /+? h?"M? >„+ GoM?X
G•K hB m FBM? M;ç+ M|B,
@ *QM +?BK HY F?'M; H² # v i`QM; F?¬M; i`mM;- F?Q i? b„+ #ûM ç€M; bÊ- +?„+ hçB b Q M| tm'i ?B M Î ç•v\
" ` >"M ",M; H½Q M?•M Zmv L;mv M +<sup>a</sup>M? bÆ çdM? T?QM; F€ `QÊi #„i çQÆM; M?B i?QÌM;- Qi M?'i +kM; +Đ i?'i iBM?X
*?BK HY F?'M; H² iS+ ;B" M ?|i,
@ :`B555
h? M? •K M?Q b„i i?ûT- *?BK HY F?'M; H² [m v ç-m T?mM HY X
oM pM pM5
Gm²M; HY M?Q ç€K K•v i?B M? m `ÆB tm®M;X L?B m +•v +®B i`QM; `WM; #` ç® K„i +•v +®B ç½ i?"M? i`QX L M ç'i ç€ #` ç®i F?ûi ç2MX
@ L;?B i b9+- i bK +€B +? i5
>"M ",M; H½Q M?•M K°i +?QÎM; tû KÎ HY i`QÊ+ K†i- pmM; ? B i v- F?Q HQm ?"M i?B M ç` - ç|M; #,M; #-m i`lB i?"M? F?®B iBM? i? X h`QM; T?9i +?®+ M?B i ç° i K'v +?K+ ç°X E?Q HQm K"m H K +m®M M;QìB *?BK HY F?'M; H²X
*?BK HY F?'M; H² ?|i /"B i? HQÆM;X
*?BK HY F?'M; H² tmv M F?¬M;- M| ç" T +€M? HQÊi [m M;¼M M9B + Q p" B i`,K i|2 HY - pĐ i?"M? K'v K<sup>a</sup>M?- ç€ iQ T?¬i?B M +€B ç` ç" T p"Q >"M ",M; H½Q M?•M

>"M ",M; H½Q M?•M p¶ +?QÎM; p"Q ç€ `ÊT i`ÌB- F?Q HQm K"m H K t2M HšM +?•M
#,M; HÆ HYM;- pĐ i?"M? #KB T?'M # v i`QM; F?¬M; F?QX >"M ",M; H½Q M?•M F
KªM; HÈM #KB KM çm´B i?2Q *?BK HY F?'M; H²X

J°i M;QÌB K°i +?BK # v `i M? M?- +?ÊT K„i #B M K'i i`QM; i-K K„i G•K hB m- F
/€M;X

G•K hB m i?Î ?„i ` ,

@ S?MX

G•K hB m i?-K ;B"i KbM?- i`QÊ+ FB H9+ çB h?B M J°M; #Q +ªM? ?„M +kM; iWM;
` K†i M?QM; K¶B H-M t2K pä ;BªZmv L;mv M +ªM? ç€M? M? m H" G•K hB m H¢B

@ oä ;Bª ç°i T?€ Zmv L;mv M +ªM?- M;mv M HU+ iQ" M i?•M +?mv M ?| +?•M M;r
+?†i ç€ / M?Q +?ÆBX æ•v KÈB H" +QÌM; ;Bª i?"i bU- F?¬M; ç M Zmv L;mv M +ªM
t2K M?Q + Q i?O +?S F?¬M; TªB +QÌM; ;Bª i?"i bUX

G•K hB m bB i +?†i ? B M„K i v- iBM? i?-M FQ+? ç°M;- ç¬B K„i +°M; FB M [mv i ?

G•K hB m /¼+ i?2Q M9B `WM; çB iÈBX Zm +?mv M >"M ",M; H½Q M?•M- G•K hB
?ÆMX LÆB M"v H" u m J HoM?- +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM? `i M?B mX *| p" B +
i?9 ç€M; bÊ M"Q- bÆ b~v K°i +€B H" #` Mm®i F?¬M; +ÁM K~m tQÆM;X

L;~v i?S ? B- `®i +m°+ G•K hB m +?¢v iÈB M9B Zm, •KX

L9B Zm, •K F?¬M; +?d H" K°i M;¼M M9B- M| H" K°i /½v M9BX *| K'v +?K+ M9B +
•KX *°M; çB b•m i`QM; M9B Zm, •K i?b •K b€i F?Q +°M; M†M;- ç M i" M +MM; i?b •
?| i?"M? i?U+ +?'iX h`QM; M9B Zm, •K MÆB •K b€i F?Q M†M; M?'i- M;¼M M9B ?M
T?QM;X

oM pM pM5

G•K hB m KÈB #QÈ+ p"Q T?¢K pB M9B Zm, •K i?b F?Q H¢M? i?'m tQÆM; ç½ # Q #
M"v F?¬M; TªB H"K M;QÌB i +ªK ;B€+ bÎM ; B| + K" H" •K b€i F?Q M?"T p"Q i?•M
pä ;Bª- F?B M iBM? i?-M pä ;Bª i?'v H¢M? H)QX

GQ¢B +ªK ;B€+ M"v H"K G•K hB m `i F?| +?`mX

8N9X *?QÆM; 8Nk, •K S?QM; J½M;

G•K hB m p" M +?mv M *Ym *?mv M >mv M *¬M;- ?Q" M iQ" M F?m +? i€M iBM? i?-
H¢M? H)Q v m çB M?B mX

G•K hB m p"Q b•m i`QM; M9B Zm, •K- •K b€i F?Q /-M /-M ç"K ?ÆMX L?QM; ç®B p
F?Q M"v +?Q M;?B K i`¼M;X

h`QM; M9B `WM; bBM? i`QÎM; ;¶ +•v i?Q+? ?ÊT •K b€i F?QX *| +U+ •K K°+- æQ¢
b•m i`QM; Zm, •K T?QM;- K°i b® +Ä +•v #bM? i?QÌM; F?¬M; +€+? M"Q bBM? i²M-
i?Q+? ?ÊT F?m pU+ H¢M? H)QX

*€+? F?¬M; t - K°i pä ;Bª M?ªv ` ç^M; b m K°i iªM; ç€- ?€B ;®+ æQ¢M •K hªQ K
M;|M i v- + Q ? B H|M; i vX

oä ;Bª `2Q H M,

@ ? 5 :®+ æQ¢M •K hªQ +| b® M,K iW ? B KQÆB M,K i`Î H M- K v [m€X

L|B æQϕM •K h?ªQ iW KQìB M,K i`î H M F?¬M; T?ªB w +?d æQϕM •K h?ªQ i?"i bU
 K" H" i?"M? T?¬M HBM? F?Q +| i? H"K i?m®+ +?S i`QM; æQϕM •K h?ªQ ç½ ç M
 #bM? i?QìM;- K°i ;®+ æQϕM •K h?ªQ Km®M çQÊ+ /QÊ+ ?B m KQìB M,K +| H) T?
 M?QM; •K b€i F?Q i`QM; Zm, •K T?QM; ªM? ?QìM; i?QìM; +?d +¬M # M,K- K°i M,K
 *?Q M M M?B m pä ;Bª ç M M9B Zm, •K bQm i¬K HBM? /QÊ+ - +| pä ;Bª b,M #„i v m
 b€i F?QX
 .¼+ çQìM; çB G•K hB m i?'v +| p" B M?|K pä ;Bª ç M pÈB KK+ çQ+? ç|X
 oä ;Bª FB +ªM? ;B€+ HB + G•K hB m- ;½ H"i ç"i +'i æQϕM •K h?ªQ- M?ªv M;QìB
 i`QM; `WM; `KX
 ob +| M?B m pä ;Bª M M i`QM; M9B Zm, •K ;B i +?| + F?¬M; /SiX oä ;Bª i" M b€i M?
 F?¬M; ç K tm - K¶B M,K F?¬M; #B i +| # Q M?B m pä ;Bª +? i i`QM; M9B Zm, •KX
 #B i M? m i?b i?QìM; `i +ªM? ;B€+ pÈB M;QìB HçX
 _"Q `Q `Q 5
 G•K hB m KÈB ç M F?¬M; H•m- b•m i`QM; `WM; M9B p M; iB M; t"Q tç+ - KÆ ?² +|
 oM pM pM5
 L9B `WM; `mM; `BM? - ;B| HçM? ç°i M?B M M´B H MX L; v H"TiS+ îT?Q i`QÈ+ ç
 ?¬B /"B K'v +?K+ i?QÊ+ - + Q ? B i?QÊ+ +?mB ` X J½M; t" ç¬m +| bWM; - ç¬B K„i ç
 H)Q i" €+X J½M; t" ?€ iQ K²K K€m i€T G•K hB mX
 EbM? T?QM; `Qi ;"Q- KMB ?¬B M²M; M†+ H"K M;QìB i +?|M; K†iX *€B KB M; F?´M
 G•K hB m p"Q #KM; K½M; t"X
 J„i G•K hB m H|2 iB b€M; - ?„M p K†i #bM? ioM? `9i +?B M ç Q ;B„i # M ?¬M; `X
 E2M;5
 æ Q [m M; b„+ #ûM +?ûK M; v K²K K€m +O K½M; t"X
 S?"T5
 æ¬m K½M; t" #` +„i i?"M? ? B- K€m T?mM H M 'v i?QÈ+X æ¬B K„i çÄ i" M #çQ i„i ç
 H² ç" T KçM? tm®M; ç'iX æ€ MSi` - K½M; t" M^K BK F?¬M; M?9+ M?Q+?X
 æ Q [m M; +?Êi H|2 +„i #KM; K½M; t"- G•K hB m +~M i?"M pQÆM i v ` X aS+ ?9i
 ` - G•K hB m ?9i v m ç M iQ +Ð i`€B #|M; +?mv M p"Q i vX
 u m ç M t M? ç2M iQ€i ` •K b€i F?Q- HçM? H)Q F?B T M;QìBX *QM K½M; t" M"v
 i?ìB ;B M `i /"BX
 æ•v H" +QM K½M; t" +Ð çdM? M;k iBM?- +°M; i? K •K b€i F?Q i`QM; M;QìB- ;B€ K
 pçM HQÊM;X
 J°i i? M? •K iS+ ;B" M p M; H M,
 @ æçB + - •K S?QM; J½M; #` M;QìB i ;B i- v m ç M +kM; #` H'v K'i `²B5
 h`QM; `WM; p M; iB M; tû ;B| - K°i iB m ç°B pä ;Bª F?QªM; KQìB K'v M;QìB tm'i ?
 M?bM t€+ •K S?QM; J½M; - i?'v G•K hB m çSM; i`QÊ+ +€B t€+ i?b ç€K M;QìB # Q
 J°i pä ;Bª F?QªM; # KQÆB im´B #B m ibM? iS+ ;B" M M?bM G•K hB m- HçM? HMM
 @ *€+ ?ç- +?9M; i T?€i ?B M •K S?QM; J½M; M"v i`QÈ+ - K°i çQìM; i`mv b€i M| -
 M;| +€+ ?ç H'v v m ç M çB- +QÊT ç² +O +?9M; i X *€+ ?ç H"K M?Q p"v ?ÆB i?B m
 G•K hB m M?bM •K S?QM; J½M; - [ªª M?B M i` M M;QìB M| +| K°i b® p i i?QÆM
 ?B K KçM; b®M; - +€B ;b K" b„T; B i +? i- `ä `M; M|B [m€ H MX
 J°i pB M v m ç M M;k T?~K +?ŠM; H" ;b pÈB G•K hB m- M?QM; ;B¼M; çB m +O ç®

@ *QM •K S?QM; J½M; +?Q +? i iS+ H" p"i p¬ +?O- b Q H¢B M|B M| i?m°+ p +€+
 oä ;Bª FB #B M b„+ K†i- €M? K„i b„+ #ûM- b€i F?Q ç"K ç†+ T?€i` X
 oä ;Bª ?W H¢M? K°i iB M;,
 @ s2K` +€+ ?¢ F?¬M; +?`m i`ª H¢B v m ç M •K S?QM; J½M; - p"v i?b çWM; i`€+?
 oM pM pM5
 JQÌB K'v pä ;Bª # Q p•v G•K hB m- `9i pk F?Q` - F?Q i? ?MM; ?' #„M H M + QX
 G•K hB m K†i F?¬M; #B m iB M? M?bM [mûi #®M T?Q X æ€K pä ;Bª M"v F?QªM; >
 +| K°i- ? B pä ;Bª H" >| S?`K +ªM? ?"m F€X L m #¼M ?¼ /€K ç€M? i?b G•K hB m
 ?¼+ F?| [m MX
 h`QM; F?B ? B # M ;BQÆM; +mM; #¢i FB K b„T ç€M? M? m i?b X X X
 hB M; ?ûi ;B" M /[p M; H M,
 @ .WM; i v5
 J°i M K M?•M + Q iQ iW t # v ç M- +?ÈT K„i çSM; +?†M ;B[? B T?2X
 oä ;Bª FB M|B,
 @ æ°B i`QÎM; ç M`²B- iB m iY M"v ;B i •K S?QM; J½M; - +QÈT çB v m ç M +O +?9
 L K M?•M + Q iQ F?Q i? /[/^M H¢M? HMM; [m€i M¢i,
 @ *•K KB M;5
 L K M?•M + Q iQ +?„T i v,
 @ *€+ ?¢- H" i?m°+ ?¢ +O i H¶ K½M; - tBM i?S H¶ BX •K S?QM; J½M; H" +QM K²B
 +| w +?B KX
 L K M?•M + Q iQ pmM; i v` H M? +?Q +€ pä ;Bª,
 @ *?9M; i çB5
 oä ;Bª FB b®i`m°i M|B,
 @ æ°B i`QÎM; X X X5
 L K M?•M + Q iQ iS+ ;B" M [m€i,
 @ *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; i? K M; ?2 HÌB i M|B\ _9i HmB5
 oä ;Bª p K†i #'i ç„+ /o- ç€K M; QÌB ç M M? M? çB +kM; K m- i?Q€M; +?®+ F?¬M; -
 h`QM; iQ`M [m€i`bM? G•K hB m F?¬M; M|B F?¬M; `^M; - ?„M H„+ ç-m- #B M i?`M
 `WM; X
 h`QM; M9B `WM; T?QÆM; t - ç€K pä ;Bª FB i?'v G•K hB m `ÌB çB i?b i`Î p +?¶ +k
 @ a Q ç°B i`QÎM; i? +?Q iB m iY FB \ •K S?QM; J½M; H" v m i?9 M; k iBM? çdM? T
 i`QM; i?`M? >„+ GoM? Qi M?'i çQÉ+ K°i i`,K M,K KQÆB p¢M HQÊM; i`Î H MX
 L K M?•M + Q iQ i`WM; K„i pÈB ç€K M; QÌB,
 @ h i? +?Q iB m iY FB \ *€+ M; QÌB +| M½Q F?¬M; p"v\ h?B m MB M /€K K°i KbM
 M; QÌB #bM? i?QÌM; b Q\ L m i F?¬M; iÈB F`T +€+ M; QÌB ç½ ;†T M; mv ?B KX
 @ E?¬M; i? M"Q5
 oä ;Bª F?¬M; iBM,
 @ æ°B i`QÎM; - i ç½ +ªK ;B€+ [m - iB m iY M"v +?d +| ?ÆB i?Î >| S?`K +ªM? i`mM

@ >| S?`K +^M? i`mM; F€\ >W5
 L K M?•M + Q iQ ?W H¢M? K°i iB M;,
 @ >| S?`K +^M? i`mM; F€ +| i? K°i ¢ Q +?ûK ¢-m •K S?QM; J½M; i?`M? ? B F?9+
 æ€K M;QìB pÁM; iÈB ¢^M; i`QÈ+ ¢-m •K S?QM; J½M; - i?'v KB M; p i i?QÆM; i`Q
 +SM; `„M M?`i M Si F?2 ?Î KÄM; - H` /'m M?€i ¢ Q +?ûKX *QM •K S?QM; J½M; F?¬I
 h`QM; `WM; p M; H M K°i +?m¶B iB M; ?9i M;KK F?Q H¢M?,
 @ IB5
 "¼M ?¼ /½ i`mv FQ+? +QM •K S?QM; J½M; M`v K°i ¢Q¢M i?ìB ;B M- M?QM; i®+ ¢°
 [m€ K¢M? M M K½B F?¬M; ;B i ¢QÈ+- +?ŠM; M;ì •K S?QM; J½M; #` M;QìB i +?ûK
 L K M?•M p¢K pÐ #B m iB M? i`-K i`¼M; M!B pÈB K¼B M;QìB,
 @ a m M`v Kî iQ €M? K„i ¢B- •K S?QM; J½M; KÈB `ìB F?ÄB i-K K„i +?9M; i # Q H
 +? i p`Q i v i?B m MB M- ?„M H` M;QìB #bM? i?QìM; b Q\

8N8X *?QÆM; 8Nj, h?B M •K *®+ URV

@ L m i F?¬M; ¢Q€M b B i?b i?B m MB M`M ;B'm ¢ŠM; +'T- ?Q†+ H` i?B M i`B ¢d
 ¢'m pQÊi +'T ¢ÆM ;B^M M?Q ,M +ÆK m®M; MQÈ+X J†+ F H` F i [m^M`Q i?b +?9I
 @ oä ;B^ +?9M; i K¢Q ?B K MÆB /½ M;Q¢B- Km®M b®M; iB T i`W i?U+ HU+ K¢M
 M m ¢„+ i°B + Q i?O i?b +? i M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; #B iX
 *€+ p ä ;B^ ;"i ¢-m- M!B,
 @ _ä5

L;?o ¢ M KbM? KÈB HQÈi [m H` iY i?-M H` +^ ¢€K bÊ ?9 ?²MX
 G9+ M`v #B m iB M? M K M?•M + Q iQ /`m H¢B,
 @ æQÈ+ `²B- +€+ M;QÆB HQ tY Hw t€ +QM •K S?QM; J½M; ¢B- imv F?¬M; +| v m
 bWM; M`v M¼ +kM; ¢€M; ;B€ K'v +?K+ p¢M HQÊM;X *€+ M;QÆB M;šK H¢B t2K-
 i?QìM; b) #Ä [m K'v i`B HB m M`v b Q\
 oK pB + M`v +?d H` M®i M?¢+ ¢ K pÈB G•K hB m- ?„M [m M M; vX .¼+ ¢QìM; ¢B G
 i'M +¬M; - ;†T p`B M?|K p ä ;B^ M?QM; ? B # M F?¬M; +| tmM; ¢°iX
 G•K hB m i` Q [m K'v M;¼M M9B + Q- Zm, •K T?QM; iQ M?`i i`QM; M9B Zm, •K ¢"
 G•K hB m M;QÈ+ H M M?bM- •K F?Q [m M? [m`M- •K b€i F?Q ¢"K ¢†+ i`M M;"T i`
 pÁM; M;Q`B `i M?B m- ^M? ?QìM; Hw i`Q +QM M;QìBX
 æ M MÆB ¢•v i`W p ä ;B^ >| S?`K +^M? ?"m F€ ` p ä ;B^ #bM? i?QìM; F?| K` iB M
 +^M? i`mM; F€ / #` •K b€i F?Q ^M? ?QìM; - ?Q†+ i`m ?Ä M?"T K iBM? i?-M ?¶M
 #B i ;B i M;QìBX
 oM pM pM5

G•K hB m M? M? M?Q +?ÈT H Q p`Q Zm, •K T?QM;X
 Zm, •K T?QM; 'v M;`M i?QÈ+- #®M T?Q [m M? M,K #` +?QÈM; F?Q K`m M•m t€K #
 [m`M-+U+ F€ M;mv ?B KX æ†+ #B i i` M M;¼M M9B •K b€i F?Q ¢"K ¢†+ M?Q b!M
 Zmv L;mv M +^M? #bM? i?QìM; +kM; F?¬M; /€K # v tmv M [m M!- bÊ #` •K b€i F?Q

;B i Zmv L;mv M +^aM? M?QM; ``i F?| i? M? Hw •K b€i F?QX L m #` /QM? •K b€i F
;B M p` +?•M M;mv M ç i`W F?Y M|X

oW p`Q Zm, •K T?QM; i?b •K b€i F?Q ç°i M?B M i,M; M?B m- iBM? i?-M HU+ iS
F?-M; +?`m M´BX h?"i` iBM? i?-M HU+ +?d ;B9T pä ;B^aFB M i`b H•m ?ÆM F?B
F?-M; K'i Hw i`Q M; v- M;Q`B` F?-M; +| i€+ /KM; ;b F?€+X

GU+ HQÊM; i?m-M +?QM? *Ym *?mv M >mv M *-M; +O G•K hB m / /`M; M; ,M +^a

@ JÈB pÁM; M;Q`B K` •K b€i F?Q ç½ ç"K M?Q i? M`v- çB p`Q i`QM; +ÁM ç€M; bÊ
i?b +? i +?„+X S?¢K pB Zm, •K T?QM; F?Q^aM; ?ÆM M;`M /†K- F?-M; #B i Gw .`i
?mvM? ç Zm, aÆM i`mv b€i î ç•m- T?<sup>a</sup>B ibK M;Q`B ?ÄB i?,K KÈB çQÊ+X

G•K hB m F?-M; iMv iB M iB M p`Q- ?„M # v pÁM; [m M? Zm, •K T?QM;- ibK FB K

•K -K -K5

.¼+ çQÌM; çB- i`QM; F?m`WM; # M M;Q`B Zm, •K T?QM; p M; iB M; M´ çB +i BX
?„M M?^av M;QÈ+ H MX

@ *? i çB5

h` M ç'i i`®M; `WM; `K- K°i pä ;B^ai`mM; MB M i|+ t€K ;BÆ +?B M ç Q +?ûK p`Q
t€K i´ ?ÊTX E?|B t€K # Q T?O M;Q`B [m€B p`i- ç-m M| #` +?ûK M€i- +<sup>a</sup>M;Q`B pĐ
t€K #B M K'i H°` K^aM? pKM t€+ +? iX

L K M?•M i`mM; MB M i|+ t€K F? m iBM? i? iQ +Đ K|M; +€B H'T H M? €M? b€M; i
?QM; T?'M M|B,

@ G¢B çQÊ+ K°i pB M •K b€i iBM?- +| M| F?-M; +?WM; i`F?Q ç Q +O i +| i? iB

L K M?•M i`mM; MB M +?Êi +| HBM? +^aK- pKi M;~M; ç-m,

@ B\

L K M?•M i`mM; MB M ;B"i KbM?- ;BÆ ç Q +?„M i`QÈ+ M;U+- ``i H" +^aM? ;B€+X

E?-M; #B i i?B m MB M i|+ ç2M M?€M? çSM; i`QÈ+ K†i M K M?•M i`mM; MB M i
F?-M; +?9i •K i? M?X L K M?•M i`mM; MB M i|+ t€K +?ŠM; ? +^aK ;B€+ çQÊ+ bU i

J†+ /M i?B m MB M # M;Q`B i` im´B +?d F?Q^aM; ç-B KQÆB M?QM; M K M?•M i`m
S?"K +^aM? ?"m F€ ç¢B i?"M?- F?-M; /€K i?^aHÄM; ,

@ *€+ ?¢ H" B\ Jm®M H"K ;b\

G•K hB m KÎ KB M; M|B,

@ o` #^M; ?[m M`v çWM; +,M; i?ŠM;- i +?d Km®M ?ÄB i?,K K°i +?mv MX

o K†i M K M?•M i`mM; MB M i|+ t€K pšM ç-v +^aM? ;B€+- K„i +?ÈT H|2 ?ÄB,

@ *?mv M ;b\

G•K hB m KdK +Q`B M|B,

@ L?bM ?ÆB i?Î i` M M;Q`B +€+ ?¢ +?„+ [m M? M,K im Hmv M i`QM; Zm, •K T?QM
?ÆM K°i i?€M; i`QÈ+ # ?mvM? ç Zm, aÆM i`mv b€i ç iY i?B M i`B +O Zm"M
F?-M;\

L K M?•M i`mM; MB M i|+ t€K i?Î T?"Q M? M?äK,

@ h?b` H" +?mv M M`vX

L?QM; M K M?•M i`mM; MB M i|+ t€K +?Q K'i ? i +<sup>a</sup>M? ;B€+- K„i tQ2 i`ÁM ?ÄB,

@ h¢B ?¢ +| M;?2 M|B +?mv M M`v- F?-M; #B i +€+ ?¢ Km®M #B i +€B ;b\

@ h Km®M #B i ç` çB K Gw ."i S?QM; i`mv b€i Gw ."i S?QM; î ç•mX

@ _ H` p"vX

L K M?•M i`mM; MB M €Q t€K ;"i ç-m- M!B,

@ *! i? +?Q M;QÆB #B iX G9+ i`QÊ+ # ?mvM? ç Zm, aÆM i`mv b€i Gw ."i S?QM; Gw ."i S?QM; t¬M; p`Q b•m i`QM; +®+- # ?mvM? ç Zm, aÆM M;WM; i`mv b€iX J4

@ h?B M •K +®+\ í ç•m\

L K M?•M i`mM; MB M i!+ t€K +?d T?Q # M T?ªB,

@ æ^M; i`QÊ+- çB F?QªM; i`,K /†K H` iÈBX

G•K hB m +?„T i v,

@ æ i¢X

G•K hB m H„+ M;Q!B #B M K'i i`QM; `WM; M9BX

h?'v G•K hB m `!B çB- M K M?•M i`mM; MB M i!+ t€K K„i +?ÈT H!2,

@ hB m iY M`v ?ÄB i?,K +?mv M M`v +?„+ +! HB M [m M # ?mvM? ç Zm, aÆM ? v /Q ;b- M!B +?Q # ?mvM? ç Zm, aÆM #B i +kM; F?¬M; b QX F?¬M; +?WM; # ?mv i MB K pmB #'i M;ìX

L K M?•M i`mM; MB M i!+ t€K +'i çB •K b€i iBM?- H„+ M;Q!B çm´B i?2Q G•K hB m E?QªM; +€+? i`,K /†K ç®B pÈB G•K hB m +?d ;B•v H€iX JQ!B T?9i b m G•K hB m +®+X

æ•v H` K°i bÆM +®+ bB m F?´M; H²- i` M ç'i i`®M; iK i"TM?B m pä ;Bª- #¼M ?¼ +®+ H` p€+? ç€ +?2Q H2Q- M;QÊ+ M?bM F?¬M; i?'v +m®BX J°i # M bÆM +®+ Fû •K T?QM;X

G•K hB m ç€T tm®M; ç'i i`®M;- +~M i?"M [m M b€i #®M T?Q X

oä ;Bª im Hmv M i¢B ç•v +Æ #ªM H` çŠM; +'T >! S?"K +ªM? ?"m F€X E?m pU+ pÁ >! S?"K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?"M?- +?¶ b•m M?'i H` >! S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?Q M;K+- F?OM; #® FBM? M;Q!BX

.¼+ i?2Q bÆM +®+ çB p`Q i`QM; G•K hB m +ªK ;B€+ •K b€i F?Q i,M; K¢M? /-M- t€K K¬M; HmM; F?¬M; i?'v +m®BX

J°i H€i b m G•K hB m ?B m ` Hw /Q ç€K pä ;Bª M;²B t T #^M;;

@ *€+ pä ;Bª ç M; ?'T i?m •K b€i F?Q im Hmv M\

:B®M; H9+ G•K hB m HoM? M;° ç Q w p¬i"Mi`QM; æ Q oQÆM; +®+- +`M; p`Q i`QM M†M;- i?U+ HU+ pä ;Bª # M i`QM; +`M; K¢M? ?ÆMX

oä ;Bª im Hmv M i¢B ç•v +! +¬M; T?€T HB M [m M •K b€i- im Hmv M i`QM; ?Q`M + G•K hB m imv i p¼M; M?bM b•m i`QM; h?B M •K +®+- ? B M„K i v bB i +?†i,

@ s2K ` Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? #` # ?mvM? ç Zm, aÆM i`mv b€i i¢B ç•v- +m®B •K +®+X " ?mvM? ç Zm, aÆM 2 M;¢B •K b€i F?Q i`QM; ç! M M /WM; i`mv b€iX

G•K hB m ?ÄB i?,K çQÊ+ #B i H9+ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? #` i`mv b€i KÈB +! >! T?QM;- çB p`Q F?m pU+ b•m M?'i h?B M •K +®+ i?b KQ!B +? i F?¬M; b®M;X

8NeX *?QÆM; 8N9, h?B M •K *®+ UkV

J¶B M;¨v +?¶ M¨v +| M?B m pä ;B^a im Hmv M- M m Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? i`®M`
L?QM; ?¬K M v [m ç½ H•m K¨ F?¬M; +| iBM iS+ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? çB` F?Å
ç½ #` M?®i F?m pU+ b•m M?`i- +| H) +? i`²BX

@ J†+ F i? M¨Q- b®M; T?ªB i?`v M; QìB- +? i T?ªB i?`v t€+X L m Gw ."i S?QM; b
imv i ç®B F?¬M; i? +?Q # ?mvM? ç Zm, aÆM5

G•K hB m +„M`,M; çB b•m p¨Q h?B M •K +®+X

G9+ M¨v K°i H½Q M?•M >| S?¨K +ªM? ?"m F€ ç¢B i?¨M? i?S+ idM? iW im Hmv M- i
?b i®i #KM; M?„+ M?Î,

@ h?B m MB M- ?½v /WM; #QÊ+X L m +ÁM çB iB T i?b •K b€i F?Q `i ç"K ç†+- i?
+ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; pW p¨Q i`QM; b) #` •K b€i F?Q t•K M?"T- ?½v +~M i?"M

G•K hB m ?ì ?[M; çB p¨Q F?m pU+ b•m M?`i h?B M •K +®+- H½M? ç` +?d +QìM; ;
çdM? T?QM; KÊB ç†i +?•M çQÊ+X

G½Q M?•M i`ÊM iQ K„i M|B,

@ *€B ;b\

G½Q M?•M F?| iBM M?bM G•K hB m- HÁM; `i ;B"i KbM?X

*| M?B m pä ;B^a ç M; im Hmv M- #¼M ?¼ +kM; i?`v G•K hB m çB p¨Q i`QM; - +ª ç€
E?¬M; +| M?B m pä ;B^a im Hmv M i`QM; F?m pU+ M¨v- +?d F?QªM; ?ÆM KQìB M;
+ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; - i?U+ HU+ bB m T?¨K ?ÆM ç€K M; QìB >¢ Gm•M h?¨M?

h`QÊ+ K†i G•K hB m- b•m i`QM; h?B M •K +®+ +| K°i F?m ç'i i`®M; #^M; T?ŠM; - ;
M; QìB +?mv M K¬M [mûi /¼MX

G•K hB m #QÊ+ +?•M p¨Q ç'i i`®M; X

oKi5

J°i M K M?•M i`mM; MB M çSM; #"i /"v- H¢M? HMM; M?bM G•K hB m- [m€i iQ,

@ h?B m MB M- F?m pU+ ç| H¨ MÆB +€+ Zm, aÆM ç¢B M?•M im Hmv M- M; ?B K +
Km®M im Hmv M ?½v ç´B +?¶ F?€+5

L K M?•M i`mM; MB M +¬K +?B M ç Q- #B m ibM? M; ?B K M; ?`- F?Q i? +m²M; #¢
G•K hB m M; ¢+ M?B M çSM; H¢B,

@ Zm, aÆM ç¢B M?•M\ v M; QÆB M|B # ?mvM? ç Zm, aÆM\

L K M?•M i`mM; MB M H¢M? HMM; [m€i,

@ æQÆM; M?B M5

J„i G•K hB m H|2 iB b€M; ,

@ L; QÆB p¨ #¼M ?¼ +| [m M i•K ;b\ " ?mvM? ç Zm, aÆM ç•m\

@ h H¨ i?m°+ ?¢ +O +€+ Zm, aÆM ç¢B M?•MX *€+ ç¢B M?•M Î; -M ç•v- M; QÆB ç
pU+ im Hmv M +?mv M i?m°+ p +€+ Zm, aÆM ç¢B M?•MX L m F?¬M; Km®M +? i i
F?€+ çB5

G•K hB m M?bM #®M T?Q - F?m pU+ M¨v `i ;¼M ;¨M; b¢+? b)- t2K M?Q +?¶ i®i
E?¬M; +| pä ;B^a >| S?¨K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; M¨Q H¢B ç•v im Hmv M- H9+ i
` H¨ pb Hw /Q M¨vX

L K M?•M i`mM; MB M M? +? KûT iB T iK+ #ªQ,

@ h?B m MB M- i F?mv M M;QÆB M;Q M M;Q½M çB çB- çWM; , p"Q KbM? +| +?9
h M;?o M;QÆB +| M;?2 M|B i`QÊ+ ç| F?¬M; H•m Gw ."i S?QM; iϕB ç•v #` +€+ Zm,
h?B M •K +®+ \ h + M? ;€+ +?¶ M"v H" ç T?ÁM; M;W Gw ."i S?QM; +ÁM b®M; i`®
;Bì F?¬M; i?'v ;b- +?„+ Gw ."i S?QM; ç½ +? i i`QM; ç| `²B- F?¬M; +?WM; t€+ KK+
L K M?•M i`mM; MB M +QìB •K ?B K- K„i /[/^M ç-v +ªM? +€Q M?bM G•K hB mX
J„i G•K hB m H|2 b€i w ç"K ç†+X
G•K hB m ?W +QìB,
@ Zm, aÆM çϕB M?•M\ >W5
G•K hB m pšM #QÊ+ p"Q i`QM;- +?•M T?ªB ;BšK M? X
_,M; `„+5
L M ç€ #^M; T?ŠM; b€+? b) i?Q€M; +?®+ MSi ` - M;mv M HU+ t¬M; tm®M; HÁM;
ç®M; ç€ HîK +?QîKX
*€B ;b\
*€+ pä ;Bª M;•v M;QìB M?bMX h?B m MB M M"v ç`M? H"K ;b\ >„M F?¬M; bÊ #` "
b Q\
L K M?•M i`mM; MB M iS+ çB M,
@ L;QÆB X X X Jm®M +? i5
L K M?•M i`mM; MB M ;-K H M- iW M;²B t T #^M; #¶M; çSM; #"i /"v- /m¶B i v /"B `
M K M?•M i`mM; MB M `9i F?ÄB pÄ +?ûK tm®M; G•K hB mX
oM pM pM5
æ Q [m M; `U+ `Ð b€M; H M çQìM; +?•M i`ìB- €M? b€M; ç€M; bÊ M?Q i?'i Hmv M
K½M? F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- #€ F?Q i?B M i?m- [mv i +?ûK ?„M i?"M? ? B F?9+X
L?B m pä ;Bª im Hmv M iϕB ç•v FBM? F m,
@ hB m iY FB tmB `²B- ç•v H" iU b€iX
G•K hB m ?W HϕM? K°i iB M;;
@ >W5
G•K hB m M?bM M K M?•M i`mM; MB M- b€i w ?Q"MiQ" M #°+ H°X
@ *m²M; h?9 ç Q T?€T- >Q M; h?9 o¬ *QÆM;5
G•K hB m F?¬M; i? K MQÆM; i v- i`U+ iB T i?B i`B M ` i?S+ i?S # KϕM? M?'i i`Q

@ " M ç-m i F?¬M; #B i M M /MM; M;mv M K°i;®+ >mv i .QÆM; >Q - M m F?¬M;
i•K FBM? i?b i ç½ M´ i M t€+X J v K„M i im Hmv M i`QM; Zm, •K T?QM; çQÊ+ M?
[m ?'T i?m •K b€i F?Q i`QM; •K b€i iBM? i`mM; ?Á F?Q +m²M; #¢Q +O >mv i .Q
çB m M`v K` bS+ T?ÁM; M;U +O i #•v ;Bì ç½ i,M; + Q M?B m bQ pÈB H9+ KÈB p`
iB M #°- +€+? >| S?`K +ªM? ?"m F€ +?d +| K°i Q#QÊ+X

G•K hB m ;"i ;M ç,K +?B mX JÈB `²B M m F?¬M; M?Ì +Æ i? G•K hB m #` K°i Qi •K
HU+ M?Q ?„M +?Q +?„+ F?®M; +? M´B F?Q +m²M; #¢Q i`QM; >mv i .QÆM; >Q X

@ G9+ i ?'T i?m >mv i .QÆM; >Q i?b M| /mM; ?ÊT ?Q`M K„ pÈB i•K T?€T GQM;
M;QìB i X "•v ;Bì GQM; hQÊM; Hmv M i? Hm¬M F i î ç iS i`¼M;- ``i F?| ç ç°i T?
+| çO >mv i .QÆM; >Q F?¬M; +?WM; b) +| ç°i T?€X

G•K hB m bmv M;?o M? M?- Mªv ` K°i w iQîM;X

@ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM?- tBM ?½v ?° T?€T ;b i 5

E?¬M; çÊB Gw ."i S?QM; i`ª HìB- G•K hB m H¢B tû K°i +€M? ?Q - Mm®i p`Q KB M
b€i iBM? +| çQÊ+ H9+ M½v ?„M ;B i Zm, >mv i ç`M;X

Gw ."i S?QM; i?`v ?"M? ç°M; +O G•K hB m- iW F?| ?B m ç M ? i?²MX Gw ."i S?Q
H`K ;b- ;½ +ªM? ;B€+ + M? ;€+ # M +¢M? ?„M- p K†i +,M; i?ŠM;X

smv tmvX

G9+ M`v Hm²M; F?Q +m²M; #¢Q +?S i`QM; >mv i .QÆM; >Q ç M; i`M T?€+Æ i? C
HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç #€i +?mv MX L;mv M HU+ t Q ç°M; b¬B bK+ iMv i
+?®i G•K hB m +?"K `½B ?'T i?m •K b€i F?Q i`QM; •K b€i iBM?X *€+ iB •K b€i F?
hB m- M;mv M HU+ b¬B i`Q ?ÆB /`m H¢B- +?"K `½B ` M Hmv M +Æ i? ?„MX

JQìB T?9i b m- G•K hB m ?Q`M iQ`M Hmv M ?| ç| >mv i .QÆM; >Q +ÁM H¢BX

G•K hB m i?î ?„i ` ,

@ S?MX

G•K hB m Kî K„i ` - i`QM; K„i i`"M M;"T KWM; `ÐX >mv i .QÆM; >Q KÈB `²B F?B
i? ç iS i`¼M; +O ?„M i,M; H M K°i KªM;- ç M i`¢M; i?€B ç iS i`¼M; çdM? T?ÁM;
F?´im K´v i?€M; i`ìBX L?QM; +€+? GQM; hQÊM; Hmv M i? ç M;k i`¼M; +ÁM i?B

G•K hB m i?-K M;?o,

@ L m +| çO >mv i .QÆM; >Q i?b GQM; hQÊM; Hmv M i? +O i +?„+ +?„M +| i?

G•K hB m +?Êi M?È >mv i .QÆM; >Q iQ +Ð +€B +?"m K` ?„M ç½ i?`v i`QM; bÆM
i`QM; ç| >mv i .QÆM; >Q ç| +U+ F€ ç"K ç†+- M,K im´B Qi M?'i i` M K°i M;"M M,K
#QÊ+ p`Q GQM; hQÊM; Hmv M i? ç M;k i`¼M;X

Gw ."i S?QM; i?`v G•K hB m #bM? v M p¬ bU- ;½ [m M i•K ?ÄB,

@ L?Q i? M`Q\

J„i G•K hB m H|2 iB b€M; ,

@ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM?- >mv i .QÆM; >Q M`v +| Q+? ``i HÈM ¬M +¬M; T?€T
i?`v i`QM; bÆM +®+ +| K°i;®+ >mv i .QÆM; >Q M,K im´B ``i + Q- M?QM; +| H) b)
M|5

Gw ."i S?QM; bYM; b®i,

@ \

Gw ."i S?QM; M|B M; v,

@ L m p"v i çB i?Y +MM; M;QÆB- ?€B >mv i .QÆM; >Q ç|X

G•K hB m ç†i[mv i i•K- ?„M çQ Gw .”i S?QM; ç M +?¶ H9+ i`QÊ+ FB K çQÊ+ >mv
@ G” ;®+ M”v5
*€+ ? B M;QÌB i`,K i?QÊ+ - K°i ç| >mv i .QÆM; >Q iQ +Ð +€B i? m bBM? i`QÎM;-
i€M- `U+ `Ð tBM? ç T- iQ€i` ?ÆB i?Î +m²M; #çQ H`K M;QÌB ?QªM; HQçMX
Gw .”i S?QM; ;B”i KbM? F m H M,
@ hQ p”v b Q\
”B m ibM? Gw .”i S?QM; M;?B K i9+ M|B,
@ G•K hB m- im´B >mv i .QÆM; >Q M”v Qi M?’i i` M M;”M M,K- p /QÊ+ ?B m i?I
>Q +?9M; i pW /MM; `’i M?B mX L?QM; M;QÆB T?ªB +?9 w- i`QM; bÆM +®+ M
bBM? i`QÎM;- MÆB M”Q +| >mv i .QÆM; >Q H” +?¶ ç| +| Zm, >mv i ç^M; #ªQ p X
M?Q p”v bmv` Zm, >mv i ç^M; #ªQ p M|b) `’i ç€M; bÊ- +?9M; i T?ªB ? i bS+ +~M
G•K hB m ;”i ç-m- iW H9+ #QÊ+ p”Q F?m pU+ M”v i?b i`QM; HÁM; ?„M Hm-M M´B
M?Q F?-M; X *ªK ;B€+ M”v `’i KÁM; K M? M?QM; bB m ç€M; bÊ- ?B M M?B M +| i
;B’m i`QM; h?B M •K +®+- H`K ?„M #ªM M,M; +ªK i?’v iBK ç”T M? M?X
L?QM; ç®B K†i pÈB bU /K /¶ +O >mv i .QÆM; >Q - /M M;mv ?B K ç M K’v i?b G•K
#^M; çQÊ+X
@ *S i?,K /Á i?Y t2K b QX
G•K hB m + -K h?€B >mv M ç Q +?ûK KçM? p”Q ç| >mv i .QÆM; >Q X
oM pM pM5
J°i Hm²M; ç Q F?Q b„+ #ûM # v` M? M? M?Q +?ÈT +?ûK p”Q >mv i .QÆM; >Q X
•K -K -K5
J„i i?’v ç Q F?Q b„T +?ûK i`9M; >mv i .QÆM; >Q - +?Êi p M; iB M; M´ çB +i BX
iQ- K°i bÊB /•v H2Q i?- +Ð +€M? i v M;QÌB i`QÎM; i?”M? iW /QÈB HÁM; ç’i #„M M
+O G•K hB m i M pÐ i?”M? ;B| ç Q F?Q #B M K’i i`QM; F?-M; F?QX
G•K hB m +QM M;QÆB +Q`9i,
@ .•v H2Q i?”i i?-X
h`QÊ+ FB G•K hB m- Gw .”i S?QM; +?d ;†T /•v H2Q i?- +Ð i`SM; M;¶M;- +ÁM bÊ
>mv i ç^M; i`QÊ+ ;’T K’v H-M- b€i F?Q FBM? M;QÌB H M iÄ - iW t ç½ H`K iBK M;ç
. •v H2Q [m’i M€i ç Q [m M; G•K hB m +?ûK` `²B`ÆB tm®M; ç’i- M M ç’i ç€ +SM;
M?Q KB M; ç”m ?OX .•v H2Q HçB +?mB tm®M; ç’iX
GÁM; G•K hB m HçM? H)Q,
@ .•v H2Q i?”i F?OM; F?B T- Qi M?’i H” Zm, >mv i ç^M; +Ð çŠM; +’T i?’i iBM?X
Zm, >mv i ç^M; çdM? HK+ iBM? F?-M; +| mv HU+ M?Q i? - +?d i?’i iBM? Zm, >mv
F?OM; #® i? M”vX
Zm, >mv i ç^M; i?’i iBM? iQÆM; çQÆM; +QÌM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM?- i?U+ HU+ M?
F?-M; +€+? M”Q ;B”M? >mv i .QÆM; >Q iW i v M|X
G•K hB m M?Qm K”v bmv iQ,
@ h?’i iBM? Zm, >mv i ç^M;- +?ŠM; H) +?9M; i +?d +| i? i`Æ K„i M?bM +?S F?-M
@ *?Q +?„+X
Gw .”i S?QM; ç°i M?B M`9i i`QÌM; FB K i`2Q # M ?-M; ` - FB K w b„+ #ûM #„M H
p”Q >mv i .QÆM; >Q X

oM pM pM5

" Hm²M; b€M; çÄ`U+ ;B®M; M?Q b Q #,M; # v p T?Q >mv i.QÆM; >Q X
•K -K -K5

.•v H2Q F?OM; #® H¢B +?mB H M iW HÁM; ç'i- #B M` Hm²M; b€M; ç2M- ?bM? i?
M€i# FB K [m M; çÄ`U+ `²B H¢B #B M K'iX

L?bM iW t T?-M çm¬B /•v H2Q Î; -M >mv i.QÆM; >Q - +| H) ;®+ Zm, >mv i ç^M;
M?'i h?B M •K +®+- F?¬M; #B i b•m ç M KS M`QX

J„i G•K hB m b€M; `U+X

@ h`Î H¢B5

G-M M`v G•K hB m- Gw .”i S?QM; +MM; ?”M? ç°M; X æ Q [m M; - FB K [m M; i?B M
bÊB /•v H2Q /mv M?'i tm'i ?B M ç€M? M€i çÁM +-M; FQ+? +O ? B M; QÌBX

eyRX *?QÆM; 8NN, >B K G¢B *”M; >B K

G•K hB m p` Gw .”i S?QM; HB + M? m- i`QM; K„i i`”M M;”T pmB KWM; X

@ ”aM i? Zm, >mv i ç^M; F?¬M; +| Î ç•v- i¢B ç•v +?d +| K°i bÊB /•v H2Q- +?9M; i
E?¬M; +-M M!B M?B m- G•K hB m- Gw .”i S?QM; M;-K ?B m +MM; H Q` X

oM pM pM5

" +?B + hBM? h?-M L;mv M h?Q # v` iW i v G•K hB m ?•T /šM /•v H2Q +?9 w- /•
HÁM; ç'iX o M; iB M; M´ çBM? i B- /•v H2Q [m'i hBM? h?-M L;mv M h?Q # v` t

@ *Æ ?°B i®i5

G•K hB m i?B i`B M æB M Zm M; >Ä h?¢+?- +?B M ç Q #„M` ç Q [m M; b„+ #û
?QÊM; >mv i.QÆM; >Q X G•K hB m M?av M; QÌB H M +?°T M; v` >mv i.QÆM; >

oM pM pM5

hmv Zm, >mv i ç^M; F?¬M; +| ç¬B K„i M?QM; +aK ;B€+ +O M! bB m M?¢v #ûMX Z
#B M ç`B i` M Kti ç'i- i?Q€M; +?®+ M! ?| i?”M? Hm²M; b€M; #„M ?QÊM; G•K hB

Gw .”i S?QM; +?U+ +?Ì bÆM ç°i M?B M`®M; iQ,

@ ”¢Q .QÆM; FB K T?€T- EB K æQ¢M >Q”M? aÆM5

> B i v Gw .”i S?QM; ;BÆ + Q i`QÌM; FB K- i?Q€M; +?®+ M;mv M HU+ ç”K ç†+ F
#„M H M + QX *Æ i? Gw .”i S?QM; #®+ +?€v M;¼M HY - ;½ /®+ ? i bS+ +?ûK K°i

s i t i t i5

>Q F?¬M; #`i? M? FB K tû`€+?X J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð /”B K'v +?K+ i?QÊ
i`mM; - imM; ?Q”M? p¬ ç`+?- t M9B H'T #B M F K i?2Q mv HU+ F?¬M; ;b b€M? #
[m'M G•K hB mX

•K -K -K5

hB M; M´ FBM? i?B M ç°M; ç` p M; p¼M; i?B M ç` - €M? HY p¬ i”M T?mM` X E?
;½ /®+ bS+ +?ûK` FB K [m M; +QÌM; ç¢B M?QM; M! iU çS #û bÆ bBM? i`QÊ+ /•
H¶ i?OM; i` M Zm, >mv i ç^M; X EB K [m M; #`M; ?B M M€i- #` Zm, >mv i ç^M; p¶
HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q [m'i K¢M? p`Q Gw .”i S?QM; X

Gw ."i S?QM; HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM; #B M b„+ K†i- p`Q H9+ +?d K`M? i`2Q
HMB- çϕB M?"i M;mv M HU+ /®+ bS+ M;QM; iK i`QÊ+ M;U+ ?bM? i?"M? T?ÁM; M
i?mšM +?2 +?„MX

_,M; `„+5

.•v H2Q i?¬ +Ð +€M? i v M;Q`B i`QÎM; i?"M? ç"Ti`9M; M;U+ Gw ."i S?QM;- çϕB M
i?"M? ?Ä /B K FQM? i?mšM #`M;?B M M€iX J€m T?mM` - Gw ."i S?QM; p,M; M
`,M; `„+XGw ."i S?QM; iû +€B #`+? tm®M; M M ç€ +SM;X

G•K hB m #B M b„+ K†i F m H M,

@ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM?5

L?QM; G•K hB m F?¬M; /WM; HϕB- ç Q [m M; +„i pÐ ç| >mv i.QÆM; >Q - i v i`€
K) FûQ >mv i.QÆM; >Q p`Q HÁM; #`M i vX G•K hB m M? M? M?Q +?ÊT HMB HϕB
:B`T?9i M`v- F?m pU+ b•m M?'i h?B M •K +®+ i`mv M` iB M; ;-K;B"M /[p¬ ?bM

@ :` Q5

"MK #MK #MK5

h? M? •K M?Q iB M; /•v +mM; ;•M i`•m çSi- G•K hB m M?bM b•m M?'i h?B M •K +
H2Q i?¬ iQ M?Q i?Ov i`B m çB M +m²M; "T ?QÊM; KbM?- F?Q i? K½M? HB iX

.•v H2Q ç€M? Gw ."i S?QM; #`i?QÆM; +kM; HQÈi M? M? iÈB b m HQM; G•K hB m

@ L;mv `²B5

G•K hB m ? i?²M- HÁM; K€v ç°M; #Ä >mv i.QÆM; >Q p`Q F?¬M; ;B M ;BÈB +?
>mv M æ Q- i`QM; +Æ i? p"M +?mv M M;mv M HU+ *Ym *?mv M >mv M *¬M; ç #€

•K -K -K5

o¬ h"M G½M; æ Q M;k T?~K T?|M; H M + Q- ç¬B K„i G•K hB m çÄ b"KX G•K hB m +
M€i K†i ç'i- ?„M M?ªv H M + QX G•K hB m /®+ bS+ +?ûK K°i M?€i p`Q /•v H2Q HQ

@ o¬ h"M G½M; æ Q5

@ hBM? L;mv M >| E?Q5

@ *?ûK M|5

•K -K -K5

J°i Hm²M; ç Q [m M; ?mv M H #„M`€iW +?B M ç Q +O G•K hB m- b|M; ç Q i-M;
i"M- M?Q b|M; #B M iWM; çQÊi p¶ p`Q ç€ M;-K- p,M; pŠM; iB M; b|M; #B MX *¬M
+?S b€i F?Q ç€M; bÊ- iWM; i-M; M†M; M +?ûK tm®M;X

sQ iT?"T5

.•v H2Q #` +„i i?OM; K°i H¶ b•m +ªi'+- HÈT b|M; ç Q ç~v iÈB i`QÊ+ +„i çSi;-M K°
:B•v b m /•v H2Q # Q T?O i`QM; b€i F?Q ç€M? M€i o¬ h"M G½M; æ Q- [m'i M? M?

"MK5

L;mv M HU+ i?O ?° i`QÊ+ M;U+ G•K hB m #`ç€M? M€i- K€m T?mM` X G•K hB m M
i?ŠM; H M i`lBX

s i t i t i5

S?QÆM; t - p¬ b® /•v H2Q T?¬ i?B M +€B ç` çB M +m²M; p¼i iÈB- [m'M [m M? G
i`mM;X

o"Q T?9i +?d K" M? i`2Q +?m¬M; b m HQM; G•K hB m K¼+ +€M? M;mv M HU+ p¬ ?
æ°X *€M? M;mv M HU+ p¶ M•M; G•K hB m # v HQÈi [m F?m pU+ pÁM; M;Q" B bÆM
H2QX

*MM; H9+ ç|- Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? +?"i p"i H2Q ` F?ÄB ç'i ç€- M;"M +•M i`2Q
Zm, >mv i ç^M; +¬M; FQ+?X

•K –K –K5

.•v H2Q `ÊT i`ÌB +ªK ;B€+ +QM K²B +?¢v i?Q€i- M| `i iS+ ;B" M- çB M +m²M; ?mÆ
b•m ?Q„K /QÈB ç'iX o€+? ç€ #` p ç" T- ç€ iQ H, M tm®M; #` /•v H2Q ç" T M€i i?"M? ?
/"m ?OX aÆM +®+ p M; K°i +?m¶ B iB M; M' F?¬M; /Si- #KB KM i`" M M;"TX h?"i H
ioM? H†M;X

hB M; ç°M; HÈM F?B M M?B m pä ;Bª` M Hmv M i`QM; Zm, •K T?QM; +ªK ;B€+ `ä
h`QM; h?B M •K +®+- G•K hB m- Gw ."i S?QM; HÁM; i?–K `mM bÊ M?bM +ªM? iQÈ
@ L;mv ?B K [m€- bmwi M[+?9M; i F?¬M; ` F?ÄB çQÊ+X

JÈB `²B G•K hB m- Gw ."i S?QM; +?"K K°i ;B•v H" b) #` K°i ç®M; /•v H2Q [m' M H
H`K ? B M;QÌB p'i pª- M m K°i ç®M; +MM; +¬M; FQ+? i?b G•K hB m- Gw ."i S?QM;
#| i vX

@ Zm, >mv i ç^M; +?„+ +?„M iW i?i iBM? i`Î H M- K v K„M KÈB +| K°i M?€M? +O
`i i?ªKX

G•K hB m- Gw ."i S?QM; ¬K M;U+ M?bM M? m- #¶M; +QÌB T?€ H MX *ªK ;B€+ ibK
+? i i?"i imv i pÌB- [m M i`¼M; M?'i H" `®i +m°+ ;B" M? H'v >mv i .QÆM; >Q X J†
S?QM; #` i?QÆM; M†M; M?QM; bQ pÈB +?B K çQÊ+ >mv i .QÆM; >Q i?b i?"i M?

E?¬M; ;B M; BÈB +?d i`mv M ` +?'M ç°M;- >mv i .QÆM; >Q iQ +Ð i? m MQÊ+ - +
K†i G•K hB m- Gw ."i S?QM;X :®+ >mv i .QÆM; >Q pW tm'i ?B M- •K b€i F?Q #
+?®+ i M ` M?Q imv i;†T €M? M„M;X h`QM; T?¢K pB K'v i?QÊ+ F?¬M; +ÁM K°i +

Gw ."i S?QM; ;B"i KbM? F m H M,

@ *•v M"v HÈM M?Q p"v b QX >ÆB i?Î /QÆM; iQM? i?"i ç"K- M,K im' B +O >mv i
M;"M M,KX

L; v iW ç–m G•K hB m- Gw ."i S?QM; +S M;?o >mv i .QÆM; >Q M"v +?d F?QªM; L
F„KÈB i?'v F?€+X

G•K hB m bÌ >mv i .QÆM; >Q - i`QM; ç–m ?„M ?B M ` iQ HB m +O >mv i .QÆM; >
M,K im' B- H" +U+ T?~K i`QM; >mv i .QÆM; >Q X hQM? i?2Q çŠM; +'T HBM? /QÊ
M;"M M,K im' B M"v i?m°+ ?"M; HBM? /QÊ+ i?'i ;B B- +ÁM H" HQ¢B +U+ T?~K HB
HQÊM;- +| iB M +kM; F?¬M; Km çQÊ+X

@ *?9M; i i` i?QÆM; i`QÊ+ çBX

EB K MûM M¶B HÁM; pmB bQÈM;- G•K hB m- Gw ."i S?QM; iU KbM? /MM; +?[i?
>mv i .QÆM; >Q Î # M +¢M?- G•K hB m- Gw ."i S?QM; F?¬M; HQ #` •K b€i F?Q t
+,M; i?ŠM; ;B½M ` X > B M;QÌB i" T i`mM; ioM? /QÐM;X

E?QªM; K'v + M? ;BÌ b m p i i?QÆM; i` M M;QÌB G•K hB m ;–M H" M? ? iX Gw ."i
p i i?QÆM;X

Gw ."i S?QM; KÎ KB M; M|B,

@ sQÆM; M;U+ +O i pÐ K°i +?9i- +?d /U p"Q +?[i?QÆM; ç M `i F?| T?K+ ?
L?QM; +| >mv i .QÆM; >Q i?b +?„+ F?¬M; i?"M? p'M ç - +?d +–M K°i Qi H" p i i?

eykX *?QÆM; eyy, aQM; aQM; æ°i S?€

Gw ."i S?QM; im Hmv M L?"i JB M i•K FBM? H" M;mv M HU+ ?Ä i?m°+ iQM?- ç²M
i`QM; >mv i .QÆM; >Q X .QÊ+ HU+ +O >mv i .QÆM; >Q +?ŠM; M?[M; ` M Hmv M
FQ+? ?Q¢i iB K M,M;- +?[H" M? p i i?QÆM; +?Q ;½X

G•K hB m +Q`B M|B,

@ :@+ >mv i .QÆM; >Q M"v /Q bS+ +?Q ? B +?9M; i /MM;X

G•K hB m M?Qm K"v +Q`B F?` M|B,

@ Zm M i`¼M; H" i +?d +| K°i F?@B •K b€i iBM?- F?¬M; çO i`mM; ?Á /QÊ+ ?B m
E?Q HBM? /QÊ+ i`QM; >mv i .QÆM; >Q `i +Q`M; #¢Q- T?ªB i?¬M; [m •K b€i F?
?Á X J°i;@+ >mv i .QÆM; >Q # i`,K M,K i`¬B +¬M iB m ? Q K°i pB M •K b€i iBM
ç^M;X >mv i .QÆM; >Q # M;"M M,K im´B M?Q i? M"v- ç i`mM; ?Á F?Q /QÆM; i
+| •K b€i iBM? i?i iBM? Zm, >mv i ç^M; i?b KÊB çQÊ+X

aÎ ?[m M9B #€m K" F?¬M; /MM; çQÊ+- G•K hB m +?d #B i +Q`B F?`X

Gw ."i S?QM; çSM; /"v- +Q`B #Q ?B K,

@ u M i•K çB- i #B i K°i +?¶ `i i@i- /MM; >mv i .QÆM; >Q Î ç| i?b F?¬M; +-M ç M

@ \ *| +?¶ i@i p"v b Q\

G•K hB m i?2Q b m Gw ."i S?QM; çB ?QÈM; # M i`€B h?B M •K +@+- HÁM; i?¬K iÁ

G•K hB m- Gw ."i S?QM; çB b•m p"Q- •K b€i F?Q i`QM; F?¬M; F?Q i,M; K¢M?X •K
?| i?"M? bQÆM; KM K"m ç2M i`"M` M;Q" B- +€+ pÁB `²M; ç2M M?2 M M? K9 p9i

*?@+ H€i b m G•K hB m- Gw ."i S?QM; ç M # M i` M p€+? ç€ bÆM +@+- i` M p€+?
? M; + Q ? B i?QÈ+X > M; b•m F?¬M; i?"v ç€v FûQ /"B ç M F?m pU+ b•m M?"i Zm,
M?Q KU+- •K b€i F?Q ;¬M M?Q i?U+ +?"i T?mM` M;Q" BX L?B m •K b€i F?Q "T t
i`MK H M K°i i¬M; KÄM; iBM? i? •K b€i iBM?X

G•K hB m ;B"i KbM? F m H M,

@ *?¶ M"v H" ç•m\ J°i +€B ? M; çB i?¬M; b•m i`QM; Zm, •K T?QM; \ *?ŠM; H) •K b€
T?mM` iW ? M; ç°M; M"v\ æ€M; bÊ i?"i- Hm²M; •K b€i F?Q ç"K ç†+ ;'T KQ`B H¬M

L m F?¬M; +| >mv i .QÆM; >Q # M;"M M,K im´B +?@M; çÐ- G•K hB m +?d /U p"Q
bÈK #` •K b€i F?Q M"v ç¬M; i?"M? T?Q iQÈM;X

J†+ /M >mv i .QÆM; >Q iQ€i` ?ÆB i?Î /QÆM; iQM? M?QM; +kM; #` •K b€i F?Q S
K°i i?QÈ+X G•K hB m- Gw ."i S?QM; TªB /U b€i p"Q >mv i .QÆM; >Q KÈB F?¬
ç¢B ç|M; #,M;X

Gw ."i S?QM; ;BªB i?Q+? `^M; ,

@ G9+ i KÈB p"Q bÆM +@+ ç½ p¬ iB M? T?€i ?B M` +€B ? M; M"vX •K b€i F?Q i¢
Zmv L;mv M +ªM? p"Q i`QM; +kM; b) #` ç|M; #,M;X •K b€i F?Q +?¶ +?9M; i F?¬M
+Y ? M; i`9itm@M;X

@ G9+ i`QÈ+ i p¬ iB M? çB p"Q- ?¬m M?Q iB m ? Q ? i ç` M?"i M;mv M HU+ KÈB +
/MM; # ;@+ >mv i .QÆM; >Q KÈB ?Q" M iQ" M HQ¢B i`W •K b€i F?Q i`QM; +Æ i? X
ç•v F?¬M; +-M •K b€i iBM? +kM; +| i? im Hmv MX

@ h@i- p"v +?9M; i #„i ç¬m im Hmv M M; v çBX

G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; HB + M? m- M;²B t T #^M; ? B # M >mv i .QÆM; >Q +€M? >mv i .QÆM; >Q tm®M; - Mm®i +€B U+ p"Q #KM;X

*€M? ?Q >mv i .QÆM; >Q p"Q KB M; HB M i M- +?ªv p"Q /¢ /"v G•K hB m- Gw ."i

"MK5

:B®M; M?Q +| #QK M´i`QM; +Æ i? - ?ÆB M|M; +?€v #°+ T?€i iW #KM; G•K hB m- C F?„+ H M i`"M iQ"Mi?•M ? B M;Q`BX aS+ M|M; ç€M; bÊ M?Q Km®M ç®i +?€v +Æ çÈM M?Q #`ç®i M|M; i`QM; M? K i?¢+?- i #`Q iQ"Mi?•M +Q`9iX

G•K hB m- Gw ."i S?QM; H Q M; v ` F?ÄB T?¢K pB >mv i .QÆM; >Q # Q T?O- ç ç2MX >ÆB i?Î H¢M? #,M; H M i`"M iQ"Mi?•MX G•K hB m i`QM; M|M; M;Q`B H¢M? M´BX

h`QM; +Æ i? M?Q +| /mM; M? K M|M; #ÄM; ç M; +?ªv- M;Q`B M;Q`B i?b`ûi H¢M? i F?€+ M? m ç®B F?€M; i`QM; p" M;Q`B M;Q`B G•K hB m- i #`Q iQ"Mi?•M ?„M çB

LQM i?Î M;QM; i?-M- i"Ti`mM; F?-M; bmv M;?oX G•K hB m +„M`,M; F?Q M? +?•M ?ÆB i?Î +m²M; #¢Q i`QM; >mv i .QÆM; >Q ` M Hmv M +Æ i? X

ob ç i?•M i? +?`m çUM; çQÊ+ M?B m •K b€i F?Q ?ÆM- G•K hB m +ÎB GQM; J ;E +?`m çUM; •K b€i F?Q t•K M?"TX

G•K hB m- Gw ."i S?QM; +S i? +MM; M? m im Hmv MX

E?B ?ÆB i?Î >mv i .QÆM; >Q ;BªK #Èi i?b ? B M;Q`B H¢B ?€B K°i +€M? ?Q - im

G•K hB m- Gw ."i S?QM; im Hmv M i`QM; ç m çÈM FûQ /"B bm®i ? B M;`vX

h`QM; pÁM; ? B M;`v G•K hB m- Gw ."i S?QM; iWM; M;Q`B Mm®i K°i T?-M # +€M p®M iQ +Ð +€B +?"m- + Q MY M;Q`B ;B` +?d +ÁM +Ð i`€B #|M; ``- M?QM; iBM? F? i?Kv F?Q /²B /"QX

G•K hB m- Gw ."i S?QM; çQÊ+ €M? HY # Q T?O- iQ"Mi?•M #®+ +?€v HY X > B M > B M;Q`B F?€+ M? m Î +?¶ Gw ."i S?QM; ç½ M;WM; /MM; >mv i .QÆM; >Q - +ª M `U+ M?Q #ªQ i?¢+? HY - /Q`M; M?Q ç M; ç°i T?€X •M? HY i`QM; +Æ i? G•K hB KS+ i" M +MM; - pšM ç M; iQ+? HkvX

G¢B ? B M;`v i`-B [m - K°i T?-M # >mv i .QÆM; >Q +m®B +MM; M^K i`QM; #KM +m®B `ÆB tm®M; #KM; - €M? HY i`QM; +Æ i? `®i +m°+ ç M +U+ ?¢MX

•K -K -K5

•M? HY # "T #MM; - b'K +?ÈT çb çMM;X L;Q`B G•K hB m M?Q +| M9B HY ç M; T? çB M +m²M; +¼ `Y FBM? K¢+? +O ?„MX hB M; `,M; `,„+ HB M iK+ p M; H M- G•K h i? i?"i H•m ;B` ç½ ç°i T?€X

*MM; H9+ ç| - M?Q M?"M i?'v ?ÆB i?Î +O G•K hB m- Gw ."i S?QM; Hm¬M M°B HB M;mv M i`b ç M çB M i`QÈM; HÈM- +Æ i? p M; iB M; ; -K`9X

•K -K -K5

Jm¬M p" M; €M? b€M; `U+ `Ð- €M? HY i`"M M;"T bÆM +®+- K"m ç2M tQ v p-M- iW hB m- Gw ."i S?QM; +MM; KÎ K„i` - ç¬B K„i ? B M;Q`B #„M` €M? HY ç€M? M€i ?

hWM; çQ" M HY /B +?mv M [m M? i?•M ? B M;Q`B - +m®B +MM; i?m p X G•K hB m +?B #¢+? M;¼+- HQ€M; i?Q€M; +| iB çÄ- +Æ i? ?„M M?Q ?Ä M;¼+- i?"K +?Q i? HY #B M K'i +?d +ÁM H¢B K"m / ?Q" M K„ F?-M; i€ p iX

.MM; ? B T?-M # >mv i .QÆM; >Q - G•K hB m ?Q"Mi?"M? GQM; hQÊM; Hmv M i? +| bS+ K¢M? KQ`B p¢M +•M- imv i i? p¬ bQM; i`QM; >| S?"K +ªM?X G•K hB m M i`M €Ti'i +ª- [mûi M; M; p¬ ç`+?X

Gw."i S?QM; /MM; K°i T?-M # >mv i.QÆM; >Q oQÆM; +kM; i?m ?Q¢+? HÈM- K
S?"K +^aM? ?"m F€- L?"i JB M i•K FBM? ç¢B i?"M?- t2K M?Q +| i?U+ HU+ #QÊ+ p"
?"m F€X

G•K hB m F?Q€+ GQM; J ;B€T- ?„M p" Gw."i S?QM; M?bM M? m- +QÌB b M; b^aM
@ N \ G•K hB m- F?Q iS+ +O M; QÆB X X X

Gw."i S?QM; M?bM F„ G•K hB m- p K†i; ½ ;B"i KbM?,

@ h`QM; h?B M •K +®+ i /MM; M?B m >mv i.QÆM; >Q i?"M? +¬M; ç°i T?€ >| S
JB M i•K FBM? ç¢B i?"M?- M?QM; i¢B b Q i +^aK ;B€+ ?ÆB i?Î+O M; QÆB +ÁM F

Gw."i S?QM; +^aK M?"M HU+ HQÊM; i?•K i`-K bB m ç€M; bÊ iW M; QÌB G•K hB m-
F?-M; +| +^aK ;B€+ ;b- M?QM; ;BÌ ç®B K†i G•K hB m- i`U+ ;B€+ i,M; K¢M?- Gw."i
/B M K M ?Q M; +´ i?9X G•K hB m T?€i` F?Q i? €T HU+ H`K Gw."i S?QM; 2 bÊX

eyjX *?QÆM; eyR, .®+ aS+ S?€ Zm, oQÆM; h`"M URV

Gw."i S?QM; ç½ ç°i T?€ i?-K M; ¢+ M?B M- t2K` iB m bQ ç +O ;½ F€M; ° ç-v`š
K†+ /M ;½ ç°i T?€ >| S?"K +^aM? ?"m F€ M?QM; M m +?B M ç'm +?Q +?„+ ç€M? H

Gw."i S?QM; F?-M; #B i- /M G•K hB m +?Q ç°i T?€ >| S?"K +^aM? ?"m F€ M?QM;
ç M; k i`¼M; ç¢B i?"M?- ?„M #^M; p"Q GQM; J ;B€T- HU+ HQÊM; p" bS+ T?ÁM; M;
+^aM? ?"m F€- FBM? i?B M ç°M; ç` X

Gw."i S?QM; ;€+ bmv M; ?o M`v b M; # M- ;½ H¢M? HMM; M|B,

@ æB- ç½ iÈB H9+ ` M; Q`BX

J„i Gw."i S?QM; H|2 iB •K i`-KX :½ #` # ?mvM? ç Zm, aÆM /¼+ çQÌM; i`mv b€i-
+®+ M?B m i?€M; X Gw."i S?QM; ç½ M?šM M?"M ç-v #KM; `²B- #•v ;BÌ ç½ +| i? #

"^M; p"Q ?ÆB i?Î >mv i.QÆM; >Q +?av i`QM; +Æ i? - G•K hB m- Gw."i S?QM; ç
+®+ i`"M M;"T •K b€i F?Q- ? B M; QÌB +?"K`½B çB` h?B M •K +®+

E?Q^aM? ç'i i`®M; # M M; Q`B h?B M •K +®+X

" ?mvM? ç Zm, aÆM +?B K ç` ?bM? +| HÊB M?"i i`QM; h?B M •K +®+- €M? K„i
bÆM +®+ +| bQÆM; KM t€K [m M? [m`MX

G½Q i K Zm, o¬ h•K K†i KkB t'm tQ K'i FB M M?šM M|B,

@ æ¢B + - iB m iY i?9B FB ç½ p"Q F?Q^aM; M,K M;"v K" b Q +?Q ` \ *?ŠM; H) +?

G½Q M?" Zm, o¬ oB H¢M? HMM; +QÌB,

@ h K ç - iB m iY FB F?| çB` çQÊ+X J'v ?¬K i`QÊ+ i`QM; h?B M •K +®+ iWM; +
?„M ç½ çKM; +?¢K i²M i¢B FBM? F?OM; M"Q ç| i`QM; h?B M •K +®+- F?-M; +?WM

G½Q ç¢B Zm, o¬ L; ?o K†i #B m iB M?- €M? K„i #bM? ioM? M|B,

@ L?` ç - i K ç - çWM; M|M; M^avX a®M; i?b i?'v M; QÌB- +? i T?^aB i?'v t€+X hB m
ç Zm, aÆM +?9M; i - ?„M +?d +| +QM çQÌM; +? iX æB m i [m M i•K H" Gw."i S?
+´ ç` h?€B h?-M b) KÎ` X L m #^aM ç² i` M M; QÌB Gw."i S?QM; H¢+ i`QM; h?B M
m´M; +¬M; X

•M? K„i G½Q i K Zm, o¬ h•K ?mM; iÊM M|B,

@ *? i iB iX *M; p"Q i`QM; h?B M •K +®+ i?b •K b€i F?Q +M; M†M;X " ?mvM?
 Hmv M Zm, oQÆM; [mv i- i?Q+? M;?B pÈB •K b€i F?Q M?'i K" +ÁM F?¬M; i? çB p"
 p"Q h?B M •K +®+ çQÊ+ - F?¬M; +| i?B M Hw5
 G½Q ç¢B Zm, o¬ L;?o H¢M? HMM; M|B,
 @ *?ì +?9i çBX *?d +¬M iB m iY FB +ÁM b®M; HB M M?'i ç`M? b) ` F?ÄB h?B M •
 i`QÊ+ F?B +´ ç` h?€B h?¬M KÎ` - /M T?ªB HB m K¢M; #` i?QÆM; M†M; +kM; t¬M
 #¼M ?¼- ibK ` p"i FB X
 *QM M;QÆB H½Q ç¢B Zm, o¬ L;?o +Q `9i M;QÊ+ M?bM bÆM +®+ #` bQÆM; KM t
 @ \
 G½Q M?` Zm, o¬ oB M;?B ?Q†+ ?ÄB,
 @ æ¢B + - b Q p"v\
 G½Q M?` Zm, o¬ oB +?Q ?ÄB tQM; +?Êi +ªK M?"M çQÊ+ +€B ;b- €M? K„i •K i`¬K
 hbM? ?bM? ç°i M;°i H`K ç€K pä ;Bª im Hmv M F?m pU+ pÁM; M;Q`B h?B M •K +®
 ?QÊM;X
 h`QM; h?B M •K +®+ ç^M; i`QÊ+ bQÆM; KM t€K [m M? [m~M- MÆB imv i +ªM? +?
 ;Bì i`QM; bQÆM; KM t€K +| ? B #|M; M;QÌB +?"K `½B çB ` X > B M;QÌB mM; /mM; ç
 •K +®+ ` M;Q`B- ?B M `ä i`QÊ+ K„i K¼B M;QÌBX
 @ G` Gw ."i S?QM; p" iB m iY i M G•K hB m5
 @ > B M;QÌB F?¬M; +? i- b®M; b|i ` F?ÄB h?B M •K +®+\
 æ€K M;QÌB M;Q`B bÆM +®+ ;B"i KbM? M?bM ç^M; i`QÊ+X J¼B M;QÌB i?'v G•K h
 #bM? i?ªM mM; /mM;- K†i F?¬M; ç´B b„+ i?b M;¢+ M?B M i`ÊM i`ÁM K„iX
 " ?mvM? ç Zm, aÆM çSM; /"vX
 G½Q i K Zm, o¬ h•K ?mM; iÊM [m€i iQ,
 @ hB m iY ;BÄB- +€+ M;QÆB +ÁM b®M;- /€K i`î` \
 Gw ."i S?QM; +QÌB F?~v M|B,
 @ *| ;b F?¬M; /€K ` \ \*?ŠM; [m H` # +QM iûT `BmX
 @ Jm®M +? i5
 oM pM pM5
 " ?mvM? ç Zm, aÆM H„+ M;QÌB t¬M; H M- # Q p•v G•K hB m- Gw ."i S?QM; p"Q ;
 " ?mvM? ç Zm, aÆM M?2 ` ,M; QÌB,
 @ L;QÆB M;?o ? B M;QÆB çSM; +?mM; H` +| i? M; ,M +ªM # ?mvM? ç Zm, aÆM +
 S?QM;- H9+ i`QÊ+ # +?9M; i +| i? çm´B ;B i M;QÆB +?¢v +„K ç¬m i?b ?¬K M v
 *ÁM M?` M;QÆB- /€K tm®M; i v ç°+ €+ pÈB M;QÌB +O # ?mvM? ç Zm, aÆM- M;Q
 Gw ."i S?QM; i?ªM M?B M M|B,
 @ h?"i b Q\ h +?ì t2K ?¬K M v M;QÌB +? i H` BX
 o M;Q`B Gw ."i S?QM; #bM? ioM? M?QM; ç½ Mªv b€i wX
 Gw ."i S?QM; [m v ç¬m M|B pÈB G•K hB m,
 @ G•K hB m bQ ç - M;QÆB F?¬M; Km®M ` K†i i?b çSM; t2K i ;B i # ?mvM? ç Zr
 G•K hB m KdK +QÌB M|B,

@ E?¬M; i?"M? p'M ç - i ç M +Y +®+ +?ÌX
G•K hB m H„+ M; QÌB- i" M °M? F?m +? i€M i`QM; ?Q F?¬M; - H Q ` F?ÄB pÁM; p•
?QÈM; +Y h?B M •K +®+X
G½Q i K Zm, o¬ h•K [m€i,
@ hB m iY- +?çv çB ç•m5\
G½Q i K Zm, o¬ h•K pmM; i`QÌM; FB K ?| i?"M? Hm²M; b€M; - #|M; FB K KÌ K`i-
çB M M?Q °Q ç•K p"Q HQM; G•K hB m- FB K [m M; ç°+ €+ b„+ #ûMX
@ æ®B i?O +O M; QÆB H" i 5
æ°i M?B M K°i Hm²M; FB K [m M; çÄ`U+ # v M? M? ` - T?€i b m K" ç M i`QÈ+ +?
ç2MX
Gw ."i S?QM; HçM? HMM; M?bM # ?mvM? ç Zm, aÆM- F?¬M; çÈB # M; QÌB #¼M
FB K +?ûK ` # Hm²M; FB K [m M; b„+ #ûM- FB K [m M; çÄ`U+ +„i i?B M ç` - im
M|M; ç®i +?€v ?Q F?¬M; - tm i€M M?B m •K b€i F?Q i`QM; h?B M •K +®+X
" ?mvM? ç Zm, aÆM ;B" M `m M M; QÌB,
@ Jm®M +? i5
L?QM; # ?mvM? ç Zm, aÆM F?¬M; /€K t2K i?QÌM; çÁM +¬M; FQ+? +O Gw ."i S?
" iB M; M´p M; H M- # ?mvM? ç Zm, aÆM ç€M? i`aX EB K [m M; +O Gw ."i S?Q
bQÆM; ç2M p +?çK pÈB FB K [m M; çÄ`U+ - ? B # M i€+? ` ? B K"m ç®B H" T ;B[
*°T +°T +°T5
smM; HU+ KçM? K) F?m +? i€M- # ?mvM? ç Zm, aÆM +MM; HMB HçB K'v #QÈ+ -
+SM; X GU+ HQÈM; ?Ä ? ç" T p"Q K†i # ?mvM? ç Zm, aÆM- M; mv M HU+ •K b€i i
G½Q ççB Zm, o¬ L; ?o #B M b„+ K†i- FBM? F m,
@ a Q i?U+ HU+ +O Gw ."i S?QM; i, M; H M M?B m p"v\ L?` ç - i K ç ?½v +?9 w- F
@ _ä5
G½Q M?` Zm, o¬ oB- G½Q i K Zm, o¬ h•K H9+ i`QÈ+ +ÁM p +Êi M?ª; BÌM; ?B K i9
/[iÊM- €M? K„i M; ?B K i9+X *Æi? # ?mvM? ç Zm, aÆM i""Q ` b€i F?Q K"m ç2
[m M? M? m; „M HB M i?"M? K°i- mv M, M; i, M; p¼iX
EBM? M; ?B K +?B M ç'm K'v +?K+ M, K F?B M # ?mvM? ç Zm, aÆM ; -M M?Q i•K
, M F?ÈTX L; v F?B i`"M ?bM? Zm, oQÆM; i`"M ?Q`M i?"M? - G½Q ççB Zm, o¬ L; ?o
@ Zm, oQÆM; Zmv M5
Eûi Fûi Fûi5
G½Q ççB Zm, o¬ L; ?o imM; ` K°i [mv M- i`QM; h?B M •K +®+ p M; iB M; ?9 F€ /
M?Q +| i?S i" €+ p¬ ?bM? M"Q ;B€M; tm®M; - H"K K¼B M; QÌB `mM bÊ- M?Q +| Hm
H M- M´B / ;" / p`iX
:B[F?¬M; i`mM; - K°i [mv M °M? K"m ç2M iQ HÈM tm'i ?B MX Zmv M T?QM; ;"Q i?
K†i [m, K"m ç2M /€M ç^M; i`QÈ+ [mv M °M? - ?mM; €+ FBM? F?OM; X
Gw ."i S?QM; HçM? HMM; +QÌB,
@ *?9i i`B K¼M- t2K i K°i FB K T?€ M|5
J„i Gw ."i S?QM; #„M ` iB b€M; - /®+ bS+ p" M +?mv M L?"i JB M i•K FBM? - i`Q
i?QÈ+ #„M ` €M? HY - ?ÆB i?Î /QÆM; +QÆM; F?m +? i€MX

ey9X *?QÆM; eyk, .®+ aS+ S?€ Zm, oQÆM; h`"M UkV

@ "¢Q .QÆM; FB K T?€T- GB i L?"i çQÆM; E?¬M;5

EB K +O Gw ."i S?QM; pW +?ûK` - ?Q F?¬M; ç°i M?B M ?B M H M +¬m p²M; FB
*¬m p²M; FB K iÄ b€M; `U+ `Ð- HY #®+ +?€v M?Q +| K†i i`lB i`QM; h?B M •K +®+
iS i€M- +¬m p²M; FB K +?ûK p`Q [mv MªM? ç2MX

*¬m p²M; FB K çÄ `U+ ;B€M; tm®M; - K†i [m, i` M [mv MªM? K`m ç2M FBM? ?Q`M;
i?ªK i?B i +•K H†M; X Zmv MªM? K`m ç2M #` +?ûK i?`M? ? B F?9+ - b€i F?Q ç2M
FB K M? M? M?Q +?ÊT +?ûK p`Q G½Q ç¢B Zm, o¬L; ?o X

Zm, o¬L; ?o ?ûi i?ªK,

@ 5

h`QlM; #`Q K`m ç2M `€+? K°i p i /¬B- T?¬M M; U+ Zm, o¬L; ?o ?B M H M KB M; p
i?QÊ+ - / i`| + i?`i #QM; X æ¢B v M M?"i HU+ M|M; +?€v p` HU+ HQÊM; •K b€i K•m i
+?ªv KO T?€i` i? M? •K #` ,M KÁMX

Gw ."i S?QM; ç`M? +?ûK i? K M?€i i?S ? BX

Zm, o¬oB- Zm, o¬h•K bÊ ?½B M?"Q iÈB,

@ æ¢B + 5

Zm, o¬oB- Zm, o¬h•K iW ? B ?QÈM; /®+ bS+ +¬M; FQ+? Gw ."i S?QM; X

@ Zm, oQÆM; +?QÎM;5

@ Zm, oQÆM; FB K5

hB M; M´p M; çB +i B- +?QÎM;ªM? ç2M p` #|M; FB K # v ç¬v i`lB- i¬M; i¬M; HÈT
[mûi # Q T?O [m M? i?•M Gw ."i S?QM; X

@ .B i5 EB K æQ¢M >Q`M? aÆM5

> B i v Gw ."i S?QM; ;BÆ + Q i`QlM; FB K- i?Q€M; +?®+ M; mv M HU+ HY #°+ T?
+ Q- M; QlB Gw ."i S?QM; M?Q #®+ HY +?ûK tm®M; H®+ tQ€v ç2M iQ HÈM i`QÊ+
sQ i K°i iB M; - ?Q F?¬M; M?Q #` M?€i FB K +?ûK `€+?X J°i p i FB K [m M; HY `U
?B M` i`QM; F?¬M; i`mM; - imM; ?Q`M? p¬ ç`+? - T?€ M9B H'T #B M- mv i? F?¬M
ç2MX

hB M; M´HB M KB M F?¬M; /SiX E?¬M; +| iB M; ;¬K`9 FBM? i?B M ç°M; ç` - FB
[mûi M; M; p¬ ç`+?X G®+ tQ€v ç2M i?Q€M; +?®+ bKT ç´- #` M; ?B M M€iX EB K
i`lBX \*ª ? B #®M T?Q i`QM; F?¬M; i`mM; - +?d +ÁM H¢B HU+ HQÊM; ç€M; bÊ F?r

@ S?Ki5

@ S?Ki5

Zm, o¬h•K- Zm, o¬oB T?Q ç®B /B M M?Q #` bûi ç€M?- HB M iK+ HMB ` b m- KB
i`„M; # +? - ? B M; QlB #` i?QÆM; F?€ M†M; X

"B m iB M? Gw ."i S?QM; mM; /mM; +?"K`½B iB M H M- M; mv M HU+ çÄ `U+ #MM;
HY ç M; ç®iX Gw ."i S?QM; iU M?Q i?¬M HBM? #QÊ+ ` iW M; ¼M HY - [m•M i•K
E?m¬M K†i /[iÈM +O Zm, o¬L; ?o i`"M M;"T F?| iB M M|B,

@ *? i iB i- b Q i?U+ HU+ +O iB m iY M`v ç°i M?B M i,M; H M M?B m p"v\ L?` ç -

o +?¢K ;B•v H€i F?B M Zm, o¬ L;?o M?"M` Gw ."i S?QM; #•v ;Bì F?¬M; M?Q M;
Zm, aÆM i`mv b€i- i?U+ HU+ i,M; H M ?ÆM H9+ i`QÊ+ `i M?B m- F?B M M;QìB i
Zm, o¬ oB- Zm, o¬ h•K +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i•K ?²M`mM; ¸°M;X

*a ? B`®M; iQ,

@ o•M;- ¸¢B + 5

h`QM; h?B M •K +®+- # ?mvM? ¸ Zm, aÆM ;-K`®M;- #B m ibM? FBM? ?Q`M;- b
iB +?ÊT ¸ M t2M p`Q M? mX aQÆM; KM ¸2M HQÊi M? M? M;QM; iK i?"M? [m^a +
Zm^a + -m ¸2M iQ HÈM ?Q`M iQ`M /Q F?|B ¸2M b€i F?Q ?bM? i?"M? - +m²M +m°M b
+ -m F?|B ¸2M K¶B F?B i`"Q H M b) i¢Q i?"M? K°i iB M; ;"Q i? HQÆM;- K†i [m, /
#`FûQ p`Q [m^a + -m F?|B ¸2MX

@ Zm, oQÆM; i`"M- i K p` ?ÊT M?'i- Zm, oQÆM; >ÊT EQ+?5

GU+ HQÊM; ¸€M; bÊ ¸ M; M;QM; iK- # ?mvM? ¸ Zm, aÆM /®+ ? i bS+ `X *a # ;
iQ HÈM # v M? M? ` +¬M; FQ+? Gw ."i S?QM;X

oM pM pM5

h?Q€M; +?®+ [m, F?|+ i?¬M; ;"Q- i?B M ¸` #B M b„+ - F?|B ¸2M +m²M +m°M M?Q F
i`QM; h?B M •K +®+- iB M; `Qi ;"Q F?¬M; /SiX *€+ Hm²M; ;B| i` F?Q i?´B pM pM
b€i +O h?B M •K +®+- +€+ F?|B ¸2M pìM [m M? M?Q M; "v i"Mi? - [m, i?¬MiÊB H
HQÊM; •K i` F?OM; ?Q<sup>a</sup>M; H`K M;QìB T?€i ¸B MX

@ 5

@ J m HmB H¢B5

@ *?B m M`v i?"i HÊB ?¢BX

@ æ -m +O i b„T M´`²B5

" M M;Q`B h?B M •K +®+- M?B m pä ;B^a ¸ M; t2K +m°+ +?B M- i?U+ HU+ v m ¸°i
;"Q i?ûiX "¼M ?¼ i?Ki HMB` b m- M?,M M?| ¸ m F?´X J •K +O # ?mvM? ¸ Zm
M?Q`®B HQ¢M Hw i`Q #¼M ?¼X J½B F?B ¸€K M;QìB HMB` F?ÄB h?B M •K +®+

Gw ."i S?QM; ¸SM; ¸®B /B M # ?mvM? ¸ Zm, aÆM- HM HM #`i ¸°M;X *ÆM ;B| ¸2
Gw ."i S?QM;- K†i; ½ F?¬M; #B m ibM?- K„i #MM; +?€v M;¼M HY M?Q +| ? B p-M
Gw ."i S?QM; T?€i` F?Q i? ¸€M; bÊ- H`M / iÄ €M? b€M; ¸Ä i`QM; bm®i- p¢M i`

h? M? •K H¢M? HMM;- +m²M; #¢Q- M|M; +?€v- mv M;?B Ki?®i` iW KB M; Gw ."i

@ L?"i JB M i•K FBM?- æ¢B u m L?"i h? 5

@ "¢Q .QÆM; FB K T?€T- EB K .B m h?"T S?QÆM;5

Gw ."i S?QM; ;BÆ + Q i`QìM; FB K +?ûK K¢M? tm®M;- FB K [m M; i?¬M; i?B M- r
J°i F?„+ b m- i`QìM; FB K i?¬M; i?B M ¸•K K¢M? p`Q [m^a + -m F?|B ¸2M iQ HÈM-
i`mM; i•K +¬M; FQ+? +O ? B # MX

_,M; `„+5 \_,M; `„+5

æ`i ¸€i M pÐ- +Ä +•v # v /¢i`X *€+ p i`¢M iQ HÈM +?"K`½B H M` #®M T?QÆ
+®+ p M; iB M; M´ ¸B + i BX *?d +| K°i Hm²M; i?¬M; i?B M ?Ä + -m p²M; +MM; +M
t| b´M? mX

@ S?Ki5

@ S?Ki5

@ S?Ki5

" ?mvM? ç Zm, aÆM M?Q /B m çSi /•v # v M;QÊ+ ` - i`QÌM; #`Q `€+? M€i- KB M;
Gw ."i S?QM; i?b çSM; BK M?Q M9B M?Q MQM- ?MM; ?²M p[M; +?„+X

"B m ibM? # ?mvM? ç Zm, aÆM p†M p Q ç°+ €+X

G½Q çΦB Zm, o¬ L;?o ;`Q i?ûi,

@ *? i iB i- K m HMB- HMB5

Zm, o¬ L;?o /šM ç-m # v p9i p T?Q b m- G½Q M?` Zm, o¬ oB- G½Q i K Zm, o¬ h
F?¡ iBM # v i?2Q Zm, o¬ L;?o X

Gw ."i S?QM; +QÌB F?~v M¡B,

@ *?çv çB ç•m5

Gw ."i S?QM; ?9 /`B p¼i H M çm´B i?2Q # ?mvM? ç Zm, aÆMX

@ L;mv `²B- K m i`€M? ` 5

@ " ?mvM? ç Zm, aÆM ç M- K m HmB HΦB5

@ æWM; +ªM çQÌM; # ?mvM? ç Zm, aÆM M m F?¬M; Km®M +? i5

" M M;Q`B +Y h?B M •K +®+- ç€K pä ;Bª i?'v # ?mvM? ç Zm, aÆM # v HMB ` i?
iS i€MX "¼M ?¼ #B i i`QM; T?9 M;mv ?B K M`v +?†M çQÌM; i`®M +O # ?mvM? ç
M;QÌB ç M; +ÆM iS+ ;B"M tû M€iX

*°T +°T5

h`QM; H9+ ç€K M;QÌB +?çv i`®M i?b iB M; #QÊ+ +?•M p M; H MX G•K hB m Hm¬M
K†i F?¬M; #B m ibM? çB ç M +?QM? ;B[+Y +®+- +?†M +QM çQÌM; +?çv i`®M +O

@ hB m iY M`v Km®M +? i5

@ G•K hB m H` ç²M; #¼M +O Gw ."i S?QM;- i?U+ HU+ F?¬M; i X L?QM; # ?mvM?
b) F?¬M; +?Q T?ûT B +ªM çQÌM; çBX

@ L;m [m€- # ?mvM? ç Zm, aÆM H` M;QÌB i? M`Q\ "¼M ?¼ K` iS+ ;B"M i?b M?[M
T?ªB içK Mû i`€M?X G•K hB m F?¬M; ?B m ççQ Hw M`v b Q\

@ hmv i ç®B çWM; M;,M +ªM pä ;Bª çB M +m²M; +?çv i`®M +¬m bBM?- pb i`QM; ib
M,M; ?ÆM t i?U+ HU+ p®M +¡X

L?B m pä ;Bª H„+ ç¬m- ?QªM; ?®i- +?Q `^M; G•K hB m M;m M;®+X

G½Q çΦB Zm, o¬ L;?o K†i /[iÊM M¡B,

@ hB m iY i?®B- /€K +ªM çQÌM; +O +?9M; i \ L;QÆB M;?o # ?mvM? ç Zm, aÆM
b Q\ L m F?¬M; ;B i Gw ."i S?QM; çQÊ+ i?b ;B i M;QÆB +kM; i®i- +? i çB5

ey8X *?QÆM; eyj, J°i Zmv M æm´B :B i

Zm, o¬ L;?o # v M? M? ` b m- M;mv M HU+ Zm, oQÆM; [mv i p"M /KM; H M ç M
`Qi;`Q ç€M? K°i ç'K ? i bS+ p`Q G•K hB m çSM; î+Y +®+X

•K5

>Q F?¬M; +?'M ç°M;- M´ p M; p M; /°BX Zm, o¬ L;?o imM; ` K°i [mv M- [mv Mª
i`QM; F?¬M; i`mM;- F?Q i? ç€M; bÊ ?ÆM KÊB `²B i'M +¬M; Gw ."i S?QM; K°i #"+X
[mv MªM?- ?€ K²K iQ i€T G•K hB m X

ob+?¢v i`®M` M;Q`B- ;BÌT?9iM`v Zm, o¬L;?o ;-MM?Q i`9i? i i'i +^a HU+ HQÊM
 ;B i G•K hB mX L m #` G•K hB m M;;M +<sup>a</sup>M +?"K K°i T?9i i?¬B H` Zm, o¬L;?o K'
 Gw ."i S?QM; iW ç^M; b m çm' B i?2Q- #¼M ?¼b) H¢B `ÆB p"Q ç¢B +?B M b®M; +
 E?Q i? p¬ ?bM? # Q T?O G•K hB m- ?Q F?¬M; M' çb çMM;X Zmv M ^aM? ç2M +?Q
 ç½ "T p"Q K†iX L M ç'i ç€ +SM; MSi`¢M HB iBX
 Zmv M T?QM; FBM? F?OM; "T ç M- K„i G•K hB m F?¬M; H°` +?9i #®B `®B- F?|2
 @ oW H9+ +?Q B M K mv HU+ GQM; hQÊM; Hmv M i? ç M; k i`¼M; +O i - KQÊ
 @ *U+ æ¢Q lv h?B M Zmv M- *U+ æ¢Q lv h?B M5
 h`QM; ç¬B K„i F?| iBM +O Zm, o¬L;?o - G•K hB m çSM; Î +Y +®+ F?¬M; ? Mû i
 i? G•K hB m i`M` F?Q i? bB m #€ ç¢Q- +kM; imM; +9 ç'K p"Q [mv M ^aM?X
 Zm, o¬L;?o ç M; # v M? M? iÊB- ;½ +^aK ;B€+ [mv M ^aM? KbM? ç€M? ` #` G•K h
 i?Î +U+ ç¢Q +?S i`QM; i?B i [mv M ç€M; bÊ M?Q M;¼M M9B iQ ç tm®M; M;QÌB Z
 Zm, o¬L;?o ?ûi H M,
 @ 5
 Zm, o¬L;?o +^aK M?"M HU+ HQÊM; +Q`M; ç¢B F?¬M; ;b b€M? #^M; "T ç MX h`QÊ+
 ;½ M?Q pB M ç¢M # v M;QÊ+ p - +Æ i? M' imM; i?"M? KQ K€m ç-v i`ÌB- K€m K2
 J°i [mv M- +?d +| K°i [mv M H` G½Q ç¢B i`QM; # ?mvM? ç Zm, aÆM- Zm, o¬L;?o
 pKM F?¬M; +ÁM K~m tQÆM;X
 *€+ pã ;B^a ç²M; i? M? F m H M,
 @ *€B ;b\
 Zm, o¬h•K- Zm, o¬oB ;"Q i?ûi i? HQÆM;;
 @ æ¢B + 5
 Zm, o¬h•K- Zm, o¬oB +?Q F`T ?"M? ç°M; i?b ? B Hm²M; FB K [m M; çÄ `U+ iW b

@ J'v +€B M"v H" i?B M i" B +MM; çŠM; +'TX hQM? ` i?B M i" B iW F?„T ç [m®+ i`MK i` M çŠM; +'T +O Kbm?X G"Ki?B M i" B- #¼M ?¼ ç®B +?B M pÈB pã ;Bª #bM ç'm F?¬M; F?| F?,M ;bX

@ *Æ #ªM ? B KQÆB i?S ?çM; ç-m K†+ /M +MM; çŠM; +'T +?d H" >| S?"K +ªM? ?" HU+ i?b iQ" M H" p¬ ç`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€X

@ "ÎB p"v i?U+ HU+ +O i #•v ;BÌ K†+ /M F?¬M; FûK- M?QM; Km®M çB p"Q ? B K +ÁM FûK `i t X L;?2 M|B M,K M v i?B M i" B M?B m M?Q K•v- ç° F?| b) + "M; + QX >| S?"K +ªM? ?"m F€ ççB i?"M? ? v çdM? + Q i`QM; pÁM; MY M,K M"v KÈB +| ?v ?çM; i®T KQÌBX

Gw ."i S?QM; M?bM G•K hB m M|B,

@ L?QM; M;QÆB v M i•K- i`QM; ?"M? i`bM? +´ ç` h?€B h?-M H-M M"v +?„+ +?„M i?B M i" B i`QM; #ªM; S?QM; o•M ç [m®+ KM i`QÈ+- +| K°i b® i?S ?çM; `i ;¬M? ?" #B i`ä i?U+ HU+ +O #¼M ?¼X

eyNX *?QÆM; eyd, * Q h?O E?„T LÆB

@ h?2Q i çQÊ+ #B i?B M M v i`QM; i?"M? >„+ GoM? +| K°i M;QÌB i`QM; pã ;Bª >| H" EBK h?QÆM; hbM? t T ?çM; KQÌB i€K i`QM; #ªM; S?QM; o•M H-M i`QÈ+X h?U- Qi M?'i t T M,K ?"M; ç-m i`QM; +QÌM; ;Bª p¬ ç`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€ h?"M? > +MM; ç€M; bÊX "¼M ?¼ KÈB H" +QÌM; ;Bª p¬ ç`+? >| S?"K +ªM? ?"m F€ çSM; ç-r

@ \EBK h?QÆM; hbM?\ s T ?çM; KQÌB i€K #ªM; S?QM; o•M ç [m®+ [mw i`QÈ+ \ G•K hB m M?Qm K"v ?ÄB,

@ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM?- M m EBK h?QÆM; hbM? ?ÆM #®M M,K i`QÈ+ t T ?çM ç [m®+ [mw i`QÈ+ +?ŠM; H) #•v ;BÌ +ÁM +?Q ç M Zmv L;mv M +ªM?\

Gw ."i S?QM; #"i +QÌB M|B,

@ L;QÆB M;?o Zmv L;mv M +ªM? / ç M M?Q i? b Q\ hQM? i?2Q H i?QÌM; i?b ? #ªM; S?QM; o•M ç [m®+ +| T?-M HÈM i`QM; pÁM; M,K M,K ç°i T?€ Zmv L;mv M + M;QÌB F?¬M; ç°i T?€ çQÊ+X hmv M?B M M?[M; M;QÌB M"v +€+? Zmv L;mv M +ªM?

@ *ÁM pã ;Bª t T ? B KQÆB ?çM; b m i?b KQÌB M,K K°i K®+- #bM? i?QÌM; ?¼ ç çdM? T?QM; +?d +-M ? B- # M,KX *Y Zmv L;mv M +ªM? H"K #¼M ?¼ F i M?B m M i`QM; pÁM; KQÌB M,K- b m M"v i?"M? iUm HÈMX L?QM; M m i`QM; pÁM; KQÌB M + K T?"M H"K +?9M; bBM?X

@ æQÆM; M?B M- +?d +-M +| i? t¬M; p"Q #ªM; S?QM; o•M ç [m®+- ç b® pã ;Bª L;mv M +ªM? F?¬M; i?"M? p'M ç X .M b Q #¼M ?¼ H" M;QÌB M´B #"i K°i i?ÌB F€ + i X

L|B ç M ç•v- Gw ."i S?QM; H° p +ªK i?€M `^M; ,

@ æ| H" Hw /Q i F m M;QÆB çWM; ç„+ i°B h?ç+? :B€+X L,K tQ h?ç+? :B€+ pÈB i`mM; F€ çdM? T?QM; H'v çQÊ+ ?çM; #ªv KQÆB +?QM- K°i M,K i`QÈ+ ç M >| S?" i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+X h?2Q i T?ÄM; çQ€M M m M?Q F?¬M; +| ;b # M,K M"v h?ç+? :B€+ b) ç°i T?€ Zmv L;mv M +ªM?X *?Q M M +?9M; i M?'i ç`M? T?

G•K hB m ;"i ç-m- M|B,

@ h?b ` H" i? X

L;?2 Gw ."i S?QM; bQ ?mvM? M|B tQM; G•K hB m ?B m `ä ``i M?B m pB +X G•K h
tm'ii?•M i?`M? h•M o - i-K K„i M?Ä ? T- M?B m i`B i?S+ i?QÌM; i?S+ +?Q ?B m`
"ÎB pb i`QM; b€+? F?¬M; ;?B K'v i?S M`v- ç¢Q bQ Zmv L;mv M +^aM? i`QM; h`¢B >
+| #B i +kM; F?¬M; i? M`Q +?Ì çÊB ç¢Q bQ ;B<sup>a</sup>M; #`B tQM; b) i€K M?^aK K'v pK M
iU KbM? ibK ?B mX

J†+ /M b m M`v +| ç®B K†i h?¢+? :B€+ G•K hB m +kM; F?¬M; bÊ- M?QM; ?„M +kM
çO K¢M?- T?^aB ibK +€+? M•M; + Q i?U+ HU+ ?ÆM M[X

@ æQÊ+ `²B G•K hB m- +ÁM # i?€M; KÈB ç M H9+ +´ ç` h?€B h?-M KÎ` - i`QM;
;„M; çWM; ` F?ÄB i?`M?- M;?o +€+? i,M; H M i?U+ HU+ +O KbM?X h iBM iQÎM; ?
+| M?B m pä ;B^a ç M; M?bM +?9M; i +?^K +?^K- +?Ì +?9M; i ` F?ÄB i?`M?X oW
>„+ GoM? +| [mw ?°B ç'm ;B€- +?9M; i ç B M?bM t2K +| ç² i®i ;b ;B9T i,M; i?U+ H

@ Zmw ?°B ç'm ;B€\

@ VK5 J¶B +€+? # i?€M;- M;`v KMM; # b) +| [mw ?°B ç'm ;B€X G-M M`v H` M;`v
H9+ +| ?°B ç'm ;B€X J¶B ?°B ç'm ;B€ b) +| M?B m #€m p"i tm'i ?B MX hQ`M H` #
i`QM; # i?€M; ;-M ç•v- +?„+ b) +| M?B m ç² i®iX

G•K hB m ;"i ;M i`-K M;•KX

> B M;`v i`¬B M? M?X

Zmw ?°B ç'm ;B€ # i?€M; K°i H-M +O h?`M?>„+ GoM? ?¬K M v #„i ç-mX

æB i` M çQÌM; +€B- G•K hB m +<sup>a</sup>K ;B€+ ç€K M;QÌB i?`M? >„+ GoM? ç¬M; ?ÆM ?
/ÁM; M;QÌB- #®M T?Q ²M`QX

G•K hB m i?-K ;B"i KbM?,

@ L?B m pä ;B^a p"v b Q\

æB i` M çQÌM; +€B iQ`M H` pä ;B<sup>a</sup> çŠM; +'T >| S?`K +^aM?- F?¬M; +| M;QÌB v m- ç
H²X

L?Q #B i G•K hB m ;B"i KbM?- Gw ."i S?QM; +QÌB ;B^aB i?Q+? `^M; ,

@ æ•v +mM; H` ``i #bM? i?QÌM; i?¬B- u m J HoM? H` pMM; ç'i M?B m pä ;B<sup>a</sup> Zm`
K¢Q ?B KX J¶B H-M +| ?°B ç'm ;B€ H` M?B m M;QÌB FûQ ç MX >ÆM M[ +´ ç` h?
;B^a ç M +kM; #bM? i?QÌM;X

h`QM; H9+ G•K hB m- Gw ."i S?QM; M|B +?mv M ç½ ç M T?ÁM; ç'm ;B€ M^K M; v ;B
ç'm ;B€ Î # M +¢M? ç¢B çB M ;B Q /`+?- p¬ +MM; iQ HÈM- 'v +?K+ i`QÈM;- `°M; `
H`T ç¢B çB M ;B Q /`+? # M +¢M?X h`QÈ+ +Y +?QM? T?ÁM; ç•m ;B€- ç°B pä ;B^a ç
i?QÈ+X oä ;B^a ç M i? K ;B ?°B ç'm ;B€ M?B m F?¬M; F tB i- H`K M;QÌB i i`ÈM H

L?bM +^aM? i`QÈ+ K„i- G•K hB m- Gw ."i S?QM; i`U+ iB T çB ?`M; F?€+? [mw Qi M

@ æB- +?9M; i ç B çQÌM; F?€+? [mwX

G•K hB m- Gw ."i S?QM; M°T T?Q ? B i`,K p¢M HQÊM;- i?2Q M;QÌB ?-m /šM ç M p
o` i`Q F?€+? [mw ?°B ç'm ;B€ h?`M? >„+ GoM? F?¬M; T?<sup>a</sup>B +| iB M H` Km çQÊ+X
i`,K p¢M HQÊM; ` +ÁM T?^aB i?Ä K½M K'v çB m FB M F?€+X oQ /K i?U+ HU+ ç M
ç iY i`mM; i•K +O K°i b®i? HU+ HÈM- ?Q†+ ç iY h`¢B >m'M Gmv M h?B M h`B
ç†+ [mv MX

h`W ;? F?€+? [mw ç^M; i`QÈ+ M?i T?ÁM; ç'm ;B€ ` # M i` M ç^M; b m +,M T?ÁM
#`M ç'm ;B€X E?m pU+ M`v i?b ç€K M;QÌB G•K hB m- Gw ."i S?QM; F?¬M; p`Q çQ
ç'm ;B€ H` KB M T?Q- F?¬M; i?m +?B T?Q ;b- çB m FB M iB M p`Q /mv M?i H` ç
F?€+ ;? F?€+? [mw M`Q +kM; +| +QÌM; ;B^a Zmv L;mv M +^aM?X

@ L?B m +QÌM; ;B^a [m€X

G•K hB m M?bM #®M T?Q - ?„M +^aK M?“M ?ÆB i?Î F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM; i`
J°i M?|K M; QÌB F?Q i? H`K G•K hB m i?'v 2 bÊ- H`M; QÌB M´B #”i i`QM; pǎ ;B^a >|
T?QM; - +QÌM; ;B^a p¬ ç`+? >| S?“K +^aM? ?”m F€X

G•K hB m M?bM [m M? [m'i- i?'v # M; QÌB h?¢+? :B€+ çB p`Q i`QM; X

@ L?bM Fb - H`h?¢+? :B€+X

@ h?¢+? :B€+ H`i?B M i`B çSM; ç-m Zm”M >B M .”i- t T?¢M; #^av KQÆB +?QM #^a
i`QÊ+- p¬ ç`+? >| S?“K +^aM? ?”m F€- H-M M`v ç M ç•v ?B M M?B M +kM; pb #€m
>½v ç€M? ç w K°i +?9i- M m; †T h?¢+? :B€+ i`QM; +´ ç` h?€B h?-M M?È H`#Ä +
h?¢+? :B€+X

@ æ¢B + +S v M i•K- i #B i? iX h +ÁM i` - +?Q Km®M +? iX

h?¢+? :B€+ pW tm'i ?B M- tmM; [m M? `° H M iB M; #”M i€MX

h` M çQÌM; ç M T?ÁM; ç•m ;B h?¢+? :B€+ i?'v G•K hB m- Gw .”i S?QM; M; ²B Î ;
:B€+ KdK +QÌB ;”i ç-m M?Q ç M; +?“Q ? B M; QÌB- H`K M; QÌB i ?B m M?-K [m M
i? M? MB M b m HQM; h?¢+? :B€+ i?b K†i H¢M? #,M; - F?¬M; i? K +?2 ;B'm €M? K
M; QÌB h?¢+? :B€+ M; ²B ;? F?€+X

@ h?¢+? :B€+ +?“Q M; QÌB FB +?“+ H`Gw .”i S?QM; +O Zm”M >B M .”iX L; ?2 M
tmM; ç°i i`QM; iYm H•m- b Q #•v ;BÌ #bM? ioM? M?Q F?¬M; \

@ L; QÆB i?b #B i; b\ h?¢+? :B€+ p`Gw .”i S?QM; ç m H`i?B M i`B +O Zm”M >B
tmM; ç°i ;b ç| +?d H`i` M? +½B- [m v ç-m [m M M; v- F?¬M; M; ?B K i`¼M; H„KX

@ L|B +kM; ç9M; - b) F?¬M; B ç #KM; +?9i +?mv M M?ÄX

eRyX *?QÆM; ey3, EBK h?QÆM; hbM? URV

smM; [m M? tb t-K #”M i€MX G•K hB m M? +? K¬B +QÌB iOK idK- ç-v ?SM; i?9 M
J†+ /M €M? K„i h?¢+? :B€+ ?B M ?Á M?QM; G•K hB m F?¬M; #` HW X hW MK +
hB m M?¢v +^aK M?“M` b€i w ;B•m i`QM; ç| - M?Q `„M ç°+ M?šM M¢B +?ì çÊB- H¢M
`i HÊB ?¢BX

@ L?bM Fb - *Wm o¬ hbM? ç MX

@ a m HQM; *Wm o¬ hbM? +?“+ H`i?B M i`B Zm”M M æ`M?X

@ E?Q i? ç€M; bÊ i?“iX

h?¢+? :B€+ ç M b m ç| iÈB *Wm o¬ hbM?- K¼B M; QÌB H¢B `° H M tb t-KX

Gw .”i S?QM; M?“+ M?Î,

@ G•K hB m- *Wm o¬ hbM? t ?¢M; #®M KQÆB H,K #^aM; S?QM; o•M ç [m®+ [mw
h?¢+? :B€+ M?B mX L m p¬ ibM? ;†T *Wm o¬ hbM? i?b M?È +?9 w +?9iX

hB T i?2Q K¶B F?B +| +QÌM; ;B^a tm'i ?B M ç m ;•v t¬M t QX Gw .”i S?QM; M|B +?
+QÌM; ;B^a ;½ #B i H B H`+?- H`K +?Q ?„M +^aM? ;B€+X

@ •K >Q +¬M; iY p`h¬M; h?Sm i`QÎM; H½Q >„+ >| K¬M +MM; çB\ - b Q ? B M; QÌB

a m K°i H€i- •K >Q *¬M; hY- h¬M; h?Sm +MM; M? m çB p`Q T?ÁM; ç'm ;B€- H`K G•

Gw .”i S?QM; ;B^aB i?Q+?,

@ G•K hB m- •K >Q +¬M; iY H" K°i i`QM; +€+ i?B M i" B H¼i p"Q #ªM; S?QM; o•M ç
+?QM KQÆB # - i?U+ HU+ `i ç€M; ;ìKX " M +¢M? •K >Q +¬M; iY H" h¬M; h?Sm +O
S?"K +ªM? ?"m F€ çdM? T?QM; FBM? M; ?B K H•m M,K- +| i? M|B H" p¬ ç`+? >|
h?Sm p" •K >Q +¬M; iY +?„+ i?U+ HU+ M; M; M;Y M? mX

G•K hB m +Q`iB iQ2,

@ h #B i- i ç½ ç€M? M? m pÈB #¼M ?¼`²BX

Gw ."i S?QM; FBM? M; ¢+ ?ÄB,

@ *€B ;b\

•K >Q +¬M; iY- h¬M; h?Sm +kM; i?'v G•K hB m- K„i H|2 iB b€M; H¢M?- b€i F?Q
M?¢iX

Gw ."i S?QM; H„+ ç-m +Q`iB,

@ L; | #° /¢M; i?b ç9M; H" M; QÆB ç½ ç€M? pÈB #¼M ?¼X L?QM; i?U+ HU+ ? B +?
i?b #¼M ?¼+ kM; F?¬M; +?B K HÊB i? çQÊ+X

G•K hB m +Q`iB +Q`iBX L m i`QÊ+ F?B +?Q ç°i T?€; †T T?ªB •K >Q +¬M; iY- h¬M
+?d #B i9T Kk +?¢v i`®MX >B M i¢B GQM; hQÊM; Gmv M h? M; k i`¼M; ç¢B i?"M
+O ç`+? +O - G•K hB m +?ŠM; bÊ B M[X G•K hB m F?¬M; M; ì H" •K >Q +¬M; iY
#ªM; S?QM; o•M ç [m®+- t T?¢M; +?QM KQÆB # X

hB T i?2Q +| M?B m pä ;Bª ç M- M´B iB M; Hšv HWM;X *| i?B M i" B +€+ i? HU+
iB M; H•m M,K- F?B M M;Q`iB i i?€MX

æQÆM; M?B M ç€M; bÊ M?'i H" +€+ +Q`iM; ;Bª Zmv L;mv M +ªM? i`QM; ;? F?€+?
`B M; ç^M; b m- ç€K M;Q`iB G•K hB m F?¬M; i?'v çQÊ+X

Gw ."i S?QM; M?bM G•K hB m M|B,

@ L?QM; M; QÆB v M i•K- H-M M"v ?"M? i`bM? \*´ ç` h?€B h?¬M M; QÆB M?'i ç`M
i" B S?QM; o•M "ªM; +O ç [m®+ H-M i`QÊ+- i?"K +?Q +ÁM +| K°i Qi i?B M i" B #`B
ç M H9+ ç| M; QÆB b) #B i i?U+ HU+ +O #¼M ?¼- i?2Q i çQÊ+ #B i- i`QÊ+ K„i i`Q
bÊ M?'i +O h?"M? >„+ GoM? +| K°i M;Q`iB #`B / M? KQ`iB i€K i` M S?QM; o•M "ª
h?QÆM; hbM?- i?U+ HU+ +O ?„M #`B / M? i`QÊ+ M,K i`QM; iQ`M #° + Q i?O ?|
GoM?- ç€M; bÊ iÊB +U+ çB K- #¼M ?„M KÊB H" +Q`iM; ;Bª p¬ ç`+? >| T?"K ?"m F

@ L; \ EBK h?QÆM; hbM?\ "B / M? KQ`iB i€K i` M S?QM; o•M "ªM; H-M i`QÊ+ \

G•K hB m M?Qm K"v,

@ Gw bQ ?mvM?- M m EBK h?QÆM; hbM? ç½ +| i? M?ªv p"Q #`B / M? KQ`iB i€K
#®M M,K i`QÊ+- +?ŠM; H) #•v ;B| +ÁM +?Q ç¢i iÊB Zmv M;mv M +ªM? \

Gw ."i S?QM; ç°i M?B M MÎ MK +Q`iB- M|B,

@ L; QÆB +?Q `^M; Zmv M;mv M +ªM? / ç¢i iÊB M?Q p"v\ \*,M +S i?2Q H i?Q`iM; -
i`QÊ+ ? B KQÆB i`QM; S?QM; o•M "ªM; ç m +| i? i`QM; M,K M,K ç°i T?€ iÊB Zm
+kM; +| p" B M;Q`iB F?¬M; i? ç°i T?€- M?QM; F?QªM; +€+? Zmv M;mv M +ªM? +kM
;Bª b m ? B KQÆB / M? ç-m- H'v KQ`iB M,K H"K ;BÊB ?¢M- #bM? i?Q`iM; b m F?B
çdM? T?QM; +?d +¬M iB m T?Q ? B # M,K i?`iB ;B M- M?QM; +YªB Zmv M;mv M
M,K- K°i F?B i`QM; KQ`iB M,K +| ç°i T?€- b m M"v i?"M? iUm F?¬M; v m- M?QM; M
#bM? i?Q`iM; K" i?¬BX æQÆM; M?B M- +?d +¬M H M çQÊ+ S?QM; o•M "ªM; +O ç
+?d +¬M F?¬M; +? i- Km®M ç°i T?€ F?¬M; i?"M? p'M ç - /M b Q ?¼ H" M;Q`iB M´B
oä GBM?X

L|B iÊB ç•v- Gw ."i S?QM; +| p p¬ +MM; +ªK F?€B,

@ æ•v H" M;mv M M?•M i /†M M;QÆB çWM; iMv w ç„+ i°B h?¢+? :B€+- M,K ç| h?
T?“K i`mM; F€ çdM? T?QM; ç¢i çQÊ+ #`B / M? #ªv KQÆB +?QM- Î K°i M,K i`QÊ+ ç
F€ çdM? T?QM;- i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+- i?2Q i T?ÄM; +?WM; M m M
i`QM; # M,K ?„M +| i? çB p`Q Zmv M;mv M +ªM?- +?Q M M +?9M; i M?'i ç`M? T?

@ h?b` H" i? X

G•K hB m ;"i;"i ç-m- i?2Q i`QM; HÌB M|B +O Gw ."i S?QM; ?B m `ä` `i M?B m pE
i`B- M?QM; tm'i i?•M iW h?“M? h•M o M M i-K K„i +O ?„M ?ÆB M?Ä- ` `i M?B m i
+kM; +?Q ?B m `ä- #ÎB pb M?[M; FBM? M;?B K M`v F?¬M; ;?B +?ûT i`QM; b€+?-
Hmv M ?B m #B i- M?QM; ?¼ b) F?¬M; M?„+ iÈB M?[M; +?mv M ;B®M; M?Q i€M ;
çB ;BªB i?Q+? K` i?¬BX

hmv `^M; ç®B K†i h?¢+? :B€+ iMv iB M- +kM; F?¬M; bÊ ?½B- M?QM; G•K hB m pS
K)- M?'i ç`M? TªB M;?o çO #B M T?€T i,M; H M i?U+ HU+ +O +?QM? KbM?X

@ æ9M; `²B- G•K hB m- +ÁM # i?€M; i?ÌB ;B M KÈB KÎ` *´ ç` h?€B h?-M- i`QM
i`M HU+ çWM; ` F?ÄB i?“M?- +?d +?mv M i•K i,M; H M i?U+ HU+ +O +?QM? KbM
h?“M? >„+ GoM? +| F?¬M; Qi pä ;Bª ç M; ;„i; Q M?bM +?^K +?^K +?9M; i - +?Ì +?9
oW H9+ ? B M;`v b m i`QM; i?“M? b) +| K°i ?°B ç'm ;B€- +?9M; i çB t2K i?Y +| i?
H M i?U+ HU+ bM? ? v F?¬M;X

@ >°B ç'm ;B€ i?2Q [mw\

@ SªB- +€+? # i?€M; h?“M? >„+ GoM? b) KÎ K°i ?°B ç'm ;B€- H-M M`v pW ç9M;
ç m +| F?¬M; Qi #ªQ p"i tm'i ?B M- ç m H` #ªQ p"i HoM? çQÊ+ iW u m J HoM?- ?Š

G•K hB m ;"i ç-m- M?Q +| bmv M;?o ;bX

> B M;`v i?ÌB ;B M M?€v K„i i`¬B [m - ?°B ç'm ;B€ `®i +K+ #„i ç-mX

æB i` M çQÌM;- G•K hB m `ä` `M; +ªK ;B€+ çQÊ+ M;QÌB i`QM; i?“M? iU ?² M?B m
H" M;QÌB çB çQÌM; M®B HB M F?¬M; /Si- #®M T?Q K°i KªM? ²M`QX

@ L?B m pä ;Bª M?Q p`v b Q\

G•K hB m i?-K ;B"i KbM?- i` M çQÌM; ç m H` pä ;Bª ?| T?“K +ªM?- ?Q`M iQ`M F?
HU+ HQÊM; p¬ +MM; F?´M; H²X

hU ?² #B i G•K hB m ;B"i KbM?- Gw ."i S?QM; çB K°i # M +QÌB M|B,

@ æB m M`v i?“i #bM? i?QÌM;- u m J HoM? +?QM? H" MÆB K¢Q ?B K +O F?¬M;
Zm" M æ`M? M- K¶B H-M i`QM; ?°B ç'm ;B€ tm'i ?B M #ªQ p"i ç m ç¬M; çªQ- ?ÆM
KÎ` - +| M?B m pä ;Bª iK i" T H" +?mv M i?“i #bM? i?QÌM;X

eRRX *?QÆM; eyN, EBK h?QÆM; hbM? UkV

h`QM; H9+ i` Q ç´B- ? B M;QÌB ` `i M? M? çB iÈB T?ÁM; ç'm ;B€ i`mM; i•K h?“M? >
M +¢M? ç¢B çB M ;B Q /`+?- p¬ +MM; iQ HÈM- + Q ?ÆM KQÌB i`QÊM;- `°M; ½B
;Bª- ?ÆM M[pä ;Bª i? K ;B ç'm ;B€ +kM; F?¬M; M;WM; i`M iÈB- F?B M M;QÌB i

@ æB- +?9M; i /MM; i?¬M; ç¢Q F?€+? [mwX

L?bM +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; H" T iS+ çB [m i?¬M; ç
i`,K p¢M HQÊM;- +ª ? B çB i?2Q K°i i?` ;Bª /šM /„i M;²B H M p` i`Q /`M? +?Q F?€+

o`i`Q /`M? +?Q F?€+? [mw F?¬M; +?d +| iB M i?b +| i? M;²B çQÊ+- M;QçB i`W M°
HQÊM;- +ÁM T?ªB i?Ä K½M p`B çB m FB M F?€+- i, M?Q i?U+ HU+ çç i iÈB ?| T?
i•K +€+ i? HU+ HÈM- ?Q†+ ç iY i`çB ?m'M Hmv M i?B M i`B K¶B [m"Mi?"M?- ç•v
L;QçB i`W +?¶ M;²B /`M? +?Q F?€+? [mw T?Q i`QÊ+ M?'i- ÎT?Q i` M +ÁM +| K°i
M?[M; MÆB M`v ? B M;QÌB G•K hB m F?¬M; i? çB p`Q- /½v T?ÁM; F?€+? [mw K
çB m FB M /mv M?'i +?QM? H` çç i iÈB Zmv M;mv M +ªM?- M|B +€+? F?€+ i`QM; H
+ Q i?O Zmv M;mv M +ªM?X

@ *QìM; ;Bª i?"i M?B mX

•M? K„i M?bM [m M? #®M T?Q - G•K hB m +ªK M?"M çQÊ+ F?¬M; Qi F?Q iS+ #'i T
M?|K M;QÌB H`K +?Q ?„M i?-K FB M; F}- ?B M M?B M ç m H`M;QÌB M´B #`i i`QM;
T?QM;- ?Q†+ p¬ ç`+? >| T?`K ?"m F€X

L?bM [m M?- G•K hB m +?SM; FB M # M;QÌB h?ç+? :B€+ iW +Y çB iÈBX

@ L?bM t2K- H` h?ç+? :B€+X

@ h?ç+? :B€+ +?QM? H` i?B M i`B çSM; ç-m Zm"M >B M .`i- #`B / M? #ªv KQÆB +
i`QÊ+- p¬ ç`+? >| T?`K ?"m F€- H-M M`v ç M ç•v ?B M M?B M +kM; pb #ªQ p`i i`
M?ÈF„ K°i +?9i- M m Î i`QM; \*´ ç` h?€B h?-M;†T T?ªB ?„M- H`T iS+ #Ä +?çv- çV

@ æçB + v M i•K- i`QM; HÁM; i ?B m `ä ç•m- i +ÁM i` - F?¬M; Km®M +? iX

h?ç+? :B€+ pW tm'i ?B M- +?mM; [m M? i`mv M iÈB iB M; tb t`Q #`M i€MX

J°i çQìM; çB iÈB /½v ;? F?€+? [mw- h?ç+? :B€+ M?bM i?'v ? B M;QÌB G•K hB m ç
ç-m- iU ?² M?Q ç M; +?`Q ?ÄB- H`K +?Q M;QÌB i +| +ªK ;B€+ [m M ? ;B[ç¬B #
MB M çB i?2Q T?Q b m ?„M /B M +ªK HçM? HMM;- F?¬M; ? +?2 ;B'm p #,M; bQA
/„i çB iÈB ;? M;²B tm®M;X

@ L;QÌB K` h?ç+? :B€+ +?`Q ?ÄB ?ŠM H` Zm"M >B M .`i Gw .`i S?QM; çB- M;?2 M
ç½ M´B H M tmM; ç°i i`QM; iYm H•m- pb b Q #•v ;Bì M?bM HçB ;B®M; M?Q F?¬M;

@ L;QÆB #B i +€B ;b- h?ç+? :B€+ +MM; Gw .`i S?QM; ç m H` i?B M i`B Zm"M >B
ç°i +kM; +?d H` +| +?9i F?„+ F?~m K` i?¬B- çªQ K„i ç½ [m M- +,M #ªM F?¬M; i´M i

@ L|B +kM; ç9M;- +?9i +?mv M M?Ä B HçB ç i`QM; HÁM;X

*?mM; [m M? i`mv M iÈB i? M? •K #`M i€M- F?|2 K¬B G•K hB m F?) +QÌB- i?"i ?S
#B m /B M- /M €M? K„i +O h?ç+? :B€+ +| p ¬M ?Ä - M?QM; G•K hB m F?¬M; #`
MK +QÌB +O ?„M G•K hB m +ªK ;B€+ çQÊ+ bç i F?Q- M?Q ç°+ t`~M M?ŠM +?| çÈB
M?Q p`v + v ç°+ p¬ +MM;X

@ L?bM t2K- *Wm o¬ hbM? ç M `²BX

@ a m HQM; ?„M ?ŠM H` K°i Qi i?B M i`B Zm"M æ`M? M çBX

@ E?Q i? [mª M?B M ç€M; bÊX

a m h?ç+? :B€+- *Wm o¬ hbM? ç½ ç M- HçB K M; iÈB i? M? •K t¬M t QX

@ G•K hB m- H-M i`QÊ+ \*Wm o¬ hbM? #`B / M? #®M KQÆB H,K i` M S?QM; o•M "ª
:B€+ F?¬M; Qi- M m p¬ ibM? ;†T ?„M- M?È `ä T?ªB +~M i?"MX

Gw .`i S?QM; M?„+ M?ÎX

E iB T K¶B F?B +| +QìM; ;Bª tm'i ?B M ç m M;?2 K°i i`"M t¬M t Q M;?` Hm"M- Gw
Qi iBM iS+ K` KbM? #B i #€Q HçB +?Q G•K hB m- /†M ?„M ç + Q +ªM? ;B€+X

@ •K >Q +¬M; iY +MM; i`QîM; H½Q >„+ >Ä K¬M h¬M; h?Sm ç½ ç M- /B- ? B M;QÌB
+?¶\

a m K°i Hç i- •K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm çB p`Q T?ÁM; ç'm ;B€- H`K ç¬B K„i C

Gw ."i S?QM; ;B^aM; ;B^aB,

@ G•K hB m- •K >Q +¬M; iY H" K°i i`QM; M?[M; i?B M i" B i`9M; +Y S?QM; o•M "a
+?QM KQÆB # - i?U+ HU+ F?¬M; i? F?BM? i?Q`iM; - K" # M +¢M? ?„MH" >„+ >Ä K
+^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; - +| i? M|B H" p¬ ç`+? >| T?"K ?"m F€- i?U+ HU+ ?ŠM t

h` M K†i G•K hB m H° p iQÆB +Q`iB,

@ h #B i- iWM; ;B Q i?O pÈB #¼M ?¼X

@ *€B ;b\

Gw ."i S?QM; M;~M ` X

G9+ M"v •K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm ç m M?bM i?'v G•K hB m- i`QM; K„i +?Êi
H M- ç²M; i?`iB F?| 2 K¬B ?B M H M p +Q`iB •K H½M?X

Gw ."i S?QM; H„+ ç-m- +Q`iB M|B,

@ s2K ` M; QÆB i?"i bU ç½; ;B Q i?O pÈB #¼M ?¼- M?QM; pÈB i?U+ HU+ +?9M;
F?¬M; +?B K çQÊ+ HÊB i? X

G•K hB m +Q`iB +Q`iB- M m i`QÊ+ F?B ç°i T?€ ?„M; †T T?^aB •K >Q +¬M; iY +MM; i
+?¼M +?¢v i`®M- ?B M i¢B ?„M ç½ i?, M; H M i-M; i?S M, K GQM; hQÊM; Hmv M i
M?QM; H"K +?Q G•K hB m F?¬M; M; ?o iÊB •K >Q +¬M; iY H¢B +| i M i`QM; S?QM
+?QM KQÆB # X

E iB T +`M; M?B m pä ;B^a çB p"Q- ç m i? M? / M? ?B M ?€+?- +| i?B M i" B +€+ i?
M´B / M? ç½ H•m- H"K HÁM; M; Q`iB FBM? bÊX

æQÆM; M?B M +?•M +?QM? ç€M; bÊ H" +Q`iM; ;B^a Zmv M; mv M +^aM?- M?QM; ?¼
/KM; - pb p"v G•K hB m F?¬M; i? M?bM i?'vX

h?2Q i?`iB ;B M +?mv M /`iB- p"i T?~K tm'i ?B M i` M ç" B /-M /-M i`î M M i`•M [mw-
H"K +?Q >| T?"K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; +?9 w- pmM; iB M M?Q `€+X

@ h®i H„K- F iB T +?9M; i +-M ç'm ;B€ H" K°i FB M pk F?Q T?K i`Ê HK+ ;B B +U-
pÈB imv i ç¢B #° T?"M pä ;B^a K" M|B i€+ /KM; i?"i HÊM- M?'i ç`M? b) +| F?¬M; Q
F?Q T?K i`Ê +U+ T?~K HK+ ;B B @ S?€ S?QM; ok5

h?2Q iB M; ?ûi HÊM +O ç'm ;B€ bQ- K°i FB M ç² p"i i¢Q ?bM? ç°+ ç€Q ç†i H M #`
+€M? M?Ä- i?m HB K M^K BK i` M #`MX

@ S?€ S?QM; ok H" p"i T?~K T?K i`Ê HK+ ;B B- +?d +¬M i`mv M M; mv M HU+ p"Q
i?"M? K°i ç¬B +€M? b m HQM; - +| i? H, M; F?¬M; # v HQÊM- +, M +S M; mv M HU+
/`B M?'i ç¢i iÊB p¢M i?QÊ+- ?ÆM M[S?€ S?QM; ok +kM; +| +?9i i€+ /KM; T?ÁM;

@ S?€ S?QM; ok- ;B€ +^a # M ç-m H" M, K M; "M p¢M HQÊM; - K¶B H-M ç'm ;B€ K°i
ç-m5

h?2Q i? M? •K H½Q ;B^a F i i?9+- iQ" M i`Q`iM; H¢B M?' + H M K°i Hm²M; H®+ tQ€v

@ S?€ S?QM; ok H¢B +| i? ?bM? i?"M? K°i ç¬B +€M? M; mv M HU+ b m HQM; - iQ"
p¢M i?QÊ+- M m i +| #^aQ p"i M"v- +?ŠM; T?^aB çB /½ M; Q¢B +`M; i? K K¢M? K)\

@ h?"i i®i [m€- i M?'i ç`M? T?^aB ç'm ;B€ çQÊ+ S?€ S?QM; ok5

@ h?"i bU H" #^aQ #®B i®i5

hWM; iB M; M; ?` Hm" M M?Q M?Ä p M; H M- M; ?2 çQÊ+ +¬M; ?B m +O S?€ S?QM
F€ ç m iQ" M HU+ ;B M?"T p"Q i`QM; ç'm ;B€X

eRkX *?QÆM; eRy, æ'm :B€ •+ hQM?

@ S?€ S?QM; ok çQ+? t€+ F?¬M; i - t2K ?B m [m^a iU ?² F?¬M; F?€+ ;b G,M; E?¬ +?QM? H" #Q T?€T- +| i? iMv w bY /KM; #'i +S H9+ M"Q- S?€ S?QM; ok H¢B H" p F?¬M; çQÊ+ iB M HÊB- +kM; `i / /"M; #` pä ;B^a F?€+ T?€ ?ÄM;X

L?bM +¢M? i` M? HY M|M; +?mM; [m M?- G•K hB m H¢B F?¬M; ? +| +?9i ?SM; i? æ° +O ?„M ç½ ç¢B i?¬M?- ç¬B +€M? M;mv M HU+ +| i? # v +<sup>a</sup> p¢M i?QÊ+ - p"i FB /KM;- M?QM; ç®B pÊB ?„M +?d p¬ /KM;X L?QM; F?¬M; i? F?¬M; M|B- K°i F?B +| ok- M,M; HU+ bBM? i<sup>2</sup>M /½ M;Q¢B b) i,M; M?B m- G,M; hB m ?B m `ä çQÊ+ çB K M

G•K hB m F?¬M; ?SM; i?9- M?QM; €M? K„i Gw ."i S?QM; H¢B M?bM +?^K +?^K S?€ h`QM; iB M; ç'm ;B€ F`+? HB i- `i M? M? ;B€ +<sup>a</sup> S?€ S?QM; ok ç½ H M iÊB K°i i`, i,M; H M pÊB i®+ ç° FBM? M;QÌB- ?B M M?B M ç•v F?¬M; T?^aB ;B€ i`` +m®B +MM

@ J°i i`,K M,K KQÆB i`B m5

æ M MY çQÌM;- Gw ."i S?QM; +kM; ;B M?"TX

@ aQ ?mvM?- M m i` M M;QÌB M;QÆB F?¬M; çO iB M i?b +S KÎ KB M;X

G•K hB m i?'v p"v M|B i?ŠM; pÊB Gw ."i S?QM;- ?„M +kM; #B i i`QM; \*´ ç` h?€B çB T- M m bQ ?mvM? Km çQÊ+ S?€ S?QM; ok +| i? i,M; i? K K°i T?- M M iQ"MX

@ u M i•K çB- +?9i iB M M"v bQ ?mvM? +kM; +|X

Gw ."i S?QM; M?bM G•K hB m- i`QM; HÁM; +<sup>a</sup>K ç°M;- i?2Q ?„M t2K` G•K hB m i?" +O +^aB +kM; F?¬M; # Q M?B m- M?QM; pšM Km®M ;B9T çÐ KbM?- M;QÌB #bM? i?

@ J°i i`,K #<sup>a</sup>v KQÆB i`B m5

h?¢+? :B€+ ;B M?"T ç'm ;B€X

@ J°i i`,K i€K KQÆB i`B m5

*Wm o¬ hbM? KÎ KB M;X

@ J°i i`,K +?QM KQÆB i`B m5

J°i >| T?"K +^aM? ?"m F€ çdM? T?QM; ;B M?"T ç°B M;k +¢M? i` M?X

@ > B i`,K i`B m5

Gw ."i S?QM; i?^aM M?B M- iB T iK+ M•M; ;B€X

æ M KS+ ;B€ M"v pä ;B^a ç'm ;B€ F?¬M; +ÁM # Q M?B m- M;mv M w #Ä M?B m iB M +| M?[M; F i`B ç¢B F?Q i?¬ KÊB H"K çQÊ+X

@ > B i`,K M,K KQÆB i`B m5

*Wm o¬ hbM? H¢B i,M; ;B€X

•M? K„i G•K hB m M;QM; iK- ;B€ +^a M"v ç½ t'T td GQM; J ;B€T i` M M;QÌB ?„M- M i?"i bU F?| çQ€M- çQÆM; M?B M M m HU +?¼M- imv i ç¢B ç b® pä ;B<sup>a</sup> pšM imv M;U KÊB H"i?U+ i - S?€ S?QM; ok +?d H" T?K i`ÊX

Zm^a M?B M b m F?B *Wm o¬ hbM? #€Q ;B€- iQ" M i`QÌM; H"TiS+ v M ioM? i`Î H¢B M?QM; ;B€ +^a pQÊi [m M,M; HU+ i?W M?"M +O K¼B M;QÌB- ?ÆM M[+?d H" #^a F?¬M; M?B m- i®M M?B m iB M Km ç² p"i M?Q p"v ç€M; ;B€ b Q\

E?¬M; Qi M;QÌB #„i ç-m bmv iQM?X

@ > B i`,K b€m KQÆB i`B m5

Gw ."i S?QM; H¢B H M iB M;- ?B M M?B M M?'i ç`M? T?^aB ç¢i çQÊ+X

hQ`M #° i? M? •K v M i oM? i`Î H¢B- K` *Wm o¬ hbM? H„+ ç-m- F?¬M; iB T iK+ #€Q
? B i`,K M,K KQÆB i`B m ç½ H` +U+ ?¢M i`QM; HÁM; ?„MX
@ o` #^M; ?[m FB ` ;B€ ? B i`,K b€m KQÆB i`B m- F?¬M; #B i+ÁM p` M`Q` ;B€
L?bM i?'v ibM? ?m®M;- ç'm ;B€ bQ GQm J†+ ç½ +| iQM? iQ€M- i?2Q H i?QÌM; ?Ä
o K†i Gw .”i S?QM; KdK +QÌB- ?B M M?B M i•K ibM? +O ?„M +| +?9i pmB KWM;X
@ > B i`,K b€m KQÆB K®i i`B m5
L; v H9+ ç'm ;B€ bQ b„Timv M #®- Î K°i # M +?Êi i`mv M ` K°i i? M? •K •K M?m +
@ æ| H` •K >Q +¬M; iYX
•M? K„i G•K hB m +Q`Ki H¢B- M; v H9+ ?„M M?bM [m - •K >Q +¬M; iY +kM; •K i`
?„M ç-v p F?B m F?Q+?X
@ *?d i,M; i? K K°i i`B m- •K >Q +¬M; iY F?¬M; T?ªB +® w M•M; ;B€ çB\
@ E?B M`Q •K >Q +¬M; iY H¢B +| tmM; ç°i pÈB Gw .”i S?QM; Zm”M >B M .”i\
@ :-M ç•v ?„M +MM; h¬M; h?Sm i?QÌM; çB H¢B- i?U+ HU+ +U+ F€ ç€M; bÊ- M m H
i? F?BM? i?QÌM;X
@ h t2K ?„M +?Q +?„+ Km®M Km S?€ S?QM; ok- +?d H` Km®M H`K ç®B T?QÆM
*€+ pä ;Bª tb t`Q #”M i€MX
@ > B i`,K #ªv KQÆB i`B mX
o K†i Gw .”i S?QM; i`Î M M H¢M? HMM;- iB T iK+ M|BX
@ > B i`,K #ªv KQÆB K®i i`B m5
h? M? •K •K M?m H¢B p M; H MX
@ æ€M; +? i5
h`QM; HÁM; G•K hB m /•M; i`”M b€i F?Q- M?QM; F?¬M; H° p F?€+ i?QÌM;- M m M
+kM; +?Q +?„+ Km®M /B i M; QÌB- M?QM; #•v ;BÌ ?„M i?”i bU +?•M +?QM? ç°M; b
@ > B i`,K i€K KQÆB i`B mX
Gw .”i S?QM; iB T iK+ i,M; ;B€X
@ > B i`,K i€K KQÆB K®i i`B mX
•K >Q +¬M; iY i?2Q b€i T?Q b mX
@ >¶M çªM5
Gw .”i S?QM; iQ€i ` b€i F?Q- +„M ` ,M; [m€i,
@ " i`,K i`B m5
J¼B M; QÌB ç m çQ K„i M?bM •K >Q +¬M; iY t2K T?ªM SM; +O ?„MX
@ " i`,K H K°i i`B m5
•K >Q +¬M; iY H¢B H° ` MK +QÌB •K M?m- i,M; i? K K°i i`B mX
>Q
hQ`M i`QÌM; ² H M- M m #•v ;BÌ F?¬M; B ?B m KK+ çQ+? +O •K >Q +¬M; iY- +?d
H` •K >Q +¬M; iY +® w ;•v F?| / Gw .”i S?QM;- H`K ` ç'm ;B€ €+ iQM?X
@ *| çB K w iSX
EBK h?QÆM; hbM? [m v ç-m- F?|2 K¬B ?B M MK +QÌBX

@ •K >Q +¬M; iY- +?ŠM; H) M;QÆB i?"i Km®M Km S?€ S?QM; ok\ :B€ +ª M?Q p"v
h¬M; h?Sm M?„+ M?ÎX

@ u M i•K çB- i`QM; HÁM; i #B i`äX

•K >Q +¬M; iY H°` p iU iBM- i`QM; K„i H!2 ?mM; [m M; ,

@ Gw ."i S?QM; +! p #„i #m°+ T?ªB Km M!- b) F?¬M; / /`M; #m¬M; i? - iÈB i?ÏE
H`K +?Q ?„M F?¬M; +¬M; i®M i? K K'v i`,K i`B m- ?„+ ?„+

•K >Q +¬M; iY •K ?B K +Q`B H¢M?X

a„+ K†i Gw ."i S?QM; t M? Kûi- ?mM; ? ,M; M?bM +?^K +?^K •K >Q +¬M; iY- €M? K„
ok- i?Q€M; bmv iQ- +„M ` ,M; iB T iK+ +?m~M #` ç'm ;B€- ?„M i?"i bU `i i?Q+? p"
i`,K i`B m ?„M +kM; T?ªB Km +?Q çQÊ+X

L; v H9+ ?„M ç`M? F m ;B€- G•K hB m çQ i v +ªM H¢B- H¢M? HMM; M!B ,

@ aQ ?mvM?- ç +?Q ?„M Km çB- ç M H9+ ç! i b) +?Q ?„M ç2K ç² p"i T?mM ` 5
h`QM; K„i G•K hB m ?B M H M b€i F?Q ç€M; bÊX

Gw ."i S?QM; M;~M ` - b„+ K†i +?Êi /`m tm®M;- +Q`B M!B ,

@ "Ä çB- K°i K!M p"i T?~K K` i?¬BX

.Si H`B- Gw ."i S?QM; M? M?`M; /U ` b m ;? - M?„K K„i /QDM; i?¬M- ?B M M?B
iK+ ç'm ;B€X

>`M? ç°M; +O Gw ."i S?QM; H`K i?"i M?B m M;Q`B +?mM; [m M? +?9 w iÈB- /B
M;~M ` - K` i`QM; HÁM; •K >Q +¬M; iY H¢B ?QªM; ?®iX

@ >W- ` p i`M ç`M? K` i?¬B- i +kM; F?¬M; iBM M;QÆB i?"i bU #m¬M; i? S?€ S

•K >Q +¬M; iY i?¬K #ÆK ?ÆB +?Q +?QM? KbM?X

@ o` #^M; ?[m FB ` ;B€ # i`,K H K°i i`B m- +ÁM +! M;Q`B M`Q ` ;B€ + Q ?ÆM M
GQm JU+ M?bM [m M? #®M T?Q - ç²M; i?`B + Q ;B¼M; M!B ,

@ " i`,K H K°i i`B m K°i H-M ? B H-M # H-M- i®i- i?`M? ;B Q- S?€ S?QM; ok ç½
+?9+ KWM; M;`B Km çQÊ+ S?€ S?QM; okX

GQm J†+ imv M #® /Si F?Q€iX

@ > ?

L;mv M #ªM T?ÁM; ç'm ;B€ ç M; ç-v p F?~M i`QÆM;- H9+ M`v ç°i M?B M i`mv M `
H` i? M? •K iB M; +Q`B pmB bQÊM; F?B i?'v M;Q`B ;†T ?¼ X

@ æ€M; +? i- ?„M H¢B i?"i bU #Ä [m - H`K b Q +! i? \

G9+ M`v b„+ K†i •K >Q +¬M; iY t M? Kûi- ç¬B K„i i`WM; HÈM- H`K b Q +kM; i?"i F
H¢B #Ä [m ç'm ;B€X

h¬M; h?Sm +kM; F?¬M; #B i M!B ;b- M?`M F?¬M; çQÊ+ H„+ ç-m ,

@ h ç½ #ªQ M;QÆB +~M i?"M K°i +?9iX

eRjX *?QÆM; eRR, o¢M >| Zmv i

•K >Q +¬M; iY +„M `„M; M|B,

@ >W- F?¬M; b Q +ª- Km S?€ S?QM; ok +kM; F?¬M; i?B i i?ÁB- ?ÆM M[i?B m
G•K hB m +?¢v i`®M +¬M; Qi ?ÆM- +?9M; i +¬M; +| F?ª M,M; ;B i #¼M ?„MX

GÌB imv M|B M?Q p"v- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M ¢ M; `d K€m- •K i?¬K +?YB K„M; -
?ì ?[M; iU M?B M- KB M #`M; QÌB +¬M; i? K +? +QÌBX

E iB T +€+ HQ¢B #ªQ p"i MM MM- H`K M; QÌB K K~M F?¬M; i?¬BX

@ G•K hB m- M m M?Q +| i? M; QÆB i" M HU+ ¢'m ;B€ K°i Qi ¢² p"i #ªQ K M?- M m
+?9iX

Gw . "i S?QM; M?„+ M?ÎX

@ u M i•K ¢B bQ ?mvM?- i`QM; HÁM; i #B i `äX

G•K hB m ; "i ; "i ¢-m- Gw . "i S?QM; F?¬M; #B i `ä +O +ªB i` M M; QÌB ?„M- G•K hB
h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - M?[M; #ªQ p"i F iB T ¢ m ¢€M; bÊ- i?"K +?Q +| ¢ M /Q
+¬M; T?€T æ` + 'T i`mM; ;B B- i`QM; T?ÁM; ¢'m ;B€ ¢½ iÈB i?ÌB ¢B K K'm +?®i-
Zmv M; mv M +ªM? ¢½ #„i ¢-m ;B M?"T- F?B M +?Q iQ`M i`QÌM; +¬M; i? K HY M|

@ h®i H„K- F iB T +?9M; i +-M ¢'m ;B€ H`K°i [mv M +¬M; T?€T æ` + 'T + Q ;B
[mv i- +¬M; ?B m H`K +?Q pä ;Bª #ªQ i`b iQM? H•m /`B +O M; mv M HU+ T?|M; i
+¬M; FQ+? K¢M? ?ÆM- +MM; iQM? / Q / B i? K ?Q`M K„- +| i? ;B9T M; mv M HU+
¢¢B- p¬Hm" M /MM; i`QM; +¬M; FQ+? ? v /MM; ÎM?[M; iB M? ?m®M; F?€+ ¢ m +| ¢

@ "Q T?€T i,M; +QÌM; M; mv M HU+ ?| ?bM?\

E?¬M; Qi +QÌM; ;Bª Zmv M; mv M +ªM? i?'v p"v H„+ H„+ ¢-m- b m F?B pä ;Bª ¢°i T?
HU+ +?mv M ?| i?"M? +?•M M; mv M- æ` + 'T + Q ;B B #Q T?€T #bM? i?QÌM; ¢O
#Q T?€T i,M; +QÌM; M; mv M HU+ ?| ?bM? M`v i?"i F?| H`K +?Q ?¼ Mªv bBM? ?SM

E?€+ pÈB +QÌM; ;Bª Zmv M; mv M +ªM?- +QÌM; ;Bª >| S?"K +ªM? i`QM; T?ÁM; ¢
M?B iX

@ E?¬M; M; ÌH` HQ¢B #Q T?€T M`vX

h`QM; HÁM; G•K hB m `mM; ¢°M; - ¢°v H` FB M p"i T?~K ¢-m iB M H`K +?Q ?„M ?S
*€B ;b ;¼B H`i,M; +QÌM; M; mv M HU+ ?| ?bM?\ \_'i ¢ÆM ;BªM- ¢ Q K M; ¢€M? ` M
/¢M; KbM? M; ?o iÈB- imv +| i? H`K ¢QÊ+ M?QM; Km®M #ªQ i`b ´M ¢`M? F?€F?| F
#ÌB p"v H`K +?Q M; mv M HU+ +¬M; i? K +OM; +® H`i?S K`i?"i M?B m pä ;Bª F?´

@ *| o¢M >| [mv i- p¬Hm" M H` +¬M; FQ+? ? v ¢¬B +€M? M; mv M HU+ +O i - i?"K
*m²M; h?9 ¢ Q T?€T ¢ m i`U+ iB T i,M; H M K°i + 'T #"+ KÈB- i M?'i ¢`M? T?ªB
[mv iX

h`QM; HÁM; G•K hB m M?O i?¬K- ¢ MûM +ªK ;B€+ t9+ ¢°M; - M; ~M; ¢-m M?bM H M

@ *?Q p`- [mv M o¢M >| [mv i M`v F m ;B€ K°i i`,K i`B m- K¶B H-M i,M; ;B€ M,K
¢'m ;B€X

@ J°i i`,K KQÌB i`B mX

@ J°i i`,K ? B KQÆB i`B mX

@ J°i i`,K M,K KQÆB i`B mX

@ > B i`,K i`B mX

@ > B i`,K M,K KQÆB i`B mX

*?d K°i i?Q€M; ;B€ +^a +O o¢M >| [mv i ç½ i,M; H M pÈB i®+ ç° FBM? M;QÌB- +Æ
 @ Zm€ +m²M; M?B i çB\
 o¬ b® pä ;B^a i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX
 @ Zm^a M?B M i?S i®i Hm¬M ?'T /šM M;QÌB i?“i M?B mX
 •M? K„i G•K hB m M;?B K M;?`- ?B M i¢B i? K /U ç'm ;B€ ç m H` p¬ ç`+? >| T?“K
 M;QÌB €M? K„i HY M|M;- M?“i ç`M? Km®M Km çQÊ+ o¢M >| [mv iX
 :B€ +^a i,M; H M F`+? HB i- +?O v m H` h¬M; h?Sm- •K >Q +¬M; iY- *Wm o¬ hbM?-
 `i M? M? ç½ H M iÈB # i`,K i`B m- K½B iÈB H9+ M`v i? M? •K ?¬ ;B€ KÈB ;B^aK #
 F?¬M; +ÁM H` K'v +?K+ i`B m M?Q i`QÊ+X
 .M b Q ?ÆM # i`,K i`B m F?¬M; T?^aB +QM b® M?Ä- M;Q¢B i`W +QÌM; ;B^a Zmv M;r
 >| T?“K ?”m F€ KÈB +| i? KB M +QÐM; H'v ` - ç°+ ?”M? F?€+? M?Q h¬M; h?Sn
 M?QM; iB m iB M +”M; M? M? ?ÆM- i?QÌM; i?QÌM; i` M M;QÌB `i Qi K M; i?2Q i?
 @ "®M i`,K i`B mX
 æ°i M?B M K°i i? M? •K #bM? i?^aM- H¢M? HMM; ç¢K M?B M p M; H M- M; v H”T i
 M;~M; ç-m M?bM H M +?QM? H` EBK h?QÆM; hbM?- FBK T?B M i`QM; i v ?„M M?
 b€B- ç²M; i?ÌB +ÁM ç M; M|B +?mv M; b ç| pÈB ? B K„ M[FB m /B K # M +¢M?- `i
 iB m M?•M ;B MX
 oW i?'v çQÊ+ p`FB ` i v- F?¬M; Qi M;QÌB #`i ç„+ /o H„+ ç-m- i`QM; HÁM; i?Î /
 +kM; H„+ ç-m- p T?¬M •K >Q +¬M; iY- pb iB m T?Q Q M m´M; # i`,K i`B m i`QÊ+
 ;B€X
 L?QM; F?¬M; T?^aB B +kM; #m¬M; i? i` M? Km - /M EBK h?QÆM; hbM? ç½ ` i v-
 :B€+- *Wm o¬ hbM? ?B M M?B M +ÁM +?Q #Ä [m - ç½ ç M +`T ç° M?Q #¼M ?¼+ kM
 ?”Q H`K +?Q bÊ ?½BX
 @ "®M i`,K KQÌB i`B mX
 @ "®M i`,K ? B KQÆB i`B mX
 :B€ +^a iB T iK+ FûQ H MX
 @ "®M i`,K M,K KQÆB i`B mX
 EBK h?QÆM; hbM? i?^aM M?B M KÎ KB M; H-M M[X
 *^a T?ÁM; ç'm ;B€ H”T iS+ v M ioM? i`Î H¢B- #B m ?B M +O EBK h?QÆM; hbM? ?
 Km +?Q çQÊ+ [mv M o¢M >| [mv i M`vX
 @ >W5
 h`QM; K„i \*Wm o¬ hbM? +?Êi H|2 iBM? [m M;- ?B M M?B M +ÁM +?Q +| w ç`M? #m
 KÎ KB M;
 @ L,K i`,K i`B mX
 J°i i? M? •K #bM? i?^aM p M; H M- i`”M M;”T +^a T?ÁM; ç'm ;B€X
 @ >Q
 o¬ b® €M? K„i M?bM [m +?¶ T?€i ` i? M? •K- H”T iS+ +?SM; FB M G•K hB m ç M
 FB - iU ?² ?Q”M iQ”M F?¬M; ç2K HÌB pW `²B ç i`QM; HÁM;X
 Gw .”i S?QM; +kM; #` ?”M? ç°M; +O G•K hB m H`K M;~M M;Æ- H„+ ç-m +QÌB F?
 iB M; i?b i?¬B- pW H M iB M; HB M i`U+ iB T b€M? M; M; pÈB EBK h?QÆM; hbM
 EBK h?QÆM; hbM? M;~M ` - +?Êi [m v ç-m- €M? K„i H¢M? HMM; b„+ #ûM H”T iS+
 +O ?„M- K°i +¶ €T HU+ p¬ ?bM? i`”M iÈBX

a„+ K†i G•K hB m F?¬M; +?9i i? v ç´B- pšM M;²B v M i` M ;? X
@ L,K i`,K M,K KQÆB i`B mX
EBK h?QÆM; hbM? [m v ç-m- #° /¢M; m QªB ` ;B€X
L?QM; ?„M pW /Si HÌB
@ a€m i`,K i`B mX
G•K hB m H¢B H M iB M;- iÄ `ä [mv i i•K Km +?Q çQÊ+ o¢M >| [mv iX
>Q
hQ`M i`QÌM; H¢B ² H M- M; v +ª *Wm o¬ hbM? +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- ;B€ +ª M
;€M? çQÊ+ M[- H”T iS+ ;¢i #Ä w Km®M ç'm ;B€X
"B m ibM? iQÆB +QÌB +O EBK h?QÆM; hbM? ç¼M; H¢B- i`QM; K„i iQ€i ` iB •K
@ a€m i`,K M,K KQÆB i`B m
EBK h?QÆM; hbM? H¢B ?¬ H MX
@ h€K i`,K i`B mX
E?¬M; +?Ì ?„M M!B tQM;- G•K hB m ç½ i`U+ iB T KÎ KB M;- H-M M`v M•M; H M i?'
@ h
G•K hB m pW ?¬ H M i€K i`,K i`B m- iQ`M i`QÌM; M?'i i?ÌB p M; H M iB M; ?Qi b•
K²K- F?| +| i? iBMX
h€K i`,K i`B m HQÊM;- ;B€ +ª M`v +| i? Km çQÊ+ K°i ?¢T?~K M;mv M F?Q- çQÆ
#Q T?€T +kM; +?Q +?„+ F?¬M; ç¢i iÈB ;B€ +ª M`v- M?QM; iW i`QM; KB M; G•K h
/€K iBM iQÎM;X
"B m ibM? EBK h?QÆM; hbM? ?Q`M iQ`M •K H½M?- i€K i`,K i`B m ç®B pÈB ?„M
HQÊM; M?Ä- K°i F?B Km o¢M >| [mv i i?b +O +ªB +O ?„M T?ªB ;BªK ?ÆM T?•M
+?WM; ç m i?“M? p'M ç X
>ÆM M[EBK h?QÆM; hbM? +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? ç•v +| T?ªB ;BÈB ?¢M +
F?¬M;X

eR9X *?QÆM; eRk, h?B M oQÆM; æ°+ h¬M Zmv M

h?Q€M; M„K +?†i FBK T?B M i`QM; i v- #B m ibM? EBK h?QÆM; hbM? H° ` MK +
M?Q +?Q iWM; T?€i bBM? +?mv M ;b- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; iB T iK+ ç'm ;B€X
E?¬M; B +?SM; FB M i`QM; ç€v K„i ?„M ?B M H M iB b€i F?Q •K H½M?X
G•K hB m pW ` ;B€- ?B M M?B M ?Q`M iQ`M i`M i`K pä ;Bª iQ`M i`QÌM;- i?“i H•
KB M;- GQm J†+ i?'v p”v ?QM; T?'M ?¬ i? K p”B iB M; b m ç! ç½ ç2K ;B Q /`+? ?Q
h`QM; +ª [m€ i`bM? ç'm ;B€- i? M? •K G•K hB m Hm¬M +U+ F€ #bM? i?ªM- p¬ Hm
E?¬M; ç bB iQ M O”Hª M y# B m B B M H”K +€+ pä ;Bª ;B”i KbM? ç²M; i?ÌB FBM? M;?B

Q E•C†B BÄNMHÄGHDFBQÆB M p À ôr@° P

+C

@ h Hm¬M +^aK ;B€+ +| çB m ;b ç| F?¬M; ç9M;X
h¬M; hSm Î K°i # M + m K¬v M|BX
•K >Q +¬M; iY F?BM? i?QìM; M|B,
@aÊ +€B ;b- i?U+ HU+ +O iB m iY ç| +?9M; i ç½ #B i- M;?2 M|B Gw ."i S?QM; +?
F€- M?B m M?'i H¬ p¬ ç`+? >| T?"K ?"m F€- /M ? B M;QìB HB M i?O +kM; F?¬M;
;b- H¬M M¬v pb F?¬M; bÆ ?Î- i KìB +^aL?ç+ iB M bBM? +MM; çB- # +?9M; i HB
L?ç+ iB M bBM? M;?o T?^aB F?¬M;\

@ æQÆM; M?B M çQÆM; M?B MX
J°i i`mM; MB M K†+ €Q /¬B- ¬M p,M M?Q M?½ +QìB M|B,
@ •K >Q +¬M; iY- Km®M i ` i v F?¬M; i?"M? p'M ç - M?QM; çB m FB M M;QÆB ç†
@ u M i•K çB- +?d +¬M +?mv M i?"M? +¬M;- M?'i ç`M? b) i?U+ ?B MX
•K >Q +¬M; iY ç€TX
h?'v i? i`QM; HÁM; h¬M; h?Sm +kM; i?^aHÄM;- çQ+? t€+ M m # M;QìB HB M i?O
Gw ."i S?QM; KçM? # Q M?B m +kM; F?¬M; ;•v M´B b|M; ;B|X
@ h®i- iW ;Bì i`î çB # M;QìB +?9M; i Hm•M T?B M ;B€K i?` ? B iB m iY FB - pW
M; vX
•K >Q +¬M; iY M|B tQM;- i`QM; K„i iQ€i ` iB •K H½M?- +QìB i?"i i` €+X
> B M;¬v b m- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; +kM; +?Q #QÈ+ ` F?ÄB T?ÁM;- p¬ +
æ K i?S # - •K i? M? v M iøM?- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; +?m¬M #` tm'i T?€i- H

eR3X *?QÆM; eRe, æ K æ2M S?K+ :B i

@ G•K hB m- #^aM ç² *´ ç` h?€B h?¬M ç†i i` M M;QìB +O M;QÆB çBX
h`QM; H9+ +?ì çÊB- Gw ."i S?QM; H'v ` #^aM ç² çQ +?Q G•K hB mX
@ aQ ?mvM?- ç•v H¬
@ h` M M;QìB M;QÆB +| F?¬M; ;B M ;BÈB +?d- ç†i #<sup>a</sup>M ç² i` M M;QìB M;QÆB +¬M
H9+ +?B M ç'm #` ?Q ?ÁM; K'i i?b T?B M iQ€BX
G•K hB m M;?2 p"v ;"i ;"i ç¬m- ç2K #^aM ç² *´ ç` h?€B h?¬M i?m p"QX
J°i + M? ;Bì b m- i?"M? >„+ GoM? +?bK p"Q i`QM; #|M; ç K v M iøM?- ? B M;QìB
F?ÄB iYm H•m- ?QÈM; M;QçB i?"M? H Q p9i çBX
" M i`QM; K°i ;B M T?ÁM; +€+? p€+? i`QM; iYm H•m- h¬M; h?Sm ç°i M?B M Kî K„i
@ GçB Km®M i`®M b Q- +kM; K v i H9+ M¬Q +kM; ç w iÈB +€+ M;QÆBX
L;?2 çQÈ+ i? M? •K G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; `ìB çB- h¬M; h?Sm H"TiS+ ç€
+MM; L?ç+ iB M bBM?X
@ *€B ;b\ "¼M +?9M; ç½ çB `²B b Q\ L? M? +?|M; çm´B i?2Q5
E?¬M; +?9i /Q /U- # M?•M ^aM? M? M? M?Q +?ÈT # v ` F?ÄB iYm H•m- i?2Q b€i i?
G•K hB mX

h?"M? >„+ GoM? H" i?"M? i`b K" K¢Q ?B K ;Bª iK i" T- imv #m´B i®B b) ¸M; +Y i
 ?B K ;Bª` p"Q #^M; +Y M?Ä # M +¢M? - +ÁM +| ?° p + M? ;€+- /M b Q `i M?B m
 ¸°M; # M ¸ KX
 a m MY + M? ;Bì- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; ¸½ ¸B iÈB M;Q¢B ¬i?"M? >„+ Go
 _ F?ÄB i?"M? >„+ GoM? - ? B M;QìB Hm¬M +?¢v i?ŠM; p T?Q i`QÈ+ - ¸B [m #b
 ¸½ iB M p"Q u m J GoM?X
 *ª ? B F?¬M; +-M [m v ¸-m H¢B ¸ m #B i # M;QìB h¬M; h?Sm pšM i?2Q b mX
 @ h? K K°i H9+ M[H" ¸QÈ+ `²B- #¼M +?9M; pšM F?¬M; #B i i ¸ M; ¸ÈB +?9M; ¸
 aî /o G•K hB m HU +?¼M î H¢B F?€+? ¸B K M; v # M +¢M? ? B M;QìB h¬M; h?Sm-
 tm'i ?B M i`QÈ+ iB M- M?QM; i`QM; iBM? i?-M HU+ +ªK ;B€+ +O ?„M- M;Q¢B i`V
 iY- +ÁM +| i? K K°i M;QìB- F?Q iS+ F?¬M; FûK ? B M;QìB FB - +Æ ?² +MM; K°i i`
 @ G¢B ;¼B i? K M;QìB ;B9T ¸Ð- ¸€M; iB + F i [mª pšM ;B®M; M? m K" i?¬BX
 G•K hB m +QìB H¢M? - +MM; Gw ."i S?QM; HB + M?bM M? m- i®+ ¸° ¸°i M?B M i,M
 @ "¼M ?„M i,M; i®+ `²B- `i +| i? ¸½ T?€i ?B M +?9M; i - M? M? - M; "M p¢M H-M ¸
 •K >Q +¬M; iY [m€iX
 @ u M i•K ¸B- K°i >| T?"K i`mM; F€ ¸dM? T?QM; - K°i ?| T?"K ?"m F€ Km®M +?¢
 i? K p" B M,K im Hmv M +kM; F?¬M; ¸QÈ+X
 .B M +ªK L?¢+ iB M bBM? H½M? ¸¢K- i?•M ?bM? /¬M M? M? ?ÆM- M?bM [m M?Q
 ¸° FBM? M;QìB- KÆ ?² F?¬M; M?bM i?'v `ä M[X
 @ h,M; i®+ ¸° H M M[5
 æB iÈB M;Q¢B i?"M? - h¬M; h?Sm +MM; •K >Q +¬M; iY F?¬M; +ÁM +?9i FB M; M
 ¸"K H M i`M- i®+ ¸° ;B i,M; - F?¬M; iB T iK+ +?2 ;B'm ?"M? imM; +O KbM? ?QÈ
 S?QM; H Q iÈBX
 @ aQ ?mvM? - i`QÈ+ ¸2K #¼M ?„M T?•M i€M- t2K ibM? ?m®M; ¸°M; i?OX
 G•K hB m i`mv M •K- M?€v K„i ? B M;QìB +?B ? B T?QÆM; ?QÈM; - HQÈi p"Q i`C
 `¢T T?Q i`QÈ+X
 @ *€B ;b\ > B M;QìB FB H¢B i€+? M? m ` ` 5
 h?•M ?bM? /WM; H¢B- # M;QìB •K >Q +¬M; iY M?bM i?2Q ?QÈM; G•K hB m +MM;
 ibM? #'i ¸`M?X
 @ *?9M; i +kM; i€+? M? m ` X
 L?¢+ iB M bBM? F?¬M; /Q /U /šM ¸-m ¸m´B i?2Q Gw ."i S?QM;X
 @ h ¸m´B G•K hB mX
 a„+ K†i •K >Q +¬M; iY •K H½M? - H Q p ?QÈM; G•K hB mX
 h¬M; h?Sm i?Q€M; /Q /U +m®B +MM; ¸B i?2Q •K >Q +¬M; iY ¸m´B G•K hB mX
 @ > B M;QìB ¸ m ¸m´B i?2Q G•K hB m b Q\ h?"i i®i [m€- M; ?2 M|B i` M M;QìB G
 ¸` h?€B h?-M- +?d +-M; ;B i ?„M #ªM ¸² b) i?m°+ p i X
 L?¢+ iB M bBM? i?'v i? i`QM; HÁM; KWM; `ÐX
 aî /o ?„M ¸€T SM; ¸B m FB M +O •K >Q +¬M; iY- +?QM? H" pb ¸¢i ¸QÈ+ #ªM ¸²
 +?B K°i +?ûM + M?- ¸QÆM; M?B M M m +| +Æ ?°B ¸°+ +?B K ?„M iU M?B M b) F
 @ - t2K ` p" M F?Q +O i F?¬M; i X

G•K hB m +^aK M?"M çQÊ+ ibM? ?m®M; T?Q b m- KdK +QÌB # v p9i i`QM; ç K i®B
E?m`WM; `~K F?¬M; HÈM- M?QM; [m M? +Q M; Q^M M; Q Q +U+ F€ T?S+ i¢T- +?d
i`M; +•v +?B m tm®M; - h¬M; h?Sm +MM; •K >Q +¬M; iY /Á ibK p`i`Q- iW ? B T?Q
iÈB G•K hB mX

@ L?bM t2K M; QÆB +ÁM +?¢v çB ç•mX

æB iÈB ; -M G•K hB m p`B +?K + i?QÊ+- •K >Q +¬M; iY ç°i M?B M KÎ` ?°T b„i- K°
tm'i ?B M i`QM; ?Q F?¬M; - H„+ HQ ç|M ; B|`²B #B M i?"M? iQ- M?€v K„i ?| i?"M
i?ŠM; iÈB G•K hB m- # Q i`MK iQ`M i?•M +O ?„MX

smv tmv tmv

h`QÌM; FB K T?€ F?¬M; - ç2K ; ®+ ç¢B i?K i`QÊ+ K†i •K >Q +¬M; iY tmv M [m p¬ b
; ¶ # v i€M HQ¢M- FB K [m M; ç½ iÈB i`QÊ+ K†i G•K hB mX

h`QM; H9+ ç M; +?¢v i`®M G•K hB m ç€M? ` K°i [mv M- i`QM; iB M; M´imM; i?
+,M #^aM p¬ HU+ ç€M? i`^aX

@ *? i5

G9+ M`v K°i ç¢Q ?mv i b„+ iB imv M iW t #„M iÈB- ?| i?"M? ?mv i b„+ HB K ç Q M
G•K hB mX

h?•M i? G•K hB m -K -K #¢Q pÐ- ?| i?"M? M; mv M HU+ +?•M F?Q `®B HQ¢M iB

@ E?¬M; M; ÌH`i`M ^aM?5

•K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm ç m M; ~M` - pW `²B i?•M ^aM? FB [m €KS+ +?•M i
T?^aM FQ+? +ÁM F?¬M; M?bM` çQÊ+ +?9i bÆ ?Î- ? B M; QÌB i?"i bU F?¬M; M; ?o i

@ *?QM? H` ?B M i¢B5

L; v i` M K°i ; ®+ ç¢B i?K i`QÊ+ K†i ? B M; QÌB- G•K hB m +?Êi ?QT K„i- i?•M ?bM?
M?Q i?B K çB M- M; v b m ç| K°i ç¢Q #¢+? b„+ ç Q F?Q ?B M H M- M?Q K°i bÈB iA
h¬M; h?SmX

@ h¬M; h?Sm5

•K >Q +¬M; iY i`WM; HÈM ? B K„i- i`QM; KB M; T?€i` iB M; FBM? ?¬X

S?®+ tmv

"¢+? b„+ ç Q F?Q M? M? M?Q +?ÈT +„i [m +´ ?¼M; h¬M; h?Sm- #€K i?2Q K°i iB
?bM? h¬M; h?Sm ?| i?"M? +?MK ?mv i [m M; #¢Q pÐ` - M?€v K„i ç½ M€i M?W5

L; v b m ç| Î K°i # M ?mv i b„+ [m M; ^aM? KÆ ?²M; QM; iK- b„+ K†i h¬M; h?Sm i€
FB - F?| 2 K¬B `d K€m- +?•M F?Q ; B<sup>a</sup>K i?'T- pW `²B i`QM; M?€v K„i #` G•K hB m
F?¬M; F`T Mû i`€M? H`T iS+ i?B i`B M >mv i J *?mv M h?•M- ? Q T?Q i?"i M?B r
iQM? K¢M; X

@ æ€M; +? i5

hbK çQÊ+ çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? i b„+ K†i h¬M; h?Sm t M? Kûi M?bM G•K hB
i`QÊ+ ?„M pb F?BM? i?QÌM; K` #` G•K hB m ç€M? HmB- H-M M`v ?„M ç½ ? i bS+
i`9M; - i?U+ HU+ çdM? T?QM; H`T iS+ ; B€M; + 'T +ÁM #^av i?"M?5

L?QM; M; v b m ç| €M? K„i +O ?„M HB M #B M i?"M? ?Q^aM; bÊ i°i +MM; X

G•K hB m iU ?² bÈK çQ€M çQÊ+ ?"M? ç°M; +O h¬M; h?Sm- ç½ H`T iS+ tQ v M; Q
i? +O ?„M- i?•M ?bM? +ÁM ; B[F?¬M; i`mM; +?B M ç Q ç½ pmM; + Q- K°i +¶ ç Q
i`ÌB ç K- ?mM; ? ,M; +?ûK tm®M; X

@ o¢M EB K J†+ E?¬M; 5

L; v i?`iB çB K M;mv +Æ- •K >Q +¬M; iY ; -K H M ;B" M /[- i`Q`iM; FB K ?| i?"M? HQ
ç€M? 9T p ?QÈM; G•K hB m- çB M +m²M; Q M? iÈBX

@ S?€ +?Q i 5

G•K hB m pšM i?ªM M?B M- b|M; ç Q p¬ i" M HB m HoM? +?ûK tm®M; X

P M? HQM;

h`Q`iM; FB K #` ç€M? # v- -K -K ç•K i?OM; p¬ b® ç¢B i?K- p" B ç¢Q FB K F?Q +ÁM
p¬ +MM; F`+? HB iX

eRNx *?QÆM; eRd, hQ" M .B i " L;Q`iB URV

"` i`Q`iM; FB K i" T b€i- G•K hB m F?¬M; ? i`€M? Mû- M;mv M HU+ ?° i? M;QM; iK
pÁM; #ªQ ?° b€M; M;`iB M?Q i?U+ +?'i- +?„M M; M; i`QÊ+ T?B FB KX

* b€i

>° i? M;mv M HU+ T?€ M€i- i`Q`iM; FB K ç•K i?ŠM; p" Q i?•M i? G•K hB m- M?QM
i•K- +?B M ç Q pšM +?ûK tm®M; /QÈBX

*?B M ç Q +?ûK tm®M; M?QM; h¬M; h?Sm ç½ F`T i?`iB T?K+ ?²B- i` M? i?O çQÊ+

@ >mv i E?Q S?QM; "¢Q5

E?¬M; +?9i /Q /U- h¬M; h?Sm M´B ;B" M ; -K H M K°i iB M; - ?mv i b„+ M;mv M HU
?²M; [m M; ç-v i`iB- ?²M; [m M; M?'T M?€v- ?mv i [m M; # Q i`MK +ª F?¬M; i`mM
i?B M K¢+ # Q T?O G•K hB m- F?¬M; i? i`€M? MûX

smv tmv tmv

>mv i b„+ M;mv M F?Q # Q i`MK G•K hB m- F?¬M; M;WM; +¬M; FQ+? M;mv M HU
KÁM tmv M i?'m [m i?•M i? ?„M- t•K M?"T p" Q i`QM; M;Q`iB ?„MX

@ >W- +?9i i`B K¼M5

.B M +ªK G•K hB m pšM i?ªM M?B M- +?B M ç Q +?ûK tm®M; - #' i?ŠM; H M ?mv
h?SmX

>° i? M;mv M HU+ -K -K pĐ M€i- MÆB M;U+ h¬M; h?Sm ?B M H M p i ç Q /`B ; -M
M;U+ pĐ #KM; - K€m iQÆB T?mM ` M?Q bm®B- h¬M; h?Sm # v M;QÊ+ ` b m ç" T
i€B M?Êi- i?•M ?bM? +?"i p" i F?¬M; +?`m M´BX

*ª [m€ i`bM? imv +| p /`B H•m- F€ i?"i +?d i`QM; M?€v K„i- G•K hB m +?ûK K°i ç
FQ+? T?B FB K- #` +?B M ç Q #' p,M; ` - M; v b m ç| h¬M; h?Sm T?€i ç°M; >mv i
pšM #` +?ûK i M- +m®B +MM; i?B m +?9i M[ #` K°i ç Q +?ûK i?"M? ? B F?9+X

L;QÊ+ H¢B M?bM G•K hB m M;Q¢B i`W i`Q`iM; #` Q T?€ M€i- #` p" B T?B FB K i" T F
t•K M?"T- i?•M i? H¢B F?¬M; +| p i i?QÆM; - +kM; F?¬M; +| +?9i /'m ?B m ;B®M;

@ G"K b Q +| i? \

h?'v çQÊ+ ibM? ?m®M; M"v- •K >Q +¬M; iY F?¬M; F?ÄB FBM? ?¬X

J" i`QM; KB M; h¬M; h?Sm H¢B T?mM K€m iQÆB- €M? K„i ?Q" M iQ" M F?¬M; /€K i

" i?€M; i`QÊ+ #¼M ?„M ;B Q i?O +MM; G•K hB m- `ä`"M; ?B m i?U+ HU+ +O ?„M
M; ,M +ªM çQÊ+ +¬M; FQ+? +O #¼M ?„M- M?QM; ?¬K M v G•K hB m i?W M?"M +
H"K #¼M ?„M ?Q" M iQ" M F?¬M; iBM çQÊ+ p" Q ç¬B K„i +O KbM?X

@ E?¬M; +| F?ª M,M;- +?d KÈB ?ÆM # i?€M; M;„M M;OB K`i?¬B- i?U+ HU+ +O M?Q p"v\

•K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm FBM? bÊ M|BX

"¼M ?„M F?¬M; i? M;ìi`QM; i?ÌB ;B M M`v G•K hB m im Hmv M GQM; hQÊM; Hmv ?ÆM M[im Hmv M o¢M >| [mv i F?B M HU+ T?ÁM; M;U i,M; M?B m- H¢B +| HU+ i`W T?B +¬M; FQ+? +O ? B M;QÌB iQ`M #° ç m ç€M? i`9M; G•K hB m- M m F?¬M M?B m i?QÆM; i´M +?Q ?„MX

E?¬M; ç w iÈB iB M; FBM? ?¬ +O ? B M;QÌB- i?•M ?bM? G•K hB m +?Êi M?Q€M [m, K`tm'i ?B M i`QÊ+ M;QÌB h¬M; h?SmX

@ Jm®M ;B i i - F?¬M; / /`M; M?Q p"v5

@ >mv i h?Sm æ°M h?B M5

h¬M; h?Sm FBM? bÊ `®M; iQ- +?•M F?Q ç°i M?B M i?,M; H MX

smv tmv tmv

>mv i b„+ [m M; K M; iQ`M i?•M i?B m ç®i- h¬M; h?Sm T?|M; H M + Q- i?•M i? H iB imv M Km®M #Ä +?¢v- H¬M i`QÊ+ ?„M ç½ /MM; +?B m M`v i`€M? çQÊ+ G•K hB

@ L;QÆB çB çQÊ+ b Q\

.B M +ªK H¢M? HMM;- G•K hB m i`U+ iB T Q M? i?ŠM; K°i [mv MX

@ J M oQÆM; #€ [mv M @ .B aÆM æB M >ªB5

P M? HQM;

h`QM; ?Q F?¬M; i®B ç2M- K°i +¶ +?•M F?Q #€ ç¢Q iÄ F?„T- ?| i?`M? +U H½M; i`M ç` - ?Q ªM? M;¼M M9B HÈM tm'i ?B M- i`'M €T F?¬M; ;B M- [m v +m²M; #„M ` - ç ?ÆM KQÌB i`QÊM; M?€v K„i ç€M? i?`M? M€i pKM M´imM;X

@

J°i iB M; ?ûi i?ªK- i?•M ?bM? +?“i p”i +O h¬M; h?Sm `ÆB tm®M; i`QM; ?Q F?¬M pKM- K€m iQÆB ç-K çb - ç¬B K„i Q€M ç°+ ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K G•K hB m- KB ;b ç| M?QM; +?d +| i? T?mM` #¼i K€m- M; v b m ç| F?¬M; +ÁM +?9i i? M? •K- ç

J°i [mv M Q M? ;B i h¬M; h?Sm- G•K hB m çQ K„i M?bM •K >Q +¬M; iYX

"B m i bM? ?mM; ?,M; +`M [m`v +O •K >Q +¬M; iY M?€v K„i i`„M; # +? - €M? K„i ?Q G•K hB m- ;BÌ T?9i M`v ?„M +?d +ÁM K°i w MB K- i`®M- i`®M çQÊ+ # Q t i?b i`®M G•K hB m i?“i bU ç€M; bÊ- +?d ?ÆM # i?€M; M;„M M;OB i?U+ HU+ i,M; M?B m M i? iBM çQÊ+ +?QM? H` G•K hB m ç½ im Hmv M i?“M? i?S+ i?S M?“i i`QM; J M oQ i?€M;- i?B M T?9 M?Q i? [mª i?“i KÈB M;?2 çQÊ+ H¬M ç-m- •K >Q +¬M; iY +?Q iÈB M?Q p"vX

@ h`®M5

L;mv M HU+ p¬ ?bM? M;QM; iK b m HQM;- tmv K°i iB M;- b m HQM; •K >Q +¬M; i M;mv M HU+ i?“i HÈM- +?“M ç°M; #„M ` - M?€v K„i # v H M i`ÌB + Q ?QÈM; t t #Ä

@ .€K bQ b€M? F?BM? +¬M; pÈB i b Q\

L?bM •K >Q +¬M; iY #Ä +?¢v i` M #-m i`ÌB- F?|2 K¬B G•K hB m H°` iB +QÌB H¢

@ G,M; E?¬M; >Q æ°5

æ¬B +€M? M;mv M HU+ p¬ ?bM? ?B M H M b m HQM;- i?•M ?bM? G•K hB m # v H i®+ ç° FBM? M;QÌB # v i?ŠM; i?2Q ?QÈM; •K >Q +¬M; iY pW çBX

h`QM; ?Q F?¬M;- G•K hB m +Æ ?² ?| i?¬M? ç¢Q i?B K çB M- M? M? +?|M; iÈB ;-
M?€v K„i ç½ iÈB T?Q b m ?„M- ç²M; i?lB +?ûK K¢M? K°i ç QX

@ G`K b Q +| i? \

•K >Q +¬M; iY i`WM; HÈM ? B K„i- ?„M H`K b Q +kM; F?¬M; M; lK bM? HÊB /KM; S?
i`mM; M?QM; G•K hB m pšM +| i? çm´B i?2QX

L; v i`QM; H9+ M;mv +Æ- •K >Q +¬M; iY çB m ç°M; T?B FB K +?„M M; v b m +Æ i?

@ o¢M EB K h?¬M? h?mšM5

>ÆM KQlB T?B FB K HQÈi ç°M;- ?B M H M i`QÈ+ M; QlB •K >Q +¬M; iY- M? M? +?|
?bM? i`ÁMX

S? M?5

*?B M ç Q ?mM; ?,M; +?ûK H M K†i i?mšM- T?€i` iB M; M´p M; F`+? HB i- M?QM
K`F?¬M; K M; iÈB # Q M?B m i?QÆM; i´M +?Q •K >Q +¬M; iYX

@ .B aÆM æB M >ªB5

.B M +ªK G•K hB m F?¬M; +?9i i? v ç´B- [mv M i`€B M;QM; iK +U HU+ -K -K ç€M?

@ G¢B +?„M5

•K >Q +¬M; iY ?¬iQ K°i iB M;- F?|2 K„iMSi`- p K†i çB M +m²M;X

>ÆM KQlB +?m¬B FB K H¢B ?bM? i?¬M? K°i K†i i?mšM ?MM; ?"m +?„M M; M;X

h`QM; ?Q F?¬M;- ?QªM? M9B + Q ?B M H M- -K -K M M tm®M;- H-M M`v [mv M
i? M? FB K- b m ç| M†M; M ;B€M; H M M; QlB •K >Q +¬M; iYX

S?®+ tmv

J€m iQÆB +m²M; T?mM- •K >Q +¬M; iY F m i?ªK K°i iB M;- M?Q +QM /B m çSi /•v

@ *? i5

h`QM; K„i +?Êi H|2 iBM? K M;- +?B M ç Q M?€v K„i#´` - K°i ç¢Q ç Q K M; p¬ ?bM
[m +´•K >Q +¬M; iYX

S?®+5

æ-m M; QlB K M; i?2Q +°i K€m T?|M; H M + Q- i?•M i? ç½ K´i çB HU+ HQÊM; +O
tm®M; ç´i- ç-m H•m + Q + Q # v H M- ç¬B K„i i`ÊM i`ÁM H, M H°M p`B +€B +m®B +
M?„K K„iX

@ *m®B +MM; ;B i +? i ? B M; QlB M`v5

L? M?¬M; `ÆB tm®M; ç´i- +?B M ç Q p`Q pÄ- /B M +ªK G•K hB m i?"i H¢M? HMM;

@ E?¬M; #B i +m°+ +?B M ;B[bQ ?mvM? +MM; i M FB M?Q i? M`QX

G´v ? i ç² p"i i` M M; QlB •K >Q +¬M; iY- G•K hB m [m v H¢B +?¶ i?B i? h¬M; h?Sm
ç| ?QÈM; K°i # M `WM; `K M? M? +?|M; +?¢v çBX

í F?QªM; +€+? t p`B +?K+ /†KX

@ æ€M; +? i- F?¬M; M; ?o iÈB M; QÆB KÈB ç¢i iÈB ?| T?¬K ?"m F€ K`i?U+ HU+
;B i i b Q- çWM; +| M^K KÆ5

ekyX *?QÆM; eR3, hQ`M .B i " L;Q`B UkV

h`QM; M9B b•m iB M; M´ p M; ` M- ? B i?•M ªM? F?¬M; M;WM; p +?¢K HšM M? m
Gw ."i S?QM; +¬K i`Q`M; FB K i`QM; i v- i?•M ?bM? Kì ªQ- FB K [m M; +m²M; #¢
F?¬M; M;WM; ;B€M; tm®M; - ?Q`M iQ`M # Q p•v L?¢+ iB M bBM?- `ä`M; +?B K +
L;QÊ+ H¢B H9+ M`v L?¢+ iB M bBM? ¸½ K'i ¸B p i`M ¸`M?- F?m¬M K†i / [iÊM-
K`m iQK i?"i /`v- ¸¬B #`M i v ¸Ä`U+ M?Q +?m b - iªM ` ?ÆB M!M; F`+? HB i- K¶B
H M F?¬M; F?Q +?mM; [m M?- M!M; `U+ p†M p QX

@ EB K æQ¢M >Q`M? aÆM5

Gw ."i S?QM; ¸°i M?B M `®M; iQ K°i iB M; - M;mv M HU+ ¸B M +m²M; i?,M; H M-
i?"M?- K°i FB K +?ûK ` M?"i i?`B HQm H¢B K°i p i FB K /`B ;¬M K°i i?QÊ+ i` M M
*kM; K v L?¢+ iB M bBM? ¸9M; H9+ Mû i`€M? KkB FB K- M m F?¬M; ¸½ #` +?ûK i?
J°i +?B m ¸€M? i`9M; - Gw ."i S?QM; iB TiK+ iB M H M- i¬M; i¬M; FB K [m M; # Q
+?Q ?„M F?¬M; M;WM; HmB H¢BX

@ >¶M ¸ªM- h?¬M; h?B M æ¢B h?O ´M5

L?¢+ iB M bBM? `Qi ;`Q K°i iB M; - ¸°i M?B M HB M iK+ ¸€M? ` K'v +?QÎM; - M;mv
K°i M?;K i?O +?QÎM; ?Ä ?²M; b„+¬K ¬K ¸€M? i?ŠM; p T?Q i`QÊ+ ¸~v ` FB K [m
F?ÄB iB M +¬M; +O Gw ."i S?QM; X

@ æ€M; +? i- M m +ÁM iB TiK+ M?Q p"v i TªB M;mv ?B K- pb b Q •K >Q +¬M; iY
iÊB ¸•v5

a„+ K†i L?¢+ iB M bBM? t M? Kûi- i`QM; HÁM; HQ H„M; - p®M ?„M ¸¬v iU iBM i`mv
+?B K #ªQ p"i- F?¬M; M;?o iÊB H9+ ;B Q i?O i?U+ HU+ Gw ."i S?QM; i?"i ¸€M; bÊ
F?B M i`QM; HÁM; ?„M #„i ¸¬m FBM? bÊ F?¬M; +?`m M´BX

L m F?¬M; TªB i`QM; HÁM; ¸ M; +?ì ¸ÊB h¬M; h?Sm +MM; •K >Q +¬M; iY +Sm p
M?QM; ? B M;Q`B FB K½B F?¬M; iÊB F?B M +?Q ?„M F?¬M; +?`m ¸UM; ¸QÊ+ M[

@ hY >` i?¬M +¬M; 5

L;mv M HU+ +`M; /`v ¸†+- L?¢+ iB M bBM? i" M HU+ M; ,M +ªMX

>¬

J°i i`"M ;B! M? i?"B [m X

@ "¼M ?„M ¸½ iÊB5

h`QM; HÁM; L?¢+ iB M bBM? pmB p - ?„M +ªK ;B€+ +! +¶ +?•M F?Q +U+ F€ ¸€M; b

@ .B- i¢B b Q +?d +! K°i M;Q`B\ \*ÁM K°i M;Q`B M[¸•m\

h`QM; M;?B ?Q†+- i?•M ªM? FB M;`v +`M; ;¬M- F?Q iS+ M;`v +`M; `ä`M; X

a„+ K†i L?¢+ iB M bBM? ¸¢B #B M,

@ E?¬M; ¸9M; - F?¬M; TªB •K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm5

>„M ?B m `ä +?•M F?Q +O ? B M;Q`B FB - imv i ¸®B F?¬M; b„+ #ûM M?Q +¶ +?•M
aQm

hB M; tû ;B! i`mv M iÊB- K°i i?•M ªM? M?€v K„i tm'i ?B MX

@ h¢B b Q H` iB m iY M`v- •K >Q +¬M; iY +MM; h¬M; h?Sm ¸•m\

E?m¬M K†i L?¢+ iB M bBM? i`„M; # +?- i`QM; HÁM; H"TiS+ /•M; H M #'i MX

@ h`®M5

E?¬M; +?9i/Q/U- L?¢+ iB M bBM? K°i +?QÎM; iQ`M HU+ #S+ HmB Gw ."i S?QM; -

@ L m ç½ iÈB i?b HQm H¢B çB5

G•K hB m F?¬M; +?9i/Q/U- M?€v K„i i?B i`B M J M oQÆM; #€ [mv MX

P M? HQM;

>QªM? M; ¼M M9B [m v +m²M; i`QM; ?Q F?¬M; - -K -K ç€M? H M M; U+ L?¢+ iB M pKM HB M iK+ p M; H M- L?¢+ iB M bBM? +m²M; T?mM K€m iQÆB- M†M; M `ÆB p t X

@ *€+ ?¢- +?mv M ;b +kM; iW iW- i +?d iÈB F?mv M + M K` F?¬M; €+ w

""i +?'T iQ`M i?•M ç m çÈM- L?¢+ iB M bBM? pKi # v ` F?ÄB HQ¢M i?¢+?- ?QªM;

æ€T H¢B ?„M H` K°i i? M? i`QÎM; FB K b„+ #ûMX

S?®+ tmv

h`QÎM; FB K M?€v K„i ç•K p`Q KB i•K +O ?„M- ç2K ç-m | + +O ?„M ç®i i?`M? ?Q p

P M?5

h`QM; `WM; `”K- i?•M i? L?¢+ iB M bBM? -K -K M; ½ tm®M; - ç¬B K„i i`WM; HÈM

@ L; QÆB ç½ i?m T?K+ # M FB tQM; `²B b Q\

h?m FB K p`Q pÄ- Gw ."i S?QM; [m v ç-m M?bM G•K hB mX

@ æQÆM; M?B MX

@ s2K ` H` i `Èi H¢B T?Q b mX

Gw ."i S?QM; KdK +QÎBX

@ •M\ *! M; QÎB iÈB ç•vX

G•K hB m M?QÈM; K`v- î i`QM; +ªK ;B€+ +O ?„M- t t p`B ç¢Q M?•MªM? ç M; M?

@ æB5

G`v ? i ç² p”i i` M i?•M L?¢+ iB M bBM?- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; M?€v K„i K`i F?¬M; i?`v ;b M[X

aQm

J°i H½Q ;Bª /šM ç-m çB p`Q +?B M i`QÎM; - M; v b m ç! H¢B +! i? K p`B pã ;Bª tm’

@ oW `²B +ÁM +! i? M? •K +?B M ç’m- b Q M? M? M?Q p”v ç½ F?¬M; F i i?9+ `²B

@ *! M; QÎB #` ;B i- pW `²B M; QÎB M¼ M?’i ç`M? H’v çQÊ+ F?¬M; Qi ç² çB- +?9M;

@ æ9M; `²B- ?B M i¢B çm´B i?2Q +ÁM F`T- çWM; +?Q ?„M +?¢v t X

o`B pã ;Bª KÎ KB M; - #¼M ?¼ ç m H` K¢Q ?B K ;Bª i?`M? >„+ GoM?- pW H9+ çB M i? M? •K +?B M ç’m i`QM; `WM; pb p”v KÈB +?¢v iÈBX

@ E?¬M; p°B- t2K i`QÈ+ M; QÎB +? i H` BX

G½Q ;Bª + -K ç-m M?bM p ?QÈM; i?B i? X

@ G` L?¢+ iB M bBM?X

h` M K†i K¼B M; QÎB H° p FBM? M; ¢+X

@ L?¢+ iB M bBM? H` p¬ ç`+? >! T?“K ?”m F€- H` B ;B i?„M\

@ *kM; K v +?9M; i F?¬M; çm´B i?2Q- #^M; F?¬M; +? i +? „+ `²BX
L?|K M; Q`B pW ç°M; i? K MB K Km®M; B i M; Q`B +QÈT +O HB M ?QªM; bÊ- #ªQ
K¢M; ?Q`M; i?K- ç½ bBM? i²M /½ M; Q¢B # Q H•m M v #¼M ? „M H`K b Q F?¬M; #B
æ9M; H9+ M`v
aQm bQm bQm
s t +| iB M; tû ;B| i`mv M iÈB- M; Q`B +ÁM +?Q iÈB +?•M F?Q ç€M; bÊ ç½ çB [m
HB i K M? K¬M; X
@ *| + Q i?O iÈB ç•v- +?9M; i çB M? M? H MX
J`v M; Q`B pW ç`M? `B çBX
P M? HQM;
J°i ç¢Q i?•MªM? ç½ iÈB +?B M i`Q`M;- ?¢ tm®M; M? M? M?Q +?ÈT- ç| H`K°i i?
K`m p`M;- i v +¬K FBK T?B M- i?¬M i?€B ¬M ?Á - i` M i?•M iªM K€i +?•M F?Q H`K
M; Q`B M`v pW tm`i ?B M €M? K„i ç½ /WM; i` M i?B i? L?¢+ iB M bBM?X
@ G`EBK h?QÆM; hbM?X
o`B pã ;Bª çB iÈB i`QÈ+ iQ`M i?•M +SM; M; „+- F?¬M; /€K +?¢v i`®MX
aQm bQm bQm
L; v b m ç| i?“i M?B m i?•MªM? ?¢ tm®M;- i`i +ª ç m H`>| T?“K çdM? T?QM;- +
im´B M´B / M? M?Q K†i i`B # M i`Q - i, M?Q ç€K M; Q`B *Wm o¬ hbM?- +kM; +| >|
T?QM;- ç m H` M?•M p`i FBM? /B K imv i Hm•M +O i?“M? >„+ GoM?- ?B M i¢B ç
@ > B M; Q`B pW `²B ç•m\
•M? K„i EBK h?QÆM; hbM? /WM; i` M M; Q`B K`v pã ;BªX
G½Q ;Bª ç¬m HoM? Mm®i MQÈ+ #¼i- F?¬M i`QÆM; M|B,
@ E?B +?9M; i¬B +?¢v iÈB +m°+ +?B M ç½ tQM;- F?¬M; M?bM i?`v L?¢+ iB M bBM
.Si H`B- H½Q ;Bª ç½ +ªK M?“M çQÈ+ K°i +¶ €T HU+ p¬ ?bM? `T iÈB- i`QM; F?¬M; i
H½Q ;Bª M?Q M?kM` - K`K`v M; Q`B çSM; b m HQM; ? „M ç m F?¬M; +?`m M´B- b„
*?d i`QM; M?€v K„i €T HU+ +?Êi #B M K`iX
@ >W- ? B i M iB m iY +?¢v i?“i M? M?- î i`QM; i?B ;B M M; „M M?Q p`v ç½ ç€M?
h?Sm +MM; L?¢+ iB M bBM?- i?“i F?B M i M; Q`B w Km®MX
EBK h?QÆM; hbM? M?bM ? B H½Q ;Bª çm´B i?2Q b m H¢M? HMM; M|B,
@ * M? ;B[# M M`v +?†i +?) +?Q i - çWM; +?Q #¼M ? „M i`î H¢B i?“M? >„+ GoM?-
>Q +¬M; iY- #¼M ? „M F?ŠM; ç`M? +kM; #` i?QÆM;- M?`i ç`M? F?¬M; +?¢v çQÈ+ #
iS+ #~K #€QX
.Si H`B ? „M #B M K`i i¢B +?¶- i`mv p`Q i`QM; `WM; b•mX
@ *?9M; i +kM; çBX
aQm bQm bQm
L?|K M; Q`B \*Wm o¬ hbM? +MM; h?¢+? :B€+ ç m H¬M HQÊi `B F?ÄB- F?¬M; #B i
iB T iK+ i`mv imm; X
*?d K°i i?Q€M; +?B M i`Q`M; M€Q M?B i ç½ ?Q`M iQ`M v M ioM?- +?d HQm H¢B p

ekRX *?QÆM; eRN, *' æ` JÎ _

.MM; bS+ Mm®i MQÊ+ #¼i- M?|K K¢Q ?B K ;Bª HB + M? m- i?•M ?bM? H¢M? H)Q
>¬

h`QM; ¢ K ¢2M- G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; # v M? M? i`QM; `WM; `”K- K½B F?B
/WM; H¢BX

@ >B M i¢B M?'i ¢`M? F?¬M; p ¢QÊ+ i?“M? >„+ GoM?- /M b Q \*' ¢` h?€B h?¬M ¢
+?9M; i ¢B i?ŠM; iÈB ¢| ¢BX

hbK FB K K°i bÆM ¢°M; #Q ~M- ? B M;QÌB ¢B p`Q # M i`QM;X

h`QÊ+ F?B M;?d M;ÆB ? B M;QÌB FB K i` +?B M HÊB T?~K- i`M; ;B€ i`` M;•M T?
b€m i`,K i`B m HQÊM;- i`QM; ¢| L?¢+ iB M bBM? M?B m M?'i- •K >Q +¬M; iY +?d +
H` pb ? Q i`M i`QM; ?°B ¢'m; B€ H¬M i`QÊ+X

*| p`B [mv M #Q i`+?- M?QM; T?~K +`T F?¬M; + Q H„K- #®M [mv M #Q i`+? æ` +`
+`T ¢ ;B B- +| hY >` i?¬M +¬M;- h?¬M; h?B M æ¢B h?O ‘M +O L?¢+ iB M bBM?-
>Q +¬M; iY +MM; >mv i h?Sm o¬ aQM; +O h¬M; h?SmX

hY >` i?¬M +¬M; i?m°+ HQ¢B æ` +`T i`mM; ;B B +¬M; T?€T- +ÁM FûK ?ÆM L?“i
S?QM;- K` o¢M EB K [mv i i?¬M; [m pB + F i?ÊT M;mv M HU+ +MM; i`”M T?€T i
i? Q i€+ pk F„ T?B FB K- i?Q+? ?ÊT pÈB Gw ."i S?QM;- M?QM; H¢B +| v m +¬m +
;Bª- ?ÆM M[T?ªB T?®B ?ÊT pÈB +¬M; T?€T M`Q ¢| - M?QM; F?¬M; HQm i` M M;Q
S?QM; ¢½ im Hmv M L?“i JB M i•K FBM?- iU M?B M +kM; F?¬M; +¬M im Hmv M o¢

o T?¬M >mv i h?Sm o¬ aQM; H` K°i K¬M F i?ÊT i`ªQ T?€T- i?•M T?€T- T?ÁM; M
i? - H` pk F„ ¢°+ K¬M +O >„+ >Ä K¬M- ?ÆM M[T?ªB F i?ÊT pÈB mv HU+ +O >
¢¢i iÈB HÈM M?'i- ? B M;QÌB G•K hB m +kM; F?¬M; im Hmv MX

*?d +| h?¬M; h?B M æ¢B h?O ‘M imv `^M; +?d H` æ` +`T i`mM; ;B B- G•K hB m p
HU+ F?¬M; K¢M? # Q M?B m- M?QM; +| i? K K°i #° +?QÎM; T?€T b) +| i? K #B M
+”M +?B M +”M; H`K +?Q ¢`+? M?•M F?¬M; F`T ¢ T?ÁM;- tm'i F€ #`i wX

o T?¬M #ªQ p”i- M;Q¢B i`W S?€ S?QM; ok +MM; ?ÆM KQÌB i? M? HK+ ;B B T?B F
EB K [mv i +| ;B€ i``- M?[M; ¢² p”i F?€+ F?¬M; ¢€M; M?“+ iÈBX

L;Q`B ` +ÁM p`B #bM? ¢ M /QÊ+ +| i? /MM; im Hmv M ?”M; M;`vX

@ h ¢½ M|B M?'i ¢`M? T?ªB H`v H¢B S?€ S?QM; ok +?Q bQ ?mvM? ¢| i?¬BX

æQ S?€ S?QM; ok +?Q Gw ."i S?QM;- F?|2 K¬B G•K hB m ?B M MK +QÌBX

Gw ."i S?QM; i?“i pmB bQÈM;- v m i?Q+? F?¬M; #m¬M; i vX

> B M;QÌB #„i ¢¬m +?B ¢² p”iX

a€m i`,K i`B m HQÊM; M;•M T?B m ? B M;QÌB +?B ¢ m- M?[M; ¢² p”i F?€+ +kM; M
S?QM; F?¬M; +| F?¬M; ;B M ;BÈB +?d +?Q M M i¢K i?ÌB ;ÎB i` M M;QÌB G•K hB m

@ *m®B +MM; F?¬M; iÈB KS+ i`„M; i vX

S?•M +?B tQM; ¢² p”i- G•K hB m F?¬M; F?ÄB +ªK F?€BX

a m H¬M ¢'m ;B€- i` M M;QÌB +O ?„M +?d +ÁM H¢B i`mM; T?~K M;mv M i?¢+?- i?“
/QÊ+ im Hmv M- ?B M i¢B t2K M?Q FB K ¢QÊ+ +?9i M;•M HQÊM;- +| i? SM; T?| i

h`QM; K`v M;`v F iB T ? B M;QÌB pW H M ¢QÌM; ¢B \*' ¢` h?€B h?¬M pW im Hmv

LY i?€M; b m- ? B M;QÌB ¢½ ¢B iÈB F?m pU+ *' ¢` h?€B h?¬MX

*' ¢` h?€B h?¬M M^K ;¬M p¢M Hw i”M b•m i`QM; u m J GoM?- M;?2 M|B Î i?ÌB F€ p
i`B m ?mv ?Q”M;- +QÌM; ;Bª ¢¬M; ¢ªQ- i?U+ HU+ tm'i b„+¬ M?QM; F?¬M; #B i /C

i`B m F?`M; H² FB #`iB m /B i +?d i`QM; K°i ç K- K°i Qi +`K ç` #B Mi?`M? /B i Q J°M; #Q +ªM?- TªB ç ¢i iÈB çB m FB M ç†+ i?M KÈB KÎ` X

@ *´ ç` h?€B h?-M K¶B +€+? M, K M, K p`Q M; `v K°i i?€M; KQÌB ? B H` KÎ +Y - ? F?ŠM; ç`M? +|`i M?B m pã ;Bª i K i`T- +?9M; i F?Q M ?½v çB [m X

*€+? +Y p`Q K`v i`, K /†K- ? B M; QÌB +kM; F?-M; p°B p½ iÈB ; -M- i b K K°i ç` T?Q

LÆB M`v ç½ H` ç` pU+ +U+ F€ M; mv ?B K- HK+ iBM? v m i?9 i`M ç-v- i?dM? i?C ~M ?B M- M m F?-M; TªB pb *´ ç` h?€B h?-M KÎ +Y - +?d b Ê #bM? i?QÌM; F?-M +| K°i çB m F€ [m €B +?QM? H` K¶B F?B +| /B i Q +? pB M +`KÎ` - v m i?9 +?mM; [

æB K M`v iWM; tªv` î h?B M J°M; #Q +ªM?- H`K i?"i M?B m +QÌM; ;Bª p- +MM; i

> B M; `v b m ç!- /B i Q +? \*´ ç` h?€B h?-M `®i +K+ ç½ KÎX

P M? HQM; HQM;

:B®M; M?Q i` M #-m i`lB KÎ` K°i H®B çB- # M i`QM; /½v M9B M^K b•m i`QM; u m . p¼M; i?B M ç` i`mv M` - M; v b m ç! ?`Q [m M; tm`i ?B M T?|M; H M + Q- M®B iB K°i ç ¢Q +°i b€M; i?-M; i?B M çSM; bWM; b[M; i`QM; /½v M9B- t t M?bM H ¢B H`H

@ *´ ç` h?€B h?-M KÎ` - H-M M`v F?-M; #B i b) +| iB m iY M`Q ;†T p`M K vX

>ÆM M; `M /†K M; Q`B *´ ç` h?€B h?-M- ? B Zmv M; mv M +ªM? H, M; F?-M; # v [m K†+ ?²M; #`Q +MM; K°i H½Q ;Bª i| + # ¢+ i?-M b„+ ?Á €B M?"M i?'v çQÊ+ / Q ç°M /WM; H ¢B €M? K„i M?bM p T?QÆM; t - p K†i +ªK F?€BX

@ L?È M, K ç! ? B +?9M; i +kM; iB M p`Q \*´ ç` h?€B h?-M- ?ÆM M[F?-M; +?d K M; mv +Æ i`MM; i`MM; - F?-M; H`v çQÊ+ #ªQ p`i M; QÊ+ H ¢B bmwi iY pQM; X

h`mM; MB M +ªK F?€B M!BX

@ > ? - ç9M; p`v- i?"i bU H` M, K i?€M; ç€M; M?È ?- M?QM; +kM; F?-M; i? M!B ;b- M m F?-M; TªB H-M i?S ? B iB M p`Q i`ªB [m bBM? iY- +?9M; i +kM; F?-M T?€ Zmv M; mv M +ªM?X

@ æQ+? t€+- *´ ç` h?€B h?-M t2K M?Q H` T?9+ ç` +O ? B M; QÌB +?9M; i - M?C M; QÌB +?B K çQÊ+ #ªM ç²- F?-M; #B i H` i?"i ? v ;BªX

@ o`v K` M; QÆB +kM; iBM iQÎM; X

G½Q ;Bª H„+ H„+ ç-m- +QÌB M!B,

@ *?9M; i +kM; F?-M; +?d çB p`Q K°i H-M- K¶B H-M +`ç` KÎ` i bM? ?m®M; # M F?-M; TªB F?-M; #B i- H`K ;b +| #ªM ç²X

h`mM; MB M +QÌB i?ªM M?B M,

@ o`v +kM; TªB- M?QM; M m i?"i bU +| #ªM ç² i?b M; QÌB FB [m € K v K„M- K°i Q i +kM; +ªK i?'v ?SM; i?9X

G„+ H„+ ç-m- ? B +QÌM; ;Bª Zmv M; mv M +ªM? +kM; F?-M; iB T iK+ HQm H ¢B- ?| +?•M i`lB- i®+ ç° +U+ M? M?`mM; ç°M; HÁM; M; QÌBX

*´ ç` h?€B h?-M +?d +?Q T?ûT + Q i?O ?| T?"K çB p`Q- + Q i?O Zmv M; mv M +ª b€M; +`K ç` b) H`T iS+ #` M, M; HQÊM; +m²M; # ¢Q tû i?"M? M€i pKM- imv #ªQ p` i?O Zmv M; mv M +ªM? ç°M; i•K- M?QM; F?-M; i? çB p`Q +kM; +?d H` m´M; +-M; X

@ *´ ç` h?€B h?-M KÎ` `²B- +?9M; i çBX

Í K°i MÆB ?Q M; /½ +€+? +`ç` K`v i`, K /†K- G•K hB m +MM; Gw .`i S?QM; iQ`M H .¼+ çQÌM; ? B M; QÌB M?bM i?'v F?-M; Qi pã ;Bª ç m # v p9i p +?¶ +°i b€M; - +?•M ?"m F€- K°i + M? ;B! b m ? B M; QÌB ç½ çB iÈB # M M; Q`B \*´ ç` h?€B h?-MX

hW t M?bM HϕB- iW ;B[/½v M9B ϕ°i M?B M pĐ ` K°i F?2 MSi i?"i HÈM- +°i b€M;
i?"M? iWM; Hm²M; i?'i i?ªB ?" [m M; HQm ϕ°M; +?mM; [m M?- iϕQ i?"M? K°i ϕϕQ H
i?"i ;B®M; M?Q iB M +ªM? M?•M ;B MX

ekkX *?QÆM; eky, >mv i h?Sm æϕQ L?•M

æQ K„i M?bM HϕB- i` M KªM? ϕ'i i`®M; ?B M iϕB ϕ½ iK i"Ti?"i M?B m + Qi?O- ϕ-
iªM ` +?•M F?Q F?OM; #®- ϕ†+ #B i pã ;Bª ϕSM; ;-M F?2 MSi F?Q iS+ b•m i?ŠK-
ϕ`+? >| T?"K ?"m F€X

@ h?"i M?B m ?| T?"K ?"m F€X

.WM; i` M ϕ'i i`®M; - G•K hB m ϕQ K„i M?bM HϕB- ϕ€K ϕ¬M; T?Q i`QÈ+ ϕ½ #„i ϕ-
?°B iK i?"M? K°i KªM? b¬M; /¬B- K¶B M; QìB ϕ m H` ?| T?"K ?"m F€- K` ?| T?"K i
+?Q F?¬M; +| K°i ?| T?"K bÆ F€X

@ E?¬M; T?ªB M¡B *´ ϕ` h?€B h?¬M +?d +| ?| T?"K pã ;Bª ϕB p¬Q b Q\ ob b Q ?|
F€ HϕB Qi M?Q p"v\

G•K hB m M; ?B ?Q†+ ?ÄBX

Gw ."i S?QM; ;BªB i?Q+?,

@ æQ+? i?"i H` +?d +| ?| T?"K pã ;Bª ϕB p¬Q- ϕ½ +| M; QìB iWM; i?®M; F [m - pã
id H iY pQM; H` i`,K T?¬M i`,K- HB M iK+ K'v F€ ϕ m F?¬M; B +ÁM b®M; ϕB ` -
pQM; H` +?QM KQÆB T?¬M i`,K- i`QM; KQìB M; QìB +?d K°i M; QìB b®M; - K` ?"m
T?¬M i`,K- i`QM; ? B +| K°i +ÁM b®M; ϕB ` X

@ *?Q M MiW ϕ¡p b m `i Qi +| bÆ F€ +MM; i`mM; F€ ϕB p¬Q- /M b Q F?¬M; B Km
` ϕM ;BĐM- +?ìim Hmv Mi? K p¬B M,K ϕϕi iÈB ?"m F€ ϕB p¬Q +kM; i®i ?ÆMX

@ h` Mi?U+ i iB M p¬Q +´ ϕ` M?B m M?i pšM H` >| T?"K +ªM? ?"m F€ ϕdM? T?
KϕM? +Æ ?°B b®M; b¡i +¬M; HÈMX

h`QM; H9+ M¡B +?mv M- ? B M; QìB ϕ½ iB M iÈB i`QM; T?ϕK pB i`,K i?QÈ+ T?Q i
> B M; QìB ϕB p¬Q H"TiS+ ?'T /šM M?B m pã ;Bª +?9 wX

æ•v H` K°i ;BÈB ?ϕM p¬ ?bM?- +| i? iB M p¬Q MÆB ϕ•v H` p¬ ϕ`+? >| T?"K ?"m
ϕQÆM; - M; QìB v m F?¬M; i? ϕB p¬Q i`QM; ϕ¡X

@ > B M; QìB M¬v H` B\ GϕB ϕB p¬Q i`QM; pÁM; i`,K i?QÈ+ - M?È F„ ?bM? /ϕM; #½
;†T ϕQÈ+ T?ªB +¬M i?"MX

@ G` Zm" M >B M ."i G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; X

@ *€B ;b- H` ? B M; QìB ?¼\ h M; ?2 M¡B i` M M; QìB Gw ."i S?QM; +| #ªM ϕ² *´ ϕ`
;Bª p"v\

@ "ªM ϕ² *´ ϕ` h?€B h?¬M\ h?"i bU +| i?S M¬v\ L m ϕ ?mvM? ϕ +?9M; i ;†T T?ªB
i?b i®i`²B- ?„+ ?„+X

@ >W- +?d #^M; K'v M; QìB +€+ M; QÆB\ G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; ϕ½ ϕ€M? -
h¬M; h?Sm- •K >Q +¬M; iY- L?ϕ+ iB M bBM?- K'v M; QìB +€+ M; QÆB ϕB H M +?d b
#B iX

hQ`M i`QìM; i`mv M` iB M; M; ?` Hm" M M?Q M?ÄX

G9+ i`QÊ+ F?B i`mv M` i` M M; QÌB Gw ."i S?QM; +! #^aM ç² *´ ç` h?€B h?–M- F
T?"K iQ`M i?"M? ç m +?"M ç<sup>°</sup>M; - M?QM; MY i?€M; i`QÊ+ F?B G•K hB m +MM; Gw
+? i# M; QÌB •K >Q +¬M; iY i`mv M` - H"TiS+ `|i +?"m MQÊ+ H¢M? H M ç¢B #° T
F #^aM ç² H` i?"i ? v ; B<sup>a</sup>- +?mv M M`v F?¬M; [m M ? iÈB #¼M ?¼- #¼M ?¼ F?¬M;
p"i FB X

@ > B M; QÌB ?¼ +m®B +MM; tm'i ?B M- i +ÁM iQÎM; `^M; ?¼ F?¬M; /€K iÈB ç•mX
EBK h?QÆM; hbM? F?) +QÌB- €M? K„i H¢M? HMM; X

*?ŠM; M?[M; H` ?„M- h?¢+? :B€+ +MM; *Wm o¬ hbM? ç m M?bM H¢B- F +^a M?[M
F?€+X

.M K¼B M; QÌB ç m +! i•K iQ F?€+ M? m- M?QM; F?¬M; B ?`M? ç°M; - M!B i? M`
S?QM; ç m H` ç iY i`¢B ?m'M Hmv Mi?B Mi`B Zm"M >B M ."i- +?Q B /€K tm®M;
P M? HQM;

h`QM; F?B +?ì çÊB- i`QM; /½v M9B H¢B i`mv M iÈB iB M; M´ p M; - K†i ç'i +?"M ç
M; mv M #^aM [m M; K`M; M; ,Mi`QÊ+ F?2 M Si ç°i M?B M tm'i ?B M H¶ i?OM; i?"i H
ç¢Q H®+ tQ€v- çB i?¬M; p`Q i`M b•m i`QM; /½v M9B # M i`QM; X

@ *´ ç` h?€B h?–M KÎ` `²BX

@ J m t¬M; H M5

æ€K M; QÌB t¬M t Q- i? M? •K F m iQ –K o F?¬M; /Si- p¬ b® pä ; B^a F?¬M; iU +?O ç

@ *?9M; i çBX

@ > ? - H½Q T?m çB i`QÊ+ K°i #QÊ+X

@ *´ ç` h?€B h?–M- i iÈB5

h?"i M?B m + Q i?O M?av p`Q # M i`QM; H®+ tQ€v- M?€v K„i ç½ F?¬M; i?'v i?•M ^a

@ *?9M; i +kM; çB p`QX

G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; ç m # v p`Q i`QM; H®+ tQ€v- ç°i M?B M # M +¢M? i
bÊ- +! M; QÌB i?W +Æ ?°B çB p`Q ç²M; i?ÌB ?QÊM; ? B M; QÌB ?¢i?OX

@ *9i p çB5

E?¬M; +?9i /Q /U- G•K hB m +?ûK M; QÊ+ K°i ç Q- Gw ."i S?QM; +kM; pmM; FB K
+¶ +U HU+ ç€M; bÊ i`MM; FQ+? F?B M bQM; T?QÆM; ç m `ÆB p`Q i`QM; H®+ tQ€v
i`QÊ+ K„i +?d +ÁM K°i K<sup>a</sup>M? i`„M; t! - +^aK ; B€+ K Km°B i`mv M iÈB M M +kM; F?
i?–K ç°M; i?OX

L; v H9+ p¬ ç`+? >! T?"K ?"m F€iB M p`Q- pä ; B^a b m HQM; +kM; +?2M +?9+ iÈB-
+! M; QÌB ; B Q i?O- i?"K +?Q +! M; QÌB +ÁM +?Q F`T M?av p`Q H®+ tQ€v ç½ +? i /
çB p`QX

*?Q ç–v K°i F?„+ i?ÌB ; B M- b® M; QÌB i` M ç'i i`®M; ç½ ; B^aK #Èi ?ÆM T?•M MY
M; WM; M?av çB iÈB b m ç! ?Q`M iQ`M #B M K'ix

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M

@ G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM; - ? B i M iB m iY i?9B FB Îç•m\

J°i ç¢Q HU+ HQÊM; FBM? i?B M –K –K M´ p M; T?Q +?•M i`ÌB- M; v b m ç! K°i
K M; i?2Q iB M; ; B! `Qi F`+? HB i- M?€v K„i i?m HB K /WM; i` M ç'i i`®M; X

æ! H` K°i H½Q ; B<sup>a</sup> F?¬ ; –v K†+ ?mv i b„+ i`QÌM; #`Q- / i?`i F?¬ [m„i- ç¬B K„i i`k
M•m `®B #ÌB- M?QM; F?Q ?mv i p¬ +MM; FBM? M; QÌB- ç¬B K„i •K H½M? ; „i ; Q ç€
F`T M?av p`Q i`QM; H®+ tQ€vX

@ G¨ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- i?€B i?QÊM; i`QÎM; H½Q >„+ >Ä K¬M- + Q i?O Zm
T?QM;X

@ G¨ ibK G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM;- h¬M; h?Sm H¨ i`QÎM; H½Q >„+ >Ä K¬M- M
iY +O >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- ?„M F?¬M; +| +QM M M ç®B ç½B h¬M; h?Sm M?Q +

@ æWM; +?¼+ ;B”M H½Q [m€B p”i M”v- >mv i h?Sm ç¢Q M?•M pmB ;B”M #’i i?QÎM
i M M M? M? +?|M; çB p”Q +´ ç` i®i ?ÆMX

*| pä ;Bª +?’M ç°M; M;?2 #^M; ?[m +ªM? +€Q- ç²M; i?ÌB i?ª M;QÌB M?ªv p”Q i`QM;

@ L;QÆB M|B +€B ;b\

L?QM; M;QÌB FB +ÁM +?Q F`T p”Q i`QM;- >mv i h?Sm ç¢Q M?•M M?€v K„i ç½
+?QÎM; F?¬ ;-v +?°T p”Q ç-m ?„M- i®+ ç° +U+ M? M? F?¬M; F`T #„i ;B[X

@ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M i? K¢M;5

L;QÌB FB ?QªM; bÊ ?ûi HÈMX

@ L|B- G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM; +| iÈB F?¬M;\

•M? K„i >mv i h?Sm ç¢Q M?•M /[iÊMX

@ æ½ iÈB- ç½ iÈB- M?QM; #¼M ?„M ç½ çB p”Q i`QÊ+ iB M- >mv i h?Sm ç¢Q M?•M
T?¢KX

" M i`QM; HQϕM i?ϕ+?- EBK h?QÆM; hbM? ϕB M +m²M; `Qi;`Q- i? M? •K i`mv M
 "

.WM; î #l b¬M; ϕ®B /B M- G•K hB m ;B®M; M?Q KÆ ?² M;?2 ϕQÊ+ iB M; ;-K ;B" M
 i`QM; K„i +?ÊT ϕ°M; ?"M K M;X

>„M +?Q # Q ;Bì +| ?ϕB K" F?¬M; ϕ€M? i`a- +?ì F?B ?„M ϕ°i T?€- M?`i ϕ`M? T?ªB
 ϕÁB K|M Ê ?¬K M vX

E?¬M; /€K /WM; î #l b¬M; # Q H•m- G•K hB m H m K€m iQÆB i` M KB M; - K M; i?2
 +?"i p"i # v p T?Q i`QÊ+X

h` M #ªM ϕ² H" K°i KªM? M9B `WM; - G•K hB m T?ªB i bK ϕ` T?QÆM; M iQ" M M? M
 i` M M; QÌB- i`€M? HQm HϕB /B +?SM;X

aQm bQm bQm

æB iÈB QÊ+ +?WM; MY + M? ;Bì- M?bM i?`v K°i KªM? M9B `WM; î T?Q i`QÊ+ -
 i`mv M` iB M; tû ;B| - M, K i?•MªM? HQÊi` - +?QM? H" M, K pã ;Bª iB M p"Q +´ ϕ`

aQM; T?QÆM; pW +?ϕK K†i HB M M; ~M` - M; v b m ϕ| €M? K„i #¼M ?¼ /WM; i` M
 M? m- H°` p K†i KWM; M?Q ϕB MX

@ s2K Fb - ϕ| F?¬M; T?ªB G•K hB m b QX

@ G` ?„M- ?ÆM M[ M?bM #° /€M; ?„M iU ?² #` i`¼M; i?QÆM;X

@ h?"i i®i [m€- ;B i ?„M- #ªQ p"i i` M M; QÌB ?„M H" +O +?9M; i X

@ h?"i bU H" ¬M; i`lB +| K„i- +?9M; i i bK # Q H•m +kM; F?¬M; T?€i ?B M #ªQ p"i-
 ϕ½ iÈBX

@ > ? - # i?€M; i`QÊ+ G•K hB m ϕ'm ;B€ ϕQÊ+ i?"i M?B m ϕ² p"i i`QM; i?"M? >„+
 F?ŠM; ϕ`M? F?¬M; QiX

h`QM; iB M; ?¬ FQ+? ϕ°M; - M, K i?•MªM? H" T iS+ p•v [m M? G•K hB m X

L, K M; QÌB ϕ m H" pã ;Bª >| T?"K +ªM? ?"m F€ ϕdM? T?QM; - F?Q iS+ i mv +QÌM; ϕ
 M; QÌB •K >Q +¬M; iY- M?QM; +kM; F?¬M; FûK ?ÆM # Q M?B m- i?U+ HU+ iQÆM;
 M; QÌB HB M i?O i mv i ϕ®B H" +¶ HU+ HQÊM; F?¬M; FûKX

@ G•K hB m T?ªB F?¬M; - H" T iS+ ;B Q` iQ" M #° #ªQ p"i- +| H) +?9M; i +| i? i?
 G½Q ;Bª ϕ-m HoM? M?2 ` ,M; +QÌB [m€i- i`QM; K„i i`"M ϕ-v b€i F?QX

•M? K„i G•K hB m HϕM? #, M; - i?"i bU H" ?´ Hϕ+ ϕ²M; #^M; #` +?| K Q F?BM?- ϕ€M;
 +kM; F?¬M; T?ªB B ϕ m iMv iB M F?B / - Km®M #ªQ p"i- /MM; KϕM; ϕB ϕ´BX

@ h?QÆM;5

E?¬M; M|B M?ªK HÌB M"Q- i`QM; K„i G•K hB m i`"M M;"T ?"M w- h?€B >mv M ϕ Q
 H" K°i ϕϕQ ϕ Q K M; b„+ #ûMX

@ ?

G½Q ;Bª ?B M M?B M F?¬M; M; l G•K hB m i?"i bU #€ ϕϕQ- i`U+ iB T HB M ϕ°M; i?
 ϕ Q K M; i?´B [mûi- H½Q ;Bª M?€v K„i #` K°i ϕ Q +?ûK i?"M? ? B F?9+- i`QM; iB M
 ϕÌB M?" K X

@ æ€M; +? i- ?„M ;B i >² H½Q ϕϕB5

@ æ Q i?"i M? M?- +?9M; i +MM; ` i v5

@ :B i ?„M T?•M #ªQ p"i5

h? M? •K ?Q^aM; bÊ HŠM iS+ ;B”M p M; H M- #®M pä ;B^a +ÁM H¢B H Q iÊB- M;mv p¬ +MM; mv K½M?X

@ .B aÆM æB M >^aB5

h?•M i? G•K hB m i?ŠM; i„T- i`U+ iB T Q M? ` K°i [mv MX

P M? HQM;

>Q^aM? M9B + Q ?B M H M- p¬ b®M;mv M HU+ T?QM; #¢Q i M ` - +U HU+ ? B K i`QM; €M? K„i ?Q^aM; bÊ +O #®M M;QÌB- ?Q^aM? M9B + Q i`U+ iB T ¢€M? H M ? E

ekdX *?QÆM; ek8, L;mv M Zm€M; UkV

@ G•K hB m `ä`M; #` i?QÆM; M†M;- b Q +ÁM ¢€M; bÊ M?Q p”v5

@ h?U+ HU+ i?”i ¢€M; bÊ- imv i ¢®B H” p¬ ¢`+? >| T?”K ?”m F€- +?¢v K m5

> B ;½ pä ;B^a +ÁM H¢B i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i?–M b„+ ?Q<sup>a</sup>M; bÊ p°B p½ +?¢v i`®M

G•K hB m ¢SM; v M #’i ¢°M;- €M? K„i #bM? ioM?- Q M? i?ŠM; K°i [mv M p # M i` [mûi M; M; i`U+ iB T ¢2K K°i M;QÌB Q M? #¢Q- b m ¢| +?ûK ` K°i ¢ QX

>Qm

æ Q K M; b„+ #ûM imM; ?Q”M? # v ` - FûQ i?2Q K°i ¢¢Q F?2`½M? i?”i b•m /QÊB ¢ +m®B +MM;X

@ - i? K¢M;

oä ;B^a FB pW F m iQ- HÌB +ÁM +?Q /Si ¢ Q K M; ¢½ M? M? M?Q +?ÈT HQÈi [m i i?”M? ? B MY - i?•M i? i?2Q [m€M iQM? +ÁM ¢B ?ÆM i`,K i?QÊ+ KÈB M;½ tm®M;

GK+ bQ€itQM; ¢² p”i i` M M,K i?B i? - i?•M ?bM? G•K hB m M?€v K„i ¢½ ¢B p”Q +?d +ÁM HQm H¢B +?B M i`QÌM; ?mv i iBM?X

h`QM; M9B b•m iMv i?ÌB ¢ m b);†T M;mv ?B K- b m F?B FB M i?S+ bU ¢€M; bÊ + hB m F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- +?”K`½B t•K M?”T i?”i +~M i?”M ibK FB K ¢` T?C

æB i? K p”B i`,K /†K- G•K hB m `®i +K+ ibK ¢QÊ+ K°i M;¼M M9B ?Q M; + Q +?W M;”T #KB`”K- F?¬M; M;QÌB HmB iÊB- M?bM [m +U+ F€ #bM? i?QÌM; F?¬M; ;b M

>„M ibK ¢QÊ+ K°i bÆM ¢°M; #` i<sup>a</sup>M; ¢€ HÈM M;;M i`Î;B[bQÌM M9B- K°i # M`”K`

@ LÆB i®i5

a m F?B ¢B p”Q ? M; ¢°M;- G•K hB m +?2 FQM +Y ¢°M;- ¢B p”Q i”M b•m # M i`QM G’v ` L;QM; J¢+? ¢^M;- G•K hB m H”T iS+ Mm®i p”Q- b m ¢| /MM; ¢ M /QÊ+ +?[i i?QÆM; i? X

smv tmv

h`QM; ? M; ¢°M;- i?•M i? G•K hB m #„i ¢–m i<sup>a</sup>M K€i ` M;mv M HU+ ?”Q [m M;- /C +O L;QM; J¢+? ¢^M;- FBM? K¢+? +O ?„M ¢½ F?¬B T?K+ pÈB i®+ ¢° M? M? FBM?

_,M; `„+

L;Q¢B i`W +?[ i` FBM? K¢+?- ¢²M; i?ÌB +ÁM ;B i,M; +QÌM; ¢° FBM? K¢+?- +”M +?QM? H” +?ŠM; M?[M; FBM? K¢+? K” M; v +^a M;mv M i`b +kM; +?”K`½B ;B +®- pŠM H”K M;QÌB ;B”i KbM?X

" M;`v b mX

@ >¬

G•K hB m i?Î T?`Q K°i ?ÆB- iBM? i?¬M i`M ç-v- i`aB [m # M;`v çB m /QÐM; +M i?QÆM; i? ç½ F?ÄB ?ŠM- F?¬B T?K+ HçB iQ`M i?`M?X

@ G¬M M`v +QÌM; ;B<sup>a</sup> çB p`Q +´ ç` i?"i [m€ M?B m- imv i?U+ HU+ i F?¬M; FûK M +`T #"+ M?Q EBK h?QÆM; hbM? pšM b) M;mv ?B K- ?ÆM M[i`QM; M`v M;mv ?B i? ;†T T?aB pB M +´ v m i?9 +QÌM; ççB- F?¬M; #^M; Î ç•v im Hmv M i? K K°i H€i- i`QM; J M oQÆM; #€ [mv MX

G•K hB m F?¬M; H"TiS+ `ÌB F?ÄB ? M; ç°M;- /M b Q \*´ ç` h?€B h?¬M KÎ+Y bm® pb KçQ ?B K +?B #^M; ;B i,M; i?U+ HU+ +O Kbm? i`QË+ i®i ?ÆMX

@ > M; ç°M; M`v [m€ M?Ä- T?aB KÎ HÈM ?ÆM K°i +?9iX

æ½ [mv i ç`M? +?O w- G•K hB m çB iÈB i`QË+ p€+? M9B Q M? ` K°i [mv M- ¬K p pÐ ` - H° K°i ç°M; HÈM çQÌM; FQM? +?WM; K'v i?QË+- tÄ tmv M [m ;B[M9BX

J°i [mv M M`v +U+ F€ iBM? +?m~M- i"Ti`mM; K°i +?¶- F?¬M; T?€ ?Ov bÆM i? - M?"T ?ÆM i`,K i?QË+X

@ .B5

æ°i M?B M- K°i +¶ M;mv M F?Q / Q ç°M; M²M; ç"K iW i`QM; M9B i`mv M iÈBX

@ L;mv M F?Q / Q ç°M; i?"i M²M; ç"K5

G•K hB m i?Q€M; ;B"i Kbm?- M?Qm K`v çB p`Q # M i`QM;X

æB iÈB +m®B ? M; ç°M;- K°i ?® b•m tm'i ?B M M; v i`QË+ K†i G•K hB m- M;mv M `X

@ æ•v H"

æB p`Q i`QM; ?® b•m- G•K hB m M?'i i?ÌB FBM? M;ç+- i`QË+ K†i ?„M H` K°i p€+1 çO- H` K°i K<sup>a</sup>M? M;mv M i?ç+? Kç+? F?Q€M;- /QËB iBM? i?¬M HU+ +<sup>a</sup>K ;B€+ Kç KQÌB i?QË+- `°M; K'v i?QË+- + Q +kM; K'v i?QË+- H` K°i Kç+? F?Q€M; M?Ä- M? ç"K- H` i`mM; T?~K M;mv M i?ç+?X

@ E?¬M; M;Ì ç m H` i`mM; T?~K M;mv M i?ç+?X

G•K hB m i`ÊM K„i- K†+ /M MÆB M`v M?Ä- M?QM; pb T?~K +`T + Q- M m F? B i?€ i,X

@ ob b Q i` M #^aM ç² F?¬M; #B m ?B M\

*¬K #^aM ç²- G•K hB m HçB F?¬M; T?€i ?B M çB K p`M;- M?QM; b m ç! ?„M +kM; F ç` Hm¬M i?ÌB F?„+ #B M ?! - +kM; F?¬M; ? +! M m H M- iU M?Q aQM; ;B€+ *¬r #B m ?B M +! M;mv ?B K- G•K hB m +kM; F?¬M; /€K ?Q`M iQ`M iBM iQÎM;X

@ L?B m i`mM; T?~K M;mv M i?ç+? M?Q p"v- M m F? B i?€+ iQ`M #° +kM; ç´B çQË +kM; +?ŠM; w M;?o ;b- +ÁM F?¬M; #^M; Î HçB im Hmv M F?¬B T?K+ M;mv M HU+

G•K hB m +kM; F?¬M; F? B i?€+ Kç+? F?Q€M;- F?Q M? +?•M M;²B tm®M; #„i ç¬m

>¬ ?¬

o" M +?mv M *Ym *?mv M ?mv M +¬M;- p¬ b® M;mv M F?Q FBM? M;QÌB iW i`QM; i +m²M; /kM; K½M? i`M p`Q i?•M i? G•K hB mX

o` i`Q ?B M içB +O G•K hB m ç M; Î i`mM; i•K Kç+? F?Q€M;- iWM; +Y ç°M; ç m + / Q ç°M;- +?d K°i i?Q€M; M;mv M F?Q M?Q MQË+ Hk F?¬M; M;WM; FûQ iÈB tmv M hB m- +m®B +MM; i?2Q \*Ym \*?mv M ?mv M +¬M; +<sup>a</sup>B içQ ?! i?`M? M;mv M HU+ #

@ h?"i b^aM; F?Q€B5

L;mv M F?Q M²M; ç"K i~v H - G•K hB m +^aK ;B€+ KbM? ç M; M;•K KbM? i`QM; ¬M ç m i?Q ;B½M- i? K H K ?'T i?m M;mv M F?Q +QìM; ç¢B ~M +?S i`QM; K¢+? F?Q i?^a;B i,M;X

S?^aB #B i`^M; ç•v H` M;mv M HU+ #€i +?mv M i`QM; \*Ym \*?mv M ?mv M +¬M;- +¬ +?Q /M pÈB i?B M T?9 +MM; i®+ ç° ?'T i?m +O G•K hB m +kM; T?<sup>a</sup>B +¬M i?ÌB ;B +?9i- M?QM; Î MÆB M`v H¢B +U+ F€ çÆM ;B^aMX

hmv ?'T i?m i`mM; T?~K M;mv M i?¢+? F?¬M; iB M #^M; ?'T i?m ç M /QÊ+¬ M?QM F?¬M; +?`m M`B b® HQÊM; M?B m- ?B M i¢B G•K hB m [m^a i?"i K¶B i?ÌB K¶B F?„ /QÊ+X

L;Q¢B i`W ?'T i?m i?"i M?B m M;mv M F?Q- G•K hB m +kM; F?´ i m i?S+ i?S ? B H J M oQÆM; #€ [mv M- M m +ÁM i?ÌB ;B M i?b i m Hmv M h?¬M; h?B M æ¢B h?O ` M;?B K +?B M ç'm pÈB EBK h?QÆM; hbM?- i,M; H M i?U+ HU+ +O +?QM? KbM?>

h`QM; M9B F?¬M; M,K i?€M;- ?ÆM KQìB M;`v i?ÌB ;B M M?€v K„i ç½ [m X

>ÆM MY i?€M; i?ÌB ;B M- G•K hB m ç½ ?'T i?m ?ÆM T?•M MY M;mv M F?Q i`QM

>¬K M v G•K hB m pšM F?Q M? +?•M M;²B i`QM; K¢+? F?Q€M;- M?„K K„i- p" M +? +¬M; i?QM; i?<sup>a</sup> iB M ?"M? +?m i?B M i`QM; iQ`M #° FBM? K¢+?X

æÆM i?m¬M ?'T i?m M;mv M F?Q i`QM; K¢+? F?Q€M;- i?"i` Hm¬M ~M +?S i?" *?mv M ?mv M +¬M; b) ç2K i¢T +?'i # M i`QM; F?¬M; M;WM; iBM? Hmv M- F?B M +`M; iBM? F?B i- F?B H M iÈB +Ym +?mv M b) +| i? +¬ ç¼M; ` +?•M M;mv M- mv

hm¬M ?Q`M +?m i?B M +U+ F€ /`B H•m- K¶B K° i H¬M ç m iB m T?Q F?¬M; Qi i?ÌB i`W K° i +?9i i¢T +?'iX

@ " KQÆB b€m +?m i?B MX

@ "a v KQÆB ? B +?m i?B MX

@ J°i i`,K H i€K +?m i?B MX

@ " i`,K b€m KQÆB +?m i?B MX

E?B G•K hB m p" M +?mv M iÈB # i`,K b€m KQÆB +?m i?B M- ç°i M?B M

«M;

h?"i M?B m M;mv M HU+ ç M; F?¬M; M;WM; iB M p`Q M;mv M i`b- M;mv M i`b ç°i T?€ i M ;B K +¬K M`Q ç|- K°i +¶ HU+ HQÊM; +U+ F€ +QìM; ç¢B iW i`QM; M;mv M i?'m F?„T iQ`M i?•M G•K hB mX

@ h ç½ ç°i T?€ iÈB ?| T?`K ?"m F€5

G•K hB m ;B"i KbM? KÎ K„i- iBM? K M; b„+ #ûM H|2 H M- ;B®M; M?Q ç Q K M; i`"i

ek3X *?QÆM; eke, æ°i S?€ >| S?`K >"m E€

hB m T?Q bm®i K°i M;`v i?ÌB ;B M G•K hB m KÈB ç2K +<sup>a</sup>M? ;BÈB ?Q`M iQ`M FB H HU+ HQÊM; K M? K¬M; FBM? M;QìB- H`K i`QM; HÁM; ?„M p¬ +MM; ?QM; T?'MX

@ h ç½ ?'T i?m ?ÆM T?•M MY M;mv M F?Q i`QM; Kç+? F?Q€M; MÆB M`v- M?QM
;B9T i ç°i T?€+Ym +?mv M ? v F?¬M;- ?ÆM M[+ÁM +?Q Hmv M i?`M? i?S+ i?
[mv M- içK i?ÌB F?¬M; p°B ` M;Q`BX

a m F?B ç°i T?€- G•K hB m F?¬M; p°B p½ `ÌB çB- K` [mv i ç`M? ?'T i?m iQ`M #°
F?Q€M; ?ÆM M[im Hmv M i?`M? i?S+ i?S ? B i`QM; J M oQÆM; #€ [mv M KÈB i?

o¬ b® pä ;Bª pb #ªQ p"i i`QM; \*´ ç` h?€B h?¬M K` F?¬M; M;WM; +?ûK ;B i i?ªK i?
F?„+ ç m +| pä ;Bª pšM Hç+ MÆB M`vX

h?Q€M; +?®+ ?ÆM KQÌB M;`v HçB i`¬B [m X

L9B ?Q M; +| p +`M; i? K ?Q M; pm- M?Q K°i F?®B ç²B M9B t€K t`i- M?bM [m +
+?ÈT K„iX

J°i i?B m T?K tBM? ç T iW t H Q iÈB- i?•M ?bM? HQ M; H´ p i K€m- +m®B +MM; ç
M +çM? M9B ?Q M;X

@ E?€B F?€B

h`QM; KB M; i?B m T?K ?Q ` ? B M;KK K€m iQÆB- i`QM; K„i K M; i?2Q p FBM? `

@ E?¬M; çQÊ+- çB F?¬M; M´B M[- H`K b Q #•v ;Bì\

•M? K„i i?B m T?K HQ H„M; M?bM [m M? #®M T?Q - M?bM i?`v M9B ?Q M;- +„M
HQçM i?ç+? /QÈB +?•M M9B- F?QK M;QÌB i`€M? # M /QÈB K°i +U i?ç+?- i?m HB

aQm bQm

E?¬M; # Q H•m ? B ççQ i?•MªM? iW t # v [m - çSM; /QÈB +?•M M9B ?Q M;X

@ .B- M;QÌB ç•m `²B\ a Q ç°i M?B M F?¬M; i?`v F?Q iS+ ç•m M[5

J°i i`mM; MB M #° /€M; t'm tQ çQ K„i M?bM [mûi +?mM; [m M?- /B M +ªK /[iÊM-
iQÆB +QÌB /•K i`•K H½M?X

@ L?'i ç`M? H`~M M'T `²B- M`M; #` i`¼M; i?QÆM;- +,M #ªM +?çv F?¬M; t - M?'i ç

J°i pä ;Bª /€M; M;QÌB F?¬; -v +QÌB HçM? M|BX

oä ;Bª #° /€M; t'm tQ +QÌB /•K M|B,

@ >„+ ?„+- /€M; M;QÌB i?B m T?K FB F?¬M; i - HçB tBM? ç T- #„i çQÊ+ M`M; i
M[pä ;Bª tBM? ç T M?Q p`v +?ÆB çM M?'i ç`M? i?`i i?Q+?- M?QM; MÆB M`v HÈM
M`M; i`®M î ç•m\

@ o`v i?b çÆM ;BªMX

oä ;Bª F?¬; -v `9i +?B M ç Q- +QÌB HçM? M|B,

@ L?[M; +?¶ +| i? ~M M9T MÆB M`v +?d +| T?B M M9B `WM; T?Q i`QÊ+ +MM; M9

.Si HÌB- ?„M T?€i` +¬M; FQ+? F`+? HB i iÈB F?m`WM; M?Ä i`QÊ+ KfiX

smv tmv tmv tmv

o¬ b® ç Q K M; K`m ç2M imM; ?Q`M? # v ` - T?€ i M i`QÌM; F?¬M; -K -K ç€M? H
i`QÊ+- M?'i i?ÌB i? M? •K ; -K `9 FBM? M;QÌB p M; H M- M;mv M HU+ p`v ` - F?m
KªM? ?¶M ç°M- MÆB MÆB ç m H`ç€ pKM; ¶ pKM # v i€M HQçM- #KB KM i`M M;`T

>ÆM KQÌB ç Q- `WM; M?Ä #B M i?`M? M€i pKM- ?B M M?B M F?¬M; +ÁM +?¶ M`Q

@ s2K ` F?¬M; î i`QM; M`v- M?Q p`v H`î T?B M M9B ?Q M; FB b QX

h M pä ;Bª F?¬; -v [m v ç-m- €M? K„i /WM; i` M M9B ?Q M; +€+? ç| F?¬M; t X

h?B m T?K M?bM i?'v K°i K`M M`v- /B M +^aK F?~M i`QÆM;- ? B i v bB i +?†i #`i M
 @ >„+ ?„+ - M?bM M;QÆB +ÁM +‡ i? i`®M iÈB F?B M`QX
 oä ;B^a F?¬ ; -v +QÌB H¢M? K°i iB M;- ¸°i M?B M #´ K¢M? ?ÆM KQÌB ¸ Q- ¸ Q K M
 i€K ?QÈM;- # Q T?O ¸¢B #° T?“M ¸` pU+ i`QM; M9B ?Q M;X
 L; v b m ¸‡ ¸ Q K M; +?ûK tm®M;- iB M; M´ p M; p¼M; i?B M ¸` - M9B ?Q M; M?'i
 p i`¢M- #KB KM i`M M;”T- K°i ¸¢Q ¸ Q K M; #„M iÈB +?¶ i?B m T?K- i`QM; H9+
 i? H Q ` F?ÄB +?¶ ~M M9T- tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ? B M;QÌBX
 @ >„+ ?„+ - +m®B +MM; ¸½ ` `²B- ?B M i¢B b Q F?¬M; iB T iK+ i`®M M[¸B\
 > B ;½ pä ;B^a /•K i` +QÌB p•v [m M? i?B m T?KX
 @ *?“+ +?“+ - M?bM M;U+ - 2Q- K¬M; +ÁM +‡ F?m¬M K†i M`v
 h`mM; MB M #° /€M; t'm tQ M?bM +?^K +?^K i?•M i? i?B m T?K- €M? K„i i` €+ - F?
 +?ªv MQÈ+ #¼iX
 P M? HQM;
 G9+ M`v M; v +?¶ #` ¸ Q K M; #´ i`9M;- M? K i?¢+? M;½ M?“Q- K°i F?®B ¸€i?“i H
 #´ pÐ- H° ` K°i +Y ¸°M;- K°i +¶ M;mv M F?Q # ¸°M; M²M; ¸”K iW i`QM; i€M /”i ¸
 ;B€+ # M;QÌBX
 @ .B- i?B M ¸` M;mv M F?Q MÆB M`v +´ [m€B- +?ŠM; H) +‡ #ªQ p”i ;b\
 > B i M pä ;B^a €M? K„i b€M; M;ÌB- M‡B F?¬M; +?WM; MÆB M`v i?“i bU +‡ ;®+ HBM
 @ > ? - t2K ` p”M F?Q ? B +?9M; i ¸½ iÈB- F?¬M; M;?o ` +ÁM i bK ¸QÈ+ #ªQ p”
 M;QÆB- v M i•K ¸B- H€i M[+?9M; i b) ¬M M?m K°i +?9i- + K ¸Q M +?Q M;QÆB /
 h`QM; H9+ M?'i i?ÌB ? B i M pä ;B<sup>a</sup> i•K M;S F?‡ M?“M- iÈB ; -M i?B m T?K- +?m`M
 p`Q ¸°M; i bK FB K #ªQ p”iX
 @ h +? i +kM; F?¬M; +?Q +€+ M;QÆB +?¢K p`Q i X
 h?B m T?K +„M ` ,M;- i`QM; K„i ?B M p +¬ i`+? - + -K +?B M ¸ Q ¸Q H M +´ KbM?>
 @ L;QÆB i?“i +?m`M #` +? i b Q\
 h M i`mM; MB M t'm tQ i?'v p”v /WM; #QÈ+ - +QÌB /•K M‡B,
 @ :B M i?B i +ÁM +?Q iWM; i?Y [m - K„M [tBM? ¸ T M?Q p”v /M +? i +kM; M?'i ¸
 a„+ K†i i?B m T?K M?'i i?ÌB i`„M; # +? - M;?o iÈB b m F?B +? i i?B i? +O KbM? b
 iQ`M ?ÄM; K'iX
 «M;
 æ9M; H9+ M`v- +Y ¸°M; i`M ` M;mv M F?Q ¸°i M?B M i`mv M ` +¶ +?•M F?Q F
 H`K b„+ K†i ? B ;½ pä ;B<sup>a</sup> ¸²M; i?ÌB #B M ¸´B- +?Êi M´B / ;`- i`QM; HÁM; bªM bBM
 @ *?ŠM; H) +‡ pB M +´ v m i?9 Î i`QM; M`v\
 L;mv M #ªM b„+ K†i i?B m T?K ¸ M; i`„M; # +? +kM; +?'M ¸°M;- i?2Q M`M; t2K #`
 +ÁM i®i ?ÆM #` ? B M;QÌB M`v #„i H'vX
 * b€i + b€i
 L;mv M F?Q /•M; H M- F?Q iS+ FBM? M;QÌB iÄ F?“T- ? B ;½ pä ;B^a ;B”i KbM? M?
 b® p i`¢M- M; v b m ¸‡ +ª M;¼M M9B ?Q M; +?'M ¸°M;- iWM; F?®B +U i?¢+? iW i`
 i? H`K M;QÌB bÊ ?½BX
 @ E?¬M; i®i- +ª M;¼M M9B Km®M bKT- HmB ` i`QÈ+5

> B i M p ä ; B^a F m i Q - i M t' m t Q M ? • M + Æ ? ° B i ? B m T ? K ç M ; i ? ' i i ? - M H B M H Q
i v M " M ; - b m ç ! # „ i H ' v M " M ; ç² M ; i ? Ì B M ?^a v ` t ? Æ M M ; " M i ? Q È + - M ? b M M ; ¼ M M
ç^a Q X

L ; v b m ç !

P M ? H Q M ;

*^a M ; ¼ M M 9 B ? Q M ; - K - K M ' i m M ; - ? " M ; i ` , K ? " M ; M ; " M M ? K i ? ¢ + ? i ? " i H È M # „ M
i ? F B M ? M ; Q Ì B - H Q ¢ M i ? ¢ + ? i m M ; i ! 2 F B M ? i ? B M ç ° M ; ç ` - ? B i M p ä ; B^a # „ i H
H U + i ` Q M ; + Æ i ? i È B + U + ? ¢ M - M ? b M M ; ¼ M M 9 B ? Q M ; + € + ? ç ! F ? ¬ M ; t i M v i ? Ì B
h ` Q M ; H Á M ; # ¼ M ? „ M + Á M ç M ; ¬ K K v K „ M - M m H " #^a Q p " i t m ' i i ? + ? Š M ; T ?^a B b)
i ? " M ? +^a M ? i Q È M ; M ? Q p " v - Q i M ? ' i T ?^a B H " ? ¢ T ? ~ K M ; m v M F ? Q X

h ` Q M ; # K B K M i ` " M M ; " T - # M ; Q Ì B i ` W M ; H È M ? B K „ i M ? b M M 9 B ? Q M ; - M Æ B b Q
M ? Q M ? Ä # • v ; B Ì ç ½ M ' H È M i È B K ' v + ? K + i ? Q È + - # K B # † K ? Q " M i Q " M # Q T ? O X

" # # #

h B M ; # Q È + + ? • M p M ; H M - K ° i i ? • M^a M ? + ? " K ` ½ B ç B ` X

@ h ? S + i ? S ? B h ? B M " , M ; æ ` G B i i ` Q M ; J M o Q Æ M ; # € [m v M ç ½ H m v M i ? " M ?
M ? Q M ; + Y m + ? m v M i ` Q M ; * Y m * ? m v M ? m v M + ¬ M ; i ? " i [m € F ? ! F ? , M - i m v ç ½ ? '
i ` Q M ; K ¢ + ? F ? Q € M ; M ? Q M ; p š M + ? Q i ? ç ° i T ? € X

G • K h B m H „ + ç - m M ? O i ? - K X

ekNX * ? Q Æ M ; e k d , S ? M M ; æ B M h ' i L ? " T

G ¢ B + ! M ; Q Ì B Î i ` Q M ; M 9 B i m H m v M - / B - + ? Q M ? H " G • K h B m - i m p B + O ? „ M p b k
L ? b M i ? ' v ` ä i ? • M<sup>a</sup> M ? F B - ? B p ä ; B<sup>a</sup> i ` È M K „ i ? € ? ® + K² K X

@ * € + M ; Q Æ B [m ' v ` - v i i m H m v M X

• M ? K „ i M ? b M # M ; Q Ì B + € + ? ç ! F ? ¬ M ; t - G • K h B m + m K " v M ! B X o W `² B K ° i ç Q
i ` Q M ; H 9 + i m H m v M - + k M ; K v ? „ M p W H m v M i ? " M ? i ? S + i ? S ? B J M o Q Æ M ; # €
` [ m ' v ` - v i ` Q M ; H Á M ; ? „ M M ? ' i ç ` M ? ; B " M / [- ? B M i ¢ B ? „ M p ® M + k M ; + ? m ~ M # `
+^a K ; B € + ; b X

@ . ¢ - [m ' v ` - v + € + ? ¢ i m H m v M - i ? " i b U H " + ! H † B - + ? 9 M ; i H " T i S + ç B M ; v X

> B p ä ; B^a + ? „ T i v p W ç ` M ? ` Ì B ç B X

@ h B M # ® B - + S m i ¬ B 5

h ? B m T ? K ç 2 K ? i i Q " M H U + ? ¬ i Q X

@ * • K K B M ; 5

a „ + K † i ? B p ä ; B^a ç ¢ B # B M - i ? • M ? b M ? H Q È i ç ° M ; K m ® M + ? ¢ v ç B X

@ * ? " K ç ½ - # m ¬ M ; M [M ? • M F B t m ® M ; 5

h ? M ? • K G • K h B m H ½ M ? ç ¢ K p M ; H M X

> B ; ½ p ä ; B^a H " K M ? Q F ? ¬ M ; M ; ? 2 i ? ' v - i ? • M ? b M ? + " M ; # v M ? M ? ? Æ M X

" € 5

J ° i i ? • M^a M ? ? ¢ t m ® M ; ç S M ; i ` Q È + M ; Q Ì B # ¼ M ? „ M - H " K + ? Q # ¼ M ? „ M T ?^a B / W M ;

@ G`B +O i +€+ M;QÆB F?¬M; M;?2 b QX
L;[F?Q G•K hB m #,M; bQÆM;X
@ oB + M`v F?¬M; i®i çBX
h`mM; MB M t'm tQ iB M iÈB K°i #QÈ+- M`B,
@ *?9M; i¬B [m'v `¬v im Hmv M +O +€+ ?¢- ç½ tBM H¶B H¢B M?"M H¶B- K" M[M?
?¢- K`B +€+ ?¢ çWM; M?9M; i vX
@ hB M #®B- ? B M;Q`B FB Km®M H`K #"v pÈB i¬B- tBM iB M #®B +Sm K¢M;- i¬B
ç€T•M +Sm K¢M; +O iB M #®BX
o K†i i?B m T?K FQ+? ç°M; M`B- +?d +¬M F?¬M; #` ? B M;Q`B M`v #„i çB- Km®M M
wX
@ *•K KB M;5
h M t'm tQ #|T +?†i +^K i?B m T?K b m ç| # H +? b M; # MX
@ G•K hB m- +?9M; i MQÈ+ ;B M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ b¬M;- i M;?o +| `i M?B m
M;QÆB- +?d +¬M M;QÆB F?¬M; +?ä Käk p`Q +?9M; i + K çQ M b) F?¬M; ,M M`B
h M F?¬; ¬v H¢M? HMM; +Q`B- i`QM; ;B¼M; M`B i`M ç¬v mv ?B TX
G•K hB m MÎMK +Q`B- î i`QM; *´ ç` h?€B h?¬M;B i M;Q`B çQç i #ªQ H` +?mv M i?
[mªM +kM; F?¬M; [mªM çQÈ+- +kM; F?¬M; +| HÁM; i? M? i?ªM çB H`K- M?QM; HQ
?„M +,K i?M i" M tQÆM; iOv- ?ÆM M[ç®B T?QÆM; +ÁM /€K mv ?B T +?QM? KbM
@ s2K ` +€+ M;QÆB F?¬M; ç2K H`B +O i ç i`QM; HÁM;X
h? M?•K G•K hB m H¢M? HMM; p M; H MX
@ L;QÆB Km®M H`K ;b\
> B pä ;Bª `9i pk F?Q- /B M +ªK /[iÊMX
@ *? i5
GQ`B p¬ M;?o pÈB ç®B T?QÆM;- G•K hB m ç°i M?B M #´ ` K°i ç Q- ç Q K M; +m
i?•M i? pä ;Bª t'm tQ- +?ûK i?`M? ? B MY - K€m iQÆB im¬M i`QX
@ L;QÆB
:½ pä ;Bª F?¬; ¬v p K†i ç¢B #B M- +ÁM +?Q F`T TªM SM; ç½ +| ç¢Q i?•MªM? tm
ç Q H¢M? H)Q M?€v K„i HQÈi [m +´ ?„M- M? M? M?Q i?B K çB MX
@ L? M? [m€5
h`QM; ç¬m +?d +ÁM HQm H¢B w MB K M`v- i`QÈ+ K„i i M pä ;Bª F?¬; ¬v +?Êi i®B
;B€+X
a m F?B ç°i T?€ ?| T?`K ?"m F€- i?U+ HU+ G•K hB m ç½ i,M; K¢M?- M?bM `ÊM +
@ æ i¢•M +Sm K¢M; +O iB M #®B- >`M .B K M;mv M H`K i`•m H`K M;U +?Q iB M
E?¬M; +ÁM #` +? #m°+- i?B m T?K F?¬B T?K+ M,M; HU+ ?`M? ç°M;- ç~v H¢B F?B
FQ+?X
@ L;QÆB çB çBX
G•K hB m F?¬M; +| ?SM; i?9X
>`M .B K M;~M ` - ?B M M?B M F?¬M; M;` G•K hB m H¢B M`B H`B M`v- M`B i?"i >
/mM; K¢Q +O KbM?- +?QM? pb p"v M M M`M; F?¬M; M;WM; #` M;Q`B ;•v T?B M i

>"M .B K +| M ;?2 M|B [m p G•K hB m- i?B m MB M i?B M i" B [m" M >B M ."i- +ÁM
 / M? ?B M ?€+? i`QM; i?"M? >„+ GoM? i?ìB ;B M ;-M ç•v- i?"K +?Q M" M; ¬K i•K iC
 M?QM; F?¬M; M ;?o iÈB ç®B T?QÆM; HçB F?¬M; +-M iÈBX
 @ Zmª M?B M +| i? i`î i?"M? i?B M i" B çdM? +'T F?¬M; +| B H" M;QìB #bM? i?Qì
 h`QM; HÁM; >"M .B K +?'M ç°M;X
 @ æ9M; `²BX
 æB ` ? B #QÊ+- G•K hB m ç°i M?B M [m v ç-m,
 @ Í i`QM; K°i i?€M; M v i`QM; +´ ç` +| T?€i bBM? +?mv M ççB bU ;b ? v F?¬M;- ?
 ? v M ;?2 i?'v iBM iS+ p bQ ?mvM? Gw ."i S?QM; +O i F?¬M;\n
 @ E?¬M; +|X
 >"M .B K H„+ ç-m,
 @ h F?¬M; M ;?2 M|BX
 @ o"v i?b i?¬BX
 G•K hB m tQ v M;QìB Km®M çBX
 @ •M M?•MX
 >"M .B K ;¼B HçB G•K hB mX
 @ *?mv M ;b\
 @ h F?¬M; +| ;b #€Q ç€T •M M?•M- M?QM; +| i? +'T +?Q •M M?•M p" B +•m M?„+ M
 H" ;†T +®+ çWM; M?"T- ;†T ?² +?Ê p"Q- ;†T ç°M; çWM; i? K- ;†T çB M i'i M?"TX
 @ GçB +ÁM +| +•m M|B M"v\
 G•K hB m M?Qm K"v- i`QÊ+ FB ?„M +?Q iWM; M ;?2 M|B [m X
 @ E€i?"i •M M?•M +?Q iWM; M ;?2 [m H" #bM? i?QìM;- M?[M; çB m M"v /Q +?Q
 i'M; F i` X
 >"M .B K +QìB F?´- p K†i K M; i?2Q +?m t|i,
 @ E€i?"i •M M?•M F?¬M; #B i- ç•v H" H-M i?S # i p"Q *´ ç` h?€B h?-M- ? B H-I
 iB M p"Q- ç€M; iB + ?B M içB ?¼ ç½
 L|B iÈB ç•v- >"M .B K H„+ ç-m- i`QM; +´ ç` M;mv ?B K i`MM; çB T- +| i? b®M; b
 pä ;Bª +| i?U+ HU+ M?Q M" M; pšM +ÁM +?Q #B iX
 @ h?b` H" i? X
 G•K hB m ;"i ç-m- HçB M ;?B ?Q†+ M|B,
 @ " +•m i`QÊ+ +O M;QÆB i ç m ?B m çQÊ+- p T?¬M ;†T çB M i'i M?"T H" +| w ;
 >"M .B K ;BªB i?Q+?,
 @ oä ;Bª iB M p"Q +´ ç` +?d +| K°i KK+ çQ+?- ibK FB K #ªQ p"i i,M; H M i?U+ HU
 T?€Zmv M;mv M +ªM?- M?QM; M?B m M?'i +?d ;†T çQÊ+ +?9i HBM? /QÊ+- K" #ªQ
 i?QìM; i?QìM; +?d HQm i`QM; K°i Qi /B iQ+? +mM; çB M KÈB ibK çQÊ+- #îB p"v M
 +ªM?- ?B p¼M; /mv M?'i H" ibK çQÊ+ /B iQ+? +mM; çB M- ?ÆM M[H'v çQÊ+ #ªQ
 @ L;Q" B ` M m ibK çQÊ+ HBM? /QÊ+ # M M;Q" B- M m +?d +| K°i ;®+ HBM? /QÊ+
 HÈM- M?QM; M m H" T?B M HBM? /QÊ+ imv i ç®B b) +| M;mv ?B K i²M içB- M?'i ç
 @ >ÆM M[i`QM; +´ ç` +ÁM p" B MÆB +'K F}
 >"M .B K ç2K FBM? M ;?B K t•K M?"T +´ ç` +O KbM? +MM; #^M; ?[m F HçB +?Q

G•K hB m +kM; F?¬M; F?BM? i?QÌM;- +?Q`^M; i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM M[+ÁM +|
i?"i +~M i?"M H„M; M; ?2 +MM; ;?B M?ÈX

*m®B +MM; G•K hB m +?„Ti v +€Q #B i- ?| i?"M? HQm [m M; #B M K'i i`QM; M9E
h`QM; \*´ ç` h?€B h?¬M F?¬M; F?ª M,M; K M; i?2Q M; QÌB F?€+- +Sm ç®B T?QÆM
b m ç| M`M; b) ;†T +?mv M; b- ? i i?ªv T?ªB t2K Î +?QM? M`M; X

L?bM #|M; HQM; G•K hB m çB t - >`M .B K H„+ H„+ ç¬m- M`M; ç½ [mv i ç`M? b m ?
Q ;BÌ i`Î H¢B +´ ç` H¬M M[- pä ;Bª M?Q M`M; ç½ F?mv i i?B m i?B M T?9- M r
M?Q çÌB M`v F?| i? çB p`Q Zmv M;mv M +ªM?- ç•v H` M;mv M M?•M M`M; ç½ #
p"i F?¬M; / ibK- K°i M?|K #^M; ?[m +O M`M; +kM; pb p"v K" pšM H¢+- H¬M M`v M
hB m- +?d bÊ M`M; +kM; ç½ iY pQM; X

*?Q /M b m M`v +| H) b) i¬K i?QÌM; p¬ pB +ª çÌB- F?¬M; +€+? M`Q #QÊ+ p`Q Zmv M
pÈB iQM? K¢M; pšM F?¬M; ç€M; p`Q ç•mX

.¼+ çQÌM; G•K hB m +,M +S i?2Q #ªM ç²- [mª M?B M H¢B ibK çQÊ+ K°i ;®+ HBM
;B€ i` t td- iQÆM; çQÆM; ?ÆM i` ,K i`B mX

ejyX *?QÆM; ek3, L;•M Zm M; :B€+ J½M; URV

@ .B5

æB i? K K°i H€i- G•K hB m H¢B KÎ #ªM ç²- T?€i ?B M T?Q i`QÊ+ F?¬M; t tm'i ?
M?QM; M; v i`QM; M?[M; çB K p`M; FB - +ÁM +| K°i çB K ç2M i?"i HÈM F?B M M;
@ æ` T?QÆM; M`Q p"v\

h`QM; HÁM; G•K hB m iÁ KÁ- # v M? M? p T?Q i`QÊ+X

E?¬M; # Q H•m K°i bÆM +®+ bQÆM; KM # Q T?O /`v ç†+ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i G•K
çQÊ+ p`B ;®+ HBM? /QÊ+ i?QÊM; ?¢M; HK+ ;B B # M i`QM; - iªM ` ?QÆM; F?Q
bªM; F?Q€B iBM? i?¬M- ?ÆM M[i`QM; bÆM +®+ +ÁM iªM ` €M? b€M; - ?B M M?E
i`QM; X

@ :†T +®+ çWM; M?"TX

h`QM; ç¬m G•K hB m ?B M H M HÌB +ªM? +€Q +O >`M .B K- çB K ç2M i?"i HÈM i`
F?¬M; /€K p¼M; ç°M; - ?ÆM M[i?2Q #ªM M,M; ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ +¶ +?•M F?Q i
+| +ªK ;B€+ F?B M M; QÌB bÊ ?½BX

@ .B- i?"i M?B m HBM? /QÊ+ HK+ ;B BX

G9+ M`v +| i? M? •K pmB KWM; +?Êi p M; H M- p`B pä ;Bª iW t HQÈi iÈB- +kM;
ç M; ~M i?•M i` M K°i ;®+ ç¢B i?K M; Q`B +®+- M?€v K„i ç½ H Q p`Q # M i`QM; - F?
M`v F?¬M; v m- ç m +| +'T #"+ iQÆM; iU # M; QÌB •K >Q +¬M; iY- +ÁM +| ? B M;
M?[M; M; QÌB F?€+- ?B M M?B M i?U+ HU+ + Q M?'i- H` + Q i?O p¬ ç`+? >| T?"K

@ *€+ M; QÆB #ªQ ?° +Y +®+- çWM; +?Q M; QÌB F?€+ iB M p`QX

> B pä ;Bª ç¬m HoM? T?•M T?| K°i iB M; - +?m~M #` ?€B HBM? /QÊ+ i`QM; +®+X

æ°i M?B M

hB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- ? B pä ;Bª ç°i M?B M M; ½ M?"Q /QÈB ç'i- iQ`M i
i`„M; - i?•M i? M? M? +?|M; F?¬ [m„i H¢B- F?¬M; M; WM; F m ` MX

*MM; H9+ ç| p" B pä ;B^a ç SM; M; v +Y +®+ ç m F m i? ^aK K°i iB M;- iû tm®M; ç' i F?¬M; +ÁM •K i? M?¬ ?mv i M?K+ F?¬ [m„i- ?Q" M iQ" M #B M i?¬M? i?•v F?¬X

smv tmv

L; v b m ç| F?|B i`„M; # Q T?O- ?mv i M?K+ i` M i?•M +€+ pä ;B^a #„i ç-m i?®B `[ - +<sup>a</sup> pk F?Q [m-M €Q ç m #B M i?¬M? /BM? /QÐM; i~K #´ i?´ ç` - K°i H€i b m M?|K M T?^aM; T?´i M?Q +?Q iWM; tm´i ?B M [m X

:B| M? i?´B iÈB- p" B ;®+ HBM? /QÊ+ HK+ ;B B M? M?¬M; çQM; çQ i`QM; bÆM + KÈB QÊi €i- b€M; H¢M p¬ +MM;X

hQ" M i?•M G•K hB m /UM; ç SM; i|+ ;€v- M´B +^a / ;"- F?¬M; /€K +?¬M +?ì HB M tQ

Zm€ i`bM? F iB T ?„M +¬M; i? K +¬M i?"MX

am®i K´v M;¬v M?ì p" Q #^aM ç²- G•K hB m ?[m FBM? p¬ ?B K i bK çQÊ+ ? B ;®+ HBM G•K hB m ;†T çQÊ+ F?¬M; Qi pä ;B^a- ç¢B ç b® ç m #bM? v M p¬ bU- /M b Q bU i S?QM; ç€M? +? i # M;QìB h¬M; h?Sm H M i`mv M # M M;Q" B- F?¬M; T?<sup>a</sup>B B +h M?QM; +| ? B pä ;B<sup>a</sup> p¬ ç`+? >| T?"K ?"m F€ i´M +¬M; ?„M- +m®B +MM; K°i M;Qì çQ¢M- K°i M;QìB #` Q M? i?¬M? ?mv i pKX

G"K +?Q G•K hB m +| +?9i #m²M #U+ +?QM? H" i bM? ?m®M; i`QM; +´ ç` i?QìM; #B M ?| - +| i? i`QÊ+ ç| H" K°i M;¼M M9B + Q- M?QM; F?B çB iÈB ;¬M H¢B #B M H"K G•K hB m F?| i? M? M? +?|M; i bK FB K çQÊ+ #<sup>a</sup>Q p" i i?2Q çB K p" M; i` M #^a

æ²M; /¢M; M?[M; ç` T?QÆM; +| çB K ç2M /M t2M HšM çB K p" M; ?„M +kM; F?¬M FB M i?S+ çQÊ+ M?B m +´K ç` [m, /`- ?„M ç½ ?B m #B i F?¬M; Qi p +´ ç` MÆB pä ;B^a iB M p" Q- +m®B +MM; M;QìB b®M; b|i +?Q ç-v K°i MY - ``i M?B m ç` T?Q +kM; F?¬M; i? +?¢v i?Q€i- +?d +¬M çB p" Q F?šM; ç`M? T?^aB +? iX

>ÆM MY i?€M; i?ìB ;B M- G•K hB m +| +?9i i?m ?Q¢+?¬ ?ÆM M[+| #^aM ç² i`QM F?¬M; ;†T T?^aB M;mv ?B K ;bX

@ .B- T?Q i`QÊ+ +| ?ÆM KQìB çB K p" M; iK i" T- H¢B F?¬M; +| çB K ç2M- çB K p" M?[M; çB K F?€+ K°i QiX

G¢B KÎ` #<sup>a</sup>M ç<sup>2</sup>- G•K hB m ç°i M?B M +?SM; FB M T?Q i`QÊ+ +| F?¬M; Qi çB K p" ?²B #^aM ç²,

@ æB- çB [m t2KX

> B + M? ;Bì b m- G•K hB m çB iÈB K°i iÁ i?¬M? #^aQ #^M; ?„+ i?B i M^K i` M i`B L;¼M M9B #bM? i?QìM; F?¬M; ;b M´B #"i- +Ä t M? KQÈi K„i- p¬ +MM; KÎ K M;- T /†KX

h` M bQìM M9B i?U+ p" i K¼+ + Q M?Q i?•M M;QìB- M;mv M F?Q i`¬M M;"T- çQ K„ Qi pä ;B^a ç M; i bK FB K i` M bQìM M9B- pk F?Q F?¬M; M;WM; ç"Q K|+ H M #MM ç

G†M; H) H´v ` #^aM ç²- G•K hB m i bK K°i çB K p" M;- /MM; h?€B >mv M ç Q H"K M K†i +ÄX

* b€i

GB M iB T ç"Q H M #MM ç' i ç m F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;b- F?B G•K hB m KÎ` i?•M` +Ð M„K i v çÄ M?Q K€m tm´i ?B M i`QM; i-K K„i +O ?„MX

@ æ•v H" >mv i GU+ hBM?5

G•K hB m HB M M?¬M` H B H`+? +O ç² p" i FB - +?QM? H" HBM? /QÊ+ HK+ ;B B

>mv i GU+ hBM? H" K°i HQ¢B HBM? /QÊ+ HK+ ;B B +U+ F€ ç°+ ç€Q- ?B M i¢B ` M;šm M?B M i<sup>2</sup>M i¢B i`QM; K°i Qi /B iQ+? pB M +´- +¬M; ?B m i?"i FBM? M;QìB- M

i,M; ?mv i F?Q +MM; HU+ HQÊM; i?•M i? pä ;B^a- K°i >mv i GU+ hBM? HK+ ;B B #
H^ˆK bS+ HU+ pä ;B^ai,M; H M M,K p¢M +•M- +| i? M|B H^ˆ ¸†+ i?MX
æQÆM; M?B M +¬M; ?B m FBM? M; Q|B +O >mv i GU+ hBM? +?d i€+ /KM; i`QM;
? B i?b +¬M; ?B m ;B^aK T?•M MY - p T?¬M ;®+ i?S # ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM ?B
/QÊ+ i,M; +Q|B; HU+ HQÊM; ¸²M; +’T b) F?¬M; +| ?B m [m^a;b- F?€M; iQM? `’i K¢
@ s2K /¢M; M`v M?[M; ¸B K p`M; i` M bQ|B M9B ¸ m H` >mv i GU+ hBM?- M?QM; ¸
H` +€B ;b\ \*?ŠM; H) H` >mv i GU+ hBM? T?~K +’T + Q ?ÆM\
G•K hB m +^aK i?’v FQ+? ¸°M;- ?B M i¢B b m F?B ¸°i T?€ ?| T?“K ?”m F€ imv `^M
H,K M;`M +•M +U HU+- M?QM; M?B m M?’i +?d +| i? tQM; pQÆM; tQM; #€ i`QM;
Qì pä ;B^a bQ ¸’m bS+ HU+ +Æ i? i?m-M i9v- K¼B M;Q|B ¸ m /U p`Q M;mv M HU+
i?•M i? +kM; F?¬M; `ä ` i- +kM; +?d +| i? im Hmv M J M oQÆM; #€ [mv M KÈB +
+U+ HÈMX
L?QM; im Hmv M i?S+ i?S # J M oQÆM; #€ [mv M T?^aB ¸¢i iÈB M,K KQÆB p¢M
i`B M- ?B M i¢B G•K hB m +ÁM FûK K°i MY - +?d bÊ F?¬M; +| i?|B ;B M /`B im H
+?m~M M?Q i? - M?QM; M m +| ¸QÊ+ #^aQ p”i M?Q >mv i GU+ hBM? i?b +?Q #B i
J°i ;®+ >mv i GU+ hBM? HK+ ;B B +| i? i,M; H M M,K p¢M +•M +U HU+- M?QM; M
K°i F?B bY /KM; QÊ+ +?WM; ;B i,M; KQ|B H,K p¢M +•M +U HU+- M?Q p”v G•K h
i?•M i,M; H M ?ÆM #®M KQÆB p¢M +•M- ¸ M H9+ ¸| F?¬M; +-M #QÊ+ p`Q Zmv M;
¸QÊ+ i?S+ i?S # i`QM; J M oQÆM; #€ [mv M- ¸®B pÈB ?„M K` M|B ?’T /šM +U+ H
aQm
L;?o iÈB ¸•v- G•K hB m HB M # v i?ŠM; p ?QÈM; ¸B K p`M; HÈM M?’iX
a® HQÊM; pä ;B^a Î F?m pU+ M`v F?¬M; M?B m- +?d +| p`B M;Q|B ¸ M; ibK FB K-
+€+? ¸B K p`M; HÈM M?’i FB +?Q ¸-v i`,K i?QÈ+X
S? M?
h M pä ;B^a FB +?ûK tm®M; K°i ¸ Q- K†i ¸’i i`QM; pÁM; K’v +?K+ i?QÈ+ +?Êi [m
H M + Q- ¸2K M?[M; ;b /QÈB HÁM; ¸’i H° ` F?¬M; +ÁM b|i p”i ;bX

ejRX *?QÆM; ekN, L;•M Zm M; :B€+ J½M; UkV

@ L?B m M?’i +?d +?ûK i? K ? B ¸ Q pä ;B^a FB b) ibK ¸QÊ+ ¸B K p`M; HÈM M?’i
•M? K„i G•K hB m M;QM; iK- pW +?m~M #` ` i vX
S? M?5
oä ;B^a FB pW +?ûK tm®M;- #MM ¸’i imM; # v- /QÈB HÁM; ¸’i tm’i ?B M K°i ? M;
FQM? T?^aB ?ÆM KQ|B i?QÈ+- i®B ¸2M i?,K i?ŠK F?¬M; #B i i?¬M; ?QÈM; MÆB M
@ æ•v H` +€B ;b\ \*?ŠM; H) +| #<sup>a</sup>Q p”i ;b # M i`QM;\
oä ;B^a FB iÁ KÁ +9B ¸-m M?bM tm®M; ?® b•m- i•K i?¬M FQ+? ¸°M;- +MM; H9+ ¸|
¸QÊ+ ibM? ?m®M; M`v H”T iS+ HQÈi iÈBX
J°i K`M [m, /` FB +kM; `ÆB p`Q i`QM; K„i G•K hB m- K` +U Hv ?® b•m +?d +€+? ¸|
G•K hB m pW ¸`M? iB M H M- ¸°i M?B M K°i +¶ +^aK ;B€+ M;mv +Æ K½M? HB i /•M
iQ`M i?•M ?„M +?Êi /UM; ¸SM;- H^ˆK +?Q ?„M H”T iS+ M;WM; T?“i H¢BX
@ :†T ¸°M; ¸WM; p`QX

h`QM; ç-m G•K hB m +?Êi ?²B iQÎM; HçB HÌB M?„+ M?Î+O >`M .B KX

@

L; v H9+ ?„M +ÁM ç M; i?`i i?—M- iB M; F m i?ªK i?B i +?Êi p M; H M- +?d i?`v i`Q
#„M ` M;•M b„+ i?B K çB M ç2K pä ;Bª çSM; ;—M +Y ç°M; M?`i M?€v K„i tû i?`M
v iS iM M;X

o`B i M pä ;Bª +ÁM HçB ?QªM; bÊ M?ªv p¼i ` M;Q`BX

P M? HQM;

J†i ç`i +?`M ç°M;—+ª bQÌM M9B M?Q +? Q çªQ H M- M; v b m ç! ççB ç` `çM M Si- #
i`ÌB- M?bM [m ;B®M; M?Q #` ç°M; ç`i- K°i ç—m v m i?9 F?OM; #® KçM? K) H Q `
; Q M?bM +?^K +?^K iQ`M #° pä ;Bª +! K†iX

æ! H` K°i ç—m +U K½M; /`B ?ÆM p`B i`,K i?QÈ+ K`m #ç+—K°i bWM;—€M? K„i HçM
F?Q iM M; ?Q`M?—K`M;•M b„+ i?B K çB M pW `²B +?QM? H` +?B +HQĐB +O +U H
ççQ M;•M b„+ çB M [m M; F?¬M; M;WM; H!2` i`QM; ?Q F?¬M;X

@ æ€M; +? i- H` pB M +´ v m i?9 L;•M Zm M; :B€+ J½M;X

@ E?¬M; i®i- +?çv K mX

@ LÆB M`v b Q +! L;•M Zm M; :B€+ J½M; tm`i ?B MX

J`v i M pä ;Bª +ÁM HçB +U+ F€ ?QªM; bÊ- p°B p`M; #Ä +?çv- L;•M Zm M; :B€+ J½
iBM?—i?U+ HU+ p¬+MM; ç€M; bÊ- i®+ ç° M? M? M?Q i?B K çB M- T?ÁM; M;U +S
;Bª F?¬M; ççi iÊB p¬ ç`+? >! T?“K ?”m F€ F?¬M; +€+? M`Q T?€ pĐ çQÊ+ H•M ;B€

@ >®M;

L;•M Zm M; :B€+ J½M; ;—K H M ;B”M /[- T?QM; p•M +?`M ç°M;—v m F?Q +m²M +m
ç°M; #B M i?“M? i?B K çB M M?“K M; v K°i pä ;Bª ç M; +?çv i`®M Mm®i +?YM;X

@ æB +? i çB5

.M i`QM; HÁM; ?QªM; ?®i- M?QM; i`QM; H9+ M;mv +`T pä ;Bª FB pšM tQ v M;QÌ
iM M; ?Q`M? +?ûK i?ŠM; p`Q KB M; K€m +O +U K½M;X

* b€i

æ Q K M; T?€ M€i- iB M; FBK HQçB p +?çK HšM M? m p M; H M- KB M; +O +U K
i?—M b„+ pä ;Bª imv i p¼M; #` +U K½M; KÌ iQ KB M; K€m F?`M; H² K°i M;KK Mm®i

Lm®i +?YM; ;½ pä ;Bª FB - ç¬B K„i çÄ iQÆB +O +U K½M; +`M; i? K HçM? H)Q- tç
;Bª +ÁM HçBX

@ æ! H` >mv i GU+ hBM? i?`i ;B B5

h`QM; #KB +Ä t t - G•K hB m M?bM +?^K +?^K #MM ç`i #` +U K½M; H”i M;QÊ+—MA
hBM? HÈM +?WM; +€M? i v #çB H° # M M;Q`B- iªM ` ?²M; K M; /`v ç†+X

•M? K„i ?„M M?Q HY M!M;—M?QM; pšM +?Q iMv iB M ?`M? ç°M;X

L;•M Zm M; :B€+ J½M; ççB / M? çdM? çdM?—+?QM? H` v m i?9 +QÌM; ççB- imv +Á
*—m :B Q F?B i`QÈ+—M?QM; F?¬M; FûK ?ÆM # Q M?B m- ?B M içB M m iMv iB M
b) iU H•K p`Q M;mv +ÆX

@ h?U+ HU+ +O i M?B m H„K iQÆM; çQÆM; pÈB +U K½M;—Km®M H`v çQÊ+ HBM
amv M;?o ?²B H•m- G•K hB m +kM; F?¬M; M;?o ` +€+? M`Q- i`QM; H9+ M`v +U K½
+ÁM HçB- iB M; F m i?ªK F?¬M; M;WM; p M; H M- ç°M; ioM? i?“i HÈM +kM; ç½ FE

@ E?¬M; i®i- M m +?! pä ;Bª F?€+ çm`B iÈB- >mv i GU+ hBM? i?`i ;B B b) #çB H°

@ .QÊ+ ?B m +O >mv i GU+ hBM? i?'i ;B B i?"i ç€M; bÊ- F?| i`€+? M;?2 M|B +?d
KÈB +| i? i?W M?"M- i?B m +?9i M[ç½ +? i`²BX

*ªK i?K çQÊ+ HU+ HQÊM; K M? K¬M; iQ`M i?•M- G•K hB m ?QM; T?'M ;`Q iQX

æQÆM; M?B M b m ç m çÈM ?B m [mª +kM; FBM? M;QÌB- K°i ;®+ >mv i GU+ hBM
;B B ç2K HU+ HQÊM; i?•M i? ?„M ;B i,M; H M KQÌB #ªv KQÌB i€K M;`M +•M- ?B
?"m F€ M?QM; HU+ HQÊM; ç½ H M iÈB #®M KQÆB # M;`M +•M- bQ pÈB K°i Qi Zr
bÊ F?¬M; FûKX

@ æ +?Q i t2K i?Y HU+ HQÊM; +MM; T?ÁM; M;U #•v ;BÌ +O i K¢M? # Q M?B m>

æB H M çdM? M9B 'v i`,K i?QÈ+- G•K hB m F?¬M; +?9i /Q /U i?ª M;QÌB M?ªv tm®

P M?5

:B®M; M?Q pB M pšM i?¢+? iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- i?•M ?bM? ?„M M†M; M
i`QM; T?¢K pB p`B i`,K i?QÊ+ H"TiS+ MSi pÐ- i¢T` K°i ?® b•m iÈB K'v i?QÊ+ ?b

@ Zmª M?B M HÊB ?¢BX

G•K hB m +„M`,M; H2Q` F?ÄB ?® b•m- i`QÌM; #`Q +`M; i? K`€+? M€i- M?QM; i`QM

ej8X *?QÆM; ejj, "ªQ æB M

oW `²B ?„M F?¬M; ? /MM; M;mv M HU+- +?d i?m-M i9v /MM; HU+ HQÊM; i?•M i1
M;Q¢B i`W +ªK ;B€+ ç m çÈM H¢B F?¬M; ? +| +?9i p i i?QÆM;- i?"K +?Q +kM; i
;B®M; M?Q K°i ç-m ?bM? M;QÌB K½M? i?9X

P M? HQM; HQM;

G•K hB m ;BšK i` M M9B ç€- i?"i / /`M; ç2K iWM; F?®B M? K i?¢+? +SM; `„M çKM
i?¢+? /QÈB +?•M ?„M +?šM; F?€+ ;b ç"m ?k- v m Èi F?¬M; +?`m M´B- pÈB +U HU
i¢B ç½ +| i? i?m-M i9v bQ ç'm HU+ HQÊM; +MM; HK+ iBM? v m i?9 K` F?¬M; ? i

@ æ€M; iB + +ÁM T?ªB ;B i,M; i? K #ªv i€K M;`M +•M M[KÈB i"Thmv M çQÊ+ i?S
#€ [mv MX

a m K°i H9+ FB K i` - G•K hB m i? v [m-M €Q KÈB b¢+? b)- i?•M ?bM? ?| i?`M? H

aQm bQm

hB M; tû ;B| p M; H M- G•K hB m `ÌB çB +?Q # Q H•m t t +| ? B pä ;Bª M;?2 çQB
iÈB i`QÈ+ /½v M9B MÆB M`vX

@ oW `²B ç½ tªv ` +?mv M ;b\ a Q H¢B +| `mM; ç°M; F?OM; #® M?Q p"v- +?šM; H
T?€ T?€+? MÆB M`v\

@ .B- M;QÆB M?bM p€+? M9B MÆB M`v- b Q H¢B ;B®M; M?Q #° /€M; +O K°i ?bM

@ h` M K†i ç'i +ÁM +| ?® b•m ?bM? M;QÌB FB 5

@ *?šM; H) H` K°i ç-m pB M +´ v m i?9 ?bM? M;QÌB tm'ii? b Q\

L?bM K°i KªM? M9B ç€ ?¶M ç°M- ? B pä ;Bª i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K- ç-m ç-v KÌ K`iX

> B M;`v F iB T- G•K hB m ibK çQÊ+ i? K p`B ;®+ HBM? /QÊ+- M?QM; +?Q iWM;
iÁ i?"M? ;b ç|- +?d ;†T çQÊ+ K°i i?¢+? i?'i- M?QM; # M i`QM; i`®M; `¶M;- ?B M M
H'v çB #ªQ p"iX

G`K +?Q G•K hB m +| +?9i F?B T bÊ +?QM? H` +`M; t•K M?"T p`Q # M i`QM;- pB M F?OM; #®X

.¼+ i?2Q çQÌM; çB- G•K hB m ;†T çQÊ+ ?ÆM KQÌB +?OM; HQçB v m i?9 pB M +´ Zm M; :B€+ J½M;- +?Q /M +?QM? ?„M +kM; T?ªB M?QÊM; #° HmB #BM?- i?"K +?C Zm M; S?QM; æB m i`QM; `WM; `K- #` i`mv çm´B ç M ?QªM; bÊ #Ä i`®MX

æB M Zm M; S?QM; æB m H` v m i?9 [m-M +Q- iQM? b€i i?QÆM; F?¬M; KçM? H; :B€+ J½M;- M?QM; mv / M? +O +?9M; Î i?ÌB i?QÊM; +´ i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM a #ÎB pb iQM? [m-M +Q +O +?9M; M M K¶B H-M tm'i ?B M ç m H` ?`M; i`,K ?`M; M; :B Q ;†T T?ªB +?9M; +kM; b) #` H¬B çB M ç€M? +?€v tûK- G•K hB m i`ªB [m i?"i i`€M? i?Q€i çQÊ+ +?9M; i`mv FQ+?X

@ u m i?9 pB M +´ i`QM; +´ ç` M`v F?¬M; F?ÄB [m€ M?B m çBX

G•K hB m M?Qm K`v- ç®B pÈB K°i /B iQ+? pB M +´ K` M|B +| M?B m v m i?9 H`+?i tm'i ?B M M?B m ç M M?Q p`v- ?ÆM M[ç m +| i?U+ HU+ FBM? M; QÌB- M m Î# M H`K G•K hB m +ªK i?'v M; Q`B w Km®MX

.mv M?'i ç€M; KWM; +?QM? H` i`QM; M`v F?¬M; +| i?'i iBM? v m i?9- M m F?¬M; i +kM; i M #B MX

@ hB T iK+ çB iÈB5

G•K hB m çB M? M? p T?Q i`QÈ+ - +?çv iÈB i`mM; i•K +´ ç` - K†+ /M #ªM ç² F?¬ M?€v K„i M?Q ;†T çQÊ+ i?QÆM; ?ªB i M; çB M- M?QM; F?m pU+ i`mM; i•K F?¬M KªM? /½v M9B- p¬ ?çM KÎ K M;X

h` M /½v M9B MÆB MÆB `K`çT çB K p`M; +MM; çB K ç2M- HB M iK+ i? v ç´B- ?E +kM; i`M ç-v M; mv ?B KX

@ •M\ h` M #ªM ç² b Q HçB tm'i ?B M çB K K`m H K\

GçB K°i H-M M[KÎ` #ªM ç²- G•K hB m ç°i M?B M T?€i ?B M # M i`QM; HçB tm'i h`QÈ+ FB ?„M +?d ;†T [m # HQçB K`m b„+ - çB K p`M; H` #ªQ p`i- çB K ç2M H` M +?QM? H` çB K çÄ- M?QM; H-M ç-m iB M KÊB ;†T çB K H KX

@ æB K H K M`v ççB #B m +€B ;b\

h`QM; HÁM; M; ?B ?Q†+ - G•K hB m HçB # v M? M? p T?Q i`QÈ+X

> B M; `v b m ?„M çB iÈB i`QÈ+ +?¶ çB K H K FB X

@ G`K°i #ªQ çB MX

L; v p` i`Q çB K H K- G•K hB m M?bM i?'v K°i iÁ #ªQ çB M ççB F?Q`°M; `½B b M; "TX

aQm

hB M p`Q #ªQ çB M- €M? K„i ?„M H"TiS+ M;QM; iKX

" M i`QM; #ªQ çB M ç½ +| F?¬M; Qi pã ;Bª- ?ÆM KQÌB K'v M; QÌB- T?2 +€M? F?€+ ç€M; bÊ- ç m ç½ ççi iÈB p¬ ç`+? >| T?"K ?"m F€- i`QM; ç| +| # M; QÌB +?•M F?Q

J°i M; QÌB H` [m" M æ`M? M *Wm o¬ hbM?- imv ?„M #`B / M? b m EBK h?QÆM; hbM :B€+ `i M?B mX

J°i M; QÌB H` M?Q bBM? K†+ i`QÌM; #`Q K`m t€K- i?Qçi M?bM T?QM; ç° M? M?" H;2 iBM? [m M;X

L; QÌB +ÁM HçB +?QM? H` iB m T?m iWM; ;B Q i?O pÈB G•K hB m- M?bM [m # M M; QÌB i?"i +m²M; #çQ- H`K M; QÌB F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;X

" M;QÌB çSM; i?2Q ?bM? i K ;B€+ i`QM; ç¢B bªM? #ªQ çB M- +?mM; [m M? F?¬M
@ Gw ."i S?QM; bQ ?mvM?5
h? M? •K G•K hB m p M; H M pmB bQÈM;- Gw ."i S?QM; +kM; Î i`QM; ç€K M;QÌB-
F?¬M; Qi pä ;Bª M?bM p T?Q ?„M pÈB €M? K„i i? K H KX
@ G` G•K hB mX
G•K hB m pW tm'i ?B M- €M? K„i K¼B M;QÌB M?bM [m - F?|2 K¬B H° ` MK +QÌB
@ aQ ?mvM?- `®i +K+ ;†T çQÊ+ M;QÆBX
G•K hB m H¢M? M?¢i M?bM [m M?- M?Q F?¬M; i?'v €M? K„i K¼B M;QÌB çB i?ŠM;
+QÌB M|BX
@ G•K hB m- b Q M;QÆB +kM; iÈBX
Gw ."i S?QM; +QÌB F?´ M|BX
@ h®i H„K- ? B M;QÆB çWM; M|B M?ªK- Gw ."i S?QM;- M? M? +?|M; ;B Q ` #ªM ç
ç m H` M;QÌB +O Zm”M >B M ."i- +?9M; i i? +?Q M;QÆB K°i K¢M;X
G•K hB m +QÌB +QÌB F?¬M; M|B +?mv M- K°i i? M? MB M F?¬B M;¬ çSM; b m HQI
@ æ9M; `²B- ;B Q ` #ªM ç² *´ ç` h?€B h?¬M5
o`B pä ;Bª F?€+ +kM; [m€i H MX
@ h M|B- i` M M;QÌB i F?¬M; +| #ªM ç²X
Gw ."i S?QM; M|BX
@ a Q H¢B i? M`v\
•M? K„i G•K hB m M?bM #®M T?Q - /B M +ªK H¢M? HMM;X
@ æWM; Î ç| ;Bª pì- ;B Q ` #ªM ç² i? +€+ M;QÆB F?ÄB +? i- +ÁM iB m iY M;QÆB
Gw ."i S?QM;- M|B F?¬M; +?WM; #ªM ç² i` M M;QÌB M;QÆBX
J°i pä ;Bª F m ;`QX
G•K hB m M?bM ?„M,
@ L;QÆB iQM? i?S ;b p”v- +| i? ç¢B #B m M?[M; M;QÌB MÆB M`v\
.Si HÌB ?„M M?bM [m M? #®M T?Q - M?[M; M;QÌB Î ç•v +| i? H`K +?Q ?„M FB M; F
T?m +MM; M?Q bBM? €Q t€K FB - /M # M;QÌB HB M i?O ?„M +kM; F?¬M; bÊ ?½
S?QM; K` i?¬BX
@ hB m ?mvM? ç - ç½ H•m F?¬M; ;†T ?X
æ9M; H9+ M`v iB m T?m ç°i M?B M KÎ KB M;X
G•K hB m M?“M M?¢i +QÌB,
@ h?“i bU H` tªQ- çB iÈB ç•m +kM; ;†T M;QÆBX
@ > ? - pB + M`v F?¬M; [m M? iÈB i- pW `²B #¼M ?„M M|B i` M M;QÌB iB m i
+?m`M #` ç°M; i?O- çQÆM; M?B M i F?¬M; +| ?SM; i?9- b) F?¬M; iMv iB M i? K ;
+kM; i? K ;B M?ûX
hB m T?m +QÌB iQ2 iQûi M|B- HmB ` b m p`B #QÈ+X
*Wm o¬ hbM? +MM; M?Q bBM? ç m FBM? ?½B M?bM iB m T?m- F?Q i? +O ?„M F
M?QM; pb b Q G•K hB m tm'i ?B M H”T iS+ i? v ç´B F?~m F?Q\
@ E?¬M; M;?o iÈB M;QÆB H¢B ?B m ç¢Q Hw M?Q p”vX

G•K hB m +Q`B M?¢i M|B,
@ h?"i bU H" F?¬M; `ä- MÆB M"v `ä`"M; +| iÁ #ªQ çB M- M?B m M;Q`B M?Q p"v F
ibK #ªM ç²- b Q H¢B `ªM? `¶B [m€ p"v\
@ > ? - M;QÆB ç½ i`€+? b B #¼M ?¼X

ejeX *?QÆM; ej9, æ Q h•K J

hB m T?m +Q`B M|B,
@ *?9M; i ç½ ibK FB K [m #ªQ çB M M"v- iQ" M #° i`®M; F?¬M;- +?d +| K°i i?¢+?
p"Q- i?"i bU H" tmB t QX
Gw ."i S?QM; ;"i ç-m- ?B M M?B M H`B +O iB m T?m ç m i?"i bUX
*Wm o¬ hbM? +?Êi KÎ KB M;,
@ G•K hB m- +?9M; i ç m H" M;Q`B Zm" M >B M ."i- F?¬M; +| •M Q€M ;b- M?QM;
i F?¬M; i? H"K M;Æ çQÊ+- +€+ M;QÆB H"v ` iQ" M #° ç² p"i i` M M;Q`B- ç +?Q
F?¬M;- M m F?¬M; +| i b) i? +€+ M;QÆB `B çBX
@ o` \*Wm +¬M; iY M"v M|B `i ç9M;- ç2K iQ" M #° #ªQ p"i çQ ` +?Q +?9M; i FB K
M|B i`QM; HÁM; +| [m,- çWM; i`€+? i p¬ ibM?X
L?Q bBM? #bM? ioM? M|BX
a„+ Kfi Gw ."i S?QM; i?"i F?| t2K- K" G•K hB m H¢B +Q`B H¢M?X
æWM; M|B i` M M;Q`B ?„M i?"i bU +| #ªM ç² *´ ç` h?€B h?¬M- /M F?¬M; +| +kM; F
#ªQ p"i ¼B M;Q`B FB K i` - i•K iQ ç€K M;Q`B M"v ?„M +ÁM F?¬M; #B i b Q- ;B Q
çQÊ+ +?„+ \ >ÆM M[*Wm o¬ hbM? i?b F?| M|B- M?QM; M?Q bBM? FB `ä`"M; F?
?"B ?QÊ+ i`QM; K„i ?„M M?bM [m ç½ ?B m `ä`"M;X
@ L m i M|B F?¬M; i?b b Q\
G•K hB m ç¢K K¢+ M|BX
>„M F?¬M; #B i i M iB m T?m FB M|B b) F?¬M; HšM p"Q H" i?"i ? v ;Bª- M m H" i
+MM; M?Q bBM? HB M i?O ?„M i?"i bU F?¬M; ? bÊ ?½B- çQÆM; M?B M G•K hB m
H`B +O iB m T?m FB X
@ o"v i¢B ?¢ #i ç„+ /o T?ªB çQ+? i?•M FB K i` `²BX
L?Q bBM? H¢M? HMM; +Q`B- M;mv M HU+ p¬ ?bM? iW i`QM; +Æ i? ?„M T?|M; i?
L;Q" B #ªQ çB M #¶M; M?B M i`mv M p"Q iB M; tû ;B|X
J°i ç¢Q ?„+ªM? M? M? +?|M; HQÈi p"Q- i®+ ç° M? M? M?Q i?B K çB M- +?•M F?
K¼B M;Q`B #B M b„+X
@ EB i FB i F?†+- MÆB M"v H¢B +| M?B m M;Q`B M?Q p"v- t2K ` M?'i ç`M? +| #ªC
J M"v i?"i `i F?€X
L;Q`B +?Q iÈB- i? M? •K ç½ i`mv M p"Q ç¢B çB M- •K i`„+ i`„+ K M; i?2Q ?"M w
hB m +kM; +ªK i?'v +ª M;Q`B +?Êi H¢M?X
@ *€B ;b- H" æ Q h•K J 5
@ h¢B b Q H¢B H" ?„M\
R8j8

a„+ K†i iQ“M #° pä ;B^a çƒB #B M- i`QM; HÁM; `mM bÊ- M; v +^a b„+ K†i +O iB m
hbM? ç m #B M i?“M? M;QM; i`¼M;- H”T iS+ tQ v M;QÌB +<sup>a</sup>M? ;B€+ M?bM ` +Y ç
æ| H“ K°i M K iY +?d + Q +?WM; b€m tQ+? ;-v M?Ä- iQ“M i?•M K†+ €Q +?Q“M; ç2M
+?mM; [m M? M;QÌB ?„M +| K°i +¶ ?„+ pK # Q T?O- M?Q K°i K^aM? ?„+ t“ /m ç°M;-
i`-K `ûi HƒM?- tmv M i?“m [m ?„+ pK +?SM; FB M K°i ç-B K„i t M? KQÊi •K H½M?
+MM; i“ €+- HB + K„i M?bM K¼B M;QÌB +| K†i MÆB ç•vX

L;QÌB M“v pW iÈB- M?B i ç° i`QM; çƒB b^aM? HƒB M?Q ;B^aK tm®M; ?ÆM KQÌB ç°-
@ *?9M; i çB5

o`B pä ;B<sup>a</sup> F?¬M; /€K HQm HƒB- Km®M H Q ` #^aQ çB M- bÎ /o #¼M ?„M Î HƒB ç•v
M;QÌB Gw .”i S?QM;- M?QM; ?B M iƒB æ Q h•K J tm’i ?B M- H”T iS+ ;ƒi [m w M
M?QM; T?^aB +| KƒM; K“ H’v- Î i`QÊ+ K†i æ Q h•K J #¼M ?„M F?¬M; +| #’i +S +Æ

æ Q h•K J H“ M?•M p”i €+ / M? `ä `”M; i`QM; i?“M? >„+ GoM?- ?mM; i”M #ƒQ M;
M;QÌB b®M;- p¬ b® pä ;B^a +? i i`QM; i v ?„M- M?QM; i?U+ HU+ ?„M +U+ KƒM?- +
+ Q M?“i i`QM; p¬ ç`+? >| T?“K ?”m F€X

L;?2 M|B æ Q h•K J iWM; ç„+ i°B K°i + Q i?O Zmv M;mv M +^aM?- F i [m^a #` ç®B
pƒM /†K- HƒB i®M i?Q€i F?ÄB i v M;QÌB FB - M;QÊ+ HƒB M;QÌB FB pbi`mv FQ+
+m®B +MM; iY pQM;- F i [m^a M?Q p”v ç½ ;•v M M b|M; iQ ;B| HÈM i`QM; i?“M? >„+
Gm”M i?U+ HU+ +MM; / M? F?Q- æ Q h•K J +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM EBK h?QÆM; hbM
K“ #B M b„+X

@ EB i FB i F?†+ F?†+- çWM; p°B p½ çB M?Q p”v ?5
æ Q h•K J ?9 H M- M; ,M Î +Y çƒB çB M- ç°i M?B M pmM; ` K°i +?QÎM;X

« ¬ ¬

h? M? •K M?Q H [m, F?|+ i? M p M; H M- ?„+ pK p†M p Q ?| i?“M? i?O +?QÎM;- F
M;”T- H“K H¶ +?•M H¬M; G•K hB m +kM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ +Q `9i HƒB- ?„+ +?
?mM; ?,M; p¶ H M M;QÌB K’v pä ;B^a FB X

hmv i?U+ HU+ K’v pä ;B^a F?¬M; ç€M; bÊ M?Q *Wm o¬ hbM?- M?QM; /M b Q +kM; H
M?QM; /QÊB +¬M; FQ+? +O æ Q h•K J F?¬M; ? +| +?9i HU+ +?®M; +U- ?° i? M
+?QÎM; H”T iS+ #` ,M KÁM ?Á i M- ?„+ pK H”T iS+ t•K M?“T p”Q i`QM; i?•M i? #

@ >„+ ?„+ ?„+- ?mv i F?Q i?“i M²M; ç”K- ?’T i?m +?Q i 5

æ Q h•K J ?9 H M [m€B /`- i?•M i? ?| i?“M? #®M ?„+ <sup>a</sup>M? #ƒQ HQÊi ` - iB M; F
#®M pä ;B^a M?€v K„i ?| i?“M? i?•v F?¬ M;½ M?“Q /QÊB ç’i- +?•M F?Q #B M K’i-
+MM; [m v HƒB i` M M;QÌB æ Q h•K J - p†M p Q #B M ?| M?Q H [m, F m` MX

h`QM; M?€v K„i #®M p¬ ç`+? >| T?“K ?”m F€ +? i i`QM; i v æ Q h•K J - i?B i? F
F?¬ +ƒMX

>ÆM KQÌB pä ;B^a +ÁM HƒB b„+ K†i çƒB #B MX

@ L;QÌB M“v i?“i KƒM?5

•M? K„i G•K hB m #B M i?“M? b„+ #ûM- i?U+ HU+ M;QÌB M“v ç€M; bÊ- ?„M H¬M ç-
#bM? ioM? t2K tûi G•K hB m +^aK ;B€+ æ Q h•K J +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM EBK h?QÆM
h?QÆM; hbM? KƒM? K) M?QM; +?d Î mv HU+ +MM; M;mv M HU+- M?QM; +¬M; FQ
F?OM; #®- ?B M M?B M +”M; i? K F?| T?ÁM; #`X

@ sQ+?

æ Q h•K J K°i +?B m ;B i+? i #®M M;QÌB- HB K HB K K¬B- T?€i ` p ?QÎM; i?K-
KQÊi M?bM [m ?ÆM KQÌB pä ;B^a +ÁM HƒB X

@ *€+ M;QÆB p"Q #ªQ çB M H•m M?Q p"v- F?ŠM; ç`M? ç½ H'v ? i #ªQ p"i- M;Q M
pmB p M|B F?¬M; +?WM; i? +?Q +€+ M;QÆB +QM çQÌM; b®M;X

æ Q h•K J •K i`„+ i`„+ +QÌB M|BX

L?Q bBM? + m K"v M|B,

@ *€+ ?¢- MÆB M"v +?d +| +Y ç€ FB H" F?¬M; i? KÎ` - M?[M; +?¶ F?€+ ç m i`®M
H'v çBX

@ EB i FB i F?†+ F?†+- M;QÆB M;?o`^M; i iBM M;QÆB b Q\ >B M i¢B i +?Q +€
+?Q i t2K- # M;QÌB ;B Q ç-m iB M i b) i? +?Q iQM? K¢M;5

a„+ K†i K¼B M;QÌB H"TiS+ F?| t2K- pW`²B #¼M ?„M +ÁM M|B` HÌB M"v pÈB G
F?¬M; M;?o iÈB +?d M?€v K„i HB M #`#€Q SM;- #¼M ?„M +kM; #`M;QÌB €T +? X

J°i pä ;Bª [m€i H¢M?,

@ æ Q h•K J - +?9M; i i?"i bU F?¬M; H'v çQÊ+ #ªQ p"i MÆB M"v- M;QÆB H"K M?
ç€M; b Q- M;QÆB ç9M; H" K¢M? K)- M?QM; +?9M; i M?B m M;QÌB M?Q p"v- +?Š
T?ªM FQ+? b Q\

@ S?ªM FQ+?\ J°i ç€K T? p"i +ÁM /€K M|B T?ªM FQ+? i`QÈ+ K†i i \

æ Q h•K J FB i FB i +QÌB,

@ h imM; ?Q`M? u m J GoM?- pä ;Bª ?| T?`K +ªM? /€K M|B HÌB M"v pÈB i +?Q
i?S M?'i- ?B M i¢B i` i v- M?bM t2K M;QÆB H"K b Q T?ªM FQ+?X

h`QM; iB M; +QÌB [m€B /`- ?„+ pK ç°i M?B M p†M p Q ;B®M; M?Q M;¼M HY ç M;

@ J¼B M;QÌB F?¬M; +¬M bÊ ?„M- i +kM; F?¬M; iBM +?9M; i M?B m M;QÌB M?Q p"v

ejdX *?QÆM; ej8, E?¬M; *?9i EB M; L URV

o K†i pä ;Bª FB i?"i F?~M i`QÆM;-`9i pk F?Q ?¶M i`QM; ç€K M;QÌB- +?9 w #®M
?"M? ç°M; +O æ Q h•K J X

æ°i M?B M- iW /QÈB HÁM; ç'i iQ€i` K°i ç¢Q ?„+ªM?- pä ;Bª FB +?d +?9 w #®M T
/QÈB ç'i- H"TiS+ #` ?„+ pK # Q i`MK iQ`M i?•MX

@

hB M; F m i? HQÆM; i?ªK i?B i p M; p¼M;- F?Q ?mv i pä ;Bª FB M? M? +?|M; ;B
?bM? #B M i?"M? i?•v F?¬- ? B K„i i`ÊM M;QÊ+ F?¬M; +ÁM MY çB K F?Q iS+X

>„+ªM? +?mB p"Q K†i ç'i- M; v b m ç| ?„+ pK i` M M;QÌB æ Q h•K J +`M; i? K M
b€M; v m /` i`QM; ç¢B çB MX

@ *?" + +?" + - i?"i bU H" K„ p`X

h? M? •K i?~K M;QÌB p M; H M- F?B M i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB bÊ ?½BX

@ h

L?|K pä ;Bª ?Qi b•m K°i ?ÆB H¢M?- çQ K„i M?bM M? m- æ Q h•K J i?"i H" ç€M;
MÆB- [mª i?"i H"K M;QÌB i F?| HÁM; T?ÁM; #`- M m M?Q +| i? F?¬M; B Km®M
M"v- M?QM; æ Q h•K J H¢B M; ,M +?†M H®B` ç¢B çB M- K¼B M;QÌB F?¬M; +€+?
F i +K+ M?Q #®M M;QÌB ç-m iB MX

@ h? M"Q- +€+ M;QÆB ç½ bmv M;?o F„ ? v +?Q \

æ Q h•K J ç SM; î +Y p¨Q- €M? K„i t M? KQÊi M;?B M M;šK M?bM K¼B M;QÌBX
 @ *?9M; i i?“i bU F?¬M; +| #ªQ p¨i- +| iBM ? v F?¬M; iMv M;QÆBX
 hB m T?m +m®B +MM; KÎ KB M;- M?QM; F?¬M; +ÁM #° /¢M; m QªB M?Q i`QÊ+ - +
 T?O i`QM; i v- ç²M; i?ÌB i`mv M •K +?Q G•K hB m,
 @ hB m ?mvM? ç - ?B M i¢B +?9M; i ;†T T?ªB ç¢B FB T M¢M- æ Q h•K J i¨M #¢Q
 ?„M F?¬M; +| /U iQM? i?ª +?9M; i `ÌB F?ÄB- Km®M b®M; b|i +?d +| i? HB M i?O-
 @ h F?¬M; +| w FB M- +?d + -M #¼M ?„M çWM; ç°M; i¨i•K- i iU M?B M b) p¬ iQ ?
 G•K hB m ?B m `ä i bM? i? €+ HB i- ç²M; i?ÌB i`mv M •K +?Q Gw .”i S?QM; ,
 @ aQ ?mvM?- [m K°i H€i F?B +?B M ç’ m M?È `ä çWM; +€+? i [m€ t - +| +Æ ?°B T
 i iU M?B M +| #B M T?€T `ÌB çBX
 @ h M;mv M w ;B Q ` #ªQ p¨iX
 æ9M; H9+ M¨v K°i p ä ;Bª `®i +K+ F?¬M; €T +? M´B bÊ ?½B i`QM; HÁM;- `mM `¨v
 /QÊ+ +MM; K°i [mv M #Q i`+?X
 @ *?9M; i +kM; M;mv M wX
 *| M;QÌB çB ç-m- p¨B p ä ;Bª F?€+ H¢B H’v ` ç² p¨i +O KbM?- +| ?ÆM KQÌB ;®+
 T?B m- ç M /QÊ+ MûK iÊB i`QÊ+ K†i æ Q h•K J X
 L?QM; pšM +| K°i MY p ä ;Bª F?¬M; ;B Q ` #ªQ p¨i- iQM? +ª #®M M;QÌB G•K hB m
 i` M i?•M- ?ÆM M[+?d t2K +?WM; #B m ?B M +O K’v M;QÌB *Wm o¬ hbM?- /M b
 ?¼ +kM; H¨ +QÌM; ;BªX
 @ G¨K F?¬M; b BX
 æ Q h•K J +QÌB [m€B /`- ?„+ pK +?Êi HQÊi [m - iQ¨M #° ç² p¨i i` M K†i ç’i M?€v K
 @ G¨ F?¬M; ;B M i`[p¨i ;BÊB +?dX
 *| p ä ;Bª i?Q€M; ç°M;- M?QM; M;šK H¢B +kM; TªB- pÈB i?U+ HU+ +O æ Q h•K
 i?“i bU H¨ `i #bM? i?QÌM;X
 @ hB M #®B- i +| i? `ÌB çB b Q\
 oä ;Bª /šM ç-m ;B Q ` #ªQ p¨i `mM ;B¼M; KÎ KB M;- €M? K„i +?Êi tQ v +?mv M- M
 @ L m iB M #®B M;mv M w i?ª i `ÌB çB- i +| i? M|B +?Q iB M #®B K°i iBM iS+X
 @ L; \ hBM iS+ ;b- M|B M;?2 K°i +?9iX
 @ h` M i?•M ? B M;QÌB M¨v +| #ªM ç² \*´ ç` h?€B h?-MX
 oä ;Bª FB +?d p¨Q G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM;X
 @ hBM iS+ M¨v i?“i F?¬M; i X
 •M? K„i æ Q h•K J /WM; i` M M;QÌB G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM;- i`QM; K„i iªM
 @ h #B i #ªM ç² *´ ç` h?€B h?-M- M;?2 M|B M^K i` M M;QÌB K°i iB m iY i M Gw
 i`QM; ? B M;QÌB +€+ M;QÆB çB\ a Q ? B M;QÆB F?¬M; ;B Q ` #ªQ p¨i- +?d + -M
 i? i? +€+ M;QÆB +QM çQÌM; b®M;X
 æ Q h•K J ?¨B ?QÊ+ +QÌB M|BX
 G•K hB m H¢M? HMM; ,
 @ L;QÆB M;?o `^M; i b) iBM HÌB +O M;QÆB b Q\
 @ EB i FB i F?†+- iB m iY- M;QÆB iU ?² i?“i ?mM; ?,M; +¨M [m’v- M?QM; M?[M;
 bÈK- i b) #„i M;QÆB F? B ç Q ç-m iB M5

æ Q h•K J M;~M` - +?Êi•K H½M? +QÌB H M [m€B /` - i`QM; M?[M; M;QÌB Î ç•v +?
 €M? K„i M?bM ?„M F?¬M; +?9i bÊ ?½B- çB m M`v H`K +?Q ?„M p¬ +MM; F?| +?`m)
 G9+ M`v pä ;Bª pW +mM; F? B G•K hB m +® MûM p bÊ ?½B- `mM ;B¼M; ?ÄB,
 @ hB M #®B- i +| i? `ÌB çB b Q\
 @ æQÆM; M?B M- M;QÆB- M;QÆB +ÁM M;QÆB M[- # M;QÆB H` M;QÌB ç-m iB
 æ Q h•K J +?d` # M;QÌB ;B Q` ç² p`i ç-m iB MX
 @ ob +€B ;b +?9M; i F?¬M; çQÊ+5
 > B pä ;Bª +kM; ;B Q` ç² p`i H`T iS+ M|M; MªvX
 @ æ iç iB M #®B5
 " pä ;Bª i?`v i? i`QM; HÁM; KWM; M?Q çB M- F?¬M; +ÁM HQ H„M; iÈB ? B M;QÌ
 # v` +Y ççB çB MX
 L; v H9+ # M;QÌB HQÈi [m +?¶ æ Q h•K J - b„T H Q` F?ÄB +Y çB M- æ Q h•K
 ?B K- i`Î i v ç€M?` # +?QÎM;X
 >„+ pK F?¬M +MM; M?Q K•v ç2M M;”T i`ÌB +m²M +m°M i`M` - H`T iS+ # Q T?O +
 @ hB M #®B- M;QÆB
 oä ;Bª ç-m iB M ;B Q` #ªQ p`i i`WM; HÈM ? B K„i ?QªM; bÊ F?¬M; /€K iBM- / i?
 i M- iQ`M i?•M i?®M; F?´ p†M p QX
 @ EB i FB i F?†+ F?†+
 æ Q h•K J ?QM; T?’M +QÌB iQ- K½B iÈB F?B ç®B T?QÆM; ?Q`M iQ`M #B M i?`M
 +QÌB M|B,
 @ GÌB +O æ Q h•K J M`v K` M;QÆB +kM; iBM- [mª M?B M H` M;m tm~M- M;m tm
 b®M; i` M i? ;BÈB M`v5
 @ *ÁM +| K`v M;QÌB +€+ M;QÆB- i`i +ª ç m +? i +?Q i 5
 smv tmv tmv
 æ Q h•K J tQ v M;QÌB M?„K M; v M?|K M;QÌB G•K hB m HB M iK+ ç€M?` p`B +?
 iÈB i`QÊ+- i? M? i? FBM? M;QÌB- Km®M K°i HQÈB #„i ? i iQ`M #° K¼B M;QÌB ç
 •K T?QM; ç€M? 9T iÈB- ?„+ pK # Q i`MK i`ÌB ç`i M?Q H [m, F m F?|+ ?mM; ?,M; #
 M;QÌB G•K hB mX
 @ aBM? hY Gm•M >²B ç Q5
 E?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- ? B K„i G•K hB m H|2 iBM? K M;- M?€v K„i i?B i`B M K
 KbM?X
 P M? HQM;
 æ Q F?Q HQm +?mv M ?mM; ?,M; #´ p`Q i`QM; ?„+ pK FB X
 smv tmv tmv
 h`QM; +ªK ;B€+ +O G•K hB m- +?B M ç Q ;B®M; M?Q +?ûK p`Q K°i çQ`M #MM M
 iÈB- F?¬M; #B i ?„+ pK H` i?S ;b ?bM? i?`M?- mv HU+ HÈM FBM? M;QÌB- h?€B
 T?€ pÐ- +kM; K v ç Q w +O G•K hB m ç½ ççi iÈB M;k T?~K- +| çQÊ+ ?B m [mª tm
 T?B M ?„+ pK i?”i HÈM # Q i`MK p T?Q ?„M i?QM; i?ª +?ûK i?`M? ? B F?9+- ç
 M;WM; i M`½ i`mM; ?Á HšM M? mX
 @ .B- F?¬M; M;l H` M;k T?~K ç Q w- iB m iY i?U+ HU+ F?¬M; i - +„M Mm®i F?Q ?m
 b) +`M; KçM?- i ç½ M|B b) #„i M;QÆB F? B ç Q ç-m iB M- i`i M?B M b) T?ªB ;B[

æ Q h•K J ç°i M?B M +Q`B [m€B /`- ?„+ pK i` M M;Q`B H”T iS+ #B M K’i K°i T?–M
@ E?¬M; i®i5
L; v b m ç| +ªK ;B€+ M;mv +Æ K½M? HB i /•M; H M- F?¬M; +?9i /Q /U- G•K hB m H
>| ©M? [mv iX
@ "¢Q5
smv tmv tmv
h?•MªM? G•K hB m M?€v K„i #¢Q i?“M? i` M i`,KªM? iY`”K`¢T # v i€M` #®M
M; v H9+ i?•M ?bM? ?„M M’imM;- K°i çQ”M ?„+ªM? /QÈB HÁM; ç’i H Q`- M? M?
?ÆM KQ`BªM? iY +O G•K hB m- K”i”MªM? +O G•K hB m p +?¢K p”Q ?„+ pK i`
K„i i M`½- ?| i?“M? M;mv M HU+ +?•M F?Q i?m–M i9v M?’i- +?d HQm H¢B #ªM i–

ej3X *?QÆM; eje, E?¬M; *?9i EB M; L UkV

>„+ªM? ç€M? F?¬M; i`9M;- M?Q +| i`Q im t¬M; p ?QÈM; G•K hB m- i®+ ç° +U+
i`QÈ+ K†i ?„M- ç²M; i?`B Gw.”i S?QM; +kM; #` ?„+ pK i`MK iÈB ç M; ç m F?’ +?®
@ æ€M; +? i- T?€ +?Q i 5
æ¬B K„i G•K hB m çÄ ç”K ;–K H M ;B”M /[- F?Q ?mv i i,M; H M iÈB +U+ ?¢M- ç²M;
bÊ /•M; H M- HU+ HQÈM; i”T i`mM;- K°i [mv M –K –K Q M?` X
J M oQÆM; #€ [mv M @ h?B M”,M; æ` GB i5
hB M; ;–K`9 –K p M; ç¢B çB M- M?Q iB M; b’K bûi M’ p M;- K°i [mv M # v` F?¬M
K°i +¶ HU+ HQÈM; +Q`M; ç¢B M?Q MQÈ+ Hk ?mM; ?,M; ç€M? H M ?„+ªM?- w +?Q
i M ? i i?ªv- ?„+ªM? M?€v K„i #` Q M? i?“M? ?ÆM KQ`B i”MªM? # v iS i€M #®M T
@ o¬ h”M G½M; æ Q5
J°i [mv M Q M?` - G•K hB m F?¬M; +?9i /Q /U #’ i?ŠM; K°i ç Q p ?QÈM; Gw.”i S
çB T p¬ +MM; p¬ i”M`M +?S ç Q w M?Q ;B| i?’B +Ä`¢T- +”M [mûi ? i i?ªv- +m®B
Q #¼+ Gw.”i S?QM;- M?Q K°i i”M FbM? T?QM; i?’B [m H”T iS+ i?’B i€M ? i
?B K M?’i +Sm Gw.”i S?QM; K°i K¢M;X

@ •M\ o¬ i”M ç Q w H¢B +| ?B m [mª HÈM ç®B pÈB ?„+ pK FB 5
G•K hB m FBM? ?½B- imv o¬ h”M G½M; æ Q +ÁM K¢M? ?ÆM aBM? hY Gm•M >²B ç
F?¬M; [m€ HÈM- pª H¢B ç m H”M; k T?~K ç Q w- M?QM; aBM? hY Gm•M >²B ç Q /M
i`QM; F?B /MM; o¬ h”M G½M; æ Q i?QªB K€B ?ÆM M?B m- iU ?² F?€+ ?ŠM M? r
+?QM? H` ç Q w p¬ i”M F?„+ +? ?„+ pK ?ÆM ç Q w M; k T?~K #bM? i?Q`M; `’i M?B
@ *€B ;b\ æ•v H` ç Q w ;b p”v\

æ Q h•K J ?9 H M [m€B /`- ?B M M?B M H” F?¬M; i? iBMX
Gw.”i S?QM; +| G•K hB m ?¶ i`Ê KÈB i`€M? i?Q€i M;mv M M- M?QM; M?[M; pä ;
iB M; F m i?ªK i?B i F?¬M; M;WM; p M; H M- M;Q¢B i`W *Wm o¬ hbM?- M?Q bB
+?®M; +U- M?[M; M;Q`B F?€+ F?¬M; +€+? M”Q +?®M; çÐ ?„+ pK- F m i?ªK M;½ M
KÁM- ?mv i M?K+ KÆ ?²- MQÈ+ KO +?ªv`ÁM;X

@ *Wm ç¢B + - +Sm i 5
h? M? MB M F?¬B M;¬ Zm”M æ`M? M p®M p M? p€Q iU ç„+ ?Á ?ûi G•K hB m- H9+
+€M? i v #` ?„+ pK p +?¢K H”T iS+ ,M KÁM i M`½- F m` M +–m pB MX

@ æ€M; +? i- *U+ æ¢Q Zm M; a€i FB K5

*Wm o¬ hbM? ; -K H M ; B" M /[- FB K w T? !M; H M + Q p¬ +MM; b„+ #ûM- i`QìM; F
K„i ?mM; ?,M; #´ H M ?„+ pK- Km®M +Sm pB M i? M? MB M FB - M?QM; mv HU+
?„M #´ ` ?„+ pK i? b i? M? MB M ç½ ?'T ?®BX

@ >¶M çªM5

a„+ K†i *Wm o¬ hbM? t M? Kûi- H9+ M"v ?„M +kM; #'i HU+ i`Æ K„i M?bM i?O ?¢+C

*?d K°i i?Q€M; ?ÆM KQìB pã ; Bª ç½ +? i p" B M; QìB- +?d +ÁM H¢B iB m T?m- M?C
+MM; Gw . "i S?QM; X

@ L; ¬- +€+ M; QÆB +ÁM +! #ªM HoM?- iÈB #•v ; Bì +ÁM +?Q +? i- ç€M; iB + F i [m
F?†+ i'i +ª ç m T?ªB +? i5

æ Q h•K J F m iQ- ?„+ pK T?mM K¢M?- ç2K +ª ç¢B çB M # Q T?O FQM F)- M?Q K

@ •M\

G•K hB m +?Êi +ªK ; B€+ F?B +¬M; FQ+? +O æ Q h•K J i`Î M M K¢M? K) i?b €T H
; BªK M? - M; mv M #ªM ?„M T?ªB ç2K ? i iQ" M HU+ KÈB +! i? iU #ªQ p KbM? +M
?B M i¢B ç½ ; BªK #Èi i? "i HÈMX

hBM? i? -M HU+ H M i`"M- G•K hB m [m M b€i iQ" M #° +?B M i`QìM; X

" M i`QM; ç¢B çB M- ?„+ pK [m M? M; QìB G•K hB m- iB m T?m +MM; *Wm o¬ hb
M; QìB M?Q bBM? H¢B /"v ç†+ ?ÆM ?¼ K'v H-M- M²M; ç"K ç€M; bÊ- F?¬M; M; WM;
+?Q ?„M +U+ F€ M; mv ?B KX

@ æ Q h•K J ç´B KK+ iB m +¬M; FQ+? H" Km®M i`QÈ+ iB M ç€M? +? i M?Q bBM
M; QìB +?9M; i 5

*Æ ?² +?d i`QM; F?QªM? F?„+ G•K hB m H"TiS+ ?B m çQÊ+ +?O w +O æ Q h•K J

@ *Æ ?°B i®i- i?W /`T ç®B T?QÆM; HÆB HÄM; T?ªB ibK +Æ ?°B T?€ ?„+ pK H Q

G•K hB m ?B m çQÊ+ /U p"Q i?U+ HU+ #ªM i?•M `i F? ! T?€ çQÊ+ ?„+ pK- +?d ibK
M,M; - pb p"v HB M ? iB m T?mX

smv tmv tmv

>„+ pK # Q T?O F?„T ç¢B çB M- i?•M ?bM? G•K hB m F?¬M; M; WM; /B +?mv M H
[m M?- ç²M; i?ìB #ªQ ?° Gw . "i S?QM; - iBM? i? -M HU+ F?¬M; M; WM; ibK FB K çB

*Wm o¬ hbM? +MM; iB m T?m ç M; FB i HU+ M; ,M +ªMX

J" M?Q bBM? ç M; H•K p"Q M; mv +ÆX

@ æ¢B >" E? B h?B M +?QîM; 5

L?Q bBM? ; B" M /[HB M iK+ ç€M? ` p" B +?QîM; [m M? i?•M- M; mv M HU+ ?²M; H
+?²K p T?Q i`QÈ+- F?¬M; M; WM; ç€M? M€i ?„+ pK i`QÈ+ K†i F?¬M; +?Q M ! i`"M

L?QM; H"K +?Q M?Q bBM? M; QM; i`¼M; +?QM? H" b m K¶B H-M ?mv +?QîM; ?„+
H¢B çB M +m²M; p¼i iÈB H"K ?„M i? "i F? ! T?ÁM; #`X

@ EB i FB i F?†+ F?†+- i?U+ HU+ F?¬M; i - M?QM; +ÁM FûK t H„K5

h`QM; ?„+ pK i`mv M ` i? M? •K iB M; +QìB [m€B /`- M; v b m ç ! /QÈB K†i ç'i ç°i
?„+ªM? H Q i?ŠM; iÈB b m HQM; M?Q bBM?X

@ S?€ +?Q i 5

*ªK ; B€+ M; mv +Æ K½M? HB i M?€v K„i #®+ H M- M; v i?ìB F?„+ M; mv +'T M?Q b
+?QîM; ?mM; ?,M; p¶ H M ç~v HmB ?„+ªM?- ç²M; i?ìB b„+ K†i ?„M çÄ #WM; i?®B

aQm bQm bQm

L; v b m ç | / QÈB HÁM; ç' i [m M? i? • M M? Q bBM? HçB tm'i ? B M # ? „ + ^aM? - iW #
M? " Q iÈB - i? 2Q b€i F? ¬M; `ÌB - M? Q ? bM? pÈB # | M; X

@

L? Q bBM? +? d F` T M; , M + <sup>a</sup>M ? B ? „ + <sup>a</sup>M? - F? ¬M; i? Mû i` €M? ? „ + ^aM? i? S # - ? „ +
F? m ¬M K† i + O ? „ M - M? ' i i? ÌB p M; H M i B M; F m i? ^aK i? B i i? ®M; F? ' X

L? Q bBM? çB M + m²M; tû ` € + ? ? „ + <sup>a</sup>M? i` M K† i - M; mv M HU + i? ' B [mû i M? Q Km
+? Q i? " M? + ¬M; # ? „ + ^aM? F? € + ç ½ # „ i H' v + Æ ? ° B M? " Q H M - ? Q " M i Q " M # Q T

hB M; F m i? ^aK i? B i p M; p ¼ M; - i` Q M; i B M; tmv tmv M; mv M HU + M? Q bBM? im -
F? Q i S + i` M i? • M F? ¬M; M; WM; v m # Èi - ? Æ M KQÌB ; B • v b m ç ½ i` B i ç F? ¬M;
K° i F? ®B i? • v F? ¬X

@ * Æ ? ° B i ® i - T? € + ? Q i 5

L; v i` Q M; M? € v K „ i M? Q bBM? pšM Hç + - # ® M M; QÌB G • K hB m ç ½ • K i? - K HB M
+ ¬M; K ½ M? HB i M? ' i - KK + i B m M? „ K M; v æ Q h • K J çB M + m²M; + ¬M; iÈB X

@ * U + æ ç Q Zm M; a € i FB K 5

@ " ç Q . Q Æ M; o ¬ a Q M; 5

@ S? O © M? S? € E? ¬M; 5

@ o ¬ h " M G ½ M; æ Q 5

h` Q M; i B M; ` ® M; ; B " M - FB K [m M; H | 2 b € M; - FB K F? Q ? Ä ? ²M; b „ + + MM; +? B
i " M + MM; M? m F i ? ÈT +? m M; K° i +? ¶ - ~ M +? S K° i + ¶ HU + HQÊ M; p ¬ + MM; ç € M;
F? Q # Q i` MK ç çB çB M ? bM? i? " M? K° i ç ç Q [m M; i? 9 + ? m M; ? , M; p +? ç K H M ? ,

smv tmv tmv

h? M? • K M? Q # , M; imv i # ` ? Á i M p M; H M - M; mv M HU + [m M; i? 9 + M? € v K „ i ç
p ¬ - i? Q € M; +? ® + çB iÈB i` QÊ + M; QÌB æ Q h • K J - mv i? FBM? M; QÌB F? ¬M; i? M

L; mv M HU + [m M; i? 9 + + QÌM; ç çB ç 2K ? „ + p K i` M M; QÌB æ Q h • K J Q M? i € M H

@ æ € M; +? i - + € + M; Q Æ B M; ? o M? Q p " v H " + | i? ç € M? # ç B i b Q - # m²M + QÌB - J

ejNX *? Q Æ M; ejd, Zm € B L? • M h` Q M; h? ç +? h? ' i

æ Q h • K J ? û i H M K° i i B M; - i` QÊ + M; QÌB ç ° i M? B M tm' i ? B M K° i i ' K + ? „ M K " i
i? • M M; QÌB - i ^aM ` +? • M F? Q / Q ç ° M; F? B M M; QÌB bÊ ? ½ B - p ¬ b ® T? M p , M K " m
+? Q M? H " +? • M M; mv M +? d + | + Q i? O Zmv M; mv M + ^aM? KÈB + | ç QÊ + X

S? ® + tmv

L; mv M HU + [m M; i? 9 + p +? ç K K† i i? mšM - T? M p , M H | 2 ` + SM; ` „ M M; , M +? † M
B M i? " M? ? Q p ¬ - K " æ Q h • K J pšM # bM? v M p ¬ b UX

@ G " ? ç T? ~ K M; mv M F? Q T? Á M; M; U 5

" ® M M; QÌB G • K hB m ç m i? ' i i? M? X

J† i i? mšM FB F? ¬M; M; Ì H " ? ç T? ~ K M; mv M F? Q T? Á M; M; U K " +? d + | pä ; B ^a Zmv
i? 9 + ; BK + - / M i? U + HU + # ® M M; QÌB G • K hB m + | K ç M? ? Æ M M [+ k M; F? ¬M; i?
h? Q Æ M; hbM? + k M; M? Q p " v X

@ h`®M5

E?¬M; ? +| +?9i /Q /U- #®M M;QìB +?B i?"M? # T?QÆM; ?QÈM; H Q` - pk F?Q
pK- HQÈi [m # M +¢M? æ Q h•K J H Q` ç¢B çB M- b m F?B M?bM i?'v FB M M; r
M;QìB F?¬M; +ÁM +?9i HÁM; ?B m +?B MX

@ EB i FB i F?†+- +€+ M;QÆB +?¼+ ;B"M i +ÁM Km®M +?¢v i`®M- +?¢v çQÊ+ b
æ Q h•K J ?9 H M [m€B /`- ?„+ pK #M? i`QÈM; #„M iÈBX

@ æ Q h•K G Q GmM;5

smv tmv tmv

hQ"M i?•M æ Q h•K J M' #„M` p¬ b® ?„+ K M;- ?„+ K M; ?| i?"M? ?„+ b„+ F?Q
i`QÊ+ K†i #®M M;QìB G•K hB m- M; M i`Î +QM çQÌM; +?¢v i`®M +O #¼M ?¼X

@ oÐ +?Q i 5

"®M M;QìB ;¬K H M ;B"M /[- ?mM; ?„M; +?ûK H M ?„+ b„+ F?Q i`K- /QÈB +¬M; FQ
FB K +MM; p i #9 - +?d +| o¬ h"M G½M; æ Q +O G•K hB m K°i çQÌM; t•K M?"T M'
i`K i?b F?¬M; i? iB M iÆB- M; v b m ç| p i ç Q H¢B M®B HB M- F?Q i`K F?¬B T?
+?9i bSi K X

@ æ•v H" ç Q w5

h` M ?„+ b„+ F?Q i`K- G•K hB m +ªK M?"M çQÊ+ K°i +¶ ç Q w +U+ F€+QÌM; ç¢B- K
ç Q w +O ?„M- ç½ ç¢i iÈB HK+ T?~K- +?ŠM; [m i?m°+ iQM? F?¬M; i? bQ b€M? p
im pB +O æ Q h•K J - pb p"v +¬M; FQ+? pšM K¢M? ?ÆM G•K hB mX

@ æ Q h•K J - æ Q h•K J - +?ŠM; H) M;QìB M"v H" K°i ç Q F?€+? ? v b Q\

h`QM; HÁM; G•K hB m M;?B ?Q†+- i•K iQ tQ v +?mv M i?"i M? M?X

@ EB i FB i F?†+ F?†+- ç Q w +O M;QÆB HÊB ?¢B- F?¬M; b B- i i?Q+?- FB i FB
+?"K`½B ?QÎM; /KM;X

æ Q h•K J F m H M [m€B /`- pmM; i v ç€M? ` K'v +?QÎM;X

@ æ Q a€i *QÆM; S?QM;5

>¬ ?¬ ?¬

o¬ b® ?„+ b„+ +?QÎM; T?QM; K M; i?2Q b€i F?Q- ~M +?S ç Q w ç€M; bÊ çB M +m²
hB m- G•K hB m +ªK ;B€+ +| +?•M M;mv M i²M i¢B- +| i? i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ M;
#B M b M; +?•M M;mv M- +?d +ÁM MY #QÊ+ b) iB M H M Zmv M;mv M +ªM?X

>Q i b•m K°i ?ÆB- G•K hB m pmM; ç Q +?ûK H M +?QÎM; T?QM; FB X

S?®+ tmv

h`QM; H9+ M?'i i?ìB M;mv M HU+ i?'B [mûi- #®M i?•MªM? # v M;QÊ+ M M H M
K€m iQÆBX

@ *?ŠM; H) i?"i T?ªB +? i Î +?¶ M"v\

o K†i iB m T?m F?¬M; + K HÁM;X

@ æ€M; +? i- b Q ;†T T?ªB i M M"v5

a„+ K†i *Wm o¬ hbM? t M? KûiX

* b€i

æ9M; H9+ M"v i v i`€B G•K hB m p¬ ibM? ç†i H M +€M? +Y i?¢+? i?'i #` T?QM; # -
i?9v p M; H M- M; v b m ç|

*^a+€M?+Y ç€i^aM` [m M; K M; b€M; M; ÌB- ;B®M; M?Q M?€v K„i #B M i?“M? [m
@ a Q H¢B i? M“v\

J°i K“M [m, /` H“T iS+ ?'T /šM €M? K„i K¼B M; QÌBX

@ æ•v H“

h`QM; +<sup>a</sup>K ;B€+ +O G•K hB m- #<sup>a</sup>M ç<sup>2</sup>\*´ ç` h?€B h?–M i`QM; i`[p“i ;BÈB +?d ç°
M?Q b^aM bBM? HB M ? [m, /` M“Q ç! pÈB +€M? +Y ç€- M; v b m ç! #^aM ç² ç°i M?
+Y i^aM` €M? b€M;- +m®B +MM; #B M K'i F?¬M; +ÁM M?bM i?'vX

«M;

æ²M; i?ÌB G•K hB m +^aK ;B€+ iU ?² +! +¶ HU+ HQÊM; +´ [m€B t•K M?“T p“Q i?•M

@ * b€i

*Y ç€H v ç°M;- +?“K`½B KÎ` X

@ æ•v H“

æ Q h•K J ç`M? pmM; ç Q M?'i i?ÌB H•K p“Q M;~M M;Æ- ?„M iWM; iB M p“Q MÆB
#B i`ä i`QM; M“v F?¬M; +! #^aQ p“i ;b- pW`²B bÎ /o #m°+ M?¡K M; QÌB G•K hB m ;
;BÐM K“ i?¬BX

*?ŠM; [m ?„M çB p“Q MÆB M“v M?B m H–M M?QM; +€M? +Y ç€FB +?Q iWM; K
+® w ç M i bK FB K +Æ ?°B- H–M M“v KÈB ;†T çQÊ+ M?¡K M; QÌB G•K hB mX

G9+ M“v M?bM i?'v /` i`¢M; t^av` - H“K i`QM; HÁM; ?„M M?'i i?ÌB FQ+? ç°M;X

@ *?ŠM; H) +! #^aQ p“i ;b\

æ Q h•K J ?QM; T?'M pmM; i v,

@ S?QM;5

smv tmv tmv

hWM; ç¢Q ?„+ b„+ F?Q i`K /UM; H M- T?QM; iÄ +^a ç¢B çB M- T?ÁM; M;W #®M M;
i?ÌB æ Q h•K J /šM ç–m M?^av p“Q i`QM; i?¢+? i?'iX

@ *?9M; i +kM; çB p“QX

"®M M; QÌB M?bM ?„+ b„+ F?Q i`K i`QM; ç¢B çB M- b„+ K†i t M? Kûi- +kM; F?¬M;
K“ +MM; M?^av p“Q i`QM; i?¢+? i?'iX

oW iB M p“Q i?¢+? i?'i- €M? K„i K¼B M; QÌB HB M b€M; M; ÌB- ç! H“ K°i i?¢+? i?'i`
M?QM; ?Q“M iQ“M i`®M; `¶M;- +?d +! K°i i?¢+? i? B- i` M i?¢+? i? B +! K°i M K i
M€i ç M; M;²B t T #^M;- K€B i!+`®B #Î #m¬M; tä i“M 2Q- F?¬M; #B i ç½ # Q H•m

@ h`QM; i?¢+? i?'i b Q H¢B +! M; QÌB5

J'v M; QÌB ç m M;~M M;Æ- K“ G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM; pW M?bM i?'v ?„+ #“Q
M;~M` X

>„+ #“Q +O M K iY +! +?9i #bM? i?QÌM;- M?QM; M?bM FB m /€M; H¢B +! +?9i ;B
æB M- +?ŠM; [m p¬+MM; +k M€i M M F?¬M; i? +?m~M t€+ M?bM` +! T?ªB H“ i`
F?¬M;X

@ æ€M; +? i- #^aQ p“i +O i ç•m\ “^aQ p“i +O i ÎMÆB M“Q\

*?SM; FB M i?¢+? i?'i i`®M; `¶M;- æ Q h•K J H“T iS+ F m iQ- i`QM; ç¬B K„i t M?
;„i ; Q M?bM +?^K +?^K ?„+ #“Q M K iY ç M; çQ HQM; p T?Q K¼B M; QÌBX

h?¢+? i?i p¬+MM; [m, /` - K¶B H–M æ Q h•K J iB M p“Q #<sup>a</sup>Q çB M +?Q iWM; KÎ`
F€i?O çQ¢M ;b- #ÎB p“v Îi`QM; HÁM; ?„M- i?¢+? i?'i M“v +?S çUM; +?Q #^aQ +?•M

ç` h?€B h?-M KÎ` ?„M ç m T?ªB p`Q #ªQ çB M ibK FB K- ?B M ;B`i?ç+? i?'i`®i
?m®M; # M i`QM; i?"i H`K +?Q ?„M i?'i p¼M; X

@ L|B- #ªQ p"i i`QM; M`v +| T?ªB #` M; QÆB +-K çB5

æ Q h•K J HçM? H)Q M?bM ?„+ #`Q M K iY ç®B /B M- •K i`„+ i`„+ [m€iX

L K iY FB K†+ /M +| +?9i i?-M #Q- M?QM; M?bM i` M; T?K+ ? v +?•M F?Q i` M M
F?-M; T?ªB M?•M p"i pB M +` i`QM; +` ç` - M; QÊ+ HçB +`M; ;B®M; K°i pã ;Bª iB
H9+ p¬ w t•K M?"T i?ç+? i?'i M M #` M?®i HçB i`QM; M`vX

æ Q h•K J bÎ /o +| çªK F?Q H` #ÎB pb pã ;Bª Zmv M; mv M +ªM? F?-M; F?ª M, M; iB
K` F?-M; M; Q`B çç i iÊB Zmv M; mv M +ªM?- i`QM; +` ç` æ Q h•K J +?QM? H` p¬

L; ?2 æ Q h•K J F m ;`Q- M K iY F?-M; +?9i iB M; ç°M; - +?"K`½B çSM; H M [m v
sm'i ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; Q`B H` K°i K†i Mç [m, - K†i Mç [m, M?Q /MM; tQÆM;
/- H`K HÁM; M; Q`B 2 M; çB- T?ªM; T?'i M?Q i`ªB [m M, K i?€M; i M; i?QÆM; /`B ç
ç¬B K„i i`®M; `¶M; [mûi M?bM M; Q`B +Y ç€- KÆ ?² K M; i?2Q iB / Q ç°M; F?| ?B
/WM; HçB i` M i?•M M?|K M; Q`B G•K hB mX

e9yX *?QÆM; ej3, "ªQ aÆM >B M

G•K hB m +MM; Gw . "i S?QM; ç m +?'M ç°M; - +?SM; FB M #° i` M; T?K+ K`m ç2M
+?QM? F?ŠM; ç`M? ç•v H`i` M; T?K+ ç iY oã æB M i?"i bUX

@ >W- ;Bª i?-M ;Bª [m, - çB +? i çB5

æ Q h•K J [m€i HçM? K°i iB M; - ? B i v pmM; H M- ¬ ¬ ¬- i? M? •K [m, F?| + i?-M
ççQ ?„+ pK # Q i`MK p ?QÈM; M K iY FB X

smv tmv tmv

>„+ pK M? M? +?|M; # Q p•v M K iY- M?QM; K†+ +?Q ?„+ pK p†M p Q K'T K€v i? M
ç M ; -M M K iY FB i`QM; pÁM; K°i i?QÊ+- T?ªM; T?'i M?Q +| i-M; #bM? +?QÈM;
F?-M; +€+? M`Q ç M ; -MX

@ a Q +| i? \

æ Q h•K J ?9 H M [m€B /`- €M? K„i M; QM; iK- +?Q F`T ?`M? ç°M; ç½ i?'v €M? K,
iY M?bM HçB- b m ç| +?"K`½B pQÆM` i v T?ªBX

*ªK ;B€+ bÊ ?½B F?| i? ?bM? /mM; M?€v K„i H M i`M F?„T iQ`M i?•M æ Q h•K J
?„M F?-M; +?9i /Q /U ç2K J ©M? h?mšM tm'i` M; ,M +?†M M; v i`QÊ+ M; Q`BX

h`QM; ?Q F?-M; - K°i i?O +?QÎM; p¬ ?bM? tm'i ?B M- ç2K +ª æ Q h•K J M„K p`Q i
?„+ pK i€M HQçM- H°` /mM; KçQ F?- ; -v /[iÊM- K`J ©M? h?mšM i`QÊ+ K†i æ
+?9i T?ªM SM; - i`QM; K„i ?„M i`M M; "T p bÊ ?½BX

_,M; `„+

h?O +?QÎM; p¬ ?bM? F?ûT HçB- æ Q h•K J F?-M; +?9i HU+ T?ªM F?€M; ?ûi i?ªK
p Q M?€v K„i #çQ i?"M? ?mv i pK- ?| i?"M? ?Q p¬X

:B[F?-M; i`mM; - K°i i`[p"i ;BÈB +?d +MM; ?ç T?~K M; mv M F?Q T?ÁM; M; U J ©
p`Q i`QM; i v M K iYX

@ æB m M`v b Q +| i? 5

h`QM; HÁM; M?|K M;QÌB G•K hB m`mM; ç°M;- F?| i? iBM- æ Q h•K J K¢M? K) i?

@ L?Q p"v +kM; çQÊ+ \ *?9M; i +kM; ` i v5

aQm bQm bQm

*?SM; FB M G•K hB m i?"M? +¬M; - +Æ ?? ç²M; i?ìB iW K'v T?QÆM; ?QÈM; F?€+ p"Bi?•MªM?- ç¬B K„i iÄ b€M; - i®+ ç° +U+ M? M?X

"¼M ?„M ç m M?bM i?2Q /QÊ+ çB M M"v i?"i H•m- M?QM; M?bM i?'v >´ L;ç+ :B Q ç°M; i?O- ?B M içB M?bM i?'v G•K hB m i?"M? +¬M; ?B M M?B M Km®M #„i +?QÈ

J'v i?•MªM? T?•M # T?QÆM; ?QÈM; - i®+ ç° FBM? M; QìB- i?U+ HU+ ç€M; bÊ- > # M F?€+ /QÊ+ çB M- # M; QìB ç²M; i?ìB ` i v F?ŠM; ç`M? M| F?¬M; F`T + M i?B

@ >®M; 5

>´ L;ç+ :B Q M´B; B" M- M?B m M; QìB HB M iK+ Km®M +QÈT çQç i- ?B M M?B M F M"v #ªQ M| H"K b Q M?ŠM M?`M\

h`QM; iB M; `®M; ;B" M /[- / H¬M; iQ" M i?•M >´ L;ç+ :B Q T?€i b€M; H M- T?M p, i?•M i? M?€v K„i #`M? i`QÈM; ?ÆM K°i pÁM; - i`QM; ç¬B K„i ?mv i b„+ i`"M M; " pQÆM iÈB- v m HU+ tQ v i`ÁM M; QM; iK M?Q ?„+ ç°M; - M; v b m ç| ?| i?"M? ?„+ +?ÈT #´ p F?„T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - i? M? i? FBM? M; QìB # Q T?O F?„T F?

e99X *?QÆM; e9k, *mM; æB M oB M *´

@ E?¬M; tQM; 5

L?|K pä ;Bª; B"i KbM?- #'i +?'T ?€B HBM? /QÊ+ p°B p" M; ` i v T?ÁM; M; UX

S?®+ tmv

J€m iQÆB T?mM imM; i|2- M?|K M; QìB # v M; QÊ+ ` b m- b„+ K†i i`„M; # +?- ? B

"îB pb >´ L;ç+ :B Q ç°i M; °i ` i v M M mv HU+ F?¬M; [m€ KçM? K)- imv ?¼ #` i?Q #ªQ p çQÊ+ iQM? KçM; X

J°i FQ+? i`9M; çQ+?- >´ L;ç+ :B Q pšM; B" M /[ t¬M; p T?Q i`QÈ+- mv i? FBM? M

@ J m HmB HçB5

L?|K M; QìB F?¬M; /€K /WM; HçB- +?"i p"i `ìB F?ÄB /QÊ+ çB M- F?¬M; [m v ç-m H

@ æB- MÆB M"v v m i?9 pB M +´ [m€ M?B m- Km®M H'v HBM? /QÊ+ +ÁM F?| ?ÆM t2K +| ;b F?¬M; X

L?bM K°i K" M M"v G•K hB m M?bM i?'v i?"i `ä `M; - +kM; F?¬M; /•v /Q - ? B M; Qì H M çdM? M9BX

.¼+ i?2Q çQìM; çB- +?mM; [m M? i?QìM; +| iB M; F m i?ªK i?B i +O pä ;Bª i`mv K°i Qi M; QìB F?¬M; +?`m M´B ?'T /šM- Km®M +QÈT H'v HBM? /QÊ+ F i [mª i†M; K

@ æ€M; +? i- v m i?9 MÆB M"v b Q ç€M; bÊ M?Q p"v- M; v +ª EBK h?QÆM; hbM? HBM? /QÊ+ M"QX

h` M bQìM M9B- EBK h?QÆM; hbM? ;B M M M ç"Q i?Q€i K°i v m i?9 iQ" M i?•M # i`mv FQ+?- H m K€m iQÆB i` M F?|2 KB M; - p¬ +MM; +?"i p"i X

@ h +kM; F?¬M; iBM i iB M p"Q #ªQ bÆM HçB T?ªB i v F?¬M; K" p 5

:B" M [m€i K°i iB M; - EBK h?QÆM; hbM? iB T iK+ çB H M çdM? M9BX

L?B m H-M i`„+ i`Î- i`€M? Mû p`B ç-m v m i?9- ? B M; QÌB G•K hB m `®i +K+ çB H
p"i T?Q i`QÊ+- p Kti? B M; QÌB ç m +?'M ç°M; X

@ æ•v H"

sm'i ?B M i`QÊ+ Kti? B M; QÌB H" K°i +mM; çB M i?"i HÈM- + Q ?ÆM KQÌB i`QÊM
iW +?'i HB m ;b- ?" [m M; b€M; M; ÎB- `°M; `½B ççB F?Q- p¬ +MM; i?-M #QX

:BÌ T?9i M"v M; v [mªM; i`QÌM; i`QÊ+ +Y +mM; çB M +| KQÌB K'v pä ;Bª ç½ iÈB
M?QM; F?¬M; B iB M H MX

"ÎB pb çB i?¬M; +Y +mM; çB M H" K°i i?¬M; ççQ `°M; `½B- +m®B i?¬M; ççQ +| K
M?Q K°i T?Q iQÊM; ç M; M;²B içB ç| - iQ" M i?•M iªM K€i ` mv €T FBM? M; QÌB- i
çB M- M m Km®M çB p"Q # M i`QM; M?'i ç`M? T?ªB t¬M; [m ç-m K M i?9 FB X

@ æ€M; +? i- M?Q p"v +?9M; i +ÁM H"K b Q i-K #ªQ- ç-m >Q" M; EBK J M h?9 +
i?¬M; ççQ HçB ? T M?Q p"v- +?9M; i F?¬M; i? HB M i?O- K°i KbM? iB M H M +K

@ L|B `i ç9M; - +,M +S i?2Q b€+? bY ;?B HçB- >Q" M; EBK J M h?9 +?QM? H" pQA
+| çQÊ+ ?mv i Kç+? pQÆM; ;Bª- imv i?U+ HU+ +?d H" HK+ iBM? M?QM; `i KçM? i
i?9 /QÈB bQÌM M9B- +?9M; i +,M #ªM F?¬M; i? +?®M; +UX

h` M [mªM; i`QÌM; - b„+ Kti +€+ pä ;Bª t M? Kûi M; ?` Hm" M- i`QM; HÁM; #m²M #U-

L?bM i?'v iÁ +mM; çB M i?-M #Q FB - /M H" F M; m M; ®+ +kM; #B i# M i`QM; +|
M?QM; ;†T T?ªB >Q" M; EBK J M h?9 HçB F?¬M; B /€K iMv iB M iB M H MX

•M? K„i G•K hB m M; QM; iK- i?U+ HU+ >Q" M; EBK J M h?9 +ÁM KçM? ?ÆM >´ L; ç
p"Q\

* b€i

L; v F?B G•K hB m pW çB p"Q [mªM; i`QÌM; - ç°i M?B M +Y +mM; çB M b m HQM;
` iB M; p M; i? M? i?9v- M; v b m ç| +Y çB M +?"K `½B KÎ` X

J°i ççQ #ç+? b„+ [m M; K M; i`mv M ` M; Q" B- /WM; i` M [mªM; i`QÌM; - K¼B M; C
i`QM; i?•M i? p" M +?mv M M? M? ?ÆM i?"i M?B m- iBM? i?-M bªM; F?Q€B- p¬ +

@ *Y +mM; çB M KÎ` - +€+ M; QÆB t2K #ç+? [m M; FB - i +ªK ;B€+ HU+ HoM? M;
i`QM; M?'i ç`M? +| #ªQ p"i- +?d +¬M çB p"Q H" +| i? H'v çQÊ+X

*| pä ;Bª FQ+? ç°M; F m iQX

L?[M; M; QÌB F?€+ +kM; #` FQ+? i?Q+?- M?QM; #¼M ?„M pšM F?¬M; /€K ?" M? ç°M

@ >®M; ?®M; ?®M;

h`QM; M?€v K„i +Y +mM; çB M KÎ` - # M /QÈB bQÌM M9B- i?"i M?B m v m i?9 pB
iB M; ;"Q i?ûi- i? M? +?'M M?Q b'K- +m²M +m°M i`" M iÈB- FBM? i?B M ç°M; ç` X

@ h`ÎB ç- ç€K v m i?9 FB b) F?¬M; t¬M; H M çB5

a„+ Kti +€+ pä ;Bª ç m ççB #B M- +~M i?"M H„M; M; ?2 ?²B H•m T?€i ?B M v m i?9
`Qi ;"Q K" F?¬M; /B +?mv M- H9+ M"v KÈB i?ª HÁM; iBM? i?-MX

@ •M\

E?¬M; ;B®M; M?Q M?[M; pä ;Bª F?€+- F?B #ç+? [m M; `ÆB tm®M; M; QÌB G•K hB m
HU+ p" M +?mv M- ?ÆM M[?„M +ªK ;B€+ +| +¶ HU+ HQÊM; i?-M #Q HçB +U+ F€ [
+O ?„M- ç²M; /çM; ªM? ?QÎM; iÈB T?•M i?•M hQ" M æ` :B€T Ît M; Q" B pçM HwX

h`QM; T?9i +?®+ i`QM; bÆM +®+ K"m ç2M b•m i`QM; bÆM Kç+? GB M o•M- hQªM
M?B m v m i?9 iB M ?" M? +?ûK ;B i#¶M; M?B M T?€i ` iB M; ;-K`9 FBM? i?B M

>ÆM K°i M,K M v- G•K hB m Î# M M;Q" B H`+? H½K ç²M; i?ÌB hQªM æ` :B€T +kM;
HoM? ç" M i?9 çB M +m²M; +?BM? +?B M i`QM; bÆM +®+ K"m ç2M FB - ?B M içB ç
+ÁM K°i #QÊ+ H" H M HK+ iBM?X

*?ŠM; [m #ÎB pb v m i?9 i?,M; +'T F?| F?,M ?ÆM pä ;Bª- +?Q M M /M b,M ;B i F?
/KM; v m ç M- M?QM; pšM +?Q i? ç°i T?€X

L?QM; ?¬K b m b m F?B +ªK M?"M çQÊ+ +?•M F?Q #ç+? [m M;- hQªM æ` :B€T H`
i?2Q #ªM M,M;- v m M;mv M çB M +m²M; HQm +?mv M- ç²M; i?ÌB i`QM; ç-m bBM?
;B®M; M?Q i M ,M K"v ç|B #KM; ç½ H•m M?bM i?'v K°i #"M K„ p`- i`QM; ç-m +?d +
æ²M; i?ÌB v m ç M #„i ç-m `K+ ``+?- iU ?² M?Q Km®M ç°i T?€X

@ *¶ F?Q iS+ M"v H"

hQªM æ` :B€T /` ç°M; F?B M G•K hB m M?È HçB +¶ F?Q iS+ FB +| p [m2M i?m°
M"v +U+ F€ iQÆM; iU M?Q +¶ F?Q iS+ i`mv M iÈB i`QM; bÆM +®+ K"m ç2M içB G
iQ" M i?•M ?„M M?Q #` bûi ç€M?X

@ _®i +K+ i`QM; +mM; çB M M"v +| p"i ;b\ L m M?Q +| i? M?'i ç`M? T?ªB M;?o #B
G•K hB m i?-K bmv iQX

@ hB m ?mvM? ç - +€+ M;QÆB +kM; ç½ iÈB- ç€M; iB + +mM; çB M M"v F?¬M; / p
hB m T?m +QÌB ?b ?b çB iÈB- M?bM G•K hB m +QÌB M|BX

@ hW iW t2K çB- i +kM; F?¬M; iBM F?¬M; i? çB p"Q- M?'i ç`M? T?ªB +| #B M T?
G•K hB m i?"i bU iBM iQÎM;- #'i F€ /B iQ+? pB M +´ M"Q +kM; b) +| T?QÆM; T?€
+?d K°i ç-m >Q" M; EBK J M h?9 HK+ iBM? +kM; F?¬M; i? ?Q" M iQ" M M;,M i`Î M?
>Q" M; EBK J M h?9 /M b Q +?d H" HK+ iBM? v m i?9- K" M?[M; pä ;Bª MÆB M"v ç
T?B M| çç i iÈB i?'i iBM? KÈB çO HU+ +?'M M?B T- çQÆM; M?B M- M m i?"i bU H
M;QÌB F?¬M; +-M bmv M;?o- tQ v M;QÌB i?®B HmBX

aQm bQm bQm

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m F?¬M; M;WM; +| pä ;Bª iB M iÈB- b® HQÊM; pä ;Bª i` M [m
E?Q iS+ +O ?¼ +U+ F€ FBM? M;QÌB- +| i? çB iÈB MÆB M"v imv iç®B ç m H" M;C
@ LÆB M"v HçB +| iÁ +mM; çB M- ? ? - p"MF?Q +O i i?"i F?¬M; i X
æ°i M?B M K°i i? M?•K+ Q M;çQ p M; H M- FBK [m M; H|2` - EBK h?QÆM; hbM?
@ •M\ >Q" M; EBK J M h?9\

EBK h?QÆM; hbM? pW tm'i ?B M i` M [mªM; i`QÌM;- €M? K„i /WM; M; v +Y +mM
i`¼M;X

e98X *?QÆM; e9j, h?U+ GU+ L; M; L? m

h?U+ HU+ >Q" M; EBK J M h?9 +U+ KçM?- M; v +ª ?„M +kM; F?¬M; /€K +"M `ĐX

@ >„+ ?„+- ? B iB m iY +€+ M;QÆB HçB Î ç•v- H-M M"v F?¬M; i`®M M[b Q\

L; v b m ç| EBK h?QÆM; hbM? M?bM i?'v ? B M;QÌB G•K hB m- F?|2 K¬B ?B M p
çB p T?Q i`QÊ+X

@ > B M;QÆB ;B Q ` #ªQ p"i- b m ç| çB [m +?¶ >Q" M; EBK J M h?9 i?,K /Á çQÌM;

EBK h?QÆM; hbM? +?d p"Q G•K hB m +MM; Gw ."i S?QM;- p M? Kti ?'i ?"K b B F
J¼B M;QÌB ç m çQ K„i M?bM b M;- i`QM; K„i +| p i?QÆM; ?çB HçB +| p ?QM; T?
? B M;QÌB G•K hB m çB [m /Á çQÌM; ¼B M;QÌB- B F?¬M; pmB p ç•v\
*?d +| *Wm o¬ hbM? +MM; iB m T?m ?B m `ä i?U+ HU+ G•K hB m- +?d HçM? HMM
@ G•K hB m- H"K b Q #•v ;Bì\ *?9M; i +| M M [m v p ? v F?¬M;\
Gw ."i S?QM; çSM; # M +çM? G•K hB m- M„K +?ti i`QÌM; FB K- b„+ Kti M;QM; i`¼
>„M +kM; F?¬M; ?B m `ä i?U+ HU+ +O G•K hB m ?B M içB- HçB +?Q iWM; ;B Qi?
M?B M F?¬M; #B i i?U+ HU+ G•K hB m `i KçM?X
a„+ Kti G•K hB m F?¬M; +?9i i? v ç´B- #QÊ+ çB ` ,
@ :B Q ` #ªQ p"i\ L;QÆB +?Q M;QÆB H" B\ L?QM; Hm"Mi?U+ HU+ i`QM; M"v- M
F?¬M; #^M; M;QÆB iU KbM? çB FB K i` i?U+ HU+ >Q" M; EBK J M h?9- /M F?¬M;
p - i?,K /Á çQÌM; ¼B M;QÌB- i M;?o b) +| F?¬M; Qi M;QÌB +ªK FQ+? M;QÆBX
GÌB +O G•K hB m pW M¡B ` - K¼B M;QÌB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX
@ •M\
EBK h?QÆM; hbM? ?QT K„i- iS+ ;B"MM? +? K¬B ç-v b€i w,
@ s2K ` M;QÆB Km®M ç®B H"TpÈB i b Q\ æWM; i`€+? i F?¬M; M?„+ M?Î M;QÆ
F i+K+ i®i- ?B M içB i +?Q M;QÆB i? K +Æ ?°B +m®B +MM;- ;B Q ` i`[p"i ;BÊ
EBK J M h?9 /Á çQÌM;- +| H) M;QÆB +ÁM +QM çQÌM; b®M;- M m F?¬M; ?B M içB
@ Jm®M ;B i i\ *?d bÊ M;QÆB +kM; TªB i`ª ;B€ bBM? KçM;- i bÊ M;QÆB +?ÆB
hQ"Mi?•M G•K hB m /ç i /"Q +?B M w- ç Q w b„+ #ûM T?¡M; H M + Q- H"K F?¬M; Q
@ h` M M;QÌB G•K hB m +| i`[p"i ;BÊB +?d\
@ L;QÆB M?bM i v i`€B +O ?„M- çQ+? t€+ +| +?B + M?šM T?QM; +€+? +´ tQ X
E?¬M; Qi pä ;Bª çQ K„i M?bM i v i`€B +O G•K hB m- i`QM; K„i iªM ` HY M¡M;-
pÈB + Qi?O Zmv M;mv M +ªM? K" M¡B +| H) F?¬M; t2K p"Q ç•m- M?QM; ç®B pÈB
H" +?Q #ªQX
@ EBK h?QÆM; hbM? H½Q ççB ;¼B M;QÆB çB M;QÆB TªB çB- M¡B /•v /Q +€B ;
J°i ççB ?€M ç-m i`¼+ tQ v +?mv M €M? K„i- i`QM; #KM; i`"M ` w M;?o t'm- +?Ê
M?B M Km®M p¶ K¬M; M;U EBK h?QÆM; hbM?X
@ L;QÆB iQM? +€B ;b p"v- MÆB M"v +| +?¶ +?Q M;QÆB M¡B +?mv M b Q\
G•K hB m [m v ç-m +QÌB HçM? M¡BX
@ L;QÆB
a„+ Kti i M ç-m i`¼+ t M? Kûi- b€i w Mªv bBM?- pW ç`M? M¡B +?mv M i?b EBK h
@ æQÊ+- M;QÆB ç½ Km®M +? i i?b i b) i?¬M? iQ"MM;QÆB- F?¬M; B +| i? +?®
+? i5
EBK h?QÆM; hbM? /Si HÌB HB M T?¡M; H M + Q- FBK T?B M KÎ ` - K°i p¬M; FBK
mv i? FBM? M;QÌBX
P M? HQM;
EBK b„+ [m M; i`K T?¡M; tm®M;- [mûi M; M; F?¬M; ;B M- -K -K ç€M? p T?Q G•K
a„+ Kti G•K hB m F?¬M; +?9i i? v ç´B- h?€B >mv M ç Q +?Êi ` F?ÄB pÄX
@ h`ªK5

æ Q K M; pW ` - ç Q w b„+ #ûM T?|M; H M + QX

æ Q K M; +MM; FBK [m M; p +?çK HšM M? m- T?€i` iB M; p M; F`+? HB i- M; v HU+ T?QM; #çQ- ?QÈM; #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?m +? i€M- b m ç| ç²M; i?ìB : H`K F?¬M; Qi pã ;Bª #”i HmB ` b mX

@ hB m iY M”v H`K b Q ç€M; bÊ M?Q p”v- +| i? M; ,M +?†M K°i FQ+? +O EBK h?Q

@ EBK h?QÆM; hbM? +?d +€+? Zmv M;mv M +ªM? K°i #QÈ+- +?Q /M p¬ ç`+? >| T +ªM ?„M5

@ >ªQ iB m iY- ?ÆM ? B i?€M; F?¬M; ;†T i?U+ HU+ +O M;QÆB i,M; H M F?¬M; C +ªM i - p”v #m²M +QìB [m€5

æ¬B K„i EBK h?QÆM; hbM? çÄ ç”K- ;B”M [m€ i?“M? +QìB- i?•M ?bM? #„M ` ?| i? [m M? G•K hB m- i®+ ç° +U+ M? M? F?B M M;QìB F?¬M; M?bM i?’v `äX

@ EBK Zm M; G Q GmM;5

@ ”²M;5

æ°i M?B M K°i i? M? •K [m€i HçM? p M; H M- FBK [m M; # Q [m M? i?•M i? G•K h i?“M? FBK +-m i?“i HÈM H`K M;QìB T?ªM SM; F?¬M; çQÈ+ M[X

@ ”m²M +QìB +?QM? H” M;QÆB5

G•K hB m +QìB HçM?- M; v F?B FBK [m M; +?Q F?ûT HçB- FBK +-m +?Q F`T ?b ` K°i [mv MX

@ J M oQÆM; #€ [mv M @ h?B M ”,M; æ` GB i5

P M? HQM;

Zmv MªM? p¬ ?bM? tm’i ?B M i`QM; ?Q F?¬M;- [m M? i?•M G•K hB m ç°i M?B M ? HB i- K°i [mv M ç€M? ` F?¬M; i? M; ,M +ªM- FBK [m M; +?Q F`T F?ûT HçB ç½ M;mv M HU+ MÆB MÆB p~v ` - ?| i?“M? ?Q p¬X

@ *MM; K°i +?B m b® bY /KM; H-M i?S ? B pÈB i F?¬M; +| ?B m [ma- +?ŠM; H) M M;QÆB ç½ +-M; FQ+?- ?B M içB iÈB HQÈi i - ç|M K°i [mv M M”v5

h? M? •K G•K hB m p M; p¼M; i` M [maM; i`QìM;- pmM; ` K°i [mv MX

E?¬M; F?Q #` ç€M? M´ imM;- ?| i?“M? F?Q #çQ p¬ ?bM? ?mM; ?,M; ç ûT- HU+ H ç çB i?ŠM; iÈB i`QÈ+ K†i EBK h?QÆM; hbM?X

@ *?9i i”B K¼M- +?“M +?Q i 5

EBK T?B M i`B M F? B- FBK T?M H|2 b€M;- ?| i?“M? FBK b„+ [m M; Kç+ +?2 +? hbM?- +,M #ªM F?¬M; t2K K°i [mv M +O G•K hB m p”Q i`QM; K„iX

L; v b m ç| b„+ K†i EBK h?QÆM; hbM? +?Êi i? v ç´B- [mv M T?QM; mv K½M? F? [m M; -K -K T?€ M€i- +MM; H9+ ç| [mv M FbM? +kM; i M #B M- M?QM; HU+ i`MM; h?QÆM; hbM? #”i HmB ` b m ? B #QÈ+- b„+ K†i çÄ H MX

*U HU+ ?ÆM #®M KQÆB M;”M +•M- G•K hB m +?ŠM; F?€+ ;b K°i ç-m K½M? i?9 ? HçB F?¬M; #B i Mû i`€M?- +SM; `„M M; ,M +?†M +?Q /M i?U+ HU+ KçM? K) +kM; i

@ L;QÆB M;QÆB H`K b Q KçM? K) iÈB M?Q p”v5

a„+ K†i EBK h?QÆM; hbM? `®i +K+ i? v ç´B- i`ªB [m ;B Q i?O M; „M M;OB ?„M ç½ hB m ç½ i,M; HÈM- imv `^M; +?Q ?ŠM b€M? F`T ?„M- M?QM; ç½ FûK F?¬M; t - ç KbM? Km®M ç€M? +? i?“M +?d bÊ bÆ b~v T?ªB i`ª ;B€ #^M; bBM? KçM;X

@ æ€M; +? i- t9 iB m iY- M;QÆB i?“i +?Q `^M; i F?¬M; ;B i çQÈ+ M;QÆB b Q- çV +O M;QÆB i,M; H M5

.M`^M; ?B m çQÊ+- M?QM; iU i¬M F?¬M; +?Q ?„M M;WM; H¢B- pW ;-K H M ;B”M
H M + Q- F?Q i? iÄ F?„T F?B M +€+ pä ;B^a #B M b„+X
h`QM; T?9i +?®+ iQ`M i?•M EBK h?QÆM; hbM? i^aM` FBK [m M; M?Q i?-M HBM
;B”M p¬+MM; mv K½M?- Km®M iB T iK+` i vX
*?d K°i i?Q€M;- +^a [m^aM; i`QÌM; ç m #` # Q T?O i`QM; FBK [m M;- b€i F?Q F?B T
ç°M; ç` X
@ EBK h?QÆM; hbM?- KK+ çQ+? +O +?9M; i +?QM? H` çQ¢i #<sup>a</sup>Q i`QM; +´ ç` -+S
M? m +?d p¬M; ?o çB\
G9+ M`v iB m T?m ç°i M?B M KÎ KB M;- i?•M ?bM? /B +?mv M M?€v K„i M; ,M +^aM
EBK h?QÆM; hbM?X
@ L;QÆB iQM? +€B ;b p”v- +kM; tSM; F?mv M i 5
EBK h?QÆM; hbM? /WM; i v- €M? K„i ?QT H¢B- b€i F?Q /”v ç†+ M|BX
>„M +kM; ç½ M?bM` imv iB m T?m H` + Q i?O ?”M; ç-m MÆB M`v- M?QM; pšM +?
FûK [m€ t - K°i F?B HB M i?O pÈB G•K hB m +?QM? KbM? b) ;†T ç¢B T?B M iQ€B

e9eX *?QÆM; e99, J M h?9 h?O Zm M

@ > ? - i iU M?B M +kM; F?¬M; H` ;b- +?šM; [m +?9M; i çB p”Q +´ ç` H` pb ç°i
i?¬B- i? v pb ç€M? M? m- H½M; T?Q +?B M HU+- i +^aK i?’v +ÁM F?¬M; #^M; M;?
EBK J M h?9 i?b ?ÆMX
hB m T?m +QÌB ? ? - HÆ ç M? M|BX
@ >W- EBK ç¢B M?•M Km®M H`K ;b- +ÁM +-M M;QÆB [m^aM b QX
h M ç-m i`¼+ i?’v i? H¢B ;-K H M- €M? K„i H¢M? HMM;- ?„M ç½ ç„+ i°B G•K hB n
i`K M?Q EBK h?QÆM; hbM?- F?¬M; i? ç M;QÌB F?€+ T?€ ?QX
@ *•K KB M;- i [m2M i?m°+ pÈB M;QÆB b Q\ L m M?Q p”v ?B M i¢B M;QÆB çB i
+?Q i - /Á çQÌM; ¼B M;QÌBX
•M? K„i EBK h?QÆM; hbM? H¢M? HMM; M?bM i M ç-m i`¼+- M? +? K¬B çB K M?E
@ EBK ç¢B M?•M- i
h M ç-m i`¼+ M;~M` - H”T iS+ HB M M|M; M^av- ?„M i?”i F?¬M; M;ì F i [m^a b) M?Q
@ L?Q i? M”Q\ *?šM; H) M;QÆB +kM; Km®M +?®M; H¢B K M? H M? +O i \
a€i F?Q ç€M; bÊ iW i` M M;QÌB EBK h?QÆM; hbM? /•M; H M- +?”K`½B i`”M p T
+m°M M?Q b|M; #B M #’M?”Q # Q T?O H M M;QÌB i M ç-m i`¼+- iMv i?ÌB +?m~M
€T M;QÌB ? i ?ÆBX
@ h çB- i çB5
h M ç-m i`¼+ F?|+ F?¬M; ` MQÈ+ K„i- p®M Km®M p¶ K¬M; M;U EBK h?QÆM; hb
iQM? ibM? M;QÌB M`v p¬i?QÌM; M?Q p”v- M?QM; ?„M H¢B F?¬M; çO i?U+ HU+ ç®
+~M i?”M iB M p ?QÈM; >Q”M; EBK J M h?9X
@ >W- t9iB m iY- i i`QÈ+ i? +?Q M;QÆB K°i K¢M;- +?ì b m F?B ç®B T?| tQM; >Q
#^aQ p”i i`QM; +mM; çB M- KÈB iÈB ibK M;QÆB iQM? b’5
EBK h?QÆM; hbM? H° b€i F?Q- •K i`-K [m€i K°i iB M;X

>„M +kM; F?¬M; M;m M;®+- M m M?Q +| i? i?Q^aB K€B ç€M? +? i G•K hB m ?„M +
i v- M?QM; i?U+ HU+ G•K hB m ç½ pQÊit /U HB m +O ?„M- /M ?„M ç€M? +? i çQÊ
b) #`i`¼M; i?QÆM; - MÆB M^v F?¬M; #B i +| # Q M?B m M; QÌB ¬K ç`+? w pÈB ?„M
F?¬M; i?Q€i +?ûK ;B i- +ÁM F?¬M; #^M; ?B M içB T?^B #^Q i²M i?U+ HU+X

h`QÊ+ K„i # Q M; QÌB- i M ç-m i`¼+ i?“i +~M i?“M çB iÈB i`QÊ+ >Q`M; EBK J M h?
i?“M? K°i ççQ HQm [m M; M?^v p`Q ççB çB M i`QÊ+ KtiX

@ >®M;5

>Q`M; EBK J M h?9`®i +K+ ç°M; - ; -K H M ;B”M /[- K!M; pm®i ç€M? ` - v m F?Q H
M?Q i?B K çB M M?€v K„i çB iÈB i`QÊ+ Kti i M ç-m i`¼+X

@ L; ,M5

h M ç-m i`¼+ M’B ;B”M ; -K H M K°i iB M; - bQM; +?QÎM; M•M; + Q M; ,M i`Î K M
iB M; p M; - i M ç-m i`¼+ ;B®M; M?Q +QM`®B # v M; QÊ+ ` b m- i?•M ?bM? ?| i?
[m^M; i`QÌM;X

@ •M\ ``i`mv M i®M; çB\

@ >Q`M; EBK J M h?9 F?¬M; ;B i +? i ?„M5

@ *?ŠM; H) K M i?9 +?d b€i ?ç+? K` F?¬M; H’v KçM; M;QÌB\

@ _’i +| i? 5

*?d M?€v K„i iQ`M #° [m^M; i`QÌM; t¬M t Q #`M i€M- p Kti K¼B M; QÌB FQ+? ç°M;
*MM; H9+ ç| # M M; Q`B \*’ ç` h?€B h?¬MX

h` M K^M? ç’i i`®M; i`QÊ+ H®B p`Q +’ ç` - K°i ççQ #ç+? [m M; ç°i M?B M tm’i ?B
i`¼+ +?“i p”i M; ½ /QÊB ç’i- iû b’T tm®M; /QÊBX

@ .B- i HçB F?¬M; +| pB + ;b5

h M ç-m i`¼+ F?~M i`QÆM; b!bQçM; i?•M i? KbM?- b m ç| M?bM [m M? #®M T?Q

@ h `!B F?ÎB +’ ç` `²B\

h` M ç’i i`®M; tmM; [m M?- ?„M i?“K +?Q i?’v çQÊ+ K°i Qi i?•M ^M? F?€ [m2M i?
H M p€+? M9B i?’i #çB b m F?B M; ½ tm®M; çQÊ+ i`mv M i®M; ` M; Q`BX

@ >„+ ?„+- HçB +| K°i M; QÌB ç½ ` `²B5

ædM? M9B t t - >mv i h?Sm ççQ M?•M ç M; M?“K K„i /QĐM; i?¬M ç°i M?B M KÎK
[m M; tmv M [m i`QÌM; F?¬M; - M?€v K„i tm’i ?B M i`QÊ+ Kti i M ç-m i`¼+X

@ hB M #®B5

h M ç-m i`¼+ ?Q^M; bÊ- p°B +mM; FQM? ?`M? H ,

@ E?¬M; #B i iB M #®B +| ;b T?•M T?| \

*,M +S i?2Q [mv +O- + Q i?O Zmv M;mv M +^M? F?¬M; çQÊ+ iMv w ;B i +? i pä ;
/B iQ+? pB M +’- #ÎB pb M?|K M; QÌB M^v +| ?B p¼M; ç°i T?€ Zmv M;mv M +^M? M
FB M +O ç [m®+X L?QM; HÌB imv M!B M?Q p”v- +kM; F?¬M; T?^B iQ`M #° + Q i
i?O [mv ç`M?- +?d +¬M F?¬M; M?B i M€Q [m€ HÈM ç€M? +? i p`B pä ;B^ ?| T?“K
[m®+ i`mv M½ çm’B ;B i- #ÎB p”v i M ç-m i`¼+ çQÆM; M?B M F?~M i`QÆM;X

>mv i h?Sm ççQ M?•M •K i`„+ i`„+ M!B,

@ h ?ÄB M;QÆB- M;QÆB +| iWM; ;†T [m G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM; [m”M >B
ç² M?B +O i`H` h¬M; h?Sm\

æ¬B K„i i M ç-m i`¼+ +?Êi b€M; - HB M ?B m çQÊ+ i?•M T?•M H½Q ;B^ M^v,

@ h¢B ?¢ ;†T [m - G•K hB m +MM; Gw .”i S?QM; ¢ m tm’i ?B M i` M [mªM; i`Q`ìM; i?–M #Q- +mM; ¢B M +| >Q”M; EBK J M h?9 #ªQ ?°- i¢B ?¢ +?Q p”Q ¢½ #`i`mv M G•K hB m T?B T?”K- +| i? ;B Q i?O pÈB EBK h?QÆM; hbM? F?¬M; `ÆB tm®M; ?¢ i? iB M p”Q +mM; ¢B M H’v ¢QÊ+ +?Q #ªQX

>„M +® w M|B M?Q p”v H” pb ;B i,M; i? K T?B M iQ€B +?Q G•K hB m- ?ÆM M[+/ M?•M Mªv bBM? w Km®M ;B i M; Q`ìB ¢Q¢i #ªQX

@ G–M M”v +´ ¢` i?”i bU H” F€ [m€B- H¢B tm’i ?B M K°i #ªQ bÆM i?–M #Q- i` M # h•K iQ >mv i h?Sm i? v ¢´B i?”i M? M?- F?| 2 K¬B H°` MK +Q`ìB H¢M? /[iÊM,

@ h®i- i®i H„K- i®i M?”i #¼M ?„M ¢WM; +? i- +?`ì F?B #¼M ?„M ¢B ` H½Q T?m ¢Q #®B +O i - ¢2K #¼M ?„M #–K i?•v p¢M ¢Q¢M KÈB +| i? ;BªK #Èi K®B ?”M i`QM; i

L|B iÈB ¢•v- ?„M ¢Q K„i M?bM i M ¢–m i`¼+ - i?”i bU Km®M ;B i M; Q`ìB M”v +QÈT : +O F?¬M; i? ¢°M; i?O- /M ?„M +| # Q M?B m +m²M; p¼M; - # Q M?B m i” €+ +kM; ;Bª ?| T?”K pW `ìB F?ÄB /B iQ+? pB M +´ b) F?B M +€+ i? HU+ HÈM i`QM; ¢ [m /B i K¬M +?Q >„+ >Ä K¬MX

*® MûM b€i w i`QM; HÁM; - >mv i h?Sm ¢¢Q M?•M ?| i?”M? ?mv i [m M; M?€v K„i

@ >¬

s t - K°i i?•MªM? K M; i?2Q F?Q iS+ ¢€M; bÊ T?€ F?¬M; K” iÈB- M?€v K„i i?m H M; ¼M M9B F?€+- H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ¢°M; X

>mv i h?Sm i?’v p”v +Q`ìB H¢M?,

@ G–M M”v i`QM; +´ ¢` T?€i bBM? /` #B M- +| #ªQ bÆM i?–M #Q tm’i ?B M- +| i? H½Q ;B ?Ä FB b m F?B #B i ¢QÊ+ ¢ m Km®M iÈB H’v Qm ¢½B- ¢ M H9+ ¢| t2K # ?W- +?d +–M F?¬M; M; ,M +ªM i #€Q i?M +?Q ¢ iY- HQ`ìB iQM? iQ€M pÈB +€+ M; Q ¢`M? T?ªB /B i K¬M +€+ M; QÆB5

.B iQ+? *´ ¢` h?€B h?–MX

h` M [mªM; i`Q`ìM; +mM; ¢B MX

@ *ÁM +| B Km®M i?Y K°i +?9i\

J¼B M; Q`ìB ¢Q K„i M?bM M? m- i•K iQ HmM; H vX

@ æ +?Q i iÈB5

J°i i`mM; MB M i?•M ?bM? ;–v v m # v` - ¢B iÈB i`QÈ+ K†i K M i?9- i?•M ?bM? M? #¢Q i,M; - Km®M i?¬M; [m i®+ ¢° M?ªv [m +?¶ >Q”M; EBK J M h?9 ¢B p”Q i`QM; -

L?QM; i®+ ¢° K M i?9 +”M; M? M? ?ÆM- FBK b„+ F?Q H½M; [m v +m²M; - M?€v K„ M; v b m ¢| bQM; T?QÆM; ;B Q i?O p”B +?B m- i`QM; iB M; M´ p M; F`+? HB i i M iS+ #` ¢€M? # v` ?| i?”M? #¢+? [m M; #B M K’iX

@ æB- +?9M; i H M i?Y t2KX

@ *MM; iB M H MX

L?[M; pä ;Bª F?€+ M|M; HÁM; Km®M i?Y- ? B # M; Q`ìB ?QÈM; iÈB +Y ¢B M t¬M; ` M; Q”BX

e9dX *?QÆM; e98, aQ æ'm E?Q GU+

@ *€+ M;QÆB t2K- M m ? B M;QÌB +MM; M? m i'M +¬M;- i?U+ HU+ K M i?9 +¬M; K
h`QM; M?€v K„i +| ?ÆM KQÌB pä ;Bª t¬M; iÈB- F?¬M; B i?¬M? +¬M;- +?d H¬ M?[M
K¬ M?[M; M;QÌB F?€ K¢M? pšM +?Q i?Y M;?B KX

@ æ i i?Y t2KX

o`B H¬M i?Y M;?B K- iB m T?m H¢B çB ` - i v +¬K #9 HÈM- €M? K„i M;QM; i`¼M;

@ >®M; ?®M; ?®M;

E?¬M; +?Ì iB m T?m M?ªv iÈB i?¬M; ç¢Q- ç9M; H9+ M¬v /QÈB bQÌM M9B i`mv M
M° +O v m i?9- K¼B M;QÌB M?bM tm®M;- +?d i?'v K°i ?„+ªM? ç M; t¬M; T? # M
v m i?9 #ªQ ?°- p¬ b® v m i?9 ;B”M /[;¬Q i?ûi M?QM; F?¬M; H¬K ;b çQÊ+ ?„+ªM?
ªM? T?|M; H M + Q- ?| i?¬M? HQm [m M; çB iÈB i` M [mªM; i`QÌM;X

@ G` ?„M5

G•K hB m- Gw .”i S?QM;- *Wm o¬ hbM? +MM; iB m T?m ç m M?bM +?^K +?^K- ?„+
K°i +?B m /B i b€i æ Q h•K J # M i`QM; i?¢+? i?'i i?¬M #Q5

@ *QÌM; ;Bª Zmv M;mv M +ªM? - i`QM; \*´ ç` h?€B h?¬M H¬K b Q +| +QÌM; ;Bª Zmv
h` M [mªM; i`QÌM;- p¬ b® pä ;Bª ç m +?’M FBM? F?¬M; /€K iBM- M; v +ª EBK h?Q
#QÊ+ - b„+ K†i i`„M; # +?X

oW `²B M K iY €Q ç2M M¬v t¬M; T? /QÈB bQÌM M9B M?Q p”Q +?¶ F?¬M; M;QÌB-
Hm”M H¬ HK+ iBM? v m i?9 pB M +´ +QÌM; ç¢B i? M”Q +kM; F?¬M; T?ªB H¬ ç®B i
F?¬M; # v p9i H M [mªM; i`QÌM;- ?B M M?B M +?d +| +QÌM; ;Bª Zmv M;mv M +ªM?

L K iY €Q ç2M pW iÈB H”T iS+ çQ K„i M?bM >Q¬M; EBK J M h?9X

@ æ€M; +? i- M m M;QÌB M¬v Km®M +QÈT çQ¢i #ªQ p”i- Î ç•v +| B H¬ ç®B i?O +O
J M h?9 +kM; F?¬M; ç`+? H¢B5

:BÌ F?„+ M¬v F?¬M; Qi pä ;Bª +ªK i?'v #m²M #U+ pb b Q >Q¬M; EBK J M h?9 +?d iÈ
i?'i iBM?- #ÎB pb +| K†i +QÌM; ;Bª Zmv M;mv M +ªM? Î ç•v t2K M?Q #¼M ?„M F?¬
#ªQ p”i- i? v pb M?Q p”v iQ¬M #° K¼B M;QÌB ç m F?¬M; +?B K çQÊ+X

@ >¬

h?•M ?bM? M K iY M?Q€M; H M- M?Q K°i H¬M F?|B M? H†M; v M tm’i ?B M i`QÊ+
h`€B iBK K¼B M;QÌB ç m i`2Q + QX

æ9M; H9+ M¬v +ª +mM; çB M ç°i M?B M #„M ` ?¬M; p¢M ç¢Q ?” [m M;- iW i` M ;B
M?¼M # Q i`MK ?„+ #”Q M K iYX

L K iY M;¬M; ç-m- M; v b m ç| ?” [m M; tû `€+? ?Q F?¬M;- KÆ ?² +| i? M?bM i?'v
GoM?- i`QM; €M? K„i FBM? M;¢+ +O K¼B M;QÌB- M K iY #` ?” [m M; # Q p•v b m
#` tû `€+?- #B M K’i i`QM; \*´ ç` h?€B h?¬MX

@ ”` F?m i`K+ ` F?ÄB +´ ç` \

@ * Q i?O Zmv M;mv M +ªM? +,M #ªM F?¬M; i? iB M p”Q +´ ç` - p”v M K iY FB H”

@ *?ŠM; H) ?„M ç°i T?€ Zmv M;mv M +ªM? i`QM; M¬v\ E?¬M; F?ª M,M;- Km®M ç°i
K°i bÈK K°i +?B m- +¬M ç2K M;mv M HU+ iQ¬M i?•M +?mv M i?¬M? +?•M M;mv M-
M;mv M ?ªB- i`QM; i?ÌB ;B M ? B i?€M; M;„M M;OB i?b F?¬M; +€+? M”Q ?Q¬M i?”

@ ”’i F M?Q i? M”Q M K iY FB ç½ #` i`mv M i®M; `ÌB çB- ?B p¼M; çQ¢i #ªQ +O
¬M; +mM; çB M M¬v H¬M ç-m iB M tm’i ?B M- # M i`QM; imv i ç®B +| çQÊ+ +?Q #

@ >W- p"v M;QÆB +kM; T?ªB t¬M; [m +YªB >Q" M; EBK J M h?9 KÈB çQÊ+X
 @ h`QÊ+ t2K M;QÌB FB - i?U+ HU+ +O ?„M #`B / M? ?" M; ç-m- M m i M iB m T?m
 p"v M?•M b® [m çQÊ+ +?d ç K i` M ç-m M;¡M i vX
 hB m T?m +?Êi [m€i K°i iB M;- H Q p T?Q >Q" M; EBK J M h?9X
 J M i?9 +?Êi ç°M;- K¡M; pm®i i?"i HÈM +?KT tm®M;- FBK [m M; H¡M; H€M? p¬ +M
 @ h`€M? ` +?Q i 5
 *Æ #„Ti` M i?•M iB m T?m M´B H M ;•M t M?- ?„M F?¬M; bQ i®+ ç° pÈB K M i?9-
 F?Q HU+ ?ûi HÈM K°i iB M; ç¡M çÐX
 P M? HQM;
 J¡M; pm®i +MM; +?B M T?O p +?¢K ;B[?Q F?¬M;X
 @ *?†M5
 @ hB m T?m H¢B F?¬M; #` ç€M? # v5
 h`QM; iB M; FBM? ?¬ +O K¼B M;QÌB- i?•M ?bM? iB m T?m M?Q€M; H M # v i?ŠM
 P M? Q M? Q M?
 J M i?9 H-M HQÊi i'M +¬M;- K¶B H-M iB m T?m ç m +„M `„M; M;„M +ªM- i?"K +?Q
 M?QM; €M? K„i ?„M pšM M;QM; i`¼M; F?¬M; ç KbM? #` ç€M? # v- +m®B +MM; ;
 K¬M i?ªM;QÌB M?ªv p"QX
 "€5
 "¢+? [m M; # Q T?O i?•M i? ?„M- ?'T tª p"Q i`QM; ç¢B çB MX
 @ h?¬M; [m 5
 @ >„M çB p"Q5
 J°i K" M çÆM ;BªM M"v H"K K¼B M;QÌB pmB KWM;X
 @ h iÈB5
 •M? K„i EBK h?QÆM; hbM? +?Êi H¡2- M?€v K„i p¼i iÈB i`QÊ+ K†i >Q" M; EBK J M
 @ EBK Zm M; S?B æ°M i?m"i5
 smv tmv tmv
 h?•M i? EBK h?QÆM; hbM? ?¡ i?"M? FBK [m M;- F?¬M; M;WM; #B M +?mv M- K
 # HQÊi +MM; K M i?9 ç½ H¡2 i?•M t¬M; p"Q [m M; K¬MX
 @ EBK h?QÆM; hbM? +kM; çB p"Q5
 a m F?B +¡ ? B M;QÌB çB p"Q- M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m FQ+? ç°M;X
 @ L? M?- i`QM; ç¢B çB M M?'i ç`M? +¡ #ªQ p"i- F?¬M; i? +?Q #¼M ?„M ;B" M? i`C
 çQÊ+ ;bX
 h`QM; iB M; FQ+? ç°M;- +ª ç€K M;QÌB t¬M; p ?QÈM; K M i?9X
 P M? Q M? Q M?
 *?d iB + F?¬M; T?ªB B +kM; +¡ i? i?¬M; [m - bÍ /o EBK h?QÆM; hbM? +MM; iB m
 HU+ +O ?¼ ç€M; bÊ- K" M?€v K„i #ªv i€K pä ;Bª ;B Q i?O pÈB K M i?9 F?¬M; B i?
 ` F?ÄB +´ ç` - H"TiS+ i¢i +?"m MQÊ+ H¢M? p"Q ç-m K¼B M;QÌBX
 @ J¼B M;QÌB çWM; ;'T- M m +MM; i?ÌB ;B M t¬M; H M- i?U+ HU+ K M i?9 b) i,M; i

@ *mM; çB M M"v HÈM M?Q p"v- F?¬M; #B i ibM? ?m®M; # M i`QM; i? M"Q- +?Q
i?`M? # Q M?B m M?QM; i`QM; i?lB ;B M M; „M +kM; F?¬M; i? i?,K /Á iQ" M #°- p°
hB M; [m€i +?|B i B p M; H M- +aM? iQÈM; çB M +m²M; +| +?9i i?m HB KX
@ >W- i iÈBX
J°i + Q i?O iB M H M- H" K°i i`mM; MB M K†+ €Q +?Q" M; K"m ç2M- ? B i v i?"i /"
+¬M; T?€T ;b- ç¬B i v i`¬B M´B m H K [m M; K M;- ?"M F?Q /"v ç†+X
h`mM; MB M M?av iÈB +?¶ K M i?9- ? B i v p m M; ` - i? M? •K ` ,M; ` „+ p M; H M- b
K¬B i`"M K€m iQÆB M?av p"Q [m M; K¬MX
G9+ M"v M?|K M; QlB *Wm o¬ hbM? +kM; t¬M; iÈB- #¼M ?¼ ç m H" M; QlB M´B #"
M; QlB +| M, K M; QlB i?¬M; [m b€i ?¢+? iB M p"Q [m M; K¬MX
Zm M b€i ç½ H•m- G•K hB m M?bM ` çQÈ+ K M i?9 +?d #aQ i`b bS+ +?B M ç'm +
i? ç€M? +? i pä ;Bª #`B / M? #av KQÆB +?QM i`QM; S?QM; o•M "aM; ç m +| i? i?
"aM i?•M G•K hB m F?¬M; i?"M? p'M ç - +?d bÊ Gw ."i S?QM; +| +?9i F?| F?,MX
@ æQÈ+ `²B- +?9M; i p"Q çB i?¬BX
G•K hB m M|BX
:"i ç-m- b „+ K†i Gw ."i S?QM; M;QM; i`¼M; çB iÈB i`QÈ+ ,
@ h iÈB i`QÈ+ çBX
>B M i¢B ? B M; QlB ç m F?¬M; #B i >mv i h?Sm ç¢Q M?•M ç M; +?l # M M; Q" B-
T?ªB bU #€Q i?M i`M M?šMX
Gw ."i S?QM; M?av iÈB i`QÈ+ K†i >Q" M; EBK J M h?9X
h`QM; iB M; `®M; ;B" M- K M i?9 i`B M F? B i`M +¬M; çB M +m²M;- v m F?Q +m²M
T?O Gw ."i S?QM; X
@ EB K æQ¢M >Q" M? aÆM5
@ "¢Q .QÆM; o¬ aQM;5
E?¬M; ? /Q /U- Gw ."i S?QM; pW t¬M; H M HB M i?B i`B M b€i +?B m- ;B M M M
/B +?mv M p ?QÈM; [m M; K¬MX
L?QM; /M b Q ? „M pšM FûK ?ÆM K°i #"+- F?¬M; M;WM; T?mM ` K€m iQÆB HB M i
iÈB ;-M +Y çB M- bÎ /o +ÁM +?Q #` i`mv M i®M; ` M; Q" B H" pb +?Q K'i bS+ +?
b) #` +?mv M çBX

e93X *?QÆM; e9e, a€i >¢+? *?B M æ'm

P M? HQM;

J|M; pm®i iW i` M ;B€M; tm®M;- ?mM; ?,M; ç ûT # Q p•v Gw ."i S?QM;- i`QM; K „
F?´- #B i #ªM i?•M KbM? +?d bÊ b) #` i`mv M ` M; Q" BX

L?QM; ç9M; H9+ M"v K°i i?•MªM? ç°i M?B M tm'i?B M M; ,M +?†M K°i FQ+? ç€M;

@ æB p"Q i`QÈ+ çB5

L; QlB iÈB +?QM? H" G•K hB mX

Gw ."i S?QM; M;~M` - i`QM; K„i ?B M p T?S+ i¢T- T?ªB #B i`^M; ? B M; Q`B ` i
+O K M i?9 i, M; + Q- p®M G•K hB m i m v i ¢®B M „K +? „+ +| i? p`Q [m M; K¬M- M?
i? b) #B M i?“M? i?“i #¢BX

Gw ."i S?QM; #B i KbM? F?¬M; i? /Q /U K'i ¢B +Æ ?°B- p b p"v i?•M ?bM? +?Êi #
[m M; K¬M #B M K'iX

@ >®M;5

J M i?9 T?šM M° `®M; iQ- i`QM; ¢¬B K„i K`m p`M; M?Q +| M;¼M HY i?B m ¢®i- F
p m M; K|M; p m®i -K -K +?K T t m®M;X

@ hÈB i®i H„K5

G•K hB m t¬M; iÈB- i`QM; K„i /¢i /`Q +?B M w- K¢M? K) p m M; i v ¢|M H'v K|M; p m
P M? HQM;

h`QÈ+ +Y ¢¢B ¢B M M?Q tªv ` ¢°M; ¢'i- iB M; ;-K`9 FBM? i?B M ¢°M; ¢` X
æ†M; ¢†M; ¢†M;

G•K hB m i?®B p`B #QÈ+- F?|2 K¬B i`"M` K€m iQÆBX

J M i?9 F?¬M; M;?o iÈB HU+ HQÊM; +O M?•M HQ¢B M`v K¢M? M?Q p"v- i?m HB
#` /MM; F?Q HU+ i`"M €T G•K hB mX

G•K hB m i?'v i? KWM; `Ð- bQ b€M? M; m v M HU+ ? „M F?¬M; #^M; K M i?9- M?QM;
#^M; ¢®B T?QÆM; M?QM; +?Q ?ŠM F?¬M; +| F?Q HU+ ¢€M? K°i i`"MX

S? M? T? M? T? M?

*?d K°i i?Q€M; ¢¬B # M i`B M F? B 'm ¢ª bBM? iY i`QÈ+ +Y ¢B M- G•K hB m +`M
+`M; ?QM; T?'M- K†+ /M ? „M HB M iK+ ?°+ K€m M?QM; +?B M w +`M; M²M; - M?Q
i`ÌB + QX

h`QM; H9+ M?'i i?ÌB ? „M ¢½ [m M KK+ ¢Q+? ¢B p`Q [m M; K¬M- +MM; K M i?9 ¢€M
¢'i`mM; M9B +?m v MX

J°i K`M /B M` H`K +?Q M?[M; p ä ;Bª +ÁM H¢B ¢ m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

*m®B +MM; - / i?'i i` M M; Q`B G•K hB m M`imM; - K€m iQÆB +?ªv t m¬B- M?QM;
i`QM; +m°+ ¢¢B +?B M F?Q HU+ pÈB K M i?9- G•K hB m ¢½ ¢2K HU+ HQÊM; iB K`
HÈB Q+? F?¬M; M?ÄX

@ >®M;5

*m°+ +?B M F`+? HB i M?Q i? H`K >Q`M; EBK J M h?9 i? v ¢´B +€+? M?bM pÈB
T?šM M° #B M i?“M? FQM? M - ¢°i M?B M ; -K H M K°i iB M; - /WM; H¢B ¢°M; i€+
M?B M ¢½ i?W M?“M i?U+ HU+ +O ? „MX

@ a Q H¢B M;WM;\

G m K€m iQÆB i` M KB M; - G•K hB m +| +?9i F?| ?B m- M?QM; +?Êi i dM? M; ° +?,
«M;

"¢+? [m M; p¬i" M # Q T?O i` M M; Q`B G•K hB m- F?¬M; #B i H` HQ¢B p"i +?'i; b-
i? ¢QÈ+ #¢+? [m M; +?B m t m®M; M? M? +?|M; F?ûT H¢B- M°B i¢M; +MM; FBM
i?"i M? M?- i`QM; M?€v K„i F?¬B T?K+ M; m v M /¢M; - +Q`M; ¢¢B ?ÆM #'i F€ ¢ M /

@ h?"i K¢M?5

h`QM; HÁM; G•K hB m F?B T bÊ- ¢Q K„i M?bM [m M?- +?d i?'v #ªM i?•M ¢ M; îi
i` „M; - +?mM; [m M? F?¬M; +| p€+? iQ`M; +kM; F?¬M; +| ¢B K +m®B- +ªK ;B€+ +M
` ¢ m`¶M; i m +?- ;B®M; M?Q ¢B iÈB K°i F?¬M; ;B M ?Q p¬X

smv

æ°i M?B M K°i ç¢Q [m M; °M? tm'i ?B M i`QÊ+ K†i G•K hB m- ç! H°K°i #¢+? °M? F
i`QM; i v + -K +?B M ç Q- F?Q iS+ ?! T°K ?"m F€- pW tm'i ?B M H°T iS+ i'M + -M

æQÆM; çQÆM; çQÆM;

G•K hB m`9i h?€B >mv M ç Q- HB M iK+ M; ,M + °M- bQM; T?QÆM; i`B M F? B + m°
;B MX

@ •M\ L; Q!B M°v +kM; M?Q i - ç m H° ?! T°K ?"m F€- M?QM; +?B m i?S+ iBM? /
b Q\

a m K'v +?B m- G•K hB m ?Q°M iQ°M +?B K +S i?QÊM; T?QM; - i?•M ?bM? # v p9i-
ç®B T?QÆM; - #¢+? °M? M?€v K„i #B M K'i- ?! i?°M? ?Q p-X

S?QÆM; T?€T F?°Q M; ?B K M°v G•K hB m iWM; i`°B [m p°B H-M K¶B i?€M; i`QM
Hmv M i?B M i°B Zm°M >B M .°i- ç®B pÊB ?„M K° M!B- ç€M? +? i + Q i?O +MM; +
H°pB + ;b F?!X

J°i ç Q +?ûK ;B i #¢+? °M?- p K†i G•K hB m i`°M ç°M? çSM; i`QM; F?¬M; ;B M- M
ç°v +?d H°K°i H-M F?°Q M; ?B K +O +mM; çB M i?-M #Q K° i?¬BX

smv tmv tmv

æ°i M?B M i`QM; F?¬M; ;B M i°mv M iÊB M, M; HQÊM; M²M; ç°K- / /°M; /mM; M?
H°K ç° /°v M; mv M HU+ i`QM; i?•M i? ?„M; B i, M; X

@ L; mv M HU+ +?•M F?Q i?°i M²M; ç°K- ç°v H° T?¬M i?QÎM; i?¬M; [m b€i ?¢+? b

G•K hB m +°K i?'v FQ+? ç°M; - F?Q M? +?•M M; ²B i`QM; F?¬M; ;B M- #„i ç-m Hmv
+Æ i? X

L; v i`QM; H9+ G•K hB m Hmv M ?! M; mv M HU+ - Î M; Q°B [m °M; i`QÎM; ç½ b€i °
i°, K pã ;B ° çB p°Q #°Q bÆM +?d +ÁM H¢B ;½ +m®B +MM; - ?Q†+ H° p°Q [m M; K¬M

@ *?†M5

:½ pã ;B ° +m®B +MM; p K†i / [iÊM- M; mv M HU+ b¬B i°°Q- ;„i ; Q M; ,M +?†M K!M;
pšM ?°+ K€m # v M; QÊ+- - #° i°mv M i®M; ° M; Q°BX

E i [m ° +?d +! KQ!B K'v M; Q!B i?°M? +¬M; i?¬M; [m b€i ?¢+? - +ÁM +?Q ç-v ? B
*MM; H9+ ç!

P M? HQM; HQM;

E?¬M; ;B M i`QM; \*´ ç` h?€B h?-M ç°i M?B M T?€i` iB M; M´ p M; F`+? HB i- i?
F`+? HB iX

Í i`QM; K°i /½v M9B # M i`QM; +´ ç` X

@ .B- MÆB M°v +! K°i ;®+ HBM? /QÊ+- p°M F?Q +O i i?°i i®i [m €X

J°i pã ;B ° p¬w T?€i ?B M K°i ;®+ HBM? /QÊ+- M?'i i?!B KWM; `Ð- pW H Q` H°T
?bM? # Q T?O- M?€v K„i #B M K'i i¢B +?¶X

@ >®M;

L; Q°B K'v i°, K /†K- K°i M [iY €Q çÄ +?°i p°i +?¢v i`®M- p K†i ?Q°M; bÊ- b m HQM
i?9pB M +´ / [iÊM ?€KB M; i€T iÊB- M; v b m ç! HU+ HQÊM; p¬?bM? T?O tm®M; -
F?¬M; +ÁM i?'v #!M; /€M; X

J°i K°M M°v T?€i bBM? F?„T *´ ç` h?€B h?-M- M? [M; pã ;B ° F?¬M; i? T?€ pÐ i?'i
#°Q bÆM ç m #` +¶ HU+ HQÊM; FB # Q p°v- i°mv M i®M; ° F?ÄB +´ ç` X

" # # #

h` M K<sup>a</sup>M? ç'i i`®M; # M M;Q`B +´ ç` X

hWM; i?•M^aM? tm'i ?B M- p K†i FBM? M;¢+X

@ a Q i H¢B ` `²B\

@ a Q H¢B i? M`v- t<sup>a</sup>v ` +?mv M ;b\

@ L;mv ?B K i?"i- pW `²B i?B m +?9i M[ ç½ +? i- K v K„M çQÊ+ i`mv M /B ` - +^aK

@ GBM? /QÊ+ +O i - +?d +ÁM i?B m +?9i M[- ç€M; +? i5

æO H`B M;?` Hm" M p M; p¼M;- K¼B M;Q`B F?¬M; ?B m +?mv M ;b t<sup>a</sup>v ` X

*,M +S i?2Q H i?Q`M; /o p½M;- \*´ ç` h?€B h?¬M KÎ+Y F?Q^aM; # i?€M;- # M;`v +´ ç` b) tm'i ?B M K°i+Y ` p`Q +U+ HÈM +?Q +€+ pǎ ;B^a`B çB- M?QM; ibM??m H¬M M`v pšM H` H¬M ç¬m iB M T?€i bBM?X

@ a Q ç°i M?B M ` M?B m M;Q`B M?Q p"v\ *ÁM +?Q ç¬v # i?€M; i?B ;B M çB\ C

>mv i h?Sm ç¢Q M?•M M;?B ?Q†+ # v iÈB ibK M;Q`B ?ÄB +?mv MX

.Si H`B- EBK h?QÆM; hbM? ?| i?"M? HQm [m M; HQÈi p"Q K°i i?¬M; ç¢Q #B M K
*MM; H9+ ç| K°i K"MM"v ç m T?€i bBM? Î? B MÆB F?€+X

G-M M"v i?¬M; ç¢Q +kM; F?¬M; T?S+ i¢T- +?d b m p" B H-M +?mv M #B M K°i i?
G•K hB m- çB H M +¬m i? M;- G•K hB m çB iÈB K°i ç¢B çB M i?"i HÈMX

«M;

oW iB M p"Q ç¢B çB M- K°i +¶ mv €T ç€M; bÊ # Q T?O i` M M; Q`B G•K hB m- +¶ n
M?Q K°i M; ¼M M9B + Q ç ûT tm®M;- H"K M; Q`B i +Æ ?² M; ¢i i?Î- K" i`€B M; QÊ+
+?QM? H" i" M b•m i`QM; bÆM +®+ K"m ç2M GB M o•M bÆM K¢+?- HBM? ?²M hQ
F?€i p¼M; M²M; ç"K- F?¬M; M?`M çQÊ+ M; Y ç¬m H M i`B ;"Q i?ûiX

@ æ•v H" +€B ;b

æQ K„i M?bM H¢B- +?d i?'v i`QÈ+ K†i tm'i ?B M K°i ç¢B çB M i?"i HÈM- /"B `°M;
i`QÊM;- # M /QÈB H" K°i ?² MQÊ+ m H K b„+- ?"M F?Q /"v ç†+- # M i` M +| K°i i?
ç¬M; i•v M K #„+ ç m +| K°i iÁ - +m®B i?¬M; ç¢Q H" K°i /"M i T?QM; +€+? +´ tQ
K°i i`€B iBK FBK b„+ + Q ;¬M ? B i?QÊ+ ç M; F?¬M; M; WM; M?av H M- iªM ` mv €

@ *?QM? H" ç² p"i M"v ?'T /šM hQªM æ` :B€T- +ªK ;B€+ +MM; +¶ +?•M F?Q i?¬M
K¢+? +U+ F€ ;B®M; M? m- +?ŠM; H) H" i`€B iBK v m i?9 M"Q ç| b Q\

h`QM; HÁM; G•K hB m pW ç°M;- bmv çQ€M K°i HQ¢B F?ª M,M;X

@ L?QM; mv €T +O i`€B iBK M"v K¢M? M?Q i? - HQm iW i?`B pB M +´ iÈB i" M #•v
v m i?9 #bM? i?Q`M; imv i ç®B F?¬M; F?ª M,M; ç€M; bÊ M?Q i? - +?Q /M +Ym iB
mv €T +Q`M; ç¢B M?Q p"v çB- Qi M?'i H" i`€B iBK +O v m pQÆM; pQÊi [m +Ym i
+kM; H" i²M i¢B +Q`M; ç¢BX

G•K hB m i?¬K bmv çQ€M- M; ¼+ #Q+? #`B / M? i`QM; i`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`B
>„+ •K u m GQM; #€i iBM? v m i?9 H"K i?"M?- # M i` M +ÁM HQm ;B[mv €T +MM;
H-M G•K hB m i?Q M; ?B K ç m +ªK i?K F?¬M; Qi- M?QM; bQ b€M? pÈB i`€B iBK M
F?€+ ;b +QM FB M +MM; i?¬M HQM;- ?Q"Mi Q"MF?¬M; +MM; K°i +'T #"+X

@ hQªM æ` :B€T ?QM; T?'M M?Q i? - H" Km®M +„M Mm®i i`€B iBK v m pQÆM; M"v
i?•M b) #B M ?| i?"i HÈM- +?ŠM; [m i`€B iBK v m pQÆM; HÈM M?Q p"v- i H"K
M; Q`B\ hmv F?¬M; ;B M i`QM; i`[p"i ;BÈB +?d +ÁM çO- M?QM; F?¬M; #B i +?S ç
? v F?¬M;- M?QM; K" h?QÆM; GQM; hQ

L; ?o iÈB h?QÆM; GQM; hQ- i•K i?¬M G•K hB m M?av /UM;- F?¬M; ;B M i`QM; h?
`½B- i?"K +?Q +| i? +?S +ª bBM? p"i b®M;- Km®M +?S /UM; i`€B iBK v m pQÆM
T?ªB ç M ;¬M i`€B iBK i`,K i`QÊM; KÈB +| i? i?m p"Q çQÊ+- /M b Q iBM? i?¬M HU
i`,K i`QÊM;- çB m M"v ç®B pÈB ?„M K" M`B H" F?ªQ M; ?B K i?"i HÈMX

hmv mv €T +O i`€B iBK i?"i ç€M; bÊ- ?B M i¢B çSM; t M?Q p"v +kM; ç ûT ?„M +A
;¬M i?"i bU p¬ +MM; ;B M M MX

@ L`B i? M"Q +kM; TªB i?Y t2K K°i +?9iX

G•K hB m #QÊ+ H M i?¬M; ç¢Q- +?"K `½B çB p T?Q i`QÈ+- mv €T M; "v +`M; +O
i`QÊM; ç½ i?Î /®+ ?²M; ?°+- QÈi çšK K² ?¬B- çB m +?dM? H¢B +?•M F?Q ?„M +?m`

aQm

hB M; tû ;B| p M; H M- K°i i?•MªM? tm'i ?B M i`QM; i?¬M; ç¢Q # M i`€B- +MM; H
F?€+ +kM; i?Q€M; ?B M #`M; M; Q`B- M; v +ª i?¬M; ç¢Q b m HQM; G•K hB m +kM;
v- M?bM i?'v G•K hB m i?Q€M; M;Æ M; €+- b m ç| p¬ +MM; +ªM? ;B€+ çSM; H¢B F

hB m T?m +MM; Gw . "i S?QM; tm'i ?B M Î i?¬M; ç¢Q # M TªB- K¼B M; Q`B pW t
i`mM; H M i`€B iBK v m pQÆM;X

@ lv €T i?"i ç€M; bÊ- +?QM? H" Km®M +?9M; i i` M? çQç i p"i M"v b Q\ GÈM M?O
+km; ?Q"MiQ"MF?¬M; F?ª M,M; K M; çBX
•M? K„i K¼B M;QÌB H|2 ` - i`QM; HÁM; i`-K iQX
«M;
æ9M; H9+ M"v i?¬M; ççQ # M i`€B HçB tm'i ?B M K°i M;QÌB K†+ FBK #`Q- p K†i
h?QÆM; hbM?X
@ æ•v H" +€B ;b\ h`€B iBK v m i?9\ h?"i +QÌM; ççB- Qi M?'i T?ªB +'T #"+ v m pQA
EBK h?QÆM; hbM? bYM; b®i- F?|2 KB M; ?B MiB pmB bQÈM; #QÈ+ iÈB i`QÈ+X
@ *9i M; v5
> B pä ;Bª çSM; i`QÈ+ i?¬M; ççQ ç M; +~M i?"M çB iÈB- EBK h?QÆM; hbM? pW i
FBK T?B M- K°i +¶ FBK [m M; #çQ HQÈi M†M; M Q M? H M M;QÌB pä ;Bª i`QÈ+ K
S?®+ tmv
EBK M;mv M HU+ T?mM KçM?- M;mv M HU+ ?° i? +O pä ;Bª FB M?€v K„i T?€ M€
i?ªK K°i iB M; H"TiS+ #` Q M? # v` F?ÄB i?¬M; ççQ- `ÆB tm®M; ?² MQÈ+ # M /
E?¬M; +| #¼i MQÈ+ #„M H M- pä ;Bª pW `ÆB tm®M; MQÈ+ H"TiS+ ?| i?"M? #ç+
ç½ #` i`mv Mi®M; ` F?ÄB \*´ ç` h?€B h?¬MX
oä ;Bª +ÁM HçB i?'v i? - b„+ K†i i€B M?Êi- T?šM M° [m€i,
@ EBK h?QÆM; hbM?- M;QÆB M?Q p"v F?¬M; F?ÄB +km; [m€ #€ ççQ çB\
@ "€ ççQ\

e8jX *?QÆM; e8R, lv >B T hY oQM;

EBK h?QÆM; hbM? M?2 `,M; +QÌB M|B,
@ æ®B pÈB +QÌM; ;Bª K" M|B- F?¬M; +| ? B +?[#€ ççQ- F?¬M; M;?o iÈB `ÆB tm®
i•K- i b) F?¬M; ç +?Q M;QÆB M;½ tm®M; - i b) ç€M? +? i M;QÆB Î+?¶ M"vX
EBK h?QÆM; hbM? /[iÊM KÎ KB M;- H Q p T?Q i`QÈ+- b€i F?Q FBM? M;QÌBX
@ >¶M çªM5
oä ;Bª FB +„M +?†i `,M;- F?¬M; +?Ì EBK h?QÆM; hbM? ` i v- i? M?QM; iU KbM
ççQ- `ÆB p"Q i`QM; ?² MQÈ+ #` i`mv Mi®M; `ÌB çBX
@ GçB iU KbM? +?çv- i?"i bU H" K'i K†iX
L?bM p` i`Q pä ;Bª FB #B M K'i- EBK h?QÆM; hbM? F?¬M; M;WM; +QÌB HçM?- €
;Bª +ÁM HçB,
@ h`€B iBK v m pQÆM; H" +O i - F?¬M; B çQÊ+ ;B" M? pÈB i - /€K ;B" M? pÈB i -
h`QM; iB M; [m€i HçM? HMM;- /€M; p +m²M; M;çQ #€ ççQ ?B M H°- ?„MiB M p T
h`€B iBK v m pQÆM; p®M H" p"i #€m p¬ ;B€ +?•M +?QM?- i?B i? +MM; v m ç M +
K°i iÈB ? B i,- K°i ç-m v m pQÆM; ;B€ i` # Q M?B m\ hmv i ç®B H" +QM b® FB
K†+ /M ç®B pÈB EBK h?QÆM; hbM? F?¬M; +| i€+ /KM;- M?QM; K°i F?B çB ` F?ÄB
bBM? iY +ªM? pQÆM; ;Bª +O ç [m®+- +| i? çç i çQÊ+ T?¬M i?QÎM; F?¬M; i-K i?
*?d i`QM; M?€v K„i EBK h?QÆM; hbM? ç½ çB iÈB F?QªM; +€+? ;¬M i`,K i`QÈM; - i

@ .B- +€+ M;QÆB +| +^aK i?'v ? v F?¬M;- /QÈB mv €T +O i`€B iBK v m pQÆM;- w
?ÆM F?¬M; QiX

æ°i M?B M +| pä ;B^a FBM? ?¬X

@ æQ+? t€+- iBM? i?¬M HU+ +O i +kM; i,M; H M K°i QiX

E?¬M; Qi pä ;B^a ç m T?€i ?B M #B M ?| +O #^aM i?•M- /QÈB mv €T €T #€+?- w +?
i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB i`Î M M FQ+? ç°M;X

G•K hB m iU M?B M +kM; ç½ T?€i ?B M #B M ?| M°vX

L?'i i?ÌB pä ;B^a Î ? B i?¬M; ççQ F?€+ +kM; i?Y iÈB ;¬M i`€B iBK v m pQÆM;- M?Ì
KbM?- ?B M M?B M iB M iÈB +°M; ;¬M ?B m [m^a +°M; KçM?X

æ°i M?B M- i`QM; HÁM; G•K hB m /•M; H M iB M;mv +Æ- pW +?®M; +U mv €T F
?„M +?Êi M?Q€M; H MX

smv tmv tmv

L; v b m ç| p¬ b® #ç+? [m M; ;B€M; tm®M;- M?€v K„i ç€M? H M +€+ pä ;B^a- i`QM;
Mû i`€M? M?€v K„i #` ç€M? i`9M;- T?9i +?®+ ?| i?°M? ? B ççQ #ç+? [m M; #B M

@ L;mv ?B K i?°i5

h`QM; HÁM; G•K hB m +ÁM bÊ ?½B- i`QM; [m€i`bM? pW `²B ?„M HçB iB M iÈB ?A
+ÁM ?ÆM M?[M; M;QÌB F?€+- #ÎB p°v Km®M i`€M? Mû +kM; F?| F?,M ?ÆM `i M?F

E iB T i?dM? i?Q^aM; HçB +| #ç+? [m M; ;B€M; tm®M;- M?„K M; v +€+ pä ;B^a çB M
p°Q +°M; i? K /°v ç†+- #m°+ K¼B M;QÌB F?¬M; M;WM; iB M p T?Q i`QÈ+- i?W M

@

hB M; F m; °Q i? i?^aK HB M iK+ p M; H M- +?d K°i + M? ;BÌ b m ç½ i?B m çB K°i
M;QÌB Qi ÄB- p°M F?Q +O Gw .°i S?QM; F?¬M; i H„K- pšM HQm HçB # M i`QM;X

Zm i? K K°i + M? ;BÌ HçB +| p°B M;QÌB #` ç€M? i`9M;- Gw .°i S?QM; +kM; #` i`m
ççB çB M +?d +ÁM HçB G•K hB m +MM; EBK h?QÆM; hbM?X

•M? K„i EBK h?QÆM; hbM? •K H½M? M?bM [m - HçM? HMM; M|B,

@ E?¬M; M;?o iÈB M;QÆB +kM; FB M i`b iÈB +m®B +MM;- M m i H°M;QÆB ç½ H
h?¬M- M?Q p°v +| H) +ÁM +Æ ?°B b®M; b|i- M m F?¬M; +?Ì F?B i H°v çQÈ+ i`€B
+O M;QÆB5

a„+ K†i G•K hB m F?¬M; +?9i i? v ç´B- F?¬M; KÎ KB M;- iB T iK+ +?“K `½B çB iÈB

h`<sup>a</sup>B [m i?ÌB ;B M /°B +?®M; +U- G•K hB m +?d +ÁM +€+? i`€B iBK v m pQÆM;
i`QÈM;- M?QM; pšM +?Q çO ç i?m #^aQ p°i- M?QM; ?„M pšM çSM; ;¬M ?ÆM EBK

@ æ€M; +? i5

•M? K„i EBK h?QÆM; hbM? +°M; i? K #,M; bQÆM;- +„M `,M; çB iÈB- +® ;„M; çm´B

oW `²B ?„M +kM; F?¬M; T?^aB +| HÁM; i®i M?„+ M?Î G•K hB m- K°H° #B i G•K hB
#` G•K hB m çQç i H°v i`QÈ+ iB MX ob i? ?„M /MM; HÌB M|B +¬M; FQ+?- M m F?¬
#` +QÈT çQç i- b m ç| G•K hB m #Ä +?çv` F?ÄB +´ ç` - /M i?U+ HU+ +O ?„M KçM
ç€M? +? i çQÈ+ G•K hB m +?B K çQç i i`€B iBK v m pQÆM; FB X

*MM; H9+ ç| - Î # M M;Q°B +´ ç` X

@ L;QÆB +?QM? H° Gw .°i S?QM;\

Gw .°i S?QM; pW çB ` +´ ç` F?¬M; # Q H•m- +?d i?'v +€+ pä ;B^a M? M? +?|M; i`€
+´ [m€B- ç²M; i?ÌB K°i ççQ mv €T F?OM; #® iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- M?QM; ¼M
?„MX

L; v b m ç! K°i H½Q ;Bª F?¬ ;-v K†+ ?mv i b„+ i`QÌM; #`Q tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ?
i`MM M;T i`M F?®+- H¢M? HMM; M?bM ?„M M?Q M?bM K°i M;QÌB +? iX

@ *€+ ?¢ H` \

Gw .”i S?QM; M?QÈM; K`v M;?B ?Q†+ ?ÄB- M?QM; i`QM; HÁM; +ªK i?’v F?¬M; /
?,M; €+ w- ?B M M?B M H` ç`+? F?¬M; T?ªB #¢MX

@ > ? - i H` B\

•M? K„i H½Q ;Bª H¢M? HMM; M?bM ?„M,

@ *?d bÊ M;QÆB F?¬M; #B i i - M?QM; ç² M?B h¬M; h?Sm +O i - M;QÆB M?’i ç`
E?m¬M K†i >mv i h?Sm ç¢Q M?•M /[iÊM- p K†i F?OM; #®- ?mv i b„+ b€i F?Q F
K M? K¬M; K½M? HB iX

h`QM; HÁM; Gw .”i S?QM; i`-K tm®M;5

@ > ? - bÊ ?½B b Q\ o”v F?B M;QÆB ;B i +? i ç² M?B +O i - b Q +| i? M?šM i•K
>mv i h?Sm ç¢Q M?•M çB M +m²M; ?¬ iQ- pmM; K°i +?QÎM; p¶ p`Q M;U+ Gw .”i S?
S? M? K°i iB M;- Gw .”i S?QM; T?mM K€m iQÆB- i?•M ?bM? +?”i p”i # v M;QÈ+ `
pĐ pKM p M; H M- M†M; M `ÆB tm®M; ç’iX

h®+ ç° +O >mv i h?Sm i?”i M? M?- Gw .”i S?QM; +?d +ªK i?’v ?Q K„i- M;U+ M?
M;mv M HU+ #` T?€ M€i F?¬M; ? +| +?9i HU+ +?®M; +UX

@ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- M;QÆB iMv w ç°M; i?O pÈB pä ;Bª ?| T?”K +ªM?- +?ŠM;
.”i +MM; oä æB M i bK M;QÆB b Q\

Gw .”i S?QM; ?°+ K€m M!BX

@ > ? - i bK i T?B M iQ€B\ h #€Q i?M +?Q ç² ç - [m”M >B M .”i /U p`Q +€B ;b i
M?[M; H` M;QÆB- +ÁM +| G•K hB m +?Q çB ` - +?Î ?„M çB ` - ç²M; /¢M; T?ªB +?
>mv i h?Sm /[iÊM +QÌB iQX

Gw .”i S?QM; #B M b„+- M!B,

@ *?mv M M`v F?¬M; [m M ? ;b iÈB G•K hB m- ç² ç +O M;QÆB H` /Q i ;B i +? i-

@ *?”+ +?”+- K°i K`M i?”i +ªK ç°M; ?- M;QÆB +?ŠM; H) +ÁM Km®M #ªQ ?° +?Q G•
F ? B M;QÆB H` B ;B i ç² ç i - ? B M;QÆB ç m T?ªB +? i- i b) t i?’i +€+ M;QÆ

h? M? •K •K H½M?- >mv i h?Sm H¢B ç€ ` K°i +QÈ+- ç²K Gw .”i S?QM; ç€ H,M /C
`½M? i?”i /`B- F?¬M; M;WM; T?mM K€m- M;k i¢M; HK+ T?O #` M;?B M M€i- ç m çÈ
i?•M- M;k [m M p†M p QX

@ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- MÆB M`v F?¬M; +| +QÌM; ;Bª Zmv M;mv M +ªM? [m”M >
M!B Gw .”i S?QM; +MM; G•K hB m ç m H` i?B M i`B FB i tm’i +O [m”M >B M .”i M
;B i M;QÌB +?d bÊ [m”M >B M .”i b) F?¬M; #Ä [m çBX

G9+ M`v K°i i`mM; MB M K†+ ?Ä ?²M; b„+ i`QÌM; #`Q M?bM ;B®M; M?Q i?Q bBM?
i`QM; M?[M; +QÌM; ;Bª Zmv M;mv M +ªM? M;?2 iBM K` ç M- M?bM i?’v Gw .”i S?Q
HÁM; Km®M F i +?9i i?B M /mv M pÈB [m”M >B M .”i M M KÈB KÎKB M;X

e89X *?QÆM; e8k, GϕB æ°i S?€

>mv i h?Sm [m v ç-m HϕB- €M? K„i / [iÊM M?bM +?^K +?^K i`mM; MB M M?•M- iªM
bÊ ?½B,

@ >Ä GBM? i?Q bBM?- i t2K M; QÆB M?“K +?€M ibK pB +- +?mv M +O i +ÁM +?
HÌB p¬ M; ?o X

@ L; QÆB

>Ä GBM? i?Q bBM? #B M b„+- ; B”M iQK K†i- +?•M M; mv M i?B m ç®i çÄ `U+ M?
M; QÌB bÊ ?½BX

@ a Q p”v- +ÁM Km®M ç°M; i?O pÈB i ?ª\

>mv i h?Sm ?QT K„i- ?mv i b„+ +?•M F?Q i`”M M; ”T- i” F?Q /”v ç†+- HB K HB K K

@ Jm®M ç°M; i?O- i F?¬M; ç w ; B i +ª M; QÆB5

a„+ K†i #B MªQ- >Ä GBM? i?Q bBM? i?m HB K +?•M F?Q- ?W HϕM? M!B,

@ >W- i +?d +! HÁM; i®i M?“+ M?Î M; QÆB K” i?¬B- M; QÆB Km®M ibK +? i i F?¬
. Si HÌB ?„M # v H M F?¬M; - M?€v K„i #B M K’iX

@ >„+ ?„+ ?„+

æQ i v M?“+ H M i?•M i? ç-v K€m iQÆB +O Gw .”i S?QM; - F?m¬M K†i >mv i h?
iÊM- •K ?B K M!B,

@ L; QÆB v M i•K- ?B M iϕB i b) F?¬M; ; B i +? i M; QÆB- i Km®M +?Ì G•K hB m ç
i`QM; M”v- +?Q +€+ M; QÆB M K i?Y KMB p` b®M; F?¬M; #^M; +? i- F?†+ F?†+ F?

h? M?•K / [iÊM [m M? [m~M- H”K b„+ K†i K¼B M; QÌB çϕB #B M- K°i Qi pä ; Bª ?!
F?¬M; Km®M HQm HϕB H•m ?ÆMX

” M i`QM; +mM; çB M i?¬M #Q \*´ ç` h?€B h?¬MX

G•K hB m ç½ çB iÈB ; -M ? B i`, K i`QÊM; - K” EBK h?QÆM; hbM? pšM Î p` i`Q ? B i
HU+ çB iÈBX

GU+ HQÊM; M†M; M?Q M; ¼M M9B + Q ç†i H M i` M M; QÌB +O ?„M- çB iÈB MÆB
+O KbM? ç½ çϕi iÈB +U+ ?ϕM- F?mM; tQÆM; F m p M; `, M; `„+ - +?Q /M H” i?•M
KQÆB pϕM +•M +kM; F?¬M; +?`m çQÊ+ +¶ mv €T F?OM; #® M?Q b!M; i?¬M FB -
b„T ?ÄM; K’iX

@ *?ŠM; H) i i?“i bU p¬ /mv M +MM; i`€B iBK v m pQÆM; b Q\

G•K hB m F?¬M; + K HÁM; - ç½ çB iÈB MÆB M”v- +?d +ÁM i? K i`, K i`QÊM; M[?
; B9T çĐ i?U+ HU+ hQªM æ` : B€T i, M; p¼i H M- M?QM; F i [mª p¬ +MM; #’i ç„+ /o
+kM; +?d H” pä ; Bª ?! T?“K ?”m F€ çϕB i?“M?- /QÊB mv €T +O i`€B iBK v m pQÆ
ç½ H” +U+ ?ϕM- ?Q”M iQ”M M?Ì p”Q HU+ T?ÁM; M; U bB m +QÌM; +O i?•M i? +M
M[+ÁM +! w +?Q bB m T?“K +?®M; çĐX

L m +ÁM iB T iK+ M?Q p”v- i?•M i? ?„M b) #` M´ imM; - +”M; ç€M; bÊ ?ÆM +?QM?
i?“K +?Q b) #B M i?“M? K°i F M; m M; ®+X

@ E?¬M; çQÊ+- i M?“i ç`M? T?ªB FB M i`b iÈB +MM; 5

h`QM; HÁM; ; -K H M ; B”M /[- G•K hB m +„M ` , M; +’i #QÊ+- #ÎB pb /MM; bS+ [m€ K
æ9M; H9+ M”v iW i`QM; +Æ i? G•K hB m +?ªv tm¬B ` K°i +¶ /ÁM; MQÊ+ ’K i?¬M #
H” +¶ HU+ HQÊM; t•K M?“T p”Q i?•M i? ?„M H9+ /MM; #ªM ç² +´ ç` KÎ` i?ϕ+? i?
iQ”M i?•M G•K hB mX

S?®+ tmv

:B®M; M?Q KÎ` ;¬M; tB M;- iBM? i?-M HU+ p®M FB i HU+ iÈB KS+ i" M +MM; T?9 F?m +? i€M- M;mv M #<sup>a</sup>M iBM? i?-M HU+ +?d T?|M; i?Q+? çQÊ+ i`,K i`QÊM; H9+ +MM; +QÌM; ç¢B ?MM; ?"mX

h`QM; i?ÌB F?„+ K'm +?®i- iBM? i?-M HU+ iS T?~K çdM? T?QM; H¢B ç¢i iÈB M;K K„i i,M; H M i?"i HÈM- ç<sup>2</sup>M; i?ÌB +¶ F?Q HQm +kM; ;B9T ?„M ;B<sup>a</sup>K #Èi €T #€+?- ;B E?Q<sup>a</sup>M; +€+? # i`,K i`QÊM; çO H`K +?Q iBM? i?-M HU+ +O G•K hB m # Q T?O H /"M i +´ tQ X

hBM? i?-M HU+ +QÌM; ç¢B T?O tm®M;- # Q i`MK i`€B iBK v m pQÆM;- i`QM; +<sup>a</sup>K p-M; K†i i`ÌB +?|B +? M; M|M; `U+- mv €T +`M; i? K ç€M; bÊ- T?¢K pB # i`QÊM; + F?B iB M p`Q T?¢K pB iBM? i?-M HU+ M;k T?~K b) #`i?B m i?"M? ?Q p- - +,M #^aM

@ h?m5

G•K hB m M;~M ` - iBM? ?m®M; F?¬M; i? /MM; iBM? i?-M HU+ # Q p•v H` H-M ç-r i?¬M; h?QÆM; GQM; hQ i` M i v T?<sup>a</sup>B- iBM? i?-M HU+ pW ç°M; Km®M ç2K i`€B i`QM;X

v MB K pW ç°M;- i`€B iBK v m pQÆM; M?€v K„i #B M K'i- M; v b m ç| mv €T FBM? i M #B M ?Q`M iQ`M- ;BÌ T?9i M`v i`€B iBK ç½ tm'i ?B M # M i`QM; h?QÆM; GQ i`QM;X

h`QM; HÁM; G•K hB m p mB bQÈM;- ?„M F?¬M; M;Ì bU iBM? i?m" M HÊB M?Q i? X

@ •M\ h`€B iBK v m pQÆM; b Q H¢B #B M K'i\ \*| T?<sup>a</sup>B #` M;QÆB H'v çB ? v F?¬M a„+ K†i EBK h?QÆM; hbM? ç¢B #B M- ç¬B K„i /[iÊM H"TiS+ /WM; i` M M;QÌB G• iÈBX

*?d M?€v K„i ?„M ç½ HQÈi [m F?Q^aM; +€+? M;`M i?QÈ+- FBK T?B M +„i` ç¢Q i iÈB +´ G•K hB mX

h?€B >mv M ç Q ` F?ÄB pÄ- M;„M i`Î K°i FQ+? +O EBK h?QÆM; hbM?- i`QM; K„i H`K M;QÌB bÊ ?½B- çB M +m²M; +?ûK ` K°i ç QX

@ >Q M; h?9 o¬ *QÆM;5

@ L; Q

*?B M ç Q +?ûK tm®M;- K°i ç-m ?Q ^aM? ?Q M; i?9 F?´M; H² tm'i ?B M- ;-K H M ; [mûi +„M tû p ?QÈM; EBK h?QÆM; hbM?X

@ EBK Zm M; >° h?mšM5

_®M; iQ K°i iB M;- i` M i?•M EBK h?QÆM; hbM? M?€v K„i tm'i ?B M K°i i-M; ?° i # M i`QM;- M; v b m ç| ?Q ^aM? ?Q M; i?9 ç½ ?mM; ?,M; +„M H M M;QÌB ?„MX

•K p M; K°i iB M;- ?° i?mšM i` M M;QÌB EBK h?QÆM; hbM? p†M p Q #B M /¢M; F`- T?€ M€iX

@ EBK hB h`B M L?B m5

a„+ K†i EBK h?QÆM; hbM? ç¢B #B M- p¬ b® iB i mv M iW i`QM; i?•M i? ?„M M´ #, H M ?Q ^aM? ?Q M; i?9 F?´M; H²- T? M? K°i iB M;- ?° i?mšM -K -K T?€ M€i- +MM; #¢Q i€M- ?| i?"M? M;mv M HU+ ?¶ M HQ¢M i?´B [mûi F?„T #®M T?Q X

@ G M +?Q i 5

L?bM i?'v KbM? b„T `ÆB tm®M; ?<sup>2</sup> MQÈ+- F?m¬M K†i EBK h?QÆM; hbM? /[ iÊM H tm®M; # M /QÈB- MQÆM; +¶ tmM; HQÊM; i?•M ?bM? ?„M H¢B # v H M p`B i`,K i? çB MX

@ s9 iB m iY- F?¬M; M;?o iÈB i?U+ HU+ +O M;QÆB i,M; H M M?B m M?Q p"v- ?- F?¬M; H"K M;QÌB5

EBK h?QÆM; hbM? +„M`„M;- i?¬M b„+ FBM? bÊ- i`QÈ+ ç|i?U+ HU+ +O ?„M +ÁM iQÎM; `^M; pQÊi [m +U+ ?çM ?| T?`K +^M?- ç½ +| i? / /`M; ç€M? +? i iB m iY F iÈB i?U+ HU+ +O iB m iY M`v i,M; i`QÎM; +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM ?„M- H"K ?„M p¬ +M

P M? HQM;

aQM; T?QÆM; i`B M F? B +?B M ç'm FBM? i?B M ç°M; ç` - FBK b„+ [m M; i?9+ +I -K -K M' imM; F?¬M; /Si- MÆB MÆB ç m H`M;mv M HU+ T?QM; #çQ i€M HQçM i ;B M i"Mi? X

* b€i

EBK T?B M p +?çK +MM; +?B M ç Q- b|M; tmM; FQ+? M' imM;- ç2K ?Q F?¬M; F?

@ hBM? h?¬M L;mv M hQ 5

G•K hB m`@i +K+ i?B i`B M +?B m i?S+ ç½ H•m +?Q /MM;- ç²M; i?ÌB ç€M? ` K°i

@ h?¬M; h?B M æçB h?O 'M5

hBM? i?¬M HU+ p¬ ?bM? ?| i?`M? +?B + i?QB tQ v i`ÁM #ûM M?¼M tmv M p`Q i F?B M +?Q ?„M +?Q€M; p€M;- K†+ /M +?d K°i i?Q€M; K Km°B M?QM; +kM; H"K iBM? i?¬M HB M +?SM; FB M K°i i?O +?QÎM; çÄ M?Q K€m +m²M +m°M "T iÈB- mv ç½ çB iÈB i`QÈ+ K†i +O ?„MX

@ EBK Zm M; :B^Q a€i i?m"i5

e88X *?QÆM; e8j, G•K o`Q L;mv *^M?

h`QM; M;mv +Æ- EBK h?QÆM; hbM? ?ûi HÈM K°i iB M;- i`QM; K„i #„M` FBK [m M [m M; b€M; M;ÌB- M?„K M; v i?O +?QÎM; ?mv i b„+ #°+ T?€i` +¬M; FQ+? +U+ Kç S?®+ tmv

h?O +?QÎM; -K -K #çQ pÐ- ?| i?`M? ?mv i [m M; i€M` ç-v i`ÌB- F +^ G•K hB m + ?| i?`M? M;mv M HU+ i€M HQçM iB m i€MX

a„+ K†i EBK h?QÆM; hbM? ççB #B MX

@ h Î ç•v5

h? M? •K HçM? HMM; iW b m HQM; EBK h?QÆM; hbM? p M; H M- b m ç| H`M;mv M`QM;„M +^MX

@ h?B M ",M; æ` GB i5

S?®+ tmv

G•K hB m ç€M? ` K°i FQ+? iQ`M HU+- EBK h?QÆM; hbM? F?¬M; F`T M;„M +^M- i`QÎM; #`Q pKM pÐ- i?•M ?bM? iû b'T p T?Q i`QÈ+- KB M; T?mM K€m iQÆB- M;h

G•K hB m i?2Q b€i T?Q b m- K°i ç Q +?ûK` - ç Q K M; imM; ?Q`M? M?€v K„i çB iÈ hbM?X

@ >¶M ç^M- M;„M5

EBK h?QÆM; hbM? ; -K H M ; B" M /[- i`WM; iQ K„i Km®M MSi- pW T?mM K€m pW
ç Q +O G•K hB m- MQÆM; i?2Q +¶ tmM; HQÊM; i`U+ iB T M?av tm®M; /`M i - HQÊ
i®M; ` M; Q`BX

@ *ÁM Km®M +?çv\

G•K hB m i?2Q b€i T?Q b mX

@ > ? - G•K hB m- i i?W M?"M M; QÆB `i K¢M?- ç€M; iB + M; QÆB ; B i F?¬M;
Zmv M; mv M +^aM? ; B i M; QÆB M?Q ; B i K°i +QM +?|5

EBK h?QÆM; hbM? /[iÊM ?ûi HÊM- i` M M; Q`B #°+ T?€i FBK [m M; ,

@ EBK Zm M; S?B æ°M i?m"i5

h®+ ç°+O ?„M +`M; M? M? ?ÆM- ?| i?"M? FBK [m M; +?d p`B H-M #B M +?mv M

@ o"v b Q\

G•K hB m +Q`B H¢M?- +?B M ç Q pmM; + Q- iB +?•M M; mv M i`QM; +Æ i? #` ç B
ç Q- ?| i?"M? ç Q K M; # v ` X

æ Q ^aM? i?Q€M; +?®+ çB iÈB i`QÊ+ Kti EBK h?QÆM; hbM?X

@ >W5

EBK T?B M KÎ` - FBK [m M; H|2 b€M; - €M? K„i EBK h?QÆM; hbM? i`'M ç`M?- +?
M?QM; pÈB i?U+ HU+ +O G•K hB m F?¬M; F?^aM, M; ç€M? +? i?„M- +?d +-M `ÌB
i? `ÌB çB- +?|K°i i?€M; b m ç°i T?€ Zmv M; mv M +<sup>a</sup>M? H¢B çB çm`B ; B i G•K hB

* b€i

æ Q K M; #m¬M; tm®M; - ?mM; ? ,M; #´ H M FBK T?B M- i? F?¬M; i? çÐ- Î i`QM
+O EBK h?QÆM; hbM? i?"i / /`M; +?ûK çSi i?"M? ? B F?9+- M; v b m ç| +?ûK H M
i?•M ?„M- HQÊi [m i?•M i? ?„M M? M? M?Q +?ÊT KÊB #B M K'IX

@ *€B ; b\

EBK h?QÆM; hbM? i`WM; HÊM ç¬B K„i FBM? bÊ- K€m iQÆB iW i`€M- M; U+- /QÈB
i?"M? ? B MY - M; ½ tm®M; ?² MQÊ+ iY pQM; X

@ h?m5

h v i`€B G•K hB m +?°T iÈB- i`QÊ+ F?B i?B i? EBK h?QÆM; hbM? `ÆB p`Q ?² MQ
+O ?„M- ` ,M; `„+ K°i iB M; - i?B i? EBK h?QÆM; hbM? `ÆB tm®M; ?²- pšM F?¬M;
+?®+ ç¬M; +SM; i?"M? #,M; ç²M; - b m ç| /"T M€i i?"M? #,M; T?'M i M ` i`QM; MQ

@ G, M; E?¬M; >Q æ°- H M5

.mM; M?"T +?•M M; mv M p`Q ç¬B +€M? M; mv M HU+- G•K hB m M?€v K„i # v H M

aÎ /o pä ; B^a Zmv M; mv M +^aM? +| i? T?B ?"M? +?QM? #ÎB pb F?^aM, M; i? Q i€+ +
i¢B G•K hB m bY /KM; +?•M M; mv M i`QM; G, M; E?¬M; >Q æ°- ç²M; /¢M; +kM; +|
; B M M; „M M; OBX

@ L?bM t2K i?m ?Q¢+? +O EBK h?QÆM; h?-M i`QM; +´ ç` i? M`Q\

s| #Ä M; mv M HU+ 'M Fw i` M ; BÈB +?d- G•K hB m ç2K iBM? i?-M HU+ i?~K i?'n
M?'i i?ÌB pmB KWM; X

" M i`QM; i`[p"i ; BÈB +?d çti F?¬M; Qii?Si®i- i` M /QÈB KQ`B [mv M #Q i`+?- i?
i?"K +?Q H` M; •M T?B m +MM; HBM? i?¢+?- ; B€i` i?"i FBM? M; Q`B- imv i ç®B ; E

@ .B- [mv M #Q i`+? M"v H" ; b\

hMv iB M KÎ` K°i [mv M- [mv M #Q i`+? K`m t M?- iªM` mv €T +MM; ?`Q [m M; T?B T?`K- imv i ç®B H` +QÌM; ç¢B M?`i i`QM; +€+ [mv M #Q i`+?X

@ æQ¢i L;mv M GBM? *?d- F?¬M; M;ì H` i?B M +'T +?d T?€T #Q i`+?X

*~M i?"M H"i t2K- G•K hB m F?¬M; M?`M çQÊ+ F m H M- p¬ +MM; ?QM; T?'MX

E?¬M; +?ì ?„M FB K i` tQM; iQ`M #° i?m ?Q¢+?- ç°i M?B M K°i ç¢Q #¢+? [m M; i p•v ?„M- i`mv M i®M; ` F?ÄB *´ ç` h?€B h?¬MX

" M M;Q`B +´ ç` X

h?"i M?B m pä ;Bª iK i" T +?ì çÊB M;QìB +m®B +MM; `ìB F?ÄB \*´ ç` h?€B h?¬M- # ?B M #ªQ bÆM i?¬M #Q- F?B M i`QM; HÁM; +€+ pä ;Bª ?B m çQÊ+ M;QìB ` +`M; M?B m- F?B M F?¬M; Qi pä ;Bª ¬K HÁM; t'm t X

í u m J GoM?- K¶B K°i H-M *´ ç` h?€B h?¬M KÎ` b) +| i?"i M?B m + Q i?O ?| T? M?[M; pä ;Bª +ÁM b®M; ` M;Q`B H¢B +| i? K K°i b® M;QìB iY pQM; i`QM; +m°+ + ç|X

.o M?B M ç®B pÈB M?[M; pä ;Bª +ÁM HQm H¢B K` M|B +?QM? H` Km®M M?bM t2K . "i S?QM; +MM; G•K hB mX

@ G-M M`v F?¬M; #B i G•K hB m H` K v K„M ? v tmB t Q- M;?2 M|B ?B M i¢B î i` +MM; EBK h?QÆM; hbM?- ?B M M?B M i?m ?Q¢+? FBM? M;QìB- ç€M; iB + pW çB

@ S?ªB ç|- M;?2 M|B G•K hB m çB p`Q +´ ç` i?U+ HU+ ç°i M?B M i,M; K¢M?- ç½ h?QÆM; hbM?- i?"i H`K M;QìB ;B"i KbM?X

@ >W- +QìM; ç¢B +kM; p¬ /KM;- çSM; i`QÊ+ K†i >mv i h?Sm ç¢Q M?•M ?„M +,M F?€M;- çWM; M|B H` ?„M- +?Q /M H` + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? bÆ F€ +kM; F?¬M

@ *?" + +?" +

hB M; M;?` Hm" M F?¬M; M;WM; p M; H M- +| iB + ?"M- +| +ªK i?€M- +ÁM +| pmB h

h` M ç'i i`®M;- b„+ K†i >mv i h?Sm ç¢Q M?•M F?¬M; +?9i i? v ç´B M;²B MÆB ç|- S?QM; i`¼M; i?QÆM; ?'T ?®BX

P M; HQM; HQM;

æ°i M?B M- i`QM; +´ ç` p M; H M i? M?•K M´ p M; F`+? HB i- M;¼M M9B +?"K`½ t¬M; H M i" M i`ìB +kM; /¬M /¬M #B M K' iX

@ æ•v H`

J¼B M;QìB F?B T bÊ M?bM H M K°i K`M M`v- p¬ +MM; F?| ?B mX

@ a Q *´ ç` h?€B h?¬M H¢B ç|M; +Y \ EBK h?QÆM; hbM? +MM; G•K hB m +ÁM +?

@ æ9M; `²B- ? B M;QìB ?¼ +ÁM # M i`QM;- *´ ç` h?€B h?¬M H¢B ç|M; +Y - +?ŠM ;b\

hB M; M;?` Hm" M p M; H M- >mv i h?Sm #°i /"v- €M? K„i #„M` ?`M K M; /[iÊM,

@ *?ŠM; H) G•K hB m +? i# M i`QM;\ æ€M; +? i- ç€M; +? i5

æ9M; H9+ M`v

h` M ç'i i`®M;- K°i ç¢Q #¢+? [m M; tm'i ?B M- # Q T?O K°i i?•MªM? KÆ ?²- M; h?¬M -K -K F?ûT FQM- K°i H-M M[#B M i?"M? K°i KªM? bÆM K¢+? HB M KB M F

@ G` B çB ` \ G` G•K hB m ? v EBK h?QÆM; hbM?\

•M? K„i K¼B M;QÌB M?bM #¢+? [m M;- #ÎB pb *´ ç` h?€B h?–M M,K M,K KÎ` K°i H
 çB` +kM; b) +? i- iWM; +| M;QÌB Km®M HQm H¢B # M i`QM; im Hmv M- M?QM; F
 B K v K„M i²M i¢BX

o b m +| M;QÌB ibK çQÊ+ iBM iS+ HQm H¢B # M i`QM;- M;mv M H B i?ÌB çB K +´
 i?9 pB M +´ HK+ iBM? H` ç€M; bÊ M?´i- M?QM; b m F?B F?ûT H¢B b) tm´i ?B M i
 i? K +QÌM; ç¢B- i?´i iBM?- #€i iBM?- +Ym iBM? i`M ç-v- pä ;Bª ?| T?`K HQm #
 b®M; b|i- ?ŠM T?ªB +? i F?¬M; M;?B M;ìX

"ÎB p"v iW ç| p b m F?¬M; +ÁM B +| w MB K HQm H¢B # M i`QM; im Hmv MX
 h`QÊ+ K„i # Q M;QÌB- #¢+? [m M; #B M K´i- G•K hB m M?´i i?ÌB tm´i ?B MX
 @ G•K hB m- +?¢v K m5

J°i iB M; F m iQ F?`M F?`M p M; H M- Gw .°i S?QM; FB i HU+ M?„+ M?ÎX

e8eX *?QÆM; e89, J°i E?„+ aBM? hY

@ Gw bQ ?mvM?- M;QÆB H`K b Q p"v\

G•K hB m i?´v p"v +?´M ç°M;- €M? K„i /WM; i` M M;QÌB >mv i h?SmX

@ >„+ ?„+ ?„+ - M;QÆB +?QM? H` G•K hB m5

h? M? •K /[iÊM i` €+ p M; p¼M;- >mv i h?Sm HB K K¬B- i`QM; K„i iQ€i` p ?QM
 M?bM +?^K +?^K G•K hB mX

G•K hB m i`–K tm®M;- F?Q iS+ H½Q ;Bª M`v b•m t - +m²M +m°M FBM? M;QÌB- +
 i?Î- ?B M M?B M H` + Q i?O Zmv M;mv M +ªM?X

@ L;QÆB H` G•K hB m- ç½ ;B i ç² M?B #ªQ #®B h¬M; h?Sm +O i \ *m®B +MM; ç½
 H•m- ç K¢M; H¢B5

>mv i h?Sm +QÌB H¢M? HMM; K°i iB M;- ?mv i [m M;tmv M [m i`QÌM; F?¬M;- #`
 iÈB G•K hB m- M,K M;|M i v #„M` ?mv i [m M; i¢Q i?`M? i?O i`ªQ i?"i HÈM- +?d
 ç¼M; H¢B- M?€v K„i çB iÈB i`QÊ+ Kfi G•K hB mX

h?€B >mv M ç Q ` F?ÄB pÄ- G•K hB m F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;- iB +?•M M;mv
 +?ûK ?QÈM; i?O i`ªQ i` M çdM? ç–m- ç²M; i?ÌB i?•M ?bM? #°i HmBX

æ Q K M; i?¬M; i?B M- M;mv M HU+ t2M HŠM +?•M M;mv M M?€v K„i +?ûK H M i?
 +?•M M;mv M ;B M M M +?®M; +U ?mv i [m M;- pÐ ` K°i H¶ ?´M; M?Q M?ÄX

@ •M\ G¢B +| i? M; ,M +ªM çQÊ+ +¬M; FQ+? +O i - i?U+ HU+ F?¬M; i - ç€M; iB +
 G¢B +QÌB H¢M? K°i iB M;- >mv i h?Sm +?KT tm®M;- ç2K ç Q K M; T?€ pÐ- H¢B M
 hB m- K°i +?QÎM; p¶ H M M;U+ ?„MX

* b€i

>°i? M;mv M HU+ T?€ M€i- i` M M;U+ G•K hB m ?B M `ä p i K€m- i?•M i? # v M;C
 t - i`QM; KB M; T?mM K€m iQÆBX

@ æ€M; +? i5

hm pB +? M? H +? [m€ t - /M ?„M ?Q`M? ?`M? p¬ ç`+? i`QM; ?| T?`K +ªM?- M?QM
 +ªM? pšM F?¬M; çO HU+ ç€M? i`ª- M?€v K„i #`i?m X

@ L M H`K ;b #•v ;Bì\

•M? K„i G•K hB m M;QM; i`¼M;- çSM; /"v- i`QM; HÁM; tQ v +?mv M i?"i M? M?X
@ > ? - +ÁM Km®M T?ªM F?€M; \ L; QÆB +?Q `^M; î i`QÈ+ K†i i +ÁM T?ªM F?€M;
>mv i h?Sm /[iÊM pmM; i v H MX
P M? HQM;
J°i +¶ €T HU+ p¬ ?bM? ;B€M; tm®M;- F?¬M; F?Q M?Q ç¼M; H¢B b M b i- ?mv i [
+?®+ i`|B #m°+ G•K hB m- F?B M?„M F?| i? M?9+ M?Q+?X
@
G•K hB m ;-K H M ;B" M /[- i?-M HU+ i?B i`B M- ç²M; i?|B çB m ç°M; iB +?•M M
#m°+X
@ > ? - çWM; m´M; +¬M;- K°i pä ;Bª ?| T?"K +ÁM Km®M i`€M? i?Q€i i`|B #m°+ +
>mv i h?Sm +Q|B H¢M? M|BX
L?QM; M; v b m ç| #B m ibM? >mv i h?Sm ç¼M; H¢B- ?mv i [m M; [m M? tmM; [m
i? M? •K ` ,M; `„+ F?2 F?)- M? M?"M; F?m +? i€M ` M; Q`B- +| +ªK ;B€+ M?Q b„T
*€+ pä ;Bª i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- +?Q /M H` p`B Zmv M;mv M +ªM? T?Q t +kM; `m
bÊX
@ s9 iB m iY- +´K +®5
h` M F?m¬M K†i F?¬ ;-v +O >mv i h?Sm H° p iS+ ;B" M- pmM; i v- p¬ b® ?mv i b„
[m´M [m M? # Q p•v G•K hB m- ?Q`M iQ`M ;B K +-K ?„MX
æ¬B K„i >mv i h?Sm ?mM; /[M?bM +?^K +?^K G•K hB m,
@ >B M i¢B i +?Q M; QÆB K°i H-M +Æ ?°B- +?d +-M M; QÆB [m€ tm®M; p M +-m
ç² M?B ç½ +? i +O i - +| H) i b) bmv M; ?o +?Q M; QÆB K°i +QM çQ|M; b®M;- +ª M
>mv i h?Sm pmM; i v M?B T Gw . "i S?QM; çB iÈB- ç¬B K„i H° p ?`B ?QÈ+ çB M +
@ > ? - M; QÆB M^K KÆ- h¬M; h?Sm H` i ;B i- M m H†T H¢B K°i H-M- i +kM; ;B
G•K hB m +Q|B H¢M? M|BX
>„M ç M; iQM? iQ€M î i?|B F?„+ K´m +?®i H´v ` i`€B iBK v m pQÆM;- ;•v ` ?¶M
i?"i ;-M /M H` + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? M?Q >mv i h?Sm +kM; F?| i? i?W M?"M
iBK v m pQÆM;X
>ÆM M[F?Q iS+ +O i`€B iBK b) ?´T /šM i?"i M?B m v m i?9 F?OM; #® # M i`QM
+| i? ibK +Æ ?°B ?¶M HQ¢M K` #Ä +?¢vX
L?QM; F ?Q¢++ +| T?B m HQm i?"i HÈM- +| çO HQ¢B M?•M i® F?¬M; t€+ ç`M?- +
+?¢v i`®M +O ?„M +kM; F?¬M; iÈB ? B i?"M?- M m F?¬M; p¢M #´i ç„+ /o ?„M b) F
@ s9 iB m iY- M; QÆB ?Q`M iQ`M +?¼+ ;B" M i - i Km®M M; QÆB çB +? i5
>mv i h?Sm M´B ;B" M ;-K H M- ?mv i [m M; +?ªv tm¬B- b€i F?Q /•M; i`MX
@ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- ?½v F?Q M ç°M; i?O- G•K hB m H` M; Q|B +m®B +MM; `|B
#^M; ç +?9M; i ?ÄB K°i +?9i +mM; çB M i?-M #Q i`QM; +´ç ` `®i +K+ H` +?mv M
æ9M; H9+ M`v iW t t +| + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? çB iÈB KÍ KB M; M|BX
@ S?ªB `²B- G•K hB m H` M; Q|B +m®B +MM; çB ` - K` EBK h?QÆM; hbM? H¢B F?
H|B M|B +O K´v iB m iY ?| T?"K +ªM? i`QÈ+ ç| - +mM; çB M i?-M #Q F?¬M; F?ª M
;B[G•K hB m +MM; EBK h?QÆM; hbM? imv i ç®B tªv ` +?mv M ;bX
*| M; Q|B ` K†i- K°i + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? F?€+ +kM; KÍ KB M;- #¼M ?„M iK
+?QM? H` ibK ?B m +?mv M +mM; çB M tm´i ?B M i` M #ªQ bÆM i?-M #Q i`QM; +´

@ •M\ *€+ M;QÆB Km®M H"K F ç`+? +O i b Q\
>mv i h?Sm [m v T?„i ç-m H¢B- F?m¬M K†i /[iÊM M?bM +?^K +?^K K'v + Q i?O Z
F?Q [m M? [m~M- p¬+MM; F?OM; #®X
@ >mv i h?Sm ç¢Q M?•M- +?9M; i +?d Km®M #B i i`QM; \*´ ç` h?€B h?¬M ç½ tªv
hB m b®M; ? v +? i +?9M; i b) F?¬M; [mªM- +m®B +MM; pšM K†+ +?Q M;QÆB tY
?m®M; +?B K°i KbM? M;QÆB +?Q `^M; +| i? ç®B F?€M; +?9M; i b QX
>Ä GBM? i?Q bBM? +Q`B H¢M? M|BX
@ > ? ? X
>mv i h?Sm +Q`B ? ?ª- /[iÊM M|B,
@ *€+ M;QÆB Km®M ç® ç`+? pÈB i \ h K†+ F \*´ ç` h?€B h?¬M +| #B M +® ;b- C
ç² M?B +O i - ?¬K M v B +kM; çWM; M;?o ç€M? +?O w +O ?„MX *€+ M;QÆB HB
M?QM; çWM; i`€+? i F?¬M; M?„+ M?Î +€+ M;QÆB- +?d +¬M ?¬K M v F?¬M; ;B i ç
+MM; ;B i°+ +€+ M;QÆB poM? pB M T?ªB i?W M?“M i çB M +m²M; i”T b€i- K¶B
M;¬v M”Q +ÁM +?Q /B i`KM; +€+ M;QÆB- i i? F?¬M; #Ä [m - +€+ M;QÆB +?m~M
G`B +O ?„M H"K b„+ K†i M?|K + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? t M? KûiX
@ E çB M- i M M”v ç9M; H” F çB MX
@ >W- HQ`B M?B m H`B pÈB i M çB M M”v5
L?|K + Q i?O Zmv M;mv M +ªM? ?W H¢M?- F?¬M; M|B i? K H`B M”QX ob K°i iBM
ç„+ i°B K°i i M çB M- ?B M M?B M H” F?¬M; ç€M;X
ªM? +€Q tQM; M?|K +Q`M; ;Bª- >mv i h?Sm /[iÊM M?bM +?^K +?^K G•K hB m,
@ s9 iB m iY- H9+ i`QÈ+ ç€M? +? i ç² M?B +O i M;QÆB i?“i pmB p çB- ?¬K M v
p` b®M; F?¬M; #^M; +? i5
.Si H`B- >mv i h?Sm ç€M? ` K°i +?QÎM;- ?mM; ?,M; +?KT tm®M; çdM? ç-m G•K h
@ GB m K¢M;5
L; v H9+ G•K hB m +?m~M #` H'v ` i`€B iBK v m pQÆM; HB m K¢M; pÈB ?„M- ç°i
P M? HQM;
" M i`QM; /½v M9B \*´ ç` h?€B h?¬M- M; v M;¼M M9B + Q t M?“i ç°i M?B M M´ in
KQ`B i?QÈ+- HÊM K'v +?K+ i?QÈ+ # v p9i ç-v i`B- i? M? •K FBM? i?B M ç°M; ç
ç'i i?“i HÊM- M9B + Q ?ÆM M;¬M i?QÈ+ -K -K bKT ç´- +ªM? iQÊM; H¢B M;Q`B bÊ
" M i`QM; #KB KM i`M M;”T- K°i ?„+ªM? # v p9i ` - i`¬B M´B ;B[F?¬M; i`mM; -
pä ;Bª iK i”T- i?•M ?bM? M?Q€M; H M- M?Q K°i ç¢Q ?„+ [m M; i`QM; +?ÊT K„i`Æ

e8dX *?QÆM; e88, :†T G¢B "€i Zm€B G¬ URV

J†i M¢ [m, ?„+ #¢+? ç M t2M- K€B i|+ /`B ?¶M ç°M `®B #`B- i`Q`M; #”Q `€+? M€i- M
K„i b„+ #ûM `ÆB tm®M; i` M M;Q`B G•K hB m- F?¬M; #B i pb b Q iW i`QM; €M? K
M?“M çQÊ+ K°i +ªK ;B€+ `K €TX

@ "m¬M; ?„M ` 5

h? M? •K F?“M F?“M #,M; bQÆM; p M; H M- M K iY i?m ?²B €M? K„i- M?bM [m >
M?B i ç° M?Q ;BªK i?“T KQ`B ç°- H"K F?¬M; Qi pä ;Bª +ªK i?“v `ûi H¢M?X

•M? K„i >mv i h?Sm M;QM; iK- H° p /[iÊM +QÌB H¢M? M|B,
 @ *€+ ?¢- i K†+ F M;QÆB H° B- Qi [mªM +?mv M +O >mv i h?Sm M°v- H°T iS+ +
 bU M;QÆB F?¬M; [mªM ¢QÊ+ +ÁM ¢€T H M K¢M; +O KbM?5
 @ "m¬M; ?„M` 5
 L K iY F?¬M; +?9i /B M +ªK- H¢B M|B` K°i +•mX
 @ hB m iY- M;QÆB Km®M +? i5
 >mv i h?Sm M´B ;B°M ;¬K H M K°i iB M;- ?mv i [m M; +?Êi H|2- #´` K°i i`ªQX
 P M? HQM;
 h`QM; ?Q F?¬M;- K°i ¢¢Q ?mv i b„+ i?O i`ªQ tm´i ?B M- +?•M M;mv M M;QM; iK ¢€
 M?Q #°M i v F?´M; H² +?2 i`ÌB ¬K ¬K +?KT tm®M; +?¶ M K iY- mv €T H M i`°M F?E
 b„+ K†i i€B M?Êi p°B p½ i?®B HmB- K°i Qi M;QÌB i?U+ HU+ v m FûK KB M; `d K
 F?¬M; M? X
 >mv i b„+ i?O i`ªQ ¢B iÈB- F?¬M; ;B M M?Q T?€i M´- F?Q HQm tQ v i`ÁM F?¬M; M
 @ h`ªK5
 L K iY #´i ¢°M;- i`QÌM; #°Q `€+? M€i # v H M T?¬M T?°i- i`QM; M?€v K„i ?mv i i`ª
 pQÆM i v ¢€M?` K°i +?QÎM;X
 S?®+ tmv
 J°i ?„+ +?QÎM; +U+ HÈM tm´i ?B M- # M i` M HQm +?mv M T?M p,M +´tQ ?mv M
 +?WM; p°B i`QÊM;- /°B ?ÆM KQÌB i`QÊM; ¢®B /B M ?mv i i`ªQ +| p +U+ F€ M?Ä
 ¢°T M? M?- ?„+ +?QÎM; ¬K ¬K # v iÈB- M?€v K„i +?KT pÐ ?mv i i`ªQ- M; v b m ¢|
 i?ŠM; p ?QÊM; >mv i h?Sm ¢¢Q M?•MX
 @ æ€M; +? i- >mv i h?Sm G,M; h?B M- Zm•M G•K h?B M >¢5
 "B m iB M? i` M K†i >mv i h?Sm +°M; i? K /[ iÊM F?OM; #®- ?mv i [m M; T?€i` ¢-
 ¢¬m ?mv i i?Sm i?"i HÈM- /m¶B ¢¬B +€M?- ¢2K F?¬M; F?Q tû`€+? iÆB iª- M?„K
 +¬M; tm®M;X
 h?•M ?bM? M K iY #´i ¢°M;- ?„+ +?QÎM; iB T iK+ # v p T?Q i`QÈ+X
 P M? HQM;
 >„+ +?QÎM; +MM; ?mv i i?Sm p +?¢K p°Q M? m- i`QM; iB M; M´p M;- +?QÎM; 'M
 i?Sm M?Q ¢B p°Q +?®M F?¬M; M;QÌBX
 @ a Q +| i? \
 >mv i h?Sm F m H M FBM? ?½B- i`QM; K„i K M; i?2Q p F?| i? iBM- /QÈB €M? K
 ?mv i i?Sm F m` M K°i iB M;- i`QM; +?ÉT K„i ¢½ #` ?„+ +?QÎM; p¶ i?°M? M€i pKM
 ¢¬v i`ÌB- ¢2K /½v M9B +MM; ¢¢B i?K +?mM; [m M? ¢€M?` p¬b® H¶ i?OM;- M´p
 >„+ +?QÎM; +?KT pä ?mv i i`ªQ +MM; ?mv i i?Sm- i? ¢B F?¬M; ;BªK- M?€v K„i ¢
 h?SmX
 @ >mv i J *?mv M h?•M5
 >mv i h?Sm ;¬K H M ;B°M /[- F?Q ?mv i i?B m ¢®i- i?•M ?bM? M?€v K„i #` ?„+ +?
 b m ¢| i?•M ?bM? ?„M ?B M` M;Q°B K´v i`,K i?QÊ+- F?|2 KB M; `d K€m- +?•M F?
 @ hB m iY- K†+ F M;QÆB H° B- +?| i i` ¢QÊ+ i?•M T?°M +O M;QÆB- TªB ;B i
 @ >mv i h?Sm æ°M h?B M5

>mv i h?Sm çB M +m²M; ?¬ iQ- #B i F?¬M; ç`+? HçB i?•M ?bM? ?| i?"M? ?mv i [n
K'i- i®+ ç° +U+ M? M?X

L K iY F?¬M; M|B H`B M"Q- i`QM; K„i im¬M ` iBM? [m M;- #`M i v #B M i?"M? i`
iÊBX

«M;

J°i ççQ ?mv i [m M; tm'i ?B M i`QÈ+ K†i K¼B M; Q`B- M;QM; iK i?"M? i?•M ?bM? >
?QªM; bÊ M?bM M K iY- i`QM; K„i i`"M ç-v p /[iÊM +MM; bÊ ?½BX

@ *? i5

GU+ HQÊM; p¬ ?bM? M;QM; iK- ?| i?"M? i?O +?QÎM; i?"i HÈM ç2K >mv i h?Sm +
bB i KçM?X

S?®+ tmv

L; v b m ç| i?•M ?bM? >mv i h?Sm M´imM;- ?mv i [m M; p~v ` ç-v i`B- Q M? i?"M

@ L`v

hQ`M #° p ä ;Bª +| K†i M?bM i?'v- ç¬B K„i i`ÊM iQ- F +ª p`B + Q i?O Zmv M;mv M +
HmB ? B #QÈ+- ?Q i b•m K°i ?ÆB HçM?X

>mv i h?Sm

H ½v5' UGP °?°j37Z``ªV

h`b ;B +| i? im Hmv M- ?B M iϕB +QM Hmv M i?"M? i-M; i?S M?'i i?"i i@i H„K-
 çQϕi çQÊ+ i`QÊ+ # X
 J°i çϕB ?€M tm'i ?B M- i?-M b„+ FQ+? ç°M;X
 h? M? MB M F?-B M;¬ K†+ €Q- ? ? +Q`B- #om K¬B M|B,
 @ *? - +?9M; i F?-M; i` M? i?b i?-B- ç½ i` M? i?b i` M? i?S M?'i- i`QÊ+ # i?b +
 @ L|B `i ç9M;X
 æϕB ?€M M;~M ` - K°i +?QÎM; p¶ H M M;Q`B i? M? MB M- +ªK F?€B,
 @ *? +QM çÊB iÈB Zmv M;mv M +ªM? bÆ F€ KÈB Hmv M i?"M? i-M; i?S M?'i- i?B
 +? +QM M?B m M?Q p"v- ? ? - i`QÊ+ FB Zm"Ma|+ S?QÆM; +?9M; i Hm¬M b„T
 M"v +?d bÊ +| i? iB M p"Q ?"M; ç-mX
 æϕB ?€M +Q`B b M; bªM;- i`mv M ` i?"it X
 o•M GQM; [m"MX
 LÆB M"v M^K Îi•v #„+ æ [m®+ oă GBM?- ?Q" M +ªM? i²B i - +€i # v ç€ +?ϕv- MÆB
 @ J°M; ok- H-M M"v [m" M o•M GQM; +| i? çB iÈB #QÊ+ M"Q- T?ªB t2K Î+QMX
 h` M K°i ç²B M9B ?Q M; pm- K°i K„ T?K çSM; i?ŠM;- #bM? i?ªM M|BX
 @ Jšm i?•M v M i•K- +QM ç½ im Hmv M o•M GQM; *Ym .m i?•M T?€T iÈB i-M; i?S
 M?'i ç`M? ;B" M? i`QÊ+ # X
 h?B m M[H½M? /B K M?Q M9B #,M;- €Q i`„M; T?B m T?B m- K„ H M?Q iB M iY ?
 @ L?Q p"v i?b i®i- F?-M; ?´ H" +QM ;€B +O h?B M ",M; o•MX
 J„ T?K ;"i ç-m- €M? K„i ?Ì ?[M;X
 > B i?€M; b m- G•K hB m çB iÈB T?ϕK pB ç ç¬X
 .¼+ i?2Q çQÎM; çB- ?„M F?-M; ? M;?d M;ÆB- €Q #`Q bÈK `€+? imM; i|2 +kM; F?
 HU +?¼M M?[M; +QM çQÎM; +| +?9i M iQ" M M?QM; pb iB i FB K i?`B ;B M- pšM +
 +| K°i H-M i?B m +?9i M[FBM? ç°M; ç`M v m i?9 i?'i iBM?- +kM; K v ?„M Hm¬M i
 imv `^M; +ÁM +?Q Hmv M i?"M? M?QM; ç½ HoM? M;° K°i QiªQ /B m- /mM; M?"T p
 KÈB +| i? +?ϕv i?Q€iX
 h`QM; FBM? Kϕ+?- iWM; çϕQ M;mv M HU+ +Ym +?mv M p" M ?"M?- i?`B ;B M /`B /
 M|B H" F?ªQ M;?B K i?"i HÈM- #ÎB pb M;mv M HU+ p" M +?mv M F?-M; M;WM; M;?
 i M- i?•M i? F?-M; +?`m M´B K" ?ÄM; K'ix
 L?QM; çB m M"v ç®B pÈB G•K hB m K" M|B F?-M; i?"M? p'M ç - M;QÊ+ HϕB HB
 ;B9T +?Q ?„M t| i M i B ?ϕB iB K`M i`QM; +´ ç` pb ;B i,M; i?U+ HU+ [m€ M? M
 ç¼M;- M;QM; i?"i +MM; +QÎM; çϕB ?ÆM- H`K +?Q ?„M i,M; i? K +U HU+- ç½ çϕi iB
 P M? HQM;
 S?Q i`QÊ+ +| K°i p€+? ç€ +?†M çQÎM;- G•K hB m F?-M; ? i`€M? Mû- i?•M i? i`
 M M tm®M; K°i ç°M; HÈM ?bM? M;Q`B- H" T iS+ tmv M i?'m çB [m - p¬ b® ç€ pKM
 ?½BX
 @ *ÁM MY i?€M; i?`B ;B M- ?B M iϕB ç½ iB M p"Q T?ϕK pB ç ç¬- +| H) +ÁM F`TX
 h?"M? h•M o +€+? ç ç¬ [m€ t - /M i`QM; HÁM; G•K hB m KÆ ?² M„K +?„+ M?QM;
 ?B M iϕB çB p"Q T?ϕK pB ç ç¬ +m®B +MM; KÈB i?Î` K°i ?ÆBX
 hmv `^M; b m L;`v >Ov .B i- æϕB HK+ h?QÆM; E?mM; +?d +ÁM HϕB #®M çϕB ç [n
 ?² iQÆM; çQÆM; /B M iQ+? p" B ç [m®+ i`QÊ+ L;`v >Ov .B i- +?d K°i ç ç¬ ç½ +?E

+•v b® pm¬M; - imv G•K hB m ç½ çB p"Q T?¢K pB ç ç¬- M?QM; i?U+ i +ÁM +€+?
?„M +kM; F?¬M; ? HQ H„M; X

æ ç¬ +MM; M?[M; [m"Mi?"M? F?€+ #'i ç²M; - /¼+ i?2Q çQÌM; çB +! i? T?B ?"M
T?ªB M; mv ?B K- ç! H" #ÎB pb K¶B bÆM K¢+? ; -M ç ç¬ ç m #`i'M; #° +€+ i? HU+
#° oä æB M M^K i¢B aÆM K¢+? h?€B >mv M- G aÆM i¬M; Î i¢B æ G T?QM; - L; m
h?€M? L; mv M HoM? - M m Î Zm" M >B M ."i- +?d bÊ H" M?[M; F?m M9B MQM M; m
+?B K +S F?¬M; FûK ; b aÆM K¢+? G¢+ L?"i +MM; u m J HoM?X

L?QM; Î i`QM; M"v #ÎB pb +! i'M; #° +€+ i? HU+ HÈM i²M i¢B- +QÌM; ; Bª bBM? iY
i?9 pQÆM; + 'T çSM; ç-m ç m T?ªB `9i HmB- +?Q /M H" K°i Qi #€i iBM? +MM; +Y
?B M- bÆM K¢+? FûQ /"B K'v +?K+ p¢M /†K ç m H" M?Q i? - +¬M; F?¬M; +¬M T?ª
H¢B- #ÎB p"v i`QM; +ªM? M°B ç ç¬- pä ; Bª v M i•K /B +?mv M K" F?¬M; +¬M HQ H
ç¢B i" T FQ+?X

*! i? M!B i`QM; +ª æ [m®+ oä GBM? - T?¢K pB ç ç¬ H" +?¶ M iQ" M imv i ç®B- M
b€M? #^M; X

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q i? - K¶B M; "v G•K hB m +! i? +?¢v t ? B # p¢M /†K- i•K i

L; v i`QM; H9+ G•K hB m iQ" M HU+ +?¢v çB- +€+? K'v M; "M /†K Î T?Q M K æ [
h?"M? L K o - K°i b® pä ; Bª ç½ çm'B iÈB ?°B iK +?mM; K°i +?¶- M?•M b® K'v i`, K p
M; k pä ; Bª ç¬M; ç9+ i' T M"TX

æ ç¬ +?QM? H" i`mM; i•K [mv M HU+ ç [m®+- iU M?B M F?¬M; F?ª M, M; +?Q T?
p"Q- #ÎB p"v M; QÌB +?`m i`€+? M?B K +?QM? i`QM; ç¢B ?°B i?B ç'm S?QM; o•M
i`QM; h?"M? L K o X

æ ç¬ æ [m®+ oä GBM? +! #®M iÁ p i?"M? - T?•M #B i M^K Î #®M T?Q ç ç¬- +
/†K- #®M p i?"M? +kM; H" v m i„+ #ªQ ?° ç ç¬- ; †T T?ªB i?9 i`B m ç°i FQ+? b) /Š

h?"M? L K o +ÁM çQÊ+ tQM; H" h?"M? hBM? h9+- M; ?2 M!B +?O i? i?"M? i`b çQ
pšM i?¢+? i?"i HÈM `ÆB tm®M; - +! i? +ªK SM; iBM? i?¬M HU+ i` M #-m i`ÌB- i" T
i€ ç [m®+- #ÎB pb #¬B / M? K°i i`, K H i€K M; QÌB i` M S?QM; o•M "ªM; +kM; iW ç
i`, K H i€K iBM? i9- pä ; Bª i?B M i`B K¶B i?ÌB F€ i` M #ªM; +m®B +MM; ç m ç¢i ç
i" T i`mM; ç¢B F?Q p"MX

h` M bQÌM M9B M; Q¬B +Y M K h?"M? hBM? h9+ i`"M ç-v M?" ; ¶ H•K i?ÌB- ç•v ç
i`QÊ+ F?B /U imv M b€i ?¢+? h?"M? hBM? h9+ b) i¢K i?ÌB ç!M; +Y - +?d çÊB iÈB
KÎ` - +?Q T?ûT M; QÌB /U i?B +MM; M; QÌB t2K M?"T i?"M?X

h` M i`B M M9B +MM; #bM? M; mv M KÎ K M; - MÆB MÆB ç m H" pä ; Bª iK i" T- K°i
+?¶- i`QÊ+ iB M /UM; MÆB Î H•K i?ÌB- K" pä ; Bª ç°+ ?"M? +kM; F?¬M; +?9 w M?E
+?B m i`Á +?mv M pÈB M? mX

o` i`Q +O +€+ pä ; Bª +¬M; ; -M h?"M? hBM? h9+ ç¢B #B m ç` p` +¬M; + Q- pb K°
HU+ ç½` i v- +kM; K v B +kM; #B i MÆB M"v H" h?"M? hBM? h9+- pb p"v ç m iU
tmM; ç°i [m€ HÈM X

@ s2K- H¢B +! K°i i? HU+ iÈB ç•vX

@ G` ç iY Zm" M >B M ."i- ç-m HoM? +?QM? H" æ¬M; S?QÆM; >B M oB M- H-M M

@ E?¬M; #B i H-M M"v Zm" M >B M ."i +! M?[M; + Q i?O M"Q- M?QM; +! i? F?ŠM;
#` HQ¢B #ÅX

@ *€+ M; QÆB t2K- i?B m M[çB i`QÊ+ M?'i F?Q i? i?"i F?OM; F?B T- imv i ç®B H

ee kX *?QÆM; eey, G-M GQÊi æB hÈB UkV

@ L;QÆB Km®M M|B æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? çB- M;?2 M|B M" M; H" +QM; €B i? i`QÊ+ FB iWM; +?B K p` i`Q i?S M?`i i`QM; h`çB ?m`M Hmv M i?B M i`B bm®i? i-K i?Q`iM;X

Zm" M >B M ."i iÈB pW H9+- *K S?QM; PM; ;B€M; tm®M; - +€+ ç iY çB i?2Q æ¬M T?| /Q M? +?O /šM /„i #QÊ+ tm®M; - çB iÈB K°i KªM? ç'i i`®M; i` M i`B M M9B /UM

Zm" M >B M ."i H" K°i i`QM; i€K ççB [m" M i?`M? +O æ [m®+ oä GBM?- iU M?B M i`Q- KªM? ç'i i`®M; M"v M^K; -M h?`M? hBM? h9+- ç†+ #B i/MM; HQm HçB +?Q i€ Qi i? HU+ çSM; ç-m- ç•v H" [mv +O M?B m M,K +O +€+ ççB ?°B i?B ç'm S?QM; o i?Q`iM; +?Q /M iÈB bÈK ?ÆM +kM; F?¬M; /€K +?B K +S F?m pU+ M"vX

*€+ pä ;Bª F?¬M; M;WM; M;?` Hm" M t¬M t Q- #ÎB pb ?¼ +kM; #B i /M +?Q +€+ i? # Q M?B m i?B M i`B- M?QM; HÈB ?çB M?`i pšM ç M iW i€K ççB [m" M i?`M? +MM; i?Q`iM; H K¶B H-M i?B ç'm- /M b Q bQ b€M? i`B M;mv M- iB m i? HU+ FûK ?ÆM

E?¬M; # Q H•m- i` M ç'i i`®M; tm'i ?B M F?¬M; Qi H m i`çB +MM; M?` ;¶X

@ h®i H„K- +?Q p`- MÆB M"v H" +?¶ M;?d M;ÆB +O K¼B M;Q`iB- +ÁM ? B M;`v h? ç| H" i?ÎB ;B M +€+ M;QÆB /U imv M b€i ?ç+? - +?d F?B M"Q i?¬M; [m KÈB +| i? - K†+ F +| i? iB M p`Q S?QM; o•M "ªM; ? v F?¬M; - +?d +¬M i? K ;B i`"M ç'm +kM; çQÊ+ pÈB +€+ M;QÆB- T?ªB M M M„K +?„+ çBX

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M M|BX

@ .ç5

h?"i M?B m ç iY HÈM iB M; i`ª H`iB- i? M? •K F?¬M; M?ÄX

@ h®i H„K- "ç+? H½Q- +?mv M +ÁM HçB ;B Q +?Q +€+ p`X

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M M?bM "ç+? >²M; S?B- oQÆM; M +MM; L;mv M *?Q ao ; [m•MX

@ *kM; F?¬M; #B i H-M M"v +| # Q M?B m M;Q`iB p`Q çQÊ+ S?QM; o•M "ªM;X

L?bM p K†i ?QM; T?'M +O +€+ ç iY- "ç+? >²M; S?B +ªK F?€B M|BX

@ S?ªB ?- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? M?'i ç`M? +| i? iB M p`Q i`QÊ+ KQ`iB- M? M|BX

@ h`"M i?B ç'm H-M M"v +`M; KçM? K) ?ÆM M?[M; H-M i`QÊ+- i?B M i`B i" T ?ÊT- M?QÊ+ ç½ H•m- +| i? çB iÈB #QÊ+ M"Q T?ªB t2K p" M K M? +O #¼M ?¼X

@ E?¬M; #B i?B M içB G•K hB m i? M"Q- ç½ H'v p` i`Q i?S M?'i i`QM; h`çB ?m`M H½K- M?QM; F?¬M; i? F?¬M; M|B- G•K hB m H" i?B M i`B +| i?B M T?9 M?'i K" i p¼M; ?„M #bM? v M p¬ bUX

G-M M"v i`çB ?m`M Hmv M i`M; +°M; +| # p` T?| /Q M? +?O çB i?2Q- +ÁM HçB ? B F?¬M; i? iQ" M #° +MM; çBX

" M;Q`iB +ÁM ç M; M|B +?mv M- ç°i M?B M t t K°i ççQ HQm [m M; HQÈi iÈB- i® H-M H|2` ç½ çB iÈB i`QÊ+ MÆB ç|M; [m•M Zm" M >B M ."i- +?QM? H" Gw ."i S?Q

@ L? M? i?"i- ç| H" B p"v\

@ s2K F?Q iS+ +O ?„M H" ?| T?"K ?"m F€- ç•v H" i?B M i`B i?S ? B ççi iÈB ?| T? ."i çBX

@ o` i`Q +O [m" M >B M ."i F?¬M; i®i- M^K ; -M bÆM Kç+? GB M o•M- #ÎB p"v #` i`¼M; M?'i- ?ÆM M[K¶B H-M ;†T K†i [m" M oä G,M; ç m +?B M ç'm K°i i`"M- ç i Qi- t2K M?Q K°i i`QM; M?[M; [m" M v m M?'i i`QM; i€K [m"MX

@ E?¬M; M M t2K i?Q`M; [m" M >B M ."i- /M ?¼ +| v m +kM; F?¬M; T?ªB +?9M; i -
#"B / M? i?S # i` M S?QM; o•M "ªM; H` Zm" M >B M ."i æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM
T?€ iÈB Zmv M;mv M +ªM? - M;?`+? i?B M p¬ +MM;X

J°i H½Q ;Bª Zmv M;mv M +ªM? +ªM? #€Q K¬M ?¢ ¸ iYX

@ Gw ."i S?QM; ;†T [m # p` T?| /Q M? +?O ¸¢B M?•MX

æB iÈB MÆB ¸|M; [m•M- Gw ."i S?QM; HB M ?"M? H X

@ > ? - i®i- Gw ."i S?QM; - F?¬M; M;?o iÈB M;QÆB ¸B H`+? H½K u m J HoM? K°i
?"m F€ ¸¢B i?"M? - +| ?B p¼M; i` M? ¸Q¢i #"B / M? h?B M *QÆM;X

" M;Q`B "¢+? >²M; S?B pW M?bM HB M M?"M` i?U+ HU+ +O Gw ."i S?QM; - pm
"ªM; +| K°i i`,K H i€K / M? M;¢+? - #"B / M? i`QÈ+ # KQÆB b€m tQM; H` #"B / M?
? B T?Q b m H` æ` a€i- ¸®B SM; pÈB K°i i`,K H i€K iBM? i9 i` M #-m i`IBX

J†+ /M +?d +¬M H` ?| T?"K +ªM? ¸ m +| i? i? K;B - M?QM; Km®M iB M p`Q K°i i
H` ?| T?"K i`mM; F€- Km®M ¸B p`Q # KQÆB b€m h?B M \*QÆM; Qi M?"i T?ªB H` ?

G¬M M`v imv [m" M >B M ."i +| F?¬M; Qi ¸ iY ¸B +MM; - M?QM; /QÈB ? B KQÆB H,
F€ +?d +| æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? - ?B M i¢B +| i? K Gw ."i S?QM; - pb p"v K¼B
+?d +¬M æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? ¸¢i ¸QÈ+ i`QÈ+ KQ`B- Gw ."i S?QM; H`v ¸Q
M?Q p"v Zm" M >B M ."i b) F?¬M; iÈB KS+ t`m ?`X .M b Q M;Q¢B i`W i€K [m" M HÈ
¸SM; ¸¬m i?U+ HU+ F?¬M; FûK- +¢M? i` M? p¬ +MM; F`+? HB iX

@ Gw ."i S?QM;X

L?bM i?'v Gw ."i S?QM; - +| F?¬M; Qi i?•MªM? [m2M i?m°+ ¸B iÈB- +| p` ?QM; T?
L K J¬M h?"M? - *?m *?d- GQm o•M +MM; E, >²M; - "¢+? J¬M; - .QÆM; hm'M- *"M h

h`QM; M,K ¸¢B i?B M i`B oä æB M- GQÆM; S?QÆM; - > >B M h? M? ¸ m pQÊi [m
+€+? i?B ¸'m- K` J° G,M; - L K J¬M h?"M? +MM; Gw ."i S?QM; +kM; ? B KQÆB H
i`QÈ+ i?U+ HU+ ¸¢i iÈB >| T?"K i`mM; F€ ¸dM? T?QM; - æQ¢M >²M; +MM; *?m *?d
F€- i?U+ HU+ +| +?9i F?¬M; FûK- E, >²M; ? B KQÆB #®M im'B- K` E, >²M; +MM;
T?"K i`mM; F€- .QÆM; hm'M +MM; \*"M h`Q >ªB ¸½ H` ?| T?"K bÆ F€ ¸dM? T?QM;
iÈB i? K /U- /M b Q +| i? H`v ¸QÈ+ i?S iU ? v F?¬M; i?b +?Q M|B- i? K;B K°i ¸
i? t2K M?Q H` FBM? M;?B K F?¬M; M?Ä- F?¬M; i? #Ä [m X

@ h?m5

hB M; +?BK +?|+ F m iQ #ûM M?¼M p M; H M- i` M #-m i`IB ¸°i M?B M tm'i?B M H
HÈM- iªM` mv €T F?OM; #® ?¢ tm®M; i` M ¸'i i`®M;X

@ æ| H` ¸ iY [m" M EBK >"X

@ Zm" M G° h•v ¸½ iÈBX

@ æ iY [m" M a|+ S?QÆM; M?B m M?Q p"v b Q\

@ Zm" M æ`M? M i?"i #B M i?€B- + Q i?O ?| T?"K ?"m F€ F?¬M; /QÈB M,K M;Q`B
h?2Q i?B;B M i`¬B [m - ¸ iY +€+ i? HU+ HÈM ¸½ iÈB- +kM; H`K +€+ pä ;Bª i? M
i?"M? F?¬M; ?` H` HU+ HQÊM; i`mM; FB M +O ¸ [m®+- K¶B [m" M /M +| v m +kM;
i` im'B + Q +T M?'i- i` M M;Q`B T?€i i€M +?•M F?Q +| i? M|B ¸ m +| F?ª M,M; i`
S?QM; o•M "ªM; H¬M M`vX

h`QM; ¸| i?"K +?Q +| pä ;Bª HB iF i` Q ¸'B- Km®M HB i` / M? b€+? + Q i?O i`
[mª i?"i FBM? ?½B- H¬M M`v i?B M i`B p¬ b®- +T #"+ >| T?"K +ªM? ?"m F€ ¸dM
M;Q`B` ?| T?"K ?"m F€ +kM; ?ÆM KQ`B- i`QM; ¸| +ÁM +| i?B M i`B +O iB m i?
K` #B M b„+X

@ G`K b Q +| M?B m i?B M i`B M?Q p"vX

E?¬M; Qi ç iY iÈB i? K ;B S?QM; o•M "aM; ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- +! F?¬M; Qi
î i`QM; i? HU+ +O KbM? ç m bB m T?`K imv i Hm•M- p®M Km®M H'v çQÊ+ i?S i
M?QM; ?B M içB t2K` H` p¬ +MM; F?| F?,MX

eejX *?QÆM; eeR, h?B M h`B h" T >ÊT

@ E?¬M; T?aB H` ?| T?`K ?"m F€ b Q- p"v i?b +! ;b- M?[M; H-M i?B ç'm i`QÊ+ p
F?¬M; Qi- im pB +?d +•M M?„+ K°i #° T?"M i?U+ HU+ K` i?¬B- i F?¬M; iBM pÈB i
çQÊ+ S?QM; o•M "aM;X

@ æçB ?°B i?B ç'm S?QM; o•M "aM; H-M M`v [mª M?B M H` H-M +QÌM; i?`M? M?'i
i`B ç¬M; ç9+ i?"i H`K M; QÌB `mM; ç°M; - F?¬M; #B i H` T?9+ ? v ?¼ X

*€+ +QÌM; ;Bª ççB [m" M i?`M? M?"M çQÊ+ iBM iS+- i?¬K ;B"i KbM?- Hm¬M +! +•
?¼ - ;¬M ç•v ç [m®+ F?¬M; ´M- +?mM; [m M? ç m H` i?9 i`B m i" T FQ+?- ç²M; i?
bB m /o p½M; - M; QÊ+ HçB H`K i`QM; HÁM; F?¬M; Qi +QÌM; ;Bª +ªK i?'v KÌ K`i #`i

h`QM; M?€v K„i ? B M;`v i?ìB ;B M i`¬B [m - +€+ ç iY i€K [m" M i?`M? ç m i" T ?Ê
#bM? M;mv M +`M; M?B m ?ÆM F?¬M; Qi- M?bM i?'v b„T iÈB H9+ KÎ +Y h?"M?
i` M #bM? M;mv M- +?•M F?Q FBM? M; QÌB i?"K +?Q /•M; H M i`QM; K•vX

@ L?bM t2K- ç| H` iB m i?Q h?B M J°M; ok +O [m" M o•M GQM; - H-M M`v h?B M i
i`QÊ+ # i`QM; i?B ç'mX

@ >W- >Q`M; S?O \*?•M [m" M æ¬M >Q`M; +O +?9M; i KÈB H` i?B M i`B +?•M +?
+! i?U+ HU+ p¬ ç`+? >| T?`K ?"m F€- iWM; K°i +?QÌM; ç€M? +? i v m i?9 #€ +?O
K) M?'iX

h`QÊ+ +`M; h?"M? hBM? h9+- M?[M; ç-m HoM? i` im´B çSM; i`QÊ+ M?'i- K` M?[M
b m çSM; î F?m pU+ i?S ? B- K` çSM; T?Q i`QÊ+ ç m H` M; QÌB M´B #`i i`QM; i€
+?WM; KQÌB M; QÌBX

@ æ•v ç m H` ç®B i?O i`QM; S?QM; o•M "aM; H-M M`v +O i b Q\ h?U+ HU+ iU ?
i? M`Q +m®B +MM; +?d H`K M M +?Q i X

>Q`M; S?O \*?•M [m" M æ¬M >Q`M; H` K°i i? M? MB M i?•M ?bM? + Q HÈM- ? B i v
T?Q i?¬K +QÌB HçM?X

@ G-M M`v p` i`Q i?S M?'i S?QM; o•M "aM; +?d +! hmv i o¬ . M? M`v KÈB çO iQ +€
hmv i o¬ . M? [m" M G° h•v + Q M;çQ- #B m ibM? M?bM M; QÌB F?€+ ç m K M; i?2Q
içB i?QÊM;X

æQçM h?B M *Wm Zm" M oä G,M; ¬K +?B M ç Q K`m ç2M- ç¬B K„i #,M; bQÆM; b
iB M; - +?d +! K°i w MB K i`QM; ç-m, #'i F H` B- K°i ç Q +?ûK ;B i5

@ >„+ ?„+ - i?"i M?B m + Q i?O- pW H9+ +?Q i i?Y M; ?B K bU +QÌM; ççB +O >m
l'i h`b Zm"i Zm" M a!+ S?QÆM; bWM; b[M; M?Q i?€Tb„i- ?QM; T?'M F?¬M; i?¬BX
oQÆM; h?€B Zm" M æ`M? M F?Q M? +?•M M;²B- ? B +?•M i?"i HÈM- M?bM [m M?
K€i +?•M F?Q ç€M; bÊX

" M +çM? oQÆM; h?€B H` h`QÆM; h?m-M >B [m" M EBK >`- M?bM [m i?"i #bM?
+Y M K h?"M? hBM? h9+- ;B®M; M?Q i` M i? ;B M F?¬M; +! +?mv M ;b H`K ?„M +
i`"M; ç°+ ç€QX

h?B M J°M; ok [m" M o•M GQM; i v €Q T?B m T?B m- M?Q iB M iY T?B m M?B M ;E

æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? +? „Ti v b m HQM; - i`QM; HÁM; M?O i?¬K,
 @ h, i, - K†+ F M; QÌB F?€+ K¢M? # Q M?B m- +?mv M i, iWM; H`K çQÊ+ Km°B M?`
 @ h?`i K¢M?- H`K b Q +| i? K¢M? M?Q p`v- M?[M; M; QÌB M`v M?B m H „K ?ÆM ?
 H¢B F?¬M; FûK ?ÆM EBK h?QÆM; hbM?- H`K b Q +| i? \

æ²M; iY Gw .”i S?QM; +Q `Ki H¢B- i`QM; HÁM; `mM; ç°M; - p®M i`ªB [m H`+? H½K
 +ªK i?`v KbM? +| iQ +€+? i` M? çQ¢i i`QÊ+ KQÌB i`QM; S?QM; o•M ªM; - M?QM; ?
 + Q i?O FB i`QM; HÁM; FBM? ?½B F?¬M; i?¬B- F?Q iS+ +O M?[M; M; QÌB M`v ç
 ç¢i iÈB i?U+ HU+ çdM? T?QM; +O EBK h?QÆM; hbM?- +?d ?ÆM +?S F?¬M; FûK\

@ G¬M M`v i`”M i?B ç`m S?QM; o•M ªM; [mª M?B M #B M i?€B- K†+ /M EBK h?QA
 KQÌB i€K- M?QM; +kM; ç½ [m M, K M, K- imv ? „M +?Q i? ç°i T?€ Zmv M; mv M +
 T?`K +ªM? t2K M?Q p¬ ç`+? - M?QM; çSM; +MM; M?[M; M; QÌB M`v +kM; F?¬M; ?
 çQÊ+ +?Q /M EBK h?QÆM; hbM? i? K ;B i?B ç`m H¬M M`v +kM; +?d +| i? i` M? i
 Gw .”i S?QM; `mM; ç°M; F?¬M; i?¬BX

@ .B- H¢B +| M; QÌB iÈB5

æ°i M?B M K°i ç¢Q HQm [m M; tm`i ?B M +m®B +?•M i`ìB- +?d i?`v K°i i? M? MB i
 K°i ç¬m iB M ?¢+- iB M ?¢+ i KBM? K°i iB M; - ç½ çB iÈB i`QÊ+ +Y M K h?`M? hB
 ÎF?m pU+ i?S M?`iX

h? M? MB M €Q i` „M; #QÊ+ tm®M; iB M ?¢+- b „+ K†i F?¬M; +?9i i? v ç´B çB iÈB -

@ hB m iY FB H` B- H¢B /€K çB iÈB F?m pU+ i?S M?`i- +?ŠM; TªB H` Km®M +?

Zmª M?B M i? M? MB M pW çB iÈB- M; v H”T iS+ ;ÊB H M F?Q iS+ +O i?B M i`B
 K½M? ?´ #` t•K T?¢K H½M? ç` - #¶M; /QM; ?QÈM; i? M? MB M T?€i ç°M; iB M +¬

J°i +¶ FB K i? i”M i`ìB iW i` M M; QÌB i? M? MB M T?¶M; H M + Q- FB K i? b „+ #û
 #°+ H° ?mM; K M; - M?€v K „i ;¢i #Ä mv €T +?mM; [m M?- +?B K +S K°i KªM? T?QA
 +€+ i?B M i`B çSM; ç¬m +€+ i? HU+ F?€+X

@ *€B ;b\ G¢B H` K°i ç¬m HoM? i` im´B\

o¬ b® pä ;Bª FBM? M; ¢+ F m H MX

@ h? M? MB M M`v H` B- pb b Q i +?Q iWM; M; ?2 M!B [m 5

@ s2K F?Q i? i` M M; QÌB ? „M imv i ç®B F?¬M; i¬K i?QÌM; - ?ŠM F?¬M; TªB F p
 tm`i ?B M\

@ ”^M; ?[m- i?U+ HU+ F?¬M; i - i?m°+ i? HU+ M`Q\ h¢B ?¢ l`i h`b Zm”i [m”M a!+
 l`i h`b Zm”i +QÌB ? ? - iB M H M # „i +?mv MX

@ J†+ h? M? >B M h?¬M; h?B M FB K T?€BX

h? M? MB M H¢M? HMM; M!BX

@ L;mv M H B H` h?¬M; h?B M FB K T?€B- F?¶ i`€+? +?Q iWM; M; ?2 [m X

@ hmv h?¬M; h?B M FB K T?€B çQÊ+ tQM; K°i i`QM; M?[M; i? HU+ HÈM +O æ
 FB +?Q iWM; +| ç iY i? K ;B S?QM; o•M ªM; - pb b Q H¬M M`v M; Q¢B H \

@ Zmª M?B M F?¬M; ?´ H` K°i i`QM; M?[M; i? HU+ çdM? +’T ç [m®+ - +?Q /M F?-
 M?QM; i?U+ HU+ F?¬M; i? F?BM? i?QÌM; X

@ >ŠM H` ç m iÈB ç¬M; çO `²B çBX

*¶ M; QÌB M!BX

@ E?¬M; ç9M; - +ÁM +| K°i M; QÌB +?Q iÈBX

@ S?^B`^2B- çQ+? i?"i+ÁM K°i M; QÌB i`¼M; v m M?'i+?Q iÈBX
 *| pä ;B^ ç ç¬ M|B M?Q çBM? ç|M; +°iX
 @ L; QÌB i`¼M; v m M?'i\
 oä ;B^ +O +€+ [m" M p K†i M; ?B ?Q†+ ?ÄBX
 h` M #bM? M; mv M ç°i M?B M p M; H M iB M; tû ;B|- K°i i?•M^M? iW +?•M i`ÌB #
 # M- #°+ T?€i iB M; M' p M; i?"i HÈM- M?€v K„i /WM; i` M #bM? M; mv MX
 @ G" +QÌM; ;B^ Zmv M; mv M +^M? M"Q iÈB b Q\
 @ .B- F?¬M; ç9M; - F?Q iS+ +O ?„M F?¬M; T?^B +?•M M; mv M K" H" M; mv M HU+
 M; mv M- +?ŠM; H) ç M; #„i ç¬m +?mv M ?| X
 @ h?"i F?OM; F?B T- M; QÌB M"v`ä`"M; H" >| T?"K +^M? ?"m F€ çdM? T?QM; - M
 M?Q pä ;B^ Zmv M; mv M +^M?X
 æ| H" K°i i? M? MB M K†+ €Q p" M; - iQÈM; KçQ #bM? i?QÌM; - M?QM; HçB +| +^K
 Hm" M çB iÈB ç•m i? M? MB M +kM; ;B®M; M?Q ç pQÆM; HB + M?bM i?B M ?ç- i^
 M; mv M HU+ K M? K¬M; H M i`"M- +?"K`½B çB iÈB F?m pU+ i?S M?'iX
 P M? HQM;
 .QÈB mv €T F?OM; #®- F?Q i`"M; F?m pU+ ç¬m iB M; B®M; M?Q #` [m'v ç°M; - p¬
 +€+ +QÌM; ;B^ çSM; ç¬m ç m i^M K€i Mû i`€M?- ;B®M; M?Q i?-M iY M; ? M? ç|M ç
 H M M?[M; ç¬m HoM? i` im'BX

ee9X *?QÆM; eek, hBM? Zm M; >mv M :BÈB

@ E?¬M; +| F?^ M,M; - H"K b Q +| M; QÌB F?OM; #® M?Q p"v5
 h` M #bM? M; mv M +| M; QÌB ?¬ M?ÄX
 @ E?¬M; +| ;b F?¬M; F?^ M,M; - ?„M +?QM? H" i?B M i" B i`mv M F€ i`QM; T?çK pB
 +O G aÆM i¬M; X
 *| pä ;B^ ç ç¬ HçM? HMM; M; ?B K M; ?` M|BX
 G h?B M æ¬- i`QM; F?m pU+ ç ç¬ +Æ ?^ F?¬M; B F?¬M; #B i- F?¬M; B F?¬M; ?
 ;BÈB im'B i` G aÆM i¬M; - M; QÌB +U+ KçM? i`QM; ?mv iKç+? ?Q" M; i°+ G i?`
 [m®+ G aÆM- KÈB ? B KQÆB im'B ç½ çç iÈB im pB >| T?"K +^M? ?"m F€ çdM?
 M; mv M +^M? - +Æ ?^ +¬ ç¼M; ` MY #QÈ+ +?•M M; mv M- # Q i`MK iQ" M #° i?B M
 Gm" M i?B M T?9- G h?B M æ¬ H" M; QÌB KçM? M?'i i`QM; æ [m®+ oä GBM? p" B
 ç°M; +U+ HÈM i`QM; ç ç¬X
 G h?B M æ¬ pW tm'i ?B M HB M €T #S+ T?QM; i?€B +O +€+ ç¬m HoM? i` im'
 M?bM p"Q h?"M? hBM? h9+- + Q + Q içB i?QÈM; M; çQ M; ? p¬ +MM; X
 @ G h?B M æ¬- ?„+ ?„+- H" K°i ç®B i?O i®i- i?Qç iM?bM F?¬M; i - F?¬M; #B i i?
 l'i h`b Zm"i +QÌB ?,M; ?„+- p K†i ?QM; T?'MX
 @ >W- F?Q i? F?¬M; FûK- +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ # Q M?B m- M?QM; K†+ F
 M"v i?S M?'i T?^B H" i X
 >Q" M; S?O *?•M F?¬M; +?9i / Q ç°M; X

L? [M; M; QÌB F?€+ p K†i +^aM? ; B€+- ?QM; T?'M- H¢M? HMM; ?Q†+ + Q M; ¢Q- M?
+O ?¼ ç m M; ¢Q M; ? - K†+ /M F?Q i? +O G h?B M æ¬ i?„M; ?ÆM ?¼ K°i #"+- M
/U p"Q F?Q i? + Q i?'TX

@ h?"i K¢M?- G h?B M æ¬ i?"i K¢M? K)- imv i ç®B +ÁM ?ÆM EBK h?QÆM; hbM
çÌB M"v +ÁM +! pã ; B^a ?! T?"K +^aM? K¢M? M?Q p"v\

æ²M; iY Gw ."i S?QM; +Q `Ki H¢B- i`QM; HÁM; +?'M ç°M; X

L?bM i?'v +€+ i?B M i" B ç¢B [m"Mi?"M? +MM; +€+ i? HU+ ç m ç½ ?°B iK- K¼B M;
hBM? h9+ KÎ+Y - M?QM; Îi`QM; HÁM; M; QÌB [m" M >B M ."i- ?B M M?B M +ÁM K°

@ ob b Q G•K hB m +ÁM +?Q iÈB- +?ŠM; H) F?¬M; çm' B F`T b Q\

h`QM; HÁM; Gw ."i S?QM; HQ H„M; X

L? !K M; QÌB "¢+? H½Q ç m M?Qm K"vX

@ G•K hB m `ÌB F?ÄB i`¢B ?m'M Hmv M ç½ ?ÆM K°i M, K- ?B M i¢B F?¬M; #B iÎ M
i`"M ç'm S?QM; o•M "^aM; H-M M"v- i?"i bUiB + Mm®BX

@ E?¬M; iÈB F`T +?d H" +?mv M M?Ä- #<sup>a</sup>M i?•M i HQ H„M; çB ` M; Q" B H`+? H½H
t^av ` çB m ; b M; Q" B w Km®M

oQÆM; M M?Qm K"vX

o K†i L; mv M *?Q ao F?¬M; i? v ç' B,

@ a) F?¬M; +! +?mv M ; b ç•m- i iBM iQÎM; G•K hB m M?'i ç`M? b) iÈB- +?d H" ?
M v KÈB KQÌB +?QM im' B- çÊB iÈB S?QM; o•M "^aM; H-M b m KÈB H" b•M F?'m +O
+QÌM; i?`M?- i?ÌB ; B M F?¬M; çÊB M; QÌB ?X

P M? HQM; HQM;

æ9M; H9+ M"v- i` M F?¬M; i`mM; i`mv M iÈB iWM; i`"M M' p M; - M?Q iB M; búi ç†
+?'M- M; v b m ç! K†i i`ÌB +?!B +? M; ç°i M?B M ^aK ç¢K tm®M; - K°i p-M; •K ^aM?
i`ÌB b€M; +?!B- +<sup>a</sup> K†i ç'i H•K p"Q #!M; i®B- M?[M; M; ¬B b Q ?B M ` i` M #-m i`
M; "v çB iÈB # M ç KX

@ >„ + M?"i #B M K'i- T?²M iBM? ?B M i? - hBM? Zm M; >mv M :BÈB ?"M; H•K5

*! pã ; B^a FBM? ?¬X

J¶B K°i H-M /B M ` i?B ç'm S?QM; o•M "^aM; - F?¬M; #B i /Q M; mv M M?•M ; b K†i
/` +?2 F?m'i- h?"M? hBM? h9+ #B M i?"M? ç K i®B- +"M; [m, /` +?QM? H" +?d +!
hBM? h9+ KÈB #` <sup>a</sup>M? ?QÎM; - K°i F?B `ÌB F?ÄB T?¢K pB M"v- M?[M; ç` T?QÆM; F
; b #B M ?! - i?"K +?Q Í ç ç¬ +kM; M?Q p"vX

.•M +?9M; i¢B ç ç¬ M?bM #-m i`ÌB- pšM H" K†i i`ÌB +?!B +? M; - # M M; "v b€M; H
K°i K" M i¢B h?"M? hBM? h9+- [m, /` F?B M M; QÌB ?Q^aM; bÊX

h` M #bM? M; mv M +! F?¬M; Qi pã ; B^a H-M ç-m iB M +?SM; FB M +^aM? iQÊM; M?Q
i?'v ?Q^aM; bÊX

æ°i M?B M- iBM? [m M; ç-v i`ÌB ; B€M; tm®M; - ?! i?"M? K°i i-M; iÆ HK iBM? [m
iWM; çÊi #m¬M; `ÆB- ç2K +<sup>a</sup> h?"M? hBM? h9+ # Q p•v # M i`QM; - i?'i i?^aB iBM?
T?²M; HQm ç°M; - K°i K" M tBM? ç T H" K p¬ b® pã ; B^a `mM; ç°M; +MM; b v K X

@ hBM? Zm M; >mv M :BÈB tm'i ?B M- /U imv M b€i ?¢+? #„i ç-m `²BX

@ *?d +! pã ; B^a t¬M; [m çQÊ+ hBM? Zm M; >mv M :BÈB KÈB +! iQ +€+? i? K ; B i

@ G-M M"v i?B M i" B +QÌM; i?`M?- /U imv M hBM? Zm M; >mv M :BÈB F?¬M; #B i

@ hBM? Zm M; >mv M :BÈB tm'i ?B M- +?9M; i çB i?¬BX

h`QM; iB M; M; ?` Hm" M- M? [M; + Q i? O i` im' B ç SM; T? Q i` QÈ + M? 'i # „i ç - m tm
" € # € # €

h? M? • K iB M; tû ; B| p M; H M- G h? B M æ - T? € pĐ hBM? Zm M; F i ; BÈB- /šM
Zm M; >mv M : BÈB- i? • M ? bM? F? - M; + ? 9 i i ç K / WM; X

L; v b m ç| H" J† + h? M? > B M- æ Q ç M h? B M * Wm- o Q Æ M; h? € B- l' i h` b Zm" i i?
Zm M; >mv M : BÈB tm' i ? B M ; Ê M b| M; - # ¼ M ? ¼ M ? Q ç B p" Q + ? ¶ F? - M; M; Q`B- M

L? | K ç - m HoM? pW ` Ì B ç B- M? [M; pä ; B^a + Á M H ç B # „i ç - m t - M; H M- M? bM H ç B
@ S? M? 5

J° i i? M? MB M ? Æ M ? B K Q Æ B ç € M? H M hBM? Zm M; >mv M : BÈB- i? • M ? bM?
T? m M K € m i Q Æ B- F? m M; t Q Æ M; ; ½ v - + ? " i p" i p - + MM; X

@ > ? - p Q Ê i [m ? B K Q Æ B H, K im' B + k M; Km @ M iB M p" Q - F? - M; B ; B' m / B K ç
* | pä ; B^a M? bM i? 'v + Q`B i Q X

@ S? M? 5

G ç B K° i i? B m MB M ç € M? H M F i ; BÈB- p, M; ` M; Q" B- + ? " i p" i F? - M; i? - B X

@ G ç B H" ç iY + O i? HU + M" Q ç| i ÈB t2K + m° + + ? B M- + Á M + ? Q i ÈB ? | T? " K
F? - M; T? ^a B i U H" K KbM? t' m ? ' b Q X

@ æ - M; S? Q Æ M; / Q M? + ? O - # p` T? | / Q M? + ? O ç ç B M? • M- + ? 9 M; i tm' i T? € i X
Í M Æ B ç| M; [m • M Zm" M > B M . " i - M? | K M; Q`B Gw . " i S? Q M; # „i ç - m tm' i T? € i X

@ * ? Q p` + ® ; „ M; 5

æ - M; S? Q Æ M; > B M o B M ; " i ç - m - € M? K „i M? bM hBM? Zm M; >mv M : BÈB T? Q

hBM? Zm M; >mv M : BÈB + ? d H" / U imv M- M; , M + ^a M M? [M; pä ; B^a F? - M; ? Ê T iB m
+ Á M M? B m b € i ? ç + ? F? € + - + , M + S i ? 2 Q M? • M b® + MM; i? U + HU + - K ¶ B H - M i? B
F? , M F? - M; i? ' T - p T? - M + | i? i? - M; [m ? v F? - M; + ? d T? ^a B t2K i? U + HU + K ¶ B

E? - M; # Q H • m - imv i ç ç B ç b® pä ; B^a ç ½ p" Q i` Q M; - + ? d + Á M H ç B K° i Qi M; Q`B
i Q" M # ° pä ; B^a / U imv M ç m iB M M? " T p" Q i` Q M; hBM? Zm M; >mv M : BÈB X

@ a € i ? ç + ? i` Q M; hBM? Zm M; >mv M : BÈB ç ½ # „i ç - m - + ? 9 M; i t2K + ? Q F „ 5

@ E? - M; # B i / U imv M b € i ? ç + ? H - M M" v ` ® i + K + b ) ç" Q i ? <sup>a</sup> Q # Q M? B m M; Q`B X

@ > ? - M? [M; M; Q`B F? € + i F? - M; + ? 9 w - i + ? d Km @ M # B i i` Q M; M? [M; ç - m Ho
i? - M; [m M? ' i - i? U + HU + + O B + " M; K ç M? K) X

hBM? Zm M; >mv M : BÈB b € i ? ç + ? + ? Q M? H" / U imv M - ç ® B p ÈB pä ; B^a # bM? i? Q`B
M? Q M; ç ® B p ÈB M? [M; ç - m HoM? i` im' B + | + ? 9 i ç Æ M ; B^a M - imv + k M; H" ç Æ M ;
? ¼ F? B i? - M; [m hBM? Zm M; >mv M : BÈB + k M; + | i? ç Æ M ; B^a M T? • M # B i ç Q È +
M; Q`B X

L? ' i i? Ì B € M? K „i K ¼ B M; Q`B i` M # bM? M; mv M ç m + ? , K + ? 9 p" Q # M i` Q M; hBM?
K° M; ^a Q - T? ç K p B ? mv M ; BÈB # Q T? O F? - M; H È M - + ? d + | K° i Qi F? m p U + Î + Y
? Æ B K Ì - K ¼ B M; Q`B + | i? M? bM i? 'v ç Q È + i bM? + <sup>a</sup> M? / B M ` # M i` Q M; X

ee8X *?QÆM; eej, .U hmv M a€i >¢+?

a m hBM? Zm M; >mv M :BÈB H" +Y i?"M? +MM; i?"M? i`b h?"M? hBM? h9+- imv
b€i ?¢+? b) çQÊ+ çQ iÈB #bM? ç"B `°M; KÎ- K" imv M i?O i?'i #¢B b) çQ ` ç'i i`
+-M M?bM t2K H" ?B m çQÊ+X

Í i-M; M;Q"B +MM; +O ?mv M ;BÈB- iQ"M #° pä ;Bª iB M p"Q b) ;†T çQÊ+ iBM? [n
KÌªQ- ;B®M; M?Q K°i i-M; ?ÆB MQÊ+ KÄM; - F?¬M; M;WM; HQm ç°M; - /"B ?ÆM K

æ•v H" i-M; b€i ?¢+? ç-m iB M +O ?mv M ;BÈBX

J¶B pä ;Bª ç m TªB /MM; pk F?Q +MM; i?U+ HU+ #ªM i?•M T?€ pÐ #bM? +?QÈM
KÈB +| i? çB iÈB i-M; i?S ? B ?mv M ;BÈB- K°i F?B i?"M? +-M; b) ;†T i-M; b€i ?
b) #` i`mv M F?ÄB ?mv M ;BÈBX

@ "€5

a„+ K†i G h?B M æ¬ F?¬M; +?9i i? v ç´B- F?¬M; ? M?bM F„- i®+ ç° F?¬M; ;BªK-
#bM? +?QÈM; - t2K M?Q i`QÊ+ K†i F?¬M; +| p"i ;bX

«M;

L; v H9+i?•M i? ?„M b„T tmv M [m #bM? +?QÈM; - i?¬M; ç¢Q iU ç°M; i`€M? K°i H
+?| M; M?ªv p"Q # M i`QM; - i`QM; M?€v K„i ç½ i?¬M; [m F?QªM; +€+? KQÌB i?QÈ
i?S ? BX

L?|K M;QÌB æQ¢M h?B M *Wm i?2Q b€i T?Q b m- i?QªB K€B tû`€+? iBM? [m M; #
Q M? ` H¶i?OM; tÄ tmv M i?¬M; ç¢Q- çB p"Q i-M; F iB T- M?QM; iQ"M #° €M? K,
M;QÌB G h?B M æ¬- p K†i M; ?B ?Q†+ +MM; `mM; ç°M; X

@ oW `²B tªv ` +?mv M ;b\ ob b Q G h?B M æ¬ +ÁM +?Q +-M; FQ+? i?¬M; ç¢Q

@ SªB ç|- +?ŠM; H) i?¬M; ç¢Q #B i F?¬M; M; ,M çQÊ+ ?„M- +?Q M M iU ç°M; F? I

@ E?¬M; +| Fª M, M; - hBM? Zm M; >mv M :BÈB F?¬M; Fª M, M; +| w iQÎM; M?QÌM

*€+ pä ;Bª i`ÈM K„i- ?Q"M iQ"M F?¬M; `ä tªv ` +?mv M ;bX

@ G h?B M æ¬ HÊB ?¢B- p"M /KM; M; mv M HU+ ç½ ç, M; T?QM; i¢Q +U+X

*?d +| K°i +?9i + Q i?O Zmv M; mv M +ªM? M?bM i?'v `ä `°M; - +kM; F?¬M; TªB i
K" H" i`QM; M?€v K„i G h?B M æ¬ çB iÈB ç½ T?| M; ` FbM? F?Q- HÊB /KM; M; mv
M; mv M HU+ F?Q iQÌM; p¬ ?bM? T?€ ?Q¢B i?¬M; ç¢Q- i?¬M; [m b€i ?¢+? H-M M

h` M i?U+ i M?|K M;QÌB J†+ h? M? >B M +kM; H"K çQÊ+- M?QM; Km®M +?Q M; C
+?Q iWM; ç°M; i?O i?b F?¬M; TªB B +kM; H"K çQÊ+ M? M?"M; M?Q i? - çB m
M; mv M HU+ +MM; mv €T iÈB KS+ ç, M; T?QM; i¢Q +U+ KÈB çQÊ+X

@ S?€5

h-M; i?S M?'i F?¬M; [m€ F?| F?, M- Gw ."i S?QM; - J° G, M; - æQ¢M >²M; - *?m *?d
ç m i?QªB K€B çB [m - i`QM; M?€v K„i ç½ +| ;-M ? B M; "M M;QÌB i?¬M; [m i-M; i
? BX

L?QM; M?|K M;QÌB E, >²M; - "¢+? J¬M; ;†T +?9i T?B M iQ€B- F?B ?¼ iQ"M HU+ `
+?d çB çQÊ+ MY çQÌM; H¢B #` ?ÊT H¢B- H"TiS+ ;•v ` T?B M T?S+X

h?¬M; ç¢Q F?¬M; M;WM; HQm ç°M; - K¶B i?ÌB F?„+ ç m iB m ? Q i?"i M?B m M; mv
?Î- F?¬M; Fª M, M; +?Q T?ûT M; ?d M;ÆB KÈB iB TiK+ çB iÈB- #ÎB pb M; mv M H
M i`QM; - b m ç| #` ç"Q iªBX

E, >²M; #¼M ?¼ ;†T TªB p'M ç M?Q i? X

@ æ€M; +? i- çB5

E, >²M; +MM; "¢+? J¬M; ¢Đ ?ÆM K°i +?9i- i`QÌM; i?QÆM; +MM; +?B M ¢ Q ?mv ¢
p`B i?QÊ+ +ÁM H¢B- M?QM; .QÆM; hm'M +MM; \*M h`Q >^aB ;†T T?B M iQ€B- i?•M
@ S?€ +?Q i 5
>Q i b•m K°i ?ÆB- #B i `ä F?¬M; i? î H•m- ? B M; QÌB pmM; i`QÌM; +¬M +MM; +QÊ-
¢¢B M?'i +O KbM?X
P M? HQM; HQM;
h`QM; iB M; M' p M; - i`QÌM; +¬M i`QM; i v .QÆM; hm'M ?| i?"M? M° ?^aB ;B Q HQ
?| i?"M? b|M; #B M i`MM; ¢B T- T?€ pĐ ;B Q i? /`v M†M; - +m®B +MM; ;B M M
F?¬M; M; WM; i?Î /®+ - K² ?¬B ¢-K ¢b X
"¢+? >²M; S?B F?¬M; M?'M ¢QÊ+ M?Qm K`v- M|B,
@ G-M M`v hBM? Zm M; >mv M :BÈB F?| F?,M +U+ + Q- +?d i-M; i?S M?'i ¢½ F?|
.QÆM; hm'M +?d H` ?| T?"K bÆ F€ ¢dM? T?QM; - F?¬M; t2K H` M; QÌB M'B #"i-
imv M b€i ?¢+? H) ` F?¬M; p'M ¢ - M?QM; H-M M`v i?Q¢i M?bM F?¬M; 'MX
@ æWM; M|B .QÆM; hm'M +MM; *M h`Q ><sup>a</sup>B- +?Q /M H` E, >²M; +MM; "¢+? J¬M; -
+kM; ¢ m M; mv ?B KX
L; mv M *?Q ao i`-K ;B¼M; M|BX
E?¬M; +?d M; QÌB +O [m"M >B M ."i- M?[M; [m"M i?"M? F?€+ +kM; M?Q i? - F?¬M
#`i?¬M; ¢¢Q M; ,M i`Î- +m®B +MM; T?QM; # # M i`QM; - b m ¢| #`i`mv M i®M; F?
¢'i i`®M; X
@ G-M M`v i`"M i?B ¢'m S?QM; o•M "aM; F?| F?,M M?Q p"v\
@ æ€M; +? i- M m p"v p`B ¢ iY i¬M; K¬M +?9M; i M; mv ?B K `²BX
h` M #bM? M; mv M- +€+ pä ;B<sup>a</sup> M; ?` Hm"M t¬M t Q- +^aK i?'v HQ H„M; +?Q ¢ iY +C
L?bM M?|K M; QÌB E, >²M; iB M p`Q i-M; i?S ? B- æ¬M; S?QÆM; >B M oB M + m k
@ L?„+ iÈB E, >²M; - G•K hB m i?"i bU F?¬M; iÈB F`T b Q\
"¢+? >²M; S?B H° p HQ H„M; ,
@ L m G•K hB m F?¬M; ¢m'B F`T i`"M i?B ¢'m H-M M`v- i?"i bU `i iB + Mm®BX
@ G-M M`v H` H-M i?B ¢'m +QÌM; i?"M? M?'i- H` K°i H-M i? M; ?B K F?| +| ¢QÊ+
K` M|B H` i?m ?Q¢+? i?"i HÈMX
>Qm
G9+ M`v K°i ¢¢Q HQm [m M; iW t # v iÈB- L; mv M *?Q ao i?2Q #^aM M, M; M; ~M; ¢-
KWM; M|B,
@ Zm"M pQÆM; ¢¢B M?•M- G•K hB m ¢½ iÈBX
@ hÈB `²B b Q\
æ¬M; S?QÆM; >B M oB M [m v ¢-m M?bM H¢B- +?d i?'v K°i M; QÌB K†+ [m-M €Q
M?Q +?ÊT- +?d p`B H-M H|2 i?•M ¢½ ¢B iÈB i` M #bM? M; mv M- +?QM? H` G•K hB
@ G•K hB m ;†T [m /Q M? +?O- # p`T?| /Q M? +?O ¢¢B M?•MX
G•K hB m M?bM i?'v M?|K M; QÌB- p°B p`M; p†M i?•M ?bM? `ÆB tm®M; i`QÊ+ K†i
@ s9 iB m iY- H`K b Q iÈB Km°M M?Q p"v\ \*ÁM K†+ i?"M? ?bM? /¢M; M`vX
"¢+? >²M; S?B ? i HÌB ¢ M|B- ?B M i¢B M?bM G•K hB m +?ŠM; F?€+ ;b K°i /½ M?

G•K hB m €v M€v +QÌB- +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+?X o®M ?„M ç½ çm´B F`Ti?ìB ;B M
iÈB /¼+ çQìM; +?Êi +ªK M;°- ç¨M? T?ªB /WM; H¢B # [m M p¨B M;¨v- +?ì F?B tm'i
pºB p¨M; +?¢v çB- MY + M? ;Bì i`QÊ+ iB M p¨Q MºB pU+ h?¨M? hBM? h9+ ç M; +
M;?o iÈB F?¬M; i¨mM; çºi M?B M i®B b-K tm®M;- hBM? Zm M; >mv M :BÈB KÎ`
i? v [m-M €Q- Kºi çQìM; +?¢v M?Q çB M KÈB çm´B iÈBX

@ h®i H„K- iÈB i?b çQÊ+ `²B- M? M? p¨Q çB i?¬BX

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M +QÌB M|BX

:¨i ;¨i ç-m- G•K hB m M?€v K„i M?ªv p¨Q hBM? Zm M; >mv M :BÈB- #B M K'i F?¬M

@ .B- +€+ M;QÆB M?bM i?'v F?¬M;- pW `²B i M?bM i?'v Kºi /½ M?•M çB\

@ .½ M?•M ;b +?S- ç| H¨ ç iY [m¨M >B M .¨i- M;QÆB F?¬M; M?bM i?'v ?„M +ÁM M
>B M oB M [m¨M pQÆM; ? v b QX

@ JmºM M?Q p¨v KÈB +?¢v iÈB- +ÁM ,M K†+ M?Q p¨v- ç iY [m¨M >B M .¨i M;QÌB ;

@ > ? - æ¬M; S?QÆM; >B M oB M- ç iY [m¨M >B M .¨i +€+ M;QÆB i?¨i F? M ?B K
+ª F?'i +€B iÈB /U i?B- M m M?Q H¨ i ç½ bÈK ç¨T ç-m K¨ +? i +?Q `²B- H¨K ;b +Á

æºi M?B M Kºi i¨¨M +QÌB iQ p M; H M i¨ M #bM? M;mv M- H¨K +?Q +€+ pä ;Bª ç m
ç-m M?bM H¢B- +?d i?'v M;QÌB M|B +?mv M H¨ Kºi i¨mM; MB M K¨v `¨K K†+ ?„+ #
S?QÆM; >B M oB M i¨¨M ç-v p i¨¨Q T?9M; +MM; F?BM? KB iX

eeeX *?QÆM; ee9, L?bM G-K

@ Zm¨M pQÆM; ç¢B M?•M M|B `¨i ç9M;- [m¨M >B M .¨i Kºi çÌB F?¬M; #^M; Kºi çÌB
Jºi H½Q ;Bª çSM; # M +¢M? +QÌB T?K ?¼ - ? B M;QÌB F?€+ +kM; +QÌB ? ? X

@ æ•v F?¬M; T?ªB h?B M h?-M [m¨M pQÆM; [m¨M oä G,M; b Q- i¢B b Q H¢B +?•K

@ J'v M,K M v [m¨M oä G,M; +MM; [m¨M >B M .¨i i¨ M? ç'm F?¬M; M;WM;- M;?2 M|
tm'i ?B M b) +| i¨ M? ç'm- i?¨K +?Q +ÁM F i tm®M; K®B i?M bBM? iY- K'v M,K M v
pšM H¢+ F?¬M; Qi- bQ b€M? pÈB M?[M; [m¨M F?€+ FûK ?ÆM `¨i M?B mX

@ Zm¨M oä G,M; +ÁM çÐ- i?ªK M?'i H¨ [m¨M >B M .¨i- M^K M; v # M +¢M? bÆM K¢+
#`i?9 i`B m i¨T FQ+?- ?¨M; M,K F?¬M; #B i# Q M?B m pä ;Bª +? i çB- M m b„T t T
M|B- t T +m®B +MM; T?ªBH¨ [m¨M >B M .¨i X

@ æQ+? t€+- F?¬M; M|B ç•m t - i¨QM; M?[M; i¨¨M i?B ç'm S?QM; o•M ¨ªM; M?[M; H
H-M tm'i ?B M æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? H'v çQÊ+ i?S # - K'v H-M i`QÊ+ M[[

@ o¨v +kM; F?¬M; i? i`€+? ?¼- i M;?2 M|B M,K FB [m¨M >B M .¨i i`ªB [m i?9 i`B
çB M?B m p¬ b®- i?¨K +?Q +| Kºi p i?¨M? ?Q¨M iQ¨M i?'i i?O- +ª i?¨M? i`b +Æ ?²
Hw M?Q p¨v H¨K b Q +| i? T?€i i`B MX

@ >WK- ç•v H¨ •M Q€M ;B[[m¨M >B M .¨i +MM; [m¨M oä G,M;- +€+ M;QÆB M|B M
pä ;Bª [m¨M >B M .¨i M;?2 çQÊ+ +€+ M;QÆB b) +?¨m F?¬M; M´BX

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M H¨K b Q F?¬M; M;?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M;?¨Hm¨M FB - b

@ hQÆM; h?B M h?-M- M;QÆB M M [mªM Hw +?Q i®i [m¨M oä G,M; +O M;QÆB çB
[m M i•KX

@ > ? X

hQÆM; h?B M h?-M +QÌB iQ- +ªM? +€Q,

@ æ¬M; S?QÆM; >B M oB M- /†M ç iY +€+ M;QÆB +~M i?"M K°i Qi- +¬m M;mv M
i?B ç'm- M m F?¬M; i bÊ ç iY +€+ M;QÆB F?¬M; B p"Q çQÊ+ S?QM; o•M "ªM;X

@ Zm"M pQÆM; ç¢B M?•M- i?2Q i i?'v +?Q /M ç iY [m"M >B M ."i F?¬M; ;†T T?ª
+kM; F?¬M; +! ç iY p"Q çQÊ+ S?QM; o•M "ªM;- M; v +ª i M F?'i +€B +kM; FûQ çB
M[+?SX

G½Q ;Bª çSM; +¢M? #om K¬B M!BX

@ > ? ?

L?|K + Q i?O [m"M oä G,M; +Q`B ? ? X

edyX *?QÆM; ee3, —M :B'm a€i *Æ URV

@ h?U+ HU+ F?¬M; FûK- M?QM; K" +kM; F?¬M; +¬M [m€ KS+ ;B"i KbM?- +?d +¬M
F€ i?b `i M?B m M;Q`B H"K çQÊ+ M?Q p"v- iB m iY FB imv i ç®B +| iQ +€+? i`
M?QM; K" H¬M M"v i?b F?| K" M|BX

@ æ9M; p"v- i?B M i" B [m€ M?B m- F?¬M; M|B G h?B M æ¬ ç€K M;Q`B M"v H" i?
*aM? ?"m F€ çdM? T?QM;- +?Q /M H" pä ;Bª >| S?"K *aM? ?"m F€ ç®B i?"M? +kM;
M;Q`B- pä ;Bª >| S?"K \*aM? ?"m F€ +M; F?¬M; +¬M M|B- [m€ ¼ M;Q`BX

_i M?B m M;Q`B M?bM [m +aM? M"v- F?¬M; M;WM; #M i€M pÈB M mX

@ G•K hB m- M;QÆB +m®B +kM; ç½ iÈBX

hW H9+ H M #bM? ç" B- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? ç½ M?bM i?'v- €M? K„i b€M;
G•K hB m #'i T?"K- ?QM; T?'M çB iÈB ?ÄB i?,KX

@ > ? - i +ÁM iQÎM; `^M; M;QÆB F?¬M; F`T iÈB ç'vX

Gw ."i S?QM; p" æQ®M >²M;- *?m *?d +M; F?¬M; +¬M M|B- M?bM i?'v G•K hB m i
G•K hB m +Q`B M|B,

@ h?B m +?9i M[H" F?¬M; iÈB F`T `²B- F?€ i®i- i p"MF?Q F?¬M; i X

@ G•K hB m5

h¬M hBM? .m p" h¬M hBM? >®Q ? B ?mvM? ç ç¬B K„i b€M; M;`B- +MM; iB M H
*ÁM +| K'v imv M i?O [m" M >B M ."i i?¬M; [m F?ªQ ?®+? +kM; p•v [m M?- ç m H" ç
>B M ."i- ç®B pÈB ç®B / M? G•K hB m- #¼M ?¼ ç½ M;?2 [m - M m M?Q M|B i`QM
[m M ? +®M? i` M?- iÈB ;BªB i?B ç'm i?b #¼M ?¼ #B M i?"M? ?ÊT i€+- +MM; +?
[m" M +| K°i + Q i?O tm'i ?B M- i`QM; M°B i•K #¼M ?¼ F?¬M; +| +?9i ;?2M ;?ûi- M
p" FQ+? ç°M;X

@ E?¬M; M;?o iÈB # M,K F?¬M; ;†T- G•K hB m ç½ K®M? iÈB KS+ M"v `²B5

@ h?"i F?B M M;Q`B i ;B"i KbM?- H9+ M"v KÈB # M,K K" i?¬B5

@ >W- i?U+ HU+ +QB M?Q F?¬M; i - M,K ç| i i?m M;QÆB- H9+ M"v i b) ç€M? #®
S?QM; o•M #ªM;X

L?"M ` G•K hB m +ÁM +| hQ E?¬M; >®Q [m" M EBK >"- hY s aÆM [m" M a|+ S?QÆ
>Q" M;- S?K+ G [m" M o•M GQM;- J®M? :B M; i?"M? o¬ aQM; "¼M ?¼ H9+ i`QÈ
K°M; #Q +ªM? pÈB G•K hB m- Fw S+ pB + G•K hB m ç'm pÈB EBK JBM? pšM +ÁM K
>®Q- hY s aÆM i" M K„i M?bM i?'v G•K hB m ç€M? +? i EBK JBM? i?b +?B M w +"

@ \ *€+ M;QÆB #B i?„M b Q\

h'i +ª i?B M i" B çdM? +T M;?2 tQM; i?b [m v ç¬m H®B ?ÄB i?,KX

@ >„M i M H" G•K hB m- H" i?B M i" B +O [m" M >B M ."i- M,K ç| +?9M; i Î i`QM;
H½K +MM; pÈB ?„M- i?U+ HU+ t2K M?Q F?¬M; i - +| H) +MM; +T #"+ pÈB +?9M; i
S?QM; o•M #ªM; M"v- M m i ;†T çQÊ+ ?„M- M?'i ç`M? b) ç ?„M i?m i`QM; i v i X

hQ E?¬M; >®Q p" K'v M;Q`B F?€+ p¬ +MM; + Q M;®Q- i?¬M b„+ ?| ?[M;- €M? K„i i`
" M,K i`QÈ+ #¼M ?¼ H" M;Q`B M' B # "i i`QM; +€+ pä ;Bª +O +€+ [m" M i?"M?- K
*aM? bÆ F€ çdM? T?QM;- i`QM; h?B M K°M; #Q +ªM? +kM; ç®i çQÊ+ i?m ?Q®+? `
?¼ +M; i,M; H M FBM? M;Q`B- v m M?'i +kM; H" >| S?"K \*aM? i`mM; F€ çdM? T?

çϕi iÈB >| S?"K *ªM? ?"m F€- H" HU+ HQÊM; i`mM; FB M i`QM; i?B ç'm S?QM; o
+MM; + Q M;çQ- b) F?¬M; #`iQ i?€B +O G•K hB m ç€M? #çBX

@ h?b` H" i? 5

@ J°i ?"m #®B K" i?¬B- +?Q çO i?"M? ççQ5

o`B i M + Q i?O çSM; ç-m M; ?2 tQM; ;"i ç-m- F?¬M; [m M i•K iÈBX

"¼M ?¼H" M;QÌB M´B #`i i`QM; S?QM; o•M #ªM;- H" i²M içB +U ç-m i`QM; i? ? i`
o•M #ªM;- i?"K +?Q H" [m€M [m•M- +| i? H"K +?Q #¼M ?¼ ç°M; /mM; +kM; +?d +
?"m F€ çdM? T?QM; o T?¬M M?[M; M;QÌB F?€+ +kM; +?d +| p`B T?¬M i?U+ HU+
F?B M #¼M ?¼ +?9 w iÈBX

o T?¬M G h?B M æ¬- iW ç-m iÈB +m®B F?¬M; i? K M?bM G•K hB m K°i +€B- çW
J†+ h? M? >B M- æQçM h?B M *Wm- hmv i o¬. M? +€+ +U ç-m i? ? i` +kM; F
K„i- ?„M ;B®M; M?Q [m•M pQÆM; + Q + Q içB i?QÊM; # Q [m€i +?9M; bBM?- M?[
+?d H" +QM b•m +€B FB M- ?Q†+ +| i? M|B +MM; tm'i ?B M pÈB ?„M ?B M içB #•
b m ?„M b) #Ä t K¼B M;QÌB- #ÎB pb ?"M? i`bM? +O ?„M H" +ª ççB HK+ K" F?¬M;

h?¬M i?€B K¼B M;QÌB #bM? i?QÌM;- F?¬M; M;WM; i` Q ç´B pÈB M? m- iU M?B M
hB m- M?QM; G•K hB m +kM; F?¬M; ç†i i`QM; HÁM;- M;QÌB F?€+ M?bM ?„M i? M
iÈBX

h`QM; ? B i?€M; +?çv çB- G•K hB m +kM; F?¬M; +| HQÌB #B M;- ?„M im Hmv M +
G ©M?- æQç i L;mv M GBM? *?d p" J M oQÆM; S?€+? Zmv M i?S+ i?S # - i'i +ª ç
?Qç+?- +°M; i? K # [m M i` M çQÌM; çB- i?U+ HU+ +O ?„M ?¬K M v ç½ /ç i iÈB +U
ªªM? ?"m F€ ççB i?"M? ? v >| S?"K *ªM? ?"m F€ çdM? T?QM;- ?„M ?Q" M iQ" M F?

JK+ iB m +O ?„M +?QM? H" [m€M [m•M ;BªB ç'm S?QM; o•M #ªM; H-M M"v- i`QM
h?B M æ¬ H" +?Q ?„M F?Q iS+ F?OM; #®- M?[M; M;QÌB F?€+ i`QÊ+ K†i ?„M F?¬M

@ ±- iB m iY M"v H" B\

G•K hB m çSM; i`QÊ+ +Y i?"M? M K iU M?B M H¼i p"Q K„i "€+? Gw >mv M- ?„M M
?ÄB- +ªK i?'v G K hB m ;B®M; M;QÌB ?„M [m2M H9+ i`QÊ+X

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M- æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? p" "ç+? >²M; S?B #B M b,
E?¬M; +?ì ? B M;QÌB M|B +?mv M- h?QÌM; >"M? T?| /Q M? +?O [m" M oä lv ç°i M?

@ Zm•M pQÆM; ççB M?•M- iB m iY M"v +?QM? H" G•K hB m [m" M >B M ."i- # M ç
ç€M? +? iEBK JBM?X

EBK JBM? içB [m" M oä lv t2K M?Q H" i?B M i`B +| / M? iB M;- imv F?¬M; #^M; æQç
+?d FûK ç®B T?QÆM; K°i +?9i K" i?¬B- F?¬M; M;?o iÈB i`QM; i?B M K°M; #Q +ª
+ÁM b®M; çB` - iU M?B M h?QÌM; >"M? iS+ ;B" M F?¬M; i?¬BX

@ *?QM? H" ?„M- ?W- +?QM? H" iB m iY FB 5

h`QM; K„i hQÆM; h?B M h?¬M #„M` iBM? [m M; €+ w- HçM? HMM; M|BX

@ hB m iY M"v H" G•K hB m\ *kM; H" pä ;Bª >| S?"K *ªM? ?"m F€ b Q\ s2K` i?B
F?¬M; Qi 5

hS ?Q" M; iY "€+? Gw >mv M M?Q +QÌB K" F?¬M; +QÌB M?bM [m ç€K M;QÌB æ¬M;
iU M?B M F?| +QBX

@ hS ?Q" M; iY F?2M M?¬K- bQ pÈB +€+ [m" M F?€+ i?b +ÁM FûK M?B mX

æ¬M; S?QÆM; >B M oB M +QÌB M?çiX

"€+? Gw >mv M F?¬M; ?ÄB i? K- M?bM [m H½Q ;Bª €Q t€K T?Q b m- i`mv M •K
M"v ;"i ç-m- [m v M;QÌB `ÌB çBX

E?¬M; H•m b m- H½Q ;Bª [m v p X

@ hS ?Q¬M; iY çB M ?ç- pä ;Bª M¬v i M H¬ G•K hB m- H¬ i?B M i¬B ç M ?'i h¬çB ?m . "i- iÈB iW i?¬M ? h•M o - K°i i?¬M ? pB M oä çB M- ççB + +O ? „M H¬ G•K >B M M,

G½Q ;Bª M|B M ?Ä p¬Q i B "€+? Gw >mv M- /o M ?B M H¬ çB i bK ?B m iB M iS+X

•M ? K „i "€+? Gw >mv M ç°i M ?B M # „M ` ?¬M [m M ; - M|B ,

@ Zmª M ?B M H¬ ? „M- i M|B p b b Q iB m iY M¬v ;B®M ; G•K >B M M ?Q p¬v- i ?b ` H >B M HçB t m'i ?B M G•K hB m X

@ hS ?Q¬M; iY çB M ?ç- +| +¬M i M ;?o #B M T ?€T ;BªB [m v i ? „M F ?¬M ;\

edRX *?QÆM; eeN, —M :B'm a€i *Æ UkV

@ E?¬M; +¬M- S?QM; o•M #ªM; +•m i?¬M; pU+ M; QçB iBM ? i?¬M- +?QM ? H¬ ;Bª [m®+¬ M m G•K hB m F ?¬M; i?¬M; [m FªQ ?ç+? /U i m v M i ?b i®i- ?B M içB i ?¬M iM v iB M ç€M ? +? i- K°i F ?B #` çB m i ` ` -ªM ? ?QÎM; pÈB i `i HÈM- H€i M [M , ç€K M; Q|B æ¬M; S?QÆM; >B M oB M K°i +?9i- i F ?¬M; ?v p¼M; M ?bM i ?'v iB m #ªM; - [m "M >B M . "i i' M i ?'i b) /Q i ç M #MX

@ *| i ? ;B9T çÐ iS ?Q¬M; iY çB M ?ç H¬ pBM ? ?çM ? +O #¼M +?9M; - +ÁM +¬M ç M G½Q ;Bª i`mv M •K ?ÄBX

@ > ? - ?v p¼M; æ¬M; S?QÆM; >B M oB M +| ;B€+ M; °M ?Q M; QÆB M|B- M ?È F „æ¬M; S?QÆM; L; m v i GBM ? #B i`äX

"€+? Gw >mv M M ?bM [m i ?¬M ? M K- €M ? K „i HçM ? HMM; K M; i ?2Q b€i +ÆX

@ >W- F ?¬M; M; ì G•K >B M +? i H•m M ?Q i ? - M¬M; pšM +ÁM # ,M F ?Q ,M iB m iY >mv M i Km®M çç i çQÊ+ +?Q iÈB #•v ;B| +?Q # Q ;B| F ?¬M; +?B K çQÊ+ - K†+ F bÈK Km°M ;b +kM; i`î i ?¬M ? M [M ?•M +O i X

> B M; Q|B •K i ?¬K i` Q ç´B- /¬M /¬M pä ;Bª t¬M; H M >mv M Zm M; >mv M :BÈB + i¬¬B [m - M; Q|B +m®B +MM; ç½ F ?ÎB ?¬M ?X

"€ #€ #€

æ€K M; Q|B +m®B +MM; +?d +| #ªv M; Q|B- K¬ HQm iÈB +m®B +MM; ç m H¬ K°i Qi M b€m M; Q|B i`QM; ç| i`QM; [m € i`bM ? t¬M; [m #` HQçB- +?d +| K°i M; Q|B p¬M F ?Q >mv M Zm M; >mv M :BÈB- H2Q H M i ?¬M ? M K X

E ?B M; Q|B +m®B +MM; H2Q H M i ?¬M ? M K- +ª hBM ? Zm M; >mv M :BÈB #¶M; M [m M; ç¬v i`|B ?B M ?B M- hBM ? Zm M; >mv M :BÈB M´imM; - ?| i ?¬M ? ?¬Q [m M i ?B M ç` - K†i i`|B +kM; ?B M ` - €M ? K†i i`|B # Q T ?O +€+ MÆB- €M ? b€M; iB T

oä ;Bª i ?¬M ? M K KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM ? p¬ #¬m i`|B bBM ? ` HB M ? - K°i ç€K ?B m [m' M [m M ?- ;B®M; M ?Q iWM; M; ¬B b Q K| K`i- M ?QM; K¬ #¼M ?¼ F ?¬M; +ª M; Q|B i ? K ;B FªQ ?ç+? i ?'i #çB HšM M ?[M; M; Q|B ç M; t2K +kM; F ?¬M; +ªK ;B

æ•v H¬ #B M ?| /Q i ?¬M; [m hBM ? Zm M; >mv M :BÈB- ççB #B m +?Q i ?•M T ?¬M ?¼X

*ªM ? `mM; ç°M; M¬v H¬K ç€K pä ;Bª i` M #bM ? M; m v M +ªK t9+ +? 'M ç°M; - ;B®M; M H•K H M M; Q|B +O ?¼X

*?2 ç"v K†i i`lB- ?mv M ;BÈB ?"M; H•K- [m-M iBM? H|M; H€M?- p" M K M? ?"M; H•
pÈB pä ;B^a >| S?"K *^aM? p" Zmv L;mv M *^aM? K" M|B- ç•v H" +?mv M ?mv M /B m F
F?€K T?€` X

h` M i?U+ i - K°i Qi +QlM; ;B<sup>a</sup> aBM? hY \*<sup>a</sup>M? ~M M'T i`QM; ç [m®+ ok GBM? +kM;
F€ F?¬M; i?¬B- ç½ iWM; +| +QlM; ;B^a aBM? hY *^aM? çB M +m²M; w ç² T?€ i M M; Q
M;mv M /Q- F i [m^a F?¬M; +¬M; K" HmB- M;QÊ+ HçB #` p" M K M? +„ M i`^a pšM Hç+
hY *^aM? F?¬M; /€K çB i?,K /Á- +"M; ¬K i•K iBM? FQM? bÊX

*Y i?"M? T?Q M K i?"M? hBM? h9+- `i M?B m pä ;B^a i?¬M; [m F?^aQ ?ç+? çQÊ+
b m ç| iB M; M' p M; H M- +Y i?"M? M K ç½ KÎ` - +?Q pä ;B<sup>a</sup> çB p"Q i`QM; i?"M?

G•K hB m M?bM #®M T?Q - M;QlB i?¬M; [m F?^aQ ?ç+? +?d M,K i`,K M;QÆB- +A
i?¬M; [m F?^aQ ?ç+?- +QM b® M"v F?B M M;QlB i iS+ H°M `m°i- K" [m" M >B M ." +
+| G•K hB m- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM?- Gw ."i S?QM;- æQçM >²M;- GQm o•M-
KQlB M;QlB- i`W #¼M ?¼` - h`-M hBM? .m - h`-M hBM? >çQ ? B ?mvM? ç imv p
>B M ."i- M?QM; K" F?¬M; #` [m" M >B M ."i [m<sup>a</sup>M ?çi i`U+ iB T- ç iY M?Q p"v +|
i€K ççB i?"M? +kM; +| ;¬M # i`,K M;QlB- ?ÆM M[K°i Qi i? HU+ HÈM p" ç ç¬+k
i`B- içQ i?"M? imv M i?O i? K ;B H-M M"vX

E iB T- ;¬M M,K i`,K i?B M i`B iB M ?"M? imv M #çi F`+? HB i- iW ç| +?¼M ` K
KçM? M?'i- içQ i?"M? #`B / M? S?QM; o•M #<sup>a</sup>M; - b m ç| K°i i`,K H i€K M;QlB M"v
#`B / M?- +m®B +MM; t€+ ç`M? # KQÆB b€m p` i`Q- iQT KQlB- iQT # p" [m€M [
i?S+ ç`M? ` - i`i +<sup>a</sup> K°i i`,K H i€K pä ;B^a b) çQÊ+ içQ b€+?- / M? b€+? b) T?€i iÊ
ç i?¬M; #€Q p" iB m i?KX

J¶B H-M i?B ç'm #`B / M? S?QM; o•M #^aM; BM i?"M? b€+?- ç m çQÊ+ p¬ b® pä ;B
æ®B pÈB pä ;B^a i` im' B K" M|B- ç•v H" ?Q pBM? +U+ HÈM- HU+ ?'T /šM F?| K" M; ,
K" M|B- + Q i?O [m" M KbM? #`B / M? +"M; + Q- i?S iU +"M; + Q i?b / M? F?Q +"M
@ æB5

*Y M K i?"M? hBM? h9+ KÎ` - `i M?B m i?B M i`B çB p"Q i`QM; i?"M?X

@ > ? - pä ;B^a [m" M a|+ S?QÆM; iÈB ç•vX

@ Zm" M oä lv +kM; i?2Q p"QX

@ Zm" M G° h•v F?¬M; çQÊ+ çB HmM; imM; - i" T ?ÊT Î +?¶ i X

Zm" M pQÆM; i€K [m" M i?"M? p" HoM? ç°B ?ûi iQ H M- i`B m i" T pä ;B^a [m" M KbM

@ G•K hB m- +?9M; i T?^aB i€+? ` - H€i M[iK ?ÊTX

h`-M hBM? .m p" h`-M hBM? >çQ ç m +| +QlM; ;B^a i?"M? >„ + o•M /šM ç-m- +?„T

G•K hB m ;"i ç-m

@ æQÊ+- +?l /"M t T tQM; +?9M; i iK i" T HçBX

a m /U imv M +kM; F?¬M; T?^aB H" ç'm pÁM; HQçB- K" H" M; ?d M;ÆB # M;¬v- /M
` - +Æ ?<sup>2</sup> i`i +^a pä ;B^a /U i?B ç m F?¬M; +| +?¶ /"M t T- +¬M i?lB ;B M KÈB çQÊ+-
b) M #`B M;QlB H`K i`¼M; i`B- +€+ HQçB +?QÆM; i`bM? T?B M iQ€B +¬M ?Q" M

@ G-M i' +?S+ S?QM; o•M #^aM; M"v i?"i bU H" +QlM; i?`M?- M; v +^a F?^aQ ?ç+? hB
F?| M?Q p"vX

@ æ9M; p"v - H9+ M"v ç° F?| i,M; H M [m€ M?B m- +€+ M;QÆB i?'v F?¬M; - Km®M
i?B m H" >| S?"K *^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - M m H9+ i`QÊ+- +?d +¬M H" >| S
H" +| iQ +€+? /U i?B `²BX

@ æ9M; i? - +€B F?€+ F?¬M; M|B- M?bM F?Q iS+ pä ;B^a iB M p"Q i?"M? hBM? h9
o•M #^aM; M"v ; v +'M i? M"Q `²BX

@ E?¬M; M|B M?B m M?Q p"v- i`QÈ+ ibK +?¶ Î çB- # M; "v b m KÈB iÈB M; "v i?B ç
 *Y i?"M? M K +| p¬ b® pä ;Bª F?¬M; M;WM; M;?" Hm"M pÈB M? m- i?¬M b„+ FQ+
 E?¬M; # Q H•m- æ¬M; S?QÆM; >B M oB M [m"M pQÆM; +kM; i`B m ?Q€M ç€K M;
 @ h, i,X
 L?bM i?'v æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM?- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? ?QM; T?'M F
 æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? KdK +Q`B M|B,
 @ "B m ?B M i?"i i®i p"Q- i`"M ç'm M"v i, i, b) t2K M;QÆB i?B ç'mX
 @ L;mv i JQM? iB m Km°B- i, i, M;QÆB H9+ i`QÈ+ #`B / M? i?S # S?QM; o•M #ªM
 ;„M; H MX
 "€+? Gw >mv M K†+ €Q p" M; çSM; # M +¢M? KdK +Q`B M|BX
 @ L;QÆB H"
 æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? M?QÈM; K"vX
 @ o` M"v +?QM? H" iS ?Q" M; iY çB M ?¢ ç [m®+X
 æ¬M; S?QÆM; >B M oB M KÎ KB M; M|BX
 @ hS ?Q" M; iY5
 h'i +ª K¼B M;Q`B Î ç•v ç m +ª FBM?- K" G•K hB m +ªK i?'v M°B i•K M?Q +| b'K bûi
 @ *?QM? H" ?„M- ç¢B + H9+ i`QÈ+ #ÎB pb ç„+ i°B ?„M +?Q M M ?„M ` H M? +?Q
 •M? K„i G•K hB m M;QM; i`¼M;X

edkX *?QÆM; edy, *?•M hQÈM;

h?`B çB K i`QÈ+ ç| "€+? Gw >mv M +ÁM +® w M?bM G•K hB m- iW i`QM; €M? K„i
 ;B€+ çQÊ+ K°i iB ç`+? w K`i K`p" b€i +Æ- G•K hB m i`QÈ+ ç| pšM +ÁM +ªK i?'v F
 #B i`ä i?•M T?"M ç®B T?QÆM; i?b ?„M ?B m `ä K¼B +?mv MX
 @ s2K ` ç¢B + +? i- iS ?Q" M; iY F?¬M; i?Q€i F?ÄB HB M [m M `²BX
 G9+ i`QÈ+ ?„M +ÁM +?Q iWM; M?bM i?'v iS ?Q" M; iY- ç®B T?QÆM; ?B M M?B
 /mv M p¬ +È tm'i ?B M ç`+? w pÈB KbM?- M?Q p"v i'i +ª ç½ b€M; iÄ- ç¢B + M,K ç|
 i`U+ iB T +O ç®B T?QÆM;X
 L;?o p"v- G•K hB m tB i +?†i ? B M„K i v- i`QM; M°B i•K /•M; H M b€i +Æ p¬ i"M- #
 +O ?„M M,K ç| - G•K hB m +kM; b) F?¬M; ç +?Q ç®B T?QÆM; çQÊ+ v MX
 @ h®i- +?9M; i çB i`QÈ+ ibK MÆB Î H¢BX
 æQÊ+ æ¬M; S?QÆM; >B M oB M /šM /„i- K°i ç€K M;Q`B +?"K `½B çB iÈB i`mM; i•
 h?"M? hBM? h9+ `i HÈM- i?"K +?Q F?¬M; FûK ;b [m"M i?"M? >B M . "i- `iM?B m
 +ªK i?'v +?"i +?°B- M?QM; K" Km®M Î MÆB i®i pšM TªB t2K i?U+ HU+X
 h?B ç'm S?QM; o•M #ªM; i' +?S+ i¢B i`mM; i•K i?"M? hBM? h9+- K" FB M i`9+ F?m
 M?'i- M?QM; b® HQÊM; H¢B F?¬M; M?B m- #ÎB p"v +?d +| +Q`M; ;Bª çdM? +T KÈ
 L?QM; K" G•K hB m +kM; F?¬M; +-M HQ H„M;- i?•M H" ç iY i€K ç¢B [m"M i?"M?
 FªQ ?¢+? /U imv M- i`QM; FB M i`9+ t ?Q M?'i b) +| T?¬M +O #¼M ?¼- i`W +?n

M;QÌB i?¬M; [m F?ªQ ?¢+? hBM? Zm M; >mv M :BÈB +kM; F?¬M; +¬M HQ H„M; - i
imv M i?O pBi¬M- #¼M ?¼ F?¬M; +¬M T?B M M½Q pb F?¬M; +! +?¶ ÎX
o T?¬M pã ;Bª iÈB i?,K MÆB M¬v- Km®M ibK çQÊ+ T?ÁM; Î FB M i`9+ t ?Q [m€
i?U+ HU+ p¬ i?•M T?“MX
E?¬M; # Q H•m- /QÈB bU /šM /„i +O >B M .”i [m”M pQÆM;- K¼B M;QÌB çB iÈB F?
h9+X
@ S?K i?•M- M m /”M t T tQM; K¼B M;QÌB- i i¢K i?ÌB [m v i`Î p ç ç¬- # M;¬v b
#ªM; i?b i b) iÈBX
æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? +€Q iWX
>B M .”i [m”M pQÆM; ;”i ;”i ç¬m,
@ o”v +kM; i®i- M?È `ä i? v i p’M €M K’v ç¢Q bQ FB - +?Ì Qi M;¬v M[ i `ªM? `¶B-
#€B T?ÄM;X
@ h b) M¡BX
æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? KdK +QÌB- +?Êi [m v M;QÌB `ÌB F?ÄB- # v M? M? p
”€+? Gw >mv M i?’v i? - +kM; p°B p”M; Km®M çB i?2Q æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM
@ *?Q p` ?ªQ ?ªQ +® ;„M;- i` M? i?O H’v çQÊ+ i?S iU i®i i`QM; i?B ç’m S?QM; o•M
>B M oB M [m”M pQÆM;- iB m pQÆM; F?¬M; [m’v `¬v M?B m- +€Q iWX
oW +?„Ti v- ”€+? Gw >mv M +kM; `ÌB F?ÄB b•M M?Ä- # v p9i p ?QÈM; æ¬M; S?
h`QÈ+ F?B çB- ?„M ;B®M; M?Q +QÌB K” F?¬M; +QÌB M?bM [m G•K hB m- b•m i`Q
H¡2 H M `²B #B M K’iX
@ æ¬M; S?QÆM; >B M oB M [m”M pQÆM;- i¢B ?¢ +! +?mv M Km®M i?QÆM; HQÈ
G½Q ;Bª €Q t€K pšM çB i?2Q # M +¢M? iS ?Q”M; iY ”€+? Gw >mv M H9+ M¬v +kM;
S?QÆM; >B M oB M K†i F?¬M; #B m ibM? M¡BX
æ¬M; S?QÆM; >B M oB M F?) ;B”i KbM?- +?Êi +?„Ti v- /šM ç®B T?QÆM; çB p”Q
@ JÌB5
@ *?Q p`- b•M M?Ä M¬v +?QM? H” MÆB ç iY [m”M >B M .”i Î H¢B- K¼B M;QÌB M M
”¢+? >²M; S?B M?bM K¼B M;QÌB M¡B ` - `²B b m ç¡ +kM; `ÌB F?ÄB T?ÁM; F?€+?X
J°i ç€K ç iY H”T iS+ ;BªB i€MX
*ª b•M M?Ä +?B K /B M iQ+? i?”i HÈM- +?šM; F?€+ ;b T?O ç pQÆM; ?¬m- F?“M
S?QÆM; >B M oB M [m”M pQÆM; iU M?B M Î H¢B i`QM; ;B M T?ÁM; HÈM M?’i- K
imv M i?O iU ibK T?ÁM; ÎX
E?¬M; /Q /U- /”M t T tQM;- +?mv M ç¬m iB M G•K hB m H”K H”i„K `Y - i? v [m¬M
a•m i`QM; T?ÁM; F?€+?X
G½Q ;Bª €Q t€K ç½ `ÌB F?ÄB- +?d +ÁM H¢B +! æ¬M; S?QÆM; >B M oB M +MM; ”¢
+?O- b„+ K†i i€B M?Êi- i`QM; ç¬B K„i ç¬v HY ;B”MX
@ hS ?Q”M; iY M¬v [m€ H”K +”M `²B- +?9M; i FQM? ?„M H” ?Q”M; iY- ?„M t2K [m
ç¡ +?mv M G•K >B M F?¬M; ç +”T iÈB- ?¬K M v H¢B Km®M +?9M; i ?Ov #Ä iQ +
[mª i?U+ #m²M +QÌBX
L;mv M *?Q ao ? B i v M„K +?†i i?”M? ;? - #° /€M; +U+ F€ T?šM M°X
oW `²B H½Q ;Bª €Q t€K F?¬M; M¡B i? K +€B ;b- +?d KÆ ?² çQ ` w iS F?¬M; +?Q
S?QM; o•M #ªM; H¬M M¬v- H”K +?Q M°B i•K L;mv M *?Q ao ;B”M iQK K†iX

@ G` [m€ T?"MX

"¢+? >²M; S?B €M? K„i M?Qm H¢B- M?bM [m æ¬M; S?QÆM; >B M oB M- M|B,

@ Zm"MpQÆM;- +?9M; i #•v ;BÌ M M H`K M?Q i? M`Q- M,K ç| G•K >B M #` +?9
?m'M Hmv M i?B M i`B- i`Î H¢B i?"M? h•M o F?¬M; # Q H•m i?b +? i- K†+ /M F?¬M
?Q`M; iY H`K- M?QM; ?„M F?¬M; i?Q€i F?ÄB HB M [m M- ?B M i¢B iS ?Q`M; iY ç
"€+? Gw >mv M /M b Q +kM; H` ?Q`M; iY çB M ?¢- M m M?Q ç„+ i°B ?„M- +?mv M
oQÆM; M iS+ ;B"M M|B,

@ >Q`M; iY çB M ?¢i?b M?Q i? M`Q- +?ŠM; H) ?„M +| i? + M i?B Tp`Q bU pK [m'
*?Q ao M|B ç9M;- ?„M Km®M +?9M; i ?Ov #Ä iQ +€+? i?B ç'm +O G•K hB m- [m
G•K hB m M?[M; M,K [m H` i?B M i`B FB i tm'i M?'i [m"M >B M ."i- i F?¬M; +¬M
M?QM; +?Q /M ?„M +?d H` K°i M; QÌB #bM? i?QÌM;- i?S +?Q i M|B i?ŠM;- iS ?Q`M
L|B ç M ç•v- i`QM; K„i oQÆM; M iQ€i` p HQ H„M; ,

@ GÌB i?b i? - +?Q p`- +?mv M M,K ç| i'i +ª K¼B M; QÌB `ä ``M;- M,K M,K i`QÈ+ F
?m'M Hmv M i?B M i`B çB iÈB /B iQ+? pB M +´- ç9M; H9+ ;†T T?ªB iS ?Q`M; iY çB
i`9M; L;mv i GBM? [m"M +?9 - +U+ F€ F?| +?`m F?B i?'v L;mv i GBM? [m"M +?9
+?Q M M #ªQ +?9M; i T?€ ?Q iQ +€+? i? K ;B H`+? H½K +O G•K >B M pÈB [m"M
+| +€+? M`Q KÈB i`K+ tm'i G•K >A M ` F?ÄB h`¢B ?m'M Hmv M i?B M i`BX

oQÆM; M i?Î /`B K°i ?ÆB,

@ *m®B +MM; F i [mª G•K >B M ` b Q i F?¬M; M|B +kM; #B i- +| i? M|B- imv G•K
i`U+ iB T iÈB +?9M; i - M?QM; +?9M; /Q K°i i v +?9M; i i¢Q i?"M?- ?B M i¢B i +
#B i `ä +?•M iQÈM; b) Q€M +?9M; i - M?QM; K` #'i F M?Q i? M`Q- G•K hB m +?
M?'i M;`M M,K [m +O [m"M >B M ."i +?9M; i - TªB #B i `^M; ?„M M,K M v +?d KÈ
i?"M? iUm M?Q p"v- F?¬M; i? v m ?ÆM G aÆM h¬M; G h?B M æ¬- [m"M >B M ."
ibM? ?m®M; i? M`Q K¼B M; QÌB +kM; `ä ``M;- [m€ M;mv ?B KX

L;mv M *?Q ao M|B i? - K¼B M; QÌB i`-K K†+X

æ9M; i? - [m"M >B M ."i M?[M; M,K M`v ibM? ?m®M; `i F?¬M; ´M- bQ b€M? pÈB +
tm'i ?B M HÈT HÈT- [m"M >B M ."i `i Qi M; QÌB M´B / M?- ?ÆM M[[m"M >B M ."i
M M i B M¢M `i M?B m- +ÁM ç'm i` M? pÈB [m"M oä lv- +?d bÊ iB T iK+ M?Q p"v
M,K b m b) #B M i?"M? [m"M v m M?'i +O ç [m®+ ok GBM?- `®i +m°+ F?¬M; +€+

edjX *?QÆM; edR, ok oQÆM; URV

.QÈB €M? K„i +?Ì çÊB +O ç€K M; QÌB "¢+? >²M; S?B- æ¬M; S?QÆM; >B M oB M ?
M;~M; ç-m- i`QM; €M? K„i i`M ç-v FB M M;?`,

@ *?Q p`- +€+ M;QÆB M|B i ç m ?B m- M,K ç| +?mv M G•K >B M i?"i H`i b B- F
€T HU+ +O iS ?Q`M; iY- M?QM; K` ?B M i¢B ç½ F?€+- ?„M Km®M +?Q G•K hB m
F?¬M; +| F?ª M,M;- M m M?Q iS ?Q`M; iY Km®M ;•v T?B M iQ€B- +S ibK æ¬M; S?
+?mv M [m"M >B M ."i +ÁM +?Q iÈB T?B M ?„M H`K +?OX

•M? K„i æ¬M; S?QÆM; >B M oB M H¢M? HMM;- F?Q iS + mv K½M? #€ ç¢Q iÄ ` i
K°i K i?-MX

æ ç¬- i`QM; +mM; çB M H°M; Hšv i`QM; ?Q`M; i?"M?X

@ JBM? H½Q- æ¬M; S?QÆM; >B M oB M M|B M?Q i? M`Q\

"€+? Gw >mv M M;²B i` M ;? FªK p`M; M;¼+- ç¢K K¢+ ?ÄBX

:B¼M; H½Q ;Bª €Q t€K p M; H MX

@ >²B #~K çB M ?¢- æ¬M; S?QÆM; >B M oB M K†+ /M F?¬M; +| i`ª HÌB- M?QM; t
+ K i•K i bM? M;mv M- +?d bÊ

@ ?\ >„M ; M HÈM b Q\

@ æB M ?¢- +| +-M i

@ E?¬M; +-M5

"€+? Gw >mv M F?Q€i F?Q€i i v- F?| 2 KB M; +QÌB H¢M?X

@ >¬K M v H`i?ÌB ;B M /B M ` ;BªB ç'm S?QM; o•M #ªM; - /M G•K hB m H`K ;b ç i
Zm M; >mv M :BÈB- M?B K iBM? i?-M p" M K M?- M m ` i v Î ç•v- +?„+ +?„M T?K
H¢B çQÊ+ F?¬M; #M K'i- +ÁM F?¬M; #^M; çÊB ç M H9+ S?QM; o•M #ªM; +?'K /Si
G•K hB m +kM; F?¬M; ;•v ` #¼i MQÊ+ ;b ç•mX

"€+? Gw >mv M H¢M? HMM; +QÌB +QÌB,

@ ç [m®+ ok GBM? iQ HÈM M?Q i? - i?B M i`B ç iY M?B m F?¬M; F tB i- F?Q€ i
F i i?9+- i?B M i`B pšM H¢+ F?¬M; Qi- G•K hB m M?bM i?b i?U+ HU+ F?¬M; FûK-
i`QÊ+ # KQÆB b€m +kM; +?Q +?„+- ç [m®+ i?B M i`B M?B m i? K ?„M F?¬M; M?
pÆB çB- +?9M; i +?d +-M +?Ì ;BªB i?B ç'm S?QM; o•M #ªM; +?'K /Si- F?B iB m iY
i bK M; QÌB ;BªB [mv i ?„M- K'm +?®i H` T?ªB H`K i?„i ;¼M- çWM; +?Q æ¬M; S?QÆ

om®i +€B M?šM K`m t M? i` M i v- "€+? Gw >mv M +QÌB H¢M? HB M iK+- ç¬B K„i
iBM? [m M; H¢M? HMM; - /QÌM; M?Q G•K hB m b®M; +? i i? M`Q F?¬M; ç€M; ?„M

L?QM; K` +kM; T?ªB i?¬B- "€+? Gw >mv M p®M +| i?•M T?"M ?Q`M; iY- G•K hB m
+?d H` +QM FB M K`i?¬B- ;B i +? i i?b ;B i +? i- M?QM; `„+ `®B H` F?¬M; i? +?¼
[m" M pQÆM; - /M M|B i? M`Q æ¬M; S?QÆM; >B M oB M +kM; H` ç¢B iQÈM; MÆB

LÆB b•m M?'i i`QM; ?Q`M; +mM; æ [m®+ ok GBM?- i`QM; ç¢B çB M p`M; bQM iQ

J°i M K iY i`mM; MB M K†+ €Q HQM; #`Q ç M; ioM? i¼ i¢B +?¶- €M? K„i mv M; ?B
?ÊT- +?'T +?QÎM; +`M F?¬M- i?-M mv K M? K¬M; +m²M +m°MX

h`QM; ç¢B çB M /QÈB i v M K iY K†+ HQM; #`Q- K°i M K iY K†+ F?¬B ;B€T K`m
M; QÌB iÄ ` F?Q iS+ FBM? M; QÌB- ;B®M; M?Q K°i +?B M i?-M- çSM; M; ¢Q M; ? i

@ L?` ç - ;BªB i?B ç'm S?QM; o•M #ªM; H-M M`v # M; `v b m b) #„i ç-m- ç M H9+ ç
i`QÎM; - i? v i [mªM Hw ;BªB ç'mX

:B¼M; M|B p M; p¼M; - €M? K„i M K iY K†+ HQM; #`Q M?bM [m M K iY F?¬B M; ¬
HU+ HQÈM; p¬ i" M- M; QÌB M`v +?QM? H` ?Q`M; ç æ [m®+ ok GBM? "€+? Gw h€X

J` [m€ i` M ç¢B çB M +?QM? H` ok pQÆM; iB M; i, K HWM; Hšv +O æ [m®+ ok GB
iB M; iQ HÈM i¢B ç ç®- "€+? Gw h€i?•M H` ç pQÆM; - + B [mªM ?Q`M; +mM; - K°
i`„+ H¢B F?¬M; M; QÌB +| i? #B i- M?QM; ok pQÆM; "€+? Gw \*?B M +?QM? H` ç
iW ? B KQÆB M, K i`QÊ+ ç½ #QÊ+ p`Q aBM? hY *ªM?- iWM; iU i v Î # M M; Q`B ç
i?9 +?T pQÆM; - K°i +?QÎM; ç€M? ` pU+ b•m M; `M /†K- i? M? / M? p M; t X

@ o•M; - # ?¢X

ok pQÆM; "€+? Gw *?B M + Q ;B¼M; ç€T- ç [m®+ S?QM; o•M #ªM; M, K M, K K°i
M?QM; /M b Q +?d H` i`" M ç'm +O i? ? i` >| S?"K \*ªM? K`i?¬B- ç®B pÈB ç pQ
ok GBM? K` M|B- +kM; F?¬M; +-M iU KbM? ;B€H•K- i` M i?U+ i i`W ;BªB i?B ç'
iB M i?"M? H" T +| ?Q`M; ç æ [m®+ ok GBM? H9+ ç| +?O i`b ` - ç M #•v ;B| [m
F?€+ ç m /Q ç pQÆM; +Y + Q i?O çB [mªM Hw i? v- H9+ M`v ?Q`M; i?'i +Y M?•M p
*?B M iU KbM? çªK M?B K i`B T?€M i`QÎM; ç½ H` F?| çQÊ+- `i?B K +|X

@ L?`ç - i`QM; i?lB ;B M M;„M ;-M ç•v- v m i?9 i`QM; ç [m®+ +¬M; i?“M? M?B m
i`QÊ+ +! # [m”M ;†T i?9 i`B m +Đ HÈM- i?2Q i?S iU H” [m”M >B M .”i- [m”M a!+ S?
M; v +^a +Ym iBM? v m i?9 +kM; tm’i ç°M; - K°i Qi v m i?9 +’T pQÆM; +?B K ;B[+’
M?QM; K”içK i?lB t2K` +ÁM +?Q +! [m”M i?“M? M”Q #` v m i?9 +’T pQÆM; i’M +
F?¬M; i? T?Èi Hl- bQ pÈB # ç [m®+ F?€+- æ [m®+ ok GBM? +?9M; i bmv M?Q
+?S+ ç [m®+ S?QM; o•M #^aM; +?QM? H” H9+ iQ+? Hkv b® K M?- H” +Æ ?°B i®i M
M; ?2 M!B ;B^aB i?B ç’m S?QM; o•M #^aM; M”v H” H-M +QlM; i?“M? M?’i K’v i`,K M,K
HÈT HÈT- i`QM; ç! i’i M?B M b) tm•i ?B M i`K +°i iQÆM; H B +O ç [m®+- ?v p¼
M; QÆB ?B m +?S\

@ " ?ç- i?-M ç ?B m5

@ h®i- M; QÆB ?½v HmB ` çB- i`šK +?l iBM i®i H”M? +O M; QÆBX

:B¼M; M!B mv M; ?B K p M; H M- i?•M^aM? + Q HÈM i` M ;? `²M; #QÊ+ ` - H”T iS+
+?d +ÁM HçB K°i i?•M HQM; F?Q !M; €M? HQÊM HlX

" M ç K ?”M; H•K- iB M; M; QlB ?mv M M€Q H9+ i`QÊ+ ç½ H„M; tm®M; - i?“M? hBM

h`QM; T?ÁM; - G•K hB m F?Q M? +?•M M;²B tm®M; - *Ym *?mv M >mv M *¬M; çç
+?mv M M; mv M HU+- M! ;B®M; M?Q /ÁM; b¬M; HÈM H Q çB- p¬+MM; mv K½M?X

" KQÆB b€m +?m i?B M [m çB- G•K hB m KÎ? B K„i` - i?Î K°i ?ÆB i?“i /¬B- €M?

@ Zm^a M?B M i?lB ;B M /¬B +?çv çB +?ŠM; M?[M; F?B M i i?“M? +¬M; ç°i T?€ ç M
ç²M; i?lB +kM; ;B9T *Ym *?mv M >mv M *¬M; ççi iÈB ç +Ym +?mv M ççB i?“M?-
i? M!B H” ?Q”M K„ +?•M +?QM?X

h`QM; # i?€M; ;-M ç•v- G•K hB m F?¬M; +! M; ?d M; ÆB- i?lB ;B M /¬B +?çv çB #^a
i®+- ç®B pÈB i?•M i? - iBM? i?-M +MM; pÈB M; mv M HU+ ç m +! i€+ /KM; i¬B Hm

L?QM; K” i?lB ;B M /¬B +?çv çB M?Q i? - i?•M i? G•K hB m pšM H•K p”Q [m€ i^aB
/•v +?mM FûQ +,M; ` F?¬M; #m¬M; HÁM; - +?“+ +?“„M M m ç [m€ b) FûQ çSi çQçM

æ®B pÈB +?mv M M”v- G•K hB m iU M?B M +kM; ?B m `äX

@ J v K„M +ÁM +! # M;”v M; ?d M; ÆB p” ?²B T?K+- +? ç`M? i?B ç’m S?QM; o•M
[mv ç`M?- i?“i bU H” çO M?•M iQM? ?! - i`QM; # M;”v M”v H” H9+ i i,M; i`çM; i?€
+?B M ç’m- ?ÆM M[F?’ im i`QM; F?Q^aM; i?lB ;B M M”v- M; k T?~K ç Q w /QlM; M
?B m ç°i T?€ i?b +S i?Y K°i T?2MX

ed9X *?QÆM; edk, ok oQÆM; UkV

•M? K„i G•K hB m b€M; M;lB- i`QM; M°B i•K ?”Q F?Q FQ+? ç°M; - ;B^aB i?B ç’m S?Q
+?B M w i`QM; HÁM; +O ?„M i?“i KçM?- +?d M; ?o iÈB i?¬B +kM; çO H”K K€m i`Q

*kM; F?¬M; #B i +! T?^aB #` T?•M i?•M hQ<sup>a</sup>M æ` :B€T^aM? ?QlM; ? v F?¬M; - G•K
KbM? ;B®M; M?Q K°i ;½ +m²M; +?B M ç’m- ;†T T?^aB ç®B i?O +”M; KçM?- +?B M v

h`QM; M°B i•K M; ?o M?Q p”v- ? B K„i G•K hB m M?“K HçB- iB T iK+ H•K p”Q im H

h`QM; ç K i®B- M?Q G•K hB m F?’ im ;B®M; M?Q ç b® pä ;B^a- imv i ççB ç b® i
S?QM; o•M #^aM; ç m +OM; +® i`çM; i?€B +O KbM? H M KS+ i®i M?’i- +?m”M #` +

oçM +?9M; +?l KQM; - i?lB ;B M ç½ [m ? B M;”vX

æ K F?mv X

>-5

lv €TF?OM; #® FBM? M; QÌB iÄ ` iW i`QM; T?ÁM; G•K hB m- H, M; H ç€M; bÊ- ; B ç| iW iW i?m HB K- ; B®M; M?Q +?Q iWM; tm'i ?B M [m # Q ; BÌX

@ E?¬M; M; ?o iÈB i`QÊ+ i`"M ç'm i ç°i M; °i ç°i T?€ ç Q w HK+ ; B B- H9+ M`v KK S?QM; o•M #ªM; +O i ç½ i, M; i? K p`B T?¬M iBM iQÎM; X

h`QM; M°B pB M- ? B K„i KÎ` - i`QM; K„i G•K hB m K M; i?2Q KQM; `Ð- +?B M w /

hW F?B M?bM i?'v "€+? Gw >mv M- i`QM; HÁM; G•K hB m bBM? ` +ªK ; B€+ M; m M?Q ç®B T?QÆM; H` +?O KQm KQm ?çB ççB + - M?Q p`v `i ?B M M?B M +kM; b) hB m `i Km®M ?B M içB #€Q i?M +?Q ççB + - M?QM; +kM; #B i ç° F?| i`QM; ç|- ç iY +O ç [m®+ - +QÌM; ; Bª Zmv L; mv M \*ªM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - +?Q /M i?•M ?ÆM t ?„M- M m M?Q ç®B T?QÆM; K°i HÁM; çQ ?„M p`Q +?¶ +? i- G•K hB m +, b®M; X

>-K M v +?d +| ?„M çQç i çQÊ+ p`i`Q [m€M [m•M i?B ç'm S?QM; o•M #ªM; - i?•M T pçM M; QÌB i`QM; ç [m®+ +?9 w- KÈB +| i? H`K ç®B T?QÆM; +| +?¶ FB M; F}- F?

G•K hB m iBM iQÎM; - +?d +¬M +?Q ?„M i?ÌB ; B M M?i ç`M? - K°i M; `v M`Q ç| ?„M b +?QM? i v +?ûK ; B i i?M M?•M- #€Q i?M +?Q ççB + X

L?QM; K` i`QÊ+ ç| T?ªB ; B`M? çQÊ+ p`i`Q [m€M [m•M S?QM; o•M #ªM; KÈB çQÊ-

G•K hB m ?B m `ä i?U+ HU+ +O ?„M imv KçM? - M?QM; G h?B M æ¬- J†+ h? M? > F?¬M; T?ªB ç M +çM /¬m- ç†+ #B i H` G h?B M æ¬- i?•M H` pä ; Bª >| S?`K *ªM? iS+ +O ?„M H`K +?Q G•K hB m +| +ªK ; B€+ F?OM; #®- ; B®M; M?Q ç®B K†i H` +C H`K +?Q G•K hB m +ªK i?'v ç•v KÈB H` ç`+? M?•M HÈM M?'iX

@ *QÌM; ; Bª i? K ; B ; BªB i?B ç'm S?QM; o•M #ªM; H¬M M`v [m€M ?B m- i` M? çQ S?`K \*ªM? +U+ ?çM- +?QM? H` H` + Q i?O i`QM; + Q i?O- M?QM; K` Km®M çç i çQ t2K +?B M ç Q i`QM; i v +O i +| ç²M; w ? v F?¬M; X

æQÆM; M?B M G•K hB m +kM; F?¬M; 2 M; çB +?9i M`Q- i?U+ HU+ ç®B T?QÆM; K +QÌM; ; Bª Zmv L; mv M \*ªM? - +?QM? H` >| S?`K \*ªM? +U+ ?çM i`QM; +U+ ?çM- p +kM; F?¬M; FûK ; b- ?„M +| çQÊ+ `i M?B m i?O çQçM +?2 /'m- h?B M +'T >Q hm GBM? \*?d- +°M; i? K J M oQÆM; S?€+? Zmv M ç i K i?S+ h`Q+? hBM? L½ L; mv çdM? [m€M [m•M +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| +Æ ?°BX

@ "m´B i®B ?¬K M v F?¬M; im Hmv M- çB m +?dM? i`çM; i?€B- i'i +ª +?Ì i?B ç'm M G•K hB m M?bM €M? b Q ç¬v i`ÌB- F?| 2 KB M; KdK +QÌB- €M? K„i #bM? i?ªM ; B®M €M? b Q +?B m `¼B- i•K i bM? +O ?„M #bM? i?ªM HçBX

h?ÌB ; B M K°i ç K i`¬B [m M? M? +?|M; - ç½ ç M b€M; bÈK M; `v i?S # X

a€M; bÈK- iWM; /ÁM; bQÆM; KM +?2 +?„M €M? K†i i`ÌB- H`K +?Q i?`M? hBM? h9 i`ÌB pW iªM; b€M; - •K i? M? M€Q M?B i¬K o # Q T?O F?„T i?`M? i`b- i` M çQÌM; ` ç€K pä ; Bª M; U t2 M?Q MQÊ+ - ; B®M; M?Q iWM; +QM `„M ç M; #Á çB- çB p F?m h9+ - T?B i?QÌM; M€Q M?B iX

æ€K M; QÌB G•K hB m b€M; bÈK ç½ `ÌB F?ÄB T?O ç - çQÊ+ "ç+? >²M; S?B # p`T pU+ i`mM; QÆM; i?`M? hBM? h9+X

@ h?B i M?B m pä ; BªX

@ G¬M M`v +kM; [m€ F?Q i`QÆM; X

*ª F?m pU+ i`mM; QÆM; +U+ F€ iQ HÈM- MÆB M`v H` [mªM; i`QÌM; `°M; `½B- iB M€Q M?B i- M?QM; #•v ; BÌ M; QÌB M; QÌB # Q T?O ç¬M; ?ÆM +ª FB M- M?bM [m +Æ ?² K¶B K°i pä ; Bª ç m H` +QÌM; ; Bª M; Q`B >| S?`K *ªM? - F?Q i? K¼B M; QÌB M?B M FBM? M; QÌBX

G•K hB m +kM; ,M +^aFBM?- i?-K M;?o ;B^aB i?B ç'm S?QM; o•M #^aM; ;B^aB M"v H" i` im' B- bQ` K" M|B- ;B B i?B ç'm i?B M i" B i?"M? h•M o +?d H" iB m ?" B iY +?Æ ç€M; ;B€ M?„+ iÈB

@ *?Q p`- ?-K M v +Y ?"M? pÁM; ç'm HQ¢B- M M ç€M? +?Q i®i- F?-M; M M F?B i +?„+ i?b F?-M; M M #¢Q H° i?U+ HU+ +O KbM?X

æB p"Q F?m ç'i i`®M; - "¢+? >²M; S?B M?„+ M?Î K¼B M;QÌBX

*€+ i? HU+ +ÁM H¢B +kM; +| M?„+ M?Î iQÆM; iUX

G•K hB m- æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM?- Gw ."i S?QM; i?b F?€ i®i- #¼M ?¼ +| HÁM J° G,M;- GQm o•M i?b +| +?9i F?~M i`QÆM; - b„+ K†i M;QM; i`¼M;X

.M b Q i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ +?d H" >| S?"K *^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM;- M m ç† +€+? i`MM; FQ+? p` i`Q i`QÈ+ K°i i`,K H i€K S?QM; o•M #^aM;- M?QM; K" H-M M" ç½ F?| F?,M- `®i +m°+ +| i? çB K°i #QÈ+ FB ? v F?-M;- ç®B pÈB #¼M ?¼ K" M| M„K +?„+X

"®M T?Q +| `i M?B m pã ;B^ai K i" T H¢BX

J°i HQ¢i p` i`Q T?Q i`QÈ+ i` M #bM? ç" B ?B M M?B M F?-M; i?m°+ p imv M i?O- i?U+ HU+ T?•M T?®BX ob i` M? i?O p` i`Q i®i- +<sup>a</sup> b•M i?B ç'm bBM?` F?-M; Qi hBM? h9+ M?[M; pã ;B^aM"v ?B M M?B M +kM; #B i [mv +O- b) F?-M; ?mv M M€Q ;B^a>| S?"K *^aM? K" M|B- +?Q /M M;²B ? v çSM; b m pšM M?bM `ä +^aM? i?B ç'm- F?Q^aM; +€+? t H"K ^aM? ?QÎM; i-K K„i +O #¼M ?¼X

@ "¢+? T?| /Q M? +?O- T?Q i`QÈ+ +?d +| K°i F?m ç'i i`®M; HÈM M?'i- +?9M; i M i?B ç'm\

Gw ."i S?QM; M;?B M;ì M|BX

J¼B M;QÌB ç M; çSM; i` M F?m pU+ ç'i #[^]M; iQ HÈM- /Q iWM; F?®B ç€ +| çQÌM; p #^aM F?-M; +| H¬B ç" B i?B ç'm ;b ç|- H"K ¼B M;QÌB M;?B ?Q†+X

@ u M i•K çB- ;B^aB i?B ç'm S?QM; o•M #^aM; i'i M?B M b) F?-M; +?d +| H¬B ç" B i?B +€+ M;QÆB b) `ä "M;- +€+ M;QÆB M M +?ì Î MÆB M"v- i çB p T?Q b mX

"¢+? >²M; S?B +QÌB i?-M #Q- [m v H¢B +?¶ M;²B T?Q b mX

æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? #om K¬B,

@ "¢+? T?| /Q M? +?O ç M i?ÌB çB K M"v pšM +ÁM i?W MQÈ+ çK+ i?^a +•m- ²- H" i *€+? [m" M >B M ."i K°i F?€M ç" B- æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM? F?-M; #B i H9+ M M?bM [m ç€K M;QÌB G•K hB mX

@ hS ?Q" M; iY +kM; ç M; Î ç|5

G•K hB m [m v ç-m M?bM H¢B- i`QM; M°B i•K H" T iS+ H¢M? H)Q- "€+? Gw >mv +¢M? æ¬M; S?QÆM; L;mv i GBM?- ;B®M; M?Q +QÌB K" F?-M; +QÌB M?bM [m ç€

ed8X *?QÆM; edj, h`ÌB :B€M; G¬B æ" B

G½Q ;B^a €Q t€K i?-M b„+ p HQ H„M;- i`mv M •K M|B,

@ hS ?Q" M; iY çB M ?¢- G•K hB m `ä "M; +ÁM H" imv M i?O /U i?B- t2K` æ¬M; S /U i?2Q HÌB M;QÆB H"KX

@ E ?„M çB i?-BX

h` M K†i i S ? Q`M; iY pšM #^aQ i`b MK + Q`B M?ϕi- M?QM; K` +~M i?"M [m M b€i i?b
+O ?„M K M; i?2Q K°i i B •K H½M?X

æ9M; H9+ M`v- i` M F?€M ç`B ç°i M?B M tm'i ?B M •K i? M? t¬M t Q HÈMX

@ >QÈM; ç ç¬ +! M; Q`B iÈBX

@ E?Q iS+ i?"i + Q`M; çϕB- ?ŠM H` i`¼M; i`B H-M M`vX

@ *kM; F?¬M; #B i ?B M iϕB H` B +?O i`b i?B ç'mX

æ€K M; Q`B G•K hB m M; ~M; ç-m M?bM [m - H"TiS+ M?bM i?'v +?•M i`B t t +! p
F?Q iS+ +O K¶B M; Q`B FBM? i?B M ç°M; ç` - H'v i®+ ç° +U+ M? M? H Q iÈB ç'm
ç-m HoM? H` K°i M; Q`B H`K +?Q M; Q`B i +?9 w iÈB- i?•M + Q i€K i?QÈ+ - F?m¬M
F?Q iS+ mv K½M? #€ çϕQX

@ *?O i`b ; B<sup>a</sup>B i?B ç'm ?B M iϕB F?¬M; M; Ì H` ok pQÆM; X

@ h?"i bU H` ok pQÆM; X

@ h`B ϕ- ok pQÆM; +?QM? H` +Q`M; ; B<sup>a</sup>aBM? hY \*<sup>a</sup>M? - H` K°i i`QM; M?[M; +Q`M

@ S?Q b m ?„M +ÁM +! i€K çϕB [m" M pQÆM; - +ÁM HϕB ç m H` +Q`M; ; B^a+O ç [ç'm S?QM; o•M #^aM; H-M M`vX

h` M F?€M ç`B- p¬ b® pä ; B^aFQ+? ç°M; M; ?` Hm" M M? Q M? Q M? Q b'K bûi- t¬M; !+X

@ *Q`M; ; B<sup>a</sup>aBM? hY \*<sup>a</sup>M? b Q\ Zm<sup>a</sup> M?B M +Q`M; çϕB5

•M? K„i G•K hB m M; QM; iK- iW MÆB M`v M?bM [m ok pQÆM; ç½ +^aK i?'v K°i F?Q
iS+ M`v i?"T T?¬M M°B HB K- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; +! F?m +? i€M F?Q iS+ ` M;
oB M H` +Q`M; ; B^aZmv L; mv M *^aM? - +! i? +?Q G•K hB m +^aK ; B€+ M?Q +Q`M; ;
i`, M; b€M; - T?€i` €M? b€M; +?B H¼B- K` ok pQÆM; +?QM? H` ?„+ ç°M; ?'Ti?m
+^a K¼B M; Q`BX

@ : B^aB i?B ç'm S?QM; o•M #^aM; H-M M`v F?¬M; M; Ì /Q ?Q`M; i?9+ +?O i`b- t2K ` ?X

h` M F?€M ç`B- "€+? Gw >mv M M?QÈM; K`v- +?Êi HϕB ; B½M ` - ç®B pÈB ?„M K
M? m +^aX

@ *?Q p`- #d M?•M H` ok pQÆM; +O ok GBM? ç [m®+- çϕB #B m ?Q`M; ç # ?ϕ
ç'm H-M M`v- +?„+ ?ŠM `i M?B m M; Q`B +kM; #B i i M +O i - i F?¬M; M!B M?^a
[mv i„+ i?B ç'm p` H`+? i`bM? i?B ç'm +O S?QM; o•M #^aM;

@ G-M i?B ç'm S?QM; o•M #^aM; H-M M`v T?•M i?"M? ç'm pÁM; HQϕB p` ç'm #`B /

@ *´ h?–M b„T i?m X

h`QM; ç€K M;QÌB +| iB M; i?Î /`B i`mv M iÈBX

@ *´ h?–M b„T i?„M;X

G•K hB m H„+ ç–m- [m M çB K +O ?„M i`€B M;QÊ+ pÈB K¼B M;QÌBX

edNX *?QÆM; edd, h h?B m EB i "B E`+? URV

Zm^a M?B M- +?mv M T?€i i`B M i?2Q T?QÆM; ?QÈM; i`€B M;QÊ+ H¢B bmv M;?o
+^aM?- *´ h?–M pšM F?¬M; #B M b„+- i`QÌM; FB K i`QM; i v F?¬M; M;WM; ?°B iK w
€T b9+ p` i,M; H M- ;B®M; M?Q ?| i?`M? iWM; ç¢Q FB K F?Q +U+ ?¢M- K¢M? K) ç
om aÆM >¨-`²B b m ç| K°i FB K +?ûK p`Q M;QÌB om aÆM >`X

S?®+ T?®+5

>° i? M;mv M HU+ +O om aÆM >¨ pĐ pKM- i?•M i? +O ?„M # v M;QÊ+ ` b m +?¢
KB M; T?mM K€m iQÆBX

æSM; H M- om aÆM >¨ M?bM +?^K +?^K p`Q \*´ h?–M- H m K€m iQÆB i` M KB M;-

@ E?¬M; M;?o iÈB M;QÆB H¢B HoM? M;° FB K w iÈB iB m i?`M?- i i?m 5

>„M HoM? M;° aÆM >¨ w +^aM? imv K¢M?- M?QM; pšM +?Q +| ç¢i iÈB KS+ i" M +MM
ç€M? #¢B FB K w #bM? i?QÌM;- M?QM; ç®B Kti pÈB FB K w iB m i?`M? i?b ?„M b)
w K¶B i,M; H M K°i T?~K- mv HU+ ~M +?S +kM; i,M; H M ;'T #°B- K` FB K w iB m
i`QM; ç| - #<sup>a</sup>M +?°i FB K w +kM; +| ç°i T?€- mv HU+ `°i #B M i?€BX

h`QM; ;B<sup>a</sup>B i?B ç'm S?QM; o•M #<sup>a</sup>M; F?| i`QÊ+ +| F?¬M; Qi pä ;B^a HoM? M;° FB K
i?`M? +?d ç K çQÊ+ i` M ç–m M;|M i v- K¶B K°i M;QÌB ç m H` FB K F?€+? M´B #°i

@ h`"M ç'm M`v [m€ ç†+ b„+- F?¬M; M;?o iÈB *´ h?–M H¢B +| çQÊ+ FB K w iB m i?

@ om aÆM >¨ +kM; F?¬M; v m- i?B i`B M aÆM >¨ w +^aM? +| i? F?B m +?B M pQÊ
i?O M; M; ;B B- ç€M; iB + H¢B ;†T *´ h?–MX

@ * Q i?O i´ +?QM F?¬M; M?B m- t2K ` pÁM; ç'm HQ¢B ç–m iB M M`v +?d +| *´ h
M;QÌB K¢M? M?iX

.QÈB H¬B ç`B p` i` M i?QM? T?ÁM;- F?¬M; Qi pä ;B<sup>a</sup> [m M b€i i`"M ç'm F?¬M; M;V
om aÆM >¨- +kM; FBM? /B K i? v *´ h?–MX

G•K hB m H„+ ç–m- i`QM; ç€K imv M i?O i´ +?QM- ?„M H` M;QÌB /mv M?'i t2K i?
aÆM >¨ Kti M;Q`B H` i?m FB K w iB m i?`M? +O \*´ h?–M- Fb i?U+ H` i?m i` M +
Zmv M S?€T i M M?Q F€ / M?- T?°B +| ´M i`¼M; p` HB M iK+ +O bÆM ?¨- F€i?°i
+O #B M ;–K M9B HÎ- om aÆM >¨ +?d HoM? M;° çQÊ+ [mv M T?€T HB M iK+- M?Q
ç¢Q ` M;Q`B- i`–K´M +| i?W - iB M i?O +?Q çO- iU M?B M F?| i`€M? F?ÄB +| M?
M;° w +^aM? #€ ç¢Q i`QM; [mv M T?€T M`v- B i?„M; B #¢B +ÁM F?¬M; #B i çQÊ+X

*kM; t2K i?'m i`"M ç'm M`v +ÁM +| i`¼M; i`B i´ +?QMX

@ om aÆM >¨ ç€M; iB +- F?¬M; +| HoM? M;° [mv M w aÆM >¨ iÈB KS+ i" M +MM;-
i`"M ç'm- t2K ` i´ +?QM +kM; +| ?¢i ;B®M; F?¬M; i - imv F?¬M; +€+? M`Q bQ b€M
FB - M?QM; iB K HU+ T?€i i`B M +kM; F?¬M; v mX

hmv M #® F i [m^a i`"M ç'm- i`¼M; i`B i´ +?QM M|B i?–K i`QM; #KM;X

h`"M ç'm F iB T +kM; /B M ` X

h`"M ç'm i?S i€K H` ? B i M pä ;B^ >| S?"K *^M? i`mM; F€ çdM? T?QM;- K°i i?B i`B
i`B M +?QÎM; T?€T- M;mv M HU+ K M? K¬M; i` M H¬B ç`B- ?"Q [m M; K`m t M? /
M;WM; `mM; ç°M;X

hmv ? B M;QÎB ç'm ç†+ b„+ - M?QM; #ÎB pb +| i`"M ç'm *´ h?¬M +MM; om aÆM >¨ H
+O ? B M;QÎB FûK ?ÆM `i M?B mX

h`^B [m ;B Q +?B M i`,K ?B T- +m®B +MM; pä ;B^ i?B i`B M [mv M T?€T ?ÆB K¢M
ç€M? ` K°i [mv M ç"Ti M ?° i? M;mv M HU+ +O ç®B i?O- `²B b m ç| K°i [mv M ç

@ oÁM; i?S M?'i i´ +?QM- i`"M i?S +?QM G•K hB m ç'm h h?B m EB iX

hmv M #® F i [m^tQM;- i`¼M; i`B #€Q / M? imv M i?m ;B Q ç'm F iB TX

@ æ M T?B M i X

"€5

G•K hB m K†i F?¬M; #B m ibM?- M? M?äK t i [m K`M #^Q ?° K`m t M? H€- tm'i ?

@ æ½ iÈB HQÊi i H MX h b) /`M? H`v K° i`"M +?B M i?„M; i?"i ç T K„iX

h h?B m EB i +kM; p¬ +MM; ?QM; T?'M- M?QM; +?ì ?„M M;~M; ç-m M?bM [m M
;QÆM; K†i +O ?„M #B M ?| M?Q b„TF?|+X

@ h¢B b Q H` iB m iY M`v- ¬M; i`ÌB ÆB- M;QÆB ç M; +?ÆB i b Q\

h?"i bU H` bÊ çB m ;b b) ;†T çB m ç|- +?Q /M ç®B K†i pÈB #'i +S F M`Q- h L?•M
i?2Q i•K iQM? bÊ ?½B- i?"i F?¬M; M;?o ç M i`"M ç-m ?„M T?^B +?®M; H¢B G•K hB
Q€M ?"M p` bÊ ?½B- H`K +?Q ?„M #B T?ŠM F?¬M; i?¬BX

h?ÌB çB K F?^Q ?¢+? hBM? Zm M; >mv M :BÈB i-M; i?S # - h h?B m EB i +kM; ç½
hB m K¢M? # Q M?B m- imv ?„M +kM; H` pä ;B^ >| S?"K \*^M? ?"m F€- M?QM; K` ç
F?¬M; +| +?9i T?¬M i?„M; M`Q +^X

Í i`QÈ+ K†i # Q M;QÎB- h h?B m EB i FB M i`b çB H M H¬B ç`BX

@ ±- +m°+ i` M? i`B M`v ? B M;QÎB +kM; ç m ç¢i iÈB >| S?"K *^M? ?"m F€X

@ s2K ` H¢B H` K°i ?²B HQM; i` M? ?´ ç'mX

> B M;QÎB H M H¬B ç`B H"TiS+ ?'T /šM €M? K„i +O F?¬M; #B i # Q M?B m M;QÎE
F€ imv +kM; F?¬M; F?B M p¢M M;QÎB +?9 KK+- M?QM; i`QM; i'i +^ imv M i?O +kM

@ G•K hB m- +?Q i t2K M;QÆB i`QM; i?ÌB ;B M M`v iB M #° iÈB KS+ M`Q- +?ì iÈ
i?•M ç€M? #¢B M;QÆBX

h`QM; €M? K„i hQ E?¬M; >¢Q K M; i?2Q +?B M w /¢i /`Q- H¢M? HMM; M?bM +?^K
H¬B ç`BX

J` €M? K„i hY s aÆM M?bM F?¬M; +?mv M K„i- Km®M iW i`"M ç'm M`v M?bM ` K

h` M H¬B ç`B- G•K hB m K†i F?¬M; #B m ibM?- M?bM +?^K +?^K ç®B i?OX

h h?B m EB i +?°i /¢ F?¬M; i?¬B- ?„M +® M•M; iBM? i?¬M- p" M +?mv M M;mv M

@ ob b Q +^K t9+ +O ç®B i?O H¢B F?¬M; ´M ç`M? \ \*?ŠM; H) H` F„ t^Q /K ç`+? ? v

G•K hB m H` M;QÎB i? M`Q- ?„M M?bM ` i•K i?¬M h h?B m EB i +| +?9i F?¬M; i
M;?B ?Q†+- i?•M i? F?¬M; +| /WM; H¢B- M; v H9+ #„i ç-m ç½ ?| i?"M? i?B K çB

"€5

hB M; tû ;B| H,M; H p M; H M- F?Q^M; +€+? M,K KQÆB Kûi H|2 H M iS+ i?b- G•K
h?B m EB i- iQ€i` F?Q i? #S+ M;QÎBX

o®M i•K i?¬M h h?B m EB i F?¬M; i" T i`mM;- F?¬M; M;?o iÈB G•K hB m ç½ ç°M
KbM?- i`QM; +?®+ H€i i` M M; QìB tm'i ?B M K'v bÆ ?Î F?¬M; HÈMX

G•K hB m +| M?½M HU+ +Ð M"Q- H" T iS+ M?bM` bÆ ?Î- +?B M ç Q # M ?¬M; +?û
+?ûK pÐ M; mv M HU+ ?° i? +O ç®B T?QÆM;- ç€M? h h?B m EB i # v` M; Q"BX

" 5

æKM; p"Q K" M b€M; K"m t M? / i`ìB b m HQM;- h h?B m EB i i`QM; iQ+? i„+ ç½ #

h'i +ª imv M i?O i' +?QM p" M; QìB p•v t2K ç m F?¬M; ?B m tªv` +?mv M ;b- p Kt

@ E?¬M; T?ªB +?S- K°i ç Q ç½ #¢B\

@ G•K hB m K¢M? M?Q p"v b Q\ J°i ç Q ç½ ç€M? #¢B pä ;Bª >| S?"K *ªM? ?"m F€
H) H" + Q i?O i?•K i" M; #'i H°\

@ h?•K i" M; #'i H° +€B ç-m M; QÆB ?- `ä`" M; H" ç®B i?O +?`m i?m i`QÈ+ `²BX

@ _®i +m° + tªv` +?mv M ;b\

æ€K M; QìB hQ E?¬M; >¢Q- hY s aÆM +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- M m M?Q G•K h
#ªM i?•M K°i +?B m ç€M? #¢B ç®B i?O- #¼M ?¼ imv ;B"i KbM?- M?QM; +ÁM +| i?
i?O +, M #ªM F?¬M; F`T T?ªM SM;- i`U+ iB T #` G•K hB m K°i ç Q ç€M? #¢B- #¼M

@ h`"M i?S +?QM- G•K hB m i?„M; X

e3yX *?QÆM; ed3, h h?B m EB i "B E`+? UkV

h`¼M; i`B i' +?QM imv M #® F i [mª- ç²M; i?ìB i`QM; HÁM; +kM; M;?B ?Q†+ F?¬M
+| i? M?bM`ä #'i +S #B M ?| M?Ä M?†i M"Q +O ? B imv M i?O- iU M?B M +| i?
F?¬M; +| +® w +?`m i?m - K" H" M; v iW ç-m i`QÈ+ F?B #„i ç-m i`"M ç'm- h h?B m
bBM?` +ªK ;B€+ bÊ ?½B- i¢Q` bÆ ?Î +?²M; +?'iX

@ *?ŠM; H) G•K hB m M"v H" + Q i?O- i`QÈ+ FB ç½ ç€M? #¢B h h?B m EB i- H"K

h`¼M; i`B +ªK i?'v +?d +| bmv çQ€M M"v H" +| F?ª M, M; M?'i- +| bmv M; ?o M"v +
hB mX

h` M H¬B ç" B- G•K hB m H„+ ç-m- ?„M +kM; F?| ?B m [m v p F?€M ç"BX

@ oÁM; i?S M?'i i' +?QM- i`"M i?S KQìB

_ 'i M? M?- i`"M iB T i?2Q #„i ç-mX

J†B K°i i' +| ? B KQÆB #®M i M imv M i?O- T?•M T?®B H" KQìB ? B i`"M ç'm- +k
pÁM; ç-m iB M +O i' +?QM +?'K /Si- +?Q /M H" K°i +m° +i` M? i`B F?¬M; +| ;b- M
M?"M #B i i?U+ HU+ +?dM? i? +O i' +?QMX

@ h' +?QM F?¬M; +| + Q i?O ;b- F?¬M; +| ;b #'i M; ì tªv` i?b p` i`Q i?S M?'i p" i'
S?"K *ªM? ?"m F€ ç¢B i?"M? *' h?¬M +MM; om aÆM >"X

@ æ9M; p"v - i`W +?mv M M"v` - + Q i?O >| S?"K *ªM? ?"m F€ +kM; +| K'v- M?Q
aÆM K'v M; QìB +kM; +| ?B p¼M; iB M p"Q pÁM; iB T i?2Q- i`QÈ+ ç| #¼M ?¼ ç½ M

@ .mv M?'i M?bM F?¬M; i?'m +?QM? H" G•K hB m +MM; h h?B m EB i- `ä`" M; H"
F€- M?QM; K" +| +ªK ;B€+ M?Q ? B iB m ?"B iY M?" [m ç€M? M? m X

@ æ†+ #B i H" h h?B m EB i- imv M i?O M?Q p"v +kM; +| i? i?¬M; [m F?ªQ ?¢
>mv M :BÈB- +ÁM F?¬M; #^M; +ª pä ;Bª >| S?"K *ªM? i`mM; F€X

L;?2 çQÊ+ iB M; M;?` Hm" M +?mM; [m M?- h h?B m EB i F?|+ F?¬M; ` MQÊ+ K, M"Q +?mB p"QX

oÁM; i?S M?`i +?`K /Si- F?¬M; +| #`i F€ /WM; H¢B- ``i M? M? iB M ?"M? pÁM; i?S i" M ç' m M?Q #„i i?, K +kM; /B M ` X

@ oÁM; i?S ? B i' +?QM- i" M ç-m E?•m >Q" M? ç' m h h?B m EB iX

h h?B m EB i p" M F?Q F?¬M; i®i- i" M ç-m ç½ #` `9i i?, K çQÊ+X

@ > ? - i p" M F?Q F?¬M; i X

E?•m >Q" M? b„+ K†i / [iÊM p¬ +MM; ?QM; T?'M- H" T iS+ çB p"Q H¬B ç"BX

@ S?-M i?„M; iÊB i vX

hm v E?•m >Q" M? +?d îi?U+ HU+ >| S?"K *aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - ?„M ?Q" M EB i p"Q K„i- i" M ç' m pW #„i ç-m ?„M ç½ M?Q K½M? ?' p² / - ? B ç'K bBM? ` [mv i?"M? K°i +ÆM H®+ K"m ç2M ç€M? p"Q h h?B m EB iX

h" M ç' m H9+ i`QÊ+ h h?B m EB i p" G•K hB m ?„M +| t2K [m - imv h h?B m EB i F€- i?U+ HU+ +U+ F€ M€i- ?Q" M iQ" M F?¬M; ç€M; M?„+ iÊBX

@ *m²M; p¼M; X

h h?B m EB i iS+ ;B" M +?•M +?QM?- i" M ç' m H9+ i`QÊ+ ?„M ?Q" M iQ" M F?¬M; + H¬B ç" B M; v +a E?•m >Q" M? +?d H" pä ;Bª >| S?"K \*aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; p"Q K„i- +?mv M M"v H"K +?Q M°B i•K +O ?„M p¬ +MM; iS+ ;B" M- ;BÌ T?9i M"v- i'i +a T?B M Km°M i?"M? iS+ ;B" M- ? B +?•M +O ?„M ?| i?"M? +m²M; T?QM; b"m >Q" M?X

•K -K5

h` M H¬B ç" B i?®BªM? ?B M ?B M ç-v i`B- K M; i?2Q mv €T F?OM; #®- +?ŠM; F? ç€M? i M i'i +a [mv M T?QM; +O E?•m >Q" M? i?"M? T?'M pKM- +?Êi K°i +QÊ+ ç +O ?„M- ç¢T i?ŠM p"Q M; U+ E?-m >Q" M?X

a m K°i F?„+ - E?•m >Q" M? F m i?ªK K°i iB M; # v M; QÊ+ ` b m- i?•M i? +O ?„ +?K+ Kûi- KB M; F?¬M; M; WM; T?mM K€m iQÆB- +U+ F€ +?"i p"iX

G¢+? +¢+?5

> B +?•M `ÆB tm®M; ç'i- h h?B m EB i M; ¢Q M; ? çSM; i` M H¬B ç" B- i?-M b„+ H hQ" M i`QÌM; H" T iS+ v M i oM?X

@ E?€ i®i F?¬M; T?ªB i ;†T çQÊ+ h h?B m EB i- #^M; F?¬M; i?b pW `²B i?ªK `²B

h" M ç' m i`QÊ+ ç| ç€K imv M i?O F?BM? i?` h h?B m EB i ç½ #B M i?"M? FBM? ? iQÌM; `^M; h h?B m EB i H" K°i [mª ?²M; K K- F?¬M; M; ?o iÊB i?U+ HU+ K¢M? M?Q ?ÆM +€+ pä ;Bª >| S?"K *aM? ?"m F€ +ÁM H¢B- M m ;†T ç®B T?QÆM; - t€+ bm'i -

h`QM; ç€K M; QÌB- \*´ h?-M +MM; om aÆM >` /QÌM; M?Q i•K ?[m HBM? i - +Æ ?² hB m- i`QM; M°B i•K M?Q +| çB m bmv M; ?oX

h" M ç' m F iB T +kM; /B M ` - G•K hB m `9i i?, K ç' m i" M i?S # - ç®B i?O H" K°i *aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - +kM; H" ? B +?B m- G•K hB m / /"M; ç€M? #¢B ç®B #`i M; | +aX

h" M ç' m H¢B iB T iK+ #„i ç-m- K°i i" M H¢B K°i i" M- pÁM; ç' m HQ¢B +?'K /Si M v m +?d T?•M i?„M; #¢B i`QM; pÁM; KQÌB +?B m- i?"K +?Q M? M? +?d + -M K°i ? E M?"M i?m - +?d +| i`MM; ?ÉT; †T ç®B i?O i?U+ HU+ M; M; M? m KÈB ;B Q ç' m ?Æ

h`QM; M?€v K„i H¢B [m ? B çÊi- G•K hB m p" M F?Q F?¬M; i - i`W pÁM; i?S M?`i b m ;„M; †T iQ" M pä ;Bª >| S?"K \*aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - i`QÊ+ K„i pŠM #ªQ i

L;Q`B i?B ç'm` - G•K hB m i?dM? i?QªM; ç2K €M? K„i M?bM [m +€+ H¬B ç`B +ÁM
æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM? F?¬M; +-M HQ H„M;- ç¢i iÈB >| S?“K *ªM? ?”m F€ ç
çQÊ+ ;¼B H` i` im´B +U ç-m- K¶B K°i +?B m ç m`M +?S HU+ HQÊM; ç€M; bÊ-
#®M i`”M iQ”M i?„M;- F?¬M; M;QÌB +| i? ç`+? H¢B- ?ÆM M[i?QÌM; i?QÌM; i`Q
i?„M; i?m X

h?ÌB çB K pÁM; ç'm i?S # - ç½ +| M;QÌB Î i`QÊ+ K†i M”M; M?“M i?m - ç®B pÈB +?M
p t2K i?QÌM;- pÈB iQ +€+? i` im´B +U ç-m- ;B Q i?O pÈB + Q i?O M?Q æ¬M; S?Q
H½M; T?Q i?ÌB ;B M p` iBM? HU+- ç€M; bÊ ?ÆM H` M m M?Q i•K iQM? ç®B T?QÆ
ç€M? M;QÆB i?“M? i`¼M; i?QÆM;- ªM? ?QÎM; M;?B K i`¼M; i?U+ HU+ #ªM i?•M-
?QÎM; HÈMX

*|`i Qi imv M i?O M;mv M w iB T M?“M M;mv ?B K M”v- i?ÌB çB K M?“M i?m ?Q”M
iB T M;Q M M;Q½M i?m H` çQÊ+X

*?mv M M”v tªv` i` M M;QÌB +O M?[M; i` im´B +U ç-m F?€+- ç†+ #B i H` G h?
? B- M?[M; imv M i?O F?€+ F?¬M; B +?®M; H¢B ?„M çQÊ+X

h`W æ¬M; S?QÆM; L;mv i JQM?` - Gw.”i S?QM; +kM; M? M?äK- ç¢i iÈB >| S
i?“M? ?„M K°i çQÌM; F?ªB ?Q”M iB M iÈB- #®M i`”M ç-m iQ”M i?„M;- ?„M iB M H

h`-M hBM? .m +kM; ;B®M; M?Q p”v- imv ?„M KÈB H” >| S?“K *ªM? ?”m F€- M?QM
w- ç¢B F? B ç¢B ?ÊT +?Q M M mv T?QM; HŠK HŠK- i`QÊ+ K„i +kM; #®M +?B M iQ”
i?O ?”M; ç-m- ?„M #` HQ¢B H``i M?ÄX

æQ¢M >²M; +MM; *?m *?d +kM; +?B M i?„M; HB M iB T- ç¢i iÈB >| S?“K *ªM? ?”m
+?d +-M F?¬M; T?ªB p”M F?Q [m€ FûK- pQÊi [m FB K i` +,M #ªM F?¬M; i?“M? p

aQ pÈB M,K M;QÌB F?€+ J° G,M;- GQm o•M- h`-M hBM? >¢Q # M;QÌB b) F?¬M; M
GQm o•M +MM; J†+ h? M? >B M h?¬M; h?B M FB K T?€B +MM; K°i i´- ?ÆM M[?
M;QÌB H¢B ;†T M? m Î pÁM; i?S ? B- GQm o•M`i i?¬M; KBM? i`U+ iB T HU +?M
K¢M?- K` # i`”M +ÁM H¢B iQ”M i?„M;- ç¢i çQÊ+ # i?„M; K°i i?m X

e3RX *?QÆM; edN, G•K hB m æ'm hQ E?¬M; >¢Q

J° G,M; +MM; h`-M hBM? >¢Q p”M F?Q +kM; F?¬M; i®i- KÈB H” >| S?“K \*ªM? i`m
#®M +?B M ? B i?„M; ? B #¢B- iBM? ?m®M; F?¬M; çQÊ+ H¢+ [m M +?Q H„KX

@ h´ +?QM pÁM; i?S M,K- i`”M i?S ? B hQ E?¬M; >¢Q ç'm G•K hB mX

æ9M; H9+ M”v- G•K hB m M;?2 çQÊ+ i`¼M; i`B i` M H¬B ç`B ;¼B i M ?„MX

“€5

E?¬M; +| /Q /U- G•K hB m HQÊi H M H¬B ç`BX

.QÈB ç`B- hQ E?¬M; >¢Q p¬ +MM; ?QM; T?“M- K€m iQ”M i?•M ?„M b¬B i`Q- i`QM
F?B M M;QÌB i bÊ ?½B- iWM; #QÊ+ çB H M H¬B ç`B- F?Q i? F?¬M; M;WM; i,M; H

@ G` G•K hB m +MM; hQ E?¬M; >¢Q- F?¬M; #B i ? B M;QÌB M”v B i?„M; B i?m X

@ >ŠM H` hQ E?¬M; >¢Q- i`QÊ+ FB ç®B i?O F?€+ F?¬M; i? iB T ? B +?B m +O
t T ç-m i`QM; i´ +?QM +O +?9M; i - +| i? i?„M; ?„M +?d +| i? H` *´ h?¬M +MM; o

@ B M|B- G•K hB m i?U+ HU+ +kM; F?¬M; i - +€+ M;QÆB F?¬M; i?'v >| S?“K *ª
F?¬M; iB T çQÊ+ K°i +?B m +O ?„M b Q- i`”M ç'm F iB T /MM; ? B +?B m H` i?„M
i? F?BM? i?QÌM;X

@ æ| H" M;Q" B w Km®M- iW F?Q i? - hQ E?¬M; >¢Q +ÁM K¢M? ?ÆM G•K hB m [m
æ®B T?QÆM; F?¬M; M|B ;b F?€+- +?d /MM; F?Q i? M|B +?Q [m - /M b Q i`W pÁM
M M;Q" B- h h?B m EB iÎ+€+i`"M F?€+ HB M iK+ T?€i mv- HB M iB T i?„M; # i
i`mM; F€ çdM? T?QM; / /"M;- F?B M +?Q i mv M i?O i`QM; i´ +?QM T?ªB M?bM ?
/€K M|B h h?B m EB i H" i?"i; Bª HšM H°M- iU M?B M +kM; F?B M +?Q F?¬M; Q
ç-m ;B[h h?B m EB i p" G•K hB m X
J¼B M;Q`B F?¬M; M;WM; M;?` Hm" M- G•K hB m +MM; hQ E?¬M; >¢Q çSM; i` M H
@ G•K hB m- F?¬M; M;?o iÈB H¢B ;†T çQÊ+ M;QÆB- i?"i bU H" ¬M; i`B +| K„i-
M;Q`B ç€M? #¢B M;QÆB- `Y bd M?K+ M,K tQ X
•M? K„i hQ E?¬M; >¢Q H¢M? M?Q #,M; M?bM +?^K +?^K G•K hB m X
G•K hB m +Q`B M?¢i K°i iB M;,
@ h?"i b Q\ L,K ç| M;QÆB F?¬M; #^M; i - ?B M i¢B +`M; F?¬M; +¬M T?ªB M|BX
@ *€B ;b- ? B M;Q`B ç½ iWM; ;B Q i?O pÈB M? m\ .Q`M; M?Q H" G•K hB m +?B M
hmv M i?O F?€+ M;?2 tQM; bÊ ?½B- K" hY s aÆM ?ÆB ;B"i KbM?- i?`B çB K i`Q
i" M K„i M?bM i?`v G•K hB m ç€M? +? i EBK JBM?- H¢B F?¬M; i?`v G•K hB m +?B
@ > ? - +m²M; p¼M;- +?d bÊ M;QÆB F?¬M; #B i# M,K [m i T?€i i`B M i? M"Q-
M|B M?Q p"vX
•M? K„i hQ E?¬M; >¢Q H¢M? HMM;- i?¬M b„+ + Q M;¢Q- # M,K [m ?„M F?´ Hmv M
T?ªB M;`v tQ - i?U+ HU+ ?B M i¢B F?¬M; i? t2K i?Q`M;X
@ L|B M?B m M?Q p"v H"K ;b- F i [mª b) M?Q M? m i?¬B- v M i•K çB- i`"M ç'm b) +
G•K hB m F?¬M; Km®M M|B M?ªK pÈB ç®B T?QÆM;- hQ E?¬M; >¢Q Hm¬M ç +?
HÁM;- M?B m M,K M?Q p"v pšM +?Q [m M- M?QM; K" G•K hB m ç½ bÊK F?¬M; +|
/MM; +`T ç° +O ? B M;Q`B ?¬K M v- M|B M?ªK M?Q p"v +kM; F?¬M; H" ;b +ªX
@ Jm®M +? i- •K S?QM; •K ©M?X
hQ E?¬M; >¢Q #` #B m H° #bM? i?ªM +O G•K hB m +?¼+ ;B" M- M,K ç| H9+ pW iE
G•K hB m +ÁM F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„M- i?"i F?¬M; M;?o ç M b m K°i T?2M F
+ªM?- G•K hB m i?U+ HU+ ç½ pQÊi [m ?„M- ç€M? +?Q ?„M +?"i p"i- +?mv M M`v H
hQ E?¬M; >¢Q- H"K iQM? +€+? + Q M;¢Q +O ?„M F?¬M; i? +?`m M´B- ?¬K M v`
i? M H9+ i`QÊ+- G•K hB m pšM #° /€M; + Q + Q i¢B i?QÊM;- H"K +?Q hQ E?¬M; >¢
çQÊ+ M[X
h` M H¬B ç" B- K"m ç2M [mv M T?QM; +QB M?Q [m, K` iB M ç M- # Q T?O ?QÈM; G
sMv5
G•K hB m iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- €M? ç Q +?ÈT ç°M;- [mv M T?QM; K"m ç2M t
p|+X
@ hmv i o¼M; •K S?QM;X
hQ E?¬M; >¢Q bÊK +| +?m~M #`- M?bM i?'v i? +kM; +?šM; bmv M;?o +€B ;b- i`QM
` K°i [mv MX
J•v ç2M # Q T?O i?•M i? hQ E?¬M; >¢Q p"Q i`QM;- `²B b m ç| ?bM? i?"M? pB M +
+?'i•K m ?B M` i` M pB M +¬m- mv €T F?B M M;Q`B i bÊ ?½B HB M iK+ ?B M`
_,M; `„+5
h`QM; çB M [m M; K"m ç2M +?ÈT ç°M;- K°i €M? ç Q H,M; H tû`€+? F?¬M; ;B M-
i?"M? ? B F?9+ / /"M;- i?¬M b„+ G•K hB m H¢M? HMM;- +?"K`½B iB M p T?Q i
F?¬M; i? M; ,M +ªM #QÈ+ +?•M +O M|X

@ L;QÆB +?Q ``M; pW ``²B H" iQ" M #° i?U+ HU+ +O i b Q\ hB T +?B m5

@ aB J` J oU+5

hQ E?¬M; >¢Q F m iQ M?Q ¢B M- i?•M i? ;B®M; M?Q M´ imM; - iQ" M i?•M M´ #„M`
bQÆM; KM M"v F?¬M; M; WM; M; QM; iK- +m®B +MM; ?bM? i?`M? K°i ?QªM? [m, [n
#ûM M?¼M i'M +¬M; G•K hB mX

:B| H¢M? K M; i?2Q i'i +ª- M?B i ¢° i` M H¬B ¢"B H"TiS+ ;BªK tm®M; p" B +?K+ ¢
+ªK ;B€+ K€i H¢M?X

@ > ? - +?B m M"v M?bM M;QÆB H"K b Q M; ,M +ªM ¢QÊ+X

hQ E?¬M; >¢Q /B M KK+ /[iÊM- ? B +?B m pW ``²B ?„M +?d Km®M M; ,M +ªM #QÊ+
+?d +| K°i +?B m M"v H" ?„M +?m~M #` ¢½ H•m- i"Ti`mM; iQ" M #° M,M; HQÊM; p`

S?®+ T?®+5

a m K°i F?„+- €M? K„i hQ E?¬M; >¢Q ¢°i M?B M i`WM; i?ŠM;X

•M? ¢ Q H|2 H M- ?QªM? [m, [m€B +O ?„M #` Q M? FQ+? i?B m ¢B K°i ;|+- €M?
#¢Q iQ€B- K°i T?•M i?`M? ? B MY - M; v b m ¢| €M? ¢ Q H,M; H H¢B iB TiK+ ¢€
¢° M? M? F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B ¢€M? i M M;mv M HU+ ?° i? +O ?„M- ¢€M
i?QÆM; i?´ ?mv i M;½ tm®M; ¢'iX

@ h`"M i?S M,K- G•K hB m i?„M;X

h`¼M; i`B i´ +?QM +QÎB M|B- ?„M p®M +?Q ``M; i´ +?QM +?d +| *´ h?¬M +MM; om a
i¢B t2K` +ÁM +| i? K K°i G•K hB m- +kM; F?¬M; #B i i`QM; i`"M ¢'m F iB T +ÁM

@ s2K` ? B M;QÎB K¢M? M?´i i´ +?QM +?QM? H" \*´ h?¬M +MM; G•K hB m `²BX

h`QM; HÁM; i`¼M; i`B bmv M;?o- ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i H" M?Q i? - ¢QÆM; M?B
iQ" M i?U+ HU+- F?¬M; ` i v iQ" M HU+X

@ L? M? i?"i5

@ æ½ i?„M; ``²B b Q\

hmv M i?O /QÊB ¢"B p" M;QÎB t2K F?¬M; M; WM; FBM? ?¬- ?B M M?B M F?¬M; M;
i? X

"€5

æ€M? #¢B hQ E?¬M; >¢Q- G•K hB m K†i F?¬M; #B m ibM?- ?„M M?ªv` F?ÄB H¬B

@ G•K hB m M"v T?€i i`B M [m€M? M? +?|M;X

hY s aÆM •K i?¬K FBM? ?½B- ?„M K†+ /M #B i i?U+ HU+ G•K hB m F?¬M; FûK-
M;?o iÊB G•K hB m ¢€M? #¢B hQ E?¬M; >¢Q / /`M; M?Q p"v- i?U+ HU+ +O ?„M
b" M b" M M? m K" i?¬B- M m M?Q +?®M; H¢B G•K hB m- +?d bÊ F?¬M; [m€K°i ? B

@ h M M"v i?"i K¢M?- p"v K" / /`M; ¢€M? #¢B hQ E?¬M; >¢QX

@ æ9M; i? - i?•K i`M; #´i H° ?- i?U+ HU+ G•K hB m M"v imv i ¢®B +MM; +´T ¢° pÈ
h?¬M- p T?¬M B K¢M? B v m +ÁM F?| M|BX

@ h +ªK i?´v G•K hB m T?¬M i?„M; +ÁM HÈM ?ÆM K°i +?9i- +€+ M;QÆB F?¬M; +|
H¢B B- G•K hB m ¢ m +?d /MM; K°i ? B +?B m +?B M i?„M; - F?¬M; +-M i®M M?B
/KM; iQ" M HU+X

e3kX *?QÆM; e3y, Gw ."i S?QM; æ'm oQÆM; S?QM; URV

@ L|B ç9M; - M?QM; K" *' h?-M +kM; F?-M; T?ªB [mª ?²M; K K X EB K w +O ?„M
M m M?Q G•K hB m F?-M; +| imv i ?¼+ ~M; B'm ;b- +?d bÊ `i F?| H"i #~M- +€+ M
FB K F?€+? HoM? M; ° FB K w ç€M; bÊ +Ð M"Q b Q\

J¼B M; Q|B M; ?` Hm" M M? Q M? Q- i?-M b„+ +?'M ç°M; X

@ >W- ?B M iϕB #B i`ä iB m iY M"v ç€M; bÊ X

h h?B m EB i•K i?-K +Q|B HϕM?- i`QM; M°B i•K `i i?QªB K€BX

G9+ M"v hQ E?-M; >ϕQ +?"i p"i b„+ K†i i€B M?Êi çB tm®M; ç" B- ?Q" M iQ" M F?-M;
M?Q i? - # M, K i`QÊ+ ç•v- imv ?„M i?m G•K hB m M?QM; T?ªB b m K°i ?²B +?B
M"v G•K hB m / /"M; ç€M? #ϕB ?„M- H"K M°B i•K +O ?„M M?Q i`Q i"MX

@ h?9 p`- ç€M; ;B€ i +?9 w- +?ŠM; [m M m M?Q i?U+ HU+ M; QÆB +?d +| M?Q p"
i?„M; M; QÆBX

*' h?-M KdK +Q|B- €M? K„i M?bM G•K hB m K M; i?2Q iU iBM imv i ç®BX

L m M?Q K°i FB K F?€+? F?-M; HoM? M; ° FB K w +kM; F?-M; +| # Q M?B m iU iB
w ç½ çϕi iÊB i K T?~K +?9i i?~M? iUm- ?Q" M iQ" M ç½ pQÊi t `i M?B m FB K F?€-

h`"M ç'm M"v +O G•K hB m H"K F?-M; Qi ç iY [m" M >B M ."i M?bM i?'v- i`QM; H
F?| ?B mX

GQm o•M K°i HÁM; çm' B i?2Q #QÊ+ +?•M G•K hB m +?d ç„M; +?€i H„+ ç-m- iW F
i?B M i" B #` G•K hB m pQÊi H M- ?„M pŠM çm' B i?2Q #QÊ+ +?•M G•K hB m- w ç²
+?Q /M H" i`QM; h?B M K°M; #Q +ªM?- #~B / M? h`ϕB ?m' M Hmv M ? v H"; BªB i?
hB m pŠM çB i`QÊ+ ?„M- ?„M pŠM i?2Q T?Q b m- HϕB +ÁM F?-M; M?bM i?'v #| M;

@ h b) F?-M; #m-M; i? 5

G„+ ç-m- GQm o•M HϕB FB M ç`M? pÈB iQM MB K i`QM; HÁM; - +?QM? #ÎB pb +| G
T?€i i`B M M? M? +?| M; - M m M?Q K°i F?B K'i çB KK+ iB m M"v- ?„M b) /WM; #QÊ

@ G•K hB m F?-M; M; ì ç½ çB iÊB #QÊ+ M"vX

J° G, M; +kM; +Q|B F?´- M, K ç| pW KÈB ;B M?"T h`ϕB ?m' M Hmv M G•K hB m pÈ
?-K M v ç½ pQÊi [m M" M; `²BX

æ-M; S?QÆM; L; mv i JQM? ;"i ;"i ç-m,

@ h?U+ HU+ G•K hB m t2K` F?-M; i - +| H) +| ?B p¼M; i` M? çQϕi #~B / M? i`QÊ
M; Q|B iB T M?"M p` i`Q i?S M? 'i +O i i`QM; h`ϕB ?m' M Hmv M i?B M i"BX

*?d +| M°B i•K Gw ."i S?QM; ç M; +Q|B i?-KX

@ *€+ M; QÆB +?Q `^M; ç•v H" i?U+ HU+ +O G•K hB m ? v b Q\ *?| K"; B"i KbM? i

G•K hB m i?U+ HU+ KϕM? i? M"Q- M; Q|B MÆB ç•v +?d +| ?„M `ä`"M; M?'i- imv i
S?QM; o•M #ªM; - p T?-M +| i? çB t ?ÆM- Gw ."i S?QM; +kM; F?-M; /€K F i Hm"
F?-M; +| çϕi iÊB +'T #"+ M"vX

Gw ."i S?QM; F?-M; #B i- ?„M iU +?Q H" ?B m G•K hB m- HϕB F?-M; M; ì`^M; i`Q
çB- i?U+ HU+ ç½ i, M; H M H-M M[X

æ•v H" G•K hB m- M; QÆB poM? pB M F?-M; #B i ç®B T?| ?„M i? M"Q- #ÎB pb ç
ç m iB M #°- #B M T?€T /mv M?'i +O M; QÆB +?QM? H" F?-M; M; WM; çm' B F`T p
+?•M +O ?„M- K†+ /M M?Q i? - ç®B T?QÆM; +kM; b) +~M; #Ä M; QÆB t ?ÆM- +?d
M; QÆB HÆ ç½M; /WM; #QÊ+ HϕB i?b M; QÆB i?"K +?Q +ÁM F?-M; M?bM i?'m /'m

a®M; +MM; pÈB i?B M i" B M?Q i? - poM? pB M +¬ ç°+ p` i" M M; "T €T HU+X

h`"M ç'm F iB T +kM; /B M ` X
 @ h´M +?QM pÁM; b€m- i`"M i?S i€K • h? M? ç'm pÈB G•K hB mX
 @ h M?"M i?m X
 h`"M ç'm G•K hB m M? M?äK ç€M? #¢B hQ E?¬M; >¢Q H`K +?Q i'i +^a K¼B M; QìB
 i?U+ HU+ +O G•K hB m- [m^a M?B M- imv M i?O i?S b€m `i i`U+ iB T HU +?¼MM
 >| S?"K *^aM? i`mM; F€ çdM? T?QM; - F?<sup>a</sup> M,M; ?„M #€K i`K H¢B `i H` + Q- i? M
 H½M; T?Q î i`"M ;†T G•K hB m- F?¬M; #^M; ;B[ H¢B i?U+ HU+ ç SM; T?| i¢B i`"M
 @ G•K hB m- M; QÆB #•v ;Bì +| i? M? M?äK `²B- M?[M; i`"M ç'm F iB T +O M; C
 +ÁM F?¬M; QiX
 hY s aÆM î # M +¢M? +QìB M|B,
 @ L?QM; K` /MM; i?U+ HU+ M; QÆB- +?B M ç'm pÈB M; QQB ?Q`M iQ`M H` m´M; T
 +¬M- M m M?Q H` i - i b) HU +?¼M #m¬M; i? X
 G•K hB m +QìB +QìB- iW +?®B +?Q w FB M- pÈB ?„M K` M|B H M ? v F?¬M; H M
 F?¬M; +| ;b +^a- ¢B K F?€+ M? m H` +| H M ç`B ? v F?¬M; K` i?¬BX
 @ h´ +?QM pÁM; i?S #^av- E?•m >Q`M? ç'm G•K hB mX
 @ h¢B b Q H¢B ç i ;†T ?„M\
 E?•m >Q`M? F?|+ F?¬M; ` MQÈ+ K„i- M?QM; F?¬M; +| M?"M i?m - b€m i`"M i`mÈ
 bÈK ç½ K'i çB +Æ ?°B i'M +TX
 @ G•K hB m- F?¬M; M M HQm i?O- +?Q i t2K +? M? H +? ;B[? B +?9M; i çBX
 E?•m >Q`M? i?¬M b„+ FB M M; ?`- €M? K„i FB M [mv iX
 a m K°i F?„+ - €M? ç Q H|2 H M- ?„M F?¬M; #B i t^av ` +?mv M ;b ç½ # v M;mÊ+ `K`m t M? / i`ìB î #B M ;BÈBX
 @ G•K hB m i?„M; X
 aÈK ç½ +| +?m`M #` +?Q M M i`¼M; i`B i´ +?QM [m€i H MX
 G•K hB m çB tm®M; H¬B ç`B- i`QM; i B M; ?2 i M Gw . "i S?QM; X
 @ h´ KmìB # pÁM; i€K- i`"M i?S # Gw . "i S?QM; ç'm oQÆM; S?QM; X
 G9+ M`v î i´ KQìB # i`mv M ` iB M; t¬M t Q HÈMX
 @ Gw . "i S?QM; ç'm pÈB oQÆM; S?QM; - +kM; F?¬M; #B i B i?„M; B i?m X
 @ > B M; QìB #¼M ?¼ ç m H` >| S?"K \*<sup>a</sup>M? ?"m F€ ç¢B i?`M? - i`QÈ+ ç| ç½ +?B M
 #i Hm"MF M`Q +kM; F?¬M; +¬M tm'i +?B m i?S ? B- imv i ç®B H` K°i ?²B HQM;
 @ Gw . "i S?QM; H` + Q i?O bY /KM; FB K- oQÆM; S?QM; H¢B +| [mv M T?€T p¬
 HQìM; - ç m H` i²M i¢B b® K°i b® ? B i`QM; i´ KQìB # - +| ?B p¼M; i` M? çQ¢i #`E
 KQÆB b€m- B +?B M i?„M; i?b p[M; p`M; iB M p`Q pÁM; b mX
 G•K hB m [m v ç¬m M?bM H¢B- +?d i?'v i` M H¬B ç`B KWÆB # - Gw . "i S?QM; çS
 K†+ €Q F?Q€+ - i? M? MB M FB €M? K„i b€M; M; ìB- K°i i?•M i?U+ HU+ +kM; H` ç
 F€ ç¢B i?`M? - i` M M;mìB iÄ ` F?Q iS+ ç€M; bÈX
 @ æ€M? #¢B M; QQB- i H` ç M?'i i´ KmìB # X
 oQÆM; S?QM; H¢M? HMM; M|BX
 Gw . "i S?QM; KdK +QìB- M|B,
 @ L; QÆB T?^aB i?„M; i `²B M|B b mX

@ h®i- p"v ?½v ç +?Q M;QÆB #B i K°i +?9i p imv i F„ +O oQÆM; S?QM; i X
 @ GQM; L;•K >´ E?B m5
 oQÆM; S?QM; `®M; iQ K°i iB M;- €Q #¨Q +?'M ç°M;- ç€M? ` K°i [mv MX
 _®M;5
 hB M;;¨Q i?ûi p M; p¼M; i?B M ç` - K°i ?Q ªM? K½M? ?´ ?B M ` i` M ç¨B- i`¬M;
 €T F?OM; #®- H Q iËB +„M tû Gw .”i S?QM;X
 @ "¢Q .QÆM; EB K S?€T @ EB K æQ¢M >Q¨M? aÆM5
 Gw .”i S?QM; #’i ç°M; i? M? b„+ - iQ¨M i?•M tm’i ?B M M;mv M HU+ M?Q ?Ä /B K
 ?ÆM KQìB Kûi tm’i ?B M ç2K ?Q ªM? K½M? ?´ K°i FB K +?ûK i?¨M? ? B F?9+X
 @ G¢B ç M- HQM; i` M? ?´ ç'm
 oQÆM; S?QM; #B m H° F?¬M; i? v ç´B- K°i [mv M H¢B K°i [mv M- K°i ?Q ªM? +?•M
 [mûi [m i’i +ª- F?¬M; F?Q M?Q M´ p M;X
 @ "¢Q .QÆM; EB K S?€T >9+ L?“i æ¬M; h?,M;5
 h`QM; ?Q F?¬M; ç°i M?B M tm’i ?B M €M? K†i i`ìB +?|B K„i- K†i i`ìB +m²M +m°M-
 ?Q ªM? ?bM? `²M; mv K½M? #€ ç¢Q M´ imM;- ?| i?¨M? iWM; ç®K HY ç¬v i`ìB iS i

e3jX *?QÆM; e3R, Gw .”i S?QM; æ'm oQÆM; S?QM; UkV

@ GQM; >¨M? >´ ¨°5
 oQÆM; S?QM; H‡2 H M- i¨M ªM? +?2 +?„M i?•M ?bM?- i?ìB çB K Gw .”i S?QM; K°i
 ?„M- F?¬M; #B i H9+ M¨Q ?„M ç½ tm’i ?B M b m HQM; Gw .”i S?QM;X
 @ > ? - ç•v H¨ çÁM i’i b€i +O i - >´ ¨¨Q GQM; Zmv M5
 @ "¢B +?Q i 5
 h?¬M b„+ oQÆM; S?QM; + Q M;¢Q- [mv M T?QM; M?Q i?B K çB M ç€M? p¨Q HQM
 ?´ tm’i ?B M i`QM; ?Q F?¬M;- F?Q HQm +m²M; #¢Q i?´B €Q #¨Q i` M M;WÆB Gw .
 +MM; F?OM; #®X
 h`QM; iB M; M´ p M; F`+? HB i- ?Ä /B K M?Q i?B m ç®i iQ¨M i?•M +O ?„M- iQ¨M
 T?QM; ç€M; bÊ +O oQÆM; S?QM; # Q T?O M?QM; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +| +?9i bSi
 H¨K F?¬M; F?Q #®+ +?€v- H9+ oQÆM; S?QM; Q M? FQ+? i?b ç®i +?€v i?¨M? ?Q
 @ *€B ;b\
 > B K„i oQÆM; S?QM; Kî iQ- i?¬M i?€B ç¬v +?'M ç°M;X
 @ EB K .B m h?“T S?mÆM;5
 æ€T H¢B ?„M H¨ ? B K„i H¢M? HMM; p¨ €M? FB K b€M; M;ìB +O Gw .”i S?QM;- F
 M;;M +ªM M´B- i`W ç€M? i M M;mv M HU+ ?° i? +O oQÆM; S?QM; ` - +ÁM H¨K
 M;UÊ+ ` b mX
 S?®+ T?®+5
 JB M; T?mM K€m iQÆB oQÆM; S?QM; çKM; p¨Q K¨M b€M; K¨m t M? / i`ìB +O H-
 h`QìM; FB K p¨Q pÄ- M;mv M HU+ ?Ä /B K i` M M;mìB Gw .”i S?QM; #` /”T i„i- ?„
 H¬B ç¨BX

@ Gw ."i S?QM; i?„M;X

h`¼M; i`B i´ KWìB # [m€i H M- i`QM; €M? K„i ç-v pmB KWM;- i?-K M;?o, p®M i +
+| i?B M i`B M`Q- F?-M; M;?o iÈB i?U+ HU+ Gw ."i S?QM; ç€M; bÊ M?Q i? - imv +
M?QM; iB M p`Q i`QÈ+ ? B KQÆB i` M +Æ #ªM ``i +| ?v p¼M;X

.QÈB H¬B ç`B ç-v •K i? M? t¬M t Q F?| iBMX

@ *€B ;b\ *?`K /Si M? M? M?Q p"v b Q\

@ oQÆM; S?QM; #¢B [m€ i?ªKX

@ oQÆM; S?QM; +?QM? H` pã ;Bª >| S?`K *ªM? ?"m F€ ç¢B i?`M?- K°i [mv M ç€M
M?QM; F?-M; H`K ;b çQÈ+ ç®B i?O- [m€ F?Q i`QÆM; `²BX

@ æ€M; bÊ- i?"i bU H` ç€M; bÊ- +?9M; i ç m t2K i?QìM; Gw ."i S?QM;- i?U+ HU+
iÈB p¬ ç`+? >| S?`K *ªM? ?"m F€- F?-M; v m ?ÆM ç€K i?B M i`B >| S?`K *ªM? ?

h`QÈ+ H¬B ç`B i´ +?QM- G•K hB m +QìB M?¢i K°i iB M;- Gw ."i S?QM; H9+ i`QÈ+
F€ +kM; ç½ +| çQÈ+ / M? tQM; H` p¬ ç`+? >| S?`K *ªM? ?"m F€- çO ç ç€M? +? i
aÆM i K?mvM? ç - p b m î i`QM; +´ ç` h?€B h?-M i?U+ HU+ i,M; K¢M?- ç°i T?€
ç¢B i?`M?- b m F?B` F?ÄB +´ ç` h?€B h?-M H¢B iB M i? K K°i +`T- ç¢i iÈB o¬ ç
i`mM; i?QÈM; i-M;- ?¬K M v ç€M? #¢B K°i imv M i?O >| S?`K *ªM? ?"m F€ ç¢B i
i?QìM;X

Zm" M >B M ."i- "¢+? >²M; S?B p` p`B i M T?| /Q M? +?O p¬ +MM; pmB KWM;X

@ s2K ` Gw ."i S?QM; T?€i i`B M +kM; F?-M; FûK ?- iB M p`Q p` i`Q h?B M *QÆ
F?-M; i?`M? p`M ç X

@ > ? - "¢+? H½Q- M;QÆB +kM; [m€ ç€M? ;B€ i?'T ?„M - M;QÆB t2K ?„M pW `²B
+O oQÆM; S?QM; Fb - +?d bÊ ç½ im ?`M? L?"i JB M h•K EBM? iÈB +U+ ?¢M- ç¢
+kM; ç¢i iÈB KS+ i®B + Q- i?2Q i i?'v- Gw ."i S?QM; ``i +| ?v p¼M; iB M p`Q i`QÈ

@ L m i?"i H` M?Q p"v- ç iY [m" M >B M ."i iB M p`Q iQT KQìB- pW iB M p`Q i`QÈ
hB m +® ;„M; iB M p`Q i`QÈ+ # KQÆB b€m- p"v [m" M >B M ."i +?9M; i +| # ç iY
*QÆM;X

@ >v p¼M; #¼M ?¼ ç m +| i? çB iÈB #mÈ+ ç|X

æ€K M;mìB "¢+? >²M; S?B iQQB +QìB- #° /€M; p¬ +MM; +?ì KQM;X

h`QM; H9+ Gw ."i S?QM; ç®B +?B M oQÆM; S?QM;- i´ +?QM ç½ #„i ç-m +?B M ç`

@ h´ +?QM pÁM; i?S i€K- i`"M i?S KQìB * Q *QìM; +?B M G•K hB mX

@ h M?"M i?m X

@ h´ +?QM pÁM; i?S +?QM- i`"M i?S iQ hY s aÆM ç`m G•K hB mX

@ h M?"M i?m X

> B çÊi ç`m F iB T- H¢B +| ? B ;½ imv M i?O ç®B K†i G•K hB m i`U+ iB T M?"M i?
iB T i?„M; HÊBX

@ h´ +?QM pÁM; i?S KQìB- i`"M KQìB ? B h?-B o¬ aQM; ç`m G•K hB mX

h?-B o¬ aQM; +?QM? H` i?B M i`B >| S?`K \*ªM? ?"m F€- +kM; F?-M; +?Q `^M; K
hB m- #îB p"v F?-M; +| #m¬M; i? X

@ G•K hB m- M;QÆB i?"i bU `i K¢M?- M?QM; K` Km®M i?„M; i +kM; F?-M; / /`M

@ æ M?'i +mÈ+- S?QM; >Ä GB M >Q`M *QÈ+X

oM pM pM

h?¬B o¬ aQM; H9+ M"v M?av K¢M? H M- ? B +?•M #B M^aQ €M? HY ç-v i`lB i`QM
 ` M;QM; iK ?Q^aM? ?Ä /B K p¬ i" M- ?bM? i?"M? K°i M;¼M M9B HY #€ ç¢Q €T i?
 p¬ +MM; K¢M? K)- ?Ä /B K +m²M; #¢Q M?Q b„T #MM; M' M; v H"TiS+X
 Jti G•K hB m F?¬M; #B m ibM?- K°i ç Q +?ûK` X
 •M? ç Q ?B M H M- M9B HY +m²M; #¢Q #` +?ûK i M- i?®B<sup>a</sup>M? ç-v i`lB i M pÐX
 @ h®i- ç|M +QÈ+ i?S ? B +O i X
 h?¬B o¬ aQM; ®M; iQ H M iB M; - M;mv M HU+ iQ"Mi?•M b¬B i`"Q- imM; ` +QÈ+
 E?¬M; +?ì ?„M ç€` +QÈ+ i?S ? B- K°i €M? ç Q p¬ +MM; H,M; H +?ûK i?ŠM; p"Q M
 ç Q F?Q F?OM; F?B T ç€M? ?„M # v i?ŠM; p"Q ?"M; ``Q #^aQ p K"m t M?- K€m iQ/
 @ G•K hB m i?„M;X
 h¼M; i"Bi´ +?QM H„+ ç-m- M?' + i v ?¬ F i [m^a i" M ç'mX
 @ h?¬B o¬ aQM; i?"i bU F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?X
 @ o®M ?„M p"Q pÁM; i?S ? B ; -M M?Q RyyW- M?QM; K" ?B M i¢B #` G•K hB m ç€M
 i" M ç'm F iB T; †T T?ªB hY s aÆM- hQ E?¬M; >¢Q- h h?B m EB i i?b ?„M b) M;
 @ G•K hB m i?"i K¢M?- +?®M; H¢B B +kM; +?d K°i ? B +?B m T?•M i?„M; #¢B- ?
 ?„M +|; †T *´ h?¬M +MM; om aÆM >" ? v F?¬M;X
 @ L m M?Q ; †T ; Ð ? B M; QlB #¼M ?¼ i?b ç†+ b„+ `²BX
 @ *´ h?¬M +?d bÊ p'M ç F?¬M; HÈM- K†+ F i?„M; i?m ç m +| i? p"Q pÁM; i`QM;
 TªB G•K hB m H¢B i?m - p"v i?b `€+ ®B `²B- `i +| i? b) #` HQ¢B ç'vX
 _'i M?B m M; QlB t2K /MM; €M? K„i i?QÆM; +^aK M?bM h?¬B o¬ aQM; - H¢B •K i?-K
 M?bM i?'v K°i i" M ç'm ç†+ b„+X
 h`QÈ+ K„i i´ +?QM +| M,K M; QlB iQ"Mi?„M;- i`QM; ç| +| G•K hB m +MM; *´ h?¬M
 i?„M; i?m K°i- +?d + -M F?¬M; ; †T tmB çKM; G•K hB m H¢B #` ç€M? #¢B- t€+ bm
 HÈM- /M b Q i`W G•K hB m- i´ +?QM F?¬M; +| B K M; T?B M iQ€B +?Q ?„M çQÈ+
 æ€M; iB +- F i [m^a +m®B +MM; F?¬M; ç +?Q M; QlB i M?Q M;mv M- i´ +?QM +Á
 +MM; *´ h?¬M p"om aÆM >" ç m F?¬M; +|; †T M? m- K" H" ? B ;½ imv M i?O >| S?
 T?QM; b) #` HQ¢BX
 æ®B Kti G•K hB m- ? B M; QlB M"v +kM; F?¬M; +| M?"M i?m - /M b Q #B i`ä #^aM
 i?U+ HU+ p" T?ÁM; M;W #` i?QÆM; H" F?¬M; +-M i?B i- i`¼M; v m M?'i M; QÈ+ i
 i?O +^aK M; ° F?B +?B M ç'm pÈB + Q i?OX
 L?QM; #'i ç„+ /o H"- Î i`QÈ+ Kti G•K hB m #¼M ?¼ F?¬M; iB T çQÈ+ K°i +?B m- M
 o"Q H9+ +?B M ç'm i´ +?QM +?'K /Si- +€+ i´ ç'm +ÁM H¢B +kM; /-M +?'K /Si- +m®
 i?"M? KQlB ? B pÁM; ç'mX
 •K -K5
 h" M ç'm pW F i i?9+- KQlB i€K H¬B ç"BiÄ ` €M? b€M; b€M; M;ìB- i`QM; €M?
 KQlB i€K H¬B ç"BiÄ ?ÊT ? B H"K K°i- i`QM; ç| H¬B ç"BiÄ b® K°i p" b® KQlB /mM; ?É
 /mM; ?ÊT pÈB H¬B ç"BiÄ b® KQlB K°i- iW ç| bmv ` T?QÆM; i?S+ /mM; ?ÊT- b m F
 i`QÈ+ ;'T ç¬BX

e39X *?QÆM; e3k, >B T > B

«M; ¬M; ¬M; ¬M; ¬M;5

*MM; H9+ ç!- i` M #-m i`lB +! €M? b Q +?B m tm®M;- # Q T?O ? B i`,K KQlB b€m

•M? b Q H'T H€M?- G•K hB m +^aK ;B€+ HU+ HQÊM; M;¬B b Q iBM? i?m-M /mM; M SM; ;B[?„M p` M;¬B b Q i` M #-m i`lB +`M; K½M? HB i- iB m ? Q M;mv M HU+ i çQÊ+ #´bmM;- K` M?[M; imv M i?O #` i?QÆM; i`QM; F?B i'M +'T çQÊ+ €M? b Q - H"TiS+ F?ÄB ?ŠM- i`¢M; i?€B i`Î H¢B çdM? T?QM; H-M M[X

o T?-M M?[M; imv M i?O #` i?m H9+ M`v +^aK i?'v HB M ? ;B[KbM? p` H¬B ç`B ç K M? +! çQÊ+ F?B i?¬M; [m hBM? Zm M; >mv M :BÊB +kM; #B M K'i [m, /`- /QlM +?Q iWM; tm'i ?B M [m X

@ Zm€ i?-M F€- i?QÆM; i? +O i ç½ F?ûT H¢B ?Q`M iQ`MX

@ L;mv M HU+ i iB m ? Q H9+ i`QÊ+ ç½ F?¬B T?K+ H¢B- i`¢M; i?€B +kM; i`Î p ç h`QÊ+ H¬B ç`B- p¬ b® imv M i?O H M iB M; FBM? ?¬- KWM; `Ð F?¬M; i?¬BX

h` M ç`B ?°B M;?`- ok pQÆM; "€+? Gw \*?B M +?O i`b ?°B M;?` çSM; H M,

@ *?Q p`- ?B M i¢B pÁM; ç'm HQ¢B ç½ +?'K /Si- i M;?o B #` ç`Q i?<sup>a</sup>B- B i'M +' i?dM? imv M i?O i'M +'T çB ;†T i`¼M; i`B +O KbM?- H"TiS+ iB M p`Q pÁM; ç'm H

@ oÁM; ç'm i?S ? B +kM; M?Q pÁM; K°i- KQlB i€K i´ +?d +ÁM H¢B +?QM i´- K¶B i i?O- i`<sup>a</sup>B [m KQlB ? B pÁM; ç'm +?¼M` KQlB ? B M;QlB +?B M i?„M;- KQlB ? B M i`QM; S?QM; o•M #^aM;X

@ >B M i¢B- +?Q p` +! MY + M? ;Bl M;?d M;ÆB- MY + M? ;Bl b m b) #„i ç-m pÁM ok pQÆM; "€+? Gw \*?B M pW MlB tQM;- +<sup>a</sup> F?€M ç`B b¬B i`Q H MX

@ _®i +K+ ç M pÁM; ? B- H9+ M`v b) +?¼M` K°i i`,K H i€K i?B M i`B +?QM? i?S

@ hmv M i?O H9+ i`QÊ+ [m€ M?B m- i®i t'm HšM H°M- ç M H-M M`v +€+ i`"M ç'm

@ > ? - +ÁM T?^aB MlB- i KQM; +?l M?'i +?QM? H` +?QM H¬B ç`B- KQlB i` im´B +?mM; K°i i´- ç M H9+ ç! M m M?Q ? B M;QlB M`v çKM; M? m i?b`i ç†+ b„+X

Đối mặt với cảnh này, tuyển thủ tổ chín không ngừng nắm chặt tay, có cười lạnh, có thương cảm, cũng có không quan tâm.

Trận đấu kế tiếp diễn ra, trận tiếp theo quyết đấu là hai gã Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, hai bên vừa vào trận đã đánh nhau kịch liệt, chỉ tiếc hai người thực lực sần sần nhau, cho dù tiến công mạnh mẽ cỡ nào cũng khó dứt điểm được, hiển nhiên muốn phân ra thắng bại cần thời gian không ngắn.

Nhân thời gian này, Lâm Tiêu cũng quan sát tuyển thủ trên lôi đài khác.

Tổ hai, Đoạn Hồng vừa vặn chống lại Tư Không Hạo.

Tư Không Hạo là cường giả thành danh lâu năm, ban đầu lúc tiến vào Thiên mộng bí cảnh đã là Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, mà Đoạn Hồng chỉ kém hơn hắn một chút, lúc trước thực lực cũng là Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đại thành, ba năm qua đi, Đoạn Hồng gian khổ tu luyện đã sinh ra biến hóa to lớn, trước đó không lâu đạt tới Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, thực lực không kém gì Tư Không Hạo.

Ầm ầm

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, song phương người tới ta đi trên lôi đài, hiển nhiên không ai làm gì được ai.

- Đoạn Hồng trong mấy ngày qua thực lực tăng nhiều a.

Nhìn thấy hai người chiến đấu, Lâm Tiêu khẽ gật đầu, nắm đó tiến vào Thiên mộng bí cảnh bởi vì có Kim Minh, khiến cho Lâm Tiêu đối mặt nguy cơ sinh tử nghiêm trọng, Đoạn Hồng thân là lão đại ca có mấy lần sắp vấp lạng, trải qua tao ngộ thảm như thế, hắn cũng có nhiều kinh nghiệm hơn.

Hôm nay Đoạn Hồng sớm không còn như lúc trước, chiến đấu với Tư Không Hạo đại khai đại hợp, có phong độ của cao thủ.

- Tuy Đoạn Hồng cùng Tư Không Hạo thực lực sần sần nhau, nhưng mà nhìn qua thì Đoạn Hồng chiến thắng xác suất đạt tới bảy thành.

Lâm Tiêu nhãn lực cỡ nào, vắn vắn nhìn một chút đã thấy mảnh khoe, Đoạn Hồng quyền pháp đại khai đại hợp, mà Tư Không Hạo chưởng pháp quỷ dị khó lường, cả hai mặt từ ngoài nhìn thì không phân cao thấp, nhưng theo thời gian qua đi, ưu thế của Đoạn Hồng càng lớn, dần dần chiếm cứ chủ động, mà chưởng pháp Tư Không Hạo tuy hiện tại lợi hại, nhưng không phải chính đạo, ưu thế từ từ suy yếu.

- Xú tiểu tử, hiện tại ta cho rằng ta không làm gì được ngươi sao?

Mất thấy mình chậm chạp không thắng được Đoạn Hồng, Tư Không Hạo đã tức giận, sắc mặt của hắn dữ tợn.

688. Chương 686: Kịch Chiến Khắp Nơi (2)

Lúc trước thua trong tay Lâm Tiêu, không nghĩ tới bây giờ gặp Đoạn Hồng nhìn không vừa mắt cũng không làm gì được, làm cho trong lòng của hắn cảm thấy sỉ nhục và tức giận.

- Si Mị Ma Vực!

Tư Không Hạo điên cuồng kêu to, toàn thân bắn ra sương mù màu đen, cuối cùng hình thành hư ảnh quỷ quái dữ tợn, phát ra tiếng kêu bén nhọn lao tới tấn công Đoạn Hồng.

Đoạn Hồng không hoảng hốt bất loạn, vững bước lui về phía sau, hai quyền đánh ra liên tục, tiến công Tư Không Hạo.

- Đáng chết, diệt!

Nhìn thấy tuyệt chiêu mạnh nhất của mình không có hiệu quả, Tư Không Hạo nổi giận đồng thời tiến công điên cuồng, hoàn toàn mất đi tiết tấu vừa rồi.

Chương 484: Mạnh Tinh Hồn.

- Tỷ lệ thắng của Đoạn Hồng tăng lên tới chín thành.

Lắc đầu, Lâm Tiêu tươi cười vui vẻ.

Quả nhiên, sau một lát Đoạn Hồng không ngừng nắm lấy cơ hội, trong ánh mắt tinh mang lóe lên, quyền thứ nhất đánh tan thể công của Tư Không Hạo, quyền thứ hai đánh lên nguyên lực hộ thể của hắn, quyền thứ ba đánh hắn bay ra ngoài, đạt được thắng lợi.

Tổ năm, Trần Tinh Duệ đấu Tề Thiểu Kiệt.

- Tà Ý Thiên Hạ!

Trần Tinh Duệ chiếm cứ chủ động, trong đao mang mờ mịt man theo tà ý vô cùng nồng đậm, trong đó ẩn chứa khí tức đao ý quý dị, đao ý mục nát, sâm lãnh như đông kết hư không lại, khiến người ta sợ hãi.

- Nát cho ta!

Tề Thiểu Kiệt cũng không cam chịu yếu thế, hai chân đá ra, cước ảnh đầy trời giống như núi cao nặng nề, không ngừng đánh mạnh về phía trước, thể công vô cùng uy mãnh, lập tức đá nát đao mang của Trần Tinh Duệ, đồng thời cước ảnh càng ngày càng nhiều, không ngừng bao phủ đối phương.

Trần Tinh Duệ mặt không biểu tình, đao quang thứ hai chém ra.

- Tà Vương Thiên Hạ!

Phốc phốc!

Đao mang hùng hậu như phá tan thiên địa, ẩn chứa hàn ý rét lạnh thấu xương, đao khí màu xám chém ra đầy trời, chém nát cước ảnh đầy trời, đánh tan tất cả.

- Định Đô Giang Sơn!

Ầm ầm!

Cước ảnh và đao quang đụng vào nhau, tất cả đều nát bấy, hóa thành nguyên lực phong bạo đầy trời, không ngừng bắn ra bốn phương tám hướng.

- Lại đến, một chiêu này bại ngươi.

Tề Thiểu Kiệt kêu to, hất xuất một cước cực mạnh, cước ảnh giống như hung thú khủng khiếp đập tới, đập nát tất cả ngăn cản.

Lúc này Trần Tinh Duệ quát to lên.

- Tà Vương Vô Địch!

Oanh một tiếng, một đạo đao mang dài vài trượng hiện ra, ẩn chứa đao ý vô cùng đáng sợ và sâm lãnh, hư không rung động lắc lư, chém nát cước ảnh đầy trời, rồi sau đó chém vào người Tề Thiểu Kiệt.

Phốc phốc!

Nguyên lực hộ thể ở ngực Tề Thiểu Kiệt nghiền nát, miệng phun máu tươi, bay ngược ra phía sau.

BOANG...

Trần Tinh Duệ thu đao vào vỏ, trọng tài tuyên bố kết quả sau đó rời khỏi lôi đài.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Tiêu mỉm cười, nói:

- Thực lực Trần Tinh Duệ không tệ, đao ý đã đạt tới nhị phẩm, tuy cách tiểu thành còn một đường, nhưng mà hắn kết hợp với Tà Vương Đao cũng biến thành cao thủ không kém, tiến vào Phong Vân bảng lần này không thành vấn đề, còn đi được bao xa phải xem hắn thôi.

Trừ chuyện đó ra, tổ tám Chu Chỉ vận khí không tệ, gặp phải một gã Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đỉnh phong, dễ dàng giành được thắng lợi.

Cùng tổ tám, Đông Phương Nguyệt Minh càng không cần phải nói, đối thủ của nàng còn chưa có lên lời đài, sau khi nhìn rõ đối thủ là nàng thì nhanh chóng nhận thua, làm cho Đông Phương Nguyệt Minh thắng trận đầu vô cùng dễ dàng.

Trận đấu tiếp tục.

Trong mấy vòng đấu kế tiếp, đối thủ Lâm Tiêu đều không tính quá mạnh mẽ, sau khi nhìn thấy thực lực khủng bố của Lâm Tiêu, lại muốn bảo toàn thực lực cho nên nhận thua, cũng làm cho Lâm Tiêu thắng vô cùng dễ dàng.

Trừ chuyện này ra, tổ chín đạt được thắng lợi liên tục còn có Tuyệt Vô Danh, Mạnh Tinh Hồn và Vương Phong.

- Tổ chín hiệp hai, vòng thứ năm trận thứ ba, Mạnh Tinh Hồn đấu Cổ Thần.
- Mạnh Tinh Hồn đấu với Cổ Thần, lại là một hồi long tranh hổ đấu.
- Long tranh hổ đấu không tính, Cổ Thần thực lực không kém, có thực lực trùng kích Thiên Cương ba mươi sáu vị trí, nhưng đấu với Mạnh Tinh Hồn còn chưa đủ nhìn.
- Xác thực, trong vòng đầu tiên, không có tuyển thủ nào tiếp được ba chiêu của Mạnh Tinh Hồn, kể cả là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đại thành cũng giống như vậy, Phong Vân bảng lần này hẳn tuyệt đối xếp trước hai mươi.
- Hiện tại lo lắng duy nhất chính là, Cổ Thần có thể tiếp mấy chiêu của Mạnh Tinh Hồn.

Người trên khán đài không ngừng nghị luận.

Sắc mặt Cổ Thần khó coi, trước đó hắn bại trong tay Lâm Tiêu, nếu như thua trận này chẳng khác gì thua hai trận, hiện tại mới vòng thứ năm, nếu như sau đó gặp đối thủ đáng sợ như Tuyệt Vô Danh thì hắn không có khả năng tiến vào một trăm lẻ tám vị trí, trực tiếp bị loại bỏ ở vòng một, cho nên phải toàn lực ứng phó.

Bá!

Trên khán đài, ánh mắt Cổ Thần nhìn chằm chằm vào Mạnh Tinh Hồn, mà Mạnh Tinh Hồn thì biểu lộ lạnh lùng, thần sắc bình thản, dường như không có đặt Cổ Thần vào mắt.

- Trận đấu bắt đầu.

Lúc này trọng tài tuyên bố, một tiếng ầm vang, toàn thân Cổ Thần tỏa ra kiếm ý vô cùng lăng lệ, kiếm ý tiểu thành không ngừng tạo thành kiếm vông, cùng lúc đó khí thế Cổ Thần phóng đại, nhắm ngay Mạnh Tinh Hồn lao thẳng tới.

- Thần Hi Kiếm Pháp – Lê Minh Phá Hiểu!

Bay vút tới, sắc mặt Cổ Thần ngưng trọng, kêu to, trường kiếm trong tay tỏa ra hào quang rậm rạp chằng chịt, hào quang lốm đốm, làm người xem cảm thấy lóa mắt, chẳng khác gì mặt trời vừa lộ dạng, kiếm quang chém thẳng vào thân hình Mạnh Tinh Hồn.

Cùng lúc đó, một tia sáng mặt trời bao phủ toàn bộ lôi đài.

Biết rõ đối phương cường đại cho nên ngay đầu trận đấu Cổ Thần theo bản năng thi triển kiếm ý tới mức cực hạn, thúc dục Thần Hi Kiếm Pháp mạnh mẽ nhất, ý đồ chiếm cứ thượng phong.

Trên khán đài, vô số người xem ánh mắt tỏa sáng.

- Cổ Thần không ngờ thi triển Thần Hi Kiếm Pháp cùng với kiếm ý tiểu thành.
- Xem ra hắn cũng biết Mạnh Tinh Hồn cường đại, chuẩn bị liều mạng.
- Tuy Cổ Thần lúc trước thua trong tay Lâm Tiêu, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, tuyệt đối là top năm của tổ chín, nhưng vẫn còn kém Mạnh Tinh Hồn.

Rất nhiều người xem chờ mong, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lôi đài, không dám bỏ qua chút hình ảnh nào đó.

Trên lôi đài, đối mặt thể công đáng sợ của Cổ Thần, Mạnh Tinh Hồn vẫn biểu lộ lạnh lùng như cũ, hai mắt không mang theo cảm tình, đồng thời thân hình hắn lù lù bất động, đối mặt công kích của Cổ Thần không thêm quan tâm tới.

XÍU...UU!

Lập tức kiếm quang của Cổ Thần chém ra, sắp chém trúng Mạnh Tinh Hồn, đúng lúc này Mạnh Tinh Hồn cũng hành động, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hào quang đáng sợ.

Vù vù vù!

Đôi móng vuốt màu bạc hiện ra sau lưng hắn, móng vuốt thép xé rách trường không, biến ảo ảo ảnh đầy trời, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp tụ hợp, tạo thành một móng vuốt thép cực lớn bao phủ bầu trời, một hư ảnh con rồng đột nhiên xuất hiện, gầm thét lao tới cắn xé kiếm quang của Cổ Thần.

Oanh một tiếng, kiếm ý tiểu thành có chứa ý cảnh thần hi (tia nắng ban ma) bị nghiền nát, ngay sau đó thể đi hư ảnh hình rồng không giam, một ngụm cắn vào nguyên lực hộ thể của Cổ Thần, đánh hắn bay ra ngoài.

689. Chương 687: Kịch Chiến Khắp Nơi (3)

Phốc phốc!

Lưng của hắn chạm vào vòng bảo hộ màu xanh, Cổ Thần phun máu tươi, trong mắt bắn ra hào quang không dám tin tưởng.

- Vậy mà bại?

Người xem toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, trợn mắt há hốc mồm, lặng ngắt như tờ.

Bọn họ từng nghĩ tới hai bên sẽ giao thủ kinh thiên động địa, lại không bao giờ nghĩ tới lại chấm dứt nhanh như thế, một chiêu, chỉ một chiêu, Cổ Thần trong tổ chín xếp trước năm, thực lực đạt tới Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đại thành, hơn nữa lĩnh ngộ kiếm ý tiểu thành, Mạnh Tinh Hồn dùng một chiêu đánh bại hắn?

- Quá mạnh mẽ, Mạnh Tinh Hồn quá mạnh mẽ, tuyệt đối là tồn tại trước hai mươi trong Phong Vân bảng lần này.

- Há chỉ là trước hai mươi, là top mười lăm, không đúng, nói không chừng có thể khiêu chiến cự đầu trẻ tuổi trước top mười đấy.

- Trước mắt còn chưa có thiên tài đỉnh cấp nào giao thủ với các cự đầu trẻ tuổi, cho nên còn khó mà nói, nhưng mà xem thực lực Mạnh Tinh Hồn, nói không chừng thật sự có thể đo sức với cự đầu trẻ tuổi một phen.

- Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đại thành cùng Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong chỉ kém nhau một cấp bậc, với tư cách thiên tài trong thiên tài, những người này có thể khiêu chiến cự đầu trẻ tuổi.

- Chúng ta mỗi mắt mong chờ.

Lúc này tất cả người xem tâm huyết bành trướng, cho tới bây giờ, còn không có xuất hiện người nào nghi ngờ Mạnh Tinh Hồn sẽ tiến vào top hai mươi, còn có thể khiêu chiến cự đầu trẻ tuổi, chuyện này làm bọn họ vô cùng chờ mong.

Hừ!

Tuyệt Vô Danh đứng dưới lôi đài tổ chín nghe nghị luận thì hừ lạnh, trong tiếng hừ này mang theo khinh thường và khinh miệt.

- Đáng chết, Mạnh Tinh Hồn vì sao mạnh như thế?

Trừ Tuyệt Vô Danh, dám tuyển thủ tổ chín còn lại nhìn Mạnh Tinh Hồn với ánh mắt kính sợ, trừ cự đầu trẻ tuổi Tuyệt Vô Danh quận Lộ Tây ra, hiện tại tổ chín thêm một Mạnh Tinh Hồn bọn họ không cách nào chiến thắng, các trận đấu sau trực tiếp buông tha.

- Gặp được hần, tỷ số thắng của ta chưa đủ ba thành.

Vương Phong sắc mặt khó coi, trong nội tâm âm thầm hy vọng chính mình không nên gặp đối phương trong trận đấu kế tiếp.

Không có người nhìn thấy, tuyển thủ tổ chín trừ Lâm Tiêu biểu lộ bình thản ra, các trận đấu trước hần không có động dung, bộ dáng phong đạm vân khinh.

Trận đấu tiếp tục.

Chương 485: Một quyền đánh bại.

Trước lôi đài tổ chín, mấy trận đấu khác cũng chấm dứt.

- Tổ chín hiệp hai, vòng thứ năm trận thứ tám, Lâm Tiêu đấu Vương Phong.

Bảy cuộc tranh tài chấm dứt, rốt cục đến phiên Lâm Tiêu lên sân khấu.

Trên lôi đài, nghe được trọng tài gọi tên mình thì Lâm Tiêu khẽ giật mình, chợt hần đi lên lôi đài.

Bá!

Vương Phong không cam lòng yếu thế, theo sát phía sau, bay vút lên lôi đài.

- Xem ra lão thiên gia cũng không chiều cổ người.

Lâm Tiêu bình thản mở miệng.

- Nói những lời này hần là ta, ta nói nếu như người gặp ta trong trận đấu, ta nhất định sẽ giày vò người.

Vương Phong lạnh lùng cười cười, ánh mắt bắn ra hàn quang.

Ở tổ chín làm hần sợ hãi chỉ có hai người Tuyệt Vô Danh cùng Mạnh Tinh Hồn, về phần Lâm Tiêu tuy hần kiêng kỵ, nhưng không phải là sợ hãi.

- Ah?

Lâm Tiêu nhú mày.

BOANG...

Trước mặt mọi người, Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, đem Thái Huyền Đao đặt ra sau lưng, hoàn toàn không có ý định dùng vũ khí.

- Lâm Tiêu định làm cái gì?

- Vì sao thu chiến đao?

- Nói đùa gì vậy, chẳng lẽ hần muốn nhận thua, muốn nhận thua cũng không cần phải đi lên lôi đài a.

Người xem dưới đài nhìn thấy hành động của Lâm Tiêu thì khẽ giật mình, chợt nhao nhao nghi hoặc lên tiếng.

Vương Phong cũng nhú mày, hiển nhiên không hiểu ý của Lâm Tiêu.

- Đối phó người còn không cần dùng đao, miễn làm bẩn Thái Huyền Đao của ta.

Lâm Tiêu bình thản mở miệng, mặt không biểu tình, người quen thuộc hần cũng biết, hần đã giận thật rồi.

- Cái gì? Lâm Tiêu điên rồi sao?

Người dưới lôi đài trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Bạch Hồng Phi phó doanh chủ cũng chấn động, không hiểu gì cả.

- Thú vị!

Mà Tuyệt Vô Danh cùng Mạnh Tinh Hồn khéo miệng cười lạnh, hiển nhiên hiếu kỳ với hành động của Lâm Tiêu.

- Cuồng vọng.

Gương mặt Vương Phong đỏ bừng, giống như biến thành gan heo, hắc thân là Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đại thành, cơ hồ có thể tiến vào Thiên Cương vị trí ba mươi sáu, làm sao chịu được vũ nhục như thế?

- Là chính ngươi muốn chết, ta sẽ để ngươi hối hận vĩnh viễn.

Giọng nói dữ tợn, đáng sợ vang lên, vừa nói xong, Vương Phong đã ra tay.

- Long Tranh Hổ Đấu!

Rống!

Tiếng kêu gào vang vọng thiên địa, một hư ảnh long hổ hiện ra trên lôi đài, uy áp khủng bố tỏa ra, ánh mắt Vương Phong nhìn Lâm Tiêu đầy khinh thường, nhưng chân chính ra tay thì không lưu thủ, hiển nhiên dùng toàn lực.

Ầm ầm

Một đạo quyền mang đột nhiên xuất hiện, không chờ hư ảnh hình rồng hiện ra hoàn toàn, hư ảnh đã bị đánh nát ngay lập tức, tán loạn trong không khí.

Tất cả khí kinh đánh tới, Lâm Tiêu đi từng bước về phía đối thủ.

-Ồ, quyền pháp của Lâm Tiêu dường như cũng không yếu a.

Người xem dưới đài không ngừng kinh nghi.

Vương Phong biến sắc.

- Long Hành Hổ Bộ!

Sưu sưu sưu!

Không có giao phong chính diện với Lâm Tiêu, thân ảnh Vương Phong không ngừng lập loè trên lôi đài, hóa thành từng đạo tàn ảnh bao phủ thân thể Lâm Tiêu.

Hống hống hống!

Nguyên lực làm cho người ta sợ hãi tỏa ra, quyền ảnh tràn ngập, nó giống như sóng biển xô bờ bao phủ thân hình Lâm Tiêu, trong chớp lát cả lôi đài là tiếng gầm của long và hổ, quyền phong đánh không khí nổ vang kịch liệt.

Nhưng mặc cho Vương Phong tiến công như thế nào, Lâm Tiêu biểu lộ vẫn bình thản như nước, hai quyền quét qua đánh tan toàn bộ quyền ảnh của Vương Phong thành phần vụn, không cách nào tới gần hắn mấy may, hắn đi từng bước về phía trước.

- Tiểu tử này không cần chiến đao, vì sao thực lực mạnh như thế?

Gương mặt Vương Phong dữ tợn, Lâm Tiêu có tạo nghệ quyền pháp hiển nhiên vượt qua tưởng tượng của hắn.

- Hổ Bào Long Quyền!

Rống to một tiếng giận dữ, Vương Phong thi triển chiêu mạnh nhất của hắn.

Ầm ầm!

Tiếng long hổ gầm thét vang vọng thiên địa, Vương Phong tìm đúng cơ hội, trong nháy mắt Lâm Tiêu ra tay thì đánh ra mấy quyền, quyền áp đáng sợ tung hoành, phút chốc đánh tới trước mặt Lâm Tiêu, làm cho Vương Phong vui mừng là, đối mặt với quyền phong đáng sợ của hắn, Lâm Tiêu giống như ngây ngốc, không có phản ứng gì cả.

- Bại cho ta!

Oanh một tiếng, một quyền của Vương Phong đánh thẳng vào ngực Lâm Tiêu.

- Ha ha, cho ngươi cuồng vọng, cút xuống cho ta.

Vương Phong cảm giác quyền của mình đánh mạnh vào người Lâm Tiêu, Vương Phong cuồng hỉ, nhin không được cười ra tiếng, hắn cảm nhận được lực phản chấn mạnh mẽ từ thân thể của Lâm Tiêu, chỉ một thoáng khí lưu cuồng bạo quét qua tất cả, ẩn chứa nguyên lực vô tận như núi lửa phun trào, Vương Phong khu động nguyên lực đánh vào người Lâm Tiêu, ý đồ nổ nát kinh mạch và nội tạng Lâm Tiêu.

Nhưng mà ngay sau đó, biểu lộ của Vương Phong lập tức cứng lại.

Trên lôi đài, Lâm Tiêu không chút sứt mẻ, mặc cho hắn trùng kích thế nào, nguyên lực trong cơ thể tuôn trào ra sao, thân hình Lâm Tiêu vẫn lù lù bất động, mặt không biểu tình, trong cảm giác của Vương Phong, Lâm Tiêu trước mặt hắn chẳng khác gì tòa núi cao, nguy nga không ngã, mà hắn dùng quyền kinh đánh vào người Lâm Tiêu như đá chìm vào biển cả, hoàn toàn không làm được gì.

690. Chương 688: Tinh Anh Quyết Đấu (1)

- Đây là công kích của ngươi sao? Quá yếu, ta sẽ cho ngươi biết một chút thế nào gọi là quyền pháp.

Lâm Tiêu khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn qua Vương Phong đầy thương cảm, khí kinh lập tức bành trướng.

- Cái gì? Ta nhận...

Vương Phong hoảng sợ thất sắc, há miệng muốn nhận thua.

Đáng tiếc hắn nói chuyện mau hơn nữa cũng không nhanh bằng Lâm Tiêu tấn công, vào lúc hắn nói chuyện thì một quyền của Lâm Tiêu đã đánh tới.

- Man Vương Phách Quyền – Di Sơn Đảo Hải!

Ầm ầm!

Trong hư không có hư ảnh trùng trùng điệp điệp, không ngừng xuất hiện, như mặt biển, như ngọn núi cao lớn nguy nga, các cảnh tượng không ngừng tấn công Vương Phong.

Oanh một tiếng, trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, Vương Phong bay đi như điều đứt dây, miệng hắn không ngừng phun máu tươi, rồi sau đó hắn như đồng bùn nhão rơi xuống đất.

Trước mắt bao người, Lâm Tiêu lạnh nhạt phủi tro bụi trên người, rời khỏi lôi đài

Một cơn gió nhẹ thổi qua, toàn trường yên tĩnh.

- Chuyện này...

- Một quyền đánh bại, Lâm Tiêu không phải đao khách sao? Vì sao quyền pháp đáng sợ như vậy?

- Chẳng lẽ quyền pháp là sát chiêu của hắn, đao khách chỉ là che dấu tai mắt người ta?

- Nói đùa gì vậy, một gã võ giả luôn luôn có sở trường, không có khả năng đa dạng cùng nhau phát triển, một môn chí cường đại là chân lý, nhưng Lâm Tiêu chẳng những lĩnh ngộ đao ý, tạo nghệ quyền pháp khủng bố như thế, đúng là quá đáng sợ rồi.

- Dùng thực lực của hắn, tuyệt đối có thể tiến vào trước hai mươi Phong Vân bảng.

Một lát sau, cả khán đài truyền ra tiếng xôn xao như sấm sét.

- Đây là quyền pháp gì, Trại huấn luyện của chúng ta không có quyền pháp này.

Trên khán đài, Bạch Hồng Phi phó doanh chủ cũng là ngạc nhiên, ngay cả hắn cũng không biết tạo nghệ quyền pháp của Lâm Tiêu khủng bố như thế.

Nguyên Chí Sĩ phó doanh chủ thần sắc kích động, cười ha ha:

- Đây không phải là vũ kỹ Trại huấn luyện chúng ta, hẳn là hẳn trong khoảng thời gian này lịch lãm rèn luyện đã thu hoạch được.

Vương An phó doanh chủ cũng tươi cười:

- Xem ra, quận Hiên Dật chúng ta chẳng những có Lý Dật Phong tiến vào trước hai mươi Phong Vân bảng, Lâm Tiêu cũng hoàn toàn có thể, kể từ đó quận Hiên Dật chúng ta lần này có ba người tiến vào trước hai mươi rồi.

- Không nên cao hứng quá sớm, cần cứ quan sát hiện tại, tuy thực lực Lâm Tiêu đầy đủ, nhưng còn phải xem vận khí, rất nhiều tuyển thủ ẩn nấp thực lực.

Bạch Hồng Phi phó doanh chủ tuy hưng phấn, nhưng vẫn còn lý trí.

- Nói thì nói như thế, nhưng hy vọng của Lâm Tiêu không thấp a.

Nguyên Chí Sĩ phó doanh chủ ba người vẽ mặt tươi cười.

Răng rắc!

Cách đám người Bạch Hồng Phi phó doanh chủ không xa, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhìn thấy cảnh này thì bóp nát lan can ghế của mình, trong ánh mắt tản mát hàn quang.

- Không nghĩ tới tiểu tử này che dấu đủ sâu, thậm chí có hy vọng xâm nhập trước hai mươi Phong Vân bảng, bởi như vậy muốn đánh chết hắn, độ khó quá lớn rồi.

Trong lòng Bách Lý Huyền nói thầm, ánh mắt băng lãnh.

Trên lôi đài, nhân viên cứu trợ kiểm tra thương thế Vương Phong thì hít khí lạnh, thương thế của Vương Phong quá nghiêm trọng, chẳng những xương sườn vỡ tan, gân mạch đứt đoạn, ngay cả nội tạng cũng vỡ không ít, cho dù trị liệu khỏi và tham gia thi đấu, cũng tuyệt đối không có khả năng xâm nhập Phong Vân bảng, sau khi bị thương hắn ngay cả tuyển thủ Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đỉnh phong cũng đánh không lại.

- Lâm Tiêu, người ra tay hung ác trong trận đấu, người quá hung tàn rồi.

Nhân viên công tác quận Võ Uy nhìn qua Lâm Tiêu sau đó tức giận quát lên.

Lâm Tiêu lạnh lùng lườm đối phương:

- Có sao? Nếu có bất mãn gì thì các người cứ lên đài chủ tịch mà nói, ta một không có hạ sát thủ, hai không có tấn công khi đối thủ nhận thua hoặc mất sức chiến đấu, thật sự muốn trách thì trách Vương Phong không có ánh mắt, không có nhận thua, chết cũng đáng.

- Người. . .

Mấy tên nhân viên công tác quận Võ Uy nghẹn lời, nhưng lại không biết nên nói cái gì, căn cứ quy củ thì không thể định tội Lâm Tiêu.

- Được rồi, nhân viên không quan hệ xin rời lôi đài, tổ chín phải tiếp tục chiến đấu.

Trọng tài tổ chín nhú mày.

Đám người quận Võ Uy trừng Lâm Tiêu, rồi sau đó thôi lui.

- Đông Phương Hiên Viên, đệ tử quận Hiên Dật các người đều là tổ chất này sao?

Trên đài hội nghị, quận vương Tương Thiên Thần của quận Võ Uy quát lên.

Vương Phong chính là tuyển thủ nổi bật của quận Võ Uy, tuy không cách nào tiến vào trước hai mươi, nhưng tiến vào ba mươi sáu vị trí Thiên Cương vẫn có hi vọng, nhưng bị Lâm Tiêu đánh thành như thế, Vương Phong đừng nói tiến vào bài danh Thiên Cương, chỉ sợ tiến vào Phong Vân bảng trước một trăm lẻ

tám vị trí cũng khó có khả năng, quận của hắn không công tổn thất tuyển thủ bài danh Thiên Cương bảo sao Tương Thiên Thần không tức giận cho được.

Đông Phương Hiên Viên quận vương cười ha hả, nói:

- Tuyển thủ quận Hiên Dật tố chất đương nhiên là có, nhưng mà phải xem với kẻ nào, đối với tuyển thủ bình thường đương nhiên sẽ có tố chất tốt, nhưng mà chẳng lẽ đối với súc sinh cũng giảng tố chất sao? Vương Phong nếu như lúc trước không hạ độc thủ với Lưu Vân quận Hiên Dật thì sao lâm vào kết cục này, Tương Thiên Thần, đây chính là thành Tinh Túc, có số mệnh bao phủ, cái này gọi là báo ứng ah.

- Người...

Tương Thiên Thần giận tím mặt, khí tức đáng sợ tỏa ra, tùy thời sẽ động thủ.

- Tương Thiên Thần, ngươi muốn làm cái gì, nơi này chính là nơi thi đấu Phong Vân bảng.

Trên trung ương đài chủ tịch, Vũ vương Bách Lý Chiến quát lên, ánh mắt cảnh cáo làm khí tức Tương Thiên Thần cứng lại.

Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, mắt Tương Thiên Thần lộ hung quang, nhưng không thể làm gì.

Trận đấu tiếp tục tiến hành.

Mấy vòng kế tiếp Lâm Tiêu lại rảnh rỗi, bởi vì lúc trước đánh với Vương Phong, làm cho tuyển thủ tổ chín không ai dám đấu với hắn, không chút do dự đầu hàng, làm Lâm Tiêu thanh tĩnh.

Nhưng mà Lâm Tiêu thanh tĩnh, tuyển thủ có quan hệ với Lâm Tiêu gặp đối thủ mạnh.

Trần Tinh Duệ gặp được Trần Diệu Quang là người có thể an ổn tiến vào trước hai mươi.

- Tà Vương Dao – Tà Vương Vô Địch!

Biết rõ đối phương đáng sợ, Trần Tinh Duệ không dám khinh thường, vừa ra tay đã là thức thứ ba Tà Vương Dao Tà Vương Vô Địch.

Đao quang chém thẳng vào Trần Diệu Quang.

- Diệt!

Trần Diệu Quang mặt không biểu tình, trường côn trong tay quét qua, đao quang đánh tới bị đánh nát, khí lưu tán loạn rồi tiêu biến mất, Trần Diệu Quang bước chân ổn trọng, thân hình cao ngất.

Sắc mặt Trần Tinh Duệ ngưng trọng, hắn cô đọng nhị phẩm đao ý tới mức tận cùng, đồng thời vận chuyển nguyên lực trong người tới cực hạn, toàn thân tỏa ra khí tức sâm lạnh, hai tay của hắn giơ lên cao, khí tức hủy diệt phóng lên trời.

- Thiên Tà đao – Thiên Tà Vi Tôn!

Ông

Chiến đao đánh xuống, hư ảnh bóng người hiện ra, hư không rung động, thân hình cao lớn.

Trong hai ba năm qua, Trần Tinh Duệ khổ luyện đao pháp, hắn lại nắm giữ một môn vũ kỹ mới, uy lực hơn xa Tà Vương Dao, đây là lần đầu tiên thi triển trong trận đấu.

- Khí thế không tụt, đáng tiếc cảnh giới quá thấp.

691. Chương 689: Tinh Anh Quyết Đấu (2)

Trần Diệu Quang cẩn thận quan sát, rồi sau đó lắc đầu, mặt không biểu tình đánh ra một cơn.

- Hỏa Long Diệu Thiên.

Phanh một tiếng, một hư ảnh cự long xuất hiện, gầm thét đánh lên hư ảnh bóng người, hỏa diễm bốc lên, đao quang của Trần Tinh Duệ tầng tầng nghiền nát, hỏa diễm thể đi không giảm, lập tức đánh thẳng vào Trần Tinh Duệ.

- Thực lực không tệ, có thể ở Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ bức ta sử dụng chiêu này, người là người đầu tiên, trở về lại khổ luyện vài năm, chưa hẳn không thể hò hét thiên hạ.

Nói xong câu này, Trần Diệu Quang đi xuống lôi đài.

Tổ chín, Chu Chỉ đấu với Tần Khinh.

- Lạc Diệp Tân Phân Kiếm Pháp!

Chu Chỉ ra tay toàn lực, thân hình phiêu động và kiếm quang đầy trời, như mộng như ảo, cực kỳ sáng ngời, kiếm quang hóa thành lá rụng đầy trời, khó phân biệt sát cơ.

- Mai Hương Khổ Hàn!

Bá!

Tần Khinh là nữ tử dùng đao, thân mặc bạch y giống như mai vàng trong tuyết, đao trong tay nàng dài ba thước sáu thốn, rộng ba chỉ, mỏng như cánh ve, nhìn qua như thanh kiếm, một đao chém ra, đao mang lóng lánh, trong hư không xuất hiện một đóa hoa mai, xoay tròn chui vào trong lá rụng của Chu Chỉ.

BOANG...

Một đao chém ra, Tần Khinh thu đao lại.

Phanh!

Lá rụng đầy trời phiêu tán, đao quang hoa mai trắng lóe lên tức thì, Chu Chỉ giật mình dừng lại, ở mi tâm của nàng có một giọt máu tươi chảy xuống.

- Đa tạ các hạ hạ thủ lưu tình, ta nhận thua.

Chu Chỉ buồn vô cớ nhận thua, nàng biết rõ mới vừa rồi là đối phương lưu tình, nếu không chỉ bằng đao kia đã đánh chết nàng rồi.

- Tần Khinh quả nhiên có thể an ổn tiến vào trước hai mươi, thực lực thật sự là đáng sợ.

- Còn phải nói, Chu Chỉ còn yếu quá, mới vào Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, chỉ sợ còn không thể bức Tần Khinh dùng toàn lực, trước khi có hai gã Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đại thành cũng bị Tần Khinh dùng hai đao đánh bại, căn bản không có sức hoàn thủ.

Đánh tới bây giờ, chín thành võ giả gặp trẻ tuổi cự đầu đều nhận thua, cho dù không nhận thua cũng vô vọng thắng, tuyển thủ thực lực ven vện Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đỉnh phong căn bản không thể ngăn được một kích của bọn họ, đương nhiên sẽ không dẫn tới người xem kích động cỡ nào.

- Mau nhìn, tổ bốn Lý Dật Phong đấu Mặc Thanh Hiên, Lý Dật Phong không có nhận thua.

Đúng lúc này, trên khán đài có tiếng kinh hô.

- Cái gì? Lý Dật Phong đấu Mặc Thanh Hiên.

- Trời ơi, rốt cục có một đời tuổi trẻ đấu với trẻ tuổi cự đầu, thật đáng xem.

- Mặc Thanh Hiên là truyền nhân phái Thông Thiên kiếm, tuy phái Thông Thiên kiếm tại đế quốc tên không nổi danh, nhưng vẫn là một trong mấy đại tông phái cao cấp nhất, tuyệt đối không thể khinh thường, Mặc Thanh Hiên khí thế càng kinh khủng, đuổi thẳng La Thiên Đô.

- Một trận chiến này sẽ rất đặc sắc a.

Cơ hồ toàn trường sôi trào, ánh mắt mọi người nhìn qua tổ bốn.

Trên lôi đài tổ bốn, Mặc Thanh Hiên cùng Lý Dật Phong đứng nhìn nhau.

- Người không có nhận thua!

Mặc Thanh Hiên đậm mặc nói.

Lý Dật Phong nắm chặt trường kiếm trong tay, toàn thân tỏa ra khí chất lẫm lẫm của kiếm khách, nói:

- Thân là kiếm khách, há có thể không chiến mà hàng.

Mặc Thanh Hiên kinh ngạc nhìn Lý Dật Phong, chợt hắt lần đầu tiên cười lên, trong ánh mắt bắn ra tinh quang sắc bén, nói:

- Nói đúng, thân là kiếm khách phải có tinh thần của kiếm khách, trong mắt của ta những tuyến thủ sử dụng kiếm đầu hàng chẳng xứng là kiếm khách, người là kiếm khách đầu tiên gặp ta không đầu hàng, xứng cho ta dùng kiếm.

Vừa nói xong, đột nhiên thân hình Mặc Thanh Hiên bắn ra khí thế đáng sợ, Lý Dật Phong cảm giác Mặc Thanh Hiên hiện tại biến hóa, nếu như ngay từ đầu hắn là thanh kiếm trong vỏ, như vậy giờ khắc này hắn là bảo kiếm ra khỏi vỏ, bắn ra hào quang sắc bén.

- Người ra tay đi!

Mặc Thanh Hiên bình thản nói.

Trên lôi đài, sắc mặt Lý Dật Phong biến hóa.

Nhìn qua Mặc Thanh Hiên đối diện, giờ phút này Lý Dật Phong cảm giác duy nhất là đáng sợ, loại cảm giác đáng sợ này thật mãnh liệt, thậm chí còn đáng sợ hơn đối mặt Kim Thương Tình trong cổ địa Thái Thần, mạnh tới mức hắn không dám rút kiếm ra, đây là một loại áp chế khi đối mặt với người có tu vị kiếm đạo cao hơn.

- Trên đời này vẫn có kiếm khí đáng sợ như vậy.

Lý Dật Phong tâm thần rung rung, còn chưa động thủ, hắn đã có xúc động rút lui.

- Không, Lý Dật Phong ta không thể như vậy, chỉ là khí thế thì không thể ép buộc ta được.

Trong nội tâm gầm lên giận dữ, Lý Dật Phong vốn rung động, bây giờ đã trở nên kiên nghị.

Ầm ầm

Một đạo kiếm ý mạnh tới mức tận cùng từ trong người Lý Dật Phong bạo phát ra, trên đỉnh đầu Lý Dật Phong xuất hiện hư ảnh cự kiếm, đứng vững trong thiên địa.

- Kiếm ý thật mạnh, đây là tứ phẩm kiếm ý, kiếm ý của Lý Dật Phong đã đột phá lên tứ phẩm.

- Có thể tiến vào trước hai mươi đúng là đáng sợ, tứ phẩm kiếm ý tuy hơn tam phẩm kiếm ý tiểu thành một bậc, nhưng đã vượt qua giai đoạn kiếm ý sơ cấp, đã khác nhau về bản chất.

- Hai người còn chưa ra tay, ta vì sao có cảm giác huyết dịch sôi trào.

Trên khán đài, người xem nhìn không rời mắt, nhìn chăm chăm vào lôi đài, chỉ sợ bỏ qua cái gì đó.

Trên lôi đài, Lý Dật Phong thi triển tứ phẩm kiếm ý tới mức tận cùng, được kiếm ý gia trì, ánh mắt hắn kiên định hơn, cuối cùng tỏa ra hào quang sáng ngời.

- Bạo Dương Kiếm Pháp – Kiếm Đoạn Hoành Sơn.

Một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên, hai tay Lý Dật Phong giơ trường kiếm lên cao, toàn thân bắn ra hỏa diễm nóng rực, nhắm ngay Mặc Thanh Hiên trước mặt chém tới.

Xoẹt!

Hư không như bị kiếm này chém vỡ ra, một đạo kiếm quang dài vài chục trượng hiện trên không trung, tung hoành vô địch, đoạn núi phá biển, mang theo uy thế không tưởng đánh thẳng vào Mặc Thanh Hiên.

Răng rắc.

Kiểm quang chiếu rọi, Mặc Thanh Hiên mặt không biểu tình, tay phải nắm trường kiếm bên hông, rồi sau đó chém ra một chiêu.

Phốc phốc!

Kiểm quang sáng lên, một đạo kiếm quang thật nhỏ từ kiếm của Mặc Thanh Hiên bắn ra ngoài, phút chốc bổ vào kiếm quang to lớn của Lý Dật Phong, kiếm quang Lý Dật Phong đánh ra không ngăn cản được bao lâu thì tan rã.

Đối mặt với cảnh kinh người này, Lý Dật Phong mặt không biểu tình, chậm rãi tiến lên phía trước, nguyên lực toàn thân không ngừng thiêu đốt, không ngừng tăng vọt, đồng thời hai mắt có ánh lửa bắn ra, một tia quang mang màu đỏ không ngừng lưu động, giống như mặt trời lưu chuyển bắn về phía Mặc Thanh Hiên.

- Bạo Dương Kiếm Pháp – Liệt Dương Đương Không!

Kiểm quang đáng sợ tràn ngập lôi đài, dường như muốn chém rách bầu trời, kiếm quang bao phủ Mặc Thanh Hiên, người xem toàn trường biến sắc.

BOANG...

Trên lôi đài, Mặc Thanh Hiên vẫn không biến sắc, không vui không buồn, trường kiếm bên hông lại lóe lên.

Đùng đùng...

Vô số ánh kiếm sáng lóng lánh như lôi đình chớp động, chẳng khác gì ngân xà cuồng loạn nhảy múa, trên lôi đài đỏ thắm đầy thanh minh, bùng lên kiếm quang tung hoành phi vũ, trong chốc lát liền tất cả kiếm vân bổ về phía Lý Dật Phong đều bị hủy diệt, không còn thừa lại chút gì cả, giống như bầu trời đang chuẩn bị giông bão đã trong sáng trở lại.

692. Chương 690: Kiếm Pháp Vô Sinh (1)

- Bạo Dương Kiếm Pháp – Kiếm Diệu Thập Phương!

Kiểm quang không ngớt, kiếm quang xuất hiện liên tục, Lý Dật Phong tiếp tục xuất kiếm, kiếm quang bao phủ tất cả, không ngừng chém về phía Mặc Thanh Hiên, ẩn chứa sát cơ đậm đặc.

BOANG...

Lại là một kiếm ảnh hiện ra, kiếm áp vô hình bao phủ tất cả đã bị hủy diệt, ánh kiếm sáng ngời chém vào kiếm quang chói mắt của Lý Dật Phong, trong nháy mắt công kích bị đánh phá.

Liên tục công kích gặp thất bại, Lý Dật Phong vẫn không có chùn bước, tiếp tục xuất kiếm, khí thế xuất kiếm càng ngày càng mạnh, uy lực tăng lên mạnh mẽ, trong nháy mắt thân thể và kiếm như nhập làm một, hóa thành một ánh mặt trời đỏ thắm như hỏa diễm thiêu đốt, làn da Lý Dật Phong tỏa ra ánh sáng màu đỏ như hỏa diễm, giống như ngọc thạch cấu thành.

- Nhật Miện Tâm Kinh – Đại Nhật Nguyên Thế!

- Bạo Dương Kiếm Pháp – Bạo Dương Vô Song!

Lãnh khốc, cuồng bạo, nóng bức, uy nghiêm, Lý Dật Phong giơ trường kiếm lên cao cao, ánh mắt như điện, ra sức đánh xuống một kiếm, kiếm quang thông thiên, uy lực vô cùng.

Lúc này kiếm quang tuy chỉ dài hai mét, lại áp súc đến mức tận cùng, tỏa ra khí tức rung động thiên địa, như trường kiếm hỏa hồng bay vút ra, những nơi đi qua hư không mờ mịt, ngay cả không khí cũng bốc cháy, lồi dài lúc này chẳng khác gì lò lửa, chỉ còn lại ánh sáng màu đỏ chói mắt mờ mịt.

Lúc này uy lực kiếm quang quá mức cường đại, cho dù cách màn sáng màu xanh da trời thì mọi người ở đây vẫn cảm nhận được khí thế cuồng bạo của nó, đủ để phân thiên hóa địa, hủy diệt tất cả.

BOANG...

Rốt cục Mặc Thanh Hiên cũng rút cả trường kiếm của mình ra, đây là một thanh trường kiếm bốn xích một tấc, rộng ba chỉ, toàn thân màu tím đen, không biết dùng kim loại nào chế thành, chỉ nhìn qua đã cho người ta cảm giác mộng ảo, mờ ảo, hư vô.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, khí thế toàn thân Mặc Thanh Hiên lúc này biến hóa mạnh mẽ, khí thế của hắn trước kia lẳng lẹ như trường kiếm thông thiên, không thể địch nổi, nhưng hiện tại khí tức của hắn tràn ngập hủy diệt, giống như tử thần cai quản sinh tử, coi rẻ chúng sinh.

- Tử khí thật mạnh!

Trong mắt Lâm Tiêu bắn tinh quang, sâu trong mắt đầy ngưng trọng.

Ánh mắt Mặc Thanh Hiên lạnh lùng, cầm trường kiếm trong tay phải đâm ra như không có việc gì, căn bản không nhìn ra chút huyền diệu gì trong đó, nhưng lại làm cho người nơi đây cảm thấy toàn thân phát lạnh, toàn thân nổi da gà một cách khó hiểu.

Trường kiếm màu tím đen đâm ra, vàng sáng chưa lộ ra nhưng sát khí đã bắn ra tứ phía làm cho người ta cảm giác một kiếm này lại có thể hủy diệt tất cả, tất cả phải chết, không có nửa phần sinh cơ, mặc cho đối phương giãy dụa cỡ nào cũng không thể thoát khỏi tay tử thần.

- Là Kiếm Pháp Vô Sinh phái Thông Thiên kiếm, một kiếm chém ra, hữu tử vô sinh!

Trong đám người có người biết hàng hô lên.

Trong tiếng khiếp sợ, kiếm quang màu tím đâm rách kiếm quang hỏa diễm, một đạo kiếm khí vô hình bắn ra.

Phốc phốc!

Trường bào Lý Dật Phong tung bay, xoẹt một tiếng đã hóa thành hai nửa, lộ ra lồng ngực đỏ thắm như hỏa ngọc, sau một khắc trên ngực của hắn xuất hiện một vết kiếm, kế tiếp là máu tươi chảy ra.

BOANG...

Thu kiếm vào vỏ, Mặc Thanh Hiên mặt không biểu tình, thần sắc trước sau như một, vẫn cao ngạo và lạnh lùng.

- Ta thua.

Nguyên lực toàn thân bị dập tắt, Lý Dật Phong vuốt máu tươi trên ngực, khóe miệng cười đắng chát.

Trong chuyến đi cổ địa Thái Thần, hắn cho rằng thực lực của mình đạt tới cực hạn vô địch Hóa Phàm Cảnh, nhưng hôm nay ở trước mặt Mặc Thanh Hiên hắn lại như hài đồng không có chút sức phản kháng, từ khi bắt đầu trận đấu cho tới lúc chấm dứt, mặc cho hắn tiến công thế nào, tăng thực lực lên cực hạn, Mặc Thanh Hiên chưa từng di động bước chân một chút nào, hắn chỉ rút kiếm là trăm phá toàn bộ công kích của hắn, một kiếm cuối cùng lại đánh nát kiếm khí của hắn, trăm phá nguyên lực hộ thể và đại nhật nguyên lực, dễ dàng đánh hắn bị thương..

Một kiếm này đã hủy diệt kiêu ngạo và át chủ bài của hắn.

Trong lòng Lý Dật Phong hiểu rõ, nếu một kiếm lúc trước Mặc Thanh Hiên không cố ý lưu thủ, chỉ sợ hắn đã sớm bị một kiếm của đối phương chém thành hai khúc.

- Thật mạnh, quả nhiên không hổ là cự đầu tuổi trẻ.

- Thật đáng sợ, các người nhìn thấy không, từ đầu tới cuối Mặc Thanh Hiên chưa từng nhúc nhích một chút nào, vẫn đứng yên tại chỗ và rút kiếm mà thôi.

- Ta vốn cho rằng một đời thanh niên có thể khiêu chiến cự đầu tuổi trẻ, hiện tại xem ra chênh lệch của cả hai quá xa.

- Thực lực Lý Dật Phong rõ như ban ngày, hắn có tư cách tiến vào Phong Vân bảng trước hai mươi, nhưng ở trước mặt Mặc Thanh Hiên lại không chịu nổi một kích.

- Khó có thể tin nổi, thực lực của cự đầu tuổi trẻ đã đạt tới mức chúng ta không cách nào tưởng tượng được.

- Đặc sắc, thật sự quá đặc sắc.

Trên khán đài có tiếng hoan hô vang vọng các nơi, tất cả võ giả kích động hô vang, toàn thân hưng phấn, thần thái kích động.

- Thú vị!

- Quả nhiên cao thủ của các thế lực không tầm thường a.

- Mặc Thanh Hiên là kình địch, đáng tiếc thắng lợi cuối cùng nhất định là ta.

Trước tất cả lời đài, Tuyết Vô Danh, Đoạn Thiên Cừ, Hoàng Phủ Chân neho mắt nhìn qua, ánh mắt đầy kiêu ngạo.

Chỉ có La Thiên Đô khoanh chân ngồi tại chỗ, mặt không biểu tình, chưa từng động dung, giống như tất cả chuyện xảy ra chung quanh chẳng liên quan gì tới hắn cả.

Dưới lời đài tổ chức, toàn thân Lâm Tiêu tỏa ra chiến ý dạt dào, bộ dáng hưng phấn.

- Đúng là đáng sợ, cảnh giới, kiếm ý, kiếm pháp, khí thế của Mặc Thanh Hiên điểm nào cũng trên Lý Dật Phong, chiến thắng tự nhiên dễ dàng.

Lâm Tiêu âm thầm đánh giá, chỉ có cao thủ như thế mới khiến hắn dùng toàn lực ứng phó, mới đáng giá hắn đánh một trận thật sảng khoái, đương nhiên, trước đó hắn phải bình định các chương ngại rồi đối mặt với đối thủ.

Hơn nữa Lâm Tiêu cũng nhìn ra, Mặc Thanh Hiên lúc này không có dùng toàn lực, ít nhất còn không có khiến hắn bộc lộ kiếm ý, thậm chí chiêu thức của Kiếm Pháp Vô Sinh, tất cả vẫn đang che dấu, nếu không phải Lý Dật Phong làm Mặc Thanh Hiên sinh ra hứng thú, trận chiến đấu này căn bản không tốn thời gian dài như thế.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Tiêu trong các lần chiến đấu không có bạo lộ thực lực của mình, trên thực tế không những hắn, ngay cả các cự đầu tuổi trẻ không ai bạo lộ thực lực bản thân cả, võ giả chiến đấu có một điểm cốt yếu nhất, vĩnh viễn đừng cho chiến= ực e b C của củ c r bản ,

- Biểu lộ thực lực trước đó, thật là Mạnh Tinh Hồn càng mạnh hơn một ít, nhưng mà nói Lâm Tiêu sẽ không chiến thắng thì cũng không chắc, dù sao tới bây giờ chưa có ai bức Lâm Tiêu dùng toàn lực.

Mọi người nhao nhao nghị luận, đều cho rằng mình đúng.

Mạnh Tinh Hồn thần sắc lạnh lùng, hần lướt lên lôi đài, móng vuốt sắt màu bạc ra, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng lôi đài, sát cơ trùng thiên.

Lâm Tiêu theo sát phía sau, chậm rãi đi lên lôi đài, biểu lộ tỉnh táo, trước sau như một, dường như không có thứ gì có thể làm hắn động dung.

Hai người đứng cách xa nhau trăm mét.

Thấy Lâm Tiêu lên đài, Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng nói:

- Trận trước của ngươi ta có xem, nếu như chỉ có chút thực lực ấy thì ta khuyên ngươi nên nhanh chóng nhận thua đi, tuy thực lực không kém, nhưng so với ta hoàn toàn chẳng là gì.

Lâm Tiêu biểu lộ không thay đổi, nói:

- Thật sao, ta muốn nói là, trận đấu này chiến thắng sẽ là ta.

- Ah?

Mạnh Tinh Hồn nhú mày, mắt nhìn Lâm Tiêu, cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi vẫn còn ẩn dấu thực lực? Nếu là như vậy thật đáng tiếc nói cho ngươi biết, ta vừa rồi chỉ bày ra bảy thành thực lực chân chính, nếu như ngươi không muốn bại khó coi thì nhận thua đi, nếu không quyền cước không có mất, ta sợ ngươi không thể theo Phong Vân bảng tới cuối cùng.

Mạnh Tinh Hồn lạnh lùng mang theo ý cảnh cáo và uy hiếp.

- Cái gì, Mạnh Tinh Hồn trước đó chỉ bày ra bảy thành thực lực chân chính? Quá khoa trương, bảy thành thực lực đã đáng sợ như thế, mười thành thực lực chẳng phải có thể trùng kích top mười Phong Vân bảng sao?

- Khó trách hắn nói mục tiêu của hắn là mười cự đầu tuổi trẻ, như vậy xem ra, hắn thật sự có tư cách này.

- Chiều theo biểu hiện lúc trước của hắn mà nhìn, mười thành thực lực tuy chưa hẳn đánh bại cự đầu tuổi trẻ, nhưng đủ để có được thực lực phân cao thấp với bọn họ.

- Bảy thành thực lực sao? Thú vị.

Tuyệt Vô Danh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn qua Mạnh Tinh Hồn, khó trách đối phương hung hăng càn quấy như thế, thật có chút tài năng, nhưng hắn cho rằng có thể đối kháng cự đầu tuổi trẻ, như vậy hắn quá ngây thơ rồi.

697. Chương 695: Lâm Tiêu Đấu Mạnh Tinh Hồn (2)

Lôi Kinh Vân, Lý Dật Phong, Tần Khinh, Cố Thanh Sơn, Lý Thừa Phong, Trần Diệu Quang đều nhìn chăm chăm vào lôi đài, nếu như không cách nào rung chuyển địa vị cự đầu tuổi trẻ, không có gì bất ngờ xảy ra bọn họ chỉ có thể tranh đoạt bài danh từ mười một tới hai mươi, ai bài danh càng gần trước, thực lực càng gần cự đầu tuổi trẻ.

- Lâm Tiêu, tiếp tục thắng tiếp đi, vì ngươi, cũng vì đại ca Lâm Hiên của ngươi.

Trên người Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh nhìn thấy một chút bóng dáng của Lâm Hiên, hai bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt, âm thầm khuyến khích hắn cố gắng.

Bên cạnh, phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thì sắc mặt chờ mong:

- Không biết Lâm Tiêu và Mạnh Tinh Hồn ai mạnh ai yếu, chẳng biết tại sao, ta càng chờ mong biểu hiện của Lâm Tiêu trong trận đấu trước mắt.

Nguyên Chí Sĩ ngạc nhiên, nói:

- Kỳ quái, ta dường như cũng có đồng cảm, xem khí tức thì Lâm Tiêu yếu hơn Mạnh Tinh Hồn một phần, từ các trận đấu trước mà xem, tỷ lệ thắng của Lâm Tiêu không lớn, nhưng không biết vì cái gì trong nội tâm của ta thậm chí có một tia chờ mong, dường như Lâm Tiêu rất có hi vọng lật bàn.

Vương An cười:

- Đó là tự nhiên, bởi vì hắn là Lâm Tiêu ah, Lâm Tiêu trước mặt chúng ta là người liên tục tạo ra kỳ tích, gia nhập Trại huấn luyện, Lâm Tiêu trong tháng đầu tiên đã vượt lên trước năm mươi, tại Thiên mộng bí cảnh dùng thực lực Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ chém giết thiên tài Kim Minh Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong của quận Vô Uy, năm thứ nhất chấm dứt, Lâm Tiêu lập tức nhảy lên vị trí đệ nhất, quận Hiên Dật mấy trăm năm qua cũng chỉ có Lâm Tiêu trong hai năm tiến vào tầng bảy thí luyện thất a.

- Ở trên người của hắn, cho dù xuất hiện kỳ tích gì cũng không khiến người ta giật mình, bởi vì bản thân của hắn là người sáng tạo kỳ tích.

Phó doanh chủ Vương An tán thán nói.

Bạch Hồng Phi cùng Nguyên Chí Sĩ như có điều suy nghĩ, đúng thế, Lâm Tiêu phát triển quá mức kinh người, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường hình dung, hắn luôn ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người ta kinh hãi, có lẽ trong lòng của bọn họ cũng chờ mong Lâm Tiêu sáng tạo kỳ tích.

- Ta chỉ không muốn lãng phí quá nhiều tinh lực lên người của người, mục tiêu của ta là Phong Vân bảng top mười, nhưng mà người đã gian ngoan mất linh, như vậy không có biện pháp, ta chỉ có tự tay đả bại người, nếu như không cẩn thận bị ta đánh trọng thương, không cách nào tham gia chiến đấu kế tiếp, người cũng đừng có hối hận.

Mạnh Tinh Hồn lắc đầu, hắn sở dĩ khuyên can Lâm Tiêu, chỉ là vì không muốn lãng phí khí lực, dù sao Lâm Tiêu cùng Cổ Thần có khác nhau, dùng thực lực của hắn tuy tự tin có thể đánh bại đối phương, nhưng cũng cần tốn hao một phen tinh lực, hắn xem ra đây là chuyện ngu xuẩn, bởi vì mục tiêu của hắn là mười cự đầu tuổi trẻ.

- Đánh đi, hy vọng người sẽ không bị ta đả kích!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, thần sắc tỉnh táo.

- Đã như vậy, tiếp chiêu.

Mạnh Tinh Hồn nắm chặt móng vuốt màu bạc sắc bén trong tay, toàn thân tỏa ra khí tức đáng sợ, thời điểm ngưng tụ khí tức này tới mức tận cùng, tỏa ra sát cơ đáng sợ.

Vù vù vù

Móng vuốt thép xé rách trường không, biến ảo ảo ảnh đầy trời, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp tụ hợp, tạo thành một móng vuốt cực lớn tỏa ra hào quang sáng ngời, trong hào quang có hình rồng xuất hiện, gầm thét cắn xé Lâm Tiêu.

Một trảo đánh ra tỏa ra sát khí tung hoành, giống như một con sông cuộn cuộn, tuôn trào về phía trước, cơ hồ không thể ngăn cản, trong nước sông này có một con giao long ẩn hiện, cho đến lúc hóa rồng thăng thiên, bộc phát ra một trảo trùng thiên.

- Thiên Địa Luân Hồi Đao.

Luân Hồi Đao Quyết là một trong hai đại đao quyết Lâm Tiêu hiện tại nắm giữ được, tuy phẩm giai cũng không tính cao, nhưng kết hợp Cửu Chuyển Huyền Công, Vạn Hóa Quyết cùng đao ý cường đại, cuối cùng được bản thân đao quyết thúc dục tỏa ra uy lực mạnh, đủ để hủy thiên diệt địa, sáng tạo thiên địa luân hồi.

Một đao chém ra, trên lôi đài ý cảnh luân chuyển, tất cả mọi người có thể cảm nhận được khí tức khai thiên tích địa.

Tiếng binh khí va chạm mạnh mẽ, bộc phát hoa lửa sáng ngời, cùng lúc đó ý cảnh thiên địa luân hồi hiển hiện va chạm với giao long, cả hai tiêu tan trong hư vô.

- Ân?

Mạnh Tinh Hồn nhượng mảy, hiển nhiên không ngờ rằng Lâm Tiêu lại dễ dàng ngăn cản một chiêu này, thân hình lướt động biến ảo móng vuốt đầy trời vây công Lâm Tiêu, ngay sau đó trong ảo ảnh đầy trời, một tiếng long ngâm vang vọng, trong tầm mắt mọi người vô số hình ảnh lưu động, hình thành một đầu hư ảnh ngân sắc cự long ngửa mặt lên trời gào thét, vô cùng uy mãnh lao tới tấn công Lâm Tiêu.

- Long Trảo Phá Không.

Mạnh Tinh Hồn toàn lực ra tay, lên tiếng gào thét, loại ý cảnh Tiềm Long xuất uyên, bốc lên cửu Thiên kia khiến tâm thần các tuyển thủ ở đây đều rung rung, phảng phất như Mạnh Tinh Hồn trên đài hiện giờ thật sự hóa thành một đầu Cự Long bay lượn Cửu Thiên, khí thế nghiền áp hết thảy kia, đủ để đối kháng với cự đầu trẻ tuổi, không người có thể địch.

Long trảo cực lớn phảng phất từ trên tầng mây cao cao vươn xuống, trảo tới Lâm Tiêu nhỏ bé như con sâu cái kiến trên mặt đất.

- Cuồng Thú Dao Pháp – Hoang Thú Vô Cương.

NGAO rống.

Trên lôi đài, Lâm Tiêu vẫn không chút biểu tình, hai tay giơ cao chiến đao, rồi sau đó ra sức đánh xuống, trong tiếng rống giận dữ kinh thiên, một đầu hư ảnh Hoang Thú khổng lồ ừ ừ xuất hiện, yêu thú cao tới hơn trăm mét dữ tợn gào thét, kinh khí cuốn khắp cửu thiên thập địa, thân hình hung vĩ ầm ầm đụng vào móng vuốt sắc bén do Cự Long vươn ra, đồng thời miệng lớn đỏ như máu cắn xé, xông tới kéo Cự Long trên tầng mây xuống, thôn phệ lấy.

Ầm thanh ầm ầm không ngừng vang vọng, hư ảnh Hoang Thú cực lớn chém giết với Cự Long trên lôi đài, khắp nơi đều là đao khí và ảo ảnh bắn ra, tàn sát cả lôi đài thành một mảnh bừa bãi bừa bộn, phảng phất như tận thế tiến đến, Thiên Bằng Địa Liệt.

Trong hỗn loạn, thân ảnh Lâm Tiêu lập loè, hóa thành tàn ảnh trùng trùng điệp điệp tới gần Mạnh Tinh Hồn, một đao lạng yên chém xuống.

Ánh đao sáng như ánh mặt trời chiếu xuống đất làm bừng sáng Thiên Địa, rung động lòng người, như mũi tên lao về trước, quỹ tích mờ ảo khó tìm, như là linh dương treo giác, dùng một góc độ đặc biệt lập tức lao đến trước mặt Mạnh Tinh Hồn, nhanh như thiểm điện, quả thực tránh cũng không thể tránh.

- Long Lân Hóa Thân.

Mạnh Tinh Hồn biết rõ lợi hại, thần sắc thay đổi, kêu to một tiếng, móng vuốt thép màu bạc huy động hình thành một mảnh hư ảnh sương mù ngăn cản trước người, cùng lúc đó trên người của hắn vậy mà xuất hiện từng mảnh hư ảnh Long lân rậm rạp chằng chịt, cả người phảng phất như lập tức hóa thành quái vật nửa người nửa yêu vậy.

Nhưng trên thực tế đây chẳng qua chỉ là ảo giác, là Mạnh Tinh Hồn lợi dụng nguyên lực đặc biệt do công pháp tu luyện sinh ra cộng với võ kỹ hắc sở tu, dùng nguyên lực ở bên ngoài cơ thể hình thành một tầng Long Lân phòng ngự.

698. Chương 696: Một Đao Khiếp Sợ

Đao mang chém xuống, lập tức bổ ra ảo ảnh trước người Mạnh Tinh Hồn, ngay sau đó chém lên Long Lân phòng ngự bên ngoài thân hắn, đao mang cùng Long Lân va chạm với nhau, vậy mà phát ra tiếng kim thiết giao thương âm vang, tóe ra từng phiến hỏa tinh.

Long Lân Hóa Thân, chính là Mạnh Tinh Hồn lợi dụng công pháp cường đại mà bản thân tu luyện cộng với võ kỹ phòng ngự Nghịch Long Cường Thân Quyết hình thành, một khi luyện thành, thân thể cơ hồ đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, sau khi kết hợp với công kích võ kỹ Tiềm Long Phi Thiên Trảo của hắn sẽ hình thành một bộ võ kỹ Địa cấp cao giai, uy lực vô cùng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn tự tin như thế, một lòng muốn khiêu chiến cự đầu trẻ tuổi, phòng ngự đáng sợ của Nghịch Long Cường Thân Quyết tăng thêm công kích siêu cường của Tiềm Long Phi Thiên Trảo, khiến tiến có thể công, lui có thể thủ, căn bản không hề có sơ hở.

Nếu như đối Lâm Tiêu thành võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đại thành còn lại, gặp phải hắn quả thật không có lực phản kháng, một chiêu sẽ bại ngay.

Thân hình nhanh chóng rút lui giữa không trung, Mạnh Tinh Hồn lợi dụng Long Lân Hóa Thân cứ thế đỡ lấy một đao của Lâm Tiêu, khoe miệng dữ tợn, ánh mắt sắc bén, thân thể còn ở giữa không trung, móng vuốt sắc bén trong tay không ngừng lần nữa chém ra.

- Tiềm Long Vô Hình.

Ông ông ông ông ông.

Thanh âm chấn hư không vang vọng, kinh khí cuồng bạo cuốn khắp lôi đài, không khí lắng không nhận nhạo ra từng đạo rung động vô hình, sát cơ kinh người, móng vuốt sắt thép màu bạc lặng yên không một tiếng động, như triệt để biến mất vậy, vô tung vô ảnh, lại nhanh chóng ép sát, căn bản khó kiếm tung tích, khiến người toàn thân nổi da gà.

- Trời ơi, công kích này ngay cả nhìn cũng nhìn không ra, làm sao né tránh.

- Quá là nhanh, nguyên lực căn bản không thể phản ứng và bắt kịp.

- Lâm Tiêu nguy hiểm.

Toàn trường người xem kinh hô, vô cùng khấn nguyện .

- Bạo.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, không chờ công kích tiến đến, thân hình Lâm Tiêu đột nhiên nổ bung, hóa thành hơn mười đạo tàn ảnh lướt khắp bốn phương tám hướng.

- Trúng cho ta.

Mạnh Tinh Hồn khoe miệng cười lạnh, hai tay điều khiển hư không, trong tiếng không khí rung động lác lác vũ số trảo ảnh tứ tán nổ bung, đánh cho tất cả tàn ảnh mà Lâm Tiêu phân ra trên lôi đài đều hóa thành hư vô.

- Đều trúng rồi, không một tàn ảnh nào tránh khỏi cả.

- Lâm Tiêu thất bại.

- Không đúng, còn có một đạo, rõ ràng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đây mới là chân thân.

Nhìn thấy tất cả tàn ảnh đều bị đánh trúng hóa thành hư vô, khán giả kinh hô liên tục, nhưng sau một khắc, nét mặt của bọn hắn lập tức đều động lại, cùng phản ứng như vậy còn có Mạnh Tinh Hồn khoe miệng đang nhếch nụ cười lạnh.

Ngay khi tàn ảnh đầy trời nổ bung, kỳ thật có một đạo tàn ảnh thủy chung đứng nguyên tại chỗ, chưa từng động đậy chút nào, nhưng ở mặt thị giác, lúc tàn ảnh rậm rạp chẳng chịt lướt đi tứ tung thì rất dễ dàng khiến người bỏ sót cái đứng nguyên tại chỗ kia, chỉ lo công kích những tàn ảnh thoát đi, ngược lại khiến chân thân không chút ảnh hưởng gì.

- Mẹ nó, nổ bung rõ ràng tất cả đều là nguyên lực tàn ảnh, chân thân một mực đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

- Như vậy cũng được sao?

- Quá biến thái rồi, trong thời gian ngắn như vậy Lâm Tiêu kia lại có thể nghĩ ra biện pháp này, nhẹ nhõm tránh được một kích tất sát của Mạnh Tinh Hồn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

- Một chiêu này quá tuyệt!

Khán giả toàn trường tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, nếu như đổi lại là bọn hắn, chỉ sợ tuyệt đối không kịp cân nhắc nhiều như vậy, thậm chí còn chưa kịp phản ứng đã bỏ mạng dưới tay Mạnh Tinh Hồn rồi.

- Đáng chết.

Mạnh Tinh Hồn sắc mặt khó coi, hiển nhiên cũng không ngờ rằng mình vậy mà lại bị Lâm Tiêu ở trước mặt bao người đùa nghịch một hồi, thân hình nhanh chóng tới gần Lâm Tiêu, đồng thời lại lần nữa thi triển ra chiêu vừa rồi.

- Lần này xem ngươi còn trốn thế nào.

Trong ảo ảnh đầy trời, không khí bạo phá, nhện nhạo ra từng đạo gợn sóng nhẹ nhàng phi tốc tiến về trước, đây là ảo ảnh công kích giấu trong vô hình, ngoài ra, trên toàn bộ lôi đài đại lượng ảo ảnh còn lại phô thiên cái địa áp đến, lóe ra hàn mang sâm lãnh, ảo ảnh như trong cơn nước lớn, nguyên lực sôi trào, như một cái đại giang tuôn trào về phía trước, thế uy mãnh không thể đỡ.

- Cũng tới lúc rồi.

Lâm Tiêu đứng ở nơi đó không nhúc nhích, biểu lộ tĩnh táo.

Đến tận giờ, Lâm Tiêu còn chưa phát huy ra một nửa sức chiến đấu, dù sao Mạnh Tinh Hồn này tuy mạnh nhưng cũng chỉ không khác lắm với Cửu Vô Tình thôi, so với Kim Thương Tình và Đào Tâm Ma kì thực còn kém một đoạn, sở dĩ chiến đấu lâu như vậy, hẳn ngoại trừ vì hấp thu kinh nghiệm trong khi chiến đấu với thiên tài ra, cũng là vì che giấu thực lực của mình.

Bất quá tới giờ, Lâm Tiêu đối với phương thức chiến đấu và thực lực của Mạnh Tinh Hồn cũng đã hiểu được tám chín phần, đây dựa thêm nữa cũng chỉ là lãng phí thời gian, đã đến lúc nên dứt điểm trận đấu rồi.

Không sử dụng vô tận đao ý, Lâm Tiêu tăng tốc độ xoay tròn nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công lên tới tám chín thành, mạnh mẽ chém ra một đao.

- Luân Hồi Đao Quyết – Sinh Tử Luân Hồi Đao.

Ầm ầm

Đao mang sáng chói bao phủ Thiên Địa, Sinh Tử Luân Hồi Đao ẩn chứa hai màu Âm Dương phẳng phất như một vòng Thái Cực đao mang, có chứa ý cảnh sinh và tử, bạo lướt về phía trước.

Mạnh Tinh Hồn sắc mặt hoảng hốt, trong cảm giác của hắn, một cổ cảm giác sinh và tử xuất hiện trong đôi mắt hắn, không ngừng bốc lên trong cảm giác, khiến hắn có một loại cảm giác phẳng phất sau một khắc sẽ chết bất đắc kỳ tử, hoàn toàn không tìm được chút sinh cơ.

- Là uy lực của đối phương quá mạnh mẽ nên mới tạo thành trực giác như vậy sao? Không đúng, là ảnh hưởng từ ý cảnh.

Mạnh Tinh Hồn rốt cục tỉnh ngộ lại, nhưng đao mang của Lâm Tiêu dĩ nhiên đã chém xuống hắn.

Ầm ầm.

Trước Thái Cực đao mang lưu chuyển hai màu xám trắng, Tiềm Long Vô Hình của Mạnh Tinh Hồn lập tức vỡ nát, hoàn toàn không ngăn cản được chút nào, ảo ảnh đầy trời trong hư không tất cả đều nát bấy, yếu ớt đến không chịu nổi một kích.

Sau một khắc.

Phốc phốc

Trường bào nơi ngực vỡ nát, trên lồng ngực Mạnh Tinh Hồn xuất hiện vết đao, vết đao hiện ra màu đỏ, nhưng chỉ cắt vỡ chút da của Mạnh Tinh Hồn, không khiến hắn tràn ra chút máu tươi nào cả.

- Không có khả năng.

Mạnh Tinh Hồn trừng lớn ánh mắt khó có thể tin, diện mục dữ tợn:

- Dao của ngươi sao lại đột nhiên trở nên mạnh nhiều như vậy? Bất quá vô dụng, ngươi căn bản không phá được phòng ngự của hần, chiến thắng hần là ta.

Mạnh Tinh Hồn điên cuồng gào thét, không muốn tin tưởng một màn trước kia, trong tiếng hét vang hần lần nữa lướt tới, đồng thời bên ngoài thân Long lân hiển hiện, bao lấy trảo ảnh đầy trời phẳng phất như hóa thành một đầu Cự Long nổi giận, bay vút về phía trước, không thể ngăn cản.

Lắc đầu, Lâm Tiêu mặt không biểu tình:

- Vừa rồi chẳng qua là ta lưu thủ thôi, đã như vậy, một đao phá phòng ngự của ngươi.

699. Chương 697: Thiên Mộng Vũ Đấu Vương Thái (1)

Nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển tới cực hạn, hỗn hợp vào đao ý tứ phẩm, Lâm Tiêu lại lần nữa thi triển Luân Hồi Đao Quyết thức thứ tư Sinh Tử Luân Hồi Đao, đao mang màu xám trắng như thiểm điện bạo lướt ra.

Phốc phốc.

Trong hư không trảo ảnh đầy trời tất cả đều bạo toái, đao mang thế đi không giảm, đơn giản chém ra hộ thể nguyên lực bên ngoài thân Mạnh Tinh Hồn, ngay sau đó chém lên Long Lân hộ giáp rậm rạp chẳng chịt kia.

Nguyên lực lân giáp ầm ầm bạo toái, Cự Long hư ảnh do Mạnh Tinh Hồn hóa thành sau khi bay lên đến giữa không trung liền chặt vật bay ngược ra, như một khối thiên thạch rơi xuống, rồi sau đó trùng trùng điệp điệp đâm lên lôi đài, cúi đầu nhìn lại, trên người Mạnh Tinh Hồn xuất hiện một vết đao hẹp dài, một tia máu tươi lặng yên chảy xuống, chỉ giống như một sợi chỉ đỏ, đủ thể thấy lực không chế cường đại của chủ nhân một đao kia.

- Vì sao? Ta thậm chí ngay cả một đao cũng không đỡ nổi?

Mạnh Tinh Hồn ngây dại, cả người thất hồn lạc phách, khó có thể tiếp nhận kết quả như vậy, hần là ai, thiên tài một lòng muốn nhảy vào top 10 Phong Vân Bảng đại tái lần này, tuy rằng không được liệt vào thập đại cự đầu trẻ tuổi, nhưng trong lòng vô cùng cao ngạo mục tiêu chưa bao giờ đặt trên người những võ giả bình thường kia, nhưng hiện giờ, Lâm Tiêu lại cho hần một bài học đau đớn, cho hần biết cái gì gọi là éch ngồi đáy giếng.

Một chiêu, chỉ một chiêu, hần đã thua ở dưới tay Lâm Tiêu, đến tận giờ hần mới hiểu được sự đáng sợ của Lâm Tiêu, thì ra chỉ cần đối phương tập trung thì giải quyết mình chỉ cần một chiêu, khó trách trước khi trận đấu bắt đầu đối phương lại trấn định như thế, bình tĩnh như thế, bình tĩnh khiến người không thể tin được.

Lâm Tiêu biết rõ Mạnh Tinh Hồn đang suy nghĩ gì, trung thực mà nói, thực lực Mạnh Tinh Hồn tuyệt đối không xem là yếu, dù sao hần mới Hóa Phẩm cảnh hậu kỳ đại thành đã có được thực lực không kém gì Cửu Vô Tinh lúc trước, nếu như đạt đến Hóa Phẩm cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tuyệt đối lại là một cự đầu trẻ tuổi, chỉ tiếc hần gặp Lâm Tiêu không thể tính theo lẽ thường, từ một khắc hai người gặp nhau, thì đã chú định sự thất bại của hần rồi.

Khiếp sợ không chỉ Mạnh Tinh Hồn, còn có mỗi người khắp toàn trường, Mạnh Tinh Hồn thực lực đáng sợ như thế vậy mà không địch lại một đao của Lâm Tiêu, khiến bọn hần căn bản khó có thể tưởng tượng, nếu như đối Lâm Tiêu thành Đoạn Thiên Cửu biến hần miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận, nhưng hết lần này tới lần khác lại là Lâm Tiêu vốn chỉ là một nhân tài mới xuất hiện, rõ ràng trước kia hai người còn ngang tay, lại không nghĩ rằng trong chớp mắt phong hồi lộ chuyển, khiến mọi người ở đây đều khiếp sợ.

- Khó có thể tin, Mạnh Tinh Hồn cường đại như thế vậy mà không địch lại một chiêu của Lâm Tiêu.

- Hắc mã, tuyệt đối là hắc mã, Lâm Tiêu này mới chính là hắc mã lớn nhất Phong Vân Bảng đại tái lần này, ta dám cam đoan, hắc mã tuyệt đối có thực lực cự đầu trẻ tuổi.

- Đúng vậy, chúng ta đã nhìn lầm rồi, Lâm Tiêu này mới gọi là thâm tàng bất lộ, chính thức không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng đã nổi tiếng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, trên toàn bộ khán đài một mảnh khí thế ngất trời, vô cùng rung động.

- Ha ha.

Bọn người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi của quận Hiên Dật cũng sợ ngây người, chột miệng nở cười to:

- Lâm Tiêu thật là khiến chúng ta chấn động, cực kỳ khủng khiếp, quá khủng khiếp rồi.

- Kỳ tích ah, ta vốn cho rằng ngoại trừ Đông Phương Nguyệt Minh ra, quận Hiên Dật chúng ta chính là Lý Dật Phong mạnh nhất rồi, không nghĩ tới Lâm Tiêu che dấu sâu như vậy, chỉ bằng một đao vừa rồi của hắn, đã vượt trên Lý Dật Phong rồi.

- Không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Tiêu tuyệt đối là người lựa chọn hữu lực cho vị trí top 10 Phong Vân Bảng đại tái lần này, trừ phi còn có người che dấu càng sâu hơn hắn, nếu không trước mắt không ai mạnh hơn hắn được, cho dù gặp được cự đầu trẻ tuổi cũng có thể chống đỡ một chút.

- Không phụ hi vọng ah, Lâm Tiêu lại khiến chúng ta biết được cái gì là kỳ tích rồi.

Ba người Bạch Hồng Phi hưng phấn đến không biết nói thế nào mới tốt, bọn hắn chính thức biết rõ chi tiết Lâm Tiêu, biết rất rõ sự đáng sợ của Lâm Tiêu, tương lai tuyệt đối bất khả hạn lượng, không cách nào đoán được.

Nếu để cho bọn hắn biết rõ hiện giờ thực lực mà Lâm Tiêu triển lộ ra kỳ thực chỉ một nửa thực lực chân chính của hắn... thì không biết ba người sẽ khiếp sợ đến mức nào nữa.

- Lâm Tiêu, thật khiến người không thể tưởng được ah, ban đầu ở bên ngoài quận Hiên Dật ngay cả dưới tay một gã võ giả Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong bình thường cũng không thể chạy trốn, trong hơn ba năm ngắn ngủi vậy mà cũng đã phát triển đến mức này rồi, Lâm Tiêu, người quả nhiên giống với đại ca Lâm Hiên của ngươi, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường đo lường được, ta nghĩ đại ca ngươi nếu như thấy được thành tựu của ngươi hiện giờ, nhất định sẽ rất vui mừng a, biểu lộ của ngươi lúc chiến đấu, quả thực giống hắn như đúc.

Trên khán đài, Đông Phương Nguyệt Minh ánh mắt nhu hòa nhìn qua Lâm Tiêu, tựa hồ nhớ lại gì đó, khóe miệng cười khê, vậy mà toát ra một tia điềm mật, ngọt ngào.

- Chết tiệt.

Một bên, nhìn thấy biểu lộ Đông Phương Nguyệt Minh, trong ánh mắt Bách Lý Huyền liền tách ra sát cơ khiến người sợ hãi, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu trên lôi đài.

Bất kể là thiên phú của Lâm Tiêu hay là thân phận đệ đệ Lâm Hiên của hắn, thậm chí còn địa vị của Lâm Tiêu ở trong lòng Đông Phương Nguyệt Minh đều khiến Bách Lý Huyền hạ quyết tâm, Lâm Tiêu nhất định phải chết.

- Thỏa thích hưởng thụ thời gian tốt đẹp cuối cùng của ngươi đi, bởi vì sau Phong Vân Bảng đại tái lần này, sẽ là tử kỳ của ngươi.

Trong nội tâm Bách Lý Huyền toát ra sát cơ điên cuồng.

- Tốt một cái Sinh Tử Luân Hồi Đạo, sinh tử luân hồi, chặt đứt sinh tử người khác, hữu tử vô sinh, có ý tứ.

Đoạn Thiên Cừ quận Võ Uy ngẩng đầu liếc qua Lâm Tiêu, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh nghiền ngẫm:

- Đệ tử quận Hiên Dật sao? Chỉ bằng một đao vừa rồi của ngươi, miễn cưỡng có tư cách có thể khiến ta xuất thủ, không biết dưới Sát Lục đao ý của ta ngươi có thể kiên trì mấy chiêu.

Sát cơ nồng đậm sôi trào, sát khí toàn thân Đoạn Thiên Cừ ngưng tụ, khiến người không dám nhìn gần.

Có người chú ý tới nụ cười đầy sát khí nơi khoe miệng Đoạn Thiên Cừ, trong nội tâm thầm giật mình, Lâm Tiêu này không ngờ làm cho Đoạn Thiên Cừ cũng chú ý đến, quả thật, hai người đều là đao khách, nói không chừng sẽ có một hồi quyết đấu giữa đao khách cũng nên, chỉ có điều Lâm Tiêu và Đoạn Thiên Cừ một người đến từ quận Hiến Dật một người đến từ quận Vô Uy, giữa hai quận có mối thù sinh tử, nếu như hai người thật sự gặp gỡ thì Lâm Tiêu chỉ sợ sẽ nguy hiểm.

Mọi người tán thành thực lực Lâm Tiêu, cho rằng hấn đủ vào hàng ngũ cự đầu trẻ tuổi, nhưng chính thức so với cự đầu trẻ tuổi thì chung quy vẫn thấy hấn thiếu ở mặt khí thế, bởi vậy chỉ là cảm thấy hấn đủ để đối kháng với cự đầu trẻ tuổi thôi, cũng không cho rằng hấn thật có thể đánh bại đối phương.

700. Chương 698: Thiên Mộng Vũ Đấu Vương Thái (2)

- Đông Phương Hiến Viên, xem ra quận Hiến Dật các người lần này rất chói mắt ah.

Trên đài hội nghị, ngay cả Vô Vương cũng chú ý tới Lâm Tiêu, quay đầu cười nói.

- Vô Vương quá khen, chính thức chói mắt vẫn là tuổi trẻ cự đầu La Thiên Đô bọn hấn, chút thực lực này của hấn trong hàng đệ tử bình thường còn được, ở trước mặt cự đầu trẻ tuổi thì vẫn kém một bậc.

Quận vương Đông Phương Hiến Viên lắc đầu, hấn cũng không phải diệt uy phong mình làm tăng chí khí người khác, mà là dùng ánh mắt của hấn tự nhiên có thể nhìn ra Lâm Tiêu tuy mạnh, nhưng kỳ thật so với cự đầu trẻ tuổi vẫn còn chút chênh lệch, hơn nữa Lâm Tiêu còn trẻ, danh tiếng quá thịnh không phải là chuyện tốt, khó tránh khỏi sẽ đưa tới một ít ánh mắt lòng dạ khó lường.

Ở trong mắt võ giả Hóa Phàm cảnh Lâm Tiêu đã là tồn tại đẳng phong tạo cực, nhưng ở trong mắt cường giả Quy Nguyên cảnh, Lâm Tiêu chỉ là một con kiến nhỏ bé mà thôi.

Quận vương Đông Phương Hiến Viên trong nội tâm nói thầm:

- Xem ra sau Phong Vân Bảng đại tái lần này, phải bảo Lâm Tiêu trở về hảo hảo bế quan khổ tu, trước khi trở lên mạnh mẽ hơn không thể danh tiếng quá chói mắt được, cây lớn trong rừng gió vẫn thổi bật rễ ah.

- Lâm Tiêu thắng.

Trước lời đài số 9, trọng tài cũng đang khiếp sợ rút cục tuyên bố kết quả trận đấu.

- Người thắng, bất quá người chờ xem, không bao lâu nữa ta sẽ vượt qua người, một lần nữa đoạt lấy vinh quang thuộc về ta.

Ánh mắt Mạnh Tinh Hồn sắc bén, căn rằng đi xuống lời đài, trận chiến với Lâm Tiêu đã khiến hấn tỉnh ngộ, thu hồi kiêu ngạo của mình lại, thu ánh mắt cao ngạo từ trên người những cự đầu trẻ tuổi kia về.

Lâm Tiêu hồn nhiên không để ý, trước đây đã từng rất nhiều người nói với hấn những lời này, nhưng chưa từng có ai làm được, nếu như Mạnh Tinh Hồn biết được chuyện này sẽ biết đuổi theo bước chân mình là chuyện vô lực cỡ nào, cuối cùng chỉ có thể nhìn bóng lưng hấn càng ngày càng xa, mà không thể níu kéo được.

Trong quá trình đi xuống lời đài, ánh mắt Lâm Tiêu lơ đãng liếc tới chỗ Bách Lý Huyền, sát ý của hấn dấu diếm được người khác, nhưng không dấu diếm được hấn thân là người trong cuộc, đối phương thân là Tứ hoàng tử đế quốc Vô Linh, thủ đoạn rất nhiều, Lâm Tiêu không thể không cẩn thận một chút.

Trở lại chỗ tuyển thủ lời đài số 9, tuy rằng trận đấu đã chấm dứt, nhưng ánh mắt của mọi người và tiêu điểm vẫn dừng ở trên người Lâm Tiêu, mà ngay cả ánh mắt hai vị trọng tài nhìn Lâm Tiêu cũng đầy thưởng thức, hiển nhiên đối với việc tổ mình có thể xuất hiện một gã thiên tài như vậy cảm thấy rất vui mừng.

Dưới lời đài tổ 9, Tuyệt Vô Danh cầm trong tay trường thương màu đen cũng rất hứng thú nhìn Lâm Tiêu, trong ánh mắt có loại cảm giác kích động, chỉ tiếc trận đấu ở tổ 9 đã tiến hành đến mười hai lượt cuối, hai người ở hiệp 2 đấu vòng loại không thể nào có cơ hội gặp nhau được, về phần trong trận đấu sau này có thể gặp nhau không còn phải xem vận khí.

Thời gian trôi qua, đấu vòng loại hiệp 2 của từng tổ cũng dần dần tiến vào khâu cuối.

Tổ 2, Đoạn Hồng một vòng cuối cùng bất hạnh gặp phải Đoạn Thiên Cừu.

- Ta nhận thua.

Hoàn toàn không lên đài, Đoạn Hồng trực tiếp nhận thua, dù sao hắn đã thắng liền mười lượt, đến vòng tiếp đã là chuyện vãn đóng thuyền sự tình, nếu quả thật lên đài đánh một trận với Đoạn Thiên Cừu, dùng quan hệ giữa hai quận mình chưa hẳn có thể bình yên xuống lời đài được.

Trần Tinh Duệ ở tổ 5 thì là gặp một gã tuyển thủ Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong, nhẹ nhõm chiến thắng, cuối cùng đã lấy được thành tích mười một thắng một bại, duy nhất một lần thua trên tay Trần Diệu Quang.

Tổ 8, Chu Chỉ cũng vận khí không tệ, gặp một cường giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, thực lực của gã không tính quá mạnh mẽ, nhẹ nhõm giành được thắng lợi, cũng là mười một thắng một bại.

Ngược lại Đông Phương Nguyệt Minh, vậy mà ở vòng cuối cùng gặp phải Tần Khinh, đưa tới một ít oanh động, cuối cùng lực chú ý đặt trên người Lâm Tiêu cũng bị phân tán qua.

Đạo pháp Tần Khinh cực kỳ đáng sợ, nàng có được đạo ý tứ phẩm cùng với đạo ý bằng tuyết thực lực không giống bình thường, không thể khinh thường, đao mang lăng lệ ác liệt huy động, bông tuyết pháp phối, nhao nhao bay lá tả, vô cùng xinh đẹp đồng thời cũng tràn ngập Hàn Băng chi khí, trải rộng sát cơ, khiến cho người phát lạnh.

Chỉ tiếc, nàng gặp phải Đông Phương Nguyệt Minh.

Bình khí của Đông Phương Nguyệt Minh cực kỳ cổ quái, chính là một đôi Nhật Nguyệt song cầu, Nhật cầu thành viên, Nguyệt cầu như loan, tuyển thủ trước kia còn không ai có thể khiến nàng nghiêm túc, ngay cả bình khí cũng chưa từng lấy ra, hiện giờ gặp Tần Khinh mới lần đầu chính thức thấy nàng ra tay.

Nhật Nguyệt song cầu nhỏ bén nhanh nện văng sáng ngàn vạn, trong khi huy sai hào quang lóng lánh, vền vền chỉ một kích đã đánh vỡ tiến công của Tần Khinh, kích thứ hai nhẹ nhõm bài trừ ý cảnh băng tuyết của đối phương, kích thứ ba đánh nát hộ thể nguyên lực của nàng, khiến nàng bại trận.

Thấy một màn như vậy, khán giả ngoại trừ cảm thán ra, cũng không còn lời nào khác để nói cả.

Một đời trẻ tuổi ổn nhập top 20 chiến đấu với thập đại cự đầu trẻ tuổi cao cấp nhất, trước mắt ngoại trừ Lý Thừa Phong có thể kiên trì hơn mười chiêu dưới tay Hoàng Phủ Chân ra, tuyển thủ còn lại không ai kiên trì quá ba chiêu, tất cả đều nhanh chóng bị thua, có thể thấy chênh lệch giữa một đời trẻ tuổi và cự đầu trẻ tuổi đỉnh tiêm đáng sợ thế nào, phẳng phất như một cái hào rộng, khó có thể vượt qua.

Trước mắt xem ra, Lâm Tiêu người duy nhất có thể bài trừ ma chú này, bất quá còn cần trận đấu để nghiệm chứng.

Trận đấu tổ 8 này vừa mới kết thúc, ở tổ 1 lại bạo phát ra tin tức càng thêm kinh thiên.

- Tổ 1 hiệp 2, , Thiên Mộng Vũ đấu Vương Thái.

Một viên đá tạo lên ngàn tầng sóng, trên toàn bộ khán đài đều triệt để nổ vang, thanh âm kinh hô như biển gầm hủy thiên diệt địa, triệt để lần át cuộc tranh tài giữa Lâm Tiêu và Mạnh Tinh Hồn trước kia.

Thiên Mộng Vũ, thiên tài Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong quận Vân Long, một trong thập đại cự đầu trẻ tuổi.

Vương Thái, thiên tài Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong quận Định An, cũng là một trong thập đại cự đầu trẻ tuổi.

Trong đấu vòng loại hiệp 2, tổ 1 là tiểu tổ duy nhất có hai gã cự đầu trẻ tuổi, ngay từ trận đầu mọi người đã nghĩ qua có thể nào gặp phải tình huống lưỡng cường tương ngộ hay không, bất quá theo trận đấu tiến hành, hai người một mực không gặp nhau, loại ý nghĩ này cũng dần phai nhạt, không nghĩ tới ngay khi đấu vòng loại hiệp 2 sắp kết thúc, chỉ còn lại hai cuộc tranh tài cuối cùng vậy mà có kinh hỉ như vậy.

Chiến đấu giữa hai đại cự đầu trẻ tuổi tuyệt đối hấp dẫn hơn chiến đấu giữa một đời trẻ tuổi rất nhiều, trận đấu này chẳng những có thể khiến khán giả thấy một màn chiến đấu đặc sắc, lại có thể lần đầu tiên hiểu rõ được thực lực đáng sợ của cự đầu trẻ tuổi, dù sao chiến đấu lúc trước còn không có bất kỳ một gã võ giả nào có thể bức bách thập đại cự đầu trẻ tuổi phải nghiêm túc cả, một đời trẻ tuổi cũng không thể.

701. Chương 699: Thân Pháp Biến Thái (1)

Trên khán đài, tất cả mọi người biểu lộ hưng phấn, sắc mặt ửng hồng.

- Người nói trận đấu này ai sẽ thắng?

Có người hỏi võ giả bên cạnh.

- Mẹ nó, người hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây. Ta chỉ biết đây chính là một hồi long tranh hổ đấu.

- Nói nhảm, cái này đương nhiên ta cũng biết.

Mọi người nghị luận nhao nhao, thần sắc kích động lửa nóng.

Trên lôi đài, Thiến Mộng Vũ và Vương Thái đứng thẳng cách xa nhau trăm mét.

Vương Thái thân cao bảy xích, khuôn mặt gầy, xa xa nhìn qua tỉ lệ có chút không bình thường, bởi vì hai chân của hắn rất dài, chiếm cứ ba phần năm tỉ lệ thân thể, đứng ở nơi đó có một loại cảm giác hùng hậu đại khí như núi cao, như là một tòa cô phong đứng vững.

- Không nghĩ tới chúng ta thật sự sớm gặp nhau.

Vương Thái nhạt cười một tiếng.

Thiến Mộng Vũ mặc quần trắng, da như mỡ dê, khuôn mặt bóng loáng tuyết trắng, như Tiên Tử sừng sững, lại mang theo một loại cảm giác lãnh diễm băng sơn, so sánh với Tần Khinh mà nói có loại lạnh lùng phát ra từ tận xương cốt, nói:

- Không có gì ngoài ý muốn cả, gặp sớm hay muộn kết quả đều như nhau thôi.

- Ah?

Vương Thái nở nụ cười, trong tươi cười có một tia cao ngạo và trong treo nhưng lạnh lùng, ý trong lời Thiến Mộng Vũ rất rõ ràng, đó chính là mặc kệ gặp sớm hay muộn, Vương Thái đều sẽ bại bởi nàng, còn không bằng sớm gặp một chút.

- Bắt đầu đi.

Không có nhiều lời, Thiến Mộng Vũ gấp rút động nguyên lực trong cơ thể, một cổ lổm đóm phảng phất như mây trắng mờ ảo hiển hiện trên hư không, phụ trợ khiến Thiến Mộng Vũ giống như là vân trung Tiên Tử vậy, nguyên lực chấn động nồng đậm từ trong cơ thể nàng tán dật ra, quấy lên khí lưu trên không lôi đài.

- La Yên Chưởng.

Nguyên lực trong cơ thể vận hành đến một cái cực hạn, hai chân Thiến Mộng Vũ khê động thân hình bỗng nhiên biến mất, như một đạo khói xanh, mờ ảo khó tìm tung tích, phút chốc đã đi tới trước mặt Vương Thái đánh ra một chưởng, tốc độ cực nhanh quả thực khiến người khó có thể nắm bắt, chỉ nhìn thấy một đạo bạch quang xẹt qua hư không, đánh úp về phía mặt Vương Thái.

Ông

Nguyên lực chấn động vô hình phóng lên trời, Vương Thái sớm đã có chuẩn bị, ngay khi Thiên Mộng Vũ tiến công liền mạnh mẽ tiến tới một bước, đùi phải đá ra như thiểm điện, giống như Giao Long xuất hải, nhanh như lôi đình.

- Bằng Sơn Thối.

Ầm ầm

Một chân đá ra, phong vân chấn động, trong không khí mờ ảo phảng phất như có tiếng núi sập oanh minh vang lên, thối ảnh mờ ảo lập tức đá vào trên bạch quang do Thiên Mộng Vũ đánh ra, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt.

Vèo

Dưới một kích, Thiên Mộng Vũ bay ngược ra, mà Vương Thái thì lại lù lù bất động.

- Liệt Địa Thối.

Một chiêu trúng đích, Vương Thái quát to một tiếng, thân hình theo sát trên xuống, hai chân lướt động lại lần nữa đá ra một cước như thiểm điện.

Răng rắc

Từng đạo kinh khí đáng sợ từ hai chân Vương Thái không ngừng lan tràn về trước, trong hư không xuất hiện từng đạo vết rạn màu đen, điên cuồng lan tới, phảng phất như đại địa màu đen rạn nứt vậy, tản ra khí tức khủng bố tựa như hủy diệt.

Xuy xuy Xùy~~

Kinh khí màu đen điên cuồng cuốn đi, trong nháy mắt liền đến trước mặt Thiên Mộng Vũ, ngay khi sắp đánh trúng đối phương, bả một tiếng, thân hình Thiên Mộng Vũ bỗng nhiên biến mất, vết rạn màu đen rậm rạp chẳng chịt xuyên thấu hư không, nhưng lại không công kích được gì.

- Tốc độ nhanh thật.

- Thiên Mộng Vũ đâu rồi? Ta sao không thấy nữa rồi?

Người xem dưới đài kinh hô, thân hình Thiên Mộng Vũ trên lôi đài như hoàn toàn biến mất vậy, khiến bọn hắn căn bản không bắt được tung tích, chỉ có một cỗ nguyên lực kinh khí màu trắng kích xạ tứ tán, bao phủ lôi đài.

Trên lôi đài Vương Thái nhíu mày, cảm giác gắt gao tập trung tất cả chung quanh, vô cùng cảnh giác, tốc độ Thiên Mộng Vũ quả thật quá nhanh, nhanh đến ngay cả hắn cũng không cách nào lập tức phân biệt rõ tung tích đối phương.

Bá bá bá

Đột nhiên phía trước có ba đạo kinh khí bạo lướt đến, phân biệt hóa thành ba đạo bóng người mờ ảo, từ trong đám mây trắng bắn nhanh ra, như Thiên Tiên hạ phàm, từ ba phương hướng bạo lướt đến, phát động tiến công như lôi đình.

- Cái bên trái là chân thân.

Vương Thái lập tức tìm ra chỗ chân thân của Thiên Mộng Vũ, trong ba đạo nhân ảnh thì đạo bên trái là nguyên lực chấn động mãnh liệt nhất, mà chính giữa và bên phải lại bình tĩnh đến cực điểm.

Tuy rằng đã tìm được chân thân Thiên Mộng Vũ, nhưng Vương Thái lại không dám khinh thường, đây chưa hẳn không phải là chương nhãn pháp mà đối phương thiết trí, tâm niệm vừa động, Vương Thái bất động thanh sắc, hai chân liên tục đá ra bốn phía thối ảnh đầy trời, hóa thành từng đợt thối ảnh nặng nề cuộn cuộn ập về trước.

Ầm ầm

Thối ảnh tràn ngập, như sóng sóng lớn, giống như con nước lớn, uy mãnh vô biên, bao lấy ba đạo thân ảnh của Thiển Mộng Vũ vào trong, tầng tầng nghiền áp, trong đó công kích mà bóng người bên trái phải thừa nhận tự nhiên mạnh nhất.

Thân ảnh đang tiến công của Thiển Mộng Vân bỗng chốc lộ một tia cười lạnh, đối phương đoán không lầm, bên trái đích thật là chân thân của nàng, nhưng nàng kỳ thật ngay từ đầu khi công kích đã không muốn giấu diếm đối phương, mà lợi dụng phân thân để hấp dẫn tiến công của Vương Thái, quả nhiên đối phương

phẩm thậm chí bát phẩm rồi, đáng sợ hơn chính là ngay cả tinh thần khí cũng có thể khôi phục đến đỉnh phong, thật là khoa trương.

Liệu thương đan trị liệu thương thể võ giả có rất nhiều, nhưng tinh khí thần lại khác, một người làm chuyện gì đó trong thời gian dài, tự nhiên sẽ mỏi mệt, đây là tinh lực bị tiêu hao, đan dược có thể bổ sung tinh lực võ giả trên đại lục cũng không phải là không có, nhưng mỗi một loại đều cực kỳ đắt đỏ, hơn xa liệu thương đan, hơn nữa luyện chế khó khăn, hiện giờ Tinh Thần chi quang này lại có công hiệu như thế, tự nhiên khiến Lâm Tiêu cảm thấy giật mình.

- Phong Vân Bảng đại tái cách mỗi năm năm một lần, tới tận giờ không biết đã tổ chức bao nhiêu lần, để quốc không có khả năng không rõ công hiệu của Tinh Thần chi quang, bất quá vì sao không thấy cường giả đế quốc thu thập chứ?

Lâm Tiêu không biết, lúc trước khi Phong Vân Bảng đại tái vừa bắt đầu, đế quốc quả thật động tâm tư này, bất quá quỹ dị chính là, Tinh Thần chi quang này chỉ có thiên tài tuyển thủ tham gia Phong Vân Bảng đại tái mới có thể hấp thu, võ giả bên ngoài dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng không cách nào hấp thu chút nào, ngàn năm trước khi Phong Vân Bảng đại tái vừa bắt đầu, đế quốc đã từng có một gã Vương giả Sinh Tử Cảnh ý đồ ngay khi Tinh Thần chi quang hàng lâm tiến hành hấp thu, thu thập, lại không nghĩ rằng vừa mới ra tay, lập tức đã bị đại tinh thần bí trên vòm trời cản trở, trọng thương thổ huyết, trong cơ thể tức thì bị lực lượng thần bí ăn mòn, cơ hồ vẫn lạc, cuối cùng hao phí đại lượng linh đan diệu dược mới cứu được về, nhưng một thân thực lực lại chỉ còn năm thành, hơn nữa mấy chục năm sau còn chết đi.

Từ đó về sau, Võ Vương đế quốc liền không dám đánh chủ ý vào Tinh Thần chi quang nữa.

Trên đài hội nghị, Võ Vương Bách Lý Chiến chủ trì đại tái lúc này đứng lên, lớn tiếng nói:

- Chư vị, đấu vòng loại hiệp 2 chấm dứt, tất cả tuyển thủ tấn cấp chính là người tiến nhập Phong Vân Bảng đại tái, hiện giờ, thỉnh người không quan hệ lui ra.

Trên thực tế không cần hắn mở miệng, trước kia đại bộ phận tuyển thủ không bị Tinh Thần chi quang bao phủ đã lui xuống, chỉ có một số nhỏ tuyển thủ còn đắm chìm trong thất bại không thể tự kiểm chế.

Nếu đặt ở các lần trước, dùng thực lực Hóa Phàm cảnh trung kỳ đỉnh phong thậm chí Hóa Phàm cảnh hậu kỳ của bọn hắn, đừng nói lọt vào Phong Vân Bảng, thậm chí còn có thể đạt được một thứ hạng rất tốt, nhưng lần này bọn hắn chỉ có thể ảm đạm thối lui trong thất bại.

- Đấu vòng loại hiệp 2 chấm dứt, sau nửa canh giờ sẽ bắt đầu thi đấu bài danh vòng sau, quá trình thi đấu bài danh ta ở chỗ này nhắc lại lần nữa, thi đấu bài danh phân hai đợt, vòng thứ nhất sẽ chọn ra chín tên tuyển thủ hạt giống, phân biệt dẫn đầu chín tổ, từng tổ mười hai người, tiến hành mười một vòng đấu, căn cứ điểm tích lũy chọn ra mười hai tên, bốn người trước của mỗi tổ thì tiến vào bài danh Thiên Cương, tám người sau khi tiến vào bài danh Địa Sát, sau đó chính là thi đấu bài danh đợt thứ hai, chín người xếp hàng thứ nhất mỗi tổ lại tiến hành thi đấu bài danh, phân biệt tranh đoạt thứ tự từ một đến chín, bài danh thứ hai mỗi tổ tiến hành thi đấu bài danh, phân biệt tranh đoạt thứ tự từ mười đến mười tám, cứ thế để tính, quyết ra bài danh Top 108.

Thanh âm Võ Vương âm âm vang vọng toàn bộ quảng trường:

- Nói cách khác trong thi đấu bài danh vòng thứ nhất, đánh thắng một tuyển thủ rất có thể sẽ khiến các người trên tổng bài danh nâng lên chín bậc, hi vọng mọi người ghi nhớ.

- Hiện giờ, chư vị có thời gian nửa canh giờ để nghỉ ngơi, sau nửa canh giờ, lập tức sẽ bắt đầu tranh đoạt bài danh.

Võ Vương Bách Lý Chiến vừa dứt lời, toàn bộ khán đài liền một mảnh nghị luận nhao nhao.

- Cuối cùng có thể nghỉ ngơi, mẹ ơi, xem một chết ta.

706. Chương 704: Tuyển Thủ Hạt Giống (1)

- Đúng vậy a, nghe nói những tuyển thủ kia sau khi tiếp thụ Tinh Thần chi quang vô luận là thương thế hay là trạng thái đều khôi phục đến đỉnh phong, nhưng những người xem chúng ta thì thảm rồi, một mực quan sát trận đấu, quả thực còn mệt hơn so với tự mình lên đài a.

- Người ngại mệt mỗi người có thể trở về nghỉ ngơi ah, không ai bắt người ở đây cả.

- Khục khục, huynh đệ, ta cũng chỉ tùy tiện phân nản hai câu thôi, so sánh với chút mệt mỗi ấy, ta lại không kìm được hưng phấn muốn xem thi đấu bài danh kế tiếp, quả thực ngấm lại đã khiến người cảm thấy kích động rồi.

Trên khán đài, vô số võ giả trò chuyện vui vẻ với nhau, thư giãn thần kinh căng thẳng.

Hai đợt đấu vòng loại trước, mỗi vòng trên một lôi đài đều phải tiến hành mười hai cuộc tranh tài, mỗi tràng mười hai vòng, một vòng đấu vòng loại mỗi lôi đài có 144 cuộc tranh tài, hai vòng có đến 288 tràng, tuy rằng trong đó rất nhiều trận đấu thời gian đều rất ngắn, lại không tràng còn chưa lên sân đã nhận thua, nhưng trận đấu đến bây giờ vẫn đã qua đi cả một ngày, tự nhiên khiến đám võ giả quan sát thần sắc mỗi mệt.

Ngược lại những tuyển thủ dự thi kia, sau mỗi vòng đấu đều được Tinh Thần chi quang tẩy lễ, trạng thái lập tức sẽ gặp khôi phục đỉnh phong, căn bản không thể cảm thấy mệt.

Bất quá so sánh với trận đấu đặc sắc mà nói, chút mệt mỗi của đám võ giả quan sát ở đây căn bản không coi vào đâu, dù sao có thể đến đây cơ hồ đều là võ giả cấp bậc ngoài Hóa Phàm cảnh, mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi đối với bọn hắn mà nói cũng không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ có điều bởi vì trận đấu cứ liên tục có cao trào, thần kinh căng thẳng liên tục, mới khiến cho bọn hắn có loại cảm giác uể oải, nghỉ ngơi nửa canh giờ đủ cho bọn hắn khôi phục nguyên khí rồi.

Trên thánh phòng, Bạch Hồng Phi mỉm cười nói:

- Lập tức sắp bắt đầu thi đấu bài danh rồi, tuyển thủ quận Hiên Dật chúng ta lần này trúng cử có năm người, theo thứ tự là Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Tiêu, Lý Dật Phong, Đoạn Hồng và Chu Chỉ, nhân số tuy rằng không nhiều, so với trước không chênh lệch lắm, nhưng chất lượng lại rất cao.

Vương An cười nói:

- Cái này cũng may mà nhờ hai người Lâm Tiêu và Lý Dật Phong, an bài thi đấu bài danh tuyệt đối công bình, sẽ không xuất hiện tình huống nhiều cường giả tập trung vào một tổ, hoàn toàn là phân phối ra bình quân, bởi như vậy, Đông Phương Nguyệt Minh tuyệt đối sẽ vào Top 10, Lâm Tiêu và Lý Dật Phong thì tuyệt đối lọt vào Top 20, Top 20 quận Hiên Dật chúng ta đã chiếm ba cái, so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều rồi.

- Đúng vậy a.

Nguyên Chí Sĩ thở dài:

- Trước kia quận Hiên Dật chúng ta, có thể tiến vào Top 20 bình thường chỉ có một, sau đó là vài người bài danh ở tương đối phía sau, lần này tuy rằng nhân số vẫn không nhiều lắm, nhưng thứ tự tổng thể lại tăng lên không ít, trong đó cơ hội Lâm Tiêu tranh đoạt vị trí thứ mười một rất lớn, nếu như vận khí tốt vậy thì nói không chừng còn có thể xâm nhập hàng ngũ cự đầu trẻ tuổi, trở thành người xếp thứ mười, thậm chí thứ chín, tất cả đều phải xem phân tổ thể nào mới được.

Thi đấu bài danh chưa bắt đầu, nhưng đám người Bạch Hồng Phi đã rất hài lòng đối với kết quả Phong Vân Bảng đại tái lần này.

Quận vương Tương Thiên Thần quận Vô Uy âm lãnh nhìn chằm chằm vào vài tên đệ tử quận Hiên Dật trước lôi đài, trong ánh mắt để lộ ra sát cơ lạnh lẽo.

Trước mắt mà xem, quận Hiên Dật còn chưa xuất hiện thiên tài nổi bật, chỉ có Đông Phương Nguyệt Minh kia, Lâm Tiêu và Lý Dật Phong là đáng để mắt, nhưng so với Đoạn Thiên Cừu vẫn kém không ít, căn bản

không đáng để lo, mặc dù như thế, kế tiếp quận Võ Uy chúng ta cũng phải tìm cơ hội đánh chết ba người này bên ngoài, khiến thiên tài quận Hiên Dật thế hệ này triệt để bị đoạn tuyệt.

Quận Võ Uy và quận Hiên Dật nhiều thế hệ thù địch, thù hận giữa song phương đã sớm không cách nào giải quyết, đều hận không thể tiêu diệt đối phương mới được, Tương Thiên Thần tự nhiên không muốn nhìn thấy quận Hiên Dật xuất hiện quá nhiều thiên tài, bởi vì thiên tài hiện giờ, rất có thể đại biểu cho cường giả tương lai.

Trận đấu chưa bắt đầu, trước lôi đài các tổ, hào khí giữa đám tuyển thủ dĩ nhiên đang giương cung bạt kiếm.

La Thiên Đô cao ngạo sừng sững, hai con người khép hờ, tinh thần tự tại, như một đế vương, khí thế cao cao tại thượng kia, bao quát lấy tất cả tuyển thủ ở đây, như đế vương đang bao quát thần dân của mình.

Mặc Thanh Hiên lưng đeo trường kiếm, bên cạnh không có một bóng người, bởi vì khí thế của hắn quá mức lăng lệ ác liệt, cả người giống như một thành lợi kiếm rời vỏ, khiến người không dám tới gần, ánh mắt cũng không ở nhân gian.

Đoạn Thiên Cừu ôm đao mà ngồi, toàn thân sát khí nồng đậm, khiến người hoảng sợ, hai mắt hắn tràn ngập sát ý quét nhìn bốn phía, trước mặt tuyển thủ bị hắn nhìn vào đều phảng phất xuất hiện một tòa núi thủy biến máu, tâm thần chấn động, sau khi lạnh lùng cười cười hắn liền tiếp tục nhắm mắt khổ tu.

Trương Thuần Hi không có gì đặc biệt, như đại nam hài nhà bên, nhìn không ra điều gì đặc biệt.

Tuyệt Vô Danh cầm trường thương màu đen đứng ngạo nghễ, thân thẳng như một cây trường thương, phá tan trời cao.

Úy Trì Quạt mặt mang dáng tươi cười, tựa hồ như không để gì vào lòng.

Hoàng Phủ Chân ánh mắt hung hăng càn quấy, bá đạo liêu lĩnh.

Còn có hai tuyển thủ nữ là Đông Phương Nguyệt Minh và Thiển Mộng Vũ, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất lạnh như băng, một người như tiên tử trên trời, một người như U Lan trên núi, khiến người phải động dung.

Chỉ có Vương Thái trước kia đã bị Thiển Mộng Vũ đánh bại, tựa hồ đã mất đi loại dũng mãnh tinh tiến trước kia, càng thêm nội liễm, hàm súc.

Mọi người vẻ mặt không giống nhau, bất quá lại có một điểm cực kỳ tương tự, đó chính là cao ngạo, tự tin, cao cao tại thượng tuyệt đối, bề ngoài hết thảy, tin tưởng mình là duy nhất.

Thời gian như nước, thời gian nghỉ ngơi nửa canh giờ trong nháy mắt đã qua.

- Chư vị, nửa canh giờ đã qua, hiện giờ sắp bắt đầu thi đấu bài danh hiệp đấu sau, trước thi đấu bài danh sẽ tiến hành phân tổ, căn cứ theo năng lực các vị thể hiện lúc trước, chín tòa lôi đài sẽ tự động chọn ra chín tuyển thủ hạt giống, mà tuyển thủ còn lại cũng vậy, đều là do Tinh Thần lôi đài tự động lựa chọn.

Trên đài hội nghị, Võ Vương lớn giọng nói.

- Rõ ràng ngay cả tuyển thủ hạt giống cũng là Tinh Thần lôi đài tự động chọn, ta còn tưởng rằng sẽ là đám trọng tài bỏ phiếu chứ.

- Người đây là lần đầu tiên quan sát Phong Vân Bảng đại tái a, toàn bộ đại tái tất cả đều là do Tinh Thần lôi đài và Tinh Thần số mệnh phán định, trọng tài chỉ ở bên cạnh phụ trợ, bởi vậy Phong Vân Bảng đại tái của đế quốc cực kỳ công chính, sẽ không khiến những người khác không phục.

- Lựa chọn tuyển thủ hạt giống thường thường đại biểu cho người đó có cường đại không, là Tinh Thần lôi đài căn cứ vào trận đấu trước kia để định ra, bình thường thì 70-80% tuyển thủ hạt giống đều có thể đạt được đệ nhất mỗi tổ, bất quá cũng có lúc ngoại lệ, dù sao Tinh Thần lôi đài cũng không phải vạn năng, bằng không thì căn bản không cần đấu nữa rồi.

707. Chương 705: Tuyển Thủ Hạt Giống (2)

- Đừng nói chuyện nữa, các người xem, chín tòa lôi đài bắt đầu phát sinh biến hóa, đang tự động lựa chọn tuyển thủ hạt giống rồi kìa.

Trong ánh mắt khiếp sợ của tất cả người xem, chỉ thấy chín tòa lôi đài vậy mà đồng thời tản mát ra hào quang mờ ảo, ngay sau đó từng đạo quang thải thất thải tử bên trong chín tòa lôi đài bạo lướt ram phân biệt bao phủ lấy chín tuyển thủ trên trảng.

Chín người này theo thứ tự là: Thiên Mộng Vũ lôi đài tổ 1, Đoạn Thiên Cừu lôi đài tổ 2, La Thiên Đô lôi đài tổ 3, Mặc Thanh Hiên lôi đài tổ 4, Tuyệt Vô Danh lôi đài tổ 5, Trương Thuần Hi lôi đài tổ sáu, Ủy Trì Quạt lôi đài tổ 7, Đông Phương Nguyệt Minh lôi đài tổ 8, cùng với Lâm Tiêu lôi đài tổ 9.

Hào quang thất thải hóa thành đạo đạo thần thải bao phủ lấy chín người, tản mát ra hào quang mờ ảo, khiến người chói mắt, cùng lúc đó, trên từng lôi đài lại tản mát ra một tia hào quang, phân biệt bao phủ mười một người còn lại, chia tất cả 108 người ra thành chín tiểu tổ.

- Cái gì?

Thấy các phân phối như thế, trên toàn bộ khán đài liên xôn xao, âm thanh chấn như sấm.

- Lâm Tiêu kia không ngờ lại xâm nhập hàng ngũ chín đại tuyển thủ hạt giống.

- Hoàng Phủ Chân và Vương Thái bị loại bỏ rồi, không nằm trong tuyển thủ hạt giống.

- Tại sao có thể như vậy? Không thể nào, vì sao Lâm Tiêu có thể lọt vào, Hoàng Phủ Chân và Vương Thái lại bị loại bỏ?

- Cái gì không có khả năng, các người xem, thất sắc thải quang chín tòa lôi đài phân biệt bao phủ chín người, trong đó có Lâm Tiêu, nhưng Hoàng Phủ Chân cùng tồn tại ở tổ 9 chỉ là hào quang bình thường.

- Cái này chẳng phải nói Tinh Thần lôi đài tán thành thực lực Lâm Tiêu, xếp hắn vào hàng ngũ tuyển thủ hạt giống mà loại bỏ Hoàng Phủ Chân bên ngoài sao?

Trên toàn bộ khán đài vô số vô giả xôn xao lên tiếng, ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu giờ phút này thật sự đã biến sắc.

Vương Thái bị đá ra bọn hắn cũng không có gì dị nghị, dù sao tổng cộng cũng chỉ có chín tòa lôi đài, đã có thập đại cự đầu trẻ tuổi, mà trong mười người này chỉ có Vương Thái bại bởi Thiên Mộng Vũ lúc trước, bởi vậy ngược lại tình có thể hiểu, nhưng Hoàng Phủ Chân bị loại lại khiến tất cả mọi người đều khó hiểu, mấu chốt chính là Lâm Tiêu và Hoàng Phủ Chân lại cùng một tổ, nhưng thất sắc thải quang lại bao lấy Lâm Tiêu, hàm ý trong đó khiến người phải có chút suy nghĩ.

Trận chiến giữa Lâm Tiêu và Mạnh Tinh Hồn khiến vô số người thừa nhận thực lực Lâm Tiêu, đưa hắn lên hàng ngũ cự đầu trẻ tuổi, nhưng đó chỉ là ý nghĩ trong lòng, cảm thấy hắn có thể đặt song song với mười người khác, nhưng chính thức đấu với thập đại cự đầu trẻ tuổi khác thì mọi người chưa hẳn coi trọng.

Nhưng hôm nay chín tòa Tinh Thần lôi đài vậy mà sắp xếp Lâm Tiêu vào hàng ngũ chín đại tuyển thủ hạt giống khiến bọn hắn không thể không lần nữa nhìn kĩ đối phương, Tinh Thần lôi đài sẽ không tồn tại cảm tình, hoàn toàn là căn cứ vào biểu hiện trước kia để xếp định tuyển thủ hạt giống, rất hiển nhiên, theo Tinh Thần lôi đài nhận định, thực lực mà Lâm Tiêu bày ra trước kia đã vượt qua hai đại cự đầu khác là Hoàng Phủ Chân và Vương Thái.

- Làm sao lại thế?

Dưới lôi đài, khuôn mặt Hoàng Phủ Chân biểu hiện dữ tợn, không thể tin được mọi thứ mình nhìn thấy.

- Tinh Thần lôi đài chết tiệt này, nhất định trận đấu giữa ta và Lý Thừa Phong lúc trước khiến nó phán nhầm thực lực của ta, hỗn đản, sớm biết vậy ta đã bạo lộ một ít thực lực, hiện giờ Hoàng Phủ Chân ta thậm chí ngay cả chín đại tuyển thủ hạt giống cũng không lọt vào, chẳng phải sẽ khiến người cười đến rụng răng sao.

Nghĩ vậy, ánh mắt Hoàng Phủ Chân hung ác nhìn về phía Lâm Tiêu ở bên.

- Xú tiểu tử, lại dám cướp đi vinh quang vốn thuộc về ta, tốt, rất tốt, lát nữa trên lôi đài ta sẽ cho người biết, kết cục của việc dám cướp đi đồ vật của Hoàng Phủ Chân ta sẽ thâm hiểm cỡ nào.

Chiến ý và sát cơ nồng đậm tràn ngập, thấy Lâm Tiêu không ngờ lại cướp đi vinh quang chín đại tuyển thủ hạt giống vốn thuộc về mình, trong nội tâm Hoàng Phủ Chân tràn đầy phẫn nộ và oán hận, thầm sinh ra sát cơ đối với Lâm Tiêu.

Ngoại trừ chuyện Lâm Tiêu cướp đi thân phận tuyển thủ hạt giống của Hoàng Phủ Chân khiến mọi người khiếp sợ ra, việc phân tổ của Vương Thái cũng khiến không ít người chú ý, rất không may, sau hồi thua Thiển Mộng Vũ lần trước, vòng thi đấu bài danh này Vương Thái vậy mà được phân đến tổ ba của La Thiên Đô, khiến mọi người thở dài không thôi, sự cường thế và đáng sợ của La Thiên Đô trước kia mọi người đều đã thấy được, gặp được những tuyển thủ khác Vương Thái khả năng còn có năng lực lật bàn, nhưng ở trước mặt La Thiên Đô lại lành ít dữ nhiều, trên cơ bản chỉ có thể tranh đoạt thứ hạng từ mười đến mười tám.

Vô Vương Bách Lý Chiến ở trên đài hội nghị ánh mắt nhìn quét bốn phía:

- Chư vị, tiểu tổ phân phối đã chấm dứt, thỉnh tập hợp đến lôi đài của mình, đăng ký tư liệu, lập tức bắt đầu trận đấu.

Đám người Lâm Tiêu từng người lần nữa đăng ký tư liệu ở chỗ lôi đài của mình.

- Hừ!

Trước lôi đài tổ 9, Hoàng Phủ Chân nhìn thấy Lâm Tiêu lập tức hừ lạnh một tiếng, toàn thân toát ra sát cơ đáng sợ, khí tức kinh người giống như đại dương mênh mông ập thẳng đến Lâm Tiêu, khí thế mãnh liệt.

Đạp đạp đạp

Khí thế mênh mông, chung quanh không ít tuyển thủ đang vây quanh chỗ đăng ký lập tức toàn thân run rẩy, ánh mắt kinh hãi, phảng phất như bị Viễn Cổ hung thú theo dõi vậy, trong nội tâm sợ hãi, liên tiếp rút lui vài bước, trong phạm vi mấy trượng quanh người Hoàng Phủ Chân nhường ra một khu vực không người, chỉ còn lại hai gã trọng tài và Lâm Tiêu.

Dưới khí thế mênh mông như đại giang kia của Hoàng Phủ Chân bức bách xuống, Lâm Tiêu mặt không đổi sắc, nhẹ nhõm đăng ký xong tên của mình, phảng phất như không chút cảm nhận được vậy.

- Ân?

Hoàng Phủ Chân hai mắt trừng lớn, khí thế bao phủ lấy Lâm Tiêu đột nhiên lại lần nữa tăng vọt lên, gào gào ập bách Lâm Tiêu, muốn khiến hắn xấu hổ trước mặt mọi người.

Lâm Tiêu nhướng mày, đối phương liên tiếp khiêu khích quả thật cho rằng hắn không nóng tính sao?

Quay đầu, một cổ đao ý lăng lệ ác liệt từ sâu trong hai con ngươi bỗng nhiên bạo lướt à ra, như một thanh Thiên Dao hung hăng đâm vào hai mắt Hoàng Phủ Chân.

- Ah.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, Hoàng Phủ Chân quát to một tiếng, thân hình rút lui hai bước, bộ dáng có chút chật vật.

- Đáng chết.

Hoàng Phủ Chân nổi giận, khí thế toàn thân đại thịnh, không hề thu liễm, giống như núi lửa phun trào, không chút kiêng nể ập về phía Lâm Tiêu.

Một cổ uy áp đáng sợ vô hình đột nhiên bùng xuống, bao phủ lấy Hoàng Phủ Chân, lập tức đánh tan khí thế hắn phóng xuất ra.

- Hoàng Phủ Chân, chú ý một chút, đăng ký xong mời lập tức rời đi, nếu không hủy bỏ tư cách dự thi của ngươi.

Hai gã trọng tài tổ 9 lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lạnh như băng, hiển nhiên cử động của Hoàng Phủ Chân đã chọc giận hai người bọn họ.

708. Chương 706: Tinh Thần Số Mệnh

- Tiểu tử, cẩn thận một chút.

Hoàng Phủ Chân có cuồng cũng không giám tranh luận với trọng tài, ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu bá đạo hung hăng càn quấy, phảng phất như một đầu hung thú, hận không thể nuốt đối phương vào, cuối cùng hắn dữ tợn cười cười với Lâm Tiêu, chợt quay người rời đi.

Những nơi đi qua, tuyển thủ còn lại của tổ 9 đều tránh xa, không dám tới gần.

- Lâm Tiêu này không đơn giản ah, mặt khí thế rõ ràng lại không chút sợ Hoàng Phủ Chân, không hổ là một trong chín đại tuyển thủ hạt giống mà Tinh Thần lôi đài tuyển ra.

Xung đột ở đây tuy rằng không lớn, nhưng vẫn hấp dẫn không ít sự chú ý, hào hứng dạt dào.

Không bao lâu, thi đấu bài danh bắt đầu.

Thi đấu bài danh vòng thứ nhất mười hai tuyển thủ mỗi tổ quyết đấu với nhau, mỗi tên tuyển thủ sẽ đánh một trận với mười một đối thủ còn lại, cuối cùng căn cứ điểm tích lũy tính ra thứ tự.

Trận đấu thứ nhất ở tổ 9 là hai gã võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, thực lực song phương chỉ sà sà nhau, người tới ta đi, đều không nhượng bộ, sau khi đại chiến trên trăm chiêu một gã võ giả trong đó dùng một quyền đánh nát hộ thể nguyên lực của đối thủ, thừa cơ lập tức đánh bại hắn.

Trận đấu giữa hai người vừa kết thúc, ngôi sao đối ứng với hai người trên bầu trời đột nhiên đã có biến hóa nào đó, phảng phất như một bộ phận Tinh Thần số mệnh bị đối thủ cướp đoạt vậy, ngôi sao đối ứng với tuyển thủ chiến thắng kia trong chốc lát sáng hơn một ít, mà trái lại ngôi sao đối ứng với tuyển thủ thua trận đầu thì lại âm đạm và co lại ít đi một chút.

- Tinh Thần số mệnh này tựa hồ có thể cướp đoạt.

Nhìn thấy thế, Lâm Tiêu hơi trầm ngâm suy nghĩ.

Quả nhiên, sau khi trận tranh tài sau kết thúc, ngôi sao đối ứng với tuyển thủ chiến thắng cũng sáng lên và to hơn một chút, Tinh Thần số mệnh ẩn chứa trên người tựa hồ càng thêm nồng đậm, hiển nhiên mỗi một cuộc tranh tài qua đi, căn cứ kết quả, Tinh Thần số mệnh đối ứng với tuyển thủ đều sẽ có biến hóa.

Chỗ tổ 6, Đoạn Hồng vào trận thứ hai đã bị chọn trúng, đối thủ của hắn là một gã đạo khách Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, đạo ý tuy rằng không đạt tới tiểu thành, nhưng ở nhị phẩm, đạo pháp có chút lăng lệ ác liệt bá đạo, khí thế như cầu vồng, vừa lên tràng hai người đã điên cuồng chiến đấu cùng một chỗ.

Quyền pháp của Đoạn Hồng đại khai đại hợp, đều có một phen khí độ, còn đạo pháp của đối phương cũng rất bá đạo, quét ngang vòm trời, cuối cùng trải qua va chạm kịch liệt hơn mười chiêu, Đoạn Hồng làm gì chắc đó, cuối cùng tìm được một sơ hở không thể xem là sơ hở, liều mạng mình bị thương một quyền cứng rắn đánh trúng đối phương, gian nan đánh bại được hắn ta.

Trận đấu chấm dứt, Tinh Thần số mệnh trên người Đoạn Hồng lập tức đậm đặc hơn một phần, mà ngôi sao đối ứng trên đỉnh đầu hắn cũng càng thêm sáng ngời hơn một chút.

Trận đấu của Đoạn Hồng còn chưa kết thúc, Lý Dật Phong ở tổ 5 cũng bị rút thăm trúng, đối thủ của hắn là Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, thực lực cũng không tính đỉnh tiêm, ở trên tay Lý Dật Phong chỉ chống đỡ được ba chiêu đã bại trận.

Trận thứ ba tổ 9, Hoàng Phủ Chân lên sân khấu rồi.

- Lăn xuống đi.

Hoàng Phủ Chân đã mất đi tư cách tuyển thủ hạt giống tinh tình tựa hồ đặc biệt hung dữ, vừa lên đã đánh ra một quyền khủng bố, quyền thủ mệnh mông như núi sông chấn động, hồng thủy phun trào, không thể ngăn cản.

Đối thủ của hắn là một gã võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đại thành, khí thế trên người không kém, có lẽ gần với một đời trẻ tuổi như Lý Dật Phong, Mạnh Tinh Hồn, cùng cấp bậc với Cổ Thần, là người lựa chọn hữu lực để tranh đoạt Thiên Cương ba mươi sáu bài danh.

Chỉ một quyền, tuyển thủ kia đã chật vật bay ngược ra ngoài, lập tức thua trên tay Hoàng Phủ Chân, miệng phun máu tươi, bản thân bị trọng thương.

Đi xuống lôi đài, Hoàng Phủ Chân mất lộ ra khiêu khích nhìn qua Lâm Tiêu, trong đôi mắt sát cơ sôi trào, khóe miệng nhếch lên đáng cười dữ tợn.

Đánh bại tuyển thủ trước kia, Tinh Thần số mệnh trên người Hoàng Phủ Chân rõ ràng tăng cường một chút, đã tới gần với tuyển thủ hạt giống như Lâm Tiêu rồi.

Một trăm linh tám tên tuyển thủ nhập Phong Vân Bảng độ lớn nhỏ và độ sáng của ngôi sao cũng không phải mỗi người đều giống nhau, ngôi sao đối ứng với chín tên tuyển thủ hạt giống rõ ràng lớn hơn, sáng hơn, càng mạnh hơn một chút.

Chỗ tổ 8, Đông Phương Nguyệt Minh đụng phải Tư Không Hạo.

- Bại.

Thậm chí không rút ra Nhật Nguyệt song câu, Đông Phương Nguyệt Minh đánh ra một quyền, Tư Không Hạo lập tức bay ngược người lại, trong miệng phun máu tươi, trọng thương ngã xuống đất.

Đánh bại Tư Không Hạo, Tinh Thần số mệnh trên người Đông Phương Nguyệt Minh thoáng có chút tăng lên, biên độ cực kỳ nhỏ, không nhìn kỹ cơ hồ không thể phân biệt, hiển nhiên bởi vì Tinh Thần số mệnh của bản thân chín đại tuyển thủ hạt giống đã bao trùm trên tất cả tuyển thủ, mà số mệnh của tuyển thủ Hóa Phàm cảnh hậu kỳ như Tư Không Hạo vốn đã không mạnh, cho dù đánh bại đối phương, Tinh Thần số mệnh đạt được cũng không nhiều.

- Xem ra Tinh Thần số mệnh của từng tuyển thủ cũng không phải hoàn toàn giống nhau, mà là căn cứ thực lực cao thấp tiến hành sắp xếp, hơn nữa biên độ rất lớn, hiển nhiên đến lúc đó Tinh Thần số mệnh của tuyển thủ đạt được đệ nhất Phong Vân Bảng cũng sẽ cường đại nhất, thậm chí có khả năng bao trùm trên cả tổng số mệnh của mấy người bài danh sau.

- Thi đấu bài danh hiệp một, tổ chín vòng thứ nhất tràng thứ năm, Lâm Tiêu đấu Tổ Diệu.

Đang trong trầm tư, cuối cùng đến phiên Lâm Tiêu lên sân khấu rồi, đối thủ của hắn rõ ràng giống như Tử Xa Sơn, Tư Không Hạo, cũng là người quen biết cũ mấy năm trước tại Thiên Mộng Bí Cảnh, là Tổ Diệu của quận Đôn Hoàng.

Năm đó Tổ Diệu cũng giống như bọn Kim Minh, Tử Xa Sơn, Tư Không Hạo, La Tuấn, Phục La, chính là cao thủ Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cao cao tại thượng, hoàn toàn bao trùm trên Lâm Tiêu, hiện giờ ba năm đã trôi qua, Tổ Diệu cũng đột phá đã đến Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, xâm nhập trong Phong Vân Bảng, nhưng mà so sánh với Lâm Tiêu, vị trí dĩ nhiên đã có biến hóa long trời lở đất.

- Lâm Tiêu, dựa theo đạo lý ta có lẽ nên lập tức nhận thua, nhưng ta thật sự rất muốn biết chênh lệch giữa chúng ta đến tột cùng lớn bao nhiêu.

Trên lôi đài, Tổ Diệu toàn thân sôi trào chiến ý, trước kia kết cục của Tử Xa Sơn, Tư Không Hạo hắn đều rất rõ, hắn hiện tại đã không cùng một trình độ với Lâm Tiêu nữa rồi, nhưng trong lòng của hắn lại không cam lòng cứ vậy nhận thua, coi như thất bại, hắn cũng phải nhìn rõ chênh lệch giữa hắn và Lâm Tiêu.

- Cho ngươi một lần cơ hội xuất thủ.

Lâm Tiêu đạm mạc nói.

- Tốt.

Hét lớn một tiếng, Tổ Diệu toàn thân bắn ra hào quang màu đen, trong cơ thể phảng phất như mở ra cấm chế nào đó, nguyên lực toàn thân lập tức tập trung vào một điểm, nhắm ngay Lâm Tiêu đột nhiên đánh ra một quyền.

Ầm ầm....

Quyền phong như sấm, rung trời nổ vang, toàn thân Tổ Diệu hắc mang lỏng lánh, như Địa Ngục Ma Thần đi ra, quyền thủ đến đâu, không khí chấn động, phát ra tầng tầng thanh âm nổ vang.

709. Chương 707: Phòng Ngự Biến Thái (1)

Tiếng khí lưu không khí bị cắt mở vang lên, một đạo đao mang sáng như tuyết lóe lên tức thì trong tay Lâm Tiêu, nhanh đến mắt thường cơ hồ khó có thể bắt được, đao mang lỏng lánh, lập tức phá vỡ quyền mang màu đen do Tổ Diệu đánh ra, lực lượng bành trướng lập tức hất bay hẳn ra ngoài, như điều bị đứt dây, yếu ớt không có lực phản kháng.

Trái lại Lâm Tiêu, tay phải nắm chặt chuôi đao, chiến đao trong vỏ, vẫn bảo trì tư thế như cũ không chút động đậy.

- Chênh lệch không thể tính toán.

Tổ Diệu há to miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ vô lực, tựa hồ muốn nói điều gì, cuối cùng lắc đầu, cô đơn đi xuống lôi đài.

Ba năm trước, lúc hắn còn cao cao tại thượng đã sớm bị Lâm Tiêu bỏ xa đến không thể thấy được cái bóng, hoàn toàn không cùng cấp bậc, ở trước mặt Lâm Tiêu, hắn yếu ớt phảng phất như một hài nhi tay không tấc sắt vậy, khiến nội tâm của hắn nhận lấy chấn động cực lớn.

Hắn thân là thiên tài đỉnh tiêm quận Đôn Hoàng vẫn cho là mình cũng coi như kinh diễm tuyệt luân, nhưng hiện giờ so với Lâm Tiêu, hắn lại cảm thấy mình kém quá xa.

Có đôi lúc chân tướng thường thường vô cùng tàn khốc, còn không bằng một mực dấu diếm sẽ khiến người dễ chịu hơn.

Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không để ý tới suy nghĩ trong lòng Tổ Diệu, có thể cho đối phương xuất thủ trước đã là biểu hiện nhân từ của hắn, trong cảm giác của hắn, sau khi đánh bại Tổ Diệu Tinh Thần số mệnh bao phủ trên người hắn lập tức liền nhiều hơn một chút, một tia Tinh Thần số mệnh này tuy rằng cũng không phải đặc biệt, nhưng Lâm Tiêu lại có thể cảm nhận được mình cùng ngôi sao lớn trên bầu trời có liên hệ càng thêm chặt chẽ rồi, trạng thái cũng là càng thêm ưu dị.

Rất nhanh, trận đấu vòng thứ nhất đã xong, thi đấu bài danh hiệp một mỗi tổ chỉ có mười hai tên tuyển thủ, giao chiến một đối một thì cần sáu cuộc tranh tài, tự nhiên nhanh hơn không ít..

Đợt thi đấu thứ hai tiếp tục.

- Thi đấu bài danh hiệp một, tổ 2 đợt thứ hai trận đầu Mạnh Tinh Hồn đấu Đoạn Thiên Cừ.

Xôn xao

Vòng thứ nhất trước kia không có gì đặc sắc, cũng không có tuyển thủ hữu lực va chạm, không nghĩ trận đấu đợt thứ hai, tổ 2 đã đến phiên tuyển thủ hạt giống Đoạn Thiên Cừ va chạm với một đời trẻ tuổi Mạnh Tinh Hồn, khiến tất cả người xem ở đây lập tức bộc phát ra âm thanh xôn xao.

- Mạnh Tinh Hồn trong vài tên tuyển thủ một đời trẻ tuổi đủ để bài danh hàng đầu, đối mặt với Đoạn Thiên Cừ quận Võ Uy không biết sẽ có biểu hiện thế nào.

Mọi người vô cùng chờ đợi.

Trên lôi đài tổ 2, Mạnh Tinh Hồn và Đoạn Thiên Cừ xa xa đứng thẳng.

- Long Lân Hóa Thân.

Đánh xong một trận với Lâm Tiêu, Mạnh Tinh Hồn không còn dám có chút ý nghĩ xem thường người khác, đối mặt Đoạn Thiên Cừ hắn biết rõ đối phương lợi hại, vừa lên đã thi triển ra tuyệt học Long Lan Hóa Thân, trên người xuất hiện mảng lớn Long Lan hư ảnh rậm rạp chằng chịt, cả người phảng phất như biến thành quái vật Long Nhân nửa người nửa rồng, tăng phòng ngự thân thể lên đến cực hạn.

- Tiềm Long Vô Hình.

Cùng lúc đó, hắn lại lần nữa gầm lên giận dữ, móng vuốt màu bạc nơi hai tay chém ra, hóa thành trảo ảnh đầy trời ẩn nấp trên hư không điên cuồng quét về phía Đoạn Thiên Cừ, trong hư không, tiếng xé gió ô minh kịch liệt như Long ngâm thét dài, hóa thành một đạo Cự Long rồng giận cắn xé về phía Đoạn Thiên Cừ.

Ngay khi công kích của Mạnh Tinh Hồn sắp buông xuống, sắc mặt Đoạn Thiên Cừ thủy chung vẫn không có chút thay đổi, lạnh lùng vô cảm đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen nhánh bốc lên sát cơ, chiến đao màu đen trong tay lạng yên không một tiếng động bổ ra một đao về trước.

Ầm ầm...

Trong hư không một đạo đao ảnh màu đen thật dài tuôn trào về trước, những nơi đao ảnh đi qua như con thuyền tách sóng trên sông, chia đôi không khí ra thành hai đạo khí lãng màu trắng thật dài, thanh âm âm vang vang lên kịch liệt, truyền đến trận trận tiếng nổ đùng vô hình, trong chớp lát, đao mang màu đen quấy hư không chém vỡ tất cả trảo ảnh ẩn nấp trong hư không, trong hỏa tinh bắn ra bốn phía hai thanh móng vuốt thép màu bạc như con ngựa hoang thoát cương bay ngược mà ra, đao mang màu đen thể đi không giảm, trong ánh mắt khiếp sợ của Mạnh Tinh Hồn hung hăng chém lên lồng ngực hắn.

Phốc phốc...

Long Lan bên ngoài thân như giấy trắng yếu ớt không chịu nổi một kích, ầm ầm vỡ vụn, Mạnh Tinh Hồn trừng lớn hai mắt bay ngược ra, miệng phun máu tươi, ngực xuất hiện một vết thương ghê rợn dài đến vài thước, máu tươi từ bên trong phun ra như suối, rơi rải khắp đầy đất.

Một kích, chỉ một kích, Mạnh Tinh Hồn thân là một đời trẻ tuổi liền lập tức suy tàn, trái lại Đoạn Thiên Cừ ở đối diện thủy chung mặt không biểu tình, mang đến cho người một loại hàn ý lạnh liệt cao thâm mạt trắc, đôi mắt dưới tóc dài màu đen như đao, tựa hồ còn chưa dùng hết toàn lực.

Híz-khà-zzz

Toàn trường vang lên một hồi thanh âm hít khí lạnh.

- Một đời trẻ tuổi và cự đầu trẻ tuổi chênh lệch thật quá lớn, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

- Đúng vậy, ba chiêu, ba chiêu là một đường ranh giới, trước mắt còn chưa có một đời trẻ tuổi nào có thể chính thức qua được ba chiêu trên tay cự đầu trẻ tuổi.

- Đừng nói là ba chiêu, đó là đám cự đầu trẻ tuổi vẫn còn ẩn dấu thực lực, không phóng ra toàn bộ chiến lực của mình, nếu như không hề vướng víu quy định thì ta hoài nghi một đời trẻ tuổi có thể không chết dưới một chiêu của cự đầu trẻ tuổi hay không còn là vấn đề đấy.

- Có lẽ rất không có khả năng a, người xem Lý Thừa Phong trước kia không phải trụ vững mười chiêu dưới tay Hoàng Phủ Chân cuối cùng mới thua sao?

- Người nói cái này hoàn toàn không có tính tham khảo, đầu tiên Hoàng Phủ Chân căn bản không thi triển xuất toàn lực, tiếp theo người không thấy lựa chọn của Tinh Thần lôi đài sao? Hoàng Phủ Chân cũng không được xếp vào hàng ngũ chín đại tuyển thủ hạt giống, nói cách khác Hoàng Phủ Chân tuy rằng cũng thuộc về một trong cự đầu trẻ tuổi, nhưng thật ra là cự đầu trẻ tuổi yếu nhất.

- Thật muốn nhìn thấy đối chiến giữa cự đầu trẻ tuổi a!

- Chờ một chút, sau thi đấu bài danh đợt này sẽ đến thi đấu bài danh xác định thứ tự chân chính, đến lúc đó giữa chín tên cự đầu trẻ tuổi cường đại nhất chắc chắn sẽ có một trận chiến, không ai có thể thoát được.

Dân chúng nhao nhao nghị luận, nhiệt huyết sôi trào.

Kế tiếp, mấy tổ khác cũng có tuyển thủ đưng phải tuyển thủ hạt giống của tổ mình, đã có giáo huấn thâm của bọn người Mạnh Tinh Hồn trước kia, những tuyển thủ này căn bản không lên đài đã lựa chọn nhận thua.

Thanh âm nhận thua vừa ra, Tinh Thần số mệnh trên người những tuyển thủ kia lập tức liền giảm đi một tia, cuối cùng đến trên người cự đầu trẻ tuổi ở đối diện, hiển nhiên mặc kệ có thi đấu hay không, chỉ cần có thắng thua, Tinh Thần số mệnh liền sẽ tự động có biến hóa, không cần chính thức đánh bại đối thủ.

Tổ 1, Chu Chỉ chống lại Tề Thiệu Kiệt.

Một phen chiến đấu gian nan, Chu Chỉ dưới tình huống bản thân bị trọng thương miễn cưỡng chiến thắng đối phương, nhận được một điểm quý giá.

710. Chương 708: Phòng Ngự Biến Thái (2)

Tổ năm, đối thủ của Lý Dật Phong là một gã võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đại thành, chỉ là thực lực so với Lý Dật Phong lại kém không ít, chỉ sau hơn mười chiêu đã bại trận, khiến cho Lý Dật Phong tiếp tục bảo trì bước chân thắng lợi.

Tổ 6, Đoạn Hồng gặp phải Lôi Kinh Vân cũng là một đời trẻ tuổi.

Lôi Kinh Vân có một đầu tóc dài màu tím, toàn thân khí phách lộ ra ngoài, dáng người khôi ngô, tu luyện công pháp lõi hệ nào đó, kết hợp với quyền pháp đáng sợ thực lực cũng rất kinh người.

- Kinh Vân Vô Cự.

Đối mặt Đoạn Hồng, Lôi Kinh Vân mặt không biểu tình, mạnh mẽ đánh ra một quyền, chỉ một thoáng điện mang lóng lánh, đạo đạo điện xà màu bạc chạy khắp hư không, lập tức oanh phá nguyên lực hộ trảo trước ngực Đoạn Hồng, trùng trùng điệp điệp đánh hấn bay ra ngoài, chặt vật thua trận.

Vòng này, đối thủ của Lâm Tiêu là một gã võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đại thành, không làm ra chống cự vô vị, đối phương trực tiếp lựa chọn nhận thua.

Tuyển thủ gặp phải Hoàng Phủ Chân cũng trực tiếp lựa chọn nhận thua, thậm trạng của gã tuyển thủ đấu với Hoàng Phủ Chân lúc trước hiển kia đã mang đến cho tuyển thủ còn lại của tổ 9 rung động và áp lực cực lớn.

Trận đấu tiếp tục, thời gian trong nháy mắt, mười một vòng đấu đã qua đi.

Tổ 4, Cổ Thần chống lại Mặc Thanh Hiên.

Không nhận thua, đều là kiếm khách, đối với Cổ Thần mà nói có thể giao thủ với kiếm khách đỉnh tiểm như Mặc Thanh Hiên là một cơ hội cực kỳ khó được, kinh nghiệm hẳn có thể đạt được thậm chí còn hơn nhiều so với hấn chém giết nhiều tràng với tuyển thủ ngang cấp.

- Để ta mở mạng kiến thức một chút, đệ nhất kiếm khách Phong Vân Bảng đại tái lần này đến tốt cùng mạnh bao nhiêu.

Gầm lên giận dữ, Cổ Thần thả người nhảy lên, kiếm ý tiểu thành bộc phát cực hạn, trong Thần Hi ý cảnh, Thần Hi kiếm pháp lăng lệ ác liệt như ánh sáng mặt trời mới lên, thi triển ra một kích đáng sợ nhất của mình tới Mặc Thanh Hiên.

Đối diện, trường kiếm Mặc Thanh Hiên vền vền rút ra một xích, kiếm khí tiết ra ngoài đã triệt để nát bấy đợt tiến công của Cổ Thần, lập tức đánh bay hấn ra ngoài.

- Kiếm thế thật đáng sợ, đây mới thực sự là kiếm khách.

Bò dậy khỏi lôi đài, Cổ Thần sắc mặt tái nhợt, thần sắc rung động, hẳn có thể cảm nhận được trong tiền công lúc trước Mặc Thanh Hiên thậm chí còn không phóng xuất ra kiếm ý, chỉ lợi dụng kiếm thế cường đại và kiếm áp đã có thể triệt để đánh bại kiếm ý tiểu thành của hắn.

- Thì ra kiếm thế còn có thể thi triển như vậy, vận dụng xảo diệu, chưa hẳn không thể bộc phát ra uy lực đáng sợ .

Vừa chấp tay, Cổ Thần ở trong rung động đi xuống lôi đài, chiến đấu lúc trước với Mặc Thanh Hiên cho hắn dẫn dắt cực lớn, khiến hắn bị xúc động.

Tổ 7, Cố Thanh Sơn gặp Ủy Trì Quạt.

Cố Thanh Sơn người cũng như tên, cả người phẳng phất như một tòa núi cao sừng sững, thân mặc một thân võ bào màu xanh, trên mặt góc cạnh rõ ràng, hình thể khổng lồ, lưng hùm vai gấu.

Quyền pháp của hắn cực kỳ đáng sợ, trong trận đấu trước kia Cố Thanh Sơn còn không gặp phải cường giả cấp bậc cự đầu trẻ tuổi, liên chiến thắng liên tiếp, bất luận võ giả nào cũng không địch lại ba chiêu trên tay hắn, kể cả võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đại thành cũng giống như thế, bởi vậy đã sớm được người xem liệt vào hàng ngũ cường giả tuyệt đối yên ổn nhập Top 20 lần này rồi.

Ủy Trì Quạt lại càng không cần phải nói, thân như thiết tháp, toàn thân ngăm đen, trên cơ bắp lộ ra vẩy mà tản ra sáng bóng như kim loại, phẳng phất như huyền thiết vậy, khiến lòng người kinh hãi.

Hai người tương đối mà đứng trên lôi đài, chưa ra tay, thân hình cao tới ngoài tám thước mang đến cho người một loại cảm giác nguy nga đứng vững, phẳng phất như hai tôn Cự Linh Thần, khí phách tiết lộ.

- Ha ha, cuối cùng cũng có một người miễn cưỡng xem được, vừa vặn để cho ta tập thể dục một chút, cũng đừng khiến ta thất vọng đấy.

Ủy Trì Quạt nhếch miệng cười cười, trên mặt ngăm đen lại mang

Trần Diệu Quang tay cầm hỏa hồng sắc trường côn, chiêu thức đại khai đại hợp, vô cùng uy mãnh, mà Nhật Nguyệt song câu Đông Phương Nguyệt Minh cầm trong tay chính là vũ khí kiểu xinh xắn, chống lại trọng khí như trường côn khó tránh khỏi ở thế hạ phong, chỉ tiếc mặc cho binh khí của Trần Diệu Quang chiếm ưu thế cỡ nào, thực lực hai người vẫn đặt ở đó, Đông Phương Nguyệt Minh cầm trong tay Nhật Nguyệt song câu tránh không cứng đối cứng với đối phương, nắm lấy cơ hội, nhẹ nhõm phá vỡ hộ thể nguyên lực của Trần Diệu Quang, ở chiêu thứ ba liền như thiểm điện lưu lại trên người hắn một đạo vết thương thật dài, lập tức đánh bại hắn.

Thi đấu bài danh hiệp một tiến hành cực nhanh, vì một hồi thắng lợi, Chu Chỉ, Đoạn Hồng, Trần Tinh Duệ bọn hắn không muốn dễ dàng buông tha một cuộc tranh tài nào cả, ngoại trừ phải cự đầu trẻ tuổi và một đời trẻ tuổi ra, mỗi một trận đều toàn lực chiến đấu tới cùng, thắng nhiều hơn một trận đối với bài danh trên Phong Vân Bảng sẽ tăng tặn chín bậc, đây chính là bước tiến không cách nào bỏ qua cả.

Đám cự đầu trẻ tuổi và một đời trẻ tuổi như Lâm Tiêu, Lý Dật Phong thì lại không cần liều mạng đến thế, trận đấu tiến hành đến tận giờ đã không thể nào còn cao thủ ẩn tàng đại lượng thực lực nữa rồi, đạt được đệ nhất đệ nhị mỗi tổ đối với bọn họ mà nói chỉ cần không có gì ngoài ý muốn thì đã là chuyện vãn đóng thuyền rồi.

Từng tổ tổng cộng mười một vòng đấu, trong nháy mắt đã đến vòng thứ mười, trận đấu đến giờ, cơ hồ mỗi người đều tập trung lực chú ý của mình vào chỗ tổ 3, bởi vì nơi này còn một hồi chiến đấu khiến người chú ý vẫn chưa được tiến hành.

- Tổ 3 thi đấu bài danh hiệp một, vòng thứ 10 tràng thứ 5, Vương Thái đấu La Thiên Đô.

Theo âm thanh trọng tài tổ 3 rơi xuống, trên toàn bộ khán đài đều là một mảnh sôi trào.

- Rốt cục đến trận đấu giữa Vương Thái và La Thiên Đô, thật là khiến người chờ mong a.

- Vương Thái tuy rằng trước kia đã thua Thiển Mộng Vũ, nhưng đó là vì thân pháp Thiển Mộng Vũ quá mức khủng bố, luận thực lực Vương Thái cũng là một trong thập đại cự đầu trẻ tuổi, cường giả thiên tài cao cấp nhất, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

- Chỉ tiếc hắn gặp La Thiên Đô, nếu như phân đến tổ còn lại thì ai thắng ai thua còn là một vấn đề, nhưng ở trước mặt La Thiên Đô hắn không có chút cơ hội.

- Hiện giờ chỉ là xem hắn có thể bức bách La Thiên Đô đến mức nào, trong trận đấu lúc trước, hắn đã bức ra Vân Long Cửu Du của Thiển Mộng Vân, không biết có thể bức La Thiên Đô thi triển ra toàn bộ thực lực hay không đây.

- Toàn bộ thực lực có lẽ không có khả năng, đại bộ phận thực lực thì vẫn có thể.

Mọi người nhao nhao nghị luận, thần sắc chờ mong.

Trải qua mấy trận đấu, người xem đối với các cự đầu trẻ tuổi cũng đã hiểu khá rõ, La Thiên Đô, chính là người mạnh nhất trong một đời trẻ tuổi của La Sơn Tông, tông môn cường đại tại đế quốc, người huyết mạch mạnh nhất La thị hoàng thất La Sơn đế quốc ngàn năm qua, ở đế đô Võ Linh đế quốc cũng có tên tuổi cực kỳ lớn, được vinh dự là đệ nhất thiên tài trong một đời trẻ tuổi tại đế đô..

La Thiên Đô năm nay gần hai mươi tuổi từ năm 16 tuổi xuất đạo đến nay, quét ngang lớp trẻ đế đô, chưa hề bại, lúc ở Chân Võ giả tam chuyển đã khiêu chiến thiên tài trẻ tuổi ở đế đô, dùng thực lực Chân Võ giả tam chuyển đánh bại đại lượng cường giả Hóa Phàm cảnh sơ kỳ đỉnh phong, danh tiếng nhất thời vô lượng.

Hắn hiện giờ mới hai mươi tuổi đã bước chân vào Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nghe nói đang bắt đầu cô đọng Chân Nguyên, chuẩn bị cho đột phá Quy Nguyên cảnh, rất có khả năng trong thời gian tới sẽ đột phá đến Quy Nguyên cảnh, trở thành cường giả Quy Nguyên cảnh trẻ tuổi nhất đế quốc.

Mà Vương Thái quận Định An tuy rằng danh khí ở quận Định An cũng có thanh danh hiển hách, không ai không biết không ai không hiểu, nhưng so sánh với La Thiên Đô hiển nhiên chênh lệch một chút, huống chi trong trận đấu lúc trước Vương Thái còn từng thua Thiển Mộng Vũ, phân lượng giảm đi không ít.

Trên lôi đài, Vương Thái và La Thiên Đô tương đối mà đứng.

Ánh mắt Vương Thái đầy lửa nóng, gắt gao nhìn chăm chăm vào La Thiên Đô, khí thế toàn thân phun trào, trong ánh mắt toát ra một tia thần sắc kiên quyết.

Hắn biết rất rõ, hắn hôm nay chỉ có đánh bại La Thiên Đô mới có hi vọng tiến vào Top 9, tranh đoạt xếp hạng cao hơn, tuy rằng hắn biết rõ đối mặt La Thiên Đô mình không có quá nhiều hi vọng, nhưng trong lòng lại có tinh thần đập nổi chìm thuyền.

Trái lại La Thiên Đô, thủy chung vẫn là thần sắc đảm mạc kia, trận đấu đến bây giờ, còn chưa người nào chính thức thấy hắn xuất thủ, có lẽ trong mắt hắn, Phong Vân Bảng đại tái để quốc lần này chẳng qua chỉ là một tình thế, hắn một nghiệm chứng chính thức để hắn ngạo khiêu toàn bộ để quốc Võ Linh mà thôi.

- Không nghĩ tới ta lại được phân cùng tổ với ngươi, không biết là vận khí ta quá kém, hay là trong số mệnh đã chú định kiếp này, mặc kệ kết quả như thế nào, trận đấu này ta sẽ toàn lực ứng phó, chỉ cần có thể đánh bại ngươi, ta liền có thể trở thành Top 9 Phong Vân Bảng đại tái lần này rồi.

715. Chương 713: Không Thể Ngăn Cản (2)

Vương Thái lên tiếng quát lạnh, cả người tựa hồ một lần nữa toả sáng sáng rọi, nguyên lực bành trướng bốc lên, tách ra chiến ý đáng sợ.

- Ngươi không có nửa điểm cơ hội.

La Thiên Đô ngẩng đầu liếc nhìn đối phương, trong đôi mắt bề ngễ thiên hạ lại toát ra một tia lạnh nhạt.

Không có khinh thường, không có khinh miệt, trong lòng hắn, Vương Thái thậm chí ngay cả tư cách khiến hắn khinh thường cũng không có, đây là một loại cao ngạo phát ra từ tận đáy lòng, xâm nhập huyết dịch cốt tủy, cao ngạo đến mức không để bất kỳ kẻ nào vào mắt.

Vương Thái bị chọc giận, phẫn nộ quát lên:

- Cái này cũng chưa hẳn, tiếp ta một chiêu này.

- Băng Sơn Thối.

Ầm ầm

Vương Thái đá ra một cước, Phong Vân chấn động, trong không khí phảng phất có tiếng oanh minh núi cao sụp đổ vang lên, đuôi phải màu đen đá ra như thiểm điện, giống như Giao Long xuất hải, nhanh như lời đình.

Trong tiếng không khí nổ đùng, thối ảnh màu đen như Giao Long điên cuồng cuốn ra, lập tức đi vào trước mặt La Thiên Đô.

La Thiên Đô sắc mặt lạnh nhạt, đột nhiên đánh ra một chưởng, bàn tay thường thường, lập tức bổ vào thối ảnh mà Vương Thái đá ra.

Phịch một tiếng, sắc mặt Vương Thái lập tức một mảnh trắng bệch, thối ảnh kinh người tiêu tán, cả người bay ngược về sau, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

- Trời đất ơi, mạnh thật.

Nhìn thấy một màn khiến người sợ hãi như thế, ánh mắt tất cả võ giả ở đây đều bị chấn kinh, kể cả tuyến thủ còn lại trong thập đại cự đầu trẻ tuổi sắc mặt cũng ngưng trọng, ánh mắt lảng lệ ác liệt.

Trước kia khi chiến đấu với Thiên Mộng Vũ, Vương Thái đã từng thi triển ra một chiêu Băng Sơn Thối này, tuy rằng cũng không phải là tuyệt chiêu cuối cùng của hắn, nhưng uy lực lại không thể khinh thường, một cước sau khi đá nát thể tiến công của Thiên Mộng Vũ còn đá cho nàng bay ngược về sau, có thể thấy uy lực

mạnh cỡ nào, nhưng bây giờ La Thiên Đô chỉ tùy ý đánh ra một chưởng đã lập tức bài trừ một cước này của Vương Thái, càng khiến hắn bị thương lui ra phía sau, khiến mọi người ở tràng đều hoảng sợ.

- La Thiên Đô này đến tột cùng thực lực đáng sợ cỡ nào?

Thiên Mộng Vũ thần sắc lạnh như băng, trong đôi mắt lạnh lùng như băng có một tia động dung, cẩn thận quan sát trận đấu.

- Tốt, lợi hại, đón thêm ta một chiêu này.

Một chiêu bị phá, Vương Thái không sợ không loạn, thần sắc không thay đổi, trong tiếng rống giận dữ thân thể bay lên trời, lại lần nữa liên tục đá ra tiến công đáng sợ.

- Liệt Địa Thối.

- Phân Giang Thối.

- Toái Thiên Thối.

- Thối Tảo Càn Khôn.

Thân thể bay vút giữa không trung, Vương Thái liên tiếp đá ra mấy đại chiêu thức mạnh nhất của bản thân, chỉ một thoáng, toàn bộ lộ đài một mảnh nổ vang, khắp nơi đều là nguyên lực cuồng bạo bốc lên, thối ảnh rậm rạp chằng chịt phô thiên cái địa, khiến người kinh sợ.

Răng rắc.

Liệt Địa Thối đá ra, từng đạo kinh khí đáng sợ theo hai chân Vương Thái đá ra không ngừng lan tràn tới trước, trong hư không xuất hiện từng đạo vết rạn màu đen, điên cuồng tiến tới, phẳng phất như đại địa màu đen rạn nứt vậy, tản ra khí tức khủng bố tựa như hủy diệt.

Ngay sau đó Phân Giang Thối đá ra, thối ảnh cực lớn như đao, đứng vững trên hư không, rồi sau đó điên cuồng tuôn trào mà ra, chưa từng có từ trước đến nay.

Rồi sau đó Toái Thiên Thối đá ra, thay đổi bất ngờ, Thiên Địa thất sắc, thối ảnh cực lớn phẳng phất như một cây trụ trời bạo lướt ra, tựa hồ muốn đá nát trời cao, mang theo lực lượng đáng sợ không gì sánh kịp chen chúc về phía trước, thể không thể đỡ.

Cuối cùng chính là Thối Tảo Càn Khôn, phát sau mà đến trước, dung hợp mấy cước trước kia cùng một chỗ, hóa thành một trọng thối ảnh cực lớn dài đến tầm hơn mười trượng, bao lấy tất cả bên dưới, bao phủ Càn Khôn, trùng trùng điệp điệp vây lấy quanh thân La Thiên Đô, lập tức buông xuống.

Thối ảnh khủng bố cuốn xuống, La Thiên Đô vẫn mặt không biểu tình, tóc dài nơi trán hắn bị kinh phong quét lên, ngay khi thối ảnh đá xuống lập tức lại lần nữa đánh ra một chưởng.

Xoẹt.

Một chưởng bình thường, nhìn không ra có gì huyền diệu, nhưng không khí lại phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, bàn tay nổ ra, phẳng phất như đao cắt không khí ra một đạo khí lăng màu trắng thật dài, lập tức bổ vào trên thối ảnh khủng bố mà Vương Thái đá ra.

Ầm ầm.

Trong tiếng nổ đùng, bàn tay bóng loáng như ngọc của La Thiên Đô tiến thẳng không lùi, thối ảnh vừa thô vừa to ầm ầm bạo toái, lộ ra đuôi phải của Vương Thái, dưới chưởng đao của La Thiên Đô, Vương Thái dùng tốc độ nhanh gấp đôi so với trước bay ngược mà ra, trong miệng lại lần nữa ho ra một ngụm máu tươi.

- Tiếp ta một chiêu cuối cùng.

Vương Thái diện mục dữ tợn, trong ánh mắt toát ra thần sắc hung hãn không khuất phục, thân thể cao cao nhảy lên, áp khí khủng bố cuốn đi trong tiếng rống to của Vương Thái, đá ra một kích chí cường tới La Thiên Đô ở bên dưới.

- Thối Phá Thương Khung Phong Vân Động.

Ầm ầm.

Vương Thái đá ra một cước, Phong Vân động loạn, trên toàn bộ lôi đài bị vùi rỗng đáng sợ triệt để cuốn đi, như phong bạo đánh úp lại, bốn phía đều là khí lưu cuồng loạn, mỗi một cổ đều vừa thô vừa to, gắt gao khóa chặt lại hư không, khiến người tránh cũng không thể tránh, ngăn cản cũng không thể ngăn cản, thối ảnh mờ ảo tản mát ra khí tức trấn áp tất cả, lực lượng cuồng bạo như núi lửa phun trào, cước phá trời xanh.

Ngẩng đầu, La Thiên Đô ánh mắt lạnh nhạt, nói:

- Thối pháp, không phải đá như vậy.

Ầm thanh kết thúc, hần một chân đá ra, không thấy có nguyên lực bắn ra gì cả, chỉ có một đạo thối ảnh mờ ảo bạo lướt về phía trước, như một cây Định Hải thần châm, cắm vào trong thối ảnh mênh mông mà Vương Thái đá ra, sau một khắc, nguyên lực phong bạo vô biên cuốn khắp bốn phía, thối ảnh tán loạn đầy trời, tiếng cọt cách đứt gãy rầm rập vang lên, Vương Thái giữa không trung rên lên một tiếng, cả người bay ngược ra, trùng trùng điệp điệp ngã xuống trên lôi đài.

Thu hồi chân dài đá ra, La Thiên Đô thần sắc đậm mạc, đi xuống lôi đài.

Toàn trường trợn mắt há hốc mồm.

- Đây mới là cao thủ thật sự.

- Khủng bố, thật sự là khủng bố, Vương Thái thân là một trong cự đầu trẻ tuổi ở trước mặt hần lại không chịu nổi một kích

- Không thể tưởng tượng nổi, xem ra đệ nhất Phong Vân Bảng lần này không phải La Thiên Đô không còn ai, cự đầu trẻ tuổi khác tuy đáng sợ, nhưng ở trước mặt La Thiên Đô lại phẳng phất như tiểu hài tử vậy.

- Khó có thể tin, đối với La Thiên Đô mà nói, muốn đánh bại cự đầu trẻ tuổi như Vương Thái lại chỉ cần một chiêu, đều là cự đầu trẻ tuổi chênh lệch thật sự lớn vậy sao?

Đám người nhao nhao nghị luận, triệt để lâm vào cuồng nhiệt, trên lôi đài, Vương Thái nghe được trọng tài tuyên bố kết quả đôi mắt tán loạn, thần sắc ngốc trẻ.

Thiên Mộng Vũ lợi dụng thân pháp đánh bại hần, trong lòng của hần tuy rằng không cam lòng, khó có thể tiếp nhận, nhưng tốt xấu cũng không đến mức quá chấn động, nhưng La Thiên Đô nhẹ nhõm đánh bại hần như thế, hơn nữa còn là dùng thối pháp hần am hiểu nhất, khiến trong lòng của hần nhận lấy đả kích cực lớn.

716. Chương 714: Thi Đấu Bài Danh Cuối Cùng (1)

Trên thực tế, một cước của La Thiên Đô trước kia cũng không có chỗ nào đặc biệt huyền ảo cả, duy nhất đáng sợ chính là cỗ lực lượng không thể địch nổi ẩn chứa trong đó, dùng tư thái nhất lực hàng thập hội, đơn giản đá nát tuyệt kỹ tất sát mà hần thật vất vả mới tu luyện được.

- Nghiền áp tuyệt đối, quả nhiên là một kinh địch.

Nhìn chằm chằm vào thân ảnh La Thiên Đô đi xuống, trong mắt Lâm Tiêu dạt dào chiến ý, trực giác của hần cực kỳ nhạy cảm, từ lần đầu tiên nhìn thấy La Thiên Đô hần đã biết đây chính là kinh địch mạnh mẽ nhất Phong Vân Bảng đại tái lần này, hôm nay xem qua, quả thật như thế.

Trong tiếng nghị luận của tất cả mọi người, trận đấu kế tiếp tiếp tục.

Vòng mười một cuối cùng, Lâm Tiêu nhẹ nhõm đánh bại một gã tuyển thủ Hóa Phàm cảnh hậu kỳ, đã lấy được mười một trận thắng liên tiếp, cũng dùng ghi chép toàn thắng trở thành tuyển thủ đệ nhất tổ 9.

Mà trận đấu ở các trận khác cũng vừa kết thúc, hạ màn.

Cho tới bây giờ, hai đợt đấu vòng loại và một vòng thi đấu bài danh chấm dứt Lâm Tiêu dùng thành tích ưu dị liên thắng lọt vào Top 9, ngoài ra trong các tuyển thủ còn có tám người Thiên Mộng Vũ, Đoạn Thiên Cừu, La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên, Tuyết Vô Danh, Trương Thuần Hi, Ủy Trì Quật, Đông Phương Nguyệt Minh cũng đạt được liên thắng, tới giờ cũng chưa từng bại qua, mà Hoàng Phủ Chân và Vương Thái nhưng lại vô duyên Top 9, chỉ có thể lọt vào tốp dưới, tranh đoạt vị trí từ thứ mười trở xuống.

Mà chín người bài danh đệ nhị ngoại trừ Hoàng Phủ Chân và Vương Thái ra, còn có Lý Thừa Phong, Mạnh Tinh Hồn, Tần Khinh, Lý Dật Phong, Lôi Kinh Vân, Cố Thanh Sơn cùng với Trần Diệu Quang.

Thứ tự Chu Chỉ cũng không tệ lắm, ở tổ 1 bài danh thứ 7, tranh đoạt bài danh từ 55 đến 63, Đoạn Hồng bài danh thứ 6 tổ 6, tranh đoạt bài danh từ 46 đến 54, mà Trần Tinh Duệ thành tích tốt nhất, bà danh thứ 5 tổ 3, tranh đoạt bà danh từ 37 đến 45, chỉ là vô duyên với bài danh Thiên Cương.

Bài danh các tổ đã định, chín tòa lôi đài đồng thời bộc phát ra hào quang vô tận, trong tiếng ù ù bắt đầu một lần nữa xếp đặt, tổ hợp, cùng lúc đó, Tinh Thần số mệnh trên người mỗi tuyển thủ cũng bắt đầu có biến hóa, trong đó ngôi sao đối ứng với ba mươi sáu tuyển thủ Thiên Cương rõ ràng sáng hơn ngôi sao của bảy mươi hai tuyển thủ Địa Sát nhiều lắm, ba mươi sáu khóa đại tinh hiển hiện trên vòm trời, tạo thành một bộ quần tinh hội tụ chi đồ.

Tinh Thần chi quang vô tận chiếu rọi xuống, thương thế trên người các tuyển thủ lúc trước đều khỏi hẳn, đồng thời trạng thái tinh thần cũng lại một lần nữa khôi phục đến đỉnh Phong.

Trong tiếng nổ vàng ù ù, chín tòa lôi đài bắt đầu biến hóa, trong đó lôi đài số 1 ở trung ương cao lớn và bao la nhất, như là đế vương tọa trấn, tiếp theo các lôi đài số 2, 3, 4 ở chung quanh thì thấp bé hơn một chút, hiện lên hình tam giác vây chính giữa lôi đài số 1, mà ở bên ngoài ba tòa lôi đài này, năm lôi đài số 5, 6, 7, 8, 9 thì hiện lên hình ngũ mang tinh vây ba tòa lôi đài kia vào giữa, hợp thành bộ dáng quần tinh cùng nguyệt.

Trên đài hội nghị, Võ Vương Bách Lý Chiến đứng lên:

- Chư vị, thi đấu bài danh hiệp một đã chấm dứt, đã có thứ tự Phong Vân Bảng đại tái lần này, sau nửa canh giờ sẽ bắt đầu thi đấu bài danh cuối cùng của Phong Vân Bảng đại tái, đến lúc đó 108 tên tuyển thủ lấy chín người làm một tiểu tổ, chín người từng đôi quyết đấu với nhau, quyết ra bài danh chính thức cuối cùng.

Trong lời của Võ Vương Bách Lý Chiến, mọi người đè nén xuống kích động trong lòng, nhao nhao nghỉ ngơi, điều dưỡng sức khỏe.

Nửa canh giờ trong nháy mắt đã qua, rất nhanh đã tiến nhập thi đấu bài danh đợt cuối.

Trong sân trước lôi đài cao lớn nhất, chín người Lâm Tiêu xa xa mà đứng, chờ kết quả rút thăm, trong thi đấu bài danh vòng cuối cùng, mỗi người đều phải quyết đấu với tám người còn lại, không có bất kỳ ngoại lệ nào cả, chỉ có cường giả chân chính mới có thể đi đến một bước cuối cùng, chẳng những chín người Lâm Tiêu, mà chín tên tuyển thủ khác ở trước các lôi đài đều cùng lúc tiến hành trận đấu, quyết ra thắng thua.

- Thật là khiến người chờ mong ah, trước mắt mới chỉ có chín đại cự đầu trẻ tuổi trước lôi đài số 1 là đến bây giờ vẫn liên thắng 35 trận, không bại trận nào.

- Chín tên tuyển thủ trước lôi đài số 1 đều là nhân vật đứng đầu các quận lớn, bọn hắn đại biểu cho thực lực cao nhất Phong Vân Bảng đại tái lần này, cũng đại biểu cho đỉnh phong trong một đời tuổi trẻ ở đế quốc.

- Căn cứ tiền lệ lúc trước, không đến năm năm, chín người này đều sẽ bước vào hàng ngũ cường giả Quy Nguyên cảnh, trở thành nhân vật phong vân của đế quốc, hơn nữa Phong Vân Bảng đại tái lần này rất mạnh, không quần bài danh cuối cùng thế nào, thành tựu sau này của bọn hắn đều không phải chúng ta có thể đánh giá được.

- Đừng nói nữa, trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Trong tiếng nghị luận nhao nhao của mọi người, các tổ đã bắt đầu rút thăm trận đầu tiên.

- Lôi đài số một trận đầu, Ủy Trì Quật đấu Tuyết Vô Danh.

Trong tiếng hét to của trọng tài, Ủy Trì Quật giống như cột điện và Tuyết Vô Danh cô vọt cao ngạo từng người đi lên lôi đài, xa xa đứng lại, trận đấu chưa bắt đầu, khí thế hai người đã chiếm cứ mỗi bên lôi đài.

- Ha ha, đấu lâu như vậy, cuối cùng đã có một người coi được rồi, các trận đấu trước thật không thú vị chút nào cả, ngay cả khởi động cũng không được.

Ủy Trì Quật ha ha cười cười, cơ bắp toàn thân ngăm đen như sắt thép, tản mát ra lực lượng bành trướng.

Tuyết Vô Danh lạnh lùng cười cười:

- Trận đấu này ta thắng chắc rồi, mặc kệ thực lực người thế nào, đều phải thua dưới tay ta thôi.

Ủy Trì Quật lông mi nhướng lên, nói:

- Ah, rõ ràng cuồng vọng tự tin như vậy, ha ha, tiểu tử, ta ngược lại muốn xem người có năng lực gì lại nói khoác như vậy.

Thoại âm rơi xuống, Ủy Trì Quật động thủ trước, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

- Man Long Thăng Thiên Quyền.

Rống.

Tiếng gầm rú vang vọng Thiên Địa, trên lôi đài, một đầu Man Long hư ảnh cực lớn phóng lên trời, gầm thét cán xé tới chỗ Tuyết Vô Danh.

- Thương Vương Càn Khôn Quyết - Thương Phá Phong Vân.

Hô

Tuyết Vô Danh run run trường thương, trường thương màu đen trong tay phảng phất như sống lại, hóa thành một đầu nộ hải Giao Long, mũi thương hóa thành Giao thủ, trùng trùng điệp điệp đụng vào thiết quyền màu đen của Ủy Trì Quật.

BOANG...

Tiếng kim thiết giao thương âm âm vang lên, trường thương của Tuyết Vô Danh đâm vào trên nắm tay Ủy Trì Quật, vậy mà phát ra tiếng kim thiết kịch liệt, trên mũi thương tuôn ra hỏa tinh, trái lại Ủy Trì Quật, thiết quyền màu đen hiện lên vết lún mũi thương rất rõ, nhưng ngay cả làn da cũng không bị đâm rách.

- Lực phòng ngự thật mạnh.

Trong nội tâm Tuyết Vô Danh có chút giật mình, phải biết rằng Ủy Trì Quật không giống với võ giả thi triển quyền pháp còn lại, trên tay căn bản không có bao tay, hoàn toàn là bằng vào huyết nhục chi thân ngăn cản chiêu này từ mình.

717. Chương 715: Thi Đấu Bài Danh Cuối Cùng (2)

- Đón thêm ta một chiêu này.

- Thương Vương Càn Khôn Quyết – Thương Tảo Tứ Hải.

Một kích đánh ra, thân hình Tuyết Vô Danh lắc lư, trường thương màu đen căn quét bốn phía, hóa thành sóng biển trùng trùng điệp điệp phô thiên cái địa bao phủ tới Ủy Trì Quật.

- Ha ha, tới tốt lắm.

Ủy Trì Quật cười lớn một tiếng, vậy mà không tránh không né, thương ảnh màu đen đầy trời quét lên người hắn phát ra tiếng âm vang kịch liệt, vô số hỏa tinh văng khắp nơi, khiến võ bào của hắn bị đâm rách như tổ ong, nhưng căn bản không cách nào đâm rách da hắn, chỉ lưu lại trên đó vết thương, nhưng nhanh chóng liền khôi phục lại.

- Cái gì? Ngay cả Tuyết Vô Danh cũng không phá được phòng ngự của Ủy Trì Quật sao?

- Ủy Trì Quật tu luyện công pháp gì? Quá kinh khủng a, một thương của Tuyết Vô Danh đủ để đâm thủng một tòa núi lớn, cho dù là một đầu yêu thú lục tinh chính thức đoán chừng cũng sẽ bị một thương đâm thủng, Ủy Trì Quật có còn là người không?

Mọi người khiếp sợ, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm.

Thực lực Tuyết Vô Danh rõ như ban ngày, hẳn có thể đi đến một bước này tuyệt đối không phải hạng đơn giản, nhưng toàn lực ra thậm chí ngay cả phòng ngự của Ủy Trì Quật cũng không phá được, khiến người cả kinh đến nỗi mắt, nguyên một đám ngây ra như phỗng.

- Ha ha ha.

Trong thương ảnh màu đen, Ủy Trì Quật thân như Man Thú, ừ ừ đi đến trước người Tuyết Vô Danh, lần nữa ầm ầm đánh ra một quyền.

- Man Long Thăng Thiên Quyền – Man Long Thôn Thiên.

Một đầu tấn ra Man Long hư ảnh tấn sát ra khí tức Man Hoang lao ra từ nắm đấm Ủy Trì Quật, tiếng gầm gừ lập tức nuốt chửng lấy Tuyết Vô Danh.

- Ngăn cản.

Trường thương màu đen trong tay Tuyết Vô Danh kịp thời về đỡ, dưới nắm đấm của Ủy Trì Quật trường thương vậy mà có chút biến hình, đồng thời cả người nhanh chóng lùi về sau.

- Ha ha, đừng đi vội, lại đến.

Ầm ầm

Ủy Trì Quật cười ha ha phảng phất một đầu Man Thú hình người, điên cuồng lao tới Tuyết Vô Danh, Man Long Thăng Thiên Quyền một quyền lại một quyền không ngừng đánh ra, chỉ một thoáng, trên toàn bộ lôi đài khắp nơi đều là Long ngâm phong khiêu, tất cả Man Long hư ảnh không ngừng phóng lên trời, nhắm ngay Tuyết Vô Danh phát động ra tiến công mãnh liệt.

Trong thế tiến công điên cuồng của Ủy Trì Quật, Tuyết Vô Danh bị áp chế gắt gao, không ngừng lui về sau, không cách nào phát huy ra lực lượng bản thân.

- Đáng chết, Thương Vương Càn Khôn Quyết – Phiên Giang Đảo Hải, phá cho ta.

Ngay khi sắp thối lui đến bên bờ lôi đài, Tuyết Vô Danh gào thét một tiếng, trên trường thương màu đen ầm ầm tuôn ra thương mang màu đen đầy trời, thương ảnh trùng trùng điệp điệp phủ thiên cái địa, hóa thành một đầu Giao Long màu đen cực lớn, phảng phất vùng vẫy trong biển rộng, gió nổi mây phun, rồng giận đánh tới hai tay Ủy Trì Quật.

Ầm ầm.

Dưới một kích toàn lực, Ủy Trì Quật bay ngược ra hơn mười mét, Tuyết Vô Danh cuối cùng đã tìm được một cơ hội thở dốc, thoát khỏi hiểm cảnh, đôi mắt lẳng lẹ ác liệt nhìn chăm chăm vào hai tay Ủy Trì Quật bị mình đâm trúng.

- Cái gì?

Sau một khắc, hẳn trợn mắt há hốc mồm, võ bào trên hay tay Ủy Trì Quật đã sớm nghiền nát, lộ ra làn da ngăm đen như huyền thiết, trên đó ngay cả dấu vết cũng không có, căn bản cũng không có dấu vết bị thương.

-Ồ, một kích này có chút ý tứ, bất quá muốn phá vỡ phòng ngự của ta còn kém một chút, lại đến.

Ủy Trì Quật cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng như ngọc, nụ cười kia có chút chất phác, nhưng rơi vào trong mắt tuyển thủ còn lại và các khán giả, lại nổi lên hàn ý, trong lòng không ít người chỉ có một ý niệm, thân thể Ủy Trì Quật này chẳng lẽ là do tinh không huyền thiết tạo thành sao, ngay cả một kích toàn lực của Tuyết Vô Danh cũng không thể mang đến tổn thương cho hắn, cái này còn đánh thế nào được nữa.

Ầm ầm.

Trong khi mọi người khiếp sợ, Ủy Trì Quạt tiếp tục tấn công, thiết quyền màu đen huy động Phong Vân biến sắc, nguyên lực trùng kích kịch liệt khiến màn sáng màu xanh da trời chung quanh lôi đài cũng rung lên kịch liệt.

- Đáng giận, đã vậy thì chỉ có thể thế.

Tuyệt Vô Danh cắn răng, trong đôi mắt tuôn ra một đoàn ánh sao sáng chói, toàn thân đột nhiên bốc cháy lên hỏa diễm hỏa hồng sắc.

- Hỏa Vân Thần Thương – Niết Bách Trọng Sinh.

Thương Tuyệt Vô Danh đâm ra, trên trường thương màu đen bộc phát ra nhiệt lượng như núi lửa phun trào, thân thương đỏ bừng, phẳng phất như muốn tan chảy, trong nguyên lực thương ảnh khí lãng hỏa hồng sắc, một đạo khí lãng như hình Hỏa Diễm Phượng Hoàng hình thành, nhìn trời thét dài, hung hăng tấn công tới Ủy Trì Quạt.

Hỏa Diễm Phượng Hoàng cực lớn bao trùm Ủy Trì Quạt, thôn phệ lấy hắn, hóa thành một hỏa cầu hình người bốc cháy lên.

- Bại cho ta.

Tuyệt Vô Danh điên cuồng kêu to, lại đâm ra một thương, mũi thương run run, hóa thành hoa hỏa đầy trời bạo lướt về phía trước, đâm thật sâu vào trên hỏa cầu hình người, uy mãnh vô biên, muốn một kích đánh bại Ủy Trì Quạt.

- Lợi hại, bất quá ngươi như cho rằng như vậy có thể đánh bại ta sao, vậy thì quá ngây thơ rồi.

- Man Long Thăng Thiên Quyền – Man Long Phệ Địa.

Trong hỏa cầu hình người bốc cháy lên, tiếng nói ầm vang của Ủy Trì Quạt truyền ra, một đôi thiết quyền đột nhiên đánh ra, thanh âm Man Long gào thét vang lên, thoáng chốc phân hỏa diễm cự cầu bao trùm Ủy Trì Quạt thành hai, ngay sau đó Man Long nộ rống, thế như chẻ tre đánh tan thương ảnh Tuyệt Vô Danh đâm ra, rồi sau đó trùng trùng điệp điệp đụng vào lồng ngực của hắn.

Phốc phốc.

Trong ánh mắt khó có thể tin, Tuyệt Vô Danh bay ngược ra, trong miệng điên cuồng phun máu tươi, trong tâm mắt hắn, Ủy Trì Quạt từ trong ngọn lửa đi ra trường bào trên người cháy đen, nhưng trên thân thể ngăm đen lại không có chút vết thương, phẳng phất như hỏa diễm nhiệt độ cao có thể dung kim hóa thiết trước kia đối với hắn chỉ như nước ấm vậy, không có chút lực sát thương nào cả.

- Duy Tâm Nhất Thương, trúng cho ta.

Thân hình Tuyệt Vô Danh đang bay ngược mà ra, miệng phun máu tươi ánh mắt dữ tợn, điên cuồng hét lớn một tiếng, đồng thời nhắm ngay Ủy Trì Quạt đột nhiên điên cuồng đâm ra một thương.

- Thu.

Trường thương màu đen điên cuồng xoay tròn, mang theo đạo đạo khí lưu đỉnh ốc, trên mũi thương tạo thành một vòng xoáy hỏa diễm xoay tròn lấy, rung động hư không, lực lượng khủng bố ẩn chứa trong đó khiến Ủy Trì Quạt vẫn thủy chung lạnh nhạt chột sắc mặt đại biến.

- Phá.

Gầm lên giận dữ, Ủy Trì Quạt trong lúc vội vàng mạnh mẽ đánh ra một quyền, hiển nhiên không ngờ rằng vào lúc này Tuyệt Vô Danh rõ ràng còn bộc phát ra sát chiêu như thế, hỏa diễm trường thương đâm rách quyền ảnh Man Long, phẳng phất như một đạo lưu tinh vạch phá phía chân trời lập tức đâm vào trên vai trái Ủy Trì Quạt.

Phốc phốc.

Một chùm máu tươi bắn ra, Ủy Trì Quạt trước giờ vẫn không hề bị thương giờ trên vai trái lập tức xuất hiện một lỗ nhỏ, chảy ra máu tươi, bị Tuyệt Vô Danh đâm rách phòng ngự, cùng lúc đó, Tuyệt Vô Danh đang bay ngược ra cũng trùng trùng điệp điệp ngã xuống trên mặt đất.

718. Chương 716: Cao Thủ Khiêm Tốn

- Chủ quan rồi.

Sắc mặt Ủy Trì Quạt tái nhợt, thân hình khê động liên chuẩn bị lần nữa xuất kích.

- Ta nhận thua.

Tuyệt Vô Danh ngã trên lôi đài lại chủ động đưa tay nhận thua, lau đi máu tươi nơi khoe miệng đứng lên, sắc mặt khó coi.

Duy Tâm Nhất thương là một chiêu cường đại nhất của hắn, uy lực bộc phát ra rất lớn, lại không nghĩ rằng cũng chỉ có thể đâm rách vai trái Ủy Trì Quạt mà thôi, nếu như một thương vừa rồi có thể đâm thủng vai trái Ủy Trì Quạt thì có lẽ Tuyệt Vô Danh còn có dự vọng tiếp tục chiến đấu tiếp, nhưng thấy kết quả như thế hắn liền chủ động nhận thua.

Bởi vì hắn biết rõ tiếp tục chiến đấu thì cũng chỉ có bại.

- Ông.

Trận đấu vừa kết thúc, Tinh Thần số mệnh trên người Tuyệt Vô Danh đột nhiên giảm ít đi một phần, cùng lúc đó Tinh Thần số mệnh trên người Ủy Trì Quạt lại gia tăng lên một phần, nếu có võ giả giờ phút này ngẩng đầu nhìn lên vòm trời sẽ lập tức phát hiện, vốn trong chín ngôi sao độ lớn nhỏ và độ sáng giống nhau như đúc, đột nhiên có một biến đổi lớn, khóa thì sáng lên một phần, khóa khác thì hơi tối đi và nhỏ lại một chút.

- Ủy Trì Quạt này thật là đáng sợ, ngay cả một thương chí cường của Tuyệt Vô Danh cũng chỉ có thể lưu trên người hắn một lỗ nhỏ, ở đây còn tuyển thủ nào có thể hoàn toàn phá vỡ phòng ngự của hắn sao?

- Đặc sắc, thật sự là đặc sắc, một thương vừa rồi của vừa rồi Tuyệt Vô Danh ngay cả ta đang ở ngoài lôi đài cũng cao thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, phảng phất như sắp chết, Ủy Trì Quạt sau khi trúng chiêu lại chỉ bị chút vết thương nhỏ, thật sự là biến thái.

- Thua trận đấu cũng không phải bởi vì Tuyệt Vô Danh yếu, mà là phòng ngự Ủy Trì Quạt quá mạnh mẽ.

Mọi người trên khán đài vẻ mặt rung động, nguyên một đám liên tục cảm khái.

Nhìn qua Ủy Trì Quạt, Lâm Tiêu cũng hơi nhú mày, phòng ngự của đối phương quả thật đáng sợ, cẩn thận mà nói còn trên cả Long Tượng Luyện Thể đệ ngũ trọng, dùng thực lực hắn triển lộ ra trước mắt đoán chừng cũng giống như Tuyệt Vô Danh, rất khó chính thức phá vỡ phòng ngự của Ủy Trì Quạt, đương nhiên, cũng may một thương cuối cùng của Tuyệt Vô Danh đã đâm rách phòng ngự Ủy Trì Quạt, khiến Lâm Tiêu đối với lực phòng ngự của Ủy Trì Quạt đã hiểu rõ hơn, tin tưởng mười phần, nếu như ngay cả một thương cuối cùng của Tuyệt Vô Danh cũng không có tác dụng thì trong lòng Lâm Tiêu chỉ sợ sẽ rất hoang mang.

Lôi đài số 1 trận đấu thứ nhất chấm dứt, trận thứ hai lập tức sẽ bắt đầu.

Vòng này bị rút trúng chính là Trương Thuần Hi quận Kim Hà và Đông Phương Nguyệt Minh quận Hiên Dật.

Hai người xa xa mà đứng trên lôi đài.

- Trận này người nói ai sẽ thắng?

- Rất khó nói, bất quá ta vẫn coi trọng Đông Phương Nguyệt Minh một chút, các trận đấu trước Nhật Nguyệt song cầu của nàng quỷ dị khó lường, hơn nữa là quận chúa quận Hiên Dật, Phong Vân Bảng đại tái

lần trước tỷ tỷ của nàng Đông Phương Nguyệt Linh đã từng đạt được đệ tam Phong Vân Bảng đại tái, hiển nhiên nàng thân là muội muội thực lực tuyệt đối không thể nào yếu được.

- Ta cũng thấy vậy, Trương Thuần Hi quá mức bình thường rồi, tuy rằng cẩn thận quan sát các trận đấu của hắn có một loại cảm giác thâm bất khả trắc, nhưng so với Đông Phương Nguyệt Minh tựa hồ Đông Phương Nguyệt Minh càng mạnh hơn một chút.

Mọi người mỗi người phát biểu ý kiến của mình, dự phán kết quả trận đấu.

Cảm giác của Lâm Tiêu lại hoàn toàn trái lại:

- Đông Phương Nguyệt Minh gặp nguy hiểm rồi.

Trương Thuần Hi từ đầu đến giờ, thủy chung không có gì quá mức kinh người, ra tay bình thường, ánh mắt bình tĩnh, gặp người nào cũng bất động thanh sắc, khi giao thủ với người khác cũng bình thản không có gì lạ, sẽ có rất ít tình huống một chiêu miểu sát xuất hiện, nhưng chính bởi vì như thế, ngược lại khiến Lâm Tiêu cực kỳ coi trọng hắn.

Trương Thuần Hi cũng như hắn, từ đầu đến cuối đều không thi triển ra toàn bộ thực lực, đối mặt địch nhân cường đại sẽ thể hiện ra thực lực cường đại, người như vậy đối với không chế lực chiến đấu của mình cực kỳ tinh diệu, lại cực kỳ tinh táo, trước khi lá bài tẩy của hắn chưa ra hết toàn bộ người vĩnh viễn cũng không biết hắn còn ẩn dấu những gì.

Ầm ầm.

Trong khi Lâm Tiêu suy nghĩ, trên lôi đài, hai người dĩ nhiên đã giao chiến lại với nhau.

- Nhật Nguyệt Song Hoa.

Ngay khi bắt đầu Đông Phương Nguyệt Minh đã phát động ra tiến công mãnh liệt, không có thăm dò, Nhật Nguyệt song câu trong tay hóa thành từng đạo lưu quang bạo lướt về phía trước, phô thiên cái địa, uy mãnh vô biên, như mặt trời đỏ và trăng sáng liên tục xoay tròn hiển hiện trên lôi đài, xoay tròn bốc lên, tách ra sát cơ đáng sợ.

- Bài Không Chưởng.

Trương Thuần Hi bất động thanh sắc, đánh ra một chưởng, chưởng như kỳ danh, không khí chung quanh tất cả đều bị bài trừ ra, hình thành một đạo luồng khí xoáy vô hình, đánh tan tất cả kinh khí, lệ mang lướt đến từ chung quanh, nhìn như bình thường, kì thực vô cùng uy mãnh.

- Minh Nguyệt Phổ Chiếu.

Trong nguyên lực kinh khí khắp trời, trước thân thể Đông Phương Nguyệt Minh song câu hóa thành từng vòng cong quỹ dị khó lường, như ánh trăng từ trên trời phổ chiếu xuống, vô khổng bất nhập, từ từng phương hướng bất đồng tiến công tới chỗ Trương Thuần Hi, khiến cho người khó lòng phòng bị, khó phân biệt thật giả.

Xuy xuy Xùy

~~ Tiếng kinh phong kịch liệt vang vọng lôi đài, Nhật Nguyệt song câu trong hai tay Đông Phương Nguyệt Minh nhanh đến cơ hồ không còn bóng dáng, chỉ có thể thấy được từng tia lệ mang mơ hồ từ bốn phương tám hướng quán quanh đến, khiến người căn bản khó có thể phân biệt rõ công kích chính thức ở nơi nào, một hồi gió nhẹ ẩn chứa sát ý quét khắp nơi, bao lấy tất cả chung quanh.

- Công kích thật quý dị, quá nhanh, căn bản không thấy rõ bản thể Nhật Nguyệt song câu ở nơi nào.

- Cái này trốn thế nào đây?

Trên thính phòng truyền ra trận trận kinh hô.

Bang bang BOANG...

Trong lệ mang công kích đầy trời, Trương Thuần Hi mặt không biểu tình, đánh ra từng chưởng, cước bộ của hắn chậm rãi di động, tốc độ song chưởng đánh ra cũng không nhanh, nhưng vô luận công kích của Đông

Phương Nguyệt Minh quỹ dị thể nào, mãnh liệt thể nào, hai tay của hắn đều phẳng phất như có mắt, trước khi công kích đến đều bị chặn lại, ngăn cản được tất cả, nhìn từ đằng xa đi thậm chí cảm giác như Đông Phương Nguyệt Minh cố ý đánh tới bàn tay Trương Thuần Hi vậy.

Thấy thế Đông Phương Nguyệt Minh ánh mắt tinh táo, trong miệng đột nhiên lẳng không quát lên một tiếng chói tai.

- Bạo.

Sau một khắc, mặt đất dưới chân Trương Thuần Hi bỗng nhiên tuôn ra một đoàn nguyên lực lệ mang lẳng lẽ ác liệt, như một đoàn lưỡi dao gió lốc điên cuồng xoay tròn, lập tức bao trùm lấy hai chân hắn.

Ở này ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, Trương Thuần Hi tựa hồ như biết rõ tình huống dưới chân mình, ngay khi lệ mang tuôn ra liền phóng lên trời, nhẹ nhõm tránh né, đồng thời một chưởng phản công tới chỗ Đông Phương Nguyệt Minh, thần thái nhẹ nhõm, động tác cực kỳ nối liền.

719. Chương 717: Lâm Tiêu Đấu Thiên Mộng Vũ (1)

- Cái gì?

Đông Phương Nguyệt Minh chấn động, hiển nhiên không ngờ rằng phản ứng của Trương Thuần Hi lại nhanh như thế, trong suy nghĩ của nàng cũng không ngờ tới chiêu này đối với Trương Thuần Hi không tạo thành bao nhiêu tổn thương, theo nàng thấy dưới tiến công điên cuồng của mình, Trương Thuần Hi tuyệt đối không cách nào phân biệt rõ đạo công kích âm thầm này của mình, đến lúc đó chỉ cần khi Trương Thuần Hi tránh né có chút bối rối, nàng sẽ nắm lấy cơ hội phát động tiến công mãnh liệt, thật không nghĩ đến Trương Thuần Hi lại phẳng phất đã sớm biết được sắp xếp của nàng, hoàn toàn không chút bối rối, đồng thời tránh né còn lập tức tiến công, ngược lại khiến nàng luống cuống tay chân.

- Liệt Nhật Phần Thiên.

Sắc mặt Đông Phương Nguyệt Minh đại biến hét lên giận dữ, trên Nhật Nguyệt song câu bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn hào quang lẳng lẽ ác liệt, đụng vào thủ chưởng của Trương Thuần Hi.

Oanh một tiếng, Đông Phương Nguyệt Minh rốt cuộc rơi vào thiết thời, cả người bay rút ra ngoài, chà trên mặt đất ra một vết dài.

Trương Thuần Hi thấy thể thân hình tiến về trước, song chưởng liên tục đánh ra, chỉ một thoáng, trên cả tòa lôi đài khắp nơi đều là chưởng ảnh hiển hiện, như sóng biển ù ù bạo tuôn về trước, thể không thể đỡ.

- Đáng chết.

Sắc mặt Đông Phương Nguyệt Minh tái nhợt, chiêu trước nàng rơi vào hạ phong, hiện giờ lại lâm vào nguy cảnh trùng trùng điệp điệp, đặt mình trong cân nhắc, một khi xuất hiện cơ hội, bọn hắn thân là thiên tài đỉnh tiêm tự nhiên sẽ không cho đối phương bất luận khả năng lật bàn nào rồi.

- Nhật Nguyệt Thiên Tâm Quyết – Truy Nguyệt Trục Nhật.

Ngay khi chưởng phong tiến đến, thân thể Đông Phương Nguyệt Minh đột nhiên trở nên hư ảo mơ hồ, mạnh mẽ tránh đi tiến công của Trương Thuần Hi, đồng thời Nhật Nguyệt song câu xẹt qua giữa không trung một đạo dấu vết mờ ảo quỷ dị, như Phượng Hoàng điểm đầu, biến ảo làm chín đạo tinh quang hỏa hồng sắc bắn nhanh tới các nơi quanh thân Trương Thuần Hi.

- Cửu Phụng Tề Minh.

Chín đạo hỏa mang lẳng lẽ ác liệt đồng thời bạo tán, tốc độ nhanh như tia chớp, hơn nữa không ngừng biến ảo lộ tuyến tiến công, khiến người ta căn bản không cách nào phòng ngự, những cường giả Hóa Phàm cảnh trên thính phòng từ xa nhìn lại, thậm chí chỉ có thể thấy được chín sợi tơ màu đỏ điên cuồng vạn vẹo,

như tinh quang lóe lên trong trời đêm, đừng nói ngăn cản rồi, cản bản ngay cả quỹ tích cũng không thấy được.

Đây là chỗ cường đại và đáng sợ của Nhật Nguyệt song câu, so sánh với sự cuồng mãnh và bá đạo của bọn người Hoàng Phủ Chân, Tuyệt Vô Danh, Ủy Trì Quật thì hai tuyển thủ nữ là Thiển Mộng Vũ và Đông

Những hư ảnh yêu thú này từ trong đao khí xông ra, sau khi xông qua toàn bộ lôi đài lại chạy vào trong hư không, phảng phất vô cùng vô tận, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Vạn Thú Bôn Đằng chính là thức cuối cùng của đạo pháp Địa cấp cao giai Cuồng Thú Đao Pháp, Lâm Tiêu cũng chỉ vừa mới luyện thành không lâu, trên Phong Vân Bảng đại tái lần này đây là lần đầu hắn thi triển, lập tức tụ thể hiện ra uy lực vô cùng đáng sợ.

- Quá kinh khủng, toàn bộ lôi đài đều bị hư ảnh yêu thú bao phủ, không nơi nào có thể né tránh.

- Có thể đánh trúng Thiên Mộng Vũ sao?

Trên khán đài, vô số võ giả trường lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào lôi đài, muốn xem kết quả cuối cùng, trên lôi đài giờ phút này chín đầu Vân Long không ngừng bốc lên, ẩn núp, mà ở chung quanh những Vân Long này đám hư ảnh yêu thú dữ tợn ùn ùn xông qua, tạo thành một hình ảnh mênh mông bàng bạc.

723. Chương 721: Vạn Thú Bôn Đằng (2)

Đối mặt một chiêu này của Lâm Tiêu, tim Thiên Mộng Vũ cũng nhảy lên, Vân Long Cửu Du được nàng thi triển đến cực hạn, chín đầu Vân Long bay lượn giờ phút này lại phảng phất như ẩn nấp trong hư không, như ẩn như hiện, như thực như huyền, mặc cho Vạn Thú Lâm Tiêu bổ ra gào thét lao nhanh, nhưng lại như vào chỗ không người, ù ù xông qua lôi đài, lúc va chạm với những Vân Long mờ ảo kia cũng không một tiếng động, xuyên thấu mà qua, vẫn không thể công kích được Thiên Mộng Vũ.

- Lâm Tiêu vẫn bị thất bại.

Trên khán đài vô số võ giả nhao nhao lắc đầu, tiếc hận không thôi.

Bọn hắn không thấy được, Vạn Thú Bôn Đằng vừa ra, Lâm Tiêu đứng bên bờ lôi đài khước miệng lại lặng yên nở một nụ cười.

- Man Vương Bá quyền – Thiên Băng Địa Liệt.

Đột nhiên, trong mắt hắn lóe lên tinh mang, nhắm ngay hư không ngoài mấy chục thước phía trước mạnh mẽ đánh ra một quyền, quyền phong cuốn tới, hóa thành một đoàn hư ảnh như Thiên Địa băng diệt âm âm xông tới trước, thế không thể đỡ.

Khán giả lắc đầu liên tục, hướng hư không Lâm Tiêu oanh kích không có gì cả, thậm chí ngay cả một đầu Vân Long cũng không có, chỉ có sương trắng lượn lờ, trong lòng bọn họ Lâm Tiêu hiện giờ đã hoàn toàn mất đi lý trí, hắn không cam lòng thất bại bắt đầu xuất chiêu lung tung, dù sao ngay cả công kích khủng bố phạm vi lớn như Vạn Thú Bôn Đằng cũng không thể bức ra Thiên Mộng Vũ, Lâm Tiêu nhất định bất lực rồi.

Ầm ầm...

Quyền uy động trời, ầm ầm về phía trước, một màn khiến bọn hắn khó có thể tin đã xảy ra, Lâm Tiêu lăng không đánh ra một quyền, trong hư không sương trắng lượn lờ đột nhiên truyền ra một hồi nguyên lực chấn động kịch liệt, sau một khắc, một đạo bóng người màu trắng đột nhiên xuất hiện, bị Lâm Tiêu đánh trúng một quyền.

Phốc phốc...

Trong miệng máu tươi phun ra như suối, nhân ảnh màu trắng sắc kia trong mắt mang theo khó có thể tin bay ngược ra, sắc mặt trắng bệch, trùng trùng điệp điệp ngã trên lôi đài, đúng là Thiên Mộng Vũ, chân thân nàng vừa hiện ra, chín đầu Vân Long vốn đang ngao du trên lôi đài phút chốc tán loạn, biến thành nguyên lực tiêu tán trong bốn phía hư vô.

Người xem toàn trường đều hoảng sợ, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, không rõ ràng cho lắm.

- Người làm sao tìm được ta?

Thiên Mộng Vũ sắc mặt tái nhợt, gian nan đứng lên, thần sắc khó có thể tin.

Vừa rồi một quyền của Lâm Tiêu đã khiến nàng trọng thương, nguyên lực trong cơ thể cũng chỉ còn lại không đến một nửa, dưới tình huống này cho dù nàng lại thi triển Vân Long Cửu Du cũng không đạt được hiệu quả hoàn mỹ, chỉ sợ ngay cả Vạn Thú Bôn Đằng cũng chưa hẳn có thể tránh thoát.

Cho nên, Thiên Mộng Vũ hiện giờ đã thua, nàng chỉ muốn biết Lâm Tiêu làm sao tìm được chân thân nàng thôi.

Vân Long Cửu Du, Vân Long Cửu Du, biểu hiện ra Thiên Mộng Vũ là hóa thành một đầu trong chín đầu Vân Long, không ngừng chuyển đổi, trên thực tế bản thể chính thức của Thiên Mộng Vũ cũng không ở trong chín đầu Vân Long này, nếu ai cho rằng bản thể nàng nằm trong chín đầu Vân Long này lại phát động công kích tới chín đầu Vân Long..., kỳ thật căn bản không cách nào tìm ra chỗ chân thân của nàng, lại càng không cần phải nói có thể đánh bại nàng.

Thái Huyền Dao vào vó, Lâm Tiêu nói:

- Thân pháp cường đại đến vậy cũng có sơ hở, Vân Long Cửu Du của ngươi tuy mạnh nhưng cũng không phải thực biến mất, mà là thân pháp quá nhanh, hơn nữa kết hợp với nguyên lực bốn phía, cho người một loại cảm giác không có tung tích, cho nên tìm được ngươi cũng rất đơn giản, Vạn Thú Bôn Đằng của ta tuy rằng không thể đánh trúng ngươi, nhưng lại có thể khiến ngươi lộ ra chân thân, tìm được tung tích trong khi ngươi di động với tốc độ cao, tự nhiên có thể đoán được chỗ chân thân của ngươi, một kích trúng đích.

Lâm Tiêu nói là lời thật, Vạn Thú Bôn Đằng tuy rằng là công kích toàn phương vị, nhưng chung quy vẫn có chỗ mạnh yếu, mà Thiên Mộng Vũ lại lợi dụng khe hở giữa Vạn Thú Bôn Đằng tăng thêm tốc độ đáng sợ của nàng mới có thể tránh thoát, bất quá Vạn Thú Bôn Đằng dù gì cũng là đạo pháp Địa cấp cao giai, Vân Long Cửu Du của Thiên Mộng Vũ tuy rằng có thể tránh đi công kích, nhưng sẽ lộ ra một chút dấu vết, mà Lâm Tiêu làm chẳng qua chỉ là tìm được dấu vết này, suy đoán ra vị trí Thiên Mộng Vũ, rồi sau đó nhất kích tất sát mà thôi.

- Chỉ đơn giản như vậy?

Thiên Mộng Vũ sau khi nghe nói như có điều suy nghĩ.

Lâm Tiêu hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi cho rằng thế nào?

- Không đúng.

Thiên Mộng Vũ lắc đầu.

Lâm Tiêu nói đạo lý rất đơn giản, ai cũng biết, đừng nói là Thiên Mộng Vũ nàng, cho dù cường giả Quy Nguyên cảnh, dù là cường giả Sinh Tử cảnh cũng vậy, công kích nhanh hơn nữa cũng cần thời gian, cũng không có khả năng lảng không đánh trúng, nhưng biết rõ thì biết rõ, nhưng lại không dễ dàng làm được, đối phương chẳng những phải nhìn ra sơ hở, còn phải có tốc độ rất nhanh, có thể phát sau mà đến trước, ngay khi thấy tung tích phải lập tức đánh trúng nàng thì mới được.

Cũng giống như Vương Thái, công kích của hắn cũng vô cùng uy mãnh, Thiên Mộng Vũ trong quá trình thi triển Vân Long Cửu Du chưa hẳn đã không lộ tung tích, nhưng bởi vì Vân Long Cửu Du của nàng tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức vừa lộ tung tích nàng đã ở chỗ khác, cho dù có thể trông thấy, công kích trúng hay không còn là vấn đề, nói cho cùng vẫn phải cần nhãn lực, tốc độ, dự phán và thực lực kết hợp hoàn mỹ mới có thể làm được điểm này.

Nghĩ vậy, Thiên Mộng Vũ không khỏi hít một hơi khí lạnh, đối phương không ngừng lợi dụng công kích để nhìn thấu sơ hở của Vân Long Cửu Du, còn có thể dùng tốc độ vượt qua nàng đánh trúng bản thể nàng, điều này cần nhãn lực sắc bén cỡ nào, tốc độ ra quyền nhanh cỡ nào, thua bởi hắn cũng không oan chút nào.

Nhìn thật sâu Lâm Tiêu, Thiển Mộng Vũ lắc đầu, nói:

- Ta nhận thua, cho dù ta khôi phục thực lực lại đánh một lần kết cục cũng giống như vậy.
- Đúng rồi, đa tạ người hạ thủ lưu tình.

Đi xuống trước đài, Thiển Mộng Vũ quay đầu cảm kích nói với Lâm Tiêu, nàng có thể cảm giác được một quyền của Lâm Tiêu trước kia cũng không dùng hết toàn lực, nếu không thương thế trên người nàng đã không có khả năng chỉ là trọng thương đơn giản như vậy rồi.

- Không cần cảm ơn ta, ta đã toàn lực ứng phó.
- Thật sao?

Thiển Mộng Vũ nháy mắt một cái, từ chối cho ý kiến, người có thể lập tức xem thấu quỹ tích di động của Vân Long Cửu Du, hơn nữa tìm ra chỗ chân thân nàng, một kích trúng đích hoàn toàn không cần phải hao tổn thời gian nhiều như vậy, đến tận giờ hẳn rõ ràng còn đang bảo lưu thực lực.

Lâm Tiêu sờ lên mũi, trực giác của nữ nhân thật là nhạy cảm.

Thiển Mộng Vũ nói không sai, kỳ thật Lâm Tiêu vừa rồi hoàn toàn có vài cách khác bài trừ Vân Long Cửu Du của Thiển Mộng Vũ, những thứ khác không nói, Lâm Tiêu tu luyện Hư Tung La Ảnh ở mặt thân pháp thực tế còn mạnh hơn cả Thiển Mộng Vũ, dù sao Vân Long Cửu Du của Thiển Mộng Vũ dù mạnh tới mấy chẳng qua cũng chỉ là Địa cấp cao giai, mà Hư Tung La Ảnh chính là công pháp Thiên giai, luyện đến mức tận cùng sẽ chính thức ẩn ẩn động hư không, vô tung vô tích.

724. Chương 722: Mặc Thanh Hiên Đấu Đoạn Thiên Cừ (1)

Bất quá công pháp Thiên cấp chính là át chủ bài cuối cùng của Lâm Tiêu, cần Chân Nguyên mới có thể khu động, đối phó Thiển Mộng Vũ tạm thời còn không cần đến.

- Lâm Tiêu thắng.
- Đúng lúc này, thanh âm tuyên bố từ trọng tài lôi đài số 1 cũng vang lên.
- Đặc sắc, quá đặc sắc rồi, không nghĩ tới cuối cùng lại là Lâm Tiêu chuyển bại thành thắng, thật sự khiến người bất ngờ.
 - Đúng vậy a, Lâm Tiêu cuối cùng đã phá vỡ được Vân Long Cửu Du của Thiển Mộng Vũ, người có có thấy hẳn làm sao tìm được chỗ của Thiển Mộng Vũ không?
 - Ta làm sao biết được, hai người họ giao thủ quá nhanh, đến bây giờ ta vẫn như lọt vào sương mù, không rõ xảy ra chuyện gì.
 - Thật là khiến người chán nản, rõ ràng ta cũng là võ giả Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thế quái nào ngay cả quá trình hai người giao thủ cũng không nhìn ra, nói ra quả thực xấu hổ chết người rồi.
 - Lão huynh không có gì phải mất mặt cả, cự đầu trẻ tuổi có thể đi đến một bước này tương lai trong hai năm đột phá Quy Nguyên cảnh là bình thường, chúng ta tuy rằng cũng là Hóa Phàm cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng ở ở trên võ đạo kém bọn họ quá xa, đây có lẽ chính là thiên phú a.

Người xem nghị luận nhao nhao, bình luận đủ kiểu.

Răng rắc

Trên khán đài, Bách Lý Huyền trong cơ thể Chân Nguyên lưu chuyển, ánh mắt âm trầm, Lâm Tiêu rõ ràng ngay cả Thiển Mộng Vũ cũng có thể đánh bại quả thực khiến hắn cực kỳ giật mình kinh hãi, thực lực mà Lâm Tiêu triển lộ ra hôm nay đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của hắn, khiến sát cơ trong lòng hắn càng thêm lớn.

- Hiện giờ ngươi cứ tạm thời đắc ý huy hoàng một chút đi, mặc kệ ngươi ở trên Phong Vân Bảng đại tái này đi đến bước nào, đều không thể thay đổi kết cục sắp phải chết của mình đâu.

Trong nội tâm Bách Lý Huyền liên tục cười lạnh.

Cách đó không xa, bọn người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi lại mừng rỡ không thôi.

- Thực lực Lâm Tiêu quả thực vượt quá dự liệu của chúng ta, xem ra lần này quận Hiên Dật chúng ta được tăng thể diện rồi.

- Ha ha ha, thật là khiến người bất ngờ ah, lúc trước để hấn rời khỏi quận Hiên Dật lịch lãm rèn luyện quả nhiên chính xác, đối với thiên tài như Lâm Tiêu mà nói, thủy chung lưu ở Trại huấn luyện ngược lại là một loại trở buộc, Chân Long chỉ có ngao du cửu thiên mới có thể giãn ra thân thể to lớn của mình thôi.

- Trận đấu còn chưa chấm dứt, không biết Lâm Tiêu cuối cùng có thể đi đến bước nào, thật khiến chúng ta mỗi mắt mong chờ a.

Trên đài hội nghị.

Khỏe miệng Quận Vương quận Hiên Dật cũng lộ ra dáng tươi cười vui mừng:

- Tiểu tử Lâm Tiêu thật là có thể khiến người giật mình, hiện giờ xem ra chỉ sợ Minh Nhi cũng chưa chắc có thể đánh bại hấn, hai người giao thủ thì xác suất Lâm Tiêu chiến thắng còn trên cả Minh Nhi, khoảng chừng sáu thành, bất kể như thế nào Phong Vân Bảng lần này quận Hiên Dật chúng ta chiếm cứ hai danh ngạch Top 9 là hoàn toàn không có vấn đề rồi.

Trong nội tâm Đông Phương Hiên Viên mừng rỡ không thôi, cho dù trận đấu còn chưa chấm dứt, nhưng đây là thành tích tốt nhất của đệ tử quận Hiên Dật tại Phong Vân Bảng kể từ khi hấn lên làm quận vương quận Hiên Dật cho đến nay rồi

Cũng không phải tất cả mọi người sau khi thấy thực lực Lâm Tiêu đều mừng rỡ, Tương Thiên Thần quận vương quận Võ Uy vẻ mặt âm trầm:

- Thật sự là cứt chó, không nghĩ tới tiểu tử Đông Phương Hiên Viên kia vậy mà đã tìm được một thiên tài như vậy, phải nghĩ biện pháp diệt trừ hấn mới được.

Trong nội tâm Tương Thiên Thần trầm tư.

Trận đấu kế tiếp tiếp tục.

- Trận thứ tư, Mặc Thanh Hiên đấu Đoạn Thiên Cừu.

Trên toàn bộ khán đài đều tĩnh lặng.

Mặc Thanh Hiên, thiên tài Phái Thông Thiên Kiếm, một trong mấy thể lực lớn cao cấp nhất đế quốc Võ Linh, tuyển thủ thần bí nhất Phong Vân Bảng đại tái lần này, không giống với đám thiên tài các quận lớn như Đoạn Thiên Cừu, tại quận của mình đều có thanh danh hiển hách, trước Phong Vân Bảng đại tái lần này không có bất kỳ người nào nghe nói qua sự tích về Mặc Thanh Hiên, mà thực lực của hấn cũng là một dấu chấm hỏi, khiến cho người khó có thể nắm bắt, bất quá từ chiến đấu trước kia mà xem thực lực người này tuyệt đối thuộc hàng mấy người trước nhất trong thập đại cự đầu trẻ tuổi.

Mà Đoạn Thiên Cừu ở quận Võ Uy thì thanh danh lan xa, chẳng những quận Võ Uy, mà ngay cả mấy quận ở phụ cận quận Võ Uy số lượng võ giả nghe về Đoạn Thiên Cừu cũng không ít, hấn có thủ đoạn tàn nhẫn, tâm ngoan thủ lạt, hỉ nộ vô thường, dưới cơn dữ liền giết người, nghe nói võ giả chết ở trên tay hấn sớm đã ngàn vạn, sát lực khí tức ngưng tụ trên người cơ hồ hóa thành thực chất, võ giả bình thường chống lại hấn hấn chỉ liếc qua thôi đã khó chịu được sát ý nồng đậm kia, một mực gần như sụp đổ.

Trong khu vực quận Võ Uy, Đoạn Thiên Cừu chính là tồn tại như Sát Thần, khiến rất nhiều võ giả nghe danh mà biến sắc, bởi vậy chiến đấu giữa hai người tự nhiên khiến người rất chú ý đến.

Ở trong mắt đại đa số võ giả, cho dù Thiển Mộng Vũ, Đông Phương Nguyệt Minh, Hoàng Phủ Chân bọn hấn đều là cự đầu trẻ tuổi, nhưng Đoạn Thiên Cừu và Mặc Thanh Hiên tuyệt đối là người tranh đoạt hữu

lực Top 3 Phong Vân Bảng đại tái lần này, về phần đệ nhất đã sớm định ra rồi, không phải La Thiên Đô thì không còn ai.

Ngoài ra, Mặc Thanh Hiên chính là cao thủ duy nhất dùng kiếm trong chín đại cự đầu trẻ tuổi, mà Đoạn Thiên Cừ lại là một người có đạo pháp chí cường, về phần Lâm Tiêu đạo pháp tuy mạnh, nhưng thủy chung mang đến cho người cảm giác không đoán được, bởi vậy về mặt cảm giác tựa hồ yếu hơn Đoạn Thiên Cừ một bậc.

Trên lời đài, hai người xa xa đứng lại.

Mặc Thanh Hiên dung mạo tuấn tú, lưng đeo trường kiếm, trường bào màu xanh theo gió di động, phảng phất thuận gió mà đi, bồng bềnh bay múa.

Đối diện, Đoạn Thiên Cừ mặc võ bào màu đen, lưng đeo chiến đao màu đen, dáng người khôi ngô, mày rậm mắt to, chỉ đứng ở đó, toàn thân đã có đạo đạo sát lục chi khí nồng đậm tràn ngập tỏa ra, cả người phảng phất như từ trong núi thâm biển máu đi ra, khoe miệng mang theo dáng tươi cười lãnh khốc.

BOANG...

Rút ra chiến đao màu đen sau lưng, đôi đồng tử huyết sắc của Đoạn Thiên Cừ rơi vào trên người Mặc Thanh Hiên, khoe miệng lộ ra một tia cười tà ý:

- Sao hả, đối mặt ta ngươi cũng không định rút kiếm sao?

- Phải xem ngươi có bản sự này hay không.

Mặc Thanh Hiên lạnh nhạt mở miệng, vốn không có ý hung hăng càn quấy, nhưng lại mang đến cho người cảm giác như La Thiên Đô, thủy chung cao cao tại thượng, cạo ngạo phát ra từ sâu trong xương tủy bao trùm lấy tất cả.

- Ha ha ha.

Đoạn Thiên Cừ đột nhiên cười ha hả, dáng cười dữ tợn mà khủng bố, thanh âm lạnh như băng, sát cơ tứ phía:

- Ngươi là người còn sống đầu tiên cuồng vọng trước mặt Đoạn Thiên Cừ ta như thế, đã từng có không ít người cuồng vọng như thế trước mặt ta, bất quá tất cả đều đã chết, bị chết dưới đao của ta, nơi này là Phong Vân Bảng đại tái của đế quốc, ta sẽ không giết ngươi, bất quá ta sẽ khiến ngươi biết cái giá khi cuồng vọng trước mặt Đoạn Thiên Cừ ta.

725. Chương 723: Mặc Thanh Hiên Đấu Đoạn Thiên Cừ (2)

Lời nói vừa dứt, một cổ sát lục chi khí nồng đậm từ trong cơ thể Đoạn Thiên Cừ ầm ầm phóng lên trời, sát lục chi khí màu đen quanh quẩn chung quanh thân thể, trong mắt Đoạn Thiên Cừ tách ra một tia hào quang huyết sắc, lướt về phía trước chém mạnh một đao.

- Diệt Sát Đạo Pháp – Sát Loạn.

Chiến đao bổ ra, một đạo huyết sắc đao mang dài đến hơn mười trượng bạo lướt ra, tia máu chói mắt phóng lên trời, vậy mà mang đến cho người một loại ảo cảnh núi thâm biển máu, thấy người nằm xuống trăm vạn, đây là sát lục chi khí do Đoạn Thiên Cừ giết người quá nhiều, trên tay nhuộm đầy máu tươi tạo ra, võ giả ý chí không đủ kiên định chỉ sợ dưới khí thế kia áp bách đã mất đi lòng ngăn cản, lập tức nhận lấy cái chết.

- Đây là sát chiêu của ngươi sao? Đao phủ.

Thanh âm lạnh lùng Mặc Thanh Hiên vang lên.

Răng rắc.

Đôi mắt huyết sắc đao mang Đoạn Thiên Cừu bỏ ra, Mặc Thanh Hiên bỗng nhiên rút ra một nửa trường kiếm, thân kiếm phản quang, kiếm quang sáng chói từ trên một nửa trường kiếm rút ra kia bạo lướt ra, kiếm quang vô hình, không có nửa điểm sinh cơ lập tức chém lên huyết sắc đao mang phía trước.

Ầm ầm.

Kiếm quang cùng đao mang lập tức nghiền nát, hóa thành kinh khí phong bạo đầy trời cuốn tới xoắn võ ra.

- Ân? Kiếm chiêu thật bén nhọn.

Con mắt Lâm Tiêu có chút nhíu lại, trường kiếm Mặc Thanh Hiên dù chưa rút ra, nhưng kiếm chiêu dĩ nhiên đã thi triển, chỉ dựa vào một nửa thân kiếm đã bộc phát ra kiếm khí chí cường, trong kiếm khí ẩn chứa một loại hủy diệt chi khí không chút sinh cơ, hoàn toàn không dưới sát lục khí tức của Đoạn Thiên Cừu.

- Thật sự có tài, ngưng cho ta, lại trăm.

Đoạn Thiên Cừu hét lớn một tiếng, sát lục chi khí màu đen trên người phóng lên trời, xa xa không chế lấy huyết sắc đao mang bạo tán giữa không trung lại lần nữa ngưng tụ, như huyết nhận đầy trời hóa thành phong đao điên cuồng quét tới Mặc Thanh Hiên.

.

Cùng lúc đó, cả người Đoạn Thiên Cừu nhảy lên cao, hai tay giơ lên chiến đao màu đen, theo sát sau Huyết nhận phong bạo toàn lực chém về phía Mặc Thanh Hiên.

BOANG...

Mặc Thanh Hiên mặt không biểu tình, trong ánh mắt không mang theo nửa điểm sinh cơ, giống như một người chết vậy, lại rút trường kiếm bên hông ra một nửa.

Đùng đùng.

Vô số kiếm sáng lóng lánh, như lời đình chớp động, như ngân xà nhảy múa cuồng loạn, ở trên lời đài huyết sắc bỏ ra một mảnh thanh minh, kiếm quang bùng lên tưng hoành phi vũ, trong chớp lát liền hủy diệt tất cả huyết nhận đầy trời mà Đoạn Thiên Cừu hóa ra, không còn một tia, phẳng phất như lại lần nữa tìm về ban ngày vậy.

Sau lưỡi đao huyết sắc, Đoạn Thiên Cừu giơ chiến đao lên cao thần sắc liêu lĩnh tấn công xuống, ở trong hư không lời ra một đạo huyết sắc khí lăng thật dài, ánh đao huyết sắc trong chớp lát đi vào trước mặt Mặc Thanh Hiên.

BOANG...

Trường kiếm màu tím đen bên hông Mặc Thanh Hiên rút cục toàn bộ ra khỏi vỏ, một cổ hủy diệt chi khí từ trong cơ thể hần tán dật ra, cả người phẳng phất như một sát thần chưởng quân sinh tử, coi rẻ hết thảy, lặng yên không một tiếng động chém ra trường kiếm bên hông.

- Vô Sinh Kiếm Pháp – Sinh Sinh Bất Tử.

Kiếm quang màu tím đen như một đạo thiểm điện, lập tức bổ vào trên huyết sắc đao mang.

Răng rắc.

Như lạng không vang lên một đạo sấm sét, kiếm khí và đao khí tùy ý lan tràn thôn phệ hư không, giống như mạng nhện lan ra, trên lời đài Mặc Thanh Hiên và Đoạn Thiên Cừu nhao nhao rút lui ra, Mặc Thanh Hiên lui khoảng chừng năm bước, mà Đoạn Thiên Cừu bay lướt giữa không trung lại hơi có vẻ chịu thiệt, lui khoảng chừng ba bước.

- Ngang tay, hai người rõ ràng ngang tay.

Đám người truyền đến trận trận xôn xao.

- Ha ha, thật sự có tài, thoải mái, thoải mái.

Đoạn Thiên Cừ cuồng ngạo cười to, tóc dài huyết sắc tùy ý tung bay, bá đạo vô song.

- Lại đến tiếp ta một đao.

- Diệt Sát Đao Pháp – Sát Sinh.

Một cổ đao ý khí tức kinh thiên động địa phóng lên trời, cổ đao ý khí tức này tràn đầy ý cảnh sát lục, từng đao hào quang huyết sắc và quang mang hắc sắc quanh quẩn, phụ trợ Đoạn Thiên Cừ giống như một Sát Thần, trong tiếng hét lớn huyết sắc đao mang thông thiên triệt địa, cho người một loại ảo giác đáng sợ giết chóc tất cả, thậm chí người nằm xuống trăm vạn, máu chảy thành sông.

Chỉ một thoáng, trên toàn bộ lôi đài ù ù nổ vang, như hóa thành chiến trường huyết tinh.

- Vô Sinh Kiếm Pháp – Cửu Tử Nhất Sinh.

Mặc Thanh Hiên thân hình mờ ảo như tiên, thanh sam phạt đòn liền nghiêng nghiêng chém ra một kiếm, một đao kiếm khí tối tăm lu mờ, không có nửa điểm hỏa khí xé rách hư không, ầm ầm đụng vào sát sinh đao mang mà Đoạn Thiên Cừ bổ ra.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt từng đao kiếm khí đao mang bắn khắp bốn phương tám hướng, khiến cả lôi đài ù ù rung động, xa xa nhìn lại, tựa hồ cả tòa Tinh Thần lôi đài đều như muốn sụp đổ xuống.

- Thật là đáng sợ.

Người xem toàn trường trợn mắt há hốc mồm.

Phốc phốc!

Răng rắc!

Oanh!

- Lại đến!

Đình đình đang đang!

Trên lôi đài kinh khí bạo tán, hai đao nhân ảnh một thanh một hắc giao thủ với tốc độ cực nhanh, va chạm kịch liệt, khắp nơi đều là huyết sắc và kinh khí mông mông bụi bụi bắn khắp bốn phía, trong tiếng nổ vang ầm ầm hai người nháy mắt đã giao thủ mấy chục đến trăm chiêu, tốc độ cực nhanh khiến người hoa mắt, hoàn toàn không thấy rõ, chỉ thấy trên cả tòa lôi đài khắp nơi đều là tiếng nổ vang.

- Diệt Sát Đao Pháp – Sát Diệt

- Sát Diệt Đao Pháp – Sát Tuyệt

Trong kinh khí cuốn tới, Đoạn Thiên Cừ đột nhiên lại lần nữa hét lớn một tiếng, đao ý ngũ phẩm trên người hần ngừng tụ đến cực hạn, sát lục chi khí cuốn tới bốn phía, bao phủ tất cả, như hỏa sát phun trào rung động nhân tâm, hóa thành hai đao huyết sắc đao khí, một trái một phải toàn bộ nuốt lấy Mặc Thanh Hiên.

- Đao ý thật đáng sợ, là đao ý ngũ phẩm đỉnh phong, tựa hồ so với Lâm Tiêu quận Hiên Dật còn mạnh hơn một chút.

Trên khán đài có võ giả kinh hô.

- Không, cả chỉ kém xa đâu.

Một gã đao khách khác bên cạnh ngừng trọng mở miệng.

- Chỉ giáo cho.

Trung niên đao khách ánh mắt ngưng trọng, sắc mặt nghiêm túc:

Đao ý ngũ phẩm của Lâm Tiêu chỉ là đao ý bình thường, chỉ có lăng lệ ác liệt, bá đạo, mà đao ý Đoạn Thiên Cừ lại không giống, chính là thuộc tính đao ý trong đao ý, có được sát lục khí tức, về mặt uy lực so với đao ý bình thường mạnh hơn không chỉ một bậc, cả hai chênh lệch nhiều lắm.

- Cái gì, không ngờ còn đáng sợ như thế? Nếu vậy trên lý luận Lâm Tiêu gặp phải Đoạn Thiên Cừ căn bản không có nửa điểm phần thắng sao?

- Trên lý luận mà nói đúng là như thế, cùng một chiêu thức Lâm Tiêu không địch nổi một đao của Đoạn Thiên Cừ.

Trung niên đao khách thần sắc nghiêm túc.

Đối với đao khách mà nói tác dụng của đao ý tuyệt đối cực lớn, một gã đao khách nếu như chiến đấu với võ giả khác có lẽ đao ý cao hơn một tia nửa điểm chưa chắc sẽ có bao nhiêu khác nhau, nhưng cùng là đao khách lại khác, nếu như hai gã đao khách ở mặt đẳng cấp, công pháp, cảnh giới giống như đúc, mà đao ý một phương bao trùm phương khác, như vậy hậu quả tạo thành tuyệt đối là nghiền áp.

726. Chương 724: Kiếm Ý Lục Phẩm

Cũng như Khương Nhân Kiệt gia chủ và Nhiếp Hùng gia chủ của Đao Vương Đảo vậy, thực lực hai người vốn chỉ sần sần nhau, đều là đao ý nhị phẩm, nhưng sau khi Khương Nhân Kiệt vừa đột phá tam phẩm tiểu thành thì lập tức có thể nghiền áp Nhiếp Hùng, hoàn toàn bao trùm trên đối phương, đây cũng là tầm quan trọng của đao ý đối với đao khách.

Võ giả ở bên sau khi nghe nói không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Trên lôi đài, Mặc Thanh Hiên cũng đã bắt đầu phản kích.

- Vô Sinh Kiếm Pháp – Hữu Tử Vô Sinh.

- Vô Sinh Kiếm Pháp – Sinh Bất Như Tử.

Ầm ầm...

Trên lôi đài vài trăm mét xuất hiện hai loại nhan sắc hoàn toàn khác nhau, trong đó đại dương mênh mông màu đỏ như máu chính là đao mang đáng sợ do Đoạn Thiên Cừ kết hợp sát lục đao ý thi triển ra, muốn nuốt lấy toàn bộ Mặc Thanh Hiên, mà kiếm khí chính giữa màu xám nhạt là hủy diệt chi khí do Mặc Thanh Hiên bổ ra, như một cơn gió non quật cường sinh trường giữa khe đá, từng chút một vươn thân mình ra, cuối cùng phóng thẳng lên trời..

- Khí tức Hủy diệt thật đáng sợ, kiếm ý của Mặc Thanh Hiên cũng là kiếm ý hủy diệt trong thuộc tính kiếm ý, khó trách thủy chung có thể ngăn cản được sát lục đao ý của Đoạn Thiên Cừ mà không chút rơi vào hạ phong.

Giờ này khắc này, đám võ giả trên thính phòng tất cả đều nín thở, không muốn bỏ qua thời khắc đặc sắc nhất này, trận đấu đến nước này, hiển nhiên cả hai đều muốn thi triển ra công kích đáng sợ nhất của bản thân, nếu ai có giữ lại, rất có thể sẽ thua trận, trước mắt thì tựa hồ Đoạn Thiên Cừ một mực chủ động tiến công hơi nhỉnh hơn, nhưng không có ưu thế tuyệt đối .

Lâm Tiêu có cách nhìn khác với mọi người, đao pháp Đoạn Thiên Cừ tuy mạnh, nhưng kì thực Mặc Thanh Hiên đáng sợ hơn, mọi người sợ dĩ cho rằng Đoạn Thiên Cừ chiếm cứ thượng phong hoàn toàn là vì hắn chủ động xuất kích, thanh thế to lớn. Nhưng nói ngược lại mới thấy sự đáng sợ của Mặc Thanh Hiên, dưới tình huống đối phương chiếm hết tiên cơ còn có thể ứng phó tự nhiên như thế, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được, rất có thể Mặc Thanh Hiên này đến bây giờ còn chưa thi triển toàn lực.

Quả nhiên, sau khi hai kiếm ngăn tiến công của Đoạn Thiên Cừ, Mặc Thanh Hiên lần thứ nhất chủ động xuất kích.

- Vô Sinh Kiếm Pháp thức thứ năm – Yếu Tử Bất Năng.

Ầm ầm...

Trong kiếm khí mông mông bụi bụi bạo tan, trường kiếm màu tím đen trong tay Mặc Thanh Hiên đột nhiên phá toái hư không, dùng một loại góc độ không thể tưởng tượng tới quanh thân Đoạn Thiên Cừ.

Trong hư không, kiếm khí mông mông bụi bụi bao phủ tất cả, phẳng phát bàn tay tử thần trảo nhiếp mà ra, một loại cảm giác như sinh tử không bị khống chế nhập vào cơ thể mà ra, khiến Đoạn Thiên Cừ không khỏi sợ hãi.

- Diệt Sát Dao Pháp – Đồ Lục.

Trong lúc nguy cấp, Đoạn Thiên Cừ rốt cục thi triển ra chiêu thức mạnh nhất, chiêu này vừa ra, đao mang huyết sắc che khuất bầu trời, hủy diệt tất cả, cả thiên không đều bị hào quang huyết sắc bao phủ, dưới sát lục, phẳng phát một đao có thể tàn sát tất cả, khiến đại địa thương sinh tất cả đều vẫn lạc.

Răng rắc....

Dưới Diệt Sát Dao Pháp thức thứ năm thực lực Đoạn Thiên Cừ như đột nhiên tăng vọt gấp đôi, huyết sắc đao mang bổ ra không thể địch nổi, đơn giản vỡ ra kiếm khí mông mông bụi bụi mà Mặc Thanh Hiên chém ra, điên cuồng chém tới đối phương.

- Bại đi.

Trong tiếng hét vang, Đoạn Thiên Cừ uy mãnh như Sát Thần, hai con người màu đỏ như lửa, sát khí bốc lên, tà ác dữ tợn.

Dưới huyết sắc đao mang vừa thô vừa to, Mặc Thanh Hiên vô cùng nhỏ bé, như thuyền nhỏ trên mặt biển bão tố, tựa hồ tùy thời đều có nguy hiểm bị lật.

- Mặc Thanh Hiên sắp thất bại sao?

Mọi người trừng lớn hai mắt.

Trong nháy mắt này, kiếm thể trên người Mặc Thanh Hiên đột nhiên lại lần nữa tăng vọt, một cổ kiếm ý phẳng phát như thực chất phóng lên trời, ở trên lôi đài hóa thành tinh khí lang yên mông mông bụi bụi chỉ sắc, cuộn cuộn mà ra, phô thiên cái địa, dưới kiếm ý đáng sợ, mọi người đều có loại cảm giác sắp hủy diệt, sinh lòng sợ hãi.

- Lục phẩm hủy diệt kiếm ý.

Trên khán đài, có kiếm khách thực lực cường đại lên tiếng kinh hô, trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt khó có thể tin.

Răng rắc...

Dưới lục phẩm hủy diệt kiếm ý, trường kiếm màu tím đen trong tay Mặc Thanh Hiên đâm ra, một kiếm này cực kỳ bình thường, văng sáng không lộ ra lại sát khí trùng thiên, khiến người cảm giác như dưới kiếm này tất cả đều bị hủy diệt, tất cả đều phải vẫn lạc, không có nửa phần sinh cơ, mặc cho đối phương giãy dụa như thế nào, phản kháng như thế nào cũng không thoát được.

Kiếm quang mờ ảo, vô ảnh vô hình, mang theo xu thế hủy diệt hết thảy, sau khi vỡ ra huyết sắc đao mang Đoạn Thiên Cừ bổ ra phút chốc bổ vào lồng ngực của hắn, trùng trùng điệp điệp đánh bay hắn ra ngoài.

Phốc phốc....

Máu tươi phun như mưa, Đoạn Thiên Cừ trừng lớn hai mắt khó có thể tin trùng trùng điệp điệp đụng vào trên màn sáng màu xanh da trời ở rìa lôi đài, rồi sau đó hung hăng ngã xuống, trong miệng liên tiếp ho ra máu tươi.

Trên toàn bộ khán đài vốn hoàn toàn yên tĩnh, chợt tiếng nghị luận như tiếng sấm vang rền, đình tai nhức óc.

- Mặc Thanh Hiên thắng, Đoạn Thiên Cừ thất bại.

- Đáng sợ, đáng sợ, kiếm ý Mặc Thanh Hiên vậy mà đạt đến lục phẩm, Đoạn Thiên Cừ bị bại không oan.

- Lục phẩm hủy diệt kiếm ý đối chiến ngũ phẩm sát lục đao ý, thật là một trận đã ghiền, quá đặc sắc rồi, trận đấu trước tuy rằng cũng đặc sắc, nhưng chiến đấu giữa tuyệt đỉnh kiếm khách và đao khách mới thật sự nhiệt huyết sôi trào.

- Quả thực quá kích thích.

Trong tiếng nghị luận nhao nhao của người em, Mặc Thanh Hiên dưới tuyên bố của trọng tài thu kiếm đi xuống lôi đài.

- Hồn dân.

Đoạn Thiên Cừ mở to cặp mắt huyết sắc, trong ánh mắt tràn đầy không cam lòng.

- Đáng giận, tiểu tử kia không ngờ lại lĩnh ngộ kiếm ý đến lục phẩm, sao lại như vậy chứ.

Đoạn Thiên Cừ không muốn tiếp nhận kết cục vừa rồi, lĩnh ngộ ý cảnh là cực kỳ khó khăn, đặc biệt là ý cảnh loại vũ khí như đao ý và kiếm ý, đã đến trên tam phẩm bất luận tăng lên một chút thôi cũng đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, bất quá độ khó cũng khiến thể nhân phải nhìn lên, theo Đoạn Thiên Cừ thấy mình có thể lĩnh ngộ sát lục đao ý ngũ phẩm đỉnh phong là người có phẩm cấp cao nhất ở đây rồi, những người khác cho dù mạnh mẽ đến mấy thì nhiều nhất cũng chỉ giống mình, nhưng hôm nay Mặc Thanh Hiên lại cho hắn một đả kích trầm trọng.

Chớ xem thường khác biệt giữa Đoạn Thiên Cừ ngũ phẩm đao ý và Mặc Thanh Hiên lục phẩm kiếm ý, tuy rằng chỉ có một bậc, nhưng chính như trận đấu vừa rồi bày ra, hiệu quả tạo thành lại hoàn toàn khác nhau.

Trên thực tế, kiếm ý và đao ý lục phẩm coi như là một ít cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ cũng chưa chắc có thể nắm giữ.

Dưới lôi đài, ánh mắt Lâm Tiêu cũng ngưng trọng rơi vào trên người Mặc Thanh Hiên:

- Lục phẩm hủy diệt kiếm ý, không nghĩ tới ngoài ta ra, còn có người về mặt ý cảnh đạt đến lục phẩm.

727. Chương 725: Phòng Ngự Mạnh Nhất (1)

Khác với người khác tuyệt vọng, khiếp sợ, khó có thể tin, lòng Lâm Tiêu lại không tìm được nhiệt huyết sôi trào:

- Thật là khiến người hưng phấn, cũng thế, đến lúc đó ta và người tất có một trận chiến, đến lúc đó để thể nhân xem thử, đến tột cùng là lục phẩm hủy diệt kiếm ý của người mạnh hay là lục phẩm vô tận đao ý của ta càng mạnh hơn.

Trận đấu cho tới bây giờ, trong chín tuyển thủ hạt giống đã có tám người phân biệt khiêu chiến qua, cuối cùng vừa vặn chỉ còn lại mình La Thiên Đô, trận đấu vòng tiếp theo sẽ do La Thiên Đô rút thăm tỷ thí với bất kỳ người nào trong tám người trước, bất luận kẻ nào cũng có thể bị rút thăm trúng.

Trên thực tế đã đến thi đấu bài danh vòng cuối cùng này rồi, đã không còn vòng cụ thể nữa, chín người trên từng lôi đài đều phân biệt quyết đấu với tám người còn lại, bởi vậy trình tự đấu khó tránh khỏi cũng sẽ hỗn loạn, đến đằng sau thậm chí còn sẽ có tình huống có người liên tục bị rút thăm trúng, liên tiếp lên tranh tài xảy ra.

- Trùng thứ năm, La Thiên Đô đấu Ủy Trì Quạt.

Rất không may, Ủy Trì Quạt là người đầu tiên bị rút thăm chiến đấu với La Thiên Đô.

- Đã xong, Ủy Trì Quạt quá đáng thương, rõ ràng là người đầu tiên gặp La Thiên Đô.

- La Thiên Đô quá mạnh mẽ, dùng thực lực Ủy Trì Quạt gặp gỡ bất cứ người nào cũng không dễ nói ai thắng ai bại, nhưng gặp được La Thiên Đô lại không có gì phải nghĩ.

Khán giả nhao nhao nghị luận, không ai coi trọng Ủy Trì Quạt cả, không phải vì Ủy Trì Quạt thực lực yếu, mà là vì La Thiên Đô quá mạnh mẽ, mạnh đến một tình trạng bọn hắc hắc khó có thể tưởng tượng, trong chín đại tuyển thủ hạt giống hắc hắc như hắc giữa bầy gà vậy.

- Ta lại yếu như vậy sao?

Ủy Trì Quạt cười ha hả đi lên lôi đài, nghe tiếng bàn luận chung quanh, không khỏi nhếch miệng, thần sắc thản nhiên.

Bá!

Đối diện La Thiên Đô đi tới trên lôi đài, hắc cứ như vậy lẳng lẳng đứng ở chỗ này đã có một loại khí tức khủng bố, như thượng vị giả đang bao quát hạ vị giả.

Nụ cười trên mặt Ủy Trì Quạt thoáng chốc thu liễm, thần sắc tản mạn cũng trở nên ngưng trọng lên.

- Quả thật khủng bố, Ủy Trì Quạt ta dầu gì cũng là nhân vật đứng đầu Phong Vân Bảng đại tái lần này, sao ở trước mặt La Thiên Đô lại có một loại cảm giác chột dạ chứ?

Biểu lộ Ủy Trì Quạt rất là ngưng trọng, loại cảm giác này cũng không phải hắc cố ý biểu hiện ra, mà là sau khi khí thế đối phương áp bức tới, bản thân hắc tự nhiên liền thể hiện ra, là một loại trực giác bẩm sinh của cường giả, cực kỳ nhạy cảm.

Ở đối diện, biểu lộ La Thiên Đô lại vô cùng đạm mạc, tựa hồ mặc kệ đối thủ là ai hắc cũng đều không để trong lòng.

Trong tiếng tuyên bố của trọng tài, trận đấu bắt đầu.

- Man Long Thăng Thiên Quyền – Man Long Thôn Thiên.

Lời trọng tài vừa dứt, Ủy Trì Quạt đã dẫn đầu phát động ra tiến công mãnh liệt, nhắm ngay La Thiên Đô mạnh mẽ đánh ra một quyền, Man Long hư ảnh cực lớn phóng lên trời, trong tiếng gầm gừ ù ù phóng tới chỗ La Thiên Đô, vô cùng uy mãnh.

- Vỡ.

Bất động thanh sắc, La Thiên Đô bỏ ra một chưởng, trùng trùng điệp điệp bổ vào trên đầu Man Long hư ảnh, trong lòng bàn tay nguyên lực phụt lên, sau một khắc cả đầu Man Long hư ảnh lập tức sụp đổ, tán thành hư vô.

- Đáng chết.

- Man Long Phệ Địa.

Ủy Trì Quạt lại hét lớn một tiếng, lại lần nữa đánh ra một quyền, lúc này tốc độ La Thiên Đô nhanh hơn, chưởng ảnh mờ ảo ở trong hư không xẹt qua một đạo quỹ tích vô hình, sau khi đánh tan quyền ảnh Ủy Trì Quạt đánh ra càng một chưởng khắc trên người hắc.

Ầm ầm.

Ủy Trì Quạt trúng một chưởng, cả người bay ngược lại, nhưng sau một khắc, hắc lại lần nữa lao đến, tựa hồ lông tóc không tổn hao gì.

Rất nhiều người xem ánh mắt kinh nghi, phải biết rằng trước kia khi La Thiên Đô đấu Vương Thái, chỉ một chưởng tùy ý đã đánh cho Vương Thái thổ huyết, nhưng trước mặt phòng ngự của Ủy Trì Quạt, công kích uy lực như vậy căn bản không đáng nhắc tới.

- Rất đáng xem.

Không ít người xem đều nổi lên hứng thú, bọn hắc không cho rằng La Thiên Đô không phá được phòng ngự của Ủy Trì Quạt, dù sao Duy Tâm Nhất Thương của Tuyệt Vô Danh cũng có thể đâm rách vai trái Ủy Trì Quạt, bọn hắc duy nhất cảm thấy hứng thú chính là La Thiên Đô cần hiển lộ ra bao nhiêu thực lực mới có thể đánh bại Ủy Trì Quạt.

- Man Long Phá Sơn.

- Man Long Xuất Uyên.
- Man Long Phiên Hải.
- Cửu Long Lăng Giá.

Đôi mắt La Thiên Đô, Ủy Trì Quạt không còn chút giữ lại, trong tiếng hô to điên cuồng liên tiếp đánh ra hơn mười quyền, chỉ một thoáng thanh âm Man Long gào thét vang vọng, trên cả tòa lôi đài khắp nơi đều là hư ảnh Man Long bốc lên, có xông tới trên mặt đất, có hư ảnh độn nát tòa tòa núi lớn, có đang phiên giang đảo hải, còn có đang dâng vùn giá vũ, trong tiếng nổ vang kịch liệt toàn bộ lôi đài đều đang run rẩy, tràng cảnh khiến người phải sợ hãi.

Giờ này khắc này, đôi mắt La Thiên Đô rốt cục đã có sự biến hóa, hấn ngẩng đầu, một cổ uy áp nhàn nhạt từ trong cơ thể hấn tán dạt ra, phảng phất để vương hàng lâm, rồi sau đó ầm ầm đánh ra một quyền tới Ủy Trì Quạt.

Ầm ầm....

Một quyền đánh ra, quyền uy mệnh mông cuộn cuộn, khó có thể hình dung một quyền này đáng sợ cỡ nào, phảng phất để vương ra lệnh một tiếng hàng tử thành trì đều hủy diệt, hư ảnh Man Long đầy trời kêu thảm tất cả đều nghiền nát hủy diệt, tiêu tán trong hư vô.

Oanh một tiếng, hư ảnh Man Long đầy trời biến mất, nắm đấm La Thiên Đô thế như chẻ tre, trùng trùng điệp điệp đánh lên ngực Ủy Trì Quạt, lại một lần nữa đánh bay hấn ra ngoài, như một viên đạn pháo bay ra khỏi nòng súng hung hăng nện lên mặt đất.

- Đã xong sao rồi sao?

Mọi người trông mong hy vọng.

Xoẹt!

Ủy Trì Quạt bị đánh ngã xuống từ trên mặt đất mạnh mẽ nhảy dựng lên, ánh mắt của hấn sắc bén, xé nát áo bào trên người, mọi người thấy rõ ràng nơi lồng ngực của hấn có một dấu quyền mờ nhạt, lại không thể chính thức khiến hấn bị thương.

- Lại đến.

Ủy Trì Quạt rống to một tiếng, thần sắc ngưng trọng, lại lần nữa phát động ra tiến công liên tục và mãnh liệt, cuồng mãnh mà bá đạo.

- Có chút ý tứ.

La Thiên Đô nhướng mày, trong đôi mắt toát ra hào quang nghiêm túc, đến trình độ này hấn giờ mới bắt đầu nghiêm túc rồi.

Rầm rầm rầm.

Nhắm ngay phía trước, La Thiên Đô liên tiếp đánh ra ba quyền, khí tức vương giả mệnh mông trong quyền phong như để vương quân lâm, sau khi quét phá quyền uy Ủy Trì Quạt liền trùng trùng điệp điệp đánh lên lồng ngực hấn, phát ra tiếng âm vang thiết chùy đập vào kim loại.

Rầm rầm rầm.

Ủy Trì Quạt bay ngược ra sau, trên người lại một lần nữa xuất hiện ba dấu quyền mờ, dấu quyền này thật lâu không thể khép lại, phảng phất như bị khắc lên vậy, khiến người thấy mà giật mình.

- Người chỉ có chút thực lực ấy sao, không gì hơn cái này, đón thêm ta một quyền.

- Man Long Hóa Thân.

Trong tiếng kêu to Ủy Trì Quạt lại lần nữa đánh ra một quyền, như một đầu Man Long không biết mệt mỏi, điên cuồng tiến công, chỉ vì đả đảo địch nhân trước mặt.

728. Chương 726: Phòng Ngự Mạnh Nhất (2)

La Thiên Đô lần đầu ý thức được đối thủ mình đối mặt hiện giờ không phải loại như Vương Thái có thể so sánh được, ánh mắt của hắn như điện, khóe miệng cong lên một tia cười lạnh:

- Chỉ bằng những lời này của ngươi, một quyền bại ngươi.

Âm thanh vừa dứt, La Thiên Đô vận lên một đoàn nguyên khí hùng hậu mạnh mẽ đánh ra một quyền, tiếng rầm rầm vang lên phảng phất như hư không cũng bị đánh nổ, nắm đấm như lưu tinh hàng lâm thế không thể đỡ, không thể địch nổi, đơn giản nổ nát Man Long hư ảnh mà Úy Trì Quạt thi triển ra, rồi sau đó như thiểm điện đánh lên lồng ngực hắn.

- Bại cho ta.

Thanh âm La Thiên Đô trở nên lạnh lùng, thân hình cao lớn như thần linh, trong nắm đấm bộc lên ra một cổ nguyên lực ngập trời, giống như nước lũ bất ngờ bộc phát, điên cuồng đánh vào trong cơ thể Úy Trì Quạt.

- Huyền Phương Bất Diệt Thể đệ nhất trọng Kim Cương Chi Thể.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt nổi lên trong lòng Úy Trì Quạt, khiến hắn thần sắc đại biến, một quyền này nếu như bị đánh trúng hẳn tất nhiên sẽ bị trọng thương, vội vàng thi triển ra Huyền Phương Bất Diệt Thể cường đại nhất của bản thân.

Ông ...

Trong tiếng hô vang trên da thịt vốn ngăm đen của Úy Trì Quạt lập tức đã xảy ra biến hóa kinh người nào

Có Lâm Tiêu biểu diễn bắt mắt trước, Đoạn Thiên Cừ muốn dùng cách tương tự xử Tinh Mộng Vũ. Ngay từ lúc bắt đầu trận chiến Đoạn Thiên Cừ đã tấn công dồn dập. Thoáng chốc trên lôi đài toàn là bóng đao, khí thế đỏ chứa đao ý sát lục đỏ tràn ra, biến lôi đài thành gió tanh mưa máu.

Ầm ầm ầm!

Trên lôi đài, Tinh Mộng Vũ dùng Vân Long Cửu Du chạy tới chạy lui, vừa né tránh vừa công kích Đoạn Thiên Cừ. Nhưng thực lực của Đoạn Thiên Cừ quá đáng sợ, Vân Long Cửu Du vô dụng, phòng thủ mãi thì thua. Tinh Mộng Vũ thi triển Vân Long Cửu Du trong khí giết chóc của đao pháp Đoạn Thiên Cừ, rốt cuộc lộ ra một sơ hở nhỏ, bị Đoạn Thiên Cừ nhảy bén bắt giữ được, một đao phá Vân Long Cửu Du. Hai người ác chiến hơn một trăm hiệp, cuối cùng Đoạn Thiên Cừ chiến thắng.

Trận tiếp theo là La Thiên Đô đấu Đông Phương Nguyệt Minh, cuộc tranh tài này càng không có gì bất ngờ xảy ra.

Trước thực lực tuyệt đối của La Thiên Đô, chiêu thức kỹ xảo, quái dị của Đông Phương Nguyệt Minh hoàn toàn vô dụng. La Thiên Đô không cần làm gì, cứng rắn đánh là thắng áp đảo.

Kỹ xảo chỉ có hiệu quả khi thực lực hai người không chênh lệch quá lớn, nếu phe kia có ưu thế áp đảo thì kỹ xảo vô dụng.

- Trận thứ mười, Đoạn Thiên Cừ đấu với Trương Thuần Hi.

Lại một cuộc chiến khiến người chú ý, mọi người phấn khởi tinh thần.

- Sát Diệt đao pháp, Sát Loạn!

- Bài Không Chương!

- Sát Sinh!

- Quy Thuận Chương!

Trận so đấu vừa bắt đầu thì hai người đánh tới đánh lui, trận đấu nhanh chóng nóng lên. Trong đao khí sắc bén đỏ rực, ánh mắt Trương Thuần Hi nghiêm túc đỡ đòn, liên tục phản kích. Đoạn Thiên Cừ cũng rất thận trọng, không liều lĩnh. Trong trận trước Đoạn Thiên Cừ đã thua Mặc Thanh Hiên, gã không nắm chắc khi đối mặt La Thiên Đô. Nếu Đoạn Thiên Cừ muốn vào được top ba thì gã tuyệt đối không thể thua thêm trận nào. Hướng chi trong lúc đấu với Trương Thuần Hi, Mặc Thanh Hiên đã lộ ra thân phận luyện được sư, gã càng không thể sơ ý.

732. Chương 730: Tinh Mộng Vũ Bị Kịch (1)

Đối mặt luyện được sư có tinh thần lực đáng sợ, hậu quả của một giây sai lầm là vô cùng nghiêm trọng, Đoạn Thiên Cừ sẽ không mạo hiểm như vậy.

Ầm ầm ầm!

Hai bên người tới ta đi, cuối cùng Đoạn Thiên Cừ mạnh hơn một bậc, đã áp chế Trương Thuần Hi thành công. Đoạn Thiên Cừ từng bước ép sát. Trương Thuần Hi thấy tình huống không ổn, vào phút cuối gã thi triển tinh thần lực liều mạng đánh cược một keo. Tiếc rằng Đoạn Thiên Cừ sớm biết lá bài tẩy của Trương Thuần Hi, gã lĩnh ngộ đao ý sát lục, đi ra từ núi thây biển máu, một khi gã đã chuẩn bị sẵn thì công kích tinh thần vô hiệu với gã. Đoạn Thiên Cừ tung một chiêu tuyệt sát kết thúc chiến đấu.

Dưới lôi đài, Lâm Tiêu lắc đầu.

Nói đến thực lực chưa chắc Trương Thuần Hi yếu hơn Đoạn Thiên Cừ, nếu át chủ bài tinh thần lực không bị lộ, gã đánh bất ngờ thì chắc chắn thắng Đoạn Thiên Cừ. Tiếc thay Trương Thuần Hi đã hết lá bài tẩy, người ta đề phòng từ lâu, không còn cơ hội trở mình.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao Lâm Tiêu luôn giữ thực lực, nếu lật hết lá bài lên, bị đối phương đề phòng thì toi. Trong điều kiện có thể chiến thắng thì cố gắng giữ thực lực là cách sáng suốt nhất.

Võ giả đi trong giang hồ đầy nguy hiểm, sống chết có số. Luôn nắm át chủ bài trong tay là thêm một cơ hội sống ỉnh trong giang hồ. Lá bài tẩy này thường chỉ cứu người một lần đã quá đủ, bao nhiêu thiên tài thiếu niên vì thiếu một lần cơ hội mà ngã xuống trong khi rèn luyện nguy hiểm. Bọn họ chỉ cần thoát khỏi sát cơ một lần là tương lai sẽ tiến thẳng tới trước, thành cường giả đứng đầu đại lục, chưa chắc không thể đạt được huy hoàng, ngạo nghễ đại lục. Tiếc rằng người đã chết thì không có cơ hội lập lại, không còn lại gì, chỉ để lại tiếng thở dài cảm thán và truyền thuyết về thiên tài thiếu niên.

Trận thứ mười một, Mặc Thanh Hiên đấu với Tinh Mộng Vũ.

Giống như trận đấu của Đoạn Thiên Cừ, hay càng tệ hơn. Vô Sinh kiếm pháp của Mặc Thanh Hiên đáng sợ, khó tìm dấu vết. Chỉ khoảng mười mấy chiêu là Tinh Mộng Vũ chịu thua.

Trận so đấu tiếp theo Tinh Mộng Vũ vẫn bị rút trúng, đối thủ của nàng là người có sức phòng ngự mạnh nhất trong đại tái Phong Vân bảng lần này, Uất Trì Quật.

Tinh Mộng Vũ không biết nên nói cái gì. Nàng thi triển Vân Long Cửu Du tuy có thể biến mất không dấu vết nhưng song song với đó là không cách nào làm tổn thương Uất Trì Quật được. Vân Long Cửu Du đánh vào người Uất Trì Quật không thể phá vỡ phòng ngự Huyền Phương Bất Diệt Thể đệ nhất trọng kim cương chi thể. Uất Trì Quật thì không phân rõ bản thân Tinh Mộng Vũ ở đâu, gã chọn cách ngốc nhất là đứng ở mép lôi đài đánh mấy chục, trăm cú đâm tới trước mặt.

Thoáng chốc man long gầm rống đầy trời, tàn phá lôi đài, khí thế hùng hổ thổi quét tất cả.

Như Lâm Tiêu nói, thân pháp của Tinh Mộng Vũ mau hơn nữa, có vô hình đi chẳng nữa thì nàng không hoàn toàn biến mất, bản thể không rời khỏi phạm vi lôi đài. Uất Trì Quật tấn công lung tung, Tinh Mộng Vũ có thể né được một lần, hai lần, nhưng không tránh khỏi ba lần, bốn lần. Cuối cùng Tinh Mộng Vũ trúng một quyền, thua trận.

Nghe trọng tài tuyên bố, mất Tinh Mộng Vũ vốn đã lạnh nay càng lạnh hơn. Từ lúc so đấu đến giờ số Tinh Mộng Vũ quá xui, thua liên tù tì bốn trận. Tinh Mộng Vũ thua Lâm Tiêu, Đoạn Thiên Cừ, Mặc Thanh Hiên cùng Uất Trì Quật, hơn nữa không có một chút cơ may thắng được La Thiên Đô. Ước mơ vào năm hàng đầu đã xa vời với Tinh Mộng Vũ.

Quan trọng là trong bốn trận thua, chỉ có Lâm Tiêu thông qua cảm giác nhạy bén tìm ra tung tích Tinh Mộng Vũ, một chiêu chiến thắng nàng, khiến nàng tâm phục khẩu phục. Ba người khác thì Mặc Thanh Hiên ăn may, Đoạn Thiên Cừ, Uất Trì Quật dựa vào công kích phạm vi lớn ép Tinh Mộng Vũ hiện chân thân. Tinh Mộng Vũ không cam lòng bị thua cuộc như vậy.

Dù sao kiểu thắng này chỉ có hiệu quả trên lôi đài bị hạn chế phạm vi hành động, nếu trong dã ngoại mệnh mông chưa chắc Tinh Mộng Vũ sẽ thua thảm như thế. Dã ngoại rộng lớn bao la, dù Tinh Mộng Vũ không đánh bại được nhóm Uất Trì Quật nhưng đối phương cũng đừng hòng đánh trúng nàng. Tiếc rằng bây giờ là so đấu, phải phân ra thắng bại, lôi đài hạn chế phạm vi, Tinh Mộng Vũ đành nuốt hận.

Trận đấu tiếp tục, vòng này đến lượt Lâm Tiêu, đối thủ của hắn là Trương Thuần Hi.

- Thật không ngờ hai người gặp nhanh bọn họ, không biết ai thắng ai thua?

- Cả hai đều là cao thủ bình tĩnh. Trương Thuần Hi có tinh thần lực ngũ phẩm, có thể nhìn thấu đa số chiêu thức, kỹ xảo vô dụng với hắn. Chỉ có thực lực tuyệt đối mới có thể đánh bại Trương Thuần Hi.

- Lâm Tiêu cũng không yếu, lúc trước trong trận đấu cảm giác nhạy bén, hắn khám phá cả Vân Long Cửu Du của Tinh Mộng Vũ. Lúc đánh với Hoàng Phủ Chân càng thể hiện ra thực lực của Lâm Tiêu cường đại. Điểm yếu duy nhất là hơi thở nguyên lực của hắn hơi yếu, sợ là trận này khó đánh đây.

- Đúng vậy! Trong chín tuyển thủ hạt giống thì có mấy người đặc điểm tương khắc nhau. Uất Trì Quật lực phòng ngự siêu mạnh tương khắc Tinh Mộng Vũ khinh công mạnh, Đồng Phương Nguyệt Minh vua kỹ xảo. Trương Thuần Hi là luyện được sư, có tinh thần lực ngũ phẩm có thể nhìn thấu tất cả chiêu thức biến hóa

thì cũng khắc chế vua kỹ xảo Đông Phương Nguyệt Minh. Về mặt nào đó Lâm Tiêu cũng thuộc loại dùng kỹ xảo, bị Trương Thuần Hi khắc chế chút ít.

- Nói vậy cũng đúng. Chiêu thức, thân pháp của Lâm Tiêu nhìn hơi có chút kỹ xảo, nhưng quyền pháp, đao pháp thì có đặc điểm dùng thực lực tuyệt đối nghiền áp, hai bên không thể so sánh. Thật khó nói cuối cùng ai thắng.

- Theo ta thấy phần thắng của Lâm Tiêu cao hơn chút ít, điều duy nhất đáng lo là công kích tinh thần lực của Trương Thuần Hi. Lâm Tiêu mà ngăn được tinh thần lực của đối phương là sẽ thắng, nếu không hẳn thua chắc.

- Đao ý của Lâm Tiêu khá bình thường, không linh ngộ thuộc tính đao ý, khó đây.

- Sắp bắt đầu so đấu, mọi người cứ chờ xem.

Trận đấu chưa còn bắt đầu, khán giả trên đài đã sôi nổi phát biểu ý kiến.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi hồi hộp theo dõi Lâm Tiêu. Từ lúc so đấu đến bây giờ các tuyến thủ hạt giống hầu như bộc lộ ra hết thực lực của mình. Nhóm Bạch Hồng Phi phỏng đoán Đông Phương Nguyệt Minh muốn lấy được thứ hạng tốt thì rất khó, nên trong đại tái Phong Vân bảng, quận Hiên Dật đi tới đấu hoàn toàn trông cậy vào biểu hiện của Lâm Tiêu. Trước mắt xác suất Lâm Tiêu lọt vào năm hàng đầu hơi khó, còn tốp ba thì càng khó hơn. Dù sao có La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên cùng Uất Trì Quật, muốn vào tốp ba thì phải đánh bại ba người kia.

Hôm nay quan trọng nhất là Lâm Tiêu có thể đánh bại Trương Thuần Hi, nếu không thì đừng mơ mộng vào năm hàng đầu.

Trên đài, biểu tình Trương Thuần Hi nghiêm túc nhìn Lâm Tiêu. Không hiểu sao từ phút đầu đứng đối phương với Lâm Tiêu là trong lòng gã có một suy nghĩ: Lâm Tiêu rất khó đối phó, cực kỳ khó. Loại cảm giác này rất mãnh liệt, mạnh còn hơn khi Trương Thuần Hi đối chiến với Mặc Thanh Hiên.

733. Chương 731: Tinh Mộng Vũ Bi Kịch (2)

Trương Thuần Hi trầm nghĩ:

- Sao ta lại có cảm giác như vậy? Lâm Tiêu này thật sự đáng sợ như vậy sao?

Trương Thuần Hi không mất cảnh giác, gã là luyện được sư, tinh thần lực đến ngũ phẩm, trực giác rất nhạy bén. Thường thì trực giác cực kỳ chính xác, ít khi sai lầm.

- Bài Không Chương!

Mới vô đầu Trương Thuần Hi đã xông lên trước, năm phần thăm dò, năm phần đánh thật. Kinh chương đáng sợ giây lát đã ập đến trước mặt Lâm Tiêu.

Keng!

Đao quang sắc bén lóe qua, xé nát chương ấn Trương Thuần Hi vỡ ra, nổ tung trong không trung. Ngay sau đó đao ảnh chợt lóe, chia ra ba đao quang rực rỡ với thể đi cực kỳ quái dị từ ba hướng chém vào ba chỗ hiểm trên người Trương Thuần Hi.

Phập! Phập! Phập!

Tinh thần lực của Trương Thuần Hi phát hiện từ lâu, gã nhanh như chớp vỡ ba chương đánh nát đao quang.

Nhưng giây sau có sáu đao quang khác từ bốn phương tám hướng lướt đến, như chân trời góc biển không dấu vết, tốc độ siêu nhanh, khó thể chống đỡ.

Trên lôi đài, Lâm Tiêu lách người lướt nhanh, ánh mắt thần nhiên, đao liên tục chém nhanh. Lâm Tiêu vung đao mà không suy nghĩ suy tính gì, hắn chỉ biết tấn công dồn dập.

Biểu tình Trương Thuần Hi nghiêm túc hơn:

- Nhanh quá, muốn dùng tốc độ phá cảm giác của ta, để ta không kịp ngăn cản sao?

Hai tay võ như cánh bướm bay, tốc độ nhanh đến khó tin. Tinh thần lực cảm giác, quỹ tích đao in vào óc Trương Thuần Hi. Hai tay Trương Thuần Hi võ, chớp mắt đập tan đao quang.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ngay sau đó, Lâm Tiêu lần thứ hai tấn công mãnh liệt, hắn xoay quanh người Trương Thuần Hi, đao quang tung bay, khắp nơi là bóng đao quang làm người ta hoa mắt không kịp phản ứng.

Trương Thuần Hi quát to:

- Vô dụng, tinh thần lực của ta cảm giác tất cả chiêu thức của ngươi, dù ngươi công kích nhanh đến mấy cũng không vượt qua được phòng ngự của ta!

Chưởng ảnh tầng tầng, tất cả đao quang bị đánh tan trong không trung.

Chiêu này đối phó võ giả bình thường có lẽ rất có hiệu quả, vì võ giả bình thường thấy đối thủ tấn công sẽ đỡ đòn rồi phòng ngự. Nếu đối thủ tấn công quá nhanh thì võ giả bình thường sẽ luống cuống tay chân, quá trình phòng ngự sơ hở một chút là bị đối thủ phát hiện, sau đó lợi dụng sơ hở đó chiến thắng so đấu. Nhưng cách này vô trước Trương Thuần Hi.

Như Trương Thuần Hi đã nói, gã là luyện được sự, có tinh thần lực ngũ phẩm, khi Lâm Tiêu ra chiêu gã liền cảm giác được công kích của hắn, không cần nhìn chiêu thức sinh ra, thông dong phòng ngự. Lâm Tiêu vòng quanh Trương Thuần Hi có tấn công nhanh hơn nữa cũng không mau bằng gã phòng ngự.

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Vậy sao?

Lâm Tiêu lại nhanh như chớp chém ra trăm nhát đao, thoáng chốc trên lôi đài toàn là đao quang. Đao quang rậm rạp làm đám võ giả trên khán đài không thấy rõ rốt cuộc Lâm Tiêu chém bao nhiêu đao.

Trương Thuần Hi mặt không đổi sắc hừ lạnh một tiếng:

- Đã nói vô dụng tức là vô dụng, diệt!

Bàn tay vung lên, tất cả đòn công kích bị đập tắt nửa đường.

Phập xoẹt!

Đột nhiên trong đao quang tan biến có một luồng đao quang mỏng manh xẹt qua trước mắt Trương Thuần Hi, vượt qua phản ứng thị giác, giây lát đã áp sát gã. Đáng sợ là tinh thần lực của Trương Thuần Hi không tìm kiếm được, khi mắt thường trông thấy thì đao quang đã đến trước mắt.

- Không thể nào!

Trương Thuần Hi giật mình biến sắc mặt, nhanh chóng thụt lùi, mắt bắn ra tia sáng sắc bén. Dùng tay đã không kịp ngăn cản đao quang đáng sợ, tinh thần lực ngũ phẩm trên trán tinh thần lực gần như thành thực chất, biến thành đao tinh thần vô hình chém vào đao quang kia. Miếng kim loại bầy sắc trên người Trương Thuần Hi bay ra ngăn đao quang.

Phập phụt!

Đao quang vô hình tan biến, nhưng Trương Thuần Hi đứng im không nhúc nhích. Không phải Trương Thuần Hi không thể mà là không dám nhúc nhích, bởi vì lưỡi dao của Lâm Tiêu đã gác trên cổ gã. Lưỡi dao sắc bén toát ra khí lạnh làm người Trương Thuần Hi cứng ngắc nổi hết da gà da vịt.

Trương Thuần Hi nuốt nước miếng, gã không ử rừ vì thua trận chiến, gã chỉ trần ngập khó tin hỏi:

- Sao ngươi lại làm được?

Trương Thuần Hi không cách nào hiểu nổi đao quang của Lâm Tiêu làm sao giấu cảm giác tinh thần lực của gã, lặng lẽ đến trước mắt gã. Điều bất ngờ này khiến Trương Thuần Hi chưa kịp thi triển hết thực lực, không kịp dùng công kích tinh thần lực thì đã thua so đấu.

Giọng Lâm Tiêu vang bên tai Trương Thuần Hi:

- Người chưa từng nghe nói về tinh thần ảo giác sao?

Thanh âm chỉ một mình Trương Thuần Hi nghe được.

Trương Thuần Hi trợn to mắt nói:

- Cái gì? Tinh thần ảo giác? Hay người là . . .

Trương Thuần Hi là luyện được sư, có tinh thần lực ngũ phẩm, tất nhiên gã có nghe nói về tinh thần ảo giác. Nói tinh thần ảo giác không phải loại ảo giác trong đầu người bình thường mà là thuật ngữ của giới luyện được sư. Luyện được sư đẳng cấp cao có thể dựa vào tinh thần lực phẩm cấp cao hơn đối với luyện được sư cấp thấp hơn mình, khiến luyện được sư đẳng cấp thấp sinh ra ảo giác về mặt tinh thần. Rõ ràng đối phương công kích, người lại cho rằng hấn không tấn công. Rõ ràng hấn không làm gì, đôi khi người lại nghĩ hấn đang đánh mình. Ảo giác vô hình về mặt tinh thần được đặt tên là tinh thần ảo giác.

Lâm Tiêu nói câu đó là ngầm cho Trương Thuần Hi biết hấn cũng là luyện được sư có tinh thần lực.

Trương Thuần Hi lắc đầu, nói:

- Hèn gì, thì ra lúc trước người tấn công chỉ là thủ thuật che mắt, nhiễu loạn cảm giác của ta, đòn công kích kia thì lặng lẽ chém ra. Ta thua trận so đấu này tâm phục khẩu phục.

Trương Thuần Hi thở dài thườn thượt. Khiến Trương Thuần Hi trúng tinh thần ảo giác nghĩa là tinh thần lực của Lâm Tiêu trên cơ gã, dù gã có thi triển công kích tinh thần lực cũng không làm gì được Lâm Tiêu, kết quả vẫn thua.

Thật ra tinh thần lực của Lâm Tiêu mới là ngũ phẩm đại thành, chỉ mạnh hơn Trương Thuần Hi chút ít. Nếu không thì ngay từ đầu Lâm Tiêu đã chẳng tấn công dồn dập che giấu, nhưng cá tính hấn bình tĩnh, cuối cùng vẫn sẽ thắng dễ dàng.

So tài kết thúc, trên khán đài lặng ngắt như tờ, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Mới rồi xảy ra chuyện gì? Sao Lâm Tiêu đột nhiên thắng?

- Ta cũng thấy lạ, hai bên đang đánh hấp dẫn, ngang sức ngang tài, sao đột nhiên Trương Thuần Hi thua? Đường như Trương Thuần Hi không phát ra công kích tinh thần lực.

- Chẳng lẽ vì Lâm Tiêu tấn công nhanh quá khiến tinh thần lực của Trương Thuần Hi không kịp cảm ứng?

- Đùa, công kích mau đến mấy cũng khó thoát khỏi tinh thần lực cảm ứng đi? Nên nói là Trương Thuần Hi cảm ứng được nhưng Lâm Tiêu công kích nhanh đến nỗi hấn không kịp phòng ngự thì họa may.

Mọi người bàn tán xôn xao, rất là hoang mang.

Mới rồi Lâm Tiêu và Trương Thuần Hi đánh nhau trong vô hình, không ai biết chuyện gì xảy ra, đa số cường giả Quy Nguyên cảnh cũng ù ù cạc cạc.

Trên đài chủ tịch, Võ Vương Bách Lý Chiến cười nói:

- Đông Phương Hiên Viên, quận Hiên Dật các người lần này có được một người rất ghê gớm.

Bách Lý Chiến là cường giả Sinh Tử cảnh, nhìn thấu trận so đấu. Trừ Bách Lý Chiến ra, mấy quận vương đại quận đỉnh Quy Nguyên cảnh đều không biết xảy ra chuyện gì, mấy trọng tài cũng vậy.

734. Chương 732: Tinh Thần Ảo Giác

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi, Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa, Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đỉnh Quy Nguyên cảnh trung kỳ cũng hoang mang.

Bọn họ không suy nghĩ sâu xa thêm vì trận so đấu tiếp theo bắt đầu ngay.

Trận tiếp theo hai phe gồm Đoạn Thiên Cừ, Đông Phương Nguyệt Minh.

Xoẹt!

Trên lôi đài, Đoạn Thiên Cừ lạnh lùng nhìn Đông Phương Nguyệt Minh, cười gằn.

- Như thế nào? Không chịu thua sao?

Đông Phương Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Mắt Đông Phương Nguyệt Minh bắn ra tia sáng sắc bén, nàng có thể nhận thua bất cứ ai nhưng tuyệt đối sẽ không làm thế với đệ tử quận Võ Uy, điều này liên quan uy nghiêm của hai đại quận.

Đoạn Thiên Cừ cười gian:

- Chắc chắn, có khí khái. Tiếc rằng bây giờ nàng không nhận thua thì chút nữa có muốn cũng không được.

Đôi mắt đỏ tràn ngập sát khí làm người rợn tóc gáy.

Lâm Tiêu nhú mày nói:

- Sư tỷ Đông Phương Nguyệt Minh gặp nguy hiểm rồi.

Đông Phương Hiên Viên quận vương ánh mắt lo lắng nói:

- Hy vọng Minh nhi đừng cậy mạnh.

Trên lôi đài, hai người bắt đầu chiến đấu.

Đông Phương Nguyệt Minh khẽ quát một tiếng:

- Nhật Nguyệt Song Hoa!

Đông Phương Nguyệt Minh công kích trước, Nhật Nguyệt song câu trong tay nàng bắn ra ánh sáng phô thiên cái địa, muốn bao vây Đoạn Thiên Cừ.

Đoạn Thiên Cừ hét to một tiếng:

- Phá!

Không cần động tác hoa mỹ gì, hai tay Đoạn Thiên Cừ giơ cao chiến đao, đao ý sát lục sắc bén lan tràn chém nát màn sáng.

- Minh Nguyệt Phổ Chiếu!

- Liệt Nhật Phần Thiên!

- Truy Nguyệt Trục Nhật!

Đông Phương Nguyệt Minh tiếp tục điên cuồng công kích, thân thể nàng như biến mất trong không khí, trong lôi đài toàn là ánh sáng chói mắt Nhật Nguyệt song câu biến thành tia sáng lạng lẹ giắt ngang, đẹp đẽ mà nguy hiểm, âm thầm thấm nhuần.

Đoạn Thiên Cừ liên tục hét to:

- Phá phá phá!

Chiến đao màu đen như lỗ xoáy đen cuốn sạch cửu thiên thập địa, cắt nát hết các tia sáng sắc bén giữa hư không. Mây bay nước chảy, không tổn hơi sức.

- Cửu Phương Tề Minh!

Xẹt xẹt xẹt!

Biểu tình Đông Phương Nguyệt Minh trầm trọng, chín con phượng hoàng lửa bay trên bầu trời chụp xuống đầu Đoạn Thiên Cửu. Phượng hoàng lửa hót, thanh thế hùng hổ khó thể ngăn cản.

Đoạn Thiên Cửu hét to một tiếng:

- Diệt Sát đao pháp, Đồ Lục!

Mái tóc dài màu đen bay lên, mắt gã bắn ra tia sáng đỏ sắc bén. Đao ý sát lục đỉnh ngũ phẩm từ người Đoạn Thiên Cửu bắn lên cao, như thần uy hùng hồn. Đao quang đen cuộn trào chém tất cả phượng hoàng lửa. Đao quang tụ tập lại, Đoạn Thiên Cửu dốc sức điều khiển đao quang sắc bén chém vào người Đông Phương Nguyệt Minh.

Lâm Tiêu thâm hết hồn giùm Đông Phương Nguyệt Minh:

- Nguy hiểm quá!

Phập phụt!

Máu phun ra trong không trung, Đông Phương Nguyệt Minh khê rên, bay ra sau. Tiếng xương gãy giòn vang lên, Đông Phương Nguyệt Minh đập mạnh xuống mặt đất. Người Đông Phương Nguyệt Minh đầm máu, nàng bị thương rất nặng.

Trên đài chủ tịch, Đông Phương Hiên Viên đứng bật dậy, mắt bắn ra tia sáng đáng sợ, sát khí ngùn ngụt.

- Khốn kiếp, sao ra tay nặng vậy?

Tương Thiên Thần của Quận Võ Uy lạnh lùng cười:

- Đông Phương Hiên Viên, ngươi định làm gì? Đã là so đấu tự nhiên đao kiếm không có mắt, đây là bắt đắc dĩ. Muốn trách thì chỉ trách Đông Phương Nguyệt Minh đánh không lại mà không chịu thua, chẳng khác nào tự chuốc khổ.

Tương Thiên Thần cười tủm tỉm, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Mắt Tương Thiên Thần đầy giễu cợt, thấy đệ tử quận mình khiến Đông Phương Nguyệt Minh chịu thiệt, gã sướng lâng lâng.

Đông Phương Hiên Viên nghiêng răng, cuối cùng gã dần xuống bậc tức ngồi trở lại đài khán giả, ánh mắt âm trầm.

Như Tương Thiên Thần nói, so đấu đao kiếm không có mắt, nếu Đoạn Thiên Cửu không cố ý xuống tay với Đông Phương Nguyệt Minh không có chút sức chống cự thì Đông Phương Hiên Viên không tiện xen vào. Dù sao đứng đầu thế hệ trẻ so đấu với nhau nhiều nguy hiểm, sơ sẩy một cái là sẽ có biến cố. Rõ ràng Đoạn Thiên Cửu có thể nhẹ nhàng thắng Đông Phương Nguyệt Minh nhưng gã vẫn đánh hết sức thì không ai có thể chỉ trích được gã.

Nhưng Đông Phương Hiên Viên vẫn rất tức giận.

- Chết tiệt!

Đó là nữ nhi bảo bối của gã, nàng bị người ta làm bị thương, Đông Phương Hiên Viên không tức giận được sao?

- Đoạn Thiên Cửu xuống tay hơi ác.

- Thực lực như Đoạn Thiên Cửu có thể thắng dễ dàng mà vẫn ra tay tàn nhẫn như thế, quá đáng hết sức.

- Người thì biết gì? Vì đây là so đấu nên mới có như thế, quận Võ Uy và quận Hiên Dật đời đời đối địch, nếu không ở trên sân thi đấu thì Đông Phương Nguyệt Minh không đơn giản là bị thương nặng.

- Đoạn Thiên Cửu lĩnh ngộ đao ý sát lục, sát khí nặng đến gần như biến thành thực chất. Võ giả chết trong tay Đoạn Thiên Cửu nhiều không đếm xuể, bị thương một người không đáng là gì với hắn.

Mọi người bàn tán xôn xao, trách móc cách làm của Đoạn Thiên Cửu.

Nghe mọi người chỉ trích mình, Đoạn Thiên Cừ chỉ cười, thè lưỡi liếm môi.

Đoạn Thiên Cừ cười lạnh lùng:

- Ha ha ha, lần sau chú ý một chút, đánh không lại thì đừng cậy mạnh, đỡ khỏi phải ta lỡ tay giết thì phí.

Đông Phương Nguyệt Linh giận dữ nói:

- Đoạn Thiên Cừ này muốn chết!

Đông Phương Nguyệt Linh siết chặt nắm tay, mắt lóe tia sáng lạnh.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nửa thật nửa đùa:

- Nguyệt Linh, đệ tử quận Vô Uy đúng là quá kiêu ngạo, nhưng về thực lực thì dường như quận Hiên Dật các người kém hơn quận Vô Uy một bậc? Vậy đi, nếu Nguyệt Linh đồng ý làm nữ nhân của ta, ta bảo đảm sau này quận Vô Uy thấy người quận Hiên Dật là sẽ đi đường vòng, thế nào?

Đông Phương Nguyệt Linh không trả lời, lòng rất ghét Bách Lý Huyền. Nếu Bách Lý Huyền không có thân phận Tứ hoàng tử thì Đông Phương Nguyệt Linh sớm đã dứt đối phương, chỉ vì sợ phụ thân khó sống trong đế quốc nên nàng mới nhẫn nhịn, ráng ngồi lại đây.

Trong quảng trường có mỗi mình Lâm Tiêu là sắc mặt không thay đổi, hắn chỉ liếc Đoạn Thiên Cừ một cái, ánh mắt lạnh băng.

Trận so đấu tiếp theo là Mặc Thanh Hiên đấu với Tuyệt Vô Danh.

Trước Mặc Thanh Hiên thì Tuyệt Vô Danh hoàn toàn không có sức đánh lại, Duy Tâm Nhất Thương mạnh nhất của gã chẳng thể chạm vào vật áo Mặc Thanh Hiên. Chỉ mười mấy chiêu Tuyệt Vô Danh đã chịu thua.

- Trận thứ mười sáu, La Thiên Đô đấu với Đoạn Thiên Cừ!

Đoạn Thiên Cừ mới đánh bại Đông Phương Nguyệt Minh xong, tâm tình đang vui sướng bỗng chốc nặng nề.

La Thiên Đô là tuyển thủ đáng sợ nhất trong đại tái Phong Vân bảng lần này. Bất cứ ai đối diện với La Thiên Đô đều thấy áp lực rất lớn. Đoạn Thiên Cừ tự tin cỡ nào cũng không dám ngông trước mắt La Thiên Đô, gã nâng cao tinh thần, hết sức nghiêm túc ứng chiến.

Cuộc so đấu bắt đầu.

Đoạn Thiên Cừ rống to:

- Giết!!!

Đạo ý đỉnh ngũ phẩm bùng nổ cực hạn, công kích dồn dập.

Diệt Sát đao pháp từng chiêu nối tiếp nhau. Thoáng chốc cả lối dài thành địa ngục âm trầm, khắp nơi là núi cây biển máu, huyết khí, sát khí ngút trời. Xác chết la liệt đầy đất, làm người ta sợ hãi.

Trước cảnh tượng khủng bố đó vẻ mặt La Thiên Đô thản nhiên, võ chưởng dễ dàng đánh nát các tia đao quang. La Thiên Đô ung dung như vào chỗ không người, từng bước một tới gần Đoạn Thiên Cừ.

Đoạn Thiên Cừ chém ra đao quang đáng sợ không thể ngăn cản bước chân của La Thiên Đô.

735. Chương 733: Hoàng Uy Hạo Đăng

Đoạn Thiên Cừ cuồng rống:

- Ta không tin ngươi mạnh đến mức này!

- Diệt Sát đao pháp, Đồ Lục, chém cho ta!

Đoạn Thiên Cừ liên tục chém ra các đao quang chứa tất cả sức mạnh. Đoạn Thiên Cừ thi triển thức mạnh nhất của Diệt Sát đao pháp, Đồ Lục. Chiêu này tung ra đao quang rợp trời, hủy diệt tất cả. Bầu trời bị ánh sáng bao phủ, một nhát đao có thể tàn sát hết thủy, chúng sinh dưới đất đều chết.

Dường như biết chiêu Đồ Lục không đánh bại La Thiên Đô được, Đoạn Thiên Cừ lại hét to một tiếng:

- Huyết Bạo!

Sát khí đỏ như máu đậm đặc sôi trào. Cả người Đoạn Thiên Cừ đỏ rực, lỗ chân lông chảy ra tơ máu. Diệt Sát đao pháp đã thi triển đến mức tận cùng lần nữa tăng uy lực. Đoạn Thiên Cừ biến thành Tu La sát thần, đồ diệt hết thủy.

Toàn thân La Thiên Đô tỏa hoàng khí màu vàng như vị vua cai quản nhân gian, mắt ánh tia giận dữ:

- Người muốn đồ diệt thương sinh? Ai cho người có quyền đó? Thương sinh thuộc về ta cai quản, chỉ có ta mới không chế sống chết của bọn họ!

Trong lòng La Thiên Đô cho rằng gã là chúa tể của vạn vật, chỉ mình gã mới thống ngự nhân gian, quyết định sống chết của chúng sinh. La Thiên Đô không cho phép ai xâm phạm quyền sát sinh của mình.

- Bá Thế Hoàng Quyền, Hoàng Uy Hạo Đãng!

Ầm ầm ầm!

La Thiên Đô đánh ra một quyền, bá khí hoàng giả bộc lộ. Hoàng uy màu vàng bao phủ, Đoạn Thiên Cừ như sát thần đi ra từ địa ngục, nắm giữ sống chết trần gian bỗng chốc giảm khí thế. Đoạn Thiên Cừ đổi vai thành đại tướng quân cầm trăm vạn binh lính chống lại lệnh vua, tàn sát dân chúng. Hoàng giả tức giận, máu chảy ra, một mệnh lệnh, đầu rơi xuống đất.

Đoạn Thiên Cừ là đại tướng quân giết chóc không chịu nổi một kích trước La Thiên Đô có khí thế đế vương. Quyền uy quét qua, thoáng chốc lôi đài toàn là bóng quyền mệnh mông, ánh sáng tan vỡ. Trong tiếng gầm rú, Đoạn Thiên Cừ học máu đập mạnh vào màn sáng màu lam, thua trận so đấu.

La Thiên Đô lạnh lùng nhìn xuống Đoạn Thiên Cừ bị thương nặng té dưới đất, gã chấp hai tay sau lưng. La Thiên Đô bước xuống lôi đài như vị vua bãi giá về cung.

Ánh mắt kiêu ngạo, coi rẻ, khinh thường làm Đoạn Thiên Cừ lần nữa học máu:

- Phụt!

Mắt Đoạn Thiên Cừ tràn ngập sát khí.

Tiếp theo là Trương Thuần Hi và Tuyệt Vô Danh so đấu.

Trước mặt Trương Thuần Hi thì Tuyệt Vô Danh chẳng có chút đất dùng võ, Duy Tâm Nhất Thương cũng bất lực. Bất cứ chiêu thức nào đều bị Trương Thuần Hi đè chặt, sau mấy chục chiêu thì gã thua.

trận thứ mười tám, Lâm Tiêu đấu với Đông Phương Nguyệt Minh.

Đông Phương Nguyệt Minh nhìn Lâm Tiêu, ánh mắt kỳ dị:

- Không ngờ trận chiến đầu tiên giữa ngươi và ta là ở đại tái Phong Vân bảng.

Ngày đầu tiên Lâm Tiêu tham gia Trại huấn luyện thiên tài, khi hắn còn chỉ là Chân võ giả tam chuyển thì Đông Phương Nguyệt Minh đã là thiên tài số một đứng đầu trại huấn luyện thiên tài, võ giả Hóa Phàm Cảnh trung kỳ, cao cao tại thượng.

Những ngày tiếp theo Lâm Tiêu mạnh mẽ vượt trội, đường đi suôn sẻ, liên tục phá kỷ lục trong Trại huấn luyện. Gần một năm Lâm Tiêu đã đứng sau Đông Phương Nguyệt Minh trên xếp hạng ngọc bích, đệ tử xếp thứ hai. Trong thứ hạng phòng rèn luyện, Lâm Tiêu với thành tích cửa thứ bảy vượt mặt Đông Phương Nguyệt Minh, chấm dứt địa vị thống trị dài hai năm của nàng.

Từ lúc Lâm Tiêu tham gia trại huấn luyện thiên tài, Đông Phương Nguyệt Minh luôn chiếm cứ thứ hạng cao trong trại huấn luyện lần đầu tiên cảm nhận áp lực. Đông Phương Nguyệt Minh dốc sức tu luyện hơn. Xếp hạng phòng rèn luyện khiến Đông Phương Nguyệt Minh chính thức xem Lâm Tiêu là đối thủ thật sự.

Tiếc rằng khi hai người sắp đụng độ thì Đông Phương Nguyệt Minh kết thúc năm năm tu luyện, tốt nghiệp khỏi Trại huấn luyện thiên tài. Hai bên tiếc nuối chưa thể so đấu với nhau.

Giờ phút này, hai người chạm mặt. Không ai ngờ lần đầu tiên Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Minh chiến đấu với nhau sẽ ở trong đại tái Phong Vân bảng của đế quốc. Xem tình huống mấy trận so đấu trước thì Lâm Tiêu mạnh hơn Đông Phương Nguyệt Minh, đây là điều chắc chắn.

Đông Phương Nguyệt Minh lắc đầu, nói:

- Thật sự không ngờ.

Đông Phương Nguyệt Minh thật tình không dự đoán được. Tốc độ Lâm Tiêu trưởng thành thật kinh khủng, khủng khiếp đến nỗi Đông Phương Nguyệt Minh tự phụ là thiên tài đỉnh cao nhất Quận Hiên Dật cũng thấy tự ti.

Đông Phương Nguyệt Minh là số ít vài người biết năm nay Lâm Tiêu mới chỉ mười chín tuổi, nhỏ hơn La Thiên Đô một tuổi, quá biến thái.

- Đến đây, để ta xem thực lực của người rốt cuộc đáng sợ cỡ nào.

Đông Phương Nguyệt Minh vừa dứt lời liền tấn công, ánh sáng lấp lánh, trời trăng hiện ra. Các đòn công kích lóe qua với quỹ tích kỳ lạ khó tìm. Tuy nhiên vô ích trước mặt Lâm Tiêu. Đòn công kích bị Trương Thuần Hi nhìn thấu thì càng lộ lộ trước mắt Lâm Tiêu, không nói đến trần trụi nhưng hẳn có thể thấy nhiều điểm yếu. Sau đợt ác chiến, Lâm Tiêu một nhát đao chém nát công kích của Đông Phương Nguyệt Minh, mũi đao ngừng lại cách cổ họng nàng một tấc.

Đông Phương Nguyệt Minh chấp tay:

- Tâm phục khẩu phục.

Đông Phương Nguyệt Minh xoay người đi xuống lôi đài, động tác dứt khoát, không chút ử rữ.

Dưới lôi đài, Đông Phương Nguyệt Minh hốc mắt ướt nước thầm nghĩ:

- Phụ vương, nữ nhi không thể thực hiện lời hứa trước lúc so đấu. May mắn quận Hiên Dật chúng ta còn Lâm Tiêu.

Mười tám trận so đấu đã kết thúc, vòng xếp hạng cuối cùng đã qua một nửa. Trọng tài tuyên bố tạm nghỉ một canh giờ rồi tiếp tục so đấu.

Các tuyển thủ quay về khu vực của mình, trị thương, phục hồi. Chín tuyển thủ hạt giống được tinh thần khí vận chiếu cố nên tốc độ lành vết thương cực nhanh, vết thương nặng cỡ nào có tinh thần khí vận ảnh hưởng thì sẽ nhanh chóng lành lại ngay, điều này bảo đảm sự công bằng của đại tái.

Một canh giờ sau, tiếp tục so đấu.

Trận thứ mười chín, Uất Trì Quật đấu với Trương Thuần Hi.

Trước Huyền Phương Bất Diệt Thể của Uất Trì Quật thì tinh thần lực của Trương Thuần Hi hoàn toàn thành bình bông. Trương Thuần Hi dốc hết sức công kích nhưng không phá được phòng ngự của đối phương thì làm sao đánh? Đương nhiên là thua trận.

Trận thứ hai mươi, La Thiên Đô đấu với Tuyệt Vô Danh.

Một chớp, chỉ một chớp là Tuyệt Vô Danh bay ra, hoàn toàn thua trận so đấu.

Trận thứ hai mươi một, Trương Thuần Hi đấu với Tinh Mộng Vũ.

Tinh Mộng Vũ rất bất đắc dĩ, nói đến khắc chế thì mặt nào đó Trương Thuần Hi cũng khắc chế nàng. Trương Thuần Hi có tinh thần lực khống chế vật công kích, dễ dàng bắt giữ dấu vết trong không khí. Hai bên đại chiến hơn hai trăm hiệp, cuối cùng Trương Thuần Hi bắt được một cơ hội thoáng qua trong giây lát, khó khăn thắng trận chiến.

Kết thúc so đấu, Trương Thuần Hi thở hắt ra.

- Ta nói thật là không muốn so đấu với nàng chút nào.

Chiến đấu với Tinh Mộng Vũ làm Trương Thuần Hi tập trung tinh thần cao độ, thi triển tinh thần lực thời gian dài dẫn đến mệt mỏi. Nếu Tinh Mộng Vũ cứ kiên trì tiếp tục không lộ ra chút sơ hở nào thì người thua sẽ là Trương Thuần Hi.

Sắc mặt của Tinh Mộng Vũ càng khó xem hơn:

- Câu này nên để ta nói mới đúng.

Tinh Mộng Vũ thấy Trương Thuần Hi đã đến nỗ lực hết đà, nàng kiên trì thêm chút nữa là sẽ thắng. Tiếc thay người lộ ra sơ hở trước là Tinh Mộng Vũ.

736. Chương 734: Vô Tận Đối Đầu Sát Lục (1)

Nhiều võ giả chiến đấu hay gặp tình huống này. Sơ sẩy, lơ là, vô tình, coi thường một cái là sẽ có người tan rã hoàn toàn. Cường giả thật sự dù gặp đối thủ yếu đến mấy cũng không khinh thường.

Trước lời đài số một, trọng tài cao giọng tuyên bố:

- Trận thứ hai mươi hai, Lâm Tiêu đấu với Đoạn Thiên Cừ.

Ồn ào!

Toàn trường sôi trào.

Chưa hết trận so đấu nhưng cơ bản thứ hạng sắp xếp năm đại tái Phong Vân bảng đã có. La Thiên Đô là ứng cử viên tuyệt đối cho vị trí số một. Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừ, Lâm Tiêu tranh giành bốn danh ngạch sắp xếp. Trong đó khiến người chú ý nhất là cuộc so đấu giữa Lâm Tiêu và Đoạn Thiên Cừ.

Hai người cùng là đạo khách, cuộc chiến này quyết định ai là đạo khách số một Phong Vân bảng đế quốc. Thân phận đệ tử Quận Hiên Dật của Lâm Tiêu, đệ tử Quận Vô Uy của Đoạn Thiên Cừ cũng hấp dẫn ánh mắt.

- Người nói xem ai thắng ai thua trận chiến này?

- Khó đoán. Chỉ tính đạo pháp thì Lâm Tiêu mới có đạo ý ngũ phẩm, khó đấu lại Đoạn Thiên Cừ có đạo ý sát lục (đạo ý chết chóc). Nhưng thực lực mấy mặt khác của Lâm Tiêu siêu cao, có thể nói là tuyển thủ phát triển toàn diện, nên khó thể đoán ai thắng ai thua.

- Đúng, ta cũng thấy vậy. Nhưng chiến đấu đạo khách thì dùng đạo kích động lòng người hơn. Tiếc rằng về mặt đạo ý thì Lâm Tiêu chịu thiệt lớn.

Mọi người bàn tán sôi nổi, háo hức nhìn chăm chú.

Lúc mới bắt đầu so đấu xếp hạng mọi người không xem trọng Lâm Tiêu. Chỉ nói thuộc tính đạo ý thì Đoạn Thiên Cừ đã nghiền áp Lâm Tiêu. Nhưng sau trận so đấu, Lâm Tiêu thể hiện thực lực cường đại về mọi mặt, quyền pháp, thân pháp, cảm giác nhạy bén, hiểu biết chiêu thức, Lâm Tiêu đáng sợ làm cuộc so đấu càng mơ hồ hơn.

Xẹt xẹt xẹt!

Trên lôi đài, hai đạo khách đứng đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, giữa hư không có hoa lửa tung tóe, sát khí sôi trào.

Đoạn Thiên Cừ cười tà:

- Thế nào? Người cũng không nhận thua luôn sao? Không sợ kết cuộc của Đông Phương Nguyệt Minh sẽ xảy ra trên người mình sao?

Đoạn Thiên Cừ nhếch mép, ánh mắt đầy khinh bỉ.

Thật ra so đấu đến bây giờ thì không có tuyển thủ nào sẽ nhận thua ngay. Cùng là đứng đầu thế hệ trẻ, trong lòng mỗi người vô cùng kiêu ngạo. Tuyệt Vô Danh đối diện La Thiên Đô, dù biết mình sẽ thua nhưng Tuyệt Vô Danh không chịu thua ngay. Nếu không có can đảm bước lên sàn đấu thì bọn họ đã không có khả năng đứng đầu trong thế hệ trẻ.

Võ giả thua trận không sao cả, điều khó khăn nhất chính là sự can đảm đối diện thất bại. Những người đứng đầu thế hệ trẻ đi tới bước này đương nhiên có phẩm chất như thế.

Đoạn Thiên Cừ nói câu này đúng hơn là khiêu khích.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Nhận thua? Người mới là người nên nghĩ đến chuyện đó hơn là ta đây.

Đoạn Thiên Cừ nghe thấy câu nói của Lâm Tiêu cảm thấy như là nghe được một câu chuyện cười vậy, hắc cùi phá lên:

- Ha ha ha!

Đoạn Thiên Cừ nheo mắt bắn ra sát khí dữ dội:

- Người rất tự tin, tốt lắm, chút nữa đừng trách ta không nhắc nhở người.

- Sát Loạn!

Đoạn Thiên Cừ lắc người kéo gần khoảng cách với Lâm Tiêu còn mấy thước. Đoạn Thiên Cừ rút đao khỏi vỏ, đao quang màu đỏ như máu kèm theo đao ý sát lục sắc bén phóng lên cao, nháy mắt đến trước mặt Lâm Tiêu, sát ý như muốn chém chết hết thầy.

Keng!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, đao ý lóe qua, cũng chém một đao, ra sau mà tới trước. Hai thanh chiến đao một xanh một đen va chạm trong không trung phát ra tiếng vang giòn tai, bắn ra hoa lửa tung tóe.

Đao ý khủng bố thổi quét, Lâm Tiêu thụt lùi ba bước. Đoạn Thiên Cừ thì đứng vững vàng như Thái sơn.

Đoạn Thiên Cừ hét to một tiếng:

- Đến nữa!

Về mặt Đoạn Thiên Cừ tự tin, ánh mắt cao cao tại thượng, đao chiêu đại khai đại hợp làm người ta chỉ nhìn thôi mà máu nóng muốn sôi trào. Đao quang như biển cả đổ ập tới trước, rậm rạp phô thiên cái địa, không thể địch lại.

Đình đình đình!

Lâm Tiêu liên tục ngăn cản, mỗi khi ngăn cản một kích là hấn lại lùi hai bước, lộ vẻ khó khăn khi chống đỡ đao chiêu đáng sợ của Đoạn Thiên Cừ, dường như hấn đã rơi vào thế yếu.

- Các người có cảm giác gì không? So với lúc đấu với Mặc Thanh Hiên, La Thiên Đô thì chiêu thức đao pháp hiện tại của Đoạn Thiên Cừ tuy vẫn giống nhau nhưng uy lực mạnh hơn chút.

- Ta cũng thấy vậy, thế là sao?

Nhiều người nhú mày nhìn chiến đấu trên lôi đài, bởi vì bọn họ cảm giác cùng một chiêu thức nhưng lúc này Đoạn Thiên Cừ ra chiêu càng sắc bén, bá đạo hơn, uy lực cường đại hơn.

Một thanh âm lạnh lùng nói:

- Vì tự tin.

Là vị đạo khách Quy Nguyên cảnh cách gần đó lên tiếng.

- Tự tin?

- Đúng vậy! Khi đối diện Mặc Thanh Hiên, La Thiên Đô mặc dù Đoạn Thiên Cừ không e ngại nhưng trong lòng có chút sợ, nên lúc ra chiêu tự động giữ lại một phần thực lực, không dùng hết chiêu thức được, uy lực đao chiêu không thể phát ra hoàn toàn. Đối diện Lâm Tiêu thì khác, cùng là đao khách, biết rõ thực lực của đối thủ, Đoạn Thiên Cừ tự tin có thể nghiền áp đối phương, bởi vậy đao chiêu hoàn toàn giải phóng, uy lực tăng rõ rệt.

Nghe đao khách giải thích, mọi người hiểu ra.

- Thì ra là vậy.

Nhìn kỹ thì đúng là giống như đao khách nói.

Keng keng keng!

Trên lôi đài, tiếng sắt thép va nhau kịch liệt không ngừng vang lên. Đao pháp Diệt Sát của Đoạn Thiên Cừ với đao ý sát lục ngũ phẩm đỉnh phong điên cuồng công kích, Lâm Tiêu liên tục thụt lùi, hoàn toàn dưới cơ.

Mọi người kinh kêu:

- Uy lực đao chiêu của hai người gần giống nhau nhưng chênh lệch đao ý quá lớn.

- Cứ tiếp tục thế này thì Lâm Tiêu sẽ chịu thiệt.

Đao pháp của Lâm Tiêu không yếu, hẳn hiểu biết về đao hơn Đoạn Thiên Cừ một bậc. Nhưng đao ý sát lục thêm vào ngũ phẩm đỉnh phong so với đao ý bình thường về mặt uy lực sinh ra hiệu quả khác hẳn.

Mọi người thầm khó hiểu, về đao ý tuy Lâm Tiêu thua nhưng tạo nghệ quyền pháp của hắn vô cùng đáng sợ, trong tình huống khó khăn thế này cách tốt nhất là rút bỏ đao pháp chuyển sang tấn công bằng cách khác. Nhưng Lâm Tiêu cố tình dùng đao pháp đối cứng với Đoạn Thiên Cừ, chính điều này làm mọi người không hiểu.

- Ha ha ha! Người chỉ có bấy nhiêu thực lực thôi sao? Nếu chỉ có thế, xem ta một đao diệt ngươi đây!

Đoạn Thiên Cừ liên tục tấn công, càng chiến càng dũng mãnh, cảm giác bực tức lúc chiến đấu với Mặc Thanh Hiên, La Thiên Đô nay hoàn toàn giải phóng. Tinh thần khí của Đoạn Thiên Cừ dần tăng lên đến cực độ trong chiến đấu.

Đoạn Thiên Cừ gầm rống chém ra một đao.

- Diệt Sát đao pháp, Đồ Lục!

Đao quang dài mấy chục trượng bắn lên trời, như cột sáng thông thiên ầm ầm đẩy tới trước, chém chết hết thấy.

Lâm Tiêu nhếch mép:

- Đây chính là đao ý sát lục sao?

Trước cột sáng hùng hổ ập đến, Lâm Tiêu chợt dừng thụt lùi.

Lúc trước Lâm Tiêu dùng đao ý ngũ phẩm đấu với Đoạn Thiên Cừ thì muốn cảm nhận sự chênh lệch giữa đao ý bình thường và đao ý thuộc tính, hiểu biết đao ý, khác biệt rõ ràng đao ý thuộc tính đem lại sức chiến đấu cho đao khách. Nay Lâm Tiêu đã biết hết thực lực của Đoạn Thiên Cừ, hẳn chính thức phô bày tạo nghệ đao pháp của mình.

737. Chương 735: Vô Tận Đối Đầu Sát Lục (2)

Hai tay Lâm Tiêu giờ cao Thái Huyền đao, bình tĩnh đối diện nhất đao cực hạn đỉnh phong của Đoạn Thiên Cừ. Lâm Tiêu chém mạnh lên trên.

- Vô Tận Lăng Đao!

Ầm ầm ầm!

Đao khí khủng bố chuyển đổi, đao khí từ bình thường đột nhiên biến thành đao ý vô tận kinh người. Các tầng sóng đao chém ra, đao quang rực rỡ lóe qua không trung kéo cái đuôi đao ảnh vô tận thật dài, rậm rạp vô cùng như không có điểm cuối. Đao quang như sao chổi quét trắng bốn phía xung quanh rồi xông vào cột đao huyết sắc khổng lồ.

Bùm một tiếng, đao quang vô tận va chạm với cột đao huyết sắc. Hai hơi thở nguyên khí khác nhau lấy giữa lôi đài làm trung tâm phân tách lôi đài thành hai nửa. Nguyên lực khủng bố nổ tung giữa hư không, áp khí kinh khủng làm lôi đài rung rinh. Màn sáng màu lam dao động từng gợn sóng.

May mắn lôi đài trong đại tái Phong Vân bằng do vô số tinh quang ngưng tụ lại, rất cứng rắn, cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không thể phá hoại nó. Nếu đổi lại lôi đài bình thường, dù làm bằng huyền thiết cũng sẽ bị xung lực đòn công kích kia đánh tan nát. Tuy nhiên khí thể hủy diệt tất cả từ đao ý vô tận làm lòng người sợ hãi, biến sắc mặt.

Giữa không trung, Đoạn Thiên Cừ giật mình kêu lên:

- Cái gì? Không thể nào!

Đoạn Thiên Cừ không ngờ đao pháp Diệt Sát trước đó đánh Lâm Tiêu bất lực thụt lùi mãi, sau đó hần đột nhiên bùng nổ lực lượng đáng sợ như thế.

Khí thể vô tận bộc lộ, đao ý tầng tầng chém ra như vô cùng vô tận, vĩnh viễn không giảm bớt. Đao ý không có điểm cuối chặn lại chiêu thức mạnh nhất Đoạn Thiên Cừ chém ra.

Ầm ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ tràn ra từ tầng tầng đao ảnh, oanh kích cột đao huyết sắc của Đoạn Thiên Cừ rung lên bần bật, liên tục thụt lùi về phía sau. Trên lôi đài, phạm vi đao khí xanh bao phủ dần khuếch tán, đao khí huyết sắc thì bị rút lại.

Các võ giả xem cuộc chiến trên khán đài ngây người.

- Cũng là đao ý thuộc tính, có hơi thở mệnh mang vô tận. Hèn gì Lâm Tiêu không thi triển quyền pháp, thì ra hần còn giấu chiêu đáng sợ đến thế!

Bọn họ không thể ngờ rằng Lâm Tiêu cũng lĩnh ngộ đao ý thuộc tính đáng sợ, uy lực trên cơ Đoạn Thiên Cừ. Mãi đến bây giờ Lâm Tiêu mới lộ ra nó.

Trên lôi đài, Đoạn Thiên Cừ bị kích thích tâm hồn, mặt gã vặn vẹo rống to:

- Đáng ghét, Huyết Bạo!

Máu phun tung tóe từ người Đoạn Thiên Cừ, sát khí đặc như máu phô thiên cái địa, muốn vùng lên từ đường cùng.

Lâm Tiêu cười khinh thường nói:

- Tài mọn!

Biểu tình Lâm Tiêu nghiêm túc, tinh thần lực vô hình giáng xuống hư không, gia cố vào Thái Huyền đao trong tay hần.

- Tinh Nguyên Hóa Khí, trăm!

Ầm!

Được tinh thần lực ngũ phẩm đại thành gia cố, Lâm Tiêu chém ra Vô Tận Lãng Dao tăng uy lực vượt bậc. Vang lên tiếng nổ điecc tai, cột sáng Đoạn Thiên Cừ chém ra bỗng chốc nổ tung, đao khí huyết sắc bay tung tóe. Trong đao khí thô bạo có một vết đao vô hình rách phá không gian chém vào ngực Đoạn Thiên Cừ.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy giòn vang lên. Đoạn Thiên Cừ trợn to đôi mắt khó tin, vạt áo trước ngực rách toang, lồng ngực gĩa hẳn dấu đao rõ ràng dài vài thước. Máu tuôn như suối, Đoạn Thiên Cừ như điều đứt dây bay ra đập mạnh vào màn sáng màu lam, rớt xuống lồi đài. Đoạn Thiên Cừ như tấm vải rách, trong miệng liên tục tràn ra máu đỏ tươi.

Keng!

Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, ánh mắt hờ hững như nhìn một người chết.

- Đây là cho ngươi một bài học, nếu không phải đang so đấu thì ta sớm chém chết ngươi rồi.

Ong ong ong!

Trên bầu trời lấp lánh ánh sao, ngũ sao đối ứng với Lâm Tiêu hấp thu mắng lớn khí vận từ ngôi sao đối ứng với Đoạn Thiên Cừ, biến thành một trong ba ngôi sao rực rỡ nhất.

Cho tới bây giờ chỉ có La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên, Lâm Tiêu là chưa thua trận nào, nên ba ngôi sao đối ứng rực rỡ nhất. Uất Trì Quật thua một trận, bám theo sát sao. Đoạn Thiên Cừ thì thua La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên, Lâm Tiêu, gã trở thành kẻ đứng đầu thế hệ trẻ bình thường khác, ngôi sao nhạt nhòa.

- Ngươi . . . Phụt!

Đoạn Thiên Cừ lại phun ra búng máu, đôi mắt tràn đầy căm hờn, tức giận, không cam lòng nhìn Lâm Tiêu. Mới rồi Đoạn Thiên Cừ học máu không phải do vết thương mà vì giận dữ. Đường đường là thiên chi kiêu tử nhất thế hệ trẻ Quận Vô Uy, đã bao giờ Đoạn Thiên Cừ chịu nhục nhã thế này? Lúc trước thua vào tay La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên mặc dù Đoạn Thiên Cừ bất mãn nhưng miễn cưỡng chấp nhận được. Nhưng thua vào tay Lâm Tiêu cùng thân phận đao khách làm Đoạn Thiên Cừ không cam lòng. Nhất là Lâm Tiêu là đệ tử Quận Hiên Dật càng khiến Đoạn Thiên Cừ giận điên lên, sát khí đỏ hồng loạn, tâm vô đao không ổn định.

Dưới đài rộ lên ồn ào.

- Tinh Nguyên Hóa Khí, mới rồi các người nghe thấy gì không? Thì ra Lâm Tiêu là luyện được sư, hèn gì lúc trước nhẹ nhàng đánh bại Trương Thuần Hi, ra là vậy.

- Đáng sợ, quá đáng sợ, bản thân là đao khách lĩnh ngộ đao ý thuộc tính ngũ phẩm, tạo nghệ về quyền pháp cực kỳ kinh người, không ngờ hẳn còn là luyện được sư. Không nói thực lực như thế nào, thiên phú của Lâm Tiêu hơn cả như Đoạn Thiên Cừ rất nhiều.

- Đúng là không ngờ. Cứ nghĩ Lâm Tiêu sẽ thua trận đấu giờ lại chiến thắng Đoạn Thiên Cừ. Bây giờ còn mỗi Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, La Thiên Đô là chưa chiến đấu với Lâm Tiêu. Thật mong chờ thấy Lâm Tiêu giữ thành tích liên tục thắng hay bị người đánh bại.

Địa vị của Lâm Tiêu lại thay đổi trong mắt mọi người, từ đấu loại, xếp hạng rồi chiến đấu đến bây giờ, mỗi khi Lâm Tiêu gặp cường địch luôn khiến mọi người ngạc nhiên. Đến bây giờ Lâm Tiêu đã đánh bại Hoàng Phủ Chân, Tinh Mộng Vũ, Tuyết Vô Danh, Trương Thuần Hi, Đông Phương Nguyệt Minh, Đoạn Thiên Cừ, sáu người đứng đầu thế hệ trẻ. Dù Lâm Tiêu thua hết ba trận so đấu tiếp theo thì hẳn vẫn được thành tích tốt hạng bốn Phong Vân bảng. Lâm Tiêu thắng trận tiếp theo là sẽ vào top ba, thành một trong những người thắng thật sự của Phong Vân bảng lần này.

Trước khi so đấu bắt đầu có ai ngờ sẽ có ngựa ô chói mắt như thế, một đường vượt ải chém tướng đi đến đây, làm mọi người hiểu cái gì gọi là võ giả không có giới hạn.

Trên đài khán giả, Tương Thiên Thần lộ vẻ mặt khó tin bóp nát tay vịn ghế dựa của mình:

- Sao Đoạn Thiên Cừ thua được?

Lúc trước Lâm Tiêu đấu với Trương Thuần Hi đã lộ ra việc hắn có tinh thần lực, nhưng trong tính toán của Trương Thiên Thần cho rằng xác suất Đoạn Thiên Cừ thắng cao đến bảy mươi phần trăm. Tính tới tính lui Trương Thiên Thần không ngờ Lâm Tiêu cũng linh ngộ đao ý thuộc tính.

Giật mình qua đi, mắt Trương Thiên Thần long lên sòng sọc, thẩm nãy sát ý:

- Chết tiệt, Quận Hiên Dật lại có thiên tài như thế, khi hắn trưởng thành thì tương lai sẽ là kình địch cho Quận Vô Uy chúng ta. Phải bóp chết từ trong trứng nước mới được!

Đám người quận vương Đông Phương Hiên Viên, phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thì mừng rỡ cười lớn:

- Ha ha ha!

Nói thật là Lâm Tiêu có thể đi đến một bước này bọn họ đã cực kỳ vừa lòng, không ngờ niềm vui sướng chưa kết thúc.

738. Chương 736: Giữ Thành Tích Liên Tục Thắng

Nhìn thực lực Lâm Tiêu thể hiện ra thì không có cơ may đánh bại La Thiên Đô, nhưng có hy vọng tranh đấu với Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật giành ba hạng đầu Phong Vân bảng.

Mặc Thanh Hiên nghiêm túc chưa từng có:

- Kình địch đây.

Lâm Tiêu như hồ nước sâu đối với Mặc Thanh Hiên, mỗi trận so đấu lại lộ ra một lá bài tẩy. Mặc Thanh Hiên không chắc gã sẽ thắng Lâm Tiêu, nhưng nếu dốc hết sức thì xác suất rất cao. Nhờ Đoạn Thiên Cừ làm Mặc Thanh Hiên hiểu được chút ít giới hạn của Lâm Tiêu.

Mặc Thanh Hiên thẩm nhắc nhở mình:

- Khi gặp Lâm Tiêu không thể khinh thường.

Biểu tình của Uất Trì Quật cũng trầm trọng. Trong tất cả tuyển thủ chỉ có La Thiên Đô là vẻ mặt thần nhiên, gã vẫn không để Lâm Tiêu trong lòng.

Trận so đấu thứ hai mươi ba, La Thiên Đô đấu với Tinh Mộng Vũ.

Đây là trận chiến không có gì bất ngờ xảy ra, mọi người lần nữa mở mắt trước thực lực đáng sợ của La Thiên Đô.

Mới bắt đầu Tinh Mộng Vũ thi triển Vân Long Cửu Du ngay, nàng không dám lơ là. La Thiên Đô thì không như đám người Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừ chọn dùng cách ngốc công kích lung tung. Trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, La Thiên Đô đánh một đấm vào hư không trước mặt gã, hiệu quả cửu long bay lượn tan vỡ. Tinh Mộng Vũ hiện hình trong không trung, chặt vật bay ngược về, hộc máu thua trận.

Toàn trường thoáng chốc xáo động, trợn mắt há hốc mồm.

Vân Long Cửu Du làm đa số đứng đầu thế hệ trẻ nhúc óc, bó tay lại không chút khó khăn trong mắt La Thiên Đô, một quyền liền phá tan. Mọi người không hiểu ra sao, Tinh Mộng Vũ lại lần nữa bị đả kích mạnh.

Hai trận so đấu tiếp theo là Đoạn Thiên Cừ đấu với Tuyệt Vô Danh, Mặc Thanh Hiên đấu cùng Đông Phương Nguyệt Minh.

Trận so đấu không có gì bất ngờ. Đoạn Thiên Cừ và Mặc Thanh Hiên nhẹ nhàng chiến thắng. Mặc Thanh Hiên thuộc phái Thông Thiên kiếm, vẫn giữ toàn thắng như Lâm Tiêu.

Trận thứ hai mươi sáu, Mặc Thanh Hiên đấu với Uất Trì Quật.

Đây là trận đại chiến khiến người chú ý, rất có thể là cuộc chiến giành hạng hai, ba đại tái Phong Vân bảng đế quốc, làm người ta sôi trào máu nóng.

Tiêu điểm so đấu là kiếm ý hủy diệt lục phẩm của Mặc Thanh Hiên có thể phá phòng ngự của Uất Trì Quạt không. Nếu phòng ngự bị phá là Mặc Thanh Hiên thắng, còn không phá được thì kết quả chỉ có thua. Uất Trì Quạt không đỡ nổi Vô Sinh kiếm pháp của Mặc Thanh Hiên, Man Long Thăng Thiên Quyền của Uất Trì Quạt tuy mạnh nhưng khó thể tạo ra tổn thương thực chất cho Mặc Thanh Hiên.

Dường như biết rõ điều này nên ngay từ đầu hai người không dùng chiêu hoa mỹ gì, chỉ tấn công đòn mạnh nhất.

Răng rắc!

Vô Sinh kiếm pháp quái dị khó lường, kiếm như tên của nó, nhất kiếm không chừa đường sống, liên tục phá Man Long Thăng Thiên Quyền của Uất Trì Quạt. Man Long Thăng Thiên Quyền thì bá đạo vô song, liên tiếp buộc Mặc Thanh Hiên đổi hướng tấn công.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong không trung toàn là kiếm quang vô hình mờ mịt. Kiếm quang xuyên thấu tầng tầng phong tỏa, lóe qua chém vài vết thương mỏng manh trên người Uất Trì Quạt nhưng không tạo thành tổn thương nghiêm trọng.

- Thứ thứ năm Vô Sinh kiếm pháp, Yếu Tử Bất Năng!

Cuối cùng Mặc Thanh Hiên vận dụng kiếm ý hủy diệt lục phẩm dốc sức thi triển thứ thứ năm Vô Sinh kiếm pháp. Nhất kiếm chém ra, kiếm quang lập lòe. Mọi người chưa kịp thấy gì thì Uất Trì Quạt bay ra, ngực rách một đường dài gần thước, sâu một tấc, máu tuôn ra.

Uất Trì Quạt lắc đầu, bất đắc dĩ nhận thua:

- Ta thua.

Vô Sinh kiếm pháp quá khủng bố, lạnh lẽ mà uy lực vô cùng. Vết thương rất nhỏ không trí mạng nhưng Uất Trì Quạt hiểu đó là vì Mặc Thanh Hiên nương tay, nếu đối phương nhắm ngay đầu hoặc cổ họng thì kết cục của gã không tốt hơn gì.

Uất Trì Quạt bực bội:

- Không đến Quy Nguyên cảnh, trong người không có chân nguyên, không phát huy hết uy lực Huyền Phương Bất Diệt Thể được. Tức quá!

Trận tiếp theo, Tinh Mộng Vũ đấu với Tuyệt Vô Danh. Tinh Mộng Vũ dốc sức thi triển Vân Long Cửu Du, không có dấu vết. Đại chiến hơn trăm hiệp cuối cùng Tinh Mộng Vũ đánh bại Tuyệt Vô Danh, cả quá trình gã không thể tổn thương nặng một sợi tóc nào, khiến nàng tìm về tự tin.

Sóng này chưa ngừng sóng sau lại xô. Trận thứ hai mươi tám, Lâm Tiêu đấu với Uất Trì Quạt.

Dưới lời đài, Đoạn Thiên Cừ nhìn chăm chăm cuộc so đấu. Trận so đấu này liên quan thứ hai của Lâm Tiêu và Uất Trì Quạt, bao gồm Đoạn Thiên Cừ. Chỉ cần chiến đao của Lâm Tiêu phá được phòng ngự của Uất Trì Quạt thì Đoạn Thiên Cừ có xác suất rất lớn đánh bại được Uất Trì Quạt. Nếu Lâm Tiêu không phá nổi phòng ngự của Uất Trì Quạt thì Đoạn Thiên Cừ càng khó phải nói.

Trận so đấu này là cuộc quyết đấu đao khách có đao ý thuộc tính ngũ phẩm gia cố cùng Uất Trì Quạt phòng ngự Huyền Phương Bất Diệt Thể ai mạnh ai yếu, cuộc giao đấu giữa mâu và thuẫn.

Khiến mọi người ngạc nhiên là khi lên đài Lâm Tiêu không rút đao, hấn siết chặt hai quyền, khí thế ngưng tụ lại.

Mọi người khó hiểu hỏi:

- Lâm Tiêu định làm gì? Chẳng lẽ muốn dùng quyền pháp đối chiến với Uất Trì Quạt?

Bọn họ chợt phát hiện Lâm Tiêu thường hay làm điều bất ngờ.

Uất Trì Quạt nheo mắt:

- A?

Uất Trì Quạt cũng rất ngạc nhiên, nhưng gã ẩn giấu kỹ cảm xúc, không dám lơ là.

Đến bây giờ không còn ai dám sơ sẩy trước mặt Lâm Tiêu, hẳn đã chứng minh thực lực đáng sợ của mình ọi người thấy.

- Nếu ngươi không rút đao vậy hãy đỡ cú đâm của ta trước, Man Long Thôn Thiên!

- Grao!

Hư ảnh man long khổng lồ bay ra từ nắm đấm của Uất Trì Quạt, gầm rống tấn công Lâm Tiêu. Dao động nguyên lực phô thiên cái địa, tràn ngập lôi đài.

Lâm Tiêu không rút đao là điều tuyệt vời cho Uất Trì Quạt. Vốn nhát dao đánh bại Đoạn Thiên Cừu làm Uất Trì Quạt hơi e ngại, nhưng nếu đấu tay không thì gã tự tin không sợ ai trừ La Thiên Đô.

Lúc trước Mặc Thanh Hiên đánh bại Uất Trì Quạt là dựa vào kiếm sắc bén cộng thêm kiếm ý hủy diệt lực phẩm đáng sợ. Uất Trì Quạt tự tin tuyệt đối về phòng ngự.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Đến hay!

Lâm Tiêu cũng tung ra một quyền, trời sụp đất nứt. Hai thiết quyền va chạm trong không trung phát ra tiếng nổ sắt thép giao nhau. Xung lực ầm ầm khuếch tán bốn phía, kinh thiên động địa.

Ầm!

Trong ánh mắt khó tin của mọi người, Uất Trì Quạt liên tục thụt lùi mấy chục bước. Lâm Tiêu thì đứng vững như đá.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm:

- Quyền pháp của Lâm Tiêu nhìn như bình thường mà sao Uất Trì Quạt bị đánh bay xa vậy?

Chỉ có Uất Trì Quạt đấu với Lâm Tiêu mới biết cú đâm đáng sợ cỡ nào, gã cực kỳ nghiêm túc nhìn hấn.

Mắt Uất Trì Quạt sôi trào chiến ý thâm nghĩ:

- Lực lượng mạnh quá, tiểu tử này có phải là nhân loại không?

Uất Trì Quạt không thua quyền pháp của Lâm Tiêu mà thua ở phần sức mạnh.

Võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong có sức mạnh cỡ mười vạn cân, có người đặc biệt mạnh thì khoảng mười hai, ba ngàn cân. Cường giả luyện thể như Uất Trì Quạt thì lực lượng càng khủng bố kinh người, đột phá đến hai mươi ngàn cân. Trong lòng Uất Trì Quạt cho rằng dù lực lượng của Lâm Tiêu mạnh mấy cũng không hơn gã bao nhiêu.

739. Chương 737: Cuộc Chiến Hạng Hai (1)

Uất Trì Quạt rống to:

- Ta không tin! Dù lực lượng của ngươi mạnh đến mấy cũng không hơn ta được bao nhiêu!

Uất Trì Quạt thi triển Huyền Phương Bất Diệt Thể đến tột đỉnh, đánh xáp lá cà với Lâm Tiêu.

Bùm bùm bùm!

Thanh âm như đắm vào bao cát, Lâm Tiêu và Uất Trì Quạt đánh tới đánh lui trên lôi đài, toàn đắm vào thật. Khán giả nhìn sôi trào máu nóng hùng hực.

Khiến mọi người bất ngờ là Uất Trì Quạt rơi vào thế yếu. Mỗi khi nắm đấm hai người va chạm với nhau, Lâm Tiêu thì lù lù bất động. Còn Uất Trì Quạt thì liên tục thụt lùi, xông lên, lại lùi, lại lên. Uất Trì Quạt khó đứng vững trước cú đấm của Lâm Tiêu.

- Chẳng lẽ chúng ta đều sai rồi, Lâm Tiêu không phải đạo khách mà là võ giả luyện thể?

Đám người trên khán đài nuốt nước miếng, xoe tròn mắt, hoàn toàn bất ngờ trước kết quả này.

Bọn họ không biết rằng Long Tượng luyện thể của Lâm Tiêu đến đệ ngũ trọng đỉnh phong, tuy không đáng sợ bằng Huyền Phương Bất Diệt Thể thiên giai của Uất Trì Quạt nhưng quyền pháp bình thường khó phá được phòng ngự được nó.

Về sức mạnh thì Lâm Tiêu chiếm ưu thế tuyệt đối.

Trên lôi đài, Uất Trì Quạt càng đánh càng ngạc nhiên. Uất Trì Quạt là cường giả luyện thể nhưng về mặt sức mạnh hoàn toàn bị Lâm Tiêu áp chế, không có một chút đường chống cự. Rõ ràng quyền pháp của Uất Trì Quạt có uy lực siêu đẳng sợ, một quyền đánh bại cường giả cùng đẳng cấp, nhưng trước sức mạnh kinh khủng của Lâm Tiêu thì mất hết hiệu quả.

- Lực lượng của tiểu tử này quá khủng bố, ít nhất trên hai mươi lăm cân, không, nên là ba mươi ngàn cân. A, cú đấm này thật khủng bố, hình như không chỉ . . .

Đánh mấy chục chiêu, Uất Trì Quạt càng đuối càng hoảng. Dù khi đối diện với Mặc Thanh Hiền thì Uất Trì Quạt chưa từng có cảm giác này. Tuy nhiên va chạm bằng nắm đấm với Lâm Tiêu làm Uất Trì Quạt rất thích thú, sướng khoái vô cùng.

Nam nhân nếu chiến đấu thì đánh bằng quyền pháp mới sướng.

Uất Trì Quạt đột nhiên hét to:

- Tiểu tử, cẩn thận, hãy đỡ chiêu này của ta!

- Man Long Thăng Thiên!

Uất Trì Quạt thi triển thức mười ba đáng sợ nhất của Man Long Thăng Thiên Quyền, Man Long Thăng Thiên. Thoáng chốc một con man long ảo khổng lồ phóng lên cao, uy chấn vô địch, gầm rống lao xuống Lâm Tiêu. Kinh khí mãnh liệt làm Lâm Tiêu nổi lên cảnh giác nguy hiểm.

- Được, một quyền phân thắng bại!

- Man Vương Bá Quyền, Thiên Băng Địa Liệt!

Lâm Tiêu cũng tung ra một quyền, lực lượng năm mươi ngàn cân phát huy đến cực hạn xen lẫn đao ý vô tận ngũ phẩm. Quyền đánh ra, trời sụp đất nứt. Hư không trước mặt Lâm Tiêu tầng tầng nổ lan rộng ra ngoài, nứt rạn như bề mặt pha lê.

Ầm ầm ầm!

Hai thiết quyền va chạm trong không trung, từ giữa bộc phát xung lực mạnh mẽ không gì sánh bằng. Ánh mắt Uất Trì Quạt trầm trọng, hư ảnh man long nổ tung. Lực lượng khó thể tưởng tượng tuôn ra từ quyền kinh của Lâm Tiêu.

Uất Trì Quạt hét to một tiếng:

- Quyền pháp hay, nhưng không dễ đánh vỡ Huyền Phương Bất Diệt Thể của ta.

Tất cả tinh khí thần ngưng tụ cùng một chỗ, Huyền Phương Bất Diệt Thể đệ nhất trọng kim cương chi thể thi triển đến cực độ, dốc sức ngăn cản Lâm Tiêu tấn công.

Giọng Lâm Tiêu ồm ồm vang lên:

- Vậy sao? Tinh Nguyên Hóa Khí, phá!

Tinh thần lực ngũ phẩm đại thành gia cố vào cú đâm phải. Nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển tới cực độ, kết hợp ý cảnh đao ý vô tận. Từng đợt nguyên lực đáng sợ xoay tít mãi không dừng lại tựa nước lũ vỡ đê nhập vào người Uất Trì Quật, giải phóng hoàn toàn sức mạnh năm mươi ngàn cân của Lâm Tiêu.

Uất Trì Quật không chịu đựng nổi sức mạnh kinh khủng này, gã trợn tròn mắt kinh hoàng, cánh tay nỗ đi dùng vang lên tiếng xương gãy, miệng hộc máu bay ngược ra ngoài.

Ầm!

Uất Trì Quật đụng vào màn sáng màu lam, lại hộc máu.

- Hay, hay, ta thua, vui, rất vui! Chờ ta đột phá Quy Nguyên cảnh thì hai ta lại đánh với nhau, khi đó ta sẽ cho người biết sự đáng sợ thật sự của Huyền Phương Bất Diệt Thể!

Mặc dù thua trận nhưng về mặt Uất Trì Quật không chán nản chút nào, chỉ có vô cùng vui sướng. Tinh thần Uất Trì Quật cực kỳ phấn khởi, ngẩng lại trận chiến lúc này rất sảng khoái, kinh tâm động phách. Cuối cùng Lâm Tiêu dùng thực lực mạnh nhất đánh bại Uất Trì Quật, gã tâm phục khẩu phục thua dưới quyền pháp của hắn.

Ong ong ong!

Khí vận vô hình giáng xuống, tinh thần khí vận của Lâm Tiêu lại tăng vọt, đậm đặc gần như thực chất.

Mọi người nhìn Lâm Tiêu, không biết nên nói cái gì.

- Vậy là thắng?

Dưới lời đài, lần đầu tiên La Thiên Đô ngược lên nhìn kỹ Lâm Tiêu rồi chậm rãi cúi đầu.

Hành động đó hấp dẫn các khán giả trên đài bàn tán, suy đoán.

Lần đầu tiên mọi người có cái nhìn mới về quyền pháp của Lâm Tiêu, hiện tại ở trong lòng bọn họ hắn là toàn tài không gì không làm được.

Đứng đầu thế hệ trẻ thực lực đến trình độ như Lâm Tiêu có thể nổi trội về mặt nào đó, mấy mục khác cũng không yếu, võ giả bình thường không thể sánh bằng. Lâm Tiêu thì mặt nào cũng rất nổi bật nên làm mọi người rung động, ta thán.

Trong khi mọi người bàn tán, trận tiếp theo La Thiên Đô đấu với Trương Thuần Hi.

Nghiên áp tuyệt đối. Trước thực lực khủng bố của La Thiên Đô, tuy Trương Thuần Hi có thể nhìn thấu đường công kích nhưng gã không ngăn cản nổi. Thấy rõ đối phương tung cú đâm nhưng đành bất lực.

Chỉ hai cú đâm, Trương Thuần Hi bị La Thiên Đô đánh hộc máu, thua trận.

Trận thứ ba mươi, Uất Trì Quật đấu với Đông Phương Nguyệt Minh.

Giống với trận trước, đòn công kích của Đông Phương Nguyệt Minh quá dị, mơ hồ khó thể nắm bắt. Nhưng Uất Trì Quật có lực phòng ngự siêu khủng không cần tìm bắt Đông Phương Nguyệt Minh làm gì, gã cứ đứng yên không nhúc nhích. Mặc cho Đông Phương Nguyệt Minh tấn công cỡ nào cũng không thể công kích Huyền Phương Bất Diệt Thể phòng ngự, cuối cùng gã đánh ra mấy quyền lung tung đánh bại nàng, không tổn chút sức.

Hai trận so đấu qua đi, trận đấu thứ ba mươi một lại đến lượt Lâm Tiêu. Đối thủ của Lâm Tiêu là Mặc Thanh Hiên của phái Thông Thiên kiếm.

Ồn ào!

Toàn trường lần thứ hai vang lên tiếng hò hét hưng phấn.

So tài Phong Vân bảng đến hiện tại chỉ có ba tuyển thủ giữ toàn thắng, đó là La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên, Lâm Tiêu. Trong lòng mọi người bầu La Thiên Đô đứng nhất khỏi bàn cãi, Lâm Tiêu và Mặc Thanh Hiên so đấu sẽ là trận đánh kinh thế xem ai giành hạng hai trong đại tái Phong Vân bảng lần này. Ai thắng thì là người đứng thứ hai trong đại tái Phong Vân bảng. Kẻ thua xếp hạng ba đại tái Phong Vân bảng, không có chung hạng hai.

Cuộc chiến này đương nhiên hấp dẫn vô số cặp mắt quan sát, ai nấy hừng hực hào hứng.

Trên lôi đài, Lâm Tiêu và Mặc Thanh Hiên đứng đối diện nhau. Mặc Thanh Hiên thì kiếm ý ngút trời, gã như thanh bảo kiếm rút khỏi vỏ tỏa ra kiếm quang đâm thẳng lên mây, trường bào bay bay như kiếm tiên sắp cưỡi gió đi.

Lâm Tiêu thì vẻ mặt bình thản ung dung, từng bước một đi lên giữa lôi đài. Lâm Tiêu đứng yên tại chỗ, nhìn bình thường nhưng Mặc Thanh Hiên không dám khinh thường hắn. Bản năng võ giả cho Mặc Thanh Hiên biết thiếu niên hết sức bình thường trước mắt thật ra trong cơ thể chứa lực lượng siêu khủng, đáng sợ đến nỗi chỉ đứng đối diện đã làm tim gã giống chuông cảnh báo.

740. Chương 738: Cuộc Chiến Hạng Hai (2)

Mặc Thanh Hiên lạnh nhạt nói:

- Không ngờ cuối cùng người đứng tại đây với ta sẽ là người.

Kiếm ý hủy diệt lực phẩm không ngừng ngưng tụ, vọt lên cao đến mức độ khủng bố.

Về mặt Lâm Tiêu hồ hững. Khí thế của Mặc Thanh Hiên đúng là mạnh, hơn hẳn Đoạn Thiên Cừu, có cảm giác sắc bén đao ý không có.

Lâm Tiêu bắn ra đao ý vô tận đỉnh ngũ phẩm:

- Đến đây.

Nếu nói kiếm ý của Mặc Thanh Hiên như trường kiếm rút khỏi vỏ thì đao ý của Lâm Tiêu tựa biển cả mênh mông. Điểm khác biệt duy nhất là kiếm ý của Mặc Thanh Hiên đến lực phẩm, đao ý của Lâm Tiêu mới chỉ ngũ phẩm.

- Sinh Sinh Bất Tử!

Kiếm khí bay vút lên cao, Mặc Thanh Hiên thúc giục nguyên lực nhanh như chớp đâm kiếm vào Lâm Tiêu. Kiếm quang sắc bén mông lung khó tìm kiếm, không trung gợn sóng vô hình.

Phập phụt!

Đao quang mờ nhạt lóe qua không trung, Thái Huyền đao rút khỏi vỏ từ bao giờ. Chiến đao xanh thẳm như sao băng rơi, đao ý vô tận ngũ phẩm kèm theo lực lượng đáng sợ chém vào hư không trước mặt. Đao quang và kiếm quang vô hình va chạm như pháo hoa nổ tung, bắn ánh sáng nguyên lực rực rỡ bay tứ tán.

Thân hình Lâm Tiêu mơ hồ, trong phút chốc hắn đến bên cạnh Mặc Thanh Hiên, chém một nhát đao.

Nhát đao rực rỡ như hồng, chứa ý cảnh thiên địa luân hồi. Nhát đao chém ra, thiên địa như mất kiểm soát, bài xích đối thủ ra ngoài. Cảm giác thiên địa mênh mông làm tinh thần Mặc Thanh Hiên dao động, như bị góc trời này cô lập.

Mặc Thanh Hiên dốc sức ngăn cản ý cảnh đáng sợ, hét to một tiếng:

- Hay!

Mặc Thanh Hiên nhìn chằm chằm chiến đao Lâm Tiêu vung ra, trường kiếm tím đen lóe đường cong tối đen, ý hủy diệt trong Vô Sinh kiếm pháp chặn lại đường đao của Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Đao kiếm va chạm như trời trong xanh nổ hai tiếng sấm, vang tiếng nổ điếc tai làm lỗ tai ù đặc. Đây là nguyên lực của hai bên đụng độ. Trong tiếng gầm rú nguyên lực va chạm xen lẫn tiếng kim loại va chạm giòn vang, hỏa hoa tung tóe.

Trong nguyên lực trùng kích mãnh liệt, Lâm Tiêu không lùi còn tiến tới, hấn như con cá bơi ngược dòng lại xông tới trước mặt Mặc Thanh Hiên nhanh như chớp chém nhát đao.

Ong ong ong!

Đao khí vô tận lan tràn, trong đó chứa chút ý cảnh luân hồi sống chết. Dưới nhát đao này sống chết không theo người không chế, toàn theo một ý nghĩ của đối phương. Ý cảnh luân hồi sống chết làm tinh thần Mặc Thanh Hiên hỗn loạn, khiến gã giết mình hơn là khí thể giết chóc xen lẫn trong đó.

Khí thể giết chóc không rõ ràng, chỉ là ý cảnh, chưa trưởng thành đao ý nhưng làm lòng Mặc Thanh Hiên rung động. Khí thể giết chóc này là do Lâm Tiêu lĩnh ngộ được khi chiến đấu với Đoạn Thiên Cừu.

Mặc Thanh Hiên đoán đúng, Lâm Tiêu vừa so đấu vừa điên cuồng hấp thu kinh nghiệm của địch thủ trong từng trận chiến, chuyển hóa thành của mình. Ý cảnh giết chóc là thu hoạch của Lâm Tiêu trong trận đấu với Đoạn Thiên Cừu. Hiện tại Lâm Tiêu chưa thể chuyển ý cảnh giết chóc này thành đao ý thật sự, hấn cũng không muốn, hấn xem nó là ý cảnh phụ thuộc nghiêng áp địch thủ.

- Ý cảnh sinh tử sao? Ở trước mặt Mặc Thanh Hiên ta thì không có sống, chỉ có chết!

- Vô Sinh kiếm pháp, Hữu Tử Vô Sinh!

Trong tiếng hét, kiếm ý hủy diệt trên người Mặc Thanh Hiên càng khủng bố hơn, toàn thân bắn ra xung lực dữ dội ngăn lại đao thể. Mặc Thanh Hiên bắt lấy cơ hội ngắn ngủi này nhanh như chớp chém nhát kiếm. Kiếm quang chứa tử ý vô tận chém vào đao quang của Lâm Tiêu.

Đình!

Trong tiếng giong vang, Lâm Tiêu và Mặc Thanh Hiên cùng bay ngược ra sau để tiêu trừ lực lượng của đối phương. Lâm Tiêu nhẹ nhàng đáp xuống đất. Mặc Thanh Hiên thì chân trượt dài dưới đất mười mấy thước mới đứng vững, gã khê rên rỉ, hơi chật vật.

Lúc trước Lâm Tiêu chém ra đao thể chẳng những chứa đao ý, ý cảnh, lại còn chứa lực lượng thân thể khủng bố của hấn. Mặc Thanh Hiên vội vàng đánh trả đương nhiên khó thể ngăn cản, hơi chịu thiệt.

Biểu tình Mặc Thanh Hiên nghiêm túc trầm nghĩ:

- Lực lượng thật khủng khiếp, hèn gì lúc trước hấn chiến đấu với Uất Trì Quật dữ dội như thế.

Là một kiếm khách, Mặc Thanh Hiên không giỏi về sức mạnh. Đao khách cần loại khí thể đại khai đại hợp, thẳng tiến tới trước. Hai bên đánh cứng rắn đương nhiên Mặc Thanh Hiên sẽ chịu thiệt đôi chút.

Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng trên lôi đài.

- Tình huống gì đây? Sao chiêu vừa rồi cảm giác như Mặc Thanh Hiên bị yếu thế, bị thương đôi chút?

- Là lòng, kiếm ý hủy diệt của Mặc Thanh Hiên là lục phẩm, đao ý của Lâm Tiêu chỉ có ngũ phẩm, lý ra kiếm lực của Mặc Thanh Hiên mạnh hơn một chút chứ sao lại . . .

- Là quá là.

Trong mắt mọi người thì Lâm Tiêu có tinh thần lực, về mặt cảm giác mạnh hơn Mặc Thanh Hiên một bậc. Nhưng Mặc Thanh Hiên là kiếm khách, kỹ xảo không yếu, vì vậy hai bên ngang sức ngang tài. Kiếm ý hủy diệt của Mặc Thanh Hiên đến lục phẩm, như lúc trước gã chiến đấu với Đoạn Thiên Cừu, về lực công kích nên chiếm ưu thế. Nhưng kết quả làm mọi người ngạc nhiên, ngay từ khi bắt đầu trận chiến Lâm Tiêu đã trên cơ, một đao khiến Mặc Thanh Hiên bị thương.

Dưới lôi đài, Uất Trì Quật cười tủm tỉm:

- Ha ha ha, giờ thì biết lực lượng của Lâm Tiêu rồi chứ?

Uất Trì Quật hiểu rõ sức mạnh của Lâm Tiêu đáng sợ biết bao, va chạm quyền pháp mà gã còn thua hấn. Nếu Lâm Tiêu vận dụng lực lượng này vào đao pháp, dù kiếm ý của Mặc Thanh Hiên cao hơn một phẩm cũng không lấn lướt hấn được.

Mặc Thanh Hiên mắt sáng quắc nói:

- Giỏi, giỏi, quả nhiên lợi hại. Nhưng đao pháp có sự cường đại của nó, kiếm chiêu của ta cũng lợi hại không kém. Ta chờ xem người làm sao đỡ đòn!

Xẹt xẹt xẹt!

Mặc Thanh Hiên dứt lời đột nhiên lao tới trước, trường kiếm tím đen biến mất khỏi tay phải. Giữa hư không vang tiếng xé gió inh ỏi, các sát chiêu Vô Sinh kiếm pháp vô tình ẩn núp trong hư không, từ bốn phương tám hướng đâm vào chỗ Lâm Tiêu.

Qua lần đụng độ trước Mặc Thanh Hiên đã hiểu sức mạnh của Lâm Tiêu đáng sợ, gã vốn định dùng kiếm ý hủy diệt lục phẩm nghiền áp hắn nay đổi ý. Mặc Thanh Hiên dùng kiếm chiêu nhanh, sắc bén đâm lại Lâm Tiêu.

Đây là ưu thế của Mặc Thanh Hiên, của kiếm khách.

Trong phút chốc kiếm khí sắc bén toàn thân Mặc Thanh Hiên càng đáng sợ hơn, khủng bố hơn lúc chiến đấu với Đoạn Thiên Cửu, Uất Trì Quật. Tinh khí thần ngưng tụ đến mức tận cùng, toàn diện bộc phát.

Lâm Tiêu thấy vậy biểu tình không thay đổi, cơ thể nổ tung.

Tàn ảnh bay tứ tán bốn phương tám hướng.

Mặc Thanh Hiên quát to:

- Vô dụng, Giao Sát!

Mặc Thanh Hiên vung tay phải, kiếm quang vô hình đầy trời khuấy động hình thành vòng xoáy to cắn nát mấy chục bóng dáng.

Ánh mắt Mặc Thanh Hiên sắc bén, cảm giác nhạy bén tỏa định một bóng người:

- Tìm ra người rồi!

Trường kiếm tím đen bay lên hóa thành sóng kiếm menh mông ập tới trước.

Đình đình đình!

Lâm Tiêu nhanh chóng lùi lại, chiến đao tung bay, các hư ảnh yêu thú gầm rống bay ra. Lâm Tiêu thi triển Cuồng Thú đao pháp ngăn lại sóng kiếm Mặc Thanh Hiên đâm ra.

Xẹt xẹt xẹt!

Lâm Tiêu tản ra phân thân thành ba người né thoát vòng vây.

741. Chương 739: Cuộc Chiến Đao Kiếm

Ánh mắt Mặc Thanh Hiên sắc bén tặc lưỡi:

- Tốc độ thật nhanh.

Trước kia Mặc Thanh Hiên chưa đánh nhau với Lâm Tiêu, không biết sự đáng sợ của hắn. Giờ đánh nhau rồi Mặc Thanh Hiên mới hiểu điểm mạnh của Lâm Tiêu, hắn luôn nắm bắt thời gian rất tốt, ngăn cản và tấn công đúng chỗ.

Quả nhiên Lâm Tiêu thoát khỏi vòng vây, ba phân thân từ ba hướng bay tới, chém ra nhát đao sắc bén.

Mặc Thanh Hiên đã chuẩn bị từ trước, gã phóng lên cao, né phân thân tấn công trong đường tơ kẽ tóc. Trong tiếng nổ điếc tai, Mặc Thanh Hiên cảm nhận độ mạnh yếu của ba đợt công kích, phân biệt ra chân thân Lâm Tiêu ở đâu.

Mắt Mặc Thanh Hiên bắn tia sắc bén làm người sợ hãi, biểu tình trầm trọng xem Lâm Tiêu là kinh địch lớn nhất. Nguyên lực vận chuyển nhanh như núi lửa phun trào, ngưng tụ đến mức tận cùng.

- Thông Thiên Hóa Thánh công, Thành Khí xung Tiêu!

Thông Thiên Hóa Thánh công là bí kỹ bất truyền của Thông Thiên kiếm phái, Thành Khí xung Tiêu là bí pháp chiến đấu trong đó, có thể chớp mắt tăng lên thực lực cho người sử dụng, uy lực nguyên lực tăng mạnh vào phút ra chiêu, trong phút chốc bộc phát lực lượng không gì sánh bằng.

Lúc trước Mặc Thanh Hiên đấu với Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừu đã không dùng chiêu này, gã định giữ đến trận cuối quyết chiến với La Thiên Đô. Nhưng bây giờ đối diện Lâm Tiêu khó gặm, Mặc Thanh Hiên buộc lòng phải sử dụng Thông Thiên Hóa Thánh công.

Ầm ầm ầm!

Từ đỉnh đầu Mặc Thanh Hiên bắn ra tinh khí màu tím, ánh sáng tím đậm thẳng lên mây. Mặc Thanh Hiên được chiếu sáng như Tử Hà kiếm tiên, chỉ giây lát khí thế, sức chiến đấu của gã đã tăng gấp đôi. Mặc Thanh Hiên giơ cao trường kiếm tím đen, ánh sáng lấp lánh vạn dặm kéo dài sáng tím rực rỡ giữa hư không chém xuống Lâm Tiêu.

- Vô Sinh kiếm pháp thức thứ năm, Dục Tử Bất Năng!

Ong ong ong!

Các đao quang vô thanh lóe qua trong cực quang màu tím, phô thiên cái địa, rậm rạp, như trời giáng thần hồng bao phủ Lâm Tiêu.

Vô Sinh kiếm pháp là kiếm pháp Địa cấp cao giai siêu đáng sợ của Thông Thiên kiếm phái, tổng cộng sáu thức, uy lực mỗi thức đều rất kinh người. Thức thứ năm đến cực độ của võ giả Hóa Phàm Cảnh, lúc trước Đoạn Thiên Cừu, Uất Trì Quật đều thua dưới kiếm này.

Hiện giờ Mặc Thanh Hiên thi triển Thông Thiên Hóa Thánh công làm uy lực chiêu này tăng cấp số nhân, kinh thiên động địa.

Trên khán đài, các khán giả nhìn Mặc Thanh Hiên đại phát thần uy thì hoảng sợ. Bọn họ không ngờ Mặc Thanh Hiên che giấu sâu như vậy, lúc chiến đấu với Đoạn Thiên Cừu, Uất Trì Quật không dốc hết sức ra. Bây giờ Mặc Thanh Hiên dùng hết sức thì uy lực khủng bố, gã như vị kiếm thánh thông thiên, làm người biến sắc. Mặc Thanh Hiên che giấu sâu vì một mục đích, không đơn giản là hạng hai trên Phong Vân bảng, gã muốn tranh cao thấp với La Thiên Đô trong trận đấu cuối cùng. Tiếc rằng Mặc Thanh Hiên buộc phải ngửa bài lúc đấu cùng Lâm Tiêu.

Trong lòng nổi lên cảm giác nguy hiểm, con người Lâm Tiêu co rút, biểu tình trầm trọng. Thân hình Lâm Tiêu bỗng chốc mơ hồ, mấy chục, hàng trăm cái bóng bay đi bốn phương tám hướng, định né một kích dốc hết sức của Mặc Thanh Hiên.

Vẻ mặt Mặc Thanh Hiên sắc bén như thiên thần trên cao:

- Vô dụng, khi thức thứ năm của Vô Sinh kiếm pháp Yếu Tử Bất Năng thi triển thì sống chết không do người, nó nằm trong tay ta!

Mặc Thanh Hiên dứt lời, cực quang tím rực rỡ mang theo kiếm khí vô hình ập xuống, bao phủ gần hết lôi đài.

Phập phụt!

Kiểm quang chưa đến, áp lực kiếm đè xuống, trăm tàn ảnh Lâm Tiêu bị đánh nát bấy, tan thành mây khói, yếu ớt như tờ giấy.

Các võ giả trên khán đài liên tục kinh hô. Lâm Tiêu và Mặc Thanh Hiên chiến đấu thay đổi bất ngờ, thực lực hai bên vốn ngang ngửa, Lâm Tiêu chiếm ưu thế, sau đó Mặc Thanh Hiên bùng nổ hết sức, giờ có vẻ Lâm Tiêu sắp thua.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhếch mép, ánh mắt lạnh lùng thâm nghĩ:

- Rốt cuộc thua.

Đám người Quận Hiên Dật thầm lo, so đấu đến bước này rồi bảo bọn họ không mong Lâm Tiêu thắng tiếp thì quá xạo. Lâm Tiêu mà đánh bại Mặc Thanh Hiên thì hẳn lấy chắc hạng hai Phong Vân bảng, quyết chiến cuối cùng với La Thiên Đô. Không chừng Lâm Tiêu có một cơ hội giành quán quân nữa, tuy hy vọng không lớn nhưng dù sao có kỳ vọng. Nếu Lâm Tiêu thua trận này thì chỉ được hạng ba, chờ cuộc tranh phong cuối cùng giữa La Thiên Đô và Mặc Thanh Hiên.

Ý tưởng thì hay nhưng ai ngờ Mặc Thanh Hiên vẫn còn lá bài tẩy, giờ gã bùng nổ tất cả sức mạnh làm Lâm Tiêu hết đường xoay sở.

Lý Dật Phong biết thực lực của Lâm Tiêu, hiện gã không có trận đấu nào nữa, về mặt căng thẳng theo dõi cuộc chiến. So đấu đến bây giờ, thực lực Lâm Tiêu từng thể hiện trong cổ địa Thái Thần đã bộc lộ ra hết nhưng vẫn không thể đánh bại Mặc Thanh Hiên. Nhưng không hiểu sao trong lòng Lý Dật Phong không đập tắt hy vọng.

Phân Thân Hóa Ảnh quyết bị tiêu diệt, Lâm Tiêu rất ngạc nhiên. Phân Thân Hóa Ảnh quyết trải qua Vạn Hóa quyết nâng cấp thì uy lực tăng nhiều, mỗi tàn ảnh có lực lượng nhất định, không dễ dàng bị phá. Hôm nay trước kiếm áp của Mặc Thanh Hiên đã tan nát, lần đầu tiên Lâm Tiêu thấy trạng thái này. Có thể thấy công kích đó của Mặc Thanh Hiên đáng sợ cỡ nào.

Nhưng điều này chưa đủ làm Lâm Tiêu rung động, ánh mắt của hắn vẫn thần nhiên ngược nhìn công kích mệnh môn từ trên trời giáng xuống.

Rào rào!

Cực quang tím giáng xuống lôi đài, hoàn toàn bao phủ Lâm Tiêu. Kiếm khí rậm rạp chém trúng lôi đài vang tiếng nổ điếc tai. Vị trí Lâm Tiêu đứng vỡ ra như trời long đất lở.

Mọi người trợn to mắt nhìn chằm chằm vị trí Lâm Tiêu.

- Thua sao?

Đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm!

Đao ý sắc bén phóng lên cao, đao ý xanh thẳm đáng sợ ở giữa hư không hình thành chiến đao khổng lồ muốn đâm thủng bầu trời. Trong ánh mắt giật mình của mọi người, chiến đao xanh ảo xé rách cực quang tím như tấm vải, chiến đao chém vào Mặc Thanh Hiên trong không trung.

Mặc Thanh Hiên biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Mặc Thanh Hiên cứ nghĩ đã thắng chắc không ngờ tình huống này, gã vội chém nhất kiếm lần thứ hai vào ánh sáng đao ý đang bay lên.

Mặc Thanh Hiên bay lên cao sau đó bay ngược ra, máu tràn ra khoe môi. Mặc Thanh Hiên đáp xuống lôi đài, biểu tình khó tin nhìn Lâm Tiêu.

Nửa ngày, Mặc Thanh Hiên rít qua kẽ răng:

- Đao ý lục phẩm.

Trên lôi đài, ánh sáng tím tan biến, đao ý dâng trào toàn thân Lâm Tiêu như sấm sét. Từng tia đao khí đậm đặc như biển ngang ngửa với kiếm ý hủy diệt lục phẩm màu tím của Mặc Thanh Hiên bên kia lôi đài, không chia trên dưới.

Rào rào!

Một bên là biển cả đao ý vô tận màu lam, một bên là sóng triều kiếm ý hủy diệt màu tím. Hai bên va chạm nhau, chỗ tiếp xúc tia điện lăn tăn kêu ù ù ù ù, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi.

- Cái gì? Đao ý của Lâm Tiêu cũng đến lục phẩm?

- Trời ơi, tiểu tử này còn che giấu cái gì nữa? Sao hắn đáng sợ quá vậy?
 - Dao ý lục phẩm đấu với kiếm ý lục phẩm, Mặc Thanh Hiên hoàn toàn không chiếm ưu thế, dường như còn dưới cơ.
- Mọi người trên khán đài biểu tình giật mình, tiếng bàn tán ồn ào như sấm vang lên không dứt.

742. Chương 740: Ba Quyền Đánh Bại

Mặc Thanh Hiên rất kinh ngạc nói:

- Tốt tốt, ta không ngờ.

Tình hình chiến đấu đã vượt qua dự đoán của Mặc Thanh Hiên, làm trong lòng gã dậy sóng. Ánh mắt Mặc Thanh Hiên càng nghiêm túc hơn hết.

Mặc Thanh Hiên ngửa đầu cười phá lên:

- Ha ha ha!

Mái tóc dài bay bay, ánh mắt Mặc Thanh Hiên sắc bén như bảo kiếm tuyệt thế rút khỏi vỏ.

- Thật sảng khoái, nhưng nếu ngươi nghĩ làm vậy có thể thắng được ta thì ngươi quá ngây thơ. Vốn chiêu này là lá bài cuối cùng ta để dành, không dễ sử dụng nó, nhưng bây giờ buộc phải dùng. Nếu ngươi đỡ được chiêu này thì ta sẽ nhận thua ngay.

Tóc dài Mặc Thanh Hiên bay lên, ánh mắt sắc bén như bảo kiếm, một luồng khí thế khó tả khuếch tán từ người gã, làm người ta rung động.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Cái gì? Mặc Thanh Hiên vẫn còn lá bài chưa dùng?

Trận so đấu đã không thể dùng biến đổi bất ngờ để hình dung. Dù ai thắng ai thua sẽ để lại dấu ấn khó phai trong lòng tất cả võ giả.

Trên lôi đài, biểu tình lạnh lùng của Mặc Thanh Hiên dần trở nên thản nhiên, như nhìn thấu sinh tử. Giờ khắc này Mặc Thanh Hiên biến thành một người khác, mặt không biểu tình, tất cả cảm xúc đều biến mất, dù là mặt trái hay mặt phải, chỉ còn đôi mắt lạnh lùng tựa núi. Kiếm ý hủy diệt lục phẩm phát tán cũng bị thu về.

Mặc Thanh Hiên nắm chặt trường kiếm tím đen nhanh như chớp đâm vào Lâm Tiêu.

- Vô Sinh kiếm pháp thức thứ sáu, Thiên Hạ Vô Sinh!

Luồng kiếm quang vô hình xẹt qua không gian, một kiếm bình thường không thấy có gì lợi hại. Nhưng khi trường kiếm đâm ra, lạnh lẽo âm thầm khó tả lan tràn. Tất cả võ giả cứng người, da gà nổi lên.

Trong mắt mọi người thiên địa biến mất chỉ còn lại một người một kiếm. Thiên địa xám xịt, nhất kiếm đâm ra làm thiên địa không còn sự sống, vạn vật trở về ban đầu, tất cả sinh mệnh chết hết.

Đôi mắt bình tĩnh của Lâm Tiêu hơi thay đổi. Kiếm của Mặc Thanh Hiên chưa hết thế đi nhưng kiếm ý đáng sợ đã ập đến. Kiếm ý hủy diệt và ý cảnh kiếm chiêu ảnh hưởng, trong đầu Lâm Tiêu nổi lên cảnh tượng đáng sợ. Nhất kiếm đâm ra, trong thiên địa chỉ còn lại hoang mạc, hóa thành cấm địa sự sống.

- Hay cho chiêu Thiên Hạ Vô Sinh!

Mắt Lâm Tiêu bắn ra ánh sáng chói lòa, chiến đao giơ cao. Đao ý vô tận như biển cả quanh người Lâm Tiêu bắn lên cao, hắc cũng chém ra nhất đao cực kỳ sắc bén.

- Luân Hồi Đao quyết, Lục Đạo Luân Hồi!

Lục Đạo Luân Hồi là thức cuối cùng trong Luân Hồi Dao quyết, uy lực mạnh mẽ. Lâm Tiêu trải qua nhiều lần ra sống vào chết trong cổ địa Thái Thần mới cảm ngộ và nắm giữ được Lục Đạo Luân Hồi.

Răng rắc!

Một luồng dao quang màu đen vô hình chém ra, như cánh cửa Lục Đạo Luân Hồi của địa ngục, trên sinh tử. Kiếm của Mặc Thanh Hiên vung lên, thiên hạ không sự sống. Nhưng sau khi vạn vật chết thì linh hồn chuyển sinh, vào lục đạo luân hồi đầu thai kiếp khác. Nhất đao của Lâm Tiêu không chế linh hồn, làm người ta suốt kiếp không được siêu sinh.

Dao quang vô hình xẹt qua không gian, xé rách kiếm quang đáng sợ. Tiếng kim loại giao nhau vang lên, sức mạnh hất văng trường kiếm tím đen trong tay Mặc Thanh Hiên. Đôi mắt Mặc Thanh Hiên tràn ngập khó tin, gã đập mạnh vào màn sáng màu lam bên mép lời đài.

Một đao, trường kiếm bay khỏi tay, Lâm Tiêu đã thắng.

Ong ong ong!

Tinh thần khí vận vô hình giáng xuống, tinh thần khí vận trên người Lâm Tiêu lại tăng vọt, ánh sao lấp lánh bên cạnh hắn, rực rỡ chói mắt.

Mặc Thanh Hiên mở miệng nói:

- Người thắng.

Mắt Mặc Thanh Hiên tràn đầy cay đắng, tay phải hút trường kiếm bay về, sau đó cất bước đi xuống lời đài.

Bên tai Lâm Tiêu vang thanh âm kiêu ngạo của Mặc Thanh Hiên:

- Nếu ta gặp La Thiên Đô trước người thì chắc chắn ta sẽ dốc hết sức ứng đối, cho người biết thực lực thật sự của hắn. Tuy hơi khó nhưng ta hy vọng người có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Dù thua thì vẻ mặt Mặc Thanh Hiên vẫn lạnh lùng. Người lĩnh ngộ kiếm ý hủy diệt thì ý chí kiên định không dễ bị đánh bại, có lẽ đây là một cửa ải nếu vượt qua Mặc Thanh Hiên sẽ leo lên đỉnh võ giả .

- Lâm Tiêu thắng, hạng hai Phong Vân bảng!

Đám người trên khán đài biểu tình khác nhau, có một điểm chung là cùng nhìn hướng La Thiên Đô chỗ lời đài. So đấu đến tận đây đã vào vòng cuối, còn lại năm trận so đấu. Trước khi so đấu kết thúc có hai trận đại chiến cực kỳ hấp dẫn, một là Mặc Thanh Hiên đấu với La Thiên Đô, một trận khác là Lâm Tiêu đánh với La Thiên Đô.

Tuy mọi người hiểu Lâm Tiêu hay La Thiên Đô dù người nào thắng cũng không thay đổi thứ hạng số một của La Thiên Đô. Nhưng hai người càng mạnh thì trận so đấu tiếp theo càng đặc sắc. Bọn họ rất muốn xem La Thiên Đô được gọi là thiên tài số một thể hệ trẻ của đế quốc Võ Linh có thực lực đáng sợ đến đâu,

Trận thứ ba mươi hai, Đông Phương Nguyệt Minh đấu với Tuyệt Vô Danh.

Thực lực hai người ngang nhau, vừa lên đài liền đánh hết sức nhưng không dễ đánh bại đối thủ. Hai bên ác chiến mấy trăm hiệp, Đông Phương Nguyệt Minh dựa vào ám chiêu đánh bại Tuyệt Vô Danh, giành chiến thắng trận so đấu.

- Trận thứ ba mươi ba, Mặc Thanh Hiên đấu với La Thiên Đô.

Như ý trời, Mặc Thanh Hiên gặp La Thiên Đô trước Lâm Tiêu, toàn trường náo động.

Trên lời đài, Mặc Thanh Hiên thua Lâm Tiêu đã cầm trường kiếm chờ sẵn, ánh sáng tím lấp lánh quanh thân, kết hợp kiếm ý hủy diệt như mộng như ảo. Mặc Thanh Hiên đã đưa thánh khí của Thông Thiên Hóa Thánh công lên đến cực điểm, khiến sức chiến đấu bản thân gã lên đỉnh điểm.

Mặc Thanh Hiên lạnh lùng nói:

- Tuy lúc trước thua Lâm Tiêu nhưng mục tiêu đánh bại người chưa từng thay đổi.

Ánh mắt Mặc Thanh Hiên sắc bén làm người ngược nhìn.

La Thiên Đô thản nhiên nói:

- Ta đã thấy cuộc chiến vừa rồi của ngươi, đúng là khiến ta giật mình, nhưng còn kém xa để đánh bại ta.
- Vậy sao? Thế thì ngươi hãy cho ta được mở mắt cái gọi là kém xa rồi cuộc là bao xa?

Mặc Thanh Hiên ra chiêu:

- Vô Sinh kiếm pháp, Yếu Tử Bất Năng!

Đối mặt La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên không dám giấu nghề, vừa lên đã dùng sát chiêu thứ năm của Vô Sinh kiếm pháp. Cực quang màu tím kết hợp kiếm ý hủy diệt lực phẩm hình thành sóng kiếm như biển cả hùng dũng ập vào La Thiên Đô.

- Thông Thiên Hóa Thánh công!

Hai tay La Thiên Đô chấp sau lưng, đôi mắt vàng bắn ra thần hồng, cao cao tại thượng như một vị đế vương tung ra một quyền.

Ầm ầm ầm!

Đế vương thương long cuồng mãnh phóng lên cao, sóng cuộn biển gầm, mãnh long qua sông. Thương long ảo khổng lồ quét tất cả, thế không thể đỡ, nháy mắt đụng tan sóng kiếm màu tím. Hết đi của thương long ảo không giảm, gầm rống vọt hướng Mặc Thanh Hiên.

Mặc Thanh Hiên mặt không biểu tình lại chém nhất kiếm:

- Vô Sinh kiếm pháp, Thiên Hạ Vô Sinh!

Kiểm quang hư vô bao phủ tất cả, lặng lẽ chém vào đầu thương long, chém nó tan nát. Ngay sau đó, kiếm quang vô hình bay tới, kinh phong sắc bén thổi tóc mai La Thiên Đô bay lên.

Mắt La Thiên Đô lạnh băng tung quyền phải:

- Bá Thế Hoàng Quyền, Hoàng Uy Hạo Đãng!

Sóng triều màu vàng tuôn ra, như biển cả vàng, nhấn chìm kiếm chiêu vô hình.

743. Chương 741: Trận Đánh Cuối Cùng (1)

Biển vàng qua đi, Mặc Thanh Hiên hét dài:

- Ta chưa thua!

Trường kiếm tím đen đâm ra, thẳng hoa cực hạn. Dường như Mặc Thanh Hiên ngộ đạo trong trận chiến đánh với Lâm Tiêu, nhân kiếm hợp nhất, uy lực lần thứ hai tăng mạnh. Nhất kiếm đốt cháy cực hạn đâm vào La Thiên Đô.

Kiểm áp khủng bố, màn sáng lam mép lôi đài run rẩy.

- Một quyền diệt ngươi!
- Bá Thế Hoàng Quyền, Hoàng Giả Vô Địch!

Trong tiếng gầm rú ầm ĩ, ánh mắt La Thiên Đô kiêu ngạo như hoàng giả giáng xuống, thiết quyền màu vàng đánh ra liên tục nổ nát kiếm quang của Mặc Thanh Hiên.

Mặc Thanh Hiên bị đánh bay, miệng học máu té cái bịch xuống đất.

Thực lực kinh người của La Thiên Đô làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Vậy là thua?

Nói sao thì Mặc Thanh Hiên xếp hạng ba Phong Vân bảng, quét ngang đa số đứng đầu thế hệ trẻ vậy mà không đỡ nổi ba quyền của La Thiên Đô. Thực lực của La Thiên Đô rốt cuộc đến đẳng cấp nào?

- Khủng, siêu khủng.

- Ba quyền đánh bại Mặc Thanh Hiên, danh hiệu đệ nhất đại tái Phong Vân bảng lần này danh xứng với thực.

- La Thiên Đô quá mạnh, đã đứng trên tất cả thủ lĩnh trẻ đỉnh Họa Phàm Cảnh hậu kỳ. Hai bên cách biệt quá xa, ta nghi ngờ thực lực của La Thiên Đô đã chạm tới Quy Nguyên cảnh.

Mọi người nghị luận sôi nổi, trong lòng dậy sóng kích động.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi nhìn nhau.

- Quá mạnh, một quyền vừa rồi của La Thiên Đô có bóng dáng chân nguyên, tinh khí thần đã bắt đầu đột phá hướng Quy Nguyên cảnh. Có lẽ Lâm Tiêu không đánh lại La Thiên Đô được.

Bọn họ là cường giả Quy Nguyên cảnh đương nhiên nhìn ra thực lực của La Thiên Đô đã vượt qua cực hạn võ giả Họa Phàm Cảnh. Không nói quá rằng La Thiên Đô đã xem như Nửa Bước Quy Nguyên, rất có thể một phần nguyên lực trong người gã đã chuyển hóa thành chân nguyên.

Phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ cười khỏ nói:

- Lâm Tiêu được hạng hai đã nằm ngoài dự đoán của chúng ta. Tuy hạng nhất rất tốt nhưng chúng ta không cần cưỡng cầu, huống chi tương lai Lâm Tiêu phát triển chưa chắc thua La Thiên Đô.

Vương An gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Lâm Tiêu còn trẻ, đại tái Phong Vân bảng quý sau có phần của hắn, bây giờ không cần phải tranh làm gì.

- Đại tái Phong Vân bảng quý sau?

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi lắc đầu, nói:

- Đó là chuyện năm năm sau, ta cho rằng khi thấy Lâm Tiêu rất có thể đột phá đến Quy Nguyên cảnh, đại tái Phong Vân bảng chẳng còn ý nghĩa gì với hắn.

Trên lôi đài, Mặc Thanh Hiên lau máu dính khóe môi, đứng dậy.

Mặc Thanh Hiên nhìn La Thiên Đô:

- Người quả nhiên đã đi đẳng trước mọi người, nhưng hai năm nữa chắc chắn ta sẽ bước vào Quy Nguyên cảnh, khi đó giữa người và ta ai thắng ai thua rất khó nói.

La Thiên Đô hờ hững nhìn đối phương:

- Lần này người không phải đối thủ của ta, về sau người cũng mãi mãi không đánh lại ta, dù ở cảnh giới nào đều như nhau.

Đây là La Thiên Đô, truyền nhân huyết mạch hoàng thất đế quốc La Sơn, có tự tin tuyệt đối.

Trận so đấu tiếp tục trong sự bàng hoàng của mọi người.

Trận thứ ba mươi bốn, Đoạn Thiên Cừ đấu với Uất Trì Quật.

Trận này quyết định hạng bốn và năm, Đoạn Thiên Cừ vừa bước lên sân thì vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Đoạn Thiên Cừ vốn muốn quan sát Lâm Tiêu và Uất Trì Quật chiến đấu, tìm hiểu gã phòng ngự mạnh cỡ nào. Tiếc rằng trận chiến giữa Lâm Tiêu và Uất Trì Quật không gợi ý được gì cho Đoạn Thiên Cừ. Cho nên Đoạn Thiên Cừ vừa bước lên lôi đài liền dốc hết sức ra, tăng đao ý sát lục đến cực độ, thi triển Diệt Sát đao pháp ngay, muốn một hơi phá phòng ngự của Uất Trì Quật. Hiệu quả không được tốt, hai bên đánh mấy chục hiệp, cuối cùng Đoạn Thiên Cừ bị Uất Trì Quật tung một quyền đánh trúng ngực, hộc máu thua trận.

Trận thứ ba mươi lăm, Đông Phương Nguyệt Minh đấu với Tinh Mộng Vũ.

Trận này quyết định hạng bảy và tám. Hai mỹ nữ khí chất khác nhau bay múa trên lôi đài, làm người mở rộng tầm mắt. Cuối cùng Vân Long Cửu Du của Tinh Mộng Vũ mạnh hơn một bậc, ác chiến trăm hiệp sau đó đánh bại Đông Phương Nguyệt Minh.

Thế là từ hạng ba đến chín Đại tái Phong Vân bảng lần này đã có kết quả. Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừ, Trương Thuần Hi, Tinh Mộng Vũ, Đông Phương Nguyệt Minh, Tuyệt Vô Danh.

Trong bao cặp mắt mong chờ, trận cuối cùng lôi đài số một, trận so đấu thứ ba mươi sáu đã đến. Bởi vì tám tổ lôi đài khác đã so đấu xong, đây là trận đại chiến đỉnh nhất đại tái Phong Vân bảng, Lâm Tiêu đấu với La Thiên Đô.

Lâm Tiêu, ngựa ô lớn nhất đại tái Phong Vân bảng, so đấu đến bây giờ chưa thua. Đáng sợ là thực lực của Lâm Tiêu tăng theo đối thủ dụng độ, như cái hang sâu không thấy đáy. Người mãi mãi không biết lá bài tẩy thật sự của Lâm Tiêu là gì. Trận so đấu trước Lâm Tiêu đánh bại thiên tài sáng nhất phái Thông Thiên kiếm, Mặc Thanh Hiên, có thể nói là nghịch thiên.

La Thiên Đô càng khỏi phải nói, thiên tài đỉnh cao của La Sơn tông, siêu cường giả thế hệ trẻ trong phạm vi đế quốc. Thiên tài đế đô đế quốc Võ Linh thậm chí gọi La Thiên Đô là đệ nhất thiên tài thế hệ trẻ của đế quốc, thực lực mạnh mẽ sâu không lường được. Mấy trận so đấu trước không ai có thể làm La Thiên Đô nghiêm túc, bao gồm Mặc Thanh Hiên hạng ba Phong Vân bảng gục ngã sau ba quyền của hắn.

Trận so đấu này không chỉ là trận chiến cuối cùng trên lôi đài số một, cũng là trận chiến thu quan đại tái Phong Vân bảng lần này, trận chiến quyết định hạng nhất và hạng hai. Nhiều khán giả siết chặt nắm tay, nhìn chăm chăm hai thí sinh, không dám chớp mắt cái nào.

Dưới lôi đài, Lâm Tiêu hành động trước. Lâm Tiêu lắc người đi lên lôi đài, trường bào nhẹ bay, Thái Huyền đao giắt bên hông, ánh mắt lạnh lùng.

La Thiên Đô thì vẫn là vẻ mặt cao cao tại thượng, ung dung bước tới đối diện Lâm Tiêu. Đôi mắt kiêu ngạo ngược nhìn trời, dường như La Thiên Đô không thèm để Lâm Tiêu vào lòng.

La Thiên Đô lạnh lùng nói:

- Đã đến bước này người vẫn muốn chiến đấu với ta sao?

Ý của La Thiên Đô quá rõ ràng.

Mặc Thanh Hiên xếp hạng ba còn không đỡ nổi ba quyền của gã, La Thiên Đô có tư cách nói câu đó. Trong lòng các khán giả không cho rằng Lâm Tiêu sẽ đánh lại La Thiên Đô.

Trên lôi đài, vạt áo Lâm Tiêu bay theo gió, mái tóc đen dài bay lên. Đôi mắt sáng như trời đêm, Lâm Tiêu tựa tuyệt thế đao khách đứng trong màn đêm, khí thế cuồng ngạo cô đơn.

Lâm Tiêu nhìn La Thiên Đô, thản nhiên nói:

- Sao thế? Chẳng lẽ ngươi muốn nhận thua trước? Tuy hành động đó hơi hèn nhưng nếu ngươi sợ thua thì đây là cũng là cách tốt nhất.

Mọi người rung động.

- Cái gì?

Đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Tiêu, như có động đất sóng thần trong lòng.

Bọn họ không hiểu tại sao Lâm Tiêu nói câu đó trước mặt La Thiên Đô. Đứng trước mặt Lâm Tiêu không phải tuyến thủ khác mà là người mạnh nhất đại tái Phong Vân bảng, La Thiên Đô. Lâm Tiêu cuồng vọng làm mọi người á khẩu.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi trên đài khán giả sửng sốt.

- Lâm Tiêu không phải loại người này.

Trong ấn tượng của bọn họ thì Lâm Tiêu không phải loại người ngông cuồng càn rỡ, trong lòng kiêu ngạo nhưng hẳn ít khi nói ra lời đầy khiêu khích như thế.

744. Chương 742: Trận Đánh Cuối Cùng (2)

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi không biết rằng đại ca của Lâm Tiêu chết vì La Sơn tông ra lệnh, hẳn sớm khó chịu với La Sơn tông. Nếu không phải vì thực lực còn yếu, Lâm Tiêu đã sớm một mình lao vào La Sơn tông hỏi rõ ràng. Hiện tại gặp đệ tử La Sơn tông, còn là thành viên đế quốc La Sơn, Lâm Tiêu thân thiện được mới lạ.

Trên lôi đài, La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Ha ha ha.

Nụ cười rất khùng bố, khí thế vô hình bộc phát từ người La Thiên Đô hóa thành sóng biển tràn ra. La Thiên Đô lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, khí thế ngạo nghễ thiên hạ khuếch tán, gã như biến thành vua của thiên địa này.

La Thiên Đô nheo mắt nói:

- Tốt, rất tốt.

Sát khí dâng lên, La Thiên Đô nói:

- Người là người thứ nhất cuồng như thế trước mặt ta. Mấy trận so đấu trước làm người quá tự tin, đến nỗi cho rằng có thể chống đối ta. Nhưng ta sẽ cho người biết tự tin của người buồn cười cỡ nào trước mặt ta.

La Thiên Đô cao cao tại thượng, ánh mắt đầy khinh miệt nhìn Lâm Tiêu. La Thiên Đô như vị đế vương nhìn xuống thần dân. Ở trong mắt La Thiên Đô thì Lâm Tiêu như con kiến, không có chút giá trị chú ý.

Lâm Tiêu đứng đó như chiến đao rút khỏi vỏ, thà gãy không cong, đao ý vô tận tôn lên biểu tình ngạo nghễ:

- Người nói nhảm nhiều quá, có giỏi thì qua đây đi. Nhưng ta sợ kết quả cuối cùng làm người thất vọng.

Các võ giả nghị luận sôi nổi, lắc đầu thờ dài.

- Lâm Tiêu này cuồng quá, dám nói kiêu đó với La Thiên Đô.

- Lâm Tiêu bị điên rồi. Mặc Thanh Hiên còn không đỡ nổi ba quyền của La Thiên Đô, hẳn có năng lực gì đối chọi với người ta?

- Võ giả cao ngạo bất khuất là chuyện tốt, nhưng phải biết nhận rõ thế cục. Tuy Lâm Tiêu là cao thủ số hai Phong Vân bảng nhưng xác suất thắng La Thiên Đô chưa đủ mười phần trăm.

Cũng có nhiều người rất hưng phấn, va chạm kịch liệt thế này sẽ làm so đấu sắp tới càng đặc sắc hơn, nếu hai bên hòa nhau với nhau thì còn gì hay mà xem?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền mắt lộ sát khí, khóe miệng cong lên thâm nghĩ:

- Hừ! Lâm Tiêu quá cuồng vọng, chẳng lẽ hẳn cho rằng có đủ năng lực so tài với La Thiên Đô sao?

Lâm Tiêu có thiên phú cao làm Bách Lý Huyền thấy nguy hiểm, sau đại tái Phong Vân bảng lần này chắc chắn gã sẽ tìm cách giết hẳn, không thể để đối phương lớn lên.

La Thiên Đô phát ra khí thế kinh người:

- Rất tốt, nếu vậy thì . . . Như người mong muốn.

Nguyên lực đáng sợ như sóng biển ập đến, trong nguyên lực chứa hơi thở kinh khủng đẩy khí thế của La Thiên Đô lên cao hơn.

Các thí sinh, khán giả trái tim treo cao, nín thở, nhìn chăm chăm vào hai người trên lôi đài, sợ bỏ qua quyết đấu đặc sắc nhất.

Khí hoàng giả kinh người phóng lên cao, khi nó ngưng tụ đến mức tận cùng thì La Thiên Đô tung cú đấm.

- Bá Thế Hoàng Quyền, Thương Long Hữu Bối!

Nguyên lôi đài rung mạnh. Cùng một chiêu quyền pháp nhưng La Thiên Đô ra đòn đáng sợ hơn khi đấu với Uất Trì Quật, Mặc Thanh Hiên. La Thiên Đô ngưng tụ khí thể đến mức tận cùng rồi tung cú đấm, khí cơ lôi đài bị phong tỏa. Trong quyền uy mệnh mông có một hư ảnh thương long to hơn trước gấp ba gầm rống bay ra. Thương long cực kỳ cổ xưa, râu rồng uốn lượn, chứa hơi thở hoàng giả. Thương long bay lượn giương nanh múa vuốt, khí thể hùng hổ hoàn mỹ đánh ra quyền kinh của La Thiên Đô.

Ầm ầm ầm!

Thương long gầm rống, hư không chấn động, quyền ảnh bay khắp lôi đài. Cảnh tượng hủy diệt như lũ tràn ra, các khán giả da đầu tê dại, run lấy bầy xem.

Keng!

Lâm Tiêu không ngừng ngưng tụ khí thể rồi cuộc hành động. Thái Huyền đao màu lam như tia chớp bay ra khỏi eo Lâm Tiêu, đao ý vô tận lực phẩm rồi cuộc có đối thủ chịu đựng được sức mạnh. Mũi nhọn đáng sợ tung hoành thiên địa, hóa thành biển lam vô cùng tận ập tới trước. Như thể có con sông, biển cả xuất hiện trên lôi đài.

- Vô Tận Lãng Đao!

Một dòng sông đao ảnh dài không có điểm cuối tuôn ra, dòng sông vắt ngang không gian xuyên qua lôi đài, đan xen với thương long khổng lồ. Hai bên va chạm mãnh liệt, sóng đao vô cùng tận va chạm với thương long khổng lồ, vụ nổ dữ dội làm lôi đài tinh thần to lớn rung lên bần bật.

Ầm ầm ầm!

Hư không gợn sóng, mỗi vòng gợn sóng chứa uy lực đáng sợ đủ hủy thiên diệt địa.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- Đáng sợ quá!

Hai bên mới va chạm đòn đầu tiên đã tạo thành hậu quả khủng bố thế này, nếu bọn họ ở trên lôi đài chắc đã bị kinh khí khủng bố kia xé nát.

La Thiên Đô mặt không biểu tình, chậm rãi đi tới trước như vị vua, khí hoàng giả vô biên bộc lộ, cao lớn uy mãnh.

- Có bản lĩnh, đỡ được một quyền của ta. Nhưng một quyền kia mới làm nóng người thôi, giờ ta chính thức công kích.

Đám người đứng đầu thế hệ trẻ ở dưới đài nghe câu này thì bị đả kích nặng.

- Cái gì? Mới chỉ là nóng người?

- Đả kích người quá vậy?

Bọn họ không dám tin cùng là đứng đầu thế hệ trẻ mà chênh lệch lớn tới nhường này. Cái gọi là nóng người chỉ một một quyền đã làm bọn họ khó chống đỡ, nếu La Thiên Đô thật sự phát uy thì còn đáng sợ tới mức nào?

Lâm Tiêu nắm chặt chiến đao, khí thể không ngừng ngưng tụ. Tinh thần lực ngũ phẩm đại thành vận dụng đến cực hạn, Lâm Tiêu luôn quan sát mỗi thay đổi nhỏ của chiến trường, nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công tăng lên tới cực độ.

- Ta cũng chỉ giãn gân, nhưng một quyền làm nóng người của người không được tốt lắm.

Mọi người há hốc mồm, trợn tròn mắt, nhìn Lâm Tiêu như ngó quỷ. La Thiên Đô nói làm nóng người thì bọn họ còn tin, Lâm Tiêu thì bảo hần mới giãn gân, khoác lác hơi quá.

La Thiên Đô tức giận quát:

- Thú vị, ta chưa từng gặp ai ngông cuồng như ngươi. Biết không? Ngươi đã làm ta hơi tức giận, tiếp theo ta sẽ cho ngươi biết sự đáng sợ của La Thiên Đô ta!

Trong số các thí sinh đại tái Phong Vân bảng, ai gặp La Thiên Đô dù không cam lòng nhưng trong mắt luôn động lại sự kính sợ. Lâm Tiêu thì khác, từ lúc bắt đầu so đấu đến bây giờ La Thiên Đô không thấy chút kính sợ nào trong mắt hần, gã cao cao tại thượng không chấp nhận được sự ngông cuồng đó.

La Thiên Đô tức giận không nghĩ rằng sự coi rẻ, cao ngạo khắc sâu trong xương gã cũng là nhục nhã lớn lao với mấy người đứng đầu thế hệ trẻ khác. Nhưng dù La Thiên Đô có nghĩ tới cũng sẽ cho rằng đó là đương nhiên. Trên thế giới này chỉ có La Thiên Đô coi thường người khác, không ai có tư cách xem thường gã.

Trên lôi đài, La Thiên Đô quát to, lại đánh ra một quyền.

- Bá Thế Hoàng Quyền, Hoàng Uy Hạo Đãng!

Chớp mắt Lâm Tiêu cô động đao thế đến cực hạn cũng chém ra chiến đao thứ hai.

- Luân Hồi Đao quyết, Lục Đạo Luân Hồi.

Đao quang sấm sét và quyền kinh mệnh mông va chạm vào nhau, khắp nơi là tiếng nổ đinh tai nhức óc, kinh khí tứ tung. Nếu lôi đài tinh thần này không cấu thành từ tinh quang bí ẩn, mà chỉ là lôi đài bình thường thì đã sớm bị một kích kia đánh tan nát.

Trong tiếng nổ dữ dội, đao quang sắc bén và quyền kinh mệnh mông liên tục va chạm. Kinh khí cuồng bạo hình thành lốc xoáy vòi rồng khuếch tán bốn phương tám hướng, nổ tung.

745. Chương 743: Trích Tinh Nã Nguyệt

Trong lốc xoáy mạnh mẽ, chân hai người như mọc rễ đứng vững trên lôi đài không nhúc nhích.

- Đến nữa, một quyền này đánh bại ngươi!

Trong tiếng nổ đinh tai, vạt áo La Thiên Đô bay phần phật, mắt bắn ra từng tia sáng. Tuyển thủ hạt giống như vị vua cao cao tại thượng, thần uy mệnh mông đánh ra một quyền thứ hai vào Lâm Tiêu.

- Bá Thế Hoàng Quyền, Hoàng Giả Vô Địch!

Răng rắc!

Hư không như bị một quyền này đánh nát, trong thiên địa không còn lại gì, chỉ có La Thiên Đô kiêu ngạo đứng thẳng. Ánh sáng vàng lấp lánh toát ra bá khí, La Thiên Đô như vị đế vương chấp chưởng thiên địa, không giận mà uy. Trước một quyền đó thiên địa cũng phải tan vỡ.

- Tinh Nguyên Hóa Khí!

- Chấn lại!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng, một quyền này dễ dàng đánh bại thiên tài trẻ tuổi ở top 10, trong lòng hần cũng thấy rất nguy hiểm. Áp lực khủng bố như thủy triều ập đến, tinh thần lực ngũ phẩm đại thành cô động đến mức tận cùng, cộng thêm Tinh Nguyên Hóa Khí trợ giúp chậm rãi gia cố vào Thái Huyền đao. Lâm Tiêu chém ra đòn công kích mạnh nhất.

Đao khí vô tận va chạm với khí tức hoàng giả. Đao quang sấm sét và quyền kinh mệnh mông điên cuồng va chạm. Một đợt sóng rẽ đôi lôi đài, màn sáng lam rung bần bật, không khí sôi trào như nước nóng. Khắp nơi là lực lượng khủng bố trùng kích, như biển cả phập phồng, núi lửa phun trào.

Trong va chạm mạnh, Lâm Tiêu không đứng vững được nữa, quyền kinh mạnh mẽ đẩy hẳn bay ngược ra sau trăm thước.

Lâm Tiêu áp chế nguyên lực sôi trào trong người, thầm nghĩ:

- Một quyền thật đáng sợ, quả nhiên là quyền uy cái thể.

Nhất đao vừa rồi tuy vẫn là Lục Đạo Luân Hồi nhưng dung hợp tinh thần lực ngũ phẩm đại thành, cộng thêm đao ý vô tận lực phẩm lên đến tột đỉnh, đó là chiêu công kích đơn thể đáng sợ nhất trong đao chiêu Lâm Tiêu nắm giữ, vậy mà kết quả vẫn không ngăn nổi một quyền của La Thiên Đô.

Trong Hoàng Giả Vô Dịch của La Thiên Đô chứa lực lượng bá đạo không gì sánh được, cô đọng cực độ và cường đại. Vung một quyền đủ hủy thiên diệt địa, ý cảnh Lục Đạo Luân Hồi cũng bị đánh tan.

- Phẩm cấp Luân Hồi Đao quyết của ta quá thấp, nó chỉ là đao pháp địa cấp đệ giai. Tuy ta dung hợp ý cảnh công kích thì Luân Hồi Đao quyết đến trình độ đao pháp địa cấp cao giai, nhưng Bá Thế Hoàng Quyền của La Thiên Đô chắc cũng đã đến đỉnh quyền pháp địa cấp cao giai. Ta tu luyện Cuồng Thú đao pháp thức mạnh nhất Vạn Thú Bôn đẳng là chiêu thức quần công, bàn về công kích đơn thể thì không như Lục Đạo Luân Hồi. Về phẩm cấp võ kỹ ta đã chịu thiệt.

Tuy Tinh Nguyên Hóa Khí có thể tăng lực công kích cho chiêu thức nhưng nó có hạn, không đủ để thay đổi phẩm cấp thật sự của một môn võ kỹ. Nếu dụng độ võ giả bình thường hay thiên tài thì Lâm Tiêu đủ sức dựa vào Tinh Nguyên Hóa Khí nghiền áp đối thủ, nhưng gặp phải yêu nghiệt trong thiên tài như La Thiên Đô, tu luyện công pháp, võ kỹ toàn là võ học đỉnh cao biến thái, Lâm Tiêu hơi chịu thiệt.

Dù hơi thiệt thòi nhưng Lâm Tiêu vẫn tràn đầy tự tin thầm nghĩ:

- Nhưng Lục Đạo Luân Hồi của ta chứa ý cảnh luân hồi không thể xóa nhòa, cộng với đao ý vô tận lực phẩm, tinh thần lực gia cố, La Thiên Đô cũng không chịu nổi.

Phía đối diện, La Thiên Đô cũng bị xung lực làm lùi mấy chục thước, cánh tay phải tê dại.

- Người đỡ được một quyền của ta?

Tuy đao chiêu của Lâm Tiêu bị gã đánh tan nhưng ý cảnh, lực lượng đáng sợ chứa trong đó còn sót một phần xông vào cơ thể La Thiên Đô, làm gã bị trùng kích. Khiến La Thiên Đô không chấp nhận được là lúc trước gã mạnh miệng bảo một quyền này sẽ đánh bại Lâm Tiêu, nhưng thực tế lại không như là mơ. Kết quả lại bị Lâm Tiêu tát vào mặt La Thiên Đô trước đông người, ánh mắt gã trở nên âm trầm, biểu tình cực kỳ khó xem.

Về mặt tức giận tan biến, La Thiên Đô ngược đầu lên:

- Tốt, rất tốt. Đại tái Phong Vân bảng diễn ra đến bây giờ ngươi là tuyển thủ đầu tiên đỡ được ba quyền của ta mà không thua, còn khiến ta thụt lùi. Ta thừa nhận đã coi nhẹ ngươi.

Ánh mắt âm trầm bắn ra tia sáng đáng sợ, La Thiên Đô nói:

- Tiếc rằng may mắn của ngươi đến đây là hết. Ta chờ xem ngươi làm sao ngăn cản một quyền này!

Khí thế trên người La Thiên Đô lại nâng cao, mọi người cảm giác thân hình gã biến thành khổng lồ sắp đụng tới bầu trời, như thần linh nhìn xuống mọi người, đứng ngạo nghễ trong khung trời.

Trong tiếng gầm như tiếng thần:

- Bá Thế Hoàng Quyền, Chấn Chuông Ngân Hà!

Mắt La Thiên Đô bắn ra hai tia sáng đỏ, thiết quyền vàng đánh ra. Bàn tay La Thiên Đô tựa thần linh cai quản ngân hà trên bầu trời.

Rào rào!

Thoáng chốc trong lò đài toàn là ngân hà khủng bố đảo ngược, cực quang lấp lánh. Tất cả bị xóa tan, sao tan vỡ thành cát bụi.

Khán giả rung động tròn mắt, nhìn chằm chằm cảnh tượng trên lò đài.

- Khủng . . . Khủng bố quá!

La Thiên Đô tức giận, hậu quả thật đáng sợ. Uy lực một quyền này đã không thể diễn tả bằng lời.

Mọi người có chung một ý nghĩ:

- Lâm Tiêu sắp thua.

So tài đến bây giờ Lâm Tiêu đã lộ ra hết vũ khí bí mật của mình, mọi người cho rằng hắn không có khả năng lật ngược thế cờ được nữa.

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén, hắn cảm nhận sự đáng sợ của một quyền này.

Ong ong ong!

Lâm Tiêu đổi Thái Huyền đao sang tay trái, gươm nắm đấm phải lên. Dao động nguyên lực khó tả dâng lên từ cơ thể Lâm Tiêu, ánh mắt hắn sắc bén, nguyên lực điên cuồng vận chuyển. Cơ thể Lâm Tiêu vang lên tiếng nổ rầm rầm, có lực lượng đáng sợ nào đó đang sôi trào, ngừng tụ.

Mọi người lắc đầu nguầy nguậy.

- Hắn muốn làm gì? Dùng Man Vương Bá Quyền từng thi triển để đối kháng La Thiên Đô sao? Vô dụng, tuy uy lực Man Vương Bá Quyền mạnh nhưng so với một quyền của La Thiên Đô thì kém xa.

Bọn họ có thấy Lâm Tiêu từng sử dụng Man Vương Bá Quyền, Uất Trì Quật bị nó đánh gục, nhưng chiêu Di Sơn Đảo Hải, Sơn Băng Địa Liệt so với Chấp Chưởng Ngân Hà của La Thiên Đô thì kém xa tít mù. Trong lòng các khán giả cho rằng Lâm Tiêu vùng vẫy hấp hối.

Trong ánh mắt tiếc nuối của nhiều người, Lâm Tiêu tung ra một quyền.

- Man Vương Bá Quyền, Trích Tinh Nã Nguyệt!

Ầm ầm ầm!

Quyền phải đánh ra, thân hình Lâm Tiêu dường như biến thành to lớn hơn. Quyền phải của hắn chói lòa lao tới thật sự như hái trăng bắt sao đập vào ngân hà. Sức mạnh năm mươi ngàn cân thi triển bằng Man Vương Bá Quyền tăng vọt đến cực hạn, kết hợp nguyên lực đáng sợ của Cửu Chuyển Huyền Công ầm ầm tiến lên.

Trong ánh mắt rung động của mọi người, Trích Tinh Nã Nguyệt và Chấp Chưởng Ngân Hà va chạm vào nhau.

Rầm rầm!

Tiếng nổ như sấm sét vang lên, gió lốc nổi lên quanh hai người. Trung tâm hai quyền va chạm tỏa ánh sáng sao rực rỡ, như có vụ nổ trong vũ trụ, tỏa ánh sáng chói lòa.

- Cái gì? Chặn lại được rồi sao?

Trên lôi đài, hai quyền của Lâm Tiêu và La Thiên Đô đụng nhau, hai người đứng im tại chỗ, chỉ có kinh khí cuồng bạo thổi quét như ngân hà rơi, sông chảy xiết.

746. Chương 744: Nửa Bước Quy Nguyên (1)

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, không ngờ Lâm Tiêu thật sự chặn lại một quyền của La Thiên Đô. Mà La Thiên Đô lại càng giật mình hơn, một quyền của Lâm Tiêu dường như ngang ngửa với gã, phá tan suy nghĩ lúc trước của La Thiên Đô, một quyền tiêu diệt Lâm Tiêu.

Mấy trọng tài nhìn nhau, thấy rung động trong mắt đối phương.

- Lâm Tiêu này đáng sợ hơn chúng ta tưởng tượng.

Lâm Tiêu thụt lùi ba bước, La Thiên Đô lùi một bước. Kinh khí vô hình nổ tung giữa hai bên, tan biến trong hư vô.

Lâm Tiêu ức chế máu sôi trào trong người, thầm nghĩ:

- Một quyền của La Thiên Đô đúng là đáng sợ, nếu ta không nhờ sức mạnh đến năm mươi ngàn cân, tu luyện thành thức thứ ba của Man Vương Bá Quyền - Trích Tinh Nã Nguyệt thì tuyệt đối không thể đỡ được một quyền này.

Một quyền Chấn Chưởng Ngân Hà của La Thiên Đô siêu đáng sợ, hậu kinh đầy đủ, trong đó ẩn chứa lực lượng hủy diệt tất cả. Đến cuối cùng Lâm Tiêu bị đẩy lùi mấy bước.

- Bàn về uy lực thì Man Vương Bá Quyền không thua gì Bá Thế Hoàng Quyền, nhưng ta mới đến Hóa Phàm Cảnh đại thành, tuy có tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công nhưng chất lượng, số lượng nguyên lực thua La Thiên Đô chút ít.

Lâm Tiêu hiểu rõ ràng yếu điểm của mình ở đâu. Trước mắt Lâm Tiêu mới là Hóa Phàm Cảnh đại thành, La Thiên Đô thì đến đỉnh Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ. Đối diện võ giả bình thường thì chút chênh lệch này không là gì, nhưng đối diện yêu nghiệt như La Thiên Đô điều này trở thành điểm yếu của Lâm Tiêu, là ưu thế lớn nhất của La Thiên Đô.

La Thiên Đô không biết lên hình dung cảm giác của mình thế nào:

- Lại bị người chặn.

Hai lần La Thiên Đô bảo sẽ đánh gục Lâm Tiêu, nhưng toàn thất bại, lần đầu tiên gã bị bề mặt thế này. La Thiên Đô cực kỳ tức giận.

- Ha ha ha!

La Thiên Đô đột nhiên ngửa đầu cười to bảo:

- Bao lâu rồi, từ khi La Thiên Đô ta ra đời đến nay ngươi là người đầu tiên khiến ta nói không giữ lời hai lần, ngươi nên tự hào đi. Nhưng . . .!

Ánh mắt La Thiên Đô trở nên hung tợn:

- Ngươi cũng là người đầu tiên làm ta mất mặt thế này. Ngươi biết không? Tiếp theo ta sẽ không nương tay nữa, ngươi hãy sẵn sàng bị thương nặng đi. Nếu ta lỡ tay đánh chết ngươi thì đó là do ngươi tự tìm lấy thôi.

Mái tóc dài của La Thiên Đô chột bay lên, mắt gã sáng như ánh sao, biểu tình nghiêm nghị, nguyên lực lại tăng vọt lên đến đỉnh. Khí thế đáng sợ khuếch tán, khí thế hóa thành các đốm thần quang quanh quẩn bên La Thiên Đô, như mộng như ảo, cực độ cô đọng. Khi khí thế khuếch tán, mọi người cảm giác lạnh lẽo. Ánh sáng lan tỏa, hư không quanh thân La Thiên Đô vận vẹo.

Thời gian tĩnh lặng.

Đột nhiên có võ giả kinh kêu:

- Đây là . . . Chân nguyên, chẳng lẽ La Thiên Đô đã bước vào Quy Nguyên cảnh?

Cả quảng trường náo động.

- Không, đây là Nửa Bước Quy Nguyên. La Thiên Đô thật sự đi đến bước này, bắt đầu cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên, cách cường giả Quy Nguyên cảnh chỉ có một bước. Hèn gì La Thiên Đô ghê gớm như thế, dưới Quy Nguyên cảnh còn ai ngăn nổi?

- Trời ạ, khí thế Nửa Bước Quy Nguyên quá kinh khủng, đây là cách biệt giữa Hóa Phàm Cảnh và Quy Nguyên cảnh sao? Mới chỉ là Nửa Bước Quy Nguyên tại sao làm ta cảm thấy nó có thể hủy diệt tất cả?

Nhiều võ giả Hóa Phàm cảnh ở trên khán đài kinh hoàng. Ngay cả đám cường giả Quy Nguyên cảnh cũng phải giật mình.

- Sao khí thế Nửa Bước Quy Nguyên đáng sợ thế? Không thua gì chân nguyên của một số cường giả mới vào Quy Nguyên cảnh.

- La Thiên Đô không uống là thiên tài đáng sợ nhất gần ngàn năm qua của đế quốc, chỉ Nửa Bước Quy Nguyên đã mạnh đến cỡ này, giống như lúc ta vừa vào Quy Nguyên cảnh cô động chân nguyên. Nếu chờ La Thiên Đô tinh luyện xong Nửa Bước Quy Nguyên, cô động thành chân nguyên thật sự thì còn kinh khủng đến đâu? Chênh lệch giữa thiên tài và người bình thường lớn đến vậy sao?

- Thiên phú như thế làm cường giả Quy Nguyên cảnh ta đây hết hồn. Ta cứ nghĩ tiếp theo hai người sẽ đại chiến kinh thiên, giờ xem ra Lâm Tiêu tuy mạnh nhưng thua xa La Thiên Đô. Lúc trước La Thiên Đô chưa từng nghiêm túc, bây giờ Nửa Bước Quy Nguyên lộ ra còn ai ngăn cản được? Đừng nói một Lâm Tiêu, dù có mười Lâm Tiêu cũng không đánh lại La Thiên Đô.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu là ta thì đã nhận thua ngay, trước Nửa Bước Quy Nguyên không chết cũng bị thương nặng.

La Thiên Đô bộc lộ Nửa Bước Quy Nguyên làm mọi người kinh hoàng. Nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh đã suy đoán khả năng này, nhưng cảm nhận Nửa Bước Quy Nguyên cường đại thì vẫn bàng hoàng. Đến bây giờ không ai cho rằng Lâm Tiêu có hy vọng thắng, bao gồm Quận vương quận Hiên Dật, quận chúa Nguyệt Linh, đám phó doanh chủ Bạch Hồng Phi. Còn quận vương Tương Thiên Thần lại lộ biểu tình vui sướng khi người gặp họa. Lâm Tiêu đánh bại Đoạn Thiên Cừ khiến Tương Thiên Thần bất mãn, nếu hắn thắng cả La Thiên Đô giành hạng nhất thì không nói. May mắn có La Thiên Đô, hy vọng đoạt giải quán quân của Lâm Tiêu tụt xuống thấp nhất, không còn phần trăm hy vọng nào.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nói:

- La Thiên Đô vẫn cường đại như thế, tiểu tử chẳng biết chui từ đâu ra như ngươi làm sao sánh bằng?

La Thiên Đô phát ra Nửa Bước Quy Nguyên rung động hồn người, gã quát to:

- Giờ ngươi hãy xuống dưới đi!

La Thiên Đô hùng hổ bước ra, tấn công Lâm Tiêu dồn dập.

Ầm ầm ầm!

Quyền phong như rồng bay lượn cửu thiên, trong một thoáng trên lôi đài toàn là kinh khí. La Thiên Đô đánh ra một quyền trời long đất lở, tất cả bị bao phủ trong quyền uy và ảo ảnh.

- Bạo!

Lâm Tiêu tạm né nguy hiểm, cơ thể hắn nổ tung, hàng trăm tàn ảnh bay đi bốn phương tám hướng, không phân biệt được thật giả.

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Tài mọn!

Vạt áo bay bay, quyền phong quét qua, một đồng tàn ảnh trước mặt tan nát hóa thành lực lượng nguyên khí hỗn loạn biến mất trong không khí, chỉ còn lại mấy chục cái bóng.

Giọng Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Lại bạo!

Một đoàn tàn ảnh lại nổ tung. Trên lôi đài tàn ảnh một lần nữa nhiều gấp trăm lần, tầng tầng lớp lớp, chi chít chật ních.

Lâm Tiêu không ngừng tu luyện Vạn Hóa Quyết, uy lực Phân Thân Hóa Ảnh quyết cũng tăng cao lên, kết hợp đạo ý vô tận lực phẩm, miễn chân thân không bị đánh trúng thì tùy thời nổ mấy chục, trăm tàn ảnh mãi không dứt, khả năng chịu đòn cũng tăng lên nhiều.

- Tiểu tử thôi, quyền áp, trấn cho ta!

Người La Thiên Đô phát ra quyền uy đáng sợ kết hợp Nửa Bước Quy Nguyên nháy mắt lan tràn cả tòa lôi đài thoảng chốc lôi đài như bị một ngọn núi to đè, quyền uy khủng bố nặng ngàn cân đè lên trăm tàn ảnh Lâm Tiêu. Tàn ảnh Lâm Tiêu như trước kia bị kiểm áp của Mặc Thanh Hiên đè ép, liên tục nổ tung.

Lâm Tiêu con người co rút:

- Lợi hại!

Hiện giờ tàn ảnh phân thân của Lâm Tiêu mạnh hơn lúc đấu với Mặc Thanh Hiên nhiều. Nguyên lực mạnh nhất Cửu Chuyển Huyền Công cộng thêm Vạn Hóa Quyết phân tán, kết hợp đao ý vô tận lực phẩm. Nhưng quyền áp được Nửa Bước Quy Nguyên gia cố dễ dàng đánh tan tàn ảnh mỏng manh như bong bóng.

747. Chương 745: Nửa Bước Quy Nguyên (2)

- Tán tán tán!

Hàng trăm tàn ảnh của Lâm Tiêu giờ lại tách ra liên tục, thoảng chốc tất cả tàn ảnh bị đánh tan lại tăng thêm mười mấy phân thân. Mười mấy phân thân này chắc chắn hơn trước, quyền kinh không thể trấn áp chúng.

Lâm Tiêu cảm giác kỹ tình huống mỗi một phân thân, tiếp tục rút nguyên lực để chúng nó không bị quyền kinh của La Thiên Đô đánh tan.

- Thế này là được rồi, giữ mười tám đạo phân thân là cực hạn của ta, nếu còn phân tán nữa sẽ không chịu nổi quyền kinh kèm theo Nửa Bước Quy Nguyên ức chế.

Mười mấy phân thân của Lâm Tiêu bay lung tung trên lôi đài. La Thiên Đô nhíu mày, phân thân không tan vỡ trước quyền kinh Nửa Bước Quy Nguyên, gã không thể dựa vào khí thế áp chế. Hơn nữa hơi thở từ mười mấy phân thân liên tục dao động, khó mà phân biệt thật giả. Muốn nhanh chóng tìm ra chân thân trong đồng này là rất khó khăn, vậy thì . . .

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Tiểu tử thôi, ngươi nghĩ làm vậy là trốn được sao? Tài mọn, xem ta phá khinh công của ngươi đây!

- Cực Đạo Hoàng Nhân!

Mắt La Thiên Đô bắn ra hai tia sáng vàng đỏ rực, màu vàng đỏ như biến thành thực chất, hóa thành vầng sáng vàng bao phủ hư không lôi đài.

Cực Đạo Hoàng Nhân, bí thuật hoàng thất truyền tông của La Sơn tông đế quốc La Sơn, có thể dễ dàng nhìn thấu tất cả hư ảnh, ảo mộng. Lúc trước La Thiên Đô dùng Cực Đạo Hoàng Nhân này nhìn thấu chân thân của Tinh Mộng Vũ khi thi triển Vân Long Cửu Du, một quyền đánh bay nàng ra khỏi hư không.

Ánh sáng vàng bao phủ, tất cả phân thân Lâm Tiêu đều thành bóng ảo trước mắt La Thiên Đô, chỉ có chân thân là hiện ra rõ ràng.

Đôi mắt vàng lạnh lùng nhìn thẳng trước, La Thiên Đô đã tọa định Lâm Tiêu:

- Hãy đỡ một chiêu của ta, Thiên Uy cái Thế!

Lâm Tiêu thấy thế cũng tung ra một quyền tới trước.

- Trích Tinh Nã Nguyệt!

Lực lượng năm mươi ngàn cân bùng nổ, kết hợp đao ý vô tận lực phẩm, tinh thần lực ngũ phẩm đại thành, Lâm Tiêu đánh ra một quyền như bóng trắng treo trên trời sao, quyền ảnh như ngàn hà mệnh mỏng tràn ra.

Răng rắc!

La Thiên Đô phát ra Nửa Bước Quy Nguyên, uy lực tăng nhiều hơn gấp đôi. Một quyền của La Thiên Đô thiên địa cũng muốn tan nát, thức thứ ba Vạn Vương Bá Quyền cường đại cũng bị đánh nát, quyền uy mạnh mẽ đẩy Lâm Tiêu văng ra, miệng tràn máu tươi.

May mắn Long Tượng luyện thể của Lâm Tiêu đến đại thành đệ ngũ trọng, lực phòng ngự kinh người nên hắn chỉ bị thương nhẹ.

La Thiên Đô nghiêng đầu sang bên, nụ cười tự tin trào phúng đông cứng trên mặt La Thiên Đô. Lúc hai một quyền chạm vào nhau, không biết từ khi nào Lâm Tiêu đã chém một nhát đao. Đao quang vô hình xẹt qua cổ La Thiên Đô, may mắn gã phản ứng kịp lúc nên đao quang chỉ lướt qua chân nguyên hộ thể, hoa lửa màu lam bắn tung tóe, chặt đứt một sợi tóc bay theo gió.

Mặt La Thiên Đô xanh mét.

La Thiên Đô không ngờ gã đã thi triển ra nửa bước chân nguyên nhưng vẫn bị Lâm Tiêu suýt làm tổn thương. Mặc dù có nửa bước chân nguyên hộ thể, nhát đao vừa rồi có chém trúng người chưa chắc bị thương nặng nhưng La Thiên Đô vẫn rất tức giận.

Trên khán đài, mọi người trợn mắt há hốc mồm, hút ngậm khí lạnh.

- Lâm Tiêu này thật khó gặp, rõ ràng La Thiên Đô mạnh hơn hắn không chỉ một bậc, nhưng hắn còn chống đỡ được đến bây giờ suýt đánh La Thiên Đô bị thương.

Ban đầu Lâm Tiêu và La Thiên Đô lực lượng ngang nhau, bây giờ gã phát ra Nửa Bước Quy Nguyên thì mọi thứ đã thay đổi. Trong lòng mọi người cho rằng La Thiên Đô cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên muốn đánh gục Lâm Tiêu dễ như lấy đồ trong túi, không tốn sức chút nào. Trận so đấu sẽ kết thúc trong vòng một, hai chiêu.

Nhưng kết quả làm bọn họ giật nảy mình. Lâm Tiêu chẳng những sử dụng thân pháp không ngừng dây dưa với La Thiên Đô, còn suýt làm gã bị thương, việc này làm người xem lú lẫm, ca thán không thôi. Đối làm bọn họ thì chỉ chớp mắt là thua ngay, kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Tiêu thật đáng sợ.

La Thiên Đô điên cuồng gào thét:

- Tiểu tử thôi, ngươi đã chọc giận ta! Ta không tin ngươi đỡ được mấy quyền nữa của ta!

La Thiên Đô mất đi vẻ nho nhã vốn có, ánh mắt tàn nhẫn sắc bén, thi triển Cực Đạo Hoàng Nhân tỏa định chân thân Lâm Tiêu chặt chẽ, công kích liên hồi.

Ầm ầm ầm!

Từng bóng quyền đáng sợ phô thiên cái địa, ầm ỹ. Bạo quyền bay ra, cả lôi đài toàn là kinh khí ngút trời. Khí lãng màu vàng và Nửa Bước Quy Nguyên bá đạo nhấn chìm mọi thứ trên lôi đài.

Ầm ầm ầm!

Các quyền ảnh đánh vào màn sáng làm nó rung rinh gợn sóng, như nước sông chảy xiết, kêu vù vù, tùy thời tan vỡ.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong bóng quyền vô tận, Lâm Tiêu hết sức ngăn cản. Lâm Tiêu nhảy nhót, vận dụng Phân Thân Hóa Ảnh quyết đến cực hạn, kết hợp Lăng Không Hư Độ, Vạn Hóa Quyết, Tinh Nguyên Hóa Khí, tinh thần lực ngũ phẩm đại thành, hắn áp dụng hết mọi chiêu thức nâng cao thực lực của mình lên. Vô Tận Lăng Dao, Vạn Vương Bá Quyền liên tục đánh ra, Lâm Tiêu dựa vào Cửu Chuyển Huyền Công bình thường đón đỡ La Thiên Đô tấn công. Tuy Lâm Tiêu yếu thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn không có dấu hiệu thua cuộc.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. La Thiên Đô đã đến cảnh giới cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên, cách Quy Nguyên cảnh chỉ có một bước, có thể nói là sức chiến đấu hoàn toàn vượt trên võ giả Hóa Phàm Cảnh, vượt qua cực hạn Hóa Phàm Cảnh. Nhưng trong một lúc La Thiên Đô không đánh gục được Lâm Tiêu, cảm giác như trong mơ, thật khó hiểu.

Răng rắc!

Các tia đao quang bay ra từ quyền khí cuồng bạo, chém mạnh vào màn sáng lam bên mép lôi đài, muốn phá đi màn sáng, lao ra lôi đài. Mấy người đứng đầu thế hệ trẻ về mặt hoảng hốt thụt lùi.

- Đây là võ giả Hóa Phàm Cảnh đánh nhau sao? Tại sao cảm giác như cường giả Quy Nguyên cảnh đại chiến sinh tử?

- Đã bao nhiêu năm đại tái Phong Vân bảng không xuất hiện cuộc tranh đấu đáng sợ thế này? Đây mới là đại tái Phong Vân bảng thật sự, đại biểu thế hệ trẻ mạnh nhất Đế quốc Võ Linh.

- Cường giả mới vào Quy Nguyên cảnh sơ kỳ chỉ thế là cùng.

- Đúng vậy! Tuy thực lực của bọn họ không bằng cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ bình thường nhưng chỉ thua chút xíu. Đánh với Quy Nguyên cảnh sơ kỳ chưa chắc bọn họ sẽ thua, nếu vào Quy Nguyên cảnh còn ghê gớm nữa.

Mọi người vô cùng rung động, so đấu đến bây giờ đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ. Cảnh tượng đáng sợ thế này hoàn toàn không giống hai thế hệ trẻ đánh nhau, tuy Lâm Tiêu, La Thiên Đô còn ở cảnh giới Hóa Phàm Cảnh nhưng các võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh không thể đánh đồng.

Đám người đứng đầu thế hệ trẻ Tinh Mộng Vũ nhìn Lâm Tiêu, hai mắt mở to, trong lòng rất bàng hoàng.

- Lâm Tiêu.

Đông Phương Nguyệt Minh cũng chú ý Lâm Tiêu.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền hút ngụm khí lạnh, sát ý càng nồng nặc:

- Đáng sợ, sao tiểu tử này mạnh quá vậy? Có thể đấu với La Thiên Đô đến mức này.

Bách Lý Huyền đè nén cảm xúc, gã thả lỏng đôi tay siết chặt, lạnh lùng trầm nghĩ:

- Mặc kệ thế nào thì người phải chết, đại tái Phong Vân bảng lần này cho người nổi bật lần cuối.

748. Chương 746: Lá Bài Tẩy Cuối Cùng

Bạch Hồng Phi đồng thanh kêu lên:

- Kinh nghiệm chiến đấu của Lâm Tiêu quá phong phú, rốt cuộc hắn tu luyện như thế nào?

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi nhìn ra được hiện tại Lâm Tiêu có thể đánh ngang với La Thiên Đô toàn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu đáng sợ, nhảy múa trên lưỡi đao, ra vào đường sống chết. Sơ sẩy một cái bị La Thiên Đô đánh trúng là Lâm Tiêu chỉ có đường chết hoặc bị thương nặng.

Phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ về mặt nhíu mày nói:

- Ta ngờ là bây giờ kêu Lâm Tiêu xông phòng rèn luyện Trại huấn luyện thiên tài thì hắn sẽ vượt qua ải thứ bảy vào ải thứ tám.

Đông Phương Hiên Viên, Tương Thiên Thần thì càng giật mình không nói nên lời.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, gần từng chữ:

- Phải nói Lâm Tiêu là kỳ tài võ đạo.

Mắt thấy mình không thể đánh trúng Lâm Tiêu, La Thiên Đô nổi khùng:

- Chết tiệt!

Tuy bây giờ La Thiên Đô áp chế Lâm Tiêu nhưng trong thời gian ngắn không thể đánh bại hắn. Cảm giác rõ ràng mình mạnh hơn nhưng không thể đánh gục đối thủ. Điều này làm La Thiên Đô luôn là thiên chi kiêu tử không thể nào chịu nổi.

Vù vù vù!

La Thiên Đô lùi đến mép lôi đài, mắt bắn ra sát khí, tia sắc bén đáng sợ.

La Thiên Đô lạnh lùng nói:

- Lâm Tiêu, sự nhẫn nại của ta đã đến cực hạn. Một quyền này là đòn sát thủ chung cực, chiêu tất sát, lá bài tẩy cuối cùng của ta. Vốn ta không định dùng trong Phong Vân bảng, nhưng ngươi khó giải quyết khiến ta không chịu nổi nữa. Với một quyền này dù ngươi không chết cũng sẽ trọng thương, không thể trách ta!

La Thiên Đô kiêu ngạo như vị vua luôn có lá bài tẩy cuối cùng, sẽ không dễ dàng thi triển đẩy mình vào đường cùng. Nhưng hiện giờ Lâm Tiêu cường đại hoàn toàn ra ngoài dự đoán của La Thiên Đô, làm gã từ bỏ quy tắc, lật ngược át chủ bài, quyết tâm giết Lâm Tiêu trong một chiêu.

Biểu tình Lâm Tiêu không thay đổi, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Trong cuộc so đấu ngươi nói câu này không biết bao nhiêu lần, có bản lĩnh thì cứ tới đi!

La Thiên Đô có át chủ bài, Lâm Tiêu cũng có vũ khí bí mật. Lâm Tiêu chưa sử dụng luồng chân nguyên mà Cửu Chuyển Huyền Công cô đọng ra, khinh công thiên giai Hư Tung La Ảnh, chỉ pháp thiên giai Đoạt Nguyên Linh cũng chưa dùng. Mấy thứ đó là át chủ bài của Lâm Tiêu, nếu hắn lộ ra trước mọi người thì sau này trong chiến đấu khó có hiệu quả đánh bất ngờ.

Các khán giả đã chết lặng.

- La Thiên Đô còn giữ lá bài tẩy?

Bọn họ cảm thấy cuộc so đấu khúc chiết pháp phòng khó tả bằng lời.

La Thiên Đô hét to một tiếng:

- Ha ha ha! Nếu vậy ngươi hãy chết đi, dù sao đây là cuộc chiến cuối cùng, có giết ngươi cũng không trách ta được!

Ngoài cơ thể sôi trào Nửa Bước Quy Nguyên, lưng La Thiên Đô mơ hồ hiện ra hình bóng một con rồng, bao la mệnh mông, khó thấy rõ hình dạng. Hư ảnh rồng toát ra khí thế bao trùm hết thảy, hủy thiên diệt địa.

Có cường giả Quy Nguyên cảnh để đô biến sắc mặt, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ:

- Đây là . . .

Giọng La Thiên Đô ồm ồm vang vọng lôi đài:

- Hoàng Đạo Long Quyền, Địa Hoàng Long Phi Thiên Tham Trảo!

Tất cả cường giả Quy Nguyên cảnh kinh hoàng.

- Hoàng Đạo Long Quyền, đây chẳng phải là tuyệt học trấn tông của La Sơn tông sao?

- Trời, Hoàng Đạo Long Quyền là quyền pháp thiên giai, tuy La Thiên Đô cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên nhưng dù gì không phải chân nguyên thật sự. La Thiên Đô chưa vào Quy Nguyên cảnh, hắn làm sao có thể thi triển ra nó?

- Chưa chắc không thể. Ngươi đã quên, La Thiên Đô có huyết mạch truyền thừa hoàng thất đế quốc La Sơn. Hoàng Đạo Long Quyền là tuyệt học của hoàng thất đế quốc La Sơn, không chừng có bí pháp gì.

- Lâm Tiêu xong rồi, nếu không mau nhận thua thì hắn chết chắc.

Các cường giả Quy Nguyên cảnh bàng hoàng xì xầm.

Trên đài khán giả, Quận vương Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt, cao giọng quát to nhắc nhở:

- Lâm Tiêu, mau nhận thua đi!

Lâm Tiêu thể hiện ra thiên phú, thực lực đã rung động Đông Phương Hiên Viên, nếu để thiên tài như vậy chết tại đây thì gã không mong muốn chút nào.

Quận vương Tương Thiên Thần Quận Vô Uy thì hí mắt, vui sướng khi người gặp họa cười thầm trong bụng:

- Ha ha ha! Chết đi, chết trong tay La Thiên Đô đỡ khỏi phải Quận Vô Uy ta kiếm người khử.

Trên lôi đài, mặt La Thiên Đô vạt vẹo nói:

- Hiện tại dù người nhận thua cũng đã không kịp.

La Thiên Đô kết hợp hư ảnh rồng ảo sau lưng, hoàng long khổng lồ mắt lạnh băng thò vuốt, tư thế nghiền nát tất cả lao ra, nghiền áp hư không.

Khi La Thiên Đô tung một quyền thì Lâm Tiêu điều động chân nguyên:

- Người nhận thua là người!

Chân nguyên như phỉ thúy chuyển động nhập vào Thái Huyền đao trong đôi tay Lâm Tiêu.

Chân nguyên rót vào, Thái Huyền đao lục phẩm rung rinh như không chịu nổi lực lượng đáng sợ. Vuốt rồng thò ra cũng là lúc Lâm Tiêu chém đao.

- Luân Hồi Nhất Đao!

Ầm ầm ầm!

Luân Hồi Nhất Đao là đại chiêu Lâm Tiêu dung hợp tất cả ý cảnh sáu thức Luân Hồi Đao quyết, đại biểu lĩnh ngộ cao nhất của hắn, cũng là Luân Hồi Đao quyết bậc phát áo nghĩa cao nhất. Nhất đao chém ra, trời sụp đất nứt, chỉ có chiến đao khổng lồ ầm ầm chém, đại biểu vạn vật luân hồi.

Mọi người nhìn chăm chú, hình ảnh khiến người rung động khó tin xảy ra. Đao quang luân hồi chém đứt vuốt rồng ảo, đao quang khổng lồ xẹt qua không trung tiếp tục chém nát rồng ảo. Đao quang với khí thể đập nát tất cả chém vào Nửa Bước Quy Nguyên hộ thể của La Thiên Đô.

Rầm một tiếng, Nửa Bước Quy Nguyên hộ thể vỡ nát, La Thiên Đô trợn tròn mắt khó tin, hộc máu bay ngược ra ngoài.

Lâm Tiêu thì thở hồng hộc đáp xuống đất, mặt không còn chút máu. Một kích kia tiêu hao nhiều tinh thần khí của hắn, chân nguyên trong cơ thể giảm bớt một phần tư.

Tất cả khán giả ngây người, bọn họ không ngờ kết cuộc là thế này.

Có cường giả Quy Nguyên cảnh nhìn thấu ảo diệu nhất đao cuối cùng của Lâm Tiêu:

- Chân nguyên, hơi thở vừa rồi là chân nguyên thật sự. Lâm Tiêu chỉ là võ giả Hóa Phàm Cảnh, hắn làm sao có chân nguyên?

Trừ ý cảnh, lực lượng chứa trong đao chiêu ra khủng bố nhất là chân nguyên đáng sợ.

Chỉ có đám người phò doanh chủ Bạch Hồng Phi biết nguyên nhân, nhưng vẫn ngạc nhiên trợn to mắt nói:

- Lâm Tiêu luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới đại thành? Cô động ra một luồng chân nguyên?

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đệ cửu chuyển đến cực độ đúng là có thể cô động ra luồng chân nguyên, nhưng tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công rất khó khăn. Trong các thiên tài đỉnh cao tu luyện công pháp này có chín mươi phần trăm không thể tu luyện đến đệ cửu chuyển, dù có đi chăng nữa hiếm ai cô động ra một luồng chân nguyên. Thường sau khi bọn họ đột phá Quy Nguyên cảnh vẫn chưa ngưng luyện ra chân nguyên. Làm được như Lâm Tiêu là vô cùng hiếm hoi, trăm nghìn năm khó gặp.

Trong khi mọi người giật mình, La Thiên Đô bị Lâm Tiêu đánh bay đột nhiên gào thét:

- Ta chưa thua!

La Thiên Đô tóc tai bù xù, khoe miệng dính máu. Ánh mắt La Thiên Đô nhìn Lâm Tiêu cực kỳ đáng sợ, gã gầm rống biến mất trong không trung.

- Long Vũ Cửu Thiên!

749. Chương 747: Thiên Tài Đệ Nhất Đế Quốc

Một con rồng to uốn lượn trong không trung, bóng rồng mờ lung, chớp mắt di chuyển làm người ta không phân biệt được chân thân ở đâu. Chỉ có Nửa Bước Quy Nguyên kinh khủng lan tràn giữa hư không, hủy diệt hết thảy.

Giọng La Thiên Đô hung tợn vang lên:

- Tiểu tử thôi, dù ngươi có mạnh hơn nữa nếu không đánh trúng ta thì vô dụng. Ta có thể dễ dàng đánh chết ngươi, ta không tin ngươi đỡ được bao nhiêu lần công kích của ta. Chỉ La Thiên Đô ta mới có tư cách đoạt quán quân đại tái Phong Vân bảng!

Trong tiếng gầm, rồng vặn người, quyền ảnh chứa lực lượng khủng bố bay đầy trời điên cuồng công kích Lâm Tiêu bên dưới, uy thế kinh người.

Mọi người lần nữa giật mình:

- Long Vũ Cửu Thiên, đây là thân pháp thiên giai của La Sơn tông?

- Trời, La Thiên Đô che giấu sâu quá, đến bây giờ mới dùng Long Vũ Cửu Thiên, nó đáng sợ hơn Vân Long Cửu Du của Tinh Mộng Vũ rất nhiều. Không thể so sánh Long Vũ Cửu Thiên và Vân Long Cửu Du.

- Huyết mạch hoàng thất đế quốc La Sơn ghê gớm thật.

- Lâm Tiêu nguy hiểm rồi.

La Thiên Đô lại bùng nổ khiến cục diện trong lôi đài khúc chiết xoay chuyển.

Khiến mọi người khó hiểu là đối diện thân pháp khủng bố của La Thiên Đô, Lâm Tiêu đứng bên kia lôi đài biểu tình thản nhiên, ánh mắt lạnh băng.

Khi công kích đến gần, Lâm Tiêu chậm rãi nói:

- Về khinh công thì ta mạnh hơn ngươi.

- Hư Tung La Ảnh!

Lâm Tiêu lắc người đột nhiên biến mất trong không trung, không tìm thấy chút dấu vết, nguyên lôi đài mất bóng dáng của hắn.

Các khán giả trợn to mắt nói:

- Đây là thân pháp gì?

Bọn họ hoàn toàn không thấy Lâm Tiêu ở đâu, trong lôi đài chỉ có rồng ảo mờ lung do La Thiên Đô biến ra.

Cự long lẫn lộn phát ra tiếng cười lạnh lùng:

- Dù thân pháp của ngươi mạnh mấy cũng vô dụng, hiện hình, Cực Đạo Hoàng Nhân!

Giữa hư không đột nhiên bắn ra hai luồng sáng đỏ vàng. Ánh sáng vàng chiếu xuống bao phủ nguyên lôi đài tìm kiếm vị trí của Lâm Tiêu. Khiến La Thiên Đô không tin được là mặc cho Cực Đạo Hoàng Nhân tìm kỹ cỡ nào thì Lâm Tiêu như đã ra khỏi lôi đài, không thấy bóng người đâu.

- Không thể nào!

Chẳng những La Thiên Đô kêu lên kinh sợ, mà cả mấy cường giả mới vào Quy Nguyên cảnh cũng bật thốt lên. Bởi vì bản thân bọn họ cũng chỉ cảm giác tàn ảnh vô hình xẹt qua hư không, chẳng phân biệt được chân thân Lâm Tiêu đang ở đâu.

Đùa, Lâm Tiêu mạnh mấy cũng chỉ là võ giả Hóa Phàm Cảnh, hắn làm sao có thể che mắt được Quy Nguyên cảnh?

Nhưng trừ số ít mới vào Quy Nguyên cảnh ra, các cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đại thành, Quy Nguyên cảnh đỉnh phong mơ hồ cảm giác vị trí của Lâm Tiêu, khóa được vị trí của hắn.

-Ồ đó! Nhanh quá, thân hình gần như hòa vào hư không, nhưng còn thiếu một chút. Nếu Lâm Tiêu hoàn toàn trốn vào hư không, sợ rằng chúng ta cũng khó phát hiện ra hắn.

Cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hậu kỳ thì càng khó phải nói.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sôi trào sát khí:

- Chắc chắn là thân pháp thiên giai, Lâm Tiêu mới là Quy Nguyên cảnh làm sao nắm giữ được thân pháp thiên giai?

Đầu bên kia khán đài, đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi không biết nên nói cái gì. Mấy người mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt rung động. Lâm Tiêu chẳng những tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến cực độ, cô đọng ra một luồng chân nguyên, hắn cũng tu luyện thành công thân pháp Hư Tung La Ảnh là công pháp thiên giai. Lâm Tiêu chưa đến Quy Nguyên cảnh, hắn chỉ dựa vào luồng chân nguyên ngưng luyện từ Cửu Chuyển Huyền Công mà tu luyện thành công Hư Tung La Ảnh, với độ khó khăn như lên trời.

Không nhìn thấy Lâm Tiêu ở đâu, La Thiên Đô chỉ có thể tấn công lung tung.

Ánh sáng vàng bắn phá, La Thiên Đô gầm rống:

- Tiểu tử thôi, đi ra cho ta! Không thể nào, sao ngươi có thể tránh thoát Cực Đạo Hoàng Nhân của ta?

Quyền uy âm âm càn quét nguyên lôi đài, định tìm vị trí Lâm Tiêu ở.

La Thiên Đô không biết tất cả hành động của gã nằm trong sự giám thị của Lâm Tiêu, tấn công lung tung lộ ra chân thân của gã. Lâm Tiêu thi triển Hư Tung La Ảnh bắt chặt cơ hội, vận chuyển chân nguyên chém nhát đao.

- Diệt!

Răng rắc!

Luồng đao quang hẹp dài xẹt qua chân trời chém vào eo cự long đang uốn lượn. Trong tiếng nổ, cự long tan vỡ. La Thiên Đô hét thảm hiện hình giữa hư không, ngực có vết đao dài hai thước, máu tuôn ra như suối. Cả thân mình La Thiên Đô đập mạnh xuống lôi đài.

Ong ong ong!

Một đao hoàn toàn đánh bại La Thiên Đô, Lâm Tiêu đáp xuống lôi đài. Nguyên trì trong cơ thể Lâm Tiêu đột nhiên co rút, nguyên lực hùng hồn chảy ngược về, nguyên lực tinh thuần trong thiên địa ập vào người hắn. Lâm Tiêu cảm giác toàn thân nhẹ lâng lâng, cơ thể mệt mỏi vì đại chiến bỗng chốc tràn ngập lực lượng.

Lâm Tiêu ngậy người thăm ngẫm:

- Ta . . . Đột phá Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong ngay lúc này?

Lâm Tiêu chiến đấu trong đại tái Phong Vân bảng đã rất lâu, đặc biệt lúc đánh nhau với La Thiên Đô trước đó hắn giữ lại thực lực, vất vả ngăn cản đối phương tấn công dồn dập. Thu hoạch và áp lực lớn lao khiến Lâm Tiêu từ Hóa Phàm Cảnh đại thành đột phá đến Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chân chính chạm tới cực hạn Hóa Phàm Cảnh.

Các võ giả xem cuộc chiến đến ngây người.

- Không ngờ chiến đấu đến phút cuối Lâm Tiêu đột phá.

- Đỉnh Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, bây giờ Lâm Tiêu mới chỉ đột phá Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, lúc trước hắn mới chỉ là Hóa Phàm Cảnh đại thành?

- Thực lực Hóa Phàm Cảnh đại thành một đường càn quét, cuối cùng đánh bại cả La Thiên Đô cô đọng ra Nửa Bước Quy Nguyên, ta bị hoa mắt sao?

- Thế gian có loại thiên tài như vậy sao?

Bọn họ không ngờ phút cuối người chiến thắng là Lâm Tiêu. Lúc trước La Thiên Đô hùng hổ, không thể ngăn cản, thần uy cái thế, cao cao tại thượng. Mặc Thanh Hiên xếp hạng ba đại tái Phong Vân bảng cũng không đỡ nổi ba quyền của La Thiên Đô. Nhưng La Thiên Đô cường đại, đáng sợ như thế lại thua Lâm Tiêu, mọi người bị kích thích đến cực hạn rồi.

Càng làm người giật mình là lúc trước Lâm Tiêu mới chỉ Hóa Phàm Cảnh đại thành, bây giờ hắn đột phá hậu kỳ đỉnh phong. Các khán giả đầu óc trống rỗng, như chết lặng.

- Lâm Tiêu khủng bố quá, đúng là con ngựa ô tuyệt thế chạy thẳng đến đây, đá bay La Thiên Đô.

- Giờ mới đột phá đỉnh Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, thực lực của Lâm Tiêu lại tăng vọt sao? Nếu La Thiên Đô đánh thêm trận nữa với Lâm Tiêu chẳng phải là mấy chiêu quyết định thắng thua?

- Không đơn giản như vậy. Lâm Tiêu mạnh là ở chỗ chân nguyên trên Nửa Bước Quy Nguyên của La Thiên Đô. Nếu ta không đoán sai thì Lâm Tiêu tu luyện công pháp, bí pháp cường đại nào đó tinh luyện ra chân nguyên này, nên nó có hạn, không vô cùng vô tận như cường giả Quy Nguyên cảnh. Tiêu hao hết chân nguyên này là thực lực của Lâm Tiêu sẽ rơi xuống trình độ lúc trước.

- Đồng ý, bỏ qua ảnh hưởng Nửa Bước Quy Nguyên và Hư Tung La Ảnh thì thực lực thật sự của Lâm Tiêu, La Thiên Đô ngang nhau. Đương nhiên bây giờ Lâm Tiêu lại đột phá, chắc hắn đã vượt qua La Thiên Đô.

750. Chương 748: Thiên Tinh Cung (1)

- Nói chung thì Lâm Tiêu với thực lực Hóa Phàm Cảnh đại thành đánh bại La Thiên Đô cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên là sự thật, điều này không thể thay đổi.

- Các người nhìn kìa, quận vương các đại quận trên khán đài đã ngây người.

Lâm Tiêu đánh bại La Thiên Đô, sau đó đột phá làm quận vương các đại quận trên đài khán giả ngây ngốc. Võ Vương Bách Lý Chiến cũng thần thờ, gã không ngờ kết cuộc sẽ là thế này.

Nửa ngày sau Võ Vương Bách Lý Chiến mới lấy lại tinh thần, mỉm cười nói:

- Thật không ngờ Đế quốc Võ Linh chúng ta ra một thiên tài tuyệt thế như vậy, lúc ta còn trẻ cũng không bằng hắn. Có thiên tài này là phúc cho Đế quốc Võ Linh của ta.

Mấy quận vương khác lấy lại tinh thần, cười chúc mừng Đông Phương Hiên Viên:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, không ngờ Lâm Tiêu của quận các người đánh bại La Thiên Đô, đạt được đệ nhất đại tái Phong Vân bảng lần này. Chúc mừng!

Hạng nhất Lâm Tiêu không đơn giản là danh tiếng, trong đó chứa tinh thần khí vận khó lường. Võ giả bình thường có lẽ không quan tâm mấy đến khí vận, không biết có thật hay không. Nhưng quận vương các đại quận, thực lực đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì biết rõ khí vận thật sự tồn tại. Tinh thần khí vận đại tái Phong Vân bảng không phải thứ hư ảo, được hạng nhất Phong Vân bảng là thu hoạch siêu lớn cho Quận Hiên Dật, cho cá nhân Lâm Tiêu.

Có khí vận như thế, Lâm Tiêu, Quận Hiên Dật của hắn trong một đoạn thời gian tương lai sẽ phát triển nhanh không ngừng.

Đông Phương Hiên Viên lúc này mới lấy lại tinh thần, cười toe toét vỗ tay cảm ơn:

- Ha ha, đa tạ ý tốt của mấy vị, may mắn thôi, ăn may thôi.

Đông Phương Hiên Viên chưa từng mong chờ hạng nhất Phong Vân bảng, thậm chí không hề tưởng tượng nó bao giờ. Quận Hiên Dật luôn xếp chót trong tám đại quận của đế quốc, số lượng thiên tài rất thưa thớt. Đại tái Phong Vân bảng quý trước Đông Phương Nguyệt Linh được hạng ba đã là thành tích tốt nhất mấy trăm năm qua của Quận Hiên Dật. Đại tái Phong Vân bảng lần này Đông Phương Hiên Viên chỉ hy vọng Đông Phương Nguyệt Minh có thể vào mười hàng đầu, ai ngờ Lâm Tiêu ngựa ô vọt lên giành quán quân. Đông Phương Hiên Viên chưa từng nghĩ đến điều này trước lúc so đấu.

- Đây không phải là khí vận của Quận Hiên Dật chúng ta mà là của chính Lâm Tiêu.

Đông Phương Hiên Viên biết rõ tiềm lực Quận Hiên Dật của mình khó thể bồi dưỡng ra yêu nghiệt tuyệt thế như vậy. Lâm Tiêu trưởng thành đến trình độ này hoàn toàn dựa vào bản thân hắn. Ngẫm lại cũng đúng, Lâm Tiêu xuất thân từ thành Tân Vệ, một trong sáu vệ thành, từ nhỏ hắn không nhận được đãi ngộ đặc biệt gì, không bằng cả thiên tài bình thường trong quận thành. Mỗi khi Lâm Tiêu nổi bật trong đại tái đệ tử thiên tài thành Tân Vệ, hắn đến Quận Hiên Dật thành, tham gia Trại huấn luyện thiên tài.

Tuy Trại huấn luyện thiên tài có trợ giúp Lâm Tiêu nhưng đãi ngộ không đặc biệt lắm, không khác gì thiên tài khác. Giành được giải thưởng Trại huấn luyện thiên tài toàn bằng vào sự cố gắng của Lâm Tiêu, dù sao mỗi năm trại huấn luyện có năm mươi học viên mới, làm theo quy định, không đối xử đặc biệt với ai. Lâm Tiêu trưởng thành được như hiện tại là bằng vào thiên phú kinh người, nghị lực siêu đẳng của hắn, và một năm qua rèn luyện sống chết.

Dọc đường đi những người tiếp xúc với Lâm Tiêu nhờ thế có phát triển kinh người. Đám người Kỷ Hồng trong thành Tân Vệ, Đoàn Hồng, Chu chỉ, Lưu Vân trong Thiên Mộng bí cảnh, bao gồm Lý Dật Phong, thậm chí là Trần Tinh Duệ của Thành Hắc Vân, được thành tích cao trong đại tái Phong Vân bảng. Có lẽ tất cả liên quan đến khí vận bí ẩn của Lâm Tiêu.

- Thiên phú như Lâm Tiêu có khả năng trùng kích Vương giả Sinh Tử cảnh. Có lẽ Quận Hiên Dật chúng ta sắp xuất hiện một Vương giả Sinh Tử cảnh.

Vương giả Sinh Tử cảnh đại biểu lực lượng đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh, số lượng không nhiều trong toàn Đế quốc Võ Linh. Chỉ có chúa tể các đại thế lực có được thực lực như vậy, hơn nữa đa số Vương giả Sinh Tử cảnh sớm đột phá nhiều năm. Ba trăm năm gần đây Đế quốc Võ Linh chưa sinh ra Vương giả Sinh Tử cảnh mới, mọi người xem trọng La Thiên Đô La Sơn tông, nhưng bây giờ Lâm Tiêu có hy vọng lớn hơn.

Lòng Đông Phương Hiên Viên hân hoan, Tương Thiên Thần thì nặng trĩu ưu tư.

Tương Thiên Thần nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, ánh mắt bình tĩnh lạ lùng, nhưng nếu nhìn kỹ thì các suy nghĩ lướt nhanh trong con người, gã đang mưu tính điều gì đó.

- Không giữ tiểu tử này lại được.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền ánh mắt lạnh lùng, trong lòng có nhiều suy nghĩ.

Trên lôi đài, La Thiên Đô gục ngã, ngơ ngác nhìn Lâm Tiêu đột phá, gã bị đả kích lớn.

- Ta thua? La Thiên Đô ta làm sao thua được?

Mọi người nhìn bộ dạng của La Thiên Đô, thâm thở dài. Bọn họ cảm thấy La Thiên Đô thua thảm quá, hạng nhất và hạng hai cách có một chữ nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác.

Ong ong ong!

Trong lúc mọi người cảm thán, giật mình thì tinh thần khí vận đậm đặc trên người La Thiên Đô nhanh chóng giảm bớt, tinh thần khí vận trên người Lâm Tiêu thì tăng vọt. Tinh thần khí vận đậm đặc biến thành thực chất, hình thành ánh sao rực rỡ bên người Lâm Tiêu, như vòng sáng thần tôn lên hắn tựa vị thần trên trời sao.

Ầm ầm ầm!

Cùng lúc đó, trên bầu trời hiện ra dị tượng kinh khủng. Ngôi sao to đối ứng trên đầu Lâm Tiêu biến to ra, to cỡ mặt trăng, hoa văn núi sông rõ ràng. Tám ngôi sao đại biểu tám người La Thiên Đô chỉ bé hơn rất

nhiều, bằng một phần mười ngôi sao của Lâm Tiêu. Những ngôi sao đối ứng các thí sinh khác tựa sao trời quay quanh ngôi sao to Lâm Tiêu, sao quanh trăng sáng.

Xẹt xẹt xẹt!

Kết thúc so đấu, chín lời dài tinh thần biến mất, một trăm lẻ tám ngôi sao trên bầu trời đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, chiếu rọi ánh sáng chói mắt bao phủ một trăm lẻ tám thí sinh dưới đất. Có ánh sáng bí ẩn từ các ngôi sao giáng xuống cơ thể các thí sinh, chiếu rọi một trăm lẻ tám tuyển thủ thành người ánh sáng.

Những cột sáng có lớn có nhỏ, trong đó cột sáng của Lâm Tiêu to nhất, chói lọi, bắt mắt nhất, tám người La Thiên Đô tiếp theo. Ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát lần lượt thu nhỏ. Ánh sáng trên người thí sinh thứ một trăm lẻ tám như có như không, mờ nhạt tựa ánh sao nhấp nháy ở phía rất xa.

Các võ giả hâm mộ, ghen tỵ nhìn tới.

- Là ánh sáng ngôi sao và tinh thần khí vận.

- Nghe đồn một trăm lẻ tám tuyển thủ vào Phong Vân bảng sẽ nhận được ngôi sao đối ứng bảo vệ, có hiệu quả bí ẩn khiến tốc độ tu luyện của võ giả tăng nhanh nhiều.

- Ta không biết có hiệu quả bí ẩn gì không nhưng các người thấy Tứ hoàng tử điện hạ và Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa Quận Hiên Dật trên khán đài không? Tứ hoàng tử điện hạ là quán quân đại tái Phong Vân bảng mười năm trước, trong mười năm đột phá đỉnh Quy Nguyên cảnh trung kỳ. Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa xếp hạng ba đại tái Phong Vân bảng quý trước, trong vòng năm năm đã đến đỉnh Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Võ giả thế hệ trước tuyệt đối không có tốc độ tu luyện đáng sợ như thế.

751. Chương 749: Thiên Tinh Cung (2)

Rào rào!

Nhiều ánh sao chiếu rọi nhập vào người Lâm Tiêu, ánh sáng sao hư vô mờ mịt, nó không phải nguyên lực, cũng không là chân nguyên, không giống năng lượng. Đó là loại hạt phân tán đến kinh mạch, máu, xương, nội tạng của Lâm Tiêu, ôn dưỡng cơ thể hần nhưng không cảm giác có thay đổi thực chất gì.

Lâm Tiêu khó hiểu thầm nghĩ:

- Ánh sáng sao này rốt cuộc có tác dụng gì? Chẳng lẽ đúng như bọn họ nói, có thể thay đổi khí vận?

Lúc này . . .

Bị ánh sao kích hoạt, Bát Quái Lô trong đầu Lâm Tiêu lại tỏa sáng chói lòa. Nhiều ánh sao như bị hấp dẫn thì nhau ủa vào Bát Quái Lô. Lâm Tiêu cảm giác không gian Thương Long Tí tự động mở ra, ánh sao nhập vào Toàn Địa Giáp phân thân ngủ say trong kén vàng trong Thương Long Tí.

Rào rào!

Ánh sáng sao như thủy triều ập đến, phô thiên cái địa, bao la.

Khí tức Toàn Địa Giáp phân thân trong kén vàng trở nên cường đại hơn, kén vàng lúc này không đơn thuần là màu vàng nữa, có tầng ánh sáng tím lam chuyển động chậm khắc các phù văn bí ẩn, trúc trắc bí hiểm.

Nửa canh giờ, ánh sáng rực rỡ từ ngôi sao trên bầu trời rơi xuống dần biến mất.

Sóng trước chưa ngừng sóng sau lại xô, ánh sao biến mất, trên bầu trời bao la đột nhiên nổi lên ánh sao vô tận. Một dãy cung điện bao la xuất hiện trên đầu mọi người.

- Đây là cái gì?

Cảnh tượng bí ẩn làm mọi người rung động. Cung điện rất bao la, mênh mông, như ảo ảnh ẩn hiện, khiến người mơ màng.

- Đây là . . .

- Thiên Tinh Cung, là Thiên Tinh Cung ngàn năm chưa xuất hiện!

Người có kiến thức đều kinh kêu, thanh âm truyền khắp bốn phía. Võ Vương Bách Lý Chiến đứng bật dậy.

Đồn rằng đại tái Phong Vân bảng quý trước rất hưng thịnh, tinh thần khí vận đến độ mạnh nào đó sẽ xuất hiện dây cung điện bí ẩn.

Một khi dây cung điện xuất hiện thì thí sinh có tinh thần khí vận đạt đến tiêu chuẩn nào đó trong đại tái Phong Vân bảng quý này sẽ được đi vào trời sao bí ẩn, lấy công pháp cường đại mà bí hiểm.

Trong lịch sử hơn hai ngàn năm của Đế quốc Võ Linh, các đời đại tái Phong Vân bảng, chỉ có một lần là dây cung điện mở ra, khoảng ngàn năm trước. Thiên tài đi vào trong được công pháp võ kỹ siêu cường đại, lạ lùng là những võ kỹ có trong Thiên Tinh Cung chỉ riêng thí sinh đó tu luyện được, rất quái dị.

Nhiều năm qua Đế quốc Võ Linh cũng có ý định thăm dò Thiên Tinh Cung bí ẩn, nhưng nghĩ đến kết cuộc Vương giả Sinh Tử cảnh lúc trước thu thập tinh quang thì buộc lòng từ bỏ ý nghĩ đó.

Thiên Tinh Cung hiện hình, toát ra dao động bao phủ một trăm lẻ tám thí sinh, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Khi dao động lướt qua người Lâm Tiêu, hắn cảm giác lạnh lẽo quét qua hắn. Lâm Tiêu chưa kịp phản ứng thì tinh thần bỗng lâng lâng, vượt kiểm soát bay lên trời sao vô tận.

Trong mắt đám khán giả thì chín tuyển thủ hạt giống Lâm Tiêu đột nhiên tỏa ánh sáng bí ẩn, chín người này được tư cách vào Thiên Tinh Cung lấy võ kỹ.

Nhìn chín người tỏa sáng rực rỡ trong quảng trường, ánh mắt nhiều người mong chờ khát khao. Bọn họ biết thời gian tiếp theo chín người sẽ được truyền thừa võ học trong Thiên Tinh Cung, nhưng được võ kỹ công pháp đẳng cấp gì thì tùy vào kỳ ngộ, thiên phú võ học của bản thân.

Mắt Võ Vương Bách Lý Chiến lóe tia sáng thâm nghĩ:

- Không biết lần này có ai được võ học tinh thần bí ẩn kia?

Võ Vương Bách Lý Chiến là hoàng thất, thủ hộ thần của đế quốc, Vương giả Sinh Tử cảnh, gã đọc sách cổ trong Đế quốc Võ Linh ghi chép Thiên Tinh Cung có đủ loại công pháp, địa cấp, thiên giai nhiều không đếm xuể, quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp vân vân. Nhưng cường đại nhất là võ học tinh thần. Võ học tinh thần không chia đẳng cấp nhưng uy lực vô cùng, võ học tinh thần yếu nhất vượt qua võ học thiên giai đến gần vương giai. Võ học tinh thần không hạn chế đẳng cấp người tu luyện, rất yêu nghiệt.

Ngàn năm trước Phong Vân bảng quý đó có tuyển thủ được một môn võ học tinh thần, sau này đột phá Quy Nguyên cảnh, gây sóng gió lớn trong cường giả Quy Nguyên cảnh. Thực lực Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đã có thể đối kháng với cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ, làm người ta than thở không thôi.

Trên đài khán giả, mắt Tứ hoàng tử lão nhân lộ tia ghen tỵ:

- Chết tiệt, mấy người kia thật là may mắn quá thể!

Mười năm trước Bách Lý Huyền được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng quý đó nhưng Thiên Tinh Cung không xuất hiện, đây là kỳ ngộ lớn lao, làm gã rất ghen tỵ.

Trong quảng trường, chín người Lâm Tiêu tỏa ánh sáng, tinh thần không ngừng bay lên vào trời sao mênh mông. Lâm Tiêu cảm giác tinh thần của mình mơ hồ, trước mắt chao đảo, cảnh tượng thay đổi.

Một tòa thiên môn hùng vĩ bao la hiện ra trước mặt Lâm Tiêu, thiên môn có ba chữ to Thiên Tinh Cung rực rỡ. Mỗi chữ to như một ngôi sao lớn, toát ra uy nghiêm làm người ta khuất phục.

Lâm Tiêu trầm ngâm nói:

- Thiên Tinh Cung.

Thiên Tinh Cung chắc do thể lực siêu đáng sợ xây dựng. Trên đại lục Thương Khung có vô số bí cảnh, Lâm Tiêu từng vào Thiên Mộng bí cảnh, cổ địa Thái Thần, xâm nhập thành lớn hùng vĩ dưới lòng đất. Nên bây

giờ Lâm Tiêu thấy Thiên Tinh Cung không mấy giật mình, trong lòng phỏng đoán Thiên Tinh Cung có lẽ là tông môn viễn cổ cường đại nào đó trên đại lục Thương Khung xây dựng ra.

Lâm Tiêu vừa nghĩ vừa bước vào thiên môn.

Bước ra một bước như sao thay đổi, tang thương vạn cổ. Phong cảnh trước mắt Lâm Tiêu thay đổi, ngôi sao hùng vĩ bỗng cốc biến mất, trước mặt Lâm Tiêu là trời sao vô tận, như đi vào vũ trụ mênh mông. Xung quanh Lâm Tiêu không có bóng dáng mấy tuyến thủ hạt giống khác, tình huống này không làm hắn hết hoảng. Lâm Tiêu cẩn thận đánh giá bốn phía.

Trước mắt là trời sao vô tận, sâu trong trời sao có các dải ngân hà dài, ngôi sao lớn nhỏ rậm rạp xâu chuỗi lại tỏa ánh sáng rực rỡ.

Xẹt xẹt xẹt!

Đột nhiên tiếng xé gió vang lên, từng tia sáng xẹt qua trước mắt và bên cạnh Lâm Tiêu. Mỗi tia sáng là một ngôi sao, như sao băng lướt qua. Lâm Tiêu mơ hồ cảm giác năng lượng khác nhau từ các sao băng.

Lâm Tiêu đôi mắt nhìn theo, giật mình kêu lên:

- Đây là . . .

Sao băng xẹt qua chân trời, bên trong có các hình ảnh diễn biến, là võ kỹ cao sâu.

- Chẳng lẽ mỗi sao băng là một môn võ kỹ, để chúng ta chọn lựa?

Trong lòng Lâm Tiêu máy động, đôi mắt sắc bén nhìn kỹ từng sao băng trong trời sao. Có rất nhiều ánh sáng như mưa sao sa xẹt qua, mỗi sao băng hơi thở khác nhau, chứa võ kỹ cũng khác biệt.

Lâm Tiêu vươn tay phải ra, như sấm sét hút một sao băng vào tay. Xung lực mạnh mẽ khiến lòng bàn tay Lâm Tiêu rung bần bật, cơ thể ngưng tụ từ tinh thần sắp bị đánh tan.

Lâm Tiêu cúi đầu nhìn, bàn tay phải nắm ánh sao to cỡ nắm tay. Trong ánh sao lấp lánh đao quang, như mộng như ảo, bí hiểm khó lường, thể hiện lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Ngôi sao tán đi biến thành các đốm nhỏ ngưng tụ thành quyển bí tịch cổ xưa trong tay Lâm Tiêu, trên bí tịch nổi lên mấy hàng chữ cổ.

- Đao pháp địa cấp trung giai, Huyền ánh Thiên Đao.

Bí tịch ngưng tụ, lực lượng mạnh mẽ truyền ra từ ánh sao gần như bài trừ tinh thần của Lâm Tiêu ra khỏi không gian này.

752. Chương 750: Võ Học Tinh Thần

Lâm Tiêu giật mình thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ bắt được một quyển bí tịch sẽ bị truyền tống đi?

Lâm Tiêu vội thả bí tịch ra.

Bí tịch lại biến thành ánh sao bay ra khỏi lòng bàn tay Lâm Tiêu hướng tới phương xa vô tận, chớp mắt biến mất. Lực lượng bài xích cũng không còn.

- May mắn, thì ra chỉ cần thả bí tịch là có thể chọn cái khác.

Đao pháp địa cấp trung giai, Huyền ánh Thiên Đao vừa rồi khá mạnh, xem hình ảnh và hơi thở từ nó là biết, nếu tu luyện đến tột đỉnh hầu như không thua gì Cuồng Thú đao pháp địa cấp cao giai hắn có. Nếu là trước kia Lâm Tiêu sẽ suy nghĩ lại đao pháp địa cấp trung giai này, nhưng hiện tại hắn đến Hóa Phàm

Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cách Quy Nguyên cảnh không xa, đã học được hai môn võ kỹ thiên giai. Đạo pháp địa cấp trung giai này không thỏa mãn khẩu vị của Lâm Tiêu được.

Nhìn Lâm Tiêu ngân hà mệnh môn trước mặt, mắt lóe tia sáng, tinh thần kích động:

- Lại nhìn xem có võ kỹ cường đại nào khác không.

Ngân hà vô cùng vô tận, đầy ngôi sao. Nếu mỗi ngôi sao đại biểu một môn võ kỹ thì số lượng nhiều đến mức kho võ kỹ Đế quốc Võ Linh không thể so sánh.

Lòng máy động, Lâm Tiêu đi trong ngân hà, xem xét kỹ mỗi một sao băng, gặp cái nào vừa ý thì hút vào tay. Khiến Lâm Tiêu thất vọng là cái mạnh nhất toàn là võ kỹ địa cấp cao giai.

- Những sao băng bay ra từ ngân hà phía trước, trong ngân hà chắc chắn có bí tịch cường đại hơn, hay ta đi lên xem thử?

Lâm Tiêu xông lên trước, thân thể ngưng tụ bằng tinh thần lao nhanh như sao băng trong trời sao, hóa thành ánh sáng bay tới ngân hà mệnh môn. Dọc đường đi các sao băng xẹt qua bên cạnh Lâm Tiêu nhưng hắn không quan tâm, chỉ lo xông tới trước.

Lâm Tiêu tiến tới trước, thấy rõ các sao băng bay ra từ chính giữa ngân hà, tán đi bốn phương tám hướng.

- Những sao băng quả nhiên bay ra từ ngân hà kia.

Lâm Tiêu đi trong trời sao vô tận không biết bao xa, cách ngân hà càng lúc càng gần, thậm chí hắn thấy rõ các ngôi sao. Đột nhiên lực lượng bài xích từ đằng trước ập đến, ngăn cản Lâm Tiêu bên ngoài dải sáng.

Lâm Tiêu nhướng mày nói:

- Không thể đi tới?

Lúc này . . .

Vù vù vù!

Hai luồng sáng xé gió bay tới khựng lại bên cạnh Lâm Tiêu, bị lực đẩy vô hình chặn lại. Ánh sáng đáp xuống, đó là La Thiên Đô và Mặc Thanh Hiên. Lại hai luồng sáng khác bay tới, cũng bị ngăn cản tại đây, là Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừ.

Tinh Mộng Vũ, Trương Thuần Hi, Đông Phương Nguyệt Minh, Tuyết Vô Danh cũng đến. Mọi người nhìn nhau, ánh mắt khó hiểu.

Chín người được vào Thiên Tinh Cung chọn lựa võ kỹ nhưng không ai đã chọn xong, bọn họ đều không vừa lòng võ kỹ trước đó.

Thấy Lâm Tiêu, La Thiên Đô hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Mắt La Thiên Đô rực cháy sát ý, gã hậm hực bị Lâm Tiêu giành mất hạng nhất đại tái Phong Vân bảng.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, hắn chưa bao giờ để bụng những kẻ thua dưới tay mình.

Mấy người định nói chuyện thì đột nhiên vang tiếng nổ điecc tai. Vô số ánh sáng bắn ra từ sâu trong ngân hà, có một sao băng to cỡ đầu người bay ra, toát ra khí cơ cực kỳ đáng sợ. Bên trong có một bóng người nhảy tới nhảy lui, huyền ảo sâu thẳm, đó là loại thân pháp vô cùng đáng sợ.

Mắt mọi người sáng rõ.

Vù vù vù!

Mọi người cùng bay ra. Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cừ, Trương Thuần Hi, Đông Phương Nguyệt Minh vị trí tốt nhất, sao băng ngay trước mặt bọn họ. Bốn người quát to cùng chớp hướng sao băng lớn nhất.

Người đầu tiên chạm vào ánh sao là Đoạn Thiên Cừu, nhưng gã chưa kịp giữ chặt đã bị sao băng hất bay ra. Uy lực ngôi sao to lớn hơn hẳn mấy sao băng nhỏ bé. Đông Phương Nguyệt Minh không dám khinh thường, hai tay phong tỏa bốn phương tám hướng ngôi sao, muốn khóa nó vào đôi tay.

Đông Phương Nguyệt Minh chưa kịp khép hai tay lại thì ngôi sao rung mạnh lao ra khỏi vòng vây của Đông Phương Nguyệt Minh bay đi phương xa.

Uất Trì Quật hét to:

- Đi đâu!?

Uất Trì Quật lao vào bên trên sao băng to lớn.

Ầm ầm ầm!

Sao băng to lớn uy lực vô cùng, mang theo Uất Trì Quật vọt tới trước. Làm cho Uất Trì Quật gào thét không thôi, hẳn lì lợm dựa vào lực phòng ngự cường đại sống chết không bỏ, bám chặt lấy sao băng.

Ba giây sau ngôi sao bị Uất Trì Quật ôm tán đi hóa thành các đốm sáng ngừng tụ ra bí tịch cổ xưa trong tay gã.

Uất Trì Quật cầm quyển bí tịch trong tay cười to:

- Ha ha ha! Ta lấy được rồi, là thân pháp thiên cấp đệ giai. Cũng tốt, thân pháp của ta bình thường nếu người và ta có duyên thì ta sẽ chọn người.

Mười giây sau, lực lượng bài xích vô hình giáng xuống, bài trừ Uất Trì Quật ra khỏi trời sao, bí tịch cùng biến mất.

Mọi người sớm chuẩn bị tinh thần, nghe xong gật gù.

- Quả nhiên là võ kỹ thiên giai.

Bọn họ không giật mình trước lựa chọn của Uất Trì Quật.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, bọn họ hơi hiểu chọn lựa võ kỹ trong trời sao. Đẳng cấp võ kỹ càng cao thì uy lực ánh sáng càng mạnh mẽ. Như thân pháp thiên cấp đệ giai vừa rồi, Đoạn Thiên Cừu, Đông Phương Nguyệt Minh không thể chặn lại nó, cuối cùng Uất Trì Quật nhặt của hời. Sao băng to lớn đó là cực hạn của Đoạn Thiên Cừu, Đông Phương Nguyệt Minh, dù có ngôi sao mạnh hơn nữa thì bọn họ cũng không chiếm được, thêm thứ khác không bằng cái mình chộp được trong tay.

- Chắc chắn ta sẽ cướp được quyển bí tịch sau!

Lúc trước không khí còn thân thiện nhưng giờ đã thay đổi, mọi người đề phòng nhau.

Trong sự chờ đợi của đám người, mấy phút sau lại có dãy ánh sáng bay ra khỏi ngân hà. Có một ngôi sao to cỡ đầu người tỏa ánh sáng rực rỡ.

Mọi người cùng hành động.

Lâm Tiêu lòng máy động, định ra tay thì đột nhiên sâu trong ngân hà truyền đến cảm giác vô cùng thân thiết kêu gọi hẳn đi bắt nó. Lâm Tiêu khựng lại.

Lâm Tiêu ngây người trầm nghĩ:

- Cảm giác này là . . . Ngôi sao đối ứng trên đầu ta!

Trong ngân hà bao la, lực lượng triệu hoán thân thiết hấp dẫn, kêu gọi Lâm Tiêu vào sâu trong ngân hà.

Loại cảm giác này cực kỳ thân thiết, như người thân kêu gọi nhau, làm tinh thần Lâm Tiêu dao động.

Lâm Tiêu tạm dừng, mọi người đã tranh giành gay gắt.

Ầm ầm ầm!

Ngôi sao đỏ rực như lửa xẹt qua không gian, hùng hồn bao la. Có bóng người múa trường thương lửa, thương ảnh mộng huyền, đây là quyển bí tịch thượng pháp.

Tuyệt Vô Danh kích động run rẩy:

- Các vị, xin hãy nương tay cho, bí tịch thương pháp này thích hợp với ta nhất!

Đường đường là một trong mấy thủ lĩnh thế hệ trẻ nhưng giờ Tuyệt Vô Danh mở miệng van xin. Mắt sáng rực lao hướng sao băng lửa.

Nhưng vị trí của Tuyệt Vô Danh không tốt, Tinh Mộng Vũ, Đông Phương Nguyệt Minh đến gần sao băng lửa hơn. Tuy nhiên khi thấy võ kỹ trong sao băng lửa thì Tinh Mộng Vũ, Đông Phương Nguyệt Minh liếc nhau, né sang một bên tránh đường cho Tuyệt Vô Danh.

Tinh Mộng Vũ, Đông Phương Nguyệt Minh không dùng thương pháp, có lấy được bí tịch thương pháp cũng vô dụng.

Tuyệt Vô Danh không có thời gian cảm ơn, gã đâm tới một thương. Trường thương đen hư ảo nhanh như chớp đâm vào sao băng lửa.

Mắt thấy trường thương sắp đâm trúng thì một luồng đao quang xẹt qua chém vào sao băng lửa.

753. Chương 751: Tranh Phong

Sao băng lửa tạm dừng, một chớp mắt ẩn đen xẹt qua hư không, lật tay lại hút sao băng lửa vào trong. Là Đoạn Thiên Cừ của Quận Võ Uy.

Sao băng lửa to cỡ đầu người rung bần bật trong tay Đoạn Thiên Cừ, định lao ra khỏi bàn tay gã khổng lồ chế nhưng vô ích. Ba giây sau sao băng lửa biến thành bí tịch đỏ rực xuất hiện trong tay Đoạn Thiên Cừ.

Tim Tuyệt Vô Danh như ngừng đập, cứng người khựng lại. Trong đám người chỉ có một mình Tuyệt Vô Danh học thương pháp, bởi vậy gã rất mong chờ có được bí tịch thương pháp này, ai ngờ cuối cùng bị Đoạn Thiên Cừ giành lấy.

Đoạn Thiên Cừ nhìn mấy chữ to nổi trên bí tịch:

- Là bí tịch thương pháp thiên cấp đệ giai, xem hơi thở thì uy lực không yếu, tiếc rằng không phải đao pháp.

Đoạn Thiên Cừ đã giành được bí tịch nhưng gã lắc đầu.

Tuyệt Vô Danh nổi lên hy vọng:

- Đoạn Thiên Cừ, bí tịch thương pháp thích hợp với ta, nếu người cho ta thì Tuyệt Vô Danh ta vô cùng cảm kích.

Đoạn Thiên Cừ nhếch mép, thả bí tịch ném ra ngoài, cười khẩy nói:

- Giao cho người? Dựa vào cái gì? Đoạn Thiên Cừ ta cần người cảm kích sao? Nực cười.

Bí tịch bay ra lại hóa thành sao băng lửa vọt ra xa.

Tuyệt Vô Danh sắc mặt khó xem nói:

- Người . . .!

Tuyệt Vô Danh lao nhanh tới, gương mặt vặn vẹo điên cuồng đuổi theo sao băng lửa nhưng vô ích. Tuyệt Vô Danh trở mắt nhìn sao băng to lớn bay đi xa.

Tuyệt Vô Danh sứt ruột nói:

- La Thiên Đô, giúp với!

Hiện giờ trong đám người chỉ có La Thiên Đô cách sao băng lửa gần nhất, gã đứng ngay đường bay của sao băng lửa.

La Thiên Đô biểu tình lạnh lùng, làm mơ trước lời cầu xin của Tuyệt Vô Danh. La Thiên Đô vỗ một chưởng vào sao băng lửa bay tới trước mặt mình, sao băng lửa bị vỗ văng sang một bên.

Lòng Tuyệt Vô Danh chìm hẳn xuống. Nếu không vì bí tịch thương pháp thì Tuyệt Vô Danh là đứng đầu thế hệ trẻ đã chẳng van xin người khác, nhưng hành động của Đoạn Thiên Cừu, La Thiên Đô làm gã vô cùng tức giận lại không dám oán trách. Tuyệt Vô Danh ghi hận trong lòng, sắc mặt âm trầm.

Không ngờ sao băng lửa nhiều lần trắc trở cuối cùng bay hướng Lâm Tiêu. Hơi thở sao băng lửa bạo động đánh thức Lâm Tiêu mãi lo cảm giác lực lượng bí ẩn kia. Lâm Tiêu vươn tay ra, không chút suy nghĩ chớp lấy sao băng lửa.

Lâm Tiêu biến sắc mặt nói:

- Bí tịch thương pháp?

Lâm Tiêu dở khóc dở cười, vừa rồi hắn không có ý nghĩ tranh giành bí tịch thương pháp nhưng ai ngờ cuối cùng nó rơi vào tay hắn.

Nếu là lúc trước có lẽ Lâm Tiêu muốn chiếm mấy bí tịch thiên giai, nhưng trước đó hắn cảm nhận hơi thở bí ẩn từ sâu trong ngân hà hấp dẫn hắn, mất hứng thú với các bí tịch khác. Lâm Tiêu định thả tay ra thì thấy đôi mắt khao khát của Tuyệt Vô Danh.

Trái tim Tuyệt Vô Danh đập mạnh:

- Lâm Tiêu!

Nhưng nghĩ đến biểu hiện trước đó của Đoạn Thiên Cừu, La Thiên Đô, ngọn lửa hy vọng dập tắt trong lòng Tuyệt Vô Danh.

Người ta không quen chẳng thân với Tuyệt Vô Danh, sao có thể đưa bí tịch thương pháp thiên giai cho gã?

Nhưng hành động của Lâm Tiêu làm Tuyệt Vô Danh ngây người.

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Bí tịch thương pháp này chắc người thích hợp nhất?

Lâm Tiêu vung tay phải ném bí tịch thương pháp đi, hướng bay tới chỗ Tuyệt Vô Danh.

Tuyệt Vô Danh mừng như điên, không có thời gian nói nhảm nhiều, gã vội chớp lấy bí tịch thương pháp lại biến thành sao băng lửa, dùng hết sức trấn áp nó. Ba giây sau sao băng lửa lại biến về bí tịch nằm trong tay Tuyệt Vô Danh.

Biểu tình của Tuyệt Vô Danh có mừng rỡ, giật mình, khó tin. Tuyệt Vô Danh nhìn bí tịch thương pháp mất đi rồi lại quay về tay gã, không dám tin Lâm Tiêu đơn giản ỉn bí tịch. Hành động đó đối lập hẳn với biểu hiện của La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu, khiến Tuyệt Vô Danh tràn ngập cảm kích Lâm Tiêu.

Tuyệt Vô Danh chấp tay hướng Lâm Tiêu, biểu tình nghiêm túc nói:

- Ân đức lớn lao này không có lời nào tả được, sau này nếu người có chuyện cần Tuyệt Vô Danh thì cứ mở miệng, tại hạ tuyệt không chối từ!

Thân hình Tuyệt Vô Danh mơ hồ, biến mất trong hư không này.

Đám người Mặc Thanh Hiên, Trương Thuần Hi ngạc nhiên nhìn Lâm Tiêu, lòng máy động.

La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu liếc Lâm Tiêu, cười nhạt:

- Hừ!

Ầm ầm ầm!

Tiếp tục giành bí tịch, cuộc chiến càng dữ dội hơn.

Lâm Tiêu không xen vào, hấn tập trung chú ý vào ngôi sao sâu trong ngân hà không ngừng triệu hoán. Ngôi sao này nằm ở tận cùng ngân hà, muốn đến gần nó phải vượt qua dải sáng tràn ngập lực lượng bài xích.

Lâm Tiêu nhú mào đâm chiều:

- Làm sao đây?

Lực lượng bài xích của dải sáng này cực mạnh, thực lực Lâm Tiêu bây giờ không vào được. Chẳng lẽ hấn chỉ có thể trơ mắt đứng ngoài dải sáng, chấp nhận lấy công pháp thiên giai khác?

Tuy những công pháp thiên giai có uy lực không yếu, mang ra ngoài đủ gây sóng gió nhưng Lâm Tiêu không cam lòng chút nào. Lâm Tiêu có cảm giác hấn mà vào ngân hà, đến trước ngôi sao bí ẩn triệu hoán mình sẽ có thu hoạch kinh người.

Mọi người trên trên nhìn Lâm Tiêu phớt lờ ánh sao bay ra từ ngân hà, hấn dụng mạnh vào dải sáng trước mắt, muốn đi vào ngân hà. Nhưng lực lượng bài xích quá mạnh, như ngọn núi ặc cho Lâm Tiêu công kích cỡ nào cũng sẽ bị bắn ra, không thể đi tới một li. Lực lượng mạnh đến mức đừng nói võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như Lâm Tiêu, dù là cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không thể đi vào.

Đoạn Thiên Cừ cười khẩy nói:

- Lâm Tiêu bị điên rồi, nghĩ rằng được đệ nhất Phong Vân bảng thì trở thành không gì không làm được sao? Muốn xông qua dải sáng vào ngân hà? Đúng là nằm mơ giữa bàn ngày.

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Dải sáng này chắc là phòng tuyến của ngân hà, bảo vệ tất cả bí tịch trong đó, uy lực mạnh mẽ vượt qua tưởng tượng. Đừng nói Lâm Tiêu, dù là cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không vào được, chắc chắn hấn sẽ tay trắng trở về.

Đoạn Thiên Cừ, La Thiên Đô nói mát, trào phúng mỉa mai.

Lâm Tiêu dừng bước:

- A? Vậy sao?

Lâm Tiêu phát hiện dựa vào sức mạnh không thể vượt qua dải sáng, hấn nghe Đoạn Thiên Cừ, La Thiên Đô châm chọc mình thì nổi giận.

- Các người nghĩ có thể lấy được bí tịch tại đây thì cũng là mơ mộng viễn vông!

Vừa vặn có một đám sao băng bay qua, Lâm Tiêu lắc người chặn lại trước mặt La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, che chắn mọi ánh sao bay hướng hai người.

Đoạn Thiên Cừ tức giận quát:

- Lâm Tiêu, ngươi làm vậy là sao?

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Không có gì, nhưng ta ở đây thì hai người đừng hòng kiếm được một quyển bí tịch nào. Nếu không tin thì các người thử xem.

Đoạn Thiên Cừ biến sắc mặt nói:

- Người . . .!

Bàn về thực lực thì Đoạn Thiên Cừ thua xa Lâm Tiêu, nếu hấn cố ý làm vậy, gã không có cơ hội kiếm được bí tịch gì.

- Hừ! Bắn vào người?

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Ta công nhận ngươi mạnh hơn ta một bậc, nhưng muốn che hết sao băng trước mặt La Thiên Đô ta thì thật nực cười.

La Thiên Đô nhảy vọt lên, thân hình uy mãnh bá đạo, lao ra khỏi vị trí Lâm Tiêu ngăn cản, chộp vào ngôi sao rực rỡ chói lọi trước mặt.

754. Chương 752: Thiên Tinh Thần Khung Ấn (1)

La Thiên Đô nhanh, Lâm Tiêu càng nhanh hơn. Chiến đao mệnh mông chém rách hư không, đẩy sao băng bay xa trăm thước, biến mất trong hư không.

La Thiên Đô, xoay người chộp sao băng khác.

Lại một tiếng giòn vang, Lâm Tiêu đến sau mà tới trước chém bay sao băng trước La Thiên Đô.

La Thiên Đô biến sắc mặt nói:

- Chết tiệt!

La Thiên Đô gầm lên vỗ mấy chục chuông ảnh bao phủ mấy chục sao băng từ bốn phương tám hướng.

La Thiên Đô tức giận quát to:

- Lần này để xem ngươi làm sao ngăn?

Lâm Tiêu vung đao, mấy chục bóng đao xẹt qua không gian chém bay hết sao băng. Sau lưng Lâm Tiêu như có con mắt, hần quay người chém một nhát hất sao băng trước mặt Đoạn Thiên Cừ đi, làm gã hụt bí tịch.

Mặt La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ xanh mét:

- Khốn kiếp!

Đoạn Thiên Cừ, La Thiên Đô ở trước mặt Lâm Tiêu như đứa con nít, loay hoay mãi mà không chạm vào sao băng nào được.

Đám người Mặc Thanh Hiên trợn mắt há hốc mồm nhìn.

La Thiên Đô sắc mặt khó xem nói:

- Ta không tin ngươi có thể chặn lại hết tất cả sao băng!

La Thiên Đô không tin tà tiếp tục chờ đợi.

Vù vù vù!

Không lâu sau lại một đám sao băng bay ra. Mặc cho La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ lăn qua lộn lại mãi không đụng vào sao băng được. Đám người Trương Thuần Hi thì qua mấy vòng tranh giành đã lấy được bí tịch mình muốn, vừa lòng rời đi.

- Khốn kiếp!

Cuối cùng La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ bắt đầu dĩ ồm cục tức rời khỏi đây, đi chỗ khác tìm bí tịch. Vì hai người biết có Lâm Tiêu canh chừng tại đây, bọn họ sẽ không lấy được quyển bí tịch nào.

Khoảng mười phút sau La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ rời khỏi ngân hà, đi tới dải sáng khác.

Vù vù vù!

Nơi này là một góc khác của ngân hà, cũng có sao băng bay ra nhưng lối ra nhỏ hơn địa điểm lúc trước cả đám canh chừng. Phải chờ thật lâu mới có một đám sao băng bay ra, nhưng có còn hơn không.

La Thiên Đô nhìn Đoạn Thiên Cừ đi theo sau mình, lạnh lùng quát:

- Cút đi, đừng đi theo ta.

Ánh mắt La Thiên Đô lạnh băng.

La Thiên Đô cao cao tại thượng, oán hận Lâm Tiêu cướp hạng nhất của mình, nhưng không có nghĩa là gã sẽ chơi thân với Đoạn Thiên Cừu.

Đoạn Thiên Cừu biến sắc mặt nói:

- Người . . . !

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Người với ta gì? Không phục sao? Có tin là ta cho người không lấy được một quyển bí tịch nào không?

Đoạn Thiên Cừu biến sắc mặt mấy lần, cuối cùng mặt mày xanh mét cắn giận rời khỏi đây.

La Thiên Đô cười khẩy nói:

- Hừ! Người là cái thứ gì mà cũng đòi đứng cùng ta.

La Thiên Đô yên lặng chờ sao băng mới.

Địa điểm ngân hà cũ, Lâm Tiêu tiếp tục tìm cách đi vào ngân hà. Nhưng mặc cho Lâm Tiêu cố gắng đủ cách vẫn không làm nên chuyện gì.

Lâm Tiêu không cam lòng:

- Đành từ bỏ sao?

Lâm Tiêu cắn răng:

- Thử lần cuối xem!

Lâm Tiêu lại biến thành luồng sáng đục mạnh vào dải sáng trước mặt.

Lực lượng bài xích mạnh mẽ truyền đến làm cả người Lâm Tiêu đau nhức, hắc cấn chặt rằng tiếp tục tiến lên. Nhưng Lâm Tiêu dốc hết sức ra vẫn không tiến tới được một li, ngược lại bị đẩy ra từng chút một.

Ong ong ong!

Khi Lâm Tiêu lại sắp thất bại thì trong đầu hắc lóe lên ánh sáng chói lòa. Bát Quái Lô tỏa sáng từ bao giờ, nơi ánh sáng bao phủ xóa tan lực lượng bài xích mạnh mẽ như nó chưa từng xuất hiện.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Bát Quái Lô có thể hiện ra tại đây?

Hiện giờ Lâm Tiêu đến trời sao này bằng thể tinh thần, vũ khí trong tay toàn do tinh thần biến ra, vậy mà bản thể Bát Quái Lô vẫn theo Lâm Tiêu được.

Những nghĩ đến trước kia Bát Quái Lô bí ẩn thì Lâm Tiêu nhanh chóng bình tĩnh lại. Lúc này Lâm Tiêu không rảnh suy tư tại sao Bát Quái Lô xuất hiện mà là bắt chặt cơ hội hiếm có xông vào.

Lâm Tiêu hóa thành luồng sáng, có ánh sáng Bát Quái Lô chiếu rọi hắc xông ngay qua dải sáng tiến vào ngân hà bao la.

Cảnh tượng trước mắt làm Lâm Tiêu ngây người.

- Nhiều sao quá.

Các ngôi sao dính trong không trung, rực rỡ như viên kim cương tỏa ánh sáng vô tận, rực rỡ chói lòa ình đẹp.

Trong đó có ngôi sao nhỏ cỡ hạt đậu phộng, lớn thì cỡ trái quýt, đầu người. Mỗi ngôi sao tỏa hơi thở khác nhau, phong ấn công pháp cường đại, rậm rạp vô cùng tận lan tràn đến tận cùng ngân hà.

Lâm Tiêu không đục vào bất cứ ngôi sao nào, hắc liên tục tiến lên trước, cảm nhận triệu hoán mơ hồ, bước đi nhanh.

Không biết đi bao lâu, ngôi sao trước mắt Lâm Tiêu càng lúc càng to ra. Dần dần xuất hiện ngôi sao đường kính hơn hai thước, toát ra khí thế khủng bố. Nhưng lực lượng hấp dẫn Lâm Tiêu vẫn còn sâu trong ngân hà.

Đột nhiên có lực lượng bài xích mơ hồ bao phủ, ánh sáng từ Bát Quái Lô cũng không thể hoàn toàn bài trừ nó. Ngôi sao này khác với dải sáng trước ngân hà, tất cả hư không phát ra lực lượng bài xích như muốn đẩy Lâm Tiêu ra khỏi không gian chọn lựa bí tịch.

- A? Chẳng lẽ tại đây chọn lựa công pháp bị hạn chế thời gian? Ta phải tăng tốc độ lên.

Lâm Tiêu cảm nhận lực lượng bài xích mỏng manh, hần vội vàng dùng Bát Quái Lô chống đỡ, tăng tốc tiến lên.

Giây lát sau trước mắt Lâm Tiêu có cực quang ngôi sao mệnh mờ. Các cực quang chảy xuôi, xinh đẹp truyền về. Lực lượng hấp dẫn bí ẩn truyền ra từ cực quang đó, trên cực quang toát ra hơi thở khủng bố làm người sợ hãi.

Đã đến bước này Lâm Tiêu sẽ không lùi, hần rống to:

- Tránh ra!

Lâm Tiêu tiến lên trước, hai tay xé rách cực quang mệnh mờ.

Bát Quái Lô tỏa sáng chói lòa trợ giúp Lâm Tiêu tiến lên, xé ra các tầng bình chướng cực quang, một ngôi sao khổng lồ hiện ra trước mặt Lâm Tiêu.

Đây là ngôi sao cực lớn đen thui, to vài trăm thước. Trên ngôi sao có các phù văn bí ẩn di chuyển. Ngôi sao đứng trong thiên địa này, phát ra hơi thở khủng bố cần quét tất cả, hủy diệt trời sao.

Lâm Tiêu bị rung động:

- Đây là ngôi sao đối ứng với ta sao? To vậy cơ à?

Ngôi sao quá lớn, trong đó ẩn chứa công pháp sẽ đáng sợ đến đâu? Đám người Tuyệt Vô Danh được sao bằng to cỡ đầu người đã là công pháp thiên giai, vậy còn công pháp trong ngôi sao này thì sao?

Khiến Lâm Tiêu giật mình là trên ngôi sao đen chớp lóe phù văn, các bóng người rực rỡ ánh sao, đỉnh thiên lập địa, uy mãnh không gì sánh được. Bọn họ xoay chuyển, mỗi tư thế làm ngân hà đảo ngược, lay động thiên địa, toát ra sát phạt và uy nghiêm vô tận. Bàn tay vỗ, tinh vân chuyển động trong bàn tay, một chưởng vỗ ra tinh vực sẽ thành cát bụi, bá đạo uy mãnh.

Võ học như thế thật là kinh thế hãi tục.

Lâm Tiêu rung động, ức chế sóng thần dâng trào trong lòng. Lâm Tiêu ngược lên, ánh mắt nhìn vị trí chín giữa ngôi sao. Có mấy chữ cổ xưa lóe ánh sao bầy sắc, tràn ngập huyền ảo, khó hiểu.

- Thiên Tinh Thần Khung Ẩn.

Năm chữ to lấp lánh, bá khí khó tả khuếch tán trong hư không, tuyên bố võ học chứa trong ngôi sao to lớn bá đạo, khủng bố đến đâu.

Lâm Tiêu cảm nhận khí thế bá đạo kia, biểu tình nghiêm túc nói:

- Tên thật bá đạo.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng, khó khăn tiến lên.

755. Chương 753: Thiên Tinh Thần Khung Ấn (2)

Trên ngôi sao đen có uy hiếp vô tận bao phủ, nếu không nhờ Bát Quái Lô toát ra ánh sáng bảo vệ thì Lâm Tiêu đã bị ép nát không còn mẫu xương. Ánh sáng từ Bát Quái Lô làm uy nhiếp khủng bố tầng tầng tan vỡ, không đụng vào Lâm Tiêu được một li. Khoảng một phút sau Lâm Tiêu đến trước ngôi sao đen to lớn, tay phải dán vào ngôi sao lấp lóe phù văn.

Ánh sao bảy màu chói mắt bùng sáng, ngôi sao to lớn ấy trăm thước tỏa ánh chói lòa cuối cùng biến thành bí tịch rục rờ rơi vào tay Lâm Tiêu. Lực lượng bài xích mạnh mẽ truyền đến muốn đẩy Lâm Tiêu ra khỏi trời sao hư vô.

- Vậy chọn Thiên Tinh Thần Khung Ấn.

Lâm Tiêu không buông tay, rót tinh thần lực chậm rãi thẩm thấu vào Thiên Tinh Thần Khung Ấn.

Khi tinh thần lực của Lâm Tiêu thẩm vào Thiên Tinh Thần Khung Ấn thì nguyên quyển bí tịch chợt nổ tung thành đốm sáng nhập vào não hắn. Rất nhiều tin tức phô thiên cái địa ulla vào não Lâm Tiêu, các chiêu thức cực kỳ đáng sợ như hình ảnh động với tốc độ nhanh kinh người khắc vào óc hắn.

Đây là cách tu luyện của Thiên Tinh Thần Khung Ấn, trừ chiêu thức, tâm pháp cụ thể ra còn có cách giải quyết khó khăn trong lúc tu luyện. Tất cả hiện ra trong đầu Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu có được không chỉ cách tu luyện một môn võ học còn bao gồm các loại kinh nghiệm tu luyện quý giá, đây là kho báu kếp sù cho võ giả .

Trên quảng trường giữa thành Tinh Tú, đám khán giả không rời đi, các cặp mắt nhìn chăm chăm chín bóng người đứng trên quảng trường trước mặt. Thiên Tinh Cung bí ẩn xuất hiện khiến bọn họ tò mò chín tuyến thủ hạt giống đại tái Phong Vân bằng nhận được công pháp cường đại gì.

Ong ong ong!

Trong lúc mọi người mong chờ mòn mỏi, chín người được ánh sao bao phủ bắt đầu rục rịch. Uất Trì Quật Quận Sóc Phương mở mắt trước. Ánh sáng chói lòa dâng lên từ người Uất Trì Quật, ánh sáng bắn lên cao hình thành các bóng người mơ hồ xẹt qua, cuối cùng thu về bên trên đỉnh đầu gã, hóa thành bảy cột sáng thật lâu mới tan.

Nhìn bảy cột sáng dần biến mất, mắt Võ Vương Bách Lý Chiến lóe tia sáng:

- Bảy cột sáng, công pháp thiên cấp đệ giai .

Theo kinh nghiệm lần trước Thiên Tinh Cung xuất hiện thì một cột sáng đại biểu đẳng cấp một võ kỹ. Một cột sáng là Nhân cấp đệ giai, bốn cột sáng là Địa cấp đệ giai, bảy cột sáng là Thiên cấp đệ giai .

Trên Thương Khung đại lục lúc phân chia võ kỹ nhân giai đối ứng chân võ giả, võ kỹ địa cấp đối ứng võ giả Hóa Phàm Cảnh, võ kỹ thiên giai đối ứng cường giả Quy Nguyên cảnh, võ kỹ vương giai đối ứng Vương giả Sinh Tử cảnh, thoát tông võ kỹ thiên giai không có gì ghê gớm, nhưng sự thật không phải vậy.

Võ kỹ, công pháp đến địa cấp cao giai thì trở nên rất hiếm hoi. Đặc biệt là võ kỹ thiên giai, vô cùng quý hiếm, là ngưỡng cửa to lớn vô cùng. Bí tịch thiên giai bình thường là tài phú lớn ột thế lực.

Mặt ngoài công pháp thiên cấp đệ giai đối ứng võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, nhưng thật ra trong Đế quốc Võ Linh, đa số cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ tu luyện công pháp, võ kỹ địa cấp cao giai. Chỉ có võ giả sinh ra từ thế lực lớn mới được tu luyện một, hai môn võ kỹ thiên giai. Võ giả tán tu bình thường thì đừng mơ. Một số võ giả tán tu Quy Nguyên cảnh hậu kỳ chỉ tu luyện được một, hai môn võ kỹ thiên giai, thường là thiên cấp đệ giai .

Trên quảng trường, ánh sáng lấp lánh trên người Uất Trì Quật. Ánh sáng bảy sắc trên đầu Uất Trì Quật nổi với trời, gã chìm đắm trong truyền thừa võ kỹ. Ánh sao chói lóe, Uất Trì Quật bước ra khỏi giữa quảng trường, đi ra ngoài ánh sao. Mọi người hâm mộ nhìn Uất Trì Quật.

Qua cuộc giao lưu ngắn ngủi trước đó mọi người đã hiểu ý nghĩa của bảy cột sáng. Võ kỹ thiên cấp đệ giai đặt ở quận thành nào trong tám đại quận thành đều là chí bảo. Nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh động

tâm, nếu Uất Trì Quật không phải hạng bốn đại tái Phong Vân bảng, thiên tài số một Quận Sóc Phương thì bọn họ rất muốn giết người cướp báu vật.

Khi Uất Trì Quật bước ra khỏi khu vực ánh sao bao phủ thì Tuyết Vô Danh cũng lóe ánh sáng bảy sắc. Ánh sáng bắn lên cao, các thương ảnh quét qua hóa thành bảy cột sáng rơi vào đỉnh đầu Tuyết Vô Danh.

- Lại là võ kỹ thiên cấp đệ giai !

Mọi người ngạc nhiên, mắt nóng rực, chỉ hận người vào trời sao không phải bọn họ. Hai quận vương Quận Sóc Phương, quận Lộ Tây thuộc phe Uất Trì Quật, Tuyết Vô Danh thì cười toe toét, trò chuyện vui vẻ.

Ong ong ong!

Ngay sau đó các ánh sáng lục tục lóe lên. Mặc Thanh Hiên, Trương Thuần Hi, Đông Phương Nguyệt Minh, Tinh Mộng Vũ cũng tỏa sáng, đều là bảy cột sáng, công pháp võ kỹ thiên cấp đệ giai. Trong đám có một số nhờ Lâm Tiêu giúp mới được công pháp thiên cấp đệ giai .

Ánh sáng rực rỡ bắn ra bốn phía, chiếu sáng mắt mọi người, làm người ta vừa hâm mộ vừa ghen tỵ phát điên.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sắc mặt khó xem nói:

- Chết tiệt, tại sao ngày xưa ta được quán quân đại tái Phong Vân bảng nhưng Thiên Tinh Cung không hiện ra?

Thiên Tinh Cung xuất hiện đại biểu vinh diệu. Nhìn đám người Uất Trì Quật được công pháp viễn cổ bí ẩn, lòng Bách Lý Chiến đầy cảm xúc ngổn ngang.

Giữa quảng trường còn mỗi Lâm Tiêu, La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ là chưa thức tỉnh.

Ong ong ong!

Một khí thế hùng hồn phóng lên cao, toát ra lực lượng mệnh mông, bí ẩn vô tận. Ánh sáng khủng bố hình thành sóng triều phập phồng trên bầu trời. Lực lượng khiến người sợ hãi, các võ giả Quy Nguyên cảnh không dám nhìn thẳng, bị đè ép không nhúc nhích được.

- Nhìn kia, là La Thiên Đô!

- La Thiên Đô được bí tịch đáng sợ gì sao? Vì sao ta cảm giác hơi thở trên người hắn mạnh hơn nhóm Uất Trì Quật rất nhiều?

Mọi người giật mình. Từ đỉnh đầu La Thiên Đô bắn ra các ánh sáng, có bóng người lóe qua, bá đạo không gì sánh bằng, toát ra hơi thở vĩnh hằng tuyên cổ. Bóng người rút về, khí thế tan biến, tám cột ánh sáng chưa từng có hiện ra trên đầu La Thiên Đô rồi chậm rãi tan biến.

Võ Vương Bách Lý Chiến biến sắc mặt, mắt lóe tia sáng nói:

- Tám cột sáng, võ kỹ thiên cấp trung giai !

Nếu nói võ kỹ thiên cấp đệ giai là võ kỹ đa số cường giả Quy Nguyên cảnh tu luyện thì võ kỹ thiên cấp trung giai có địa vị cao hơn một bậc. Các quận vương như Đông Phương Hiên Viên, Tương Thiên Thần tu luyện công pháp chỉ đến đẳng cấp võ kỹ thiên cấp trung giai , rất kinh khủng.

Không chỉ Võ Vương Bách Lý Chiến, đám cường giả Quy Nguyên cảnh biết ý nghĩa tám cột sáng đều lộ ánh sáng tham lam. Nếu không phải đang trong thành Tinh Tú thì bọn họ đã bạo động muốn cướp đoạt báu vật rồi.

Có được truyền thừa, La Thiên Đô lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu còn tắm mình trong ánh sao, mắt lóe tia âm trầm đầy sát ý.

- Hừ! Lâm Tiêu, tuy ngươi đuổi ta đi nhưng cuối cùng ta vẫn được công pháp thiên cấp trung giai. Ngươi có thể hơn được ta không?

Nếu không vì Lâm Tiêu gây khó khăn thì La Thiên Đô có thể chọn lựa bí tịch thích hợp hơn trong một đồng bí tịch. Nhưng ở vùng đất hẻo lánh đó, chỉ một bí tịch thiên cấp trung giai bay ra, La Thiên Đô bắt

chấp tất cả cướp lấy. Quyền bí tịch này không hoàn toàn thích hợp cho La Thiên Đô nhưng tốt hơn các võ kỹ thiên cấp đề giai nhiều.

756. Chương 754: Kết Thúc Đại Tái

Hiện giờ chỉ còn Lâm Tiêu, Đoạn Thiên Cừ được ánh sao bao phủ.

Thấy vậy Quận vương Tương Thiên Thần Quận Vô Uy thăm mở cờ trong bụng:

- Đến bây giờ Thiên Cừ chưa đi ra, chẳng lẽ hẳn chọn lựa bí tịch không thua gì La Thiên Đô?

Không có quy định nào nói càng chậm giành được võ kỹ sẽ càng tốt, nhưng theo lệ thường thì võ giả đi ra chậm hơn có nhiều ưu thế hơn võ giả ra trước.

Các võ giả lao nhao xì xầm.

Thời gian trôi qua.

Người Đoạn Thiên Cừ lóe ánh sáng, mọi người chuyển sang nhìn gã chăm chăm không chớp mắt cái nào.

Xẹt xẹt xẹt!

Các bóng kiếm tràn ra hóa thành luồng sáng bao phủ trên đầu Đoạn Thiên Cừ. Kiếm ảnh mông lung cuối cùng hình thành sáu cột sáng, dần tan biến.

- Chỉ có sáu cái? Có lắm không vậy?

Tương Thiên Thần đứng lên, sắc mặt khó coi. Sáu cột sáng đại biểu võ kỹ địa cấp cao giai, kiếm ảnh tỏ rõ Đoạn Thiên Cừ là đạo khách nhưng gã lại lấy bí tịch kiếm pháp, đùa sao?

Cảnh tượng quái dị làm các võ giả ngây người.

Đoạn Thiên Cừ mở mắt ra, lấy được bí tịch không như ý làm gã tức điên rồi lại không có chỗ trút ra.

- Lâm Tiêu, La Thiên Đô chết tiệt!

Bị Lâm Tiêu, La Thiên Đô đuổi đi, cuối cùng Đoạn Thiên Cừ đành đến góc hẻo lánh. Nơi này ngẫu nhiên có võ kỹ thiên cấp đề giai xẹt qua nhưng bởi vì không thích hợp, lúc đầu mấy quyển võ kỹ thiên giai xẹt qua Đoạn Thiên Cừ đã không lựa chọn nó. Ai ngờ càng về sau càng ít có võ kỹ thiên giai, chọn lựa bí tịch bị hạn chế thời gian. Mất thấy lực lượng bài xích tăng lớn dần, sắp đẩy gã ra khỏi trời sao, Đoạn Thiên Cừ bất đắc dĩ chọn đại một quyển. Không ngờ Đoạn Thiên Cừ chọn trúng bí tịch kiếm pháp địa cấp cao giai, làm gã bực tức hộc máu, chỉ muốn chết.

Ầm ầm ầm!

Trong lúc Đoạn Thiên Cừ bực tức nghiêng răng thì vang lên tiếng nổ điếc tai. Mọi người chuyển sang nhìn chăm chăm Lâm Tiêu là người duy nhất còn trong ánh sao.

Trong đôi mắt kinh hoàng của mọi người, các lực lượng hùng hồn như sóng triều điên cuồng tràn ra, phập phồng trên người Lâm Tiêu, thối mái tóc dài màu đen bay lên. Tiếng gầm rú như tiếng sấm, ánh sao bảy sắc bắn tung từ người Lâm Tiêu, khí thế cực kỳ bá đạo bắn thẳng lên trời cao, khuếch tán phía chân trời, bao phủ nguyên Tinh Tú thành.

Trên bầu trời ánh sao mông lung, các ngôi sao hiển hiện, có lớn có nhỏ toát ra uy nhiếp khủng bố trấn áp tất cả. Mọi người kinh hoàng biến sắc mặt, lòng sợ hãi khí thế này.

Ánh sao đầy trời rủ xuống như ngân hà dâng lên, như mộng như ảo, cuối cùng các ngôi sao lớn hiện ra trên đầu Lâm Tiêu. Ngôi sao toát ra ánh sáng rực rỡ cực kỳ bá đạo, lấn át tất cả.

Cảnh tượng khiến người sợ hãi làm tập thể hóa đá.

- Lâm Tiêu có được công pháp gì mà sao khủng bố thế?

- Tại sao không có cột sáng, chỉ có ngôi sao lơ lửng? Lâm Tiêu được võ kỹ có đẳng cấp gì?

Mọi người bàn tán xôn xao, biểu tình hoảng sợ, rất là rung động.

Võ Vương Bách Lý Chiến đứng bật dậy, mắt sáng rực, lăm lăm:

- Võ học tinh thần, Lâm Tiêu thật sự lấy được võ học tinh thần.

Trước kia Võ Vương Bách Lý Chiến chỉ đọc trong sách ghi về sự cường đại của võ học tinh thần, giờ thấy khí thế trên người Lâm Tiêu quả nhiên không giống bình thường. Bách Lý Chiến là Vương giả Sinh Tử cảnh bị hơi thở đó ảnh hưởng, chân nguyên trong cơ thể rục rịch.

- Võ học tinh thần khủng bố như thế dù là Vương giả Sinh Tử cảnh cũng rung động. Tiếc rằng võ học tinh thần không giống các bí kỹ khác, không thể cướp đi, chỉ có thể nương tựa truyền thừa. Nếu không tin tức này truyền ra, Lâm Tiêu không thể sống ra khỏi biên cảnh đế đô.

Võ học tinh thần cấp thấp nhất sánh bằng võ kỹ thiên cấp cao giai, thậm chí sánh bằng võ học cấp vương, đủ làm Vương giả Sinh Tử cảnh động lòng. Nhưng tiếc nuối là võ học tinh thần của Thiên Tinh Cung chỉ có người thừa kế mới tu luyện được, chính người đó không thể truyền dạy cho ai. Điều này đã được chứng minh từ thiên tài thứ nhất sở hữu võ học tinh thần.

Sau khi Lâm Tiêu lấy được võ học tinh thần thì Thiên Tinh Cung lơ lửng trên bầu trời chậm rãi mờ hồ, tan dần rồi biến mất.

Có võ giả khê kêu:

- Thiên Tinh Cung sắp biến mất.

Võ Vương Bách Lý Chiến biến sắc mặt vài lần nhìn Thiên Tinh Cung biến mất, gã rất muốn vươn tay vào Thiên Tinh Cung nhưng cuối cùng cố kìm nén lại, để mặc cho Thiên Tinh Cung bí ẩn quý giá hơn cả bảo khố bí tịch của Đế quốc Võ Linh biến mất hẳn.

Kết cuộc của Vương giả Sinh Tử cảnh ngày xưa định thu lấy tinh quang nhắc nhở Võ Vương Bách Lý Chiến rằng gã không đủ sức lay động, thăm dò Thiên Tinh Cung bí ẩn.

Muốn ra mặt? Được, nhưng phải chuẩn bị tinh thần chết.

Đến đây thì đại tái Phong Vân bảng lần này hạ màn.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn mọi người, nói:

- Các vị tuyển thủ dự thi, xin hãy ở lại thành Tinh Tú thêm một ngày, ta sẽ trung thực báo cáo thịnh huống đại tái Phong Vân bảng lần này với bệ hạ, các vị đều sẽ được bệ hạ khen ngợi.

- Cung tiễn Võ Vương!

Trong tiếng động lớn, đám người Võ Vương Bách Lý Chiến bay lên cao, chớp mắt biến mất phục hồi chân trời, đi hướng đế đô.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đứng dậy:

- Ta đi trước một bước.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền chợt biến mất khỏi đài khán giả, lúc đi vô tình liếc hướng Lâm Tiêu, bộc lộ âm u và dữ tợn.

Đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên, phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thì bay xuống đài, cười to bước đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, người làm ta giật mình. Trong đại tái Phong Vân bảng lần này người đã cho Quận Hiên Dật chúng ta nở mặt nở mày, Ha ha ha!

Trong đại tái Phong Vân bảng có vui có buồn, Quận Hiên Dật được hai thí sinh lọt vào mười hàng đầu, còn đạt được quán quân đại tái Phong Vân bảng, Quận Hiên Dật là bên thắng lớn nhất.

Đại tái kết thúc, thoáng chốc nguyên quảng trường náo nhiệt.

Trong một đại điện sâu trong hoàng cung Đế quốc Võ Linh, Bách Lý Tử đế vương của Đế quốc Võ Linh ngồi trên ngai vàng, ánh mắt sâu thẳm.

Kết kết kết!

Cửa đại điện mở ra, Võ Vương Bách Lý Chiến mặc giáp bạc sáng choang long hành hổ bộ bước nhanh vào đại điện, quỳ một gối xuống.

Không đợi Bách Lý Chiến nói chuyện, nam nhân mặc long bào giọng ồm ồm vang lên trong đại điện:

- Nhị đệ, ta đã biết hết tình huống đại tái Phong Vân bảng. Tuyên lệnh của ta, tất cả đệ tử Phong Vân bảng tới để đô, ta muốn tự mình yết kiến.

Võ Vương Bách Lý Chiến hét to:

- Tuân lệnh bệ hạ!

Võ Vương Bách Lý Chiến không nói thêm câu nào. Người đời chỉ biết Bách Lý Chiến là thủ hộ thần của Đế quốc Võ Linh, đệ nhất nhân tọa trấn đế đô, thật ra đại ca của gã, Bách Lý Tử thực lực càng thêm sâu không lường được, làm Võ Vương Bách Lý Chiến rung động.

Bách Lý thị có thể leo lên ngôi vua Đế quốc Võ Linh, đứng ngạo nghễ hai ngàn năm, đến bây giờ không rối loạn không vì có Võ Vương Bách Lý Chiến mà nhờ Bách Lý Tử, có Bách Lý Tử trấn áp các tông phái có nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh như Vô điện, Nguyên Vô thánh địa, Phái Thông Thiên kiếm, La Sơn tông vân vân... sừng sững không ngã.

757. Chương 755: Đế Quốc Thường

Thực lực như hoàng đế Bách Lý Tử dù không ở trong thành Tinh Tú vẫn biết chuyện cách xa mấy ngàn dặm.

Không bao lâu sau tin tức truyền về, toàn thành xôn xao.

- Hoàng đế bệ hạ muốn tự mình yết kiến người xuất sắc trong đại tái Phong Vân bảng? Ta có nghe lầm không?

Trước kia mỗi đại tái Phong Vân bảng đế quốc chỉ phái người ban thưởng, lúc này hoàng đế Bách Lý Tử muốn tự mình yết kiến, đây là chuyện lần đầu tiên xảy ra trong lịch sử mấy trăm năm gần đây của Đế quốc Võ Linh, điều này làm cho các võ giả giật mình không thôi.

Ngay cả Quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng có chút giật mình, ánh mắt chứa đầy vui vẻ nói:

- Bệ hạ Bách Lý Tử muốn tự mình gặp các người, bệ hạ rất xem trọng đại tái Phong Vân bảng lần này, các người sẽ được thưởng phong phú.

Một trăm lễ tám tuyển thủ lọt vào đại tái Phong Vân bảng và trưởng bối, sư tôn của bọn họ cùng xuất phát, rầm rộ đi đế đô.

Một ngày sau mọi người đến nơi.

Đế đô là trung tâm quyền lực của Đế quốc Võ Linh, nơi tụ tập thế lực đỉnh cao nhất. Đế đô sừng sững trong thiên địa, toát ra khí thế hùng vĩ tuyên cổ trường tồn.

Nhìn từ xa thành trì cao ngàn trượng nguy nga đứng thẳng như đâm vào tầng mây, chiếm diện tích mệnh mông hơn Quận Hiên Dật thành nhiều. Đế đô tựa như một tòa tiên thành tọa trấn chỗ long mạch của Đế quốc Võ Linh, trấn áp vạn cổ.

Hoàng cung Đế quốc Võ Linh nằm ở nội thành trung tâm nhất đế đô, như một phương tiểu thế giới. Đa số võ giả Đế quốc Võ Linh hầu như suốt đời không tìm hiểu rõ mặt thật của nó, cung điện huy hoàng tràn ngập khí thế uy nghiêm bá đạo của hoàng gia, rung động hồn người.

Thị vệ dẫn đám người Lâm Tiêu đến trước đại điện trong hoàng cung. Trên đại điện, Bách Lý Tử ngồi trên ngai vàng, uy nghiêm và trang trọng.

Mọi người cùng quỳ gối:

- Bái kiến bệ hạ!

Dẫn đầu đoàn người là quận vương tám đại quận. Lâm Tiêu đi theo mọi người quỳ xuống, thầm giật mình vì khí thế trên người hoàng đế Bách Lý Tử. Tuy Bách Lý Tử không cố ý phát ra nhưng cho Lâm Tiêu cảm giác sâu không lường được. Thực lực của Bách Lý Tử vượt qua sức tưởng tượng của Lâm Tiêu.

Bách Lý Tử đứng dậy, bước xuống đại điện:

- Ha ha, các vị bình thân.

Bách Lý Tử nhìn nhóm Lâm Tiêu quỳ đằng trước nhất.

Ánh mắt Bách Lý Tử quét qua, tìm Lâm Tiêu run lên, cảm giác bị nhìn thấu.

Bách Lý Tử mỉm cười nói:

- Các vị không uống là người xuất sắc nhất đại tái Phong Vân bảng lần này, thật là anh hùng xuất thiếu niên.

Trong mắt tuyển thủ hạt giống tràn ngập khen ngợi.

Chất lượng đại tái Phong Vân bảng lần này đúng là tuyệt vời, các thí sinh bị đào thải khỏi chín tuyển thủ hạt giống như Vương Thái, Hoàng Phủ Chân nếu là đại tái Phong Vân bảng trước kia thì đã được hạng ba, năm. Trong đại tái Phong Vân bảng lần này nhóm Vương Thái, Hoàng Phủ Chân chỉ được xếp hạng mười, thật đáng sợ.

Bách Lý Tử mở miệng nói:

- Bách Lý Chiến!

- Có thần!

Giọng Bách Lý Tử uy nghiêm vang vọng trong đại điện:

- Truyền lệnh của ta, tuyển thủ Địa sát đại tái Phong Vân bảng có thể vào bảo khố đế quốc, tự do chọn một môn bí tịch địa cấp trung giai. Tuyển thủ Thiên cương tự do chọn một môn bí tịch địa cấp cao giai. Còn chín tuyển thủ hạt giống thì tự do chọn một môn bí tịch thiên cấp đệ giai. Xếp hạng nhất được chọn bí tịch thiên cấp trung giai.

- Ngoài ra tuyển thủ Địa sát được một viên lục phẩm nguyên khí đan, tuyển thủ Thiên cương được năm viên lục phẩm nguyên khí đan. Về chín tuyển thủ hạt giống được một viên thất phẩm nguyên khí đan, xếp hạng nhất được ba viên.

Đám thí sinh hân hoan reo lên:

- Tạ ơn bệ hạ!

Quận vương các đại quận như Đông Phương Hiên Viên cũng mừng rỡ vì Đế quốc Võ Linh rộng rãi. Tự do chọn một môn bí tịch thiên cấp trung giai, hào khí biết mấy. Bởi vì bí tịch thiên cấp trung giai trong tám đại quân chỉ đếm trên đầu ngón tay, chỉ cường giả đỉnh cao nhất của các đại quân thành mới được tu luyện. Đám người Lâm Tiêu được chọn một môn bí tịch thiên cấp trung giai, tuy không thể truyền dạy cho người khác nhưng cũng là tạo hóa lớn.

Trong lúc mọi người mừng rỡ thì giọng hoàng đế Bách Lý Tử lại vang lên:

- Còn nữa . . .

Bách Lý Tỉ nhìn nhóm Lâm Tiêu đứng đằng trước nhất:

- Năm người đứng đầu đại tá Phong Vân bảng lần này sẽ được thưởng riêng. Nửa tháng sau các người lại đến hoàng cung, ta sẽ mang các người vào Thần Nguyên Trì tẩy lễ.

Bách Lý Tỉ giơ tay lên, năm luồng sáng vàng bay vào tay năm người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cúi đầu nhìn, một khối lệnh bài màu vàng nằm trong lòng bàn tay, lệnh bài chạm khắc phù văn huyền ảo khó hiểu, toát ra dao động bí hiểm.

Đám người Quận vương các quận thành lúc đầu còn có biểu tình bình tĩnh sau khi nghe câu đó thì thất kinh hô lên:

Được vào tẩy lễ trong Thần Nguyên Trì!?

Cả đám người mặt đỏ rực, cực kỳ rung động trước thứ Bách Lý Tỉ ban cho.

Nhóm quận vương quận Tây Lộ, quận Vân Long không có các đệ tử lọt vào năm hàng đầu thì biểu tình cực kỳ khó xem, tiếc thất ruột ruột mất phần thưởng Thần Nguyên Trì.

- Đây là lệnh bài thông hành đi Thần Nguyên Trì. Nửa tháng sau ta tự mình mở ra Thần Nguyên Trì, các người có thể cầm lệnh bài đi vào trong. Trưởng bối thế lực của năm người sẽ nói cho các người biết Thần Nguyên Trì là cái gì.

Biểu tình Bách Lý Tỉ nghiêm túc nói:

- Các vị, hiện giờ yêu thú hoành hành, khắp nơi trong đế quốc nổi lửa binh đao. Các người là thiên tài đỉnh cao của đế quốc, hy vọng các người có thể bảo vệ quốc gia. Đế quốc không phải của Bách Lý Tỉ ta mà là của mọi người, là đế quốc của mỗi một võ giả nhân loại!

- Bách Lý Chiến, còn lại thì người hãy dẫn bọn họ đi lĩnh thưởng.

Hoàng đế Bách Lý Tỉ bước ra một bước, biến mất trong đại điện, chỉ còn long khí màu vàng dao động, tiếng rỗng ngậm vang dội.

- Tất cả tuyển thủ đi theo ta.

Mọi người đi theo Võ Vương Bách Lý Chiến lĩnh thưởng đan dược, lại đến bảo khố Đế quốc Võ Linh.

Bảo khố của Đế quốc Võ Linh vô cùng hùng vĩ, các loại bí tịch đặt ở nơi khác nhau. Bí tịch địa cấp trung giai nhiều vô kể, đếm không hết. Bí tịch địa cấp cao giai chất đống. Đến thiên giai thì số lượng bí tịch giảm dần, chỉ còn hai trăm quyển thiên cấp đệ giai. Số thiên cấp trung giai lại càng ít ỏi, chỉ khoảng hơn hai mươi quyển, mỗi quyển rất kinh khủng, uy lực kinh người. Sau khi lựa chọn, mỗi thí sinh chọn công pháp võ kỹ mà mình thích.

Lâm Tiêu có Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Hư Tung La Ảnh, Đoạt Nguyên Linh chỉ, lần này hắn chọn đao pháp thiên cấp trung giai, Ngũ Ngục Pháp Vương Đao. Tiếc nuối là đao pháp thiên cấp trung giai cần chân nguyên rất dồi dào, không đến Quy Nguyên cảnh thì không tu luyện được, đối với Lâm Tiêu hiện tại còn qua sớm.

Chọn lựa bí tịch xong đám người Lâm Tiêu đi ra khỏi bảo khố hoàng gia rộng rãi.

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên, thanh như chim hót:

- Người là Lâm Tiêu, quán quân đại tá Phong Vân bảng? Trông cũng không có gì là ghê gớm cả.

758. Chương 756: Thần Nguyên Trì (1)

Lâm Tiêu ngoái đầu nhìn. Một thiếu nữ mười sáu, bảy tuổi bước đến. Mắt thiếu nữ sáng trong, vóc dáng cao gầy, mặc áo đỏ, bộ dạng đáng yêu. Thiếu nữ kiêu ngạo nhìn Lâm Tiêu.

Mọi người lộ vẻ mặt khó hiểu.

- Tiểu cô nương từ đâu ra?

Nơi này là bảo khố hoàng thất Đế quốc Võ Linh, canh gác nghiêm ngặt, người vào đây được tất nhiên có địa vị cao trong hoàng gia.

Thiếu nữ thấy Lâm Tiêu phớt lờ mình thì nhú mày quát:

- Đây, ta đang hỏi người đấy!

Lâm Tiêu không thèm nhìn thiếu nữ, đi theo đoàn người.

Thiếu nữ thấy Lâm Tiêu ngó lơ mình thì nổi giận:

- Xem chiêu!

Thiếu nữ võ chưởng, long khí màu vàng kim nổi lên phập phồng như thủy triều, nắm tay xinh đẹp trắng trẻo hiện ra ảo ảnh hình rồng, quân lâm thiên hạ, nguy nga kích động.

- Nguy rồi!

- Mau lùi lại!

- Khí thế mạnh quá!

Đám người Lý Dật Phong đi bên cạnh Lâm Tiêu cùng biến sắc mặt. Rồng ảo làm bọn họ thấy mình thật nhỏ bé, bản năng cảm thấy không thể ngăn cản, vội vàng thụt lùi.

Lâm Tiêu cũng giật mình, thiếu nữ bề ngoài mười sáu, bảy tuổi, nhỏ hơn hẳn hai tuổi vậy mà thực lực khá đáng sợ. Thiếu nữ đánh ra một quyền làm Lâm Tiêu cảm giác như đối chiến với thủ lĩnh thế hệ trẻ.

Giật mình thì giật mình, sắc mặt Lâm Tiêu không thay đổi, vung nắm đấm va chạm với quyền phải của thiếu nữ.

Ầm ầm ầm!

Khi nắm đấm hai bên đụng nhau bộc phát lốc xoáy cuồng bạo, lực lượng đáng sợ bốc lên cao như sơn hà bạo động, uy chấn tứ hải.

Cộp cộp cộp!

Các thí sinh bị xung lực đẩy lùi ra sau, mặt tái xanh. Đám đứng đầu thế hệ trẻ Đông Phương Nguyệt Minh từ vẻ mặt hồ hững chuyển sang giật mình. Bọn họ không ngờ thiếu nữ mạnh đến thế, cường đại làm bọn họ rung động.

Người giật mình nhất là Lâm Tiêu. Trong quyền lực của thiếu nữ chứa lực lượng bí ẩn khiến Lâm Tiêu không dám coi thường, hẳn giật mình hơn là sức mạnh cơ bắp của thiếu nữ không yếu hơn hẳn, cỡ bốn mươi ngàn cân, thật biến thái.

Thiếu nữ hưng phấn nói:

- Có chút bản lĩnh, đến nữa!

Mắt thiếu nữ hấp háy tinh nghịch, khuôn mặt ửng hồng đáng yêu, nàng định tấn công tiếp.

Bỗng một lão thái giám chạy tới, hét chói tai khuyên can thiếu nữ:

- Má ơi, tiểu cô nãi nãi, dừng tay, mau dừng tay!

Thiếu nữ không nghe, đôi mắt nghiêm túc lại tung một quyền. Rồng ảo càng ngưng tụ, lực lượng dâng trào, con rồng giữa đầu gầm rống.

Bùm!

Một quyền của thiếu nữ đánh trúng khối giáp bạc, trong tiếng kim loại va nhau con rồng tan biến không gây chút gợn sóng.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Bái kiến Võ Vương đại nhân.

Võ Vương Bách Lý Chiến đến trước mặt Lâm Tiêu từ bao giờ, đỡ một quyền của thiếu nữ thay hắn.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn thiếu nữ áo đỏ, cười lắc đầu nói:

- Ta cứ nghĩ có chuyện gì, ra là tiểu quỷ phá.

Thiếu nữ chu môi kêu oan:

- Võ Vương bá bá, phụ hoàng không cho ta tham gia đại tái Phong Vân bảng, ta nghe nói Lâm Tiêu là quán quân nên muốn nhìn xem hắn lợi hại cỡ nào. Bây giờ xem ra chỉ có thể là cùng.

Võ Vương Bách Lý Chiến bật cười nói:

- Ha ha ha, người ta nương tay, nếu không người đã nằm đo sà từ lâu rồi.

- Vậy sao?

Thiếu nữ hoang mang, đôi mắt trong suốt, từ đứa trẻ quậy biến thành thiếu nữ đáng yêu.

Võ Vương Bách Lý Chiến lắc đầu, nói:

- Được rồi, đi đi.

Võ Vương Bách Lý Chiến dẫn đám người Lâm Tiêu rời khỏi.

Lâm Tiêu thâm nghĩ:

- Thiếu nữ này là công chúa của đế quốc?

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén, nhìn thấu thiếu nữ tuy trẻ tuổi nhưng thực lực cực kỳ đáng sợ, ngang ngửa với mấy thủ lĩnh thế hệ trẻ như Đông Phương Nguyệt Minh. Đương nhiên như Võ Vương Bách Lý Chiến nói, dù thiếu nữ thật sự là một thủ lĩnh thế hệ trẻ thì hắn dư sức một quyền đánh gục nàng.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, thiên tài các quận tự tìm chỗ ở của mình.

Sâu trong hoàng cung Đế quốc Võ Linh, Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền vội vàng đi vào một tòa cung điện. Trong cung điện rèm vàng kim rủ xuống, một bóng người ngồi trên ngai, vô cùng uy nghiêm.

Bách Lý Huyền vừa vào cung điện liền quỳ xuống đất, cung kính nói:

- Phụ hoàng!

Giọng Bách Lý Tử uy nghiêm vang lên trong đại điện:

- Huyền nhi tìm vì phụ có chuyện gì?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền ngược đầu lên, sốt ruột nói:

- Phụ hoàng, chuyện Thần Nguyên Trì rất quan trọng. Thần Nguyên Trì luôn là căn nguyên mấu chốt của hoàng gia ta, sao phụ hoàng có thể một lúc lấy ra năm danh ngạch? Vậy thì danh ngạch hoàng thất chúng ta sẽ ít đi.

Giọng Bách Lý Tử không thay đổi:

- Nếu vì chuyện này thì Huyền nhi hãy về đi. Năm người Lâm Tiêu là thiên tài một thế hệ mạnh nhất đế quốc trong ngàn năm qua. Huyền nhi cũng từng vào Thần Nguyên Trì, nên biết điểm mạnh của nó. Trải qua Thần Nguyên Trì tẩy lễ thì thiên phú của bọn họ càng cao, khi bọn họ trưởng thành tương lai đế quốc càng mạnh. Hoàng thất chúng ta chiếm hữu Thần Nguyên Trì nhưng Huyền nhi là hoàng tử của Đế quốc Võ Linh, nên có lòng bao dung thiên hạ.

Bách Lý Huyền cố gắng thuyết phục Bách Lý Tử:

- Nhưng thưa phụ hoàng . . .

Bách Lý Tử nghiêm nghị nói:

- Người lui xuống đi.

Bách Lý Huyền nuốt xuống lời muốn nói:

- Vâng.

Bách Lý Huyền hành lễ cung kính nói:

- Phụ hoàng, nhi thần cáo lui.

Bách Lý Huyền đi ra cung điện, trong mắt hiện lên vẻ dữ dằn.

Bách Lý Huyền thầm nghĩ:

- Chết tiệt, không ngờ phụ hoàng lấy ra phần thưởng Thần Nguyên Trì, đây là thần trì độc quyền của Bách Lý thị chúng ta. Phụ hoàng thật ngu, để quốc gì? Phụ hoàng không biết chỉ có Bách Lý thị chúng ta cường đại thì đế quốc mới yên ổn sao? Không được, Lâm Tiêu phải chết, với thiên phú của hắn nếu nhận Thần Nguyên Trì tẩy lễ thì tương lai không thể đo lường, tuyệt đối không thể để hắn sống sót!

Mắt Bách Lý Huyền độc ác, lòng nổi lên mưu mô, gã rời khỏi hoàng cung lên kế hoạch.

Sau khi Bách Lý Huyền đi, một người khác vào cung điện, là Võ Vương Bách Lý Chiến.

- Có phải nhị đệ cũng khó hiểu?

- Bệ hạ, ta tin tưởng bệ hạ có suy nghĩ của mình, ta chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là đủ.

Bách Lý Tử cười phá lên:

- Bao nhiêu năm qua ngươi vẫn không thay đổi.

Bách Lý Tử ngừng cười, khẽ thở dài:

- Thật ra ta lo ngày hủy diệt lại tái hiện.

Võ Vương Bách Lý Chiến biến sắc mặt.

Nói đến ngày hủy diệt thì không ai không rung động. Ngày xưa đại lục Thương Khung rộng thênh thang, cường giả như mây. Sau ngày hủy diệt thì chín mươi phần trăm lãnh địa bị yêu thú chiếm lĩnh, trong các đế quốc chỉ còn bốn đế quốc đứng vững, nhân khẩu từ ngàn ức tụt xuống còn mấy chục ức. Xác chết khắp nơi, vô cùng thê thảm.

Hiện giờ hơn hai ngàn năm đã trôi qua, trong nhân loại liên tục sinh ra cường giả, giữa nhân loại và yêu thú đã đến độ cân bằng, vô giả tạm thời quên đoạn lịch sử đau khổ đó.

- Mấy năm gần đây thú triều tập kích càng lúc càng thường xuyên, ta có thể cảm ứng được trong các cấm địa có nhiều yêu thú cấp vương hoạt động thường xuyên. Tuy chúng nó chưa lao ra ngoài cấm địa nhưng không ai biết có khi nào ngày hủy diệt đó lại xảy ra lần thứ hai không.

- Ngày càng đông cường giả võ giả trong đế quốc, nhưng vì chém giết với yêu thú, hai bên hận thù nhau, đã chết rất nhiều người. Nếu ngày hủy diệt lại đến, chưa chắc chúng ta ngăn cản được.

759. Chương 757: Thần Nguyên Trì (2)

- Hiện tại đế quốc cần có nhiều thiên tài xuất hiện. Đại tái Phong Vân bảng lần này là mùa hưng thịnh nhất trong mấy trăm năm, ngàn năm qua. Lâm Tiêu, La Thiên Đồ, Mặc Thanh Hiên, bọn họ đều là thiên

tài nhiều năm để quốc chưa gặp. Bọn họ là tương lai của đế quốc Võ Linh chúng ta, chỉ khi bọn họ lớn lên thì đế quốc, thậm chí nhân loại mới có hy vọng.

- Thiên phú của Huyền nhi rất khá nhưng tính cách quá nhỏ mọn, sinh ra trong hoàng thất, chưa thấy thú triều khủng bố bao giờ. Huyền nhi không biết rằng khi thú triều đến, đế quốc, hoàng thất đều bị hủy diệt trong khoảnh khắc, tất cả đều hóa thành gạch ngói vụn.

Bách Lý Chiến lắc đầu, nói:

- Ta không hiểu nhiều nhưng nói thật là nếu La Thiên Đô được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng có lẽ ta sẽ có chút ý kiến, nhưng quán quân là Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật thì ta không còn gì để nói.

- Hừ!

Bách Lý Tử lạnh lùng cười:

- Mấy năm nay, La Sơn tông càng lúc càng không yên phận. Đừng tưởng rằng ta không biết trong lòng bọn họ nghĩ gì. Huyền nhi thật tình, hai năm nay lại có qua lại gần gũi với La Sơn tông.

Bách Lý Tử biết rõ La Sơn tông một lòng muốn phục hồi địa vị hoàng thất, nhưng vì lo đến đại cục đế quốc nên gã không xuống tay với La Sơn tông. Bách Lý Tử thân là hoàng đế của Đế quốc Võ Linh, nhưng cả đế quốc không nằm gọn trong lòng bàn tay gã. Bách Lý Tử chịu nhiều kiềm chế từ các thế lực đỉnh cao, sai khiến thuộc hạ cũng không dễ dàng gì. Ví dụ thù hận giữa Quận Võ Uy và Quận Hiên Dật, Bách Lý Tử chỉ có thể điều đình chứ không cách nào can thiệp bằng vũ lực.

Đêm khuya, bởi vì Lâm Tiêu sắp nhận Thần Nguyên Trì tẩy lễ nên các đệ tử dự thi của Quận Hiên Dật đều ngủ lại để đô, chờ nửa tháng sau hán tẩy lễ xong thì cả đám lên đường.

Trong một khách điểm xa hoa ở đế đô, Quận vương Đông Phương Hiên Viên hưng phấn nhìn Lâm Tiêu.

Đông Phương Hiên Viên nhắc nhở:

- Lâm Tiêu, Thần Nguyên Trì tẩy lễ là kỳ ngộ to lớn cho người, hy vọng người hãy nắm chắc đừng để lãng phí cơ hội.

Đông Phương Nguyệt Minh nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân, Thần Nguyên Trì tẩy lễ là cái gì? Vì sao các người lại kích động như vậy chứ?

Đông Phương Hiên Viên nhìn nữ nhi Đông Phương Nguyệt Minh thở dài, nhẹ lắc đầu nói:

- Ta không rõ ràng tình huống cụ thể Thần Nguyên Trì, ta chỉ biết rằng Thần Nguyên Trì luôn là linh địa quý giá của Bách Lý gia tộc hoàng thất đế quốc. Nghe nói đó là linh trì tràn ngập thần nguyên dịch, chứa năng lượng tuyệt đối dồi dào và đáng sợ, khiến võ giả thoát thai hoán cốt, tẩy mao phạt tủy. Võ giả trải qua Thần Nguyên Trì tẩy lễ thì tố chất thân thể sẽ tăng vọt về chất, võ giả có thiên phú thấp đến mấy qua tẩy lễ sẽ có hy vọng trở thành cường giả Quy Nguyên cảnh.

Đông Phương Nguyệt Minh tròn mắt kinh ngạc nói:

- Cái gì? Dù là võ giả có thiên phú thấp đến mấy qua tẩy lễ là có hy vọng trở thành cường giả Quy Nguyên cảnh? Thật không vậy?

Lâm Tiêu cũng rung động. Thiên phú của võ giả gần như do trời định, nhưng có một ít thiên tài dị bảo có thể thay đổi thể chất của võ giả, khiến một số người không thể trở thành võ giả được hoàn thành ước mơ, đây đã xem như báu vật quý hiếm. Có thần trì thì chỉ cần tẩy lễ là có hy vọng trở thành cường giả Quy Nguyên cảnh, lần đầu tiên Lâm Tiêu nghe nói về điều này.

Nếu mỗi võ giả Đế quốc Võ Linh đều nhận tẩy lễ một lần chẳng phải là khắp nơi đều có cường giả Quy Nguyên cảnh sao? Sợ gì nhân loại không thể chiến thắng yêu thú?

Như biết ý nghĩ của Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Hiên Viên gật đầu, nói:

- Trong võ giả bình thường, Thần Nguyên Trì luôn là truyền thuyết, nhưng nó thật sự tồn tại. Tuy nhiên năng lượng trong Thần Nguyên Trì có hạn chế rất lớn, năng lượng sinh ra cách mười năm đủ ột võ giả tẩy lễ, không phải vô cùng tận.

- Luôn chỉ có đệ tử thiên tài trong hoàng thất Bách Lý thị được vào Thần Nguyên Trì tẩy lễ. Như Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền từng vào trong đó, nên Tứ hoàng tử mới ba mươi tuổi đã đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong.

- Theo ta được biết mấy trăm năm qua trừ thành viên hoàng thất ra không có thiên tài thể lực khác được nhận Thần Nguyên Trì tẩy lễ. Lần này bệ hạ cho năm người vào Thần Nguyên Trì khiến ta khá ngạc nhiên, dù sao sẽ phải tiêu hao năng lượng năm mươi năm trong Thần Nguyên Trì, số lượng không nhỏ.

- Tiếc rằng Minh nhi xếp thứ tám, mất cơ hội này.

Đông Phương Nguyệt Minh nhướn mày nói:

- Mất thì mất, có gì ghê gớm đâu. Nguyệt Linh tỷ không qua Thần Nguyên Trì tẩy lễ nhưng vẫn thành cường giả Quy Nguyên cảnh, bây giờ đã là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, ta cũng như thế.

Đông Phương Hiên Viên cười nói:

- Ha ha ha! Người có tâm tính thế này thì ta yên tâm.

Đông Phương Nguyệt Minh nhìn Lâm Tiêu, nói:

- Lâm Tiêu, hay hai chúng ta so tài một lần xem ai đến Quy Nguyên cảnh trước? Tuy người là đệ nhất Phong Vân bảng nhưng chưa chắc đột phá Quy Nguyên cảnh nhanh hơn ta.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Được, nhưng đặt cược thế nào? Không có tiền cược thì ta không chơi.

Đông Phương Nguyệt Minh nhú mày hỏi:

- Tiền cược?

Đông Phương Nguyệt Minh cắn răng:

- Nếu người đột phá trước thì ta hứa làm một việc cho người, nếu ta đột phá trước thì người phải hứa làm một chuyện cho ta.

Lâm Tiêu nhướn mày hỏi ngược lại:

- Bất cứ chuyện gì?

Đông Phương Nguyệt Minh lạnh lùng nói:

- Đúng.

Đông Phương Nguyệt Minh đã đặt quyết tâm.

Lâm Tiêu gật đầu, nói:

- Tốt, ta so.

Đông Phương Hiên Viên nhìn hai người nghiêm túc đánh cược, gã thâm than thở. Hiểu nữ nhi không ai bằng phụ thân. Đông Phương Nguyệt Minh biểu hiện bình thường trong đại tái Phong Vân bảng, mặt ngoài nhìn năng bình tĩnh nhưng trong lòng ôm cục tức. Đông Phương Nguyệt Minh đánh cược với Lâm Tiêu vì muốn dẫn mình vào đường cùng, tăng áp lực lớn ỉnh.

Ra khỏi phòng Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu quay về phòng nghỉ của mình. Lâm Tiêu không nghỉ ngơi, hẩn trực tiếp nhắm mắt tu luyện.

Mấy ngày dài không ngừng chiến đấu trong đại tái Phong Vân bảng đem lại thu hoạch lớn cho Lâm Tiêu, nhưng hẩn bận rộn mãi đến bây giờ mới có thời gian cảm ngộ, cảm nhận.

Ong ong ong!

Nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể Lâm Tiêu càng lúc càng đậm đặc, đã đến cực độ Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đủ để bắt đầu luyện hóa Nửa Bước Quy Nguyên. Luồng chân nguyên kia càng tinh thuần trong suốt, từ nhỏ cỡ ngón út biến thành thô cỡ ngón cái, mạnh hơn rất nhiều.

Trong cơ thể Lâm Tiêu trừ nguyên lực thay đổi ra. Nhờ áp lực trong các cuộc chiến sống chết, lại lần lượt trải qua ánh sáng sao chữa trị, cường độ thân thể Lâm Tiêu cũng tăng mạnh. Kinh mạch chắc chắn hơn, cơ bắp rắn chắc, nội tạng cứng như sắt đá. Sức cơ bắp năm mươi ngàn cân tăng lên năm mươi bảy, tám ngàn cân, đánh ra một quyền bình thường kèm theo tiếng nổ ù ù ù ù, chém đá chặt sắt.

Chiến đấu mấy hôm nay Lâm Tiêu thu lợi nhiều nhất là kinh nghiệm đánh nhau. Nhóm La Thiên Đô, Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Đoạn Thiên Cửu ai lấy cũng đều là thiên chi kiêu tử, trong chiến đấu có tri thức độc quyền riêng mình. Bọn họ không đánh thắng Lâm Tiêu nhưng đao ý giết chóc, kiếm ý hủy diệt vân vân đều gợi ý rất nhiều cho Lâm Tiêu, khiến hắn tỉnh ngộ.

760. Chương 758: La Sơn Lão Tổ

Trong phút chốc các loại kinh nghiệm hiện ra, khiến Lâm Tiêu chìm vào cảm ngộ thăng hoa.

Đêm khuya, trên một ngọn núi cao chót vót bên ngoài đế đô Đế quốc Võ Linh.

Từng dây cung điện nguy nga xa hoa đứng thẳng, kéo dài liên miên. Dây cung điện nguy nga hoa lệ vô cùng.

Nơi này là tông môn của La Sơn tông, một trong mấy đại thế lực của Đế quốc Võ Linh.

Trong một tòa cung điện trên đỉnh núi, tông chủ hiện thời của La Sơn tông, La Bá Thiên lạnh lùng nhìn nhi tử của mình.

- Đô nhi, người thua?

Hai mắt La Thiên Đô lạnh băng, khí thế không giảm bớt:

- Phụ thân yên tâm, lần thua này trong đại tái Phong Vân bảng chờ khi ta đột phá sẽ tự mình lấy về!

Trong mắt La Thiên Đô toát ra sát khí dữ tợn, ánh mắt già tràn ngập kiên quyết.

La Bá Thiên lạnh lùng quát:

- Vấn đề không phải lấy lại được hay không mà người kêu ta ăn nói sao với các trưởng lão đây?

La Thiên Đô im lặng không lên tiếng, gã cắn chặt ra, gương mặt vạm vỡ.

Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên:

- Được rồi Bá Thiên, người đừng trách Thiên Đô nữa.

Một lão nhân xuất hiện trong đại điện, lão bước ra một bước đã đến trước mặt La Thiên Đô, La Bá Thiên.

La Thiên Đô, La Bá Thiên cung kính hành lễ:

- Lão tổ.

- Thái thượng trưởng lão.

Lão nhân là lão tổ của La thị, thái thượng trưởng lão của La Sơn tông, Vương giả Sinh Tử cảnh.

- Đại tái Phong Vân bảng lần này không trách được Thiên Đô, chỉ trách Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật cướp mất tinh thần khí vận của Thiên Đô, tội không thể tha. Nhưng tạm gác lại chuyện này, hiện tại quan trọng nhất là Thần Nguyên Trì kia.

Đột nhiên một thứ như la bàn hiện ra trong bàn tay lão nhân, vật đó lóe ánh sáng đen như ngôi sao chu thiên xoay tít, bí hiểm khó lường.

- Thiên Đô, đây là Đại trận Chu Thiên La Sơn. Khi nào người vào Thần Nguyên Trì hãy thả Đại trận Chu Thiên La Sơn ra, nó chẳng những cho người hấp thu thần dịch phát ra từ Thần Nguyên Trì, thậm chí nó còn hấp thu được cả tinh hoa ở sâu trong Thần Nguyên Trì nữa. Lát nữa ta sẽ cho người biết cách sử dụng Đại trận Chu Thiên La Sơn, nửa tháng này người tranh thủ làm quen với nó đi, hiểu chưa?

La Thiên Đô nhận lấy la bàn, khom người hành lễ nói:

- Vâng thưa thái thượng trưởng lão!

La Bá Thiên nghi hoặc hỏi:

- Lão tổ, thần nguyên dịch cường đại đến vậy sao?

- Còn phải nói? Thần Nguyên Trì rất ghê gớm, truyền thuyết nó là thần linh viễn cổ tạo ra, có uy lực khó lường. Thần nguyên dịch trong Thần Nguyên Trì khiến người thoát thai hoá cốt, thực lực tăng nhiều.

- Thế nhân chỉ biết thần nguyên dịch có thể cho người thiên phú vào Quy Nguyên cảnh, điểm mạnh thật sự của thần nguyên dịch là cải tạo thân thể, khiến cơ thể lột xác, điều này rất quan trọng.

- Trên đại lục biết bao nhiêu cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong không thể đột phá Sinh Tử cảnh. Trừ linh ngộ sinh tử pháp tắc không đủ ra còn một yếu tố lớn nhất là thân thể không đủ cường đại, không cách nào diễn sinh máu thịt nên mới thất bại trong gang tấc. Thần nguyên dịch đặt nền móng vững chắc cho thân thể võ giả.

- Giờ các người đã hiểu chưa? Mặt ngoài thần nguyên dịch thay đổi thiên phú của võ giả, khiến võ giả có tư chất vào Quy Nguyên cảnh, nhưng thật ra nó cải tạo thân thể võ giả, đặt nền móng cho võ giả vào Sinh Tử cảnh.

Lão nhân lạnh lùng cười:

- Bách Lý thị luôn độc chiếm Thần Nguyên Trì làm của riêng, lần này chịu lấy ra một lần, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.

- Có Đại trận Chu Thiên La Sơn của ta trợ giúp, chỉ cần hấp thu đủ thần nguyên dịch thì thậm chí giúp Thiên Đô từ cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên trực tiếp đột phá đến Quy Nguyên cảnh, tiết kiệm công sức vất vả tinh luyện chân nguyên cho người.

- Tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội, khi đó Thiên Đô vẫn là đệ nhất cường giả thế hệ trẻ.

Hai mắt La Thiên Đô sáng rực rỡ, reo lên:

- Thiên Đô hiểu rồi!

- Tốt lắm, đây là cách tế luyện, không chế Đại trận Chu Thiên La Sơn, người hãy cầm đi. Nếu có thắc mắc gì thì đến sau núi tìm ta, ta sẽ tự mình giải thích cho người.

La Thiên Đô nhận lấy bí tịch:

- Tạ ơn thái thượng trưởng lão.

La Thiên Đô đi ra ngoài.

La Bá Thiên mở miệng nói:

- Lão tổ, Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền mới phái người đến kêu chúng ta hỗ trợ tru sát Lâm Tiêu, chúng ta có ra tay không?

- Ra tay? Để làm gì? Thiên Đô là thiên tài đệ nhất của La thị chúng ta gần ngàn năm qua, không ngờ bị Lâm Tiêu đánh bại trong đại tái Phong Vân bảng, cướp đi nhiều tinh thần khí vận. Tinh thần khí vận đó vô cùng bí ẩn, ta còn phải kiên nhẫn.

- Chúng ta tạm thời dừng nhúng tay. Thiên Đô thua cuộc so tài quá thảm, khí vận vương giả đã có dao động. Nhưng Thiên Đô đánh bại Lâm Tiêu thì khí vận sẽ lên một bậc, diễn biến thành thành khí chân long. Cho nên phải để Thiên Đô tự mình lấy lại mặt mũi.

- Hơn nữa Bách Lý Huyền chỉ là công cụ cho La Sơn tông chúng ta lợi dụng chứ không phải chúng ta là tay sai của hắn, người hiểu ý ta không?

La Bá Thiên cung kính nói:

- Đã hiểu thưa lão tổ.

- Tốt lắm.

Thanh âm già nua dứt lời, trong đại điện trống rỗng, lão nhân đã biến mất.

Chỗ cư ngụ của thiên tài Quận Vô Uy.

Tương Thiên Thần nói:

- Thiên Cừ, cầm đi.

Tương Thiên Thần đưa ra ốc biển màu đen chạm khắc phù văn trúc trắc, miệng ốc đen thui sâu không thấy đáy, rất là kỳ dị.

Đoạn Thiên Cừ khó hiểu nhận lấy ốc biển, gã bỗng rung mình. Đoạn Thiên Cừ cảm giác hơi thở cực kỳ tà ác, đáng sợ từ ốc biển. Hơi thở mặt trái âm u như thủy triều ập vào đầu Đoạn Thiên Cừ, khiến gã linh ngộ đao ý giết chóc, đồ sát biết bao võ giả bỗng thấy run sợ, suýt đánh rơi ốc biển.

Đoạn Thiên Cừ ngược lên, ánh mắt hoảng sợ hỏi:

- Cái này . . .?

- Đây là một nguyên khí bản vương lấy được trong một di tích viễn cổ, gọi là Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, có thể cắn nuốt thiên địa nguyên khí.

- Ta đã nghe ngóng được trong lúc Thần Nguyên Trì tẩy lễ, ai thực lực mạnh thì hấp thu được nhiều thần nguyên dịch. Khi đó người hãy dùng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa âm thầm hút thần nguyên dịch của những người khác ột mình người hấp thu.

- Không chừng người có thể một hơi từ Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đột phá đến Quy Nguyên cảnh, trở thành người mạnh nhất. Đã hiểu chưa?

Về mặt Đoạn Thiên Cừ kích động hỏi:

- Đệ tử hiểu, nhưng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa là nguyên khí, đệ tử có thể khống chế nó không?

Nhìn chung muốn sử dụng nguyên khí thì phải đến thất giai, có chân nguyên mới sử dụng, nguyên lực bình thường vô hiệu với nguyên khí.

Tương Thiên Thần nói:

- Người yên tâm, ta không biết phẩm cấp của Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa thế nào, ta tự đặt tên cho nó. Nhưng ít ra Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa là nguyên khí thượng phẩm trở lên, nó rất kỳ dị, chỉ cần máu tươi là có thể tế luyện, sử dụng tinh thần khống chế nó. Bây giờ người hãy thử xem.

Đoạn Thiên Cừ nhỏ giọt máu vào ốc biển ngay. Trong phút chốc hơi thở tà ác tràn ngập trong ốc Đoạn Thiên Cừ, đập vỡ đao ý giết chóc đỉnh ngũ phẩm, ý chí kiên định của gã.

761. Chương 759: Vào Thần Nguyên Trì

Cuối cùng Đoạn Thiên Cừ cố gắng chống cự lại hơi thở này, tinh thần dao động, ốc biển như phát ra tiếng ù vang. Lực hút vô hình sinh ra từ miệng ốc hút tất cả thiên địa nguyên khí trong phạm vi vài dặm lại, không chừa một giọt sót hết vào cơ thể Đoạn Thiên Cừ.

Đoạn Thiên Cừ giật mình kêu lên:

- Thật là khủng khiếp!

Ai có báu vật thế này chẳng phải là mỗi giây mỗi phút hấp thu thiên địa nguyên khí hơn người ta gấp trăm ngàn lần? Không sợ nguyên lực khô cạn sao.

Dường như biết suy nghĩ của Đoạn Thiên Cừ, Tương Thiên Thần hừ lạnh một tiếng, cười khẩy nói:

- Uy lực Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa mạnh thật nhưng ảnh hưởng rất lớn đến thần trí con người, sẽ làm người ta sinh ra cảm giác tuyệt vọng. Cường giả Quy Nguyên cảnh cũng không ngăn cản được nó. Vì vậy người chỉ có thể sử dụng giấy lát, tối đa không vượt qua năm phút đồng hồ, nếu không rất có khả năng biến thành kẻ ngốc, hiểu chưa?

Nghe Tương Thiên Thần nhắc, Đoạn Thiên Cừ chợt nhận ra đầu óc choáng váng, lý trí mờ mịt, cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

- Yên tâm, bây giờ người nghỉ ngơi một lát là sẽ phục hồi. Hai ngày này hãy quen thuộc cách sử dụng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa đi.

Mắt Tương Thiên Thần tràn đầy hung tợn:

- Nhớ kỹ, sau khi vào Thần Nguyên Trì hãy đặc biệt ‘chăm sóc’ Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật. Ta không hy vọng tình huống trong Thiên Tinh Cung lại xảy ra.

Đoạn Thiên Cừ cất Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, gạt đầu, khoe môi cong lên độc ác nói:

- Đệ tử hiểu, dù người không nói thì đệ tử sẽ không để Lâm Tiêu sống yên.

Đoạn Thiên Cừ cắn chặt răng, trong mắt tràn ngập thù hận, sát ý.

Nửa tháng tiếp theo mỗi ngày Lâm Tiêu khổ tu, mấy thí sinh khác bận rộn chuyện của mình. Trong hoàng thành phố lớn ngõ nhỏ bàn tán đề tài đại tái Phong Vân bảng.

Cuộc so đấu quy cách cao nhất nhằm vào người trẻ tuổi dưới hai mươi lăm tuổi làm các võ giả hoàng thành rất hào hứng. Bọn họ muốn biết trong Đế quốc Võ Linh có thiên tài cường đại cỡ nào. Danh sách đại tái Phong Vân bảng vừa được đưa ra, chỉ năm phút sau mọi người trong hoàng thành biết rõ ràng tình huống đại tái Phong Vân bảng. Thấy thứ tự bên trên, đám người ngơ ngác dụi mắt.

Khiến mọi người khó hiểu là Lâm Tiêu hạng nhất, nguyên nhân là do La Thiên Đô xếp hạng hai.

La Thiên Đô là ai? Dân chúng trong hoàng thành đề hồ hầu như không ai không biết đến gã. La Thiên Đô nổi tiếng như cồn, trong phạm vi đế đô, ngầm có danh hiệu đệ nhất nhân thế hệ trẻ. Từ mười mấy tuổi La Thiên Đô xuống núi ra đời đến nay chưa bị thua trận nào trong thế hệ trẻ, sớm là hình tượng thiên tài số một Đế quốc Võ Linh trong lòng dân chúng đế đô. Không ngờ cuối cùng La Thiên Đô thua một tiểu tử Quận Hiên Dật không tiếng tăm gì, hỏi sao mọi người không bàng hoàng, rớt trong mắt?

Có người nghi ngờ đại tái Phong Vân bảng gian lận, nhưng có khá nhiều võ giả đế đô chính mắt xem cuộc chiến đại tái Phong Vân bảng, sự tích về Lâm Tiêu từ miệng bọn họ truyền ra ngoài. Dân chúng nghe nói Lâm Tiêu trực tiếp đánh bại La Thiên Đô đã luyện hóa ra Nửa Bước Quy Nguyên thì hóa đá.

Sự tích mười người đứng đầu thế hệ trẻ đạt Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong trong đại tái Phong Vân bảng lan rộng như gió. Trước kia mỗi quý đại tái Phong Vân bảng số lượng võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong không nhiều, thường chỉ có hai, ba người ngồi vững ba hạng đầu. Lần này ra một đồng thủ lĩnh thế hệ trẻ, dân chúng đế đô sốt ruột muốn biết chuyện gì xảy ra trong đại tái Phong Vân bảng.

Trong phút chốc quyển sách Phong Vân bảng đầu tiên bán sạch chỉ trong mấy canh giờ, nhà sản xuất phải vội vàng in đợt hai, hầu như mỗi người mua một quyển.

Tình huống tương tự chẳng những xảy ra trong đế đô còn có các đại quận thành. Sách đại tái Phong Vân bảng phát ra, danh tiếng Lâm Tiêu cũng truyền khắp ngõ ngách Đế quốc Võ Linh, vượt qua cường giả Quy Nguyên cảnh thể hệ trước, làm người ta lú lắt giật mình.

Cả đế đô ồn ào vì đại tái Phong Vân bảng, trong khi đó nửa tháng qua nhanh. Sáng sớm tinh mơ nhóm người Lâm Tiêu đi hoàng cung, theo Võ Vương Bách Lý Chiến đến vùng đất bí ẩn tận cùng hoàng cung.

Đây là một thế giới dưới lòng đất, mọi người đi qua con đường đá dài ngoằn ngoèo, không biết xuống sâu bao nhiêu dặm rốt cuộc đến một hang động to lớn. Trong hang động chạm khắc trận pháp huyền ảo khó hiểu. Hang động đốt lửa sáng ngời, ánh sáng phản chiếu từ đại trận chói mắt. Mơ hồ có lực lượng siêu đẳng sợ truyền ra từ trận pháp, khiến người giật mình.

Võ Vương Bách Lý Chiến nói:

- Các vị, Thần Nguyên Trì của đế quốc nằm ở đầu bên kia trận pháp, các người thông qua trận pháp truyền tống sẽ vào Thần Nguyên Trì. Chờ người đến đông đủ ta sẽ khởi động trận pháp cho các người đi vào trong.
- Còn phải chờ người? Không chỉ có năm chúng ta sao?

Đám người Lâm Tiêu ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều.

Không lâu sau từ rất xa phía sau có thanh âm vọng lại, có hai nam một nữ là thành viên hoàng thất đi theo một thị vệ đến gần. Hai thiếu niên khoảng mười tám, chín tuổi, dao động khí thể hơi mạnh mẽ, là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ. Nữ là thiếu nữ lúc trước Lâm Tiêu đã gặp, nàng mới mười sáu, bảy tuổi mà khí thể đáng sợ hơn hai thiếu niên một bậc.

Ba người đến nơi, tò mò nhìn nhóm năm người Lâm Tiêu, mắt mơ hồ không phục và kiêu ngạo. Thiếu nữ nháy mắt với Lâm Tiêu, tình nghịch đáng yêu.

- Bách Lý Phạn, Bách Lý Thiên, Bách Lý Tuyền, ba người hãy cùng tuyền thủ năm hạng đầu Phong Vân bảng lần này nhận tể lễ, rõ chưa?

Ba người cung kính hành lễ với Võ Vương Bách Lý Chiến:

- Vâng!

Về mặt Lâm Tiêu không thay đổi.

Đoạn Thiên Cừ sốt ruột thầm nghĩ:

- Không ngờ có ba đệ tử hoàng thất cùng nhận tể lễ, có nên sử dụng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa không?
- La Thiên Đô thì vẻ mặt bình tĩnh, mắt lóe tia sắc bén, lạnh lùng khẽ nhếch mép.

Võ Vương Bách Lý Chiến quát to:

- Các vị, người đã đến đông đủ, các người hãy tiến lên trước, ta mở trận pháp ngay!

Tám người Lâm Tiêu vội vàng bước vào trung tâm trận pháp.

Võ Vương Bách Lý Chiến quát to, mái tóc dài bay lên cao, khí thể đáng sợ toát ra từ cơ thể gã. Hai tay Bách Lý Chiến liên tục kết ấn, tỏa sáng, bắn ra ánh sáng chiếu vào trận pháp.

Ong ong ong!

Bị ánh sáng kích động, cả đại trận ầm ầm chuyển động. Lệnh bài màu vàng Bách Lý Tử ban cho đám người Lâm Tiêu tỏa sáng lên theo trận pháp, nó là một loại giấy thông hành. Trong tiếng rầm rầm, vòng xoáy màu trắng hiện ra trong trận pháp, lực chút mạnh mẽ sinh ra hút tám người Lâm Tiêu vào trong, rồi biến mất.

Đám người Lâm Tiêu đi hết, Võ Vương Bách Lý Chiến mỉm cười nói:

- Mấy tiểu tử kia, đường Thần Nguyên Trì đã mở, được bao nhiêu ích lợi trong đó phải xem thực lực, tạo hóa của các người thế nào.

Võ Vương Bách Lý Chiến ngồi xếp bằng canh giữ, gã cần chờ nhóm Lâm Tiêu tẩy lễ và đi ra ngoài mới rời khỏi đây.

Trong vòng xoáy, Lâm Tiêu cảm giác thân thể mất trọng lực, lơ lửng trong ánh sáng trắng tinh khiết, choáng váng mặt mày.

762. Chương 760: Các Phương Tranh Đoạt (1)

Mấy giây sau trước mắt mọi người tối sầm rồi bỗng sáng lên, mùi thơm ngát bay vào mũi đám người Lâm Tiêu, khiến nguyên lực trong cơ thể vận chuyển nhanh hơn. Mỗi tế bào đều lâng lâng, thoải mái vô cùng, tinh thần phơi phới, đầu óc sáng tỏ phẳng phất như bay lên tiên giới.

- Đây là Thần Nguyên Trì sao? Quả nhiên huyền diệu.

Mấy người đưa mắt nhìn, thấy một cái ao nước màu trắng ngà to lớn trước mắt. Ao hình tròn, khoảng trăm thước, nước trắng đục sôi trào toát ra sương mù mỏng lung. Lúc trước đám người Lâm Tiêu hít mùi hương là sương mù từ Thần Nguyên Trì. Chỉ một chút hơi nước đã làm tinh thần bọn họ thay đổi lớn như vậy, nếu vào trong ao nước thì sẽ như thế nào?

Thoáng chốc trong lòng Lâm Tiêu rất mong chờ.

Trong đám người, thiếu niên lớn tuổi nhất trong ba thành viên hoàng thất, tên Bách Lý Phạn bước ra:

- Các vị, chúng ta có tám người, theo tám hướng đông, nam, tây, bắc, đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc vào Thần Nguyên Trì.

- Trong Thần Nguyên Trì không cố định giới hạn nhưng năng lượng có hạn, hy vọng các vị khi hấp thu hãy có chừng mực, đừng hấp thu nhiều quá. Vì chỉ một phần nhỏ thần dịch trong Thần Nguyên Trì đủ cải tạo thân thể mỗi người.

- Ta hy vọng các người nhớ kỹ điều này.

- Mấy người có thể vào Thần Nguyên Trì hoàn toàn là vì bệ hạ của đế quốc chúng ta nhân từ rộng lượng, là Bách Lý thị chúng ta ban thưởng cho các người, là niềm vinh hạnh của các người.

Bách Lý Phạn lớn tuổi nhất trong ba thành viên hoàng thất, thực lực đến Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ. Bách Lý Phạn là thành viên hoàng thất nên hơi kiêu ngạo, tâm lý có cảm giác ưu việt hơn đối với đám người Lâm Tiêu. Bách Lý Phạn tự cho rằng mình là thủ lĩnh của tám người.

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Thần Nguyên Trì ngay trước mắt, không cần người dạy.

La Thiên Đô nhảy xuống ao nước, lặn xuống dưới.

Trước khi nhảy vào ao nước La Thiên Đô liếc xéo Lâm Tiêu, đáy mắt lóe tia độc ác âm trầm.

Uất Trì Quật cười to bảo:

- Chúng ta cũng đi.

Uất Trì Quật theo sau La Thiên Đô.

Lâm Tiêu nhảy bén cảm giác ánh mắt của La Thiên Đô, nhếch mép thầm nghĩ:

- La Thiên Đô này lúc nào cũng muốn hại ta đây.

Lâm Tiêu nhảy vào nước trắng ngà.

Mặc Thanh Hiên, Đoạn Thiên Cừ xuống Thần Nguyên Trì.

Cơ mặt Bách Lý Phạn cứng ngắt:

- Năm tên này!

Bách Lý Phạn không ngờ năm người Lâm Tiêu không thèm nghe lời gã, làm mặt gã nóng ran, lòng tức giận.

Bách Lý Tuyền nói:

- Còn chờ gì nữa? Chậm chân hơn sẽ bị người ta hấp thu hết.

Thân hình Bách Lý Tuyền yêu kiều uyển chuyển, khi nhóm Mặc Thanh Hiên vừa nhảy vào thì nàng cũng vào trong.

Bách Lý Phạn hừ lạnh một tiếng:

- Một đám không có giáo dục!

Bách Lý Phạn cùng Bách Lý Thiên nhanh chân nhảy vào ao nước, sợ chậm chân thì mất phần.

Bùm!

Trong ao nước trắng ngà, Lâm Tiêu nhanh chóng lặn xuống. Tuy Thần Nguyên Trì này từ bên ngoài nhìn thì sôi sục, khắp nơi bốc hơi nước nhưng thật ra nhiệt độ trong nước không cao, ấm áp giống suối nước nóng, da thịt thoải mái.

Rào rào!

Ao nước dao động, các tia năng lượng di chuyển dưới làn nước trong Thần Nguyên Trì màu trắng sữa, thấm vào cơ thể Lâm Tiêu. Tia năng lượng trắng ngà vừa thấm vào người Lâm Tiêu liền cảm giác nội tạng, máu, kinh mạch, cơ bắp, xương cốt, mỗi tế bào phát ra thanh âm dồn dập. Loại cảm giác này như người bị bỏ đói mấy ngày thấy mâm đồ ăn ngon, rượu ngon, nôn nóng muốn nuốt hết. Khi các tia năng lượng trắng ngà tiến vào thân thể, mỗi tế bào của Lâm Tiêu hấp thụ mấy ngàn lần năng lượng.

Cảm giác lâng lâng dâng lên trong óc Lâm Tiêu. Lâm Tiêu vào sâu hơn, năng lượng trắng ngà không ngừng vọt tới, số lượng càng lúc càng nhiều. Năng lượng chui vào các lỗ chân lông thấm vào cơ thể Lâm Tiêu. Năng lượng tụ tập ngày càng nhiều, Lâm Tiêu cảm giác thân thể lột xác rất nhanh, loại lột xác này từ trong ra ngoài, mỗi tế bào đều thay đổi.

Vù vù vù!

Nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển nhanh, các năng lượng trắng ngà thấm vào, nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công vốn đã cô đọng đến cực hạn lại sắp lột xác hướng đến Nửa Bước Quy Nguyên.

Lâm Tiêu giật mình trầm nghĩ:

- Năng lượng Thần Nguyên Trì thật mạnh, hấp thu lâu hơn một chút chắc chắn sẽ khiến nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công trong người ta lột xác. Nếu ta hấp thu hết năng lượng trong khu vực này không chừng có thể thay đổi tất cả nguyên lực trong cơ thể thành Nửa Bước Quy Nguyên, thậm chí đột phá Quy Nguyên cảnh!

Vô giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đột phá đến Quy Nguyên cảnh là điều rất khó khăn, quá trình có hai vấn đề khó khăn. Thứ nhất là thay đổi từ nguyên lực đến chân nguyên. Muốn thay đổi nguyên lực thành chân nguyên thì phải không ngừng cô đọng, dần thay đổi nguyên lực thành Nửa Bước Quy Nguyên, rồi từ Nửa Bước Quy Nguyên hoàn toàn thành chân nguyên thật sự.

Vấn đề khó thứ hai là nguyên trì thay đổi. Từ Hóa Phàm Cảnh đến Quy Nguyên cảnh, nguyên trì ở vùng đan điền trong cơ thể vô giả sẽ mở rộng thành nguyên hải to lớn, chứa chân nguyên vô tận. Hai quá trình này cái nào cũng cần vô giả tốn nhiều thời gian, công sức chuyển đổi. Nếu không làm hoàn mỹ thì dễ gây ra hạn chế cho tương lai vô giả phát triển.

Ví dụ La Thiên Đô, tuy gã đã vào cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên nhưng chỉ mới là giai đoạn sơ giai. La Thiên Đô muốn từ Nửa Bước Quy Nguyên đột phá đến Quy Nguyên cảnh sơ kỳ còn cần ít thì vài tháng, lâu

cỡ một năm. Nhưng trong Thần Nguyên Trì, dựa vào năng lượng thần nguyên dịch rút ngắn quá trình này rất nhiều.

Không chỉ giảm bớt nửa năm, một năm thời gian, ưu thế lớn nhất là giúp võ giả giảm bớt thời gian lột xác, có ích lợi lớn cho phát triển sau này.

Ừc ừc ừc!

Ao nước sôi sục, Lâm Tiêu hấp thu nhiều năng lượng trắng ngà xung quanh. Lâm Tiêu không vội vã cô đọng nguyên lực, hẩn tích trữ phần năng lượng này, chờ khi chứa số lượng lớn rồi mới cô đọng một lúc.

- A?

Lâm Tiêu đang hấp thu nhiều năng lượng trong thần nguyên dịch, dường như cảm ứng được tình huống nên linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp bị cái kén màu vàng bao bọc hoàn toàn mất liên lạc nằm trong Thương Long Tí, giờ đây nó truyền ra kêu gọi mãnh liệt. Cảm giác như đại háo sắc gặp mỹ nữ trần truồng, tràn ngập dục vọng.

Lâm Tiêu nhíu mày nói:

- Phân thân Toàn Địa Giáp cũng muốn hấp thu thần nguyên dịch này? Nhưng nó ở trong Thương Long Tí, có hấp thu được không đây?

Lúc Lâm Tiêu mới vào Thần Nguyên Trì đã thử qua, hẩn định dùng không gian giới chỉ lưu trữ một phần thần nguyên dịch. Kết quả làm Lâm Tiêu bất ngờ là mặc cho hẩn thúc giục cỡ nào thì thần nguyên dịch không vào không gian giới chỉ được, nên hẩn từ bỏ ý định đó. Phân thân Toàn Địa Giáp ở trong Thương Long Tí, rất khó hấp thu năng lượng của thần nguyên dịch.

Bốn phía có đám người Mặc Thanh Hiên, Lâm Tiêu không thể thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra ngoài. Nếu lộ ra Phân thân Toàn Địa Giáp rất dễ đẩy Lâm Tiêu vào tình huống nguy hiểm.

- Mặc kệ nó, cứ thử xem, nếu không hấp thu được thì thôi.

Lâm Tiêu không chút do dự tinh thần liên kết không gian Thương Long Tí, mở ra con đường không gian.

763. Chương 761: Các Phương Tranh Đoạt (2)

Cảnh tượng khiến Lâm Tiêu giật mình xảy ra. Trong cái kén vàng to lớn từ Thương Long Tí sinh ra lực hút mạnh mẽ, tuy thần nguyên dịch không thể vào Thương Long Tí nhưng các năng lượng trắng ngà như dòng sông thông qua con đường không gian ulla vào kén vàng.

Trong phút chốc Lâm Tiêu cảm giác linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp trong kén vàng truyền đến cảm giác thoải mái. Các hoa văn phức tạp di chuyển trên kén vàng, huyền ảo khó lường. Sau khi ngủ say bốn tháng, Phân thân Toàn Địa Giáp xúc động muốn phá kén chui ra.

Rào rào!

Lực hút mạnh mẽ, năng lượng trắng ngà bị Phân thân Toàn Địa Giáp cắn nuốt, năng lượng ao nước quanh thân Lâm Tiêu nhanh chóng giảm bớt, làm cho bản thân hẩn dần dần có cảm giác không đủ năng lượng để hấp thu.

Lâm Tiêu trợn to mắt nói:

- Cái này . . .

Năng lượng thần nguyên dịch trong khu vực của hẩn bị Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu hết, bản thân hẩn phải làm sao đây?

Ý nghĩ mới nảy sinh thì . . .

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ trầm đục gần đó, ao nước Thần Nguyên Trì sôi trào kịch liệt. Từ khu vực đó truyền đến lực hút mạnh mẽ kéo năng lượng trong khu vực của Lâm Tiêu qua đó.

Thanh âm trầm thấp gào thét:

- La Thiên Đô, ngươi muốn làm gì?

Là giọng của một trong ba thành viên hoàng thất, Bách Lý Phạn.

Mặc Thanh Hiên ở bên kia lạnh lùng quát:

- La Thiên Đô, dừng tay lại ngay. Mỗi người chúng ta ở một khu vực trong Thần Nguyên Trì, hành động của ngươi quá ngang ngược!

Hiển nhiên La Thiên Đô cũng hấp thu năng lượng trong khu vực của Mặc Thanh Hiên.

Trong ao nước trắng ngà, giọng La Thiên Đô lạnh nhạt nói:

- Các vị, trong Thần Nguyên Trì không có giới hạn cụ thể, ai có tài thì được thần nguyên dịch. Các người có bản lĩnh thì hấp thu năng lượng trong khu vực của ta đi, La Thiên Đô ta sẽ không phản đối.

Lực hút từ chỗ La Thiên Đô càng mạnh mẽ hơn. Tinh thần lực của Lâm Tiêu cảm giác nơi đó có trận pháp to lớn đang điên cuồng hấp thu tất cả năng lượng trong Thần Nguyên Trì, thậm chí lực hút vươn tới chỗ sâu nhất không ai với tới được, rút năng lượng tinh thuần trắng ngà ra khỏi lòng đất.

Uất Trì Quật gầm chói tai, thanh âm cực kỳ giận dữ:

- Chết tiệt, La Thiên Đô, dừng tay lại ngay! Nếu không dừng trách chúng ta không khách sáo!

La Thiên Đô làm hành động này là muốn cướp hết phần của tám người trong Thần Nguyên Trì, không cho người khác hấp thu được một chút thần nguyên dịch nào. Hai thành viên hoàng thất Bách Lý Phạn, Bách Lý Thiên càng kinh hoàng.

Thấy năng lượng tinh thuần sâu dưới lòng đất Thần Nguyên Trì bị kéo ra, mặt Bách Lý Phạn, Bách Lý Thiên vặn vẹo hết to:

- La Thiên Đô, ngươi muốn làm gì? Dừng tay cho ta! Chẳng lẽ ngươi định phá hoại Thần Nguyên Trì sao?

Năng lượng trong Thần Nguyên Trì có thể bổ sung, mỗi mười năm phát ra năng lượng đủ ột võ giả tẩy lễ. Nguồn bổ sung đến từ một nơi bí ẩn sâu trong Thần Nguyên Trì, nhưng lực lượng bài xích nơi đó rất mạnh, đến bây giờ trong Đế quốc Võ Linh không ai đi vào trong đó xâm nhập được.

Hôm nay La Thiên Đô làm như vậy là muốn hút ra năng lượng trong Thần Nguyên Trì, vậy thì Thần Nguyên Trì của Bách Lý thị sẽ bị khô cạn, mất hết công hiệu trong thời gian tiếp theo, hỏi sao Bách Lý Phạn không tức giận?

Đoạn Thiên Cừ chẳng những không sợ mà còn mở cờ trong bụng, tức giận quát:

- La Thiên Đô, ngươi quá kiêu ngạo, nếu vậy ta sẽ không khách sáo. Dám cướp năng lượng của ta? Quay trở về cho ta!

Trong tiếng quát, khu vực của Đoạn Thiên Cừ cũng hiện ra lực hút to lớn. Tiếng ốc biển kêu ù ù vang lên. Lực hút khủng bố làm năng lượng thần nguyên dịch điên cuồng ủa hướng Đoạn Thiên Cừ.

Lâm Tiêu tức giận phát hiện năng lượng trong khu vực của hắn biến mất nhanh nhất, nó giảm xuống cực nhanh, tất cả thần nguyên dịch tụ tập vào khu vực của Đoạn Thiên Cừ.

Lâm Tiêu nheo mắt nói:

- Quả nhiên đã hành động sao? Hừ!

Lâm Tiêu chuẩn bị đánh nhau với La Thiên Đô từ lâu, nhưng không ngờ Đoạn Thiên Cừ cũng cùng ý tưởng, lại còn chia đầu mâu vào hắn.

Thần Nguyên Trì tuy lớn nhưng năng lượng vừa đủ cho tám người hấp thu. Lâm Tiêu không phải loại người vô duyên cướp năng lượng của người ta, nhưng nếu ai có ý xấu thì hắn không ngu ngốc lấy đức thu phục người. Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta thì ta đánh trả.

Lâm Tiêu vốn lo nếu cho Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu năng lượng phần mình thì bản thân hắn không xơi mui gì được, nhưng giờ hắn có lý do quang minh chính đại cướp đoạt.

Nghĩ đến đây Lâm Tiêu tức giận lên tiếng, thanh âm chất chứa khủng hoảng, sốt ruột nói:

- Đoạn Thiên Cừ, ngươi muốn làm gì? Tại sao năng lượng của ta biến mất hết?

Mặc dù cao giọng quát to, nhưng trong mắt Lâm Tiêu tràn đầy trào phúng, hắn mạnh mẽ mở rộng không gian Thương Long Tí ra hơn.

Trong không gian Thương Long Tí, Phân thân Toàn Địa Giáp cảm giác năng lượng khổng lồ thì phần khởi. Cái kén vàng to lớn lấp lánh các phù văn phức tạp, huyền ảo khó hiểu. Ánh sáng vàng nở rộ bỗng nhiên sinh ra lực hút to lớn.

Rào rào!

Trong phút chốc Thần Nguyên Trì như dậy sóng thần, ao nước bao la cuộn cuộn. Lực hút mạnh mẽ làm năng lượng Thần Nguyên Trì vốn chảy hướng Đoạn Thiên Cừ, La Thiên Đô chột khựng lại, đảo ngược tuôn hướng Thương Long Tí nơi có Phân thân Toàn Địa Giáp.

Lực hút to lớn làm năng lượng trong thần nguyên dịch ngưng tụ thành thực chất, năng lượng trắng ngà vốn mỏng manh giờ dính đặc điên cuồng ủa vào không gian Thương Long Tí, bị Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu hết.

Lâm Tiêu thì được năng lượng trắng ngà dính đặc bao bọc, mỗi tế bào nuốt hết thần nguyên dịch.

Lâm Tiêu vừa hấp thu vừa khuếch tán lực hút của Thương Long Tí bao phủ nguyên Thần Nguyên Trì, khu vực được chăm sóc đặc biệt nhất là chỗ của La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ.

Rào rào!

Cùng với lực hút bao phủ, cảnh tượng kinh người sinh ra. La Thiên Đô lợi dụng Đại trận Chu Thiên La Sơn hấp thu nhiều năng lượng trắng ngà, Đoạn Thiên Cừ lợi dụng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa hấp thu năng lượng đều chảy ngược ra ngoài, biến mất trong hư không, tiến vào cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp trong Thương Long Tí. Đám người La Thiên Đô thì thấy năng lượng bọn họ hấp thu bỗng nhiên biến mất, không ai biết nó đi đâu.

- Có chuyện gì thế này? Lực hút từ đâu ra?

Tình huống đột nhiên làm La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ đang hấp thu vui vẻ bỗng chốc cơ mặt cứng ngắc. Một người thì thúc giục trận pháp, một người thì thúc giục ốc biển bọc phát lực hút càng mãnh liệt hơn, muốn thu về năng lượng biến mất.

Ầm ầm ầm!

Khu vực La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ lại sinh ra vòng xoáy, điên cuồng hấp thu.

Đám người Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật bất chấp tất cả, hét chói tai:

- Chết tiệt, chúng ta cũng ra tay!

Bọn họ thì triển thủ đoạn, điên cuồng hấp thu năng lượng Thần Nguyên Trì, không quan tâm khu vực của ai với ai nữa.

Bên kia, ba thành viên hoàng tộc Bách Lý thị cũng hành động. Các tiếng nổ ầm ỉ vang lên, bề mặt Thần Nguyên Trì bắn lên các cột nước, nguyên lực khủng bố thổi quét bốn phía. Nhìn từ trên xuống dưới thì sâu trong Thần Nguyên Trì khắp nơi là vòng xoáy, sóng ngầm, tiếng gầm rú. Mặt nước sôi trào như núi lửa dâng lên.

764. Chương 762: Tất Cả Là Của Ta

- Grao!

- A?

Lâm Tiêu chợt nghe tiếng rỗng ngâm điếc tai, ngoái đầu nhìn thì thấy chỗ Bách Lý Tuyền hiện ra con rồng ảo màu vàng. Dù trong ao nước đục trắng ngà vẫn thấy rõ đầu rồng há mồm gầm rống, toát ra lực hút mạnh mẽ điên cuồng hấp thu năng lượng Thần Nguyên Trì xung quanh, uy lực không yếu hơn sức hút từ La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ.

Ao nước sôi trào, không ngừng quay cuồng. Nhìn từ xa chỗ của La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, Bách Lý Tuyền là đáng sợ nhất.

Khu vực La Thiên Đô có trận văn to lớn khuấy động, phù văn di chuyển, thậm chí hút ra năng lượng khổng lồ dưới đáy Thần Nguyên Trì. Chỗ Đoạn Thiên Cừ thì ốc biển kêu ù vang, sức hút đen như vòng xoáy điên cuồng cuốn nuốt năng lượng xung quanh. Chỗ Bách Lý Tuyền là cự long gầm rống, há miệng rộng vô cùng tận tấp nuốt tất cả.

Trong Thần Nguyên Trì này còn chứa một lực lượng, đó là Thương Long Tí của Lâm Tiêu. Thương Long Tí lặng lẽ cuốn nuốt tất cả xung quanh.

Thấy La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ lần nữa bùng nổ, Lâm Tiêu thầm cười nhạo.

- Hừ! Muốn cướp đoạt trở lại? Nằm mơ, tất cả của các người là của ta!

Tinh thần lực khuếch tán, lỗ không gian khổng lồ của Thương Long Tí mở ra lớn nhất. Lâm Tiêu thúc giục Phân thân Toàn Địa Giáp biến thành kén vàng toát ra lực hút cực kỳ đáng sợ.

Lối vào đường không gian Thương Long Tí thì Lâm Tiêu đặt ngay trong khu vực của La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ. Lực hút khổng lồ, Đoạn Thiên Cừ là người đầu tiên không chịu nổi. Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa phát ra lực lượng tuyệt vọng khiến Đoạn Thiên Cừ khó thể kiểm soát, học bùng máu, mặt tái nhợt ử rử, cơ thể bị vết thương lớn.

Ầm ầm ầm!

Khu vực của Đoạn Thiên Cừ, nhiều năng lượng trắng ngà tinh thuần lúc trước bị gã hút lấy không còn lực kéo hóa thành dòng sông chảy vào Thương Long Tí, biến mất trong hư không. Một phần năng lượng lúc trước Đoạn Thiên Cừ hút vào cơ thể chưa kịp luyện hóa cũng bị hút mất hết.

Đoạn Thiên Cừ điên cuồng gào thét:

- Của ta, mấy cái này là của ta!

Nhưng Đoạn Thiên Cừ bất lực, gã trở mắt nhìn các năng lượng trắng ngà biến mất trong không trung. Ngay sau đó Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa run rẩy, lực hút kéo nó sắp bay đi.

Đoạn Thiên Cừ biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa là nguyên khí do Quận vương Tương Thiên Thần cho gã, tuyệt đối không thể đánh mất.

Đoạn Thiên Cừ sốt ruột định bỏ Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa vào không gian giới chỉ thì đột nhiên . . .

Lâm Tiêu tức giận quát:

- Đoạn Thiên Cừ, ngươi dám hấp thu thần nguyên dịch của ta? Muốn chết!

Lâm Tiêu đánh ra một quyền, tiếng gầm rú trời sụp đất nứt vang vọng. Lâm Tiêu thi triển Man Vương Bá Quyền, quyền ảnh đáng sợ như sao chổi rơi đập vào người Đoạn Thiên Cừu.

Đoạn Thiên Cừu bị trúng một quyền, gã hét to:

- A!

Đoạn Thiên Cừu phun búng máu, Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa bay ra khỏi tay gã. Lực hút sinh ra kéo Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa biến mất trong không gian.

Đoạn Thiên Cừu trợn to mắt hét:

- Không!!!

Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa bị người ta lấy đi, Đoạn Thiên Cừu ra ngoài biết ăn nói sao với Quận vương Tương Thiên Thần đây?

Lâm Tiêu gầm lên chói tai:

- Đoạn Thiên Cừu, ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi sao? Trả lại thần nguyên dịch cho ta mau, nếu không hôm nay Lâm Tiêu ta sẽ lấy mạng ngươi!

Một quyền lần thứ hai ập đến, Lâm Tiêu mở cờ trong bụng vì hút được Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa vào Thương Long Tí.

Lúc trước Lâm Tiêu có thấy Đoạn Thiên Cừu dùng uy lực Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, thứ như ốc biển này là nguyên khí hơi cường đại, không biết vì sao bị gã sử dụng được. Báu vật như thế dù Lâm Tiêu không cần nhưng lấy ra trao đổi thứ quý giá khác cũng tốt, nên hắn không do dự cướp lấy.

Mặt Đoạn Thiên Cừu vặn vẹo:

- Chết tiệt!

Chiến đao sau lưng Đoạn Thiên Cừu rút ra khỏi vỏ, gã thi triển đao ý giết chóc đỉnh ngũ phẩm định ngăn cản công kích từ Lâm Tiêu. Nhưng Lâm Tiêu làm sao cho Đoạn Thiên Cừu như ý? Thức thứ ba Man Vương Bá Quyền, Trích Tinh Nã Nguyệt đánh ra. Nắm đấm to lớn hùng hồn đánh nát đao quang Đoạn Thiên Cừu chém ra, đánh nát nguyên lực hộ thể của gã, để lại quyền ấn sâu trên người gã.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy vang lên. Xương ngực của Đoạn Thiên Cừu bị Lâm Tiêu đâm vỡ không biết bao nhiêu khúc, gã chật vật bay ngược ra, miệng ọc máu liên tục xen lẫn mảnh nhỏ nội tạng.

Đoạn Thiên Cừu tức xì khói nói:

- Lâm Tiêu, dừng tay! Ta không hấp thu thần nguyên dịch của ngươi, ngươi nhìn xem, không biết năng lượng Thần Nguyên Trì của ta bị ai hút đi!

Lòng Đoạn Thiên Cừu thâm bực bội, gã định sử dụng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa hút hết năng lượng Thần Nguyên Trì chỗ Lâm Tiêu về phía mình, không để lại cho hắn một giọt nào. Ai ngờ sự việc phát triển hoàn toàn ra ngoài dự đoán của Đoạn Thiên Cừu, không biết lực hút từ đâu ra, chẳng những hút hết năng lượng Thần Nguyên Trì lúc trước gã hấp thu được. Khiến Đoạn Thiên Cừu tuyệt vọng hơn là Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa bị đối phương hút đi, gã thì bị Lâm Tiêu nổi giận đánh trọng thương vô cùng thâm.

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn Đoạn Thiên Cừu, hét lên:

- A? Ngươi nói thật không? Rõ ràng ta cảm giác lực hút sinh ra từ chỗ của ngươi!

Mặt Đoạn Thiên Cừu âm trầm như nước nói:

- Ta lừa ngươi làm gì?

Mất đi Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa làm Đoạn Thiên Cừu rất tức giận, hắn đang tìm kiếm kẻ nào khống chế lực hút đó. Lúc trước Đoạn Thiên Cừu nghi ngờ là Lâm Tiêu giả trò quỷ, nhưng hiện giờ nhìn hắn nổi khùng với gã thì Đoạn Thiên Cừu hết nghi ngờ.

Nếu người đó là Lâm Tiêu thì hẳn đang bận rộn hấp thu năng lượng thần nguyên dịch mới đúng, rảnh đâu kiếm chuyện với Đoạn Thiên Cừ?

Lâm Tiêu làm bộ tức giận, mắt vô cùng hung dữ:

- Không phải người? Vậy là La Thiên Đô sao!

Lâm Tiêu bỏ Đoạn Thiên Cừ bay hướng La Thiên Đô, quát to:

- La Thiên Đô, trả năng lượng Thần Nguyên Trì lại cho ta!

Nên ở bên ngoài không chừng Lâm Tiêu đã giết Đoạn Thiên Cừ, nhưng đang trong Thần Nguyên Trì trong hoàng cung đế quốc Đế quốc Võ Linh, mọi người tranh giành thần nguyên dịch mà đánh nhau thì không sao, nếu dám giết người khác khi ra ngoài e rằng Quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng không bảo vệ Lâm Tiêu được. Dù sao năng lượng thần nguyên dịch trong khu vực của Đoạn Thiên Cừ đã bị Lâm Tiêu hấp thu hết sạch, gã bị hấn đánh trọng thương, Lâm Tiêu cũng không rảnh dây dưa với gã nữa.

Lúc này Lâm Tiêu còn chuyện khác quan trọng hơn cần làm, đó là La Thiên Đô.

Trong khu vực La Thiên Đô ở, dựa vào sự đáng sợ của Đại trận Chu Thiên La Sơn, gã mơ hồ ngăn cản lực hút từ kén vàng. Hai bên giằng co cân bằng, không ai nuốt được của người kia.

Đại trận Chu Thiên La Sơn của La Thiên Đô là thứ La Sơn lão tổ chuyên môn tạo ra để nuốt năng lượng thần nguyên dịch, uy lực mạnh mẽ đến nỗi hút cả tinh hoa sâu trong Thần Nguyên Trì. Lâm Tiêu không chế Thương Long Tí dù gì là dựa vào lực hút cái kén vàng do Phân thân Toàn Địa Giáp biến thân, tuy cường đại nhưng chỉ cân bằng với Đại trận Chu Thiên La Sơn của La Thiên Đô, hơi chiếm ưu thế một chút, không thể hoàn toàn thắng thế.

Điều Lâm Tiêu cần làm bây giờ là phá hoại Đại trận Chu Thiên La Sơn.

765. Chương 763: Mọi Người Phá Trận

Lâm Tiêu bơi nhanh hướng chỗ La Thiên Đô, thi triển tinh thần lực ngũ phẩm đại thành điên cuồng hấp thu năng lượng trong thần nguyên dịch.

Đám người Mặc Thanh Hiên cũng đang điên cuồng hấp thu năng lượng lạnh lùng quát:

- Lâm Tiêu, ngươi định làm gì?

Bởi vì Lâm Tiêu xâm nhập vào khu vực của bọn họ.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, La Thiên Đô đã hấp thu hết năng lượng thần nguyên dịch trong khu vực của ta, giờ ta chỉ có thể hấp thu người khác. Bây giờ ta đi tính sổ với La Thiên Đô, hai người định nhìn sao?

Lâm Tiêu rẽ nước xông hướng La Thiên Đô.

Uất Trì Quật hét lên đầu tiên:

- Đương nhiên không thể nhìn!

Uất Trì Quật theo sát Lâm Tiêu, gã sớm gai mắt hành động của La Thiên Đô, nhưng vì La Thiên Đô rất mạnh nên gã mãi không dám ra tay. Giờ thấy Lâm Tiêu định tấn công La Thiên Đô, có chỗ dựa thì . . . ngu gì hắn không ăn theo chứ.

Mặc Thanh Hiên lạnh lùng nói:

- Hừ! La Thiên Đô quá kiêu ngạo, cho rằng Thần Nguyên Trì là hoa viên nhà hắn sao?

Mắt Mặc Thanh Hiên lóe tia sáng, cùng Uất Trì Quật đi theo Lâm Tiêu.

Bên kia, Bách Lý Phạn, Bách Lý Thiên, Bách Lý Tuyên cũng bực bội La Thiên Đô, hét to:

- Chúng ta đi chung, La Thiên Đô thật là gan to bằng trời, tội không thể tha!

Ba người bay ra.

Thoáng chốc Lâm Tiêu xúi giục tất cả thiên tài trong Thần Nguyên Trì cùng lao vào thủ phạm La Thiên Đô.

Chỗ La Thiên Đô có một tòa trận văn to lớn hiện ra, khắp nơi là phù văn huyền ảo khó hiểu di chuyển. La Thiên Đô ngồi xếp bằng giữa trận văn ngăn chặn lực hút mạnh mẽ, biểu tình trầm trọng, mặt lạnh băng. La Thiên Đô không có cả thời gian hấp thu năng lượng thần nguyên dịch.

Theo lời thái thượng trưởng lão nói thì khi vận dụng Đại trận Chu Thiên La Sơn sẽ sinh ra lực hút lớn, thu hết năng lượng trong Thần Nguyên Trì ột mình La Thiên Đô hấp thu, thậm chí rút đi tinh hoa bên dưới Thần Nguyên Trì. Nhưng hiện tại lực hút đột nhiên xuất hiện phá hỏng kế hoạch của La Thiên Đô, lực hút chẳng những đối kháng lại Đại trận Chu Thiên La Sơn lôi kéo, ngược lại nuốt năng lượng khổng lồ mà Đại trận Chu Thiên La Sơn kéo về. La Thiên Đô tức xì khói.

Mắt lóe tia độc ác, mặt La Thiên Đô nanh tranh thăm ngẫm:

- Là ai? Rốt cuộc ai có được lực hút khủng bố này?

Nửa Bước Quy Nguyên trong cơ thể La Thiên Đô đã thi triển đến cực độ, gã dựa vào tâm pháp dốc hết sức thúc đẩy Đại trận Chu Thiên La Sơn để ngăn cản lực hút. La Thiên Đô tranh thủ tìm thời gian hấp thu năng lượng thần nguyên dịch.

Lúc này . . .

Một tiếng gầm như sấm sét vang lên:

- La Thiên Đô, trả năng lượng thần nguyên dịch lại cho ta!

Lâm Tiêu hùng hổ giơ nhất đao chứa chân nguyên chém tới tấp vào Đại trận Chu Thiên La Sơn của La Thiên Đô.

Đại trận Chu Thiên La Sơn to lớn tỏa sáng rực rỡ chặn lại công kích của Lâm Tiêu, nhưng vì đòn tấn công làm La Thiên Đô mất tập trung khổng chế đại trận.

Rào rào!

Năng lượng tinh thuần màu trắng ngà như thiên hà bị lực hút vào hư không, biến mất không dấu vết.

Mặt La Thiên Đô đen như than hung tợn trừng Lâm Tiêu:

- Chết tiệt, Lâm Tiêu, ngươi tìm cái chết!

Biểu tình Lâm Tiêu cũng hung tợn không kém:

- Tìm chết? Ta thì thấy không biết ai mới là kẻ muốn chết. Nơi này là Thần Nguyên Trì của đế quốc, ngươi muốn một mình nuốt cả sao? Thật qua đáng! Mọi người cùng ra tay đi, ta không tin La Thiên Đô nhà ngươi có thể một tay che trời!

Lâm Tiêu thâm giết mình, nhất đao vừa rồi chứa chân nguyên mạnh mẽ của hắn, đủ đánh bại La Thiên Đô ngay. Nhưng Đại trận Chu Thiên La Sơn bí ẩn không bị sút mẻ gì, đại trận không có dấu hiệu tan vỡ, làm Lâm Tiêu thâm kinh thán.

Lâm Tiêu âm thầm khổng chế lực lượng Phân thân Toàn Địa Giáp không ngừng cắn nuốt năng lượng trong trận pháp, hắn cười khẩy nói:

- La Thiên Đô đến có chuẩn bị, nhưng ta sẽ cho ngươi tay không trở về!

Lâm Tiêu tấn công Đại trận Chu Thiên La Sơn dồn dập.

Đám người Mặc Thanh Hiên đi theo sau lưng Lâm Tiêu cũng tức điên, ủa lên tấn công.

Ầm ầm ầm!

Các đòn công kích đáng sợ như núi lửa phun trào, điên cuồng oanh kích vào Đại trận Chu Thiên La Sơn. Thoảng chốc trận văn dao động, La Thiên Đô ở trong Đại trận Chu Thiên La Sơn mặt trắng bệch, cắn răng cố gắng không chế đại trận. La Thiên Đô vốn đã rất vất vả ngăn lại lực hút đáng sợ trong hư không, giờ đám người Lâm Tiêu công kích, Đại trận Chu Thiên La Sơn có sơ hở. La Thiên Đô cảm giác năng lượng thần nguyên dịch màu trắng ngà tinh thuần trong Đại trận Chu Thiên La Sơn thoảng chốc giảm bớt một phần tư, kỳ lạ biến mất trong không trung.

Bị Đại trận Chu Thiên La Sơn che chắn nên đám người Mặc Thanh Hiên ở bên ngoài không cảm giác năng lượng trắng ngà thay đổi, còn tưởng rằng La Thiên Đô giữ chặt đại trận là đang hết sức hấp thu năng lượng thần nguyên dịch.

Đám người Bách Lý Phạn gầm rống:

- Dừng lại ngay!

Bọn họ tấn công điên cuồng, các luồng sáng đỏ như sấm sét đánh ra. Núi non sụp đổ đùng mạnh vào vách tường trận pháp.

- Hút nó!

Trong khi đám người Bách Lý Phạn tấn công, Lâm Tiêu thầm tăng lực hút cho Phân thân Toàn Địa Giáp, đường hầm không gian đã mở rộng đến mức lớn nhất, điên cuồng hấp thu năng lượng trong Đại trận Chu Thiên La Sơn. Thật nhiều năng lượng tinh thuần như ngân hà đổ xuống Thương Long Tí. Thiên hà cuộn cuộn lao nhanh vào hư không vô tận, ủa vào kén vàng to lớn, nhanh chóng lớn mạnh thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp.

Bách Lý Tuyền bước ra từ đám đông, nàng lên tiếng:

- Để ta!

Hai mắt Bách Lý Tuyền sáng ngời, da trắng bóc, biểu tình nghiêm túc kết ấn hướng Đại trận Chu Thiên La Sơn.

Từ trong mắt Bách Lý Tuyền bắn ra hai tia sáng vàng xinh đẹp như thần hồng xuyên không, lôi đình kinh thế. Lực lượng vô cùng đáng sợ bay ra từ cơ thể Bách Lý Tuyền, toát ra khí thế làm người sợ hãi.

Lâm Tiêu hét hồn:

- Khí thế đáng sợ quá.

Khí thế này mạnh mẽ không yếu hơn chân nguyên của Lâm Tiêu, thiếu nữ mới có mười sáu, bảy tuổi này tuyệt đối không thể khinh thường.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Tiêu, ảo ảnh thần long màu vàng khổng lồ hiện ra trên đầu Bách Lý Tuyền, toát ra khí thế trấn áp tất cả. Cự long gầm rống đùng mạnh vào trận văn trước mắt mọi người.

Ầm ầm ầm!

Trận văn to lớn bị cú va chạm bắt đầu dao động dữ dội, gợn sóng kinh người, nhưng Đại trận Chu Thiên La Sơn vẫn không bị phá.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Để ta!

Lâm Tiêu vận chuyển chân nguyên, dốc sức chém một nhát vào vị trí Bách Lý Tuyền công kích. Đồng thời Phân thân Toàn Địa Giáp trong Thương Long Tí thi triển ra lực hút tăng đến mức lớn nhất.

Vang tiếng nổ đéng tai, cả người La Thiên Đô đang điều khiển Đại trận Chu Thiên La Sơn bỗng chốc rung lắc bần bật. Tiếng rầm rắc vang lên, trong ánh mắt giận dữ của La Thiên Đô, Đại trận Chu Thiên La Sơn

xuất hiện những vết nứt rạn li ti. Khe nứt lan tràn, mọi người cố gắng tấn công, Đại trận Chu Thiên La Sơn nổ tung.

Đại trận Chu Thiên La Sơn bị phá, La Thiên Đô rung mình, mặt biển sắc hộc ra một ngụm máu:

- Phụt!

766. Chương 764: Hấp Thu Xong (1)

Ngay khi Đại trận Chu Thiên La Sơn bị phá, Lâm Tiêu điều khiển Thương Long Tí hết sức hấp thu, hút bảy, tám phần năng lượng tinh thuần trong Đại trận Chu Thiên La Sơn. Lâm Tiêu cũng hút cả phần năng lượng thần nguyên dịch lúc trước La Thiên Đô hút vào cơ thể nhưng chưa kịp luyện hóa, hầu như rút sạch năng lượng của gã.

Giây phút Đại trận Chu Thiên La Sơn bị phá, Lâm Tiêu nhanh như chớp hấp thu đa số năng lượng Thần Nguyên Trì. Rồi trước khi bị mọi người phát hiện không gian Thương Long Tí đột nhiên khép lại.

Bách Lý Tuyền nhú mày, mũi hít hà:

- A?

Về mặt Bách Lý Tuyền nghi hoặc hỏi:

- Sao ta cảm giác có hơi thở yêu thú cực mạnh?

Tim Lâm Tiêu rút cái bịch, Bách Lý Tuyền là quái vật gì mà sao ngửi được hơi thở của Phân thân Toàn Địa Giáp trong không gian Thương Long Tí?

Về mặt Bách Lý Phạn giận dữ nói:

- Nơi này làm gì có yêu thú? La Thiên Đô này định bá chiếm hết năng lượng trong thần nguyên dịch, ta phải cho hắn biết tay!

Đại trận Chu Thiên La Sơn bị phá, năng lượng thần nguyên dịch đậm đặc tuôn ra, Bách Lý Phạn lao ngay đến chỗ La Thiên Đô đang bị thương nặng.

La Thiên Đô đau đớn gương mặt vặn vẹo, gã như mãnh thú gào thét:

- Cút đi, rốt cuộc là ai cướp đi năng lượng thần nguyên dịch của ta!?

La Thiên Đô vỗ chưởng vào Bách Lý Phạn, Nửa Bước Quy Nguyên đáng sợ lan tỏa. Bách Lý Phạn hét thảm bay ngược ra, máu phun tung tóe, chỉ một chiêu đã làm cho hắn bị thương nặng.

La Thiên Đô vung tay gom lại các năng lượng trắng ngà bay tứ tán, định hấp thu luyện hóa chúng:

- Những cái này là của ta hết!

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Người đang nằm mơ sao? Chuyển đi Thần Nguyên Trì này cứ xem như người đến ngắm cảnh đi!

Lâm Tiêu chém nhát đao phá nguyên lực hộ thể, La Thiên Đô vốn đã bị thương lại bị đao hắt văng ra ngoài. Đao chém một vết sâu vào người La Thiên Đô.

Lâm Tiêu vung tay gom lại đa số năng lượng trắng ngà còn sót trong Đại trận Chu Thiên La Sơn, nói với đám người Bách Lý Tuyền, Mặc Thanh Hiên:

- Nơi này có nhiều năng lượng, nhóm chúng ta chia đều đi?

Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Bách Lý Tuyền, Bách Lý Thiên không phản đối:

- Không thành vấn đề.

Bách Lý Phạn đáng thương bị La Thiên Đô một chiêu đánh tàn, không có năng lực tiếp tục hấp thu năng lượng trong Thần Nguyên Trì.

Xệt xệt xệt!

Lâm Tiêu vung chiến đao, chia năng lượng trắng ngà thành năm phần, mỗi người một phần. Chia xong thân thể Lâm Tiêu dốc sức hấp thu phần năng lượng trắng ngà của mình. Năng lượng nhanh chóng nhập vào người Lâm Tiêu, thay đổi cơ thể của hắn.

Răng rắc!

Lâm Tiêu cảm giác rõ ràng cơ thể mình lột xác kinh người, nếu nói ban đầu thân thể hắn như khúc gỗ thì bây giờ là sắt thép, kim cương. Thể tích như cũ nhưng độ cứng và tính chất đã thay đổi về bản chất. Kinh người hơn là nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công trong người Lâm Tiêu bắt đầu lột xác chuyển hóa thành Nửa Bước Quy Nguyên.

Bên kia Mặc Thanh Hiên bắt đầu hấp thu năng lượng trắng ngà của mình.

- Chết tiệt!

La Thiên Đô lau máu trên khóe môi, ánh mắt cực kỳ tàn nhẫn. La Thiên Đô không ngờ lần này lại là dùng gỗ tre mức nước, trong lòng gã phát cuồng. La Thiên Đô không thắng nổi Lâm Tiêu, gã chuyển ánh mắt sang đám người Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật.

La Thiên Đô tức giận quát lớn:

- Những năng lượng này là của ta, đừng tay hết!

La Thiên Đô thi triển Nửa Bước Quy Nguyên tung ra một quyền vào Mặc Thanh Hiên, Hoàng Đạo Long quyền màu vàng uy mãnh không gì sánh được, như thần long giờ vuốt đấm vào Mặc Thanh Hiên.

- Hừ! Thiên kiếm thức, chém!

Mặc Thanh Hiên thi triển kiếm ý hủy diệt lục phẩm, đâm ra trường kiếm tím đen chứa hơi thở Nửa Bước Quy Nguyên hóa thành sấm chớp màu tím chém vào năm đấm của La Thiên Đô. Trong tiếng gầm rú dữ dội, lực lượng hai bên ngang nhau.

La Thiên Đô trợn tròn mắt:

- Sao có thể như vậy!?

La Thiên Đô không tin nổi. Nửa tháng trước, trên đại tái Phong Vân bảng Mặc Thanh Hiên không phải đối thủ của La Thiên Đô, nhưng bây giờ mạnh ngang ngửa gã, hỏi sao La Thiên Đô không bàng hoàng, tức giận?

Mặc Thanh Hiên lạnh lùng cười:

- Không có gì là không thể.

Mặc Thanh Hiên vui vẻ hấp thu năng lượng thuộc về mình.

Trong đại tái Phong Vân bảng La Thiên Đô mạnh là vì gã đến cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên, dẫn đầu thủ lĩnh thế hệ trẻ, hai vì Hoàng Đạo Long Quyền của gã là quyền pháp thiên giai, hơn xa võ kỹ của người khác.

Nhưng trong Thần Nguyên Trì này, La Thiên Đô chỉ toàn lo cướp năng lượng của người khác, cho Mặc Thanh Hiên cơ hội yên ổn luyện hóa một phần năng lượng Thần Nguyên Trì, chuyển nguyên lực cực độ Hóa Phàm Cảnh trong cơ thể lột xác thành một phần Nửa Bước Quy Nguyên. Tóm lại về mặt Nửa Bước Quy Nguyên thì La Thiên Đô hết chiếm ưu thế.

Cộng thêm La Thiên Đô đã bị thương nặng, không thể hoàn toàn phát huy uy lực quyền pháp thiên giai. Mặc Thanh Hiên thì thực lực đã tăng mạnh, dẫn đến kết quả là hai bên ngang ngửa. La Thiên Đô bị thương nặng, Mặc Thanh Hiên nhờ đó có năng lực đối kháng lại gã.

Bên kia Uất Trì Quật hấp thu năng lượng Thần Nguyên Trì xong sung sướng cười to bảo:

- Ha ha ha! Năng lượng Thần Nguyên Trì đúng là cường đại, ta cảm giác thân thể của ta đang lột xác kinh người, như trọng sinh. Chờ ta đến Quy Nguyên cảnh thì Huyền Phương Bất Diệt Thể đệ nhất trọng kim cương chi thể chính thức đại thành. La Thiên Đô, ngươi có muốn ném thử lại kim cương chi thể của ta không?

Uất Trì Quật giơ tay nhắc chân toát ra chân nguyên, Thần Nguyên Trì trợ giúp gã vào cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên, độ mạnh cơ thể tăng vùn vụt.

La Thiên Đô bực tức hộc máu:

- Khốn kiếp!

La Thiên Đô sắc mặt âm trầm, gã không cam lòng chút nào. Chuyến đi Thần Nguyên Trì này La Thiên Đô định bụng sẽ thu hoạch lớn nhất, chẳng ngờ cuối cùng không cướp được năng lượng của người khác, mất luôn phần của mình. Đại trận Chu Thiên La Sơn được thái thượng trưởng lão cho cũng bị người ta phá hoại, nhục nhã lớn lao làm La Thiên Đô người run run.

La Thiên Đô phát cuồng thầm rít gào:

- Rốt cuộc là ai? Là kẻ nào phát ra lực hút kia?

Đại trận Chu Thiên La Sơn là trận pháp cường đại thái thượng trưởng lão giao cho La Thiên Đô, nếu không có lực hút đó thì đại trận tuyệt đối không bị người ta phá được. Lực hút này rất có thể là từ bấu vật, loại bấu vật đó lại có thể nằm trong người một trong số bảy người này.

Mắt La Thiên Đô vắn vẹo, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét mọi người:

- Là ai?

Bị mọi người hấp thu làm ao nước trắng ngà trở nên trong suốt, nhìn rõ ràng cảnh tượng.

Đoạn Thiên Cừ bị thương nặng, Bách Lý Phạn cũng vậy, La Thiên Đô bị thương nặng, không được chút lợi ọc gì. Chỉ có còn lại Lâm Tiêu, Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Bách Lý Thiên, Bách Lý Tuyền.

- Chẳng lẽ là Lâm Tiêu?

Trong lòng La Thiên Đô thì Lâm Tiêu là đáng ngờ nhất, nhưng gã không cảm nhận được tình huống hấp thu nhiều năng lượng thần nguyên dịch trong người Lâm Tiêu. Lúc trước La Thiên Đô đã thử, không thể bỏ năng lượng Thần Nguyên Trì vào không gian giới chỉ lưu trữ, chỉ có thể hấp thu tại chỗ. Trông Lâm Tiêu không giống.

Trong mấy người còn lại thì nhóm Mặc Thanh Hiên cũng không đáng ngờ, nghi phạm cuối cùng là Bách Lý Tuyền.

767. Chương 765: Hấp Thu Xong (2)

- Tiểu cô nương này nhìn như bình thường nhưng trong cơ thể chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, chẳng lẽ là nàng?

Mắt La Thiên Đô tràn ngập sát ý điên cuồng, hai nắm tay siết chặt rồi lại không biết làm sao.

La Thiên Đô nhìn ao nước trong veo, mặt gã lúc xanh lúc trắng. La Thiên Đô biết lần này gã té ngã quá đau, trộm gã không thành còn mất nắm gạo, mất luôn nội y.

Bên kia Đoạn Thiên Cừ sắc mặt âm trầm, gã không tốt hơn La Thiên Đô. Hiện tại điều Đoạn Thiên Cừ suy nghĩ không phải về thần nguyên dịch không hấp thu được, gã đã đánh mất Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, khi ra ngoài nên ăn nói sao với Quận vương Tương Thiên Thần.

Bách Lý Phạn thì lạnh lùng trừng mắt nhìn La Thiên Đô, lòng gã tràn đầy thù hận ôm ngực, cố gắng chữa thương.

Nếu không tại La Thiên Đô thì năng lượng thần nguyên dịch bị năm người Lâm Tiêu hấp thu cũng có phần Bách Lý Phạn, hiện tại để người khác chiếm lời.

Thời gian trôi qua, năm người Lâm Tiêu trong ao nước dốc sức hấp thu năng lượng. La Thiên Đô, Bách Lý Phạn, Đoạn Thiên Cừ chỉ có thể dõi mắt chờ. Cuối cùng mắt không thấy tâm không phiền, ba người cố dần lòng ghen ghét lo chữa thương hoặc tu luyện. La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, Bách Lý Phạn định dời sức chú ý sang nơi khác, nhưng cơ thể khẽ run cho biết nỗi lòng ba người không bình tĩnh.

Tu luyện giây lát sau Đoạn Thiên Cừ mở mắt ra đầu tiên, tỉnh tỉnh gã nóng nảy không bình tĩnh nổi. Đoạn Thiên Cừ bay tới bay lui trong ao, muốn tìm kiếm Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, cuối cùng không thu hoạch được gì. Đoạn Thiên Cừ thử tiến sâu vào Thần Nguyên Trì, tìm xem có khi nào Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa bị Thần Nguyên Trì hút đi?

Trong khi La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, Bách Lý Phạn nổi lòng phập phồng thì Lâm Tiêu được nhiều năng lượng thần nguyên dịch tinh thuần dốc hết sức hấp thu nó. Trong lúc tu luyện Lâm Tiêu thả một tia thần thức vào không gian to lớn trong Thương Long Tí.

Trong Thương Long Tí, năng lượng thần nguyên dịch đậm đặc biến thành dòng sông thực chất. Năng lượng trắng ngà bao phủ kén vàng do Phân thân Toàn Địa Giáp biến ra. Các tầng năng lượng không ngừng nhập vào cái kén vàng to lớn, phù văn nhấp nháy. Lâm Tiêu cảm giác Phân thân Toàn Địa Giáp đang nhanh chóng trưởng thành, dường như năng lượng thần nguyên dịch giúp ích cho nó nhiều hơn Lâm Tiêu.

Năng lượng trong Thần Nguyên Trì vốn đủ cho tám người chia đều, cơ hồ tương đương với tám mươi năm tích lũy. Đại trận Chu Thiên La Sơn vận động hút một phần năng lượng căn nguyên sâu trong Thần Nguyên Trì lên, năng lượng này mạnh mẽ hơn cả thần nguyên dịch tám mươi năm trong Thần Nguyên Trì. Năng lượng khổng lồ đó có bảy mươi phần trăm bị hút vào không gian Thương Long Tí, chúng nó thành chất dinh dưỡng cho Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua nửa ngày.

Răng rắc!

Trên cái kén vàng trong Thương Long Tí quấn quanh các sợi tơ trắng ngà. Tất cả năng lượng thần nguyên dịch bị Phân thân Toàn Địa Giáp nuốt hết, kén vàng thả lỏng một chút, Phân thân Toàn Địa Giáp tùy thời sẽ chui ra khỏi kén.

Linh hồn thứ hai bị phong ấn lúc này liên kết với linh hồn Lâm Tiêu.

- Ta cảm giác được rồi, Phân thân Toàn Địa Giáp sắp lần thứ hai xuất thế, lực lượng này mạnh quá.

Lâm Tiêu mơ hồ cảm giác Phân thân Toàn Địa Giáp trong kén vàng sau khi nuốt trái tim yêu vương ngủ say bốn tháng, hấp thu nhiều tinh thần khí vận, ánh sao, năng lượng thần nguyên dịch rốt cuộc lột xác kinh thiên động địa. Hiện tại Lâm Tiêu không rõ ràng cụ thể Phân thân Toàn Địa Giáp lột xác đến đâu, nhưng chỉ một chút năng lượng lộ ra ngoài đủ làm hắn biến sắc mặt.

Trong Thần Nguyên Trì, hấp thu nửa ngày y đã tiêu hóa gần hết phần thần nguyên dịch thuộc về mình. Khi chút năng lượng thần nguyên dịch cuối cùng bị Lâm Tiêu hấp thu hết, cơ thể hắn toát ra dao động làm người ta sợ hãi. Sóng năng lượng hùng hồn tuôn trào, mặt nước tĩnh lặng lần thứ hai bộc phát ra vô số cột nước.

Uất Trì Quạt cười sang sảng:

- Ha ha, Lâm Tiêu, ngươi cũng hấp thu xong rồi sao?

Năng lượng thần nguyên dịch cường đại giúp Uất Trì Quạt từ Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong bước vào cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên trong vòng nửa ngày, đỡ vất vả mấy tháng. Lâm Tiêu thu hoạch cũng không yếu, nhưng không biết hắn đến bước nào.

Mặc Thanh Hiên, Bách Lý Thiên, Bách Lý Tuyền sớm hấp thu xong. Mặc Thanh Hiên vào Nửa Bước Quy Nguyên, Bách Lý Thiên thì từ Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đột phá đến đại thành, cách đỉnh hậu kỳ chỉ một bước. Bách Lý Tuyền giống như Lâm Tiêu, dựa vào mắt thường không nhìn ra năng thu hoạch lớn bao nhiêu.

Bọn họ không mấy dễ bụng, tác dụng của thần nguyên dịch không phải là một sớm một chiều, bây giờ thể hiện ra năng lượng mặt ngoài, thay đổi lớn nhất là thân thể, thiên phú của bọn họ. Những ưu điểm này sẽ thể hiện rõ rệt trong những lần tu luyện sau này.

Bên Lâm Tiêu rục rịch khiến La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ nhìn sang. Hai người thấy hào quang dâng lên từ người Lâm Tiêu, khí thế đáng sợ bộc lộ, đáy mắt La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ lóe tia âm trầm. Nhưng La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ điều chỉnh hơn nửa ngày, hai người đã ổn định tinh thần, không có hành động gì quá khích.

Mặc Thanh Hiên đi tới trước mặt Lâm Tiêu, nói:

- Ha ha, chúc mừng Lâm huynh!

Lâm Tiêu mỉm cười, chấp tay đáp trả:

- Cũng vậy, mấy vị thu hoạch cũng rất đáng mừng, sắp đến Quy Nguyên cảnh.

Bách Lý Phạn đã chữa lành gần hết vết thương, sắc mặt âm trầm bay tới:

- Các vị đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, đã hấp thu xong thì rời khỏi Thần Nguyên Trì ngay đi. Trong Thần Nguyên Trì xảy ra biến cố lớn như vậy, sau khi ra ngoài Bách Lý thị chúng ta sẽ không bỏ qua.

Bách Lý Phạn lạnh lùng nhìn Đoạn Thiên Cừ, La Thiên Đô vì hai người này phá hại việc hấp thu thần nguyên dịch của hắn. La Thiên Đô còn kéo năng lượng căn nguyên tinh thuần sâu trong Thần Nguyên Trì ra ngoài, không biết có phá hỏng Thần Nguyên Trì không. Sau khi Bách Lý Phạn ra ngoài chắc chắn Bách Lý Phạn sẽ báo cáo với trưởng bối hoàng thất, trút cơn tức này.

La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ nghe câu đó nét mặt sa sầm, trong lòng hai người không biết suy nghĩ cái gì.

Vù vù vù!

Mọi người không ở lại lâu hơn, bọn họ hóa thành luồng sáng lao ra khỏi Thần Nguyên Trì. Bên trên Thần Nguyên Trì, một vòng xoáy đột nhiên xuất hiện hút tất cả vào trong.

Trong hang đá dưới lòng đất hoàng cung. Võ Vương Bách Lý Chiến luôn kéo dài trận văn bỗng lóe ánh sáng, từng bóng người xuất hiện trên đài đá giữa trận pháp, bước ra ngoài trong sự theo dõi của đám người Võ Vương Bách Lý Chiến.

Nhóm người trở về, Võ Vương Bách Lý Chiến phát hiện có điều lạ.

- A?

Võ Vương Bách Lý Chiến là cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh, liếc sơ nhìn ra được ngay tám người đi ra từ trận văn chỉ có năm người là sóng năng lượng Thần Nguyên Trì dao động. La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, Bách Lý Phạn thì sóng năng lượng dao động rất mỏng manh, yếu không chịu nổi. Bách Lý Chiến rất ngạc nhiên.

Võ Vương Bách Lý Chiến cảm giác được La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ, Bách Lý Phạn không hấp thu thần nguyên dịch, trên người còn có vết thương.

Bách Lý Chiến nhíu mày, nghi hoặc hỏi:

- Bách Lý Phạn, có chuyện gì?

768. Chương 766: Bách Lý Thị Giận Dữ

- Nhị thúc hãy làm chủ cho ta với!

Mặt Bách Lý Phạn như đưa đám kể lại chuyện xảy ra trong Thần Nguyên Trì.

Võ Vương Bách Lý Chiến nét mặt sa sầm nói:

- Cái gì?

Bách Lý Chiến chưa nói xong một luồng ý thức tinh thần vô hình bắn ra từ người gã chui vào trận pháp chưa đóng.

Lâm Tiêu giật mình:

- Đây là . . .

Võ Vương Bách Lý Chiến còn đứng tại chỗ nhưng Lâm Tiêu cảm giác một phần ý thức của gã đã thông qua trận pháp tiến vào không gian Thần Nguyên Trì.

Lâm Tiêu thầm suy đoán:

- Hay đây là năng lực của cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh?

Chỉ giây lát ý thức của Bách Lý Chiến bay ra khỏi trận pháp trở về cơ thể.

Bách Lý Chiến lạnh lùng nhìn La Thiên Đô, cười khẩy nói:

- La Thiên Đô, nhìn chuyện tốt người làm đi, hãy khai thật cho ta!

Về mặt La Thiên Đô không sợ, gã cắn răng nói:

- Võ Vương tiền bối, chuyện này không phải lỗi của ta. Lúc ấy có lực hút khác sinh ra hút hết tinh hoa Thần Nguyên Trì. Tại hạ cũng là người bị hại, nếu không đã chẳng đến nông nỗi không hấp thu được chút thần nguyên dịch nào.

Dù Đoạn Thiên Cừu công cuồng đến mấy ở trước mặt Võ Vương Bách Lý Chiến thì chỉ biết xin thương xót:

- Đúng vậy! Võ Vương tiền bối, ta cũng là người bị hại. Khi đó đúng là có một lực hút rất mạnh muốn hút hết năng lượng thần nguyên dịch của ta, tại hạ mới chống cự nhưng cuối cùng không thành công, ngược lại năng lượng thần nguyên dịch trong khu vực của tại hạ bị nuốt đi hết. Xin Võ Vương tiền bối minh xét!

- Vậy sao?

Võ Vương Bách Lý Chiến lạnh lùng cười:

- Người đâu, mang mấy người này đi ra ngoài mặc kệ trong Thần Nguyên Trì xảy ra chuyện gì, ta muốn các người cho ta một lời giải thích!

- Tuân lệnh!

Các thị vệ đưa đám người Lâm Tiêu ra ngoài.

La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu hoảng hốt. Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật thì rất bình tĩnh. Lâm Tiêu mặt ngoài thản nhiên nhưng lòng hồi hộp.

- Nếu Bách Lý thị điều tra kỹ có lẽ sẽ tin trừ La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu ra còn có lực lượng khác. Nếu bị Bách Lý thị phát hiện Thương Long Tí, thậm chí biết Phân thân Toàn Địa Giáp nằm trong Thương Long Tí thì nguy hiểm rồi.

Lâm Tiêu thầm sốt ruột.

Ầm ầm ầm!

Đám người Lâm Tiêu rời đi, Võ Vương Bách Lý Chiến thay đổi thủ ấn, ánh sáng biến mất, trận pháp khép kín.

Võ Vương Bách Lý Chiến dẫn dò thị vệ:

- Các người canh chừng chỗ này.

Bách Lý Chiến bước ra một bước hòa vào hư không, bỗng chốc biến mất.

Vương giả Sinh Tử cảnh sớm linh ngộ ảo nghĩa sinh tử, có thể sinh ra máu thịt. Vương giả Sinh Tử cảnh linh ngộ một phần ảo nghĩa hư không, có thể xuyên qua hư không, xuất quỷ nhập thần.

Ngay sau đó Võ Vương Bách Lý Chiến xuất hiện trong đại điện sâu trong hoàng cung, là chỗ Bách Lý Tử cư ngụ.

Sau tấm rèm vàng kim truyền ra giọng Bách Lý Tử uy nghiêm hỏi:

- Nhị đệ chẳng phải đi mở Thần Nguyên Trì sao? Vì sao đến chỗ ta?

Bách Lý Chiến quỳ một gối kể rõ mọi chuyện diễn ra trong Thần Nguyên Trì:

- Bệ hạ, Thần Nguyên Trì có chút vấn đề . . .

Bách Lý Tử không uống là vua của đế quốc, nghe nói Thần Nguyên Trì có biến cố vẫn ngồi yên tại chỗ, hơi thở không dao động.

Chờ Bách Lý Chiến kể lại hết, Bách Lý Tử lên tiếng:

- Người điều tra Thần Nguyên Trì bây giờ ra sao rồi?

- Bẩm bệ hạ, tinh hoa sâu trong Thần Nguyên Trì đúng là bị hấp thu sạch, theo ta ước chừng trong vòng trăm năm Thần Nguyên Trì không thể cho đệ tử hoàng thất tiếp tục nhận tủy lễ. Sau trăm năm Thần Nguyên Trì mới phục hồi.

- Hừ! La Thiên Đô thật to gan!

Sau rèm vàng, Bách Lý Tử lạnh lùng nói:

- Võ giả Hóa Phàm Cảnh nhỏ nhỏ như La Thiên Đô không có lá gan làm ra chuyện này, chắc chắn là lão già La Kinh Thiên giở trò.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhú mày nói:

- Nhưng có một chuyện kỳ lạ, theo La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu nói thì khi đó có lực hút khác nuốt hết tinh hoa thần nguyên dịch bọn họ chiếm được. Thần đệ cẩn thận điều tra thân thể của hai người, đúng là không có chút năng lượng thần nguyên dịch nào, không giống nói láo. Hơn nữa thần đệ chỉ cảm giác năng lượng thần nguyên dịch năm mươi năm trong thân thể sáu người kia, còn lại gần một trăm năm mươi năm năng lượng thần nguyên dịch như đột nhiên biến mất, rất kỳ lạ.

- A? Có chuyện như vậy sao?

Bách Lý Tử trầm ngâm nói:

- Năng lượng thần nguyên dịch khác với thứ khác, không thể lưu trữ, chỉ có thể hấp thu tại chỗ. Người hãy điều tra kỹ rốt cuộc tình huống gì. Nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, theo lời người nói thù thủ phạm đầu tiên vẫn là La Thiên Đô. La Sơn tông dám giở trò trong Thần Nguyên Trì, quá càn rỡ rồi. Người hãy nhốt La Thiên Đô lại, phải bắt La Sơn tông ới máu ra mới được!

- Thần đệ hiểu.

Trong hoàng cung, tám người Lâm Tiêu tạm bị nhốt trong này. Mỗi người được một gian phòng, chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Biến cố trong Thần Nguyên Trì được hoàng thất truyền tin đến La Sơn tông, Phái Thông Thiên kiếm, Quận vương Hiến Dật, Quận vương Võ Uy, quận vương Sóc Phong. Thủ lĩnh năm thế lực đến hoàng cung xin gặp.

Võ Vương Bách Lý Chiến cầm Đại trận Chu Thiên La Sơn tàn phá, mắt lạnh lùng nói:

- Hừ! Đại trận Chu Thiên La Sơn, trận pháp huyền diệu như vậy trừ lão già La Kinh Thiên của La Sơn tông ra còn ai luyện chế được? Quả nhiên là bụng dạ khó lường, muốn phá hủy căn cơ của Bách Lý thị ta.

Võ Vương Bách Lý Chiến biết rõ hiệu quả của Đại trận Chu Thiên La Sơn, vừa rồi lúc gã thẩm vấn nhóm La Thiên Đô đã sử dụng thần thức điều tra không gian giới chỉ của mọi người. Bách Lý Chiến tìm được Đại trận Chu Thiên La Sơn trong không gian giới chỉ của La Thiên Đô.

Tình huống thiên tài nhận tẩy lễ giành thần nguyên dịch không phải lần đầu tiên xảy ra, giữa đệ tử hoàng thất cũng thường đấu đá lẫn nhau. Cái gọi là người có tài thì sở hữu báu vật, ai thực lực mạnh hấp thu nhiều chút hoàng thất sẽ không can thiệp. Nhưng lần này nhóm La Thiên Đô gây lớn chuyện, kéo luôn năng lượng căn nguyên sâu trong Thần Nguyên Trì ra, dẫn đến Thần Nguyên Trì mất tác dụng trong vòng trăm năm, đây lý do Võ Vương Bách Lý Chiến tức giận.

Hiện giờ thấy Đại trận Chu Thiên La Sơn này, Bách Lý Chiến càng giận dữ hơn, từ tức giận biến thành sát khí.

Đại trận Chu Thiên La Sơn là đại trận độc môn của La Sơn tông, Võ Vương Bách Lý Chiến hiểu rõ uy lực mạnh mẽ của nó. Nếu Đại trận Chu Thiên La Sơn này vận chuyển hết sức chẳng những hút hết năng lượng căn nguyên sâu trong Thần Nguyên Trì mà còn hấp thu liên miên không dứt cho đến khi nào năng lượng khô cạn thì thôi.

Võ Vương Bách Lý Chiến nghĩ lại mà run, gã thẩm cảm ơn lực hút bí ẩn mà La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừu khai. Nếu không có lực hút bí ẩn kia, để mặc Đại trận Chu Thiên La Sơn lôi kéo thì Thần Nguyên Trì không chỉ tạm dừng hành động trăm năm, rất có thể sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Điều này chọc trúng mâu chốt của Võ Vương Bách Lý Chiến.

- La Sơn tông mà không cho hoàng thất ta một lời giải thích thì đừng hòng kết thúc dễ dàng!

Võ Vương Bách Lý Chiến đứng dậy, tới chỗ giam cầm người Lâm Tiêu.

Thấy Võ Vương Bách Lý Chiến, đám người Lâm Tiêu hành lễ.

769. Chương 767: Áo Nghĩa Không Gian (1)

. (1)

- Võ Vương đại nhân.

Lâm Tiêu cúi đầu, mắt lóe tia run sợ.

Lúc trước thẩm vấn Võ Vương Bách Lý Chiến chưa hỏi ý kiến đã bá đạo tìm tòi không gian giới chỉ của mọi người, tìm ra Đại trận Chu Thiên La Sơn trong không gian giới chỉ của La Thiên Đô. Thần thức của Bách Lý Chiến quét qua không gian giới chỉ tất cả mọi người.

Khi thần thức của Võ Vương Bách Lý Chiến vào không gian giới chỉ của Lâm Tiêu thì hần sợ teo tim, trán toát mồ hôi, lưng ướt đầm.

Tuy trong không gian giới chỉ của Lâm Tiêu không có thứ gì kinh người. Thế nhưng mà trong không gian Thương Long Tí lại có Phần thân Toàn Địa Giáp, Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa chiếm từ chỗ Đoạn Thiên Cừu, và một phần năng lượng thần nguyên dịch còn sót lại chưa bị hấp thu. Nếu Võ Vương Bách Lý Chiến phát hiện mấy thứ này thì Lâm Tiêu gặp phiền toái lớn rồi.

Nhưng điều khiến Lâm Tiêu vui mừng là thần thức của Võ Vương Bách Lý Chiến quét qua cơ thể hần nhưng không phát hiện Thương Long Tí có gì khác lạ, không vào được không gian trong Thương Long Tí nên hần mới tránh thoát một kiếp này.

Hiện giờ lần thứ hai gặp Võ Vương Bách Lý Chiến, trong lòng Lâm Tiêu nghĩ lại mà run. Thần thức xuất quỷ nhập thần của Võ Vương Bách Lý Chiến quá đáng sợ, trước mặt cường giả như vậy không có chút bí mật nào.

Bách Lý Chiến nhìn quét mọi người, bình thản nói:

- Lâm Tiêu, Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, ba người có thể rời cung. Quận vương, tông chủ ba thế lực đã chờ các người ở bên ngoài.

- Được thả rồi sao?

Lâm Tiêu, Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật ngạc nhiên, không ngờ sấm to mà đổ mưa nhỏ, bọn họ không bị xử phạt gì.

Lâm Tiêu, Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật giật mình tỉnh táo lại, khom người nói:

- Đa tạ Võ Vương đại nhân!

La Thiên Đô kinh ngạc hỏi:

- Còn ta thì sao?

- Người?

Bách Lý Chiến cười khẩy nói:

- Người là hung thủ lần này, muốn đi? Không dễ vậy đâu.

Lúc này tiếng cười to sang sảng vang lên:

- Võ Vương, người đường đường Vương giả Sinh Tử cảnh, đừng khắt nghiệt với tiểu bối như vậy.

Đám người Lâm Tiêu đi ra chợt cảm giác hư không trong đại điện dao động. Một cánh cửa đen thui hiện ra trong không khí, rồi một lão nhân toát ra khí thế đáng sợ bước ra từ cánh cửa.

Mặc Thanh Hiên nheo mắt, nghiêm túc nói:

- Là La Sơn lão tổ của La Sơn tông, Vương giả Sinh Tử cảnh.

Có thể trở thành thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh, mỗi thế lực đều có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn. Trong đại lục Thương Khung, võ giả Quy Nguyên cảnh xem như cao thủ, Vương giả Sinh Tử cảnh thì là kiêu hùng, cự phách, thủ lĩnh.

Trong đại điện, Bách Lý Chiến híp mắt lạnh lùng nói:

- La Kinh Thiên, người đến vừa lúc, nhìn xem đệ tử La Sơn tông của người làm chuyện tốt gì!

La Kinh Thiên cười xòa:

- Ta có nghe nói, chẳng qua là tiểu bối lỡ tay đánh nhau. Võ Vương, người đường đường Vương giả Sinh Tử cảnh, đừng khó xử với tiểu bối như vậy.

La Kinh Thiên liếc sang La Thiên Đô, cơ mặt lão cứng ngắc.

La Kinh Thiên không cảm nhận chút dao động thần nguyên dịch nào trên người La Thiên Đô.

Giọng La Kinh Thiên giận dữ vang bên tai La Thiên Đô:

- Thiên Đô, chuyện này là sao?

La Thiên Đô vội truyền âm kể lại tình huống cho La Kinh Thiên nghe:

- Thái thượng trưởng lão, Thiên Đô thất bại.

Trong đại điện, khuôn mặt tươi cười của La Kinh Thiên bỗng chốc xanh mét.

La Kinh Thiên giao Đại trận Chu Thiên La Sơn cho La Thiên Đô đã sớm dự đoán hậu quả hôm nay. La Kinh Thiên hiểu biết Bách Lý Tử dù gây lớn chuyện cỡ nào thì Bách Lý thị sẽ không giận chó đánh mèo vào

tiểu bối. La Kinh Thiên sẽ phải nhỏ máu chút ít, nhưng La Thiên Đô được nhiều thần nguyên dịch tẩy lễ, hơn nữa hủy đi căn cơ của Bách Lý thị, so với kết quả đó thì trả cái giá nào La Sơn tông vẫn lời chán.

Nhưng hiện tại La Thiên Đô chẳng những không thể phá hoại Thần Nguyên Trì, còn không hấp thu được chút thần nguyên dịch nào, cuối cùng bị Bách Lý thị bắt được nhân chứng vật chứng. Mặt La Kinh Thiên sa sầm, tính tới tính lui lão không ngờ sẽ có kết quả này.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn La Kinh Thiên và La Thiên Đô lên giao lưu, lão nhanh chóng xụ mặt.

Võ Vương Bách Lý Chiến mặt không biểu tình, ánh mắt dữ dần nói:

- Hừ! Hai người nói chuyện xong chưa? La Kinh Thiên, không cần biết ngươi lấy cớ gì, lần này La Sơn tông nhất định phải cho Bách Lý thị ta một lời giải thích, nếu không đừng trách Bách Lý Chiến ta trở mặt!

Bắt chặt điểm yếu của La Sơn tông, lòng Bách Lý Chiến vui sướng, ngoài mặt thì giận dữ.

Bên ngoài đại điện, đám người Lâm Tiêu gặp nhóm Quận vương Đông Phương Hiên Viên.

Thấy Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên chạy lên ngay, đôi mắt lo lắng chuyển sang vui mừng.

- Rốt cuộc, rốt cuộc người đã đi ra.

Lâm Tiêu cảm giác Đông Phương Hiên Viên thật lòng lo ình, hắn cũng rất cảm động. Chắc mới đầu nhận được tin Quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng rất lo.

- Đã làm quận vương lo lắng.

Đông Phương Hiên Viên vỗ vai:

- Ha ha ha, nói gì vậy. Người là thiên tài đệ nhất của Quận Hiên Dật ta, nếu người xảy ra chuyện gì thì không được.

Đông Phương Hiên Viên cười nói:

- Đi, Võ Vương đại nhân đã nói với chúng ta, về trước đi.

Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật cũng gặp tông chủ Phái Thông Thiên kiếm, quận vương Quận Sóc Phương.

Uất Trì Quật cười to bảo:

- Ha ha, Lâm Tiêu, sau này còn gặp lại. Lần sau gặp mặt người và ta lại luận bàn một trận, cho người biết được sự lợi hại thật sự của Huyền Phương Bất Diệt Thể Uất Trì gia tộc ta đây!

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Không thành vấn đề.

Trước khi Mặc Thanh Hiên đi theo tông chủ Phái Thông Thiên kiếm, hắn cũng dùng giọng lạnh lùng nói với Lâm Tiêu:

- Lần sau hai ta gặp lại, ta tuyệt đối không thua người.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng, hắn mỉm cười nói:

- Ta chờ người, nhưng sợ là kết quả sẽ làm người thất vọng.

Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật tuy thua vào tay Lâm Tiêu nhưng hai bên không có thù hận gay gắt như La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ. Dù chỉ ở chung một nhưng ba người đã có cảm giác thiên tài khâm phục thiên tài.

Quận vương Tương Thiên Thần thấy Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên thì hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Đáy mắt Quận vương Tương Thiên Thần lộ ra sát khí đậm đặc.

Đông Phương Hiên Viên lười quan tâm Quận vương Tương Thiên Thần:

- Chúng ta đi thôi.

Đông Phương Hiên Viên dẫn Lâm Tiêu rời khỏi hoàng cung.

Quận vương Tương Thiên Thần lạnh lùng nói:

- Cái tên Đông Phương Hiên Viên, sớm muộn gì Tương Thiên Thần ta sẽ bầm thây hắn ra!

Quận vương Tương Thiên Thần quay sang nhìn Đoạn Thiên Cừ, nhứ chặt mày.

Tương Thiên Thần lạnh lùng hỏi:

- Thiên Cừ, trong Thần Nguyên Trì xảy ra chuyện gì? Tại sao khiến Võ Vương đại nhân tức giận như vậy? Vì sao ta không cảm giác chút hơi thở thần nguyên dịch trên người của ngươi? Chẳng phải ta giao Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa cho ngươi rồi sao? Có nó thì ngươi hoàn toàn có thể hấp thu nhiều thần nguyên dịch hơn mà.

Đoạn Thiên Cừ giết người như ngóe lúc này cả người run rẩy, gãi cắn chặt răng báo cáo mọi chuyện xảy ra trong Thần Nguyên Trì. Đoạn Thiên Cừ cũng khai về Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa bị mất.

770. Chương 768: Áo Nghĩa Không Gian (2)

. (2)

- Cái gì?

Tương Thiên Thần trợn to mắt nhìn Đoạn Thiên Cừ, ngọn lửa đốt cháy trong mắt gãi, biểu tình giận không kềm được, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Tương Thiên Thần hận không thể một chưởng đập chết Đoạn Thiên Cừ.

Tương Thiên Thần nghiêng rằng:

- Khốn kiếp, Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa là ta từ trong cõi chết trở về, vất vả tốn sức lấy được từ di tích viễn cổ vậy mà bị ngươi đánh mất, đáng giận!

Mắt Tương Thiên Thần đỏ ngầu như máu, đôi tay run rẩy do dự thật lâu sau không giáng xuống. Nếu Đoạn Thiên Cừ chết thì tương lai Quận Võ Uy cũng u ám. Nói sao thì Đoạn Thiên Cừ là một trong mấy thiên tài nhất hai, ba trăm năm qua của Quận Võ Uy.

Mặt Tương Thiên Thần vằn vẹo xé rách Đoạn Thiên Cừ lên:

- Theo ta về, từ từ tính sổ với ngươi!

Tương Thiên Thần bay lên cao, chớp mắt biến mất phía chân trời.

Trên bầu trời đế quốc, Đông Phương Hiên Viên dẫn Lâm Tiêu đến nơi đệ tử Quận Hiên Dật cư trú.

Nghe Lâm Tiêu kể lại sự việc xảy ra trong Thần Nguyên Trì, Đông Phương Hiên Viên cười to bảo:

- Ha ha ha! Thì ra là vậy, không ngờ La Thiên Đô, Đoạn Thiên Cừ muốn chiếm thần nguyên dịch làm của riêng, hai tiểu tử đó chẳng những không hấp thu được thần nguyên dịch còn bị các người hấp thu một phần thần nguyên dịch của hai người đó, thật là tiền mất tật mang, Ha ha ha!

Lâm Tiêu kể lại cho Đông Phương Hiên Viên nghe tình huống xảy ra y như nói với Võ Vương Bách Lý Chiến, không lộ ra phân thân yêu thú, Thương Long Tí. Đây là bí mật lớn nhất của Lâm Tiêu, không thể nói ra với ai dù là với người thân nhất.

Lâm Tiêu chợt nhớ điều gì, nghi hoặc hỏi:

- Quận vương đại nhân, sao Võ Vương có thể tùy ý tìm tòi không gian giới chỉ của chúng ta được?

Lâm Tiêu luôn thấy khó hiểu việc Võ Vương Bách Lý Chiến không được đồng ý có thể tùy ý lực tìm không gian giới chỉ của bọn họ.

Đông Phương Hiên Viên cười giải thích rằng:

- Chuyện này rất bình thường. Võ Vương là Vương giả Sinh Tử cảnh, cái gì gọi là Vương giả Sinh Tử cảnh? Thứ nhất phải lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, khống chế diễn sinh máu thịt. Hai phải lĩnh ngộ một phần áo nghĩa không gian, có thể xuyên qua hư không, làm được hai điều mới gọi là Vương giả Sinh Tử cảnh.
- Không gian giới chỉ là thứ chế tạo từ việc dùng áo nghĩa không gian, Võ Vương là Vương giả Sinh Tử cảnh đương nhiên có thể dễ dàng cảm ứng được, thần thức tiến vào trong.
- Người là võ giả Hóa Phàm Cảnh, chỉ dùng nguyên lực luyện hóa không gian giới chỉ, liên kết với không gian giới chỉ không bền chắc. Võ Vương nắm giữ áo nghĩa không gian dễ dàng lấy ra thứ gì từ không gian giới chỉ của người.
- Nhưng chờ khi người đột phá Quy Nguyên cảnh thì khác. Khi võ giả đột phá Quy Nguyên cảnh thì nguyên lực sẽ chuyển biến thành chân nguyên, lúc đó người lại tế luyện không gian giới chỉ, không gian giới chỉ và người liên kết chặt chẽ. Trừ phi người chết, nếu không Vương giả Sinh Tử cảnh mạnh đến mấy cũng không thể chỉ dựa vào thần thức để tìm kiếm trong không gian giới chỉ của người, càng đừng nói lấy ra thứ gì.

Có Đông Phương Hiên Viên giải thích, Lâm Tiêu hiểu ra, thầm nghĩ:

- Hóa ra là vậy, Vương giả Sinh Tử cảnh phải nắm giữ một phần áo nghĩa không gian, hèn gì có thể xuyên qua giữa hư không. Nhưng dường như Võ Vương không phát hiện Thương Long Tí kỳ lạ, Thương Long Tí này không đơn giản.

Lâm Tiêu lại một lần nữa cảm thấy Thương Long Tí không đơn giản. Nguyên khí không gian bình thường không có không gian lớn như thế, càng không thể để vật sống bên trong. Hiện tại Thương Long Tí che giấu cảm giác của Vương giả Sinh Tử cảnh như Võ Vương Bách Lý Chiến, nguyên khí không gian bình thường tuyệt đối không làm được điều này.

Lâm Tiêu đoán đúng, lúc trước Võ Vương Bách Lý Chiến tìm kiếm nguyên khí không gian trên người cả nhóm, gã là Sinh Tử cảnh không phát hiện Thương Long Tí khác lạ. Trong cảm giác của Bách Lý Chiến thì Thương Long Tí trên cánh tay phải Lâm Tiêu chỉ là bao tay cổ xưa, không có một chút kỳ lạ, nên dễ dàng bỏ qua cho Lâm Tiêu.

Nếu Võ Vương Bách Lý Chiến phát hiện Thương Long Tí của Lâm Tiêu là nguyên khí không gian thì đã không thả hãn đi dễ như vậy.

- Đi!

Trở về chỗ đệ tử Quận Hiên Dật cư ngụ, nhóm Lâm Tiêu nghỉ ngơi một lúc rồi ngồi trên Cụ Phong Ứng về Quận Hiên Dật.

Cụ Phong Ứng to lớn vô cùng, có hai, ba mươi đệ tử Quận Hiên Dật đến tham gia đại tái Phong Vân bảng, cộng thêm Quận vương Hiên Dật, ba phó doanh chủ mới chiếm hết lưng của Cụ Phong Ứng.

Cánh to xé gió, Cụ Phong Ứng nhanh chóng bay vào tầng mây.

Trên bầu trời mênh mông, đám đệ tử Lâm Tiêu ngồi xếp bằng trên lưng Cụ Phong Ứng to lớn, vẻ mặt thoải mái. Quận vương Đông Phương Hiên Viên, ba phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thì nhìn đám người trẻ tuổi, miệng cười tủm tỉm.

Đại tái Phong Vân bảng lần này Quận Hiên Dật là bên thắng lớn nhất. Lâm Tiêu được hạng nhất, Đông Phương Nguyệt Minh hạng tám, Lý Dật Phong hạng mười lăm, Đoạn Hồng hạng bốn mươi tám, Chu Chỉ hạng năm mươi bảy. Năm thí sinh lọt vào Phong Vân bảng có ba người xếp top hai mươi. Phải nói đây là lần Quận Hiên Dật mạnh nhất trong mấy trăm năm gần đây.

Đám người Lưu Vân tuy không lọt vào Phong Vân bảng được nhưng sau này chưa chắc không thể bùng nổ, có hy vọng rất lớn vào Quy Nguyên cảnh. Bọn họ là rường cột của Quận Hiên Dật, rất có thể mấy năm,

mấy chục năm sau Quận Hiền Dật sẽ có một đám cường giả Quy Nguyên cảnh, hỏi sao Quận vương Đông Phương Hiền Viên không hưng phần?

Cười Cự Phong Ứng đi từ đế đô đến Quận Hiền Dật mất hai tháng. Cự Phong Ứng chỉ là ngũ tinh yêu thú, tốc độ không quá nhanh, nó không thể bay trong vài môi trường cực kỳ khốc liệt.

Nói chuyện vài câu sau đó Lâm Tiêu không lãng phí thời gian, hẩn nhắm mắt ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Lâm Tiêu được thu hoạch lớn trong Thần Nguyên Trì, bây giờ thừa dịp ngồi trên Cự Phong Ứng tu luyện dàng hoàng.

Nửa tháng sau, đoàn người rời xa đế đô ba mươi vạn dặm.

Răng rắc!

Lâm Tiêu ngồi xếp bằng trên Cự Phong Ứng, nguyên trì đột nhiên khuếch tán bao phủ đan điền, nguyên lực Cửu Chuyển Huyền Công biến thành nguyên lực chứa hơi thở chân nguyên nhàn nhạt.

Lâm Tiêu mở mắt ra, nhìn tầng mây cuồng bạo trên đầu, hẩn thở hắt ra.

- Tu luyện nửa tháng rốt cuộc nguyên trì của ta khuếch tán hướng nguyên hải, nguyên lực hoàn toàn tiến vào Nửa Bước Quy Nguyên.

Lâm Tiêu không có nhiều kinh nghiệm, đại tái Phong Vân bảng đem lại thu hoạch rất nhiều cho hẩn, cộng với hấp thu nhiều năng lượng thần nguyên dịch, hẩn tiến vào Nửa Bước Quy Nguyên là chuyện nước chảy thành sông. Nhưng nguyên trì khuếch tán hướng nguyên hải, Nửa Bước Quy Nguyên hoàn toàn biến thành chân nguyên còn cần thời gian lâu, từ từ đến.

Đột nhiên tinh thần Lâm Tiêu phấn khởi, tiến vào không gian Thương Long Tí.

- Ủa? Phân thân Toàn Địa Giáp có điều khác lạ.

Răng rắc!

Trên cái kén vàng trong không gian Thương Long Tí, các vết nứt hiện ra như vỏ trứng nứt. Các tia sáng đỏ vàng bay ra từ khe nứt. Trong đôi mắt giật mình của Lâm Tiêu, kén vàng vỡ lộ ra Phân thân Toàn Địa Giáp ngủ say hơn bốn tháng. Lâm Tiêu suýt không nhận ra Phân thân Toàn Địa Giáp.

771. Chương 769: Bị Đánh Lén Giữa Đường

.

Đây là một con yêu thú toàn thân vảy vàng, thân thể mạnh mẽ, tứ chi đứng thẳng đầy vảy, vuốt nhọn chìa ra, phần đuôi chắc khỏe, bám đầy vảy âm trầm, dữ tợn khủng bố. Đầu Phân thân Toàn Địa Giáp như đầu rồng, có sừng nhọn, lưng có đôi cánh vàng giương ra, đôi mắt khép hờ, con ngươi đỏ biến thành màu vàng sẫm, uy nghiêm vô cùng.

Biểu tình Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Phân thân thật kỳ lạ, tại sao tiến hóa thành bộ dạng này?

Lâm Tiêu không nhìn ra Phân thân Toàn Địa Giáp giống cái gì. Lâm Tiêu cứ cho rằng hướng tiến hóa của Phân thân Toàn Địa Giáp giống rồng tây, nhìn móng vuốt, cánh và đuôi của nó là biết. Nhưng qua lần lột xác này, vài chỗ của Phân thân Toàn Địa Giáp giống kỳ lân phương đông, chứa khí thế uy nghiêm kinh khủng.

Trong không gian to lớn của Thương Long Tí, Phân thân Toàn Địa Giáp đứng dậy, ngửa đầu gầm rống.

- Grao grao!

Thanh âm đình tại nhứt óc vang vọng trong không gian Thương Long Tí, chứa uy nghiêm bá đạo cán quét tất cả, rung động hồn người.

- Cảm giác thật cường đại.

Khi kén vàng vỡ ra, Lâm Tiêu lại lần nữa cảm ứng linh hồn phân thân của mình, lực lượng tràn đầy trong cơ thể làm hần muốn khí nuốt sơn hà, cán quét vạn dặm.

- Đây là . . . Yêu hạch? Phân thân Toàn Địa Giáp thăng cấp thất tinh?

Lâm Tiêu cảm giác trong cơ thể mình từ yêu đan to lớn biến thành yêu hạch với nhiều góc màu vàng xoay tròn, toát ra lực lượng yêu nguyên đáng sợ sôi trào trong kinh mạch cứng chắc của Phân thân Toàn Địa Giáp.

Phân chia đẳng cấp yêu thú là từ nhất tinh đến cửu tinh, sau đó là yêu thú cấp vương. Từ nhất tinh đến tam tinh là yêu thú bình thường, có yêu lực. Tiến vào tứ tinh thì trong người yêu thú ngưng tụ yêu đan, có được yêu nguyên, thực lực tăng lớn, tương đương võ giả nhân loại Hóa Phàm Cảnh. Đến thất tinh thì yêu đan lột xác thành yêu hạch, tương đương với võ giả nhân loại Quy Nguyên cảnh, uy lực khó lường.

Nhưng yêu thú thăng cấp rất khó khăn, lâu hơn nhân loại đến mấy chục, trăm năm. Nhưng trong bốn tháng ngắn ngủi Phân thân Toàn Địa Giáp từ ngũ tinh vượt qua một đại cảnh giới đột phá đến thất tinh, điều này khiến Lâm Tiêu thán phục mình và rất vui sướng.

Thất tinh Phân thân Toàn Địa Giáp về đẳng cấp sánh bằng võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Sức chiến đấu trong yêu thú cùng đẳng cấp còn hơn cả võ giả nhân loại, cộng thêm năng lực chiến đấu vượt cấp kinh khủng của Phân thân Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu tự tin dư sức quét ngang cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ.

- Tốt, không ngờ tốc độ thăng cấp của Phân thân Toàn Địa Giáp mau như vậy!

Lâm Tiêu ngồi trên lưng Cự Phong Ưng, không tiện có động tác lớn gì, nhưng hần vô cùng vui mừng. Sau khi gặp Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, La Kinh Thiên của La Sơn tông, Lâm Tiêu luôn thấy buồn phiền vì không làm sao báo thù được. Hiện tại Phân thân Toàn Địa Giáp có đột phá lớn thế này, chỉ cần tiếp tục tiến bộ, tin tưởng không lâu sau Lâm Tiêu có thực lực giết Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, có thể báo thù cho đại ca.

- Để ta nhìn xem Phân thân Toàn Địa Giáp có năng lực gì mới.

Lâm Tiêu tập trung tinh thần vào Thương Long Tí, hần quen thuộc Phân thân Toàn Địa Giáp giống rồng và kỳ lân rồi lại không giống loại nào.

Nửa tháng trôi qua, đoàn người Lâm Tiêu cách xa đế đô mấy chục vạn dặm, đi vào khu vực khác.

Trên Cự Phong Ưng, Quận Hiền Dật vương ngồi ngay ngắn. Ba phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thì tọa trấn bốn phía, để đám đệ tử trẻ Lâm Tiêu ngồi giữa Cự Phong Ưng.

Trong nửa tháng này Lâm Tiêu không ngừng cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên trong cơ thể mình, quen thuộc thất tinh Phân thân Toàn Địa Giáp sau khi lột xác. Qua các đợt thí nghiệm, Lâm Tiêu càng cảm thấy Phân thân Toàn Địa Giáp thật đáng sợ. Lần này lột xác không chỉ đến thất tinh, Phân thân Toàn Địa Giáp mơ hồ lên đỉnh thất tinh, vô cùng đáng sợ.

Quận vương Đông Phương Hiền Viên ngồi đằng trước Cự Phong Ưng đột nhiên đứng lên, nhướng mày:

- A?

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi nhìn sang:

- Quận vương đại nhân, có chuyện gì sao?

Đám người Lâm Tiêu nhìn Đông Phương Hiền Viên chăm chăm.

Trong tầm mắt của Lâm Tiêu thì trên trên đầu vẫn có nhiều tầng mây vờn rờn đen vân vũ, nhưng trong cảm giác của hần lại cảm thấy nguy cơ mơ hồ buông xuống.

Đông Phương Hiền Viên ngược lên nhìn tầng mây vân vũ, lạnh lùng cười:

- Mấy vị cố ý mai phục tại đây chắc không phải vô tình đi ngang qua?

Tiếng cười nhạt của Đông Phương Hiên Viên sang sảng truyền ra. Đám người Lâm Tiêu biến sắc. Ba phó doanh chủ Bạch Hồng Phi phản ứng lại.

Trong tầng mây, vòi rồng tán loạn, bị xé rách, bốn bóng người đáp xuống chặn đường trước Cụ Phong Ứng.

Thủ lĩnh dẫn đầu không bịt mặt, là Quận vương Tương Thiên Thần của Quận Vô Uy:

- Ha ha ha! Đông Phương Hiên Viên, có vẻ gần đây ngươi không quên tu luyện, phát hiện ra chúng ta nhanh như vậy.

Sau lưng Tương Thiên Thần là ba cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Vô Uy cũng không thêm giấu mặt, nhếch mép cười nhạt. Dao động chân nguyên mệnh mông toát ra từ người bọn họ, uy mãnh kinh người, cuốn sạch mây gió xung quanh.

Đông Phương Hiên Viên nhướng mày nói:

- Tương Thiên Thần, quả nhiên là ngươi!

Mắt Đông Phương Hiên Viên bắn ra sát khí hùng hổ.

Quận vương Tương Thiên Thần lạnh lùng nhìn thẳng trước:

- Ha ha ha! Đông Phương Hiên Viên, Quận Hiên Dật các người thu hoạch được nhiều thứ trong đại tái Phong Vân bằng.

Tương Thiên Thần nhìn đám người Lâm Tiêu trên lưng Cụ Phong Ứng:

- Nhưng Tương Thiên Thần ta đây hôm nay muốn Quận Hiên Dật người vui vẻ đến, thê thảm trở về!

Đông Phương Hiên Viên lạnh lùng cười:

- Tương Thiên Thần, ngươi nghĩ bằng vào mấy người là có thể giữ chúng ta lại sao? Người xem trọng mình quá đáng.

Trên lưng Cụ Phong Ứng, ba phó doanh chủ Bạch Hồng Phi, Nguyên Chí Sĩ, Vương An bay lên, biểu tình lạnh lùng đứng sau lưng Quận vương Đông Phương Hiên Viên.

Hai bên bốn chọi bốn. Đông Phương Hiên Viên và Tương Thiên Thần đều là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Ba người Bạch Hồng Phi và ba người bên đối phương là cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hai phe ngang ngửa nhau.

- Đông Phương Hiên Viên, ngươi bị ngu sao? Mục đích của Tương Thiên Thần ta không phải đánh gục các người, chỉ cần giết đệ tử thiên tài của Quận Hiên Dật là được. Người nghĩ đám đệ tử này có thể ngăn cản một kích của ta sao? Chỉ cần giết hết bọn hèn là tương đương với tiêu diệt tương lai của Quận Hiên Dật!

Tương Thiên Thần lao ra trước. Hết to:

- Hành động!

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên khủng bố xé rách không gian, xung lực mệnh mông lao tới, nhắm ngay Cụ Phong Ứng nơi nhóm Lâm Tiêu ngồi.

Như Tương Thiên Thần đã nói, mục đích của gã không phải Đông Phương Hiên Viên mà là đám người Lâm Tiêu trên lưng Cụ Phong Ứng, tương lai của Quận Hiên Dật.

Đông Phương Hiên Viên gầm lên chói tai:

- Ngăn bọn họ lại!

Đông Phương Hiên Viên đánh ra một quyền, chân nguyên đáng sợ như thiên hà bao la chặn lại công kích của Tương Thiên Thần.

Đông Phương Hiên Viên quát to:

- Lâm Tiêu, các người khổng chế Cụ Phong Ứng trốn nhanh lên, đừng quay lại. Chỉ cần rời khỏi khu vực này thì bọn họ không dễ tìm được các người!

Bốn người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi bay ra khỏi lưng Cụ Phong Ứng chặn lại đám người Tương Thiên Thần.

772. Chương 770: Còn Có Hậu Chiêu

Hai bên có bốn cường giả, thực lực ngang ngửa nhau. Cho dù đối phương có thêm một người thì Đông Phương Hiên Viên cũng không sợ, nhưng mục tiêu của nhóm Tương Thiên Thần là đám người Lâm Tiêu. Trong lúc chiến đấu sơ sẩy một cái là sẽ thất bại trong gang tấc, đám người Lâm Tiêu mạnh thật nhưng không chịu nổi một kích của cường giả Quy Nguyên cảnh.

Cụ Phong Ứng đập cánh trước khí thế của nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh bay nhanh đáp xuống dưới.

Mắt Tương Thiên Thần lóe tia hung ác đuổi theo:

- Đi đâu?

Ầm ầm ầm!

Đông Phương Hiên Viên nhanh chóng chặn lại trước mặt Tương Thiên Thần, hai bên võ chưởng, tự lùi mấy chục thước. Ba người Bạch Hồng Phi đánh nhau tóe bụi với ba người Quận Võ Uy.

Đông Phương Hiên Viên vừa đánh vừa tức giận quát:

- Tương Thiên Thần ban ngày ban mặt mà người dám tấn công chúng ta, chẳng lẽ ngươi không sợ chúng ta bẩm báo lên Bách Lý Tử bệ hạ trị tội ngươi sao?

Quận Võ Uy, Quận Hiên Dật nói sao thì là quận thành thuộc Đế quốc Võ Linh. Tương Thiên Thần là quận vương Quận Võ Uy, ban ngày ban mặt ngang nhiên mai phục mưu sát thiên tài đại tài Phong Vân bảng đế quốc, trong đó có người đạt hạng nhất là Lâm Tiêu. Nếu tin này chui vào tai hoàng đế Bách Lý Tử thì Tương Thiên Thần sẽ chịu cơn giận ngút trời.

Đám người Lâm Tiêu không chỉ là thiên tài Quận Hiên Dật còn là thiên tài của toàn Đế quốc Võ Linh, nếu không Bách Lý Tử đã chẳng lấy ra phần thưởng Thần Nguyên Trì quý giá nhất của dòng họ Bách Lý thị cho năm người Lâm Tiêu nhận tẩy lễ.

Tương Thiên Thần cười gằn, đầy sát khí nói:

- Nếu Bách Lý Tử bệ hạ có trách tội thì ta một mình gánh chịu, đáng tiếc trước lúc đó ta đã giết chết tất cả thiên tài của Quận Hiên Dật các người rồi. Thiên tài Quận Hiên Dật không chết thì ta không yên lòng, đặc biệt là Lâm Tiêu kia!

Mắt Tương Thiên Thần độc ác, gã tấn công điên cuồng, uy mãnh như một vị sát thần.

Ầm ầm ầm!!

Nhưng mặc cho Tương Thiên Thần công kích dữ tợn cỡ nào thì Đông Phương Hiên Viên vẫn che trước mặt gã không lùi một bước, khí tức đáng sợ bộc phát.

Đông Phương Hiên Viên hừ lạnh một tiếng:

- Bằng vào mấy người muốn thoát khỏi tay ta? Nực cười. Tương Thiên Thần, hôm nay Đông Phương Hiên Viên ta sẽ tính sổ với ngươi!

Đám người Lâm Tiêu cười Cụ Phong Ứng bay càng lúc càng xa, Tương Thiên Thần thì bị Đông Phương Hiên Viên bám giữ chặt chẽ, vẻ mặt gã chẳng hề lo lắng.

Tương Thiên Thần cười to bảo:

- Đông Phương Hiên Viên, ngươi nghĩ ta ngốc sao? Biết rõ các ngươi có nhiều cường giả, chẳng lẽ ta chỉ mang theo ba người?

Tương Thiên Thần chợt dừng lại, hét to với bên trên:

- Không mau đuổi theo mấy tiểu tử kia đi? Giết hết bọn họ!

- Tuân lệnh quận vương đại nhân!

Xẹt xẹt xẹt!

Trong tầng mây bão tố trên bầu trời lại bị xé rách toang, hai bóng người nhanh như chớp bay ra. Hai người đó một là Quy Nguyên cảnh trung kỳ, một người khác mới là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Hai người biến thành luồng sáng đuổi theo hướng đám người Lâm Tiêu bay xa.

Đông Phương Hiên Viên sắc mặt khó xem nói:

- Ở lại đây!

Đông Phương Hiên Viên tức giận xòe tay hóa thành cự trảo vươn ra.

- Ha ha ha! Đối thủ của ngươi là ta!

Trong tiếng cười vang vọng, Tương Thiên Thần vô chương đập nát thể tấn công của Đông Phương Hiên Viên, chặn gã lại.

Ba phó doanh chủ Bạch Hồng Phi sắc mặt khó xem nói:

- Chết tiệt!

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi muốn tiến lên nhưng bị ba đối thủ cản đường. Bọn họ cười to bao vây ba người Bạch Hồng Phi, không cho nhóm phó doanh chủ có cơ hội chạy đi.

Trận đại chiến kinh thiên bùng nổ.

Cách nơi hai bên đánh nhau mấy ngàn dặm, Lâm Tiêu điều khiển Cụ Phong Ứng bay nhanh.

Trên Cụ Phong Ứng, Đông Phương Nguyệt Minh tức giận nói:

- Tương Thiên Thần của Quận Võ Uy quá kiêu ngạo. Ban ngày ban mặt dám xuống tay với chúng ta, còn không thèm che giấu hành động của mình. Tương Thiên Thần không sợ bị Bách Lý Tử bệ hạ trừng phạt sao?

Đám người Lý Dật Phong cũng lộ biểu tình bất mãn.

Chỉ có Lâm Tiêu là sắc mặt âm trầm. Tương Thiên Thần Quận Võ Uy bất chấp tất cả quyết tâm giết bọn họ cho bằng được, cho nên gã có hậu chiêu, sẽ không để bọn họ dễ dàng rời đi.

- A?

Lâm Tiêu bỗng nhiên đứng dậy, mắt nhìn phương xa, biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, có cường giả Quy Nguyên cảnh mai phục!

Mọi người ngược lên nhìn, hai tia chớp từ chân trời lao tới, tốc độ cực nhanh chớp mắt đã đến gần. Hai người đó khí thế hùng hổ, chỉ phát ra chút hơi thở đã làm nguyên lực trong cơ thể mọi người bị áp lực lớn, lòng sinh ra kinh hoàng.

Đám người Lý Dật Phong sắc mặt tái nhợt, trầm giọng nói:

- Chết tiệt, còn có hai cường giả Quy Nguyên cảnh.

Bọn họ được xưng là thiên tài trong võ giả Hóa Phàm Cảnh, vô địch cùng đẳng cấp nhưng đối diện võ giả Quy Nguyên cảnh mạnh hơn bọn họ một cấp độ lớn thì không có chút sức chống cự. Hai bên không cùng một đẳng cấp.

Mọi người trên Cụ Phong Ứng cùng nhìn hướng Lâm Tiêu, bao gồm Đông Phương Nguyệt Minh:

- Lâm Tiêu, hiện tại nên làm gì?

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn sang Lâm Tiêu, kể cả Đông Phương Nguyệt Minh cũng vậy. Lúc Quận vương Đông Phương Hiên Viên không có mặt thì Lâm Tiêu là trụ cột của bọn họ, bởi vì thực lực của hắn mạnh nhất ở đây, còn mạnh hơn Đông Phương Nguyệt Minh rất nhiều.

Lâm Tiêu sắc mặt âm trầm nói:

- Hết cách, tốc độ của Cụ Phong Ứng không nhanh bằng cường giả Quy Nguyên cảnh, không trốn thoát thì chỉ đành đánh một trận.

Nếu là một người thì Lâm Tiêu có thể một mình dụ đối phương đi, lặng lẽ phóng thích Phân thân Toàn Địa Giáp ra giết người rồi quay về. Nhưng có đến hai người đang lao tới, Lâm Tiêu mà đi thì nhóm Đông Phương Nguyệt Minh sẽ cường giả Quy Nguyên cảnh khác của đối phương giết ngay. Lâm Tiêu không muốn thấy điều đó.

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng nhưng lòng không hề sợ hãi thâm nghĩ:

- Bất đắc dĩ sẽ phải lộ ra Phân thân Toàn Địa Giáp thôi.

Từ phương xa, hai bóng người đến càng lúc càng gần.

Chưa đến gần Cụ Phong Ứng, một người đã cười to bảo:

- Ha ha ha! Rốt cuộc đa đuổi kịp, một đám kiến hôi mà thôi. Nghe nói bên trong có Lâm Tiêu đệ nhất đại tái Phong Vân bảng lần này, tiếc rằng sẽ phải chết hết!

Người đó tung ra một một quyền.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời bao la, nguyên lực nổ tung. Một bóng quyền đen to lớn hiện ra. Quyền ảnh mông lung cao hàng trăm thước, uy thế can quét vô địch đẩy tới trước, dọc đường tất cả đều là không khí nổ bùng như sấm sét.

Nhìn quyền ảnh to lớn ầm ầm ập đến, đám người Đông Phương Nguyệt Minh biến sắc mặt nói:

- Mạnh quá!

Đòn công kích đáng sợ thế này làm sao bọn họ đỡ nổi?

Quyền ảnh to lớn giáng xuống, nhắm ngay Cụ Phong Ứng. Khi Lâm Tiêu định thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra thì . . .

Tầng mây bên trên đột nhiên bị xé rách, một bóng người giáng xuống. Bàn tay vươn ra, ngón tay mảnh khảnh nhẹ xoay phát thảo vào quyền ảnh đen mênh mông, đỡ lấy đòn công kích này.

Đông Phương Nguyệt Minh mừng rỡ reo lên:

- Tỷ tỷ!

Đám người vô cùng kích động, lòng dâng lên hy vọng:

- Là Quận chúa Đông Phương Nguyệt Linh!

773. Chương 771: Thiêu Đốt Chân Nguyên (1)

. (1)

Người đến là Quận chúa Đông Phương Nguyệt Linh Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Trước khi rời khỏi đế đô, Đông Phương Hiên Viên có dự cảm giữa đường gặp chuyện nên kêu Đông Phương Nguyệt Linh âm thầm đi theo, không ngờ thật sự có người ra tay.

Trên lưng Cụ Phong Ứng, Lâm Tiêu cắt đứt tinh thần lực nối với Thương Long Tí, thở phào nhẹ nhõm:

- Phù.

Đông Phương Nguyệt Linh biểu tình trầm trọng lạnh lùng nhìn hai người đối diện. Thực lực của Đông Phương Nguyệt Linh là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nếu chỉ có một kẻ địch, dù là cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ thì Đông Phương Nguyệt Linh nắm chắc có thể ngăn cản. Nhưng phe địch trừ cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ ra còn một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nữa, hai người hợp sức làm Đông Phương Nguyệt Linh thấy áp lực rất lớn. Chút nữa chiến đấu nếu Đông Phương Nguyệt Linh chỉ bị ngăn một thoáng thôi thì đám người Lâm Tiêu sẽ là toàn quân hủy diệt ngay.

Đối phương cũng biết điều này, sợ lần thứ hai xuất hiện biến cố, không chút do dự tấn công.

Nam nhân trung niên thực lực đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ lạnh lùng quát:

- Ha ha ha! Nhãi ranh Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà cũng dám ra mặt. Cũng tốt, tiên thể giết luôn cả người!

Nam nhân trung niên bay ra tấn công.

Đông Phương Nguyệt Linh hít sâu, vỗ chuông:

- Muốn giết bọn họ phải hỏi ta đã.

- Ngọc Nữ Phiên Tiên Chuông!

Ầm ầm xẹt xẹt ầm ầm!

Chân nguyên rực rỡ xẹt qua không trung hợp thành chuông ảnh màu xanh biếc bao la. Chuông ảnh lóe qua bao phủ hai người trong đó.

Nam nhân trung niên quát to:

- Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng dám canh rẽ trước mặt ta? Người đi giết đám tiểu tử kia, còn ta sẽ chặn nòng lại!

Nam nhân trung niên giơ tay phải lên, nắm đấm tỏa vàng sáng màu đen đập vào chuông ảnh xanh đầy trời.

Ầm ầm ầm!

Chuông ảnh xanh lần lượt biến mất. Đông Phương Nguyệt Linh và nam nhân trung niên thụt lùi trăm, thước, lực lượng ngang nhau.

Nam nhân trung niên kinh ngạc hỏi:

- Người thật sự là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong? Vì sao có thực lực như vậy? Không tệ.

Biểu tình Đông Phương Nguyệt Linh trầm trọng, trong khi thụt lùi thì vẫn cố gắng vỗ chuông về phía nam nhân gầy gò Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

Nam nhân trung niên lạnh lùng quát:

- Đối thủ của người là ta!

Nam nhân trung niên lần nữa lao tới Đông Phương Nguyệt Linh.

Đông Phương Nguyệt Minh ở trên Cụ Phong Ứng kinh kêu:

- Nguy rồi, một mình tỷ tỷ không ngăn được hai người bọn họ.

Nam nhân gầy gò Quy Nguyên cảnh sơ kỳ bắt chặt cơ hội, vẻ mặt âm trầm, đôi tay gầy gò vươn ra chộp hướng đám người Lâm Tiêu trên lưng Cụ Phong Ứng. Năm ngón tay như đang bốc cháy, phát ra từng đốm lửa bao phủ Cụ Phong Ứng.

Nam nhân khô gầy cười lạnh lẽo:

- Chết hết đi!

Đông Phương Nguyệt Minh hét to:

- Cùng xông lên!

Đông Phương Nguyệt Minh định tụ tập mọi người đánh trả thì Lâm Tiêu trên Cụ Phong Ứng đột nhiên nhảy ra, sau lưng giương đôi cánh như thực chất. Chiến đao treo bên hông Lâm Tiêu rút khỏi vỏ, đao ý vô tận lực phẩm phóng lên cao bắn ra đao quang chói lòa chém vào hỏa trảo của nam nhân khô gầy.

Nam nhân khô gầy lộ vẻ mặt khinh thường cười to bảo:

- Tiểu tử nhà ngươi muốn ngăn chặn ta? Chết đi!

Hỏa trảo to lớn tỏa ánh sáng càng chói lòa, như hỏa thần vươn vuốt chộp vào Thái Huyền đao Lâm Tiêu chém ra.

Hỏa trảo và Thái Huyền đao va chạm nhau, từng đợt sóng kinh nổ tung khuếch tán bốn phía. Hai bên thụt lùi mấy chục thước, lực lượng ngang nhau.

Đám người Đông Phương Nguyệt Minh sợ hãi định tấn công bỗng chốc xoay tròn mắt.

Biểu tình nam nhân khô gầy trầm trọng:

- Ủa? Nửa Bước Quy Nguyên?

Sau đó nam nhân khô gầy khinh thường nói:

- Là ta sơ sẩy. Nửa Bước Quy Nguyên thì sao? Một chiêu giết ngươi!

Chân nguyên bùng nổ, nam nhân khô gầy khua bàn tay, từng đợt ánh lửa ngưng tụ giữa hư không hóa thành một đám lửa to lớn công kích Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, ánh mắt sắc bén:

- Diệt!

Nửa Bước Quy Nguyên vận chuyển cực hạn, đôi cánh giương ra. Lâm Tiêu như biến thành chiến thần chém ra đòn công kích mạnh nhất.

Trong chiến đao chứa Nửa Bước Quy Nguyên, Lâm Tiêu thêm vào một tia chân nguyên.

Thái Huyền đao rực rỡ tỏa sáng chém mạnh vào ánh lửa. Trong tiếng nổ, Thái Huyền đao chém nát ánh lửa, lực lượng đáng sợ đánh bay nam nhân khô gầy ra xa trăm thước.

Nam nhân khô gầy lộ vẻ khó tin, há mồm phun một búng máu.

Nam nhân khô gầy kinh ngạc kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Ngươi là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong không thể nào mạnh như thế được!

Nam nhân khô gầy biết Lâm Tiêu là số một Phong Vân bảng Đế quốc Võ Linh, nhưng gã cảm thấy đệ nhất Phong Vân bảng đại biểu cho thiên phú, trước khi chưa trưởng thành thì vẫn chỉ là con dê yếu ớt, không chịu nổi một kích của cường giả Quy Nguyên cảnh. Nhưng hôm nay Lâm Tiêu hoàn toàn đảo điên ý nghĩ của nam nhân khô gầy.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Không có gì là không thể. Nếu ngươi muốn giết ta vậy hôm nay đừng mong sống mà rời đi!

Lâm Tiêu bước ra một bước, tinh thần lực đáng sợ hóa thành lốc xoáy ngưng tụ trên chiến đao, khí thế của hắn càng mạnh mẽ hơn. Hai tay Lâm Tiêu giờ cao Thái Huyền đao chém mạnh xuống.

Nam nhân khô gầy kinh hoàng vội chống đỡ, nhưng kết quả không hề thay đổi bị Lâm Tiêu chém một nhát bay xa mấy chục thước, khóe môi lại tràn máu. Lực lượng Lâm Tiêu mạnh mẽ làm nội tâm nam nhân khô gầy rung lên, đáng vẻ của gã vô cùng chật vật.

Đám người Lý Dật Phong trợn mắt há hốc mồm:

- Cái gì? Lâm Tiêu từ khi nào mạnh như vậy?

Không khí căng thẳng đã biến mất, chỉ còn lại giạt mình.

Địch thủ là cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, vậy mà đánh nhau với Lâm Tiêu thì liên tục thụt lùi, bị thương học máu, trái ngược hẳn với tưởng tượng.

Đông Phương Nguyệt Minh thần thờ:

- Nhanh vậy đã vào Nửa Bước Quy Nguyên, chẳng lẽ Thần Nguyên Trì có công hiệu lớn vậy sao?

Lúc đại tái Phong Vân bảng Lâm Tiêu mới đột phá Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, không ngờ hai tháng ngắn ngủi hắn đã chuyển hóa Nửa Bước Quy Nguyên. Đông Phương Nguyệt Minh cũng trong quá trình chuyển hóa nhưng còn kém Nửa Bước Quy Nguyên thành hình một bước.

Tất cả đệ tử Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật tham gia đại tái Phong Vân bảng kinh kêu:

- Lâm Tiêu mạnh thật, đáng sợ quá.

Đám người ngồi trên lưng Cự Phong Ưng trở mắt lú lười, không dám tin vào mắt mình.

Không chỉ bọn họ giạt mình, Đông Phương Nguyệt Minh, nam nhân trung niên đang đánh nhau túi bụi cũng ngây ra như phỗng.

Võ giả Hóa Phàm Cảnh và Quy Nguyên cảnh cách biệt quá xa, tuy chỉ một đẳng cấp nhưng đó chính là khoảng cách một trời một vực. Nửa Bước Quy Nguyên và chân nguyên tuy chỉ kém một bước nhưng giống như cuộc chiến giữa Lâm Tiêu và La Thiên Đô, không thể sánh ngang. Hôm nay Lâm Tiêu biểu hiện phá vỡ thường thức của mọi người.

Nam nhân trung niên rống to:

- Ba La, ngươi còn định giữ sức đến bao giờ? Không giết nổi một võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nho nhỏ, thì ngươi còn có ích gì? Nếu bị quận vương Tương Thiên Thần biết thì ngươi nên hiểu hậu quả của mình.

Nam nhân khô gầy nổi giận:

- Đáng ghét!

Không chỉ vì mặt mũi võ giả, mà còn mệnh lệnh quận vương Tương Thiên Thần ban ra không thể chống lại.

774. Chương 772: Thiêu Đốt Chân Nguyên (2)

. (2)

Nghĩ đến đây nam nhân khô gầy hét to một tiếng:

- Tiểu tử thối, ngươi đã chọc giận ta, ta muốn băm thầy ngươi ra!

Thân người nam nhân khô gầy chột bốc lên ngọn lửa. Chân nguyên mệnh mỏng như biển cả thiêu đốt lan tỏa khắp bầu trời. Chỉ chớp mắt khí thế của nam nhân khô gầy đã tăng vọt với tốc độ kinh người, đến trạng thái làm người ta sợ hãi.

Mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Thiêu đốt chân nguyên.

Võ giả Quy Nguyên cảnh có một năng lực vô cùng đáng sợ đó là thiêu đốt chân nguyên, một khi chân nguyên thiêu đốt thì sức chiến đấu của võ giả sẽ tăng lên gấp đôi. Đương nhiên hành động này đem đến tác dụng phụ rất lớn, chân nguyên thiêu đốt xong thực lực sẽ giảm sút, chỉ còn mười phần trăm bình thường, cần điều dưỡng một đoạn thời gian.

Thiêu đốt chân nguyên tạo gánh nặng rất lớn cho kinh mạch và thân thể, nếu kinh mạch, cơ thể võ giả Quy Nguyên cảnh không đủ mạnh còn liên tục thiêu đốt chân nguyên sẽ gây tổn thương đến gốc rễ, tiềm lực phát triển của bản thân. Thực lực giảm xuống sẽ không phục hồi lại được, sau này không thể đột phá tiếp.

Nam nhân khô gầy thiêu đốt chân nguyên, mặt vặn vẹo:

- Người chết đi!

Nam nhân khô gầy võ chưởng, ánh lửa đầy trời phô thiên cái địa như mưa ập xuống Lâm Tiêu.

Trong mưa lửa toát ra khí thế cực kỳ đáng sợ, một giọt mưa bằng một chưởng nam nhân khô gầy đánh hết sức, nhiều mưa lửa ngưng tụ lại, uy lực mạnh mẽ khiến hư không dao động.

- Hư Tung La Ảnh!

Lâm Tiêu không cứng rắn đỡ, ánh mắt hẩn bình tĩnh vận dụng Hư Tung La Ảnh thân pháp thiên giai. Lâm Tiêu biến mất trong không trung.

- Cái gì? Người đâu rồi?

Về mặt nam nhân khô gầy ngạc nhiên, trong cảm giác của gã đã hoàn toàn mất bóng dáng Lâm Tiêu. Mưa lửa rơi xuống nhưng không thấy bóng người.

Nam nhân trung niên trợn to mắt cao giọng quát:

- Ba La, tiểu tử kia ở sau lưng người!

Nam nhân trung niên vừa dứt lời Lâm Tiêu đã chém một nhát đao.

Phập phụt!

Đao quang rực rỡ chứa năng lượng khủng bố xẹt qua, xé rách chân nguyên đốt cháy ngoài người nam nhân khô gầy, để lại vết thương dài gần thước trên người gã.

Nam nhân khô gầy đau đớn hét to:

- A ...

Máu tuôn ra từ miệng vết thương.

- Đấu với ta mà dám phân tâm? Hoàn Tảo Thiên Quân!

Đông Phương Nguyệt Linh cũng chú ý đến tình huống bên Lâm Tiêu, lòng thầm cảm thán. Tuy Đông Phương Nguyệt Linh xếp hạng ba đại tái Phong Vân bảng quý trước nhưng về thiên phú thì không thể sánh bằng Lâm Tiêu. Nhớ lúc trước Đông Phương Nguyệt Linh cô động Nửa Bước Quy Nguyên tuy có thể giao phong với cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nhưng chỉ vền vẹn đối kháng. Lâm Tiêu chẳng những nhẹ nhàng chiến đấu cùng Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, còn đánh cho nam nhân khô gầy vô cùng chật vật, thiêu đốt chân nguyên vẫn không giành lại ưu thế. Đông Phương Nguyệt Linh ngày xưa không sánh bằng Lâm Tiêu được.

Nếu tin Lâm Tiêu với trạng thái Nửa Bước Quy Nguyên áp đảo cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ thiêu đốt chân nguyên truyền ra ngoài thì nguyên Đế quốc Võ Linh sẽ nổi bão.

Đông Phương Nguyệt Linh không giết mình lâu, nàng bắt chặt cơ hội, thừa dịp nam nhân trung niên mất tập trung mãi lo tìm kiếm Lâm Tiêu thì vỗ mấy chưởng. Chưởng ảnh mệnh môn chứa chân nguyên to lớn như cột trời bắn hướng nam nhân trung niên.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên hộ thể ngoài người dao động, nam nhân trung niên sơ sẩy bị Đông Phương Nguyệt Linh đánh trúng ngực, bay ngược ra, hộc máu. Cơ thể nam nhân trung niên bị thương khá nặng.

Mặt nam nhân trung niên vắn vẹo:

- Chết tiệt!

Nam nhân trung niên nổi máu độc ác, rùng mình, chân nguyên đen bốc cháy lên. Nguyên lực đậm đặc như ngọn lửa cừu u rực cháy toát ra hơi thở đáng sợ.

Đông Phương Nguyệt Linh lạnh lùng cười:

- Người nghĩ chỉ có người biết thiêu đốt chân nguyên sao? Ta cũng biết.

Mái tóc bay lên, người Đông Phương Nguyệt Linh phát ra uy nhiếp khiến người sợ hãi. Về khí thế hay dao động chân nguyên của Đông Phương Nguyệt Linh đều tăng mạnh gấp đôi, nàng đứng ngạo nghễ giữa hư không như thiên nữ hạ phàm, uy nghiêm túc mục.

Ầm ầm ầm!

Hai cường giả tự thiêu đốt chân nguyên, lần thứ hai điên cuồng chiến đấu. Bọn họ đánh nhau tạo ra kinh phong kinh thiên dễ dàng xé rách tầng mây bão bên trên, đánh tan vòi rồng đen to lớn, vòi rồng lúc này yếu ớt như tranh giấy vậy.

Bên kia, Lâm Tiêu thi triển Hư Tung La Ảnh quay quanh võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, chiến đao liên tục chém ra. Đao quang rực rỡ chém vào người nam nhân khô gầy.

Lần này nam nhân khô gầy học ngoan, gã từ bỏ tấn công chuyển sang bị động phòng thủ. Nam nhân khô gầy thiêu đốt chân nguyên, Lâm Tiêu muốn phá chân nguyên hộ thể mà gã dốc sức phòng thủ thì rất khó khăn. Lâm Tiêu tấn công mãi mà không tổn thương được nam nhân khô gầy, gã thừa dịp hấn công kích cũng đánh trả lại, muốn gây thương tích cho hắn.

Trong phút chốc hai phe rơi vào giằng co.

Trong không trung, Lâm Tiêu không vội vã:

- Hừ! Để xem người kiên trì được bao lâu!

Nam nhân khô gầy thiêu đốt chân nguyên không được lâu, tuy chân nguyên của Lâm Tiêu cũng có hạn nhưng hắn có được thất phẩm ngưng chân đan trong cổ địa Thái Thần, chân nguyên tiêu hao có thể nhanh chóng phục hồi lại, dư sức chơi trò câu giờ.

Ngoài mặt nam nhân khô gầy đánh trả bình tĩnh nhưng trong bụng thì nóng ruột nóng gan.

- Làm sao đây? Ta thiêu đốt chân nguyên tối đa chỉ kéo dài thêm nửa canh giờ, nếu kéo dài quá lâu thì sẽ tạo thành vết thương không thể cứu vãn cho kinh mạch và thân thể. Làm sao đây? Phải làm sao?

Giờ phút này, không ai phát hiện sâu trong tầng mây bão trên đầu hai bên đánh nhau, một lão nhân che mặt lưng còng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu bên dưới, đôi mắt đục lóe lên những tia sáng.

Lão nhân che mặt tinh thần dao động vô cùng kỳ dị, mắt lóe tia hưng phấn nói:

- Khục khục, không ngờ Quận Võ Uy, Quận vương Tương Thiên Thần kiêu ngạo như vậy, ban ngày ban mặt ngang nhiên tấn công Quận Hiên Dật. Trước kia nghe nói Quận Võ Uy, Quận Hiên Dật là tử địch, hai bên hận đối phương không chết hết đi, giờ xem ra đúng thật.

- Cũng tốt, Tứ hoàng tử kêu ta giết Lâm Tiêu, ta còn đang lo không có cơ hội, sẽ phải theo đến Quận Hiên Dật chờ tiểu tử kia đi lẻ mới ra tay được. Bây giờ không cần chờ lâu như vậy.

Lão nhân cười nham hiểm, lắc người biến thành cái bóng quỷ mị hướng về phía hai bên đánh nhau, lặng lẽ không tiếng động.

Ầm ầm ầm!

Chỗ chiến đấu bên dưới, nam nhân khô gầy rất sốt ruột. Gã mới chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, không thể kiên trì trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên bao lâu, thân thể hẳn chịu tải nghiêm trọng vượt qua sức chịu đựng có khả năng tan vỡ bất cứ lúc nào.

- Cút!

Nam nhân khô gầy sốt ruột bất trúng cơ hội cứng rắn chịu một đòn của Lâm Tiêu, gã vỗ chưởng vào hân.

Tiếng chưởng dao va chạm vang lên, lực trùng kích mạnh mẽ thổi quét bốn phía, hư không gợn sóng.

Lâm Tiêu kéo ngược Thái Huyền đao bay về, người không sút mề.

Nam nhân khô gầy thì thở hổn hển, vì đang thiêu đốt chân nguyên nên chân nguyên bên ngoài cơ thể lúc sáng lúc tối, miệng mũi chảy máu, trạng thái rất tệ. Mặt nam nhân khô gầy dữ tợn, khó tin nhìn chuyện xảy ra.

775. Chương 773: Nguy Hiểm Lại Đến

- Không thể nào! Ta là cường giả Quy Nguyên cảnh cộng thêm thiêu đốt chân nguyên vậy mà thua võ giả Hóa Phàm Cảnh nhà ngươi? Ông trời đang đùa với ta sao?

Lâm Tiêu âm thầm nuốt một trong năm viên thất phẩm ngưng chân đan, chân nguyên bị tiêu hao đầy trở lại.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Nếu bằng vào nửa bước chân nguyên, đối phương thiêu đốt chân nguyên có lẽ ta sẽ chịu thiệt. Nhưng vì trừ Nửa Bước Quy Nguyên ra ta có chân nguyên thật sự, cộng thêm thân pháp Hư Tung La Ảnh thiên giai, đối kháng cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ thiêu đốt chân nguyên dư dả. Ta áp chế được đối phương là vì trạng thái thiêu đốt chân nguyên không thể kéo dài, hơn nữa thiêu đốt chân nguyên mang lại vết thương lớn cho thân thể. Trước đó đối thủ đã bị thương khá nặng, sức chiến đấu giảm đi.

Mất Lâm Tiêu lạnh băng bình tĩnh, tính toán tất cả nhân tố trên chiến trường.

Mấy đệ tử trên lưng Cụ Phong Ưng nhỏ giọng nói:

- Lâm Tiêu mạnh quá, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với chúng ta.

Tuy Lâm Tiêu được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng, hân đánh bại La Thiên Đô, nhưng ở trong mắt mọi người thì hai bên cùng là võ giả Hóa Phàm Cảnh, chắc còn chung một thể giới. Nhưng hôm nay nhìn Lâm Tiêu đè đầu cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, mọi người hiểu rằng hân đã vượt lên trên bọn họ rất nhiều, đến trình độ cao không thể với tới.

Các nữ đệ tử Đông Phương Nguyệt Minh, Chu Chỉ, Trần Tư Tư tim đập nhanh. Các nàng nhìn Lâm Tiêu đẹp trai bá đạo trên bầu trời, cảm xúc kỳ lạ sinh ra, mặt đỏ hồng, không biết các nàng đang nghĩ gì.

Nam nhân khô gầy nhận rõ tình huống của mình:

- Tiểu tử thôi, không giết ngươi được thì ta đi giết bọn họ!

Nam nhân khô gầy mất hung tợn bỏ qua Lâm Tiêu, gã cắn răng xông hướng đám người Đông Phương Nguyệt Minh trên Cụ Phong Ưng.

Trong nhiệm vụ Quận vương Tương Thiên Thần giao có mệnh lệnh ưu tiên hàng đầu là giết Lâm Tiêu, tiếp theo là giết nhóm Đông Phương Nguyệt Minh. Hôm nay nam nhân khô gầy biết gã không giết Lâm Tiêu được, vậy chỉ có thể giết đám người Đông Phương Nguyệt Minh. Tuy nam nhân khô gầy sẽ bị trừng phạt vì không hoàn thành nhiệm vụ Quận vương Tương Thiên Thần giao cho nhưng ít ra không bị nguy hiểm mạng sống.

Thấy nam nhân khô gầy mặt mũi dữ dần lao tới, đám người Đông Phương Nguyệt Minh trên lưng Cự Phong Ứng biến sắc mặt.

Lâm Tiêu đứng trên bầu trời thấy đám người Đông Phương Nguyệt Minh gặp nguy hiểm thì không giữ sức nữa.

- Đoạt Nguyên Linh chỉ!

Lâm Tiêu thi triển Đoạt Nguyên Linh chỉ, chỉ pháp thiên giai có được trong cổ địa Thái Thần.

Chỉ lực chân nguyên đáng sợ di chuyển trong không trung. Lâm Tiêu chỉ một cái, ngón tay khổng lồ đột nhiên hư vô xuất hiện trong thiên địa, xuyên qua khoảng cách không gian điểm vào lưng nam nhân khô gầy.

Phập phụt!

Xung lực mạnh mẽ làm nam nhân khô gầy như bị sét đánh trúng, cả người run rẩy, miệng học búng máu, khí thể giảm sút mảng lờn, trạng thái thiêu đốt chân nguyên bị giải trừ.

Lần đầu tiên Lâm Tiêu sử dụng chiêu này trong thực chiến, hấn giật mình thâm nghĩ:

- Không ngờ Đoạt Nguyên Linh chỉ có kỳ hiệu như thế.

- Đoạt Nguyên Linh chỉ, trong bí tịch nói có thể cướp chân nguyên của võ giả, quả nhiên đúng thật. Nhưng đây mới chỉ là giai đoạn một. Nghe nói tu luyện Đoạt Nguyên Linh chỉ đến đoạn thứ ba thì có thể cướp lấy chân nguyên từ người khác ình dưng, không biết khi đó uy lực sẽ đáng sợ đến mức nào?

Lâm Tiêu kinh thán vì uy lực Đoạt Nguyên Linh chỉ, bên kia nam nhân khô gầy sợ đứng tim. Trạng thái của nam nhân khô gầy rất tệ, nếu không chữa trị thì gã sẽ tàn phế suốt đời, không thể trở thành võ giả được nữa. Nghĩ đến đây nam nhân khô gầy mặc kệ mệnh lệnh của Quận vương Tương Thiên Thần, xoay người biến thành luồng sáng vọt lên tầng mây bão.

So với mạng sống thì nhiệm vụ, tôn nghiêm võ giả Quy Nguyên cảnh gì đó chẳng đáng một đồng.

Đám người Đông Phương Nguyệt Minh ngạc nhiên há hốc mồm:

- Bỏ chạy sao?

- Nếu đã đến thì đừng đi!

- Vô Tận Lăng Đao!

Lâm Tiêu rút gần hết chân nguyên vào Thái Huyền đao.

Thái Huyền đao rung lên, chiến đao tỏa sáng rực rỡ, đao khí ngút trời bắn lên, uy mãnh không gì sánh được.

Lâm Tiêu chém nhát đao trời sụp đất nứt, hư không chấn động.

Phập phụt!

Nam nhân khô gầy giải trừ trạng thái thiêu đốt chân nguyên, sức phòng ngự giảm mạnh, chân nguyên hộ thể ngoài người bị đâm thủng. Ngực nam nhân khô gầy bị rạch một vết dài, máu phun ra. Nam nhân khô gầy tuyệt vọng gào thét trừ trên trời rớt xuống.

Nam nhân trung niên, Đông Phương Nguyệt Minh, và đám người trên lưng Cự Phong Ứng ngây ngốc.

Đối kháng và giết cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ là hai khái niệm khác nhau, khó khăn cách biệt đến mười vạn tám ngàn dặm. Trong Đế quốc Võ Linh không thiếu thiên tài Hóa Phàm Cảnh đối kháng lại cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, như La Thiên Đô, Đao Tâm Ma. Đám người Mặc Thanh Hiền, Uất Trì Quật thì chỉ cần vào cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên hầu như đều có năng lực này. Nhưng muốn giết cường giả

Quy Nguyên cảnh sơ kỳ trong trạng thái Nửa Bước Quy Nguyên thì đã ngàn năm qua Đế quốc Võ Linh không có hành động vĩ đại này. Tin đồn mà truyền ra sẽ gây sóng gió lớn trong Đế quốc Võ Linh.

Giật mình qua đi, Đông Phương Nguyệt Linh phản ứng lại đầu tiên, vui mừng nói:

- Ha ha ha! Tốt, rất tốt, Lâm Tiêu làm rất đẹp!

Lúc trước Đông Phương Nguyệt Linh vừa đấu với nam nhân trung niên vừa chú ý bên Lâm Tiêu, lòng thầm lo âu. Dù sao võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mà bùng nổ thì Lâm Tiêu hay đám thí sinh Đông Phương Nguyệt Minh bị giết sẽ là tổn thất lớn lao. Không ngờ cuối cùng Lâm Tiêu đại phát thần uy, giết ngược lại võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, xoay chuyển cục diện.

Đến bây giờ Đông Phương Nguyệt Linh có thể thoải mái đánh nhau với nam nhân trung niên, không cần lo bên Lâm Tiêu nữa.

- Chết đi!

Đông Phương Nguyệt Linh võ chưởng công kích nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên tức giận quát:

- Nằm mơ, dù chỉ có một mình ta cũng dư sức giết hết các người!

Lần này tổn thất nặng nề, nếu không kiếm về thu hoạch gì thì Quận vương Tương Thiên Thần sẽ đập chết nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên bùng nổ, gã tạm thời áp chế Đông Phương Nguyệt Linh. Nam nhân trung niên đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ, về chất lượng, số lượng chân nguyên thì chiếm ưu thế hơn Đông Phương Nguyệt Linh.

- Đáng ghét, Thiên Vãn Vô Song Chưởng!

Đông Phương Nguyệt Linh công kích còn nhẹ nhàng giờ trở nên cuồng bá. Đông Phương Nguyệt Linh vung hai tay như thiên thạch rơi, uy mãnh chấn thiên, lần thứ hai ngăn cản nam nhân trung niên tấn công.

Nam nhân trung niên sắc mặt âm trầm nói:

- Là võ kỹ thiên giai!

Có võ kỹ thiên giai gia cố, mặc cho nam nhân trung niên công kích cỡ nào thì Đông Phương Nguyệt Linh cũng coi đánh trả, không bị đẩy lùi hay ức chế.

Nam nhân trung niên tức xì khói:

- Chết tiệt, rõ ràng là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong nhưng sao mạnh vậy? Võ giả Quận Hiên Dật ai cũng đều là yêu nghiệt sao?

Hai bên đánh nhau túi bụi, lại rơi vào thế giằng co.

Giết nam nhân gầy xong Lâm Tiêu tạm nghỉ lấy sức, lại xông vào chỗ Đông Phương Nguyệt Linh và nam nhân trung niên đánh nhau.

Lâm Tiêu nói:

- Nguyệt Linh quận chúa, ta giúp một tay.

Đông Phương Nguyệt Linh mừng rỡ:

- Tốt!

776. Chương 774: Chỉ Mành Treo Chuông (1)

. (1)

Đột nhiên Đông Phương Nguyệt Linh biến sắc mặt, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ, nàng quát to:

- Lâm Tiêu, cẩn thận!

Cảm giác nguy hiểm nảy lên trong lòng Lâm Tiêu.

- Nguy rồi!

Lâm Tiêu biến sắc mặt, ngược nhìn bầu trời.

Rào rào!

Tầng mây bão lại bị xé rách, một bóng đen như hồn ma từ trên trời giáng xuống. Người đó tóc bạc, đeo khăn che mặt, đôi mắt âm trầm tà ác nhìn Lâm Tiêu, âm u lạnh lẽo. Người đó vươn tay phải ra lạng lẽ phóng to chộp Lâm Tiêu trong lòng bàn tay.

Đối phương che giấu hơi thở quá giỏi, mãi đến lúc tấn công Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Tiêu mới cảm giác sự tồn tại của hắn.

- Hư Tung La Ảnh!

Vào phút chỉ mành treo chuông Lâm Tiêu hít sâu thì triển Hư Tung La Ảnh, hắn đột nhiên biến mất.

Tiếng cười lạnh lùng vang lên:

- Ha ha ha! Tiểu tử, thân pháp không tệ, nhưng bằng vào điều này muốn thoát khỏi công kích của ta thì đúng là mơ mộng viễn vông.

Lão nhân che mặt vung bàn tay đen như bóng với hình, đột nhiên chuyển hướng chộp không gian hư vô bên kia.

Bóc!

Hư không gợn sóng, Lâm Tiêu thì triển Hư Tung La Ảnh biến mất giữa hư không lại hiện hình trước bàn tay đen. Uy hiếp đáng sợ tựa ngọn núi lớn đè Lâm Tiêu, làm Nửa Bước Quy Nguyên của hắn trì trệ.

Ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh nhưng lòng thầm giật mình, Hư Tung La Ảnh hoàn toàn không ẩn giấu hắn được.

Lâm Tiêu điểm một chỉ:

- Đoạt Nguyên Linh chỉ!

Đoạt Nguyên Linh chỉ bao la tiến tới trước, một chỉ điểm vào bàn tay đen. Trong tiếng nổ, dao động chân nguyên trên bàn tay đen yếu bớt nhưng rất ít, không đến mười phần trăm.

Hiện giờ Lâm Tiêu mới chỉ là Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tuy hắn ngưng tụ Nửa Bước Quy Nguyên nhưng chưa đến Quy Nguyên cảnh. Đoạt Nguyên Linh chỉ lúc trước rất có hiệu quả với võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nhưng vô dụng trước lão nhân bịt mặt.

- Bạo!

Bàn tay đen đè xuống, Lâm Tiêu điểm một chỉ rồi nổ thành vô số tàn ảnh đen bay tứ tán, đa số tàn ảnh bị nghiền nát nhưng có vài tàn ảnh trốn ra ngoài.

Lão nhân bịt mặt cười gằn:

- Phân!

Bàn tay đen to lớn tách ra thành mấy khí lưu đen đuổi theo.

Lâm Tiêu rống to:

- Chấn!

Lâm Tiêu dốc sức giơ đao ngăn lại.

Sức mạnh hơn năm mươi ngàn cân bùng nổ, cộng với tất cả chân nguyên còn lại trong cơ thể, Lâm Tiêu dốc sức chém nhát đao vào khí lưu đen. Đao ảnh va chạm, giữa hư không phát ra tiếng nổ kịch liệt, khuếch tán bốn phương tám hướng. Lâm Tiêu bị nặng nề đánh bay ra ngoài.

- Phụt!

Lâm Tiêu phun búng máu, mặt trắng bệch, nội tạng bị tổn thương nặng, kinh mạch đứt gãy lung tung.

Lâm Tiêu kinh sợ thâm nghĩ:

- Mạnh quá, mạnh hơn nam nhân khô gầy kia rất nhiều, hai người không chung một đẳng cấp.

Đông Phương Nguyệt Linh, đám người Đông Phương Nguyệt Minh ở trên lưng Cụ Phong Ứng kinh kêu:

- Lâm Tiêu!

Đám người lộ ra ánh mắt lo lắng.

Lão nhân bật mặt cười khùng khục:

- A? Đỡ được một chiêu của ta sao? Có bản lĩnh, hèn gì nhiều người muốn ngươi chết. Ha ha ha, võ giả thiên tài cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên mà đỡ được một kích của ta, đây là lần đầu tiên ta gặp được. Tiếc rằng kết cục của ngươi là chết.

Ánh mắt lão nhân bật mặt lạnh lùng quái dị, lại nhúc nhích.

Đông Phương Nguyệt Linh quát to:

- Chết tiệt! Thiên Vãn Vô Song Chưởng, Chưởng Uẩn Thiên Hà!

Đông Phương Nguyệt Linh vỗ chưởng vào lão nhân bật mặt, chân nguyên rực rỡ hình thành thiên hà trong không trung, hùng hồn dồi dào, đập tắt tất cả.

Mắt kiếm ý hủy diệt lóe tia hung ác:

- Cút!

Lão nhân bật mặt vỗ chưởng.

Chưởng ảnh đen như cánh buồm to xé thiên hà mệnh mỏng ra, đập tan thiên hà. Đông Phương Nguyệt Linh bị đẩy lùi ra ngoài.

Mắt Đông Phương Nguyệt Linh đỏ ửng, kinh hoàng nhìn lão nhân bật mặt:

- Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong!

Võ giả Quy Nguyên cảnh có thể một chưởng đánh lui Đông Phương Nguyệt Linh trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên thì ít nhất cũng cỡ Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, lão nhân bật mặt rất có thể trong giai đoạn này. Vì nếu lão nhân bật mặt là võ giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì Đông Phương Nguyệt Linh đã bị thương nặng hoặc bị đánh chết.

Lão nhân bật mặt một chưởng đánh bay Đông Phương Nguyệt Linh, lạnh lùng nói với nam nhân trung niên bao vây nằng:

- Người, ngăn nằng lại.

- Tuân lệnh!

Nam nhân trung niên mở cờ trong bụng, dốc sức bám chặt Đông Phương Nguyệt Linh.

Nam nhân trung niên cười khẩy nói:

- Vừa rồi ngươi rất kiêu ngạo, sao, bây giờ còn ngạo nữa không?

Vừa rồi nam nhân trung niên suýt không thể hoàn thành nhiệm vụ Quận vương Tương Thiên Thần giao cho, ai ngờ phút mấu chốt mọi chuyện đảo ngược, xuất hiện cao thủ cường đại giết Lâm Tiêu. Nam nhân trung niên mừng như điên.

- Người . . . !

Mặt Đông Phương Nguyệt Linh lạnh băng, lòng nóng như lửa đốt.

Trên bầu trời, Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn lão nhân bật mặt phía đối diện, hần cảm giác thật rắc rối.

- Không ngờ đối phương có một cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, thực lực hiện tại của ta không đánh lại được. Muốn sống sót trừ phi để cho Phân thân Toàn Địa Giáp ra khỏi Thương Long Tí.

Lâm Tiêu tự biết lượng sức, hần không cảm thấy mình vô địch sau khi giết nam nhân khô gầy. Giữa Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong và Quy Nguyên cảnh sơ kỳ cách biệt rất xa, không cùng một đẳng cấp.

- Tuyệt đối không thể để người khác thấy Phân thân Toàn Địa Giáp, nếu không sẽ đem đến rắc rối vô cùng cho ta. Vậy giờ chỉ còn cách dụ lão đi, đến chỗ không người thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra. Phải giết lão nhân này, không để tin ta có phân thân yêu thú truyền ra ngoài.

Lòng máy động, Lâm Tiêu quyết định chỉ còn cách này là có thể trốn được một kiếp. Nghĩ đến đây Lâm Tiêu dốc sức thi triển Lăng Không Hư Độ, Hư Tung La Ảnh định rời khỏi đây.

- Ha ha ha ha! Muốn đi?

Lão nhân bật mặt sớm dự đoán được hành động của Lâm Tiêu, khi hần mới nhúc nhích thì lão gơ hai tay lên.

- Ma Vực Tù Lao!

Từng tia sáng đen bay ra từ hai bàn tay lão nhân bật mặt, như pháo hoa bắn bốn phương tám hướng. Các cột sáng chân nguyên đen di chuyển phong tỏa góc hư không này, khiến Lâm Tiêu không rời khỏi được.

Lâm Tiêu nhướng mày nói:

- Cái gì?

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Hồng rồi, chỉ còn cách thả Phân thân Toàn Địa Giáp tại đây sao?

Lão nhân bật mặt cười lạnh lùng:

- Ha ha ha! Tiểu tử, cho ngươi nếm mùi Ma Vực Tù Lao của ta là vinh hạnh cho ngươi. Có một đại nhân vật muốn lấy mạng ngươi, hôm nay ngươi chết chắc, không ai cứu ngươi được!

Lão nhân bật mặt vung hai tay, các cột sáng chân nguyên đen không ngừng co rút mạnh đè ép Lâm Tiêu. Khí cơ khiến người sợ hãi khuếch tán gợn sóng trong không trung, sắp tan vỡ.

Đám người Đông Phương Nguyệt Linh giận dữ hét to:

- Lâm Tiêu!

Lâm Tiêu cắn răng:

- Liều mạng!

Mắt Lâm Tiêu lóe tia kiên quyết, tinh thần lực thẩm thấu vào Thương Long Tí. Lâm Tiêu định thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra thì đột nhiên . . .

Một thanh âm khàn khàn bá đạo vang lên:

- Vậy sao?

Sau đó . . .

Ầm ầm ầm!

Tầng mây bão trên bầu trời lại bị xé rách ra, một người mặc đồ đen, tóc ngắn màu đen, mặt đeo mặt nạ quỷ trắng đen từ trên trời giáng xuống.

777. Chương 775: Chỉ Mành Treo Chuông (2)

. (2)

Mặt nạ quỷ rất khủng bố, như mài bằng xương khô, thô ráp, kỳ dị, làm người nhìn run sợ. Mặt nạ lại chứa tang thương bề dẫu của năm tháng, đôi mắt nam nhân thê lương nhìn thấu tất cả.

Lâm Tiêu, Lý Dật Phong ngây người:

- Là hắn!

Lâm Tiêu, Lý Dật Phong từng gặp nam nhân mặt nạ quỷ trong cổ địa Thái Thần, cứu bọn họ từ tay Huyết Thửu đạo nhân.

Lâm Tiêu khó hiểu thầm nghĩ:

- Sao hắn ở đây?

Tất cả quá trùng hợp, vì sao mỗi lần Lâm Tiêu gặp nạn là nam nhân mặt nạ quỷ sẽ xuất hiện? Hay đối phương có mục đích bí ẩn nào đó?

Lão nhân bịt mặt hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ai đó? Giả thần giả quỷ!

Lão nhân bịt mặt không nói nhiều với nam nhân mặt nạ quỷ, hai tay lão khua loạn liên tục, vô số cột sáng chân nguyên đen nhanh chóng rút về muốn nghiền nát Lâm Tiêu trong đó.

Lão nhân bịt mặt sợ nam nhân mặt nạ quỷ đột nhiên xuất hiện phá hoại nhiệm vụ của lão.

Nam nhân mặt nạ quỷ giơ tay lên.

Một cột sáng đen nhanh như chớp bắn ra từ lòng bàn tay đâm mạnh vào cột sáng chân nguyên đen bao phủ Lâm Tiêu.

Lão nhân bịt mặt hừ lạnh một tiếng:

- Bằng vào ngươi mà mơ phá Ma Vực Tù Lao của ta? Không biết tự lượng sức!

Ánh sáng Ma Vực Tù Lao càng chói lòa, khí lưu màu đen thổi quét tạo lên sóng triều mênh mông, chặn lại ánh sáng xám.

Nam nhân mặt nạ quỷ ánh mắt bình tĩnh quát to:

- Thái Thần Phá Tà!

Cột sáng xám nổi lên phù văn kỳ lạ rậm rạp. Những phù văn rất khủng bố, mỗi một phù văn toát ra hơi thở siêu đáng sợ. Có phù văn gia ốc, uy lực cột sáng xám tăng nhiều, toát ra ánh sáng mông lung xuyên qua lồng giam màu đen.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ đinh tai, Ma Vực Tù Lao như trứng đập đá, vỡ tan nát thành khí lưu đen bay bốn phương tám hướng.

Lão nhân bịt mặt kinh hoàng hét chói tai:

- Cái gì? Không thể nào!

Lão nhân bịt mắt tròn tròn mắt, lão không tin nổi điều đã thấy.

Ma Vực Tù Lao là bí kỹ thiên giai, sao có thể dễ dàng bị người hủy diệt.

Lão nhân bịt mắt lấy lại tinh thần ngay, người bốc cháy chân nguyên đen.

- Chết đi!

Lão nhân bịt mắt như sợi tơ đen kỳ dị xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, xuống tay giết người, mặc kệ nam nhân mặt nạ quỷ.

Mục tiêu của lão nhân bịt mắt là Lâm Tiêu, chỉ cần giết hắn thì hoàn thành nhiệm vụ, lão không quan tâm những chuyện khác.

Nam nhân mặt nạ quỷ cũng hành động:

- Muốn chết!

Nam nhân mặt nạ quỷ nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, va chạm một chưởng với lão nhân bịt mắt.

Hai bên thụt lùi trăm thước.

Hai đòn công kích va chạm gây ra bão khí lưu tứ tán, Lâm Tiêu lại bị đánh bay ra sau, khoe môi tràn máu.

Lão nhân bịt mắt lạnh băng nhìn nam nhân mặt nạ quỷ:

- Thì ra người cũng là Quý Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong.

Lão nhân bịt mắt lạnh lùng nói:

- Cút xa chút, nếu không ta giết luôn cả người!

Nam nhân mặt nạ quỷ khan giọng nói:

- Vậy sao? Có giỏi thì người đến đi.

Nam nhân mặt nạ quỷ thiêu đốt chân nguyên.

Lâm Tiêu cảm nhận sát khí, cảm hận từ giọng nói của nam nhân mặt nạ quỷ.

Nam nhân mặt nạ quỷ lạnh nhạt nói với Lâm Tiêu:

- Người lùi ra xa chút.

Lâm Tiêu nghe lời thụt lùi.

- Vâng!

Lão nhân bịt mắt bay tới:

đi đâu?

Thân hình như mộng như ảo, nhẹ nhàng kỳ dị, lão nhân bịt mắt như quỷ biến mất trong cảm giác của mọi người, không thể bắt giữ.

- Hừ! Cút ra!

Nam nhân mặt nạ quỷ xòe tay, các kinh khí xám bắn ra, kéo lão nhân bịt mắt ra ngoài.

- Muốn chết!

Lão nhân bịt mắt nổi giận, biết nếu không đánh lui nam nhân mặt nạ quỷ thì lão không giết Lâm Tiêu được. Lão nhân bịt mắt tấn công nam nhân mặt nạ quỷ dồn dập.

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hai bên đánh nhau qua hơn trăm chiêu. Các chân nguyên đen và xám bắn tung, trùng kích trong thiên địa. Tầng mây bão trên đầu mọi người bị đánh tan tác, khắp nơi là vòi rồng đen xoay tít, rất là cuồng bạo.

Đông Phương Nguyệt Linh đang đánh nhau với nam nhân trung niên lộ vẻ mặt kinh sợ:

- Mạnh quá!

Thực lực của lão nhân bịt mắt, nam nhân mặt nạ quỷ trên cơ Đông Phương Nguyệt Linh, nam nhân trung niên, rất chỉ là đáng sợ.

Trong phút chốc Đông Phương Nguyệt Linh, nam nhân trung niên, nam nhân mặt nạ quỷ, lão nhân bịt mắt đánh nhau tít bụi. Hai phe lực lượng ngang nhau.

Lâm Tiêu lùi ra xa, sợ đem lại nguy hiểm cho đám người Đông Phương Nguyệt Minh nên hắn không trở về Cự Phong Ứng. Lâm Tiêu đứng ở chỗ khác chữa vết thương trên người, mắt nhìn chăm chăm quan sát tình huống.

Chớp mắt hai bên đánh hơn trăm chiêu.

Nam nhân trung niên đối chiến với Đông Phương Nguyệt Linh thâm sát ruột:

- Chết tiệt, rõ ràng sắp thành công nhưng vì sao đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy? Không biết chiến đấu bên Quận vương Tương Thiên Thần sao rồi? Nếu đám Quận vương Hiên Dật quay về thì nguy.

Lão nhân bịt mắt đánh với nam nhân mặt nạ quỷ cũng nghĩ đến điều này.

Đánh mãi không thắng, mặt lão nhân bịt mắt vụn vỡ, hét to một tiếng:

- Vạn Ma Triều Tông!

Người lão nhân bịt mắt bắn ra trăm xúc tu màu đen, những xúc tu ghê rợn làm bằng chân nguyên. Xúc tu tung bay rợp trời, công kích nam nhân mặt nạ quỷ dồn dập.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, nam nhân mặt nạ quỷ và xúc tu đen giằng co, khắp nơi là chân nguyên cuồng bạo thổi quét, tiếng nổ nối liền không dứt.

Lão nhân bịt mắt bắt chặt cơ hội, một xúc tu đen nhanh như chớp đâm vào Lâm Tiêu đứng phía xa.

Lâm Tiêu rống to:

- Hừ! Vô Tận Lăng Đao!

- Đoạt Nguyên Linh chỉ!

- Hư Tung La Ảnh!

Lâm Tiêu vừa né tránh vừa công kích xúc tu đen. Tiếng nổ vang điếc tai, Lâm Tiêu lại bay ngược ra mấy chục thước, khoe miệng tràn máu nhưng không bị thương nặng.

Qua thời gian phục hồi, Lâm Tiêu sớm chữa lành tám phần vết thương, lợi dụng ngưng chân đan bổ sung đầy chân nguyên bị tiêu hao. Nếu lão nhân bịt mắt đánh hết sức thì Lâm Tiêu không né được, nhưng chỉ với một xúc tu thì không cách nào giết hắn được.

Hành động của lão nhân bịt mắt chọc giận nam nhân mặt nạ quỷ.

Nam nhân mặt nạ quỷ rống to:

- Chiến đấu với ta mà dám phân tâm? Muốn chết!

Nam nhân mặt nạ quỷ bắt chặt cơ hội ấn một chưởng vào người lão nhân bịt mắt.

Lão nhân bịt mắt phun máu:

- Phụt!

Lão nhân bịt mắt đôi mắt cảm giận độc ác:

- Ta muốn ngươi chết!

Lão nhân bịt mắt nổi giận, xúc tu đen to lớn lóe các quầng sáng quái dị, hơi thở mạnh hơn trước gấp đôi. Khói đen ngút trời, như áng mây ma chụp xuống, không thể địch lại.

- Tài mọn, phá!

Không thấy nam nhân mặt nạ quỷ làm gì, đột nhiên khí thế mệnh mông phát ra từ người gã, hơi thở hồng hoang khủng bố quét mạnh vào xúc tu đen.

Một xúc tu đen đứt đoạn, nổ tung thành khói đen, tan biến.

Lão nhân bịt mắt đau đớn khê rên:

- A!

Ánh mắt nam nhân mặt nạ quỷ lạnh băng, hơi thở bao la hóa thành roi dài quét bốn phía.

Bùm bùm bùm!

Các sợi xúc tu bị quét nổ, lão nhân bịt mắt liên tục hộc máu, bị thương nặng. Ánh mắt lão cực kỳ khó xem.

Lão nhân bịt mắt hét chói tai:

- Thu về!

Mấy chục xúc tu đen phân thân rút về người lão nhân bịt mắt.

Nam nhân mặt nạ quỷ cao cao tại thượng, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Minh Thanh, ngươi còn chiêu thức gì cứ lấy ra đi.

778. Chương 776: Minh Lão

.

Nghe nam nhân mặt nạ quỷ nói, Đông Phương Nguyệt Linh đang đánh nhau với nam nhân trung niên cứng người lại, giết mình vì cái tên này.

- Minh Thanh?

Ánh mắt Đông Phương Nguyệt Linh lạnh băng.

Người lão nhân bịt mắt run lên, đôi mắt hoảng hốt bàng hoàng, lão cứng miệng nói:

- Minh Thanh gì? Ta không biết ngươi đang nói gì.

Nam nhân mặt nạ quỷ lạnh lùng cười:

- Vậy sao? Đến bây giờ còn làm bộ làm tịch, quả nhiên là dám làm không dám nhận.

Lão nhân bịt mắt nheo mắt, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hôm nay ngươi phải chết.

Lão nhân bịt mắt cười khẩy nói:

- Chỉ bằng vào ngươi?

Nam nhân mặt nạ quỷ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Nam nhân mặt nạ quỷ không nói nhiều, gãi vùng tay phải. Một tháp nhỏ cổ kính mông lung xuất hiện trong bàn tay nam nhân mặt nạ quỷ, tháp to dần, thoáng chốc ười mấy trượng trong ánh mắt rung động của mọi người. Hơi thở hồng hoang phát ra từ tháp, khí hồng hoang xám rũ xuống đè lão nhân bịt mặt.

Lão nhân bịt mặt con ngươi co rút:

- Đây là thứ quỷ quái gì?

Lão nhân bịt mặt vỗ một chưởng.

Tháp đá ấy chục trượng đẩy lão nhân bịt mặt văng ra, lại học máu.

Mắt lão nhân bịt mặt lộ tia kinh hoàng:

- Cái gì?

Tháp đá cổ kính này cực kỳ mạnh mẽ, lực lượng hoàn toàn áp chế lão nhân bịt mặt.

Ầm ầm ầm!

Tháp đá liên tục đè xuống, đẩy lão nhân bịt mặt liên tục thụt lùi, máu không ngừng phun ra. Tháp đá phong tỏa hư không xung quanh khiến lão nhân bịt mặt không đường chạy trốn, cứ tiếp tục thế này lão sẽ bị đập chết.

Mắt lão nhân bịt mặt dữ tợn:

- Chết tiệt, hết cách, bị lộ thì đành chịu!

Một cây thước đen hiện ra trong tay lão nhân bịt mặt, thước dài ba thước một tấc, lực lượng đen kỳ dị di chuyển trên nó, khiến người nhìn là thấy tà ác đáng sợ.

Thước nhỏ màu đen chém ra, tháp đá phát ra tiếng giòn vang. Rốt cuộc lão nhân bịt mặt chặn lại được tháp đá tấn công điên cuồng.

- Minh Vực Xích, quả nhiên ngươi là Minh Thanh. Có phải Bách Lý Huyền kêu ngươi đến giết Lâm Tiêu?

Đông Phương Nguyệt Linh thấy cây thước đen nhỏ thì biểu tình tức giận nói:

- Ngươi là hộ pháp của đế quốc nhưng lại xuống tay giết thiên tài đệ nhất Phong Vân bảng của đế quốc, chẳng lẽ ngươi không sợ Bách Lý Tử bệ hạ trị tội sao? Nếu phụ vương của ta bầm lên bệ hạ thì đừng nói hộ pháp nhỏ nhỏ nhà ngươi, Bách Lý Huyền cũng không bảo vệ ngươi được!

Đông Phương Nguyệt Linh cực kỳ tức giận.

Minh Thanh là hộ pháp của Đế quốc Vô Linh, là Minh lão áo xám luôn đi theo bên cạnh Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, chuyên môn bảo vệ, làm việc cho gã.

Nam nhân trung niên đánh với Đông Phương Nguyệt Linh cũng ngây người:

- Tứ hoàng tử điện hạ cũng muốn giết Lâm Tiêu? Hấn đắc tội nhiều người thật.

Bị lộ thân phận nhưng lão nhân bịt mặt đánh chết không thừa nhận:

- Minh Thanh gì? Ta không quen. Thước nhỏ màu đen này là ta lấy từ người một cường giả, các người nói sao thì nói.

Ánh mắt lão nhân bịt mặt càng sắc bén, thước nhỏ tiếp tục đánh vào tháp đá phát ra tiếng nổ đing tai.

Lão nhân bịt mặt nóng nảy thầm nghĩ:

- Nam nhân mặt nạ quỷ này là ai? Sao biết thân phận của ta?

Đúng như Đông Phương Nguyệt Linh nói, bị Bách Lý Tử bệ hạ biết chuyện hôm nay sẽ có ảnh hưởng rất lớn cho Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền.

Đường đường Tứ hoàng tử của đế quốc lại phái người truy sát thiên tài xếp hạng nhất đại tái Phong Vân bảng đế quốc. Tin này truyền ra sẽ làm cả nước náo động, Bách Lý Tử bệ hạ sẽ rất tức giận.

Dù lòng sốt ruột nhưng Minh Thanh bất đắc dĩ không còn cách nào khác, lão chỉ có thể chết cũng không thừa nhận.

- Thái Thần tháp, trấn áp!

Nam nhân mặt nạ quỷ điều khiển tháp đá lại thay đổi, tháp ười mấy trượng trướng to lên mấy chục trượng. Tháp ười bảy tầng, mỗi tầng có phù văn huyền ảo di chuyển toát ra hơi thở như hồng hoang viễn cổ. Phù văn di chuyển dưới đáy tháp cổ kính âm âm trấn áp Minh Thanh.

- Đây là nguyên khí gì? Sao đáng sợ quá vậy?

Thoáng chốc hư không đông lại, Minh Thanh cảm giác cơ thể bị tháp đá trấn áp khó mà nhúc nhích, bất lực nhìn tháp đá to đẽ xuống trấn áp hết thấy.

Vào phút nguy hiểm Minh Thanh hét to:

- Minh Vương thể thân thuật!

Một cái bóng mờ ảo bay ra khỏi người Minh Thanh.

Tháp đá to giáng xuống, cơ thể lão nhân bị mặt bị đè bẹp.

Cái bóng mờ ảo cách vài trăm thước tụ lại, hộc máu:

- Phụt!

Cái bóng lại biến thành hình dạng lão nhân bị mặt, mặt lão tái nhợt. Khăn che mặt biến mất lộ ra khuôn mặt trắng bệch âm trầm, lão chặt vật không chịu nổi, đôi mắt đỏ máu nhìn Lâm Tiêu chăm chăm. Minh Thanh dốc sức vỗ một chưởng vào Lâm Tiêu.

Việc đến hiện giờ Minh Thanh đã bị lộ thân phận, nhưng dù có bị lộ thì lão quyết giết Lâm Tiêu bằng được, hoàn thành nhiệm vụ Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền giao cho.

Chân nguyên đen mông lung hóa thành dòng sông ngập trời đổ ập vào Lâm Tiêu.

Đông Phương Nguyệt Linh hét to:

- Nguy rồi, Lâm Tiêu, cẩn thận!

Đông Phương Nguyệt Linh vỗ chưởng đẩy nam nhân trung niên ra, bay nhanh đến cứu viện Lâm Tiêu.

Nam nhân mặt nạ quỷ hét to một tiếng:

- Coi chừng!

Trong thanh âm chứa lo lắng, nóng nảy. Nam nhân mặt nạ quỷ bay ra, định ngăn Minh Thanh lại. Nhưng Minh Vương thể thân thuật giúp Minh Thanh thoát khỏi tháp đá trấn áp, chớp mắt đến trước mặt Lâm Tiêu. Nam nhân mặt nạ quỷ và Đông Phương Nguyệt Linh không kịp chạy tới.

Chân nguyên đen như nước sông vọt tới, Minh Thanh nhếch mép cười nanh tranh.

Dù tình huống thân thể có kém đến mấy, bị thương nặng cỡ nào, Minh Thanh dư sức giết võ giả Nửa Bước Quy Nguyên như Lâm Tiêu.

Đối diện Minh Thanh công kích, sát khí đậm đặc bao phủ toàn thân Lâm Tiêu, hắn luôn chú ý tình hình chiến đấu bỗng chốc mất lóe tia sáng kiên quyết.

Lâm Tiêu giơ cao tay phải lên, hơi thở tinh thần khủng bố bùng nổ từ người hắn. Trên bầu trời như có ánh sao chiếu xuống tụ trên tay phải của Lâm Tiêu, bàn tay chậm rãi chém xuống đằng trước.

- Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Địa Khung Ấn!

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bị xói tung hình thành địa ấn khổng lồ. Địa ấn bao la hấp thu chân nguyên trong người Lâm Tiêu và nguyên khí thiên địa điên cuồng ngưng tụ, chậm rãi thành hình, sắp xuất hiện trên trời.

Lâm Tiêu được Thiên Tinh Thần Khung Ấn đã hai tháng, hắn luôn cố gắng khổ tu tuyệt học tinh thần này. Thiên Tinh Thần Khung Ấn chia năm đại ấn là Địa Khung Ấn, Thiên Khung Ấn, Tinh Khung Ấn, Thần Khung Ấn, Thiên Tinh Thần Khung Ấn cuối cùng. Khi tu luyện đến mức tận cùng, chỉ cần có đủ năng lượng thì có thể hủy diệt thiên thạch, đồ thần diệt ma. Hiện tại Lâm Tiêu thì triển thức khởi đầu Địa Khung Ấn.

Dù là thức khởi đầu thì năng lượng Địa Khung Ấn cần không phải cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên như Lâm Tiêu cung cấp nổi.

- A!

Bị rút mạnh làm chân nguyên trong cơ thể Lâm Tiêu chớp mắt khô cạn, Nửa Bước Quy Nguyên trong nguyên tri cũng bị hút hết vào đại ấn đen. Nhưng Địa Khung Ấn vẫn rất mờ lung, dường như vì Lâm Tiêu không đủ chân nguyên nên không thể thành hình.

779. Chương 777: Đại Ca Lâm Hiên

Thiên Tinh Thần Khung Ấn là võ học tinh thần, tuy không chia đẳng cấp, bất cứ võ giả nào cũng tu luyện được nhưng môn võ học tinh thần này loại yếu nhất cũng hơn hẳn võ học thiên giai, gần vương giai. Cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên hiện tại của Lâm Tiêu không thể hoàn toàn thi triển ra thức thứ nhất Địa Khung Ấn.

Địa Khung Ấn, lấy đất làm ấn, nghiền nát tất cả, cơ bản nhất cần tất cả năng lượng của võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mới ngưng tụ thành hình được.

Phập phụt!

Rất nhiều Nửa bước chân nguyên bị rút đi, lực lượng trong người Lâm Tiêu nhanh chóng khô cạn, máu thịt mất sắc màu, lỗ chân long tràn ra tơ máu.

Dù máu phun tung tóe nhưng mắt Lâm Tiêu sắc lạnh như đao. Lâm Tiêu nuốt ba trong năm viên ngưng chân đan còn lại, dung nạp toàn bộ năng lượng vào Địa Khung Ấn..

Lâm Tiêu rống to:

- Muốn giết ta, ngươi chết đi!

Lâm Tiêu điều khiển Địa Khung Ấn thành hình một nửa đè xuống lão nhân bịt mặt.

Không!!!

Địa Khung Ấn mờ lung chưa thành hình ầm ầm đè xuống, các tia khí đen di chuyển như khí hỗn độn rũ xuống. Hơi thở đáng sợ làm lòng Minh Thanh giống lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, cảm giác nguy hiểm cho lão biết nếu liều mạng giết Lâm Tiêu thì sau đó chính gã cũng bị Địa Khung Ấn đáng sợ đập nát không còn mẩu xương.

Vào phút sống chết, Minh Thanh bất chấp mệnh lệnh của Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, lão thu về công kích, dốc sức ngăn cản địa ấn đen từ trên trời giáng xuống. Minh Thanh xoay người định bỏ chạy.

Đáng tiếc đã muộn.

Địa Khung Ấn khủng bố như một tòa thái cổ thần sơn từ trên trời giáng xuống trấn áp thân thể hư vô hơi thở suy yếu của Minh Thanh.

- A!

Nếu Minh Thanh còn ở trạng thái đỉnh cao thì thực lực gà con Nửa Bước Quy Nguyên của Lâm Tiêu và Địa Khung Ấn chưa thành hình cùng lắm gây chút rắc rối cho lão. Nhưng hiện giờ phân thân bị chém, thân thể tổn hại nặng, thực lực của Minh Thanh không bằng mười phần trăm lại bị Địa Khung Ấn nặng cở thiên sơn đập trúng. Minh Thanh gào thảm thiết, cơ thể nổ tung thành bãi máu đen bay tứ tán phía chân trời.

Đại ấn đập xuống, Minh Thanh đường đường là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong thể nhưng bị Lâm Tiêu một chiêu đánh chết.

Đông Phương Nguyệt Linh, nam nhân trung niên, đám người Đông Phương Nguyệt Minh tập thể ngơ ngẩn. Nam nhân mặt nạ quỷ cũng ngây người.

Nam nhân mặt nạ quỷ cười phá lên:

- Ha ha ha! Giỏi!!!

Trong thanh âm chứa vui sướng, nam nhân mặt nạ quỷ vui mừng thật lòng vì Lâm Tiêu mạnh mẽ.

Trong lúc mọi người hân hoan, ngây người, giật mình thì nam nhân trung niên hét to một tiếng:

- Hư không xuyên qua!

Ánh mắt nam nhân trung niên kinh hoàng biến thành luồng sáng xông vào tầng mây bão.

Đông Phương Nguyệt Linh cũng nhanh chóng biến mất đuổi theo vào tầng mây, một lát sau nàng ủ rũ quay về.

Về mặt Đông Phương Nguyệt Linh không cam lòng nói:

- Chết tiệt, đã để hấn trốn!

Nam nhân mặt nạ quỷ lắc đầu, nói:

- Thôi, bỏ qua đi.

Dường như cái chết của Minh Thanh trút giận cho nam nhân mặt nạ quỷ.

Bên kia, Lâm Tiêu vượt mức thi triển Địa Khung Ấn khiến Nửa Bước Quy Nguyên gần như cạn kiệt, hấn điều khiển cánh vô hình đập xuống lưng Cự Phong Ưng.

- Khụ khụ!

Mọi người quan tâm lo lắng hỏi:

- Lâm Tiêu, ngươi có sao không?

Lâm Tiêu gật đầu, nói:

- Ta không sao.

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn nam nhân mặt nạ quỷ, chấp tay nói:

- Đa tạ các hạ lại lần nữa cứu mạng.

Nam nhân mặt nạ quỷ bước lên lưng Cự Phong Ưng, ánh mắt vui mừng, thân thiết nhìn Lâm Tiêu:

- Không có gì.

Lâm Tiêu thăm khó hiểu:

- Người này là ai? Vì sao nhìn mắt hấn làm ta thấy thân quen quá?

Lúc này Quận chúa Đông Phương Nguyệt Linh đến gần nam nhân mặt nạ quỷ, nói:

- Đa tạ các hạ giúp đỡ, ta là Đông Phương Nguyệt Linh, quận chúa của Quận Hiên Dật. Ân đức không nói cảm tạ nhiều, sau này nếu các hạ có rảnh hãy đến Quận Hiên Dật của ta làm khách, chắc chắn Quận Hiên Dật ta sẽ chiêu đãi nhiệt tình.

Giọng nam nhân mặt nạ quý khàn khàn nói:

- Quận chúa khách sáo, ta chỉ đi ngang qua.

Nam nhân mặt nạ quý không nhìn Đông Phương Nguyệt Linh. Lâm Tiêu trực giác đối phương cố ý né Đông Phương Nguyệt Linh.

Đông Phương Nguyệt Linh cười nói:

- Các hạ đừng khiêm tốn.

Đông Phương Nguyệt Linh còn định nói gì đột nhiên con ngươi co rút, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ thân hình nam nhân mặt nạ quý. Đông Phương Nguyệt Linh lộ vẻ hoang mang, sau đó mắt trợn to khó tin.

- Người là . . . !

Vù vù vù!

Thân hình khẽ động, Đông Phương Nguyệt Linh với ánh mắt khiếp sợ lao nhanh đến gần nam nhân mặt nạ quý kia.

Nam nhân mặt nạ quý thấy thế vội thụt lùi lại, chấp tay:

- Mấy vị đi đường cẩn thận, nếu đã giải quyết xong việc thì tại hạ xin cáo từ.

Đông Phương Nguyệt Linh hét to một tiếng:

- Khoan đã!

Người Đông Phương Nguyệt Linh run rẩy, giọng run run.

Mọi người giật mình vì biểu hiện của Đông Phương Nguyệt Linh.

Trước mắt bao người, giọng Đông Phương Nguyệt Linh run run, mắt ngấn lệ:

- Là người, Lâm Hiên?

Nam nhân mặt nạ quý rung mình, mắt lóe tình cảm khác lạ, gã dời ánh mắt sang hướng khác, khàn giọng nói:

- Xin lỗi, quận chúa nhận sai người rồi.

Mắt Đông Phương Nguyệt Linh đỏ hồng, thanh âm càng lúc càng kiên định:

- Không, ta sẽ không nhận lầm, ta chết cũng không nhận lầm hơi thở trên người của người!

Đông Phương Nguyệt Linh nghẹn ngào xông lên:

- Người chính là Lâm Hiên, dù người có hóa thành tro ta cũng nhận ra người!

Lâm Tiêu hóa đá thăm nghĩ:

- Cái gì? Nam nhân mặt nạ quý là đại ca Lâm Hiên?

Lâm Tiêu bật thốt:

- Đại ca!

Nam nhân mặt nạ quý lấy lại bình tĩnh, né tránh Đông Phương Nguyệt Linh.

Nam nhân mặt nạ quý xoay người, lắc đầu nói:

- Các người nhận sai người rồi.

- Không!

Lần này người nói không là Lâm Tiêu, hắn nhìn bóng lưng quen thuộc, ánh mắt dần chắc chắn.

Các loại ký ức về đại ca Lâm Hiên hiện lên trong đầu Lâm Tiêu. Thật ra Lâm Tiêu chưa từng thấy người thật, ký ức về đại ca Lâm Hiên toàn là từ linh hồn vốn có, nhưng cảm giác huyết mạch tương thông đó hòa vào máu và thịt xương của Lâm Tiêu, không thể thay đổi được.

Nam nhân mặt nạ quý tóc đen đúng là rất giống đại ca Lâm Hiên của hắn.

Không, Lâm Tiêu có thể cảm giác được nam nhân mặt nạ quý đúng là đại ca Lâm Hiên.

- Hèn gì lúc trước ta cảm giác ánh mắt của hắn quen thuộc, thì ra là đại ca Lâm Hiên.

Trong lòng Lâm Tiêu rối như tơ vò, hắn đã hiểu vì sao khi gặp nguy hiểm là nam nhân mặt nạ quý sẽ xuất hiện. Nếu nam nhân mặt nạ quý là Lâm Hiên thì mọi giải thích đều hợp lý. Có lẽ nam nhân mặt nạ quý luôn đi theo bên cạnh, âm thầm bảo vệ Lâm Tiêu. Nhưng tại sao đại ca Lâm Hiên có mặt trong mật thất cung điện cổ địa Thái Thần? Năm xưa chẳng phải đại ca Lâm Hiên đã bị võ giả Hắc Long trại giết ở Yêu Ma lĩnh sao?

Càng khiến Lâm Tiêu giật mình là thực lực của đại ca Lâm Hiên. Ngày xưa khi Lâm Hiên mất tích mới là chân võ giả đỉnh tam chuyển, mười năm qua đi gã thể hiện thực lực đã là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong. Tốc độ tu luyện khiến người sợ hãi, không thua gì Lâm Tiêu.

Nam nhân mặt nạ quý khàn giọng, lạnh lùng nói:

- Không, ta nói rồi, các người đã nhận sai người.

780. Chương 778: Thay Đổi Thái Độ (1)

. (1)

Giọng nói của nam nhân mặt nạ quý trở lên cứng rắn:

- Lâm Hiên mà các người nói đã chết rồi, ta chỉ tình đi ngang qua, gặp chuyện bất bình rút đao trợ giúp. Chuyện đã giải quyết xong, tại hạ xin từ biệt.

Không đợi Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh nói gì thêm, nam nhân mặt nạ quý chột bay lên cao.

Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh kinh kêu:

- Đại ca!

- Lâm Hiên!

Nam nhân mặt nạ quý lao vào tầng mây bão, biến mất.

Đông Phương Nguyệt Linh vội đuổi theo:

- Không, ngươi không được đi!

Nhưng tốc độ của nam nhân mặt nạ quý quá nhanh, mạnh như Đông Phương Nguyệt Linh cũng không đuổi theo kịp.

Một lát sau Đông Phương Nguyệt Linh bàng hoàng quay về, mắt đỏ hồng lắm lắm:

- Tại sao . . . Tại sao ngươi tránh ta?

Đông Phương Nguyệt Minh đau lòng nhìn Đông Phương Nguyệt Linh:

- Tỷ tỷ.

Đám người Lý Dật Phong khí tin hỏi:

- Lâm Tiêu, hẳn thật sự là đại ca Lâm Hiên của người sao?

Bọn họ có nghe tin đồn về Lâm Hiên. Với thực lực chân võ giả tam chuyển vào mười hạng đầu xếp hạng Hắc thạch ở Trại huấn luyện thiên tài, là truyền kỳ đứng sau Lâm Tiêu trong mấy chục năm qua ở Quận Hiên Dật. Nhưng không hiểu sao Lâm Hiên bị Trại huấn luyện trục xuất.

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Có lẽ ta nhận sai người. Lúc trước đại ca đã chết trong Yêu Ma lĩnh, điều này đã được xác nhận. Hơn nữa mười năm trước khi đại ca chết mới chỉ là võ giả tam chuyển đỉnh phong, nam nhân mặt nạ quỷ vừa rồi là cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong. Trong mười năm dù có thiên phú mạnh cách mấy cũng không thể tiến bộ đáng sợ như vậy được.

Mọi người ngây ra. Lâm Tiêu nói cũng đúng. Trong mười năm dù là người có thiên phú mạnh cũng không thể tiến bộ lớn như vậy. Võ giả vào Quy Nguyên cảnh rồi mỗi cảnh giới rất khó tiến bộ. Mười năm trước Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền được quán quân đại tái Phong Vân bảng đế quốc quý trước là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại gần mới chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong. Đây còn là vì Bách Lý Huyền vốn là hoàng tử có thiên phú nhất Đế quốc Võ Linh, hưởng thụ nhiều tài nguyên. Năm xưa Lâm Hiên mới là chân võ giả đỉnh tam chuyển, hai người cách biệt quá xa.

Đông Phương Nguyệt Linh giật mình nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu truyền âm:

- Quận chúa Nguyệt Linh, mặc kệ người vừa rồi có phải là đại ca không, hẳn không muốn cho chúng ta biết thân phận và đồn ra ngoài. Ta nghĩ hẳn có nỗi khổ riêng, chúng ta hãy giữ kín bí mật.

Thật ra trong lòng Lâm Tiêu đã khẳng định đối phương chính là đại ca Lâm Hiên, ánh mắt và hơi thở trong ký ức không thể thay đổi được.

Đông Phương Nguyệt Linh sửng sốt, trầm ngâm.

Đông Phương Nguyệt Linh lấy lại bình tĩnh, lắc đầu nói với mọi người:

- Đúng là ta đã nhận sai.

Mọi người sửng sốt.

Lâm Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Quận chúa Giọng Đông Phương Nguyệt Linh vang bên tai Lâm Tiêu:

- Ta sẽ giữ bí mật thân phận của hẳn, lần sau nếu người gặp hẳn thì hãy chuyển lời giúp ta. Dù hẳn ở đâu, Đông Phương Nguyệt Linh ta chắc chắn sẽ tìm đến hẳn, chờ hẳn, dù có phải chờ đến bao giờ cũng mãi mãi không bỏ cuộc!

Lâm Tiêu quay đầu, thấy đôi mắt sáng kiên quyết của Quận chúa Đông Phương Nguyệt Linh, mắt nàng sáng như sao trong trời đêm.

Vù vù vù!

Chợt tiếng xé gió vang lên, mấy bóng người từ xa bay tới, còn có hơi thở chân nguyên mênh mông đáng sợ đi kèm.

- Là phụ vương!

Người đến là đám phó doanh chủ Bạch Hồng Phi, quận vương Đông Phương Hiên Viên. Ai nấy vết máu loang lổ, áo rách rưới, vì đã trải qua trận đại chiến. Điều duy nhất đáng mừng là không ai chết.

Thấy đám người Lâm Tiêu bình yên lành lặn, Quận vương Hiên Dật thở phào, về mặt quan tâm hỏi:

- Nguyệt Linh, Lâm Tiêu, các người có bị sao không?

- Chúng ta không sao, còn phụ vương?

Đông Phương Hiên Viên cười nói:

- Đường nhiên không sao. Chúng ta đại chiến, thực lực hai bên ngang ngửa, không ai làm gì được ai.
- Bởi vì lo lắng tình huống nơi này nên bốn chúng ta không giữ lại thực lực, Bạch Hồng Phi liều mạng bị thương nặng đổi lại hai người phe địch bị thương. Cộng thêm nhóm Nguyên Chí Sĩ dốc sức tấn công.
- Đường như nhóm Tương Thiên Thần cho rằng chuyện nơi này đã thành công, vội vàng rút lui. Có lẽ bọn họ không ngờ chúng ta đã chuẩn bị trước, kêu Nguyệt Linh đi theo dọc đường, Ha ha ha!

Thấy đám người Lâm Tiêu bình yên, Nguyên Chí Sĩ vui vẻ nói:

- Ha ha, bọn họ thật sự tính sai.
- Trước kia tiểu tử Cân Thường rất vênh váo, bị chúng ta chặt đứt một cánh tay, thân thể bị thương nặng, phải mất mấy năm mới phục hồi được.

Vương An cười phá lên:

- Ha ha ha!

Mặt phó doanh chủ Bạch Hồng Phi tái nhợt, bị thương nặng nhưng trạng thái tinh thần rất tốt.

- Đi!

Mọi người ngồi lên Cụ Phong Ứng, tiếp tục xuất phát.

Trên lưng Cụ Phong Ứng, trong lòng Đông Phương Hiên Viên vẫn còn sợ hãi nói:

- Vừa rồi ta sợ chết khiếp. Nguyệt Linh, không ngờ người mạnh đến mức này. Mới rồi ta thấy có hai cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Võ Uy đến, một người là Quy Nguyên cảnh trung kỳ. Không ngờ hai người này hợp sức cũng không qua được người.

Khi hai cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Võ Uy xuất hiện thì Đông Phương Hiên Viên hết hồn, gã cố gắng đánh nhanh thắng nhanh, còn không màng tới thương thế trên người.

- Phụ vương, thật ra hai người này không hoàn toàn bị ta đánh bại.

Đông Phương Hiên Viên kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?
- Chuyện là vậy.

Đông Phương Nguyệt Linh kể lại đầu đuôi câu chuyện, tiếp tục bảo:

- Nếu không có Lâm Tiêu giết vô giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, và nam nhân mặt nạ quý xuất hiện thì một mình nữ nhi khó thể ngăn cản.

Đông Phương Hiên Viên trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt rung động, ngờ ngác nói:

- Cái gì? Lâm Tiêu một mình giết một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ? Minh Thanh cũng chết vào tay hắn?

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi giật mình qua đi hưng phấn cười nói:

- Lâm Tiêu, tiểu tử giỏi!
- Không ngờ Quận Hiên Dật chúng ta lại có thiên tài xuất sắc như vậy, thật là ông trời có mắt. Cảnh giới Nửa bước Quy Nguyên cảnh giết một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, dù tính cả Đế quốc Võ Linh cũng cỡ mấy trăm năm chưa xuất hiện thiên tài như vậy.
- Khí chất vương giả, Lâm Tiêu chắc chắn có tư chất trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh.

Đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên với ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu như ngắm nữ nhân trần truồng.

Vương giả Sinh Tử cảnh là khái niệm gì? Đủ để xưng là cường giả đỉnh cao nhất đại lục, có thể khai tông lập phái, xây dựng thế lực khổng lồ. Nói chung có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn thì nơi đó ít khi bị thú

triều tấn công. Sau khi đại chiến ngày hủy diệt, võ giả nhân loại giết mấy yêu thú vương giai đã hình thành loại ăn ý này, vì khi vương giả ra tay sinh linh đồ thán, một khu vực bị hủy diệt.

Đến bây giờ tất cả Vương giả Sinh Tử cảnh đều tập trung gần đế đô. Tám đại quận mặt ngoài không có một Vương giả Sinh Tử cảnh. Đương nhiên trong một số cấm khu, bóng tối có một số vương giả tồn tại, nhưng Quận thành Hiên Dật không có vương giả.

781. Chương 779: Thay Đổi Thái Độ (2)

. (2)

Một khi Lâm Tiêu trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh sẽ là trợ giúp lớn cho Quận Hiên Dật. Trừ phi lần thứ hai xảy ra vụ yêu thú bạo loạn như ngày hủy diệt, hay yêu thú vương giai khổng lồ siêu thú triều, còn lại thú triều cỡ lớn do yêu thú cứu giai bình thường dẫn dắt sẽ không mang đến tổn thất gì cho Quận Hiên Dật.

- Khụ khụ.

Bốn nam nhân, còn là cường giả Quy Nguyên cảnh nhìn chăm chăm khiến Lâm Tiêu không chịu nổi.

Mừng rỡ qua đi, Đông Phương Hiên Viên sắc mặt âm trầm nói:

- Lâm Tiêu, không ngờ Tứ hoàng tử tham gia vào chuyện này. Sau đại tái Phong Vân bảng khá nhiều người muốn đổi phó người, ta hy vọng sau khi về Quận Hiên Dật người hãy bế quan ngay. Trước khi chưa đủ thực lực tuyệt đối đừng đi đâu.

Biểu tình Đông Phương Hiên Viên nghiêm túc nói:

- Trong Quận thành Hiên Dật chúng ta có thể bảo vệ người, nhưng ra khỏi Quận thành Hiên Dật thì khó nói. Ít nhất đám Tương Thiên Thần sẽ không bỏ qua.

Lâm Tiêu gật đầu, hẳn vốn định quay về sẽ bế quan, dốc sức trùng kích Quy Nguyên cảnh. Khi nào đột phá Quy Nguyên cảnh thì khả năng tự bảo vệ mình của Lâm Tiêu sẽ tăng về chất.

Đông Phương Nguyệt Linh bất bình nói:

- Phụ vương, bên Tứ hoàng tử cứ cho qua vậy sao?

- Thế người muốn sao?

Đông Phương Hiên Viên sắc mặt khó xem nói:

- Tuy Minh Thanh là hộ pháp bên cạnh Tứ hoàng tử nhưng không chứng minh được là Tứ hoàng tử sai khiến Minh Thanh. Bách Lý Huyền chỉ cần chết cũng không thừa nhận là được. Người nghĩ Bách Lý Tử bệ hạ sẽ vì Lâm Tiêu mà trừng phạt thiên tài đỉnh cao nhất trong tộc của mình sao?

Đông Phương Hiên Viên thở dài nói:

- Tất cả dựa vào thực lực nói chuyện. Nếu Lâm Tiêu là Vương giả Sinh Tử cảnh, có kéo đến đế đô làm lớn chuyện, Bách Lý Tử bệ hạ sẽ phải thận trọng giải quyết. Bây giờ người tuy là thiên tài nhưng chỉ vển vển là thiên tài. Giữa thiên tài và cường giả cách biệt lạc trời lớn.

Đông Phương Hiên Viên nhìn Lâm Tiêu, ánh mắt nghiêm túc, trầm trọng.

Đông Phương Hiên Viên chậm rãi nói:

- Lâm Tiêu, Tứ hoàng tử đã xuống tay với người thì thôi ta nói thật cho người biết một chuyện. Ngày xưa đại ca của người chết rất có thể liên quan đến Tứ hoàng tử.

Đông Phương Hiên Viên kể lại chuyện giữa Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh ra. Đông Phương Hiên Viên cũng nói trước giải thi đấu Phong Vân bảng, Tứ hoàng tử xúi bọn họ bỏ Lâm Tiêu.

Sau khi biết thiên phú của Lâm Tiêu, Quận vương Đông Phương Hiên Viên quyết định bảo vệ hắn để gắn kết hắn và ích lợi Quận Hiên Dật lại với nhau. Dù sao Vương giả Sinh Tử cảnh tương lai quá quan trọng với Quận Hiên Dật. Sau khi biết thiên phú của Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên hiểu đây là cơ hội duy nhất, cơ hội cho Quận Hiên Dật bọn họ.

Đám người Bạch Hồng Phi áy náy nói:

- Nếu không phải ngày xưa chúng ta không kiên trì thì đại ca Lâm Hiên của người đã không chết.

Nhóm Lý Dật Phong vẻ mặt rung động:

- Trước kia còn xảy ra chuyện như vậy?

Lâm Tiêu nói:

- Quận vương Hiên Dật, các vị, thật ra ta đã biết chuyện này, không phải lỗi của các người.

Đông Phương Hiên Viên sửng sốt, lắc đầu nói:

- Người nghĩ được như vậy thì tốt rồi. Nhưng người yên tâm, ta sẽ phái người đón phụ mẫu, muội muội của người đến Quận Hiên Dật ngay, Thành Tân Vệ dù sao không an toàn.

Lâm Tiêu gật đầu.

Nếu Lâm Hiên đã chết, nói Lâm Tiêu không hận thì không thể nào. Nhưng Lâm Tiêu mới biết đại ca còn sống, Quận vương Đông Phương Hiên Viên lại có thái độ như vậy, Lâm Tiêu không trách móc gì nữa.

Huống chi đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên không biết ngày xưa đại ca Lâm Hiên chết do Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền thông qua La Sơn tông ra lệnh cho Hắc Long trại chấp hành.

Bên kia, đám người Lý Dật Phong biểu tình kỳ dị. Bọn họ nghe ân oán giữa đại ca Lâm Hiên và Tứ hoàng tử, lại liên tưởng nam nhân mặt nạ quý. Bọn họ thông minh trí tuệ nghĩ ngay đến vài khả năng, nhưng Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh không nói thì bọn họ sẽ không nêu ý kiến lung tung.

Thời gian trôi qua, Cụ Phong Ưng bay trong tầng mây dày đặc đã quay về Quận Hiên Dật.

Một canh giờ sau, trong sơn cốc cách đó mấy ngàn dặm, bốn bóng người toát ra khí thế khủng bố đáp xuống.

Một nam nhân trung niên vạm vỡ sắc mặt âm trầm nói:

- Chết tiệt, Bạch Hồng Phi đúng là thằng điên, liều mạng bị thương nặng đánh với chúng ta, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Bà lão áo đỏ nhìn Cân Thường trị thương, lạnh lùng nói:

- Cân Thường bị thương quá nặng, đứt một tay, trong vòng hai, ba năm khó thể phục hồi.

Tương Thiên Thần cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Cân Thường bị thương là đáng giá, chứng minh Lâm Tiêu có địa vị cao cỡ nào trong lòng bọn họ. Tiếc rằng thiên tài đó đã chết, Lâm Tiêu chết thì tương lai của Quận Hiên Dật bị bóp nát. Đông Phương Hiên Viên lấy gì tranh với chúng ta?

Trong đầu Tương Thiên Thần tưởng tượng cảnh đám người Đông Phương Hiên Viên chạy về thấy xác nhóm Lâm Tiêu nằm la liệt, gã nhếch môi cười hưng phấn.

Cân Thường nhắm mắt trị thương đột nhiên mở mắt ra, phun ra một hơi thở lẫn mùi máu, đôi mắt điên cuồng:

- Hiện tại xem ra lúc ở Thiên Mộ bí cảnh Kim Minh rất có thể bị tiểu tử Lâm Tiêu giết. Hừ, ta sớm gai mắt hắn lâu rồi, không ngờ lần này bị Lâm Tiêu cướp mất đệ nhất Phong Vân bảng. May mắn cuối cùng

Lâm Tiêu chết, chết rất hay, ta bị thương cũng không đáng gì. Một cánh tay đổi đệ nhất thiên tài đế quốc, rất đáng giá, Ha ha ha!

Bốn người Quận Võ Uy cười phá lên.

- Ha ha ha!

Tương Thiên Thần lạnh lùng nói:

- Được rồi, Cân Thường mau trị thương đi, chờ nhóm Hắc Tuyên đến chúng ta rời đi ngay, đỡ khỏi gặp phải Đông Phương Hiên Viên thấy xác đám Lâm Tiêu thì nổi điên vòng về.

Đám người yên lặng chờ đợi.

Chờ nửa canh giờ, Tương Thiên Thần nhíu mày nói:

- Hai tên Hắc Tuyên, Ba La làm cái khỉ gì mà lâu vậy chưa về?

Tương Thiên Thần mới nói xong vụt ngẩng đầu:

- A? Đến rồi.

Một bóng người từ chân trời phía xa bay đến, là nam nhân trung niên truy sát Lâm Tiêu. Nam nhân trung niên uể oải, vết máu loang lổ, cực kỳ chật vật đáp xuống sơn cốc.

Hắc Tuyên đáp xuống, Tương Thiên Thần cau mày nạt:

- Hắc Tuyên, người bị gì vậy? Sao về trễ thế? Ba La biến đi đâu rồi? Đám người Lâm Tiêu đã bị giết hết chưa?

Tương Thiên Thần phớt lờ vết thương trên người nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên phun ra một ngụm máu tươi, biểu tình kinh hoàng run giọng nói:

- Quận vương đại nhân, chúng ta thất bại, Ba La đã chết.

Tương Thiên Thần biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Khí thế đáng sợ bộc phát từ người Tương Thiên Thần, gã trừng mắt túm cổ Hắc Tuyên.

Tương Thiên Thần quát to:

- Nói! Có chuyện gì? Người là võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ, sao có thể thất bại được?

- Quận vương đại nhân, chuyện là vậy . . .

Hắc Tuyên kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Nghe Hắc Tuyên nói xong Tương Thiên Thần biến sắc mặt:

- Cái gì? Minh Thanh theo bên Tứ hoàng tử cũng tham gia hành động truy sát Lâm Tiêu, cuối cùng bị một nam nhân mặt nạ quỷ bí ẩn đánh bại? Lâm Tiêu với cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên giết Ba La, ngay cả Minh Thanh cũng bị hắn đánh chết?

782. Chương 780: Quận Thành Chấn Động

..

Trong mắt Tương Thiên Thần tràn ngập sợ hãi.

- Không thể nào!

Đám người Cân Thường ngơ ngẩn, chìm trong sự thật đáng sợ.

Bọn họ biết rõ thực lực của Ba La, tuy không mạnh nhưng là cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ trăm phần trăm. Ba La thiêu đốt chân nguyên thì thực lực càng tăng gấp đôi, vậy mà bị Lâm Tiêu mới chỉ Nửa Bước Quy Nguyên giết chết. Cả đám người không dám tin vào lỗ tai mình.

Mặt Cân Thường vặn vẹo quát to:

- Hắc Tuyên, có phải lỗi tại ngươi nên không giết Lâm Tiêu được, rồi ngươi tạo lý do này để trốn trách nhiệm?

Mặt Tương Thiên Thần lạnh băng nhìn Hắc Tuyên.

Hắc Tuyên thề thốt:

- Quận vương đại nhân, thuộc hạ không dám, thuộc hạ không dám. Mỗi câu thuộc hạ nói đều là thật, nếu có câu nào giả thì thuộc hạ nguyện bị sét đánh, chết không có chỗ chôn. Thuộc hạ làm sao dám lừa quận vương đại nhân?

Tương Thiên Thần cũng biết Hắc Tuyên không dám lừa mình, nhưng sâu trong lòng gã không muốn tin vào sự thật này.

Tương Thiên Thần tức giận quát lớn:

- Khốn kiếp!

Xung lực đáng sợ bay ra từ cơ thể Tương Thiên Thần, kinh khí mãnh liệt làm cây cối cát đá trong phạm vi mấy chục dặm vỡ nát bấy.

Mặt Tương Thiên Thần vặn vẹo, gã biết rắc rối đến:

- Thực lực Nửa Bước Quy Nguyên mà giết được một võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, Lâm Tiêu này là quái vật gì? Tại sao Quận Hiền Dật lại có yêu nghiệt như vậy? Thiên phú đó có tiềm lực vương giả.

Đám người Cân Thường hoảng sợ biến sắc mặt, mặt xanh mét rồi rít nói:

- Tiềm lực vương giả?

- Quận vương đại nhân, bây giờ chúng ta làm sao đây? Hay đuổi theo giết Lâm Tiêu ngay?

Mặt Tương Thiên Thần âm trầm, sát khí tràn ngập, dữ tợn nói:

- Lâm Tiêu phải chết, nhưng đám Đông Phương Hiền Viên đã có cảnh giác, bằng vào mấy người chúng ta muốn đánh chết Lâm Tiêu khó như lên trời. Chúng ta đi về trước, phải tìm cách nào thật vẹn toàn, bóp chết Lâm Tiêu càng sớm càng tốt.

Tương Thiên Thần biết rõ để thiên tài như Lâm Tiêu lớn lên sẽ đáng sợ cỡ nào, phải thừa dịp hần chưa trưởng thành bóp chết ngay. Nếu không đối phương sẽ như rồng vào biển cả, bay vọt lên trời.

- Đi!

Đám người Tương Thiên Thần đặt quyết tâm, mặt xanh mét phóng lên cao, nháy mắt biến mất phía chân trời.

Một tháng sau, thành quách thấp thoáng phía xa. Mọi người quay về Quận Hiền Dật.

Ai nấy vẻ mặt vui mừng:

- Ha ha ha, rốt cuộc trở về.

Một tháng nay mọi người lo đám Tương Thiên Thần sẽ đến tấn công lần nữa, luôn cảnh giác bốn phía. Hiện tại trở lại Quận Hiền Dật, thần kinh thả lỏng.

Trong Quận Hiền Dật thì Đông Phương Hiền Viên là người thống trị cao nhất, nếu xảy ra chiến đấu, gã ra lệnh một tiếng là tất cả cường giả Quy Nguyên cảnh xung quanh đến hỗ trợ ngay. Tương Thiên Thần có ngông cuồng đến mấy cũng không dám gây sự trong lãnh thổ của kẻ địch.

Cụ Phong Ứng khổng lồ bay bên trên Quận thành Hiên Dật, đáp xuống Trại huấn luyện thiên tài.

- Nhìn kìa, là Cụ Phong Ứng, nhóm Nguyên phó doanh chủ đã về!

- Quận vương Hiên Dật, nhóm Lâm Tiêu chắc cũng đi chung.

- Lâm Tiêu đâu? Hắn ở đâu? Thiên tài đệ nhất đại tái Phong Vân bảng để quốc đến từ Quận Hiên Dật chúng ta, kích động quá, ta rất muốn thấy mặt cao thủ đó!

Mọi người chưa kịp xuống thì đám đệ tử Trại huấn luyện đã phát hiện Cụ Phong Ứng, không khí liền điên cuồng. Đã qua ba tháng từ lúc đại tái Phong Vân bảng kết thúc, tin tức qua các nẻo đường quay về Quận Hiên Dật, nhiều đệ tử sớm biết hạng nhất đại tái Phong Vân bảng thuộc về ai. Các đệ tử Trại huấn luyện trong thời gian này vô cùng kích động.

- Doanh chủ đại nhân!

- Quận vương đại nhân!

- Ha ha ha! Các tiểu tử giỏi!

Đám người Lưu phó doanh chủ ở lại Quận Hiên Dật canh chừng, nhiều đạo sư Quy Nguyên cảnh bay lên cao đón đoàn người Đông Phương Hiên Viên trở về.

Cụ Phong Ứng khổng lồ đáp xuống quảng trường Trại huấn luyện. Đám người Đông Phương Hiên Viên chậm rãi bước xuống.

- Mấy ngày nay các vị đã vất vả.

Tâm tình Đông Phương Hiên Viên vui vẻ hết to:

- Ta nghĩ các vị đã biết rõ tình hình đại tái Phong Vân bảng để quốc. Đúng vậy, đại tái Phong Vân bảng lần này Quận Hiên Dật chúng ta được thành tích cực kỳ xuất sắc. Có năm người lọt vào xếp hạng Phong Vân bảng. Chu Chỉ hạng năm mươi bảy, Đoạn Hồng hạng bốn mươi tám, Lý Dật Phong hạng mười lăm, Đông Phương Nguyệt Minh hạng tám. Ngoài ra nhóm Lưu Vân, Đoạn Hồng tuy không vào bảng xếp hạng nhưng biểu hiện rất đáng khen. Quan trọng nhất là . . .!

Đông Phương Hiên Viên nhìn bốn phía, cao giọng quát:

- Thiên tài Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật chúng ta với phong độ nghiêng áp liên tục đánh bại La Thiên Đô của La Sơn tông, Mặc Thanh Hiên của Phái Thông Thiên kiếm, Đoạn Thiên Cừu của Quận Vô Uy vân vân, giành được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng lần này, trở thành quán quân duy nhất của Quận Hiên Dật chúng ta trong hai, ba trăm năm nay.

- Mọi người hãy hoan hô bọn họ đi!

- Oa!!!

Trên quảng trường rộ lên tiếng ồn ào, đám đệ tử thiên tài gào bể giọng. Thanh âm của Đông Phương Hiên Viên vang vọng khắp Quận thành Hiên Dật, trên đường cái lục tục tụ tập vô giả, biểu tình phấn khởi, vô cùng cuồng nhiệt.

Tin Lâm Tiêu đạt được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng không chỉ là việc một mình hắn, cũng là niềm vui cho dân chúng Quận Hiên Dật. Vô giả Quận Hiên Dật mạnh mẽ thì Quận Hiên Dật có xác suất sống sót tăng mạnh trong thời đại nguy hiểm thú triều khắp chốn này.

- Ai là Lâm Tiêu sư huynh?

- Cho ta xem Lâm Tiêu sư huynh ở đâu đi?

- Người kia là Lâm Tiêu sư huynh sao? Đẹp trai quá.

- Nếu ta có thể làm bạn lữ vô giả của Lâm Tiêu sư huynh thì tốt quá.

Lâm Tiêu vắng mặt mấy năm nay trong Trại huấn luyện có thêm nhiều đệ tử mới. Bọn họ chưa từng gặp Lâm Tiêu, chỉ nghe truyền thuyết về hắn trong bảng xếp hạng ngọc bích. Giờ thấy người thật, đám đệ tử

rất cuồng nhiệt. Một số nữ đệ tử xinh đẹp vẻ mặt ngại ngùng, mắt sáng rực, khao khát có thể trở thành bạn hữu võ giả của Lâm Tiêu.

Tuyên bố đơn giản qua đi, trong tiếng hét to của Quận vương Đông Phương Hiên Viên, đám đông dần tản ra. Nhưng tin Lâm Tiêu đạt được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng vẫn tiếp tục khuếch tán lan rộng.

- Nghe nói Trần gia của thành Hắc Vân có tuyển thủ được thứ hạng không tệ, dường như là bằng hữu của Lâm Tiêu sư huynh. Nghe nói Trần gia của thành Hắc Vân định sau này ột số thiên tài gia tộc tham gia vào lần tuyển chọn đệ tử thiên tài của Quận Hiên Dật, trở thành đệ tử Trại huấn luyện thiên tài.

- Ta cũng có nghe nói. Diệt Linh cốc, bộ lạc Kỷ thị có ý muốn đưa đệ tử, tộc nhân đỉnh cao của thế lực mình tham gia Trại huấn luyện thiên tài. Sau này chúng ta sẽ cạnh tranh gay gắt hơn đây.

- Ha ha ha! Nghe nói được thứ hạng càng cao trong đại tái Phong Vân bảng thì sẽ có tinh thần khí vận bao phủ, thậm chí có thể chia cho thế lực mình ở. Chúng ta thật may mắn, không chừng sau này tu luyện được tiến bộ nhiều.

- Còn cần nói? Lâm Tiêu sư huynh lúc mới tham gia Trại huấn luyện nghe đồn là chân võ giả tam chuyển, sau này nhận các hạng mục huấn luyện mới dần mạnh lên. Không chừng chúng ta cũng có hy vọng trở thành cao thủ giống như Lâm Tiêu sư huynh.

783. Chương 781: Đoàn Viên (1)

. (1)

- Chỉ bằng người? Thôi đi.

- Hừ! Mắt chó nhìn người thấp. Tuy bây giờ ta không được giỏi nhưng chỉ cần có lòng tin mạnh mẽ là có thể làm được.

Mấy ngày nay cả Quận thành Hiên Dật, trong Trại huấn luyện thiên tài toàn bàn tán chuyện Lâm Tiêu được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng. Bởi vì một vài nguyên nhân nên có một số thế lực bên ngoài hệ thống Quận thành Hiên Dật như thành Hắc Vân, Diệt Linh cốc, bộ lạc Kỷ thị có ý định xác nhập vào Quận thành Hiên Dật.

Quận Hiên Dật vô cùng hoan nghênh, trong thời đại này nhân tộc phải đoàn kết với nhau mới sống nổi trong thú triều điên cuồng tấn công.

Mấy ngày tiếp theo có nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật đến thăm Lâm Tiêu, biểu thị khích lệ, làm thân. Phân điện chủ Võ điện Thái Thúc Ngọc cũng rất vui mừng, dù sao năm người lọt vào Phong Vân bảng có Lâm Tiêu, Lý Dật Phong là đệ tử của Võ điện.

Thái Thúc Ngọc hỏi Lâm Tiêu, Lý Dật Phong có muốn đi tổng bộ Võ điện không?

Tổng bộ Võ điện nằm ở Sơn mạch Thái Huyền gần đế đô. Nói chung khi các đại quận xuất hiện thiên tài cực kỳ ưu tú sẽ có cơ hội vào tổng bộ tu luyện. Trong Võ điện có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn, không cần lo công pháp, đan dược gì cả, chỉ cần chuyên tâm tu luyện mà thôi.

Trừ điều này ra, đệ tử Võ điện sau khi vào Quy Nguyên cảnh có một cơ hội đi tổng bộ nhận để được Vương giả Sinh Tử cảnh dạy bảo. Chỉ cần thật lòng muốn tham gia Võ điện là sẽ trở thành trung tâm trụ cột Võ điện, được Võ điện cất cử đi phân điện mỗi quận làm chức trưởng lão, quyền cao chức trọng.

Tham gia vào thế lực lớn như vậy được ích lợi lớn nhất là nhiều tài nguyên. Tổng bộ Võ điện thuộc một trong mấy thế lực lớn nhất có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn trong Đế quốc Võ Linh, tài nguyên của nó mạnh hơn Quận thành Hiên Dật rất nhiều, không thể so sánh hai bên được.

Nhưng Lâm Tiêu tạm từ chối, chờ có cơ hội có lẽ hắn sẽ đi tổng bộ Võ điện nhưng không phải bây giờ.

Hiện giờ Lâm Tiêu cần bế quan khổ tu, cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên trên người, chính thức bước vào Quy Nguyên cảnh. Khi đó Lâm Tiêu mới có thực lực đi lại trong Đế quốc Võ Linh hay thậm chí là rời đi. Đến khi bị Quận Võ Uy, Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền truy sát Lâm Tiêu cũng có năng lực giữ mạng.

Trước khi bế quan Lâm Tiêu còn cần đón người nhà ở Thành Tân Vệ vào Quận thành Hiên Dật.

Lâm Tiêu quyết định tự mình làm chuyện này.

Biết tin Lâm Tiêu định đi Thành Tân Vệ, Quận vương Đông Phương Hiên Viên tỏ vẻ lo lắng nhưng cuối cùng gã tôn trọng ý kiến của hắn. Dù sao trong Quận Hiên Dật, Đông Phương Hiên Viên tin tưởng đám người Tương Thiên Thần không dám hành động quá đáng.

Trước khi đi Đông Phương Hiên Viên cho Lâm Tiêu một báu vật hình dạng la bàn, chạm khắc hoa văn phức tạp, phù văn khó hiểu.

Đông Phương Hiên Viên nghiêm túc khuyên nhủ:

- Lâm Tiêu, báu vật này tên là Chân Quang Huyền La Tráo, lúc ta thám hiểm trong cổ địa Huyền La lấy được nó. Trong Chân Quang Huyền La Tráo lưu trữ năng lượng cường đại, chỉ cần rót vào chân nguyên nhất định là sẽ có vòng phòng hộ. Nó có thể phòng ngự mười mấy giây trước cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong dốc hết sức công kích. Nếu là cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ thì thời gian kéo dài càng lâu. Khi nào gặp nguy hiểm người hãy sử dụng nó mà chạy trốn.

Lâm Tiêu giật mình:

- Có thể phòng ngự mười mấy giây khi bị cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong dốc hết sức công kích?

Tuy Lâm Tiêu không biết đẳng cấp của Chân Quang Huyền La Tráo là bao nhiêu nhưng nghe miêu tả thì biết nó là báu vật hiếm có.

Lâm Tiêu không từ chối, hắn nhận báu vật sau đó lên đường đi Thành Tân Vệ.

Lâm Tiêu bay thật nhanh, ba ngày sau hắn đến Sơn mạch Liên Vân bên ngoài Thành Tân Vệ ngàn dặm.

Lâm Tiêu cảm nhận bốn phía không có ai, lòng máy động thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra khỏi Thương Long Tí.

- Ra đi!

Một con yêu thú dài bảy, tám chục thước, cao ba mươi thước, giương cánh dài gần năm mươi thước, toàn thân vàng kim xuất hiện trong hư không, phát ra tiếng gầm dữ tợn:

- Grao!

Khí thế cuồng bá bộc lộ, uy hiếp kinh người làm Lâm Tiêu thấy nghẹt thở, cảm giác bị trói buộc. Đám yêu thú dưới sơn mạch bị áp lực kinh khủng đè quỳ rạp dưới đất, run cầm cập.

Lần đầu tiên Lâm Tiêu cảm nhận sự đáng sợ của Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Cảm giác thật cường đại.

Đôi cánh duỗi ra toát ra khí thế kinh khủng, yêu khí đỉnh thất tinh cuộn cuộn bốc lên, như một yêu vương bá đạo không gì sánh được, bề ngỗ thiên hạ.

Ầm ầm!

Lâm Tiêu điều khiển Phân thân Toàn Địa Giáp, thân yêu thú khổng lồ xông vào sơn mạch. Các ngọn núi to ấy trăm thước bị đụng nát, đá vụn rơi lả ta, vẩy trên người Phân thân Toàn Địa Giáp thì không bị sứt mẻ gì. Các yêu thú trong phạm vi mấy trăm dặm khủng hoảng.

Đôi cánh vàng kiếm như thanh thiên đao dễ dàng tước đứt một ngọn núi, vết cắt bóng loáng.

Lâm Tiêu mừng rỡ:

- Quả nhiên cường đại!

Lâm Tiêu cảm nhận thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp đỉnh thất tinh dốc hết sức gần như ngang với Minh Thanh Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong. Bây giờ dù Minh Thanh không chết, nếu lão lại xuất hiện thì Lâm Tiêu có năng lực tự bảo vệ mình.

- Có thể cho Phân thân Toàn Địa Giáp đi chỗ sâu trong sơn cốc đen Sơn mạch Liên Vân xem sao.

Lâm Tiêu vận dụng Phân thân Toàn Địa Giáp bay vào sâu trong Sơn mạch Liên Vân, còn hắc thì bay về hướng Thành Tân Vệ cách ngàn dặm.

Đón phụ mẫu, muội muội xong Lâm Tiêu quay về Quận thành Hiên Dật bế quan ngay, hắc không thể để Phân thân Toàn Địa Giáp tiếp tục ở lại Thương Long Tí. Lâm Tiêu định cho Phân thân Toàn Địa Giáp rèn luyện trong sơn cốc đen Sơn mạch Liên Vân.

Khoảng cách ngàn dặm chỉ bằng giây lát với Lâm Tiêu. Không lâu sau đường nét quen thuộc của Thành Tân Vệ hiện ra trước mắt Lâm Tiêu, cảm giác quen thuộc khiến trong lòng hắc trào dâng cảm xúc nhớ nhà. Nói sao thì Thành Tân Vệ là cố hương của Lâm Tiêu, nếu không vì lo Quận vương Tương Thiên Thần Quận Vô Uy không từ thủ đoạn muốn giết hắc, có lẽ sẽ làm hại an toàn của phụ mẫu, muội muội thì Lâm Tiêu không định để bọn họ rời khỏi Thành Tân Vệ nơi họ đã sinh sống nhiều năm đi Quận Hiên Dật.

- Ai đó?

- Nhìn kia, có người bay trên trời, chẳng lẽ là cường giả Quy Nguyên cảnh?

- Cường giả kia bay hướng Thành Tân Vệ.

- Mau thông báo cho thành chủ đại nhân!

Trên tường thành, đường cái Thành Tân Vệ, một số hộ vệ, võ giả thấy bóng người bay trên trời thì kinh kêu, kéo cảnh báo hướng phủ thành chủ.

Vù vù vù!

Các bóng người bay ra từ phủ thành chủ, phân bộ Võ điện, ngược nhìn chân trời.

Giọng Trang Dịch ồm ồm vang vọng trong Thành Tân Vệ thật lâu không ngừng:

- Không biết là vị tiền bối nào đi qua Thành Tân Vệ ta? Trang Dịch Thành Tân Vệ không đón tiếp từ xa, xin tiền bối thứ lỗi cho.

Mặc kệ cường giả Quy Nguyên cảnh là địch hay bạn, Trang Dịch là thành chủ phải đi tới nghênh đón. Cường giả các đại thế lực cũng nhanh chóng tụ tập trước phủ thành chủ, pháp phòng lo sợ nhìn lên trời.

784. Chương 782: Đoàn Viên (2)

. (2)

Thanh âm quen thuộc từ bầu trời vọng xuống:

- Ha ha ha, Trang Dịch thành chủ, các vị không nhận ra ta sao?

Bóng người nhanh chóng đáp xuống đất, khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt bọn họ.

- Là Lâm Tiêu!

- Lâm Tiêu trở lại!

Mọi người ngây ngẩn, vẻ mặt kích động, thả lỏng thần kích. Bọn họ nhiệt tình nghênh đón, vui mừng thật lòng.

- Lâm Tiêu, người đã đột phá Quy Nguyên cảnh rồi sao?

- Ha ha ha! Nghe nói người được quán quân đại tái Phong Vân bảng đế quốc lần này? Võ giả Thành Tân Vệ chúng ta rất hưng phấn.

- Giờ thương nhân Thành Tân Vệ đến Quận Hiên Dật hay mấy vệ thành khác toàn nhận được rất nhiều đãi ngộ.

Mọi người lao nhao ồn ào, rất kích động thấy Lâm Tiêu trở về.

Một thanh âm quen thuộc vang lên:

- Nhị ca!

Lâm Tiêu vội xoay người lại, thấy một cái bóng trắng nhào vào ngực mình, vẻ mặt kích động hân hoan, là tam muội Lâm Nhu.

- Nhị ca đã về, tam muội nhớ nhị ca muốn chết!

Hơn hai năm không gặp, Lâm Nhu đã trở mã thành mỹ nữ xinh đẹp, dao động nguyên lực hơi mạnh, đã đến Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Lâm Tiêu ngạc nhiên vô cùng. Muội muội Lâm Nhu năm nay mới mười bảy, Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, dù ở trong Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật cũng đủ xếp vào top mười.

Lâm Tiêu chấp tay với đám người Trang Dịch thành chủ:

- Các vị, ta về nhà trước, chút nữa trò chuyện sau.

Lâm Tiêu cùng Lâm Nhu nhảy người lên bay về nhà.

- Phụ thân, mẫu thân!

Khác lạ là hôm nay phụ thân Lâm Vệ Quốc, mẫu thân Trần Phượng Lan đều ở nhà. Bọn họ già hơn hai năm trước nhiều, tóc mai đã có sợi bạc.

Lâm Vệ Quốc vỗ vai Lâm Tiêu, biểu tình kích động nói:

- Giỏi, giỏi!

Từ mấy ngày trước tin đại tái Phong Vân bảng đã truyền về, Lâm Vệ Quốc vô cùng vừa lòng nhi tử này.

Cùng lúc đó, trong sơn cốc đen sâu trong Sơn mạch Liên Vân, Phân thân Toản Địa Giáp như cá gặp nước giữa đầu gằm rồng chạy nhanh qua khu vực vòng ngoài sơn cốc đen. Dọc đường đi một đồng tử tinh, ngũ tinh yêu thú nơm nớp lo sợ, quỳ dưới đất thần phục, ánh mắt khủng hoảng.

Không lâu sau Lâm Tiêu điều khiển Phân thân Toản Địa Giáp đến nơi ngày xưa hắn hay hành động, chỗ đó là nơi nó dẫn dắt nhiều tứ tinh, ngũ tinh yêu thú chinh chiến, Lâm Tiêu rất quen thuộc.

Khiến Lâm Tiêu khó hiểu là hắn không cảm nhận được hơi thở thuộc hạ cũ tại đây, dường như bảy yêu thú xưa kia đã di chuyển.

Lâm Tiêu ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Có chuyện gì xảy ra?

Khu vực yêu thú cỡ lớn sinh sống thường là cố định, có khu vực chinh chiến riêng, sẽ không tùy ý di chuyển. Hơn nữa yêu thú có ý thức lãnh địa rất mãnh liệt, chúng nó di chuyển thường đại biểu cho huyết chiến, chém giết.

Đôi mắt vàng sậm nhìn đằng trước, lòng Lâm Tiêu rung động. Lâm Tiêu điều khiển Phân thân Toản Địa Giáp bay tới trước, yêu lực cường đại phát tán nhanh chóng lan tràn ngàn dặm.

Mắt Phân thân Toản Địa Giáp sáng lên, sâu trong chỗ cách ngàn dặm hắn cảm nhận hơi thở của nhiều thuộc hạ cũ. Trong đó có Hắc Thiết Giáp Long ngũ tinh đỉnh phong, hơn hai năm qua nó đã đến đẳng cấp lục tinh nhưng hơi thở thì không thay đổi. Còn có vài lục tinh yêu thú khác.

- Xem ra trong thời gian này đám yêu thú trưởng thành rất nhiều, hèn gì không ở trong khu vực cũ mà đi vào sâu hơn.

Trong sơn cốc đen có lực lượng bí ẩn rất tốt cho yêu thú trưởng thành, càng tiến vào sâu thì lực lượng này càng cường đại. Đa số yêu thú sau khi đột phá sẽ đi sâu vào sơn cốc đen.

Lâm Tiêu cảm nhận rõ ràng hơn tình huống ở bên trong, Lâm Tiêu nhướng mày nói thầm:

- A? Hình như phe Hắc Giáp Thiết Long đánh với mấy lực tinh yêu thú khác.

Ngay sau đó . . .

Đôi cánh to xé gió, Phân thân Toàn Địa Giáp vọt tới trước, chớp mắt biến mất đằng trước sơn cốc đen.

Giờ phút này, trên bình nguyên tối đen cách tận cùng sơn cốc ngoài ngàn dặm.

- Grao grao!

Tiếng yêu thú gào thét đình tai nhức óc vang vọng thiên địa. Đồng lớn yêu thú điên cuồng chém giết lẫn nhau. Đây là hai đại quân yêu thú, trong đó yếu nhất là yêu thú đẳng cấp tứ tinh, khoảng một vạn con. Mỗi phe có mấy chục ngũ tinh yêu thú, vài lực tinh yêu thú. Tất cả yêu thú chiến đấu thảm khốc trên bình nguyên đen.

Đại quân yêu thú chưa phân ra thắng thua nhưng thế cục hai đại quân đã rõ ràng, một phe gắt gao trấn áp phe khác.

Phe mạnh có khoảng năm con lực tinh yêu thú. Một giáp long màu xanh đen, một mãnh hổ có đuôi giao, một ma điêu có cánh dài gần trăm tấc, một Địa đê cầu ngạc dữ tợn khủng bố, một ma thử đen cao bảy, tám chục thước. Năm con yêu thú toàn là lực tinh, khí thế kinh người bao vây ba lực tinh yêu thú phe khác.

Phe kia thì thủ lĩnh là con giáp long người đầy gai, đó là Hắc Giáp Thiết Long ngũ tinh đỉnh phong từng là thuộc hạ của Lâm Tiêu. Hiện tại Hắc Giáp Thiết Long đã trưởng thành lực tinh, trở thành Hắc Giáp Thiết Long Vương. Còn có con ma lang ba mắt, cự mãng toàn thân vây hoa văn vàng.

Một bên là năm lực tinh yêu thú, bên kia có ba lực tinh yêu thú, thực lực hai bên cách xa nhau. Phe yếu bị áp chế gắt gao, người đầy máu, cực kỳ chật vật.

Đặc biệt Hắc Giáp Thiết Long Vương toàn thân không có chỗ lành lặn, gai nhọn trên lưng đã gãy, vảy cứng như sắt đen nứt ra. Toàn thân Hắc Giáp Thiết Long Vương đầy vết cào, máu chảy ra nhuộm đỏ nền đất đen thui.

Mãng xà hoa văn vàng người nứt mấy vết dài, có một cái vết thương gần như chém nó thành hai khúc, máu chảy xối xả.

Ma lang ba mắt cũng không khá khẩm hơn, da lông lởm chởm, vết máu loang lổ, chân sau bị thương rất nặng, đi cà nhấc. Con ma thử ba trên trán ma lang ba mắt bắn ra cột sáng yêu dị định đánh lui năm yêu thú bao vây chúng nó.

Thủ lĩnh của năm yêu thú khác là Thiết Thanh Long lực tinh, long uy hùng hồn bao vây đám Hắc Giáp Thiết Long Vương chặt chẽ. Thiết Thanh Long gầm gừ dường như chiêu hàng chúng nó.

Đôi mắt đỏ của Hắc Giáp Thiết Long Vương lạnh băng, chúng nó có vương của mình, sao có thể thần phục yêu thú khác? Hắc Giáp Thiết Long Vương rống to, lưng rung rung. Đáp lại Thiết Thanh Long là một cây gai sắc bén đâm sâu vào người nó, máu chảy ròng ròng.

Thiết Thanh Long nổi giận:

- Grao!

Khí thế thà chết không hàng của đối phương chọc giận Thiết Thanh Long. Năm lực tinh yêu thú Thiết Thanh Long gầm rống tấn công Hắc Giáp Thiết Long Vương, ma lang ba mắt, Thiết Thanh Long dồn dập.

Ba yêu thú Hắc Giáp Thiết Long Vương liên tục thụt lùi, máu yêu văng vung tóe.

Xẹt xẹt xẹt!

Mắt ma lang ba mắt bắn ra tia máu, ánh mắt lạnh lùng, vừa đi vừa gầm rống. Cột sáng quét đằng trước, điểm rơi toàn là tiếng nổ đi đùng, đá xanh đen văng tung tóe.

Mãng xà hoa văn vàng vắn vẹo há mồm to, ánh sáng vàng bắn ra. Đất đai nứt nẻ, phá núi chặt đá. Hắc Giáp Thiết Long Vương thì sức chiến đấu vô địch. Ba yêu thú thành hình tam giác gắt gao chống cự, dù biết kết cuộc là cái chết nhưng mắt chúng nó lạnh băng, không có ý định đầu hàng.

Mắt Thiết Thanh Long âm trầm, tiếng gầm chứa sát ý:

- Grao!

Năm lục tinh yêu thú công kích mãnh liệt.

Phi Thiên Ma Điều bay trên trời, ma khí màu đen từ trên trời giáng xuống, khai thiên tích địa, rơi vào vòng vây ba yêu thú vang tiếng nổ điếc tai.

785. Chương 783: Vương Trở Về

.

Thiết Thanh Long xông lên trước, nó có phòng ngự cứng rắn nên không sợ gì, nó lao vào vòng vây.

Địa Đử Cầu Ngạc xuyên qua lòng đất, liên tục đánh lén.

Giao Vĩ Hồ lên trời xuống đất, uy mãnh vô cùng.

Ma Thứ Vương ma khí âm trầm, răng sắc bén xuyên thấu hết thảy.

Phập phụt!

Chớp mắt Hắc Giáp Thiết Long Vương, mãng xà hoa văn vàng, ma lang ba mắt lại bị thương nặng, vết thương hầu như xuyên thủng thân thể chúng nó. Ba yêu thú lão đảo, mất khả năng chống trả.

Hắc Giáp Thiết Long Vương bị thương rống to:

- Grao!

Hắc Giáp Thiết Long Vương kêu các đồng bạn khác rút khỏi chiến trường, tiếng rống chứa khí thể thấy chết không sờn. Đáp lại Hắc Giáp Thiết Long Vương là tiếng rống thà chết không lùi của các đồng bạn.

Mắt Thiết Thanh Long lạnh băng:

- Chết đi!

Sát ý tỏa ra, cái đuôi to sắt thép dài mấy chục thước như cột chống trời đập xuống, đòn công kích trí mạng cho Hắc Giáp Thiết Long Vương.

Hắc Giáp Thiết Long Vương không còn sức chống cự, miệng mồm chảy máu, trơ mắt nhìn cái đuôi to sắt thép giáng xuống.

Chính lúc này . . .

Một tiếng gầm kinh thiên vang vọng thiên địa, bá đạo từ chân trời phương xa truyền đến.

- Grao!

Ầm ầm ầm!

Yêu khí vô tận phô thiên cái địa, một tia sáng vàng rạch phá không gian. Thiên địa bị ánh sáng vàng xé rách, chớp mắt đến chiến trường.

Khí tức uy hiếp khủng bố tràn ngập, hàng vạn yêu thú đánh nhau trên bình nguyên đen ngầy ra. Trong đôi mắt kinh hoàng của nhiều yêu thú, ánh sáng vàng từ trên trời giáng xuống thân thể to lớn của Thiết Thanh Long.

Răng rắc!

Trong đôi mắt kinh hoàng của các yêu thú, lục tinh yêu thú Thiết Thanh Long lãnh tụ một phương hoàn toàn không kịp phản ứng, thân hình gục xuống. Tiếng xương sống gãy vang lên, Thiết Thanh Long trợn tròn đôi mắt kinh khủng, há mồm phun nội tạng dính máu. Thiết Thanh Long gào rú đau đớn, chết không kịp ngáp.

Toàn trường thoáng chốc hoàn toàn yên tĩnh, tập thể yêu thú hóa đá.

Trên lưng Thiết Thanh Long, một con yêu thú màu vàng đứng ngạo nghễ, đôi mắt vàng sẫm ngạo nghễ thiên hạ, uy nghiêm bá đạo đặc biệt của thú vương. Yêu thú vương giả mạnh mẽ trở về, phát ra yêu khí khủng bố, làm các yêu thú muốn quỳ xuống thần phục.

Hắc Giáp Thiết Long Vương vốn chờ chết bỗng chốc đôi mắt xoe tròn kích động, thân thể kiệt sức lại run rẩy đứng dậy. Hắc Giáp Thiết Long Vương phát ra tiếng gầm kinh thiên, cúi đầu khổng lồ trước mặt yêu thú vàng, như thần tử nghênh vương giả trở về.

Tiếng rống của Hắc Giáp Thiết Long Vương ngụ ý đó là . . . Vương.

- Grao!

Trong phút chốc yêu thú phe Hắc Giáp Thiết Long Vương đều gầm rống, thanh âm vang dội, chấn động thiên địa, chất chứa kích động và mong chờ.

Yêu thú màu vàng là Phân thân Toàn Địa Giáp Lâm Tiêu. Thể hình, bộ dạng Phân thân Toàn Địa Giáp đã thay đổi nhưng mỗi yêu thú có hơi thở đặc biệt không đổi khác, đám Hắc Giáp Thiết Long Vương nhận ra ngay con yêu thú màu vàng đáng sợ là vương của chúng nó.

Wang trở lại, hy vọng đã về.

Lâm Tiêu khổng lồ chế Phân thân Toàn Địa Giáp đứng ngạo nghễ giữa chiến trường, mắt vàng sẫm lạnh lùng nhìn bốn lục tinh yêu thú khác, phát ra dao động tinh thần vô hình đó là . . . Thần phục.

Bùm bùm bùm!

Trước uy hiếp khủng bố thất tinh đỉnh phong của Phân thân Toàn Địa Giáp, bốn yêu thú gục dưới đất. Nhưng trong mắt chúng nó không có vẻ thần phục, Ma Thử Vương gầm lên, run rẩy đứng dậy muốn chống cự.

- Chết đi!

Dao động tinh thần vô hình bắn ra, mắt vàng sẫm của Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh băng, thò vuốt đập nát Ma Thử Vương.

Trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp thất tinh đỉnh phong thì lục tinh yêu thú mạnh cỡ Ma Thử Vương cũng không đỡ nổi một kích.

Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh lùng gào thét:

- Grao!

Thanh âm biểu đạt ý rõ ràng là hoặc thần phục hoặc chết.

Giao Vĩ Hồ, Địa Đế Cầu Ngạc quỳ dưới đất mắt lạnh băng, không có ý thần phục hẳn.

Lâm Tiêu thâm khó hiểu. Yêu thú hạn chế đẳng cấp nghiêm khắc hơn nhân loại nhiều. Yêu thú đẳng cấp thấp sẽ phục tùng yêu thú cao giai, đây là phản ứng bản năng. Tuy lục tinh yêu thú đã có trí tuệ nhất định nhưng đối diện đồng loại cường đại như Phân thân Toàn Địa Giáp, khi biết mình sẽ chết thì nên cam lòng thần phục. Nhưng phản ứng của Giao Vĩ Hồ, Địa Đế Cầu Ngạc làm Lâm Tiêu khó hiểu.

Trong thế giới yêu thú kẻ mạnh sống, mạnh ăn thịt yếu, yêu thú đẳng cấp thấp thường không có sự tôn nghiêm như nhân loại.

Như hiểu thắc mắc của Lâm Tiêu, Hắc Giáp Thiết Long Vương rồng to truyền lại tin tức mơ hồ:

- Grao!

Lâm Tiêu hiểu ra:

- Không ngờ Thiết Thanh Long mới rồi không phải thống lĩnh thật sự của bầy yêu thú. Trên Thiết Thanh Long còn vương càng cường đại hơn.

Hắc Giáp Thiết Long Vương truyền tin, Lâm Tiêu đã biết phe địch có thủ lĩnh, thực lực cao hơn Thiết Thanh Long, là thất tinh yêu thú siêu đẳng sợ.

Lực tinh yêu thú đã có trí tuệ nhất định nhưng không mạnh, độ trung thành của chúng mạnh hơn nhân loại nhiều. Như Hắc Giáp Thiết Long Vương thà chết cũng không phục thần phục, không phải bởi vì tôn nghiêm mà do có Phân thân Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu đặt quyết tâm:

- Nếu đối phương cũng có vương vậy ta sẽ giết vương của chúng ta, để chúng hoàn toàn thần phục ta!

Lâm Tiêu truyền tin tức an ủi nhóm Hắc Giáp Thiết Long Vương, Phân thân Toàn Địa Giáp xé xác Thiết Thanh Long đào ra yêu đan lực tinh, ném cho Hắc Giáp Thiết Long Vương ngay trước mắt bao yêu thú.

Hắc Giáp Thiết Long Vương bị thương nặng hóa đá giấy lát, sau đó lộ vẻ mừng như điên, nuốt ngay yêu đan của Thiết Thanh Long.

Cùng là lực tinh yêu thú, huyết mạch long tộc của Thiết Thanh Long cao hơn Hắc Giáp Thiết Long Vương, thực lực mạnh hơn nó một bậc. Yêu đan của Thiết Thanh Long rất có ích cho Hắc Giáp Thiết Long Vương.

Lâm Tiêu khều vuốt lấy ra yêu đan trong người Ma Thủ Vương ném ăng xà hoa văn vàng, ma lang ba mắt mắt cún trông chờ.

Mãng xà hoa văn vàng, ma lang ba mắt bị thương nặng kích động, mừng như điên chia nhau một nửa yêu đan Ma Thủ vương.

Yêu đan lực tinh đối với Phân thân Toàn Địa Giáp giờ đã là thất tinh đỉnh phong là vô dụng, so với lãng phí yêu đan thì Lâm Tiêu không ngại thưởng cho Hắc Giáp Thiết Long Vương, ma lang ba mắt, Mãng xà hoa văn vàng trung thành với mình. Dù gì Lâm Tiêu còn cần dựa vào chúng nó khống chế khu vực Sơn mạch Liên Vân bên ngoài Thành Tân Vệ.

Ngay sau đó, Lâm Tiêu ném cơ thể to lớn của Thiết Thanh Long, Ma Thủ Vương lên, xé rách thành nhiều mảnh ném vào bầy thú của Phân thân Toàn Địa Giáp, tặng chúng một bữa tiệc thịt quý giá.

Các yêu thú phe Hắc Giáp Thiết Long Vương hưng phấn rồng to:

- Grao grao!

Chúng nó nuốt phần thịt thuộc về mình. Thịt của Thiết Thanh Long, Ma Thủ Vương đối với tứ tinh, ngũ tinh yêu thú chúng nó là vật siêu bổ.

Trong khi đám yêu thú thuộc hạ của Lâm Tiêu hưng phấn nhai nhấu nghiền thì . . .

- Gri!!!

Một tiếng hét kinh người vang vọng thiên địa. Thanh âm như sắt thép chấn động cửu thiên, hóa thành sóng âm cuộn cuộn ập đến. Lâm Tiêu ngược lên nhìn, phía chân trời xa trong tận cùng sơn cốc đen, Phi Thiên Ma Điều lúc trước vội bỏ chạy lại đập cánh bay trở về. Sau lưng Phi Thiên Ma Điều là một con ma cầm khủng bố to trăm thước.

786. Chương 784: Vuốt Thú Viễn Cổ

Đây là con ma cầm màu lửa đỏ, giương hai cánh dài hơn trăm thước, mắt như mặt trời, toàn thân rực cháy ngọn lửa kèm theo mây yêu âm âm kéo đến.

Yêu thú thất tình đỉnh phong, Hỏa Vân Tước.

Lâm Tiêu hiểu ra:

- Hóa ra là yêu vật này.

Hỏa Vân Tước, loài hung vật cực kỳ đáng sợ trong yêu thú loài ma cầm. Hỏa Vân Tước tính tình hung bạo, giết người như ngóe, bình thường hay ăn thịt võ giả nhân loại, thực lực rất mạnh. Hỏa Vân Tước là vương giả trong phạm vi vạn dặm vòng ngoài sơn cốc đen, vô cùng cường đại.

Trong lịch sử Thành Tân Vệ có ghi chép về Hỏa Vân Tước. Trăm năm trước Thành Tân Vệ bùng nổ thú triều quy mô lớn, thủ lĩnh là con thất tình Hỏa Vân Tước. Khi ấy Hỏa Vân Tước điên cuồng nuốt mấy ngàn võ giả, đôi cánh vỗ một cái làm mấy chục vạn võ giả bị nó phát ra lửa đốt thành tro. Hỏa Vân Tước hầu như hủy hoại Thành Tân Vệ chỉ trong phút chốc. May mắn khi đó tình cờ có một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong đi ngang qua Thành Tân Vệ mới tránh cho thành trì bị hủy diệt.

Nhưng khi ấy thủ lĩnh trận thú triều là Hỏa Vân Tước không chết, nó trốn sâu vào Sơn mạch Liên Vân. Hiện tại gặp Hỏa Vân Tước, Lâm Tiêu không biết nó có phải con Hỏa Vân Tước trong truyền thuyết tấn công Thành Tân Vệ không?

Mặc kệ có đúng là nó không, hôm nay Hỏa Vân Tước chết chắc.

Ầm!

Đôi mắt vàng sậm lạnh lùng kiêu ngạo. Trong bao cặp mắt yêu thú trên bình nguyên theo dõi, Phân thân Toàn Địa Giáp bay lên cao, thân hình màu vàng biến thành luồng sáng lao hướng Hỏa Vân Tước.

Hỏa Vân Tước hung tận hót:

- Gri!!!

Mắt Hỏa Vân Tước tàn bạo, không giao lưu gì, nó há mồm phun ra biển lửa nhấn chìm Phân thân Toàn Địa Giáp.

Biển lửa cháy hừng hực trên bầu trời. Lửa thiêu đốt, Phân thân Toàn Địa Giáp như biến thành vị thần mặc cho lửa liếm quanh người cũng không thể tổn thương nó chút nào. Đôi mắt vàng sậm lạnh băng, Phân thân Toàn Địa Giáp vỗ một trảo.

Xẹt xẹt xẹt!

Bầu trời bị móng vuốt xé rách, ánh sáng vàng chém vỡ tầng tầng biển lửa rồi cắm vào thân thể to lớn của Hỏa Vân Tước.

Trong tiếng gầm rú dữ dội, Hỏa Vân Tước rên rỉ, người nó xuất hiện mấy vết thương to lớn. Máu nóng rực lửa đỏ ập xuống dưới, mặt đất bốc lửa. Hỏa Vân Tước đập cánh, áng mây mười phương dao động diễn biến thành biển lửa.

Lửa màu đỏ bao bọc toàn thân Phân thân Toàn Địa Giáp, nhưng nhiệt độ cao không thể tổn thương Phân thân Toàn Địa Giáp chút nào. Ngược lại mỗi móng vuốt của Phân thân Toàn Địa Giáp lại mang theo khối thịt to của Hỏa Vân Tước, máu tuôn xối xả. Lông chim đỏ dài rơi rụng khỏi người Hỏa Vân Tước, rực rỡ mà thê mỹ.

Đánh nhau vài chiêu Hỏa Vân Tước đã mình đầy vết thương, Phân thân Toàn Địa Giáp thì lông tóc không tổn hao gì. Bên dưới, tất cả yêu thú ngơ ngác nhìn, khí tức khủng bố làm chúng nó run cầm cập. Đặc biệt Giao Vĩ Hồ, Địa Đế Cầu Ngạc, Phi Thiên Ma Điều không dám tin thủ lĩnh Hỏa Vân Tước trước nay đánh đầu thắng đó lại bị Phân thân Toàn Địa Giáp đánh tơi bời.

Lâm Tiêu cảm nhận lửa nóng cháy trên người, hấn lắc đầu trầm nghĩ:

- Đây là yêu thú thất tinh đỉnh phong sao? Quả nhiên cường đại, chỉ tiếc nó yếu hơn Phân thân Toàn Địa Giáp nhiều.

Hỏa Vân Tước đúng là rất mạnh, tiếc rằng nó gặp phải Phân thân Toàn Địa Giáp. Cùng là yêu thú thất tinh đỉnh phong, trước kia Phân thân Toàn Địa Giáp có thể chiến đấu vượt cấp, hiện tại nuốt trái tim yêu vương, được khí tinh thần, thần nguyên dịch cải tạo, về mặt trưởng thành hay thực lực thì Phân thân Toàn Địa Giáp mạnh hơn Hỏa Vân Tước rất nhiều.

Ầm!

Phân thân Toàn Địa Giáp lần nữa tung vuốt cào ba vết sâu thấy xương trên lưng Hỏa Vân Tước khổng lồ. Máu nóng như mưa rơi xuống mặt đất.

Trong tiếng rền rĩ, mắt Hỏa Vân Tước lộ tia nóng nảy. Hỏa Vân Tước nhận được Phi Thiên Ma Điều thông báo tới đây, nó không bao giờ ngờ đối thủ sẽ đáng sợ thế này. Hỏa Vân Tước đập cánh, từng đốm lửa như đám mây giáng xuống, đốt cháy đất đen, đốt cục đá thành từng khối tinh thể lưu ly màu đen. Hỏa Vân Tước thi triển yêu lực, xoay người cười yêu vùn vụt bỏ trốn.

Lâm Tiêu còn lâu mới cho đối phương có cơ hội chạy:

- Chết đi!

Đôi mắt vàng sậm bắn ra sát khí, Phân thân Toàn Địa Giáp hóa thành ánh sáng vàng vọt tới sau lưng Hỏa Vân Tước. Yêu nguyên di chuyển, Phân thân Toàn Địa Giáp vung một trảo mạnh nhất.

Ngay khi móng vuốt Phân thân Toàn Địa Giáp sắp cào trúng Hỏa Vân Tước.

Hỏa Vân Tước cuống cuống chạy trốn bỗng nhiên xoay người lại, móng vuốt thủy tinh đỏ như máu ập đến.

Ong ong ong!

Khí lửa xông lung, móng vuốt cực kỳ quái dị dẫn động đại đạo âm vang, nhanh như chớp va chạm với móng vuốt của Phân thân Toàn Địa Giáp.

Răng rắc!

Vảy vàng trên vuốt Phân thân Toàn Địa Giáp vỡ ra, máu tuôn như suối, da thịt rách nát, gần như bị móng vuốt của Hỏa Vân Tước xuyên thủng.

Lâm Tiêu kinh hoàng:

- Công kích mạnh quá!

Móng vuốt của Hỏa Vân Tước chứa địa đạo huyền ảo sâu sắc khiến lực công kích của nó chớp mắt tăng lên gấp ba lần, cực kỳ đáng sợ. Nếu không phải thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp siêu cứng rắn thì móng vuốt của Hỏa Vân Tước đã làm nó bị thương.

Một kích trúng mục tiêu, Hỏa Vân Tước đập cánh bay đi.

- Chạy đi đâu? Chết đi!

Mắt Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh băng tràn ngập sát khí, cái đuôi vàng to lớn sau lưng nó như trường mâu từ trên trời giáng xuống, đi sau mà tới trước đâm thủng ngực Hỏa Vân Tước.

Trong tiếng gào thảm thiết, đôi mắt Hỏa Vân Tước vụt tắt ánh sáng, từ trên mây té xuống đất, chết ngắc.

Phập phụt!

Phân thân Toàn Địa Giáp xé cơ thể Hỏa Vân Tước móc ra viên yêu hạch lửa đỏ to lớn, nuốt vào bụng.

Ầm!

Yêu hạch đỏ rực nổ tung trong cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp, biến thành mặt trời nhỏ, năng lượng tinh thuần đều bị hấp thu hết.

Phân thân Toàn Địa Giáp đáp xuống bầy thú, mắt lạnh băng phát ra tiếng gầm hướng Giao Vĩ Hổ, Địa Đế Cầu Ngạc, Phi Thiên Ma Điều đang vô cùng sợ hãi. Ý là thần phục không?

Nếu đám yêu thú này không chịu thần phục thì Lâm Tiêu không ngại giết hết chúng nó.

- Grao grao!

Trước đôi mắt lạnh băng của Phân thân Toàn Địa Giáp, Giao Vĩ Hổ, Địa Đế Cầu Ngạc, Phi Thiên Ma Điều cúi gập cái cổ cứng xuống, hoàn toàn thần phục Lâm Tiêu. Một đồng tứ tinh, ngũ tinh yêu thú của Hỏa Vân Tước cũng thần phục.

Lâm Tiêu nhìn yêu thú khổng lồ đầy khắp núi đồi, hân hoan lòng gật gù.

- Rất tốt.

Có đám yêu thú này Lâm Tiêu có thể hoàn toàn khống chế lĩnh vực vạn dặm từ Sơn mạch Liên Vân đến gần Thành Tân Vệ. Chẳng những có thể bảo vệ an toàn cho Thành Tân Vệ, cũng khống chế an toàn ấy vệ thành khác của Quận Hiên Dật.

Lâm Tiêu giao xác Hỏa Vân Tước cho thuộc hạ chia nhau ăn, Phân thân Toàn Địa Giáp theo nhóm Phi Thiên Ma Điều dẫn đường đi hang ổ của Hỏa Vân Tước.

Là yêu thú đẳng cấp thất tinh đương nhiên có trí tuệ siêu phàm, sẽ không lang thang khắp nơi mà có hang ổ cố định.

Đi sâu vào hai, ba ngàn dặm, một ngọn núi cao năm, sáu ngàn thước đập vào mắt Lâm Tiêu. Núi cao trụi lủi không có bất cứ thảm thực vật nào, chỉ có khí nóng từ đỉnh núi lan xuống, đó là huyệt của một ngọn núi lửa.

787. Chương 785: Quyết Tâm Của Tương Thiên Thần (1)

. (1)

Theo tin bầy yêu thú Phi Thiên Ma Điều báo cáo, Lâm Tiêu biết đây là hang ổ của Hỏa Vân Tước.

Thân thể to lớn nhảy lên, Lâm Tiêu đến miệng núi lửa, nhìn xuống dưới. Bên trong có một cái hang to, sâu gần vạn thước, nhìn như không có đáy, tận dưới cùng xây thành ổ. Lâm Tiêu đáp xuống ổ, nhiệt độ cao phụt lên, ngọn núi lửa này còn hành động, dung nham chảy bên dưới, ngọn núi tạm thời chưa phun lửa.

Môi trường núi lửa giúp ích rất nhiều cho yêu thú hỏa hệ, hèn gì Hỏa Vân Tước chọn nơi này làm hang ổ.

Người Lâm Tiêu bỗng run lên, hân cảm giác có uy nhiếp cực kỳ hùng hồn, cổ xưa, bá đạo đè người mình. Hơi thở rất đáng sợ, khiến Phân thân Toàn Địa Giáp thất tinh đỉnh phong, đã nuốt trái tim yêu vương vẫn không kiềm được tim đập nhanh.

Lâm Tiêu giật mình thầm nghĩ:

- Có chuyện gì thế?

Nơi này là ổ của Hỏa Vân Tước, bằng vào thực lực của nó sẽ không ở lại chỗ có uy nhiếp đáng sợ thế này. Hay từng có yêu thú vô địch tọa trấn chỗ này?

Lâm Tiêu thầm thắc mắc, hân nhìn quanh bốn phía. Lâm Tiêu chợt phát hiện điều gì, người run lên, hân vọt lên cao.

Trên trời cao Lâm Tiêu nhìn xuống hang núi lửa. Dưới đáy hang như móng vuốt thú to lớn, đằng trước có tứ chi dài ngàn thước, như móng vuốt yêu thú khổng lồ vỡ ra, khí thế huyền ảo kỳ diệu chảy xuôi.

Trong đầu Lâm Tiêu hiện lên một hình ảnh. Không biết bao nhiêu năm trước từng có hai tồn tại khổng lồ, hươu móng vuốt trời sụp đất

nứt, vuốt bén dài ngàn thước võ lún nền đất mấy ngàn thước, làm dung nham phun ra. Nền đất đá xung quanh bị đè ép chất thành núi cao năm, sáu ngàn thước.

Trước uy nhiếp hùng vĩ, cổ xưa, bá đạo, cảm giác huyền diệu khó tả tràn đầy trong lòng Lâm Tiêu. Hình ảnh vung móng vuốt không ngừng lặp lại trong đầu Lâm Tiêu, như đưa hắn về thời đại viễn cổ.

Nửa canh giờ sau, Lâm Tiêu tỉnh táo lại, mắt lộ vẻ mừng như điên.

- Hèn gì lúc trước Hỏa Vân Tước có một trảo đáng sợ đến thế, hóa ra là vì sống trong núi lửa, bị khí tức từ một trảo thời thượng cổ phát ra ảnh hưởng nên lúc tấn công thì thi triển ra thứ mình lĩnh ngộ được.

Lâm Tiêu đã hiểu lúc trước Hỏa Vân Tước làm sao luyện thành một trảo đáng sợ đó. Bản thân Hỏa Vân Tước thuộc loài chim, trí tuệ không cao, không thể lĩnh ngộ hết tinh túy một trảo đó, nếu là Lâm Tiêu điều khiển Phân thân Toàn Địa Giáp lĩnh ngộ chiêu này thì lực công kích sẽ tăng mạnh gấp mấy lần, như võ giả tu luyện võ kỹ.

- Ha ha ha ha! Tốt, nếu vậy Phân thân Toàn Địa Giáp tạm thời sống ở đây một đoạn thời gian, chờ cảm ngộ, tu luyện được một trảo này rồi tính tiếp.

Lâm Tiêu siêu hưng phấn, đôi mắt vàng sậm lấp lánh tia sáng.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Một trảo này đáng sợ như vậy đặt tên cho nó là Thông Thiên Nhất Trảo đi!

Thời gian tiếp theo Phân thân Toàn Địa Giáp sống trong ổ của Hỏa Vân Tước, điều khiển yêu thú thuộc hạ đi chinh chiến khắp nơi. Phân thân Toàn Địa Giáp nó cảm ngộ Thông Thiên Nhất Trảo, chăm chỉ khổ tu.

Trong khi Phân thân Toàn Địa Giáp khổ tu thì đêm đó Lâm Tiêu về Thành Tân Vệ ăn bữa cơm đoàn viên vui vẻ với phụ mẫu, muội muội. Lâm Tiêu cũng nói ra mục đích chuyến đi.

Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan không nở đi nhưng không phản đối, nghe theo Lâm Tiêu sắp xếp.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Phụ thân, mẫu thân, chờ khi ta giải quyết xong Quận Võ Uy chắc chắn sẽ đưa phụ mẫu trở về nơi này.

Lâm Tiêu biết Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan sống ở đây mấy chục năm, luyện tiếu không nở rời khỏi Thành Tân Vệ.

Mấy ngày tiếp theo Lâm Tiêu giao lưu với đám người Thành chủ Trang Dịch, Tổng quản Chử Vĩ Thần. Ba ngày sau vào một buổi sáng, Lâm Tiêu mang Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan đi theo thương đội lớn từ Thành Tân Vệ xuất phát đến Quận thành Hiên Dật.

Hơn một tháng sau.

Trong phòng tu luyện cao giai Trại huấn luyện thiên tài, Lâm Tiêu ngồi xếp bằng hấp thu nguyên khí thiên địa dồi dào xung quanh, lặp đi lặp lại cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên trong cơ thể.

Mấy ngày hôm trước Lâm Tiêu mang theo phụ mẫu rút cuộc bình yên vô sự đến Quận thành Hiên Dật, sắp xếp chỗ cư ngụ. Thấy muội muội Lâm Nhu có thiên phú kinh người, Quận vương Đông Phương Hiên Viên rất là bất ngờ, trách Lâm Tiêu không sớm đưa muội muội đến. Đông Phương Hiên Viên phát hiện sai lầm lớn của mình, cải cách Trại huấn luyện thiên tài hàng loạt.

Trước kia sáu vệ thành trừ cách mấy năm có đại tái đệ tử thiên tài, tốp năm được đi Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật tu luyện ra, mấy thiên tài khác không có đường nào vào Trại huấn luyện.

Thật ra tổ chất võ giả sáu vệ thành kém hơn Quận thành Hiên Dật một mảng lớn, nhưng không đại biểu không có thiên tài xuất hiện. Chỉ vì bọn họ nhận được huấn luyện, bồi dưỡng sơ sài nên dù có thiên tài cũng không bằng thiên tài bản xứ Quận thành Hiên Dật.

Vì không để lọt lưới bất cứ thiên tài nào, lại thấy sự tích Lâm Tiêu, Quận vương Đông Phương Hiên Viên quyết định một điều. Đệ tử sáu vệ thành từ nhỏ biểu hiện ra thiên phú kinh người, mỗi thể lực vệ thành có

thể đề cử vào Trại huấn luyện thiên tài. Mỗi năm vệ thành có mấy danh ngạch với mục đích khai quật đệ tử thiên tài trong vệ thành tốt hơn.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên mở rộng quy mô Trại huấn luyện thiên tài, tăng gấp đôi số lượng tuyển nhận đệ tử mỗi năm, từ năm mươi người một năm đến một trăm người. Vì để tuyển ra nhiều thiên tài hơn trong quận, không bỏ sót thiên tài nào.

Vì không để tăng thêm đệ tử dẫn đến hậu quả giảm chất lượng huấn luyện, phân chia thứ hạng, đẳng cấp Trại huấn luyện thiên tài càng lúc càng nghiêm khắc, tỉ mỉ hơn. Thiên tài đỉnh cao thật sự hưởng thụ tài nguyên sẽ không bị giảm bớt.

Mấy điều này không liên quan nhiều đến Lâm Tiêu. Sau khi trở về Quận Hiên Dật, mỗi ngày Lâm Tiêu khổ tu trong phòng tu luyện cao giai, liên tục cô đọng Nửa Bước Quy Nguyên, lần lượt tinh luyện nó.

Từ Nửa Bước Quy Nguyên đến chân nguyên, từ nguyên trì đến nguyên hải cần trải qua thời gian dài tinh luyện, mở rộng. Cả quá trình không có đường tắt để đi, cần võ giả cô đọng từng chút một, ghi nhớ qua trình chậm rãi chuyển hóa.

Sau đại tái Phong Vân bảng, Quận vương Đông Phương Hiên Viên biết tiềm lực của Lâm Tiêu, vì để hấn nhanh chóng đột phá Quy Nguyên cảnh, gã cho hấn hàng loạt ưu đãi, xem như phần thưởng giành được hạng nhất đại tái Phong Vân bảng.

Ví dụ Lâm Tiêu có thể một ngày hai mươi bốn giờ ở lì trong phòng tu luyện, không cần tính toán có đủ thời gian không. Thứ hạng của Lâm Tiêu đã bị loại khỏi xếp hạng ngọc bích, hấn không còn là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài.

Thực lực của Lâm Tiêu quá kinh khủng, đệ tử duy nhất trong trăm năm qua xông tới cửa thứ bảy phòng rèn luyện. Trong hai, ba năm Lâm Tiêu rời khỏi Quận Hiên Dật ra ngoài rèn luyện không có đệ tử nào phá được kỷ lục, cướp thứ hạng số một trên xếp hạng ngọc bích của hấn.

Sau khi về Quận thành Hiên Dật, Lâm Tiêu lại xông qua phòng rèn luyện. Không ngoài dự đoán, Lâm Tiêu thật sự qua cửa thứ tám, thành đệ tử Hóa Phàm Cảnh duy nhất xông qua hết tám cửa khó khăn trong lịch sử Quận Hiên Dật.

788. Chương 786: Quyết Tâm Của Tương Thiên Thần (2)

Cộng thêm thực lực Nửa Bước Quy Nguyên khủng bố của Lâm Tiêu, tức là ngày nào hấn còn ở Trại huấn luyện thiên tài thì không có thí sinh nào vượt qua hấn xếp hạng nhất trên ngọc bích xếp hạng được. Đối với Lâm Tiêu thì ngọc bích xếp hạng đã mất tác dụng khích lệ, đối với các thí sinh khác thì đệ tử là chương ngại vật bọn họ không cách nào vượt qua được.

Xét thấy những nguyên nhân này, Trại huấn luyện thiên tài bỏ thân phận đệ tử của Lâm Tiêu, để hấn thành đệ tử duy nhất trong lịch sử mấy trăm năm của Trại huấn luyện thiên tài bởi vì thực lực quá mạnh được đặc cách tốt nghiệp khi chưa tu luyện đủ năm năm.

Thời gian trôi qua từng ngày, mỗi ngày Lâm Tiêu tu luyện là nguyên trì lại mở rộng ra, Nửa Bước Quy Nguyên càng lúc càng cô đọng, không ngừng tiến bộ.

Cùng lúc đó, Quận thành Vô Uy.

Trong cung điện rộng lớn, Tương Thiên Thần ngồi trên đại điện cao cao, nghe nhân viên tình báo bên dưới báo cáo.

Mắt Tương Thiên Thần lạnh lùng hỏi:

- Tức là bây giờ mỗi ngày Lâm Tiêu tu luyện trong Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, trùng kích Quy Nguyên cảnh sơ kỳ?

Dưới đại điện, một lão nhân Quy Nguyên cảnh cung kính nói:

- Vâng thưa quận vương đại nhân. Từ lúc Lâm Tiêu về Thành Tân Vệ đón phụ mẫu đi Quận thành Hiên Dật thì luôn bế quan tu luyện trong Trại huấn luyện thiên tài. Tình huống cụ thể ra sao thì người của chúng ta không lọt vào trong đó được nên không biết.

Tương Thiên Thần hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Rất cẩn thận a, cho rằng chúng ta sẽ bắt phụ mẫu của hắn làm con tin sao? Hắn quá coi thường Tương Thiên Thần ta!

Tương Thiên Thần biểu tình cực kỳ khó xem, ánh mắt âm trầm.

Thật ra Tương Thiên Thần cũng có ý tưởng này, nhưng Lâm Tiêu sớm nghĩ đến đối sách, gã đành bỏ qua ý tưởng này.

- Được rồi, người hãy lui xuống, có tình huống gì nhớ bẩm báo ngay.

Lão nhân chuyên môn thu thập tình báo khom người lui xuống:

- Tuân lệnh quận vương đại nhân!

Trên đại điện, Tương Thiên Thần sắc mặt âm trầm, mắt chớp lóe.

Nửa ngày sau Tương Thiên Thần lắc đầu, tiếc nuối nói:

- Lâm Tiêu trở về Thành Tân Vệ là cơ hội không tệ, đáng tiếc . . .

Trở về Quận Võ Uy đã nhiều ngày, Tương Thiên Thần phái người giám thị Lâm Tiêu, luôn vất óc suy nghĩ cách trừ khử đối phương. Nhưng qua đã lâu mà Tương Thiên Thần không nghĩ ra có cách nào an toàn trọn vẹn tiêu diệt Lâm Tiêu.

Có rất nhiều khó khăn, chủ yếu là qua lần trước Tương Thiên Thần không thành công giết Lâm Tiêu, Quận Hiên Dật sẽ không để hắn rơi vào nguy hiểm nữa. Bản thân Lâm Tiêu cũng rất cảnh giác, nhìn hành động đón người thân của mình đi là biết.

Trong Quận Hiên Dật, nhân viên tình báo của Tương Thiên Thần khó thẩm thấu. Lâm Tiêu cố ý che giấu tung tích, người của Tương Thiên Thần không thể kịp thời giám sát hành động của hắn. Thường khi sự việc đã xong tin tức mới truyền về, ví dụ việc Lâm Tiêu quay về Thành Tân Vệ.

Khó khăn thứ hai là dựa theo tình huống ám sát lúc trước, muốn giết Lâm Tiêu cần phải cường giả từ đẳng cấp Quy Nguyên cảnh trung kỳ trở lên mới bảo đảm. Dù sao Lâm Tiêu Nửa Bước Quy Nguyên có thể tùy thời đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Với thiên phú của Lâm Tiêu, tuy cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong có thể đánh bại hắn nhưng chưa chắc đã giết được, cường giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh trung kỳ trở lên toàn là cao thủ hàng đầu với bất cứ quận nào, không phải hạng người vô danh. Nếu cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ lên vào Quận Hiên Dật bị phát hiện, rất có khả năng không giết Lâm Tiêu được ngược lại bị cường giả Quận Hiên Dật săn đuổi giết chết, mất nhiều hơn được.

Tương Thiên Thần tin tưởng hai đại quận đối địch nhiều năm, Đông Phương Hiên Viên cũng có tổ chức tình báo ẩn núp trong Quận thành Võ Uy, luôn giám thị cường giả đỉnh cao của Quận Võ Uy. Sợ sẩy một cái chẳng những giết không được Lâm Tiêu, ngược lại đẩy cường giả quận mình rơi vào chỗ chết.

Trong phút chốc các suy nghĩ xoay nhanh trong đầu Tương Thiên Thần, gã nhíu chặt mày.

- Hiện tại cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ sợ là cũng không trăm phần trăm giết được Lâm Tiêu. Ta không tin qua lần trước ám sát, tiểu tử Đông Phương Hiên Viên không cho Lâm Tiêu báu vật hộ mạng gì. Xem ra muốn giết Lâm Tiêu trăm phần trăm thì chỉ còn cách này . . .

Tương Thiên Thần suy tư thật lâu sau mắt lóe tia sáng, cuối cùng gã cũng có quyết định.

Tương Thiên Thần đứng dậy, bay lên cao, nhanh chóng biến mất trong đại điện.

Nửa canh giờ sau, Tương Thiên Thần xuất hiện trên ngọn núi hoang cách Quận Vô Uy mấy ngàn dặm. Đây là ngọn núi cao đen thui, cao ngàn thước, đá lởm chởm, không có cọng cỏ. Mơ hồ có sương mù đen lưu động ngoài lòng núi, đưa mắt nhìn không khí tĩnh lặng khiến người sợ hãi.

Tương Thiên Thần nhìn núi hoang màu đen trước mắt, lạnh lùng nói:

- Thiên Ma lão nhân, thấy ta đến còn không thu về ma chương của ngươi đi?

Thanh âm vang vọng. Các luồng khói đen quanh núi hoang như những dải lụa thoáng chốc biến mất, tiếng gầm rú vang lên. Dưới chân núi đen đột nhiên mở ra một đường hầm ấy thụt đi thông sâu trong lòng núi, một tiếng cười quái dị lạnh lẽo vang lên.

- Ha ha ha ha! Hôm nay ngọn gió nào đưa Quận vương Tương Thiên Thần đến chỗ này? Khục khục khục.

Thanh âm lạnh lẽo sắc nhọn như tiếng quỷ khóc thần gào. Tương Thiên Thần mặt không biểu tình hóa thành luồng sáng bay vào lòng núi.

Giây lát sau, một cái hang to đập vào mắt Tương Thiên Thần. Một lão nhân toàn thân bao bọc trong áo choàng đen đứng trong hang động.

Người này chính là Thiên Ma lão nhân nổi tiếng lẫy lừng của Quận Vô Uy.

Thiên Ma lão nhân, cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Quá khứ của Thiên Ma lão nhân là truyền kỳ trong Quận Vô Uy. Lúc Thiên Ma lão nhân còn nhỏ sinh ra trong gia tộc giàu có và đông đúc võ giả, vốn mọi người vô cùng hâm mộ thân thể đó. Nhưng vì mẫu thân của Thiên Ma lão nhân là thị nữ bị gia chủ hâm hiếp, nên lão vừa sinh ra đã bị cả gia tộc coi thường. Người hầu, nha hoàn không thèm để Thiên Ma lão nhân vào mắt. Mẫu thân của Thiên Ma lão nhân ôm hận chết trong nỗi nhục.

Từ lúc ấy, Thiên Ma lão nhân mười bảy tuổi bỏ nhà ra đi, một mình vào núi hoang đầy rẫy yêu thú. Hai mươi năm sau, Thiên Ma lão nhân trở thành cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mạnh mẽ quay về, tàn sát hết mấy trăm tộc nhân, nô bộc, hành hạ phụ thân ruột đến chết, hút tinh huyết biến thành vu thi.

Danh tiếng Thiên Ma lão nhân nổi như cồn trong Quận Vô Uy, không ai không biết. Lão được danh hiệu Thiên Ma lão nhân vì tu luyện công pháp tà ác, và danh tiếng trong chiến trường ma uyên.

Chiến trường Ma Uyên là một bí cảnh cực kỳ đáng sợ nằm ở biên giới đế quốc Vô Linh. Chiến trường ma uyên đầy rẫy nguy hiểm, âm sát khí cực nặng nề. Chỗ sâu nhất chiến trường ma uyên dù là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào cũng chín chết một sống. Đương nhiên trong chiến trường ma uyên có nhiều báu vật, là nơi cường giả Quy Nguyên cảnh khát vọng mạo hiểm. Cho nên mỗi năm số cường giả Quy Nguyên cảnh chết trong chiến trường ma uyên nhiều không đếm xuể, xứng là vùng tuyệt địa.

789. Chương 787: Thiên Ma Lão Nhân

Thiên Ma lão nhân tu luyện công pháp tà ác khiến lão như cá gặp nước trong chiến trường ma uyên. Thiên Ma lão nhân là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nhưng nhiều võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không đánh lại lão, thực lực rất đáng sợ.

Trong hang núi, đôi mắt âm u của Thiên Ma lão nhân xuyên thấu qua áo choàng, lão cười quái dị:

- Quận vương Tương Thiên Thần đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ bảo?

Tương Thiên Thần lạnh lùng nói:

- Thiên Ma lão nhân, cho ta mượn Thiên Ma Bát.

Thiên Ma lão nhân trợn to mắt nói:

- Tương Thiên Thần, người lại muốn đi sâu trong chiến trường ma uyên nữa sao? Người nên biết Thiên Ma Bát của ta hạn chế sử dụng năm lần, bây giờ chỉ còn lại lần cuối, nếu cho người mượn thì sau này ta vào chiến trường ma uyên sẽ gặp nguy hiểm.

Thiên Ma Bát là một bí bảo của Thiên Ma lão nhân, ngày xưa lão vô tình có được trong chiến trường ma uyên. Thiên Ma Bát là bí bảo không gian vô cùng hiểm thấy, ma sát khí trong Thiên Ma Bát ngưng tụ đến độ nhất định sẽ khiến người sử dụng tới lui chiến trường ma uyên. Nhưng mỗi lần sử dụng phù văn cấu trúc đường hầm không gian thì phù văn sẽ bị hư hao, chỉ có thể sử dụng năm lần. Thiên Ma Bát từng cứu mạng Thiên Ma lão nhân mấy lần.

Tương Thiên Thần nói thẳng:

- Đương nhiên ta biết Thiên Ma Bát chỉ còn lần cuối cùng, nhưng lần này ta có chuyện cần dùng, phải là Thiên Ma Bát. Người có điều kiện gì cứ nói, miễn làm được thì ta hứa với người.

- A?

Thiên Ma lão nhân xoay tròn tròn mắt, cười nói:

- Nếu vậy thì chỉ cần cho ta Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, thứ người có được lúc trước cùng ta vào chiến trường ma uyên, ta sẽ đưa Thiên Ma Bát cho người. Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa rất thích hợp công pháp ta tu luyện, có nó thì trong vòng mấy năm ta có khả năng đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thực lực lại tăng tiến.

Ít ai biết Thiên Ma lão nhân nổi tiếng hung dữ và Quận vương Tương Thiên Thần Quận Võ Uy là bằng hữu quen biết thân thiết, hai người từng cùng nhau đi chiến trường ma uyên.

Tương Thiên Thần lắc đầu, nói:

- Vốn đưa Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa cho người cũng không sao, nhưng tiếc rằng nó đã mất.

Thiên Ma lão nhân trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Thiên Ma lão nhân mắt nhắm:

- Tương Thiên Thần, báu vật là người và ta chín chết một sống mới lấy từ tầng thứ bốn chiến trường ma uyên về. Vì nó mà hai chúng ta suýt chết, vậy mà người đi tặng cho người khác?

Tương Thiên Thần giải thích:

- Không như người nghĩ, nói thật cho người biết, ta mượn Thiên Ma Bát cũng vì tương lai của Quận Võ Uy . . .

Tương Thiên Thần kể lại lý do muốn mượn Thiên Ma Bát cho Thiên Ma lão nhân nghe.

Thiên Ma lão nhân lộ vẻ hoảng sợ nói:

- Người bảo Lâm Tiêu với cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên giết một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ của Quận Võ Uy ta? Từ khi nào Quận Hiên Dật lại có yêu nghiệt thế chứ?

- A! Ta hiểu rồi, người định dùng Thiên Ma Bát truyền tống Lâm Tiêu vào tầng thứ bốn chiến trường ma uyên, người thật độc ác, tầng thứ bốn chiến trường ma uyên vô cùng nguy hiểm, dù là người và ta cũng khó sống sót. Nếu không nhờ có Thiên Ma Bát thì hai ta đã chết trong đó.

- Lâm Tiêu mà vào tầng thứ bốn chiến trường ma uyên thì chết chắc, không ai cứu hắn được. Không nói thứ khác, lực lượng ma sát ở tầng thứ bốn đủ cho võ giả dưới đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nổ banh xác chết không có chỗ chôn.

Mặt Tương Thiên Thần hung tợn âm trầm nói:

- Người nói đúng. Thiên Ma Bát liên thông chiến trường ma uyên, chẳng những truyền thống người từ bên trong ra ngoài, cũng có thể đưa người từ bên ngoài vào trong. Người yên tâm, nếu có cơ hội trực tiếp đánh chết Lâm Tiêu thì ta sẽ không lãng phí cơ hội một lần quý giá của Thiên Ma Bát.

Tròng mắt Thiên Ma lão nhân xoay tròn nói:

- Được, ta cũng không phải loại người không biết thông cảm. Nghĩ tình hai ta quen nhau nhiều năm, đưa mười khối ma sát tinh rồi ta giao Thiên Ma Bát cho ngươi. Hiện tại lực lượng ma sát trong Thiên Ma Bát không đủ, ngươi phải đi chiến trường ma uyên một chuyến hấp thu đủ nhiều lực lượng ma sát mới có thể mở Thiên Ma Bát ra, khoảng thời gian này đủ cho ngươi tìm ma sát tinh trong đó.

Tương Thiên Thần lạnh lùng nói:

- Thiên Ma lão nhân, miệng ngươi hơi rộng, nhưng ta đồng ý.

Trong hang động vang lên tiếng cười đắc ý của Thiên Ma lão nhân.

- Khục khục khục.

Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, Lâm Tiêu không biết Tương Thiên Thần lên kế hoạch đối phó mình, hắn vẫn đang chăm chỉ cô đọng nửa bước chân nguyên.

Chớp mắt sáu tháng trôi qua.

Vù vù vù!

Trong kinh mạch, các tia Nửa Bước Quy Nguyên như hồ nước lam nhạt chứa lực lượng siêu đáng sợ chậm rãi chảy.

Lâm Tiêu đứng dậy trong phòng tu luyện cao giai, cảm nhận lực lượng dâng trong cơ thể, hắn giờ tay nhắc chân hơi thở chân nguyên di chuyển. Lâm Tiêu mạnh hơn sáu tháng trước rất nhiều.

- Lực lượng thật mạnh, Nửa Bước Quy Nguyên hầu như cô đọng đến cực độ, nguyên trì cũng tràn ngập tất cả đan điền. Nhưng chưa ngừng khuếch tán, không biết khi nào mới thật sự hoàn thành, từ Nửa Bước Quy Nguyên chuyển hóa thành chân nguyên.

Đây chưa phải cực hạn của Lâm Tiêu, hắn cảm giác rõ ràng Nửa Bước Quy Nguyên trong cơ thể vẫn chưa cô đọng đến cực hạn, nguyên trì chưa khuếch trương đến mức lớn nhất.

- Trong sáu tháng này mỗi ngày ta tu luyện trong phòng tu luyện cao giai, hấp thu nguyên khí thiên địa vô tận, còn có thất giai nguyên khí đan cung cấp cho ta dùng. Nhưng mấy ngày gần đây mặc cho ta hấp thu cỡ nào thì Nửa Bước Quy Nguyên không tiến thêm bước nào được nữa, phòng tu luyện cao giai đã không thể thỏa mãn ta.

Hiện giờ Lâm Tiêu như cái bình đầy nước, hoặc đập lớn. Bên trong chứa đầy, còn đựng tiếp thì nước sẽ tràn ra. Muốn chứa nhiều nước hơn thì phải có sức mạnh đập vỡ miệng bình hoặc vỡ đê đập, phá rồi mới lấp, khi đó Lâm Tiêu chính thức bước vào Quy Nguyên cảnh.

Bên ngoài phòng tu luyện có nhiều đệ tử Trại huấn luyện thiên tài đang định vào trong phòng tu luyện, bọn họ thấy Lâm Tiêu thì cung kính chào.

- Lâm Tiêu sư huynh!

Lâm Tiêu gật đầu, hắn đi tới quầy phục vụ phòng tu luyện, mở miệng nói:

- Sắp xếp cho ta phòng tu luyện đỉnh giai.

Nhân viên công tác sững sốt. Trong trại huấn luyện, phân chia đẳng cấp phòng tu luyện rất nghiêm khắc. Phòng tu luyện đệ giai, trung giai thường cho học viên chân võ giả tu luyện. Phòng tu luyện cao giai cho học viên Hóa Phàm Cảnh tu luyện. Còn phòng tu luyện đỉnh giai thì đệ tử không vào được, nó chuyên môn cung cấp cho cường giả cỡ đạo sư trại huấn luyện sử dụng. Phòng tu luyện đỉnh giai đến gần điểm tiết ra nguyên từ chân khí lỏng đất nhất, Võ giả không vào đẳng cấp Quy Nguyên cảnh bước vào trong chẳng những không có hiệu quả tu luyện ngược lại sẽ bị nguyên từ chân khí dẫn đến tĩnh mạch vỡ, tẩu hỏa nhập ma thậm chí nổ tan xác chết.

Tuy bây giờ Lâm Tiêu mạnh, hắn đang trùng kích Quy Nguyên cảnh, nhưng còn thuộc về võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đi vào phòng tu luyện đỉnh giai rất khó nói sẽ có hậu quả gì.

790. Chương 788: Thăng Cấp Quy Nguyên Cảnh (1)

Nhân viên công tác giải thích cho Lâm Tiêu xong cuối cùng vẫn mở phòng, đưa thẻ số cho hắn. Dù sao doanh chủ Đông Phương Hiên Viên đã dặn trong trại huấn luyện phải thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của Lâm Tiêu.

Àm!

Lâm Tiêu mới bước vào phòng tu luyện đỉnh giai thì khí thể đáng sợ từ dưới đất dâng lên, khí thể cường đại mạnh hơn phòng tu luyện cao giai gấp mười lần làm Lâm Tiêu biến sắc mặt.

Nguyên từ chân khí khủng bố gột rửa, từng đợt nguyên khí cuồng bạo nhập vào kinh mạch Lâm Tiêu, khiến kinh mạch siêu chắc khỏe thấy nhói đau. Nguyên khí cuồng bạo tấn công, Nửa Bước Quy Nguyên cô động đến tột đỉnh bị dao động.

- Nguyên từ chân khí thật khủng khiếp, hèn gì chỉ cường giả Quy Nguyên cảnh mới vào phòng được. Chỉ nói xung lực nguyên từ kinh khủng này đủ để phá nát nguyên lực trong cơ thể võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, kinh mạch đứt từng khúc, nổ tan xác.

Trong lòng Lâm Tiêu giật mình nhưng biểu tình không thay đổi, đôi mắt sáng rực bước tới giữa căn phòng, ngồi xuống tập trung tu luyện.

Tuy nguyên từ chân khí mạnh nhưng Lâm Tiêu là ai? Sức mạnh cơ bắp gần sáu mươi ngàn cân, kinh mạch vô cùng dẻo dai trên cả cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ bình thường. Nửa Bước Quy Nguyên cơ hồ cô động đến mức tận cùng, xung lực nguyên từ bình thường khó thể đập vỡ ngay.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu tu luyện, Nửa Bước Quy Nguyên sắp đến cực hạn nhận được nguyên từ chân khí gột rửa quả nhiên lại một lần nữa ngưng luyện, nguyên trì có xu hướng mở rộng.

Thời gian trôi qua. Trong khi Lâm Tiêu tu luyện ở Trại huấn luyện thiên tài, trong sơn cốc đen Sơn mạch Liên Vân, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng chinh chiến bốn phía.

- Grao grao!

Trên bình nguyên đen bao la, hai đại quân thú triều đang chém giết thảm khốc, mỗi phe có mười mấy lực tinh yêu thú cắn xé nhau. Trên bầu trời hai thất tinh yêu thú thân hình khổng lồ công kích Phân thân Toàn Địa Giáp mãnh liệt.

Trong hai con thất tinh yêu thú một là Huyết Dực Sư lưng có đôi cánh, há mồm gầm phát ra ánh sáng. Mỗi móng vuốt xé rách trời đêm. Con thất tinh yêu thú khác là Địa Yêu Phi Tượng khổng lồ, đập yêu vân cuộn cuộn, vòi voi đâm trời, khí thể như cầu vồng.

Hai con yêu thú cường đại đã vào thất tinh đỉnh phong từ lâu, là vương giả trong phạm vi gần vạn dặm này, thống lĩnh vô số bầy thú lớn nhỏ, thực lực mạnh mẽ, thất tinh yêu thú thuộc hạ nhiều đến không xuể. Phân thân Toàn Địa Giáp là vương giả mới lên, trong nửa năm ngắn ngủi đã nuốt mấy bầy thú lớn, diện tích thống lĩnh vô cùng khổng lồ, khuếch trương nhanh chóng.

Àm!

Huyết Dực Sư vỗ ra một trảo, móng vuốt bén xẹt qua không khí, huyết sóng cuộn cuộn, lực lượng khủng bố che trời đập mạnh vào lưng Phân thân Toàn Địa Giáp cào ra một vết sâu hoắm. Vẩy nát, máu vàng kim phun ra, toát ra khí thể tuyên cổ, hùng vĩ, uy nghiêm.

Huyết Dực Sư rống to:

- Grao!

Đôi mắt đỏ tràn ngập tham lam và khát vọng, bộ dạng Huyết Dực Sư hận không thể nuốt trọn Phân thân Toàn Địa Giáp.

Bên kia Địa Yêu Phi Tượng giờ vùi vùi, tứ chi thô to như núi cao đập yêu vân đen sôi trào. Chân to đập xuống làm hư không dao động như có mặt kính vô hình bị đập nát. Địa Yêu Phi Tượng định đập bẹp Phân thân Toàn Địa Giáp, con người lóe tia kích động, khát máu.

Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng nổi danh trong khu vực này đã lâu, lãnh địa của chúng ở sâu trong sơn cốc đen. Hai thất tinh yêu thú mạnh hơn Hỏa Vân Tước rất nhiều, yêu khí phô thiên cái địa, như uyên như ngục. Nhưng trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp làm Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng cảm giác như đối diện người bề trên, uy nhiếp yêu khí bị ức chế gắt gao, khiến yêu tính chúng nó sôi trào.

Yêu thú chú trọng thực lực đẳng cấp, cũng chú trọng huyết thống. Phân thân Toàn Địa Giáp khiến Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng cảm nhận lực lượng huyết thống cực kỳ đáng sợ, huyết thống hoàn toàn bao trùm trên chúng nó. Nếu Địa Yêu Phi Tượng, Huyết Dực Sư nuốt Phân thân Toàn Địa Giáp, tuy không chắc sẽ đột phá bất tỉnh, nhưng thực lực chúng nó sẽ tăng một bậc về chất.

Thế nên hai yêu thú thất tinh đỉnh phong điên cuồng, liều mạng giết Phân thân Toàn Địa Giáp. Ở trong mắt Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng thì Phân thân Toàn Địa Giáp là đồ bỏ cho chúng nó đột phá, trưởng thành.

Ầm ầm ầm!

Đuôi to quét qua, Phân thân Toàn Địa Giáp chặn lại Địa Yêu Phi Tượng đập mạnh. Phân thân Toàn Địa Giáp giờ vượt vũ xuống, va chạm với vuốt máu của Huyết Dực Sư. Vang tiếng nổ điếc tai, Phân thân Toàn Địa Giáp màu vàng nhanh như chớp di chuyển tới lui trong vòng vây của hai thất tinh yêu thú đáng sợ, móng vuốt sắc bén và đuôi to quất mạnh, sóng biển yêu khí màu vàng cuộn cuộn, khắp nơi là yêu khí khủng bố trùng kích, nổ tung.

Lâm Tiêu điều khiển Phân thân Toàn Địa Giáp hét to:

- Tốt tốt, hai con yêu thú này mạnh quá, vừa lúc mượn nó giúp ta càng thêm quen thuộc phương thức chiến đấu của yêu thú, tăng sức chiến đấu ỉnh!

Cơ thể yêu thú và nhân loại khác biệt rất lớn, cách chiến đấu của yêu thú khác với nhân loại, nên nửa năm nay Lâm Tiêu dần quen thuộc thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp qua những cuộc chiến. Lâm Tiêu lợi dụng các vị trí đến mức tận cùng, thực lực phóng to mức lớn nhất.

Hai bên chém giết thảm liệt nhất, đều bị thương nghiêm trọng. Máu rơi xuống đất như mưa.

Chiến đấu một lúc lâu sau Lâm Tiêu thu hoạch được nhiều kinh nghiệm có lớn, hẳn chuẩn bị kết thúc:

- Thế này được rồi, chấm dứt thôi.

Lúc này . . .

Phía đối diện, Huyết Dực Sư đánh mãi không hạ được đối thủ, yêu lực dao động kịch liệt. Huyết Dực Sư há mồm máu bắn ra cột sáng yêu lực đỏ tích lũy đã lâu.

- Grao!

Ong ong ong!

Cột sáng như cực quang bay ra, nơi đi qua hư không chấn động, trực tiếp quét vào đầu Phân thân Toàn Địa Giáp. Cùng lúc đó, Địa Yêu Phi Tượng vùng mũi voi, sóng âm to lớn trùng kích. Sóng âm như thực chất chấn thiên động địa, khiến máu Phân thân Toàn Địa Giáp sôi trào cộng minh. Tứ chi Địa Yêu Phi Tượng từ trên trời đập mạnh xuống, yêu vân dưới bàn chân cuộn cuộn như bốn ngọn núi đen đè xuống, khủng bố không gì sánh được.

Trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng lạnh băng nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp. Đây là một kích tất sát chúng nó chuẩn bị đã lâu. Hai thất tinh yêu thú dựa vào chiêu này đã giết không biết bao nhiêu yêu thú cùng đẳng cấp, mọi việc đều thuận lợi.

Trước có cột sáng máu không gì sánh bằng quét qua, trên có tứ chi thô to đè xuống, bốn phía là sóng âm khủng bố bao phủ. Trong phút chốc Phân thân Toàn Địa Giáp rơi vào tình huống nguy hiểm, nhưng đôi mắt vàng sậm lạnh băng.

Phân thân Toàn Địa Giáp nhỏ giọng nói:

- Kết thúc đi.

Phân thân Toàn Địa Giáp giờ chỉ trước võ mạnh một trảo, cái đuôi vàng to lớn giờ cao như hóa thành chiến đao vàng thông thiên chém mạnh vào Địa Yêu Phi Tượng đang đà rơi xuống.

- Thông Thiên Nhất Trảo!

- Cự Vĩ Lăng Đao!

Ầm ầm ầm!

Cự trảo võ ra như khai thiên tích địa, khí thế to lớn, uy nghiêm, bá đạo chuyển động. Móng vuốt bén màu vàng của Phân thân Toàn Địa Giáp lóe ánh sáng mờ lung đập nát cột sáng Huyết Dực Sư phun ra. Cự trảo giáng xuống đầu Huyết Dực Sư kinh khủng trợn tròn mắt, đập nát đầu nó.

791. Chương 789: Thăng Cấp Quy Nguyên Cảnh (2)

Bên trên, cái đuôi vàng của Phân thân Toàn Địa Giáp chém trúng cơ thể khổng lồ của Địa Yêu Phi Tượng, khí thế như sóng biển vô tận. Lâm Tiêu dung nhập đao ý vô tận vào cái đuôi vàng to lớn của Phân thân Toàn Địa Giáp, bộc phát ra lực lượng mạnh hơn bản thân gấp mấy lần.

Phập phụt!

Mưa máu rơi vãi đầy trời, cái đuôi vàng to lớn hóa thành chiến đao chém rách bụng Địa Yêu Phi Tượng, để lại vết rách dài mấy chục thước, máu tuôn như thác đổ.

Địa Yêu Phi Tượng vừa kinh vừa giận gào rú, xoay người bỏ chạy.

- Chết đi!

Đôi mắt vàng sậm lạnh băng, Phân thân Toàn Địa Giáp há miệng rộng, lửa vàng kim bắn ra xẹt qua không trung chôn vùi Địa Yêu Phi Tượng.

Trong tiếng gầm rú đau đớn, Địa Yêu Phi Tượng chỉ kiên trì được hai ba giây thì cứng ngắc, không còn hơi thở, chết hẳn.

- Grao!

Phân thân Toàn Địa Giáp bay lượn trên bầu trời đen, nó ngửa đầu gầm rống, uy nghiêm cái thế.

Bên dưới, đám lục tinh yêu thú Hắc Giáp Thiết Long Vương thuộc hạ của Phân thân Toàn Địa Giáp đều gầm rống hòa cùng. Tiếng rống như sấm, chúng nó tấn công mãnh liệt. Đám yêu thú thuộc hạ của Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng thấy thủ lĩnh chết thì run cầm cập, hoặc quỳ đầu hàng, hoặc chạy tan tác, một mảnh hỗn độn.

Lâm Tiêu nuốt thất tinh yêu hạch của Huyết Dực Sư, Địa Yêu Phi Tượng, chưa xác hai con yêu thú thất tinh đỉnh phong cho thuộc hạ ăn. Phân thân Toàn Địa Giáp quay về ổ Hỏa Vân Tước, âm thầm chữa trị vết thương trong trận chiến này, cũng cảm ngộ kinh nghiệm có trong chiến đấu, tổng kết để tiến bộ hơn.

Bản thể Lâm Tiêu, Phân thân Toàn Địa Giáp chăm chỉ khổ tu không ngừng tiến bộ, trưởng thành.

Một lần tu luyện kéo dài cỡ nửa năm.

Trong phòng tu luyện đỉnh giai Trại huấn luyện thiên tài, Lâm Tiêu ngồi xếp bằng, tĩnh như dòng nước. Từng đợt dao động Nửa Bước Quy Nguyên đậm đặc khuếch tán từ người hắn. Lâm Tiêu như vị bá chủ trong thiên địa, quanh người hắn là nguyên tử chân khí hình thành nguyên khí cuồng bạo như cơn bão điên cuồng nhập vào cơ thể Lâm Tiêu.

Đột nhiên . . .

Ầm!

Người Lâm Tiêu rung mạnh, sắc mặt ửng đỏ. Hơi thở Nửa Bước Quy Nguyên vô tận thu về, chớp mắt tan biến không còn chút bóng dáng. Cường giả Quy Nguyên cảnh cảm giác nhạy bén sẽ cảm nhận được hơi thở của Lâm Tiêu nội liễm nhưng hắn càng trở nên khủng bố hơn, mạnh hơn trước gấp mấy lần, giống như một lỗ đen, làm cho người ta sợ hãi.

Lâm Tiêu mở mắt ra, trong con ngươi lóe tia vui sướng. Con ngươi đen sâu thẳm không gì sánh bằng, tựa hồ sâu.

- Qua một năm dài khổ tu rốt cuộc ta đã đột phá Quy Nguyên cảnh.

Lâm Tiêu vô cùng cảm thán, thật sự là không dễ dàng gì. Võ giả bình thường Nửa Bước Quy Nguyên tuy cũng cần cô đọng chân nguyên, nhưng hoàn toàn không cần tiêu phí thời gian dài như vậy. Bình thường một võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong từ cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên đến Quy Nguyên cảnh chỉ cần mấy tháng, như Lâm Tiêu mất một năm hầu như trăm người khó có một. Hướng chỉ Lâm Tiêu luôn ở trong phòng tu luyện đỉnh giai có nguyên khí thiên địa hơn xa bên ngoài, trong cơ thể còn giữ năng lượng thần nguyên dịch cường đại.

Vù vù vù!

Trong cơ thể Lâm Tiêu, từng đợt chân nguyên xanh thẳm chuyển động, ánh sao lấp lánh như bầu trời xanh khảm các ngôi sao. Nhưng Lâm Tiêu cảm giác cỡ nào thì các ánh sao như không tồn tại, không có thực thể, dùng tinh thần lực lại thấy rõ ràng.

Không nghĩ ra thì Lâm Tiêu bỏ không nghĩ nữa, hắn tập trung tinh thần lực vào nguyên hải vùng đan điền.

- Chân nguyên của võ giả bình thường là dòng năng lượng đơn thuần, chân nguyên của ta dường như hơi đặc biệt, chắc liên quan đến tinh thần khí vận.

Đây là một khí hải xanh sẫm xoay tít, như tinh vân trên trời đêm, tràn ngập cả đan điền. Ánh sao lấp lánh, xinh đẹp không gì sánh bằng, chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Chân nguyên trong cơ thể Lâm Tiêu mỗi khi qua một vòng tuần hoàn là sẽ tụ tập ở nguyên hải, sau đó lần thứ hai tuần hoàn, không ngừng lặp lại chu thiên cung cấp năng lượng cường đại liên miên cho Lâm Tiêu.

Lúc trước nguyên trì chỉ chiếm một phần nhỏ trong đan điền, nguyên hải màu lam như tinh vân này thì chiếm trọn đan điền, khổng lồ hơn nguyên trì gấp mấy lần, trong đó chứa lực lượng càng cường đại hơn. Truyền thuyết Vương giả Sinh Tử cảnh không chỉ có một nguyên hải, toàn thân vị trí nào cũng cô đọng thành nguyên hải, chân nguyên khắp nơi, chứa năng lượng kinh người, giờ tay có thể hủy thiên diệt địa, uy lực vô cùng.

Lâm Tiêu đứng dậy, mắt sáng quắc vùng tay chém ra.

Vù vù vù!

Giữa hư không đột nhiên xuất hiện đao khí khủng bố. Đao khí tràn ngập, co duỗi như ý, bên mép hư không run rinh.

- Cảm giác rất mạnh, hiện tại ta không cần vũ khí, tùy tay vỗ một kích là đã bằng lúc trước chém nhất đao hết sức. Đường nhiên tinh thần lực lục phẩm của ta có thi triển Tinh Nguyên Hóa Khí thì không tăng mạnh sức chiến đấu.

Bé quan khổ tu một năm dài, tinh thần lực của Lâm Tiêu từ đỉnh ngũ phẩm thật tự nhiên đột phá đến lục phẩm đại thành, nhưng bí pháp Tinh Nguyên Hóa Khí vốn có uy lực lớn hiện tại so với chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể hắn thì giá cố tinh thần lực không đáng nhắc đến nữa.

Sức mạnh cơ bắp của Lâm Tiêu cũng tăng vọt, từ gần sáu mươi ngàn cân tăng lên tới bảy mươi ngàn cân.

- Tiếc rằng thức thứ bốn Man Vương Bá Quyền, Man Vương Hóa Thân cần sức mạnh cơ thể đến một trăm ngàn cân, hiện tại ta còn kém nhiều. Có thể bắt đầu tu luyện bí kíp được hoàng thất thưởng trong đại tái Phong Vân bảng rồi, bí kíp Ngũ Ngục Pháp Vương Đạo thiên cấp trung giai.

- Ngoài ra Hư Tung La Ảnh, Đoạt Nguyên Linh chỉ, Thiên Tinh Thần Khung Ấn cũng có thể thi triển tốt hơn nữa.

Lâm Tiêu âm thầm tính toán thực lực chính mình đã thay đổi. Đột phá đến Quy Nguyên cảnh dù không cần tu luyện, chỉ là Nửa Bước Quy Nguyên tăng lên chân nguyên đã khiến Hư Tung La Ảnh, Đoạt Nguyên Linh chỉ, Thiên Tinh Thần Khung Ấn tăng vọt uy lực, mạnh hơn lúc là Nửa Bước Quy Nguyên rất nhiều.

- Lại xem thử thân thể có gì thay đổi không?

Lâm Tiêu rất là bình tĩnh, cảm giác và tinh thần lực thẩm thấu vào thân thể, cẩn thận quan sát mỗi sự thay đổi của cơ thể sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh.

Dưới sự quan sát của tinh thần, Lâm Tiêu phát hiện sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh kết cấu cơ thể, độ mạnh nội tạng tăng lên nhiều. Khi tinh thần lực của Lâm Tiêu quan sát đến đầu óc mình thì . . .

Dị biến nổi lên.

Bát Quái Lô yên lặng lơ lửng trong não Lâm Tiêu đột nhiên tỏa sáng chói lòa, nhiều tinh thần lực như nguồn sáng gặp lỗ đen bị kéo vào trong. Chân nguyên của Lâm Tiêu như lũ vỡ đê bị Bát Quái Lô điên cuồng hấp thu.

Lâm Tiêu hết hồn, hần định khống chế lại tinh thần lực, chân nguyên. Nhưng mặc cho Lâm Tiêu loay hoay, tinh thần lực, chân nguyên không nghe theo hần chỉ huy, bị Bát Quái Lô hấp thu nhanh chóng giảm lượng, chớp mắt tiêu hao hết sạch.

Một lát sau, Bát Quái Lô hấp thu nhiều tinh thần lực, chân nguyên rốt cuộc ngừng lại, nó tỏa ánh sáng nhạt lơ lửng trên đầu Lâm Tiêu.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Tiêu dần bình tĩnh lại nổi lòng, hần đến gần Bát Quái Lô quan sát. Lâm Tiêu chợt phát hiện có sự liên kết với Bát Quái Lô.

792. Chương 790: Bát Quái Lô Thức Tỉnh

Trước kia tuy Bát Quái Lô ở trong não Lâm Tiêu nhưng như món đồ không thuộc sở hữu của hần, nó chỉ lơ lửng ở đó, hần không biết cách sử dụng. Hiện tại Lâm Tiêu mơ hồ cảm giác giữa hần và Bát Quái Lô có mối liên kết mỏng manh.

- Đi ra!

Lòng máy động, Lâm Tiêu tập trung tinh thần vào Bát Quái Lô.

Tay hạ xuống, Bát Quái Lô trong đầu Lâm Tiêu biến mất sau đó xuất hiện trên lòng bàn tay phải. Bát Quái Lô như cái lư hương, nhỏ xinh lại cực nặng, cỡ ngàn cân. Bộ dạng Bát Quái Lô vẫn cổ kính như trước kia, nhưng nhìn kỹ thì bên trên lóe tia sáng kỳ diệu, khác với ban đầu chết lạng.

- Bát Quái Lô, thoát trông là đan lô, nhưng nhỏ xíu thế này làm sao luyện đan?

Đang lúc Lâm Tiêu khó hiểu, Bát Quái Lô cảm ứng suy nghĩ của hần, từ kích cỡ nhỏ bằng lư hương nó nhanh chóng biến to ra cỡ chiều ột người. Sức nặng của Bát Quái Lô cũng kinh khủng, khiến Lâm Tiêu có sức mạnh bảy mươi ngàn cân cũng khó ôm được nó.

- Nguy rồi!

Hai tay cảm nhận trọng lượng nặng nề, Lâm Tiêu cảm không chắc, Bát Quái Lô cao cỡ một người đập xuống nền đất phòng tu luyện đỉnh giai. Vang tiếng rầm rắc, nền đất huyền thiết đen cứng rắn bị đập thủng mấy cái lỗ to, nguyên từ chân khí cuồng bạo tuôn trào ra.

- Nặng quá vậy? Ít nhất cỡ một trăm ngàn cân.

Lâm Tiêu thầm giật mình nhảm nhủ:

- Nhỏ chút, nhỏ hơn nữa.

Lâm Tiêu khống chế Bát Quái Lô thu lại cao cỡ nửa người, nặng ước chừng năm mươi ngàn cân, đôi tay hần miễn cưỡng nâng nó lên.

Trong đầu Lâm Tiêu lóe ý nghĩ nghịch ngợm:

- Cầm thứ này đập người cũng hay.

Lâm Tiêu cẩn thận đánh giá bề ngoài Bát Quái Lô. Sau khi Bát Quái Lô biến to thì hoa văn nhỏ xíu cũng rõ ràng hơn, phù văn cổ kính chạm khắc trời trăng sao, chim chóc cá cảnh, núi sông, tràn ngập hơi thở thần thánh mênh mông. Ba chữ Bát Quái Lô càng khắc sâu hơn, toát ra ma lực thần kỳ.

Nhìn bề ngoài không thấy gì, Lâm Tiêu thử đưa tinh thần lực còn sót lại vào Bát Quái Lô.

Bát Quái Lô như bị kích hoạt, ánh sáng lại chói lòa.

Một hàng chữ phức tạp, cổ xưa, thê lương xuất hiện trong đầu Lâm Tiêu, thật lâu không tán.

[Đường luyện đan mênh mông phức tạp, thiên biến vạn hóa. Chỉ có tâm hỏa mới là chính đồ, muốn thành đan tôn phải cô đọng tâm hỏa. Dùng tâm hỏa luyện đan, mọi việc đều thuận lợi, độc tôn thiên hạ.]

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Tâm hỏa? Cái gì là tâm hỏa?

Trong hệ thống luyện dược của Đại lục Thương Khung hoàn toàn không có khái niệm tâm hỏa. Luyện dược sư cảnh giới chân vô giả, Hóa Phàm Cảnh dùng nguyên lực làm lửa, luyện dược sư đẳng cấp Quy Nguyên cảnh thì dùng chân nguyên làm lửa, luyện dược sư đẳng cấp Sinh Tử cảnh thì Lâm Tiêu chưa nghe nói qua. Nhưng chắc chắn hẳn chưa từng nghe về tâm hỏa.

Lâm Tiêu không dám xem thường Bát Quái Lô, hẳn có thể xuyên đến Đại lục Thương Khung rất có thể là nhờ tác dụng của Bát Quái Lô. Cửu Ngự Phân Thần thuật, Thần Hồn Lưỡng Phân thuật mạnh mẽ làm Lâm Tiêu đến bây giờ vẫn phải tán thưởng không thôi, nên hẳn nghiêm túc suy nghĩ về tâm hỏa này.

Đang lúc Lâm Tiêu khó hiểu thì Bát Quái Lô truyền đến nhiều tin tức hơn.

- Đây là . . .

Lâm Tiêu tròn to mắt, ngây người. Bát Quái Lô truyền đến cách cô đọng tâm hỏa, có tên là Phần Viêm Quyết. Trong Phần Viêm Quyết ghi rõ cái gì là tâm hỏa.

Tâm hỏa tức chân nguyên chi hỏa, tinh thần chi hỏa kết hợp thành ngọn lửa, dùng cảnh giới cùng đẳng cấp, chân nguyên lực lượng, tinh thần lực đan xen thành lửa, sau đó hoàn mỹ dung hợp hình thành tâm hỏa. Tâm hỏa có uy lực vô cùng, đốt cháy tất cả mọi vật trên đời, đáng sợ hơn chân nguyên, tinh thần lực dung hợp lại gấp vô số lần. Chỉ có tâm hỏa mới thúc giục Bát Quái Lô luyện chế đan dược được.

Khiến Lâm Tiêu giật mình là tâm hỏa ghi chép, nói rõ cô đọng tâm hỏa có thể cắn nuốt mọi ngọn lửa trên đời, khi cắn nuốt một loại lửa mạnh nhất thế gian sẽ hình thành nhất muội chân hỏa, hai loại lửa siêu mạnh thì thành nhị muội chân hỏa, ba loại lửa thì là tam muội chân hỏa, lấy đó suy ra.

- Tam muội chân hỏa?

Lâm Tiêu giật mình về xưng hô tam muội chân hỏa. Chẳng lẽ Thái Thượng lão Quân trong truyền thuyết là có thật? Bát Quái Lô là đỉnh lô luyện chế Tôn Ngộ Không trong Đầu Suất Cung?

- Nhưng lai lịch của Bát Quái Lô là gì? Ta chính mắt thấy Bát Quái Lô cường đại, ta phải ngưng luyện thành công tâm hỏa!

Trong lòng Lâm Tiêu cảm giác được từ Bát Quái Lô truyền ra Cửu Ngự Phân Thần thuật hay tâm hỏa đều trên hệ thống luyện được của Đại lục Thương Khung.

- Nhưng cô động tâm hỏa nên là chân nguyên, tinh thần lực cùng đẳng cấp mới dung hợp được. Chân nguyên tương đương với thất giai, tinh thần lực phải đến thất phẩm. Hiện tại tinh thần lực của ta chỉ mới là lục phẩm đại thành, cách thất phẩm còn một khoảng lớn.

- Thu!

Lâm Tiêu lòng máy động, Bát Quái Lô biến thành luồng sáng nhập vào đầu hắc, lại lơ lửng trong đầu.

- Bé quan đã lâu, nên xuất quan một chuyến, hơn nữa . . .

Lâm Tiêu ngoái đầu nhìn cái hố to phòng tu luyện đỉnh giai bị Bát Quái Lô đập thủng:

- Phòng tu luyện đỉnh giai này cũng cần được chỉnh sửa lại.

Trên đường đi Trại huấn luyện thiên tài, sau khi xuất quan Lâm Tiêu thu giấu hơi thở, các đệ tử gặp hắc không thấy hắc đã đột phá, bọn họ cung kính chào.

- Lâm Tiêu sư huynh.

- Sư huynh.

Lâm Tiêu gật đầu, chờ hắc đi xa các học viên bàn tán.

- Các người có nghe nói không? Nửa năm qua Lâm Tiêu sư huynh luôn tu luyện trong phòng tu luyện đỉnh giai trại huấn luyện chúng ta. Đó là nơi chỉ đạo sư đẳng cấp Quy Nguyên cảnh mới đi vào được, võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào đó sẽ bị nguyên tử chân khí cuồng bạo tràn ngập nổ banh xác.

- Người nói đó là võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, còn Lâm Tiêu sư huynh không tính. Lén cho người biết, ta nghe đồn sau khi kết thúc đại tái Phong Vân bảng, Quận vương Tương Thiên Thần của Quận Võ Uy từng giữa đường chặn lại đoàn người Quận Hiên Dật chúng ta, định giết Lâm Tiêu sư huynh, kết quả bị nhóm doanh chủ đại nhân hết sức ngăn lại. Một cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ bên Quận vương Tương Thiên Thần bị Lâm Tiêu sư huynh lúc đó mới là cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên giết, Lâm Tiêu sư huynh quá cường đại.

- Ta cũng có nghe nói. Nhắc đến Lâm Tiêu sư huynh thì muội muội Lâm Nhu của sư huynh cũng mạnh ghê gớm.

- Đâu chỉ ghê gớm, đúng là biến thái. Lâm Nhu mới tham gia vào Trại huấn luyện thiên tài có một năm, vậy mà từ đỉnh Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đột phá đến Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đại thành, hạng nhất trên xếp hạng ngọc bích. Nghe nói năm nay Lâm Nhu mới mười tám tuổi, nàng còn là luyện được sư tứ phẩm, biến thái hơn Lâm Tiêu sư huynh trước kia.

- Chắc chắn, Lâm Nhu sư tỷ cũng rất có khí chất, đẹp như tiên, lại cực kỳ bá đạo, bao che. Nghe nói lần trước đi bí cảnh có đệ tử quận khác ăn hiếp đệ tử trại huấn luyện chúng ta, bị Lâm Nhu sư tỷ đánh gãy một tay. Ha ha ha, khi đó thật hả hê. Không biết sau này ai xứng làm bạn lữ của Lâm Nhu sư tỷ, đây là phúc tu ba đời.

793. Chương 791: La Thiên Đô Xuất Quan

- Ha ha ha, chúng ta thì khỏi mơ. Có thể trở thành bạn lữ của Lâm Nhu sư tỷ chắc là thiên chi kiêu tử, thiên tài như Lâm Tiêu sư huynh mới được, nếu không ta tuyệt đối không đồng ý!

- Còn cần nói? Tất cả nam đệ tử Trại huấn luyện thiên tài chúng ta sẽ không chấp nhận!

Mấy người dân đi xa, thanh âm còn văng vẳng chui vào tai Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mỉm cười, tam muội Lâm Nhu của hắn có danh vọng khá lớn trong Trại huấn luyện thiên tài đây. Khó tưởng tượng tiểu cô nương yếu đuối ngày xưa nay đã khác, Lâm Tiêu hơi yên lòng. Dù sao nữ võ giả đi ra giang hồ có nhiều bất tiện, nếu không đủ cứng rắn rất dễ chịu thiệt.

Phải cảm ơn hai đợt thú triều thảm khốc ở Thành Tân Vệ ngày xưa, cùng với Hắc Long trại tập kích khiến võ giả và dân chúng Thành Tân Vệ hiểu rằng chỉ có cường đại mới nắm giữ sinh mệnh của mình được. Nếu không thì bản thân như bèo không rễ, trôi theo dòng nước.

Trước lầu các đệ tử Trại huấn luyện thiên tài, Lâm Tiêu dừng lại trước một tòa nhà.

Giọng Lâm Tiêu trong trẻo truyền vào lầu các.

- Lâm Nhu!

Một thanh âm đầy sát khí truyền ra:

- Ai đến kiếm Lâm Nhu? Lão nương không muốn nói lần thứ hai, Lâm Nhu không rảnh quan tâm các người, mau cút đi! Nếu không lão nương sẽ cho người biết kết cục đặc tội lầu các số một chúng ta!

Ba mỹ nữ anh tư hiện ngang hùng hổ vọt ra, sắc mặt giận dữ. Ba mỹ nữ khí chất khác nhau, là bạn chung phòng của Lâm Nhu.

- A! Là ca ca của Lâm Nhu!

- Sao lại là Lâm Tiêu sư huynh?

Thấy Lâm Tiêu đứng bên ngoài thì ba mỹ nữ lộ vẻ bối rối.

Nhạc San lúc trước mở miệng uy hiếp càng xấu hổ mặt đỏ hồng, từ hạt tiêu biến thành bé ngoan.

- Khụ khụ, Lâm Tiêu sư huynh, Lâm Nhu đang tu luyện bên trong, chúng ta tưởng lầm sư huynh là mấy đệ tử muốn theo đuổi Lâm Nhu nên mới nói vậy. Lâm Tiêu sư huynh, trời bên ngoài lạnh, mau vào phòng ngồi đi, ta pha trà cho sư huynh.

Nhạc San là con gái một đại gia tộc trong Quận Hiên Dật, thiên phú kinh người, mới mười tám tuổi đã đến Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Trong Trại huấn luyện thiên tài, Nhạc San là thiên chi kiêu nữ đứng sau Lâm Nhu. Nhạc San xinh đẹp yêu kiều nhưng tính cách hơi đanh đá, trước mặt Lâm Tiêu thì lại là nàng cười tủm tỉm, thái độ hiền thực. Hai bạn chung phòng khác trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng cười mím chi, cố gắng giữ hình tượng tốt đẹp trước mặt Lâm Tiêu.

Tiếng cười của Lâm Nhu truyền ra từ lầu các:

- Được rồi San San, từ khi nào người biến dạng dạng vậy? Ta sắp không nhận ra.

Một bóng trắng bay vào ngực Lâm Tiêu, Lâm Nhu vui vẻ nói:

- Nhị ca rốt cuộc chịu xuất quan.

- Đi, chúng ta về nhà.

Lâm Tiêu cười với ba người Nhạc San, lưng giương cánh ôm Lâm Nhu bay lên cao, biến mất trong tầm mắt ba người.

Một người kích động nói:

- Trời ạ, Lâm Tiêu sư huynh cười với ta!

Nhạc San khinh thường bĩu môi:

- Xem người đi, đồ không có tiền đồ.

Nhạc San ôm ngực, say mê nói:

- Nếu người Lâm Tiêu sư huynh ôm là ta thì tuyệt quá.

Đáp lại Nhạc San là hai đồng bạn trợn trắng mắt.

Trong một phủ đệ tinh xảo ở Quận thành Hiên Dật.

Lâm Tiêu lấy mấy món đồ đưa cho Lâm Nhu. Gồm có bốn quyển bí tịch cổ xưa, một nội giáp màu đen, ba miếng thoa nhọn màu đen. Nội giáp đen nhìn là biết không giống bình thường, toát ra uy nhiếp đáng sợ.

Lâm Nhu nghi hoặc hỏi:

- Nhị ca, cái này là . . . ?

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Đây là bí tịch và vài thứ trước kia nhị ca dùng, bây giờ không cần nữa nên tặng cho tam muội.

Lâm Tiêu lần lượt giải thích:

- Quyển này là Không Thần quyết đối ứng với ba miếng Ô Nguyên Thoa, kết hợp tinh thần lực tứ phẩm của tam muội tăng phần kỳ dị khó lường cho đòn công kích, khiến người khó thể đề phòng.
- Quyển này là Tinh Nguyên Hóa Khí, cũng là bí pháp tinh thần lực, giúp tinh thần lực của tam muội gia cố vào đòn công kích, nâng cao uy lực.
- Quyển này là Lăng Không Hư Độ, bí pháp khinh công địa cấp trung giai, khi nào tu luyện đại thành có thể lăng không bay lượn vượt qua vạn thước. Nhị ca đây dựa vào Lăng Không Hư Độ thoát khỏi nguy hiểm mấy lần.
- Quyển cuối cùng là Vạn Hóa Quyết, bí pháp địa cấp cao giai, khiến nguyên lực phóng ra ngoài càng nhanh nhẹn tự nhiên hơn, nếu kết hợp với Lăng Không Hư Độ thì uy lực càng lớn mạnh.
- Nội giáp là Long Ma giáp lực giai, mặc nó vào võ giả bình thường Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ không thể tổn thương được tam muội.
- Có mấy thứ này thì khả năng sinh tồn dã ngoại sẽ tăng nhiều cho tam muội.

Mấy thứ này là báu vật khi thực lực Lâm Tiêu còn yếu, giờ hấn đột phá Quy Nguyên cảnh thì chúng đã mất đi hiệu quả. Nên Lâm Tiêu giao uội muội Lâm Nhu, nâng cao thực lực của nàng.

Ví dụ Lăng Không Hư Độ có thể khiến võ giả Hóa Phàm Cảnh bay lượn trong thời gian ngắn. Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh thì Lâm Tiêu không chế chân nguyên bay lượn, không cần dùng Lăng Không Hư Độ. Long Ma giáp lực giai cũng vậy, sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh, cơ thể Lâm Tiêu phòng ngự mạnh hơn Long Ma giáp lực giai, cộng thêm chân nguyên hộ thể, sức phòng ngự càng đáng sợ. Long Ma giáp mặc trên người Lâm Tiêu chẳng khác gì tờ giấy.

Lâm Tiêu không cần dùng mấy thứ này nhưng chúng rất quý giá cho Lâm Nhu Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đại thành, tăng lớn xác suất sinh tồn dã ngoại cho nàng.

Lâm Nhu nhìn mấy thứ trước mặt mình, nàng rung động. Tuy tham gia Trại huấn luyện thiên tài nhưng Lâm Nhu nhìn ra được mỗi món đồ Lâm Tiêu cho nàng là báu vật cực mạnh, đặt trong phòng đấu giá Quận Hiên Dật có thể bán giá trên trời kinh người.

Nghe nói Lâm Tiêu không cần chúng, Lâm Nhu nhảy bén đoán một điều:

- Hay nhị ca đã đột phá Quy Nguyên cảnh?

Lâm Tiêu cười tủm tỉm gật đầu.

Lâm Nhu mừng rỡ reo lên:

- Tốt quá!

Hóa Phàm Cảnh và Quy Nguyên cảnh chỉ cách một bước nhỏ nhưng chín mươi phần trăm võ giả bị kẹt lại. Sáu vệ thành Quận Hiên Dật cho đến bây giờ không có cường giả Quy Nguyên cảnh nào tọa trấn. Lâm Tiêu là thiên tài thứ nhất đột phá Quy Nguyên cảnh trong lịch sử trăm năm nay của Thành Tân Vệ.

Mừng rỡ qua đi, Lâm Nhu hỏi dồn:

- Nhị ca, bây giờ tinh thần lực của nhị ca đến mấy phẩm?
- Lục phẩm đại thành.
- Vậy là cách thất phẩm không xa?

Lâm Nhu cực kỳ kích động nói:

- Nhị ca nếu đột phá tinh thần lực đến thất phẩm vậy là thành luyện được sư thất phẩm rồi!

Khó trách Lâm Nhu kích động, trên Đại lục Thương Khung hiếm võ giả nào khi đẳng cấp thấp cô đọng ra tinh thần lực trở thành luyện được sư, nên luyện được sư mới hiếm hoi, đan được quý hiếm. Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh cơ bản mỗi cường giả đều có thể tu luyện ra tinh thần lực, trở thành luyện được sư. Nhưng điều này không khiến thân phận luyện được sư rẻ giá mà càng hiếm hoi hơn.

Bởi vì tinh thần lực của cường giả Quy Nguyên cảnh bình thường mạnh nhất chỉ được lục phẩm. Chỉ có những người tu luyện tinh thần lực từ lúc là chân võ giả, trở thành thiên tài luyện được sư, khi đột phá Quy Nguyên cảnh mới có không gian trưởng thành rộng hơn, đột phá tinh thần lực đến thất phẩm, bát phẩm, thậm chí cửu phẩm, có thể luyện chế đan dược thất phẩm, bát phẩm, cửu phẩm.

794. Chương 792: Cuộc Chiến Khí Vận (1)

(1)

Đây là lý do tại sao đan dược thất phẩm trên Đại lục Thương Khung đắt giá như thế. Cường giả tu luyện đến Quy Nguyên cảnh vốn đã hiếm hoi, đối phương trước khi đột phá Quy Nguyên cảnh phải là luyện được sư, khó khăn tăng lên gấp chục lần. Nên mỗi một luyện được sư từ thất phẩm trở lên rất nổi tiếng trên đại lục, được người tôn kính.

Khi tinh thần lực của Lâm Tiêu đột phá thất phẩm, Lâm Nhu tin tưởng với thiên phú luyện được của nhị ca, tương lai trở thành luyện được sư thất phẩm tuyệt đối không thành vấn đề. Trong Quận Hiên Dật, đế quốc Võ Linh đều được hưởng đãi ngộ lớn, nếu đồn ra sẽ làm người ta điên cuồng.

Lâm Tiêu cười to bảo:

- Luyện được sư thất phẩm đâu dễ làm. Luyện chế đan dược thất phẩm rất khó khăn, đan dược dưới thất phẩm không thể sánh bằng.

Lâm Nhu lắc đầu, kiên quyết nói:

- Tam muội tin tưởng nhị ca chắc chắn có thể!

Giờ phút này, lưng núi cao ngút ngàn bên ngoài đế đô Võ Linh đế quốc, cánh cửa đá khép kín đột nhiên mở ra.

Hơi thở chân nguyên dâng trào, hùng hồn như biển cả phô thiên cái địa tuôn ra, uy mãnh vô cùng. Một thanh niên long hành hổ bộ, mắt sáng như sao, khí thế bá đạo bước ra từ biển chân nguyên. Ánh mắt thanh niên ngạo nghễ như vương giả quân lâm thiên hạ, nhưng nhìn kỹ thì thấy khí chất vương giả không hoàn chỉnh, mơ hồ thiếu thứ gì đó.

Người này là La Thiên Đô đã thua Lâm Tiêu trong đại tái Phong Vân bảng.

Ngày đám người Lâm Tiêu rời khỏi hoàng cung, La Sơn lão tổ La Kinh Thiên trả giá đất chuộc La Thiên Đô ra hoàng cung. Ngày hôm sau La Thiên Đô trở lại La Sơn tông, bắt đầu bế quan lâu dài mới đến hôm nay mới xuất quan, suốt một năm ba tháng.

Tức là La Thiên Đô bế quan lâu hơn Lâm Tiêu ba tháng.

Ngay khi La Thiên Đô xuất quan, hư không đằng trước bị xé rách, một bóng người xuất hiện trước mặt gã, là lão tổ của La Sơn tông, La Kinh Thiên. Luồng sáng từ đằng xa bay tới, chớp mắt đáp xuống trước mặt La Thiên Đô, là phụ thân của gã, tông chủ hiện thời của La Sơn tông, La Bá Thiên.

La Kinh Thiên thần nhiên nói:

- Thiên Đô, người sẵn sàng chưa?

La Thiên Đô kiêu ngạo nói:

- Đệ tử đã chuẩn bị xong!

Mắt La Thiên Đô sôi trào chiến ý.

La Kinh Thiên gật đầu, nói:

- Rất tốt. Lúc đại tái Phong Vân bằng người thua Lâm Tiêu dẫn đến bá khí trên người biến mất, khí thể quân lâm thiên hạ, thẳng tiến không lùi bị khiếm khuyết. Nhưng điều này không sao cả, miễn lần này người đánh bại Lâm Tiêu, khí vận, khí thể thuộc về người sẽ lên đến đỉnh, thậm chí đột phá. Lâm Tiêu là cửa ải ngáng trước mặt người, vượt qua sẽ hóa rồng. Hiện tại người có tự tin đánh bại được Lâm Tiêu không?

La Thiên Đô nói:

- Lúc đại tái Phong Vân bằng ta thua Lâm Tiêu vì trong người hẩn chứa một hơi chân nguyên, bao trùm trên Nửa Bước Quy Nguyên của ta. Tính thực lực cơ sở thì ta trên Lâm Tiêu. Lần này bế quan, nửa năm trước ta đã đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, nửa năm sau ta tu luyện Hoàng Đạo Long Quyền đến thức thứ hai, bí pháp thiên cấp đệ giai Hóa Long quyết hơi có chút thành tựu. Cửu U Diệt Sát chỉ võ kỹ thiên cấp trung giai lấy từ Thiên Tinh Cung cũng có chút thành tựu ở thức thứ nhất. Đánh bại Lâm Tiêu dễ như trở bàn tay.

La Kinh Thiên gật gù:

- Thế thì tốt.

La Kinh Thiên nghiêm túc nói:

- Nhớ kỹ, cuộc chiến phải thắng, không được thua. Bá Thiên, người cùng Thiên Đô đi Quận Hiên Dật một chuyến.

La Bá Thiên gật đầu, nói:

- Vâng thưa lão tổ.

La Bá Thiên nghe La Kinh Thiên lặng lẽ truyền âm, mắt gã lóe sát khí lạnh băng.

La Thiên Đô, La Bá Thiên bay lên cao, biến mất phía chân trời.

- Thiên Đô, người là đệ tử thiên tài nhất La thị ta ngàn năm qua, còn hơn ta ngày xưa. Ta giữ lại Lâm Tiêu vì để người tự tay đánh bại hẩn, đoạt lại những gì thuộc về người. Khi đó người một bước lên trời, hóa rồng cửu thiên. Người đừng làm lão tổ ta đây thất vọng.

La Kinh Thiên lắc người biến mất.

Lâm Tiêu không biết La Thiên Đô đã đến, những ngày tiếp theo hẩn lại bế quan.

Lâm Tiêu không vội vàng rèn luyện tinh thần lực, cô đọng tâm hỏa. Lâm Tiêu vắt óc suy nghĩ Hư Tung La Ảnh, Đoạt Nguyên Linh chỉ, Ngũ Ngục Pháp Vương Đạo, Thiên Tinh Thần Khung Ấn. Đối diện các thể lực Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, Quận Vô Uy uy hiếp, Lâm Tiêu sốt ruột muốn nâng cao thực lực.

Trước lúc bế quan Lâm Tiêu khuyên Lâm Nhu đừng nói ra tin hẩn đã đột phá. Lâm Tiêu càng giấu kín thực lực thì càng nhiều lá bài tẩy, ít đối diện nguy hiểm sống chết hơn.

Đôi khi lệch một mắt xích nhỏ sẽ thay đổi cả cuộc đời Lâm Tiêu.

Ngũ Ngục Pháp Vương Đạo là đạo pháp Thiên cấp trung giai, vô cùng khó khăn, tổng cộng chia thành năm thức. Thức thứ nhất Nhân ngục đạo, thức thứ hai Địa ngục đạo, thức thứ ba Thiên ngục đạo, thức thứ tư

Ma ngục đao, thức thứ năm Thần ngục đao. Năm thức này cái sau đáng sợ hơn cái trước, càng về sau càng cường đại hơn. Luyện đến mức tận cùng thần quỷ vô địch, cực kỳ khủng bố.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua một tháng.

Trên bầu trời cách Quận thành Hiên Dật ngàn dặm.

Hai bóng người đột nhiên xuất hiện, rách phá không gian, lạnh lùng nhìn Quận thành Hiên Dật mơ hồ ngoài ngàn dặm. Một người mặc trường bào màu xám, người kia mặc võ phục màu vàng, đó là La Bá Thiên, La Thiên Đô của La Sơn tông.

La Bá Thiên lạnh lùng hỏi:

- Thiên Đô, Quận Hiên Dật ngay trước mắt, người sẵn sàng chưa?

Trong thời gian này La Thiên Đô liên tục thất bại khiến La Bá Thiên là tông chủ La Sơn tông chịu áp lực. Dù sao trong hoàng tộc La thị không chỉ có một mạch bọn họ.

La Thiên Đô nhếch môi lạnh lùng cười:

- Phụ thân yên tâm, đánh bại Lâm Tiêu quá dễ với ta.

- Tốt, xuống đi!

Hai luồng sáng phá không gian, tốc độ nhanh kinh người. Chốc lát sau bọn họ đến bên trên Quận thành Hiên Dật, khí thế dâng trào, không thêm giấu hơi thở chân nguyên hùng hồn.

- Hai người này là ai mà ngông cuồng bay bên trên Quận thành Hiên Dật chúng ta?

- Nhìn khí thế của bọn họ không kiểng nề gì, không thêm để Quận Hiên Dật chúng ta vào mắt.

La Thiên Đô, La Bá Thiên gây náo động lớn, kinh động đám cường giả Quận Hiên Dật.

Có cường giả Quy Nguyên cảnh bảo vệ quận thành bay lên cao, lạnh lùng quát:

- Các hạ là ai? Có gì xông vào Quận Hiên Dật ta?

- Hừ!

La Bá Thiên khinh thường liếc đối phương:

- Đông Phương Hiên Viên đâu? Đây là đạo đài khách của Quận Hiên Dật các người sao?

La Thiên Đô thì càng bá khí vô cùng, gã nhìn xuống dưới, cao giọng quát:

- Lâm Tiêu đâu? Kêu hắn ra đây! La Thiên Đô ta muốn đấu lần thứ hai quyết thắng thua với hắn!

Thanh âm như sấm truyền khắp Quận thành Hiên Dật.

- Cái gì? Hắn chính là La Thiên Đô?

- Khí thế kinh khủng thật. Nghe nói lúc đại tái Phong Vân bảng La Thiên Đô mới là cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên, sao hơn một năm không gặp thực lực đã cảm ngộ thể này?

- La Thiên Đô tới khiêu chiến Lâm Tiêu sư huynh là muốn giành lại danh hiệu đệ nhất thiên tài thể hệ trẻ của đế quốc sao?

- Đối phương thể tới rào rạt chắc đã chuẩn bị sẵn sàng, Lâm Tiêu sư huynh nguy hiểm đây.

795. Chương 793: Cuộc Chiến Khí Vận (2)

(2)

Các võ giả Quận Hiên Dật kêu lên, lòng thầm lo âu. Cường giả Quy Nguyên cảnh thì ánh mắt lạnh lùng, sát khí đằng đằng. La Bá Thiên, La Thiên Đô La Sơn tông quá kiêu ngạo ngông cuồng, không thèm để võ giả Quận Hiên Dật bọn họ vào mắt.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên ra khỏi phủ đệ, nhìn La Thiên Đô, La Bá Thiên, gã bay lên cao. Mấy phó doanh chủ Trại huấn luyện thiên tài theo sau Đông Phương Hiên Viên.

- Thì ra là tông chủ La Bá Thiên của La Sơn tông đại giá quang lâm, Đông Phương Hiên Viên không tiếp đón từ xa. Không biết hai vị đến Quận Hiên Dật ta làm chi? Có thể đi xuống nói chuyện không?

- Không cần.

La Bá Thiên vào lãnh địa Quận Hiên Dật, bị một đám cường giả Quy Nguyên cảnh nhìn chằm chằm nhưng mặt gã không biểu tình, vững như Thái sơn. Tuy nhiên ở trước mặt Đông Phương Hiên Viên thì La Bá Thiên hơi tôn trọng một chút.

La Bá Thiên nói:

- Chúng ta đến Quận Hiên Dật chỉ có một mục đích, đó là tìm Lâm Tiêu, để hắn và La Thiên Đô chiến đấu lần thứ hai.

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi nhíu mày nói:

- Thế này e rằng không ổn.

Bạch Hồng Phi cảm giác lực lượng đáng sợ từ người La Thiên Đô, không giống như mới đột phá Quy Nguyên cảnh. Đối phương hùng hổ đến chắc đã chuẩn bị trước, tự phụ có thể đánh bại Lâm Tiêu nên mới buông lời khiêu chiến. Mấy ngày nay Lâm Tiêu luôn bế quan, chưa nghe tin hắn đột phá Quy Nguyên cảnh. Nếu đồng ý khiêu chiến e rằng dữ nhiều lành ít.

La Bá Thiên liếc phó doanh chủ Bạch Hồng Phi, lạnh lùng hỏi:

- Hừ! Người là ai? Ta và Quận vương Đông Phương Hiên Viên nói chuyện, người có tư cách xen vào sao?

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi biến sắc mặt nói:

- Người . . . !

Đám phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ, Vương An biểu tình cực kỳ khó xem, tức giận.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- La tông chủ, nơi này là Quận Hiên Dật của ta, vị này là người phụ trách Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, hắn có quyền lên tiếng chuyện của Lâm Tiêu.

La Bá Thiên nhếch mép, đang định nói gì thì La Thiên Đô xen lời:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, ta đến đây chỉ vì muốn chiến đấu với Lâm Tiêu, đường đường là đệ nhất đại tái Phong Vân bảng mà Lâm Tiêu lại làm rùa đen rút đầu sao? Không có can đảm đánh với kẻ đã thua mình?

Giọng La Thiên Đô âm âm truyền khắp Quận Hiên Dật, không hề che giấu nội dung nói chuyện.

Trong quận vương phủ bên dưới vọng lên tiếng quát:

- Hừ! La Thiên Đô, để ta chiến với người!

Một bóng người áo đỏ phóng lên cao, quần áo nhẹ bay, khuôn mặt xinh đẹp lơ lửng trong không trung. Đó là Đông Phương Nguyệt Minh.

Tháng thứ hai sau khi đoàn người quay về Quận Hiên Dật, Đông Phương Nguyệt Minh cũng tiến vào cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên. Vì đuổi kịp Lâm Tiêu, một năm nay Đông Phương Nguyệt Minh luôn khổ tu trong quận vương phủ, mấy hôm trước đã đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

Nghe La Thiên Đô thách thức, Đông Phương Nguyệt Minh không nhịn được bay lên trời, chân nguyên chuyển động, ánh mắt lạnh lùng nhìn La Thiên Đô.

La Thiên Đô bật thốt:

- Ủa? Không ngờ nàng cũng đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, tiếc rằng chân nguyên quá yếu, không phải là đối thủ của ta.

La Thiên Đô nhìn Đông Phương Nguyệt Minh, lắc đầu, hoàn toàn không để bụng.

Đông Phương Nguyệt Minh hét to một tiếng:

- Đánh rồi nói!

Mắt Đông Phương Nguyệt Minh đỏ rực, chân nguyên phóng lên cao, Nhật Nguyệt song cầu tỏa ánh sáng rực rỡ vọt tới trước.

- Cửu Phượng Tề Minh!

Ầm ầm ầm!

Luồng sáng lửa đỏ lóe qua hình thành chín con phượng hoàng lửa ngửa đầu hót dài trên đầu Đông Phương Nguyệt Minh, toát ra nhiệt độ nóng cháy. Chín phượng hoàng lửa thân hình rõ nét, thậm chí thấy đôi mắt hồng ngọc, lửa chân nguyên rực cháy trên người, sống động như thật.

Đây là chiêu mạnh nhất trong Nhật Nguyệt Thiên Tâm quyết của Đông Phương Nguyệt Minh. Lúc còn là Hóa Phẩm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Đông Phương Nguyệt Minh không thể thi triển ra uy lực thật sự của Phượng Tề Minh, hiện tại nàng đột phá Quy Nguyên cảnh, phượng hoàng lửa âm vang dâng trào lửa chân nguyên thổi quét, uy lực tăng lên gấp mấy lần.

Chín con phượng hoàng lửa bay trên bầu trời tạo ra các dấu vết mắt thường không thấy được, đốt cháy thiên địa. Phượng hoàng lửa lao về hướng La Thiên Đô, thổi quét thiên địa.

Chân nguyên lửa đốt tới người La Thiên Đô đỏ rực, mắt gã lạnh lùng phun ra bốn chữ:

- Một quyền đánh bại ngươi!

Chân nguyên sôi trào trong cơ thể La Thiên Đô.

Một con rồng ảo khổng lồ bay lên từ sau lưng La Thiên Đô, móng lung rực rỡ, toát ra khí thế bao trùm hết thấy, hủy thiên diệt địa.

- Hoàng Đạo Long Quyền, Địa Hoàng Long Phi Thiên Tham Trảo!

La Thiên Đô và rồng ảo sau lưng kết hợp lại, địa hoàng long khổng lồ mất lạnh băng thò vuốt, tư thế bề gãy nghiền nát lao ra nghiền hư không, cào mạnh vào chín con phượng hoàng lửa gào thét trong hư không.

Chín con phượng hoàng lửa rít gào đau đớn, bị La Thiên Đô một trảo bóp nát hóa thành hoa lửa ngập trời từ trên trời rơi xuống, bắn tung tóe.

Đám người Bạch Hồng Phi biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Những ngọn lửa chân nguyên nếu rơi xuống dưới sẽ là tai họa cho Quận thành Hiên Dật. Đám người Bạch Hồng Phi lắc mình chặn lại ngọn lửa giữa không trung, làm cho chúng chậm rãi tan biến.

- Phụt!

Trong ảo ảnh lửa tán loạn, Đông Phương Nguyệt Minh hộc máu chạt vật bay ngược ra, mặt trắng bệch.

- Cái gì? Thật sự bị đánh bại chỉ trong một quyền?

- Đông Phương Nguyệt Minh sư tỷ đột phá Quy Nguyên cảnh mà không đấu lại một quyền của La Thiên Đô?

- La Thiên Đô là quái vật gì vậy?

Dân chúng Quận Hiên Dật ngây người, bao gồm đệ tử Trại huấn luyện thiên tài. Nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh lộ vẻ mặt giật mình, khó tin.

Chỉ có La Bá Thiên là cười thầm trong bụng. La Thiên Đô là thiên tài đỉnh cao ngàn năm khó gặp của La Sơn tông, tuyệt học nhiều không đếm xuể, lúc trước gã với thực lực Nửa Bước Quy Nguyên đối kháng võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ bình thường. Hiện tại La Thiên Đô đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, chân nguyên cường đại sánh ngang với võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, không giống như bình thường. Ai mà xem thường La Thiên Đô sẽ chịu thiệt lớn.

- Chết tiệt!

Đông Phương Nguyệt Minh bay ngược ra trăm thước, sắc mặt trắng bệch cố gắng ổn định thân hình, mắt lạnh lùng không cam lòng.

Đông Phương Nguyệt Minh cắn răng, lại hét lên:

- Thần Nữ Hàng Thế!

Ngọn lửa kỳ dị bốc cháy trên người Đông Phương Nguyệt Minh hình thành ảo ảnh nữ nhân mông lung to lớn trong thiên địa. Lực lượng đáng sợ toát ra từ người Đông Phương Nguyệt Minh, lần nữa công kích La Thiên Đô mãnh liệt.

Đông Phương Nguyệt Minh không cam lòng, nàng là đứng đầu thế hệ trẻ ở quận Hiên Dật, xếp hạng tám trong đại tái Phong Vân bảng, đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nhưng bị La Thiên Đô một chiêu đánh bại. Trong lòng Đông Phương Nguyệt Minh không thể tin được, càng không thể chấp nhận. Nàng bất chấp tất cả thi triển bí pháp thiên cấp đệ giai chọn trong hoàng cung, mặc dù vẫn chưa nắm giữ hoàn toàn.

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- A? Đây là bí pháp gì mà khiến khí thế của Đông Phương Nguyệt Minh mạnh hơn vừa rồi gấp đôi? Tiếc rằng không đủ hoàn mỹ, khiếm khuyết khắp nơi, chắc nàng chưa nắm giữ hoàn toàn bí pháp này.

796. Chương 794: Lâm Tiêu Xuất Quan

La Thiên Đô tập trung tất cả lực lượng tung một quyền.

Ầm ầm ầm!

Lần này Đông Phương Nguyệt Minh càng thảm, nàng bay ra xa mấy trăm thước, phun ra máu tươi ồ ạt.

Đông Phương Hiên Viên lắc người đỡ Đông Phương Nguyệt Minh, lo lắng hỏi:

- Minh nhi, có sao không?

Đông Phương Hiên Viên lạnh lùng nhìn La Thiên Đô, sát khí hiển hiện.

Nhưng Đông Phương Hiên Viên không thể rục rịch. Sau lưng La Thiên Đô là La Sơn tông, tông môn đáng sợ có Vương giả Sinh Tử cảnh, ngang hàng với đế quốc. Quận Hiên Dật nhỏ nhỏ của Đông Phương Hiên Viên khó thể so sánh với đối phương.

Đông Phương Nguyệt Minh lắc đầu, nói:

- Phụ vương, ta không sao.

Nhưng lòng thất vọng nặng còn hơn vết thương ngoài da.

Đông Phương Hiên Viên biết suy nghĩ của Đông Phương Nguyệt Minh, an ủi:

- Đừng để bụng, không có gì ghê gớm cả. Người mới đột phá Quy Nguyên cảnh có vài ngày, La Thiên Đô thì đột phá thời gian không ngắn.

La Thiên Đô lắc đầu, nói:

- Lãng phí thời gian của ta.

La Thiên Đô nhìn chăm chăm bên dưới, rống to:

- Lâm Tiêu, người còn chưa ra sao?

Tiếng rống của La Thiên Đô như sấm chớp mắt truyền khắp Quận thành Hiên Dật.

Lâm Nhu ở trong Trại huấn luyện thiên tài nghiêng răng, siết chặt hai quyền:

- Tiểu tử này!

Mấy đệ tử khác vẻ mặt lo lắng. Đông Phương Nguyệt Minh sư tỷ đột phá Quy Nguyên cảnh nhưng bị đối phương một quyền đánh gục, La Thiên Đô đáng sợ như thế dù bây giờ Lâm Tiêu sư huynh xuất quan thì có đánh lại không?

Đông Phương Hiên Viên tức giận quát:

- Càn rỡ! La Thiên Đô, đây không phải nơi cho người giương oai!

Đông Phương Hiên Viên bùng nổ khí thế, gã không nhịn được nữa.

Đột nhiên dưới Trại huấn luyện thiên tài vọng lên thanh âm trong trẻo:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, La Thiên Đô tìm ta, cứ giao cho ta giải quyết đi.

Thanh âm cực kỳ bá đạo, như chiến đao rút khỏi vỏ bay lên cao, kéo theo tinh thần mọi người.

Mọi người reo lên:

- Lâm Tiêu sư huynh xuất quan!

Lúc trước La Thiên Đô đứng ngạo nghễ trên trời, bá đạo như thiên thần, để lại dấu vết khó xóa nhòa trong lòng các đệ tử Quận Hiên Dật. Cho đến nay bọn họ chỉ nghe nói sự tích đại tái Phong Vân bảng, Lâm Tiêu sư huynh đánh bại La Thiên Đô của La Sơn tông. Trận chiến ngày ấy đặc sắc, nóng bỏng biết bao. Hiện tại La Thiên Đô tự mình đến, bọn họ đã hiểu Lâm Tiêu sư huynh đánh bại nhân vật mạnh mẽ và đáng sợ cỡ nào. Thoáng chốc địa vị của Lâm Tiêu vươn cao vô hạn trong lòng bọn họ.

Thanh âm trong trẻo nói xong từ lầu chính Trại huấn luyện thiên tài, Lâm Tiêu mặc áo đen chậm rãi bước lên cao. Biểu tình Lâm Tiêu ung dung, không vui không buồn, ánh mắt không dao động, bước từng bước lên trời.

- Đạp không khí, Lâm Tiêu sư huynh cũng đột phá Quy Nguyên cảnh!

- Chuyện này từ khi nào? Tại sao chúng ta không biết?

- Có trò hay xem, chắc chắn Lâm Tiêu sư huynh sẽ thắng!

Trong phút chốc các võ giả Quận Hiên Dật nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu, La Thiên Đô.

La Thiên Đô nheo mắt nói:

- Lâm Tiêu, rốt cuộc người xuất hiện.

La Thiên Đô nhìn ra được trong người Lâm Tiêu chứa khí thế vô cùng đáng sợ. Khí thế nội liễm như núi lửa chưa bùng nổ, lực lượng hùng hậu vô cùng.

La Thiên Đô nhếch môi, lòng tràn đầy tự tin nghĩ thầm:

- Hơn một năm qua Lâm Tiêu cũng không lùi biếng, thực lực tăng lên nhiều. Tiếc rằng chiến thắng cuối cùng thuộc về ta.

Đông Phương Hiên Viên ôm Đông Phương Nguyệt Minh đến trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt lo lắng hỏi:

- Lâm Tiêu, ngươi có nắm chắc không?

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên yên tâm, chỉ là kẻ thua cuộc. Dù có cho hắn tu luyện bao lâu thì hắn không thể đánh bại ta, quá khứ như thế nào, hiện tại vẫn như vậy, về sau cũng sẽ như vậy.

Trong thanh âm toát ra tự tin vô cùng.

Lời Lâm Tiêu nói rõ ràng lọt vào tay La Thiên Đô.

- Hừ!

Mặt La Thiên Đô vặn vẹo đáng sợ hừ lạnh một tiếng:

- Người ta nói La Thiên Đô ta cuồng vọng, thật ra người cuồng hơn. Hôm nay ta sẽ cho người biết ở trước mặt La Thiên Đô ta thì người không là gì cả. Ta sẽ tự tay đánh bại người trước các võ giả Quận Hiên Dật, ọi người biết đệ nhất thiên tài thế hệ trẻ đế quốc Võ Linh thật sự là La Thiên Đô ta chứ không phải Lâm Tiêu nhà người!

Câu cuối La Thiên Đô gần như rít gào, mặt vặn vẹo khủng bố.

- Vậy sao?

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Ý nghĩ đó của người sẽ không thực hiện được. Trong đại tái Phong Vân bảng là như vậy, trong Thiên Tinh Cung là như vậy, trong Thần Nguyên Trì là như vậy, bây giờ vẫn như vậy.

Lâm Tiêu càng hồ hững thì La Thiên Đô càng tức điên. Lúc đối diện người khác La Thiên Đô rất bình tĩnh, nhưng không hiểu sao thấy Lâm Tiêu là gã tức điên. Cảm giác điên cuồng muốn trút ra đó làm La Thiên Đô nóng đầu.

Bên dưới Quận thành Hiên Dật, các võ giả trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ không ngờ La Thiên Đô kiêu ngạo, cao cao tại thượng trước mặt bất cứ ai nhưng khi đối diện Lâm Tiêu sẽ thất thố như vậy.

La Bá Thiên sắc mặt âm trầm, mắt tối sầm:

- Lão tổ nói đúng, mấy lần thất bại, Lâm Tiêu đã trở thành ma chướng trong lòng Thiên Đô. Không đánh bại Lâm Tiêu thì Thiên Đô khó tiến bộ, khó có thành tựu lớn. Đánh bại được Lâm Tiêu, sau này Thiên Đô biển rộng mặc cá bơi lội, trời ặc chim bay lượn, như cười gió hóa rồng bay lên chín tầng trời.

Lâm Tiêu đứng trên bầu trời, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, ta đã xuất hiện, muốn đánh sao thì tùy. Người cứ ra tay đi.

Võ phục màu đen bay phấp phật trong gió, nhẹ nhàng như tiên.

Chiến ý đậm đặc đến tột đỉnh trong mắt La Thiên Đô, gã rống to:

- Được, đỡ chiêu này trước, Hoàng Đạo Long Quyền, Địa Hoàng Long Phi Thiên Tham Trảo!

Hư ảnh hoàng long khổng lồ dâng lên sau lưng La Thiên Đô, móng vuốt chụp mạnh vào Lâm Tiêu.

Xẹt xẹt xẹt!

Vuốt rồng khổng lồ mông lung chứa khí thế không thể ngăn cản, mạnh hơn lúc đối chiến với Đông Phương Nguyệt Minh rất nhiều. Vừa lên La Thiên Đô đã đẩy sức chiến đấu tới đỉnh cao nhất. Không động thì thôi, động như hoàng long, quân lâm thiên hạ.

Lâm Tiêu rút Thái Huyền đao, quát to:

- Lục Đạo Luân Hồi!

Đao khí tung hoành biến ảo làm lục đạo luân hồi, chống đỡ hết thảy.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng gầm rú đình tai, chân nguyên giữa hai người bùng nổ như sấm sét chói mắt. Vô số chân nguyên lại như điện quang uốn lượn, chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ làm hư không kêu ầm ầm, gợn sóng khuếch tán.

- Đáng sợ quá, bầu trời như bị xé rách.

- Mới rồi La Thiên Đô dùng chiêu này đánh bại Đông Phương Nguyệt Minh sư tỷ, giờ bị Lâm Tiêu sư huynh ngăn lại.

- Không uống là Lâm Tiêu sư huynh.

Bên dưới vang lên những tiếng hô thán phục. Bọn họ là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài chưa từng thấy qua kiểu chiến đấu đáng sợ thế này, cuộc quyết đấu đại biểu đỉnh cao nhất thế hệ trẻ đế quốc Võ Linh. Đám người trợn tròn mắt không muốn bỏ qua một chút biến đổi, bọn họ biết cuối cùng ai thắng ai thua thì được chứng kiến quyết đấu giữa thiên tài, giúp ích rất lớn cho tu luyện sau này của bọn họ.

Giọng Lâm Tiêu lạnh nhạt vang vọng trong thiên địa:

- Đây là lực lượng mạnh nhất của người sau khi đột phá? Tầm thường quá. Người từng dùng chiêu này trong đại tái Phong Vân bảng, nhưng hoàn toàn không làm gì được ta. Muốn thắng thì lấy ra bản lĩnh thật của mình đi.

797. Chương 795: Hóa Long Quyết (1)

(1)

La Thiên Đô không nghĩ chỉ với một long trảo sẽ đánh bại được Lâm Tiêu. Địa Hoàng Long Phi Thiên Tham Trảo chỉ lột đường cho quyền tiếp theo.

La Thiên Đô quát to:

- Được, đỡ một kích của ta!

Khí thể hoàng giả vô cùng điên cuồng khuếch tán trong cơ thể La Thiên Đô, vô phục vàng bay phần phật. Mắt La Thiên Đô sáng rực như biến thành đế vương trong thiên địa thật sự. Trong tiếng gầm giận dữ, La Thiên Đô xoay người tung ra một cú đá.

- Hoàng Đạo Long Quyền, Thiên Hoàng Long Thần Bái Vĩ!

Chân La Thiên Đô tung một cước thật mạnh, rồng ảo khổng lồ ngửa đầu hú dài. Đùi phải của La Thiên Đô biến thành đuôi rồng quét nhanh, trong thiên địa như có con thần long khổng lồ vẩy cái đuôi màu vàng từ tầng mây. Khí thể uy nghiêm, hiển lộ rõ ràng, trấn áp hư không, đè trên đầu Lâm Tiêu.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, chiến ý sôi trào. Chân nguyên cường đại di chuyển nhanh trong cơ thể Lâm Tiêu, toàn thân hân tỏa sáng.

Lâm Tiêu rống to:

- Có chút bản lĩnh rồi, nhưng còn quá yếu, rút về!

Lâm Tiêu đánh một quyền.

- Man Vương Bá Quyền, Trích Tinh Nã Nguyệt!

Ầm ầm ầm!

Như có ngôi sao xoay trong bàn tay Lâm Tiêu. Bàn tay khổng lồ xám vỏ ra, chộp luôn vào đuôi hư ảnh hoàng long La Thiên Đô đá ra, đập nát bấy.

Răng rắc!

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đécc tai, vô số chân nguyên tứ tán đổ ập xuống Quận thành Hiên Dật. Cảnh tượng như tận thế, làm người ta sợ hãi.

Đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Đám người lắc mình chặn lại đám chân nguyên đang tứ tán trong không trung. Bàn tay tiếp xúc chân nguyên, đám người kinh hoàng. Nhìn hơi thở chân nguyên tứ tán thì không giống hai thanh niên thiên tài mới Quy Nguyên cảnh không lâu mà như cường giả Quy Nguyên cảnh kinh nghiệm lâu năm tung hoành trong đế quốc.

Một chiêu bị bóp nát, La Thiên Đô tức giận quát:

- Không thể nào!

Hoàng Đạo Long Quyền là võ học gia truyền của La thị, phẩm cấp thiên cấp đệ giai. Man Vương Bá Quyền của Lâm Tiêu tuy đáng sợ nhưng La Thiên Đô nhìn thấu nó chưa đến thiên giai. Lúc đại tái Phong Vân bảng Lâm Tiêu cũng thi triển chiêu này, không đáng lo. Nhưng bây giờ Lâm Tiêu một quyền đánh nát thức thứ hai của Hoàng Đạo Long Quyền, Thiên Hoàng Long Thần Bái Vĩ, khiến La Thiên Đô không tin nổi.

Lâm Tiêu cao cao tại thượng khiêu khích La Thiên Đô:

- Không có gì là không thể, ở trong mắt ta thì . . . Người quá yếu!

Lâm Tiêu không nói ngông. Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh phát hiện thu hoạch lớn nhất khi tham gia đại tái Phong Vân bảng không phải phần thưởng công pháp, không là Thần Nguyên Trì tẩy lễ, thậm chí không là võ học tinh thần Thiên Tinh Thần Khung Ấn mà là lực lượng ánh sao, tinh thần khí vận vô hình không dấu vết.

Hai thứ đó khiến Lâm Tiêu đột phá Quy Nguyên cảnh rồi chân nguyên trong cơ thể chứa thuộc tính siêu đáng sợ, vững chắc không gì phá nổi, cứng cỏi một cách đáng sợ, hơn xa chân nguyên của võ giả Quy Nguyên cảnh bình thường.

Lâm Tiêu là quán quân Phong Vân bảng, hấn thu hoạch tinh thần khí vận nhiều còn hơn tổng số tất cả thí sinh, mạnh hơn La Thiên Đô xếp hạng hai rất nhiều. Dung nhập vào chân nguyên, Lâm Tiêu giờ tay nhắc chân có lực lượng hủy thiên diệt địa.

Thật ra lúc trước La Thiên Đô có thể một quyền đánh bại Đông Phương Nguyệt Minh cũng nhờ một phần tinh thần khí vận gia cố. Nhưng vì La Thiên Đô được tinh thần khí vận quá ít, gã không cảm nhận được nó.

- Đáng ghét, người nghĩ đây là toàn bộ thực lực của ta sao?

Mặt La Thiên Đô vặn vẹo:

- Long Vũ Cửu Thiên!

La Thiên Đô biến thành một con hoàng long to lớn bay lượn cửu thiên, tốc độ nhanh như tia chớp liên tục công kích Lâm Tiêu mãnh liệt, khó thể chống đỡ.

Cơ thể La Thiên Đô và hư ảnh hoàng long kết hợp, gã như biến thành cự long thật sự. La Thiên Đô thi triển khí thể bá đạo đến tột đỉnh, tầng tầng liên tiếp không có điểm cuối, công kích Lâm Tiêu.

Răng rắc!

Trong thiên địa toàn là sóng gợn tầng tầng, khó thấy hướng đòn công kích.

Lâm Tiêu thi triển Hư Tung La Ảnh:

- Hừ! Tài mọn, chém!

Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh thì Lâm Tiêu cảm ngộ Hư Tung La Ảnh sâu sắc hơn, hần như cái bóng lẫn vào hư không, chớp lóe tới lui đánh với La Thiên Đô.

Hai người đánh nhau, tiếng nổ ầm ầm. Đánh mấy chục chiêu sau Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện phía bên phải La Thiên Đô, người ở trên trời cao, chiến đao và đao ảnh mênh mông giáng xuống như tia chớp.

Bùm bùm bùm!

Giữa hư không truyền đến một chuỗi tiếng nổ, từng tiếng nối liền nhau chém vào hư ảnh hoàng long La Thiên Đô biến ra.

La Thiên Đô gào thét:

- Diệt cho ta!

La Thiên Đô đánh ra một quyền, tiếng nổ kinh thiên động địa. La Thiên Đô chặt vật bay ngược, sắc mặt tái nhợt.

La Thiên Đô tức điên:

- Chết tiệt, tại sao độ mạnh chân nguyên của Lâm Tiêu hơn ta? Nửa năm trước ta đã đột phá Quy Nguyên cảnh, chẳng lẽ Lâm Tiêu còn đột phá nhanh hơn ta?

La Thiên Đô không biết Lâm Tiêu mới đột phá Quy Nguyên cảnh có một tháng nhưng được nhiều lực lượng ánh sao, tinh thần khí vận cải tạo, hấp thu nhiều năng lượng thần nguyên dịch nên độ mạnh chân nguyên hơn hẳn La Thiên Đô đột phá hơn nửa năm.

Lâm Tiêu đứng ngao nghễ trên cao, lạnh lùng quát:

- Nếu ngươi chỉ có bấy nhiêu thực lực thì xéo về đi.

La Thiên Đô quát to:

- Cuồng vọng, ngươi mới chỉ hơi chiếm ưu thế mà thôi!

Mắt La Bá Thiên âm trầm truyền âm:

- Thiên Đô, đừng giữ sức nữa, hôm nay ngươi phải đánh bại hắn.

- Rõ!

Mắt La Thiên Đô lạnh lẽo, gã cắn răng lại công kích.

Đánh nhau mấy chiêu, La Thiên Đô đột nhiên đến bên cạnh Lâm Tiêu, mắt bắn ra tia sáng lạnh hung tợn.

- Hóa Long quyết!

Chân nguyên phát tán quanh thân La Thiên Đô bỗng co rút lại ngưng tụ trên tay phải. Trong ánh mắt giết mình của mọi người, tay phải La Thiên Đô sinh ra vẩy rồng rậm rạp lan tràn khắp cả cánh tay gã. Vuốt nhọn vươn ra lóe ánh sáng lạnh âm u. Cánh tay phải của La Thiên Đô biến thành vuốt rồng chụp tới bụng Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên dâng trào nổ tung, vuốt phải của La Thiên Đô xé rách không gian, kéo theo mấy sợi tơ không khí mỏng manh, cắt đứt hư không. Vuốt phải toát ra uy hiếp khủng bố, mạnh hơn khí thể lúc trước La Thiên Đô phát ra gấp đôi.

Lâm Tiêu con ngươi co rút:

- Đây là . . . Máu thịt biến dị? Không đúng, chỉ là chân nguyên biến hóa. Nhưng thân thể hoàn toàn kết hợp với chân nguyên, không khác gì bàn tay thật sự biến thành móng vuốt.

Vuốt phải của La Thiên Đô rất chân thật, nhìn như tay phải của gã biến thành móng vuốt khủng bố. Thật ra bàn tay này là chân nguyên biến ra, chẳng qua chân nguyên này liên kết với huyết mạch trong người La Thiên Đô, kết hợp bí pháp hình thành vuốt phải rất chân thật, không khác gì đồ thật.

Hóa Long quyết là môn bí pháp thiên cấp đệ giai La Thiên Đô có được trong bảo khố hoàng thất, siêu đáng sợ, võ giả bình thường khó thể tu luyện Hóa Long quyết. Bình thường chỉ có huyết mạch hoàng tộc Bách Lý thị là tu luyện Hóa Long quyết. Lúc trước La Thiên Đô cảm nhận hơi thở rất quen thuộc từ Hóa Long quyết, có liên quan đến huyết mạch hoàng tộc La thị của gã. La Thiên Đô liền lấy nó mang về để tu luyện, quả nhiên luyện thành thức cơ bản nhất, tuy hiện tại gã chưa thể khiến tay phải biến thành vuốt rồng nhưng uy lực đã rất kinh người.

798. Chương 796: Hóa Long Quyết (2)

La Thiên Đô hét to:

- Xem ngươi làm sao tránh khỏi chiêu này!

Mắt La Thiên Đô đỏ thẫm, gã cảm nhận được lực lượng tay hải thoảng chốc tăng vọt. Móng vuốt này đủ đánh nát võ giả thực lực ngang hàng La Thiên Đô, gã dư sức đánh bại Lâm Tiêu.

Đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên cảm nhận sự lợi hại từ đòn công kích, kinh kêu:

- Nguy hiểm!

Lâm Tiêu cười hờ hững, ung dung bình tĩnh. Lâm Tiêu không né tránh La Thiên Đô công kích, mặc óng vuốt của đối phương đâm vào bụng mình.

Vuốt nhọn cuồng bạo đánh nát cơ thể Lâm Tiêu thành mấy mảnh.

Có đệ tử không rõ sự thật khó tin nói:

- Lâm Tiêu sư huynh bị giết rồi sao?

Đông Phương Hiên Viên nhìn ra manh mối thì reo lên:

- Là phân thân!

Lâm Tiêu hiện hình sau lưng La Thiên Đô, cười thản nhiên. Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh, trong một tháng nay bề quan Lâm Tiêu bất ngờ phát hiện Phân Thân Hóa Ảnh quyết biến đổi kinh người. Phân thân ngưng tụ bằng chân nguyên sống động như thật thể, lợi hại hơn cảnh giới Hóa Phàm Cảnh gấp mấy lần.

Một kích trúng đối thủ nhưng về mặt La Thiên Đô không vui sướng gì, dường như gã biết mình không đánh trúng bản thể Lâm Tiêu. Ngay khi bóp nát phân thân Lâm Tiêu, La Thiên Đô quay ra sau quét về hướng bản thể Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu như biết trước đã bay ngược lại phía sau, lần thứ hai tránh thoát một kích kia.

La Thiên Đô lạnh lùng cười:

- Phân thân không tệ, tiếc rằng ngươi trốn thoát một lần có tránh được lần thứ hai không?

Chân nguyên dâng lên, tốc độ La Thiên Đô nâng cao đến cực hạn, gã như thuấn di xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu. Móng vuốt dữ tợn có chân nguyên bao phủ toát ra khí thế, uy nhiếp khủng bố chụp xuống.

Có cường giả kinh kêu:

- Tốc độ nhanh quá!

La Thiên Đô thi triển Hóa Long quyết bí pháp thiên cấp đệ giai chẳng những tay phải biến dị hóa thành vuốt rồng, trạng thái cũng được tăng phúc, tốc độ và cảm giác nâng cao ba mươi phần trăm, tuy không nâng cao đáng sợ như tay phải nhưng đủ để thay đổi chiến cuộc.

Lần này đến Quận Hiên Dật khiêu chiến Lâm Tiêu, La Thiên Đô chuẩn bị rất nhiều mặt. Luyện thành đệ nhất trọng Hóa Long quyết là một trong các lá bài của La Thiên Đô, cũng là nguồn gốc niềm tin gã sẽ chiến thắng hẳn.

Trong chiến đấu cùng đẳng cấp sức chiến đấu, một bên có thể tăng phúc ba mươi phần trăm là điểm trí mạng đối với bên kia.

Đối diện La Thiên Đô tấn công, Lâm Tiêu cầm chiến đao, lạnh lùng cười:

- Ta cần gì phải né?

Lâm Tiêu chém nhát đao.

Mau, mạnh, chuẩn.

Chiến đao như sấm sét từ trên trời giáng xuống, nháy mắt chém vào trong cánh tay phải đầy vảy rồng của La Thiên Đô. Chân nguyên phun ra, móng vuốt của La Thiên Đô bị hất bay.

Ầm ầm ầm!

La Thiên Đô bay ngược ra xa mấy chục thước, gã trợn tròn mắt, khó tin kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Rõ ràng thực lực của người không mạnh hơn bao nhiêu, tại sao có thể đỡ được một trào của ta?

La Thiên Đô không hiểu vì sao Lâm Tiêu có thể một đao đánh bay hẳn. Mới rồi chiến đao đánh trúng mé trong cánh tay phải, La Thiên Đô đã mất cảm giác với cánh tay này.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Người là con người lại cứ muốn hóa thành súc sinh, vuốt nhọn công kích và nắm đấm hoàn toàn khác nhau. Người vận dụng quá thô ráp. Biến thân yêu thú trước mặt ta, đúng là tự rước nhục.

Mọi người quan chiến nghe thấy tiếng cười lạnh của Lâm Tiêu lại càng không hiểu tại sao.

Không ai biết móng vuốt yêu thú và bàn tay nhân loại có sự khác nhau thế nào, cách công kích nhìn giống nhau thật ra khi dùng sức thì hơi khác. Lâm Tiêu có Phân thân Toàn Địa Giáp, hẳn cực kỳ quen thuộc vuốt yêu thú, liếc sơ là nhìn thấu sơ hở trong đòn công kích của La Thiên Đô, phá đòn dễ như trở bàn tay.

La Thiên Đô không tin tà:

- Ta không tin, đến nữa!

La Thiên Đô biến thành luồng sáng, không khí nổ đì đùng, gã lại chộp tới Lâm Tiêu.

Cùng một chiêu, Lâm Tiêu bắt chặt thời cơ, Thái Huyền đao lại chém vào mé trong cánh tay La Thiên Đô.

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đéng tai, La Thiên Đô lần nữa văng xa mấy chục thước. Lâm Tiêu thì chỉ lùi vài bước.

La Thiên Đô hung tợn rống to:

- Đáng giận, chết đi!

La Thiên Đô điên cuồng công kích, thân thể xẹt qua các đường quái dị trong không trung. Tốc độ, lực lượng của La Thiên Đô vượt trên Lâm Tiêu trong thời gian ngắn, nhưng làm La Thiên Đô không tin nổi là mặc cho gã công kích cỡ nào thì Lâm Tiêu chỉ cần một đao thôi là nhẹ nhàng chặn lại hết.

Đánh mãi không thể đánh bại Lâm Tiêu, lòng La Thiên Đô tràn đầy tự tin chuyển sang hơi do dự.

La Thiên Đô rất khó tin:

- Mới hơn một năm ngắn ngủi mà sao thực lực của Lâm Tiêu tăng mạnh quá vậy? Còn là tiến bộ toàn diện.

Phát hiện mình rồi rã, La Thiên Đô rùng mình, ánh mắt long lên sòng sọc:

- Ta do dự, ta do dự khi đối diện đối diện Lâm Tiêu! Đáng giận, ta đường đường là La Thiên Đô, thiên tài chói sáng nhất đế quốc Võ Linh lại đánh mất niềm tin? Đùa sao!?

Lâm Tiêu gào thét:

- Bại cho ta!

Tinh thần khí tăng vọt đến tột đỉnh, La Thiên Đô chụp mạnh móng vuốt xuống đầu Lâm Tiêu.

Kình phong ập đến, chân nguyên cuồng bạo.

Lâm Tiêu đứng trong không trung, lạnh lùng lắc đầu, hờ hững nói:

- Thôi, cho người kiến thức cái gì là vuốt thú tấn công thật sự.

Hai tay Lâm Tiêu giờ cao Thái Huyền đao, trên người hắt phát ra khí thế kỳ lạ chém xuống La Thiên Đô.

- Thông Thiên Nhất Đao!

Đao ảnh mờ ảo chém mạnh xuống. Mọi người cảm giác Lâm Tiêu như hóa thân yêu thú hung tợn, chiến đao biến thành móng vuốt nhọn. Lâm Tiêu giữa đầu gầm gừ giáng móng vuốt xuống người La Thiên Đô. Đao ảnh khổng lồ biến thành móng vuốt che trời chụp xuống, trời sụp đất nứt hủy diệt cả thế giới.

Lâm Tiêu có thể khiến đao ý Vô Tận Lãng Đao dung nhập vào đuôi to của Phân thân Toàn Địa Giáp, đuôi hóa đao chém ra thì tất nhiên cũng có thể biến Thông Thiên Nhất Trảo của Phân thân Toàn Địa Giáp hòa vào đao pháp, đao hóa vuốt. Thật ra bất cứ võ học nào đều có chỗ giống nhau, điều khác biệt là ứng dụng như thế nào.

Tiếng nổ vang điếc tai, Lâm Tiêu vùng chiến đao đụng mạnh vào móng vuốt La Thiên Đô đang chụp tới. Hai bên va chạm chính diện, cứng đối cứng, không có bất cứ kỹ xảo nào. Ánh sáng chói lòa bắn ra từ trung tâm đòn va chạm. Ngay khi hai người va chạm vào nhau thì vô số chân nguyên tứ tán. Hư không nứt rạn như mạng nhện, tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Trong tiếng nổ vang thân hình La Thiên Đô nặng nề bay ra, khuôn mặt tái nhợt, miệng tràn máu tươi. Lâm Tiêu thì chỉ lùi hơn mười bước, thân hình vững vàng.

La Thiên Đô điên cuồng gào thét:

- Không thể nào! Rõ ràng lực lượng của người không bằng ta, tại sao?

La Thiên Đô trợn to mắt, trước nhất đao của Lâm Tiêu, gã cảm giác khí tức của mình hoàn toàn bị ức chế, như cự long gặp long vương. Rõ ràng lực lượng của La Thiên Đô mạnh hơn nhưng trước áp lực này, người bị đánh lui lại là gã.

Đám người La Bá Thiên, Đông Phương Hiên Viên cũng rất giật mình. Mạnh như bọn họ đương nhiên nhìn ra lực lượng hai bên khác biệt, nhưng kết quả làm bọn họ ngạc nhiên, khó hiểu.

799. Chương 797: Cửu U Diệt Sát Chỉ

Như người trưởng thành và con nít đánh một quyền, rõ ràng người lớn mạnh hơn. Nhưng khi nắm tay va chạm, con nít bình yên, còn người lớn thì vắng ra. Chênh lệch quá xa khiến tinh thần, cảm giác của mọi người rất khó chịu.

Người khó chịu nhất là La Thiên Đô.

- Đáng giận, ta muốn người phải chết!

Liên tiếp thua trận, cuối cùng La Thiên Đô thi triển tuyệt học mạnh nhất của mình.

La Thiên Đô rống to:

- Cửu U Diệt Sát chỉ, Nhất chỉ Hoàng Tuyền Diệt!

Ngón tay La Thiên Đô điểm một cái, hơi thở tà ý phóng lên cao, ảo ảnh mờ lung, một ngón tay chỉ về phía trước. Ngón tay xuyên suốt hư không, giống như chiêu thức, hoàng tuyền hủy diệt, khắp nơi là xác chết chìm nổi.

Cửu U Diệt Sát chỉ này là võ học viễn cổ La Thiên Đô có được trong Thiên Tinh Cung, phẩm cấp cao cỡ thiên cấp trung giai, uy lực kinh thiên động địa. Năm ngón tay đánh ra có thể hủy diệt cửu u. La Thiên Đô mới chỉ nắm giữ một chỉ nhưng uy lực khá là rùng rợn.

Ngón tay to quét hư không điểm vào Lâm Tiêu, tiếng động ầm ỉ, hư không sắp hủy diệt.

Đám người Đông Phương Hiên Viên cảm thấy chỉ này vô cùng lợi hại, vẻ mặt trầm trọng lớn tiếng nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Vẻ mặt Lâm Tiêu bình tĩnh hết to:

- Đoạt Nguyên Linh chỉ!

Lâm Tiêu cũng điểm ra một chỉ.

Lực lượng chân nguyên đáng sợ di chuyển trong không trung, Lâm Tiêu điểm một chỉ. Ngón tay hư vô xuất hiện trong thiên địa, xuyên qua khoảng cách không gian chớp mắt điểm vào ngón tay màu đen La Thiên Đô thì triển ra.

Phập phụt!

Xung lực mạnh mẽ, hai ngón tay vỡ nát rồi tan biến trong không trung, ngang sức ngang tài.

Đoạt Nguyên Linh chỉ đến từ cổ địa Thái Thần, cũng là võ học viễn cổ, vô cùng đáng sợ. Nhưng Đoạt Nguyên Linh chỉ chủ yếu là cướp chân nguyên của đối phương, quái dị khó lường, bàn về lực công kích thì không bằng Cửu U Diệt Sát chỉ thiên cấp trung giai của La Thiên Đô. Tuy nhiên về bản chất chân nguyên thì Lâm Tiêu trên cơ La Thiên Đô, dùng Đoạt Nguyên Linh chỉ thủ đoạn công kích quái dị chặn lại một kích Cửu U Diệt Sát chỉ.

Đoạt Nguyên Linh chỉ mất công hiệu, La Thiên Đô ngây người.

- Sao có thể như vậy?

Tất cả chiêu thức La Thiên Đô có đều đã thi triển hết nhưng vẫn không đánh gục Lâm Tiêu được, cảm giác bất lực lần đầu tiên sinh ra trong người gã. Niềm tin của La Thiên Đô bị dao động.

Trên đại tái Phong Vân bảng, La Thiên Đô thua Lâm Tiêu có thể chống chế là thua một hơi chân nguyên. Trong Thần Nguyên Trì La Thiên Đô thua Lâm Tiêu có thể đổ lỗi do lực hút bí ẩn. Nhưng hiện tại La Thiên Đô bế quan gần một năm rưỡi, đột phá Quy Nguyên cảnh, khổ tu võ học, cuối cùng vẫn không làm gì được Lâm Tiêu lúc trước đẳng cấp kém xa mình. Lúc này La Thiên Đô bị đả kích rất lớn.

Niềm tin cao cao tại thượng chớp mắt từ trên trời té xuống đất, suy sụp đó hiện ra đến nỗi các võ giả đều cảm nhận được.

La Bá Thiên biến sắc mặt.

La Thiên Đô hung tợn rống to:

- Không, ta sẽ không thua!

Biểu tình La Thiên Đô vạn vạo, đôi mắt đỏ rực long lên sòng sọc nhìn Lâm Tiêu chăm chăm.

Ầm!

Chân nguyên trên người La Thiên Đô đốt cháy hóa thành ngọn lửa.

- Thiêu đốt chân nguyên? La Thiên Đô biết cả thiêu đốt chân nguyên?

- Nghe nói một năm trước ở đại tái Phong Vân bảng La Thiên Đô mới đến cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên, hẳn mới đột phá Quy Nguyên cảnh được bao lâu?

- Không đúng, La Thiên Đô chưa nắm giữ hoàn toàn, đây là cứng rắn sử dụng. Trời ơi, La Thiên Đô muốn tự sát sao?

Các cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật trợn mắt há hốc mồm.

Thiêu đốt chân nguyên là chiêu thức mà võ giả Quy Nguyên cảnh Đại lục Thương Khung phải biết, tương đương với bí pháp, có thể tăng cao thực lực võ giả trong thời gian ngắn. Tóm lại thực lực võ giả nhân loại kém hơn yêu thú cùng đẳng cấp. Thời kỳ viễn cổ, đa số đại năng nhân tộc sáng tạo ra cách thiêu đốt chân nguyên để ngăn cản yêu thú cùng đẳng cấp. Trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên thì tốc độ, lực lượng, cảm giác của cường giả Quy Nguyên cảnh sẽ tăng lên, lên đến trình độ đối kháng với yêu thú cùng đẳng cấp, không đến mức yếu thế.

Mặc dù thiêu đốt chân nguyên là chiêu thức mỗi cường giả Quy Nguyên cảnh phải nắm giữ nhưng không phải hễ võ giả đột phá Quy Nguyên cảnh là thi triển được. Cần thí nghiệm, thử nghiệm nhiều lần, từng chút một không chế mức độ, quá trình cần một năm, không nóng nảy được. Từng có võ giả mới đột phá Quy Nguyên cảnh liền gặp nguy hiểm, bất đắc dĩ thiêu đốt chân nguyên. Kết quả chân nguyên bị đốt hết, nổ banh xác.

La Thiên Đô cứng rắn thiêu đốt chân nguyên của mình để chiếm lấy lực lượng cường đại hơn.

La Bá Thiên tức giận quát:

- Thiên Đô, ngươi đang làm gì thế? Mau dừng lại đi!

La Thiên Đô đang lấy mạng mình ra đánh cuộc.

Lửa chân nguyên bốc cháy bao phủ La Thiên Đô.

Có võ giả Quy Nguyên cảnh kinh hoàng hét lên:

- Nguy rồi, hẳn sắp nổ tan xác!

Nhưng ngay sau đó . . .

Có tiếng rùng ngâm vang lên, ngọn lửa cuồng bạo nuốt La Thiên Đô như bị thí tức dẫn dắt trở nên dịu nhẹ, ngoan ngoãn bốc cháy xung quanh người La Thiên Đô.

Thấy La Thiên Đô nhanh chóng nắm giữ năng lực thiêu đốt chân nguyên, các võ giả trợn mắt há hốc mồm khó tin.

- Má ơi, hẳn không chế được thiêu đốt chân nguyên, nắm giữ nó rồi!

La Thiên Đô hét lên:

- Lâm Tiêu, chết đi, ta xem lần này ngươi làm sao đỡ!

- Cửu U Diệt Sát chỉ, nhị chỉ Địa ngục kinh!

Ngón tay màu đen lại xuất hiện ở chân trời, ngón tay dài mấy chục trượng, ánh sáng đen lấp lánh, vân tay rõ ràng, tiếng quỷ khóc thần gào vang lên. Nhất chỉ kinh động địa ngục, đả thương trường không, hủy diệt địa ngục.

La Thiên Đô chưa nắm giữ được thức thứ hai của Cửu U Diệt Sát chỉ, nhưng trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên, gã đã thi triển được nó.

- Công kích đáng sợ quá.

- Cửu U Diệt Sát chỉ là võ kỹ đẳng cấp gì mà khủng bố thế?

Các võ giả Quận Hiên Dật ngây người, cảm giác áp lực nghẹt thở. Cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ cũng mơ hồ cảm nhận nguy hiểm, nghĩa là La Thiên Đô có thể gây tổn thương được bọn họ, có thể giết họ.

Lần đầu tiên ánh mắt Lâm Tiêu nghiêm túc hơn, một tia tinh mang hiện lên ở trong mắt hắn. Lâm Tiêu lắc đầu, giơ cao tay phải.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Kết thúc.

Khí tức tinh thần kinh khủng tuôn ra từ thân thể Lâm Tiêu, trên bầu trời có ánh sao chiếu xuống tụ tập vào tay phải Lâm Tiêu chậm rãi đẩy tới trước.

- Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Địa Khung Ấn.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bị xói tung hình thành địa ấn to lớn. Chân nguyên tinh thần trong cơ thể Lâm Tiêu tuôn ra, ngừng tụ vào Địa Khung Ấn mờ lung. Đại ấn đen dần rõ ràng trong không trung, khi hấp thu xong tất cả chân nguyên của Lâm Tiêu thì Địa Khung Ấn sẽ hoàn toàn thành hình.

Khi Địa Khung Ấn hoàn thành được một nửa thì Lâm Tiêu ngừng rút chân nguyên tinh thần, tay phải chém mạnh xuống.

Một nửa chân nguyên đã đủ.

Ầm!

Địa Khung Ấn mờ lung chưa thành hình, các tia khí đen di chuyển như khí hỗn độn rủ xuống. Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, đại ấn đen từ trên trời giáng xuống đập vào ngón tay màu đen của La Thiên Đô.

800. Chương 798: Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn

Răng rắc!

Ngón tay màu đen kinh thiên động địa càn quét địa ngục trở nên yếu ớt bị Địa Khung Ấn đập trúng, ngón tay nứt rạn tan vỡ thành từng mảnh pha lê.

Bùm!

Cả ngón tay nổ tung hóa thành chân nguyên bay đầy trời. Thế lao tới của Đại ấn đen mờ lung không giảm đập mạnh vào người La Thiên Đô đang trợn tròn mắt ốc bươu.

- Phụt!

La Thiên Đô phun máu bay ngược về phía sau, trường bào màu vàng rách bươm, toàn thân nứt rạn. Máu phun như suối từ miệng vết thương, nội tạng xô lệch, kinh mạch đứt từng khúc. Cả người La Thiên Đô đầm máu.

La Bá Thiên tức giận hét to:

- Đô nhi!

La Bá Thiên lao lên ôm La Thiên Đô.

La Thiên Đô cười như mếu nói:

- Phụ thân, ta thua.

Mắt La Thiên Đô mờ mịt, từ cao cao tại thượng rút xuống trần gian, trận chiến này đánh tan lòng kiêu ngạo của gã. Tâm hồn La Thiên Đô bị vết thương nặng hơn ngoài da.

Lâm Tiêu thở phào.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu âm thầm vận chuyển chân nguyên, trận chiến này cho hắn ích lợi lớn, nghiệm chứng sức chiến đấu hiện tại của mình.

- Lâm Tiêu sư huynh thắng!

- Ha ha ha! Lâm Tiêu Quận Hiên Dật chúng ta mới là thiên tài đệ nhất đế quốc!

Các võ giả Quận Hiên Dật kích động hoan hô, biểu tình hưng phấn. Võ giả thực lực yếu nhất cũng nhìn ra được hai người mạnh yếu thế nào. Một bên thiêu đốt chân nguyên, người kia thì không, cao thấp đã rõ.

Đám cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật thì ánh mắt rung động, trong lòng bồi ngùi thổ dài. Không phải La Thiên Đô yếu, chỉ tại Lâm Tiêu quá mạnh.

Vù vù vù!

Quận vương Đông Phương Hiên Viên bay tới.

Hai bên đã kết thù, Quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng không cần giả bộ khách sáo nữa.

Đông Phương Hiên Viên nói thẳng tiền khách:

- Ha ha, La tông chủ, quyết đấu đã kết thúc, nếu không có việc gì thì mời La tông chủ về cho, thứ lỗi cho Quận Hiên Dật ta không chiêu đãi.

Đông Phương Hiên Viên không thèm che giấu tâm trạng vui vẻ của mình.

La Bá Thiên lạnh lùng liếc Đông Phương Hiên Viên:

- Tốt, rất tốt, Quận Hiên Dật các người giỏi.

La Bá Thiên lạnh nhạt nói:

- Thiên Đô, chúng ta đi.

Vù vù vù!

La Bá Thiên mang theo La Thiên Đô bị thương nặng quay người đi.

Đột nhiên . . .

Thanh âm lạnh băng vang vọng thiên địa.

- Chết đi!

Ngay khi La Bá Thiên xoay người, gã bỗng vung một quyền đánh về hướng Lâm Tiêu.

- Hoàng Đạo Long Quyền, Đế Hoàng Thống Ngự Giang Sơn!

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh chân long khổng lồ hiện ra, ảo ảnh sống động như cự long thật sự. Chân long ngửa đầu gầm rống, để uy mệnh mông. Thân rồng dài mấy trăm thước, khí đế hoàng màu vàng tràn ngập chân trời, giương nanh múa vuốt ập xuống Lâm Tiêu.

- Nguy rồi!

- Lâm Tiêu, mau lùi lại!

Tình huống đột ngột làm tập thể võ giả Quận Hiên Dật ngây người. Quận vương Đông Phương Hiên Viên gầm lên, điên cuồng lao ra muốn chặn lại La Bá Thiên. Nhưng đòn công kích quá đột ngột, La Bá Thiên đã chuẩn bị từ trước, Đông Phương Hiên Viên vội vàng lao lên làm sao kịp? Đông Phương Hiên Viên trở mắt nhìn hư ảnh chân long cắn nuốt Lâm Tiêu.

Lâm Nhu trợn to mắt kinh kêu:

- Không, nhị ca!

Lâm Nhu thi triển Lăng Không Hư Độ bay lên cao, nhưng vì đẳng cấp quá thấp nên nàng chỉ có thể xoay quanh giữa hư không, không bay lên trời được.

Hoàng Đạo Long Quyền là quyền pháp Thiên cấp đệ giai, võ học tổ truyền của La thị, tổng cộng bốn thức. Địa hoàng long phi thiên giơ vuốt, thiên hoàng long thần long bá vĩ, bá hoàng Long thần võ phi dương, đế hoàng long thống ngự giang sơn, mỗi một thức kinh thiên động địa, uy lực vô cùng. Thức thứ bốn Đế Hoàng Thống Ngự Giang Sơn là thức cuối cùng, vô cùng cường đại. La Bá Thiên là tông chủ La Sơn tông, thực lực đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong từ lâu. Quận vương Đông Phương Hiên Viên đối diện cú đấm này cũng phải hết sức chú ý cẩn thận, huống chi Lâm Tiêu chỉ là võ giả vừa đột phá Quy Nguyên cảnh?

Ong ong ong!

Khi Hoàng Đạo Long Quyền ập đến, người Lâm Tiêu sáng lên ánh sáng mờ mờ lung. Một cái màn hào quang màu vàng đột nhiên xuất hiện bao phủ hẳn, chặn lại chân long công kích.

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh hoàng long to lớn oanh kích màn hào quang, va chạm vào nhau. Màn hào quang vặn vẹo gợn sóng, run run tùy thời tan vỡ, đây là Chân Quang Huyền La Tráo lúc trước Đông Phương Hiên Viên cho Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn La Bá Thiên:

- Quả nhiên tên này muốn đẩy ta vào chỗ chết.

Vừa lúc La Bá Thiên xoay người thì lòng Lâm Tiêu nổi lên cảm giác nguy hiểm, hắn lập tức sử dụng Chân Quang Huyền La Tráo ngay, không ngờ đúng lúc chặn lại đòn công kích tất sát.

May mà Lâm Tiêu rất cẩn thận, nếu không một kích vừa rồi đã lấy mạng hắn.

Đông Phương Hiên Viên reo lên:

- Hay!

Đông Phương Hiên Viên lắc người lao tới. Vận dụng Chân Quang Huyền La Tráo cần có thời gian, Đông Phương Hiên Viên không ngờ Lâm Tiêu sớm đề phòng. Chỉ giây lát Đông Phương Hiên Viên dốc sức đánh ra một quyền đập nát hư ảnh cự long màu vàng của La Bá Thiên trước khi Chân Quang Huyền La Tráo tan nát.

Đông Phương Hiên Viên che trước mặt Lâm Tiêu, tức giận quát:

- La Bá Thiên, ngươi muốn làm gì?

Vù vù vù!

Cùng lúc đó, các võ giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật có khí thế cường đại bay lên, bao vây La Bá Thiên vào giữa, biểu tình tức giận.

Đây là Quận thành Hiên Dật, hành động của đối phương hiển nhiên không thêm để võ giả Quận Hiên Dật vào mắt.

La Bá Thiên sắc mặt âm trầm trầm nghĩ:

- Không ngờ tiểu tử Lâm Tiêu có báu vật như thế.

La Bá Thiên liếc đám người bao vây, cười khẩy nói:

- Đông Phương Hiên Viên, sao? Quận Hiên Dật muốn khai chiến với La Sơn tông ta sao? Ngươi đã chuẩn bị tâm lý chưa?

Đông Phương Hiên Viên lạnh lùng nói:

- La Bá Thiên, nơi này là Quận Hiên Dật của ta, không cho phép La Sơn tông nhà ngươi nông cuồng. Hôm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích thì đừng mơ bình an ra khỏi Quận Hiên Dật!

Đông Phương Hiên Viên thật sự tức giận, liên tục có người tập sát Lâm Tiêu, khiêu khích Quận Hiên Dật, cũng ọi người biết thiên phú của Lâm Tiêu kinh khủng đến mức nào.

Trận chiến hôm nay khiến Đông Phương Hiên Viên nhận rõ tiềm lực của Lâm Tiêu, đẳng cấp trước giờ chưa từng có của Quận Hiên Dật, thậm chí Đế quốc Võ Linh. Nhân vật như thế nếu Đông Phương Hiên Viên phải liều mạng cũng cố bảo vệ.

La Bá Thiên lạnh lùng cười:

- Giải thích? Hừ, ta đường đường là tông chủ La Sơn tông, những gì ta làm không cần giải thích với ngươi. Hay ngươi nghĩ bằng vào đám người này có thể ngăn cản ta được sao?

La Bá Thiên đột nhiên lấy một đại ấn màu vàng đất ra, đại ấn khắc hình chân long bay lượn, để khí mệnh mờ.

- Đi!

La Bá Thiên ném đại ấn ra. Đại ấn màu vàng đất biến thành to lớn, chớp mắt ấy chục trượng. Hơi thở hỗn độn dâng lên từ đại ấn vàng đất, chân long bay lượn sống động như muốn vọt ra ngoài đại ấn, toát ra uy nhiếp đáng sợ. Cảm giác có ngọn núi cao đè xuống Lâm Tiêu.

Ong ong ong!

Đại ấn mờ lung, khí thế cường đại làm Quận vương Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt.

Đông Phương Hiên Viên quát to:

- Lên!

Tay Đông Phương Hiên Viên cầm chặt trường thương màu tím, từng tia lôi điện quán quanh trường thương. Đông Phương Hiên Viên đâm mạnh trường thương như tia chớp tím rạch phá không gian đâm vào đại ấn màu vàng đất.

801. Chương 799: Đồng Tâm Hiệp Lực (1)

(1)

Vang tiếng nổ đìếc tai, tia điện màu tím biến mất, đại ấn màu vàng đất nặng như Thái sơn lù lù bất động, dễ dàng nghiền nát tia chớp tím Đông Phương Hiên Viên đâm ra. Đại ấn màu vàng đất ầm ầm nghiền áp, cần quét vô địch.

Đông Phương Hiên Viên kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Tia điện bay lên quanh thân Đông Phương Hiên Viên, gã như biến thành lôi thần. Điện quang bắn tung trên trường thương, Đông Phương Hiên Viên dốc hết sức đâm ra trường thương thứ hai.

- Tử Điện Lôi Thương, Nộ Đãng Càn Khôn!

Trong tiếng gầm vang như sấm sét, lôi quang dâng lên toàn thân Quận vương Đông Phương Hiên Viên. Trường thương rung động, hư không biến thành biển sấm sét màu tím. Biển sấm sét dâng trào, biển cả đập mạnh vào đại ấn màu vàng đất.

Ong ong ong!

Trong đôi mắt tức giận của Đông Phương Hiên Viên, khí thế kỳ lạ từ đại ấn màu vàng đất mênh mông như núi, thâm trầm như địa ngục dễ dàng đánh tan biển sét tím do trường thương biến ra. Khí thế khủng bố ập xuống, làm Đông Phương Hiên Viên là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thấy nguy hiểm mãnh liệt.

Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt nói:

- Đây là . . . Hơi thở của vương giả!

La Bá Thiên lạnh lùng cười:

- Đông Phương Hiên Viên, người nói đúng, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là báu vật trấn tộc của hoàng tộc La thị ta, bên trong có ẩn ký vương giả. Chỉ bằng vào võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường nhà ngươi cũng mơ đối kháng với Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn sao? Đúng là mơ mộng viễn vông.

Đông Phương Hiên Viên thay đổi sắc mặt. Ấn ký vương giả, đó là ẩn ký năng lượng Vương giả Sinh Tử cảnh để lại trong nguyên khí. Khi nguyên khí thức tỉnh thì uy lực vô cùng, cần quét tất cả cường giả Quy Nguyên cảnh. Nhưng chế tạo ẩn ký vương giả vô cùng khó khăn, cần tiêu hao lực lượng căn nguyên của Vương giả Sinh Tử cảnh. Dù thế lực có Vương giả Sinh Tử cảnh cũng ít ai sở hữu ẩn ký vương giả, hiện tại La Bá Thiên mang theo báu vật như thế, hiển nhiên gã đã ôm ý định giết Lâm Tiêu từ lâu.

Gương mặt Đông Phương Hiên Viên vặn vẹo:

- Người dám diệt hy vọng của Quận Hiên Dật thì ta diệt người!

Đông Phương Hiên Viên điên cuồng đâm thương, mục tiêu không phải Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn mà là La Bá Thiên khổng lồ chế nó.

Đông Phương Hiên Viên hét to ra lệnh:

- Các cường giả Quận Hiên Dật hãy hành động cùng ta, tru sát ngoại địch!

Vào phút nguy hiểm, Đông Phương Hiên Viên lựa chọn giữa sự uy hiếp của La Sơn tông và Lâm Tiêu, đó là bảo vệ Lâm Tiêu, đánh chết La Bá Thiên.

- Giết!!!

- Ngông cuồng trong Quận Hiên Dật của ta, dù người là ai cũng phải chết!

- Cút về La Sơn tông của người đi!

Thoáng chốc đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi rống to, còn có đám cường giả Quy Nguyên cảnh cũng nổi khùng. Ai nấy mắt tóe lửa, thiêu đốt chân nguyên, công kích điên cuồng hướng La Bá Thiên. Trong lòng mọi người đoàn kết với nhau như khi chống đỡ thú triều.

Quận Hiên Dật, một trong tám đại quận thành của Đế quốc Võ Linh, từng sừng sừng gần hai ngàn năm ở biên cảnh đế quốc, trải qua bao nhiêu đau khổ, mồ hôi, máu và nước mắt chống lại bao lần thú triều tập kích. Có lẽ cường giả trong quận có ân oán, xung đột, nhưng khi đối diện ngoại địch thì bọn họ đoàn kết chưa từng có, một lòng bài ngoại. Vì bọn họ biết rõ chỉ khi chung lòng thì Quận Hiên Dật mới sống tiếp trong thế giới loạn thế, yêu thú hoành hành, người ăn thịt người này.

Ầm!

Nước lũ bùng nổ đầy trời, chân nguyên năm màu giăng khắp nơi. Các cường giả Quy Nguyên cảnh dốc sức công kích làm thiên địa biến sắc, bốn phía hỗn loạn. Chân nguyên rực rỡ xuyên thủng thiên địa hóa thành dòng sông bảy sắc ập hướng La Bá Thiên, lực lượng đó cần quét tất cả, vô địch xung phong.

Một đồng công kích cùng tấn công đủ giết bất cứ võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nào.

La Bá Thiên đứng trong không trung, mặt không biểu tình, nhếch mép cười khẩy. Tay trái La Bá Thiên ôm La Thiên Đô búng nhẹ.

Ong ong ong!

Một viên bảo châu bảy sắc đột nhiên hiện ra trước mặt La Bá Thiên, tỏa ánh sáng bảy sắc mông lung bao phủ gã và La Thiên Đô. Thoáng chốc thân hình hai người mờ ảo trốn vào trong hư không.

Ầm ầm!

Công kích chân nguyên đầy trời đổ ập vào người La Bá Thiên, nhưng cảnh tượng khiến mọi người kinh hoàng xảy ra. Rõ ràng La Bá Thiên đứng đó nhưng lại như hư vô, toàn bộ công kích đánh hụt va chạm vào nhau sinh ra vụ nổ bắn tung không trung.

Đông Phương Hiên Viên nét mặt sa sầm nói:

- Độn Không Châu!

Độn Không Châu do Vương giả Sinh Tử cảnh chế tạo, nó làm bằng tài liệu quý giá, rót vào lĩnh ngộ ảo nghĩa không gian của Vương giả Sinh Tử cảnh cộng thêm lực lượng căn nguyên ẩn ký vương giả, khiến người sử dụng ở thế bất bại.

Đương nhiên Độn Không Châu có hạn chế rất lớn, trong đó lực lượng căn nguyên vương giả mà xói mòn thì sẽ mất tác dụng, vì chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới nắm giữ ảo nghĩa không gian. Nhưng chỉ một đoạn thời gian này là La Bá Thiên đủ sức giết Lâm Tiêu.

La Bá Thiên cười to bảo:

- Ha ha ha! Quận vương Đông Phương Hiên Viên ánh mắt rất sắc bén. Đúng, đây là chính là Độn Không Châu. Hiện tại ta đứng đây, người làm gì được ta?

Trước khi lên đường lão tổ La Kinh Thiên dặn dò La Bá Thiên là nếu La Thiên Đô đánh thua, chính tay gã hãy giết Lâm Tiêu đi. La Kinh Thiên cho La Bá Thiên hai báu vật chứa ẩn ký vương giả, mục đích thì không để gã thất bại, quyết giết Lâm Tiêu trong Quận Hiên Dật.

La Bá Thiên dựa vào Độn Không Châu đứng ngạo nghễ trong không trung, lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, dám làm Đô nhi của ta bị thương, chết đi!

Bởi vì Đông Phương Hiên Viên công kích làm La Bá Thiên hơi tạm dừng, gã tiếp tục khống chế Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn ập hướng Lâm Tiêu.

Đông Phương Hiên Viên gầm lên:

- Nguy rồi, Lâm Tiêu, trốn mau!

Lâm Tiêu biến sắc mặt nhìn đại ẩn màu vàng đất từ trên trời giáng xuống. Lòng Lâm Tiêu dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hắn dốc sức vận dụng Chân Quang Huyền La Tráo bay nhanh ra xa.

La Bá Thiên cười gằn:

- Muốn né sao? Có né được không?

La Bá Thiên điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn chụp xuống. Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bay rất nhanh, chớp mắt đã đến trên đầu Lâm Tiêu.

Biết mình không trốn thoát, Lâm Tiêu ngưng tụ toàn bộ lực lượng.

- Địa Khung Ẩn!

Trước mặt tụ tập Địa Khung Ẩn mông lung đỡ Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn.

Vang tiếng nổ diếc tai, hai ẩn va chạm. Địa Khung Ẩn của Lâm Tiêu tan nát trong hư vô. Không phải Địa Khung Ẩn không đủ mạnh mà do đẳng cấp của Lâm Tiêu thấp, chân nguyên quá yếu, không đỡ nổi Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn có ẩn ký vương giả. Khóe môi Lâm Tiêu trào máu, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn đập vào Chân Quang Huyền La Tráo ngoài người hắn.

Răng rắc!

Chân Quang Huyền La Tráo có thể ngăn cản cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mười mấy giây lại vô cùng yếu ớt trước Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn. Chỉ va chạm một cái Chân Quang Huyền La Tráo đã tan vỡ. Chân Quang Huyền La Tráo nổ thành ánh sáng vàng bay tứ tung, mưa sao sa vàng rơi xuống.

Tất cả võ giả Quy Nguyên cảnh trợn tròn mắt:

- Không!!!

802. Chương 800: Đồng Tâm Hiệp Lực (2)

(2)

Keng!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn mông lung hoàng uy cái thể, mắt thấy nó sắp giáng xuống đè bẹp Lâm Tiêu thì một tia sáng trắng từ dưới Quận Hiên Dật bay lên cao đập vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn. Trong tiếng va chạm sắc nhọn, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bị đánh bay.

Xoẹt!

Ánh sáng trắng thu về hóa thành trường kiếm bạch ngọc lơ lửng giữa không trung. Một bóng người mặc áo trắng bay ra từ Quận thành Hiên Dật, che trước mặt Lâm Tiêu. Là Điện chủ Thái Thúc Ngọc phân điện Võ điện Quận Hiên Dật.

- Là Điện chủ Thái Thúc Ngọc!

- Đó là bảo kiếm gì mà ngăn được Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn có ẩn ký vương giả? Lâm Tiêu được cứu rồi!

Các võ giả Quận Hiên Dật xoe tròn mắt, rất kích động.

Thái Thúc Ngọc cầm kiếm, ánh mắt thần nhiên nhìn La Bá Thiên.

Thái Thúc Ngọc bình tĩnh nói:

- La Bá Thiên, Lâm Tiêu là đệ tử của Võ điện ta, khi nào đến lượt La Sơn tông người tùy ý đánh giết?

La Bá Thiên nheo mắt nói:

- Thì ra là Thái Thúc Ngọc nhà người.

La Bá Thiên cảm nhận lực lượng đáng sợ từ ngọc kiếm trong tay Thái Thúc Ngọc, có chứa hơi thở vương giả. Ngăn được Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn thì chỉ có thể là báu vật có ẩn ký vương giả.

Gương mặt La Bá Thiên vận vẹo:

- Thái Thúc Ngọc, ngày xưa người được cho là thiên tài có hy vọng đột phá Sinh Tử cảnh nhất Võ điện Đế quốc Võ Linh, kết quả bởi vì phạm tội bị phân phối đến Quận Hiên Dật, không ngờ ở lại đây nhiều năm. Sao, bây giờ người muốn ngăn ta?

Biểu tình Thái Thúc Ngọc lạnh lùng nói:

- Ngăn người rồi sao? Võ điện ta đường đường là một trong các thế lực cao nhất đế quốc, sợ gì La Sơn tông nhà người? Ta khuyên người một câu, đừng vì cuồng vọng mang đến tai họa ngập đầu cho La Sơn tông.

Mặt La Bá Thiên lộ sát khí ngông cuồng nói:

- Ha ha ha! Võ điện? Võ điện đúng là mạnh, tiếc rằng mười mấy năm trước điện chủ và cường giả các đại thế lực Nguyên Võ thánh địa đi cổ địa hoang dã đến nay không rõ sống chết. Nếu không sao có thể mặc kệ thiên tài như Lâm Tiêu ở bên ngoài? Lấy Võ điện ra dọa ta sao? Thật nực cười.

La Bá Thiên lạnh lùng quát:

- Nói thật cho người biết, hôm nay ta phải giết Lâm Tiêu bằng được, nếu người cản đường thì giết luôn người!

Mắt Đông Phương Hiên Viên bắn ra tia sáng lạnh lùng nói:

- Thật lớn lối.

Đông Phương Hiên Viên bình tĩnh nói:

- La Bá Thiên, tuy Độn Không Châu mạnh nhưng không thể mãi mãi bảo vệ an toàn của người. Đông Phương Hiên Viên ta nói thẳng tại đây, nếu người dám giết đệ tử Quận Hiên Dật thì tất cả võ giả Quận Hiên Dật ta sẽ giết người ngay!

Các cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật hòa theo:

- Đúng vậy!

- Giết người!

Võ giả, bình dân Quận Hiên Dật xem cuộc chiến cũng sôi trào máu nóng, ước gì tham gia vào chiến trường, bọn họ ngứa đầu gãi rống.

- Giết!!!

Quận Hiên Dật vạn người một lòng, chiến ý đậm đặc phóng lên cao tụ tập khí thế đáng sợ trên bầu trời, khí thế biến thành thực chất, kinh thiên động địa.

La Bá Thiên biến sắc mặt, lạnh lùng quét mắt bốn phía, quát to:

- Các người muốn làm gì? Ta khuyên các người hãy nghĩ cho kỹ. Hôm nay ta chỉ giết Lâm Tiêu, các người vì một võ giả Quy Nguyên cảnh kỳ vậy công La Bá Thiên ta, không sợ Vương giả Sinh Tử cảnh La Sơn tông giáng lâm diệt toàn quận sao?

La Bá Thiên nhìn xung quanh, gã không tin vì một Lâm Tiêu bình thường mà tập thể võ giả Quận Hiên Dật dám đắc tội gã, đắc tội La Sơn tông có Vương giả Sinh Tử cảnh.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên nghe vậy cười phá lên:

- Ha ha ha!

Tiếng cười bá đạo, không kiêng nể gì. Con người Đông Phương Hiên Viên co rút, bắn ra tia sáng lạnh đầy sát khí.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên âm trầm nói:

- Diệt Quận Hiên Dật ta? La Bá Thiên, người có giỏi thì đến đi, võ giả Quận Hiên Dật không ai là đồ hèn, sợ gì tiểu tử người uy hiếp?

- Đúng vậy! Võ giả Quận Hiên Dật ta sợ người chắc?

- Ha ha ha! Uy phong quá, Đế quốc Võ Linh không phải thiên hạ của La Sơn tông người!

- Dám to gan diệt Quận Hiên Dật ta thì Quận Hiên Dật sẽ diệt cả tông người!

Các cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật hào khí cười to, ánh mắt lạnh băng, bọn họ không sợ.

Võ giả là yêu nghiệt sửa mệnh, nghịch thiên mà đi, cuộc sống trải qua những trận chiến đấu đẫm máu, liếm máu trên lưỡi dao. Bọn họ tuy sợ chết nhưng cũng không phải lúc nào cũng sợ chết. Thử hỏi có võ giả nào không hào khí, không có tâm huyết? Người ta giết đến trước cửa nhà, chẳng lẽ mình sợ chết co đầu rút cổ sao?

Sắc mặt La Bá Thiên âm trầm, bị quyết tâm của các võ giả Quận Hiên Dật rung động. La Bá Thiên không ngờ Đông Phương Hiên Viên sẽ vì Lâm Tiêu đối kháng lại La Sơn tông, còn được nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh hòa theo. Như Đông Phương Hiên Viên nói, La Bá Thiên có thể giết Lâm Tiêu, nhưng Độn

Không Châu không bảo vệ gã mãi mãi được. Tất cả võ giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật điên cuồng truy sát, La Bá Thiên và La Thiên Đô không thể sống sót trở về La Sơn.

La Bá Thiên không biết rằng mấy năm trước Quận thành Hiên Dật vừa chống đỡ thú triều quy mô lớn cho cửu tinh yêu thú dần dần, nhiều võ giả chiến đấu đẫm máu, tử thương vô số, nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh chết. Quận vương Đông Phương Hiên Viên thì xung phong đi đầu, gã vì giết cửu tinh yêu thú dần dần mà bị thương nặng, quyết không lùi bước, vì bảo vệ những dân chúng nhỏ yếu.

Có quận vương như thế, Quận Hiên Dật đối diện cường địch từ bên ngoài mới đoàn kết chặt chẽ.

La Bá Thiên ở đế đô, có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn, ngàn năm qua chưa từng gặp thú triều tấn công, gã mãi mãi không hiểu tinh thần này đến từ đâu.

- Được rồi, La Bá Thiên, dừng tay đi.

- Đủ rồi.

Các thanh âm già nua, uy nghiêm từ bên dưới vọng lên. Mọi người thấy thủ lĩnh các đại thế lực Nguyên Vô thánh địa, Thiên Trì cung, Đan các, Cửu Long bảo, Tuyệt Diệt cốc, Hỏa Vân tông vân vân bay lên không trung, lạnh lùng nhìn La Bá Thiên.

Các cường giả đang tới ít nhất cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ làm biểu tình La Bá Thiên trầm trọng.

Những người này đại biểu thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh, thậm chí trên Đại lục Thương Khung. Trong mỗi thế lực có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn, uy danh hiển hách không dưới La Sơn tông. Bọn họ tọa trấn Quận Hiên Dật đa phần để tuyển nhận đệ tử, thu nạp thiên tài, rất ít tham gia tranh đấu giữa các thế lực trong Đế quốc Võ Linh. Nhưng hành động của La Bá Thiên đã vượt qua giới hạn chịu đựng của bọn họ, đám người nhú mày, vẻ mặt bất mãn.

Các đại thế lực trong đế quốc tranh đấu là chuyện bình thường. Nhưng hiện giờ yêu thú thế mạnh, không thể ngăn cản, nhân tộc yên phận trong góc. Mặt ngoài các đại thế lực ít nhất giữ hòa bình, nhưng hành động của La Sơn tông đã vượt quá giới hạn, ngang nhiên phá hoại quy tắc ngầm của các đại thế lực trong đế quốc, bọn họ buộc phải ra mặt.

Tim La Bá Thiên run lên, nhú mày, biểu tình trầm trọng:

- Các người . . .

Nếu chỉ là Võ điện chưa chắc La Bá Thiên từ bỏ. Võ điện khổng lồ, làm sao sẽ vì một thiên tài mà đối phó La Sơn tông có Vương giả Sinh Tử cảnh? Nhưng nhiều thế lực cùng ra mặt, cuồng vọng như La Bá Thiên cũng phải kiêng kỵ.

803. Chương 801: Lời Thề Của Lâm Tiêu

Các thế lực đỉnh cao như Võ điện, Nguyên Vô thánh địa, Đan các có chi nhánh trong tám đại quận thành, mỗi chi nhánh có nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh tọa trấn. Ở Đế quốc Võ Linh, thậm chí là đại lục, cộng số cường giả của các thế lực lớn rất khủng khiếp.

Các thế lực đỉnh cao này là quái vật khổng lồ trên La Sơn tông nhiều, đủ ngời ngang với bốn đế quốc đại lục. Đắc tội điện chủ phân điện Võ điện ở Quận Hiên Dật như Thái Thúc Ngọc thì không sao, nếu đắc tội một đồng thế lực cùng lúc thì La Sơn tông khó sống trên Đại lục Thương Khung.

Trên bầu trời, lão nhân dẫn đầu nhìn La Bá Thiên, lạnh lùng nói:

- La Bá Thiên, chúng ta không muốn đối địch với La Sơn tông người, nhưng hành động của La Sơn tông đã vượt mức quá đáng. Mau lùi lại, chúng ta sẽ không so đo, nếu không, đừng trách chúng ta không nể tình!

La Bá Thiên liên tục thay đổi sắc mặt.

La Bá Thiên nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, đám người thật lâu, gần giọng:

- Tốt tốt, Lâm Tiêu, hôm nay coi như người may mắn, sau này chúng ta sẽ tính sổ!

La Bá Thiên mạnh vung tay, hút Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn trở về. La Bá Thiên hằm hằm xoay người đi.

Vù vù vù!

Luồng sáng lướt qua không gian biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Trước khi đi La Bá Thiên còn hung hăng độc ác trừng mắt nhìn Lâm Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy dữ tợn.

Mọi người thỏp hào nhẹ nhõm:

- Rốt cuộc La Bá Thiên rút đi.

Đông Phương Hiên Viên vội chạy tới trước mặt Lâm Tiêu, quan tâm hỏi:

- Lâm Tiêu, có sao không?

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng:

- Ta không sao.

May mắn có Địa Khung Ấn, Chân Quang Huyền La Tráo ngăn cản, cộng thêm điện chủ Thái Thúc Ngọc ra tay kịp lúc nên Lâm Tiêu chỉ bị thương nhẹ. Nếu không Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn có ấn ký vương giả thật sự đập xuống thì Lâm Tiêu không đỡ nổi, sẽ thành tro ngay.

Đông Phương Hiên Viên gật gù:

- Không sao thì tốt.

Lâm Tiêu chấp tay võ giả với đám người hoặc góp lời hoặc góp sức:

- Đa tạ mấy vị ra tay cứu!

Hôm nay nhiều người đứng ra vì Lâm Tiêu, hẳn rất cảm kích, hẳn không phải loại phải mỗ quên ơn.

- Không sao, chuyện nhỏ.

- Lâm Tiêu, người là võ giả của Quận Hiên Dật ta, nếu bị người ăn hiếp ngay trước cửa nhà, nói ra thì Quận Hiên Dật chúng ta biết dứt mặt vào đâu?

Mọi người xua tay, bộ dáng hào sảng.

Thủ lĩnh Nguyên Võ thánh địa cười nói:

- Lâm Tiêu, người còn trẻ tuổi đã có thiên phú như vậy, nói thật là ta rất hâm mộ Thái Thúc Ngọc, Đông Phương Hiên Viên.

- Ha ha ha! Lâm Tiêu, người có định tham gia Thiên Trì cung ta không? Tuy La Bá Thiên rút lui nhưng ta nghĩ La Bá Thiên sẽ không chịu bỏ qua. Chỉ cần người tham gia Thiên Trì cung là ta đưa người đi tổng bộ ngay, ở đó dù là Vương giả Sinh Tử cảnh của La Sơn tông cũng không dám kiếm chuyện với người.

- Tham gia Cửu Long bảo của ta cũng giống vậy.

- Các người giành cái gì? Nghe nói Lâm Tiêu là luyện dược sư, Đan các chúng ta cầu hiền như khát. Lâm Tiêu, người thử suy nghĩ xem?

Trong tiếng cười của mọi người, các thế lực Thiên Trì cung, Cửu Long bảo, Đan các trực tiếp chiêu lãm Lâm Tiêu. Hôm nay Lâm Tiêu chiến đấu với La Thiên Đô biểu hiện ra thiên phú thuyết phục được bọn họ.

Điện chủ Thái Thúc Ngọc cười nhạt:

- Này các vị, có đào góc tường cũng đừng trực tiếp vậy đi? Sao lại đào ngay trước mặt điện chủ phân điện Võ điện ta đây.

Mọi người cười phá lên.

- Ha ha ha!

Qua lần cùng nhau đối kháng La Bá Thiên khiến võ giả Quận Hiền Dật càng thêm đoàn kết.

Đối với mọi người chiêu lãm, Lâm Tiêu chấp tay:

- Tại hạ xin đa tạ ý tốt của các vị nhưng tại hạ sẽ tự giải quyết với La Sơn tông.

Mặt Lâm Tiêu dữ tợn, mắt bắn ra tia sáng đáng sợ như dã thú ăn thịt người.

Lâm Tiêu nhấn mạnh từng chữ:

- Lần này La Bá Thiên không giết chết ta, Lâm Tiêu xin thề có ngày ta tự mình bước lên La Sơn tông, đòi lại công bằng hôm nay!

Lâm Tiêu gần như rít gào, thanh âm lạnh băng, tín niệm mãnh liệt khiến các cường giả bỗng thấy rợn tóc gáy, bị xúc động mạnh.

Thủ lĩnh các đại thế lực Nguyên Võ thánh địa rung mình, mắt trầm trọng thăm nghĩ:

- Tiểu tử này ghê gớm, có lẽ mấy chục năm sau La Sơn tông sẽ hối hận hành động hôm nay.

Đông Phương Hiền Viên hét to:

- Các vị, hôm nay Đông Phương Hiền Viên ta mở tiệc trong quận vương phủ, xin mời các vị nhớ ghé qua.

Mọi người tản ra.

Trải qua sự kiện lần này, Lâm Tiêu một lần nữa nhận thấy thực lực của mình còn yếu. Có lẽ ở trong mắt võ giả bình thường thì Lâm Tiêu đã là cao thủ, nhưng trong mắt cường giả đỉnh cao của đế quốc thì hắn chỉ là gà con. Lâm Tiêu vô cùng muốn mình mạnh mẽ ngay lúc này.

Đây là thế giới cường giả làm vua.

Thực lực tối cao, trần trụi mà thực tế.

La Sơn tông có Vương giả Sinh Tử cảnh nên ngang nhiên đến Quận Hiền Dật giết Lâm Tiêu, còn hắn chỉ có thể chạy trốn mãi.

Lâm Tiêu nghiêng rằng:

- Ta quá yếu.

Lâm Tiêu siết chặt hai tay, ánh mắt kiên quyết:

- Nhưng đó là vì ta còn rất trẻ tuổi, chừng nào ta chưa chết thì sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn, có ngày ta sẽ cường đại đến độ cao các người khó với tới. Khi đó quận Võ Uy, Tứ hoàng tử hay La Sơn tông gì đó, Lâm Tiêu ta sẽ tính sổ từ từ với các người!

Lâm Tiêu có niềm tin mãnh liệt vào bản thân.

Những ngày tiếp theo Lâm Tiêu tiếp tục bế quan tu luyện. Trận chiến với La Thiên Đồ giúp ích rất nhiều cho Lâm Tiêu, hắn bỏ ra nửa tháng mới hoàn toàn lĩnh ngộ tinh hoa cuộc chiến dung nhập vào bản thân, cũng chữa lành tất cả vết thương.

Xoẹt!

Trong phòng tu luyện đỉnh giai, Lâm Tiêu mở mắt ra.

- Chân nguyên Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đến bây giờ đã củng cố, hiện tại bắt đầu tu luyện thiêu đốt chân nguyên.

Thiêu đốt chân nguyên là kỹ xảo mà võ giả Quy Nguyên cảnh phải nắm giữ. Nếu người ta biết mà người thì không, vậy trong chiến đấu sẽ chịu thiệt lớn. Trước kia Lâm Tiêu vừa đột phá nên không vội vã tu luyện, giờ thì đã đến lúc.

Trong lòng Lâm Tiêu máy động, trong đầu hiện ra nội dung Phần Viêm Quyết có trong Bát Quái Lô.

Võ giả tu luyện thiêu đốt chân nguyên có bộ khẩu quyết, tâm pháp, cách của riêng mình. Thường là thử đốt một phần nhỏ chân nguyên, chậm rãi nắm giữ. Khi đã quen thuộc, khống chế phần nhỏ thiêu đốt chân nguyên thì dần khuếch tán phạm vi, đến cuối cùng nắm giữ hoàn toàn.

Trước đó La Thiên Đô chiến đấu bỏ qua hết các quá trình, vừa bắt đầu đã đốt hết chân nguyên là hành động cực kỳ nguy hiểm, khả năng lớn nhất là nổ banh xác. Nhưng cuối cùng La Thiên Đô thành công khống chế được chân nguyên, phải nói là gã vô cùng may mắn.

Lâm Tiêu không định bắt chước cách cực đoan của La Thiên Đô, hắn cũng không muốn chậm rãi thiêu đốt chân nguyên thử nghiệm. Lâm Tiêu tập trung tinh thần vào Phần Viêm Quyết.

Phần Viêm Quyết là công pháp cô đọng tâm hỏa mà Bát Quái Lô đưa cho. Tâm hỏa tức là kết hợp chân nguyên chi hỏa, tinh thần chi hỏa cùng đẳng cấp lại, tổ hợp thành ngọn lửa dung hợp uy lực vô cùng. Quan trọng nhất là quá trình dung hợp chân nguyên, tinh thần. Nửa bộ đầu Phần Viêm Quyết có đề cập đến chân nguyên chi hỏa, tinh thần chi hỏa, ghi chép cách tu luyện.

804. Chương 802: Chân Nguyên Chi Hỏa (1)

(1)

Lâm Tiêu nghiên cứu kỹ thật lâu, cuối cùng khẳng định Phần Viêm Quyết nói chân nguyên chi hỏa tức là thiêu đốt chân nguyên đến tột đỉnh sinh ra ngọn lửa.

- Chân nguyên chi hỏa tức là thiêu đốt chân nguyên đến tột đỉnh sinh ra ngọn lửa, mức độ khó khăn hơn thiêu đốt chân nguyên bình thường rất nhiều. Miễn là ta nắm giữ được chân nguyên chi hỏa trong Phần Viêm Quyết thì thiêu đốt chân nguyên rất đơn giản.

Lâm Tiêu dựa theo tâm pháp, tuyến đường vận chuyển chân nguyên ghi chép trong Phần Viêm Quyết, hắn chậm rãi vận dụng chân nguyên trong cơ thể. Lâm Tiêu tách ra một chân nguyên vào tay phải, phóng nó ra.

Võ giả đột phá Quy Nguyên cảnh là có thể phóng chân nguyên ra ngoài, thay đổi chân nguyên, rất đơn giản.

Xèo!

Lâm Tiêu cố ý khống chế một tia chân nguyên cực mỏng manh chậm rãi toát ra từ ngón trỏ tay phải, giữ lượng cố định.

- Đốt!

Lâm Tiêu lòng máy động đốt ngọn lửa ở đầu ngón trỏ.

Bùm!

Lửa chân nguyên mỏng manh lung lay đốt cháy trên ngón trỏ của Lâm Tiêu, toát ra nhiệt độ cao dữ dội. Lâm Tiêu cảm nhận trong thiêu đốt chân nguyên chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ gấp đôi độ mạnh bản thân chân nguyên.

- Đây mới chỉ là giai đoạn thứ nhất thiêu đốt chân nguyên, giờ vào giai đoạn thứ hai.

Lâm Tiêu lòng máy động, tăng mạnh trạng thái thiêu đốt chân nguyên, cũng vận chuyển tâm pháp Phần Viêm Quyết gắt gao khống chế lửa chân nguyên trên ngón tay phải.

Trong Phần Viêm Quyết, thiêu đốt chân nguyên chia ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là đốt ít, tức là trạng thái thiêu đốt chân nguyên của tất cả võ giả trên Đại lục Thương Khung. Giai đoạn này chân nguyên chỉ đốt nhẹ, tối đa tăng lực lượng của võ giả mạnh gấp đôi. Tầng này đốt rất nhẹ, tuy có di chứng nhưng không tổn thương kinh mạch, nội tạng, nguyên hải, những thứ căn nguyên tinh túy của võ giả.

Giai đoạn thứ hai là đốt toàn diện, chân nguyên từ trong ra ngoài đốt cháy. Giai đoạn này hơi nguy hiểm, phát ra lực lượng cực kỳ đáng sợ. Nhiều võ giả lần đầu tiên thiêu đốt chân nguyên thường sẽ quá tay, nổ banh xác là vì lỡ vào giai đoạn đốt toàn diện. Có võ giả Quy Nguyên cảnh biết rõ chết vẫn chọn tự bạo chính là giai đoạn này.

Giai đoạn cuối cùng là thiêu đốt căn nguyên. Trong giai đoạn này chẳng những chân nguyên của võ giả đốt cháy mà tia căn nguyên vô hình là nguồn gốc tu luyện của võ giả cũng bốc cháy. Đáng sợ là giai đoạn thiêu đốt này chân nguyên vẫn có thể hấp thu lực lượng giữa hư không, vô cùng đáng sợ.

Muốn chế tạo ra chân nguyên chi hỏa thì phải vào giai đoạn thứ ba thiêu đốt căn nguyên, đốt cháy chân nguyên đến mức tận cùng mới được.

Ầm!

Tiến vào giai đoạn thứ hai thiêu đốt chân nguyên, chân nguyên ôn hòa bốc cháy trên ngón trỏ Lâm Tiêu đột nhiên tăng vọt uy lực, hơi thở chân nguyên đáng sợ lan tỏa đem lại cảm giác nguy hiểm cho Lâm Tiêu. Chân nguyên kịch liệt không ổn định nhảy nhót trên ngón trỏ, từ mấy tấc vọt lên gần thước, chân nguyên nóng cháy chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Biểu tình Lâm Tiêu trầm trọng nhìn chăm chăm lửa chân nguyên, hấn cẩn thận không chế.

- Đúng là dữ dội, vào giai đoạn thứ hai thiêu đốt chân nguyên uy lực mạnh gấp ba lần chân nguyên vốn có, biên độ sóng lớn như vậy cơ thể võ giả bình thường không chịu nổi, hèn gì bị nổ tan xác.

Lâm Tiêu không dám khinh thường, hấn vận chuyển tâm hấp Phần Viêm Quyết từng chút một khống chế trạng thái thiêu đốt chân nguyên. Lửa chân nguyên giai đoạn thứ hai đã vô cùng nguy hiểm, Lâm Tiêu phải nắm giữ kỹ mỗi một thay đổi nhỏ của ngọn lửa mới dám thí nghiệm giai đoạn thứ ba.

Lâm Tiêu khống chế chân nguyên đốt cháy trên ngón trỏ tay phải không ngừng co duỗi, chuyển hóa.

Trong cuộc thử nghiệm điều khiển, Lâm Tiêu cảm giác chân nguyên trên ngón trỏ dao động dữ dội.

- Nguy rồi!

Lâm Tiêu sợ hết hồn, biến sắc mặt. Lâm Tiêu đang định làm yếu bớt trạng thái thiêu đốt chân nguyên thì . . .

Bùm!

Chân nguyên trên ngón trỏ tay phải Lâm Tiêu bùng nổ, xung lực kịch liệt khuếch tán bốn phía, hầu như biến thành quả cầu lửa nuốt trọn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu khê rên, lửa dập tắt. Mặt Lâm Tiêu tái xanh, cổ tay nứt toác, khoe môi tràn máu. Lâm Tiêu bị tổn thương một chút trong vụ nổ chân nguyên.

Lâm Tiêu lòng còn sợ hãi:

- Đáng sợ quá.

Ánh mắt Lâm Tiêu trầm trọng:

- Mới rồi không đốt nhiều chân nguyên, chỉ tương đương một kích bình thường, nếu đánh vào người ta sẽ không gây tổn thương lớn như vậy. Nhưng thiêu đốt chân nguyên giai đoạn thứ hai, cũng là chân nguyên nhỏ bé mà sao khủng khiếp như thế? Làm ta bị thương nhẹ. Thiêu đốt chân nguyên đúng là cực kỳ nguy hiểm, không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Tiêu thở hắt ra, thầm nghĩ:

- May mắn vừa rồi ta chỉ thiêu đốt một lượng nhỏ chân nguyên, nếu nhiều hơn chút nữa thì nguy hiểm rồi. Giai đoạn thứ hai đã đáng sợ như thế, nếu vào giai đoạn thứ ba hình thành chân nguyên chi hỏa còn khủng bố cỡ nào? Nếu chân nguyên chi hỏa cùng tinh thần chi hỏa ngưng tụ thành tâm hỏa sẽ ra sao?

Không thử không biết, thử nghiệm rồi Lâm Tiêu sâu sắc hiểu được Phần Viêm Quyết đáng sợ. Ít ra trong Đế quốc Võ Linh Lâm Tiêu chưa từng nghe có công pháp khủng bố như thế.

- Đừng nóng nảy, làm từ từ. Giai đoạn thứ hai thiêu đốt chân nguyên dù là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ cũng không dám tùy tiện thử. Mặc dù ta có Phần Viêm Quyết nhưng không thể một lần làm xong.

Lâm Tiêu rất có kiên nhẫn, không vì thất bại một lần mà chán nản. Lâm Tiêu lần thứ hai vận chuyển tâm pháp Phần Viêm Quyết, toát ra một tia chân nguyên tiếp tục đốt cháy, tu luyện.

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu tập trung vào tu luyện Phần Viêm Quyết, trong phòng tu luyện đỉnh giai thường có tiếng nổ dữ dội, đình tai nhức óc.

Trong khi Lâm Tiêu bế quan thì tin Lâm Tiêu hạng nhất đại tái Phong Vân bảng đánh bại La Thiên Đô đến khiêu chiến, sau đó còn bị La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông đánh lên đã lan rộng trong Đế quốc Võ Linh, gây náo động lớn.

Nghe nói Bách Lý Tử bệ hạ Đế quốc Võ Linh nghe xong rất tức giận, triệu tập cao tăng La Sơn tông đến chất vấn, chỉ tích nghiêm khắc.

Nhưng vì La Sơn tông có Vương giả Sinh Tử cảnh, trừ bị chất vấn ra không gặp trừng phạt gì. Tuy nhiên việc này xảy ra khiến danh tiếng La Sơn tông tụt dốc trong Đế quốc Võ Linh. Phân tông trong các đại quận thành tiếng xấu lan xa, nhiều thiên tài không muốn tham gia. Cao tăng La Sơn tông rất tức giận, định cắt bỏ chức tông chủ của La Bá Thiên.

Lần này La Sơn tông làm quá đáng thật. Các đại thế lực luôn có ân oán với nhau, võ giả trong các cấm địa chém giết lẫn nhau làm chết người nhiều không đếm xuể. Vì giết thiên tài của đối phương, các loại ám sát nhiều vô số kể, chỉ cần đừng lòi ra ngoài sáng thì cái gì đều dễ nói. Nhưng cái kiểu tới khiêu chiến không đánh lại thì trực tiếp giết đệ tử đối phương ngay trước cửa nhà, chuyện này xúc động thần kinh mọi người, ai nấy đều giận.

Sự kiện lần này làm La Sơn tông tiếng xấu lan xa, La Sơn tông càng hận Lâm Tiêu, Quận Hiên Dật nhiều hơn.

Cùng lúc đó, Lâm Tiêu nghe tin tức càng giận mình hơn. La Sơn tông có một phân tông ở Quận An Định bị một nam nhân đeo mặt nạ quỷ diệt môn, không người nào sống sót.

805. Chương 803: Chân Nguyên Chi Hỏa (2)

(2)

Tin tức truyền ra, cả nước xáo động. Mọi người nói là La Sơn tông bị báo ứng, vui sướng khi người gặp họa. La Sơn tông tức điên, phái nhiều cao thủ đi trấn áp, phát ra lệnh truy nã, phát ngôn bữa bãi quyết giết hung thủ. Trong một đêm Đế quốc Võ Linh hỗn loạn.

Lâm Tiêu rung động thâm nghĩ:

- Là đại ca!

Lâm Tiêu không rục rịch gì, đại ca Lâm Hiên không về nhà, không nhận thân nhân có lẽ vì kiêng dè điều này, không muốn liên lụy bọn họ.

Lâm Tiêu cắn răng thâm nghĩ:

- Đại ca, hãy gắng sống sót. Đại ca yên tâm, ngày nào đó huynh đệ chúng ta sẽ bước lên La Sơn tông, đòi lại tất cả lễ công bằng!

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén, lại chìm trong bế quan. Mỗi ngày hẩn khổ tu chân nguyên chi hỏa, không bước ra khỏi cửa.

Ba tháng sau.

Ong ong ong!

Trên ngón trỏ của Lâm Tiêu có đoàn lửa chân nguyên bốc cháy cao ba thước, lửa không ngừng dâng lên, nhảy nhót, biến đổi, co duỗi theo ý Lâm Tiêu, ngoan như con mèo.

- Phần Viêm Quyết đúng là lợi hại, cho ta tùy ý khống chế giai đoạn thứ hai thiêu đốt chân nguyên. Toàn Quận Hiên Dật, thậm chí Đế quốc Võ Linh chỉ một mình ta có năng lực này.

Khổ tu ba tháng, bị chân nguyên nổ oanh kích ngàn vạn lần, rốt cuộc Lâm Tiêu tùy ý khống chế chân nguyên đốt cháy trong giai đoạn thứ hai, sẽ không gặp nguy hiểm bị nổ tung nữa.

Đương nhiên có thể khống chế thiêu đốt chân nguyên giai đoạn thứ hai không có nghĩa là lúc Lâm Tiêu thiêu đốt chân nguyên cũng dùng cách này được. Lâm Tiêu chỉ có thể đốt một phần nhỏ chân nguyên trong phạm vi bên ngoài cơ thể. Nếu trong chiến đấu muốn chân nguyên tiến vào giai đoạn thiêu đốt thứ hai, chắc chắn tăng uy lực gấp ba lần thì chân nguyên vẫn sẽ khiến thân thể Lâm Tiêu khó chịu, nổ banh xác.

Càng tu luyện Phần Viêm Quyết Lâm Tiêu càng phát hiện đáp án khó lý giải.

Có người cảm thấy một số võ giả lực phòng ngự mạnh, kinh mạch khủng bố, cơ thể mạnh mẽ không chừng sẽ chịu được giai đoạn thứ hai đốt cháy, nhưng đây là chuyện không thể nào. Ví dụ Lâm Tiêu, cơ thể hắn hơn xa võ giả cùng đẳng cấp, chân nguyên tinh thần trong người hắn cũng hơn xa võ giả cùng đẳng cấp. Khi thiêu đốt Lâm Tiêu phát ra uy lực càng khủng bố, tạo thành kết quả là cơ thể mạnh mẽ này không chịu nổi chân nguyên cường đại thiêu đốt, khi tiến vào giai đoạn thứ hai hắn vẫn sẽ bị nổ banh xác.

Trừ phi thế giới này có một công pháp luyện thể cường đại không gì sánh bằng, đủ cho Lâm Tiêu chịu đựng chân nguyên tinh thần gấp ba lần trùng kích thì hắn mới có thể thi triển giai đoạn thiêu đốt thứ hai, không đến mức nổ tan xác. Loại công pháp luyện thể này ít nhất võ học thiên giai không làm được, còn vương giai thì toàn Đế quốc Võ Linh rất thưa thớt. Cho dù có công pháp luyện thể cường đại thì Lâm Tiêu mới đẳng cấp Quy Nguyên cảnh không cách nào tu luyện, cho nên đây là đáp án khó giải.

Lâm Tiêu hít sâu, nói:

- Qua ba tháng khổ tu hiện tại ta có thể thử thiêu đốt chân nguyên từ giai đoạn thứ hai tiến vào giai đoạn thứ ba, diễn biến chân nguyên chi hỏa.

Con người Lâm Tiêu co rút, làm theo cách ghi trong Phần Viêm Quyết, hắn đẩy chân nguyên đốt cháy trên đầu ngón tay từ giai đoạn thứ hai tiến vào giai đoạn thứ ba

Ong ong ong!

Lửa chân nguyên hùng hực cháy cao ba thước bỗng chốc thay đổi, từ độ cao ba thước tụt nhanh xuống cuối cùng còn cỡ năm tấc. Lửa đỏ rực nháy mắt biến thành màu xanh thẫm, lạnh lẽo mờ mịt như tinh linh nhảy múa. Các đốm sáng phát tán ra ngoài tựa cực quang trong trời đêm ôn hòa liếm ngón tay Lâm Tiêu, rất ngoan.

Lâm Tiêu bị chân nguyên chi hỏa xinh đẹp hấp dẫn:

- Đây là chân nguyên chi hỏa sao? Đẹp quá.

Đột nhiên . . .

Ong ong ong!

Chân nguyên chi hỏa xanh thẫm lắc lư, từ động vật nhỏ ngoan ngoãn biến thành cự long dữ tợn giương nanh múa vuốt. Khí tức khủng bố làm tim Lâm Tiêu đập nhanh dần lên. Lâm Tiêu biến sắc mặt, vội cắt đứt cung ứng chân nguyên trong cơ thể, chỉ pháp Đoạt Nguyên Linh chỉ bắn ra chân nguyên chi hỏa.

Phập!

Chân nguyên chi hỏa màu lam âm u mới bay cách Lâm Tiêu mấy thước thì nổ cái bùm.

Xung lực to lớn lấy chân nguyên chi hỏa làm trung tâm bắn đi bốn phương tám hướng. Lâm Tiêu rên rỉ văng ngược ra, đập mạnh vào vách tường phòng tu luyện đỉnh giai sau lưng, khoe môi tràn máu.

Lâm Tiêu ngước đầu nhìn, hấn trợn mắt há hốc mồm.

Vách tường huyền thiết đen cứng rắn trong phòng tu luyện đỉnh giai vì vụ nổ mà thủng cái lỗ to nửa thước, vết rạn li ti. Một phần huyền thiết đen xung quanh lỗ to bị nhiệt độ cao nung thành tinh thể đen.

Lâm Tiêu nuốt nước miếng:

- Đáng sợ quá!

Mắt Lâm Tiêu tràn ngập giạt mình, hấn không ngờ thiêu đốt chân nguyên giai đoạn thứ ba chứa uy lực cường đại đến mức này. Chân nguyên chi hỏa nhỏ phát ra uy lực không thua gì Lâm Tiêu đánh hết sức ra.

- Chân nguyên nhỏ này mới chỉ là tiến vào giai đoạn thiêu đốt thứ ba, nếu số lượng chân nguyên gấp chục, trăm lần thiêu đốt giai đoạn ba thì sao? Phóng ra uy lực sẽ khủng bố cỡ nào?

Lòng Lâm Tiêu nổi lên cảnh giác, may mắn lúc trước hấn kịp cắt đứt cung ứng chân nguyên và bắn chân nguyên chi hỏa ra ngoài. Nếu chân nguyên chi hỏa nổ ngay trên ngón tay Lâm Tiêu thì hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn hiện tại rất nhiều.

- Sau này phải cẩn thận hơn.

Tu luyện Phần Viêm Quyết như chơi với lửa, sơ sẩy một cái là mất cả mạng. Lâm Tiêu tin tưởng khi hấn nắm giữ uy lực Phần Viêm Quyết thì sẽ rất đáng sợ, hấn sẽ có thủ đoạn công kích vô cùng khủng bố.

- Phần Viêm Quyết này nhìn như bình thường thật ra không thua gì Thiên Tinh Thần Khung Ấn võ học tinh thần. Bát Quái Lô này rốt cuộc là báu vật gì?

Lâm Tiêu kinh thán Bát Quái Lô không đơn giản, hấn điều dưỡng thân thể, hít sâu một hơi, tiếp tục tu luyện.

Chứng kiến cảnh vừa rồi, Lâm Tiêu càng mong chờ tu luyện Phần Viêm Quyết hơn.

Thời gian trôi qua, lần lượt thử nghiệm, Lâm Tiêu phát hiện tu luyện chân nguyên chi hỏa giai đoạn thứ ba khó khăn hơn giai đoạn hai nhiều. Bởi vì chân nguyên chi hỏa vui buồn thất thường, có lúc mọi thứ bình thường rồi nó bỗng nổ cái bùm, có khi nhìn như không ổn định nhưng cuối cùng dịu lại. Lâm Tiêu hoàn toàn không hiểu ra sao.

Cuối cùng Lâm Tiêu cẩn thận nghiên cứu Phần Viêm Quyết, hấn cho ra một kết luận là khống chế chân nguyên chi hỏa giai đoạn ba không thể nhìn mặt ngoài kết luận trạng thái chân nguyên chi hỏa. Điều cần chú ý là căn nguyên của nó, căn nguyên ổn định, hết thấy yên ổn, căn nguyên biến dị thì chân nguyên chi hỏa tiến vào trạng thái không ổn định.

Ba tháng qua đi.

Trong phòng tu luyện, tay phải Lâm Tiêu lập lòe chân nguyên chi hỏa màu lam âm u, tùy ý theo hấn diễn biến các hình dạng kỳ lạ.

- Khổ tu nửa năm rốt cuộc ta nắm giữ được diễn biến chân nguyên chi hỏa.

Lâm Tiêu thấy hân hoan, khổ tu nửa năm làm hấn bị thương vì vô số lần bạo tạc. Lâm Tiêu khống chế chân nguyên tăng lên đến trạng thái cực kỳ tinh diệu. Lâm Tiêu hiểu biết thuộc tình chân nguyên càng rõ ràng hơn.

Ầm!

Trong phòng tu luyện, Lâm Tiêu đứng dậy. Cả người Lâm Tiêu bốc cháy lửa chân nguyên, khí thể tăng mạnh gấp đôi, là trạng thái thiêu đốt chân nguyên.

806. Chương 804: Lại Đi Rèn Luyện

Vù vù vù!

Lâm Tiêu di chuyển trong phòng tu luyện, huyền hóa ra tàn ảnh đầy trời, rậm rạp nhanh như tia chớp.

- Trạng thái thiêu đốt chân nguyên quả nhiên khiến tốc độ, cảm giác và lực công kích của võ giả tăng mạnh. Tiếc rằng cùng lúc đó nguyên hải, kinh mạch vận chuyển vượt mức giới hạn. Thiêu đốt chân nguyên thời gian dài tổn hại sẽ trí mạng cho thân thể.

Lâm Tiêu thu về trạng thái thiêu đốt chân nguyên, hắc cười tủm tỉm. Nắm giữ chân nguyên chi hỏa khó khăn càng cao, Lâm Tiêu không cần thí nghiệm cũng dễ dàng lĩnh ngộ thiêu đốt chân nguyên, như thể bản năng của hắn là vậy.

- Chân nguyên chi hỏa đáng sợ như thế, tâm hỏa chắc càng cường đại. Nhưng muốn cô đọng tâm hỏa thì tinh thần lực cũng cần đến thất phẩm, diễn biến ra tinh thần chi hỏa rồi kết hợp với chân nguyên chi hỏa lại. Tinh thần lực của ta trong nửa năm qua đã tới đỉnh lục phẩm, cách thất phẩm chỉ có một chút xíu. Nhưng một chút xíu này không dễ đột phá ngay, cần tìm nơi này có biểu hiện lớn với tinh thần lực thì mới nhanh chóng đột biến được.

Biết chân nguyên chi hỏa đáng sợ, Lâm Tiêu càng mong chờ hơn vào tâm hỏa. Lâm Tiêu thầm suy tư xem nơi nào có thể tu luyện tinh thần lực.

Phòng ý chí trong Trại huấn luyện thiên tài là nơi rất tốt để tu luyện tinh thần lực, nhưng lực uy hiếp ý chí không quá mạnh, đủ cho đệ tử bình thường còn với cường giả Quy Nguyên cảnh như Lâm Tiêu thì rất kém.

Lâm Tiêu nghĩ đến nơi khác:

- Hay đi sơn cốc đen trong sơn mạch Liên Vân, cùng tu luyện với Phân thân Toàn Địa Giáp?

Rất nhanh Lâm Tiêu bác bỏ:

- Không được, sơn cốc đen là thế giới của yêu thú, trong đó vô cùng nguy hiểm. Lúc trước đế quốc phái nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh đi vào trong kết quả chết hết, không ai sống rời khỏi sơn cốc. Tuy ta có Phân thân Toàn Địa Giáp nhưng làm vậy qua mạo hiểm, dù sao yêu thú và nhân loại là tử địch.

- Đúng rồi!

Lâm Tiêu suy tư giây lát sau mắt bỗng sáng lên.

- Ta có thể đi Đảo Dao Vương! Trong vực dao chẳng những chịu đựng áp lực đao ý của cường giả đỉnh áy ngàn năm trước, nâng cao tinh thần lực cho ta, càng khiến đao ý tiến bộ một bậc, một hòn đá ném hai chim!

Nói đi là đi, Lâm Tiêu vừa quyết định liền đi tới chỗ Quận vương quận Hiên Dật xin phép.

Trong phủ quận vương, Đông Phương Hiên Viên nghe Lâm Tiêu đòi đi ra ngoài rèn luyện, vẻ mặt giật mình.

- Cái gì? Người muốn ra ngoài rèn luyện?

Đông Phương Hiên Viên nhíu mày nói:

- Người nên biết bây giờ có nhiều người rình rập trong bóng tối, ta không tin Tương Thiên Thần quận Vô Uy, La Sơn tông sẽ bỏ qua. Hiện tại trong Quận thành Hiên Dật ta có thể bảo đảm an toàn cho người, nhưng khi người ra khỏi Quận thành Hiên Dật . . .

Lâm Tiêu ngắt lời:

- Ta hiểu mấy điều này, nhưng ta vẫn phải ra ngoài rèn luyện.

Lâm Tiêu biết đi du lịch bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm thế nào, nhưng vì điều này mà ru rú trong Quận thành Hiên Dật không phải phong cách của Lâm Tiêu. Võ giả nghịch thiên cải mệnh, nếu không thể vượt qua nguy hiểm sống chết cỡ này thì khỏi tu luyện võ đạo làm gì. Quận vương Tương Thiên Thần, tông chủ La

Bá Thiên là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, La Sơn tông có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn, Lâm Tiêu không thể suốt đời núp trong Quận Hiên Dật.

Đông Phương Hiên Viên nhìn biểu tình kiên quyết của Lâm Tiêu, gã biết mình không khuyên nhu hắn được.

Đông Phương Hiên Viên nói:

- Thôi được, ta biết Quận Hiên Dật không thể trói buộc ngươi. Bản thân ngươi đi đường cẩn thận, nhớ giữ kín tung tích của mình, đừng tùy tiện lộ cho ai biết. Có tin gì hãy thông qua các trú điểm Quận Hiên Dật truyền cho ta.

Dẫn dò vài thứ xong Lâm Tiêu rời khỏi phủ quận vương.

Đông Phương Hiên Viên nhìn bóng lưng Lâm Tiêu khuất xa, gã lẩm bẩm:

- Lâm Tiêu, ngươi đừng làm cho ta thất vọng. Ta tin tưởng ngươi là chân long thật sự, tuy hiện giờ tạm thời bị gò bó nhưng cuối cùng rồi cũng bay lên cao, kiêu ngạo lượn chín tầng trời. Ta tin nguy hiểm hiện tại chỉ là chướng ngại vật nhỏ nhoi trên con đường vương giả của ngươi mà thôi.

Đông Phương Hiên Viên nhìn trướng Lâm Tiêu là tiềm chất có thể trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh của hắn, đây là lý do gã đồng ý cho hắn ra ngoài rèn luyện.

Võ giả dù có thiên phú mạnh đến mấy, bằng vào khổ tu vĩnh viễn không thành Vương giả Sinh Tử cảnh được. Trong Đại lục Thương Khung có câu nói thế này: Mỗi Vương giả Sinh Tử cảnh đều đối diện nhiều nguy hiểm sống chết, bước ra từ các đợt chết chóc, cuối cùng lĩnh ngộ sống chết trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh. Nếu không dù có thiên phú mạnh đến mấy, tư chất cao bao nhiêu, không hiểu sinh tử, không trải qua nguy hiểm cuối cùng là công dã tràng.

Về đến nhà, Lâm Tiêu đoàn tụ với phụ mẫu, muội muội một lúc. Khuya đêm đó Lâm Tiêu một mình rời khỏi Quận thành Hiên Dật, biến mất trong hoang nguyên mênh mang.

Trừ Quận vương quận Hiên Dật ra không ai biết Lâm Tiêu đã rời khỏi Quận Hiên Dật. Mục đích chuyến đi của Lâm Tiêu trừ Đông Phương Hiên Viên ra không ai khác biết.

Lâm Tiêu không ngốc, hắn không sợ nguy hiểm, nhưng hắn sẽ không lộ ra tung tích của mình kẻ thù tìm đến.

Trong đêm tối, một luồng sáng xẹt qua không trung xuất hiện trong sơn mạch Liên Vân bên ngoài Thành Tân Vệ.

Một bóng người đứng yên nơi chân trời, là Lâm Tiêu đã rời khỏi Quận thành Hiên Dật.

Phía chân trời mờ mờ có tiếng thú rống.

- Grao!

Một con yêu thú màu vàng kim, toát ra khí thế khủng bố xuất hiện. Đôi mắt vàng sậm đối diện đôi mắt Lâm Tiêu, phản chiếu thân hình đối phương.

- Vào đi.

Lâm Tiêu giơ tay, thân hình yêu thú khổng lồ biến mất trong Thương Long Tí.

Là Phân thân Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu biết đi rèn luyện lần này sẽ đầy nguy hiểm, tuy Phân thân Toàn Địa Giáp mới đỉnh thất tinh, tương đương với võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong nhân loại nhưng thực lực của nó không chỉ thế. Khi đối kháng với võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, Phân thân Toàn Địa Giáp hợp sức với bản thể thì xác xuất sống sẽ lớn hơn rất nhiều.

- Đi!

Lâm Tiêu nhìn Thành Tân Vệ phương xa, hắn biến mất trong trời đêm bao la.

Lâm Tiêu chạy đi suốt đêm, ngay đêm đó hắn vượt mấy vạn dặm đến bên ngoài Sơn mạch Lạc Nhật. Sáng sớm, Lâm Tiêu đi vào sâu trong Sơn mạch Lạc Nhật, phục hồi chân nguyên tiêu hao.

Lâm Tiêu tạm nghỉ trong Sơn mạch Lạc Nhật, ban đêm hai ngày sau hắn lên đường đi tới Sông Đào Lãng.

Đi ban đêm ít có võ giả, khó phân biệt mặt mũi, khả năng Lâm Tiêu bị lộ cũng giảm bớt nhiều. Hai ngày sau Lâm Tiêu đến bên bến Sông Đào Lãng, đạp bước không trung.

Lâm Tiêu cảm thán rằng:

- Ngày xưa lần đầu tiên ta du lịch từ Quận Hiên Dật chạy đến Đảo Đào Vương mất năm tháng, cần đi thuyền Phá Lãng của Thương hội Hắc Kim mới qua sông được. Bây giờ chỉ vài ngày là đến nơi, ta từ Hóa Phàm Cảnh trung kỳ đột phá đến Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Nước sông Sông Đào Lãng không còn ngăn cản được ta, chuyện đời thật là vô thường.

Lâm Tiêu nhìn thuyền dưới mặt sông, hắn vượt qua Sông Đào Lãng đi đến Đảo Đào Vương trung tâm.

Mấy canh giờ sau, Lâm Tiêu thấy Đảo Đào Vương xa xa. Cách Đảo Đào Vương mấy chục dặm, một vực đào dài mấy chục dặm mơ hồ hiện ra, toát ra khí thế khiến người hoảng loạn.

807. Chương 805: Đảo Đào Vương Biển Dị

Lâm Tiêu nhướng mày nói:

- A? Sao vực đào rút nhỏ nhiều thế này?

Lâm Tiêu nhận ra có điều lạ. Ba năm trước lúc Lâm Tiêu đến Đảo Đào Vương thì vực đào dài trăm dặm nhưng hôm nay nhìn lại chỉ còn bốn, năm chục dặm, nhỏ cỡ một nửa.

- Đi xem!

Lâm Tiêu vọt nhanh tới trước, khi cách phạm vi đào ý Đảo Đào Vương năm trăm dặm vẫn không giảm tốc độ, hắn xông vào thẳng vào trong đảo.

Lâm Tiêu cảm giác rõ ràng đào ý vô tận trong phạm vi này yếu hơn trước kia nhiều.

- A? Đào ý vô tận yếu đi rất nhiều.

Có một chiếc thuyền khách gần đó phát hiện Lâm Tiêu.

- Nhìn kìa, có cường giả Quy Nguyên cảnh xông vào phạm vi đào ý vực đào!

Mọi người quay đầu nhìn, có võ giả trợn to mắt nói:

- Cường giả Quy Nguyên cảnh này muốn tự sát sao? Trong phạm vi vực đào thì cường giả Quy Nguyên cảnh không được vào, nếu bị đào ý phát ra từ vực đào xâm nhập nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết. A, hắn vào rồi, lại không bị gì? Chẳng phải vẫn nói cường giả Quy Nguyên cảnh không thể vào vực đào sao?

Võ giả kia cực kỳ giật mình.

Đám người lại vô cùng bình tĩnh.

Một nam nhân cao to cười lớn:

- Huynh đệ, đã lâu ngươi không đến Sông Đào Lãng phải không?

- Năm năm trước tại hạ từng ở đây tu luyện một đoạn thời gian, sau đó rời đi, lần này trở về chốn cũ.

Nam nhân vạm vỡ gật đầu, nói:

- Hèn gì.

- Từ ba năm trước vực đào trong Sông Đào Lãng yếu dần. Mới đầu tốc độ yếu khá chậm, một năm phạm vi trăm dặm rút còn chín chục dặm. Nhưng năm thứ hai thì rút sáu mươi dặm, bây giờ là năm thứ ba, mới có nửa năm đã rút đến bốn mươi dặm. Mỗi lần đi ngang qua sẽ thấy vực đào thay đổi.

- Vực đào rút nhỏ, đào ý cũng yếu đi. Bây giờ phạm vi đào ý vực đào bao phủ tuy vẫn là năm trăm dặm nhưng cấm địa cho cường giả Quy Nguyên cảnh là trăm dặm trung tâm, trên Đảo Đào Vương có võ giả Quy Nguyên cảnh cư trú.

Nói đến đây nam nhân cao to khẽ thở dài:

- Khoảng một năm nữa chắc vực đào tồn tại mấy ngàn năm sẽ biến mất, khi ấy Sông Đào Lãng hữu danh vô thực. Mất vực đào, không đào khách nào muốn đi Đảo Đào Vương làm gì.

Các võ giả khác cũng than thở.

- Bởi vậy lúc này Đảo Đào Vương hỗn loạn nhất.

Bọn họ là võ giả gần Sông Đào Lãng, nhìn vực đào tồn tại mấy ngàn năm biến mất thì lòng buồn bã.

Võ giả kia trợn to mắt nói:

- Sao có thể như vậy?

Nam nhân cao to lắc đầu:

- Ai biết? Nghe đồn vực đào là dấu vết đào khách đỉnh cao chiến đấu với người vào mấy ngàn năm trước để lại. Có lẽ mấy ngàn năm trôi qua, lực lượng trong vực đào dần biến mất.

Võ giả đó la toáng lên:

- A? Chẳng lẽ người nói trong vòng trăm dặm vực đào vẫn là cấm địa sao? Tại sao cường giả kia đi vào?

- Cái gì?

Nam nhân cao to, các võ giả khác ngoái đầu nhìn. Có bóng người xông vào phạm vi trăm dặm vực đào, trạng thái không thay đổi.

Nam nhân cao to nhíu mày, nghi hoặc hỏi:

- Không lý nào. Hai ngày trước ta nghe nói một cường giả Quy Nguyên cảnh của Khương gia thống lĩnh Đảo Đào Vương định đến gần vực đào, kết quả học máu trở về. Chẳng lẽ hai ngày qua đi đào ý thật ra từ vực đào lại yếu bớt?

Có người kinh kêu:

- Nhìn kìa, hấn rớt vào nước sông!

Người kia từ trên trời rớt xuống Sông Đào Lãng, biến mất dưới lớp sóng.

- Biết ngay mà, lại một cường giả tìm chết. Tuy đào ý trong vực đào yếu đi nhưng không dễ đến gần.

Mọi người lắc đầu, chèo thuyền đi xa.

Trong phạm vi trăm dặm vực đào, Lâm Tiêu đứng trên mặt sông nhìn vực đào phía xa, cảm nhận đào khí vô tận. Bản thân vực đào dài mấy chục dặm, phạm vi trăm dặm không đáng gì. Lâm Tiêu ngược nhìn vực đào đen to lớn gần ngay trước mắt như lỗ đen cắn nuốt tất cả, làm người sợ hãi.

- Ba năm đã qua, vực đào đã yếu đi nhiều. Tuy ta lĩnh ngộ đào ý vô tận, đến lục phẩm nhưng không lý nào lại có thể áp sát tới mức này. Vực đào thật sự sắp biến mất rồi.

Các võ giả không rõ ràng nhưng Lâm Tiêu lĩnh ngộ đào ý vô tận thì nhận rõ đào khí trong vực đào liên tục suy yếu, tốc độ khá rõ rệt. Có lẽ nửa năm sau vực đào sẽ hoàn toàn biến mất.

- May mà ta không đến quá muộn, nửa năm đủ cho tinh thần lực của ta đột phá đến thất phẩm. Đi Đảo Đào Vương gặp nhóm Nhiếp Lăng trước.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu xẹt qua không trung bay hướng Đảo Đào Vương.

Lâm Tiêu không gây náo động, hần âm thầm đáp xuống đất trống bên ngoài Đảo Đào Vương, lẩn vào đám võ giả đang vào thành. Vì tốc độ Lâm Tiêu quá nhanh nên các võ giả Hóa Phàm Cảnh không phát hiện ra, cứ nghĩ hần là khách cùng xuống thuyền.

Mấy hộ vệ trước Thành Đào quát to:

- Nào nào, muốn vào Thành Đào thì qua đây xếp hàng, mỗi người một vạn lượng.

Lâm Tiêu sửng sốt:

- Sao mắc vậy?

Ba năm trước phí vào Thành Đào chỉ khoảng năm trăm lượng, bây giờ tăng lên một vạn lượng, quá khoa trương.

Có võ giả kinh thán:

- Một vạn lượng? Mắc thật.

- Hết cách, nhìn xu hướng vực đạo suy giảm e rằng không lâu sau nó sẽ biến mất. Không bắt chặt cơ hội này linh ngộ đạo ý thì sẽ không còn cơ hội.

- Linh ngộ đạo ý, hiện tại ai còn quan tâm chuyện này? Ta thấy chín mươi phần trăm đạo khách vào thành vì tìm đạo tinh. Đạo tinh là báu vật đỉnh cấp lục giai, một viên giá năm ngàn vạn lượng. Tìm một viên đạo tinh đối với Khương gia sẽ được lợi năm trăm vạn lượng, nếu giấu một viên thì giàu to.

- Hừ! Giấu? Coi chừng Khương gia lột da của ngươi. Hiện tại Khương gia chính là đại thế lực số một Đảo Đào Vương, ai dám đắc tội? Nhiếp gia giờ như chó săn làm việc cho Khương gia, không có chút tự do.

Lâm Tiêu nghe hai võ giả nói chuyện, hần dăm chiêu sắc mặt âm trầm.

Ngày xưa Lâm Tiêu trợ giúp Nhiếp Hùng đánh bại Khương Nhân Kiệt, khống chế Đảo Đào Vương. Chẳng ngờ ba năm qua đi, hiện tại Khương gia trở thành đệ nhất đại gia tộc, hiển nhiên trong đó xảy ra chuyện gì không ai biết.

Lâm Tiêu nộp một vạn lượng phí vào thành, hần đến phủ đệ Nhiếp gia phía đông thành.

Phủ đệ Nhiếp gia xa hoa vẫn còn đó, nhưng bằng hiệu khắc chữ Khương phủ.

Lâm Tiêu nhướng mày, hần không hành động lỗ mãng.

Lâm Tiêu kéo lại một võ giả đi ngang qua, hỏi:

- Vị bằng hữu này, trước kia nơi này là phủ đệ của Nhiếp gia đúng là không? Sao biến thành Khương gia?

Võ giả nghe Lâm Tiêu hỏi thì cảnh giác nhìn kỹ hần:

- Nhiếp gia? Nhiếp gia gì? Ngươi tìm Nhiếp gia có chuyện gì?

- Trước kia ta và một võ giả của Nhiếp gia quen nhau, nghe nói Nhiếp gia là một trong hai đại thế lực Thương hội Hắc Kim nên đi xem, không ngờ tìm không thấy người.

Võ giả trả lời:

- Vậy ngươi đừng tìm, hiện tại Đảo Đào Vương chỉ có một thế lực Khương gia, Nhiếp gia sớm không còn tồn tại, trở thành phụ thuộc của Khương gia.

Lâm Tiêu nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Người Nhiếp gia đi đâu?

- Người Nhiếp gia đi Đào Vương cốc tìm kiếm đạo tinh cho Khương gia, nếu ngươi muốn tìm người hãy đến Đào Vương cốc.

- Đào Vương cốc?

Lâm Tiêu lòng máy động thẳng tiến Đao Vương cốc.

Võ giả nhìn bóng lưng Lâm Tiêu rời đi, tòng mắt xoe tròn chạy ngay vào phủ đệ Khương gia.

808. Chương 806: Nguyên Nhân (1)

(1)

Đao Vương cốc đông nghìn nghịt người. Đao Vương cốc không giống như ba năm trước, bởi vì vực đao thu nhỏ dẫn đến đao ý trong Đao Vương cốc yếu đi, cộng thêm đao tinh xuất hiện, hai bên Đao Vương cốc bị mở ra. Đứng vòng ngoài có thể thấy vực đao cách không xa.

Giờ phút này, tận cùng Đao Vương cốc, trên ghềnh đá lởm chởm, nhiều võ giả vòng tới vòng lui Đảo Đao Vương tìm kiếm cái gì đó. Cơ bản có thể đến bên cạnh bờ sông toàn là cao thủ trong đao khách, thực lực cỡ Hóa Phàm Cảnh trung kỳ, hậu kỳ, khí thế không yếu.

Trên ghềnh đá, một hộ vệ mặc võ phục Khương gia quát mắng hướng mặt sông:

- Mau lên, không được làm biếng, nếu không sẽ cho các ngươi biết tay!

Hộ vệ ánh mắt sắc bén, khí thế vênh váo.

Đưa mắt nhìn trong nước sông toàn là các võ giả lặn xuống nước, bị sóng đao oanh kích mặt tái xanh. Nhưng bị võ giả Khương gia quát mắng, bọn họ buộc phải lặn xuống tìm đồ.

Mắt Lâm Tiêu sắc lạnh:

- Là Nhiếp Phúc, Nhiếp Lăng, còn có Nhiếp Hùng.

Người trong sông không nhiều, khoảng hơn hai mươi người, là đám gia chủ Nhiếp gia. Trên ghềnh đá có khá nhiều đệ tử Nhiếp gia, toàn là Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ, trung kỳ, một ít chân võ giả.

Lúc trước sóng đao trong Sông Đao Lăng dù là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng khó ngăn cản, không ai vào trong nước sông được. Nhưng sau khi vực đao rút nhỏ, sóng đao chứa uy lực giảm bớt nhiều. Võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, linh ngộ đao ý vô tận có thể lặn xuống sông khoảng trăm thước vùng ngoài.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu bước vào Đao Vương cốc.

Võ giả canh giữ ở cửa cốc thấy Lâm Tiêu đi thẳng vào Đao Vương cốc thì hét to:

- Tiểu tử, đứng lại! Ngươi từ đâu đến? Không biết quy định sao? Vào đây phải nộp phí mới được vào Đao Vương cốc!

Một đội hộ vệ hùng hổ xông lên, vũ khí sáng chói, mắt hung tợn.

Lâm Tiêu biến sắc mặt, hét to:

- Cút đi!

Thanh âm như sấm sét, khí thế khuếch tán chấn bay đám hộ vệ xông lên. Đám người chật vật té dưới đất.

Tình huống nơi này hấp dẫn cường giả Khương gia chú ý, bọn họ gầm rống quát nạt.

- Tiểu tử thôi!

- To gan!

- Muốn chết!

Cùng lúc đó, các võ giả tìm kiếm đao tinh bên gềnh đá cũng bị hấp dẫn, ngoái đầu nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

- Có chuyện gì?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ xứ ngoài kinh kêu:

- Tiểu tử này là ai mà dám gây sự trong Đảo Dao Vương? Hắn muốn chết sao?

Trên Đảo Dao Vương có thể nói Khương gia là vua, nói một không hai. Ai dám đắc tội Khương gia là đang tìm chết, trên trời xuống đất không người cứu được.

Một cường giả Khương gia cách Lâm Tiêu gần nhất quát to:

- Chết đi!

Chiến đao chém xuống hóa thành thiên đao sắc bén chặt đầu Lâm Tiêu, khí thế sắc bén, sát chiêu đáng sợ.

Ầm ầm ầm!

Chiến đao sắc bén chém xuống, uy mãnh không gì sánh được. Cường giả Khương gia không hỏi lý do, thậm chí không nói câu nào với Lâm Tiêu đã ra sát chiêu, muốn chém chết hắn. Có thể thấy thế lực của cường giả Khương gia trên Đảo Dao Vương lớn cỡ nào.

Một số võ giả lắc đầu khẽ thở dài:

- Tiếc cho thiếu niên này.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng nhìn cường giả Khương gia công kích, chậm rãi tiến lên. Khi đao quang chém xuống Lâm Tiêu bỗng giơ tay, hai ngón nhẹ kẹp lại.

Phập phụt!

Đao quang hùng hổ ầm ầm bị Lâm Tiêu bóp tắt, hắn vỗ một chưởng nhẹ phát qua cường giả Khương gia.

Bùm!

Các võ giả trợn tròn mắt. Cường giả Khương gia Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ trợn to đôi mắt kinh hoàng nổ tung trong không trung, biến thành bụi máu bắn tung tóe rơi xuống đất, không chừa mẩu xương.

Toàn trường hóa đá, lặng ngắt như tờ, ngay sau đó tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

- Tiểu tử này là ai mà một chưởng giết một cường giả Khương gia Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ?

- Khủng bố quá, hai ngón tay kẹp đao quang cường giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ dốc sức chém ra, thực lực như vậy ít nhất là cường giả vô địch Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ mới làm nổi.

- Ủa? Sao ta thấy tiểu tử này hơi quen.

- Ta nhớ ra rồi . . .

Trong tiếng ta thán, đám cường giả Khương gia xúm lại có người biểu tình thay đổi, nhận ra thân phận của Lâm Tiêu.

- Là người . . . !

Đây là một trưởng lão của Khương gia, ngày xưa Lâm Tiêu đánh bại Khương Nhân Kiệt trước cửa phủ đệ Nhiếp gia thì vị trưởng lão này cũng có mặt. Trưởng lão chính mắt thấy Lâm Tiêu dùng đao ý tứ phẩm đánh bại Khương Nhân Kiệt tộc trưởng Khương gia, phé bỏ đao ý vô tận tam phẩm tiểu thành của Khương Nhân Kiệt, để lại dấu ấn khó phai suốt đời trưởng lão này.

Trưởng lão Khương gia biểu tình kích động nói:

- Hắn chính là tiểu tử ngày xưa thay Nhiếp gia đánh bại gia chủ! Ngăn hắn lại, nếu gia chủ biết sẽ thưởng hậu hĩnh!

Trưởng lão Khương gia thấy Lâm Tiêu chẳng những không sợ mà còn cười như điên:

- Ha ha ha! Trên trời có đường người không đi, dưới đất không cửa cứ xông vào. Nếu đã đến thì đừng đi nữa, chắc hẳn gia chủ rất vui lòng gặp người.

Trong tiếng hét của trưởng lão, đám cường giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ Khương gia giám sát các võ giả tìm kiếm đao tinh nghe lệnh bay lên, mặt dữ tợn bao vây Lâm Tiêu vào giữa.

Trong đám người thì trưởng lão mạnh nhất, Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Ngoài ra có gần mười võ giả Hóa Phàm Cảnh đại thành, hơn hai mươi võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ. Mỗi người đều nở nụ cười lạnh lùng, khí thế cực kỳ đáng sợ. Bọn họ nhìn Lâm Tiêu như ngó người chết.

Trong Sông Đào Lãng, thấy Lâm Tiêu xuất hiện, đám người Nhiếp gia như Nhiếp Lãng, Nhiếp Hùng kinh kêu:

- Lâm thiếu hiệp.

- Lâm đại ca.

Bọn họ nhảy ra khỏi nước sông, chạy nhanh vào sơn cốc.

Ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Tiêu không có vui sướng, kích động mà chỉ có căng thẳng, khủng hoảng và lo âu.

Trưởng lão Khương gia bao vây Lâm Tiêu ngoài đầu nạt đám người Nhiếp Hùng lao ra khỏi nước sông:

- Nhiếp Hùng, các người định làm gì? Không mau quay về Sông Đào Lãng tìm đao tinh đi? Hôm nay nếu các người không tìm thấy mười khối đao tinh thì buổi tối sẽ biết tay ta, rút về hết đi!

Nhiếp Hùng hét to một tiếng:

- Khương Hành, người mới phải rút đi!

Nhiếp Hùng vọt lên cao, võ chưởng vào chỗ đám người Khương Hành.

Ầm ầm ầm!

Bàn tay Nhiếp Hùng như đao, chưởng giáng xuống thiên địa biến sắc. Trong không trung có ảo ảnh hình đao ẩn hiện, đao khí đáng sợ dâng lên, cao cỡ ngũ phẩm chém vào chỗ đám cường giả Khương gia Khương Hành.

- Nguy rồi!

- Lùi mau!

Đám người Khương Hành biến sắc mặt, tức giận rời khỏi chỗ Lâm Tiêu.

Răng rắc!

Mặt đất Đào Vương cốc cứng rắn nứt ra khe hở thô nửa thước, vết nứt lan tràn kéo dài đến dưới chân Lâm Tiêu. Khí thế mạnh mẽ bộc phát khiến mọi người kinh hoàng.

Lâm Tiêu cảm nhận Nhiếp Hùng cường đại, neho mắt thâm nghĩ:

- Ba năm nay thực lực của Nhiếp Hùng tăng lên nhiều.

Lúc trước đao ý của Nhiếp Hùng chỉ cỡ đỉnh nhị phẩm, tuy thực lực tới Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng miễn cưỡng coi như vô địch Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ. Hôm nay không có vũ khí, Nhiếp Hùng tạo thành sức phá hoại lớn thế này, nếu so với Kim Thương Tình ngày xưa thì Nhiếp Hùng đủ sức xưng tôn dưới cảnh giới Nửa Bước Quy Nguyên.

809. Chương 807: Nguyên Nhân (2)

(2)

Thực lực như Nhiếp Hùng vì sao bị đám Khương Hành của Khương gia nô dịch, tìm kiếm đao tinh trong Sông Đào Lãng mà không dám chống đối?

Khương Hành né thoát Nhiếp Hùng công kích, gã tức giận chỉ vào Nhiếp Hùng, quát to:

- Nhiếp Hùng, ngươi định làm gì? Lùi lại!

Biểu tình Nhiếp Hùng nghiêm túc nói:

- Nhiếp Phúc, Nhiếp Lãng, kiếm chế bọn họ cho ta!

- Tuân lệnh!

Hơn hai mươi cường giả Nhiếp gia lao ra khỏi Sông Đào Lãng, mỗi người có thực lực cực kỳ kinh người, đao khí đáng sợ. Bọn họ dốc sức tấn công, chỉ giây lát là đám cường giả Khương gia Khương Hành bị trấn áp quỳ dưới đất.

Khương Hành tức giận quát:

- Nhiếp Hùng, ngươi định tạo phản sao?

Nhiếp Hùng phớt lờ Khương Hành, gã đến trước mặt Lâm Tiêu, biểu tình trầm trọng hỏi:

- Lâm thiếu hiệp, sao ngươi đến đây?

Đám người Nhiếp Lãng trấn áp nhóm Khương Hành xong chạy đến hội họp.

Nhiếp Lãng nhìn Lâm Tiêu, hốc mắt đỏ hồng:

- Lâm đại ca.

Lâm Tiêu cảm nhận thực lực của Nhiếp Lãng, kinh ngạc hỏi:

- Người đột phá đến Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ rồi sao?

Ngày xưa Nhiếp Lãng mới mười sáu tuổi, thực lực là Hóa Phàm Cảnh sơ kỳ. Ba năm qua đi, gã mười chín tuổi đã đột phá Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, đao ý ngưng tụ, cũng bước vào ngũ phẩm. Lâm Tiêu tặc lưỡi kinh thán. Tuy nhiên Nhiếp Lãng ngâm trong Sông Đào Lãng thời gian lâu, bị sóng đao xô đẩy, mặt gã tái nhợt, thân thể hơi yếu.

Nhiếp Lãng cười khổ không nói gì.

Về mặt Nhiếp Hùng trầm trọng nói:

- Được rồi, mọi người đừng nói nhiều, các ngươi cũng biết tình huống.

Đám người Nhiếp Lãng, Nhiếp Phúc im lặng nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt tràn ngập lo lắng.

Nhiếp Hùng quay đầu, cười khổ nói với Lâm Tiêu:

- Lâm thiếu hiệp không nên đến Đảo Đào Vương vào lúc này, chẳng lẽ Lâm thiếu hiệp không nghe nói chuyện của Khương gia, Nhiếp gia chúng ta trong Thành Đào sao? Thôi, đừng nói nhiều, Lâm thiếu hiệp hãy đi theo ta.

Nhiếp Hùng dẫn Lâm Tiêu đến ghềnh đá.

Khương Hành nằm sấp dưới đất, tức giận mặt vạm vỡ quát to:

- Nhiếp Hùng, ngươi muốn làm gì? Không mau thả ta ra!?

- Bây giờ đệ tử Nhiếp gia đều nằm trong tay Khương gia chúng ta, đám chống lại Khương gia, chẳng lẽ ngươi muốn Nhiếp gia hoàn toàn bị hủy diệt sao?

- Bây giờ ta cho người cơ hội cuối cùng, kêu người của người giải khai áp chế trên người chúng ta, rồi bắt tiểu tử này lại, ta sẽ suy nghĩ bỏ qua chuyện cũ. Nếu không, ta muốn Nhiếp gia người chó gà không tha, toàn bộ phải chết!

Mấy đệ tử Nhiếp gia kiểm chế bọn họ biến sắc mặt, cơ bắp vắn vẹp, mắt đỏ ngầu:

- Khương Hành, có tin là bây giờ ta giết người ngay không?

Mấy võ giả xứ ngoài có mặt trong Đào Vương cốc cùng lùi ra xa, lắc đầu khẽ thở dài:

- Gia chủ Nhiếp Hùng bảo thiếu niên đi là muốn tự sát, hắn không biết là thiếu niên đi rồi Khương Nhân Kiệt tức giận sẽ lấy mạng đệ tử Nhiếp gia sao?

Lâm Tiêu nhú mày hỏi:

- Nhiếp Hùng, Nhiếp Lăng, rốt cuộc có chuyện gì?

Nhiếp Hùng vẻ mặt căng thẳng đẩy Lâm Tiêu đi ghềnh đá:

- Không kịp giải thích, Lâm thiếu hiệp trốn mau lên! Trực tiếp rời khỏi Sông Đào Lăng có lẽ còn cơ hội sống, nếu không chờ Khương Nhân Kiệt đến thì hết cơ hội!

Lúc này . . .

Tiếng cười to kinh thiên vang lên trong thiên địa:

- Ha ha ha! Muốn đi? Ở lại hết đi, hôm nay không ai đi được!

Thanh âm vang dội như sấm sét chấn động khắp Đào Vương cốc.

Đám người Nhiếp Hùng biến sắc mặt, tức giận ngược nhìn bầu trời Đào Vương cốc. Trên bầu trời có hai bóng người xẹt qua không gian đáp xuống Đào Vương cốc.

Hai người này vừa xuất hiện, nguyên Đảo Đào Vương lặng im.

Trưởng lão, võ giả Khương Hành bị bất trối kích động kêu lên:

- Gia chủ!!!

Một người tóc muối tiêu, mặc áo vàng, đó là Khương Nhân Kiệt, gia chủ của Khương gia. Khí thể của Khương Nhân Kiệt là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Người khác là nam nhân trung niên mặc áo trắng, khí chất phong độ, khi đáp xuống thì nhiệt độ sơn cốc giảm xuống mấy chục độ, sắp đóng băng, thực lực mạnh hơn Khương Nhân Kiệt, đến Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Đây là đạo khách nổi tiếng lẫy lừng trong khu vực Sông Đào Lăng, tên Lạc Gia Thành, ngoại hiệu Băng Sương Đào.

Khi thấy Khương Nhân Kiệt thì Lâm Tiêu đã hiểu nguyên nhân.

- Hèn chi . . .

Trong vòng ba năm Khương Nhân Kiệt đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, hèn gì Nhiếp gia tụt dốc ngay, lại bị Khương gia khống chế.

Khương Nhân Kiệt vừa đến liền vỗ chuông, chân nguyên đậm đặc xẹt qua thân thể đám người Khương Hành, giải trừ áp chế trên người bọn họ.

- Hừ! Một đám phế vật!

Khương Nhân Kiệt lạnh lùng quát:

- Cút sang một bên, mất mặt!

- Vâng vâng!

Đám người Khương Hành độc ác trừng Lâm Tiêu, nhóm Nhiếp Hùng, ánh mắt âm trầm đứng sang một bên.

Khương Nhân Kiệt lạnh lùng nhìn cường giả Nhiếp gia:

- Hừ! Tạm không tính sổ với các người. Nếu không phải vì để các người tìm đao tinh thay ta thì ta đã giết các người ngay.

Khương Nhân Kiệt nhìn Lâm Tiêu, nhếch môi cười gằn, sát ý dâng lên trong mắt gã.

Khương Nhân Kiệt lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, lâu không gặp.

Biểu tình Lâm Tiêu bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Thì ra người chưa chết.

Khương Nhân Kiệt cười to bảo:

-Người còn chưa chết thì sao ta chết được?

Trong mắt Khương Nhân Kiệt tràn ngập độc ác, sát khí:

- Nhờ ngày xưa người phế bỏ đao ý của ta mới khiến ta phá kén trọng sinh, thay da đổi thịt, trong ba năm vào Quy Nguyên cảnh sơ kỳ.

- A?

Lạc Gia Thành liếc Khương Nhân Kiệt, nhếch môi:

- Khương Nhân Kiệt, không ngờ người có kỳ ngộ này là nhờ tiểu tử kia, vậy người nên cảm ơn người ta đàng hoàng mới đúng.

Mặt Khương Nhân Kiệt vặn vẹo:

- Tất nhiên.

Ánh mắt Khương Nhân Kiệt dữ tợn nhìn Lâm Tiêu:

- Ba năm qua ta nhớ người từng giây từng phút, nhớ nhất đao đó. Cứ nghĩ không có cơ hội gặp người, không ngờ người lại đến Đảo Dao Vương, thật là ông trời có mắt. Lần này người đã đến thì mãi mãi nằm lại đây đi!

Ánh mắt Khương Nhân Kiệt lạnh băng, bộ dạng dữ tợn khiến các võ giả xứ ngoài biến sắc mặt, lòng thầm run sợ.

Nhiếp Hùng đứng ra nói:

- Khương Nhân Kiệt, tha cho Lâm thiếu hiệp, nếu không người đừng hòng lợi dụng chúng ta tìm đao tinh cho người nữa!

Ánh mắt Nhiếp Lăng kiên quyết hét to:

- Đúng vậy! Người mà dám làm gì Lâm đại ca thì Nhiếp gia ta thà chết cũng không tìm kiếm đao tinh cho người!

Hiện giờ đao khí trong vực đao đã yếu, cường giả Quy Nguyên cảnh có thể lên Đảo Dao Vương, nhưng đao ý trong Sông Dao Lăng vẫn vô cùng đáng sợ. Chỉ có số ít võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ lĩnh ngộ đao ý vô tận của Nhiếp gia, Khương gia là đi vào nước sông tìm ra đao tinh được, đây là lý do tại sao Nhiếp gia còn sống đến bây giờ.

Khương Nhân Kiệt cười gằn:

- Đao tinh? Hừ, với xu hướng hiện tại của vực đao thì sau nửa năm nữa sẽ hoàn toàn biến mất, khi đó võ giả nào cũng có thể vào nước sông tìm kiếm đao tinh. Ta vốn định cho các người sống, nhưng nếu Nhiếp gia đã muốn chết như vậy thì chết hết đi!

Khương Nhân Kiệt vỗ một chưởng.

Ong ong ong!

Bàn tay to xuất hiện trong thiên địa, bầu trời bị che lấp, chân nguyên khủng bố lan tỏa. Bàn tay to từ trên trời giáng xuống đám người Nhiếp Hùng, Nhiếp Lăng đứng che trước mặt Lâm Tiêu. Không khí tĩnh lặng như bị đóng băng.

810. Chương 808: Giết Người Trong Năm Chiêu

Đám người Nhiếp Hùng biến sắc mặt, hét to một tiếng:

- Ngăn nó lại!

Đám người Nhiếp Hùng lấy chưởng hóa đao quét mạnh ra, định ngăn lại Khương Nhân Kiệt công kích. Nhưng một chưởng của võ giả Quy Nguyên cảnh làm sao bọn họ đỡ được? Bàn tay màu đen ầm vang dễ dàng đập nát công kích của đám người Nhiếp Hùng, giáng xuống đỉnh đầu mấy người bọn họ.

Các đệ tử Nhiếp gia bị thương gào thét:

- Gia chủ!

- Thiếu gia!

Đám người Nhiếp Hùng trợn to mắt, đôi mắt tuyệt vọng. Khi mấy người cho rằng mình chết chắc thì có một bàn tay che trên đầu bọn họ, nhẹ nâng chưởng ảnh chân nguyên đang giáng xuống. Bàn tay đó nhẹ đẩy, bàn tay chân nguyên màu đen to lớn bị chấn nát.

Người ra tay là Lâm Tiêu, hơi thở chân nguyên phát ra ồ ạt tràn ngập sơn cốc.

- Lâm thiếu hiệp, người . . . !

- Lâm đại ca!

Đám người Nhiếp Hùng lấy lại tinh thần, hóa đá. Những người khác cũng rung động. Khương Nhân Kiệt, Lạc Gia Thành há hốc mồm.

Một chưởng nhẹ nhàng chấn vỡ chưởng của gia chủ Khương Nhân Kiệt cảnh giới Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Tiểu tử này cũng là cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, biến đổi đột ngột làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Tiêu, Lâm Tiêu lạnh lùng bước chậm vòng ra trước mặt nhóm Nhiếp Hùng, đối diện Khương Nhân Kiệt.

Ánh mắt Lâm Tiêu không chứa tình cảm gì:

- Ba năm trước ta không giết chết ngươi, lần này . . .

- Ta lấy mạng ngươi!

Giọng Lâm Tiêu không lớn nhưng như tiếng sấm vang vọng trong Đao Vương cốc, vang bên tai mọi người, chấn màng tai cả đám ù đặc.

Khương Nhân Kiệt dâng trào sát ý, biểu tình không thay đổi vì thực lực của Lâm Tiêu mạnh mẽ:

- Ha ha ha! Tiểu tử giỏi, cuồng, quá cuồng. Hèn gì ngươi không sợ hãi, hóa ra cũng đến Quy Nguyên cảnh sơ kỳ. Phải nói ngươi làm ta rất bất ngờ, nhưng vậy thì sao? Ngươi phải chết trên Đảo Đao Vương này!

Các võ giả hít sâu, lòng mong chờ.

- Xem ra sắp có cuộc chiến sống chết.

Xem tình hình thì Khương Nhân Kiệt và thiếu niên kia sẽ giằng co không chết không ngừng. Đây là cuộc chiến đỉnh cao giữa cường giả Quy Nguyên cảnh.

- Chết đi!

Chiến đao treo bên hông rút khỏi vỏ, Khương Nhân Kiệt bộc phát chân nguyên. Nhát đao chém về phía Lâm Tiêu cách mấy chục thước, mũi đao chứa chân nguyên chém khí kinh sắc bén xé rách hư không.

Lâm Tiêu hét to:

- Trong vòng năm chiêu ta lấy mạng ngươi!

Keng!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, rút chiến đao ra. Đây là thanh chiến đao màu đen, tên Vô Cực, nguyên khí hạ phẩm thất giai. Gần đây Lâm Tiêu mất mười ức trong hội đấu giá quý mô lớn ở Quận thành Hiên Dật được chiến đao này. Sau cuộc chiến với La Thiên Đô thì Thái Huyền đao lục giai đã đầy vết rạn, không chịu nổi chiến đấu đẳng cấp Quý Nguyên cảnh.

Ầm ầm ầm!

Đao Vương cốc như có động đất, vách đá hai bên lặn xuống vô số nham thạch. Xung lực hung mãnh bộc phát tứ tán, mặt đất cứng rắn bị xé rách khe nứt thô mấy thước như mạng nhện lan tràn ra xa.

Đám người Nhiếp Hùng biến sắc mặt.

- Nguy rồi, mau lùi!

Ngay khi hai bên đánh nhau thì nhóm Nhiếp Hùng đã chạy ra xa, luôn núp bên ghềnh đá mới thoát nạn.

Xẹt xẹt xẹt!

Một đao đỡ công kích của Khương Nhân Kiệt, Lâm Tiêu nhảy vọt lên bầu trời. Nơi này có nhiều võ giả, nếu tùy ý đánh nhau sẽ làm nhiều người vô tội gặp nạn.

Khương Nhân Kiệt hét to một tiếng:

- Đi đâu?

Khương Nhân Kiệt phóng lên cao theo Lâm Tiêu, chân nguyên bùng nổ, chiến đao biến thành đao ảnh khổng lồ mông lung ầm ầm chém ra. Đao ảnh dài trăm thước, lướt qua đâu là không khí dao động như sắp chém rách bầu trời.

- Đao ý, đến đây!

Trong đao ảnh chứa đao ý đáng sợ, cao cỡ ngũ phẩm. Lúc xưa sau khi bị Lâm Tiêu đánh tan đao ý, Khương Nhân Kiệt một hơi đột phá Quý Nguyên cảnh, lần thứ hai lĩnh ngộ đao ý, gia cố vào đao ảnh. Bây giờ uy hiếp từ đao ý ngũ phẩm khủng bố kia khuếch tán, khí thế một đao phá trời.

Biểu tình Khương Nhân Kiệt ngông cuồng, khí thế như cầu vòng:

- Xem ngươi làm sao phá được Thông Thiên Trảm của ta?

- Chiêu thứ nhất!

- Lục Đạo Luân Hồi!

Trên bầu trời, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng, chân nguyên tinh thần rót vào Vô Cực đao, hấn thi triển chiêu mạnh nhất của Luân Hồi Đao quyết.

Ầm ầm ầm!

Đao vừa chém ra, luân hồi biến thiên, hủy diệt hết thảy. Luân hồi đao ảnh rực rỡ chém vào đao ảnh của Khương Nhân Kiệt, trong tiếng nổ thế như chẻ tre đánh nát đao ảnh của Khương Nhân Kiệt.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Khương Nhân Kiệt, Vô Cực đao áp sát.

Khương Nhân Kiệt trợn to mắt nói:

- Dễ dàng chém nát đao ảnh của ta?

Khương Nhân Kiệt không dự đoán được thực lực của Lâm Tiêu sẽ đáng sợ thế này. Đối diện đao quang luân hồi chém xuống, Khương Nhân Kiệt vội giơ chiến đao lên chắn.

- Phá!

Khương Nhân Kiệt dốc sức vung đao định chém đứt đao quang của Lâm Tiêu. Chiến đao và đao quang luân hồi đụng mạnh trong không trung.

Ầm!

Trong các cặp mắt theo dõi, hai mắt Khương Nhân Kiệt xoè tròn bay ngược ra, hộc máu đập xuống Đao Vương cốc. Khương Nhân Kiệt chật vật ngã vào trong đám nham thạch.

Lạc Gia Thành Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong trợn mắt há hốc mồm:

- Cái gì? Tiểu tử này rõ ràng mới Quy Nguyên cảnh sơ kỳ mà sao đáng sợ quá vậy? Một đao hoàn toàn áp chế đao ý ngũ phẩm của Khương Nhân Kiệt, đùa sao?

Tuy Khương Nhân Kiệt chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nhưng vì gã sinh ra trên Đảo Đao Vương nên lĩnh ngộ đao ý rất đáng sợ. Khương Nhân Kiệt không bằng Lạc Gia Thành nhưng đủ sức đấu với các đao khách Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong bình thường khác. Tuy nhiên Lâm Tiêu cùng là đao khách một kích đánh bại Khương Nhân Kiệt, khiến Lạc Gia Thành rất giật mình.

Dưới lòng nham thạch, Khương Nhân Kiệt gào thét:

- Chết tiệt!

Khương Nhân Kiệt bay lên cao, mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Tiêu chăm chăm. Nhất đao vừa rồi làm Khương Nhân Kiệt nhớ lại ba năm trước, khiến gã rất khó chịu và tức giận, không chấp nhận được.

Ầm!

Khương Nhân Kiệt đốt cháy chân nguyên trong người, tiến vào trạng thái thiêu đốt chân nguyên. Lửa chân nguyên bốc cháy quanh thân Khương Nhân Kiệt, gã rống to lại chém nhất đao.

Khương Nhân Kiệt tức giận quát:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc! Kim Quang Huyền Nguyệt Trảm!

Nhất đao chém ra, đao quang vàng bắn ra như vầng trăng khuyết màu vàng chứa khí thể không gì phá nổi. Chân nguyên ngưng tụ mạnh hơn đao trước gấp hai, tốc độ nhanh như tia chớp. Huyền đao quang xẹt qua.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- A? Vỡ cho ta!

Lâm Tiêu giơ cao Vô Cực đao chém xuống.

Đối phó võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ cỡ như Khương Nhân Kiệt không cần Lâm Tiêu thiêu đốt chân nguyên. Không nói thứ khác, chỉ tính chân nguyên tinh thần của Lâm Tiêu đã có uy lực không thua gì Khương Nhân Kiệt thiêu đốt chân nguyên, giết gà không cần dùng dao mổ trâu.

Răng rắc!

Đao quang đen xẹt qua, bình thường không có gì lạ nhưng dễ dàng đánh nát đao quang màu vàng mà Khương Nhân Kiệt dốc sức chém ra. Đao quang màu đen chợt lóe, nhanh đến mắt thường khó thấy ập vào mặt Khương Nhân Kiệt. Về mặt Khương Nhân Kiệt tràn ngập ngạc nhiên bị đao chém trúng ngực.

Phập phụt!

Khương Nhân Kiệt thiêu đốt chân nguyên, sức phòng ngự là gấp đôi ban đầu nhưng vẫn không đỡ nổi đòn công kích của Lâm Tiêu. Đao quang màu đen dễ dàng xé tan chân nguyên hộ thể của Khương Nhân Kiệt, để lại vết thương dài gần thước trên ngực gã. Máu phun ra, tiếng xương ngực gãy vang lên.

811. Chương 809: Giết Luôn Người (1)

(1)

Đau nhức làm mặt Khương Nhân Kiệt vận vẹo.

- Không thể nào!

Nhưng so với vết thương trên tinh thần càng khó chấp nhận hơn. Khương Nhân Kiệt bị thương nặng, đao quang tròng kích làm gã lần nữa té xuống sơn cốc. Khương Nhân Kiệt học máu văng xa cả trượng.

- Chiêu thứ ba, người phải chết!

Chiêu thứ hai làm trọng thương Khương Nhân Kiệt, Lâm Tiêu rên rỉ khi còn nóng vung đao.

Đột nhiên đao khí lạnh lẽo chém át đao quang của Lâm Tiêu. Băng Sương Đao Lạc Gia Thành lúc trước đứng ở cửa sơn cốc can thiệp.

Lạc Gia Thành lạnh nhạt nói:

- Đủ rồi. Khương Nhân Kiệt là trưởng lão của liên minh bách đảo Sông Đao Lãng, ai cho người nói giết liên giết? Làm người nên chừa một đường sống đi!

Đao khí của Lạc Gia Thành sắc bén, đao ý tung hoành, toàn thân khí lạnh âm trầm. Về thực lực thì Lạc Gia Thành Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong mạnh hơn Khương Nhân Kiệt rất nhiều.

Thấy thực lực của Lâm Tiêu mạnh mẽ, đám người Nhiếp Hùng vừa mới mừng rỡ nay lại nhú mào.

- Nguy rồi, Lạc Gia Thành là người của liên minh bách đảo muốn ra mặt cho Khương Nhân Kiệt, nên làm sao đây?

Các võ giả đứng xem cũng lên tiếng:

- Lạc Gia Thành là cường giả của liên minh bách đảo Sông Đao Lãng chúng ta, đẳng cấp Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, là đao khách kinh nghiệm lâu năm trên Sông Đao Lãng, nổi tiếng như cồn, thực lực đẳng phong tạo cực. Lạc Gia Thành mạnh hơn Khương Nhân Kiệt gia chủ Khương gia mới đột phá Quy Nguyên cảnh thời gian gần đây rất nhiều. Nếu Lạc Gia Thành ra mặt cho Khương Nhân Kiệt thì tiểu tử kia nguy hiểm đây.

Liên minh bách đảo là liên minh do vô số đảo trên Sông Đao Lãng tổ thành. Sông Đao Lãng dài năm mươi vạn dặm, rộng gần vạn dặm, có rất nhiều đảo, các thế lực rắc rối phức tạp. Tham gia liên minh bách đảo toàn là cường giả Quy Nguyên cảnh. Như Nhiếp gia, Khương gia trước kia khống chế Đảo Đao Vương chỉ nhận được mười phần trăm lợi nhuận, còn lại chín mươi phần trăm phải nộp cho liên minh bách đảo.

Hiện giờ vực đao yếu đi, cường giả Quy Nguyên cảnh có thể lên Đảo Đao Vương, cộng với phát hiện đao tinh, dù Khương Nhân Kiệt đột phá Quy Nguyên cảnh cũng không thể giữ được phần ích lợi này. Nên khi Khương Nhân Kiệt vừa đột phá Quy Nguyên cảnh liền tham gia liên minh bách đảo, nhậm chức trưởng lão, trở thành người đại diện của liên minh bách đảo trên Đảo Đao Vương, khống chế tất cả.

Khương Nhân Kiệt thấy Lạc Gia Thành ra tay thì mừng rỡ, gã phun nước miếng dính máu, nói:

- Lạc huynh, tiểu tử này cuồng vọng quá đản. Mong Lạc huynh giúp ta giết tiểu tử này, tại hạ vô cùng cảm kích.

Lạc Gia Thành hơi đổi sắc mặt, nhưng gã không tấn công mà lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, hỏi:

- Các hạ còn trẻ đã đến Quy Nguyên cảnh, chắc cũng là thiên tài thuộc đại thế lực nào? Không biết sư thừa nơi nào? Không chừng ta và thế lực của các hạ có liên quan gì.

Lạc Gia Thành cũng muốn giết Lâm Tiêu, nhưng gã làm việc cẩn thận. Trước khi hiểu biết bối cảnh của Lâm Tiêu thì Lạc Gia Thành sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Khương Nhân Kiệt bất chấp, gã xúi giục:

- Lạc huynh, nói nhảm nhiều với hần làm gì? Ta muốn hần chết!

Gương mặt Khương Nhân Kiệt vặn vẹo, nghiêng răng chém nhát đao. Đao quang sắc bén thành đao quang phô thiên cái địa bao phủ Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu chém một nhát phá công kích của Khương Nhân Kiệt, ánh mắt lạnh lùng chém lại gã.

Đao khí nổ tung, Lạc Gia Thành cầm bảo đao, nhú mày nói:

- Người trẻ tuổi, ta đã nói ngươi không thể giết Khương Nhân Kiệt, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy sao? Làm người lên chùa một đường, tuổi còn trẻ cần gì độc ác vậy?

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng nhìn Lạc Gia Thành, bình tĩnh nói:

- Ngươi dám ngăn ta?

Đối phương năm lần bảy lượt ngăn cản, Lâm Tiêu nảy ra sát khí.

Bị Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm, Lạc Gia Thành nhếch mép:

- Người trẻ tuổi, đừng qua tự phụ, kết cuộc của ngươi cuồng sẽ rất thảm.

Mặt Khương Nhân Kiệt vặn vẹo nói:

- Lạc huynh, đừng nói nhiều, giết hần đi, Khương gia sẽ cho huynh mười khối đao tinh.

Lạc Gia Thành lòng máy động, mắt lóe tia tham lam, mỉm cười nói:

- Ba mươi khối.

Khương Nhân Kiệt hận Lâm Tiêu không chết ngay, gã đồng ý:

- Được!

Khuôn mặt phong độ phiến phiến lộ nét dữ dằn, ba mươi khối đao tinh đủ khiến Lạc Gia Thành ra tay một lần:

- Ha ha ha, tiểu tử cũng nghe rồi chứ, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, không thì ta cho ngươi chết không toàn thây!

Lâm Tiêu tức giận bật cười:

- Ngông cuồng, cho rằng ta là thịt nằm trên thớt sao? Thôi được, nếu ngươi đã ngăn cản ta thì giết luôn ngươi.

Lâm Tiêu lắc người vọt hướng Khương Nhân Kiệt, làm thịt gã trước.

Lạc Gia Thành tức giận:

- Muốn chết!

Lạc Gia Thành hành động.

Ầm ầm ầm!

Lạc Gia Thành chém ra nhát đao, đao khí âm trầm. Trong thiên địa xuất hiện vô số đao nhãn băng giá. Đao nhãn thổi quét, có mấy chục, hàng trăm bão băng nhãn rậm rạp bao phủ Lâm Tiêu. Hơi thở lạnh lẽo tràn ngập Đao Vương cốc, đóng băng không khí.

Khương Nhân Kiệt mừng rỡ:

- Hay!

Khương Nhân Kiệt chực chờ tấn công hồi của.

Bỗng vang tiếng hừ lạnh:

- Hừ!

Lâm Tiêu lắc người thi triển Hư Tung La Ảnh, hần biến mất trong không trung. Vang tiếng nổ điếc tai, bão băng nhả quét qua đóng băng mặt đất cứng rắn của Khương Nhân Kiệt thành tầng băng cứng. Nham thạch đen thui bị đông nứt rạn, không còn dấu vết Lâm Tiêu đâu.

Bóng người thấp thoáng, Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện trước mặt Khương Nhân Kiệt, nhát dao chém xuống.

- Đây là chiêu thứ năm!

- Chết đi!

Dao quang thông thiên triệt địa đánh đầu thẳng đó, dễ dàng đánh nát chân nguyên hộ thể của Khương Nhân Kiệt. Dao quang đâm thủng thịt bay ra xa mấy chục thước mới biến mất, kéo theo một vệt máu dài.

Khương Nhân Kiệt cảm chiến đao nửa quỳ dưới đất, trợn to mắt cúi đầu nhìn lỗ thủng xuyên thấu ngực, con mắt tràn ngập khó tin.

- Không thể nào! Sao người mạnh vậy được?

Mãi đến chết Khương Nhân Kiệt cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Tại sao Lâm Tiêu bị Lạc Gia Thành ngăn cản vẫn giết được gã? Lâm Tiêu nói năm chiêu thì đúng là năm chiêu, Khương Nhân Kiệt không hiểu.

Lâm Tiêu cầm Vô Cực đao, thản nhiên nói:

- Ta đã nói giết người trong năm chiêu thì sẽ không kéo tới chiêu thứ sáu, ai ngăn cản đều như nhau.

Khương Nhân Kiệt ngã gục xuống, gã trợn to đôi mắt, chết không nhắm mắt.

Từ lúc Nửa Bước Quy Nguyên thì Lâm Tiêu đã giết được võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, bây giờ hần đột phá Quy Nguyên cảnh, thực lực thay đổi nghiêng trời lệch đất, giết Khương Nhân Kiệt dễ như uống nước. Nếu không phải Lạc Gia Thành cản đường thì Lâm Tiêu chỉ dùng ba chiêu.

Mọi người đứng bên ghềnh đá, ngây người nhìn.

Nhất là đám võ giả Khương gia, ai nấy mặt không còn chút máu, ngơ ngác không dám tin cảnh tượng trước mắt. Gia chủ Khương Nhân Kiệt, cường giả Quy Nguyên cảnh, hy vọng duy nhất của Khương gia bị tiểu tử kia chỉ mấy chiêu giết chết. Đây là trời sập xuống Khương gia, không còn gia chủ Khương Nhân Kiệt thì Khương gia không là gì nữa, không bằng Nhiếp gia.

Nhìn xác chết của Khương Nhân Kiệt, Lạc Gia Thành tức giận gầm lên:

- Người . . . Muốn chết!

Lâm Tiêu giết Khương Nhân Kiệt, người mà Lạc Gia Thành muốn bảo vệ ngay trước mắt bao người, đây là tát vào mặt gã trước đám đông. Lạc Gia Thành không giữ được bình tĩnh nữa.

812. Chương 810: Giết Luôn Người (2)

(2)

Lạc Gia Thành tức giận quát:

- Tốt, dám giết người trước mặt Bạng Sương Đao ta. Tiểu tử, người giỏi, hôm nay người phải chết!

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Câu này nên là ta nói, chỉ bằng vào hành động của người thì ta giết luôn!

- Càn rỡ, người chết chắc!

Lạc Gia Thành không nói nhiều, gã tức điên hai tay giơ cao chiến đao giáng xuống.

Ầm ầm ầm!

Đao quang trắng tinh như thất luyện xẹt qua hư không. Đao quang xuất hiện, thiên địa bỗng nhiên biến sắc, bông tuyết bay bay. Tuyết như đao bay bổng, Lạc Gia Thành dốc sức khổng chế đao quang hàn băng thất luyện từ trên trời giáng xuống chém mạnh về phía Lâm Tiêu.

- Hoang Thú Vô Cương!

Dù đối diện võ giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong thì Lâm Tiêu vẫn vẻ mặt hồ hững, hấn vận chuyển chân nguyên tinh thần trong người, sử dụng chiêu Cuồng Thú đao pháp.

- Grao grao!

Trong tiếng gầm đỉnh tai nhức óc, ảo ảnh hoang thú khổng lồ hiện ra. Cuồng Thú đao pháp là đao pháp địa cấp cao giai, Lâm Tiêu thi triển lúc còn là Hóa Phàm Cảnh thì hư ảnh hoang thú còn hơi mờ nhạt. Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh, chân nguyên biến đổi làm hư ảnh hoang thú có hình tượng sống động như thật, như có con yêu thú cao trăm thước chạy chồm vọt ra khỏi chiến đao.

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai, hư ảnh hoang thú và đao quang hàn băng vỡ nát. Đao khí rậm rạp bay tứ tán, đâm nát mặt đất, nham thạch thủng lỗ chỗ, đóng lớp băng dày.

Lạc Gia Thành trợn to mắt, khó tin nói:

- Không thể nào! Rõ ràng người mới chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, sao có thể chặn lại một đao ta dốc hết sức?

Lạc Gia Thành có tự tin mãnh liệt khi đấu với Lâm Tiêu, vì gã là cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong kinh nghiệm lâu năm. Khí thế trên người Lâm Tiêu chỉ là Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, độ mạnh chân nguyên của hai người chênh lệch rất lớn. Lạc Gia Thành cho rằng sẽ dễ dàng đánh bại Lâm Tiêu, nhưng nhất đao vừa rồi làm lòng gã kinh hoàng.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Không có gì là không thể.

Lâm Tiêu bỗng biến mất.

Lạc Gia Thành giật mình kêu lên:

- Nguy rồi! Đóng băng thiên địa, phong lại!

Trong cảm giác của Lạc Gia Thành không tìm ra được bóng dáng Lâm Tiêu. Lạc Gia Thành thi triển đóng băng thiên địa, đao chém ra. Đao khí mỏng lung xẹt qua, chân nguyên băng sương khuếch tán. Không khí quanh chỗ Lâm Tiêu vừa đứng như hồ nước bị đông lại hình thành khu vực băng giá. Chính giữa băng giá, Lâm Tiêu hiện hình, bị đông lạnh.

Lạc Gia Thành mừng rơn:

- Chết đi!

Đao phong xẹt qua, băng sương đao rạch vết quái dị chém vào Lâm Tiêu trong băng giá.

Răng rắc! Răng rắc!

Băng cứng rạn nứt như mặt hồ nứt vỡ, một vết nứt dài lan tràn. Đao quang sắc bén xẹt qua, Lâm Tiêu bị đóng băng trúng đao. Thân thể Lâm Tiêu nổ tung, là không có máu chảy.

Lạc Gia Thành hết hồn:

- Là phân thân!

Trong lòng Lạc Gia Thành dâng lên cảm giác nguy hiểm thấu xương. Bản năng chiến đấu quanh năm khiến Lạc Gia Thành có phản ứng rất nhanh nhạy.

Thieu đốt chân nguyên, ngọn lửa màu lam âm u tựa bằng giá bốc cháy quanh người Lạc Gia Thành. Ngay khi Lạc Gia Thành thieu đốt chân nguyên thì đao quang sắc bén từ giữa hư không chém ra, nhanh như chớp đâm vào ngực gã.

Trong tình huống này bình thường võ giả chú ý sau lưng, trên đầu, hai bên, những chỗ khó phòng ngự hơn. Lạc Gia Thành cũng vậy, nhưng không ngờ Lâm Tiêu tấn công ngay mặt. Lạc Gia Thành vội vàng chỉ kịp giơ bằng sương đao lên che trước ngực.

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đécc tai, đao quang hắt bay chiến đao của Lạc Gia Thành, chém vào ngực gã. Lửa chân nguyên rực cháy vụn vụn, chân nguyên hộ thể của Lạc Gia Thành vỡ nát, đao quang chém trúng ngực gã.

Vào phút sống chết, Lạc Gia Thành hét to một tiếng:

- Băng Tinh Hộ Thể!

Lửa chân nguyên màu lam âm u bốc cháy lên cao, quanh người người Lạc Gia Thành hình thành tinh thể hộ giáp màu lam. Đao quang chém vào tinh thể hộ giáp, tan vỡ. Hộ giáp cũng nứt rạn.

Lạc Gia Thành học máu, tuy kinh hoàng nhưng không bối rối. Kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến Lạc Gia Thành nương xung lực nhanh chóng thụt lùi lại. Lạc Gia Thành định kéo giãn khoảng cách với Lâm Tiêu, lấy lại ưu thế.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng, không để Lạc Gia Thành thực hiện ý định. Vô Cực đao chém ra, Lâm Tiêu cũng tích súc lực lượng, mắt lóe tia sáng rực rỡ, thiết quyền tung ra.

- Trích Tinh Nã Nguyệt, vỡ!

Ầm ầm ầm!

Thứ thứ ba của Vạn Vương Bá Quyền được chân nguyên tinh thần thúc giục trở nên cứng rắn không gì phá nổi đâm vào ngực Lạc Gia Thành. Quyền uy mệnh mông, không gì địch lại. Băng tinh hộ giáp vốn đã bị chém nứt giờ vỡ tan, quyền lực nặng bảy chục ngàn cân đập vào lồng ngực Lạc Gia Thành.

Vang tiếng xương ngực vỡ, Lạc Gia Thành hét to một tiếng:

- A!

Lạc Gia Thành học máu, người đập mạnh vào vách đá gần đó, vô cùng chật vật.

Hai người đánh nhau chỉ giây lát, rất ngắn ngủi, nhưng kết quả làm trợn mắt há hốc mồm. Một bên là Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng, vẻ mặt thản nhiên. Bên kia là Lạc Gia Thành cực kỳ chật vật, người loang lổ vết máu. Người ngốc mầy cũng nhìn ra được trong hai người ai chiếm ưu thế.

Nham thạch vỡ nát, Lạc Gia Thành thieu đốt chân nguyên mặt dính máu, ánh mắt dữ tợn rống to:

- Không thể nào! Ta đường đường là cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong sao có thể thua tiểu tử Quy Nguyên cảnh sơ kỳ nhỏ nhỏ nhà ngươi? Đờ một chiêu của ta, Băng Hà Tuyệt Cảnh!

Lạc Gia Thành thi triển tuyệt chiêu đáng sợ nhất của gã.

Đao quang sáng chói, băng hà uốn lượn giữa hư không như nước đổ từ chín tầng trời xuống chảy vào biển cả không trở về. Băng hà mệnh mông thẳng tiến, đóng băng người. Khí lạnh làm Đao Vương cổ bị đông lại lớp băng mỏng. Đao ý hàn băng lực phẩm cường đại chuyển động chứa ý cảnh băng toát ra khí lạnh đóng băng linh hồn người.

Răng rắc! Răng rắc!

Không khí nhanh chóng bị đông lại, băng lan tràn hướng tới chỗ Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhìn ra được nhất đao của Lạc Gia Thành cường đại, nhưng vẻ mặt của hắn hờ hững như cũ. Chân nguyên tinh thần chuyển động đến tột đỉnh rút hết vào Vô Cực đao, chân nguyên trên Vô Cực đao tràn ngập. Đao ý vô tận lực phẩm thi triển chém mạnh vào Lạc Gia Thành.

- Thông Thiên Nhất Dao!

Ầm ầm ầm!

Tuyệt chiêu của hai người va chạm. Dao ý vô tận và dao ý hàn băng đụng độ, mơ hồ có dao ảnh như vuốt nhọn đầu với băng hà xuyên suốt trời đất.

- Cái gì? Đây là dao ý vô tận lục phẩm, sao có thể như vậy?

Khiến Lạc Gia Thành thấy không ổn là trong dao quang của Lâm Tiêu chứa dao ý là dao ý vô tận đặc biệt trên Đảo Dao Vương, cao cỡ lục phẩm. Lâm Tiêu chém nhất dao như dao ý vô tận của cả Dao Vương cốc bị hấn lùi kéo. Lạc Gia Thành cảm giác gã đang đối kháng với nguyên Dao Vương cốc, thậm chí là vực dao ở gần đó. Lạc Gia Thành cảm giác mình thật nhỏ bé, sắp bị nghiền nát.

Răng rắc!

Biên độ sóng dao ý vô tận đẩy uy lực dao quang của Lâm Tiêu lên đến cực hạn, dọc đường thể như chẻ tre như trượt băng. Băng hà ngập trời bị chém một khe nứt, vết nứt lan tràn chớp mắt đến trước mặt Lạc Gia Thành, chém nát chân nguyên hộ thể của gã, để lại vết đao dài gần thước thật sâu. Máu phun như suối, Lạc Gia Thành như điều đứt dây bay ra ngoài.

813. Chương 811: Không Chế Đảo Dao Vương

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Chưa xong, chết đi!

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén chém một nhất đao. Dao quang như sao băng bắn lên cao chém vào Lạc Gia Thành bay ngược ra.

Lạc Gia Thành rống to:

- Đáng ghét. Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi! Đắc tội với ta, lần sau gặp lại là lúc ngươi sẽ mất mạng!

Lạc Gia Thành thi triển bí pháp cấm kỵ, đao phong chặn đòn công kích của Lâm Tiêu. Lạc Gia Thành lại phun ngụm máu, gã vọt lên cao bay nhanh đi xa, tốc độ nhanh như tia chớp khó mà đuổi theo.

Không bảo vệ được người mà chính gã cũng bị đánh bại, nhục nhã mặt tinh thần khiến Lạc Gia Thành rất tức giận. Lạc Gia Thành định về liền mình bách đảo kêu cứu viện rồi sẽ lại đến tính sổ với Lâm Tiêu.

Vang tiếng cười nhạt:

- Muốn đi? Đi đâu?

Lâm Tiêu nhìn chằm chằm bóng lưng Lạc Gia Thành lao ra xa, hấn chỉ một cái.

- Đoạt Nguyên Linh chỉ!

Một ngón tay thô to trống rỗng từ hư vô hiện ra trong thiên địa, xuyên qua khoảng cách không gian nhanh chóng đến gần lưng Lạc Gia Thành, đâm mạnh vào lưng gã. Lạc Gia Thành không kịp phản ứng.

Xung lực mạnh mẽ làm Lạc Gia Thành như bị sét đánh, người run rẩy hộc máu:

- Phụt!

Khí thể trên người Lạc Gia Thành giảm mảng lớn, trạng thái thiêu đốt chân nguyên bị giải trừ. Ngay sau đó một đao quang sắc bén rạch không gian chém Lạc Gia Thành thành hai khúc, chết không còn gì để chết nữa.

Lâm Tiêu thu về không gian giới chỉ, vũ khí của Lạc Gia Thành, hấn đáp xuống Đảo Vương cốc.

Lâm Tiêu nói:

- Đã bảo là giết cả người thì sẽ không cho người sống rời đi.

Đám người trên ghềnh đá trợn mắt há hốc mồm, ngó Lâm Tiêu như nhìn quỷ.

- Cái này . . .

- Vị tiền bối này là ai, sao đáng sợ thế? Ta nhớ ba năm trước hắn mới là võ giả Hóa Phàm Cảnh trung kỳ, mới qua ba năm mà đã mạnh như thế này.

- Nhiếp gia gọi hắn là Lâm đại ca, ta nhớ tên đầy đủ của hắn là Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu? Cái tên nghe quen quen.

- Ta nhớ rồi, quán quân đại tái Phong Vân bảng lần này chẳng phải là Lâm Tiêu Quận Hiên Dật chúng ta sao? Hay là . . .

- Thì ra là hắn, đúng, chắc chắn là vậy!

Các võ giả xứ ngoài xì xầm bàn tán. Khi nhớ tên Lâm Tiêu, trong đầu mọi người cùng hiện lên một suy đoán. Đám người run lên, mắt lóe tia khó tin.

Lâm Tiêu lắc đầu. Vốn lần này Lâm Tiêu đến Đảo Đào Vương là hành động bí mật, tránh cho lộ tung tích, bây giờ không thể thực hiện được. Nhưng Lâm Tiêu không để bụng, từ lúc hắn đối kháng với Khương Nhân Kiệt thì trăm phần trăm sẽ bị lộ tung tích. Dù sao trên Đảo Đào Vương có quá nhiều người biết mặt hắn, lại rất nổi tiếng trong Quận Hiên Dật. Dù bây giờ bọn họ không đoán ra thì không lâu sau Lâm Tiêu vẫn sẽ bị người điều tra ra.

Đám người Nhiếp Hùng thần thờ đi tới, biểu tình khó tin nhìn Lâm Tiêu, bọn họ không dám tin điều trước mắt.

- Lâm thiếu hiệp.

Lâm Tiêu thu đao vào vỏ, mỉm cười nói:

- Được rồi, Khương Nhân Kiệt đã chết, những người Khương gia còn lại thì giao cho các người giải quyết.

- Khương gia.

Nhiếp Hùng ngoái đầu nhìn đám võ giả Khương gia Khương Hành ở gần đó, mắt tràn ngập hận thù.

Nhiếp Hùng rống to:

- Tất cả người Nhiếp gia nghe đây, giết sạch đám súc sinh Khương gia, không chừa một tên!

Nhiếp Hùng lao ra đầu tiên xông vào đội võ giả Khương gia.

Đám người Nhiếp Lăng, Nhiếp Phúc cũng rống to:

- Giết!!!

Ai nấy mặt mũi dữ tợn. Ba năm qua Nhiếp gia bị Khương gia chèn ép vô cùng khổ sở, tủ nhục, bị hành hạ nhiều không kể xiết. Rất nhiều đệ tử Nhiếp gia bị Khương gia hành hạ đến chết, nếu không phải vì Nhiếp gia có nhiều đệ tử lĩnh ngộ đạo ý vô tận, Khương gia cần bọn họ tìm kiếm đạo tinh trong Sông Đào Lăng chỉ e Nhiếp gia sớm bị Khương gia giết sạch rồi. Hiện tại Lâm Tiêu đã cõng dây thừng trói người Nhiếp gia, cơn giận bùng nổ.

- Không!!!

- A!

- Ta đầu hàng, đừng giết ta, ta đầu hàng . . . A!

Tiếng gào rú, tiếng chém giết, tiếng rống giận dữ vang lên không dứt. Giấy lát sau hàng trăm võ giả Khương gia canh chừng Đào Vương cốc đều chết hết, không người sống sót. Trên ghềnh đá Đào Vương cốc máu chảy thành sông, thịt nát tay chân cụt khắp nơi, như địa ngục trần gian.

Giết đám người Khương Hành xong Nhiếp Hùng người đâm máu đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Mặt Nhiếp Hùng hung tợn nói:

- Lâm thiếu hiệp, Nhiếp gia chúng ta còn nhiều người ở trong Thành Dao, khi tin tức chỗ này truyền ra người Khương gia sẽ vội vàng rời khỏi Đảo Dao Vương, tại hạ phải nắm chặt thời gian.

Lâm Tiêu không nói gì nhiều:

- Gia chủ đi đi, ta chờ gia chủ trong Đảo Dao Vương cốc này.

Nhiếp Hùng hét to:

- Được. Nhiếp Lăng, ở lại đây với Lâm thiếu hiệp! Những người khác theo ta đi Thành Dao! Bị hiếp bức ba năm, ta muốn Khương gia nợ máu trả bằng máu!

- Giết!!!

Nhiếp Hùng dẫn theo tập thể võ giả Nhiếp gia điên cuồng lao ra Đảo Dao Vương cốc, cả đám hùng hổ xông hướng Khương gia.

Lâm Tiêu cúi đầu. Ba năm trước khi Lâm Tiêu đánh bại Khương Nhân Kiệt, giao quyền xử lý Khương gia cho Nhiếp gia. Lúc ấy Nhiếp gia rất nhân từ, không thù oán Khương gia, kết quả ném trái đắng. Hiện tại Nhiếp Hùng sẽ không lặp lại sai lầm năm xưa, Khương gia sắp phải đối mặt với diệt môn.

Lâm Tiêu không nhúng tay vào, hắn chỉ cần trừ khử Khương Nhân Kiệt, vấn đề khác thì Nhiếp Hùng dư sức ứng đối.

Cuộc chém giết kéo dài đến khi màn đêm buông xuống. Cả Đảo Dao Vương rộ lên tiếng chém giết, lòng người hoảng sợ. Hầu hết các đệ tử của Khương gia đều tị, thành Dao máu chảy thành sông. Trong một đêm, Đảo Dao Vương lại trở về tay Nhiếp gia khổng chế.

Trong phủ đệ Nhiếp gia.

Nhiếp Hùng nhìn cảnh tượng quen thuộc, gã khóc ròng.

Bùm!

Đột nhiên, Nhiếp Hùng quỳ xuống trước mặt Lâm Tiêu.

- Lâm thiếu hiệp, Nhiếp gia chúng ta do một mình Lâm thiếu hiệp cứu, từ nay về sau Lâm thiếu hiệp là đại ân nhân của Nhiếp gia. Mạng của chúng ta thuộc về Lâm thiếu hiệp, sau này Lâm thiếu hiệp ra lệnh một tiếng thì chắc chắn Nhiếp gia sẽ đập đầu đổ máu đền ơn cứu mạng!

- Đúng rồi, sau này mạng của chúng ta thuộc về Lâm thiếu hiệp.

Trong đại điện, nhóm người Nhiếp Lăng nháy mắt quỳ xuống, chảy nước mắt, cung kính hô to.

Trên thực tế, nếu không có Lâm Tiêu cứu giúp lần này, đợi khi Dao vực biến mất, Khương gia không còn cần tới họ, toàn bộ đệ tử Nhiếp gia chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, cho nên giờ phút này Nhiếp Hùng mới kích động như thế.

- Được rồi, các người đứng cả lên đi...

Lâm Tiêu lắc đầu, vung tay, chân nguyên vô hình lan ra, lập tức nâng mọi người đứng dậy, nói:

- Ta cứu các người cũng không phải vì cần báo đáp, nói cho ta nghe thế cục trên Đảo Dao Vương mấy năm nay đi, còn cái gọi là Liên minh Bách Đảo rốt cục là thứ gì?

Tuy rằng hôm nay đánh chết Khương Nhân Kiệt cùng Lạc Gia Thành, nhưng Lâm Tiêu biết sự tình còn chưa chấm dứt, Liên minh Bách Đảo nếu biết tin tức nơi này sẽ không bỏ qua, chính mình nhất định phải phòng ngừa chu đáo.

Trong mắt Nhiếp Hùng toát ra vẻ lo lắng, bắt đầu thuật lại biến hóa trên Đảo Dao Vương ba năm qua, cùng trạng huống của Liên minh Bách Đảo.

814. Chương 812: Liên Minh Bách Đảo

Nguyên lai lúc trước Lâm Tiêu rời khỏi Đảo Dao Vương không bao lâu, Dao vực bắt đầu dần dần suy yếu, võ giả Nhiếp gia cùng Khương gia trong lúc vô ý phát hiện đao tinh trong Sông Dao Lãng, đáng tiếc khi họ còn chưa kịp phong tỏa tin tức, đã bị truyền ra ngoài, nhất thời khiến cả Đảo Dao Vương náo động, Liên minh Bách Đảo vừa biết tình huống lập tức phái người đến liên lạc, nhưng bởi vì lúc ấy đao ý trong Dao vực chưa suy giảm bao nhiêu, cao thủ Quy nguyên cảnh chưa thể đi vào Đảo Dao Vương đóng quân, cho nên Liên minh Bách Đảo quyết định hợp tác với Nhiếp gia cùng Khương gia, thu thập đao tinh. Như vậy Khương gia cùng Nhiếp gia được chia một thành, mà Liên minh Bách Đảo cùng những thế lực khác chia chín thành.

Lúc ấy Đảo Dao Vương vẫn do Nhiếp gia làm chủ, Nhiếp Hùng liền đáp ứng, không nghĩ tới sau khi thu thập đao tinh không bao lâu, Khương Nhân Kiệt gia chủ Khương gia lại đột phá trở thành Nửa bước chân nguyên, hơn nữa chạy tới Nhiếp gia đoạt lại quyền lực Đảo Dao Vương, sai khiến đệ tử Nhiếp gia làm nô dịch đi tìm đao tinh.

Ban đầu Liên minh Bách Đảo còn có chút hành động, nhưng nửa năm sau Khương Nhân Kiệt đột phá Quy nguyên cảnh sơ kỳ, cam nguyện gia nhập Liên minh Bách Đảo làm trưởng lão, thế cục hoàn toàn bị Khương gia nắm trong tay.

Nói tới đây, Nhiếp Hùng lấy ra một viên đao tinh cung kính đưa cho Lâm Tiêu:

- Lâm thiếu hiệp, đây là đao tinh.

Lâm Tiêu gật gù đầu, vật này chính là tinh thể màu lam ẩn chứa đao ý vô tận mà hắn lấy được trong Sông Dao Lãng, đao tinh hình thành cũng giống như phong tinh trên tầng Vân Bạo, hẳn là do loại vật chất nào trong Sông Dao Lãng bị đao ý vô tận ảnh hưởng thời gian dài nên ngưng tụ mà thành, ẩn chứa đao ý bên trong.

Loại đao tinh này cũng giống như linh dược lục giai Dao Tuyệt thảo, có thể gia tăng xác suất giúp đao khách lĩnh ngộ đao ý, định giá năm mươi triệu một viên, cực kỳ quý hiếm.

Lúc trước Lâm Tiêu đem tứ phẩm đao ý thăng cấp ngũ phẩm, hấp thu bốn viên đao tinh mới có thể trong vòng vài tháng ngắn ngủi đột phá, ích lợi như thế dù cho là cho ai cũng không muốn buông tha.

Phải biết rằng hiện tại trên Đảo Dao Vương có thật nhiều võ giả cùng nhau tìm kiếm, chủ yếu mỗi ngày đều tìm được một hai chục viên đao tinh, một ngày đạt được giá trị một tỷ, đây là số tiền tài đáng sợ thế nào. Mà mỗi ngày một hai chục viên đao tinh nhìn qua như không ít, nhưng thông qua thương hội vận chuyển tới mỗi quận thành trong đế quốc, đối với vô số đao khách mà nói chẳng khác gì muối bỏ biển, mỗi viên đều đáng giá trăm vạn.

Lợi nhuận như vậy, dù địa vị của Lâm Tiêu hiển hách hay cao tới đâu, cũng căn bản không khả năng nuốt vào, đủ hấp dẫn vô số võ giả Quy nguyên cảnh bí quá hóa liều.

Lâm Tiêu hỏi:

- Thực lực Liên minh Bách Đảo như thế nào?

Nhiếp Hùng nói:

- Liên minh Bách Đảo là thế lực cường đại nhất trên Sông Dao Lãng, cực kỳ đáng sợ, do cường giả đỉnh cấp Sông Dao Lãng sáng lập, chỉ cần có thể trở thành cao thủ Quy nguyên cảnh là có thể gia nhập trở thành trưởng lão, chủ yếu quản hạt toàn bộ các đảo trên Sông Dao Lãng, mà toàn bộ thương thuyền cùng khách thuyền lưu thông trên Sông Dao Lãng đều phải nộp lên phí bảo hộ cho họ.

- Ta nghe nói Liên minh Bách Đảo có mười mấy cao thủ Quy nguyên cảnh, đều là cường giả tiếng tăm lừng lẫy trên Sông Dao Lãng, đại bộ phận là Quy nguyên cảnh sơ kỳ như Khương Nhân Kiệt, được gọi là trưởng lão, gần mười cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, được xưng là nguyên lão, ngoài ra nghe

nói còn có hai phó minh chủ cùng một tổng minh chủ, phó minh chủ là cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ, tổng minh chủ là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong.

- Tổng minh chủ Liên minh Bách Đảo tên là Tả Nhất Phàm, còn được xưng Độc Tí Đảo, chính là đệ nhất cường giả tại Sông Dao Lãng, sở dĩ Tả Nhất Phàm có thể đảm nhiệm chức tổng minh chủ, không chỉ vì thực lực của hắn mà còn vì thanh danh của hắn, mười mấy năm trước Sông Dao Lãng từng bùng nổ một lần thú triều cỡ lớn, lúc đó Tả Nhất Phàm chỉ đạt tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong dẫn dắt mọi người chiến đấu, độc chiến hai đầu thất tinh yêu thú, cuối cùng đuổi thú triều đi, bản thân bị trọng thương cơ hồ vẫn lạc, cánh tay phải cũng bị phá hủy trong cuộc chiến đó.

Nói tới đây, trên mặt Nhiếp Hùng không khỏi lộ ra một tia lo lắng, nói:

- Lâm thiếu hiệp, hôm nay người giết Lạc Gia Thành cùng Khương Nhân Kiệt của Liên minh Bách Đảo, ta nghĩ bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chỉ sợ chỉ qua vài ngày cường giả Liên minh Bách Đảo sẽ tới, hiện tại Đảo Dao Vương đã không thể ngăn cản cao thủ Quy nguyên cảnh đi vào, chỉ sợ tới lúc đó...

Ánh mắt mọi người đều ngưng trọng lên, tuy Lâm Tiêu mạnh mẽ, nhưng Liên minh Bách Đảo nắm giữ Sông Dao Lãng đã lâu, thực lực mạnh, xâm nhập thật sâu trong lòng dân chúng Sông Dao Lãng.

Lâm Tiêu đứng lên, nói:

- Ta hiểu được, chuyện này ta sẽ xử lý, các người đừng lo, ta nghĩ Liên minh Bách Đảo còn chưa tới mức trút giận lên người các người, các người ở đây xử lý thủ tục Đảo thành, ta đi Đảo vực một chuyến.

Dứt lời, thân hình Lâm Tiêu chợt lóe, biến mất trong đại diện.

Mấy người Nhiếp Hùng liếc nhau, đều chợt thở dài, trong mắt toát ra vẻ lo lắng.

Bọn họ lo lắng cho Lâm Tiêu mà không phải ình, đúng như lời Lâm Tiêu, Liên minh Bách Đảo có thể nắm Sông Dao Lãng trong tay nhiều năm, vì thanh danh tuyệt đối sẽ không trút giận lên người Nhiếp gia, mà chỉ đem toàn bộ thù hận trút lên người Lâm Tiêu, nhưng chuyện của Lâm Tiêu chính là chuyện của Nhiếp gia, bọn họ đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không có khác gì là cầm thú.

Trong đêm tối, Lâm Tiêu đi tới tận đầu Đảo Vương cốc.

Hoa hoa...

Đao sóng thổi quét, Đảo vực tản ra chân khí cực kỳ khủng bố, từng trận trận vô tận đao ý đánh úp tới, làm cho Lâm Tiêu cảm giác mình phẳng phất như con thuyền nhỏ trên biển khơi, tùy thời đều sẽ lật úp.

- Chỉ gần một ngày thời gian, Đảo vực tựa hồ lại giảm bớt một ít, không biết dưới đáy sông có biến hóa hay không.

Tâm thần Lâm Tiêu cường đại, liếc mắt liền nhìn ra so sánh với lúc ban ngày mình tới, Đảo vực lại giảm bớt hơn trăm thước, đồng thời cỗ khí thế kia cũng yếu bớt, làm cho hắn có chút buồn bã cảm khái.

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu xuyên vào trong nước sông, khi đến gần Đảo vực nhanh chóng lặn xuống.

Oanh oanh oanh...

Từng trận đao ý vô tận đánh úp tới, trên thực tế đã không thể xưng là đao ý, sau khi đến gần Đảo vực chừng ba mươi dặm, xa xa nhìn Đảo vực như một đầu yêu thú dữ tợn há to miệng khổng lồ, tản mát ra chân khí khủng bố cắn nuốt hết thảy.

Đó là một cỗ uy áp kinh người, xa xa bao trùm thực lực hiện tại của Lâm Tiêu, chân khí thật khủng bố, cho dù ở khoảng cách xa như thế nhưng Lâm Tiêu cũng cảm nhận được một loại rung động cả tâm hồn.

- Lực lượng thật cường đại, không thể tiếp tục đi tới, ta cảm giác mỗi tế bào trong thân thể, mỗi một tia chân nguyên đều chấn động, nếu còn tiếp tục lặn xuống, chỉ sợ cơ thể của ta lập tức bị cỗ uy áp kia chèn ép mà nổ tung, linh hồn cũng sẽ hỏng mất.

815. Chương 813: Thất Phẩm Dao Ý (1)

(1)

Xuống dưới nước hơn ngàn thước, Lâm Tiêu ổn định thân hình, bị thủy áp cùng dao ý vô tận bao vây, thân thể cơ hồ động lại khó thể nhúc nhích, vô cùng khó chịu, cơ hồ muốn chết.

Nhưng Lâm Tiêu cũng cảm nhận được ở nơi này tu luyện đối với lực lĩnh ngộ dao ý, cùng tinh thần lực, thậm chí là ý chí đều đạt ích lợi thật lớn.

- Ta cần chính là cỗ áp lực này, tới đi!

Gầm lên một tiếng, Lâm Tiêu phóng xuất ra lực phẩm dao ý vô tận, đồng thời đem tinh thần lực lực phẩm đỉnh phong tản ra, gắt gao chống cự cỗ áp lực cùng uy áp thật lớn kia.

Quả nhiên lực phẩm dao ý vừa ra, lập tức cảm giác được tựa hồ sản sinh cộng hưởng cùng Dao vực trước mặt, dao ý hư vô mờ mịt dưới sự áp lực của Dao vực lại chấn động, mỗi lần chấn động giống như đang tiến hành tẩy lễ, rèn luyện, loại trừ tạp chất, càng luyện càng mạnh.

- Tốt!

Lâm Tiêu mừng rỡ:

- Để cho phân thân Toàn Địa Giáp cũng nhận khảo nghiệm luôn!

Tâm niệm vừa động, không gian Thương Long Tí mở ra, trước người Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện một đầu yêu thú khổng lồ, được nước sông cùng dao ý dày đặc tẩy lễ, toàn thân phân thân Toàn Địa Giáp sáng ngời, lân giáp dày đặc, ở trong nước sông mênh mông cuộn cuộn đứng vững như bàn thạch, chẳng khác gì một pho tượng hoàng kim.

- Uy áp nơi này đối với phân thân Toàn Địa Giáp mà nói còn quá yếu, có thể tiến sâu hơn.

Nước sông rẽ đôi, phân thân Toàn Địa Giáp xâm nhập sâu hơn một ngàn năm trăm thước, đồng thời tới gần Dao vực thêm mười dặm.

Vào lúc này dù không thể tiếp tục đi tới, nhưng hiện tại phân thân Toàn Địa Giáp huyết mạch vô cùng tinh thuần, khả năng đề kháng uy áp mạnh hơn chân thân không biết bao nhiêu, sợ dĩ không thể tiếp tục tới gần là vì cỗ chân khí dao ý quá kinh khủng.

Oanh oanh oanh...

Nước sông Sông Dao Lãng càng lặn sâu càng không chút bình tĩnh, ngược lại vô cùng hung mãnh, giống như tầng tầng dao ảnh hung hăng chém lên thân thể Lâm Tiêu cùng phân thân Toàn Địa Giáp, phát ra tiếng nổ vang, mà Lâm Tiêu cùng phân thân Toàn Địa Giáp vừa rèn luyện thân thể vừa rèn luyện ý chí, ngưng tụ tinh thần.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thời gian dài thừa nhận trùng kích khiến trí óc Lâm Tiêu bắt đầu mơ hồ, nhưng dao ý lực phẩm theo chấn động ngày càng rõ ràng, ngày càng cô đọng, bên trong Dao vực có một loại chân khí thật lớn dần dần hiện lên trong đầu Lâm Tiêu, đó là một võ giả nghênh đón khó khăn mà lên, đối mặt nguy hiểm mà vẫn hung hãn không sợ chết, đối mặt địch nhân vẫn thản nhiên nghênh tiếp, đó là lòng kiên trì của một võ giả trong truy tìm võ đạo.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tiêu cảm giác trong đầu mình ầm ầm chấn động, lực phẩm dao ý mở rộng mạnh mẽ, phút chốc trưởng lớn hơn mấy lần.

- Dao ý của ta rốt cục đột phá thất phẩm.

Lâm Tiêu ngẩn ngơ, chợt vui mừng, trải qua khổ tu lâu như vậy, trải qua trận thi đấu Phong Vân Bảng, cuộc tranh đấu Thần Nguyên Dịch, nửa đường chặn giết, La Thiên Đô khiêu chiến, diệt sát Khương Nhân Kiệt, dao ý của hắn rốt cục đột phá thất phẩm, bắt đầu tiến tới giai đoạn dao ý hậu giai.

Đừng xem thường chỉ một phẩm nho nhỏ, đao ý tam phẩm là tiểu thành, cửu phẩm là đại thành, sau đại thành còn là viên mãn, trong đó đao ý trước lục phẩm xưng là tiền giai, mà sau lục phẩm xưng là hậu giai, giữa hai bậc tuy kém một phẩm nhưng uy lực cách biệt một trời, tương đương hai giai đoạn khác nhau.

- Tốt rồi, tu luyện lâu như vậy cũng nên đi lên.

Lâm Tiêu thu hồi phân thân Toàn Địa Giáp, thân thể nhanh chóng trôi lên, như thanh lợi kiếm lao ra khỏi mặt sông rơi vào trong Đào Vương cốc.

Trong Đào Vương cốc, Nhiếp Lăng lẳng lặng khoanh chân ngồi yên, cảm nhận được động tĩnh lập tức mở mắt, vui mừng nói:

- Lâm đại ca, cuối cùng ngươi đã ra rồi.

- Nhiếp Lăng, tại sao ngươi ở chỗ này, ta ở trong sông đã bao lâu?

- Lâm đại ca, ngươi đã ở dưới đó mười ngày.

- Cái gì, đã mười ngày!

Lâm Tiêu ngạc nhiên, hấn cho rằng mình chỉ mới tu luyện một đêm, nhưng không nghĩ tới lại qua mười ngày.

Nhiếp Lăng mở miệng nói:

- Lâm đại ca, phụ thân bảo ta nói cho ngươi biết, hiện tại Đảo Đào Vương rất nguy hiểm, Lâm đại ca nên tạm lánh một chút, nếu Liên minh Bách Đảo yêu cầu giao Lâm đại ca, Nhiếp gia chúng ta cam nguyện giao ra toàn bộ lợi tức của Nhiếp gia cùng Khương gia những năm gần đây, hơn nữa sau này sẽ thu thập đạo tinh cho Liên minh Bách Đảo, bọn hấn hấn là sẽ bỏ qua.

- Không cần.

Lâm Tiêu lắc đầu:

- Yên tâm đi, ta đã có đối sách.

Vốn Lâm Tiêu chuẩn bị chờ người Liên minh Bách Đảo đánh lên Đảo Đào Vương, tự mình lợi dụng Đào vực, dùng vô tận đao ý cùng phân thân Toàn Địa Giáp đối chiến một trận, cho dù gặp Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh nhưng dùng Phân thân Toàn Địa Giáp cũng có thể đối chiến đối phương, nhưng hiện tại sau khi cảm nhận được ý cảnh chân chính của vô tận đao ý, hấn đã thay đổi chủ ý.

- Nhiếp Lăng, ngươi biết tổng bộ Liên minh Bách Đảo ở đâu không?

Lâm Tiêu hỏi.

- Ở Liên Minh đảo trung tâm Sông Đào Lăng, nằm trên thượng du phương bắc Đảo Đào Vương chừng hai vạn dặm, là một đại đảo hình hồ lô, diện tích lớn hơn Đảo Đào Vương mười lần.

- Đảo hình hồ lô sao!

Lâm Tiêu gật đầu, chợt phóng lên cao.

- Nhiếp Lăng, ta đi xem Liên Minh đảo, bản thân ta muốn nhìn, Liên minh Bách Đảo rốt cục là thần thánh phương nào.

Dứt lời, thân hình hấn lóe ra, biến mất cuối chân trời, lưu lại Nhiếp Lăng với vẻ mặt ngây đại.

Liên Minh đảo, đảo trung tâm của Sông Đào Lăng, cũng là một hòn đảo có thể lực khổng lồ nhất Sông Đào Lăng, là trung tâm vũ lực, các thế lực đều có phân bộ trú đóng nơi này.

Giờ phút này ở trên quảng trường, một đám võ giả chân khí khủng bố đang hội tụ cùng một chỗ, nhìn gã đao khách cụt tay mặc một bộ áo vải, tay phải trống rỗng, phảng phất như tiểu phu nơi sơn dã, như ngư dân trong sông, nhưng nếu nhìn thấy đôi mắt như chim ưng, cùng vết sẹo dữ tợn trên mặt, trong lòng sẽ cảm thấy kính sợ.

Hắn, chính là đệ nhất cường giả Sông Đào Lãng, tổng minh chủ Liên minh Bách Đảo, Độc Tĩ Dao Tả Nhất Phàm.

- Chư vị, ta nghĩ lần này mục đích ta triệu tập các vị là vì chuyện gì, chư vị hẳn đã nghe thấy, đúng vậy, hơn mười ngày trước Lạc Gia Thành nguyên lão Liên minh Bách Đảo cùng Khương Nhân Kiệt trưởng lão đã bị người đánh chết tại Đảo Dao Vương, lần này triệu tập mọi người là vì muốn hỏi xem chư vị có lời đề nghị gì.

Ánh mắt Tả Nhất Phàm sắc bén đảo qua mọi người.

- Còn cần nói sao, nợ máu trả máu, dám can đảm đánh chết nguyên lão cùng trưởng lão Liên minh Bách Đảo chúng ta, rõ ràng không xem chúng ta vào trong mắt, nếu chúng ta còn không có hành động, sau này uy nghiêm phải để nơi nào.

- Đúng rồi, giết lên Đảo Dao Vương, toàn bộ những người tham dự trong chuyện này đều phải chết, một tên cũng không để lại.

- Hừ, ta thật muốn nhìn xem rốt cục là ai dám can đảm giết thành viên Liên minh Bách Đảo chúng ta.

816. Chương 814: Thất Phẩm Dao Ý (2)

(2)

Thanh âm tiếng quát chói tai liên tục vang lên, vài cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ cùng Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong thần sắc hung tàn, ánh mắt lạnh lùng, hận không thể lập tức xuất phát đi giết người báo thù, những người này bình thường có quan hệ tốt với Lạc Gia Thành cùng Khương Nhân Kiệt.

- Tả minh chủ, các huynh đệ nói không sai, đối phương dám can đảm giết chết nguyên lão cùng trưởng lão của Liên minh Bách Đảo ngay trên Sông Đào Lãng, rõ ràng không xem liên minh vào trong mắt, nếu lần này chúng ta không lập uy, chỉ sợ thanh danh xuống dốc, sau này còn ai dám dựa vào chúng ta, thương hội nào công nộ phụng dưỡng chúng ta.

Một trung niên kiếm khách mặc trường bào màu xanh đứng bên cạnh Tả Nhất Phàm lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sắc bén.

Người này là một trong hai phó minh chủ Liên minh Bách Đảo Trần Hữu Lượng, được xưng Đoạt Mệnh Thư Sinh kiếm, một thân kiếm pháp đăng phong tạo cực, thực lực Quy nguyên cảnh trung kỳ, dưới trưởng có vài hòn đảo lớn, quan hệ có chút chặt chẽ với Lạc Gia Thành, tự nhiên muốn báo thù cho hắn.

Về mặt Tả Nhất Phàm lãnh đạm, không nhìn ra được thái độ, lại nhìn một người khác hỏi:

- Tiêu Kinh, ngươi cảm thấy thế nào?

- Tả minh chủ, ta cảm thấy việc này nên bàn bạc kỹ hơn.

Tiêu Kinh là vị phó minh chủ còn lại của Liên minh Bách Đảo, thực lực Quy nguyên cảnh trung kỳ, không hề tầm thường.

- Hừ, cần gì bàn bạc kỹ hơn, giết người thì đền mạng, ngay cả ý nghĩ này mà ngươi cũng không có, còn có tư cách gì làm phó minh chủ.

Trần Hữu Lượng cười mỉa, mặc dù hai người đều là phó minh chủ, nhưng luôn tranh giành cấu xé lẫn nhau, quan hệ cực kém.

Tiêu Kinh cười lạnh nói:

- Trần Hữu Lượng, ngươi từ khi nào có tâm huyết như thế, lúc trước khi thú triều đột kích, cũng không thấy ngươi là người đầu tiên xông lên, hừ, thù đương nhiên phải báo, nhưng thân phận của hung thủ chúng ta cũng đã điều tra xong, chỉ sợ chư vị không biết, người đánh chết Lạc Gia Thành nguyên lão cùng Khương

Nhân Kiệt trưởng lão chính là Lâm Tiêu đệ nhất thiên tài Quận Hiên Dật, cũng là quán quân trận thi đấu Phong Vân Bảng vừa rồi, ta nghĩ chư vị không xa lạ với tên này đi.

- Cái gì, là hần sao?

- Lâm Tiêu, chính là thiên tài đứng đầu đánh bại các thiên tài nổi bật các đại quận thành, bước lên quán quân Phong Vân Bảng?

- Nghe nói bởi vì hần, Quận vương quận Hiên Dật công khai đối kháng La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông, sau đó La Sơn tông bị Bách Lý Tỳ bệ hạ nghiêm trị, thậm chí một phân bộ của La Sơn tông tại quận Định An cũng bị người phá hủy!

- Hần không phải đang bế quan tu luyện trong Quận Hiên Dật sao? Vì sao lại xuất hiện tại Sông Đào Lăng chúng ta?

Người có tên như cây có bóng, vừa nghe tên Lâm Tiêu, không ít người ồ lên, trước đó nghe tin tức Lạc Gia Thành bị người đánh chết nhưng không biết hung thủ là ai, hiện tại nghe được là Lâm Tiêu, lập tức khiến mọi người náo động.

Trong hai năm gần đây, thanh danh của Lâm Tiêu hoàn toàn truyền bá khắp đế quốc, đặc biệt trong phạm vi Quận Hiên Dật không người nào không biết, không ai không hiểu, đặc biệt trước đó không lâu ân oán giữa Lâm Tiêu cùng La Sơn tông đã trở thành đề tài câu chuyện giữa các thế lực lớn trong đế quốc.

Vừa nghe nói hung thủ là Lâm Tiêu, không khí toàn trường nhất thời biến hóa, một ít cao thủ Quy nguyên cảnh đánh trống lui đường, dù sao vì Lạc Gia Thành đắc tội một thiếu niên thiên tài như vậy, sẽ chọc giận quận vương Đông Phương Hiên Viên, chuyện như vậy không phải ai cũng nguyện ý làm.

Nói tới cùng, Liên minh Bách Đảo cũng chỉ là một tổ chức ô hợp, trên thực tế cũng như Khương Nhân Kiệt, mỗi cao thủ đều có đảo riêng của mình, có thế lực riêng mình, có quyết định chính mình, một ít cao thủ ở gần hòn đảo của Lạc Gia Thành nghe tin hần đã chết, ý tưởng đầu tiên chỉ là chiếm đoạt địa bàn mà không phải thật lòng muốn vì hần báo thù.

Nhìn thấy không khí ngưng trọng, sắc mặt Trần Hữu Lượng thật khó xem, hừ lạnh nói:

- Lâm Tiêu thì thế nào, chẳng lẽ vì thân phận thiên tài của hần, là có thể tùy ý đánh giết người của chúng ta hay sao, nếu như vậy Liên minh Bách Đảo còn ý nghĩa gì, Lâm Tiêu lòng dạ độc ác, tùy ý giết chóc người của liên minh, ta nghĩ nếu Quận vương quận Hiên Dật biết chuyện này cũng chưa chắc sẽ nhúng tay.

- Phải rồi, chẳng lẽ chỉ vì Lâm Tiêu là thiên tài, có thể tùy ý tàn sát người của liên minh chúng ta hay sao, nếu như vậy liên minh tồn tại có ý nghĩa gì nữa chứ.

- Nếu sợ đắc tội Quận Hiên Dật, các ngươi cứ việc làm rùa đen rút đầu là được, nhưng mối thù của Lạc Gia Thành nguyên lão, chúng ta nhất định phải báo.

Vài cao thủ Quy nguyên cảnh dưới trướng Trần Hữu Lượng nhất thời kêu gào, vẻ mặt phẫn nộ.

Ý kiến song phương cũng không thống nhất, mỗi người đều có tâm tư, cuối cùng đều đưa mắt nhìn Tả Nhất Phàm, ở trên Sông Đào Lăng, ngoại trừ thực lực của hần cực mạnh, uy vọng cùng thanh danh đều cao nhất, chẳng khác gì Đông Phương Hiên Viên.

Sắc mặt Tả Nhất Phàm không chút thay đổi, nhìn quanh bốn phía, lạnh lùng nói:

- Tất cả mọi người không cần tranh cãi, bất kể Lâm Tiêu là ai, có thân phận gì, giết người của Liên minh Bách Đảo chính là sự thật, ta là minh chủ liên minh, tự nhiên sẽ thay mặt nguyên lão cùng trưởng lão đòi công đạo, chư vị cùng ta đi Đảo Đào Vương, trước bắt giữ Lâm Tiêu rồi tính sau, đợi sau khi điều tra rõ chân tướng, cuối cùng nên giết hay trả lại cho quận vương Đông Phương Hiên Viên đòi công đạo, đến lúc đó hãy định đoạt, ta nghĩ đường đường Quận vương quận Hiên Dật sẽ không vì một thiên tài mà khiến cho toàn bộ võ giả Sông Đào Lăng phải thất vọng.

- Nguyện ý nghe theo Tả minh chủ điều khiển.

Tả Nhất Phàm vừa dứt lời, toàn bộ cao thủ trên quảng trường cùng lớn tiếng kêu lên, không lời dị nghị, có thể thấy được uy vọng của hần trong lòng mọi người.

- Hừ, Tả Nhất Phàm thật đúng là giảo hoạt.

Trong lòng Trần Hữu Lượng thầm hiện lên tia âm độc, kỳ thật hắn cũng không phải vì muốn báo thù cho Lạc Gia Thành, hơn nữa chính là muốn kích động cảm xúc của mọi người, gây dựng hình tượng của mình trong lòng bọn họ.

Nếu Tả Nhất Phàm dẫn dắt mọi người đánh chết Lâm Tiêu, nhất định sẽ làm Đông Phương Hiên Viên thật sự phẫn nộ, một khi trút xuống lửa giận, thân là minh chủ Tả Nhất Phàm nhất định là bị phiền toái, mà hắn nói không chừng sẽ có cơ hội trở thành tân nhậm minh chủ.

- Được, mời chư vị đi theo ta.

Tả Nhất Phàm lạnh lùng mở miệng, định mang người rời đi.

Đúng lúc này...

- Không cần, Tả minh chủ, chư vị, Lâm Tiêu đã tới.

Một thanh âm vang vọng trên bầu trời Liên Minh đảo, ngay sau đó trong ánh mắt của mọi người, một đạo lưu quang phá không mà đến, nháy mắt dừng trên quảng trường.

Mọi người ngơ ngẩn, làm sao cũng không thể ngờ Lâm Tiêu vừa giết nguyên lão cùng trưởng lão của Liên minh Bách Đảo, bây giờ còn dám tự mình đi tới Liên Minh đảo.

Không chờ Tả Nhất Phàm mở miệng, Trần Hữu Lượng đã lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi chính là Lâm Tiêu đã giết chết Lạc Gia Thành nguyên lão cùng Khương Nhân Kiệt trưởng lão của Liên minh Bách Đảo?

817. Chương 815: Vào Đảo Một Minh

Lâm Tiêu trả lời:

- Liên minh Bách Đảo của các ngươi không biết quản giáo thuộc hạ, cho nên bọn hắn mới chết.

- Quá kiêu ngạo!

Đám cao thủ Liên minh Bách Đảo trợn mắt.

Trần Hữu Lượng giận quá thành cười, mắt hàm sát khí nói:

- Lâm Tiêu, ngươi thật to gan, ở Đảo Dao Vương giết chết người của Liên minh Bách Đảo, hiện tại còn dám tiến tới nơi đây, xem Liên Minh đảo như chốn không người, chẳng lẽ cho rằng chúng ta không có ai sao, ta thật muốn nhìn xem rốt cục ngươi có năng lực gì dám hung hăng càn quấy như thế!

Dứt lời, không đợi người khác phản ứng, Trần Hữu Lượng rút mạnh trường kiếm, trong mắt lóe lên sát ý, thân hình vừa động, trường kiếm đâm ra nhanh như chớp, như mộng như ảo, nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Nhanh!

Nhanh kinh người!

Chỉ nháy mắt trường kiếm đã tới trước mặt, khiến người không kịp di chuyển ánh mắt.

Phốc!

Hắn nhanh, Lâm Tiêu nhanh hơn, Trần Hữu Lượng đâm ra một kiếm, nháy mắt xuyên thủng thân thể Lâm Tiêu, nhưng ngay sau đó thân thể Lâm Tiêu chợt mơ hồ, lưu lại chỉ là một tàn ảnh.

- Thật nhanh, lại có thể tránh được một chiêu Tùy Tâm Nhất Thương của ta.

Trần Hữu Lượng chấn động, hần tu luyện chính là phong chi ý cảnh, từng cử động nhanh tới kinh người, một kiếm vừa rồi nhìn như bình thường nhưng đại đa số võ giả Quy nguyên cảnh sơ kỳ cũng khó thể tránh né, không nghĩ tới Lâm Tiêu dễ dàng tránh được.

- Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Liên Minh đảo các người sao, khó trách cả đám đều hung hăng càn quấy như thế, cuồng vọng cực điểm.

Thanh âm Lâm Tiêu lạnh lùng truyền tới, thân hình hiện ra trước mặt mọi người.

Trong lòng các cao thủ Liên Minh đảo đều rung mình, trước kia họ nghe sự tích về Lâm Tiêu, nhưng không hiểu nhiều về thực lực của hắn, thậm chí cũng không thể tin một người mới đột phá Quy nguyên cảnh lại có thể đánh chết được Lạc nguyên lão, nhưng hôm nay nhìn thấy trong lòng họ liền trầm xuống, không nói đầu xa, chỉ bằng phương pháp tránh né của Lâm Tiêu, đã biết không tầm thường.

- Người mà là khách nhân gì, thân pháp không tệ, tiếp tục đón ta một kiếm.

Trần Hữu Lượng dày đặc sát khí, xoay người tiếp tục ra tay.

- Trần Hữu Lượng, đủ rồi, người tạm lui sang một bên.

Tả Nhất Phàm cuối cùng mở miệng.

Bá!

Trần Hữu Lượng giống như không hề nghe được, trong mắt hiện lên sát khí, trường kiếm chọt bạo lên, kiếm khí màu xanh tung hoành bờ bãi, bạo lướt về hướng Lâm Tiêu, sát khí bốc lên.

- Ta nói đủ rồi, người không có nghe được sao?

Tả Nhất Phàm trừng mắt, đột nhiên quát.

Oanh long...

Như một ngọn núi lửa phun trào, từ trong cơ thể Tả Nhất Phàm tuôn ra cỗ khí thế lăng liệt, như hung đao xuất thế, chân khí khủng bố ập lên người Trần Hữu Lượng, nhất thời đao khí bộc phát đem kiếm khí của hắn vụn thành nát vụn, không lưu lại chút nào.

- Tả minh chủ, người đây là ý gì?

Trần Hữu Lượng rút lui hai bước, không tiếp tục ra tay, lãnh đạm nói:

- Lâm Tiêu đánh chết thành viên Liên minh Bách Đảo chúng ta, hiện giờ lại hung hăng càn quấy tiến đến, không xem Liên Minh đảo ra gì, người chẳng những không báo thù rửa hận cho liên minh, ngược lại còn giúp hắn nói chuyện, là vì sao? Hừ, hôm nay nếu không đánh chết Lâm Tiêu tại đây, việc này truyền đi ra, sau này mặt mũi Liên minh Bách Đảo đặt ở đâu? Tôn nghiêm của Liên Minh đảo ở nơi nào, có phải bất cứ ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Ánh mắt Trần Hữu Lượng lạnh lùng nghiêm nghị, bộ dáng như rất lo lắng cho Liên Minh đảo.

Tiêu Kinh cười lạnh nói:

- Trần Hữu Lượng, Tả minh chủ làm việc chẳng lẽ còn cần giải thích với người sao, nhưng còn người thì sao, chưa được Tả minh chủ phân phó đã tự ý động thủ, như thế nào, người cho rằng Liên Minh đảo chỉ có người thôi hay sao?

- Làm gì có.

Trần Hữu Lượng cúi đầu đáp, ánh mắt lóe ra lệ mang.

- Được rồi, các người đừng nói thêm nữa.

Tả Nhất Phàm hừ lạnh, nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, nói:

- Người chính là Lâm Tiêu, quả nhiên có gan, dám một mình xông vào Liên Minh đảo, khó trách có thể đạt được quán quân Phong Vân Bảng, được xưng đệ nhất thiên tài trẻ tuổi của đế quốc, hiện tại nhìn người

quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng người có biết hậu quả khi đắc tội Liên minh Bách Đảo là gì không, không sợ cường giả Liên Minh đảo sẽ vĩnh viễn lưu người ở lại đây sao.

Tả Nhất Phàm sát khí dày đặc nói.

- Ha ha...

Lâm Tiêu không khỏi cười to:

- Các hạ chính là Độc Tí Dao Tả minh chủ đi, tại hạ nghe qua sự tích của người, kính trọng cách làm người của người, nhưng nếu người muốn dựa vào những người này hù dọa ta, không khỏi quá xem thường ta rồi, mặc dù ta nhỏ tuổi nhưng những chuyện nguy hiểm trải qua không ít, bằng bao nhiêu người như vậy muốn lưu lại ta, chỉ sợ còn chưa đủ.

- Cuồng vọng!

- Càn rỡ!

- Quá kiêu ngạo!

Các cao thủ Liên minh Bách Đảo há hốc mồm, giận tím mặt, ở đây có không ít cường giả, tiểu tử này lại dám càn rỡ như thế!

- Tiểu tử, người quá cuồng vọng, ở tại Liên Minh đảo còn hung hăng càn quấy như thế, thật sự cho rằng chúng ta không có biện pháp làm gì người sao!

Một cao thủ Quy nguyên cảnh phần nộ quát.

Về mặt Lâm Tiêu lãnh đạm, nhìn quanh bốn phía nói:

- Ta chính là quán quân Phong Vân Bảng của Đế quốc Võ Linh, nhập Thiên Tinh cung, gặp hoàng đế bệ hạ, chiến La Sơn tông, trường hợp gì chưa gặp qua, dù là La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông cũng không giết được ta, người cho rằng bằng vào các người thì được sao!

Mọi người lặng ngắt như tờ, cuộc chiến giữa Lâm Tiêu cùng La Thiên Đô, hiện tại trong đế quốc người nào cũng biết, mọi người đều biết ban đầu Lâm Tiêu đánh bại La Thiên Đô, La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông bất ngờ hạ sát thủ muốn giết chết Lâm Tiêu, kết quả được nhóm cường giả như Đông Phương Hiên Viên ngăn cản mà không thành công, trong đó ngoại trừ có Quận vương quận Hiên Dật trợ giúp, thực lực bản thân Lâm Tiêu cũng không thể nghi ngờ.

Đặc biệt Lâm Tiêu có một bộ nguyên khí phòng ngự cường đại, có thể chịu đựng Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong oanh kích, trước kia hắn dựa vào kiện nguyên khí này mà ngăn cản được một kích toàn lực của La Bá Thiên, nếu thật sự như vậy, một khi hắn tế ra nguyên khí, chỉ sợ mọi người cùng nhau ra tay cũng chưa chắc oanh mở được phòng ngự của hắn.

Huống chi đánh chết Lâm Tiêu sẽ chọc giận Quận vương quận Hiên Dật, đáng giá sao?

- Lâm Tiêu dám một mình đi lên Liên Minh đảo, không hề sợ hãi, nếu nói hắn không có lá bài tẩy tuyệt đối là không khả năng, cũng được, chuyện này giao cho Tả minh chủ định đoạt đi.

- Ha ha ha...

Tả Nhất Phàm chợt phá lên cười, trong mắt nhìn Lâm Tiêu mang theo tia tán thưởng, nói:

- Lâm Tiêu, không thể không nói người rất có dũng khí, một mình xông lên Liên Minh đảo vẫn không sợ hãi, ta tin tưởng lần này người tới không chỉ muốn nói những lời này, nói đi, mục đích của người là gì?

Lâm Tiêu nói:

- Tả minh chủ quả nhiên thẳng thắn, ân oán giữa Khương gia cùng Nhiếp gia trên Đảo Dao Vương ta nghĩ chư vị cũng rõ ràng, sở dĩ ta đánh chết Khương Nhân Kiệt hoàn toàn là bởi vì hành vi của hắn đối với Nhiếp gia, về phần Lạc Gia Thành, hừ, hắn dám ngăn trở ta đánh chết Khương Nhân Kiệt, ban đầu ta đã cho hắn cảnh cáo, nếu hắn không nghe thì không trách được ta.

818. Chương 816: Tiếp Ta Một Dao

Lâm Tiêu đem chuyện mình đánh chết Lạc Gia Thành nói thẳng đi ra, nhưng không ai lên tiếng dị nghị.

Đây là thế giới người mạnh là vua, ban đầu ở bên ngoài cổ địa Thái Thần, Huyết Thửu đạo nhân muốn giết Lâm Tiêu cùng Lý Dật Phong báo thù cho Tông Thửu, có ai dị nghị? Về sau nam tử hắc bào xuất hiện, một chiêu diệt sát Huyết Thửu đạo nhân, lúc ấy lại có ai lên tiếng?

Lúc này Trần Hữu Lượng chợt cười lạnh, nói:

- Người nói chuyện giữa Khương gia cùng Nhiếp gia, chúng ta tự nhiên cũng biết, nhưng vậy thì thế nào, chuyện trên Đảo Dao Vương là việc nội bộ của Sông Dao Lãng, ngay cả Quận vương quận Hiền Dật cũng không thể nhúng tay vào, người tính cái gì vậy, chừng nào tới lượt người xuất đầu.

Lâm Tiêu nhìn chăm chăm Trần Hữu Lượng, trong mắt tản ra tia sát khí lạnh lẽo, nói:

- Có tới lượt ta ra mặt hay không cũng không phải do người nói, chẳng lẽ các hạ không biết ta có ân cứu mạng với Nhiếp gia hay sao, con trai của Nhiếp Hùng gia chủ là Nhiếp Lãng từng nhận qua sự chỉ dạy của ta, người nói Nhiếp gia có quan hệ với ta hay không? Huống chi, hiện tại Nhiếp gia Đảo Dao Vương chuẩn bị gia nhập Quận Hiền Dật, chuyện của Đảo Dao Vương tự nhiên cũng là chuyện của Quận Hiền Dật.

- Cái gì? Đảo Dao Vương muốn gia nhập Quận Hiền Dật, điều này sao có thể!

Mọi người đều cả kinh.

Tuy vị trí địa lý của Sông Dao Lãng thuộc về Quận Hiền Dật, nhưng kỳ thật lại là một quần thể độc lập, cũng như thành Hắc Vân, Diệt Linh cốc, Kỳ thị bộ lạc, giữa song phương có trao đổi hợp tác, nhưng tuyệt đối không phải quan hệ phụ thuộc như thành Tân Vệ, nhưng nếu Đảo Dao Vương muốn gia nhập Quận Hiền Dật, sẽ nhận chịu quản hạt của Quận Hiền Dật như thành Tân Vệ, Quận Hiền Dật đương nhiên có lý do cùng tư cách tới quản lý.

- Có gì mà không thể?

Lâm Tiêu đậm mặt nói:

- Quan hệ giữa Đảo Dao Vương cùng Liên minh Bách Đảo cũng giống như quan hệ giữa Quận Hiền Dật cùng Liên minh Bách Đảo, không có quan hệ phụ thuộc, Nhiếp gia đã có mấy ngàn năm lịch sử trên Đảo Dao Vương, nắm đó vào Ngày Hủy Diệt nếu không phải tổ tiên Nhiếp gia chống cự, Đảo Dao Vương đã sớm thất thủ, hẳn nguyện ý gia nhập thế lực nào tự nhiên là tự do của hắn, Liên minh Bách Đảo cũng không thể tùy tiện nhúng tay.

Mọi người đều nhú mày, một chiêu rút củi dưới đáy nồi của Lâm Tiêu tuyệt đối làm bọn họ không ngờ, nhưng cẩn thận ngẫm lại địa vị cùng quan hệ của Lâm Tiêu trong Quận Hiền Dật, chuyện này lại trở nên hợp tình lý.

- Vậy không được.

Trần Hữu Lượng là người thứ nhất hét lớn.

- Các hạ, chuyện này tựa hồ có chút không ổn đâu, Đảo Dao Vương vốn là một phần tử của Sông Dao Lãng, làm sao có thể một mình tách ra ngoài chứ.

Tiêu Kinh nhăn mày.

- Đúng rồi, tuy rằng mấy năm nay Đảo Dao Vương đều do Nhiếp Khương hai nhà quản lý, nhưng nếu không có Liên minh Bách Đảo bao che, chỉ sợ đã sớm thất thủ, chừng nào tới lượt bọn hắn bình yên chiếm cứ.

Những cao thủ Quy nguyên cảnh còn lại ánh mắt đỏ bừng, phảng phất như muốn ăn thịt người.

Lâm Tiêu đánh chết Lạc Gia Thành cùng Khương Nhân Kiệt bọn hán có thể không để trong lòng, nhưng nếu để Đảo Dao Vương tách ra gia nhập thế lực khác, bọn hán tuyệt đối không cho phép, bởi vì đây là đụng chạm tới lợi ích của mọi người.

Đảo Dao Vương có Dao vực, lợi tức hàng năm lên hàng tỷ, hiện tại Dao vực yếu bớt, nhưng bởi vì đao tinh xuất hiện ngược lại lợi ích không giảm mà còn tăng, một ngày có vài tỷ nhập trướng, một năm lên tới mấy trăm tỷ, trong đó đại bộ phận thu nhập đều rơi vào Liên minh Bách Đảo, cuối cùng mới phân chia cho từng người, Lâm Tiêu làm vậy chính là đoạt bát cơm của họ.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Lâm Tiêu nhàn nhạt cười nói:

- Chư vị, tuy rằng Đảo Dao Vương gia nhập Quận Hiên Dật, nhưng cũng không có nghĩa không còn liên quan với Liên minh Bách Đảo, làm một thành viên trên Sông Dao Lãng, ta có thể làm chủ, từ nay về sau bốn thành lợi ích của Đảo Dao Vương chia cho Liên minh Bách Đảo, bốn thành về Quận Hiên Dật, hai thành về Nhiếp gia, như thế nào?

Trần Hữu Lượng cười lạnh:

- Các hạ, trước kia lợi ích của Đảo Dao Vương do hai nhà Khương, Nhiếp chiếm một thành, còn lại chín thành về Liên minh Bách Đảo, hiện tại chúng ta chỉ chiếm bốn thành, nói đùa gì vậy, Trần Hữu Lượng này là người đầu tiên không đáp ứng.

Những võ giả khác cũng kích động, bộ dáng như muốn giết người.

Lâm Tiêu nói:

- Nga, nguyên lai các hạ tên là Trần Hữu Lượng, chẳng lẽ ngươi là minh chủ Liên minh Bách Đảo? Vì sao mỗi lần ta nói chuyện không nghe Tả minh chủ mở miệng, lại luôn thấy ngươi là người đầu tiên kêu gào, nếu ngươi có thể làm chủ, ta sẽ nói với ngươi...

- Ta...

Trần Hữu Lượng ngẩn ra, nhìn biểu tình cười híp mắt của Lâm Tiêu, cảm thấy phát lạnh, lời của đối phương thật độc ác.

Lâm Tiêu nhìn Tả Nhất Phàm, tiếp tục nói:

- Tả minh chủ, ta rất rõ ràng, trước kia tuy rằng Liên minh Bách Đảo chiếm chín thành, nhưng ba thành giao cho Quận Hiên Dật, hiện tại các ngươi chẳng qua là sáu thành còn bốn thành. Không sai, hiện tại lợi ích của Đảo Dao Vương thật cao, một năm lên tới mấy trăm tỷ, nhưng không qua nửa năm nữa Dao vực sẽ biến mất, đao tinh cũng sẽ biến mất, đến lúc đó lợi ích Đảo Dao Vương căn bản không đáng giá nhắc tới.

- Hiện tại các ngươi có hai lựa chọn, một là đồng ý phương án của ta, Đảo Dao Vương vẫn sẽ có bốn thành lợi ích không ngừng đưa tới, hai là cự tuyệt phương án của ta, không qua nửa tháng Quận Hiên Dật sẽ có cường giả qua tới, đến lúc đó chỉ sợ không dễ thương lượng như ta.

Trong phút chốc không khí trên quảng trường hoàn toàn đọng lại.

Một lát, Tả Nhất Phàm lạnh lùng nói:

- Quận Hiên Dật muốn bốn thành thì ta hiểu được, nhưng Nhiếp gia dựa vào cái gì được hai thành.

Lâm Tiêu nói thẳng:

- Nhiếp gia sẽ đưa ta một thành lợi ích, Tả minh chủ hài lòng sao?

Diễn cảm mọi người lại đại ra, Lâm Tiêu thật quá khí phách, nói thẳng có một thành là của hán, đường hoàng, không hề che lấp.

Hồi lâu.

- Ha ha ha...

Tả Nhất Phàm cười ha hả, trong mắt bắn ra ánh sao, nói:

- Tốt, tốt, quả nhiên không hổ là đệ nhất thiên tài đế quốc, phân phối Đảo Đào Vương như vậy, ta đồng ý.
- Tả minh chủ.

Trần Hữu Lượng lập tức kêu lên.

- Như thế nào, Trần phó minh chủ, người có dị nghị sao? Ở đây ai có dị nghị thì nói ra, đương nhiên hẳn cũng phải có biện pháp giải quyết, ta nguyện ý đem thêm một phần lợi ích giao cho hẳn.

Ánh mắt Tả Nhất Phàm lạnh lẽo nhìn quanh.

Nhất thời mọi người cúi đầu, kể cả Trần Hữu Lượng.

Ngay lúc mọi người nghĩ sự tình đã kết thúc, ánh mắt Tả Nhất Phàm đột nhiên âm trầm xuống:

- Lâm Tiêu, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, thủ đoạn lợi hại, nhưng chuyện nào tính theo chuyện đó, nếu người nghĩ người đã được an toàn thì hoàn toàn sai, Tả Nhất Phàm này từ khi ra đời đã chiến đấu với yêu thú đầu, chiến đấu với kẻ thù, chiến đấu với trời, chưa từng sợ qua ai, ta có thể không so đo chuyện của Đảo Đào Vương và Nhiếp gia, lợi ích của Đảo Đào Vương ta cũng có thể lui nhường, nhưng người đánh chết nguyên lão cùng trưởng lão Liên minh Bách Đảo, ta vốn là minh chủ nếu còn không cho các huynh đệ lời công đạo, vậy thật sự không thể nào nói nổi.

819. Chương 817: Âm Thầm Đuổi Giết (1)

(1)

Dứt lời, Tả Nhất Phàm tiến lên một bước, đao ý đáng sợ từ trong người hắn phóng lên cao, chiến ý như thực chất xông thẳng lên trời.

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, hắn có thể cảm nhận được khí thế đáng sợ của Tả Nhất Phàm, tuyệt đối là đao khách cực mạnh mà hắn mới gặp qua, nói:

- Không biết Tả minh chủ muốn Lâm Tiêu lấy ra công đạo như thế nào, Lâm Tiêu phụng bồi!
- Được, sáng khoái!

Tả Nhất Phàm hét lớn một tiếng, ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Tiêu:

- Nghe nói người là đệ nhất thiên tài của Đế quốc Võ Linh chúng ta, như vậy ta cũng không chiếm tiện nghi của người, chỉ cần người có thể tiếp một đao toàn lực của ta, chuyện người đánh chết nguyên lão cùng trưởng lão Liên minh Bách Đảo sẽ xóa bỏ, nhưng nếu người bị ta giết, chuyện này không quan hệ gì tới huynh đệ của ta, Quận vương Đông Phương Hiên Viên nếu muốn tìm thì tìm một mình ta, ta một mình gánh chịu!
- Tả minh chủ!

Nhóm người Tiêu Kinh ngăn ra, hiển nhiên không ngờ minh chủ xử lý như vậy, trong lòng xúc động.

- Ha ha, một đao mà thôi, ta tiếp nhận, Tả minh chủ, tới đi!

Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng thẳng trên quảng trường, lớn tiếng quát.

- Mọi người thôi lui!

Trong tiếng quát vang, Tả Nhất Phàm bước ra một bước, đương một tiếng, tay trái rút chiến đao bên hông.

Đó là một thanh chiến đao tối đen, mơ hồ ẩn chứa huyết quang đỏ sậm, vừa kéo ra, một cổ sát khí nồng đậm phóng lên cao, đem Tả Nhất Phàm phụ trợ như pho tượng chiến thần.

Oanh...

Chân nguyên thiêu đốt, Tả Nhất Phong vung cao chiến đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lâm Tiêu, cũng không có chút động tác hoa mỹ, cứ như vậy trực tiếp chém ra.

- Chích Thủ Xanh Thiên!

Trong tiếng quát chói tai, một cổ đao mang khủng bố không cách nào hình dung từ trên trời giáng xuống, quét ngang hết thấy, nhắm ngay Lâm Tiêu ầm ầm chém xuống.

- Tới tốt lắm!

Lâm Tiêu hét lớn, đôi mắt lóe tinh quang, hai tay vung cao Vô Cực đao không hề tránh né, một đao nghênh đón.

- Ngũ Ngục Pháp Vương đao - Nhân Ngục đao!

Lâm Tiêu không chút nương tay, vừa ra tay liền dùng chiêu thức mạnh nhất của mình, không chút do dự đem tinh thần chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, lại đem đao ý thất phẩm mới lĩnh ngộ thi triển tới mức tận cùng.

Oanh long!

Hai đao đao mang đáng sợ va chạm giữa không trung, như bom nguyên tử nổ mạnh, đột nhiên khuếch tán ra uy lực vô cùng.

Oanh long long...

Một kích của song phương tạo thành lực phá hoại vô cùng khủng bố, cả quảng trường trong nháy mắt bị san thành bình địa, mà những cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ không kịp né tránh đều hộc máu chột lui, thần sắc kinh hãi.

- Lâm Tiêu đã chết chưa?

- Chích Thủ Xanh Thiên là tuyệt chiêu của Tả minh chủ, dưới một đao thiên địa bị phá nát, dù là võ giả Quy nguyên cảnh trung kỳ cũng khó thoát khỏi cái chết, Lâm Tiêu hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Tả minh chủ quả nhiên không lưu tình, đáng giận, chẳng lẽ hắn không biết giết Lâm Tiêu sẽ chọc giận Quận vương quận Hiên Dật sao.

- Không được, Tả minh chủ là người đứng đầu Liên minh Bách Đảo, quyết không thể có việc, đến lúc đó Hiên Viên quận vương trút giận, chúng ta cùng nhau gánh vác.

- Không đúng, tiểu tử đó chưa chết!

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng kinh hô, mọi người nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời quần áo Lâm Tiêu rách nát, sắc mặt tái nhợt, khóe môi rỉ máu nhưng vẻ mặt vẫn ngạo nghễ, đôi mắt sáng ngời.

- Khái khái...

Lâm Tiêu ho ra hai ngụm máu tươi, nhìn Tả Nhất Phàm vui sướng nói:

- Tả minh chủ quả nhiên thực lực phi phàm, tại hạ bội phục, bội phục.

Một đao của Tả Nhất Phàm quá kinh khủng, nếu không phải Tinh Thần chân nguyên của Lâm Tiêu cực kỳ cường đại, hơn nữa còn có Phần Viêm quyết giúp hắn, hơn nữa có Ngũ Ngục Pháp Vương đao gia thành, chỉ sợ tiếp một đao vừa rồi cũng phải mất nửa mạng, nhưng dù là như vậy bản thân hắn cũng bị trọng thương, kinh mạch cùng ngũ tạng lực phủ đều tổn hại.

- Xem ra thực lực của ta bây giờ đủ đối kháng cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ bình thường, nhưng gặp Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong cũng có chút nguy hiểm.

Thông qua một chiêu vừa rồi, Lâm Tiêu đã hiểu biết rõ ràng về thực lực của mình hiện tại.

Lâm Tiêu bị giật mình, nhưng trong lòng Tả Nhất Phàm lại nhắc lên sóng to gió lớn, hắn là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, Lâm Tiêu chỉ mới đạt tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ, một đao chém xuống cho dù là Quy

nguyên cảnh trung kỳ cũng bị giết chết, hắn đã chuẩn bị đón nhận lửa giận của Quận vương quận Hiên Dật, nhưng không nghĩ tới kết cục nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Thành tựu tương lai của tiểu tử này tuyệt đối kinh thiên động địa.

Tả Nhất Phàm rung động, cười to cao giọng nói:

- Đệ nhất thiên tài đế quốc quả nhiên danh bất hư truyền, làm tại hạ mở rộng tầm mắt, ta nói được thì làm được, chuyện của Đảo Đào Vương bỏ qua, nếu Lâm huynh không chê, mong rằng có thể tiếp đón.

- Ý tốt của Tả minh chủ tại hạ tâm lĩnh, nhưng tại hạ còn có việc, hôm nay sẽ không làm phiền, nếu chuyện đã giải quyết, cáo từ chư vị.

Lâm Tiêu chấp tay, cũng không nhiều lời, thân hình phá không, nháy mắt biến mất cuối chân trời.

Nhìn thân ảnh Lâm Tiêu đi xa, trong đôi mắt Trần Hữu Lượng hiện lên tia lệ mang.

- Tả minh chủ, người không sao chứ.

Tả Nhất Phàm rơi xuống mặt đất, mọi người liền tiến lên thân thiết hỏi.

- Ta không sao.

Tả Nhất Phàm lắc đầu, nhìn thân ảnh Lâm Tiêu đi xa, thở dài:

- Ta dám đoán chắc ngày sau Lâm Tiêu sẽ trở thành một trong những cường giả của đế quốc, đạt tới đẳng cấp mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, quả nhiên không hổ là đệ nhất thiên tài đế quốc, danh bất hư truyền ah.

- Minh chủ, vậy chuyện của Đảo Đào Vương...

Tả Nhất Phàm nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên làm theo thương lượng với Lâm Tiêu, chúng ta nhận bốn thành ích lợi, đồng thời cũng tiếp tục bảo hộ Đảo Đào Vương an toàn, nhưng liên quan tới công việc cụ thể của Sông Đào Lăng, chúng ta không cần nhúng tay, nghe rõ ràng chưa?

- Hiểu rồi.

Mọi người gật đầu.

- Tốt lắm, chuyện này dừng ở đây, tối nay ta mở tiệc rượu trên Liên Minh đảo, tiếp tục trao đổi chuyện khác, chư vị nên tham gia.

Tả Nhất Phàm chấp tay, dẫn đầu rời đi.

Một đám người tản mất.

Trên Sông Đào Lăng, một đạo lưu quang lướt qua chân trời, thế như lôi đình, chính là Lâm Tiêu.

- Phía trước có một hòn đảo, nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút.

Trên mặt sông cách trăm dặm phía trước, một hoang đảo lặng lẽ đứng yên, Lâm Tiêu rơi xuống đảo, phun ra ngụm máu, khoanh chân ngồi, nuốt đan dược sau đó điều dưỡng thương thế trên người.

Khi này một kích của Tả Nhất Phàm cực kỳ đáng sợ, uy lực kinh người, tuy Lâm Tiêu dốc hết sức tiếp được nhưng cũng bị thương, nếu quay về thẳng Đảo Đào Vương chỉ sợ tiêu hao chân nguyên sẽ làm gia tăng thương thế, bởi vậy bay được vài ngàn dặm hắn mới tìm một hoang đảo nghỉ ngơi điều dưỡng.

Trước khi an dưỡng, hắn lại thả ra phân thân Toản Địa Giáp tiềm phục ở trong nước sông gần hoang đảo, cẩn thận canh gác.

Thời gian trôi qua, Lâm Tiêu dần dần khôi phục lại thương thế.

Khoảng cách vị trí của Lâm Tiêu hơn ngàn dặm, giờ phút này mấy đạo lưu quang nhanh như lưu tinh xuyên qua không trung, truy kích theo phương hướng của Lâm Tiêu.

820. Chương 818: Âm Thầm Đuổi Giết (2)

(2)

- Trần phó minh chủ, chúng ta không thông qua Tả minh chủ lại trực tiếp truy kích tiểu tử đó, thật ổn thỏa sao?

Một nam tử mặc áo dài màu đen đưa mắt nhìn trung niên kiếm khách áo lục trước mặt, ánh mắt hơi lo lắng.

Mấy người này chính là Trần Hữu Lượng cùng vài cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ cùng sơ kỳ đỉnh phong trong Liên Minh đảo.

Trần Hữu Lượng cười lạnh, đôi mắt âm trầm nói:

- Có gì mà không thể, Tả Nhất Phàm sợ hãi Quận vương Đông Phương Hiên Viên, không quản lợi ích của Liên minh Bách Đảo chúng ta, ta không sợ, hôm nay ta phải báo thù cho Lạc Gia Thành nguyên lão, chẳng lẽ mấy người các ngươi không muốn sao.

- Trần phó minh chủ, không phải không muốn mà là ta nghe nói trên người Lâm Tiêu có nguyên khí phòng ngự, lúc trước ngay cả La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông cũng khó thể đánh bại, bằng vào chúng ta chỉ sợ...

- Phải rồi, hơn nữa ngay cả chiêu Chích Thủ Xanh Thiên của Tả minh chủ mà Lâm Tiêu cũng nghênh đón được, chỉ bằng vào mấy người chúng ta thật có thể giết hắn sao?

Trần Hữu Lượng cười lạnh nói:

- Mấy người các ngươi thật đúng là ngu xuẩn, kiện nguyên khí phòng ngự kia nghe nói đã bị La Bá Thiên đánh vỡ, loại bảo vật kia một khi bị đánh vỡ sẽ rất khó chữa trị, nếu không vì sao lần này Lâm Tiêu không trực tiếp lấy ra, còn cứng rắn đi nghênh tiếp một chiêu của Tả Nhất Phàm? Các ngươi thật sự cho rằng hắn đã là thiên tài thì cao ngạo như thế sao? Hơn nữa các ngươi không thấy được sao, tuy Lâm Tiêu nghênh tiếp được một chiêu của Tả Nhất Phàm, nhưng lại bị trọng thương, cho nên mới vội vàng rời đi, theo ta xem thương thế của tiểu tử kia rất nặng, hiện tại là thời cơ tốt để đánh chết hắn, một khi chờ thương thế hắn khôi phục, chúng ta mới hoàn toàn mất đi hi vọng.

- Nói cũng phải.

- Dù sao có Trần phó minh chủ ở đây, chúng ta sợ cái gì.

Mấy người khác liên tục gật đầu.

Hoa hoa...

Nước sông bốc lên, bọt sóng như đao, giờ phút này ở trong nước sông trước mặt vài trăm dặm có đôi mắt màu vàng nhạt lạnh lùng đang nhìn chăm chú lên mấy người trên bầu trời.

- Đám người Trần Hữu Lượng thật sự còn chưa chịu từ bỏ ý đồ, lại đuổi tới nơi này.

Lâm Tiêu không chế phân thân Toàn Địa Giáp, lạnh lùng cười.

Lúc trước khi còn ở Liên Minh đảo, Lâm Tiêu đã nhìn ra tâm địa độc ác của Trần Hữu Lượng, tuyệt đối không khả năng dễ dàng bỏ qua ỉn. Bởi vậy hắn thả ra phân thân Toàn Địa Giáp chủ yếu là để phòng có người truy theo, hiện tại quả nhiên đã suy đoán chuẩn xác.

- Nếu các ngươi đã tới, vậy thì cũng không cần quay về nữa!

Trong mắt hiện lên kim quang băng sương, khoe môi phân thân Toàn Địa Giáp hiện lên vẻ dữ tợn, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nhóm người, đồng thời thân hình khổng lồ chậm rãi trôi lên.

- Nhanh một chút cho ta, chú ý tiểu đảo gần nhất, Lâm Tiêu muốn trở lại Đảo Dao Vương nhất định phải đi qua mảnh sông này, hắn bị trọng thương sẽ không bay xa được, rất có thể dừng ở quanh đây chữa thương.

Đôi mắt Trần Hữu Lượng băng sương, thời khắc chú ý bốn phía, bay vút phía trước nhất, sau lưng hắn có hai cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong phong theo sát phía sau, ngoài ra còn năm cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ, bảy người này hoàn toàn phụ thuộc vào hắn.

- Hiểu được, Trần phó minh chủ!

Ánh mắt bảy người nhìn quanh bốn phía, thời khắc chú ý hết thấy.

Ngay lúc nhóm người Trần Hữu Lượng đang bay qua mảnh sông nơi này, mặt sông thoáng phập phồng đột nhiên ba đào mãnh liệt, giống như dưới đáy sông có vật gì thật lớn đang nổi lên, dần dần lộ ra bờ lưng kim hoàng sắc khổng lồ như ngọn núi.

Tiếng gầm vang vọng thiên địa, phân thân Toản Địa Giáp phóng lên cao, thân hình dài tới trăm thước giãn ra, đôi cánh vàng bao phủ cả không gian, nước sông vấy tứ tán, bọt nước đầy trời, trong ánh mắt kinh hãi của đám người Trần Hữu Lượng ngăn cản ngay trước mặt bọn hắn.

- Nhìn kìa!

- Đó là yêu thú gì, khí tức trên thân thật mạnh!

- Đôi cánh màu vàng, hẳn phải là yêu thú trên bộ, vì sao lại xuất hiện trong Sông Đào Lăng?

- Chân khí thật đáng sợ, hẳn là yêu thú thất tinh đỉnh!

- Không tốt, nó lao tới chúng ta!

Phân thân Toản Địa Giáp lạnh lùng nhìn chăm chú đám người Trần Hữu Lượng, lập tức khiến bọn họ kinh hãi kêu to.

- Đừng dây dưa với nó, con yêu thú này không thuộc về Sông Đào Lăng, mọi người đi vòng qua, tận lực đừng phát sinh xung đột với nó.

Trần Hữu Lượng nhượng mảy, trên đại lục Thương Khung, yêu thú ngang cấp thường thường thực lực trên võ giả cùng cấp một bậc, yêu thú thất tinh đỉnh phong này có chân khí đáng sợ như thế, cơ hồ tương đương nhân loại Quy nguyên cảnh trung kỳ, nếu là bình thường Trần Hữu Lượng không để ý hợp lực mọi người đánh chết, nhưng hiện tại đang muốn truy sát Lâm Tiêu nên hắn không muốn lãng phí thời gian.

- Rõ.

Bảy cao thủ Quy nguyên cảnh gạt đầu, chia thành bảy đạo lưu quang tách sang hai bên bay đi.

- Không tốt, nó đã tới.

Nhưng chưa chờ bọn hắn tách ra, Phân thân Toản Địa Giáp đã vỗ cánh, nhất thời hóa thành kim quang bắn tới, đôi móng vuốt âm âm chộp thẳng vào trong đội ngũ, dẫn đầu phát động tấn công.

- Cút ngay cho ta!

Một cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh chiến phủ, chân nguyên lưu chuyển, tản mát ra quang mang hung hăng chém thẳng vào móng vuốt của phân thân.

Nhanh như tia chớp, móng vuốt cùng chiến phủ âm âm va chạm giữa không trung.

- Không tốt, công kích của nó thật đáng sợ, như thế nào...a!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, trong đôi mắt khó tin của đại hán, móng vuốt Phân thân Toản Địa Giáp ẩn chứa một loại kinh đạo kỳ diệu, nhẹ nhàng chấn động đẩy mạnh chiến phủ sang một bên, ngay sau đó nhanh như chớp oanh mở hộ thể chân nguyên của hắn, đem thân thể hắn nháy mắt trở thành thịt vụn, máu tươi bay loạn.

Trong chớp mắt, một cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong đã vẫn lạc.

- Lão Cao!

- Cao Toàn!

- Đáng chết, súc sinh, ta phải giết người!

Trong phút chốc mọi người sợ ngậy người, một đám rít gào giận dữ, chân nguyên thiêu đốt, từng đạo công kích như sấm sét oanh thẳng về hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Bọn hắn thật sự không ngờ thực lực Cao Toàn vốn đã đạt tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong nhưng lại bị con yêu thú kia một trào đánh chết, thì cốt vô tồn.

Sưu sưu sưu...

Đủ loại chân nguyên lưu quang bao trùm, điên cuồng quét về chỗ phân thân, đôi cánh Phân thân Toàn Địa Giáp chớp động, linh hoạt tránh né từng đạo công kích, nhưng bởi vì nhân số của đối phương không ít, cuối cùng vẫn có vài đạo chân nguyên lưu quang oanh kích trúng lưng của nó.

Oanh!

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, lân giáp trên lưng Phân thân Toàn Địa Giáp không hề có chút thương tổn, thậm chí cũng không sứt mẻ một mảnh, ngược lại chiếc đuôi khổng lồ xuyên qua trường không, tốc độ cực nhanh làm người hoảng sợ biến sắc, trong năm cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ có hai người bị đánh trúng, người đầu tiên oanh một tiếng thân thể vỡ vụn, máu tươi văng khắp nơi, người thứ hai càng xui xẻo, đầu bị chiếc đuôi cứng rắn quất trúng, như trái dưa hấu ầm ầm vỡ tung.

821. Chương 819: Không Một Ai May Mắn Sống Sót

- Đáng chết, sao lại mạnh như vậy!

Một màn làm người sợ hãi khiến mấy người còn lại vô cùng chấn kinh, chỉ thoáng chốc đã có ba người rơi xuống, làm toàn thân họ tuôn đầy mồ hôi lạnh, kiệt lực né tránh.

- Để cho ta tới!

Ánh mắt Trần Hữu Lượng tràn đầy phẫn nộ, chân nguyên thiêu đốt, thân thể đột nhiên hóa thành một tàn ảnh mờ ảo, nhảy mất đi lên trên đỉnh đầu Phân thân Toàn Địa Giáp, trường kiếm ầm ầm đâm ra.

Phân thân Toàn Địa Giáp cảm giác được công kích sau lưng, thân thể linh hoạt cuộn lại, móng vuốt đánh ra nhanh như chớp, oanh một tiếng, móng vuốt cùng kiếm khí va chạm vào nhau, trong tiếng nổ vang kịch liệt lẫn nhau mài mòn, hóa thành chân nguyên chân khí thuần túy tán rớt ra ngoài.

Đương đương đương...

Móng vuốt cùng trường kiếm không ngừng va chạm, trong ánh mắt khiếp hãi của mấy người Trần Hữu Lượng liên tục thối lui về phía sau, bị hoàn toàn áp chế.

- Làm sao có thể!

Vài người lên tiếng kinh hô, sắc mặt Trần Hữu Lượng biến thành ngưng trọng, thân hình không ngừng bay ra, tránh né nhiều lần công kích, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Trong lúc giao thủ, yêu thú dùng móng vuốt cùng chiếc đuôi khổng lồ quét về hướng võ giả Quy nguyên cảnh sơ kỳ chung quanh mình.

- Không tốt, mau lui lại!

- Đùng cừng đối cừng, dựa vào kỹ xảo.

- Thân hình yêu thú khổng lồ, di động trong phạm vi nhỏ không theo kịp sự linh hoạt của nhân loại!

Ngoại trừ Trần Hữu Lượng bốn người còn lại đều thất kinh, sợ tới mức tuôn mồ hôi lạnh, vội vàng linh hoạt né tránh, quỹ tích phi hành biến thành quỹ dị không thể nắm bắt.

Nhưng phân thân Toàn Địa Giáp do chính Lâm Tiêu khống chế, cũng không phải ngây thơ như loài yêu thú bình thường không trí tuệ, có thể dễ dàng nhìn thấu ý đồ của nhóm người này.

Hô lập...

Tốc độ của Phân thân Toàn Địa Giáp đột nhiên thay đổi, đôi cánh vẫy mạnh, hai cánh vô cùng sắc bén, giống như lưỡi dao cắt xé không gian, nháy mắt lướt qua một cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ.

- Ah!

Cao thủ kia hét thảm một tiếng, hộ thể chân nguyên bị phá vỡ, thân thể chia thành hai, bị chém ngay giữa eo, yếu ớt như khối đậu hũ.

- Chết cho ta!

Gã Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong bất lấy cơ hội, trong tiếng gầm gừ một dao chém lên đầu Phân thân Toàn Địa Giáp, trong tiếng vang xa hoa lửa văng khắp nơi, nhưng đầu Phân thân Toàn Địa Giáp không có chút hao tổn, thậm chí không lưu chút dấu vết.

- Làm sao có thể...

Cao thủ kia trừng lớn hai mắt.

Phốc xuy...

Ngay sau đó chiếc đuôi lướt qua, trực tiếp đánh hẳn thành mảnh nhỏ, nhìn thật ghê người.

- Hô!

Ngay sau đó Phân thân Toàn Địa Giáp bắn tới, đôi mắt trừng lên lạnh lẽo nhìn chằm chằm Trần Hữu Lượng.

- Hỗn đản!

Hai mắt Trần Hữu Lượng đỏ bừng, chân nguyên thiêu đốt tới mức tận cùng, toàn lực đâm ra một kiếm, hư không nhộn nhạo gợn sóng, phẳng phất như đâm xuyên thiên địa, Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh lùng đánh ra một chiêu Thông Thiên Nhất Trảo đã lĩnh ngộ được bên trong Hỏa Sơn.

- Cái gì!

Trong ánh mắt kinh hãi của Trần Hữu Lượng, khí thể Phân thân Toàn Địa Giáp chợt thay đổi, đánh ra một trảo, khắp thiên địa như bị móng vuốt bao phủ, như hủy diệt hết thảy.

Oanh một tiếng, kiếm quang phá nát, Trần Hữu Lượng hét thảm một tiếng thân thể nháy mắt chia thành bốn năm mảnh, trước khi chết đôi mắt trừng lớn kinh sợ, hoàn toàn không dám tin.

- Trốn!

- Chạy mau!

Hai cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ còn lại hoàn toàn hồng mắt.

Mà vào lúc này, trong đôi mắt Phân thân Toàn Địa Giáp lướt qua tia thị huyết, đôi cánh vĩ mạnh đem một người chém thành hai khúc.

Hống!

Ngay sau đó lại một tiếng rít gào, Phân thân Toàn Địa Giáp đánh ra một trảo, móng vuốt khép lại như lồng giam, đem gã cao thủ cuối cùng siết thành thịt nát, máu tươi tuôn qua móng vuốt nhìn thật ghê người.

Mặt sông thoáng chốc bình tĩnh, nơi nơi huyết vụ lan tràn, tản mát ra sát khí mãnh liệt, tám cao thủ Quy nguyên cảnh của Liên minh Bách Đảo hoàn toàn vẫn lạc, không còn một ai sống sót, chỉ còn lại Phân thân Toàn Địa Giáp ngạo nghễ đứng thẳng nơi đó, móng vuốt nhuốm máu, đôi mắt lạnh lùng nhìn ra xa xa.

Nơi đó có một cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ bay tới, nhìn thấy một màn này hoảng sợ mất hồn mắt vóa, lập tức quay đầu bỏ chạy không dám dừng lại, trong nháy mắt hóa thành đạo lưu quang biến mất cuối chân trời.

Thấy đối phương đi xa, Phân thân Toàn Địa Giáp chậm rãi trầm xuống nước sông, chỉ lưu lại mùi máu tanh tràn ngập bốn phía.

Một khắc sau, một thân ảnh xuất hiện trên bầu trời, chính là Lâm Tiêu.

- Hừ!

Khóe môi hiện tia cười lạnh lẽo, tay phải Lâm Tiêu khê vẩy, trử vật giới chỉ của tám người Trần Hữu Lượng từ trong nước dâng lên nháy mắt rơi vào trong tay Lâm Tiêu, đồng thời có cả binh khí cũng rơi vào trử vật giới chỉ của hắn.

Khê vẩy tay, hắn lại đem phân thân thu vào trong Thương Long Tí, không hề quay đầu lại trực tiếp bay về hướng Đảo Đào Vương, biến mất cuối chân trời mênh mông.

Sắc trời mờ tối, trên Liên Minh đảo, nhóm người Tả Nhất Phàm đang ngồi bên trong đại điện.

- Sao lại thế này, ai có thể nói cho ta biết nhóm người Trần phó minh chủ đi đâu rồi không, như thế nào tới bây giờ còn chưa thấy bóng người.

Tả Nhất Phàm lạnh lùng tức giận nói.

Bên dưới có một cao thủ Quy nguyên cảnh sơ kỳ thấy vậy muốn nói lại thôi.

Tả Nhất Phàm nhìn hắn, quát lạnh:

- Nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Người kia thoáng do dự, cuối cùng cắn răng nói:

- Tả minh chủ, lúc xế chiều thuộc hạ nhìn thấy Trần phó minh chủ mang theo một nhóm người rời khỏi Liên Minh đảo, tựa hồ muốn đi chặn giết Lâm Tiêu.

- Cái gì? Càn rồi!

Tả Nhất Phàm nghe tin bật dậy, thần sắc phần nộ lại lo lắng, quát:

- Vì sao tới bây giờ người mới nói, Trần Hữu Lượng thật sự là to gan lớn mật, đáng chết, chur vị đi theo ta, nếu Lâm Tiêu bị người đánh chết tại Sông Đào Lãng chúng ta, vậy thì phiền phức lớn.

Đám người Tiêu Kinh thần sắc kinh sợ, đều đứng lên định đi theo, đúng lúc này...

- Tả minh chủ, không tốt!

Từ bên ngoài đột nhiên xông vào một gã trung niên thần sắc kinh hãi, nhìn thấy Tả Nhất Phàm lập tức thở dốc nói:

- Tả minh chủ, Trần phó minh chủ dẫn người đuổi theo đuổi giết Lâm Tiêu, thuộc hạ nhận được tin chạy theo ngăn cản, không nghĩ tới mới đi được nửa đường đột nhiên xuất hiện một con yêu thú thật đáng sợ, chỉ trong khoảnh khắc đã đem nhóm người Trần phó minh chủ giết chết, thuộc hạ ở phía xa mới thoát được một kiếp, nếu không chỉ sợ cũng không thoát nổi độc thủ của yêu thú.

Trung niên đem những gì mình đã chứng kiến nói ra.

Nhóm người Tả Nhất Phàm vốn định đuổi theo ngăn cản lúc này chợt ngẩn ngẩn cả người.

- Ý trời, đây là ý trời ah!

Sau một lúc lâu Tả Nhất Phàm cảm khái nói, lòng còn lo lắng, nhưng ngay sau đó sắc mặt ngưng trọng an bài chuyện kế tiếp.

Ở trên Sông Đào Lãng xuất hiện một con yêu thú đáng sợ như vậy, thân là minh chủ Liên minh Bách Đảo hắn phải toàn lực phòng bị, tránh tạo thành nguy hại càng lớn.

Một đêm trôi qua, ánh mặt trời vừa hiện lên, giờ phút này một đạo lưu quang xuyên qua chân trời rơi xuống Đảo Đào Vương.

- Lâm thiếu hiệp, ngài đã trở lại? Ngài không sao chứ?

Nhìn thấy Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện trong đại điện, nhóm người Nhiếp Hùng vội vàng đứng lên nghênh đón.

822. Chương 820: Tinh Thần Lực Thất Phẩm

Từ hôm trước nghe nói Lâm Tiêu một mình đi Liên Minh đảo, hai ngày nay nhóm người Nhiếp Hùng luôn lo lắng đề phòng. Từ sau khi nắm giữ lại quyền lực trên Đảo Đào Vương, Nhiếp Hùng rất cục hiểu rõ tin tức về Lâm Tiêu bao năm nay, vô luận là trận thi đấu Phong Vân Bảng hay đối kháng cùng La Sơn tông chủ, những điều này đối với Nhiếp Hùng mà nói là chuyện không cách nào tưởng tượng, nhưng sau khi biết quan hệ giữa Lâm Tiêu cùng Quận Hiên Dật, hần lập tức phái người chạy tới Quận Hiên Dật báo tin, nhưng vô giả hóa phạm muốn từ Đảo Đào Vương đi Quận Hiên Dật ít nhất phải dùng hơn một tháng thời gian, chờ khi hần phái người đuổi tới nơi có lẽ Lâm Tiêu đã gặp nạn.

Hiện tại nhìn thấy Lâm Tiêu an toàn trở về, Nhiếp Hùng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Ta không sao, sau này Liên minh Bách Đảo sẽ không còn tìm các người phiền phức, nhưng từ hôm nay trở đi Đảo Đào Vương sẽ thuộc phạm vi quản hạt của Quận Hiên Dật, sau này lợi ích của Đảo Đào Vương sẽ phân chia cho Liên minh Bách Đảo bốn thành, Quận Hiên Dật bốn thành, Nhiếp gia một thành, ta một thành. Ngoài ra hai tháng nữa là ngày chiêu sinh của Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, lúc này Nhiếp Lăng nếu xuất phát là có thể tới kịp, nơi đó mới có thể giúp người thể hiện rõ thiên phú của mình, Sông Đào Lăng thật sự quá nhỏ.

Lâm Tiêu đứng trong đại điện trực tiếp phân phó.

Năm nay Nhiếp Lăng được mười chín tuổi đã đạt tới hóa phạm hậu kỳ, thiên phú như vậy ở trong đế quốc tuyệt đối là thiên tài đỉnh cấp, chẳng qua cường giả trong Đảo Đào Vương quá thừa thớt, Nhiếp Lăng còn ở lại đây tu luyện sẽ làm chậm trễ tiến độ của hần, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Tiêu muốn Đảo Đào Vương gia nhập Quận Hiên Dật.

- Dạ!

Nhiếp Hùng cùng Nhiếp Lăng cung kính đáp, với họ mà nói lời của Lâm Tiêu chính là hết thấy.

Kế tiếp lại thương thảo thêm một ít sự việc, Lâm Tiêu rời khỏi phủ đệ Nhiếp gia đi tới Đào vực.

- Mới rời khỏi hai ngày Đào vực lại rút nhỏ, tốc độ tựa hồ càng lúc càng nhanh, xem ra chưa qua nửa năm Đào vực sẽ hoàn toàn biến mất.

Lâm Tiêu nhú mào, nhảy vào trong sông.

Hiện tại Đào vực ngày càng thu nhỏ lại, Lâm Tiêu muốn dựa vào nó gia tăng tinh thần lực cần phải tranh thủ thời gian.

Hô hô...

Thân hình Lâm Tiêu nhanh chóng trầm xuống trong sông, đồng thời thả ra Phân thân Toàn Địa Giáp, nhận lấy khảo nghiệm của Đào vực.

Oanh oanh...

Bị uy áp khủng bố trùng kích, tinh thần lực của Lâm Tiêu bắt đầu biến hóa, từ lục phẩm đỉnh bắt đầu chuyển biến, mà đạo ý thất phẩm dần dần biến hóa, ngoài ra ý chí của Phân thân Toàn Địa Giáp cũng đang thừa nhận cỗ uy áp đập vào.

Một ngày, hai ngày...

Một tháng, hai tháng...

Trong nháy mắt đã ba tháng trôi qua.

Bên dưới Sông Đào Lãng năm ngàn thước, Lâm Tiêu đang ngồi xếp bằng, tinh thần lực đã xảy ra biến chất, đột nhiên tăng vọt, từng tia tinh thần lực trong suốt giống như thực chất, tầng tầng quần quýt chung quanh Lâm Tiêu, tản mát ra lực lượng cực kỳ khủng bố.

- Hoa!

Vừa mở mắt, trong mắt Lâm Tiêu tuôn ra tinh quang, vẻ mặt vui sướng.

- Trải qua ba tháng khổ tu, tinh thần lực của ta đã đột phá thất phẩm.

Giãn thân hình, Lâm Tiêu nhắm mắt, tinh thần lực khoan khoái chưa từng có, nước sông hôn ám hiện tại sáng rõ như ban ngày, tinh thần lực khuếch tán, hết thấy hoàn cảnh chung quanh đều hiện rõ trong đầu của hắn.

- Thật sự là cường đại, đều nghe nói tinh thần lực đạt tới thất phẩm sẽ tăng cao chất lượng, quả nhiên là thế.

Cảm thụ được tinh thần lực cường đại như thực chất của mình, trong lòng Lâm Tiêu lạ lùng.

Hoa hoa...

Ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước, trong lòng hắn vừa động, nước sông lập tức xuất hiện lốc xoáy, không ngừng xoay tròn, tản mát ra uy áp cực kỳ đáng sợ.

Không cần thi triển bí pháp, hiện tại Lâm Tiêu chỉ cần đem tinh thần lực phóng thích là có thể ảnh hưởng vật chất bên ngoài hình thành lốc xoáy.

- Tinh thần lực đột phá thất phẩm là có thể ngưng kết tinh thần hỏa, đến lúc đó tiếp tục đem tinh thần hỏa dung hợp cùng chân nguyên hỏa, có thể hình thành tâm hỏa thúc giục Bát Quái Lô, dùng Bát Quái Lô luyện chế đan dược.

Lâm Tiêu tâm niệm vừa động, nhưng cũng không vội vã tu luyện tinh thần hỏa, mà đưa mắt nhìn xuống đáy sông.

Trong ba tháng không ngừng đối kháng uy áp của Đào vực, dần quen thuộc áp bách của Đào vực, thực lực hắn không ngừng gia tăng đồng thời Đào vực cũng yếu bớt, hiện tại hắn đã đi sâu xuống dưới năm ngàn thước, mà Phân thân Toàn Địa Giáp lại đi tới bảy ngàn thước, hiện tại tinh thần lực đột phá hắn có thể cảm giác mình chỉ còn cách đáy sông không bao xa.

- Chỗ sâu nhất của Sông Đào Lãng hẳn phải tới vạn thước, căn cứ theo xu thế thu nhỏ của Đào vực, chỉ sợ thêm hai ba tháng nữa Đào vực sẽ hoàn toàn biến mất, hiện tại đạo ý của ta đạt tới thất phẩm đỉnh, không bằng ở lại tu luyện thêm một lát, bằng không đợi khi Đào vực biến mất còn muốn tìm địa phương như vậy tu luyện đạo ý chỉ sợ sẽ khó khăn.

- Đi xuống!

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu nhanh chóng trầm xuống, muốn xem cực hạn của mình ở nơi nào.

Trong nháy mắt hắn đã đi tới chỗ của Phân thân Toàn Địa Giáp, tới nơi này hắn rõ ràng cảm giác áp lực ngưng thật hơn, có một loại cảm giác làm người muốn hết hơi.

- Được rồi.

Lâm Tiêu ngồi xếp bằng trên lưng Phân thân Toàn Địa Giáp, tiếp tục cô đọng đạo ý, mà phân thân vẫn đang cô đọng ý chí, đồng thời không ngừng tu luyện Thông Thiên Nhất Trảo.

Vào thời gian này, tại Quận Võ Lăng xa xôi.

- Xoát!

Quận vương quận Võ Lăng lần thứ hai xuất hiện bên trong dãy núi hoang của Thiên Ma lão nhân.

- Tương Thiên Thần, đã qua hơn một năm rồi, tốc độ của ngươi thật làm người không dám khen tặng ah, ma sát tinh mà ta muốn đâu?

Thiên Ma lão nhân âm trầm trầm cười hỏi.

Tương Thiên Thần khoát tay, một gói to cùng một vật tản ra hắc khí bay vút tới rơi vào trong tay Thiên Ma lão nhân.

Thiên Ma Bát trải qua một năm rưỡi tôi luyện trong Chiến trường Ma Uyên, ma khí dày đặc, trở nên càng thêm khủng bố âm trầm, tràn ngập năng lượng âm u tối đen.

- Không sai, không sai, ma sát lực trong Thiên Ma Bát đã hấp thu đầy đủ, chỉ cần thúc giục là có thể mở ra thông đạo tầng thứ tư đi thông Chiến trường Ma Uyên, đủ trấn áp cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ, một khi Lâm Tiêu bị bao trùm bên trong sẽ không thể chạy thoát.

Thiên Ma lão nhân mở ra gói to màu đen, bên trong có mười khối tinh thạch tối đen, tản mát ma sát khí đáng sợ.

- Quả nhiên là ma sát tinh.

Khoát tay, Thiên Ma lão nhân ném Thiên Ma Bát cho Tương Thiên Thần:

- Tương Thiên Thần, Thiên Ma Bát hiện tại là của ngươi.

- Không vội.

Tiếp nhận Thiên Ma Bát, Tương Thiên Thần âm lãnh nói:

- Thiên Ma lão nhân, lần này ta muốn ngươi dẫn đội tự mình thay ta đi trấn áp Lâm Tiêu.

Thiên Ma lão nhân sửng sốt, âm trầm trầm nói:

- Tương Thiên Thần, ngươi không phải đang nói đùa sao.

823. Chương 821: Kim Sắc Lân Phiến (1)

(1)

- Ta không phải đang nói đùa, vừa rồi ta nhận được tin tức, trong một năm rưỡi ta ở Chiến trường Ma Uyên, nửa năm trước Lâm Tiêu đã đột phá tới Quy nguyên cảnh, còn đánh bại La Thiên Đồ, thậm chí cả La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông ra tay vận dụng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn cũng không thể đánh chết hắn, tiểu tử kia trưởng thành quá nhanh, lần này ta tuyệt không cho phép nửa điểm sơ xuất, chính mình không thể ra tay, có người dẫn đội ta nghĩ bảo đảm hơn.

- Nga? Tiểu tử đó không ngờ biến thái như vậy.

Ánh mắt Thiên Ma lão nhân lóe ra:

- Muốn ta ra tay không phải không được, nhưng ngươi cũng biết điều kiện...

- Thêm mười khối ma sát tinh, đây là toàn bộ thu hoạch của ta trong Chiến trường Ma Uyên, có hai mươi khối ma sát tinh ta nghĩ ngươi hoàn toàn có năng lực đột phá tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong trong hai năm.

- Hắc hắc, được thôi, một khi đã như vậy thì ta tiếp nhận.

Tương Thiên Thần ngưng trọng nhắc nhở:

- Nhớ kỹ, lần này ta sẽ điều động toàn bộ thế lực tinh binh Quận Võ Lăng trợ giúp ngươi, còn phái vài đội ngũ cho ngươi điều khiển, nhưng ngươi không được khinh thường, ta nghe nói trên thân tiểu tử kia có nguyên khí phòng ngự, lúc trước nhờ nó đã ngăn chặn được một kích toàn lực của La Bá Thiên, tới lúc đó ngươi tìm được cơ hội trực tiếp dùng Thiên Ma Bát đưa tiểu tử kia vào Chiến trường Ma Uyên, tránh phát sinh ngoài ý muốn.

- Có chuyện này? Yên tâm đi, ta ra tay chẳng lẽ người vẫn chưa yên tâm, khắc khắc...

Trong mắt Thiên Ma lão nhân tản ra lục mang u lãnh, đứng dậy, cười quái dị dữ tợn:

- Một khi đã như vậy thì ta xuất phát.

Dứt lời, thân hình hắn dâng lên ma sát khí tối đen, hắc vụ bốc lên đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Lâm Tiêu, mặc kệ ngươi là thiên tài thế nào, làm địch nhân Quận Võ Lăng ngươi phải chết, lần này ngươi nhất định không chạy thoát, cho dù có Đông Phương Hiên Viên bảo vệ cũng thế thôi.

Thanh âm âm lãnh tản ra, Tương Thiên Thần tràn đầy sát khí siết chặt hai tay.

Bên trong Sông Đào Lăng.

Thời gian trôi qua, một tháng lại tới.

Ngày hôm nay, đao ý thất phẩm đỉnh của hắn đột nhiên chấn động mạnh, từng luồng chân khí đao ý vô tận phóng lên cao, Sông Đào Lăng pháp phòng ầm vang, phút chốc sóng to gió lớn nổi lên, như sóng thần ập tới, trong nháy mắt liền lắng xuống.

Trong nước sông, cả Lâm Tiêu lẫn Phân thân Toàn Địa Giáp đều mở mắt, toát ra vẻ vui mừng.

- Ở trong này tu luyện quả nhiên thật nhanh, đao ý của ta đã đột phá bát phẩm, khoảng cách lần đột phá thất phẩm chỉ mới qua bốn tháng ngắn ngủi mà thôi ah.

Lâm Tiêu hồi tiếc, ở gần Đào vực tu luyện quả nhiên đạt ích lợi thật lớn.

- Được, hiện tại ta đã xâm nhập hơn tám ngàn thước, đao ý đột phá, như vậy có thể tiến vào nơi sâu nhất rồi đi, tranh thủ thời gian cuối cùng làm cho xong.

Bốn tháng thời gian, Đào vực vốn dài tới bốn mươi dặm chỉ còn lại mười dặm, chẳng những là Lâm Tiêu mà toàn bộ người trên Đảo Đào Vương đều biết, Đào vực duy trì suốt mấy ngàn năm trên Sông Đào Lăng rốt cục sẽ hoàn toàn biến mất chỉ trong vòng một hai tháng tới.

Cơ hội như vậy thật khó được, Lâm Tiêu sẽ không dễ dàng buông tha.

Thân hình không ngừng trầm xuống, áp lực càng lúc càng lớn, phía dưới là một mảnh tối đen, ngay lúc Lâm Tiêu lẫn Phân thân Toàn Địa Giáp khó thể thừa nhận, bên dưới đột nhiên tán dạt ra lam sắc vụ khí trập trập.

- Đây là...

Đôi mắt Lâm Tiêu đột nhiên trừng lớn.

Chỉ thấy dưới đáy sông bên dưới, một hồ sâu thật lớn xuất hiện, hồ sâu dài trăm dặm, ở bên bờ đều là lam sắc tinh thạch, như một mảnh tinh quang màu lam, tản mát ra lam quang sáng ngời, ẩn chứa chân khí đao ý cực kỳ đáng sợ, chính là đao tinh mà mọi người cực khổ tìm kiếm.

- Nhiều đao tinh như vậy!

Lâm Tiêu há hốc mồm, ở bên ngoài, chỉ một khối đao tinh lớn cỡ ngón cái tương đương tài liệu lục phẩm đỉnh phong, có thể bán được năm mươi triệu lượng, hiện tại đao tinh nhiều như vậy, nếu đào móc đi ra, sẽ là một kho của cải khổng lồ.

- Đó là cái gì...

Đột nhiên, ánh mắt Lâm Tiêu rơi lên một bên Đào vực, ở bên trong hồ sâu tối đen trăm dặm có một mảnh vảy vàng, mảnh vảy dài ngàn thước tản ra một loại uy áp kinh hãi, đang không ngừng đối kháng cùng Đào vực, mà ở địa phương uy áp của Đào vực cường đại nhất chung quanh mảnh vảy, lại không hề có chút lam sắc tinh thạch tồn tại.

- Đây là lân giáp yêu thú gì vậy...

Lâm Tiêu chấn động, một mảnh lân giáp đã kéo dài hơn cây số, cơ hồ dài hơn thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp gấp mười lần, bản thể yêu thú kia khổng lồ tới bao nhiêu?

- Bên dưới Dao vực làm sao lại có lân giáp của yêu thú, căn cứ truyền thuyết, vài ngàn năm trước một cường giả đứng đầu đại chiến cùng người khác đã lưu lại Dao vực, chẳng lẽ là một cường giả nhân loại đại chiến với một đầu yêu thú kinh thiên?

Linh quang chợt lóe, Lâm Tiêu nhìn Dao vực đang không ngừng đối kháng cùng lân giáp, nghĩ tới loại khả năng này.

- Dùng tinh thần lực phủ qua, nhìn xem lân giáp có gì đặc biệt.

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp chậm rãi đi tới, tinh thần lực quán quanh một chỗ, cùng nhau bò tới chỗ sâu nhất của Dao vực.

Khi hai bên vừa tiếp xúc, một bộ đồ án dao động lòng người mơ hồ hiện lên trong đầu Lâm Tiêu.

Loáng thoáng...

Đó là một đầu yêu thú khổng lồ nhìn như loài chim, hai cánh mở ra không biết lớn bao nhiêu ngàn vạn dặm, đôi mắt như huyết nguyệt, bao trùm khắp cả đại địa, miệng rộng mở to, nhất thời cuồng phong nổi lên, hắc động hình thành, vô số cường giả trên vùng đất hoảng sợ bị nó nuốt vào trong bụng, không có chút lực chống cự.

Đúng lúc này không trung vỡ ra, một cường giả nhân loại thần bí mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện, đôi mắt lạnh lùng như vực sâu, hai tay vung cao chiến đao, nhắm ngay đầu yêu thú đang tàn sát dân chúng lặng lẽ chém xuống một đao.

Một đao hạ xuống, khai thiên tích địa, vạn vật giai không, ngay cả không gian như đọng lại, mang theo ý cảnh không chút sợ hãi như xuyên qua thời gian trường hà, xỏ xuyên qua cả cổ kim.

Yêu thú giận dữ, đôi mắt đỏ tươi, hai cánh vỗ mạnh long trời lở đất, ngân hà cuộn cuộn, đôi cánh màu vàng hung hăng va chạm cùng chiến đao.

Oanh long...

Cuối cùng cường giả nhân loại mạnh hơn, chém rụng một mảnh lân giáp của yêu thú, đao mang rơi xuống đất, mặt đất nổ vang chấn động rạn vỡ, xuất hiện một khe rãnh dài tới năm mươi vạn dặm, rộng gần vạn dặm, ngay sau đó nước ngầm trào lên, trên mặt đất hình thành sông lớn cuộn cuộn.

Yêu thú tựa hồ tức giận, hai cánh chấn động, bay lên cao hơn chín vạn dặm, thân hình khổng lồ xuyên vào trong vực ngoại tinh thần, mà cường giả nhân loại lạnh lùng như thần linh, theo sát phía sau truy kích mà lên...

Hình ảnh tới nơi đây thì dừng lại, dần dần tán đi...

- Đây...đây là...

Lâm Tiêu trừng lớn hai mắt, trong đầu lướt qua từng màn mờ ảo trước đó, động tác của yêu thú chỉ là chấn động hai cánh, thiên địa nháy mắt tan vỡ, mà cường giả nhân loại áo đen càng thêm đơn giản, chỉ chém xuống một đao thật bình thường, chiến đao lại cắt qua không gian, chém vỡ hư không, giống như vĩnh viễn không chừng mực chém rơi một mảnh lân giáp của yêu thú, máu tươi bay tung.

824. Chương 822: Kim Sắc Lân Phiến (2)

(2)

Càng thêm khổng lồ chính là chiến đao hạ xuống, ý cảnh vĩnh viễn không chừng mực kết hợp lực lượng cường đại, đem mặt đất oanh kích thành khe rãnh khổng lồ, làm đại địa rạn nứt hình thành một con sông lớn dài mấy chục vạn dặm.

Vỗ cánh.

Chém xuống.

Hai hình ảnh không ngừng quanh quẩn trong đầu óc Lâm Tiêu, làm cho hắn nháy mắt chột cảm ngộ, có một loại cảm giác như núi cao ngất ngưỡng, rộng mở trong sáng.

- Đây tuyệt đối không phải hiện tượng tự nhiên, đồ ảnh hiện lên trong đầu ta hẳn là cuộc chiến hình thành Sông Đào Lăng, thật là đáng sợ, trình tự cường giả giao chiến kia, một đao chém xuống lại chém ra một con sông lớn dài mấy chục vạn dặm, cho dù là vương giả Sinh tử cảnh cũng không làm được điểm này, càng khủng bố chính là ý cảnh ẩn chứa bên trong, thật quá thâm ảo.

Đúng vậy!

Thâm ảo không lường được.

Vô luận là yêu thú tấn công hay cường giả chém một đao, nhìn như đơn giản nhưng Lâm Tiêu vẫn cảm nhận được một loại uy lực khủng bố đủ hủy thiên diệt địa.

- Sông Đào Lăng vốn đã tồn tại trên đại lục từ thời kỳ viễn cổ, cho nên cuộc chiến ấy hẳn diễn ra trong thời kỳ viễn cổ, nhưng Dao vực lại xuất hiện ở vài ngàn năm trước, một vị cường giả ở trên Sông Đào Lăng đại chiến vô tình gọi lên đao ý trấn áp lân giáp trong sông, sau đó nơi này hình thành Dao vực, người khác thoát nhìn lại nghĩ rằng Dao vực là do cường giả mấy ngàn năm trước kia chém ra tới.

- Nhưng cường giả có thể bỏ ra Sông Đào Lăng rốt cục lại là ai.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động.

Luận ánh mắt, ánh mắt của hắn đã đủ cao, gặp qua nhiều cuộc chiến, cùng cảm giác mà vương giả Sinh tử cảnh gây ra cho hắn...

Thế nhưng cảnh tượng chiến đấu trong đồ ảnh trước đó tuyệt đối đã vượt qua cuộc chiến của vương giả sinh tử cảnh, bởi vì Lâm Tiêu từng nghe nói qua truyền thuyết về vương giả Sinh tử cảnh của đế quốc, như Võ Vương Bách Lý Chiến, hơn mười năm trước từng chiến đấu cùng một đầu vương cấp yêu thú ngoài đế đô, một chiêu đánh ra vực sâu ngàn dặm, nhưng nếu muốn bỏ ra Sông Đào Lăng dài tới mấy chục vạn dặm, rộng tới vạn dặm, còn mang theo ý cảnh suốt bao năm tháng bất diệt, Lâm Tiêu cho rằng Bách Lý Chiến không đủ khả năng làm được.

Càng làm cho Lâm Tiêu kiên định điểm này chính là khi con yêu thú kia cắn nuốt vô số cường giả nhân loại, trong đó có không ít cường giả cố gắng xé rách hư không bỏ chạy, nhưng chỉ vô ích, đều bị cổ hấp lực khủng bố kia kéo vào trong bụng yêu thú.

Mà có thể xé rách hư không, nhất định phải đạt tới Sinh tử cảnh mới có năng lực bậc này.

- Phần khích, huyền diệu!

- Một đao chém ra một con sông lớn, một đao này...

Lâm Tiêu cẩn thận cảm ngộ loại cảm giác kia, một đao không có gì đặc biệt, lại băng diệt hết thủy, giống như vượt qua khoảng cách thời không vĩnh viễn không chừng mực, trong lòng Lâm Tiêu đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ, có lẽ đó mới là bốn nguyên của vô tận đao ý.

Trong đầu Lâm Tiêu càng hiểu được càng cảm thấy thống khoái.

Một đao bình thường làm cho hắn cảm ngộ thăng ột mảng lớn, nếu như nói trước kia hắn căn cứ vào chân khí Dao vực phát ra đao ý của mình, hiện tại trong lòng hắn mơ hồ đụng chạm tới bốn nguyên vô tận đao ý, có mục tiêu rõ ràng.

Đương nhiên ở trong quá trình này, tràn ngập vô số gian nan cùng hiểm trở, dù sao cường giả hắc bào thần bí dùng một đao đã hoàn toàn siêu thoát cảnh giới đao ý, hiện tại Lâm Tiêu còn chưa đạt tới đao ý viên mãn, đôi bên còn chênh lệch quá lớn.

- Không cần nghĩ nhiều như vậy, hiện tại việc ta cần phải làm chính là tăng lên đao ý của ta, lên tới cửu phẩm đại thành, thậm chí là trình độ viên mãn, rồi sau đó mới suy nghĩ sau đao ý là gì, dù sao hiện tại

cảnh giới của ta quá thấp, còn kém xa vương giả Sinh tử cảnh, lại càng không cần nói tới so sánh với cường giả đã vượt qua cả Sinh tử cảnh.

Hoa hoa...

Chẳng những chính Lâm Tiêu cảm ngộ, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng đã nhận được không ít linh ngộ.

Hồi lâu sau, Lâm Tiêu mở mắt.

- Lại đến cảm ngộ!

Tinh thần lực bản tôn cùng phân thân hợp lại thành một, lần thứ hai tán mát ra, thẩm thấu vào chỗ giao giới của Đạo vực cùng lân giáp.

Oanh long...

Giống như nhận lấy lực kéo của tinh thần lực Lâm Tiêu, Đạo vực chấn động kịch liệt, nước sông bắt đầu khởi động, Đạo vực tùy thời sắp hỏng mất, mà lân giáp cũng răng rắc một tiếng xuất hiện vết rạn rậm rạp.

- Sao lại thế này?

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, vừa định thu hồi tinh thần lực cùng cảm giác, đột nhiên một trận gầm rú ầm vang nổ tung trong đầu của hắn lẫn Phân thân Toàn Địa Giáp, tràn ngập vẻ bá đạo, bạo ngược, huyết tính.

- Ha ha ha, tiểu tử yêu tộc, ta là Kim Bằng đại thánh, thấy lân giáp của ta, xem như hữu duyên, truyền cho ngươi một chiêu, Yêu Dực Cửu Trảm!

Ở trong đầu Phân thân Toàn Địa Giáp một bức hình ảnh dao động tâm thần hiện lên, một đầu kim sắc đại bàng khổng lồ dài mấy ngàn vạn dặm, đôi cánh bao trùm trời đất, đôi mắt như huyết nguyệt, đôi cánh vỗ mạnh khiến thiên địa như bị cắt thành hai nửa, dọc đường bay chém vỡ từng viên tinh cầu vực ngoại, yêu uy thông thiên.

Đôi cánh chém ra nhìn thật đơn giản, nhưng ẩn chứa huyền ảo vô tận, làm Phân thân Toàn Địa Giáp vô cùng mê muội, không cách nào thoát ra.

Kim sắc bằng điều diễn luyện xong, đột nhiên một tiếng gầm rú vang lên kịch liệt, cả Sông Dao Lãng chấn động, lân giáp ầm ầm bạo vỡ, hóa thành kim quang đầy trời biến mất trong hư vô, mà Đạo vực bị cỗ lực lượng thật lớn trùng kích nháy mắt tán loạn.

Oanh long long...

Đạo vực tan biến, giờ khắc này rốt cục hoàn toàn tiêu tán, sóng xung kích thật lớn từ giao giới nổ tung, toàn bộ vật chất xung quanh kể đạo tinh đều hóa thành bột phấn, sóng xung kích khủng bố đẩy mạnh thân thể Lâm Tiêu ra ngoài.

Đảo Dao Vương.

Thật nhiều võ giả đang tìm kiếm đạo tinh trong Dao Vương cốc, chợt nghe tiếng nổ tung thật lớn, trên Sông Dao Lãng hình thành cỗ sóng thần khổng lồ cuộn cuộn tràn vào trong Dao Vương cốc.

- Không tốt!

- Mau lui lại!

- Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì?

- Các ngươi xem, Đạo vực biến mất!

Tiếng kinh hô vang lên, mọi người còn đang chật vật chạy trốn chợt khiếp sợ phát hiện Đạo vực đã triệt để biến mất, thật nhiều thủy triều dâng mãnh tràn vào, sóng thần thối lui, trên Sông Dao Lãng trở lại bình tĩnh, bọt sóng lăng liệt như chiến đao cũng đã bình tĩnh trở lại, hóa thành một mặt sông thật hiền hòa.

Cùng lúc đó toàn bộ võ giả tại Dao thành đều ngẩng đầu nhìn xem, ngơ ngác chứng kiến Đạo vực biến mất.

- Đạo vực, không còn!

Trong lòng các đạo khách trên Đảo Dao Vương buồn bã mất mát, tựa hồ chứng kiến thứ gì đó thật trọng yếu với mình rốt cục đã rời xa.

Từ giờ khắc này, Sông Dao Lãng, chỉ còn là danh nghĩa.

Tận đáy sông sâu vạn thước, thân thể Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp bị trùng kích ra xa mấy ngàn thước, nhìn đạo tinh trong hạp cốt trong sông bị xung lực đáng sợ hóa thành bột phấn, cũng không cảm giác đau lòng, mà vẫn đắm chìm bên trong một màn kinh khủng trước đó.

825. Chương 823: Yêu Dực Cửu Trảm

- Kim Bằng đại thánh, Yêu Dực Cửu Trảm, quả nhiên bá đạo khủng bố.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động thật sâu.

Trước kia Lâm Tiêu cũng đem đôi cánh của Phân thân Toàn Địa Giáp làm như đao trảm, nhưng đó chỉ là bản năng của đạo khách thi triển kỹ xảo mà thôi, nhiều lắm có thêm chút đao ý, nhưng Yêu Dực Cửu Trảm càng thêm đáng sợ, sát nhập vào pháp tắc đại đạo, uy lực kinh người hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Lâm Tiêu.

Càng làm cho Lâm Tiêu hưng phấn chính là Yêu Dực Cửu Trảm chẳng những là bí pháp công kích, còn có thể xem là thân pháp kỳ lạ, chỉ cần vỗ cánh đã có thể bay lượn cửu thiên.

- Tốt, trước kia ta luôn phiền não làm sao gia tăng thực lực cho Phân thân Toàn Địa Giáp, hiện tại có Yêu Dực Cửu Trảm như hổ thêm cánh, làm cho thực lực phân thân Toàn Địa Giáp gia tăng thêm một bước.

Trong lòng Lâm Tiêu kích động.

- Phân thân Toàn Địa Giáp muốn tu luyện Yêu Dực Cửu Trảm nhất định phải tìm một nơi không người, mà ta đã ở lại Đảo Dao Vương thời gian quá dài, hiện tại Dao vực biến mất, tiếp tục lưu lại nơi đây cũng vô dụng, một khi đã như vậy thì rời đi thôi.

Vào ban đêm, Lâm Tiêu cáo biệt Nhiếp Hùng, rời khỏi Đảo Dao Vương bay về hướng Yêu Ma lĩnh.

Yêu Ma lĩnh là một nơi mao hiểm cực kỳ đáng sợ nằm giữa quận Hiên Dật cùng quận Định An, thật nhiều di tích viễn cổ, yêu thú khắp nơi nơi, thích hợp cho Phân thân Toàn Địa Giáp ở lại tu luyện, đồng thời Lâm Tiêu cũng có thể cố động tâm hỏa.

Sau khi Lâm Tiêu rời khỏi Đảo Dao Vương, Nhiếp Hùng triệu tập mọi người trong gia tộc, nói:

- Chư vị, mấy ngày nay ta có chút cảm ngộ, nguyên lực trong cơ thể tựa hồ có chút biến chất, hiện tại mặc dù Dao vực đã biến mất, nhưng đao ý vẫn còn sót lại, cho nên ta quyết định rời khỏi Đảo Dao Vương bế quan tu luyện, hết thảy mọi việc trong gia tộc làm phiền chư vị.

- Tộc trưởng, người cần đột phá!

Toàn bộ tộc nhân Nhiếp gia đều mừng rỡ vui mừng, hiện tại Nhiếp Hùng đạt tới hóa phạm hậu kỳ đỉnh, như vậy có cơ hội lên Quy nguyên cảnh, nếu quả thật thành công địa vị của Nhiếp gia tại Sông Dao Lãng sẽ tăng lên thật lớn.

- Đúng vậy.

Nhiếp Hùng gật đầu nói:

- Tuy hiện tại Dao vực biến mất, nhưng đao tinh vẫn còn, mỗi tháng phân chia lợi ích cho Liên minh Bách Đảo cùng Quận Hiên Dật phải đầy đủ, hiểu chưa?

- Dạ!

Các trưởng lão Nhiếp gia lớn tiếng đáp.

Nhiếp Hùng vốn không biết khi Đảo vực biến mất toàn bộ đảo tinh đều bị hủy diệt, hiện tại đảo tinh trong sông chỉ là một bộ phận còn sót lại ngày trước, nhưng không qua bao lâu cũng sẽ triệt để biến mất, tới lúc đó Đảo Đảo Vương chỉ còn là một hòn đảo bình thường.

Ngày thứ ba sau khi Lâm Tiêu cùng Nhiếp Hùng rời đi.

Đêm khuya.

Trong phòng Nhiếp gia đại trưởng lão, hắn vừa chuẩn bị nằm xuống, đột nhiên cửa phòng bật ra, hai thân ảnh như quỷ mị xuất hiện trong phòng.

- Ai!

Đại trưởng lão cả kinh bật dậy, sau khi cảm nhận được chân khí của đối phương liền chấn kinh.

- Không biết hai vị đêm khuya đến phỏng Nhiếp gia có gì chỉ giáo, chỉ cần Nhiếp gia làm được tuyệt không chối từ.

Vẻ mặt đại trưởng lão căng thẳng, trong lòng sản sinh cảm giác sợ hãi.

- Hắc hắc.

Đầu lĩnh là một lão giả khô gầy mặc áo choàng, đôi mắt xanh mướt nhìn đại trưởng lão, âm hiểm cười nói:

- Nói cho ta biết Lâm Tiêu đang ở nơi nào.

Người này chính là Thiên Ma lão nhân, sau khi biết tin Lâm Tiêu từng xuất hiện trong Đảo Đảo Vương lập tức chạy tới.

- Là tìm Lâm thiếu hiệp!

Đại trưởng lão biến sắc, đôi mắt lập tức lạnh xuống, nói:

- Tại hạ không biết!

- Có chút khí khái, đáng tiếc dùng sai địa phương.

Thiên Ma lão nhân âm lãnh cười, cũng không nhiều lời, đột nhiên điểm ra, một cỗ ma sát khí màu đen nhanh chóng bắn vào trong thân thể đại trưởng lão.

- A!

Trên mặt đại trưởng lão biến thành tối đen, toàn thân đau đớn, phảng phất như có hàng ngàn côn trùng cắn xé tủy xương của hắn, đau đớn kịch liệt khiến hắn kêu lên thảm thiết, làn da nhanh chóng biến đen, nhanh chóng thối rữa rơi xuống từng khối máu mủ lở loét.

Thiên Ma lão nhân âm hiểm cười nói:

- Chỉ cần nói hành tung của Lâm Tiêu, ta sẽ miễn thống khổ cho ngươi.

- Nằm mơ!

Đại trưởng lão vẫn bảo trì lý trí, cắn chặt răng không nói.

- Thật sự là phiền toái, xem ta!

Thiên Ma lão nhân nhướng mày, đột nhiên quát lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú hai mắt đại trưởng lão, tinh thần ba động vô hình bắn ra ngoài.

Đại trưởng lão đột nhiên ngây dại.

- Lâm Tiêu ở đâu?

Thiên Ma lão nhân nhìn chăm chăm đại trưởng lão, thanh âm mê hoặc hỏi.

Sắc mặt đại trưởng lão không chút thay đổi, lẩm bẩm:

- Ba ngày trước đã rời khỏi Đảo Đảo Vương.

- Đi đâu?
- Ta không biết.
- Vậy người biết cái gì?
- Ta cái gì cũng không biết.
- Đáng chết!

Thiên Ma lão nhân dữ tợn quát một tiếng, một chưởng vỗ lên đầu đại trưởng lão, bỗng một tiếng thân hình đại trưởng lão hóa thành bụi bay, tiêu tán không thấy.

- Bát Quái Lô cùng tâm hỏa quả nhiên có chỗ thần kỳ.

Lâm Tiêu căn cứ theo đan phương mình biết, đem từng gốc linh dược bỏ vào bên trong.

Từng gốc linh dược nhanh chóng hòa tan, ngay sau đó đủ loại dược dịch dung hợp lẫn nhau, giống như tự có được linh tính, tự nhiên dung hòa vào nhau.

Hô hô...

Tâm hỏa thiêu đốt, chân nguyên cùng tinh thần lực trong thân thể Lâm Tiêu nhanh chóng tiêu hao, tốc độ kinh người.

- Tâm hỏa thiêu đốt tiêu hao quá nhiều chân nguyên, chiếu theo cách này dù ta đột phá tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong thì chân nguyên sẽ tiêu hao hầu như không còn, tinh thần lực càng không chịu nổi, chỉ sợ kiên trì không được nữa canh giờ, thời gian ngắn ngủi như vậy còn luyện chế được đan dược gì.

Làm cho Lâm Tiêu không ngờ chính là tâm hỏa không ngừng thiêu đốt, thời gian qua một nén nhang từ trong Bát Quái Lô đã toát ra từng trận hương thơm đan dược, hương vị ngày càng nồng đậm, cuối cùng tràn ngập cả sơn động, Lâm Tiêu cảm thấy chân nguyên trong thân thể tựa hồ tăng trưởng, càng thêm sinh động.

Qua thêm một lát.

Xuy một tiếng, một mảnh khói nhẹ bay lên.

- Nhanh như vậy đã luyện thành sao?

Lâm Tiêu ngẩn ra, khói nhẹ toát ra thường báo hiệu đan dược đã luyện thành mới có.

Thu hồi tâm hỏa, Lâm Tiêu nghi hoặc mở Bát Quái Lô, dược khí bốc lên, năm viên đan dược trong sáng tỏa ra hương thơm nồng nàn lắng lắng nằm bên trong, sáng bóng xinh đẹp.

- Nguyên Khí đan thất phẩm, độ dung hợp mười thành, độ hoàn thành mười thành.

Lâm Tiêu cầm đan dược, cảm giác được tin tức hiện lên, trong lòng nhất thời chấn động.

- Thời gian một nén nhang luyện chế một lô đan dược, độ dung hợp dược tính cùng độ hoàn thành đều đạt tới mười thành hoàn mỹ, lợi hại, Bát Quái Lô cùng tâm hỏa thật thần kỳ.

Tuy trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khi kiến thức sự thần kỳ của Bát Quái Lô Lâm Tiêu thật sự chấn động, đây là lần đầu tiên hắn luyện chế Nguyên Khí đan thất phẩm, không nghĩ tới lại luyện chế ra đan dược hoàn mỹ như vậy, mặc dù Lâm Tiêu cực kỳ tự tin đối với thiên phú của mình trong phương diện chế dược, nhưng cũng hiểu được càng nhiều là nhờ công hiệu ảo diệu của Bát Quái Lô.

826. Chương 824: Bát Quái Lô Thần Kỳ

- Luyện dược sư thất phẩm bình thường cho dù hao tổn cả đời cũng chưa chắc luyện được đan dược thất phẩm hoàn mỹ như vậy, nhưng ta luyện lần đầu tiên đã đạt tới, quả thật là chưa từng nghe thấy, như vậy

dùng Bát Quái Lô chẳng phải có thể luyện chế được bất kỳ loại đan dược nào sao.

Lâm Tiêu cảm thấy kích động.

Nuốt vào một viên Nguyên Khí đan thất phẩm, chân nguyên trong cơ thể Lâm Tiêu lập tức tăng lên, chỉ sau nửa canh giờ toàn bộ chân nguyên bị tiêu hao đều đã khôi phục trở lại.

- Công hiệu quả nhiên kinh người.

Trong lòng Lâm Tiêu âm thầm ngạc nhiên.

Trong thời gian kế tiếp, Lâm Tiêu bắt đầu luyện chế linh dược còn lại, vừa luyện chế vừa dùng Nguyên Khí đan khôi phục chân nguyên của mình, mãi tới ngày hôm sau vài gốc linh dược thất giai trên người hắn đã hoàn toàn tiêu hao hầu như không còn, mà hắn cũng luyện chế ra được gần hai mươi viên Nguyên Khí đan thất phẩm.

- Một viên Nguyên Khí đan thất phẩm giá trị năm trăm triệu, hai mươi viên là mười tỷ, lợi nhuận tám tỷ, tiền này thật dễ kiếm đi.

Lâm Tiêu lú lẫm, ở trên đại lục Thương Khung, luyện được sư vĩnh viễn là đám người giàu có nhất, nhưng giống như hắn luyện chế liên tục không hề thất bại, vô cùng hoàn mỹ như vậy thật sự là không có.

Oanh long...

Một chưởng đánh vỡ sơn động, sương khói bốc lên, hương thơm đan dược thoang thoảng, Lâm Tiêu chậm rãi đi ra.

- Khổ tu ba tháng thời gian, rốt cục ngưng luyện thành tâm hỏa, vừa lúc đi thành Hắc Linh một chuyến.

Lâm Tiêu trầm tư, chợt phóng lên cao.

Gió nhẹ lướt qua, ở phía chân trời cách mấy trăm dặm, ba thân ảnh lướt qua trời cao.

- Ân? Hương vị thơm quá, là đan dược, ít nhất đạt được thất phẩm.

Người cầm đầu sắc mặt ngăm đen, bộ dáng xấu xí.

- Đại ca, đích xác thật thơm, mùi vị từ hướng nào truyền tới?

- Đan dược tản mát ra hương vị như vậy tuyệt đối không bình thường, số lượng hẳn là không ít.

Ba người liếc nhau, trong mắt toát ra vẻ tham lam, thân hình vừa động liền bay theo hướng mùi thuốc truyền tới.

- Nhìn xem, phía trước có tên tiểu tử!

Mấy trăm dặm khoảng cách giây lát liền tới, ba người lập tức nhìn thấy Lâm Tiêu, ánh mắt sáng ngời.

Ba ba ba!

Ba đạo lưu quang xuyên qua không gian, nháy mắt bao vây quanh Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhướng mày:

- Ba vị là ai, vì sao ngăn cản đường đi của ta?

- Tiểu tử, vừa rồi chúng ta ngửi được mùi thơm của đan dược, có phải từ trên người ngươi phát ra!

Một tên Quy nguyên cảnh sơ kỳ quát lớn.

- Ôi chao lão tam, đừng thô lỗ như vậy.

Tên xấu xí ngăn cản đồng bọn, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Tiêu nói:

- Các hạ, chân nguyên trong cơ thể ba người chúng ta tiêu hao quá nhanh, vừa lúc thiếu đan dược, không bằng các hạ viện thủ, giúp ba huynh đệ chúng ta một chút chuyện nhỏ, chúng ta vô cùng cảm kích.

Nhìn thấy loại tình huống này, Lâm Tiêu làm sao còn không biết xảy ra chuyện gì, lạnh lùng nói:

- Nếu ta nói không thì sao?

Sắc mặt nam tử gầy gò lạnh lùng, dữ tợn nói:

- Xú tiểu tử, ba huynh đệ chúng ta chẳng qua mượn mấy viên thuốc của ngươi, mẹ nó đừng rượu mời không uống thích uống rượu phạt, ngoan ngoãn giao đan dược ra đây, chúng ta thả ngươi một con đường sống, nếu không hôm nay ngươi không cần ra khỏi phiến núi hoang này đâu!

- Một Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hai Quy nguyên cảnh sơ kỳ.

Lâm Tiêu lướt qua ba người, lạnh lẽo nói:

- Trong vòng một lần hô hấp, cút cho ta!

Chữ cút vừa ra, như sấm sét chấn động, ầm ầm nổ vang.

- Cuồng vọng!

- Muốn chết!

Hai người sắc mặt khó xem giận quát một tiếng, nam tử đầu lĩnh nheo mắt đánh giá Lâm Tiêu.

- Một, hai...

- Xú tiểu tử, xem ra ngươi không muốn sống, nếu muốn chết thì ta thành toàn ngươi!

Một tên rút trường kiếm, nhắm ngay Lâm Tiêu đâm ra, kiếm quang sắc bén.

- Ba!

Đếm xong ba tiếng, trong mắt Lâm Tiêu hiện lên tia tinh quang, đột nhiên một luồng đao mang sáng ngời hư không, nháy mắt xuyên thấu qua thân thể tên xuất kiếm, trong ánh mắt tràn lớn hoảng sợ của hắn đem hắn chém thành hai nửa.

Lâm Tiêu một đao chém giết một người, khiến hai người còn lại sợ ngây người.

- Lão tam! Ngươi muốn chết!

Tên xấu xí kinh sợ quát to, thân thể bộc phát chân nguyên hỏa diễm, nhắm ngay Lâm Tiêu điên cuồng oanh ra một quyền.

Oanh long!

Quyền phong đáng sợ khuấy động, khí lãng dâng cao trăm thước, ầm ầm nghiền áp Lâm Tiêu.

Sắc mặt Lâm Tiêu lạnh lùng, huy động chiến đao, dễ dàng phong trụ một quyền của đối phương, cự lực đáng sợ làm thân hình tên xấu xí bật lui thật nhanh.

- Không tốt, gặp phải cường địch!

Sắc mặt nam tử xấu xí đại biến, thực lực Lâm Tiêu vượt xa dự liệu của hắn, chỉ dùng một đao đơn giản ngăn cản đã vượt hơn một kích toàn lực của hắn, nhất thời kinh sợ hóa thành lưu quang chạy trốn.

- Đi được sao!

Thần sắc Lâm Tiêu lạnh lùng, nếu đối phương dám đánh cướp thì cũng nên có giác ngộ tử vong.

Một đao chém ra, ánh đao sắc bén như chém thiên địa thành hai nửa, đao mang xuyên bầu trời nháy mắt đuổi theo nam tử xấu xí.

- A!

Một tiếng hét thảm, tên xấu xí lập tức bị đánh trúng, nháy mắt vẫn lạc.

- Không, đừng giết ta!

Tên cuối cùng hoảng sợ kêu to, chật vật bỏ chạy, ngay sau đó đao mang lướt qua, thân thể đang bỏ chạy liền bị chém thành hai, máu tươi rơi đầy mặt đất.

Lâm Tiêu vẫy tay, một cỗ hấp lực trống rỗng bay ra thu lấy ba trử vật giới chỉ, hắn cũng không thèm nhìn tới trực tiếp ném vào trong giới chỉ của hắn.

Cách đó không xa, Phân thân Toàn Địa Giáp thi triển Yêu Dực Cửu Trảm, thân thể khổng lồ lưu lại tàn ảnh xuất hiện ngay trước mặt Lâm Tiêu.

- Thu!

Thu hồi Phân thân Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu bay về hướng Thành Hắc Lĩnh.

Vài giờ sau, Thành Hắc Lĩnh hiện lên trong tầm mắt Lâm Tiêu.

Thân hình hắn vừa đáp xuống, những võ giả xếp hàng giao phí vào thành vội vàng lui sang một bên.

- Là tiền bối Quy nguyên cảnh, thoát nhìn thật trẻ tuổi.

- Chẳng lẽ là thiên tài đế quốc?

Không ít võ giả nhủ thầm, vẻ mặt vô cùng cung kính.

- Mời tiền bối.

Vài tên hộ vệ cửa thành cung kính nói.

Thành Hắc Lĩnh cũng không phụ thuộc quận Hiền Dật hay quận Định An, là một tòa thành mạo hiểm độc lập, do nhiều thế lực gần bên cùng nhau xây dựng, lưng dựa Yêu Ma lĩnh, võ giả ra vào đông đảo, đi vào thành phải nộp phí tổn, nhưng cường giả Quy nguyên cảnh thì hưởng thụ đặc quyền, không cần bị Thành Hắc Lĩnh quản chế.

Lâm Tiêu gạt đầu, đi vào trong thành, đây là lần thứ hai hắn tới nơi này, nhưng cảm giác đã hoàn toàn khác hẳn lần đầu.

Lâm Tiêu đi thẳng tới đại điện giao dịch bên trong trung tâm tòa thành.

- Ân?

Khi Lâm Tiêu vừa đi vào đại điện, ở ngay trước quầy có một đôi mắt chợt lóe tinh quang.

- Thật tốt quá, không nghĩ tới Lâm Tiêu thật sự đi tới Thành Hắc Lĩnh, phải nhanh chóng đem tin tức truyền cho đại nhân.

Cúi đầu, thu liễm vẻ mặt kích động, người kia liền âm thầm liên lạc với cường giả Quận Vô Lăng đóng quân trong Thành Hắc Lĩnh.

Lâm Tiêu hoàn toàn không biết việc này, trực tiếp đi vào trong đại điện, bên trong người đến người đi, ồn ào nhộn nhịp, chung quanh tràn đầy hương thơm linh dược, bảo vật tỏa sáng.

827. Chương 825: Lôi Thôi Đạo Nhân

Căn cứ theo lệ thường, càng vào sâu trong đại điện giao dịch bảo vật càng tốt. Lâm Tiêu đi thẳng tới, quả nhiên trên quầy bày không ít bí tịch, linh dược, bảo cụ, tản mát ra chân khí cực kỳ đáng sợ, trong đó có địa cấp bí tịch, nhưng với Lâm Tiêu mà nói đã không còn trọng yếu, hơn nữa hắn cũng không nhìn thấy đồ vật gì quá mức nổi bật.

- Đã tới muộn mất rồi, hôm nay là ngày mừng năm tháng ba, hội đấu giá Thành Hắc Lĩnh vừa chấm dứt hai ngày trước, thật sự là không may mắn ah.

Lâm Tiêu lắc đầu, bởi vì khổ tu đã làm hắn quên thời gian, chờ khi hắn luyện chế xong đan dược đi tới Thành Hắc Lĩnh mới phát giác hội đấu giá vừa chấm dứt.

Lâm Tiêu trực tiếp đi tới chỗ quản lý đại điện giao dịch.

- Cho ta một cái quây.

Trực tiếp nộp phí một triệu lượng, trong ánh mắt cung kính của nhân viên Lâm Tiêu đã lấy được quyền sử dụng một quây thủy tinh.

Lấy ra mười viên Nguyên Khí đan thất phẩm, Lâm Tiêu đặt vào trong tủ thủy tinh, nhất thời mùi hương đan được tỏa khắp bốn phía.

- Ân? Mùi vị gì vậy, thơm quá!

- Là đan dược, mùi đan dược này, chẳng lẽ là đan dược thất phẩm?

- Ở trong này, là Nguyên Khí đan thất phẩm, kỳ quái, trước kia ta từng dùng qua Nguyên Khí đan thất phẩm, nhưng không thơm như vậy ah.

- Di, Nguyên Khí đan thất phẩm ở quây này tựa hồ có chút đặc biệt, mỗi viên sáng bóng thật mượt mà, hương khí xông mũi, độ dung hợp được tính cùng độ hoàn thành tuyệt đối ngoài tám phần.

Cơ hồ chỉ nháy mắt không ít võ giả chung quanh bị hương khí thơm ngát hấp dẫn, cả kinh kêu lên.

Nguyên Khí đan thất phẩm là đan dược cơ sở nhất trong đan dược thất phẩm, nhưng cũng là loại đan dược có nhu cầu lớn nhất, công hiệu của nó có thể giúp võ giả nhanh chóng tích lũy chân nguyên trong cơ thể, không cần chậm rãi hấp thu trong thiên địa, đồng thời có thể dùng thay thế nếu không có Ngưng Chân đan giúp khôi phục chân nguyên trong khi chiến đấu, một viên Nguyên Khí đan thất phẩm có thể giúp võ giả khôi phục chân nguyên trong vòng hai ba canh giờ, cũng giúp tranh thủ thời gian khôi phục chân nguyên, làm võ giả tăng thêm năng lực sinh tồn ở dã ngoại.

- Người trẻ tuổi kia là ai, có thể một lần lấy ra mười viên Nguyên Khí đan thất phẩm, chẳng lẽ hẳn là một luyện dược sư?

- Nói đùa gì vậy, có thể luyện chế ra Nguyên Khí đan thất phẩm đều là luyện dược đại sư thất phẩm, cao thủ Quy nguyên cảnh trong Thành Hắc Lĩnh đều đếm được trên đầu ngón tay, đoán chừng là hẳn lấy được trong di tích viễn cổ đi.

- Đây...đây không phải Lâm Tiêu Quận Hiền Dật sao?

Rốt cục có người nhận ra thân phận Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, Lâm Tiêu nào vậy? Chẳng lẽ là quán quân Phong Vân Bảng?

- Di, thật đúng là hắn, nghe nói hơn một năm trước hắn đã đột phá Quy nguyên cảnh, ban đầu ở Phong Vân Bảng đã thi triển tinh thần lực phi phàm, chẳng lẽ Nguyên Khí đan thất phẩm là do hắn luyện chế?

Một viên đá kích thích ngàn tầng sóng, làm cả đại diện ồn ào xôn xao.

Thành Hắc Lĩnh nằm giữa Quận Hiền Dật cùng Quận Định An, tuy rằng không thuộc quản hạt của hai quận, nhưng luôn đối với tin tức hai quận cực kỳ chú ý, mà hai năm qua chuyện náo động nhất trong Quận Hiền Dật chính là Lâm Tiêu.

- Nguyên lai là Lâm huynh, không biết Nguyên Khí đan thất phẩm này bán như thế nào?

Có người mở miệng hỏi.

Đó là một trung niên mặc áo dài xanh, mày rậm mắt to, khí tức cực kỳ đáng sợ, hiển nhiên cũng là cao thủ Quy nguyên cảnh.

- Lấy vật đổi vật, linh dược thất giai, đan phương thất phẩm, công pháp thiên cấp hoặc là kỳ bảo, chỉ cần giá cả ngoài năm trăm triệu, có năng lực làm ta hài lòng đều có thể đổi.

Thanh âm Lâm Tiêu không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

- Vậy dùng nguyên thạch đây?

Có người hỏi.

- Thứ cho không tiếp thu nguyên thạch cùng ngân lượng.

Lâm Tiêu trả lời.

Mọi người nhường mầy, trong Đại lục Thương Khung, đan dược đích thật cực kỳ trân quý, nhưng nói chung đều có thể dùng ngân lượng thu mua, nếu thật sự không được thì dùng nguyên thạch trao đổi, nhưng Lâm Tiêu lại muốn dùng bảo vật đổi, làm không ít cao thủ Quy nguyên cảnh do dự.

Tác dụng những bảo vật Lâm Tiêu muốn trao đổi đều cực kỳ trọng yếu, tuy rằng giá trị chưa chắc cao như Nguyên Khí đan thất phẩm, nhưng là vật mà các võ giả không thể thiếu, lấy ra trao đổi Nguyên Khí đan thất phẩm làm nội tâm bọn họ không khỏi do dự.

Dù sao không có Nguyên Khí đan, còn có thể hấp thu thiên địa nguyên khí bồi dưỡng chân nguyên, mà mất đi bảo vật, sẽ khó thể tìm trở lại.

- Nếu dùng linh dược thất giai làm sao trao đổi?

Lại có người hỏi.

Lâm Tiêu đáp:

- Ít nhất ba gốc linh dược thất giai mới có thể đổi một viên Nguyên Khí đan, cụ thể xem mức độ cùng công hiệu quý hiếm của linh dược.

- Cái gì?

- Ba gốc linh dược thất giai mới có thể đổi một viên, nhưng còn phải xem mức độ quý hiếm cùng công hiệu của linh dược, đây thật sự là quá mức.

Giá cả căn bản của linh dược thất giai là một trăm triệu, mà giá cả Nguyên Khí đan thất phẩm là năm trăm triệu, mặt ngoài thoạt nhìn dùng ba gốc linh dược thất giai trao đổi một viên đan dược còn có vẻ buôn bán lời, trên thực tế không thể tính như vậy.

Bởi vì còn phải xem công hiệu cùng thời điểm cần dùng của linh dược thất giai mà giá cả sẽ có dao động lên xuống không chừng mực.

- Các hạ, phương pháp trao đổi Nguyên Khí đan của ngươi không khỏi quá mức đi? Dù sao ngươi lấy ra là Nguyên Khí đan thất phẩm, chỉ có thể giúp khôi phục chân nguyên chậm rãi, đâu có công hiệu đặc thù nào khác.

Có cao thủ Quy nguyên cảnh không chút khách khí cau mày nói.

- Đan dược thơm quá, đan dược thơm quá, tránh một chút, tránh dùm một chút.

Đúng lúc này, một thanh âm khẩn cấp vang lên bên ngoài, một lão giả râu tóc hoa râm lớn tiếng hô to, râu tóc của hắn thật lồi thối, trường bào rách nát, thân hình bốc mùi thiu thối, nhưng những võ giả Quy nguyên cảnh vừa nhìn thấy hắn liền nhường đường, cung kính nói:

- Lôi thôi đạo nhân.

Người này là luyện dược sư thất phẩm tiếng tăm lừng lẫy chung quanh Thành Hắc Lĩnh, tu vi Quy nguyên cảnh trung kỳ, nhưng bởi vì từng có thật nhiều người từng mua đan dược của hắn, vì thế quan hệ nhân mạch cũng rất nhiều, địa vị thật cao, là một trong những cường giả có thân phận nhất Thành Hắc Lĩnh.

- Đây là...

Không để ý tới thanh âm ồn ào của mọi người, Lôi thôi đạo nhân vừa đến trước quầy ánh mắt liền tròn tròn, chiếc mũi nhúc nhích hít thở thật sâu, thân hình run rẩy lên như đạt được cao triều.

- Thơm quá, thơm quá, tiểu huynh đệ, có thể cho ta xem thử đan dược này của ngươi không.

Lôi thôi đạo nhân xoa xoa hai tay, hai mắt tỏa sáng nói.

- Không thành vấn đề.

Lâm Tiêu mở quầy lấy ra một viên đan dược.

Lôi thôi đạo nhân cẩn thận tiếp nhận viên đan dược, đặt trong đĩa ngọc quan sát, đồng thời một cỗ tinh thần lực cường hãn bao phủ viên đan dược kia, dần dần, sắc mặt của hắn đỏ hồng, ánh mắt khép hờ như lâm vào trong say mê.

Mọi người vây bên cạnh, vô cùng khó hiểu.

828. Chương 826: Ngang Nhiên Động Thủ (1)

(1)

Thật lâu sau, lôi thôi đạo nhân mới thở dài một hơi, phẳng phất như thanh tỉnh lại, hai mắt tỏa sáng kích động nói:

- Thật sự là đan dược tốt ah, độ dung hợp dược tính cùng độ hoàn thành đã là hoàn mỹ nhất, cả cuộc đời của tại hạ chưa từng gặp qua bao giờ, hiện tại là lần đầu tiên nhìn thấy, tiểu huynh đệ, không biết sử dụng viên Nguyên Khí đan thất phẩm này, bao lâu có thể giúp võ giả khôi phục lại chân nguyên lúc toàn thịnh?

Lâm Tiêu đáp:

- Nửa canh giờ là được.

- Cái gì? Nửa canh giờ có thể làm cho cao thủ Quy nguyên cảnh khôi phục hoàn toàn chân nguyên!

Lần này toàn bộ cao thủ Quy nguyên cảnh chung quanh đều sợ ngây người.

Bọn họ mua được Nguyên Khí đan thất phẩm ít nhất cần dùng hai ba canh giờ mới có thể khôi phục chân nguyên hoàn toàn, so sánh với đan dược này, còn thua kém thật xa.

- Chiều theo thời gian khôi phục, Nguyên Khí đan này chẳng phải không kém gì Ngưng Chân đan hay sao!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Lôi thôi đạo nhân nói:

- Nguyên Khí đan thất phẩm có sáu thành độ hoàn thành muốn khôi phục chân nguyên cần ba canh giờ, tám thành độ hoàn thành cần hai canh giờ, chín thành cần một canh giờ, mà mười thành lại chỉ cần nửa canh giờ, quả nhiên độ hoàn thành đan dược cao, hiệu quả sẽ tăng trưởng gấp mấy lần, tiểu huynh đệ, bán một ít Nguyên Khí đan thất phẩm cho ta thế nào, ta dùng đan phương cổ xưa trao đổi.

Dứt lời, trong tay hắn lập tức xuất hiện một cuộn da cổ xưa, bên trên có chữ viết sặc sỡ, cảm giác tang thương cổ lão, không biết là ở niên đại nào.

Lôi thôi đạo nhân đem đan phương giao cho Lâm Tiêu, nói:

- Đan phương này ghi chép lại một phương pháp phối chế đan dược rèn luyện thân thể, gọi là Vương Thể đan, nhưng quá trình phối chế quá mức huyền ảo, tài liệu cực kỳ phức tạp, ta nhìn xem cảm thấy ít nhất là đan dược ngoài bát phẩm, thậm chí rất có thể là cửu phẩm, với thực lực của ta cuộc đời này thật khó luyện chế, không bằng lấy ra trao đổi đan dược với tiểu huynh đệ, như thế nào?

Lâm Tiêu tiếp nhận cuộn da, không biết được làm từ chất liệu gì, bên trên khắc lên chữ viết cổ xưa, là danh xưng một ít tài liệu, mà ở dưới góc đan phương có khắc một dược đỉnh, dược đỉnh có một chữ dược cổ xưa, cầm trong tay liền có cảm giác khí thế rầm rộ ập tới.

Không biết tại sao vừa cầm cuộn da, trong lòng Lâm Tiêu có loại cảm giác cuộn da này cũng không phải đồ vật bình thường.

- Nếu như đây là bản chính thì ta tiếp nhận.

Lâm Tiêu nói.

Trên thực tế bình thường dùng đan phương trao đổi đều chỉ dùng bản sao, dù sao người trao đổi thường thường là luyện được đại sư, chỉ cần nhìn rõ tên của linh dược, cho dù không biết quá trình luyện chế nhưng cũng có thể dựa vào được tính linh dược mà hiểu được đan phương chính xác hay không, nhưng loại đan phương không rõ cấp bậc lại có thể là ngoài bát phẩm, nếu không lấy ra bản chính mà dùng bản sao, chỉ sợ Lâm Tiêu cũng sẽ không tin tưởng.

Đôi mắt lồi thoi đạo nhân vừa chuyển, cười nói:

- Nếu ngươi muốn, vậy cuộn da này cho ngươi, nhưng ta phải lấy một nửa số Nguyên Khí đan thất phẩm này.
- Không thành vấn đề.

Lâm Tiêu cũng không dãi dòng, trực tiếp giao ra năm viên đan dược đưa cho đối phương, thu lại cuộn da, đôi bên trao đổi thật hài lòng.

Trao đổi xong, Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Ta rất hiểu kỳ, ngươi là luyện được đại sư, chẳng lẽ còn cần Nguyên Khí đan thất phẩm này?

Lôi thoi đạo nhân cười nói:

- Thật không dám giấu diếm, tuy ta là luyện được sư thất phẩm, cũng có chút danh tiếng trong Thành Hắc Lĩnh, từng luyện chế thật nhiều Nguyên Khí đan thất phẩm, nhưng lô tốt nhất chỉ đạt tới cửu thành, ta muốn từ trong đan dược của ngươi nghiên cứu ra nguyên nhân thiếu sót của ta.

Trong lòng Lâm Tiêu tỉnh ngộ.

- Lâm huynh, ta có ba gốc linh dược thất giai, huynh nhìn một chút như thế nào?
 - Nhường một chút, Lâm huynh, ta có một quyển bí tịch, tuy rằng chưa tới thiên cấp nhưng là địa cấp cao giai, không biết có thể đổi hay không?
- Có Lôi thoi đạo nhân đi đầu, cơ hồ nháy mắt các cao thủ Quy nguyên cảnh đều trở nên điên cuồng, vô cùng nhiệt tình, thái độ hoàn toàn khác hẳn.

Chưa đầy một nén nhang, năm viên Nguyên Khí đan thất phẩm còn lại đều tiêu hao không còn, mà Lâm Tiêu thu hoạch được một đan phương, mười gốc linh dược thất giai, cùng một nguyên khí thất phẩm.

Đó là một mặt thuẫn màu vàng, xưng là Huyền Kim thuẫn, dùng Tinh Thần Thiết vực ngoại luyện thành, vô cùng cứng rắn, có thể thừa nhận công kích của cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ mà không hư hao.

- Lâm huynh, sau này nếu còn Nguyên Khí đan cần bán, nhất định phải bán cho ta.
- Thật đáng tiếc, nửa canh giờ thì có thể khôi phục chân nguyên, nếu đi dã ngoại gặp nguy hiểm thật sự là trợ lực lớn.

Vài người mua được Nguyên Khí đan thất phẩm vô cùng vui sướng, mà những người chưa mua được đều tiếc nuối, qua hồi lâu mới dần dần tản đi.

- Lâm thiếu hiệp, xin dừng bước.

Ngay lúc Lâm Tiêu định rời khỏi, đột nhiên một thanh âm tràn ngập mị lực truyền tới, mang theo vẻ nhu mềm, lập tức hấp dẫn mọi người có mặt. Khi họ quay đầu nhìn lại chỉ thấy từ trong nội điện đi ra một nữ tử đáng người đầy đủ xinh đẹp, thân mặc váy dài màu đỏ, ngực lớn mông tròn, bước chân uyển chuyển gò ngực vun cao, tràn ngập dụ hoặc mê người.

- Lâm thiếu hiệp, ta là quản sự đại điện giao dịch Thành Hắc Lĩnh, ngươi có thể gọi ta là Chỉ Lan.

Nữ tử xinh đẹp đi tới trước mặt Lâm Tiêu khẽ cười, hương khí như lan, làm không ít võ giả tâm thần khuấy động.

Nữ tử thành thực lại mê người như vậy cũng làm tâm thần Lâm Tiêu bị hấp dẫn, nhưng rất nhanh hắn liền thanh tỉnh lại.

- Lực mị hoặc thật mạnh!

Nhìn ánh mắt lửa nóng của những cường giả chung quanh, trong lòng Lâm Tiêu thâm kinh hãi.

- Không biết Chỉ Lan tiểu thư tìm ta có việc gì?

Lâm Tiêu bình thần hỏi.

Nữ tử cố ý liếc mắt nhìn xung quanh, trong mắt toát ra vẻ phong tình, khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói:

- Lâm thiếu hiệp, nơi này nhiều người, nói chuyện có điều bất tiện, không bằng đi theo ta, chúng ta trao đổi thể nào.

Thần sắc Lâm Tiêu lạnh lùng, đạm mạc nói:

- Không cần, tại hạ có việc gấp, tiểu thư có chuyện thì cứ nói thẳng đi.

Chỉ Lan ngây người, chợt che miệng khẽ cười nói:

- Lâm thiếu hiệp không hổ là quán quân Phong Vân Bảng, thiên tài ngàn năm khó gặp của đế quốc, quả nhiên trực tiếp, tiểu nữ tử xin nói thẳng, Chỉ Lan có một yêu cầu quá đáng, hi vọng sau này Lâm thiếu hiệp có đan dược cấp bậc hoàn mỹ thì hãy giao cho phòng đấu giá Thành Hắc Linh chúng tôi tiến hành đấu giá, chúng tôi sẽ không thu tiền phí tổn, không biết ý của Lâm thiếu hiệp như thế nào?

Lâm Tiêu đang định cự tuyệt, nhưng trong lòng chợt động, cười nói:

- Nếu sau này ta lại có đan dược, sẽ liên hệ các người, nhưng vừa rồi người hắc cũng nhìn thấy, ta không có hứng thú đối với nguyên thạch cùng ngân lượng, muốn đan dược cấp bậc hoàn mỹ phải lấy vật đổi vật.

- Không thành vấn đề, khách nhân phòng đấu giá Thành Hắc Linh luôn là tối thượng, mọi yêu cầu đều sẽ được thỏa mãn, đây là lệnh bài khách quý phòng đấu giá, Lâm thiếu hiệp có thể sử dụng bất kỳ lúc nào, chỉ cần trình lệnh bài, tiểu nữ tử lập tức tới.

829. Chương 827: Ngang Nhiên Động Thủ (2)

(2)

Nhẹ nhàng đặt lệnh bài vào tay Lâm Tiêu, ngay nháy mắt hai bên tiếp xúc, Chỉ Lan dùng móng tay ngón út vẽ nhẹ lên lòng bàn tay Lâm Tiêu, mang theo vẻ hấp dẫn trí mạng.

Nàng nhoẽn miệng cười, lặng yên rời đi.

- Nữ nhân này không đơn giản.

Trong mắt Lâm Tiêu lóe ra tinh quang, xoay người rời đi.

- Tiểu tử kia đã ra rồi!

- Theo sát một chút, đừng để hắn đi mất!

Trong đám đông, hai cao thủ Quy nguyên cảnh âm thầm theo sát sau lưng Lâm Tiêu, tuy ánh mắt bọn hắn luôn đảo quanh, nhưng cảm giác vẫn đặt trên người hắn, xa xa theo dõi.

Hai người này là cao thủ quận Võ Lăng đang lịch lãm tại Thành Hắc Linh, tên là Phong Luân Thương cùng Thiết Mộc chân nhân, thực lực Quy nguyên cảnh trung kỳ cùng Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy trong Thành Hắc Linh, sau khi nhận được tin tức Lâm Tiêu xuất hiện liền chạy tới đại điện giao dịch, giám thị Lâm Tiêu đồng thời chờ đợi Thiên Ma lão nhân xuất hiện.

- Lâm Tiêu này thật sự là khoa trương, từ khi Phong Vân Bảng chấm dứt cho tới nay chưa qua ba năm, lại đột phá tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tốc độ tu luyện quả thật biến thái, khó trách Tương quận

vương xem trọng như vậy, nếu cho hắn thêm thời gian, nói không chừng hắn sẽ trở thành nhân vật đứng đầu như Đông Phương Hiên Viên, đến lúc đó còn muốn giết hắn thì lại càng khó khăn hơn.

Hai người vẫn đi theo sau, hành động thập phần cẩn thận cùng cảnh giác.

Đi theo được hai con đường, đột nhiên vừa rẽ sang góc hai người liền cảm giác chân khí của Lâm Tiêu đột nhiên biến mất.

- Không tốt!

Trong lòng hai người cả kinh, vội mạnh tới ngã rẽ vừa nhìn, đã không còn thấy thân ảnh Lâm Tiêu.

- Tiểu tử kia đâu?

Sắc mặt hai người xanh mét, vẻ mặt rất khó chịu:

- Đáng chết, sao lại đi mất, chẳng lẽ bị hắn phát hiện?

- Hai vị luôn đi theo ta, không biết có ý đồ gì?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên phía sau, khiến hai người cả kinh giật mình, quay đầu nhìn lại liền thấy Lâm Tiêu đang đứng nhìn họ với ánh mắt lạnh lùng.

Trong lòng hai người không kinh sợ còn lấy làm mừng, trong mắt lóe tinh quang.

- Ha ha, Lâm thiếu hiệp, quả nhiên có ánh mắt, hai chúng ta đi theo là muốn hỏi Lâm thiếu hiệp về chuyện Nguyên Khí đan thất phẩm, nếu như có gì mạo phạm còn mong tha lỗi...

Thiết Mộc chân nhân thần sắc như thường, ha ha cười nói.

- Vậy sao?

Lâm Tiêu lãnh đạm hỏi.

- Đó là tự nhiên...

Phong Luân Thương cười nói.

Đúng lúc này...

Vô Cực đao chọt ra khỏi vỏ, đao mang nhanh như chớp chém về phía đối phương.

- Không xong!

Trong lòng Phong Luân Thương kinh hãi, vội vã lui nhanh về phía sau, nhưng chiến đao của Lâm Tiêu nhanh hơn, trong nháy mắt đao mang sáng ngời đã lướt qua thân thể hắn, chém bay một cánh tay của hắn.

- Lâm Tiêu, ngươi muốn làm gì?

Đau đớn kịch liệt làm khuôn mặt Phong Luân Thương vặn vẹo, thân thể bay ngược phần nộ quát.

- Muốn làm gì? Chính là muốn làm chuyện mà hai vị định làm với ta!

Lâm Tiêu thản nhiên, lại chém ra một đao.

Người khác không cảm giác được nhưng với tinh thần lực của Lâm Tiêu làm sao không nhận ra sát ý trên thân hai người, không cần nghĩ, đối phương tuyệt đối là người của một trong ba đại thế lực La Sơn tông, Tứ hoàng tử cùng Quận Võ Lăng, một khi đã như vậy, không cần nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp giết nói sau.

- Đáng giận, Phong Luân Thương, xuất!

Phong Luân Thương hét lớn một tiếng, tay trái hiện ra một thanh trường thương màu xanh, cơn lốc màu xanh thổi quét, huyền hóa hơn mười đạo thương ảnh đi thẳng tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Giết!

Cùng lúc đó Thiết Mộc chân nhân đã xuất thủ, hai tay hợp lại tản mát ra quang mang xanh đen, hai tay đánh ra, trong hư không nhất thời xuất hiện một đôi chưởng ảnh thật lớn, vụ khí bao phủ hướng hai bên Lâm Tiêu đánh tới.

Nếu Lâm Tiêu đã động thủ, giờ phút này hai người đã bất chấp mệnh lệnh của Thiên Ma lão nhân, trong lòng quyết định chỉ cần đánh chết Lâm Tiêu, dù Thiên Ma lão nhân có tới cũng sẽ không trách bọn hắn.

- Ngăn!

Lâm Tiêu khẽ quát một tiếng, trước người đột nhiên xuất hiện một kim sắc thuẫn bài, chính là Huyền Kim thuẫn, hào quang sáng ngời nhanh chóng biến lớn, che chắn trên người hắn.

Oanh long...

Tiếng gầm rú đình tai nhức óc vang vọng thiên địa, hắc chưởng đánh trúng Huyền Kim thuẫn khiến cả mặt thuẫn đều chấn động, lực đánh bị mặt thuẫn làm suy yếu sau đó đánh lên người Lâm Tiêu.

Thân thể Lâm Tiêu bay ra, chiến đao trong tay nháy mắt chém lên thương ảnh rậm rạp.

Đình đình đình ...

Tiếng kim thiết giao nhau nổ tung vang lên, thương ảnh đều bị đao mang ngăn chặn hóa thành gió lốc tiêu tán trong không khí.

Ba người giao thủ nhìn như bình thường, nhưng tạo thành lực phá hoại khủng bố, ngã tư đường một mảnh hỗn độn, hai tửu lâu chung quanh bị san thành bình địa, không ít võ giả ở gần đều học máu thối lui, thần sắc kinh hãi.

- Thật nhanh, lại có thể so được với tốc độ thương ảnh của ta!

Phong Luân Thương chấn động, hắn chủ tu chính là phong chi thuật, từng cử động cực nhanh vô cùng, lại có Thiết Mộc chân nhân hiệp trợ, nhưng Lâm Tiêu vẫn có thể ngăn cản công kích của hắn, quả thật làm người không tưởng tượng nổi.

- Phong chi ý cảnh, người này đích xác có trình độ độc đáo, nhưng ta cũng có lý giải đặc biệt, tuy rằng chưa chắc tinh thâm như hắn, nhưng bằng chút công kích đó muốn đánh trúng ta, không khác gì nằm mơ!

Chỉ một lần giao thủ, Lâm Tiêu đã giải thích được tám chín phần thực lực của Phong Luân Thương.

- Phong Luân Thương, thực lực tiểu tử này không kém, đừng khinh thường!

Thiết Mộc chân nhân quát.

Chân khí của Lâm Tiêu chỉ là Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cho dù có Huyền Kim thuẫn cũng không khả năng ngăn cản một kích toàn lực của Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, nhưng một màn trước đó làm cho hắn biết được Lâm Tiêu không đơn giản.

- Phát sinh chuyện gì?

- Có người đang giao thủ!

Động tĩnh thật lớn hấp dẫn toàn bộ cao thủ Thành Hắc Lĩnh chú ý.

- Là Lâm Tiêu Quận Hiền Dật, hai người vây công hắn là Thiết Mộc chân nhân cùng Phong Luân Thương Quận Võ Lăng, bọn hắn vì sao giao thủ?

- Vậy còn phải hỏi? Quận Hiền Dật cùng Quận Võ Lăng là kẻ thù truyền kiếp, Quận Võ Lăng tất nhiên không muốn cho hắn thời gian trưởng thành!

- Lâm Tiêu thật đúng là cây to đón gió, La Sơn tông cùng Quận Võ Lăng đều muốn mạng của hắn!

- Thật là xui xẻo, Thiết Mộc chân nhân cùng Phong Luân Thương đều là Quy nguyên cảnh trung kỳ cùng Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, thực lực xuất sắc, bất kỳ người nào cũng có thể lấy mạng Lâm Tiêu, hiện tại còn bị hai người vây công, Lâm Tiêu hẳn phải chết không nghi ngờ.

Trong chiến đấu, ba người xông lên trời cao, lập tức hấp dẫn chú ý của toàn bộ mọi người, không ngừng cảm thán cùng kinh hô.

- Tốc chiến tốc thắng!

Sợ có biến, Thiết Mộc chân nhân nhắc nhở Phong Luân Thương, sau đó đánh một chưởng về phía Lâm Tiêu.

- Ta biết, đón một chiêu này của ta, Vô Ảnh Thương!

Phong Luân Thương hét lớn.

Trong hư không, một đạo thương ảnh vô hình hiện lên, như dung nhập vào trong gió, chỉ tạo nên gợn sóng trong không gian tỏ rõ sự tồn tại của nó.

Oanh một tiếng, dùng Huyền Kim thuẫn ngăn cản Thiết Mộc chân nhân tấn công, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn chăm chăm Phong Luân Thương, cảm giác tỏa khắp, bỗng ra ba đạo nhanh như chớp.

830. Chương 828: Trảm Sát

Đình đình đình...

Thương ảnh vô hình nhất thời biến mất.

- Vậy mà cũng có thể ngăn trở?

Phong Luân Thương giật mình, chợt cười lạnh:

- Đáng tiếc Vô Ảnh Thương của ta không chỉ ba thương, chết cho ta!

Trong tiếng quát lạnh, một đạo thương ảnh đã âm thầm xuất hiện ngay mi tâm Lâm Tiêu, như quỷ mị nhảy mắt đâm trúng đầu của hắn.

Phịch một tiếng, thân thể Lâm Tiêu nổ tung.

- Phong Luân Thương, cẩn thận!

Thiết Mộc chân nhân biến sắc hô to.

Ông, một thân ảnh quỷ mị trống rỗng xuất hiện sau lưng Phong Luân Thương, chính là Lâm Tiêu, vừa rồi thân ảnh bị đánh trúng chỉ là tàn ảnh của hắn.

- Tốc độ chậm như vậy cũng xứng xứng là Phong Luân Thương?

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Vô Cực đao lướt qua trong hư không, một đao chém thẳng về hướng Phong Luân Thương.

- Không xong!

Phong Luân Thương kinh hãi, con ngươi co rút lại, trái tim như muốn ngừng đập, cũng may kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, trong khoảnh khắc chân nguyên sôi trào, hóa thành cơn lốc màu xanh sắc bén bao phủ bên ngoài cơ thể, nhìn như đao cuốn, ẩn chứa lực phá hoại cùng lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ.

Đao mang chém lên cơn lốc, lực xuyên phá đáng sợ bùng nổ, bắn ra hàng vạn phong nhận.

Không đợi Phong Luân Thương lấy lại tinh thần, hộ thể chân nguyên đã phá, cánh tay trái bay ra ngoài.

- Dừng tay, ngươi dám giết hắn, ta sẽ ngươi chết!

Thiết Mộc chân nhân kinh hãi, hét lên phẫn nộ nhào tới cứu viện.

- Đáng chết, hắn làm sao có thể mạnh như vậy!

Đau đớn thấu xương làm khuôn mặt Phong Luân Thương vặn vẹo, tới lúc này hắn mới hiểu được vì sao Thiên Ma lão nhân có lệnh chờ bọn hắn tới mới ra tay, không nghĩ tới đối phương cường đại tới mức độ này, bất chấp thân thể đã bị trọng thương, Phong Luân Thương điên cuồng thúc giục chân nguyên lao về hướng Thiết Mộc chân nhân.

- Trảm!

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, lại một đạo đao mang cường đại bay ra.

Phốc xuy...

Hệ thống chân nguyên của Phong Luân Thương thật dễ dàng bị xuyên thủng, thân thể đã bị chia thành hai, máu tươi phun trào như suối.

- Chút thực lực ấy cũng muốn giết ta!

Ánh mắt Lâm Tiêu vô cùng lạnh khốc.

- Phong Luân Thương bị Lâm Tiêu đánh chết!

Những người nhìn thấy một màn này đều sợ ngây người.

- Lâm Tiêu quả nhiên đáng sợ!

Ngay cửa đại điện giao dịch, Chỉ Lan xuất hiện, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ: vốn định đi lên giúp đỡ, hiện tại xem ra không cần.

- Xú tiểu tử, chết cho ta, Thiết Mộc Phùng Xuân!

Sắc mặt Thiết Mộc chân nhân xanh mét, chân nguyên âm âm thiêu đốt, song chưởng vung ra, thân hình hóa thành lốc xoáy, thiên địa nguyên khí trong phạm vi hơn mười dặm đều bị điên cuồng cắn nuốt, chuyển hóa thành sinh trưởng lực cùng chiến lực cho Thiết Mộc.

Một chưởng đánh ra, thiết mộc vô tận ngưng tụ mà thành hắc sắc cự chưởng, ngay sau đó, không khí nhộn nhạo gợn sóng, uy áp rung trời.

- Mộc ý cảnh sao? Đích xác cường đại!

Lâm Tiêu không dám khinh thường, chân nguyên thiêu đốt, đao ý tỏa khắp, Thái Huyền đao hiện trong hư không.

- Ngũ Ngục Pháp Vương đao - Nhân Ngục đao!

Chưởng ảnh bị phân thành hai, va chạm cùng đao liên tan mất.

- Không có khả năng, chết cho ta!

Thiết Mộc khiếp sợ gầm lên giận dữ, song chưởng liên tục đánh ra, chỉ một thoáng không trung biến thành chưởng ảnh bao trùm, như sóng thần mãnh liệt đánh về hướng Lâm Tiêu.

Đao mang sáng ngời, Lâm Tiêu không ngừng chém tới, song phương chiến đấu kịch liệt, điên cuồng giao thủ, nhất thời mỗi bên một nửa, sàn sàn lẫn nhau.

- Người này lợi hại!

Mọi người than thở sợ hãi, hiện tại mới hiểu được vì sao Quận Võ Lăng phải công khai đánh chết Lâm Tiêu, bởi vì đã bất đắc dĩ, nếu còn lưu thời gian cho hắn trưởng thành, Quận Võ Lăng sẽ rơi vào nguy cơ thật lớn.

- Đáng giận, Đại Diệt Uy Thiên chưởng!

Không đánh trúng Lâm Tiêu, Thiết Mộc thở hổn hển, toàn thân tràn ngập hắc vụ, chưởng ảnh thật lớn bay ra, chân nguyên lưu chuyển, giống như hết thủy đều phải tan biến.

- Thông Thiên Nhất Đao!

Lâm Tiêu không hề khinh thường, vung đao cắt mở hư không.

Oanh một tiếng, song phương lại hợp một kích, tiếng nổ vang lên kịch liệt, hai bên bay ngược ra sau vài trăm thước.

Ca sát...

Kình khí tản ra, mặt đường nứt vỡ ra, từng vết rạn như mạng nhện lan ra, nhìn rợn cả người.

- Cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh quả nhiên cường đại, chân nguyên đã cô đọng tới mức hùng hậu, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng.

Hắn không ngốc, trước đó đối phương chỉ đi theo hắn, nhưng không động thủ, hiển nhiên nếu không phải có điều bất khoản thì đang chờ đợi trợ giúp, nhưng khả năng thứ nhất không lớn, như vậy chỉ còn khả năng thứ hai, trên người Lâm Tiêu mặc dù có Chân Quang Huyền La Tráo, nhưng đối mặt với võ giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong tấn công thì kiên trì không được bao lâu, hơn nữa không cách nào đánh bại đối phương, chẳng qua kéo dài chút thời gian chống cự mà thôi.

- Ở đây quá nhiều người, không thể cho Phân thân Toàn Địa Giáp xuất hiện, xem ra chỉ phải thi triển Thiên Tinh Thần Khung Ấn!

Lâm Tiêu lại rút đao xông lên, đem ý cảnh Phân Thân Hóa Ảnh quyết dung nhập bên trong, thân thể lướt qua không trung thật quỷ mị, nơi nơi tràn ngập tàn ảnh vô cùng vô tận.

- Xú tiểu tử, xem ta giết chết ngươi!

Sắc mặt Thiết Mộc chân nhân dữ tợn, tuy rằng nhất thời không bắt được Lâm Tiêu nhưng vẫn cực kỳ tự tin với mình, bàn tay vung ra, thân hình biến thành hư vô mờ mịt vây quanh đem chướng ảnh bao phủ Lâm Tiêu, từng tầng từng tầng càng thêm đáng sợ, càng thêm cường đại.

- Đoạt Nguyên Linh Chỉ!

Phốc xuy...

Lâm Tiêu điểm ra, ngón tay thật lớn ngưng tụ trên trời cao, đem chân nguyên trên người Thiết Mộc đánh vỡ một tầng, ngay sau đó thúc giục Huyền Kim thuẫn ngăn cản chướng ảnh tấn công.

Oanh oanh oanh...

Từng tầng công kích oanh thẳng lên Huyền Kim thuẫn, sóng xung kích tản ra bốn phương tám hướng khiến võ giả bên dưới hết hoảng chạy trốn.

- Được rồi, nếu còn tiếp tục đấu như vậy Thành Hắc Linh sẽ bị bọn hắn hủy đi.

Chỉ Lan cùng vài đại cao thủ Thành Hắc Linh liếc nhau, chuẩn bị ra tay.

Thành Hắc Linh là do vài thế lực lớn gần bên liên hợp quản lý, mặc dù cao thủ Quy nguyên cảnh ở trong thành không bị ràng buộc, thường thường có phát sinh xung đột bọn hắn sẽ không can dự, nhưng cuộc chiến kịch liệt như Lâm Tiêu cùng Thiết Mộc chân nhân sẽ tạo thành phá hư nhất định cho Thành Hắc Linh, nếu còn tiếp tục tùy ý cho hai người giao thủ, chỉ sợ tổn thất trong thành sẽ thật lớn.

Ngay trong lúc bọn họ vận chuyển chân nguyên vừa định phóng lên cao, cục diện giằng co trên bầu trời đột nhiên thay đổi.

Oanh long long...

Dùng Huyền Kim thuẫn ngăn cản công kích của Thiết Mộc chân nhân, Lâm Tiêu không ngừng lui về phía sau, khí tức phù phiếm, nhưng nường khoảnh khắc này Lâm Tiêu rốt cục đem Thiên Tinh Thần Khung Ấn áp súc tới cực hạn.

Trong mắt lóe lên tinh mang, tay phải vung cao, một cỗ tinh thần khí tức từ trong thân thể hắn tuôn tràn, bầu trời như có vô số tinh quang rơi xuống, hội tụ trên tay phải của hắn, ngay sau đó nhắm ngay Thiết Mộc chân nhân hung hăng vỗ tới.

- Thiên Tinh Thần Khung Ẩn - Địa Khung Ẩn!

831. Chương 829: Thiên Ma Bát

Oanh long!

Cả mặt đất như bị lật ngược, hình thành một địa ấn cực lớn, địa ấn mệnh mông hấp thu tinh thần chân nguyên trong thân thể Lâm Tiêu, nhanh chóng hình thành một mặt địa ấn thật khủng bố, địa ấn lớn vô cùng, bao trùm trời đất, bên trên lưu chuyển tinh thần quang mang, giống như một kiện pháp bảo đại ấn.

Từ sau khi đột phá tới Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, Lâm Tiêu rốt cục hoàn thành ngưng tụ Địa Khung Ẩn, mà đại giới chính là tiêu hao sạch sẽ toàn bộ tinh thần chân nguyên trong cơ thể.

- Đáng chết, đây là võ học gì?

Địa Khung Ẩn vừa ra, trong lòng Thiết Mộc chân nhân đột nhiên dâng lên cổ cảm giác nguy cơ, hần rống to một tiếng, trên người xuất hiện những phù văn quỷ dị, phù văn lưu chuyển, đem toàn thân hần bao vây chặt chẽ, như một khối sắt lá màu đen, đồng thời thân hình bay vút thật nhanh, không dám đón đỡ một kích khủng bố của Lâm Tiêu.

- Chạy đi đâu, chết cho ta!

Lâm Tiêu quát lạnh, tay phải dùng toàn bộ khí lực vỗ xuống.

Chân khí khủng bố tràn ngập, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Địa Khung Ẩn ầm ầm đập lên trên người Thiết Mộc chân nhân.

Ca sát một tiếng, phù văn bao phủ trên người Thiết Mộc chấn động, xuất hiện vô số vết rạn, ngay sau đó ầm ầm phá nát, Địa Khung Ẩn gió thổi cổ rập không khoan nhượng nện lên thân hình Thiết Mộc chân nhân.

- A!

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, Thiết Mộc phun máu tươi, hộ thể chân nguyên dập nát, trên thân xuất hiện từng đạo vết rạn, thất khiếu toát ra máu tươi, thân hình chật vật không chịu nổi, chẳng khác gì lệ quỷ.

Dưới một kích Thiết Mộc đã bị trọng thương, trường bào phá nát, nơi nơi đầy máu tươi.

- Làm sao có thể mạnh như vậy!

Thiết Mộc kinh sợ, trong miệng phun máu, thân hình thối lui xoay người muốn bỏ chạy.

- Trảm!

Lâm Tiêu làm sao bỏ qua, thúc giục chút chân nguyên còn lại trong cơ thể toàn lực chém ra một đao.

Phốc xuy...

Thân hình Thiết Mộc bị chém thành hai, máu tươi vẩy ra, đôi mắt trừng lớn không dám tin.

Ở bên dưới mọi người đều sợ ngây người, trợn mắt há hốc mồm.

- Thực lực không tệ, đáng tiếc còn kém hơn Tả Nhất Phàm!

Khẽ lắc đầu, Lâm Tiêu khẽ vẩy tay, tay phải Thiết Mộc và Phong Luân Thương bay qua, sau đó tan rã, chỉ lưu lại hai trụ vật giới chỉ.

Xóa bỏ tinh thần lạc ấn, ném vào trong giới chỉ của mình, Lâm Tiêu phun ra ngụm máu tươi mang theo trọc khí, lại nuốt một viên Ngưng Chân đan thất phẩm cuối cùng lấy được trong cổ địa Thái Thần ngày trước.

- Nơi đây không nên ở lâu, rời đi trước nói sau.

Nuốt Ngưng Chân đan, chân nguyên rất nhanh khôi phục lại, Lâm Tiêu cũng không định ở lại Thành Hắc Lĩnh, xoay người liền đi.

Đúng lúc này...

- Ha ha ha, lão phu tận lực tìm kiếm mấy tháng, cuối cùng tìm được người, chạy đi đâu!

Một tiếng cười to tà ác vang vọng, ngay sau đó một đạo chân khí khủng bố giáng xuống bao phủ cả bầu trời Thành Hắc Lĩnh, đồng thời gắt gao giam cầm thân thể Lâm Tiêu.

- Không tốt!

Sắc mặt Lâm Tiêu đại biến, cổ uy áp quá kinh khủng, hơn xa Thiết Mộc chân nhân, khí tức tà ác như lệ quỷ tru lên, điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong đầu Lâm Tiêu, cơ hồ muốn phá hủy tinh thần ý chí của hắn.

Sưu sưu sưu...

Xa xa, ba đạo lưu quang phá không mà tới, đầu lĩnh là một lão giả mặc áo choàng đen, khổng chế hắc vụ cuộn cuộn, mà sau lưng hắn là hai cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, khí tức thông thiên.

- Phá cho ta!

Đồng tử Lâm Tiêu co rút lại, không chút do dự, đao ý bát phẩm thi triển tới mức tận cùng, đồng thời tinh thần lực thất phẩm lan tràn, đem cổ khí tức tà ác tẩy sạch sẽ, ngay sau đó thi triển Hư Tung La Ảnh muốn trốn vào hư không định rời đi.

- Đi được sao? Ma Khí Già Thiên!

Thiên Ma lão nhân âm trầm cười to, ma sát khí như màn trời lan ra, nháy mắt bao phủ không trung Thành Hắc Lĩnh, nhắm ngay Lâm Tiêu áp xuống.

- Là Thiên Ma lão nhân Quận Võ Lăng!

- Tại sao là hắn?

- Chẳng lẽ hắn cũng tới giết Lâm Tiêu, Lâm Tiêu gặp nguy hiểm rồi!

Toàn bộ cao thủ Quy nguyên cảnh dưới Thành Hắc Lĩnh sắc mặt đại biến, Thiên Ma lão nhân hung danh hiển hách, Ma Sát tà công đẳng phong tạo cực, tuy rằng chỉ tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ nhưng Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không muốn giao thủ với hắn.

Oanh long!

Ma sát khí bao phủ, che lấp cả không trung tối đen, điên cuồng bao trùm Lâm Tiêu.

- Chân Quang Huyền La Tráo!

Không chút do dự, Lâm Tiêu trực tiếp thi triển Chân Quang Huyền La Tráo, một tầng kim sắc quang tráo bay lên, ngăn cản ma sát khí xâm nhập, kim quang nhọn nhọn đối kháng sóng gợn màu đen.

- Sát khí thật đáng sợ, lại có thể so sánh với công kích của Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Sắc mặt Lâm Tiêu đại biến, Chân Quang Huyền La Tráo của hắn có thể ngăn cản được công kích trong thời gian mười mấy lần hô hấp của Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nếu lộ ra gợn sóng, chỉ nói rõ đây là công kích tương đương Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Thân hình Lâm Tiêu như điện, cao thủ mới xuất hiện quá cường đại, hắn không đủ khả năng ngăn cản.

- Chỉ cần chạy tới Yêu Ma linh, bằng vào hiểm địa cùng Phân thân Toản Địa Giáp, có lẽ còn thoát được đũa giết!

Lâm Tiêu toàn lực khởi động Chân Quang Huyền La Tráo, thi triển Hư Tung La Ảnh đột nhập hư không, thân hình bay nhanh không quay đầu lại.

- Trên người quả nhiên có bảo vật, xem ra phải sử dụng Thiên Ma Bát!

Tâm niệm vừa động, trong tay Thiên Ma đột nhiên hiện ra một bát vu, tản ra ma khí dày đặc.

- Hô!

Thúc giục chân nguyên, bát vu bay ra, đón gió mà trường to lên, nháy mắt hóa thành trăm trượng, che phủ bầu trời trôi nổi trên đỉnh đầu Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu, ta tiễn ngươi đoạn đường, tới địa ngục đừng quên kẻ giết ngươi là Thiên Ma lão nhân, khắc khắc...

Hoa!

Trong tiếng cười âm lãnh, mặt ngoài bát vu phát sáng, ngay miệng bát xuất hiện hắc ám lốc xoáy, lốc xoáy điên cuồng tràn xuống dưới, rất nhanh bao phủ phạm vi hơn mười dặm, trùm lấy Lâm Tiêu.

Trên bát vu hiện lên trận văn sáng ngời, ngay sau đó thân thể Lâm Tiêu nháy mắt thu nhỏ lại, bị hắc ám lốc xoáy nháy mắt cắn nuốt, hoàn toàn biến mất.

Ca sát...

Ngay sau đó bát vu xuất hiện vết rạn, phát ra tiếng nổ vang thật lớn, nháy mắt liền nổ tung, hóa thành bụi theo gió tiêu tán.

Trên bầu trời chỉ còn lại ba người Thiên Ma lão nhân ngạo nghễ đứng thẳng, mà Lâm Tiêu cùng Thiên Ma Bát đã biến mất.

- Thật sự là đáng tiếc, mỗi lần thi triển Thiên Ma Bát trận văn dưới đáy đều bị tổn hại, bởi vậy chỉ có thể thi triển năm lần, hiện tại rốt cục công thành lui thân, có thể diệt sát thiên tài đế quốc như Lâm Tiêu, cũng không tính bồi nhọ nó.

Thiên Ma lão nhân cười lạnh một tiếng, khẽ lắc đầu. Nếu đổi lại là võ giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường, muốn đối phó Quy nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong như Lâm Tiêu chưa chắc sẽ đành lòng sử dụng bảo vật như Thiên Ma Bát, nhưng Thiên Ma lão nhân không chút đau lòng, ngay lúc Lâm Tiêu thi triển Chân Quang Huyền La Trảo hắn đã không còn chút do dự.

Cũng chính bởi vì tính cách quyết đoán tàn nhẫn của hắn, mới giúp cho hắn có được thành tựu như vậy, hung danh truyền khắp cả Đế quốc Võ Linh.

832. Chương 830: Chiến Trường Ma Uyên

- Chúng ta đi, nơi này ở gần Quận Hiên Dật, nếu bị cường giả Quận Hiên Dật đuổi tới sẽ không hay, khắc khắc, lão nhân ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Cười lạnh một tiếng, Thiên Ma lão nhân cũng không lưu lại Thành Hắc Lĩnh, sau khi đánh chết Lâm Tiêu thân hình vừa động, trực tiếp bay vào hoang dã mờ mịt xa xa.

- Lâm Tiêu chết rồi!

Ở bên dưới toàn bộ võ giả đều ngây dại.

Trong lúc nhất thời bọn họ không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình, lúc trước khi Lâm Tiêu đánh chết Phong Luân Thương cùng Thiết Mộc chân nhân, bọn họ còn đang cảm thán vì đế quốc xuất hiện một thanh niên thiên tài tuyệt diệu, nhưng không nghĩ tới chỉ chớp mắt hắn đã vắng lặng.

- Trời cao đồ kỵ anh tài ah!

Không ít người thở dài, cũng không ít người cảm thấy bất an, cao thủ Quận Võ Lăng ngang nhiên đánh chết quán quân Phong Vân Bảng đế quốc, thiên hạ lại sắp rối loạn sao?

Cũng không có ước định rõ ràng, nhưng căn cứ theo lệ thường xung đột giữa những thanh niên trẻ tuổi cũng sẽ không đưa tới thế hệ trước ra tay liệt sát, dù sao tình cảnh của Nhân tộc hiện tại thật gian nan, đại lục cần có nhiều cường giả xuất hiện, chẳng những ở Đế quốc Vô Linh mà ở những đế quốc khác cũng vậy, nhưng chỉ trong hai năm thời gian ngắn ngủi, La Sơn tông cùng Quận Vô Lăng lại luôn muốn truy sát Lâm Tiêu, bởi vậy có thể thấy được thiên phú của hắn thật đáng sợ, đáng sợ tới mức một ít cao thủ thế hệ trước không muốn nhìn thấy hắn trưởng thành, vì vậy một lòng muốn tiêu diệt hắn.

Không ai cảm thấy được Lâm Tiêu còn sống, dù họ không tận mắt nhìn thấy hắn tử vong, chỉ nhìn thấy hắn bị lốc xoáy cắn nuốt đưa tới chỗ thần bí nào đó, nhưng không thể phủ nhận Quận Vô Lăng phái Thiên Ma lão nhân ra tay còn thi triển nguyên khí khủng bố như thế, tất nhiên sẽ không làm ra sai lầm, nhất định phải làm Lâm Tiêu chết đi mới cam tâm.

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Chỉ Lan không khỏi thở dài một tiếng, không phải nàng không muốn ra tay cứu giúp nhưng đứng trước mặt cao thủ như Thiên Ma lão nhân, Thành Hắc Linh cũng chỉ vô năng vì lực.

- Quận Vô Lăng chết tiệt, Quận Hiên Dật nhất định sẽ không bỏ qua các người!

Thành Hắc Linh nằm giữa Quận Hiên Dật cùng Quận Định An, bên trong đương nhiên có không ít võ giả Quận Hiên Dật, một đám sắc mặt xanh mét, phần nộ lại chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Chiến trường Ma Uyên.

Đây là một bí cảnh nguy hiểm nằm trong hoang vực giao tiếp giữa Đế quốc Vô Linh cùng Đế quốc Thần Võ.

Trước Ngày Hủy Diệt, Chiến trường Ma Uyên từng tồn tại trên Đại lục Thương Khung, là một hiểm cảnh tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục, bởi vì trong đó có thật nhiều bảo vật, cũng là nơi thám hiểm của vô số võ giả Hóa phàm cảnh cùng Quy nguyên cảnh, bởi vậy võ giả nhân loại vẫn lạc trong Chiến trường Ma Uyên hàng năm nhiều vô số, khai quật bảo vật cũng không ít, có thể nói là một đại tuyệt địa.

Trong Chiến trường Ma Uyên, không có nhân loại cùng yêu thú, chỉ có một loại sinh vật cực kỳ quỷ dị được xưng là ma đầu, ma đầu cũng chia cấp bậc, phân biệt là hạ vị thiên ma, trung vị thiên ma, thượng vị thiên ma, hạ vị ma tướng, trung vị ma tướng, thượng vị ma tướng cùng ma vương cực kỳ đáng sợ.

Trong đó thiên ma tương tự võ giả Hóa phàm cảnh, ma tướng tương tự Quy nguyên cảnh, mà ma vương tương tự vương giả Sinh tử cảnh.

Chiến trường Ma Uyên theo trong hiểu biết của mọi người có bốn tầng, càng đi sâu càng nguy hiểm, tầng thứ nhất là nơi lịch lãm của Hóa phàm cảnh, tầng hai là Quy nguyên cảnh sơ kỳ cùng trung kỳ, tầng ba là Quy nguyên cảnh trung kỳ cùng hậu kỳ, tầng thứ tư đã vượt qua hạn độ thừa nhận của Quy nguyên cảnh, cho dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đi vào cũng phải cứu tử nhất sinh.

Đây không phải chỉ vì ma đầu trong Chiến trường Ma Uyên, mà là bởi vì càng đi sâu bên trong, ma sát khí càng nồng hậu, mà ma sát khí tầng thứ tư Quy nguyên cảnh hậu kỳ đi vào chưa đầy nửa canh giờ sẽ bị ma sát khí xâm nhập nổ tan xác mà chết, cho dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không chịu nổi vài canh giờ.

Cho nên tầng thứ tư là mộ địa của toàn bộ cao thủ Quy nguyên cảnh, trừ phi là một ít Quy nguyên cảnh hậu kỳ cực kỳ đáng sợ mới dám đi vào một thời gian ngắn, mà những Quy nguyên cảnh hậu kỳ bình thường thì càng không dám nghĩ.

Tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên.

- Hoa!

Ma sát khí tối đen như mực bỗng nhiên cuộn cuộn nổi lên, hư không chung quanh run rẩy, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện.

- Nơi này là...

Lâm Tiêu đứng bên trong Chân Quang Huyền La Tráo, quan sát ma sát khí cuộn cuộn tràn tới, sắc mặt khó xem.

Hắn tin tưởng Thiên Ma lão nhân tiêu phí tinh lực lớn như vậy tuyệt sẽ không truyền tống hắn tới một địa phương mà không hề có chút nguy hiểm.

Quả nhiên, lúc này Chân Quang Huyền La Tráo đang bị ma sát khí mãnh liệt ăn mòn!

- Cái gì? Đây là hắc vụ gì vậy, ngay cả Chân Quang Huyền La Tráo cũng có thể ăn mòn!

Lâm Tiêu chấn động, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

- Không được, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, nếu không chờ khi Huyền La Tráo vỡ tan, chỉ sợ mình cũng gặp nguy hiểm!

Dù đang trong nguy cơ, nhưng tâm thần Lâm Tiêu vô cùng bình tĩnh, phóng thích tinh thần lực tìm kiếm hết thấy chung quanh.

Tinh thần lực lập tức lan ra khoảng cách mười dặm, trong cảm giác của hắn, không gian trong phạm vi mười dặm đều bao trùm hắc vụ, chung quanh là hoang nguyên tối đen, không một ngọn cây cọng cỏ, không một bóng người, không có sinh cơ.

- Cuối cùng đây là địa phương nào?

Không dám do dự, Lâm Tiêu chọn một phương hướng bay đi.

Tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh, chỉ một phút đã bay hơn mười dặm, nhưng trong cảm giác của hắn bốn phía vẫn hoang vu, mà Chân Quang Huyền La Tráo đã suy yếu một phần ba.

- Nếu còn như vậy không qua hai phút Huyền La Tráo sẽ nghiền nát!

Lâm Tiêu lo lắng:

- Ân? Có hài cốt!

Đột nhiên trong cảm giác của hắn, nhìn thấy một bộ hài cốt vô giả nhân loại, không biết tồn tại đã bao lâu, huyết nhục biến chất, khung xương biến thành màu đen quỷ dị, bên cạnh hài cốt còn có một thanh chiến phủ màu đen, tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

- Trận văn này là thượng phẩm nguyên khí!

Lâm Tiêu chấn động, đồng thời trong lòng trầm xuống, người có được thượng phẩm nguyên khí phải là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ.

Hắn nhấc lên chiến phủ, vừa truyền chân nguyên, chiến phủ liền vỡ vụn, hiển nhiên đã sớm bị ăn mòn hư hao, một cỗ khí tức hỗn loạn âm trầm xuyên qua chiến phủ nhảy vào thân thể Lâm Tiêu, làm hắn cảm thấy đau đớn.

- Lực ăn mòn thật đáng sợ!

Sắc mặt Lâm Tiêu ngưng trọng.

Cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đã chết, thượng phẩm nguyên khí bị mục nát, tỏ rõ phiền địa vực này đáng sợ.

- Cỗ âm sát khí này, chẳng lẽ đây là Chiến trường Ma Uyên?

Trong đầu Lâm Tiêu chợt lóe linh quang:

- Đúng rồi, nhất định là Chiến trường Ma Uyên!

- Nếu như là Chiến trường Ma Uyên, như vậy nơi này hẳn là tầng thứ tư sâu nhất, nếu không ma sát khí không mãnh liệt như thế!

833. Chương 831: Ma Hạch

Sắc mặt Lâm Tiêu nặng trĩu, tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên vô biên vô hạn, mỗi tầng đều thông qua thông đạo xoắn liên tiếp, cách xa nhau vạn dặm, càng đáng sợ chính là bên trong ẩn chứa thiên ma cường đại, còn đáng sợ hơn cả ma sát khí.

- Hiện giờ chỉ còn cách tìm thông đạo xoắn đi thông tầng dưới, nhưng nơi này rộng lớn như vậy, muốn tìm thông đạo dễ dàng sao?

Thân hình Lâm Tiêu phá không, tinh thần lực khẩn trương nhìn bốn phía.

Ngay lúc hắn đi ngang một mảnh núi hoang màu đen, từ trong một khối đá đen nhảy ra một vật như chất lỏng màu đen như mực, thậm chí có khuôn mặt ngũ quan vạn vật, mạnh mẽ lao ra bổ nhào về hướng Lâm Tiêu.

- Không tốt, là ma đầu!

Sắc mặt Lâm Tiêu đại biến, bổ mạnh một đao, thân hình ma đầu vạn vật né tránh đao mang, một quyền oanh lên phòng hộ trảo, răng rắc một tiếng phòng hộ trảo vốn đã mỏng như cánh ve liền bị oanh thành nứt rạn.

- Kiệt kiệt...

Ma đầu âm hiểm cười, hóa thành hình người, trên đầu có hai sừng nhọn, đôi mắt đỏ sậm gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, toát ra ánh mắt đầy vẻ thị huyết giết chóc.

- Trên đầu có hai sừng nhọn, là trung vị ma tướng, ma đầu này thật sự là quỷ dị, không có hình thái cụ thể, còn biết che giấu trong vật chất thực tế, tránh thoát tinh thần lực tìm kiếm, thủ đoạn che giấu khí tức rất cao.

Sắc mặt Lâm Tiêu vô cùng khó xem, ma tướng cùng thiên ma rất dễ phân biệt, thiên ma không có sừng mà ma tướng thì có, hạ vị ma tướng một sừng, trung vị ma tướng hai sừng, thượng vị ma tướng ba sừng, mà sinh vật trước mặt có hai sừng, tương đương vô giả nhân loại Quy nguyên cảnh trung kỳ.

Nếu ở địa phương khác có lẽ Lâm Tiêu không hề ngại gặp phải ma tướng, nhưng ở ngay trên tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, một khi phòng hộ trảo vỡ tan, thậm chí không cần tên ma tướng kia ra tay Lâm Tiêu cũng sẽ bị ăn mòn mà chết.

- Kiệt kiệt, máu tươi nhân loại là mỹ vị, ta đã thật lâu không được nếm máu tươi của cường giả nhân loại rồi.

Trung vị ma tướng âm trầm cười to, hóa thành cổ âm phong trực tiếp bao trùm về hướng Lâm Tiêu.

- Phân thân Toàn Địa Giáp, xuất hiện đi!

Ngay thời khắc nguy cấp, Lâm Tiêu không quản được nhiều như vậy, trực tiếp phóng ra Phân thân Toàn Địa Giáp.

Một đầu yêu thú hình thể khổng lồ màu vàng dữ tợn đột nhiên xuất hiện ngay trong phiên thiên địa tối đen, thân hình dài trăm thước như một tòa kim sắc thành trì âm âm lao ra, rít gào một tiếng, Phân thân Toàn Địa Giáp vung ra móng vuốt sắc bén, thi triển chiêu Thông Thiên Nhất Trảo, móng vuốt thật lớn nháy mắt vỗ lên trên người trung vị ma tướng không kịp phòng ngự kia.

Tê lạp...

Móng vuốt sắc nhọn xé rách thân thể màu đen, đem trung vị ma tướng trực tiếp xé thành bốn năm mảnh.

Ma sát khí tối đen chung quanh cuốn tới, bao trùm Phân thân Toàn Địa Giáp, sau đó ăn mòn nó, thân sắc Lâm Tiêu khẩn trương, vừa định thu Phân thân Toàn Địa Giáp quay về Thương Long Tí thì đột nhiên từ trong cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp phóng xuất ra một cổ kim sắc chân khí, cổ khí tức này quanh quẩn bên ngoài thân thể phân thân, như một tầng lá chắn mỏng, ngăn chặn ma sát khí ăn mòn.

Kim quang tỏa khắp, làm thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp hoàn toàn không bị chút thương tổn ngay trong tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên.

- Đây là...cỗ năng lượng bên trong trái tim yêu vương!

Lâm Tiêu ngẩn ra, trong lòng mừng rỡ, hiển nhiên không ngờ được phân thân Toàn Địa Giáp có thể ngoài ý muốn ngăn cản được ma sát khí hùng hậu như vậy ăn mòn.

Xuy xuy xuy...

Ngay lúc Lâm Tiêu còn đang chấn kinh, trung vị ma tướng bị xé rách thành bốn năm mảnh lại ngưng tụ chung một chỗ, hóa thành hình người lần nữa.

- Yêu tộc từ nơi nào tới? Lại không sợ hãi ma sát khí!

Trung vị ma tướng đã có được trí tuệ không kém, đôi mắt thị huyết gắt gao nhìn chăm chăm vào Phân thân Toàn Địa Giáp.

Lâm Tiêu cau mày, nhìn thân hình trung vị ma tướng:

- Chẳng lẽ không thể giết chết ma đầu này hay sao, không đúng! Khí tức trên thân hắn đã bị giảm bớt hai thành so với khi nãy!

Không hề do dự, Lâm Tiêu thúc giục Phân thân Toàn Địa Giáp, thi triển Yêu Dực Cửu Trảm, xuy xuy xuy, đôi cánh kim sắc chấn động, cắt mở hư không, trong phút chốc xé rách trung vị ma tướng tan nát, ngay sau đó Phân thân Toàn Địa Giáp há mồm phun ra ngọn lửa màu đỏ, hỏa diễm nóng rực thiêu đốt nháy mắt đốt cháy thân hình ma tướng kia.

- A, không...đừng giết ta, Thập La đại nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân hình trung vị ma tướng ngày càng nhỏ, nháy mắt bị thiêu thành tro tàn, chỉ còn lưu lại một hòn đá đen.

Cũng như yêu tinh của yêu thú thất tinh trở lên, trong cơ thể ma đầu cấp bậc ma tướng có ma hạch, ẩn chứa ma sát khí cực kỳ cường đại, mà ma hạch trong thân thể thượng vị ma tướng sẽ tiến hóa thành ma sát tinh, giá trị phi phàm.

Trung vị ma tướng vừa chết, Lâm Tiêu thở phào một hơi, còn chưa kịp hồi phục lại...

Ca sát!

Chân Quang Huyền La Tráo rốt cục không còn kiên trì được nữa, kim quang nháy mắt vỡ tan.

Xuy xuy xuy...

Ma sát khí cuộn cuộn tràn tới, nhanh chóng lấy dính thân thể Lâm Tiêu, ngay sau đó một cảm giác đau đớn tận xương truyền tới, khiến khuôn mặt hắn biến thành vằn vẹo.

- A...

Tiếng kêu đau đớn vang lên, Lâm Tiêu vận chuyển chân nguyên tới cực hạn nhưng không cách nào ngăn cản ma sát khí đáng sợ kia, ma sát khí như có sinh mạng không ngừng xâm nhập vào thân thể hắn, làm cho hắn đau đớn xuyên tâm, chỉ nháy mắt toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi, da thịt bắt đầu thối rữa.

Đây chính là ma sát khí có thể ăn mòn cả cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ lẫn Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cho dù Lâm Tiêu là thiên tài, nhưng làm sao có thể ngăn cản? Nếu không Tương Thiên Thần cùng Thiên Ma lão nhân cũng không cần tốn công phu truyền tống hắn ném tới nơi này.

- Làm sao bây giờ, nếu còn tiếp tục như vậy không qua một nén nhang ta sẽ bị nổ tan xác mà chết!

Lâm Tiêu điên cuồng chống ma sát khí, trong nháy mắt không ngừng nghĩ đủ biện pháp.

- Dùng lửa, trung vị ma tướng sợ lửa, chỉ cần thiêu đốt chân nguyên nói không chừng có thể chống cự!

Không chút do dự, Lâm Tiêu thiêu đốt tinh thần chân nguyên, một tầng tinh thần quang mang bao phủ ngoài thân thể hắn, tuy có thể cản trở một bộ phận ma sát khí xâm lấn, nhưng vẫn còn tám phần xâm nhập vào cơ thể hắn.

Lâm Tiêu cắn răng, ánh mắt kiên nghị:

- Tinh thần hỏa, đốt!
- Tâm hỏa, ngưng!

Tinh thần hỏa vô hình cùng chân nguyên hỏa kết hợp, hóa thành tâm hỏa bốc lên.

Một màn làm người giật mình phát sinh, tâm hỏa vừa hình thành trong lòng bàn tay Lâm Tiêu, ma sát khí lập tức tiêu tán, mà ma sát khí đang tràn tới cũng điên cuồng tránh lui, trong nháy mắt chung quanh thân thể Lâm Tiêu vài trượng biến thành trống rỗng.

Thương thể trên người Lâm Tiêu dần dần khôi phục, thở phào một hơi.

- Không nghĩ tới tâm hỏa có công hiệu với ma sát khí.

Lâm Tiêu lại một lần cảm nhận Phần Viêm quyết cường đại:

- Chỉ cần tâm hỏa bất diệt, ma sát khí tầng thứ tư trong Chiến trường Ma Uyên không thể thương tổn được ta, điểm này cho dù là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không làm được.

834. Chương 832: Chấn Động (1)

Tìm được đường sống trong chỗ chết, gánh nặng trong lòng Lâm Tiêu rơi xuống, nhưng hắn vẫn không hề thả lỏng cảnh giác.

- Với chân nguyên hiện tại của ta, chỉ có thể duy trì tâm hỏa được nửa canh giờ, cho dù có Nguyên Khí đan khôi phục chân nguyên, tinh thần lực cũng không thể vô tận, hiện tại vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, muốn sống sót phải tìm thông đạo lốc xoáy đi thông tầng dưới mới được.

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng trọng, lời nói trước khi chết của trung vị ma tướng kia cũng làm cho hắn thập phần cảnh giác.

Có thể xưng là Thập La đại nhân gì đó, ít nhất phải là thượng vị ma tướng, thậm chí là ma vương trong truyền thuyết, hiện tại hắn cùng Phân thân Toàn Địa Giáp đều không khả năng chống cự.

Thu hồi phân thân, Lâm Tiêu hóa thành lưu quang bay nhanh tìm kiếm thông đạo lốc xoáy bên trong ma vực bất ngờ mê mông.

Bởi vì cần duy trì tinh thần hỏa, hiện tại tinh thần lực của Lâm Tiêu chỉ có thể lan tràn hơn phạm vi mười dặm, chậm rãi tìm kiếm.

Trên mặt đất màu đen mê mông, nơi nơi đều là núi hoang cùng nham thạch đen, một mảnh hoang vắng không một ngọn cỏ, không một chút sinh cơ.

Thời gian trôi qua, trong lòng Lâm Tiêu ngày càng nặng nề, trong nháy mắt nửa canh giờ trôi qua, Lâm Tiêu vẫn chưa tìm được thông đạo lốc xoáy đi thông tầng bên dưới.

- Làm sao bây giờ? Tinh thần lực đã sắp khô kiệt, nếu còn tiếp tục như vậy ta hẳn phải chết không nghi ngờ, hiện tại chỉ còn một biện pháp!

Ánh mắt hắn nhìn Thương Long Tí.

Cho tới nay hắn vẫn luôn suy nghĩ nếu Phân thân Toàn Địa Giáp có thể sinh tồn trong Thương Long Tí, như vậy bản thể của hắn sẽ thế nào, nhưng hắn vẫn chưa dám thử, hiện tại vì muốn sống sót hắn chỉ còn dùng biện pháp này.

Phóng xuất Phân thân Toàn Địa Giáp, đồng thời giải trừ liên hệ giữa bản thể cùng Thương Long Tí, Lâm Tiêu không chế tinh thần khí tức của Phân thân Toàn Địa Giáp thẩm thấu vào Thương Long Tí.

Một cỗ ba động vô hình sinh ra, phân thân Toàn Địa Giáp lập tức lấy được liên hệ cùng Thương Long Tí, giống như huyết nhục tương liên, Thương Long Tí lập tức bao quanh chân phải của Phân thân Toàn Địa Giáp, chân trước dần dần biến thành xanh đen, mơ hồ mang theo ánh vàng, một cỗ cảm giác cực kỳ cường hãn từ chân phải phát ra.

- Đi!

Phân thân Toàn Địa Giáp đánh ra một trảo.

Oanh long!

Mặt đất rạn nứt, bụi mù tràn ngập, mặt đất cứng rắn lập tức hiện ra khe rãnh dài hơn ngàn thước, nam thạch cuộn cuộn ngã xuống dưới rãnh sâu.

- Thật cường đại, Thương Long Tí lại có tác dụng này!

Lâm Tiêu chấn kinh.

- Thu!

Linh hồn phân thân truyền ra một trận dao động.

Thân hình Lâm Tiêu biến mất trong Chiến trường Ma Uyên, ngay sau đó xuất hiện bên trong không gian rộng lớn của Thương Long Tí.

Đứng bên trong không gian, Lâm Tiêu cũng không hề cảm thấy có gì không khỏe, tương đối quen thuộc với cảnh tượng nơi này.

- Ha ha, không gian Thương Long Tí quả nhiên có thể cho bản thể đi vào, vừa lúc, để Phân thân Toàn Địa Giáp ở bên ngoài tìm kiếm thông đạo lỗ xoáy, mà bản thể ở lại trong này tu luyện!

Tìm được đường sống trong chỗ chết trong lòng Lâm Tiêu vui sướng, khoan chân ngồi xuống, xuất ra ma hạch của trung vị ma tướng bắt đầu nghiên cứu hấp thu.

Ở bên ngoài, Phân thân Toàn Địa Giáp xuyên qua hư không màu đen, bắt đầu tìm kiếm thông đạo lỗ xoáy.

Thời gian trôi qua, bên trong Thương Long Tí.

Ca sát!

Ma hạch vỡ vụn, hóa thành bụi tiêu tán, Lâm Tiêu mở mắt, trong mắt toát ra tia khiếp sợ.

- Khó trách nhiều cao thủ Quy nguyên cảnh đều nguyện ý tới Chiến trường Ma Uyên lịch lãm, một viên ma hạch lại làm cho ý chí của ta gia tăng một thành, tinh thần lực cũng tăng trưởng.

Ma hạch là trung tâm ngưng tụ lực lượng trong cơ thể ma đầu, bên trong ẩn chứa ma sát khí cực kỳ cường đại, mà ma sát khí không cuồng bạo như ma sát khí chưa tinh luyện trong Chiến trường Ma Uyên, có tính ăn mòn, mà lại cực kỳ ôn hòa, có tác dụng ma luyện thật lớn cho ý chí của võ giả nhân loại cùng yêu thú.

Ý chí, hư vô mờ mịt, không như tinh thần lực có thể trực tiếp ảnh hưởng vật chất, ngược lại có chút giống linh hồn, rất khó phát hiện, nhưng lại chân thật tồn tại, ý chí của một võ giả càng mạnh có thể chống cự sát khí cùng uy áp càng lợi hại, đồng thời ý chí cũng tăng lên lực công kích cho võ giả, cực kỳ trọng yếu.

- Một viên ma hạch lại có thể làm cho ý chí biến chất, ma sát tinh trong thượng vị ma tướng chỉ sợ hiệu quả càng mạnh, khó trách có thể hấp dẫn thật nhiều cao thủ Quy nguyên cảnh.

Trong lòng cảm khái, Lâm Tiêu khoan chân ngồi tiếp tục tu luyện.

Chiến trường Ma Uyên nguy hiểm trùng điệp, tuy tạm thời hấn không gặp nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tuyệt đối an toàn, chỉ phải nghĩ mọi biện pháp gia tăng thực lực của mình mới có thể tìm thêm khả năng sinh tồn ở trong đây.

Thời gian lưu chuyển, trong nháy mắt ba ngày thời gian lại trôi qua.

- Rốt cục ta bị truyền tới nơi nào trong tầng thứ tư của Chiến trường Ma Uyên, vì sao không tìm được một thông đạo lối xoáy nào cả, chẳng lẽ thông đạo nhỏ lắm sao?

Thân hình Phân thân Toàn Địa Giáp dừng lại, đôi mắt dữ tợn nhấp nháy.

Trong suốt ba ngày thời gian, Lâm Tiêu tìm kiếm thông đạo khắp nơi, nhưng không phát hiện nơi nào, làm cho hắn có chút sốt ruột.

Nói chung, đi tới tầng ba có thật nhiều thông đạo lối xoáy, cơ hồ cách mỗi vạn dặm sẽ có một chỗ, nhưng mục đích đi thông khác nhau, có thể đi thông bên ngoài, có thể đi thông tầng tiếp theo, cũng có thể đi xuống tầng dưới, thậm chí ở ba tầng dưới còn có thể có chút bản đồ ghi chép lại.

Nhưng hôm nay hắn đi mãi trong tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên nhưng không phát hiện thông đạo nào, nhất thời làm cho hắn cảm thấy hoài nghi, nếu thông đạo tầng thứ tư nhiều như ba tầng trước, thời gian lâu như vậy lẽ ra hắn phải tìm được rồi chứ.

Lâm Tiêu suy đoán không lầm, tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên khác với ba tầng trước, số lượng thông đạo cực kỳ thưa thớt, thường thường cách mấy chục vạn dặm mới có một nơi, nhưng còn giấu trong chỗ nguy hiểm, muốn thông qua thông đạo ra ngoài khó càng thêm khó.

Năm xưa Tương Thiên Thần cùng Thiên Ma lão nhân Quận Võ Lăng trong lúc vô ý đi tới nơi này, nếu không có công năng truyền tống của Thiên Ma Bát, hai người đã sớm vẫn lạc trong đây.

Trong suốt mấy ngàn năm Chiến trường Ma Uyên bị phát hiện, toàn bộ cao thủ Quy nguyên cảnh đi vào trong tầng thứ tư đều vẫn lạc, không có vài người sống sót.

Bởi vì tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên cực kỳ nguy hiểm, suốt mấy ngàn năm qua rất ít người đi vào nơi này, vì vậy tin tức về thông đạo ít càng thêm ít.

Không biết rõ tình hình, Lâm Tiêu vẫn tiếp tục tìm kiếm khắp cả hoang nguyên tối đen tầng thứ tư.

Mà giờ khắc này, tin tức về cái chết của Lâm Tiêu đã khiến Đế quốc Võ Linh nổi lên sóng to gió lớn.

Thiên Ma lão nhân Quận Võ Lăng dám công khai đánh chết Lâm Tiêu, tin tức này được truyền khắp cả đế quốc với tốc độ cực nhanh, khiến cả đế quốc chấn động.

Hoàng cung Đế quốc Võ Linh.

- Ha ha, chết tốt lắm, chết tốt lắm!

Nhận được tin tức tứ hoàng tử Bách Lý Huyền cực kỳ vui mừng, ở trong phòng tận tình chèn chén, vô cùng hớn hờ.

835. Chương 833: Chấn Động (2)

La Sơn tông.

- Tiểu tử kia cuối cùng đã chết!

Khóe môi La Bá Thiên cười lạnh, vẻ mặt vui sướng, trong lòng như bỏ xuống khối đá lớn.

La Thiên Đô có chút buồn bã mất mát, nghe đối phương đã chết thì vui vẻ, nhưng lại vì không thể tự tay đánh giết đối phương mà khó chịu, tâm tình phập phồng.

Bên trong một mảnh rừng nguyên thủy không một bóng người.

- A, nhị đệ...

Tiếng rống giận dữ bi thống vang lên, một ngọn núi hoang cao hơn ngàn thước trống rỗng nổ tung, loạn thạch tung tóe, mặt đất chấn động.

Một hắc bào nam tử đeo mặt nạ quý bay lên, trên mặt nạ bằng xương rơi xuống dòng nước mắt, sau mặt nạ, đôi mắt bằng xương như tu la từ địa ngục sống lại, lạnh khốc vô tình.

- Tương Thiên Thần, Thiên Ma lão nhân Quận Võ Lăng, các người chờ xem, Lâm Hiên này không giết các người thì không làm người!

Trong tiếng gầm thê lương, hắc ảnh phá không, nháy mắt biến mất cuối chân trời, mà phương hướng kia chính là Quận Võ Lăng.

Đồng dạng vô cùng phần nộ còn có Đông Phương Hiên Viên Quận Hiên Dật, vừa nghe tin tức liền chấn động, lập tức hạ lệnh toàn lực trở mặt cùng Quận Võ Lăng, không chết không ngừng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bí cảnh cùng nơi mạo hiểm trong đế quốc, chỉ cần có đệ tử Quận Hiên Dật cùng Quận Võ Lăng ở một chỗ nhất định sẽ có quyết chiến, chém giết điên cuồng.

Mà Đông Phương Hiên Viên lại tự mình suất lĩnh cao thủ Quy nguyên cảnh đánh tới Quận Võ Lăng, muốn lấy lại công đạo cho Lâm Tiêu, hành động này khiến đế quốc chấn động, không ai nghĩ tới Đông Phương Hiên Viên lại vì một đệ tử thiên tài đã chết mà đại động can qua, không tiếc phát động chiến tranh giữa hai quận lớn.

Nếu cuộc chiến này thật sự phát sinh, tuyệt đối là một cuộc chiến phá hủy cân bằng giữa các đại quận thành trong đế quốc, ảnh hưởng xu thế tương lai của đế quốc.

Trong lúc nhất thời bên trong đế quốc thần hồn nát thần tính, mà Tương Thiên Thần nhận được tin tức như lâm đại địch, triệu tập cao thủ, song phương gặp nhau trên hoang nguyên, chuẩn bị khởi chiến.

Ở ngay thời điểm cuối cùng Võ Vương Bách Lý Chiến chạy tới, ngăn cản cuộc đại chiến diễn ra, một mình mang theo Đông Phương Hiên Viên cùng Tương Thiên Thần về đế đô, nhận bệ hạ thẩm phán.

Bên trong đại diện thẩm phán, cho dù Tương Thiên Thần chối bỏ mình không hề liên quan tới cái chết của Lâm Tiêu, hết thảy đều là ân oán cá nhân giữa Thiên Ma lão nhân cùng Lâm Tiêu, nhưng do Đông Phương Hiên Viên một lòng khăng định, cuối cùng Bách Lý Tỳ bệ hạ vẫn truyền ra mệnh lệnh xử phạt Quận Võ Lăng, cấm đệ tử Quận Võ Lăng trong vòng mười năm không được tiến vào bất kỳ bí cảnh nào trong đế quốc, mà Quận Hiên Dật cũng bị xử phạt, cấm đệ tử Quận Hiên Dật trong vòng ba năm không được tiến vào bí cảnh trong đế quốc lịch lãm.

Trên thực tế cho dù gặp phải thời đại yêu thú hoành hành, nhưng sự tranh đấu giữa các đại quận vẫn không ngừng diễn ra, nhưng đây chỉ tiến hành trong âm thầm, vô luận là Tương Thiên Thần cho người ngang nhiên tập sát Lâm Tiêu, hay Đông Phương Hiên Viên dẫn người khai chiến cùng Quận Võ Lăng, đều đã đánh vỡ điểm mấu chốt cuối cùng, phá hư hòa bình của đế quốc, đây là điều mà Bách Lý Tỳ tuyệt đối không cho phép.

Xử phạt vừa ra, cả đế quốc ồ lên, không ít người âm thầm vui sướng khi thấy người gặp họa, Quận Võ Lăng cùng Quận Hiên Dật mất đi danh ngạch lịch lãm, như vậy những quận khác sẽ có cơ hội lấy tới, cũng chính vì thế thực lực giữa các quận sẽ có biến hóa rõ ràng.

Có Bách Lý Tỳ bệ hạ tuyên bố xử phạt, một hồi xung đột liền bị trừ khử trong vô hình, cho dù Đông Phương Hiên Viên có phần nộ cũng không dám chống lại mệnh lệnh, song phương đều tự lui về quận thành của mình.

Bên trong một ngọn núi hoang bên ngoài Quận Võ Lăng.

- Tương Thiên Thần, lần này ta gánh tội cho người, nghe nói hiện tại cường giả Quận Hiên Dật đang tìm kiếm tung tích của ta khắp nơi, nhất định muốn giết ta!

- Ta biết tình cảnh của người, lần này nhờ người, nếu không làm sao giết được Lâm Tiêu.

Tương Thiên Thần nhe răng cười.

- Kiệt kiệt, đích xác, thiên phú Lâm Tiêu đích thật là biến thái, trước khi ta đuổi tới cũng đã đánh chết Phong Luân Thương cùng Thiết Mộc chân nhân, nếu không có Thiên Ma Bát, ta muốn bắt hắn chỉ sợ còn tổn nhiều công phu.

- Ân tình của người ta nhớ kỹ, nhưng hiện tại người không thích hợp tiếp tục ở lại Quận Võ Lăng, đây là mười viên ma sát tinh còn lại, cầm đi, ta phải chém giết trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên hơn một năm đồng thời dùng nhiều bảo vật mới đổi tới.

- Hắc hắc, được, ta lập tức rời khỏi Quận Võ Lăng đi Chiến trường Ma Uyên, nơi đó mới là thiên hạ của Thiên Ma lão nhân ta, có hai mươi viên ma sát tinh, ta sắp đột phá Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tới lúc đó ngoại trừ vương giả sinh tử cảnh xem còn có ai dám đụng tới ta.

Áo choàng của hắn run lên, thân hình lặng yên biến mất.

Quận vương phủ Quận Hiên Dật.

Lâm Nhu nhìn Đông Phương Hiên Viên, như người rơi xuống nước muốn bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, mong chờ nói:

- Quận vương đại nhân, ta nghe nói nhị ca cũng không phải vấn đề, mà là bị Thiên Ma lão nhân dùng nguyên khí truyền tống tới chỗ thần bí nào đó, chẳng lẽ không có hi vọng sống sót sao?

Đông Phương Hiên Viên lắc đầu:

- Thật khó khăn, Thiên Ma lão nhân thành danh trong Chiến trường Ma Uyên, bảo vật Thiên Ma Bát trong tay hắn cũng lấy được từ nơi đó, bởi vậy Lâm Tiêu rất có khả năng bị truyền tống tới Chiến trường Ma Uyên, trong đó nguy hiểm trùng điệp, nếu là ba tầng đầu tiên cũng không cần người đi cứu, với thực lực Lâm Tiêu vẫn có hi vọng sống sót đi ra, nhưng điều này hiển nhiên là không khả năng, nếu chỉ là ba tầng đầu Thiên Ma lão nhân đã trực tiếp đánh chết Lâm Tiêu tại Thành Hắc Lĩnh thì càng thêm nắm chắc, cho nên khả năng duy nhất là Lâm Tiêu bị truyền tống tới tầng thứ tư, cho dù là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đi vào hắn phải chết không nghi ngờ, thập tử vô sinh.

Sắc mặt Lâm Nhu tái nhợt, thân hình lão đảo muốn ngã, lời của quận vương đánh nát tia hi vọng cuối cùng của nàng.

- Ta hiểu được, đa tạ quận vương đại nhân.

Thật lâu sau nàng mở miệng, hai mắt vô thần đi ra khỏi phòng.

- Phụ vương, Lâm Tiêu thật không có hi vọng sống sót sao?

Đông Phương Nguyệt Minh đứng bên cạnh hỏi.

Đông Phương Hiên Viên thở dài một tiếng, lắc đầu:

- Nếu Lâm Tiêu có hi vọng sống sót, cho dù chỉ một phần, ta cũng sẽ không thờ ơ đứng nhìn, nhưng tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên... ngoại trừ vương giả sinh tử cảnh, cao thủ Quy nguyên cảnh đi vào hắn phải chết, dù có vương giả sinh tử cảnh nguyện ý ra tay, nhiều ngày như vậy chỉ sợ tiểu tử kia cũng đã chết rồi.

Nói tới đây, trong mắt hắn hiện ra tia ảm đạm, Lâm Tiêu là thiên tài có hi vọng đột phá sinh tử cảnh nhất Quận Hiên Dật bao năm nay, cho nên hắn mới xem trọng như thế, chỉ tiếc...

Wang giả sinh tử cảnh, thân phận địa vị đã rất cao quý trong đế quốc, nếu hắn có thực lực này, cho dù dẫn người công khai đánh chết Tương Thiên Thần, Bách Lý Tỳ bệ hạ cũng sẽ xử phạt qua quýt cho qua, cũng sẽ không hề xem trọng trong mắt.

836. Chương 834: Ma Sát Tinh

Trong lòng Đông Phương Nguyệt Minh đột nhiên vô cùng khó chịu, mơ hồ muốn chảy nước mắt, bối rối nói:

- Phụ vương, con đi xem Lâm Nhu một chút.

Dứt lời nàng đuổi theo ra ngoài.

- Lâm Nhu, người muốn khóc thì khóc đi.
- Nguyệt Minh quận chúa, đa tạ ý tốt của người, ta nghĩ một mình yên lặng một chút.
- Ân.

Đông Phương Nguyệt Minh nhìn theo bóng lưng Lâm Nhu, chợt chảy nước mắt.

Lâm Nhu yên lặng ngồi trong phòng suốt một đêm, nước mắt đảo quanh nhưng cố gắng nhẫn nhịn xuống.

Đôi tay ngọc lau nước mắt, biểu tình Lâm Nhu biến thành lạnh lùng bằng sương:

- Nhị ca, muội biết khóc không giải quyết được vấn đề, từ nay về sau muội sẽ không khóc nữa, huynh yên tâm, tam muội sẽ không làm chuyện điên rồ, bởi vì muội biết thực lực của mình còn chưa đủ, nhưng huynh yên tâm, một ngày nào đó muội sẽ làm cho toàn bộ những kẻ thù của huynh nợ máu trả máu!

Chiến trường Ma Uyên.

Phân thân Toản Địa Giáp lướt qua bầu trời, thân thể như một đạo kim quang lóe sáng.

Lâm Tiêu đã tìm kiếm suốt nửa tháng, phạm vi địa vực vạn dặm cơ hồ bị hắn tìm kiếm suốt mấy lần, nhưng vẫn không tìm được thông đạo lỗ xoáy, nhưng dọc theo đường đi lại gặp được ma đầu tập kích vài lần, chủ yếu đều là hạ vị ma tướng cùng trung vị ma tướng, dưới thực lực cường đại của Phân thân Toản Địa Giáp thật dễ dàng lập sát chúng, mà ma hạch trở thành bổ được tôi luyện ý chí cho hắn.

- Kiệt kiệt, là yêu tộc, vì sao lại xuất hiện trong này, đã lâu không ném hương vị huyết nhục, khí tức trên thân yêu tộc này thật yếu, vừa lúc cần nuốt nó.

Khi Phân thân Toản Địa Giáp lướt qua một khe sâu, đột nhiên một đạo hắc quang bay ra, ma quang ẩn chứa uy lực lớn lao, đem không khí chung quanh nhuộm thành tối đen như mực.

Một ma đầu có ba sừng xuất hiện trước mặt Phân thân Toản Địa Giáp, trên người tản mát ra khí tức bạo ngược vạn diệt hết thấy.

- Là thượng vị ma tướng!

Trong lòng Lâm Tiêu căng thẳng.

Thượng vị ma tướng tương đương võ giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ, thực lực cực kỳ đáng sợ.

- Kiệt kiệt, khí tức thật yếu, từ thời đại thượng cổ tới bây giờ có rất ít yêu tộc nhược tiểu tiến vào Chiến trường Ma Uyên, đi tới đều là nhân tộc, mặc kệ vì sao người có thể chống cự ma sát khí tăng thứ tư, bị Tháp La ta gặp được hôm nay người phải chết!

Thượng vị ma tướng nhe răng cười, tay phải hóa thành hắc quang đánh ra một chưởng.

Ma quang bao trùm nhắm ngay phân thân nghiền áp tới, sóng to ngập trời như muốn hủy diệt hết thấy.

- Hắn chính là Tháp La, thì ra là thượng vị ma tướng!

Phân thân Toản Địa Giáp rít gào một tiếng, móng vuốt vung ra nhanh như chớp, hung hăng chộp lên ma khí ngập trời.

Oanh long!

Từ trong ma khí truyền ra cỗ uy lực thật lớn, phân thân Toản Địa Giáp bay ngược ra sau, tạp đổ một ngọn núi cao vài trăm thước, nham thạch bắn ra khắp nơi.

Nhưng ma quang cũng bị Phân thân Toản Địa Giáp chụp vỡ, phân thành bốn năm mảnh.

- Cái gì? Lại có thể ngăn trở tiến công của ta!

Tháp La giật mình, hắn có thể cảm thụ được khí tức yêu tộc này yếu hơn mình, nhưng không nghĩ tới thực lực mạnh như thế.

- Kiệt kiệt, có điểm ý tứ, Tháp La ta cần nuốt qua nhiều nhân tộc cùng yêu tộc, nhưng người là người thứ nhất ở hạ vị ma tướng lại ngăn cản được ta, nhưng đã rơi vào tay ta, người khó thoát khỏi cái chết!

Ma đầu bộ tộc có được cảnh giới thượng vị ma tướng đều sẽ có danh hiệu của mình, mà trong hoàn cảnh như Chiến trường Ma Uyên, thực lực ma đầu cùng cấp thậm chí còn cao hơn nhân tộc cùng yêu tộc.

- Thiên Ma Nhất Kích, chết đi cho ta!

Tháp La dữ tợn hô to, hai tay mở ra, một đạo hắc sắc ô quang ngưng tụ trong lòng bàn tay hắc, ô quang kéo dài hóa thành tiêm toa, đâm ra nhanh như chớp.

- Yêu Dực Cửu Trảm!

Phốc xuy...

Đôi cánh kim sắc chấn động, như côn bằng gương cánh bay lên, hóa thành kim sắc điện quang đánh nát tiêm toa, phút chốc đi tới trước người Tháp La.

- Chiêu số thật mạnh!

Tháp La kêu to, thân thể bị đôi cánh kim sắc lướt qua, nhất thời chia thành bốn năm mảnh.

- Diệt!

Móng vuốt phân thân lập tức đánh ra, đồng thời đuôi dài cùng sừng nhọn trên đầu đâm thẳng bốn năm mảnh thân thể của Tháp La.

- Kiệt kiệt, chỉ bằng chút công kích ấy mà cũng muốn giết ta!

Tháp La kêu to, năm mảnh thân thể mấp máy, hóa thành cự chưởng vỗ lên Phân thân Toàn Địa Giáp.

Oanh một tiếng, phân thân Toàn Địa Giáp bay ngược lại, lực lượng thật lớn nên nó rơi xuống nền đất, bụi mù tỏa khắp.

Thân thể Tháp La mấp máy kết hợp, hóa thành hình người, ngay sau đó một quyền oanh lên thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp khiến lân giáp phá nát, máu tươi màu vàng tràn ra.

- Khí tức huyết nhục thật nồng đậm, kiệt kiệt, quá mỹ vị, không nghĩ tới khí tức huyết nhục trên người yêu tộc yếu như vậy mà nồng đậm như thế.

Tháp La liếm liếm môi, đôi mắt huyết sắc nhìn chăm chăm Phân thân Toàn Địa Giáp tràn đầy vẻ tham lam.

- Quả nhiên là thượng vị ma tướng, thực lực hơn xa trung vị.

Đôi mắt Lâm Tiêu ngưng trọng, đột nhiên mở miệng khổng lồ phun ra cỗ hỏa diễm nóng rực.

Ngọn lửa ngập trời, hóa thành biển lửa đem Tháp La bao vây, muốn đem hắn luyện hóa.

- Đáng chết, đây là vật gì làm cho ta thật chán ghét!

Thân hình ma đầu không ngừng vặn vẹo biến dạng, thống khổ vạn phần nhưng vẫn chưa chết.

- Luyện Hồn Ma Phiên!

Một tiếng thét chói tai, hai tay Tháp La mở ra, trong cơ thể đột nhiên bay ra một lá cờ ma khí dày đặc, bên trên lá cờ hiện lên những khuôn mặt méo mó dữ tợn, có nhân tộc cũng có yêu tộc, có mạnh có yếu, một đám phát ra tiếng thét không âm thanh, đã chết vẫn không được siêu sinh, hiển nhiên đều là những sinh linh từng bị Tháp La giết chết.

- Cái gì? Ma đầu này còn có thể luyện chế nguyên khí!

Lâm Tiêu chấn động.

Phân thân Toàn Địa Giáp há to miệng, ngọn lửa càng lớn, muốn đem ma phiên quý dị đốt thành tro tàn, nhưng ma phiên không chút sợ hãi, nhanh chóng biến lớn nhắm ngay Phân thân Toàn Địa Giáp bao trùm xuống.

- Đáng chết, Yêu Dực Cửu Trảm!

Đôi cánh chấn động, cắt lên ma phiên vang ra thanh âm vụn vụn, nhưng lại không có dấu hiệu gây tổn hại, Luyện Hồn Ma Phiên khổng lồ từ trên giáng xuống đem phân thân hoàn toàn bao vây bên trong.

- Kiệt kiệt kiệt, Luyện Hồn Ma Phiên của ta là do Ma Hồ đại nhân ban cho ta, từng trấn giết không ít cường giả cấp bậc thượng vị ma tướng, đặc biệt thu thập linh hồn các loại sinh linh, người chỉ là một yêu tộc nhỏ nhỏ còn muốn chống cự, ngoan ngoãn bó tay chịu trói làm cho hồn phách của mình cũng dung nhập vào trong đó đi!

Tháp La dữ tợn cười to.

- Chém cho ta!

Hai cánh chấn động, hóa thành kim tơ cắt qua hư không, đủ cắt vỡ núi cao, va chạm vào ma phiên phát ra thanh âm trầm thấp nhưng không biết ma phiên làm từ chất liệu gì lại không cách nào thương tổn được nó.

Miệng rộng mở ra, ngọn lửa hùng hực phụt lên, cũng không đốt cháy được ma phiên, mà từ trong ma phiên tản ra linh hồn dao động bắt đầu làm Phân thân Toàn Địa Giáp mê muội.

Trong Thương Long Tí, sắc mặt Lâm Tiêu ngưng trọng.

Thân hình Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện, thân ảnh vừa hiện ra, ma sát khí nồng đậm bắt đầu bao phủ tới từ bốn phương tám hướng.

837. Chương 835: Ma Hồ Vương (1)

- Tâm hỏa, đi!

Ngay thời điểm nguy cơ, Lâm Tiêu ngưng tụ ra tâm hỏa điểm về phía trước.

Tâm hỏa cỡ nắm tay nhẹ nhàng bay tới dừng trên Luyện Hồn Ma Phiên.

Ông!

Linh hồn dao động chợt vụn vụn, tâm hỏa thiêu đốt, nháy mắt đem linh hồn ma khí ở tầng ngoài ma phiên tiêu diệt, cháy lên những hư ảnh linh hồn đang vụn vụn trên ma phiên.

Diễn cảm những linh hồn dữ tợn vốn đang thống khổ hò hét, nhưng vừa tiếp xúc với tâm hỏa trên khuôn mặt toát ra tia tường hòa giải thoát.

Hô hô hô...

Một đám linh hồn trong ma phiên thoáng chốc như đom đóm lao vào lửa đỏ, bỏ nhào vào bên trong tâm hỏa, nháy mắt bị thiêu đốt biến mất.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lâm Tiêu chấn động.

Đối với những linh hồn bị cầm tù trong ma phiên vĩnh viễn không được siêu sinh kia, mỗi thời mỗi khắc đều bị tra tấn, tử vong chính là phương thức giải thoát tốt nhất.

- Tâm hỏa, đi!

Chân nguyên hỏa cùng tinh thần hỏa không ngừng thiêu đốt kết hợp, hóa thành tâm hỏa bắn vào trong Luyện Hồn Ma Phiên, trong tích tắc cả ma phiên bốc cháy lên, bắn ra lửa lớn hùng hực, cuối cùng biến thành tro bụi tiêu tán.

- Chết!

Tiêu diệt Luyện Hồn Ma Phiên, Lâm Tiêu giận quát một tiếng, tâm hỏa hóa thành hỏa long rít gào bao phủ lên người Tháp La cách đó không xa.

- Không, đây là ngọn lửa gì vậy?

Tháp La phát ra tiếng kêu to kinh hãi, thân thể không ngừng thu nhỏ lại, vẻ mặt dữ tợn, bị cháy thành tro bụi đen thui tiêu tan, cuối cùng chỉ lưu lại một viên tinh thạch màu đen sáng bóng.

Lâm Tiêu vươn tay hấp lấy tinh thạch, thân hình chợt biến mất, ngay sau đó xuất hiện bên trong không gian Thương Long Tí.

- Nguy hiểm thật!

Cảm thụ được chân nguyên cùng tinh thần lực tiêu hao hầu như không còn, Lâm Tiêu thở ra một hơi dài.

Thực lực thượng vị ma tướng cực kỳ đáng sợ, đặc biệt còn có được ma khí như Luyện Hồn Ma Phiên, nếu không phải tâm hỏa có tác dụng khắc chế đối với ma đầu, hơn nữa mấy ngày nay Lâm Tiêu hấp thu không ít ma hạch làm tinh thần lực tăng lên, cô đọng ra tâm hỏa có uy lực càng cường đại, chưa hẳn tiêu diệt được Tháp La kia.

- Những ma đầu này thật sự là kỳ quái, tu luyện không phải chân nguyên cũng không phải yêu nguyên, mà là ma khí thần bí, theo khẩu khí của bọn hắn tựa hồ từ thời đại thượng cổ đã ở trong Chiến trường Ma Uyên này, không biết tại sao lại chưa từng rời khỏi đi ra đại lục.

Lâm Tiêu lắc đầu, tuy Tháp La là thượng vị ma tướng, chân khí cũng không mạnh mẽ, hẳn là yếu hơn so với cùng cấp, nếu gặp phải thượng vị ma tướng mạnh hơn một khi tâm hỏa không hiệu quả, kết cục thật sự đáng sợ, cho nên kế tiếp phải càng thêm cẩn thận.

- Nhìn xem hiệu quả ma sát tinh như thế nào.

Khoanh chân ngồi xuống, dùng một viên Nguyên Khí đan thất phẩm khôi phục chân nguyên, Lâm Tiêu lấy ra ma sát tinh thúc giục tinh thần lực bắt đầu luyện hóa.

Tinh thần lực vừa tiếp xúc ma sát tinh lập tức sinh ra biến hóa, một cỗ ma khí cực kỳ đáng sợ từ trong ma sát tinh phát ra, chân khí bạo ngược khủng bố bao phủ hồn hải của Lâm Tiêu, muốn làm rối loạn ý chí của hắn, mà thân thể của hắn cũng bị một cỗ ma khí màu đen bao phủ.

Giết giết giết giết...

Trong đầu Lâm Tiêu hình thành một đám quỷ mị, ma khí tận trời, phát ra tiếng kêu quỷ khóc thần hào, như vong linh đã chết, oán khí tận trời.

- Ma sát khí tức thật cường đại, trấn!

Trong lòng gầm lên giận dữ, linh hồn của hắn mạnh hơn người thường, vì vậy hồn hải vẫn lù lù bất động, đao ý vô tận cường đại cùng tinh thần lực phát ra ý chí cứng cỏi đáng sợ, hung hăng trấn áp ma sát khí từ ma sát tinh phát ra.

Phanh phanh phanh...

Dưới ý chí cùng đao ý cường đại, hư ảnh ma đầu trong hồn hải của Lâm Tiêu đều tan biến, tản mát ra cỗ vụ khí, dung nhập vào bên trong đao ý vô tận, nhất thời làm đao ý của hắn như thăng hoa, càng lúc càng tiến gần cứu phẩm đại thành.

Đồng thời tinh thần lực mơ hồ gia tăng, bước lên thất phẩm đỉnh.

Vài giờ sau, ma sát khí trong ma sát tinh đều tiêu tán, hóa thành tro bụi.

- Công hiệu của ma sát tinh đúng là đáng sợ.

Lâm Tiêu chấn kinh, ma sát khí thậm chí không kém hiệu quả của đao ý tối luyện tại Đao vực, càng khó được chính là tinh thần lực cũng gia tăng.

- Không chỉ là đối đao ý, ma sát khí cuồng bạo còn ẩn chứa vật chất kỳ lạ nào đó, đối kiếm ý, quyền ý cùng các loại ý cảnh đều có tác dụng tăng lên, khó trách lại có nhiều cao thủ Quy nguyên cảnh nguyên ý tiến vào Chiến trường Ma Uyên nguy hiểm trùng điệp này lịch lãm.

Võ giả muốn gia tăng thực lực cần có bảo vật, lịch lãm, chiến đấu sinh tử cùng cảm ngộ ý cảnh, mà Chiến trường Ma Uyên hầu như đáp ứng toàn bộ yêu cầu.

- Nếu tạm thời không thể đi ra ngoài, như vậy ta ở chỗ này tu luyện, chỉ cần lấy được thêm ma sát tinh, nói không chừng đạo ý của ta có thể tiến vào cửa phẩm đại thành.

- Di!

Trong lòng Lâm Tiêu đang suy tư, vừa đứng dậy, ánh mắt lơ đãng rơi vào trên một vật thể nằm trong góc không gian Thương Long Tí, vẻ mặt ngẩn ra.

Vật thể kia giống như con ốc biển, chung quanh bao phủ một tầng ma sát khí tối đen, chính là ma sát khí mà Lâm Tiêu hấp thu ma sát tinh tản ra, mà ốc biển chính là Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa mà Lâm Tiêu lấy được trong tay Đoạn Thiên Cừu.

- Khí tức của vật này cực kỳ tương tự khí tức Chiến trường Ma Uyên, chẳng lẽ đây là ma khí trong Chiến trường Ma Uyên?

Trong lòng Lâm Tiêu vừa động, nhấc tay, một cỗ hấp lực phát ra hút vật kia vào trong tay, cẩn thận quan sát.

Từ sau khi lấy được Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa, Lâm Tiêu vốn cũng từng nghiên cứu qua, phát hiện vật này ngoại trừ hấp thu thiên địa nguyên khí nhanh hơn cũng không có công dụng nào khác, ngược lại bên trong ẩn chứa cỗ tuyệt vọng trùng kích thật lớn đối với ý chí của mình.

- Để cho phân thân thử xem.

Phân thân Toàn Địa Giáp đang vội vã bay nhanh đột nhiên dừng thân hình, tâm thần cùng Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa đột nhiên xuất hiện trước người liên hệ, mãnh liệt thúc động.

Oanh!

Phù văn tối nghĩa huyền ảo lưu chuyển, Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa nháy mắt bị hoạt hóa, khí tức âm trầm tà ác làm cho người ta tuyệt vọng sợ hãi từ trong phóng thích, đem ma sát khí trong phạm vi mười dặm chung quanh đều bao phủ hút vào bên trong loa.

Ca sát!

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, ngay phần đuôi Tuyệt Vọng Diệt Thần Loa đột nhiên có viên tinh thạch màu đen ngưng tụ hình thành, không ngờ là một viên ma hạch tương tự trung vị ma tướng, chân khí trong ma hạch như thủy triều dâng mãnh tràn vào thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp, làm tế bào trong thân thể phân thân đột nhiên thay đổi thần kỳ, cường độ thoáng tăng lên.

Một tia gia tăng này cực nhỏ, cơ hồ khó thể phát hiện, nhưng linh hồn Lâm Tiêu thật cường đại, vẫn rõ ràng cảm nhận được.

Cùng lúc đó trong linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp bốn bề sóng dậy, khí tức sợ hãi tuyệt vọng tán phát trực tiếp tác dụng lên linh hồn của Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Đây là một cỗ khí tức tuyệt vọng tà ác cùng cực, giờ khắc này Lâm Tiêu cảm giác như mình lặp lại cảm xúc sinh tử, một loại cảm xúc tuyệt vọng chán nản, hoàn toàn mất đi hi vọng đối với tương lai.

838. Chương 836: Ma Hồ Vương (2)

(2)

- Còn sống lại có ý nghĩa gì, đại lục rộng lớn như thế, cường giả nhiều như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh chết!

- Nói không chừng ta sẽ lập tức chết ngay bây giờ!

- Dù không bị đánh chết, sau hai ba trăm tuổi cũng sẽ vẫn lạc!

Cảm xúc phản đối liên tục quanh quẩn trong hồn hải của Lâm Tiêu, bị Chiến trường Ma Uyên ảnh hưởng càng thêm nồng đậm, nguyên bản thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp vạn tà bắt xâm lại bị một tia ma sát khí xâm lấn, mơ hồ biến thành âm đậm.

Đôi mắt phân thân biến thành màu đen, toát ra vẻ bạo ngược, tà ác lẫn điên cuồng.

- Điên đi, dù sao sớm muộn gì phải chết, không bằng điên cuồng!

Thanh âm thần bí liên tục vang lên trong đầu Lâm Tiêu, mê hoặc thần trí của hắn, ngay cả ánh mắt của bản thể cũng biến thành hỗn loạn.

- Không, ta không thể chết được!

- Ta còn có thân nhân cần bảo hộ!

- Ta còn muốn nhìn xem thế giới này lớn bao nhiêu, còn chưa đứng trên đỉnh đại lục, làm sao có thể chết!

- Cút cút cút đi cho ta...

Từng thanh âm hò hét vang lên trong lòng Lâm Tiêu, ý chí đáng sợ như sóng thần đột kích, nặng nề đập lên khí tức tuyệt vọng kia.

- Hô hô...

Lâm Tiêu thở dốc, cả bản thể lẫn phân thân đều tỉnh táo trở lại, vẻ tuyệt vọng trong mắt dần dần tán đi.

- Tuyệt vọng sao? Ha ha!

Bên trong Thương Long Tí, Lâm Tiêu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, ánh mắt kiên nghị:

- Tuyệt vọng thì thế nào? Chỉ là cái chết, ta đã sớm chết qua một lần, chẳng lẽ còn sợ hãi tử vong sao, nguy nan không đáng sợ, đáng sợ chính là mất đi lòng cầu tiến!

- Người chỉ chết một lần, người thường sống tới trăm tuổi, chân võ giả sống một trăm năm mười tuổi, hóa phàm sống hai trăm tuổi, quy nguyên sống ba trăm tuổi, sinh tử cảnh nhìn thấu sinh tử, sống lâu ngoài ngàn năm, mà Lâm Tiêu đi tới đại lục này, muốn đánh vỡ sinh tử, vượt qua sinh tử cảnh, đạt được vĩnh hằng!

- Tuyệt vọng lại như thế nào, thân là võ giả phải đi tới, bồi hồi trong sinh tử, trải qua ngàn khó vạn hiểm, dần dần mạnh mẽ, không ai có thể ngăn cản con đường đi tới của ta!

- Trấn áp!

Ý chí mãnh liệt đem cỗ tuyệt vọng cuối cùng trong lòng hắn đánh tan.

Lúc này bên trong đao ý đột nhiên hiện ra thêm một cỗ ý cảnh khác, chính là ý cảnh tuyệt vọng.

- Tuyệt vọng tính cái gì, đều phải do ta khống chế!

Phân thân Toàn Địa Giáp rít gào, chém ra một trảo, công kích mang theo chân khí tuyệt vọng bắn ra, đem ngọn núi trước mặt đánh thành tro tàn.

Khoảng cách vị trí của Lâm Tiêu không biết bao nhiêu vạn dặm, tận sâu trong tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, bên dưới một dãy núi cao trùng điệp, trong không gian tối đen đột nhiên có đôi mắt huyết sắc mở ra.

- Đây là...khí tức Thiên Ma Loa, con kiến đáng chết, mấy năm trước thừa dịp Ma Hồ Vương ta ngủ say trộm đi Thiên Ma Loa, không nghĩ tới còn dám xuất hiện ở trong này!

Tiếng gầm rú vang lên, một cỗ tinh thần dao động lan tràn, bao phủ trong không gian hơn ngàn dặm.

- Ma Hồ đại nhân!

Sau một lát, hơn mười ma ảnh tối đen hiện ra, trên thân ma ảnh đều có ba sừng, đôi mắt huyết sắc tản mát vẻ thị huyết, đều là thượng vị ma tướng, thực lực còn cao hơn Tháp La, thân thể tản ra ma khí ngập trời, cung kính khom người xuống.

- Táp Lỗ, Thiên Ma Loa xuất hiện tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, thay ta đi tìm nhân tộc lấy đi nó, đoạt lại!

Thanh âm âm vang, đôi mắt huyết sắc chậm rãi khép lại chìm vào bóng tối.

- Dạ, đại nhân!

Hơn mười ma ảnh đồng loạt lên tiếng, nháy mắt biến mất.

Ở một nơi cách đây núi kia chừng ngàn dặm, hơn mười ma ảnh hiện ra.

- Chư vị, lập tức liên hệ toàn bộ thuộc hạ cùng ma tướng, xem có ai biết tin tức Thiên Ma Loa.

Táp Lỗ trầm giọng nói.

- Kiệt kiệt, được!

- Ta là Ba Lạc, lãnh địa của ta không có gì khác thường.

- Ta là Bửu Tụ, lãnh địa của ta không khác thường.

Ngay lập tức một đám ma đầu báo ra tình huống lãnh địa của mình, cuối cùng cơ hồ toàn bộ lãnh địa cũng không có gì dị thường, chỉ có một ma đầu toàn thân tràn đầy lân giáp màu đen, trên lưng mọc ra gai nhọn sau khi liên hệ xong, trong đôi mắt huyết sắc bắn ra vẻ tà ác cùng dữ tợn.

- Kỳ Dạ, người như thế nào?

- Có phải có biến hay không?

Nhóm thượng vị ma tướng hỏi.

- Lãnh địa của ta tổn thất một thượng vị ma tướng cùng vài trung vị, hạ vị ma tướng.

Kỳ Dạ dữ tợn nói.

- Nhất định là nhân tộc đề tiện lúc trước đã trộm đi Thiên Ma Loa của đại nhân.

- Thiên Ma Loa khẳng định ở nơi đó.

- Đi, chúng ta lập tức xuất phát, thay đại nhân đoạt lại Thiên Ma Loa.

Nhóm ma tướng liền mở miệng.

- Chư vị, nhân tộc kia xuất hiện trong lãnh địa của ta, đánh chết cấp dưới của ta, đó là chuyện của ta, một mình ta đi là đủ rồi, ta sẽ cho hần biết Kỳ Dạ này đáng sợ thế nào.

Trên khuôn mặt che kín lân giáp của Kỳ Dạ tràn đầy tức giận, nói.

- Kỳ Dạ, đừng khinh thường.

Táp Lỗ cau mày:

- Nếu là kẻ từ bên ngoài xông vào ba tầng bên dưới Chiến trường Ma Uyên đều tùy ý người, nhưng nơi này là tầng thứ tư, có thể ở trong này sinh tồn lại không bị ma sát khí ảnh hưởng tuyệt đối là không đơn giản, huống chi trên người hần còn có Thiên Ma Loa của Ma Hồ đại nhân, đây không chỉ là chuyện của riêng người.

- Như vậy đi, Ngõa Táp, Bồ La Lợi, lãnh địa hai người các người nằm cạnh chỗ của Kỳ Dạ, hai người đi cùng hần, những ma tướng khác theo dõi kỹ lãnh địa của mình, lần này tuyệt đối không để cho nhân tộc kia chạy trốn, nếu không Ma Hồ đại nhân trách móc xuống dưới, không ai có thể gánh vác.

Táp Lỗ lạnh lẽo nhìn chúng ma tướng.

- Được, ta lập tức trở lại điều động cấp dưới, lần này ta xem nhân tộc kia chạy đằng trời.

Kỳ Dạ mở miệng, thân hình đột nhiên bay lên biến mất phía chân trời mênh mông.

Hồ hồ...

Trong tiếng xé gió, Ngõa Lạp cùng Bồ La Lợi theo sát phía sau, những ma tướng còn lại đều lần lượt rời đi, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Trong hư không yên tĩnh hắc ám, Lâm Tiêu phi hành thật nhanh, hiện tại hắn đã ở trong Chiến trường Ma Uyên ba tháng, trong ba tháng này, hắn không ngừng tìm kiếm thông đạo lối xoáy đồng thời sử dụng Thiên Ma Loa tu luyện hàng ngày.

Cũng không biết Thiên Ma Loa là loại ma khí gì, ba tháng tu luyện làm cơ thể tế bào Phân thân Toàn Địa Giáp rõ ràng tăng lên, cường độ thêm đáng sợ, yêu nguyên thêm ngưng thật, đồng thời ý cảnh tuyệt vọng trong Thiên Ma Loa cũng không ngừng gia nhập vào trong đạo ý tuyệt vọng của Lâm Tiêu. Chẳng qua bên trong ẩn chứa cảm xúc phản đối làm Lâm Tiêu không thể thường xuyên sử dụng Thiên Ma Loa, một ngày chỉ có thể hấp thu một lần, nếu không sẽ làm ảnh hưởng tinh thần của hắn, tạo thành thương tổn.

- Nửa tháng nay không biết vì sao không gặp được một ma tướng nào.

Phân thân Toàn Địa Giáp xuyên qua trường không, trong mắt mang theo tia nghi hoặc, nửa tháng nay quá yên lặng, yên lặng làm cho hắn cảm thấy không thích hợp, hơn nữa ai cũng nói Chiến trường Ma Uyên thật nhiều bảo vật, nguyên khí tràn đầy, nhưng suốt ba tháng nay ngoại trừ một ít nguyên khí mục nát thời thượng cổ, Lâm Tiêu không hề nhìn thấy một nguyên khí nào còn có thể sử dụng.

839. Chương 837: Bị Bao Vây

- Luôn cảm giác có gì không thích hợp!

Lâm Tiêu nhíu mày.

Giờ phút này hắn không hề biết hơn ngàn dặm phía trước, ba đội ngũ do thượng vị ma tướng suất lĩnh xa xa đứng thẳng, đầu lĩnh chính là Kỳ Dạ, Ngõa Lạp cùng Bồ La Lợi, dưới trướng mỗi người mang theo mười cấp dưới, đều là thượng vị ma tướng.

- Xuất phát!

Ba ma tướng đồng thời quát to.

Sưu sưu sưu...

Ba ma tướng đều tự suất lĩnh mười thủ hạ từ ba phương hướng bay về chỗ Lâm Tiêu.

- Ân?

Nguyên bản Phân thân Toàn Địa Giáp đang phi hành trong hư không đột nhiên quay phắt đầu lại, đôi mắt lưu chuyển hào quang, đồng tử co rút.

Chỉ thấy phía chân trời xa xa, từ ba phương hướng xuất hiện khí tức ma tộc cực kỳ đáng sợ, ma đầu tràn ngập ma khí dày đặc bắn nhanh tới, đem ma sát khí trong thiên địa đều khuấy động.

Thủ đoạn ẩn nấp của ma đầu trong Chiến trường Ma Uyên cực kỳ ỉn, một khi ẩn nấp chỉ khi nào ra tay mới bị phát hiện, nhưng giờ phút này đối phương căn bản không có ý che giấu, vì vậy bị Lâm Tiêu dễ dàng cảm giác tới.

- Thật nhiều ma đầu, không tốt, đều là thượng vị ma tướng!

Trong lòng Lâm Tiêu căng thẳng, hắn vốn đã cảm thấy không thích hợp, hiện tại một lần xuất hiện nhiều thượng vị ma tướng như vậy, hắn liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

- Ma đầu trong tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên hiển nhiên có tổ chức, hiện tại đã vây quanh ta.

Lâm Tiêu kinh hãi, vội động hai cánh bay nhanh.

- Kiệt kiệt, là yêu tộc.

- Khí tức thật yếu nhược.

- Chạy đi đâu!

Ba đạo hắc quang bắn ra, tốc độ còn nhanh hơn Phân thân Toản Địa Giáp, chỉ vài lần lóe ra đã ngăn cản trước mặt phân thân.

- Khí tức thật cường đại, là thượng vị ma tướng đứng đầu.

Trong lòng Lâm Tiêu trầm xuống.

Trên thực tế ma đầu trong ba tầng bên dưới đều phụ thuộc bọn hắc thống lĩnh, đối với võ giả nhân loại mà nói Chiến trường Ma Uyên là nơi lịch lãm, mà đối với ma đầu mà nói nơi này cũng là nơi lịch lãm của bọn hắc, máu huyết nhân loại cũng giúp bọn hắc tiến hóa.

- Kiệt kiệt, yêu tộc, giao ra Thiên Ma Loa ra đây!

Kỳ Dạ, Ngõa Tạp cùng Bồ La Lợi ngăn cản chung quanh Phân thân Toản Địa Giáp.

- Thiên Ma Loa, chính là ốc biển thần bí kia sao?

Lâm Tiêu tâm niệm vừa động, không nói một lời, thi triển Yêu Dực Cửu Trảm, hóa thành kim quang bay thẳng lên trời cao.

- Muốn chạy trốn, kiệt kiệt, ở trước mặt chúng ta ngươi có thể chạy khỏi sao!

Kỳ Dạ hú lên quái dị, vươn tay, ma sát khí đột nhiên cuồng bạo, hóa thành thủ chưởng thật lớn nhắm ngay phân thân áp xuống.

- Ngao rống!

Phân thân Toản Địa Giáp rít gào, thân hình không hề lùi bước, thi triển Yêu Dực Cửu Trảm trực tiếp va chạm tới.

Oanh một tiếng, một cỗ cự lực không thể ngăn cản đập xuống, như ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống, phân thân Toản Địa Giáp chật vật rút lui, mà Yêu Dực Cửu Trảm cũng cắt một vết rạn nhỏ nhỏ trên thủ chưởng, vết rạn lại liên tiếp lành lại, tiếp tục ầm ầm rơi xuống.

- Thật cường đại!

Lâm Tiêu kinh hãi kêu lên.

Thân hình chấn động, phân thân Toản Địa Giáp thay đổi phương hướng tiếp tục chạy trốn.

- Kiệt kiệt, dừng lại cho ta!

Ngõa Tạp nhe răng cười, thân hình to lớn hơn trăm thước, thủ chưởng lẳng không nhiếp lấy đôi cánh Phân thân Toản Địa Giáp.

- Tâm hỏa!

Móng vuốt vươn ra, thi triển Thông Thiên Nhất Trảo, tâm hỏa quỷ dị phiêu tán bay ra, rơi lên thủ chưởng đen như mực của Ngõa Tạp.

- Đây là ngọn lửa gì!

Ngõa Tạp thống khổ kêu to, tâm hỏa hư vô thiêu đốt ma sát khí trên tay hắc, như ngọn lửa gặp xăng dầu, đằng một tiếng thiêu đốt hùng hực.

- A a a a ...

Ngõa Tạp thét lên thê thảm, mạnh mẽ cắt đứt thủ chưởng mới ngăn cản được ngọn lửa tiếp tục thiêu đốt thân thể của hắc.

Khuôn mặt Ngõa Tạp vặn vẹo:

- Yêu tộc này quỷ dị, cẩn thận ngọn lửa của hắc!

Phân thân hóa thành kim quang, phun ra ngọn lửa đỏ rực như nước lũ về hướng Kỳ Dạ cùng Bồ La Lợi, hai ma tướng thấy thế sắc mặt đại biến, tưởng là tâm hỏa đáng sợ, vội vàng tránh né.

Thừa dịp khe hở, tốc độ phân thân lên tới cực hạn, lao ra vòng vây.

- Đáng chết, đừng cho yêu tộc này chạy thoát!

- Tổ Ma trận!

Ba ma tướng kêu to, ma khí dày đặc, một đạo hắc trụ quỷ dị phóng lên cao, phù văn huyền diệu bay xuống, hình thành đại trận nháy mắt bao phủ Phân thân Toàn Địa Giáp, cùng lúc đó những ma tướng khác đều tạo thành trận nhãn, tản mát ra hắc vụ thăm người.

Oanh long...

Đại trận bàng bạc, hắc vụ bao phủ, phù văn quỷ dị bao trùm trời đất, Lâm Tiêu lập tức cảm giác phân thân Toàn Địa Giáp như lâm vào vũng bùn, lực trời buộc vô hình quấn tới.

Đôi cánh phân thân Toàn Địa Giáp quét ngang, phá vỡ phù văn đại trận nhưng rất nhanh lại bị bù đắp, vây khốn chặt chẽ, cuối cùng Lâm Tiêu phải phóng xuất tâm hỏa mới miễn cưỡng ngăn cản đại trận tiếp tục nghiền áp xuống.

- Chẳng lẽ phải chết ở nơi này sao?

Đôi mắt Lâm Tiêu dữ tợn, thân hình đang muốn lao ra liều mạng.

Đúng lúc này...

Oanh long...

Hư không tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên đột nhiên vỡ ra, một cổ uy áp từ trong tán dật, bao trùm trời đất, như cuồng phong cuốn tới, nhanh chóng thổi tan cả tòa đại trận.

- Đáng chết, đây là khí tức gì!

Nhóm ma tướng kêu to, trong mắt đầy sợ hãi, khí tức đáng sợ kia áp xuống, làm thân thể bọn hắn không tự chủ được run rẩy lên.

- Ha ha, yêu tộc ta từ khi nào lại xuất hiện một hậu bối như vậy, không tệ, không tệ!

Trong tiếng cười lớn, một đầu yêu thú thân hình khổng lồ xuất hiện, đây là một yêu thú long hình dữ tợn dài hơn một ngàn thước, thân thể to lớn bao trùm trời đất, đầu lớn như ngọn núi, lân giáp dày đặc, trên lưng mọc đầy gai nhọn thông thiên, tản mát ra khí tức làm người sợ hãi.

Oanh long...

Đầu yêu thú khổng lồ vừa xuất hiện, móng vuốt đáng sợ chụp xuống, trên móng vuốt tối đen từng đạo phù văn lưu chuyển, yêu nguyên tràn ngập, giống như một lồng giam đem toàn bộ thượng vị ma tướng bên dưới đều bao phủ.

- Không tốt!

- Chạy mau!

Trên mặt các ma tướng đều lộ vẻ hoảng sợ, bất chấp đánh chết Phân thân Toàn Địa Giáp, thân hình hóa thành hắc quang chạy trốn tứ tán.

Phốc xuy...

Thủ chảo màu đen thật lớn không hề có chút ngăn trở vỡ xuống, thanh âm phanh phanh nổ vang, nhóm ma tướng như bọt xà phòng bị đập vỡ nổ tung oa, biến thành từng cổ hắc khí, gần ba mươi viên ma sát tinh như lưu tinh rơi vào bên trong móng vuốt khổng lồ kia.

- Là yêu thú vương cấp!

Bên trong không gian Thương Long Tí, đồng tử Lâm Tiêu co rụt lại, một trảo đánh chết hơn mười thượng vị ma tướng thực lực tương đương Quy nguyên cảnh hậu kỳ, tuyệt đối chỉ có yêu thú vương cấp mới có thực lực đáng sợ như vậy.

- Uyên Long Vương, ngươi muốn chết, năm lần bảy lượt xông vào lãnh địa của Ma Hồ Vương ta, giết ma tộc chúng ta, tội không thể tha!

Đột nhiên một thanh âm giận dữ vang lên, không gian nứt vỡ, trong hư không tối đen trống rỗng xuất hiện một hắc thủ thật lớn, năm ngón tay thông thiên, phảng phất như ngọn núi lớn áp xuống, sát khí bốc lên, sau thủ chưởng khổng lồ mơ hồ hiện lên một ma ảnh u tối, đỉnh thiên lập địa, đôi mắt huyết sắc như tinh thần khảm trong hư không hắc ám.

840. Chương 838: Uyên Long Vương

- Ma Hồ Vương, chỉ có một hình chiếu nho nhỏ mà cũng dám xuất hiện, diệt cho ta!

Uyen Long Vương cười lạnh, móng vuốt đánh ra, không gian lực khủng bố lan tràn, hư không vỡ nát, nhảy mắt đánh tan hắc thủ của Ma Hồ Vương, lại đem ma ảnh oanh thành nát vụn.

- Đáng giận, Uyên Long Vương, ngươi chờ xem, ta phải giết ngươi!

Ma ảnh tán loạn, tiếng hét lớn vang vọng thiên địa, chậm rãi biến mất.

- Hừ, có bản lĩnh ngươi rời khỏi địa phương quỷ quái kia rồi nói sau.

Uyen Long Vương cười lạnh một tiếng, không quản đối phương, thân hình thu nhỏ còn trăm thước, đôi mắt ẩn chứa vương đạo ý chí dừng lại trên thân Phân thân Toàn Địa Giáp.

Thần sắc phân thân cảnh giác, liên tiếp lui về phía sau.

- Tiểu tử kia, không cần khẩn trương, ta là Uyên Long Vương, là vương giả sơn mạch Thiên Vãn, làm sao ngươi lại tiến vào tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên?

Một cỗ tinh thần dao động vô hình truyền vào trong đầu Phân thân Toàn Địa Giáp.

Sơn mạch Thiên Vãn là một cấm địa nằm giữa giao giới Đế quốc Vô Linh cùng Đế quốc Thần Võ, bên trong tràn ngập yêu thú, cũng là cấm địa cách Chiến trường Ma Uyên gần nhất, hiển nhiên Uyên Long Vương chính là một đầu yêu thú vương cấp bên trong sơn mạch Thiên Vãn.

Sau khi yêu thú đạt tới thất tinh sẽ có chút trí tuệ, mà trí tuệ của yêu thú vương giả càng mạnh, không kém gì nhân loại, còn có thể nói tiếng người, biến hóa thân hình lớn nhỏ.

Phân thân Toàn Địa Giáp gầm nhẹ hai tiếng, ý nói mình trong lúc vô ý xâm nhập vào tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, nhưng không tìm được thông đạo lốc xoáy nên không thể đi ra ngoài, về phần tại sao đi vào lại giả vờ làm như trí tuệ không đủ mà không thể biểu đạt.

- Ha ha, tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên này, trừ phi gặp được vương giả sinh tử cảnh có thể xé rách hư không, nếu không chỉ có thể vào không thể đi ra, bởi vì trong vòng mấy chục vạn dặm chỉ có một thông đạo lốc xoáy, hơn nữa còn nằm ở mảnh đất trung tâm vương giả ma tộc, là thông đạo dành cho các ma tướng dưới trướng ma tộc vương giả tiến vào ba tầng khác trong chiến trường, ngươi muốn tự mình tìm kiếm thông đạo đi ra, căn bản là không khả năng.

Uyen Long Vương cười ha ha.

- Thì ra là thế, mấy chục vạn dặm trong tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên mới có một thông đạo, hơn nữa còn nằm ngay khu vực trung tâm chỗ ở của ma tộc vương giả, khó trách ta không cách nào tìm được.

Bên trong Thương Long Tí, trong lòng Lâm Tiêu giật mình.

- Nhưng người chỉ là một yêu thú thất tinh đỉnh nhỏ lại không bị ma sát khí của tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên ăn mòn, thật sự là kỳ quái.

Uyên Long Vương nhíu mày cẩn thận đánh giá Phân thân Toàn Địa Giáp.

Đột nhiên, làm như cảm nhận được điều gì, trong mắt Uyên Long Vương hiện lên tia tinh quang, móng vuốt điểm ra nhanh như chớp.

Phốc xuy...

Căn bản không kịp né tránh, Phân thân Toàn Địa Giáp bị điểm trúng, lân giáp phá vỡ, một chút máu màu vàng chảy ra, trong máu lưu động một cỗ lực lượng thần bí, chính nhờ cỗ lực lượng này ngăn cản được ma sát khí ăn mòn.

- Cỗ khí tức này...thật cường đại, tiểu gia hỏa kia rốt cục có tổ tiên thế nào, vì sao huyết mạch trên người dù là vương giả yêu thú như ta cũng cảm thấy bị áp lực cùng kinh sợ.

Uyên Long Vương rung động, con yêu thú trước mắt rõ ràng chỉ có thất tinh đỉnh, nhưng trong máu tản mát ra khí tức làm cho hắn cảm giác áp lực, điều này chỉ có một khả năng, đó là huyết mạch tiểu gia hỏa này cực kỳ đáng sợ, trời sinh chính là vương giả trong yêu thú.

- Ha ha, thật tốt quá, thật sự là đi mòn giày sắt tìm không thấy, được đến không phí chút công phu, ta bị dừng bước trong tầng thứ nhất của vương giả yêu thú đã lâu, chính vì xuất thân kém cỏi, nếu như có được huyết mạch của tiểu gia hỏa này, tuyệt đối sẽ đột phá, bước vào cảnh giới càng mạnh.

Trong lòng Uyên Long Vương mừng như điên, trong mắt lướt qua một tia tham lam, ánh mắt nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp như nhìn thấy một khối thịt béo.

- Hiện tại tiểu gia hỏa này mới tới thất tinh đỉnh, huyết mạch tuy mạnh nhưng còn chưa đem tiềm lực hoàn toàn phóng thích đi ra, nếu cho nó đột phá bát tinh hoặc cửu tinh, huyết mạch tuyệt đối càng thêm hùng hậu, tới lúc đó cắn nuốt nó hiệu quả càng thêm cường đại.

Trong đầu hiện lên ý niệm này, ánh mắt Uyên Long Vương nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp chợt thay đổi.

- Nơi này chính là tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, nguy hiểm trùng điệp, người đã là yêu tộc, thì đi cùng ta tốt hơn, chỉ cần có ta là có thể bảo hộ người an toàn.

Uyên Long Vương lại truyền ra tinh thần dao động, đồng thời vươn móng vuốt, gần ba mươi viên ma sát tinh bay về hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Nhóm ma sát tinh này đối với ta vô dụng, nhưng có thể gia tăng cường độ thân thể người, cầm đi, từ giờ trở đi, người đi theo ta.

Không đợi Phân thân Toàn Địa Giáp tỏ vẻ, Uyên Long Vương phóng lên cao.

Trong lòng Lâm Tiêu rung mình, linh hồn hắn mất tuệ, tuy Uyên Long Vương che giấu thật tốt nhưng hắn vẫn cảm nhận được ánh mắt mang ý xấu của tên kia.

- Thật sự là vừa rời khỏi hang hổ thì gặp hang sói!

Trong lòng Lâm Tiêu cười khổ, theo sát phía sau.

Đúng như lời của Uyên Long Vương, nơi này nguy hiểm trùng điệp, nếu đi một mình tuyệt đối không thể sống sót, chỉ đành đi theo Uyên Long Vương tìm cơ hội.

- Lại không chút do dự đem nhiều ma sát tinh giao cho ta, không biết Uyên Long Vương này lại có mưu ma chước quỷ gì.

Lâm Tiêu cũng không nghĩ nhiều, vừa bay vừa hấp thu ma sát tinh.

Mặc kệ Uyên Long Vương có tâm tư gì, gia tăng thực lực của mình là khẩn yếu nhất, sau đó chậm rãi tìm cơ hội bỏ trốn, căn cứ theo thiết trí trong Chiến trường Ma Uyên, cường giả vương cấp không thể đi vào trong ba tầng bên dưới, chỉ cần tìm được thông đạo lốc xoáy hẳn sẽ có cơ hội thoát khỏi sự khống chế của Uyên Long Vương.

Xuy...

Giết, giết, giết, giết...

Một viên ma sát tinh nhập vào cơ thể, ý giết chóc mãnh liệt nhất thời phóng lên cao, lực lượng phản đối cố gắng ảnh hưởng hồn hải Phân thân Toàn Địa Giáp, nhưng đã có kinh nghiệm hấp thu ma sát tinh trước đó, ý chí của Lâm Tiêu chặt chẽ trấn áp cỗ sát ý kia, chuyển hóa thành năng lượng trong cơ thể của mình.

Bên trong một mảnh núi hoang cách nơi này mấy chục vạn dặm, Ma Hồ Vương mở ra đôi mắt tràn đầy lửa giận.

- Uyên Long Vương đáng chết, nếu không vì tế luyện Thiên Ma Phệ Hồn Diễm nên tạm thời không thể phân thân, ta chắc chắn phải cho ngươi biết kết cục đám giết ma tướng của ta, ngươi chờ xem, chờ ta đem Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hoàn toàn hấp thu, đến lúc đó sẽ là ngày chết của ngươi!

Tinh thần dao động ầm ầm lan ra, hóa thành gió lốc trùng điệp thổi quét khiến người hoảng sợ biến sắc.

Uyen Long Vương cực kỳ quen thuộc với tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, ước chừng nửa tháng sau, một sơn cốc ư ảm xuất hiện.

- Nơi này từng là địa phương ta tĩnh tu, ngươi ở đây tu luyện, ngươi yên tâm, khu vực này tuy là lãnh địa Ma Hồ Vương, nhưng hiện tại hắc không thể phân thân, có ta bố trí trận pháp trừ phi chính chân thân hắc tới, nếu không an toàn của ngươi không đáng ngại.

841. Chương 839: Phá Trận (1)

(1)

Đáp xuống sơn cốc, Uyên Long Vương vung tay lên, thất thải hồng quang sáng ngời, đem sơn cốc chiếu sáng, một tòa trận thể cực lớn ầm ầm lưu chuyển, đem phân thân hoàn toàn bao vây bên trong.

- Ngươi ở đây chờ ta, ta còn có việc phải làm, làm xong ta sẽ mang ngươi rời đi.

Dứt lời, Uyên Long Vương xé rách hư không, thân hình nháy mắt biến mất không còn nhìn thấy.

- Cuối cùng đi rồi.

Lâm Tiêu chờ thêm một lát, không chế phân thân đập vào đại trận, một tiếng ầm vang, đại trận không chút sút mẻ, giống như tảng đá.

- Nói là vì an toàn của ta, kỳ thật muốn đem ta vây khốn.

Sắc mặt Lâm Tiêu khó xem, trí tuệ yêu thú thất tinh bình thường không cao, tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều, nhưng Lâm Tiêu làm sao không rõ ý tưởng của Uyên Long Vương.

Liên tục thi triển Yêu Dực Cửu Trảm cùng Thông Thiên Nhất Trảo, thậm chí dùng cả tâm hỏa nhưng trận vẫn không chút tổn hại.

- Vương giả Yêu thú bố trí đại trận quả nhiên khó phá vỡ, thay vì lãng phí thời gian còn không bằng tu luyện, ít nhất thoát nhìn Uyên Long Vương còn chưa có ý định động thủ với ta.

Nhìn thấy không thể phá vỡ đại trận vây khốn mình, Lâm Tiêu cũng không thêm để ý, trực tiếp dùng ma sát tinh tu luyện.

Hồ...

Trong một mảnh hư không ngoài vạn dặm, Uyên Long Vương âm thầm xuất hiện, ánh mắt nhìn vào một ngọn núi cao thông thiên ở dãy núi xa xa.

- So sánh với hơn hai trăm năm trước, khí tức Thiên Ma Phệ Hồn Diễm quả nhiên giảm bớt rất nhiều, Ma Hồ Vương thật sự có kiên nhẫn, tiêu phí hai trăm năm thời gian đi tế luyện Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, nhưng đây chính là thiên hỏa, làm sao dễ dàng bị hấp thu, một khắc cuối cùng bị tế luyện tuyệt đối sẽ điên cuồng chống cự, tới lúc đó dù Ma Hồ Vương thành công cũng sẽ bị trọng thương, như vậy cơ hội của ta sẽ tới.

Uyên Long Vương cười lạnh, thân hình chậm rãi ẩn vào hư không.

Thời gian trôi qua.

Một ngày.

Mười ngày.

Một tháng.

Suốt một tháng thời gian Uyên Long Vương vẫn chưa xuất hiện, trong một tháng này Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu hai mươi viên ma sát tinh, mà bản thể Lâm Tiêu cũng hấp thu năm viên ma sát tinh.

- Ba mươi viên thoát nhìn như nhiều, không nghĩ tới mới một tháng đã tiêu hao hơn phân nửa.

Lâm Tiêu cau mày.

Đúng lúc này hư không đại trận xé rách, thân ảnh Uyên Long Vương trống rỗng xuất hiện.

- Không sai, không sai, một tháng thời gian khí tức trên thân tiểu gia hỏa này mạnh hơn rất nhiều, đã sắp bước vào bát tinh.

Ánh mắt Uyên Long Vương nhìn chăm chú vào Phân thân Toàn Địa Giáp, khóe môi lộ vẻ tươi cười, nhưng khi nhìn thấy trên mặt đất chỉ còn lại năm viên ma sát tinh diễn cảm chợt ngẩn ra.

- Tiểu gia hỏa này rõ ràng mới thất tinh đỉnh, nhưng chỉ một tháng thời gian đã hấp thu hơn hai mươi viên ma sát tinh, thật sự là biến thái.

Uyên Long Vương trừng lớn đôi mắt như đèn lồng.

Một viên ma sát tinh chính là trung tâm ngưng kết tinh hoa trong cơ thể mỗi thượng vị ma tướng, thật giống như yêu tinh của cửu tinh yêu thú, chẳng qua vì cấu tạo của ma tộc cùng yêu tộc, nhân tộc khác nhau, cho nên nhân tộc cùng yêu tộc có thể hấp thu thật nhiều ma sát tinh cao cấp hơn cấp bậc của mình, nhưng cho dù là vậy một đầu yêu thú thất tinh đỉnh thường thường chỉ hấp thu chừng mười viên ma sát tinh mà thôi, nhưng Phân thân Toàn Địa Giáp có thể hấp thu hơn hai mươi viên ma sát tinh trong một tháng ngắn ngủi, nhất thời làm Uyên Long Vương hoảng sợ.

- Tốt, tốt, thật tốt quá, tiểu gia hỏa này quả nhiên không giống bình thường.

Sau khiếp sợ, Uyên Long Vương lại mừng như điên, Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu càng nhiều ma sát tinh đã nói rõ tiềm lực càng mạnh, huyết mạch càng khủng bố, đến lúc đó càng hữu dụng cho hắn đột phá.

- Ha ha, tiểu tử kia, ngươi cứ yên tâm hấp thu ma sát tinh đi, hấp thu càng nhiều càng tốt, chỉ cần ngươi có thể hấp thu, ngươi muốn bao nhiêu ma sát tinh ta cho ngươi bấy nhiêu.

Tinh thần dao động vô hình truyền tới, Uyên Long Vương nháy mắt biến mất, giúp Lâm Tiêu đi đánh chết thượng vị ma tướng trong Chiến trường Ma Uyên.

Hiện tại kẻ thống lĩnh khu vực này là Ma Hồ Vương đang tế luyện Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, căn bản không thể ra tay, vì vậy đối với Uyên Long Vương mà nói muốn lập sát thượng vị ma tướng trên tầng thứ tư là vô cùng thoải mái.

Quả nhiên mấy ngày sau, khi viên ma sát tinh cuối cùng đã hấp thu xong, Uyên Long Vương lại đứng lúc đưa tới thêm hai mươi viên nữa.

Thời gian trôi qua.

Trong nháy mắt Lâm Tiêu đã ở lại trong đại trận tròn ba tháng.

Ngày này, oanh một tiếng, Phân thân Toàn Địa Giáp mở mắt, một cỗ sát khí hùng hậu bộc phát, như một đầu mãnh thú viễn cổ xuất hiện, một cỗ khí tức vô hình lan tràn, tựa hồ đang không ngừng kéo lên.

- Ba tháng thời gian, gần sáu mươi viên ma sát tinh, lực lượng cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp đã bão hòa, bắt đầu thăng cấp bất tinh.

Lâm Tiêu vui sướng.

Trong ba tháng nay Uyên Long Vương đã tới ba lần, mỗi lần xuất hiện cũng chỉ ở lại một chút, ngoại trừ quan sát biến hóa của Phân thân Toàn Địa Giáp, là vì đưa tới ma sát tinh. Trong ba tháng nay bản thể cùng phân thân Lâm Tiêu mỗi ngày hấp thu ma sát tinh tổng cộng tiêu hao hơn bảy mươi viên, trong đó bản thể hấp thu hơn mười viên, mà phân thân hấp thu gần sáu mươi viên, tuyệt đại đa số đều là ma sát tinh của thượng vị ma tướng đứng đầu, chất lượng cùng số lượng bất kỳ cao thủ Quy nguyên cảnh nào ở dưới ba tầng cũng không thể so sánh.

So sánh với ba tháng trước, lúc này vô luận là bản thể hay phân thân của Lâm Tiêu đều thăng tiến kinh người, ý chí bản thể tăng lên tới mức đáng sợ, mà lực lượng thân thể cũng nhờ ma sát khí trong ma sát tinh cải tạo tăng lên tới trăm vạn cân cự lực, về phần phân thân càng thêm kinh hãi, sau ba tháng không ngừng tu luyện rốt cục giúp phân thân đã bắt đầu đột phá bất tinh.

Oanh!

Bên ngoài đại trận, ma sát khí khủng bố cuốn tới, điên cuồng phóng mạnh về hướng phân thân, hình thành lốc xoáy ma khí thật lớn bên ngoài trận, trùng điệp oanh kích lên trận pháp.

- Hô!

Bên ngoài đại trận, hư không xé rách, Uyên Long Vương đi ra, đôi mắt chợt phát sáng.

- Tốt, thật tốt quá, không nghĩ tới chỉ trong ba tháng ngắn ngủi tiểu gia hỏa kia lại bắt đầu đột phá bất tinh.

Trong lòng Uyên Long Vương mừng rỡ, Phân thân Toàn Địa Giáp càng sớm đột phá, cũng ý nghĩa thời gian hẳn có thể luyện hóa đối phương sẽ càng gần.

- Yêu thú thăng cấp cần thật nhiều thiên địa nguyên khí, nhưng tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên chỉ có ma sát khí, số lượng thiên địa nguyên khí rất ít, không đủ chống đỡ cho tiểu gia hỏa kia thăng cấp, một khi đã như vậy ta sẽ giúp nó một phen.

Tâm niệm vừa động, trước người Uyên Long Vương đột nhiên xuất hiện một viên yêu tinh tản ra khí tức yêu nguyên hùng hậu, đó là một viên yêu tinh yêu thú cửu tinh, theo khống chế của Uyên Long Vương, yêu tinh nhất thời hóa thành lưu quang bay vào trong trận pháp, ngay sau đó bùng một tiếng nổ tung, hóa thành yêu nguyên nồng đậm tán dạt đi ra, tràn ngập cả trận pháp.

842. Chương 840: Phá Trận (2)

(2)

Giờ phút này phân thân như biến thành một lốc xoáy cực lớn, điên cuồng hấp thu yêu nguyên trong yêu tinh, tầng tầng yêu nguyên như nước lũ tiến vào bên trong thân thể giống như động không đáy của Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Viên yêu tinh cửu tinh này đã đủ cho nó hấp thu đi, ân?

Đột nhiên, Uyên Long Vương quay đầu, ánh mắt nhìn tận chân trời xa xôi, một cỗ dao động kinh khủng từ phương xa mơ hồ truyền tới.

- Ma Hồ Vương luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm tới thời điểm cuối cùng!

Uyên Long Vương biến sắc, bất chấp quần tới Phân thân Toàn Địa Giáp, xé rách hư không, thân hình nhảy mất biến mất.

Oanh long!

Vào lúc này Phân thân Toàn Địa Giáp rốt cục đột phá tới bát tinh, toàn bộ yêu nguyên trong yêu tinh đều bị hấp thu không còn, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại từ trong cơ thể phân thân tán dạt bay ra.

- Ngao rống!

Một tiếng rít gào, phân thân ầm ầm một trảo đánh lên trận pháp, oanh một tiếng, cả trận pháp lay động, nhưng vẫn không chút hao tổn.

- Đáng chết, Uyên Long Vương bố trí trận pháp quá cường đại, cho dù đột phá bát tinh cũng không có biện pháp!

Trong mắt phân thân hiện lên tia ngưng trọng.

- Không được, nếu hiện tại ta còn không đi ra, sau này chỉ sợ không còn cơ hội!

- Hô!

Bản thể Lâm Tiêu xuất hiện, đôi mắt sắc bén.

- Cùng nhau ra tay!

Trong tiếng quát, bản thể cùng phân thân đồng loạt ra tay, hơn trăm vạn cân cự lực dung hợp tâm hỏa hung hăng oanh kích lên trận pháp thật lớn, oanh một tiếng, yêu nguyên tràn ngập, Lâm Tiêu liên tục ra tay nhưng tòa đại trận vẫn không hề có dấu hiệu tan biến.

Đúng lúc này...

Oanh!

Xa xa trên hoang nguyên, một cỗ xung lượng vô hình thật lớn truyền tới, mặt đất Chiến trường Ma Uyên đột nhiên chấn động, vỡ thành vết rạn thô to, trời sụp đất nứt.

- Uyên Long Vương, người dám đánh lên ta!

Thanh âm chói tai vang vọng thiên địa, chỉ một thoáng toàn bộ ma sát khí trong Chiến trường Ma Uyên như bị dẫn động, ma khí khôn cùng bao trùm trời đất dâng lên tràn ngập cả bầu trời.

- Ha ha, Ma Hồ Vương, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

Uyên Long Vương cười to dữ tợn.

- Ngươi nằm mơ, chờ ta luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, ta phải giết ngươi!

- Ngươi không có cơ hội này!

Tiếng quát chói tai của Ma Hồ Vương cùng Uyên Long Vương vang vọng, ngay sau đó tiếng nổ tung ầm ầm như sấm sét, không trung bị đánh vỡ thành những khe nứt dài vạn thước, hai cường giả yêu tộc cùng ma tộc triển khai cuộc chiến kịch liệt ngay trên Chiến trường Ma Uyên.

Va chạm kịch liệt làm yêu nguyên đại trận liên tục chao đảo, sắc mặt Lâm Tiêu biến ảo, hắn biết hôm nay là cơ hội duy nhất cho hắn thoát đi, đợi khi hai người kia chấm dứt cuộc chiến, vô luận ai thắng ai thua hắn cũng không còn hi vọng sống sót.

- Bát Quái Lô!

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu thúc giục Bát Quái Lô, ngay sau đó nặng nề đập lên trên trận văn.

Lúc này một màn làm cho hắn giật mình đã xảy ra.

Phanh một tiếng, Bát Quái Lô nện lên đại trận, trận văn rung động thật lớn, như gặp phải đả kích chưa từng có.

- Có hiệu quả!

Lâm Tiêu mừng rỡ, lúc này liên tục thúc giục Bát Quái Lô oanh kích lên đại trận, đại trận chấn động nhộn nhạo sấm sét nhưng vẫn chưa thể phá vỡ, cuối cùng Lâm Tiêu cô động tâm hỏa, như luyện đan thúc giục Bát Quái Lô, một màn càng làm hấn kinh hãi xảy ra, Bát Quái Lô bắn ra hào quang sáng ngời rực rỡ, như đang luyện đan luyện hóa trận thể chung quanh, cuối cùng đem trận văn tế luyện phá hủy, lộ ra một thông đạo lớn cỡ thân người.

Lâm Tiêu lại tế luyện Thương Long Tí, thu phân thân vào trong, bản thể vừa tế luyện Bát Quái Lô vừa tiến về phía trước, rốt cục chạy ra khỏi đại trận Uyên Long Vương bố trí.

Oanh!

Bên ngoài đại trận, từng luồng sấm sét xung kích kịch liệt từ chân trời truyền tới, ma sát khí nồng đậm bao phủ Lâm Tiêu, nhưng hiện tại cường độ thân thể hấn đã tăng nhiều, mặc a sát khí quần quanh đã không còn thương tổn được hấn.

- Bây giờ nên làm gì?

Lâm Tiêu đứng trên không trung, nhìn chân trời âm âm nổ vang phương xa, sắc mặt âm tình bất định.

Cuối cùng, hấn cắn răng hướng chỗ chiến trường bay tới.

Hiện tại nếu hấn muốn rời khỏi nơi này, cơ hội duy nhất chính là đi qua thông đạo lỗ xoáy, ngoài ra không còn biện pháp nào khác, mà căn cứ theo lời Uyên Long Vương, thông đạo rất có thể nằm tại chỗ ở của Ma Hồ Vương, hấn chỉ còn cách liều lĩnh đi tới đó tìm kiếm, nếu không cho dù hấn chạy bao xa trong tầng thứ tư này cũng không thoát khỏi sự đuổi giết của vương giả sinh tử cảnh có thể xé rách hư không.

Vài giờ sau, Lâm Tiêu đi tới khu vực trọng yếu nhất trong lãnh địa Ma Hồ Vương, càng đến gần địa phương hai đại vương giả giao chiến ma sát khí càng thêm cuồng bạo, ma sát khí nồng đậm như hóa thành mây đen cuộn cuộn, bao trùm khắp trời đất.

Ở trên bầu trời ngoài ngàn dặm, thân hình Ma Hồ Vương bị ma sát khí bao phủ dày đặc, khuôn mặt dữ tợn, trên người hấn có từng luồng ngọn lửa vô hình bốc cao, ngọn lửa tối đen hơi mờ, không ngừng quần quýt cùng ma sát khí, từ xa nhìn lại linh hồn Lâm Tiêu có loại cảm giác như muốn đông cứng, vô cùng khó chịu.

Mà đối diện Ma Hồ Vương, Uyên Long Vương đứng thẳng ngạo nghễ, khuôn mặt như cười như không, lân giáp trên người phá nát, máu tươi đầm đìa, gai nhọn trên lưng cũng gãy hơn mười cây, hiển nhiên đã trải qua cuộc đại chiến thảm thiết, đôi mắt huyết sắc âm lãnh lạnh lùng đối kháng cùng ngọn lửa màu đen trên người Ma Hồ Vương, tựa hồ thật có kiên nhẫn muốn ngư ông thủ lợi.

Cẩn thận giấu kín thân hình, Lâm Tiêu thu liễm chân khí đưa mắt tìm kiếm khắp chung quanh, rốt cục ở ngoài mấy trăm dặm trong khu vực núi hoang cách chỗ của Ma Hồ Vương, hấn thấy được thông đạo lỗ xoáy tối đen cao vài chục thước.

- Đó là thông đạo lỗ xoáy đi, làm sao đi qua?

Lâm Tiêu ẩn sau khối nham thạch cau mày, sở dĩ hấn thay đổi bản thể đi tới là vì muốn dễ che giấu, tuy vương giả sinh tử cảnh mạnh mẽ, nhưng cảm giác cũng không phải vô hạn, nhưng thông đạo lỗ xoáy ở gần chỗ đối phương mấy trăm dặm, nếu có động tĩnh gì nhất định sẽ bị phát hiện.

- Đợi, phải kiên nhẫn chờ tại chỗ này, chỉ cần hai người kia tiếp tục giao thủ bọn hấn sẽ không rảnh bận tâm chuyện khác, tới lúc đó là cơ hội ta rời đi tốt nhất.

Lâm Tiêu ẩn kín thân hình, ánh mắt bình tĩnh, đầy kiên nhẫn.

Trên người Ma Hồ Vương, ngọn lửa màu đen không ngừng vặn vẹo bốc lên, tản ra khí tức làm người sợ hãi, mà sắc mặt Ma Hồ Vương thật khó xem, trong hơi thở khủng bố không ngừng phóng xuất ra ma sát khí nồng đậm, gắt gao bao trùm ngọn lửa, song phương dây dưa, điên cuồng tranh đấu.

Dần dần, ngọn lửa màu đen bị Ma Hồ Vương trấn áp, chậm rãi luyện hóa dung nhập vào cơ thể hấn.

- Đó là Thiên Ma Phệ Hồn Diễm mà Uyên Long Vương nói sao? Xem ra sắp bị Ma Hồ Vương luyện hóa, mà Uyên Long Vương tuyệt đối sẽ không để Ma Hồ Vương thành công.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn Uyên Long Vương.

Nhưng bất ngờ chính là Uyên Long Vương tựa hồ không có dự định động thủ, vẫn giữ biểu tình bình tĩnh như trước.

843. Chương 841: Thiên Ma Phệ Hồn Diễm

Phốc xuy...

Ngay lúc ngọn lửa sắp sửa dung nhập vào trong thân thể Ma Hồ Vương hoàn toàn, đột nhiên thân hình hắn chấn động, trong miệng phun ra ngụm máu tươi màu đen, thân thể đột nhiên run rẩy lên, như bị trọng kích, trong mắt toát ra vẻ phẫn nộ.

- Đáng chết, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vì sao lại kháng cự cơ thể của ta!

Ma Hồ Vương phẫn nộ kêu to, nguyên bản ngọn lửa sắp bị hắn dung nhập lúc này đột nhiên trưởng lớn, không ngừng thoát ra khỏi thân thể hắn, không ngừng thiêu đốt, khí tức đáng sợ đang dần hồi sinh.

- Ha ha ha, Ma Hồ Vương, ngươi thật quá ngu xuẩn, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là thiên hỏa, là do thiên địa dựng dục, có được trí tuệ, sao lại cam tâm bị ngươi hấp thu, ngươi luyện hóa không xong còn bị thiêu đốt, để cho ta tới giúp ngươi giải thoát!

Uyên Long Vương cười to, thân hình chợt động, chiếc đuôi dài thật lớn sau lưng như trụ trời giáng xuống, yêu nguyên tuân tràn, hỗn độn khí tức trùng điệp nện lên thân hình Ma Hồ Vương.

Phanh một tiếng, thân hình Ma Hồ Vương kịch chấn, từng luồng ngọn lửa màu đen bắn tứ tán khắp bốn phía thân thể hắn, nhất thời mặt đất bị thiêu đốt thành những hố sâu, toát ra cỗ khói nhẹ màu đen.

Xuy...

Trong đó có một ngọn lửa dừng gần bên Lâm Tiêu, bên trong ẩn chứa khí tức khủng bố làm linh hồn Lâm Tiêu rung động, như vừa đi qua quỷ môn quan, hoàn hảo ngọn lửa màu đen dừng cách hắn chừng vài thước, nếu rơi trên người hắn hậu quả thật khó lường.

- Ngọn lửa thật đáng sợ!

Sắc mặt Lâm Tiêu thật ngưng trọng, thân hình chợt động hóa thành lưu quang nhanh như chớp lao về hướng thông đạo lỗ xoáy.

- Tiểu tử nhân tộc từ nơi nào tới?

Lâm Tiêu vừa động lập tức khiến cho hai đại vương giả chú ý, nhưng giờ phút này bọn hắn không rảnh bận tâm tới Lâm Tiêu, song phương đang không ngừng giao thủ.

Oanh một tiếng, trong một kích trùng điệp, mặt đất lập tức bị luân hãm, lộ ra khe rãnh đường kính dài hơn trăm dặm, sâu không thấy đáy.

Dư ba đáng sợ lướt qua thân thể Lâm Tiêu, chấn hắn hộc máu.

- Mau, mau!

Lâm Tiêu gia tăng tốc độ tới cực hạn, bất chấp thương thế trên người, phảng phất như lưu tinh cắt qua chân trời nhằm phía thông đạo lỗ xoáy.

Mấy trăm dặm khoảng cách với tốc độ hiện tại của Lâm Tiêu phải dùng vài phút đồng hồ, sống hay chết phải xem ở giây phút này.

Phía chân trời, Ma Hồ Vương liên tục bị đẩy lui, ngọn lửa trên người bắn ra bốn phía, trong miệng cuồng phun máu đen.

- Uyên Long Vương, ngươi muốn chết!

Ma Hồ Vương phẫn nộ, ma khí ngập trời thổi quét Uyên Long Vương, nhưng hắn vừa ra tay Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị hấn trấn áp lại đột nhiên điên cuồng phản kích, từng luồng ngọn lửa bắn nhanh ra khỏi người hắn, trọng thương thân thể hắn.

- A...

Đôi mắt huyết sắc của Ma Hồ Vương vặn vẹo, bên trong có Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trùng kích, bên ngoài bị Uyên Long Vương tấn công, loạn trong giặc ngoài làm cho hắn liên tục trọng thương, phút chốc liền làm ra quyết định.

- Uyên Long Vương, ngươi dám phá hư kế hoạch lớn của ta, hôm nay ta phải giết ngươi!

Trong tiếng rống to dữ tợn, thân hình Ma Hồ Vương đột nhiên nổ tung, ngọn lửa màu đen từ trong thân thể hắn bắn ra nháy mắt rơi xuống đất.

Oanh!

Cả khu vực nhất thời bốc cháy lên ngọn lửa ngập trời, ngọn lửa màu đen đón gió mà trưởng, hóa thành một biển lửa đen ngòm, bao trùm khắp bốn phương tám hướng.

- Ngươi...lại bỏ qua Thiên Ma Phệ Hồn Diễm!

Uyên Long Vương chấn động, hiển nhiên không ngờ Ma Hồ Vương làm ra hành động quyết đoán này.

Thân hình Ma Hồ Vương lại ngưng tụ, khuôn mặt dữ tợn, trong mắt tràn ngập lửa giận ngút trời, suốt hơn hai trăm năm tế luyện, mắt thấy sắp thành công lại bị Uyên Long Vương phá hư, làm trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

- Uyên Long Vương, đi chết đi!

Ma Hồ Vương hét to, thủ chưởng tối đen ngưng tụ, một chưởng đánh về phía trước, ma sát khí cuộn cuộn hình thành một thủ chưởng khổng lồ trên bầu trời, âm âm nổ tung, hủy diệt hết thảy.

Uyên Long Vương cười lạnh, móng vuốt vươn lên, nói:

- Ma Hồ Vương, lúc ngươi toàn thịnh ta còn không sợ ngươi, chẳng lẽ bây giờ còn sợ ngươi hay sao!

Trong tiếng nổ vang, trời sụp đất nứt, sơn hà lật đổ, mặt đất vỡ tung, nơi nơi đều là cảnh tượng như tận thế tiến đến.

Mà trên mặt đất, ngọn lửa màu đen nhanh chóng bành trướng, biến ảo thành biển lửa cắn nuốt hết thảy, những nơi đi qua nham thạch nháy mắt dập nát hóa khí, biến thành hư vô, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bao phủ tới thông đạo lỗ xoáy đi thông tầng thứ ba.

- Đáng chết!

Lâm Tiêu trừng lớn hai mắt, chưa kịp phản ứng, oanh một tiếng ngọn lửa màu đen nháy mắt nuốt sống hắn.

- A!

Một cảm giác đau đớn tác dụng lên linh hồn truyền tới, ngọn lửa màu đen kia không biết là vật quỷ dị gì, nhanh chóng thiêu đốt linh hồn Lâm Tiêu, trong phút chốc hồn hải của hắn hóa thành biển lửa, đau đớn kịch liệt làm linh hồn dần dần mai một.

- Tiểu gia hỏa này xong rồi!

Uyên Long Vương cùng Ma Hồ Vương đều nhìn thấy một màn này, trong lòng liền toát ra ý nghĩ như vậy, công kích vẫn không hề ngừng lại.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là thiên hỏa thần bí do Chiến trường Ma Uyên dựng dục mà thành, nó có thể cắn nuốt linh hồn các sinh vật, cực kỳ đáng sợ, dù là Ma Hồ Vương cũng khó thể chống cự, mà sinh vật Quy nguyên cảnh nếu bị bao phủ hẳn phải chết không nghi ngờ, cần bản không khả năng sống sót.

Trong biển lửa cuộn cuộn, linh hồn Lâm Tiêu nhanh chóng thiêu đốt.

- Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Thời khắc nguy cấp, Lâm Tiêu nhăn nhin đau đớn, thi triển Cửu Ngự Phân Thần thuật cố thủ linh hồn của chính mình.

Ông!

Đúng lúc này một cỗ linh hồn dao động tà ác truyền tới, trong biển lửa cuộn cuộn một ngọn lửa màu đen sáng ngời phiêu đảng bay tới, lập tức dừng mãnh tràn vào thân thể Lâm Tiêu, ngọn lửa kia như có được trí tuệ mang theo cỗ chân khí tà dị tràn tới hồn hải của hắn, muốn chiếm đoạt thân thể hắn.

Đoàn ngọn lửa màu đen sáng ngời kia chính là bốn nguyên của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Trong linh hồn truyền tới đau đớn, Lâm Tiêu cảm giác linh hồn của mình muốn bốc cháy, thân hình bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm chiếm cứ, loại cảm giác này giống như lúc hắn xuyên qua đoạt xá, nhưng lần này thì khác, lần trước linh hồn Lâm Tiêu dung hợp cùng linh hồn thân thể này, nhưng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm muốn đốt linh hồn của hắn, hoàn toàn chiếm cứ thân thể hắn.

- Muốn đoạt xá ta, Phần Viêm quyết, tâm hỏa, ngưng!

Lâm Tiêu nổi giận, trực tiếp cô đọng tâm hỏa, thúc giục Luyện Hóa thuật trong Phần Viêm quyết bắt đầu luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trong hồn hải của mình.

Trong Phần Viêm quyết, cô đọng tâm hỏa có thể cắn nuốt toàn bộ ngọn lửa trên thế gian, một khi cắn nuốt một loại ngọn lửa chí cường thì có thể hình thành nhất muội chân hỏa, hai loại sẽ thành nhị muội chân hỏa, ba loại thành tam muội chân hỏa, cứ như thế chính Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cũng có thể bị cắn nuốt.

Quả nhiên ngay trong nháy mắt tâm hỏa hình thành, một cỗ lực lượng dựng lên, nháy mắt ngăn cản Thiên Ma Phệ Hồn Diễm xâm lấn, hai bên giằng co trong hồn hải của Lâm Tiêu, lẫn nhau cắn nuốt đối phương, miễn cưỡng bảo trì cân bằng.

844. Chương 842: Di Thiên Cung Chủ

Ở bên ngoài, cuộc chiến giữa Uyên Long Vương cùng Ma Hồ Vương đã kết thúc, Ma Hồ Vương đã bị trọng thương không ngừng phun máu tươi, liên tục thối lui, thân thể khổng lồ không ngừng bị đánh nát ngưng tụ, hoàn toàn rơi vào hạ phong, giống như tùy thời đều sẽ vỡ lạc.

- Uyên Long Vương!

Ma Hồ Vương cắn răng gầm lên giận dữ, thân thể đột nhiên âm âm nổ tung, ngay sau đó ngưng tụ ngoài mây chực dậm, xé vỡ hư không muốn bỏ chạy.

- Còn muốn chạy? Đi được sao, lưu lại cho ta!

Uyên Long Vương rống to, đã sớm có chuẩn bị hắn đánh ra một trảo, móng vuốt lóe sáng hào quang vạn trượng hóa thành một mảnh tinh quang sắc bén bắn thẳng về hướng Ma Hồ Vương.

Cự trảo vung xuống, Ma Hồ Vương kêu to thảm thiết, thân hình bị bài xích khỏi hư không, toàn thân nổ tung chỉ còn lưu lại một viên huyết sắc ma thạch trôi nổi giữa không trung, bị Uyên Long Vương nhiếp vào trong tay.

- Ha ha, Ma Hồ Vương, người rốt cục vẫn phải chết trong tay của ta!

Uyên Long Vương hưng phấn kêu to.

Đúng lúc này...

Oanh long!

Hư không tầng thứ tư trong Chiến trường Ma Uyên chấn run kịch liệt, ngay sau đó trên đỉnh đầu Uyên Long Vương vỡ ra một lỗ hổng thật nhỏ, một bàn tay ngọc trắng nõn vươn ra, nhẹ nhàng bao phủ đầu Uyên Long Vương.

- Là ai?

Sắc mặt Uyên Long Vương đại biến, không chút do dự đánh ra một trảo.

Móng vuốt tối đen bao trùm, yêu nguyên tràn ngập, giống như một trảo có thể nổ nát không trung, móng vuốt dài tới mấy chục thước trái ngược hẳn bàn tay ngọc trắng nõn kia, làm cho người ta cảm giác bị trùng kích mãnh liệt.

Ngọc thủ nhẹ nhàng rơi xuống, một màn làm người hoảng sợ xảy ra, tuy ngọc thủ cực nhỏ nhưng giống như có được thần lực vô cùng, dễ dàng đánh nát yêu nguyên cuộn cuộn, đem Uyên Long Vương chấn bay ngược ra sau, trong miệng cuồn cuộn phun máu tươi.

Trong hư không, một nữ tử tuyệt mỹ nhẹ nhàng bước đi ra, khuôn mặt nàng lãnh diễm như núi băng, dáng người uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt luân, khiến người không dám khinh nhờn, như tiên nữ hạ phàm, không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

- Là người, Di Thiên cung chủ!

Sắc mặt Uyên Long Vương ngưng trọng.

Nữ tử tuyệt mỹ đứng giữa hư không, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như ngọc vang vọng thiên địa:

- Uyên Long Vương, người trái với quy định, ở Thiên Vãn sơn mạch giết đệ tử Di Thiên cung, hôm nay là ngày chết của người!

Uyên Long Vương trừng lớn đôi mắt, nổi giận bừa bãi nói:

- Di Thiên cung chủ, đệ tử Di Thiên cung của người đến Thiên Vãn sơn mạch lịch lãm, giết yêu tộc ta, như thế nào, chẳng lẽ ta không thể giết bọn hắn? Chỉ là vài đệ tử Hóa phàm cảnh, đáng giá người hành động lớn như vậy sao, nhanh chóng thoái lui, nếu không người không sợ gọi ra đại chiến giữa yêu tộc cùng Đế quốc Thần Võ!

Sắc mặt nữ tử thanh lệ không chút thay đổi, trong đôi mắt đen nhánh như lóe tinh quang, nói:

- Chỉ là người cũng có thể đại biểu yêu tộc?

Dứt lời, ngọc thủ mềm mại của nàng lại nhẹ nhàng đánh ra.

Oanh long!

Bàn tay cực nhỏ, trong suốt sáng ngời, nhưng những nơi đi qua hư không bạo vỡ, nháy mắt đi tới đỉnh đầu Uyên Long Vương, bàn tay như nắm lấy hết thủy, trùm xuống Uyên Long Vương.

- Di Thiên cung chủ, người đừng khinh người quá đáng, thật nghĩ ta sợ người hay sao!

Uyên Long Vương rống to, cự vĩ đông đưa toàn lực phản kích.

Oanh một tiếng nổ vang, yêu nguyên cùng chân nguyên mênh mông ầm ầm va chạm trong hư không, không gian bị xé nứt rạn vỡ, như mặt kính phá nát, Uyên Long Vương điên cuồng kêu to, nhưng mặc cho hắn phản kháng thế nào nhưng không thể thoát khỏi bàn tay nữ tử tuyệt mỹ bao phủ, cự vĩ bị đánh bay, thân hình bật lui, máu tươi tuôn như suối.

- Đáng chết!

Ánh mắt Uyên Long Vương hoảng sợ, xoay người định chạy trốn.

- Di Thiên Hóa Ảnh!

Thần sắc nữ tử tuyệt mỹ lạnh nhạt, đôi mắt sáng ngời, trong miệng thở nhẹ một tiếng, song chưởng biến ảo thành tinh thần đầy trời trùm xuống, chưởng ảnh vô cùng vô tận đem hư không hoàn toàn che phủ.

- Không!

Uyên Long Vương kêu lên thảm thiết, thân thể biến thành bốn năm mảnh, huyết nhục mấp máy tựa hồ muốn ngừng tụ thành hình trở lại, nhưng lại bị chưởng ảnh rậm rạp áp chế hóa thành hư vô, lưu lại một trái tim yêu vương huyết sắc cùng huyết sát tinh của Ma Hồ Vương nhẹ nhàng rơi vào trong tay nữ tử tuyệt mỹ kia.

Uyên Long Vương cường đại đáng sợ, chờ hơn hai trăm năm rốt cục đánh chết được Ma Hồ Vương, nhưng không nghĩ tới bản thân mình cũng vẫn lạc trong Chiến trường Ma Uyên.

Chính mắt chứng kiến một màn này trong lòng Lâm Tiêu cũng không có thời gian cảm thán, bởi vì Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đang điên cuồng tấn công hồn hải của hắn, đã mơ hồ chiếm cứ thượng phong.

Nữ tử trên bầu trời nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt tựa hồ như có suy nghĩ gì, đang định hành động, đột nhiên ánh mắt nàng biến thành ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Uy áp vô hình bao phủ, trên bầu trời Chiến trường Ma Uyên đột nhiên trống rỗng xuất hiện thật nhiều ma sát khí, tầng tầng áp xuống, tản mát ra uy áp điên cuồng.

- Di Thiên cung chủ, giao ra huyết sát tinh của Ma Hồ Vương cùng trái tim yêu vương của Uyên Long Vương, rút ra khỏi Chiến trường Ma Uyên, ta thả người một con đường sống!

Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, dữ tợn tà ác lại bá đạo vang vọng trong thiên địa, một đôi mắt tàn khốc hiện ra trong tầng mây ma sát khí, mang theo vẻ băng sương nhìn Di Thiên cung chủ.

Nữ tử tuyệt mỹ nhìn chăm chú vào đôi mắt tà ác kia, nói:

- Ma Uyên chi chủ, lần này ta tới là vì đánh chết Uyên Long Vương, không có ý tưởng gì với ma tộc các người, nhưng nếu người muốn chiến, ta cũng không sợ hãi!

- Chỉ là hậu bối nhân tộc mới xuất hiện, khẩu khí thật lớn!

Thanh âm bá đạo lại vang lên, trong giọng nói tà ác mang theo vẻ khinh thường:

- Lập tức giao ra đồ vật, rút, nếu không hôm nay đừng hòng rời khỏi Chiến trường Ma Uyên!

Ma vân thổi quét, ma ảnh uy áp ngập trời, bá đạo hung hoành.

Vẻ mặt nữ tử thanh lệ không thay đổi, trên vầng trán tràn ngập tự tin, cười lạnh nói:

- Ma Uyên chi chủ, cho dù chân thân của người có tới ta cũng dám đấu một trận, huống chi người bị trấn áp tận sâu trong Chiến trường Ma Uyên, có bản lĩnh thoát khỏi trước rồi nói sau!

- Lớn mật!

Ma ảnh phản nộ hét lớn.

- Di Thiên cung chủ, nghe nói người là thiên tài cường đại nhất nhân tộc suốt mấy ngàn năm qua, hôm nay ta muốn nhìn xem người rốt cục lại có năng lực gì.

Trong tiếng gầm to, ma ảnh hóa thành gió lốc vô hình đánh úp tới.

Đôi mắt nữ tử lãnh đạm nói:

- Một khi đã như vậy, ta trước tiên tiêu diệt ma khí phân thân này của người!

- Muốn chết!

Oanh một tiếng đôi bên giao thủ, hư không xé rách, hai thân ảnh nhảy vào bên trong biến mất, trước khi đi vào hư không, nữ tử nâng lên ngọc thủ hướng chỗ Lâm Tiêu đánh xuống một chưởng.

Uy áp cường đại bao phủ, biển lửa bao quanh Lâm Tiêu chao đảo, xu thế nháy mắt giảm bớt, đồng thời bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trong đầu Lâm Tiêu tựa hồ cũng bị thương, khiến nó không khỏi ngừng tấn công.

Áp lực trên người Lâm Tiêu chợt buông lỏng, tìm được cơ hội thở gấp.

Có lẽ cùng là nhân tộc, có lẽ do nguyên nhân khác, trước khi nữ tử rời đi lại ra tay giúp Lâm Tiêu, hiển nhiên muốn giúp hắn thoát khổ.

845. Chương 843: Thần Bí Triệu Hoán

Nhưng sau thoáng khựng lại, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lại điên cuồng tấn công.

- Buông tha chống cự đi, để cho ta chiếm cứ nhục thể của ngươi, ta sẽ cho ngươi có được lực lượng tung hoành cứu thiên thập địa!

Bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hiện hình thành khuôn mặt nhân loại không ngừng truyền tới linh hồn dao động, tà ác dữ tợn, không ngừng va đập như nước thủy triều, trùng điệp oanh kích lên linh hồn hải của Lâm Tiêu.

Hô hô hô...

Đồng thời từng ngọn lửa màu đen lóe sáng quang mang, trùng điệp thiêu đốt trong đầu Lâm Tiêu, nổ nát tinh thần hải của hắn, nghiền áp tới.

Chân nguyên cùng tinh thần lực trong cơ thể Lâm Tiêu dần giảm bớt, một khi tâm hỏa biến mất hắn sẽ bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hoàn toàn đoạt xá.

Dần dần ý chí cùng tinh thần của Lâm Tiêu ngày càng lui về phía sau, mà bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm càng thêm xâm nhập, cháy tới tận sâu trong linh hồn Lâm Tiêu, thiêu đốt tới trên Bát Quái Lô.

Bát Quái Lô đột nhiên quang mang đại thịnh, các loại đồ án huyền diệu lưu chuyển, hình thành một lớp xoáy tối đen bên dưới đáy lô, một cỗ lực hấp xả đáng sợ sản sinh nháy mắt bao phủ bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Một loại khí tức như từ thời hồng hoang lưu chuyển, giờ khắc này năng lượng tâm hỏa trong người Lâm Tiêu như lưu tinh dừng mãnh tràn vào trong Bát Quái Lô, Bát Quái Lô lập tức sinh ra lực cản nuốt càng thêm điên cuồng.

Thậm chí Lâm Tiêu cảm thấy được hiện tại Bát Quái Lô có thể cản nuốt cả thiên địa!

Ý thức của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lần đầu tiên hiện ra vẻ kinh hoảng, lập tức muốn bỏ qua hành động đoạt xá muốn rời khỏi linh hồn hải của Lâm Tiêu.

Lực cản nuốt của Bát Quái Lô ngày càng mạnh mẽ, chậm rãi lôi kéo hấp xả Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bắt đầu sợ hãi, khuôn mặt hình người lộ ra tia hoảng sợ, dốc hết sức lực muốn rời khỏi thân thể Lâm Tiêu.

Nhưng nó chẳng những không thể rời đi, ngược lại dần dần bị hấp xả vào bên trong lô đỉnh.

- Không!

Linh hồn dao động hoảng sợ truyền tới, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm thật sự sợ hãi, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được cảm giác của nó, nó đang giãy dụa nhưng chỉ vô ích, rốt cục ý thức của nó dần dần bị Bát Quái Lô cản nuốt toàn bộ, trong kinh hoàng hóa thành ngọn lửa nhỏ màu đen bị thu nhập vào bên trong lô đỉnh.

Biển lửa màu đen bao quanh Lâm Tiêu nháy mắt tắt lịm, lộ ra mặt đất hoang tàn.

Ngọn lửa biến mất, Lâm Tiêu ngã nhào xuống, toàn thân ướt đầm mồ hôi, thân thể đau đớn, khuôn mặt vặn vẹo, nhưng hắn không dám tiếp tục ở lâu trên tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, vận khởi tia sức lực cuối cùng dùng cả tay chân nhảy vào trong thông đạo lốc xoáy cách đó không xa, nháy mắt biến mất không còn nhìn thấy.

Cảnh tượng trước mắt biến ảo, áp lực trên thân Lâm Tiêu chợt nhẹ đi.

- Nơi này chính là tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên sao?

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn phía trước, xuất hiện trước mặt hắn là một tầng thiên địa không kém hơn tầng thứ tư bao nhiêu, nhưng không đến nỗi cô quạnh hoang vu, có thêm một tia sinh khí, khác biệt lớn nhất chính là ma sát khí, ma sát khí tầng thứ tư cực kỳ đáng sợ, địa phương nồng nặc nhất thậm chí vươn tay không thấy năm ngón, bất kỳ võ giả nào đi vào cũng phải bị ăn mòn, nhưng ma sát khí tầng ba lại loãng vô cùng, không tạo thành bao nhiêu thương tổn cho võ giả Quy nguyên cảnh.

- Cuối cùng đã ra rồi!

Lâm Tiêu bình tĩnh nói:

- Ta ở trong tầng thứ tư lâu như vậy, không biết cha mẹ thế nào, ta phải nhanh chóng trở về Quận Hiên Dật, nhưng trước tiên cần chữa khỏi thương thế trên người.

Bởi vì tranh đấu cùng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, hồn hải cùng thân thể Lâm Tiêu bị thương nghiêm trọng, đặc biệt linh hồn, nếu chậm trễ chữa trị sau này sẽ ảnh hưởng không nhỏ, cũng may hắn tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật nên chỉ cần có thời gian là có thể chữa trị trở về.

Ngay lập tức Lâm Tiêu tìm kiếm một huyết động gần bên bắt đầu bế quan.

Vừa bế quan lại qua ba tháng thời gian.

Ba tháng sau.

Một cổ chân nguyên khí tức đáng sợ từ chỗ Lâm Tiêu bế quan tràn ra, chân nguyên cường đại lan ra bốn phía, đem phạm vi hơn mười dặm trong tầng ba Chiến trường Ma Uyên cứng rắn lật ngược một tầng nham thạch dày mấy chục thước.

Một thân ảnh từ trong huyết động dưới lòng đất dâng lên, thân hình tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

- Ba tháng thời gian, chẳng những hoàn toàn khôi phục linh hồn lực thậm chí làm cho tu vi đột phá Quy nguyên cảnh trung kỳ.

Khóe môi Lâm Tiêu lộ vẻ tươi cười:

- Nhắc tới còn phải cảm tạ Thiên Ma lão nhân, nếu không phải hắn truyền tống ta tới Chiến trường Ma Uyên, ta không khả năng hấp thu được nhiều ma sát tinh như vậy, cũng không thể nhanh chóng đột phá tới Quy nguyên cảnh trung kỳ, gặp lại hắn phải cảm tạ hắn.

Cảm thụ được chân nguyên cường đại trong thân thể, trong mắt Lâm Tiêu lộ ra sát khí lạnh lẽo.

Tận sâu trong đầu óc của hắn, linh hồn đã hoàn toàn khôi phục lại, hình thành hồn hải càng lớn hơn nữa, cuộn cuộn dao động, mãnh liệt mênh mông.

Ý thức thẩm thấu vào Bát Quái Lô, Lâm Tiêu có thể rõ ràng cảm ứng được Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị trấn áp tận đáy lô đỉnh.

- Hiện tại tâm hỏa còn chưa đủ cường đại, mặc dù Phần Viêm quyết có thể làm cho tâm hỏa cắn nuốt hết thấy những ngọn lửa trên thế gian, nhưng phải xây dựng từ cơ sở thực lực bản thân, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là thiên hỏa trong truyền thuyết, nếu muốn cắn nuốt nó ít nhất phải đem thực lực tăng lên tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ mới có khả năng.

Lâm Tiêu cũng không gấp:

- Trong đoạn thời gian này ta một mực hấp thu ma sát tinh, thực lực tăng lên nhưng võ học không tiến bộ, vừa lúc khổ tu một phen, nhanh chóng gia tăng thêm thực lực của chính mình.

Ngay lập tức hấn lại lâm vào khổ tu.

Hiện tại hấn đã có thể tu luyện thức thứ ba trong Man Vương bá quyền.

Thời gian trôi qua, nháy mắt lại thêm ba tháng.

- Ân? Kỳ quái, vì sao ta có cảm giác tận sâu trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên có vật gì đó hấp dẫn ta.

Trong huyết động dưới lòng đất, Lâm Tiêu đột nhiên mở mắt, khẽ cau mày.

Mấy ngày nay mỗi khi Lâm Tiêu tu luyện, tận sâu trong tầng thứ ba tựa hồ có vật gì đó hấp dẫn lấy hấn, cổ cảm giác này cực kỳ mỏng manh, nếu không cẩn thận điều tra thật khó cảm nhận được, nhưng thật sự tồn tại.

Lúc ban đầu hấn còn tưởng rằng là ảo giác, bởi vì cổ cảm giác kia cũng không thường xuyên tồn tại, mà khi có khi không, nhưng liên tục vài ngày đều xuất hiện, làm cho Lâm Tiêu dần dần xem trọng hơn.

- Chẳng lẽ ở tầng thứ ba này có bảo vật gì sản sinh cộng hưởng với ta?

Đôi mắt Lâm Tiêu sáng lên, như có suy nghĩ gì.

Trong Đại lục Thương Khung đích thật có loại bảo vật như vậy tồn tại, tỷ như một gã kiếm khách đi vào bên trong kiếm trùng, có đôi khi sẽ cảm giác được có một thanh bảo kiếm rất hữu duyên với mình, giữa đôi bên sẽ nảy sinh cảm giác hấp dẫn lẫn nhau, giống như thanh bảo kiếm kia nên thuộc về mình, đây là sản sinh cộng hưởng cùng bảo kiếm.

846. Chương 844: Trung Phẩm Nguyên Khí (1)

(1)

Thường thường sinh ra tình huống này là bởi vì khí tức võ giả tu luyện, ý chí của hấn tương tự như khí tức bảo vật kia, cũng có thể vì khí chất của hấn gần gũi cùng phẩm cấp bảo vật, thậm chí huyết mạch đặc thù cũng sẽ sản sinh cộng hưởng, rất khó nói rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng có một điều duy nhất phải công nhận là toàn bộ bảo vật sản sinh cộng hưởng với võ giả nhất định là cực kỳ phù hợp với hấn, hai bên liên kết sẽ phát huy ra uy lực thậm chí là siêu việt thực lực của võ giả cùng bảo vật đó.

- Đi, đi xem!

Có loại chuyện tốt này Lâm Tiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua, rời khỏi huyết động đã dùng bế quan gần nửa năm, hấn bay vút về hướng sâu trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên.

- Có nguyên khí dao động!

Bay đi chừng vài giờ, Lâm Tiêu đột nhiên cảm nhận được một cổ nguyên khí dao động thật nhỏ, liền bay tới, chỉ thấy dưới một mảnh loạn thạch cách đó không xa có một thanh huyết sắc chiến phủ khảm trong khe đá, tản mát ra khí tức cường đại, vô cùng sắc bén.

- Là hạ phẩm nguyên khí thất giai!

Lâm Tiêu vẫy tay, huyết sắc chiến phủ nháy mắt hóa thành lưu quang rơi trong tay hấn.

- Đầu nghe nói Chiến trường Ma Uyên nhiều bảo vật, quả nhiên như thế, chỉ riêng tầng thứ tư là không có gì.

Lâm Tiêu cẩn thận quan sát chiến phủ, chiến phủ màu huyết sắc, cao nửa thân người, lưỡi phủ có cảm giác sắc bén đập nát hết thảy, hiển nhiên không phải vật thường, dù bản thân Lâm Tiêu không dùng tới nhưng đem ra bán đấu giá cũng sẽ được giá tốt.

- Di, là một thanh nguyên khí chiến phủ.

- Ha ha, tam đệ, ngươi không phải thiếu một thanh binh khí hạng nặng sao, ngươi xem, vật này được chứ?
- Có chiến phủ này, uy lực phủ pháp địa cấp cao giai của tam đệ tuyệt đối tăng nhiều, sức chiến đấu ít nhất tăng lên ngoài ba thành.

Ba ba ba...

Ba đạo lưu quang phá không mà tới, ba gã đại hán nhìn thấy huyết sắc chiến phủ trong tay Lâm Tiêu, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

- Tiểu tử, ta xem ngươi không dùng phủ pháp, huyết phủ đối với ngươi mà nói chỉ vô dụng, đưa cho chúng ta đi.

Ba người quát lạnh, một người tu vi Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, hai người Quy nguyên cảnh trung kỳ, nhìn thấy Lâm Tiêu đi một mình liền nảy sinh ý xấu.

- Lập tức rút đi, ta có thể cho các ngươi con đường sống!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, sát khí dâng lên.

Ba người ngẩn ra, không nghĩ tới Lâm Tiêu trả lời như vậy, liền giận tím mặt, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!
- Giết hắn, chiến phủ là của chúng ta!
- Tiểu tử này tự mình muốn chết, chẳng trách người khác!

Trong tiếng hét phẫn nộ, ba người hóa thành ba đạo lưu quang, đồng thời ra tay nhanh như chớp, Chiến trường Ma Uyên vô cùng nguy hiểm, không chỉ ma đầu đáng sợ, còn là võ giả nhân loại tranh đoạt chém giết bảo vật không ngừng.

Oanh long!

Trong hư không, chưởng ảnh, kiếm ảnh cùng phủ ảnh tràn ngập, chân nguyên mênh mông, mai một hết thấy.

Chiến phủ trong tay Lâm Tiêu chợt động, một búa bổ ra, oanh một tiếng, huyết phủ như sống lại, hóa thành huyết sắc cầu vòng đánh vỡ một kích liên thủ của ba người, chiến phủ như ngọn núi lớn nổ nát chân nguyên hộ thể của một người, kể cả thân thể hắn đều bị chia thành hai nửa.

- Cái gì, mạnh như vậy!
- Không tốt, chạy mau, người này là một cao thủ!

Hai người còn lại sắc mặt đại biến, xoay người bỏ chạy, nhưng Lâm Tiêu làm sao cho bọn hắn cơ hội chạy trốn, bình thường hắn sẽ không chủ động ra tay, nhưng nếu đã động thủ tuyệt đối không lưu người sống.

- Chết!

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Lâm Tiêu huy động chiến phủ, huyết sắc hồng quang bao trùm đuổi theo hai người chạy trốn, đem hai người chém thành thịt nát.

Sưu sưu sưu...

Ba trử vật giới chỉ bay tới, Lâm Tiêu cũng không thèm nhìn qua ném vào trong Thương Long Tí.

Tận sâu trong loạn thạch đặt huyết phủ khi này, một đôi đồng tử huyết sắc hiện rõ vẻ rung động cùng kinh cụ.

- Đáng chết, nhân loại này thật mạnh, cũng may vừa rồi chúng ta không động thủ, đáng tiếc lại lãng phí một thanh nguyên khí.

Hai trung vị ma tướng âm thầm trao đổi, mang theo vẻ kinh hãi chậm rãi tiềm nhập vào trong đồng loạn thạch.

Đột nhiên...

Một đạo huyết quang rơi xuống, chân nguyên cuộn cuộn mai một hết thấy, đem hai trung vị ma tướng bao trùm, sau đó xé rách thành nát vụn.

- A...

Một tiếng kêu thảm, hai trung vị ma tướng nháy mắt tử vong, chỉ còn lưu lại hai viên ma hạch bay vào trong tay Lâm Tiêu.

- Không nghĩ tới trung vị ma tướng cũng biết lợi dụng nguyên khí hấp dẫn võ giả nhân loại.

Lâm Tiêu cười nhạt, thân hình xuyên qua trường không biến mất cuối chân trời.

Ma đầu rất dễ ẩn nấp thân hình, vô luận là tinh thần lực hay cảm giác của võ giả rất khó bắt giữ tới, nhưng sau khi hấp thu thật nhiều ma sát tinh, Lâm Tiêu lại sinh ra năng lực cảm giác đặc thù đối với ma đầu, trừ phi gặp phải thượng vị ma tướng đứng đầu, ma tướng bình thường rất khó che giấu được khí tức của mình trước mặt hắn.

Dọc theo đường đi, Lâm Tiêu lại lấy được hai thanh hạ phẩm nguyên khí.

Khác với tầng thứ tư, dọc theo đường đi Lâm Tiêu phát hiện vài thông đạo lúc xoáy, cơ hồ vài vạn dặm la xuất hiện, nhưng hắn cũng phát hiện chung quanh thông đạo che giấu không ít ma đầu, những ma đầu này ẩn nấp nơi đó, một khi phát hiện võ giả nhân loại yếu kém sẽ xông lên giết chết, nếu gặp cao thủ lại cùng nhau tránh lui, vô cùng giảo hoạt giả dối.

- Nguyên khí dao động thật cường đại!

Một ngày này, Lâm Tiêu đang bay tới, đột nhiên một cỗ nguyên khí dao động dày đặc từ xa truyền qua, sau đó lại có tiếng nổ vang giao thủ kịch liệt cùng chân nguyên dao động hỗn loạn.

- Đi qua xem!

Vận chuyển tinh thần chân nguyên, Lâm Tiêu nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, tốc độ tăng nhanh lên gấp đôi.

Chỉ vài lần hô hấp hắn đã đứng trên một ngọn núi nhìn ra phía trước.

Trên một mảnh đất trống, ba võ giả Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh đang chiến đấu cùng một ma tướng, ma tướng có ba sừng, trên người tản mát ma khí ngập trời, là một thượng vị ma tướng tương đương Quy nguyên cảnh hậu kỳ.

Thượng vị ma tướng đang chiếm thượng phong, ba võ giả liên tục rút lui, mà cách đó không xa có một thanh trường kiếm cắm trên mặt đất tản ra khí tức cường đại, đường vân phức tạp, hào quang ngời sáng, chính là trung phẩm nguyên khí bát giai.

- Sớm biết như vậy chúng ta nên cẩn thận một chút, ta đã nói một thanh trung phẩm nguyên khí như vậy sao có thể đặt ở nơi này.

Một trung niên mặc trường bào màu xanh sắc mặt khó xem, bị ma đầu liên tục công kích thối lui về phía sau, trong miệng oán hận.

- Được rồi, không cần nói nữa, mọi người cẩn thận, nhất định phải chịu đựng!

Đầu lĩnh là một nữ tử đáng người đầy đặn, hơn ba mươi tuổi, phong tư động lòng người, đôi môi hồng nhuận cắn nhẹ, đôi mắt thật ngưng trọng, một mình gánh vác đại bộ phận công kích của ma đầu, trên trán rướm mồ hôi, quần áo đã ướt đầm.

- Nơi đó có người!

Đột nhiên trong đội ngũ có một người chú ý tới Lâm Tiêu.

847. Chương 845: Trung Phẩm Nguyên Khí (2)

(2)

Trung niên áo xanh liếc nhìn Lâm Tiêu đứng cách đó không xa, trong mắt lộ vẻ vui mừng, ánh mắt xoay chuyển nói:

- Chúng ta có thể đem thượng vị ma tướng này dẫn dắt đi qua để tiểu tử kia đi đối phó!

Nữ võ giả trừng mắt nhìn hắn, truyền âm nói:

- Không rõ ràng nội tình của đối phương, chúng ta đừng rước họa vào thân!

Trung niên áo xanh bất mãn, thấp giọng tức giận nói:

- Vậy chẳng lẽ chúng ta ở đây chờ chết, nếu còn tiếp tục tất cả đều không xong, hơn nữa đều là võ giả nhân loại, đối phương cũng không thể thấy chết mà không cứu đi, nói không chừng bốn người liên thủ có thể ngăn cản được công kích của thượng vị ma tướng này!

Trung niên áo xanh không biết thanh âm của hắn tuy thấp, nhưng Lâm Tiêu vẫn nghe được rõ ràng.

Cười lạnh một tiếng, Lâm Tiêu lướt qua trường không rơi xuống cạnh trung phẩm nguyên khí kia.

Rút trường kiếm, tiếng long ngâm thanh thúy quanh quẩn trong thiên địa, tản mát ra dao động uy áp nồng đậm, làm lòng người kinh.

- Hạ phẩm nguyên khí quả nhiên kém hơn trung phẩm rất nhiều.

Cảm thụ được khí tức cường đại trên kiếm toát ra, Lâm Tiêu cảm thán.

- Tiểu tử đó rất hèn hạ, lại thừa dịp chúng ta đối phó ma đầu thì trộm đi nguyên khí của chúng ta.

Trung niên áo xanh liên tục thối lui, giận tím mặt nói.

Đột nhiên...

Thượng vị ma tướng quay người hướng Lâm Tiêu lao tới, theo hắn xem ra chân nguyên dao động của Lâm Tiêu thấp hơn ba người này, hơn nữa còn đi một mình, hắn là một kẻ dễ giải quyết.

- Kiệt kiệt kiệt, trước đối phó người rồi tiếp tục giết ba tên kia!

Ma đầu âm lãnh cười to, hóa thành hắc quang trực tiếp trùm tới Lâm Tiêu, tốc độ cực nhanh khiến người biến sắc, hắc quang như thiên la địa võng bao phủ Lâm Tiêu.

- Chết!

Lâm Tiêu cười lạnh, ngay trong nháy mắt ma đầu sắp công kích tới, trung phẩm nguyên khí trong tay hắn bộc phát cường quang, chém ra một kiếm.

Xuy...

Một đạo kiếm quang vô cùng sắc bén tung hoành bay ra, xuyên phá không gian, đem ma đầu chém thành hai nửa.

- Thật mạnh!

Ánh mắt nữ võ giả ngưng trọng kinh hô.

Trung niên áo xanh lạnh lùng nói:

- Còn không phải nhờ công hiệu trung phẩm nguyên khí!

- Tiểu tử, ngươi làm đau ta!

Không chỉ có nữ võ giả giết mình, ma đầu cũng kinh hãi, dữ tợn kêu to, hai phần cơ thể mập mạp lao về hướng Lâm Tiêu, ma sát khí càng dày đặc, ẩn chứa lực ăn mòn cực kỳ mãnh liệt.

- Thứ thứ tư Man Vương bá quyền - Man Vương Hóa Thân!

Bàn tay đánh ra, vụ khí hình thành, tản mát ra uy thế hủy diệt hết thảy, một đạo hư ảnh man vương xuất hiện, nặng nề oanh lên thân thể ma đầu.

Bên trong một quyền ẩn chứa một tia tâm hỏa.

Phốc xuy...

Man vương lực cùng thân hình ma đầu va chạm, nháy mắt oanh thành nát vụn, ngay sau đó tâm hỏa đem ma khí thiêu thành hư vô, biến mất trong hư không, thậm chí không kịp phát ra tiếng hô thảm thiết chỉ trong chớp mắt đã thi cốt vô tồn.

- Người này thật mạnh!

Nhóm người nhìn Lâm Tiêu với vẻ cảnh giác, sắc mặt trung niên áo xanh thật khó xem cùng ngưng trọng, trên Chiến trường Ma Uyên chuyện gì cũng có thể phát sinh, trước mặt là ân nhân cứu mạng, ngay sau đó sẽ biến thành sát nhân cuồng ma, dù là ai cũng không đoán được đối phương rốt cục là hạng người gì.

Thu hồi ma sát tinh cùng trường kiếm, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng lướt qua trung niên áo xanh, nháy mắt hóa thành lưu quang biến mất cuối chân trời.

Nhìn theo thân ảnh Lâm Tiêu biến mất, ba người thở ra một hơi, trong lòng còn sợ hãi.

- Bảo kiếm kia rõ ràng là của chúng ta!

Trung niên áo xanh còn nói thêm.

- Người còn nói!

Nữ võ giả trừng mắt:

- Nếu không nhờ đối phương ra tay, chúng ta làm gì có cơ hội sống sót, còn nữa, sau này người không nên nói lung tung, người không biết nói lung tung sẽ hại chết người sao.

Ở một địa phương tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên.

Nơi này là một sơn cốc cô quạnh hoang vu, ma sát khí cực kỳ nồng đậm, hình thành lốc xoáy màu đen, dừng mảnh tràn vào thân thể một lão giả mặc áo choàng đen.

Lão giả là nhân loại, nhưng hấp thu ma sát khí chẳng khác gì một ma đầu thật sự.

Ca sát...

Viên ma sát tinh trước người lão giả vỡ ra, hóa thành bột mịn, ma sát khí tiêu hao hầu như không còn, đều bị lão giả hấp thu vào cơ thể.

- Kiệt kiệt, đây là viên ma sát tinh thứ mười bảy, Thiên Ma công của ta chỉ lên tới tầng thứ bảy, xem ra muốn đột phá Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thật sự là khó khăn ah.

Lão giả mở mắt, trong mắt tản ra khí tức tà ác sâu kín, chính là Quận Võ Lăng Thiên Ma lão nhân.

- Có nhân loại!

Ba ba ba...

Đúng lúc này ba đầu thượng vị ma tướng khí tức cường đại cảm nhận được Thiên Ma lão nhân đang ở trong sơn cốc, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn, nhanh như chớp nhào tới tấn công.

- Kiệt kiệt, tới tốt lắm!

Thiên Ma lão nhân cười lạnh một tiếng, vung tay, một đoàn hắc sắc ma vân hình thành, hóa thành thủ chưởng thật lớn âm âm áp xuống, bao phủ ba đầu thượng vị ma tướng.

- Nơi này chính là tử tịch chi địa tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, ma sát khí nhiều hơn bình thường gấp ba lần, ở trong này lực lượng ma tộc chúng ta sẽ tăng lên không ít, mà chân nguyên nhân loại sẽ hao tổn nặng nề, chỉ là một nhân loại mà cũng muốn vây khốn chúng ta!

Ba thượng vị ma tướng cười lạnh, vung quyền đánh vào thủ chưởng đang giáng xuống, phanh một tiếng thủ chưởng bị đánh trúng nghiêm trọng, run rẩy kịch liệt nhưng cuối cùng không hề thương tổn gì.

- Cái gì? Trong này lại ẩn chứa ma sát khí, một nhân loại sao có thể vận dụng ma sát khí?

Ba ma tộc kinh hãi.

- Thiên Ma công - nuốt cho ta!

Bàn tay Thiên Ma lão nhân rơi xuống, ba thượng vị ma tướng đều bị nổ bạo, thân thể hóa thành ma sát khí nồng đậm bị hấp hút vào trong thân thể, vẻ mặt hài lòng thỏa mãn.

- Kiệt kiệt, lại thêm ba viên ma sát tinh, cơ hội đột phá của ta tăng thêm vài phần, một khi đột phá, ta sẽ có thể đi và tận sâu trong Ma Khí Hải tìm kiếm bảo vật, thậm chí có thể đi vào tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, chỉ tiếc trong tầng thứ tư không có thông đạo lối xoáy, nhưng Thiên Ma Bát của ta cũng đã bị hủy...

Thiên Ma lão nhân lắc đầu, lại tiếp tục tu luyện.

Thiên Ma lão nhân tu luyện Thiên Ma công cực kỳ đáng sợ, có thể hấp thu các loại năng lượng phản nghịch, đặc biệt là ma sát khí, ở trong Chiến trường Ma Uyên Thiên Ma lão nhân cũng giống như ma tộc, có được khả năng gia tăng thực lực, đây cũng là nguyên nhân hấp đạt được danh xưng Thiên Ma lão nhân.

Thời gian lại trôi qua, càng đến gần Lâm Tiêu càng cảm giác được cỗ lực lượng triệu hoán kia càng mạnh, mà cảm giác cũng ngày càng mãnh liệt.

Càng đi sâu vào tầng thứ ba, ma đầu càng thường xuyên xuất hiện, Lâm Tiêu không chỉ một lần chứng kiến thi thể nhân loại, cùng huyết nhục bị ma đầu cắn nuốt, gặp phải tình huống này hẳn vẫn bình thường, nếu gặp phải ma đầu không có mắt lập tức liền chém giết.

Ma Khí Hải.

Tận sâu trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, có một hiểm địa cực kỳ đáng sợ, bên trong bảo vật đông đảo, nhưng nguy hiểm trùng điệp, so sánh với những nơi khác trong tầng thứ ba càng nguy hiểm gấp mấy lần, tỷ như tử tịch chi địa chỗ Thiên Ma lão nhân tu luyện cũng là hiểm địa như thế.

848. Chương 846: Ma Khí Hải

- Đây là do ma sát khí tạo thành hải dương ah.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Tiêu cau mày.

Trải qua nửa tháng lặn lội đường xa, hẳn rất cực theo cỗ lực lượng triệu hoán thần bí đi tới trước Ma Khí Hải, giờ phút này cảm giác triệu hoán càng thêm mãnh liệt, khiến cho hắn biết được bảo vật gọi mình nằm bên trong hải dương tối đen trước mắt.

Sau thoáng do dự, Lâm Tiêu nắm chặt chiến đao xông vào bên trong Ma Khí Hải.

- Nơi này ma sát khí hình thành thật kỳ quái, tuy thành vụ khí hóa thành hải dương, nhưng trên thực tế lực ăn mòn lại không mạnh, còn kém tầng thứ tư, nhưng lại có tác dụng trở ngại cảm giác cùng tinh thần lực của võ giả.

Đứng bên trong hải dương, tâm tư Lâm Tiêu chuyển động, ma sát khí biến thành hải dương thoát nhìn thật đáng sợ, kỳ thật còn không bằng tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, dù sao ma sát khí trên tầng thứ tư dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng phải tử vong, bởi vì bị ma sát khí xâm lấn nổ tan xác mà chết, nếu dùng so sánh, ma sát khí tầng thứ tư phải nhiều hơn tầng thứ ba gấp mười lần.

Mà Ma Khí Hải tuy nhìn đáng sợ, nhưng cũng chỉ nhiều hơn những địa phương khác trong tầng thứ ba gấp hai lần, cũng gây trở ngại với cảm giác cùng tinh thần lực của Lâm Tiêu, khiến sự phân hình của hắn thấp xuống chín thành.

- Đi vào sâu hơn nhìn xem.

Lâm Tiêu đi tới thật nhanh, hắn giật mình phát hiện độ dày ma sát khí đang nhanh chóng tăng lên, sau một nén nhang ma sát khí chung quanh đã nhiều hơn gấp ba, mà cảm giác cùng tinh thần lực bị hạn chế còn tám phần.

- Thật nhiều khí tức ma đầu.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng cảm nhận được bên trong Ma Khí Hải có không ít khí tức ma tộc che giấu bên trong, bởi hồi bốn phía, những đôi mắt tà mị đang nhìn hắn chằm chằm.

Lúc này một đạo lưu quang từ tận sâu trong Ma Khí Hải phá không mà đến, bị Lâm Tiêu nháy mắt chớp vào trong tay.

Đó là một bộ hộ giáp màu đỏ hồng, bên trên điêu khắc trận văn huyền ảo, tản mát ra khí tức nóng rực, trên đầu vai hộ giáp còn có một hàng chữ nhỏ “Lưu Hỏa bảo giáp”.

- Là một kiện hạ phẩm nguyên khí bảo giáp.

Lâm Tiêu vui mừng, mới đi vào Ma Khí Hải chưa đầy nửa canh giờ hắn đã cảm nhận được ba cỗ khí tức hạ phẩm nguyên khí, nhưng hai kiện khác cách chỗ của hắn khá xa, hắn cũng không tùy tiện đi qua, duy nhất một kiện nằm gần hắn nhất lại là một hạ phẩm hộ giáp.

Trong cấp bậc nguyên khí, nguyên khí phòng ngự tuyệt đối là sang quý nhất, mà hộ giáp nguyên khí càng giá trị hơn cả Huyền Kim thuần, gần như vô giá.

- Trước mặc vào nói sau.

Xóa bỏ khí tức chân nguyên lưu trong hộ giáp, Lâm Tiêu mặc vào bên trong người, lập tức có cảm giác nóng hổi hổi bao quanh thân thể hắn, dán chặt người hắn, Lâm Tiêu khẽ gật đầu.

- Không hổ là hộ thể bảo giáp, tuy chỉ là hạ phẩm nguyên khí nhưng lại giúp chân nguyên phòng ngự của ta gia tăng hai thành.

- Nơi này quá mức cổ quái, phải tìm hiểu rõ ràng rồi lại đến thì tốt hơn.

Cũng không tiếp tục xâm nhập, Lâm Tiêu trầm tư một lát lại xoay người rời đi.

Lâm Tiêu cũng không vì chính mình có được tâm hỏa thì dám xem thường toàn bộ ma tộc, nếu là thượng vị ma tướng bình thường đối với hắn mà nói cũng không là gì, đáng sợ chính là thượng vị ma tướng đứng đầu, hắn đã lĩnh giáo qua trên tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên.

- Nhân loại kia muốn rời khỏi Ma Khí Hải!

Ngay trong nháy mắt Lâm Tiêu xoay người...

Chỉ ít có mấy đạo ma khí từ bốn phương tám hướng thổi quét về phía Lâm Tiêu.

- Chết, Man Vương Hóa Thân!

Hai đấm tung ra, hư ảnh đáng sợ hiện lên, quét ngang bốn phương tám hướng, bên trong ẩn chứa tâm hỏa thiêu đốt tiêu diệt thân thể ma tướng tấn công.

Một viên ma sát tinh cùng vài viên ma hạch rơi vào trong tay Lâm Tiêu, đại biểu hắn đánh chết một thượng vị ma tướng cùng vài trung vị ma tướng.

- Võ giả nhân loại cường đại!

Những ma tộc còn lại ngừng thể công, đôi mắt khiếp sợ vội vàng lui vào Ma Khí Hải ẩn nấp, mặc kệ cho Lâm Tiêu rời đi.

- Tìm võ giả hỏi thăm một chút tình huống của Ma Khí Hải là thế nào.

Lao ra Ma Khí Hải, Lâm Tiêu dọc theo hải dương tìm kiếm.

- Ân?

Bay hơn ngàn dặm, thân hình Lâm Tiêu khựng lại, cúi đầu nhìn xuống một khe núi bên dưới.

Bên dưới một mảnh khe núi ngoài Ma Khí Hải thậm chí có một thành trấn nho nhỏ, từng ngôi nhà nằm san sát nhau, từ trên nhìn xuống có thể phát hiện càng đi vào trong càng thêm xa hoa, bên trong người tới người đi, là nơi đóng quân của võ giả nhân loại.

- Thú vị, tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên lại có nơi đóng quân của nhân loại sao!

Phiến thành trấn này thật bất đồng, thật nhiều võ giả nhân loại tập hợp đủ làm toàn bộ ma tướng phải tránh lui, nhân loại có thể tiến vào bên trong nghỉ ngơi hoặc tu luyện, thật sự là không kém.

Hạ xuống bên ngoài thành trấn, Lâm Tiêu đi vào, đưa mắt quan sát bốn phía.

Thành trấn chỉ có hai con đường, hình chữ thập, xỏ xuyên qua cả trấn nhỏ, người lui tới không nhiều, hai bên là từng dãy phòng ốc, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được từng luồng lực lượng khó hiểu vây quanh, hiển nhiên có không ít võ giả ở lại.

Lâm Tiêu lần đầu tiên đi tới nơi đây, không hiểu rõ quy củ nơi này, lúc hắn đi vào cũng không ai yêu cầu hắn nộp lên nguyên thạch, giống như trong trấn căn bản không hề có quy củ gì.

Nhưng trong lòng Lâm Tiêu rõ ràng, địa phương có người tất nhiên sẽ có quy tắc, dù sao võ giả vào Chiến trường Ma Uyên đều là từ bên ngoài tới, toàn bộ người tụ tập một chỗ sẽ có xung đột, chỉ là vì hắn chưa biết mà thôi.

- Tìm người hỏi thăm tình huống nơi này.

Lâm Tiêu nhìn lướt qua võ giả đi trên đường, đang chuẩn bị tùy tiện tìm người hỏi một chút, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, khóe môi lộ nụ cười đi về hướng một nữ võ giả.

- Là người!

Nữ võ giả nhìn thấy Lâm Tiêu liền biến sắc, chính là ba người mà Lâm Tiêu đã cứu hơn nửa tháng trước, nhưng lần này không thấy trung niên áo xanh cùng người còn lại, chỉ còn một mình nàng.

Thiếu phụ nhìn thấy Lâm Tiêu, ánh mắt thật cảnh giác, hỏi:

- Công tử ngăn cản ta không biết có gì chỉ giáo?

- Không dám chỉ giáo, chỉ muốn hỏi thăm vài vấn đề.

Sắc mặt thiếu phụ thoáng thư giãn, nói:

- Không biết công tử muốn hỏi chuyện gì?

- Ta vừa nhìn thấy một mảnh hải dương ma khí, không biết bên trong có đặc thù gì, còn nữa, sao nơi này còn có một thành trấn của nhân loại?

Lâm Tiêu hỏi thăm.

Thiếu phụ không khỏi ngần ra, hiển nhiên không ngờ Lâm Tiêu hỏi chuyện đơn giản này, nhưng nghe câu hỏi nàng cũng biết Lâm Tiêu là lần đầu tiên đi vào Chiến trường Ma Uyên, vì vậy hoàn toàn không biết gì cả.

- Thật là một biến thái, khí tức mới là Quy nguyên cảnh trung kỳ, thực lực lại đáng sợ như thế, hơn nữa hoàn toàn không biết gì về Chiến trường Ma Uyên, không biết là thiên tài đứng đầu của thế lực nào, trưởng bối cùng sư tôn hắn làm sao yên tâm cho hắn đi một mình vào đây.

849. Chương 847: Bảo Hộ Chi Thành

Trong lòng nhủ thầm một câu, thiếu phụ giải thích:

- Nơi công tử nói hẳn là Ma Khí Hải, Ma Khí Hải là hiểm cảnh nổi tiếng nhất trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, càng đi vào sâu trong độ dày ma sát khí càng cao, nghe nói địa phương sâu nhất thậm chí lên tới gấp mười lần, Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không thể tiến vào bên trong, nhưng Ma Khí Hải có một đặc thù, đó là số lượng bảo vật viễn siêu bên ngoài, cho nên hấp dẫn thật nhiều cường giả, nói chung hơn phân nửa cường giả đi vào tầng ba Chiến trường Ma Uyên đều sẽ vào Ma Khí Hải tầm bảo, mà địa phương sâu nhất trong đó thậm chí có thượng phẩm nguyên khí ẩn hiện, hấp dẫn thật nhiều cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ.

Dừng một chút, thiếu phụ tiếp tục nói:

- Nhưng đồng dạng càng vào sâu trong Ma Khí Hải thì nguy hiểm càng lớn, không chỉ ma sát khí gia tăng mà thực lực ma đầu càng đáng sợ, chỗ sâu nhất thậm chí có thượng vị ma tướng đứng đầu tồn tại, dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không dám hung hăng càn quấy, nói chung ngẫu nhiên sẽ có thượng vị ma tướng ẩn hiện, mà địa phương có độ dày gấp sáu bảy lần sẽ là thiên hạ của thượng vị ma tướng, tới gấp mười sẽ có thượng vị ma tướng đứng đầu, nghe nói tận sâu nhất có một chút cấm địa cực kỳ đáng sợ, Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong dù đi vào cũng thập tử vô sinh, nhưng ta cũng không hiểu biết rõ lắm.

- Thì ra là thế, cũng may ta không tùy tiện xâm nhập.

Lâm Tiêu khẽ gật đầu.

- Ma Khí Hải cũng có quy luật nhất định, thường cách một đoạn thời gian ma sát khí sẽ yếu bớt, bởi vậy có rất nhiều người sẽ chọn thời gian này đi vào trong đó.

- Mà phiên thành trấn này là Bảo Hộ thành, là vô số năm trước có một cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong vô địch xây dựng, dùng làm nơi nghỉ chân cho võ giả nhân loại, mà loại thành trấn này cũng không ít, chủ yếu trải rộng chung quanh Ma Khí Hải.

Thiếu phụ giải thích rõ ràng.

Lâm Tiêu hỏi:

- Kẻ quản lý Bảo Hộ thành là ai?

- Bảo Hộ thành không có người quản lý, không thuộc về thế lực hay cá nhân nào.

Thiếu phụ vừa giới thiệu vừa chỉ vào phòng ốc chung quanh nói:

- Chỉ cần là võ giả nhân loại, dù là Đế quốc Võ Linh hay Đế quốc Thần Võ, đều có thể đi vào Bảo Hộ thành nghỉ ngơi, Bảo Hộ thành dựa theo thực lực chia phòng, thực lực thấp kém chỉ có thể ở bên ngoài cùng, nhất là Quy nguyên cảnh trung kỳ, mà thực lực ột chút thì ở giữa, là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, mà Quy nguyên cảnh hậu kỳ sẽ ở tận bên trong, về phần khu vực trọng yếu nhất dành cho Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Thiếu phụ nghiêm mặt nói:

- Nếu thực lực không đủ, có thể tận lực lựa chọn một ít phòng ốc bên ngoài, bởi vì tuy phòng ốc trong thành không ít, nhưng dù sao số lượng võ giả tiến vào Chiến trường Ma Uyên quá mức khổng lồ, thường xuyên sẽ có một chút cường giả vì tranh đoạt phòng ốc mà đánh nhau.

- Cút ngay, thực lực không đủ còn muốn ở phủ đệ này, muốn chết!

Oanh long...

Còn đang nói chuyện, một bên có tiếng gầm rú vang lên, một đại hán dáng người khôi ngô đánh ra một chưởng, đem một người chừng ba mươi tuổi oanh bay ngược nặng nề rơi trên đường phố, trong miệng phun ra ngụm máu tươi, người kia chật vật ổn định thân hình liền vội vàng xám xịt rời đi, trên mặt tràn đầy xấu hổ.

Đại hán khô ngô hừ lạnh một tiếng, đi vào căn phòng kia.

Thiếu phụ lắc lắc đầu, nói:

- Người kia rõ ràng chỉ có tu vi Quy nguyên cảnh trung kỳ lại muốn ở vị trí bên trong, bị người đuổi ra khỏi nhà là chuyện thật bình thường, nhưng mà công tử, hiện tại trong thành trì này không còn bao nhiêu phòng ốc, nếu người muốn ở lại thì nên nhanh chóng đi tìm thôi.

- Còn nữa...

Thiếu phụ chỉ vào một quảng trường ở giữa nói:

- Nơi đó là quảng trường giao dịch, những võ giả đi vào Chiến trường Ma Uyên mà không chết trên người nhiều ít có một chút thu hoạch, nhưng lấy được bảo vật chưa chắc thích hợp ỉnh, bởi vậy quảng trường giao dịch bố trí ọi người trao đổi lẫn nhau, dùng bảo vật mình không cần đổi lại thích hợp cho bản thân.

- Cảm ơn.

Nghe thiếu phụ giảng giải, Lâm Tiêu đã có hiểu biết nhất định về Bảo Hộ thành, lập tức đi thẳng tới trung tâm thành trấn.

Thiếu phụ cũng không kinh ngạc, tuy khí tức trên thân Lâm Tiêu không mạnh, nhưng có thể đánh chết thượng vị ma tướng đã nói thực lực của hắn tuyệt đối bất phàm, không phải võ giả bình thường có thể sánh bằng, nhưng ngoại trừ thiếu phụ những võ giả đi trên đường không biết việc này, vì thế thật hứng thú quan sát Lâm Tiêu.

- Lại thêm một kẻ liều lĩnh, rõ ràng chỉ có Quy nguyên cảnh trung kỳ lại đi vào khu vực của quy nguyên trùng kỳ đỉnh.

- Yên tâm đi, khu vực kia cạnh tranh kịch liệt nhất, phủ đệ luôn cung không đủ cầu, không đủ thực lực tuyệt đối sẽ bị đuổi đi ra, cũng như người vừa rồi mà thôi.

- Người trẻ tuổi sao, phải ném đầu khổ mới biết mình có bao nhiêu cân lượng.

- Người không thấy được nữ võ giả nói chuyện với hắn sao, nàng là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, tiểu tử kia sẽ không quá kém, nói không chừng sẽ có điểm đặc thù.

Nhưng làm cho bọn họ khiếp sợ chính là Lâm Tiêu cũng không dừng lại ở khu vực Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, mà tiếp tục đi thẳng vào trong trung tâm.

- Hắn điên rồi sao? Nơi đó là chỗ ở của Quy nguyên cảnh hậu kỳ, ngay cả ta cũng không dám đi vào, hắn chỉ là một Quy nguyên cảnh trung kỳ cũng dám tiến tới, rõ ràng là muốn tìm chết!

- Người trẻ tuổi tự cho là đúng, không gì hơn cái này, cuồng vọng tự đại như vậy lão phu lần đầu tiên nhìn thấy.

- Xem kỹ đi, hắn nhất định ném thiết thòi!

- Tới chỗ này đi!

Cũng không đi vào thêm nữa, Lâm Tiêu tiến tới khu vực Quy nguyên cảnh hậu kỳ đưa mắt nhìn quanh, nếu chưa có người sẽ có ngọc bài lưu lại, nếu ngọc bài lấy xuống đại biểu đã có người bên trong.

Tùy tiện tìm một nơi có ngọc bài, Lâm Tiêu lấy xuống, đang chuẩn bị đi vào.

Ba ba ba...

Ba đạo lưu quang phá không mà tới, nháy mắt dừng gần chỗ Lâm Tiêu.

- Thiếu gia, ngôi nhà này không sai.

Một đại hán tóc nâu chỉ vào ngôi nhà mà Lâm Tiêu đã lựa chọn nói, trước mặt hắn còn có một thanh niên mặt trắng mặc cẩm bào, bên cạnh thanh niên còn có một hắc bào lão giả, trên người tản ra khí tức khủng bố.

- Ân, tạm được, vậy nơi này đi.

Thanh niên liếc nhìn Lâm Tiêu, lãnh đạm nói, trong ánh mắt hoàn toàn không đem Lâm Tiêu để trong lòng.

Đại hán nghe vậy chặn ngang trước mặt Lâm Tiêu, lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, có nghe hay không, thiếu gia nhà ta nhìn trúng phủ đệ này, giao ra ngọc bài cút đi, nơi này không phải địa phương ngươi nên tới.

Lâm Tiêu nhú mào:

- Ngọc bài nơi này ta đã lấy xuống, dựa theo quy định là của ta, phiền toái đừng chặn ngang trước mặt ta.

- Tề Thạch, nhanh lên!

Thanh niên không kiên nhẫn nói.

- Dạ, thiếu gia!

Tề Thạch liền đáp, ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu, khóe môi lộ nụ cười dữ tợn:

- Đồ không biết sống chết, vừa rồi cho ngươi cơ hội không bắt lấy, lười vô nghĩa với ngươi, đưa ngọc bài cho lão tử!

850. Chương 848: Phá Thiên Phủ

Oanh long!

Tề Thạch vung trảo chớp vào ngọc bài của Lâm Tiêu, chân nguyên mệnh môn, hung hăng nhiếp thẳng tới Lâm Tiêu, đem thực lực Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phát huy tinh tế.

Một trảo này chẳng những muốn lấy ngọc bài còn muốn phế bỏ cả Lâm Tiêu!

- Người này thật ác độc!

Không ít võ giả vây xem sắc mặt khê biến.

Mặc dù Bảo Hộ thành không có người quản lý, nhưng chuyện tùy ý giết người vẫn không nhiều, bởi vì thật dễ dàng làm mọi người công phẫn, nhưng ở địa phương như Chiến trường Ma Uyên phế bỏ một người cùng giết người cũng chẳng có gì khác nhau.

- Muốn chết!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh xuống, đương một tiếng, Thái Huyền đao ra khỏi vỏ, mạnh mẽ chém lên ngón tay tối đen.

Thanh âm va chạm vang lên, hoa lửa văng khắp nơi, như khói hoa nở rộ, Thái Huyền đao sắc bén gió thổi cỏ rạp, chân nguyên lưu chuyển đem năm ngón tay đối phương cùng nhau tước bỏ.

- A!

Tề Thạch kêu thảm một tiếng, trên trán toát mồ hôi lạnh, dặng dặng rút lui vài bước, bàn tay phải tuôn đầy máu nhìn thật ghê người.

- Cái gì, một đao đã chặt đứt năm ngón tay đối phương!

Những người vây xem trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin được.

- Lão Lục!

Thanh niên không dám tin kêu lên, ánh mắt lập tức dữ tợn, băng sương nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, mang theo vẻ kiêu ngạo cùng tự đại, cả giận nói:

- Tiểu tử, ngươi thật to gan, dám đả thương thủ hạ của ta, ngươi có biết ta là ai sao?

- Quên người là ai, hạn cho người trong ba lần hô hấp lập tức rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Thanh âm Lâm Tiêu lạnh giá, tinh thần chân nguyên hung mãnh bộc phát, khí tức đáng sợ hàng lâm, nghiền áp thanh niên chỉ đạt tới Quy nguyên cảnh trung kỳ kia.

- Cần rồi!

Năm ngón tay đứt đoạn, Tề Thạch vừa đau đớn vừa phẫn nộ, oanh một tiếng thiêu đốt chân nguyên trong cơ thể, muốn động thủ lần thứ hai.

- Lui ra, người không phải là đối thủ của hắn!

Lúc này hắc bào lão giả mở miệng, thủ chưởng khô gầy huy động, dễ dàng ngăn trở khí thế của Lâm Tiêu, chậm rãi bước tới.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng băng sương, khí tức như uyên như ngục, hiển nhiên là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, đôi mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, giấu diếm sát khí:

- Tiểu tử, chúng ta hảo tâm khuyên người giao ra ngọc bài, không nghĩ tới lòng dạ người độc ác như vậy, một khi như thế, vậy đừng trách lão hủ không khách khí!

Lời còn chưa dứt, lão giả đột nhiên điểm ra, ngón tay tối đen điểm vào mi tâm Lâm Tiêu.

Phanh một tiếng, thân hình Lâm Tiêu nổ tung, thân thể chia thành bốn năm mảnh.

- Vậy đã chết?

Mọi người trừng lớn hai mắt.

Hắc bào lão giả đột nhiên cau mày, tinh quang chợt lóe, mạnh mẽ điểm vào hư không.

Ca sát...

Trong hư không, một ngón tay tối đen còn chưa kịp thành hình liền bị một đao trảm phá, đao mang sắc bén mang theo xu thế hung mãnh ầm ầm chém xuống, đao ảnh mênh mông như hải dương, ẩn chứa ý cảnh làm người tuyệt vọng dâng lên, vô cùng vô tận, giống như vĩnh viễn không tới cuối.

- Đao ý thật đáng sợ!

Hắc bào lão giả lần đầu tiên động dung, đao ý của Lâm Tiêu làm cho hắn có cảm giác hít thở không thông, ý cảnh cao tới bát phẩm, hơn nữa còn là đao ý thuộc tính cực kỳ đáng sợ, làm trong lòng hắn có cảm giác tuyệt vọng mơ hồ.

- Cường Tinh Chỉ!

Ánh mắt thu hồi vẻ khinh thường, khuôn mặt lão giả dữ tợn, chân nguyên sôi trào thiêu đốt, hai tay điểm ra nhanh như chớp, ngay sau đó trong hư không xuất hiện thật nhiều ngón tay màu đen, hắc vụ che phủ nghiền áp tới đao mang trên bầu trời.

- Nhân Ngục đao, diệt cho ta!

Không chút do dự, Lâm Tiêu thiêu đốt chân nguyên, thi triển chiêu thức nhất Nhân Ngục đao, đao mang tối đen vô cùng uy mãnh, quét ngang bốn phương, hình thành một cỗ phong bạo tối đen, vặn xoắn toàn bộ công kích.

- Phá!

Lão giả kêu to, toàn lực ngăn cản.

Ca sát! Đao mang dập nát, sắc mặt lão giả tái nhợt, đặng đặng đặng thối lui ba bước, lực trùng kích cường đại đập xuống mặt đất rạn vỡ, sóng xung kích thiếu chút nữa phá hủy vài phòng ốc chung quanh.

- Tiểu tử, người muốn chết!

Khuôn mặt lão giả dữ tợn, khí thế lại kéo lên.

- Muốn đánh thì đi ra ngoài đánh!

Oanh!

Lúc này khí thế đáng sợ từ vài ngôi nhà gần bên xông lên, bao phủ mấy người nơi đó, hiển nhiên là cường giả đang tĩnh tu bị kinh động, trong lòng phần nộ.

- Vài vị, chúng ta là người của Thiên An quận Tề gia Đế quốc Thần Võ, cấp chút mặt mũi.

Lão giả liền mở miệng, đồng thời ánh mắt âm lãnh nhìn Lâm Tiêu, không hề che giấu sát khí.

- Không nghĩ tới là người của Tề gia, khó trách ngang ngược càn rỡ như thế.

Thanh âm bàn tán xôn xao truyền tới, không ít người sắc mặt đại biến.

Thiên An quận Đế quốc Thần Võ là một quận nằm gần bên Chiến trường Ma Uyên, cường giả họ Tề rất nhiều, nhưng nhắc tới Thiên An quận Tề gia mọi người cũng chỉ biết một thế lực, chính là nhất đại tông môn Huyền Chỉ môn Tề gia.

Mặc dù Tề gia không có cường giả sinh tử cảnh, nhưng gia chủ Tề Chấn là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đồng thời cũng là tông chủ Huyền Chỉ môn, một thân võ học đăng phong tạo cực, trong cấp bậc Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong được xưng là người nổi bật, có thanh danh không nhỏ trong Đế quốc Thần Võ.

Nghe được lai lịch đối phương, vài cường giả bộc phát khí thế đáng sợ nhất thời thu liễm khí tức, tuy bọn họ chưa chắc e ngại Tề gia, nhưng hiển nhiên không muốn gây thù, vì chút chuyện nhỏ đắc tội Tề gia cũng không sáng suốt.

- Tiểu tử, ngươi dám tổn thương Tề gia đệ tử, hôm nay đừng mong sống sót đi ra ngoài!

Hắc bào lão giả dữ tợn cười lạnh, khí thế không ngừng dâng lên.

- Vậy sao?

Thanh âm Lâm Tiêu băng sương, hắc cũng không phải loại người không sợ lại gây chuyện, vốn cũng không muốn làm gì đối phương, nhưng nếu như đối phương không biết điều, hắc cũng không để ý vĩnh viễn lưu bọn hắc tại nơi này.

- Hảo tiểu tử, thật cho rằng ta không giết được ngươi!

Hắc bào lão giả dữ tợn hét lớn, vừa định ra tay.

Đúng lúc này...

- Đủ rồi!

Một tiếng quát như sấm sét nổ vang trên thành trấn, ngay sau đó một đại hán dáng người khôi ngô, lưng đeo chiến phủ từ trung tâm thành trấn đi ra, người này cao hai thước, đứng nơi đó giống như một pho tượng thép sắt màu đen, tản mát ra khí thế hủy diệt hết thảy.

- Nơi này là Bảo Hộ thành, không phải là địa phương các ngươi tư đấu!

Đôi mắt đại hán lạnh lùng nhìn mấy người, lớn tiếng quát.

- Là Phá Thiên Phủ Cừu Thành!

- Không nghĩ tới hắc cũng ở nơi này.

Không ít cường giả biến sắc hô.

Đồng tử hắc bào lão giả co rút lại, trong lòng kiêng kỵ, đối phương là cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tuyệt đối không dễ chọc.

Thanh niên mặt trắng cau mày, tự phụ nói:

- Các hạ, là tiểu tử này không hiểu quy củ, tổn thương thủ hạ của ta!

- Thúi lắm, người tính cái gì vậy, Bảo Hộ thành là nơi bảo hộ cho toàn bộ võ giả, chỉ cần có đủ thực lực là có thể ở lại, ngược lại là người, một tiểu tử Quy nguyên cảnh trung kỳ chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, cũng muốn vào ở khu vực này, không suy nghĩ chính mình xứng sao!

Đại hán thật không khách khí, nói thẳng trách mắng, thanh như sấm sét truyền khắp cả Bảo Hộ thành.

851. Chương 849: Cơ Hội Đã Tới (1)

(1)

Sắc mặt thanh niên xanh mét, đỏ bừng một mảnh, nhưng vẫn không lỗ mãng, lãnh đạm nói:

- Ta vốn là Tề gia thiếu gia Thiên An quận, chỉ bằng thân phận này chẳng lẽ còn không có tư cách?

- Tề gia, Tề gia là vật gì!

Đại hán tràn đầy khí phách, không hề xem Tề gia vào trong mắt.

- Người...

Thanh niên phẫn uất, vừa định nói chuyện lại bị hắc bào lão giả giữ chặt, chấp tay nói:

- Thật có lỗi, là chúng tôi lỗ mãng, chúng tôi đi!

Hắc bào lão giả không chút do dự, lôi kéo thanh niên xoay người rời đi, biến mất cuối chân trời.

- Hừ!

Đại hán hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm bóng lưng mấy người biến mất, ánh mắt khinh thường.

- Cảm ơn.

Lâm Tiêu chấp tay nói, đối phương nhìn qua như khuyển can, kỳ thật hoàn toàn đứng bên mình, mặc dù hắn không cần, nhưng hắn không phải kẻ không biết điều.

- Cảm tạ ta làm gì, phủ đệ này nên thuộc về người, Cửu Thành này xem thường nhất là hạng người chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng!

Lâm Tiêu gật đầu, không nhiều lời, đi thẳng vào trong phòng.

- Thanh niên đáng sợ, Phá Thiên Phủ đáng sợ!

Chờ khi Lâm Tiêu cùng Cửu Thành đã biến mất, các võ giả than thở cảm thán.

- Đao khách trẻ tuổi từ nơi nào tới, vì sao ta không nghe nói qua, một đao vừa rồi ẩn chứa đao ý còn đáng sợ hơn cả Quy nguyên cảnh hậu kỳ!

- Phải đó, là chúng ta đã nhìn lầm!

- Nếu không phải tu vi của hắn chưa cao, muốn tiến vào khu vực trung tâm thành trấn cũng không thành vấn đề, nhưng cao thủ Tề gia cũng chưa xuất toàn lực, nếu không có Phá Thiên Phủ Cửu Thành chỉ sợ hắn cũng đã gặp nguy hiểm.

- Người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo là chuyện thật bình thường, nhưng vì một phủ đệ đắc tội Thiên An quận Tề gia, vẫn là tuổi trẻ khí thịnh ah.

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Trong phủ, Lâm Tiêu quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện phòng trong phủ thật lớn, phương tiện đầy đủ, còn có phòng tu luyện độc lập.

Phòng tu luyện không biết dùng tài liệu gì kiến thành, vô cùng cứng rắn, mặt trên tràn đầy lỗ hổng, có vết đao vết kiếm, cũng có chưởng ấn phủ ẩn, hiển nhiên là do cường giả tu luyện lưu lại, từ dấu vết còn có thể nhận ra tu vi mạnh yếu của họ.

- Thế giới này đích thật là thế giới thực lực vi tôn, chỉ một nơi ở cũng có thể phân cao thấp.

Lâm Tiêu cảm thán, sau khi biết được Ma Khí Hải cường đại hấn cũng không muốn hao tổn thời gian, lập tức khổ tu.

- Tề lão, vừa rồi vì sao ngăn cản ta, thật tức chết ta!

Ở ngoài ngàn dặm, thanh niên mặt trắng phẫn uất nói.

- Thiếu gia, người vừa rồi là Phá Thiên Phủ Cừu Thành, là một trong những cường giả tiếng tăm lừng lẫy Chiến trường Ma Uyên, cuồng ngạo bá đạo, vô pháp vô thiên, nếu còn dây dưa sẽ bất lợi với chúng ta.

Hắc bào lão giả giải thích.

- Vậy chúng ta bị người đuổi ra khỏi Bảo Hộ thành, cứ vậy bỏ qua sao?

Thanh niên tức giận hỏi.

- Đương nhiên là không bỏ qua như vậy, chúng ta không làm gì được Cừu Thành, nhưng ta không giết tiểu tử vừa rồi thì không làm người!

Trong mắt lão giả bắn ra sát khí làm người sợ hãi.

Thanh niên cau mày nói:

- Tề lão, vậy chúng ta làm sao bây giờ?

- Rất đơn giản, thanh niên kia nếu ở lại Bảo Hộ thành, hiển nhiên là chuẩn bị tiến vào Ma Khí Hải tầm bảo, đến lúc đó chúng ta có nhiều thời gian đánh chết hắn!

Tề La nhìn Tề Thạch nói:

- Tề Thạch, người canh giữ thành trấn này, vừa có tin tức lập tức báo cho chúng ta biết, hiểu chưa.

- Dạ.

Tề Thạch gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ cừu hận.

Hắn không phải vương giả sinh tử cảnh, không thể tái tạo huyết nhục, bị Lâm Tiêu chém đứt ngón tay trừ phi tìm được thần vật trị liệu cực kỳ quý hiếm, nếu không đời này đừng mong khôi phục lại bàn tay phải.

- Thiếu gia, chúng ta đi Bảo Hộ thành kế tiếp.

Bá bá...

Hai thân ảnh phóng lên cao, biến mất phía chân trời.

- Ca sát...

Trong phòng tu luyện, một viên ma sát tinh phá nát, hóa thành bột phấn tiêu tán, ma sát khí dung nhập vào thân thể Lâm Tiêu, thông thả cải tạo cơ thể hắn.

Hiện tại đã qua hai tháng, trong hai tháng này mỗi ngày hắn đều bế quan khổ tu, không hề bước ra khỏi nhà, chờ đợi ngày ma sát khí trong Ma Khí Hải giảm bớt.

Vì gia tăng thực lực của mình, ngay sau ngày vào thành hắn liền đi tới đại sảnh giao dịch trong thành, dùng vài hạ phẩm nguyên khí cùng một trung phẩm nguyên khí lấy được trong chiến trường trao đổi ma sát tinh cùng vài cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ dùng tu luyện.

Chiến trường Ma Uyên nguy hiểm trùng điệp, võ giả nếu không có bảo vật phòng ngự phù hợp bản thân sẽ rất dễ bị cường giả đánh lén, nhưng Lâm Tiêu vừa tới ngày đầu tiên đã lộ ra thực lực cường đại, tự nhiên không ai dám xem thường hắn.

Hấp thu toàn bộ ma sát khí, Lâm Tiêu chậm rãi mở mắt.

- Cường độ thân thể lại tăng cường một ít, đạo ý càng thêm cô đọng, đạt tới bát phẩm đỉnh, đáng tiếc muốn đạt cửu phẩm đại thành còn kém cơ hội mới có thể biến chất.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Hắn biết rõ thực lực hiện tại của mình, tuy đủ tranh phong cùng Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng nếu gặp phải Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong vẫn còn thiếu một chút, đây cũng là nguyên nhân hắn tạm thời còn chưa tiến vào Ma Khí Hải, bên trong quá nhiều thiên ma, thượng vị ma tướng bình thường hắn không sợ hãi, nhưng nếu gặp phải thượng vị ma tướng đứng đầu cho dù hắn có tâm hỏa cũng sẽ đỡ nhiều lạnh ít.

- Đáng tiếc năng lượng của Chân Quang Huyền La Tráo đã tiêu hao không còn, muốn khôi phục thật khó khăn, trừ phi ta đột phá tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh hoặc là đạo ý cửu phẩm đại thành, thực lực tăng mạnh mới có thể tranh cao thấp với Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng tuy rằng ta không địch lại, bọn hắn muốn đánh chết ta cũng không khả năng, nói không chừng còn phải ném thiệt thòi.

Cảm giác truyền vào trên thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp bên trong Thương Long Tí, khỏe môi Lâm Tiêu lộ ra mỉm cười.

Dùng thật nhiều ma sát tinh đã giúp thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp tăng lên thật nhanh, uy áp trên người nó vô cùng đáng sợ, hơn nữa càng thêm đặc thù chính là phân thân không e ngại ma sát khí, có sự tồn tại của nó cơ hội sinh tồn trong Ma Khí Hải sẽ tăng thật lớn.

- Nhanh nhanh, ma sát khí trong Ma Khí Hải giảm bớt!

- Lão phu đợi hơn ba tháng rốt cục đợi được rồi!

- Ha ha, mọi người cùng đi!

- Đi trễ sẽ không lấy được bảo vật!

Lúc này bên ngoài phủ đệ đột nhiên truyền tới thanh âm âm ỉ xôn xao, ngay sau đó khí thế đáng sợ lan tràn, thật nhiều cường giả trong Bảo Hộ thành phóng lên cao, bay về hướng Ma Khí Hải, rốt cục thời gian ma sát khí yếu ớt nhất trong hải dương cũng đã xuất hiện.

- Đi, xuất phát!

Lấy ra một mặt nạ tái nhợt, Lâm Tiêu mang lên, theo đám người phóng lên cao.

- Tiểu tử đó xuất phát, còn đeo mặt nạ, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng như vậy có thể giấu diếm được ta?

Bên trong một ngôi nhà thấp bé nằm gần ngoại thành, ánh mắt Tề Thạch nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, lặng lẽ theo sát phía sau.

Oanh oanh oanh!

Những cao thủ khác trong thành vừa nhận được tin tức ma sát khí đã giảm bớt, đồng loạt khởi hành.

852. Chương 850: Cơ Hội Đã Tới (2)

(2)

- Hừ!

Thân hình Lâm Tiêu xuyên qua trường không, đứng trên không trung quan sát Ma Khí Hải cuộn cuộn xa xa.

- Lần này có nhiều võ giả tiến vào Ma Khí Hải, như vậy khả năng ta bị thượng vị ma tướng đứng đầu bao vây cũng sẽ ít đi.

- Trước tiên giải quyết cái đuôi rồi tính sau.

Lâm Tiêu quay đầu, bên dưới mặt nạ lộ ra đôi mắt thâm thúy nhìn chân trời xa xa, tản mát ra hàn mang sâu kín.

- Không xong, bị phát hiện!

Ngoài mười dặm, sắc mặt Tề Thạch đại biến, xoay người định bỏ chạy.

- Chết!

Một tiếng ầm vang, đao mang sắc bén cắt qua chân trời, mang theo uy thế không cách nào ngăn cản, giống như muốn đem cả thiên địa chém thành hai khúc.

- Không!

Trong lòng dâng lên tuyệt vọng, Tề Thạch hoảng sợ quát to một tiếng, thân hình phân thành bốn năm mảnh, máu tươi dâng trào.

Thu hồi trứ vật giới chỉ của đối phương, ánh mắt Lâm Tiêu lãnh đạm, lắc mình lướt vào trong Ma Khí Hải biến mất.

Sau nửa canh giờ một hắc bào lão giả cùng thanh niên mặt trắng xuất hiện.

- Là Tề Thạch!

Nhìn thấy thi thể chia thành bốn năm mảnh trên mặt đất, ánh mắt Tề La âm trầm.

Sắc mặt thanh niên thật khó xem, nhỏ bãi nước bọt, cả giận nói:

- Thật là một phế vật, chỉ theo dõi một người cũng không làm được.

- Tề lão, chúng ta làm sao bây giờ?

Quay đầu, thanh niên nhìn qua lão giả.

- Tiểu tử đó nhất định từ nơi này tiến vào Ma Khí Hải, chúng ta tìm kiếm ở khu vực này, nếu vận khí tốt chưa chắc tìm không được hắn.

Sắc mặt Tề La âm trầm nhảy vào Ma Khí Hải.

Hô hô...

Trong Ma Khí Hải, Lâm Tiêu mạnh mẽ tiến về phía trước.

- Cường độ ma sát khí quả nhiên giảm bớt không ít, chỉ khoảng gấp đôi, khó trách nhiều võ giả chờ đợi tới lúc này.

Cảm thụ cổ hấp dẫn truyền tới, Lâm Tiêu đi tới thật nhanh, xâm nhập vào sâu trong Ma Khí Hải.

- Kiệt kiệt, lại thêm một tên tới chịu chết!

- Ăn hắn!

- Huyết nhục nhân loại đại bổ a tộc chúng ta, hắn là của ta!

Bá bá bá...

Từng tên ma đầu lần lượt xuất hiện, ánh mắt tham lam bay tới, nhất thời trước mắt Lâm Tiêu một mảnh tối đen, quần ma loạn vũ, nơi nơi đều là ma ảnh thối quết, làm cho người ta cảm giác nháy mắt đi tới cửu u địa ngục, không thể siêu sinh.

- Man Vương Hóa Thân!

Lâm Tiêu không hề tránh né, nháy mắt thi triển một quyền, toàn lực oanh ra, một đạo quyền ảnh cực lớn bao phủ thiên địa, ẩn chứa tâm hỏa dày đặc, quyền khí âm âm thối quết bốn phương, quét ngang thiên địa, thi triển tới mức tận cùng.

Oanh long long...

Như ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống, nghiền áp sinh linh dưới đất, từng tên ma đầu kêu thảm tán loạn, bị tâm hỏa tập kích biến thành tro tàn, tan xương nát thịt, khắp thiên địa biến thành yên tĩnh.

- Đáng chết, nhân tộc nơi nào tới, đáng sợ như vậy!

- Vô giả nhân loại lợi hại, vì sao cảm giác đặc biệt khắc chế ma tộc chúng ta!

- Không tốt, mau lui lại!

Một quyền nổ nát thật nhiều ma đầu, những thiên ma còn lại hoảng sợ tán loạn, mặt lộ kinh hãi, nhìn thật nhiều thi thể ma tộc phía trước, tay phải Lâm Tiêu chợt động, một đầu yêu thú khổng lồ nháy mắt xuất hiện.

- Thiên Ma Loa, hấp thu!

Thiên Ma Loa xuất hiện trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp, bộc phát ra lực hấp xả thật lớn, miệng loa tối đen hình thành một cỗ ốc xoáy khổng lồ, xoay tròn sinh ra lực cắn nuốt khủng bố, đem toàn bộ ma khí phía trước hấp thu vào bên trong.

Ca ca ca...

Trong cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp, từng luồng ma sát khí tinh thuần dũng mãnh tràn vào bên trong, điên cuồng cải tạo thân thể phân thân, làm cho thân thể nó trở nên biến chất.

- Thật sáng khoái, lần này hấp thu cơ hồ tương đương hoàn toàn luyện hóa một viên ma sát tinh!

Cảm thụ được thân thể biến hóa, trong lòng Lâm Tiêu thầm giật mình, đồng thời vô cùng vui sướng.

Vô giả nhân loại bình thường có thể hấp thu ma hạch cùng ma sát tinh trong cơ thể ma đầu, bởi vì ma sát khí bên trong đã được ma tộc cải tạo qua, đủ ôn hòa cùng an toàn, mà ma sát khí trên Chiến trường Ma Uyên cùng trên thân thể ma tộc tạo thành lại vô cùng cuồng bạo, nhân loại căn bản không thể trực tiếp hấp thu.

Hiện tại có được Thiên Ma Loa, phân thân hoàn toàn có thể luyện hóa thật nhiều ma sát khí do thân thể ma đầu sau khi tử vong biến hóa, đối với phân thân có ích lợi thật lớn.

- Nếu không phải tranh thủ thời gian, ta sẽ ở lại đây liệt sát ma đầu tu luyện.

Lắc đầu, Lâm Tiêu hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp nhảy vào tận sâu trong Ma Khí Hải, không ngừng bay tới, hướng vị trí lực hấp dẫn thật lớn truyền qua.

- Giết!

Giờ phút này Ma Khí Hải đã lâm vào một mảnh chiến loạn, vô giả nhân loại mạnh mẽ xông vào, nhất thời khiến Ma Khí Hải hoàn toàn sôi trào.

- Kiệt kiệt kiệt, huyết nhục nhân loại thật sự là ngon ah!

Một đầu thượng vị ma tướng cười dữ tợn bao phủ một cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, trong nháy mắt thân thể đối phương nhanh chóng khô quắt xuống, trở thành một đống xương khô, chỉ còn lại túi da.

- Thật sướng thật sướng!

Thượng vị ma tướng cười dữ tợn, khí tức nháy mắt kéo lên, sau đó bỏ nhào về hướng Lâm Tiêu.

- Chết!

Hư không chấn động, Lâm Tiêu chém ra một đao, đao mang mang theo tâm hỏa nháy mắt xuyên qua ma sát khí quanh thân đối phương, phút chốc lan tràn khắp toàn thân hắn.

- Cái gì?

Thượng vị ma tướng kinh hãi, trong lòng kinh hoảng vội vàng thoái lui, lại bị Lâm Tiêu đuổi theo, chém thành hai khúc, ma sát khí nồng đậm nhanh chóng thiêu đốt, chỉ còn lại một viên ma sát tinh.

Sưu...

Thu ma sát tinh vào trong tay, thân hình Lâm Tiêu không hề ngừng lại, tiếp tục lao về phía trước.

Cùng lúc đó, một màn như vậy diễn ra khắp Ma Khí Hải, nơi nơi tiếng nổ vang trện trện, khiến người biển sắc.

Trong quá trình bay tới Lâm Tiêu chiếm được hai kiện hạ phẩm nguyên khí, là một thanh trường kiếm cùng một thanh bàn long côn, không hữu dụng với hắn, chỉ có thể dùng trao đổi bảo vật khác.

- Nếu có thể tìm được một thanh trung phẩm nguyên khí thậm chí là thượng phẩm nguyên khí là chiến đao thì tốt rồi!

Lâm Tiêu lắc đầu tự nhủ.

Chỉ tiếc hiện tại Lâm Tiêu không đủ thời gian dừng lại tìm bảo vật, một đường bay thẳng về hướng sâu trong.

Bay thêm một canh giờ, Lâm Tiêu rốt cục đi tới địa phương sâu nhất trong Ma Khí Hải, ở trong này độ dày ma sát khí đã gấp ba gấp bốn lần bên ngoài, đây bởi vì ma sát khí bị suy yếu, nếu ở lúc khác, độ dày hắn phải gấp tám lần trở lên.

Đi tới nơi này cũng ít thấy trung vị ma tướng, nơi nơi đều là thượng vị ma tướng đáng sợ, tản mát ra sát khí làm người sợ hãi.

Trên sơn lĩnh hoang vu phía trước, một võ giả đang cẩn thận tìm kiếm bảo vật, nghe được tiếng xé gió lập tức ngừng đầu nhìn Lâm Tiêu vừa xuyên qua trên không trung.

Lâm Tiêu không muốn dây dưa gì với đối phương, sắc mặt không chút thay đổi bay qua, chuẩn bị tiến thẳng vào sâu trong.

- Sau khi Ma Khí Hải suy yếu, chỉ là một võ giả Quy nguyên cảnh trung kỳ cũng dám tới nơi đây, còn dám bay qua trên đầu ta, muốn chết!

Lâm Tiêu không tìm đối phương phiền toái, không nghĩ tới đối phương lại không bỏ qua, lão giả hiện lên tia cười xấu xa, ngay lúc Lâm Tiêu bay qua trên đỉnh đầu mình đột nhiên oanh ra một chưởng.

853. Chương 851: Thượng Vị Ma Tướng Đứng Đầu

Oanh long!

Một chưởng bao phủ thiên địa, trùm về hướng Lâm Tiêu.

- Man Vương bá quyền!

Ánh mắt Lâm Tiêu lãnh đạm, không hề có chút kinh hoảng, một quyền oanh ra, một chưởng của đối phương tiêu tán!

- Lại ngăn được một chưởng của ta?

Về mặt lão giả kinh ngạc, hắn là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, theo hắn nghĩ muốn giết tiểu tử Quy nguyên cảnh trung kỳ kia thật dễ dàng, xem như tự làm mình vui mà thôi.

- Vì sao các hạ lại đột nhiên ra tay với ta, nếu không giải thích, chỉ sợ hôm nay không dễ yên!

Lâm Tiêu dừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

- Tiểu tử, có điểm ý tứ, nhưng lão phu muốn giết ngươi chẳng lẽ còn cần lý do? Tiếp tục đón ta một chiêu, Chưởng Phá Thương Hải!

Một chưởng bổ ra, không khí như hải dương cuộn cuộn tách ra hai bên, một đạo uy áp khủng bố nghiền áp tới, hư không chấn động, sấm sét vang rền.

- Cây già lên mặt, rút về cho ta!

Đao mang sáng ngời, chém vỡ chưởng ảnh, nặng nề đánh lên hộ thể chân nguyên của lão giả.

Phun ra một ngụm máu tươi, lão giả hoảng sợ bay ngược ra sau, nện trúng vách đá lõm vào hố sâu, đá vụn bay tung tóe.

- Cái gì? Sao có thể như vậy?

Lão giả thật sự giật mình, hẳn là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ, thậm chí võ giả cùng cấp cũng không mấy người đánh bại được hắn, tuy đối phương đeo mặt nạ nhưng cảm giác có chút trẻ tuổi, khí tức chỉ có Quy nguyên cảnh trung kỳ, bởi vậy hắn nghĩ chỉ cần vung tay là có thể đánh chết Lâm Tiêu, nhưng không nghĩ tới lại bị đối phương đánh tổn thương, quả thật không sao tưởng tượng nổi.

- Là ta khinh thường, không nghĩ tới ngươi là một thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu, tốt lắm, ngươi thành công chọc giận ta, vừa rồi ta chỉ thi triển năm thành sức lực, hiện tại ta muốn ngươi chết!

Lão giả giận quát một tiếng, trong mắt dâng lên phần nộ, chỉ thấy thân thể hắn chấn động, chân nguyên nhanh chóng thiêu đốt, tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ, song chưởng liên tục đánh về phía Lâm Tiêu.

- Lão già kia, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết ta!

Lâm Tiêu vung đao, vô số đao mang hiện lên, song phương nháy mắt chiến thành một đoàn.

Oanh long long...

Khí tức tràn ngập, sóng xung kích đáng sợ lan tràn, ma sát khí bốc lên, nham thạch đập nát, khu vực hai người đại chiến đất rung núi chuyển.

Song phương người tới ta đi, nhất thời đánh thành ngang tay.

- Chết!

Lão giả phần nộ, một chưởng vỗ lên ngực Lâm Tiêu, phanh một tiếng, chân nguyên như cơn sóng cuộn cuộn mãnh liệt xông vào thân thể Lâm Tiêu, xuyên thấu qua lực phòng ngự của hộ giáp lưu lại một chưởng ấn thật sâu.

Bị một chưởng của đối phương đánh trúng, sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, nháy mắt chém ra một đao trúng ngực lão giả.

Trong tiếng vỡ răng rắc, hộ thể chân nguyên lão giả phá nát, lưu quang rơi đầy trời, đao mang sắc bén lưu lại vết đao thật dài trên người hắn, máu tươi cuồng phun, thân hình lão giả hung hăng văng ra.

- Khái khái khái...

Lão giả liên tục ho ra máu tươi, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâm Tiêu, giờ khắc này trong lòng hắn đã hối hận, tự nhiên không có việc gì đi đắc tội Lâm Tiêu, không nghĩ tới thực lực của đối phương vượt xa suy đoán của hắn, mơ hồ còn chiếm cứ thượng phong.

- Các hạ, giữa ta cùng ngươi cũng không có thâm cừu đại hận, chỉ là hiểu lầm, nếu còn tiếp tục chiến đấu cũng không ưu đãi, không bằng chúng ta hòa nhau, ngươi cảm thấy thế nào?

Lão giả che ngực, sắc mặt ngưng ngùn, trong lòng xoay chuyển thật nhanh.

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, đang định ra tay, thân hình đột nhiên ngừng lại, trong mắt toát ra vẻ ngưng trọng.

- Kiệt kiệt kiệt...

Tiếng cười to dữ dội vang lên, mặt đất dưới chân lão giả ầm ầm bạo vỡ, một đạo ma ảnh tối đen toát ra, như màn đen bao trùm lão giả kia.

- Không xong!

Lão giả kinh hãi, nhanh như chớp oanh ra một chưởng.

Ma ảnh tán loạn, không hề có chút ảnh hưởng, từ bốn phương tám hướng cuốn tới, mấp máy đem lão giả bao vây bên trong.

- Ah...

Lão giả điên cuồng giãy dụa, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ, chỉ trong nháy mắt tiếng kêu ngừng bật, đồng thời khí tức biến mất, một khối thân khô rơi xuống, khuôn mặt vặn vẹo, tử trạng cực thảm.

- Kiệt kiệt!

Ma ảnh mấp máy hóa thành hình người, đôi mắt huyết sắc âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, tản mát ra quang mang thị huyết, tràn ngập vẻ bạo ngược cùng cuồng táo.

- Là thượng vị ma tướng đứng đầu!

Lâm Tiêu ngưng trọng, từ sau khi đi vào tầng ba Chiến trường Ma Uyên hắn vẫn lần đầu tiên gặp được thượng vị ma tướng đứng đầu.

- Vô giả nhân loại, đại bổ, nuốt!

Trong ánh mắt ma đầu tản ra vẻ tham lam u lãnh, cười to dữ tợn bỏ nhào về hướng Lâm Tiêu.

- Giết!

Cũng không lập tức thi triển tâm hỏa, Thái Huyền đao lướt qua hư không, xuất ra từng đạo gợn sóng, nháy mắt va chạm cùng móng vuốt của đối phương.

Phanh một tiếng, thân hình Lâm Tiêu thối lui, khí huyết phù phiếm, khí tức không ổn.

- Xem ra tuy rằng ta có thể đánh chết thượng vị ma tướng bình thường, nhưng gặp được thượng vị ma tướng đứng đầu tương đương Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong vẫn còn kém một chút.

Ngăn chặn máu huyết sôi trào, Lâm Tiêu nhìn chằm chằm ma đầu trước mặt, trong mắt chiến ý dạt dào.

Tâm hỏa khắc chế ma tộc, nhưng giờ phút này hắn chưa muốn sử dụng, chỉ muốn thông qua chiến đấu nghiệm chứng thực lực hiện tại của mình, đồng thời hiểu biết chênh lệch giữa mình cùng Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong ra sao.

- Kiệt kiệt kiệt, nhân loại nhỏ bé yếu ớt, ngươi lại không chạy trốn!

Ma đầu nhìn Lâm Tiêu, trong ánh mắt tản ra quang mang sâu kín.

- Trốn? Ta không cần!

Lâm Tiêu cười lạnh nói.

- Oanh!

Tinh thần chân nguyên hung mãnh thiêu đốt, Lâm Tiêu không chút do dự đem chân nguyên vận khởi lên cao nhất, đem chiến lực khơi dậy tới lớn nhất, toàn thân bao phủ trong hỏa diễm, như một pho tượng chiến thần.

- Kiệt kiệt, vô giả nhân loại đặc thù, lại có thể gia tăng lực chiến đấu của mình, đáng tiếc ở trong tay Ba La ta ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ!

Ma đầu cười to.

- Ma Quang Tịch Quyền, chết đi cho ta!

Toàn thân Ba La bành trướng, khí tức nhanh chóng kéo lên, lồng ngực hình thành hắc sắc quang cầu, quang cầu nổ tung hóa thành một đạo hắc sắc quang thúc bắn ra.

Quang thúc cắt qua hư không, những nơi đi qua ma sát khí điên cuồng ngưng tụ, nhanh chóng bành trướng thành lớn, đánh ra một đạo gợn sóng khổng lồ.

- Thông Thiên Nhất Dao, phá!

Dao ý bùng nổ tới mức tận cùng, một đao của Lâm Tiêu nặng nề chém lên quang thúc.

Phanh một tiếng.

Lực lượng quang thúc cực kỳ mạnh mẽ, thân hình Lâm Tiêu nhanh chóng thối lui, trong miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

- Kiệt kiệt, lại tới!

Ba La liên tục đánh tới, phát động tiến công trùng điệp.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, thân hình Lâm Tiêu liên tục thối lui, máu tươi không ngừng phun ra, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nhưng ánh mắt hắn càng thêm kiên nghị, càng đánh càng hưng phấn, trong chiến đấu không ngừng lĩnh ngộ, kinh nghiệm chiến đấu càng thêm thuần thục.

- Đã tới lúc rồi.

Sau một phen giao thủ gian nan, sau khi hiểu biết chênh lệch giữa mình cùng cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Lâm Tiêu đột nhiên chém ra một đao, đao mang vô ảnh vô hình lướt qua thân hình ma đầu.

854. Chương 852: Vô Tà Dao

Một màn kinh ngạc phát sinh, ngay khi đao mang va chạm vào thân thể đối phương, thân hình Ba La đột nhiên bốc cháy lên, như bị châm xăng bật lửa.

- Đáng chết, đây là ngọn lửa gì!

Sắc mặt Ba La hoảng sợ, kinh hồn táng đảm, hắn từng gặp qua thật nhiều võ giả nhân loại tu luyện hỏa hệ, thậm chí hắn cũng gặp qua nhân loại Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong tu luyện hỏa hệ, nhưng đại đa số thời điểm là chân nguyên của đối phương khắc chế ma sát khí của hắn, mà loại hỏa diễm giống như của Lâm Tiêu trực tiếp thiêu đốt trên người hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Phân!

Không chút do dự, thân hình Ba La phân thành bốn năm mảnh, trực tiếp vứt bỏ thân hình bị đốt cháy, còn lại một nửa ngưng tụ cùng một chỗ.

- Võ giả nhân loại này có cổ quái, triệt!

Biết mình không khả năng tiếp tục đánh chết Lâm Tiêu, Ba La trực tiếp tiềm vào lòng đất biến mất.

Không truy kích, thở ra một hơi, sắc mặt Lâm Tiêu âm tình bất định.

- Mặc dù hiện tại ta đạt tới Quy nguyên cảnh trung kỳ, nhưng đại bộ phận Quy nguyên cảnh hậu kỳ cũng không phải đối thủ của ta, nhưng so sánh với Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thế yếu của ta thật rõ ràng, công kích còn hoàn hảo, nhưng lực phòng ngự thân thể còn kém nhiều lắm.

Cúi đầu nhìn hộ giáp lộ ra ngoài, Lâm Tiêu lắc đầu, Lưu Hỏa bảo giáp là hạ phẩm nguyên khí, tuy rằng có thể ngăn cản một bộ phận công kích nhưng đối với Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà nói chút phòng ngự ấy căn bản không là gì, hắn muốn đối chiến cùng Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì phải đề thăng lên Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, đồng thời còn phải gia tăng lực công kích lẫn lực phòng ngự mới có khả năng này.

- Sau này gặp phải cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhất định phải cẩn thận một chút, ít nhất bây giờ còn chưa thể đối chiến chính diện.

Lâm Tiêu tiếp tục xuất phát.

Bên trong tử tích địa tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên.

- Kiệt kiệt, kỳ suy yếu của Ma Khí Hải lại tới, trong đoạn thời gian này cơ hồ hơn phân nửa võ giả nhân loại sẽ nhào vào trong đó, đây là cơ hội tốt a tộc đại sát tứ phương!

Tiếng cười âm hiểm thẳm người vang lên, trên hư không lướt qua bốn ma ảnh, trên trán đều có ba sừng, là ma đầu cấp bậc thượng vị ma tướng, đầu lĩnh lại là thượng vị ma tướng đứng đầu.

Kỳ suy yếu của Ma Khí Hải vừa tới, võ giả nhân loại đổ xô vào, mà ma tộc cũng tràn tới sẵn giết nhân loại gia tăng thực lực của mình.

- Ân?

Ngay lúc bốn thượng vị ma tướng lướt qua trên một sơn cốc, đột nhiên...

Ma sát khí nồng đậm phóng lên cao, như một trụ trời xuyên mây, sừng sững giữa thiên địa, đem bốn thượng vị ma tướng bao phủ.

- Ha ha ha, Thiên Ma công của ta rốt cục đột phá tầng thứ tám, bản thân đột phá Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại duy ngã độc tôn tại tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên!

Thanh âm tiếng cười to cuồng vọng vang lên, từng luồng ma khí thổi quét, hóa thành mây đen bao phủ thiên địa, Thiên Ma lão nhân cười lớn phóng lên cao, như một pho tượng ma thần đi ra từ địa ngục, không hề che giấu khí tức trên thân của mình.

- Là võ giả nhân loại, xem ta nuốt hắn!

Bốn ma đầu mừng rỡ, trong tiếng cười âm lãnh lao về hướng Thiên Ma lão nhân.

- Thôn Ma đại pháp, hấp thu cho ta!

Ánh mắt Thiên Ma lão nhân sâu kín, vung tay, lốc xoáy màu đen bay ra, lực cắn nuốt đem ba đầu thượng vị ma tướng bao phủ, nháy mắt hút vào trong lốc xoáy thì cốt vô tồn, chỉ còn lưu lại ba viên ma sát tinh.

- Võ giả nhân loại, ngươi lại có thể vận dụng ma sát khí, cắn nuốt thành viên ma tộc ta, để cho Khai La ta đến kiến thức!

Thượng vị ma tướng đứng đầu cười lạnh, huyền hóa hắc sắc quang trụ bắn về phía trước, hình thành hắc mạc rậm rạp bao phủ Thiên Ma lão nhân.

- Chút tài mọn, phá cho ta!

Thiên Ma lão nhân cười lạnh, móng vuốt tung ra, xé rách hắc mạc bao phủ đầy trời.

- Cái gì?

Sắc mặt Khai La đại biến, ngay sau đó toàn thân ma khí ngập trời, hóa thành một mảnh hải dương chồng chất tràn tới, không ngừng phát động tiến công.

Thần sắc Thiên Ma lão nhân không thay đổi, hai tay huy động, hắc quang lóe ra đầy trời, đem từng tầng ma khí trộn thành nát vụn, tán loạn trong hư vô, thật nhiều ma sát khí chảy vào trong cơ thể hắn, do Thiên Ma công chuyển hóa thành tinh hoa bổ dưỡng cho hắn, khí tức của hắn càng đánh càng thịnh, tăng lên không ngừng.

Cuối cùng Thiên Ma lão nhân cười to dữ tợn, đánh ra một trảo, thủ chưởng tối đen áp thiên địa, hào quang vạn trượng, trong ánh mắt hoảng sợ của Khai La một trảo nhiếp đầu của hắn, ngay sau đó hung hăng siết mạnh.

Phốc xuy một tiếng, thân thể Khai La bạo tán, thậm chí không kịp chạy trốn, ma sát khí dung nhập vào thân thể Thiên Ma lão nhân, chỉ còn lưu lại một viên ma sát tinh xoay tròn trong không trung.

- Kiệt kiệt, thượng vị ma tướng đứng đầu quả nhiên đại bổ!

Thở ra một hơi, Thiên Ma lão nhân khoan khoái, thân thể đã biến thành đen như mực, hình dáng như loài quái vật nửa người nửa ma.

- Thiên Ma công tăng thứ tám đại thành, hiện tại ta đã duy ngã độc tôn tại tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, xem ai có thể ngăn cản được ta, lần này toàn bộ bảo vật trong Ma Khí Hải là của ta!

Trong tiếng cười to dữ tợn âm lãnh, sơn cốc hoàn toàn yên tĩnh, bóng dáng Thiên Ma lão nhân đã biến mất.

Ở một nơi trong Ma Khí Hải, vài cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đang tranh đoạt một kiện trung phẩm hộ giáp.

Tiếng nổ vang từng trận, hào quang sáng ngời, nhưng ở trong Ma Khí Hải chỉ là một cuộc giao phong bình thường.

Oanh một tiếng, một gã tráng hán áo xám hơi chiếm thượng phong, một quyền nổ nát hộ thể chân nguyên của một người, đồng thời bức lui vài người khác, giành được trung phẩm hộ giáp xoay người muốn đi.

- Truy!

Vài người còn lại sắc mặt khó xem, làm sao bỏ ý đồ, hóa thành lưu quang nhanh như chớp đuổi theo.

- Kiệt kiệt kiệt, vài võ giả nhân loại, nuốt bộn hần!

Đột nhiên tiếng cười to dữ tợn vang lên, ma sát khí bốc cao, dưới lòng đất bắn ra vài đạo ma ảnh, chính là thượng vị ma tướng, đầu lĩnh càng thêm đáng sợ, toàn thân tràn ngập hắc khí, cao tới mấy thước.

- Không tốt, là thượng vị ma tướng đứng đầu!

Vài võ giả nhìn thấy sắc mặt đại biến.

Đại hán lấy được hộ giáp là người đầu tiên xui xẻo, căn bản không kịp phản ứng lập tức bị ma ảnh xuyên qua người, khí huyết mệnh môn nháy mắt biến mất hoàn toàn, hóa thành khối thủy khô ngã xuống, trong ánh mắt trợn to tràn ngập vẻ không cam lòng cùng sợ hãi.

- Chạy mau!

Vài võ giả còn lại làm gì còn tâm tư tranh đoạt bảo vật, thiêu đốt chân nguyên vội vàng thoát đi.

- Hắc hắc hắc, đi được sao!

Ma đầu đầu lĩnh nhe răng cười, thủ chương thật lớn giáng xuống, bao phủ mấy người đang điên cuồng bỏ chạy, ma sát khí bùng rơi trói chặt bọn họ, hấp thu máu huyết trong cơ thể họ.

- Không!

Mấy người thống khổ kêu to, gân mạch toàn thân bạo đột, cố gắng giãy mở trói buộc nhưng chẳng thấm vào đâu.

Đúng lúc này một đạo ánh đao không chút sắc thái lướt qua hư không, ánh đao tinh mịch nặng trĩu, màu xám đen, trong tiếng nổ vang chặt đứt toàn bộ ma sát khí.

855. Chương 853: Âm Sát Giải (1)

(1)

- Là Vô Tà đao!

Mấy người tìm được đường sống trong chỗ chết vừa mừng vừa sợ.

Vô Tà đao Đường Uyên chính là một cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực kỳ đáng sợ của Chiến trường Ma Uyên, vui giận bất thường, giết người vô số, thực lực cường hãn, khiến người nghe tên mà biến sắc.

- Một võ giả nhân loại càng mạnh, kiệt kiệt kiệt, chúng tiểu nhân, các người ngăn lại mấy võ giả kia, tên này giao cho ta!

Ma đầu đầu lĩnh tìm được mục tiêu, thủ chương mang theo âm bạo trùm tới, dọc đường quỷ khóc thần hào.

- Trảm!

Sắc mặt Đường Uyên không chút thay đổi, hai tay cầm chiến đao chém xuống.

Tiếng nổ rền vang, thủ chương ầm ầm tạc vỡ, ánh đao lướt qua, lập tức bay ngang thân hình thượng vị ma tướng đứng đầu.

Tê lập một tiếng, đao mang sắc bén chém vào thân thể ma đầu ngay lập tức xé rách như vải vóc, ngay sau đó từng đạo đạo mang ẩn chứa khí tức tử tịc tung hoành, vòng quanh thân thể ma đầu xoay tròn, đem thân thể ma đầu nháy mắt chém thành vô số mảnh nhỏ, xoắn thành hư vô.

- A...

Thượng vị ma tướng đứng đầu kêu thảm một tiếng, thân hình mấp máy, trong hoảng sợ chỉ kịp thoát ra một phần năm thân hình, hóa thành hắc tuyến lướt qua trời cao.

- Vô Tà Vô Sinh, trảm!

Sắc mặt Đường Uyên không chút thay đổi, đao mang truy theo, đem ma đầu chém thành tro bụi, ngay sau đó ánh đao sáng lóng lánh, đao ý minh mông, đem vài đầu thượng vị ma tướng còn lại giết chết, dễ dàng chóng vánh.

- Toàn bộ ma đầu đều chết hết!

Trái tim mấy võ giả tìm được đường sống trong chỗ chết hung hăng co rút lại, ánh mắt bất an nhìn Vô Tà đao, đem trung phẩm hộ giáp cung kính đưa lên:

- Đa tạ các hạ xuất thủ cứu giúp, bảo vật này là của các hạ, sau này nếu có việc cần, chúng tôi sẽ không chối từ.

- Đa tạ các hạ ra tay!

- Nếu không còn việc gì chúng tôi đi trước!

Sưu sưu sưu...

Nội tâm bất an, mấy người còn đang kinh hồn táng đảm cũng không dám nhiều lời, hóa thành lưu quang nháy mắt rời đi.

- Ta cho các người đi rồi sao?

Thanh âm lạnh lùng vang lên, khóe môi Đường Uyên lộ nụ cười lạnh lẽo, chiến đao ra khỏi vỏ, ngay sau đó thân hình mấy người trên không trung phân thành bốn năm mảnh, trống rỗng nổ tung.

- Người...

Mấy người kia tới chết cũng không rõ Đường Uyên lại động thủ đối với họ.

Tay phải cách không khẽ hấp, cầm lấy không gian giới chỉ của mấy người kia trên tay, Đường Uyên cũng không thèm nhìn tới, thân hình chợt lóe biến mất tại chỗ.

- Lợi hại, may mắn ta cách khá xa, vừa rồi không gia nhập vào đám người đoạt bảo vật, nếu không ta cũng phải chết!

Xa xa sau một mảnh loạn thạch, một thân ảnh thẳng lên, nhìn theo phương hướng Đường Uyên biến mất, trong lòng thầm hô may mắn, cường giả như Đường Uyên vui giận bất thường, giết người vô số, gặp hấn quả thật còn xui xẻo hơn gặp phải ma đầu trong Chiến trường Ma Uyên.

Ma Khí Hải cực kỳ khổng lồ, Lâm Tiêu bay thêm gần một canh giờ, tránh thoát vài lần giao thủ mới đi tới địa phương ma sát khí dày đặc năm lần.

Căn cứ theo quy luật của Ma Khí Hải, địa phương có ma sát khí dày gấp năm lần tương đương với gấp mười lần thường ngày, là chỗ nguy hiểm nhất nhì trong Ma Khí Hải.

- Rốt cục sắp tới!

Từ khi xâm nhập Ma Khí Hải, cổ hấp dẫn kia ngày càng mạnh, tựa hồ ở ngay trước mắt không xa, ngay lúc Lâm Tiêu sắp đi tới mục đích, thân hình đột nhiên ngừng lại, sắc mặt biến thành vô cùng khó xem.

- Cảm giác hấp dẫn kia đến từ Âm Sát Giản này, để cho ta làm sao đi vào!

Giờ phút này xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu là từng đạo lốc xoáy màu đen, mỗi đạo lốc xoáy đều tản mát ra hàn khí khiến người run sợ, dâng lên cảm giác khủng hoảng trong lòng.

Ở lại Bảo Hộ thành nhiều ngày nên Lâm Tiêu cũng biết chút tin tức về Ma Khí Hải, nơi có lốc xoáy đáng sợ này chính là một nơi tuyệt địa xưng Âm Sát Giản, dù là cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào cũng cử tử nhất sinh, xác suất sống sót không vượt qua mười phần trăm.

Bởi vậy trong tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, cho dù là võ giả cường thịnh bao nhiêu cũng không dám đi vào Âm Sát Giản, nếu như nơi này ma sát khí dày gấp mười lần là nơi mạo hiểm tầm bảo vật, là lịch lãm, là bồi hồi trong sinh tử, như vậy đối với võ giả Quy nguyên cảnh đi vào Âm Sát Giản chính là tự tìm chết, mức độ nguy hiểm chẳng khác gì tiến vào tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên.

Mà cổ hấp dẫn mãnh liệt kia lại truyền ra từ trong Âm Sát Giản, nhất thời làm sắc mặt Lâm Tiêu vô cùng khó xem.

Nhưng muốn Lâm Tiêu buông tha, hẳn thật sự không cam lòng.

Ngay lúc Lâm Tiêu cau mày suy tư, một đạo dao động cường hãn truyền tới, nháy mắt truyền vào đầu óc của hắn.

- Nguyên khí dao động thật mạnh, đó là bảo vật gì?

Dao động cách nơi này chừng vài chục dặm, cực kỳ đáng sợ, hơn xa toàn bộ bảo vật mà Lâm Tiêu từng nhìn thấy, tuyệt đối là tuyệt thế bảo bối.

- Trước đi vào đó nhìn xem!

Thân hình thoáng động, thi triển Hư Tung La Ảnh, Lâm Tiêu ẩn vào hư không bay về phía trước.

Ngoài mấy chục dặm có bốn năm cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đang giao thủ, thường thường đi vào tận nơi này đều là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, thậm chí cả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Quy nguyên cảnh trung kỳ rất ít xâm nhập.

- Hỗn đản, thanh thượng phẩm nguyên khí này do ta phát hiện trước, không muốn chết đều rút ngay cho ta!

- Hừ, bảo vật ai cũng có thể lấy được, làm gì có chuyện phân biệt trước sau, không ngoan ngoãn tránh ra ta chỉ sợ người không có mạng đi lấy!

- Muốn ta tránh ra? Nằm mơ, Lãnh Mi đao này từ khi nào sợ sự, đi chết đi!

Tiếng nổ vang từng trận, mấy người giao thủ đều là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, mỗi người đôi mắt tỏa sáng, không muốn buông tha.

Một thân ảnh hiện lên xa xa, dừng trên một tảng đá, chính là Lâm Tiêu, ánh mắt của hắn lướt qua chỗ giao chiến, ngưng tụ trên một tảng đá, trên tảng đá lộ ra một thanh đao, tản mát ra nguyên khí dao động cực kỳ mạnh mẽ, độ dày khí tức đã hình thành khí tràng thực chất, vô cùng sắc bén.

- Khí tức dao động còn cường đại hơn trung phẩm nguyên khí, tuyệt đối là chiến đao cấp bậc thượng phẩm nguyên khí!

Trong lòng Lâm Tiêu vui mừng, ánh mắt nóng cháy.

Lặng yên không một tiếng động, Lâm Tiêu tiến tới gần chỗ chiến đao, hiện tại hắn sử dụng hạ phẩm nguyên khí Thái Huyền đao, nếu có thể đổi thành thượng phẩm nguyên khí, công kích của Lâm Tiêu tuyệt đối gia tăng, chiến lực càng lớn.

Thi triển Hư Tung La Ảnh, thân hình Lâm Tiêu tiến tới thật nhanh, không làm ấy người kia chú ý, nhưng khi hắn bước vào phạm vi khí tức chiến đao bao phủ...

Ca sát...

Khí tức chiến đao va chạm cùng hộ thể chân nguyên của Lâm Tiêu, ma sát ra hoa lửa sáng lạn, thân hình hắn nhất thời hiện ra.

- Xú tiểu tử, muốn chết!

- Đáng chết, lại dám thừa dịp chúng ta chiến đấu trộm lấy bảo vật!

- Chỉ là một tiểu tử Quy nguyên cảnh trung kỳ, xem ta giết người!

Gầm lên giận dữ, vài tên cường giả liên thủ phóng tới, ngũ sắc chân nguyên hóa thành thủy triều mênh mông cuộn cuộn tràn xuống.

856. Chương 854: Âm Sát Giản (2)

(2)

- Nhân Ngục đao!

Một cổ đao ý kinh người bay lên, không chút do dự Lâm Tiêu thi triển Ngũ Ngục Pháp Vương đao, đao mang xé nứt trường không, ngăn chặn một kích toàn lực của mọi người, nhưng thân hình hắn cũng thối lui, hai chân kéo dài trên mặt đất lưu lại khe rãnh dài mấy chục thước, nham thạch vắng khắp nơi.

Bốn năm Quy nguyên cảnh hậu kỳ liên thủ một kích có uy lực bậc nào? Nếu không nhờ Phân Thân Hóa Ảnh quyết cùng thân pháp Hư Tung La Ảnh, hơn nữa còn có Lưu Hỏa bảo giáp trên người, một kích vừa rồi đã làm Lâm Tiêu bị thương, cho dù là như thế khí huyết trong cơ thể Lâm Tiêu vẫn sôi trào, cổ họng khó chịu, dù sao phòng ngự vẫn còn kém một ít.

- Di, lại bị tiểu tử này ngăn được?

Nhóm người trợn mắt há hốc mồm, một người thừa cơ hội này vươn tay nhiếp lấy bảo đao trên mặt đất.

- Muốn chết!

Mấy người còn lại làm sao chịu đáp ứng, lần thứ hai liên thủ tấn công, người kia thấy vậy đành phải bỏ qua bảo đao xoay người kiệt lực ngăn cản, trong tiếng nổ vang thân hình bay ngược ra sau, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Trong nhất thời mọi người chỉ nhìn chăm chăm bảo đao dưới đất, không ai có thực lực đủ sức cướp đoạt.

Lúc này...

Ma khí phía trước tán loạn, hai võ giả bước ra, lão giả mặc hắc bào, thực lực Quy nguyên cảnh hậu kỳ, thanh niên mặc áo trắng, thực lực Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh.

- Là người?

Thanh niên vừa nhìn thấy Lâm Tiêu đeo mặt nạ, đồng tử chợt co rụt lại, giọng căm hận nói:

- Giết đệ tử Tề gia ta, ngươi cho là ngươi có thể chạy thoát sao?

Lâm Tiêu ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ mình đeo mặt nạ nhưng đối phương vẫn có thể nhận ra mình, sau đó khôi phục vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Ở trước mặt ta, nên trốn hẩn là người đi!

- Khẩu khí thật lớn, lần trước có Phá Thiên Phủ giúp người mới tránh được một kiếp, lần này ta xem còn ai có thể cứu được người.

Tề La âm trầm trầm mở miệng, tựa hồ Lâm Tiêu đã là con mồi trong tay hẩn.

Trước khi Lâm Tiêu giết chết Tề Thạch, Tề La cũng đã nhận được tin tức, biết Lâm Tiêu đeo mặt nạ, hơn nữa dáng người cũng khí tức, vì vậy chỉ liếc mắt hẩn liền nhận ra Lâm Tiêu.

- Là người Tề gia.

- Hừ, đi cùng hẩn là Tề gia thiếu gia Tề Thừa đi, lại đột phá tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, nhưng nơi này là Ma Khí Hải, thực lực như vậy còn dám vào địa phương có ma sát khí dày gấp năm lần, thật sự nghĩ Ma Khí Hải là nơi chơi đùa của hải tử sao?

- Hai bên tựa hồ có cừ oán? Chỉ cần không đoạt bảo vật của ta, bọn hẩn làm gì ta cũng không quan, nhưng nếu dám xuống tay, thiên vương lão tử cũng không được.

- Thiếu gia, người ở một bên đợi, xem ta làm sao đánh chết tiểu tử này.

Tề La liếc mắt nhìn bảo đao dưới đất, trong mắt hiện lên tia tham lam, nhưng cố ý khắc chế, chậm rãi đi tới chỗ Lâm Tiêu.

- Chỉ bằng người?

Lâm Tiêu cười khinh thường, không phải hẩn cố ý khiêu khích đối phương, cho tới nay tuy lực phòng ngự của hẩn vẫn còn thiếu, nhưng ở những phương diện khác tuyệt đối là đầu sỏ trong Quy nguyên cảnh hậu kỳ, hẩn từng lĩnh giáo qua thực lực của Tề La, thậm chí còn yếu hơn hẩn một bậc, muốn giết hẩn chẳng khác gì người ngốc nói mê.

- Có nên dùng phân thân đem toàn bộ bọn hẩn lưu lại?

Ánh mắt dừng trên bảo đao, trong lòng Lâm Tiêu do dự, có một nguyên khí thượng phẩm giá trị tuyệt đối kinh người, cho dù là Chiến trường Ma Uyên cũng hiếm thấy, nhưng bí mật phân thân cũng không thể bại lộ, nếu như có thể đánh chết toàn bộ những người này còn không sao, một khi có kẻ chạy trốn truyền ra tin tức, sẽ là tai họa thật lớn, thậm chí sẽ đứng ở mặt đối lập với nhân loại.

Ngay trong lúc trong lòng Lâm Tiêu còn đang do dự...

Ca sát...

Ma sát khí phá nát, thông đạo như lốc xoáy hình thành, một cường giả mặc áo tro, lưng đeo chiến đao phong cách cổ xưa chậm rãi đi ra, ánh mắt rơi xuống bảo đao nằm tại trung tâm.

- Hảo đao, đao này khí tức hùng hậu, sắc bén sát khí, là thượng phẩm trong thượng phẩm bảo đao, được nguyên khí này thực lực của ta sẽ tiến thêm một bước.

Người này chân nguyên mệnh môn, khí tức bốc lên, cảm nhận được khí tức do bảo đao truyền tới không nhận được hết lớn một tiếng, trong mắt toát ra vẻ vui sướng, đi tới phía trước, giống như đã xem bảo đao là vật trong tay mình, không đem những người chung quanh xem vào trong mắt.

- Trời ạ, là Vô Tà đao Đường Uyên!

- Đáng chết, tại sao lại là hẩn?

- Có hẩn ở đây, chúng ta căn bản không cơ hội, đi nhanh lên!

Mấy người nhìn thấy Đường Uyên xuất hiện, sắc mặt tái nhợt, trong lòng vô cùng chán nản, nhưng đành xoay người rời đi, danh khí Đường Uyên quá lớn, bọn hẩn không thể đối kháng, ở trước mặt cường giả bọn hẩn căn bản không có cơ hội giành được bảo vật.

- Đáng chết, chúng ta tìm được bảo vật trước, dựa vào cái gì phải cho hẩn!

Trong nhóm người Lãnh Mi đao cũng dùng đao, trong lòng không cam tâm, thừa dịp mọi người vừa xoay lưng đột nhiên vươn tay, chân nguyên cuộn cuộn lấy bảo đao trên mặt đất.

- Muốn chết, ở trước mặt ta cũng dám ra tay?

Ánh mắt Đường Uyên chợt hoành, dùng chưởng làm đao đánh ra.

Oanh long...

Chân nguyên cuồng bạo, đao mang như chẻ tre, như thiên lôi nổ vang, nháy mắt đi tới sau lưng Lãnh Mi đao.

- Cút ngay!

Lãnh Mi đao chém tới, hư không chấn động, đao mang trực tiếp va chạm cùng chưởng đao, một màn làm người giật mình đã xảy ra, chưởng đao thật dễ dàng nghiền nát đao mang, nổ nát hệ thể chân nguyên, ngay sau đó nhanh như chớp xuyên qua thân thể Lãnh Mi đao, mang theo một chùm huyết vụ chói mắt.

- Đồ không biết sống chết, dám đoạt bảo trong tay ta, vốn ta có lòng muốn tha các ngươi một con đường sống, hiện tại các ngươi đi chết đi!

Đôi mắt âm lãnh nhìn quét chung quanh, trong mắt Đường Uyên hiện vẻ khinh thường, đao ý bốc lên, bao phủ cả bầu trời, hư không giống như đông cứng lại, sát khí tràn ngập, khóa chặt mọi người ở đây.

Tề La cùng Tề Thừa hoảng sợ, liền nói:

- Vô Tà đao, chúng tôi là người của Thiên An quận Tề gia, xin hãy hạ thủ lưu tình.

- Phải rồi, tiền bối, ta là Tề gia thiếu gia, Tề gia gia chủ Tề Chấn là gia phụ.

Tề Thừa cũng mở miệng cầu tình, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ.

- Người của Tề Chấn lão quỷ?

Vô Tà đao nhướng mày:

- Hai người đứng ở đó đừng động, nếu động ta không bảo đảm sẽ lưu lại mạng các ngươi!

Dứt lời, cảm giác trên người Tề La cùng Tề Thừa chợt nhẹ, một cỗ sát khí cùng áp lực vô hình lặng yên tan biến, không khỏi thở ra một hơi.

- Vô Tà đao, chúng ta cũng không đắc tội ngươi, bảo đao cho ngươi, thả chúng ta một con đường sống!

Nhóm người còn lại sợ tới mức hồn mất vía, liên tục mở miệng cầu xin, đồng thời liều mạng bỏ chạy.

- Chết!

Về mặt Vô Tà đao không chút thay đổi, đao mang bạo phát, chém thẳng bốn phương kể cả Lâm Tiêu.

- Ah...

Đao mang thổi quét, thể không thể đỡ, trực tiếp đem mấy người kia chém thành mấy mảnh, máu đầm trời cao, lá tả tuôn xuống.

Một chiêu thi triển, Vô Tà đao cũng không thềm nhìn tới kết quả, đưa tay chụp xuống nham thạch đang định chấn vỡ nham thạch rút bảo đao, đột nhiên một thân ảnh hiện lên, nham thạch đập nát, bảo đao biến mất.

857. Chương 855: Chiến Vô Tà Đao

- Tiểu tử, ngươi thật sự có can đảm!

Vô Tà đao quay đầu nhìn thân ảnh đoạt đao, thần sắc không chút thay đổi, không hề kinh hãi.

- Không nghĩ tới người lại có thể tránh thoát một đao của ta, thực lực không tệ, cho người một cơ hội, ngoan ngoãn giao ra bảo đao, tự đoạn song chưởng, thừa dịp lòng ta còn không kém nói không chừng sẽ tha cho người một mạng!

Thái độ của hắn cao cao tại thượng, hoàn toàn nắm mạng người trong tay.

- Người đang nói chuyện cười sao?

Lâm Tiêu lạnh lùng hỏi, tuy hắn kiêng kỵ Vô Tà đao nhưng không có nghĩa buông tay chịu trói, bởi vì hắn biết mình làm gì tên kia cũng không bỏ qua mình, huống chi bên cạnh còn có hai người Tề gia.

- Cũng dám nói chuyện như vậy với Vô Tà đao, tiểu tử này không biết chữ chết viết như thế nào, luận khủng bố, Vô Tà đao nổi danh hung nhân tiếng tăm lừng lẫy Đế quốc Thần Võ, giết hắn như giết một con kiến!

Tề La nhủ thầm.

- Ha ha, thanh niên hiện tại thật sự là cuồng vọng tự đại, lười vô nghĩa với người, chết cho ta!

Vô Tà đao như nghe được chuyện buồn cười, bật tiếng cười lớn.

Xuy lap...

Trong tiếng cười lớn, hư không quỷ dị xuất hiện một đao đao mang màu xám, đao mang toát ra khí tức tử tịch, ma sát khí thổi quét, đem hư không xuyên thủng vỡ nát.

- Ngăn cho ta!

Lâm Tiêu rút bảo đao ngăn cản.

Phanh phanh phanh...

Quang mang nhấp nháy, tung hoành uốn lượn, cắn nát hết thủy.

Lâm Tiêu thối lui ba bước, cổ họng ngọt lịm, ngăn chặn máu tươi sôi trào trong cơ thể.

- Di, tiểu tử kia lại ngăn chặn được!

Tề La cùng Tề Thừa trợn mắt khó tin, theo bọn hắn xem ra Lâm Tiêu không thể ngăn nổi một kích của Vô Tà đao!

- Hảo đao, nếu không phải thượng phẩm bảo đao này uy lực vô cùng, vừa rồi ta sẽ nguy hiểm!

Thúc giục chân nguyên xua tan tử tịch khí trên đao, trong lòng Lâm Tiêu vừa sợ hãi vừa vui sướng, cúi đầu, chỉ thấy chiến đao toát ra một tia xanh thẫm, ẩn chứa thuộc tính lôi điện, nơi chuôi đao còn có ba chữ nhỏ màu tím - Lôi Đình đao.

- Quả nhiên đao tốt!

Hai mắt Vô Tà đao cũng tỏa sáng, hắn làm sao không biết vừa rồi Lâm Tiêu có thể ngăn cản một đao của hắn là nhờ có chiến đao thượng phẩm kia.

- Ha ha, thanh bảo đao như vậy chỉ ở trong tay Vô Tà đao này mới vật tận kỳ dụng, ở trong tay người chỉ là bảo châu long đong, đưa ra cho ta!

Oanh!

Tử tịch khí vô tận bốc lên, hai tay Đường Uyên giờ cao, chân nguyên cuộn cuộn lưu chuyển, hóa thành đao mang màu xám nghiền áp xuống.

- Thứ thứ hai Ngũ Ngục Pháp Vương đao - Địa Ngục đao!

Đao ý vô tận cùng tuyệt vọng đồng thời thi triển, bổ trợ cho nhau, đao mang va chạm kịch liệt nhanh chóng lan tràn, mặt đất bị nện nổ tung, chấn thành bụi phấn.

Phanh!

Thân hình Lâm Tiêu bay ngược ra sau như điều đứt dây, đao khí xé rách áo bào, Lưu Hỏa bảo giáp xuất hiện vết đao thật sâu, cơ hồ muốn cắt bảo giáp thành hai mảnh.

- Đây là thực lực Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong sao, quả nhiên đáng sợ!

Khỏe môi tràn ra máu tươi, sắc mặt Lâm Tiêu tái nhợt. Luận lực công kích hắn không kém Vô Tà đao bao nhiêu, thậm chí trong phương diện đao ý còn chiếm chút thượng phong, vả lại chân nguyên cùng vũ kỹ cũng không thua kém, nhưng trong phương diện phòng ngự hai người kém quá xa.

- Lại có thể tiếp được, có chút ý tứ.

So sánh với Lâm Tiêu, Vô Tà đao càng thêm giật mình, hắn tung hoành đế quốc nhiều năm như vậy, có thể ở cấp bậc Quy nguyên cảnh trung kỳ đã ngăn trở được công kích của hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Bản thân ta muốn xem tiểu tử này còn có kỹ năng gì.

Không chút do dự, Vô Tà đao lại phát động tiến công mãnh liệt.

Oanh long...

Trong lúc nhất thời, trong thiên địa đao mang tung hoành, mang theo khí tức tử tận diệt hết thảy, mà Lâm Tiêu huy động Lôi Đình đao, đao ý vô tận cùng tuyệt vọng thúc giục tới mức tận cùng, từng đạo quang mang xanh thẳm lan tràn như mạng nhện, xõa xuyên qua hư không, va chạm ra hoa lửa kịch liệt.

Oanh một tiếng, một đạo chân nguyên quang thúc đánh xuống mặt đất, nện ra một hố sâu trăm thước, nam thạch cứng rắn hóa khí tan thành bụi bặm.

Song phương giao thủ hơn mười chiêu, đại chiến kịch liệt, trong chiến đấu Lâm Tiêu liên tục lui về phía sau, khí huyết sôi trào, Lưu Hỏa bảo giáp bị chém rậm rạp vết đao, tùy thời đều sẽ tan rã.

- Đi!

Thừa dịp có khe hở, Lâm Tiêu xuyên qua đao mang phong tỏa trùng điệp, bỏ chạy thật nhanh.

- Muốn chạy trốn? Ở trước mặt ta ngươi nghĩ chạy được sao!

Vô Tà đao dữ tợn cười to, thân hình như cực quang bay theo, không ngừng lóe ra trong hư không, chỉ vài lần hô hấp đã đuổi theo phía sau Lâm Tiêu, chiến đao chém thẳng tới sau lưng hắn, một kích này nếu bị đánh trúng Lâm Tiêu không chết cũng trọng thương.

Phanh một tiếng nổ vang, kim quang lóe sáng, sau lưng Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện một mặt thuẫn vàng kim, ngăn chặn một kích trí mạng, trên mặt thuẫn hiện lên vết rạn rậm rạp, chính là hạ phẩm nguyên khí Huyền Kim thuẫn.

- Chết cho ta!

Vô Tà đao kêu to, đao mang rậm rạp bắn nhanh, tiếp tục truy kích.

- Phân Thân Hóa Ảnh quyết!

Thân hình Lâm Tiêu nổ tung, đao mang tràn ngập tử tận khí nghiền áp từng đạo tàn ảnh thành phần vụn, chân thân mang theo chân nguyên thiêu đốt lưu lại hồng quang bay vút cực nhanh.

- Hỗn đản, thế nhưng lại tránh thoát!

Vô Tà đao tức giận sôi máu, hét lớn.

- Truy!

Trong hư không, một đạo lưu quang bay nhanh phía trước, ngay sau đó ba đạo lưu quang đuổi sát phía sau, xé rách từng trận khí lãng trên Ma Khí Hải mênh mông.

- Đây không phải Vô Tà đao sao?

- Tiểu tử chạy phía trước là ai, lại làm Vô Tà đao tức giận như thế?

Dọc đường, không ít cường giả tầm bảo gần bên nghe được động tĩnh, vừa nhìn thấy Vô Tà đao nhất thời nghị luận sôi nổi, sinh lòng kiêng kỵ.

- Xú tiểu tử, ngươi đừng muốn chạy trốn, chết cho ta!

Vô Tà đao phản nộ kêu to, liên tục ra tay, từng đạo đao mang không ngừng truy kích tới, như muốn hủy diệt hết thảy.

Lâm Tiêu đem Hư Tung La Ảnh thi triển tới mức tận cùng, không hề đánh bừa, đem mỗi lần tiến công của đối phương đều dùng Phân Thân Hóa Ảnh quyết ngăn cản, liều lĩnh bỏ chạy phía trước, luận tốc độ Lâm Tiêu hiển nhiên không bằng Vô Tà đao, trong quá trình chạy trốn vẫn bị đuổi kịp, nhưng nhờ sự trợ giúp của tinh thần lực vì vậy liên tục tránh né thoát ra.

- Tiểu tử, có dũng khí dừng lại đại chiến với ta một trận!

Rõ ràng thực lực hoàn toàn bao trùm đối phương, nhưng không cách nào đánh chết được hắn, điều này làm Vô Tà đao giận dữ cơ hồ muốn nổ ngực, phần nộ hết lớn, không ngừng tiến công.

Lâm Tiêu bĩu môi, ngu ngốc mới giao thủ cùng Vô Tà đao, lấy sở đoản của mình đánh sở trường của đối phương, chỉ có ngu si mới làm như vậy.

Oanh long...

Tiếng nổ vang từng trận, từng đạo đao mang thổi quét bốn phía, thông thiên triệt địa, đánh nát một ngọn núi hoang màu đen, ma khí tản ra đầy trời.

Lâm Tiêu nhíu mày, nếu tiếp tục như vậy cũng không được, tuy Hư Tung La Ảnh cùng Phân Thân Hóa Ảnh quyết ảo diệu vô cùng, nhưng luôn sử dụng nếu bị vây quanh, đối phương đã sớm có chuẩn bị chỉ sợ phải thả Phân thân Toàn Địa Giáp mới có khả năng chống cự.

858. Chương 856: Gặp Lại Thiên Ma Lão Nhân

- Kiệt kiệt kiệt, nơi này cũng quá náo nhiệt!

Ma sát khí phía trước đột nhiên tránh lui, hồng mắt, một thân ảnh toàn thân bao phủ ma khí từ trong đi ra, trong tiếng cười âm lãnh một trảo đánh ra, thủ trảo thật lớn áp thẳng xuống Lâm Tiêu.

- Phá!

Lâm Tiêu bỏ ra một đao, trong tiếng nổ vang kịch liệt thân thể bay ngược ra ngoài, đem hết toàn lực mới đứng vững thân hình.

- Kiệt kiệt...

Thân ảnh buông xuống trước mặt mọi người, đôi mắt xanh mượt liếc nhìn quanh.

- Là hắn!

Đồng tử Lâm Tiêu chợt co rút lại, tản mát ra sát khí làm người sợ hãi.

- Ma sát khí thật nồng đậm, là thượng vị ma tướng đứng đầu? Không đúng, không ngờ là võ giả nhân loại!

Thân hình Vô Tà đao cũng ngừng lại, mà Tề La cùng Tề Thừa nháy mắt dừng ở phía sau, trong mắt toát ra vẻ giết mình, thân ảnh mặc áo choàng khuôn mặt khô héo chặn đường phía trước toàn thân tản ra ma sát khí cực kỳ nồng đậm, nhìn chẳng khác gì ma đầu sinh trưởng tại Chiến trường Ma Uyên.

- Thiên Ma lão nhân, ngươi không phải võ giả Đế quốc Võ Linh sao? Chiến trường Ma Uyên có phân biệt rõ ràng, khu vực này chính là nơi tầm bảo của võ giả Đế quốc Thần Võ, hành vi của các hạ không khỏi có chút quá đáng đi!

Ánh mắt Vô Tà dao lạnh lùng, băng sương nói.

- Nguyên lai là Thiên Ma lão nhân, nghe nói hần tu luyện một môn ma công cực kỳ tà ác, có thể hấp thu ma sát khí của ma đầu, tuy rằng thực lực Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng chưa chắc làm gì được hần.

- Ta cũng nghe nói Thiên Ma lão nhân, nhưng nơi này là địa bàn tầm bảo của Đế quốc Thần Võ, người này không khỏi quá kiêu ngạo, chẳng lẽ hần cho rằng mình là đối thủ của Vô Tà dao hay sao?

Tề La cùng Tề Thừa liếc nhìn nhau, cười lạnh mở miệng.

- Kiệt kiệt kiệt, Chiến trường Ma Uyên cũng không thuộc về thế lực nào, làm sao nói là địa bàn của Đế quốc Thần Võ các người.

Thiên Ma lão nhân cười âm hiểm nói, ánh mắt dừng trên Lôi Đình đao:

- Tiểu tử, trên tay người là một thanh thượng phẩm nguyên khí đi, chỉ cần người ngoan ngoãn giao cho ta, Thiên Ma lão nhân ta cam đoan không ai dám động tới người!

Nheo mắt, ngữ khí Thiên Ma lão nhân cuồng vọng, xem thường hết thấy.

- Giao cho người? Nằm mơ, muốn lấy, dùng mạng trao đổi!

Nắm chặt Lôi Đình đao, gân xanh trên tay Lâm Tiêu nổi lên, trong lòng dâng lên sát khí, nếu hỏi hần hận nhất chính là ai, Thiên Ma lão nhân tuyệt đối là một trong số đó.

- Ha ha ha...

Thiên Ma lão nhân ngẩn ra, giống như nghe được điều gì đó thật buồn cười, nhin không được cười ha hả:

- Tiểu tử, ta có lòng muốn thả cho người con đường sống, không nghĩ tới người không cảm kích, phỏng chừng người là võ giả Đế quốc Thần Võ, không nghe nói qua tên của Thiên Ma lão nhân ta, cũng được, một khi đã như vậy ta cũng lười vô nghĩa, giết người bảo đao dĩ nhiên là của ta.

Oanh long...

Thiên Ma lão nhân cười âm hiểm, hắc trảo tối đen thành hình trong hư không, hóa thành vô số trảo ảnh thao thiên nhiếp hướng Lâm Tiêu.

Ánh mắt Lâm Tiêu trở nên ngưng trọng, tuy trong lòng hần phần nộ, nhưng hiểu rõ thực lực Thiên Ma lão nhân không kém Vô Tà dao, là một đại địch đáng sợ, ngay lúc hần chuẩn bị toàn lực ngăn cản, đột nhiên...

Xa xa một đạo dao mang lướt tới, trực tiếp chém thẳng lên thủ trảo của Thiên Ma lão nhân, chân nguyên mãnh liệt bạo tán bốn phương, đem không trung chiếu rực sáng ngời.

Là Vô Tà dao ra tay.

- Thiên Ma lão nhân, người đang khiêu khích ta sao?

Vô Tà dao nắm chặt chiến đao, đè nén lửa giận trong lòng, quát lạnh.

- Khiêu khích người? Người còn chưa đủ tư cách, lần xa một chút, nếu không ta giết luôn cả người!

Thiên Ma lão nhân cũng không hề nhìn Vô Tà dao, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, trong cảm giác của hần Lâm Tiêu cho hần một loại cảm giác quen thuộc, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ hần từng gặp qua tiểu tử này?

- Thiên Ma lão nhân, người không khỏi quá cuồng vọng, thật cho rằng ta sợ người hay sao?

- Chết!

Chiến đao phong cách cổ xưa bổ ra như lôi đình, đao khí u tối lưu chuyển, thông thiên triệt địa hủy diệt hết thấy, hư không run lên kịch liệt, giống như tùy thời sẽ phá nát.

- Quay về đi!

Thiên Ma lão nhân cười lạnh, vung tay, chỉ thấy toàn bộ ma sát khí trong không gian quấy động lên, ma sát khí trong phạm vi trăm dặm đều cô đọng lại, khí tức làm người sợ hãi tỏa khắp, thủ trào tối đen hung hăng vỗ lên đao mang, chụp thành nát vụn.

Oanh một tiếng, thủ trào thể đi không giảm, hung hăng đánh lên ngực Vô Tà đao khiến hắn bị nện sâu dưới lòng đất.

- Cái gì? Vô Tà đao bị một chưởng đánh bay?

Mọi người trừng lớn hai mắt, không dám tin tưởng.

Ánh mắt Lâm Tiêu càng thêm ngưng trọng, thực lực thật đáng sợ, khí tức Thiên Ma lão nhân càng cường đại hơn lúc ở Thành Hắc Linh, phảng phất như đã biến chất, nếu lúc trước Thiên Ma lão nhân có thực lực này đã không cần dùng Thiên Ma Bát cũng đủ sức đánh chết Lâm Tiêu.

- Nhân loại thật mạnh!

Nơi này giao chiến kịch liệt chẳng những hấp dẫn thật nhiều võ giả chú ý, thậm chí còn hấp dẫn không ít thượng vị ma tướng, những ma tộc kia ẩn nấp dưới lòng đất, đôi mắt huyết sắc nhìn lên, sinh lòng kiêng kỵ.

- Tiểu tử, hiện tại đến lượt ngươi!

Thiên Ma lão nhân âm trầm trầm nhìn Lâm Tiêu, khí cơ tập trung hắn chặt chẽ.

- Hỗn đản, Thiên Ma lão nhân, ngươi khinh người quá đáng!

Còn chưa đợi Thiên Ma lão nhân ra tay với Lâm Tiêu, chỉ nghe oanh một tiếng, lòng đất nổ tung, nham thạch vấy ra đầy trời, Vô Tà đao lao ra, ánh mắt phần nộ, hắn đường đường là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, lại bị Thiên Ma lão nhân một chưởng đánh vào lòng đất, truyền đi ra mặt mũi hắn còn để nơi đâu.

- Thiên Ma lão nhân, đừng tưởng rằng đột phá Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì có thể làm gì thì làm, chết cho ta!

Vô Tà đao máu huyết sôi trào, một cỗ lửa giận bùng lên, chân nguyên hùng hậu điên cuồng thiêu đốt, nháy mắt nổ ra hơn trăm đao.

Oanh oanh oanh...

Từng luồng đao mang thông thiên phóng lên cao, xuyên qua hư không bay tới.

- Đi!

Ngay nháy mắt Vô Tà đao ra tay, Lâm Tiêu không chút do dự xoay người muốn đi.

- Thiên Ma công - Ma Thủ Già Thiên!

Thiên Ma lão nhân cười lạnh, bàn tay đánh ra, hắc khí bao trùm trời đất, nháy mắt cắn nuốt đao mang đầy trời, ngay sau đó ma ảnh nện lên thân thể Vô Tà đao, răng rắc một tiếng hộ thể chân nguyên phá nát, Vô Tà đao bay ngược ra sau, máu tươi cuồng phun.

- Đi nhanh lên!

- Quá kinh khủng, đường đường Vô Tà đao lại không phải đối thủ một chiêu của Thiên Ma lão nhân!

- Kiệt kiệt kiệt...

Thiên Ma lão nhân hung hăng càn quấy nói:

- Ở tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên Thiên Ma lão nhân ta là vương, nếu ai dám cản trở ta đều phải chết, Vô Tà đao, ngươi chờ đi, chờ ta giải quyết tiểu tử kia sẽ tới lượt ngươi!

Thiên Ma lão nhân huy trào, thi triển Thiên Ma công, ma sát khí quấy động, như sóng triều cuốn về hướng Lâm Tiêu, cuối cùng hóa thành hắc mạc khổng lồ áp xuống Lâm Tiêu.

- Quay về đi!

Lâm Tiêu gầm lên, tâm hỏa dung nhập chiến đao hung hăng bổ ra.

859. Chương 857: Sống Sót Sau Tai Nạn

Một màn làm người khó thể tin xảy ra, khi đao mang của Lâm Tiêu chém xuống, hắc mạc vỡ tung, phẳng phát như có đạo hỏa diễm thiêu đốt.

Đồng thời phanh một tiếng, thân hình Lâm Tiêu bay ngược, sắc mặt tái nhợt, Lưu Hỏa bảo giáp hoàn toàn vỡ tan, tiêu tán.

- Làm sao có thể?

Tề La cùng Tề Thừa trừng lớn hai mắt, thậm chí ngay cả Vô Tà đao cũng không ngăn cản được công kích của Thiên Ma lão nhân nhưng lại bị Lâm Tiêu ngăn chặn, điều này làm người không dám tin.

Mà Thiên Ma lão nhân lại cảm thấy được có một cỗ lực lượng làm tim hắn đập nhanh, cỗ lực lượng kia giống như có thể khắc chế chân nguyên Thiên Ma công của hắn.

- Tiểu tử này phải chết!

Sát khí dâng tràn trong lòng Thiên Ma lão nhân.

Thiên Ma lão nhân chậm rãi giơ tay lên, hướng Lâm Tiêu xa xa, chân nguyên khủng bố ngưng tụ, uy lực càng thêm đáng sợ hơn mấy phần.

Ánh mắt Lâm Tiêu vô cùng âm trầm nhìn Thiên Ma lão nhân, một đao khi nãy mặc dù hắn không thúc giục đao ý, nhưng dung nhập tâm hỏa, đây là phản kích cực mạnh mà hắn có thể đánh tan Thiên Ma lão nhân, dù sao tâm hỏa có lực khắc chế cường đại đối với ma sát khí, đáng tiếc hiệu quả cũng không tốt như Lâm Tiêu tưởng tượng.

- Vấn đề cấp bậc quá thấp ah!

Bất kể như thế nào thực lực giữa hắn cùng Thiên Ma lão nhân chênh lệch quá nhiều, dù là thượng vị ma tướng đứng đầu cũng có thể chống lại tâm hỏa của hắn thì càng không cần phải nói Thiên Ma lão nhân.

Hít sâu một hơi, Lâm Tiêu đột nhiên quay đầu, nhìn vào Âm Sát Giản nhìn không thấy cuối.

Theo biện pháp duy nhất hiện tại, chỉ dùng cách này mới có thể tránh thoát Thiên Ma lão nhân đuổi giết...

Sau thoáng giây dựa, cuối cùng trong mắt hiện lên tia tàn nhẫn, trong vô số ánh mắt sợ hãi của mọi người, Lâm Tiêu liều lĩnh nhảy vào bên trong tuyệt địa Âm Sát Giản.

- Ha ha, Thiên Ma lão nhân, có dũng khí thì người đuổi theo lão tử, chỉ cần lần này lão tử không chết, nhất định lấy đầu của ngươi!

Trong Âm Sát Giản, tiếng cười to điên cuồng của Lâm Tiêu truyền ra, chấn động thiên địa, tiếng cười to nghe như khí phách hào hùng không sợ chết, khiến trái tim mọi người hung hăng co rút lại, người kia điên rồi!

Khắp thiên địa giờ khắc này đều sôi trào lên, vô số ánh mắt tròn tròn nhìn Lâm Tiêu không chút do dự nhảy vào Âm Sát Giản, loại hành vi này trong mắt mọi người chính là tự sát!

- Tên điên kia, đó chính là Âm Sát Giản, cho dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào cũng phải chết không nghi ngờ!

- Quá độc ác, người này chẳng những độc ác với người khác, mà càng ác hơn với chính mình!

- Vô giả nhân loại điên cuồng, trong Âm Sát Giản vô cùng nguy hiểm, ngay cả thượng vị ma tướng đứng đầu trong ma tộc chúng ta cũng không dám tiến vào bên trong, một khi đi vào cử tử nhất sinh, thật không biết là dũng cảm hay ngu muội!

Vô luận là những võ giả chung quanh bị hấp dẫn chạy tới hay những ma đầu ẩn giấu dưới lòng đất khi nhìn thấy Lâm Tiêu nhảy vào Âm Sát Giản đều trợn mắt lắc mạnh đầu.

- Đồ khốn, người cho rằng người nhảy vào Âm Sát Giản là có thể tránh được lão phu truy sát sao. Xú tiểu tử, cho dù người chạy tới chân trời góc biển lão phu đều có thể giết người!

Trước mắt bao người, Thiên Ma lão nhân nổi trận lôi đình, thân hình như điện theo sát Lâm Tiêu nhảy vào trong Âm Sát Giản.

- Thiên Ma lão nhân cũng xông vào, chẳng lẽ hắn cũng điên rồi sao?

- Chưa chắc, có lẽ hắn cho rằng với thực lực của hắn hoàn toàn có thể còn sống sót đi.

Mọi người xì xào bàn tán, tròng lớn hai mắt, nhưng còn chưa chờ họ nói xong oanh một tiếng, Thiên Ma lão nhân đã dùng tốc độ còn nhanh hơn thối lui ra ngoài, sắc mặt hắn tái nhợt, thân thể lão đảo muốn ngã, ngay sau đó phun ra ngụm máu tươi tối đen.

- Trời ạ, Thiên Ma lão nhân lại bị thương!

- Âm Sát Giản quả nhiên đáng sợ, mạnh như Thiên Ma lão nhân mà cũng bị thương trong nháy mắt!

- Thật sự là khủng bố, đối lại võ giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường hắn đã chết bên trong.

- Như thế xem ra tiểu tử kia hắn đã chết không nghi ngờ!

Nghe được tiếng kinh hô, sắc mặt Thiên Ma lão nhân vô cùng âm trầm, lau vết máu trên miệng, trong nháy mắt hắn nhảy vào Âm Sát Giản lập tức bị từng luồng lực lượng cực đoan đáng sợ đánh trúng, vì vậy phải lập tức rời khỏi nên không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, vì vậy trong lòng thầm kinh hãi với sự khủng bố của Âm Sát Giản.

- Xú tiểu tử, xem như người thức thời, nếu không rơi vào trong tay ta muốn sống không được muốn chết cũng không yên!

Trong lòng không cam tâm phát ra tiếng gầm lên giận dữ, Thiên Ma lão nhân xoay người lại chợt phát hiện Vô Tà đao cũng đã lặng yên biến mất, càng nghiêng rằng nghiêng lợi, âm trầm quét mắt nhìn những võ giả ẩn nấp chung quanh.

- Không tốt, đi nhanh lên!

Những võ giả kia sắc mặt đại biến, vội vàng bỏ chạy.

- Đi được sao?

Thiên Ma lão nhân dữ tợn cười to, bàn tay chém ra, mấy võ giả đi sau cùng nhất thời bị một cỗ ma sát khí nồng đậm bao vây, thân thể nhanh chóng khô quắt, khí huyết biến mất hóa thành khối thây khô.

- Hắc hắc!

Âm trầm cười lên quái dị, thân hình Thiên Ma lão nhân vừa động liền biến mất.

Ngay trong lúc Thiên Ma lão nhân giết chóc khắp nơi, bên trong Âm Sát Giản Lâm Tiêu cũng đang rơi vào tình huống sinh tử.

Sau khi nhảy vào bên trong lỗ xoáy tối đen của Âm Sát Giản, Lâm Tiêu mới rõ ràng hiểu được vì sao Âm Sát Giản trở thành cấm địa của toàn bộ võ giả đi vào Chiến trường Ma Uyên, bên trong lỗ xoáy có từng luồng lực lượng vô hình thần bí trùng kích bất kỳ vật gì từ bên ngoài vào trong, mỗi một lần va đập đều đáng sợ tới mức tận cùng, chẳng khác gì công kích của Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mà càng đáng sợ hơn chính là trong công kích ẩn chứa lực lượng thần bí vô hình có thể ăn mòn hết thảy chân nguyên, vô cùng đáng sợ.

Hộ thể chân nguyên trên người Lâm Tiêu chỉ sau vài lần hô hấp đã hỏng mất, đồng thời Huyền Kim Thuần cũng tràn ngập vết rạn, ngay sau đó hóa thành phần vụn, đạo công kích đáng sợ oanh lên người Lâm Tiêu, lập tức lưu lại vết máu, chỉ trong mười lần hô hấp ngắn ngủi Lâm Tiêu đã biến thành huyết nhân.

- Hồng!

Ánh mắt dữ tợn, tâm niệm vừa động bên cạnh Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện một thân ảnh kim sắc khổng lồ, chính là Phân thân Toàn Địa Giáp, đồng thời bản thể Lâm Tiêu biến mất, tiến vào bên trong Thương Long Tí.

Thương thương thương...

Ma sát khí nồng đậm như thượng phẩm nguyên khí oanh kích lên thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp, phát ra thanh âm kim thiết giao nhau, hiện tại thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp đã đạt tới bát tinh đỉnh, lực phòng ngự mạnh hơn bản thể Lâm Tiêu gấp mấy lần, cho dù Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong công kích cũng không lưu chút vết thương, nhưng làm Lâm Tiêu không dự liệu được chính là cỗ lực lượng thần bí trong Âm Sát Giản phẳng phát như đặc biệt khắc chế yêu thú, thật dễ dàng ăn mòn tạo ra một đám vết thương vô cùng thâm trọng trên thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp.

860. Chương 858: Cửu U Huyền Tâm Diễm (1)

Hô...

Rốt cục Lâm Tiêu đã thấy rõ ràng bản chất của cỗ lực lượng thần bí kia, đó là một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt bên ngoài thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp, lân giáp cứng rắn cùng da thịt bị thiêu cháy hòa tan không hề có chút lực chống cự.

Lúc này Lâm Tiêu thật sự hoảng hốt, sở dĩ hấn dám xâm nhập Âm Sát Giản cũng không phải thật sự muốn tìm cái chết, mà chỉ nghĩ với lực phòng ngự của Phân thân Toàn Địa Giáp có thể ngăn cản được công kích đáng sợ của Âm Sát Giản, có thể chạy trốn, nhưng tình huống hiện tại nằm ngoài dự liệu của hắn, bị lực lượng thần bí kia ảnh hưởng, phòng ngự của Phân thân Toàn Địa Giáp thậm chí còn không mạnh bằng bản thể của hắn.

Thê lương rống lên một tiếng, trong mắt Lâm Tiêu lướt qua một tia giãy dụa, nháy mắt thay đổi bản thể, ít ra còn có thể kiên trì thêm một lát.

Trong quá trình thay đổi Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được cỗ hấp dẫn mãnh liệt từ sâu trong Âm Sát Giản truyền tới, dưới cảm giác kia ảnh hưởng, Lâm Tiêu lại cảm thấy tốc độ phá hủy thân thể mình tựa hồ đã có chút yếu bớt.

Trong Âm Sát Giản vô cùng tối đen, Lâm Tiêu không nhìn thấy được vật gì, nhưng ở thời điểm nguy cơ hấn chỉ còn một cách lao thẳng về hướng cỗ hấp dẫn kia.

Từng luồng ám lưu không ngừng khởi động, không bay được bao lâu thân thể Lâm Tiêu đột nhiên bị ám lưu đánh trúng, phanh một tiếng hấn lập tức phun ra ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ vỡ vụn, đôi mắt cỗ oanh kích đáng sợ kia thần trí của hấn dần dần mờ hồ.

Xuy...

Nhưng ngay lúc thần trí Lâm Tiêu sắp lâm vào bóng tối, Bát Quái Lô đột nhiên chấn động, một cỗ quang mang bao phủ quanh thân thể hấn.

Cỗ quang mang vô cùng mỏng manh, trong suốt vô cùng, nhưng lại thật rắn chắc, cho dù là ma sát khí hay ám lưu cùng ngọn lửa thần bí cũng không cách nào xuyên thấu quang mang, Lâm Tiêu chậm rãi trầm xuống, dần dần biến mất vào tận sâu trong Âm Sát Giản.

- Nơi này là chỗ nào?

Không biết qua bao lâu, Lâm Tiêu mở mắt, trước mắt hấn là một mảnh màu sắc thật xinh đẹp, phía chân trời quang mang chớp diệu, như ngân hà trong đêm, vô cùng sáng lạn, mà bên ngoài quang mang từng luồng

ngọn lửa vô hình thiêu đốt, ngọn lửa hư vô mờ mịt, tản mát ra uy áp ba động cực kỳ đáng sợ, đang đối kháng cùng cổ hào quang kia.

Vô luận là quang mang tinh thần hay ngọn lửa hư vô đều phát tán ra uy áp khủng bố làm sắc mặt Lâm Tiêu tái nhợt, khó thể thừa nhận được áp lực nặng nề kia.

Lâm Tiêu có thể cảm nhận được cổ hấp dẫn kia đến từ trung tâm quang mang tinh thần kia.

Ho ra hai ngụm máu tươi, Lâm Tiêu vô lực nhúc nhích thân thể, lần này thương thể của hắn vô cùng nghiêm trọng, nội tạng cùng da thịt tổn thương không nhẹ, kết lên một tầng lớp máu thật dày, nếu không nhờ Bát Quái Lô bảo hộ, hắn đã sớm bị công kích tiêu tán từ lâu.

- Không nghĩ tới vậy mà ta cũng không sao, còn thần xui quý khiến đi tới trước bảo vật thần bí hấp dẫn ta, thật sự là phúc lớn mạng lớn.

Lâm Tiêu lắc đầu khẽ cười nói.

- Thật không biết cổ hấp dẫn ta là bảo vật gì, thôi, hiện tại không cần suy nghĩ nhiều như vậy, trước khi phục thương thể, đợi khỏi hẳn mới tìm hiểu là bảo vật gì, làm sao có thể đi ra ngoài.

Đã có quyết định, Lâm Tiêu không hề do dự khoanh chân ngồi, chậm rãi khôi phục thương thể trên người mình, nhưng ánh mắt hắn nhắm lại chưa bao lâu liền mở ra, trong cảm giác của hắn, nơi này không có chút thiên địa nguyên khí.

Chiến trường Ma Uyên tuy rằng tràn ngập thật nhiều ma sát khí, nhưng vẫn có thiên địa nguyên khí tồn tại, dù là tầng thứ tư cũng vậy, nhưng không nghĩ tới Âm Sát Giản lại không hề có chút nào.

Sắc mặt Lâm Tiêu nhất thời vô cùng khó xem, không có thiên địa nguyên khí làm sao khôi phục điều dưỡng thân thể, bằng vào năng lực khôi phục của thân thể chỉ sợ không dùng mười ngày nửa tháng căn bản là không khả năng, mà trong đoạn thời gian này ai biết sẽ phát sinh biến cố nào hay không.

- Xem ra chỉ có thể dựa vào một bộ phận chân nguyên tích lũy an dưỡng thân thể trước đã.

Lâm Tiêu lắc đầu, thúc giục tinh thần chân nguyên trong cơ thể điều dưỡng thân mình.

Vừa thúc giục, dị biến nổi lên.

Ông một tiếng, tinh quang cách đó không xa cảm nhận được tinh thần chân nguyên trong thân thể Lâm Tiêu, đột nhiên quang mang đại thịnh, một tông đạo tinh thần lốc xoáy lạng yên sinh ra, đánh tan ngọn lửa bao vây bên ngoài, ngay sau đó từ trong thông đạo truyền ra lực hấp dẫn mãnh liệt, trực tiếp cứng rắn lôi kéo Lâm Tiêu đi vào bên trong tinh thần quang mang kia.

Ông!

Bên trong tinh quang, thương thể trên người Lâm Tiêu nhanh chóng khép lại, chẳng những thương thể, thậm chí chân nguyên, tinh thần lực cùng ý thức mỗi một của hắn đều khôi phục với tốc độ kinh người, chỉ trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi đã khôi phục tới lúc đỉnh phong, khiến người lú lú.

- Đây là...

Vươn tay, vuốt ve tinh thần quang mang sáng ngời, Lâm Tiêu rung động, lẩm bẩm:

- Đây là...tinh thần tinh quang?

Loại cảm giác này hắn từng cảm nhận được trong trận thi đấu Phong Vân Bảng, có thể rất nhanh khôi phục thương thể cùng trạng thái của một võ giả.

- Chẳng lẽ nơi này là một trong những trú địa của Thiên Tinh cung hay sao, cho nên mới sản sinh cảm giác hấp dẫn với ta?

Tâm thần vừa động, Lâm Tiêu liền bay tới chỗ lực hấp dẫn truyền tới.

Chỉ một lát sau Lâm Tiêu đã đi tới trung tâm tinh thần quang mang, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đôi mắt hắn đột nhiên tròn trĩnh, hắn từng suy đoán vô số khả năng với cổ lực lượng hấp dẫn kia, có thể là

nguyên khí thần bí nào đó, cũng có thể là quyển bí tịch, thậm chí là đan dược, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho hắn không cách nào đoán được.

Xuất hiện trước mặt hắn là một nữ tử tuyệt mỹ chừng ba mươi tuổi, đôi mắt nhắm nghiền, y phục màu tím, đang khoanh chân ngồi giữa trung tâm tinh thần quang mang, tinh quang bao phủ trong phạm vi vài thước chính là từ thân thể nàng tán dạt truyền ra, nhìn qua thật giống như tiên tử hạ phàm.

Về mặt nữ tử không chút thay đổi, lại tản mát ra ba động cường đại làm người sợ hãi, giống như quân lâm thiên hạ, có một loại ý vị độc đáo như một đế hậu.

- Cuối cùng có người tới đây...

Đôi mắt tử bào tiên tử nhắm chặt, thanh âm lại chợt sâu kín vang lên, như tiên nhạc vang vọng, nhưng đôi môi của nàng không hề nhúc nhích, thanh âm trống rỗng hiện ra.

Lâm Tiêu miễn tuệ cảm giác được tuy nữ tử tản mát ra uy áp cực kỳ đáng sợ, thân thể không chút tổn hại, nhưng toàn thân không có nửa điểm sinh mệnh khí tức, hiển nhiên chỉ là một thân thể do năng lượng tạo thành, là một tàn ảnh, một luồng ý thức mà không phải nhục thể chân chính.

- Ta tên Tử Nguyệt Cơ, có lẽ ngươi từng nghe nói qua tên của ta.

Tử bào tiên tử thật tĩnh lặng, thanh âm quanh quẩn trong tinh thần quang mang đầy trời, tóc dài phiêu phiêu, ngọc cơ tuyết trắng.

- Tử Nguyệt Cơ, lại là nàng!

Trái tim Lâm Tiêu hung hăng co rút, hoàn toàn chấn kinh.

861. Chương 859: Cửu U Huyền Tâm Diễm (2)

Tử Nguyệt Cơ, thiên tài kiệt xuất nhất Đế quốc Võ Linh sinh ra sau Ngày Hủy Diệt hai ngàn năm trước, nàng sinh ra ở ngàn năm trước, từ nhỏ đã lộ ra thiên phú ngạo nhân, từng được xưng hô là đệ nhất thiên tài Đế quốc Võ Linh, mà sở dĩ Lâm Tiêu hiểu biết sự tích của nàng là vì trận thi đấu Phong Vân Bảng.

Nàng là quán quân Phong Vân Bảng Đế quốc Võ Linh hơn ngàn năm trước, khai sáng Thiên Tinh cung, là thiên tài đầu tiên đạt được tinh thần võ học trước Lâm Tiêu.

Nàng một đường tiến tới, ba mươi hai tuổi bước vào cảnh giới nửa bước vương giả, trở thành thiên tài trẻ tuổi có hi vọng bước vào sinh tử cảnh nhất trong đế quốc, nhất thời vô cùng nổi bật.

Nhưng không biết tại sao một ngày nào đó Tử Nguyệt Cơ lại đột nhiên mất tích, về sau không còn nghe tin tức, ngay ban đầu có người cho rằng nàng đang bế quan, nhưng vài chục năm sau mọi người lại suy đoán có lẽ nàng đã vẫn lạc tại cấm địa nào đó, khiến người tiếc hận cảm khái.

Hiện giờ gặp lại Tử Nguyệt Cơ nơi này làm Lâm Tiêu chấn động.

- Chẳng lẽ Tử Nguyệt Cơ vẫn lạc trong Chiến trường Ma Uyên?

Trong lòng Lâm Tiêu suy đoán.

- Người trẻ tuổi, ta không biết lai lịch của ngươi, nhưng có thể cảm nhận được tinh thần lực trên người ngươi, một khi đã như vậy ta và ngươi đã hữu duyên, có lẽ đây là nguyên nhân ngươi có thể tới đây đi, hiện giờ ngươi nhìn thấy chỉ là một luồng tàn hồn của ta...

Trong tinh thần quang mang, từng luồng ba động không ngừng truyền tới, tiến vào trong đầu Lâm Tiêu, không ngừng truyền ra tin tức.

- Nguyên lai ngọn lửa quỷ dị trong Âm Sát Giản chính là Cửu U Huyền Tâm Diễm, cũng giống như Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, là một trong ba loại thiên hỏa của Chiến trường Ma Uyên, Tử Nguyệt Cơ vì nó mới đi vào nơi đây.

Từng luồng tin tức không ngừng dưng mãnh tràn vào trong đầu Lâm Tiêu, cuối cùng dần dần tán đi, Lâm Tiêu đứng lặng, thật lâu sau mới bùi ngùi thở dài, trong lòng cảm thấy xúc động không thể bình tĩnh trở lại.

Đúng như suy đoán của hắn, năm đó sau khi Tử Nguyệt Cơ trở thành nửa bước vương giả liền đi tới tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên, chính là vì tìm kiếm Cửu U Huyền Tâm Diễm trong truyền thuyết.

Năm đó nàng dùng một vài thủ đoạn đặc thù cùng hao hết tinh lực, dùng tinh thần bí pháp cường đại phong ấn Cửu U Huyền Tâm Diễm, còn ngăn chặn được ma vương, nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị thông qua thông đạo lỗ xoáy đi xuống tầng thứ ba Chiến trường Ma Uyên, lại bị Ma Uyên chi chủ công kích, bị trọng thương, cuối cùng tuy rằng quay về được tầng thứ ba, nhưng Cửu U Huyền Tâm Diễm đã phá phong đi ra.

Cửu U Huyền Tâm Diễm là một trong ba đại thiên hỏa Chiến trường Ma Uyên, uy lực vô cùng, lúc ở trạng thái toàn thịnh Tử Nguyệt Cơ còn có thể phong ấn được nó, nhưng sau khi bị trọng thương đã vô lực đối kháng, vì vậy bị nhốt trong Ma Khí Hải, song phương tranh đấu lẫn nhau trên trăm năm, nhưng nàng bị thương nặng nên vẫn lạc, chỉ lưu lại luồng tàn hồn cuối cùng, hình thành cấm địa Âm Sát Giản làm toàn bộ võ giả nhân loại cùng ma tướng Chiến trường Ma Uyên đều sợ hãi biến sắc.

- Nguyên lai Âm Sát Giản hình thành là do tinh thần chân nguyên của Tử Nguyệt Cơ va chạm cùng Cửu U Huyền Tâm Diễm mà ra, khó trách bên trong Âm Sát Giản lại có ngọn lửa hư vô đáng sợ kia.

Nhìn thân ảnh mỹ lệ khoanh chân mà ngồi, trong lòng Lâm Tiêu cảm khái, lúc này hắn mới biết được sự đáng sợ của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, lúc trước nếu hắn không có được Bát Quái Lô, bị nó công kích chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít.

Oanh!

Bên trong tinh thần quang mang, thân thể Tử Nguyệt Cơ âm âm nổ tung, quang vũ đầy trời, đồng thời một mảnh tinh văn rườm rà phức tạp xuất hiện, hợp thành một mảnh văn tự huyền diệu hào hãn, ghi khắc thật sâu vào đầu óc Lâm Tiêu.

- Tinh Thần Tội Thể quyết, đây là tinh thần võ học mà Tử Nguyệt Cơ lấy được trong Thiên Tinh cung năm đó sao? Thì ra là thế, luôn hấp dẫn ta chính là Tinh Thần Tội Thể quyết.

Bình thường mà nói lấy được võ học cùng bí tịch trong Thiên Tinh cung căn bản không thể truyền thụ cho người khác, nhưng tinh thần võ học thì khác, nó cực kỳ đáng sợ, thậm chí còn hơn cả vương cấp công pháp, cho dù vẫn lạc tinh thần bốn nguyên cũng sẽ không biến mất, tự chủ tìm kiếm chủ nhân mới, chỉ cần trong cơ thể có được tinh thần chân nguyên, có thể sản sinh cộng hưởng cùng tinh thần võ học của chủ nhân đời trước.

Tinh văn phức tạp không ngừng lạc ấn vào trong đầu Lâm Tiêu, làm cho hắn hoàn toàn đắm chìm bên trong Tinh Thần Tội Thể quyết.

- Quả nhiên không hổ là tinh thần võ học, cuộn cuộn khó lường.

Qua hồi lâu, Lâm Tiêu mở mắt, trong mắt toát ra vẻ mừng như điên.

Tinh Thần Tội Thể quyết như tên, đây là một môn công pháp hấp thu tinh thần lực, rèn luyện thân thể, hiện tại Lâm Tiêu thiếu sót nhất chính là lực phòng ngự, có được bí quyết này có thể giúp lực lượng thân thể hắn phát sinh biến chất kinh người, đủ tiêu ngạo đại lục, năm xưa sở dĩ Tử Nguyệt Cơ có thể nổi danh đế quốc chính là nhờ ở nó.

Tinh Thần Tội Thể quyết chia thành năm tầng, ba tầng đầu chỉ cần Quy nguyên cảnh là có thể tu luyện, nhưng hai tầng sau nhất định phải đạt tới sinh tử cảnh mới có thể tu luyện, mỗi tầng vô cùng huyền ảo, cho dù là tầng đầu tiên đơn giản nhất cũng đáng sợ hơn Long Tượng luyện thể của Lâm Tiêu vô số lần, một khi võ giả luyện thành tầng thứ ba, thậm chí cụt tay sinh trưởng lại, đây là năng lực của vương giả sinh

tử cảnh, đương nhiên cũng cần thời gian chữa trị nhất định, khác với khả năng lập tức chữa trị của sinh tử cảnh.

- Muốn luyện thành Tinh Thần Tội Thể quyết, mỗi một tầng đều phải hấp thu thật nhiều tinh thần lực, với thực lực của ta ở trong Chiến trường Ma Uyên thì không cách nào cảm ứng được tinh thần lực, nhưng sau khi Tử Nguyệt Cơ vẫn lạc tinh thần chân nguyên lại phóng thích ra ngoài, hình thành tinh thần thiên địa nơi này, vừa lúc giúp ta dốc lòng khổ tu.

Khoanh chân ngồi xuống, Lâm Tiêu trôi nổi bên trong tinh thần quang mang, hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết.

Tầng thứ nhất chú ý chính là tinh thần lực tội thể, hoàn toàn mở rộng thân thể, làm ối một tế bào đều tận tình hấp thu tinh thần lực, cuối cùng rèn luyện làm cho thân thể sinh ra quá trình biến chất, quá trình tu luyện vô cùng phức tạp, thật hao phí thời gian cùng tinh lực.

Trong cảm giác của Lâm Tiêu, thật nhiều tinh thần lực hóa thành từng điểm tinh quang, như đom đóm không ngừng thẩm thấu vào thân thể hắn, cải biến từng tế bào của hắn.

Dần dần toàn thân Lâm Tiêu sáng lên, tinh văn huyền diệu lưu chuyển trong người hắn, mỗi tế bào như đang hô hấp, như hắc động cắn nuốt hết thảy tinh quang.

Hai tháng sau.

Thân thể Lâm Tiêu trong suốt sáng ngời, vừa mở mắt tinh quang lóe sáng, trải qua hai tháng khổ tu hắn rốt cục đã luyện thành tầng thứ nhất Tinh Thần Tội Thể quyết, thân thể trong sáng, cuộn cuộn như hải dương.

Hắn đứng lên siết chặt hai tay, thân thể thoát nhìn cũng không có vẻ cứng rắn, trắng nõn không tỳ vết, nhưng bản thân Lâm Tiêu lại rõ ràng cảm nhận được thân thể mình được tinh thần lực cải tạo đã xảy ra biến chất thần bí, như hóa thân hư không, cất chứa hết thảy.

862. Chương 860: Tinh Thần Tội Thể Quyết

Oanh một tiếng, hắn đánh ra một quyền, quyền mang cuộn cuộn thổi quét hơn mười dặm, như ngân hà cắt qua phía chân trời.

- Tinh Thần Tội Thể quyết thật sự là đáng sợ, chỉ luyện thành tầng thứ nhất lực phòng ngự của ta đã tăng lên gấp đôi, thậm chí lực công kích cũng tăng lên không ít.

Lâm Tiêu âm thầm kinh hãi, tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết trọng yếu nhất là phải có đủ tinh thần lực, mà ở lại nơi này Lâm Tiêu không cần lo lắng chuyện khác, chỉ cần một lòng tu luyện là có thể.

Tinh thần lực lan tràn, Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được tinh thần lực trong không gian nơi này đã giảm bớt một phần năm.

Nghỉ ngơi chốc lát, Lâm Tiêu lại đắm chìm tu luyện tầng thứ hai Tinh Thần Tội Thể quyết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tinh thần lực trong thiên địa nhanh chóng biến mất, thân thể Lâm Tiêu trải rộng tinh văn, lóe ra quang mang huyền diệu thần bí.

Lại thêm ba tháng trôi qua.

Toàn thân Lâm Tiêu sáng lên, đại đạo oanh minh, thân thể như có hàng vạn hàng ngàn tinh quang lưu chuyển, rậm rạp, bá đạo uy nghiêm.

Ông một tiếng, nguyên hải trong đan điền Lâm Tiêu mãnh liệt bành trướng, khí tức chân nguyên tăng vọt với tốc độ kinh người, tinh thần lực còn sót lại chung quanh nháy mắt đều dung nhập vào cơ thể hắn, làm tu vi của hắn từ Quy nguyên cảnh trung kỳ tăng lên tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh.

Tinh thần chân nguyên hạo hân lưu chuyển, toàn thân hân tản mát ra uy áp cực kỳ đáng sợ, năm tháng khổ tu chẳng những khiến cho hân luyện thành tầng thứ hai Tinh Thần Tội Thể quyết, càng làm cho hân đột phá tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh.

- Cuối cùng đột phá, hiện tại ta đã đủ sức so sánh với Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà không rơi hạ phong.

Lâm Tiêu mở tay, phanh một tiếng, hư không chấn động, giống như một quả bom trống rỗng nổ tung.

- Như thế xem ra chỉ cần ta đột phá tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ, cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong căn bản không phải là đối thủ của ta, tới lúc đó dù gặp được Quận Võ Lăng Tương Thiên Thần cũng không thể làm gì ta.

Nội tâm Lâm Tiêu tự tin mãnh liệt.

Tinh thần lực ở phiến không gian này bị hấp thu hầu như không còn, lộ ra lốc xoáy cùng ngọn lửa vô hình kinh khủng tận sâu trong Âm Sát Giản.

- Một ngàn năm, hơn một ngàn năm, tia tàn hồn cuối cùng của nữ võ giả nhân loại kia đã biến mất, Cửu U Huyền Tâm Diễm ta rốt cục được tự do, tiểu tử nhân loại nhận được truyền thừa của nữ oa kia, chết cho ta!

Ngọn lửa hư vô vô tận lan tràn, từng luồng tư duy dao động truyền tới, ở trong mắt Lâm Tiêu, ngọn lửa màu đen bốc cao, hóa thành từng luồng sóng lửa trùng điệp bao vây quanh hân, trong ngọn lửa một khuôn mặt người hư vô hiện lên, hiển nhiên cũng đã dựng dục ra trí tuệ cùng linh hồn của chính mình như Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Ngọn lửa màu đen bốc cao, thiêu cháy thân thể Lâm Tiêu, ăn mòn hộ thể chân nguyên của hân.

Chỗ đáng sợ của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là bởi vì bản chất phệ hồn, có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn sinh mệnh, mà chỗ đáng sợ của Cửu U Huyền Tâm Diễm là ẩn chứa lực ăn mòn đáng sợ, có thể ăn mòn bất kỳ chân nguyên thuộc tính nào, không gì không phá.

Cho dù là đột phá tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, tinh thần chân nguyên bao phủ ngoài thân Lâm Tiêu chỉ kiên trì vài giờ đã âm ỉ phá nát, ngọn lửa ẩn chứa lực ăn mòn cực hạn nháy mắt quán quanh cơ thể Lâm Tiêu.

- Muốn thiêu cháy ta, phải nhìn xem ngươi có bản lĩnh này hay không, Phần Viêm quyết, tâm hỏa, ngưng!

Đã có kinh nghiệm đối kháng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, về mặt Lâm Tiêu không chút lo sợ, Tinh Thần Tội Thể quyết vận chuyển, thân thể sáng lên, một tầng tâm hỏa hình thành bên ngoài thân thể, hung hăng đối kháng Cửu U Huyền Tâm Diễm.

- Di, đây là ngọn lửa gì, lại muốn ngăn cản ta, thật quá buồn cười!

Ba động hư vô truyền tới, Cửu U Huyền Tâm Diễm điên cuồng thiêu đốt, gia tăng tiến công, muốn đem Lâm Tiêu đốt thành tro tàn.

Trong hư không, hai cỗ hỏa diễm điên cuồng đối chiến, uy lực tâm hỏa tuy có tăng lên nhưng vẫn kém hơn Cửu U Huyền Tâm Diễm rất nhiều, nhưng thiên hỏa kia cũng đã bị thương, đang ở trong trạng thái thật suy yếu, uy lực không còn bao nhiêu, bởi vậy trong thời gian ngắn đôi bên vẫn ngang ngửa.

Đương nhiên theo thời gian trôi qua, Cửu U Huyền Tâm Diễm sẽ chiếm cứ thượng phong, hoàn toàn thiêu cháy Lâm Tiêu.

- Ngọn lửa thật cổ quái, nuốt nó ta có thể lập tức khôi phục không ít thực lực, tiểu tử kia, lần này ngươi hân phải chết không nghi ngờ, ngoan ngoan bỏ tay chịu trói đi, chết trong tay của ta chính là vinh hạnh của ngươi!

- Ha ha, có bản lĩnh thì ngươi cứ việc, chỉ là một ngọn lửa cũng không làm gì được, sau này ta làm sao tiểu ngạo thiên hạ!

Lâm Tiêu cười ha ha, vẫn thản nhiên không chút thay đổi.

Oanh một tiếng, song phương va chạm kịch liệt, triển khai đối chiến bên trong Âm Sát Giản.

Lúc ban đầu Lâm Tiêu còn có thể kiên trì, nhưng theo thời gian trôi qua dần dần đã khó chống đỡ nổi, thiêu đốt tâm hỏa cần có thật nhiều chân nguyên cùng tinh thần lực, nhưng tinh thần lực của hắn chỉ đạt tới thất phẩm đỉnh, sẽ không kéo dài được bao lâu.

- Chẳng lẽ phải sử dụng Bát Quái Lô?

Ánh mắt Lâm Tiêu lóe sáng, nhưng vẫn lắc đầu, mặc dù Bát Quái Lô khắc chế được thiên hỏa, nhưng không mang tới trợ giúp lớn cho Lâm Tiêu, ngược lại lịch lãm sinh tử mang tới áp lực cực lớn mới có thể giúp hắn biến chất.

- Không kiên trì tới một khắc cuối cùng quyết không bỏ qua.

Cẩn rằng, ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén, mồ hôi ướt đầm, sắc mặt đỏ rực.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Cửu U Huyền Tâm Diễm dần đột phá phòng ngự tâm hỏa, ngọn lửa thiêu cháy thân thể hắn, đau đớn kịch liệt truyền tới, cũng may còn có Tinh Thần Tội Thể quyết nên còn chưa mang tới thương tổn quá lớn, nhưng nếu kéo dài hắn sẽ vẫn lạc như Tử Nguyệt Cơ năm xưa.

- Ngăn cho ta!

Thống khổ gào thét, ngay nháy mắt Lâm Tiêu không còn chịu được nữa, oanh một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình phóng lên cao, hình thành cỗ gió lốc kịch liệt trong hư không, tinh thần lực rốt cục đã thuế biến, đột phá tới bát phẩm.

Tinh thần lực đột phá, uy lực tâm hỏa nhất thời gia tăng.

- Phần Viêm quyết, hấp thu cho ta!

Trong tiếng rống giận, trong tay Lâm Tiêu tuôn ra một đoàn tâm hỏa thật lớn, đem Cửu U Huyền Tâm Diễm bao vây, dùng Phần Viêm quyết cắn nuốt, lực cắn nuốt mãnh liệt đem bản thể Cửu U Huyền Tâm Diễm kéo vào trong tâm hỏa, dung hòa thành một thể.

- Sao lại thế này? Không!

Tư duy ba động hoảng sợ truyền tới, Cửu U Huyền Tâm Diễm giãy dụa kịch liệt, cố gắng đào thoát cắn nuốt, nhưng chẳng thấm vào đâu, tiếp tục chậm rãi dung hợp cùng tâm hỏa.

- Không, buông ta ra!

Trong linh hồn ba động hoảng sợ, bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm bị cắn nuốt hầu như không còn, cuối cùng hoàn toàn biến mất, cùng lúc đó trong hồn hải Lâm Tiêu hiện ra một ngọn lửa hư vô, chậm rãi thiêu đốt, không hề có chút sinh mệnh khí tức ba động, chỉ lưu lại năng lượng bốn nguyên thuần chính nhất.

- Ta lại thật sự thành công?

Lâm Tiêu cạn kiệt sức lực cảm thụ được Cửu U Huyền Tâm Diễm trong đầu, trong lòng mừng như điên đồng thời cũng khó thể tin.

863. Chương 861: Nhất Muội Chân Hỏa

- Phần Viêm quyết quả nhiên có thể luyện hóa toàn bộ ngọn lửa trên đời này, nếu không bằng vào tu vi Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh của ta, dù thực lực có mạnh cũng không khả năng luyện hóa được thiên hỏa.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động thật sâu, tuy Cửu U Huyền Tâm Diễm đã vô cùng suy yếu, lực lượng không còn bao nhiêu, nhưng hắn cũng không đủ khả năng luyện hóa, nhưng nhờ có Phần Viêm quyết, lại không nghĩ tới đã thành công.

- Tâm hỏa, xuất cho ta!

Bỗng một tiếng, trong tay Lâm Tiêu bốc cháy một đoàn hỏa hồng sắc tâm hỏa, tâm niệm chợt động, bên trong bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm lập tức thẩm thấu ra một cỗ lực lượng, dung hợp cùng một chỗ với tâm hỏa.

Năng lượng dao động kịch liệt truyền tới, trong quá trình dung hợp Lâm Tiêu thật cẩn thận, không dám có chút khinh thường, đột nhiên tâm hỏa lay động, dung hợp mất đi cân bằng, Lâm Tiêu biến sắc ném ra xa.

Một tiếng ầm vang, ngọn lửa mất đi cân bằng bay ra ngoài vài trăm thước ầm ầm nổ mạnh, một mảnh ma cô vụn thật lớn hình thành bên trong Âm Sát Giản, ngọn lửa sáng ngời bắn ra bốn phía, gió lốc thổi quét khắp nơi, năng lượng trùng kích đáng sợ hung hăng đập lên người Lâm Tiêu.

Ngay sau đó trường bào của Lâm Tiêu phá nát, thân hình giống như bị cỗ xe tốc độ cao đụng trúng, kéo ra một khe rãnh dài hơn mười dặm, thân thể bắn ra tinh quang sáng ngời, trong miệng phun ra máu tươi ướt đẫm.

Lau máu tươi trên miệng, nhìn mảnh đất chân không xa xa, sắc mặt Lâm Tiêu tái nhợt, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Cúi đầu nhìn xuống, thân thể hằn hiện lên vết rạn rậm rạp, địa phương trung tâm bị cháy tối đen một mảnh, nhìn thật ghê người.

- Khái khái...

Lại ho ra một ngụm máu tươi, trong lòng Lâm Tiêu còn sợ hãi, tự nhủ:

- Căn cứ theo Phần Viêm quyết, năng lượng Cửu U Huyền Tâm Diễm một khi dung hợp cùng tâm hỏa sẽ hóa thành nhất muội chân hỏa trong truyền thuyết, uy lực vô cùng, hiện giờ xem ra quả nhiên khủng bố, nếu không phải ta phản ứng đúng lúc hơn nữa có được lực phòng ngự khủng bố của Tinh Thần Tội Thể quyết, chỉ sợ đã hóa thành phần vụn, thì cốt vô tồn!

Sau khi biết được sự đáng sợ của nhất muội chân hỏa, Lâm Tiêu không dám tiếp tục khinh thường, khi thương thế đã khôi phục lại liền nín thở ngưng thần, thử đem lực lượng bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm dung nhập vào trong tâm hỏa.

Lần này hắn càng thêm cẩn thận, nhưng muốn dung hợp hai loại ngọn lửa cực kỳ khó khăn, Lâm Tiêu lại thất bại lần thứ hai, trong nổ tung kịch liệt cơ hồ đem mái tóc đốt rụi, chặt vật không chịu nổi.

Nghỉ ngơi dưỡng thương một chút Lâm Tiêu lại tiếp tục khổ tu.

Lần lượt thất bại, lại bị thương, Lâm Tiêu không ngừng thay đổi, chậm rãi lớn dần.

Một tháng sau.

Tâm hỏa tuôn ra hào quang sáng ngời trên tay Lâm Tiêu, chung quanh tâm hỏa một cỗ ngọn lửa vô hình thông thả cháy lên, hai bên kết hợp hoàn mỹ cùng nhau, tản mát ra dao động làm người khủng bố, thậm chí chính Lâm Tiêu cũng không tự chủ được dâng lên cảm giác sợ hãi.

Trải qua một tháng thời gian khổ tu, Lâm Tiêu rốt cục đã đem bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm dung hợp cùng tâm hỏa, cô đọng ra nhất muội chân hỏa trong truyền thuyết.

- Nhất muội chân hỏa thật sự là đáng sợ, uy lực mạnh mẽ không tưởng nổi, nếu ta cũng đem Thiên Ma Phệ Hồn Diễm luyện hóa, hình thành nhị muội chân hỏa chẳng phải uy lực càng mạnh?

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu xuất ra Bát Quái Lô, tinh thần lực thẩm thấu xuống dưới đáy lô đỉnh, bắt đầu tiếp xúc Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị nhốt bên trong.

- Tiểu tử, chỉ cần ngươi thả ta đi ra ngoài, ta có thể cấp cho ngươi vô số bảo vật, cho ngươi hưởng thụ vô cùng!

Linh hồn dao động kịch liệt truyền tới, chính là bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

- Phần Viêm quyết, luyện hóa!

Xem thường linh hồn dao động truyền tới, Lâm Tiêu trực tiếp dùng Phần Viêm quyết luyện hóa đối phương.

Nhưng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm khác với Cửu U Huyền Tâm Diễm, tuy nó bị nhốt trong Bát Quái Lô nhưng không bị thương, mà Cửu U Huyền Tâm Diễm đã phải đối kháng với Tử Nguyệt Cơ hơn ngàn năm nên uy lực không còn bao nhiêu, vì vậy mới bị Lâm Tiêu luyện hóa.

Đôi bên giằng co mãi cuối cùng Lâm Tiêu đành phải bỏ qua.

- Ta bị nhốt trong Âm Sát Giản đã hơn nửa năm, là thời điểm đi ra ngoài!

Cung kính cúi mình vái chào tận sâu trong Âm Sát Giản, xem như đáp lễ Tử Nguyệt Cơ, thân hình Lâm Tiêu bay lên hướng bên ngoài Âm Sát Giản lao tới.

Trong Âm Sát Giản, âm sát lực khủng bố điên cuồng thổi quét, như phong nhận oanh trảm lên thân thể Lâm Tiêu.

Tiếng va chạm liên tục kêu vang, âm sát lực đủ đánh trọng thương Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng lại không còn gây chút thương tổn cho Lâm Tiêu, chỉ lưu lại chút dấu vết trắng nhạt, sau đó lại bị chân nguyên lưu chuyển chậm rãi biến mất.

Cùng lúc đó từng đoàn ngọn lửa hư vô ẩn nấp trong âm sát lực cố gắng thiêu đốt thân thể Lâm Tiêu.

Những ngọn lửa này là do trước kia Cửu U Huyền Tâm Diễm đối kháng cùng tàn hồn Tử Nguyệt Cơ mà tán dật ra ngoài, là công kích đáng sợ nhất trong Âm Sát Giản, còn cao hơn cả âm sát lực, chính nhờ nó mới đối phó được Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong tiến vào.

- Thu!

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, bàn tay vung lên, một cỗ hấp lực trống rỗng sinh ra.

Xuy xuy xuy...

Chỉ thấy từng ngọn lửa hư vô như thiêu thân không ngừng lao vào trong lòng bàn tay Lâm Tiêu, cuối cùng hóa thành năng lượng thuần chính nhất, trở thành bổ dưỡng cho bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm trong hồn hải Lâm Tiêu.

- Di, những ngọn lửa này còn có thể đề cao bốn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm trong hồn hải của ta sao?

Thần sắc Lâm Tiêu vừa động, cũng không vội vã rời khỏi Âm Sát Giản mà không ngừng hấp thu những ngọn lửa hư vô tán dật kia.

Lâm Tiêu dùng ba ngày thời gian đem toàn bộ ngọn lửa trong Âm Sát Giản đều hấp thu không còn, sau đó mới rời khỏi Âm Sát Giản.

Nhìn Âm Sát Giản không ngừng xoay tròn tản ra khí tức khủng bố sau lưng, Lâm Tiêu cười nhẹ một tiếng, từ nay về sau đã mất đi ngọn lửa hư vô, Âm Sát Giản sẽ không còn là tuyệt địa của võ giả, chỉ cần là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào thì không còn gì đáng ngại.

Thời gian đã qua hơn nửa năm, mà thời điểm ma sát khí trong Ma Khí Hải suy yếu chỉ có ba tháng, bởi vậy vừa đi ra khỏi Âm Sát Giản, Lâm Tiêu liền gặp phải ma sát khí dày hơn gấp mười lần như tầng thứ tư Chiến trường Ma Uyên.

Ma sát khí nồng đậm tối đen như mực, không ngừng ma sát quanh người Lâm Tiêu, nhưng không cách nào xúc phạm hần mảy may.

- Kiệt kiệt, là võ giả nhân loại!

- Như thế nào bây giờ còn có võ giả nhân loại ở lại trong Ma Khí Hải chưa rời đi?

- Nhìn khí tức trên người hần cũng không mạnh, nhưng không ai ngại ma sát khí cường đại như vậy? Chẳng lẽ thực lực của hần cực kỳ đáng sợ?

- Thực lực đáng sợ thì thế nào đây, trong địa phương ma sát khí càng nồng đậm thì thực lực ma tộc chúng ta sẽ tăng lên nhiều lần, mà nhân loại sẽ bị hạn chế thật lớn!

- Kiệt kiệt, nuốt hần!

Cách đó không xa từng tên ma đầu xuất hiện, ma khí dày đặc, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, toát ra vẻ tham lam giả dối, hóa thành hắc quang bắn tới.

864. Chương 862: Huyền Chỉ Môn

- Kiệt kiệt, đi chết đi!

Khí tức đám ma đầu đều là cấp bậc thượng vị ma tướng, còn có cả thượng vị ma tướng đứng đầu, đủ quét ngang bất kỳ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nào.

- Chết!

Lâm Tiêu vung tay, ngọn lửa bắn ra, chính là nhất muội chân hỏa, ngọn lửa bốc lên bạo tán đầy trời văng ra khắp nơi.

- A...

- Đây là ngọn lửa gì?

- Không...

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, toàn bộ ma tướng đều nháy mắt đốt thành tro tàn, thậm chí không khả năng tự đoạn thân thể bỏ chạy, chỉ có vài thượng vị ma tướng đứng đầu bỏ hơn phân nửa thân thể mới tránh được một kiếp, nhưng bọn hắn còn chưa kịp phản ứng...

Phanh phanh phanh...

Chiến đao ra khỏi vỏ, đao mang khởi động, đem toàn bộ thượng vị ma tướng đứng đầu còn sống sót đều bao vây, trong tiếng kêu gào thê thảm hóa thành tro bụi, trong chớp mắt hơn mười thượng vị ma tướng đều tử vong, chỉ lưu lại từng viên ma sát tinh sáng ngời, rơi vào trong tay Lâm Tiêu.

- Nhân loại này thật là đáng sợ!

- Chạy mau!

Vô số ma đầu còn lại thấy thế thần sắc hoảng sợ bỏ chạy tứ tán, biến mất bên trong Ma Khí Hải mờ mịt.

Ném hơn mười viên ma sát tinh vào Thương Long Tí cho Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu, Lâm Tiêu thu đao, chân nguyên khuấy động, thân hình nháy mắt bay thẳng ra Ma Khí Hải.

- Thiên Ma lão nhân, người tốt nhất nên cầu nguyện người đã rời khỏi Chiến trường Ma Uyên, nếu không ta sẽ giết người!

Khóe môi hiện nụ cười lạnh lẽo, trong lòng khởi động sát khí, Lâm Tiêu lao nhanh về phía trước.

- Đi tới Bảo Hộ thành, chỉ có nơi đó mới tìm hiểu được tin tức Thiên Ma lão nhân!

Không hề dừng lại, Lâm Tiêu trực tiếp bay tới Bảo Hộ thành.

- Phá Thiên Phủ Cừu Thành, dám quản chuyện của Tề gia chúng ta, hôm nay xem người còn chạy đi đâu!

Oanh long!

Ngay Bảo Hộ thành, phía chân trời xa xa truyền tới tiếng nổ vang kịch liệt cùng chân nguyên ba động dữ dội.

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi chân trời vài tên cường giả bao vây một thân ảnh, một người là Đế quốc Thần Võ Thiên An quận Tề gia thiếu gia Tề Thừa, bên cạnh hắn còn có Tề La, mà trước mặt hai người một gã cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong khí thế bàng bạc đang dẫn theo vài tên cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ bao quanh Phá Thiên Phủ Cừu Thành.

- Ha ha, chỉ bằng mấy người các ngươi mà cũng muốn ngăn lại ta?

Phá Thiên Phủ Cừu Thành cầm búa lớn trong tay, thân như tháp sắt, ánh mắt nhìn Tề Thừa đứng sau lưng đám người, trong mắt toát ra vẻ khinh thường nồng đậm:

- Tiểu phế vật, ngươi cũng chỉ biết trở về gọi người tới trút giận, nếu ta muốn giết ngươi, ngươi cho rằng chỉ bằng những người này là có thể ngăn cản ta?

- Ngươi...

Sắc mặt Tề Thừa xanh mét, nhưng không dám tới gần chiến trường bước nào, cười lạnh nói:

- Cừu Thành, ngươi cũng chỉ có thể nói mạnh miệng, lúc trước nếu không phải ngươi nhúng tay, Tề Thạch làm sao bị tiểu tử đó đánh chết, hiện tại Tề Khoát Hải trưởng lão đích thân tới, ngươi có chạy đằng trời!

- Tề Khoát Hải!

Ánh mắt Cừu Thành nhìn chăm chú vào lão giả ngăn trước mặt, khinh thường nói:

- Ngươi cũng là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chẳng lẽ không nghe qua danh hào Phá Thiên Phủ Cừu Thành, chỉ một mình cũng muốn ngăn cản ta, quả thật buồn cười.

- Ha ha...

Tề Khoát Hải lớn tiếng cười to, ánh mắt âm lãnh sắc bén:

- Phá Thiên Phủ Cừu Thành đại danh鼎鼎 lão phu làm sao không biết, không sai, bằng vào một mình lão phu chưa chắc lưu lại các hạ, nhưng mà...

- Nếu thêm ta nữa đây?

Một thanh âm cao ngạo lạnh lùng lại cuồn cuộn vang lên, phía chân trời xa xa một thân ảnh chậm rãi xuất hiện, gọi lên ma sát khí trong thiên địa, khiến người hoảng sợ biến sắc.

- Vô Tà đao!

- Nguyên lai Tề gia cùng Vô Tà đao liên thủ, khó trách dám ra tay với Phá Thiên Phủ Cừu Thành!

- Bằng vào đám người Tề Khoát Hải cũng chỉ ngang ngửa với Cừu Thành, nhưng nếu có thêm Đường Uyên thì thật khó nói, nếu không cẩn thận, Cừu Thành có lẽ thật sự vẫn lạc.

Vô số cường giả trong Bảo Hộ thành xa xa quan sát, vẻ mặt tỉnh ngộ.

Ánh mắt Cừu Thành không khỏi ngưng tụ, Vô Tà đao uy danh hiển hách, vô luận thanh danh hay thực lực cũng không kém hơn hẳn, hai bên liên thủ sẽ uy hiếp tới hắn.

- Vô Tà đao, chỉ cần giết Phá Thiên Phủ, ngươi chính là khách quý của Huyền Chỉ môn chúng ta!

Tề Khoát Hải cười lớn nói.

- Khách quý thì không cần, điều kiện đã nói ngươi đừng quên là được, bảo vật trên người Phá Thiên Phủ mặc cho ta lựa chọn!

Đường Uyên lạnh lùng mở miệng.

- Ha ha, đương nhiên.

Tề Khoát Hải cao giọng cười to.

Oanh long!

Ngay trong nháy mắt, Cừu Thành đột nhiên động, thân hình như điện phóng lên cao, chân nguyên mãnh mẽ cuộn cuộn khuấy động, lao ra khỏi vòng vây cao thủ Tề gia.

- Ha ha, còn muốn chạy, đang đợi ngươi đây, Huyền Không Chỉ!

Tề Khoát Hải cười ha ha, một ngón tay trong suốt xuất hiện điểm tới Cừu Thành, chân nguyên khuấy động, hư không hiện lên gợn sóng, phát ra tiếng nổ vang kịch liệt.

- Tránh cho ta!

Cừu Thành hét lớn một tiếng, búa lớn rơi xuống, ầm ầm chặt đứt ngón tay, lưỡi búa chém không trung thành một vết rạn hư vô dài hơn mười trượng.

Bị Huyền Không Chỉ chặn đường, thân hình Cừu Thành cũng bị khựng lại, rơi vào vòng vây.

- Vô Tà Vô Sinh, giết!

Đường Uyên xuất thủ, chiến đao ra khỏi vỏ, đao mang bắn ra, mang theo khí tức tử tịch màu xám xé rách hư không, dùng góc độ cực kỳ xảo quyết đi tới trước mặt Cừu Thành.

Phanh một tiếng, thân hình Cừu Thành bắn nhanh ra, khí huyết trong cơ thể sôi trào.

- Giết!

Tiếng hét lớn vang lên, Tề Khoát Hải dẫn theo vài tên cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ cùng xuất thủ, đám người kia đều biết thực lực của chính mình, không dám ra tay một mình mà liên hợp cùng một chỗ, hình thành đại trận cổ quái, trận văn dâng lên cùng nhau đánh tới, toàn bộ công kích hội tụ thành một đạo chỉ mang cực lớn từ trên trời nghiền áp xuống, điểm thẳng vào Cừu Thành.

- Là Huyền Chỉ môn - Bách Chỉ Hợp Kích!

- Xem ra hôm nay Tề gia nhất định phải giết Cừu Thành, Bách Chỉ Hợp Kích là một môn hợp kích cực kỳ huyền diệu, có thể đem công kích của nhiều võ giả kết hợp chung một chỗ, uy lực tăng lên, bốn người đi theo Tề Khoát Hải tuy rằng chỉ là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng một khi thi triển uy lực không kém Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chẳng khác gì có ba gã Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong vây công Cừu Thành!

- Cừu Thành gặp nguy hiểm!

- Hừ, lần này Cừu Thành có chạy đằng trời!

Tề Thừa cười lạnh, ánh mắt đắc ý không thôi.

- Thiếu gia, đây là tự nhiên, toàn bộ những ai dám đắc tội Tề gia chúng ta đều không có kết cục tốt!

Tề La âm trầm trầm mở miệng.

Trên chiến trường vang lên một tiếng nổ mạnh, Cừu Thành vung búa phá vỡ một kích liên thủ của bốn người, sắc mặt ngưng trọng.

- Nhất định phải nghĩ biện pháp rời đi, nếu không hôm nay ta có thể phải rơi ở trong này!

- Ha ha...

Có lẽ hiểu được suy nghĩ của Cừu Thành, Tề Khoát Hải không cho hắn chút cơ hội thở gấp, trong tiếng cười lớn không ngừng ra tay, từng đạo chỉ phong không ngừng bắn tới, mỗi chỉ ẩn chứa uy lực thật đáng sợ, va chạm ngọn núi hoang bên dưới lập tức nổ tung dập nát, càn quét phạm vi hơn mười dặm.

865. Chương 863: Cường Thế Trở Về (1)

(1)

- Giết!

Đường Uyên vung đao, lực sát thương còn hơn Tề Khoát Hải, mỗi kích làm Cừu Thành phải thật cẩn thận không dám khinh thường.

- Cút ngay cho ta!

Bị ba tầng công kích liên thủ, Cừu Thành gằm lên giận dữ, chân nguyên thiêu đốt toàn thân, búa lớn hào quang vạn trượng không ngừng đánh ra.

- Phốc!

Một tia máu tươi bắn lên, bị nhiều công kích điên cuồng tấn công, Cừu Thành nhất thời sơ hở bị đao mang đánh trúng, lực lượng đáng sợ cắt mở hộ thể chân nguyên cùng hộ giáp của hắn, lưu lại vết máu thật sâu.

- Chặt chặt...

Đường Uyên cười âm lãnh, thân hình lại ẩn vào hư không.

Xuy xuy xuy...

Mấy đao đao mang bắn nhanh trên bầu trời, bao trùm lấy Cừu Thành.

- A, Phủ Thủ Thiên Hạ!

Cừu Thành trừng lớn hai mắt, gằm lên giận dữ, không lưu ý thương thế trên người bỏ ra một búa phá liên thủ của bốn cao thủ Huyền Chỉ môn, sau đó chiến phủ bắn ra hào quang, trong tiếng nổ tung liên tục ngăn cản tấn công của Vô Tà đao, đồng thời thân hình bật lui.

- Nhất Chỉ Phá Thiên!

Đúng lúc này Tề Khoát Hải chợt điểm ra, chỉ quang quét ngang thiên địa đánh bay Cừu Thành, hộ giáp phá nát, miệng phun máu tươi, lập tức bị trọng thương.

Cừu Thành bị đánh bay vẫn cố gắng dùng chiến phủ che ngực, thương một tiếng, đao mang bị ngăn trở, chân nguyên bạo tán lập tức đánh vỡ vết thương trên người Cừu Thành, máu tươi phun ra tung tóe.

- Hỗn đản, hôm nay cho dù ta chết cũng phải kéo các ngươi đi theo!

Cừu Thành phần nộ rống to, sắc mặt hắn tái nhợt, cũng không cần phòng ngự, gằm lên giận dữ lao về hướng Tề Khoát Hải.

- Phủ Diệt Thiên!

Chiến phủ hiện lên phủ ảnh thông thiên, âm âm nghiền áp xuống.

Một tiếng âm vang, thân hình Tề Khoát Hải bay ngược, hộ thể chân nguyên khuấy động sôi trào.

- Trảm!

Miệng vết thương không ngừng phun máu tươi, Cừu Thành cắn răng gằm lên giận dữ, chiến phủ bỏ về hướng bốn cao thủ Huyền Chỉ môn, muốn đem bọn hắn thành chỗ đột phá.

- Ha ha, Cừu Thành, ngươi nghĩ rằng chúng ta không ngờ điểm này sao, muốn đánh tan bọn hắn, trước qua cửa ải của ta rồi nói sau!

Đường Uyên cười lạnh vùng đao ngăn lại Cừu Thành.

Luận thực lực, Cừu Thành cùng Đường Uyên ngang nhau, nhưng hiện tại Cừu Thành trọng thương, chênh lệch rõ ràng hiện ra.

- Chết!

Bị Đường Uyên không ngừng tấn công, Cừu Thành liên tục lui về phía sau, trên người không ngừng tăng thêm vết thương, phần nộ lại không thể làm gì.

- Phá Thiên Phủ Cừu Thành, đây là kết cục ngươi đắc tội Tề gia chúng ta!

Xa xa, Tề Thừa lớn tiếng vang vọng khắp thiên địa:

- Các ngươi đều thấy được sao, nếu ai đắc tội Tề gia chúng ta, Tề gia sẽ cho hắn sống không được, chết không thể!

Mọi người đang xem cuộc chiến đều cảm như hén, không dám trả lời.

- Vậy sao?

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên, thanh âm không lớn nhưng giống như mang theo ma lực, quanh quẩn trong đầu mọi người.

- Là ai? Là ai đang nói chuyện, cút ra đây cho ta!

Trong mắt Tề Thừa hiện lên tia âm lãnh, ngẩng đầu nhìn trời quát.

Oanh long!

Ma sát khí trên bầu trời chiến trường bị xét nứt, một thân ảnh bước ra, những nơi đi qua ma sát khí tránh lui, tản mát ra ba động làm người hoảng sợ.

Đó là một võ giả áo xanh đeo mặt nạ, ma sát khí quanh quẩn bên cạnh hắn, lưng đeo chiến đao, đôi mắt sáng ngời, như có thể nhìn thấu lòng người.

- Là người?

Sắc mặt Tề Thừa ngưng tụ, chợt cười ha hả, ánh mắt âm lãnh dữ tợn:

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là tiểu súc sinh người, thật sự là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người xông vào, Tề Khoát Hải trưởng lão, người này chính là thanh niên đánh chết Tề Thạch lần trước!

- Là tiểu tử này?

Vô Tà đao nhìn thấy Lâm Tiêu cũng ngừng ra, lập tức lộ vẻ vui mừng, ánh mắt tham lam nhìn Lôi Đình đao bên hông Lâm Tiêu, thầm nghĩ:

- Lần trước tiểu tử này đã bị Thiên Ma lão nhân ép vào Âm Sát Giản, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, còn sống sót đi ra, ha ha, xem ra thượng phẩm chiến đao kia nhất định là của ta!

Tề Khoát Hải nhìn Lâm Tiêu, trong mắt toát ra vẻ khinh thường, quát lạnh:

- Tề La, người lưu lại tiểu tử đó, chờ ta đánh chết Cừu Thành sẽ tới giải quyết!

- Dạ!

Tề La cười lạnh, thân hình phóng lên cao bay về hướng Lâm Tiêu.

- Tề La, chỉ bằng người cũng muốn ngăn lại ta, trước đó ta không giết người, không nghĩ tới người không biết điều, bây giờ còn dám ra tay với ta, cũng được, hôm nay ta giết người, xem còn có ai có thể cứu người!

Lâm Tiêu bước tới, ánh mắt lãnh liệt, trong mắt tràn đầy sát ý nhìn Tề La, thân ảnh chợt chớp lên quỹ mộ vô tung.

- Hỗn đản, người nghĩ ta là thịt trên thớt, mặc người xâu xé sao?

Tề La vẫn tưởng chiến lực của Lâm Tiêu không khác gì lúc trước, tuy rằng có thể cao hơn mình một chút, nhưng chỉ cần hắn cẩn thận muốn giữ chân Lâm Tiêu không thành vấn đề, một khi chờ Tề Khoát Hải giết chết Cừu Thành là có thể xử lý Lâm Tiêu.

- Luân Hồi đao quyết - trăm!

Đao mang ẩn chứa tinh thần chân nguyên cắt qua thiên địa, một đao chém về hướng Tề La.

- Cuồng Tinh Chỉ, vỡ cho ta!

Cười to một tiếng, toàn thân chân nguyên thiêu đốt, ngưng tụ trên tay phải Tề La, điểm thẳng vào đao mang của Lâm Tiêu.

Oanh long long...

Sóng xung kích đáng sợ lan tràn, ma sát khí bị đánh tan, chân nguyên oanh xuống mặt đất tạo ra vô số hầm hố sâu không thấy đáy, nham thạch cứng rắn hóa thành bụi phấn bay tung bốn phía.

- Không có khả năng, thực lực của hắn làm sao đáng sợ như thế!

Ngón tay bị gãy tận gốc, bàn tay dập nát, huyết nhục vấy tung tóe, thân hình Tề La như điều đứt dây bay ngược ra sau, nện xuống mặt đất tạo thành hố sâu vài trăm thước.

- Chết!

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, sắc mặt không chút thay đổi chém xuống một đao, đao mang xuyên phá không gian truy theo Tề La dưới lòng đất.

- Tiểu tử, ngươi chọc giận ta!

Sắc mặt Tề Khoát Hải âm trầm đáng sợ, bỏ qua Cừu Thành vùng chỉ đánh nát đao mang của Lâm Tiêu, lại điểm thêm một chỉ, hư ảnh ngón tay thông thiên triệt địa đi tới trước người Lâm Tiêu.

- Vỡ!

Lâm Tiêu cười lạnh, điểm ra một chỉ:

- Đoạt Nguyên Linh Chỉ!

Một cỗ lực lượng còn mênh mông hơn một chỉ của Tề Khoát Hải hiện lên trong hư không, hư ảnh dài hơn mười trượng va chạm cùng chỉ phong Tề Khoát Hải.

Ca sát...

Đánh nát một chỉ của Tề Khoát Hải, Đoạt Nguyên Linh Chỉ của Lâm Tiêu một đường bão táp nghiền tới hộ thể chân nguyên Tề Khoát Hải.

Oanh một tiếng, chân nguyên phun tràn, Tề Khoát Hải bay ngược ra mấy chục thước, chấn vỡ chỉ ảnh còn sót lại của Lâm Tiêu, sắc mặt vô cùng khó xem.

Hắn đường đường là trưởng lão Huyền Chỉ môn Đế quốc Thần Võ, đối chiến chỉ pháp cùng địch thủ lại rơi xuống hạ phong, nhất thời lâm trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

- Thực lực người này không thể khinh thường, không phải Tề Thừa nói đánh chết Tề Thạch chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi thôi sao, vì sao lại đáng sợ như thế?

Hành gia vừa ra tay liền hiểu tình huống, dù trong lòng phẫn nộ nhưng Tề Khoát Hải chỉ dựa vào một kích vừa rồi đã biết tuy nhìn khí tức trên thân Lâm Tiêu không mạnh, nhưng thực lực tuyệt đối đạt tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong phong.

866. Chương 864: Cường Thế Trở Về (2)

(2)

- Trước tiên giết chết Cừu Thành, sau đó mới tìm tiểu tử này tính sổ!

Phân rõ nặng nhẹ, Tề Khoát Hải nhẫn nhịn xoay người phát động tấn công Cừu Thành mãnh liệt, đồng thời gọi bốn võ giả vây công Cừu Thành nói:

- Bốn người các ngươi đi đánh chết tiểu tử kia!

- Tuân lệnh!

Bốn cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ ứng một tiếng, rời khỏi chiến đoàn tới gần Lâm Tiêu, cho dù không có bọn hắn, Tề Khoát Hải cùng Đường Uyên vẫn có thể đánh chết Cừu Thành bởi vì hắn đã bị trọng thương.

- Đường huynh, đừng lưu thủ, chúng ta đánh chết Cừu Thành trước, tránh đem dài lắm mồm!

Tề Khoát Hải nhắc nhở.

Nhân vật như Cừu Thành tuyệt đối không thể khinh thường, một khi thả hổ về rừng đối với Tề gia mà nói là một tai họa thật lớn, hoặc là không động thủ, nếu động thủ thì phải giết chết.

Gặp phải tấn công điên cuồng của Đường Uyên cùng Tề Khoát Hải, Cừu Thành lại thay đổi chiến thuật quay về phòng thủ, trước đó trong lòng hắn đã có tử chí, vì vậy phải liều mạng, hiện giờ Lâm Tiêu xuất hiện vì vậy dấy lên lòng muốn sống, chiến phủ thật cẩn thận phòng ngự quanh mình.

- Bốn người các người mà cũng muốn ngăn đón ta?

Lâm Tiêu cười lạnh, thân hình mờ ảo đuổi theo Tề La vừa lao ra khỏi hố sâu.

- Giết!

Bốn người không dám khinh thường, cùng thi triển Bách Chỉ Hợp Kích, chỉ phong xuyên qua hư không ầm ầm đánh tới Lâm Tiêu, phanh một tiếng thân thể Lâm Tiêu bạo tán giữa không trung, hóa thành chân nguyên thuần túy tản mát.

- Không tốt, là tàn ảnh!

Bốn người kinh hãi.

Cách đó không xa, thân hình Lâm Tiêu hiện lên, ánh mắt nhìn chăm chăm Tề La, chiến đao siết chặt.

- Chư vị đồng liêu, cứu ta!

Tề La sợ hãi, hắn là trưởng lão Huyền Chỉ môn, cận vệ Tề Thừa thiếu gia, tung hoành Thiên An quận nhiều năm, đánh chết vô số vô giả, người khác đều nói hắn lòng dạ độc ác, nhưng không ai biết hắn rất sợ chết, hiện tại nhìn Lâm Tiêu chẳng khác gì sát tinh, trong lòng hắn tràn ngập tuyệt vọng, linh hồn run rẩy.

- Ta nói muốn giết người thì người phải chết, thiên vương lão tử có tới cũng vô dụng!

Lôi Đình đao hạ xuống, đao mang xé rách hư không uyển như lôi đình xuyên qua thân thể Tề La, cuối cùng chém ra khe rãnh dài trăm trượng dưới đất.

Trong mắt Tề La biến mất sinh cơ, oanh một tiếng ngã xuống, máu tươi giàn giụa nhuộm đỏ mặt đất tối đen.

- Tề lão!

Cách đó không xa trái tim Tề Thừa hung hăng co rút lại, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi, kinh sợ kêu to.

- Tiểu tử, ngươi dám giết trưởng lão Huyền Chỉ môn, hôm nay không giết ngươi ta sẽ không làm người!

Tề Khoát Hải phẫn nộ kêu to.

- Giết!

Bốn cao thủ Huyền Chỉ môn phẫn nộ, sắc mặt đỏ bừng cùng công tới.

Xoay người, vung đao ngăn cản.

Chỉ phong tối đen bạo vỡ, thân hình Lâm Tiêu bất động, chỉ phong lướt qua thân thể phát ra tiếng động như kim thiết giao nhau, da thịt Lâm Tiêu không hề lưu chút tổn thương.

- Lực phòng ngự của người này thật mạnh!

Tề Khoát Hải vừa công kích Cừu Thành vừa quan sát tình huống bên này, có chút kinh ngạc.

- A...

Cừu Thành đã kiên trì tới cực hạn, bị Vô Tà đao chém trúng bả vai, máu tươi giàn dụa, miệng vết thương nhìn thật ghê người, hiển nhiên không cách nào tiếp tục kiên trì lâu hơn nữa.

- Đường huynh, chúng ta cùng liên thủ giết hắn!

Tề Khoát Hải quát lạnh, nhẵn nhụi phẫn nộ, một lòng chuẩn bị đánh chết Cừu Thành sau đó đi xử lý Lâm Tiêu.

Ánh mắt Lâm Tiêu híp lại, tránh né một kích liên thủ của bốn người, cười lạnh nói:

- Một lát đối phó các người, trước khi giết các người, ta trước giết Tề gia thiếu gia phế vật kia!

Thân hình như điện, Lâm Tiêu bay vút về hướng Tề Thừa, toàn thân đặng đặng sát khí.

- Không, Tề Khoát Hải trưởng lão, mau tới cứu ta!

Sắc mặt Tề Thừa hoảng sợ, kinh hồn táng đảm, nhìn thấy Lâm Tiêu lao tới liền mất hồn mất vía, bay về hướng Tề Khoát Hải, thực lực của hắn còn không bằng Tề La, đối mặt Lâm Tiêu cũng không cản nổi một đao.

- Tiểu súc sinh, người dám!

Tề Khoát Hải trừng lớn hai mắt, khoe mắt muốn nứt, bất chấp đánh chết Cừu Thành vội vàng đuổi tới.

Đánh chết Cừu Thành là trọng yếu, nhưng bảo hộ Tề Thừa cũng quan trọng, tuy hắn là trưởng lão Huyền Chỉ môn, địa vị tôn quý, nhưng Tề Thừa là con trai tông chủ Huyền Chỉ môn Tề Chấn, là thiếu tông chủ, một khi vẫn lạc trong Chiến trường Ma Uyên hắn không thể công đạo cùng tông chủ.

- Có gì không dám!

Lâm Tiêu cười lạnh, một đao chém ra, dù tốc độ Tề Khoát Hải thật nhanh nhưng làm sao nhanh hơn một đao của hắn?

Xuy...

Một đạo đao mang xanh thăm lướt qua, xuyên thấu thân thể Tề Thừa.

- Ta...đã chết?

Ánh mắt Tề Thừa ngây dại, cúi đầu nhìn thân thể bị chia thành hai, trong mắt khó thể tin, ngay sau đó thân thể bị chấn thành nát vụn, thi cốt vô tồn.

Đến chết hắn vẫn trừng lớn hai mắt, hiển nhiên không ngờ mình đường đường là thiếu môn chủ Huyền Chỉ môn, Tề gia thiếu gia, lại thật sự chết ở chỗ này.

- Không!

Tề Khoát Hải phát ra tiếng rống to kinh sợ, đôi mắt trở nên đỏ bừng, như dã thú phát điên, bắn vọt về hướng Lâm Tiêu, thê lương rống lớn:

- Xú tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

- Huyền Không Chỉ!

Oanh long!

Trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên, thực lực Tề Khoát Hải tăng nhiều, trong hư không xuất hiện một chỉ ảnh dài hơn trăm trượng, chân nguyên khủng bố tỏa khắp, nghiền áp xuống dưới.

- Ngũ Ngục Pháp Vương đao - Nhân Ngục đao!

Đao ý bát phẩm đỉnh cô động tới mức tận cùng, khoe môi Lâm Tiêu cười lạnh, bổ ra một đao cuồng mãnh, ánh đao tung hoành thông thiên triệt địa, thế như chẻ tre bổ ra chỉ ảnh, chém lên thân thể Tề Khoát Hải.

Máu tươi phun trào.

Tề Khoát Hải trừng lớn hai mắt, hộ thể chân nguyên dập nát, nơi ngực bị chém ra dấu vết thật sâu, lộ ra hộ giáp bên trong, trong miệng cuồng phun máu tươi.

- Di? Lại có thể ngăn cản được công kích của Lôi Đình đao, hắn là hộ giáp cấp bậc thượng phẩm nguyên khí!

Lâm Tiêu thoáng kinh ngạc.

Lôi Đình đao là chiến đao cấp bậc thượng phẩm nguyên khí, lại có tinh thần chân nguyên cùng thiên cấp võ kỹ như Ngũ Ngục Pháp Vương đao, uy lực bạo phát tuyệt đối kinh thiên động địa, có thể ngăn trở nó trừ phi là hộ giáp cấp bậc thượng phẩm nguyên khí, nếu không cũng không khả năng.

- Tiểu tử này rốt cục là ai, chẳng những dám giết Thiên An quận Tề Thừa, thực lực còn bao trùm cả trưởng lão Tề Khoát Hải!

Ở xa xa, các võ giả đều ngây người, biểu tình như gặp quỷ.

- Phòng ngự không tệ lắm, một khi như vậy ném thử một quyền của ta!

Lâm Tiêu cười lạnh, thân hình đuổi theo Tề Khoát Hải, oanh ra một quyền lôi đình.

- Man Vương bá quyền - Man Vương Hóa Thân!

Quyền đầu đánh ra, tản mát ra uy thế hủy diệt hết thảy, một hư ảnh man vương hóa thân hiện lên, trùng điệp oanh lên thân thể Tề Khoát Hải.

Phanh một tiếng nổ vang, hộ thể chân nguyên lại dập nát, thân thể Tề Khoát Hải như mảnh vải rách bay ngược ra ngoài, máu tươi phun ra như suối.

- Mau tới giúp ta!

Tề Khoát Hải trừng lớn hai mắt, thê lương kêu to.

- Trưởng lão!

Bốn cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ rống lớn, vội vàng bay tới, bốn người kết hợp cùng một chỗ, chân nguyên mệnh môn như sóng triều phóng mạnh về phía Lâm Tiêu.

867. Chương 865: Chém Giết Từng Người

- Cút về đi!

Lâm Tiêu tránh né công kích, đao mang chém thẳng tới, nhưng lại bị một tầng chân nguyên phòng ngự vô hình ngăn cản.

Có bốn người tương trợ, Tề Khoát Hải lấy được cơ hội thở gấp, áp chế máu tươi sôi trào trong cơ thể, ngay lập tức truyền âm Vô Tà đao:

- Vô Tà đao, trước bỏ qua Cửu Thành, tiểu tử này đâm tay, mau tới hỗ trợ!

- Chết!

Thấy Lâm Tiêu không thể phá vỡ phòng ngự của mình, trong lòng bốn người đại thịnh, liên tục phát động tiến công mãnh liệt.

- Hừ, thật cho rằng ta không biện pháp làm gì các ngươi?

Lâm Tiêu cười lạnh, tinh thần lực phóng thích, bao phủ cả thiên địa, xuất ra từng đạo sóng gợn nhộn nhạo vô hình, nhất thời hư không biến thành sênh sịch, như lâm vào trong vũng bùn.

- Tinh thần lực thật cường đại!

- Đây là tinh thần lực thất phẩm? Chẳng lẽ người này còn là một luyện dược sư?

- Cái gì mà thất phẩm, tinh thần lực của người này cơ hồ thực chất hóa, đây là bát phẩm!

- Cái gì? Tinh thần lực bát phẩm?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, võ giả tu luyện võ học tăng cấp bậc dễ dàng, nhưng gia tăng tinh thần lực vô cùng gian nan, bởi vì đây là hai cấp độ, thậm chí có một ít cường

giả sinh tử cảnh có thể đem thân thể tu luyện tới cực hạn, nhưng phương diện tinh thần lực chưa chắc đạt được độ cao như Lâm Tiêu.

Bị tinh thần lực quét ngang, liên hệ giữa bốn người lập tức hiện lên rõ ràng, Lâm Tiêu cảm giác được chân nguyên dao động vô hình giữa bốn người, đem bốn người liên hệ với nhau.

Mặc dù hắn không hiểu nhiều về trận pháp, nhưng đạo lý cơ bản nhất vẫn rõ ràng, hắn lập tức tìm ra chỗ yếu nhất, chém ra một đao.

Dát băng...

Như chặt trúng đồ vật gì đó, bốn cao thủ Huyền Chỉ môn sắc mặt trắng nhợt, khóe môi tràn tia máu tươi.

- Lại tới!

Lâm Tiêu không chút kiêng nể, tinh quang lóe ra, liên tiếp bổ ra hơn mười đao, mỗi đao đều chém lên chỗ yếu nhất, đem đại trận nháy mắt phá vỡ.

- Chết!

Chân nguyên mệnh môn cuộn cuộn cắt qua chân trời, lực phòng ngự bốn người suy giảm, trong tiếng nổ vang thân thể liên bạo vỡ, một đám hóa thành huyết vụ chết ngay tại chỗ.

- Hiện tại chỉ còn lại hai người các người!

Xoay người, ánh mắt Lâm Tiêu nhìn qua Tề Khoát Hải cùng Đường Uyên.

- Người này chẳng lẽ muốn giết luôn Tề Khoát Hải cùng Đường Uyên sao?

Các võ giả trợn mắt.

- Hồn dân!

Tề Khoát Hải tức giận đến run rẩy toàn thân.

Mà Vô Tà đao vẫn xem thường tình huống bên này, phát động tấn công mãnh liệt nhất với Cửu Thành, ánh đao tung hoành, Cửu Thành liên tục lui về phía sau, miệng phun máu tươi.

- Vô Tà Thăng Thiên, chết!

Oanh long!

Vô Tà đao tập trung tinh thần, đao ý tung hoành, ánh đao như núi, ma sát khí cuồng bạo, hư không chấn động muốn đem Cửu Thành chém thành hai nửa.

- Đáng giận, ngăn cho ta!

Cửu Thành phần nộ rống to, hoành phủ trước người, trong lòng dâng lên tuyệt vọng, nếu ở trạng thái toàn thịnh muốn ngăn một đao của Đường Uyên không khó khăn, nhưng thực lực của hắn không còn ba thành, đã tiêu hao hết tâm huyết, giờ phút này không còn nửa phần lực chống cự.

- Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết ở chỗ này?

Cửu Thành phần uất, gầm lên giận dữ, hai mắt đỏ đậm.

Ngay nháy mắt đao mang lướt tới, một đao đao mang khác ngang trời mà đến, nháy mắt đánh nát một kích cường thế của Đường Uyên.

Một thân ảnh hiện ra, chính là Lâm Tiêu.

- Tiểu tử, ngươi dám ngăn trở ta?

Vô Tà đao lạnh lùng mở miệng, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu.

- Có gì không dám!

Lâm Tiêu tay cầm chiến đao, ánh mắt lạnh lùng:

- Vô Tà đao, lúc trước người truy sát ta trong Ma Khí Hải, hôm nay ta phải lấy đầu người!

- Vô Tà đao, thực lực tiểu tử này rất mạnh, chúng ta phải liên thủ mới có thể giết hắn!

Tề Khoát Hải bay tới, nhìn chằm chằm Lâm Tiêu với vẻ kiêng kỵ.

- Giết!

Song phương lập tức giao phong, chiến thành một đoàn.

- Đáng chết, mấy tháng trước tiểu tử này không phải là đối thủ của ta, vì sao nhập Âm Sát Giản đi ra thực lực tăng nhiều như thế, chẳng lẽ hắn đạt được kỳ ngộ gì?

Ban đầu Đường Uyên còn chưa quá để ý, nhưng vừa giao phong sắc mặt hắn dần ngưng trọng, cuối cùng vô cùng âm trầm.

- Vạn Trượng Lăng Không Chỉ!

Tề Khoát Hải phần nộ, lần này hắn dẫn dắt cường giả trong tông đi Chiến trường Ma Uyên lịch lãm, không nghĩ tới chết nhiều người như vậy, thậm chí thiếu tông chủ Tề Thừa cũng vẫn lạc nơi này, nếu không giết chết được Lâm Tiêu, một khi trở lại tông môn sẽ phải đối mặt với cơn lôi đình của tông chủ Tề Chấn.

Chỉ ảnh dài hơn trăm trượng, như ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống, gió thổi cỏ rạp không cách nào ngăn cản.

- Ngũ Ngục Pháp Vương đao - Địa Ngục đao!

Một đao chém vỡ chỉ mang cuộn cuộn, Lâm Tiêu lại điểm ra một chỉ.

- Đoạt Nguyên Linh Chỉ!

Phốc xuy...

Chỉ ảnh vô hình lướt qua thân thể Tề Khoát Hải, mang đi một mảng lớn chân nguyên trong người hắn.

Trong minh minh Lâm Tiêu có thể cảm nhận được, trong lượng chân nguyên bị mang đi của đối phương có một bộ phận bốn nguyên lực lượng tinh khiết nhất dọc theo dấu vết Đoạt Nguyên Linh Chỉ đi qua dung nhập trong cơ thể hắn, bổ sung tinh thần chân nguyên tiêu hao của hắn.

- Võ học viễn cổ quả nhiên kinh người, trên bí tịch ghi chép luyện tới tầng thứ ba Đoạt Nguyên Linh Chỉ, chẳng những có thể suy yếu chân nguyên người khác, còn có thể cướp đoạt ỉnh dục, chính là như thế!

Lâm Tiêu thâm kinh hãi.

- Đáng giận, đây là chỉ pháp gì?

Tề Khoát Hải kinh hồn táng đảm, thực lực đối phương cao hơn mình thì không nói, nhưng chỉ pháp cũng ỉnh hơn, nhất thời làm cho hắn vừa sợ hãi vừa tức giận.

Đường Uyên cũng kinh sợ không thôi, mỗi đao của hắn đối phương đều dễ dàng tìm kiếm được quy luật, ngăn cản nhanh như chớp, nhìn khí tức của đối phương rõ ràng chỉ là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh, nhưng đao ý không hề kém hơn hắn, thậm chí hắn có cảm giác gặp đao ý của đối phương hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

- Đáng chết, tiểu tử này rốt cục là yêu nghiệt từ đâu tới!

Đường Uyên cảm thấy phần uất, đôi mắt xoay động, nảy ra ý hay.

- Giết!

Hắn đột nhiên rống to một tiếng, phá tan công kích của Lâm Tiêu đi tới trước mặt, đao phong thổi quét bừa bãi, áo bào bị xé rách nát, trong tiếng chân nguyên nổ vang hộ giáp xuất hiện vết rạn rậm rạp.

- Ăn?

Trong mắt Lâm Tiêu lộ tinh mang, chém ngược một đao.

- Vô Tà Chuyển Thân!

Đao mang lướt qua, thân hình Đường Uyên biến mất giống như thuấn di, ngay sau đó trống rỗng xuất hiện trước người Lâm Tiêu.

Hoa lửa văng khắp nơi.

Một đao của Đường Uyên chém lên ngực Lâm Tiêu, đao ý đáng sợ phóng lên cao, hung hăng xâm nhập vào trong cơ thể hắn, chân nguyên khuấy động trường bào dập nát, lộ ra vùng ngực trắng nõn, nhưng làm cho Đường Uyên khó thể tin chính là nơi ngực Lâm Tiêu ngoại trừ lộ ra chút dấu vết nhọt nhọt thậm chí không hề có chút vết máu.

- Không có khả năng!

Đường Uyên trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không dám tin vào mắt của mình, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

- Đã đợi ngươi từ lâu!

Lâm Tiêu nhếch miệng cười, nụ cười thật sáng lạn nhưng rơi vào trong mắt Đường Uyên chẳng khác gì ma quỷ.

868. Chương 866: Tất Cả Vãn Lạc

Giữa hai người tràn ngập chân nguyên khuấy động, sấm sét tung hoành, đao mang rậm rạp va chạm, đao ý không ngừng giao phong, trường bào Đường Uyên dập nát, trung phẩm hộ giáp âm âm nổ tung.

Xuy xuy xuy...

Đao mang tung hoành, máu tươi vẩy ra, nơi ngực Đường Uyên thoáng chốc hiện lên vết đao rậm rạp, thân hình bay ngược ra sau, trong miệng phun thật nhiều máu tươi cùng mảnh vụn nội tạng, máu ứa thiên không.

- Ngủ Ngục Pháp Vương đao - Thiên Ngục đao!

Lâm Tiêu chém ra một đao đuổi theo sát phía sau, như lưu tinh cắt qua không trung.

- Ngăn cho ta!

Trái tim co rút lại, cảm giác nguy cơ mãnh liệt tràn ngập toàn thân, Đường Uyên hét lớn một tiếng hoành đao trước ngực.

Kim thiết vang lên, chiến đao trong tay Đường Uyên văng ra, cả bàn tay nổ thành huyết vụ, ngay sau đó phốc một tiếng đao mang lướt qua, xuyên qua ngực bụng của hắn, thân thể Đường Uyên chia thành hai, mảnh nhỏ nội tạng vung vãi như mưa.

- Ta...

Hắn trừng lớn hai mắt, đồng tử khó thể tin, một tiếng âm vang, nửa thân hình nện xuống mặt đất tạo thành hố sâu, hoàn toàn vãn lạc.

- Cái gì? Vô Tà đao đã chết?

Tề Khoát Hải kinh hồn táng đảm, vô cùng sợ hãi, không hề quay đầu lại xoay người muốn đi.

- Còn muốn chạy, đi được sao?

Tiếng cười lạnh ngạo nghễ vang vọng thiên địa, Lâm Tiêu chém ra một đao, đao mang dôi non lấp bể xuyên qua hư không, ầm ầm chém lên lưng Tề Khoát Hải, chấn vỡ hộ thể chân nguyên của hắn.

Phanh một tiếng, áo bào Tề Khoát Hải dập nát, thượng phẩm hộ giáp lộ ra, ngăn cản một đao của Lâm Tiêu.

- Xú tiểu tử, ngươi không giết được ta!

Tề Khoát Hải phun máu tươi, nhanh chóng bỏ chạy.

- Vậy sao?

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Lâm Tiêu vươn tay phải, chân nguyên tỏa khắp, bàn tay hiện trong hư không, thủ ảnh sáng lóng lánh lớn vài chục trượng bay về phía Tề Khoát Hải.

- Ngươi không bắt được ta!

Tề Khoát Hải hô to, điểm ra một chỉ, phanh một tiếng điểm lên lòng bàn tay Lâm Tiêu, mặt ngoài thủ chưởng xuất hiện vô số gió lốc, cuối cùng chỉ ảnh tán loạn, thủ chưởng của Lâm Tiêu vẫn lù lù bất động như ngọn núi đem Tề Khoát Hải bao trùm bên trong.

- Lực lượng của ngươi làm sao mạnh mẽ như vậy?

Trong lòng Tề Khoát Hải thật khó thể tin, thủ chưởng khép lại, tâm hỏa đáng sợ hình thành, xuyên qua hộ giáp trên người hắn, trực tiếp thiêu cháy đầu của hắn.

- Không!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, một lát sau thủ chưởng tản ra, Tề Khoát Hải chỉ còn lại nửa thân hình vô lực ngã xuống, phần đầu bị thiêu đốt thành tro, khiến người sợ hãi.

Bàn tay Lâm Tiêu khẽ vẫy, vũ khí cùng giới chỉ trên người các thi thể đều bay vào trong tay hắn.

- Vừa rồi hắn làm gì? Tề Khoát Hải rơi vào trong tay hắn chỉ nháy mắt đã vẫn lạc, ngay cả đầu lâu cũng hòa tan, rốt cục là chiêu thức gì?

- Lực công kích còn dễ nói, lực phòng ngự của người này mới thật là đáng sợ, một kích toàn lực của Vô Tà đao cũng không thể phá da thịt hắn, quả thật không sao tin được.

- Đã chết, toàn bộ đều chết hết, cao thủ Huyền Chỉ môn cùng Vô Tà đao đều chết dưới tay nam tử đeo mặt nạ này, bị một mình hắn chém giết, hắn rốt cục là ai!

Xa xa một đạo lưu quang lướt tới, chính là Cừu Thành đã bị trọng thương.

- Đa tạ ân cứu mạng của các hạ, lần này Cừu Thành thiếu người một nhân tình, sau này nếu các hạ có việc cần, vượt lửa qua sông tại hạ không chối từ.

Trạng thái của Cừu Thành cũng không tốt, máu tươi đầm đìa, thương thế rất nặng.

- Ngươi dám tới đây, chẳng lẽ không sợ ta giết luôn cả ngươi sao?

Lâm Tiêu bình thản nói.

- Giết ta?

Nghe được lời này, vẻ mặt Cừu Thành không chút kinh ngạc, đối phương dám giết cả đám người Tề Khoát Hải lẫn Vô Tà đao, giết thêm hắn cũng không có gì.

- Nếu các hạ muốn giết ta, ta cũng nhận biết, chết trong tay các hạ vẫn tốt hơn chết trong tay bọn hắn!

Cừu Thành sang sảng cười to, tựa hồ không đem tính mạng của mình để trong lòng, vô cùng rộng rãi.

- Quả nhiên hào khí.

Lâm Tiêu nở nụ cười, nói:

- Chẳng lẽ các hạ đã quên ta là ai?

Thanh âm quen thuộc truyền tới, Cừu Thành ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ:

- Nguyên lai là ngươi, ha ha, đeo mặt nạ nên ta nhất thời không nhận ra, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, chắc chắn, đánh chết ta cũng không nghĩ ra thực lực các hạ thật đáng sợ, chẳng lẽ ta thật sự đã già rồi?

- Ha ha, già hay không ta không biết, nhưng nếu các hạ không nhanh chóng chữa khỏi tổn thương trên người mình, chỉ sợ cần thật sự lưu lại di chứng!

Cừu Thành lau máu tươi trên miệng, chấp tay:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta quay vào Bảo Hộ thành dưỡng thương một phen, tới lúc đó ta mời người uống rượu.

- Đi thôi!

Hai đạo lưu quang cắt qua không trung, bay vào trong Bảo Hộ thành cách mấy trăm dặm.

Lựa chọn một phủ đệ ở trung tâm, Lâm Tiêu đi vào phòng tu luyện khoanh chân ngồi xuống, yên lặng nhớ lại cuộc chiến vừa rồi, hấp thu kinh nghiệm chiến đấu.

Thật lâu sau hắn mới mở mắt:

- Phủ đệ khu vực trung tâm quả nhiên không tầm thường, phòng tu luyện có thể gia tốc tu luyện, không biết làm sao kiến tạo.

- Sau khi tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết, tổ chất thân thể của ta đề cao không ít, nhưng vẫn chưa tới cực hạn, võ giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong không thể phá vỡ phòng ngự, nhưng nếu là nhân vật đứng đầu có lẽ vẫn phải kiêng kỵ, chỉ khi nào luyện thành tầng thứ ba ta mới có thể chân chính bước vào cảnh giới quy nguyên đứng đầu.

Quy nguyên cảnh cũng như Hóa phàm cảnh, hậu kỳ đỉnh cũng không phải giai đoạn cuối cùng, phía trên còn có danh hiệu vô địch, chỉ khi nào đạt tới vô địch mới có thể tiêu ngạo toàn bộ quy nguyên cường giả.

Lâm Tiêu rất rõ ràng, muốn thành tựu sinh tử cảnh không phải dễ dàng, trong đại lục không biết có bao nhiêu cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bị đứng lại ở giai đoạn này, thậm chí cả đời không thể bước lên, nhưng với tốc độ phát triển hiện tại của hắn, rất nhanh sẽ trở thành Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng đầu, mà trên nữa còn có vô địch Quy nguyên cảnh.

- Hiện tại thực lực của ta tuy mạnh, nhưng muốn đạt tới vô địch còn lâu dài, không nói đâu xa, tuy tinh thần chân nguyên mạnh mẽ nhưng cần tìm kiếm một môn công pháp thiên cấp mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, ngoài ra ở phương diện đạo ý còn có không gian tăng lên.

- Xem chiến lợi phẩm trước đã.

Tâm thần dừng lại trong Thương Long Tí, ý niệm vừa động, thật nhiều chiến lợi phẩm hiện ra đầy đất, Lâm Tiêu chú ý chính là kiện thượng phẩm hộ giáp trên người Tề Khoát Hải.

Đây là một hộ giáp màu trắng, bên trên có lân giáp tinh tế, chạm vào xúc cảm thật tốt, làm cho người ta có chút cảm giác mềm mại, tản ra khí tức ba động kinh người, bên trên hộ giáp có chút dấu vết thật nhỏ, hiển nhiên từng trải qua vô số đại chiến không bị hủy hoại.

- Thiên Nguyên Long Lân giáp!

Nơi cổ áo giáp có một chữ nhỏ tinh mịn, chính là tên của hộ giáp.

- Thoạt nhìn, lân giáp này hẳn là dùng lân giáp yêu thú cường đại nào đó chế thành.

Trong lòng Lâm Tiêu như có suy nghĩ:

- Thu trước đã.

869. Chương 867: Chiến Lợi Phẩm

Hủy diệt tinh thần lạc ấn bên trong, Lâm Tiêu mặc hộ giáp vào người, vốn sau khi tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết lực phòng ngự đã biến thái, hiện tại có thêm thượng phẩm hộ giáp cho dù gặp phải cao thủ Quy

nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng đầu muốn đánh vỡ phòng ngự của hắn cũng rất khó.

Ngoại trừ thượng phẩm hộ giáp, vật giá trị nhất là bội đao của Đường Uyên, tuy chỉ là trung phẩm nguyên khí nhưng ẩn chứa một cỗ tà ý khiến người sợ hãi, là thượng hạng trong trung phẩm nguyên khí, không thua kém một ít thượng phẩm chiến đao bình thường bao nhiêu.

Trong không gian giới chỉ của đám người Tề Khoát Hải, Lâm Tiêu còn phát hiện không ít bảo vật, ngân lượng cùng đan dược bình thường nhiều vô số kể, còn có vài chục viên ma sát tinh đưa cho Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu, ánh mắt Lâm Tiêu chủ yếu chú ý vào bí tịch.

Trong đó có hơn mười quyển bí tịch địa cấp, đại đa số đều là địa cấp cao giai, bốn quyển thiên cấp, thuộc về Tề Khoát Hải cùng Vô Tà đao.

Thiên cấp đệ giai Vô Tà công, thiên cấp đệ giai Truy Tinh Vô Ảnh, thiên cấp đệ giai Vô Tà Sát Sinh đao cùng thiên cấp trung giai Vô Không thần chỉ.

- Vô Tà công cùng Vô Tà Sát Sinh đao hẳn là võ học đồng bộ, trong đó tà ý sâu đậm, mặc dù là đao pháp nhưng không thích hợp tu luyện, nhưng Truy Tinh Vô Ảnh cùng Vô Không Thần Chỉ có thể tham khảo một phen.

Hiện tại thân pháp cực mạnh của Lâm Tiêu là Hư Tung La Ảnh, mà thân pháp này chú ý ẩn nấp trong chiến đấu, trừ danh mờ ảo vô tể, mà Truy Tinh Vô Ảnh chú ý chính là tốc độ, không xung đột lẫn nhau.

Vô Không Thần Chỉ là bí tịch cấp bậc cao nhất mà Lâm Tiêu đạt được lần này, phân chia bốn thức, thức thứ nhất Huyền Không Chỉ, thứ hai Vạn Trượng Lăng Không Chỉ, thứ ba Phá Thiên Chỉ, thứ tư Vô Không Thần Chỉ, luyện tới tận cùng uy lực còn hơn Đoạt Nguyên Linh Chỉ, nhưng khó khăn cực cao, đặc biệt có độ yêu cầu cực cao với cường độ ngón tay, cho nên dù Tề Khoát Hải cũng mới tu luyện tới thức thứ hai.

Đương nhiên, Đoạt Nguyên Linh Chỉ có thể cướp lấy chân nguyên võ giả, mà Vô Không Thần Chỉ không thể làm được.

- Nhìn xem Vô Không Thần Chỉ có khó khăn thế nào.

Mở ra bí tịch, Lâm Tiêu khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Ba ngày sau.

Trong hậu viện phủ đệ của Lâm Tiêu, lúc này thương thế của Cừu Thành đã khôi phục không ít nên đi qua bãi phóng, hai người ngồi đối diện nhau cùng uống rượu.

- Lâm huynh, ta có vài bình rượu ngon, mời nếm thử.

Cừu Thành xuất ra vài bình rượu ngon điêu khắc tinh mỹ, vừa mở nắp bình hương khí lan tỏa làm người thêm nhỏ dãi.

Lâm Tiêu cũng không khách khí, rót một chén uống cạn, một cỗ nóng cháy chúc người lan tràn, lỗ chân lông nháy mắt đều mở ra, Lâm Tiêu thậm chí cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể đang gia tốc vận hành, khiến người sáng khoái tinh thần.

- Rượu ngon!

Lâm Tiêu khen ngợi.

- Ha ha, Lâm huynh quả nhiên hào sảng, đây chính là đệ nhất danh rượu Vương Giả Túy của Đế quốc Thần Võ, ba bình này tương đương một kiện hạ phẩm nguyên khí, thật có ích cho tu luyện.

Cừu Thành cười nói:

- Sau này nếu Lâm huynh đi Đế quốc Thần Võ, ta nhất định chuẩn bị đón chào, tặng người vài rượu lớn.

- Ha ha, đương nhiên, vì Vương Giả Túy này xem ra ta nhất định phải đi Đế quốc Thần Võ một chuyến.

- Ha ha...

Hai người đều cười to.

- Đúng rồi Lâm huynh, mấy ngày trước người đánh chết Tề Thừa chính là con trai Huyền Chỉ môn tông chủ Tề Chấn tại Thiên An quận Đế quốc Thần Võ, tuy Tề Chấn là cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng thực lực cực kỳ đáng sợ, là người đứng đầu, Lâm huynh giết thủ hạ của hắn, còn giết con trai độc nhất của hắn, ta tin tưởng với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua, sau này Lâm huynh phải cẩn thận một ít.

Cừu Thành nhắc nhở.

- Nga? Cường giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng đầu?

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Có dũng khí hắn cứ tới đây, nếu hắn thật sự muốn tìm ta báo thù, ta không để ý giết luôn cả hắn.

Cừu Thành trừng mắt, thở dài:

- Lâm huynh đúng là tài cao gan lớn, nhưng cũng phải, với thực lực của Lâm huynh hoàn toàn không cần sợ hắn.

Cầm một khối thịt cắn một ngụm, Lâm Tiêu chợt hỏi:

- Cừu huynh hỗn trong Chiến trường Ma Uyên lâu như vậy, có nghe được tin tức Thiên Ma lão nhân không?

- Thiên Ma lão nhân?

Cừu Thành nhìn Lâm Tiêu, hiển nhiên cũng biết tin tức Thiên Ma lão nhân bức Lâm Tiêu nhảy vào Âm Sát Giản, cau mày nói:

- Thiên Ma lão nhân là cường giả Quận Võ Lăng Đế quốc Võ Linh, tu luyện thiên cấp công pháp Thiên Ma công, không bị ma sát khí ảnh hưởng, khi còn ở Quy nguyên cảnh hậu kỳ đã có thể đối kháng với chúng ta, trước đó không lâu đột phá Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đã quét ngang Chiến trường Ma Uyên, hai tháng trước có nghe tin tức của hắn, nhưng một tháng trước nghe nói hắn đã rời khỏi Chiến trường Ma Uyên, có thật vậy hay không thì ta cũng không rõ ràng.

- Không nghĩ tới Thiên Ma lão nhân đã rời khỏi, lần này xem như hắn may mắn.

Trong mắt hiện tinh quang, Lâm Tiêu gật gù đầu nuốt khối thịt nướng.

Sau khi Cừu Thành rời đi, Lâm Tiêu đi tới đại sảnh giao dịch Bảo Hộ thành, hỏi thăm vài người mới xác định Thiên Ma lão nhân đích thật đã rời khỏi Chiến trường Ma Uyên.

- Nếu Thiên Ma lão nhân đã rời đi nơi này, ta cũng không cần tiếp tục ở lại.

Đã qua hai năm kể từ khi hắn bị truyền tống tới Chiến trường Ma Uyên, không biết hiện tại cha mẹ như thế nào. Hắn không muốn tiếp tục ở lại nơi đây lâu hơn, ra khỏi đại sảnh giao dịch liền bay về hướng thông đạo lỗ xoáy.

Một lát sau hắn đã đi tới trước thông đạo lỗ xoáy tầng ba Chiến trường Ma Uyên, không hề quay đầu lại đi thẳng vào bên trong.

Xoát...

Thời không lưu chuyển, trước mắt Lâm Tiêu nhất thời sáng ngời, xuất hiện trước mặt hắn là một mảnh thủy vực mênh mông cuộn cuộn, trên thủy vực có từng hòn đảo, ngay trung tâm đảo đều có thông đạo lỗ xoáy cao trên trăm thước, chính là cửa ra vào Chiến trường Ma Uyên.

Bởi vì võ giả ra vào Chiến trường Ma Uyên thật đông đúc, bởi vậy trên mỗi hòn đảo đều có một thành thị nhỏ, có thể cung cấp cho thật nhiều võ giả nghỉ ngơi, giờ phút này Lâm Tiêu đang đứng ngay vị trí trung tâm thông đạo lỗ xoáy, bên trên thành thị vài chục thước.

Dõi mắt nhìn tới, phía trước hơi nước mông lung, nước xanh nhộn nhạo, trời quang vạm vỡ, ánh mặt trời chiếu xuống làm lòng người cảm thấy yên tĩnh.

- Đại lục Thương Khung, ta rốt cục còn sống đi ra, ha ha ha...

Cảm thụ được thiên địa nguyên khí nồng đậm, nhìn mặt trời chói chang trên cao, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, đứng ngạo nghễ giữa không trung, hai tay mở ra, phát ra một tiếng hét dài thật lớn, vang vọng cả thủy vực, đánh xé các đám mây trên không trung, giống như muốn phát tiết phần uất trong lòng mình.

- Đáng chết, là ai quấy nhiễu ta tĩnh tu!

Một tiếng gầm to vang lên từ thành trì, một cao thủ bay vút lên không, thân mặc hắc bào, thân thể tản ra chân nguyên ba động đáng sợ, là một Quy nguyên cảnh hậu kỳ.

870. Chương 868: Dao Ý Cứu Phẩm

- Tiểu tử, vừa rồi là ngươi la hét nhiễu thanh tĩnh của ta? Còn giả thần giả quỷ đeo mặt nạ, hôm nay nếu không cho ta lời công đạo, ta cho ngươi lập tức chết ở chỗ này!

Đôi mắt vô giả nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, không chút khách khí trách mắng, thái độ bá đạo tàn nhẫn.

Oanh long...

Dao ý vô tận phóng lên cao, hình thành một cỗ dao ý phong bạo kịch liệt trên đỉnh đầu Lâm Tiêu, dao ý vô tận cùng tuyệt vọng thay đổi lẫn nhau, không ngừng tràn về phía trước đem không trung đánh ra thành một thông đạo chân không vô hình.

Trong vô thanh vô tức, dao ý bát phẩm đỉnh của Lâm Tiêu đã đột phá không hề dấu hiệu, đạt tới cứu phẩm đại thành.

Phốc xuy...

Vô giả kia bị dao ý vô hình trấn áp, thân thể chấn động miệng phun máu tươi, nặng nề ngã xuống thủy vực, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ kinh hãi.

- Dao ý tuyệt vọng, dao ý tuyệt vọng, nguyên lai sau tuyệt vọng chính là hi vọng, cho dù ở tình huống tuyệt vọng nhất cũng tồn tại tia hi vọng!

Trong miệng thì thảo luận, Lâm Tiêu phá không rời đi, thân hình nháy mắt biến mất cuối chân trời, từ đầu tới cuối chưa nhìn vô giả kia lần nào.

- Dao ý thật đáng sợ, vừa rồi ta thiếu chút nữa đã chết!

Thân hình vô giả run rẩy, ánh mắt đại ra vượn tay, trong tay đầy mồ hôi lạnh, mắt hồn mất vía.

Chiến trường Ma Uyên nằm chỗ giao giới Đế quốc Võ Linh cùng Đế quốc Thần Võ, cách xa Quận Hiên Dật không biết bao nhiêu vạn dặm, đã hai năm trôi qua nhưng trong lòng Lâm Tiêu vẫn không lo lắng, vừa lên đường vừa khổ tu. Rốt cục một tháng sau đã luyện thành Truy Tinh Vô Ảnh, tốc độ phi hành càng tăng thêm cấp bậc.

Ngay trong lúc Lâm Tiêu quay về Quận Hiên Dật.

Sơn mạch Đoạn Nha, một tòa núi cao sừng sững hiểm trở, chung quanh thú rừng liên tục, trong không khí tràn ngập khí tức nguy hiểm tràn đầy.

Nơi này là địa phương hiểm trở nhất Quận Võ Lăng, yêu thú vô số, mà tận địa phương sâu nhất cho dù là Quy nguyên cảnh hậu kỳ cũng không dám tùy ý xâm nhập, vô cùng cẩn thận.

Bá bá bá...

Giờ phút này, bên trong một dãy núi cheo leo, thật nhiều thân ảnh bay tới, trên những thân ảnh kia tản ra khí tức thật kinh người, đều là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh cùng hậu kỳ đỉnh, thật trật tự phân tán, mơ hồ như hình thành một đường ngang thật dài tìm kiếm, không ngừng tiến vào tận sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha, dọc đường không hề có chút sơ sẩy.

Những người này mặc quần áo thống nhất, toàn bộ hắc bào, khí tức hùng hậu, ở vị trí nơi ngực thêu một thanh trường kiếm nạm vàng, đó là dấu hiệu quận vương phủ Quận Võ Lăng, những cao thủ này đều là người của quận vương phủ.

Khuôn mặt bọn hắn nghiêm túc, tay cầm vũ khí, đôi mắt sắc bén không ngừng tìm kiếm khắp nơi, nhìn bộ dáng như đang truy tìm gì đó.

- Mọi người chú ý, tận lực không xung đột cùng yêu thú, nhất định phải tìm kiếm kỹ lưỡng từng khu vực, dù là bất kỳ huyết động, đáy hồ thậm chí lòng đất, tuyệt đối không để tên kia chạy thoát lần thứ hai, nghe rõ ràng chưa!

Bên trong sơn mạch, vài cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong phân tán ra xa, hướng thủ hạ dưới trướng quát:

- Nếu bởi vì ai sơ sẩy làm cho tên kia chạy trốn lần nữa, đừng nói là quận vương sẽ trách tội, lão phu cũng lấy mạng hắn ở nơi này, hiểu rõ rồi sao?

- Dạ, đại nhân.

Những người khác nghe vậy vội vàng đáp.

Thấy thế một cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đầu lĩnh hải lòng gật đầu, dữ tợn nói:

- Vừa có tin tức lập tức cho ta biết, ta cũng không tin tên kia còn có khả năng thông thiên triệt địa, có thể chạy thoát trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta không buông tha bất kỳ địa phương nào, tên kia nhất định chạy đằng trời.

Tin tức truyền ra, các cao thủ đều thật cẩn thận tìm kiếm, một khi gặp được yêu thú bất tỉnh, cửu tinh đều tranh thủ vây quanh, hoặc bức đi yêu thú, sau đó tiếp tục truy xét, tuyệt không lưu lại chút lỗ hổng nào.

- Thật sự là đáng giận, lão phu đường đường cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ, lần này đã phải tìm kiếm suốt nửa tháng trong Sơn mạch Đoạn Nha này, dọc đường còn gặp phải đầu yêu thú bất tỉnh, có cả cửu tinh, nếu không phải tránh kịp thì lão phu thiếu chút nữa đã chết trong này, cuộc sống như vậy không biết tới khi nào mới kết thúc.

Bên trong sơn mạch liên miên, một hồng bào lão giả vừa tìm kiếm vừa tức giận trách mắng.

- Được rồi, Hỏa đạo quân, nếu để mấy vị đại nhân nghe được lời của ngươi, chỉ sợ sẽ bị trách phạt đó.

Một đại hán khôi ngô xa xa nghe được lời của hắn, không khỏi truyền âm nói:

- Căn cứ tình báo, tiểu tử đeo mặt nạ quỷ kia đang ở trong Sơn mạch Đoạn Nha, vả lại còn bị trọng thương, trong hai năm qua không biết đã có bao nhiêu cao thủ quận vương phủ Quận Võ Lăng chúng ta chết trong tay hắn, hiện giờ cuối cùng biết được hành tung của hắn, vậy khốn trong Sơn mạch Đoạn Nha, nếu còn cho hắn chạy thoát mặt mũi của Quận Võ Lăng chúng ta chỉ sợ bị phế hết, đừng nói quận vương bọn họ không mặt mũi đi ra ngoài, mặt mũi chúng ta chỉ sợ cũng không biết đặt nơi nào.

- Ta biết!

Hồng bào lão giả không hề buông tha chút động tĩnh chung quanh, áp chế lửa giận nói:

- Không biết người kia từ đâu xuất hiện, hai năm qua liên tục gây sóng gió trong Quận Võ Lăng chúng ta, nhưng lại chỉ săn giết cao thủ quận vương phủ, khiến quận vương sút đầu mẻ trán, cao thủ trong phủ chết nhiều vô số kể, nghe nói chúng ta đã biến thành trò cười trong Đế quốc Võ Linh.

Nghe vậy đại hán khôi ngô cười khổ một tiếng, nói:

- Nhắc tới mới nói, bình thường cường giả như hắn mọi người nhất định phải nghe qua, nhưng lại giống như trống rỗng xuất hiện, chỉ đi tìm võ giả quận vương phủ Quận Võ Lăng liên sát, hiện tại võ giả quận vương phủ không dám ra ngoài một mình, nói thật, nếu có thể ta cũng muốn thoát ly quận vương phủ, bằng thực lực chúng ta muốn gia nhập tổ chức nào mà không được, cần gì phải chịu khổ như bây giờ.

- Hai người các ngươi còn nói chuyện gì? Còn không mau tìm kiếm cho ta, nếu thả chạy tên kia, bị đại nhân trách phạt xuống ta xem ai đảm đương nổi?

Đúng lúc này một thanh âm trách mắng trầm thấp vang lên, một lão giả mặt đầy nếp nhăn trừng mắt nhìn qua, thần thái thật hung hăng cần quấy.

Người này chính Thường Hành, hiện tại đã đột phá tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ, khí tức rõ ràng tăng lên.

- Đáng giận, Thường Hành này luôn chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, được quận vương sủng ái ngang ngược cần rõ, luận thực lực ta rõ ràng vượt xa hắn, nhưng còn phải nhìn sắc mặt hắn làm việc, thật sự là xui xẻo!

Trong lòng hồng bào lão giả phẫn nộ, chỉ đành áp chế lửa giận cẩn thận tìm kiếm.

- Lần này phong tỏa chặt chẽ như thế, tên đeo mặt nạ quý kia tuyệt đối phải chết không nghi ngờ!

Ánh mắt Thường Hành dữ tợn, âm trầm nói:

- Năm đó sau cuộc thi đấu Phong Vân Bảng, quận vương suất lĩnh chúng ta chặn giết Lâm Tiêu, tên kia từng xuất hiện giải cứu hắn, nếu không suy đoán sai, người này hoặc là cường giả Quận Hiên Dật hoặc là có quan hệ đặc thù gì với Lâm Tiêu, cho nên mới không ngừng đối lập với Quận Võ Lăng chúng ta, quấy đục chúng ta gà chó không yên, xem ra là muốn thay tiểu tử kia báo thù, hừ, thật là một tên ngu ngốc, cũng được, khi Lâm Tiêu chết ta không thể tận mắt nhìn thấy, nếu lần này bắt được người này, ta nhất định phải làm cho hắn muốn sống không được, hoàn thành tiếc nuôi không thể tự tay tra tấn Lâm Tiêu của ta!

871. Chương 869: Ngụy Nan

Theo cường giả Quận Võ Lăng không ngừng tìm kiếm, thời gian trôi qua sắc trời đã chạng vạng, một nét tà dương huyết sắc hiện cuối chân trời, mang theo hàn ý, dần dần bao phủ khắp Sơn mạch Đoạn Nha.

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng hôm nay lại không thu hoạch được gì...

Oanh long!

Đột nhiên tiếng gầm rú vang vọng thiên địa, ngay sau đó là tiếng kinh hô vang lên không ngừng.

- Tìm được rồi, tìm được gia hỏa kia!

- Nguyên lai hắn giấu trong lòng đất, khó trách luôn không có động tĩnh gì, đáng tiếc không tránh khỏi sự tìm kiếm của ta!

- Lần này xem hắn còn trốn chỗ nào!

- Giết!

Tiếng quát chói tai kinh sợ vang vọng, trong sơn mạch đột nhiên truyền ra tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc, ngay sau đó là tiếng va chạm kịch liệt, chân nguyên mệnh môn cuộn cuộn thổi quét, làm cả Sơn mạch Đoạn Nha đều run rẩy lên.

- Rốt cục tìm được!

Khóe môi hiện lên vẻ tàn nhẫn, khuôn mặt Thường Hành dữ tợn bay vọt về phía trước, cơ hồ đồng thời vọt cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong trong sơn mạch đều nghe được tiếng nổ vang, thân hình vọt ra nhanh chóng chạy tới.

Bên trong khu núi non cách xa trăm dặm, giờ phút này vọt cao thủ Quy nguyên cảnh trung kỳ cùng hậu kỳ đang vây quanh một hắc bào nam tử đeo mặt nạ quý, trên thân người này vết máu loang lổ, hiển nhiên đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc huyết chiến nên bị thương, bị vây công nhưng không hề rơi xuống hạ phong.

- Đáng giận, chết cho ta!

Nhìn thấy xa xa không ngừng có thân ảnh bay tới, trong mắt nam tử hiện lên tia dữ tợn, vung tay, một tòa tiểu tháp mười bảy tầng đột nhiên xuất hiện trong thiên địa, đón gió liền trưởng, nhanh chóng hóa thành trăm trượng lớn, mỗi tầng đều có phù văn huyền diệu lưu chuyển, hào quang sáng ngời, hỗn độn khí bùng rơi lan tỏa.

- Không tốt, mau tránh ra!

Vài võ giả vây công nhìn thấy nhất thời lộ vẻ sợ hãi, xoay người liền trốn.

Một tiếng ầm vang, bảo tháp khổng lồ giáng xuống, hỗn độn khí bao trùm, vài cao thủ bị nghiền ép nhất thời kêu thảm một tiếng, nháy mắt bạo thành huyết vụ, thi cốt vô tồn.

Sưu...

Một chiêu đè chết vài cao thủ, nam tử vẫy tay mang theo bảo tháp xoay người bay vào tận sâu trong Đoạn Nhai sơn mạch.

- Dừng cho hắn chạy thoát!

Tiếng quát chói tai phản vọng xa, một cao thủ Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong ở gần nhất đuổi tới, nhanh như chớp đánh ra một chưởng, chân nguyên hùng hậu lóe sáng truy theo hắc bào nam tử.

- Chết!

Đám người Thường Hành cùng Hỏa đạo nhân cũng đứng lúc đuổi tới, dữ tợn hét lớn cùng ra tay tấn công điên cuồng.

- Diệt!

Đôi mắt nam tử lóe sáng, thúc giục bảo tháp chấn vỡ thủ chưởng chân nguyên cường đại nhất, không hề quản tới những công kích của người khác, khởi động phòng hộ tráo, thừa nhận vài đạo công kích, máu tươi cuồng phun, tốc độ nháy mắt tiêu thăng như lưu tinh lao thẳng vào tận sâu trong núi non.

Hiển nhiên hắn biết rõ tình huống của mình nguy cấp, vì vậy tình nguyện bị công kích làm bản thân càng thêm trọng thương nhưng cũng muốn kịp thời thoát khỏi vây khốn của đối phương.

- Đáng chết, các ngươi làm việc kiểu gì vậy, lại để cho hắn chạy thoát, còn không mau đuổi theo!

Đầu lĩnh tức giận sôi máu, nổi trận lôi đình mắng to, là người đầu tiên đuổi theo.

Sưu sưu sưu...

Từng cao thủ lướt qua chân trời truy sát phía sau.

Nhưng không biết nam tử kia thi triển bí pháp gì, tốc độ thậm chí còn hơn Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mắt thấy đối phương sắp biến mất xa xa...

- Kiệt kiệt kiệt...

Tiếng cười lạnh dữ tợn đột ngột vang lên, một đạo hắc sắc ma ảnh đột nhiên xuất hiện cuối chân trời, ma thủ hiện lên ầm ầm nhiếp thẳng về hướng hắc bào nam tử giữa không trung.

- Thiên Ma lão nhân!

Nhìn thấy người này, trong miệng nam tử phát ra tiếng gầm kinh sợ, thúc giục bảo tháp đánh về phía đối phương.

Oanh một tiếng, ma thủ tối đen đập nát, bảo tháp cũng bị chấn bay ngược ra vài dặm.

- Kiệt kiệt, có bản lĩnh, đáng tiếc còn chưa đủ xem!

Thiên Ma lão nhân cười to, bàn tay tối đen lại ngưng tụ chộp tới.

- Thái Thần Phá Tà công!

Nam tử hét lớn một tiếng, một đạo quang thúc màu xám bắn ra, bên trên phù văn huyền diệu lưu chuyển, bài trừ hết thấy mị vật tà dị, oanh kích ma thủ biến thành nứt rạn.

- Công pháp thật cổ quái, lại có thể bài trừ ma khí của ta, Thiên Ma công, trấn áp cho ta!

Ánh mắt Thiên Ma lão nhân sâu kín, toàn thân quanh quẩn hắc quang, thủ chương nhất thời hợp lại cuồng mãnh chụp xuống.

Oanh!

Nam tử bay ngược ra xa, máu tươi cuồng phun, chân khí suy sụp, cuối cùng bị Thiên Ma lão nhân chụp vào trong tay.

- Ah!

Thân thể bị trói buộc, nam tử điên cuồng giãy dụa, từng luồng năng lượng cuồng bạo màu xám không ngừng thổi quét, đem thủ chương của Thiên Ma lão nhân chấn thành vết rạn.

- Tiểu tử, còn dám phản kháng!

Thấy thể ánh mắt Thiên Ma lão nhân phát lạnh, chân khí hoàn toàn phóng thích, trùng điệp oanh kích lên thân thể nam tử khiến máu tươi phun ra tung tóe, làm cho hắn phát ra tiếng thét thống khổ, cuối cùng đôi mắt chậm rãi khép lại, lâm vào hôn mê.

Ngay sau đó Thiên Ma lão nhân vung tay lên chụp lấy bảo tháp xa xa, uy lực của bảo tháp làm cho hắn vô cùng thêm muốn.

Bị Thiên Ma lão nhân trảo nhiếp, bảo tháp giống như có được trí tuệ sư một tiếng phóng lên cao, nháy mắt biến mất tận sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha, nhanh tới mức làm người không kịp phản ứng.

- Di!

Ánh mắt Thiên Ma lão nhân âm tình bất định, lộ vẻ kinh nghi.

- Thiên Ma lão nhân.

Lúc này nhóm cao thủ Quận Võ Lăng chạy tới, cường giả đầu lĩnh lộ vẻ kiêng kỵ, chấp tay nói:

- Các hạ, người này là phạm nhân mà Tương Thiên Thần quận vương tróc nã, mong rằng các hạ có thể giao cho chúng ta xử trí, quận vương phủ nhất định vô cùng cảm kích.

- Kiệt kiệt kiệt, Thiên Ma lão nhân này còn cần người cảm kích sao?

Thiên Ma lão nhân vừa nói, xa xa một đạo lưu quang lướt tới, một trung niên rơi xuống, khí thế bá đạo uy nghiêm, như quân lâm thiên hạ.

- Quận vương đại nhân.

Mọi người nhìn thấy liền cung kính hành lễ.

Người tới chính là Quận Võ Lăng Tương Thiên Thần quận vương.

- Tốt!

Thấy được Thiên Ma lão nhân bắt được hắc bào nam tử, ánh mắt Tương Thiên Thần lộ vẻ dữ tợn, nói:

- Thiên Ma, lần này nhờ người!

- Ha ha, Tương Thiên Thần, giữa ta cùng người còn cần khách khí sao.

Thiên Ma lão nhân giao nam tử cho Tương Thiên Thần, liếc mắt nhìn võ giả xung quanh, âm hiểm cười nói:

- Nói thẳng một chút, Tương Thiên Thần người nuôi dưỡng một đám phế vật, nhiều người như vậy thậm chí không bắt được một tiểu tử Quy nguyên cảnh hậu kỳ, cần bọn hắn có ích lợi gì!

- Người...

Nhóm võ giả giận tím mặt, trong ánh mắt như muốn phun lửa.

- Như thế nào, muốn ta ra tay? Nói các người là phế vật, thậm chí không có dũng khí ra tay với ta, người nào không phục tùy thời có thể tìm ta, ta phụng bồi, kiệt kiệt kiệt...

Thiên Ma lão nhân dữ tợn cười to, thân hình phóng lên cao:

- Tương Thiên Thần, bảo tháp của tiểu tử kia có lai lịch, không thể cho nó chạy trốn!

Thanh âm vang vọng, Thiên Ma lão nhân nháy mắt biến mất trong núi non.

- Quận vương đại nhân, Thiên Ma lão nhân thật quá kiêu ngạo.

Đầu lĩnh võ giả không cam lòng, cắn răng nói.

872. Chương 870: Thăng Cấp Cử Tinh

Tương Thiên Thần nhìn hắc lạnh lòng nói:

- Hung hăng càn quấy sao, hừ, nếu không có hắc đã bị tiểu tử này bỏ chạy, các người có tư cách gì nói lời này?

- Đi, mang tiểu tử này về, ta muốn xem hắc có lai lịch gì, đồng thời phát thiệp mời cho các đại quận, ba tháng sau ta muốn dùng Vạn Ma Phệ Tâm trận luyện chết người này trước mặt mọi người, ta muốn cho ai cũng biết người đắc tội Quận Võ Lăng rốt cục phải trả giá thế nào!

- Đúng rồi, người này rất có khả năng liên quan tới Quận Hiên Dật, nhớ rõ đừng quên mời bọn hắc, ta muốn xem biểu tình của Đông Phương Hiên Viên rốt cục như thế nào, ha ha ha ha...

Bên trong một dãy núi nhỏ thuộc Đế quốc Võ Linh, một đầu yêu thú toàn thân màu vàng đang ngồi, thân thể tản mát ra khí tức làm người sợ hãi, từng luồng nguyên khí khủng bố tới mức tận cùng bắt đầu khởi động tràn tới, như hồng thủy vỡ đê, không ngừng dũng mãnh tràn vào thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp.

Xuy xuy xuy...

Yêu nguyên lực tràn ngập, khí tức yêu thú dần dần kéo lên với tốc độ cực kỳ kinh người, uy áp khủng bố tỏa khắp, toàn bộ yêu thú trong sơn mạch đều phủ phục run rẩy, đều phát ra tiếng rít gào trầm thấp sợ hãi.

- Điều nói tốc độ thăng cấp của yêu thú không bằng nhân loại, nhưng phân thân của ta mỗi khi thăng cấp đều đi trước bản thể của ta, điều này bảo ta làm sao chịu nổi ah!

Trên một ngọn núi cách đó không xa, Lâm Tiêu khoanh chân ngồi, hấp thu thiên địa nguyên khí cuồng bạo đồng thời bảo hộ cho Phân thân Toàn Địa Giáp.

Trên nửa đường từ Chiến trường Ma Uyên chạy về Quận Hiên Dật, Phân thân Toàn Địa Giáp đã hấp thu thật nhiều ma sát tinh, đã đạt tới bát tinh đỉnh nên bắt đầu xao động, thậm chí có cổ xúc động muốn đột phá.

Vì vậy Lâm Tiêu đành dừng lại tìm một dãy núi sau đó thả phân thân đi ra, đồng thời ở bên cạnh bảo hộ.

Một lần thủ hộ kéo dài nửa tháng thời gian, cuối cùng đã tới thời điểm phân thân thăng cấp sau cùng.

- Phanh!

Đột nhiên đôi mắt phân thân mở ra, đôi mắt vàng nhạt vừa mở, một cỗ khí tức cực kỳ cường hãn như cơn gió lốc từ trong cơ thể thổi quét ra ngoài.

Oanh long long...

Sóng xung kích càn quét, một ngọn núi cao xa xa sụp đổ, đại thụ khổng lồ bị chấn gãy, một loại khí tức hung mãnh bộc phát, kinh thiên động địa.

- Thành công!

Xa xa Lâm Tiêu đứng trên cao nhìn phân thân, trong mắt lộ tia vui mừng.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong thân thể phân thân, cỗ lực lượng này thậm chí không kém hơn nhất muội chân hỏa, luận thực lực, Phân thân Toàn Địa Giáp đã cao hơn cả bản thể của hắn.

- Hồng!

Phân thân đứng lên, thân hình dài vài trăm thước sáng ngời lóng lánh ánh vàng, trên lân giáp lóe lên phù văn tối nghĩa thâm ảo, một trảo chém ra hư không chấn động, mơ hồ phảng phất như muốn xé nứt, không cách nào tiếp nhận một kích đáng sợ của nó.

- Yêu thú cùng nhân loại quả nhiên không như nhau, có được ưu thế quá lớn.

Trong lòng Lâm Tiêu vô cùng cảm khái, một võ giả muốn đạt tới trình độ như phân thân ngoại trừ cấp bậc đạt tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ, còn cần tu luyện đủ loại công pháp cường đại, còn có vũ kỹ, vả lại phải có hộ giáp thượng phẩm cùng vũ khí mới có khả năng này.

Mà yêu thú thì khác, da thịt lân giáp của chúng là phòng ngự cực mạnh, móng vuốt là công kích cường hãn, không cần chú ý tu luyện, chỉ cần không ngừng trưởng thành là có thể đạt tới độ à nhân loại hao tổn thật nhiều tâm huyết mới có được.

- Như vậy cơ hội ta đi Quận Võ Lăng báo thù càng tăng lên, về trước Quận Hiên Dật, sau đó đi Quận Võ Lăng tìm Thiên Ma lão nhân cùng đám người Tương Thiên Thần tính sổ.

Trong mắt dâng lên hàn ý âm lãnh, lần trước hắn bị truyền tống tới Chiến trường Ma Uyên suýt chết, hắn biết đây là do Tương Thiên Thần bày kế, món nợ này nếu không tính sổ rõ ràng, hắn cũng không nên gọi là Lâm Tiêu.

- Đi!

Thu hồi phân thân, Lâm Tiêu lại khởi hành.

Quận Võ Lăng, quận vương phủ.

- Đại nhân!

Một tên hộ vệ đi vào thư phòng cung kính hành lễ.

- Thế nào, hắn có nói hay chưa?

Tương Thiên Thần bật dậy, bộ mặt dữ tợn nói.

- Xương cốt tên kia thật cứng, mặc cho chúng tôi dụng hình thể nào cũng không nói, nhưng chúng tôi tìm hiểu được một tin tức, năm đó Lâm Tiêu đích xác có một đại ca tên Lâm Hiên, nhưng nghe nói đã vẫn lạc tại Yêu Ma lĩnh hơn mười năm trước, từng là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, về sau bị trục xuất khỏi trại.

Tên hộ vệ mở miệng, sau đó đưa lên một phần tư liệu, cung kính lui ra ngoài.

- Lâm Hiên, nguyên lai là đại ca Lâm Tiêu, khó trách điên cuồng liệt sát cường giả Quận Võ Lăng chúng ta!

Nhìn tài liệu trong tay, trên mặt Tương Thiên Thần lộ vẻ dữ tợn.

- Bá!

Kinh phong phật qua, trong thư phòng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, chính là Thiên Ma lão nhân.

- Người bị thương?

Tương Thiên Thần nhướng mày.

- Ha ha, Tương Thiên Thần, người đoán khi ta truy tìm bảo tháp kia, ở sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha đã phát hiện cái gì?

Áo choàng trên người Thiên Ma lão nhân phá nát, chặt vật không chịu nổi, nhưng trong đôi mắt âm lãnh toát ra vẻ mừng như điên.

- Là cái gì?

- Mộ địa Vương giả!

- Cái gì?

Tương Thiên Thần cả kinh, trong mắt hiện lên vui mừng:

- Người nói là thật sao?

Mộ địa Vương giả, là cấm địa hình thành sau khi sinh tử cảnh vương giả vẫn lạc, bên trong ẩn chứa áo nghĩa mà sinh tử cảnh vương giả lĩnh ngộ, nguy hiểm trùng điệp, đối với võ giả bình thường mà nói là một cấm địa không thể đặt chân, nhưng đối với võ giả Quý nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà nói là một vùng đất bảo địa.

- Đương nhiên là thật, nhưng cũng có một tin tức xấu, mộ địa vương giả có chí ít năm đầu yêu thú ngoài cửu tinh trú đóng, ta chỉ điều tra ở vòng bên ngoài thì đã bị phát hiện, thiếu chút nữa không thể trở về.

- Năm đầu yêu thú cửu tinh?

Tương Thiên Thần không khỏi nhíu mày, ánh mắt nhìn vào tư liệu trong tay, đôi mắt nhất thời sáng ngời.

- Ta có biện pháp, lần này ta phải làm cho Đông Phương Hiên Viên có tới mà không có về, ha ha ha...

Tương Thiên Thần nắm chặt tài liệu trong tay, một độc kế hình thành trong lòng hắn, khoe môi lộ vẻ tươi cười lạnh lẽo.

Hơn hai tháng sau, Lâm Tiêu đã về tới phạm vi lãnh thổ Quận Hiên Dật.

- Phía trước hắn là Thành Thanh Nham đi, vì sao lại biến thành bộ dạng như thế?

Lướt qua một mảnh thành trì, về mặt Lâm Tiêu ngẩn ra, chỉ thấy tòa thành nằm trên bình nguyên bên dưới chiếm diện tích chừng mấy trăm dặm, tuy rằng chưa thể so sánh với Quận Hiên Dật thành nhưng lớn hơn Tân Vệ thành, chính là Thành Thanh Nham luôn bài danh thứ nhất trong sáu đại vệ thành.

Mà giờ khắc này bộ dáng của Thanh Nam thành thật thê thảm, tường thành sụp xuống, thậm chí không ít phòng ốc hóa thành gạch vụn, dân chúng cùng võ giả đang xây dựng lại nhà cửa, đem từng khối đá lớn từ trong sơn mạch đưa về thành kiến tạo lại lần nữa.

- Đi xuống hỏi thăm.

Có lẽ bởi cảm giác càng gần tới nhà càng cảm thấy sợ hãi, Lâm Tiêu lặng yên hạ xuống cùng các võ giả đi vào thành.

873. Chương 871: Mộ Địa Vương Giả (1)

(1)

Bên trong thành, vẫn là thanh âm ồn ào xôn xao, tựa hồ không có vẻ gì là thê lương, nhưng trong đôi mắt mỗi người đều hiện lên vẻ lo lắng khó che giấu.

Lâm Tiêu đi vào một tửu lâu, gọi bầu rượu cùng vài món ăn, lẳng lặng lắng nghe tiếng trò chuyện của thực khách chung quanh.

- Không nghĩ tới thế cục đế quốc hiện tại đã ác liệt như vậy.

Nguyên lai khi Lâm Tiêu bị vây trong Chiến trường Ma Uyên hai năm qua, tám quận lớn trong Đế quốc Võ Linh bị thú triều liên tục tập kích, trong đó Quận Hiên Dật bị tập kích nhiều nhất, sáu đại vệ thành ngoại trừ Tân Vệ thành cơ hồ không nơi nào may mắn thoát khỏi, mà Thành Thanh Nham cũng bị tổn thất thảm

trọng trong một lần thú triều cỡ trung nửa năm trước, thành trì cơ hồ bị công phá, cuối cùng mọi người đồng tâm hiệp lực mới đẩy lui được thú triều.

- Gần đây đế quốc đang trong thời kỳ rối loạn, nơi nơi đều không được yên bình, không biết cuộc sống như vậy tới khi nào mới chấm dứt.

Một võ giả ngồi bên cạnh lên tiếng, nhìn dáng vẻ như thành viên của thế lực nào đó, khí tức hóa phàm hậu kỳ, xem như là cao thủ một phương, mà lúc này hai võ giả đang ngồi uống rượu, không khỏi thở dài.

- Ai, đại ca, nghĩ nhiều như vậy làm chi, ta chỉ hi vọng chúng ta có thể bảo vệ Thành Thanh Nham bình yên là được, về phần những việc khác chúng ta cũng không cách nào làm chủ, đó là chuyện các quận vương cùng bộ hạ nên quan tâm mà thôi.

Võ giả nhỏ tuổi hơn giờ chén rượu uống cạn một hơi nói.

- Các quận vương, hừ, hiện tại yêu thú hoành hành, đại lục hỗn loạn như thế, mà một vài quận còn ngang ngược can rở, vì tư lợi cá nhân lại đi liên sát nhân tài đứng đầu của đế quốc, theo ta nghĩ, bộ hạ nên xử lý những quận như vậy, nếu như thế nhân tộc chúng ta mới có thể chân chính có hi vọng cản trở yêu thú tiến công, nếu không, hừ...

Lúc này một đại hán khôi ngô ngồi bên khác nghe được lời kia nhin không được lớn tiếng mắng, ngữ khí phần uất.

Nghe vậy không ít người đều bắt đầu dĩ lắc đầu, một người nói:

- Thiện ác đều sẽ có báo ứng, Quận Võ Lăng liên sát thiên tài Quận Hiên Dật chúng ta, ta không tin ông trời sẽ không cho bọn hắn trừng phạt.

- Phải đó, nhớ ngày đó thiên tài Quận Hiên Dật Lâm Tiêu chói mắt thế nào, đoạt được quán quân Phong Vân Bảng hoành không xuất thế, lấy được tinh thần võ học, bại La Sơn tông La Thiên Đô, nhưng Tương Thiên Thần vì ham muốn cá nhân, còn phái người đánh chết Lâm Tiêu, nếu không phải thực lực lão phu không đủ, nhất định phải giết tới Quận Võ Lăng đòi công đạo.

- Lấy lại công đạo? Khó khăn ah, Tương Thiên Thần chưởng quản một quận, thực lực nghịch thiên, lúc trước khi Lâm Tiêu rơi xuống Quận Hiên Dật cơ hồ hoàn toàn sống mái với Quận Võ Lăng, cuối cùng Võ Vương Bách Lý Chiến ra mặt mới ngăn trở cuộc chiến tranh này, nhưng có một cường giả đeo mặt nạ quỷ vẫn liên tục liên sát cao thủ Quận Võ Lăng, hai năm qua không ít cao thủ chết trong tay hắn, nhưng nhân vật như vậy hai tháng trước cũng bị Tương Thiên Thần suất lĩnh nhiều cường giả bắt giữ, với tính cách phát rồ của Tương Thiên Thần, chỉ sợ người kia sẽ nguy hiểm.

Trung niên lắc đầu cảm thán, nhưng lời của hắn vừa thốt ra, lập tức phát hiện không khí từ lâu đột nhiên âm lãnh xuống, còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, một thân ảnh đã xuất hiện ngay trước mặt, đôi mắt huyết sắc theo dõi hắn gắt gao.

- Người nói là thật sự, người đeo mặt nạ kia là người phương nào?

Lâm Tiêu cắn răng, khuôn mặt ẩn dưới lớp mặt nạ biến thành dữ tợn, thanh âm khàn khàn truyền ra như tới từ cửu u địa ngục làm cả từ lâu như bị đóng băng, trong lòng mọi người dâng lên tia cảm giác sợ hãi, không dám nhúc nhích.

- Ta...ta...tiền bối, chuyện này tiểu nhân nghe được cách đây không lâu lúc đi ngang qua Quận Võ Lăng, đều là sự thật, mà người đeo mặt nạ kia có thân phận gì thì tiểu nhân đích xác không biết, nhưng mặt nạ của hắn là mặt quỷ màu đen trắng, điểm này toàn bộ người trong đế quốc cũng biết.

- Là đại ca sao.

Trong đầu Lâm Tiêu liền hiện ra thân ảnh của đại ca, căn cứ theo lời của võ giả này, chỉ có đại ca mới liều mạng báo thù Quận Võ Lăng, ngoại trừ đại ca còn ai sẽ làm như thế.

- A...

Trong miệng Lâm Tiêu phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, một cỗ khí tức khủng bố cực đoan đột nhiên từ thân thể hắn tràn ra, không ít người sắc mặt tái nhợt cơ hồ ngã nhào trên đất.

- Đại ca, huynh rất choáng váng, huynh phải chờ đợi!

Sắc mặt Lâm Tiêu dữ tợn, trong lòng gầm lên giận dữ, thân hình vừa động, một đạo lưu quang trực tiếp phóng lên cao, ngay sau đó mang theo sát khí đầy trời lao về hướng Quận Võ Lăng.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong nháy mắt Lâm Tiêu phóng lên cao, một cường giả mặc khải giáp đã cảm nhận được khí tức khủng bố nơi này, vội vàng lao tới, khí tức người này đã là hóa phạm hậu kỳ đỉnh, mang theo cỗ khí thế đáng sợ vừa lúc nhìn thấy bóng lưng Lâm Tiêu rời đi.

- Thành chủ Cổ Luân!

Mọi người trong tửu lâu cung kính hành lễ, đem mọi chuyện vừa phát sinh giảng thuật lại.

- Được rồi, vị tiền bối kia hẳn là cường giả vừa đi ngang qua Thành Thanh Nham chúng ta, không cần nghi ngờ nhiều như vậy, hiện tại thú triều vừa qua khỏi không bao lâu, mọi người chú ý một chút đi.

Cổ Luân đi ra tửu lâu, nhìn theo phương hướng Lâm Tiêu biến mất, lẩm bẩm:

- Bóng lưng vừa rồi rất quen thuộc, rất giống hẳn...nhưng hẳn đã sớm vắng mặt, làm sao lại xuất hiện ở nơi này...

Hiện tại thành chủ Thành Thanh Nham chính là Cổ Luân, hẳn đã đạt tới hóa phạm hậu kỳ đỉnh, đã đi tới cảnh giới nửa bước quy nguyên, cũng là thành chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thành Thanh Nham, nhưng khoảng cách giữa hắn cùng Lâm Tiêu càng kéo càng xa.

Quận thành Quận Võ Lăng.

Giờ phút này trên quảng trường thật lớn tại trung tâm, đầu người nhộn nhịp, thật nhiều võ giả hội tụ nơi này, thanh âm ồn ào như sấm, truyền khắp cả quận thành.

Ngay giữa quảng trường, từng cường giả ngồi khoanh chân, nhóm người trọng yếu nhất là các quận vương đến từ các quận thành, có Vân Long quận Thiển Băng Vân, Sóc Phương quận Uất Trì Chiến, Đôn Hoàng quận Hoàng Phủ Vô Danh, Quận Định An Vương Tương, Kim Hà quận Trương Ngạo Thiên, Lộ Tây quận Tuyệt Vô Thần, thậm chí có cả Quận Hiên Dật Đông Phương Hiên Viên.

- Tương Thiên Thần quận vương muốn làm gì, ta nghe nói lần này hẳn triệu tập toàn bộ quận vương tới Quận Võ Lăng chúng ta, không biết có mục đích gì.

- Ta nghe được một ít tin tức, tựa hồ hẳn phát hiện được thứ gì đó trong Sơn mạch Đoạn Nha, cho nên mới mời các quận vương tới đây.

- Không có khả năng đi, rốt cục là phát hiện chuyện gì cần mời toàn bộ bảy quận vương tới? Ta chỉ nghe nói Tương quận vương bắt được võ giả đeo mặt nạ quý ở Sơn mạch Đoạn Nha, nói không chừng là vì chuyện này.

- Phụ vương, lần này Tương Thiên Thần mời chúng ta tuyệt đối là không có hảo tâm, vì sao chúng ta phải tới đây.

Đông Phương Nguyệt Minh ngồi bên cạnh Đông Phương Hiên Viên, sắc mặt âm trầm căm giận nói.

- Đùng nóng vậy, Tương Thiên Thần đưa thiệp mời nói có chuyện cần thông báo, cha muốn xem hẳn có mưu ma chước quỷ gì.

874. Chương 872: Mộ Địa Vương Giả (2)

(2)

Đông Phương Hiên Viên khoát tay, sắc mặt bất động không ai biết hẳn đang suy nghĩ gì.

- Yên lặng!

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, thanh chấn như sấm, một thân ảnh từ trong quận vương phủ phóng lên cao, đi tới giữa quảng trường, chính là Quận Võ Lăng Tương Thiên Thần.

- Ha ha, cảm tạ chư vị đồng liêu đã tới.

Thanh âm Tương Thiên Thần vang vọng.

- Tương Thiên Thần, hôm nay người mời chúng ta tới nói có đại sự thương lượng, rốt cục muốn làm gì?

Đôn Hoàng quận Hoàng Phủ Vô Danh liền mở miệng, không chút khách khí.

- Ha ha, Hoàng Phủ huynh an tâm đừng nóng nảy, lần này ta mời chư vị tới đích thật là có chuyện trọng yếu.

Tương Thiên Thần cất cao giọng:

- Chư vị hẳn đã biết thế cục hiện giờ của đế quốc, hiện tại có thú triều phát sinh, xu thế ngày càng nghiêm trọng, thậm chí có cả thú triều cỡ lớn, đặc biệt Quận Hiên Dật, chỉ vài năm gần gũi đã có hai đại thú triều tập kích, một năm trước cũng đã xảy ra, làm cường giả Quận Hiên Dật tử thương vô số, Đông Phương huynh, ta nói không sai đi.

Đông Phương Hiên Viên nhíu mày, hừ lạnh nói:

- Tương Thiên Thần, đây là đại sự mà người nói? Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!

- Ha ha ha...

Các võ giả nhất thời cười vang.

Tương Thiên Thần nhìn nơi có tiếng cười truyền ra, ánh mắt âm trầm, nhưng vẻ mặt vẫn mang theo tươi cười:

- Đông Phương huynh hãy nghe ta nói, ta cho rằng lấy lực lượng mỗi quận thật có chút thế đơn lực bạc, nếu toàn bộ cường giả các quận liên hợp lại, sẽ hình thành cỗ thế lực thật lớn, đủ chống cự thú triều tập kích.

- Tương Thiên Thần, người không nói đùa đi? Tám quận lớn đều lệ thuộc Đế quốc Vô Linh hoàng thất quản hạt, người muốn tự lập cửa tạo phản hay sao?

Lúc này mở miệng chính là Lộ Tây quận Tuyệt Không Thần.

- Không phải, Tuyệt huynh, ta không có ý tứ này, nhưng người cũng biết tuy đế quốc có nhiều cường giả, thậm chí có không ít sinh tử cảnh, nhưng họ đều ở để đô, mà các quận thành chúng ta mỗi khi phát sinh thú triều cao thủ đế quốc không cách nào tới kịp trợ giúp, ngược lại tám quận chúng ta ở gần nhau có thể kịp thời hành động, bởi vậy ta cho rằng chúng ta có thể đồng khí liên chi, tạo thành đồng minh, không thuộc điều hành của đế quốc, tới lúc đó có thể giúp đỡ nhau, tin tưởng không cần sợ hãi thú triều, chư vị cảm thấy thế nào?

Các quận vương nhìn nhau, ánh mắt nhìn qua Tương Thiên Thần như nhìn tên ngu ngốc.

Nhìn thấy biểu tình của mọi người, Tương Thiên Thần cười nói:

- Có lẽ chư vị cảm thấy lời của ta thật ngu ngốc, bởi vì giữa các quận cũng không đồng lòng, thậm chí quan hệ giữa Quận Võ Lăng cùng một ít quận không tốt, đích xác, điểm này ta thừa nhận...nhưng ở niên đại yêu tộc cường thế, nếu chúng ta không liên hợp lại, vậy chúng ta chỉ còn bị diệt tộc, cho nên vì đời sau chúng ta nên đoàn kết nhất trí, đối kháng cường địch.

- Ta biết ta từng làm qua một số chuyện khiến người oán trách, nhưng vì kéo dài nhân tộc, ta đồng ý giải hòa, đồng thời vì biểu đạt thành ý Quận Võ Lăng, ta muốn chia sẻ tin tức với chư vị, đó là Quận Võ Lăng tìm được một mộ địa vương giả, chuẩn bị mời các quận vương tiến vào, đây là nguyên nhân hôm nay ta triệu tập chư vị.

Khóe môi hắn mang theo nụ cười, tự tin nhìn mọi người.

- Cái gì? Mộ địa vương giả?

- Tương Thiên Thần, lời người nói rốt cục có phải là thật hay không?

- Mộ địa vương giả ở nơi nào?

Tương Thiên Thần vừa dứt lời, trong quảng trường lập tức ồn ào ầm ĩ, thậm chí về mặt các quận vương cũng cả kinh.

- Chưa vị dừng nóng nảy, lời của ta là thật, ta đã phái thủ hạ đi điều tra, tin tưởng không bao lâu sẽ có tin tức truyền về, tới lúc đó ta đưa mọi người cùng vào mộ địa, bảo vật sẽ do người hữu duyên có được, bất kể là ai lấy được ta cũng chúc phúc hẳn, bởi vì đối với đế quốc mà nói tăng thêm một vương giả sinh tử cảnh đều là của cải trân quý của nhân tộc chúng ta.

Lời của Tương Thiên Thần hiên ngang lẫm liệt, khiến người nhiệt huyết không thôi.

Nhưng nhóm quận vương đột nhiên lại bình tĩnh trở lại.

- Tương Thiên Thần, người đem tin tức mộ địa vương giả báo cho chúng ta, rốt cục có chủ ý gì?

- Chưa vị, mọi người đều có mặt ở đây, ta có năng lực đánh chủ ý gì, hết thảy đều là thật tâm thành ý.

Tương Thiên Thần nhìn quanh mọi người:

- Nhưng mà...trước khi chúng ta cùng nhau thăm dò mộ địa vương giả, ta phải thanh lý một ít con sâu làm rầu nồi canh trong đội ngũ chúng ta, bởi vì có bọn hắn tám quận thành vĩnh viễn không thể đồng khí liên chi, không bắt bọn hắn, ta lo lắng đem mộ địa vương giả giao ọi người.

Ánh mắt Tương Thiên Thần lạnh lẽo nhìn Đông Phương Hiên Viên, quát lạnh nói:

- Đông Phương Hiên Viên, người vì ham muốn cá nhân ngang nhiên phá hư luật pháp đế quốc, phái võ giả xông vào Quận Võ Lăng liên sát khắp nơi, diệt cường giả quận vương phủ chúng ta, hôm nay nếu không tử hình người tại chỗ, tương lai nhân tộc phải bị hủy trong tay người, người đâu, bao vây hắn cho ta!

Đôi mắt Tương Thiên Thần tròn tròn quát to, thanh chấn như sấm, vang vọng quảng trường.

- Tuân lệnh!

Oanh long!

Theo lời của hắn, từ trong quận vương phủ bay ra hơn mười cao thủ đứng đầu, vài người là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, gần mười người là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nhóm người vây quanh cha con Đông Phương Hiên Viên, sát khí nồng đậm khuấy động quảng trường.

Hoa lập...

Vài cường giả Quận Hiên Dật đứng cạnh Đông Phương Hiên Viên đều bật dậy, đôi mắt trừng lớn, khí thế tỏa khắp, hiện trường thật căng thẳng.

- Tương Thiên Thần, người làm cái gì?

Vân Long quận Vương Thiên Bằng khề cau mày nói.

- Tương Thiên Thần, người không khỏi không xem chúng ta vào trong mắt chứ? Gọi chúng ta tới là muốn ở trước mặt chúng ta đánh chết Quận vương Đông Phương Hiên Viên ?

Sóc Phương quận Uất Trì Chiến khoanh tay trước ngực, hắc hắc cười lạnh nói.

- Ha ha ha...

Đông Phương Hiên Viên đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chung quanh, vẻ mặt không chút sợ hãi:

- Hôm nay ta dám tới, cũng không sợ bị người lưu lại, vốn ta còn muốn xem trong hồ lô của người muốn bán thuốc gì, hiện tại xem ra thủ đoạn của người không khỏi quá thấp kém, chẳng lẽ người cho rằng những quận vương ở đây sẽ tùy ý cho người xuống tay với ta? Huống chi cho dù hôm nay người giết ta, chờ khi tin tức truyền về hoàng đô đế quốc, ngày mai sẽ là ngày chết của người!

- Ha ha ha, Đông Phương Hiên Viên, hôm nay ta cho người vây quanh người thì dám đem người lưu lại, người đã không phục, ta ọi người nhận rõ khuôn mặt thật của người.

Đôi mắt Tương Thiên Thần dữ tợn, vung tay, vài tên cao thủ lập tức áp giải nam tử đeo mặt nạ quý đi ra giữa quảng trường.

Nhìn nam tử bị áp giải, trên quảng trường nhất thời vang lên tiếng xôn xao.

- Chẳng lẽ người này do Đông Phương quận vương sai khiến tới? Nếu là như vậy chỉ sợ Đông Phương Hiên Viên gặp nguy hiểm.

- Ta nghĩ mọi người không xa lạ gì với người này, hai năm qua người này liệp sát vô số võ giả Quận Vô Lăng, trước đó không lâu bốn vương rốt cục bắt được hắn, mới phát hiện một bí mật kinh thiên, hôm nay bốn vương ọi người nhìn xem khuôn mặt thật của hắn.

875. Chương 873: Vạn Ma Phệ Tâm Trận

Tương Thiên Thần tháo xuống mặt nạ của nam tử kia.

Khuôn mặt có chút quen thuộc lộ ra trước mặt mọi người.

- Cái gì?

Hoa!

Diễn cảm mọi người thật khiếp sợ.

- Hắn là...Lâm Tiêu, không đúng, người này lớn tuổi hơn Lâm Tiêu không ít, hình dáng chênh lệch, nhưng khuôn mặt thật tương tự, chẳng lẽ là thân nhân của hắn?

Mà khiếp sợ hơn nữa chính là Đông Phương Hiên Viên cùng Đông Phương Nguyệt Minh, ánh mắt hai người kích động, trong lòng không khỏi nghĩ tới một người, đôi tay âm thầm siết chặt.

Đôi mắt Tương Thiên Thần lộ hung quang, lạnh lùng nói:

- Chư vị chắc đang giật mình về khuôn mặt của người này, không sai, khi tại hạ nhìn thấy hắn cũng kinh hãi, sau khi điều tra mới phát hiện hắn chính là ca ca của Lâm Tiêu, Lâm Hiên.

- Đối với Lâm Hiên có lẽ mọi người còn xa lạ, ta giải thích một chút, người này từng là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, từng có một đoạn tình cảm lưu luyến với con gái Đông Phương Hiên Viên là Đông Phương Nguyệt Linh, hơn mười năm trước mất tích, không nghĩ tới hiện tại hắn lại giết chóc khắp nơi trong Quận Vô Lăng chúng ta, Đông Phương Hiên Viên, người còn có lời gì để nói.

Đông Phương Hiên Viên siết chặt hai tay, nội tâm giằng co kịch liệt, ánh mắt dữ tợn đáng sợ, hắn thật không ngờ nam tử này là ca ca của Lâm Tiêu, hiện tại Lâm Tiêu đã chết, dù là vì Lâm Tiêu hắn cũng nên cứu Lâm Hiên, nhưng mà...

Hắn đưa mắt nhìn qua Đông Phương Nguyệt Minh, hiện lên tia bất đắc dĩ.

- Tương Thiên Thần, người này đích thật là đại ca Lâm Tiêu, nhưng nghe nói năm xưa đã vãn lạc, không liên quan gì tới quận vương phủ Quận Hiên Dật, vì sao hắn ra tay với quận vương phủ của người, ta nghĩ trong lòng người hắn rất rõ ràng.

Đông Phương Hiên Viên lộ ra sát khí, lạnh đạm nói.

- Không quan hệ tới Quận Hiên Dật của người? Tốt lắm!

Trong mắt Tương Thiên Thần hiện hàn mang, nhe răng cười, đột nhiên bỏ ra một chưởng đánh lên người Lâm Hiên.

- Phanh!

Lâm Hiên miệng phun máu tươi, thân thể nện xuống quảng trường, mặt đất hiện lên khe nứt, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa không dứt, vô cùng thê thảm.

- Người...

Thần sắc Đông Phương Hiên Viên âm tình bất định, trong lòng giằng co kịch liệt, vô cùng phẫn nộ.

- Chắc chắc, Đông Phương Hiên Viên, người này là võ giả Quận Hiên Dật, người lại thờ ơ, thật khiến lòng người lạnh lẽo ah.

Thanh âm Tương Thiên Thần vang vọng, bộ mặt đáng sợ như ma quỷ:

- Nếu không quan hệ tới Quận Hiên Dật các người, như vậy ta sẽ không khách khí, bất luận kẻ nào lập sát đê tử Quận Võ Lăng chúng ta, ta phải cho hắn sống không được, chết không thể!

- Người đâu, tể trận!

Tương Thiên Thần vung tay lên, nhất thời có vài cao thủ đi tới bố trí trận văn trên quảng trường, bốn phía xuất hiện bảy trụ đồng màu đen, quanh quần hắc mang, mà Lâm Hiên bị trôi trên một trụ đồng ở trung ương.

- Đây là... Vạn Ma Phệ Tâm trận!

Mọi người kinh hãi, không rét mà run, trận pháp này sẽ làm thân thể người bị ăn mòn từng chút một, mãi tới khi hóa thành xương khô, quá trình duy trì suốt ba ngày, là một trong những trận pháp tàn nhẫn nhất.

Oanh long long...

Sắc mặt Tương Thiên Thần không chút thay đổi, mở ra đại trận, từng luồng sương mù màu đen điên cuồng tràn vào thân thể Lâm Hiên, thân thể hắn bộc phát ra từng trận khói đen, phát ra thanh âm ăn mòn làm lòng người kinh hãi.

- Chư vị, đây là kết cục đặc tội Quận Võ Lăng chúng ta!

Tương Thiên Thần dữ tợn cười to.

- Ha ha ha...

Lâm Hiên đột nhiên cười điên cuồng, sắc mặt dữ tợn vặn vẹo, ánh mắt tản mát ra cừu hận nhìn chằm chằm Tương Thiên Thần, cười lớn:

- Tương Thiên Thần, đây là thủ đoạn của ngươi sao? Lâm Hiên này là người từ trong địa ngục đi ra, chút năng lực tra tấn này làm gì được ta, ngươi chờ xem, không lâu tương lai ta sẽ cho ngươi thi cốt vô tồn, chết không toàn thây, ha ha...

- Bây giờ nên làm gì?

Lâm Tiêu đứng trên không trung, nhìn chân trời âm âm nổ vang phương xa, sắc mặt âm tình bất định.

Cuối cùng, hắn cắn răng hướng chỗ chiến trường bay tới.

Hiện tại nếu hắn muốn rời khỏi nơi này, cơ hội duy nhất chính là đi qua thông đạo lốc xoáy, ngoài ra không còn biện pháp nào khác, mà căn cứ theo lời Uyên Long Vương, thông đạo rất có thể nằm tại chỗ ở của Ma Hồ Vương, hắn chỉ còn cách liều lĩnh đi tới đó tìm kiếm, nếu không cho dù hắn chạy bao xa trong tầng thứ tư này cũng không thoát khỏi sự đuổi giết của vương giả sinh tử cảnh có thể xé rách hư không.

Vài giờ sau, Lâm Tiêu đi tới khu vực trọng yếu nhất trong lãnh địa Ma Hồ Vương, càng đến gần địa phương hai đại vương giả giao chiến ma sát khí càng thêm cuồng bạo, ma sát khí nồng đậm như hóa thành mây đen cuộn cuộn, bao trùm khắp trời đất.

Ở trên bầu trời ngoài ngàn dặm, thân hình Ma Hồ Vương bị ma sát khí bao phủ dày đặc, khuôn mặt dữ tợn, trên người hắn có từng luồng ngọn lửa vô hình bốc cao, ngọn lửa tối đen hơi mờ, không ngừng quần quýt cùng ma sát khí, từ xa nhìn lại linh hồn Lâm Tiêu có loại cảm giác như muốn đông cứng, vô cùng khó chịu.

Mà đối diện Ma Hồ Vương, Uyên Long Vương đứng thẳng ngạo nghễ, khuôn mặt như cười như không, lân giáp trên người phá nát, máu tươi đầm đìa, gai nhọn trên lưng cũng gãy hơn mười cây, hiển nhiên đã trải qua cuộc đại chiến thảm thiết, đôi mắt huyết sắc âm lãnh lạnh lùng đối kháng cùng ngọn lửa màu đen trên người Ma Hồ Vương, tựa hồ thật có kiên nhẫn muốn ngư ông thủ lợi.

Cẩn thận giấu kín thân hình, Lâm Tiêu thu liễm chân khí đưa mắt tìm kiếm khắp chung quanh, rốt cục ở ngoài mấy trăm dặm trong khu vực núi hoang cách chỗ của Ma Hồ Vương, hắn thấy được thông đạo lốc xoáy tối đen cao vài chục thước.

- Đó là thông đạo lốc xoáy đi, làm sao đi qua?

Lâm Tiêu ẩn sau khối nham thạch cau mày, sở dĩ hắn thay đổi bản thể đi tới là vì muốn dễ che giấu, tuy vương giả sinh tử cảnh mạnh mẽ, nhưng cảm giác cũng không phải vô hạn, nhưng thông đạo lốc xoáy ở gần chỗ đối phương mấy trăm dặm, nếu có động tĩnh gì nhất định sẽ bị phát hiện.

- Đợi, phải kiên nhẫn chờ tại chỗ này, chỉ cần hai người kia tiếp tục giao thủ bọn hắn sẽ không rảnh bận tâm chuyện khác, tới lúc đó là cơ hội ta rời đi tốt nhất.

Lâm Tiêu ẩn kín thân hình, ánh mắt bình tĩnh, đầy kiên nhẫn.

Trên người Ma Hồ Vương, ngọn lửa màu đen không ngừng vụn vụn bốc lên, tản ra khí tức làm người sợ hãi, mà sắc mặt Ma Hồ Vương thật khó xem, trong hơi thở khủng bố không ngừng phóng xuất ra ma sát khí nồng đậm, gát gao bao trùm ngọn lửa, song phương dây dưa, điên cuồng tranh đấu.

Dần dần, ngọn lửa màu đen bị Ma Hồ Vương trấn áp, chậm rãi luyện hóa dung nhập vào cơ thể hắn.

- Đó là Thiên Ma Phệ Hồn Diễm mà Uyên Long Vương nói sao? Xem ra sắp bị Ma Hồ Vương luyện hóa, mà Uyên Long Vương tuyệt đối sẽ không để Ma Hồ Vương thành công.

Ánh mắt Lâm Tiêu nhìn Uyên Long Vương.

Nhưng bất ngờ chính là Uyên Long Vương tựa hồ không có dự định động thủ, vẫn giữ biểu tình bình tĩnh như trước.

Phốc xuy...

Ngay lúc ngọn lửa sắp sửa dung nhập vào trong thân thể Ma Hồ Vương hoàn toàn, đột nhiên thân hình hắn chấn động, trong miệng phun ra ngụm máu tươi màu đen, thân thể đột nhiên run rẩy lên, như bị trọng kích, trong mắt toát ra vẻ phẫn nộ.

876. Chương 874: Thiên Ma Phệ Hồn Diễm

- Đáng chết, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vì sao lại kháng cự cơ thể của ta!

Ma Hồ Vương phẫn nộ kêu to, nguyên bản ngọn lửa sắp bị hắn dung nhập lúc này đột nhiên trướng lớn, không ngừng thoát ra khỏi thân thể hắn, không ngừng thiêu đốt, khí tức đáng sợ đang dần hồi sinh.

- Ha ha ha, Ma Hồ Vương, ngươi thật quá ngu xuẩn, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là thiên hỏa, là do thiên địa dựng dục, có được trí tuệ, sao lại cam tâm bị ngươi hấp thu, ngươi luyện hóa không xong còn bị thiêu đốt, để cho ta tới giúp ngươi giải thoát!

Uyên Long Vương cười to, thân hình chợt động, chiếc đuôi dài thật lớn sau lưng như trụ trời giáng xuống, yêu nguyên tuôn tràn, hỗn độn khí tức trùng điệp nện lên thân hình Ma Hồ Vương.

Phanh một tiếng, thân hình Ma Hồ Vương kịch chấn, từng luồng ngọn lửa màu đen bắn tứ tán khắp bốn phía thân thể hắn, nhất thời mặt đất bị thiêu đốt thành những hố sâu, toát ra cỗ khói nhẹ màu đen.

Xuy...

Trong đó có một ngọn lửa dừng gần bên Lâm Tiêu, bên trong ẩn chứa khí tức khủng bố làm linh hồn Lâm Tiêu rung động, như vừa đi qua quỷ môn quan, hoàn hảo ngọn lửa màu đen dừng cách hần chừng vài thước, nếu rơi trên người hần hậu quả thật khó lường.

- Ngọn lửa thật đáng sợ!

Sắc mặt Lâm Tiêu thật ngưng trọng, thân hình chợt động hóa thành lưu quang nhanh như chớp lao về hướng thông đạo lỗ xoáy.

- Tiểu tử nhân tộc từ nơi nào tới?

Lâm Tiêu vừa động lập tức khiến cho hai đại vương giả chú ý, nhưng giờ phút này bọn hần không rảnh bận tâm tới Lâm Tiêu, song phương đang không ngừng giao thủ.

Oanh một tiếng, trong một kích trùng điệp, mặt đất lập tức bị luân hãm, lộ ra khe rãnh đường kính dài hơn trăm dặm, sâu không thấy đáy.

Dư ba đáng sợ lướt qua thân thể Lâm Tiêu, chấn hần học máu.

- Mau, mau!

Lâm Tiêu gia tăng tốc độ tới cực hạn, bất chấp thương thế trên người, phẳng phất như lưu tinh cắt qua chân trời nhằm phía thông đạo lỗ xoáy.

Mấy trăm dặm khoảng cách với tốc độ hiện tại của Lâm Tiêu phải dùng vài phút đồng hồ, sống hay chết phải xem ở giây phút này.

Phía chân trời, Ma Hồ Vương liên tục bị đẩy lui, ngọn lửa trên người bắn ra bốn phía, trong miệng cuồn phun máu đen.

- Uyên Long Vương, ngươi muốn chết!

Ma Hồ Vương phẫn nộ, ma khí ngập trời thổi quét Uyên Long Vương, nhưng hần vừa ra tay Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị hần trấn áp lại đột nhiên điên cuồng phản kích, từng luồng ngọn lửa bắn nhanh ra khỏi người hần, trọng thương thân thể hần.

- A...

Đôi mắt huyết sắc của Ma Hồ Vương vặn vẹo, bên trong có Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trùng kích, bên ngoài bị Uyên Long Vương tấn công, loạn trong giặc ngoài làm cho hần liên tục trọng thương, phút chốc liền làm ra quyết định.

- Uyên Long Vương, ngươi dám phá hư kế hoạch lớn của ta, hôm nay ta phải giết ngươi!

Trong tiếng rống to dữ tợn, thân hình Ma Hồ Vương đột nhiên nổ tung, ngọn lửa màu đen từ trong thân thể hần bắn ra nháy mắt rơi xuống đất.

Oanh!

Cả khu vực nhất thời bốc cháy lên ngọn lửa ngập trời, ngọn lửa màu đen đón gió mà trưởng, hóa thành một biển lửa đen ngòm, bạo tuôn khắp bốn phương tám hướng.

- Ngươi...lại bỏ qua Thiên Ma Phệ Hồn Diễm!

Uyên Long Vương chấn động, hiển nhiên không ngờ Ma Hồ Vương làm ra hành động quyết đoán này.

Thân hình Ma Hồ Vương lại ngưng tụ, khuôn mặt dữ tợn, trong mắt tràn ngập lửa giận ngút trời, suốt hơn hai trăm năm tu luyện, mắt thấy sắp thành công lại bị Uyên Long Vương phá hư, làm trong lòng hần vô cùng phẫn nộ.

- Uyên Long Vương, đi chết đi!

Ma Hồ Vương hét to, thủ chưởng tối đen ngưng tụ, một chưởng đánh về phía trước, ma sát khí cuồn cuộn hình thành một thủ chưởng khổng lồ trên bầu trời, âm ầm nổ tung, hủy diệt hết thấy.

Uyên Long Vương cười lạnh, móng vuốt vươn lên, nói:

- Ma Hồ Vương, lúc người toàn thịnh ta còn không sợ người, chẳng lẽ bây giờ còn sợ người hay sao!

Trong tiếng nổ vang, trời sụp đất nứt, sơn hà lật đổ, mặt đất vỡ tung, nơi nơi đều là cảnh tượng như tận thế tiến đến.

Mà trên mặt đất, ngọn lửa màu đen nhanh chóng bành trướng, biến ảo thành biển lửa cắn nuốt hết thảy, những nơi đi qua nham thạch nháy mắt dập nát hóa khí, biến thành hư vô, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bao phủ tới thông đạo lỗ xoáy đi thông tầng thứ ba.

- Đáng chết!

Lâm Tiêu trừng lớn hai mắt, chưa kịp phản ứng, oanh một tiếng ngọn lửa màu đen nháy mắt nuốt sống hắn.

- A!

Một cảm giác đau đớn tác dụng lên linh hồn truyền tới, ngọn lửa màu đen kia không biết là vật quỷ dị gì, nhanh chóng thiêu đốt linh hồn Lâm Tiêu, trong phút chốc hồn hải của hắn hóa thành biển lửa, đau đớn kịch liệt làm linh hồn dần dần mai một.

- Tiểu gia hỏa này xong rồi!

Uyên Long Vương cùng Ma Hồ Vương đều nhìn thấy một màn này, trong lòng liền toát ra ý nghĩ như vậy, công kích vẫn không hề ngừng lại.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là thiên hỏa thần bí do Chiến trường Ma Uyên dựng dựng mà thành, nó có thể cắn nuốt linh hồn các sinh vật, cực kỳ đáng sợ, dù là Ma Hồ Vương cũng khó thể chống cự, mà sinh vật Quy nguyên cảnh nếu bị bao phủ hẳn phải chết không nghi ngờ, căn bản không khả năng sống sót.

Trong biển lửa cuộn cuộn, linh hồn Lâm Tiêu nhanh chóng thiêu đốt.

- Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Thời khắc nguy cấp, Lâm Tiêu nhần nhẹn đau đớn, thi triển Cửu Ngự Phân Thần thuật cố thủ linh hồn của chính mình.

Ông!

Đúng lúc này một cỗ linh hồn dao động tà ác truyền tới, trong biển lửa cuộn cuộn một ngọn lửa màu đen sáng ngời phiêu đảng bay tới, lập tức dừng mãnh tràn vào thân thể Lâm Tiêu, ngọn lửa kia như có được trí tuệ mang theo cỗ chân khí tà dị tràn tới hồn hải của hắn, muốn chiếm đoạt thân thể hắn.

Đoàn ngọn lửa màu đen sáng ngời kia chính là bản nguyên của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Trong linh hồn truyền tới đau đớn, Lâm Tiêu cảm giác linh hồn của mình muốn bốc cháy, thân hình bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm chiếm cứ, loại cảm giác này giống như lúc hắn xuyên qua đoạt xá, nhưng lần này thì khác, lần trước linh hồn Lâm Tiêu dung hợp cùng linh hồn thân thể này, nhưng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm muốn đốt linh hồn của hắn, hoàn toàn chiếm cứ thân thể hắn.

- Muốn đoạt xá ta, Phần Viêm quyết, tâm hỏa, ngưng!

Lâm Tiêu nổi giận, trực tiếp cô đọng tâm hỏa, thúc giục Luyện Hóa thuật trong Phần Viêm quyết bắt đầu luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trong hồn hải của mình.

Trong Phần Viêm quyết, cô đọng tâm hỏa có thể cắn nuốt toàn bộ ngọn lửa trên thế gian, một khi cắn nuốt một loại ngọn lửa chí cường thì có thể hình thành nhất muội chân hỏa, hai loại sẽ thành nhị muội chân hỏa, ba loại thành tam muội chân hỏa, cứ như thế chính Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cũng có thể bị cắn nuốt.

Quả nhiên ngay trong nháy mắt tâm hỏa hình thành, một cỗ lực lượng dựng lên, nháy mắt ngăn cản Thiên Ma Phệ Hồn Diễm xâm lấn, hai bên giằng co trong hồn hải của Lâm Tiêu, lẫn nhau cắn nuốt đối phương, miễn cưỡng bảo trì cân bằng.

Ở bên ngoài, cuộc chiến giữa Uyên Long Vương cùng Ma Hồ Vương đã kết thúc, Ma Hồ Vương đã bị trọng thương không ngừng phun máu tươi, liên tục thối lui, thân thể khổng lồ không ngừng bị đánh nát ngưng

tự, hoàn toàn rơi vào hạ phong, giống như tùy thời đều sẽ vẫn lạc.

877. Chương 875: Vạn Ma Phệ Tâm Trận - Lâm Tiêu Trở Về (1)

Chương này trùng với 873, do nguồn bản dịch đăng vậy nên chịu thôi.

Tương Thiên Thần tháo xuống mặt nạ của nam tử kia.

Khuôn mặt có chút quen thuộc lộ ra trước mặt mọi người.

- Cái gì?

Hoa!

Diễn cảm mọi người thật khiếp sợ.

- Hắn là...Lâm Tiêu, không đúng, người này lớn tuổi hơn Lâm Tiêu không ít, hình dáng chênh lệch, nhưng khuôn mặt thật tương tự, chẳng lẽ là thân nhân của hắn?

Mà khiếp sợ hơn nữa chính là Đông Phương Hiên Viên cùng Đông Phương Nguyệt Minh, ánh mắt hai người kích động, trong lòng không khỏi nghĩ tới một người, đôi tay âm thầm siết chặt.

Đôi mắt Tương Thiên Thần lộ hung quang, lạnh lùng nói:

- Chư vị chắc đang giật mình về khuôn mặt của người này, không sai, khi tại hạ nhìn thấy hắn cũng kinh hãi, sau khi điều tra mới phát hiện hắn chính là ca ca của Lâm Tiêu, Lâm Hiên.

- Đối với Lâm Hiên có lẽ mọi người còn xa lạ, ta giải thích một chút, người này từng là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, từng có một đoạn tình cảm lưu luyến với con gái Đông Phương Hiên Viên là Đông Phương Nguyệt Linh, hơn mười năm trước mất tích, không nghĩ tới hiện tại hắn lại giết chóc khắp nơi trong Quận Vô Lăng chúng ta, Đông Phương Hiên Viên, người còn có lời gì để nói.

Đông Phương Hiên Viên siết chặt hai tay, nội tâm giằng co kịch liệt, ánh mắt dữ tợn đáng sợ, hắn thật không ngờ nam tử này là ca ca của Lâm Tiêu, hiện tại Lâm Tiêu đã chết, dù là vì Lâm Tiêu hắn cũng nên cứu Lâm Hiên, nhưng mà...

Hắn đưa mắt nhìn qua Đông Phương Nguyệt Minh, hiện lên tia bất đắc dĩ.

- Tương Thiên Thần, người này đích thật là đại ca Lâm Tiêu, nhưng nghe nói năm xưa đã vẫn lạc, không liên quan gì tới quận vương phủ Quận Hiên Dật, vì sao hắn ra tay với quận vương phủ của người, ta nghĩ trong lòng người hắn rất rõ ràng.

Đông Phương Hiên Viên lộ ra sát khí, lạnh đạm nói.

- Không quan hệ tới Quận Hiên Dật của người? Tốt lắm!

Trong mắt Tương Thiên Thần hiện hàn mang, nhe răng cười, đột nhiên bổ ra một chưởng đánh lên người Lâm Hiên.

- Phan!

Lâm Hiên miệng phun máu tươi, thân thể nện xuống quảng trường, mặt đất hiện lên khe nứt, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa không dứt, vô cùng thê thảm.

- Người...

Thần sắc Đông Phương Hiên Viên âm tình bất định, trong lòng giằng co kịch liệt, vô cùng phẫn nộ.

- Chắc chắn, Đông Phương Hiên Viên, người này là võ giả Quận Hiên Dật, người lại thờ ơ, thật khiến lòng người lạnh lẽo ah.

Thanh âm Tương Thiên Thần vang vọng, bộ mặt đáng sợ như ma quỷ:

- Nếu không quan hệ tới Quận Hiên Dật các ngươi, như vậy ta sẽ không khách khí, bất luận kẻ nào liệp sát đệ tử Quận Võ Lăng chúng ta, ta phải cho hắn sống không được, chết không thể!

- Người đâu, tể trận!

Tương Thiên Thần vung tay lên, nhất thời có vài cao thủ đi tới bố trí trận văn trên quảng trường, bốn phía xuất hiện bảy trụ đồng màu đen, quanh quẩn hắc mang, mà Lâm Hiên bị trôi trên một trụ đồng ở trung ương.

- Đây là... Vạn Ma Phệ Tâm trận!

Mọi người kinh hãi, không rét mà run, trận pháp này sẽ làm thân thể người bị ăn mòn từng chút một, mãi tới khi hóa thành xương khô, quá trình duy trì suốt ba ngày, là một trong những trận pháp tàn nhẫn nhất.

Oanh long long...

Sắc mặt Tương Thiên Thần không chút thay đổi, mở ra đại trận, từng luồng sương mù màu đen điên cuồng tràn vào thân thể Lâm Hiên, thân thể hắn bộc phát ra từng trận khói đen, phát ra thanh âm ăn mòn làm lòng người kinh hãi.

- Chư vị, đây là kết cục đắc tội Quận Võ Lăng chúng ta!

Tương Thiên Thần dữ tợn cười to.

- Ha ha ha...

Lâm Hiên đột nhiên cười điên cuồng, sắc mặt dữ tợn vặn vẹo, ánh mắt tàn mát ra cừu hận nhìn chằm chằm Tương Thiên Thần, cười lớn:

- Tương Thiên Thần, đây là thủ đoạn của ngươi sao? Lâm Hiên này là người từ trong địa ngục đi ra, chút năng lực tra tấn này làm gì được ta, ngươi chờ xem, không lâu tương lai ta sẽ cho ngươi thi cốt vô tồn, chết không toàn thây, ha ha...

Mọi người đều chấn động, khó tin, không thể tưởng tượng có người bị Vạn Ma Phệ Tâm trận hành hạ mà còn cười to nói chuyện được, làm người ta rợn tóc gáy.

Tương Thiên Thần hung tợn gào thét:

- Luyện, luyện chết hắn đi!

Tương Thiên Thần nổi giận.

Mấy người khổng chế trận pháp sắp tăng mạnh mức độ thì phương xa vang tiếng quát chói tai.

- Dừng tay!!!

Bầu trời trên đầu mọi người lóe tia sáng oanh kích vào Vạn Ma Phệ Tâm trận, phát ra những tia sáng chói lọi.

- Là ai!?

Mọi người ngược lên nhìn. Luồng sáng từ xa bay đến, một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài màu tím từ trên trời giáng xuống. Thiếu nữ ngơ ngẩn nhìn Lâm Hiên trong Vạn Ma Phệ Tâm trận, đôi mắt tràn đầy đau lòng, giọt lệ trong suốt lăn dài trên gò má trắng mịn.

Đông Phương Hiên Viên, Đông Phương Nguyệt Minh, mấy cường giả quận Hiên Dật phần khởi tinh thần, sốt ruột kinh kêu:

- Linh nhi!

- Tỷ tỷ!

- Đại tiểu thư!

Người đến là Đông Phương Nguyệt Linh.

Đông Phương Nguyệt Linh ngơ ngác nhìn Lâm Hiên, nhỏ giọng nói:

- Lâm Hiên.

Thanh âm nhẹ nhàng, mắt mông lung.

Trong Vạn Ma Phệ Tâm trận, người Lâm Hiên run lên, lòng nhói đau, nỗi đau khắc sâu tận xương còn hơn bị Vạn Ma Phệ Tâm trận luyện hóa.

Mắt Lâm Hiên đỏ rực hét to:

- Nàng đến làm gì? Đi đi, mau đi đi!

Lâm Hiên gào khàn giọng, gã cúi đầu, không chịu nhìn thiếu nữ xinh đẹp chờ gã mòn mỏi hơn mười năm. Lòng Lâm Hiên đau như bị dao cắt, hốc mắt ướt nước.

Tương Thiên Thần lấy lại tinh thần trước, gã sững sờ giây sao đôi mắt tràn ngập mừng như điên:

- Đông Phương Nguyệt Linh?

Tương Thiên Thần ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha! Đông Phương Hiên Viên, ngươi còn nói người này không liên quan đến Quận Hiên Dật? Giờ thì sao? Đúng là trời cũng giúp Quận Võ Uy ta. Người đâu, bắt hết người Quận Hiên Dật lại, chờ xử lý!

Tương Thiên Thần vốn muốn lợi dụng Lâm Hiên dụ Đông Phương Hiên Viên ra tay, để lấy cơ bắt gã. Nhưng không ngờ Đông Phương Hiên Viên chịu đựng rất giỏi, miễn gã không thừa nhận thì Tương Thiên Thần không thể làm gì được gã. Bây giờ Đông Phương Nguyệt Linh đến cho Tương Thiên Thần có cái cớ, gã bắt bẻ ngay.

Đông Phương Hiên Viên lắc đầu:

- Ài.

Đông Phương Hiên Viên biết không còn cách nào tránh khỏi trận chiến này. Đông Phương Hiên Viên nhìn ánh mắt Đông Phương Nguyệt Linh đau lòng đang nhìn Lâm Hiên, gã không nói nên lời trách móc.

Đông Phương Hiên Viên đành quay sang nói với đám người bên cạnh:

- Các vị, hôm nay cùng ta chiến đi.

Mấy cường giả Quận Hiên Dật rống to:

- Thề sống chết đi theo!

Bọn họ không hề sợ hãi.

Đông Phương Hiên Viên âm thầm truyền âm cho Đông Phương Nguyệt Minh:

- Minh nhi, ngươi tìm cơ hội đi trước.

Trong tay Đông Phương Hiên Viên đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương màu tím. Tia điện chạy dọc trường thương, tiếng sấm ầm ầm. Đông Phương Hiên Viên đâm ra một thương nhanh mạnh vào đại trận chính giữa quảng trường, gã định chuẩn bị giải cứu Lâm Hiên.

Tương Thiên Thần cười to bảo:

- Đông Phương Hiên Viên, ta chờ ngươi đã lâu. Hôm nay ta muốn ngươi có mạng đến, không mạng quay về!

Một thanh chiến đao màu đỏ xuất hiện, đỡ thương của Đông Phương Hiên Viên.

Răng rắc!

Tia chớp và ánh sáng đỏ vô tận va chạm ngay giữa quảng trường. Chân nguyên khủng bố càn quét, áp lực chấn nhiếp cứu thiên thập địa. Lực trùng kích làm người xem sợ hãi, đám võ giả Quận Võ Uy, dân chúng tụ tập trên quảng trường học máu thụt lùi. Một số dân chúng vô tội thực lực yếu bị lực trùng kích nổ nát.

878. Chương 876: Vạn Ma Phệ Tâm Trận - Lâm Tiêu Trở Về (2)

- Lâm Tiêu trở về. (2)

Vù vù vù!

Chỗ sáu quận vương khác dựng bình chương chân nguyên vô hình chặn trùng kích, bảo vệ quần chúng.

Tương Thiên Thần vừa chiến vừa quát to:

- Các vị, xin hãy lùi lại xem cuộc chiến, chờ ta bắt giữ Đông Phương Hiên Viên rồi sẽ mang các vị đi mộ địa vương giả cùng nhau tìm báu vật. Tương Thiên Thần ta nói một là một, tuyệt không nói hai lời.

Đám người Tuyệt Vô Thần mí mắt nhúc nhích, ngần ngừ, cuối cùng tránh sang một bên nhìn đại chiến.

Các đại quận tự lo phần đất của nhau, không có nhiều tình cảm, cũng sẽ không dễ dàng xen vào đắc tội một phương khác. Bọn họ nhìn thế cục phát triển.

Ầm ầm!

Trên quảng trường, hơn mười cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, hậu kỳ đỉnh phong bao vây đám người Đông Phương Nguyệt Linh, công kích dồn dập, chân nguyên thổi quét như sóng dâng trào, tựa sao rơi. Mặt đất nứt ra các khe hở to.

Tiếng hét kinh hoàng, sợ hãi vang vọng thiên địa, vô số dân chúng hòa, vô giả thụt lùi, sợ bị trúng miếng.

Tương Thiên Thần rống to:

- Mở đại trận ra!

Ong ong ong!

Trên quảng trường dâng lên đại trận lớn bao bọc mọi người vào chính giữa. Đại trận mờ mịt, khí hỗn loạn chuyển động, cực kỳ cứng rắn, khiến mọi người đánh nhau không phá hoại Quận Võ Uy thành được. Nếu không nhiều cường giả hỗn chiến, chỉ khoảng nửa phút là quảng trường trung tâm Quận Võ Uy thành sẽ thành đồng đổ nát.

Vù vù vù!

Cùng lúc đó, mười mấy bóng người bay ra khỏi quận vương phủ, toàn là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Bọn họ tham gia cuộc chiến, bao vây nhóm Đông Phương Hiên Viên.

- Ha ha ha! Đông Phương Nguyệt Minh, ta chiến với ngươi!

Ầm!

Một người sát khí đằng đằng, tay cầm chiến đao, rất ngông cuồng. Là Đoạn Thiên Cừu của Quận Võ Uy. Mấy năm qua đi, Đoạn Thiên Cừu đã đột phá đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ.

Đoạn Thiên Cừu vung chiến đao, đao ý giết chóc đáng sợ tung hoành càn quét bốn phía.

Keng!

Đông Phương Nguyệt Minh sử dụng Nhật Nguyệt Song Câu, mắt lạnh băng đánh với Đoạn Thiên Cừu.

Ầm ầm ầm!

Đông Phương Hiên Viên thụt lùi nhanh, mặt tái nhợt. Đông Phương Hiên Viên nhìn xung quanh, thấy mấy cường giả già mang đến bị một đồng cường giả Quận Võ Uy vây công, liên tục học máu thụt lùi. Lòng Đông Phương Hiên Viên chìm xuống.

Tương Thiên Thần cười dữ tợn:

- Ha ha ha! Đông Phương Hiên Viên, người muốn trốn sao?

Có hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng ngạo nghễ quanh Tương Thiên Thần, ba người thành thể tam giác nhốt Đông Phương Hiên Viên bèo giữa.

Đông Phương Hiên Viên gào thét:

- Giết!!

Đông Phương Hiên Viên thi triển Tử Điện Lôi Thương đến cực hạn, trường thương hóa thành từng đợt điện long màu tím bay lượn chân trời. Biển sấm sét dâng lên nhấn chìm tất cả, hủy thiên diệt địa.

Nhưng bất đắc dĩ là một mình Tương Thiên Thần đủ đánh ngang tay với Đông Phương Hiên Viên, cộng thêm hai cường giả khác thì điện long bất lực, gầm rống thê lương. Đông Phương Hiên Viên liên tục rút gào, trượt dài ra sau, vất vả chống đỡ.

Phanh một tiếng, Đông Phương Hiên Viên bị Tương Thiên Thần vỗ một chưởng vào ngực, râu tóc dựng đứng, phun ra búng máu.

Tương Thiên Thần cười gằn:

- Ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu không tất cả phải chết!

Tương Thiên Thần tấn công dồn dập.

Ở phương xa, đám người Tinh Băng Vân lắc đầu, nói:

- Đông Phương Hiên Viên bị nguy hiểm.

Ánh mắt bọn họ trầm trọng.

Về thực lực thì Đông Phương Hiên Viên, Tương Thiên Thần ngang nhau. Nhưng một phe chỉ được vài người, phe kia thì cường giả như mây. Đông Phương Hiên Viên có sức mạnh ngập trời cũng bất lực.

Trong lòng Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến máy động, bọn họ cũng muốn xông lên nhưng nhìn nhóm Tuyệt Vô Thần, Hoàng Phủ Vô Danh đứng đó thì dập tắt xúc động.

Nếu Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến tham gia cuộc chiến thì mấy quận vương có thù oán với bọn họ cũng sẽ ra tay, ngược lại đẩy chính mình vào nguy hiểm. Dù sao lần này không chỉ Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến đi, còn có mấy thiên tài quận mình như Tinh Mộng Vũ, Uất Trì Quạt, bọn họ phải đắn đo nhiều.

Một cường giả Quận Hiên Dật hét to:

- A!

Bị mấy người vây công, cường giả Quận Hiên Dật tự bạo thành mưa máu đầy trời.

Bên kia, Đông Phương Nguyệt Minh cũng rơi vào nguy hiểm.

Phập!

Đông Phương Nguyệt Minh bị Đoạn Thiên Cừu, hai cường giả khác vây công, một giây sơ sẩy bị đao chém trúng vai trái. Máu phun ra, vết thương sâu thấy xương.

Đông Phương Nguyệt Minh sốt ruột hét lên:

- Nhị muội!

Nhưng Đông Phương Nguyệt Minh bị mấy người vây quanh, nàng không thoát ra được.

Thường Hoành cười nanh tranh, mắt dâm tà:

- Ha ha ha, Linh nhi đại tiểu thư lo ỉn trước đi, Ha ha ha!

Đông Phương Hiên Viên hét to:

- Minh nhi!

Đông Phương Hiên Viên nóng nảy trúng một chưởng của Tương Thiên Thần, máu phun tung tóe.

Đoạn Thiên Cừu cười gằn:

- Ha ha ha, chết đi!

Đao quang tràn ngập, trong khi hai người bám dính Đông Phương Nguyệt Minh thì gã chém tới một nhát đao. Đao quang đỏ rực tựa huyết nguyệt, tung hoành không gì sánh được chém vào Đông Phương Nguyệt Minh không thể nhúc nhích.

Đông Phương Hiên Viên, Đông Phương Nguyệt Linh trợn to mắt, đau đớn rống to:

- Không!!!

Ầm!

Thiên địa vang tiếng nổ điếc tai. Vô số cặp mắt cùng nhìn giữa không trung, bọn họ cho rằng sẽ thấy xác Đông Phương Nguyệt Minh bị xẻ đôi thì lại thấy trước mặt nàng có một màn sáng chân nguyên hùng hồn khuếch tán, bao bọc nàng.

Đao quang chứa đòn công kích hết sức của Đoạn Thiên Cừu chém vào màn sáng nhưng không gây chút gợn sóng nào, không thể phá hoại màn sáng một li.

Mọi người giật mình. Chân nguyên hộ thể này mạnh đến thế sao?

Tuy Đoạn Thiên Cừu mới là Quy Nguyên cảnh trung kỳ nhưng thực lực không thể khinh thường, không kém gì cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường.

Đoạn Thiên Cừu lạnh lùng quát:

- Ai!?

Đoạn Thiên Cừu ngược nhìn trời.

Các cặp mắt quanh quảng trường khựng lại rồi cùng nhìn chân trời bên trên quảng trường. Một bóng người như hồn ma đáp xuống. Người này đeo mặt nạ, hơi thở chân nguyên không cường đại nhưng toát ra uy hiếp nghẹt thở, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn xuống dưới, sát ý khủng bố sôi trào như cự long giận dữ.

Không hiểu sao đám người Đông Phương Nguyệt Minh nhìn người nọ thì lòng dâng lên cảm giác quen thuộc như từng quen biết.

- Cảm giác rất quen thuộc.

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng thiên địa, Tương Thiên Thần cao giọng quát:

- Các hạ là ai? Dám ngăn cản Quận Võ Uy ta diệt địch? Nhanh chóng rời đi, nếu không các hạ sẽ hối hận suốt đời!

Ánh mắt Tương Thiên Thần sắc bén.

Nam nhân tóc đen đeo mặt nạ cuồng cười:

- Ha ha ha! Ta là ai? Người hỏi ta là ai?

Khí lưu chân nguyên sôi trào toàn thân, nam nhân tóc đen đeo mặt nạ đứng ngạo nghễ thiên địa, như ma thần bước ra từ địa ngục, bá đạo uy mãnh.

Đôi mắt nam nhân tóc đen đeo mặt nạ bắn ra hai tia sáng đè ép cửu thiên thập địa, chiến đao bên hông rút khỏi vỏ, sấm sét chém xuống.

Răng rắc!

Ầm ầm ầm!

Cột đao sấm sét thô như núi từ trên trời giáng xuống, kinh khí cuồng bạo, ngân hà đảo ngược, như ngôi sao lao nhanh xuống mặt đất. Đao quang chém vào Vạn Ma Phệ Tâm trận chính giữa quảng trường. Đại trận

rền rĩ, ánh sáng rực rỡ bắn tung tóe. Chân nguyên mệnh mang chấn vỡ Vạn Ma Phệ Tâm trận, bảy cây cột đồng đen tan nát, cõi bỏ trôi buộc cho Lâm Hiên bị hốt.

Lâm Hiên rống to:

- A!

879. Chương 877: Bị Lộ Thân Phận (1)

(1)

Tóc đen bay lên, gãi như lệ quỷ bay lên từ đại trận tan vỡ. Bộ dạng Lâm Hiên như người điên, đôi mắt đỏ lạnh lùng nhìn đám người Tương Thiên Thần, thật sự vô tận sôi trào.

Tương Thiên Thần tức giận quát to:

- Chết tiệt, giết người này cho ta!

Hai cường giả Quận Võ Uy vây công Đông Phương Nguyệt Minh ở gần nhất, bọn họ hét to:

- Giết!!!

Hai cường giả Quận Võ Uy lao lên.

Võ giả đeo mặt nạ mắt lạnh băng chém nhất đao, không thấy hấn dừng sức, đao quang tựa ngân hà xẹt qua không trung. Hai cường giả Quận Võ Uy hét to, máu phun ra. Đao quang chém hai người nổ nát không chữa mẩu xương.

Mọi người giật mình. Cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đi đâu cũng không thuộc dạng yếu, là cao thủ một phương, nhưng không qua nổi một chiêu của võ giả đeo mặt nạ.

Võ giả đeo mặt nạ cười khẩy nói:

- Tương Thiên Thần, người đạo mạo trang nghiêm, hôm nay ta sẽ xé ngực trang của ngươi ra, ọi người thấy mặt thật của ngươi!

Một luồng đao quang chém hướng phủ quận vương nằm bên ngoài Vạn Ma Phệ Tâm trận.

Ầm!

Đao quang dài trăm trượng chém xuống, các tia chớp thô to bay lượn như điện long. Phủ quận vương to lớn rộng rãi rung bần bật, mặt đất nứt nẻ, người hầu kẻ hạ hốt hoảng la hét chói tai. Khi phủ quận vương sắp hoàn toàn sụp xuống thì . . .

- Khục khục khục!

Tiếng cười âm trầm the thé vang lên.

Khói đen ngùn ngụt dâng lên từ phủ đệ quận vương, che lấp quang ngập trời. Một bóng đen bay lên, đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm võ giả đeo mặt nạ.

- Tiểu tử, ngày xưa ta truy sát ngươi vào Âm Sát Giản, không ngờ ngươi sống sót trở ra, còn tìm đến đây. Hay ngươi nghĩ đột phá đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong rồi có thể đối kháng với Thiên Ma lão nhân ta đây? Khục khục khục, ta sẽ giết ngươi chết tại đây, luyện thành vu thi.

Thấy bóng đen đó, các quận vương nhú mày nói:

- Là Thiên Ma lão nhân!

Đông Phương Hiên Viên lau máu dính khóe môi, cười to bảo:

- Ha ha ha! Tương Thiên Thần, ngày xưa trước mặt Bách Lý Tử bệ hạ ngươi luôn miệng nói Thiên Ma lão nhân giết Lâm Tiêu không liên quan gì ngươi. Nhưng tại sao Thiên Ma lão nhân núp trong phủ đệ của ngươi? Ngươi phải cường giả sẵn giết thiên tài của Quận Hiên Dật ta, giết quán quân đại tái Phong Vân bảng của đế quốc. Ngươi gan to bằng trời, trời đất không tha. Chờ khi bệ hạ biết được thì ngươi có ba hoa miệng lưỡi thế nào cũng khó tránh khỏi luật pháp đế quốc trừng trị!

Ngày xưa Thiên Ma lão nhân đuổi giết Lâm Tiêu, Tương Thiên Thần kiên quyết phủ nhận việc này liên quan đến gã. Hiện tại Thiên Ma lão nhân bị đế quốc Võ Linh truy nã thì ra ẩn náu trong phủ đệ của gã, bộ mặt xấu xí của Tương Thiên Thần hoàn toàn bị lộ ra rồi.

Tương Thiên Thần nghiêng răng ken két, mặt vặn vẹo nói:

- Đông Phương Hiên Viên, mặc cho ngươi ba hoa thế nào, hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết. Mọi người nghe lệnh, giết hết võ giả Quận Hiên Dật, không chừa một tên! Ai dám ra tay giúp đỡ tức là đối địch với Quận Võ Uy, Quận Võ Uy ta không chết không ngừng với người đó!

Bộ mặt thật bị lộ, Tương Thiên Thần không lo giữ hình tượng hiên ngang lẫm liệt nữa. Hiện giờ tên đã trên dây không thể không bắn, nói sao thì hôm nay Tương Thiên Thần phải giết đám người Đông Phương Hiên Viên tại đây, chấm dứt tai họa.

Thiên Ma lão nhân ma khí ngập trời, khí thế Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong hoàn toàn bộc lộ.

- Khục khục khục, Thiên Ma lão nhân ta là một thành viên của Quận Võ Uy, nguyện giúp quận vương Tương Thiên Thần tru sát ngoại địch!

Trên bầu trời kéo mây đen, ma uy hùng dũng. Các quận vương biến sắc mặt, lòng thầm giật mình trước thực lực đáng sợ của Thiên Ma lão nhân.

Người Lâm Hiên đầm máu đầy vết thương, nhưng chiến ý sôi sục, sát khí hùng hực:

- Thiên Ma lão nhân, ngươi giết đệ đệ Lâm Tiêu của ta, hôm nay dù Lâm Hiên ta chết thì quyết kéo ngươi xuống địa ngục cùng!

Thiên Ma lão nhân lạnh lùng cười phá lên:

- Chỉ bằng vào ngươi? Thứ như con kiến! Thiên Ma lão nhân ta tung hoành chiến trường Ma Uyên không người địch nổi, ngươi là thứ gì? Thôi, hôm nay ta từ bi tiễn ngươi và đệ đệ làm bạn dưới suối vàng!

Về mặt Thiên Ma lão nhân ngạo nghễ thiên hạ.

Thanh âm lạnh lùng vang vọng thiên địa:

- Vậy sao?

Võ giả đeo mặt nạ từng bước tiến lên, ánh mắt lạnh lùng, thoáng chốc thành tiêu điểm nguyên quảng trường.

Võ giả đeo mặt nạ nói:

- Tương Thiên Thần, Thiên Ma lão nhân, các ngươi hãy mở to đôi mắt nhìn kỹ xem ta là ai?

Trong tiếng cười lạnh lẽo, võ giả đeo mặt nạ tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt kiên cường trẻ tuổi.

Yên lặng, tĩnh lặng như chết.

Trong phút chốc quảng trường náo nhiệt lạnh ngắt như tờ, vô số cặp mắt kinh sợ nhìn bóng người trên quảng trường, ngạc nhiên như gặp quỷ.

- Ngươi . . . Ngươi . . . !

- Lâm Tiêu, là Lâm Tiêu thật sao?

- Sao hắn chưa chết?

Hơn hai năm trước, trong cuộc chiến ở thành Hắc Lĩnh, hầu hết cường giả chính mắt thấy Thiên Ma lão nhân thu Lâm Tiêu vào Thiên Ma Bát truyền tống đi tuyệt địa chết chóc. Từ đó Lâm Tiêu mất tích trên

đại lục hai năm dài, khiến Quận Võ Uy và Quận Hiên Dật suýt đại chiến. Cả Đế quốc Võ Linh đều cho rằng Lâm Tiêu chết rồi, Thiên Ma lão nhân, Tương Thiên Thần biết nội tình cùng nghĩ vậy.

Nhưng bây giờ, Lâm Tiêu mà mọi người công nhận đã chết một lần nữa sống động xuất hiện trước mắt. Điều này mang đến rung động, kích thích như gió lốc sóng thần, kinh thiên động địa.

Trong một thoáng mọi người kinh ngạc đến ngây người, không dám tin vào mắt mình.

Thiên Ma lão nhân chỉ vào Lâm Tiêu, rung động vô cùng:

- Sao . . . Sao ngươi chưa chết? Ngày đó ta truyền tống ngươi vào tầng thứ bốn chiến trường Ma Uyên, dù là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không sống nổi, sao ngươi có thể . . .

Sau đó mặt Thiên Ma lão nhân dữ tợn, rít gào the thé:

- Dù ngươi không chết thì sao? Hôm nay ở Quận Võ Uy của ta, mặc cho ngươi có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng sống ra ngoài!

Tương Thiên Thần cũng lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Tiêu làm gã thấy phát run, ý tưởng điên cuồng nổi lên trong đầu gã. Tầng thứ bốn chiến trường Ma Uyên cũng không thể nhốt chết Lâm Tiêu, sức sống của hắn quá kinh khủng. Nếu hôm nay Tương Thiên Thần không giết hắn, có ngày Quận Võ Uy sẽ bị hủy vào tay Lâm Tiêu.

- Trời, thì ra lúc trước Thiên Ma lão nhân truyền tống Lâm Tiêu vào tầng thứ bốn chiến trường Ma Uyên, nhưng tại sao hắn không chết?

- Tầng thứ bốn chiến trường Ma Uyên là cấm địa của võ giả Quy Nguyên cảnh, nghe nói chỉ Vương giả Sinh Tử cảnh mới ra vào được. Dù là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi vào đó cũng chết chắc, vậy mà Lâm Tiêu trốn ra được.

- Lúc nãy nghe Thiên Ma lão nhân nói từng truy sát Lâm Tiêu vào Âm Sát Giản, theo ta được biết Âm Sát Giản là cấm địa kinh khủng nhất trong Ma Khí Hải ở tầng thứ ba chiến trường Ma Uyên. Lâm Tiêu dùng cách gì sống sót được?

- Hay Lâm Tiêu có kỳ bảo gì đó luôn bảo vệ an toàn cho hắn?

Trong phút chốc Quận Võ Uy thành bàn tán xôn xao, tiếng ồ à kinh ngạc đâm thẳng lên mây, ầm ầm như sấm.

Sáu quận vương giật mình, lòng rất rung động.

- Tiểu tử này còn sống, thật khó tin.

880. Chương 878: Bị Lộ Thân Phận (2)

(2)

Uất Trì Quật vẻ mặt hưng phấn cười to bảo:

- Ha ha ha! Ta đã nói mà, Lâm huynh đâu dễ chết vậy. Thiếu hắn thì thế hệ trẻ Đế quốc Võ Linh chúng ta bớt tỏa sáng.

Tinh Mộng Vũ siết chặt nắm tay, nhếch môi cười:

- Sống sót thì tốt, đây mới là Lâm Tiêu mà ta biết.

Đệ tử xích mích với Lâm Tiêu thì cười nhạt, như đám người Hoàng Phủ Chân lộ vẻ khinh thường nói:

- Hừ! Dù sống sót thì sao? Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong bình thường mạnh đến đâu? Bây giờ chỉ có cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong mới vào chiến trường được, Lâm Tiêu chỉ là gánh nặng, thật lỗ mãng.

- Ta nghĩ Lâm Tiêu đi để chịu chết.

Trong lòng bọn họ rất ghen tỵ Lâm Tiêu. Đại tá Phong Vân bằng đã qua mấy năm, bọn họ khắc khổ tu luyện, chưa bao giờ lơ là, ai nấy tu vi tăng vọt. Nhưng thực lực cứ kẹt lại Quy Nguyên cảnh trung kỳ, dựa vào thiên phú, công pháp có thể đối kháng với võ giả bình thường Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Lâm Tiêu vừa lên sân đã là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong vượt trên mọi người, dễ dàng giết hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, hỏi sao bọn họ không bất bình, ghen ghét?

Đám người Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Minh, Quận Hiên Dật vương trợn to mắt, lẩm bẩm:

- Nhị . . . Nhị đệ.

- Lâm Tiêu . . .

Trong lòng bọn họ rất vui sướng và kích động.

Bốn phía vang tiếng xì xầm, nhiều cặp mắt chứa các cảm xúc khác nhau nhìn chằm chằm. Lâm Tiêu quay người nhìn nhóm Lâm Hiên. Ánh mắt giao nhau trên không trung, thời gian ngừng lại.

Khóe mắt Lâm Hiên chảy lệ:

- Nhị đệ.

Kiên cường như Lâm Hiên lúc này không kiềm được nỗi lòng kích động.

Lâm Tiêu cũng xúc động:

- Đại ca!

Hai huynh đệ ôm chặt nhau, hốc mắt ướt nước. Hơn mười năm không gặp, tình thân máu hòa tan nước đó mãi mãi không thay đổi.

Đông Phương Nguyệt Minh nhẹ nhàng bước đến, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ngấn lệ:

- Ngươi . . . Không chết.

Mắt Đông Phương Nguyệt Minh tràn ngập vui sướng, mừng muốn khóc. Hơn hai năm ngày nhớ đêm mong, nhiều lần khóc trong đau khổ, Đông Phương Nguyệt Minh không biết nàng ôm tình cảm gì với Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhìn vẻ mặt lo lắng, nhớ nhung, khuôn mặt ướt lệ của Đông Phương Nguyệt Minh, tim hẫng lồi một nhịp.

Lâm Tiêu vươn hai tay lau nước mắt trên mặt Đông Phương Nguyệt Minh:

- Đây còn là Đông Phương Nguyệt Minh mà ta quen không? Thù lớn chưa trả, sao Lâm Tiêu chết được?

Lâm Tiêu chậm rãi xoay người nhìn đám cường giả Quận Võ Uy trên bầu trời, nhìn Tương Thiên Thần, Thiên Ma lão nhân kiêu ngạo đứng trên cao. Lâm Tiêu nhếch mép cười khùng bố, thanh âm bình tĩnh làm người sợ teo tim vang vọng trên quảng trường vắng lặng.

- Hôm nay ta sẽ huyết tẩy phủ quận vương Quận Võ Uy, mọi người đều biết lý do là gì. Lấy đại trận này làm lần ranh, trừ Thiên Ma lão nhân, Tương Thiên Thần ra những người không liên quan nhanh chóng ra khỏi đại trận trong vòng hơi thở, Lâm Tiêu ta sẽ không truy cứu. Nếu còn trong đại trận thì giết không tha!

Thanh âm vững vàng vang vọng thiên địa, rõ ràng truyền vào tai mỗi người. Trong phút chốc toàn thành yên lặng, ánh mắt kinh sợ nhìn Lâm Tiêu như ngó đồ đồ. Một mình muốn huyết tẩy phủ quận vương Quận Võ Uy, Lâm Tiêu bị điên hay có tự tin? Nói khoác hơi quá, ngông cuồng không biên giới.

Không đợi ai phản ứng, Đoạn Thiên Cừ là người đầu tiên rống to:

- Lâm Tiêu, ngươi cho rằng Quận Võ Uy là cái gì? Quá càn rỡ, để Đoạn Thiên Cừ ta thử sức ngươi!

Mắt Đoạn Thiên Cừu long lên sòng sọc, đao ý giết chóc đỉnh thất phẩm bắn lên cao thành cột sáng đỏ đậm mây. Đoạn Thiên Cừu giơ cao chiến đao chém xuống.

- Sát Lục đao quyết, Hủy Thiên Diệt Địa!

Răng rắc!

Cột đao đỏ như dòng sông máu gầm rống chảy ra từ hư không vô tận, trời sụp đất nứt. Trong dòng sông đỏ vang tiếng lệ quỷ kêu góc chìm nổi, như chín tầng địa ngục giáng xuống đầu Lâm Tiêu.

Đối diện đao quang như sông máu công kích, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, lù lù bất động. Lâm Tiêu ngược đầu lên, có ngân hà chuyển động trong con ngươi. Lâm Tiêu bỗng chỉ một cái, ngón tay nhẹ nhàng giơ lên.

- Huyền Không chỉ!

Chỉ quang to lớn xuất hiện, chân nguyên kích động, từ nam đến bắc thiên địa ầm vang như có ngọn núi to nghiền áp dòng sông máu mênh mông. Sông máu bốc cao tan nát, sức mạnh khủng bố xen lẫn chân nguyên vô tận ập đến. Đoạn Thiên Cừu trợn to đôi mắt vừa kinh vừa giận, cơ thể nát bấy không chứa mẩu xương.

Ngày xưa Đoạn Thiên Cừu đủ sức tranh phong với Lâm Tiêu trong đại tái Phong Vân bảng, đến bây giờ không địch nổi uy lực một chỉ. Cảnh tượng đáng sợ làm mọi người kinh hoàng, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tương Thiên Thần trợn to mắt, khóe mắt muốn nứt ra:

- Thiên Cừu!

Tương Thiên Thần rít gào điên cuồng:

- Giết, giết hết cả đám đi!

- Giết!!!

Cùng với tiếng gầm của Tương Thiên Thần, mấy chục cường giả Quận Võ Uy trong Vạn Ma Phệ Tâm trận hành động. Trong số bọn họ yếu nhất là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, làm sao lại bị một hậu bối hù sợ được? Bọn họ gầm rống, chân nguyên hùng hồn khuếch tán. Mấy chục người hòa lên tấn công Lâm Tiêu.

Trong đám cường giả Quận Võ Uy, một bóng người lao lên trước, tức giận quát lớn:

- Lâm Tiêu, ngày xưa trong Thiên Mộng bí cảnh ngươi giết thiên tài Kim Minh của Quận Võ Uy ta, hiện tại lại giết Thiên Cừu. Ta hận, hận tại sao lúc đó không giết ngươi đi? Hôm nay nếu Thường Hoành ta không giết ngươi thì thế không làm ngươi!

Mặt gã vặn vẹo dữ tợn, là phó doanh chủ Thường Hoành Trại huấn luyện thiên tài Quận Võ Uy ngày xưa mấy lần muốn giết Lâm Tiêu. Sau khi Thường Hoành đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, có mấy chục cường giả phụ trợ, gã phát ra một kích kinh khủng nhất.

Nhưng đối diện tiếng gầm tức giận của Thường Hoành, Lâm Tiêu không thèm nhìn gã cái nào, chân nguyên hộ thể vô hình dựng lên. Lâm Tiêu không sợ mấy chục người công kích, hấn siết chặt nắm đấm đánh vào không khí trước mặt.

- Man Vương Bá Quyền, Man Vương Hóa Thân!

Ầm ầm ầm!

Quyền ảnh tung hoành, uy áp ngập trời, ảo ảnh Man Vương khổng lồ hiện ra trong thiên địa, đầu độ trời chân đạp đất. Quyền uy khủng bố khuếch tán bốn phương tám hướng, vô địch thiên hạ.

Bùm bùm bùm !

Một chuỗi tiếng gầm rú nổ vang thiên địa, quận thành rung rinh, đất đai rên rỉ. Bầu trời bị đánh thủng, mấy chục người hợp sức công kích bị Lâm Tiêu đâm nát. Chân nguyên hộ thể ngoài người Lâm Tiêu bị vặn vẹo nhưng không vỡ.

Các quận vương giật mình trợn mắt há hốc mồm:

- Sao có thể như vậy?

Mấy chục người toàn là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, hợp sức lại thì dù có là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chưa chắc cũng rần đỡ được. Nhưng bọn họ ở trước mặt Lâm Tiêu thật yếu ớt, không chịu nổi một kích.

Lâm Tiêu lạnh lùng phun ra một chữ:

- Chết!

Bàn tay co thành hình móng vuốt, chân nguyên vô hình tràn ngập hóa thành bàn tay to chộp đằng trước. Vài cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ lao lên trước nhất bị bàn tay to chộp trúng, trong đó có Thường Hoành.

Thường Hoành bị bắt trúng, mặc cho gã vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát được. Thường Hoành kinh hoàng, gã không tưởng tượng nổi vì sao Lâm Tiêu chỉ vươn tay chộp đã có thể tùy ý nắm giữ sự sống chết của gã.

Thường Hoành không trốn ra được, gã hét chói tai cầu cứu.

881. Chương 879: Không Thể Ngăn Cản

- Không!

- Quận vương, cứu ta!

Mặt Tương Thiên Thần dữ tợn định lao lên cứu:

- Càn rỡ!

Đông Phương Hiên Viên chặn lại:

- Tương Thiên Thần, đối thủ của ngươi là ta!

Mấy chỗ khác cũng có cường giả Quận Hiên Dật ngăn mấy người bên Quận Võ Uy.

Hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng gần nhất lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, ngươi quá cuồng vọng, buông tay!

Hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhanh như chớp lao đến, quyền chưởng vung, chân nguyên hùng hồn hóa thành thương long gầm rống xẹt qua chân trời đánh mạnh vào bàn tay chân nguyên của Lâm Tiêu.

Thấy hai cường giả tấn công, Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Lâm Tiêu ta muốn giết người thì không ai trong Quận Võ Uy các ngươi ngăn được!

Tay trái Lâm Tiêu vung lên, chân nguyên hộ thể hình thành, chặn lại đòn công kích mạnh mẽ từ hai cường giả.

- Thường Hoành, ngày xưa rèn luyện trong Thiên Mộng bí cảnh, và sau đại tái Phong Vân bảng ngươi từng tấn công ta. Hôm nay ngươi không thoát chết được, có trách thì trách ngươi có mắt mà không thấy Thái Sơn, đắc tội với ta. Chỉ trách ngươi đi theo một quận vương phế vật!

Lâm Tiêu nhẹ nhàng chặn lại hai cường giả công kích, hần nhếch môi lạnh lùng cười. Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh băng, bàn tay chân nguyên co lại.

Bùm!

Lâm Tiêu co nắm tay, bàn tay chân nguyên to lớn khép lại. Vang tiếng nổ bùm, mấy người Thường Hoàn bị bàn tay chân nguyên bóp nát bấy, máu thịt tung tóe, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Toàn trường lặng im.

Các cường giả Quận Võ Uy cũng ngây ngốc. Máu đỏ rơi xuống như mưa, nhuộm đỏ quảng trường quận Võ Uy biến nó thành quảng trường Tu La.

Mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bị Lâm Tiêu bóp nát, cảnh tượng đáng sợ làm tim mọi người đập nhanh. Giờ bọn họ mới hiểu Lâm Tiêu không đến chịu chết mà như hắn đã nói, huyết tẩy Quận Võ Uy.

Trong phút chốc mọi người bị Lâm Tiêu ra chiêu chấn nhiếp, khâm phục hắn phong độ kinh người.

- Chết đi!

Lâm Tiêu nhanh như chớp, như bạo long cuộn người, thi triển Hư Tung La Ảnh liên tục thấp thoáng giữa không trung, xông vào mấy chục cường giả tấn công mình.

- Không!!!

- A!

Phập phụt!

Tiếng la hét vang lên, mấy chục cường giả sợ hãi hét chói tai. Dao quang sắc lạnh, ngón tay thấp thoáng, trào ảnh xẹt qua không trung, hủy thiên diệt địa, dễ dàng mang theo mạng sống vài tên cường giả. Nơi Lâm Tiêu đi qua máu phun tung tóe, không ai đỡ nổi một chiêu. Hoặc bị đao quang chém thành hai khúc, hoặc bị chỉ quang nghiền nát, các cường giả hét lạc giọng rơi xuống, đầu mình hai nơi.

Mọi người rung động. Có thể tham gia chiến đấu trong Vạn Ma Phệ Tâm trận đều là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng bọn họ như trẻ sơ sinh trước mặt Lâm Tiêu. Bọn họ không có sức chống cự, mặc hắn đồ sát, mạnh mẽ đến khó tin.

- Tiểu tử này ghê gớm thật, nếu để hắn trường thành tiếp sẽ là một trong những nhân vật hàng đầu của đế quốc.

- Tư chất vương giả là đây. Với thực lực Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong có thể dễ dàng tàn sát cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, dù là thiên tài đệ nhất đế quốc Tử Nguyệt Cơ ngày xưa cũng không mạnh như vậy.

- Lâm Tiêu mới hơn hai mươi tuổi đúng không? Hiện nay hắn lộ ra tư chất thể này miễn không chết thì xác suất đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh khoảng mười lăm phần trăm.

- Quận Hiền Dật thật là hên quá là hên, ra nhân vật thiên tài như vậy. Đông Phương Hiền Viên đã có người kế nghiệp.

Các quận vương kinh thán, mắt xoe tròn, trong lòng nổi lên nhiều suy tính. Đám người Tinh Mộng Vũ thì rung động, phục Lâm Tiêu sát đất. Bọn họ có mạnh mấy cũng lấm đối kháng với hai, ba cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, không dám mơ sẽ giống Lâm Tiêu giết đối thủ như giết một con rệp.

Tương Thiên Thần tức giận quát:

- Đáng chết!

Hành động của Lâm Tiêu chọc giận Tương Thiên Thần, lòng hắn lạnh băng.

Hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong lúc trước định ngăn cản Lâm Tiêu giết Thường Hoàn, bọn họ tức xì khói:

- Tiểu tử, cho rằng ta không trị ngươi được sao? Chết đi!

Hai cường giả cùng tấn công, chân nguyên dồi dào hình thành dòng lũ đánh nát không gian, ầm ầm ập đến.

Lâm Tiêu lạnh lùng chém một nhát:

- Thông Thiên Nhất Đao!

Răng rắc!

Nước lũ bị đập tan, đao quang dài mấy chục trượng, khí thế bắn thẳng lên trời, hùng hổ đánh nát chân nguyên hộ thể trước ngực hai cường giả. Đao quang chém một vết sâu trên hộ giáp dưới vải áo, hai Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bay ngược ra, phun máu, chặt vật không chịu nổi.

Hai Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong hét to:

- Không thể nào!

Ánh mắt hai người vừa kinh vừa giận.

Lâm Tiêu lười dây dưa, hấn chỉ một cái:

- Vạn Trượng Lăng Không chỉ!

Ngón tay chân nguyên đen thui dài trăm trượng hùng hổ như một ngọn núi từ trên trời giáng xuống, đánh đầu thẳng đó, khí thế vô địch.

Ầm!

Mặt đất nứt nẻ, mọi người né tránh. Có một người bị Lâm Tiêu nổ nát hộ giáp nghiền bẹp dí dưới đất, hộc bãi máu, da dễ rách toạc, không có chỗ nào lành lặn, máu chảy ra thành mấy con suối nhỏ.

Một cường giả khác mí mắt co giật, sợ teo tim, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh. Cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bị Lâm Tiêu hù sợ hết hồn, rụt vòi trốn ra xa.

Đám người trên quảng trường rung động trợn mắt há hốc mồm:

- Hung tàn quá.

Đây là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhân vật đỉnh cao nhất trong các đại quận, giờ như con gà bị Lâm Tiêu chà đạp. Cảnh tượng này làm mọi người rớt tròng mắt, không dám tin.

Tương Thiên Thần cũng bị thủ đoạn của Lâm Tiêu hù giật mình, sau đó nổi khùng lên:

- Tiểu súc sinh chết tiệt!

Lửa giận bùng cháy trong lòng Tương Thiên Thần, gã không ngờ chỉ hơn hai năm mà Lâm Tiêu đã trưởng thành đến mức này.

Tương Thiên Thần bị Đông Phương Hiên Viên bám chặt không thoát được, gã quát với Thiên Ma lão nhân đứng phía xa xem:

- Thiên Ma, ngươi còn chờ gì nữa!?

Tuy Quận Vô Uy có mấy mặt mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng người mạnh nhất là Thiên Ma lão nhân. Ngày xưa khi Thiên Ma lão nhân còn ở Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đã đối kháng lại cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Hiện tại, Thiên Ma lão nhân đột phá, lão bước vào hàng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao nhất, mạnh hơn Tương Thiên Thần.

Vì có Thiên Ma lão nhân nên Tương Thiên Thần tràn đầy tự tin, không lo sợ.

- Khục khục khục, tiểu tử giỏi, nửa năm nay ngươi chẳng những không chết trong Âm Sát Giản ngược lại thực lực tăng mạnh nhiều, hèn gì có gan xông Quận Vô Uy. Nhưng trước mặt Thiên Ma lão nhân ta đây thì sẽ cho ngươi biết những gì ngươi làm ngu ngốc cỡ nào.

Phương xa, Thiên Ma lão nhân cười độc ác, lao đến với ma khí ngập trời, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Tiêu như thợ săn ngắm con mồi, đầy giễu cợt.

Một cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong của Quận Hiên Dật quát chặn giữa đường:

- Thiên Ma lão nhân, để ta chiến với ngươi!

Trường kiếm cường giả Quận Hiên Dật tỏa sáng rực rỡ hóa thành thanh thiên kiếm xé rách không trung, hùng dũng chém xuống.

Mắt Thiên Ma lão nhân long lên, cười âm hiểm:

- Cút!

Thiên Ma lão nhân phốt lò cường giả Quận Hiên Dật, bàn tay khô đét tùy ý vung lên.

882. Chương 880: Chiến Thiên Ma Lão Nhân

Ma khí đáng sợ rợp trời chụp vào trường kiếm của cường giả Quận Hiên Dật. Vang tiếng nổ đécc tai, trường kiếm rung rinh, chân nguyên vỡ nát. Ma khí màu đen tan rã kiếm rực rỡ như mặt trời, tay Thiên Ma lão nhân cào ngực cường giả Quận Hiên Dật.

Bùm!

Chân nguyên hộ thể vô hình vỡ nát, ngực cường giả Quận Hiên Dật vang tiếng xương gãy. Đôi mắt cường giả Quận Hiên Dật vừa kinh vừa giận bị đè lún xuống đất, hộc máu.

Mấy quận vương Uất Trì Chiến giật mình, con ngươi co rút:

- Mạnh quá!

Một chiêu làm trọng thương cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Thiên Ma lão nhân thể hiện ra thực lực không yếu hơn nhóm quận vương Uất Trì Chiến, làm bọn họ kiêng dè.

Thiên Ma lão nhân tùy tay vung một chiêu đánh lui kẻ địch, lão nhìn Lâm Tiêu chăm chăm, từng bước áp sát. Ma khí như cơn lũ bùng phát từ người Thiên Ma lão nhân. Mây đen vần vũ, ma khí đen âm âm kéo đến đổ ập xuống Lâm Tiêu.

- Lão phu một chiêu cho ngươi chết! Thiên Ma Công, Ma Thủ Già Thiên!

Trong thiên địa ma sát khí cuộn cuộn, mấp máy, ngưng tụ biến thành bàn tay to đè xuống Lâm Tiêu. Bàn tay vô cùng khổng lồ, như núi cao từ trên trời giáng xuống. Bàn tay màu đen che trời, không khí nổ đi ùng toát ra uy hiếp nghẹt thở lao tới trên đầu Lâm Tiêu, muốn đập nát hẳn.

Đối diện ma trảo khủng bố dù là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng phải nghiêm túc ứng đối, Lâm Tiêu lại vẻ mặt lạnh lùng khinh thường nói:

- Thiên Ma lão nhân, thời đại của ngươi đã qua, nhìn bộ dạng nửa người nửa ma của ngươi xem, xấu xí gớm ghiếc. Hôm nay Lâm Tiêu ta sẽ chém yêu trừ ma!

Đạo ý như dòng lũ bộc phát, phóng lên cao.

- Địa Ngục Đạo!

Đạo quang sắc bén mang theo khí thể vô cùng tận ập đến, hùng hổ bắn lên trời, tia chớp màu lam lấp lóe. Đạo quang dài trăm trượng chém vào ma thủ che trời, bùm một tiếng, ma thủ nứt ra, ma sát khí tiết ra ngoài như thác nước che kín trời xanh. Tia chớp màu lam lấp lánh trong đạo quang hóa thành biển ca, đánh nát một đồng ma sát khí.

Các cường giả giật mình nhìn Lôi Đình đạo của Lâm Tiêu, mắt lóe tia sáng:

- Không ngờ là nguyên khí thượng phẩm.

Bọn họ nhận ra đẳng cấp đáng sợ của Lôi Đình đạo, khiến họ giật mình hơn là đạo ý khủng bố Lâm Tiêu phóng ra.

Đạo ý kia ngưng kết trong không trung hóa thành khí thể nghẹt thở thông thiên địa, khiến tất cả đạo khách muốn vái lạy thần phục. Các quận vương ngoài đại trận cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm kia, bọn họ chăm chú nhìn kỹ, rất là ngạc nhiên.

- Dao ý cửu phẩm, Lâm Tiêu yêu nghiệt quá vậy?

- Đây là dao ý đại thành. Dao khách muốn đột phá dao ý đến đại thành thường cần phải có thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao nhất, không ngờ Lâm Tiêu lĩnh ngộ đến bước này.

- Dao ý, kiếm ý là một loại thăng hoa tinh khí thần, bài trừ tà mị. Cũng giống như năng lượng thuộc tính lôi. Lâm Tiêu dựa vào dao ý đại thành kết hợp chiến đao thượng phẩm thuộc tính lôi có thực lực phá công kích của Thiên Ma lão nhân.

Trên quảng trường vang tiếng bàn tán xôn xao. Cái gọi là người thường đứng ngoài xem náo nhiệt, trong nghề nhìn biết ngay. Các võ giả bình thường tại đây không thấy ra ảo diệu trong công kích của Lâm Tiêu, nhưng các quận vương thì hiểu rõ nhất đao đó đáng sợ cỡ nào.

Lâm Tiêu cầm đao đứng ngạo nghễ, cười khẩy nói:

- Thiên Ma lão nhân, đây là một chiêu giết ta? Thật là khiến người cười rụng răng.

Không đợi Thiên Ma lão nhân có phản ứng gì, Lâm Tiêu lách người bay vọt tới, trốn vào hư không. Lâm Tiêu thì triển Hư Tung La Ảnh đến tột đỉnh, dung nhập một tia ý cảnh Truy Tinh Vô Ảnh. Lôi Đình đao bộc phát lôi quang vô tận.

Ầm ầm ầm!

Dao ý đậm đặc ập về hướng Thiên Ma lão nhân, từng tia sét màu lam rậm rạp hóa thành biển sét bện thành cái lưới to trong không trung chụp xuống đầu lão.

Nghe Lâm Tiêu trào phúng làm Thiên Ma lão nhân tức giận toàn thân bốc khói đen, mắt bắn ra hai tia sáng đỏ:

- Tiểu súc sinh, dù ngươi có leo lẻo thế nào thì hôm nay phải cũng chết!

Ma sát khí đen bao phủ toàn thân Thiên Ma lão nhân, ngăn lại tia chớp đầy trời. Thiên Ma lão nhân vọt ra và chạm mạnh với Lâm Tiêu. Trong phút chốc chân nguyên cuồng bạo bùng nổ từ vị trí hai người va chạm. Hai bóng người lướt qua nhau như núi lửa phun trào, năng lượng khiến người sợ hãi khuếch tán trên bầu trời.

Ầm ầm ầm!

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hai bóng người đánh túi bụi trên cao. Một đòn công kích đủ phá núi nứt đá, hủy thiên diệt địa. Dao động chân nguyên phát tán mạnh hơn dao động chân nguyên của mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong khác phát ra. Trong khoảnh khắc hai bên đánh mấy chục, trăm hiệp. Ma sát khí đen và tinh thần chân nguyên va chạm, ánh sáng rực rỡ bay tứ tung. Ánh sáng nhiều màu sắc sỡ, thần uy mệnh mông.

- Mạnh quá!

- Thật khủng bố. Không ngờ hai người họ lại mạnh đến mức này. Thiên Ma lão nhân cũng không nói làm gì, nổi tiếng trong Quận Võ Uy nhiều năm, hung uy hiển hách. Nhưng Lâm Tiêu có thể đánh ngang ngửa với Thiên Ma lão nhân làm người ta nhìn với cặp mắt khác.

- Hai người này tuy đánh ngang ngửa nhưng thật ra cách biệt rất xa. Về thiên phú thì Thiên Ma lão nhân đã xem như người nổi bật trong võ giả, nhưng Lâm Tiêu thì bỏ xa lão mười con phố. Hiện tại Lâm Tiêu mới chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong vậy mà ngăn lại được Thiên Ma lão nhân Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thiên phú khủng khiếp biết mấy.

- Đệ nhất thiên tài của đế quốc, quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu thắng trận chiến này thì xưng hô đệ nhất thiên tài của Lâm Tiêu danh xứng với thực.

Mọi người trợn tròn mắt nhìn cuộc chiến khốc liệt trên bầu trời, lòng rung động, kinh thán vì thiên phú của Lâm Tiêu. Tiếng bàn tán xì xào rộ lên không dứt.

Đám người Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Hiên căng thẳng thần kinh, thậm chí cổ vũ cho Lâm Tiêu.

Vang tiếng nổ đécc tại trên bầu trời. Sau khi đánh nhau trăm hiệp, hai người tách ra trăm thước.

Lâm Tiêu phất áo rách rưới lộ ra Thiên Nguyên Long Lĩnh giáp màu trắng bên trong. Đánh nhau trăm chiêu mà Lâm Tiêu không bị rụng một cọng tóc.

- Ha ha ha! Thiên Ma lão nhân, uống cho người nói khoác bẻ nóc nhà, sự thật thì chẳng ra gì.

- Tiểu tử thôi, chẳng qua người dựa vào hộ giáp thượng phẩm mới đỡ được công kích của lão phu, có tư cách gì mà cuồng vọng?

Gương mặt Thiên Ma lão nhân vặn vẹo, ánh mắt âm trầm toát ra tia sáng lạnh làm người rét run.

- Nếu vậy lão phu sẽ cho người kiến thức cái gì gọi là thực lực vô địch tung hoành chiến trường Ma Uyên!

Thiên Ma lão nhân hét to, từng đợt ma khí dâng trào như sóng cao vạn trượng tuôn ra từ cơ thể lão. Thiên Ma lão nhân, biến thành biển đen, ma uy hùng dũng, uy thế khiếp người. Ma khí ngập trời che kín mặt trời, thiên địa tối tăm.

Rào rào!

Ma sát khí kinh thiên cuộn cuộn như sóng biển. Mọi người cảm giác ma sát khí ảnh hưởng làm nguyên khí trong thiên địa hỗn loạn, nguyên khí thiên địa trong Vạn Ma Phệ Tâm trận bị bài xích ra ngoài, biến thành biển cả ma sát khí.

Trong khói đen, Thiên Ma lão nhân như một ma thần, quân lâm thiên hạ, uy thế khiếp người.

883. Chương 881: Thực Lực Của Lâm Tiêu (1)

Hơi thở đáng sợ làm tất cả võ giả rung động, nhiều cường giả đỉnh cao đang đại chiến trong Vạn Ma Phệ Tâm trận lộ ánh mắt kinh sợ. Bọn họ cảm nhận chân nguyên trong người bị ma sát khí áp chế như đi đến chiến trường Ma Uyên vậy, vô cùng khó chịu.

Thiên Ma lão nhân phát ra ma uy, sức mạnh bản thân lão biến không gian trong Vạn Ma Phệ Tâm trận quảng trường để quốc thành chiến trường Ma Uyên. Thực lực này thật khủng bố, các quận vương đại quận lòng rung động, bị kích thích lớn.

Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến, Hoàng Phủ Vô Danh, Vương Tương, Trương Ngạo Thiên, Tuyệt Vô Thần liếc nhau, thấy trong mắt mấy quận vương lộ tia chấn động. Giờ phút này, Thiên Ma lão nhân thể hiện thực lực không thua gì các quận vương, thậm chí về mặt khí thế còn hơi trên cơ, làm bọn họ e ngại, cảnh giác.

Bọn họ tự hỏi nếu đổi vị trí với Lâm Tiêu, đối diện đòn công kích sắp tới của Thiên Ma lão nhân không chút tự tin sẽ ngăn lại được.

Rào rào!

Ma sát khí ngập trời, Thiên Ma lão nhân âm âm lao lên. Trong ma sát khí đáng sợ ánh sáng đen ngòm vạn trượng, khí thế vô địch tỏa ra từ cơ thể Thiên Ma lão nhân.

- Lâm Tiêu, hôm nay cho người kiến thức thực lực thật sự của Thiên Ma lão nhân ta!

Ma sát khí đen vô hình khuấy động, hình thành màn trời to lớn trước mặt lão. Cùng với tiếng gầm rú, màn trời đen đầy tới trước.

- Thiên Ma công, Ma Uy Thao Thiên!

Ong ong ong!

Màn trời đen quét qua, bắn ra ma lực kinh người quét bốn phương tám hướng.

Trong Vạn Ma Phệ Tâm trận, mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đứng gần lộ vẻ mặt kinh hoàng liên tục thụt lùi.

- Khụ khụ!

Chỉ là khí thế đòn công kích đã làm bọn họ học máu, mặt tái nhợt. Mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đứng cần không kịp phản ứng, bị ma uy khuếch tán nổ nát, không chừa mẩu xương.

Mọi người đều giật mình, ánh mắt hoảng sợ. Chỉ phát tán uy hiếp mà đã giết vài cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, đòn công kích của Thiên Ma lão nhân thật ra mạnh đến mức nào?

Màn trời đen to lớn quét qua như bầu trời sụp đổ, trong ánh mắt hung tợn của Thiên Ma lão nhân đè xuống người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cảm nhận uy hiếp khủng bố chứa trong đó, ánh mắt hơi nghiêm túc, nhưng đáy mắt vẫn động lại cười nhạt.

- Thiên Ma lão nhân, đây là thực lực thật sự của ngươi sao? Nếu chỉ có thế. Hãy xem ta một chiêu phá tuyệt học của ngươi!

Lâm Tiêu đứng phía chân trời, hai tay siết chặt Lô Đình đao, ý cảnh làm người tuyệt vọng bắn lên cao. Trong phút chốc vô giả trong quảng trường bị ảnh hưởng. Đối diện chiến trường kia, lòng bỗng sinh ra cảm xúc tuyệt vọng, như thể đại chiến cuốn bọn họ vào trong, thân chết đạo tiêu, không cách nào tránh khỏi, làm bọn họ kinh hoàng.

- Ngũ Ngục Pháp Vương Đao, Thiên Ngục Đao!

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng vận chuyển tinh thần chân nguyên đến cực hạn, đao ý tuyệt vọng đại thành cửu phẩm thức giục hấn thi triển Thiên Ngục Đao.

Răng rắc!

Ma quang thổi quét xé rách bầu trời, đao quang tia chớp màu lam hiện ra phía chân trời. Trên đao quang, đao ý tuyệt vọng màu đen thêm vào. Trước bao cặp mắt nhìn, đao quang xé rách thiên địa từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm ầm!

Nhát đao chém xuống, thiên địa rung rinh, vạn vật hủy diệt. Đại trận kinh người trên quảng trường Quận Võ Uy có thể bảo vệ nguyên cả tòa quận thành không bị chiến đấu lan đến, nhưng trước uy hiếp này thì đất đai quảng trường rung rinh nứt rạn. Thiên Ngục Đao quang khổng lồ và màn trời đen đè xuống mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Ầm ầm ầm!

Tiếng sấm nổ vang, trời sụp đất nứt, các ánh sáng mờ lung chuyển động. Năng lượng như núi lửa phun trào, thủy triều ập đến.

Răng rắc!

Đất đai trên quảng trường chính giữa Quận Võ Uy thành nứt toác ra, các căn nhà xung quanh bị chấn động run bần bật. Một số võ giả xem cuộc chiến bị chấn thụt lùi, ai nấy mặt đều đỏ rực. Nếu không nhờ đại trận kinh thiên bảo vệ thì hơn chín mươi phần trăm võ giả bị đòn công kích đánh nát không còn mẩu xương.

Dù vậy đám cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong trong đại trận học máu thụt lùi, ánh mắt kinh hoàng. Mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ của Quận Võ Uy không kịp né, vừa kinh vừa sợ nổ cái bùm một quả bom. So với võ giả ngoài đại trận thì bọn họ ở bên trong trận pháp phải chịu áp lực rất kinh khủng.

- Lùi lại mau lên!

- Khủng bố quá, mới có dư âm ập đến suýt giết ta.

Đám cường giả biểu tình kinh hoàng thụt lùi, nhiều người đã lùi đến mép Vạn Ma Phệ Tâm trận. Trừ Đồng Phương Hiên Viên, Tương Thiên Thần, số ít cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong là còn chống đỡ được, những cường giả khác sơ sẩy một cái là sẽ dính đòn từ Lâm Tiêu, Thiên Ma lão nhân đang đánh nhau.

Đông Phương Hiên Viên vừa đỡ dư âm, vừa cao giọng quát:

- Linh nhi, Minh nhi, các người lui ra ngoài hết!

Tương Thiên Thần hét lên:

- Mấy người cũng đi đi!

Tương Thiên Thần rất muốn bắt gọn đám Đông Phương Nguyệt Linh nhưng hiện giờ mà ngoan cố chiến đấu thì thuộc hạ dưới tay gã chỉ hy sinh vô vị, không đem lại tác dụng gì. Để bọn họ chết trong trận pháp chẳng bằng giữ lại thực lực, dù gì cường giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đi quận nào cũng hiếm hoi, là lực lượng cao nhất. Khi quá nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ chết, dù cuối cùng đánh chết đám người Đông Phương Hiên Viên thì Quận Vô Uy sẽ nguyên khí đại thương.

Tương Thiên Thần thấy nhiều người đã lui ra ngoài, gã trừng mắt nhìn Thiên Ma lão nhân, sốt ruột thúc:

- Thiên Ma, đừng giữ sức nữa, mau giết tiểu tử kia đi, chấm dứt tai họa ngầm!

Thiên Ma lão nhân nhìn bầu trời bị Lâm Tiêu xé rách, mặt lão xanh mét, trong lòng cực kỳ rung động. Hơn hai năm trước, hay thậm chí nửa năm trước Lâm Tiêu gặp Thiên Ma lão nhân là chỉ có nước bỏ chạy. Không ngờ mới nửa năm ngắn ngủi qua đi, Lâm Tiêu đã trưởng thành đến trình độ ngay mặt đối kháng với lão. Tốc độ tiến bộ này quá khủng bố.

Lần này nếu không giết Lâm Tiêu thì lần sau hắn sẽ giết lão.

Thiên Ma lão nhân nghĩ đến tốc độ trưởng thành siêu khủng khiếp của Lâm Tiêu, lần đầu tiên lão thấy e ngại, mắt lóe tia sắc bén.

- Ma Quang Tịch Quyền!

Thiên Ma lão nhân vung tay, một cột sáng đen bắn ra từ tay lão kéo theo chuỗi gợn sóng trong không trung. Thoáng chốc ma quang bay tới trước mặt Lâm Tiêu, nhanh lắm người ta không kịp phản ứng.

Lâm Tiêu đã chuẩn bị trước, thức thứ ba trong Vô Không Thần chỉ điểm ra:

- Phá Thiên chỉ!

Ngón trở tỏa sáng chói lòa, phù văn huyền diệu chuyển động khắp nơi. Chỉ điểm vào cột sáng đen, đánh nát nó. Chính giữa ánh sáng, các tia sáng đen bắn tứ tung rơi vào nền đất trên quảng trường, lạng lẹ tan rã. Các cái hố sâu không thấy đáy khiến người ta run sợ.

- Thiên Ma lão nhân, đến lượt ta.

Lâm Tiêu một chỉ đánh nát công kích đối phương, hắn tiến lên, thiêu đốt chân nguyên tinh thần. Lâm Tiêu tựa chiến thần lửa, giơ cao Lôi Đình đao, năng lượng màu đen xuất hiện quấn quanh Lôi Đình đao.

- Ngũ Ngục Pháp Vương Đao, Ma Ngục Đao!

Ngũ Ngục Pháp Vương Đao là đao pháp thiên giai trung giai, chia ra năm thức, uy lực vô cùng. Trong đó Ma Ngục Đao là thức thứ bốn, chiêu mạnh nhất Lâm Tiêu hiện có.

884. Chương 882: Thực Lực Của Lâm Tiêu (2)

Nhát đao chém xuống xé rách khung trời, chém vết rách dài mấy trăm trượng trên chân trời bị ma sát khí đen bao phủ. Ánh nắng sáng sửa chiếu xuống, có ma sát khí đen tôn lên ánh nắng chẳng hề ảm áp ngược lại khiến người nhìn cảm thấy sợ hơn, như rơi vào ma ngục.

Ngũ Ngục Pháp Vương Đao là lấy ý cảnh ngục, gồm có nhân ngục, địa ngục, thiên ngục, ma ngục, thần ngục, đại biểu các loại cảnh tượng khủng bố. Lâm Tiêu dùng đao ý tuyệt vọng cứu phẩm đại thành thức đây, tăng uy lực Ngũ Ngục Pháp Vương Đao lên đến tột đỉnh.

Lâm Tiêu xuất chiêu, các võ giả xung quanh rơi vào ý cảnh, ai nấy toát mồ hôi ròng ròng, lòng kinh hoàng.

- Đây là chiêu thức gì?

Bị ý cảnh của đao ý tuyệt vọng, Ma Ngục Đao ảnh hưởng, các võ giả cảm giác mình sắp bị cuốn vào trong đó, chết đi, rơi vào ma ngục vô biên, không thể chống cự, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

Thiên Ma lão nhân chịu đựng uy nhiếp kinh khủng nhất, biểu tình lão trầm trọng.

Thiên Ma lão nhân biến sắc mặt nói:

- Thiên Ma Hộ Thuần!

Khói đen trước mặt Thiên Ma lão nhân chuyển động, ngưng kết thành tấm chắn lấp lánh phù văn phức tạp che trước mắt lão.

Tiếng nổ vang lên điếc tai, Ma Ngục Đao quang chém xuống.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Phá cho ta!

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng, chiến đao chém mạnh xuống.

Răng rắc!

Tấm thuẫn trước mặt Thiên Ma lão nhân nứt rạn li ti, trong các cặp mắt cường giả kinh hoàng, cả tấm thuẫn bị chém nát.

Ầm!

Ma thuẫn tan vỡ, đao quang chém xuống. Mọi người nhìn chăm chú. Phòng ngự ma khí ngoài người Thiên Ma lão nhân trong phút chốc tan vỡ, từng đợt ma khí tuôn ra từ thân thể lão, định ngăn lại nhát đao kinh người này. Nhưng Ma Ngục Đao của Lâm Tiêu thể hiện sức phá hoại mạnh hơn xa tốc độ ma khí phòng ngự. Chỉ trong giây lát Ma Ngục Đao đánh nát hết ma khí hộ thể, chém vào cơ thể khô gầy của Thiên Ma lão nhân.

Bùm một tiếng, áp lực mạnh mẽ ập đến, quần áo Thiên Ma lão nhân rách thành mảnh vụn lộ ra hộ giáp đỏ thẫm bên trong. Hộ giáp là thượng phẩm nguyên khí, ánh sáng đỏ lấp lánh trên hộ giáp đỡ được nhát đao của Lâm Tiêu. Nhưng hộ giáp không phải toàn năng, tuy nó chặn lại đa phần sức công kích của nhát đao nhưng còn xung lực đáng sợ khác nhập vào người Thiên Ma lão nhân.

Phập phụt!

Máu tươi phun ra, Thiên Ma lão nhân bay ngược lại, ma khí tán loạn. Thiên Ma lão nhân dốc hết sức ngừng thể bay lùi, khoe môi lão tràn đầy máu lóe ánh sáng đen.

Các quận vương giật mình, mấy năm không gặp thực lực của Lâm Tiêu bỗng chốc quá mạnh, đánh bị thương Thiên Ma lão nhân thực lực không thua gì các quận vương, hơn nữa còn chiếm ưu thế.

- Tiểu tử thôi!

Thiên Ma lão nhân lau máu dính khoe môi, lửa giận đốt cháy hừng hực, lão đã nổi khùng:

- Tiểu súc sinh, đây chính là công kích mạnh nhất của ngươi sao? Tiếc rằng không làm trọng thương ta được. Giờ nhìn xem ta giết ngươi thế nào!

Thiên Ma lão nhân tức điên, ma khí điên cuồng ngưng tụ. Ma sát khí che lấp bầu trời nhanh chóng co rút lại ngưng tụ thành quả cầu ánh sáng đen trước mặt Thiên Ma lão nhân, quả cầu dần thành hình, khí thế khiến thiên địa tan vỡ phát tán, làm mọi người hoảng sợ biến sắc mặt.

Quả cầu ánh sáng đen nhìn như chỉ to cỡ đầu người nhưng chứa toàn bộ chân nguyên của Thiên Ma lão nhân, uy lực mạnh đến khó tin.

- Chết đi!

Phù văn chuyển động bề mặt quả cầu theo Thiên Ma lão nhân khổng lồ chế bay vọt ra như quả pháo lao tới trước. Nơi quả cầu ánh sáng bay qua hư không bị rẽ một con đường, hư không xung quanh run rẩy tùy thời tan vỡ.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt nổi lên trong lòng các quận vương, bọn họ trợn tròn mắt, trong lòng tràn ngập nỗi kinh hoàng. Quả cầu ánh sáng đen toát ra hơi thở quá khủng khiếp, bọn họ cảm nhận được nếu thay vị trí Lâm Tiêu thì rất có thể bị quả cầu đánh trọng thương, thậm chí chết.

Lâm Tiêu sắp gặp nguy hiểm. Lòng các quận vương thít chặt, nhìn chăm chú.

Đám người Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt, hét lớn nhắc nhở:

- Nhị đệ, cẩn thận!

- Lâm Tiêu, mau lùi lại!

Nhưng trước quả cầu ánh sáng đen tập kích, Lâm Tiêu lù lù bất động, mắt toát ra chiến ý hùng hục.

Lâm Tiêu cười khê:

- A!

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng, hần không dùng Lôi Đình đao mà giơ cao tay phải lên.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Chấm dứt.

Hơi thở tinh thần kinh khủng bùng nổ từ cơ thể Lâm Tiêu, tinh quang từ trên trời chiếu xuống tay phải của hắn. Hai mắt Lâm Tiêu bắn ra thần quang, hai tay như nâng thiên quân dốc sức chậm rãi đẩy tới trước.

- Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Địa Khung Ấn!

Ầm ầm ầm!

Đất đai bị xói tung hình thành đại ấn khổng lồ. Tinh thần chân nguyên trong người Lâm Tiêu tuôn ra ngưng tụ Địa Khung Ấn mờ lung. Đại ấn đen dần hiện ra trong không trung, cuối cùng thành hình.

Thiên Tinh Thần Khung Ấn là võ học tinh thần Lâm Tiêu lấy được trong Thiên Tinh Cung, cũng là môn võ học kinh khủng nhất trừ Phần Viêm Quyết ra. Trước kia chiến đấu Lâm Tiêu từng dùng Địa Khung Ấn, tiếc rằng thực lực không đủ nên hắn không thể sử dụng hết sức mạnh của nó. Lần này Lâm Tiêu đột phá Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, lần đầu tiên hắn hoàn chỉnh thi triển thức thứ nhất Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Địa Khung Ấn.

Ầm!

Địa Khung Ấn màu đen xuất hiện phía chân trời, như một tòa thái cổ thần sơn nặng nề đè xuống, các tia khí lưu đen chuyển động như khí hỗn độn rũ xuống. Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, đại ấn đen từ trên trời giáng xuống quả cầu ánh sáng đen của Thiên Ma lão nhân.

Răng rắc!

Cảnh tượng làm mọi người sợ hãi xảy ra. Quả cầu ánh sáng đen chứa toàn bộ lực lượng của Thiên Ma lão nhân, đủ tiêu diệt cường giả đẳng cấp quận vương vậy mà không chịu nổi trước Địa Khung Ấn đang đè ép. Phù văn trên quả cầu ánh sáng đen tán loạn, bề mặt nứt rạn li ti, tan vỡ như pha lê.

Ầm!

Cả quả cầu ánh sáng đen nổ tung thành ma sát khí bay đầy trời. Năng lượng khủng bố nghiền nát quảng trường được đại trận bao phủ. Đại trận rung rinh tùy thời bị hủy diệt.

Đại ấn màu đen mờ lung thế đi không giảm. Trong ánh mắt vừa kinh vừa giận của Thiên Ma lão nhân, Địa Khung Ấn đập mạnh vào người lão.

Mặt Thiên Ma lão nhân vặn vẹo, điên cuồng gào thét:

- Không thể nào!

Thiên Ma lão nhân dốc hết sức ngăn cản, ma khí phát tán từ người lão, da thịt rách toạc. Máu chảy ồ ạt, chỉ giây lát người Thiên Ma lão nhân đầm máu.

Đại ấn đen chậm rãi đè xuống, trong tiếng nổ bùm bùm người Thiên Ma lão nhân run rẩy, nội tạng nát hết. Uy lực khủng bố của Địa Khung Ấn cứ đè ép Thiên Ma lão nhân xuống lòng đất, hộ giáp màu đỏ thượng phẩm lão mặc phát ra tiếng nổ đì đùng. Ánh sáng đỏ nhấp nháy sắp tắt, hộ giáp không chịu nổi uy nhiếp từ Địa Khung Ấn.

Thiên Ma lão nhân rống to:

- Không!!!

Thiên Ma lão nhân trợn trừng muốn nứt khoeo mắt, hai tay chặn Địa Khung Ấn bỗng nổ tung, kinh mạch đứt từng khúc. Ma khí vô tận vuôn ra từ cơ thể Thiên Ma lão nhân, khi nào lão hết chống đỡ nổi sẽ bị Địa Khung Ấn đè nát như.

Phương xa, Tương Thiên Thần trợn to mắt lắp bắp:

- Cái này . . .

885. Chương 883: Ma Hóa

Tương Thiên Thần không bao giờ ngờ Lâm Tiêu sẽ cường đại đến mức này, Thiên Ma lão nhân cũng không thể đánh chết hắn, ngược lại lão rơi vào nguy hiểm. Nếu Thiên Ma lão nhân chết thật thì tai họa sẽ đổ lên đầu Tương Thiên Thần.

Lần đầu tiên Tương Thiên Thần tràn ngập sợ hãi.

Các quận vương, võ giả cũng rất giật mình. Người thi triển chiêu thức khủng bố này là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Thiên Ma lão nhân, ngươi mấy lần truy sát ta, hôm nay ta cho ngươi tan nát không thừa mẩu xương!

Lâm Tiêu giơ cao tay phải lại giáng xuống.

- Tiểu súc sinh, ngươi buộc Thiên Ma ta đến mức này. Khốn kiếp, ta hận! Nếu vậy Thiên Ma ta sẽ liều mạng với ngươi!

- Thiên Ma Công, Vạn Ma Nhập Thể! Ma hóa đi!

- A!

Thiên Ma lão nhân dữ tợn gầm rống, máu thịt xẹp xuống, các tia huyết khí phát tán từ người lão. Ma sát khí vô tận nhập vào người Thiên Ma lão nhân, lão chuyển hóa sang hướng quái dị.

Bùm!

Đại ấn đen nhấn xuống, cơ thể Thiên Ma lão nhân tan vỡ thành mấy mảnh, máu loãng văng khắp nơi. Nhưng mà ngay sau đó từng đợt khói đen chui ra từ lòng đất bay vọt lên cao, ở giữa không trung hóa thành hình người, lộ ra khuôn mặt dữ tợn của Thiên Ma lão nhân. Cơ thể Thiên Ma lão nhân là khói đen quái dị, lão ma hóa mình hoàn toàn thành ma đầu, người không có một chút huyết khí.

Mọi người ngây ngốc, biểu tình kinh sợ. Thiên Ma lão nhân tu luyện Thiên Ma công không biết là công pháp tà ác gì mà khiến lão bỏ đi xác thịt hoàn toàn thành ma đầu. Hơi thở của Thiên Ma lão nhân lúc này còn kinh khủng hơn bất cứ thượng vị ma tướng đỉnh cao nào trên chiến trường Ma Uyên.

Thiên Ma lão nhân ngửa đầu hú dài:

- A!

Đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập thù hận, sau khi lão hóa thành hình người không tấn công Lâm Tiêu trước, cơ thể lão bắn ra vô số ánh sáng đen chui vào thân thể mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong Quận Võ Uy.

Đám người Quận Võ Uy kinh khủng trợn tròn mắt, mặt vặn vẹo:

- Thiên Ma lão nhân, lão . . . A!

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, huyết khí trong thân thể các cường giả Quận Võ Uy nhanh chóng giảm bớt, cuối cùng sự sống tan biến. Bọn họ trở thành mấy cái xác rơi xuống đất, chết một cách thảm thiết.

Mấy bóng đen bay ra khỏi xác chết ngưng tụ thành hình người, ma uy khủng bố, hùng dũng hơn lúc trước.

Tương Thiên Thần vừa kinh vừa tức giận quát:

- Thiên Ma, ngươi đang làm gì?

Tương Thiên Thần không ngờ Thiên Ma lão nhân có hành động như vậy.

Thiên Ma lão nhân cười gằn:

- Chắc chắn, Tương Thiên Thần, hiện tại ngươi và ta là người ma cách biệt. Hễ là võ giả nhân loại đều là thực vật của ta, ngươi nói xem ta muốn làm gì? Khục khục khục.

Tiếng cười âm trầm, ma âm xuyên não, làm người không rét mà run. Đôi mắt đỏ âm trầm nhìn quét đám người, làm mọi người dựng đứng lông tơ.

Ma đầu muốn nâng cao thực lực thì phải hấp thu tinh huyết của sinh linh. Chỉ cần hút hết tinh huyết nhân tộc cả Quận Võ Uy là Thiên Ma lão nhân sẽ trưởng thành đến trình độ kinh thiên, hậm chí bước vào hàng ma vương Sinh Tử cảnh. Đến lúc đó Thiên Ma lão nhân thật sự tung hoành thiên hạ không sợ gì hết.

Thiên Ma lão nhân cười to bảo:

- Lâm Tiêu, là ngươi khiến ta mất thân người, hoàn toàn biến thành ma đầu. Hôm nay ta muốn ngươi trở thành tế phẩm của ta, khục khục khục! Chết đi!

Thiên Ma lão nhân vung tay.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời xuất hiện bàn tay ma quang khổng lồ chộp hướng Lâm Tiêu.

- Bạo!

Ngay khi bàn tay ma quang bay tới thì cơ thể Lâm Tiêu đã nổ tung. Các tàn ảnh rậm rạp bị bàn tay đập nát, chân thân Lâm Tiêu hiện hình cách mấy trăm thước.

Ầm ầm ầm!

Bàn tay ma quang vỗ xuống nền đất quảng trường. Cả quảng trường ầm ầm nứt rạn, đại trận chính giữa quảng trường rung bần bật, phù văn tan nát. Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, đại trận từng từng mấy trăm năm của Quận Võ Uy không chịu nổi đã tan vỡ thành các đốm sáng bay tứ tán. Uy nhiếp khủng bố khó tả và ma khí thổi quét bốn phương tám hướng quảng trường.

Ngoài đại trận, sáu quận vương biểu tình trầm trọng dốc hết sức ngăn lại:

- Ngăn lại!

Các quận vương định ngăn chặn đòn công kích khủng bố này. Nhưng lực trùng kích mạnh mẽ làm đám người thụt lùi mấy chục thước, mặt tái nhợt, ánh mắt vừa kinh vừa giận.

- A!

Nhờ mấy quận vương ngăn cản nên đa số võ giả trong quảng trường bình yên, nhưng còn một số khác trúng ma khí, tinh huyết xói mòn, chớp mắt thành xác chết. Lực lượng trong cơ thể bọn họ theo ma khí truyền hết vào người Thiên Ma lão nhân.

Thiên Ma lão nhân nhe răng cười nói:

- Khục khục khục, sướng thật, tinh huyết của nhân loại đúng là quá tuyệt vời!

Khí thể trên người Thiên Ma lão nhân liên tục tăng cao.

Chỉ đựng độ một cái đã có hàng trăm, ngàn võ giả Quận Vô Uy chết vào tay Thiên Ma lão nhân.

- Trốn, mau trốn!

- Chết tiệt, Thiên Ma lão nhân đã hoàn toàn trở thành ma đầu, muốn giết sạch chúng ta!

- Tại sao? Quận vương Vô Uy lại cầu kết với ác ma làm việc xấu!

Các võ giả Quận Vô Uy kinh hoàng hét chói tai, thụt lùi, sợ bị trúng ma quang. Trong lòng bọn họ tràn ngập tức giận và sợ hãi.

Quận vương Hoàng Phủ Vô Danh quận Đôn Hoàng biểu tình trầm trọng nói:

- Nguy rồi, cứ để mặc Thiên Ma lão nhân tiếp tục giết chóc thì lão sẽ trưởng thành đến mức độ chúng ta không với tới được.

Quận vương Uất Trì Chiến quận Sóc Phương vẻ mặt nghiêm nghị, cắn răng nói:

- Người nghĩ bây giờ chúng ta có thể ngăn cản Thiên Ma lão nhân được sao?

Mọi người trầm mặc, biểu tình cực kỳ khó xem. Đúng rồi, hiện tại Thiên Ma lão nhân thể hiện thực lực đã vượt qua mọi người có mặt ở đây, đừng nói đấu đơn, dù sáu quận vương hợp sức cũng không giết nổi Thiên Ma lão nhân. Nếu để Thiên Ma lão nhân trốn thoát sẽ là tai họa lớn lao cho các địa quận đã ra tay.

Thiên Ma lão nhân điên cuồng nhìn Lâm Tiêu:

- Tiểu súc sinh, bây giờ muốn trốn sao? Đáng tiếc là đã quá muộn rồi. Muốn trách thì trách người đắc tội Thiên Ma ta. Chẳng những mình ngươi, người thân, bằng hữu của ngươi sẽ bị ta nuốt hết, cuối cùng chôn thành xác chết.

Mặt Lâm Tiêu lạnh băng, nhếch môi lạnh lùng cười:

- Thiên Ma lão nhân, người nghĩ hóa thân ma đầu thì muốn làm gì cũng được sao? Nực cười, Lâm Tiêu ta sẽ chém yêu trừ ma, đánh người rớt xuống địa ngục suốt kiếp không siêu sinh!

- Khục khục khục, ai chẳng biết nói miệng? Hiện tại ta bất tử bất diệt, trong những người này ai làm gì được ta? Chết đi!

Trong tiếng gió rít quỷ khóc thần gào, cơ thể Thiên Ma lão nhân trương to ra cuối cùng biến thành màn trời đen bao phủ quảng trường. Ma khí đen thối quết, giam cầm không gian, nhanh chóng ập xuống.

Bên dưới, một đám võ giả không thể trốn khỏi phạm vi quảng trường vẻ mặt sợ hãi kinh kêu:

- Không!!!

Các quận vương Tinh Băng Vân biểu tình trầm trọng kêu gọi hợp sức:

- Các vị, chúng ta cùng nhau ngăn cản đi!

Lúc này . . .

Ầm!

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Lâm Tiêu đứng giữa quảng trường bỗng vọt lên cao. Lâm Tiêu cao cao tại thượng, ánh mắt sắc lạnh, một mình đứng ngạo nghễ đối diện Thiên Ma lão nhân. Trước mắt bao người, Lâm Tiêu cầm Lô Đình đao vào vỏ, hai tay vươn ra. Hơi thở khủng bố như cự thú hoang đã ngủ say thức tỉnh bùng nổ từ cơ thể Lâm Tiêu.

886. Chương 884: Đốt Chết Thiên Ma (1)

Bùm!

Hai đoàn lửa đỏ bốc cháy trong tay Lâm Tiêu, Cửu U Huyền Tâm Diễm đốt cháy trong đầu hắn phát ra lực lượng căn nguyên tinh thuần chậm rãi kết hợp với tâm hỏa trong tay hắn.

Hai đoàn lửa dung hợp, uy nhiếp làm người run sợ khuếch tán. Hư không dao động gợn sóng lan tràn, bao bọc không gian màn trời đen Thiên Ma lão nhân hóa thân.

Thanh âm lạnh lùng vang vọng thiên địa:

- Phần Viêm Quyết, nhất muội chân hỏa!

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng, hai đoàn lửa đủ để hủy thiên diệt địa từ tay hắn đẩy tới trước, nhập vào màn sáng đen.

Vù vù vù!

Hai đoàn lửa không lớn, chỉ cỡ đầu người, trước màn trời Thiên Ma lão nhân hóa thân thì hai đoàn lửa như hòn đá rơi vào mặt hồ, nhỏ bé nhưng vẫn bốc cháy mạnh mẽ.

Trong màn trời, tiếng cười lạnh lùng của Thiên Ma lão nhân truyền ra:

- Khục khục khục, chỉ bằng vào hai đoàn lửa này cũng mơ đánh bại được Thiên Ma lão nhân ta? Ma sát khí, nuốt nó!

Trên màn trời đen ma vân bốc cháy, một đoàn ma sát khí đậm đặc như sóng biển ập đến, nuốt hai đoàn lửa vào màn trời. Hai đoàn lửa không khuếch tán được chút gợn sóng nào đã biến mất.

Mọi người thấy vậy lòng lạnh lẽo.

Đám người Hoàng Phủ Vô Danh lắc đầu, thở dài. Lâm Tiêu ngây thơ quá, lửa mạnh mẽ đúng là có thể khắc chế ma sát khí của ma tộc nhưng phải xem đối tượng là ai. Thực lực của Thiên Ma lão nhân kinh thiên động địa, khủng bố hơn bất cứ thượng vị ma tướng đỉnh cao nào. Dù là chân nguyên chi hỏa của cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chưa chắc đánh tan ma sát khí của Thiên Ma lão nhân, càng không nói đến lửa chân nguyên của võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong như Lâm Tiêu.

Trong khi mọi người không ôm hy vọng gì, định cùng nhau ngăn kẻ địch thì màn trời đen không ngừng đè xuống trước mặt mọi người đột nhiên sôi trào dữ dội, như có sóng thần dậy sóng lớn trên biển đen.

Tiếng gào thét của Thiên Ma lão nhân truyền ra từ màn trời:

- Không . . . Đây là lửa gì . . . A!

Thanh âm tràn ngập sợ hãi, kinh hoàng. Uy nhiếp kinh khủng đến mức tận cùng bùng nổ từ màn trời.

Mọi người khó hiểu, nín thở nhìn chằm chằm trên bầu trời.

- Chuyện gì xảy ra?

Màn trời đen bao la cuộn trào trên đầu bọn họ, bộc phát dao động đáng sợ.

Đột nhiên . . .

Ầm! Ầm!

Hai đoàn lửa to lớn tuôn ra từ chỗ lúc trước bị ma sát khí nuốt, như lửa rơi vào dầu đen thoáng chốc lan ra. Lửa to lớn với thế sét đánh không kịp bưng tai lan tràn cả màn trời, đốt cháy dữ dội.

Vang tiếng xèo xèo, trong màn trời đen ẩn chứa ma sát khí bị lửa khủng bố đốt cháy, ma sát khí nhanh chóng tan rã hóa thành năng lượng hư vô tan biến trong thiên địa này.

Thiên Ma lão nhân hét to:

- A!

Màn trời đen nhanh chóng co rút lại biến thành hình người. Lửa bí ẩn có thể đốt cháy vạn vật trong thiên hạ hoàn toàn bao phủ Thiên Ma lão nhân, thân thể lão vặn vẹo, gào thét đau đớn, tan rã như ngọn nến đang cháy.

Các ma sát khí đen đậm đặc không ngừng tuôn ra, Thiên Ma lão nhân muốn dập tắt lửa cháy quanh người:

- Diệt cho ta!

Nhưng vô dụng.

- Phân!

Thiên Ma lão nhân bất đắc dĩ đột nhiên biến thành mấy chục ma quang bay đi bốn phương tám hướng. Nhưng mặc cho Thiên Ma lão nhân phân thân thể nào thì lửa vô hình như gỏi bằm trên chân, lão không thoát khỏi được.

Tiếng gầm rống thê lương vang vọng thiên địa:

- Tại sao? Tại sao? Thiên Ma lão nhân ta tung hoành chiến trường Ma Uyên vì sao bị tiểu tử này đánh bại? Ta hận, ta hận!

Các hóa thân của Thiên Ma lão nhân bị lửa đốt nổ tung. Trong tiếng bùng bùng, lúc trước Thiên Ma lão nhân còn uy thế ngập trời, không người địch nổi giờ bị đốt thành tro, tan biến trong thiên địa, không chừa một miếng da.

Vị cường giả nổi tiếng lừng lẫy Quận Võ Uy, ai trong chiến trường Ma Uyên nghe thấy cũng biến sắc mặt, hiện tại chôn xác tại đây.

Cảnh quang trường Quận Võ Uy tĩnh lặng, dù là cường giả Quận Võ Uy hay quận khác đều ngơ ngác nhìn Thiên Ma lão nhân tan thành mây khói, thần thờ thật lâu.

Trên bầu trời, mắt Lâm Tiêu thần nhiên, không vui không buồn, như thể đổi thành cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao siêu nào thì hắn cũng dễ dàng giết đối phương. Nhưng đối diện Thiên Ma lão nhân sau khi ma hóa, Lâm Tiêu có nhất muội chân hỏa thì giết đối phương càng dễ dàng hơn. Miễn không bước vào cảnh giới Nửa Bước Ma Vương, bất cứ thượng vị ma tướng nào cũng không chịu nổi một kích từ nhất muội chân hỏa. Nên ngay từ lúc Thiên Ma lão nhân ma hóa đã định trước kết cục của lão.

Gió nhẹ thổi qua, trong các cặp mắt giết mình, Lâm Tiêu giết Thiên Ma lão nhân xong xoay người, ánh mắt âm trầm nhìn Tương Thiên Thần quận vương đứng trong đám người.

Lâm Tiêu đứng ngạo nghễ ở chân trời, nói:

- Tương Thiên Thần, Thiên Ma lão nhân nanh vuốt của ngươi đã chết, tiếp theo đến lượt ngươi.

Giọng Lâm Tiêu không lớn nhưng rơi vào tai đám cường giả làm người ta không rét mà run. Các quận vương thương hại nhìn Tương Thiên Thần đứng một góc bầu trời. Qua vụ Thiên Ma lão nhân, nhiều người rất bất mãn Tương Thiên Thần, thậm chí bao gồm đám cường giả Quận Võ Uy.

Hai bên chém giết đã lâu, võ giả Quận Võ Uy chết vào tay đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên không nhiều bằng người chết vì Thiên Ma lão nhân.

Bên tai nghe giọng Lâm Tiêu lạnh lùng, Tương Thiên Thần nhìn chỗ Thiên Ma lão nhân chết, đôi mắt tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng. Giờ thì Tương Thiên Thần đã hiểu mình chọc vào kẻ địch đáng sợ như thế nào.

Tương Thiên Thần cầm chiến đao, ồm ồm hét to:

- Nơi này là Quận Võ Uy của ta, ngươi muốn đụng vào ta hãy hỏi các võ giả Quận Võ Uy đã!

Nhưng đáy mắt Tương Thiên Thần lộ tia ngoài mạnh trong yếu.

Lâm Tiêu liếc mắt bốn phía:

- Vậy sao?

Bởi vì Thiên Ma lão nhân tùy ý giết chóc nên chính giữa quảng trường có mấy chục cường giả phủ quận vương Quận Võ Uy tử thương nặng nề, chỉ gần một phần ba sống sót. Mỗi người đều bị thương, không có cách nào ngăn cản sức mạnh của Lâm Tiêu.

- Tương Thiên Thần, nhìn xem chính mình, lại nhìn xung quanh người xem. Vì câu kết với Thiên Ma lão nhân mà Quận Võ Uy các người đã chết rất nhiều cường giả, tất cả đều tại sự ích kỷ của người. Hôm nay Lâm Tiêu ta chẳng những muốn lấy lại công bằng cho bản thân ta mà cũng muốn lấy công bằng cho các võ giả Quận Võ Uy chết trong tay Thiên Ma lão nhân, lấy công bằng cho các dân chúng Quận Võ Uy mấy năm nay chết vì người!

Lâm Tiêu lắc người nhanh như tia chớp vọt tới trước.

Thấy Lâm Tiêu xông lên, mắt Tương Thiên Thần hiện ra tia kinh hoàng, cao giọng quát:

- Ngăn hẳn lại!

Theo tiếng quát của Tương Thiên Thần, còn gần mười cường giả phủ quận vương còn sống chính giữa quảng trường cùng lao ra, dù trong lòng sợ hãi nhưng bọn họ vẫn liều mạng tấn công Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu trợn to mắt rống lớn:

- Cút đi!

Sóng xung kích đáng sợ tuôn ra từ cơ thể Lâm Tiêu, khuếch tán chân trời bao la. Gần mười cường giả phủ quận vương Quận Võ Uy bị thương bổng chóc thụt lùi, hộc bãi máu, người bắn ra các cột máu. Vài người bị thương khá nặng, bị sóng xung kích đánh nát bấy.

887. Chương 885: Đốt Chết Thiên Ma (2)

Lâm Tiêu vung tay:

- Chết đi!

Ngón tay khùng bố che trời, hóa thành thần quang ngũ sắc khép lại.

- Mở!

Tương Thiên Thần cầm chiến đao tỏa sáng múa đao quang kín không kẽ hở, trong tiếng diều gã liên tục đỡ đòn công kích từ Lâm Tiêu.

Thần quang ngũ sắc tan nát, Lâm Tiêu chỉ một cái:

- Phá Thiên chỉ!

Một ngón tay to lấp lánh ầm ầm chỉ tới trước, nghiền nát hư không, nghiền nát tất cả, cao cao tại thượng, bề ngỗ hèn thấy. Tương Thiên Thần giận điên lên.

- Lâm Tiêu, người nghĩ Tương Thiên Thần ta mặc cho người đánh giết sao?

- Thiên Diệt Đao, Đao Quyền Thương Khung!

Xẹt xẹt xẹt!

Thấy Lâm Tiêu tấn công thì Tương Thiên Thần rất giận, thiêu đốt chân nguyên, ngưng tụ đến mức tận cùng. Tương Thiên Thần chém một nhát đao, thân đao màu đen tuôn ra chân nguyên vô tận, đao ý đáng sợ lan tỏa, cũng đến cứu phẩm đại thành. Đao quang ầm ầm chém hướng Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Đao quang đen thông thiên đánh nát Phá Thiên chỉ của Lâm Tiêu, đao quang kỳ dị thoáng chốc đến trước mặt hắn, sắc bén đến cực độ.

Tương Thiên Thần cao giọng quát:

- Tiểu tử thôi, ta không tin ngươi và Thiên Ma lão nhân đánh nhau không bị tiêu hao!

Tương Thiên Thần nói câu đó như muốn đả kích Lâm Tiêu hoặc tăng thêm niềm tin ỉnh.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Vậy ngươi cứ nhìn xem đi.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia khinh thường, Lôi Đình đao rút ra khỏi vỏ. Đao quang sấm sét màu lam bao phủ hư không, hóa thành biển sét dễ dàng đánh nát công kích của Tương Thiên Thần. Lôi quang như tia chớp lam thoáng chốc đâm vào ngực Tương Thiên Thần.

Ầm!

Tương Thiên Thần chật vật thụt lùi, quần áo rách nát, ngực cháy khét đen, áo giáp đen trung phẩm nứt rạn, khoe môi tràn máu.

Một chiêu trúng ngay mục tiêu, tay trái Lâm Tiêu nhanh chóng điểm một cái, là Đoạt Nguyên Linh chỉ quái dị khó lường.

Phập phụt!

Ngón tay hư vô xẹt qua hư không xuyên thủng cơ thể Tương Thiên Thần, cướp đi một phần chân nguyên của gã. Cùng lúc đó, khí thể chân nguyên trên người Lâm Tiêu tăng mạnh một phần.

- Cái gì? Đây là loại võ kỹ gì?

Không chỉ Tương Thiên Thần giật mình, các cường giả xung quanh cũng giật nảy mình. Trực tiếp cướp chân nguyên của người khác bổ sung ỉnh, võ kỹ như thế thật là nghịch thiên.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Đường đường là quận vương của Quận Võ Uy cũng chỉ có thế.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn Tương Thiên Thần. Đúng là lúc chiến đấu với Thiên Ma lão nhân làm Lâm Tiêu tiêu hao một chút, nhưng Tương Thiên Thần cũng mất sức nhiều khi đánh với Đông Phương Hiên Viên. Hai bên so sánh thì Lâm Tiêu chiếm ưu thế hơn.

Tương Thiên Thần tức giận quát:

- Chết tiệt! Võ giả Quận Võ Uy đâu, còn không xông lên?

Nhưng bên dưới quảng trường, các cường giả Quận Võ Uy nhìn nhau, không ai dám tiến lên ra tay. Lúc trước Lâm Tiêu thể hiện thực lực khủng bố làm trong lòng bọn họ không nổi lên ý định chống lại được. Dù sao cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong không qua nổi mấy chiêu của Lâm Tiêu, võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường càng bị đồ diệt trong một chiêu. Hối sao đám cường giả Quy Nguyên cảnh bình thường bọn họ dám tiến lên?

Chỉ có mấy người sống sót thuộc phủ quận vương của Tương Thiên Thần là muốn tấn công, nhưng bị đám người Đông Phương Hiên Viên ngăn lại.

Xẹt xẹt xẹt!

Đối với Tương Thiên Thần vùng vẫy sắp chết, Lâm Tiêu không rủ lòng thương hại chút nào. Lâm Tiêu lắc người lại tấn công dồn dập.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang điếc tai khắp đất trời, hai người đại chiến kịch liệt trong không trung. Hai bên chớp mắt đánh trăm chiêu. Chân nguyên khuếch tán, Tương Thiên Thần liên tục thụt lùi, ho ra máu. Các vết thương trên người gã tăng thêm, máu phun ra liên tục. Lâm Tiêu thì bình yên lạnh lặn, càng đánh càng dũng mãnh.

Đám người Uất Trì Chiến đứng ở không xa lắc đầu khẽ thở dài:

- Lần này Tương Thiên Thần tiêu đời thật rồi.

Ánh mắt Hoàng Phủ Vô Danh lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ các người cứ đứng nhìn Tương Thiên Thần chết sao?

Uất Trì Chiến cười khẩy nói:

- Như thế nào? Hoàng Phủ Vô Danh, hay người muốn ra tay giúp đỡ? Nếu muốn thì người cứ thoải mái ra đi, chúng ta tuyệt đối không can.

Bọn họ làm chủ một quận tất nhiên toàn là cáo già. Không nói đến giữa họ và Lâm Tiêu không thù không oán, không có nhiều tình cảm với Tương Thiên Thần, dù có chút thân thiết với Tương Thiên Thần, lúc này ai dám vì gã đắc tội Lâm Tiêu như mặt trời ban trưa? Xem thiên phú Lâm Tiêu đang bộc lộ thì xác suất tương lai hắn trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh cao cỡ năm mươi phần trăm, vô duyên vô cớ đối địch với yêu nghiệt như thế thì chỉ có đồ ngốc mới làm.

Phập phụt!

Trong lúc mọi người nói chuyện, cuộc chiến trên bầu trời đã vào giai đoạn cuối. Tương Thiên Thần liên tục chống đỡ nhưng bị Lâm Tiêu chém trúng ngực. Hộ giáp tan vỡ, toàn thân Tương Thiên Thần rách toạc, máu phun mấy lỗ, gã té xuống quảng trường.

Các cường giả Quận Võ Uy đứng quanh quảng trường kinh khủng nhìn cảnh này. Lúc này Lâm Tiêu nói muốn huyết tẩy phủ quận vương hầu như mọi người đều cho rằng hắn đến tự sát, hiện tại ai nấy ngậm mồm lại. Mạnh như quận vương Tương Thiên Thần còn bị Lâm Tiêu đánh đến nỗi không có sức đánh trả, trong Quận Võ Uy có ai ngăn cản được sát thần như hắn?

Vô số cặp mắt kinh hoàng nhìn chăm chú, Lâm Tiêu lắc người chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

Thấy Lâm Tiêu đáp xuống, mấy cường giả phủ quận vương còn sống sót vội thụt lùi, bảo vệ Tương Thiên Thần bị thương nặng cực kỳ chặt vật vào giữa.

Tương Thiên Thần phun ra búng máu, mặt vặn vẹo cảm nhận thân thể bị thương nặng.

Tương Thiên Thần bất đắc dĩ nói:

- Lâm Tiêu, hôm nay coi như người giỏi, rút cuộc người muốn sao?

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Ta đã nói sẽ huyết tẩy phủ quận vương Quận Võ Uy, quận vương Tương Thiên Thần nhà người mau quên quá vậy?

Giọng điệu Lâm Tiêu bình thản nhưng chứa sát ý lạnh băng làm người rét run.

Cơ mặt Tương Thiên Thần co giật, gã hít sâu cố dần lòng.

Tương Thiên Thần lạnh nhạt nói:

- Lâm Tiêu, ta công nhận hôm nay là Tương Thiên Thần ta tài nghệ không bằng người. Nhưng người đừng can rở, nếu giết ta thì Bách Lý Tử bệ hạ tuyệt đối sẽ không tha cho người. Chẳng những là người, bao gồm Quận Hiên Dật các người đều bị hủy diệt dưới cơn giận của bệ hạ, ta khuyên người đừng sai lầm.

Nghe Tương Thiên Thần nói, Lâm Tiêu cười phá lên:

- Ha ha ha!

Ánh mắt lạnh băng nhìn Tương Thiên Thần chằm chằm:

- Tương Thiên Thần, đến lúc này rồi người vẫn ngây thơ vậy sao? Thật không hiểu người ngốc thật hay giả ngu, nhưng mặc kệ hậu quả như thế nào, hôm nay Lâm Tiêu ta quyết giết người!

Lâm Tiêu cất bước tiến tới trước, khí thế đáng sợ bộc phát từ người hấn đánh mạnh vào mấy cường giả che trước mặt Tương Thiên Thần. Chợt vang mấy tiếng trầm đục, các cường giả bị đánh nát thành thịt vụn.

Tương Thiên Thần rất sợ, gã cố gắng rút ra một luồng lực lượng, thân thể lùi nhanh ra sau.

Tương Thiên Thần sốt ruột giục mấy quận vương:

- Vô Danh huynh, Vương Tương huynh, mấy người còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ cứ nhìn Lâm Tiêu này ngang ngược trong Quận Võ Uy của ta sao? Hay các người không biết muốn biết tin ngôi mộ địa vương giả?

888. Chương 886: Hùng Hổ Đến Thế Là Cùng

Nhưng đáp lại Tương Thiên Thần là ánh mắt lạnh lùng của mấy quận vương. Ngôi mộ địa vương giả đúng là rất hấp dẫn, nhưng vì cái này mà đắc tội Lâm Tiêu thì không phải hành động sáng suốt. Huống chi lúc trước bọn họ từ miệng Tương Thiên Thần biết rằng không chỉ mình gã có tin tức này, gã sống tiếp hay không đã chẳng quan trọng.

- Có trách thì trách trước tiên người truy sát ta, sau đó bắt đại ca của ta. Dù là điều nào thì người đều phải chết!

Giọng Lâm Tiêu lạnh băng, sát khí đậm đặc lóe qua. Tay phải Lâm Tiêu chộp Tương Thiên Thần co giò bỏ chạy, không nường tình túm gã về.

Tương Thiên Thần nhìn bàn tay to ập đến, mặt trắng bệch, đôi mắt tròn tròn tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng. Trong lòng Tương Thiên Thần vô cùng hối hận, nhưng lúc này gã hối hận cũng không được ích chi.

- Đủ rồi!

- Dừng tay!

Khi Lâm Tiêu sắp đánh chết Tương Thiên Thần thì đột nhiên vài bóng người khí thế hùng hồn vọt ra từ Quận Võ Uy thành. Một người cầm cự kích đánh nát bàn tay chân nguyên của Lâm Tiêu, định giải cứu Tương Thiên Thần thoát khỏi tay hấn.

Lâm Tiêu nhướng mày, tức giận quát:

- Cút!

Tinh thần chân nguyên mệnh mông ập đến, đẩy lùi cường giả cầm cự kích. Bàn tay chân nguyên bị đánh tan một lần nữa tụ lại, bóp nát chân nguyên hộ thể mà Tương Thiên Thần dốc sức dựng lên. Lâm Tiêu xách Tương Thiên Thần như xách gà con kéo đến trước mặt mình.

Tiếng gầm như sấm sét vang lên:

- Các hạ, đủ rồi!

Mấy bóng người khí thế mạnh mẽ đáp xuống quảng trường, ánh mắt âm trầm, sắc mặt khó chịu nhìn Lâm Tiêu xách Tương Thiên Thần. Mỗi người có thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chân nguyên sôi trào toàn thân, bọn họ là thủ lĩnh các đại thể lực trong Quận Võ Uy.

Mặc dù bọn họ rất bất mãn hành động của Tương Thiên Thần, nhưng nói sao thì gã là quận vương của Quận Võ Uy, nếu để Lâm Tiêu giết chết sẽ gây ra xáo động cho Quận Võ Uy.

Thấy mấy người kia, mắt Tương Thiên Thần rực cháy hy vọng, gã hét lên trong tay Lâm Tiêu:

- Các vị cứu ta với!

Đám người Hoàng Phủ Vô Danh nhếch môi, đứng xem tình hình.

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn đám người trước mắt, mặt không biểu tình lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào? Máy người định ngăn cản ta sao?

Lão nhân râu tóc hoa râm dẫn đầu đám người nhìn Lâm Tiêu tay phải xé rách Tương Thiên Thần mặt vụn vụn vì tức giận.

Lão nhân nhíu mày nói:

- Người trẻ tuổi, hôm nay ngươi giết nhiều người như vậy cũng đủ rồi. Cái gọi là tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hãy tha cho quận vương Tương Thiên Thần.

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng, lạnh lùng hỏi:

- Ha ha, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Ta tha hắn, ngày xưa ai tha cho ta?

Lão nhân tóc bạc nhíu mày, khe khẽ dài:

- Lâm Tiêu, ta là điện chủ phân điện Vô điện Quận Vô Uy, hãy nể mặt lão hủ tha cho Tương Thiên Thần quận vương, kết thúc tại đây đi.

- Ha ha ha!

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Hay cho câu kết thúc tại đây, các hạ tự phụ quá. Ngày xưa Tương Thiên Thần phái người truy sát ta sao không thấy các hạ đi ra nói một câu? Lúc trước Tương Thiên Thần ngay trước mắt bao người luyện chết đại ca của ta sao không thấy các hạ đi ra nói chuyện? Bây giờ lôi kéo làm quen với ta làm chi? Nể mặt các hạ? Người là thứ gì? Điện chủ phân điện Vô điện thì Lâm Tiêu ta chỉ nhận một mình điện chủ Thái Thúc Ngọc, còn những người khác, liên quan gì ta?

Lâm Tiêu cười nhạt. Ngày xưa hắn bị truy sát thì không ai nói gì, bây giờ hắn giết Tương Thiên Thần thì một đồng nhảy ra can. Đặc biệt trước đó Tương Thiên Thần suýt giết đại ca của hắn, mối thù này làm sao Lâm Tiêu chịu bỏ qua chỉ vì vài người khuyên?

Mắt lão nhân tóc bạc đỏ rần:

- Người . . . !

Lão nhân tóc bạc vẻ mặt lúng túng, tức giận người run rẩy, lão chuyển sang hướng Đông Phương Hiên Viên.

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, chẳng lẽ quận vương định nhìn Lâm Tiêu tự sa vào sai lầm?

Đông Phương Hiên Viên thản nhiên nói:

- Tuy Lâm Tiêu là đệ tử của Quận Hiên Dật ta nhưng Đông Phương Hiên Viên ta bắt lực không kiểm soát hành động của hắn được hơn nữa mấy vị, chúng ta có quen sao?

Lão nhân tóc bạc cơ mặt cứng ngắc. Quận Vô Uy và Quận Hiên Dật thù nhau mấy trăm năm qua, làm gì có quen thân?

Nam nhân vạm vỡ tay cầm cự kích tiến lên trước một bước, mắt lạnh băng:

- Nói nhiều làm gì?

Nam nhân vạm vỡ lạnh lùng nói:

- Lâm Tiêu, mau thả Tương Thiên Thần quận vương ra!

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng lạnh:

- Nếu ta không thả thì sao?

Nam nhân vạm vỡ định nói gì nhưng bị lão nhân tóc bạc ngăn lại:

- Lâm Tiêu, chúng ta chỉ vì tốt cho người. Thiên phú của người mạnh nhưng có biết người trước mặt người là ai không? Là quận vương của một quận. Không phải lão hủ làm khó dễ người, nhưng người nên biết nếu hôm nay giết hắn chẳng những bị vô gia Quận Vô Uy chúng ta sẽ coi là địch, dù là Bách Lý Tử bệ hạ của đế quốc cũng sẽ không tha cho người.

Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Vậy cứ kêu bọn họ đến đi! Lâm Tiêu ta đi ra từ núi thây biển máu, chưa từng sợ ai. Đừng nói sau này Bách Lý Tử bệ hạ trừng phạt ta, xem như bệ hạ đứng trước mặt thì ta cũng giết Tương Thiên Thần!

Mọi người giật mình, lòng rung động. Lâm Tiêu quá mạnh mẽ, dám nói câu đó, làm người ta lú lười.

Mấy người muốn khuyên thêm nhưng bị Lâm Tiêu ngăn lại:

- Được rồi, các hạ không cần nói nhiều. Hôm nay Tương Thiên Thần phải chết, ai đến cản cũng vô dụng!

Không ọi người có cơ hội nói chuyện, Lâm Tiêu co tay phải lại. Tinh thần chân nguyên cực kỳ đáng sợ tựa thủy triều nhập vào người Tương Thiên Thần.

Tương Thiên Thần trợn to mắt, miệng ọc máu:

- Người . . . !

Tương Thiên Thần há mồm muốn nói gì nhưng bỗng cơ mặt cứng lại, gã trợn to mắt trần ngập kinh hoàng. Dưới vô số cặp mắt nhìn chăm chú, Tương Thiên Thần mềm oặt xuống.

Quận vương Quận Vô Uy nổi tiếng lừng lẫy trong Đế quốc Vô Linh giờ đây khó tránh khỏi bàn tay Lâm Tiêu, chết tại đây.

Mấy cường giả vừa kinh vừa giận trợn mắt trừng Lâm Tiêu:

- Người . . . Đáng ghét!

Bọn họ không ngờ Lâm Tiêu nói giết là giết, dứt khoát không lảng nhảng.

Lâm Tiêu mặc kệ tất cả, đã hành động thì phải chặt đứt mọi tai họa ngầm. Nếu không hôm nay tha cho Tương Thiên Thần, đợi khi gã tỉnh táo lại thì người xui xẻo sẽ là Lâm Tiêu. Nhân vật kiêu hùng như vậy sao chịu bỏ qua thù hận?

- Quận vương Tương Thiên Thần thật sự bị Lâm Tiêu giết chết rồi.

- Gan to bằng trời, gan to bằng trời. Lâm Tiêu không sợ hoàng thất của đế quốc tức giận và trừng phạt sao?

- Nói sao thì Quận vương Tương Thiên Thần là quận vương của Quận Vô Uy chúng ta, chẳng lẽ mặc kệ tiểu tử như Lâm Tiêu giết chết? Truyền ra ngoài mặt mũi võ giả Quận Vô Uy chúng ta biết đứt đi đâu?

Thấy thân thể Tương Thiên Thần rơi xuống, cái xác không có chút hơi thở, đôi mắt sợ hãi trợn to. Võ giả Quận Vô Uy vốn bất mãn Tương Thiên Thần vì vụ Thiên Ma lão nhân giờ xao động.

Nam nhân vạm vỡ cầm cự kích bỗng nổi khùng lên:

- Lâm Tiêu, người thật vô pháp vô thiên! Hay người nghĩ mấy người chúng ta không trị được người sao?

Mặt nam nhân vạm vỡ đỏ rực, khí thể dâng trào tùy thời công kích.

889. Chương 887: Kịch Biến

Đồng Phương Hiền Viên từ đằng sau đi ra trước, quát to:

- Hừ! Hiện Tương Thiên Thần đã chết, hay các người muốn khai chiến với Quận Hiền Dật chúng ta chỉ vì một quận vương đã chết?

Lâm Tiêu nhếch mép, mắt lạnh băng, khí lạnh khiếp người:

- Các vị muốn chiến thì chiến, Lâm Tiêu ta không ngại trong tay có thêm vài xác chết.

Nam nhân vạm vỡ râu tóc dựng đứng nhưng không dám hành động lỗ mãng:

- Người . . . !

Nam nhân vạm vỡ há mồm định nói gì nhưng phía đối diện nụ cười đông trên môi Lâm Tiêu, mắt hấn lóe tia hoảng hốt vọt thẳng lên trời. Biểu tình Lâm Tiêu trầm trọng nhìn dãy núi trập trùng bên ngoài Quận Võ Uy.

Nam nhân vạm vỡ hét lên:

- Lâm Tiêu, người định giở trò gì?

Đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm!

Có thanh âm như sấm vang vọng trong thiên địa. Từ sâu trong dãy núi xa xôi, hơi thở làm người nghẹt thở đột nhiên phóng lên cao, uy nhiếp hùng hồn cuốn sạch cửu thiên thập địa, đánh thủng một cái lỗ trên bầu trời. Hư không nứt rạn, xé rách không gian như miếng vải đen.

Hơi thở đó khủng bố làm các quận vương trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng nguy hiểm, cảm thấy mình thật nhỏ bé.

- Đó là sơn mạch Đoạn Nha, bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

- Hơi thở thật khủng khiếp, hơn xa võ giả Quy Nguyên cảnh, vượt qua cực hạn Quy Nguyên cảnh. Hư không tan vỡ, đây là lực lượng chỉ Vương giả Sinh Tử cảnh mới có!

- Hay ngôi mộ địa vương giả mà Tương Thiên Thần nói lúc trước?

Mọi người thầm giật mình, trong lòng nổi lên nhiều thắc mắc. Trong phút chốc mắt đám người lấp lóe, lấp người định vọt lên tìm hiểu.

Đột nhiên . . .

- Grao!

- Grao grao!

Trong dãy núi phía xa đột ngột vang lên vô số yêu thú gầm rống. Yêu vân cuộn cuộn, trong dãy núi đó có một đoàn thú triều màu đen ập hướng Quận Võ Uy thành.

Trên bầu trời, vẻ mặt Lâm Tiêu trầm trọng truyền âm cho người bên dưới:

- Quận vương Hiên Dật, đại ca, các vị, đằng trước có thú triều quy mô lớn ập đến. Trong đó có gần mười cửu tinh yêu thú, mọi người hãy cẩn thận.

Cả đám người giật mình, không rõ Lâm Tiêu làm sao biết được nhưng thầm nổi cảnh giác.

Giọng Lâm Tiêu ồm ồm vang vọng khắp Quận Võ Uy thành, nghiêm túc nói:

- Các vị Quận Võ Uy!

- Đằng trước có thú triều ập đến, bày thú rất khủng bố. Số lượng yêu thú từ thất tinh trở lên khoảng ngàn con, có trăm con yêu thú bát tinh, còn có nhiều cửu tinh yêu thú. Hiện tại toàn thành cảnh giác cấp độ một, toàn bộ võ giả chuẩn bị nghênh địch!

Lâm Tiêu dứt lời, nguyên Quận Võ Uy náo động. Lâm Tiêu giết Tương Thiên Thần làm mọi người rục rịch, giờ ngọn lửa dập tắt, lòng mọi người thít chặt.

Nhìn chung thú triều có bát tinh yêu thú trở lên gọi là quy mô lớn. Thú triều do cửu tinh yêu thú dẫn đầu thì càng khủng bố hơn trong số thú triều quy mô lớn. Lâm Tiêu nói có hàng trăm bát tinh yêu thú, quy mô thú triều đã vượt qua sự tưởng tượng của mọi người. Đây là thú triều khủng bố đủ hủy diệt một quận. Khủng hoảng lan tràn trong quận thành, so với sống chết của mình Tương Thiên Thần thì thú triều tác động trái tim dân chúng hơn. Ổ rơi xuống làm sao còn trững nguyên?

Nam nhân vạm vỡ bay lên cao, lạnh lùng quát:

- Lâm Tiêu, đừng yêu ngôn hoặc chúng, làm sao ngươi biết quy mô của thú triều này?

Thanh âm truyền khắp quận thành!

- Đúng rồi, sao tiểu tử này biết quy mô thú triều được? Chắc chắn là nói bậy bạ muốn thừa dịp loạn chạy trốn.

- Đừng tin hắn, trong lịch sử Quận Võ Uy chúng ta ít khi có thú triều quy mô lớn. Dù có thì bình thường chỉ một cửu tinh yêu thú đã là hiếm hoi, làm gì khủng bố như hắn nói?

- Mọi người chuẩn bị trước là hơn, thà tin có chứ đừng không tin, ta cứ thấy Lâm Tiêu nói thật.

- Hừ! Ta thì thấy ngươi bị hấn hù sợ rồi.

- Cút khỏi Quận Võ Uy của chúng ta đi! Hôm nay ngươi giết quận vương Quận Võ Uy, chắc chắn Quận Võ Uy chúng ta sẽ bấm báo cho bệ hạ, không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!

Trong phút chốc tiếng bàn tán rộ lên trong Quận Võ Uy. Mọi người nghi ngờ, có võ giả chửi ầm lên.

Mỗi mình đám quận vương Uất Trì Chiến là trực giác cảm thấy Lâm Tiêu không nói xạo. Bọn họ nhìn yêu vân cuộn cuộn từ xa đến gần, nếu thú triều khủng bố như Lâm Tiêu nói thì sơ sẩy một cái là cả Quận Võ Uy sẽ bị hủy diệt.

Lâm Tiêu lạnh lùng liếc nam nhân vạm vỡ:

- Tin hay không tùy ngươi.

Lâm Tiêu và Tương Thiên Thần có thù, mấy trăm năm qua Quận Võ Uy và Quận Hiên Dật tranh đấu không dứt. Nhưng nói sao thì đó chỉ là phe Quận vương Tương Thiên Thần xung đột với Quận Hiên Dật, đa số võ giả bình thường, dân chúng trong Quận Võ Uy là vô tội, không nên bị cuốn vào chiến loạn giữa hai bên.

Lâm Tiêu không nói nhiều, hấn bay lên cao trước:

- Quận vương Hiên Dật đại ca, nếu mọi người không tin thì chúng ta đừng ở lại đây nữa, từ biệt đi.

Ý tốt của Lâm Tiêu đến đây là cùng, đối phương có tin hay không, sẽ phản ứng như thế nào thì hấn không quyết định được.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên dứt khoát chấp tay với mấy quận vương khác:

- Tốt, các vị quận vương, chúng ta sau này còn gặp lại. Các vị Quận Hiên Dật, chúng ta đi!

Đông Phương Hiên Viên dẫn theo đám người Quận Hiên Dật chớp mắt biến mất phía chân trời.

Mấy quận vương khác nhìn nhau, không ngờ nhóm Lâm Tiêu nói đi là đi. Bọn họ nhìn hơi thở khủng bố truyền từ Đoạn Nha sơn mạch phía xa, lòng máy động, đang định lên tiếng thì đột nhiên . . .

Vù vù vù!

Tiếng xé gió dồn dập vang lên. Có ba cường giả người đẫm máu bay ra từ sơn mạch Đoạn Nha, ba người thực lực cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nhưng lúc này bọn họ rất chật vật, ủ rũ, da thịt rách toạc, vẻ mặt kinh hoàng.

Ba cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ xông đến quảng trường, giọng ồm ồm tuyên khắp Quận Võ Uy thành:

- Quận vương Tương Thiên Thần, việc lớn không tốt!

Khi thấy xác Tương Thiên Thần nằm giữa quảng trường thì ba người ngậy ra.

- Là nhóm Thi Lang!

- Ba người chẳng phải là cường giả phủ quận vương sao? Tại sao lúc chiến đấu không thấy bọn họ?

- Nhóm Thi Lang đến từ hướng Đoạn Nha sơn mạch, hay liên quan gì đến thú triều này?

Cường giả Quận Võ Uy xông xáo, bọn họ cùng là võ giả trong Quận Võ Uy nên biết rõ lẫn nhau.

Lão nhân Võ điện mở miệng hỏi:

- Thi Lang, xảy ra chuyện gì?

Thoáng chốc mọi công pháp mắt tập ứng vào ba người.

Thi Lang sốt ruột nói:

- Trần Huân điện chủ, trong sơn mạch Đoạn Nha có thú triều ập đến. Gần mười cửu tinh yêu thú, hàng trăm bát tinh yêu thú, ngàn thất tinh yêu thú. Dự tính khoảng nửa canh giờ là bầy thú sẽ đến, phải nhanh chóng toàn thành cảnh giác.

- Cái gì?

Mọi người giật mình trợn to mắt, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Bọn họ không dám tin những lời Lâm Tiêu đã nói sẽ thành hiện thực, bầy thú khổng lồ thể này một khi đột phá phòng ngự thì cả Quận Võ Uy thành sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Lão nhân Võ điện sắc mặt khó xem, mắt lóe tia sáng:

- Tuy sơn mạch Đoạn Nha có nhiều yêu thú nhưng ít khi xuất hiện thú triều, vì sao đột nhiên gây ra thú triều quy mô lớn như vậy? Áp lực vương giả vừa rồi là sao? Tại sao mấy người ra từ sơn mạch Đoạn Nha?

890. Chương 888: Mỗi Người Một Ý Định (1)

Nghे lão nhân quát hỏi, thủ lĩnh Thi Lang nhìn xác chết của Tương Thiên Thần, ánh mắt do dự.

Lão nhân nhíu mày nạt:

- Thi Lang, ngươi còn do dự cái gì? Mau nói đi!

Thi Lang cắn răng đánh liều trả lời:

- Các vị, thú triều này đúng là do chúng ta gây ra. Không lâu về trước Quận vương Tương Thiên Thần phát hiện ngôi mộ địa vương giả trong sơn mạch Đoạn Nha, phái chúng ta đi thăm dò.

- Tiếc rằng vòng ngoài ngôi mộ địa vương giả có nhiều cửu tinh yêu thú bảo vệ, chúng ta không đến gần được, định dụ cửu tinh yêu thú ra rồi hợp thành đại trận lần lượt giết từng con. Nhưng không hiểu sao cuối cùng xúc động cơ quan ngôi mộ địa vương giả, khiến yêu thú cả sơn mạch Đoạn Nha cuồng bạo lên.

- Mấy cửu tinh yêu thú bảo vệ ngôi mộ địa vương giả đều xuất hiện tấn công chúng ta, chúng ta vội vàng ngăn cản. Cuối cùng chỉ còn ba người trốn thoát, mấy cửu tinh yêu thú thì dẫn theo nhiều yêu thú ập đến Quận Võ Uy . . .

- Chết tiệt!

- Tương Thiên Thần đáng ghét!

Dân chúng nghe xong rất tức giận. Thì ra vốn không có yêu thú, toàn do Tương Thiên Thần ham muốn báu vật trong sơn mạch Đoạn Nha mới dẫn đến thú triều tấn công.

So với dân chúng bình thường thì các quận vương liếc nhau, mắt lóe tia sáng. Không ngờ Tương Thiên Thần không nói bậy, trong Quận Võ Uy thật sự tồn tại ngôi mộ địa vương giả, nằm trong sơn mạch Đoạn Nha.

Thủ lĩnh các đại thế lực như Trần Huân thì lòng chìm xuống, chửi thầm Tương Thiên Thần ích kỷ. Nếu Tương Thiên Thần sớm nói cho bọn họ biết tin tức về ngôi mộ địa vương giả, dựa vào phủ quận vương hợp

tác cùng các đại thế lực chưa chắc không thể công phá cứu tinh yêu thú bảo vệ, đi vào ngôi mộ địa vương giả.

Lúc này mọi người không rảnh lo nghĩ nhiều nữa.

Giọng Trần Huân ồm ồm vang lên:

- Tất cả võ giả Quận Võ Uy nghe lệnh, từ giờ trở đi toàn thành nhất nhất cảnh giác cấp độ một. Các võ giả nghe theo chúng ta điều khiển, phải bảo vệ Quận thành Võ Uy không ột con yêu thú nào xâm nhập vào!

Quận thành đang rối loạn, lòng người hốt hoảng bỗng chốc bình tĩnh lại. Tất cả võ giả Quận Võ Uy bắt đầu hành động, chuẩn bị phòng ngự.

Lão nhân Vô diện đến trước mặt các quận vương, cung kính nhờ vả:

- Các vị, hiện tại Quận Võ Uy ta đang trong phút sống chết, mong các vị vứt bỏ hiềm khích lúc trước, dẫn dắt võ giả Quận Võ Uy ta ngăn lại thú triều tập kích.

Bọn họ nghe Thi Lang nói quy mô thú triều, giờ đám cường giả Quận vương Tương Thiên Thần, phủ quận vương chết hết, thực lực Quận Võ Uy trống rỗng. Bằng vào mấy thế lực Quận Võ Uy bọn họ không thể ngăn cản thú triều khủng bố như vậy được. Trước mặt dân chúng thì bọn họ cố ra vẻ bình tĩnh nhưng thật ra trong bụng nóng ruột nóng gan.

Các quận vương nhìn nhau, trong bụng nổi lên nhiều suy tính.

Hoàng Phủ Vô Danh nói thẳng:

- Mấy vị, yêu tộc là kẻ thù lớn của nhân loại chúng ta, giết yêu thú là trách nhiệm của mỗi võ giả đế quốc.

Nghe Hoàng Phủ Vô Danh quận vương nói, đám người Trần Huân thầm mừng.

Hoàng Phủ Vô Danh đổi giọng:

- Nhưng . . . Hiện giờ thú triều thế tới rào rạt, khổng lồ vô cùng. Không phải ta không muốn giúp đỡ mà vì dù chúng ta ra tay cũng không nắm chắc sẽ thắng, vậy nên xin lỗi.

Nụ cười đông cứng trên mặt điện chủ Trần Huân, một số cường giả Quận Võ Uy lòng chìm xuống.

Hoàng Phủ Vô Danh tiếp tục bảo:

- Nhưng điện chủ Trần Huân yên tâm, tuy Hoàng Phủ Vô Danh ta không đi tuyển đầu ngăn địch nhưng tuyệt đối không khoanh tay nhìn. Nếu thú triều đến từ sơn mạch Đoạn Nha thì ta sẽ đi sơn mạch Đoạn Nha một chuyến, dập tắt nguồn thú triều cho Quận Võ Uy.

- Hoàng Phủ Chân, chúng ta đi!

Hoàng Phủ Vô Danh nói xong không đợi đám người Trần Huân có phản ứng gì, gã mang theo Hoàng Phủ Chân phóng lên cao, nháy mắt biến mất trước mặt mọi người.

- Các vị, Hoàng Phủ huynh nói rất đúng, muốn ngăn cản thú triều nhất định phải chặn từ gốc. Ta cũng đi sơn mạch Đoạn Nha, góp một phần sức cho Quận Võ Uy.

Tuyệt Vô Thần Quận vương quận Lộ Tây, Vương Tương quận vương quận An Định bay lên cao, biến mất phía cuối trời. Trong quảng trường chỉ còn lại quận vương quận Vân Long Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến quận vương quận Sóc Phương, quận vương quận Kim Hà Trương Ngạo Thiên còn chưa đi.

Lòng Trần Huân nổi lên mong chờ, hồi hộp nhìn ba người.

Ba quận vương nhìn nhau, rất muốn giúp nhưng đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Uất Trì Chiến lắc đầu, nói:

- Điện chủ Trần Huân, quy mô thú triều quá lớn, mấy người chúng ta bắt lực không ngăn được. Đáng tiếc, nếu lúc trước có nhóm Lâm Tiêu, Quận vương Đông Phương Hiên Viên ở lại thì vài người chúng ta chắc chắn sẽ ngăn lại bầy thú khổng lồ. Tiếc rằng các người không tin lời Lâm Tiêu, hiện tại bọn họ đã đi, chúng ta có lòng mà bất lực, cáo từ.

Uất Trì Chiến xin lỗi xoa người đi.

Quận vương Tinh Bằng Vân, Trương Ngạo Thiên cũng lắc đầu thở dài, ba người phóng lên cao biến mất phía cuối trời.

Trần Huân xoa người nhìn nam nhân vạm vỡ, tức giận quát:

- Nhìn xem chuyện tốt người đã làm!

Nếu không phải tại nam nhân vạm vỡ thì sao Lâm Tiêu bỏ đi nhanh như vậy? Hiện tại các quận vương đều đi hết, nhóm người bọn họ sao ngăn cản được thú triều đáng sợ thế này? Các quận vương có thể bỏ đi, nhưng bọn họ là thế lực bản xứ Quận Võ Uy, không đi được, chỉ có thể cùng sống chết với Quận Võ Uy.

Nam nhân vạm vỡ cãi lại:

- Ta làm sao biết Lâm Tiêu nói thật? Hơn nữa ta không tin Lâm Tiêu thật lòng ở lại, chắc chắn bọn họ mục đích gì!

Đối diện nam nhân vạm vỡ là thủ lĩnh mấy thế lực khác ánh mắt giận dữ muốn ăn thịt người.

Trên quảng trường bên dưới, đám cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Võ Uy nháo nhào.

- Nếu không tại Lương Quang thủ lĩnh Nguyên Võ thánh địa thì sao đám người Lâm Tiêu rời đi? Giờ thì tốt rồi, Quận Võ Uy chúng ta sắp gặp nguy hiểm.

- Còn nói? Mới rồi người cũng góp phần kêu Lâm Tiêu rút đi.

- Thì sao? Người cũng kêu gào đòi đi chỗ bệ hạ tố cáo hần!

- Hừ! Ta chỉ nói suông miệng. Mà đáng chết nhất là Quận vương Tương Thiên Thần, nếu không tại hần làm gì có thú triều?

Mọi người chỉ trích nhau, lòng vô cùng hối hận.

Trần Huân tức giận quát to:

- Được rồi, mọi người đừng gây gỗ nữa, hiện tại hối hận có ích gì? Điều chúng ta có thể làm bây giờ là đồng tâm hợp sức, Quận Võ Uy có sống qua được không phải xem chúng ta.

Trần Huân cũng rất hối hận thái độ đối với Lâm Tiêu lúc trước, nhưng mọi thứ đã quá muộn. Trần Huân hét lên, toàn trường im thin thít, lòng mọi người nặng trĩu ưu tư.

Cả Quận Võ Uy rơi vào không khí nặng nề vì thú triều, còn trên bầu trời cách Đoạn Nha sơn mạch mấy trăm dặm, đám người Lâm Tiêu đứng trên cao nhìn xuống cảnh tượng khủng bố.

- Grao grao!

Trong sơn mạch phía dưới, các yêu thú khổng lồ gầm rống chạy rầm rầm, thân hình to lớn nghiền nát đá to cổ thụ lớn. Cơ thể yêu thú to cỡ trăm thước, tạo nên hình ảnh vô cùng rung động, làm người run sợ.

Nhất là bầy thú chạy đằng trước nhất. Có mấy con yêu thú to cỡ ngàn thước dữ tợn gầm rống, tiếng gầm chấn vỡ núi hoang san sát nhau, yêu vân sôi trào toàn thân chúng.

891. Chương 889: Mỗi Người Một Ý Định (2)

Khí thế đáng sợ hủy thiên diệt địa, một vuốt giáng xuống có thể đập vỡ một ngọn núi to, chân giẫm xuống đất lún. Đám người Quận vương Đông Phương Hiên Viên mạnh mẽ nhưng khi thấy thú triều thì biểu tình trầm trọng.

Đông Phương Hiên Viên lắc đầu, nói:

- Lần này Quận Võ Uy sẽ nguy hiểm đây, thú triều khủng bố như thế dù Quận Võ Uy dốc hết sức toàn thành ra thì khả năng bị công phá cao cỡ tám phần.

Lòng Đông Phương Hiên Viên vô cùng rung động, thấy tội cho dân chúng Quận Võ Uy. Tuy mấy trăm năm qua Quận Hiên Dật và Quận Võ Uy là kẻ thù không đội trời chung, nhưng trước thú triều thì nhân loại luôn chung một mối thù. Nói sao thì dân chúng Quận Võ Uy là vô tội. Đông Phương Hiên Viên có thể không chút do dự giết Tương Thiên Thần, bao gồm đám cường giả thuộc hạ của gã, nhưng Đông Phương Hiên Viên sẽ không ích kỷ vì mình như Tương Thiên Thần mà tàn sát vô giả bình thường, làm vậy là thất đức.

Lâm Tiêu mở miệng nói:

- Quận vương Hiên Dật đừng lo, dẫn đến thú triều là vì ngôi mộ địa vương giả sâu trong sơn mạch Đoạn Nha. Khi nào chúng ta vào đó khiến ngôi mộ địa vương giả biến đổi thì có lẽ thú triều cũng sẽ thay đổi.

Vù vù vù!

Vài luồng sáng từ xa bay vút qua hư không trước mặt nhóm Lâm Tiêu thẳng hướng sâu trong sơn mạch Đoạn Nha truyền đến uy hiếp khủng bố.

Đông Phương Hiên Viên con người co rút, nhú mào nói:

- Là nhóm Hoàng Phủ Vô Danh, bọn họ không ở lại Quận Võ Uy mà giống như chúng ta thừa dịp loạn vào mộ địa vương giả. Nếu bị bọn họ chiếm tiên cơ sẽ rất rắc rối.

Đông Phương Nguyệt Minh giục:

- Vậy chúng ta nhanh hành động đi!

- Không cần gấp.

Lâm Tiêu bật cười nói:

- Tuy thú triều rầm rộ ập đến nhưng vòng ngoài ngôi mộ địa vương giả có cửu tinh yêu thú bảo vệ, dù là đám Hoàng Phủ Vô Danh đến sớm cũng không chiếm lợi được.

Mọi người sửng sốt, không hiểu vì sao Lâm Tiêu chắc chắn như vậy nhưng cũng yên lòng hơn.

Bọn họ không biết rằng lúc Lâm Tiêu xâm nhập Quận Võ Uy, vì phòng ngừa ngoài ý muốn nên hắn giấu phân thân Toàn Địa Giáp đột nhiên cửu tinh vào sơn mạch Đoạn Nha, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời tiếp ứng. Cuối cùng không cần dùng phân thân Toàn Địa Giáp, nhưng Lâm Tiêu nắm rõ tình huống trong sơn mạch Đoạn Nha.

Lâm Tiêu ngừng một lúc, lên tiếng:

- Chúng ta xuất phát đi.

Lâm Tiêu nhìn đám người Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Nguyệt Linh, nói:

- Chuyển đi xong ngôi mộ địa vương giả này để ta và Hiên Viên quận vương đi đủ rồi. Đại ca, Nguyệt Linh, Nguyệt Minh quận chúa, các vị, tất cả đều bị thương. Không phải ta không muốn mang các người đi vào mà do bên trong chứa nhiều nguy hiểm, hai chúng ta cũng không chắc sẽ bình yên vô sự, càng không nói đến bảo vệ các người.

Đông Phương Nguyệt Minh la lên:

- Lâm Tiêu, sao có thể như vậy? Phụ thân . . .

Đông Phương Hiên Viên gật đầu đồng ý:

- Minh nhi hãy ngoan ngoãn ở bên ngoài. Lâm Tiêu nói đúng, ngôi mộ địa vương giả nguy hiểm, phụ vương còn không dám lơ là, trước mắt thực lực của người hơi yếu.

Lâm Hiên đột nhiên lên tiếng:

- Nhị đệ, ta phải đi ngôi mộ địa vương giả.

Lâm Hiên kể lại lúc bị cường giả phủ quận vương vây công, Thái Thần Tháp một mình rời đi, Thiên Ma lão nhân bám đuổi, cuối cùng phát hiện ngôi mộ địa vương giả.

- Không hiểu sao ta trực giác Thái Thần Tháp của ta ở trong ngôi mộ địa vương giả, và thú triều tập kích có liên quan đến Thái Thần Tháp, cho nên ta phải đi.

- Còn có chuyện như vậy sao?

Mọi người không biết nên nói cái gì. Thì ra phát hiện ngôi mộ địa vương giả, sinh ra thú triều tất cả là vì Lâm Hiên, đúng là thật không ngờ.

Lâm Tiêu lấy Thánh Nguyên Huyết Khải lột từ người Thiên Ma lão nhân ra đưa cho Lâm Hiên:

- Vậy thì ta và Hiên Viên quận vương, đại ca đi vào, những người khác ở bên ngoài tĩnh dưỡng đi. Đại ca, Thánh Nguyên Huyết Khải này là hộ giáp nguyên khí thượng phẩm, chắc sẽ tăng mạnh phòng ngự cho đại ca.

Tuy đại ca Lâm Hiên mới đạt tới cảnh giới Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ nhưng thực lực rất đáng sợ, mạnh hơn võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường, chỉ sau Lâm Tiêu và Quận vương Đông Phương Hiên Viên, không cần lo an toàn cho gã.

Đông Phương Nguyệt Minh nắm chặt tay Lâm Tiêu rồi buông ra, trong ánh mắt tràn đầy quan tâm dặn dò:

- Lâm Tiêu, cẩn thận.

Lâm Tiêu vuốt mặt Đông Phương Nguyệt Minh, dịu dàng nói:

- Nàng yên tâm.

Đông Phương Nguyệt Minh bồng ôm Lâm Tiêu, mặt đỏ hồng nói:

- Lâm Tiêu, ngươi cũng cẩn thận.

Mấy cường giả Quy Nguyên cảnh Quận Hiên Dật thấy cảnh này ban đầu sửng sốt sau đó chấp tay cười trêu:

- Khụ khụ, Hiên Viên quận vương, chúc mừng!

Ngó bộ dáng bọn họ hơn hử trêu chọc Quận vương Đông Phương Hiên Viên.

Đông Phương Hiên Viên vuốt mũi, khẽ thở dài:

- Thật là có tình nhân quên lão tử, không ai quan tâm ta.

Hai tỷ muội Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Nguyệt Linh mặt đỏ rực, đồng thanh kêu lên:

- Phụ vương cũng phải cẩn thận.

- Ha ha ha! Tốt!

Trong tiếng cười lớn, ba người Lâm Tiêu bay vọt hướng mộ địa Vương giả.

Cùng lúc đó, bên ngoài Quận thành Vô Uy, đại quân thú triều khổng lồ đã ập đến.

- Grao grao!

Thủ lĩnh là mấy con cửu tinh yêu thú thân hình vô cùng khổng lồ, to cỡ ngọn đồi. Con đi đầu là giáp long to lớn, tứ chi chắc khỏe, mắt đỏ dữ tợn, yêu khí thông thiên. Giáp long chưa đến gần quận thành Vô Uy đã vùng móng vuốt hướng đó.

Ầm ầm ầm!

Vuốt to đập xuống đất, mặt đất nứt ra, yêu nguyên khủng bố khuếch tán hình thành bão yêu văn khổng lồ trùng kích tường thành to lớn của Quận Vô Uy.

Răng rắc!

Trên tường thành to lớn xuất hiện một vết rạn dài trăm thước, yêu nguyên đậm đặc điên cuồng nhập vào thành, trùng kích phòng ốc bốn phía.

Vù vù vù!

Một bóng người chớp mắt xuất hiện đằng trước yêu nguyên, chặn lại đòn công kích khủng bố. Đó là điện chủ của Võ điện Quận Võ Uy, Trần Huân.

Trên tường thành cao lớn, Trần Huân rống to:

- Hiện tại thú triều ập đến, cuộc chiến quyết định sinh tử của Quận Võ Uy đã tới. Các vị, hãy theo ta xuất phát, quyết tử chiến!

Tiếng rống ồm ồm, Điện chủ Trần Huân của Võ điện Quận Võ Uy dẫn các cường giả Quy Nguyên cảnh gào thét lao ra, nghênh chiến yêu thú cường đại đằng trước.

- Giết!!!

- Tử chiến, tử chiến!!!

Bên dưới tường thành, đám võ giả Quận Võ Uy gầm rống xông lên, thấy chết không sờn.

Huyết chiến giữa nhân tộc và yêu thú bùng nổ.

Sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha.

Nơi này là mảnh núi cổ yên lặng, rừng rậm lan tràn, các ngọn núi quây quanh, rậm rạp um tùm. Trong sơn cốc chính giữa ngọn núi có lực lượng không gian vô hình bao bọc bốn phía, khiến hư không vặn vẹo không ổn định.

- Quả nhiên là mộ địa Vương giả.

Ba bóng người xé gió bay vào không gian này, là Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên.

Nhìn chung chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới khổng lồ chế áo nghĩa không gian, khiến hư không tan vỡ, xé rách hư không để di chuyển. Sau khi Vương giả Sinh Tử cảnh chết, áo nghĩa không gian mà cường giả đó lĩnh ngộ sẽ không tan biến, nó chậm rãi xói mòn, làm hư không cực kỳ không ổn định. Đây là một đặc điểm rất quan trọng để xác định mộ địa Vương giả.

892. Chương 890: Cửu Tinh Yêu Thú

Đông Phương Hiên Viên nghiêm túc nói:

- Mọi người chú ý, chúng ta đã vào phạm vi mộ địa Vương giả, tiếp theo phải cẩn thận.

Lâm Hiên gật đầu, nói:

- Ta cảm giác được Thái Thần Tháp của ta ở đằng trước không xa, đi!

Vù vù vù!

Ba người bay tới trước, đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm!

Đằng trước truyền đến tiếng nổ đinh tai. Từ sâu trong sơn cốc chợt vang lên tiếng gầm rống kinh thiên động địa, thanh âm chất chứa thô bạo và giận dữ ngút trời. Tiếng gầm làm cả tòa sơn mạch run rẩy, vô số yêu thú không tham gia vào đại quân thú triều đều run rẩy.

Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên nhìn chăm chú. Một con ma vượn màu vàng ấy trăm thước ngửa đầu gầm rống. Đôi mắt đỏ bắn ra tia điện, nắm đấm sắt màu vàng to cỡ đỉnh núi, dao động yêu nguyên mạnh mẽ xoay quanh nắm đấm. Ma vượn dốc hết sức đấm đằng trước.

- Nghiệt súc!

Trong không trung phía trước có một bóng người mặc áo đen, chân nguyên đậm đặc bao phủ toàn thân gã. Người áo đen không tránh né đòn công kích của ma vượn màu đen, gã nhấc chân đá nhanh như chớp.

Ầm!

Chân sắt đá mạnh vào nắm đấm vàng to lớn. Tiếng trầm đục của thịt chạm nhau vang lên đình tai nhức óc. Trùng kích đáng sợ như có bão nổi lên.

Trùng kích mạnh mẽ làm ma vượn màu đen nặng nề thụt lùi mấy bước, đôi chân trượt dài để lại dấu chân sâu hoắm dưới nền đá. Võ giả áo đen phía đối diện càng chặt vật không chịu nổi, bị nắm đấm sắt đánh bay ngược ra đập vào ngọn núi cách vài trăm thước. Ngọn núi cao cỡ trăm thước bị đụng tan vỡ thành đồng đá vụn.

Vù vù vù!

Trong khi ma vượn màu đen thụt lùi thì đột nhiên một cột sáng đen bắn vào lưng nó. Cột sáng đen gầm rống giữa không trung hóa thành cự long dài trăm thước đụng vào gáy ma vượn màu đen, sắc bén mà cuồng bạo.

Nhìn kỹ thì thấy bản thể của cự long màu đen là một thanh trường thương. Các phù văn lấp lóe trên thân thương, huyền ảo khó hiểu. Đằng sau cán thương là bàn tay của võ giả mặc áo xám. Võ giả ánh mắt sắc bén, thiêu đốt chân nguyên toàn thân. Võ giả áo xám dốc hết sức công kích, gã đã mai phục tại đây một lúc lâu, vì bất chợt cơ hội a vượn màu đen một kích trí mạng.

Cùng lúc đó, một cường giả tóc nâu nhanh như chớp lao ra phía bên trái ma vượn màu đen. Cường giả tóc nâu giơ cao tay phải, thiêu đốt chân nguyên, khí thế đáng sợ tuôn ra như núi lửa phun trào. Nắm đấm phải tỏa ánh sáng rực rỡ đâm vào đầu ma vượn màu đen.

Đối mặt công kích đột ngột, ma vượn màu đen gầm lên:

- Grao!

Ánh sáng vàng như thủy triều tuôn ra từ cơ thể ma vượn màu đen, hình thành thứ như thuần ánh sáng màu vàng hiện ra sau đầu nó. Ma vượn màu đen vùng nắm đấm trái đánh vào cường giả tóc nâu.

Ầm!

Nắm đấm sắt của ma vượn màu đen va chạm với cường giả tóc nâu trước, xung lực khủng bố khuếch tán, đánh cường giả tóc nâu lún xuống đất.

Keng!

Trường thương đen đâm trúng thuần ánh sáng vàng sau gáy ma vượn màu đen. Thanh âm giòn vang bắn thẳng lên tầng mây. Cự long đen từ chân nguyên tan nát, thuần ánh sáng vàng cũng nổ tung thành các đốm sáng. Võ giả áo xám gồng sức, trường thương đâm vào gáy ma vượn màu đen.

Phập!

Không biết gáy ma vượn màu đen làm bằng gì mà cứng như sắt đá, trường thương của võ giả áo xám chỉ đâm vào được một phần ba thì kẹt lại. Đối với ma vượn màu đen ấy trăm thước thì khoảng cách này không rách da được chứ nói gì thứ khác, giống như gãi ngứa.

Võ giả áo xám giật mình, vội rút trường thương ra, thụt lùi lại.

Khi võ giả áo xám rút lui thì một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống như ngọn núi chụp xuống đầu gã.

Võ giả áo xám hét to:

- Mở ra!

Võ giả áo xám đâm trường thương đen, bao năng lượng dữ dội bùng lên khi hai bên va chạm. Bàn tay ma vượn màu đen khựng lại, võ giả áo xám nhanh chóng thụt lùi, bị đập lún xuống đất.

Tiếng đá vỡ vang lên. Vô giả áo đen, vô giả áo xám, cường giả tóc nâu bay ra khỏi đồng đá vụn, chập vật nhìn ma vượn màu đen trước mặt.

Đông Phương Hiên Viên con người co rút nói:

- Là Hoàng Phủ Vô Danh của Quận Đôn Hoàng, Tuyệt Vô Thần của Quận Lộ Tây, Vương Tương của Quận An Định. Ma vượn màu đen thật đáng sợ.

Ba người đang tấn công ma vượn màu đen chính là ba quận vương Hoàng Phủ Vô Danh, Tuyệt Vô Thần, Vương Tương đến mộ địa Vương giả trước. Cả ba hợp tác nhưng không chiếm ưu thế trước ma vượn màu đen, ngược lại bị đè đầu đánh.

Ầm ầm ầm!

Làm đám người Đông Phương Hiên Viên giật mình là một góc khác cũng vang tiếng nổ. Chỗ sơn cốc cách đó không xa có con ma giao màu băng lam bay vọt lên. Ma giao dài ngàn thước, thô như ngọn núi, thân mình toàn một màu băng lam, nửa trong suốt như tạc bằng huyền băng. Trên đầu ma giao có một cái sừng tinh lam tràn ngập phù văn huyền diệu, toát ra hơi thở khiến người sợ hãi.

Đằng trước ma giao màu băng lam cũng có ba cường giả đứng. Một nam nhân vóc người cao to như tháp sắt. Một thiếu phụ trung niên xinh đẹp tựa tiên nữ. Một nam nhân trung niên mặc áo lam, sống lưng thẳng tắp. Đó là quận vương Quận Vân Long Tinh Băng Vân, quận vương Quận Sóc Phương Uất Trì Chiến, quận vương Kim Hà Trương Ngạo Thiên.

Đôi mắt lam của ma giao màu băng lam nhìn chăm chăm đối thủ, há mồm gào thét:

- Grao!

Ma giao màu băng lam há to miệng rộng, khí lạnh xen lẫn băng vụn phun ra hóa thành dòng sông băng.

Vù vù vù!

Ma giao màu băng lam công kích, ba người Uất Trì Chiến biểu tình trầm trọng đánh trả. Chân nguyên đen chuyển động toàn thân Uất Trì Chiến, gã đánh một đám rồi né sang bên cạnh. Tinh Băng Vân thì nhẹ nhàng di chuyển như mộng như ảo, hóa thành làn khói tan biến giữa hư không. Trương Ngạo Thiên cầm thanh kiếm, cổ kiếm thông thiên. Nhất kiếm chém xuống, kiếm khí chưa đến mặt đất đã bị xé rách một đường dài mấy chục trượng. Trương Ngạo Thiên vọt lên cao.

Ầm!

Đòn công kích của ba người va chạm với khí lạnh ma giao màu băng lam phun ra. Chân nguyên khuấy động, băng vụn bắn tung tóe đến đâu là mặt đất bị đông lớp băng dày mấy thước. Các khối đá cứng rắn, cổ thụ chọc trời kêu răng rắc vì nhiệt độ thấp, cuối cùng thành băng vụn.

Tinh Băng Vân dựa vào thân pháp dễ dàng né thoát khí lạnh, Trương Ngạo Thiên thì sử dụng cổ kiếm chém khí lạnh rồi trốn đi. Uất Trì Chiến ở ngay giữa dòng khí lạnh, gã trốn tránh sơ sẩy một cái bị một tia khí lạnh bên cạnh cắt trúng.

Răng rắc!

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Uất Trì Chiến chỉ bị khí lạnh thô cỡ cánh tay chạm trúng thì chân nguyên đen toàn thân bỗng chốc dập tắt, băng cứng dày bao bọc người gã, đóng băng gã. Tiếng gầm trầm thấp vang lên, Uất Trì Chiến ở trong khối băng hét to, mặt băng nứt rạn, nổ tung. Mặt Uất Trì Chiến tái xanh thụt lùi hai bước, gã thở hồng hộc há mồm phun ra băng vụn, trong cơ thể bị vết thương nặng.

Thấy biểu hiện của Uất Trì Chiến, Tinh Băng Vân và Trương Ngạo Thiên không thở phào mà sắc mặt càng trầm trọng.

- Hàn Băng Cổ Giao thật khủng khiếp.

Người không rõ sẽ cho rằng đòn công kích khí lạnh của Hàn Băng Cổ Giao không có gì đáng sợ, nhưng nhóm Tinh Băng Vân quá rành lẫn nhau, biết lực phòng ngự của Uất Trì Chiến đáng sợ cỡ nào.

893. Chương 891: Ngân Văn Điện Báo (1)

Uất Trì Chiến tu luyện Huyền Phương Bất Diệt Thể là võ học tổ truyền của gia tộc mình, sau khi dung nhập vào huyết mạch thì uy lực vô cùng. Có thể nói lực phòng ngự của Uất Trì Chiến mạnh còn hơn cường giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mặc hộ giáp thượng phẩm. Hiện tại Uất Trì Chiến bị thương trước khí lạnh của Hàn Băng Cổ Giao, nếu đổi lại người khác sẽ càng chật vật hơn, không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Lâm Hiên, Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên giật mình, ánh mắt trầm trọng thâm nghĩ:

- Mộ địa Vương giả này không đơn giản chút nào, còn có cửu tinh yêu thú đáng sợ như thế bảo vệ.

Thấy nhóm Lâm Tiêu, Uất Trì Chiến rống to:

- Ha ha ha ha! Lâm Tiêu, Hiên Viên huynh, ba người đến thật đúng lúc! Hai con yêu thú quá mạnh mẽ, hay chúng ta hợp tác với nhau đi?

Hoàng Phủ Vô Danh mắt xoe tròn, sang sảng nói:

- Nói đúng, mộ địa Vương giả có nhiều báu vật, chắc mỗi người đều có phần. Hay cùng nhau hợp tác càng tốt, khi đó sẽ chia đều báu vật?

Trương Ngạo Thiên lạnh lùng cười:

- Hoàng Phủ Vô Danh, chia đều thì khỏi nói đi. Trong mộ địa Vương giả tuy có nhiều báu vật nhưng thứ quý giá nhất chỉ có một, ta nghĩ chắc mọi người ai cũng biết?

Quận vương Hoàng Phủ Vô Danh cười gượng:

- Khụ khụ, cái này thì . . . Giết hai con súc sinh trước rồi tính.

Như Trương Ngạo Thiên nói, đối với võ giả bình thường thì trong mộ địa Vương giả có hàng tá báu vật, thứ đồ nào Vương giả Sinh Tử cảnh từng trước giờ chưa từng có như vũ khí, hộ giáp đều đủ làm người ta điên cuồng. Nhưng đối với cường giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì trong mộ địa Vương giả có một báu vật đáng giá bọn họ liều mạng bất chấp tất cả, đó là áo nghĩa mà Vương giả Sinh Tử cảnh lĩnh ngộ. Dù là áo nghĩa sinh tử hay áo nghĩa không gian, chỉ cần có được chút ít là đủ để võ giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ tiến bước dài trong cảnh giới hiện có, tiến bộ vượt bậc, thậm chí có hy vọng bước vào Sinh Tử cảnh.

Thấy Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên xuất hiện, mắt ma vượn màu đen, ma giao màu băng lam lóe tia cảnh giác nhưng không kiêng dè. Chúng nó nhìn sâu trong sơn cốc, tỏ vẻ cực kỳ tự tin.

Trong không trung, Lâm Tiêu đột nhiên nhìn sâu trong sơn cốc, lạnh nhạt nói:

- Hợp tác thì thôi khỏi, bởi vì chúng ta cũng có đối thủ.

Lâm Tiêu dứt lời, trong sơn cốc bắn ra một tia chớp màu bạc như sấm sét xẹt qua không trung, chớp mắt đến gần Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên.

- Grao grao!

Đó là một con yêu báo cao trăm thước, người đầy hoa văn bạc, trên đầu có cái sừng nhọn màu bạc. Mũi sừng bắn ra tia điện xèo xèo.

So với ma vượn màu đen cao vài trăm thước, ma giao màu băng lam dài ngàn thước thì thể hình con báo yêu cao trăm thước không to lớn gì, có thể nói là nhỏ xinh, nhưng người nó phát ra khí thế không thua gì hai con yêu thú, thậm chí mạnh hơn. Đôi mắt bạc nhìn chăm chú đằng trước.

Ngân Văn Điện Báo vừa xuất hiện liền gầm gừ với ba người Lâm Tiêu:

- Grao grao!

Ý nghĩa tiếng gầm không cần nói cũng biết, đó là kêu đám người Lâm Tiêu rút khỏi mộ địa Vương giả.

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Xem ra chúng ta là khách không mời.

Lâm Tiêu âm thầm siết chặt Lôi Đình đao.

Ngân Văn Điện Báo mắt bạc co rút, cái đầu khổng lồ cúi xuống, nó tấn công trước.

Răng rắc!

Một tia chớp bạc xẹt qua không gian, tia chớp dài cỡ trăm trượng, chứa lực lượng hủy thiên diệt địa trong phút chốc đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Phá!

Lâm Tiêu chém nhất đao, mắt lóe tia sáng, vận chuyển tinh thần chân nguyên. Lôi Đình đao đeo bên hông hóa thành tia chớp lam va chạm với tia chớp bạc.

Xèo xèo xèo!

Trong khoảnh khắc phạm vi trăm trượng thành biển sét, tia chớp lam và bạc đan xen, va chạm, bộc phát tia điện không gì sánh bằng. Trung tâm biển sét, Lâm Tiêu bay ngược ra trăm thước, vô phúc mới thay lại rách mướp lộ ra Thiên Nguyên Long Lân giáp bên trong. Các tia điện màu bạc chạy dọc hộ giáp, cuối cùng tắt ngấm.

Lâm Tiêu hất cổ tay hơi tê, hần nhếch môi cười với Ngân Văn Điện Báo:

- Uy lực không tệ.

Vèo vèo!

Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên bay tới cùng Lâm Tiêu thành thể tam giác bao vây Ngân Văn Điện Báo vào giữa.

Không cần nói nhiều, hai bên xáp lá cà:

- Giết!!!

- Grao grao!

Bên kia, ma vượn màu đen, ma giao màu băng lam cũng gầm rống đánh với nhóm Tinh Băng Vân, Hoàng Phủ Vô Danh.

Ầm ầm ầm!

Dao động chân nguyên cuồng bạo ầm ầm thổi quét, cát bay đá chạy. Cảnh tượng này làm người ta sợ hãi. Hai bên đánh đấm tụi bụi, trong sơn cốc khắp nơi là bão chân nguyên khủng bố, mỗi kích qua đi sẽ tạo thành cảnh tượng kinh khủng.

Xoẹt!

Một tia chớp xẹt qua bầu trời, bắn nổ ngọn núi cao cách mấy chục dặm.

Ầm!

Bên kia, bàn tay to màu vàng vỡ xuống đập mặt đất thủng một cái hố sâu trăm thước. Cổ thụ chọc trời trong phạm vi trăm thước vỡ nát thành bột phấn.

Chỗ ma giao màu băng lam càng thảm khốc, khắp nơi bị san bằng, tan vỡ thành băng vụn.

Trong phút chốc mọi người đánh nhau dữ dội, biến dãy núi trong sơn cốc thành biển chân nguyên cuồng bạo. Đất đai nứt nẻ, cổ thụ sụp xuống, khắp nơi là một mảnh hỗn độn ghê người.

Bên ngoài Quận thành Vô Uy, thú triều tấn công đã đến trạng thái gay gắt, mỗi giây có hàng tá dân chúng, yêu thú chết đi. Trên đất trống ngoài Quận Vô Uy máu chảy thành sông, thây ngã khắp nơi.

Lâm Tiêu cầm Lôi Đình đao, mỗi đao chém xuống có tia chớp bắn lên. Các tia chớp phô thiên cái địa, thiên lôi ầm ầm nổ ì ùng, kết hợp sự đáng sợ của Ngũ Ngục Pháp Vương Đao, liên tục đẩy lùi Ngân Văn Điện Báo. Tia chớp kinh người dâng lên, mặt đất cháy khét, hàng đồng cây cối bị đánh vỡ vụn thành tro bụi.

Góc bên kia, Quận vương Đông Phương Hiên Viên ánh mắt sắc lạnh, tay cầm Tử Điện Lôi thương đâm ra. Tử quang dâng lên đằng trước, sấm sét ầm vang. Thoáng chốc khu vực hai he chiến đấu đan xen tia chớp màu tím, màu lam, màu bạc, như vì sao nổ tỏa ánh sáng chói lòa. Ánh sáng chói mắt đáng sợ làm người ta không thể nhìn thẳng.

Một góc khác bên Ngân Văn Điện Báo, Lâm Hiên không có thuộc tính lôi nhưng gã mặc Thánh Nguyên Huyết Khải, bước chân quỷ mị, vô tung vô ảnh, xuất chiêu dứt khoát lạnh lẽ. Nhờ Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên yểm hộ, mỗi đòn công kích của Lâm Hiên quái dị khó đoán, gây rắc rối lớn cho Ngân Văn Điện Báo.

Ngân Văn Điện Báo mạnh thật nhưng bị ba người hợp tác đánh cho liên tục thụt lùi. Đặc biệt là Lâm Tiêu, mỗi nhát đao chém xuống buộc Ngân Văn Điện Báo dốc hết sức chống trả, không dám khinh thường. Áp lực bên Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên nhỏ hơn nhiều, hai người dốc sức gây rắc rối lớn cho Ngân Văn Điện Báo.

Lâm Tiêu một đao đẩy lùi Ngân Văn Điện Báo, hần thiêu đốt chân nguyên tinh thần, đột nhiên thi triển thức thứ bốn của Ngũ Ngục Pháp Vương Đao:

- Ma Ngục Đao!

Ầm ầm ầm!

Nhát đao của Lâm Tiêu xé rách khung trời. Đao quang chưa tới mà mặt đất đã nứt một cái khe to dài trăm trượng, khí thế khủng bố đè xuống. Con người Ngân Văn Điện Báo co rút, các tia chớp dâng lên ngoài người nó tụ tập vào mũi sừng sét bắn ra tia sáng bạc chói lóa.

894. Chương 892: Ngân Văn Điện Báo (2)

Răng rắc!

Ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm như sao chổi đụng trái đất, ánh sáng bao la tựa biển cả bùng nổ từ trung tâm cú va chạm. Giữa hư không bùng nổ khối hình nấm đáng sợ, xung lực khó tả tựa đạn hạt nhân lấy Lâm Tiêu, Ngân Văn Điện Báo làm trung tâm khuếch tán.

Sơn cốc run rẩy vì đòn công kích kia, trong phạm vi vài dặm tất cả đá, cỏ thụ đều thành tro. Xung lực ầm ỉ làm núi cao cách trăm dặm nổ ì ùng, nứt rạn các khe rãnh thô to.

Các quận vương đang chiến đấu gần đó cũng bị ảnh hưởng, vẻ mặt kinh hoàng thụt lùi mấy trăm thước.

Ầm!

Trung tâm vụ nổ, thân thể to lớn của Ngân Văn Điện Báo bị đánh bay đè sụp một đồng đất đá. Còn Lâm Tiêu bay ngược lại lún xuống mặt đất mấy chục thước, mở con đường hình người trong nền đá cứng rắn.

Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên hoảng hồn hét to:

- Lâm Tiêu!

- Nhị đệ!

- Ta không sao!

Bùm một tiếng, Lâm Tiêu lao ra khỏi lòng đất, hấn lắc lắc thân mình phủi tro bụi trên người, nhìn hướng Ngân Văn Điện Báo.

Phía đối diện, Ngân Văn Điện Báo run rẩy đứng dậy, ánh mắt kiên đề chứa hung tàn. Ngực Ngân Văn Điện Báo có vết thương dài khoảng mấy thước, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ da lông màu bạc trắng, và các tia chớp xèo xèo.

Lâm Tiêu giật mình thầm nghĩ:

- Lực phòng ngự mạnh quá.

Ma Ngục Dao là một thức mạnh nhất trong Ngũ Ngục Pháp Vương Dao hiện tại Lâm Tiêu có thể thi triển. Mới gần đây Ma Ngục Dao còn làm bị thương Thiên Ma lão nhân, nhưng nhất đao cường đại đó chỉ chém ra một vết dài mấy thước trên người Ngân Văn Điện Báo. Đối với yêu thú thân hình khổng lồ trăm thước thì vết thương này không nghiêm trọng gì.

Phải nói tuy yêu thú không tu luyện công pháp, võ kỹ cường đại giống nhân loại nhưng chúng bẩm sinh có lực lượng và sức phòng ngự cường đại, võ giả nhân loại không thể so sánh được. Chỉ bộ da lông này đã sánh bằng sức phòng ngự của hộ giáp thượng phẩm bình thường.

- Hiên Viên quận vương, đại ca, con Ngân Văn Điện Báo này quá mạnh, muốn giết nó sẽ tốn nhiều công sức, thậm chí chúng ta sẽ bị thương nặng. Hay là dừng đây đưa với nó nữa, chúng ta chỉ cần vào mộ địa Vương giả là xem như thành công.

Nếu được thì Lâm Tiêu không ngại giết con Ngân Văn Điện Báo tại chỗ, nhưng hiện tại làm vậy mà không hiện thực. Giết Ngân Văn Điện Báo mà không trả giá vết thương thì khó thành công, đành chọn con đường khác.

- Đi theo ta, ta cảm giác được trung tâm mộ địa Vương giả ở đâu.

Lâm Hiên dựa vào cảm ứng với Thái Thần Tháp đi đầu xông vào trung tâm sơn cốc.

Ngân Văn Điện Báo tức điên gầm lên:

- Grao grao!

Thân hình trăm thước nhanh như chớp, rất nhanh nhẹn, Ngân Văn Điện Báo vèo một tiếng hóa thành tia chớp tấp hướng Lâm Tiêu.

- Cút về cho ta!

Lâm Tiêu thi triển Truy Tinh Vô Ảnh không vung đao được, nên đành sử dụng thức thứ bốn Man Vương Bá Quyền, sức mạnh tăng đến cực độ đâm vào móng vuốt Ngân Văn Điện Báo tấn công.

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu bay vọt ra sau, thân thể to lớn của Ngân Văn Điện Báo cũng lặn lông lốc đụng gây một đồng cổ thụ chọc trời, tạo ra cái khe dài mấy trăm trượng dưới đất.

Ngân Văn Điện Báo xoay người đứng dậy, đôi mắt kinh sợ nhìn Lâm Tiêu. Nó là Ngân Văn Điện Báo, điểm mạnh nhất là tốc độ và công kích. Tuy Ngân Văn Điện Báo không chú trọng sức mạnh như ma vương màu đen nhưng hơn xa võ giả nhân loại cùng đẳng cấp, hiện tại Lâm Tiêu thể hiện sức mạnh làm nó giật mình, như man thú hình người.

Giật mình thì giật mình, Ngân Văn Điện Báo giẫm dưới đất thủng cái hố sâu, biến thành tia chớp bay vọt ra.

- Chặn lại!

Một mình Lâm Tiêu ở hậu phương lần lượt ngăn cản Ngân Văn Điện Báo công kích, các tia điện bạc chạy dọc hộ giáp của hắn nhưng không đem lại vết thương gì. Lâm Tiêu vừa đánh vừa tới gần trung tâm sơn cốc.

Đám người Hoàng Phủ Vô Danh thấy tình huống thì thầm lo âu:

- Chết tiệt, chẳng lẽ trở mắt nhìn đám Lâm Tiêu chiếm được tiên cơ sao?

Nhóm Hoàng Phủ Vô Danh không tiếp tục dây dưa với ma vượn màu đen, bọn họ vọt hướng trung tâm sơn cốc.

Tình huống thay đổi làm phối hợp chặt chẽ giữa ba người bị phá hoại. Ma vượn màu đen ngửa đầu gầm lên, đôi mắt đỏ lóe tia sáng, một chưởng đập vào Tuyệt Vô Thần chạy chậm nhất.

Tuyệt Vô Thần rống to:

- Cút!

Tuyệt Vô Thần đâm ra một thương, bóng thương hóa thành một con rồng đen dữ tợn gầm rống vọt hướng ma vượn màu đen. Nhưng trước công kích dồn dập của ma vượn màu đen thì rồng đen tan vỡ hóa thành vô số tia sáng đen bay tứ tán.

Người Tuyệt Vô Thần run lên, miệng học máu, nhưng gã nhanh như sao băng lao hướng trung tâm sơn cốc.

Bên kia, Uất Trì Chiến, Tinh Băng Vân, Trương Ngạo Thiên nhìn nhau:

- Chúng ta cũng đi qua!

Ba người cùng lao hướng trung tâm sơn cốc, nhưng bọn họ không bắt chước tất cả như nhóm Hoàng Phủ Vô Danh, bỏ mặc chiến hữu lại hậu phương. Uất Trì Chiến, Tinh Băng Vân, Trương Ngạo Thiên phối hợp với nhau, chiến đấu yểm hộ dần đến gần khu vực trung tâm.

Càng tiến sâu vào sơn cốc thì dao động không gian chứa trong không khí càng kịch liệt. Cuối cùng khi Lâm Tiêu chém ra nhất đao có thể thấy mép đao phong lộ ra khe hở không gian màu đen, không phải lực công kích của hắn đến trình độ xé rách hư không mà do không gian trong khu vực này cực kỳ không ổn định làm độ mạnh không gian yếu đi nhiều.

Không lâu sau Lâm Hiên đi đằng trước nhất quát to:

- Là chỗ này!

Lâm Hiên nhìn về phía trước, sắc mặt hơi biến đổi. Lâm Tiêu ngoái đầu nhìn. Trước mặt mọi người là cái hang cao trăm thước, hang tối đen, sâu không thấy đáy. Từ trong hang toát ra hơi thở vô cùng khủng bố, chỉ nhìn một cái đã làm người rung động tâm hồn, chân nguyên hầu như bị ức chế.

Mọi người kinh ngạc nói:

- Đây là mộ địa Vương giả? Sao trông có vẻ kỳ kỳ?

Bọn họ tưởng tượng mộ địa Vương giả nên là kiến trúc cực kỳ hùng vĩ, hoặc là bí cảnh cường đại gì. Nhưng không ai ngờ đó sẽ là một cái hang khổng lồ.

Ngẫm lại xem có vương giả nào xây dựng ngôi mộ tại đây không?

Nhưng từ hang động toát ra uy hiếp, áo nghĩa không gian tàn khuyết làm mọi người hiểu rằng nó đúng là mộ địa Vương giả. Bởi vì chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới khổng lồ chế được áo nghĩa không gian, còn có thể ngừng tụ trước khi chết.

Vù vù vù!

Lâm Hiên là người thứ nhất chạy tới cửa hang, gã không vào ngay mà đợi Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu cùng đến. Ba người đứng cách cửa hang mấy trăm thước, nhìn chằm chằm hang động tối đen, sâu không thấy đáy, tràn ngập bí ẩn.

Ngân Văn Điện Báo chạy tới đằng sau Lâm Tiêu.

Ngân Văn Điện Báo gầm lên:

- Grao!

Ngân Văn Điện Báo dừng lại cách miệng hang ngàn thước, ánh mắt kiêng dè không đến gần hơn.

Lâm Tiêu nhướn mày nói:

- Ngân Văn Điện Báo dừng lại rồi, dường như nó kiêng dè điều gì.

Lâm Tiêu nhìn chằm chằm đằng trước:

- Bị hơi thở vương giả trong hang động chấn nhiếp sao?

Đông Phương Hiên Viên siết chặt Tử Điện Lôì thương định đi vào:

- Mặc kệ là tình huống gì, chúng ta vào hang trước đi.

Lâm Tiêu gọi Đông Phương Hiên Viên lại:

- Hiên Viên quận vương, chờ đã!

895. Chương 893: Hư Ảnh Vương Giả

Lâm Tiêu nhíu mày nói:

- Ta cứ cảm giác có cái gì không thích hợp, trong lòng không bình tĩnh. Đại ca có cảm giác được gì không?

Lâm Hiên lắc đầu, nói:

- Ta chỉ cảm giác Thái Thần Tháp của ta ở trong hang này nhưng không triệu hoán nó ra được, dường như bị khí tức nào đó che chắn.

Vù vù vù!

Lâm Hiên mới nói xong thì ba người Hoàng Phủ Vô Danh chạy đến, nhóm ba người Uất Trì Chiến cũng tới bên ngoài hang động. Cảnh tượng kỳ lạ xảy ra, giống như Ngân Văn Điện Báo, ma vượn màu đen và ma giao màu trắng lam còn đang gầm rống sau khi đến cửa hang thì dừng bước. Đôi mắt ma vượn màu đen, ma giao màu trắng lam hung tợn trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Vô Danh, miệng phát ra tiếng gầm rống trầm thấp giận dữ, táo bạo. Nhưng chúng nó không tiến lên trước.

Thấy Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên đứng trước cửa hang không đi vào, nhóm người Hoàng Phủ Vô Danh yên bụng. Ba người liếc nhau, biến thành ba luồng sáng lao vào trong hang động.

Lâm Hiên mở miệng nói:

- Nhóm Hoàng Phủ Vô Danh đã vào trong hang rồi.

Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên ngoái đầu nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhíu mày nói:

- Chúng ta chờ chút nữa đi.

Ánh mắt Lâm Tiêu lấp lóe, cảm giác tim đập nhanh không giảm bớt, cứ làm lòng hắn bất an. Nhưng đây không phải lý do Lâm Tiêu ngừng lại, sự thật là vì Phân thân Toàn Địa Giáp ở xa xôi cách trăm dặm vẫn cảm nhận được hơi thở khủng bố từ trong hang động.

Thấy hành động kỳ lạ của Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Hiên Viên thì ba người Uất Trì Chiến nhíu mày, dừng bước trước cửa hang. Ba người thay đổi sắc mặt, đoán đo điều gì.

Lúc này . . .

Hang động rung mạnh, khí tức uy hiếp khủng bố làm người ta run cầm cập phát ra từ cái hang đen tuyền. Đám người Lâm Tiêu biến sắc mặt liên tục thụt lùi.

Tiếng gầm giận dữ vang ra từ trong hang động.

Trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, nhóm Hoàng Phủ Vô Danh mới lao vào hang độc giờ miệng hộc máu, người đầy vết thương như điều đứt dây kinh khủng lòi ra. Nơi bọn họ đi qua máu chảy ra từ miệng kéo vệt đỏ thê lương giữa hư không.

Dòng khí hỗn độn chuyển động, bảo tháp cổ kính xuất hiện trong hang động. Bên trên bảo tháp hiện ra ảo ảnh yêu thú khổng lồ, là măng xà dài ngàn thước, người đầy vằn bạc đen, rậm rạp, kinh khủng. Hư ảnh cự măng hiển rất rõ, đôi mắt lạnh băng nhìn đám người Lâm Tiêu bên dưới, toát ra khí thế hủy diệt tất cả.

Thân hình cự măng tuy ngang bằng ma giao màu băng lam nhưng khí thế thì ma giao màu băng lam cường tinh thấy nó như mèo gặp cọp, nhỏ bé vô cùng, không thể đánh đồng.

Đám người Đông Phương Hiên Viên mặt xanh mét, biểu tình cực kỳ khó xem.

- Chủ nhân mộ địa Vương giả là một con yêu vương, sau khi chết còn hình thành hư ảnh vương giả, xui quá đi.

Tuy yêu vương giống như Vương giả Sinh Tử cảnh của nhân loại đều lĩnh ngộ áo nghĩa không gian, phá nát hư không nhưng về mặt bản chất lại khác nhau. Võ giả nhân loại muốn trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh là từ không tới có, từng chút một nắm giữ áo nghĩa không gian, cực kỳ gian nan lĩnh ngộ. Yêu thú thì khác, khá nhiều yêu thú không cần lĩnh ngộ, chúng chỉ cần không ngừng trưởng thành là có bản năng lĩnh ngộ ra áo nghĩa không gian, như thể truyền thừa có trong huyết mạch, là bẩm sinh.

Bởi vì mặc dù cùng là áo nghĩa không gian nhưng võ giả nhân loại không thể nắm giữ áo nghĩa không gian của yêu tộc. Yêu tộc cũng không cách nào sở hữu áo nghĩa không gian của nhân loại. Hai người về bản chất giống nhau nhưng hình thức thì kém cách xa mười vạn tám ngàn dặm, bên nam bên bắc.

Hư ảnh vương giả là một Vương giả Sinh Tử cảnh sau khi chết tinh khí thần ngưng mà không tán, cuối cùng hình thành thể tinh thần. Thể tinh thần này thường nắm giữ một phần lực lượng khi vương giả còn sống, có tư duy nhất định. Đối với Vương giả Sinh Tử cảnh thì Hư ảnh vương giả không đáng lo, nhưng với võ giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh thì Hư ảnh vương giả là tồn tại không thể chống đối.

Tức là mộ địa Vương giả trong Sơn mạch Đoạn Nha là gân gà, mang đến ích lợi ít ỏi cho các quận vương, đi kèm theo một đồng nguy hiểm sống chết.

- Đi!

Ngay khi Hư ảnh Cự măng hình thành thì mọi người lập tức xoay người bay đi xa, chạy nhanh như bay.

Hư ảnh Cự măng khổng lồ trên tháp cổ nói tiếng người:

- Tiểu tử nhân tộc dám đến địa bàn của Thiên Mãng Vương ta giường oai? Hừ, đã đến rồi thì ở lại hết đi!

Mắt Hư ảnh Cự măng lạnh băng bắn ra hai luồng dao động vô hình, thân thể to lớn đè xuống.

Ong ong ong!

Dao động vô hình bắn ra bao phủ hư không ngàn thước. Đám người Lâm Tiêu đang cầm cổ bay đi bỗng chốc khựng người giữa hư không, như rơi vào vũng bùn, không thể nhúc nhích.

Lâm Tiêu biến sắc mặt, trong tình huống này hắn không thể thi triển Hư Tung La Ảnh, Truy Tinh Vô Ảnh, chỉ có thể trở mắt nhìn Hư ảnh Cự măng đang lao tới. Nếu bị đập trúng đòn đó e rằng tất cả cường giả đều về châu trời, thân chết đạo tiêu.

Vào phút nguy hiểm, đám người Uất Trì Chiến đồng thanh kêu lên:

- A! Chặn lại!

- Mọi người liều mạng đi!

- Giết!

Cả đám mặt vằn vện điên cuồng, mọi người dốc sức thi triển tuyệt chiêu khủng bố nhất của mình công kích thân măng xà khổng lồ.

Thoảng chốc hư không sôi trào, không gian ngàn thước bị chân nguyên khủng bố thổi quét. Lôi thương màu tím, rồng đen giận dữ, bóng chân điên cuồng, quyền uy mệnh mông, đao quang sắc bén, các công kích phô thiên cái địa hình thành thủy triều năng lượng đẩy lên trên hư không.

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh Cự mãng đập xuống, hư không rung lắc. Thân mãng xà hư vô va chạm với thủy triều năng lượng, hư không như mặt kính vỡ tan nát lộ ra khe nứt không gian đen thui.

- Oa!

Trừ Lâm Tiêu ra mọi người học bùng máu, mặt mũi rử rượi, kinh mạch đứt vỡ. Lâm Tiêu thì dựa vào Thiên Nguyên Long Lan giáp, Tinh Thần Tội Thể quyết đệ nhị trọng ngăn cản một kích kia, nhưng tinh thần chân nguyên vẫn đang sôi trào, nội tạng lệch vị trí, cổ họng ngứa.

Uy lực quá mạnh, mọi người thảm sợ hãi. Thiên Mãn Vương trước mặt bọn họ tuy chỉ là một ảo ảnh sau khi chết, nắm giữ thực lực không bằng một phần mười bản thể thì đám cường giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ như nhóm Đông Phương Hiên Viên cũng không ngăn được.

Trên Quy Nguyên cảnh hậu kỳ còn có hai cảnh giới đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, và vô địch hậu kỳ. Trên vô địch có Nửa Bước Vương Giả, vượt qua Nửa Bước Vương Giả mới chính thức là Vương giả Sinh Tử cảnh.

Lâm Tiêu đoán Hư ảnh Thiên Mãn Vương cỡ cảnh giới Nửa Bước Vương Giả, cộng thêm năng lượng khổng lồ chế hư không của nó thì giết nhóm Đông Phương Hiên Viên hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Thiên Mãn Vương lạnh lùng nói:

- Có bản lĩnh, nhưng lần này các ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa.

Đôi mắt đỏ đầy vẻ trào phúng và giễu cợt, thân hình khổng lồ lần nữa giáng xuống, uy lực mạnh hơn vừa rồi gấp mấy lần.

Không lẽ chúng ta sẽ chết tại đây sao?

Mọi người nóng nảy nhưng đành bất lực, chỉ có thể dốc sức đón đỡ, điên cuồng ngăn cản thân thể Thiên Mãn Vương đè xuống.

896. Chương 894: Thánh Khí Của Yêu Tộc

Lần này Lâm Tiêu không dám lơ là, hấn trực tiếp thi triển Địa Khung Ấn Thiên Tinh Thần Khung Ấn. Địa Khung Ấn che trên đầu Lâm Tiêu, đại ca Lâm Hiên, Hiên Viên quận vương.

Bùm!

Lần này mọi người thảm hơn, trừ nhóm Uất Trì Chiến, Lâm Hiên, Lâm Tiêu có lực phòng ngự kinh người hoặc mặc hộ giáp thượng phẩm ra, mấy cường giả khác lại học máu, da rách toạc phun tơ máu, người đầm máu. Mọi người uể oải, ánh mắt chỉ còn lối kinh khủng.

Đòn công kích mới rồi vì có Lâm Tiêu ra tay chặn lại phần lớn lực công kích của Thiên Mãn Vương, nếu không nhờ hấn thi triển Địa Khung Ấn e rằng mọi người đã thành thịt vụn.

Thiên Mãn Vương quét mắt qua Lâm Tiêu, giễu cợt nói:

- Ủa? Tiểu tử, thực lực của ngươi không tệ, tiếc rằng phải chết trước Thiên Mãn Vương ta. Yên tâm, ta sẽ chơi chết các ngươi từ từ, xem như trừng phạt vì xâm nhập vào ngôi mộ của ta.

Ánh mắt Thiên Mãn Vương như xem món đồ chơi thú vị, gác sang một bên chờ cuối cùng hưởng dụng.

Mọi người hoàn toàn tuyệt vọng. Hư không bên cạnh bọn họ đã bị giam cầm, không thể nào rời khỏi đây, cứ tiếp tục thế này thì khoảng hai chiều nữa là mọi người sẽ bị Thiên Mãn Vương đè bẹp dí không chừa mẩu xương.

Đám quân vương Hoàng Phủ Vô Danh thầm hối hận, bọn họ hối hận vì mình bị ích lợi che mờ mắt, xâm nhập vào tuyệt địa chết chắc.

Lâm Tiêu thầm nóng nảy. Địa Khung Ẩn mất công hiệu trước Hư ảnh Thiên Mãn Vương ảnh, Lâm Tiêu lại không dám triệu hoán Phân thân Toàn Địa Giáp ra, vì hắn cảm giác được lúc này Phân thân Toàn Địa Giáp có đi ra cũng không làm nên chuyện gì.

Trong lúc mọi người hối hận, sốt ruột thì đột công kích thứ ba của Thiên Mãn Vương ập đến.

Vào phút mấu chốt Lâm Hiên hét to một tiếng:

- Thái Thần Tháp, quay về đây!

Người Lâm Hiên phát ra chân nguyên dồi dào gọi về Thái Thần Tháp ở dưới Hư ảnh Thiên Mãn Vương.

Có chân nguyên của Lâm Hiên lan đến, Thái Thần Tháp rung rinh sắp thoát khỏi Hư ảnh Thiên Mãn Vương bay về bên Lâm Hiên. Bản thân Thiên Mãn Vương cũng trở nên không ổn định.

Biến đổi đột ngột làm Thiên Mãn Vương dừng công kích, biểu tình trầm trọng hơi dữ tợn liếc Lâm Hiên. Người Thiên Mãn Vương phát ra lực lượng không gian định cướp về quyền khống chế Thái Thần Tháp.

Cảnh tượng này làm đám người Hoàng Phủ Vô Danh từ tuyệt vọng lại bốc cháy niềm hy vọng. Tháp cổ bí ẩn dường như là nền móng để Thiên Mãn Vương hình thành ảo ảnh, tháp bị Lâm Hiên khống chế thì rất có thể Hư ảnh Thiên Mãn Vương sẽ tan biến.

Trong phút chốc lòng mọi người thút chột.

Khiến đám người tuyệt vọng là Thiên Mãn Vương điều khiển lực lượng không gian vô tận hiện ra, Thái Thần Tháp rung rinh dần ổn định lại. Thiên Mãn Vương hừ mạnh, khí thế đáng sợ khuếch tán cắt đứt liên kết giữa Lâm Hiên và Thái Thần Tháp.

Chân nguyên bị cắt đứt, người Lâm Hiên run lên, miệng hộc máu, sắc mặt ủ rũ.

Lâm Tiêu căng thẳng kêu lên:

- Đại ca!

Lâm Hiên truyền âm lại:

- Ta không sao.

Giọng Lâm Hiên yếu ớt:

- Thái Thần Tháp của ta bị Thiên Mãn Vương khống chế, ta cảm giác được sau khi Thiên Mãn Vương chết có thể hình thành Hư ảnh vương giả hoàn toàn là nhờ Thái Thần Tháp. Miễn là giành lại được quyền khống chế Thái Thần Tháp thì nó sẽ tự sụp đổ. Tiếc rằng Thiên Mãn Vương quá mạnh, ta không cướp lại quyền khống chế Thái Thần Tháp được.

Có chuyện như vậy sao?

Lâm Tiêu nhú mày, mắt lóe tia sáng, dường như hắn nghĩ được điều gì.

Lúc này Thiên Mãn Vương từ căng thẳng thần kinh lấy lại tinh thần. Thiên Mãn Vương sợ xảy ra ngoài ý muốn, liên tục thi triển nhiều tầng cấm chế vào Thái Thần Tháp, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Hiên.

- Tiểu tử, ta còn thấy trên Thái Thần Tháp có dấu ấn tinh thần, thì ra là của tiểu tử nhà ngươi. Hừ, không biết ngươi từ đâu có được Thái Thần Tháp này, thật may mắn, nhưng cuối cùng vẫn thuộc về Thiên Mãn Vương ta.

Mắt Thiên Mãn Vương lộ sát khí lạnh lẽo và mừng như điên:

- Có lẽ người không biết, Thái Thần Tháp là thánh khí của tộc ta, sau khi bị người luyện hóa thì ta chỉ có thể khống chế một phần uy lực của nó. Hiện tại chỉ cần giết người là ta sẽ hoàn toàn luyện hóa nó. Có Thái Thần Tháp không chừng Thiên Mãn Vương ta sẽ từ cõi chết mà sống lại, lần nữa quân lâm đại lục.

Cái gì? Phục sinh?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, giật mình nhìn Lâm Hiên. Chính Lâm Hiên cũng rất ngạc nhiên, gã không ngờ tháp cổ có nguồn gốc sâu xa như vậy.

Thiên Mãn Vương cười lạnh lùng:

- Ha ha ha ha! Ta sốt ruột muốn khống chế Thái Thần Tháp này ngay, các người chết hết đi!

Cơ thể khổng lồ lại đè xuống, lần này Lâm Tiêu cảm giác rõ ràng Thiên Mãn Vương dốc hết sức mạnh. Nguy hiểm nghẹt thở nổi lên trong lòng Lâm Tiêu, uy nhiếp cường đại làm Thiên Nguyên Long Lân gấp hộ giáp thượng phẩm trên người hắn kêu két két ê rằng, nó không chịu nổi gánh nặng sắp tan vỡ.

Lâm Tiêu biến sắc mặt, hắn biết nếu bị Thiên Mãn Vương đánh trúng, dù hắn có Thiên Nguyên Long Lân giáp, Tinh Thần Tội Thể quyết phòng ngự thì e rằng sẽ bị thương nặng, thậm chí là chết. Hiện tại Lâm Tiêu mới tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết đến đệ nhị trọng, chưa tới cảnh giới đệ tam trọng tái sinh tay gãy.

Đám người Hiên Viên quận vương càng không chịu nổi. Cơ thể khổng lồ của Thiên Mãn Vương chưa rơi xuống, uy nhiếp khủng bố đã làm thân thể đám Quận vương Đông Phương Hiên Viên gấp khúc, mặt trắng bệch liên tục ọc máu.

Vào phút mấu chốt Lâm Tiêu vội vàng truyền âm cho Lâm Hiên:

- Đại ca, chút nữa ta sẽ thử phá giam cầm Thiên Mãn Vương đối với Thái Thần Tháp, đại ca nhớ nắm bắt cơ hội tranh thủ cướp lại Thái Thần Tháp!

Lâm Hiên ngẩng người nhìn Lâm Tiêu, gã không biết hắn có cách nào phá được Thiên Mãn Vương giam cầm Thái Thần Tháp nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Không đợi Lâm Hiên trả lời Lâm Tiêu đã vội vàng hành động. Lâm Tiêu thúc giục căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm, bắt chấp tất cả bản hướng Thái Thần Tháp bên dưới Hư ảnh Thiên Mãn Vương.

Một đốm lửa đen hư vô hiện ra trong hư không nhanh chóng đốt Thái Thần Tháp.

Đám người Uất Trì Chiến căng thẳng, bọn họ đã bó tay trước nguy hiểm nên thấy Lâm Tiêu hành động thì mọi người trái tim treo cao, thềm cầu nguyện.

Thiên Mãn Vương cười to bảo:

- Ha ha ha ha! Tiểu tử, đến lúc này mà người còn muốn chống cự?

Thiên Mãn Vương khinh thường Lâm Tiêu phát ra ngọn lửa hư vô, tiếp tục oanh kích. Nhưng giây sau ánh mắt Thiên Mãn Vương thay đổi.

Ngọn lửa đen hư vô lan tràn, nơi nó đi qua các tầng lực lượng không gian nhanh chóng bị đốt cháy, không ngừng thẩm thấu tới Thái Thần Tháp ở tận cùng bên trong.

Thiên Mãn Vương tức giận quát:

- Chết tiệt, đây là lửa gì mà có thể đốt lực lượng không gian của ta?

Thiên Mãn Vương vận dụng các tầng lực lượng không gian phong tỏa, định dập tắt ngọn lửa.

Lâm Tiêu sao chịu cho Thiên Mãn Vương cơ hội đó? Lâm Tiêu không ngừng thả căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm trong đầu ra, vươn tới trước. Lâm Tiêu thấy rõ căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm nhanh chóng giảm mạnh, làm hắn lòng nhỏ máu.

Đây là căn nguyên Thiên Hỏa Cửu U Huyền Tâm Diễm, một chút xiu đã cực kỳ quý giá, uy lực vô cùng đáng sợ. Tiêu hao một chút là Lâm Tiêu phải bỏ ra thời gian dài bổ sung, giờ bỗng chốc tiêu hao một phần ba, hỏi sao hắn không đau lòng?

897. Chương 895: Thú Triều Rút Đi (1)

Nếu Lâm Tiêu thi triển nhất muội chân hỏa thì chỉ tiêu hao một chút Cửu U Huyền Tâm Diễm, nhưng hẳn biết đẳng cấp của mình thấp, mặc dù nhất muội chân hỏa cường đại, tạo thành uy lực không đáng sợ bằng phát ra căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm. Vào phút nguy hiểm sống chết thế này Lâm Tiêu bất chấp.

Lửa hư vô hùng hực cháy, căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm trong đầu Lâm Tiêu điên cuồng tuôn ra, nhanh chóng giảm bớt. Cuối cùng khi Lâm Tiêu tiêu hao hết một nửa căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm thì lực lượng không gian Thiên Mãn Vương giam cầm Thái Thần Tháp bị đốt thủng cái lỗ to.

Khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Lâm Hiên hét lớn một tiếng:

- Huyết Tề!

Lâm Hiên phun ra búng máu trút xuống Thái Thần Tháp, mặt gã trắng bệch không còn chút máu, thở hổn hển, đã bị thương rất nặng.

Ong ong ong!

Thái Thần Tháp dính máu, tháp nhỏ cổ xưa đột nhiên xoay tít, xuyên thấu lực lượng không gian phong tỏa hóa thành luồng sáng rơi vào tay Lâm Hiên.

Thiên Mãn Vương tức giận hét hối tã:

- Không! Sao có thể ?

Ảo ảnh khổng lồ run rẩy tùy thời tan vỡ, không gian giam cầm mọi người cũng vỡ theo, mất sự trói buộc.

- Chạy mau!

Lấy lại quyền hành động, trong khoảnh khắc đám người Uất Trì Chiến điên cuồng lao đi. Các chân nguyên đốt cháy ngoài người bọn họ, mấy người trốn to mất thì triển cảm thuật cường đại nhất của mình, sốt ruột muốn chạy khỏi chỗ này.

Xẹt xẹt xẹt!

Xác tia sáng xé rách hư không, mọi người biến thành các luồng sáng trắng hoặc đen, đỏ, lam bay ra ngoài sơn cốc, không dám ngoái đầu lại.

Hư ảnh Thiên Mãn Vương điên cuồng rít gào:

- A! Khốn kiếp, ta muốn các ngươi chết! Giết, giết bọn họ cho ta, cướp lại Thái Thần Tháp!

Thiên Mãn Vương khó khăn ngăn lại ảo ảnh không ngừng tan vỡ, ra lệnh cho ba yêu thú Ngân Văn Điện Báo, ma giao màu băng lam, ma vượn màu đen. Mặt Thiên Mãn Vương vô cùng dữ tợn.

Tiếng gầm rú điếc tai, Ngân Văn Điện Báo, ma giao màu băng lam, ma vượn màu đen, ba cửu tinh yêu thú nhanh như chớp đuổi theo theo đám người điên cuồng chạy trốn.

Mọi người căng thẳng thần kinh:

- Nguy rồi, ba con súc sinh đuổi theo!

Bọn họ bị thương nặng, thực lực giảm mạnh không còn ba mươi phần trăm, nếu bị ba con cửu tinh yêu thú bao vây thì khó chạy trốn, chết chắc. Huống chi đằng sau ma vượn màu đen, ma giao màu băng lam, Ngân Văn Điện Báo là Thiên Mãn Vương lại ngưng tụ ảo ảnh, hùng hổ giết tới.

- Mọi người tách ra chạy!

Lúc này không ai lo được nhiều, ai nấy chia nhau ra chạy đi bốn phương tám hướng. Đám yêu thú Ngân Văn Điện Báo vây người, sau đó đuổi theo một người gần mình nhất.

Thiên Mãn Vương hung tợn hét to:

- Tiểu tử tóc đen kia, giao Thái Thần Tháp ra đây, không thì hôm nay các ngươi đừng hòng có ai sống sót!

Đôi mắt đỏ long lên sòng sọc, Thiên Mãn Vương ngửa đầu gầm rú, tiếng hú vang vọng thiên địa uy nhiếp khủng bố khuếch tán, dãy núi lung lay, cỏ thụ tan vỡ, tiếng động ầm ầm bắn thẳng lên mây. Uy nhiếp khủng bố đặc biệt thuộc về yêu vương chớp mắt lan tỏa, kinh thiên động địa.

Bên ngoài Quận thành Vô Uy, hiện tại chiến đấu giữa nhân loại và thú triều đã đến phút gay cấn. Nhiều xác của võ giả nhân loại, yêu thú chết bên ngoài thành, máu chảy chảy rào rào, núi thây biển máu.

Không còn dám cường giả Tương Thiên Thần, phủ quận vương làm chỗ chống lưng, chỉ dựa vào các đại thể lực phân diện Vô điện chống cự không thể ngăn cản con cửu tinh yêu thú thủ lĩnh. Sau khi tổn thất nhiều cường giả Quy Nguyên cảnh, tường thành Quận Vô Uy bị công phá.

Ầm ầm ầm!

Tường thành to lớn ấy trăm trượng sụp đổ, từng khối đá to cỡ ngọn đồi rơi xuống, đập nát kiến trúc và nhà ở bên dưới. Trong quận thành thi nhau vang tiếng hét hãi hùng, dân chúng chạy tứ tán, lòng người hoảng sợ.

Các võ giả Quận Vô Uy lòng đau như cắt.

- Hay hôm nay Quận Vô Uy chúng ta thật sự sẽ bị diệt tại đây, bị xóa sổ khỏi đế quốc ?

Chân nguyên trong người các võ giả Quận Vô Uy hầu như hao hết, bọn họ nhìn thú triều rầm rộ mãi không hết, lòng đau xót nước mắt nhà tan.

- Giết giết giết!

- Dù có chết cũng phải đứng chết!

- Quận Vô Uy chúng ta không có đồ hèn!

Các võ giả ngửa đầu gầm rống, đôi mắt đỏ ngầu muốn dùng mạng sống liều lĩnh chiến đấu.

Nhưng tiếng gầm rống từ Sơn mạch Đoạn Nha phương xa truyền đến, thú triều điên cuồng tấn công đột nhiên ngừng lại. Cửu tinh giáp long thủ lĩnh quay đầu, gầm lên, ngừng móng vuốt vung ra. Con giáp long to lớn quay ngược về Sơn mạch Đoạn Nha, những cửu tinh yêu thú khác chạy theo nó, rút khỏi Quận Vô Uy.

Cùng lúc đó, thú triều quy mô lớn dừng tấn công, như thủy triều rút đi.

- Có chuyện gì ? Sao thú triều rút đi ?

- Rõ ràng đã công phá Quận Vô Uy của chúng ta, quận thành sắp bị chiếm đóng, sao yêu thú đột nhiên dừng tấn công ?

- Hay lần này yêu thú nổi lòng tốt ?

- Lòng tốt gì ? Các ngươi không nghe thấy tiếng gầm truyền ra từ Sơn mạch Đoạn Nha sao ? Chắc chắn trong đó xảy ra tình huống gì.

- Ta cũng nghe được. Tiểu tử tóc đen là . . . Chỉ Lâm Tiêu sao ? Hay Lâm Hiên ?

- Cuối cùng là bọn họ cứu Quận Vô Uy chúng ta, thật là . . .

Nhìn thú triều chớp mắt rút đi, cảm xúc dâng trào trong lòng các cường giả Quận Vô Uy, bọn họ bị xúc động mạnh. Các cường giả Quận Vô Uy ngồi bệch xuống đất, thở phào nhẹ nhõm, tay chân run rẩy.

Trong Sơn mạch Đoạn Nha, Lâm Tiêu không biết hành động vô tình của mình đã cứu nhiều dân chúng Quận Vô Uy. Đám người nhanh chóng chạy trốn, Ngân Văn Điện Báo rượt theo sát, đôi mắt dữ tợn áp sát, công kích.

Lâm Hiên sốt ruột truyền âm muốn đấu với Ngân Văn Điện Báo:

- Hiên Viên quận vương, nhị đệ, hai người đi trước đi, ta ở lại cắt đuôi. Thiên Mãn Vương muốn Thái Thần tháp, sẽ không nhằm vào các ngươi.

Lâm Tiêu nói ngay:

- Không được! Đại ca và Hiên Viên quận vương đi trước, để ta cắt đuôi cho!

- Để ta!

- Đi mau!

Không đợi Lâm Hiên lần nữa nói chuyện, biểu tình Lâm Tiêu kiên quyết vỗ chưởng vào người gã. Xung lực mạnh mẽ hất Lâm Hiên bay đi càng nhanh.

Khóe môi Lâm Tiêu cong lên lạnh lùng, tay nắm Lôi Đình đao nghênh chiến với Ngân Văn Điện Báo.

Lâm Hiên sốt ruột hét lên:

- Nhị đệ!

Lâm Hiên nường xung lực muốn quay về nhưng bị Đông Phương Hiên Viên kéo lại.

Đông Phương Hiên Viên nóng nảy hét to:

- Chúng ta đi trước, với thực lực của Lâm Tiêu sẽ có cách thoát khốn, chúng ta ở lại sẽ liên lụy hẳn!

Đông Phương Hiên Viên kéo Lâm Hiên lao ra ngoài. Lúc trước bị Thiên Mãn Vương giam cầm hầu như mọi người đều bị thương nặng, thực lực giảm mạnh, chỉ có Lâm Tiêu là không sao. Đông Phương Hiên Viên và Lâm Hiên có ở lại chỉ vướng víu.

Ầm ầm ầm!

Chớp mắt Lâm Tiêu và Ngân Văn Điện Báo đánh túi bụi. Lâm Tiêu nhìn bóng lưng Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên đi xa, hần yên lòng.

Thiên Mãn Vương ở phía xa thấy cảnh này thì căng thẳng, nó mặc kệ Lâm Tiêu đánh với Ngân Văn Điện Báo, vội vàng đuổi theo hướng Lâm Hiên biến mất. Thái Thần Tháp quá quan trọng trong lòng Thiên Mãn Vương, thậm chí vượt qua hết thảy.

Lâm Tiêu nhếch môi cười nhạt. Muốn đuổi theo đại ca của ta ? Đã hỏi qua ta chưa ?

898. Chương 896: Thú Triều Rút Đi (2)

Tiếng gầm rống vang lên đỉnh tai nhức óc, từ mặt khác sơn cốc lao ra con yêu thú toàn thân vàng kim, cao trăm thước, người đầy vảy vàng tỏa thần quang rực rỡ. Móng vuốt sắc bén, lưng mọc hai cánh, yêu thú uy phong lẫm lẫm. Các phù văn huyền diệu chuyển động trên vảy của yêu thú, khí thế đáng sợ khiến người không dám xem thường.

Đó là Phân thân Toàn Địa Giáp của Lâm Tiêu.

Lúc trước có mặt mọi người, Lâm Tiêu không tiện để Phân thân Toàn Địa Giáp ra mặt. Hơn nữa Thiên Mãn Vương có Thái Thần Tháp thì thực lực rất mạnh, Phân thân Toàn Địa Giáp có lên cũng bó tay, đi ra là tự tìm chết. Hiện tại mất đi Thái Thần Tháp, Thiên Mãn Vương bị giảm mạnh thực lực, Lâm Tiêu yên tâm cho Phân thân Toàn Địa Giáp xuất hiện.

Thấy cửu tinh yêu thú đột nhiên xuất hiện, Thiên Mãn Vương sửng sốt, nó gầm lên ra lệnh cho cửu tinh yêu thú đuổi theo Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên chạy đằng trước. Khiến Thiên Mãn Vương giật mình là yêu thú màu vàng đột nhiên xuất hiện chẳng những không nghe theo mệnh lệnh của nó ngược lại bay tới bên cạnh Thiên Mãn Vương, móng vuốt sắc bén nhanh như chớp vỗ một cái, bộc phát lực lượng không gì sánh bằng.

Thiên Mãn Vương tức giận gầm lên:

- Chết tiệt, ngươi muốn tạo phản sao ?

Áo ảnh mãng xà vện vẹo chặn lại công kích của yêu thú màu vàng.

Lực lượng mạnh mẽ làm yêu thú màu vàng bay ra mấy trăm thước, nhưng Hư ảnh vương giả của Thiên Mãn Vương cũng lung lay, không ổn định. Không đợi Thiên Mãn Vương kịp phản ứng, yêu thú màu vàng lại tấn công.

Tiếng gầm rú đinh tai nhức óc quanh quẩn trong thiên địa. Thiên Mãn Vương tức giận gầm rú, đối phương cường đại làm nó giật mình. Rõ ràng hơi thở yêu thú màu vàng chỉ có cửu tinh nhưng thực lực mạnh mẽ làm Thiên Mãn Vương than khổ.

Nếu ở trạng thái đỉnh cao thì cửu tinh yêu thú thể này không đỡ nổi một chiêu của Thiên Mãn Vương, nhưng nó đã chết, bây giờ chỉ là một phân thân tàn ảnh hình thành từ tinh khí thần. Mất đi Thái Thần Tháp chống đỡ, Thiên Mãn Vương không thi triển được áo nghĩa không gian, như con cọp già mất đi móng vuốt và răng nanh. Thiên Mãn Vương bị Phân thân Toàn Địa Giáp đè đầu đánh.

- Thông Thiên Nhất Trảo!

Móng vuốt vàng sắc bén từ trên trời giáng xuống, ẩn chứa thiên uy kỳ diệu hóa thành dòng lũ vàng đổ ập xuống người Thiên Mãn Vương. Một khối tinh khí thần vô hình bị Phân thân Toàn Địa Giáp chậm rãi hấp thu.

Thiên Mãn Vương là yêu vương, áo nghĩa không gian nó sở hữu vô dụng với võ giả năng lượng, nhưng là đồ bỏ trước giờ chưa từng có cho Phân thân Toàn Địa Giáp. Sau này Phân thân Toàn Địa Giáp từ đỉnh cửu tinh đột phá đến yêu vương sẽ bớt đi nhiều đường vòng.

Thiên Mãn Vương giận dữ hét to:

- Khốn kiếp!

Thiên Mãn Vương dốc sức phản kích, thân thể ảo lắt lư tùy thời tan vỡ. Thiên Mãn Vương rất tức giận, nó không hiểu tại sao không nghe theo mệnh lệnh của nó. Trong yêu tộc chia đẳng cấp rất nghiêm ngặt, yêu thú đề giai ít khi đối kháng lại yêu thú cao giai.

Lâm Tiêu không lơ là, hấn không chế Phân thân Toàn Địa Giáp tấn công dữ dội. Giờ phút này, Lâm Tiêu xem Thiên Mãn Vương là cục thịt mỡ cỡ bự, nôn nóng muốn nuốt vào bụng.

- Yêu Dực Cửu Trảm!

Xẹt xẹt xẹt!

Trong cuộc chiến Phân thân Toàn Địa Giáp bắt chặt cơ hội thi triển ra Yêu Dực Cửu Trảm. Đôi cánh biến thành tia sáng vàng cắt hư không, chém ảo ảnh khổng lồ của Thiên Mãn Vương thành mấy chục khúc, mỗi khúc chứa tinh khí vương giả, mảnh nhỏ áo nghĩa của Thiên Mãn Vương. Đối với Phân thân Toàn Địa Giáp thì đây là thuốc siêu bổ, yêu nguyên cuộn cuộn dâng lên, không ngừng cắn nuốt Thiên Mãn Vương.

Thiên Mãn Vương nóng nảy hét lên:

- A! Mau đến giúp ta!

Thật là hồ lạc bình dương bị khuyển khinh, một cửu tinh yêu thú bình thường dám cười trên đầu nó, làm Thiên Mãn Vương tức điên, nó ra lệnh cho Ngân Văn Điện Báo hỗ trợ.

Ngân Văn Điện Báo đang đánh nhau với Lâm Tiêu nghe Thiên Mãn Vương ra lệnh thì mắt lộ tia tham lam. Ngân Văn Điện Báo bỏ qua Lâm Tiêu, nó nhanh như chớp lao hướng thân tàn của Thiên Mãn Vương, há to mồm. Ngân Văn Điện Báo không muốn trợ giúp Thiên Mãn Vương mà chỉ muốn chia một chén canh. Nhưng Phân thân Toàn Địa Giáp không cho Ngân Văn Điện Báo như ý, đôi mắt vàng sậm lóe tia sáng lạnh, cái đuôi to cứng rắn hóa thành ánh sáng vàng nặng nề quét qua Ngân Văn Điện Báo và tia chớp bạc. Vang tiếng nổ diếc tai, Ngân Văn Điện Báo bị quét bay ra mấy ngàn thước, đụng vỡ một ngọn đồi.

- Đáng giận, vì sao ngươi cũng không nghe theo lệnh của ta ?

Thiên Mãn Vương không ngờ sẽ rơi vào tình huống thê thảm thế này, đôi mắt đỏ tràn ngập giận dữ nhìn tình khí liên tục bị nuốt đi.

Thiên Mãn Vương đặt quyết tâm, hung tợn rống to:

- Người nghĩ ta bó tay chịu trời sao ? Dù chết thì ta quyết kéo người theo cùng, chết đi!!!

Cơ thể tàn khuyết của Thiên Mãn Vương đột nhiên toát ra dao động siêu khủng khiếp. Thân thể hư vô trong suốt từ bỏ vùng vẫy, nhanh chóng ngưng tụ hóa thành sóng xung kích vô hình nhập vào người Phân thân Toàn Địa Giáp, điên cuồng chui vào linh hồn trong đầu nó.

Thiên Mãn Vương tà ác rống to:

- Cho người nuốt ta này, chết cùng ta đi! Chôn cùng Thiên Mãn Vương ta!

Thiên Mãn Vương bất chấp tất cả đụng vào linh hồn phân thân Toàn Địa Giáp, công kích chưa đến mà linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp đã run rẩy. Nếu đòn công kích kia đến mục tiêu, Thiên Mãn Vương chết và linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp cũng thành mây khói.

Lâm Tiêu căng thẳng thần kinh.

Ngay phút mấu chốt . . .

Xẹt xẹt xẹt!

Trong người Phân thân Toàn Địa Giáp bùng lên các luồng sáng vàng kim, những ánh sáng dịu dàng hóa thành năng lượng nhanh chóng bao bọc trùng kích vô hình do Thiên Mãn Vương ngưng tụ ra.

Trong ánh sáng vàng kim vang lên giọng Thiên Mãn Vương tràn đầy khó tin:

- Cái . . . Đây . . .

- Đây là hơi thở của vương giả tộc ta. Sao có thể ? Tại sao trong người cửu tinh yêu thú nhỏ nhỏ nhà người có huyết mạch của vương giả tộc ta ? A!

Biểu tình Thiên Mãn Vương kinh hoàng, nó hét thảm, tinh khí toàn thân tan rã trong ánh sáng vàng bao bọc, dung nhập vào huyết mạch của Phân thân Toàn Địa Giáp, hóa thành năng lượng tinh thuần nhất.

Phân thân Toàn Địa Giáp gầm lên, đôi mắt vàng sậm tỏa quang mang, yêu nguyên kích động tung hoành. Một ít áo nghĩa không gian tàn khuyết dung nhập vào thân thể phân thân Toàn Địa Giáp, cảm giác với thế giới này càng rõ ràng hơn, thị giác khác hẳn đi.

- Grao!

Ngân Văn Điện Báo ở gần đó cũng gầm lên:

- Grao!

Ngân Văn Điện Báo kiêng dè nhìn phân thân Toàn Địa Giáp, chậm rãi thụt lùi.

Lâm Tiêu đầu chịu bó qua nó, lòng máy động, Phân thân Toàn Địa Giáp hóa thành ánh sáng vàng bắn ra. Móng vuốt cứng rắn nhanh như chớp giáng xuống cái đầu khổng lồ của Ngân Văn Điện Báo.

Ngân Văn Điện Báo rống to, đôi mắt trầm trọng, tia chớp khắp người nó tụ tập hướng cái sừng lõi, bắn ra sấm sét màu bạc thô cỡ thùng nước.

Ầm ầm ầm!

Móng vuốt vàng và tia chớp bạc va chạm. Phân thân Toàn Địa Giáp khí thế không thể ngăn cản, móng vuốt xé nát tia chớp bạc. Mặc cho tia điện lan tràn khắp móng vuốt nhưng không tổn thương được Phân thân Toàn Địa Giáp, vuốt giáng xuống đầu Ngân Văn Điện Báo khổng lồ nát bấy, chỉ còn lồng ngực trào máu.

899. Chương 897: Ba Loại Báu Vật

Sau khi đột phá cứu tinh, thực lực của Phân thân Toàn Địa Giáp trên cả Lâm Tiêu, hiện tại hấp thu Hư ảnh Thiên Mãn Vương thì càng tiến bộ, thể hiện ra thực lực làm Lâm Tiêu rung động.

Phân thân Toàn Địa Giáp mềm to nuốt sạch cả thân người Ngân Văn Điện Báo. Sau đó cả hai rời đi, Lâm Tiêu và phân thân Toàn Địa Giáp bay hướng khác nhau. Bản tôn đi hướng đại ca Lâm Hiên, phân thân Toàn Địa Giáp thì quay người vào sơn cốc, định tìm hang động của Thiên Mãn Vương.

Thiên Mãn Vương là cường giả đẳng cấp yêu vương, giá trị báu vật trong hang động của nó rất đáng giá chờ mong.

Bên ngoài Sơn mạch Đoạn Nha, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên hội hợp với nhóm Đông Phương Nguyệt Linh.

Đông Phương Nguyệt Minh không thấy Lâm Tiêu ngay, căng thẳng hỏi:

- Phụ vương, sao chỉ có hai người ? Lâm Tiêu đâu ?
- Khoan nói nhiều, chúng ta rời khỏi Sơn mạch Đoạn Nha đã!

Một bầy thú triều ập hướng Quận Võ Uy lại trở về sơn mạch, nhóm Đông Phương Hiên Viên đổi hướng bay ra Sơn mạch Đoạn Nha.

Vừa ra khỏi Sơn mạch Đoạn Nha, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên khoanh chân ngồi, nuốt đan dược, vội chữa lành vết thương. Hai tỷ muội Đông Phương Nguyệt Linh nóng ruột nóng gan nhưng chỉ có thể chờ đợi.

Một lát sau, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên hơi khỏe lại. Hai người thở hắt ra, đứng bật dậy.

Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Nguyệt Linh sốt ruột hỏi:

- Phụ vương, xảy ra chuyện gì ? Uy hiếp kinh khủng từ sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha tuôn ra có lai lịch gì ? Tại sao tất cả thú triều tấn công Quận Võ Uy đều rút về ?
- Lâm Tiêu đâu ? Lâm Tiêu có bị gì không ? Hắn ở đâu ?

Đông Phương Hiên Viên phát tay, biểu tình nghiêm túc nói:

- Linh nhi, Minh nhi, tạm thời không có thời gian giải thích nhiều với các ngươi, chúng ta cần trở lại Sơn mạch Đoạn Nha một chuyến. Hai ngươi chờ ở đây, nếu có gì ngoài ý muốn thì nhớ đừng ở lại, phải quay về Quận Hiên Dật ngay.

Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Nguyệt Linh kêu lên:

- Phụ vương!
- Được rồi, đừng nói nhiều, đây là mệnh lệnh!

Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên vọt lên cao, định lao vào Sơn mạch Đoạn Nha lần thứ hai. Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên mới rời bị thương, có ở lại cũng chỉ thêm phiền. Giờ vết thương của hai người đã khỏe, bọn họ sốt ruột muốn vào Sơn mạch Đoạn Nha cứu Lâm Tiêu.

Một bóng sáng từ xa bay tới, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên mừng rỡ kêu lên:

- Lâm Tiêu, rốt cuộc ngươi đi ra!

Lâm Tiêu cười to bảo:

- Ha ha ha! Một yêu vương đã chết sao có thể ngăn cản được Lâm Tiêu ta ?

Hiếm khi Lâm Tiêu nói đùa.

- Không bị gì thì tốt.

Đông Phương Hiên Viên, Lâm Hiên thấy trên người Lâm Tiêu không có vết thương nặng, bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Nguy hiểm kết thúc, tuy lúc trước nhiều gian nguy nhưng mọi người bình yên vô sự. Nhớ lại cảnh tượng lúc trước, Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu, Lâm Hiên lòng còn sợ hãi. Bọn họ cùng nhìn hướng tháp nhỏ cổ kính trong tay Lâm Hiên.

Hiên giờ tháp nhỏ chỉ cao vài tấc, nhỏ xíu trong tay Lâm Hiên, chứa hơi thở cổ kính, không thấy có gì kỳ lạ. Không ngờ Thiên Mãn Vương xem trọng Thái Thần Tháp như thế, còn bảo là thánh khí của yêu tộc.

Đông Phương Hiên Viên làm quận vương của một quận, gã hiểu biết rất nhiều nhưng chỉ nghe nói về nguyên khí, binh khí vương giả, chưa từng nghe nói về thánh khí. Có lẽ đó không phải phân chia đẳng cấp vũ khí mà là xưng hô.

Lâm Hiên ngần ngại nói:

- Ngày xưa ta bị nhốt ở cổ địa Thái Thần đã lấy được Thái Thần Tháp này, hợp ý với ta, uy năng vô cùng nhưng không thấy nó có gì đặc biệt, giờ xem ra chắc liên quan đến yêu tộc.

Lâm Tiêu nghĩ đến tình huống trong cổ địa Thái Thần, hần gật gù. Cổ địa Thái Thần là cấm địa viễn cổ, trong đó hơi kỳ lạ. Không nói thứ khác, chỉ tính người thủ hộ cổng cung điện núi báu là man thú hoàng kim lục tinh đã khiến người bất ngờ.

Dựa theo sách sử ghi chép thì man thú hoàng kim là vương giả trong yêu thú viễn cổ, có huyết mạch vương giả. Man thú hoàng kim còn nhỏ khi lột xác trưởng thành sẽ tự nhiên thăng cấp làm yêu thú vương giai, một loại rất đáng sợ trong số yêu thú vương giai.

Lâm Tiêu xâm nhập đến tận cùng cung điện càng biết rõ Phân thân Toàn Địa Giáp thay đổi lớn như vậy, mạnh hơn xa cửu tinh yêu thú bình thường vì nhờ nó nuốt trái tim yêu vương màu vàng. Ít nhất trong tầng thứ bốn chiến trường ma uyên và vừa rồi là năng lượng chứa trong trái tim yêu vương đã bị luyện hóa cứu nó.

Từ các loại dấu hiệu xem ra cổ địa Thái Thần có liên quan sâu xa với yêu tộc chứ không như cấm địa bình thường, tiếc rằng Lâm Tiêu đột phá Quy Nguyên cảnh không còn cơ hội vào cổ địa Thái Thần thám hiểm.

Lâm Tiêu nhắc nhở:

- Đại ca, sau này ít dùng Thái Thần Tháp chút, đặc biệt cẩn thận trước mặt yêu vương.

Lâm Hiên gật gù, cất Thái Thần Tháp vào. Đám người Đông Phương Nguyệt Linh ù ù cạc cạc nhìn.

- Giờ chúng ta về đi, lần này chúng ta đánh chết Quận Võ Uy vương, tiêu diệt nhiều cường giả Quận Võ Uy, sau đó có thú triều tấn công thành trì. Quận Võ Uy suyết thì thành phá quận diệt, các quận vương bị thương nặng, không biết có ai chết chưa. Chắc hẳn không lâu sau tin tức sẽ truyền về đế đô, khi ấy Bách Lý Tử bệ hạ sẽ có hành động, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn.

Lâm Tiêu, Lâm Hiên liếc nhau, gật gù. Một quận vương chết là chuyện lớn như sóng thần cho Đế quốc Võ Linh, thậm chí khiến đế quốc náo động, hoàng thất bất mãn vô cùng, không chừng sẽ bị nguy hiểm mạng sống. Nhưng Lâm Tiêu không hối hận, nếu lặp lại lần nữa thì hẳn vẫn giết Tương Thiên Thần. Lâm Tiêu đã sẵn sàng cho tình huống tệ nhất, chờ xem Đế quốc Võ Linh giải quyết thế nào.

Tiếng xé gió vù vù vang lên, mọi người lên đường bay về hướng Quận Hiên Dật.

Sơn mạch Đoạn Nha, trong sơn cốc trung tâm nhất, xác mấy cửu tinh yêu thú khổng lồ gục ngã. Hoặc đầu nát, hoặc bụng trống trơn, máu chảy lai láng. Trong đó có ma vượn màu đen, ma giao màu băng lam cũng chết. Ma vượn màu đen bị xé sống thành nhiều mảnh. Ma giao màu băng lam thì đầu khét đen, cơ thể dài ngàn thước bị chặt làm hai, máu đông cứng mảng lớn tảng đá.

Trước hang động Thiên Mãn Vương cư ngụ, Lâm Tiêu khổng chế Phân thân Toàn Địa Giáp đứng ngạo nghễ, toàn thân đầm máu, đôi mắt vàng sậm lóe tia sáng lạnh, toát ra uy hiếp đặc biệt của vương giả. Mấy cửu tinh yêu thú, một đồng bát tinh yêu thú pháp phồng lo sợ quỳ trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp, không dám rục rịch.

Đẳng cấp yêu thú khi ra tay đến bất tỉnh thì trí tuệ đã ngang ngửa trẻ em người bình thường, đến cửu tinh thì sánh bằng người trưởng thành trong nhân loại. Lúc trước Thiên Mãn Vương tồn tại, đám yêu thú cường đại trong Sơn mạch Đoạn Nha sợ uy thế của Thiên Mãn Vương, không dám đến gần hang động. Sau khi Thiên Mãn Vương chết, bản năng yêu thú mạnh ăn thịt yếu bùng nổ, chúng nó chen lấn muốn lao vào trong hang động cướp đi báu vật Thiên Mãn Vương để lại.

Tiếc rằng chúng nó gặp Phân thân Toàn Địa Giáp càng đáng sợ hơn.

Vừa nãy Phân thân Toàn Địa Giáp đại phát thần uy chiến đấu kịch liệt với mấy cửu tinh yêu thú còn lại trong sơn cốc, giết vài cửu tinh yêu thú đứng đầu mạnh nhất. Phân thân Toàn Địa Giáp với thủ đoạn sắc sảo, máu me đàn áp bạo động, nói cho tất cả yêu thú Sơn mạch Đoạn Nha biết ai là vua nơi này.

900. Chương 898: Chấn Động Quận Thành (1)

Không tiếp tục giết số yêu thú còn lại, Lâm Tiêu ôm tâm tình chờ đợi đi vào hang động Thiên Mãn Vương.

Thiên Mãn Vương chết đã nhiều năm nên đồ đạc trong hang không nhiều, tìm kiếm một hồi Lâm Tiêu thu hoạch được khá khá. Trừ một số yêu hạch ra có ba báu vật khiến Lâm Tiêu vô cùng kích động. Báu vật thứ nhất là tấm da rắn Thiên Mãn Vương để lại, bên trên có phù văn huyền ảo toát ra khí tức vô cùng khủng bố.

Da thú đẳng cấp yêu vương đi đâu cũng là báu vật vô cùng quý hiếm, là vật cần có để luyện chế hộ giáp phẩm cấp cao. Nếu có khí cụ đại sư vương giai ra tay có thể luyện chế thành báu vật vương giai. Dù là khí cụ đại sư bình thường chế tạo đơn giản thì lực phòng ngự của nó không thua gì hộ giáp thượng phẩm.

Nhưng đó là đối với võ giả nhân loại, còn với Phân thân Toàn Địa Giáp thì da yêu thú vương giai càng hữu dụng hơn. Trong đó sót lại áo nghĩa sinh tử mà yêu thú vương giai nắm giữ, một khi luyện hóa sẽ cho Phân thân Toàn Địa Giáp xem được áo nghĩa sinh tử, bớt đi nhiều đường vòng.

Báu vật thứ hai là một gốc linh lung linh quả, tỏa sáng rực rỡ, được khí mông lung, không biết bị Thiên Mãn Vương bỏ trong hang bao lâu mà vẫn trong suốt lấp lánh. Trong linh quả nửa trong suốt có các tơ đỏ nhẩy lên như kinh mạch nhân loại, nó là cửu giai Kỳ Mạch quả.

Về giá trị thì linh được cửu tinh bình thường không thể sánh bằng báu vật vương giai, nhưng Kỳ Mạch quả thì khác. Theo Dược Thư ghi chép, Kỳ Mạch quả có thể mọc thịt trên xương, có công hiệu vô cùng thần diệu. Khiến Lâm Tiêu mừng hơn là Kỳ Mạch quả cũng là một trong mấy vị dược chủ yếu của bài thuốc Vương Thể đan dược hần lấy từ tay Lôi Thôi Đạo Nhân.

Ngoài ra Lâm Tiêu được món báu vật thứ ba là một khối bia đá màu đen, bên trên ghi lại một môn công pháp kỳ lạ, Yêu Linh Bát Quyền.

Yêu Linh Bát Quyền lấy công pháp làm cơ sở khiến yêu thú câu thông thiên địa, cảm giác sinh linh, đạt đến tình trạng thần dung thái hư, vạn linh quy nhất. Trong Yêu Linh Bát Quyền có các bí quyết thân pháp, thảo pháp, hấp thu yêu hạch pháp, làm Lâm Tiêu mở rộng tầm mắt và rất kích động.

Cho đến nay Lâm Tiêu chưa từng thấy võ kỹ của yêu tộc, lòng thầm thắc mắc. Giờ nhìn Yêu Linh Bát Quyền, Lâm Tiêu bình tĩnh.

Yêu thú khác với nhân loại, trí tuệ không cao, bởi vậy chỉ có thể bản năng tu luyện, cắn nuốt ăn thịt nhau. Xác suất dùng yêu nguyên rất thấp khiến yêu thú tu luyện tiến bộ chậm, nhưng yêu vương đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh thì khác. Yêu vương có trí tuệ siêu đẳng sợ, không thua kém nhân loại, biết sáng tạo ra một số võ kỹ phát huy sức mạnh và ưu thế của bản thân tốt hơn. Nhưng vì yêu thú bình thường không đủ trí tuệ nên các võ kỹ không truyền lại.

Lâm Tiêu nhìn Yêu Linh Bát Quyền không chỉ là một môn công pháp, càng khiến hần hiểu biết trong yêu tộc có trật tự. Yêu thú đẳng cấp thấp thì hỗn loạn, chém giết nhau, nhưng yêu thú đẳng cấp cao thì có trật

tự rõ ràng, phân chia nghiêm khắc.

Những ngày tiếp theo Phân thân Toàn Địa Giáp không vội đi ngay mà tĩnh tâm tu luyện Yêu Linh Bát Quỷ trong hang động, yêu nguyên dọc theo kinh mạch. Chỉ vài ngày tu luyện, Lâm Tiêu cảm giác rõ ràng Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu nguyên khí thiên địa từ cơ bản lại tiến bộ thêm, khiến hắn cảm thán không thôi.

Phân thân Toàn Địa Giáp lặng lẽ luyện hóa da của Thiên Mãn Vương để lại, biến thành năng lượng tinh thuần nhất, hấp thu từng chút một.

Trong khi Phân thân Toàn Địa Giáp khổ tu.

Nửa tháng sau.

Trại huấn luyện thiên tài, Quận Hiên Dật.

Đệ tử trong Trại huấn luyện thiên tài giống như ngày thường chăm chỉ tu luyện. Trung tâm trại huấn luyện, năm phó doanh chủ Bạch Hồng Phi ngồi vây quanh nhau, vẻ mặt lo âu.

- Hiên Viên doanh chủ đi Quận Võ Uy đã hơn một tháng, mất thấy nửa tháng sau đại tái Phong Vân bảng sắp bắt đầu, sao doanh chủ vẫn chưa trở về ? Nếu Hiên Viên doanh chủ không về thì không kịp rồi.

- Với tính cách của Hiên Viên doanh chủ tuyệt đối không dây dưa, điều ta lo duy nhất là Tương Thiên Thần lòng muông dạ thú có khi nào mượn danh triệu tập thăm hại Hiên Viên doanh chủ không ?

- Khả năng này không lớn, dù sao sáu quận vương khác cũng đi. Tương Thiên Thần có càn rỡ cỡ nào cũng không thể xem luật pháp của đế quốc là trò đùa. Mặc kệ thế nào thì Tương Thiên Thần tội đáng muôn chết!

- Lão tặc đó đáng chết! Tiếc cho Lâm Tiêu, còn trẻ mà chết sớm, giờ nghĩ lại ta hận chết được. Lúc trước biết rõ nguy hiểm ta nên khuyên nhủ Lâm Tiêu, không cho hắn đi ra ngoài rèn luyện. Bây giờ nói gì cũng muộn. Nếu Lâm Tiêu còn đây thì Quận Hiên Dật chúng ta chắc chắn danh tiếng hiển hách hơn xa mấy quận thành khác.

- Đúng vậy! Nếu không có Lâm Tiêu thì các thế lực Quận Hiên Dật chúng ta sẽ không đoàn kết như vậy. Bây giờ bộ lạc Kỷ thị, thành Hắc Vân, Diệp Linh cốc vân vân đều phải đệ tử thiên tài vào Trại huấn luyện thiên tài chúng ta. Lần này thiên tài Quận Hiên Dật nhiều hơn bất cứ quý nào trước kia, trong đó Lâm Nhu là kinh diễm nhất. Chúng ta tuyệt đối không thể để Lâm Nhu bị gì!

Mấy người trò chuyện, vừa kiêu ngạo vừa buồn bã. Hai năm nay Quận Hiên Dật phát triển rất nhanh, tuy bị đế quốc cấm không cho vào bí cảnh nhưng bọn họ càng đoàn kết hơn. Các đại thế lực tụ tập lại vì lúc trước Lâm Tiêu đạt được quán quân đại tái Phong Vân bảng, hiện tại các đại thế lực vẫn không bỏ Quận Hiên Dật, liên lạc càng chặt chẽ hơn.

Nhưng mỗi khi nghĩ đến Lâm Tiêu chết là đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi vô cùng thương tiếc. Lâm Tiêu là thiên tài đỉnh cao nhất mấy ngàn năm qua của Quận Hiên Dật, cũng là thiên tài có hy vọng đột phá Sinh Tử cảnh nhất Quận Hiên Dật trong vài năm nay.

Vù vù vù!

Phía cuối trời các bóng người bay nhanh đến, mau như tia chớp, rạch phá hư không giây lát bay vào bầu trời Quận Hiên Dật. nguyên khí thiên địa dao động kịch liệt, kinh động các cường giả Quận Hiên Dật.

- Đám người này là ai mà dám ngang nhiên bay trên bầu trời Quận thành Hiên Dật ta ?

- Ủa ? Là nhóm Quận vương Đông Phương Hiên Viên, Nguyệt Minh quận chúa trở về từ Quận Võ Uy, còn có Nguyệt Linh quận chúa!

- Hai người trẻ tuổi bay bên cạnh hai vị quận chúa là ai ? eo giắt chiến đao, tóc đen xoa vai, sao giống Lâm Tiêu quá.

- Không thể nào! Lâm Tiêu sớm chết ở thành Hắc Lĩnh rồi, sao có thể là hắn . . . A, ta cũng thấy giống.

Tám mươi phần trăm võ giả, dân chúng Quận Hiền Dật từng hấn mặt Lâm Tiêu, tuy hai năm đã qua, hấn qua nhiều sóng gió sống chết thay đổi khí chất, bề ngoài nhưng vẫn có nhiều người nhận ra ngay.

- Thật sự là Lâm Tiêu!

- Lâm Tiêu không chết, Lâm Tiêu quay về!

Đám người thấy cảnh này đều điên cuồng. Nhóm phó doanh chủ Bạch Hồng Phi trong trại huấn luyện thiên tài trước tiên cảm giác khác lạ trên bầu trời, ai nấy đứng bật dậy, ánh mắt kích động.

- Đi, chúng ta đáp xuống.

Ánh sáng xé gió, đám người Lâm Tiêu xuất hiện trong Trại huấn luyện thiên tài.

901. Chương 899: Chấn Động Quận Thành (2)

Nhóm phó doanh chủ Bạch Hồng Phi không nhìn Quận vương Đông Phương Hiền Viên, không nhìn Đông Phương Nguyệt Minh mà cùng nhìn chăm chăm thiếu niên đẹp trai tóc đen.

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi run giọng nói:

- Lâm Tiêu, là người sao ?

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, lại chất chứa ôn hòa và chút bá đạo:

- Bạch phó doanh chủ, Nguyên phó doanh chủ, Vương phó doanh chủ . . . Các vị, đã lâu không gặp.

Tóc dài màu đen xõa quanh tai toát ra khí chất đặc biệt, mặt cười tươi.

- Thật sự là người!

Mấy phó doanh chủ toan to mất, bọn họ đã qua tuổi năm mươi nhưng không kiềm được hốc mắt ướt nước, hai tay run run. Lúc trước nghe tin Lâm Tiêu chết, bọn họ thao thức suốt đêm, không ngờ hai năm sau hấn sống sót quay về.

Trong Quận thành Hiền Dật.

- Nghe nói Lâm Tiêu trở lại, hấn còn sống.

- Là Lâm Tiêu kia ?

- Trừ Lâm Tiêu của Quận Hiền Dật chúng ta ra còn có ai ?

- Thật hay giả vậy ? Chẳng phải trước kia Lâm Tiêu chết vào tay lão ma đầu Thiên Ma của Quận Võ Uy sao ?

- Ta cũng không biết có chuyện gì, nhưng mới rồi thấy Lâm Tiêu đứng bên cạnh Quận vương Đông Phương Hiền Viên, giờ còn trong Trại huấn luyện thiên tài.

Vô số dân chúng lúc trước thấy Lâm Tiêu đều điên cuồng, bọn họ truyền tin cho nhau, một truyền mười, mười truyền trăm. Giây lát sau nguyên Quận Hiền Dật sôi trào.

Về danh tiếng thì Lâm Tiêu ở trong Quận Hiền Dật nổi tiếng không thua gì Đông Phương Hiền Viên, có thể nói là cột trụ tinh thần của thế hệ trẻ Quận Hiền Dật. Ngày xưa Lâm Tiêu chết khiến các dân chúng Quận Hiền Dật tức giận, Quận Hiền Dật và Quận Võ Uy suýt đại chiến. Hiện tại có người thấy Lâm Tiêu sống sót quay về, hỏi sao bọn họ không giết mình, không kích động ?

Tin tức truyền về Trại huấn luyện, các đệ tử chen chúc hướng trung tâm quận thành.

Trong một phòng tu luyện trung giai trại huấn luyện thiên tài, một thiếu nữ mặc áo trắng ngồi xếp bằng. Mắt nàng khép, người tỏa ánh sáng rực rỡ, toát ra hơi thở đáng sợ. Nguyên lực ngoài cơ thể thiếu nữ dần chuyển hóa hướng chân nguyên, đã tới cảnh giới Nửa Bước chân nguyên.

Bùm bùm bùm!

Bên ngoài phòng tu luyện trung giai chợt vang tiếng gõ dồn dập, đánh thức thiếu nữ khỏi tu luyện.

Thiếu nữ mở mắt ra, một đôi mắt lạnh băng, trống rỗng, cô đơn, không chứa chút tình cảm, như huyền băng vạn năm trên núi tuyết không tan, hoặc như ném đủ thê lương trên đời, khiến người đau lòng.

Thiếu nữ mở cửa phòng tu luyện ra. Một thiếu nữ rất đẹp đứng trước cửa, kích động nhìn thiếu nữ kia.

Thiếu nữ xinh đẹp la lên:

- Lâm Nhu sư tỷ, Lâm Tiêu ca ca của sư tỷ còn sống!

Thiếu nữ ngây người:

- Cái gì ?

Trung tâm trại huấn luyện, phó doanh chủ Bạch Hồng Phi kích động qua đi chợt thấy Lâm Hiên đứng sau Lâm Tiêu.

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi giật mình kêu lên:

- Người là . . . Lâm Hiên ?

Lâm Hiên mỉm cười chào:

- Bạch phó doanh chủ.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi kinh ngạc kêu lên:

- Người . . . Người không chết ?

- May mắn không chết.

Phó doanh chủ Bạch Hồng Phi áy náy buồn bã nói:

- Lâm Hiên, chuyện năm đó thật sự xin lỗi, nếu không tại chúng ta không kiên trì tiếp thì người không . . .

Lâm Hiên lạnh nhạt nói:

- Bạch phó doanh chủ nghiêm trọng rồi.

Lâm Hiên không hề oán trách, gã đã nhìn thấu tất cả:

- Chuyện năm xưa không phải lỗi của các người, ta biết mọi người cũng khó xử, nên ta không trách móc các vị. Nhưng chuyện này sẽ không cho qua, thiện ác có báo, không phải không báo mà là chưa đến lúc.

Mắt Lâm Hiên lóe tia sáng lạnh. Lâm Hiên không trách tội Trại huấn luyện thiên tài, không trách Võ điện, gã chấp nhận tha thứ cho người và chuyện năm xưa. Nhưng Lâm Hiên mãi mãi không tha thứ cho tứ hoàng tử Bách Lý Huyền.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi lòng run lên nhìn Lâm Hiên, Lâm Tiêu, muốn nói chuyện nhưng không biết nên nói cái gì. Bọn họ buông tiếng thở dài, chuyện của thanh niên nên để người trẻ tuổi tự quyết định.

Nói chuyện một lát sau Lâm Tiêu kinh ngạc kêu lên:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, phụ mẫu và tam muội của ta hiện đang ở đâu ?

Mấy năm chưa về nhà, Lâm Tiêu nhớ nhất là phụ mẫu, tam muội.

- Lâm Tiêu, Lâm Nhu muội muội của người hiện tại là đệ tử Trại huấn luyện thiên tài, đang chăm chỉ tu luyện chuẩn bị tham gia đại tái Phong Vân bảng đế quốc sau nửa tháng nữa. Phụ mẫu của người khi nghe tin về người không lâu sau đã trở lại Thành Tân Vệ.

Lâm Tiêu giật mình kêu lên:

- Bọn họ về Thành Tân Vệ ?

Đông Phương Hiên Viên lắc đầu, nói:

- Lúc trước phụ mẫu của ngươi đã quyết ý, chúng ta có khuyên thể nào cũng vô dụng. Nhưng ngươi yên tâm đi, ta phải mấy cường giả canh giữ ở Thành Tân Vệ, chuyên môn bảo vệ an toàn cho phụ mẫu của ngươi.

Lâm Tiêu yên tâm:

- Quận vương Đông Phương Hiên Viên, ta đi gặp tam muội trước . . .

Lâm Tiêu chợt ngừng lời, nhìn đằng trước.

Một bóng người mặc váy trắng nhẹ nhàng lướt đến, ngơ ngác nhìn hướng Lâm Tiêu. Bốn mắt giao nhau, người mặc váy trắng lệ tràn mi, khuôn mặt ướt đầm.

- Nhị ca!

Lâm Nhu lao vào ngực Lâm Tiêu, gào khóc:

- Nhị ca, là nhị ca sao ? Thật sự là nhị ca ? Tam muội cứ nghĩ sau này không còn được gặp nhị ca nữa!

Lâm Nhu khóc nức nở, nước mắt thấm ướt vạt áo Lâm Tiêu. Trong trại huấn luyện Lâm Nhu mạnh mẽ làm người chùn bước, kiên đề, kính sợ nhưng lúc này nàng như một đứa bé yếu đuối, bất lực.

Lâm Tiêu ôm Lâm Nhu:

- Tam muội, là ta đây, nhị ca đây.

Lâm Tiêu đau xót nói:

- Tam muội nhìn xem còn có ai ?

Lâm Tiêu buông Lâm Tiêu ra, tránh sang một bên.

Lâm Nhu trợn to mắt ướt nước:

- Đại . . . Đại . . .

Lâm Hiên mỉm cười nói:

- Tam muội, thấy đại ca mà không nhớ sao ? Ta nhớ ngày xưa tam muội là nhóc con hay chảy nước mũi, ai dè bây giờ đã lớn tướng như vậy.

Giọng điệu Lâm Hiên bình tĩnh nhưng Lâm Tiêu nghe ra trong đó chứa kích động, run rẩy giấu trong thanh âm, trong ánh mắt Lâm Hiên.

- Đại ca!

Lâm Nhu ngơ ngẩn ngừng khóc, kích động trợn to mắt không dám tin.

- Ha ha ha ha!

Ba huynh muội nhìn nhau, tình thân ấm áp bao phủ, đây là tình cảm máu hòa tan nước, vĩnh viễn không biến mất.

Mọi người nhìn cảnh tượng huynh muội đoàn tụ cũng bật cười, thấy lòng ấm áp.

Một lúc sau Lâm Tiêu quay đầu mở miệng nói:

- Hiên Viên quận vương, ta và đại ca trở về Thành Tân Vệ trước.

Đông Phương Hiên Viên gật gù đồng ý:

- Được.

Đông Phương Hiên Viên hiểu tâm tình của Lâm Tiêu, gã chợt nhớ một điều:

- Lâm Tiêu, người là mục tiêu của tất cả thiên tài Quận thành Hiền Dật chúng ta, giờ người bình an trở lại, không lâu sau tin tức Quận Võ Uy cũng truyền khắp đế quốc. Người có thể gặp mặt đệ tử trại huấn luyện, dân chúng trong quận thành được không ? Không cần nói gì, để mọi người biết người còn sống là được.

Lâm Tiêu gật đầu, nói:

- Cũng được.

Trực giác Lâm Tiêu nhạy bén cảm nhận được các dân chúng trong quận thành xao động, gặp mặt chỉ là chuyện nhỏ với hắn. Hơn nữa lần này trở về Lâm Tiêu không che giấu gì.

Lâm Tiêu phóng lên cao, đứng ngạo nghễ trên bầu trời Quận thành Hiền Dật nhìn xuống dân chúng bên dưới.

902. Chương 900: Cả Nhà Đoàn Viên

- Nhìn kia, là Lâm Tiêu!

- Đứng ở bên trên, đúng là hắn!

- Lâm Tiêu thật sự còn sống, thiên tài Quận Hiền Dật chúng ta quả nhiên là không thể chiến thắng!

Quận thành Hiền Dật to lớn hiện tại ồn ào tiếng người, hầu như dân chúng nguyên quận thành lao ra khỏi nhà mình, kích động ngược nhìn trời.

Giọng Lâm Tiêu bình thản vang vọng:

- Các vị . . . Ta là Lâm Tiêu, ta đã trở về.

Thanh âm rõ ràng chui vào tai mỗi người, truyền khắp góc quận thành. Thanh âm như có ma lực, Quận thành Hiền Dật sôi trào bỗng chốc yên lặng, mọi người ngược lên cẩn thận lắng nghe.

- Cảm tạ các vị hai năm nay nhớ mong. Ngày xưa Thiên Ma lão nhân đưa ta vào chiến trường ma uyên, ta không khuất phục, không nhận thua. Trải qua nhiều vất vả cực khổ rốt cuộc ta đã về.

- Ta nghe nói Quận vương Đông Phương Hiền Viên và các vị vì một mình Lâm Tiêu mà định khai chiến với Quận Võ Uy, sau đó bị đế quốc trừng phạt, ta vô cùng cảm động, rất tự hào. Lâm Tiêu ta tự hào, vinh hạnh vì là một phần tử của Quận Hiền Dật.

- Nghe nói hai năm nay võ giả Quận Hiền Dật ta và Quận Võ Uy có xung đột, hay chém giết nhau, không biết bao nhiêu võ giả đã chết. Tại đây Lâm Tiêu ta xin tuyên bố, từ hôm nay trở đi mọi chuyện đã là quá khứ. Thiên Ma lão nhân đã chết, Tương Thiên Thần Quận Võ Uy vương cũng chết.

- Bọn họ chết trong tay Lâm Tiêu ta, bất cứ võ giả nào đụng vào võ giả Quận Hiền Dật thì sẽ chịu sự trừng phạt của Quận Hiền Dật ta!

Lâm Tiêu đột nhiên rút chiến đao ra, ánh sáng như thần, tóc dài màu đen bay theo gió, chiến ý đáng sợ cùng với đao ý đại thành cửu phẩm bắn lên cao.

Ầm ầm ầm!

Đao ý đen tung hoành thiên địa, đao ý vô tận kết hợp đao ý tuyệt vọng đan xen vào nhau chém một vết rách to trên bầu trời. Hơi thở khủng bố làm mọi người hút ngậm khí lạnh, bị chấn nhiếp vì nhát đao vô hình của Lâm Tiêu.

- Mọi người cùng nhau đoàn kết, Quận Hiền Dật chúng ta quyết chí tự cường! Vì an nguyên nhà chúng ta, vì quê hương trong lòng, mong các vị cùng ta chiến đấu, chiến!

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Grao!

Sóng âm ngút trời đánh tan mây trắng, quanh quẩn trong thiên địa thật lâu.

Lâm Tiêu nói chuyện rất ngắn gọn, mọi người chìm đắm trong không khí kích động thật lâu. Mỗi khi Lâm Tiêu đi một thời gian lâu sau mọi người mới lấy lại tinh thần, bọn họ nhăm nháp lại lời nói, giật mình vì nội dung Lâm Tiêu đã nói. Thiên Ma lão nhân chết, Tương Thiên Thần quận vương cũng chết, lời tuyên bố chém giết bá khí làm mọi người sôi trào máu nóng, bị xúc động mạnh.

Nói chuyện xong Lâm Tiêu và đại ca Lâm Hiên, tam muội Lâm Nhu chạy đi Thành Tân Vệ.

Quận thành Hiên Dật cách Thành Tân Vệ cách vài vạn dặm. Nhớ lúc trước mỗi lần Lâm Tiêu về nhà phải mất khoảng một tháng, nhưng giờ đây nếu bay hết sức chỉ vài canh giờ là Thành Tân Vệ đã thấp thoáng phía cuối trời.

Trong ba người thì tâm tình Lâm Hiên là kích động nhất. Quê hương làm Lâm Hiên nhớ nhưng vẫn vương, đã bao nhiêu năm gã chưa về ?

Lâm Tiêu bay vào Thành Tân Vệ mang đến thanh thế khổng lồ kinh động đám cường giả Thành Tân Vệ, mấy cường giả bảo vệ phụ mẫu của hắn. Khi bọn họ thấy mặt Lâm Tiêu thì tập thể ngậy người.

- Lâm Tiêu trở lại!

Có người vội vàng chạy vào phủ đệ báo cho hai lão nhân biết.

Lâm Tiêu mới vừa vào cửa thì hai lão nhân vội vàng chạy ra.

- Tiêu nhi, Tiêu nhi, là người thật sao ?

Vì chạy vội vàng nên hai lão nhân lão đảo suýt té xuống.

Lâm Tiêu vội đỡ hai người:

- Phụ thân, mẫu thân!

Lâm Tiêu nhìn bộ dạng phụ mẫu già nua, mũi hắn đau xót. Mới có hai năm không gặp mà Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan đã già đi mười tuổi, tóc bạc phơ, nếp nhăn đầy gầy. Đây là dấu hiệu ngày ngày đêm đêm buồn vì cái chết của Lâm Tiêu.

Trần Phượng Lan nắm chặt tay Lâm Tiêu khóc ròng:

- Thật sự là người, Lâm Tiêu, người về rồi. Trở về là tốt, tốt lắm.

Trần Phượng Lan nắm chặt không buông, Lâm Vệ Quốc thì nhìn Lâm Tiêu chòng chọc, hai năm cách biệt nhìn sao cũng không đủ.

Lâm Tiêu xoay người lộ ra Lâm Hiên đứng sau lưng mình:

- Phụ thân, mẫu thân nhìn xem còn ai về đây ?

Hai lão nhân ngây ngốc nhìn Lâm Hiên, giọng run run hỏi:

- Hiên nhi, là người sao ?

Lâm Hiên quỳ xuống:

- Phụ thân, mẫu thân, hài nhi bất hiếu, đã để phụ mẫu chịu khổ.

Nam nhân kiên cường lúc này không kiềm được nữa, nước mắt nóng bỏng lăn dài. Lâm Hiên nhìn phụ mẫu già nua, lòng gã đau như bị dao cắt.

Trần Phượng Lan bắt chặt vai Lâm Tiêu:

- Hiên nhi, ấu thân biết rằng ta không phải đang nằm mơ đi ?

Giờ phút này Trần Phượng Lan không nói nên lời, hai tay run run.

Lâm Hiên khóc ròng:

- Mẫu thân, không phải nằm mơ, bất hiếu nhi đã trở lại.

Mắt Lâm Vệ Quốc đỏ hồng, giọt lệ dọc theo nếp nhăn đuôi mắt chảy xuống:

- Mau đứng lên, nhanh kêu hài tử đứng lên!

Hai lão nhân tuy khóc ròng rã nhưng trong lòng tràn ngập kích động, không thể kiềm nén. Trần Phương Lan, Lâm Vệ Quốc nắm chặt tay ba huynh muội, sợ đây chỉ là giấc mơ.

- Phụ thân, mẫu thân, chúng ta đi vào nói chuyện.

- Được được.

Gia đình vội vàng vào nhà. Đám người nghe tin chạy tới biết bây giờ mình nên làm gì, lòng vui sướng lặng lẽ rời đi không quấy rầy gia đình đoàn tụ.

Gia đình trò chuyện mấy canh giờ. Lâm Vệ Quốc, Trần Phương Lan hỏi đủ thứ, Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Lâm Nhu ngoan ngoãn trả lời hết. Cả nhà đoàn viên, tràn ngập ấm áp.

Đêm nay không ai đến quấy rầy, gia đình ăn cơm quây quần bên nhau. Lâm Vệ Quốc, Trần Phương Lan tự mình nấu mâm cơm đồ ăn phong phú. Lâm Tiêu muốn ăn thực vật gì mà không được ? Nhưng đây là bữa cơm ngọt ngào nhất hẳn từng ăn.

Hôm sau, đám cường giả Thành Tân Vệ kéo đến bái phỏng. Thành chủ Trang Dịch, tổng quản Võ điện Chủ Vĩ Thần, bằng hữu tốt Kỷ Hồng.

Đám người Kỷ Hồng sau khi tốt nghiệp từ Trại huấn luyện thiên tài không ở lại quận thành mà trở về Thành Tân Vệ. Thực lực của bọn họ đã đến đỉnh Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, đứng trong nhóm thực lực mạnh nhất Thành Tân Vệ. Bọn họ dạy võ nghệ trong các đại thể lực, bồi dưỡng thiên tài.

Trong khi gia đình Lâm Tiêu đoàn viên.

Chuyện xảy ra ở Quận Võ Uy như gió lốc thổi quét tạo thành động đất dữ dội trong Đế quốc Võ Linh.

- Các người nghe gì không ? Mới gần đây Quận vương Võ Uy triệu tập các quận đại hội, giữa đường chui ra một cường giả đại sát tứ phương, giết quận vương Tương Thiên Thần tại chỗ. Quận thành Võ Uy máu chảy thành sông, cường giả phủ quận vương không người sống sót.

- Có nghe. Sau đại chiến nghe nói có thú triều công thành, Quận Võ Uy suýt bị đánh chiếm, xóa tên khỏi đế quốc.

- Thật làm người ta rung động. Nghe đồn cường giả đại sát tứ phương là đại tái Phong Vân bảng đế quốc quý trước, Lâm Tiêu.

- Cái gì ? Là hắn ? Chẳng phải Lâm Tiêu đã bị Thiên Ma lão nhân giết rồi sao ? Có lộn không vậy ?

- Không sai đâu. Lúc đó tất cả cường giả Quận Võ Uy, quận vương đều có mặt. Nghe nói Thiên Ma lão nhân cũng xuất hiện và bị Lâm Tiêu giết tại chỗ, không chừa mẩu xương.

903. Chương 901: Chiếu Lệnh Của Bộ Hạ (1)

Tin tức truyền ra, các quận chấn động, cả nước xôn xao. Người nghe sự tích xong trở mắt lú lười, trợn mắt há hốc mồm.

- Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật đúng là yêu nghiệt. Ngày xưa Lâm Tiêu bị Thiên Ma lão nhân từ thành Hắc Lĩnh truyền tống đi tầng thứ bốn chiến trường ma uyên vậy mà không bị gì, bình yên vô sự sống sót đi ra. Thực lực Lâm Tiêu tiến bộ mạnh mẽ, giết Thiên Ma lão nhân, quận vương Tương Thiên Thần ngay trong Quận Võ Uy, thật là . . . Không biết miêu tả sao.

- Biển thái quá, thiếu niên anh tuấn, xứng đáng là đệ nhất thiên tài của Đế quốc Võ Linh chúng ta!

Cả nước rung động, mọi người giật mình, mí mắt co giật. Đây đúng là thiếu niên tư chất cao, trong mấy ngàn năm lịch sử Đế quốc Võ Linh chưa từng nghe hay gặp qua.

Mặc kệ trước kia Lâm Tiêu có nổi cỡ nào thì hấn chỉ có tiếng trong giới trẻ, xứng là thiên tài nhân kiệt. Thiên Ma lão nhân, quận vương Tương Thiên Thần là cường giả thế hệ trước, tung hoành trong đế quốc mấy chục năm. Nếu hai người bị tiên bối nổi tiếng khác giết thì không có gì, nhưng bị thiếu niên thiên tài mới hơn hai mươi tuổi như Lâm Tiêu giết, đây đúng là hành động vĩ đại.

Các quận vương là nhân vật đỉnh cao nhất của Đế quốc Võ Linh, Vương giả Sinh Tử cảnh không ra không nhiều nhân vật tiên bối làm gì được bọn họ. Một thiếu niên mới năm năm trước chưa bước vào Quy Nguyên cảnh lại có chiến tích huy hoàng thế này, đã định trước sẽ nổi bật trong Đế quốc Võ Linh, không ai ngăn cản được, ghi vào sử sách.

Trong phút chốc vô giả toàn Đế quốc Võ Linh rung động, Lâm Tiêu nổi tiếng như cồn.

Tin tức truyền về La Sơn tông, toàn tông chấn động.

La Bá Thiên đập bàn đứng dậy:

- Cái gì ? Tiểu súc sinh Lâm Tiêu chưa chết ?

Chân nguyên khủng bố chấn bàn gỗ sắt bên cạnh nát bấy, râu tóc La Bá Thiên dựng đứng.

Có trưởng lão mở miệng hỏi:

- Tông chủ, bây giờ chúng ta nên làm sao ? Lâm Tiêu trưởng thành quá nhanh, quận vương Tương Thiên Thần cũng chết vào tay hấn. Nếu để mặc Lâm Tiêu tiếp tục trưởng thành sẽ là kẻ địch lớn cho La Sơn tông ta.

- Để ta nghĩ xem.

La Bá Thiên lấy lại bình tĩnh nhưng đầu óc hỗn loạn. La Bá Thiên không ngờ ngày xưa Lâm Tiêu bị Thiên Ma lão nhân truyền tống vào tầng thứ bốn chiến trường ma uyên chẳng những không chết mà hai năm sau quay về Đế quốc Võ Linh đầy kinh diễm, làm gã râu lo thúi ruột.

Nhìn Lâm Tiêu trở về chuyện thứ nhất liền giết Tương Thiên Thần, Thiên Ma lão nhân là biết con người hấn có thù sẽ trả. Với ân oán giữa La Sơn tông và Lâm Tiêu, có ngày hấn sẽ lao tới báo thù.

- Hừ! La Bá Thiên, nếu ngày xưa ngươi không khư khư cố chấp thì bây giờ làm gì đến nỗi gây thù sâu với Lâm Tiêu ?

- Đúng rồi, Lâm Tiêu thù hận La Sơn tông ta toàn do phụ tử nhà ngươi!

Có trưởng lão lạnh lùng trào phúng trong đại điện. Tuy La Bá Thiên là tông chủ La Sơn tông nhưng phe phái đây rầy, La Sơn tông không đoàn kết.

La Bá Thiên rất tức giận, đang định phản bác thì hư không trong đại điện bị xé rách, một lão nhân bước ra, khí thế hùng hồn lấn át bát hoang.

Mọi người hành lễ:

- Lão tổ!

- Kính chào thái thượng trưởng lão!

Người đến chính là La Kinh Thiên.

Thanh âm lạnh lùng vang vọng thiên địa:

- Ta đã nghe tin về tiểu tử Lâm Tiêu. Bá Thiên, ngươi tạm thời dừng hành động thiếu suy nghĩ, cũng đừng kinh động Thiên Đô đang bế quan. Tiểu tử này to gan làm vậy, ngang nhiên giết quận vương của đế quốc, ta sẽ có cách đối phó với hấn. Lâm Tiêu đã là kẻ thù của La Sơn tông, ta không hy vọng lại thấy các người chỉ trích lẫn nhau, hiểu chưa ?

Trong giọng nói chứa sát ý đậm đặc, La Kinh Thiên lạnh lùng liếc bốn phía. Mọi người gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

Trong hoàng cung đế đô.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền biết tin thì một chưởng đập nát cái bàn trước mắt, mặt vặn vẹo. Các thị nữ hầu hạ sợ hãi thụt lùi.

Mắt Bách Lý Huyền đỏ ngầu, rống to:

- Lâm Tiêu chết tiệt, không ngờ đến thế này mà ngươi không chết! Còn Lâm Hiên nữa, chẳng lẽ Lâm gia các người toàn là thân bất tử sao ?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền chẳng những biết tin Lâm Tiêu còn sống, cũng nghe về Lâm Hiên, gã rất hoảng loạn.

- Ta không tin ngươi càn rỡ làm vậy, phụ hoàng sẽ để mặc ngươi thích làm gì thì làm. Thiên tài đế quốc gì ? Chó chết. Nếu ngươi không nhảy ra tự tìm chết thì ta không trị được ngươi, hiện tại ngươi công nhiên tập sát quận vương của đế quốc, ta xem còn ai cứu ngươi được ?

Trong thế cục này dù Bách Lý Huyền muốn giết Lâm Tiêu, Lâm Hiên cũng không hành động được. Tròng mắt Bách Lý Huyền xoay tròn, nảy ra một kế.

Hôm sau, có thể lực đế đô suốt đêm bấm báo lên Bách Lý Tử bệ hạ của Đế quốc Vô Linh, yêu cầu nghiêm trị Lâm Tiêu, tuyệt không nhân nhượng. Đế đô dậy sóng thần, dân chúng đế đô nói không dứt miệng đề tài này. Lốp sóng trước chưa tan sóng sau lại ập đến.

Nhiều thế lực đế đô theo sát tố cáo, yêu cầu Bách Lý Tử bệ hạ vì ổn định Đế quốc Vô Linh hãy nghiêm trị giết Lâm Tiêu, cho rằng hung thủ làm Quận Võ Uy bị thủ triều hủy diệt toàn lỗi tại Lâm Tiêu. Đám thế lực này mỗi người đều rất nặng ký, có thể lực đỉnh cao như La Sơn tông, làm Đế quốc Vô Linh chấn động.

Thiên tài như Lâm Tiêu ngàn năm Đế quốc Vô Linh khó gặp, nhưng hấn phạm lỗi quá lớn trước giờ chưa từng có trong đế quốc. Cả đế đô bàn tán xôn xao, chờ xem Bách Lý Tử bệ hạ sẽ phản ứng thế nào.

Không lâu sau hoàng cung truyền ra tin tức, Bách Lý Tử bệ hạ tuyên quận vương của Quận Hiên Dật Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu vào đế đô gặp thánh. Tin tức truyền ra, đế đô chấn động. Dân chúng mong chờ xem tin đưa về Quận Hiên Dật, Quận vương Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu sẽ có phản ứng gì ?

Không bao lâu sau tin tức truyền về Quận Hiên Dật, Lâm Tiêu kết thúc ngày tháng nhàn nhả.

Về mặt Lâm Tiêu bình tĩnh không hốt hoảng:

- Nếu bệ hạ tuyên ta vào đế đô vậy ta đi một chuyến.

Lúc Lâm Tiêu giết Tương Thiên Thần thì đã ngờ đến ngày này, nếu Bách Lý Tử bệ hạ không có chút phản ứng mới làm hấn bất ngờ.

Lâm Hiên nhíu mày, thâm lo lắng nói:

- Nhị đệ, chuyến đi đế đô có nhiều nguy hiểm, theo ta thấy nhị đệ đừng đi.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Đại ca yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ.

Lâm Tiêu không ngu, hấn sẽ không đi chịu chết. Nhìn cách Bách Lý Tử bệ hạ triệu hoán là biết, chỉ một chiếu lệnh chứ không phải cường giả đến. Lâm Tiêu cũng hiểu có nhiều cường giả đế quốc, nếu Bách Lý Tử bệ hạ muốn giết hấn thì mặc cho hấn trốn đi đâu cũng khó sống sót. Huống chi Lâm Tiêu còn phụ thân, mẫu thân ở Đế quốc Vô Linh.

Nhưng vì phòng ngừa ngoài ý muốn, mấy hôm trước Lâm Tiêu không rảnh rỗi, hấn sử dụng nhất muội chân hỏa luyện chế mấy viên đan dược thất phẩm vô cùng quý hiếm thay đổi thể chất của Lâm Vệ Quốc, Trần Phụng Lan.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, cơ thể Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan khỏe mạnh hơn nhiều. Sau khi dùng đan dược của Lâm Tiêu thì hai người thay da đổi thịt, bắt đầu hấp thu thiên địa nguyên khí, trở thành một võ giả.

904. Chương 902: Chiêu Lệnh Của Bộ Hạ (2)

Đế quốc Võ Linh có nhiều dân chúng nhưng không phải mỗi người đều có thể trở thành võ giả, như Lâm Vệ Quốc và Trần Phượng Lan. Tuy nhiên tinh thần lực của Lâm Tiêu đột phá thất phẩm, trở thành thất phẩm luyện được sư thì chuyện không thể biến thành có thể. Thất phẩm luyện được sư ở trên đại lục đủ tự xưng là đại sư, lật tay là mây, trở tay là mưa, có thể luyện chế đan dược phẩm cấp cao thay đổi thể chất nhân loại. Huống chi tinh thần lực của Lâm Tiêu đến bát phẩm càng là ngửa quen đường cũ.

Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan lớn tuổi nên không còn khả năng trở thành cường giả, nhưng có Lâm Tiêu cung cấp tài nguyên, tương lai làm võ giả Hóa Phàm Cảnh không khó khăn gì, xem như có năng lực tự bảo vệ mình.

Trong Quận thành Hiên Dật, Quận vương Đông Phương Hiên Viên mở miệng nói:

- Lâm Tiêu, ngươi yên tâm, dù cho Đông Phương Hiên Viên ta đánh liều cái mạng này cũng bảo vệ an toàn cho ngươi!

Giọng điệu Đông Phương Hiên Viên cực kỳ kiên quyết.

Đại tá Phong Vân bằng đế quốc tổ chức vào một tháng sau, đám thí sinh Quận Hiên Dật như Lâm Nhu ngồi trên Cự Phong Ung theo Quận vương Đông Phương Hiên Viên dẫn dắt xuất phát.

Đế đô, nam vệ thành Thành Tinh Tú.

Mai là ngày bắt đầu đại tái Phong Vân bằng lần này. Trên sườn núi bên ngoài Thành Tinh Tú, giống như mọi người, một đồng nhà gỗ dựng lên, thiếu niên thiên tài từ các đại thế lực trong đế quốc tụ tập lại. Người đến người đi, rất là náo nhiệt.

Đại tái Phong Vân bằng, mỗi năm năm một quý, là đại tái có danh tiếng nhất trong đệ tử thế hệ trẻ Đế quốc Võ Linh, đại biểu cao cấp nhất đế quốc, khiến người mong chờ.

Ngày mai đại tái Phong Vân bằng bắt đầu nên bên ngoài cửa nam đầy rẫy đầu người nhón nháo. Mỗi võ giả toát ra khí thế đáng sợ, rất là chói mắt.

Trên khối đất trống cao nhất sườn núi, theo thông lệ bị các thiên tài tám quận thành, thế lực đỉnh cao của đế quốc chiếm cứ, người lạ không dám lấn sân.

Đột nhiên trên bầu trời cuồng phong rít gào, gió mây vần vũ. Các con ác diệu công các thiếu niên thiên tài đáp xuống sườn núi.

- Là đệ tử của Quận Võ Uy, dẫn đầu là Điện chủ Trần Huân Quận Võ Uy.

- Đệ tử Quận Võ Uy đến ít thật, chỉ bằng một nửa quận khác.

- Còn phải nói sao ? Hai năm nay Quận Võ Uy và Quận Hiên Dật đánh nhau suốt, bao nhiêu thiên tài chết đi. Bởi vì xung đột với Quận Hiên Dật nên Quận Võ Uy bị Bách Lý Ti bị hạ nghiêm cấm trong vòng năm năm không được vào bí cảnh của đế quốc. Mới trước đó trải qua thú triều quy mô lớn làm nhiều võ giả Quận Võ Uy chết, suýt không giữ được thành trì, làm sao sinh ra được thiên tài ?

- Thảm quá vậy ? Nghe đồn quận vương Tương Thiên Thần và các cường giả phủ quận vương Quận Võ Uy bị quán quân đại tái Phong Vân bằng quý trước Lâm Tiêu đánh chết, máu chảy thành sông. Chắc chắn, đường đường là đại quận của đế quốc mà chết vật như thế, đúng là có một không hai.

Trên sườn núi các cường giả bàn tán sôi nổi, trò chuyện hăng say. Bọn họ dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Quận Võ Uy, có trào phúng, khinh thường, thương hại.

Đệ tử Quận Võ Uy sắc mặt âm trầm, đi theo Trần Huân lẳng lặng dừng lều xong không lộ mặt ra, không muốn bị người ta chỉ trích.

Thời gian dần trôi qua, cường giả các đại quận lần lượt kéo đến, đám đông tụ tập trên sườn núi ngày càng nhiều.

- Hiện tại trong tám đại quận còn mỗi mình Quận Hiên Dật là chưa có mặt.

- Ta nghe nói mới gần đây Bách Lý Tử bệ hạ vì chuyện Quận Võ Uy nên ra chiếu lệnh quận vương của Quận Hiên Dật Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu đến để đồ gặp thánh. Người nói xem có khi nào Quận vương Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu không dám đến không ?

- Chắc không đâu, nếu không nghe theo chiếu lệnh của Bách Lý Tử bệ hạ thì Quận Hiên Dật chẳng phải là tương đương với tạo phản ?

- Cũng đúng. Nghe đồn hai năm nay Quận Hiên Dật có nhiều thiên tài. Thần kỳ là thiên tài xếp hạng nhất Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật là Lâm Nhu, muội muội của Lâm Tiêu quán quân quý trước, thực lực siêu khủng, chắc cũng đến.

Trên sườn núi toàn là các võ giả ngồi xếp bằng, trò chuyện ầm ĩ, chờ đợi đại tái Phong Vân bảng bắt đầu và chú ý chặt chẽ doanh địa của Quận Hiên Dật. Trận chiến Quận Võ Uy hơn một tháng trước đã đụng tới trái tim mỗi người Đế quốc Võ Linh, tất cả rất muốn biết quận vương một quận đã chết, Bách Lý Tử bệ hạ sẽ xử tội đám người Lâm Tiêu như thế nào ?

Khá nhiều cường giả thể lực nhìn chằm chằm doanh trường các đại quận thành dựng ở đằng trước nhất sườn núi, giới thiệu cho thiên tài phe mình biết.

- Các người có thấy không ? Thanh niên đen như cục than, rắn chắc như tháp sắt là Uất Trì Quật, đệ nhất thiên tài Quận Sóc Phương xếp hạng bốn Phong Vân bảng quý trước.

- Người kia nhìn chân chất, không chút khí thế là Trương Thuần Hi xếp hạng sáu.

- Thiếu nữ mặc áo lụa xanh, cao quý xinh đẹp là Tinh Mộng Vũ của Quận Vân Long, xếp hạng bảy Phong Vân bảng quý trước.

- Và . . .

Trường bối các thể lực giới thiệu cho đệ tử phe mình thân phận những đối thủ.

Có thiên tài Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ thể lực nào đó vẻ mặt hoảng sợ kinh kêu:

- Mạnh quá, khí thế của bọn họ thật mạnh mẽ, ở trước mặt bọn họ làm ta không thở nổi.

- Khủng bố quá, mỗi người nổi bật trong cường giả Quy Nguyên cảnh, mạnh hơn chúng ta rất nhiều, không cùng đẳng cấp.

- Ít khi tụ tập thiên tài đại tái Phong Vân bảng những quý trước tham gia tiếp, lần này khác hẳn, chắc vì Lâm Tiêu. Không biết Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật đáng sợ đến mức nào.

Nhiều thí sinh vẻ mặt hoảng sợ nhìn đám người Uất Trì Quật. Các thí sinh ngó nhau, khí thế trên người mấy thiên tài này quá mạnh mẽ, hơn cả trưởng bối tông môn, thể lực của bọn họ dẫn đội, làm mọi người biến sắc mặt.

Nghĩ đến năm năm trước Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật giành ngôi quán quân đại tái Phong Vân bảng trong tay đám thiên tài đó là mọi người rất rung động.

Hoàng Phủ Chân Quận Đôn Hoàng mỉm cười nói:

- Mấy vị, hiếm khi gặp nhau, nương cơ hội đại tái Phong Vân bảng đế quốc lần này chờ sau đại tái chúng ta cũng so vài trận đi ? Nghiệm chứng tiến bộ năm năm qua, các vị thấy sao ?

Lúc trước Hoàng Phủ Chân bị bài trừ khỏi chín người đỉnh cao nhất, trong lòng luôn không phục. Hoàng Phủ Chân đến đây một là vì muốn xem Đế quốc Võ Linh sẽ xử phạt Lâm Tiêu thế nào, hai là muốn lấy lại mặt mũi ngày xưa.

Vương Thái Quận An Định lạnh lùng nói:

- Đúng vậy! Ta cũng rất muốn biết năm năm qua các vị tiến bộ như thế nào ?

Quý trước Vương Thái không vào nổi mười hạng đầu, gã muốn giành lại quang vinh nhất.

Uất Trì Quật cười to bảo:

- Vương huynh, Hoàng Phủ huynh đều tràn đầy tự tin, đề nghị này cũng không tệ.

Uất Trì Quật bình thản liếc Vương Thái, Hoàng Phủ Chân. Tuy hai người cho cảm giác rất nguy hiểm nhưng Uất Trì Quật không e sợ rút lui.

Trương Thuần Hi mỉm cười nói:

- Nếu mọi người đều đồng ý thì Trương Thuần Hi ta sẽ không làm mất hứng.

Sắc trời dần tối, đệ tử Quận Hiên Dật vẫn không đến.

905. Chương 903: Cửu Tinh Ngạo Thế Quyết

Ngày thứ hai đến, hôm nay là ngày một tháng sáu, cũng là ngày bắt đầu cuộc thi dự tuyển đại tái Phong Vân bảng. Dần đến buổi trưa.

Ngoài mấy trăm dặm.

Cự Phong Ưng khổng lồ bay nhanh tới trước theo phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ điều khiển.

- Không ngờ phải chạy đi gấp vậy, may mà còn kịp lúc, chắc có thể đúng giờ tham gia dự tuyển Tinh Quang Huyền giới.

Trên lưng chim ưng, các đệ tử thiên tài ngồi xếp bằng. Nhóm Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu thì đứng đằng trước nhìn thành quách phía xa.

Phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ điều khiển Cự Phong Ưng bay nhanh đến tột đỉnh.

Trên sườn núi, nhiều người nghi ngờ.

- Sao bây giờ còn chưa đến ? Nửa canh giờ nữa là Tinh Quang Huyền giới mở ra, có khi nào thiên tài Quận Hiên Dật không đến ?

Đột nhiên . . .

- Gri!!!

Tiếng ưng rít sắc nhọn truyền đến, chân trời phương xa thoáng hiện bóng đen khổng lồ.

- Cự Phong Ưng! Là đệ tử Quận Hiên Dật đến!

- Không biết Lâm Tiêu có ở bên trong không ?

- Nhìn kìa, người đứng trên đầu chim ưng có phải là Lâm Tiêu không ?

Nhìn Cự Phong Ưng xuất hiện trên bầu trời, mọi người bàn tán ồn ào, ngược lên nhìn chằm chằm người đứng trên lưng chim.

Trong ánh mắt của mọi người Cự Phong Ưng bay vào phạm vi Thành Tinh Tú.

Đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời đột nhiên vang tiếng ầm ầm như có tiếng sét giữa trời xanh, làm tinh thần người rung lên. Ngay sau đó, mặt trời sáng sửa bỗng tối sầm, một cái bóng đen che đi mặt trời, dưới đất chìm vào tối tăm. Các vì sao chính là trên trời như thể ban ngày chớp mắt đi vào đêm đen.

- Mặt trời đen biến mất, các vì sao hiện thế, Tinh Quang Huyền giới sắp giáng xuống sao ?

- Ủa ? Là lung, các người hãy nhìn sao trên trời đi!

- Là quá, các ngôi sao tự di chuyển.

Có võ giả kinh kêu. Đại tái Phong Vân bảng qua nhiều mùa, mọi người rất rành các biến đổi của nó, nhưng lần này rất kỳ lạ.

Ngôi sao trên bầu trời không ngừng di chuyển hình thành đồ án hình tròn huyền diệu kỳ lạ. Chính giữa hình tròn là cái lỗ đen thui. Giây sau xuất hiện một ngôi sao to hơn các vì sao khác gấp vô số lần. Ngôi sao này khổng lồ, gấp mười lần mấy ngôi sao khác. Ngôi sao khổng lồ chậm rãi chui ra từ lỗ đen, các vì sao khác quay quanh nó hiện ra trước mặt mọi người.

Mọi người kinh kêu:

- Đây là ngôi sao gì ?

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, ngôi sao khổng lồ bắn ra tia sáng bao phủ Lâm Tiêu đứng trên lưng Cự Phong Ưng.

Các luồng sáng sao rực rỡ như cực quang nhập vào cơ thể Lâm Tiêu.

Mọi người trợn tròn mắt khó hiểu. Trong lịch sử đại tái Phong Vân bảng chưa từng xuất hiện điều tương tự. Lâm Tiêu bị ánh sao bao phủ cũng hết hồn, lực lượng sao vô hình rót vào cơ thể hắn. Lâm Tiêu cảm giác tinh thần chân nguyên được ánh sao chiếu rọi càng lúc càng hoạt bát, cơ thể xảy ra biến đổi bí ẩn.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ vì ta có Đoạt Nguyên Linh chỉ ?

Lâm Tiêu nhắm mắt tu luyện, hấp thu ánh sao ngay trước mắt bao người.

Ầm ầm ầm!

Ngôi sao to lung lay, các vì sao lấp lánh. Thoáng chốc mọi thứ trong thiên địa biến mất chỉ còn lại một mình Lâm Tiêu. Hắn như vị thần, người phát sáng, đứng trên trời cao, chấp chưởng trời sao. Các ánh sao chiếu xuống tựa khí lưu hỗn độn, tôn lên thiên địa rực rỡ nhiều màu hơn.

Một dãy cung điện khổng lồ xuất hiện phía chân trời, Thiên Tinh Cung bí ẩn nổi tiếng như cồn. Thiên Tinh Cung hùng vĩ lơ lửng trên cao, trấn áp bát phương.

Đế đô, hoàng thành, Bách Lý Tử nhìn hướng Thành Tinh Tú, mắt lóe tia sáng.

- Ngôi sao lớn xuất thế, các vì sao thần phục. Có thể khiến tinh thần khí vận hiển hiện, khiến Thiên Tinh Cung xuất hiện, Lâm Tiêu là loại nhân vật thể nào đây ?

Thành Tinh Tú rất bí ẩn, Thiên Tinh Cung ẩn thế, thường chỉ khi cuộc so tài đại tái Phong Vân bảng hưng thịnh đến tột đỉnh, tinh thần khí vận đến đỉnh thì Thiên Tinh Cung mới ngẫu nhiên xuất hiện một lần. Nhưng lần này so tài chưa bắt đầu, Lâm Tiêu chỉ mới đến phạm vi Thành Tinh Tú mà Thiên Tinh Cung đã xuất hiện, khiến Bách Lý Tử tặc lưỡi kinh thán. Chưa từng có thiên tài nào làm Bách Lý Tử ngỡ ngàng như vậy.

Bách Lý Tử bệ hạ lắm bầm:

- Khí vận nghịch thiên, Lâm Tiêu thật đúng là khí vận nghịch thiên.

Mắt Bách Lý Tử bệ hạ sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

La Sơn tông.

La Thiên Đô ngهنه ngang xuất quan, nhưng khi thấy cảnh tượng kỳ dị đó thì giạt mình nín lặng, vẻ mặt buồn bã.

Mắt La Kinh Thiên như điện, rít qua kẽ răng:

- Người này không chết sẽ là tai họa lớn cho La Sơn tông!

Tất cả Vương giả Sinh Tử cảnh trong lãnh thổ vương giả chứng kiến cảnh này đều ngây người.

Cảnh tượng kéo dài nửa canh giờ mới chấm dứt. Thiên Tinh Cung tan biến, ngôi sao khổng lồ chìm vào hư không hắc ám vô tận, các vì sao trải đầy trên bầu trời, mọi thứ trở về như cũ.

Ong ong ong!

Ánh sao đầy trời chiếu xuống thành tơ lụa mỏng manh bao phủ Thành Tinh Tú. Ánh sao bảy sắc lấp lánh cực đẹp, là Tinh Quang Huyền giới sàn lọc đệ tử Phong Vân bảng.

Trước kia mỗi khi Tinh Quang Huyền giới xuất hiện sẽ làm tất cả võ giả có mặt rung động, nhưng lần này mọi người nhìn chằm chằm Lâm Tiêu chậm rãi đáp xuống đất.

Lâm Tiêu không quan tâm ánh mắt của người khác, hần chìm đắm trong suy nghĩ.

- Không ngờ ta đến Thành Tinh Tú bỗng nhận được công pháp thần kỳ.

Lúc Lâm Tiêu hấp thu ánh sáng sao thì trong đầu hiện ra công pháp có tên Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, rung động tâm hồn hần.

Môn công pháp này lấy hấp thu lực lượng tinh quang trong thiên địa làm gốc, vô cùng huyền ảo. Lâm Tiêu trực giác nếu hần luyện thành công Cửu Tinh Ngạo Thế quyết có lẽ sẽ vén tấm màn bí ẩn Thiên Tinh Cung lên.

Lâm Tiêu lấy lại tinh thần, nói với Lâm Nhu:

- Tam muội, bảy giờ Tinh Quang Huyền giới đã xuất hiện, bắt đầu cuộc thi dự tuyển đại tái Phong Vân bảng. Hy vọng tam muội sẽ thể hiện trình độ của mình trong cuộc so tài, giành lấy thứ hạng cho Quận Hiên Dật ta, khi đó nhị ca sẽ đến chúc mừng.

Lâm Nhu lo lắng nói:

- Nhị ca . . .

Lâm Tiêu cười tủm tỉm:

- Tam muội yên tâm, nhị ca đi rồi về.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên dặn dò:

- Nguyên Chí Sĩ, Vương An, giao nơi này cho các người.

Đông Phương Hiên Viên đuổi theo Lâm Tiêu bay hướng đế quốc.

- Nhìn kìa, Lâm Tiêu và Quận vương Đông Phương Hiên Viên đi đế đô.

- Nhân tài như vậy không biết Bách Lý Tử bệ hạ sẽ có phản xử thế nào.

Mọi người bàn tán sôi nổi, buồn phiền. Bọn họ rất muốn theo Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên đi đế đô. Chuyện lớn như vậy làm đại tái Phong Vân bảng lần này bị lu mờ.

- Đi, chúng ta cũng đi xem.

Trong doanh địa, các đại quận vương nhìn nhau một cái, lần lượt bay lên cao biến mất phía chân trời.

Lâm Nhu ánh mắt kiên cường nói:

- Nhị ca yên tâm, tam muội chắc chắn sẽ lấy được quán quân đại tái Phong Vân bảng, đứng trên đài quán quân chờ nhị ca trở về!

Lâm Nhu xông thẳng Tinh Quang Huyền giới, bắt đầu cuộc thi.

Đệ tử thiên tài tham gia đại tái Phong Vân bảng lần này tuy không như quý trước các sao tụ tập nhưng cũng không thiếu thiên tài đỉnh cao, vì vậy độ khó cuộc thi Tinh Quang Huyền giới không thua gì mùa trước.

906. Chương 904: Lại Vào Đế Đô

Thi đợt một vẫn là lực công kích, lực lượng, xuất hiện trước mặt mọi người là các ngôi sao ngáng đường. Đợt thi thứ hai là các ánh sao cắt, yêu cầu rất cao về phản ứng, tốc độ, lực lượng của võ giả. Tầng ba là được tinh uyên, trước mặt mọi người là một cái tinh uyên rộng chừng vài trăm thước, sâu không thấy đáy. Từ đáy tinh uyên toát ra lực hút mạnh mẽ, có thể vượt qua được tinh uyên, leo lên tường Thành Tinh Tú toàn là người nổi bật.

Xẹt xẹt xẹt!

Lâm Nhu bay nhanh trong Tinh Quang Huyền giới, không chút dừng lại, không có cửa ải nào cản trở nàng nổi một phút đồng hồ. Chớp mắt Lâm Nhu nhảy lên tường thành cao cao, sau lưng nàng là một đám rơi vào các tầng cuộc thi, lực tục bị đào thải. Chỉ có vài thiên tài Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mới theo sát Lâm Nhu nhảy lên tường Thành Tinh Tú, ánh mắt kinh diễm và kinh sợ nhìn Lâm Nhu.

- Mạnh quá, thiếu nữ của Quận Hiên Dật này là ai ?
- Thật khó tin, tốc độ quá mau, nhanh còn hơn đại sư huynh của quận ta.
- Nghe nói nàng tên Lâm Nhu, là thiên tài xếp hạng nhất trong Trại huấn luyện thiên tài Quận Hiên Dật, là muội muội của Lâm Tiêu quân quân đại tái Phong Vân bảng quý trước.
- Cái gì ? Muội muội của Lâm Tiêu ? Hèn chi.

Mọi người bàn tán xôn xao, rất giật mình.

Phó doanh chủ Nguyên Chí Sĩ nhỏ giọng nói:

- Thực lực của Lâm Nhu dư sức được ba hạng đầu đại tái lần này, rất có hy vọng được quán quân. Không biết Lâm Tiêu thì sao đây ?

Nguyên chí Sĩ nhìn hướng đế đô, tràn ngập lo lắng.

Đế đô.

Vù vù vù!

Hai luồng sáng xẹt qua không trung, đáp xuống bên ngoài đế đô thành.

Đế đô của Đế quốc Võ Linh là nơi thần thánh nhất đế quốc. Tại đây không ai được bay trên trời, chỉ có thể đi bộ, đương nhiên bay là đà dưới đất thì được.

Có một số người ngoại lệ, đó là Vương giả Sinh Tử cảnh. Đến Sinh Tử cảnh là có thể khám phá mọi quy tắc, không chịu trói buộc. Tiếc rằng Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên không nằm trong diện đặc biệt đó.

Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên mới vào đế đô đã khiến nhiều người chú ý, vì Lâm Tiêu quá nổi tiếng. Cả Đế quốc Võ Linh không ai không biết đến Lâm Tiêu. Sau lưng hai người là nhóm quận vương Uất Trì Chiến, thậm chí mấy cường giả Trần Huân của Quận Võ Uy cũng theo sát.

Cộp cộp cộp!

Mọi người đi hướng hoàng cung nội thành đế đô không lâu chợt vang tiếng vó ngựa. Các chiếc xe ngựa dát vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tướng quân thủ lĩnh ồm ồm nói:

- Bệ hạ có lệnh, tuyên Quận vương Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu, quận vương các quận, cường giả Quận Võ Uy lên xe vào cung.

Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên liếc nhau, chui vào một chiếc xe ngựa. Các quận vương cũng vào trong. Móng ngựa rầm rập chạy hướng hoàng cung.

Trong xe ngựa, Đông Phương Hiên Viên mỉm cười hỏi:

- Lâm Tiêu, ngươi sợ không ?

Lâm Tiêu bình tĩnh nói:

- Không thẹn với lòng.

Đông Phương Hiên Viên sững sốt sau đó cười phá lên, vẻ mặt thoải mái:

- Hay cho cậu không thẹn với lòng. Hôm nay ngươi và ta chờ xem Bách Lý Tử bệ hạ sẽ phán xử hai ta như thế nào.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Ta cũng rất muốn biết quyết định của Bách Lý Tử bệ hạ, hy vọng bệ hạ đừng làm ra lựa chọn hối hận.

Ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh, hoàn toàn không để bụng triệu kiến sắp đến.

Đông Phương Hiên Viên rung động, gã nghe ra Lâm Tiêu không nói khoác hay ngông, hẳn tràn ngập tự tin, tự tin đến nỗi thờ ơ trước thẩm phán của hoàng đế một đế quốc. Lần đầu tiên Đông Phương Hiên Viên cảm thấy gã hiểu biết rất ít về Lâm Tiêu, tương lai của hắn mệnh mông, gã không đủ tư cách suy ngẫm.

Xe ngựa chạy rất nhanh, nửa canh giờ sau mọi người đến hoàng cung. Một thị vệ dẫn đường đoàn người vào đại điện. Cách năm năm, Lâm Tiêu lại gặp Bách Lý Tử bệ hạ.

Bách Lý Tử bệ hạ cao cao tại thượng, toát ra khí thế khiến người ta không dám nhìn thẳng, như vị đế vương chấp chưởng nhân gian, trở thành trung tâm duy nhất trong đại điện trang nghiêm.

Bách Lý Tử bệ hạ uy nghiêm mở miệng nói:

- Lâm Tiêu, chúng ta lại gặp mặt.

Lâm Tiêu hơi hành lễ:

- Lâm Tiêu kính chào bệ hạ.

Quanh đại điện có nhiều cường giả lạnh lùng đứng nhìn, có cả một số Vương giả Sinh Tử cảnh. Có Võ Vương Bách Lý Chiến Lâm Tiêu từng gặp, có lão tổ La Sơn tông La Kinh Thiên, La Bá Thiên đứng bên cạnh La Kinh Thiên. Có mặt tại đây toàn là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Ngoài ra tứ hoàng tử Bách Lý Huyền cũng nằm trong đám người, ánh mắt lạnh băng nhìn, Lâm Tiêu nhạy bén phát hiện sát khí và hận thù trong đó.

Các cặp mắt nhìn Lâm Tiêu chằm chằm. Có thương thức, coi rẻ, cười nhạt, kiêng dè, thương tiếc.

Cảm nhận ánh mắt của Lâm Tiêu nhưng Lâm Tiêu vẫn rất bình tĩnh, thái độ tôn trọng Bách Lý Tử bệ hạ.

Lâm Tiêu mở miệng hỏi:

- Không biết bệ hạ triệu ta và Hiên Viên quận vương đến có chuyện gì ?

Thanh âm chứa cung kính nhưng không rụt rè.

Bỗng có người gầm lên:

- To gan! Lâm Tiêu, ngươi phạm tội lớn tày trời còn dám kiêu căng ? Không tự biết lượng sức, mau quỳ xuống nhận tội!

Lâm Tiêu đứng thẳng, đưa mắt nhìn thấy một lão nhân mặc trường bào màu đen, khí thế hùng hổ không thua gì Thiên Ma lão nhân, là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Lâm Tiêu không biết lão nhân này.

- Không biết các hạ là ai, Lâm Tiêu lại có tội gì ?

Lâm Tiêu nhìn lão nhân, thản nhiên nói:

- Ngoài ra bộ hạ chưa lên tiếng, các hạ là ai dám kiêu ngạo trước mặt bộ hạ ? Hay các hạ mới là chủ của đế quốc này ?

Lão nhân tức giận há mồm:

- Người . . . !

Bách Lý Tử lạnh nhạt nói:

- Đủ rồi.

Lão nhân áo đen im ngay.

Bách Lý Tử nhìn Lâm Tiêu, thản nhiên nói:

- Lâm Tiêu, người có thực lực siêu phàm, thiên phú dị bẩm, năm năm trước là quân quân đại tái Phong Vân bảng Đế quốc Võ Linh ta, là rường cột cho đế quốc. Nhưng hiện tại nhiều thế lực đế quốc liên danh thượng bẩm nói người làm trái luật pháp đế quốc,

Lâm Tiêu nheo mắt nói:

- Ta muốn hỏi bộ hạ, Lâm Tiêu ta đã làm chuyện gì vậy ? Bản thân ta chưa từng nghe nói.

Bách Lý Tử hồ hững hờ hướng lão nhân áo đen lúc trước đã lên tiếng:

- Thống lĩnh Diệp Lâm Sơn, là người nêu ra chuyện liên danh thượng bẩm, vậy từ người lo nói với Lâm Tiêu, Quận vương Đông Phương Hiên Viên đi.

Lão nhân áo đen cung kính nói:

- Tuân lệnh bộ hạ!

Lão nhân áo đen xoay người, âm trầm nhìn Lâm Tiêu, cười khẩy nói:

- Lâm Tiêu, người cả gan làm loạn. Hai tháng trước người kiêu ngạo ngang ngược trong Quận Võ Uy, giết nhiều cường giả phủ quận vương Quận Võ Uy, giết Quận vương Tương Thiên Thần, khiến Quận Võ Uy hỗn loạn. Đây là tội thứ nhất.

- Thứ hai, bởi vì người giết nhiều cường giả Quận Võ Uy dẫn đến thú triều tập kích, dân chúng Quận Võ Uy tử thương thảm trọng, cơ hồ diệt thành, đây là tội thứ hai.

- Thứ ba, người ở Quận Võ Uy tùy ý giết hại thiên tài của đế quốc. Đoạn Thiên Cừ là thiên tài xếp hạng năm Phong Vân bảng đế quốc quý trước, tương lai có hy vọng nhất định bước vào Sinh Tử cảnh, chinh chiến yêu tộc cho đế quốc. Người giết Đoạn Thiên Cừ, hành động tàn bạo, tội ác tày trời như thế, làm sao có thể tha cho Lâm Tiêu.

907. Chương 905: Thẩm Phán (1)

- Người biết tội chưa ?

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén:

- Nực cười!

Lâm Tiêu ung dung nói:

- Thống lĩnh Diệp Lâm Sơn đúng không ? Các hạ là thống lĩnh của đế quốc sao có thể không phân trắng đen, thị phi đúng sai ?

- Thứ nhất, Quận vương Tương Thiên Thần năm lần bảy lượt muốn giết ta, ngày đó định giết các cường giả Quận Hiên Dật ngay trong quảng trường. Lâm Tiêu ta là một thành viên của Quận Hiên Dật, tất nhiên phải phản kích, điều này là sai sao ?

- Thứ hai, họa thú triều do Tương Thiên Thần lòng tham không biết đủ, phái võ giả kinh động hư ảnh yêu vương sâu trong Sơn mạch Đoạn Nha mà ra, liên quan gì ta ? Nếu không nhờ ta và các vị quận vương cố gắng đánh nhau với hư ảnh yêu vương, đẩy lùi thú triều thì Quận Võ Uy đã sớm bị hủy diệt, Lâm Tiêu ta chẳng những không còn lỗi thậm chí có công.

- Thứ ba, Đoạn Thiên Cừu mấy lần hại ta, ngày xưa phá hoại tẩy lễ trong Thần Nguyên Trì, còn tấn công ta trước, ta chỉ phản kích, là do Đoạn Thiên Cừu tài nghệ không bằng người.

- Pháp luật nào của đế quốc quy định võ giả bị người tấn công không được đánh trả ? Nếu có luật này thì Lâm Tiêu ta nguyện chịu phạt, còn nếu không, xin Thống lĩnh Diệp Lâm Sơn hãy tìm hiểu rõ tình huống lúc đó, ít nhất nên khảo sát rõ ràng rồi mới định tội Lâm Tiêu ta!

Lâm Tiêu lần lượt bác bỏ buộc tội, cãi theo lý.

Diệp Lâm Sơn sắc mặt khó xem nói:

- Miệng mềm nhanh nhẩu!

Diệp Lâm Sơn đứng ra không phải vì có thù với Lâm Tiêu mà do vài thế lực xúi giục, nhưng xem thái độ của Lâm Tiêu thật sự chọc giận lão.

Diệp Lâm Sơn cho rằng lão là trưởng bối, thống lĩnh của đế quốc, Lâm Tiêu ngoan ngoãn nghe lời, nhận tội là được. Không ngờ Lâm Tiêu kiêu ngạo, không thèm để Diệp Lâm Sơn vào mắt, khiến lão hành động tức giận. Đương nhiên Diệp Lâm Sơn không nghĩ lại rằng là lão đòi mạng Lâm Tiêu trước.

Diệp Lâm Sơn mặt lạnh băng, lạnh lùng nói:

- Hừ! Người luôn miệng nói Quận vương Tương Thiên Thần muốn giết người nhưng ai thấy ? Người nói bởi vì có người nên Quận Võ Uy ngăn lại được thú triều, ai có thể chứng minh ? Mồm mép ba hoa, tất cả là lời dối trá người muốn đùn đẩy trách nhiệm!

Đông Phương Hiên Viên tiến lên trước một bước, nhìn đám người:

- Ta có thể chứng minh!

Đông Phương Hiên Viên cung kính nói với Bách Lý Tử:

- Bách Lý Tử bệ hạ ta có thể chứng minh Lâm Tiêu nói mỗi câu đều là thật. Ngày trước Tương Thiên Thần năm lần bảy lượt phái người giết Lâm Tiêu, năm năm trước khi đại tái Phong Vân bảng vừa kết thúc Tương Thiên Thần tự mình dẫn cường giả chặn lại giữa đường, muốn hại đệ tử Quận Hiên Dật ta, may mắn vì thần ngăn lại. Không chỉ thế, hai tháng trước Tương Thiên Thần miệt thị vi thần trong Quận Võ Uy, muốn giết vi thần và đệ tử Quận Hiên Dật tại chỗ. May mắn Lâm Tiêu đến ngăn cản tất cả, vi thần có thể chứng minh mỗi một câu đều là thật.

Diệp Lâm Sơn cười khẩy nói:

- Đông Phương Hiên Viên, theo ta được biết lúc đó người tham gia trong cuộc vây giết Quận vương Tương Thiên Thần, cường giả Quận Võ Uy. Hôm nay trong số người bị Bách Lý Tử bệ hạ thẩm phán cũng có người, người có tư cách gì bảo đảm cho Lâm Tiêu ?

Đông Phương Hiên Viên cung kính nói:

- Bệ hạ, vi thần nói mỗi câu đều là thật, xin bệ hạ minh giám.

Bách Lý Tử nghe hai bên tranh luận, nhíu mày nói:

- Được rồi.

Bách Lý Tử nhìn đám cường giả trong đại điện:

- Các vị ái khanh thấy sao ?

Mọi người nhìn nhau, im lặng không trả lời. Người tin tức nhạy bén biết thế cục bây giờ không đơn giản là thẩm phán Lâm Tiêu mà là một số thế lực đáng sợ trong đế quốc ngầm thúc đẩy. Nói giúp Lâm Tiêu vài câu cũng không sao, nhưng vì điều này đặc tội vài thế lực thì mất nhiều hơn được.

Bách Lý Tử cười nhạt, không giục nữa.

Bách Lý Tử chuyển sang nhìn Vô Vương Bách Lý Chiến:

- Bách Lý Chiến, người thấy sao ?

Vô Vương Bách Lý Chiến cung kính nói:

- Bệ hạ, nếu hai bên mỗi người một lời, hay chúng ta nghe người khác nói xem ? Hôm nay có quận vương của sáu quận, nhóm điện chủ Trần Huân Quận Vô Uy, bọn họ tự mình trải qua, càng có thể chứng thực chuyện đã xảy ra.

Bách Lý Tử nhìn mấy quận vương, điện chủ Trần Huân:

- Các vị.

Bên kia đại điện, đám người La Kinh Thiên nhếch mép cười nhạt. Đối với Lâm Tiêu tai họa mới lên, La Kinh Thiên tin tưởng mấy quận vương biết nên nói sao.

Quả nhiên Lương Quang tổng quản Nguyên Vô thánh địa Quận Vô Uy bước ra đầu tiên, gã cười khẩy liếc xéo Lâm Tiêu, cung kính nói với Bách Lý Tử:

- Bệ hạ, đúng như Thống lĩnh Diệp Lâm Sơn nói, hôm đó Lâm Tiêu tùy ý làm bậy, gan to bằng trời, ngang nhiên tập sát Quận vương Tương Thiên Thần. Vì thần từng ra mặt ngăn cản, hắn lại nhắm mắt làm ngơ, thậm chí muốn giết luôn vị thần, thật là vô pháp vô thiên!

Vương Tương quận vương quận An Định thì nói:

- Vì thần không biết Quận vương Tương Thiên Thần có phái người truy sát Lâm Tiêu không nhưng ngày đó thủ đoạn của Lâm Tiêu tàn nhẫn, giết Quận vương Tương Thiên Thần tại chỗ, còn có nhiều cường giả Quận Vô Uy chết, máu chảy thành sông. Điều này là nguyên nhân quan trọng dẫn đến Quận Vô Uy không thể giữ được quận thành.

quận vương Hoàng Phủ Vô Danh quận Đôn Hoàng, quận vương Tuyệt Vô Thần quận Lộ Tây cũng nói y như Vương Tương.

Đám người La Kinh Thiên, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, Diệp Lâm Sơn cười khẩy.

Đột nhiên một thanh âm vang dội cất lên:

- Hừ! Một đám vong ơn phụ nghĩa. Nếu không nhờ Lâm Tiêu thì mấy người sớm chết trong Sơn mạch Đoạn Nha, làm gì có cơ hội ở đây thối mồm ?

Uất Trì Chiến quận Sóc Phương bước ra từ đám người đang đứng, ánh mắt coi thường, đại điện chấn động.

Nhóm Hoàng Phủ Vô Danh sắc mặt âm trầm quát to:

- Uất Trì Chiến, người nói cái gì ?

- Chúng ta chỉ nói lời thật lòng!

Uất Trì Chiến cười nhạt, không cãi dài dòng, giọng ồm ồm vang vọng trong đại điện.

- Bệ hạ, đúng là Lâm Tiêu giết Quận vương Tương Thiên Thần nhưng Quận vương Đông Phương Hiên Viên và Lâm Tiêu nói đúng. Ngày đó trong Quận Vô Uy, Quận vương Tương Thiên Thần muốn xuống tay với Quận vương Đông Phương Hiên Viên. Ngày xưa ở thành Hắc Lĩnh, Thiên Ma lão nhân truy sát Lâm Tiêu

đã ẩn núp trong phủ quận vương Quận Võ Uy. Nghe hai người đó đối thoại, tin tưởng Quận vương Tương Thiên Thần và Thiên Ma lão nhân có mối quan hệ không cho ai biết. Vì thần có lý do tin tưởng ngày xưa Thiên Ma lão nhân truy sát Lâm Tiêu là vì Quận vương Tương Thiên Thần.

Tinh Bạng Vân quận Vân Long, Trương Ngạo Thiên quận Kim Hà đứng ra lên tiếng:

- Vì thần cũng có thể chứng minh!

- Sự thật đúng là vậy!

Trương Ngạo Thiên quận Kim Hà nghiêm nghị chính nghĩa nói:

- Bệ hạ, còn một điều nữa. Thú triều Quận Võ Uy sinh ra hoàn toàn là vì lòng tham của Quận vương Tương Thiên Thần. Nếu không nhờ Lâm Tiêu thì mấy người chúng ta đã chết trong Sơn mạch Đoạn Nha, Quận Võ Uy cũng bị đánh chiếm. Toàn bộ dân chúng Quận Võ Uy đều biết chuyện này, bao gồm điện chủ Trần Huân, Lương Quang tổng quản. Bách Lý Tử bệ hạ có thể tự mình nghiệm chứng!

Bách Lý Tử bình tĩnh nhìn sang:

- Lời Trương Ngạo Thiên nói có đúng không ?

908. Chương 906: Thảm Phán (2)

Điện chủ Trần Huân Võ điện Quận Võ Uy ngăn ngừa một chút, cuối cùng gật đầu, nói:

- Đúng là có.

Lương Quang nheo mắt nhưng không nói gì thêm. Mọi người đều tận mắt thấy, Lương Quang không thể nói dối đồ tội.

Mắt thấy thế cục sắp thay đổi, Diệp Lâm Sơn sốt ruột nói:

- Bệ hạ, dù Đông Phương Hiên Viên truy sát Lâm Tiêu trước nhưng vậy thì sao ? Dựa theo luật pháp của đế quốc thì Lâm Tiêu hoàn toàn có thể bầm lên đế quốc, chờ bệ hạ quyết định, sẽ trả lại lễ công bằng cho hắn. Nhưng Lâm Tiêu tự ý ra tay, giết nhiều cường giả Quận Võ Uy tại chỗ, dẫn đến người người oán than. Nếu cứ mặc kệ mà không trừng phạt Lâm Tiêu, khi đó khắp nơi trong đế quốc toàn là đâm chém nhau thì đế quốc làm sao yên bình ?

Thấy hướng gió thay đổi, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền cũng nóng nảy, gãi gập gáp không rảnh nghĩ nhiều, lên tiếng:

- Đúng rồi phụ hoàng, tuy Quận vương Tương Thiên Thần truy sát Lâm Tiêu trước nhưng không đến lượt hắn tiêu diệt nguyên phủ quận vương Quận Võ Uy, nếu ai cũng bắt chước thì đế quốc nguy to!

Bách Lý Tử quay đầu nhìn Bách Lý Huyền, đôi mắt nghiêm nghị không có chút tình cảm.

Bên kia đại điện, một thanh niên mặc hoàng bào, tuổi xấp xỉ Lâm Tiêu tiến lên trước một bước:

- Phụ hoàng, nhi thần không đồng ý lời của tứ ca. Nhi thần cho rằng Lâm Tiêu cũng có lỗi nhưng chỉ là tùy ý làm bậy, không thông báo cho đế quốc đã tự ý giết người. Hiện tại thú triều náo động đế quốc, bất cứ thiên tài nào đều là tài phú quý giá của Đế quốc Võ Linh ta, tuyệt đối không thể hờ hững là đánh giết, lạnh lùng vô nghĩa và dân chúng của đế quốc. Nhi thần nghĩ nên cho Lâm Tiêu một cơ hội lấy công chuộc tội.

- Lấy công chuộc tội ? Bất độ, nếu người nào phạm sai lầm đều có thể lấy công chuộc tội thì pháp luật của đế quốc đặt ở đâu ? Huống chi Lâm Tiêu phạm lỗi quá nghiêm trọng, hắn giết Quận vương Tương Thiên Thần sau đó khiến Quận Võ Uy tử thương nhiều. Tuy cuối cùng nhờ Lâm Tiêu mà thú triều rút đi nhưng không thể bù đắp tổn thất. Lâm Tiêu có một trăm cái mạng cũng không đủ bình ổn lòng dân tức giận.

Thanh niên áo vàng lạnh lùng nói:

- Tứ ca mới rồi không nghe thấy sao ? Thú triều là do Quận vương Tương Thiên Thần dẫn đến, liên quan gì tới Lâm Tiêu ?

Lâm Tiêu nhướn mày, hẳn không ngờ thanh niên áo vàng sẽ lên tiếng bên vực mình. Trông bộ dáng thì thanh niên là một trong mấy hoàng tử có địa vị của Đế quốc Võ Linh, dù sao Bách Lý Tử bệ hạ có nhiều hoàng tử, không phải người nào cũng có tư cách vào đại điện nghị sự.

Thoáng chốc hai bên cãi lộn, chia hai phe. Một phe kiên quyết nghiêm trị Lâm Tiêu, giết một người răn trăm người. Phe kia kiên quyết tha thứ, cho Lâm Tiêu cơ hội lấy công chuộc tội.

Trong khi đám người cãi cộ thì Bách Lý Tử mở miệng nói:

- Được rồi!

Thanh âm ồm ồm vang lên, đại điện yên lặng nghe tiếng kim rơi.

- Trẫm đã biết chuyện, trong lòng có quyết định.

Mọi người nín thở cung kính nhìn Bách Lý Tử, chờ xem gã quyết định thế nào.

- Lâm Tiêu, người rất có gan, dám thản nhiên dèn đế đô, vào đại điện từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc. Chẳng lẽ người không sợ ta ra lệnh một tiếng giết người ngay trong đế đô để răn đe ?

Bách Lý Tử là hoàng đế của một đế quốc, quyền uy ngập trời. Bách Lý Tử ra lệnh một tiếng dù Lâm Tiêu mạnh cách mấy cũng khó chạy ra đế đô nửa bước.

- Sợ.

Lâm Tiêu cung kính nói:

- Nhưng ta đã dám đến là bởi vì ta không thẹn với lòng, ta cũng tin tưởng bệ hạ có thể ra phán quyết công bằng.

- A ?

Bách Lý Tử nhìn Lâm Tiêu bên dưới, ánh mắt sắc bén:

- Không thẹn với lòng, tin tưởng trẫm sẽ ra phán quyết công bằng ? Hay người nghĩ trẫm không giết người mới là công bằng ?

Ánh mắt Bách Lý Tử bệ hạ bỗng chốc trở nên cực kỳ đáng sợ.

Ầm ầm ầm!

Đại điện chấn động, khí thế bùng phát. Đông Phương Hiên Viên, các quận vương, tất cả đại thần, hoàng tử biến sắc mặt. Chỉ có mấy Vương giả Sinh Tử cảnh là mặt không đổi sắc trước khí thế này.

Còn có Lâm Tiêu mặt không đổi sắc, đứng thẳng tắp trong đại điện. Lâm Tiêu như chiến đao rút khỏi vỏ, lộ mũi nhọn, ngạo khí khiếp người.

Có Phân thân Toàn Địa Giáp, dù bản tôn chết thì hẳn cũng sẽ không chết hẳn. Khi Phân thân Toàn Địa Giáp thăng cấp lên yêu vương là có thể biến hình người, giống y bản tôn. Thật ra linh hồn trong Phân thân Toàn Địa Giáp hay bản tôn đều là Lâm Tiêu, trừ thể xác ra không có gì khác biệt.

- A ?

Bách Lý Tử bệ hạ lấy lại bình tĩnh, mọi dao động biến mất. Bách Lý Tử ngồi trên ngai nhìn xuống Lâm Tiêu, ánh mắt đáng sợ trở nên bình thản.

- Lâm Tiêu, dù người toàn nói thật nhưng Tương Thiên Thần là vương của một quận, không phải võ giả bình thường cho người tùy ý giết. Nếu ai cũng như người thì Nước không là Nước nữa, nên trẫm tuyên án người có tội . . .

Đông Phương Hiên Viên biến sắc mặt, đang nói phản đối thì . . .

- Nhưng!

Giọng Bách Lý Tử uy nghiêm vang lên:

- Xét thấy ngươi là quán quân đại tái Phong Vân bảng quý trước của đế quốc, là thiên tài ngàn năm khó gặp của đế quốc, Đế quốc Vô Linh ta có đức hạo sinh, trăm cho ngươi một cơ hội, cơ hội sống sót.

Cơ hội sống sót ?

Lâm Tiêu bình tĩnh nói:

- Xin bệ hạ nói rõ.

Bách Lý Tử bệ hạ mỉm cười nói:

- Rất đơn giản.

- Ta cho ngươi hai lựa chọn. Một là xét thấy ngươi phá hoại Quận Vô Uy, trăm phạt ngươi làm thị vệ phủ quận vương Quận Vô Uy, bảo vệ dân chúng Quận Vô Uy hai mươi năm chống lại thú triều tập kích Quận Vô Uy. Sau hai mươi năm nếu ngươi không chết thì được tự do. Trong vòng hai mươi năm nếu ngươi đột phá Sinh Tử cảnh thì đặc xá ngươi vô tội.

- Lựa chọn thứ hai là ngươi xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận do tổ tiên Bách Lý thị ta bày ra. Ngươi thành công qua mười ba tầng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, ta đặc xá ngươi vô tội.

- Nhưng ta nói thẳng, Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận do tổ tiên Bách Lý thị ta bày ra, nguy hiểm lớp lớp, cũng thử thách tâm tính võ giả. Nếu thất bại thì chết chắc!

Bách Lý Tử bệ hạ nhìn Lâm Tiêu chăm chăm:

- Đây là hai cơ hội sống. Cơ hội thứ nhất, ngươi phải ngăn cản thú triều cho Quận Vô Uy hai mươi năm, sau thời gian này nếu không chết thì ngươi tự do.

- Cơ hội thứ hai cũng vậy, xông qua đại trận là sống, không qua được thì chết, tất cả tan thành mây khói.

- Ngươi đừng nghĩ rằng chọn cái thứ nhất rồi lừa ta trốn khỏi Đế quốc Vô Linh, nếu ngươi làm vậy thì ta sẽ ra lệnh cho Vương giả Sinh Tử cảnh toàn đế quốc truy sát ngươi!

Bách Lý Tử lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, mắt lóe tia sáng:

- Đừng trách ta không cho ngươi cơ hội, chọn đi.

Không khí đông lại.

Đại diện yên lặng. Các hoàng tử, hay Vương giả Sinh Tử cảnh đều im lặng. Mỗi người lộ biểu tình khác nhau nhìn Lâm Tiêu, chờ xem hắn lựa chọn thế nào. Chỉ có Vô Vương Bách Lý Chiến ngược đầu nhìn Bách Lý Tử, lòng máy động, già hiểu điều người khác không hiểu.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu!

909. Chương 907: Hai Lựa Chọn

Lựa chọn thứ nhất là ngăn cản thú triều hai mươi năm cho Quận Vô Uy, tuy nguy hiểm nhưng bằng vào thực lực của Lâm Tiêu xác suất sống sót rất lớn. Giữa đường Lâm Tiêu đột phá Sinh Tử cảnh là sẽ được tự do, có thể nói đây là trừng phạt dành riêng cho hắn, cũng là cơ hội sống.

Nhưng Đông Phương Hiên Viên hiểu rõ tính cách của Lâm Tiêu, hắn chịu đồng ý điều thứ nhất sao ?

Nhưng nếu Lâm Tiêu không chọn điều thứ nhất, cái thứ hai gần như là đường cùng. Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận nổi tiếng trong đế quốc, Đông Phương Hiên Viên biết rõ về nó. Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận là gốc ngày xưa Bách Lý thị sáng lập Đế quốc Vô Linh, có đại trận bảo vệ đế đô dù là yêu vương Sinh Tử cảnh đệ

tam trọng vào cũng không phá được đại trận. Nghe đồn Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận trừ ngăn ngoại địch ra khỏi động nội bộ có thể thử thách tâm tính của võ giả, nguy hiểm tầng tầng.

Lâm Tiêu ngược nhìn Bách Lý Tử ngồi trên ngai vàng:

- Ta chọn điều thứ hai.

Con người Bách Lý Tử co rút hỏi:

- Người khẳng định chọn điều thứ hai ?

Bách Lý Tử bệ hạ nhấn mạnh:

- Có lẽ người không biết Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận nguy hiểm thế nào. Đại trận chia mười tám tầng, ở tầng thứ mười tám đủ giết Vương giả Sinh Tử cảnh. Độ khó mười ba tầng đầu cũng rất cao, muốn vượt qua được phải có thực lực vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Dù là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì xác suất đi vào mười ba tầng chưa đến ba mươi phần trăm. Ta hỏi lại lần nữa, người có muốn đổi lựa chọn không ?

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Đa tạ bệ hạ nhắc nhở, ta điều thứ hai.

Đông Phương Hiên Viên nghe Lâm Tiêu lựa chọn thì sốt ruột nói:

- Lâm Tiêu!

Lâm Tiêu rất mạnh, hấn giết Thiên Ma lão nhân, hấn gần như bước vào hàng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong siêu cao. Nhưng như Bách Lý Tử bệ hạ nói, dù là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thật sự cũng chỉ có ba mươi phần trăm xác suất sống, phần trăm cho Lâm Tiêu càng thấp. So sánh thì lựa chọn thứ nhất thấp hơn nhiều.

Bách Lý Tử bệ hạ đứng dậy, nhìn xuống Lâm Tiêu:

- Tốt!

Bách Lý Tử thấy sự kiên quyết, không chút do dự trong mắt Lâm Tiêu. Ánh mắt của hấn không có thể điên cuồng hậm hực, chỉ tràn đầy bình tĩnh.

- Rất tốt, Bách Lý Chiến, dẫn Lâm Tiêu đi Hạo Thiên cung ngay, để có lẽ xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Hư không xé rách, Bách Lý Tử biến mất.

Võ Vương Bách Lý Chiến cung kính hành lễ:

- Tuân lệnh bệ hạ!

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn Lâm Tiêu, lắc đầu, nói:

- Đi theo ta.

Hoàng cung sôi trào, mỗi đệ tử Bách Lý thị đều biết Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận đáng sợ. Theo tổ huấn, muốn trở thành hoàng đế của Đế quốc Võ Linh phải được Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận thừa nhận, nên sau khi trưởng thành đệ tử Bách Lý thị ưu tú nhất sẽ vào trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận kiểm tra, nhưng xác suất thành công rất thấp, mười người không có một qua lọt. Nhờ huyết mạch Bách Lý thị nên nhiều hoàng tử dù thất bại cũng bình yên vô sự trở ra, còn võ giả khác thì không được như vậy. Nếu thất bại, võ giả sẽ đối mặt kết quả tan thành mây khói.

Trong phút chốc một đám đệ tử hoàng gia chạy nhanh hướng Hạo Thiên cung.

Đám người La Kinh Thiên cũng đi, lòng thầm cười nhạo.

La Kinh Thiên thầm nghĩ:

- Tiểu tử kia nếu chọn điều thứ nhất còn hơi rắc rối, không ngờ hắn tự tìm chết chọn điều thứ hai, đúng là tự sát. Bản thân ta còn không qua được tầng thứ mười ba Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, Lâm Tiêu mới là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, hắn chết chắc!

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền cũng cười nhạt, thở phào thầm nghĩ:

- Lâm Tiêu ơi là Lâm Tiêu, lần này là người tự tìm chết. Yên tâm, sau khi người chết ta sẽ cho đại ca của người xuống dưới chung cho vui. Nghe nói người có một muội muội, thiên phú kinh người, vừa lúc cho ba huynh muội trùng phùng dưới địa ngục!

Đám người Uất Trì Chiến thấy thương tiếc cho lựa chọn của Lâm Tiêu.

Đằng trước Hạo Thiên cung tụ tập nhiều người. Có đám cường giả Đế quốc Vô Linh lúc này đứng trong đại điện, có thành viên Bách Lý thị, hoàng tử, công chúa nghe tin đều chạy đến.

- Ta dám cá Lâm Tiêu chết chắc.

- Sao thành công được ? Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận là đại trận tổ truyền của Bách Lý thị ta, cần có thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong trở lên mới có ba mươi phần trăm hy vọng vượt qua. Lâm Tiêu có thiên tài đến mấy cũng chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, xác suất vượt qua không đến mười phần trăm.

- Thật không hiểu tại sao Lâm Tiêu chọn điều thứ hai, đây là đường chết.

- Nhìn kìa, người đó là Lâm Tiêu, quán quân đại tái Phong Vân bảng đế quốc quý trước.

- Trẻ thật, nếu sống sót thì tương lai tiền đồ vô hạn, đáng tiếc sắp chết.

Lâm Tiêu đi theo Vô Vương Bách Lý Chiến đến trước cung điện hùng vĩ. Trên quảng trường đằng trước cung điện tụ tập rậm rạp vô giả, đa số là thành viên hoàng thất.

Trên quảng trường, một thiếu nữ mặc áo đỏ, xinh đẹp vô cùng, da trắng bóc, vẻ mặt lo lắng nói với Bách Lý Nghĩa:

- Bát ca, chẳng phải ta nhờ bát ca nói giúp cho Lâm Tiêu sao ? Vì sao phụ hoàng còn muốn hắn xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận ?

Thiếu nữ là Bách Lý Tuyền ngày xưa từng đánh nhau với Lâm Tiêu.

Bách Lý Nghĩa cười khổ nói:

- Cứu muội, bát ca đã hết sức. Bát ca cũng muốn bảo vệ Lâm Tiêu, nhưng người ra quyết định là phụ hoàng, hơn nữa con đường này là hắn tự chọn.

- Không được, ta phải kêu phụ hoàng đổi quyết định!

Bách Lý Tuyền cắn răng nói:

- Nếu vào Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận thì Lâm Tiêu phải chết thật sự!

Lâm Tiêu chậm rãi tiến tới trước đại điện.

- Lâm Tiêu, thực lực của người mạnh nhưng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận . . .

Đông Phương Hiên Viên sốt ruột truyền âm cho Lâm Tiêu:

- Nghe lời ta, đừng lỗ mẫn. Với thiên phú của người thì khả năng sau này trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh rất lớn, khi đó Bách Lý Tử bệ hạ không trừng phạt người nữa, cần gì mạo hiểm vào lúc này ?

Với thiên phú của Lâm Tiêu, Đông Phương Hiên Viên tin tưởng thành tựu sau này của hắn không thể đo lường. Nhưng bây giờ Lâm Tiêu xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận khó nói có bao nhiêu xác suất thành công. Nếu Lâm Tiêu chết, vậy tất cả không còn gì, bao gồm tương lai huy hoàng.

Lâm Tiêu nhìn Đông Phương Hiên Viên:

- Hiên Viên quận vương hãy yên tâm, ta sẽ không sao.

Không gian mờ ảo dao động, Bách Lý Tử bệ hạ xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, đôi mắt uy nghiêm nhìn hẩn. Bốn phía tĩnh lặng.

Các đệ tử hoàng thất xem náo nhiệt đều cung kính đứng sang bên, không dám lên tiếng. Bách Lý Tuyên mặc áo đỏ lao ra khỏi đám người.

Trước đại điện tĩnh lặng, Bách Lý Tuyên lớn tiếng hỏi:

- Phụ hoàng, ta có nghe chuyện Lâm Tiêu làm ở Quận Vô Uy, rõ ràng Quận vương Tương Thiên Thần có lỗi trước, tại sao trừng phạt Lâm Tiêu ?

Mắt Bách Lý Tuyên trợn to.

- Tuyên nhi, lui xuống.

- Không chịu!

Bách Lý Tử bệ hạ lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào ? Chẳng lẽ không chịu nghe lời của phụ hoàng ?

Các công chúa, hoàng tử im thin thít, không dám thở mạnh. Chỉ có Bách Lý Tuyên được cưng yêu là dám lên tiếng trước bao cặp mắt nhìn.

910. Chương 908: Vượt Ải (1)

Bách Lý Tuyên cắn môi hồng:

- Nếu phụ hoàng làm đúng thì Tuyên nhi sẽ nghe theo, nhưng hiện tại phụ hoàng sai rồi, Tuyên nhi không thềm nghe!

Bách Lý Tử bệ hạ nhướng mày:

- Hừ!

Bách Lý Tử vung tay.

Lực lượng vô hình sinh ra đẩy Bách Lý Tuyên ra khỏi đại điện.

Bách Lý Tử chuyển sang nhìn Lâm Tiêu:

- Hiện tại ngươi còn cơ hội rút lui, ta vẫn cho ngươi thực hiện lựa chọn thứ nhất. Nếu không lùi thì hãy bước vào quảng trường, bên trong có Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận của Bách Lý thị ta.

- Mỗi khi ngươi vào một tầng là nguyên đấng bên ngoài đại điện sẽ sáng lên một ngọn đèn. Nếu qua tầng thứ mười ba, đại trận tự động truyền tống ngươi ra khỏi đại điện, còn không qua được thì chờ đợi ngươi là thân chết đạo tiêu.

Đồng Phương Hiên Viên nóng nảy kêu lên:

- Lâm Tiêu!

Lâm Tiêu mỉm cười nhìn Quận vương Đồng Phương Hiên Viên, cất bước vào đại điện.

Đại điện tỏa sáng rực rỡ, ngọn đèn ngoài cùng đột nhiên thấp sáng, trận văn lấp lóe, khí thế đáng sợ chuyển động, như hỗn độn khai thiên.

Con người La Kinh Thiên co rút nhìn Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, lòng thầm kiêng dè, bắt chặt cơ hội quan sát mỗi trận văn trên đại điện. Đôi mắt sắc bén lóe thần quang muốn nhìn thấu hư vọng ngoài đại điện nhìn tình huống bên trong.

Về mặt trận pháp thì La Kinh Thiên đã đến cảnh giới đẳng phong tạo cực, nếu không ngày xưa đã chẳng luyện chế Chu Thiên La Sơn đại trận cho La Thiên Đô. Nhưng La Kinh Thiên nhìn chăm chăm mãi mà đại điện vẫn mông lung mơ hồ, không thể thấy tình huống bên trong thế nào.

Khóe mắt Bách Lý Tử liếc La Kinh Thiên:

- Bách Lý Chiến, người chủ trì đại tái Phong Vân bảng lần này, ta sẽ kêu người khác giám thị chỗ này.

Bách Lý Tử bệ hạ bỗng chốc biến mất.

- Tuân lệnh bệ hạ!

Võ Vương Bách Lý Chiến bước ra một bước, hòa vào hư không.

Người đứng trong quảng trường không ai rời đi, chỉ nhìn chăm chú.

Đông Phương Hiên Viên căng thẳng trầm nghĩ:

- Lâm Tiêu, người nhất định phải sống đi ra!

Việc đến bây giờ Đông Phương Hiên Viên không thể đoán trước sống chết của Lâm Tiêu thế nào.

Trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Lâm Tiêu xuất hiện ở tầng thứ nhất. Hơi thở bao la dao động, mệnh mông, hóa thành các luồng sáng ập đến, quấn quanh thân thể Lâm Tiêu.

Xẹt xẹt xẹt!

Từng đợt hơi thở hùng hồn chứa tính công kích mãnh liệt đập vào người Lâm Tiêu nhưng không tổn thương được hần một li.

Khí lưu mạnh mẽ công kích, mỗi một khí lưu tương đương võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ dốc sức công kích, không chỗ không lọt vào được.

Lâm Tiêu hơi giật mình, trầm nghĩ:

- May mắn Tinh Thần Tội Thể quyết đã đến đệ nhị trọng, công kích bình thường không có hiệu quả với ta. Không biết Cửu Tinh Ngạo Thế quyết có thể phá những đại trận này không ?

Lâm Tiêu kiên trì muốn vào Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận là vì Cửu Tinh Ngạo Thế quyết hẳn nhận từ Thiên Tinh Cung ghi chép một môn bí pháp có thể xóa bỏ trận pháp. Trong đó ghi miễn là tinh thần lực, tinh thần chân nguyên đủ cường đại, bất cứ trận pháp nào cũng không thể giam cầm võ giả tu luyện Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, bởi vì trận pháp đáng sợ nhất trên đời là ngôi sao vận chuyển.

Tuy khí lưu tầng thứ nhất không thể tổn thương được Lâm Tiêu nhưng hần không sơ sẩy, hần cẩn thận vận chuyển bí pháp ghi trong Cửu Tinh Ngạo Thế quyết. Thoáng chốc người Lâm Tiêu lóe ánh sáng sao bí ẩn, tinh thần lực bát phẩm dung hợp những ánh sao lan tràn bốn phương tám hướng.

Cảnh tượng kỳ lạ nhất xảy ra. Khi Lâm Tiêu phát ra tinh thần lực thì đằng trước vẫn là một mảnh mông lung, không thấy thứ gì. Tuy nhiên khi kết hợp với ánh sáng sao phát tán, đại điện cửu muội như có nước đổ vào pha lê, từng trận văn thần kỳ, huyền diệu, quái dị hiện ra rõ ràng. Cảnh tượng trong tầng thứ nhất đại điện đập vào mắt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu bị rung động:

- Kỳ diệu quá!

Trận văn như bức tranh hiện ra rõ ràng trước mặt Lâm Tiêu, mỗi một đường nét cực kỳ rõ rệt, hẳn muốn đi qua tầng thứ nhất dễ như chơi.

Lâm Tiêu là luyện được sư, hẳn có chút tạo nghệ về trận pháp. Nhìn rõ ràng trận văn, muốn vào tầng tiếp theo không quá khó khăn với Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cất bước đi vào trận văn, chốc lát sau hẳn vượt qua tầng thứ nhất, đi tầng thứ hai.

Ngoài đại diện, nguyên đẳng thứ hai sáng lên, nhiều võ giả bàn tán.

- Lâm Tiêu xông tầng thứ hai.

Tốc độ không chậm.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền biết khó khăn của Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, gã nhếch môi lạnh lùng nói:

- Tầng thứ nhất không là gì, mấy tầng trước của Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận hơi dễ, võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nào cũng có thể nhẹ nhàng vượt qua. Nhưng đến tầng thứ năm, thứ sáu thì khó khăn sẽ càng lúc càng lớn, đến cuối cùng dù là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong sơ sẩy một cái sẽ chết trong đó, xác suất thành công không quá ba mươi phần trăm.

Ngọn đèn thứ ba, bốn . . .

Lâm Tiêu không ngừng tiến vào tầng tiếp theo Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, thời gian tiến lên càng lúc càng dài.

Tầng thứ năm, tầng thứ sáu, dần dần thời gian Lâm Tiêu ở lại một tầng dài hẳn ra. Lâm Tiêu đến tầng thứ bảy trời đã chạng vạng, suốt hai canh giờ hắn không nhúc nhích.

Bên ngoài đại diện, trái tim Đông Phương Hiên Viên treo cao, thần kinh căng thẳng.

May mà từ ngoài đại diện thấy được Lâm Tiêu còn ở trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, chưa chết.

Trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Lâm Tiêu nhíu mày, không nhẹ nhàng như ban đầu. Lâm Tiêu cẩn thận nhìn bốn phía, ánh sáng sao và tinh thần lực bát phẩm chỉ giúp hắn khám phá bài bố trận văn mỗi tầng. Ban đầu trận văn hơi đơn giản, không quá khó khăn với Lâm Tiêu, nhưng càng về sau mỗi tầng càng tăng độ khó. Đặc biệt đến tầng thứ bảy, khó khăn bỗng chốc tăng rất nhiều. Dù khám phá được trận văn, Lâm Tiêu phải tốn thời gian dài mới ra khỏi tầng thứ bảy được.

Lâm Tiêu vốn muốn nhanh chóng xông qua cả đại trận giờ bình tâm lại, không sốt ruột nữa. Lâm Tiêu yên lặng quan sát mỗi đường trận văn thay đổi, suy tư tuyến đường.

Cùng lúc đó, chuyện xảy ra trong hoàng cung nhanh chóng truyền vào Thành Tinh Tú, gây sóng gió lớn.

- Cái gì ? Lâm Tiêu xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận ?

- Nghe nói trận pháp này là đệ nhất tổ trận của Đế quốc Võ Linh ta, có thể giết cả Vương giả Sinh Tử cảnh. Tuy chỉ là mười ba tầng đầu nhưng võ giả Quy Nguyên cảnh không vượt qua được, Lâm Tiêu muốn tự sát sao ?

- Nếu là ta chắc chắn sẽ chọn bảo vệ Quận Võ Uy hai mươi năm, tuy thời gian hơi dài nhưng không là gì với võ giả Quy Nguyên cảnh, búng tay một cái là qua.

- Thật khó hiểu.

Trong Thành Tinh Tú, đám cường giả nghe tin thì giật mình trợn mắt há hốc mồm, không hiểu nổi vì sao Lâm Tiêu lựa chọn như thế. Có người truyền tin giữa hoàng cung và Thành Tinh Tú, kể lại tiến độ xông trận, làm nhiều người hào hứng theo dõi.

Nhất là Lâm Tiêu vượt qua mỗi một tầng làm đám cường giả trong Thành Tinh Tú kinh kêu. Mọi người tò mò Lâm Tiêu có vượt qua được tầng thứ mười ba đại trận mạnh nhất Đế quốc Võ Linh trong truyền thuyết không ?

Sau cuộc thi Tinh Quang Huyền giới thường được nghỉ ngơi ba ngày lấy sức, ba ngày sau mới là ngày thi đấu chính thức bắt đầu.

911. Chương 909: Vượt Ải (2)

Bình thường thì đa số thí sinh lo tranh thủ điều chỉnh trạng thái, nhưng bởi vì chuyện Lâm Tiêu làm đám thí sinh không bình tĩnh tu luyện được, lo nghe ngóng thông tin.

Làm mọi người sốt ruột là ban đầu Lâm Tiêu phá quan hơi nhanh nhưng đến tầng thứ bảy thì chậm như rùa bò, thường mấy canh giờ hay thậm chí một ngày mới vượt qua được một cửa. Thời gian càng lúc càng lâu, khiến người ta nóng nảy và lo lắng cho Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu phá trận càng lâu nghĩa là độ khó càng cao, thậm chí hẳn đã rơi vào tầng nào đó, sơ sẩy một cái là chết. Qua khoảng thời gian này tìm hiểu, mọi người biết Lâm Tiêu xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận đáng sợ cỡ nào, cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao siêu chỉ có ba mươi phần trăm xác suất qua được đại trận.

Trong khi mọi người hồi hộp chú ý thì bất ngờ là Lâm Nhu nhốt mình trong phòng tu luyện Thành Tinh Tú, chưa từng bước ra một bước, không nóng ruột nóng gan tìm hiểu tin tức.

Lâm Nhu chìm trong tu luyện điên cuồng mặt không biểu tình, nhưng nàng luôn thầm rít gào cầu nguyện:

- Nhị ca đang cố gắng, tam muội cũng phải phấn đấu. Nhị ca chắc chắn sẽ thành công, nhất định!

Thời gian qua đi, chớp mắt ba ngày đã qua.

Tầng thứ tám . . .

Tầng thứ chín . . .

Tầng thứ mười . . .

Tầng thứ mười một . . .

Trong ba ngày Lâm Tiêu càng lúc càng khó khăn vượt qua đại trận, tốc độ chậm như rùa, dường như đã đến cực hạn. Nhiều người lo âu, công nhận rằng Lâm Tiêu đang xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận sẽ tan thành mây khói, thành tro bụi chết trong đại trận.

Không ai biết ngay sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong tầng thứ mười một Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Lâm Tiêu khó khăn đi trong đại trận, đến tầng này hẳn phát hiện tinh thần lực phối hợp ánh sáng sao không thể thấy rõ hết trận văn đằng trước, chỉ mơ hồ nhìn ánh sáng nhạt lấp lóe.

Lâm Tiêu hiểu rằng đây là vì đẳng cấp Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận quá cao, vượt cực hạn tinh thần lực bát phẩm của hắn xem xét nên mới có hiện tượng mờ mịt này.

Cùng lúc đó, công kích của Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận tầng thứ mười một hơn xa trước kia, thân thể Lâm Tiêu tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết đệ nhị trọng cũng bị mấy vết thương.

Phập phụt!

Lâm Tiêu lỡ đi sai một bước, công kích ngút trời đánh trúng cơ thể hắn. Lâm Tiêu phun máu, mặt trắng bệch. Lâm Tiêu sửa lại vị trí mới không bị sóng công kích dồn dập cuốn vào. Trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, Thiên Nguyên Long Lĩnh giáp trên người Lâm Tiêu như không tồn tại, không có chút tác dụng phòng ngự, toàn dựa vào sức mạnh của bản thân võ giả.

Lòng Lâm Tiêu bình tĩnh lại:

- Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận không uổng là tổ trận của hoàng thất Đế quốc Vô Linh, độ khó khăn cao hơn mấy đại trận ta từng gặp. Nhưng không phải không có cách phá, chỉ cần cẩn thận hơn thì cơ hội vượt qua sẽ rất lớn.

Lâm Tiêu ngẫm nghĩ, tuy ánh sáng ở đây rất tốt, nhưng tinh thần lực không thể nhìn rõ hết trận văn nhưng làm đa số trận văn lộ ra, hẳn đã quan sát Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận rất lâu, có chút hiểu biết cách bố trí Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, xác suất vượt qua rất lớn.

Lâm Tiêu tập trung vào trận pháp, không dám phân tâm.

Lâm Tiêu dần dần chìm đắm vào trận pháp, các trận văn lấp lóe ánh sáng nhạt như vật sống, cho hắn cảm giác mênh mông vô tận. Cảm giác huyền diệu không ngừng dâng lên trong lòng Lâm Tiêu, đầy ý nghĩa.

Thành Tinh Tú, qua ba ngày nghỉ ngơi, đại tái Phong Vân bảng rốt cuộc bắt đầu. Có Võ Vương Bách Lý Chiến chủ trì, các lôi đài tinh quang hiện ra. Các tuyển thủ võ giả vượt qua cuộc thi Tinh Quang Huyền giới tụ tập lại rút thăm lôi đài.

Lâm Nhu rút trúng tổ thứ ba vòng một.

Một võ giả Hóa Phàm Cảnh đại thành bị Lâm Nhu dùng một chiêu võ bay, miệng học máu. Lâm Nhu thì mặt không biểu tình, động tác nhẹ nhàng xoay người đi xuống lôi đài.

Toàn trường vang lên tiếng hút ngậm khí lạnh.

- Lâm Nhu mạnh quá, chắc chắn xếp ba hạng đầu đại tái Phong Vân bảng.

- Đại tái Phong Vân bảng quý trước Quận Hiên Dật chiếm hai danh ngạch tốp mười, không ngờ lần này đệ tử Quận Hiên Dật vẫn đáng sợ như thế.

- Các người biết không ? Lâm Nhu là muội muội của Lâm Tiêu. Không ngờ ca ca lợi hại, muội muội cũng cường đại.

Mới bắt đầu so đấu Lâm Nhu thể hiện ra thực lực đáng sợ, qua ải chém tướng nhẹ nhàng xếp hạng trong Phong Vân bảng.

Hai vòng đấu loại kết thúc, thống kê sơ thì Quận Hiên Dật có đến mười đệ tử lọt vào Phong Vân bảng đế quốc, thật biến thái.

- Bạch phó doanh chủ, chúc mừng. Hai năm nay Quận Hiên Dật các người càng lúc càng đáng sợ.

- Xem ra đại tái Phong Vân bảng lần này lại là Quận Hiên Dật các người đứng đầu.

Trong nửa canh giờ nghỉ ngơi giữa đấu loại và đấu xếp hạng, cường giả các quận khác đến chúc mừng, vẻ mặt hâm mộ. Khi đệ tử thể lực mình được thứ hạng tốt trên đại tái Phong Vân bảng sẽ nhận được tinh thần khí vận bí ẩn gia cố, có tinh thần khí vận ảnh hưởng, thể lực đó sẽ ồ ạt xuất hiện nhiều cường giả đỉnh cao. Đây là vòng tuần hoàn tuyệt vời, thứ hạng càng cao thì thể lực có khí vận gia cố càng ra nhiều thiên tài, càng nhiều thiên tài thì đại tái quý sau tất nhiên càng được thứ hạng tốt.

- Khách sáo.

- Đâu có, đâu có.

Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi cười toe toét, chấp tay cảm ơn, sâu trong đáy mắt chất chứa lo âu thường nhìn hướng đế đô.

Lâm Tiêu đã vào tầng thứ mười một Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận hơn một ngày, mãi chưa có tin hắn phá ải, hiển nhiên đã gặp rắc rối rất lớn. Đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi thầm lo âu, đệ tử quận mình biểu hiện xuất sắc cũng không khiến bọn họ vui mừng nhiều.

Thấy vẻ mặt đám người phó doanh chủ Bạch Hồng Phi lo âu, các đệ tử thiên tài Quận Hiên Dật lòng nặng trĩu. Bọn họ tụ tập lại nói chuyện.

- Tiếp theo là cuộc chiến xếp hạng đại tái Phong Vân bảng. Vì Quận Hiên Dật, vì Lâm Tiêu, cũng vì bản thân chúng ta, mọi người phải lấy được thành tích kiêu hãnh trong cuộc chiến này!

Các đệ tử Quận Hiên Dật lọt vào vòng xếp hạng cần rằng phấn đấu:

- Ủm! Cố lên!

Lâm Nhu đứng một mình, mặt không biểu tình, toát ra uy nhiếp đáng sợ người lạ không được đến gần.

Lâm Nhu thầm nhủ:

- Nhị ca nhất định phải thành công, tam muội sẽ thắng tiến tới trước, lấy quán quân đại tái Phong Vân bảng chờ nhị ca.

Võ Vương Bách Lý Chiến ngồi trên đài chủ tịch nhìn xuống Lâm Nhu, thầm cảm thán. Quận Hiên Dật quá may mắn, năm năm trước ra thiên tài như Lâm Tiêu, năm năm sau Lâm Nhu cũng đáng sợ. Quán quân đại tái Phong Vân bảng rất có thể lại rơi vào tay Quận Hiên Dật. Hơn nữa Lâm Nhu là muội muội của Lâm Tiêu, nếu hắn chết trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận thì Lâm Nhu mãi mãi sẽ không tha thứ quyết định của đế quốc.

Lúc này một luồng sáng xé gió bay đến, đáp xuống bên cạnh Võ Vương Bách Lý Chiến.

Người kia cung kính nói:

- Võ Vương đại nhân, Lâm Tiêu đã xâm nhập tầng thứ mười hai Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Bách Lý Chiến nhướng mày, ánh mắt vui mừng:

- Vậy sao ?

Chỉ khoảng năm phút, tin Lâm Tiêu xông lên tầng thứ mười hai Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận đã truyền khắp Thành Tinh Tú, gây xôn xao.

912. Chương 910: Tầng Cuối Cùng

Lâm Nhu siết chặt nắm tay, ánh mắt kiên cường nhủ thầm:

- Còn hai tầng cuối cùng. Nhị ca, cố lên, ta tin tưởng nhị ca sẽ làm được!

Lâm Nhu đứng thẳng tắp trên quảng trường, thực lực đáng sợ, khuôn mặt xinh đẹp làm nàng trở thành tuyển thủ được yêu thích nhất đại tái Phong Vân bảng lần này. Lâm Nhu cũng là tình nhân trong mộng của các võ giả nam giới.

Trong hoàng cung đế đô, đằng trước Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, nhiều đệ tử hoàng thất giật mình ngạc nhiên.

- Không ngờ xông lên tầng thứ mười hai Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

- Lâm Tiêu thật khủng bố, đến tầng này chứng minh tinh thần, ý chí, thực lực của hắn đã rất mạnh mẽ rồi. Trong toàn bộ hoàng tử Bách Lý thì chúng ta số người xông lên tầng thứ mười hai đếm trên đầu ngón tay, đáng sợ là Lâm Tiêu không có huyết mạch hoàng thất.

- Thật khó tin.

- Không ngờ.

Các hoàng tử xì xầm với nhau.

Đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, La Kinh Thiên từ ban đầu còn bình tĩnh, khinh thường đến khi Lâm Tiêu thành công xông vào tầng thứ mười hai thì nhú mày.

Mắt Bách Lý Huyền như điện, mặt chứa sát khí, đôi mắt âm trầm nhìn nguyên đẳng bên ngoài đại điện:

- Ta không tin, hắn chỉ là võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong bình thường sẽ vượt qua được mười ba tầng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận! Theo lý luận thì đây là mười chết không sống, trừ phi có huyết mạch hoàng tộc Bách Lý thì nếu không hắn chết chắc!

Trong đại điện sâu trong hoàng cung.

Bách Lý Tử bệ hạ ngồi trên ngai vàng, đôi mắt như xuyên thấu hư không vô tận nhìn hướng đại điện Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Đôi mắt hiện bóng rờn, mắt Bách Lý Tử tràn đầy chờ mong:

- Lâm Tiêu, người được gọi là thiên tài có thiên phú cao nhất Đế quốc Vô Linh ta trong ngàn năm qua, ta rất muốn nhìn xem người có thể đi đến bước nào.

Thành Tinh Tú, cuộc so tài xếp hạng bắt đầu.

Lâm Nhu vô địch trong tiểu tổ của mình, đến vòng thứ bảy gặp một thủ lĩnh thể hệ trẻ Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Thủ lĩnh thể hệ trước mặc áo đen kiêu ngạo nói:

- Lâm Nhu, nàng rất đẹp, ta không nhẫn tâm ra tay với nàng. Nhưng vì vậy ta càng sẽ không nường tay, vì ta sẽ đánh bại nàng, rồi mới theo đuổi nàng. Chỉ có nam nhân cường đại mới được tình cảm của nàng, ta muốn nàng trở thành nữ nhân của ta!

Mắt gã sáng rực, toát ra khí thế dồi dào tựa biển cả.

Đáp lại là Lâm Nhu vô tình vỗ một chưởng. Hơi thở chân nguyên đáng sợ khuếch tán, Lâm Nhu đánh nát nguyên lực hộ thể của đối phương, đánh gã bị thương nặng, hộc máu thua cuộc.

- Cái gì ?

- Lâm Nhu mạnh đến nhường này ? Đã cô đọng ra nửa bước chân nguyên, cách chuyển hóa chân nguyên chính thức chỉ khoảng nửa bước là sẽ đột phá thành cường giả Quy Nguyên cảnh ?

Mọi người rung động, rất giật mình. Hiện tại Lâm Nhu thể hiện ra thực lực không thua gì La Thiên Đô quý trước, làm người ta giật mình.

- Lâm Nhu đúng là kỳ tài. Nghe nói Lâm Tiêu còn một đại ca, lúc trong Quận Vô Uy, mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, Tương Thiên Thần phái một đồng cường giả đi mà không bắt được hắn. Ba huynh muội lâm gia làm người ta giật mình.

Vô Vương Bách Lý Chiến cũng kinh ngạc. Lúc trước trong so đấu Lâm Nhu thể hiện ra ra tinh thần lực cường đại, theo tình báo thì nàng còn là một luyện được sơ lực phẩm cường đại, năm nay mới hai mươi hai tuổi.

Trong tiếng kinh thán của mọi người, Lâm Nhu mặt không biểu tình bước xuống lôi đài, bỏ lại thanh niên áo đen chật vật hộc máu.

Bên ngoài đại điện Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, mười hai ngọn nguyên đăng bập bùng cháy.

Bách Lý Tuyền áo đỏ trở lại, nàng nhìn nguyên đăng, ánh mắt sốt ruột lo âu.

Bách Lý Tuyền trầm nhủ:

- Lâm Tiêu, người phải vượt qua, nhất định phải vượt qua!

Đồng Phương Hiên Viên đứng trước cửa đại điện nhìn chằm chằm bên trong:

- Phải đi ra!

Bên ngoài đại điện Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận tụ tập nhiều đệ tử hoàng gia, các quận vương, cường giả. Bọn họ nín thở nhìn khí lưu mông lung trong đại điện, và cả nguyên đăng còn đang rực cháy.

Ánh mắt Diệp Lâm Sơn lạnh lùng rửa thẳm:

- Tiểu tử thối phải chết bên trong, người không thể xông ra được ?

Đám người La Kinh Thiên, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sắc mặt càng âm trầm. Với địa vị, danh tiếng của Lâm Tiêu trong Đế quốc Vô Linh, bọn họ không có khả năng công khai giết hắn. Sự kiện Lâm Tiêu giết Tương Thiên Thần Quận Vô Uy vương là cơ hội tốt nhất cho nhóm La Kinh Thiên công khai giết Lâm Tiêu. Nhưng Bách Lý Tử bệ hạ lại cố tình cho Lâm Tiêu một cơ hội sống sót, chẳng ngờ hắn chọn lựa chọn thứ hai gần như chết chắc. Nếu Lâm Tiêu không chết, đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền không dám tương tiếp.

Trong phút chốc mọi người nhìn chăm chú vào đại điện. Theo thời gian trôi qua, áp lực càng lúc càng lớn. Thật lâu sau.

Dao động mãnh liệt truyền đến. Mắt đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sáng rực.

Đã chết ?

Phụt!

Trước bao cặp mắt, nguyên đẳng thứ mười ba ngoài đại điện sáng lên.

- Cái gì ?

- Lâm Tiêu lên tầng thứ mười ba ?

- Hiện tại chỉ còn tầng cuối cùng, nếu Lâm Tiêu cũng vượt qua tức là thành công!

Mọi người kinh kêu, khó tin, vô cùng kích động. Nguyên đẳng thứ mười ba sáng lên đại biểu Lâm Tiêu vượt qua tầng cuối cùng là kết thúc thử thách của Bách Lý Tử bệ hạ, khi đó hắn không cần nhận trừng phạt gì.

Mắt Bách Lý Huyền long lên sòng sọc, thâm nguyên rửa:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể được, tầng thứ mười ba là tầng khó khăn nhất, hắn sẽ không thành công!

Bách Lý Huyền là tứ hoàng tử có thiên phú nhất, hai năm nay đã đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, cách Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chỉ có một bước nhưng không dám vỗ ngực bảo sẽ xông qua tầng thứ mười ba Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận. Bách Lý Huyền tin tưởng Lâm Tiêu không làm được.

La Kinh Thiên lắc đầu, lão không tin chỉ dựa vào tạo nghệ trận pháp, kêu lão thử phá Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận cũng rất khó khăn huống chi là tiểu tử Lâm Tiêu ?

Ngược lại đám người Đông Phương Hiên Viên, Bách Lý Tuyên nhìn chăm chăm đại điện, trán toát mồ hôi lạnh.

- Lâm Tiêu, chỉ kém một bước, ngươi nhất định phải thành công!

Đột nhiên dao động hư không khuếch tán, một bóng người áo vàng xuất hiện trong đại điện.

Mọi người vội hành lễ:

- Phụ hoàng!

- Bệ hạ!

Người đến là Bách Lý Tử, gã vẫy tay miễn mọi người cung kính hành lễ, Bách Lý Tử nhìn chăm chăm đại điện trước mặt, biểu tình nghiêm túc.

Đám người Tinh Băng Vân, Uất Trì Chiến thâm kinh thán. Nếu Lâm Tiêu bình an ra khỏi Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận sẽ đẩy lên cơn bão lớn trong đế quốc, thanh thế to lớn không thấp hơn ngày xưa hắn đánh bại La Thiên Đô giành quán quân đại tái Phong Vân bảng.

Mọi người đứng trước đại điện, yên lặng nhìn đằng trước.

Không biết qua bao lâu.

Trong đại điện đột nhiên chấn động, hơi thở mệnh mông phát tán rồi bình tĩnh lại. Một thanh niên tóc đen cười tủm tỉm, bộ dáng hơi chật vật đi ra từ đại điện. Thanh niên tóc đen bước ra ngưỡng cửa, đi ra ngoài đại điện.

Thanh niên tóc đen bước tới trước mặt Bách Lý Tử, cung kính nói:

- Bách Lý Tử bệ hạ, ta đã thành công xông qua mười ba tầng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Đằng trước đại điện rộng mệnh mông, đông nghịt người, khoảng trăm ngàn người, tập thể khó tin nhìn thanh niên tóc đen xoa vai.

913. Chương 911: Một Môn Hai Quán Quân

Thanh niên tóc đen rất lồi thoi, toàn thân không có chỗ lành lặn, nhiều nơi da thịt rách toạc, máu chảy ròng ròng, bị những vết thương khá nặng. Một người cơ thể đầy rẫy vết thương nhưng lại cao lớn trong mắt mọi người, làm người ta ngược nhìn.

Đám người là thành viên hoàng thất của đế quốc, biết rõ ràng sự đáng sợ của Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận. Đó là cái gốc để Bách Lý thị đứng vững trong Đế quốc Võ Linh, Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận bảo vệ đế quốc gần hai ngàn năm. Tuy Lâm Tiêu chỉ vượt qua mười ba tầng đầu trong mười tám tầng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận nhưng hầu như không ai tin hẳn thật sự qua được.

Bách Lý Tử bệ hạ cũng không tin, gã nhìn Lâm Tiêu, mắt lóe tia sáng, trong đầu xẹt qua nhiều suy nghĩ nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Bách Lý Tử liên tục nói ba chữ tốt:

- Tốt, rất tốt, vô cùng tốt!

Bách Lý Tử nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt sâu thẳm lóe tia sáng kỳ lạ:

- Không ngờ người thật sự vượt qua Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, làm trăm giết mình.

Lâm Tiêu cung kính hành lễ, cảm ơn thật lòng:

- Đa tạ bệ hạ khai ân.

Mới rồi lúc Lâm Tiêu xông tầng thứ mười ba vì sơ sẩy một chút xú mà suýt chết, may mắn phản ứng kịp lúc. Trong quá trình Lâm Tiêu phát hiện có lực lượng kỳ lạ trong cơ thể mình phù hợp với công kích trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận.

Lâm Tiêu hiểu rõ về Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận nên biết ngay dù hẳn vượt ải thất bại nhưng nhờ năng lượng kỳ lạ này sẽ không chết, năng lượng đó là năng lượng thần nguyên dịch hẳn hấp thu trong Thần Nguyên Trì của đế quốc.

Đây là lý do tại sao Lâm Tiêu cảm tạ Bách Lý Tử bệ hạ khai ân. Nhưng Lâm Tiêu lấy làm lạ là Bách Lý Tử bệ hạ biết rõ hẳn từng hấp thu năng lượng thần nguyên dịch, sẽ không chết trong Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận tại sao còn kêu hẳn xông qua ? Hay vì cho Lâm Tiêu thử thách hoặc lý do khác ? Hẳn rất là khó hiểu.

- Không cảm cảm ơn trăm.

Hiếm khi Bách Lý Tử bệ hạ nở nụ cười nói:

- Tất cả là người dựa vào năng lượng của mình vượt qua, khiến trăm mở rộng tầm mắt.

Bách Lý Tử tiếp tục bảo:

- Nếu người đã vượt qua Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận thì trăm nói chuyện giữ lời, chuyện Quận Võ Uy từ nay bỏ qua.

Diệp Lâm Sơn nóng nảy kêu lên:

- Bệ hạ!

Bách Lý Tử quay đầu nhìn Diệp Lâm Sơn:

- Diệp thống lĩnh có lời gì muốn nói sao ?

Ánh mắt khiếp người làm Diệp Lâm Sơn nuốt ngược lại lời muốn nói.

Diệp Lâm Sơn cúi đầu lùi bước:

- Vì thần không có lời gì để nói.

Bách Lý Tử nói:

- Các vị hãy lui xuống.

Bách Lý Tử bệ hạ bốn phía.

Sau khi Bách Lý Tử rời đi, quảng trường rộ lên tiếng ồn ào náo động. Đám đệ tử hoàng giả mắt nóng cháy nhìn đệ tử như ngó quái vật.

Đông Phương Hiên Viên cười to bảo:

- Lâm Tiêu, ta biết ngay ngươi chắc chắn vượt qua được!

Đông Phương Hiên Viên vỗ vai Lâm Tiêu bồm bộp, vui mừng tràn ra đôi mắt.

Tinh Bằng Vân, Uất Trì Chiến, Trương Ngạo Thiên tiến lên vỗ tay chúc, cười toe nói:

- Lâm Tiêu, chúc mừng!

- Làm ta mở rộng tầm mắt.

Lâm Tiêu đáp lễ:

- Đa tạ, chỉ may mắn thôi.

Trong đại điện, bọn họ đứng ra bên vực Lâm Tiêu, hẳn sẽ không quên. Còn với ba quận vương Tuyệt Vô Thần, Hoàng Phủ Vô Danh thì Lâm Tiêu không thèm nhìn.

Bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa tiến lên:

- Ha ha, Lâm huynh.

Bách Lý Nghĩa mỉm cười nói:

- Đệ nhất thiên tài đế quốc quả nhiên danh xứng với thực.

Lâm Tiêu vỗ tay nói:

- Bát hoàng tử quá khen, lúc trước trong đại điện đa tạ bát hoàng tử chính nghĩa lên tiếng.

- Đâu có.

Bách Lý Nghĩa xoa tay nói:

- Ta chỉ không chịu nổi cửu muội này nọ, cũng không muốn thấy thiên tài đỉnh cao của đế quốc chết nên mới lên tiếng. Lâm huynh quả nhiên thiên phú kinh người, tiểu vương cũng là cảm thấy không bằng.

Bách Lý Nghĩa tắc lưỡi kinh thán, đổi lại gã xông Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận chưa chắc gã tới được tầng thứ mười ba, đã chết giữa đường.

Bách Lý Tuyên luôn mặc áo đỏ đi ra từ sau lưng Bách Lý Nghĩa:

- Mạng của ngươi đúng là lớn, mới rồi ta cứ tưởng ngươi sẽ chết.

Bách Lý Tuyên mắt sáng rực trắng, vóc người nhấp nhô, da trắng nõn. Ngày xưa Bách Lý Tuyên mới mười sáu, bảy tuổi hiện giờ đã trở mã thành cô nương thanh xuân phơi phới, toát ra khí chất trưởng thành.

- Nàng là nữ khổng long đó!

Lâm Tiêu ấn tượng khắc sâu với Bách Lý Tuyên, năm năm không gặp khí thế từ người nàng càng mạnh mẽ hơn, làm hắn hơi bị áp lực.

Bách Lý Tuyên nổi giận

- Ngươi mới là nữ khổng long!

Bách Lý Tuyên hầm hừ:

- Thật là đồ không biết cảm ơn!

Đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhìn, sắc mặt âm trầm, hừ lạnh bỏ đi.

Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn đối phương. Về tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, hiện tại Lâm Tiêu không nhắc không có nghĩa là hắn đã quên, có ngày hắn sẽ lấy lại lễ công bằng cho đại ca và chính mình, nhưng không phải bây giờ. Hiện tại Lâm Tiêu còn nhỏ yếu, nếu cho rằng Bách Lý Tử bệ hạ công bằng vô tư, giao mạng sống vào tay người khác mới là đồ ngu.

- Không biết kết quả đại tái Phong Vân bảng như thế nào, Quận vương Đông Phương Hiên Viên, chúng ta đi Thành Tinh Tú thôi.

Nói chuyện vài câu rồi Lâm Tiêu lo lắng Lâm Nhu, vội vàng rời khỏi hoàng cung, nhanh chóng đi ra khỏi đế đô, bay đi Thành Tinh Tú.

Thành Tinh Tú, đại tái Phong Vân bảng đã vào giai đoạn cuối cùng.

Lâm Nhu một đường vượt ải chém tướng, đã đến trận chiến cuối cùng. Người đối chiến với Lâm Nhu là một cường giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mặc võ phục màu đỏ, mày liễu mắt sáng, biểu tình kiêu ngạo, thực lực đẳng phong tạo cực, toát ra uy hiếp đáng sợ.

Võ giả này một đường càn quét vô địch, tu luyện công pháp Địa cấp cao giai, thực lực vô cùng đáng sợ, tranh giành quán quân với Lâm Nhu.

Bên dưới, mọi người nín thở tập trung nhìn hai người trên đài.

Mới bắt đầu so đấu, hai bóng người nhanh như chớp va chạm với nhau, đánh nhau phát ra dao động kịch liệt tạo thành cảnh tượng đáng sợ.

- Võ giả đánh nhau với Lâm Nhu thực lực thật ghê gớm, không thua gì chúng ta ngày xưa, tiếc rằng xui xẻo đụng phải Lâm Nhu.

- Đúng vậy! Với thực lực của Lâm Nhu thì giành chiến thắng trận chiến này không khó khăn gì.

- Đại tái Phong Vân bảng quý trước có cuộc quyết đấu giữa Lâm Tiêu và La Thiên Đô, lần này có Lâm Nhu nhưng không có nhân vật nào đủ sức đối kháng lại nàng.

- Ài, nhân vật như vậy cần bao nhiêu năm mới có được một người, đâu thể tùy tiện nhìn thấy ? Liên tục hai quý xuất hiện thiên tài kinh người thế này đã là mấy trăm năm hiếm gặp trong đế quốc.

- Nói cũng đúng. Không biết Lâm Tiêu và Lâm Nhu tu luyện thế nào, gia đình này khủng bố thật. Lâm Tiêu là quán quân đại tái Phong Vân bảng quý trước, muội muội Lâm Nhu lại là quán quân đại tái Phong Vân bảng lần này. Đại ca Lâm Hiên cũng là thiên tài đỉnh cao. Ba huynh muội mỗi người đều là thiên tài siêu đẳng, thật khó tin.

- Không biết bây giờ Lâm Tiêu thế nào.

Đám người Uất Trì Quạt ngồi dưới khán đài, lắc đầu cảm thán.

Quả nhiên như bọn họ nói, đối với thực lực nửa bước chân nguyên đáng sợ của Lâm Nhu, tuy thanh niên áo đỏ đến Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng không đánh lại nổi, chỉ mấy chiêu đã thua. Còn lại Lâm Nhu áo trắng ngạo nghễ đứng trên lôi đài tinh quang, tỏa ánh sáng xinh đẹp.

914. Chương 912: Khách Không Mời (1)

Ồn ào!

Thoảng chốc quảng trường sôi trào. Sàn lọc dài dòng rốt cuộc chọn ra quán quân đại tái Phong Vân bảng lần này, đó là Lâm Nhu của Quận Hiên Dật. Quảng trường rộ lên tiếng ồn ào, thanh âm như sóng triều ầm ầm.

Ong ong ong!

Mọi người kích động kêu gào, tinh thần khí vận trên người Lâm Nhu nhanh chóng ngưng tụ, vọt lên cao. Cuối cùng tinh thần khí vận đậm đặc biến thành thực chất tỏa sáng rực rỡ quanh người nàng.

Ngôi sao to đối ứng Lâm Nhu lắc lư trên bầu trời, chiếu xuống từng tầng sáng sao như thác nước bao bọc nàng, cực kỳ xinh đẹp. Lâm Nhu tựa tiên nữ trong ánh sao, khiến người không dám nhìn thẳng, sợ mất mình khinh nhờn đối phương.

Ánh sáng sao đáng sợ chảy xuống, trong ánh mắt rung động của mọi người, khí thể trên người Lâm Nhu nhanh chóng dâng cao. Hơi thở chân nguyên khủng bố phát tán từ người Lâm Nhu.

Đại tái Phong Vân bảng kết thúc, Lâm Nhu thăng cấp Quy Nguyên cảnh sơ kỳ ngay trước mặt bao người.

Dưới đài, tập thể dân chúng ngơ ngẩn. Trong Đế quốc Vô Linh tổ chức bao nhiêu lần đại tái Phong Vân bảng, chưa từng có ai vừa kết thúc so đấu đã đột phá Quy Nguyên cảnh, khai sáng ra cảnh tượng tráng lệ.

Nhưng tiếc nuối là có lẽ vì tinh thần khí vận không đến trình độ nhất định nên Thiên Tinh Cung không xuất hiện. Mấy thủ lĩnh hệ trẻ tốp đầu không có cơ hội vào Thiên Tinh Cung chọn lựa bí tịch.

Ánh sáng sao biến mất, thiên địa trở về bình thường, đại tái Phong Vân bảng kết thúc viên mãn.

Trên đài chủ tịch, Vô Vương Bách Lý Chiến đứng dậy, tổng kết hành tình.

Vô Vương Bách Lý Chiến nói:

- Các vị tuyển thủ dự thi, ta sẽ bẩm báo tình huống đại tái Phong Vân bảng lần này đúng như sự thật cho bề hạ, khi đó các vị sẽ được bề hạ khen ngợi.

Trong suốt quá trình so đấu Lâm Nhu chưa từng nói chuyện nay lên tiếng:

- Vô Vương đại nhân.

Ánh mắt Lâm Nhu kiên quyết nhìn thẳng đằng trước, hấp dẫn mọi người chú ý.

Lâm Nhu lạnh lùng nói:

- Vô Vương đại nhân, ta không cần đế quốc khen ngợi, ta chỉ hy vọng Bách Lý Tử bề hạ đặc xá cho nhị ca của ta, Lâm Nhu vô cùng cảm kích.

Thanh âm thản nhiên nhưng tràn ngập kiên quyết không thể lay động, làm người rung động.

- Lâm Nhu, việc này ta không quyết định được, nhưng ta sẽ bẩm báo lên bề hạ.

Vô Vương Bách Lý Chiến chưa nói xong đột nhiên nhìn phía chân trời, khuôn mặt cứng rắn như đá hiểm khi mỉm cười nói:

- Lâm Nhu, xem ra không cần ta bẩm báo, hãy nhìn xem.

Vô Vương Bách Lý Chiến mỉm cười bước ra một bước, biến mất trong hư không.

Vù vù vù!

Mọi người kinh ngạc nhìn mấy luồng sáng xé gió bay tới, chớp mắt đáp xuống quảng trường. Người dẫn đầu tóc đen xõa vai, mắt sáng, khí vũ hiên ngang, chính là Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu . . . Hắn . . . Hắn sống quay về ?

- Hay hắn đã vượt qua Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận của đế quốc ?

- Má ơi!

Các võ giả xoe tròn mắt, há hốc mồm, lòng rung động.

Mắt Lâm Nhu tràn ngập kích động:

- Nhị ca!

Lâm Tiêu cười tiến lên:

- Tam muội.

Lâm Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Tam muội đột phá Quy Nguyên cảnh ?

Lâm Nhu lao vào ngực Lâm Tiêu:

- Nhị ca!

Giọng nàng run run khiến người đau lòng. Mấy ngày nay bề ngoài Lâm Nhu lạnh băng, hờ hững nhưng trong lòng luôn lo lắng cho Lâm Tiêu, bây giờ thì nàng đã nhẹ lòng.

Các võ giả trẻ tuổi nhìn Lâm Nhu lao vào ngực Lâm Tiêu, tuy biết hai người là huynh muội nhưng vẫn tan nát tim.

- Lâm Tiêu, đã lâu không gặp, có khỏe không ?

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên luồng kiếm quang sắc bén từ chân trời bay tới, kiếm khí đáng sợ lan tỏa hư không. Các võ giả rừng mình, như bị thanh trường kiếm lơ lửng trên đầu, sợ run cầm cập.

Một thanh niên đẹp trai mặc áo xanh xuất hiện trong không trung, gã bước chậm đến gần, mỗi bước ảnh hưởng khí cơ thiên địa, làm tim người đập nhanh.

Con người đám người Uất Trì Quật co rút:

- Mặc Thanh Hiên!

Người đến là Mặc Thanh Hiên của Phái Thông Thiên kiếm.

Ánh mắt Mặc Thanh Hiên lạnh lùng nói:

- Lâm Tiêu, ngày xưa trong đại tái Phong Vân bảng ta thua vào tay ngươi, năm năm đã qua, Mặc Thanh Hiên ta bế quan khổ luyện là vì hôm nay tái chiến. Để xem ngươi và ta ai mới là thiên kiêu thật sự của đế quốc!

Khí thế của Mặc Thanh Hiên càng nội liễm, đáng sợ hơn. Khiến người giật mình là tạo nghệ của Mặc Thanh Hiên từ ngày xưa Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đến nay Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, vượt qua đám người Uất Trì Quật, ngang hàng với Lâm Tiêu.

Trong năm năm Mặc Thanh Hiên khổ luyện võ nghệ ở Phái Thông Thiên kiếm, chưa từng thả lỏng một giây chỉ vì hôm nay đánh bại Lâm Tiêu, giành lại vinh diệu thuộc về mình.

- Mặc Thanh Hiên, ngày xưa ngươi đánh bại ta, lần này hai ta cũng chiến đấu một trận đi!

- Còn ta nữa!

- Ha ha ha, hay mấy người chúng ta tái chiến một trận, phân thắng thua lại đi ?

Uất Trì Quật, Tinh Mộng Vũ, Trương Thuần Hi, Hoàng Phủ Chân, Tuyết Vô Danh cũng không chịu cô đơn, bay tới giữa quảng trường, khí thế Quy Nguyên cảnh trung kỳ bộc phát khuấy động hư không Thành Tinh Tú.

- Thiêu kiều thế hệ trẻ thật đáng sợ.

- Khí thế mạnh quá, không thua gì cường giả thế hệ trước.

- Làm người ta kích động, không ngờ trừ đại tái Phong Vân bảng ra chúng ta may mắn được thấy cuộc chiến kích động lòng người.

Đám người Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật ra sân, mọi người sôi trào cảm xúc, máu nóng hừng hực, vô cùng kích động. Nhất là đám võ giả từng thấy nhóm Trương Thuần Hi đánh nhau ngày xưa thì càng kích động người run rẩy.

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Nếu các vị cùng ý kiến thì Lâm Tiêu ta sẽ thỏa mãn yêu cầu.

Lâm Tiêu đang định kêu Lâm Nhu đi ra chốt hấn vụt ngẩng đầu, nhú mào nhìn chân trời.

Đám người Mặc Thanh Hiên, Uất Trì Quật, Tinh Mộng Vũ cũng chú ý biến dị trên bầu trời.

Ầm ầm ầm!

Chân trời phương xa ầm ầm tiếng sấm, chân nguyên dồi dào, mấy khí thể kinh người xé gió bay đến, va chạm nhau như tiếng biển gầm bao phủ bầu trời Thành Tinh Tú tựa mây đen kéo đến, khiến người nghẹt thở.

- Là ai! ?

Khí thể khủng bố đó làm mọi người chú ý, ai nấy đứng bật dậy, ánh mắt kinh sợ nhìn phương xa.

Tiếng cười ầm ầm vang trên chân trời:

- Ha ha ha ha! Ta nghe nói mấy ngày nay Đế quốc Võ Linh tổ chức đại tái Phong Vân bảng năm năm một lần, chúng ta đến xem thử, không ngờ tới chậm.

Biển chân nguyên hùng hồn xé mở, năm bóng người bay nhanh đến.

Vù vù vù!

Chớp mắt năm người xuất hiện trên bầu trời quảng trường, mỗi người khí thể cực kỳ đáng sợ. Bọn họ đến như năm lỗ đen hút lấy tinh khí bốn phương, khuấy động nguyên khí thiên địa Thành Tinh Tú, khủng bố vô cùng.

Nhất là thanh niên dẫn đầu, thực lực là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, tóc dài màu vàng kim xoa vai, khí thể hùng hồn. Thanh niên đứng trong thiên địa như một vị vương giả, khiến người không dám nhìn gần, khung trời trở nên nhỏ bé trước mặt gã, nhỏ cỡ eo gã.

Bốn thanh niên thân hình khác nhau đứng sau lưng gã, thoát trông hơn hai mươi tuổi, thực lực cỡ Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, toát ra khí thể khác nhau, điều giống nhau là cường đại, nhuệ khí thẳng tiến tới trước. Bọn họ cao cao tại thượng nhìn đám người Lâm Tiêu đứng đằng trước nhất.

915. Chương 913: Khách Không Mời (2)

- Bọn họ là ai ?

- Chẳng lẽ là tuyển thủ đại tái Phong Vân bảng mấy quý trước ?

- Không đúng, xem tuổi chỉ hơn hai mươi, nếu là tuyển thủ quý trước thì tuổi cơ bản hơn ba mươi, hơn nữa chúng ta không thể nào không biết mặt.

- Ở đâu chạy ra nhiều cường giả vậy ? Khí thể quá khủng bố, ở trước mặt bọn họ làm tan ghệt thở.

Xung quanh quảng trường, các võ giả kinh hoàng lên tiếng. Nhất là thí sinh được thứ hạng trong đại tái Phong Vân bảng lần này, ai nấy mặt tái xanh, không biết ở đâu chui ra nhiều cường giả như vậy.

Một thanh niên mặc võ phục màu đỏ cười khẩy nói:

- Thiên Thần sư huynh, đây là mấy người xuất sắc trong đại tái Phong Vân bảng lần này sao ? Nhìn cũng không ra gì, không đến Quy Nguyên cảnh. Mấy người ở giữa quảng trường thì tạm được, nhưng cũng chỉ có thể.

Tóc dài màu đen bay lên, thanh niên toát ra hơi thở nóng bỏng, ma khí âm trầm.

Trương Thuần Hi mở miệng hỏi:

- Các vị rốt cuộc là ai ? Đường như trước kia chúng ta ở Đế quốc Võ Linh chưa từng thấy mấy vị ?

Thanh niên mặc võ phục màu đỏ ngông cuồng nhìn đám người bên dưới, ánh mắt khinh thường nói:

- Ha ha ha ha! Năm người chúng ta vốn không phải là người Đế quốc Võ Linh, chúng ta đến từ Đế quốc Thần Võ, chuyến này tới đế đô của Đế quốc Thần Võ là có việc, nhưng nghe nói đại tái Phong Vân bảng quy cách cao nhất Đế quốc Võ Linh sẽ tổ chức tại đây nên đến xem. Tuy nhiên còn chẳng bằng không xem còn hơn, thật chẳng ra sao cả.

Nghe nói đối phương đến từ Đế quốc Thần Võ, có võ giả Quy Nguyên cảnh tròn mắt kinh kêu:

- Đế quốc Thần Võ ? Ta nhớ ra rồi! Thanh niên áo đỏ là Hỏa ma Liệt Hùng, một trong các thiên tài trẻ tuổi nhất Đế quốc Thần Võ, uy danh hiển hách, danh chấn đế quốc!

Trong đại lục Thương Khung trải rộng yêu thú, giữa các đế quốc không giao lưu nhiều, ít khi tới lui với nhau. Nhưng vì có mấy chỗ như chiến trường ma uyên nên hay giao lưu tin tức, bởi vậy nghe đối phương nói đến từ Đế quốc Thần Võ liền có võ giả nhận ra lai lịch một vài người.

- Ha ha ha, không ngờ cái danh Hỏa Ma của ta cũng có người trong Đế quốc Võ Linh biết.

Thanh niên tóc đỏ cười to bảo:

- Vậy thì những người bên cạnh ta như Kinh Vô Song, Hậu Chính, Tạ Tranh, Thiên Thần sư huynh chắc càng uy danh lan xa trong Đế quốc Võ Linh các người đi ?

- Hậu Chính, chẳng lẽ là Hậu Chính có danh hiệu Cuồng Dao ? Lấy đao nhập cuồng, không gì không chém, từng vượt cấp cần quét đao khách một quận của Đế quốc Thần Võ, không người địch lại ?

- Ba người kia chẳng lẽ là Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song, Thiết Diện Phán Quan Tạ Tranh, và . . .

Nghĩ đến người cuối cùng, võ giả đó hoảng sợ vụt ngừng đầu, ánh mắt kinh sợ. Người này tên Trương Thiên, tuy chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ nhưng cư ngụ ở quận Kim Hà gần Đế quốc Thần Võ nhất, quanh năm rèn luyện trong tầng hai chiến trường ma uyên, biết nhiều cường giả Đế quốc Thần Võ, nên cũng nghe danh tiếng nhiều thiên tài của Đế quốc Thần Võ.

- Năm người này đều đến Đế quốc Võ Linh ta, hay Đế quốc Thần Võ xảy ra chuyện lớn gì ? Mấy người kia rất đáng sợ, nên nhắc nhở nhóm Lâm Tiêu đừng gây xung đột.

Trương Thiên ngẫm nghĩ, truyền âm ấy đứng đầu thế hệ trẻ như Lâm Tiêu biết tin tức.

Lâm Tiêu gật gù, mắt lóe tia sáng:

- Thì ra là thiên tài trẻ tuổi đỉnh cao đến từ Đế quốc Thần Võ.

Biểu tình Trương Thuần Hi trầm trọng:

- Đúng rồi, ta cũng có nghe danh tiếng của bọn họ.

Trương Thuần Hi là đệ nhất thiên tài quận Kim Hà, có nghe tiếng vài thiên tài của Đế quốc Thần Võ.

- Hỏa Ma Liệt Hùng, một trong số thiên tài đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ, công pháp hỏa hệ thông thiên triệt địa, không gì không diệt.

- Nghe nói sau khi hấn sinh ra thì phụ mẫu bị người truy sát, vì bảo vệ Liệt Hùng nên hai người đặt hấn vào hang núi lửa đi ngang trên đường, không may rơi vào dung nham. Chẳng ngờ Liệt Hùng ly kỳ sống sót.

- Sau này Liệt Hùng được một cường giả phát hiện nhận nuôi, dạy dỗ võ nghệ. Năm mười chín tuổi Liệt Hùng một mình vào sơn trang kẻ thù năm xưa truy sát phụ mẫu của mình, một người đồ diệt ngàn người trong sơn trang, đốt sơn trang thành tro nên được danh hiệu Hỏa Ma.

- Thanh niên eo giắt chiến đao là Cuồng Dao Hậu Chính, một đao nhập cuồng, không gì không chém được. Hậu Chính tu luyện áo nghĩa cuồng đao uy lực vô cùng, khiêu chiến vượt cấp đơn giản như đi đường ăn cơm.

- Người mặt không biểu tình, chất phát là Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Sông, từng là sát thủ trong một tổ chức sát thủ đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ. Kiếm pháp của Kinh Vô Sông khiến người ta biến sắc, kiếm pháp nhẹ nhàng, giết người chưa bao giờ cần chiêu thứ hai, một kích tất trúng. Kinh Vô Sông từng ám sát nhiều cường giả thế hệ trước mạnh hơn hẳn rất nhiều.

- Người sau lưng giắt bút phán quan là Thiết Diện Phán Quan Tạ Tranh. Đôi bút phán quán phán sinh tử của người, đối thủ bị Tạ Tranh chọn chưa từng sống qua ngày thứ hai nên mới có biệt danh là Thiết Diện Phán Quan.

- Người trẻ tuổi cuối cùng được gọi là Thiên Thần sư huynh, nếu ta không đoán sai thì khủng bố hơn bốn người khác gấp mấy lần.

Biểu tình Uất Trì Quạt nghiêm túc hỏi:

- Người này rất đáng sợ sao ?

Trương Thuần Hi kể mấy người trước không bình thường, nghe giọng điệu của gã thì Thiên Thần sư huynh khủng bố hơn những người khác, làm Uất Trì Quạt giật mình.

Trương Thuần Hi hít sâu, nói:

- Đâu chỉ đáng sợ, là khủng khiếp.

- Người này tên Triệu Thiên Thần, danh hiệu Thiên Kiếm, đệ tử của Danh Kiếm sơn trang, thế lực đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ.

- Nghe nói lúc Triệu Thiên Thần sinh ra thì trong Danh Kiếm sơn trang vang tiếng kiếm ngân, có luồng kiếm khí bắn thẳng lên trên trời, nên sau khi thành danh có biệt hiệu là Thiên Kiếm.

- Từ nhỏ đến lúc Triệu Thiên Thần lớn thiên tài thiếu niên thua trên tay hắn nhiều không đếm xuể, thật là biến thái. Không khí trong Đế quốc Thần Võ không như Đế quốc Võ Linh chúng ta, nó là vùng đất hỗn loạn, các quận hay đánh nhau, vô cùng tàn bạo. Bởi vậy thiên tài trong Đế quốc Thần Võ không dễ tính như chúng ta, mỗi người đều giết người như ngóe.

Ánh mắt Trương Thuần Hi trầm trọng, danh tiếng của Triệu Thiên Thần tạo áp lực lớn cho gã.

Mặc Thanh Hiên hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Thiên Kiếm ?

Kiếm khí nội liễm, mắt Mặc Thanh Hiên rực cháy chiến ý:

- Ta muốn xem Thiên Kiếm này có gì đáng sợ!

Mặc Thanh Hiên biểu hiện như thế, Trương Thuần Hi không tiện nói gì thêm:

- Mặc Thanh Hiên, nếu đối đầu với Triệu Thiên Thần thì nhớ hết sức cẩn thận. Giữa võ giả bình thường Đế quốc Thần Võ và Đế quốc Võ Linh ta ít khi có tiếp xúc, năm người đột nhiên đến không biết có mục đích gì.

Hoàng Phủ Chân hừ lạnh một tiếng:

- Mặc kệ là mục đích gì, mặc kệ là ai, đến Đế quốc Võ Linh vênh váo tức là bất kính với võ giả Đế quốc Võ Linh chúng ta!

Hoàng Phủ Chân hét to:

- Các vị Đế quốc Thần Võ, nơi này là Đế quốc Võ Linh ta, nếu mấy vị đến làm khách thì chúng ta hoan nghênh, không thì mời đi cho, đừng cản trở mấy người chúng ta luận bàn!

916. Chương 914: Khiêu Chiến

- Ha ha ha! Mấy người mà cũng gọi là luận bàn ? Làm người ta cười rụng răng. Nghe đồn thiên tài Đế quốc Võ Linh thừa thốt, giờ thấy mới biết đúng thật. Một đám ếch ngồi đáy giếng!

Hỏa Ma Liệt Hùng cười to bảo:

- Nếu vậy hãy để Hỏa Ma Liệt Hùng ta chơi với các người, cho đám phế vật Đế quốc Võ Linh biết được trời lớn cỡ nào!

Các võ giả Đế quốc Võ Linh lập tức biến sắc mặt. Các quận vương, cường giả nét mặt sa sầm. Nhưng năm người Đế quốc Thần Võ quá trẻ tuổi, bọn họ là tiền bối không tiện tấn công.

Bỗng có tiếng hét vang tức giận quát:

- Hừ! Tiểu tử thôi, ta mặc kệ người có lai lịch gì, cho rằng Đế quốc Võ Linh chúng ta không có ai sao ? Hãy để Song Phủ Thiết Thành ta dạy cho người biết cái gì gọi là khiêm tốn!

Trong đám người bên dưới có một người bay ra. Bộ dạng khoảng ba mươi tuổi, không quá già, khí thế cường đại đã đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, tay cầm hai cây búa hóa thành luồng sáng chém hướng Hỏa Ma Liệt Hùng cuồng ngạo nhất, bá đạo uy mãnh.

- Là Thiết Thành, hạng năm đại tái Phong Vân bảng quý trước.

- Thực lực của người này khá là đáng sợ, tuy chỉ lấy được hạng năm nhưng về sau tiến bộ vượt bậc, một năm trước đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, thành một trong các cường giả đỉnh cao của đế quốc.

- Hỏa Ma Liệt Hùng của Đế quốc Thần Võ có mạnh mấy chỉ là thanh niên hơn hai mươi tuổi, ở trước mặt Thiết Thành sẽ không làm được gì.

Đám người trên quảng trường siết chặt nắm tay, vẻ mặt hưng phấn, trợn to mắt nhìn Song Phủ Thiết Thành chém hướng Hỏa Ma Liệt Hùng. Lúc trước Hỏa Ma Liệt Hùng ngông cuồng chọc giận mọi người, bọn họ hy vọng thấy phe mình có cường giả nào đánh cho đối phương bầm dập.

Hỏa Ma Liệt Hùng cười nhạt, không thèm né. Hỏa Ma Liệt Hùng vỗ chưởng vào hai lưỡi búa của Song Phủ Thiết Thành.

Chân nguyên đáng sợ dao động, đôi tay Hỏa Ma Liệt Hùng biến thành đỏ thẫm, không khí vụn vụn chặn lại một kích của Song Phủ Thiết Thành. Hỏa Ma Liệt Hùng bắt chặt cơ hội ấn chưởng vào ngực Song Phủ Thiết Thành.

Bùm!

Hỏa lửa văng tung tóe, chân nguyên hộ thể trước ngực Song Phủ Thiết Thành bị đánh nát, vạt áo bị đốt thủng cái lỗ to. Chưởng ấn đen thui hiện ra trên ngực Song Phủ Thiết Thành, xung quanh khét lẹt đen xì.

Trong ánh mắt giật mình của mọi người, Song Phủ Thiết Thành té cái bịch xuống đất, ói ra một ngụm máu, mặt trắng như tờ giấy.

- Cái gì ? Thiết Thành thua ngay một chiêu ?

- Sao có thể như vậy ?

Mọi người kinh ngạc. Rõ ràng đẳng cấp đối phương thấp hơn Song Phủ Thiết Thành, không ngờ thực lực đáng sợ đến thế. Song Phủ Thiết Thành là cường giả thế hệ trẻ đại tái Phong Vân bảng quý trước nổi bật vùng lên, nhưng không qua nổi một chiêu của Hỏa Ma Liệt Hùng, khiến người trợn mắt há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Một chiêu đánh bay Song Phủ Thiết Thành, lửa cháy hừng hực quanh người Hỏa Ma Liệt Hùng, ma khí ngút trời. Ánh mắt Hỏa Ma Liệt Hùng lạnh băng nhìn nhóm Lâm Tiêu đứng giữa quảng trường.

Ánh mắt Hỏa Ma Liệt Hùng tràn đầy khinh thường nói:

- Ha ha ha! Đế quốc Võ Linh các người chỉ có lão già này sao ? Nhưng trong người trẻ tuổi đui què sút mẽ hoặc toàn là rùa đen rút đầu, nhìn tới nhìn lui không một người mát mắt.

Đột nhiên Hỏa Ma Liệt Hùng nhìn Tinh Mộng Vũ, Lâm Nhu, mắt sáng rực lên, tặc lưỡi:

- A ? Không đúng, có hai tiểu cô nương không tệ, hay theo chúng ta đi. Các nàng ở lại Đế quốc Võ Linh cũng chỉ lãng phí, ở chung với đám phế vật làm sao có tương lai ?

Cuồng Dao Hậu Chính cười to bảo:

- Ha ha ha! Liệt Hùng, người luôn không đàng hoàng nhưng nói câu này rất đúng, đặc biệt tiểu cô nương mặc váy trắng, ta rất thích. Hay làm thiệp cho ta đi, bảo đảm nàng sẽ ăn sung mặc sướng.

Đôi mắt dâm tà nhìn chằm chằm Lâm Nhu, ánh mắt trần trụi không chút che giấu, khiến người ghét.

Lâm Tiêu nét mặt sa sầm nói:

- Thứ không biết sống chết!

Dao ý tuyệt vọng bốc cháy trong mắt Lâm Tiêu, chiến đao treo bên hông toàn bộ đao khách trong quảng trường run rẩy sắp xé gió bay đi.

Dù đối phương có kiêu căng vênh váo thế nào thì cá tính Lâm Tiêu nhẫn nhịn không đến nỗi dễ giận, nhưng Cuồng Dao Hậu Chính dám to gan đùa giỡn tam muội Lâm Nhu chọc giận Lâm Tiêu. Mới rồi Lâm Tiêu quyết định cho Cuồng Dao Hậu Chính một bài học suốt đời khó quên, để gã biết cái gì nên nói cái gì không.

Triệu Thiên Thần luôn giữ im lặng đột nhiên ngẩng đầu lên:

- A! Thú vị, Đế quốc Võ Linh còn một, hai thiên tài.

Triệu Thiên Thần nhìn Lâm Tiêu, cười khẩy nói:

- Nhưng chỉ được một nửa. Cũng tốt, lần này chúng ta đến Đế quốc Võ Linh có liên quan cái gọi là thiên tài các người, trước đó cho các người biết cái gì gọi là thiên tài, đỡ khỏi phải ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất rộng.

Năm người từ trên trời giáng xuống quảng trường, khí thế đáng sợ khuếch tán. Đám võ giả lùi lại.

Triệu Thiên Thần nói với Hỏa Ma Liệt Hùng:

- Liệt Hùng, người hãy chơi với bọn họ đi, đừng làm Đế quốc Thần Võ chúng ta mất mặt.

- Ha ha ha, yên tâm, cứ chờ xem một mình ta khiêu chiến với đám người đó.

Hỏa Ma Liệt Hùng bước ra từ đám người, đến giữa quảng trường, ánh mắt cao cao tại thượng nhìn quét đám người Lâm Tiêu đằng trước.

Hỏa Ma Liệt Hùng cười khẩy nói:

- Mấy tên đứng phía trước ai có gan ra đây chịu chết, nếu không dám thì các lão tiền bối Đế quốc Võ Linh lên sân cũng được. Yên tâm, ta sẽ không trách tội các người ỷ già hiếp trẻ, đương nhiên nếu là cái tên già mà không có thực lực như vừa rồi thì khỏi đi, Ha ha ha!

Hỏa Ma Liệt Hùng lạnh lùng nhìn quét toàn trường, nhếch môi cười lạnh, cực kỳ kiêu ngạo, khiến người không dám nhìn gần.

Hoàng Phủ Chân nóng tính hét to:

- Quá cuồng vọng, để Hoàng Phủ Chân ta thử tài người!

Hoàng Phủ Chân tung ra một quyền.

- Bát Hoang quyền, Duy Ngã Độc Tôn!

Bị thái độ kiêu ngạo của Hỏa Ma Liệt Hùng chọc giận, Hoàng Phủ Chân vừa lên đã thi triển chiêu Duy Ngã Độc Tôn cực kỳ đáng sợ. Một quyền đánh ra, nguyên khí thiên địa trong quảng trường bị khuấy động. Thiết quyền chứa lực lượng đáng sợ chớp mắt đến trước mặt Hỏa Ma Liệt Hùng.

So với năm năm trước thì Duy Ngã Độc Tôn của Hoàng Phủ Chân tăng uy lực gấp mười lần, quyền phong kịch liệt thổi quét làm người xem không mở mắt ra được. Các võ giả Đế quốc Võ Linh siết chặt hai nắm đấm, mong chờ Hoàng Phủ Chân sẽ tìm về bàn thắng Song Phủ Thiết Thành đánh mất.

Hỏa Ma Liệt Hùng không sợ, cười dữ tợn nhe hàm răng trắng:

- Duy Ngã Độc Tôn rác rưởi gì đó, vênh váo thật, chờ xem Liệt Hùng ta phá đây!

Lửa từ tay phải Hỏa Ma Liệt Hùng bốc cháy ngút trời, gã vỗ một chương, cứng đối cứng đập vào thiết quyền của Hoàng Phủ Chân.

Sóng lửa nóng cháy và chân nguyên khủng bố va chạm giữa hư không, nhiệt độ quảng trường cao thêm mấy hục độ. Trong ánh mắt giật mình của mọi người, Hoàng Phủ Chân rên rỉ chặt vật bay ngược ra, đôi chân trượt dài thành vệt sâu trăm thước.

Mặt Hoàng Phủ Chân từ trắng bệch nhanh chóng đỏ rực, hét to một tiếng:

- Chết tiệt, ta chưa thua! Lại đỡ tiếp một quyền!

Hoàng Phủ Chân định tấn công tiếp.

917. Chương 915: Liên Tục Thua (1)

Hỏa Ma Liệt Hùng không nhúc nhích, gã chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng cười:

- Còn muốn đánh ? Dưỡng thương trước đi.

Hỏa Ma Liệt Hùng dứt lời, Hoàng Phủ Chân lao lên giữa không trung chột run rẩy, cơ thể gã như bị búa tạ vô hình đập trúng. Ánh mắt Hoàng Phủ Chân hoảng sợ, há mồm phun búng máu nóng cháy. Máu tươi vừa tiếp xúc không khí liền đốt cháy dữ dội, tan biến trong hư không.

Hoàng Phủ Chân té xuống đất, hộc bãi máu:

- Oa!

Hoàng Phủ Chân cúi đầu nhìn, không biết từ bao giờ trước ngực gã in một chương ấn, chân nguyên hỏa hệ đốt cháy nội tạng, Hoàng Phủ Chân không hay biết gì.

Hỏa Ma Liệt Hùng lạnh lùng đứng, nhếch mép, lông tóc không tổn hao gì.

- Hoàng Phủ Chân thua.

- Thua thật sao ?

Các võ giả Đế quốc Võ Linh không tin nổi vào mắt mình. Có lẽ Hoàng Phủ Chân không mạnh nhất trong đám người đứng đây, gã giành được thứ hạng không cao trong đại tái Phong Vân bảng quý trước, nhưng nói sao cũng thuộc hàng đứng đầu thế hệ trẻ ngày xưa. Năm năm qua mười đứng đầu thế hệ trẻ mỗi người nổi tiếng như cồn, không thua gì cường giả thế hệ trước. Bọn họ giả thiết Hoàng Phủ Chân sẽ thua nhưng không ngờ gã thua hoàn toàn, không chịu nổi một kích.

Đám người Đế quốc Thần Võ đáng sợ đến cỡ nào ? Tùy tiện một người đứng ra đã dễ dàng đánh bại Hoàng Phủ Chân, hay thiên tài Đế quốc Võ Linh chúng ta yếu như vậy sao ?

Trong phút chốc trong lòng các võ giả vương giả mất tự tin, ánh mắt sợ hãi nhìn đám người Triệu Thiên Thần.

Hỏa Ma Liệt Hùng lạnh lùng cười:

- Người, quá yếu, không chịu nổi một kích, không đủ cho ta làm nóng người. Vậy đi, mấy người cùng lên để ta xem có thể buột ta dốc hết sức ra không.

Nụ cười của Hỏa Ma Liệt Hùng khiến người không rét mà run.

Cuồng Dao Hậu Chính ôm chiến đao, cười khẩy nói:

- Liệt Hùng, kiếm chế chút đi, đừng đánh bại hết tất cả, chúng ta không có đồ chơi.

Tính cách Tuyệt Vô Danh dễ nóng nhất, gai mắt đối phương ngông cuồng, gã vác thương lao ra.

- Đáng ghét, vậy để ta đến so với ngươi!

Tuyệt Vô Danh đâm ra một thương:

- Hỏa Vân Thần Thương, Niết Bách Trùng Sinh!

Trường thương bộc phát sức nóng như núi lửa phun trào, thân thương đỏ rực sắp đốt cháy hòa tan. Trong sóng khí thương ảnh nguyên lực hùng hực lửa đỏ, sóng khí hình phượng hoàng lửa tụ lại giữa đầu hủ dài, mạnh mẽ công kích Hỏa Ma Liệt Hùng.

Phượng hoàng lửa khổng lồ bao bọc Hỏa Ma Liệt Hùng, gã cười to bảo:

- A ? Không ngờ là thương pháp hỏa hệ. Dùng lửa trước mặt ta, không biết tự lượng sức mình!

Hỏa Ma Liệt Hùng không nhúc nhích, lửa to lớn cắn nuốt gã. Hỏa Ma Liệt Hùng biến thành quả cầu lửa hình người.

Ầm!

Quả cầu lửa nổ tung, Hỏa Ma Liệt Hùng lênh lênh đi ra, biểu tình khinh thường từng bước tiến tới, các đóa hoa lửa chứa nhiệt độ cao đốt mặt đất và đá cứng rắn nung chảy thành cái hố đen to cỡ nắm tay.

Nhiệt độ cao như thế vẫn không tổn thương được Hỏa Ma Liệt Hùng.

- Đây là uy lực thương pháp hỏa hệ của người ? Cũng đủ cho ta ám ngươi. Để ta cho ngươi biết được cái gì là công pháp hỏa hệ thật sự!

Hỏa Ma Liệt Hùng nhếch môi khinh thường, gã ngăn lại thương ảnh đáng sợ Tuyệt Vô Danh liên tục đâm ra, lặng lẽ đẩy một chưởng.

Sóng khí nóng cháy bay ra. Không khí đằng trước đột nhiên vặn vẹo, nền đá trên quảng trường bị đốt cháy nứt nẻ, phong hóa, cuối cùng thành khí thể tan rã trong thiên địa lộ ra khe rãnh dài mấy chục thước. Tận cùng khe rãnh, Tuyệt Vô Danh trợn to mắt vắng ra.

Xẹt xẹt xẹt!

Các đốm lửa nóng cháy bám vào chân nguyên hộ thể, dễ dàng đốt chảy chân nguyên hộ thể, vỡ phục, hộ giáp rồi ẩn vào ngực Tuyệt Vô Danh.

Tuyệt Vô Danh phun ra búng máu, mặt trắng bệch rớt xuống.

- Tuyệt Vô Danh cũng thua.

- Quá mạnh, chẳng lẽ Đế quốc Võ Linh chúng ta không có ai kiềm chế được hắn sao ?

- Ta không tin! Nhóm Mặc Thanh Hiên, Lâm Tiêu chưa ra tay. Với thực lực của bọn họ chắc chắn có thể đánh bại Liệt Hùng!

Trong quảng trường rộ lên tiếng ồn ào. Các võ giả Đế quốc Võ Linh siết chặt hai nắm đấm, mặt không còn chút máu, không muốn chứng kiến cảnh này. Bọn họ từ khắp nơi xa xôi ngàn dặm trong đế quốc đến Thành Tinh Tú vì muốn xem quyết đấu đặc sắc của đại tài Phong Vân bảng, nhưng cuối cùng nhìn thấy là võ giả thiên tài đế quốc mình bị thiên tài Đế quốc Thần Võ đánh cực. Trong lòng mọi người thấy vô cùng đau khổ, nhục nhã.

Các quận vương Đông Phương Hiên Viên nhú mày, thực lực như bọn họ nhìn ra được Hỏa Ma Liệt Hùng rất mạnh, đúng là hơn hẳn thiên tài Đế quốc Võ Linh.

Bên mép quảng trường, Tuyệt Vô Danh lau máu dính khóe môi, khó khăn đứng dậy, vẻ mặt cô đơn:

- Quá mạnh, dù là chân nguyên, công pháp hay nắm giữ hỏa hệ đều trên cơ ta. Giữa chúng ta chênh lệch quá xa.

Ngực Tuyệt Vô Danh bốc khói, gã phun ra búng máu nóng:

- Khụ khụ.

Tuyệt Vô Danh lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào bụng, trong cơ thể gã có chân nguyên hỏa hệ của Hỏa Ma Liệt Hùng tàn phá, nếu không chữa ngay sẽ để lại mầm bệnh.

Hỏa Ma Liệt Hùng liên tục thắng hai trận, lạnh lặn không bị sút mẻ gì, gã cực kỳ ngông cuồng cười to bảo:

- Ha ha ha! Ta đã nói rồi, lần lượt từng người lên không đấu lại ta. Tập thể lên hết đi, để ta hoạt động gân gân cốt!

- Tuyệt Vô Danh cũng thua.

Đám người Tinh Mộng Vũ, Vương Thái, Uất Trì Quật nhú mày. Đối phương thật sự đáng sợ như thế sao ? Hoàng Phủ Chân, Tuyệt Vô Danh thậm chí không đụng được vật áo Hỏa Ma Liệt Hùng, chưa gây ra chút vết thương nhẹ nào cho đối phương.

Wương Thái cắn răng định tiến lên:

- Để ta lên, ta không tin Hỏa Ma Liệt Hùng đáng sợ như vậy!

Một bóng người chắn trước mặt Vương Thái, chặn đường gã đi, là Mặc Thanh Hiên biểu tình lạnh lùng.

- Để ta đấu với hắn. Không nắm chắc mà tùy tiện ra tay sẽ chỉ làm đối phương càng khinh thường thiên tài Đế quốc Võ Linh chúng ta.

Ánh mắt Vương Thái đầy tức giận, đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng gã vẫn lùi xuống. Vương Thái muốn ra tay vì gai mắt Hỏa Ma Liệt Hùng ngông cuồng, nhưng hỏi gã có bao nhiêu nắm chắc thì thậm chí không được một phần trăm.

Tinh Mộng Vũ lắc đầu, nói:

- Mặc Thanh Hiên nói đúng.

Tinh Mộng Vũ cũng không có nắm chắc chút nào, đi lên xấu mặt cho đối phương khinh thường còn chẳng bằng ở lại. Nếu đồn ra một mình người ta khiêu chiến toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh thì không còn mặt mũi nào.

Mặc Thanh Hiên đang định tiến lên trước thì Uất Trì Quật luôn im lặng bỗng mắt lóe tia sáng, bước ra:

- Để ta đi, sau khi ta thua rồi ngươi và Lâm Tiêu hãy ra tay.

Mặc Thanh Hiên nhượng mày, không giành nữa, gã lặng lẽ trở lại.

Hỏa Ma Liệt Hùng chắp hai tay sau lưng, khẽ lắc đầu:

- Như thế nào ? Thương lượng hết nửa ngày vẫn chỉ có một mình ngươi lên ?

Hỏa Ma Liệt Hùng nhếch mép cười nhạt, không thèm để Uất Trì Quật vào mắt.

Cuồng Dao Hậ Chính bĩu môi nói:

- Võ giả Đế quốc Võ Linh không biết rút kinh nghiệm hay sao, toàn là một người lên. Theo ta thấy mình Liệt Hùng là có thể giải quyết hết, chúng ta không có cơ hội ra tay.

Triệu Thiên Thần liếc Lâm Tiêu, lạnh nhạt nói với Hậ Chính:

- Cứ xem tiếp đi. Vừa rồi thanh niên tóc đen kia thực lực không tệ, cũng là đao khách, đáng giá cho ngươi ra tay.

918. Chương 916: Liên Tục Thua (2)

- Hắc ?

Mắt Cuồng Dao Hậu Chính lộ tia khinh thường nói:

- Mọi người nghe thấy chưa ? Phải chờ tiểu tử dùng đao lại cho ta, nhìn xem ta đánh bại hắc như thế nào!

Lúc này trên quảng trường Uất Trì Quật, Hỏa Ma Liệt Hùng đã đánh túi bụi.

- Man Long Thăng Thiên quyền, Man Long Thôn Thiên!

- Man Long Phệ Địa!

- Cửu Long Thăng Thiên!

- Man Long Hóa Thân!

- Man Long Thăng Thiên!

Uất Trì Quật dốc hết sức tấn công, các quyền ảnh khủng bố rợp trời, như sóng thần, bộc phát uy lực không gì sánh bằng. Trong phút chốc thiên địa biến sắc, trời trắng lu mờ. Các cự long gầm rống bay lên trời, kết hợp sức chiến đấu khủng bố của Uất Trì Quật điên cuồng ập hướng Hỏa Ma Liệt Hùng.

Ầm ầm ầm!

Uất Trì Quật tấn công dồn dập khiến Hỏa Ma Liệt Hùng ban đầu không dốc hết sức phải ngạc nhiên, gã liên tục thụt lùi, trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên bàn tay lửa không ngừng vỗ. Đây trời là bàn tay lửa đốt cháy và quyền ảnh cự long gầm rống, điên cuồng va chạm nhau, tiếng nổ ầm ầm.

Liên tục đánh hơn chục chiêu, Hỏa Ma Liệt Hùng cứ lại thế đi, bàn tay lửa từng bước ép sát Uất Trì Quật.

Mới rồi Hỏa Ma Liệt Hùng còn kêu gào kêu đối phương tập thể lên, không ngờ giây sau đã bị đè đầu đánh, gã rất tức giận.

- Tiểu tử, mới rồi là ta sơ sẩy cho ngươi thừa dịp kẻ hở, giờ nhìn xem ngươi làm sao đỡ!

Mắt Hỏa Ma Liệt Hùng rần rần như có lửa phun trào, gã vỗ một chưởng:

- Hỏa Chi Quốc Độ!

Ầm ầm ầm!

Ngọn lửa bùng cháy, Hỏa Ma Liệt Hùng vỗ một chưởng, trong bàn tay rực lửa lấp lóe vô số bức tranh. Trong tranh có núi cao, thành trì, chim bay thú chạy, diễn biến thành quốc gia lửa, trong bàn tay dung hợp một quốc gia, làm người ta hoảng sợ biến sắc mặt.

Ầm!

Long khí đầy trời dao động, chưởng của Hỏa Ma Liệt Hùng phá vô số quyền ảnh Uất Trì Quật thi triển. Thiêu đốt chân nguyên trên ngón tay đỏ rực, chưởng ấn vào ngực Uất Trì Quật.

Cơ thể Uất Trì Quật run lên, đôi chân thì đóng đinh dưới đất không nhúc nhích, nhếch môi cười lạnh băng:

- Hoang Dã Thần Quyền!

Uất Trì Quật thiêu đốt hết chân nguyên, bùng nổ tột đỉnh. Hai nắm tay Uất Trì Quật tụ lại trước ngực tung nắm đấm.

Quyền phong dao động, khí thế hùng hồn truyền ra. Trước mắt mọi người như có thế giới hoang dã, khí thế mênh mông, bao la làm người nghẹt thở, kinh thiên động địa.

Hoang Dã Thần Quyền là công pháp Thiên cấp đệ giai Uất Trì Quật có được trong Thiên Tinh Cung. Năm năm qua Uất Trì Quật đã tu luyện Hoang Dã Thần Quyền đến cực độ, uy lực khủng bố đến mức tận cùng.

Hỏa Ma Liệt Hùng cứ nghĩ đối thủ sẽ héo rũ ai ngờ bùng nổ, gã giật mình kêu lên:

- Cái gì ? Ăn một chiêu Hỏa Chi Quốc Độ của ta mà ngươi còn phản kích được ? Địa Hỏa Vô Song, phá!

Hỏa Ma Liệt Hùng vội vàng vận chuyển hỏa chi chân nguyên trong cơ thể đến cực hạn, dốc sức vỗ ra chưởng thứ hai.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, hai bóng người cùng bay ngược ra, hộc máu.

Uất Trì Quạt khó khăn đứng dậy:

- Khụ khụ.

Một chưởng ấn cháy đen in trên ngực Uất Trì Quạt, nhìn mà ghê người nhưng không bị thương trí mạng.

Uất Trì Quạt lạnh lùng cười:

- Thiên tài Đế quốc Thần Võ đến thế là cùng, mới rồi lão lêu to mồm, ta còn tưởng đầu mạnh lắm.

Hai chân giẫm đất, Hỏa Ma Liệt Hùng vừa kinh vừa giận quát:

- Ngươi . . .!

Cuồng Dao Hậu Chính bất mãn lắc đầu, nói:

- Chuyện gì xảy ra ? Liệt Hùng bị thương ? Tiểu tử này quá sơ sẩy.

Cuồng Dao Hậu Chính cho rằng lúc trước Hỏa Ma Liệt Hùng lơ là, nếu già cẩn thận hơn thì đã nhẹ nhàng đánh bại đối thủ. Mặc dù hiện tại Hỏa Ma Liệt Hùng không bị thương nặng gì.

Kinh Vô Sông biểu tình lạnh lùng nhìn Uất Trì Quạt đứng dậy, thản nhiên nói:

- Chiêu Hỏa Chi Quốc Độ vừa rồi Hỏa Ma Liệt Hùng đã dốc hết sức, nhưng tiểu tử kia phòng ngự quá mạnh nên Liệt Hùng bị đối phương bắt lấy cơ hội. Mặc dù Liệt Hùng dốc hết sức nhưng muốn đánh bại đối thủ cũng phải bị thương.

Triệu Thiên Thần cười nói:

- Đế quốc Vô Linh còn một, hai thiên tài, tuy thực lực chỉ bình thường.

Phe Lâm Tiêu, Uất Trì Quạt đã lùi về.

- Bà nội nó, tiểu tử này đúng là đáng sợ, suýt chút đánh thủng phòng ngự Huyền Phương Bất Diệt Thể của ta, may mắn ta chống đỡ được.

Uất Trì Quạt cắn răng nói:

- Nếu không phải vì ta chưa tu luyện Huyền Phương Bất Diệt Thể đến đại thành, hẳn không để lại chút gì thì không đi được!

Thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Vậy đã đủ rồi, tiếp theo để ta lên.

Vù vù vù!

Mặc Thanh Hiền xuất hiện trên lôi đài.

Mặc Thanh Hiền liếc Hỏa Ma Liệt Hùng, mắt bắn ra kiếm khí khiếp người:

- Còn không lui xuống ? Hay ngươi muốn tiếp tục chiến ?

Mắt Kinh Vô Sông sáng lên:

- A! Kiếm khí thật mạnh, người này thuộc về ta!

Không thấy Kinh Vô Sông có hành động gì, nhún người hai cái đã đến trước mặt Hỏa Ma Liệt Hùng.

- Giao người này cho ta, ngươi trở lại đi.

Hỏa Ma Liệt Hùng e ngại khí thể lạnh lẽo của Kinh Vô Sông, nói:

- Được, ta nhìn tiểu tử này này là thấy khó chịu, hãy dạy hắn bài học thay ta.

Kinh Vô Sông là sát thủ, kiếm pháp vô hình, nhất kiếm phong hầu, nhiều người đến chết cũng không biết bọn họ bị ám sát như thế nào.

Kinh Vô Sông không tỏ ý kiến, ánh mắt vô tình nhìn Mặc Thanh Hiên:

- Người xuất chiêu đi, để ta xem kiếm khách thiên tài của Đế quốc Vô Linh có trình độ gì.

- Như người mong muốn.

Mặc Thanh Hiên không khinh địch, Kinh Vô Sông có khí thể rất đặc biệt, cường đại khiến người ta không dám chớp mắt cái nào. Đây là cảm giác kiếm khách đối với kiếm khách.

Xoẹt!

Trong một phần mười giây, Mặc Thanh Hiên rút kiếm bên hông ra khỏi vỏ. Trường kiếm màu xanh đen kéo theo vầng sáng xanh ngọc rực rỡ hình cung chém ra. Kiếm quang sắc bén nhẹ nhàng khó tìm kéo gợn sóng vô hình trong không trung, khiến người ta khó nắm bắt phương hướng.

Lâm Tiêu nhướng mày:

- A ?

Lâm Tiêu thầm kinh ngạc. Xanh là màu sắc dồi dào sức sống nhất, nhưng ở trong tay Mặc Thanh Hiên lại tĩnh lặng không có chút sự sống, làm tinh thần thác loạn. Mặc Thanh Hiên linh ngộ ý cảnh vô tình đã đến trình độ cực kỳ thâm sâu.

Mắt Kinh Vô Sông sáng lên:

- Thú vị!

Con người Kinh Vô Sông co rút, chỉ một cái, kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm khí sắc bén đã chém ngay trung tâm đòn công kích của Mặc Thanh Hiên, dễ dàng phá đòn tấn công.

Mặc Thanh Hiên không giật mình, các luồng kiếm quang xanh biếc bay ra, sắc xanh rực rỡ càng lúc càng sáng ngời, trong đó chứa ý vô sinh ngày càng đáng sợ.

Đỉnh đỉnh đỉnh!

Kinh Vô Sông nhanh chóng lùi lại, kiếm khí vô tận từ người gã bắn ra bốn phía. Ngay khi Mặc Thanh Hiên xuất kiếm Kinh Vô Sông luôn tìm ra đường tấn công, giữa đường chặn lại, cứ thế bớt hao phí chân nguyên rất nhiều.

Mặc Thanh Hiên cũng mò được cách đối phương tấn công. Kinh Vô Sông nhìn như bình thường nhưng kỹ xảo chiến đấu vô cùng đáng sợ, có thể dễ dàng nhìn thấu biến đổi mỗi một nhát kiếm của Mặc Thanh Hiên.

Mặc Thanh Hiên không chút do dự từ bỏ phong cách xuất kiếm nhẹ nhàng bao la.

919. Chương 917: Đỡ Một Chiêu Của Ta

Có luồng tinh khí màu tím từ đỉnh đầu Mặc Thanh Hiên bắn lên, ánh sáng tím đậm thẳng lên tầng mây. Chỉ giây lát khí thể, sức chiến đấu của Mặc Thanh Hiên tăng gấp đôi, kiếm khí hủy diệt tràn ngập hư không. Mặc Thanh Hiên đâm ra nhát kiếm, ánh sáng bao bọc mũi kiếm, cực quang vạn dặm, kéo dài sáng tím rực rỡ giữa hư không nhanh chóng đến trước mặt Kinh Vô Sông.

Mắt Kinh Vô Sông lóe tia sáng, thiêu đốt chân nguyên toàn thân, thoáng chốc chỉ một cái.

Đỉnh!

Kinh Vô Sông thụt lùi, đôi mắt không chút dao động.

Đám võ giả Đế quốc Vô Linh thấy cảnh này thì reo lên:

- Lùi rồi!

Từ lúc so tài đến bây giờ toàn là Kinh Vô Sông thụt lùi, bọn họ cho rằng Mặc Thanh Hiên chiếm ưu thế, trận chiến này rất có hy vọng thắng.

Nhưng Lâm Tiêu không nghĩ vậy.

Từ đầu đến cuối Kinh Vô Sông không rút kiếm khỏi vỏ, khi thụt lùi thì vẻ mặt bình thản, không giật mình, còn dư sức. Mỗi lần thụt lùi đều nằm trong tính toán của Kinh Vô Sông, hoặc nên nói không phải gã bị Mặc Thanh Hiên đẩy lùi mà bản thân gã muốn làm vậy.

Kinh Vô Sông đang tìm sơ hở của Mặc Thanh Hiên, nếu gã tìm ra sẽ ột kích trí mạng.

Mặc Thanh Hiên cũng biết đối phương giữ thực lực, nhưng gã không chịu vứt bỏ ưu thế khó khăn lắm mới có được. Mặc Thanh Hiên lần nữa áp sát Kinh Vô Sông.

- Thứ thứ sáu Vô Sinh kiếm pháp, Thiên Hạ Vô Sinh!

Mặc Thanh Hiên vận chuyển hỷ diệt kiếm khí đến cực hạn, kiếm quang vô hình xẹt qua hư không. Một kiếm bình thường, không thấy có điểm gì lợi hại. Nhưng khi trường kiếm đâm ra, hơi thở lạnh lẽo khó tả lan tràn bao phủ cả quảng trường, khiến người không rét mà run.

Là lúc này!

Con người Kinh Vô Sông co rút, trường kiếm treo bên hông từ khi nào đã ra khỏi vỏ.

Không thấy kiếm quang, chỉ có một tia dao động cực nhẹ xẹt qua.

Mặc Thanh Hiên bay ngược ra, ổn định thân thể, sợ hãi sờ cổ họng. Một giọt máu đọng trên bàn tay Mặc Thanh Hiên, chỗ vết hầu có một vết đỏ đặc biệt chói mắt, nhất kiếm phong hầu.

Xoẹt!

Phía đối diện, vải áo vai trái Kinh Vô Sông rách, cũng chỉ trầy da.

Kinh Vô Sông mở miệng nói:

- Người đã làm ta bị thương.

Nếu không phải vì cảm giác có nguy hiểm, e rằng nhất kiếm vừa rồi không đơn giản là cắt da Mặc Thanh Hiên.

- Ta thua.

Lưng Mặc Thanh Hiên đổ mồ hôi lạnh, nếu mới rồi Kinh Vô Sông liều lĩnh đâm kiếm thì gã tối đa chặt cụt tay đối phương, bản thân Mặc Thanh Hiên thì sẽ rơi đầu.

Triệu Thiên Thần nheo mắt nói:

- Thú vị.

Triệu Thiên Thần hiểu rõ thực lực của Kinh Vô Sông, tuy thua xa gã nhưng tính trung đẳng trong bốn người khác. Mặc Thanh Hiên tổn thương được Kinh Vô Sông, mặc dù chỉ là vết thương nhỏ vẫn làm Triệu Thiên Thần bất ngờ.

Lâm Tiêu vỗ vai Mặc Thanh Hiên lùi xuống, mở miệng nói:

- Mặc Thanh Hiên, tiếp theo cứ giao cho ta.

Trên quảng trường, Kinh Vô Sông chưa đi xuống, Cuồng Dao Hậu Chính đã bước tới giữa quảng trường. Cuồng Dao Hậu Chính phát ra khí thế cuồng bạo hình thành lốc xoáy cỡ nhỏ.

Cuồng Dao Hậu Chính nhìn Lâm Nhu đứng bên cạnh Lâm Tiêu, ánh mắt càn rỡ tràn ngập âm tà:

- Tiểu tử, xem ra ngươi cũng là đạo khách, lăn ra đây. Ta và ngươi đánh cuộc đi, nếu thua ta thì tiểu cô nương bên cạnh ngươi cũng trở thành người của ta. Nếu thắng, ta đồng ý một điều kiện của ngươi, thấy sao ?

Lâm Tiêu nét mặt sa sầm nói:

- Có giỏi thì lặp lại lần nữa!

Đối phương năm lần bảy lượt khiêu khích vẫy ngược của hắn, cho rằng hắn dễ ăn hiếp sao ?

Lâm Tiêu không cố ý phát ra khí thế nhưng hắn đang nóng giận, không nén được sát khí vô hình bay ra, tràn ngập quảng trường.

Vô giả trên quảng trường cảm giác như bị mãnh thú theo dõi, người bứt rứt, sợ teo tim.

Kinh Vô Sông thụt lùi về, biểu tình nghiêm túc nói:

- Khí thế thật đáng sợ.

Kinh Vô Sông là sát thủ, gã nắm bắt khí thế rất nhạy bén. Trong cảm giác của Kinh Vô Sông, Lâm Tiêu tựa như núi lửa to đang ngủ say, sắp phun trào, ẩn giấu uy lực làm người ta không dám nhìn gần.

Triệu Thiên Thần nhếch môi lạnh lùng cười:

- A! Đường như không đơn giản, thú vị.

Cuồng Dao Hậu Chính rất khó chịu thái độ của Lâm Tiêu, làm như hắn có thể dễ dàng nghiền áp gã:

- Ha ha ha, lặp lại thì sao ? Ngươi có thể ăn ta sao ? Ta thấy ngươi là đồ rác rưởi!

Lâm Tiêu không giận mà uy, người phát ra từng lũ đao khí khuấy động hư không:

- Cho ngươi cơ hội một chiêu, đỡ được một đao của ta thì hôm nay ngươi lành lặn rời đi, nếu không hãy để lại thứ gì rồi đi!

Cuồng Dao Hậu Chính tức giận:

- Ngông cuồng! Trước giờ chưa từng có ai nói câu đó với Cuồng Dao Hậu Chính ta đây. Chỉ câu nói này đủ để ta cho ngươi hối hận suốt đời!

Hậu Chính chém nhát đao.

- Cuồng Loạn Dao Quyền!

Cuồng Dao Hậu Chính vận dụng chân nguyên đến cực độ, chiến đao màu đen nhập vào hư không. Vòi rồng đao khí thổi quét thiên địa xuất hiện, đâm thẳng lên mây, uy nhiếp đánh tan nát tất cả âm âm áp hướng Lâm Tiêu.

Cuồng Dao Hậu Chính tu luyện đao khí cuồng loạn, giọng điệu gã ngông cuồng nhưng vì có Uất Trì Quật, Mặc Thanh Hiên làm mẫu, gã vừa lên đã dốc hết sức, cố gắng giết Lâm Tiêu trong vòng một chiêu, cho hắn biết kết cuộc dám can rõ trước mặt gã.

- Đao khí khủng khiếp qua, mỗi kích sánh bằng vô giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, làm sao đánh đây ?

Các võ giả trên quảng trường lòng thít chặt. Đến bây giờ Lâm Tiêu là hy vọng cuối cùng của võ giả thiên tài Đế quốc Võ Linh. Trong hàng loạt chuyện lúc trước danh tiếng của Lâm Tiêu như mặt trời ban trưa, uy danh hiển hách, mọi người tin cậy hắn. Nhưng đám người Hoàng Phủ Chân liên tục thua trận, lại thấy nhát đao khủng bố kia, niềm tin của mọi người hơi dao động.

Chỉ có các quận vương Đông Phương Hiên Viên là vẻ mặt không thay đổi, khóe môi cong lên.

- Cuồng Dao Hậu Chính thật ngu, dám chọc giận Lâm Tiêu. Mặc kệ chuyển đi của bọn họ có mục đích gì, đến Đế quốc Võ Linh chúng ta mà dám ngông như thế, nên bị dạy ột bài học, ném mùi!

Thanh âm lạnh lùng vang vọng thiên địa:

- Đây chính là thực lực của ngươi ? Nực cười!

Trước đòn công kích của Cuồng Dao Hậu Chính, Lâm Tiêu không nhúc nhích. Khi vòi rồng đao ngập trời đến gần sát, Lâm Tiêu rút đao.

Keng!

Luồng đao khí vô hình bùng nổ từ chiến đao chém vào vòi rồng đao khí khổng bố đang trước. Chiến đao lại vào vỏ, Lâm Tiêu mặt không biểu tình đứng yên tại chỗ.

Vòi rồng đao khí âm ầm ập tới chỗ Lâm Tiêu, không có gì thay đổi.

Cuồng Dao Hậu Chính ngây người, cười phá lên:

- Ha ha ha ha! Đây là công kích của người sao? Làm người ta cười rụng răng, không thể phá được đao khí tầng ngoài cùng Cuồng Loạn Dao Quyền của ta!

Vòi rồng đao khí to lớn đột nhiên nổ tung, chân nguyên tan nát từ trong ra ngoài, biến thành làn gió biển mất.

Khuôn mặt cười ngoác mồm đông lại.

Phập phụt!

Máu phun ra, cánh tay phải cầm chiến đao bay ra ngoài, máu tuôn như suối từ chỗ cụt tay.

- Chặt một tay của người xem như cho bài học, nếu còn dám nói năng tùy tiện sẽ lấy mạng người!

Yên lặng.

Nguyên quảng trường lặng ngắt như tờ, yên lặng đến nghe tiếng kim rơi. Mọi người có tin trọn to mắt, bao gồm Triệu Thiên Thần.

920. Chương 918: Thiên Kiếm Triệu Thiên Thần

Vù vù vù!

Triệu Thiên Thần đứng bật dậy, mắt lóe tia hung tợn. Đối phương chặt một cánh tay của Cuồng Dao Hậu Chính làm lòng Triệu Thiên Thần dâng trào sát khí.

Hỏa Ma Liệt Hùng há to mồm:

- Cái này . . .

Hỏa Ma Liệt Hùng biết rõ thực lực của Cuồng Dao Hậu Chính, không ngờ chẳng đỡ nổi một chiêu của đối phương.

Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh đứng dậy:

- Thủ đoạn của các hạ thật độc ác.

Hai cây bút phán quan như hai con rồng giận dữ bay tới trước mặt Lâm Tiêu, góc độ xảo quyệt, xuống tay tàn nhẫn muốn phế bỏ hắn.

Lâm Tiêu không giật mình, đối với hắn thì khi nào cũng sẵn sàng chiến đấu. Võ đao lặng lẽ nhích một cái, hai luồng đao quang tựa thất luyện bắn ra, chỉ một phần trăm giây đánh trúng hai cây bút phán quan.

Đình đình!

Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh nhanh chóng thụt lùi, hai chân liên tục đạp đất.

Đất đai dưới chân Lâm Tiêu nổ tung, các khối đá to rợp trời hóa thành bụi bặm nhấn chìm tất cả. Trong hạt bụi sát khí khiến người rợn tóc gáy thoáng hiện. Bút phán quan vạch hai đường cong ánh sáng đen như sợi chỉ cắt hư không, quần hai chân Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Cút về đi!

Chân phải Lâm Tiêu giẫm đất.

Ầm!

Mặt đất phập phồng, sóng xung kích vô hình lấy chân phải Lâm Tiêu làm trung tâm khuếch tán, đánh bật bút phán quan. Dao quang như thất luyện bay vào bụi bặm.

Phập phụt!

Hoa máu nở rộ trong không trung, Thiết Thủ Phán Quan Tà Tranh bay ngược ra, hộ giáp trước ngực tan nát, vết đao dài vài thước, kinh khí sắc bén khuấy loạn kinh mạch của gã.

Sóng trước chưa ngừng sóng sau lại đến.

Hư không trên đầu Lâm Tiêu lặng lẽ dao động, như có luồng sáng vô hình xẹt qua ngay lúc Lâm Tiêu đánh bay tầng thứ bảy, nắm bắt thời cơ cực kỳ tinh diệu khó mà đề phòng xuất hiện ngay góc chết cảm giác của Lâm Tiêu.

- Phá!

Như biết trên đầu mình có biến dị, Lâm Tiêu không thềm nhìn, tay trái nhanh như chớp điểm vào vị trí đó từ bao giờ.

Bùm!

Chỉ điểm ra đánh nát kiếm quang hư vô, chỉ quang không thể ngăn cản tầng vọt. Phía cuối chỉ quang, một bóng người hiện ra, chật vật bay ngược về, khoe môi tràn máu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và hoảng hốt.

Đó là Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song.

Các võ giả ngây người sau đó chửi rủa, mắng đối phương tồi tệ.

- Sao Kinh Vô Song xuất hiện ở chỗ đó ?

- Hèn hạ, chơi đánh lén!

May mắn là Lâm Tiêu, nếu người bình thường đã bị nhất kiếm đâm thủng!

Lâm Tiêu liên tục đánh bại ba thiên tài đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ, hấn đứng giữa quảng trường, người như bảo đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng tràn đầy sắc bén. Lâm Tiêu thản nhiên liếc đám người Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song, không chứa chút tình cảm.

Lâm Tiêu nói:

- Muốn đánh hội đồng ? Máy người cũng lên đi, bao nhiêu người đến ta đánh bại bấy nhiêu!

Lâm Tiêu cầm đao đứng thẳng, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói kiêu ngạo không thềm để nhóm thiên tài Đế quốc Thần Võ vào lòng.

- Không uổng là Lâm Tiêu đánh chết Quận vương Tương Thiên Thần.

- Danh hiệu thiên tài đệ nhất Đế quốc Võ Linh chúng ta danh xứng với thực!

- Từ hôm nay trở đi Lâm Tiêu chính là thiên tài đệ nhất Đế quốc Võ Linh chúng ta, là số một duy nhất.

- Quá xuất sắc, mấy chiêu đánh bại ba cao thủ thiên tài Đế quốc Thần Võ, từ khi nào thiên tài Đế quốc Võ Linh chúng ta khủng bố vậy ?

- May mắn Lâm Tiêu vượt qua Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận của đế quốc, thiên tài như vậy nếu chết trong đại trận là tổn thất lớn lao cho đế quốc.

- Đẹp trai quá!

Các võ giả kích động hò reo, người run rẩy. Lúc trước thiên tài Đế quốc Thần Võ kiên cường ngang ngược làm mọi người ôm cục tức. Hiện tại Lâm Tiêu một chiêu đánh gục một người, mấy chiêu đánh bại phe đối phương hợp sức tấn công, mọi người dồn nén uất nghẹn được giải phóng. Ai nấy sướng rơn, lâng lâng.

Đám người Uất Trì Quạt mắt sáng rực, lẩm bẩm:

- Đệ nhất thiên tài, từ hồi Quận Vô Uy thì ta đã biết.

Đại tài Phong Vân bằng quý trước kết thúc, năm năm qua bọn họ khổ tu từng giây từng phút chỉ để đuổi kịp Lâm Tiêu, La Thiên Đô, cướp danh hiệu thiên tài số một đế quốc. Nhưng năm năm qua đi bọn họ phát hiện chẳng những không kéo gần chênh lệch mà thời gian trôi qua, Lâm Tiêu càng đi càng xa.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ có buồn bã, vui sướng và giải thoát.

Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song trợn to mắt nói:

- Sao ngươi phát hiện ra ta được ?

Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song nhìn chằm chằm, gã không dám tin. Từ giây đầu tiên Lâm Tiêu đánh với Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh thì Kinh Vô Song luôn âm thầm tìm cơ hội, cuối cùng thấy một thời cơ tuyệt vời nhưng không ngờ Lâm Tiêu như sớm biết trước gã sẽ ra tay ngay điểm đó, làm gã bị đả kích mạnh.

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Phát hiện ngươi rất đơn giản, ta có ít nhất ba thời cơ phát hiện ra ngươi.

Lâm Tiêu không nói nhiều, Kinh Vô Song làm sát thủ có thể giấu được cảm giác của người khác nhưng không thể đánh lừa bản thân.

Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song há mồm, bị đả kích nặng nề. Kinh Vô Song thấy rõ Lâm Tiêu không qua loa với gã, công kích ám sát gã luôn cho rằng cực kỳ tinh diệu ở trong mắt cao thủ thật sự lại không chịu nổi một kích. Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song nghĩ mà run, may mắn các võ giả từng bị gã ám sát không biến thái như Lâm Tiêu, nếu không gã đã thành cát bụi.

Cuồng Dao Hậu Chính chớp cánh tay đứt, cảm giác người đau rát, lại học bùng máu:

- Chết tiệt!

Cuồng Dao Hậu Chính lấy tay phải dụng đao tung hoành Đế quốc Thần Võ, giờ mất cánh tay, thực lực tụt dốc. Nếu bị kẻ thù trong Đế quốc Thần Võ biết e rằng Cuồng Dao Hậu Chính không sống lâu hơn một tháng. Không phải Vương giả Sinh Tử cảnh nếu muốn mọc ra tay cụt trừ phi Thi Lang tìm thiên tài dị bảo yêu nghiệt, hoặc luyện được đại sư bát phẩm trở lên luyện chế tái sinh đan. Nhìn khắp Đế quốc Thần Võ hiếm hoi có luyện được đại sư bát phẩm, dù Cuồng Dao Hậu Chính cũng không có tư cách mời đối phương.

Hỏa Ma Liệt Hùng ngơ ngác nhìn Lâm Tiêu, gã là người duy nhất trong bốn người không đánh với hắn. Phải công nhận là nếu Hỏa Ma Liệt Hùng ra sân thì cũng không đỡ nổi một chiêu của Lâm Tiêu, từ khi nào Đế quốc Võ Linh ra thiên tài khủng bố như vậy ?

Triệu Thiên Thần bước ra, mỉm cười nói:

- Rất tốt, thật khiến ta ngạc nhiên. Không ngờ Đế quốc Võ Linh các ngươi còn có thiên tài như vậy.

Nụ cười của Triệu Thiên Thần âm trầm rợn người, làm nhiều võ giả rung mình như thể từ tháng sáu chuyển sang tháng mười hai lạnh giá, thân thể run rẩy.

Triệu Thiên Thần bước đến giữa quảng trường, lạnh lùng quát:

- Các người lui xuống đi!

Triệu Thiên Thần hí mắt nhìn Lâm Tiêu chằm chằm:

- Rất tốt, làm ta giật mình, nhưng song song đó ngươi chọc giận ta. Chắc ngươi không biết, chọc giận Triệu Thiên Thần ta có ý nghĩa gì!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Ta mặc kệ là ý nghĩa gì, ở trong mắt ta thì người không mạnh hơn mấy người kia bao nhiêu.

Mặt Triệu Thiên Thần tím lìm.

Võ giả Đế quốc Vô Linh ôm bụng cười to.

- Ha ha ha ha!

- Tốt, rất tốt.

Mặt Triệu Thiên Thần xanh mét:

- Người sẽ trả giá đắt cho lời mình nói.

921. Chương 919: Nghiền Áp (1)

Ầm ầm ầm!

Triệu Thiên Thần đột nhiên xuất chiêu. Không ai biết Triệu Thiên Thần ra tay như thế nào, khi mọi người lấy lại tinh thần thì chỉ có một trường kiếm thông thiên xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, cách mặt hắn có vài thước.

Không ai thấy Lâm Tiêu ra tay thế nào, Lôi Đình đao tràn ngập lôi quang che trước trường kiếm, rung mạnh. Trong tiếng xèo xèo, lôi quang như biển cả ập vào mặt Triệu Thiên Thần.

Kiểm khí vô hình bắn ra từ người Triệu Thiên Thần chém nát lôi quang đầy trời. Triệu Thiên Thần tiến lên trước một bước, trường kiếm lại chém ra, kiếm khí đáng sợ bắn lên cao bao phủ Thành Tinh Tú, bộc phát lực lượng không gì sánh bằng.

Ầm ầm ầm!

Nhất kiếm làm Thành Tinh Tú run rẩy, nhà cửa rung lắc, khí thế đáng sợ lan tỏa. Các võ giả lùi lại.

- Mạnh quá, sao ta cảm giác đòn công kích kia có thể chém nát cả tòa thành Tinh Tú ?

- Đồn rằng thành Tinh Tú xây bằng thiên thạch, không thể nào bị chém ra. Nhưng kiếm khí của đối diện quá mạnh mẽ mới làm chúng ta có cảm giác này.

- Hèn gì Triệu Thiên Thần đứng đầu năm người, thực lực mạnh mẽ khiến người kinh khủng.

Các cường giả Quy Nguyên cảnh biến sắc mặt, thực lực Triệu Thiên Thần quá mạnh làm bọn họ thềm run sợ. Các võ giả Hóa Phàm Cảnh càng khó phải nói, bọn họ bị khí thế đè ép thở hổn hển.

Lâm Tiêu ung dung đối mặt đòn công kích đáng sợ, dốc sức chém nhất đao:

- Địa ngục Đao, mở!

Hư không phía trước bỗng rung rinh, đao quang khủng bố đánh nát kiếm quang của Triệu Thiên Thần. Đao quang sáng thần đồ ập đến, tay trái Lâm Tiêu thành quyền đâm ra Man Vương Bá Quyền.

Quyền kinh khủng bổ càn quét bốn phía, khắp nơi là tiếng động ầm ầm. Hư ảnh Man Vương khổng lồ kết hợp Ngũ Ngục Pháp Vương Đao của Lâm Tiêu hình thành năng lượng hủy thiên diệt địa nghiền ép Triệu Thiên Thần.

Triệu Thiên Thần kinh ngạc kêu lên:

- Có bản lĩnh, ta đã xem thường ngươi.

Triệu Thiên Thần bình tĩnh thụt lùi, nhanh như chớp chém ra mấy chục nhát kiếm. Kiếm khí xông lung kết hợp lại hình thành kiếm quang thông thiên chém vỡ công kích của Lâm Tiêu.

Phải nói Triệu Thiên Thần có thiên phú siêu đáng sợ, thực lực không thua gì Quận vương Tương Thiên Thần, làm người nhìn ta thán.

Ầm ầm ầm!

Hai bên không ngừng đánh nhau, khắp nơi là kiếm khí, đao khí tung hoành. Mỗi đợt đao khí, kiếm khí siêu khủng bố bắn tứ tung trong Thành Tinh Tú.

Vì phòng ngừa tổn thương người khác, đám cường giả thế hệ trước Quận vương Đông Phương Hiên Viên hợp sức ngăn lại công kích phát tán của Lâm Tiêu, Triệu Thiên Thần. Đám cường giả thế hệ trước bàn tay tê dại, chân nguyên sôi trào. Bọn họ thậm chí giật mình, Lâm Tiêu và Triệu Thiên Thần mới có hơn hai mươi tuổi, ngôi sao mới xuất hiện nhưng thực lực kinh khủng hơn đa số cường giả thế hệ trước của đế quốc.

Thấy võ giả hét lên chạy tứ tán, Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Chúng ta lên trên đánh!

Thành Tinh Tú rất bí ẩn, truyền thuyết nó là một ngôi sao từ trên trời giáng xuống hình thành tòa thành, nên võ giả bình thường tấn công cỡ nào cũng không phá hoại được thành trì. Nhưng mới kết thúc đại tái Phong Vân bảng năm năm một lần của Đế quốc Võ Linh, trong quảng trường đầy ắp võ giả, rất dễ bị ảnh hưởng.

Xoẹt xoẹt!

Hai luồng sáng truy đuổi nhau, bắn thẳng lên trời.

- Thiên Kiếm Ca, Lăng Tiêu Cửu Trọng!

Trong lúc bay lên hai tay Triệu Thiên Thần giơ cao trường kiếm, kích thích kiếm khí liên tục tăng cao đâm thẳng lên bầu trời bao la. Mỗi tầng thì uy lực lại tăng vọt một phần, cuối cùng biến thành thần kiếm bảy sắc khổng lồ chém xuống. Trong tiếng gầm rú đinh tai, bầu trời rách toạc, biến mây cao vạn thước bị xé rách vệt dài ngàn trượng.

Răng rắc! Răng rắc!

Như không chịu nổi áp lực này, hư không phát ra tiếng ken két không chịu nổi gánh nặng, sóng khí to lớn tràn ra.

- Hèn gì được gọi là Thiên Kiếm, nhát kiếm này như muốn chém bầu trời ra.

- Khủng bố thật, ngọn núi ấy ngàn thước chắc cũng bị nhát kiếm chém tan nát, không còn một hạt bụi.

- Triệu Thiên Thần bề ngoài mới hơn hai mươi tuổi, hắn làm sao tu luyện vậy ?

Thanh âm rung động thì nhau vang lên. Võ giả bình thường hay cường giả thế hệ trước khi thấy uy thế của nhát kiếm đều biến sắc mặt, lộ vẻ mặt kinh hoàng.

Uy hiếp cường đại trút xuống, hai tay Lâm Tiêu nắm chặt Lôi Đình đao. Lâm Tiêu không thụt lùi trước đòn công kích cuồng bạo, hắn càng cuồng ngạo hơn nghênh đón.

- Thiên Ngục Đao!

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ thiên địa như biến thành thế giới sấm sét, khắp nơi là lôi quang màu lam trút xuống hình thành biển sét. Trong tiếng động đinh tai, hai lực lượng va chạm nhau, bộc phát ra uy lực sắp xé nát khung trời.

Trong tiếng nổ, hai người cùng bay ra.

Lâm Tiêu cầm chiến đao, mắt lạnh lùng. Triệu Thiên Thần cầm trường kiếm thuộc loại nguyên khí thượng phẩm, không yếu thế trước Lôi Đình đao. Nghĩ đến đây trong quá trình bay ngược Lâm Tiêu đột nhiên điểm một cái.

- Huyền Không chỉ!

Chỉ điểm ra, tốc độ nhanh đến cực hạn, khiến người không kịp phản ứng. Triệu Thiên Thần ngạc nhiên, gã không ngờ Lâm Tiêu còn sức phản kích. Triệu Thiên Thần vội vàng né tránh ngón tay thô to xẹt qua thân thể lộ ra hộ giáp bên trong, chân nguyên dao động, gã lăn lông lốc ra ngoài.

Cuồng Dao Hậu Chính giật mình kêu lên:

- Cái gì ? Thiên Thần sư huynh bị yếu thế ?

Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh lắc đầu, nói:

- Còn lâu. Thiên Thần sư huynh chưa thể hiện hết sức chiến đấu thật sự, nhưng nói sao thì thực lực của tiểu tử này khiến người rung động.

Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh tràn ngập niềm tin với Triệu Thiên Thần.

Mặt Triệu Thiên Thần xanh mét:

- Đáng giận!

Triệu Thiên Thần cố gắng dừng lại, hộ giáp trên người gã màu xanh lóe vàng sáng nhạt, chạm khắc phù văn huyền diệu phức tạp. Đây là hộ giáp thượng phẩm, triệt tiêu phần lớn sức sát thương từ Huyền Không chỉ.

- Kiểm Quang Phi Hành Thuật!

Triệu Thiên Thần giận dữ biến mất, sau đó từng đợt kiểm quang quái dị sinh ra, gấp khúc giữa hư không, trong phút chốc đến trước mặt Lâm Tiêu. Dao quang chứa uy nhiếp chém tất cả.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt hình thành trong lòng Lâm Tiêu:

- Đây là võ kỹ gì ?

Về mặt Lâm Tiêu vẫn bình tĩnh, mắt nhìn chăm chăm kiểm quang nhanh đến cực hạn. Tinh thần lực bát phẩm khuếch tán, cảm ứng rõ hành động của đối phương.

Đỉnh đỉnh đỉnh!

Chiến đao vung, biến sét màu lam pháp phệ hóa thành lôi trì giảm mạnh tốc độ, lực lượng của kiểm quang.

Một chuỗi tiếng kim loại giao nhau vang lên, Lâm Tiêu chém mỗi một nhát đao dễ dàng đánh trúng kiểm quang. Mặc cho kiểm quang núp giữa hư không nhanh, quái dị cỡ nào cũng không thể đánh trúng Lâm Tiêu.

Triệu Thiên Thần không tin nổi vào mắt mình:

- Làm sao người nhìn thấu được động tác của ta ?

Kiểm Quang Phi Hành Thuật là bí pháp thiên cấp, chú trọng khi xuất kiếm thì người dung hợp vào kiểm quang, tốc độ tăng vọt kinh người, như có kiểm quang xuyên qua hư không, quái dị khó lường, uy lực vô cùng. Kiểm Quang Phi Hành Thuật vừa dùng để chạy vừa có thể công kích.

Triệu Thiên Thần không chấp nhận được là mỗi lần gã tấn công như bị đối phương biết trước, khiến gã không đánh hết sức được. Kiểm Quang Phi Hành Thuật ảo diệu ở chỗ quái dị khó lường, nếu bị đối phương thấy được quỹ tích thì đã mất hiệu quả căn bản nhất.

922. Chương 920: Nghiền Áp (2)

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Dù người nhanh mấy cũng không phải thật sự hóa thành kiếm quang, đó chỉ là thủ thuật che mắt, muốn lừa được Lâm Tiêu ta sao ?

Thanh âm chứa trào phúng.

Kiểm Quang Phi Hành Thuật bị phá, tuy Triệu Thiên Thần giật mình nhưng không hoảng.

Triệu Thiên Thần lạnh lùng cười:

- Vậy đỡ thêm chiêu này.

Triệu Thiên Thần thiêu đốt chân nguyên khuếch tán ra, tay cầm trường kiếm bỗng tỏa sáng chói lòa, gần như biến thành mặt trời bé con.

- A! Đây là ánh sáng gì ? Mắt của ta!

- Ngốc, đừng xem bằng mắt, hãy dùng cảm giác tìm tòi. A, sao cảm giác của ta cũng bị quấy nhiễu ?

- Chiêu thức kinh khủng thật, đây là võ kỹ gì ? Bị thương mắt, lại quấy nhiễu cảm giác, vậy võ giả đối chiến với hãn chảng phải đều thành có mắt không thấy Thái sơn ?

Triệu Thiên Thần tung ra chiêu này, tiếng kinh kêu rộ lên. Ánh sáng chói lòa làm người ta không mở mắt được, rung động nhất là trong ánh sáng chứa lực lượng thần kỳ, chẳng những không thể mở mắt nhìn mà cảm giác khuếch tán cũng sẽ thấy đau. Vậy là đối thủ không thể bắt giữ tung tích của Triệu Thiên Thần, làm sao đánh ?

- Rốt cuộc xuất hiện, Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm, bí kỹ bất truyền của Danh Kiếm sơn trang.

- Dựa vào chiêu này Thiên Thần sư huynh đã giết bao nhiêu là cao thủ mạnh hơn sư huynh.

- Hừ! Mất đi mắt và cảm giác, đối phương không thể bắt giữ tung tích của Thiên Thần sư huynh, còn Thiên Thần sư huynh thì dễ dàng đánh trúng đối phương, căn bản không cách nào đánh lại.

- Bọn họ không biết là trừ mắt và cảm giác ra, Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm có tác dụng khắc chế tinh thần lực, dù có là luyện được sư cũng bó tay.

Đám người Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh cười khẩy. Nhất là Cuồng Dao Hậu Chính, trong lòng hung tợn rít gào, thầm cầu nguyện Thiên Thần sư huynh đánh Lâm Tiêu tàn phế, thậm chí giết hãn mới xóa đi nỗi hận trong lòng gã.

Bọn họ tràn đầy niềm tin với Triệu Thiên Thần.

Lâm Nhu không thấy cảnh trên bầu trời, nàng siết chặt hai đấm thầm lo âu:

- Nhị ca!

Lâm Nhu cảm nhận được tinh thần lực lục phẩm bị ức chế mạnh mẽ trong ánh sáng chói mắt.

Triệu Thiên Thần cười to bảo:

- Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm, chịu chết đi!

Triệu Thiên Thần biến thành ánh sáng rực rỡ chém Lâm Tiêu.

- Bạo!

Khi kiếm quang sắp đến gần thì cơ thể Lâm Tiêu nổ tung thành các tàn ảnh bay đi bốn phương tám hướng.

- Không trốn thoát được đâu!

Trường kiếm khuấy động, kiếm quang mênh mông từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, liên tục chém chết một đồng tàn ảnh Lâm Tiêu. Kiếm quang rậm rạp với các góc độ kỳ dị đâm mỗi vị trí trên người Lâm Tiêu.

Khi kiếm quang đâm tới, Lâm Tiêu nhếch mép cười nhạt, lôi quang bên người chớp lóe. Lâm Tiêu không thèm quan sát, hãn vung đao chém phía bên phải.

Đình!

Kiểm quang quái dị xuất hiện trong không trung, lại bị Lôi Đình đao dễ dàng ngăn lại.

Triệu Thiên Thần kinh ngạc nói:

- Cái gì ? Sao ngươi có thể phân biệt được vị trí của ta ?

Mặt Triệu Thiên Thần vặn vẹo nói:

- Chắc chắn là ngoài ý muốn, lại đỡ kiếm của ta!

Ầm!

Ánh sáng trên người Triệu Thiên Thần càng chói lòa, trong phạm vi trăm trượng một mảnh trắng xóa. Chính giữa ánh sáng, mấy luồng kiếm quang lạng lẹ đâm hướng Lâm Tiêu với góc độ quái dị.

Đình đình đình!

Tiếng kim loại giao nhau vang lên, mặt Lâm Tiêu bình tĩnh, hươ Lôi Đình đao nhanh chóng ngăn lại mấy luồng kiếm quang trong ánh sáng khó mà nhìn thấy vật gì.

Lâm Tiêu chém một nhát:

- Thông Thiên Nhất Đao!

Đao quang thông thiên bắn lên cao, đao quang mênh mông xé rách kiếm quang chói mắt, tư thế cuồng ngạo nghiêng áp ập đến. Triệu Thiên Thần giật mình cuống cuống đón đỡ, chém mấy nhát kiếm mới chặn lại được công kích của Lâm Tiêu. Vì tạm dừng một lúc nên ánh sáng trên người Triệu Thiên Thần biến mất, bầu trời trở về bình tĩnh.

- Cái gì ? Lâm Tiêu kia chưa thua ?

- Mới rồi xảy ra chuyện gì ? Đường như Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm vô dụng với tiểu tử kia.

- Chuyện gì xảy ra ?

Đám người Thiết Thủ Phán Quan Tạ Tranh trợn to mắt. Bọn họ quen Triệu Thiên Thần đã lâu, lần đầu tiên thấy Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm mất công hiệu, chuyện quá khó tin.

Người giật mình nhất là Triệu Thiên Thần, gã hoàn toàn không hiểu Lâm Tiêu làm sao tìm ra vị trí gã xuất kiếm, nhất trong dễ dàng tìm được gã trong kiếm quang chói mắt.

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm mới rồi đặt tên nghe hay, tiếc rằng uy lực không được tốt.

Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm xứng là thuật nghịch thiên, chẳng những khiến người không thể không thể mở mắt, càng che chắn cảm giác, tinh thần lực.

Tiếc rằng nếu một cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh đổi vị trí cho Triệu Thiên Thần có lẽ sẽ che được tinh thần lực bát phẩm của Lâm Tiêu. Triệu Thiên Thần mới có tu vi Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, gã thi triển Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm chỉ che được tinh thần lực lục phẩm hay thậm chí thất phẩm, bất lực trước tinh thần lực bát phẩm đáng sợ của Lâm Tiêu. Nếu tinh thần lực dễ dàng bị che chắn hết thì trên đời đã không hiếm có luyện được đại sư, luyện được sư không đến nỗi quý hiếm như thế.

Nghe Lâm Tiêu nói, Triệu Thiên Thần tức giận hộc máu. Lần đầu tiên Triệu Thiên Thần nghe có võ giả dám nói Huyền Quang Chấn Diệu Kiếm của Danh Kiếm sơn trang bọn họ không được tốt, nhưng gã không thể phản bác. Triệu Thiên Thần bực tức nín thở.

Triệu Thiên Thần nổi khùng thật sự:

- Cho rằng ta không đối phó được ngươi sao ?

- Nhân Kiếm Hợp Nhất, chém!

Chiến đấu lâu như vậy mà Triệu Thiên Thần không đánh gục được Lâm Tiêu làm gã thấy nhục, đến mức này rồi gã không giữ sức nữa, cố gắng nhanh chóng đánh bại hắn.

Giấy lát sau khí thể của Triệu Thiên Thần càng mạnh, gã giơ cao bảo kiếm hợp nhất. Kiếm quang cực kỳ kinh khủng làm người tim đập chân run nghiêng áp, nửa bầu trời bị ánh sáng rực rỡ che mờ, như hóa thành thế giới kiếm, sắc bén, xuyên suốt.

Lâm Tiêu không lỗ mãng trước nhất kiếm này, hắn thi triển Truy Tinh Vô Ảnh, Hư Tung La Ảnh, lúc biến mất rồi lại hiện ra, mất lại hiện. Mỗi lần Lâm Tiêu xuất hiện vị trí khác nhau, không ngừng thấp thoáng, nhanh đến tột đỉnh. Trong phút chốc trên bầu trời như có vô số Lâm Tiêu, bóng người không ngừng lấp lóe, hiện ra lại biến mất rồi lại hiện ra, khó mà nắm bắt.

Kiếm quang chém xuống, kinh khí đáng sợ bộc phát trong hư không. Khiến người giật mình là Lâm Tiêu không ngừng thấp thoáng như biến mất khỏi hư không, mặc cho kiếm quang đáng sợ tàn phá cỡ nào cũng không mấy may chạm vào hắn được, không chém rách được một góc áo.

Mọi người tròn tròn mắt ta thán:

- Thân pháp thật ảo diệu.

Mắt Triệu Thiên Thần sáng rực chân nguyên lại bốc cháy lên:

- Chết tiệt, đây là thân pháp gì ? Nhân Kiếm Hợp Nhất cũng không tổn thương được hắn, đùa sao ?

Triệu Thiên Thần hét to một tiếng:

- Kiếm Diệt Thương Khung!

Người Triệu Thiên Thần toát ra dao động kinh người, bảo kiếm kêu vù vù, dao động khiến người sợ hãi truyền ra.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang đáng sợ thành hình quạt khuếch tán bao phủ hư không trăm trượng, khắp nơi là kiếm quang tung hoành đáng sợ hóa thành biển kiếm quang thổi quét tất cả, bao phủ phạm vi ảo ảnh Lâm Tiêu, không cái bóng nào may mắn thoát khỏi.

923. Chương 921: Rèn Luyện Máu Và Lửa

Thanh âm sắc bén truyền ra giữa hư không:

- Lần này để xem ngươi trốn đi đâu!

Triệu Thiên Thần hoàn toàn bộc phát kiếm quang kinh thiên động địa.

- Công kích như vậy vốn không cần tránh.

Ầm ầm ầm!

Trong kiếm quang, Lâm Tiêu không thấp thoáng ẩn hình nữa, dần hiện ra. Biểu tình Lâm Tiêu lạnh băng, không né tránh công kích của Triệu Thiên Thần, dùng thân thể cứng rắn ngăn chặn. Kiếm quang đầy trời giao thoa nhau, vô phục ngoài người Lâm Tiêu rách toạc lộ ra Thiên Nguyên Long Lân giáp bên trong. Từng đợt kiếm quang chém xuống phát ra tiếng kim loại va nhau đinh tai.

Lâm Tiêu chậm rãi bước tới, chỉ một cái:

- Vạn Trượng Lăng Không chỉ!

Một ngón tay thô hơn mấy chục trượng xuất hiện trên bầu trời, như cây cột chống trời ầm ầm tiến tới trước. Tiếng kiếm quang vỡ vụn liên tục vang lên, như thủy tinh yếu ớt. Nơi ngón tay đi qua kiếm quang tan nát, chỉ có ngón tay chân nguyên là vĩnh hằng. Ngón tay ấn vào bảo kiếm trong tay Triệu Thiên Thần.

Triệu Thiên Thần không chịu nổi xung lực đáng sợ, cơ thể gã bay ngược ra, mặt trắng bệch, hộ giáp thượng phẩm trước ngực kêu răng rắc, tùy thời vỡ nát.

Triệu Thiên Thần hét to một tiếng:

- Kiếm Phá Càn Khôn!

Trong người Triệu Thiên Thần dâng lên sức mạnh khó tin, chân nguyên dâng trào, kiếm chém xéo ra.

Ầm ầm ầm!

Kiếm chém ngón tay chân nguyên, mặt Triệu Thiên Thần hung tợn. Bảo kiếm lóe ánh sáng thông thiên, khí thế sét đánh không kịp bưng tai chém tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Người không thắng được ta đâu, thua đi!

Không ai hiểu sự đáng sợ của Kiếm Phá Càn Khôn hơn Triệu Thiên Thần, dựa vào nhát kiếm này gã từng đánh bại biết bao nhiêu thiên tài trẻ tuổi cùng đẳng cấp, thành tựu danh hiệu Thiên Kiếm.

Một kiếm chém ra, Càn Khôn chấn động, bất cứ người nào đối mặt nhát kiếm này sẽ cảm giác như rơi vào hư không vô cùng tận, không thể ngăn cản ay thụt lùi, chỉ có cứng rắn đỡ. Nhưng kết cuộc là đầu mình hai nơi, thân chết đạo tiêu.

- Phá Thiên chỉ!

Lâm Tiêu thi triển thức thứ ba của Vô Không Thần chỉ, Phá Thiên chỉ ngay. Lâm Tiêu giơ tay trái, ngón trở điểm nhẹ.

Ngón trở trong suốt tỏa sáng rực rỡ, phù văn huyền diệu chuyển động. Một chỉ điểm vào kiếm quang rực rỡ, kiếm quang với lực tấn công vô cùng đáng sợ giờ như đồ thủy tinh yếu ớt vỡ tan. Người Triệu Thiên Thần rung mạnh, gã như điều đứt dây bay ra, hộc búng máu.

Triệu Thiên Thần cố gắng ổn định thân hình, thở hổn hển, trong mắt tràn đầy kinh khủng và hoảng sợ:

- Sao có thể như vậy ?

Phái đối diện, Lâm Tiêu đứng ngạo nghễ chân trời, tóc dài màu đen bay theo gió, anh tư hiên ngang, vĩ ngạn thần võ.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Thực lực của ngươi không tệ, tiếc rằng ở trong mắt ta không khác gì mấy người kia, không mạnh bao nhiêu.

Thanh âm bình tĩnh như đang trần thuật sự thực. Đây là lần thứ hai Lâm Tiêu nói câu này, không ai còn thấy buồn cười nữa.

- Quá mạnh, Thiên Thần sư huynh hoàn toàn bị áp chế, sao có thể như vậy ?

- Thật khó tin, nơi như Đế quốc Võ Linh sao có thể ra biến thái như thế ?

- Quá khó tin!

Đám người Hỏa Ma Liệt Hùng giật mình, lòng dậy sóng không thể bình tĩnh. Bọn họ đến Thành Tinh Tú vì muốn xem thử thiên tài của Đế quốc Võ Linh như thế nào. So với Đế quốc Thần Võ thì không khí Đế quốc Võ Linh ảm áp nhiều, còn ở nơi heo hút hẻo lánh. Trong lòng đám người Cuồng Dao Hậu Chính có cảm giác sự ưu việt, cho rằng một người đứng ra đủ càn quét tất cả thiên tài Đế quốc Võ Linh. Nhưng bọn họ đoán được bắt đầu lại không ngờ trước kết cuộc. Đế quốc Võ Linh mới đưa ra Lâm Tiêu đã đánh gục hết cả đám, giờ Thiên Thần sư huynh cũng không đánh lại. Nhóm Thiết Thủ Phán Quan Tà Tranh giật mình, thấy rất nhục.

Võ giả Đế quốc Võ Linh thì vẻ mặt kích động, người run rẩy, hưng phấn mặt đỏ rực.

- Ta nói rồi, đám nhãi Đế quốc Thần Võ dám đến Đế quốc Võ Linh chúng ta vênh váo, cho rằng Đế quốc Võ Linh không có ai sao ?

- Ha ha ha ha! Triệu Thiên Thần không biết Lâm Tiêu đáng sợ cỡ nào trong Đế quốc Võ Linh chúng ta. Đánh bại La Thiên Đô, chém Thiên Ma lão nhân, diệt Quận vương Tương Thiên Thần, phá Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, bất cứ việc nào thì người bình thường không thể làm được. Chuyện khó như lên trời với người khác nhưng áp dụng lên người Lâm Tiêu thì trở nên vô cùng bình thường.

- Đây chính là Thiên Kiếm Triệu Thiên Thần sao ? Thiên tài Đế quốc Thần Võ thì sao ? Vẫn không phải đối thủ của Lâm Tiêu Đế quốc Võ Linh chúng ta!

Các võ giả Đế quốc Võ Linh ngơ ngẩn, bàn tán xôn xao, hưng phấn không kiềm chế được. Bọn họ vui sướng như thể đứng thay vị trí Lâm Tiêu, đại phát thần uy, đánh thắng kẻ địch từ ngoài đến. Cảm xúc dương oai nước ta đốt cháy trong lòng bọn họ, máu nóng sôi sục.

Về mặt Mặc Thanh Hiên khó tin lắm lắm:

- Không ngờ Lâm Tiêu vượt trên ta nhiều như thế. Chẳng lẽ giữa người với người chênh lệch lớn đến vậy sao ?

Năm năm qua Mặc Thanh Hiên chưa từng dừng bước chân, tự cho là có thể đuổi kịp Lâm Tiêu, thậm chí vượt qua hắn. Không ngờ kết quả vượt dự đoán, chênh lệch giữa Mặc Thanh Hiên và Lâm Tiêu không ngăn lại mà càng lúc càng xa xôi, gần sắp không còn thấy bóng lưng đối phương.

Đám người Uất Trì Quạt từng thấy sự đáng sợ của Lâm Tiêu trong Quận Võ Uy thì bình tĩnh hơn, lắc đầu nói:

- Lâm Tiêu là chân long, thiên phú vốn trên chúng ta. Quan trọng nhất là năm năm qua Lâm Tiêu trải nghiệm nhiều sinh tử, có thể nói là đi ra từ máu và lửa, bồi hồi trong sinh tử. Ta hơi hiểu tại sao Lâm Tiêu có thành tựu như vậy, chúng ta thiếu sự rèn luyện sinh tử.

Mọi người im lặng. Đúng vậy, sau đại tái Phong Vân bảng, theo tin tức bọn họ dò hỏi thì năm năm qua Lâm Tiêu trải nghiệm sinh tử bao lần. Đếm kỹ thì có Quận vương Tương Thiên Thần Quận Võ Uy truy sát, La Thiên Đô khiêu chiến, tông chủ La Sơn tông La Bá Thiên tập sát. Rồi Thiên Ma lão nhân đuổi giết, tôi luyện sinh tử trong chiến trường ma uyên hơn hai năm. Cuộc chiến ở Quận Võ Uy, mới vượt ải Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận. Bọn họ chỉ biết có bấy nhiêu, chưa kể còn những sự kiện người ngoài không rõ. Mỗi lần đều nguy hiểm cực hạn, sơ sẩy một cái là chết ngay. Rèn luyện như thế, Lâm Tiêu có được thành tựu như bây giờ thật là danh xứng với thực, không hề giả tạo.

Mặc Thanh Hiên rung động:

- Thì ra là vậy.

Mặc Thanh Hiên trầm ngâm, năm năm qua gã cần cù tu luyện trong Thông Thiên kiếm phái, tuy rằng tiến bộ rất nhanh nhưng có tu luyện cách mấy làm sao mạnh bằng Lâm Tiêu trải qua nhiều sinh tử ? Nghĩ vậy Mặc Thanh Hiên thầm quyết định.

Triệu Thiên Thần không chịu nổi chênh lệch tâm lý quá lớn, tức giận quát:

- A! Ta chưa thua!

Chân nguyên bùng cháy, không ngừng tăng lên giai đoạn mới. Uy nhiếp khủng bố khiến hư không run rẩy phát tán từ người Triệu Thiên Thần.

Lâm Tiêu tu luyện Phần Viêm Quyết kinh ngạc nói:

- Thiêu đốt chân nguyên giai đoạn hai ?

Lâm Tiêu liếc sơ liền nhìn thấu trạng thái hiện tại của Triệu Thiên Thần. Loại trạng thái này cực kỳ nguy hiểm, sơ sẩy một cái là võ giả nổ banh xác, đối lại bộc phát uy lực rất kinh người.

924. Chương 922: Vương Giả Ra Tay. (1)

Xẹt xẹt xẹt!

Triệu Thiên Thần hoàn toàn thiêu đốt chân nguyên, da thịt cháy đen, tóc vàng uốn quăn, tơ máu phun ra, gã đang thi triển cấm pháp hoàn toàn đáng sợ. Triệu Thiên Thần cười gằn, nụ cười đầy tà ý, ánh mắt vắn vẹo điên cuồng.

Triệu Thiên Thần quát to:

- Người không thể nào đánh bại ta được, Triệu Thiên Thần ta mới là người mạnh nhất!
- Thiên Kiếm Chi Thương!

Các tơ máu chảy vào bảo kiếm trong tay Triệu Thiên Thần, ánh sáng đỏ tràn ngập. Triệu Thiên Thần cao lớn, vĩ ngạn, danh hiệu Thiên Kiếm giờ trở nên vô cùng âm trầm, đôi mắt đỏ nhìn Lâm Tiêu chăm chăm. Khi lực lượng lên đến tột đỉnh, Triệu Thiên Thần vùng kiếm lên.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang chứa ánh sáng đỏ kiếm quang xuyên thấu hư không, như kinh hồng lôi điện làm người lạnh gáy.

- Cái gì ? Thiên Thần sư huynh còn có chiêu này ?
- Công kích đáng sợ quá, đây là cấm pháp gì ? Công kích của Thiên Thần sư huynh mạnh gấp đôi!

Triệu Thiên Thần còn tuyệt học cỡ đó làm mọi người giật mình. Đám người Kinh Vô Sông cùng đến từ Đế quốc Thần Võ cũng rung động. Bọn họ quen Triệu Thiên Thần đã lâu nhưng lần đầu tiên thấy gã thi triển tuyệt học cấm thuật kỳ dị như thế.

Cục diện sẽ thay đổi sao ?

Trái tim mọi người treo cao.

Lâm Tiêu lắc đầu, ngón trỏ tay phải chỉ một cái.

Ngay sau đó.

Một chỉ ảnh vô hình bay ra, xuyên thấu cơ thể Triệu Thiên Thần, mang đi một phần chân nguyên. Bị thiếu chân nguyên làm Triệu Thiên Thần trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên toàn diện lực lượng bị mất cân bằng, công kích chưa đến gần Lâm Tiêu đã tan vỡ.

Phụt phụt phụt!

Các vị trí trên người Triệu Thiên Thần cùng phun máu. Bởi vì cấm thuật phản phệ, căn bản không cần Lâm Tiêu lại ra tay, Triệu Thiên Thần tự ném trái đấng. Triệu Thiên Thần bị thương nặng, miệng mũi chảy máu, phun ra hai luồng máu, té cái bịch xuống đất, không còn sức chiến đấu.

Nếu thi triển thức thứ bốn của Ngũ Ngục Pháp Vương Đạo, Ma Ngục Đạo thì Lâm Tiêu vẫn đánh bại được Triệu Thiên Thần, nhưng không nhẹ nhàng bằng sử dụng Đoạt Nguyên Linh chỉ. So sánh hai cái thì Đoạt Nguyên Linh chỉ tiêu hao chân nguyên không bằng một phần năm Ma Ngục Đạo.

- Cái này . . .

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không ngờ kết quả cuối cùng là thế này. Triệu Thiên Thần điên đại bùng nổ cấm thuật, ngược lại Lâm Tiêu nhẹ nhàng đánh lui, chỉ một cái là phá công kích của gã, còn khiến gã bị thương nặng không còn sức đánh lại.

- Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt.

Lâm Tiêu nhẹ nhàng làm mọi người thẫn hút ngum khí lạnh. Thiên Kiếm Triệu Thiên Thần Đế quốc Thần Võ giờ đó ở trước mặt Lâm Tiêu không chịu nổi một kích.

Đám người Hỏa Ma Liệt Hùng hoảng sợ nhìn Triệu Thiên Thần hộc máu:

- Thiên Thần sư huynh thua thật.

- Thua hoàn toàn.

Lúc trước tuy Triệu Thiên Thần thua nhưng chỉ bị Lâm Tiêu ức chế, hiện tại gã bùng nổ cấm thuật vậy mà đối phương chỉ một cái là toàn thân gã đổ máu ròng ròng, bị thương nặng. Cảnh tượng rung động rõ ràng khiến nhóm Hỏa Ma Liệt Hùng suốt đời khó quên.

Đường đường là Triệu Thiên Thần sư huynh, thiên tài đỉnh cao nhất của Đế quốc Thần Võ vậy mà thua vào tay một thanh niên, còn chật vật, khó xem như thế. Đám người Cuồng Dao Hậu Chính không tin nổi mắt mình, nghi ngờ đang nằm mơ.

Bóng người thấp thoáng, Lâm Tiêu đáp xuống giữa quảng trường, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Hỏa Ma Liệt Hùng.

- Thế nào ? Các người còn ai muốn khiêu chiến nữa không ? Ta theo đến cùng, nếu không có thì mời đi cho. Đế quốc Võ Linh chúng ta không phải nơi cho các người đến lên mặt!

Lời này vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh, lặng ngắt như tờ. Gió lạnh thổi qua, đám người Hỏa Ma Liệt Hùng toát mồ hôi lạnh.

Cuồng Dao Hậu Chính hừ mạnh, độc ác nhìn Lâm Tiêu, hung tợn nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá cuồng, Thiên Thần sư huynh không phải đệ nhất thiên tài của Đế quốc Thần Võ chúng ta, chỉ miễn cưỡng xếp hàng đỉnh cao, không tính mấy người mạnh nhất. Không lâu sau Đế quốc Thần Võ chúng ta sẽ lấy lại những gì đã mất!

- Cái gì ? Triệu Thiên Thần không xếp trong hàng đỉnh cao nhất ?

- Trời, thiên tài Đế quốc Thần Võ rốt cuộc đáng sợ cỡ nào ?

Nhiều võ giả Đế quốc Võ Linh trợn mắt há hốc mồm. Mặc dù Triệu Thiên Thần thua Lâm Tiêu nhưng phải công nhận thiên phú của gã mạnh, trong người trẻ tuổi Đế quốc Võ Linh có mỗi Lâm Tiêu là đề đầu gã được.

- Hừ! Sợ gì ? Có Lâm Tiêu thì Đế quốc Võ Linh chúng ta không sợ ai!

- Nói đúng lắm, nói cứng miệng cỡ nào thì được gì ? Là ai hùng hổ đến lại cụp đuôi về ?

- Mặc kệ thiên tài Đế quốc Thần Võ bọn họ đáng sợ cỡ nào thì thiên tài Đế quốc Võ Linh chúng ta cũng không hiền!

Nghĩ đến Lâm Tiêu là mọi người lấy lại niềm tin, có hấn thì thiên tài cường đại đến mấy có gì phải sợ ?

Lâm Tiêu không thèm để bụng Cuồng Dao Hậu Chính hăm dọa. Thật ra Lâm Tiêu có thực lực vượt xa đối phương tưởng tượng, trong chiến đấu hấn mạnh nhất là Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Tinh Thần Tội Thể quyết, Phần Viêm Quyết cũng chưa lộ ra. Tất cả là át chủ bài của Lâm Tiêu, sẽ không tùy tiện lộ ra. Thiên tài Đế quốc Thần Võ có mạnh mấy Lâm Tiêu tự tin tuyệt đối có thể giẫm đối phương dưới chân.

Lâm Tiêu lười nói nhiều, hấn nhướng mày nói:

- Cút mau, nếu còn không xéo thì ta tự mình tiễn các người!

Sát khí bắn ra, Lâm Tiêu nhìn Cuồng Dao Hậu Chính chằm chằm.

Mặt Hậu Chính tái nhợt, thụt lùi mấy bước, sợ hãi ánh mắt của Lâm Tiêu. Đám người Nhất Kiếm Phong Hầu Kinh Vô Song lòng lạnh lẽo.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên trên bầu trời Thành Tinh Tú xé một khe nứt to, một bàn tay khổng lồ vươn ra từ khe nứt. Bàn tay trong suốt như ngọc đè xuống Lâm Tiêu đứng giữa quảng trường, uy nhiếp khủng bố ập xuống. Mọi người nín thở, đôi mắt tràn ngập kinh khủng.

- Tiểu tử ngông cuồng, không cho phép người làm nhục thiên tài Đế quốc Thần Võ ta!

Bàn tay to đề xuống, không gian đóng băng, không ai nhúc nhích được. Các quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng bị ức chế chặt chẽ, bọn họ như con rùa bị ấn dưới đất, xương kêu răng rắc.

Vương giả Sinh Tử cảnh.

Đám người Đông Phương Hiên Viên trong mắt đầy kinh khủng, chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới đóng băng hư không, nghiền bọn họ như nghiền một con kiến.

Thanh âm bá đạo uy nghiêm hét to:

- Địa Kiếm Vương, nơi này là Đế quốc Vô Linh ta, thiên tài Đế quốc Vô Linh không đến lượt người dạy!

Hư không bên ngoài Thành Tinh Tú nứt ra, một bóng người cao lớn xuất hiện. Một quyền lao tới đánh nát bàn tay to đang chụp về hướng Lâm Tiêu.

Uy nhiếp cường đại lan tỏa, hư không giam cầm mọi người trở lại bình thường. Đám người thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ rực.

Mọi người kinh kêu, lòng kích động.

- Vô Vương!

- Là Vô Vương đại nhân!

Người đến là Vô Vương Bách Lý Chiến của Đế quốc Vô Linh.

Một nam nhân trung niên mặc áo vàng bước ra từ hư không, lưng công kiếm to, mặt đầy sát khí, vô cùng đáng sợ có khí thế càn quét vô địch. Khí tức trấn áp hư không quanh người nam nhân trung niên áo vàng run rẩy như không chịu nổi lực lượng của gã.

- Hừ! Bách Lý Chiến, người muốn ngăn cản ta ? Đệ tử Đế quốc Thần Võ ta bị đệ tử Đế quốc Vô Linh người nhục nhã, chẳng lẽ bỏ qua như vậy sao ?

925. Chương 923: Vương Giả Ra Tay. (2)

Đám người Hỏa Ma Liệt Hùng Đế quốc Thần Võ cung kính hành lễ:

- Địa Kiếm Vương tiền bối!

Triệu Thiên Thần học hai ngum máu, đứng lên, xấu hổ chào:

- Thúc công.

Địa Kiếm Vương nhíu mày nói:

- Phế vật, ở chỗ này mất mặt. Mau qua đây!

Địa Kiếm Vương vẫy tay, Triệu Thiên Thần bị hút đến gần. Trong lòng bàn tay Địa Kiếm Vương cầm viên đan dược màu vàng tỏa hương thơm, ngón trở búng nhẹ, đan dược thành bột phấn bị Địa Kiếm Vương đẩy chưởng vào người Triệu Thiên Thần.

Chưởng đánh tan dược tính của viên đan dược ít nhất cỡ bát phẩm dung nhập vào tứ chi Triệu Thiên Thần. Chốc lát sau vì thi triển cấm thuật làm Triệu Thiên Thần bị thương nặng, kiệt sức thoáng chốc trở về như cũ, miệng vết thương khép lại, nhưng tinh thần còn ủ rũ.

Cuồng Dao Hậu Chính đứt một tay hâm mộ nhìn, không dám mở miệng.

Địa Kiếm Vương là vương giả của Danh Kiếm sơn trang Đế quốc Thần Võ, đối xử với Triệu Thiên Thần đệ tử Danh Kiếm sơn trang tất nhiên khác với bọn họ.

Địa Kiếm Vương nhướn mày kiếm, lạnh lùng nói:

- Bách Lý Chiến, đệ tử Đế quốc Vô Linh người xử nhục đệ tử Danh Kiếm sơn trang ta, nói đi, tính sao ?

Ánh mắt sắc bén làm hư không dao động, toát ra khí thế không gì sánh bằng.

Lâm Tiêu nhìn Địa Kiếm Vương chầm chầm, máu nóng sôi trào thẳm nghĩ:

- Đây là Vương giả Sinh Tử cảnh sao ? Mỗi tiếng nói hành động chứa áo nghĩa cường đại, dời núi lấp biển, không gì không làm được.

Wang giả vượt trên quy tắc, có uy nghiêm lớn lao. Hiện tại Lâm Tiêu sánh bằng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng bất lực trước vương giả thật sự, hai bên chênh lệch quá lớn, một trời một vực, khác biệt giữa thần long và con kiến.

Trong lòng Lâm Tiêu khát vọng có lực lượng cường đại có thể đứng trên đỉnh đại lục, tung hoành ngang dọc, không ai dám nói gì.

Ánh mắt Vô Vương Bách Lý Chiến lạnh băng, mỉm cười nói:

- Địa Kiếm Vương, mấy đệ tử của ngươi và đệ tử Đế quốc Vô Linh luận bàn công bằng, nói gì làm nhục ?

Địa Kiếm Vương âm trầm nói:

- Xem ra ngươi không muốn chịu trách nhiệm.

Mắt Địa Kiếm Vương sôi trào chiến ý, hừ lạnh một tiếng:

- Nếu hôm nay Đế quốc Vô Linh không cho ta một lời giải thích thì đừng trách Địa Kiếm Vương không khách sáo. Ta thật muốn nhìn Vô Vương uy danh hiển hách của Đế quốc Vô Linh có năng lực thế nào.

Chiến ý vô tận từ người Địa Kiếm Vương phóng lên cao, khí thế đáng sợ làm Thành Tinh Tú lung lay. Bảo kiếm sau lưng Địa Kiếm Vương chưa rút ra nhưng kiếm khí sắc bén đã bắn thẳng đâm vào khung trời thẳng hướng ngoài vũ trụ.

Uy hiếp khủng bố khuếch tán, nhiều võ giả hoảng sợ thụt lùi, rên rỉ, mặt trắng bệch. Bọn họ vội vàng quay đầu đi, không dám đối diện ánh mắt Địa Kiếm Vương.

Vô Vương Bách Lý Chiến nhíu mày. Địa Kiếm Vương là một trong các vương giả Danh Kiếm sơn trang của Đế quốc Thần Võ, nóng tính, làm việc kiêu ngạo, theo ý mình và rất hiếu chiến, thường câu nào không hợp là đánh lộn. Bách Lý Chiến không sợ Địa Kiếm Vương, nhưng nếu đánh nhau ở đây khó tránh khỏi khu vực này sẽ trời long đất lở, bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Vô Vương Bách Lý Chiến nhíu mày, suy nghĩ nên giải quyết thế nào thì Thành Tinh Tú bị khí thế của Địa Kiếm Vương công kích lung lay sắp đổ đột nhiên toát ra lực lượng bí ẩn. Ngay sau đó, bầu trời tối sầm, vô số ngôi sao lớn hiện ra trên bầu trời. Một tòa cung điện hùng vĩ lơ lửng trên các ngôi sao, như ẩn như hiện.

Vô Vương Bách Lý Chiến biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, là Thiên Tinh Cung!

Bách Lý Chiến vội kêu lên:

- Địa Kiếm Vương, khí thế của ngươi dẫn động Thiên Tinh Cung bí ẩn, mau thu về, thu kiếm khí lại, đừng lỗ mãng!

Nghe Vô Vương Bách Lý Chiến sốt ruột khuyên, Địa Kiếm Vương chẳng những không thu về khí thế ngược lại chiến ý sôi trào.

- Thiên Tinh Cung ? Là khởi nguồn đại tái Phong Vân bảng Đế quốc Vô Linh trong truyền thuyết ? Nghe tiếng đã lâu, ta rất muốn xem cái gọi là Thiên Tinh Cung có gì đáng sợ ?

Địa Kiếm Vương ngược nhìn trời, kiếm khí càng sắc bén, dồi dào hơn như muốn xuyên thấu ngôi sao lớn, cung điện trên bầu trời, rung chuyển trời đất.

Vương giả, ngao du thái hư, xuyên qua khung trời, là sức chiến đấu đỉnh cao nhất trong Thương Khung đại lục. Ở trong lòng Địa Kiếm Vương Thiên Tinh Cung tối đa là di tích, cảm địa của tông môn thời kỳ thượng cổ, viễn cổ, mạnh mẽ cũng không làm gì được gã.

Dường như cảm giác Địa Kiếm Vương khiêu khích, hàng trăm hàng ngàn ngôi sao trên bầu trời có một ngôi sao không bắt mắt chợt nhúc nhích. Ánh sao như tơ lụa chiếu xuống, bao phủ đỉnh đầu Địa Kiếm Vương.

Các ánh sao không rõ ràng, nhìn mỏng manh nhưng trong lòng Địa Kiếm Vương nổi lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, như thể ánh sao này có thể uy hiếp mạng sống của gã.

Địa Kiếm Vương quát to:

- Đến hay, diệt!

Không thấy Địa Kiếm Vương có hành động gì, kiếm to sau lưng gã đột nhiên ra khỏi vỏ. Kiếm quang rực rỡ bay khỏi vỏ kiếm bắn lên cao, chém vào ánh sao đang chiếu xuống.

Cảnh tượng khiến người giật mình xảy ra. Các ánh sáng sao chiếu xuống như vật vô hình, kiếm quang xuyên thấu qua, không hề tiếp xúc.

Địa Kiếm Vương kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì ?

Địa Kiếm Vương là vương giả, nắm giữ áo nghĩa không gian, dù ánh sáng sao tồn tại trong loạn lưu không gian thứ nguyên khác thì gã vẫn đánh trúng được. Nhưng hiện tại kiếm quang Địa Kiếm Vương bay ra không đụng vào ánh sáng sao mắt thường thấy rõ này, cảnh tượng quái dị làm gã thâm sợ hãi, cảm giác cực kỳ nguy hiểm tràn ngập trong lòng.

Rào rào! Rào rào!

Các ánh sao chiếu xuống, chiếu trên người Địa Kiếm Vương.

Xẹt xẹt xẹt!

Nửa người Địa Kiếm Vương lạng lẽ tan rã, thành hư vô dưới ánh sao, yếu ớt không chịu nổi một kích. Địa Kiếm Vương trợn to mắt, phát ra lực lượng vương giả muốn ngăn cản ánh sáng sao nhưng vô dụng. Địa Kiếm Vương nhìn cơ thể của mình dần biến mất, phạm vi tan rã không ngừng khuếch tán.

Cảnh tượng kỳ dị làm mọi người sợ hãi trợn tròn mắt, nín thở.

Chỉ có Võ Vương Bách Lý Chiến kịp phản ứng lại, hét to một tiếng:

- Địa Kiếm Vương, còn không mau thu khí thể về ? Đừng đối kháng với tinh quang nữa!

Địa Kiếm Vương không còn vẻ ngông cuồng ban đầu, gã luống cuống bản năng nghe theo Bách Lý Chiến nhắc nhở thu về khí thể, không đối kháng với tinh quang nữa. Nói cũng lạ, kiếm khí, khí thể của Địa Kiếm Vương vừa rút về thì ánh sao cũng tan biến. Các ngôi sao lớn, cung điện trên bầu trời ẩn vào hư không. Bầu trời tối tăm lại tỏa sáng dịu nhẹ.

Trước mắt bao người Địa Kiếm Vương lòng còn sợ hãi, đầu đầy mồ hôi, vội vàng thi triển áo nghĩa sinh tử. Trong ánh mắt kinh dị của đám người, máu thịt mất đi nửa người Địa Kiếm Vương, lại ngưng tụ đầy đủ.

Lâm Tiêu lòng máy động, Vương giả Sinh Tử cảnh chia ba tầng. Đệ nhất trọng trọng sinh tứ chi, đệ nhị trọng diễn sinh máu thịt, đệ tam trọng bắt tử bắt diệt. Xem Địa Kiếm Vương thể hiện năng lực thì gã ít ra là cường giả đẳng cấp đệ nhị trọng diễn sinh máu thịt. Cường giả như vậy lại bất lực trước ánh sao của Thiên Tinh Cung, suýt thân chết đạo tiêu. Nỗi lòng Lâm Tiêu rất kích động.

926. Chương 924: Địa Kiếm Vương Chật Vật

Sau khi phục hồi lại, Địa Kiếm Vương tức giận quát:

- Bách Lý Chiến, mới rồi là sao ? Hay Đế quốc Võ Linh các ngươi muốn khai chiến với Đế quốc Thần Võ ?

Vừa rồi Địa Kiếm Vương suýt chết dưới ánh sáng sao, không chừa mẩu xương, nghĩ đến đây chân gã run cầm cầm. Địa Kiếm Vương rất tức giận.

Về mặt Võ Vương Bách Lý Chiến bắt đầu dĩ nói:

- Ta đã khuyên ngươi rồi, là người không chịu nghe lời, ta cũng hết cách.

Mặt Địa Kiếm Vương xanh mét, nhưng sợ Thiên Tinh Cung nên gã không dám bùng nổ. Địa Kiếm Vương khó chịu nghẹn cục tức, người sắp nổ tung.

Sau khi diễn sinh máu thịt tuy cơ thể Địa Kiếm Vương phục hồi bình thường nhưng lực lượng vương giả mà gã vất vả tu luyện đã bị tổn thất hơn một nửa, không khổ tu một, hai năm thì không hoàn toàn lấy lại phong độ.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn mặt Địa Kiếm Vương đỏ rần, lòng thầm buồn cười.

Bách Lý Chiến mở miệng nói:

- Được rồi Địa Kiếm Vương, Đế quốc Võ Linh ta không phải chỗ cho người vô lý gây rối. Người từ ngàn dặm xa xôi đến Đế quốc Võ Linh chẳng lẽ vì mang mấy đứa nhóc này đến gây sự với đế quốc của ta ?

Trải qua sự kiện đáng sợ này, Địa Kiếm Vương không có tâm tình gây hấn tiếp:

- Hừ! Đương nhiên là không, ta đến Đế quốc Võ Linh của ngươi là có việc lớn cần bàn. Không biết Bách Lý Tử bệ hạ Đế quốc Võ Linh các ngươi ở đâu ?

Võ Vương Bách Lý Chiến không biết nên nói cái gì:

- Bệ hạ đương nhiên là ở đế đô.

Nếu tìm Bách Lý Tử bệ hạ thì nên đi đế đô, đến Thành Tinh Tú chẳng phải là rảnh rồi sinh nông nổi ?

Võ Vương Bách Lý Chiến đâu biết Địa Kiếm Vương dẫn mấy thiên tài Đế quốc Thần Võ cùng đi, biết đại tái Phong Vân bảng đang tổ chức thì muốn nhóm Triệu Thiên Thần quan sát thiên tài của Đế quốc Võ Linh thế nào, giương oai phong cho Đế quốc Thần Võ. Chẳng ngờ không giương oai được ngược lại mất mặt.

Địa Kiếm Vương hàm hừ, miễn cưỡng tìm về mặt mũi:

- Hừ! Vì có việc quan trọng nên bỏ qua chuyện này, mau mang ta đi gặp Bách Lý Tử bệ hạ.

Võ Vương Bách Lý Chiến lười vạch mặt Địa Kiếm Vương:

- Đi theo ta.

Võ Vương Bách Lý Chiến đi trước dẫn đám người Địa Kiếm Vương bay hướng đế đô.

Trước khi đi Cuồng Dao Hậu Chính ngoài đầu lùm Lâm Tiêu, ánh mắt độc ác.

Sau khi đám người Võ Vương Bách Lý Chiến rời đi, Thành Tinh Tú yên tĩnh giây lát rồi sôi trào.

Vô số dân chúng và võ giả rống to ra tiếng, thanh âm như sấm rứt ra nỗi lòng vui sướng cùng kích động.

- Đệ nhất thiên tài!

- Đệ nhất thiên tài!

Một mình đánh bại mấy thủ lĩnh thế hệ trẻ Đế quốc Thần Võ đến gây sự, kiêu uy phong này chưa từng có trong lịch sử Đế quốc Võ Linh. Ngàn năm qua chỉ mình Lâm Tiêu làm được.

Có thể nói nếu không nhờ Lâm Tiêu thì mặt mũi đế quốc bị đám Triệu Thiên Thần giẫm đạp nát bấy, không còn chút nào. Tin tức truyền đến hai đế quốc khác, tất cả võ giả Đế quốc Võ Linh không biết đút mắt vào đâu.

Lâm Nhu tiến lên trước, quan tâm hỏi:

- Nhị ca có bị sao không ?

Lâm Tiêu cười cười:

- Nhị ca làm sao bị gì được, người bị gì là bọn họ.

Cho dù lúc Địa Kiếm Vương tấn công Lâm Tiêu thì hắn chỉ giật mình, không kinh hoàng. Nơi này là Thành Tinh Tú, nam vệ thành một trong bốn vệ thành đế đô của Đế quốc Võ Linh, không phải núi hoang rừng vắng Quận Hiên Dật. Nếu có Vương giả Sinh Tử cảnh xứ ngoài đến thì vương giả trong đế đô sớm cảnh giác, làm gì có chuyện mặc kệ Địa Kiếm Vương đại sát tứ phương ? Nên thật ra Lâm Tiêu không hoảng chút nào.

Mặc Thanh Hiên là người đầu tiên đi lên chúc mừng:

- Lâm Tiêu, chúc mừng, từ hôm nay trở đi, người chính là đệ nhất thiên tài xứng danh của Đế quốc Võ Linh chúng ta. Không ai có thể cướp đi danh hiệu của người!

Mặc Thanh Hiên phải công nhận thiên phú đáng sợ của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu hồ hững nói:

- Chỉ là tiếng ảo.

Danh hiệu thiên tài không lọt vào mắt Lâm Tiêu, hắn chú trọng là thực lực vô thượng. Nếu chấp nhất cái tiếng sẽ làm người ta sinh ra chấp niệm.

- Ha ha ha, mặc kệ có phải là tiếng ảo hay không, sau trận chiến này ở trong mắt thiên tài Đế quốc Thần Võ thì người đã ngồi vào vị trí đó. Bọn họ chỉ nhìn một mình Lâm Tiêu. Bắt đầu từ hôm nay vinh diệu Đế quốc Võ Linh chúng ta liên quan đến người, dù người không muốn cũng không thoát được. Có vài chuyện sẽ không thay đổi theo ý của người.

Lâm Tiêu gật đầu, hắn không xem trọng danh hiệu nhưng nếu ai đến khiêu chiến thì hắn sẽ không nhịn. Đây là Lâm Tiêu, chỉ làm theo lòng mình.

Đám người Uất Trì Quật đi lên chúc mừng, các quận vương Uất Trì Chiến cũng mỉm cười chúc mừng Lâm Tiêu đã cứu vãn mặt mũi của đế quốc. Các quận vương cảm thấy Lâm Tiêu trẻ tuổi hơn bọn họ rất nhiều đã là cường giả đế quốc có thể ngồi ngang hàng với bọn họ.

Trước khi đi, Mặc Thanh Hiên thản nhiên nói với Lâm Tiêu:

- Qua một đoạn thời gian ta định đi ra ngoài rèn luyện, hy vọng không lâu sau ta còn có thể khiêu chiến với người.

Uất Trì Quật, Tinh Mộng Vũ, Trương Thuần Hi cũng lên tiếng.

- Ta cũng thế!

- Ha ha ha, sao thiếu ta được ?

Hoàng Phủ Chân, Vương Thái, Tuyệt Vô Danh nhìn nhau, tham gia vào đội đi du lịch.

- Ta sẽ không dừng tu luyện!

- Ta sẽ khiến người đế quốc khác biết thiên tài Đế quốc Võ Linh không chỉ có mấy người các người!

Trước kia ba người đối địch với Lâm Tiêu vì năm năm trước từng thua vào tay hắn. Là thiên tài có niềm kiêu hãnh của mình, Hoàng Phủ Chân, Vương Thái, Tuyệt Vô Danh không cam lòng tụt sau lưng người, thậm chí đây ghen ghét Lâm Tiêu. Nhưng trải qua trận chiến trước đó, Hoàng Phủ Chân, Vương Thái,

Tuyệt Vô Danh phát hiện Lâm Tiêu đã cao cao tại thượng, hơn xa bọn họ, sự bất mãn và ghen tỵ vô tình tan biến.

Con người là như thế, khi đối diện người không mạnh hơn mình bao nhiêu luôn sẽ ghen tỵ, không phục, muốn đánh gục đối phương. Nhưng nếu là người cao cao tại thượng, hoàn toàn ở trên mình thì sẽ sinh ra sự ngưỡng mộ.

Lâm Tiêu cười nói:

- Hy vọng không lâu sau ta sẽ nghe truyền thuyết về các người trên đại lục.

Đại tái Phong Vân bảng kết thúc viên mãn. Sự tích Lâm Tiêu phá Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận của đế quốc, đại chiến thiên tài đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ như cơn gió lan khắp ngõ ngách.

Tin tức khuếch tán, tất cả võ giả Đế quốc Võ Linh ngạc nhiên, hút ngậm khí lạnh. Hai sự kiện này cái nào cũng rung động lòng người, nhiều người nhớ rõ năm năm trước tuy Lâm Tiêu đánh thắng đám người Mặc Thanh Hiên nhưng ưu thế dẫn đầu không quá lớn. Năm năm sau, Lâm Tiêu đã hoàn toàn bỏ nhóm Mặc Thanh Hiên lại sau lưng, đi tới nơi bọn họ không cách nào đuổi kịp.

Kết hợp tin gần đây Lâm Tiêu đại chiến với Thiên Ma lão nhân, giết Quận vương Tương Thiên Thần trong Quận Võ Uy, các võ giả đế quốc sợ hết hồn. Bất giác thiếu niên thiên tài ngày xưa mới lộ rằng nanh trong đại tái Phong Vân bảng đế quốc đã bước vào hàng cường giả đỉnh cao của đế quốc, tốc độ trưởng thành khiến người kinh khủng.

Quận Hiên Dật nhận được tin tức trên, ngay đêm hôm đó mở hội linh đình, dân chúng vô cùng hưng phấn. Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh ở lại quận thành canh giữ cũng thở phào nhẹ nhõm.

927. Chương 925: Sinh Tử Quỳnh Lâu (1)

Bên ngoài đế đô, La Sơn tông.

La Bá Thiên sắc mặt âm trầm, mắt long lên sòng sọc, sát khí sôi trào.

Từ khi biết tin tức thì trong lòng La Bá Thiên chỉ có một suy nghĩ, đó là giết Lâm Tiêu.

Thấy đôi mắt của La Bá Thiên, La Kinh Thiên lạnh lùng quát:

- Dừng hành động thiếu suy nghĩ, tiểu tử này đã cứng cáp, nếu chúng ta xuống tay với hắn mà bị Bách Lý Tử bệ hạ biết thì ta cũng không thể bảo vệ người. La Sơn tông chúng ta sẽ bị hủy hoại ngay!

La Bá Thiên nghiêng rằng:

- Lão tổ, chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc cho Lâm Tiêu trưởng thành ? Hiện tại hắn bày ra tốc độ trưởng thành dự tính khoảng mười năm sau La Sơn tông chúng ta sẽ có thêm một kẻ thù đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh.

Nói đến đây La Bá Thiên thầm sợ hãi, tốc độ trưởng thành của Lâm Tiêu khiến gã là tông chủ thế lực đỉnh cao trong đế quốc cũng thấy run.

La Kinh Thiên lạnh lùng cười:

- Yên tâm.

- Người nghĩ là ta thúc đẩy liên danh đưa thư sao ? Ta chỉ góp thêm chút sức, có người khác dốc sức nhiều hơn. Trong hoàng cung có người mong Lâm Tiêu chết nhiều hơn chúng ta.

- Huống chi sau khi đánh bại Triệu Thiên Thần, tiểu tử này nổi tiếng trong đế quốc nhưng cũng trêu chọc một đám thiên tài Đế quốc Thần Võ. Đế quốc Thần Võ không như Đế quốc Võ Linh chúng ta, ta rất mong chờ tiểu tử này sống được bao lâu.

Nói vậy nhưng trong lòng La Kinh Thiên hơi hối hận, sớm biết Lâm Tiêu có thành tựu thế này thì ngày xưa lão đã trực tiếp ra tay giết hắn. Đế quốc Võ Linh có tức giận cỡ nào cũng sẽ không vì thiên tài còn chưa lớn lên trở mặt với Vương giả Sinh Tử cảnh như La Kinh Thiên. Nhưng mọi chuyện đã muộn, Lâm Tiêu trưởng thành, sau trận chiến với Triệu Thiên Thần thì hắn không đơn giản là thiên tài nữa, hắn là lá cờ đại diện đế quốc.

Giết Lâm Tiêu thì không cần Bách Lý Tử bệ hạ ra tay, toàn bộ võ giả đế quốc phun nước miếng đủ nhấn chìm La Sơn tông.

- Chỉ mong vậy đi.

La Bá Thiên nhìn La Kinh Thiên mặt không biểu tình, lắc đầu:

- Ta vốn định để La Thiên Đô khiêu chiến với hắn nhưng bây giờ . . .

La Thiên Đô mặt lạnh băng, khóe môi co giật. Lâm Tiêu như ngọn núi to, mấy năm nay luôn đè nặng lòng La Thiên Đô, khiến gã ngộp thở.

Mắt La Thiên Đô chớp lóe, nói:

- Ta định rời khỏi đế quốc, ngày mai xuất phát.

La Bá Thiên nhướng mày hỏi:

- Đi đâu ?

- Còn chưa quyết định.

La Bá Thiên định nói gì nhưng bị La Kinh Thiên ngăn lại:

- Để hắn đi đi.

La Kinh Thiên trầm thờ dài. La Thiên Đô vốn là đệ tử La gia được lão xem trọng nhất, nhưng từ sau trận chiến Quận Hiên Dật thì nhục khí trên người gã hoàn toàn biến mất. Tương lai của La Thiên Đô chỉ có hai khả năng, hoặc là bùng nổ trong thịnh vượng, hoặc lặng lẽ diệt vong. La Thiên Đô rời khỏi đế quốc đi du lịch cũng là chuyện tốt.

Đại tái Phong Vân bằng kết thúc, mấy ngày tiếp theo các đại thế lực tham gia đại tái lần lượt lên đường. Chín tuyển thủ đứng đầu nhận được thông báo khen ngợi của Bách Lý Tử bệ hạ, lên đường vào kinh.

Phần thưởng không phong phú như mùa Lâm Tiêu tham gia. Khá nhiều đan dược, bí tịch, thiếu mỗi tẩy lễ Thần Nguyên Trì. nhưng Lâm Nhu đã đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, có được tẩy lễ hay không chẳng quan trọng.

Sau khi đám người Lâm Nhu chọn báu vật xong là lúc đệ tử Quận Hiên Dật khởi hành quay về.

Một thị giả đến trước mặt Lâm Tiêu, mỉm cười nói:

- Lâm Tiêu, bệ hạ ời.

Lâm Tiêu trầm khó hiểu:

- Bách Lý Tử bệ hạ tìm ta ?

Lâm Tiêu ngẫm nghĩ, đi theo thị giả đến hoàng cung, đại điện nơi Bách Lý Tử bệ hạ xử lý chính vụ.

Trong đại điện dát vàng rực rỡ, Bách Lý Tử ngồi trên ngai vàng, mỉm cười nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cung kính hành lễ:

- Lâm Tiêu tham kiến bệ hạ.

Giọng Bách Lý Tử uy nghiêm vang lên:

- Người đâu, ban ghế.

Có người hầu kéo ghế đến, lặng lẽ lui ra.

Lâm Tiêu không khách sáo, cảm ơn rồi ngồi xuống.

- Lâm Tiêu, người có biết trầm kêu người đến vì chuyện gì không ?

Lâm Tiêu lắc đầu.

- Ha ha ha.

Bách Lý Tử bệ hạ bật cười nói:

- Trầm kêu người đến liên quan chuyện người làm trong Thành Tinh Tú. Đế quốc Võ Linh ta dựng nước hơn ngàn năm, thưởng phạt rõ ràng. Người giết Quận vương Tương Thiên Thần trong Quận Võ Uy, trầm nên phải phạt. Nhưng người dương uy danh đế quốc ta trong Thành Tinh Tú, trầm nên thưởng.

Lâm Tiêu nhướng mày nói:

- Thưởng ?

Hiện giờ Lâm Tiêu không thiếu báu vật, nhưng Bách Lý Tử bệ hạ tặng cho phần thưởng tuyệt đối không phải vật bình thường, không ai ngại thiếu đồ tốt.

Bách Lý Tử bệ hạ phát tay, một viên ngọc trong suốt năm sắc chậm rãi rơi vào tay Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhướng mày hỏi:

- Đây là . . . ?

Lâm Tiêu cảm nhận dao động không gian cực mạnh từ hạt ngọc trong suốt năm màu.

Bách Lý Tử bệ hạ rút tay về, mỉm cười nói:

- Trầm thưởng cho người viên Hư Không Châu.

- Hư Không Châu ? Cùng loại với Độn Không Châu sao ?

Lâm Tiêu nghĩ ngay đến ngày xưa La Bá Thiên sử dụng Độn Không Châu trong Quận Hiên Dật. Độn Không Châu chứa ấn ký vương giả, cho người sử dụng trốn vào hư không, võ giả bình thường không tấn công trúng được. Bởi vì chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới đưa công kích vào hư không vô tận được.

Bách Lý Tử giật mình, sau đó cười nói:

- Người nói viên Độn Không Châu mà La Bá Thiên tông chủ La Sơn tông sử dụng đúng không ? Trầm cho người viên Hư Không Châu cũng tương tự vậy, nhưng không hoàn toàn giống nhau. Giống là bên trong chứa uy lực ấn ký vương giả, khác là công dụng.

Bách Lý Tử giải thích rằng:

- Độn Không Châu cho người sử dụng ẩn nấp hư không, không bị công kích. Hư Không Châu của ta thì khiến người sử dụng chớp mắt vượt vạn dặm, dịch chuyển hư không.

Bách Lý Tử nghiêm túc nói:

- Lâm Tiêu, người là đệ nhất thiên tài ngàn năm qua của Đế quốc Võ Linh ta, đối với thiên tài như vậy đương nhiên trầm hy vọng người đừng chết. Sau này nếu gặp nguy hiểm sống chết, vào phút mấu chốt hãy kích hoạt Hư Không Châu, nó sẽ đưa người dịch chuyển xa vạn dặm.

- Bên trong chứa ấn ký vương giả của trầm, dù người sử dụng Hư Không Châu trước mặt Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường thì đối phương cũng không bắt giữ được vị trí của người. Nhưng Hư Không Châu chỉ có tác dụng một lần, dùng hết sẽ không còn. Nói cách khác Hư Không Châu bảo vệ một mạng sống cho người, để người có cơ hội làm lại.

- Ngoài ra Hư Không Châu dịch chuyển tùy cơ, không thể khống chế. Nên trong một số tuyệt địa không đến lúc bắt buộc đi thì đừng dùng, nếu không rất có thể người sẽ bị truyền tống vào tuyệt cảnh khác.

- Đa tạ Bách Lý Tử bệ hạ.

Lâm Tiêu không nhiệt huyết tràn trề. Trong cùng thế hệ Lâm Tiêu chẳng sợ ai, nhưng không bài trừ cường giả đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh tấn công hắn. Ví dụ Địa Kiếm Vương hay La Kinh Thiên của La Sơn tông, khi đó Hư Không Châu là bùa hộ mạng của hắn. Mặc dù không thể đánh trả nhưng ít ra bảo vệ một mạng sống cho Lâm Tiêu.

928. Chương 926: Sinh Tử Quỳnh Lâu (2)

- Không cần cảm tạ ta, ngươi là thiên tài đỉnh cao nhất đế quốc. Hiện tại thú triều hoành hành trong đế quốc, yêu thú rục rịch các nơi. Ta nghỉ ngơi yêu vương núp trong các góc đế quốc không lâu sau sẽ xé rách hiệp nghị giữa hai tộc người và yêu, dẫn đến vòng sóng triều hủy diệt mới. Khi đó sinh linh đồ thần, bách tính trôi giạt. Chỉ khi nhân tộc mạnh lên mới đứng ở thế bất bại.

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Hiệp nghị giữa hai tộc người và yêu ?

- Đúng vậy! Hiện tại yêu vương không ra mặt trên đại lục, không có siêu thú triều là vì lúc trước ký hiệp nghị với cường giả đỉnh cao của nhân loại chúng ta.

Bách Lý Tử ném ra bom tấn làm Lâm Tiêu hết hồn.

- Nhưng không đến Sinh Tử cảnh, võ giả bình thường không cần biết nhiều. Chờ khi ngươi đột phá Sinh Tử cảnh, có một số chuyện nên biết thì ngươi tự nhiên sẽ biết.

Lâm Tiêu ngạc nhiên rồi hiểu ra. Lúc ở tầng thứ bốn chiến trường ma uyên, Di Thiên cung chủ truy sát Uyên Long Vương Thiên Văn sơn mạch, Uyên Long Vương có nói làm trái quy định gì đó, giờ ngẫm lại có thể là hiệp nghị giữa hai tộc người và yêu.

Nhưng Lâm Tiêu không ngờ hai bên là kẻ thù lớn không chết không ngừng, yêu tộc và nhân tộc lại ký hiệp nghị. Lâm Tiêu rất giật mình.

Bách Lý Tử dừng một lúc chờ Lâm Tiêu tiêu hóa thông tin vừa nhận, tiếp tục bảo:

- Ngoài ra còn một chuyện nữa. Khắp nơi trên đại lục yêu thú hoành hành, nên bốn đế quốc quyết định mở ra Sinh Tử Quỳnh Lâu nằm ở biên cảnh Đế quốc Thần Võ. Lúc trước Địa Kiếm Vương Đế quốc Thần Võ đến Đế quốc Võ Linh ta là vì chuyện này.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu là bí cảnh thượng cổ để lại, trong đó trải rộng nguy hiểm nhưng vô cùng thần kỳ, chứa bí mật sinh tử. Khi võ giả đi vào trong càng dễ tiếp xúc bí mật sinh tử, linh ngộ áo nghĩa sinh tử. Sinh Tử Quỳnh Lâu là nơi vô số võ giả Quy Nguyên cảnh khao khát.

- Mỗi trăm năm Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ mở một lần, danh ngạch có hạn. Nhưng gần đây yêu tộc trên đại lục rục rịch, nên bốn đế quốc chúng ta quyết định nửa năm sau sẽ mở ra Sinh Tử Quỳnh Lâu, tuyển chọn một đám võ giả có tiềm lực vương giả vào trong. Trên khuyến tặc là võ giả dưới bốn mươi tuổi, đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ hoặc đỉnh hậu kỳ. Nhưng xét thấy thiên phú của ngươi, trăm chừa một danh ngạch Đế quốc Võ Linh cho ngươi.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lâm Tiêu nghe Bách Lý Tử bệ hạ nhẹ nhàng miêu tả, hắn đoán được Sinh Tử Quỳnh Lâu quý hiếm cỡ nào. Cho võ giả linh ngộ áo nghĩa sinh tử mau hơn, chỉ dựa vào điều này đủ làm vô số võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong giành bể đầu.

Trong toàn Đế quốc Võ Linh có bao nhiêu võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, đỉnh hậu kỳ ? Như tám quận vương, các tông chủ tông môn, những người quản lý thế lực nhân tộc, thậm chí là người quản lý những thế lực đỉnh cao trong các quận như Thái Thúc Ngọc, Trần Huân. Tuy trong một quận không có nhiều cường

giả như vậy, nhưng tám đại quận, những cường giả khắp nơi trong Đế quốc Võ Linh tụ tập lại sẽ là con số kinh khủng.

Nhiều cường giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong muốn vượt bậc ra một Vương giả Sinh Tử cảnh hiếm hoi như lông phượng và sừng lân. Mỗi trăm năm Đế quốc Võ Linh sinh ra một Vương giả Sinh Tử cảnh đã hiếm, đa số kẹt ở Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, suốt đời không thể đột phá.

s

Nói xong việc chính, Bách Lý Tử bệ hạ ngừng lời:

- Được rồi, quay về Quận Hiên Dật chuẩn bị ngay đi. Hai tháng sau các người hội hợp tại đế đô, khi đó đế quốc sẽ phái người đưa các người đi Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Lâm Tiêu đi ra khỏi hoàng cung, trở về chỗ Quận Hiên Dật cư trú. Mọi người lập tức ngồi trên Cự Phong Ưng về nhà.

Chuyến đi bình an, không bị người đánh lén giữa đường như ngày xưa. Nhưng Lâm Tiêu không mất cảnh giác, hẩn vừa tu luyện vừa chú ý bốn phía.

Tuy Bách Lý Tử bệ hạ đã đặc xá cho Lâm Tiêu nhưng tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, La Sơn tông không giảm thù hận với hẩn. Lâm Tiêu không tin bọn họ sẽ ngồi yên chờ hẩn lớn lên.

- Chỉ tại thực lực của ta không đủ, nếu ta có sức mạnh vương giả còn cần đắn đo nhiều vậy sao ?

Lâm Tiêu khao khát mình cường đại hơn, đương nhiên vương giả cách hẩn rất xa xôi, việc trước mắt là đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

Khi đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì chân nguyên của Lâm Tiêu sẽ lại lột xác, có thể thử hấp thu Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, khi đó thực lực sẽ đến trình độ khủng bố.

Sau Lâm Tiêu, Lâm Nhu giành ngôi quán quân đại tái Phong Vân bảng, Lâm Tiêu ngồi vững danh hiệu thiên tài số một Đế quốc Võ Linh, toàn thành Quận Hiên Dật chúc mừng ba ngày. Không trách Quận Hiên Dật hưng phấn và long trọng như thế. Mấy năm nay Quận Hiên Dật chém giết với Quận Võ Uy khiến thiên tài chết vô số kể, không nhiều cường giả xuất hiện, xếp chót trong tám đại quận Đế quốc Võ Linh.

Nhưng từ khi Lâm Tiêu giành được quán quân đại tái Phong Vân bảng quý trước, bị tinh thần khí vận đáng sợ của hẩn ảnh hưởng, mặc dù Quận Hiên Dật xung đột với Quận Võ Uy nên bị đế quốc trừng phạt trong vòng ba năm không được vào các bí cảnh Đế quốc Võ Linh tổ chức thì số lượng thiên tài không giảm chút nào, ngược lại ngày càng nhiều. Lâm Nhu lần thứ hai giành chức quán quân đại tái Phong Vân bảng, sẽ lại mang đến tinh thần khí vận trong truyền thuyết, cộng thêm Quận Võ Uy tụt dốc, các võ giả Quận Hiên Dật tràn đầy tự tin tương lai của quận thành sẽ càng lúc càng tốt.

Sự thật đúng là vậy, với thiên phú của Lâm Tiêu, một khi hẩn đột phá Sinh Tử cảnh trừ phi xuất hiện siêu thú triều mấy trăm năm khó gặp nếu không Quận Hiên Dật sẽ vững như Thái sơn, không cần lo bị thú triều tập kích.

Một tháng sau, đoàn người Lâm Tiêu trở về Quận Hiên Dật, dân chúng toàn thành tự động nghênh đón anh hùng trở lại. Tiếng hoan hô dậy sấm, đình tai nhức óc.

Trong khi cường giả các đại quận trở về, tin tức Sinh Tử Quỳnh Lâu sắp mở cũng lan ra, dấy lên cơn bão trong Đế quốc Võ Linh.

- Các người có nghe gì không ? Sinh Tử Quỳnh Lâu trong truyền thuyết sắp mở ra.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu ? Đó là cái gì ?

- Sinh Tử Quỳnh Lâu là một bí cảnh trong biên giới Đế quốc Thần Võ, trăm năm mới mở ra một lần. Truyền thuyết bên trong đó vạn vật sinh trưởng khác với đại lục Thương Khung. Một gốc cây ngọn cỏ ẩn chứa bí mật sinh tử, khi bước vào đó thì cường giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh sẽ dễ dàng lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, bước vào cảnh giới vương giả.

- Cái gì ? Có loại bảo địa này sao ? Vậy là võ giả muốn vào trong sẽ phải giành nhau đổ máu ?

- Hừ! Sinh Tử Quỳnh Lâu là nơi người muốn vào thì vào sao ? Sinh Tử Quỳnh Lâu nằm ở biên cảnh Đế quốc Thần Võ và Minh Nguyệt đế quốc, do bốn đế quốc cùng nhau quản lý, danh ngạch có hạn. Muốn vào Sinh Tử Quỳnh Lâu ít nhất phải đến tiêu chuẩn Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, có thiên phú trở thành vương giả, xác suất trúng tuyển khó khăn đến biến thái. Huống chi Sinh Tử Quỳnh Lâu vô cùng nguy hiểm, nghe nói mỗi lần nó mở ra, võ giả đi vào trong chết rất nhiều người, không biết có thật không. Là cơ duyên hay không phải xem vận may của mỗi người.

929. Chương 927: Thập Phẩm Viên Mãn

- Đáng sợ vậy sao ?

- Hừ! Thế này có là gì ? Trên đường võ giả trưởng thành ai bảo đảm sẽ không có chút nguy hiểm ? So với trở thành Sinh Tử cảnh thì chút nguy hiểm này không là gì, nhưng không biết làm sao lấy được danh ngạch.

- Nghe nói Bách Lý Tỉ bệ hạ giao danh ngạch ổi quận thành, muốn được chọn phải đi chỗ các quận vương.

- Cái gì ? Vậy thì quyền lực của các quận vương quá lớn, chẳng những là cho ai vào mới được vào ?

- Không đến mức như vậy. Ta nghe đồn muốn trúng tuyển cần đạt đúng chuẩn quy định. Dưới bốn mươi tuổi, thực lực cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, đỉnh hậu kỳ. Tuổi càng nhỏ, thực lực càng mạnh thì càng có ưu thế. Tin tưởng chuyện lớn thế này dù các quận vương có thiên vị cũng không dám quá đáng, nếu không sẽ khiến nhiều người tức giận. Ai không muốn trong quận của mình xuất hiện một Vương giả Sinh Tử cảnh ?

Tin tức lan ra, khắp nơi trong Đế quốc Võ Linh bàn tán xôn xao, hơn cả tin Lâm Tiêu gần đây vượt Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận, đánh bại đám thiên tài Đế quốc Thần Võ. Các quận thành chật ních người, khắp nơi là cường giả tập hợp, kinh động những cường giả không hỏi chuyện đời, tập trung tu hành. Mỗi người toát ra khí thế đáng sợ, kinh thiên động địa.

Lâm Tiêu sớm được danh ngạch nên không tham gia tranh giành, hẩn quay về Quận Hiên Dật liền chìm đắm trong khổ tu.

Trong phòng tu luyện, người Lâm Tiêu toát ra khí thế vô hình. Dao khí mờ mịt dẫn động Lôi Đình đao treo bên hông, phát ra tiếng rào rào. Tinh thần lực cuộn cuộn trong đầu Lâm Tiêu, trán có cái gì gì đó sắp bắn ra thông hướng thiên địa.

- Ủm! Dao ý cửu phẩm của ta sắp đột phá.

Hai hơi thở đại biểu đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng không ngừng đan xen, một xanh một đen va chạm với nhau nhưng không thể dung hợp.

Trên đao ý cửu phẩm đại thành là đao ý thập phẩm. Đao ý thập phẩm được gọi là đao ý viên mãn, là biểu hiện đao ý đạt tới viên mãn sẽ hoàn toàn độc lập thành hình. Trước kia đao ý của Lâm Tiêu giữ thuần khiết, tùy ý chuyển biến thành đao ý vô tận hoặc đao ý tuyệt vọng, không xung đột lẫn nhau. Nhưng sau khi đến thập phẩm viên mãn thì đó là cá thể đơn độc, luân phiên nhau nhưng không thể tùy ý chuyển đổi.

Hai hơi thở không ngừng biến mạnh, cuối cùng hình thành đao ý một xanh một đen như thực chất. Đao ý biến thành năng lượng chân thật bay ra từ trán, đỉnh đầu của Lâm Tiêu thẳng hướng tầng mây.

Tiếng đao ngân kinh thiên vang lên, hai hơi thở va chạm nhau, so đầu túi bụi. Nóc nhà huyền thiết của phòng tu luyện bị đâm thủng cái lỗ to, bão đao ý quét qua. Vách tường huyền thiết kêu phàn phật như làm bằng giấy, vụn vụn tan vỡ, phủ đệ rung rinh tùy thời sụp đổ.

Lâm Tiêu cố gắng ức chế hai luồng đao ý:

- Khủng khiếp quá, cứ tiếp tục thế này thì phủ đệ sẽ bị ta phá hủy.

Bên kia phủ đệ, Lâm Hiên và Lâm Nhu bỏ dở tu luyện chạy tới. Phụ thân Lâm Vệ Quốc, mẫu thân Trần Phượng Lan cũng chạy đến.

- Có chuyện gì ?

Một bóng người bay ra. Phòng tu luyện xây bằng huyền thiết thủng lỗ chỗ, đất đai, núi giả trong sân bị đao khí đâm thủng lung tung, kéo từng vệt dài sâu hoắm. Đao khí phát tán bốn phương tám hướng.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Tam muội, phụ thân, mẫu thân, cẩn thận!

Lâm Hiên vội che trước mặt Lâm Nhu, Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan, ngăn chặn mấy đao khí bắn tới. Hai tay Lâm Hiên tê dại, ánh mắt kinh hoàng.

- Dại ca, đao ý của ta hơi đột phá, chỗ này không tiện, ta ra ngoài đây!

Lâm Tiêu nói xong không đợi đám người Lâm Hiên, Lâm Vệ Quốc phản ứng lại đã bay lên chân trời.

Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan kinh sợ, hút ngụm khí lạnh:

- Chỉ hơi đột phá đao ý mà đã thế này ?

Đến lúc này Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan mới nhận ra nhi tử Lâm Tiêu cường đại đến cỡ nào.

Tiếng động từ phủ đệ hấp dẫn đám cường giả đến vương phủ Quận Hiên Dật lấy danh ngạch chú ý. Bọn họ ngược đầu nhìn, vẻ mặt hoảng sợ, lòng rung động. Đao ý này mạnh mẽ vượt qua Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, dù là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng rét run, không dám nhìn gần.

Bên trên Quận Hiên Dật mấy vạn thước là vân bạo tầng nổi tiếng như cồn. Từng đợt giông gió mạnh mẽ thổi qua, che rợp trời, hình thành vòi rồng xám đen khổng lồ. Vòi rồng hoặc lớn hoặc nhỏ, vòi rồng nhỏ cỡ mấy chục thước, to thì ngàn thước. Gió lốc đen kịt tụ thành vòi rồng hắc ám thô to vạn vạo, rít gào như tận thế đến, vô cùng khủng bố.

Ầm ầm ầm!

Vân bạo tầng màu đen đột nhiên bị xé rách, một bóng người xông vào. Trước vòi rồng hắc ám to lớn, người kia nhỏ bé như con kiến, nhưng khí thế cường đại kinh người. Cơ thể người này phát ra đao ý bay tứ tán. Trong tiếng nổ, vòi rồng quanh thân người trong trăm thước nổ đi ùng tan tác, hóa thành khí lưu đen vờn nát, thành vùng chân không.

Gió lốc có thể dễ dàng nghiền nát một ngọn núi cao, san bằng một tòa thành trì nhưng yếu ớt như đậu hủ không chịu nổi một cú chấu Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Bởi vì Lâm Tiêu xuất hiện trực tiếp dẫn đến vân bạo tầng không cân bằng, kéo theo phản ứng dây chuyền. Từng mảng vòi rồng hắc ám va chạm nhau, nổ đi ùng, tan vỡ, tạo thành cảnh tượng khủng bố không thể tưởng tượng.

Hai cường giả Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, trung kỳ đang tu luyện trong vân bạo tầng gần đó bị giật mình. Bọn họ nhìn Lâm Tiêu ngay trung tâm vụ nổ, vẻ mặt hoảng sợ. Hút ngụm khí lạnh.

- Có chuyện gì ? Sao vân bạo tầng phát cuồng ?

- Má ơi, ai đang tu luyện mà tạo thành cảnh tượng khủng bố thế này ?

Hai võ giả Quy Nguyên cảnh sợ quá vội chạy ra khỏi vân bạo tầng, hóa thành ánh sáng bay vút đi.

Lâm Tiêu cười khổ nói:

- Vân bạo tầng là cấm địa của võ giả Hóa Phàm Cảnh, là chỗ tu luyện tuyệt vời cho võ giả Quy Nguyên cảnh. Không ngờ đao ý thập phẩm viên mãn có thể cùng tồn tại, cuối cùng tạo thành hậu quả khủng khiếp thế này. Nếu không cân bằng hoàn mỹ hai đao ý e rằng người khác không thể đến gần ta một li.

Lâm Tiêu lần nữa bay lên cao hơn.

Vân bạo tầng dày vạn thước, càng vào sâu bên trong thì giông tố càng đáng sợ. Nhưng nó không là gì đối với Lâm Tiêu. Trên vân bạo tầng có lôi bạo tầng khủng khiếp hơn.

Ầm ầm ầm!

Bên trên vân bạo tầng đột nhiên rạn nứt, một người lao khỏi vân bạo tầng tiến vào lôi bạo tầng càng khủng bố hơn.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong lôi bạo tầng toàn là tia điện lượn lờ, lôi trì cuộn cuộn, đủ loại lôi quang tàn phá. Chỉ nhìn cảnh tượng đã làm người ta sợ hãi, các tia chớp không ngừng giáng xuống ầm ầm ù tai.

Khác với vân bạo tầng, lôi bạo tầng cực kỳ khủng bố. Cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường rất khó ở lại lôi bạo tầng lâu, sâu bên trong càng đáng sợ vô cùng. Nghe nói chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới xé rách lôi bạo tầng tiến vào tinh vực bao la hơn.

- Chỗ này tạm được.

Lâm Tiêu không lên trên nữa mà khống chế hai đao ý cùng tồn tại. Mặc cho Lâm Tiêu cố gắng kiểm soát thì hai đao ý như nước với lửa, mỗi lần va chạm sẽ bộc phát ra hơi thở đáng sợ dẫn đến sấm chớp xung quanh hỗn loạn.

- Ta không tin!

- Ngưng!

930. Chương 928: Lôi Điện Giác Long

Lâu như vậy vẫn không thể khiến hai đao ý hoàn mỹ bên nhau, Lâm Tiêu nổi khùng lên. Lòng Lâm Tiêu máy động, thúc giục tinh thần lực bát phẩm. Thoáng chốc hồn hải cuộn cuộn, linh hồn cường đại thúc đẩy tinh thần lực như vòng xoáy vô hình từng vòng xoay tròn, hai luồng đao ý trong đầu Lâm Tiêu cũng xoay tít. Dần dần đao ý một xanh một đen hình thành đồ án âm dương ngư Thái Cực xoay vòng tìm điểm cân bằng.

Lâm Tiêu mừng rỡ:

- Có hiệu quả!

Lâm Tiêu chìm đắm trong đó, rốt cuộc hần mất hơn một canh giờ biến hai đao ý thành Thái Cực âm dương ngư hoàn mỹ xoay tròn trong đầu.

Lâm Tiêu lòng máy động:

- Xem thử uy lực đao ý thập phẩm viên mãn lớn cỡ nào.

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu phát ra đao ý thập phẩm viên mãn, kinh khí khủng bố thẳng hướng sâu trong biển sét, xé rách một khe hở lớn. Đao ảnh cao ngàn thước hiển hiện trong lôi bạo tầng, hình thành cảnh tượng vô cùng rung động.

Lâm Tiêu rung động:

- Khủng khiếp quá, đao ý thập phẩm viên mãn và đao ý cửu phẩm đại thành chỉ kém nhau một bậc mà sao uy lực cách biệt lớn đến thế ?

Uy lực đao ý thập phẩm viên mãn khủng bố hơn Lâm Tiêu tưởng tượng nhiều.

Nếu nói trước kia Lâm Tiêu sánh bằng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao siêu thì bây giờ hần đã đặt chân vào lĩnh vực này, xứng là một trong các cường giả.

Nếu có ai biết sẽ hết sức giật mình. Cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong hai mươi bốn tuổi thực lực lại sánh bằng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nói ra sẽ khiến toàn đế quốc sôi trào.

Xẹt dùng xẹt xẹt!

Phương xa có một tia chớp vắn vẹo bơi tới, dài trăm thước, tia chớp xanh thẳm nửa trong suốt hợp thành thân hình. Đôi mắt như ngọc bích xoe tròn, nó bị dao động đao ý của Lâm Tiêu hấp dẫn đột nhiên ập đến.

Lâm Tiêu nghi hoặc lên tiếng:

- Ủa ? Là hư vô điện xà.

Hư vô điện xà không phải yêu thú mà là một dạng nguyên tố điện trong lõi bạo tăng động lại hình thành thể nguyên tố có được linh tính. Bản thân nó là lõi điện, thực lực rất đáng sợ, sánh bằng võ giả Quy Nguyên cảnh bình thường hậu kỳ đỉnh phong.

- Vừa lúc kiểm nghiệm thực lực của ta mạnh đến đâu!

Eo Lâm Tiêu bay ra một đao quang như tia chớp.

Phập phụt!

Hư vô điện xà sánh bằng võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bỗng chốc bị xẻ đôi, tan biến thành hư vô.

Lâm Tiêu đi trong lõi bạo tăng, tia chớp đi dùng không ngừng đánh vào người hắn nhưng không thể tổn thương hắn một li. Lâm Tiêu cảm giác những tia chớp này chẳng những không tổn thương hắn ngược lại rèn luyện cơ thể hắn, thôi diễn đệ nhị trọng Tinh Thần Tội Thể quyết liên tục.

Bình thường lõi thuộc tính, hỏa thuộc tính là hai thuộc tính rèn luyện thân thể tốt nhất, có uy lực khó lường.

Xẹt xẹt xẹt!

Đột nhiên tiếng xé gió truyền đến, Lâm Tiêu không kiêng nể gì rút cuộc kinh động hư vô điện xà sâu trong lõi hải. Có mười mấy hư vô điện xà ập đến, tia chớp thô to từ trên trời giáng xuống điên cuồng đánh Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không lùi còn tiến lên:

- Đến hay!

Hư vô điện xà điên cuồng quần quanh người Lâm Tiêu, uy lực khủng bố, toàn thân hắn tê dại, tế bào bị kích hoạt, Tinh Thần Tội Thể quyết chớp mắt đến đệ nhị trọng.

- Đã đến lúc, chết đi!

Nhát đao chém ra, đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng thập phẩm viên mãn thi nhau chém ra. Đao quang rực rỡ sáng lên, trong phút chốc ba con hư vô điện xà bị chém chết, hóa thành tia chớp tứ tán.

Mấy hư vô điện xà khác sợ hãi tản ra, khí thể chạy trốn, phát ra tiếng sấm chói tai.

- Nhanh quá!

Hư vô điện xà cấu tạo từ tia chớp nên tốc độ nhanh không thể đuổi kịp.

Ầm ầm ầm!

Từ sâu trong lõi bạo tăng truyền đến uy nhiếp khủng bố, một cự long to ngàn thước, đầu mọc sừng lõi bị kinh động, nó ẩn hiện trong lõi quang.

Con người Lâm Tiêu co rút:

- Là Lôi Điện Giác Long!

Lôi Điện Giác Long là sinh vật linh tính rất đáng sợ trong lõi bạo tăng. Nếu nói hư vô điện xà sánh bằng võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường thì Lôi Điện Giác Long chính là cường giả đẳng

cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cao siêu, gần với vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, một khi bị Lôi Điện Giác Long quần lấy Lâm Tiêu không chết cũng sẽ lột da.

Nghe nói chỗ sâu nhất lôi bạo tăng có cự long sấm sét sánh ngang với Nửa Bước Vương Giả, nếu không phải Vương giả Sinh Tử cảnh thì bình thường không thể lao ra khỏi đại lục Thương Khung vào vực ngoại vô tận.

Lâm Tiêu nhanh chóng chui xuống, lao ra lôi bạo tăng.

Lôi hải lần nữa trở về tĩnh lặng, chỉ có hư vô điện xà chết đi tản ra năng lượng kể lại chuyện đã xảy ra.

Lâm Tiêu trở về phủ đệ Quận Hiên Dật. Núi giả tan hoang, sân lộn xộn đã được dọn dẹp sạch sẽ. Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan nói chuyện trong sân của Lâm Tiêu, Lâm Hiên thì dạy Lâm Nhu cái gì đó.

Thấy Lâm Tiêu trở về, Lâm Hiên mỉm cười nói:

- Nhị đệ.

Trần Phượng Lan, Lâm Vệ Quốc nhìn Lâm Tiêu, câu hỏi đầu tiên là lo lắng an toàn của hắn:

- Tiêu nhi, có bị gì không ?

Lâm Tiêu cười:

- Phụ thân, mẫu thân, ta không sao.

Lâm Vệ Quốc, Trần Phượng Lan thở phào nhẹ nhõm:

- Không sao thì tốt.

Lâm Nhu nhào vào người Lâm Tiêu, cười hỏi:

- Nhị ca, hiện tại đạo ý của nhị ca mấy phẩm ?

- Vừa mới đạt thập phẩm viên mãn.

- Khủng vậy sao ?

Lâm Nhu hết hồn:

- Tam muội nghe nói bình thường cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mới tu luyện ý cảnh đến thập phẩm được. Nhị ca chỉ mới là đỉnh trung kỳ, vậy chẳng phải là sánh ngang với cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ ?

- Không khoa trương như thế.

Lâm Tiêu cười nói:

- Muốn đến vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ chẳng những cần viên mãn về ý cảnh, còn cần bắt tay vào chân nguyên, công pháp, võ kỹ, thân thể đều đến mức cực hạn, có vũ khí và hộ giáp cường đại, không thể thiếu thứ nào, không chỗ nào là điểm yếu. Có như thế mới xứng là vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, nhị ca của muội ít ra về chân nguyên còn chưa đủ yêu cầu.

Lâm Nhu chu môi:

- Vậy sao.

Lâm Hiên cười nói:

- Tam muội đừng nghe nhị ca của muội nói bậy bạ, hắn không kém bao nhiêu.

Lâm Tiêu hỏi:

- Không nói đến ta, đại ca sao rồi ?

Lâm Hiên gật rồi lại lắc đầu:

- Trong thời gian này tiến bộ khá nhiều, cách đỉnh hậu kỳ chỉ một bước, có thể tùy thời đột phá. Nhưng cảm giác chưa đủ viên mãn nên ta muốn chờ thêm chút nữa.

Lâm Tiêu gật đầu. Đại ca thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đã vượt qua võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường, nếu không lúc ở Quận Vô Uy, một đám cường giả phủ quận vương không thể nào không bắt được Lâm Hiên, còn cần Thiên Ma lão nhân ra tay. Lâm Hiên hết sức cẩn thận tích lũy chờ ngày bùng nổ.

Lâm Hiên cười nói:

- Tin tưởng Sinh Tử Quỳnh Lâu là cơ hội cho huynh đệ chúng ta.

Đế quốc Vô Linh có tám đại quận thành, mỗi quận có năm danh ngạch. Lâm Hiên lớn hơn Lâm Tiêu chín tuổi, năm nay ba mươi ba, thiên phú như thế dễ dàng giành được một danh ngạch. Đông Phương Nguyệt Linh cũng nằm trong số người được chọn, ba người khác thì cần sàng lọc từ đám cường giả.

931. Chương 929: So Đấu Tốc Độ (1)

Lâm Nhu bĩu môi:

- Tiếc rằng tam muội không thể đi theo các ca ca.

Trần Phương Lan nói:

- Nghe nói Sinh Tử Quỳnh Lâu gì đó vô cùng nguy hiểm, nghe tên đã thấy ghê. Người là nữ hài tử, bớt góp vui đi.

Lâm Vệ Quốc góp lời:

- Mẫu thân của người nói đúng.

Lâm Nhu chu môi:

- Phụ thân, mẫu thân không hiểu.

Về mặt Lâm Vệ Quốc đột nhiên nghiêm trang nói:

- Ta đây thực sự không hiểu. Ta chỉ cần biết là 3 huynh đệ muội các người là do ta mẹ các người sinh ra.

- Ha ha ha ha!

Lâm Vệ Quốc hiếm khi nói đùa, chọc cho cả nhà cười to, trong sân tràn ngập tiếng cười.

Bởi vì thời gian có hạn, trong vòng ba ngày Quận vương Đông Phương Hiên Viên đã chọn xong ba cường giả khác, toàn là nổi bật trong một đám cường giả.

Ba người này lớn tuổi nhất là Hứa Chính, ba mươi tám tuổi, cánh tay to lớn lạ thường, khuôn mặt già dặn chính chắn, thực lực là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Người thứ hai tên Lãnh Uyên Minh, ba mươi bảy tuổi, cũng là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, lưng giắt cây roi, người phát ra khí lạnh âm trầm. Người cuối cùng tên Giang Trần, trẻ nhất trong ba người, ba mươi lăm tuổi, thực lực là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

Ba người khá nổi tiếng trong Quận Hiên Dật, coi như nổi bật mấy năm gần đây, đứng đầu tất cả.

Trước lúc xuất phát Đông Phương Hiên Viên thân thiết nhìn nhóm người Lâm Tiêu, quyến luyến nói:

- Mấy người nhớ phải cẩn thận.

Sinh Tử Quỳnh Lâu là kỳ ngộ cho nhóm Lâm Tiêu nhưng cũng là chuyến đi nguy hiểm. Theo tình báo Đông Phương Hiên Viên biết được mỗi lần Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra thì số thiên tài chết nhiều không đếm xuể, thường chỉ có một phần hai sống sót trở ra hay thậm chí càng ít hơn.

- Phụ vương yên tâm.

Đông Phương Hiên Viên vỗ vai Lâm Hiên:

- Lâm Tiêu, ta giao nữ nhi cho người.

Đông Phương Hiên Viên quay đầu nói với Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, làm phiền người nhọc lòng. Người là dẫn đầu đội, hãy chú ý an toàn cho nhóm Nguyệt Linh.

Lâm Tiêu gật đầu, nói:

- Ta biết.

Nhóm ba người Hứa Chính liếc Lâm Tiêu. Về đẳng cấp thì bọn họ cao hơn Lâm Tiêu rất nhiều, nhưng Quận vương Đông Phương Hiên Viên tỏ rõ càng xem trọng hẳn, lấy hẳn làm trụ cột.

- Chúng ta đi!

Năm người xé gió biến mất phía chân trời.

Trên bầu trời bao la mênh mông, sáu bóng người xẹt qua không gian, bay nhanh bằng vận tốc âm thanh phát ra tiếng ầm ầm.

Mới đầu mọi người không nói không rằng, cắm đầu bay đi.

Mới hơn một tháng từ khi đại tái Phong Vân bảng kết thúc, đám người Đông Phương Hiên Viên trở về Quận Hiên Dật đã mất thời gian một tháng, cộng thêm tin tức truyền ra, mọi người tụ tập ở phủ quận vương, Quận vương Đông Phương Hiên Viên sàn lọc võ giả này nọ đã qua hơn nửa tháng. Bách Lý Tử bệ hạ yêu cầu sau hai tháng phải đến để đô, nên đám người Lâm Tiêu chỉ có mười ngày để đi.

Mười ngày nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, với thực lực và tốc độ của nhóm Lâm Tiêu thì chỉ cần vài ngày là đến nơi, không quá gấp gáp.

Trong quá trình chạy đi Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh tự nhiên chung nhóm. Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần một nhóm. Vì cùng là người Quận Hiên Dật nên nửa ngày sau mọi người ngẫu nhiên trao đổi vài câu, sáu người dần quen thuộc.

Hứa Chính là chính chắn nhất, lớn tuổi nhất, đẳng cấp cao nhất, nhưng không kèn kiệu trước mặt nhóm Lâm Tiêu. Hứa Chính nói năng khách sáo vừa phải với Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Hiên. Lãnh Uyên Minh hơi lạnh lùng kiêu ngạo, hầu như không nói nhiều, đối xử với ai đều như nhau. Giang Trần có lẽ vì tuổi xấp xỉ với Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh nên hoạt bát nhất.

Có lẽ vì dần quen thuộc nên Giang Trần to gan tò mò hỏi Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, ta nghe nói chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu lần này để quốc quy định phải là cường giả từ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ trở lên mới được vào. Quận vương Đông Phương Hiên Viên cho người tham gia vào đội, lỡ mà để quốc không thừa nhận . . .

Mắt Giang Trần lóe ý cười kỳ dị.

Đương nhiên Giang Trần nhận ra điều khá lạ, vì trong thông báo của hoàng thất Đế quốc Võ Linh, Đông Phương Hiên Viên tuyên bố đã nói rõ võ giả vào Sinh Tử Quỳnh Lâu có mấy điều kiện chính thức như sau: Thứ nhất, dưới bốn mươi tuổi. Thứ hai, phải đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Nếu không đủ hai điều kiện này thì không ai được vào cuộc sàng tuyển. Hiện tại Lâm Tiêu mới tới Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong lại có thể tham gia vào đội, khiến Giang Trần nghi ngờ.

Gần đây Lâm Tiêu rất nổi tiếng trong Đế quốc Võ Linh, ở Quận Hiên Dật càng tiếng tăm lừng lẫy. Trong đó nguyên nhân lớn nhất là Lâm Tiêu được quán quân Phong Vân bảng đế quốc quý trước, kết thúc yếu thế nhiều quý Phong Vân bảng qua võ giả Quận Hiên Dật không giành được hạng nhất. Thứ hai Lâm Tiêu giết Quận vương Tương Thiên Thân của Quận Võ Uy, đánh bại thiên tài Triệu Thiên Thân của Đế quốc Thần Võ.

Giang Trần vừa kích động vừa ghen tỵ Lâm Tiêu.

Giang Trần cũng tham gia thi đại tái Phong Vân bảng quý trước, chung mùa với Đông Phương Nguyệt Linh, là thiên tài xếp sau nàng trong Quận Hiên Dật. Nhưng thứ hạng của Giang Trần không cao, thứ tự mới hơn hai mươi. Mười năm qua Giang Trần liên tục gặp kỳ ngộ, thực lực tăng nhanh, hơn hẳn nhiều thiên tài Phong Vân bảng năm xưa. Ba mươi tuổi đã đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, Giang Trần lại cùng trình độ với Đông Phương Nguyệt Linh nên gã hơi kiêu ngạo.

Nếu tất cả thí sinh tham gia đại tái Phong Vân bảng ngày xưa tụ hợp lại, khiêu chiến lẫn nữa, Giang Trần tự tin gã chắc chắn lọt vào top ba, thậm chí hơn hẳn Đông Phương Nguyệt Linh.

Giang Trần thấy Lâm Tiêu với thực lực Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong lọt vào chọn lựa, gã cho rằng đó là nhờ danh tiếng khiến Quận vương Đông Phương Hiên Viên mở cửa sau cho hắn. Đáng ra cũng không có gì, nhưng Đông Phương Hiên Viên cố tình để Lâm Tiêu dẫn đầu đội sáu người, tức là nếu gặp tình huống đột ngột phải nghe theo lệnh của hắn. Nghĩ đến đây lòng Giang Trần hơi bất mãn.

Trong bụng Giang Trần bực bội nhưng ngoài mặt gã cười toe toét làm bộ vô tình hỏi.

Nghe Giang Trần hỏi, Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh làm bộ vô tình liếc sang Lâm Tiêu, ánh mắt thắc mắc.

Lâm Tiêu cười cười không giải thích.

Đông Phương Nguyệt Linh mỉm cười nói:

- Các người không biết, danh ngạch của Lâm Tiêu không phải từ Quận Hiên Dật. Đế quốc ban danh ngạch, mỗi quận được năm cái. Là Bách Lý Tử hạ khâm điểm Lâm Tiêu vào đội.

Mọi người sửng sốt, sau đó hiểu ra:

- Hóa ra là vậy, bệ hạ khâm điểm.

Ngẫm lại cũng đúng, dù Quận vương Đông Phương Hiên Viên có thiên vị thế nào cũng không thể trái lệnh của đế quốc.

Nhưng như vậy càng làm Giang Trần ghen tỵ hơn nhiều.

Trong lòng Giang Trần nảy ra một ý nghĩ:

- Nghe nói Lâm Tiêu là đệ nhất thiên tài của đế quốc, không biết thực lực thật sự như thế nào.

Giang Trần mỉm cười nói:

- Các vị, ta có đề nghị thế này. Bây giờ chỉ còn mười ngày là đến thời gian đế quốc quy định. Thời gian gấp gáp, hay chúng ta tăng tốc độ đi ? Đến để đồ trước tranh thủ ít thời gian chuẩn bị ?

Bởi vì sáu người cùng nhau chạy đi nên mọi người giữ cùng một tốc độ.

932. Chương 930: So Đấu Tốc Độ (2)

Giang Trần nói xong câu đó liền tăng tốc, nhanh cỡ võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường, mau hơn lúc trước một bậc. Giang Trần vượt qua đám người Lâm Tiêu chạy lên hàng trước nhất, thân hình hóa nhỏ dần biến mất.

Lâm Tiêu thấy sao cũng được:

- Giang Trần nói đúng, hiện tại tốc độ của chúng ta hơi chậm. Nếu Giang Trần còn tăng tốc được vậy chúng ta chiều ý hắn đi.

Lâm Tiêu cho rằng trong đội thì Giang Trần yếu nhất, gã đã tỏ ra còn dư sức, có thể nhanh hơn một chút thì sớm ngày đến để đồ hơn. Lúc trước đoàn người đi chậm vì Lâm Tiêu lo cho Giang Trần.

Thế là năm người tăng tốc độ đuổi theo.

Mắt Giang Trần lóe tia giễu cợt, gã không thèm nhìn đằng sau, cầm đầu bay nhanh. Chạy một lúc sau Giang Trần thả ra cảm giác thăm dò phía sau.

- Lâm Tiêu mới chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, nghe nói hắn cực kỳ thiên tài. Giờ tốc độ của ta chỉ cỡ võ giả Quy Nguyên cảnh bình thường, không biết hắn có vượt qua được không ? Nếu hắn không theo kịp thì ta dừng lại chờ chút, giả bộ quan tâm hỏi thăm.

Nhưng Giang Trần chưa suy nghĩ xong thì bỗng gặp người tại chỗ, vì gã phát hiện cứ tưởng đã cắt đuôi nhóm Lâm Tiêu ai ngờ bọn họ chỉ cách gã mấy chục thước.

Thấy Giang Trần đứng sững sờ tại chỗ, năm người Lâm Tiêu dừng lại, mở miệng hỏi:

- Giang Trần, sao đứng lại ? Có gì lạ sao ?

Lâm Tiêu không biết trong bụng Giang Trần suy tính thiệt hơn. Với thực lực của Lâm Tiêu dù là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong sở trường tốc độ chưa chắc thắng được hắn, mới rồi Giang Trần chạy nhanh lẹ vào mắt hắn thì đó chỉ là chạy bình thường.

Giang Trần lắc đầu, nói:

- A ? Không, không có gì.

Giang Trần sợ bị Lâm Tiêu thấy lạ, mở miệng nói:

- Chúng ta xuất phát.

Ánh sáng bắn ra, Giang Trần lại dần dần chạy mất.

- Chuyện gì đây ? Lâm Tiêu đúng là có bản lĩnh, cứ nghĩ tốc độ bình thường của ta đủ làm hắn vất vả, giờ xem ra ta đã xem thường đối phương. Nếu vậy ta sẽ nhanh hơn một chút.

Giang Trần thầm buồn bực, tăng tốc độ lên đến cực hạn võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Giang Trần khuếch tán cảm giác quan sát đằng sau.

- Không tin với tốc độ này . . .

Giang Trần mới nhếch môi chợt cơ mặt cứng ngắc. Trong cảm giác của Giang Trần, năm người Lâm Tiêu theo sau lưng gã cách hơn mười thước, chẳng những không bị bỏ xa còn bộ dáng thông dong không hề vất vả.

- Quái quỷ. Lâm Tiêu chẳng phải là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong sao ? Vì sao tốc độ khoa trương quá vậy ? Danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc quả nhiên không nói chơi. Nhưng vì sao trừ Lâm Tiêu ra, Đông Phương Nguyệt Linh và Lâm Hiên cũng nhẹ nhàng như thế ?

Giang Trần thầm giật mình, gã không cam lòng:

- Ta không tin!

Giang Trần không tin tà thiêu đốt chân nguyên, vèo một tiếng tăng tốc độ lên ấy phần, tới trình độ võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Giang Trần kéo giãn khoảng cách với đám người Lâm Tiêu, biến mất ở đằng trước.

Lâm Tiêu thấy buồn cười:

Giang Trần này . . .

Đến bây giờ Lâm Tiêu còn không hiểu suy nghĩ của Giang Trần thì hắn là đồ ngốc. Hiện tại không phải chiến đấu sinh tử, thời gian còn dư dả, có ai thiêu đốt chân nguyên lúc bay không ?

Lâm Tiêu lòng máy động, có Giang Trần khơi mào trước, hắn quyết định hơi lộ ra thực lực đỡ khỏi phải hai người kia cũng chơi trò gì. Dù sao mọi người chung một quận thành mà ra.

- Khụ khụ, nếu Giang Trần đã tích cực như vậy thì mọi người đừng phụ tấm lòng tốt của người ta. Chúng ta đuổi theo đi, nếu ai không chống nổi nữa có thể lên tiếng trước.

Nói xong Lâm Tiêu lắc người biến mất tại chỗ.

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh giật mình kêu lên:

- Mau quá!

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh ánh mắt kinh sợ, vội thúc giục chân nguyên đuổi theo.

Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Hiên liếc nhau, mắt tràn ý cười. Hai người thúc giục chân nguyên tăng tốc độ bay tới trước.

Giang Trần bay một lúc lâu trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên, gã quay đầu lại nhìn:

- Lần này chắc Lâm Tiêu đã bị bỏ xa.

- Phụt!

Giang Trần suýt hộc máu, sau lưng gã, năm người Lâm Tiêu vẫn chỉ cách hơn mười thước, khoảng cách không xa hơn chút nào.

Cơ mặt Giang Trần co giật:

- Mấy tên biến thái này. Lâm Tiêu có thể đuổi theo, vì sao Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Hiên cùng là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ cũng không bị ta bỏ rơi ?

Mười năm qua Giang Trần tiến bộ nhanh vì gã có thiên phú mặt tốc độ, giúp gã nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, đạt được một đồng kỳ ngộ. Nên Giang Trần vô cùng tự hào về mặt tốc độ, nhưng lần này gã sinh ra nghi ngờ khả năng của mình.

Nghĩ đến đây Giang Trần sắc mặt âm trầm, thầm nghĩ:

- Đây chưa phải cực hạn của ta. Ta không tin các người đều theo kịp tốc độ của ta!

Lòng Giang Trần dứt khoát, gã thiêu đốt chân nguyên càng dữ dội. Bất giác Giang Trần vận chuyển võ kỹ thân pháp mạnh nhất của mình, gã gần như kéo một vệt sáng dài giữa hư không, vọt tới trước.

Tốc độ của Giang Trần đến mức mạnh nhất trong võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cũng là cực hạn của gã.

Dốc hết sức lướt đi làm mặt Giang Trần vạm vỡ:

- Ta không tin với tốc độ này mà Lâm Tiêu đuổi theo được!

Chân nguyên đã bị thiêu đốt đến cực độ, kinh mạch Giang Trần không chịu nổi xung lượng hơi đau nhức.

- Tốc độ hiện tại của ta đã là kinh người trong võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Lâm Tiêu kia có biến thái cỡ nào thì chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, chắc không theo kịp.

Giang Trần lại kéo giãn khoảng cách, gã cảm giác kinh mạch đã đến cực hạn chịu đựng mới quay đầu xem sau lưng. Giang Trần thấy đám người Hứa Chính vẫn đuổi theo cách mấy chục thước, bao gồm Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, chỉ thiếu Lâm Tiêu.

Giang Trần thật giật mình:

- Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh thật biến thái, có thể theo kịp ta, không thể khinh thường bọn họ. May mắn rút cuộc bỏ lại Lâm Tiêu.

Không thấy Lâm Tiêu làm Giang Trần nhẹ lòng, nhưng gã mới mỉm cười, chưa kịp hơn hử thì một thanh âm vang lên trước mặt gã:

- Giang Trần huynh đệ.

- A ?

Câu nói đó, thanh âm quen thuộc kia khiến người Giang Trần run rẩy, trợn to con mắt suýt rớt tròng. Là giọng của tiểu tử kia ? Nhưng hắn chạy đến trước mặt gã từ bao giờ ?

Giật mình hoảng hốt, Giang Trần vội ngược đầu lên:

- Người . . . !

Mới rồi Giang Trần cho rằng Lâm Tiêu bị bỏ rơi giờ hắn đứng trước mặt gã hơn mười thước, ngoái đầu cười với gã. Xem bộ dáng Lâm Tiêu thì chưa dốc hết sức.

- Sao có thể như vậy ?

Người Giang Trần mềm nhũn suýt té khỏi áng mây, lòng tràn ngập khó tin.

Tốc độ của Giang Trần đến mức mạnh nhất trong cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đây là sở trường gã tự hào nhất. Không ngờ Lâm Tiêu là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong nhưng về tốc độ hoàn toàn vượt qua gã, khiến Giang Trần giật mình suýt chửi thề.

- Nghe nói Lâm Tiêu là đệ nhất thiên tài đế quốc, hắn đúng là mạnh đến khiến người giận sôi, một yêu nghiệt. Nghe nói Quận vương Tương Thiên Thần bị Lâm Tiêu giết, nhưng dù sao Quận vương Đông Phương Hiên Viên cũng từng đánh trả, ta cứ tưởng là do Hiên Viên quận vương, giờ thấy thế này . . .

933. Chương 931: Quần Hùng Hội Tụ

Giang Trần hoàn toàn tỉnh ngộ ngay từ đầu gã sai quá đáng, suy nghĩ trong đầu quẹo cua ngay.

Giang Trần cười lúng túng:

- Khụ khụ, mọi người chạy nhanh như vậy tuy rút ngắn thời gian nhưng đến đế đô chắc chắn sẽ tiêu hao nhiều chân nguyên, theo ta thấy thôi chậm chút tốt hơn.

Giang Trần giảm tốc độ cực hạn xuống một bậc, tắt đi thiêu đốt chân nguyên, trở về mức độ võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chạy đi.

Dù da mặt Giang Trần dày mấy lúc này không kiềm được đỏ mặt, vội vàng khống chế dòng máu chảy để sắc mặt trở lại bình thường.

Chật vật, Giang Trần muốn để đối phương xấu mặt không ngờ chính gã mới là tên hề, kết quả thật buồn cười.

Mấy người Hứa Chính nhìn thấu vụ việc, bật cười. Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh thầm giật mình vì sự đáng sợ của Lâm Tiêu, hèn chi Quận vương Đông Phương Hiên Viên muốn để hắn dẫn đầu đoàn đội, đúng là có chỗ bất phàm, đệ nhất thiên tài đế quốc danh bất hư truyền.

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh cũng kinh ngạc liếc sang Lâm Tiêu, Đông Phương Nguyệt Linh.

Tuy Giang Trần chật vật nhưng gã có chỗ nổi bật, lúc trước gã bay hết sức khiến Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đuổi theo hơi vất vả. Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Tiêu có thể bám theo sát khiến Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh ngạc nhiên.

Không thể vì tuổi và đẳng cấp mà xem thường bọn họ, nếu không chính Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần chịu thiệt.

Mấy ngày sau, đoàn người Lâm Tiêu vào đế đô.

Lại trở về đế đô cho Lâm Tiêu cảm giác khác hẳn. Trong một đêm đế đô tụ tập nhiều cường giả hơn, người đến người đi trên đường cái, dòng người xuyên toa không dứt, khiến tòa thành cổ hùng vĩ vô cùng phồn hoa.

Đám người Lâm Tiêu không ở lại lâu, vội đi vào chỗ cư trú hoàng tộc cung cấp cho cường giả các quận.

Vừa bước vào trong mọi người như đến thế giới khác, hơi thở khác hẳn bậc lộ. Chỗ cư trú không lớn, khoảng trăm mẫu đất, có các đình viện. Linh giác Lâm Tiêu nhạy bén cảm nhận trong đình viện che giấu các hơi thở cường đại.

- Xem ra chúng ta không đến sớm.

Ngày xuất phát Đế quốc Võ Linh đặt ra chưa đến nhưng đã có nhiều cường giả đến chỗ cư trú. Một số cường giả điệu thấp, không bộc lộ ra. Cũng có người chẳng hề kiêng dè phát ra khí thể cường đại làm người giật mình.

Không cần nói, lấy được danh ngạch từ các đại quận, thế lực tuyển chọn toàn là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, dưới bốn mươi tuổi, xứng là nhân vật thiên kiều nên tất nhiên đầy bụng kiêu ngạo.

Sáu người Lâm Tiêu theo hộ vệ hoàng tộc dẫn đến một đình viện rộng rãi ở lại.

- Không biết trong Sinh Tử Quỳnh Lâu có tình huống gì, mặc kệ thế nào, cố gắng nâng cao thực lực của mình mới là điều tất yếu.

Lâm Tiêu không đi dạo lung tung, hẩn vào phòng của mình, ngồi xếp bằng, chìm trong bế quan. Phân thân Toàn Địa Giáp cũng khổ tu trong Thương Long Tí, tiếp tục tế luyện tám da rắn của Thiên Mãng Vương. Lúc biết sẽ vào Sinh Tử Quỳnh Lâu thì Lâm Tiêu đã kêu Phân thân Toàn Địa Giáp trong sơn mạch Đoạn Nha về, đó là mảnh đất sinh tử thần kỳ, có lẽ đem lại ích lợi lớn cho Phân thân Toàn Địa Giáp đột phá Sinh Tử cảnh.

Mấy ngày liên tiếp Lâm Tiêu nhốt mình trong phòng không đi ra nửa bước. Đám người Hứa Chính thường đi dạo trong đế đô tìm hiểu một ít tin tức.

Thời gian trôi, ngày càng tới gần lúc xuất phát.

Lâm Tiêu cảm giác rõ ràng hẩn cách Quy Nguyên cảnh hậu kỳ chỉ có một bước, nhưng mặc cho hẩn bế quan cỡ nào cũng không thể bước ra bước đó.

- Thôi, cứ khổ tu mãi chưa chắc đột phá được. Tuy Quy Nguyên cảnh hậu kỳ không phải đại cảnh giới nhưng hiện tại còn thiếu một cơ hội, tùy tiện vượt ải sẽ tổn hại đạo tâm.

Lâm Tiêu thấy thời cơ chưa chín muồi thì không nôn nóng, hiếm khi hẩn dừng khổ tu, đi ra đình viện.

Ngoài đình viện, Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh mới trở về.

Lâm Tiêu mỉm cười hỏi:

- Đại ca, tẩu tử lại đi ra ngoài ?

Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh thấy Lâm Tiêu thì ngạc nhiên, nghe hẩn nói xong cười mắng:

- Tiểu tử này!

- Đi, còn hai ngày nữa là đến lúc xuất phát, nhị đệ vừa đến đã ở trong phòng khổ tu. Đại ca mang nhị đệ đi xem cường giả thế lực khác. Dù sao là thiên tài của Đế quốc Võ Linh ta, cần quen thuộc mặt nhau.

Lâm Hiên dẫn Lâm Tiêu đến dãy kiến trúc cách chỗ cư trú không xa.

Đây là dãy Quỳnh lâu điện ngọc, điêu lan họa đồng, nơi nơi muôn hồng nghìn tía, mùi thuốc thơm nức. Nhiều cường giả đang đông đúc nói chuyện, cộng ly, rất náo nhiệt. Trong lâu vũ người đến người đi, toàn là cường giả.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Còn có chỗ như vậy ?

Lâm Hiên mang Lâm Tiêu vào trong:

- Người đến đây chỉ biết cầm đầu tu luyện nên không biết chỗ này. Đây là một lâu vũ do đế quốc chuyên môn tạo ra, chủ yếu là để đệ tử các đại quận, thế lực quen biết nhau, tiện giúp đỡ trong Sinh Tử Quỳnh Lâu. Trừ chúng ta ra trong đế đô có một số cường giả đến giao lưu, nên mỗi ngày đều rất náo nhiệt. Chắc nhóm Hứa Chính đã ở bên trong.

Lâm Tiêu hiểu ra. Chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu này bốn đế quốc sẽ phái cường giả vào, ngoài ra có một số thế lực không thuộc về bốn đế quốc cũng sẽ đưa thiên tài vào, tiêu chuẩn chỉ có hơn Đế quốc Võ Linh chứ không thấp hơn. Đám cường giả vừa vào Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ chia trận doanh, cùng đế quốc dễ đoàn kết hơn, quen biết nhiều chút sẽ tốt hơn nên đế quốc chuyên môn chuẩn bị chỗ giao lưu.

Trong đại diện vô cùng náo nhiệt, một đám võ giả tự tụm lại thành từng vòng nhỏ nói chuyện với nhau.

- Ha ha, Hứa huynh, uống một ly!

- Nào nào, Chu huynh, cạn ly!

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần ngồi ở bàn gần đó, khoảng sáu, bảy người tụ tập, rất náo nhiệt. Lãnh Uyên Minh luôn yên lặng kiếm lời cũng liên tục nâng ly uống.

- A! Là Lâm huynh và Đông Phương quận chúa đến.

Thấy Lâm Hiên và Đông Phương Nguyệt Linh, mấy người chung bàn cười đứng lên. Khi thấy Lâm Tiêu, bọn họ trợn to mắt mở miệng hỏi:

- Ủa ? Vị thiếu hiệp này đẹp trai, phong độ phiến phiến, chẳng lẽ là Lâm thiếu hiệp được gọi là đệ nhất thiên tài đế quốc ?

Bọn họ nhìn kỹ Lâm Tiêu, ánh mắt kinh thán.

Giang Trần cười nói:

- Ha ha ha, các vị đoán chính xác. Vị này là Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật ta, được tiếng là đệ nhất thiên tài đế quốc. Nào, Lâm Tiêu, ngồi bên này!

Giang Trần luôn miệng mời Lâm Tiêu ngồi xuống. Từ lúc thấy thực lực của Lâm Tiêu thì Giang Trần thay đổi hẳn thái độ, không còn chút kiêu ngạo.

Lâm Tiêu ngồi xuống, nhiều người ngoái đầu xem. Các loại ánh mắt khác nhau, lóe tia sáng lạnh.

Gới thiệu sơ xong mọi người dần quen biết.

Bốn người đối diện đến từ Thành Huyền Địa, không thuộc về tám đại quận của Đế quốc Võ Linh nhưng khá mạnh, nằm ở đông bộ đế quốc. Trong Thành Huyền Địa cường giả như mây, được Bách Lý Tử bệ hạ phát danh ngạch.

Đế quốc Võ Linh trừ tám đại quận lệ thuộc đế quốc ra còn một số thế lực cường đại không hoàn toàn trực thuộc đế quốc, chỉ quy phục, không thể xem thường. Như ngày xưa Thiên Mộng bí cảnh mở ra, Quận Hiên Dật trừ đệ tử Trại huấn luyện thiên tài ra có mấy thế lực cường đại khác gần Quận Hiên Dật như Diệt Linh cốc, Thành Hắc Vân, bộ lạc Kỷ thị cũng có danh ngạch vào Thiên Mộng bí cảnh.

934. Chương 932: Thiên Linh Quận Chúa (1)

Ngày xưa Hứa Chính đi ra ngoài mạo hiểm từng cùng Chu Ngụy của Thành Huyền Địa, giờ gặp mặt tất nhiên là ngồi chung với nhau.

- Ài, đừng thấy mỗi người chúng ta vô cùng chờ mong Sinh Tử Quỳnh Lâu, nếu bước vào trong đó không biết cuối cùng bao nhiêu người có mặt tại đây sẽ sống tiếp.

- Đúng rồi, mỗi lần Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra thì thiên tài chết đi nhiều không đếm xuể. Bên trong chẳng những nguy hiểm, càng có yêu thú cũng như chúng ta đi vào rèn luyện. Ngoài ra võ giả nhân loại tranh đấu nội bộ nghiêm trọng, vì báu vật không từ thủ đoạn.

Lâm Tiêu giật mình rung động, mở miệng hỏi:

- Có yêu thú đi vào trong đó rèn luyện như chúng ta sao?

Lần đầu tiên Lâm Tiêu nghe được chuyện như vậy.

Chu Ngụy thủ lĩnh bốn người Thành Huyền Địa giải thích:

- Đúng rồi, có tin đồn trừ vô giả nhân loại chúng ta ra khi Sinh Tử Quỳnh Lâu mở sẽ có nhiều yêu thú tiến vào trong. Bởi vì áo nghĩa sinh tử trong Sinh Tử Quỳnh Lâu chẳng những khiến vô giả nhân loại đột phá Sinh Tử cảnh cũng cho yêu thú đến cảnh giới yêu vương.

Truyền thuyết Sinh Tử Quỳnh Lâu trừ có lối vào ở Đế quốc Thần Võ ra yêu thú cũng giữ một lối vào khác. Hai con đường thường mở ra cùng lúc, cường giả trong nhân tộc, yêu tộc đi vào trong, chém giết nhau vì để nắm giữ áo nghĩa sinh tử, trở thành vương giả.

- Còn có chuyện như vậy?

Nghiêm túc hỏi thăm xong Lâm Tiêu mơ hồ cảm thấy lời đồn không giả, rất có thể là thật.

May mắn Phân thân Toàn Địa Giáp ở trong Thương Long Tí, nếu có một đồng yêu thú vào Sinh Tử Quỳnh Lâu rèn luyện thì Phân thân Toàn Địa Giáp cũng có thể.

Sau khi biết về Sinh Tử Quỳnh Lâu, Lâm Tiêu sớm triệu Phân thân Toàn Địa Giáp đang khổ tu trong Sơn mạch Đoạn Nha về chỉ vì dự phòng, hiện tại xem ra hắn đã quyết định đúng đắn.

Có người mắt nóng cháy nhỏ giọng nói:

- Ủa? Thiên Linh quận chúa đến. Ngày xưa một trong ba mỹ nữ của đế quốc, rất nổi tiếng trong thế hệ trẻ.

Đám người Lâm Tiêu ngoái nhìn ra cửa. Một nữ nhân vóc dáng cao gầy, da trắng bóc, mặt cực xinh từ bên ngoài đi vào. Áo lụa thướt tha, nhẹ nhàng hóa tiên, đám cường giả thiếu niên trẻ vây quanh theo đuôi nàng, ân cần xum xoe.

Nữ nhân rất đẹp, ngang ngửa Đông Phương Nguyệt Linh, váy dài bay bay như tiên nữ giáng trần. Nữ nhân khác với Đông Phương Nguyệt Linh anh tư hiền ngang, nàng có phần đẹp quyến rũ.

Nữ nhân đi vào đại điện, nhìn Đông Phương Nguyệt Linh trước, sau đó cẩn thận đánh giá Lâm Hiên.

Nữ nhân nhoẻn miệng cười, tựa hoa nở:

- Nguyệt Linh tỷ tỷ, hai ta lại gặp nhau, đã lâu không gặp.

Đông Phương Nguyệt Linh bình tĩnh nói:

- Đúng là lâu không gặp.

Hai người chào hỏi bình thường nhưng Lâm Tiêu thấy tràn ngập mùi thuốc súng.

Thiên Linh quận chúa da trắng như tuyết nhìn Lâm Hiên ngồi cạnh Đông Phương Nguyệt Linh, cười hỏi:

- Nguyệt Linh tỷ tỷ, vị cường giả trẻ này xưng hô thế nào? Nhìn quan hệ hai người hình như không giống bình thường.

Đông Phương Nguyệt Linh mỉm cười nói:

- Hắn là phu quân của ta.

Đông Phương Nguyệt Linh ôm cánh tay Lâm Hiên, không chút kiêng dè ánh mắt mọi người.

Một số cường giả mới đến kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

- Đây chẳng phải là Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa của Quận Hiên Dật sao? Nàng và Thiên Linh quận chúa cùng là một trong ba mỹ nhân của đế quốc, từng được tứ hoàng tử điện hạ theo đuổi nhưng luôn không nóng không lạnh với tứ hoàng tử điện hạ, không ngờ có phu quân.

- Người này là ai? Sao trước kia chưa từng gặp? Nhìn đẳng cấp của hắn chỉ khoảng Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, không có gì đặc biệt vậy mà chiếm được trái tim của Nguyệt Linh quận chúa.

Có người nhỏ giọng xì xầm, liếc Lâm Hiên, muốn nhìn xem gã có gì siêu phàm.

Cái gọi là ba mỹ nhân của đế quốc là ba nữ nhân vào tốp mười Phong Vân bảng trong đại tái Phong Vân bảng mười năm trước. Đông Phương Nguyệt Linh xếp hạng ba, mạnh nhất. Thiên Linh quận chúa xếp hạng bốn. Cùng là nữ nhân, hai người thường đối chọi với nhau gay gắt.

Lúc trước ba người Đông Phương Nguyệt Linh khiến bao nhiêu thiên tài Đế quốc Võ Linh đeo đuổi, đặc biệt là Đông Phương Nguyệt Linh. Sau này vì tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh nên đa số người theo đuổi từ bỏ, hèn gì mọi người nghe tin nàng thành hôn thì giật mình như thế.

Thiên Linh quận chúa ngồi xuống bên cạnh Lâm Hiên, môi anh đào hé mở cực kỳ quyến rũ:

- Nguyệt Linh tỷ tỷ, tứ hoàng tử điện hạ ngày xưa tài hoa nhất đế quốc đau khổ theo đuổi mà tỷ tỷ không thêm ưng, vị thiếu hiệp này là ai? Tỷ tỷ nói uội muội biết đi, để muội muội biết thiếu hiệp bất phàm thế nào.

Đông Phương Nguyệt Linh lạnh nhạt nói:

- Giới thiệu thì miễn đi, muội muội có nhiều nam nhân như vậy chẳng lẽ còn thiếu một người sao?

Sắc mặt Thiên Linh quận chúa lúng túng, đáy mắt lóe tia tức giận.

Thiên Linh quận chúa cười nói:

- Tỷ tỷ nói đùa, nếu tỷ tỷ không chịu giới thiệu thì muội muội tự mình hỏi vậy.

Thiên Linh quận chúa nhoẻn miệng cười, đôi mắt ướt nước như biết nói, tay ngọc nhẹ vuốt lưng Lâm Hiên, thở hương thơm:

- Vị thiếu hiệp này . . .

Không đợi Thiên Linh quận chúa nói hết câu, Lâm Hiên nhướng mày nói:

- Thiên Linh quận chúa, xin tự trọng, ta không phải hạng người tùy tiện.

Lâm Hiên đứng dậy đổi vị trí, bộ dáng như thể có thứ xấu xí ngồi cạnh làm gã không chịu nổi.

Hành động của Lâm Hiên khiến Thiên Linh quận chúa xụ mặt, gã nói rõ ra là nàng lẳng lơ.

Một nam nhân áo đen hơn ba mươi tuổi đi theo Thiên Linh quận chúa vào đại điện thấy thế tức giận quát:

- Tiểu tử, Thiên Linh quận chúa đang hỏi ngươi, trả lời đàng hoàng cho ta!

Nam nhân áo đen nôn nóng muốn biểu hiện khoe mẽ trước mặt Thiên Linh quận chúa.

Lâm Hiên nhướng mày, mắt lóe tia sáng lạnh.

Thiên Linh quận chúa đứng dậy, vẻ mặt trở về bình tĩnh:

- Thôi, đừng so đo với bọn họ.

Thiên Linh quận chúa thản nhiên nói:

- Chúng ta đi.

Đám người Thiên Linh quận chúa ngồi xuống bàn đối diện.

Nam nhân áo đen liếc Lâm Hiên:

- Thiên Linh quận chúa, tiểu tử kia quá cuồng, tại sao vừa rồi quận chúa không để ta dạy hắn bài học?

Nam nhân áo đen khinh thường nói:

- Một võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mà dám ngạo như thế.

- Nơi này là chỗ đế quốc sắp xếp, nếu tùy tiện đánh nhau nhỡ bị khai trừ khỏi danh sách, các người dám sao?

Thiên Linh quận chúa cười âm trầm:

- Nhưng ta nghe nói người ta có một đệ nhất thiên tài đế quốc, thực lực Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong mà được vào Sinh Tử Quỳnh Lâu rèn luyện, ta nghĩ có nhiều người muốn luận bàn với hắn.

Mắt nam nhân áo đen sáng rực, mắt xoe tròn, nảy ý hay.

Nam nhân áo đen lớn tiếng châm biếm:

- Các vị, trên đời này có vài người không mạnh gì nhưng tính tình rất lớn lối.

Một người khác tung hứng:

- Người ta tính tình lớn là đương nhiên, các người không biết sao? Đối phương có một danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc tọa trấn.

- A? Hèn gì kiêu ngạo như vậy. Đệ nhất thiên tài đế quốc? Ha ha ha, thật lớn lối, không biết ai cho xưng hô này? Vậy là mấy cường giả đế quốc như chúng ta đều gốc sao?

Giọng hai người rất lớn, tiếng cười trào phúng quanh quẩn trong đại điện, rõ ràng rành mạch chui vào tai mỗi người.

935. Chương 933: Thiên Linh Quận Chúa (2)

Đệ nhất thiên tài đế quốc, danh hiệu này không như mấy cái khác, đại biểu thiên tài Đế quốc Võ Linh tôn Lâm Tiêu đứng đầu, độc nhất vô nhị, chí cao vô thượng. Không ai thấy thoải mái, cam lòng thừa nhận đệ nhất thiên tài đế quốc này, nhưng không người nào chỉ vì tiếng ảo mà gây sự kiếm chuyện với Lâm Tiêu. Đa số người mất lạnh bàng quan.

Giang Trần xụ mặt, khẽ rít:

- Mấy người đó quá đáng!

Lâm Tiêu thần nhiên bình tĩnh nói:

- Đừng để ý bọn họ.

Nhưng đám người Lâm Tiêu không gây chuyện không có nghĩa là đối phương chịu bỏ qua.

Nam nhân áo đen đẩy ghế ra, đứng bật dậy, sải bước tới bàn của nhóm Lâm Tiêu.

Nam nhân áo đen cười khẩy nói:

- Mao Thiên Hành ta sống bao nhiêu năm, thấy nhiều thiên tài, lần đầu tiên nghe thấy danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc. Cái gì mà đệ nhất thiên tài đế quốc Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong thì càng chưa từng biết, ta rất muốn nhìn xem các hạ có năng lực gì.

Mao Thiên Hành nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, chiến ý dạt dào, khí thế cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bộc phát, nhếch mép.

Năm nay Mao Thiên Hành ba mươi tám tuổi, mấy tháng trước vừa đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nên gã tràn đầy tự tin, định khoe tài trước mặt Thiên Linh quận chúa.

Vù vù vù!

Giang Trần còn trẻ nóng tính đứng dậy đầu tiên:

- Người muốn chiến thì qua cửa của ta đã!

Lâm Hiên phát tay:

- Giang Trần, ngồi xuống.

Lâm Hiên sắc mặt âm trầm nhìn Mao Thiên Hành, phun ra một chữ:

- Cút!

Giọng Lâm Hiên vang dội như sấm trong đại điện, chui vào tai mọi người. Thanh âm tràn ngập khinh thường, lạnh lùng, quất thẳng vào mặt không chừa kẽ hở cho Mao Thiên Hành.

Mao Thiên Hành tức giận quát:

- Người nói cái gì? Tìm cái chết.

Mắt Mao Thiên Hành trợn to như cái chuông, lửa giận bùng lên. Mao Thiên Hành không nhin nữa, tay phải to như quạt mo vươn ra chụp xuống đầu Lâm Hiên như điều hâu bắt gà con.

Mao Thiên Hành gầm hừ:

- Vô giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nho nhỏ mà càn rỡ như vậy, Mao Thiên Hành ta sẽ dạy ngươi, cho ngươi biết cái gì gọi là kính trọng!

Chân nguyên quanh quần trên ngón tay thô to, khí thế dâng trào tựa năm ngón tay máu thông thiên. Lực uy hiếp khiếp người lộ ra, làm người ta biến sắc mặt.

Tuy Mao Thiên Hành vênh váo nhưng gã đúng là rất mạnh mẽ, khiến người biến sắc, thậm chí lo cho Lâm Hiên.

Tiếng hừ lạnh vang lên bên tai mọi người.

- Nếu người không cút thì Lâm Hiên ta cho người biến!

Đáp lại Mao Thiên Hành là một quyền nhẹ nhàng của Lâm Hiên.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên khủng bố áp súc trong phạm vi cực nhỏ bộc phát. Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Mao Thiên Hành bay ngược ra, khoe miệng tràn máu đập vào cửa đại điện, chặt vật té xuống đất.

Lâm Hiên ngồi yên không nhúc nhích, cao thấp đã rõ.

- Cái gì? Tiểu tử này mạnh quá.

Mao Thiên Hành bị một quyền đánh bay!

- Xem hơi thở thì hẳn mới chỉ là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

Mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm. Tuy Mao Thiên Hành ngông cuồng nhưng gã đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì không phải hạng người tầm thường, nhân vật một phương trong Đế quốc Võ Linh, có danh ngạch vào Sinh Tử Quỳnh Lâu. không ngờ Mao Thiên Hành bị Lâm Hiên mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đánh bay, làm mọi người giật mình không thôi.

- Lâm Hiên, thì ra là hắn.

- Ai vậy? Người biết sao?

- Chẳng lẽ người chưa nghe nói võ giả mặt nạ quỷ trong Quận Võ Uy? Đó là Lâm Hiên, một mình xối tung Quận Võ Uy gà chó không yên, hơn hai năm săn giết biết bao cường giả phủ quận vương Quận Võ Uy. Quận vương Tương Thiên Thần phát động vài cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mười mấy Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mất hơn hai năm mới bắt được trong Sơn mạch Đoạn Nha, nghe nói là đại ca của Lâm Tiêu.

- Là hắn? Hèn gì đáng sợ vậy. Mao Thiên Hành đã đập phải đỉnh rồi, tuy đối phương mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nhưng nghe đồn không chỉ giết một, hai cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Giật mình qua đi, có người nhận ra thân phận của Lâm Hiên, mọi người ồ ra. Sau trận chiến ở Quận Võ Uy, Lâm Hiên nổi tiếng trong Đế quốc Võ Linh không bằng Lâm Tiêu nhưng cũng nổi như cồn, không thể khinh thường.

Trong tiếng bàn tán, Mao Thiên Hành cực kỳ tức giận và xấu hổ. Mao Thiên Hành xoay người đứng dậy, gầm lên định tấn công tiếp. Đột nhiên một đoàn người bước vào cửa. Thanh niên đẹp trai đi đầu mặc áo

lam, tóc dài màu lam xoa vai, mắt phát ra thần uy, ngạo nghễ nhìn mọi người, đi đường long hành hổ bộ, tràn ngập uy nghiêm, như vị thần vương cao cao tại thượng.

Mấy cường giả khí thế hùng hồn theo sau thanh niên đẹp trai.

Cường giả thấy Mao Thiên Hành đứng trước cửa, nường mày nói:

- Người dám ngáng đường? Cút đi!

Cường giả vươn tay ra định đẩy Mao Thiên Hành.

Mao Thiên Hành nghe tiếng nạt, cảm giác gió rít sau lưng, gã nổi khùng lên:

- Bà nội nó, ai cũng dám đánh ta, cho rằng Mao Thiên Hành ta dễ ăn hiếp sao?

Mao Thiên Hành đánh trả bằng nắm đấm.

Cường giả cười khẩy nói:

- Ha ha ha, còn dám đánh trả?

Bàn tay cường giả tỏa sáng rực rỡ, khí thế càng mạnh mẽ hơn.

Vang tiếng nổ trầm đục, chân nguyên khủng bố đánh nát chân nguyên hộ thể của Mao Thiên Hành, hất gã bay ra ngoài, té cái bịch xuống đất. Mao Thiên Hành hộc máu, đôi mắt kinh sợ.

Cường giả lạnh lùng cười:

- Không biết sống chết.

Cường giả ra tay là một thanh niên gầy gò, gã không thèm nhìn Mao Thiên Hành té dưới đất, đi theo thanh niên đẹp trai vào đại điện.

Mấy người kia rất mạnh, nhưng mạnh nhất là thanh niên đẹp trai đi đầu, khí thế can quét bát phương. Những người kia như cành lá phụ trợ cho thanh niên đẹp trai.

Các cường giả trong đại điện xôn xao, vẻ mặt rung động nhìn chằm chằm thanh niên đẹp trai, rõ ràng biết lai lịch của gã.

- Là Chu Tân!

Đông Phương Nguyệt Linh nhú mày, giải thích với Lâm Tiêu, Lâm Hiên:

- Người này tên Chu Tân, là quán quân đại tái Phong Vân bảng mười năm trước, thực lực không thể khinh thường. Khi gặp Chu Tân phải hết sức cẩn thận. Thanh niên gầy bên cạnh Chu Tân là Đường Lăng, xếp hạng đại tái Phong Vân bảng cao hơn ta, thứ hai. Không ngờ hai người đó đi chung với nhau.

Thiên Linh quận chúa đứng lên đầu tiên, cười tươi như hoa, quyến rũ nói:

- Ra là Chu sư huynh đến.

Chu Tân gật đầu, lời Thiên Linh quận chúa đi, chuyển sang nhìn Đông Phương Nguyệt Linh.

Chu Tân chậm rãi đến gần, khí thế khiếp người nói:

- Nguyệt Linh quận chúa, đã lâu không gặp. Ta còn nhớ như in trận chiến mười năm trước.

Cơ mặt co giật, Đông Phương Nguyệt Linh thản nhiên nói:

- Đa tạ Chu sư huynh còn nhớ.

Mười năm không gặp, Chu Tân trở nên càng mạnh hơn, gã bước chậm nhưng bộc phát khí thế khiếp người, làm người nghệt thở.

Chu Tân mỉm cười, nhìn chằm chằm mấy người đằng trước. Đôi mắt tràn ngập thần huy đầy áp lực, ánh mắt đảo qua đâu là đám người ở đó cảm thấy nghệt thở, thậm chí hoảng sợ.

Cuối cùng ánh mắt Chu Tân dừng lại trên người Lâm Tiêu, nheo mắt nói:

- Vị này chắc chính là Lâm Tiêu đại danh đỉnh đỉnh đệ nhất thiên tài đế quốc?

Giọng Chu Tân không cao, chứa hờ hững, trong mắt không có khinh thường, coi rẽ. Tuy nhiên loại hờ hững này càng khiến người khó chịu hơn, như vị hoàng tộc huyết thống cao quý nhìn xuống ăn mày rách mướp, sự kiêu ngạo toát ra từ trong xương.

936. Chương 934: Cái Danh Đệ Nhất

Mọi người trợn to mắt, từ các góc đại diện tập trung vào bàn Lâm Tiêu. Quả nhiên Chu Tân đến vì danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc. Đệ nhất, nói thì dễ nhưng rơi vào người lại vô cùng áp lực, cũng đại biểu khiêu chiến không ngừng kéo đến. Hễ là thiên tài thì không ai cam lòng công nhận người ta mạnh hơn mình, càng đừng nói loại người như Chu Tân có sự kiêu ngạo.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Đúng, là ta đây, các hạ có việc gì?

Lâm Tiêu liếc Chu Tân, thần nhiên thừa nhận, không hề khiêm tốn.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, giật mình vì Lâm Tiêu thần nhiên nhận danh hiệu này. Mọi người ngẫm lại trong tình huống đó đối lại bọn họ chưa chắc dám nhận khoai lang phồng tay, Lâm Tiêu thì có lá gan đó.

Không đợi Chu Tân nói gì, thanh niên gầy lạnh lùng cười:

- Ha ha ha, đệ nhất thiên tài đế quốc, thật lớn lối.

Mấy người khác đánh giá Lâm Tiêu, trào phúng:

- Trong hậu bối người xem như một nhân vật, nhưng đệ nhất thiên tài thì thoỉ phồng hơi quá. Chu Tân đại ca cũng không dám tự xưng đệ nhất, người tính cái gì mà dám tự nhận?

- Hừ! Nếu không phải ngày hôm đó Chu Tân không có mặt thì đám người Triệu Thiên Thần Đế quốc Thần Võ làm gì đến lượt người dạy dỗ? Ngoan ngoan nhường lại danh hiệu đệ nhất thiên tài thì người và ta bình an vô sự, nếu không . . . Ha ha ha.

Mọi người lú lười, quá bá đạo và cả vú lấp miệng em. Nhóm Chu Tân đến là vì cướp danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc, tuy nhiên Chu Tân mới ba mươi bốn tuổi đã là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, gã có thực lực bá đạo.

Mắt Lâm Tiêu lạnh băng, từ lúc hắn được người gọi là đệ nhất thiên tài đế quốc đến nay chưa từng gặp ai dám la lối trước mặt mình. Lâm Tiêu không thèm để bụng danh hiệu đệ nhất gì đó, hắn sẽ không nín kéo cái tiếng ảo, nhưng không có nghĩa là hắn ngoan ngoãn hai tay dâng lên.

Lâm Tiêu bình tĩnh nói:

- Các người nói xong chưa? Nói xong thì đi đi.

Thanh âm không chứa chút tình cảm, không nhường bước.

Đám người Giang Trần căng thẳng. Đối phương nghiêm túc đến kiếm chuyện, nếu từ chối thì khó tránh khỏi trận đại chiến, khó đoán trước kết cục thế nào, thậm chí dữ nhiều lành ít.

Bởi vì đối phương là Chu Tân, một trong các thiên tài đáng sợ nhất đế quốc. Đại tá Phong Vân bảng mỗi năm năm một quý, không có quán quân quý nào là dễ chọn. Lần này là Lâm Tiêu, mùa trước là Chu Tân, mùa trước nữa là tứ hoàng tử điện hạ. Có ai không phải là kinh tài tuyệt diễm? Tuy quý đại tá Phong Vân bảng của Lâm Tiêu ra nhiều đứng đầu thế hệ trẻ, tranh đấu đáng sợ nhất, có lẽ thiên phú quán quân các mùa khác chưa chắc mạnh hơn hắn. Nhưng Chu Tân dù sao tu luyện nhiều hơn Lâm Tiêu năm năm, trong cùng đẳng cấp cao hơn hắn một giai, đối với thiên tài thì đây là chướng ngại hầu như khó vượt qua.

Nghe Lâm Tiêu trả lời, nam nhân gầy gò lộ sát khí, cười khẩy nói:

- Ha ha ha, xem ra ngươi không muốn nhường danh hiệu đệ nhất thiên tài? Vậy hãy hỏi nắm tay của ta xem nó có đồng ý không?

Chu Tân đứng xem, không ngăn cản nam nhân gầy gò. Chu Tân đến đây có phần buộc Lâm Tiêu giao ra danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc, gã cũng muốn nhìn xem thiếu niên được nhiều cường giả Đế quốc Võ Linh công nhận là đệ nhất thiên tài có năng lực gì. Nam nhân gầy gò Đường Lăng là người mạnh nhất trong đám người đi theo sau lưng Chu Tân, gã cực kỳ đáng sợ. Để nam nhân gầy gò đến khiêu khích Lâm Tiêu sẽ phan phui nhiều thứ. Nếu Lâm Tiêu thua trong tay nam nhân gầy gò thì càng tuyệt vời, đệ nhất thiên tài không đánh lại được nam nhân gầy gò thì chỉ là tên hề, không đến lượt Chu Tân tự mình ra tay.

Lâm Tiêu liếc xéo Đường Lăng, mắng:

- Ngươi là thứ gì? Xéo đi!

Đối phương năm lần bảy lượt khiêu khích, tính tình Lâm Tiêu tốt mấy cũng không tha thứ được.

Mọi người giật mình trợn mắt há hốc mồm. Tuy Đường Lăng không đáng sợ bằng Chu Tân nhưng cũng không đơn giản. Đường Lăng xếp hạng hai đại tái Phong Vân bảng mùa trước, thứ tự trên cả Đông Phương Nguyệt Linh. Đường Lăng cũng như Mao Thiên Hành mới gần đây đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng thực lực mạnh hơn gã rất nhiều.

Mặt Đường Lăng đỏ rần, tức giận quát:

- Ta làm thịt ngươi!

Đường Lăng trợn to mắt ốc bươu, bộc phát khí thế đáng sợ ngang tàn trong đại điện. Chân nguyên ngưng tụ, Đường Lăng đâm vào mặt Lâm Tiêu.

Đường Lăng mau, Lâm Tiêu càng nhanh hơn.

Bàn tay đẩy tới trước, chưởng đao của Lâm Tiêu chặt xuống nắm đấm của đối phương.

Ầm ầm ầm!

Kình khí nổ tung, nền đá dưới chân tan vỡ. Hai chân Đường Lăng trượt dài dưới đất để lại khe rãnh thật sâu trên nền đá cứng. Đường Lăng bay ngược ra đụng thủng cái lỗ to trên vách tường, gã lại bay lên cao văng ra mấy trăm thước.

Đường Lăng dốc hết sức ổn định thân hình, hộc bãi máu.

Lâm Tiêu thì vẻ mặt ung dung, hơi thở ổn định, cái ghế dưới thân không sụt mẻ.

- Đây là thực lực của đệ nhất thiên tài đế quốc sao? Một chưởng hất Đường Lăng văng mấy trăm thước, chẳng lẽ ta bị hoa mắt?

Mọi người có nghe nói Lâm Tiêu đại chiến Thiên Ma lão nhân, giết Quận vương Tương Thiên Thần, đánh bại Triệu Thiên Thần của Đế quốc Thần Võ. Nhưng chỉ số ít người chính mắt thấy mấy cuộc chiến đó, không hiểu biết trực quan về thực lực của Lâm Tiêu. Đa số người cho rằng lời đồn phóng đại, trong đó có ẩn tình khác. Bây giờ không ai nghĩ vậy nữa, Đường Lăng dù gì xếp hạng hai trong đại tái Phong Vân bảng quý trước, chỉ lớn hơn Lâm Tiêu năm tuổi vậy mà không đỡ nổi một chiêu.

Nhìn đến đây mọi người trợn mắt há hốc mồm, lòng rối rắm.

Đường Lăng bị một quyền đánh bay vài trăm thước, mặt gã đỏ rần, tức giận xấu hổ muốn nhổ máu:

- Tiểu tử thôi, ta giết ngươi!

Đường Lăng đường đường là thiên tài của đế quốc, đã bao giờ mất mặt thế này? Thiêu đốt chân nguyên hoàn toàn, khí thế tăng vùn vụt, một quyền mới rồi Đường Lăng chỉ phát huy bảy phần sức chiến đấu, gã tự phụ cho rằng Lâm Tiêu ít nhất dốc sức chín phần, mười phần trăm.

Đường Lăng đứng trên cao, tức giận quát:

- Tiểu tử thôi, đi ra đây!

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Không cần ra ngoài, ta ngồi đây đối phó người được rồi.

Lâm Tiêu vung hai tay, từng đợt chân nguyên bắn ra hóa thành các luồng sáng giữa không trung điên cuồng chém vào người Đường Lăng.

Keng keng keng!

Thanh âm ù ù vang vọng khắp thiên địa. Hai nắm đấm của Đường Lăng biến thành ánh sáng đen, tốc độ ra quyền rất nhanh, cơ thể bị quyền quang đen bao phủ. Đường Lăng gầm rống ngăn cản công kích của Lâm Tiêu.

Nhưng đòn công kích của Lâm Tiêu không phải đao quang chân nguyên bình thường, nó chứa đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng siêu đáng sợ. Mỗi đao quang tương đương một kích hết sức của cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Mấy chục, hàng trăm đòn công kích cùng rơi vào người Đường Lăng, sức phá hoại kinh người.

Tiếng răng rắc liên miên không dứt, khí huyết Đường Lăng sôi trào, gã bị chấn liên tục thụt lùi. Đường Lăng sơ sẩy một cái bị đánh vỡ chân nguyên hộ thể, há mồm phun búng máu, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Mắt Chu Tân lóe tia giết mình:

- Cái gì?

Mọi người cũng hết hồn.

937. Chương 935: Uy Lực Một Chiêu

- Lâm Tiêu này mạnh đến khó tin, chỉ ngồi một chỗ, cách mấy trăm thước đánh bay Đường Lăng. Hắn là yêu nghiệt gì vậy?

Lâm Tiêu quay đầu nói với đám người Chu Tân:

- Mấy người có cần ta tiễn không?

Người Lâm Tiêu bộc phát khí thế cuồng bạo, đao khí kinh khủng đến tận đỉnh bao phủ nguyên đại diện. Chỉ trong khoảnh khắc mấy người bên cạnh Chu Tân bị trấn áp khí huyết sôi trào, thụt lùi. Trừ Chu Tân ra thì tất cả đều phun ra máu.

Mọi người giật mình. Lâm Tiêu đúng là lợi hại, không chỉ hư danh, mới phát ra khí thế đã chấn người học máu.

Mấy người lúc trước còn vênh váo giờ hút ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh khủng nhìn Lâm Tiêu như ngó ma quỷ.

Chu Tân trợn to mắt nói:

- Đây là đao ý mấy phẩm? Khủng bố quá.

Chu Tân cẩn thận đánh giá Lâm Tiêu, thăm giạt mình.

Chu Tân cứ nghĩ danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc của Lâm Tiêu là vì hắn đánh bại thiên tài Đế quốc Thần Võ, mọi người kích động quá tùy tiện trao cho hắn danh hiệu này. Nay xem ra danh xứng với thực.

Chu Tân cười phá lên:

- Ha ha ha, hay cho Lâm Tiêu, quả nhiên danh bất hư truyền!

Ánh mắt Chu Tân sắc bén nhìn Lâm Tiêu:

- Nhưng rốt cuộc có phải là đệ nhất thiên tài hay không phải hỏi qua đôi tay ta. Đỡ được một chiêu thì sau này Chu Tân ta tuyệt đối không nhắc đến nó nữa.

Vù vù vù!

Thân như tàn ảnh, không thấy Chu Tân có động tác gì thoáng chốc đã bay ra ngàn thước.

Chu Tân đứng bên trên điện vũ, chỉ vào Lâm Tiêu, quát to:

- Có dám chiến không?

Lâm Tiêu đứng dậy:

- Có gì không dám?

Lâm Tiêu chậm rãi bước ra đại điện.

Đầu tiên là chụp cho danh hiệu nặng nề, nếu Lâm Tiêu không nhận khiêu chiến của Chu Tân thì sau này còn nhiều cường giả trẻ già măng mọc kéo đến. Ít nhất nhiều người trong đại điện ôm suy nghĩ này, chẳng qua tạm thời không đứng ra. Nếu vậy Lâm Tiêu quyết định hơi bộc lộ thực lực, bớt gặp rắc rối.

Lâm Tiêu bay lên cao, xa xa đối diện Chu Tân. Gió lạnh sắc bén thổi bay vạt áo của Lâm Tiêu kêu phàn phật.

Giờ phút này, mọi người trong đại điện đều chạy ra ngoài cửa, ngược nhìn bầu trời. Cách chỗ cư trú không xa, nhiều cường giả đỉnh cao không vào đại điện cũng bị khí tức trên bầu trời hấp dẫn, ra khỏi đình viện, giật mình nhìn cảnh tượng trên trời. Cường giả trong phạm vi mấy chục dặm bị khí thế khủng bố của Lâm Tiêu, Chu Tân hấp dẫn đến đây.

- Khí thế thật khủng khiếp, là Chu Tân. Nhưng thanh niên tóc đen đối diện Chu Tân là ai? Thoạt trông trẻ tuổi hơn Chu Tân.

- Người không biết sao? Hắn là Lâm Tiêu, gần đây nổi tiếng trong đế quốc, uy danh hiển hách, được gọi là đệ nhất thiên tài đế quốc.

- Ra là hắn, sao hai người đó đối đầu nhau?

- Hừ! Nếu ta đoán đúng chắc là vì danh hiệu đệ nhất thiên tài kia.

Các cường giả xì xầm bàn tán, mắt nhìn chăm chú.

Hoàng cung cách đại điện không xa, trong một biệt viện tĩnh xảo, ba cường giả trẻ tuổi khí thế hùng hồn ngồi xếp bằng. Đối diện ba người là Bách Lý Huyền, tứ hoàng tử của đế quốc.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đứng dậy nhìn lên trời:

- Ủa?

Bách Lý Huyền nói với nam nhân dẫn đầu ba người:

- Tiêu huynh, vị kia là Lâm Tiêu mà ta đã nói với Tiêu huynh, mới đến đế đô không lâu lại gây sự với người khác.

Ba người ngược lên nhìn.

Một người cười khẩy nói:

- Thì ra hắn là Lâm Tiêu, đứng đối diện là Chu Tân quán quân Phong Vân bảng cùng quý với chúng ta. Đúng như tứ hoàng tử điện hạ nói, Lâm Tiêu thật biết gây chuyện thị phi. Chờ xem Lâm Tiêu có mấy cân mấy lượng, đệ nhất thiên tài đế quốc gì đó ta nghe là khó chịu.

Một người khác kiêu ngạo nói:

- Đúng vậy! Tiêu đại ca còn không tự xưng là đệ nhất đế quốc, tiểu tử kia là thứ gì?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhếch mép, mắt lóe tia âm trầm nhìn Lâm Tiêu.

Thanh niên thủ lĩnh mắt sáng như sao, sâu thẳm khủng bố. Thanh niên im lặng nhìn chân trời phương xa.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Ra tay đi.

- Được!

Lâm Tiêu dứt khoát hành động, nguyên khí thiên địa trong phạm vi trăm dặm bị khuấy động. Nguyên khí thiên địa khủng bố chuyển động, lấy Chu Tân làm trung tâm hình thành vòi rồng phong vân vô hình. Trong vòi rồng có lôi quang dâng lên, từng tia chớp lấp lóe. Bầu trời tối sầm như tận thế ập đến, khiến người khủng hoảng.

Khí thể trên người Chu Tân tăng vọt, đôi mắt gã như điện bắn ra hai luồng thần quang.

Răng rắc!

Tia chớp từ trên mây giáng xuống.

Ầm vang, Chu Tân ra tay.

- Lôi Đế Diệt Thế quyền!

Ầm ầm ầm!

Chu Tân vung nắm đấm, lôi quang vô tận dâng lên. Hư không trước mặt đột nhiên xuất hiện lôi trì rậm rạp bao la. Trong lôi trì có một thân ảnh như ẩn như hiện, cao cao tại thượng, toát ra uy hiếp hủy diệt tất cả. Chỉ mới lộ ra khí thể đã khiến vô số cường giả ngực khó chịu đứng bên dưới ngực khó chịu, thụt lùi lại.

- Là Lôi Đế Diệt Thế quyền!

- Quyền pháp thiên cấp trung giai, tu luyện đến mức tận cùng như Lôi Đế diệt thế, lôi quang dâng lên không gì không bị diệt, không gì là không chém được.

- Khủng bố thật, xem khí thể thì Chu Tân đã tu luyện Lôi Đế Diệt Thế quyền đến cực độ, kết hợp đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đủ sánh bằng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

- Lâm Tiêu gặp nguy hiểm rồi.

Chu Tân đánh ra một quyền làm mọi người giật mình nhẹ kêu, vẻ mặt rung động.

Chu Tân nhếch mép cười nhạt. Lôi Đế Diệt Thế quyền là quyền pháp mạnh nhất gã hiện có. Một quyền đánh ra không gì ngăn cản, như Lôi Đế diệt thế, uy lực sánh bằng một kích của cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn. Chu Tân cho rằng Lâm Tiêu mạnh cách mấy cũng sẽ bị đè bẹp.

Đối diện quyền ảnh lôi quang đầy trời, Lâm Tiêu vẫn rất bình tĩnh:

- Ma Ngục Dao, chém!

Lôi Đình đao ra khỏi vỏ, tư thế cuồng ngạo chém ra.

Luồng đao quang đen xuất hiện trong thiên địa chém vào lôi quang ập đến. Cùng là Ma Ngục Dao, sau khi đao ý đột phá đến thập phẩm thì uy lực không chỉ tăng gấp đôi. Đao quang đen như mực bẻ gãy nghiền nát kèm theo đao ý khủng bố đến mức tận cùng chém ra Lôi Trì, ngay sau đó đánh nát ảo ảnh Lôi Đế ở bên trong, va chạm với bao tay của Chu Tân.

Chu Tân tròn mắt phun máu:

- Phụt!

Chu Tân tức giận bay ngược ra, võ phục rách, vẻ mặt chật vật.

Lâm Tiêu cắt đao vào vỏ:

- Cỡ như ngươi cũng muốn giành danh hiệu đệ nhất đế quốc? Luyện thêm năm năm cũng không đủ.

Lâm Tiêu đi vào đại điện.

Mọi người giật mình há hốc mồm.

- Cái gì? Chu Tân thua?

Chu Tân ổn định thân hình, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lòng vừa xấu hổ vừa tức giận:

- Ngươi . . .!

Chu Tân muốn tấn công lần nữa nhưng không có can đảm chiến đấu tiếp. Người ngoài không rõ nhưng Chu Tân đánh nhau với Lâm Tiêu, gã hiểu cái gì phá được một quyền của gã.

Chu Tân rít gào trong lòng:

- Dao ý thập phẩm, không sai, mới rồi Lâm Tiêu phát ra một chút uy hiếp chắc chắn là dao ý thập phẩm. Rõ ràng hần mới chỉ là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, sao có thể?

Chu Tân biết rõ dao ý thập phẩm đại biểu cho cái gì.

938. Chương 936: Luyện Khí Tông (1)

Nhìn chung võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn muốn bước vào vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ phải tu luyện mọi mặt đến mức tận cùng, trong đó bao gồm dao ý thập phẩm. Tức là chỉ có số ít cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mới tu luyện ra dao ý thập phẩm đại thành, số lượng rất thưa thớt. Đa số võ giả khi đến cứu phẩm đại thành, một số đao khách sau khi đột phá Sinh Tử cảnh mới tu luyện dao ý thập phẩm. Từ đó thấy được Lâm Tiêu khủng bố cỡ nào.

Đám người nam nhân gầy gò Đường Lăng trợn tròn mắt không dám tin cảnh mình nhìn thấy.

- Chu sư huynh.

Chu Tân kiềm nén tức giận nói:

- Chúng ta đi.

Chu Tân mang theo đám người Đường Lăng, không thèm quay đầu rời đi.

Trong hoàng cung, con người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền co rút, hai nắm tay siết chặt. Lâm Tiêu trưởng thành quá nhanh, Bách Lý Huyền không chắc trăm phần trăm sẽ áp chế được đối phương. Nếu để Lâm Tiêu tiếp tục trưởng thành sẽ là tai họa lớn cho gã, phải để hần chết trong Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Thanh niên dẫn đầu âm thầm liếc Bách Lý Huyền.

- Tiêu đại ca, Lâm Tiêu kia có chút bản lĩnh, nhưng danh hiệu đệ nhất thiên tài thì quá kiêu ngạo. Sao đại ca không ra tay đánh bại Lâm Tiêu, cho hần biết cái gì gọi là ngoài người có người, ngoài trời có trời?

- Đúng rồi, Tiêu đại ca mà ra tay là Lâm Tiêu thua chắc. Tiểu tử Chu Tân có là gì, ngày xưa nếu không phải đại ca bị nhốt trong Huyền Hà bí cảnh không dự thi được thì đệ nhất đại tái Phong Vân bảng làm gì đến lượt Chu Tân?

- Ha ha ha, ngày xưa Tiêu đại ca ra khỏi Huyền Hà bí cảnh liền bước vào Quy Nguyên cảnh, chỉ chậm mấy ngày. Quân quân Phong Vân bảng bình thường không đáng gì với Tiêu đại ca.

Hai người khác thì nhau lên tiếng, vẻ mặt cuồng ngạo, tràn đầy tự tin vào thanh niên dẫn đầu. Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nghe hai người đối thoại, đáy mắt lóe tia mỉa mai. Nếu Tiêu Càn ra tay thì đánh bại Lâm Tiêu là cái chắc, tốt nhất là hai người kết thù với nhau luôn.

Thanh niên dẫn đầu biểu tình lạnh lùng thản nhiên nói:

- Đánh bại hắn thì sao? Không đánh bại hắn lại như thế nào? Đệ nhất thiên tài chỉ là danh tiếng ảo, không thành Sinh Tử cảnh chỉ là công dã tràng. Huống chi chúng ta lớn hơn Lâm Tiêu mấy tuổi, đánh bại hắn có gì hay ho? Chỉ có tên ngốc Chu Tân mới vì danh tiếng ảo mà tùy tiện tới khiêu chiến.

Hai người kia vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Tiêu đại ca nói đúng, mục tiêu của chúng ta là thành Sinh Tử cảnh.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền mong chờ thanh niên sẽ ra tay bật cười nói:

- Tiêu huynh quả nhiên là ngực ôm thiên hạ.

Trong bụng Bách Lý Huyền thì nghĩ cách làm sao cho thanh niên dẫn đầu và Lâm Tiêu có va chạm, để giết hắn trong Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Thanh niên dẫn đầu nhìn Bách Lý Huyền, nói:

- Tứ hoàng tử diện hạ, nếu không có chuyện khác vậy ta xin cáo từ.

Rời khỏi hoàng cung, ánh mắt Tiêu Càn sắc bén liếc hai người đi theo mình.

- Nhớ kỹ, không cho phép hai người gây sự với Lâm Tiêu.

- Tại sao?

- Hừ! Các người không nhìn ra sao? Bách Lý Huyền và Lâm Tiêu có thù, hắn ước gì các người đi khiêu chiến với Lâm Tiêu. Đừng để người ta lợi dụng còn không biết. Nhớ kỹ, trong Sinh Tử Quỳnh Lâu chỉ có nắm giữ áo nghĩa sinh tử, vào cảnh giới Nửa Bước Vương Giả mới là mục tiêu của chúng ta, những thứ khác không liên quan gì chúng ta.

Hai người sợ hãi nói:

- Thì ra là vậy.

- Hèn gì Bách Lý Huyền nhiệt tình như thế, kể nhiều sự tích kiêu ngạo của Lâm Tiêu, ra là có ý đồ khác.

- Hừ! Dám tính kể chúng ta! Chọc giận lão tử thì bất chấp hắn có phải là hoàng tử hay không, lão tử sẽ lấy mạng hắn!

Mắt hai người lóe tia hung ác, lệ khí nảy sinh.

Trong đại điện, qua trận chiến vừa rồi ánh mắt mọi người nhìn Lâm Tiêu đã khác hẳn. Thường thường sẽ có võ giả đến bắt chuyện, vô cùng nhiệt tình. Đoàn người Thiên Linh quận chúa sớm bỏ đi, không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại.

Đoàn người Lâm Tiêu ngồi chơi giấy lát rồi về đình viện của mình.

Còn mấy ngày là tới lúc xuất phát, Lâm Tiêu không ra khỏi đình viện, lại bế quan.

La Sơn tông.

Trong đại điện, các cường giả đứng bên dưới. La Kinh Thiên ở trên đại điện lạnh lùng nhìn quét phía trước, không giận mà uy.

Không khí trong đại điện trầm trọng.

La Kinh Thiên nhìn hướng một võ giả hơn ba mươi tuổi, nói:

- La, người là đệ tử duy nhất của La Sơn tông trúng tuyển Sinh Tử Quỳnh Lâu. Chuyến này đi Sinh Tử Quỳnh Lâu người phải giết Lâm Tiêu cho ta, không được để hắn trưởng thành!

(Ở đoạn này hình như tg quên không ghi rõ tên của nhân vật họ La này.)

Võ giả kia vẻ mặt hoảng hốt, cung kính nói:

- Lão tổ, đệ tử có dịp may mắn nhìn cuộc chiến của Lâm Tiêu với Triệu Thiên Thần, Chu Tân, cộng thêm sự tích hắn giết Thiên Ma lão nhân, Quận vương Tương Thiên Thần. Đệ tử cho rằng Lâm Tiêu đã sánh

bằng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn. Không phải đệ tử không muốn nhưng e rằng một mình đệ tử rất khó giết Lâm Tiêu, xin lão tổ mình giám cho. Huống chi chuyện này do tông chủ La Bá Thiên dẫn đến, nên để tông chủ La Bá Thiên giải quyết.

La liếc hướng La Bá Thiên, trong La Sơn tông tuy cùng là đệ tử hoàng thất Đế quốc La Sơn nhưng có chia phe phái. Phe của La hơi bất mãn phe tông chủ La Bá Thiên, có cơ hội là sẽ tấn công.

La Kinh Thiên trừng mắt nhìn La, khí thế vương giả kinh khủng phóng lên cao đè chặt mọi người.

- Hừ! Kêu các người làm chút chuyện đã đủ rồi, nếu thế thì người còn có tác dụng gì?

Uy hiếp khủng bố giáng xuống, đám người La quỳ lạy:

- Lão tổ bớt giận, lão tổ ra lệnh đương nhiên đệ tử sẽ nghe theo.

La Kinh Thiên phẩy tay:

- Được rồi.

La Kinh Thiên khó chịu nói:

- Chuyện này đúng là do La Thiên Đô, La Bá Thiên mà ra. Nhưng các người đừng quên La Sơn tông chúng ta là một thể, trong máu mỗi người chảy huyết mạch hoàng thất Đế quốc La Sơn. Hiện tại Đế quốc La Sơn sắp sụp đổ, nếu chúng ta không đoàn kết thì ngày nào mới phục hồi vinh diệu của Đế quốc La Sơn?

Từng lời La Kinh Thiên nói đập vào lòng mọi người:

- Nhưng La nói đúng, sức một mình người chưa chắc giết Lâm Tiêu được. Đây là viên Cửu Chuyển Kim Đan, lão tổ ta ngày xưa phiêu bạt trên đại lục, vào vòng ngoài di tích Dược Vương môn tìm được nó. Người dùng Cửu Chuyển Kim Đan là sẽ bước vào hàng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

- Ta sẽ đưa thêm Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, Diệt Hồn Châm cho người. Có những báu vật này dù Lâm Tiêu có năng lực thông thiên triệt địa cũng khó thoát chết. Ngoài ra đến Sinh Tử Quỳnh Lâu người có thể hợp tác với tứ hoàng tử.

- Miễn người giết được Lâm Tiêu, ra khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu thì ngôi tông chủ La Sơn tông sẽ thuộc về người.

Về mặt La mừng rỡ, gã không dám tin lỗ tai mình:

- Tạ ơn lão tổ!

Cửu Chuyển Kim Đan là đan dược cửu phẩm, uy lực vô cùng. Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là báu vật trấn tông, thường chỉ có tông chủ La Sơn tông mới quản lý được. Trong Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn có ấn ký vương giả, dù là cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ cũng phải kiêng dè ba phần.

939. Chương 937: Luyện Khí Tông (2)

Diệt Hồn Châm là báu vật trấn tông không thua gì Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, cũng có ấn ký vương giả, kim đâm ra thần hồn đều diệt. Có ba loại báu vật này, đừng nói một Lâm Tiêu bình thường, dù là cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì La cũng dám chiến.

La Bá Thiên sốt ruột nói:

- Lão tổ!

La Bá Thiên biết Cửu Chuyển Kim Đan là lúc trước La Kinh Thiên chuẩn bị cho La Thiên Đô dùng, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là tín vật tông chủ. Nếu giao Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn ra tức là cướp mất nửa ngôi tông chủ của La Bá Thiên.

La Kinh Thiên tức giận gất giọng:

- Làm sao, người có ý kiến gì hả?

Một mệnh lệnh đơn giản mà tông môn cứ dùng để chối làm La Kinh Thiên bức bối.

- Đệ tử không dám.

- Hừ! La Bá Thiên, giao Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn ra đi. Các người lui xuống, La ở lại, ta trợ giúp người hấp thu toàn bộ Cửu Chuyển Kim Đan, bước vào hàng võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn trước.

Lòng La Bá Thiên nhỏ máu giao Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn ra, cùng mọi người sắc mặt âm trầm ra khỏi đại điện.

La Bá Thiên tức giận thầm rít gào:

- Lâm Tiêu, tất cả là tại Lâm Tiêu, chết tiệt!

Ánh mắt âm trầm nhìn hướng Quận Hiên Dật, mặt La Bá Thiên dữ tợn.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã đến ngày xuất phát.

Sáng sớm, một thanh âm ồm ồm vang vọng chỗ cư trú, tuyền vào mỗi tòa đình viện.

- Tất cả đệ tử đi Sinh Tử Quỳnh Lâu ra ngoài tập hợp!

Vù vù vù!

Các bóng người bay ra khỏi đình viện của mình, toát ra uy hiếp kinh khủng, đáp xuống đất trống giữa sân cư trú. Đám người Lâm Tiêu cũng đứng trong đó.

Võ Vương Bách Lý Chiến đứng trên đất trống, nhìn mọi người đằng trước. Ba người khác đứng bên cạnh Bách Lý Chiến, gồm tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa, cửu công chúa Bách Lý Tuyền.

Lâm Tiêu thầm gật gù, hoàng thất cả ba người đi. Bách Lý Huyền không biết khi nào đã đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, toát ra uy hiếp khủng bố. Hai tháng không gặp Bách Lý Nghĩa cũng đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Chỉ có Bách Lý Tuyền là Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong giống Lâm Tiêu, hai người đặc biệt trong chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu.

- Bách Lý Huyền!

Lâm Tiêu cảm giác đại ca Lâm Hiên siết chặt hai nắm tay, lạnh lùng nhìn tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, ánh mắt âm u.

Nếu không tại Bách Lý Huyền thì sao Lâm Hiên bị nhốt trong cổ địa Thái Thần mười năm, trải qua muôn vàn đau khổ, chia ly với Đông Phương Nguyệt Linh lâu như thế? Tuy cuối cùng hai người lại về bên nhau nhưng mối thù này như ngọn lửa vô cùng vô tận, dù có đổ hết nước ngũ hồ cũng không dập tắt được.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhìn sang, ánh mắt lạnh lùng.

Võ Vương Bách Lý Chiến nhìn đám người trước mắt, trên đám đất trống tụ tập hàng trăm cường giả. Trừ Lâm Tiêu, Bách Lý Tuyền ra người yếu nhất cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, có một nửa là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, một phần tinh nhuệ nhất Đế quốc Võ Linh. Có thể nói một trăm người này là trung tâm tương lai của Đế quốc Võ Linh, rường cột chống đỡ cả đế quốc, một đám người có hy vọng trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh nhất.

- Các vị, người dẫn đầu Đế quốc Võ Linh là ta. Từ giờ trở đi, các người phải nghe theo mỗi một mệnh lệnh của ta, nếu không đừng trách Bách Lý Chiến vô tình trục xuất các người khỏi đội, xóa bỏ danh ngạch. Mệnh lệnh thứ nhất là nghiêm cấm ích kỷ đánh nhau, nếu bị phát hiện sẽ đuổi không tha. Hiện tại chuẩn bị xuất phát!

Võ Vương Bách Lý Chiến vung tay, một con thuyền to dài trăm thước xuất hiện trước mặt mọi người.

Lâm Tiêu trợn to mắt, lần đầu tiên hắn thấy con thuyền lớn như thế. Bách Lý Chiến chỉ huy mọi người lần lượt vào trong tàu bay. Diện tích thuyền không lớn nhưng dư sức chứa trăm người, xuyên qua vách thuyền có thể thấy thế giới bên ngoài.

Đông Phương Nguyệt Linh giải thích cho Lâm Tiêu:

- Đây là báu vật của thượng cổ Luyện Khí tông. Thượng cổ Luyện Khí tông chuyên môn luyện chế khí cụ, có được các loại báu vật thần kỳ. Nghe nói tông môn của bọn họ là một báu vật di động, không ai tìm ra vị trí của thượng cổ Luyện Khí tông. Nhưng thượng cổ Luyện Khí tông có nhiều chi nhánh trên đại lục, phi chu này chắc là Bách Lý Chiến lấy từ trong di tích nào đó.

Vù vù vù!

Võ Vương Bách Lý Chiến chỉ huy con thuyền lớn bay lên trời cao vô tận, vọt tới trước. Gió mạnh rít gào hai bên, tốc độ rất nhanh ngang ngửa một võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bay hết sức.

Ngồi trong tàu bay thật tốt, không cần lo gì khác, chỉ tập trung tu luyện là được.

Trong khi cường giả Đế quốc Võ Linh đi Sinh Tử Quỳnh Lâu thì khắp nơi trên đại lục, cường giả ba đế quốc, mấy thế lực khác cũng lên đường.

Hơn hai tháng sau, không biết bay bao nhiêu vạn dặm, đám người Lâm Tiêu đến biên cảnh Đế quốc Thần Võ. Xuyên qua Đế quốc Thần Võ, biển cả mênh mông đập vào mắt mọi người.

Võ Vương Bách Lý Chiến biến mất hai tháng đột nhiên xuất hiện trong thuyền, mở miệng nói:

- Các vị, sắp đến Sinh Tử Quỳnh Lâu rồi.

Vù vù vù!

Mọi người bay ra khỏi tàu bay, thấy trước mắt là vùng sông nước bao la, phạm vi mấy ngàn dặm dày đặc hòn đảo như ánh sao trong trời đêm. Đưa mắt nhìn cảm giác sâu thẳm mênh mông.

Mọi người ngạc nhiên khó hiểu hỏi:

- Sinh Tử Quỳnh Lâu ở đây sao?

Võ Vương Bách Lý Chiến không giải thích nhiều:

- Đi theo ta.

Bách Lý Chiến cất con thuyền đi, bay hướng hòn đảo to nhất chính giữa vùng nước.

Mọi người chưa đến gần đảo đã có tiếng quát to:

- Ai đó?

Hơn mười cường giả phóng lên cao, mỗi người là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, toát ra khí thế đáng sợ. Bọn họ thấy gần trăm người Lâm Tiêu nhưng không sợ hãi.

- Ta là Võ Vương Bách Lý Chiến của Đế quốc Võ Linh, dẫn đệ tử của đế quốc vào Sinh Tử Quỳnh Lâu.

- Thì ra là Võ Vương tiền bối, mời.

Có người dẫn nhóm Lâm Tiêu đến trung tâm hòn đảo. Bãi đất trống giữa đảo đã có mấy trăm đệ tử đứng chờ, khí thế đáng sợ quanh quẩn bên trên vùng sông nước, khiến người sợ hãi.

Đám người thanh âm vang dội cất lên:

- Ha ha ha ha! Võ Vương, rốt cuộc người cũng đến!

Một lão nhân mặt hồng hào bay lên cao, cười phá lên.

- Chuyển Luân Vương, đã lâu không gặp.

Võ Vương Bách Lý Chiến mỉm cười nói:

- Nghe bảo lần trước Chuyển Luân Vương vào khu mộ tinh không, vẫn chưa chết sao?

Chuyển Luân Vương cười sảng khoái:

- Tiểu tử nhà ngươi chưa chết sao ta chết trước được?

Chuyển Luân Vương nhìn hướng đám người đứng sau lưng Võ Vương:

- Đây là cường giả của Đế quốc Võ Linh các ngươi sao? Hừm, thực lực không tệ, có tiền đồ.

Chuyển Luân Vương khê kêu, khó hiểu nhìn Lâm Tiêu, Bách Lý Tuyền:

- Võ Vương, Đế quốc Võ Linh nghèo vậy sao? Sốt ruột đưa cả cường giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong đến, chẳng lẽ không có Quy Nguyên cảnh hậu kỳ?

Sinh Tử Quỳnh Lâu là nơi vô cùng bí ẩn, bên trong chứa pháp tắc thần kỳ, có thể cho võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, đỉnh hậu kỳ nhanh chóng lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử. Nhưng võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong thường không rèn luyện chân nguyên đến mức tận cùng, càng đừng nói nguyên hải hóa thân ngàn vạn lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử.

940. Chương 938: Các Phương Tập Hợp

Võ Vương Bách Lý Chiến cười nói:

- Ha ha ha, cũng có võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nhưng Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra một lần là cơ hội hiếm có, nên để người trẻ tuổi được dịp hiểu biết chút.

Lâm Tiêu, Bách Lý Tuyền đặc biệt không cần tuyên dương cho nhiều người biết. Nếu thế lực khác hiểu rõ tiềm lực của hai người thì chẳng tốt gì cho Lâm Tiêu, Bách Lý Tuyền, trong Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ gặp rắc rối.

Một thanh niên mặc võ phục màu trắng đứng trong đội Đế quốc Thần Võ, hỏi Triệu Thiên Thần đứng bên cạnh:

- Triệu Thiên Thần, cái tên Đế quốc Võ Linh đánh bại ngươi có mặt trong đội không?

Nhiều thiên tài Đế quốc Thần Võ vây quanh thanh niên áo trắng, nghe gã hỏi thì lộ ánh mắt lạnh băng.

Đám người Triệu Thiên Thần cùng Địa Kiếm Vương đi Đế quốc Võ Linh, kết quả bị Lâm Tiêu đánh bại. Lúc tin tức truyền về Đế quốc Thần Võ gây sóng thần trong đế quốc. Ở trong mắt thiên tài Đế quốc Thần Võ thì Đế quốc Võ Linh luôn là mảnh đất hoang dã, võ giả có chút nổi bật rất thừa thớt, Đế quốc Thần Võ thì hầu hết mỗi thiên tài vùng lên từ chém giết và cạnh tranh, nên cảm thấy ưu việt, kiêu ngạo hơn người.

Hiện giờ thiên tài đế quốc bọn họ thua thiên tài Đế quốc Võ Linh trước mặt bàn dân thiên hạ, như một cú tát đánh mạnh vào mặt bọn họ, vừa nóng vừa quê một cục. Người Đế quốc Thần Võ muốn tìm về mặt mũi.

Triệu Thiên Thần trước kia không ai bì nổi trước mặt các thiên tài Đế quốc Thần Võ nhưng giờ thì không chút bắt mắt.

Triệu Thiên Thần cung kính nói với thanh niên áo trắng:

- Lăng Thiên Hậu, tiểu tử đánh bại ta tên là Lâm Tiêu, chính là thanh niên tóc đen áo lam đứng bên cạnh Võ Vương.

- Là hắn? Còn trẻ như vậy, mới hơn hai mươi tuổi, khí thế cũng không mạnh gì.

- Thì ra ngươi bị tiểu tử này đánh bại. Hừ, không đánh lại võ giả Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, làm Đế quốc Thần Võ chúng ta mất mặt.

- Triệu Thiên Thần, ngươi càng lớn càng kém cỏi.

Nhiều võ giả trào phúng, ánh mắt châm biếm. Thiên tài đối đầu với Triệu Thiên Thần thì nắm lấy cơ hội chà đạp gã. Đế quốc Thần Võ cạnh tranh gay gắt, giữa mỗi võ giả luôn có chút đối địch nhau. Thấy võ giả đế quốc của mình bị đánh bại bọn họ vừa khó chịu vừa âm thầm đả kích.

Một người cười lạnh:

- Phế vật, để ta lấy lại mặt mũi cho ngươi.

Người đó bước ra khỏi hàng đi hướng Lâm Tiêu. Thanh niên luôn xích mích với Triệu Thiên Thần, nhưng Triệu Thiên Thần là đệ tử Danh Kiếm sơn trang của Đế quốc Thần Võ, mà Danh Kiếm sơn trang nổi tiếng hiển hách trong Đế quốc Thần Võ. Bình thường các thanh niên khác không dám khiêu khích Triệu Thiên Thần, hiếm khi có cơ hội tuyệt vời thế này đương nhiên không chịu bỏ qua. Nếu thanh niên này đánh bại Lâm Tiêu là gã sẽ nổi tiếng hơn hẳn Triệu Thiên Thần trong Đế quốc Thần Võ, giẫm đạp Triệu Thiên Thần dưới chân.

Cường giả đế quốc khác nhìn sang, cười tủm tỉm. Bọn họ có nghe về chuyện Triệu Thiên Thần và Lâm Tiêu quyết đấu, lúc này ước gì hai bên đánh nhau dữ vào để xem náo nhiệt. Tốt nhất là hai bên tử thương vô tận, chết một đồng người, mất cơ hội vào Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Thanh niên đến trước độ Đế quốc Võ Linh, không thèm nhìn mấy thiên tài khác, cười khẩy nói thẳng mặt Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, là ngươi đánh bại Triệu Thiên Thần của Đế quốc Thần Võ chúng ta?

Trong phút chốc toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh nhìn thanh niên.

Thấy nhiều người nhìn mình, võ giả kia nghiêm túc nói:

- Các vị Đế quốc Võ Linh, tại hạ là Từ Lâm của Đế quốc Thần Võ, Lâm Tiêu đánh bại Triệu Thiên Thần của Đế quốc Thần Võ, làm nhục thiên tài Đế quốc Thần Võ ta. Hôm nay Từ Lâm muốn khiêu chiến với Lâm Tiêu, không biết thiên tài Đế quốc Võ Linh các người có dám nhận không?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhìn Lâm Tiêu, ánh mắt hung tợn, khóe miệng nửa cười nửa không. Chẳng ngờ Lâm Tiêu có nhiều kẻ thù như thế, mới đến Sinh Tử Quỳnh Lâu đã gặp cường giả Đế quốc Thần Võ khiêu chiến. Tốt nhất là Từ Lâm có thể đánh chết Lâm Tiêu, đỡ khỏi phải Bách Lý Huyền rắc rối ra tay trong Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Từ Lâm khiêu chiến, Lâm Tiêu nhìn sang, nhú mày lại. Khí thế võ giả này rất đáng sợ, thực lực cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Nhìn khí thế thì Từ Lâm mạnh hơn Triệu Thiên Thần một bậc, nhưng từ khi Lâm Tiêu lĩnh ngộ đạo ý thập phẩm đã tăng vọt thực lực, đánh bại đối thủ như vậy chỉ cần mấy chiêu, đối phương muốn khiêu khích hẳn còn kém xa.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Thôi, cho hắn một bài học đi.

Lâm Tiêu mới định nói chuyện thì một tiếng quát vang lên:

- Nơi này là địa bàn của Đế quốc Võ Linh ta, rút về mau!

Mọi người ngạc nhiên ngoái đầu nhìn. Trong đội thiên tài Đế quốc Võ Linh có một thanh niên mắt sáng, vóc người cao lớn lạnh lùng lên tiếng, mặt không biểu tình.

Lâm Tiêu hơi ngạc nhiên, người kia là ai? Đường như hắn không quen.

Từ Lâm sửng sốt:

- Ngươi . . . Các hạ là ai? Người ta khiêu chiến là Lâm Tiêu, hay thiên tài Đế quốc Võ Linh toàn là phế vật, không có can đảm nhận khiêu chiến?

Từ Lâm không ngờ có người lên tiếng bênh Lâm Tiêu, theo môi trường Đế quốc Thần Võ thì cả đám người sẽ đứng một bên nói mát. Nhưng Từ Lâm không sợ, dù sao gã đến là vì khiêu khích Lâm Tiêu, nâng cao địa vị thiên tài của mình trong Đế quốc Thần Võ, nếu đánh bại càng nhiều thiên tài Đế quốc Võ Linh thì tuyệt hơn. Trong lòng không thèm để mắt toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh.

Thanh niên trông Từ Lâm, mắt lóe tia sắc bén:

- Cút!

- Phụt!

Từ Lâm học máu, sợ hãi lùi lại, lòng thâm kinh hoàng. Không thể nào! Khí thế của người sao đáng sợ như thế?

Các thiên tài thuộc thể lực khác mắt xoe tròn. Thực lực của người này thật đáng sợ, chỉ một ánh mắt đã làm người học máu, nếu ra tay thì sắc bén đến đâu?

Lâm Tiêu con người cơ rút. Thanh niên này ẩn giấu thực lực thật đáng sợ, ít nhất cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Không ngờ trong Đế quốc Võ Linh ẩn giấu thiên tài đáng sợ như thế, mạnh hơn Chu Tân rất nhiều.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Trong đế quốc vẫn có một ít thiên tài.

Hai người đứng sau lưng Tiêu Càn cười khẩy nói:

- Tiêu đại ca kêu người cút về, không nghe thấy sao? Xì, tự chuốc nhục.

Mặt Từ Lâm tím lịm, gã rất tức giận rồi lại hoảng sợ.

Thanh niên áo trắng của Đế quốc Thần Võ nhú mày nạt:

- Từ Lâm, còn không về cho ta? Ở đó mất mặt!

Nghe thanh niên áo trắng nói Từ Lâm như được đại xá, vội vàng chạy về.

Triệu Thiên Thần cười khẩy nói:

- Từ Lâm, người lấy lại mặt mũi cho ta bằng cách này sao? Còn dám nói ta là phế vật? Ta đánh với Lâm Tiêu thật lâu mới thua, người thì không ngăn được một ánh mắt của đối phương, thật không biết ai mới là phế vật của Đế quốc Thần Võ chúng ta.

Lòng Triệu Thiên Thần rất là vui sướng, đắc ý.

Thanh niên áo trắng tiến lên một bước, võ phục không gió tự bay, mặt mày phát ra ý chí khủng bố, uy hiếp khiến người sợ hãi như thủy triều đè chặt người nhóm Tiêu Càn.

Ánh mắt thanh niên áo trắng sắc bén nói:

- Tiểu tử, người rất cuồng.

- A?

Trước uy hiếp khủng bố trừ vài người như Lâm Tiêu, Tiêu Càn ra mọi người đều biến sắc mặt. Hai thanh niên đứng sau lưng Tiêu Càn mặt trắng bệch, thụt lùi hai bước.

941. Chương 939: Quỳnh Lâu Mở Ra (1)

Thanh niên áo trắng quá mạnh. Mọi người giật mình, bao gồm cường giả các thể lực khác ánh mắt trầm trọng nhìn.

Có người biết lai lịch của thanh niên áo trắng mở miệng nói:

- Lăng Thiên Hậu, nghe nói là cao thủ trẻ tuổi đệ nhất Đế quốc Thần Võ, mấy năm trước từng giết vài cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong truy sát hãn, uy chấn Đế quốc Thần Võ.

- Năm nay Lăng Thiên Hậu mới ba mươi mốt tuổi, nghe nói đã bước vào hàng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn từ lâu. Một thân thần công cái thể, hiếm khi gặp địch thủ trong thế hệ trẻ Đế quốc Thần Võ. Dù là cường giả thế hệ trước cũng hiếm người đối kháng lại Lăng Thiên Hậu nổi.

Thông tin làm người kinh hoàng.

Ánh mắt Tiêu Càn vẫn thản nhiên nhưng lòng thầm cảnh giác, đây là cường giả không thua kém gì gã, đủ xưng hùng trong toàn bộ thiên tài Đế quốc Thần Võ.

Tiêu Càn lạnh lùng nói:

- Người còn ngông cuồng hơn. Võ giả Đế quốc Thần Võ các người ai nấy đều đến khiêu khích, sao? Cho rằng Đế quốc Võ Linh ta không có người hả?

Lăng Thiên Hậu cao cao tại thượng, ánh mắt như thần linh nhìn xuống dưới:

- Đế quốc Võ Linh các người còn cần chúng ta khiêu khích sao? Quá đề cao chính mình rồi, theo ta thấy tất cả đều là rác rưởi, một mình ta chấp hết!

Lời thốt ra, võ giả Đế quốc Võ Linh biến sắc mặt, lộ biểu tình tức giận, toát ra chiến ý đáng sợ.

Ầm!

Chiến ý hùng hực va chạm giữa hư không, rục rịch.

Ong ong ong!

Một lực lượng cường đại giáng xuống chặn lại giữa hai phe. Lực lượng rung động hất Lăng Thiên Hậu trở về trận doanh Đế quốc Thần Võ của mình.

Võ Vương Bách Lý Chiến hờ hững nhìn Lăng Thiên Hậu:

- Sinh Tử Quỳnh Lâu sắp mở ra, nơi này không phải chỗ cho các người dương oai.

Lăng Thiên Hậu nhìn Bách Lý Chiến chằm chằm, mắt lạnh băng:

- Võ Vương phải không? Có ngày ta sẽ vượt qua người!

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền thầm lắc đầu:

- Tiếc quá.

Bách Lý Chiến ước gì đối phương và Lâm Tiêu đại chiến, nhưng bị Tiêu Càn và Võ Vương Bách Lý Chiến ngăn cản. Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền liếc Tiêu Càn, gã không hiểu suy nghĩ của Tiêu Càn, người như Tiêu Càn chẳng lẽ thờ ơ với danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc của Lâm Tiêu sao?

Đột nhiên một thanh âm vang lên:

- Bách Lý Chiến, ra tay với tiểu bối thật mất thân phận Võ Vương của người.

Hư không dao động, một cường giả bước ra, toát ra lực lượng đáng sợ. Người này mặc áo xám, tóc rối, da trắng bệch, nhìn thoảng qua như một cục đá, không có chút sự sống.

Các thiên tài Đế quốc Thần Võ cung kính nói:

- Thạch Vương tiền bối.

Người này là dẫn đầu Đế quốc Thần Võ, Thạch Vương Thạch Chi Hiên.

- Thạch Vương, người đã quên chỗ này là đâu sao?

Chuyển Luân Vương cười nói:

- Nơi này không phải chỗ cho các tiểu bối tranh tài so đấu.

Thạch Vương Thạch Chi Hiên lạnh lùng nói:

- Đương nhiên, nhưng vào Sinh Tử Quỳnh Lâu thì chưa chắc.

Một cơn sóng nhỏ cứ thế bình lặng. Trên hòn đảo, các thế lực vào khu vực cư ngụ của mình. Cách Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra còn vài ngày, trong thời gian này đa số người tranh thủ quen thuộc thiên tài của thế lực khác, tránh cho đụng độ trong Sinh Tử Quỳnh Lâu không biết lai lịch của đối phương là gì.

Lâm Tiêu không bỏ cơ hội nào để tu luyện, hẩn đóng cửa không đi đâu.

Trong phòng, tinh thần chân nguyên không ngừng chuyển động trong cơ thể Lâm Tiêu, vận chuyển mỗi sợi kinh mạch, vị trí. Tinh thần chân nguyên chảy qua, số lượng chân nguyên trong nguyên hải dần tích lũy không chia ngày đêm.

Phập phụt!

Cảm nhận lực lượng cường đại, Lâm Tiêu lộ vẻ mặt vui mừng, cảm thán rằng:

- Rốt cuộc đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, thật không dễ dàng gì.

Lúc ở chiến trường ma uyên Lâm Tiêu đã đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, trong thời gian này hẩn chưa từng dừng lại khổ tu nhưng mãi mà không đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Lâm Tiêu còn tưởng phải tu luyện thêm một thời gian mới đột phá, không ngờ thành công trước khi bước vào Sinh Tử Quỳnh Lâu, làm hẩn mừng rỡ.

Trong Sinh Tử Quỳnh Lâu nhiều nguy hiểm, mỗi lần nó mở ra là cường giả chết nhiều không đếm xuể. Sau khi đột phá thực lực của Lâm Tiêu lại tăng vọt, xác suất sống trong Sinh Tử Quỳnh Lâu nhiều gấp đôi.

Lâm Tiêu lòng máy động, Bát Quái Lô hiện ra trong bàn tay, tinh thần lực của hẩn thẩm thấu vào tận cùng Bát Quái Lô.

- Để ta xem hiện tại có thể luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Linh hồn dao động kịch liệt truyền đến, là căn nguyên của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

- Tiểu tử, ngươi chỉ là võ giả Quy Nguyên cảnh mà mơ luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm ta? Đừng hòng!

Lâm Tiêu phớt lờ dao động truyền đến từ Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, hẩn trực tiếp sử dụng luyện hóa đối phương:

- Phần Viêm Quyết, luyện hóa!

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm kinh sợ, tức giận quát lớn:

- Đây là công pháp gì? Chết tiệt!

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vận vẹo, điên cuồng ngăn cản Lâm Tiêu cắn nuốt. Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị nhốt trong Bát Quái Lô không thể ra ngoài, nhưng lực lượng căn nguyên thì đầy đủ, tương đương với đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh. Trong chiến trường ma uyên, Ma Hồ Vương mất hơn hai trăm năm cũng không thể luyện hóa được Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, võ giả bình thường đẳng cấp Quy Nguyên cảnh đừng mơ luyện hóa nó. Chỉ cần một tia lửa của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm là dễ dàng đốt chết võ giả Quy Nguyên cảnh.

Nhưng Lâm Tiêu thi triển công pháp kỳ dị làm Thiên Ma Phệ Hồn Diễm than khổ. Không biết công pháp này là gì mà khiến Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bản năng thấy sợ, chuyên môn khắc chế nó, làm nó buộc phải dốc hết sức ngăn cản Lâm Tiêu cắn nuốt.

Hai bên đấu sức, trán Lâm Tiêu dần toát mồ hôi. Quả nhiên thiên hỏa không dễ hấp thu, Lâm Tiêu đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thi triển Phần Viêm Quyết vẫn không cách nào hấp thu được. Lâm Tiêu chỉ có thể đối kháng với Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đạt đến một loại cân bằng, không ai làm gì được ai.

Căn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm dao động truyền đến tin tức linh hồn:

- Tiểu tử thôi, ta nói rồi, ngươi không luyện hóa ta được đâu. Chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài, ta bảo đảm cho ngươi hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm rất sợ hãi. Lúc trước Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bị nhốt trong Bát Quái Lô nhưng không có cảm giác gì, dù sao mạng sống của thiên hỏa lâu dài, chút xíu thời gian bị nhốt không đáng là bao.

Miễn là Lâm Tiêu chết trong mạo hiểm thì Thiên Ma Phệ Hồn Diễm có cách thoát khốn. Nhưng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm không ngờ là mới không lâu về trước nhân loại này thử luyện hóa nó, hẳn từ lúc ban đầu bỏ tay đến giờ đủ trình độ đối kháng lại nó. Cứ tiếp tục với tốc độ này, dù lần này Lâm Tiêu không thể luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm thì lần sau nó sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây Thiên Ma Phệ Hồn Diễm rất sợ, toát ra dao động linh hồn dụ dỗ Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm ta có lịch sử lâu năm trong chiến trường ma uyên, biết nhiều báu vật ở đó. Chỉ cần ngươi thả ta ra ngoài thì ta nói hết vị trí các báu vật cho ngươi, trong đó có khá nhiều báu vật vương giả chết trong chiến trường ma uyên, mạnh hơn năm xương già ta đây nhiều.

942. Chương 940: Quỳnh Lâu Mở Ra (2)

Lâm Tiêu nhú mày, phớt lờ lời Thiên Ma Phệ Hồn Diễm dụ dỗ. Nơi vương giả đi tới thường là tầng thứ bốn chiến trường ma uyên, thực lực của hắn bây giờ đi vào đó là chết chắc. Lâm Tiêu quá hiểu ý đồ của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Lâm Tiêu giằng co với Thiên Ma Phệ Hồn Diễm một canh giờ, thấy không cách nào nuốt được nó thì hắn cất Bát Quái Lô đi.

- Không ngờ thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ của ta vẫn không thể luyện hóa được Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, nhưng không chèn bao nhiêu, chỉ cần chờ ta nâng tinh thần lực tăng lên tới cửu phẩm, hoặc đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong là có thể nuốt Thiên Ma Phệ Hồn Diễm. Khi đó ta dung hợp uy lực lửa sẽ đến trình độ đáng sợ hơn.

Lâm Tiêu không nóng nảy, hắn giằng co Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đến trạng thái cân bằng, chỉ cần tinh thần lực đột phá cửu phẩm thì dễ dàng hấp thu Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Mấy ngày qua nhanh. Sáng sớm hôm nay, trời mới nổi vệt trắng, một đám thiên tài bước ra khỏi phòng mình, tập trung trên quảng trường chính giữa.

- Theo Vô Vương đại nhân thông báo thì hôm nay là ngày Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra. Không biết Sinh Tử Quỳnh Lâu ở đâu, chẳng lẽ trong hồ nước?

Các thiên tài mỗi thể lực xì xầm bàn tán, lộ vẻ chờ mong nhìn xung quanh.

Vù vù vù!

Đột nhiên tiếng xé gió truyền đến, Vương giả Sinh Tử cảnh dẫn đầu các thể lực từ trên trời chậm rãi giáng xuống.

- Đến rồi, các đại nhân xuất hiện rồi!

- Chắc Sinh Tử Quỳnh Lâu sắp mở ra!

Mọi người kích động. Đột nhiên bầu trời tối sầm, trong các cặp mắt giật mình một tòa Quỳnh Lâu hùng vĩ đâm thẳng tầng mây hiện ra phía chân trời. Quỳnh Lâu ảo không ngừng ngưng tụ, có khắc hoa vẽ tranh, cung vàng dát ngọc, cao không biết bao nhiêu vạn dặm. Nó như ngọn núi to chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, cho cảm giác hùng vĩ to lớn không thể nhìn gần.

Trên lầu vũ khổng lồ có tấm biển to lớn khắc bốn chữ Sinh Tử Quỳnh Lâu, từng chữ châu ngọc, tỏa sáng rực rỡ.

Mọi người hút ngụm khí lạnh. Sinh Tử Quỳnh Lâu đột ngột hiện ra giữa hư không, cao không biết bao nhiêu thước, đâm thẳng lên tầng mây như đi thông vực ngoại, khiến người trợn mắt há hốc mồm.

Một Vương giả Sinh Tử cảnh đứng giữa quảng trường, giải thích ọi người:

- Các vị, đây là Sinh Tử Quỳnh Lâu.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu giấu trong không gian khác, trăm năm mới hiện một lần, nếu nó không xuất hiện thì Vương giả Sinh Tử cảnh nắm giữ áo nghĩa không gian cũng không cách nào tìm được. Các người đang thấy chỉ là ảnh chiếu của Sinh Tử Quỳnh Lâu, chính giữa hòn đảo là lối vào của nó.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu chia mười hai tầng, mỗi tầng đều nguy hiểm trùng trùng. Ba tầng đầu là khu vực các người có thể hành động, bước vào tầng thứ tư dù là Vương giả Sinh Tử cảnh cũng sẽ chết. Nhớ kỹ, đừng tùy tiện xâm nhập.

Ầm ầm ầm!

Trong khi Vương giả Sinh Tử cảnh phở phật kiến thức, đằng trước đột nhiên vang tiếng tiếng nổ ầm ầm. Một cánh cửa ánh sáng từ từ mở ra trong không trung, trong cánh cửa một mảnh mông lung.

Mọi người kích động nói:

- Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra!

Các vương giả lần lượt hét to:

- Các thiên tài Đế quốc Thiên Huyền đi theo ta!

- Các thiên tài Đế quốc Minh Nguyệt đi theo ta!

Các đệ tử thiên tài đua nhau bay vào cửa ánh sáng, biến mất.

Trước lúc xuất phát Vô Vương Bách Lý Chiến nhìn mọi người:

- Nhớ kỹ.

Bách Lý Chiến nghiêm túc nói:

- Chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu này ta chỉ có một yêu cầu với các người, đó là sống sót. Sống mới xứng là thiên tài, chết chỉ có thể gọi là xác chết.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Rõ!

Đám người theo đội ngũ như châu chấu lao vào cửa ánh sáng.

Trước khi vào cửa ánh sáng, La và Bách Lý Huyền liếc Lâm Tiêu, hẳn thấy hết, lòng thầm cảnh giác.

Lâm Tiêu vào trong cửa ánh sáng.

Giờ phút này, trong rừng rậm viễn cổ giao giới giữa Sơn mạch Liên Vân Đế quốc Vô Linh và Đế quốc Thiên Huyền, các con yêu thú tụ tập lại gây náo động. Đám yêu thú thân hình có khổng lồ, cao trăm thước đồ sộ như các ngọn đồi. Chúng nó gầm gừ, chạy rầm rập vào trong cửa ánh sáng giữa hư không.

Bên trên đám yêu thú khổng lồ có mấy hình bóng yêu thú hơi thở khủng khiếp lơ lửng trong thiên địa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm bầy thú bên dưới.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu lại mở ra, hy vọng lần này yêu tộc chúng ta sẽ có được nhiều sinh mệnh chi tinh hơn.

- Tiếc rằng số lượng sinh mệnh chi tinh quá ít, chỉ vài bí cảnh và Sinh Tử Quỳnh Lâu là có. Trong Sinh Tử Quỳnh Lâu thường chỉ từ tầng ba trở lên mới xuất hiện sinh mệnh chi tinh có linh tính. Hy vọng thu hoạch lần này không để chúng ta thất vọng.

- Sinh Tử Quỳnh Lâu trăm năm mới mở ra một lần, yêu vương không được vào, nếu không sợ gì đại nghiệp của yêu tộc chúng ta không thành công?

- Mấy yêu tộc chúng ta phái nhiều con dân cửu tinh đỉnh phong vào trong đó, chỉ cần một con dân trở thành yêu vương sẽ có được sinh mệnh chi tinh hơn xa mấy quý trước.

Mấy vương giả yêu thú đứng trên cao truyền âm giao lưu.

Lâm Tiêu xông vào cửa ánh sáng, thấy hoa mắt. Giây sau Lâm Tiêu đứng trên bình nguyên rậm rạp um tùm, khắp nơi là chim hót hoa thơm, cỏ nhỏ lắc lư trong gió, các cây xanh lung lay, như tiên cảnh đảo nguyên, khiến người vui vẻ thoải mái.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Nơi này là tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu?

Nhìn sao thì tầng thứ nhất nhìn không giống có gì nguy hiểm, xung quanh Lâm Tiêu không có võ giả, trống trải.

Đột nhiên phía xa truyền đến dao động không gian mỏng manh. Một võ giả gầy gò xuất hiện cách Lâm Tiêu vài dặm.

Người đó vừa xuất hiện, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó cảnh giác nhìn Lâm Tiêu. Võ giả không nói không rằng hóa thành ánh sáng bay sâu vào bình nguyên. Lâm Tiêu dựa vào trí nhớ dai nhận ra võ giả là đệ tử của một thế lực cường đại thuộc bốn đế quốc, thực lực đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

Lâm Tiêu trầm ngâm nói:

- Xem ra mỗi người vào cửa ánh sáng sẽ bị truyền tống tùy ý đến góc nào đó trong tầng thứ nhất. Không biết nhóm đại ca đã đi đâu.

Lâm Tiêu không tùy tiện hành động mà là cẩn thận quan sát bốn phía. Theo Võ Vương Bách Lý Chiến nói thì trong không gian Sinh Tử Quỳnh Lâu có một loại áo nghĩa đặc biệt, khiến võ giả Quy Nguyên cảnh lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử tốt hơn. Trong Sinh Tử Quỳnh Lâu có nhiều báu vật, linh dược trải rộng.

Lâm Tiêu nhìn bốn phía, đúng là thấy khá nhiều linh dược trên bình nguyên. Phẩm cấp mở linh dược không cao, khoảng lục giai, nhưng số lượng nhiều khiến người lú lờ. Cách một khoảng là sẽ có một, hai gốc linh dược, toát ra được khí mông lung.

- Thu!

Lâm Tiêu vung tay lên, mười mấy linh dược trong phạm vi vài dặm rơi vào tay hắn. Những linh dược đều là lục giai, tuy rằng phẩm cấp không cao nhưng khá lâu năm, rất hiếm hoi trên đại lục.

Lâm Tiêu vừa bay đi vừa hái linh dược hơi quý. Chỉ giây lát không gian trong Thương Long Tí đã có mấy chục gốc linh dược lục giai, đây còn là vì hắn đã lựa chọn chỉ hái linh dược lục giai nào quý hiếm.

Lâm Tiêu bay nhanh tới trước:

- Trong không gian tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu không có nhiều báu vật, linh dược. Nghe nói càng lên cao thì đẳng cấp linh dược, báu vật càng cao, lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử càng mạnh.

943. Chương 941: Dây Leo Kỳ Dị

Đột nhiên phương xa truyền đến dao động kịch liệt hấp dẫn Lâm Tiêu. Dao động chân nguyên thật mạnh, chẳng lẽ có người đánh nhau?

Lâm Tiêu bay nhanh hướng dao động chân nguyên, thi triển Truy Tinh Vô Ảnh, chớp mắt đến nơi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lâm Tiêu trợn to mắt nói:

- Đây là . . .

Bình nguyên bị kéo lê từng khe hở sâu hoắm, đã trải qua cuộc chém giết khốc liệt. Dưới đất nằm một cái xác, máu thịt xẹp lép, hai tròng mắt suýt rời khỏi tròng, biểu tình kinh khủng như thấy thứ gì rất đáng sợ.

Lâm Tiêu đến gần người chết, đó là thanh niên gầy gò mới này hắn đã gặp. Trên làn da xẹp lép hẳn mấy vết dây sâu tím bầm, thanh niên chết vì bị vũ khí như roi siết chết.

Lâm Tiêu nhúh mảy. Thanh niên gầy gầy phải cái gì mà mới nửa canh giờ đã chết tại chỗ? Biểu tình còn hời hùng như thế?

Trong lúc Lâm Tiêu suy tư thì mặt đất khê rung rinh, lòng Lâm Tiêu dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Lâm Tiêu vọt lên cao ngay.

Lúc Lâm Tiêu nhảy lên thì có mấy tiếng gió rít vang lên. Mấy tia sáng xanh bắn ra từ mặt đất quán hướng Lâm Tiêu, đó là những sợi dây leo màu xanh. Ánh sáng đỏ rùng rợn bao bọc dây leo xanh.

Lâm Tiêu không dám khinh thường, Lôi Đình đao phút chốc ra khỏi vỏ, Ngũ Ngục Pháp Vương Đao điên cuồng chém ra:

- Phá!

Trong lói quang xèo xèo, Lâm Tiêu cắt nát tất cả dây leo màu xanh.

Một đồng sợi dây leo màu xanh bị cắt nát rơi xuống đất. Khiến Lâm Tiêu giật mình là chúng nó không ngừng mấp máy, lại ngừng tụ thành mấy sợi dây leo tiếp tục muốn quán lấy hắn.

Lâm Tiêu sắc mặt khó xem nói:

- Đây là thứ quái quỷ gì?

Lần đầu tiên Lâm Tiêu gặp thứ kỳ dị như vậy. Lâm Tiêu gầm lên, đao ý khủng bố hóa thành tầng tầng vờn rờn đao khí điên cuồng khuấy động. Chỉ giây lát dây leo màu xanh đầy trời lại bị cắt vụn rơi xuống đất.

Làm Lâm Tiêu hết hồn là những sợi dây leo màu xanh bị cắt nát bấy lại bắt đầu mấp máy.

- Ta không tin, tâm hỏa, ra!

Không đợi mớ dây leo màu xanh lại thành hình, từng đoàn tâm hỏa phun ra từ bàn tay Lâm Tiêu, đốt cháy những dây leo mấp máy. Tiếng xèo xèo vang lên, từng đợt khói đen và mùi khét bốc lên. Những dây leo màu xanh bị đốt thành tro, lần này thì chúng nó không sống lại nữa.

Lâm Tiêu thở phào, nếu tâm hỏa cũng không thể tiêu diệt dây leo vậy hắn sẽ bỏ chạy ngay.

Sinh Tử Quỳnh Lâu này thật kỳ dị, Lâm Tiêu không dám thả lỏng thần kinh, tiếp tục bay tới trước.

Trên bình nguyên mênh mông, Lâm Tiêu khuếch tán tinh thần lực, luôn luôn chú ý bốn phía.

Đột nhiên tiếng thú rống vang lên. Lâm Tiêu ngoái đầu nhìn thấy cảnh tượng rung động. Một đồng dây leo rậm rạp bao bọc con yêu lang khổng lồ. Yêu lang cao trăm thước, toàn thân bị dây leo màu xanh thô cỡ cánh tay quán chặt. Có khoảng ngàn sợi dây leo siết chặt thân thể yêu lang.

Yêu lang khí thế đến cửu tinh đỉnh phong điên cuồng vằn vẹo, trong tiếng nổ đi dùng mấy sợi dây leo đứt đoạn. Nhưng mặc cho yêu thú yêu lang bứt đứt bao nhiêu dây leo màu xanh thì ngay sau đó những sợi dây leo sẽ liền lại như cũ, bao chặt yêu lang cửu tinh đỉnh phong.

Ong ong ong!

Dây leo hút từng ngụm máu, các sợi dây leo màu xanh biến đỏ thẫm. Thân thể yêu lang nhanh chóng xẹp xuống, chỉ mấy phút ngắn ngủi đã biến thành xác chết.

Đám dây leo màu xanh hấp thu xong tinh huyết trong người yêu lang dường như cảm ứng được Lâm Tiêu tồn tại, điên cuồng vằn vẹo bay hướng Lâm Tiêu đứng giữa không trung.

Đình!

Lôi Đình đao chém vào dây leo màu xanh phát ra tiếng kim loại va nhau đình tai. Lưỡi đao sắc bén chỉ chém vào giữa dây leo thô cỡ cánh tay thì không nhúc nhích được nữa.

- Lực phòng ngự mạnh quá.

Lâm Tiêu không dám khinh thường, dốc sức vận dụng đao ý thập phẩm viên mãn. Tiếng xoèn xoẹt vang tiếng không dứt, từng mảng dây leo rơi xuống đất, mấp máy.

Dây leo màu xanh đầy trời nổi giận, chúng nó điên cuồng vặn vẹo, hàng ngàn dây leo hóa thành màn trời quất vào Lâm Tiêu. Đa số dây leo màu xanh bị Lâm Tiêu chém trúng, đứt từng khúc rơi xuống. Có một ít dây leo xuyên qua phòng ngự của Lâm Tiêu, quất mạnh vào chân nguyên hộ thể.

Bùm!

Chân nguyên hộ thể ngoài người Lâm Tiêu vặn vẹo, sức mạnh kinh khủng từ Thiên Nguyên Long lân giáp thẩm thấu vào cơ thể hắn. Người Lâm Tiêu run mạnh, khí huyết cuộn cuộn.

Vù vù vù!

Đám dây leo màu xanh như không biết đau là gì, chúng nó từ bốn phương tám hướng ập đến. Nhìn từ xa Lâm Tiêu bị quả cầu dây leo màu xanh bao bọc, khó thấy được thân hình hắn.

Không thể tiếp tục thế này. Tay Lâm Tiêu liên tục phun ra tâm hỏa đốt cháy dây leo màu xanh. Dây leo rộp trề điên cuồng vặn vẹo, dường như rất là đau đớn. Có dao động sắc nhọn mơ hồ từ dưới đất truyền đến, dường như là chủ thể của đám dây leo đau đớn rít gào.

Lâm Tiêu khuếch tán tinh thần lực tìm ra ngay bản thể dây leo màu xanh dưới lòng đất:

- Ở đó! Thông Thiên Nhất Dao!

Lâm Tiêu chém nhất đao.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra, dưới lòng đất cách vài dặm có vật như rễ cây màu đỏ hình quả cầu thịt bị chém làm đôi, giấy lát sau nó khép lại hai nửa, lặn xuống lòng đất chạy trốn.

Từng mảng tâm hỏa từ trên trời giáng xuống, đốt cháy rễ cầu thịt đỏ kêu xèo xèo, nhưng nó không bị đốt thành tro như mấy dây leo màu xanh. Lâm Tiêu thấy vậy liền thúc giục Cửu U Huyền Tâm Diễm trong đầu, nhất muội chân hỏa đáng sợ hơn cả tâm hỏa tuôn ra ồ ạt. Một tiếng hét chói tai vang lên, rễ cầu thịt đỏ hóa thành làn khói. Một hạt châu màu xanh bay ra.

Lâm Tiêu nhíu mày nói:

- Cái gì đây?

Lâm Tiêu vung tay trái bắt lấy hạt châu màu xanh. Lâm Tiêu xòe tay ra xem, hạt châu này có màu xanh, bề ngoài rất là bình thường nhưng bên trong như có khí tức chuyển động, vô cùng xinh đẹp.

Trong hạt châu màu xanh, Lâm Tiêu cảm nhận khí tức sức sống dồi dào như thể đây không phải hạt châu bình thường mà là vật phẩm có sức sống mãnh liệt.

- Thứ kỳ lạ.

Lâm Tiêu nâng hạt châu màu xanh trong tay, cảm nhận mỗi tế bào trong cơ thể dồi dào sức sống, khí cơ sinh mệnh mãnh liệt tràn ngập, mỗi tế bào hít thở. Cơ thể Lâm Tiêu bị thương lúc đánh nhau với mớ dây leo màu xanh nhanh chóng phục hồi lại, giấy lát đã lành lặn.

Lâm Tiêu xoa tròn mắt, rất là ngạc nhiên. Lòng Lâm Tiêu máy động, thu về phòng ngự. Lôi Đình đao nhẹ cắt miệng vết thương dài mấy tấc trên cánh tay Lâm Tiêu, máu ứa ra.

Cảm nhận vết thương trên tay Lâm Tiêu, hạt châu màu xanh tỏa ánh sáng xanh. Vết đao trên tay Lâm Tiêu nhanh chóng khép lại, chỉ vài giây đã lành hẳn, làn da bóng loáng không một vết sẹo, chẳng chút dấu vết bị thương.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm. Hơi thở sức sống thật mạnh mẽ, năng lực chữa trị của hạt châu màu xanh quá cao, hoàn toàn không thua gì một số đan dược bất phẩm. Hạt châu màu xanh so với một số linh dược mới được Lâm Tiêu nhặt nhanh thì đứng là trên trời và dưới đất.

Sau khi biết công hiệu của hạt châu màu xanh, trong lòng Lâm Tiêu kích động. Lúc trước mớ dây leo màu xanh dai sức như thế chắc vì nhờ có hạt châu màu xanh, nếu có thêm nhiều hạt châu như thế sức phòng ngự của Lâm Tiêu sẽ đến mức độ khủng bố.

944. Chương 942: Hoạt Lực Chi Châu

- Lại đi tìm xem còn hạt châu tương tự không.

Lâm Tiêu cất hạt châu màu xanh vào Thương Long Tí, đang định rời đi.

Hạt châu màu xanh vừa tiến vào Thương Long Tí thì ba thứ trên người Lâm Tiêu có phản ứng. Một phương quốc cổ xưa nằm trong góc Thương Long Tí bay lên, tỏa ánh sáng mờng lung. Phân thân Toàn Địa Giáp đang luyện hóa da của Thiên Mãn Vương cũng cảm nhận được một cỗ sinh mạng nồng đậm. Thậm chí cả Thương Long Tí cũng tỏa ra một cỗ hào quang. Từng luồng sáng hiện ra bao phủ hạt châu màu xanh.

Xẹt xẹt xẹt!

Các ánh sáng kỳ lạ bùng lên trong Thương Long Tí, quấn lấy hạt châu màu xanh. Khí mờng lung trong hạt châu tỏa vàng sáng vàng dần biến mất, sức sống bị những ánh sáng hấp thu hết, cuối cùng hóa thành hạt châu màu xám không còn ánh sáng. Hạt châu vỡ thành bột phấn, biến mất trong không gian Thương Long Tí.

Vù vù vù!

Ánh sáng kỳ lạ trong Thương Long Tí rút về không gian, biến mất, không thấy có gì khác lạ.

Cảnh tượng kỳ dị khiến Lâm Tiêu ngây người. Chuyện gì đây? Tại sao năng lượng sinh mệnh trong hạt châu màu xanh bỗng chốc bị Thương Long Tí hấp thu? Đến bây giờ Thương Long Tí luôn là không gian trữ vật, lần đầu tiên Lâm Tiêu thấy nó biến dị.

Lâm Tiêu trầm ngâm nói:

- Trong Thương Long Tí còn thứ gì đó ta chưa nắm giữ được.

Lâm Tiêu lấy phương thuốc tỏa sáng ra, là phối phương Vương Thể đan được bí ẩn mà Lôi Thôi Đạo Nhân trao đổi với Lâm Tiêu trong Hắc Linh thành.

Vù vù vù!

Phương thuốc xuất hiện trong không gian Sinh Tử Quỳnh Lâu, tỏa hơi thở mệnh mờng, cường đại khiến Lâm Tiêu kinh hoàng biến sắc mặt. Lâm Tiêu định làm gì thì phương thuốc trở về bình thường, như chưa từng có gì khác lạ.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Là lừa.

Lâm Tiêu đắm chiêu. Tài liệu chính của Vương Thể đan có ba thứ, một là cửu phẩm Kỳ Mạch quả, hai là Hoạt Lực Chi Châu, ba là sinh mệnh chi tinh. Mới rồi hạt châu màu xanh rất có thể là Hoạt Lực Chi Châu, nhưng không biết sinh mệnh chi tinh là gì?

Trong tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu, một đám võ giả, yêu thú đã tiến vào, rải rác trong không gian bao la, gặp nhiều dây leo tập kích.

Một gã Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong chặt vật thở hổn hển như trâu, rống to:

- Lôi Đình Chi Hải, chết đi!

Trường kiếm chém ra, lôi quang đầy trời cắt vụn mười mấy dây leo dưới đất. Mặt đất nổ tung, một luồng sáng xanh bùng lên đập vào mắt võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nghi hoặc hỏi:

- Ủa? Đây là thứ gì?

Võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cầm hạt châu màu xanh, kích cỡ to bằng hạt cơm, toát ra hơi thở sự sống đậm đặc.

Có hơi thở sự sống ảnh hưởng, vết thương trên người võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhanh chóng lành lại. Những vết thương này dù dùng đan dược trị thương cũng cần một ngày mới lành, nhưng bây giờ tốc độ phục hồi ước chừng khoảng nửa canh giờ sẽ hoàn toàn chữa khỏi, làm võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong rất ngạc nhiên.

Võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong hiểu ngay giá trị của hạt châu màu xanh, biểu tình kích động nói:

- Báu vật thật kỳ dị, hạt châu trong bản thể dây leo có thể giúp vết thương trên người ta nhanh chóng lành lại, nếu lấy ra ngoài bản sẽ là báu vật ghê gớm!

Cùng lúc đó, một số cường giả ở chỗ khác đều phát hiện diệu dụng của hạt châu màu xanh, bọn họ rất hưng phấn. Một viên châu to cỡ hạt cơm lại không thua gì đan dược trị thương bát phẩm, còn viên to cỡ ngón út như của Lâm Tiêu thì ít nhất ngang bằng đan dược cửu phẩm.

Báu vật như thế mang ra bên ngoài sẽ gây sóng to gió lớn. Miễn gom đủ hạt châu màu xanh, bên trong chứa lực lượng sự sống thậm chí giúp võ giả ở thể bất bại trong chiến đấu.

Hay đây là huyền bí của Sinh Tử Quỳnh Lâu? Mọi người suy đoán.

Một góc khác không gian tầng thứ nhất, một con chim lửa người rực cháy ngọn lửa phun ra lửa đỏ đốt bản thể dây leo màu xanh khổng lồ dưới lòng đất, dây leo vụn vụn diên cuồng.

- Thu!

Hai con yêu thú cửu tinh đỉnh phong cường đại một phun tia chớp, một bắn ra đoàn sáng. Dây leo khổng lồ vụn vụn, hét chói tai, cuối cùng chết vào tay ba yêu thú.

Một hạt châu màu xanh hiện ra trước mặt ba con yêu thú.

- Sức sống thật đậm đặc, hay đây là sinh mệnh chi tinh mà các yêu vương đại nhân đã nói?

- Không đúng, cái này là Hoạt Lực Chi Châu, vô hiệu với các yêu vương đại nhân, chỉ hữu hiệu với yêu thú cửu tinh chúng ta. Công hiệu của sinh mệnh chi tinh hơn xa Hoạt Lực Chi Châu, thường chỉ xuất hiện ở tầng thứ ba.

Ba con yêu thú dùng bí pháp yêu tộc giao lưu với nhau, chớp mắt biến thành ba luồng sáng biến mất phía cuối trời.

- Nhất muội chân hỏa, chết đi!

Một đốm lửa từ trên trời giáng xuống, mặt đất trong phạm vi trăm dặm bị xói tung. Một rẽ hình tròn to lớn ấy chực thốc diên cuồng vụn vụn bị lửa đốt thành tro.

Vù vù vù!

Một luồng sáng xanh to cỡ ngón cái phóng lên cao tỏa ra dao động sự sống đậm đặc, Lâm Tiêu chớp vào tay.

Lâm Tiêu mừng rỡ:

- Hơi thở sự sống thật đậm!

Dọc đường đi Lâm Tiêu liên tục gặp nhiều dây leo màu xanh công kích, thu được hơn mười viên Hoạt Lực Chi Châu. Tuy dây leo cường đại hay không mà Hoạt Lực Chi Châu cũng khác biệt. Bản thể dây leo to cỡ ngón cái thì Hoạt Lực Chi Châu chỉ bằng hạt cơm, thậm chí không có. Bản thể dây leo thô cỡ cánh tay thì có Hoạt Lực Chi Châu bự bằng ngón út. Dây leo càng mạnh chứa Hoạt Lực Chi Châu càng lớn.

Sức sống của đám dây leo này rất dai, thường chỉ có lửa, tia sét, những công kích có thuộc tính phá hoại mạnh mẽ mới hoàn toàn đánh chết chúng nó. Nếu Lâm Tiêu không có nhất muội chân hỏa thì hẳn không dám khiêu khích bản thể dây leo to đùng này.

Lâm Tiêu bỏ Hoạt Lực Chi Châu vào không gian giới chỉ, hần lao tới trước. Mỗi lần Lâm Tiêu bỏ Hoạt Lực Chi Châu vào Thương Long Tí là sẽ bùng lên mấy luồng sáng hút sạch lực lượng sinh mệnh trong Hoạt Lực Chi Châu, không chừa chút gì. Hiện tại Lâm Tiêu không dám bỏ Hoạt Lực Chi Châu vào Thương Long Tí nữa.

Vù vù vù!

Đột nhiên tiếng xé gió vang lên, hai võ giả chặn đường Lâm Tiêu bay. Bọn họ nhìn xác dây leo khổng lồ phía xa, mắt lóe tia sáng tham lam.

- Tiểu tử, giao hạt châu ngươi vừa có ra đây!

- Đúng, nộp hết báu vật trên người thì chúng ta tha cho, nếu không ngươi sẽ biết tay!

Hai người một trước một sau bao vây Lâm Tiêu, ánh mắt hung dữ. Võ giả có thể vào Sinh Tử Quỳnh Lâu ít nhất là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, có địa vị cao quý trong thế lực phe mình. Báu vật bình thường không thể đánh động bọn họ, nhưng Hoạt Lực Chi Châu trong Sinh Tử Quỳnh Lâu có công hiệu cường đại làm bọn họ nẩy lòng tham.

Hai người mới nghe tiếng đánh nhau liền lao qua, nếu là rễ cây bình thường thì bọn họ sẽ không động lòng. Nhưng nhìn rễ thô to thì chắc hạt châu màu xanh bên trong dây leo rất cường đại, hai võ giả rục rịch.

Một võ giả mắt tam giác nhìn Lâm Tiêu, quát to:

- Tiểu tử, có thể dùng công kích thuộc tính hỏa đánh chết dây leo thì thực lực của ngươi cũng không yếu, nhưng ở trước mặt hai chúng ta mặc kệ thực lực của ngươi mạnh cách mấy cũng không đánh lại hai chúng ta hợp sức. Giao báu vật ra, tha cho ngươi khỏi chết.

945. Chương 943: Kính Tượng Phân Thân (1)

Những dây leo màu xanh rất đáng sợ, trừ vài thuộc tính khắc chế chúng nó ra, võ giả bình thường đụng phải dây leo là thảm họa. Thanh niên tóc đen có thể sẵn giết dây leo to như thế trừ bởi vì hỏa thuộc tính khắc chế ra còn có thực lực không yếu. Miễn thanh niên tóc đen giao báu vật ra thì võ giả mắt tam giác sẽ tha mạng.

Lâm Tiêu nhìn nam nhân mắt tam giác:

- Chết?

Hai võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mà lão lếu. Lâm Tiêu lười nói nhiều, vung tới một đao.

Hai võ giả sớm có cảnh giác cùng hét to:

- Dám đánh lại?

- Muốn chết!

Bọn họ hóa thành hai luồng sáng bay hướng Lâm Tiêu. Một người đỡ đao quang Lâm Tiêu chém ra, người kia từ sau lưng hần tung nhanh một quyền.

Ầm!

Người đằng trước không ngờ thực lực của Lâm Tiêu đáng sợ như thế, cảm giác sức mạnh ập đến, phun ra búng máu. Võ giả bay ngược ra sau, mắt trần ngập kinh hoàng. Tiểu tử này quá mạnh.

Võ giả mắt tam giác đánh lén sau lưng Lâm Tiêu, nắm đấm đã gần người hắn.

Bùm!

Lâm Tiêu lù lù bất động, chân nguyên chuyển động ngoài người, lực phòng ngự Thiên Nguyên Long Lâm giáp hoàn toàn vận dụng, Tinh Thần Tội Thể quyết đệ nhị trọng vận chuyển. Quyền lực của võ giả mất tam giác bị suy yếu nhiều tầng, Lâm Tiêu cảm giác như gãi ngứa.

Võ giả mất tam giác xoay tròn mắt trầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy? Ta đánh một quyền mà không phá được phòng ngự của hắn, tiểu tử này là quái vật gì?

Lâm Tiêu quay đầu:

- Có chút sức công kích này mà muốn ta giao báu vật ra?

Trong ánh mắt kinh khủng của võ giả mất tam giác, Lâm Tiêu chém nhất đao.

Răng rắc!

Một tia chớp thô như ngọn núi xen lẫn đao ý cường đại xé rách chân nguyên hộ thể, đánh văng võ giả mất tam giác ra, người gã bốc khói.

- Trốn mau!

Vù vù vù!

Giờ phút này, hai võ giả không có can đảm đánh với Lâm Tiêu, bọn họ chạy hai hướng khác nhau. Trên tay hai võ giả nắm một hạt châu to cỡ hạt cơm, vết thương nhanh chóng lành lại.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng:

- Nếu đến rồi thì ở lại đi!

Xẹt xẹt xẹt!

Vù vù vù!

Luồng đao quang rực rỡ xẹt qua không trung, chém hai võ giả thành hai khúc, máu phun tung tóe, cảnh tượng máu me. Hai cái đầu bay lên cao, đôi mắt xoay tròn, chết không nhắm mắt.

Lâm Tiêu cất không gian giới chỉ của hai võ giả, hắn không thèm nhìn xác bọn họ, biến mất phía chân trời.

Lâm Tiêu bay đi không biết bao nhiêu vạn dặm giết nhiều dây leo màu xanh, cuối cùng đáp xuống một đỉnh núi.

- Không gian của Sinh Tử Quỳnh Lâu quá to, bay lâu như vậy vẫn chưa đến tận cùng, không biết bao lâu mới tìm ra lối vào không gian tầng thứ hai đây?

Lâm Tiêu ngồi xếp bằng phục hồi tinh thần chân nguyên, tinh thần lực thẩm thấu vào không gian giới chỉ của hai võ giả lúc trước bị hắn giết.

Trong không gian giới chỉ của hai người có nhiều đan dược, nguyên thạch, nhưng đa số là thất phẩm, có một ít đan dược bát phẩm, chỉ vài viên đan dược cửu phẩm, đa phần là nguyên khí đan phục hồi chân nguyên. Mấy thứ này không quá quý trọng đối với Lâm Tiêu, hắn tu luyện Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, chân nguyên sẽ không khô cạn, hơn xa công pháp bình thường.

Trong không gian giới chỉ có một ít công pháp võ kỹ nhưng toàn là thiên cấp đệ giai, ngẫu nhiên có một, hai môn công pháp thiên cấp trung giai. Mấy công pháp này không có tác dụng gì lớn cho Lâm Tiêu, nhưng có một môn thân pháp khiến hắn thấy mới mẻ.

- Kính Tượng Phân Thân, lấy chân nguyên, khí huyết, tinh thần lực làm đường dẫn tách thành một hoặc vài tàn ảnh có hơi thở hoàn toàn giống nhau. Thực lực càng mạnh, lĩnh ngộ võ kỹ càng thấu suốt thì Kính Tượng Phân Thân càng mạnh lên.

Mắt Lâm Tiêu sáng rực. Kính Tượng Phân Thân nghe khá giống với Phân Thân Hóa Ảnh quyết của Lâm Tiêu, nhưng thật ra khác biệt rất lớn. Phân Thân Hóa Ảnh quyết là dùng chân nguyên hình thành một

đồng tàn ảnh, tuy hơi thở rất gần với bản thể nhưng cường giả thật sự dễ dàng tìm được chân thân ở đâu. Lực công kích của tàn ảnh không mạnh, tách ra khỏi bản tôn chỉ xem như một loại thủ thuật che mắt.

Kính Tượng Phân Thân thì khác, trừ chân nguyên ra còn dung hợp một phần khí huyết, tinh thần lực của võ giả, tách ra phân thân giống bản tôn y như đúc. Dựa theo hiểu biết về võ kỹ, luyện đến đại thành thì Kính Tượng Phân Thân hầu như có một phần ba sức chiến đấu của bản tôn, trong cuộc chiến lực lượng tương đương điều này sẽ thay đổi chiến cuộc phút cuối.

Xem điều kiện Kính Tượng Phân Thân thì cần dung nhập tinh thần lực vào chân nguyên, khí huyết. Trừ luyện được sư ra võ giả bình thường không cách nào tu luyện công pháp này, hèn gì hai võ giả kia không sử dụng nó.

Lâm Tiêu nhớ kỹ yếu quyết Kính Tượng Phân Thân, lòng máy động:

- Phân!

Lâm Tiêu nhanh chóng tách một phần chân nguyên, khí huyết, tinh thần lực ra. Lâm Tiêu hoa mắt, bên cạnh xuất hiện một phân thân giống hần y như đúc. Phân thân có một phần tinh thần lực của Lâm Tiêu nên bản thể Lâm Tiêu trực tiếp dùng tinh thần lực khống chế phân thân.

Lâm Tiêu lòng máy động:

- Đi!

Phân thân đánh một quyền, mặt đất nứt ra cái khe to, sau đó phân thân tan biến trong không khí.

Lâm Tiêu lắc đầu. Phân thân này chỉ có một phần mười sức mạnh của hần, hơn nữa cực kỳ không ổn định, sơ sẩy một cái là sẽ tán loạn, khó khăn hơn Phân Thân Hóa Ảnh quyết rất nhiều. Dù sao Phân Thân Hóa Ảnh quyết chỉ là chân nguyên đơn giản biến đổi, Kính Tượng Phân Thân là kết hợp chân nguyên, khí huyết, tinh thần lực lại, cần nắm giữ chặt chẽ độ cân bằng giữa ba thứ.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Muốn nắm giữ Kính Tượng Phân Thân sẽ phải bỏ công sức nhiều.

Nếu hai võ giả lúc trước bị giết biết suy nghĩ của Lâm Tiêu sẽ tức hộc máu, mắng không có thiên lý. Kính Tượng Phân Thân là bọn họ vất vả cực khổ, trải qua nguy hiểm tìm ra trong một cấm địa. Bọn họ bỏ ra hai năm không thể luyện thành, Lâm Tiêu chỉ nhìn sợ đã tách ra phân thân có một phần mười thực lực. Tốc độ tu luyện như thế làm chín mươi chín phần trăm võ giả trên đại lục Thương Khung trở mặt lú lỏi, còn lại một phần trăm võ giả hét to biến thái.

Trừ đan dược, bí tịch ra Lâm Tiêu tìm được năm Hoạt Lực Chi Châu to cỡ hạt cơm trên người hai võ giả. Lâm Tiêu vuốt ve Thương Long Tí cổ xưa, hần trực giác Thương Long Tí không giống bình thường. Khi nào Thương Long Tí hấp thu đủ lực lượng sinh mệnh rất có thể nó sẽ biến dị. Dù sao mấy Hoạt Lực Chi Châu cỡ hạt cơm không có gì dùng, Lâm Tiêu ném năm viên Hoạt Lực Chi Châu vào Thương Long Tí. Tiếng xèo xèo vang lên, từng đợt ánh sáng bùng lên trong Thương Long Tí, chớp mắt hút sạch lực lượng sức sống trong Hoạt Lực Chi Châu, lại trở về tĩnh lặng.

Lâm Tiêu bay thời gian dài rồi cuộc đến tận cùng tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Lâm Tiêu trợn to mắt nói:

- Đây là . . .

Trước mặt Lâm Tiêu là rừng dây leo rậm rạp, có mấy chục, hàng trăm vạn dây leo màu xanh bay đầy trời. Các sợi dây leo có thô có mỏng, thô thì như cột đá, mỏng thì như đầu tre. Mỗi dây leo màu xanh dài ngàn thước, như xúc tu che rợp trời. Nhìn rợn tóc gáy, rất khủng bố.

946. Chương 944: Kính Tượng Phân Thân (2)

Phía cuối rừng dây leo màu xanh có một trường đào màu đen to lớn đập vào mắt Lâm Tiêu, đó là lối vào tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Trên đất trống trước rừng dây leo, một đồng võ giả tụ tập lại, là các cường giả thiên tài đã vào Sinh Tử Quỳnh Lâu. Cách võ giả nhân loại trăm dặm, trên khoảng đất trống khác là đám yêu thú khổng lồ tụ tập lại, các cặp mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn cường giả nhân loại.

- Là yêu thú!

- Tin đồn có thật, trừ võ giả nhân loại chúng ta ra yêu thú đẳng cấp cứu tinh cũng có kỳ ngộ vào Sinh Tử Quỳnh Lâu. Đối với yêu tộc thì áo nghĩa sinh tử trong Sinh Tử Quỳnh Lâu cũng có thể giúp chúng ta đột phá đến cảnh giới yêu vương.

- Những yêu thú chết tiệt, nếu có thể tóm gọn hết chúng nó thì tốt rồi.

Các võ giả nhân loại mắt lạnh băng, mặt mày đầy sát khí, lạnh lùng bàn bạc.

Bên kia, một đồng yêu thú mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn phía võ giả nhân loại.

- Thật nhiều cường giả nhân loại, mỗi người hơi thở sự sống rất mạnh, thịt của chúng chắc rất ngon.

- Chỉ cần ăn đám võ giả nhân loại này thì thiên tài đỉnh cao nhất đại lục sẽ không còn một mống. Khi đó yêu tộc chúng ta sẽ cần quét toàn đại lục.

- Các người quên mệnh lệnh của mấy vị yêu vương đại nhân sao? Sinh mệnh chi tinh mới là mục đích chuyển đi của chúng ta.

Đám yêu thú giao lưu với nhau bằng bí pháp, chúng nó rất thông minh.

Nhìn chung sau khi yêu thú đột phá cảnh giới yêu vương mới nói tiếng người được, có trí tuệ không kém gì nhân loại, yêu thú bình thường thì chỉ có bản năng giết chóc. Nhưng đám cứu tinh yêu thú này đến từ các thế lực yêu thú, lệ thuộc yêu vương, khác hẳn yêu thú bình thường. Chúng nó chẳng những có được bí pháp để giao lưu với nhau, càng có trí tuệ ngang ngửa nhân loại.

Lâm Tiêu nhìn đám yêu thú, lòng máy động:

- Theo tin đồn thì đám yêu thú này nổi bật trong các thế lực yêu thú trên đại lục, yêu thú thiên tài có hy vọng trở thành yêu vương nhất.

Lòng Lâm Tiêu nổi sát khí, có lẽ hắn sẽ đưa Phân thân Toàn Địa Giáp lên vào đội yêu thú, tìm hiểu tung tích, bắt hết một đám yêu thú.

Đối với nhân loại thì yêu thú là kẻ thù lớn nhất, đương nhiên với tình huống trước mắt thì Lâm Tiêu không thể tùy tiện thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra khỏi không gian Thương Long Tí, hắn cần tìm cơ hội.

Lòng suy nghĩ kế hoạch, Lâm Tiêu đi hướng địa điểm đám võ giả nhân loại tụ tập.

Trước rừng dây leo màu xanh, nhiều võ giả nhân loại dựa theo thế lực của mình tụ lại thành từng nhóm. Lâm Tiêu tìm hiểu rõ khu vực võ giả Đế quốc Võ Linh, hắn thấy ngay đại ca Lâm Hiên.

Lâm Tiêu mừng rỡ chạy vào trong đội:

- Đại ca!

Lâm Hiên mừng rỡ kêu lên:

- Nhị đệ!

Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh, nhóm Hứa Chính bước tới, ánh mắt từ lo trở nên yên lòng.

Cường giả Quận Hiên Dật khá may mắn, ít ra trong tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu không có người chết. Mấy quận khác thì chết vài võ giả. Đội Đế quốc Võ Linh hơn trăm người hiện giờ chỉ còn lại hơn tám mươi, chết khoảng mười phần trăm. Mấy thế lực khác cũng vậy, hoặc nhiều hoặc ít có người chết.

- Không ngờ lối vào tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu nằm ở tận cùng rừng dây leo, làm sao đi vào đây?
- Nhiều dây leo như vậy trừ phi là cường giả đẳng cấp vô địch Quy Nguyên cảnh mới cường ép phá bỏ được, những cường giả khác mà bị dây leo bao vây thì dữ nhiều lành ít.
- Đúng vậy! Chẳng lẽ chúng ta bị nhốt chết trong tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu sao? Nghe nói mỗi tầng Sinh Tử Quỳnh Lâu khác nhau, càng lên cao thì linh ngộ sinh tử càng rõ ràng, báu vật cũng mạnh hơn. Nếu bị nhốt ở tầng thứ nhất thì ta không cam lòng chút nào.
- Chúng ta có nhiều người như vậy, cùng nhau lao đi thì xác suất lớn hơn nhiều.

Thời gian trôi qua, nhiều võ giả tụ tập trước rừng cây, bàn bạc với nhau, không dám tùy tiện hành động.

Trong không gian tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu đa số người đã ném mùi mớ dây leo màu xanh khủng bố. Thiên tài có thuộc tính hỏa hay lôi thì đỡ, còn một số võ giả không có thủ đoạn đặc biệt, dây leo thô cỡ móng cái đủ giết một thiên tài đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Dây leo thô cỡ cánh tay thì sẵn giết thiên tài đẳng cấp Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Sâu sâu nhất rừng dây leo có dây leo màu xanh thô hơn cánh tay gấp mấy lần, nếu bị trói thì sẽ là tai họa lớn.

Chờ mấy canh giờ sau, võ giả các thế lực hành động.

Chỗ Đế quốc Thiên Huyền, một thanh niên tóc tím mặc giáp tím, tử khí bao phủ toàn thân, gã quát to:

- Người Đế quốc Thiên Huyền đi theo ta!

Thanh niên tóc tím lao vào rừng rậm rạp dây leo trước.

Vù vù vù!

Như quái vật bị đánh thức, dây leo chậm rãi múa may đột nhiên nổi loạn, điên cuồng tuôn hướng thanh niên tóc tím, che rợp trời không đường trốn.

Thanh niên tóc tím quát to:

- Phá cho ta!

Người thanh niên tóc tím tỏa ánh sáng tím. Tiếng xoèn xoẹt không dứt, dây leo màu xanh trong phạm vi trăm thước bị những ánh sáng tím bắn nhanh đánh nát bấy, tan biến trong không trung.

- Đi, theo Độc Cô sư huynh!
- Có Độc Cô sư huynh đi trước mở đường mọi người còn sợ gì?

Các cường giả Đế quốc Thiên Huyền hành động, hóa thành các luồng sáng đi theo thanh niên tóc tím lao vào rừng dây leo.

Ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rú đinh tai vang vọng thiên địa, khắp nơi nổ tung tóe. Mọi người không chút do dự thi triển thủ đoạn mạnh nhất của mình, bọn họ quay quanh thanh niên tóc tím đi hướng lối vào tầng thứ hai.

Rừng dây leo màu xanh dài khoảng mười mấy dặm, chớp mắt võ giả Đế quốc Thiên Huyền đã vào một, hai dặm.

Thấy vậy đám thiên tài mấy thế lực khác cũng rục rịch.

- Các thiên tài Đế quốc Minh Nguyệt đi theo ta!
- Người Đế quốc Thần Võ cùng lên.
- Người thành Thiên Nguyên ở đây!

Tiêu Thu Huyết của Đế quốc Minh Nguyệt, Lăng Thiên Hậu của Đế quốc Thần Võ, các lãnh tụ dẫn dắt cường giả thế lực của mình lao vào rừng dây leo màu xanh. Có những cường giả đi trước mở đường, võ giả chung thế lực theo sát xông vào. Vang tiếng nổ đéng tại khắp rừng dây leo, hỏa hoa, phong nhẫn bay tứ tán, đao khí, kiếm khí khủng bố tung hoành cứu thiên thập địa.

Không phải mọi người đều đi theo cường giả thế lực của mình. Một vài võ giả tự phụ mình cường đại hoặc quá kiêu ngạo thì tự mở một con đường lao thẳng tới trước, tự bày thực lực.

Mắt tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lóe tia sáng, hét to:

- Đế quốc Võ Linh, đi theo ta!

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền dẫn mọi người bước vào rừng dây leo.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đánh ra một quyền:

- Hoàng Khí Trùng Thiên!

Long khí màu vàng quét qua, một đồng dây leo màu xanh dọc đường đi tan nát thành tro, lộ ra con đường dài trăm thước. Bách Lý Huyền không chờ dây leo khép lại, gã vội vàng bay đi.

- Theo sau, đi theo tứ hoàng tử điện hạ!

- Chúng ta đi!

Các võ giả Đế quốc Võ Linh thấy vậy cùng bước vào trong. Đa số võ giả đi theo tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, nhóm Chu Tân, Thiên Linh quận chúa vây quanh tứ hoàng tử Bách Lý Huyền.

Hai thanh niên nhìn Tiêu Càn, ánh mắt ý hỏi:

- Tiêu đại ca?

947. Chương 945: Xông Qua Rừng

Tiêu Càn mỉm cười nói:

- Theo sau.

Tiêu Càn cất bước đi vào trong.

Đám người Lâm Hiên nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, còn chúng ta?

Lâm Tiêu cười nói:

- Nếu tứ hoàng tử điện hạ đã kêu gọi thì chúng ta đừng để hấn thất vọng.

Lâm Tiêu đi vào rừng dây leo.

Xẹt xẹt xẹt!

Những dây leo bị mọi người chém đứt nhanh, phục hồi cũng mau. Chỉ chớp mắt dọc đường đi lại mọc ra nhiều rễ hóa thành các luồng sáng ập đến. Lâm Tiêu hét to, Lôi Đình đao chặt chém, chân nguyên khủng bố chứa lôi quang cường đại cắt nát mấy chục dây leo màu xanh tấn công thành tro.

Lâm Tiêu quát to:

- Các vị, theo sát ta!

Lâm Tiêu nhanh chóng vọt lên trước, rất nhanh đuổi theo đội Tiêu Càn.

Sau lưng Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Đồng Phương Nguyệt Linh, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần, Hứa Chính, Chu Ngụy theo sát. Mọi người tự hình thành vòng tròn, có Lâm Tiêu đi trước mở đường, bọn họ đối mặt công kích ít hơn nhiều. Giang Trần mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ cũng dư sức ứng đối.

Không chỉ bên võ giả nhân loại hành động, bên kia đám yêu thú cũng bắt đầu hành động. Tiếng gầm rống liên tục vang lên, nhiều yêu thú thuộc tính hỏa hoặc lôi đi ngoài cùng. Các yêu thú phun ra lửa, tia chớp. Hai bên không ngừng di hướng lối vào con đường liên thông tầng thứ hai nằm sâu trong rừng Hứa Chính.

Trong phút chốc rừng dây leo màu xanh toàn là tiếng nổ, các dây leo như rau hẹ bị cắt đứt. Mọi người đi mãi không dừng, mỗi đội nhanh chóng xông lên trước. Bọn họ không rảnh nhặt Hoạt Lực Chi Châu rơi ra từ người bản thể dây leo bị tiêu diệt.

Trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, mỗi tầng chứa báu vật, càng lên cao báu vật càng tốt. Nếu vì một ít Hoạt Lực Chi Châu mà không thể vào tầng thứ hai, thậm chí bị nhốt trong rừng dây leo màu xanh vậy mất nhiều hơn được

Nhiên võ giả thầm tiếc nuối:

- Trong bản thể bên dưới mở dây leo toàn là báu vật, tiếc quá.

Nhưng bọn họ buộc phải đi theo đại đội của mình.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên trong không gian này, khắp nơi là tiếng sấm ầm ầm, động đất, mảng lớn dây leo màu xanh chết đi. Rừng dây leo điên cuồng múa may rơi vào cuồng bạo.

Ong ong ong!

Tiếng gió rít cực nhanh vang lên. Các góc rừng dây leo chui ra dây leo màu xanh thô cỡ cánh tay, dài vượt qua các chướng ngại vật quét hướng đám đông.

Tiếng kinh kêu vang lên:

- Các vị chú ý!

- Cẩn thận!

Phe Đế quốc Võ Linh, dưới lòng đất bỗng trồi lên hàng trăm dây leo thô to cuốn lấy võ giả trong đội.

Ầm ầm ầm!

Vô số chân nguyên công kích hất bay mở dây leo thô to, nhưng vẫn còn mười mấy sợi dây leo màu xanh đột phá phòng tuyến, đánh vào đội Đế quốc Võ Linh.

Tiếng hét thảm vang lên:

- A!

Hai võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ không kịp né bị mấy sợi dây leo kéo ra khỏi đội. Hai võ giả trợn to mắt, khí huyết nhanh chóng biến mất, chỉ giây lát đã thành cái xác mặt vắn vẹo, chết không nhắm mắt.

Một kích trúng đòn, mở dây leo màu xanh vắn vẹo quét nhanh hướng tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đi đằng trước nhất đội.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền hét to một tiếng:

- Hoàng Khí Trùng Thiên!

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đánh một quyền chấn vỡ bảy, tám dây leo màu xanh. Còn lại mấy dây leo công kích từ góc độ khác, mất tứ hoàng tử như điện, chưởng đao liên tục vỗ chém nát dây leo.

Vù vù vù!

Khúc giữa đội có hơn mười sợi dây leo thò lên từ lòng đất quét hướng cường giả trong đội, khiến mấy cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ biến sắc mặt, vội vàng thụt lùi.

- Lôi Điện Diệt Thế quyền!

Ầm ầm ầm!

Có lôi quang xẹt tới, tiếng xèo xèo vang lên. Hơn mười dây leo thô to bị đốt khét.

- Đa tạ Chu Tân sư huynh.

- Chu Tân sư huynh thần công cái thế!

Mấy võ giả tìm được đường sống trong chỗ chết thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cảm kích.

Đường Lăng đi bên cạnh Chu Tân mắt hấp háy, mở miệng nói:

- mấy người lại gần chút. Chu Tân sư huynh tu luyện Lôi Đế quyết có tác dụng khắc chế mấy sợi dây leo, chỉ cần theo sát Chu Tân sư huynh thì bảo đảm mấy người sẽ bình an đến tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Mấy người vẻ mặt mừng rỡ vội chạy tới nhóm Chu Tân:

- Tốt quá, có Chu Tân sư huynh ở, những dây leo này bé nhỏ không đáng kể.

Chu Tân liếc mấy người đó, mắt lóe tia sáng lạnh. Dây leo di chuyển trăn tréo, có vẻ chúng có trí tuệ. Dây leo thô cỡ cánh tay thì không sao, nhưng khu vực chính giữa có dây leo thô cỡ cột trời công kích thì bản thân Chu Tân cũng bị nguy hiểm, khi đó đám người đi theo gã sẽ là cái bia chắn cho gã.

Những võ giả nhận che chở không hay biết suy nghĩ trong lòng Chu Tân, bọn họ tràn đầy cảm kích gã, thả lỏng thần kinh.

Đằng sau đội, một đồng dây leo thô cỡ cánh tay quát hướng nhóm Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu múa nhanh chiến đao cắt vỡ một đồng dây leo màu xanh. Nhưng công kích bình thường vô hiệu với những sợi dây leo này, vừa bị chặt đứt chúng nó lại mọc mới, rậm rạp không có cuối.

Lâm Tiêu hét to:

- Các vị theo sát ta!

Lâm Tiêu chém mạnh một đao, hắc dặc hết sức ra, lôi quang màu lam kêu xèo xèo. Mấy chục dây leo xung quanh bị đốt thành tro.

Bùm bùm bùm!

Lâm Hiên liên tục đánh trả, mỗi chiêu vỗ ra có ánh sáng đen bay xẹt qua mở dây leo màu xanh, làm chúng nó thành tro bụi.

Trừ Lâm Tiêu, Lâm Hiên ra nhóm Hứa Chính hơi chật vật. Đòn công kích của bọn họ không yếu, tiếc rằng không có hiệu quả đặc biệt với mở dây leo màu xanh đánh mãi không chết, buộc lòng phải phòng ngự.

Mấy người sắp rơi vào nguy hiểm, Lâm Tiêu đi tới cuối đội, chặn lại mấy dây leo thô to tấn công.

Lâm Tiêu nói:

- Mấy người đi lên trước!

- Lâm Tiêu, hãy cẩn thận!

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần, Chu Ngụy không dài dòng, thừa dịp Lâm Tiêu ngăn cản dây leo màu xanh thì vội vàng xông lên tới gần nhóm Tiêu Càn. Áp lực của đám người Hứa Chính giảm bớt, Lâm Tiêu cắt đuôi thì rơi vào tình thế nguy hiểm. Lâm Tiêu luống cuống chống đỡ mở dây leo.

Lâm Hiên hét to một tiếng:

- Nhị đệ, để ta giúp người!

Hai quyền nhanh như chớp tung ra, Lâm Hiên liên tục đánh nát mấy sợi dây leo thô to.

Lâm Tiêu sửng sốt thềm truyền âm:

- Ủa? Đại ca đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi?

Lâm Hiên đáp lời:

- Đúng vậy! Ta vào Sinh Tử Quỳnh Lâu không lâu thì đã đột phá, những sợi dây leo này sức sống quá dẻo dai, may mắn ta đột phá nếu không đành chịu thua với chúng nó.

Lâm Tiêu gật đầu, nói:

- Đại ca hãy đi chỗ Nguyệt Linh quận chúa, nơi này có ta đủ rồi, nhớ đừng lộ ra nhiều thực lực.

Lúc này một sợi dây leo thô to ập đến trước mặt Lâm Tiêu, hắn vỗ chưởng, lòng bàn tay phát ra chút tâm hỏa. Dây leo màu xanh như đung phải điện vội rụt về.

Mắt Lâm Hiên sáng lên, lòng máy động nói:

- Ta hiểu.

Lâm Hiên nhìn ra Lâm Tiêu tỏ vẻ vất vả chống đỡ mớ dây leo màu xanh là vì hắn không hoàn toàn để lộ thực lực, gã lo lắng là dư thừa. Lâm Hiên nhìn tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đi đằng trước đội, Lâm Tiêu che giấu thực lực của mình hiển nhiên là vì nguyên nhân nào đó, Lâm Hiên nghĩ gã cũng nên bắt chước hắn.

Trải qua thời gian dài chém giết, mọi người đã xuyên qua hai phần ba rừng dây leo, cách lối vào tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu chỉ có vài năm.

948. Chương 946: Tầng Thứ Hai

Dây leo thô to công kích mọi người ít dần, cũng càng lúc càng đáng sợ.

Nhất là tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đi đằng trước nhất bị hàng trăm dây leo màu xanh thô to công kích, nếu không có đám cường giả xung quanh ngăn cản thì gã sút rơi vào nguy hiểm.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lòng lạnh lẽo, cứ tiếp tục thế này thì không được. Hiện tại đã vất vả như vậy, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sắp không chịu nổi dây leo màu xanh bình thường, nếu gặp phải một số dây leo mạnh hơn chút thì gã sẽ rơi vào nguy hiểm, không thể thoát khỏi.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền liếc đám người Lâm Tiêu đi cuối đội, lòng máy động, gã nhếch mép.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền chỉ vào Lâm Tiêu, hét lên:

- Lâm Tiêu, người đi đằng trước!

Mọi người không hiểu, không rõ tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nói câu đó là ý gì.

Bách Lý Huyền giải thích rằng:

- Các vị, hiện tại công kích của đám dây leo càng lúc càng mạnh mẽ, chúng ta cần tập trung tất cả cường giả nào có tác dụng khắc chế dây leo lại. Lâm Tiêu, chiến đao của ngươi là nguyên khí thượng phẩm thuộc tính lôi, đi đằng trước nhất mới phát huy ra tác dụng, đứng ở phía sau ra công không ra sức sao được? Người muốn đi sau chót cũng được, đưa nguyên khí thượng phẩm của ngươi cho người cần dùng mượn, chờ qua tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ trả lại sau.

Bách Lý Huyền nói đường hoàng, mọi người hiểu ra, khâm phục vì tứ hoàng tử quả là đại nghĩa.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Ta ở phía sau rất tốt, tứ hoàng tử thực lực cao cường, xung phong phía trước. Thiếu ta hay thêm ta cũng không quan trọng.

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Tứ hoàng tử rốt cuộc không nhịn được nữa.

Ánh mắt tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lạnh lùng nói:

- Như thế nào? Hay ngươi không muốn?

Bách Lý Huyền quát to:

- Có vài người tự xưng là đệ nhất thiên tài đế quốc, hành vi đó khác gì cầm thú? Hoặc giao ra nguyên khí thượng phẩm hoặc đi trước cả đội, nếu không thì rút ra khỏi đội Đế quốc Võ Linh đi! Đế quốc Võ Linh chúng ta không cần loại người ích kỷ như ngươi!

- Hoàng huynh hơi quá đáng.

bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa nhú mày nói:

- Tuy Lâm Tiêu ở đằng sau đội nhưng cũng dốc sức giết đi, ích kỷ bao giờ?

- Bát đệ nói sai.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lạnh lùng nói:

- Hiện tại là lúc thử thách chúng ta đồng tâm hiệp lực, có vài người vì ích kỷ của bản thân không chịu hiệp đồng. Để người như vậy ở trong đội có ích gì? Đi sau đội chỉ là vướng víu.

- Tứ hoàng tử điện hạ nói đúng, chúng ta đến từ Đế quốc Võ Linh đương nhiên cần đồng tâm hiệp lực. Nếu chỉ làm theo ý mình, lo cho ích lợi của bản thân khó tránh trở thành nằm bè bầy mắng.

Chu Tân nhìn Lâm Tiêu, cười khẩy nói:

- Chu Tân ta thì khác, dù tứ hoàng tử điện hạ kêu ta làm gì, miễn có ích cho tất cả võ giả có mặt ở đây thì ta tuyệt đối không từ chối!

Trong phút chốc nhiều người nhìn hướng Lâm Tiêu.

Trái tim đám người Hứa Chính treo cao, không rõ tại sao tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhắm vào Lâm Tiêu. Bọn họ liếc Lâm Tiêu lại ngó tứ hoàng tử, nhìn Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Hiên, liên tưởng vài lời đồn.

Bách Lý Huyền liếm môi, lạnh lùng cười:

- Lâm Tiêu, ngươi có qua hay không?

Lâm Tiêu chẳng thèm nhìn Bách Lý Huyền, chân nguyên khuếch trương thanh âm lan rộng:

- Tứ hoàng tử điện hạ thật oai phong, nếu điện hạ không hoan nghênh chúng ta vậy chúng ta không cần đi theo điện hạ làm gì. Ai muốn tham gia đội của chúng ta cùng hợp sức lên tầng thứ hai?

Lời vừa thốt chần chừ toàn trường. Lâm Tiêu thật sự dám tách khỏi đội mở đường đi khác? Mọi người đều thấy mới rồi nhóm Lâm Tiêu biểu hiện như thế nào, tuy không yếu nhưng trứng chọi đá, chặt vật không chịu nổi. Nếu nhóm Lâm Tiêu tách khỏi đội sẽ dữ nhiều lành ít.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lạnh lùng cười:

- Lâm Tiêu, uống cho ngươi được xưng là đệ nhất thiên tài đế quốc, quả là sỉ nhục cho Đế quốc Võ Linh ta. Người như vậy đế quốc muốn ngươi làm gì?

- Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn đại biểu đế quốc? Ngày xưa phái người truy sát ta, giờ dùng trò hèn này? Bách Lý Huyền, đừng để ta khinh thường ngươi.

Giọng Lâm Tiêu như sắt thép truyền đi xa, làm các võ giả Đế quốc Võ Linh cùng nhìn sang.

- Cái gì? Ngày xưa tứ hoàng tử điện hạ từng phái người truy sát Lâm Tiêu?

- Có chuyện gì?

- Khả năng không lớn. Lâm Tiêu là thiên tài của đế quốc, tương lai tứ hoàng tử muốn cai quản đế quốc cần có nhiều thiên tài như thế mọc lên, không đến nỗi nông nổi phái người truy sát Lâm Tiêu đi?

Mọi người giật mình, trợn mắt há hốc mồm.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nét mặt sa sầm nói:

- Lâm Tiêu, ngươi đừng ngậm máu phun người!

Một cái thước đo màu đen hiện ra trong tay Lâm Tiêu:

- Tứ hoàng tử điện hạ chắc không quên Minh Vực Xích này?

Bách Lý Huyền dám quang minh chính đại gây sự thì Lâm Tiêu không ngại vạch ra vài chuyện.

- Minh Vực Xích, đó chẳng phải là vũ khí của Minh Thanh sao?

- Minh Thanh là hộ pháp của tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, hay chuyện có thật?

Minh Vực Xích của Minh Thanh xuất hiện, mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn tứ hoàng tử Bách Lý Huyền thay đổi. Bách Lý Nghĩa, Bách Lý Tuyền há to mồm, không ngờ giữa Lâm Tiêu và Bách Lý Huyền có chuyện như vậy.

Hình tượng cao lớn của Bách Lý Huyền trong lòng mọi người bỗng chốc tan vỡ.

Bách Lý Huyền mở miệng nói:

- Minh Vực Xích có thể đại biểu cái gì . . .

Đột nhiên vang tiếng nổ, đất đai rung rinh. Trung tâm rừng dây leo đất cát bay tứ tung đổ ập hướng mọi người.

Đám người giật mình kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Vù vù vù!

Tinh thần lực khuếch tán, Lâm Tiêu biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, chạy mau!

Lâm Tiêu cảm giác được vô số dây leo thô như bánh xe dưới lòng đất điên cuồng ập đến, chứa đầy quang sự sống khủng bố. Lâm Tiêu tách khỏi đội lao hướng lối vào nằm ở cuối rừng dây leo màu xanh.

Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh, đám người Hứa Chính theo Lâm Tiêu ngay.

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa, Bách Lý Tuyền tham gia đội Lâm Tiêu:

- Không ngại hai chúng ta tham gia đi?

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Cẩn thận!

Lâm Tiêu hươ chiến đao chém ngay giữa Bách Lý Nghĩa và Bách Lý Tuyền, đao quang khủng bố hóa thành luồng sáng chém xuống mặt đất khoảng giữa hai người.

Ầm ầm ầm!

Một sợi dây leo siêu to lao ra. Đao quang sắc bén chỉ chém ra vết thương dài vài thước, chớp mắt vết thương khép lại, dây leo quét hướng mọi người.

Lâm Hiên phản ứng lại trước tiên, gã võ chưởng nhưng bị dây leo thô to quét bay ra.

Bách Lý Tuyền cắn môi hồng tung nắm đấm:

- Ăn một đấm của ta!

Long khí vàng trào dâng, nắm đấm đánh vào dây leo màu xanh phát ra tiếng kim loại va nhau. Mặt Bách Lý Tuyền đỏ ửng, liên tục thụt lùi.

Sợi dây leo thô cỡ bánh xe, uy lực hơn xa tất cả dây leo màu xanh lúc trước, làm người sợ hãi biến sắc mặt. Cùng lúc đó, mấy người khác trong đội cũng bị dây leo cường đại công kích.

Vang tiếng hét thảm:

- A!

Hơn mười dây leo thô cỡ bánh xe quất mạnh vào đội các thể lực khác. Giữa tiếng kêu gào thê thảm, bảy, tám võ giả bị dây leo to quét trúng nổ nát bấy.

949. Chương 947: Quái Vật Màu Xanh (1)

Lâm Tiêu biến sắc mặt. Công kích thật mạnh mẽ, võ giả chết đi đa phần là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, có vài Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Có thể một kích đánh nát bọn họ, mỗi sợi dây leo ít nhất có sức mạnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

Phương xa, đội các thể lực yêu thú cũng bị dây leo thô to công kích.

- Grao!

Những sợi dây leo khác với dây leo màu xanh bình thường, mặt trên có hoa văn tơ vàng vô cùng sắc bén, tốc độ nhanh như tia chớp. Dây leo thô to tựa sao băng đâm vào cơ thể một cửu tinh yêu thú, nó tức giận gầm rống. Cửu tinh yêu thú cao trăm thước chớp mắt bị hút khô máu thịt, mất hết sự sống.

Một con chim lửa phun ra ngọn lửa nóng cháy, trước kia lửa có thể đốt trụi dây leo thô cỡ cánh tay nhưng bây giờ đốt dây leo thô to bốc khói mà không làm nó thấy ngứa chút nào.

Mặt Lâm Tiêu trắng bệch:

- Quá mạnh, dù là phòng ngự hay công kích đều mạnh hơn những dây leo trước kia gấp mấy lần.

May mắn nhóm Lâm Tiêu không nhiều người, chỉ bị một sợi dây leo thô to công kích. Đội Đế quốc Võ Linh chịu đựng công kích dữ dội hơn, có tới năm sợi dây leo thô to công kích.

Chu Tân rống to:

- Lôi Đế Diệt Thế quyền!

Lôi quang dâng lên đầy trời, sấm chớp rùng rợn giăng khắp hư không phát ra tiếng nổ đi đùng đùng nhưng chỉ chém ra một vết nhỏ xíu mỏng manh trên dây leo thô to.

Vù vù vù!

Dây leo quét hướng Chu Tân, gã biến sắc mặt vỗ một chưởng đẩy một võ giả đứng cạnh mình về phía dây leo thô to.

Võ giả tức giận trợn to mắt:

- Ngươi . . .!

Bùm!

Võ giả bị dây leo thô to đánh nát bấy không chừa mẩu xương.

Mấy người khác sợ hãi hét lên:

- Chu Tân sư huynh, ngươi . . .!

Bùm bùm bùm!

Đám người Chu Tân, Đường Lăng ra tay nhanh như chớp ném mấy võ giả về phía dây leo thô to, kiếm chút thời gian thở dốc. Bọn họ cùng bay hướng lối vào tầng thứ hai.

- Đi!

- Đừng hiếu chiến!

Cảnh tượng tương tự xảy ra ở các nơi trong đội. Mọi người hét rầm lên, nhanh chóng chạy tới trước.

Lâm Tiêu quát to:

- Đừng đánh bừa, lao qua đi!

Nhất muội chân hỏa trong người Lâm Tiêu âm thầm phát tán trong tay phải, hần vồ chưởng va chạm với dây leo thô to.

Dây leo như thấy thứ gì đáng sợ, nhanh như chớp rút về, né xa vị trí nhóm Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu sững sốt, hần không ngờ nhất muội chân hỏa có công hiệu lớn như vậy. Ngấm lại cũng đứng, trong nhất muội chân hỏa chứa lực lượng căn nguyên của thiên hỏa Cửu U Huyền Tâm Diễm, loại thiên địa chí hỏa này là thứ đám dây leo sợ nhất.

Trong Bát Quái Lô, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm truyền ra dao động linh hồn mỏng manh dụ dỗ Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, thả ta ra đi, ta sẽ đốt trụi mấy thứ quỷ quái này, đưa cho người Hoạt Lực Chi Châu bên trong chúng nó.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình nói:

- Người nằm mơ.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vẩn vơ trong Bát Quái Lô:

- Tức chết ta!

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm bó tay trước Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lòng máy động, phát tán một tia lực lượng căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm. Tất cả dây leo thô to như gặp quỷ vội vàng né tránh, hình thành vùng chân không quanh người Lâm Tiêu.

Đám người bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa thần kinh căng thẳng thấy cảnh này đều ngẩn ngơ. Chuyện gì đây?

Chỉ có Lâm Hiên là dám chiêm nhìn Lâm Tiêu, gã cảm nhận lực lượng hỏa hệ cường đại trên người nhị đệ, giống hệ lực lượng lửa lúc tấn công Thiên Mãn Vương trong Đoạn Nha sơn mạch. Chắc nhờ thứ này nên mớ dây leo không dám đến gần.

Vang tiếng quát to:

- Còn đứng đó làm gì? Đi mau!

Đám người co giò chạy như điên, lao nhanh hướng con đường đi thông tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu. Dọc đường đi một đồng dây leo thô to tránh ra, tiếng vèo vèo vang lên, chớp mắt đám người Lâm Tiêu đã chạy vào đường hầm.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Chuyện gì đây? Dây leo thô to không tấn công nhóm Lâm Tiêu? Chuyện ma quỷ gì thế này?

Có người thầm hối hận, nếu lúc trước bọn họ đi theo Lâm Tiêu thì bây giờ đã lao vào con đường đi thông tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Nhưng giờ có nói gì cũng muộn màng.

Vù vù vù!

Mọi người dốc sức bay nhanh, tình diễn màn kịch chạy bỏ mạng. Khắp nơi vang tiếng hét thảm, máu phun tung tóe. Nhiều võ giả điên cuồng lao tới trước, đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền đi đầu nhanh chóng vọt vào con đường đi thông tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Đường hầm tầng thứ hai rất rộng lớn, mấy con cửu tinh yêu thú song song chạy vào cũng không thấy chật hẹp. Võ giả và yêu thú không xảy ra xung đột. Khi võ giả cuối cùng lao vào đường hầm tầng thứ hai Sinh

Tử Quỳnh Lâu, trong rừng dây leo phía sau đã là máu chảy thành sông. Khoảng một phần năm võ giả chết tại đây, không chừa mẩu xương.

Nhiều người cảm thán, mới tầng thứ nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu mà đã chết nhiều võ giả, quá tàn khốc.

Đường hầm tầng thứ hai là thế giới tối tăm, con đường dài dặc. Là cảm giác, tinh thần lực đều không thể khuếch tán, chỉ có vô tận phía trước lấp lóe nguồn sáng, là lối ra. Mọi người chỉ có thể cầm đầu chạy nhanh, không rảnh lo đến ai khác.

Lâm Tiêu thầm nghĩ:

- Chỗ này không tệ.

Lâm Tiêu thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra khỏi Thương Long Tí ngay, nó lao hướng bảy yêu thú, theo đội chạy khỏi đường hầm tối đen.

Hơi thở sống đậm đặc ập đến, tế bào toàn thân Lâm Tiêu nhẹ lâng lâng, toát ra khí cơ sức sống cường đại.

Trước mặt Lâm Tiêu là thế giới xanh biếc, trong không khí tràn ngập sức sống, khắp nơi là được khí mông lung. Đây là một ốc đảo thế ngoại đào nguyên, non xanh nước biếc, linh dược mọc đầy rẫy. Đưa mắt nhìn có mấy chục linh dược thất giai, còn có một, hai gốc linh dược bát giai. Mỗi gốc linh dược đều là dị chủng thượng cổ, hiếm hoi ở bên ngoài, có thể nói là báu vật quý hiếm.

Lâm Tiêu lú lỏi. Sinh Tử Quỳnh Lâu là nơi như thế nào? Trong tầng thứ nhất đầy rẫy linh dược lục giai, tầng thứ hai biến thành linh dược thất giai, bát giai, nếu đến tầng thứ ba chẳng phải là linh dược cửu giai? Nghe nói Sinh Tử Quỳnh Lâu có mười hai tầng, vậy tầng thứ mười hai thì sao? Nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp.

Càng làm cho Lâm Tiêu giật mình là trong không gian tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu bị khí cơ sức sống đậm đặc ảnh hưởng, Tinh Thần Tội Thể quyết đệ nhị trọng có xu hướng đột phá đệ tam trọng.

Lâm Tiêu tắc lưỡi thầm nghĩ:

- Hèn gì nhóm Võ Vương đại nhân nói trong Sinh Tử Quỳnh Lâu có thể cho võ giả nhanh chóng lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, chỉ tính khí cơ sinh mệnh đậm đặc thế này đủ khiến Tinh Thần Tội Thể quyết của ta đột phá. Nếu tu luyện một đoạn thời gian tại đây tương đương khổ tu mấy năm bên ngoài.

Càng khủng bố hơn là đây mới chỉ là tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu, tính theo quy luật thì càng lên cao khí cơ sinh mệnh càng đậm đặc, lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử càng đơn giản.

- Giờ tìm nhóm đại ca trước đã.

Lâm Tiêu giương mắt nhìn xung quanh một mảnh trống trải. Rõ ràng mấy người cùng nhau lao vào đường hầm tầng thứ hai nhưng sau khi đi ra mọi người bị tách đến khắp các góc, bị truyền tống đi chỗ khác nhau. Lâm Tiêu dựa vào cảm giác với Phân thân Toàn Địa Giáp, hẳn biết nó cách hẳn khoảng hơn mười vạn dặm.

950. Chương 948: Quái Vật Màu Xanh (2)

- Đi!

Lâm Tiêu hái hơn mười gốc linh dược, hóa thành luồng sáng bay hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Cách hơn mười vạn dặm, chỗ Phân thân Toàn Địa Giáp.

Vù vù vù!

Tế bào trên người Phân thân Toàn Địa Giáp mấp máy, cảm giác diễn sinh máu thịt. Phân thân Toàn Địa Giáp hấp thu da Thiên Mãn Vương, bản thân nó có chút hiểu biết áo nghĩa sinh tử, khí cơ sinh mệnh tầng thứ hai ảnh hưởng khiến nó càng hiểu rõ hơn.

Lâm Tiêu có trực giác nếu tu luyện mười năm trong chỗ này, chắc chắn Phân thân Toàn Địa Giáp sẽ lĩnh ngộ ra áo nghĩa sinh tử, bước vào cảnh giới ước bước yêu vương.

Cách sau lưng Phân thân Toàn Địa Giáp không xa có một võ giả nhân loại phát hiện nó ở giữa không trung.

- Là con yêu thú lạc bầy!

- Chết đi!

Thù hận giữa nhân loại và yêu thú như nước với lửa, không thể hòa giải. Đao khách phát hiện Phân thân Toàn Địa Giáp liền bay lên cao nhảy vài cái lao tới sau lưng Phân thân Toàn Địa Giáp, chém ngay một đao.

Ầm ầm ầm!

Đao quang sáng choang xen lẫn dòng lũ không thể ngăn cản, trong phút chốc đến sau lưng Phân thân Toàn Địa Giáp. Đao quang chém vào vảy giáp màu vàng đầy phù văn huyền diệu.

Bùm!

Lực phản chấn mạnh mẽ ập đến, đao quang sáng lóa tan nát, không để lại vết trầy nào trên vảy sau lưng Phân thân Toàn Địa Giáp. Võ giả trợn to đôi mắt kinh hoàng, biểu tình sợ hãi.

Võ giả trầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy? Ta dốc sức chém nhất đao mà không phá được vảy giáp của nó, đây là loại yêu thú gì?

Phân thân Toàn Địa Giáp ngoái đầu, đôi mắt vàng sậm nhìn võ giả. Lòng võ giả dâng lên lạnh lẽo, gã nhìn yêu thú màu vàng đột nhiên hươ móng vuốt. Móng vuốt huyền diệu biết bao, thiên địa biến sắc, trong mắt võ giả chỉ còn lại ánh sáng vàng. Lòng võ giả tràn ngập cảm giác bất lực, chợt sức mạnh ập vào mặt hất bay gã đi.

- Ta chết sao?

Võ giả bay ra xa mười mấy dặm, gã mở to mắt phát hiện mình bình yên vô sự. Yêu thú màu vàng không biết đã đi đâu.

Võ giả ngây người:

- Ta còn sống?

Võ giả khó tin, hoảng hốt rời đi.

Hai linh hồn khổng lồ chế bản tôn và Phân thân Toàn Địa Giáp nhanh chóng đến gần nhau.

Khi Lâm Tiêu lao qua một sơn cốc, tinh thần lực quét qua mặt đất trước mắt đột nhiên biến sắc mặt. Trong sơn cốc đầy rẫy quái vật toàn thân xanh biếc. Những quái vật hơi giống yêu thú, có đôi cánh thịt, bộ dạng như sư tử vừa giống con báo, không có lông. Trên người chúng mọc thứ như chồi non lóe ánh sáng xanh. Đôi mắt xanh lè nhìn Lâm Tiêu xẹt qua bầu trời, quái vật gầm rống.

Vù vù vù!

Trong khoảnh khắc có mười mấy quái vật màu xanh kéo đến vùng móng vuốt tấn công Lâm Tiêu.

- Muốn chết!

Lâm Tiêu vội rút Lôi Đình đao chém vào mấy quái vật màu xanh đang trước nhất.

Bùm!

Lôi Đình đao va chạm móng vuốt của đám quái vật màu xanh. Lôi quang xèo xèo, các quái vật màu xanh gào thét, móng vuốt khét đen. Nhưng giây lát ánh sáng xanh dâng lên, móng vuốt hoàn toàn như ban đầu. Lâm Tiêu bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra xa trăm thước.

Lâm Tiêu giật mình, lực lượng thật cường đại. Những quái vật màu xanh này nhìn không bắt mắt, thân hình chỉ mấy thước, khác xa cửu tinh yêu thú hỏ chút là trăm thước. Nhưng thực lực quái vật màu xanh rất đáng sợ, một móng vuốt không thua gì công kích của võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Grao grao!

Trong tiếng gầm rống, đám quái vật màu xanh không sợ chết điên cuồng nhào về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không dám lơ là, hấn rống to:

- Địa Ngục Dao!

Lâm Tiêu thi triển thức thứ bốn của Ngũ Ngục Pháp Vương Dao, kết hợp đao ý thập phẩm viên mãn. Thoáng chốc lôi quang dâng lên giữa hư không, một luồng đao quang màu đen thô to xẹt qua không trung, đánh đầu thẳng đó.

Phập! Phập! Phập!

Bảy, tám con quái vật màu xanh bị chém thành hai nửa, thân thể rách toạc.

Sau khi đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, tinh thần chân nguyên của Lâm Tiêu tăng mạnh kết hợp đao ý thập phẩm viên mãn đủ sức chém chết cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, không khác gì cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Những quái vật màu xanh này dù mạnh mấy làm sao đỡ nổi nhất đao đáng sợ của Lâm Tiêu?

Nhưng ngay sau đó Lâm Tiêu xoe tròn mắt. Đám quái vật màu xanh sau khi bị chém nát thành mấy mảnh thì cơ thể mấp máy giữa hư không, nhanh chóng phục hồi như cũ, hơi thở không yếu đi chút nào. Móng vuốt sắc bén vồ vào ngực Lâm Tiêu.

Bùm bùm bùm!

Lâm Tiêu liên tục thụt lùi, chân nguyên hộ thể ngoài người dao động, khí huyết sôi trào. Nếu không nhờ Thiên Nguyên Long Lân giáp nguyên khí thượng phẩm phòng ngự, Tinh Thần Tội Thể quyết thì Lâm Tiêu đã bị thương nặng hộc máu.

Vù vù vù!

Lôi quang dâng lên, đao quang lấp lánh cắt hư không. Mấy con quái vật màu xanh vây quanh Lâm Tiêu thoáng chốc tách rời thành mấy mảnh, bị loạn đao phân thân. Nhưng giây lát sau những cục thịt bị cắt lại ghép với nhau, không một giọt máu nhỏ ra, rất là hung hãn.

Lâm Tiêu xoe tròn mắt. Thế này làm sao mà đánh? Đám quái vật màu xanh thực lực mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong như dây leo màu xanh tầng thứ nhất, thân bất tử, đánh sao cũng không chết. Võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn mà bị đám quái vật kiểu này bao vây thì chỉ có một con đường chết.

Trên bầu trời, Lâm Tiêu bị hơn mười con quái vật màu xanh bao vây chặt chẽ, các móng vuốt màu xanh điên cuồng công kích hấn.

Lâm Tiêu rống to:

- Nhất muội chân hỏa!

Ngọn lửa vô hình bộc phát từ người Lâm Tiêu. Trong tiếng nổ bùm bùm, nhất muội chân hỏa chứa nhiệt đột cực cao lan tràn trên thân thể đám quái vật màu xanh.

Tiếng xèo xèo vang lên. Đám quái vật màu xanh lúc trước giết sao cũng không chết bị nhất muội chân hỏa đốt thì găm rống thê lương, toàn thân bốc khói xanh. Mấy con quái vật màu xanh ngay chính giữa chịu nhất muội chân hỏa đáng sợ nhất. Chốc lát sau cơ thể quái vật màu xanh tan rã chỉ để lại các hạt châu màu xanh. Các quái vật màu xanh còn lại hú lên, chạy tứ tán, chớp mắt không còn bóng dáng.

Lâm Tiêu thở hổn hển vẫy tay thu lấy mấy hạt châu màu xanh, lực lượng sinh mệnh đậm đặc truyền ra. Giống y như hạt châu màu xanh trong dây leo màu xanh ở tầng thứ nhất, nhưng công hiệu càng mạnh hơn một chút.

Lâm Tiêu giật mình thầm nghĩ:

- Thật kinh khủng, những hạt châu màu xanh này hiệu quả chữa trị tương đương với đan dược cứu phẩm, lấy ra ngoài bán e rằng các võ giả sẽ giành giết đổ máu.

Lâm Tiêu càng giật mình hơn là mức độ nguy hiểm của Sinh Tử Quỷnh Lâu. Nếu Lâm Tiêu không có nhất muội chân hỏa thì rất khó giết một con quái vật màu xanh, mới rồi trừ chạy trốn ra hẳn không còn đường lựa chọn nào khác.

Lâm Tiêu thầm lo cho đại ca Lâm Hiên:

- Không biết nhóm đại ca ra sao rồi?

Lâm Tiêu cúi đầu, phát hiện dao động linh dược đậm đặc từ sơn cốc nơi lúc nãy đám quái vật màu xanh tụ tập.

Lâm Tiêu đáp xuống sơn cốc, trợn to mắt nói:

- Nhiều linh dược quá.

Đằng trước mọc đầy linh dược, khoảng trăm gốc. Mỗi linh dược khoảng thất giai, mười mấy linh dược trung tâm nhất cỡ bát giai, mỗi gốc toát ra mùi thơm thấm ruột gan.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy Sinh Tử Quỷnh Lâu giống như dược điền to lớn.

951. Chương 949: Nhất Mạch Liên Vân Sơn Mạch

Lâm Tiêu chột nhướn mày:

- A?

Bên Phân thân Toàn Địa Giáp gập rắc rối.

- Grao grao!

Mấy con quái vật màu xanh khổng lồ gầm rống, điên cuồng lao tới hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Ầm!

Phân thân Toàn Địa Giáp vùng vút màu vàng ra. mấy con quái vật màu xanh đằng trước vỡ tung, nhưng sau đó ngưng tụ lại ngay. Móng vuốt màu xanh không ngừng vỗ vào Phân thân Toàn Địa Giáp phát ra tiếng bùm bùm.

Đám quái vật màu xanh này mỗi con thực lực cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, không quá khủng bố, nhưng hải hùng ở chỗ thân hình gần như bất tử của chúng nó.

- Đi!

Không muốn dây dưa với đám quái vật màu xanh, Phân thân Toàn Địa Giáp giương đôi cánh, lắc người định rời đi.

Đột nhiên . . .

Một tiếng hú cao vút vang lên:

- Gri!!!

Lửa ngập trời ập đến bầy quái vật màu xanh, thoáng chốc khắp nơi vang tiếng gào thét, khói bốc nghi ngút. Mấy con yêu thú có hơi thở khủng bố xuất hiện, dẫn đầu là Xích Loan Hỏa Phượng khổng lồ. Xích Loan Hỏa Phượng toàn thân màu đỏ, lông chim rực cháy lửa, vô cùng cao quý. Xích Loan Hỏa Phượng liên tục phun lửa.

Bên dưới Xích Loan Hỏa Phượng, một con Tử Tê Một Sừng, Yêu Lang Mắt Bạc rầm rập chạy đến. Chúng nó là dị chủng thượng cổ, một con phun sấm sét, một con mắt bắn ra ánh sáng bạc. Ba yêu thú hợp sức lại tiêu diệt gọn mấy quái vật màu xanh, lộ ra hạt châu màu xanh. Số quái vật màu xanh còn lại chạy tứ tán.

Vù vù vù!

Ba yêu thú bao vây Phân thân Toàn Địa Giáp.

Ý niệm yêu tộc đặc biệt truyền vào đầu Phân thân Toàn Địa Giáp:

- Thông các hạ khá lạ mắt, không biết là yêu thú mạch nào?

Đôi mắt hồng ngọc của Xích Loan Hỏa Phượng nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, thanh âm trong trẻo êm tai chứa khí chất cao cao tại thượng, như công chúa trong yêu tộc. Hai yêu thú khác bao vây hai bên Phân thân Toàn Địa Giáp, toát ra yêu khí ngút trời.

Lâm Tiêu sửng sốt, hẳn không ngờ giữa cửu tinh yêu thú có thể vận dụng bí pháp giao lưu với nhau. Đây là dao động ý niệm đặc biệt của yêu tộc, biểu đạt rõ ý chúng nó muốn, nguyên lý rất đơn giản. Trước giờ Lâm Tiêu không dùng Phân thân Toàn Địa Giáp giao lưu với yêu thú khác nên hẳn không ngờ có bí quyết này.

Nghe lời Xích Loan Hỏa Phượng nói dường như giữa yêu thú có chia lãnh địa, thế lực riêng, không chừng cũng tranh đấu chém giết như nhân loại.

Lâm Tiêu lòng máy động nói:

- Ta đến từ Sơn mạch Liên Vân, không biết mấy vị từ đâu đến?

- Sơn mạch Liên Vân?

Mắt Xích Loan Hỏa Phượng thủ lĩnh bắn tia sáng đỏ:

- Tuy lối vào Sinh Tử Quỳnh Lâu của yêu tộc chúng ta nằm bên biên giới Sơn mạch Liên Vân nhưng dường như mấy vị đại nhân Sơn mạch Liên Vân không phải thuộc hạ đến, sao ta chưa từng nghe nói về người?

Giọng Tử Tê Một Sừng ồm ồm vang lên đầy áp lực:

- Huynh đệ, người rất lạ mắt.

Yêu Lang Mắt Bạc nhe răng lạnh lùng nói:

- Đúng rồi, lúc ở tầng thứ nhất dường như ta không thấy người.

Đôi mắt bạc lóe sát khí, hễ có gì biến dị là Yêu Lang Mắt Bạc sẽ tấn công ngay.

Lâm Tiêu không biết nên nói cái gì. Thật xui xẻo, Lâm Tiêu chỉ biết Sơn mạch Liên Vân nên mới nói Phân thân Toàn Địa Giáp đến từ Sơn mạch Liên Vân, không ngờ Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra, mạch Sơn mạch Liên Vân không phải yêu thú đến, bị lừa đuôi ngay. Sớm biết thế này Lâm Tiêu đã không thả Phân thân Toàn Địa Giáp ra, muốn lẫn vào yêu tộc hơi khó khăn, không đơn giản như ban đầu hắn đã nghĩ. Hiện tại có lẽ khó tránh khỏi đại chiến.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Mạch yêu thú Sơn mạch Liên Vân chúng ta muốn vào Sinh Tử Quỳnh Lâu chẳng lẽ phải báo cáo với các hạ sao? Hừ, nếu các hạ không tin thì không có gì để nói nữa, cáo từ!

Hoạt Lực Chi Châu gầm gừ:

- Muốn đi? Đã hỏi ý chúng ta chưa? Yêu thú hoang từ đâu chui ra dám giả mạo mạch Sơn mạch Liên Vân!

Mắt bạc sắc lạnh phát ra sát khí lạnh lẽo.

Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Người nói cái gì?

Mắt vàng sậm lóe ánh mắt khiếp người, uy hiếp khủng bố bộc phát từ người Phân thân Toàn Địa Giáp. Uy hiếp phát ra, Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng biến sắc mặt. Ba yêu thú là thượng cổ dị chủng, thực lực bẩm sinh trên yêu thú bình thường, có uy hiếp đặc biệt của yêu thú bề trên. Nhưng chúng nó nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp hiện tại như đối diện vương giả trong tộc mình, nỗi sợ hãi không kiềm được lộ ra. Huyết mạch của Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng bị Phân thân Toàn Địa Giáp áp chế chặt chẽ.

Yêu thú màu vàng này là loại huyết mạch nào mà khủng bố như thế?

Thoáng chốc bốn đôi mắt nhìn chăm chăm giữa không trung, không khí căng thẳng tùy thời bùng nổ.

Khi không khí hai bên căng thẳng đến tột đỉnh, Xích Loan Hỏa Phượng mở miệng nói:

- Ngân Mâu, đừng xúc động.

- Tuy yêu tộc chúng ta huyết mạch khác biệt nhưng mỗi mạch có lực lượng truyền thừa đặc biệt của mình, đối phương có phải là mạch Sơn mạch Liên Vân hay không trắc nghiệm là biết.

Miệng Xích Loan Hỏa Phượng phun ra một hạt châu hư vô, hạt châu bay tới trên đầu Phân thân Toàn Địa Giáp.

Người Xích Loan Hỏa Phượng bốc cháy nhiệt độ cao, đôi mắt hồng ngọc lạnh lùng nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp:

- Bằng hữu, đây là Truyền Thừa Chi Châu của yêu tộc chúng ta, có thể trắc nghiệm lực lượng phái hệ khác nhau. Nếu các hạ thật sự là mạch Sơn mạch Liên Vân thì Xích Loan ta sẽ xin lỗi vì chúng ta đã lỡ mạng, còn nếu các hạ không phải mạch Sơn mạch Liên Vân vậy đừng trách chúng ta không khách sáo!

Lâm Tiêu căng thẳng thần kinh. Trời, giữa yêu thú chẳng những chia thể lực khác nhau mà mỗi thể lực còn có lực lượng truyền thừa riêng, Truyền Thừa Chi Châu gì đó có thể trắc nghiệm ra. Trước kia Lâm Tiêu suy nghĩ yêu tộc quá đơn giản, đây là một chủng tộc đáng sợ không thua gì nhân tộc, nội bộ cực kỳ nghiêm ngặt.

Hạt châu hư vô xoay tít trên đầu Phân thân Toàn Địa Giáp, lòng Lâm Tiêu thít chặt, vận chuyển yêu nguyên chuẩn bị sẵn sàng nếu Truyền Thừa Chi Châu lộ ra khác lạ sẽ tấn công ngay. Mạch Sơn mạch Liên Vân gì đó chỉ là Lâm Tiêu bịa chuyện, trong người Phân thân Toàn Địa Giáp làm gì có lực lượng truyền thừa đặc biệt của yêu thú mạch Sơn mạch Liên Vân?

Truyền Thừa Chi Châu hư vô xoay càng lúc càng nhanh. Xì một tiếng, hạt châu hư vô biến thành màu đen, toát ra hơi thở đáng sợ.

Lâm Tiêu thầm giật mình:

- Bị lộ!

Lâm Tiêu đang định công kích thì phía đối diện, Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng cảm nhận hơi thở kinh khủng kia xong biểu tình cảnh giác phút chốc dịu lại. Lòng Lâm Tiêu máy động, móng vuốt định vung ra âm thầm rút về.

Xích Loan Hỏa Phượng há mồm nuốt Truyền Thừa Chi Châu vào bụng lại, xin lỗi:

- Các hạ, xin lỗi, vừa rồi là ba chúng ta đường đột. Không biết mấy vị đại nhân Sơn mạch Liên Vân có khỏe không?

Lâm Tiêu sửng sốt:

- A?

Mới rồi từ Truyền Thừa Chi Châu bộc phát hơi thở khủng bố giống với hơi thở bí ẩn truyền ra từ tận cùng sơn cốc đen sâu trong Sơn mạch Liên Vân. Phân thân Toàn Địa Giáp từng tu luyện trong sơn cốc đen một đoạn thời gian, hấp thu nhiều hơi thở bí ẩn, trong đó có động lại hơi thở đó. Hay đây chính là lực lượng truyền thừa mạch Sơn mạch Liên Vân?

952. Chương 950: Thuộc Hạ Của Tứ Hoàng Tử (1)

Trong đầu Lâm Tiêu suy nghĩ nhanh, thả lỏng thần kinh, nói:

- Đương nhiên mấy vị đại nhân rất khỏe, nhưng gần đây bế quan nên không tới.
- Hay mấy vị đại nhân sắp đột phá?

Xích Loan Hỏa Phượng ngậy người:

- Hèn gì lần này Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra mà mấy vị đại nhân Sơn mạch Liên Vân không đến, nhưng sinh mệnh chi tinh quan trọng như thế, nếu mấy vị đại nhân không rảnh tại sao không phái yêu vương đại nhân khác đến?

Xích Loan Hỏa Phượng lắc đầu cảm thán rằng:

- Suy nghĩ của các yêu vương đại nhân thật khó hiểu.

Xích Loan Hỏa Phượng liếc trộm Phân thân Toản Địa Giáp, thầm nghĩ:

- Vị huynh đệ giáp vàng này là cửu tinh đỉnh phong vậy mà biết tung tích của mấy vị đại nhân Sơn mạch Liên Vân, vậy chắc có địa vị khá cao trong Sơn mạch Liên Vân. Hơn nữa lực lượng huyết mạch đáng sợ như thế, chắc chắn là hậu đại của vị đại nhân nào đó, cần làm thân mới được.

Yêu Lang Mất Bạc, Tử Tê Một Sừng liếc nhau, cùng chung suy nghĩ với Xích Loan Hỏa Phượng.

Lâm Tiêu không biết ba yêu thú xem Phân thân Toản Địa Giáp là con ông cháu cha thuộc mạch yêu thú Sơn mạch Liên Vân.

- Ha ha, vị huynh đệ này, gặp mặt tức có duyên. Ta tên Xích Loan, bọn họ là Tử Tê, Ngân Mâu. Nếu mọi người cùng nhau vào Sinh Tử Quỳnh Lâu vì mục đích chung tìm sinh mệnh chi tinh, hay vị huynh đệ này tham gia chung với chúng ta đi? Khi nào có sinh mệnh chi tinh thì chia đều, chịu không?

Lâm Tiêu ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Sinh mệnh chi tinh, trong Sinh Tử Quỳnh Lâu thật sự có sinh mệnh chi tinh?

Lâm Tiêu không lộ ra ngoài mặt, truyền âm trả lời:

- Ta tên Kim Giáp, nếu Xích Loan muội muội đã nhiệt tình mời thì Kim Giáp ta cung kính không bằng tuân mệnh.
- Hi hi.

Xích Loan Hỏa Phượng cười khúc khích, lông chim lửa bùng sáng:

- Kim Giáp ca ca quá khách sáo. Nếu vậy chúng ta xuất phát đi, đây là Hoạt Lực Chi Châu mới lấy được, có một phần cho Kim Giáp ca ca.

Miệng Xích Loan Hỏa Phượng phun ra một viên hạt châu màu xanh to cỡ ngón cái rơi vào tay Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu thầm nghĩ:

- Thứ này quả nhiên là Hoạt Lực Chi Châu.

Lâm Tiêu không khách sáo, cất hạt châu màu xanh đi, dù sao đồ miễn phí, không lấy cũng uống.

Vù vù vù!

Bốn luồng sáng xé gió bay đi.

Dọc đường Lâm Tiêu vừa bay vừa giao lưu với ba yêu thú, biết được ít tin tức. Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mất Bạc, Tử Tê Một Sừng đến từ Tử Vong Chi Sâm. Trong mắt võ giả nhân loại thì Tử Vong Chi Sâm là nơi ngày hủy diệt, thú triều bắt đầu, nên xem nơi đó là đại bản doanh của yêu thú. Yêu thú

trong Tử Vong Chi Sâm vô cùng đáng sợ, yêu thú vương giai hoành hành. Đặc biệt tận cùng Tử Vong Chi Sâm là cấm địa mà Vương giả Sinh Tử cảnh nhân loại không thể đặt chân vào.

Xem giọng điệu, thái độ của Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mất Bạc, Tử Tê Một Sừng thì Lâm Tiêu đoán Sơn mạch Liên Vân có địa vị rất cao trong yêu tộc, không dưới Tử Vong Chi Sâm, trụ cột một phương.

Lâm Tiêu vừa dùng Phân thân Toàn Địa Giáp giao lưu với ba yêu thú Xích Loan Hỏa Phượng, bản tôn Lâm Tiêu bay nhanh vào sâu trong tầng thứ hai nơi phát ra hơi thở sinh mệnh đậm đặc.

Trung tâm tầng thứ hai nhóm Xích Loan Hỏa Phượng và Lâm Tiêu một đường chạy như bay, từ xa có thấy được khí đậm đặc mông lung bốc lên cao hình thành cột được khí thô to đậm mây, cách xa mấy ngàn dặm vẫn thấy rõ ràng, vô cùng rung động.

Lâm Tiêu lòng máy động:

- Được khí thật đậm, hay nơi đó có linh dược phẩm cấp cao gì?

Lâm Tiêu bay nhanh hơn.

Vù vù vù!

Mỗi hướng quanh cột được khí có khá nhiều võ giả bay nhanh hướng trung tâm tầng thứ hai. Phát hiện cảnh tượng kỳ lạ này, đám người tăng tốc lao đến.

Lâm Tiêu tới trước cột được khí, hẩn giương mắt nhìn, mắt xoe tròn. Bên dưới là hồ nước sóng lăn tăn, giữa hồ có một hòn đảo, trên đảo mọc một đồng linh dược. Vòng ngoài cùng là một ít linh dược thất giai, bát giai. Vị trí trung tâm có hơn mười linh dược hình dạng kỳ lạ, trung tâm được khí thông thiên phát ra từ linh dược kỳ lạ này. Các linh dược có hình rồng, như muốn phá không mà đi. Có hình phượng, bay lượn cửu thiên. Có hình nhân sâm, đi tới đi lui trong địa mạch làm người ta hoa mắt.

Lâm Tiêu trợn to suýt rớt tròng mắt, há to mồm:

- Kỳ Mạch quả, Hóa Long Thảo, Cửu Phượng Hoa, Tham Vương vạn năm . . .

Hơn mười gốc linh dược trung tâm hòn đảo toàn là linh dược cửu giai, nếu ở bên ngoài thì một gốc đã xứng là báu vật cực phẩm, giá trị không dưới bất cứ chân nguyên thượng phẩm nào. Càng khiến Lâm Tiêu giật mình hơn là những linh dược này toàn là vị thuốc chính, phụ cần thiết cho Vương Thể đan, trừ sinh mệnh chi tinh ra, không chỉ một loại linh dược. Tâm tình Lâm Tiêu kích động.

Mắt Lâm Tiêu sáng rực:

- Phải ra tay nhanh, nếu không sẽ không có cơ hội nữa.

Xung quanh có nhiều võ giả xé gió bay đến, đều là cường giả đến từ các phương thế lực. Cái gọi là song quyền khó địch lại bốn tay. Chờ bọn họ chạy đến, Lâm Tiêu muốn hái mớ linh dược này sẽ rất khó khăn.

Lâm Tiêu vừa lao nhanh xuống dưới và lòng máy động khổng lồ chế Phân thân Toàn Địa Giáp dụ Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mất Bạc, Tử Tê Một Sừng bay hướng này. Bay một thời gian dài, Phân thân Toàn Địa Giáp và bản tôn cách nhau mấy ngàn dặm.

Cột được khí bắn lên cao đã hấp dẫn nhiều võ giả xung quanh chú ý, bọn họ cũng lao hướng cột sáng.

Lâm Tiêu nhanh hơn bọn họ một bước, hẩn vọt tới hòn đảo, liền vung tay. Gió lốc nổi lên, một đồng linh dược bị cuốn vào không gian Thương Long Tí.

Lâm Tiêu lo hút linh dược, vừa thu đồng linh dược bát giai vừa tới gần hơn mười gốc linh dược cửu giai. Hai tay Lâm Tiêu nhanh như đang đánh đàn, vèo vèo từng luồng sáng vàng xé gió bay đến. Hàng đồng linh dược như sóng biển ập vào Thương Long Tí trên tay phải của Lâm Tiêu. Chỉ vài giây Lâm Tiêu đã đến chỗ linh dược cửu giai.

- Thu!

Lâm Tiêu vung tay chớp Hóa Long Thảo cao cỡ một thước.

Hóa Long Thảo như con thanh long sắp xé gió bay đi, ngửa đầu gầm rống. Được khí đậm đặc ngăn cản bàn tay chân nguyên khổng lồ Lâm Tiêu tung ra.

- Được khí thật mạnh mẽ, quả nhiên là linh được cửu giai, thu!

Lâm Tiêu không rảnh cảm thán, hấn gầm rống, vận dụng tinh thần chân nguyên Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đến mức tận cùng. Bàn tay chân nguyên to lớn công phá phòng ngự được khí hình rồng, Hóa Long Thảo và bùn đất bị bỏ vào không gian Thương Long Tí.

Lâm Tiêu không ngừng tay, hấn chớp hướng gốc Sâm Vương vụn nằm bên cạnh. Vèo một tiếng, Sâm Vương vụn nằm chui xuống địa mạch muốn né bàn tay Lâm Tiêu. Nhưng Sâm Vương vụn nằm nhanh làm sao mau bằng chân nguyên của Lâm Tiêu? Phụt một tiếng, Sâm Vương vụn nằm và mảnh đất to cỡ nửa người bị Lâm Tiêu ném vào không gian Thương Long Tí.

Tiếp theo là Cửu Phượng Hoa, Kỳ Mạch quả, Sinh Tử đằng . . . Các gốc linh được cửu giai bị Lâm Tiêu liên tục bỏ vào trong Thương Long Tí. Thoáng chốc bảy, tám linh được cửu giai đã bị Lâm Tiêu ném vào không gian Thương Long Tí, hấn tiếp tục hái linh được cửu giai khác.

Mấy cao thủ đến sau thấy linh được chính giữa hòn đảo thì mắt tỏa sáng.

953. Chương 951: Thuộc Hạ Của Tứ Hoàng Tử (2)

- Là linh được cửu giai, trời ơi, nhiều quá. Mau lên, tiểu tử kia đã hái được mấy gốc rồi!

- Tiểu tử, mau dừng tay, nếu không ta giết người!

- Ngoan ngoãn giao linh được cửu giai ra, tha cho người khỏi chết!

Vù vù vù!

Các tiếng hét giận dữ vang lên, từng luồng sáng chân nguyên bay hướng Lâm Tiêu, các cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, đỉnh hậu kỳ nhào tới.

Lâm Tiêu liếc đám người phía sau, tay không ngừng hái, liên tục nhổ bảy, tám gốc linh được cửu giai. Lâm Tiêu đột nhiên lắc người né tránh.

Ầm ầm ầm!

Hòn đảo rung rinh theo đòn công kích của mọi người, cột được khí trên bầu trời tan vỡ. Hơn mười gốc linh được cửu giai giữa hòn đảo bị Lâm Tiêu nhổ chỉ còn ba, bốn gốc. Lâm Tiêu thậm chí không bỏ qua một đồng linh được bát giai.

Răng rắc!

Trước xung lực to lớn của các đòn công kích chân nguyên, hòn đảo vỡ ra thành mấy mảnh. Các khối đá, đất bùn kèm theo nhiều linh được như mưa to bay đi bốn phương tám hướng.

Lâm Tiêu lẩm bẩm:

- Cũng đủ rồi.

Lâm Tiêu nhìn mấy trăm linh được trong không gian Thương Long Tí, hấn cười híp mắt. Lâm Tiêu nhìn số linh được còn sót lại trên mấy khối đất tan vỡ, hấn bay đi thẳng.

Trong phút chốc mấy chục cường giả vọt tới.

- Mau cướp mấy linh được này!

Bọn họ chớp những khối đất bắn tung tóe, trên mỗi khối đất có ít nhất hai, ba gốc linh được bát giai. Có khối đất to chút có hơn mười gốc linh được.

Phương xa khá nhiều võ giả bị cột được khí hấp dẫn đến, thấy tình huống nơi này thì mọi người đỏ mắt.

- Bỏ xuống, mấy thứ đó là của ta!
- Dừng tay, nếu không giết không tha!
- Ngoan ngoan giao linh được ra đây!

Các tiếng gào thét vang lên, nhiều người còn đang bay giữa đường đã gồng sức tấn công mãnh liệt, điên cuồng công kích mấy chục võ giả giành giật khối đất bên dưới.

Tiếng nổ vang điếc tai trong thiên địa, trên bầu trời hồ nước toàn là dao động chân nguyên. Mọi người đánh nhau tụi bụi, cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi, từng cột nước bắn lên cao gần thước hóa thành sóng thần.

Mấy cường giả đến sớm không tham gia vào cuộc tranh giành, ánh mắt tham lam nhìn Lâm Tiêu, lao nhanh đuổi theo hắn.

- Giết tiểu tử kia, trên người hắn có nhiều linh được.
- Ta thấy tiểu tử kia lấy đi nhiều linh được cứu giai, tiểu tử này giàu nhất.
- Hàng trăm gốc linh được, tiểu tử này lấy tí nhất là trăm gốc linh được.

Mấy võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đến sớm chỉ sợ thiên hạ không loạn, biết không thể giết Lâm Tiêu cướp linh được trong tay mọi người, nên bọn họ vừa giành giật khối đất vừa hét to chỉ vào hắn, hấp dẫn một đám võ giả đến sau chú ý.

Mấy cường giả đuổi theo Lâm Tiêu chửi thề:

- Bà nội nó, đám kia dám la bậy, nếu phá hỏng việc tốt của ta thì ta giết hết!

Bọn họ liều mạng lao hướng Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu thấy nhiều võ giả đuổi theo sau lưng, hắn vừa chạy như điên vừa gằn giọng cảnh cáo:

- Các ngươi dám đuổi theo ta? Muốn chết! Ta là thuộc hạ của tứ hoàng tử Bách Lý Huyền Đế quốc Võ Linh, dám xuống tay với ta, chẳng lẽ các ngươi không sợ tứ hoàng tử điện hạ giết các ngươi sao?

Mấy cao thủ Đế quốc Thiên Huyền cười khẩy nói:

- Ha ha ha! Thuộc hạ của tứ hoàng tử Bách Lý Huyền Đế quốc Võ Linh? Thuộc hạ của một hoàng tử bình thường mà dám kiêu ngạo vậy sao? Chúng ta là võ giả của Đế quốc Thiên Huyền, ai cần biết tứ hoàng tử gì đó. Ngoan ngoan giao linh được ra sẽ tha mạng cho ngươi, còn không thì ông trời có xuống cũng không cứu được ngươi!

Mấy cao thủ Đế quốc Thiên Huyền bao vây Lâm Tiêu lại.

Lâm Tiêu vênh vác mắng lại:

- Các ngươi gan to bằng trời! Đế quốc Thiên Huyền quái quỷ gì đó có là gì? Tứ hoàng tử điện hạ của Đế quốc Võ Linh ta uy chấn thiên hạ, đến đâu vô địch tới đó. Đám chó mèo các ngươi muốn cướp linh được của ta? Mau tránh ra, nếu bị tứ hoàng tử điện hạ biết sẽ giết hết các ngươi làm phân bón cho linh được!
- Hừ!

Mấy cường giả Đế quốc Thiên Huyền không dao động, tiếp tục đuổi theo.

Một võ giả Đế quốc Minh Nguyệt hỏi võ giả bên cạnh:

- Đại ca, chúng ta có ra tay không? Ta thấy tiểu tử kia ít nhất cướp được bảy, tám gốc linh được cứu giai.

Cường giả kia nhìn Lâm Tiêu bị Đế quốc Thiên Huyền bao vây, mở miệng nói:

- Tạm thời không vội. Võ giả Đế quốc Thiên Huyền đã ra tay, nếu chúng ta cũng hành động thì hai bên khó tránh khỏi ác chiến. Trước tiên cướp hết linh được còn lại nơi đây, bên kia thì chờ xem tình huống.

Cường giả Đế quốc Minh Nguyệt nhìn đằng trước, neho mắt thăm nghĩ:

- Tiểu tử cướp linh dược không biết có ngu không, nghĩ rằng nêu tên tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh thì hù được mọi người sao? Đừng nói là tứ hoàng tử, dù toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh có mặt tại đây cũng không làm được gì.

Lâm Tiêu thấy mấy người xung quanh không ngừng ép sát, hần thiêu đốt chân nguyên, tăng tốc độ lên gấp đôi lao ra khỏi vòng vây, bay đi thật xa.

Tiếng mắng từ xa vọng về:

- Mấy người coi chừng đó, tiểu gia nhớ kỹ bộ dạng của các người! Chờ ta báo cho tứ hoàng tử điện hạ nhất định sẽ băm thây các người, lấy thịt cho chó ăn!

Mấy cao thủ Đế quốc Thiên Huyền nghe xong tức xì khói, đã bao giờ bọn họ bị người chửi kiểu đó? Lòng tràn ngập tức giận tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh.

Một cường giả Đế quốc Thiên Huyền hừ lạnh một tiếng:

- Muốn đi? Đi được sao? Làm thịt người chết, xem tứ hoàng tử điện hạ đó làm được gì!

Vù vù vù!

Một luồng sáng bay ra khỏi ống tay áo cường giả Đế quốc Thiên Huyền. Luồng sáng đón gió biến to, là một tiêm thoa đầy phù văn phát ra tiếng xé gió ù ù, tốc độ cực nhanh, hơn xa võ giả bình thường Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Chớp mắt luồng sáng đuổi kịp Lâm Tiêu, đâm mạnh vào chân nguyên hộ thể.

Bùm!

Cơ thể Lâm Tiêu vỡ nát hóa thành chân nguyên tinh thuần tan biến.

Đám cao thủ Đế quốc Thiên Huyền ngây người:

- Bà nội nó, là chân nguyên phân thân!

- Chân thân ở đâu?

- Sao chạy trốn mau vậy?

Bọn họ nhìn quanh quất, khuếch tán cảm giác, nhanh chóng tìm tòi nhưng không cách nào phát hiện vị trí của Lâm Tiêu.

- Tức chết ta!

Cường giả thủ lĩnh tức giận quát lớn:

- Tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh phải không? Lão tử không để yên cho người đâu!

Cường giả thủ lĩnh rất bức mình, gã chính mắt thấy tiểu tử kia cướp đi ít nhất bảy, tám gốc linh dược cửu giai, vốn cho rằng dễ dàng cướp lại linh dược nên gã mới dốc sức truy tung. Không ngờ giỏ tre mức nước không vớt được gì, còn bị người ta xem thành trò hề.

Cường giả thủ lĩnh ngoái đầu nhìn hòn đảo cũ, gã suýt hộc máu. Mới vài giây ngắn ngủi, đồng linh dược tứ tán theo đảo tan vỡ không còn một mống, mấy chục cường giả hốt hết sạch. Vốn với thực lực của bọn họ nếu tấn ra đi cướp mấy khối đất kèm linh dược thì giành được mấy chục gốc dễ như chơi. Nhưng bây giờ không lấy được một gốc linh dược nào, hỏi sao cường giả thủ lĩnh Đế quốc Thiên Huyền không nổi khùng?

Cường giả thủ lĩnh nghiêng răng ken két, mắt long lên sòng sọc:

- Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền của Đế quốc Võ Linh phải không?

954. Chương 952: Hư Không Áo Giáp

Cường giả Đế quốc Minh Nguyệt ở phía xa thấy Lâm Tiêu bỏ trốn thì ngây người, lòng thầm giật mình. Thuật phân thân quá tinh diệu, gã cũng không biết hắn đi như thế nào. May mắn gã không cùng Đế quốc Thiên Huyền đuổi bắt hắn.

Mấy cường giả Đế quốc Minh Nguyệt thu hoạch không tệ, được mấy chục gốc linh dược bát giai, có một gốc linh dược cửu giai, tốt hơn đám cường giả Đế quốc Thiên Huyền tay trắng rất nhiều.

Sau khi cướp xong một ít linh dược, vì phòng ngừa chính mình bị người ta theo dõi, đa số xoay người chạy đi, bay sâu vào tầng thứ hai Sinh Tử Quỳnh Lâu, tìm lối vào tầng thứ ba.

Cách hòn đảo hơn ngàn dặm, Lâm Tiêu lặng lẽ xuất hiện. Nhìn đồng linh dược trong Thương Long Tí, Lâm Tiêu nhếch môi cười. Mới rồi Lâm Tiêu được mười lăm gốc linh dược cửu giai, mấy trăm gốc linh dược bát giai. Mười lăm gốc linh dược cửu giai tương đương với mười lăm nguyên khí thượng phẩm, giá trị kinh người. Linh dược thất, bát giai có đủ hết được chính, phụ cần cho luyện chế Vương Thể đan. Lâm Tiêu kiếm thêm một khối sinh mệnh chi tinh là có thể luyện chế ra Vương Thể đan đầy đủ.

Phương thuốc cổ trên người Lâm Tiêu chỉ ghi tài liệu Vương Thể đan, cách luyện chế, không có công hiệu. Lâm Tiêu cứ nghĩ Vương Thể đan là đan dược cửu phẩm bình thường, nhưng sau khi thấy điểm mạnh của Hoạt Lực Chi Châu hắn mới hiểu Vương Thể đan không đơn giản. Kỳ Mạch quả là linh dược cửu giai, Hoạt Lực Chi Châu ít nhất từ cửu giai trở lên. Sinh mệnh chi tinh quan trọng nhất chỉ từ tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu trở lên mới có, là báu vật các yêu tộc nóng lòng muốn tìm, giá trị hơn hẳn Hoạt Lực Chi Châu.

Dùng ba thứ quý giá luyện chế ra đan dược sao có thể là vật bình thường?

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Tinh Thần Tội Thể quyết muốn đến đệ tam trọng phải hấp thu nhiều tinh thần lực, không hấp thu được. Nếu có thể luyện chế Vương Thể đan sẽ tăng độ mạnh thân thể lên một bậc.

Lâm Tiêu định xoay người đi bỗng con người co rút nhìn hư không trước mặt:

- Các hạ theo ta lâu như vậy không biết có gì chỉ bảo?

Thanh âm bình thản vang lên:

- Không uống là đệ nhất thiên tài Đế quốc Vô Linh Lâm Tiêu, cao thủ đánh bại Triệu Thiên Thần, có thể phát hiện ra ta.

Một bóng người bước ra từ hư không, đó là thanh niên mặc áo giáp màu xanh, ánh mắt bề ngễ thiên hạ, cao cao tại thượng như vị thần vương, toát ra hơi thở kinh khủng, có tự tin cực lớn.

Áo giáp xanh tỏa sáng rực rỡ như tinh thể hư vô kết hợp với hư không, thanh niên hòa vào hư không, khó mà phát hiện gã ở đâu. Nếu không phải độ mạnh linh hồn của Lâm Tiêu hơn xa võ giả bình thường thì không thể cảm giác ra đối phương.

Lâm Tiêu nheo mắt nói:

- Các hạ luôn đi theo ta vì chuyện gì?

Lâm Tiêu cảm giác khí tức vô cùng kinh khủng từ người thanh niên mặc giáp xanh, làm da thịt hắn tê dại. Hơn nữa từ lúc đồng linh dược tan vỡ đã luôn theo Lâm Tiêu, phân biệt ra phân thân, đuổi theo chân thân, thực lực rất xảy ra chuyện gì.

- Tại hạ là Tử Cường của Đế quốc Thiên Huyền.

Thanh niên mặc giáp xanh phong độ phiêu phiêu, khoe miệng cong lên

- Vừa rồi các hạ cướp được nhiều linh dược như thế, vừa lúc tại hạ đang cần luyện chế một lò đan dược, khuyết thiếu một ít linh dược, nên đặc biệt đến xin một ít, không biết ý của các hạ thế nào?

Thanh niên mặc giáp xanh nho nhã, cười tủm tỉm nhưng nội dung thì đầy khinh thường, không thèm để Lâm Tiêu vào mắt. Nói là xin thật ra là đòi và cướp.

- Ha ha ha!

Lâm Tiêu cười phá lên:

- Các hạ cần linh dược tất nhiên không thành vấn đề, Lâm Tiêu ta rất thích làm cho người khác vui, thích trợ giúp người, sẽ không từ chối chút chuyện nhỏ này. Nói đi, các hạ cần bao nhiêu linh dược? Mười gốc linh dược lục giai chịu không? Nếu không được thì ta sẽ ột ít linh dược thất giai, nhưng không khéo là ta đang thiếu một bộ ngoại giáp. Ta thấy ngoại giáp trên người các hạ không tệ, vậy đi, ta dùng mười gốc linh dược thất giai đổi ngoại giáp của các hạ được không?

Lâm Tiêu cười toe toét rất là hào sảng.

Nghê Tử Cường ngây người, mắt lóe tia sáng lạnh, mỉm cười nói:

- Các hạ nói đùa. Hư Không áo giáp của ta có trận pháp không gian, có thể thần dung hư không. Mười linh dược thất giai bình thường mà muốn đổi Hư Không áo giáp? Vậy đi, giao hết báu vật trên người các hạ dâng lên cho ta thì ta sẽ suy nghĩ lại có đưa cho các hạ mượn sau khi ta đột phá Sinh Tử cảnh không.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Lâm Tiêu ta chưa bao giờ đùa giỡn, người nói đùa là các hạ mới đúng.

Nghê Tử Cường xụ mặt, lạnh lùng nói:

- Xem ra các hạ không muốn quen bằng hữu ta đây, ta chỉ muốn mấy gốc linh dược cửu giai. Thôi, nếu vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, giết người thì vẫn có thể được đến linh dược ra muốn.

Nghê Tử Cường dứt lời, hư không đông lại, khí thế ngợp thở bộc phát từ người Nghê Tử Cường.

- Ha ha ha, cướp giật mà nghênh ngang vậy, từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên Lâm Tiêu ta mới thấy. Thôi được, ta cũng rất hứng thú với Hư Không áo giáp trên người các hạ. Ta lấy thứ này!

Nghê Tử Cường tức giận quát:

- Muốn chết!

Mắt Nghê Tử Cường lóe tia sáng.

Ầm!

Từng đợt phù văn to lớn hiện ra bên người Lâm Tiêu, những phù văn lóe ánh sáng chói mắt như tòa đại trận bao vây hẳn lại. Chân nguyên lấp lánh giữa các phù văn biến thành hai tầng lưỡi dao chân nguyên một trên một dưới xoay tròn nghiền Lâm Tiêu đứng giữa.

Từ khi nào Nghê Tử Cường đã bày ra đại trận quanh người Lâm Tiêu, từng đợt tinh thần lực bát phẩm tung hoành ngang dọc liên kết các phù văn. Trong mỗi phù văn chứa lực lượng tương đương cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Một trăm tám mươi phù văn kết hợp lại uy lực kinh thiên động địa, đủ trấn sát một cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

Nghê Tử Cường lạnh lùng cười:

- Lâm Tiêu, hiện tại ngươi muốn xin tha cũng đã muộn. Sinh Tử Lưỡng Trọng trận của ta muôn vạn biến hóa, khi đã bị nhốt thì vô giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn cũng chỉ có nước bị trấn áp đến chết. Ta chờ xem ngươi có cách gì thoát được?

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Trận pháp sao? Lâm Tiêu ta còn không sợ Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận đế quốc của mình, Sinh Tử Lưỡng Trọng trận là thứ gì?

Lâm Tiêu vận chuyển Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, mắt lóe ánh sáng sao. Cảnh tượng trước mắt Lâm Tiêu thay đổi, khí hỗn độn mờ lung biến mất hết. Trước mặt Lâm Tiêu là một trăm tám mươi đốm sáng đại biểu ột trăm tám mươi phù văn. Giữa những đốm sáng là tinh thần lực bát phẩm của Nghê Tử Cường hóa thành sợi tơ vô hình liên kết các điểm sáng lại, không ngừng rót chân nguyên giữ cân bằng. Toàn bộ hiện rõ ràng trước mắt Lâm Tiêu.

Nghê Tử Cường biến sắc mặt, lòng thằm rít gào. Không thể nào, đây là đao ý thập phẩm viên mãn! Lâm Tiêu chỉ là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ sao lại có thành tựu đao ý khủng khiếp như thế?

Nghê Tử Cường hoảng hồn vội vàng thúc giục Hư Không áo giáp.

Ong ong ong!

Nghê Tử Cường như hòa tan trong không trung, hai bao tay tỏa sáng rực rỡ kẹp chặt nhất đao Lâm Tiêu chém ra.

Bùm!

Nghê Tử Cường bay ngược ra, hai tay tê dại, Hư Không áo giáp lúc sáng lúc tối.

Mắt Nghê Tử Cường khi xanh khi tím thằm nghĩ:

- Đòn công kích quá khủng bố, nếu ta không mặc Hư Không áo giáp thì đã bị nguy hiểm.

Nghê Tử Cường vừa sợ hãi cũng rất tức giận, gã đường đường là cao thủ của Đế quốc Thiên Huyền nhưng bị Lâm Tiêu dồn vào đường cùng.

Lâm Tiêu nhìn Nghê Tử Cường, thằm tiếc nuối:

- Tiếc quá.

Lâm Tiêu càng thêm Hư Không áo giáp hơn, tuy Hư Không áo giáp không mạnh bằng Độn Không Châu ngày xưa La Bá Thiên sử dụng nhưng cũng chứa trận pháp không gian. Vào phút mấu chốt Hư Không áo giáp giảm nhiều lực công kích của đối thủ, coi như là món chí bảo, hơn xa nguyên khí phòng ngự thượng phẩm bình thường.

Mắt Nghê Tử Cường đỏ ngầu:

- Người đã chọc giận ta.

Nghê Tử Cường hét to một tiếng:

- Hư không trận pháp!

Ong ong ong!

Từng đợt tinh thần lực vô hình từ bốn phương tám hướng ập đến, Hư Không áo giáp trên người Nghê Tử Cường tỏa sáng chói lòa, càng phù văn huyền diệu lấp lánh. Hư không quanh thân Lâm Tiêu dao động, hẳn lại bị đại trận bao phủ.

- Chết đi!

Đại trận khuếch tán, Nghê Tử Cường tung nắm đấm xuyên qua khoảng cách thế giới này chớp mắt đến trước mặt Lâm Tiêu, đập mạnh vào ngực hắn.

Bùm!

Lâm Tiêu bay ngược ra, chân nguyên hộ thể tan vỡ. Thiên Nguyên Long Lĩnh giáp ngoài người tỏa sáng nhấp nháy, khí huyết sôi trào trong người Lâm Tiêu.

Nghê Tử Cường kinh ngạc nói:

- Không bị thương?

Nghê Tử Cường không ngờ lực phòng ngự của Lâm Tiêu đáng sợ như vậy, chịu một quyền của gã mà không bị thương.

- Phá!

Thanh âm như sấm mùa xuân, tinh thần lực vô hình khuếch tán đánh tan trận pháp hư không Nghê Tử Cường bày ra.

Mắt Lâm Tiêu bắn ra tia sáng nhìn Hư Không áo giáp trên người Nghê Tử Cường. Thần dung hư không chẳng là gì, dù sao Hư Không áo giáp chẳng giống Độn Không Châu giúp võ giả hoàn toàn hòa vào hư không. Trong Độn Không Châu trước khi lực lượng căn nguyên của vương giả biến mất, trừ Vương giả Sinh Tử cảnh ra những công kích khác không đánh trúng được, chỉ yếu đi một phần công kích. Trận pháp hư không khảm trong Hư Không áo giáp lại làm Lâm Tiêu rạo rực. Mới rồi Nghê Tử Cường cách Lâm Tiêu còn một khoảng, cú đâm đánh ra như có thể vượt qua không gian trực tiếp công kích bản thể. Nếu không phải Lâm Tiêu tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết đến đệ nhị trọng thì đã bị thương nặng học máu.

Lâm Tiêu hưng phấn nói:

- Bảo bối tốt, Lâm Tiêu ta nhất định sẽ lấy Hư Không áo giáp!

Nghê Tử Cường tức học máu:

- Đừng nói khoác!

Rõ ràng Nghê Tử Cường đến cướp linh dược cứu giai của Lâm Tiêu, vì sao bây giờ tình huống trái ngược? Nghĩ đến thực lực đáng sợ của Lâm Tiêu, lòng Nghê Tử Cường thầm nổi cảnh giác nhưng không hoảng. Nếu Nghê Tử Cường dễ dàng bị đánh bại thì gã không còn sống đến bây giờ, gã chưa dùng hết sức mạnh của Hư Không áo giáp.

Nghê Tử Cường nổi khùng lên, hai người lại đánh túi bụi. Tiếng nổ vang điếc tai khắp thiên địa, chân nguyên đáng sợ dâng trào. Từng đợt sóng chân nguyên như sóng biển pháp phồng. Lâm Tiêu, Nghê Tử Cường đánh nhau giây lát đã ra mấy chục, trăm chiêu, mỗi một kích như sao chổi lao xuống đất, đánh đến thiên hôn địa ám.

Ầm!

Dao chưởng va chạm, xung lực mạnh mẽ khuếch tán từ giữa hai người. Lâm Tiêu, Nghê Tử Cường thụt lùi vài trăm thước.

Nghê Tử Cường tự tin cười khẩy nói:

- Lâm Tiêu, chỉ bằng vào chút khả năng này ngươi cũng mơ cướp Hư Không áo giáp của ta? Quá nực cười. Có bản lĩnh gì thì cứ ra chiêu hết đi, ta chống mắt xem ngươi có giết ta nổi không!

Nghê Tử Cường dựa vào Hư Không áo giáp bẩm sinh đã ở thế bất bại. Trừ phi cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ hay vài cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn hợp sức mới uy lực gã được. Một mình Lâm Tiêu mà muốn giết Nghê Tử Cường, đúng là người nằm mơ nói mộng.

Lâm Tiêu nhú mày. Tuy Nghê Tử Cường cũng đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn nhưng yếu hơn hẳn một bậc, nhờ có Hư Không áo giáp nên hai bên đánh ngang tay, rơi vào cục diện bế tắc. Lâm Tiêu muốn hạ gục Nghê Tử Cường thì hẳn phải thi triển Thiên Tinh Thần Khung Ấn hoặc nhất muội chân hỏa, và chưa chắc sẽ đánh chết được gã. Hai thứ đó là vũ khí bí mật của Lâm Tiêu, hẳn không muốn lộ ra.

Lâm Tiêu cảm giác Phân thân Toàn Địa Giáp đang ở đâu, hần nhếch môi cười khẩy nói:

- Không giết được ngươi? Vậy hãy chờ xem!

Cách chỗ Lâm Tiêu, Nghê Tử Cường hơn ngàn dặm, bốn con yêu thú khổng lồ xẹt qua chân trời.

Phân thân Toàn Địa Giáp chợt khựng lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn đằng trước:

- A?

Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng hỏi:

- Kim Giáp huynh đệ, sao vậy?

Phân thân Toàn Địa Giáp trả lời:

- Ta cảm giác hơi thở của võ giả nhân loại.

Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng đồng thanh kêu lên:

- Võ giả nhân loại? Ở đâu?

956. Chương 954: Được Báu Vật (1)

- Ăn thịt võ giả nhân loại!

- Theo ta!

Phân thân Toàn Địa Giáp hóa thành luồng sáng bay tới trước.

Ngoài ngàn dặm, Lâm Tiêu và Nghê Tử Cường lại chạm chưởng.

Bùm!

Hai người lùi lại, không bị thương chút nào.

Nghê Tử Cường nghiêng răng thăm nghĩ:

- Bà nội nó, lực phòng ngự của Lâm Tiêu biến thái quá, xem ra hôm nay muốn đánh chết hắn thì khó.

- Nhưng ta không giết được hắn nhưng người khác chắc có thể. Tiểu tử này có nhiều linh dược như vậy, ta mà truyền tin ra thì . . . Ha ha ha, có một đồng người muốn giết hắn. Khi đó ta ngư ông đắc lợi, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, báu vật trên người bọn họ đều thuộc về ta.

Nghê Tử Cường âm trầm suy tính. Trong Đế quốc Thiên Huyền, hình tượng của Nghê Tử Cường cao lớn, chính nghĩa. Nhưng ít ai biết Nghê Tử Cường từng hại chết nhiều võ giả, mấy bằng hữu tốt của gã ngày xưa bị gã dụ vào bẫy thú nên mới chết. Mục đích chỉ vì Nghê Tử Cường muốn có một món báu vật của đối phương.

Nghê Tử Cường dứt khoát thu tay về:

- Lâm Tiêu, hiện tại ngươi không giết ta được, ta cũng không thể giết ngươi, thôi dừng tay đi.

Nghê Tử Cường quay người định đi, thăm suy tính truyền tin cho ai để tiện xúi giục đối phương và Lâm Tiêu lưỡng bại câu thương, cuối cùng báu vật rơi hết vào tay gã.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Ngươi muốn trốn sao?

- Tiểu tử thôi, tưởng ta sợ ngươi sao?

Ầm ầm ầm!

Hai bên lại đánh túi bụi.

Đánh nhau mấy chục chiêu sau Lâm Tiêu lắc người rút lui:

- Tiểu gia không chơi với ngươi nữa.

Lâm Tiêu bỗng biến thành luồng sáng khuất xa phía cuối trời, bỏ lại Nghê Tử Cường.

Nghê Tử Cường thở hắt ra, khó hiểu nhìn bóng lưng Lâm Tiêu biến mất:

- Tên khùng.

Nghê Tử Cường lạnh lùng cười:

- Lâm Tiêu ơi là Lâm Tiêu, chờ ta truyền tin ra ngoài, ngươi hãy chờ bị truy sát vô tận đi!

Nghê Tử Cường mới nghĩ vậy xong bốn hơi thở vô cùng kinh khủng nhập vào cảm giác tinh thần lực của gã.

Nghê Tử Cường ngoái đầu nhìn, kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Bốn yêu thú khổng lồ từ các hướng khác nhau bao vây Nghê Tử Cường, mỗi yêu thú khí thế cổ vũ tinh đỉnh phong, rất khủng bố.

Nghê Tử Cường sợ quá vội bỏ chạy.

Phân thân Toàn Địa Giáp sớm chuẩn bị làm sao cho đối phương có cơ hội trốn?

- Thông Thiên Nhất Trảo!

Ầm ầm ầm!

Một móng vuốt vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, vuốt lóe tia sáng lạnh, chứa uy hiếp vô tận như yêu vương thò vuốt, không thể địch lại.

Nghê Tử Cường trốn tròn đôi mắt hãi hùng, không kịp né tránh.

Phập phụt!

Thông Thiên Nhất Trảo vỗ xuống, chân nguyên hộ thể ngoài người Nghê Tử Cường tan nát, gã bay ngược ra, phun máu.

Phân thân Toàn Địa Giáp đến cứu tinh đỉnh phong, hấp thu tám da Thiên Mãn Vương, có huyết mạch khủng bố, Nghê Tử Cường hoàn toàn không đánh lại nó. Nếu không nhờ Hư Không áo giáp phòng ngự, chỉ một kích vừa rồi đủ làm Nghê Tử Cường chết không kịp ngáp.

So với Nghê Tử Cường kinh hoàng thì Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng mắt sáng rực. Móng vuốt thật huyền diệu, không uống là Kim Giáp huynh đệ của mạch Sơn mạch Liên Vân, có được truyền thừa thật là khủng bố. Phân thân Toàn Địa Giáp vùng móng vuốt làm thiên địa bị bao phủ trong đó, sắp bị xé rách. Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng chìm đắm trong đó.

Ba yêu thú cực kỳ giết mình, lòng càng khẳng định Phân thân Toàn Địa Giáp là yêu thú con ông cháu cha. Xích Loan Hỏa Phượng, Yêu Lang Mắt Bạc, Tử Tê Một Sừng đại biểu yêu thú Tử Vong Chi Sâm vào Sinh Tử Quỳnh Lâu đương nhiên có địa vị cao trong Tử Vong Chi Sâm. Chúng nó có được truyền thừa cũng không bằng đòn công kích Phân thân Toàn Địa Giáp vừa đánh ra.

Không đợi Phân thân Toàn Địa Giáp tấn công lần hai, Xích Loan Hỏa Phượng hét vang:

- Gri!!!

Lửa đỏ phun ra thô cỡ dòng lũ nuốt trọn Nghê Tử Cường.

Nghê Tử Cường lần nữa phun máu:

- Phụt!

Nghê Tử Cường bay ra khỏi lũ lửa, tóc cháy khét đen, chật vật nhìn chăm chăm Xích Loan Hỏa Phượng. Nghê Tử Cường thấy gã rất xui xẻo, bỗng nhiên gặp hai con yêu thú khủng bố như thế.

Không đợi Nghê Tử Cường ổn định tinh thần.

Răng rắc!

Một tia chớp tím xẹt qua không trung, làm da Nghê Tử Cường nóng rát, toàn thân đau đớn, mùi thịt khét bốc lên. Nghê Tử Cường vội vàng vận dụng Hư Không áo giáp né khỏi đòn công kích tia chớp.

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Nghê Tử Cường mới né khỏi tia chớp thì bên cạnh gã hai luồng sáng bạc bắn tới, nhắm trúng ngay vị trí của gã.

Phập! Phập!

Ánh sáng bạc chứa lực lượng hủy diệt đập nát chân nguyên hộ thể của Nghê Tử Cường, đánh mạnh vào Hư Không áo giáp. Kinh mạch toàn thân Nghê Tử Cường đứt từng khúc, chân nguyên hỗn loạn.

Nghê Tử Cường lại hộc bãi máu:

- Oa!

Nghê Tử Cường dựng đứng lông tơ, mí mắt co giật, trong lòng khóc không ra nước mắt:

- Sao lão tử xui xẻo vậy? Trời ơi, bốn con yêu thú từ đâu chui ra?

Yêu thú cửu tinh đỉnh phong mạnh hơn võ giả cùng đẳng cấp một bậc. Thực lực như Nghê Tử Cường nếu gặp yêu thú cửu tinh đỉnh phong bình thường còn sức đánh lại, nhưng bốn con yêu thú này toàn là dị chủng trong yêu thú, vượt trên yêu thú bình thường, tương đương với cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ trong nhân loại. Bốn yêu thú hợp tác, uy lực không cần nói cũng biết. Nghê Tử Cường quá xui xẻo gặp cả bốn con.

Vù vù vù!

Bốn yêu thú từ bốn hướng bay tới bao vây Nghê Tử Cường.

Nghê Tử Cường nào dám chiến đấu nữa, trong lòng gã chỉ có một suy nghĩ là nhanh chóng rời xa chỗ này, càng xa càng tốt.

Nghê Tử Cường hét to một tiếng:

- Hư không chuyển hoá!

Mặt Nghê Tử Cường đỏ rần, vào phút chốc màn treo chuông gã thi triển ra bí pháp. Nghê Tử Cường phun ngụm máu, Hư Không áo giáp tỏa sáng chói lòa.

Ong ong ong!

Nghê Tử Cường biến mất trong hư không, xuất hiện cách mấy trăm thước, nhảy vài cái biến mất khỏi cảm giác của bốn yêu thú.

Yêu Lang Mắt Bạc quát to:

- Đuổi theo!

Yêu Lang Mắt Bạc há to mồm máu, ánh mắt hung ác.

Xích Loan Hỏa Phượng nhìn Phân thân Toản Địa Giáp, hỏi ý:

- Kim Giáp đại ca thấy sao?

Thông Thiên Nhất Trảo của Phân thân Toản Địa Giáp đã hoàn toàn chấn nhiếp chúng nó.

Phân thân Toản Địa Giáp uy nghiêm mở miệng nói:

- Chỉ là võ giả nhân loại bình thường, lần này bỏ qua đi, dù sao mục đích vào Sinh Tử Quỳnh Lâu quan trọng nhất là tìm sinh mệnh chi tinh cho các vị đại nhân.

Phân thân Toản Địa Giáp nhập vai rất nhanh.

Xích Loan Hỏa Phượng, Tử Tê Một Sừng gật đầu, nói:

- Kim Giáp đại ca nói đúng.

- Chúng ta mau tìm lối vào tầng thứ ba, nếu bị yêu thú khác giành trước thì không hay.

Yêu Lang Mắt Bạc liếm đầu lưỡi đỏ máu, không cam lòng vì không thể ăn thịt võ giả nhân loại, nhưng nó biết Phân thân Toản Địa Giáp nói đúng. So với sinh mệnh chi tinh thì nhân loại bình thường quá nhỏ bé không đáng kể.

Vù vù vù!

Đằng trước cánh rừng, một bóng người xẹt qua đáp xuống sơn cốc.

Nghê Tử Cường ho hai ngụm máu:

- Khụ khụ.

Thì triển bí pháp làm kinh mạch trong người Nghê Tử Cường đứt đoạn nhiều khúc, toàn thân đau nhức.

Nghê Tử Cường sắc mặt âm trầm nói:

- Xui quá là xui, chẳng hiểu sao gặp mấy con yêu thú.

957. Chương 955: Được Báu Vật (2)

Nghê Tử Cường võ chưởng đào một cái hang, gã chui vào trong. Nghê Tử Cường lấy một viên Hoạt Lực Chi Châu to cỡ móng cái ra khỏi không gian giới chỉ, gã hấp thu sức sống trong Hoạt Lực Chi Châu, chậm rãi chữa lành vết thương.

Nghê Tử Cường bị thương quá nặng, dù có Hoạt Lực Chi Châu, muốn hoàn toàn khỏe mạnh cần một, hai ngày.

Nghê Tử Cường mới chìm vào tu luyện không lâu thì . . .

Ầm!

Ngọn đồi Nghê Tử Cường ầm núp bỗng chốc sụp đổ.

Nghê Tử Cường sợ hết hồn hết vía, bốn con yêu thú đến nhanh vậy? Chúng nó đuổi theo mau vậy sao?

Nghê Tử Cường ngược nhìn trời, thấy một người cười tủm tỉm từ trên trời giáng xuống.

Lòng Nghê Tử Cường chìm xuống:

- Là người . . .

Người đến là Lâm Tiêu.

- Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn chiến đấu với ta tiếp sao?

Nghê Tử Cường cố ra vẻ bình tĩnh nói:

- Chỉ bằng vào ngươi? Mới rồi không đánh lại ta, bây giờ vẫn như vậy.

Lâm Tiêu nhếch mép:

- Vậy sao?

Bỗng một đao chém ra.

Vù vù vù!

Lôi hà màu lam tuôn ra đập vào người Nghê Tử Cường.

Cơ thể Nghê Tử Cường chỉ mới phục hồi chút ít lại rách toạc, gã phun máu:

- Phụt!

- Đáng ghét!

Lúc này Nghê Tử Cường không rảnh suy nghĩ Lâm Tiêu làm cách nào tìm được gã, Nghê Tử Cường liều thân thể mang vết thương lại vận dụng Hư Không áo giáp bay nhanh đi xa.

Lâm Tiêu điểm một cái:

- Muốn đi? Đoạt Nguyên Linh chỉ!

Ngón tay hư vô xẹt qua cơ thể Nghê Tử Cường mang đi mảng lớn chân nguyên, lực lượng không gian. Nghê Tử Cường từ giữa hư không rút ra. Lâm Tiêu vọt tới ngay, ánh mắt sắc bén lại chỉ một cái.

- Vô Không Thần chỉ!

Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, Lâm Tiêu dồn rất nhiều tâm huyết nghiên cứu Vô Không Thần chỉ, rốt cuộc tu luyện thành thức thứ bốn Vô Không Thần chỉ mạnh nhất trong Vô Không Thần chỉ.

Ầm ầm ầm!

Giữa hư không thoáng chốc xuất hiện ngón tay to dài trăm trượng. Ánh sáng lấp lánh trên ngón tay toát ra khí hỗn độn mông lung, toàn bộ hư không chấn động phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Nghê Tử Cường thấy ngón tay khổng lồ đè xuống thì lộ vẻ kinh hoàng. Nghê Tử Cường gầm lên, thiêu đốt chân nguyên, dốc hết sức võ một chiêu. Nhưng Vô Không Thần chỉ của Lâm Tiêu quá khủng bố, khí thế cường đại đè ép, cơ thể Nghê Tử Cường bị thương nặng khó thể nhúc nhích. Chiêu bị nổ nát, Nghê Tử Cường trơ mắt nhìn ngón tay giáng xuống.

- A!

Nghê Tử Cường từ giữa trời bị ngón tay Lâm Tiêu nhấn xuống.

Một tiếng ầm cực lớn vang lên. Chỉ thấy ngay sau đó mặt đất thủng cái hố vừa sâu vừa to, Nghê Tử Cường bị nhấn chặt vào trong đất bùn. Lúc này ngón tay cực lớn của Lâm Tiêu còn tiếp tục lướt dưới đất thêm trăm thước nữa rồi mới chậm rãi tan biến.

Dưới lòng đất, Nghê Tử Cường không còn vẻ tươi tắn hăng hái ban đầu. Quần áo rách rưới, máu chảy ròng ròng. Trừ Hư Không áo giáp lành lặn ra toàn thân Nghê Tử Cường không có miếng thịt nguyên vẹn.

- Khụ khụ.

Vù vù vù!

Lực hút sinh ra kéo Nghê Tử Cường khỏi lòng đất.

Nghê Tử Cường máu me đầy mặt, hung tợn hăm dọa:

- Tiểu tử thôi, rốt cuộc ngươi muốn gì? Mau thả ta ra. Ngươi biết không? Nếu ngươi giết ta thì các thiên tài Đế quốc Thiên Huyền sẽ không tha cho ngươi. Không chỉ có ngươi, người thân, bằng hữu của ngươi đều phải chết. Đế quốc Vô Linh không che chở ngươi được đâu!

- Vẫn còn to mồm vậy sao?

Lâm Tiêu vỗ chuông đánh bay Nghê Tử Cường, lăn lông lốc mấy vòng dưới đất. Mặt Nghê Tử Cường sưng úp như trái dưa hấu, nếu không nhờ phút mấu chốt Hư Không áo giáp phát ra lực lượng hư vô thì một chuông này đủ đập chết gã.

- Đáng ghét!

Nghê Tử Cường chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy, gã tức điên. Nghê Tử Cường rót cảm giác vào một khối ngọc giản đặt trong ngực, sốt ruột nói:

- Tại sao cường giả Đế quốc Thiên Huyền còn chưa đến? Chẳng phải nói khi khởi động hồn ngọc thì tất cả võ giả có hồn ngọc trong phạm vi vạn dặm sẽ cảm giác được sao?

Hồn ngọc do tông môn siêu khổng lồ Hồn tông của Đế quốc Thiên Huyền thiết lập. Hồn tông cực kỳ cường đại, là đệ nhất tông môn của Đế quốc Thiên Huyền, đỉnh cao nhất trong đại lục Thương Khung. Trước khi vào Sinh Tử Quỳnh Lâu, Hồn tông ối thiên tài một khối hồn ngọc. Miễn khởi động hồn ngọc thì cường giả nắm giữ hồn ngọc trong phạm vi vạn dặm sẽ cảm nhận được, đến cứu người.

Đế quốc Thiên Huyền giống như Đế quốc Thần Võ, là đế quốc cực kỳ thịnh hành tranh đấu và chém giết, giữa các võ giả ân oán đan xen. Võ giả được kêu đến có khả năng rất lớn là bỏ đá xuống giếng, nên ban đầu Nghê Tử Cường không khởi động hồn ngọc. Nhưng mắt thấy cái chết đến nơi, Nghê Tử Cường không lo nghĩ nhiều.

Nghê Tử Cường câu giờ:

- Lâm Tiêu, ngươi đừng giết ta, ngươi muốn gì ta cũng cho. Trừ Hư Không áo giáp ra ta còn báu vật khác, miễn ngươi không giết ta thì tất cả báu vật của ta đều thuộc về ngươi!

Trong bụng Nghê Tử Cường thì thầm nghĩ:

- Chờ võ giả Đế quốc Thiên Huyền ta đến, chờ xem ta bầm thây ngươi ra. Không chỉ có ngươi, toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh phải chết!

Trong khi Nghê Tử Cường cố gắng khởi động hồn ngọc, Lâm Tiêu tu luyện Cửu Ngự Phân Thần quyết lập tứ cảm nhận được dao động kỳ lạ ngay:

- A? Dao động thật lạ lùng, tương tự với dao động linh hồn, truyền ra từ người Nghê Tử Cường.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng sắc lạnh:

- Chết đi!

Lâm Tiêu vỗ chuông xuống đầu Lâm Tiêu.

Ong ong ong!

Lực lượng hư không phát ra từ Hư Không áo giáp muốn ngăn cản Lâm Tiêu công kích.

Lâm Tiêu thấy vậy liền thi triển nhất muội chân hỏa ngay:

- Nhất muội chân hỏa!

Phập phụt!

Lửa hư vô chui vào trán Nghê Tử Cường, cắt đứt mọi cơ hội sống.

Nghê Tử Cường chết, Hư Không áo giáp trên người gã và không gian giới chỉ trên tay thành vật vô chủ. Lâm Tiêu không thèm nhìn, hất phất tay cất hết vào không gian Thương Long Tí.

Sau khi Hư Không áo giáp được nhắc lên, một khối ngọc giản toát ra dao động linh hồn kỳ lạ lộ ra.

- Quả nhiên có điều lạ.

Bốp!

Lâm Tiêu vươn một ngón tay nghiền nát ngọc giản, hất vọt lên cao, nhảy vài cái biến mất phía chân trời.

Lâm Tiêu rời đi mấy chục giây sau.

Vù vù vù!

Vài cường giả từ xa bay đến, đáp xuống sơn cốc.

- Mới rồi dao động hồn ngọc truyền ra từ đây, là ai gặp nguy hiểm khởi động hồn ngọc?

- Tìm đi! Dao động hồn ngọc biến mất chắc từ chỗ này.

- Đã tìm được!

Vù vù vù!

Mấy bóng người nhảy vọt tới trước xác chết của Nghê Tử Cường.

- Không ngờ là Nghê Tử Cường, ai giết hắn?

- Hư Không áo giáp trên người Nghê Tử Cường đã mất. Thực lực của Nghê Tử Cường không phải là đỉnh cao nhất nhưng cũng cỡ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, cộng với Hư Không áo giáp, trừ cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ ra võ giả bình thường không thể giết chết hắn.

- Rốt cuộc là ai? Lãng Thiên Hậu của Đế quốc Thần Võ hay Tiêu Thu Tuyết của Đế quốc Minh Nguyệt?

Mấy người biểu tình trầm trọng.

- Hừ! Mặc kệ là ai, may mắn chúng ta không chạy đến ngay, nếu không cũng sẽ gặp nguy hiểm.
- Đúng vậy! Cường giả có thể giết Nghê Tử Cường thì chắc chắn chúng ta không đấu lại.

958. Chương 956: Đế Quốc Thiên Huyền

Mấy người lòng thầm sợ hãi. Một người nhìn Nghê Tử Cường, nhếch mép. Người đó vỗ chuông, chuông kinh bắn ra.

Vù vù vù!

Xác chết không nhắm mắt của Nghê Tử Cường hóa thành tro, không còn lại gì.

Võ giả cười nanh tranh, mặt dữ dằn:

- Tiểu tử Nghê Tử Cường ngày xưa trong địa hội tỷ võ đã giết đại sư huynh của Bất Lão Phong của ta. Ta tìm mãi không có cơ hội báo thù, giờ Nghê Tử Cường đã chết, chết hay!

Mấy người nhìn nhau một cái, ánh mắt trầm trọng. Tuy bọn họ lần theo dao động hồn ngọc đến đây nhưng luôn cảnh giác lẫn nhau.

Vù vù vù!

Mấy người đến nhanh, đi cũng mau, mỗi người mỗi ngã biến mất phía chân trời.

Trong một hang núi cách sơn cốc hơn ngàn dặm, Lâm Tiêu đang sửa sang lại chiến lợi phẩm của mình.

- Thực lực của Nghê Tử Cường quả nhiên không yếu, có đến mười mấy viên Hoạt Lực Chi Châu.

Trong không gian giới chỉ của Nghê Tử Cường, Lâm Tiêu tìm được khá nhiều đan dược, nguyên thạch, còn có mười mấy viên Hoạt Lực Chi Châu. Lâm Tiêu chọn vài viên Hoạt Lực Chi Châu to nhất, còn lại gần mười viên ném vào không gian Thương Long Tí.

Xẹt xẹt xẹt!

Gần mười viên Hoạt Lực Chi Châu vừa vào Thương Long Tí liền bị mấy luồng sáng bùng lên hút sạch sẽ lực lượng sinh mệnh trong Hoạt Lực Chi Châu. Các viên Hoạt Lực Chi Châu thành bột phấn.

Không biết Thương Long Tí xảy ra biến dị gì mà từ lúc vào Sinh Tử Quỳnh Lâu đến nay Lâm Tiêu ném mấy chục viên Hoạt Lực Chi Châu lớn nhỏ vào đều bị hấp thu hết, nhưng không thấy Thương Long Tí có phản ứng gì.

Trừ mấy thứ này ra trong không gian giới chỉ của Nghê Tử Cường có hàng trăm gốc linh dược, đa số là thất giai, bát giai, còn có mấy linh dược cửu giai, có thể nói là cực phẩm.

Báu vật bí tịch càng không ít, có nhiều sách cổ luyện dược. Lâm Tiêu tạm thời đặt chúng sang một bên.

Trong đồng sách luyện dược, Lâm Tiêu tìm thấy một cuốn Trận Đạo Thập Bát quyền.

Trận Đạo Thập Bát quyền chủ yếu ghi chép về bài bố đủ loại trận pháp, từ nhất phẩm đến cửu phẩm. Nhỏ từ mê huyền trận nhất phẩm đơn giản nhất, lớn đến diệt thế công kích trận cửu phẩm. Tất cả miêu tả vô cùng kỹ càng, gợi ý nhiều cho Lâm Tiêu, khiến hắn mở mang trí óc.

Trước kia Lâm Tiêu có thể phá trận toàn dựa vào kết hợp Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, tinh thần chân nguyên khám phá mọi hư vong, nhìn rõ ràng bất cứ hoa văn đại trận nào. Lại thông qua tinh thần lực cường đại tìm ra điểm yếu trận pháp, lợi dụng một ít tạo nghệ trận pháp của mình, cuối cùng dốc sức phá nó. Nhưng Trận Đạo Thập Bát quyền từ góc độ khác giải thích mỗi loại trận pháp hình thành, nguyên lý, công hiệu, từ cạn đến sâu, từ đơn giản đến phức tạp, khiến người hiểu biết trận pháp từ mặt bản chất. Sau khi đọc Trận Đạo Thập Bát quyền, tạo nghệ trận pháp của Lâm Tiêu tăng về chất, như thể hồ quán đỉnh.

Lâm Tiêu tập trung tinh thần lực vào Hư Không áo giáp, trước tiên dùng chân nguyên xóa đi chân nguyên của Nghê Tử Cường sót lại trong Hư Không áo giáp. Lâm Tiêu dễ dàng luyện hóa Hư Không áo giáp.

Lâm Tiêu mặc Hư Không áo giáp vào, vô hình trung cảm giác kết hợp chặt chẽ với thể giới này hơn, như thể cảm nhận được không gian hô hấp. Lâm Tiêu và hư không đã hoàn toàn dung hợp với nhau.

Lâm Tiêu thầm kinh ngạc:

- Đây chính là thân dung hư không sao? Ta cảm giác đánh ra một quyền như có thể phá tan hư không.

Lâm Tiêu biết đây chỉ là ảo giác, muốn làm đến trình độ bài trừ hư không thì phải bước vào Sinh Tử cảnh, nắm giữ ảo nghĩa không gian mới được. Còn lại dù là báu vật như Độn Không Châu cũng chỉ khiến võ giả tạm thời dung nhập hư không.

Cùng lúc đó, tinh thần lực của Lâm Tiêu cảm nhận ba trận pháp phức tạp trên Hư Không áo giáp. Đó là hư không thủ hộ, hư không trận pháp, hư không chuyển hoá. Trong đó hư không thủ hộ chú trọng phòng ngự, khiến võ giả thân dung hư không, chịu đựng công kích chỉ bằng một nửa hoặc ít hơn đòn công kích thật. Về phòng ngự thì nó còn mạnh hơn Thiên Nguyên Long Lĩnh giáp. Hư không trận pháp chú trọng trong lúc tấn công khiến võ giả xuất chiêu thì xuyên qua không gian, không có khoảng cách không gian. Hư không chuyển hoá chú trọng phòng ngự, khiến võ giả thuận di ngăn trong không trung, hơi giống với Hư Không Châu nhưng yếu hơn Hư Không Châu nhiều.

Khởi động ba loại trận pháp cần có tinh thần lực, chân nguyên cực mạnh, tinh thần lực càng mạnh thì vận chuyển trận pháp sẽ mạnh hơn. Như hư không chuyển hoá, Nghê Tử Cường có tinh thần lực bát phẩm thì triển một lần vượt qua khoảng cách vài trăm thước, nhưng nếu tinh thần lực đột phá cửu phẩm thì một lần thuận di sẽ dài ngàn thước, uy lực càng thêm kinh người. Đương nhiên để khởi động hư không trận pháp cần tiêu hao lượng tinh thần lực rất khủng, không thể sử dụng thời gian dài.

Lâm Tiêu nhúc nhúc:

- Hư Không áo giáp quá mạnh, hơn xa nguyên khí phòng ngự thượng phẩm như Thiên Nguyên Long Lĩnh giáp, không biết làm bằng gì. Nhưng nó quá bắt mắt, mặc ở bên ngoài đồ ngu cũng biết là ta giết Nghê Tử Cường.

Nếu Hư Không áo giáp tàng hình được thì hay.

Lâm Tiêu mới nảy ra suy nghĩ này thì Hư Không áo giáp đột nhiên biến mất, trong đầu hần hiện ra ảo ảnh Hư Không áo giáp.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm:

- Thật sự có thể tàng hình?

Lâm Tiêu thử mấy lần, cuối cùng đã hiểu. Lúc không cần thì có thể giấu Hư Không áo giáp đi, nhưng khi tàng hình rồi công hiệu Hư Không áo giáp cũng mất, muốn sử dụng phải cho Hư Không áo giáp hiện hình.

Lâm Tiêu ngẫm nghĩ Hư Không áo giáp, càng nhìn càng thích.

Đột nhiên vẻ mặt Lâm Tiêu mừng rỡ:

- Ủa? Phân thân Toàn Địa Giáp đã tìm được cửa vào tầng thứ ba!

Vui mừng chưa lan hết nét mặt Lâm Tiêu thì hần đột nhiên biến sắc mặt nói:

- Bách Lý Huyền, người dám đụng vào đại ca của ta thì ta sẽ giết người!

Lâm Tiêu biến mất trong hang núi, xé gió bay đi.

Khu vực trung tâm nhất Sinh Tử Quỳnh Lâu, một khung cửa to lớn hiện ra trước mặt mọi người. Cửa to và rộng vạn thước, toát ra hơi thở cổ xưa.

Bên ngoài cánh cửa, các quái vật màu xanh tụ tập lại, đông đúc cỡ ngàn vạn con. Trong quái vật màu xanh có con thể hình to hơn quái vật bình thường gấp đôi, toát ra sự sống đậm đặc. Khác với quái vật màu xanh

bình thường, chồi non xanh trên người chúng ta mọc ra các sợi dây leo như xúc tu huơ trong không trung, cực kỳ quái dị.

Đất trống đằng trước lối vào tầng thứ ba có khá nhiều võ giả tụ tập lại. Theo thời gian trôi qua, các võ giả không ngừng đổ về từ các hướng. Võ giả dựa theo thể lực tụ thành từng nhóm, nhưng chưa có thể lực nào hành động.

Kinh nghiệm tầng thứ nhất nói cho nhiều người biết đám quái vật tụ tập trước cửa sẽ không để bọn họ dễ dàng đi vào tầng thứ hai, khó tránh khỏi có cuộc chém giết. Đám quái vật màu xanh đáng sợ hơn dây leo màu xanh tầng thứ nhất, không ai muốn làm vật thí nghiệm đầu tiên.

Trong đội Đế quốc Võ Linh, không khí nặng nề.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền liếc môi nhìn nhóm người Lâm Hiên, dữ dằn nói:

- Mấy người không nghe gì sao? Mau lên trước đứng!

Các thiên tài khác thấy cảnh này thì thầm lo. Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền rõ ràng muốn mấy người Lâm Hiên làm vật hy sinh dò đường, thăm dò quái vật màu xanh giúp bọn họ.

959. Chương 957: Công Tiếng Xấu (1)

Nhưng trong lòng bọn họ không có nhiều thương hại, đám quái vật màu xanh đáng sợ như thế cần có người khởi đầu trước, chỉ cần không phải là mình, ai đi chẳng được?

Có thiên tài để đồ nhú mày nói:

- Tứ hoàng tử điện hạ, làm vậy không tốt lắm.

- Có gì không tốt?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền mở miệng nói:

- Những quái vật màu xanh mạnh như thế, nếu chúng ta tách ra hành động chắc chắn không thể vào được tầng thứ ba, chỉ có tập trung lại bày trận mới có hy vọng sống sót. Nhưng đã bày trận thì phải có người đứng đằng trước nhất, không phải bọn họ thì sẽ là người khác. Nếu ai không vừa lòng thì được thôi, tự nguyện đi lên trước đứng đi.

Chu Tân lạnh lùng cười góp lời:

- Tứ hoàng tử điện hạ nói đúng, hẳn nên suy nghĩ cho an toàn của mọi người. Chúng ta đến từ Đế quốc Võ Linh, nghe theo tứ hoàng tử điện hạ sắp đặt là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

- Bà nội nó, tiểu tử Chu Tân không biết ngưỡng nói câu đó. Lúc ở tầng thứ nhất Chu Tân hại chết bao nhiêu người, nhìn như lo cho chúng ta nhưng thật ra là lợi dụng chúng ta, khi gặp nguy thì nhanh chóng chỉ muốn là người thứ nhất chạy đi, xem chúng ta là bia đỡ.

- Ài, còn cách nào? Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Tóm lại chúng ta sớm muộn gì sẽ xông vào bày quái vật này, nghe nói chỉ tầng thứ ba mới có báu vật thật sự, hơn nữa lực lượng sinh mệnh càng đậm đặc hơn. Nghe nói bước vào tầng thứ hai sẽ có một phần ba xác suất linh ngộ ảo nghĩa không gian.

- Ài, mọi người nhin đi, muốn trách chỉ trách chúng ta không đủ mạnh. Người không thấy mấy người Tiêu Càn sao? Tứ hoàng tử điện hạ dám nói gì với bọn họ không? Khi có đủ thực lực thì người có thể kiêu ngạo như vậy.

- May mắn không kêu chúng ta. Nhóm Lâm Hiên có trách thì nên trách bọn họ xui, lúc ở tầng thứ nhất đắc tội tứ hoàng tử.

Nhiều đệ tử lòng bất mãn. Kinh nghiệm tầng thứ nhất khiến bọn họ nhìn thấu bản chất của đám người Chu Tân, nhưng đối diện tình huống này đa số người bất đắc dĩ không còn cách nào. Nếu không có thủ lĩnh như tứ hoàng tử Bách Lý Huyền e rằng không một người vào nổi tầng thứ ba.

Lâm Hiên lạnh lùng nói:

- Bách Lý Huyền, người đi đường của người, ta đi đường ta. Tuy người là tứ hoàng tử Đế quốc Vô Linh nhưng chúng ta không cần nghe lệnh người.

La của La Sơn tông cười khẩy nói:

- Lâm Hiên, người biết mình đang nói gì không? Tứ hoàng tử điện hạ là hoàng tử của Đế quốc Vô Linh chúng ta, chuyển đi Sinh Tử Quỳnh Lô đương nhiên lấy tứ hoàng tử điện hạ chủ đạo, hay người muốn chống đối?

Trong mệnh lệnh của La Kinh Thiên lão tổ, trừ Lâm Tiêu là mục tiêu của La ra, Lâm Hiên cũng nằm trong số đó.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lạnh lùng nói:

- Lâm Hiên, ta cho người mặt mũi mà không muốn, người có ích lợi gì? Ta nói lần nữa, đứng đằng trước nhất, ta tha cho người một mạng, nếu không tất cả phải chết!

Bách Lý Huyền ngược lên nói với những người khác:

- Nếu mấy người biết khôn bỏ gian tà theo chính nghĩa thì ta cho đường sống, nếu không e kết quả sẽ như Lâm Hiên!

Sau lưng Lâm Hiên, Giang Trần tức giận nói:

- Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền quá bá đạo, chúng ta là gì?

Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh biểu tình lạnh băng. Bọn họ cùng là đệ tử Quận Hiên Dật, đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực, không dễ dàng bỏ rơi ai. Ngược lại ba người đứng sau lưng Chu Ngụy quen thân với Hứa Chính biến sắc mặt.

Ba người lên tiếng:

- Chu sư huynh, thành Huyền Địa chúng ta và tứ hoàng tử điện hạ không oán không thù, không cần cuốn vào ân oán hai bên.

- Đúng rồi, Chu sư huynh, hay thành Huyền Địa chúng ta rút ra đi?

Lúc trước Lâm Tiêu đánh nhau với Chu Tân, bọn họ không cảm thấy gì. Nhưng Bách Lý Huyền là tứ hoàng tử của đế quốc, thân phận cách biệt với Chu Tân mười vạn tám ngàn dặm, bọn họ không đắc tội nổi. Lúc ở tầng thứ nhất bọn họ bất đắc dĩ không có cách nào khác, giờ tứ hoàng tử cho cơ hội, mấy người đánh trống rút lui.

Chu Ngụy sắc mặt khó xem nói:

- Sao mấy người có thể như vậy?

Ba người thi nhau mở miệng nói:

- Ta biết Chu sư huynh và Hứa Chính sư huynh Quận Hiên Dật là quen biết sinh tử, nhưng vào Sinh Tử Quỳnh Lô liên quan toàn bộ dân chúng Thành Huyền Địa, xin đừng hành động theo cảm xúc!

- Đúng vậy! Không phải chúng ta tham sống sợ chết mà chỉ tại đối phương là tứ hoàng tử điện hạ của đế quốc!

Chu Ngụy im lặng. Đúng vậy, gã đắc tội với tứ hoàng tử điện hạ không sao, nhưng nếu bao gồm Thành Huyền Địa bị tứ hoàng tử Bách Lý Huyền ghi hận thì lỗi lầm của Chu Ngụy rất lớn.

Lâm Hiên mở miệng nói:

- Chu huynh đừng khó xử, chúng ta thông cảm.

Biểu tình Lâm Hiên lạnh lùng, hẩn hiếu suy nghĩ trong đầu đám người Chu Ngụy.

Chu Ngụy lúng túng nói:

- Hứa huynh, Lâm huynh . . . Xin lỗi.

Chu Ngụy thở dài, dẫn mấy người phe mình đứng ra ngoài.

Thế lực của nhóm Chu Ngụy không đặc tội nổi tứ hoàng tử điện hạ. Trong mấy hoàng tử của Bách Lý Tử bệ hạ thì tứ hoàng tử, bát hoàng tử có thiên phú cao nhất. Nhưng tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lớn tuổi hơn, có hy vọng kế thừa ngai vua hơn, bọn họ không chống đối nổi.

Bách Lý Huyền cười phá lên, nhìn đám người Đông Phương Nguyệt Linh, Hứa Chính:

- Còn mấy người thì sao? Nếu các người nguyện bỏ gian tà theo chính nghĩa, ta sẽ che chở các người, thậm chí không đẩy lên đứng trước nhất. Nguyệt Linh, nàng nên hiểu lòng ta.

Một tiếng chữ tục vang lên:

- Bà nội người!

Là Giang Trần, gã mặc kệ đối phương có phải tứ hoàng tử hay không, há mồm chữ không nề ai.

Bách Lý Huyền trợn to mắt nói:

- Cái gì? Người nói cái gì?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền không tin nổi lỗ tai mình.

Giang Trần cười khẩy nói:

- Ta bảo là bà nội người, sao? Không nghe rõ? Nếu không nghe rõ thì ta sẵn sàng lặp lại mấy lần!

Mấy cường giả thế lực khác cười phá lên.

- Ha ha ha!

- Tiểu tử thôi, người muốn chết!

Ầm!

Người Bách Lý Huyền bùng nổ khí thế đáng sợ, biểu tình cực kỳ khó xem, vắn vẹo tức giận. Bách Lý Huyền đường đường là tứ hoàng tử điện hạ, đã bao giờ gặp nhục nhã như vậy?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền trầm nghĩ:

- Mấy người các người chết chắc rồi, không ai cứu được các người đâu! Còn Đông Phương Nguyệt Linh, ta theo đuổi nàng nhiều năm mà chẳng bao giờ chịu nhìn ra, lại còn bên Lâm Hiên. Ta nhất định phải chiếm thân thể nàng, để nàng trở dốc dưới thân ta, nhìn xem nàng phóng đảng đến cỡ nào!

Mắt tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lóe tia hung tợn, đang định bắt tay vào hành động thì . . .

Một tiếng gầm giận dữ từ chân trời vọng lại:

- Đứa nào là tứ hoàng tử Đế quốc Vô Linh???

Vù vù vù!

Mấy luồng sáng xé gió bay tới, chớp mắt đáp xuống trước đoàn người Đế quốc Vô Linh.

- Là nhóm Kha Mạc của Đế quốc Thiên Huyền, bọn họ định làm gì?

- Xem thái độ hùng hổ, từ khi nào nhóm Kha Mạc có xích mích với tứ hoàng tử Đế quốc Vô Linh?

- Sắp có trò hay để xem.

Vô giả các thế lực khác xì xầm bàn tán. Đám người Đế quốc Thiên Huyền nhíu mày nhưng không định tiến lên.

Bách Lý Huyền ngơ ngác con nai vàng, tạm dừng xử mấy người Lâm Hiên.

960. Chương 958: Công Tiếng Xấu (2)

Bách Lý Huyền nghi hoặc hỏi:

- Tại hạ là Bách Lý Huyền, mấy vị thiên tài Đế quốc Thiên Huyền, không biết Bách Lý Huyền ta có chỗ nào đắc tội các vị? Xin các vị chỉ giáo cho.

Kha Mạc trừng muốn nứt khóe mắt, tức giận quát lớn:

- Bách Lý Huyền, ngươi nói không biết ngượng mồm! Đế quốc Võ Linh các người càng lúc càng kiêu ngạo, không thềm để Đế quốc Thiên Huyền chúng ta vào mắt. Hôm nay mấy người chúng ta chống mắt xem nhà ngươi có năng lực gì. Hừ, đệ tử Đế quốc Võ Linh các người càng lúc càng kiêu căng, phải cảnh cáo!

Kha Mạc bị Lâm Tiêu trêu đùa vu đảo linh được, lòng ôm cục tức thật lớn giờ thì bùng nổ.

Bách Lý Huyền đổi giọng:

- Nói vậy là sao? Bách Lý Huyền ta không hề biết các vị, đắc tội mấy người bao giờ? Nếu mấy vị cao thủ Đế quốc Thiên Huyền muốn khi dễ Đế quốc Võ Linh ta cũng không cần biên soạn nhiều lý do như thế. Đế quốc Võ Linh ta không chủ động gây sự nhưng nếu có người muốn mượn cớ chèn ép Đế quốc Võ Linh thì Đế quốc Võ Linh ta tuyệt đối không sợ rắc rối!

Kha Mạc há mồm nhục mạ nguyên Đế quốc Võ Linh, Bách Lý Huyền đường đường là tứ hoàng tử của đế quốc, nếu gã tỏ ra hèn nhát thì biết đứt mặt vào đâu? Đồn ra ngoài bị phụ hoàng nghe được càng nghiêm trọng.

Kha Mạc hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Lớn lối thật, Đế quốc Võ Linh càng lúc càng kiêu ngạo, chẳng những công nhiên lên mặt với Đế quốc Thiên Huyền ta, bây giờ ngông cuồng như vậy. Một hoàng tử nho nhỏ mà dám can rở, nếu hôm nay không cho Bách Lý Huyền nhà ngươi một bài học thì tướng Đế quốc Thiên Huyền ta để ăn hiếp sao?

Khí thế khủng bố bắn lên cao, chân nguyên hùng hực, Kha Mạc đang định hành động.

Trong Đế quốc Thiên Huyền, nhiều võ giả lạnh lùng cười, khinh thường nói:

- Hay Bách Lý Huyền thật sự lên mặt với Đế quốc Thiên Huyền ta?

- Ta biết tính tình của Kha Mạc, mặc dù kiêu ngạo bá đạo nhưng tuyệt đối không nói lung tung bậy bạ. Nếu không thật sự có chuyện này thì Kha Mạc tuyệt đối không nói vậy.

- Hừ! Mới rồi Bách Lý Huyền bộc lộ tính cách rất có thể hấn làm thật, hấn nghĩ võ giả Đế quốc Thiên Huyền chúng ta không dám đụng vào một hoàng tử nho nhỏ như hấn?

Thấy Kha Mạc định tấn công, tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhướng mày, vội nói:

- Khoan đã!

- Bách Lý Huyền không hiểu những gì các vị nói, đầu óc hoang mang. Bách Lý Huyền ta không biết các vị.

- Nếu muốn đánh nhau cũng nên cho ta biết ngọn nguồn sự việc đi. Không biết vị nào trong Đế quốc Võ Linh có mặt tại đây đắc tội các vị, xin hãy chỉ ra. Nếu đúng là lỗi của Đế quốc Võ Linh chúng ta thì Bách Lý Huyền tuyệt đối không thiên vị.

Bách Lý Huyền liếc đội Đế quốc Thiên Huyền đứng gần đó, gã không sợ đám người trước mặt nhưng không muốn kết thù với Đế quốc Thiên Huyền. Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền không biết thuộc hạ nào của gã đắc tội đối phương, để người ta tìm tới cửa.

Trong bốn đế quốc trên Thương Khung đại lục thì Đế quốc Võ Linh yếu nhất, quốc lực của Đế quốc Thiên Huyền mạnh nhất. Nếu xảy ra xung đột thì Đế quốc Võ Linh sẽ chịu thiệt.

Bách Lý Huyền không biết rằng gã nói câu này làm các võ giả Đế quốc Võ Linh biến sắc mặt. Bách Lý Huyền đường đường là tứ hoàng tử điện hạ của đế quốc vậy mà chịu thua trước mấy võ giả Đế quốc Thiên Huyền, ném hết mặt mũi võ giả Đế quốc Võ Linh.

Kha Mạc cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Khỏi tìm, tiểu tử kia hiện không có trong đội các người, nhưng chắc chắn là thuộc hạ của Bách Lý Huyền nhà người. Ta không muốn nói nhảm nhiều, trước tiên giao năm mươi viên Hoạt Lực Chi Châu đây, chút nữa tiểu tử kia đến lại nộp hãn ra, ta sẽ cho qua chuyện này, không thì đừng trách chúng ta vô tình.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền biến sắc mặt, gã không chấp nhận được điều kiện này. Bách Lý Huyền chưa kịp nói gì thì bên cạnh vang tiếng hừ lạnh.

Mọi người nhìn theo hướng phát ra thanh âm, biểu tình thay đổi.

Tiêu Càn chậm rãi bước ra khỏi đám người, biểu tình lạnh lùng nói:

- Mấy vị thật oai phong, nhưng kiêu ngạo với đội Đế quốc Võ Linh ta thì không được. Sao? Cho rằng Đế quốc Võ Linh chúng ta không có người?

- Người là ai?

Kha Mạc lạnh lùng cười:

- Tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh các người còn thừa nhận, người nói nhảm làm gì? Cút về đi, nếu không dù có hoàng tử Đế quốc Võ Linh che chở thì người cũng chết chắc!

Tiêu Càn cười to bảo:

- Ha ha ha! Chỉ bằng vào mấy con tôm tép các người?

Tiêu Càn trừng mắt, người bùng nổ khí thế cuồng bạo quét qua nhóm Kha Mạc.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân lù, nhóm Kha Mạc biến sắc mặt, mặt đỏ ửng phun búng máu, đôi mắt tràn đầy hãi hùng. Thật kinh khủng, đối phương là ai mà chỉ dựa vào khí thế đã đánh lùi gã?

Không chỉ đám người Kha Mạc, những võ giả thấy cảnh này đều giật mình. Từ khi nào Đế quốc Võ Linh xuất hiện cường giả như vậy? Chỉ phát ra khí thế đã chấn đám người Kha Mạc Đế quốc Thiên Huyền hộc máu.

Tiêu Càn chậm rãi tiến tới, lạnh lùng cười:

- Ta rất muốn xem các người làm sao khiến ta chết chắc?

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền lên tiếng ngăn lại Tiêu Càn:

- Tiêu huynh, đừng xúc động.

Nếu Tiêu Càn giết nhóm Kha Mạc tại đây, võ giả Đế quốc Thiên Huyền tuyệt đối không bỏ qua, hai bên khó tránh khỏi trận đại chiến.

Tiêu Càn trào phúng:

- Tứ hoàng tử điện hạ, ta mặc kệ tứ hoàng tử điện hạ muốn bỏ mặt mũi Đế quốc Võ Linh, nhưng Tiêu Càn ta muốn giết mấy con tép Đế quốc Thiên Huyền còn cần người cho phép?

- Tiêu huynh nói gì kỳ vậy?

Bách Lý Huyền sắc mặt khó xem nói:

- Ta chỉ nghĩ cho đệ tử Đế quốc Võ Linh chúng ta.

Tiêu Càn lườm nể mặt Bách Lý Huyền, không nường tình nói:

- Theo ta thấy tứ hoàng tử điện hạ suy nghĩ ình mới đúng.

Võ giả bình thường sẽ e ngại thân phận tứ hoàng tử, còn Tiêu Càn thì chẳng sợ.

Trong đội Đế quốc Thiên Huyền, một võ giả vóc dáng cao to, mặc trường bào màu vàng đất bước ra:

- Các hạ thật là oai phong, dám nói võ giả Đế quốc Thiên Huyền ta là tép? Tốt lắm, để Độc Cô Phá Thiên ta thử tài ngươi!

Võ giả cao tám thước, chân mày rậm vắt ngang, mắt sáng rực, đầu búi tóc, lưng đeo một thanh trường kiếm. Bề ngoài Độc Cô Phá Thiên không có gì đặc biệt, nhưng gã bình tĩnh bước ra, khí thế khó tả bao phủ thiên địa. Như thể hiện tại Độc Cô Phá Thiên là trung tâm của thế giới, mặt đất run rẩy dưới chân gã.

Bốn phía vang tiếng kinh kêu:

- Là Độc Cô Phá Thiên sư huynh.

- Kinh động vương giả của Đế quốc Thiên Huyền, võ giả Đế quốc Võ Linh tiêu đời.

Đế quốc Minh Nguyệt, Đế quốc Thần Võ, cường giả mấy thế lực khác đều lộ vẻ mặt kinh sợ.

Độc Cô Phá Thiên, một nhân vật rất truyền kỳ của Đế quốc Thiên Huyền. Từ lúc Độc Cô Phá Thiên ra đời chưa từng thua, gã còn rất trẻ, mới hai mươi chín tuổi nhưng danh vọng trong Đế quốc Thiên Huyền đã không người sánh bằng. Độc Cô Phá Thiên mơ hồ được gọi là đệ nhất nhân trong Quy Nguyên cảnh Đế quốc Thiên Huyền, nổi tiếng như cồn, người đáng sợ nhất của Đế quốc Thiên Huyền trong chuyến đi Sinh Tử Quỷnh Lâu.

961. Chương 959: Độc Cô Phá Thiên

Nói đến chiến công thì Độc Cô Phá Thiên nổi tiếng nhất nhờ trận chiến hai năm trước. Năm đó Độc Cô Phá Thiên mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, một mình gã đánh chết ba cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, mười mấy võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chấn động Đế quốc Thiên Huyền. Uy danh của Độc Cô Phá Thiên lan sang ba đế quốc khác, nổi tiếng lừng lẫy.

Hai năm qua đi, mọi người cho rằng hiện tại Độc Cô Phá Thiên đã đến trình độ sâu không lường được, ít nhất là cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

Con người Tiêu Càn co rút, biểu tình trầm trọng:

- Khí thế thật mạnh, không uống là đệ nhất nhân trong Quy Nguyên cảnh Đế quốc Thiên Huyền.

Độc Cô Phá Thiên chỉ bước tới mà khí thế đã hòa hợp với hư không, chấn nhiếp cửu thiên thập địa, có tạo nghệ nhất định về mặt ảo nghĩa không gian. Tuy Độc Cô Phá Thiên chưa bước vào cảnh giới Nửa Bước Yêu Vương nhưng đã cách không xa, nếu Độc Cô Phá Thiên lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử trong Sinh Tử Quỷnh Lâu thì chỉ trong vòng ba năm Đế quốc Thiên Huyền sẽ ra một Vương giả Sinh Tử cảnh.

Đám người Kha Mạc lau máu dính bên khóe môi, kinh sợ thụt lùi:

- Độc Cô Phá Thiên sư huynh!

Nhóm Kha Mạc độc ác lườm Tiêu Càn, lòng tự tin hơn.

Độc Cô Phá Thiên không thèm nhìn nhóm Kha Mạc:

- Thứ mất mặt, cút về đi!

Độc Cô Phá Thiên phát tay áo, tiếng hộc máu vang lên. Nhóm người Kha Mạc bay ngược ra, như bao cát rơi vào đội Đế quốc Thiên Huyền. Ai nấy chân tê dại, chặt vật vô cùng, không đứng dậy nổi.

Xung quanh không có võ giả nào chịu nâng bọn họ dậy, võ giả Đế quốc Thiên Huyền cười nhạt khinh thường.

Hai huynh đệ đứng sau lưng Tiêu Càn căng thẳng:

- Tiêu đại ca!

Độc Cô Phá Thiên quá nổi tiếng, bọn họ không lo không được.

Tiêu Càn xua tay:

- Không sao, ngưỡng mộ tiếng tăm Độc Cô Phá Thiên đã lâu, Tiêu Càn ta cũng rất muốn thử tài với người một lần.

Tiêu Càn bước ra khỏi đoàn người.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền độc ác trừng mắt nhìn Tiêu Càn, thầm ước gì gã bị Độc Cô Phá Thiên đánh chết. Nhưng nghĩ đến Độc Cô Phá Thiên có lẽ tới tính sổ với gã thì Bách Lý Huyền lo thót tim.

Độc Cô Phá Thiên lạnh nhạt nói:

- Rất can đảm, nếu người đỡ được nhất kiếm này của ta thì sự việc dừng tại đây.

Trường kiếm bên hông Độc Cô Phá Thiên bỗng rút khỏi vỏ.

- Phá Thiên Nhất Kiếm!

Một luồng kiếm quang kinh diễm đến mức tận cùng bay ra từ tay Độc Cô Phá Thiên. Dao quang dài mười mấy trượng, bên mép kiếm phong hư không dao động như thể bầu trời bị kiếm xé rách, toát ra khí thế hủy diệt tất cả.

Nhất kiếm bay ra, thiên địa tịch diệt, vạn vật quay về, chỉ có dao quang lạnh lẽo tột đỉnh tung hoành thiên địa.

Mọi người giật mình. Nhất kiếm này tung ra, thiên địa biến mất chỉ còn lại thân hình to lớn của Độc Cô Phá Thiên đứng dưới khung trời. Đám người buồn bực học máu.

Cộp cộp cộp!

Võ giả trong phạm vi vài dặm thụt lùi, mặt trắng bệch kinh hoàng.

- Đây là . . . Kiếm ý thập phẩm viên mãn. Là thuộc tính gì? Xông thẳng tới trước, không gì địch nổi, khủng bố quá.

- Là kiếm ý bất bại, nghe đồn từ lúc Độc Cô Phá Thiên Đế quốc Thiên Huyền ra đời đến giờ chưa thua trận nào nên sáng tạo ra kiếm ý bất bại.

- Kinh khủng quá.

- Độc Cô sư huynh xem trọng đối phương hơi quá, vừa ra tay đã dùng kiếm ý bất bại cảnh giới viên mãn.

Tiếng kinh kêu liên tục vang lên, mọi người xoe tròn mắt, lòng thít chặt.

Đằng trước kiếm quang, toàn thân Tiêu Càn dựng đứng lông tơ, con ngươi co rút, cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên trong lòng gã.

Tiêu Càn hét to tung ra nắm đấm:

- Vô Cực Thần Quyền!

Quyền kinh đánh ra, kinh khí đảo ngược. Nắm đấm to hóa khí thành dòng sông lớn tuôn tới trước, ý cảnh dũng mãnh mẽ khiến mọi người ngây ngẩn.

Bùm!

Quyền khí to lớn và kiếm quang thông thiên va chạm vang tiếng nổ điếc tai.

Ngay sau đó.

Hai lực xung kích không ngừng va chạm, đan xen vào nhau thành chân nguyên hình tròn nhanh chóng trưởng to, nổ tung.

Tiếng sấm ầm ỉ vang lên, sóng xung kích như núi lửa phun trào từ trung tâm chân nguyên hình tròn bắn tung tóe bốn phương tám hướng.

Trong sóng xung kích, Độc Cô Phá Thiên không nhúc nhích, Tiêu Càn thụt lùi hai bước. Giữa hai người là khe hở to dài mấy trăm thước, rộng mấy thước, sâu không thấy đáy, như hiệp cốc. Mép khe nứt cuốn mấy quái vật màu xanh vào trong, cắt nát bấy.

- Cái gì? Chặn lại công kích của Độc Cô sư huynh? Thiên tài Đế quốc Võ Linh này là thần thánh phương nào?

- Độc Cô Phá Thiên sư huynh dù chỉ dùng bảy mươi phần trăm sức mạnh thì cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn vẫn không đỡ nổi. Không thể tưởng tượng được.

- Chỉ bằng vào đòn công kích vừa rồi đối phương đã miễn cưỡng xếp vào hàng cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ.

- Xem ra Đế quốc Võ Linh còn có cường giả, hèn gì không sợ ai.

Mọi người rất là giật mình.

Độc Cô Phá Thiên nhìn Tiêu Càn, cất kiếm vào vỏ:

- Có thể đỡ một kiếm của ta, người có tư cách nói câu này. Nhưng đừng để ta nghe lần thứ hai, nếu không ta sẽ giết người.

Độc Cô Phá Thiên quay về đội Đế quốc Thiên Huyền, gã nói một chiêu là một chiêu, không dài dòng.

Tiêu Càn chấp tay:

- Đa tạ đã nhường.

Tiêu Càn thâm giật mình. Độc Cô Phá Thiên quá mạnh, không uống là đệ nhất nhân trong Quy Nguyên cảnh Đế quốc Thiên Huyền. Chiêu vừa rồi nhìn như ngang tay nhưng thật ra kiếm khí của Độc Cô Phá Thiên đã xâm nhập vào cơ thể Tiêu Càn, nếu gã không mặc nguyên khí phòng ngự thượng phẩm thì đã bị thương. Tiêu Càn cảm giác được Độc Cô Phá Thiên chưa dốc hết sức.

Tiêu Càn cho rằng trong võ giả Quy nguyên cảnh không có ai mạnh hơn gã, hiện tại xem ra là ếch ngồi đáy giếng, quá buồn cười.

Tiêu Càn thâm thề:

- Lần sau gặp lại ta nhất định sẽ đánh bại người!

Sinh Tử Quỳnh Lâu là cơ hội, miễn Tiêu Càn trước tiên nắm giữ áo nghĩa sinh tử, bước vào cảnh giới Nửa Bước Vương Giả thì lời thề sẽ thành hiện thực.

Tiêu Càn nhìn hướng lối vào tầng thứ ba, ánh mắt sắc bén.

Nhiều võ giả Đế quốc Võ Linh hét to:

- Tiêu huynh giỏi quá!

- Tiêu đại ca lợi hại nhất!

Bọn họ biểu tình hưng phấn, rất là hân diện.

Bách Lý Huyền cười thâm:

- Đáng ghét!

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền nhìn hướng Lâm Hiên, tức giận quát:

- Sao các người còn chưa qua? Muốn ta ra tay sao?

Lâm Hiên lạnh lùng quát:

- Bách Lý Huyền, người nghĩ chúng ta sợ người chắc? Nếu muốn chiến thì ta chơi với người đến cùng!

Ầm!

Lâm Hiên phát ra khí thể cực kỳ cường đại, khí thể ầm ầm phóng lên cao, khiến mọi người biến sắc mặt.

- Khí thể mạnh quá.

- Ta chưa từng nghe cái tên Lâm Hiên, sao mạnh vậy? Thiên tài từ đâu chạy ra?

- Nghe nói hẳn là đại ca của Lâm Tiêu đệ nhất thiên tài đế quốc chúng ta ta. Lâm Nhu quán quân đại tái bảng Phong Vân đế quốc là tam muội của Lâm Tiêu và Lâm Hiên.

- Cái gì? Ba huynh muội Lâm gia có thiên phú cao vậy sao?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không biết rằng lúc Lâm Hiên mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đã có thể giết cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại gã đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đã bước chân vào hàng cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

962. Chương 960: Giang Sơn Ấn (1)

Cộng thêm Thái Thần Tháp, thực lực của Lâm Hiên xếp mười hàng đầu trong toàn bộ thiên tài Đế quốc Võ Linh.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền giận thật:

- Muốn chết!

Vụ mấy người Kha Mạc làm Bách Lý Huyền mặt xám mày tro, nếu không làm gì thì tứ hoàng tử như gã chẳng còn mặt mũi nào. Trong lòng tứ hoàng tử Bách Lý Huyền dâng lên một cỗ sát cơ đáng sợ, gã vốn định để nhóm Lâm Hiên chết trong tay đám quái vật màu xanh hay tìm cơ hội ẩn khuất nào đó lên giết chết. Bây giờ Bách Lý Huyền không chờ được nữa.

Bách Lý Huyền rống to:

- Chết đi!

Nắm đấm màu vàng đánh ra hóa thành luồng sáng vàng rực rỡ.

Đột nhiên thanh âm lạnh băng vang lên:

- Muốn giết đại ca của ta đã hỏi ý ta chưa?

Theo đó là đao quang không gì địch nổi.

Ầm!

Đao quang và quyền quang va chạm giữa hư không. Mặt đất bị đánh thủng cái lỗ to đường kính trăm thước, sóng xung kích khuếch tán kinh động quái vật màu xanh lối vào tầng thứ ba phát ra tiếng gầm rống kinh thiên.

Vù vù vù!

Một bóng người đáp xuống đất trống, mái tóc đen bay trong gió. Người đó ngạo nghễ đứng, lạnh băng nhìn Bách Lý Huyền.

Đám người Kha Mạc Đế quốc Thiên Huyền kinh ngạc nói:

- Là hẳn?

Đây chẳng phải là cái tên cướp linh dược cứu giai sao? Nhưng hẳn chẳng phải là thuộc hạ của tứ hoàng tử Đế quốc Võ Linh sao? Vì sao đối đầu với tứ hoàng tử? Trong đầu nhóm Kha Mạc đầy sương mù, không hiểu ra sao.

Thấy Lâm Tiêu, Bách Lý Huyền chẳng những không sợ mà còn mừng.

Tứ hoàng tử Bách Lý Huyền rồng to:

- Lâm Tiêu, dám ngăn cản ta? Chết đi!

Bách Lý Huyền thiêu đốt chân nguyên.

Ầm!

Ngọn lửa vàng rực cháy, Bách Lý Huyền nâng tay ném ra một đại ấn đón gió biến to hóa thành ngọn đồi màu vàng đè xuống Lâm Tiêu.

- Giang Sơn Ấn, Định Đỉnh Giang Sơn!

Bách Lý Huyền dùng ngay chiêu mạnh nhất của mình, cố gắng một chiêu đánh chết Lâm Tiêu, chấm dứt tai họa ngàn năm.

Lâm Hiên lên tiếng nhắc nhở:

- Nhị đệ, cẩn thận!

Lâm Hiên định sử dụng Thái Thần Thập. Nhìn đại ấn vàng của Bách Lý Huyền biết ngay nó là bí bảo, chỉ có Thái Thần Thập mới cản nổi.

Lâm Tiêu biết ý nghĩ của đại ca Lâm Hiên, mở miệng nói:

- Đại ca, không cần!

Lâm Tiêu giơ cao Lôi Đình đao chém xuống.

- Ngũ Ngục Pháp Vương Đao, Ma Ngục Đao!

Đối mặt với công kích của tứ hoàng tử Bách Lý Huyền, Lâm Tiêu không hề lơ là. Đao ý tuyệt vọng thập phẩm viên mãn thúc giục đến tột đỉnh, thi triển ra thức mạnh nhất Ma Ngục Đao của Ngũ Ngục Pháp Vương Đao thiên cấp trung giai Lâm Tiêu mới nắm giữ.

Ầm ầm ầm!

Nhát đao chém xuống, tia chớp thô to quét qua chân trời. Một cột sáng đen sẫm sét từ trên trời giáng xuống đè vào đại ấn vàng. Vang tiếng nổ đì đùng tại khắp thiên địa, đại ấn vàng bị Lâm Tiêu một đao chém bay, đại ấn xoay tít đập vào bảy quái vật màu xanh gần đó, đánh chết mười mấy con quái vật.

Bách Lý Huyền thấy thế trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Giang Sơn Ấn của ta bị đánh bay?

Giang Sơn Ấn là một chí bảo, tuy nó không phải vũ khí Vương giả nhưng trên nguyên khí thượng phẩm bình thường. Ấn đánh ra có sức mạnh mấy trăm ngàn cân, dù là ngọn núi sắt cũng sẽ bị đè dẹp lép, nhưng giờ nó bị nhát đao chém bay.

Đám cường giả càng giật mình hơn. Bọn họ há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

- Tiểu tử này là ai? Nhát đao vừa rồi qua khủng bố, sao mạnh vậy được?

- Đao ý quá mạnh, ta cơ hồ nghĩ mình sẽ chết, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

- Đao ý thập phẩm viên mãn, chắc chắn là đao ý thập phẩm viên mãn! Mới rồi Độc Cô Phá Thiên thi triển kiếm ý thập phẩm viên mãn, giờ đến tiểu tử này sử dụng đao ý thập phẩm viên mãn. Trời ơi, từ khi nào đao ý, kiếm ý dễ lĩnh ngộ vậy?

Mọi người rất là giật mình.

Độc Cô Phá Thiên mắt lóe tia sáng:

- Thú vị, thường nói Đế quốc Võ Linh là yếu nhất trong bốn đế quốc nhưng giờ xem ra vẫn có một ít cường giả.

Tiêu Thu Tuyết của Đế quốc Minh Nguyệt, Lăng Thiên Hậu của Đế quốc Thần Võ cũng có biểu tình khác nhau, hoặc kinh thần hoặc cười nhạt, mắt lóe tia sáng.

Mấy người Kha Mạc kinh hồn táng đảm, hai chân run cầm cập:

- Má ơi, tiểu tử này mạnh đến thế sao?

Nếu lúc này nhóm Kha Mạc còn không hiểu lúc trước bị Lâm Tiêu lừa thì bọn họ sẽ không tu luyện đến trình độ như bây giờ. Đối diện Lâm Tiêu mạnh mẽ như thế, trong lòng nhóm Kha Mạc thầm rửa, không dám kiếm chuyện với Lâm Tiêu.

Mắt Bách Lý Huyền đỏ ngầu như ác ma, gã quyết tâm giết Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu trưởng thành quá mau, năm năm trước hắn chỉ là võ giả đỉnh Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, Bách Lý Huyền một đầu ngón tay có thể nghiền nát hắn. Không ngờ năm năm sau, Lâm Tiêu có thể đánh ngang tay với Bách Lý Huyền Quý Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Bách Lý Huyền có cảm giác nếu không giết Lâm Tiêu ngay hôm nay, mai sau kẻ chết là gã.

- Người phải chết! Năm năm trước ngươi làm trái luật pháp đế quốc thì ta đã muốn giết ngươi, phụ hoàng tha ngươi vì lòng nhân từ nhưng ta sẽ không tha thứ!

Vù vù vù!

Bách Lý Huyền triệu hồi đại ấn màu vàng từ bầy quái vật màu xanh, uy thế càng lớn, sát khí ngút trời.

Đột nhiên thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Đủ rồi.

Mọi người nhìn hướng phát hiện thanh âm, sắc mặt thay đổi.

Người lên tiếng là Tiêu Càn mới rồi đánh với Độc Cô Phá Thiên của Đế quốc Thiên Huyền.

Tiêu Càn thản nhiên nói:

- Bây giờ quan trọng nhất là vào tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu. Tứ hoàng tử điện hạ, hãy nhìn kỹ sau lưng đi. Giang Sơn Ấn của tứ hoàng tử điện hạ đã hấp dẫn nhiều quái vật.

Mọi người nhìn lại. Đám quái vật màu xanh canh giữ lối vào tầng thứ ba bị kinh động, một số quái vật mọc dây leo khủng bố lượn lờ vòng ngoài đang gầm gừ, dần tụ tập lại.

Bách Lý Huyền nghiêng đầu, sắc mặt âm trầm nói:

- Tiêu huynh, chuyện này không phải tại ta. Nếu không phải vì Lâm Tiêu thì Giang Sơn Ấn của ta làm sao rơi vào bầy quái vật? Hơn nữa lúc trước Lâm Tiêu làm trái luật pháp của đế quốc, không nghe theo lệnh, hôm nay ta quyết phải giết hắn. Ta biết Tiêu huynh rất mạnh, nhưng hai ta nước sông không phạm nước giếng, Tiêu huynh bớt xen vào việc của ta đi.

- Hừ! Bách Lý Huyền, uống cho ngươi là tứ hoàng tử của đế quốc. Trước kia ta tôn xưng ngươi là tứ hoàng tử điện hạ, giờ mới thấy ngươi làm bẩn xưng hô này. Ngươi vì ích kỷ của mình hờ hững là giết người, thậm chí không để vào lòng mặt mũi của Đế quốc Võ Linh ta. Nếu không vì ngươi có thân phận tứ hoàng tử, Tiêu Càn ta sẽ dạy cho ngươi biết cách làm người là như thế nào!

Bách Lý Huyền tức giận bật cười:

- Ngươi . . . !

Bách Lý Huyền nheo mắt nói:

- Tiêu Càn, mặc kệ ngươi nói sao, hôm nay không ai ngăn cản ta giết hắn được. Ai cản trở ta tức là đối đầu với Bách Lý thị Đế quốc Võ Linh!

Một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Tứ ca từ khi nào có thể đại biểu Bách Lý thị? Tứ ca chỉ có thể đại biểu chính mình, tứ ca muốn chống đối quyết định phụ hoàng sao?

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Hai luồng sáng đáp xuống bên cạnh Lâm Tiêu, là bát hoàng tử Bách Lý Nghĩa, cửu công chúa Bách Lý Tuyên.

963. Chương 961: Giang Sơn Ấn (2)

Hai người xuất hiện, không khí trong đội Đế quốc Võ Linh biến khác lạ. Mọi người quay quanh Bách Lý Huyền vì thân phận tứ hoàng tử, nhưng nhìn thái độ của bát hoàng tử, cửu công chúa thì chung nhóm với Lâm Tiêu. Các võ giả thâm nghĩ đừng xen lẫn vào ân oán giữa hai bên, nếu không cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Trong đội khác vang tiếng nói lạnh lẽo:

- Được rồi, ta không cần biết đệ tử Đế quốc Võ Linh các người ai chết ai sống, nhưng người tên Tiêu Càn nói đúng. Việc cần gấp bây giờ là giết ra một con đường trong bầy yêu thú quái dị này, vào tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu, những chuyện khác tạm thời để qua một bên đi.

Là thủ lĩnh Đế quốc Minh Nguyệt, Tiêu Thu Tuyết.

- Tiêu Thu Tuyết nói đúng. Nơi này có nhiều quái vật, một đế quốc thì không cách nào xông tới gần lối vào, chỉ có liên hợp mọi người lại mới có khả năng vào tầng thứ ba.

Lăng Thiên Hậu của Đế quốc Thần Võ lạnh nhạt nói:

- Đệ tử Đế quốc Thần Võ đã liên minh với Đế quốc Minh Nguyệt. Các người không nhìn thấy bên yêu tộc cũng đã hành động sao? Nếu muốn thì chúng ta không có canh mà húp!

Mọi người nhìn lại. Thừa dịp bên này hỗn loạn, một đám yêu thú đỉnh cửu tinh bên yêu tộc đã tụ tập lại điên cuồng xông vào bầy quái vật màu xanh, không ngừng đến gần lối vào tầng thứ ba.

Tiêu Thu Tuyết, Lăng Thiên Hậu nhìn đội Đế quốc Thiên Huyền, hỏi:

- Độc Cô huynh thấy sao?

Độc Cô Phá Thiên mặt không biểu tình cất bước đi:

- Đệ tử Đế quốc Thiên Huyền đi theo ta.

Mấy đệ tử thế lực khác lên tiếng:

- Ta cũng tham gia.

- Chúng ta nữa!

Trong tầng thứ hai bọn họ đã hiểu biết sự đáng sợ của đám quái vật màu xanh, hành động đơn độc chỉ có con đường chết.

Tiêu Càn mở miệng nói:

- Đế quốc Võ Linh, ai đồng ý tham gia vào đội thì theo ta.

Tiêu Càn nhìn Lâm Tiêu, hỏi:

- Lâm huynh, các người thì sao?

Lâm Tiêu mỉm cười nói:

- Bát hoàng tử điện hạ, đại ca, chúng ta đi.

Lâm Tiêu không thèm nhìn Bách Lý Huyền, cất bước đi tới. Chỉ còn lại đám người tứ hoàng tử.

Bách Lý Huyền thu chân nguyên về, sắc mặt âm trầm nói:

- Đi theo ta!

Bách Lý Huyền hòa vào đội, gã quyết định ráng nhẫn nhịn, chờ đến tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ truy sát Lâm Tiêu ngay. Đương nhiên nếu lát nữa có cơ hội thì Bách Lý Huyền sẽ bắt lấy ngay, trước đó gã cần lôi kéo thêm người. Vì dụ nhóm Triệu Thiên Thần Đế quốc Thần Võ, bọn họ từng bị Lâm Tiêu đánh bại chắc sẽ rất hứng thú với việc truy sát Lâm Tiêu. Hiện tại Bách Lý Huyền không nắm chắc trăm phần trăm xử Lâm Tiêu.

Hai huynh đệ Lâm Tiêu, Lâm Hiên khiến Bách Lý Huyền thấy uy hiếp rất lớn, ghen trong cổ họng.

Giang Trần truyền âm cho nhóm Lâm Tiêu:

- Mới rồi Bách Lý Huyền to mồm nhất, giờ héo rồi. Ta còn tưởng hắn sẽ oai phong bao nhiêu.

Giang Trần rất sung sướng.

Lâm Tiêu nhắc nhở:

- Cthún ừa các người cẩn thận chút, phải theo sát ta. Đến tầng thứ ba càng cần cảnh giác hơn, Bách Lý Huyền sẽ không bỏ qua.

Chốc lát sau đội nhân tộc tụ lại tụ chiếm một hướng.

Vang tiếng ra lệnh:

- Đi!

Đội nhân tộc xông vào bầy quái vật màu xanh.

Ầm ầm ầm!

Vô số chân nguyên công kích điên cuồng bắn ra bốn phía, chỉ trong khoảnh khắc đã có mấy chục quái vật màu xanh bị đánh tan nát. Nhưng giây sau đa số quái vật màu xanh lại ngưng tụ, lần nữa tấn công dữ dội. Chỉ có một phần nhỏ quái vật màu xanh chết hẳn hóa thành mười mấy Hoạt Lực Chi Châu to cỡ ngón cái bay tứ tung, làm một số người mất đồ giành giật.

Phập phụt!

- A!

Tiếng hét thảm vang lên. Mấy cường giả thừa dịp cướp Hoạt Lực Chi Châu lo đầu không thể lo đuôi, bị quái vật màu xanh bao vây. Tiếng gào thảm thiết, máu thịt tung tóe, cái chết rất thảm.

Có người cười khẩy mỉa mai:

- Ngu thật, đám quái vật màu xanh này tuy chỉ có thực lực Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng mỗi con quái vật gần như thân bất tử. Nếu bị bao vây thì võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn cũng phải chết. Dám phân tâm đi giật báu vật, tự tìm chết.

Trải qua việc đáng sợ này, nhiều người không dám cướp giật Hoạt Lực Chi Châu. Chỉ khi nào Hoạt Lực Chi Châu trùng hợp bay đến gần thì người ta mới chớp lấy bỏ vào không gian giới chỉ.

Lâm Tiêu thì không sợ gì:

- Lại đây!

Lâm Tiêu sử dụng tinh thần lực bát phẩm, cảnh tượng xung quanh hiện ra trong đầu hắn. Tinh nguyên hóa khí chuyển hóa, tinh thần lực đỉnh bát phẩm chuyển thành lực lượng thực chất hút hết Hoạt Lực Chi Châu bay tứ tán lại gần.

Xẹt xẹt xẹt!

Chỉ chớp mắt có mười mấy viên Hoạt Lực Chi Châu chui vào Thương Long Tí, lực lượng sinh mệnh nhanh chóng bị hấp thu. Hoạt Lực Chi Châu hóa thành bột phấn.

Lâm Tiêu không ngừng hút Hoạt Lực Chi Châu ném vào không gian Thương Long Tí, thầm nghĩ:

- Nếu người muốn hấp thu những Hoạt Lực Chi Châu thì ta cho người hấp thu no nê!

Trên chiến trường, đội nhân tộc không ngừng tiến lên, tiếng gầm rú nối liền không dứt. Khắp nơi là tiếng gào thét, tiếng hét thảm thiết. Cường giả các thể lực tụ tập thành đội quân như bánh xe ầm ầm nghiền tới trước, như cối xay thịt không ngừng nghiền một đám quái vật màu xanh.

Tình huống nơi này hấp dẫn nhiều quái vật màu xanh người mọc dây leo ở khắp nơi lao tới.

Tiếng rống vang lên:

- Grao!

Một con quái vật dây leo nhanh như chớp lao ra.

Bốn cường giả ở bên cạnh hét to một tiếng:

- Chết đi!

Bốn cường giả thiêu đốt chân nguyên, cùng công kích.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trên người quái vật màu xanh có mấy vết thương, miệng vết thương mấp máy khép lại trong lúc nó bay. Giấy lát sau dây leo màu xanh trên lưng quái vật đột nhiên tăng vọt, nhanh như tia chớp đâm ra.

Tiếng xèo xèo vang lên không dứt. Mau, quá mau, tốc độ những sợi dây leo màu xanh vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Lực phá hoại rất mạnh, trong khoảnh khắc dây leo màu xanh đâm thủng người bốn cường giả. Có một cường giả mặc nguyên khí phòng ngự thượng phẩm cũng bị đâm thủng người, trong tiếng gào rú thảm thiết khí huyết biến mất hóa thành xác chết.

Dây leo khủng bố quét qua, lại có hai người bị quét trúng nát bấy. Đám người rối loạn.

Keng!

Khi quái vật màu xanh này tấn công lần thứ hai, một luồng kiếm quang xẹt qua chém đứt dây leo, chém mạnh vào người quái vật màu xanh. Quái vật gầm rống bay ngược ra kéo một vệt dài dưới đất, nửa người quái vật màu xanh bị cắt đứt. Nửa phần thân thể quái vật màu xanh mấp máy thật nhanh chóng lành lại, nó gầm rống lại lao lên tấn công.

Các võ giả kinh hoàng nói:

- Mạnh quá, kiếm của Độc Cô Phá Thiên sư huynh vẫn không thể giết chết nó.

Người vừa ra tay là Độc Cô Phá Thiên, nhưng gã cũng không thể giết đám quái vật màu xanh.

Độc Cô Phá Thiên quát to:

- Tránh ra cho ta!

Độc Cô Phá Thiên nhảy lên, chiến đấu với quái vật màu xanh lá.

Một người một thú đánh đến thiên hôn địa ám, trời sụp đất nứt, cảnh tượng vô cùng rung động, tạm thời không chia cao thấp được. Đám võ giả Đế quốc Thiên Huyền trợn mắt há hốc mồm, trong lòng sợ hãi.

Tiêu Thu Tuyết quát to:

- Cả đội dừng dừng lại!

Tiêu Thu Tuyết chưa nói xong chợt vang tiếng gầm, quái vật màu xanh lưng mọc dây leo khác gầm gừ lao đến. Dây leo màu xanh quét qua, ba cường giả Đế quốc Minh Nguyệt phía bên phải bị quét nát bấy, tình hình đẫm máu.

964. Chương 962: Giết Chóc Máu Me

Tiêu Thu Tuyết tức giận quát:

- Để ta đến!

Tiêu Thu Tuyết đánh nhau với quái vật màu xanh này, bảo vệ phía bên phải.

Vị trí khác tạm thời yên ổn, không bị quái vật lưng mọc dây leo công kích, trong thời gian ngắn còn chống đỡ được.

Chỗ đội Đế quốc Võ Linh, La không ngừng ngăn chặn quái vật màu xanh công kích, mắt hay liếc trộm Lâm Tiêu cách không xa. Trong tay phải La âm thầm nắm một Diệt Hồn Châm xanh âm u.

La rất có kiên nhẫn, gã đang đợi cơ hội:

- Quái vật lưng mọc dây leo xanh này vì sao không nhắm vào Lâm Tiêu? Mới rồi Lâm Tiêu thể hiện thực lực, những quái vật màu xanh bình thường không thể buộc hắn dốc hết sức ra. Chờ khi Lâm Tiêu dốc hết sức mạnh thì ta mới sử dụng Diệt Hồn Châm, khi đó hắn có phát hiện cũng không thể né tránh.

Diệt Hồn Châm là báu vật trấn tông của La Sơn tông, có ấn ký Vương giả. Kim đâm ra, thần hồn đều diệt, dù là cường giả cảnh giới Nửa Bước Vương giả cũng chết ngay. Nhưng chỉ có thể dùng Diệt Hồn Châm một lần, nếu không thành công sẽ không có cơ hội lần hai, vì vậy không được tùy tiện hành động, vừa ra tay chính là tuyệt sát.

- Grao grao grao!

Phương xa liên tục xuất hiện mấy con quái vật lưng mọc dây leo xanh, chúng gầm rống điên cuồng ập đến. Một con quái vật lưng mọc dây leo xanh lao tới chỗ đám người Lâm Tiêu.

Mắt La sáng lên:

- Cơ hội tốt!

La nắm chặt Diệt Hồn Châm, nhìn Lâm Tiêu chăm chăm. Bách Lý Huyền thầm mừng, luôn chú ý tình huống bên Lâm Tiêu, nếu có cơ hội gã sẽ ra tay ngay.

Lâm Tiêu nhú mày nói:

- Đi!

Cảm giác nguy hiểm mập mờ dâng lên trong lòng Lâm Tiêu, hắn hơi giật mình. Chuyện gì đây? Tại sao hắn thấy gai người, chẳng lẽ có nguy hiểm gì?

Lâm Tiêu không kịp nghĩ nhiều, hét với đám người Đông Phương Nguyệt Linh:

- Mấy người đi trước!

Lâm Tiêu lao ra ngoài đội, đối mặt quái vật lưng mọc dây leo xanh gầm rống xông lên. Giống như ở tầng thứ nhất, Lâm Tiêu phát tán một chút lực lượng căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm.

Quái vật lưng mọc dây leo xanh gầm rống lao tới chọt con người co rút, cảm giác đằng trước có nguy hiểm. Thế lao tới Lâm Tiêu chọt khựng lại, quái vật lưng mọc dây leo xanh đổi hướng quay sang nhóm tứ hoàng tử Bách Lý Huyền.

- Chuyện gì xảy ra? Sao quái vật dây leo đổi hướng?

Đám người tứ hoàng tử Bách Lý Huyền vốn chờ nhóm Lâm Tiêu rơi vào nguy hiểm, không ngờ quái vật màu xanh chuyển hướng bọn họ. Đám người tứ hoàng tử luống cuống tay chân, chớp mắt có hai người bị hút tinh huyết biến thành cái xác.

Bách Lý Huyền rống to:

- Giang Sơn Ân, cút đi!

Đại ấn màu vàng xoay tròn đập vào người quái vật màu xanh, hất bay nó đi. Nhưng giây lát sau quái vật màu xanh lặn lại công kích.

Chỗ khác trong đội, mấy con quái vật lưng mọc dây leo xanh khiến đội rối loạn, thường có người chết thảm, máu chảy thành sông.

Tiếng gầm rống lẫn nửa vang lên:

- Grao grao!

Sườn núi phương xa có hơn mười quái vật lưng mọc dây leo xanh xuất hiện, mắt sắc lạnh chạy nhanh đến.

- Nguy rồi!

- Trốn mau!

- Má ơi, nhiều quái vật quá, làm sao đánh?

Đám người hoảng loạn, mọi người biến sắc mặt, trong lòng lạnh lẽo. Mới có mấy con quái vật lưng mọc dây leo xanh đã khiến cả đội luống cuống tay chân, nếu cộng thêm hơn mười quái vật lưng mọc dây leo xanh thì làm sao đánh?

Cả đội hoảng loạn, không cố định đội hình được, đám người chen lấn nhau lao lên. Chém giết thời gian dài, đội cách lối vào tầng thứ ba khoảng vài dặm, vượt qua được là cơ hội sống, ở lại thì chỉ có một con đường chết.

Nhóm Độc Cô Phá Thiên cũng mất bình tĩnh.

Độc Cô Phá Thiên hét to một tiếng:

- Đế quốc Thiên Huyền theo sát ta, xông lên!

Trường kiếm tỏa sáng rực rỡ quét ngã bảy quái vật màu xanh mở ra một con đường, đám người Độc Cô Phá Thiên xông thẳng tới trước.

- Xông lên!

- Giết!

Toàn đội đã loạn, mọi người đá đập nhau giành đi trước. Lúc này bọn họ không cần mình chạy đầu tiên nhưng miễn là không tụt lại cuối cùng là còn hy vọng sống sót.

Đám người Lâm Tiêu cũng xông lên.

- Chúng ta đi!

Khắp nơi là tiếng chém giết, tình hình hỗn loạn. Các con quái vật màu xanh điên cuồng tấn công, máu nhuộm hư không.

Mắt thấy mọi người cách cửa vào tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu ngày càng gần, nhưng hơn mười quái vật màu xanh rút cuộc chạy đến nơi.

Vù vù vù!

Dây leo màu xanh quét khắp nơi, tiếng gào thét vang lên. Chớp mắt mấy chục người chết, tứ chi đứt lìa, tình trạng rất là rùng rợn.

Lâm Tiêu phát ra một tia Cửu U Huyền Tâm Diễm, nhưng dù sao không phải nhất muội chân hỏa thật sự, chỉ một chút Cửu U Huyền Tâm Diễm không thể làm toàn bộ quái vật màu xanh lùi ra như hồi ở tầng thứ nhất. Tuy nhiên bên Lâm Tiêu đỡ hơn mấy chỗ khác rất nhiều.

La là người xui xẻo nhất trong đội Đế quốc Võ Linh, một mình gã bị hai con quái vật lưng mọc dây leo xanh bao vây. La đỡ trái hở phải, chặt vật không chịu nổi.

La bắt đắc dĩ hét to một tiếng:

- Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn!

Một đại ấn màu vàng đất chạm trổ như chân long sắp bay ra bay ra khỏi người La. Đại ấn chớp mắt trướng to mười mấy trượng đập vào người một quái vật lưng mọc dây leo xanh, đánh bay nó đi.

Phập! Phập!

Mấy sợi dây leo trên người quái vật lưng mọc dây leo xanh bị đánh nát, cơ thể nó rách thành mấy mảnh sau đó ngưng tụ lại.

Ầm!

La dùng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn lần thứ hai đánh bay con quái vật lưng mọc dây leo xanh khác, lao ra khỏi vòng vây quái vật.

Lâm Tiêu giật mình thầm nghĩ:

- Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn!

Giờ Lâm Tiêu đã hiểu cảm giác nguy hiểm đến từ đâu. La Sơn tông giao Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn báu vật trấn tông cho La dùng, ý đồ thì khỏi nói cũng biết.

Lâm Tiêu biết Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn cường đại, lòng thầm cảnh giác. Chỉ bảo có ấn ký Vương giả toàn không dễ chọc, nếu La bắt chặt cơ hội dốc sức vận dụng thì có khả năng giết được Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu thầm nghĩ:

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Người nghĩ chỉ có các người mới biết thi triển ấn pháp sao?

Hơi thở sao kinh khủng tuôn ra từ cơ thể Lâm Tiêu. Ánh sao lấp lánh trên bầu trời tụ tập trên tay phải Lâm Tiêu, hiện lên đại ấn to cỡ ngọn núi xoay tròn. Tay Lâm Tiêu chậm rãi đè xuống.

- Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Địa Khung Ấn!

Lâm Tiêu lại sử dụng một trong những võ kỹ đáng sợ nhất hắn đang có, Thiên Tinh Thần Khung Ấn. Trong phút chốc vang tiếng nổ điecc tai, mặt đất bị xói tung hình thành địa ấn màu đen khổng lồ. Nhiều chân nguyên tinh thần rót vào trong đại ấn mông lung đập Giang Sơn Ấn và Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

Bách Lý Huyền, La thấy đại ấn màu đen ngưng tụ bằng chân nguyên, cười phá lên:

- Ha ha ha! Lâm Tiêu, người bị ngu sao? Chỉ dựa vào công pháp ngưng tụ thành đại ấn làm sao so sánh với báu vật của hai ta? Nực cười, hãy xem ta phá đại ấn của người đây!

Võ kỹ và báu vật mặc dù có cùng hiệu quả nhưng còn tùy báu vật, võ kỹ đó là gì. Võ kỹ thiên cấp trung giai như Vô Không Thần Chỉ, Ngũ Ngục Pháp Vương Dao đúng là mạnh, đủ sức đối kháng với bất cứ nguyên khí thượng phẩm nào. Nhưng đừng phải báu vật có ấn ký Vương giả như Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn thì Ngũ Ngục Pháp Vương Dao, Vô Không Thần Chỉ không chịu nổi một kích. Nên Bách Lý Huyền, La thấy Lâm Tiêu muốn dựa vào cái ấn màu đen ngưng tụ bằng chân nguyên đối kháng với báu vật của bọn họ thì bật cười.

Muốn dựa vào võ kỹ đối kháng với báu vật của bọn họ? Vậy cần báu vật làm gì nữa? Lâm Tiêu quá ngây thơ.

Bách Lý Huyền hét to một tiếng:

- Phá!

Giang Sơn Ấn tỏa ánh sáng vàng chói lòa, tầng tầng giang sơn hiện ra đập vào đại ấn màu đen Lâm Tiêu vỡ ra.

Ầm ầm ầm!

Cảnh tượng khiến Bách Lý Huyền khó tin xảy ra. Giang Sơn Ấn va chạm vào Địa Khung Ấn màu đen như một tòa thái cổ thần sơn, Địa Khung Ấn lù lù không nhúc nhích. Các tia khí đen chuyển động, Địa Khung Ấn nguy nga đứng thẳng. Ngược lại ánh sáng vàng trên Giang Sơn Ấn tan vỡ, đại ấn vàng bị chấn bay ngược về, lặn mấy vòng trên bầu trời, ánh sáng vàng vụt tắt.

Bách Lý Huyền, kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Giờ phút này, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn đã va chạm với Địa Khung Ấn.

Ầm ầm ầm!

Hai đại ấn một màu vàng đất một màu đen lực lượng ngang nhau, không chia thắng thua.

Lâm Tiêu quát to:

- Địa Khung Ấn, đi!

Chân nguyên tinh thần bắt chấp tất cả rót vào Địa Khung Ấn.

Ầm!

Địa Khung Ấn đánh bay Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, ầm ầm tiến lên trước nghiền La.

Bách Lý Huyền, La trợn mắt há hốc mồm:

- Không thể nào!

Hai người không thể tin vào mắt mình. Đặc biệt là La biết rõ uy lực của Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, gã trộn mắt lú lười, lòng thầm giật mình. Lâm Tiêu sử dụng võ kỹ gì? Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là báu vật trấn tông của La Sơn tông, chứa ấn ký Vương giả. Hay Lâm Tiêu tu luyện võ kỹ là võ học vương giai? Lâm Tiêu chỉ là cường giả Quy Nguyên cảnh sao có thể tu luyện võ học vương giai?

Đầu óc Bách Lý Huyền và La rối loạn. Nếu hai người biết Lâm Tiêu thi triển Địa Khung Ấn chỉ là thức thứ nhất của Thiên Tinh Thần Khung Ấn không biết sẽ giật mình đến mức nào.

Hiện giờ Bách Lý Huyền, La không có thời gian giật mình. Hai người cắn đầu lưỡi, trường bào trên người La phồng lên, chân nguyên ồ ạt nhập vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn ngăn chặn Địa Khung Ấn công kích. La hét lên với Bách Lý Huyền ý bảo hợp lực ngăn cản.

Bách Lý Huyền cắn răng, con người lộ tia điên cuồng. Bách Lý Huyền không ngờ Lâm Tiêu mạnh đến mức này, chẳng những phòng ngự kinh người, hiện tại mặt công kích chặn lại Bách Lý Huyền và La tấn công. Nếu Lâm Tiêu nghĩ có bấy nhiêu đã đánh bại được gã thì hấn sai mười.

Chân nguyên màu vàng bắn lên cao, Bách Lý Huyền rống to:

- Hoàng Đạo bí pháp, hoàng huyết gia trì!

Từng vầng sáng huyền diệu tuôn ra từ người Bách Lý Huyền, gã cắn lưỡi, máu vàng phun vào Giang Sơn Ấn đã bay về bên gã.

Ong ong ong!

Như bị lực lượng bí ẩn kích động, Giang Sơn Ấn tỏa sáng chói lòa. Từng ảo ảnh giang sơn hiện ra, có ảo ảnh hình rồng màu vàng ngưng tụ. Rồng vàng giữa đầu găm rồng, thanh âm xuyên thấu viễn cổ hồng hoang, toát ra thế lương, xen lẫn uy nghiêm bá đạo đè ép thiên địa.

Bách Lý Huyền hung tợn hét chói tai:

- Đi!

Đại ấn vàng khí thế mạnh hơn trước gấp đôi ầm ầm lao ra. Dọc đường đi hư không như không chịu nổi uy hiếp nhãn nhũ như vải vóc bị nhàu. Một luồng sáng vàng bay vút tới gần Lâm Tiêu.

Địa Khung Ấn của Lâm Tiêu đang đối kháng với Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, hấn tập trung hết sức lực vào công kích. Thấy đại ấn màu vàng bay đến, Lâm Tiêu cau mày. Giang Sơn Ấn trải qua Bách Lý Huyền vận dụng phát ra uy hiếp không thua gì Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Rồng ảo màu vàng toát ra khí thế trấn áp vạn cổ, dù Lâm Tiêu thúc giục trận pháp hư không thủ hộ trên Hư Không áo giáp cũng khó mà bình yên vô sự. Trừ phi Lâm Tiêu đánh tan Địa Khung Ấn mới dư sức phòng ngự.

Nhưng Lâm Tiêu mà rút về Địa Khung Ấn, lại sử dụng Địa Khung Ấn sẽ tiêu hao số lượng chân nguyên tinh thần lớn đến nỗi Lâm Tiêu hiện tại khó chịu nổi, hơn nữa chưa chắc hình thành cơ hội tốt như thế này.

Lâm Tiêu nhượng mảy đổi diện hai lựa chọn khó khăn:

- Làm sao đây?

Mắt thấy đại ấn màu vàng xoay tít sắp giáng xuống, lòng Lâm Tiêu máy động.

Trước mặt Lâm Tiêu đột nhiên hiện ra một cái lô đỉnh cổ xưa, kích cỡ rất nhỏ, chạm khắc các loại hoa văn bí ẩn, bộ dạng bình thường. Đây là Bát Quái Lô.

Tinh thần lực ngưng tụ vào Bát Quái Lô, lòng Lâm Tiêu máy động. Lâm Tiêu vận chuyển Bát Quái Lô bay hướng đại ấn màu vàng. Ban đầu khi mới đột phá Quy Nguyên cảnh sơ kỳ, Lâm Tiêu có thể sử dụng Bát Quái Lô luyện đan, đây là lần đầu tiên hấn dùng nó công kích. Trong lòng Lâm Tiêu luôn nghĩ Bát Quái Lô rất bí hiểm, hấn không rõ lai lịch của nó thế nào nhưng chắc chắn không là báu vật bình thường. Nhưng nói đi phải nói lại, Bát Quái Lô dù sao là đan lô, Lâm Tiêu không hy vọng nó có thể đánh đâu thắng đó, chỉ mong đỡ được Giang Sơn Ấn công kích cho hấn có đủ thời gian trấn áp Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn của La là được.

Bách Lý Huyền thấy Bát Quái Lô to cỡ nắm tay bay ra, gã phì cười:

- Ha ha ha! Lâm Tiêu, người đường cùng đến mức này sao? Cho rằng lấy một cái lư hương sứ sọ ra có thể chặn lại Giang Sơn Ẩn của ta? Nực cười!

Bách Lý Huyền không ngừng động tác, cố gắng thúc đẩy Giang Sơn Ẩn về Lâm Tiêu.

969. Chương 967: Tự Tàn Sát Nhau (1)

Lâm Tiêu quát to:

- Đi!

Bát Quái Lô to cỡ nắm tay bỗng chốc to ra, cao cỡ một người, ánh sáng mờ lung khuếch tán, bí ẩn khó lường. Trước Giang Sơn Ẩn màu vàng ấy chực trượng, Bát Quái Lô chỉ to cỡ một người như kiến đối diện mãnh hổ, nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Va chạm kịch liệt như sao chổi đụng trái đất, một đan lô một ấn đập mạnh giữa hư không.

Thoáng chốc trời sụp đất nứt, vạn vật tĩnh lặng.

Bùm!

Cảnh tượng đáng kinh ngạc xảy ra. Bát Quái Lô đen thui không chút bắt mắt đè trên địa ấn màu vàng. Tiếng rầm rắc vang bên tai, Giang Sơn Ẩn là chí bảo thể nhưng đang bị nứt nẻ, vết nứt nhanh chóng lan tràn nguyên đại ấn màu vàng. Long khí tán loạn, giang sơn sụp đổ, Giang Sơn Ẩn khổng lồ bay ngược về, ảm đạm chết lặng rơi xuống sa mạc, cố gắng cỡ nào cũng không làm nó bay lên được.

Trong khoảnh khắc mọi người ngây ngẫn, trợn mắt há hốc mồm, bao gồm Lâm Tiêu sử dụng Bát Quái Lô.

Bách Lý Huyền hét chói tai như quỷ hú thần gào:

- Sao có thể như vậy? Giang Sơn Ẩn của ta vỡ?

Cả người Bách Lý Huyền run bần bật, trong mắt tràn ngập tức giận.

Khóe môi Lâm Tiêu co giật, hấn tràn đầy tin tưởng Bát Quái Lô nhưng không ngờ nó khủng khiếp tới mức này. Chí bảo Giang Sơn Ẩn trong tay Bách Lý Huyền không chịu nổi một kích của Bát Quái Lô, như trứng chọi đá, đụng nhẹ cái là vỡ nát.

Lâm Tiêu nhanh chóng chấn tĩnh lại, hấn vội trút hết chân nguyên tinh thần vào Địa Khung Ẩn.

- Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, diệt!

Nhờ Cửu Tinh Ngạo Thế thúc dục, Địa Khung Ẩn tỏa ánh sáng đen mờ lung tăng mạnh uy lực.

Ầm!

Địa Khung Ẩn đánh bay Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn, đè xuống La. Nếu trùng đòn công kích đó dù La mạnh mấy cũng khó thoát chết.

Vào phút nguy hiểm mặt La dữ tợn, gã hét to. Một cây kim mỏng xanh âm u toát ra dao động quái dị nằm trong tay La, gã vung tay ném.

Một luồng sáng hư vô nhập vào hư không, người Lâm Tiêu dựng đứng lông tơ, cảm giác cực kỳ nguy hiểm bao phủ toàn thân hắn, làm hắn ngộp thở. Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu bùng sáng, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện cách vài trăm thước. Đó là trận pháp hư không chuyển hoá trên Hư Không áo giáp.

Lâm Tiêu mới biến mất trong không trung thì xoẹt một tiếng, cây kim nhỏ đến nỗi mắt thường khó thấy đâm vào chỗ hần vừa đứng, mũi kim lạnh lẽo đâm vào hư không.

Cơ bắp Lâm Tiêu căng cứng, tinh thần cực kỳ chấn động. Chuyện gì đây? Rõ ràng Lâm Tiêu mới né khỏi cây kim quái dị công kích nhưng vì sao cảm giác nguy hiểm mãnh liệt không biến mất? Lâm Tiêu không dám khinh thường, vội rút chân nguyên tinh thần liên tục nhập vào Hư Không áo giáp, hần không ngừng thấp thoáng trong không trung.

La nhanh chóng trốn khỏi Địa Khung Ấn, cười to bảo:

- Lâm Tiêu, người không trốn thoát được đâu. Diệt Hồn Châm của ta chứa áo nghĩa không gian, có thể tỏa định vị trí không gian của người. Đây là báu vật trấn tông khác của La Sơn tông ta. Người đã bị nó tỏa định, người chết chắc rồi!

Xẹt xẹt xẹt!

Diệt Hồn Châm thật sự tỏa định vị trí của Lâm Tiêu, theo hần xuyên toa trong không trung, tốc độ cực nhanh, vượt qua cực hạn phản ứng của cường giả Quy Nguyên cảnh.

Phập!

Lâm Tiêu mới lộ mặt ra, Diệt Hồn Châm xanh âm u lặng lẽ đâm ngay vào trán hần.

Lúc Diệt Hồn Châm ập đến, Hư Không áo giáp chỉ lóe sáng rồi mất tác dụng phòng ngự. Cây kim mỏng xanh âm u trong suốt như không phải vật chất, nó đâm thẳng vào trán Lâm Tiêu.

Ầm!

Như thể có quả bom nổ trung trong đầu Lâm Tiêu, lực lượng trùng kích linh hồn mạnh mẽ tựa tiếng biển gầm trùng kích trung tâm linh hồn ngay giữa tinh thần hải.

Thoảng chớp linh hồn Lâm Tiêu bị đóng băng, mọi thứ quay về tịch diệt, hần té từ trên cao xuống.

Góc bên kia.

Ầm ầm ầm!

Địa Khung Ấn đen giáng xuống, dù nó đã mất Lâm Tiêu điều khiển thì La vẫn không thoát khỏi Địa Khung Ấn. La bị đè nát nửa người bao gồm tay trái, cơ thể tàn tạ như giẻ rách bay ngược ra,

miệng gã ọc máu.

La trút một đồng đan dược ra khỏi giới chỉ, gã không thèm nhìn một lần há mồm nuốt hết vào bụng. Mười mấy hạt Hoạt Lực Chi Châu to cỡ ngón cái nằm trong bàn tay La, gã điên cuồng hấp thu lực lượng sinh mệnh trong đó. Nhờ Hoạt Lực Chi Châu chữa trị, La mất đi nửa người nhưng không chết, một nửa thân thể gã chậm rãi mọc ra.

La nặng nề thở dốc, trong mắt gã tràn ngập vui sướng thoát chết. La thầm than nguy hiểm quá, may mắn gã ở tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu, lực lượng sinh mệnh trong không khí đậm đặc hơn bên ngoài, cộng với hạt châu màu xanh thần kỳ nên mới sống nổi. Nếu ở bên ngoài hay Địa Khung Ấn đập nặng hơn thì La đã chết.

Mặt La vằn vẹo cười dữ tợn:

- Lần này ông trời không cho ta chết.

Bách Lý Huyền lắc người đến trước mặt La, mở miệng hỏi:

- Hần đã chết chưa?

La nhìn Lâm Tiêu bị Diệt Hồn Châm đâm trúng, nhe răng cười nói:

- Lâm Tiêu chết thật rồi, hay điện hạ không rõ uy lực Diệt Hồn Châm của La Sơn tông ta? Diệt Hồn Châm trực tiếp công kích linh hồn võ giả, không thể phòng ngự. Trừ phi đến Sinh Tử cảnh, linh hồn trải qua lột

xác mới ngăn được đòn công kích này, không thì dù là cường giả cảnh giới Nửa Bước Vương giả nếu bị Diệt Hồn Châm đâm trúng cũng đừng mơ sống sót.

La tràn đầy tự tin, gã cảm thấy Lâm Tiêu không còn chút hơi thở sự sống.

Mắt Bách Lý Huyền lóe tia hưng phấn đến gần La:

- Rốt cuộc tiểu tử này đã chết.

Ánh mắt La cảnh giác trừng Bách Lý Huyền, vội thụt lùi kéo giãn khoảng cách.

Bách Lý Huyền cười khẩy nói:

- Tứ hoàng tử điện hạ, đừng đến gần tại hạ quá. Hãy tìm xem trên người Lâm Tiêu có báu vật gì không, hai ta chia đều thôi.

La thu về Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, luồng khí mỏng lung rũ xuống bao bọc gã lại.

Bách Lý Huyền lạnh lùng cười:

- La, ngươi có ý gì? Sợ ta ra tay sao? Yên tâm, Bách Lý Huyền ta không phải loại người như vậy.

Nói thật là mới rồi Bách Lý Huyền có ý giết La, nhưng gã quá gian xảo, không cho Bách Lý Huyền cơ hội đánh lén.

La híp mắt, thản nhiên nói:

- Tứ hoàng tử điện hạ là loại người gì La ta đây rất rõ ràng. Mích lòng trước được lòng sau, người do ta giết, mấy cái khác tính sau, cái lô đen vừa rồi thuộc về ta. Ta nghĩ chắc tứ hoàng tử điện hạ sẽ không phản đối?

Bách Lý Huyền xụ mặt, lạnh lùng nói:

- La, ngươi không cảm thấy há mồm mắc quai sao? Giang Sơn Ấn của ta gần như bị lô đen đó hủy đi, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn của ngươi thì không bị hao tổn gì. Chẳng lẽ không chịu bồi thường tổn thất cho ta bằng cái lô đen sao? Vậy đi, ta lùi một bước, lô đen thuộc về ta, Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu là của ngươi, vậy thì ngươi không chịu thiệt.

Mới đầu hai người đứng chung chiến tuyến, nhưng Lâm Tiêu chết thì Bách Lý Huyền, La bắt đầu tranh chấp. Báu vật trên người Lâm Tiêu quá mạnh, hai người muốn không động lòng cũng khó. Đặc biệt là cái lô đen một kích hủy chí bảo Giang Sơn Ấn, ít nhất cũng cỡ đẳng cấp vũ khí Vương giả. Rất có thể lô màu đen đó khá mạnh trong hàng binh khí Vương giả, Bách Lý Huyền và La không chịu nhường cho đối phương.

970. Chương 968: Tự Tàn Sát Nhau (2)

Hư Không áo giáp cũng mạnh, nhưng tối đa là chí bảo chứa ấn ký Vương giả giống Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, không tính là binh khí Vương giả.

La cười khẩy nói:

- Tứ hoàng tử điện hạ, Giang Sơn Ấn bị hủy là chuyện của điện hạ, nhưng cái lô đen này phải thuộc về ta. Không thấy La Sơn tông ta cũng bị tổn thất một cây Diệt Hồn Châm sao? Về áo giáp thì chúng ta thông qua báu vật còn lại phân phối tiếp.

Có báu vật như lô đen mang về tông giao cho lão tổ, La sẽ đổi lại phần thưởng vô cùng kinh người, hơn Hư Không áo giáp nhiều. Đường nhiên nếu có thể giết Bách Lý Huyền tại đây cũng là cách hay, tất cả báu vật sẽ thuộc về mình La.

Không khí giữa Bách Lý Huyền và La trở nên kỳ dị, nhìn đối phương, lòng nảy sát cơ.

La bị thương nặng nhưng gã có báu vật như Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Bách Lý Huyền bị thương nhẹ nhưng mất chí bảo Giang Sơn Ấn, tương đương không còn thủ đoạn đối kháng với Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Hai người có ưu điểm và khuyết điểm riêng, lòng suy tính nhanh.

Mắt Bách Lý Huyền lóe tia sáng nói:

- Thôi, nghĩ nhiều làm gì, lấy báu vật rồi tính.

Bách Lý Huyền bay vọt lên cao. Bát Quái Lô lơ lửng giữa không trung, Bách Lý Huyền vươn tay phải chụp lấy, ánh sáng trên người gã rực rỡ.

La bất chấp vết thương chưa lành, vận chuyển chân nguyên:

- Muốn cướp báu vật? Nằm mơ đi!

Vù vù vù!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn lơ lửng trên đầu La bay vọt ra đập mạnh vào Bách Lý Huyền.

Bách Lý Huyền rống to:

- La, ngươi dám tấn công ta? Ngươi định phản loạn đế quốc sao?

La lạnh lùng cười:

- Tứ hoàng tử điện hạ nói sai. Rõ ràng là tứ hoàng tử điện hạ muốn cướp báu vật của La ta, vậy đừng trách ta ra tay. Mau lui ra, nếu không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

La vừa đánh bay Bách Lý Huyền vừa tính xác suất giết người. Dù bây giờ Bách Lý Huyền mất Giang Sơn Ấn nhưng gã là hoàng tử, không chừng còn thủ đoạn giữ mạng gì. Nếu La không thành công nuốt Bách Lý Huyền sẽ là tai họa lớn cho La Sơn tông.

- Đi!

Vào phút gấp gáp Bách Lý Huyền vươn bàn tay chân nguyên ra chụp lô đỉnh màu đen.

Đỉnh!

Lô đỉnh màu đen lơ lửng trên bầu trời không nhúc nhích.

Bách Lý Huyền biến sắc mặt, thầm giật mình. Chuyện gì đây? Với thực lực của gã cú chụp này có thể bóp nát một ngọn núi cao ngàn trượng, vì sao không bắt được cái lô đen nho nhỏ?

Bách Lý Huyền khựng lại giây lát chợt bùm một tiếng, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn cao trăm trượng ầm ầm ập đến. Đại ấn chấn động, Bách Lý Huyền không đỡ nổi bị đánh bay ra ngoài.

Bách Lý Huyền bay ngược lại, mắt hung ác nhìn chằm chằm La đứng gần đó, lòng thầm rít gào:

- Chết tiệt, cái tên La đáng chết!

Trong lòng Bách Lý Huyền nảy ra một ý định, trạng thái hiện tại của gã không có cơ may đối kháng lại Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, nhưng nếu giết La đang bị thương nặng thì vẫn còn hy vọng. Nghĩ đến đây Bách Lý Huyền nổi sát khí.

La, nếu ngươi đã bắt nạt thì đừng trách ta bất nghĩa.

Vù vù vù!

Bách Lý Huyền đột nhiên xoay người nhanh như tia chớp lao hướng La.

Bách Lý Huyền rống to:

- Chết đi!

Bách Lý Huyền đánh ra một quyền, ảo ảnh chân long bay lượn chân trời, gầm rống ập tới La. Bách Lý Huyền không uống là cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, gã đánh ra một quyền uy

lực cường đại làm thiên địa biến sắc. Nếu không có vô địch Quy nguyên cảnh, bản thân Bách Lý Huyền là tồn tại đỉnh cao nhất trong vô giả Quy Nguyên cảnh.

Biết ngay cái tên Bách Lý Huyền không phải thứ tốt lành gì!

Đôi mắt công kích của Bách Lý Huyền, La lộ biểu tình sớm đoán được. La luôn giữ cảnh giác cao lập tức bay hướng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn đằng trước, tia khí vàng đất mông lung bị kéo ra bảo vệ La.

Ầm ầm ầm!

Quyền khí chân long màu vàng đâm mạnh vào khí màu vàng đất mờ ảo. Ánh sáng mộng ảo chợt run rẩy, hơi thở chân long gầm rống ngạo hù cứu thiên. Chân long tán loạn như dòng nước không thể phá được đề đập đằng trước.

Tuy Bách Lý Huyền mạnh nhưng gã không thể công phá được một phần hơi thở toát ra từ Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn, trừ phi gã có thực lực vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mới được chút cơ hội.

La nhìn Bách Lý Huyền:

- Bách Lý Huyền, bằng vào ngươi cũng mơ đánh phá phòng ngự Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn của ta? Đúng là người nằm mơ nói mộng. Nể thân phận tứ hoàng tử, ngươi mau dừng tay lại, thứ ngươi nên có ta sẽ không đưa thiếu!

Vù vù vù!

La bay hướng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn, mắt lóe tia sắc lạnh. La nói câu đó chỉ để lừa Bách Lý Huyền, ở trong lòng gã lô đỉnh màu đen là quan trọng nhất. La định cướp lô đỉnh đen vào tay rồi tìm cơ hội giết luôn Bách Lý Huyền.

La điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bao phủ bên trên Bát Quái Lô, hơi thở nguy nga khổng lồ, hùng hồn vĩ đại. Từng缕 khí vàng đất rủ xuống bao kín Bát Quái Lô chỉ to cỡ một người, định thu phục nó.

Khiến La giật mình là mặc cho gã khởi động Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn thế nào thì lô đỉnh đen chỉ cao cỡ một người lù lù bất động, như cắm rễ trong thiên địa, thành một phần của thiên địa.

Có chuyện gì?

La thăm khó hiểu, lòng càng kích động. Càng như vậy thì La càng hùng hực khao khát. Từ nhỏ đến lớn La chưa từng thấy báu vật như vậy. Một ngọn núi to xây bằng huyền thiết mà bị Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bao phủ thì cũng sẽ lung lay, chứ đừng nói chỉ là lô đỉnh nhỏ bé. Nhưng sự thật là cái lô đỉnh đen kia lại không nhúc nhích, nó càng bí ẩn càng chứng minh nó cường đại.

Báu vật như vậy tuyệt đối không thể dễ dàng giao cho lão tổ!

Trong lòng La có suy nghĩ như vậy, vốn gã định lấy được lô đỉnh sẽ giao cho La Kinh Thiên lão tổ nhưng bây giờ La đổi ý.

Bách Lý Huyền thấy đôi mắt nóng cháy của La và Bát Quái Lô lù lù không nhúc nhích dưới Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn, gã hung tợn thầm rít gào:

- Bảo bối tốt, báu vật như vậy phải là của ta! Tên La kia, ngươi to gan chống đối ta vậy sẽ cho ngươi biết thực lực thật sự của Bách Lý Huyền ta đây!!

Mắt Bách Lý Huyền lóe tia hung ác, không gian giới chỉ trên ngón tay gã nhúc nhích. Một viên đan được màu tím xuất hiện trong bàn tay Bách Lý Huyền, to cỡ long nhãn, màu tím vàng. Đan được toát ra khí tức chân nguyên đậm đặc, hơi thở mãnh liệt làm cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn như La hơi rung động.

La kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Đây là . . . Tử Kim Thần Nguyên Đan!

Về mặt La rất rung động, tim rớt cái bịch. La không hiểu vì sao tứ hoàng tử Bách Lý Huyền của Đế quốc Võ Linh có Tử Kim Thần Nguyên Đan trong truyền thuyết.

Tử Kim Thần Nguyên Đan là đan được vương giai trong truyền thuyết, khi sử dụng nó khiến một võ giả trong thời gian ngắn có lực công kích của Vương giả Sinh Tử cảnh, uy lực vô cùng nghịch thiên.

Trên đại lục Thương Khung có một thể lực tên là Được Vương cốc. Được Vương cốc không thuộc về bốn đế quốc, nhưng địa vị của nó vô cùng siêu nhiên. Cốc chủ Được Vương cốc là Vương giả Sinh Tử cảnh, lại là luyện được sư vương giai duy nhất trên đại lục Thương Khung.

971. Chương 969: Chết Rồi Sống Lại

Chỉ có cốc chủ Được Vương cốc mới luyện chế ra Tử Kim Thần Nguyên Đan, cần tài liệu cái nào cũng toàn là thần tài, là báu vật vô giá. Dù là vua bốn đế quốc cũng khó có được một viên Tử Kim Thần Nguyên Đan.

Nghe đồn Bách Lý Tử bệ hạ cực kỳ xem trọng Bách Lý Huyền, hay Bách Lý Tử bệ hạ vì sợ tứ hoàng tử chết trong Sinh Tử Quỳnh Lâu nên ban cho Tử Kim Thần Nguyên Đan để giữ mạng?

La càng nghĩ càng thấy có khả năng. Nếu trong tay Bách Lý Huyền có Tử Kim Thần Nguyên Đan vương giai, dù La cầm Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn cũng vô dụng. Bách Lý Huyền mà sử dụng Tử Kim Thần Nguyên Đan, trong năm phút ngắn ngủi gã có lực công kích của Vương giả Sinh Tử cảnh, lật tay đập La ra tro.

Không đúng!

La chợt thấy kỳ lạ. Nó không phải Tử Kim Thần Nguyên Đan, đan được vương giai có thần uy khó lường, xuất hiện thì nguyên khí trong thiên địa sẽ hỗn loạn. Đan được trong tay Bách Lý Huyền tuy khí thể mãnh liệt nhưng chưa đến đẳng cấp vương giai.

Trong ánh mắt nghi ngờ của La, Bách Lý Huyền nuốt đan được vào.

Trong khoảnh khắc khí thể trên người Bách Lý Huyền tăng vùn vụt, chớp mắt đột phá trình độ cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, bước vào cảnh giới vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, thậm chí còn lên một mảng, cách Nửa Bước Vương giả chỉ một bước.

Bách Lý Huyền đứng ngạo nghễ phía chân trời, ánh sáng tím vàng bao phủ toàn thân gã, toát ra khí thể không gì địch nổi.

Bách Lý Huyền nhếch mép:

- La, ta biết ngươi chỉ có một Diệt Hồn Châm, mới rồi đã dùng vào người Lâm Tiêu. Hiện tại ta dùng Tử Linh Thánh Đan, thực lực đến vô địch Quy Nguyên cảnh, dù gặp Nửa Bước Vương giả cũng đủ sức chiến đấu. Để xem ngươi làm gì được ta!

Sau khi mất Giang Sơn Ấn thì Bách Lý Huyền vô cùng ủ rũ, nhưng hiện tại gã lấy lại niềm tin, khí thể chấp chưởng Càn Khôn toát ra.

La thở phào:

- Thì ra là Tử Linh Thánh Đan.

Ngẫm lại cũng đúng, Tử Kim Thần Nguyên Đan có uy lực rất mạnh nhưng cũng đem lại tác dụng phụ rất lớn. Sau khi được hiệu biến mất, người võ giả từng lỗ chỗ, kinh mạch thác loạn, sau này không tiến bộ được nữa. Bách Lý Huyền sử dụng Tử Kim Thần Nguyên Đan có thể giết La nhưng gã cũng sẽ bị phế. Bách Lý Huyền gian xảo, tuyệt đối không vì báu vật mà tự tay bóp chết tương lai của mình.

Tử Linh Thánh Đan là linh dược đỉnh thượng phẩm, thua Tử Kim Thần Nguyên Đan một đẳng, công hiệu cách biệt mười vạn tám ngàn dặm. Như Bách Lý Huyền nói, Tử Linh Thánh Đan giúp cho cường giả Quy

Nguyên cảnh hậu kỳ trong thời gian ngắn có thực lực gần Nửa Bước Vương giả, tác dụng phụ nhỏ hơn nhiều. Khi được hiệu biến mất, người dùng sẽ rút một nửa thực lực trong vòng ba ngày.

Nghĩ đến đây dây thần kinh căng thẳng thả lỏng, La cười khẩy nói:

- Bách Lý Huyền, người nghĩ dùng Tử Linh Thánh Đan thì có thể chống lại Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn của ta sao? Ý tưởng ngu ngốc.

Ngoài miệng nói vậy nhưng La thả lỏng trấn áp Bát Quái Lô, thu Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn về cạnh mình, ánh mắt trầm trọng.

Bách Lý Huyền lạnh lùng cười:

- Rốt cuộc Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn của người lợi hại hay Tử Linh Thánh Đan của ta cường đại, chiến liền biết.

Thời gian có hạn, Bách Lý Huyền hét to xông hướng La.

La cười nhạt:

- Giết!

Hai bên lao tới đánh nhau túi bụi.

Tiếng gầm rú nổi liên không dứt. Long khí tím vàng bao phủ Bách Lý Huyền, gã giơ tay nhắc chân trời sụp đất nứt, động đất. Thiên địa biến thành thế giới cát vàng, mỗi kích đánh ra như núi sông đảo ngược, tận thế đen. Bên kia La nhờ Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn bảo vệ nên vừa phòng thủ vừa đánh trả. Ý tưởng của La rất đơn giản, thời gian Tử Linh Thánh Đan tăng phúc có hạn, chờ được hiệu qua đi, tác dụng phụ sinh ra gã muốn chà đạp Bách Lý Huyền thế nào chẳng được?

Bách Lý Huyền, La đánh nhau hàng trăm chiêu. Hai bên đánh tới thiên hôn địa ám, phong vân biến sắc.

La bảo vệ mình chặt chẽ như con rùa, khí hỗn độn từ Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn rũ xuống. Bách Lý Huyền tấn công dồn dập đánh bay La, miệng gã chảy máu, ánh mắt hung tợn nhưng cứ phòng thủ không chịu ra.

Bách Lý Huyền thì điên cuồng công kích, mỗi đòn đánh ra Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn sẽ rung lên. Kích thông qua tầng tầng suy yếu truyền vào người La, nhưng chỉ mang lại chút vết thương nhỏ cho gã, đây còn là vì gã vốn bị thương.

Bách Lý Huyền dần nóng nảy, gã cười khẩy nói:

- La, người đường đường là đệ tử của La Sơn tông, chẳng lẽ người chỉ là con rùa đen rút đầu sao? Có giỏi thì chiến đấu với ta, núp bên dưới Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn có gì hay?

- Ha ha ha! Bách Lý Huyền, ta không ngu bị người kích thích đi ra ngoài đâu. Người nghĩ La ta ngốc hay chính người ngu, trò vật này làm sao lừa được ta?

Bách Lý Huyền gào thét:

- Hừ! Người nghĩ không đi ra thì ta không làm gì người được? Chân long huyết mạch, giết!

Một quyền khí thô to uy mãnh hơn trước gấp đôi phóng lên cao đập mạnh vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Ầm!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn xoay tròn bay ra sau. La ở dưới đại ấn người run lên, phun búng máu.

La cứng rắn cười khẩy nói:

- Bách Lý Huyền, người chỉ có chút năng lực như thế sao? Ta chống mắt xem Tử Linh Thánh Đan còn công hiệu bao lâu.

Bách Lý Huyền què quá hóa giận:

- Đủ giết con rùa đen rút đầu nhà ngươi!

Ầm ầm ầm!

Bách Lý Huyền liều mạng nâng cao lực công kích của mình điên cuồng đánh vào người La. Bách Lý Huyền biết rõ suy nghĩ của La, nhưng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn phòng ngự quá cứng, lúc công kích thì nó thẳng tiến không gì cản được, khi phòng ngự thì như mai rùa to không gì phá nổi. Giang Sơn Ẩn của Bách Lý Huyền đã bị lô đỉnh đen phá hoại, nếu không gã làm gì tổn sức như vậy?

Bách Lý Huyền cũng muốn trực tiếp cướp đi lô đỉnh đen, nhưng gã mấy lần ra tay mà không làm Bất Quái Lô lơ lửng giữa không trung nhúc nhích. Bách Lý Huyền đành chuyển mục tiêu vào La, chỉ có giết gã trước mới từ từ tìm ảo diệu, thu đi lô đỉnh màu đen.

Thời gian dần trôi qua, Bách Lý Huyền càng sốt ruột hơn, công kích thêm điên cuồng. Được hiệu Tử Linh Thánh Đan sắp qua đi.

La học máu, cắn răng kiên trì. La biết Bách Lý Huyền càng điên cuồng chứng minh lòng gã rất nóng nảy. Mỗi đòn công kích cường đại tiêu hao được lực rất kinh người, tạo thành tổn thương lớn cho cơ thể Bách Lý Huyền. Không lâu sau được hiệu sẽ hoàn toàn biến mất, khi đó dù cơ thể La bị thương nặng vẫn dễ dàng trấn áp Bách Lý Huyền.

Mắt thấy đánh mãi không phá được phòng ngự của La, Bách Lý Huyền đột nhiên xoay người bay hướng chỗ Lâm Tiêu nằm.

La khó hiểu thầm nghĩ:

- Hắn muốn làm gì?

La chợt nghĩ đến một khả năng, giật mình kêu lên:

- Nguy rồi!

La biểu tình cực kỳ khó xem, gã nhìn ra mưu kế của Bách Lý Huyền. La bỏ qua phòng ngự, vọt tới trước, thúc giục Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn đập vào Bách Lý Huyền.

Đình!

Bách Lý Huyền vọt xoay người tung một quyền.

Ầm ầm ầm!

Lực lượng gần bằng Nửa Bước Vương giả chặn lại Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn công kích, gã tiếp tục bay hướng Lâm Tiêu nằm dưới đất.

972. Chương 970: Đánh Chết Kẻ Thù (1)

Bách Lý Huyền cười khẩy nói:

- La, người nghĩ ta không muốn ý định của người sao? Chờ được hiệu Tử Linh Thánh Đan biến mất là ta mặc cho người làm gì thì làm, người tính rất hay, nhưng Bách Lý Huyền ta không cho người như ý. Ha ha ha, chỉ cần lấy được áo giáp trên người Lâm Tiêu, dù thực lực của ta chỉ còn ba phần, người bị thương nặng có thể làm gì được ta!?

Trong tiếng cười to hung tợn, Bách Lý Huyền đã đến gần xác Lâm Tiêu. Bách Lý Huyền vươn tay chộp Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu, gã đã thấy sự cường đại của bộ giáp, miễn gã chiếm được bảo giáp này dù bây giờ không thể giết La nhưng chờ được hiệu biến mất gã vẫn ở thế bất bại.

Bàn tay Bách Lý Huyền mới chạm vào áo giáp trên người Lâm Tiêu, mí mắt khép bỗng mở ra. Lâm Tiêu toàn thân không có hơi thở sự sống khi mở mắt thì bắn ra hai tia sáng sắc bén.

Thanh âm chứa ý cười lạnh lùng nói:

- Bách Lý Huyền, ta chưa chết mà ngươi đã vội vã muốn lột áo giáp trên người ta. Ngươi quả là thất đức đấy.

Lâm Tiêu nằm yên dưới đất nửa ngày đột nhiên cười nhạt nói chuyện, điểm một cái.

Đoạt Nguyên Linh Chỉ

Phập phụt!

Ngón tay móng lung xẹt qua không trung tới trước mặt Bách Lý Huyền.

- Cái gì?

Bách Lý Huyền sợ tới hồn phi phách tán, bầy hồn đã rớt mất sáu, sợ run cầm cập. May mắn tổ chấp tâm lý của Bách Lý Huyền rất mạnh, vào phút chốc mãnh treo chuông thực lực Nửa Bước Vương giả bùng nổ. Bách Lý Huyền khựng lại, nhanh chóng thụt lùi.

- Đi được sao? Trận pháp hư không!

Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu nổi lên phù văn, ngón tay hần như vượt khoảng cách không gian chớp mắt đến trước mặt Bách Lý Huyền, đâm vào người gã.

Bách Lý Huyền rống to:

- Đáng chết, ngươi không làm tổn thương ta được!

Ánh sáng vàng tím bùng phát khắp người Bách Lý Huyền, Trước mặt gã xuất hiện các miếng vảy rồng vàng như khảm ngoài da, thần uy khó lường.

Sau khi dùng Tử Linh Thánh Đan, Bách Lý Huyền chẳng những có lực công kích gần bằng cảnh giới Nửa Bước Vương giả, phòng ngự cũng tăng lên tới cực độ. Nếu không như vậy La có Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn đã không vất vả phòng thủ chờ được hiệu Tử Linh Thánh Đan biến mất.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Vậy sao?

Ngón tay tiếp tục đâm tới.

Phập phụt!

Ngón tay như vào chốn không người đâm xuyên phòng ngự vảy rồng vàng cắm phập vào cơ thể Bách Lý Huyền.

Ngón tay truyền ra năng lượng cực kỳ tinh thuần, rất cường đại. Đoạt Nguyên Linh Chỉ chuyển hóa năng lượng vào người Lâm Tiêu, được tính đậm đặc chảy xuôi trong cơ thể hần.

Ầm ầm ầm!

Dược lực đậm đặc khiến Lâm Tiêu chớp mắt từ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đột phá đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Ong ong ong!

Cùng lúc đó, tinh thần lực của Lâm Tiêu từ đỉnh bát phẩm đột phá đến cửu phẩm.

Lâm Tiêu thầm giật mình. Không uống là Tử Linh Thánh Đan gần với đan dược vương giai, chỉ một chút dược tính đã giúp Lâm Tiêu đột phá.

- Cái gì? Chút dược lực Tử Linh Thánh Đan cuối cùng trong người ta vì sao đột nhiên biến mất? Không thể nào!

Bách Lý Huyền kinh khủng phát hiện chút dược lực Tử Linh Thánh Đan cuối cùng trong người bị ngón tay kia cướp mất. Bách Lý Huyền từ khí thế hùng hồn bỗng chốc yếu đi, từ gần Nửa Bước Vương giả rớt xuống

vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, rồi Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn, đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mãi tới Quy Nguyên cảnh hậu kỳ mới dừng lại.

Chỉ giây lát Bách Lý Huyền lúc trước còn đứng ngạo nghễ trên chân trời như vị chiến thần bị đánh rơi xuống trần gian.

Vù vù vù!

Bách Lý Huyền kinh hoàng lập tức xoay người bỏ chạy. Bách Lý Huyền không nghĩ ra lúc trước Lâm Tiêu thi triển võ kỹ gì, vì sao phòng ngự mạnh mẽ của gã không có tác dụng với nó. Được hiệu Tử Linh Thánh Đan còn có thể giúp Bách Lý Huyền chống đỡ thêm một đoạn thời gian cũng biến mất theo.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia lạnh lùng nói:

- Chết đi!

Lôi Đình đao chém ra, sấm sét hùng hồn bao phủ Bách Lý Huyền.

- Phụt!

- Phụt!

Bách Lý Huyền học bãi máu, thịt rã ra.

Bách Lý Huyền trợn to đôi mắt vừa kinh vừa giận, đã mất đi khí chất cao quý của hoàng tử.

Bách Lý Huyền phát cuồng rít gào:

- Lâm Tiêu, tha cho ta đi, miễn ngươi tha cho ta thì ta bảo đảm sẽ không tính sổ với ngươi. Nếu ngươi giết ta, cả Đế quốc Võ Linh sẽ không ai chứa chấp ngươi, phụ hoàng tuyệt đối không tha cho ngươi!

Đáp lại Bách Lý Huyền là Lâm Tiêu hờ hững phun ra hai chữ:

- Ổn ào.

Bách Lý Huyền trong biển sét há mồm muốn nói gì:

- Ngươi . . .!

Nhưng không còn kịp nữa, cơ thể Bách Lý Huyền nổ tung, chết hẳn.

Lâm Tiêu thu về mấy thứ như không gian giới chỉ của Bách Lý Huyền, ánh mắt lạnh băng nhìn La đứng gần đó.

Từ lúc Lâm Tiêu mở mắt xuống tay với Bách Lý Huyền đến lúc gã bị giết, cả quá trình nhìn như dài dòng nhưng chỉ diễn ra trong chớp mắt. La còn đang thần thờ trong giật mình.

La khó tin trợn to mắt nói:

- Ngươi còn sống? Không thể nào, Diệt Hồn Châm là báu vật trấn tông của La Sơn tông, không đến Sinh Tử cảnh không cách nào ngăn cản được, làm sao ngươi còn sống?

La chợt nghĩ đến một khả năng, gã rùng mình. Hay Lâm Tiêu không phải con người?

Truyền thuyết yêu thú đẳng cấp Yêu Vương khi đột phá thì có thể biến hình người, như một số Thiên Ma cường đại có thể biến hình người. Hay Lâm Tiêu là yêu thú nào đó đột phá vương giai biến hình?

La càng nghĩ càng thấy rất có thể. Nhớ lại quá trình Lâm Tiêu trưởng thành. Năm năm trước trong đại tái Phong Vân bảng Lâm Tiêu mới là Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, hiện tại hẳn đã đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Cả quá trình Lâm Tiêu chỉ mất sáu năm, Bách Lý Huyền thì cần mười lăm năm, La cần mười tám năm và cũng là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong đế quốc. Lâm Tiêu không hợp với lẽ thường. Càng khiến La khẳng định suy đoán của mình là lô đỉnh màu đen, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn mạnh như thế mà không thể lay động nó chút nào, còn Lâm Tiêu thì dễ dàng sử dụng. Nếu Lâm Tiêu không phải yêu nghiệt khủng bố che giấu thực lực thì là gì?

La đang trong nỗi hãi hùng đã quên bình thường trong Sinh Tử Quỳnh Lâu chỉ có cường giả đẳng cấp Quy Nguyên cảnh mới vào được, ngoài đẳng cấp Quy Nguyên cảnh thì không thể vào.

La không còn nghĩ gì khác, gã chỉ có một ý tưởng là chạy vọt giò lên cổ.

Vù vù vù!

La biến thành luồng sáng bay vọt đi.

Lâm Tiêu làm sao để cho La chạy trốn? Lâm Tiêu sử dụng Địa Khung Ấn, một pháp ấn đen nhanh chóng từ trên trời giáng xuống. La hét lớn, trong lúc bay nhanh chạy trốn, vội vàng dùng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn ngăn cản.

Bùm!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn khổng lồ bị dè rung bần bật, lăn lông lốc rơi vào sa mạc. Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn bị Địa Khung Ấn trấn áp chặt chẽ.

La phun máu, gã muốn thu Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn về nhưng bất lực. La kinh hoàng bỏ lại Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, co giò chạy trốn. Hiện tại trong lòng La chỉ có một suy nghĩ, đó là nhanh chóng rời khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu, báo cáo thân phận thật của Lâm Tiêu cho lão tổ La Sơn tông.

La gần như đốt cháy tiềm năng sự sống chớp mắt biến mất phía chân trời.

973. Chương 971: Đánh Chết Kẻ Thù (2)

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, hẩn nhìn La biến mất nhưng không đuổi theo, sử dụng Địa Khung Ấn trấn áp chặt Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

La bay nhanh trên bầu trời thật lâu, thấy Lâm Tiêu không đuổi theo thì thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm quá, mới rồi La tự cắt cụt tay mình, kịp vút bỏ Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn mới nhặt về mạng sống. Tăng đá trong lòng vừa buông xuống, La chợt thấy bầu trời tối sầm, gã khó hiểu ngược lên nhìn. Chợt La xoe tròn mắt.

Trên bầu trời có con yêu thú màu vàng khổng lồ to trăm thước đứng ngạo nghễ, đôi mắt vàng sậm lạnh lùng nhìn La. Trong con ngươi lộ tia trào phúng, yêu thú màu vàng vươn móng vuốt vàng sắc bén to lớn ra.

Tiếng gào kinh hoàng vang vọng trong thiên địa:

- Không!!!

Luồng sáng vàng xé gió, bão tố cuốn cát vàng chỉ để lại mùi máu nồng nặc cho thế nhân biết chuyện gì vừa xảy ra.

La chết, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn bị Địa Khung Ấn trấn áp cũng yên tĩnh lại. Lâm Tiêu mỉm cười, trong mắt hiem khi lộ vẻ hân hoan. Rốt cuộc Bách Lý Huyền, La đều chết.

Trận chiến vừa rồi thật nguy hiểm, Diệt Hồn Châm rất cường đại, giây phút đó Lâm Tiêu cứ nghĩ hẳn phải chết. May mắn Lâm Tiêu tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật, linh hồn mạnh hơn người bình thường rất nhiều, ngăn chặn Diệt Hồn Châm trùng kích. Lâm Tiêu tương kế tựu kế, không ngờ Bách Lý Huyền, La ngu đến nỗi không thêm kiểm tra xác hẩn đã nội chiến, đánh nhau túi bụi.

Lâm Tiêu mừng rỡ nhàn nhã, khiến Phân thân Toàn Địa Giáp canh giữ phía xa, luôn chờ khi Bách Lý Huyền vươn tay đụng vào Lâm Tiêu mới tỉnh dậy.

Thật ra Lâm Tiêu phải cảm ơn hai người chó cắn chó, nếu Bách Lý Huyền, La không đánh nhau khiến hai bên bị thương nặng, Bách Lý Huyền dùng Tử Linh Thánh Đan sẽ hơi rắc rối. Nếu Bách Lý Huyền trốn thoát, sau này muốn giết gã là rất khó khăn.

Lâm Tiêu thu Bát Quái Lô vào não, hần bước tới trước Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Mất đi La điều khiển, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn không còn ánh sáng, hóa thành tỉ ẩn to cỡ nắm tay bay lơ lửng tỏa ánh sáng mờ mờ.

Lâm Tiêu không thèm nhìn Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, hần cất nó vào Thương Long Tí. Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là báu vật trấn tông của La Sơn tông, bên trong có ấn ký Vương giả. Đồn rằng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là ngọc tỉ trấn quốc của đế quốc La Sơn, chẳng ngờ nó lọt vào tay hần. Lâm Tiêu cười gian, lòng lâng lâng. Có báu vật như thế, thủ đoạn công kích của Lâm Tiêu lại thêm một tầng.

Đương nhiên muốn hoàn hảo không chế Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn còn cần tế luyện một thời gian. Cất Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn xong Lâm Tiêu thu luôn Giang Sơn Ấn đã tan nát của Bách Lý Huyền. Tuy Giang Sơn Ấn bị Bát Quái Lô nổ nát nhưng khí thể cường đại bám trên ấn vẫn tồn tại, cộng với tài liệu luyện chế Giang Sơn Ấn là một loại kim thạch vực ngoại rất hiếm hoi.

Giang Sơn Ấn là chí bảo của Bách Lý Huyền, không thể tùy tiện lấy nó ra, dù là tách rời tài liệu. Nếu bị người phát hiện Lâm Tiêu giết chết tứ hoàng tử Bách Lý Huyền sẽ chọc giận Bách Lý Tử Bệ hạ. Mặc kệ nhân phẩm của Bách Lý Huyền tệ cỡ nào, gã dù gì là tứ hoàng tử của đế quốc. Bách Lý Huyền không giống quận vương Tương Thiên Thần, thân phận của gã đặc biệt cao quý, Lâm Tiêu phải hết sức cảnh giác.

Lâm Tiêu đang suy tính chợt xảy ra cảnh tượng làm hần giật mình. Giang Sơn Ấn màu vàng vừa chui vào

Hai yêu thú sợ hãi hết hồn hết vía, không dám đánh nữa, một trái một phải chạy trốn.

Lâm Tiêu rượt theo, ánh mắt sắc bén:

- Chết đi!

Lâm Tiêu thúc giục chân nguyên đến cực hạn chém hai nhát đao. Đối với võ giả nhân loại thì Lâm Tiêu còn tha cho đường sống, với yêu thú thì hắn không hề mềm lòng.

Xoẹt!

Đao quang tung hoành, Hỏa Ngưu khổng lồ bốn vó giẫm hư không rầm rập lao nhanh, cơ thể nó bỗng tách ra mấy mảnh thành mưa lửa bắn tung tóe. Thương ưng màu tím thì hét lên, cơ thể hóa thành tia chớp tím, dường như nó thì triển bí pháp gì đó.

Vù vù vù!

Thương ưng xé gió bay đi, biến mất phía chân trời, chỉ để lại mấy chục cọng lông chim sắt và nửa bên vuốt nhọn rơi rụng.

977. Chương 975: Nhị Muội Chân Hỏa

Lâm Tiêu lắc đầu, yêu thú đã trốn thoát. Mới rồi con ưng màu tím kia không biết là yêu thú gì mà có bí pháp chạy trốn mau vậy, bây giờ có đuổi theo cũng không kịp.

Thái cổ thương long truyền âm:

- Ta không cảm giác được khí tức sinh mệnh chi tinh khác. Chắc sinh mệnh chi tinh trong tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu đã bị thu hết rồi.

Chỉ có hai khối?

Lâm Tiêu giật mình, hắn cứ nghĩ sẽ tìm thêm được mấy viên nữa nhưng giờ không được. Ngẫm lại cũng đúng, nghe thái cổ thương long nói sinh mệnh chi tinh trong tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu chừng năm, sáu viên. Lâm Tiêu một lần được ba sinh mệnh chi tinh đã là hiếm có, hiện giờ hắn cầm hai khối, một mặt luyện chế Vương Thể đan, vừa phải giúp thái cổ thương long lấy lại sức mạnh. Hai viên sinh mệnh chi tinh quá ít, hoàn toàn không đủ dùng.

- Được rồi, ngươi đừng nản.

Thái cổ thương long thấy bộ dạng của Lâm Tiêu, nó ngược lại thoải mái nói:

- Tầng thứ ba Thập Nhị Bảo Lâu chỉ có bấy nhiêu, lát nữa vào tầng thứ bốn số lượng sẽ cho ngươi vừa lòng, chắc chắn.

Thái cổ thương long nói xong chảy nước miếng thèm.

Tầng thứ tư?

Lâm Tiêu lắc đầu nói:

- Nếu vào được tầng thứ bốn thì tốt rồi, tiếc rằng mỗi lần Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra tất cả võ giả tối đa chỉ đi vào ba tầng đầu được, không nghe nói ai có thể vào tầng thứ bốn.

Trước khi vào Sinh Tử Quỳnh Lâu Lâm Tiêu có chuẩn bị đầy đủ, biết nhiều bí mật. Quy Nguyên cảnh hậu kỳ võ giả vào Sinh Tử Quỳnh Lâu tối đa chỉ đến tầng thứ ba, trừ phi đột phá Sinh Tử cảnh tại đây mới có khả năng vào tầng thứ bốn.

Thái cổ thương long há mồm cười pha lên:

- Ngươi nghe tin này từ đâu?

- Chẳng lẽ không đúng không?

Thái cổ thương long hàm hừ:

- Tất nhiên là không.

- Long gia ta sống lâu như vậy chưa từng nghe nói Thập Nhị Bảo Lâu của Thần Dược Môn chỉ có thể vào ba tầng đầu. Chẳng qua các người không biết cách khởi động, lại còn hạn chế danh ngạch.

- Chắc chắn, Thập Nhị Bảo Lâu là thánh địa Thần Dược Môn gieo trồng linh dược, có ngàn vạn dược đồng chăm sóc linh dược trong mỗi tầng, làm gì có vụ hạn chế số người?

- Còn hạn chế thực lực thì đúng, bình thường võ giả Quy Nguyên cảnh vào ba tầng đầu là cực hạn, từ tầng thứ bốn trở lên chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới sinh tồn nổi. Bởi vì sinh mệnh chi tinh trong đó quá đậm đặc, võ giả Quy Nguyên cảnh vừa tiến vào sẽ nổ tan xác ngay. Ngoài ra võ giả Quy Nguyên cảnh không chống lại nổi thực thú tầng thứ bốn.

Lâm Tiêu kinh ngạc kêu lên:

- Vậy nghĩa là chúng ta có thể vào tầng thứ bốn?

Thái cổ thương long gật gù:

- Dĩ nhiên.

Thái cổ thương long nghiêm túc nói:

- Nhưng không phải bây giờ, chỉ sau khi người lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử. Người có hai khối sinh mệnh chi tinh, nếu trong vòng một tháng hoàn toàn hấp thu, áo nghĩa sinh tử là sẽ trở thành Nửa Bước Vương giả, vậy không thành vấn đề nữa. Người bây giờ mới bước chân vào tầng thứ bốn, chưa gặp thực thú đẳng cấp Vương giả đã bị sinh mệnh chi tinh đậm đặc trong đó thâm nhập vào người làm cho người nổ tung rồi.

- Tiền bối đã nói một viên Vương Thể đan có thể cho người lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử.

- Đúng là Long gia ta nói thế, nhưng phải luyện chế sinh mệnh chi tinh thành Vương Thể đan mới được. Chỗ này kiếm đâu ra luyện dược sư? Hay là . . .

Thái cổ thương long sừng sốt liếc sang Lâm Tiêu, chẳng lẽ hẳn là luyện dược sư?

Thái cổ thương long nhíu mày nói:

- Tiểu tử, không phải Long gia xem thường người. Bây giờ người mới là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cùng lắm là luyện dược sư cửu phẩm. Vương Thể đan là nửa bước vương đan, chỉ nhân vật đỉnh cao trong luyện dược sư cửu phẩm mới điều chế được. Một khi luyện chế thất bại sẽ lỗ vốn lớn, không thể làm càn.

Không phải thái cổ thương long tiếc gì sinh mệnh chi tinh, chỉ không nhẫn tâm để Lâm Tiêu lãng phí.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng nói:

- Ta biết thừa tiền bối.

Lâm Tiêu cũng muốn dựa vào sinh mệnh chi tinh nắm giữ áo nghĩa sinh tử, nhưng hẳn muốn vận dụng hai khối sinh mệnh chi tinh với khả năng lớn nhất. Lâm Tiêu tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết đã đến cực hạn đệ nhị trọng, tùy thời tiến vào đệ tam trọng, hấp thu sinh mệnh chi tinh thì mất nhiều hơn được. Phân thân Toàn Địa Giáp thì sau khi luyện hóa da giáp Thiên Mãn Vương có xu hướng thành Nửa Bước Yêu Vương, khát vọng sinh mệnh chi tinh rất mãnh liệt.

Thái cổ thương long nói cũng đúng, Lâm Tiêu sẽ không tùy tiện luyện chế. Tinh thần lực hiện tại của Lâm Tiêu chỉ mới đột phá cửu phẩm, trước đó hẳn cần hấp thu Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đã.

Lâm Tiêu triệu hoán Bát Quái Lô ra, tinh thần lực chậm rãi thẩm thấu vào.

Thái cổ thương long trợn to mắt nói:

- Ủa? Đây là bảo bối gì?

Bát Quái Lô bề ngoài mộc mạc nhưng thái cổ thương long cường đại loáng thoáng cảm giác khí tức cực kỳ khủng bố, giống như trẻ sơ sinh ở trước đại dương. Từ sâu trong lòng thái cổ thương long thấy nó thật nhỏ bé.

Sao có thể như vậy?

Về mặt thái cổ thương long rung động. Nó dường dường là thương long viễn cổ, từng đứng trên đỉnh đại lục vậy mà thấy kính sợ một cái lô đỉnh. Chẳng lẽ cái lô này là Cửu Hỏa Càn Khôn Lô, thánh khí siêu cấp của Thần Dược Môn? Không đúng, dù là Cửu Hỏa Càn Khôn Lô thì chỉ là thánh khí, giống như thái cổ thương long, nó không thể nào thấy kính sợ được. Vậy là báu vật gì? Thái cổ thương long rất là thắc mắc.

Lúc này Lâm Tiêu đã thẩm thấu tinh thần lực vào Thiên Ma Phệ Hồn Diễm nằm ở đáy Bát Quái Lô.

Khí tức ma diễm đáng sợ phát ra từ đáy lò, phát tán khí tức khủng bố.

Thanh âm tà ác vang lên:

- Tiểu tử, ngươi lại muốn luyện hóa ta? Không thể thành công đâu, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn thả ta ra đi, ta sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ngươi.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lại dụ dỗ Lâm Tiêu.

Thái cổ thương long cảm nhận khí tức của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, nó giật mình trầm nghĩ:

- A! Trong lô còn trấn áp một thiên hỏa, tiểu tử này muốn làm gì? Định luyện hóa thiên hỏa sao?

Thiên hỏa tương đương đẳng cấp Vương giả nhưng hình dạng khác hẳn yêu tộc, nhân tộc. Lâm Tiêu chỉ là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, muốn vượt cấp hấp thu thiên hỏa là đang đùa với lửa.

Thái cổ thương long chưa kịp nhắc nhở thì Lâm Tiêu đã kéo Thiên Ma Phệ Hồn Diễm ra, nhất muội chân hỏa kết hợp Phần Viêm Quyết từng chút một luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Sau khi đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thực lực bản thân Lâm Tiêu vốn đã tiến bộ kinh người cộng thêm tăng tiến tinh thần lực, hẳn đã có đầy đủ năng lực luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Dưới đáy Bát Quái Lô, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm kinh hoàng hét rầm lên:

- Không! Tiểu tử, mau thả ta ra!

Năng lượng cấu thành căn nguyên lửa của nó bị Phần Viêm Quyết luyện hóa hấp thu từng chút một, cuối cùng dung nhập vào nhất muội chân hỏa. Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vùng vẫy không ngừng phát ra trùng kích linh hồn nhập vào đầu Lâm Tiêu nhưng vô dụng.

Thái cổ thương long trợn mắt há hốc mồm. Đây là công pháp gì mà luyện hóa được thiên hỏa từng chút một dễ dàng như vậy?

978. Chương 976: Vương Phẩm Đan Dược

Lâm Tiêu phát ra ngọn lửa dường như đã có thiên hỏa. Thái cổ thương long chưa từng biết có công pháp nào dung hợp hai loại thiên hỏa thành một, Lâm Tiêu đem lại nhiều rung động cho nó. Thái cổ thương long cảm giác đầu óc lơ mơ, hay trong những năm nó ngủ say thuật luyện đan trên Đại lục Thương Khung đã phát triển đến trình độ này?

Thái cổ thương long đang giật mình, còn Thiên Ma Phệ Hồn Diễm thì lại đang gào thảm thiết, hoàn toàn bị Lâm Tiêu luyện hóa.

Bùm!

Lửa hư vô bốc cháy bên cạnh căn nguyên Cửu U Huyền Tâm Diễm trong đầu Lâm Tiêu, đó là căn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Kết hợp Thiên Ma Phệ Hồn Diễm tăng mạnh uy lực cho nhị muội chân hỏa, thậm chí phát tán lực lượng cắn nuốt linh hồn, đây là tác dụng sau khi hấp thu đặc điểm của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Mắt Lâm Tiêu sáng rực, tràn đầy tự tin vào chính mình:

- Nhị muội chân hỏa của ta đã hoàn thành, giờ là lúc luyện chế Vương Thể đan.

Trước khi luyện chế Vương Thể đan trước tiên phải chuẩn bị đầy đủ tài liệu. Hai viên sinh mệnh chi tinh nằm trong tay, còn cần Hoạt Lực Chi Châu, nhiều linh dược khác.

Lâm Tiêu không còn Hoạt Lực Chi Châu nào, nhưng không gian giới chỉ của Bách Lý Huyền, La có rất nhiều. Sau khi giết hai người thì Lâm Tiêu lại bận rộn tìm sinh mệnh chi tinh, mãi lúc này mới có rảnh xem xét không gian giới chỉ của Bách Lý Huyền, La.

Rào rào! Rào rào!

Lâm Tiêu đổ ra nhiều thứ.

Trong không gian giới chỉ của Bách Lý Huyền, La có nhiều đồ tốt. Đan dược, linh dược thì khỏi phải nói, hai người không uống là tứ hoàng tử của đế quốc, đệ tử La Sơn tông, giàu hơn hai người bị Lâm Tiêu giết trong tầng thứ hai. Không gian giới chỉ có mấy chục viên Hoạt Lực Chi Châu, mỗi viên to bằng ngón cái, chắc chắn lấy từ người thực thụ đẳng cấp võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cực hạn.

Còn một ít võ kỹ, công pháp đẳng cấp Thiên cấp đệ giai, trung giai. Đặc biệt hai quyển võ học Hoàng Đạo trong không gian giới chỉ của Bách Lý Huyền đẳng cấp trên võ kỹ Thiên cấp trung giai khác.

Nhưng Lâm Tiêu ném hết bí tịch sang một bên, tuy mấy võ kỹ này mạnh lại không sánh bằng Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, Thiên Tinh Thần Khung Ấn, Tinh Thần Tội Thể quyết Lâm Tiêu tu luyện. Dù so sánh với mấy võ kỹ như Truy Tinh Vô Ảnh, Vô Không Thần Chỉ cũng chẳng hơn gì. Cái gọi là tham nhiều thì thâm, Lâm Tiêu hiểu rất rõ đạo lý đó. Còn võ học Hoàng Đạo trên mấy võ kỹ Truy Tinh Vô Ảnh thì Lâm Tiêu không dám tùy tiện tu luyện.

Những võ học Hoàng Đạo này có ấn ký gia tộc Bách Lý thị, Lâm Tiêu mà tu luyện, đồ ngu cũng biết hấn giết Bách Lý Huyền. Lâm Tiêu sẽ không phạm sai lầm đơn giản đó.

Cuối cùng Lâm Tiêu tìm thấy quyển bí tịch cổ xưa trong không gian giới chỉ của La, là cách điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Tuy Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn chỉ là báu vật có ấn ký Vương giả, nhưng nó cũng là ngọc tể trấn quốc của đế quốc La Sơn ngày xưa, cần có cách riêng mới tế luyện, kiểm soát Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn được.

Lâm Tiêu sửa sang lại mọi thứ xong hấn bắt đầu chuẩn bị trước khi luyện đan.

Lâm Tiêu đã sắp ngay ngắn tài liệu luyện chế Vương Thể đan, hấn hít sâu, nhìn Bát Quái Lô trước mặt.

Luyện chế đan dược thường thử thách luyện dược sư khống chế nguyên khí, nắm chắc độ lửa, hiểu biết dược tính, điều khiển tinh thần lực. Lâm Tiêu rất tự tin về mặt này, nhưng nói sao thì trước kia hấn chưa từng luyện chế viên đan dược cửu phẩm nào, hiện giờ lần đầu tiên luyện chế đã bắt tay vào Vương Thể đan đẳng cấp nửa bước vương đan, trong lòng hấn khó tránh khỏi hồi hộp.

Lâm Tiêu dám bắt tay luyện chế ngay vì hấn tin vào Bát Quái Lô, nhị muội chân hỏa.

Lâm Tiêu dần bình tĩnh lại.

Vù vù vù!

Bát Quái Lô chỉ to cỡ bàn tay đột nhiên lớn ra, nhanh chóng to cỡ một người. Tinh thần lực cửu phẩm điều khiển nhị muội chân hỏa chui vào đáy lô, lửa liếm láp, Bát Quái Lô toát ra khí tức hồng hoang.

Phương thuốc cổ xưa miêu tả rõ ràng cách luyện chế Vương Thể đan. Lâm Tiêu làm theo ghi chép, hấn bỏ sinh mệnh chi tinh, Hoạt Lực Chi Châu, Kỳ Mạch quả, các loại linh dược vào Bát Quái Lô theo từng thời gian. Nhị muội chân hỏa luyện hóa, những báu vật đều biến thành khí tức sự sống đậm đặc chậm rãi dung hợp vào nhau.

Toàn quá trình Lâm Tiêu không dám lơ là một phút giây, tinh thần lực cử phẩm từng giây từng phút giám sát được dịch trong Bát Quái Lô thay đổi, phản ứng lẫn nhau, tinh thần tập trung cao độ.

Ban đầu Lâm Tiêu còn giữ bình tĩnh được, nhưng càng luyện chế lâu, trán hần toát mồ hôi càng nhiều. Luyện chế nửa bước vương đan quá kinh khủng, người bình thường không thể làm được, nếu không đã chẳng được bình phẩm là nửa bước vương đan trên đan được cử phẩm. Dù Lâm Tiêu có thiên phú luyện được cỡ nào thì hần mới chỉ là tinh thần lực cử phẩm, rất khó khống chế được tính dung hợp.

Dung hợp được tính của Vương Thể đan là công trình cực kỳ phức tạp, bên trong mỗi giây mỗi phút sinh ra hàng vạn phản ứng khác nhau. Điều Lâm Tiêu cần làm là tính toán mỗi một phản ứng, điều giải độ lửa. Luyện được sư cử phẩm bình thường không làm nổi.

Khí linh thái cổ thương long của Thương Long Tí cảm giác tình huống của Lâm Tiêu, nó lắc đầu. Lâm Tiêu còn quá trẻ tuổi, khó tránh khỏi xúc động. Nhưng vậy cũng tốt, xem như mua một bài học, sau này làm chuyện gì sẽ càng dẫn đo kỹ càng hơn.

Trán Lâm Tiêu toát mồ hôi ròng ròng, đã luyện chế Vương Thể đan được nửa đường, tiếp theo phản ứng sẽ càng khó khăn hơn. Lâm Tiêu thẩm sát ruột, chẳng lẽ luyện chế thất bại sao? Hần đã quá nôn nóng, một viên sinh mệnh chi tinh đối với Lâm Tiêu bây giờ là vô cùng quý giá, nếu luyện chế thất bại sẽ là tổn thất lớn lao cho hần.

Mắt Lâm Tiêu đỏ ngầu:

- Không được, chưa kết thúc sao ta có thể bỏ cuộc?

Lâm Tiêu chợt nhớ điều gì, tinh thần rung lên.

Phải rồi, lúc trước Lâm Tiêu lấy được Cửu Ngự Phân Thần thuật trong Bát Quái Lô không chỉ tăng mạnh linh hồn, còn là thuật luyện được cường đại, khiến linh hồn tách ra khống chế một phần phản ứng trong đan lô. Không chừng sẽ có hiệu quả.

Tóm lại nếu ngoan cố luyện chế tiếp có lẽ sẽ thất bại, Lâm Tiêu cắn răng làm liều. Lâm Tiêu vận chuyển Cửu Ngự Phân Thần thuật.

Ong ong ong!

Lâm Tiêu cảm giác linh hồn như bị tách ra mấy miếng, mỗi mảnh cao cao tại thượng, hồ hững quan sát một phần phản ứng trong đan lô. Lâm Tiêu rất vất vả để luyện chế Vương Thể đan giờ thấy nhẹ nhàng hơn.

Trong cảm giác của Lâm Tiêu, mỗi chỗ phản ứng trong đan lô hiện ra rõ ràng trong não hần, rõ ràng trước mắt. Lâm Tiêu còn có rảnh nghĩ chuyện khác.

Lâm Tiêu hết sức giật mình. Cửu Ngự Phân Thần thuật quá mạnh.

Điều quan trọng nhất khi luyện chế đan được đó là tập trung, sơ sẩy một cái sẽ dẫn đến luyện chế thất bại, bởi vậy đa số luyện được sư dù mạnh cách mấy cũng không dám phân tâm. Bây giờ Lâm Tiêu thì khác, cảm giác linh hồn bị tách làm mấy phần, hần thấy người nhẹ hẫng, còn rảnh rồi suy nghĩ thứ khác.

Cửu Ngự Phân Thần thuật điều khiển, Vương Thể đan nhanh chóng hình thành trong Bát Quái Lô.

- Ủa? Chuyện gì đây?

979. Chương 977: Nửa Bước Vương Giả (1)

Ngay khi Vương Thể đan sắp hình thành, Bát Quái Lô cổ kính chợt tỏa sáng rực rỡ. Hoa văn trên đan lô như bị kích hoạt tỏa ánh sáng chói mắt, lực lượng bí ẩn phát tán từ Bát Quái Lô dung nhập vào Vương Thể đan sắp thành hình.

Ầm!

Trong Bát Quái Lô phát ra tiếng nổ, ánh sáng chói lòa làm Lâm Tiêu không mở mắt ra được. Cảnh tượng kỳ dị khiến Lâm Tiêu sợ hãi biến sắc mặt. Chuyện gì đây? Hay là luyện chế thất bại? Lâm Tiêu không ngờ vào phút cuối Vương Thể đan sắp hình thành lại xảy ra tình huống thế này.

Trong khi Lâm Tiêu hoảng hốt thì . . .

Vù vù vù!

Nhiều lực lượng sinh mệnh trong thiên địa ập đến, điên cuồng nhập vào Bát Quái Lô, lấy Bát Quái Lô làm trung tâm hình thành vòng xoáy lớn điên cuồng cắn nuốt tất cả lực lượng sinh mệnh bốn phía. Cảnh tượng kỳ dị hình thành dị tượng.

Lâm Tiêu xoa tròn mắt, xảy ra chuyện gì?

Thái cổ thương long trong Thương Long Tí kinh ngạc nói:

- Đây là . . .

Thái cổ thương long vội truyền âm cho Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, đừng từ bỏ luyện chế, tiếp tục giữ độ lửa.

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Long gia, có chuyện gì vậy?

- Làm sao ta biết?

Thái cổ thương long nhìn Bát Quái Lô chăm chăm:

- Nhưng mới rồi khá giống dị tượng khi vương phẩm đan được hình thành. Mỗi loại vương phẩm đan được xuất thế sẽ sinh ra thiên địa dị tượng, người không cảm giác hấp thu nhiều lực lượng sinh mệnh thì đan được trong lò của người càng mạnh hơn sao?

Nghe thái cổ thương long nhắc, Lâm Tiêu thật sự cảm giác được. Trong Bát Quái Lô, khí tức Vương Thể đan càng đáng sợ hơn, từng đợt lực lượng sinh mệnh biến thành hỗn độn mông lung bị luyện chế tầng tầng dung nhập vào Vương Thể đan. Lực lượng sinh mệnh cường đại vượt trên sinh mệnh chỉ tinh lúc trước, khiến Lâm Tiêu kinh hoàng. Đây không phải là uy hiếp có được từ một viên nửa bước vương đan.

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Dị tượng khi vương phẩm đan được hình thành? Vương Thể đan không phải là nửa bước vương đan sao?

Nửa bước vương đan và vương phẩm đan được tuy chỉ kém một chút nhưng thật ra cách biệt một trời một vực, chỉ nhìn giá cả là biết không thể đánh đồng. Được hiệu của nửa bước vương đan, vương phẩm đan được cũng khác biệt. Vương phẩm đan được là thứ mà Vương giả Sinh Tử cảnh cũng phải đỏ mắt.

Thái cổ thương long không biết nên nói cái gì:

- Người hỏi ta, ta biết đi hỏi ai? Nói chung là đan được của người biến dị, thật kỳ lạ.

Lòng thái cổ thương long ngứa ngáy, nó rất muốn biết xảy ra chuyện gì. Vương Thể đan chắc chắn là nửa bước vương đan, hơn nữa Lâm Tiêu chỉ là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tinh thần lực cừu phẩm, có thiên tài đến mấy tối đa hẳn chỉ là luyện được sơ cừu phẩm, hoàn toàn không thể nào luyện chế ra vương phẩm đan được. Nhưng dị tượng đó rõ ràng giống với khi vương phẩm đan được xuất thế. Thái cổ thương long không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ yên lặng nhìn, đợi kết quả cuối cùng là hơn.

Khoảng nửa canh giờ sau, phản ứng trong Bát Quái Lô dần bình ổn lại. Mùi thuốc đậm đặc phát tán từ Bát Quái Lô.

- Thơm quá.

Lâm Tiêu cảm giác tế bào toàn thân rung động, tham lam hấp thu tinh hoa trong mùi thuốc, khao khát khó nhịn.

Phân thân Toàn Địa Giáp gửi mùi thuốc xông từng tế bào trong cơ thể nó mấp máy, khí tức sinh tử từng tầng chuyển động toàn thân nó, hiểu biết về sinh tử dần rõ ràng lên. Phân thân Toàn Địa Giáp tùy thời nắm giữ sinh tử, sắp thăng cấp Nửa Bước Yêu Vương.

Lâm Tiêu mở Bát Quái Lô ra, một viên đan dược màu xanh hiện ra trước mắt hắn. Đan dược toát ra khí tức nồng nặc, các phù văn chuyển động, dao động sự sống mãnh liệt khiến người không dám nhìn gần, đã đến đẳng cấp Vương giả.

Thái cổ thương long trợn to mắt như cái chuông, kêu lên đầy kinh ngạc:

- Thật sự là vương phẩm đan dược, sao có thể thế được?

Thái cổ thương long cảm giác đầu óc loạn hết rồi. Tiểu tử này rõ ràng chỉ là luyện dược sư cửu phẩm, tài liệu luyện chế là nửa bước vương đan, không có gì khác lạ, vì sao luyện chế ra đan dược lại là vương phẩm đan dược?

- Long gia, Vương Thể đan này thật sự là vương phẩm đan dược, không phải nửa bước vương đan?

Đầu óc thái cổ thương long ù đặc trả lời:

- Chắc chắn!

Với ánh mắt sắc bén của thái cổ thương long chắc chắn sẽ không nhìn lộn nửa bước vương đan thành vương phẩm đan dược.

Thái cổ thương long giải thích rằng:

- Có ba cách quan sát phân biệt nửa bước vương đan và vương phẩm đan dược. Thứ nhất là từ khí tức. Khí tức của vương phẩm đan dược là vương giai, như Vương giả Sinh Tử cảnh và Yêu Vương, nửa bước vương đan thì không mãnh liệt như vậy. Đan dược trong tay ngươi chắc chắn là vương giai, điểm này không thể nghi ngờ.

- Thứ hai là dị tượng khi thành hình. Luyện chế vương phẩm đan dược khi hình thành sẽ sinh ra dị tượng. Đan dược khác, dù là nửa bước vương đan cũng không thể có.

- Thứ ba thì xem hình dạng. Ngươi thấy không? Đan dược trong tay ngươi có các phù văn chuyển động, những phù văn này gọi là đại đạo phù văn, ẩn chứa các loại ảo nghĩa đại đạo khác nhau. Viên đan dược này có ảo nghĩa sinh tử, đan dược khác không thể có.

- Tóm lại Long gia ta tuy không phải luyện dược sư nhưng chắc chắn đan dược trong tay ngươi là vương phẩm đan dược.

Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy sao?

Thái cổ thương long không phải luyện dược sư nhưng tầm mắt cao hơn Lâm Tiêu rất nhiều.

Tinh thần Lâm Tiêu phấn khởi, hắn cũng rất khó hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng hắn không lơ mơ hoang mang như thái cổ thương long. Lâm Tiêu đoán Vương Thể đan biến dị là do phút cuối Bát Quái Lô phát ra lực lượng bí ẩn.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên không gian tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lô gió mây thay đổi, toàn bộ thiên địa rung lắc, thuy ảnh nồng nặc, từng lũ hào quang từ trên trời giáng xuống người Lâm Tiêu.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong hào quang chứa lực lượng thần kỳ dung nhập vào cơ thể Lâm Tiêu. Tinh thần lực cửu phẩm vừa đột phá không lâu lại tiến bộ, cửu phẩm trung kỳ, cửu phẩm hậu kỳ. Tinh thần lực của Lâm Tiêu không ngừng dâng lên, cuối cùng đến cửu phẩm đỉnh phong mới dừng lại, hào quang bao phủ người hắn tán đi.

Hào quang biến mất, Lâm Tiêu cảm giác liên kết với Sinh Tử Quỳnh Lô chặt chẽ hơn, cảm giác thân thiết khó tả.

Lâm Tiêu giật mình kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Thái cổ thương long ngoạ cổ nhớ lại điều gì:

- Đây là khí tức Thập Nhị Bảo Lâu tỏa định người.

- Theo ta được biết Thập Nhị Bảo Lâu chẳng những là nơi Thần Dược Môn nuôi trồng linh dược, cũng là chỗ bồi dưỡng đệ tử. Mới rồi người luyện chế ra vương phẩm đan dược, nếu ta đoán đúng thì Thập Nhị Bảo Lâu xem người là đệ tử Thần Dược Môn, thừa nhận thân phận của người nên mới ban thưởng.

- Chắc chắn, nếu ta đoán đúng thì người sướng rồi. Vốn người cần đột phá đến Nửa Bước Vương giả mới có thể đi vào tầng thứ tư, hơn nữa còn cần một ít bí pháp để mở ra tầng thứ tư. Hiện tại người không cần đột phá đã có tư cách vào tầng thứ tư.

- Chờ khi người có thực lực lên mấy tầng trên cùng, mớ báu vật đó làm ta cũng phải thèm.

980. Chương 978: Nửa Bước Vương Giả (2)

Khí linh Thương Long Tí tắc lưỡi kinh thán. Thái cổ thương long hiểu rõ Thần Dược Môn giàu cỡ nào, ở thời đại viễn cổ là cự phách hùng bá một phương.

Lâm Tiêu thì không nghĩ nhiều, Sinh Tử Quỳnh Lâu đầy rẫy nguy hiểm, hiện tại hắn còn yếu, vào được tầng thứ tư đã là trông nhờ vào may mắn. Mấy tầng trên cùng không nằm trong phạm vi dẫn đo của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nhìn đan dược, trước kia Lâm Tiêu không dám suy nghĩ bốn chữ vương phẩm đan dược, chẳng ngờ hắn thật sự luyện chế ra. Suy nghĩ thứ nhất trong đầu Lâm Tiêu là nếu có nhiều sinh mệnh chi tinh thì tốt rồi, luyện chế ra một đồng vương phẩm đan dược cho phụ thân, mẫu thân mỗi người dùng một viên. Tuy không đến mức giúp bọn họ có sức mạnh cường đại nhưng ít nhất áo nghĩa sinh tử sẽ kéo dài tuổi thọ.

Tất cả với điều kiện là Lâm Tiêu vào được tầng thứ bốn, cướp càng nhiều sinh mệnh chi tinh hơn.

Lâm Tiêu nghĩ vậy lập tức chộp lấy Vương Thể đan toát ra khí tức sự sống đậm đặc, nuốt vào bụng. Khí tức vương giai cường đại làm Lâm Tiêu suýt trượt tay.

Thật nhiều lực lượng sinh mệnh điên cuồng ồa vào cơ thể Lâm Tiêu, lực lượng cường đại khiến mỗi vị trí trên người hắn lộn xáo. Có một phần năng lượng cải tạo cơ bắp, kinh mạch, nội tạng, xương, máu trong người Lâm Tiêu. Một phần khác tụ ở đan dược, được lực lượng tẩm bổ, nguyên hải nhanh chóng trưởng lớn lên, chớp mắt phá vỡ ra, phạm vi đan dược tràn ngập mỗi góc ngách cơ thể Lâm Tiêu.

Trong người Vương giả Sinh Tử cảnh không có nguyên hải, mỗi vị trí cơ thể là nguyên hải, chân nguyên vô cùng tận, không bao giờ cạn kiệt.

Từng đợt phù văn nhập vào đầu Lâm Tiêu, hắn lĩnh ngộ sinh tử càng lúc càng thấu suốt, như một loại bản năng. Các loại áo nghĩa huyền diệu quanh quẩn trong đầu Lâm Tiêu.

Thời gian trôi qua, tất cả dược lực bị hấp thu sạch sẽ.

Àm!

Nguyên hải đã thẩm thấu tất cả góc ngách cơ thể Lâm Tiêu, cảm giác cường đại dâng lên trong lòng hắn. Lâm Tiêu nắm giữ áo nghĩa sinh tử rốt cuộc bước chân vào cảnh giới Nửa Bước Vương giả.

Xoẹt!

Cùng lúc đó, Tinh Thần Tội Thể quyết cũng đột phá bước chân vào đệ tam trọng.

Đây chính là cái gọi là sinh tử sao?

Tay phải Lâm Tiêu biến thành đao chém vào tay trái, máu tươi chảy ra. Tích tắc sau tiếng xèo xèo vang lên, miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Chỉ chớp mắt vết thương dài gần thước lành hẳn, giống như thực thú trong tầng một, hai của Sinh Tử Quỳnh Lô, hoàn toàn không có vết sẹo nào.

Thái cổ thương long khó tin rằng to:

- Có chuyện gì xảy ra thế? Người chỉ mới nắm giữ áo nghĩa sinh tử đã làm được điều này, nhìn tốc độ khép vết thương thì cách trọng sinh tứ chi không xa!

Thái cổ thương long tròn mắt há hốc mồm. Chuyện xảy ra trên người làm thái cổ thương long giật mình biết bao lần. Nắm giữ áo nghĩa sinh tử không có nghĩa là tự nhiên học được trọng sinh tứ chi, cần qua trình rất dài. Ngộ tính mỗi võ giả khác nhau, bỏ ra thời gian cũng dài ngắn khác biệt. Nhưng thái cổ thương long chưa từng nghe có ai như Lâm Tiêu chỉ mới nắm giữ áo nghĩa sinh tử đã làm được điều này.

Lâm Tiêu lắc đầu, cho thái cổ thương long biết không phải hắn nắm giữ áo nghĩa sinh tử mới có kết quả này, là do hắn tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết đột phá đệ tam trọng mang đến năng lực đặc biệt. Lâm Tiêu kể lai lịch võ học tinh thần.

Thái cổ thương long càng khó hiểu hỏi:

- Võ học tinh thần?

Tuy thái cổ thương long biết nhiều võ học cường đại nhưng lần đầu tiên nghe về võ học thần kỳ như Tinh Thần Tội Thể quyết. Thái cổ thương long hỏi thăm kỹ càng, nhíu chặt mày.

Trong thời đại viễn cổ không có tông môn Thiên Tinh Cung mà Lâm Tiêu nói, chẳng lẽ là tông môn xuất hiện sau khi thái cổ thương long chìm vào giấc ngủ say?

Trong khi thái cổ thương long khó hiểu thì Lâm Tiêu cảm giác đệ tam trọng trọng sinh tứ chi của Tinh Thần Tội Thể quyết khác với Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng khác. Cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng tuy nắm giữ áo nghĩa sinh tử nhưng vết thương sẽ không khép lại nhanh như vậy. Miệng vết thương khép cần tiêu hao sức sống của bản thân, nếu tiêu hao hết sạch sức sống thì dù là một vết thương nhỏ cũng không chữa khỏi được. Tinh Thần Tội Thể quyết của Lâm Tiêu tiêu hao lực lượng tinh thần, nếu kết hợp áo nghĩa sinh tử thì năng lực phục hồi hơn xa Vương giả Sinh Tử cảnh cùng đẳng cấp khác.

Thái cổ thương long cảm thán rằng:

- Ta ngủ say đã lâu, trên đại lục có nhiều chuyện đã thay đổi.

Ít nhất chuyện xảy ra trên người Lâm Tiêu làm thái cổ thương long không hiểu.

Lâm Tiêu lòng máy động, hắn muốn hỏi thái cổ thương long chuyện ngày xưa yêu thú công kích thành trì, nhưng tạm thời hắn không có thời gian. Lâm Tiêu nhìn viên sinh mệnh chi tinh khác, không biết lần thứ hai luyện chế kết quả sẽ như thế nào. Luyện chế ra Vương Thể đan bình thường hay vương phẩm đan được giống như vừa rồi?

Hai canh giờ sau.

Dược khí đậm đặc khuếch tán. Phút cuối luyện chế, trong Bát Quái Lô lại phát ra lực lượng bí ẩn luyện Vương Thể đan thành vương phẩm đan được. Lâm Tiêu lần nữa rung động vì Bát Quái Lô cường đại.

Luyện dược sư đã phát triển rất nhiều năm trên Đại lục Thương Khung, hệ thống cực kỳ hoàn mỹ, đẳng cấp nghiêm ngặt, không thể có chuyện luyện dược sư cứu phẩm luyện chế ra vương phẩm đan được. Đây là một cái khe rãnh không ai vượt qua được. Nhưng Lâm Tiêu dựa vào nhị muội chân hỏa, Cửu Ngự Phân Thân thuật và Bát Quái Lô đã dễ dàng hoàn thành, khiến người ta rung động.

Phân Viêm Quyết, Cửu Ngự Phân Thân thuật đều là công pháp cường đại từ Bát Quái Lô phát ra. Tất cả bắt đầu từ Bát Quái Lô. Lâm Tiêu biết rõ trong Bát Quái Lô có nhiều bí mật mà hắn chưa thể chạm vào.

Viên vương phẩm đan được này Lâm Tiêu dành cho Phân thân Toàn Địa Giáp. Rất có thể trong vòng một, hai tháng Phân thân Toàn Địa Giáp sẽ tự mình lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, nhưng Lâm Tiêu dùng vương phẩm đan được rồi, hắn biết viên Vương Thể đan này trừ lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử ra càng tăng lực phòng

ngự cơ thể lên đến mức độ rất khủng bố. Theo thái cổ thương long nhận định thì bây giờ lực phòng ngự của Lâm Tiêu đã không yếu hơn Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng.

Ngẫm lại cũng đúng, vương phẩm đan dược trải qua Bát Quái Lô nâng cấp nếu giống như Vương Thể đan bình thường chỉ giúp người lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử thì nó có tư cách gì gọi là vương phẩm đan dược?

- Ưc ực!

Phân thân Toàn Địa Giáp nuốt đan dược vào, thoáng chốc mỗi tác tế bào toàn thân mấp máy, lực lượng sinh mệnh cường đại không ngừng nhập vào cơ thể nó, cải tạo từng tế bào một.

Ong ong ong!

Khí tức cực kỳ mạnh mẽ phát ra từ yêu hạch của Phân thân Toàn Địa Giáp. Yêu hạch chứa tám mươi phần trăm lực lượng yêu nguyên của Phân thân Toàn Địa Giáp trong khoảnh khắc này chậm rãi hòa tan, hóa thành lực lượng sinh mệnh tinh thuần dần dung nhập vào trái tim Phân thân Toàn Địa Giáp, chậm rãi chuyển biến hướng trái tim Yêu Vương.

Wương Thể đan do Thần Dược Môn nghiên cứu ra chỉ giúp võ giả nhân loại lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, khó nói tác dụng mạnh bao nhiêu với yêu tộc.

981. Chương 979: Sinh Tử Tam Trọng

Nhưng năng lượng căn nguyên trong sinh mệnh chi tinh có tác dụng cho yêu tộc lẫn nhân tộc. Cộng thêm Phân thân Toàn Địa Giáp cách lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử chỉ còn bước cuối, vương phẩm đan dược chứa lực lượng sinh mệnh cường đại kích động nó, Phân thân Toàn Địa Giáp và bản tôn cùng thăng cấp, bước vào cảnh giới Nửa Bước Yêu Vương.

- Lực lượng thật mạnh.

Lâm Tiêu cảm nhận được Phân thân Toàn Địa Giáp đột phá Nửa Bước Yêu Vương thì huyết mạch chuyển biến kinh người. Máu màu đỏ dần thành màu vàng nhạt, toát ra khí tức cực kỳ cường đại. Chỉ tính uy hiếp phát ra thậm chí mạnh hơn cả Uyên Long Vương, Yêu Vương nhất trọng Lâm Tiêu đã thấy trong chiến trường ma uyên.

Áo nghĩa sinh tử của yêu tộc quả nhiên khác với nhân tộc. Lâm Tiêu so sánh áo nghĩa sinh tử do bản tôn và Phân thân Toàn Địa Giáp cảm ngộ hẳn thấy hơn khác nhau.

Bản tôn cảm ngộ áo nghĩa sinh tử đa số là tăng độ mạnh cơ thể, hiểu biết thân thể, về sinh mệnh, diễn biến ra năng lực là trọng sinh tứ chi, nhanh chóng khép lại vết thương. Cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng dù tứ chi bị chém đứt vẫn mọc ra bình thường.

Phân thân Toàn Địa Giáp lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử khác hẳn, đa phần là độ mạnh thân thể và chuyển đổi cơ thể. Yêu thú khác với nhân loại, một số yêu thú bản thân đã có thể trọng sinh tứ chi, sức sống mạnh mẽ hơn nhân loại. Sau khi đột phá Yêu Vương cảnh, yêu thú Vương giả chuyển hóa ra năng lực là biến ảo kích cỡ thân thể, nói tiếng người này nọ. Đương nhiên về mặt thân thể trọng sinh thì yêu thú và cường giả nhân loại giống nhau.

Đột phá cảnh giới Nửa Bước Vương giả, Lâm Tiêu dào dạt hào khí. Hiện tại Lâm Tiêu chỉ cần lĩnh ngộ áo nghĩa không gian là có thể trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh thật sự, một trong những tồn tại đỉnh cao nhất đại lục này.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng lạnh:

- La Sơn tông, chờ xem. Khi ta đột phá Sinh Tử cảnh sẽ là lúc giẫm lên tông môn của ngươi!

- Long gia, chúng ta đi tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu ngay đi. Long gia có thể cảm giác lối vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu ở đâu không?

Thái cổ thương long trả lời:

- Ta không rõ lối vào tầng thứ bốn ở đâu, nhưng ta cảm giác cách chỗ người mười mấy vạn dặm về hướng nam có khá nhiều sức sống cường đại tụ tập lại. Nếu ta đoán đúng thì đó là lối vào tầng thứ bốn Thập Nhị Bảo Lâu.

Thái cổ thương long phục hồi chút ít sinh mệnh, ý thức cảm giác được bên ngoài nhưng không thể thấy rõ tất cả, chỉ dựa vào ý thức cường đại cảm giác một số khí tức.

Lâm Tiêu quyết định ngay:

- Vậy thì đi tới đó.

Lâm Tiêu hóa thành luồng sáng bay hướng thái cổ thương long chỉ dẫn.

Vù vù vù!

Trong lúc bay đi tinh thần lực của Lâm Tiêu lật xem sách điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn cất trong không gian Thương Long Tí, thử tế luyện Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bên trong.

Ong ong ong!

Khi tinh thần lực, chân nguyên của Lâm Tiêu mới thẩm thấu vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn thì cả đại ấn rung rinh toát ra ánh sáng mờ mờ lung lung như bị kích hoạt. Nhưng tiếp theo mặc cho Lâm Tiêu tế luyện theo cách ghi trong bí tịch vẫn không thể điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn.

Lâm Tiêu nhíu mày trầm nghĩ:

- Kỳ lạ, tại sao không thể tế luyện được nó? Không có sai lầm gì mới đúng.

Thái cổ thương long lên tiếng:

- Tiểu tử, đại ấn người tế luyện này bên trong nó có ấn ký huyết mạch, chắc chỉ truyền nhân của huyết mạch này mới tế luyện ra được. Người không có huyết mạch đó đương nhiên không cách nào tế luyện đại ấn.

Lâm Tiêu tròn tròn mắt, vậy chẳng phải là Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn vô dụng với hắn?

Thái cổ thương long cười đắc ý:

- Ha ha ha, có phải tiểu tử nhà ngươi rất thất vọng không?

Nhưng ngay sau đó Thái cổ thương long bĩu môi nói:

- Nhưng ngươi đừng lo, ấn ký huyết mạch này là khó khăn cho người khác nhưng với Long gia ta chỉ là chuyện nhỏ.

Thái cổ thương long dứt lời, lực lượng vô hình sinh ra trong Thương Long Tí quán quanh Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn.

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, phù văn phức tạp hiển hiện. Thái cổ thương long phát ra lực lượng bí ẩn từng chút một hòa tan ánh sáng đến cuối cùng vụt tắt.

- Được rồi, bây giờ ngươi thử xem.

Lâm Tiêu lần nữa rót tinh thần lực vào đại ấn.

Ong ong ong!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn tỏa sáng chói lòa, tinh thần liên kết như tay với chân hiện ra trong đầu Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Đi!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bay ra khỏi không gian Thương Long Tí biến to mấy chục trượng, ầm ầm đè xuống. Mặt đất rạn nứt thành cái khe dài ngàn thước, sâu không thấy đáy. Nhiều cát vàng từ hai bên rơi xuống khe sâu, cảnh tượng rung động hồn người.

Lâm Tiêu trợn to mắt nói:

- Mạnh dữ vậy?

Lâm Tiêu cho rằng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn không còn quan trọng gì khi hắn đột phá Nửa Bước Vương giả, giờ xem ra Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn không uống là báu vật trấn tông của La Sơn tông, uy lực cường đại khiến người lú lẫm, là trợ lực cực kỳ to lớn.

Giọng thái cổ thương long vang bên tai Lâm Tiêu:

- Đương nhiên rồi.

- Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn không phải binh khí Vương giả, chỉ là chí bảo có ấn ký Vương giả. Nhưng bàn về uy lực thì Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn không thua gì binh khí Vương giả. Dù sao ấn ký Vương giả là Vương giả Sinh Tử cảnh để lại một loại ấn ký năng lượng trong chí bảo, cấu thành từ lực lượng căn nguyên của Vương giả Sinh Tử cảnh.

- Vương giả Sinh Tử cảnh khác nhau rót ấn ký Vương giả vào uy lực cũng khác biệt. Nếu ta không đoán sai, đại ấn trong tay người chứa ấn ký Vương giả chắc do Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng rót vào, dùng cách đặc biệt luyện chế ra, rất hiếm có.

Lâm Tiêu trầm gật gù:

- Thì ra là vậy.

Lúc trước La Bá Thiên, La bị giới hạn thực lực nên không hoàn toàn phát huy uy lực của Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn.

Lâm Tiêu trầm cảnh giác. Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn là chí bảo báu vật của La Sơn tông, thái cổ thương long nói mấy lời này là cho Lâm Tiêu biết ngày xưa La Sơn tông có ít nhất một cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, không biết bây giờ còn sống không.

Vương giả Sinh Tử cảnh nhân loại giống như Yêu Vương của yêu tộc, chia ba trọng. Đệ nhất trọng trọng sinh tứ chi, mọc ra tứ chi bị chặt đứt. Đệ nhị trọng diễn sinh máu thịt, không chỉ mọc tay chân đứt, nửa người tan nát cũng có thể khép lại. Đệ tam trọng bất tử bất diệt, đây đã là giai đoạn tối cao của Vương giả Sinh Tử cảnh, sức sống cường đại rất khó đánh chết, có lẽ sẽ dùng một số thủ đoạn cường đại cực kỳ mạnh mẽ mới giết được.

Đây là điểm đáng sợ của Vương giả Sinh Tử cảnh. Đặc biệt Vương giả đệ tam trọng bất tử bất diệt, nếu là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng bình thường không có chút thiên phú đặc biệt, dù đối phương ngoan ngoãn đứng yên cho người đánh cũng không giết được người ta.

Ba đẳng cấp đại biểu cho mức độ linh ngộ ảo nghĩa không gian mạnh hoặc yếu.

Vù vù vù!

Mấy canh giờ bay đi Lâm Tiêu đã thấy lối vào tầng thứ bốn phía xa. Một số võ giả lục tục chạy tới, tụ tập theo từng nhóm thể lực, nhưng không nhiều người lắm. Bọn họ ngồi xếp bằng, lặng lẽ hấp thu lực lượng sinh mệnh trong thiên địa.

982. Chương 980: Sinh Tử Ma Bàn (1)

Lực lượng sinh mệnh ở lối vào tầng thứ bốn đậm đặc hơn bất cứ nơi nào khác trong ba tầng. Mỗi một lần hấp thu thiên địa nguyên khí sẽ có nhiều lực lượng sinh mệnh theo nguyên khí nhập vào cơ thể, cải tạo thân thể. Mục đích chuyển đi của bọn họ là đây.

Bên góc Đế quốc Thần Võ, Triệu Thiên Thần cảm giác có người đến, gã đang nhắm mắt tu luyện chợt mở to mắt. Thấy Lâm Tiêu đến, mắt Triệu Thiên Thần lóe tia sáng âm trầm.

Trong lòng Triệu Thiên Thần tràn ngập khó chịu:

- Không ngờ tiểu tử này vẫn chưa chết.

Trong thời gian ở Sinh Tử Quỳnh Lâu, thực lực của Triệu Thiên Thần tăng tiến nhiều so với trước kia, nếu không rõ sức mạnh của Lâm Tiêu thì gã đã sớm thách đấu lấy lại mặt mũi. Nhưng ở tầng trước Lâm Tiêu đánh với tứ hoàng tử Bách Lý Huyền thể hiện thực lực khiến Triệu Thiên Thần kiêng dè, không dám có hành động lỗ mãng.

- Hừ! Tạm thời tha cho ngươi, chờ ta đột phá Nửa Bước Vương giả rồi sẽ cho ngươi biết hậu quả của việc đắc tội Triệu Thiên Thần ta!

Triệu Thiên Thần cảm giác được gã cách Nửa Bước Vương giả chỉ một bước, nếu bước ra thì thực lực của gã sẽ tăng vùn vụt. Khi đó mặc cho Lâm Tiêu mạnh cách mấy đều không đánh lại Triệu Thiên Thần.

Lâm Tiêu cảm nhận được ánh mắt đầy đối địch của Triệu Thiên Thần, hẩn phốt lơ đi. Thực lực Lâm Tiêu lên cao, đối thủ như Triệu Thiên Thần đã không lọt vào mắt hẩn được.

Đằng trước vọng lại tiếng reo vui:

- Lâm Tiêu!

Hứa Chính bước đến.

Thấy người mình Lâm Tiêu cũng rất mừng:

- Không ngờ Hứa huynh đệ đến đầu tiên.

Lâm Tiêu hỏi ngay:

- Người có thấy nhóm đại ca của ta không?

Hứa Chính lắc đầu trả lời:

- Ta chưa gặp nhóm Lâm huynh, chắc chưa tới đây. Từ khi ta vào tầng thứ ba đã xuất hiện tại đây, chưa gặp nguy hiểm gì.

Hứa Chính rất là cảm thán, gã thấy nhiều võ giả khi đến đây ai nấy toàn thân đầm mứa. Tầng thứ ba tàn nhẫn hơn hai tầng trước, Hứa Chính được truyền tống đến gần lối vào tầng thứ bốn đã là may mắn.

Đối với võ giả vào Sinh Tử Quỳnh Lâu thì lối vào tầng thứ bốn là mục đích cuối cùng của bọn họ. Nơi này là chỗ lực lượng sinh mệnh đậm đặc nhất trong ba tầng trước của Sinh Tử Quỳnh Lâu, là chỗ linh ngộ áo nghĩa sinh tử tuyệt vời nhất. Tầng thứ bốn thì dựa theo kinh nghiệm những lần trước Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra bọn họ đừng mơ mộng.

Lâm Tiêu nhìn hoang mạc phía xa, lòng thầm lo âu:

- Không biết nhóm đại ca sao rồi?

Lâm Tiêu bắt lực. Tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu rộng lớn, muốn tìm một người không khác gì biển rộng tìm kim. Với thực lực của đại ca Lâm Hiên, lại có Thái Thần Tháp, miễn không bị người vây công thì tìm đến lối vào tầng thứ bốn không thành vấn đề. So sánh thì xác suất nhóm Đông Phương Nguyệt Linh gặp nguy hiểm lớn hơn.

May mà Bách Lý Huyền, La đã bị Lâm Tiêu giết. Thiếu hai người kia giảm nhiều nguy hiểm cho nhóm

Thấy nhiều báu vật, mắt Lăng Thiên Hậu sáng rực đồng ý ngay:

- Ha ha ha! Chúng ta đồng ý, giao đồ ra đây!

Lăng Thiên Hậu thò tay tới trước, hy sinh một Lâm Tiêu đổi lại nhiều báu vật, gã thấy mình lời to.

Cự long màu đỏ mừng rỡ nói:

- Tốt!

- Khoan đã!

Độc Cô Phá Thiên lắc người che trước mặt Lăng Thiên Hậu, sắc mặt âm trầm nói:

- Lăng Thiên Hậu, ngươi đồng ý nhưng chúng ta thì không. Chúng ta từ chối.

986. Chương 984: Huyết Nguyệt Yêu Lang (1)

Lăng Thiên Hậu gắt gỏng:

- Độc Cô Phá Thiên, đây là hai trăm viên Hoạt Lực Chi Châu cộng thêm hơn hai trăm gốc linh dược, đổi phương chỉ đòi đệ tử Đế quốc Vô Linh, không liên quan gì ngươi và ta.

- Thì sao? Mặc kệ hấn đến từ Đế quốc Vô Linh hay Đế quốc Thần Võ đều là một thành viên của nhân tộc ta!

Lăng Thiên Hậu nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi . . .!

Bên yêu tộc, yêu lang màu đen Hắc Nguyệt không kiên nhẫn nói:

- Đông dài quá, chỉ là một võ giả nhân loại bình thường, bắt lại rồi nói!

Tà quang rực rỡ trong mắt yêu lang màu đen.

Ầm ầm ầm!

Móng vuốt to lớn thò ra như ngọn núi to từ trên trời giáng xuống đè xuống Lâm Tiêu, thực lực Nửa Bước Vương giả thể hiện cực hạn.

Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết rống to:

- To gan!

Lăng Thiên Hậu ngăn lại:

- Hai vị đừng gấp.

Độc Cô Phá Thiên quát to:

- Lăng Thiên Hậu, ngươi nổi giảo cho giặc!

Độc Cô Phá Thiên lao ra khỏi Lăng Thiên Hậu ngăn cản, chém một nhát kiếm. Nhưng Độc Cô Phá Thiên đến muộn, móng vuốt khủng bố của yêu lang màu đen đã đến trước mặt Lâm Tiêu, khí thế Nửa Bước Vương giả thổi bay một đồng võ giả, ai nấy mặt trắng bệch.

Đám người Đông Phương Nguyệt Linh, Giang Trần mắt long lên, hét to một tiếng:

- Lâm Tiêu!

Bọn họ bùng nổ chân nguyên, chiến ý hừng hực đứng bên cạnh Lâm Tiêu, chưa từng lùi nửa bước.

Cuối cùng không nhịn nổi ra tay sao?

Lâm Tiêu nhếch mép.

Ầm!

Chân nguyên bùng nổ nhẹ nhàn đẩy đám người Đông Phương Nguyệt Linh ra, Lâm Tiêu nói:

- Mấy người lui ra ngoài đi.

Thanh âm lạnh lùng dứt lời, một luồng đao quang sáng choang lóe lên trong thiên địa. Khí thế Nửa Bước Vương giả như thủy triều từ bốn phương tám hướng ập đến.

Ầm ầm ầm!

Đao quang quét qua chém vào móng vuốt nhọn to lớn. Tiếng nổ đi đùng như có bão tố nổi lên.

Yêu lang màu đen rên rỉ bị chiến đao chém bay đi, văng ra xa hơn ngàn thước. Móng vuốt yêu lang màu đen hiện lên một vết đao chém rõ rệt. Lâm Tiêu thể hiện lực lượng làm mọi người biến sắc mặt, nhất là khí tức Nửa Bước Vương giả đặc biệt trên người hắn.

Cái gì?

Lâm Tiêu cũng đột phá cảnh giới Nửa Bước Vương giả?

Thoáng chốc mọi người hóa đá, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng tại chỗ, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Đám người Đông Phương Nguyệt Linh vội hỏi:

- Lâm Tiêu, ngươi có sao không?

Đôi mắt bọn họ tràn ngập kích động.

Mấy yêu thú Nửa Bước Vương giả ánh mắt trầm trọng:

- Không ngờ tiểu tử này cũng là Nửa Bước Vương giả, muốn cướp sinh mệnh chi tinh sẽ rắc rối hơn.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Các ngươi muốn giết ta mà sao im rồi, không đến nữa?

Lâm Tiêu lạnh băng nhìn yêu lang màu đen cách không xa:

- Nếu ngươi không tấn công thì để ta!

Giọng Lâm Tiêu lạnh băng quanh quẩn trong thiên địa, như địa ngục Tu La.

Răng rắc!

Lâm Tiêu chém một nhát đao, sấm sét màu lam như thất luyện bao phủ yêu lang màu đen.

Yêu lang màu đen rống to:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ ta sợ ngươi sao?

Mắt yêu lang màu đen đỏ ngầu, vừa rồi nó bị Lâm Tiêu một đao chém bay hoàn toàn là do muốn tốc chiến tốc thắng, không rõ thực lực của hắn thế nào. Yêu lang màu đen thấy Lâm Tiêu kiêu ngạo như thế, hoàn toàn không thèm để nó vào mắt thì giận điên lên, không chút giữ lại thực lực dốc hết sức hươ vuốt.

Ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, một đao và móng vuốt va chạm mạnh trong không trung. Sóng xung kích đáng sợ khuếch tán bốn phương tám hướng.

Yêu lang màu đen chặn được nhát đao của Lâm Tiêu, ngông cuồng cười:

- Tài mọn!

- Vậy sao?

Lâm Tiêu thúc đẩy đao ý thập phẩm đến tột đỉnh. Đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng hoàn toàn giải phóng. Lôi quang hóa thành thất luyện màu lam đột nhiên tăng vọt biến thành biển sét chớp mắt nuốt trọn yêu lang màu đen. Đao ý mãnh liệt đốt khét da lông trên người yêu lang màu đen, nó chặt vật văng ra, nhỏ ra búng máu.

Mọi người biến sắc mặt. Bình thường yêu thú cùng đẳng cấp mạnh hơn võ giả nhân loại, bởi vì cơ thể chúng chắc khỏe, võ giả nhân loại muốn đối kháng yêu thú cùng đẳng cấp phải có tạo nghệ về công pháp, võ kỹ thật thâm sâu. Lâm Tiêu mới đột phá Nửa Bước Vương giả đã hoàn toàn trên cơ yêu lang màu đen, làm mọi người vô cùng giật mình.

Bọn họ không biết rằng lúc còn ở Quy Nguyên cảnh hậu kỳ Lâm Tiêu đã gần đến cảnh giới vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Hiện tại Lâm Tiêu liên tục đột phá hai đẳng cấp, từ Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhảy lên cảnh giới Nửa Bước Vương giả, thực lực tăng vọt, hoàn toàn vượt qua người bình thường tưởng tượng.

Yêu lang màu đen giật mình nhất. Lúc trước yêu lang màu đen bị Lâm Tiêu đánh bay còn có thể đổ lỗi cho nó chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng bây giờ nó dốc hết sức vẫn bị hấn một đao chém bay làm nó vừa giật mình vừa thấy nhục nhã.

Yêu lang màu đen rống to:

- Grao gru!

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, bộ lông đen của Hắc Nguyệt trở nên đỏ rực. Phù văn nòng nọc màu đỏ chạy dọc người yêu lang màu đen, đao động mạnh mẽ quá dị bùng nổ.

Hắc Nguyệt gào thét:

- Tiểu tử, ngươi đã chọc giận ta!

Đôi mắt đỏ ngầu như hai vầng trăng đỏ máu, cực kỳ quái dị. Bộ lông đỏ bay trong gió, khí thế kinh khủng.

Nhiều người giật mình. Khí thế khủng bố làm bọn họ thụt lùi, đôi mắt sợ hãi. Đám người cảm thấy thực lực của yêu lang màu đen tăng gấp đôi, cường đại đến mức không thể nhìn thẳng.

Cự long màu đỏ, Viên Hầu Vàng lạnh lùng nhìn:

- Tiểu tử này tiêu đời rồi.

Hắc Nguyệt không phải yêu lang bình thường, nó là mạch Huyết Nguyệt yêu lang trong lang tộc. Không chọc giận Hắc Nguyệt còn đỡ, nó mà giận lên, kích thích huyết mạch Huyết Nguyệt yêu lang thì Cự long màu đỏ, Viên Hầu Vàng mặc dù cùng là yêu tộc với nó cũng rất e ngại.

- Tiểu tử, chết đi!

- Huyết Lang Ma Sát Phá!

Hắc Nguyệt há to mồm máu, đôi mắt đỏ máu dữ tợn, nó phun ra sóng xung kích màu đỏ bắn hướng Lâm Tiêu. Cát vàng bay rợp trời hòa tan trong cột sáng đỏ.

Đám người Độc Cô Phá Thiên giật mình, con người co rút. Công kích quá mạnh, sóng xung kích màu đỏ làm bọn họ thấy rất nguy hiểm.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Phá!

Ngay khi cột sáng đỏ đến gần một đại ấn màu vàng đất khổng lồ hiện ra trong tay Lâm Tiêu, đại ấn đập mạnh vào cột sáng đỏ trước mặt.

Bùm!

Đại ấn màu vàng đất nghiền nát cột sáng đỏ, các luồng sáng mỏng lung chiếu xuống. Cột sáng đỏ bị đánh nát bật ngược về yên lang màu đỏ.

Hắc Nguyệt lại phun ra bãi máu:

- Phụt!

Hắc Nguyệt hét thảm, cơ thể to lớn bị đập nứt rạn, da lông ướt đầm máu tươi, bộ dạng vô cùng thê thảm. Hắc Nguyệt liên tục bay ra ngàn thước té cái bịch xuống cát vàng.

- Chuyện gì đây?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ không ngờ Lâm Tiêu mang theo pháp bảo như vậy, uy lực mạnh mẽ khiến người lú lờ. Đại ấn vàng đất toát ra khí chất Vương giả bao la, đám người biết đây ít nhất là chí bảo.

Đám cường giả Đế quốc Võ Linh ngơ ngác nhìn. Đây chẳng phải là Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn của La Sơn tông sao? Vì sao rơi vào tay Lâm Tiêu? Hay là . . .

Đám người nghĩ đến một khả năng, tim đập nhanh.

987. Chương 985: Huyết Nguyệt Yêu Lang (2)

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Mới rồi ngươi rất kiêu ngạo mà sao bây giờ thành cún bệnh rồi?

Lâm Tiêu điều khiển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn điên cuồng đập vào người Hắc Nguyệt yêu lang màu đỏ. Vang tiếng quỷ khóc sói tru, Hắc Nguyệt bị Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn đuổi theo trấn áp, bộ dạng vô cùng thê thảm. Nếu không phải trong người Hắc Nguyệt có huyết mạch Huyết Nguyệt yêu lang đã sớm bị Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn đè chết.

Thấy cảnh này Viên Hầu Vàng tức giận quát:

- Đủ rồi!

Người Viên Hầu Vàng phát ra xung lực cường đại.

Ầm!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn bị đánh bay.

Ong ong ong!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn bay về đỉnh đầu Lâm Tiêu, khí hỗn độn bao la rũ xuống.

Lâm Tiêu nhìn Viên Hầu Vàng, cười khẩy nói:

- Mới rồi có phần ngươi đòi giết ta, ta chưa ra tay mà các ngươi đã ngồi không yên. Vừa lúc, trấn áp ngươi và con cún bệnh đó tại đây luôn!

Chân nguyên tinh thần cường đại rót vào trong Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

Vù vù vù!

Khí thể trên Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn càng mạnh mẽ hơn, trực tiếp đập vào Viên Hầu Vàng.

Viên Hầu Vàng hét to, nắm đầm màu vàng tỏa sáng rực rỡ, dốc hết sức đâm vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

Bùm!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn nhẹ rung, còn Viên Hầu Vàng thì thụt lùi hơn mười bước, dưới đất thủng mấy cái hố sâu. Mảng lớn cát vàng chìm xuống lòng đất.

- Grao grao!

Một kích rơi vào thế yếu, Viên Hầu Vàng tứ giận gầm gừ, tung nắm đấm điên cuồng đánh vào Lâm Tiêu.

Bùm bùm bùm!

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc vang lên. Hai bên đại chiến trong không trung. Thực lực của Viên Hầu Vàng mạnh hơn yêu lang màu đen, nhưng Lâm Tiêu vận chuyển Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn hoàn toàn đè đầu nó.

Cự long màu đỏ thủ lĩnh yêu thú ánh mắt nghiêm túc nhìn. Cự long màu đỏ biết rõ Kim Nha cường đại cỡ nào, sở trường nhất là sức mạnh. Khi Kim Nha phát cuồng thì rung chuyển trời đất, nhưng nó chỉ có thể chặt vật phòng thủ trước võ giả tóc đen tấn công, không chút sức chống cự. Lòng cự long màu đỏ thít chặt.

Thực lực của võ giả nhân loại này quá mạnh, tạm thời không thể lấy sinh mệnh chi tinh trong tay hắn.

Mắt cự long màu đỏ lộ tia bất đắc dĩ.

Cự long màu đỏ hét to:

- Nhân loại, dừng tay đi!

Khí tức hồng hoang đỏ rực ngút trời, dường như dẫn động khí cơ toàn bộ thiên địa.

Nhiều võ giả gần đến Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong đều thụt lùi, mặt trắng bệch, khoe môi tràn máu.

- Phụt!

- Phụt!

Mọi người hoảng sợ biến sắc mặt. Quá đáng sợ, cự long màu đỏ mới chỉ phát ra khí tức đã làm đám người hộc máu. Cự long màu đỏ chắc chắn là yêu thú viễn cổ đẳng cấp Nửa Bước Vương giả.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Mới rồi là các người tấn công, bây giờ kêu dừng tay cũng là các người. Người là thứ gì? Chỉ là con súc sinh mà dám ra lệnh cho ta sao?

Lâm Tiêu tấn công càng dữ dội hơn. Viên Hầu Vàng liên tục thụt lùi, nắm tay đã nứt rạn. Viên Hầu Vàng đau đớn gầm rống trong bất lực.

Cự long màu đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi muốn gây ra đại chiến giữa yêu tộc chúng ta và võ giả nhân loại các người trong Sinh Tử Quỳnh Lâu sao?

Đôi mắt đỏ bắn ra tia sáng đáng sợ.

Lâm Tiêu mạnh mẽ, bá đạo đáp lời:

- Muốn chiến thì chiến!

Trong lòng Lâm Tiêu không có đạo nghĩa gì để nói với yêu thú, huống chi mới rồi chúng nó muốn lấy mạng hắn, Lâm Tiêu chịu bỏ qua mới lạ.

Cự long màu đỏ quay sang hỏi Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết, Lăng Thiên Hậu:

- Ba người thì sao?

Cự long màu đỏ dứt lời, mấy trăm yêu thú sau lưng nó toát ra khí thế khát máu, ánh mắt tàn nhẫn. Đại chiến giữa yêu tộc và võ giả nhân loại căng thẳng sắp bùng nổ.

Lăng Thiên Hậu quát to:

- Tiểu tử, ngừng lại!

Từ lúc thấy Lâm Tiêu thể hiện thực lực Nửa Bước Vương giả là Lăng Thiên Hậu biết không thể đối nhiều báu vật từ yêu tộc. Nhưng Lăng Thiên Hậu tràn ngập mong chờ đề nghị của yêu thú, nếu hai tộc hợp tác rất có khả năng vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu, muốn báu vật gì mà chẳng được? Lăng Thiên Hậu không cho phép vào lúc này yêu thú và nhân loại giết nhau.

- Người là thứ gì mà dám ra lệnh cho ta?

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Là vô giả nhân loại nhưng người nhiều lần nghe lệnh yêu thú, sao? Lăng Thiên Hậu Đế quốc Thần Võ nhà người là chó săn của yêu tộc sao?

Mặt Lăng Thiên Hậu đỏ rần:

- Người . . . Ta chỉ lo cho ích lợi của mọi người tại đây!

Lăng Thiên Hậu không dám đánh người. Lâm Tiêu nói quá nghiêm trọng, nếu câu nói này được chứng thực sau này Lăng Thiên Hậu không thể sống trong thế giới nhân loại được nữa.

Mặt Lăng Thiên Hậu lạnh băng, đay mắt lóe tia sát khí lạnh lẽo, gã tức giận thầm nghĩ:

- Tiểu tử chết tiệt!

Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết lạnh lùng nói:

- Lâm Tiêu nói đúng. Muốn hợp tác là yêu tộc các người, ra tay trước vẫn là các người. Đây là ân oán giữa yêu tộc và Lâm Tiêu, chúng ta không quan tâm. Nhưng nếu yêu tộc các người muốn toàn diện tấn công nhân loại thì chúng ta sẽ không sợ!

Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết là tuấn kiệt của nhân loại, sợ gì yêu thú?

Bên dưới, đám vô giả nhân loại căng thẳng rút vũ khí. Không khí ngột thở tràn ngập giữa hai phe.

Cự long màu đỏ thấy đám người Độc Cô Phá Thiên không chịu thỏa hiệp thì thâm sát ruột. Cự long màu đỏ biết ngọn nguồn vụ việc ở đâu, nó đưa mắt nhìn Lâm Tiêu.

- Nếu các hạ còn không dừng tấn công thì đừng trách Huyết Long ta không khách sáo!

- Muốn chiến thì chiến, nói nhảm nhiều làm gì!?

Lâm Tiêu đập Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn xuống, Viên Hào Vàng lại thụt lùi một bước. Viên Hào Vàng gầm gừ, miệng chảy máu, nguy hiểm trùng trùng.

Mắt cự long màu đỏ lạnh băng:

- Hay các hạ cho rằng chỉ mỗi trên người của các hạ có được chí bảo sao?

Tiếng gầm thông qua bí pháp chuyển thành ngôn ngữ, đột nhiên một giọt máu to cỡ nắm tay hiện ra trong bàn tay màu đỏ khổng lồ. Giọt máu vừa xuất hiện, hư không như đông lại, khí tức Vương giả khủng bố đến tột đỉnh lan tỏa. Mạnh như Lâm Tiêu cũng cảm giác thân thể chìm trong vũng bùn, run cầm cập.

Đám người Độc Cô Phá Thiên biến sắc mặt, khí tức quá đáng sợ.

Lâm Tiêu nhíu mày thầm nghĩ:

- Đây là cái gì?

Lâm Tiêu dừng công kích, hẩn nhìn chằm chằm giọt máu trong bàn tay đỏ khổng lồ. Lâm Tiêu cảm thấy giọt máu đó vô cùng nguy hiểm, sự cường đại của thứ này sẽ đem lại tổn thương trí mạng cho hắn.

- Đây là tinh huyết của một vị Yêu Vương đại nhân yêu tộc ta, uy lực cực độ. Một khi kích phát tinh huyết là các hạ chết chắc. Không chỉ các hạ, tất cả vô giả nhân loại đều phải chết, không người may mắn sống sót.

Cự long màu đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Huyết Long ta mang theo thành ý đến hợp tác với các hạ, chuyện lúc trước chỉ là hiểu lầm.

Lâm Tiêu truyền âm hỏi Thái Cổ Thương Long:

- Long gia, máu của yêu vương lợi hại vậy sao?

Thái Cổ Thương Long trả lời:

- Đúng vậy!

- Chắc đây là tinh huyết bản mệnh của một vị Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng, Yêu Vương này chắc linh ngộ áo nghĩa là loại hủy diệt, nên trong máu chứa khí tức điều này. Nếu thả tinh huyết ra, thực lực như người cộng thêm Hư Không áo giáp chỉ có mười phần trăm hy vọng sống. Mấy người sau lưng người thì chết chắc.

988. Chương 986: Máu Của Yêu Vương

- Chắc chắn, tinh huyết bản mệnh của Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng là thứ tốt. Máu toàn thân một Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng đều tinh huyết hết chưa chắc được mấy giọt tinh huyết bản mệnh. Một giọt này đủ làm trọng thương Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng bình thường.

Lâm Tiêu biến sắc mặt hỏi:

- Khủng bố vậy sao?

Có thể trọng thương Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, hèn gì Lâm Tiêu chỉ có mười phần trăm sống sót. Nhóm Đông Phương Nguyệt Linh thì không có chút cơ hội nào.

- Nhưng người yên tâm, vật nhỏ màu đỏ này đang hù người thôi.

Thái Cổ Thương Long xì cười:

- Một khi kích phát máu của yêu vương sẽ công kích không chữa ai. Nó ở ngay trung tâm vụ nổ phải chịu đựng uy lực lớn nhất. Tuy cự long màu đỏ này là yêu thú viễn cổ thuần huyết nhưng xác suất sống sót sau khi máu của yêu vương nổ không cao hơn người bao nhiêu.

Thái Cổ Thương Long cười ranh mãnh:

- Đương nhiên nếu cự long màu đỏ dám kích phát thì người cũng đừng lo. Khi ấy người đừng chống cự, ta sẽ mang người vào không gian trong Thương Long Tí. Chỉ bằng vào máu của yêu vương muốn phá hoại Thương Long Tí là con kiến lay cây!

Lâm Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Thương Long Tí còn có công năng này?

Lâm Tiêu hỏi:

- Những người khác thì sao?

- Những người khác thì không được. Bởi vì người là chủ nhân của Thương Long Tí nên ta mới mang người tùy thời vào không gian được.

Lâm Tiêu gật đầu. Sau khi biết đặc tính của máu của yêu vương, Lâm Tiêu tạm thả lỏng tinh thần, hẳn không tin cự long màu đỏ dám kích phát máu của yêu vương, chẳng qua muốn hù hấn.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Có giỏi thì người cứ kích phát.

Con người cự long màu đỏ co rút:

- Người nghĩ ra không dám sao?

Yêu nguyên từ người cự long màu đỏ rót vào máu của yêu vương, toát ra khí tức kinh khủng. Khí tức hồng hoang màu đỏ ngút trời, uy hiếp mãnh liệt làm mọi người hoảng sợ biến sắc mặt, ánh mắt kinh hoàng.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Ha ha ha, ngại quá, ta cảm thấy người không dám làm tiếp đâu.

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn trong tay Lâm Tiêu lại bay lên nhắm ngay Viên Hầu Vàng Kim Nha, yêu lang màu đen Hắc Nguyệt đang tranh thủ thời gian điều dưỡng sau lưng cự long màu đỏ.

Lâm Tiêu nói:

- Có giỏi hì kích phát đi, cùng lắm là chết.

Mọi người tức giận nhìn Lâm Tiêu, hần không sợ chết thật sao? Lâm Tiêu không sợ nhưng bọn họ sợ.

Có người căng thẳng nói:

- Lâm Tiêu, đừng xúc động!

Lâm Tiêu nghĩa chính nghiêm từ, hiên ngang lạnh liệt đáp lại:

- Chẳng lẽ các vị sợ? Chẳng qua là chết. Yêu tộc tàn phá quê hương chúng ta, không lẽ chúng ta khuây phục chúng sao? Vì đế quốc, vì mỗi dân chúng, ta nguyện dâng ra sinh mệnh của mình, chết có ý nghĩa!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn đập xuống, Viên Hầu Vàng, yêu lang màu đen mới chữa lành một chút vết thương trên người lại bị đập lún xuống đất.

Cự long màu đỏ giận dữ hỏi:

- Người muốn sao?

Cự long màu đỏ nhìn ra được Lâm Tiêu không sợ máu của yêu vương trong tay nó.

- Không muốn gì.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Mới rồi các người muốn lấy mạng của ta, chẳng lẽ không cho ta đánh lại? Nhưng con người ta dễ tính, vậy đi, lấy hết báu vật các người vừa rồi lấy ra coi như bồi thường ta, bỏ qua việc này.

Cự long màu đỏ tức giận nói:

- Không bao giờ!

- Vậy không còn gì để nói.

Lâm Tiêu không ngừng giáng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn xuống, tiếng gầm rú vang vọng thiên địa. Viên Hầu Vàng, yêu lang màu đen bị đánh thành đầu heo, vết thương vừa khép lại nứt ra.

Đám người trái tim treo cao lúc này phát hiện có điều lạ. Nếu cự long màu đỏ muốn kích phát máu của yêu vương thì đã sớm làm, giờ xem ra nó hoàn toàn không định làm vậy.

- Đáng chết!

Cự long màu đỏ nổi khùng:

- Đủ rồi, ta đồng ý!

Cự long màu đỏ hươ vút, thoáng chốc một đồng Hoạt Lực Chi Châu, linh dược bay hướng Lâm Tiêu, bị hần thu vào không gian giới chỉ.

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Chuyện hôm nay ta bỏ qua, nếu còn lần sau thì không chỉ chút linh dược là có thể bù đắp đâu!

Lâm Tiêu cất đi Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn. Không phải hẳn nói mạnh miệng, nếu không lo an toàn của đám người Đông Phương Nguyệt Linh thì dù bày yêu thú có giao nhiều báu vật hơn Lâm Tiêu sẽ không cho chúng nó một con đường sống.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ nghĩ sao cũng không ra cự long màu đỏ thật sự nộp hết Hoạt Lực Chi Châu, linh dược lúc trước lấy ra làm mồi giao dịch cho Lâm Tiêu. Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Tiêu đã thay đổi.

Yêu lang màu đen, Viên Hầu Vàng bay tới, tức giận nói:

- Đại ca, tại sao phải giao báu vật cho tiểu tử kia? Với thực lực của đại ca dù không kích phát máu của yêu vương cũng dư sức giết hẳn!

- Hừ! Chẳng lẽ các người đã quên nhiệm vụ của mấy vị đại nhân sao? Ta thậm chí từ bỏ một viên sinh mệnh chi tinh trên người tiểu tử này, mấy báu vật khác có là gì? Muốn vào tầng thứ bốn phải hợp tác với đám võ giả nhân loại, tạm thời chưa đến lúc trở mặt với bọn họ.

Cự long màu đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Còn tiểu tử đó thì đợi khi nào vào tầng thứ bốn sẽ tính sổ với hắn sau.

Lâm Tiêu nắm giữ một viên sinh mệnh chi tinh tuy rất quan trọng nhưng không đáng để đám yêu thú liều mạng cùng võ giả nhân loại. Chỉ cần là vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu sẽ không thiếu sinh mệnh chi tinh, những chuyện vừa xảy ra thì chờ khi nào ra Sinh Tử Quỳnh Lâu, cự long màu đỏ thề sẽ lấy lại những gì đã mất.

Lâm Tiêu nói:

- Hợp tác là chuyện của các người, đừng tính ta.

Lâm Tiêu đi sang một bên, khoanh chân ngồi xuống. Lâm Tiêu có Long gia, hẳn không sợ thực thú cát ở lối vào tầng thứ bốn. Lâm Tiêu ở lại đây chỉ vì chờ đại ca Lâm Hiên.

Lăng Thiên Hậu bay tới, mắt lộ tia tham lam:

- Lâm Tiêu, mới rồi người có được nhiều báu vật, cũng nên chia cho chúng ta một chén canh.

Lâm Tiêu trấn lột nhiều thứ từ yêu thú làm Lăng Thiên Hậu đỏ mắt thêm thường.

Lâm Tiêu không thèm ngược lên nhìn, quát:

- Cút!

- Người . . .!

Đã bao giờ Lăng Thiên Hậu chịu uất ức như vậy?

Lăng Thiên Hậu tức giận nói:

- Tiểu tử, người nghĩ ta không dám giết người sao? Chết đi!

Mặt mày Lăng Thiên Hậu đầy sát khí, uy hiếp bá đạo uy mãnh đến mức tận cùng bao phủ Lâm Tiêu, một quyền đánh ra.

Đột nhiên phía chân trời vọt lại tiếng hừ lạnh:

- Dám ra tay với huynh đệ của ta? Đã hỏi qua ta chưa?

Một luồng sáng đen xé gió bay tới ngăn lại đòn công kích mạnh mẽ của Lăng Thiên Hậu.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên cường đại khuếch tán, cát đá xung quanh mọi người bay tứ tán hình thành cái hố to vài trăm thước.

Vù vù vù!

Tiếng xé gió vang lên, vài bóng người đáp xuống cạnh Lâm Tiêu. Hai người dẫn đầu khí thế cường đại, đều đến cảnh giới Nửa Bước Vương giả, là Lâm Hiên và Tiêu Càn.

Lâm Tiêu mừng rỡ đứng dậy:

- Đại ca có sao không?

Đông Phương Nguyệt Linh thì kích động mắt ngấn lệ.

Lâm Hiên cười to bảo:

- Đương nhiên là ta không sao.

Lâm Hiên lạnh lùng nhìn Lăng Thiên Hậu:

- Lăng Thiên Hậu, ngươi dám xuống tay với huynh đệ của ta, nếu không nói rõ ràng thì ta sẽ giết ngươi ngay!

989. Chương 987: Vào Tầng Thứ Bốn (1)

Tiêu Càn ánh mắt lạnh lùng hỏi:

- Lăng Thiên Hậu, ngươi là thiên tài Đế quốc Thần Võ không biết tại sao tấn công đệ tử Đế quốc Võ Linh ta?

Lúc mới vào tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu, Tiêu Càn xui xẻo bị mấy con thực thú cát bám chân. Cường đại như Tiêu Càn cũng phải vất vả chống đỡ, may mắn Lâm Hiên đi ngang qua giúp một tay gỡ mối bình yên thoát thân. Hai người giao lưu vài câu, hơi hợp ý, cộng thêm chung một đế quốc, tự nhiên thành bằng hữu tốt.

Bị Lâm Hiên, Tiêu Càn chất vấn, sắc mặt Lăng Thiên Hậu liên tục thay đổi mấy lần. Lăng Thiên Hậu không ngờ Lâm Hiên, Tiêu Càn chạy đến ngay lúc này, hai người đều đột phá Nửa Bước Vương giả. Vậy là Đế quốc Võ Linh có đến ba Nửa Bước Vương giả, hơn hẳn Lăng Thiên Hậu.

Độc Cô Phá Thiên mở miệng nói:

- Được rồi, chuyện này hoàn toàn là hiểu lầm.

Độc Cô Phá Thiên giải thích sự việc đã xảy ra cho Lâm Hiên, Tiêu Càn nghe.

Độc Cô Phá Thiên nhìn hướng Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, hãy nể mặt Độc Cô Phá Thiên ta một lần, bỏ qua chuyện này được không?

- Nếu các hạ đã lên tiếng vậy ta nể các hạ.

Mới rồi lúc đối diện yêu tộc, Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết không bỏ đá xuống giếng mà đứng về phe nhân tộc, chỉ tính điều này Lâm Tiêu đã không có địch ý với hai người. Lăng Thiên Hậu thì sau này còn nhiều cơ hội giết gã, Lâm Tiêu không cần cố chấp giết ngay trước mắt bao người, chộc giận cường giả đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ.

Lâm Hiên, Tiêu Càn nghe giao dịch giữa đám người Độc Cô Phá Thiên và yêu tộc, hai người rất ngạc nhiên.

Cuối cùng yêu tộc, đám người Độc Cô Phá Thiên ước hẹn chờ thêm ba ngày, đợi thành viên hai bên đến đầy đủ sẽ tổng tấn công tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Ba ngày chớp mắt qua đi, hai bên lục tục có thành viên đến. Bên nhân tộc không có thêm cường giả Nửa Bước Vương giả nào, bên yêu tộc thì xuất hiện ba Nửa Bước Yêu Vương, có một là Phân thân Toàn Địa Giáp Lâm Tiêu cố ý để lại bên ngoài. Một yêu thú khác là Xích Loan Hỏa Phượng quen biết Phân thân Toàn Địa Giáp. Nửa Bước Yêu Vương cuối cùng là một con gấu màu tím lưng mọc đôi cánh, khí thế siêu kinh khủng.

Bất ngờ là Nửa Bước Vương giả của yêu tộc, nhân tộc tổng cộng sáu người, khá là trùng hợp.

- Đã đến lúc.

Cự long màu đỏ dẫn theo cường giả yêu tộc bay lên:

- Chúng ta xuất phát đi!

Đám người Độc Cô Phá Thiên nhìn nhau:

- Được!

Hai trận doanh yêu tộc, nhân tộc tụ tập lại. Vì phòng ngừa giữa chừng xảy ra biến cố gì, tuy đội yêu tộc, nhân tộc hợp lại với nhau nhưng vẫn chia hai phần rõ ràng. Đằng trước, đằng sau, chính giữa có một yêu tộc, nhân tộc. Ba Nửa Bước Yêu Vương, Nửa Bước Vương giả thì rải rác hai bên trận doanh của mình. Vừa có thể tách yêu tộc, nhân tộc ra vừa lo mọi mặt.

Lâm Tiêu vốn không cần tham gia vào đội, hẳn một mình đi vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu là được. Có thái cổ thương long, bầy thực thú cát cảnh giới Nửa Bước Vương giả không ngăn được Lâm Tiêu. Nhưng vì không lộ ra công hiệu của Thương Long Tí, lại lo cho đại ca Lâm Hiên nên cuối cùng Lâm Tiêu tham gia vào đội.

Trước lúc xuất phát, Lâm Tiêu nhắc nhở:

- Đông Phương Nguyệt Linh, Giang Trần, mấy người đừng vào đội.

Đám người Đông Phương Nguyệt Linh kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Lâm Hiên, Tiêu Càn lộ vẻ khó hiểu.

Lâm Tiêu không thể nói về Long gia nên đành lấy cớ đọc sách cổ:

- Ta từng đọc trong một quyển sách cổ rằng lực lượng sinh mệnh ở tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu cực kỳ đậm đặc. Trừ phi là cường giả đẳng cấp vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ trở lên, cường giả Quy Nguyên cảnh bình thường đi vào trong sẽ không chịu nổi lực lượng sinh mệnh mạnh mẽ mà nổ tan xác.

Mọi người kinh hoàng. Có chuyện như vậy? Bọn họ bắt đầu do dự. Bọn họ chưa từng nghe nói về điều này, hơn nữa dẫn đầu các thế lực không cho biết. Báu vật trong tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu rất hấp dẫn, bọn họ cũng biết nếu vào tầng thứ bốn thì lực lượng sinh mệnh càng đậm đặc hơn, khiến bọn họ nhanh chóng đột phá cảnh giới Nửa Bước Vương giả.

Nhưng nếu Lâm Tiêu nói thật thì không thể vào tầng thứ bốn, những người có mặt sẽ . . .

Mọi người nhìn các võ giả khác, trên mặt đám võ giả lộ vẻ kích động, khao khát, rất mong đợi tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Đông Phương Nguyệt Linh hít sâu, nói:

- Hiểu rồi, ta rút.

Đông Phương Nguyệt Linh lùi ra. Đám người Giang Trần do dự giây lát, cũng rút lui. Tiếp xúc thời gian dài, bọn họ tin tưởng Lâm Tiêu vô điều kiện.

Tiêu Càn nhướng mày nói:

- Có nên thông báo cho những người khác trong đế quốc không?

Tiêu Càn nhìn các đệ tử Đế quốc Vô Linh.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Người cảm thấy bọn họ sẽ tin sao?

Tiêu Càn im lặng. Đám người Đông Phương Nguyệt Linh tin Lâm Tiêu vì có nguyên nhân, còn võ giả khác của Đế quốc Vô Linh sẽ không tin lời này. Dù tin, báu vật, thăng cấp trong tầng thứ bốn hấp dẫn bọn họ, rất khó bỏ qua.

Nếu Tiêu Càn cũng trong đám người đó, gã sẽ không vì một câu nói của Lâm Tiêu mà đổi ý.

Cuối cùng Tiêu Càn để hai huynh đệ theo mình ở lại tại chỗ. Mọi người hội hợp, đội khổng lồ ầm ầm xông hướng tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Ầm ầm ầm!

Yêu tộc, nhân tộc hành động dẫn đến nhiều thực thú cát ở lối vào tầng thứ bốn. Chắc chắn trăm ngàn con thực thú cát từ sa mạc bay lên cao. Có nhiều thực thú cát cao mấy chục thước đẳng cấp Nửa Bước Vương giả, hai bên đánh túi bụi.

Trong phút chốc lối vào tầng thứ bốn đầy rẫy chân nguyên, yêu nguyên tung hoành. Trong tiếng động đình tai, nhiều thực thú cát nổ tung thành cát vàng che trời. Một ít thực thú cát cường đại thì lao vào hai đội, máu phun tung tóe, cát bụi mịt mù. Hai bên chém giết khốc liệt giữa tiếng kêu gào thê thảm, mỗi giây đều có yêu thú, võ giả, thực thú cát chết đi.

Trong đó thực thú cát bình thường thì một đám võ giả nhân loại, yêu thú ngăn cản. Những thực thú cát cao mấy chục thước, cực kỳ cường đại thì từ Nửa Bước Vương giả, Nửa Bước Yêu Vương ngăn cản. Hai bên chém giết không ngừng tiến lên. Bầy thực thú cát quá mạnh, mỗi người đều dốc sức đánh, không dám lơ là. Sợ sảy một cái thì bọn họ sẽ đổi mặt cái chết.

Một con thực thú cát khổng lồ rống to:

- Grao grao!

Cơ thể làm bằng cát chấn động sóng âm, thực thú cát khổng lồ vọt hướng Lâm Tiêu.

Phập phụt!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, đao quang xanh biếc xẹt qua không trung, nhát đao đâm vào cơ thể thực thú cát. Đối với thực thú cát toàn thân không có điểm yếu, hoàn toàn do lực lượng sinh mệnh cấu thành thì công kích này bé nhỏ không đáng kể, tối đa tiêu hao số ít lực lượng sinh mệnh của chúng nó. Nhưng nhát đao của Lâm Tiêu làm thân hình thực thú cát tan vỡ, nổ tung thành cát vàng, lực lượng sinh mệnh trôi hết sạch.

Thái cổ thương long ở trong Thương Long Tí vô cùng hưng phấn nói:

- Ha ha ha! Sướng quá! Tiểu tử, giết thêm mấy con thực thú cát đi! Lực lượng sinh mệnh trong người chúng nó tuy không mạnh bằng sinh mệnh chi tinh nhưng tinh thuần hơn Hoạt Lực Chi Châu nhiều!

990. Chương 988: Vào Tầng Thứ Bốn (2)

Thái cổ thương long không dám ngang nhiên lộ mặt, nhưng có thể theo Lâm Tiêu ra đao thông qua Lôi Đình đao hấp thu lực lượng sinh mệnh của thực thú cát, vô tung vô hình.

Lâm Tiêu lao vào bầy thực thú cát.

- Giết!

Mỗi nhát đao chém ra sẽ có một con thực thú cát nổ tung, lực lượng sinh mệnh tan biến. Động ác của Lâm Tiêu rất kín đáo, không cho ai quan sát được những gì hắn làm.

Đám thực thú cát canh giữ tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu rất mạnh, nhưng yêu tộc, nhân tộc hợp tác đánh lại chúng nó tan tác. Sau nửa canh giờ chém giết thảm liệt, tử thương hàng trăm thành viên, rốt cuộc đội đến gần lối vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Lăng Thiên Hậu đi đằng trước cả đội mắt lóe tia kích động, nói:

- Các vị, ta đi trước một bước!

Lăng Thiên Hậu bỏ lại đám võ giả sau lưng, gã cười lớn lao vào tầng thứ bốn.

Bùm!

Lối vào tầng thứ bốn tỏa ánh sáng mờ lung, Lăng Thiên Hậu, cảm giác như đụng vào vật mềm mại bị hất ngược ra. Nếu Lăng Thiên Hậu không phản ứng kịp lúc thì đã bị con thực thú cát từ đằng sau đánh lên chết.

Lăng Thiên Hậu vừa kinh vừa giận nhìn lối vào tầng thứ bốn:

- Có chuyện gì thế này?

Mấy võ giả khác hết hồn. Theo truyền thuyết thì không ai vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu được, trừ bày thực thú cát cường đại canh giữ ở lối vào ra, nghe đồn chỉ Vương giả Sinh Tử cảnh mới bước vào trong được. Mọi người vốn không tin, nhưng thấy cảnh này thì lòng chìm xuống.

Trong Thương Long Tí, thái cổ thương long cười to bảo:

- Tiểu tử ngốc, tuy Thập Nhị Bảo Lâu không hạn chế ai vào tầng thứ bốn nhưng không biết cách khởi động thì không thể tùy tiện đi vào.

- Long gia có biết cách vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu không?

Thái cổ thương long nói:

- Còn phải hỏi, tất nhiên Long gia ta biết. Nhưng ngươi hỏi làm gì? Mới nãy lúc ngươi luyện chế Vương Thể đan đã được Thập Nhị Bảo Lâu thừa nhận, không cần cách khởi động vẫn có thể trực tiếp vào tầng thứ bốn.

Lâm Tiêu vừa muốn nói gì thì biến dị nổi lên. Một bàn tay khổng lồ màu đỏ như máu từ chỗ yêu tộc đột nhiên xuất hiện ném ra một cái được đỉnh cổ xưa rách nát vào tầng thứ bốn.

Dược đỉnh vừa xuất hiện thì không gian tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu chấn động.

Ầm ầm ầm!

Dược đỉnh đụng vào màn sáng lối vào tầng thứ bốn, dược đỉnh nổ tung. Lối vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu đã mở.

Vù vù vù!

Trong khi mọi người sững sờ thì cự long màu đỏ lao vào tầng thứ bốn đầu tiên.

Vù vù vù!

Mọi người ngây ngẩn giây sau phản ứng lại, một đoàn võ giả, yêu thú phát cuồng chạy vào trong.

- Là dược đỉnh của Thần Dược Môn.

Giọng thái cổ thương long chứa nghi hoặc vang lên:

- Dùng khí cụ Thần Dược Môn thời kỳ viễn cổ mở lối vào tầng thứ bốn cũng là một cách. Đối phương dùng dược đỉnh kích hoạt lối vào tầng thứ bốn, Huyết Long này sớm có chuẩn bị, nhưng không phải cách chính thức mở Thập Nhị Bảo Lâu. Cách chính thức mở Thập Nhị Bảo Lâu sẽ không truyền lại đến bây giờ, sao Huyết Long biết rõ vậy?

Lâm Hiên đi đằng trước kêu Lâm Tiêu:

- Nhị đệ, chúng ta đi vào.

Lâm Tiêu, Lâm Hiên, Tiêu Càn theo đám người ừa vào tầng thứ bốn.

Lâm Tiêu cảm giác đi vào con đường dài đặc, trước mắt tối đen, chỉ có thể không ngừng bay tới trước. Đột nhiên một luồng sáng từ trước mặt sáng lên, hắt xuất hiện trong thiên địa bao la.

Trước mặt Lâm Tiêu là non xanh nước biển, không khí khiến người vui vẻ thoải mái, lòng nhẹ nhàng. Cảm giác thứ hai là lực lượng sinh mệnh đậm đặc.

Quá nồng đậm.

Từng đợt lực lượng sinh mệnh vô tận chui vào lỗ chân lông, mỗi tế bào toàn thân Lâm Tiêu tham lam hút vào. Cảm giác sức sống bùng bùng khiến đầu óc Lâm Tiêu tỉnh táo, mỗi vị trí trên người run rẩy.

Chợt có tiếng mừng rỡ reo lên:

- Ha ha ha! Lực lượng sinh mệnh thật đậm!

Không giống như ba tầng trước, võ giả, yêu thú vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu bị tách ra, tất cả tụ tập trên bầu trời cách xa mười mấy dặm. Có mấy trăm cường giả yêu tộc, nhân tộc rải rác bên cạnh Lâm Tiêu, biểu tình kích động.

Một võ giả tham lam hấp thu lực lượng sinh mệnh, vẻ mặt say mê:

- Quá rõ ràng, ta cảm giác được mình và áo nghĩa sinh tử hoàn toàn gắn kết, tiếp xúc thấu suốt.

Võ giả khác kích động người run rẩy:

- Đúng vậy! Lực lượng sinh mệnh chỗ này quá đậm đặc, đậm hơn tầng thứ ba gấp mấy lần. Trong tầng thứ bốn này ta chỉ cần ba ngày là sẽ lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, không, có lẽ chỉ một ngày đã đủ.

- Ha ha ha! Nơi này mới là động tiên thật sự, Sinh Tử Quỳnh Lâu!

Lực lượng sinh mệnh đậm đặc bao bọc, nhập vào cơ thể, khí tức sự sống mãnh liệt làm các võ giả kích động mặt đỏ ửng.

Bọn họ không kích động không được, tại đây bọn họ cảm ngộ áo nghĩa sinh tử mạnh hơn không gian tầng thứ ba gấp mấy lần. Điều này giúp bọn họ rút ngắn thời gian lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, rất có thể chỉ một thời gian ngắn sẽ chính thức lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, bước vào cảnh giới Nửa Bước Vương giả.

Một số yêu thú cũng vô cùng kích động, người phát ra khí tức sự sống lên cao dần. Yêu thú lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử liên tục tăng lên.

Nói áo nghĩa sinh tử phức tạp nhưng cũng đơn giản. Áo nghĩa sinh tử tầng thứ nhất chỉ là hiểu về sinh mệnh, chỗ nào lực lượng sinh mệnh càng đậm đặc thì cảm ngộ càng rõ rệt, càng có thể nhìn thấu bản chất.

Các võ giả, yêu thú ôm tâm tình kích động điên cuồng hấp thu lực lượng sinh mệnh trong thiên địa. Nhưng dần dần vẻ mặt một số võ giả không còn hân hoan nữa, bởi vì bọn họ đột nhiên phát hiện lực lượng sinh mệnh quá đậm đặc, như chất dịch không ngừng rót vào cơ thể, kích thích mỗi tế bào. Mới đầu còn đỡ, dần dần cơ thể hấp thu lực lượng sinh mệnh đến mức bão hòa, cảm giác đáng sợ nổi lên.

Như cơ thể là một bình chứa, lực lượng sinh mệnh là dung dịch. Dung dịch không ngừng rót vào bình chứa, cái bình đã đầy, cơ thể có cảm giác trướng căng.

- Có chuyện gì? Tại sao thân thể ta không ngừng lại hấp thu lực lượng sinh mệnh?

- Không, đừng, ngừng lại ngay!

Nhiều võ giả thực lực yếu kém kinh khủng hét lớn, ánh mắt kinh hoàng.

Một võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ không chịu nổi lực lượng sinh mệnh quá đậm đặc, hét thảm:

- A!

Bùm!

Cơ thể võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nổ tung thành mưa máu và lực lượng sinh mệnh lan tỏa hư không, hóa thành hư vô.

- Không!!!

Đám người khác thấy sợ, bọn họ bắt đầu hối hận, bọn họ hối hận vì sao mình đến tầng thứ bốn làm gì.

- Mau, lối ra ở đâu?

- Ta muốn trở về tầng thứ ba!

Đám người vẻ mặt kinh sợ nhìn lối vào tầng thứ bốn cách trăm dặm, bất chấp tất cả bay đi. Trừ mười hai cường giả đẳng cấp Nửa Bước Vương giả của yêu tộc, nhân tộc ra những võ giả, yêu thú khác bay tứ tán.

Giọng thái cổ thương long truyền ra từ Thương Long Tí:

- Những người này quá yếu, mới có Quy Nguyên cảnh đã muốn vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu thì làm sao ngăn được lực lượng sinh mệnh đáng sợ trùng kích?

Thanh âm không chứa chút thương cảm.

991. Chương 989: Toàn Diện Mở Ra

Lâm Tiêu lắc đầu, không nói gì thêm. Đám võ giả này chạy đến lối vào trước khi nổ tan xác thì còn khả năng sống, nếu không vào đường hầm kịp lúc sẽ chết chắc.

Đám người Lâm Tiêu nhìn một phần ba võ giả, yêu thú chết ở giữa đường, nổ nát thành mưa máu đầy trời. Còn lại mấy trăm võ giả, yêu thú may mắn sống sót.

Trên bầu trời, cự long màu đỏ hét to:

- Grao grao! Cường giả yêu tộc đi theo ta!

Cự long màu đỏ lao tới trước, Viên Hầu Vàng, yêu lang màu đen theo sau nó. Phân thân Toàn Địa Giáp thì không đi cùng.

Xích Loan Hỏa Phượng hỏi:

- Kim Giáp huynh, chúng ta không theo sau sao?

Phân thân Toàn Địa Giáp cười khẩy nói:

- Đi theo nó thì báu vật làm sao có phần chúng ta?

Xích Loan Hỏa Phượng gật đầu, nói:

- Kim Giáp huynh nói đúng.

Yêu thú tuy cùng một tộc nhưng chia trận doanh khác nhau, chiếm được báu vật không thể gom chung một chỗ.

Bên nhân tộc, Lăng Thiên Hậu cười to bảo:

- Ha ha ha! Nơi này là tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu sao? Quả nhiên khác với bình thường. Các vị, ta đi trước một bước!

Lăng Thiên Hậu bay vọt đi, biến mất phía chân trời.

Độc Cô Phá Thiên, Tiêu Thu Tuyết nhìn Lâm Tiêu, Tiêu Càn, Lâm Hiên, hai người tách đội. Tiêu Càn do dự một lúc, từ biệt Lâm Tiêu. Dù sao trong tầng thứ bốn có nhiều báu vật, nếu mọi người đi chung thì dễ xảy ra xung đột, chẳng bằng tự hành động.

Lâm Hiên đương nhiên đi với Lâm Tiêu.

Thái cổ thương long nói:

- Tiểu tử, tranh thủ thời gian đi. Báu vật trong tầng thứ bốn nhiều không đếm xuể, chúng ta phải cướp sạch báu vật trước khi cường giả vương giai đi vào.

Lâm Tiêu ngậy ra. Trước khi cường giả vương giai đi vào?

Tùng đột khí tức cường đại xuất hiện. Đám võ giả Quy Nguyên cảnh run rẩy, kinh khủng ngược nhìn trời. Trước mắt bọn họ không xa có mấy bóng dáng khổng lồ mờ mờ xuất hiện, là yêu thú khủng bố đến mức tận cùng. Mỗi con yêu thú to trên trăm thước, toát ra dao động khủng bố làm hư không run rẩy.

Đám người xoay tròn mắt. Là Yêu Vương! Không thể nào, tại sao có Yêu Vương xuất hiện?

Mấy con mắt to như đèn lồng nhìn sang, nhóm võ giả Quy Nguyên cảnh nín thở, cảm giác thân thể bị giam cầm, không nhúc nhích được một li. Trong đầu bọn họ chỉ có một suy nghĩ, đó là mình sắp chết.

Thanh âm khát máu, lạnh lùng nói:

- Nhân loại, lối vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu ở đâu?

Thanh âm lạnh băng truyền vào tai mấy võ giả Quy Nguyên cảnh.

Thần thức cường giả đẳng cấp Yêu Vương thường khuếch tán vạn dặm, xuyên qua hư không, hết thấy sự vật không có chỗ che giấu trước mặt bọn họ. Nhưng trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, thần thức của Yêu Vương bị hạn chế rất lớn, muốn xuyên qua hư không cũng khó di chuyển cự ly dài. Bởi vậy cường giả Yêu Vương từ bên ngoài vào chỉ mới đến tầng thứ ba, thấy mấy nhân loại thì hỏi ngay lối vào tầng thứ bốn ở đâu. Nếu để đám Yêu Vương lần lượt tìm thì không biết mất bao lâu.

Đám võ giả Quy Nguyên cảnh nơm nớp lo sợ chỉ hướng lối vào tầng thứ bốn.

Vù vù vù!

Mấy Yêu Vương bay ngay đi, thân hình khổng lồ biến mất phía cuối trời.

- Chúng ta còn sống sao?

Đám võ giả Quy Nguyên cảnh ù ù cạc cạc, người mềm nhũn, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Vù vù vù!

Lại vài tiếng xé gió vang lên, mấy bóng người xuất hiện trong thiên địa. Mỗi người toát ra khí thế khủng bố, đó là mấy Vương giả Sinh Tử cảnh nhân loại.

Một Vương giả thấy đám võ giả Quy Nguyên cảnh, thần nhiên nói:

- Là mấy thiên tài của Thành Bắc Minh.

Đây là Thạch Vương tiền bối của Đế quốc Thần Võ!

Đám võ giả Quy Nguyên cảnh xoay tròn mắt. Sao bọn họ cũng đến tầng thứ ba? Chẳng phải bảo Vương giả Sinh Tử cảnh không cách nào vào Sinh Tử Quỳnh Lâu sao?

Thạch Vương Thạch Chi Hiên nhìn mấy người, lạnh lùng quát:

- Mấy người nói mau, lối vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu ở đâu?

Đã có kinh nghiệm nên đám võ giả Quy Nguyên cảnh tập thể cùng chỉ một hướng.

Trước khi đi, Thạch Vương Thạch Chi Hiên hỏi:

- Trước chúng ta các người có thấy cường giả nào khác vào tầng thứ ba không?

- Lúc trước có mấy Yêu Vương cũng hỏi lối vào tầng thứ bốn.

995. Chương 993: Nguyên Thú Vương Giai

Thạch Vương Thạch Chi Hiên nghiêm túc hỏi:

- Rồi các người đã nói ra?

Mấy võ giả Quy Nguyên cảnh sợ hãi không nói nên lời.

Thạch Vương Thạch Chi Hiên hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Máy tên phé vật!

Uy nhiếp vô hình khuếch tán.

Phập! Phập!

Mấy thiên tài Bắc Minh miệng học máu bay ngược ra, kinh mạch toàn thân đứt hết.

- Không ngờ tốc độ của yêu tộc nhanh hơn chúng ta, hơn nữa Thiên Kính Vương vào Sinh Tử Quỳnh Lâu lâu như thế chắc chắn đi ở đằng trước, nếu không xuất phát thì muộn.

Trong tiếng hét, đám người Thạch Vương Thạch Chi Hiên xé gió bay đi, biến mất phía cuối trời.

Đám người Thành Bắc Minh thảm hận:

- Bà nội nó, các người là cái thứ gì chứ!

Bọn họ không ngờ sống sót trong tay Yêu Vương của yêu tộc nhưng lại bị Vương giả nhân tộc đánh bị thương, tràn ngập oán hận với đám người Thạch Vương Thạch Chi Hiên Đế quốc Thần Võ. Nhưng bọn họ biết thời biết thế, chỉ dám rửa thù trong bụng chứ không biểu hiện ra ngoài mặt.

Mấy người không dám ở lại trị thương, vội vã rời khỏi khu vực nguy hiểm lối vào tầng thứ ba, xem tình huống lúc trước thì Sinh Tử Quỳnh Lâu đã mất hạn chế không cho Vương giả Sinh Tử cảnh vào. Nếu tiếp theo gặp mấy Vương giả hay Yêu Vương yêu tộc xấu tính, e rằng bọn họ sẽ mất mạng nhỏ.

Trong tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu, hai huynh đệ Lâm Tiêu, Lâm Hiên đang điên cuồng tìm kiếm sinh mệnh chi tinh.

Vù vù vù!

- Nơi này có năm khối sinh mệnh chi tinh!

- Nơi này có ba gốc linh dược thượng phẩm, khí linh dược thật đậm đặc.

- Lại có một cột sáng trắng!

Trong thời gian hữu hạn, Lâm Tiêu, Lâm Hiên liên tục sư tầm sinh mệnh chi tinh dựa theo thái cổ thương long gợi ý. Qua một khoảng thời gian dài, bọn họ tìm được bốn mươi khối sinh mệnh chi tinh, mấy gốc linh dược vương phẩm, mấy chục gốc linh dược cửu giai, phải nói là thu hoạch cực kỳ phong phú.

Lâm Tiêu, Lâm Hiên cướp gần hết báu vật vòng ngoài tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu. Trong quá trình, sau Lâm Tiêu, Lâm Hiên thì Độc Cô Phá Thiên và yêu tộc có đụng mặt nhau mấy lần, nhưng hai bên cố gắng kiềm chế không xung đột lớn. Dù sao tầng thứ bốn có rất nhiều báu vật cho mọi người tìm kiếm, tội gì đánh sống đánh chết?

Giọng thái cổ thương long nghiêm túc vang bên tai Lâm Tiêu:

- Hiện tại sinh mệnh chi tinh ở lối vào tầng thứ bốn đã bị các người tìm gần hết, tiếp theo chúng ta cần vào khu vực sâu hơn. Nhưng người phải chú ý, tầng thứ bốn khác ba tầng trước, vào sâu trong đó sẽ gặp nguyên thú vương giai, không thể khinh thường.

Lâm Tiêu gật đầu, cùng đại ca Lâm Hiên vào sâu trong tầng thứ bốn.

Thái cổ thương long trầm trọng nói:

- A? Cẩn thận, có Vương giả Sinh Tử cảnh vào tầng thứ bốn.

Lâm Tiêu giật mình kêu lên:

- Nhanh vậy sao?

Thái cổ thương long nhắc nhở:

- Người yên tâm, trong Sinh Tử Quỳnh Lâu dù là Yêu Vương hay Vương giả nhân loại đều không thể xuyên qua hư không chạng dài, thần thức sẽ bị hạn chế. Nhưng với thực lực Vương giả sẽ rất nhanh tìm được chỗ này.

Lâm Tiêu gật đầu, hần ngoái lại nhìn Lâm Hiên:

- Đại ca, hiện tại có nhiều Yêu Vương, Vương giả đã vào Sinh Tử Quỳnh Lâu, Thái Thần Tháp trong tay đại ca dễ hấp dẫn yêu tộc chú ý, nếu ở lại Sinh Tử Quỳnh Lâu e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Thái Thần Tháp là thánh khí của yêu tộc, tất cả Yêu Vương cường đại chắc đều nghe nói tới nó, Thiên Mãn Vương ở Sơn mạch Đoạn Nha là ví dụ tốt nhất. Lâm Hiên mới là Nửa Bước Vương giả, không giữ được Thái Thần Tháp, gã ở lại tầng thứ bốn sẽ mang đến họa sát sinh cho gã.

Lâm Hiên gật đầu, nói:

- Ta cũng cảm giác được.

Lâm Hiên có Thái Thần Tháp nên cảm nhận được hơi thở tộc yêu thú, gã cảm giác mơ hồ có một số Yêu Vương cường đại rất khủng khiếp đang nhanh chóng đến gần.

Lâm Hiên lo lắng hỏi:

- Hay nhị đệ đi chung với ta?

- Đại ca yên tâm, ta sẽ không sao.

Lâm Hiên nhìn Lâm Tiêu, gã biết tính tình của hần nên không khuyên thêm:

- Vậy ta đi trước, mọi chuyện nhớ cẩn thận. Khi gặp nguy hiểm đừng cậy mạnh, ta ở bên ngoài chờ. Nếu rời khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu thì đế quốc sẽ che chở chúng ta.

Lâm Tiêu gật gù, chia tay với Lâm Hiên, một mình hần vào sâu trong tầng thứ bốn. Đại ca Lâm Hiên thì bay hướng lối ra tầng thứ bốn.

Thời gian gấp rút, Lâm Tiêu vội vàng bay nhanh. Xác suất nguyên thú xuất hiện ngày càng nhiều, tạm thời những nguyên thú cảnh giới Nửa Bước Vương giả không làm gì được hần nhưng nếu tụ tập quá nhiều thì Lâm Tiêu sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Tiêu bay mấy ngàn dặm, đằng trước đột nhiên xuất hiện một cột sáng trắng cực kỳ đậm đặc. Quanh cột sáng màu trắng có mấy chục khối sinh mệnh chi tinh xoay tròn, bay hỗn loạn, rất là chói mắt.

Bên dưới cột sáng màu trắng, một con nguyên thú khổng lồ đập vào mắt Lâm Tiêu làm hần hết hồn. Con nguyên thú cao hai mươi thước, trước cường giả yêu thú cỡ chút to trăm thước thì không đáng gì, nhưng trải qua thời gian dài quen thuộc nguyên thú, Lâm Tiêu biết thể hình nguyên thú to thế này đại biểu cho thực lực mạnh mẽ. Toàn thân nguyên thú bọc vảy giáp màu trắng, vảy rậm rạp lóe sáng, lưng mọc gai nhọn, tay cầm cây búa to rách nát.

Cây búa to mặc dù không trọn vẹn, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng nhưng toát ra uy nhiếp Vương giả cực kỳ cường đại, đó là binh khí Vương giả.

Ánh mắt nguyên thú sắc bén nhìn quét bốn phía, nó ngồi trong bầy nguyên thú, nhìn khắp nơi, khiến lòng người rung động. Đây là lực lượng đẳng cấp Vương giả.

Thái cổ thương long lên tiếng:

- Là nguyên thú đẳng cấp Vương giả. Cẩn thận, bây giờ người chưa đánh lại nó.

Lâm Tiêu nhướng mày nói:

- Thế phải làm sao đây?

Mấy chục khối sinh mệnh chi tinh gần như là toàn bộ thu hoạch hần đã có khi vào tầng thứ bốn. Nếu bỏ qua đồng sinh mệnh chi tinh này sẽ làm lòng Lâm Tiêu nhỏ máu, nhưng tùy tiện xông lên là tự sát.

Lâm Tiêu suy tư, hần nảy ra một ý:

- Phải rồi!

Lâm Tiêu núp sau dãy đồi núi, rừng mình, tách ra hai Kính Tượng Phân Thân. Một phân thân bay vọt ra đánh một quyền vào nguyên thú vương giai rồi xoay người bỏ chạy.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên cường đại đánh vào người nguyên thú vương giai phát ra tiếng nổ đình tai nhưng không tổn thương được nó chút nào. Tuy nhiên Kính Tượng Phân Thân của Lâm Tiêu đã chọc giận nguyên thú vương giai, nó gầm rống. Nguyên thú vương giai dữ tợn khùng bổ vọt ra đuổi theo Kính Tượng Phân Thân, huơ nhất búa.

Ngay lúc này!

Lâm Tiêu bắt chặt cơ hội, bản tôn và Kính Tượng Phân Thân khác một trái một phải bay ra. Kính Tượng Phân Thân thứ hai hấp dẫn chú ý của bảy nguyên thú khác, bản tôn Lâm Tiêu thì núp ở phía sau nhanh chóng đến gần cột sáng màu trắng thô to. Lâm Tiêu dán sát mặt đất lao hướng mấy chục khối sinh mệnh chi tinh, âm thầm lặng lẽ.

Vù vù vù!

Hành động này của Kính Tượng Phân Thân thứ hai làm bảy nguyên thú bình thường hấp dẫn. Lâm Tiêu bản tôn vọt lên chớp mở sinh mệnh chi tinh, chỉ vớt một lần đã được bảy, tám khối. Lâm Tiêu không thêm nhìn, hẩn ném hết sinh mệnh chi tinh vào không gian Thương Long Tí, lại vươn tay tiếp.

996. Chương 994: Giá Họa (1)

Ầm!

Phương xa vang vọng lại tiếng nổ đìc tai, Lâm Tiêu cảm giác một phần chân nguyên, tinh thần, tinh huyết của mình tan biến. Tim Lâm Tiêu đập nhanh. Mau quá, chỉ trong nháy mắt mà Kính Tượng Phân Thân thứ nhất đã chết.

Thấy tình huống ở cột sáng màu trắng, nguyên thú vương giai nổi khùng:

- Grao grao!

Uy hiếp cường đại phô thiên cái địa ập đến.

Tim Lâm Tiêu đập nhanh, hiện tại hẩn chỉ mới chớp được mười mấy khối sinh mệnh chi tinh. Vòng ngoài cột sáng màu trắng còn ít nhất cỡ hai mươi mấy sinh mệnh chi tinh, nhưng không còn thời gian. Lâm Tiêu không dám ở lại lâu, hẩn bỏ chạy ngay.

Thái cổ thương long ở trong Thương Long Tí gào thét:

- Chết tiệt, nhiều sinh mệnh chi tinh như thế không thể lãng phí! Xem Long gia ta đây!

Lực hút vô hình bay ra từ Thương Long Tí, nổi lên lốc xoáy hình thành vòi rồng cuốn hai mươi mấy khối sinh mệnh chi tinh vào Thương Long Tí.

Nguyên thú vương giai nhìn toàn bộ sinh mệnh chi tinh mất hết, nó gầm rú liên tục, từ xa vung búa chém mạnh một nhất.

Lâm Tiêu vội kéo Kính Tượng Phân Thân thứ hai che trước mặt, thúc giục trận pháp hư không chuyển hoán trên Hư Không áo giáp.

Bùm!

Mặc dù không lãng phí nhiều thời gian nhưng tạm dừng lại làm Lâm Tiêu bị nguyên thú vương giai bắt kịp. Búa to toát ra uy hiếp cường đại lướt qua sát cơ thể Lâm Tiêu, kinh khí mãnh liệt đánh bay hắn ra ngoài. Khóe môi Lâm Tiêu tràn máu.

Lăng Thiên Hậu tặc lưỡi tiếc nuối. Phản ứng của Lâm Tiêu quá nhanh, Thiên Tư Kim La Vồng không được hiệu quả nên có.

Lâm Tiêu nổi khùng chửi thề:

- Bà nội nó, dám chơi ta?

Lăng Thiên Hậu năm lần bảy lượt khiêu khích Lâm Tiêu, tưởng hắn không dám giết người sao? Lâm Tiêu lắc người, thà bị thương cũng quyết đổi hướng tới chỗ Lăng Thiên Hậu. Nguyên thú vương giai hùng hổ đuổi theo sau Lâm Tiêu. Những sinh mệnh chi tinh là báu vật nguyên thú vương giai bảo vệ nhiều năm giờ bị Lâm Tiêu cướp không chừa một cái, nếu không cướp về thì nó không cam lòng.

Đám người Độc Cô Phá Thiên đứng xem kịch vui tròn mắt nói:

- Chạy mau!

Vù vù vù!

Đám người quay đầu bỏ chạy. Lăng Thiên Hậu sợ hết hồn hết vía chửi tục, sắc mặt xanh mét xoay người chạy đi. Lăng Thiên Hậu tăng tốc độ lên mức nhanh nhất, chửi thề Lâm Tiêu dẫn họa vào người khác.

Thoáng chốc hơn mười luồng sáng bay tứ tán, chạt vật bỏ chạy.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Lăng Thiên Hậu, muốn đi sao?

Chân nguyên tinh thần không ngừng rót vào Hư Không áo giáp, Lâm Tiêu thấp thoáng đến gần Lăng Thiên Hậu. Trong lúc bay đi Lâm Tiêu tách một phần tinh huyết, chân nguyên và tinh thần, ngưng tụ thành Kính Tượng Phân Thân.

Lâm Tiêu truyền âm cho thái cổ thương long:

- Long gia, hãy chuyển ta vào Thương Long Tí.

Long gia cười tà ác:

- Được!

Lực lượng vô hình bao phủ Lâm Tiêu. Chân thân Lâm Tiêu tiến vào Thương Long Tí, phân thân thay thế hắn bay bên ngoài.

Bởi vì thực lực Kính Tượng Phân Thân chỉ bằng một phần ba Lâm Tiêu bản tôn nên tốc độ hơi chậm. Nguyên thú vương giai chớp mắt vọt tới, gầm rống, riu chiến to lớn chém vào người hắn.

Ầm!

Cơ thể Lâm Tiêu rách thành mấy mảnh, mảnh nhỏ quần áo, không gian giới chỉ, chiến đao, Thương Long Tí, các vật thể bay tứ tán. Bộ dạng rất giống võ giả bị chém nát người.

Mọi người xoe tròn mắt, Lâm Tiêu của Đế quốc Võ Linh đã chết?

Lâm Tiêu tách Kính Tượng Phân Thân ra và vào Thương Long Tí với tốc độ cực nhanh, mọi người chạy tán loạn không thấy rõ tình huống. Bọn họ chỉ kịp nhìn nguyên thú vương giai chém nhất búa xuống, cơ thể Lâm Tiêu vỡ nát.

Vù vù vù!

Trong đó không gian giới chỉ của Lâm Tiêu bay tới chỗ Lăng Thiên Hậu chạy đằng trước.

Lăng Thiên Hậu sửng sốt, kiểm lòng không nổi liền chớp lấy không gian giới chỉ của Lâm Tiêu.

Lăng Thiên Hậu này may mắn quá. Lâm Tiêu xoa tròn mắt. Đám cự long màu đỏ biết lúc trước Lâm Tiêu cướp được nhiều sinh mệnh chi tinh, ít nhất hơn chục khối.

997. Chương 995: Giá Họa (2)

Đặc biệt kinh động nguyên thú vương giai chắc bên trong không gian giới chỉ sẽ có nhiều báu vật. Thoáng chốc mấy Nửa Bước Yêu Vương mắt nóng cháy. Không đợi bọn họ có phản ứng gì, một tiếng gầm nhức óc vang lên. Nguyên thú vương giai mới giết Lâm Tiêu xong nhìn chăm chăm bàn tay Lăng Thiên Hậu, ánh mắt đáng sợ chiếu tới.

Nguyên thú vương giai gầm gừ giờ rừ chiến chém mạnh Lăng Thiên Hậu.

Lúc trước nguyên thú vương giai rượt theo Lâm Tiêu không bỏ vì tìm bốn mươi khối sinh mệnh chi tinh của mình. Nó là nguyên thú vương giai, trí tuệ siêu cao, biết trong chiếc nhẫn nho nhỏ đó chứa nhiều báu vật, sinh mệnh chi tinh của nó chắc chắn cũng nằm trong đó.

- Trốn mau!

Những người khác hệt hăng, Lăng Thiên Hậu thì mừng như điên. Lăng Thiên Hậu không rảnh xem xét không gian giới chỉ, người gã phát ra một phù văn mỏng lung chận lại búa to chém xuống.

Ầm ầm ầm!

Phù văn toát ra khí thể cường đại tan vỡ trước nhất búa, Lăng Thiên Hậu bay ngược ra sau, hộc ra một bãi máu. Phù văn kỳ dị càng cường đại hơn bay ra khỏi người Lăng Thiên Hậu.

Phù văn này vừa xuất hiện hư không truyền đến dao động, có hơi thở Vương giả phát ra. Lăng Thiên Hậu dán phù văn trước ngực.

Vù vù vù!

Tốc độ Lăng Thiên Hậu bỗng chốc tăng vọt, gã hóa thành luồng sáng khuất bóng cuối trời.

Mắt thấy Lăng Thiên Hậu sắp biến mất, nguyên thú vương giai tức điên há to cái mồm khổng lồ. Lực cắn nuốt vô hình truyền ra từ miệng nguyên thú vương giai.

Ầm!

Sóng xung kích màu trắng to xuyên suốt không trung, vượt qua khoảng cách thời không đánh vào người Lăng Thiên Hậu sắp biến mất. Xung lực mạnh mẽ khiến Lăng Thiên Hậu gào rú thảm thiết, người phát nổ tạo ra đầy vết thương, miệng liên tục hộc máu. Nhưng nhờ phù văn cường đại bảo vệ, Lăng Thiên Hậu bị thương nặng lê thân chạy trốn, biến mất không còn bóng dáng.

Nguyên thú vương giai tức giận gầm rú, mọi người nhìn nó rượt theo Lăng Thiên Hậu.

Đám người liếc nhau, nhỏ giọng nói:

- Chí bảo có ấn ký Vương giả.

Với ánh mắt của Kha Mạc nhìn ra được Lăng Thiên Hậu sử dụng phù văn kỳ dị kia là chí bảo có ấn ký Vương giả cường đại, nên khi gã vận dụng thì tốc độ vượt qua Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường. Xem ra phù văn này là của Vương giả cường đại nào đó trong Đế quốc Thần Võ sợ Hứa Chính gặp nạn trong Sinh Tử Quỳnh Lâu nên ban cho bù hộ mệnh.

Ngẫm lại cũng đúng, Lăng Thiên Hậu với thân phận đệ nhất thế hệ trẻ Đế quốc Thần Võ, có báu vật như thế là bình thường.

Mọi người nổi lên suy nghĩ này sau đó lòng có linh tế cùng nhìn khe núi nơi Lâm Tiêu đã rơi xuống, cùng nhau lao qua.

Tuy không gian giới chỉ quý giá nhất đã lọt vào tay Lăng Thiên Hậu nhưng bọn họ chính mắt thấy trừ không gian giới chỉ ra mấy báu vật như chiến đao cũng rơi xuống, không chừng sẽ rơi rớt thêm ít báu vật nào đó.

Đột nhiên một giọng ồm ồm vang lên:

- Các vị thật quan tâm tới Lâm Tiêu ta a, ai nấy chạy thật nhanh xem ta có bị làm sao không, điều này khiến ta hết sức cảm động.

Một bóng người bay ra khỏi khe núi, không phải Lâm Tiêu thì là ai? Lâm Tiêu lúc trước bị nguyên thú vương giai tấn công không còn mẩu xương giờ cười tủm tỉm lạnh lặn đứng trước mặt mọi người.

Mọi người tròn to mắt nói:

- Lâm Tiêu, người không chết? Vậy lúc trước bị đánh chết . . .

Mới rồi bọn họ trơ mắt thấy Lâm Tiêu chết, nhưng hắn không chết, vậy nghĩa là . . .

Đám người Độc Cô Phá Thiên là ai? Chỉ suy nghĩ sơ là hiểu ngay. Mới rồi người bị nguyên thú vương giai một chúa chém nát là phân thân của Lâm Tiêu, không biết hắn sử dụng bí pháp gì mà giấu được nguyên thú vương giai.

Vậy là những báu vật này còn trên người Lâm Tiêu, Lăng Thiên Hậu cướp được không gian giới chỉ rất có thể bên trong trống trơn.

Lăng Thiên Hậu đáng thương. Lúc trước đám người ghen tỵ Lăng Thiên Hậu muốn chết giờ chỉ còn cảm thấy bị ai thay cho gã. Không giành được gì ngược lại bị kéo vào rắc rối, chẳng những bị nguyên thú vương giai truy sát trọng thương, còn tổn thất một chí bảo có ấn ký Vương giả, không ai thảm hơn Lăng Thiên Hậu.

Đám người Độc Cô Phá Thiên nhìn Lâm Tiêu chứa chút lòng kính nể, có thể nghĩ ra một chiêu trong lúc vội vàng thế này, hắn thật là gian xảo.

Cự long màu đỏ, Viên Hầu Vàng, yêu lang màu đen lạnh lùng nhìn, xoay người bỏ đi.

- Đi!

Nếu một mình Lâm Tiêu thì ba yêu thú còn rục rịch, nhưng một đám võ giả nhân loại tụ tập lại, chúng nó có ở lại cũng không được gì.

Lâm Tiêu chấp tay định quay đi:

- Các vị, ta không ở lại nữa.

Độc Cô Phá Thiên Đế quốc Thiên Huyền chợt mở miệng nói:

- Khoan đã!

Ánh mắt Độc Cô Phá Thiên sắc bén nhìn Lâm Tiêu, hỏi:

- Nếu ta không đoán sai thì bộ giáp trên người của ngươi chắc là Hư Không áo giáp của Nghê Tử Cường Đế quốc Thiên Huyền ta?

Lâm Tiêu đứng lại, mắt bắn tia sáng lạnh:

- Đúng thì sao? Ngươi muốn báo thù cho Nghê Tử Cường?

Giữ Lâm Tiêu và Độc Cô Phá Thiên tạm thời không có thù hận, nhưng nếu đối phương muốn trả thù cho Nghê Tử Cường thì không tránh khỏi trận đại chiến.

Tiêu Thu Tuyết, Tiêu Càn ánh mắt nghiêm túc nhìn. Nếu hai bên xảy ra xung đột, Tiêu Thu Tuyết, Tiêu Càn không thể đứng ngoài ngó.

- Ha ha ha, Lâm huynh đừng căng thẳng, ta hoàn toàn không có ý đó.

Hiếm khi Độc Cô Phá Thiên cười nói:

- Tuy Nghê Tử Cường là thiên tài của Đế quốc Thiên Huyền ta nhưng không đáng gì đến Độc Cô Phá Thiên này. Ta chỉ muốn nhắc nhở Lâm huynh rằng Nghê Tử Cường đến từ một đại tông môn của Đế quốc Thiên Huyền, nếu bọn họ biết các hạ giết Nghê Tử Cường chắc chắn sẽ không bỏ qua. Nên tốt nhất Lâm huynh hãy ít dùng Hư Không áo giáp.

Biểu tình Lâm Tiêu trầm trọng. Nếu Sinh Tử Quỳnh Lâu chưa mở rộng cửa thì hẳn không sợ gì, nhưng bây giờ Sinh Tử Quỳnh Lâu toàn diện mở ra, một đồng Vương giả Sinh Tử cảnh trên Đại lục Thương Khung ủa vào, Lâm Tiêu phải hết sức cẩn thận.

Lâm Tiêu chấp tay nói:

- Đa tạ nhắc nhở.

Lâm Tiêu biến mất phía cuối trời.

Giờ phút này, trong không trung cách mọi người vạn dặm, một bóng người như tia sáng xẹt qua chân trời. Người đó bỗng ngừng lại, chính là Lăng Thiên Hậu của Đế quốc Thần Võ. Hiện tại người Lăng Thiên Hậu đầy những vết thương. vô cùng rách rưới, máu chảy ròng ròng, bị thương không thành hình nhưng vẻ mặt cực kỳ kích động.

Về mặt Lăng Thiên Hậu hưng phấn nói:

- Ha ha ha! Rốt cuộc cắt đuôi con quái vật vương giai, tuy mất đào sinh phù tộc tổ cho ta nhưng trong không gian giới chỉ của Lâm Tiêu chắc chắn có nhiều báu vật, tệ nhất cũng hơn hai mươi khối sinh mệnh chi tinh. Chỉ cần là hiến số báu vật này cho tộc tổ, không chừng tộc tổ vui vẻ cho ta làm tộc trưởng đời tiếp theo, nắm quyền to gia tộc. Khi đó một đào sinh phù bình thường có là gì?

Một đào sinh phù mạnh mấy cũng chỉ là chí bảo chứa ấn ký căn nguyên Vương giả, sử dụng một lần sẽ mất đi hiệu quả. Sinh mệnh chi tinh thì mỗi viên là báu vật vương phẩm, có thể nhanh chóng bổ sung lực lượng sinh mệnh tiêu hao cho Vương giả Sinh Tử cảnh. Dùng một đào sinh phù đổi lấy một đồng sinh mệnh chi tinh là cuộc giao dịch một vốn nhiều lời.

998. Chương 996: Ma Diễm Huyết Mạch

Lăng Thiên Hậu hưng phấn không rảnh chữa trị vết thương, thần thức tiến vào không gian giới chỉ ngay. Lăng Thiên Hậu xoa tròn mắt, mặt nhăn nhó. Trong không gian giới chỉ trống rỗng, chỉ có một khối nguyên thạch sáng chói đập vào cặp mắt Lăng Thiên Hậu.

Lăng Thiên Hậu trợn tròn mắt, giận dữ rít gào:

- Không thể nào! Sao có thể như vậy? Sinh mệnh chi tinh của ta đâu? Báu vật của ta đâu? Vì sao trong không gian giới chỉ của Lâm Tiêu không có gì hết?

Lăng Thiên Hậu ném mạnh nguyên thạch đi xa.

Lăng Thiên Hậu tức xì khói, lại học ra một ngụm máu:

- A . . . Phụt.

Lăng Thiên Hậu không ngờ gã vất vả cực khổ, không tiếc đắc tội nguyên thú vương giai, ôm thân thể bị thương nặng, tổn thất một đào sinh phù mới chiếm được không gian giới chỉ thế nhưng chỉ là một cái giới chỉ trống rỗng. A không, còn có một khối nguyên thạch, chết tiệt là đó còn là một khối nguyên thạch hạ phẩm là võ giả Hóa Phàm Cảnh còn không thèm để vào mắt. Giờ phút này, cảm giác trong lòng Lăng Thiên Hậu như có một vạn con cừu tinh yêu thú chạy loạn, vết thương tâm hồn nặng hơn thể xác.

Lăng Thiên Hậu điên cuồng rít gào:

- A a a!!!

Lăng Thiên Hậu nổi khùng đập nát mấy ngọn núi mới bình tĩnh lại, đôi mắt lạnh lẽo toát ra âm trầm, giận dữ đến tột đỉnh.

Lăng Thiên Hậu tức giận quát lớn:

- Lâm Tiêu, đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta sẽ băm thây ngươi ra, băm nát như tương, thế mới giải mỗi hận trong lòng ta, a a a....!

Giọng Lăng Thiên Hậu ồm ồm vang vọng trong thiên địa.

Lăng Thiên Hậu chưa nói xong thì hư không gần đó vang lên tiếng cười lạnh lùng nói:

- Ha ha ha, vậy sao? Ta đang ở đây, thật muốn xem ngươi làm các nào băm thây ta ra, nát như tương tàu thế nào. Ta đang rất mong chờ đây.

Lâm Tiêu chậm rãi bước ra từ hư không, khóe môi cong lên.

Lăng Thiên Hậu giật mình kêu lên:

- Ngươi . . . Không chết? Còn nhanh chóng tìm ra ta? Không thể nào!

Đôi mắt trước đó còn càn rỡ giờ lộ tia hoảng loạn, Lăng Thiên Hậu không dám tin vào mắt mình. Trong khoảng thời gian ngắn Lăng Thiên Hậu sử dụng đào sinh phù bay xa vạn dặm, khoảng cách này chỉ khi Lâm Tiêu dốc sức đuổi theo ngay khi gã chạy trốn mới tìm ra được. Nhưng Lâm Tiêu làm sao biết vị trí của gã?

Lăng Thiên Hậu ngẫm nghĩ, chợt nhìn không gian giới chỉ trong tay. Lăng Thiên Hậu quan sát kỹ, quả nhiên tìm thấy một tia dao động chân nguyên rất mỏng mảnh trên không gian giới chỉ, nếu không xem xét cẩn thận sẽ không phát hiện ra.

Lăng Thiên Hậu rửa thầm:

- Bà nội nó, tiểu tử này luôn bám theo ta!

Mặt Lăng Thiên Hậu xanh mét, lòng nặng trĩu. Lâm Tiêu tính toán tỉ mỉ như thế chắc chắn không chỉ vì bám theo gã.

Lúc trước Lăng Thiên Hậu vội vàng chạy trốn, sau đó phát hiện không gian giới chỉ trống rỗng, gã tức xì khói, mãi không kịp chữa vết thương trên người. Lăng Thiên Hậu luống cuống tay chân.

Lăng Thiên Hậu vừa lặng lẽ vận chuyển lực lượng sinh mệnh trị vết thương trên người vừa cố tỏ ra bình tĩnh nói:

- Lâm Tiêu, ngươi luôn theo ta đến chỗ này là muốn làm gì?

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Ngươi đoán thử xem.

Lâm Tiêu biết Lăng Thiên Hậu muốn câu giờ, hần rút Lôi Đình đao đeo bên hông ra khỏi vỏ. Lôi Đình đao hóa thành lôi trì nhấn chìm Lăng Thiên Hậu.

Xẹt xẹt ù ù ù ù!

Lôi quang rậm rạp dâng lên trong không trung, Lăng Thiên Hậu gào rú thê thảm. Lăng Thiên Hậu không ngờ Lâm Tiêu nói đánh là đánh, gã dốc hết sức ngăn cản. Trong trạng thái đỉnh cao thì Lăng Thiên Hậu đã chẳng đánh lại Lâm Tiêu, bây giờ gã bị thương nặng, chân nguyên không thể phòng ngự được lực công kích dồn dập của Lâm Tiêu. Lôi quang, đao quang chém xuống, vết thương trên người Lăng Thiên Hậu khét lẹt đen xì, máu phun ra, vô cùng chặt vật.

Lăng Thiên Hậu luống cuống, gã vừa ngăn cản vừa ngoài mạnh trong yếu hết lớn:

- Lâm Tiêu, ta cảnh cáo ngươi, ta chính là người của Lăng gia Đế quốc Thần Võ. Nếu ngươi dám giết ta thì Lăng gia chúng ta tuyệt đối không tha cho ngươi, dù là Đế quốc Võ Linh cũng không thể che chở ngươi!

- Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng.

Nếu Lâm Tiêu sợ Lăng Thiên Hậu hù thì đã không làm thịt gã. Chân nguyên tinh thần cường đại và đao quang sắc bén không ngừng để lại vết thương trên người Lăng Thiên Hậu.

Lăng Thiên Hậu dù gì chỉ mới bước vào cảnh giới Nhữ Bước Vương giả, lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử kém xa Lâm Tiêu tu luyện Tinh Thần Tội Thể quyết, vết thương trên người càng lúc càng nghiêm trọng.

Mắt thấy sắp chết, Lăng Thiên Hậu gầm lên:

- Chết tiệt, ngươi nghĩ làm vậy có thể giết ta sao?

Người Lăng Thiên Hậu bốc cháy ngọn lửa đen, lửa cháy hừng hực hình thành đôi cánh ma diễm khổng lồ sau lưng gã. Khí thể trên người Lăng Thiên Hậu tăng vọt gấp mấy lần, khí tức đáng sợ làm hư không vặn vẹo.

Khí tức của ngọn lửa thật kinh khủng. Con người Lâm Tiêu co rút.

Đám lửa đen này không biết hình thành như thế nào, toát ra khí tức cực kỳ khủng khiếp, làm Lâm Tiêu có cảm giác như đối diện với một loại tâm hỏa nào đó.

Lăng Thiên Hậu gào thét:

- Lăng gia ta là nhất mạch Ma Diễm gia tộc, trong người chứa huyết mạch Ma Diễm, muốn giết ta? Hôm nay cho ngươi chôn chung với ta!

Hai tay Lăng Thiên Hậu cũng lan tràn lửa đen. Ngọn lửa cháy hừng hực đốt tan nát lõi hải, đao quang của Lâm Tiêu. Lửa hóa thành hai con hỏa long màu đen bay hướng Lâm Tiêu, nuốt luôn cả người hắn.

Lăng Thiên Hậu điên cuồng cười to bảo:

- Ha ha ha! Chết đi!

Lăng Thiên Hậu ho ra máu, nhưng gã kiên quyết để Ma Diễm cháy mãi không tắt. Lúc khởi động Ma Diễm tiêu hao nhiều chân nguyên, tinh huyết của Lăng Thiên Hậu, thi triển thời gian dài thì gã sẽ chết ngay vì tinh huyết cạn kiệt. Nhưng Lăng Thiên Hậu không tính toán nữa, dù sao không giết được Lâm Tiêu thì gã không còn hy vọng sống, chẳng bằng kéo hắn chết chung.

Lăng Thiên Hậu vận chuyển Ma Diễm, điên cuồng cười:

- Chết, chết đi!

Nhưng rồi tiếng cười ngừng bật, Lăng Thiên Hậu xoe tròn mắt khó tin nhìn đằng trước. Trong Ma Diễm đen kịt, Lâm Tiêu lạnh lùng đi ra. Ma Diễm màu đen như làn gió dịu dàng bao ngoài người Lâm Tiêu, không thể gây chút tổn thương nào cho hắn.

Lăng Thiên Hậu vừa kinh vừa giận. Sao có thể như thế? Tuy huyết mạch Ma Diễm của gã không mạnh nhưng võ giả Nhữ Bước Vương giả không đủ sức ngăn cản. Nếu huyết mạch hoàn toàn thức tỉnh, Ma Diễm của Lăng Thiên Hậu không kém gì thiên hỏa trong truyền thuyết. Tiểu tử kia sao có thể không bị thương chút nào, còn nhẹ nhàng ung dung vậy. Dù là cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng cũng không làm được điều này.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng:

- Chơi lửa trước mặt ta?

Lâm Tiêu tu luyện Phần Viêm Quyết làm sao phải sợ huyết mạch Ma Diễm chưa thức tỉnh. Lâm Tiêu cười khẩy, ngón tay chỉ ra. Nhị muội chân hỏa chứa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, Cửu U Huyền Tâm Diễm bay ra. Ma Diễm của Lăng Thiên Hậu gặp nhị muội chân hỏa như mèo thấy cọp, Ma Diễm bị phá vỡ.

Phập phụt!

Ngực Lăng Thiên Hậu thủng một lỗ đen bốc khói khét lẹt, gã ngơ ngác cúi đầu khó tin nhìn lỗ thủng, chân nguyên nhanh chóng xói mòn.

Ầm!

Nhị muội chân hỏa màu đen âm u đốt cháy Lăng Thiên Hậu ra tro, chỉ để lại không gian giới chỉ bị Lâm Tiêu cắt vào không gian Thương Long Tí.

999. Chương 997: Thiên Kính Vương

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Tên này rồi cuộc cũng chết.

Lâm Tiêu không vội vàng xem xét báu vật trong không gian giới chỉ, hẩn quay người đi.

Lâm Tiêu mới bay ra hơn ngàn dặm thì đằng trước đột nhiên phát ra tiếng nổ đĩnh tai. Tiếng gầm rống ầm ầm vang vọng thiên địa, dường như phía trước có chiến đấu ác liệt. Dao động truyền đến khiến Lâm Tiêu cũng phải biến sắc mặt.

Con người Lâm Tiêu co rút nhìn hướng truyền ra đao đông:

- Uy hiếp và trùg kích thật khủng khiếp, chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới tạo thành cảnh tượng như vậy.

Khỏe mắt Lâm Tiêu co giật. Hư không phía xa có một bóng người tỏa chân nguyên rực rỡ đang đánh nhau với nguyên thú vương giai lúc trước truy sát Lâm Tiêu. Hai bên giơ tay nhắc chân toát ra uy hiếp khủng bố, đánh trời sụp đất nứt, khắp nơi là chân nguyên ngập trời, nguyên khí sôi trào. Mỗi kích đánh ra hư không dao động, tạo ra các khe nứt nhỏ.

Lâm Tiêu thâm kinh thán:

- Đây là thực lực của Vương giả Sinh Tử cảnh sao?

Hai bên đánh nhau, cường giả nhân loại mạnh hơn một bậc, mỗi chiêu đánh ra chứa uy lực đại đạo khó lường, để lại nhiều vết thương nặng trên người nguyên thủ vương giai.

Lâm Tiêu không dám nhìn lâu, hẩn xoay người bỏ đi.

Lâm Tiêu rời đi, cùng lúc đó nguyên thú vương giai sơ hãi gầm rống rút khỏi chiến trường.

Từ xa vọng lai thanh âm lạnh lùng nói:

- Nghiệt sức, muốn chạy sao?

Người đến tay cầm tấm gương kỳ lạ, gương lấp lánh ánh sáng, các phù văn chuyển động bắn ra ánh sáng chói mắt. Nơi ánh sáng xet qua hư không tan vỡ, ánh sáng bắn trúng nguyên thú vương giai.

Nguyên thú vương giai đầu đón gầm rú té cái bịch xuống đất, cơ thể co giật, miệng vết thương chảy máu rùng rùng phát tán chân nguyên đậm đặc.

Lâm Tiêu chưa bay đi bao xa sợ hết hồn. Tấm gương này là báu vật gì? Mạnh quá, đường đường là nguyên thú vương giai mà chết không kịp ngáp. Lâm Tiêu đang nghĩ thì đột nhiên . . .

Uy hiếp kinh khủng giáng xuống, khí thế đáng sợ phong tỏa hư không xung quanh, giam cầm mọi thứ trong phạm vi nó che phủ, nhốt chặt Lâm Tiêu lại.

- Người trẻ tuổi, đừng vội đi.

Ong ong ong!

Không gian truyền đến dao động, một lão nhân mặc võ phục màu đen hiện ra trước mặt Lâm Tiêu. Lão nhân tóc muối tiêu, mặt bóng như gương, hồng hào trẻ tuổi, khoảng ba mươi mấy. Lão nhân mắt lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, nhếch mép cười kỳ dị, toát ra uy hiếp khủng bố.

Lòng Lâm Tiêu chìm xuống:

- Nhắm vào ta?

Vương giả Sinh Tử cảnh và Nửa Bước Vương giả tuy chỉ cách một bước nhưng chênh lệch tựa chân trời và góc biển, khiến người ta chùn chân.

Cái gì nên đến vẫn sẽ tới. Lâm Tiêu có tưởng tượng sẽ gặp phải Vương giả Sinh Tử cảnh, nhưng hẳn không ngờ đến mau như thế. Trái tim Lâm Tiêu treo cao. May mắn gặp Vương giả Sinh Tử cảnh nhân loại, chỉ cần đối phương không phải ma đầu giết người như ngóe chắc sẽ không xuống tay với văn bối làm gì, Lâm Tiêu còn cơ hội sống. Nếu gặp Yêu Vương thì Lâm Tiêu nguy hiểm.

Lão nhân nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt như xuyên thấu tất cả.

Thiên Kính Vương cong môi:

- Không ngờ nhanh vậy đã gặp phải võ giả vào tầng thứ bốn, gần đây Thiên Kính Vương ta càng lúc càng may mắn.

Mắt Thiên Kính Vương lóe tia sáng lạ nhìn Lâm Tiêu.

Thái cổ thương long lên tiếng:

- Lâm Tiêu hãy cẩn thận, dường như lão nhân này không có ý tốt.

Lòng Lâm Tiêu chìm xuống, hẳn cũng nhận ra điều này, lòng lạnh lẽo. Vương giả Sinh Tử cảnh xuất hiện trước mặt hẳn chắc chắn có mục đích riêng, không biết Thiên Kính Vương là cường giả thuộc thế lực nào. Trước kia Lâm Tiêu chưa từng nghe về Thiên Kính Vương.

Lâm Tiêu biết mặc dù hẳn tiểu ngạo Nửa Bước Vương giả nhưng ở trước mặt Vương giả thật sự thì không chịu nổi một kích. Lão nhân này mà ra tay thì Lâm Tiêu khó có cơ hội chạy trốn.

Lâm Tiêu chấp tay, cung kính nói:

- Vị tiền bối này, không biết có gì sai bảo?

Thiên Kính Vương mỉm cười nói:

- Chàng trai, người nhanh vậy đã trở thành Nửa Bước Vương giả, thiên phú không tệ, là rường cột cho nhân loại ta.

Mắt Thiên Kính Vương lộ tia tham lam, lão cũng không thêm giấu điều đó:

- Hãy lấy ra toàn bộ báu vật người có trong Sinh Tử Quỳnh Lâu cho ta xem.

Thiên Kính Vương thâm hưng phấn. Đối phương có thể vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu, trở thành cường giả đẳng cấp Nửa Bước Vương giả chắc chắn là người nổi bật trong đám thiên tài nhân loại đợt này. Thời gian ở trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, đối phương kiếm được không ít báu vật.

Lâm Tiêu sắc mặt khó xem nói:

- Tiền bối . . .

Lâm Tiêu không ngờ đường đường là Vương giả Sinh Tử cảnh mà đi cướp đồ của tiểu bối, Thiên Kính Vương nói nhìn xem tức là một đi không trở lại.

Thiên Kính Vương nét mặt sa sầm nói:

- Thế nào? Hay người không đồng ý? Mau giao ra tất cả báu vật trên người, ta không có nhiều thời gian để lãng phí đâu.

Mắt Thiên Kính Vương lóe tia sát khí, khí thế cường đại bộc phát từ người lão. Tuy Thiên Kính Vương là người đầu tiên vào Sinh Tử Quỳnh Lâu nhưng mấy Vương giả khác không chậm hơn bao nhiêu, lão không có nhiều thời gian để lãng phí. Đối phương ngoan ngoãn giao báu vật thì tốt, nếu không chịu vậy đừng trách Thiên Kính Vương tâm ngoan thủ lạt.

- Mẹ nó, tiểu tử này quá kiêu ngạo! Chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh, nếu trước kia lão tử sớm một bàn tay đập chết hẳn!

Long gia giận dữ nói:

- Lâm Tiêu tiểu tử, cùng lắm Long gia ta lộ chân thân giúp ngươi rời đi. Nếu Long gia ta nuốt sinh mệnh chỉ tinh trong Thương Long Tí thì đánh chết tiểu tử này cũng không thành vấn đề.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Long gia, tạm thời không cần.

Lâm Tiêu nhìn Thiên Kính Vương, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Tiền bối, thứ lỗi cho ta không thể nghe theo. Tiền bối đường đường là Vương giả Sinh Tử cảnh chắc không đến nỗi cướp đồ của tiểu bối ta đây chứ?

Lâm Tiêu thúc giục Hư Không áo giáp, bộ giáp sáng lấp lánh hiện ra ngoài người hắn, khiến hắn thần dung hư không. Tinh thần Lâm Tiêu rơi vào Hư Không Châu mà Bách Lý Tỉ bệ hạ ban cho hắn.

Nếu không còn cách nào khác Lâm Tiêu sẽ sử dụng Hư Không Châu.

Hư Không Châu là báu vật chạy trốn Bách Lý Tỉ bệ hạ ban cho Lâm Tiêu, nếu hắn sử dụng có thể chớp mắt dịch chuyển vạn dặm. Mặc dù xuyên qua hư không trong không gian Sinh Tử Quỳnh Lâu bị cản trở nhiều nhưng muốn chạy khỏi nơi đây không thành vấn đề. Về thái cổ thương long, không đến lúc bắt đắc dĩ tốt nhất đừng lộ ra, bị người ta nhìn thấu thân phận khí linh sẽ không chỉ trêu chọc một Thiên Kính Vương.

Thiên Kính Vương nghe Lâm Tiêu nói, lão xụ mặt xuống, nhưng thấy Hư Không áo giáp trên người hắn thì ánh mắt lóe tia e ngại.

- A? Hư Không áo giáp, ngươi là đệ tử của Vô Không môn Đế quốc Thần Võ?

Vô Không môn, một trong mấy đại tông môn đỉnh cao nhất Đế quốc Thần Võ. Đế quốc Thần Võ mạnh nhất trong bốn đế quốc, vốn có nhiều cường giả. Tông môn đứng vững gót chân trong Đế quốc Thần Võ, tông môn được gọi là đỉnh cao nhất trong đế quốc đó không ai dễ chọc. Hơn nữa Vô Không môn rất bao che khuyết điểm, giết đệ tử của bọn họ nếu không bị phát hiện thì thôi, một khi bị Vô Không môn biết dù là Thiên Kính Vương cũng không dám gánh vác hậu quả.

1000. Chương 998: Thần Dược Môn Truyền Thừa (1)

Lâm Tiêu nhìn biểu hiện của Thiên Kính Vương, hắn hiểu lão tưởng lầm hắn là đệ tử của Vô Không môn gì đó, dường như Vô Không môn rất mạnh. Nghĩ đến đây Lâm Tiêu mặt không đổi sắc, biểu tình cứng rắn.

Thiên Kính Vương do dự:

- Xui quá, không ngờ tùy tiện tìm một thiên tài lại thuộc về Vô Không môn, nên giết hay không đây?

Lâm Tiêu càng thêm thấp thỏm.

Lúc này . . .

Ầm!

Năng lượng vô hình lan tỏa nguyên tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu. Trong không gian tầng thứ ba, tầng thứ hai, thậm chí tầng thứ nhất đều giáng xuống lực lượng khủng bố này.

Thiên Kính Vương, Lâm Tiêu, cùng với Độc Cô Phá Thiên, cự long màu đỏ ở nơi khác trong tầng thứ bốn, còn có nhóm Thạch Vương Thạch Chi Hiên Đế quốc Thần Võ mới u r ấ

Lâm Hiên cười nói:

- Nếu nhị đệ đã nói vậy thì ta cũng không đi vào nữa. Hai ngày này chờ Vương giả Sinh Tử cảnh để quốc khác chạy vào, dù có báu vật cũng không có phần chúng ta, ngược lại đầy rẫy nguy hiểm.

Chuyện Lâm Hiên đã quyết định Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa sẽ không phản đối.

Giang Trần cực kỳ phục Lâm Tiêu, nói thẳng:

- Lâm huynh nói đúng. Dù sao ta đã lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử, đột phá Nửa Bước Vương giả rồi. Ta cũng không vào trong đó góp vui nữa.

Mấy võ giả cùng đến từ Quận Hiên Dật, có quan hệ thân với nhóm Lâm Tiêu như Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh cũng lên tiếng. Thiên tài mấy quận khác của Đế quốc Võ Linh thì chỉ gật đầu, không để bụng lời Lâm Tiêu nói.

Nghĩ cũng đúng, cơ duyên lớn ngay trước mặt, hiếm ai nhận được.

Mọi người trở lại chỗ trú của Đế quốc Võ Linh trong đảo chính giữa, chia tay mỗi người mỗi ngã. Người không để bụng thì lại tụ tập với nhau đi vào Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Long gia nhìn nhóm người rời đi, khẽ thở dài:

- Cho bọn họ lời khuyên mà không nghe, quả nhiên người chết vì tiền, chim chết vì ăn, thật là một đám ngốc.

- Ta không dám khẳng định cái khác nhưng Thần Viêm có vấn đề lớn.

- Theo đạo lý lúc người ở tầng thứ ba luyện chế ra vương phẩm đan dược, được Thập Nhị Bảo Lâu thừa nhận, xem người là đệ tử Thần Dược Môn thì Thần Viêm không thể nào đề cử đan dược như Khuy hư đan cho người. Nhưng đằng này Thần Viêm lại nhiệt tình đề cử Khuy hư đan, chỉ dựa vào điều này đã nói lên vấn đề lớn.

1004. Chương 1002: Ba Món Báu Vật. (2)

- Chơi với lão quái vật như thế người chịu thiệt sẽ là người, nhưng Thần Viêm có mục đích gì?

Lâm Tiêu lắc đầu trở về phòng của mình.

Long gia sốt ruột nói:

- Mau lên, Lâm Tiêu tiểu tử, lấy báu vật người đổi được ra đi!

Vù vù vù!

Trước mặt Lâm Tiêu xuất hiện ba món báu vật, một là cái mảng màu xanh, thoát trông bình thường nhưng toát ra khí tức đậm đặc. Vì đổi báu vật này Lâm Tiêu tốn hai mươi khối sinh mệnh chi tinh.

Báu vật thứ hai là bức tranh, nét vẽ đơn giản chỉ phác họa trời xanh mây trắng, rất sống động. Lâm Tiêu mất hai mươi hai khối sinh mệnh chi tinh.

Báu vật thứ ba là một khối ngọc giản màu đen, trong khoảnh khắc nhưng Lâm Tiêu mất nhiều sinh mệnh chi tinh nhất vì nó, năm mươi khối sinh mệnh chi tinh.

Ba báu vật ngồn chín mươi khối sinh mệnh chi tinh của Lâm Tiêu, hầu như hao sạch thu hoạch Lâm Tiêu kiếm được trong Sinh Tử Quỳnh Lâu.

- Lâm Tiêu tiểu tử, người nên cảm ơn ta đi.

Long gia hàm hừ nói:

- Ba món báu vật này là đặc biệt chọn lựa cho riêng ngươi, công dụng thì ngươi tế luyện chúng liền biết.

Trong cung điện, đối diện báu vật rực rỡ muôn màu làm Lâm Tiêu hoa mắt. Một số báu vật quý giá chỉ nhìn hình ảnh, đọc giới thiệu rất khó biết công dụng thật sự. Ba món này là Long gia xúi Lâm Tiêu chọn.

Tay Lâm Tiêu nâng mảnh màu xanh, hần nhỏ giọt máu vào, tinh thần lực thẩm thấu. Thì mảnh xanh tỏa sáng rực rỡ hóa thành giọt nước hòa tan vào lòng bàn tay Lâm Tiêu.

Trong đầu Lâm Tiêu hiện ra tin tức của mảnh màu xanh, mắt hần lóe tia kinh ngạc.

Mảnh xanh tên Thiên Hư Y, là nội giáp. Công dụng của Thiên Hư Y không phải phòng ngự mà là hiểu biết áo nghĩa không gian, khiến võ giả dễ dàng dung nhập hư không, càng phù hợp với không gian hơn.

- Ha ha ha, Thiên Hư Y và bộ giáp rách nát trên người của ngươi mặt ngoài nhìn giống nhau nhưng cách biệt mười vạn tám ngàn dặm. Bộ giáp kia chỉ khiến cơ thể của ngươi dung nhập tầng ngoài hư không, về mặt lĩnh ngộ áo nghĩa không gian không tiến bộ chút nào. Thiên Hư Y thì khác, mặc nó vào sẽ tự động cải tạo thân thể ngươi, khiến cơ thể nhanh chóng chuyển hóa thành không gian chi thể, trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh.

Lâm Tiêu rung động. Hèn gì Thiên Hư Y có giá hai mươi khối sinh mệnh chi tinh, đúng là đáng giá. Hư Không áo giáp thì Lâm Tiêu không dám tùy tiện sử dụng, nếu bị Vô Không môn Đế quốc Thần Vô biết sẽ gây ra rắc rối. Tuy Lâm Tiêu không sợ nhưng hần không muốn gây nhiều thị phi.

Ngay sau đó, Lâm Tiêu bắt đầu tế luyện báu vật thứ hai.

Ong ong ong!

Tinh thần lực của Lâm Tiêu mới thẩm thấu vào bức tranh liền cảm thấy như chìm vào bức tranh đó. Lòng rộng mở, đứng dưới trời xanh mây trắng, đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng điên cuồng dâng lên trong người Lâm Tiêu, hần xúc động muốn hươ đao ngạo khiêu thiên địa.

- Báu vật thứ hai tên Vô Đồ. Trong thời đại viễn cổ Vô Đồ rất thông dụng, không biết là vị đại năng nào truyền lại, võ giả khác nhau đi vào đó lĩnh ngộ võ đạo cũng khác nhau. Có kiếm đạo, đao đạo, quyền đạo, võ đạo. Người tu luyện đao pháp, đao ý đến cảnh giới viên mãn, trên đao ý là đao hồn. Muốn từ cảnh giới đao ý bước vào cảnh giới đao hồn là rất khó khăn, Vô Đồ sẽ tiết kiệm nhiều thời gian cho ngươi.

Lâm Tiêu hoảng sợ cắt đi Vô Đồ, sóng lòng trào dâng không thể bình tĩnh. Cho đến nay Lâm Tiêu không biết trên đao ý là cái gì, hiện tại đã hiểu. Trên đao ý là đao hồn, khi ý cảnh đao có linh hồn của chính mình sẽ diễn sinh ra biến đổi như thế nào? Lâm Tiêu vô cùng mong chờ.

Lâm Tiêu tế luyện khối ngọc giản màu đen cuối cùng. Bên trong có một bí pháp tu luyện thần hồn, tên gọi rất đơn giản, Hồn quyết, không biết có phẩm cấp gì, rất thâm sâu.

Long gia cảm thán rằng:

- Võ giả tu luyện ý chí, tinh thần. Nhưng chờ khi bước vào Sinh Tử cảnh, võ giả tu luyện thần hồn của mình. Chỉ có thần hồn cường đại mới xứng là cường giả thật sự. Xa xưa có một số cường giả đỉnh cao thậm chí thân thể hủy diệt, nhưng thần hồn vẫn còn tồn tại. Hồn quyết là bí pháp tu luyện thần hồn.

- Bình thường chỉ khi đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh mới bắt đầu tu luyện Hồn quyết, nhưng ta cảm giác lực lượng linh hồn của ngươi cực kỳ cường đại, đã phù hợp cơ bản tu luyện Hồn quyết. Nếu tu luyện trước sẽ tăng thực lực cho ngươi hơn hần hai báu vật trước.

Lâm Tiêu gật gù:

- Vương giả tu luyện thần hồn?

Lúc trước Lâm Tiêu vừa tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật liền biết thần hồn của mình vượt xa người bình thường, nhưng mãi không có môn bí pháp thần hồn nào để tu luyện. Hiện tại có Hồn quyết, thu hoạch lần này rất phong phú cho Lâm Tiêu.

Đối với Lâm Tiêu bây giờ, điều hấn quan tâm nhất là Phân thân Toàn Địa Giáp còn kẹt trong Sinh Tử Quỳnh Lâu. Ngày càng nhiều Sinh Tử cảnh nhân loại đến, nếu Phân thân Toàn Địa Giáp gặp phải Vương giả nhân loại nào sẽ dữ nhiều lành ít.

Lâm Tiêu bất ngờ là hấn chưa có hành động gì thì Phân thân Toàn Địa Giáp, Xích Loan Hỏa Phượng đi vào tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu đã được cường giả Yêu Vương trông chừng. Phân thân Toàn Địa Giáp thuộc một trong mấy Nửa Bước Yêu Vương đầu tiên vào tầng thứ ba Sinh Tử Quỳnh Lâu, nó được nhiều Yêu Vương trong yêu tộc chú trọng, được an toàn đưa ra ngoài. Phân thân Toàn Địa Giáp đến lối vào biên giới giữa sơn mạch Liên Vân và Đế quốc Thiên Huyền.

Xích Loan Hỏa Phượng vừa ra khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu thì có một Yêu Vương khí thế kinh khủng tìm đến, cung kính hành lễ:

- Công chúa.

Cường giả Yêu Vương định đưa Xích Loan Hỏa Phượng về.

Xích Loan Hỏa Phượng làm rụng một cọng lông chim đỏ giao cho Phân thân Toàn Địa Giáp, vẻ mặt xấu hổ nói:

- Kim Giáp huynh, đây là xích vũ của ta, nếu sau này Kim Giáp huynh có đi ngang qua Tử Vong Chi Sâm nhớ ghé thăm ta!

Lâm Tiêu lòng máy động. Mấy ngày nay giao lưu với đám yêu thú Xích Loan Hỏa Phượng, Lâm Tiêu phát hiện trong yêu tộc nghiêm khắc chia đẳng cấp. Sơn mạch Liên Vân, Tử Vong Chi Sâm trong yêu tộc tương đương với bốn đế quốc của nhân loại, có lãnh địa của mình. Lâm Tiêu nảy ra một ý tưởng, có lẽ thông qua Phân thân Toàn Địa Giáp hấn sẽ vén lên tấm màn bí ẩn của yêu tộc, biết khởi nguồn ngày hủy diệt hai ngàn năm trước.

Đương nhiên mọi chuyện đối với Lâm Tiêu bây giờ còn rất xa vời.

Từ biệt Xích Loan Hỏa Phượng rồi Cửu U Huyền Tâm Diễm không tham gia bày yêu thú khác mà một mình rời đi, vào sơn mạch Liên Vân mệnh mang.

Những ngày tiếp theo Lâm Tiêu ở trên đảo chính giữa, chỗ Đế quốc Vô Linh cư trú. Chớp mắt mấy ngày qua đi, số cường giả ra vào Sinh Tử Quỳnh Lâu đã đến con số kinh người. Thường có tin Vương giả đến, ai nấy ôm tài sản lớn chạy vào Sinh Tử Quỳnh Lâu đổi báu vật.

Không lâu sau có tin truyền ra. Nghe đồn cường giả vương giai yêu tộc và nhân tộc đánh nhau dữ dội trong tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu, hai bên chết mấy cường giả. Hay xảy ra chuyện giết người cướp của, Sinh Tử Quỳnh Lâu hỗn loạn. Ba tầng đầu càng đừng nói, số cường giả Quy Nguyên cảnh chết nhiều không đếm xuể, nhưng vẫn có nhiều võ giả nghe tiếng kéo đến, bất chấp tất cả lao vào trong.

1005. Chương 1003: Hồn Quyết

Tin các cường giả thiên tài như Lăng Thiên Hậu, Bách Lý Huyền chết dần truyền về cá đế quốc, khiến mấy thế lực rất tức giận, tuyên bố muốn tìm ra hung thủ. Nhưng trong Sinh Tử Quỳnh Lâu hỗn loạn, đến cuối cùng chỉ là đấu võ mồm.

Nói đến thì Lâm Tiêu phải cảm ơn Thần Viêm đột nhiên xuất hiện. Ít ra cái chết của tứ hoàng tử Bách Lý Huyền khó ai nghi ngờ vào Lâm Tiêu. Bên trong có nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh nhân loại, Yêu Vương, dù Vương giả chết cũng rất bình thường, càng không nói đến một hoàng tử Quy Nguyên cảnh chẳng quan trọng gì.

Bảy ngày sau, lại một đống cường giả nghe tiếng chạy tới, phô trương rất lớn, có mấy Vương giả Sinh Tử cảnh vây quanh một cường giả tiên phong đạo cốt vào Sinh Tử Quỳnh Lâu.

- Các người thấy gì không? Nghe nói lão nhân kia là cốc chủ của Dược Vương cốc, luyện dược sư vương giai duy nhất trên đại lục chúng ta.

- Cái gì? Là hắc sao? Dược Vương cốc nằm ngoài bốn đế quốc, có báu vật nhiều không đếm xuể. Cốc chủ đến, Dược Vương cốc mưu đồ rất lớn đây.

- Không biết bọn họ định đổi báu vật gì? Dược Vương cốc giàu nứt đổ đổ vách, không thua gì bốn đế quốc, chắc có nhiều người mất đồ.

- Hừ! Đó là Dược Vương cốc, ai dám rục rịch?

- Dược Vương cốc thì sao? Hiện tại cường giả vì báu vật có chuyện gì không làm? Ta nghe đồn hai ngày trước trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, một Vương giả Sinh Tử cảnh Minh đế quốc Nguyệt bị đánh lén chết giữa đường. Ban đầu nói là Yêu Vương yêu tộc giết, nhưng về sau điều tra mới biết sự thật là bị cường giả nhân loại giết.

Cả đảo vang lên tiếng bàn tán xôn xao, càng lúc càng hỗn loạn, cường giả đến ngày càng nhiều.

Tiếp theo lại có tin tức truyền ra, tầng thứ bốn Sinh Tử Quỳnh Lâu đột nhiên có cường giả chết đi, bao gồm một số Vương giả Sinh Tử cảnh kinh nghiệm lâu năm. Bọn họ chết âm thầm, báu vật bị cuỗm sạch. Nhiều cường giả nghi ngờ bên trong có người đục nước béo cò, bởi vậy dần dần không chỉ yêu tộc và nhân tộc tranh đấu, bản thân nhân tộc, các đế quốc hay thế lực có xích mích, cũng hay xảy ra các đại chiến này nọ.

Đặc biệt trong bí cảnh mấy tầng đầu Sinh Tử Quỳnh Lâu, mọi người vì giành sinh mệnh chi thạch mà đánh nhau không dứt, tử thương vô số. Về sau một số võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ rút lui, bởi vì bên trong tử thương quá nghiêm trọng. Thực lực như bọn họ chỉ là con tốt thí trước mặt đám Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, Nửa Bước Vương giả. Dù phát cuồng vì báu vật thế nào nhưng quan trọng nhất phải có mạng cầm mới được.

Nhưng những cuộc chém giết không thể ngăn các Vương giả quyết tâm vào Sinh Tử Quỳnh Lâu. Một số Vương giả kinh nghiệm lâu năm đột nhiên chết làm các cường giả đề phòng nhau càng nặng, cẩn thận hơn. Vừa đề phòng yêu tộc vừa phải cảnh giác Vương giả nhân loại. Có thể làm Vương giả kinh nghiệm lâu năm lạng lẹ chết đi chắc chắn là lực lượng cực kỳ khủng bố, khiến người ta không thể không đề phòng.

Trong khi Vương giả Sinh Tử cảnh nghi ngờ người khác thì Lâm Tiêu nghĩ ngay đến khí linh Thập Nhị Bảo Lâu, Thần Viêm. Có khi nào là Thần Viêm ra tay không?

Lâm Tiêu hỏi Long gia.

Long gia cười khẩy nói:

- Rất khó nói. Nhưng nếu Thần Viêm làm thì mặc cho các người có bao nhiêu người cũng không thể điều tra ra cái gì.

Hỗn loạn càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng theo thời gian trôi qua, càng lúc càng nhiều cường giả rút lui khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu, bao gồm vài Yêu Vương, Vương giả Sinh Tử cảnh. Có tin đồn Sinh Tử Quỳnh Lâu tối đa mở rộng nửa tháng rồi sẽ biến mất, muốn đổi báu vật phải tranh thủ thời gian.

Từ khi Sinh Tử Quỳnh Lâu toàn diện mở ra hơn nửa tháng, Võ Vương Bách Lý Chiến lần thứ hai có mặt trong phủ đệ, lại triệu tập mọi người.

- Các vị, bởi vì xuất hiện tình huống đặc biệt nên chuyển rèn luyện Sinh Tử Quỳnh Lâu dừng ở đây. Ai định về đế quốc thì theo ta lên đường.

Nhìn sắc mặt Võ Vương Bách Lý Chiến không được tốt, nửa tháng qua gã là dẫn đầu đội Đế quốc Vô Linh, Vương giả của đế quốc vào Sinh Tử Quỳnh Lâu đầu tiên, gã gánh áp lực, cực lớn. Hiện tại Võ Vương Bách Lý Chiến đòi về Đế quốc Vô Linh chắc vì nguyên nhân đặc biệt gì đó.

Trong chỗ cư trú, đám người Lâm Tiêu lần lượt vào tàu bay Võ Vương Bách Lý Chiến triệu ra.

Vù vù vù!

Tàu bay xé gió lướt đi. Lúc đến thì trăm người đi thuyền, giờ rải rác còn khoảng ba mươi người, xác suất sống sót chưa đến ba mươi phần trăm, số lượng người chết quá kinh khủng. Đáng giá nhắc đến là vì trải qua những cuộc chém giết cướp giạt nhiều, mỗi người sống sót đều tiến bộ, có một nửa đột phá thành Nửa Bước Vương giả, còn lại một nửa là vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, thành quả khiến người lú lờ.

Bất ngờ là ngày thứ ba sau khi mọi người xuất phát, Vô Vương Bách Lý Chiến triệu tập tất cả người trên thuyền, biểu tình nghiêm túc nói:

- Các vị, ta chỉ có thể đưa các người đến đây, tiếp theo các người phải tự mình trở về. Sau khi tách ra các người đi về đế quốc với các con đường khác nhau, hoặc đi du lịch khắp nơi, thậm chí mai danh ẩn tính khổ tu cũng được. Điều duy nhất phải nhớ là cẩn thận che giấu tung tích, đừng để người biết.

Mọi người lộ ánh mắt khó hiểu.

Bách Lý Chiến cảm thán rằng:

- Ta không tiện nói nhiều, nhưng các người nhớ kỹ, các người là hy vọng tương lai của Đế quốc Vô Linh, không chỉ yêu tộc muốn các người chết, thế lực khác cũng vậy. Ta hy vọng sẽ có ngày thấy các người trở thành Vương giả.

Cuối cùng Vô Vương Bách Lý Chiến nhìn Lâm Tiêu, thăm truyền âm:

- Lâm Tiêu, nghe nói người đánh chết La của La Sơn tông, chiếm Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn? La Kinh Thiên La Sơn tông hiện đang tìm người khắp nơi, nhớ đừng để La Kinh Thiên tìm được người. Nơi này không phải đế quốc, nếu người bị La Kinh Thiên tìm ra sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vô Vương Bách Lý Chiến cất đi tàu bay, làm mọi người lộ ra giữa trời:

- Được rồi, các người tự đi đi.

Mọi người nhìn nhau, tìm kiếm đồng bạn. Lâm Tiêu định cùng nhóm đại ca quay về Đế quốc Vô Linh, nhưng nghe Vô Vương Bách Lý Chiến khuyên bảo xong hần bỏ suy nghĩ này. Lâm Tiêu mà đi theo nhóm đại ca Lâm Hiên không phải chuyện tốt, ngược lại mang đến tai nạn cho bọn họ.

Lâm Hiên vốn kịch liệt phản đối, nhưng nghe Lâm Tiêu khuyên nhủ, lén giải thích về Hư Không Châu mới đồng ý.

Vù vù vù!

Ba mươi đệ tử thiên tài Đế quốc Vô Linh hóa thành mấy chục luồng sáng bay đi bốn phương tám hướng, biến mất phía chân trời.

Vô Vương Bách Lý Chiến lắc đầu, nói:

- Ta chỉ có thể giúp các người đến đây.

Đế quốc Vô Linh không giống đế quốc Thần Võ, đế quốc Minh Nguyệt ở gần Sinh Tử Quỳnh Lâu, có nhiều cường giả vào trong đó. Đám thiên tài Lâm Tiêu là số ít đệ tử đế quốc Vô Linh vào Sinh Tử Quỳnh Lâu có thu hoạch, là hy vọng tương lai của đế quốc, là đệ tử có hy vọng trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh nhất. Nếu nhiều người chết sẽ là đả kích lớn không chịu nổi cho Đế quốc Vô Linh.

Vô Vương Bách Lý Chiến nhìn hư không bốn phía, gãi nhứ mày, biểu tình trầm trọng. Bách Lý Chiến vung tay, thoáng chốc núp vào hư không, biến mất.

1006. Chương 1004: Di Thiên Cung

Vù vù vù!

Vô Vương Bách Lý Chiến đi không lâu sau hư không gọn sóng, một bóng người mờ ảo hiện hình.

Thanh âm thì thâm vang lên:

- A! Bách Lý Chiến và đệ tử Đế quốc Võ Linh tách ra, là thủ thuật che mắt sao? Hay giữ lại hạt giống cho Đế quốc Võ Linh? Hừ, mặc kệ, so với đám thiên tài thì báu vật trên người Bách Lý Chiến mới là mục tiêu chuyển đi của ta.

Người đó trốn vào hư không, biến mất.

Không lâu sau có một khí tức cường đại khác bám theo.

Thanh âm lạnh lùng nói:

- Ha ha ha, xem ra không chỉ mình ta theo dõi Bách Lý Chiến.

Bóng người tạm dừng trong không trung sau đó cũng bay hướng Võ Vương Bách Lý Chiến biến mất.

Trong một nén nhang lục tục có khí tức cường đại đến rồi đi, trong đó có võ giả nhân loại có Yêu Vương.

Vù vù vù!

Một lão nhân xuất hiện, mặt hồng hào. Nếu Lâm Tiêu trông thấy lão nhân này sẽ rất quen thuộc, vì đó là La Kinh Thiên, lão tổ của La Sơn tông.

La Kinh Thiên cẩn thận cảm giác khí tức, sắc mặt âm trầm nói:

- Không ngờ Bách Lý Chiến có gan như vậy, để cho đệ tử đế quốc tách khỏi hắn. Nên giết Lâm Tiêu hay truy sát Bách Lý Chiến đây?

- Thôi, để tiểu tử kia sống thêm một thời gian, giết Bách Lý Chiến chẳng những cướp được báu vật trên người hắn cũng khiến Bách Lý thị tự cụt một tay, khiến đại nghiệp phục hồi đế quốc La Sơn tiến thêm một bước. So sánh ra thì tiểu tử kia nhỏ bé không đáng kể.

La Kinh Thiên lẩm bẩm, đuổi theo Bách Lý Chiến.

Nửa canh giờ sau, trong dãy núi mênh mông cách mấy ngàn dặm, giọng Long gia đầy cảm thán vang lên trong đầu Lâm Tiêu:

- Xem ra Võ Vương Bách Lý Chiến các người có đồ tốt, trên đường đi ta cảm giác có mấy khí tức Vương giả bám theo tàu bay của các người. Bên trong có khí tức Yêu Vương, cường giả nhân loại. Hiện tại những khí tức đó đi theo Võ Vương rồi đi, hẳn định dùng mình làm mồi dụ kẻ thù đi cho các người.

- Chắc chắn, ta nghe người nói hiện tại yêu tộc và nhân tộc như nước với lửa, lý ra nhân tộc nên đoàn kết lại. Nhưng giờ xem ra nhân tộc vẫn giống thời đại viễn cổ, vì lòng ích kỷ chuyện gì cũng làm được.

Lâm Tiêu thầm cầu nguyện:

- Hy vọng Võ Vương đại nhân có thể chuyển nguy thành an.

Tuy Lâm Tiêu và tứ hoàng tử Bách Lý Huyền có thù sâu hơn biển nhưng ấn tượng rất tốt với Võ Vương Bách Lý Chiến, Bách Lý Tỉ bệ hạ.

Long gia nói:

- Yên tâm, có Long gia ta đây, thứ khác không dám bảo đảm chứ đưa người bình an về đế quốc thì không thành vấn đề.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Ta tạm thời không định về đế quốc.

Lâm Tiêu đắc tội nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh, bên yêu tộc chắc chắn muốn lấy mạng hắn. Ngoài ra còn đám người La Kinh Thiên. Thiên Kinh Vương từng thấy Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu, nếu bị Vô Không môn Đế quốc Thần Võ biết sẽ là chuyện vô cùng rắc rối. Tuy đám Vương giả Sinh Tử cảnh thì e ngại Đế quốc Võ Linh nên không dám giết Lâm Tiêu ngoài sáng, nhưng bọn họ có thủ đoạn ám sát hắn. Trên thế giới này dựa vào người khác thì không tốt, bằng vào hai tay mình sống sót mới là lẽ phải.

Từ lúc Thiên Ma lão nhân truy sát Lâm Tiêu đã hiểu đạo lý này.

Không đến Sinh Tử cảnh, trước khi chưa đủ thực lực hoàn toàn nắm giữ sinh mệnh của mình thì Lâm Tiêu tạm thời không về Đế quốc Vô Linh.

Lâm Tiêu dò hỏi:

- Long gia, phải làm sao để trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh?

Theo cách nói truyền thống trên Đại lục Thương Khung, muốn trở thành Vương giả phải nắm giữ hai áo nghĩa. Đầu tiên là áo nghĩa sinh tử, thứ hai là áo nghĩa không gian. Chỉ khi nắm giữ hai áo nghĩa mới chín thớ trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh, phá vỡ như không, không chế sinh tử. Nhưng phải làm sao để làm được điều này thì chưa từng có ai dạy Lâm Tiêu. Đế quốc Vô Linh lớn như thế, có nhiều võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, không thiếu cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ nhưng Lâm Tiêu ít nghe thấy nói đến đẳng cấp Nửa Bước Vương giả. Bởi vậy Lâm Tiêu hoàn toàn không có kinh nghiệm gì về việc áo nghĩa không gian.

- Thật ra muốn trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh rất đơn giản. Sinh Tử cảnh, tên như ý nghĩa, là không chế sinh tử, Vương giả tức vua không gian. Hiện tại người lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử đã đến trình độ kinh người, ta cảm giác người không thua gì một số Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng. Nên quan trọng nhất bây giờ là lĩnh ngộ áo nghĩa không gian, chuyển hóa bản thân thành không gian chi thể. Chỉ có khiên thân thể mình trở thành không gian chi thể mới tiến bộ làm Vương giả Sinh Tử cảnh được . . .

Lâm Tiêu nghe Long gia giảng dạy, hần dần hiểu cái gì là Vương giả Sinh Tử cảnh. Nói chung Nửa Bước Vương giả thường là cường giả lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, chỉ khi lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử tăng độ mạnh cơ thể đến mức độ nhất định thì thân thể mới phù hợp không gian. Nếu không lực lượng không gian cường đại dễ dàng phá hủy cơ thể võ giả. Áo nghĩa sinh tử là cơ sở, lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử mới tiến đến cảm ngộ áo nghĩa không gian được.

Tất cả nói thì rất đơn giản nhưng thật ra vô cùng khó khăn. Dù là áo nghĩa sinh tử hay áo nghĩa không gian đều vượt qua phạm trù ý cảnh, đạo ý. Đó là một loại cảnh giới vô cùng huyền diệu, không thể dễ dàng lĩnh ngộ. Nếu không nhờ Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra, thiên phú như nhóm Đông Phương Nguyệt Linh rất có thể tốn mấy năm, hơn chục năm chưa chắc trở thành Nửa Bước Vương giả.

Như Lâm Tiêu có Tinh Thần Tội Thể quyết dù Sinh Tử Quỳnh Lâu không mở ra thì hần vẫn đột phá được. Áo nghĩa không gian thì không đơn giản như vậy. Long gia chỉ kể sơ có giữa hai bên, mở mang con đường cho Lâm Tiêu, cảm ngộ cụ thể thế nào thì không dễ chỉ điểm.

Long gia nói tiếp:

- Vương giả Sinh Tử cảnh trong viễn cổ không là gì nhưng đại biểu một ngưỡng cửa võ giả. Ở thời đại viễn cổ, chỉ khi trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh mới chính thức bước vào hàng cường giả, đi lên con đường tu hành nếu không vẫn chỉ là một con sâu cái kiến.

- Thời đại viễn cổ có một số tông môn cường đại sở hữu nhiều không gian bí cảnh cho đệ tử của mình cảm ngộ, thậm chí có nhiều báu vật, công pháp, áo nghĩa này nọ để cảm ngộ. Nhưng thời viễn cổ đã qua rất lâu, một số bí cảnh đã thành tro bụi, người chỉ có thể tự dựa vào chính mình.

Tuy không biết cách cụ thể nhưng sau khi Lâm Tiêu nắm rõ các mối liên quan, lòng hần chìm xuống. Lâm Tiêu vừa khổ tu vừa chạy đi.

Lâm Tiêu không có mục tiêu cố định, hần lang thang du lịch. Dọc đường đi Lâm Tiêu nghe nhiều tin tức. Nghe nói vô số yêu thú, võ giả nhân loại tiến bộ trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, hai bên tranh đấu từ trong Sinh Tử Quỳnh Lâu lan tràn đến đại lục, chém giết khắp nơi, thậm chí bùng nổ thú triều quy mô lớn. Điều đáng mừng là yêu tộc, nhân tộc chưa xé rách hiệp nghị. Tuy Yêu Vương, Vương giả nhân loại chưa ngừng tranh đấu nhưng trước mắt chỉ ít còn chưa có tin Yêu Vương tàn phá thành trì nhân loại.

Nửa tháng qua nhanh, Lâm Tiêu liên tục chạy đi không rõ mình đến đâu, hần bay trong núi rừng, lực lượng thần hồn vô hình khuếch tán.

1007. Chương 1005: Yêu Lang Màu Trắng (1)

Trong khoảng thời gian này Lâm Tiêu hiểu biết sâu sắc hơn việc tu luyện thần hồn, đã có thể quen thuộc nắm giữ một ít kỹ xảo vận dụng thần hồn. Long gia tặc lưỡi khen không dứt, rất tò mò về thần hồn của Lâm Tiêu. Dù là thời đại viễn cổ thì Long gia chưa từng thấy thiên tài nào có thể nhanh chóng vận dụng thần hồn giống như Lâm Tiêu.

Thần hồn khuếch tán, trong đầu Lâm Tiêu hiện rõ cảnh tượng trong phạm vi mấy trăm dặm. Thần hồn không uống là thứ mạnh hơn tinh thần lực nhiều, khi thẩm thấu thì lặng lẽ, có thể rõ ràng nắm giữ một chút động tĩnh nào đó xung quanh, có thể xuyên thấu qua nhiều nơi tinh thần lực không thể, giúp ích rất nhiều cho Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu lướt qua một dãy sơn mạch, sâu bên trong đột nhiên truyền ra tiếng nổ đình tai. Thanh âm rít gào xẹt qua, ngọn núi rung rinh, toát ra uy hiếp khủng bố. Đường như có chiến đấu kịch liệt, thường có tiếng người khê kêu, thú gầm.

Thần hồn của Lâm Tiêu truy tìm hướng phát ra tiếng gầm, cảnh tượng đập vào mắt hắn. Một đồng yêu thú đẳng cấp bát tinh tụ tập lại điên cuồng tấn công một sơn cốc. Trong sơn cốc cường đại xảy ra chiến đấu kịch liệt, độ mạnh thần hồn của Lâm Tiêu không thể nhìn ngó quá xa, hắn không rõ trong sơn cốc xảy ra chuyện gì.

Long gia lên tiếng:

- Ha ha ha, Lâm Tiêu tiểu tử, ngươi có diễm phúc thật, trong núi hoang rừng vắng này gặp nhiều nữ nhân ai nấy xinh đẹp. Nghe đối thoại của bọn họ dường như là Di Thiên cung gì đó, nếu ngươi ra tay cứu người, nói theo kiểu nhân loại các ngươi là mấy nàng lấy thân báo đáp thì ngươi lời to.

Long gia cười gian, mắt sáng rực.

- Di Thiên cung?

Trên đường đi Lâm Tiêu đã thấy nhiều cuộc chiến đấu giữa yêu thú và nhân loại. Nếu là trước kia Lâm Tiêu đứng ở góc độ nhân tộc sẽ ra tay cứu ngay, nhưng sau khi hiểu biết sâu hơn về các thế lực, hắn đã thay đổi cái nhìn. Tuy nhiên nghe nói đối phương đến từ Di Thiên cung thì Lâm Tiêu không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lúc Lâm Tiêu ở trong tầng thứ bốn chiến trường ma uyên, Uyên Long vương đối chiến với Ma Hồ vương, Lâm Tiêu thì bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm giam cầm. Lâm Tiêu nhớ rõ nữ nhân xinh đẹp tự xưng là cung chủ Di Thiên cung từng cứu hắn một lần, nên mặc kệ đứng ở góc độ nào hắn không thể thấy chết không cứu.

Vù vù vù!

Rất nhanh, Lâm Tiêu hóa thành luồng sáng bay tới hướng chiến trận.

Khá nhiều yêu thú phát hiện Lâm Tiêu, chúng lao lên bao vây hắn. Nhưng thực lực như Lâm Tiêu đập mọi chướng ngại, chém giết đẫm máu, vừa thả thần hồn điều tra sâu trong sơn cốc.

Ngay chính giữa sơn cốc có bảy người mặc áo tơ lụa bị bảy yêu thú vây kín kẽ.

Rất nhiều yêu thú bao vây bọn họ, điên cuồng xung phong, như bảy sói thấy con mồi, tấn công không biết mệt.

Khiến Lâm Tiêu bất ngờ là bảy người này toàn là nữ nhân, xinh đẹp động lòng người, khí chất siêu phàm, thực lực đến Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hậu kỳ, rất kinh người, đi ra ngoài mỗi nàng đều đẹp khuynh quốc khuynh thành. Nhưng lúc này bảy người vẻ mặt kinh hoàng, tóc tai rối tung. Ba người đã bị thương, thủ triệu công kích bọn họ nguy hiểm trùng trùng. Mấy người còn lại vất vả ứng đối, vô cùng nguy hiểm.

Quá nhiều yêu thú bao vây, đáng sợ nhất là mấy con cừu tinh yêu thú ở giữa khu vực. Chúng nó cực kỳ hung mãnh, nếu không phải bảy người phòng thủ trong sơn cốc, không bị bọc đánh hai mặt thì các nàng đã không chống chọi được lâu như vậy.

Một nữ nhân bới tóc, mặt hoa da phấn, vóc dáng thon thả sốt ruột nói:

- Ly Nhi cô cô, nơi này có quá nhiều yêu thú, chúng ta không giết kịp. Cứ tiếp tục thế này mọi người sẽ không chống được bao lâu.

Nữ nhân khoảng hai mươi mấy tuổi, giọng nói êm tai, nếu ở bên ngoài sẽ là mỹ nhân bại hoại. Lúc này vẻ mặt nàng tràn ngập sốt ruột, đôi mắt hoảng hốt.

Trong bảy người dẫn đầu là thiếu phụ tên Từ Ly, mặc áo hồng, áo giáp dán sát che đi thân hình mềm mại, tôn lên đường cong xinh đẹp. Tóc Từ Ly xõa ra, xinh đẹp động lòng người, da trắng như ngọc, bộ ngực cao vút. Từ Ly cầm cây roi đỏ, mỗi khi roi vung lên là có ánh lửa lóe qua, tu vi Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Bảy người rất đẹp nhưng Từ Ly là tốt nhất, chỉ thua Đông Phương Nguyệt Minh, Đông Phương Nguyệt Linh một chút, càng không thể sánh bằng Di Thiên cung chủ Lâm Tiêu từng gặp trong chiến trường ma uyên.

Bảy người tụ tập lại lấy Từ Ly dẫn đầu, dốc sức ngăn cản yêu thú.

Từ Ly nhìn bốn phía, vẻ mặt lo âu. Di Thiên cung là một trong các thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Thần Võ, luôn vượt tầm kiểm soát của đế quốc, ít tham gia hoạt động bên ngoài. Nhưng Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra hấp dẫn Di Thiên cung, sau đó bọn họ phát hiện bên trong hỗn loạn, cung chủ ra lệnh nhóm Từ Ly rút khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu ngay. Chẳng ngờ trên đường đi bọn họ bị một đám yêu thú theo dõi, bao vây chặt chẽ, làm các nàng rơi vào nguy hiểm.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu tím sốt ruột nói:

- Ly Nhi tỷ tỷ, hay chúng ta phá vòng vây đi, cứ tiếp tục thế này mọi người không chống nổi nữa.

Thiếu nữ nhỏ tuổi nhất, thực lực yếu nhất. Khuôn mặt búp bê tràn đầy căng thẳng, môi anh đào thở hồng hển, mồ hôi ướt đầm.

Từ Ly quát một roi:

- Mọi người cố chống đi. Mạn Nhi ngay bên này, nhận được tín hiệu cầu cứu chắc chắn sẽ tới.

Roi da đỏ rực tung bay hất văng một cừu tinh yêu thú tấp tới.

Nói vậy nhưng trong lòng Từ Ly cũng nóng ruột nóng gan. Thế lực bảy người khó chống đỡ tiếp, nếu không còn cách nào đành chọn phá vòng vây. Nhưng bọn họ có thể kiên trì lâu như vậy là nhờ phòng thủ sơn cốc, nếu phá vòng vây, yêu thú từ bốn phương tám hướng ập đến, nếu không chống đỡ nổi thì kết cục càng thảm hơn.

Trước mắt chỉ còn cách chờ tin của Mạn Nhi.

Mạn Nhi là một trong các thiên tài thiên phú cao nhất Di Thiên cung, thiên chi kiêu tử, cùng thiên tài các thế lực, đế quốc khác vào Sinh Tử Quỳnh Lâu được thu hoạch phong phú. Mạn Nhi đi sơn mạch Thiên Vãn rèn luyện, nếu nàng chạy tới kịp thì nguy hiểm được giải trừ.

Bốn phía tụ tập đông nghẹt mấy chục bát tinh, cừu tinh yêu thú, khiến bọn họ dốc hết sức lực chống trả, cộng với tuyệt kỹ bảo mệnh của Di Thiên cung mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Lâm Tiêu phát hiện trong bảy yêu thú mạnh nhất là con yêu lang màu trắng cừu tinh. Yêu lang màu trắng tọa trấn bầy thú, đôi mắt trắng lạnh lùng nhìn mấy người trong sơn cốc, không nóng nảy bao vây chặt bảy người. Khí thế trên người yêu lang màu trắng cực kỳ đáng sợ, tuy không đến cảnh giới Nửa Bước Vương giả nhưng chỉ còn kém một bước.

Đội bảy người toàn là Quy Nguyên cảnh trung kỳ, hậu kỳ trở lên. Lâm Tiêu khỏi nghĩ cũng biết bọn họ cũng nhóm võ giả đi Sinh Tử Quỳnh Lâu muốn chia chén canh.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt Từ Ly càng lúc càng sứt ruột.

Tại sao Mạn Nhi còn chưa đến? Hay bọn họ đã đi quá xa? Nếu Mạn Nhi không đến thì nàng và các đệ tử sẽ chôn xác tại đây.

- Grao grao!

Ầm ầm ầm!

Tiếng yêu thú gầm rống liên tục vang lên, dao động chân nguyên đáng sợ khuếch tán. Trong sơn cốc không ngừng xảy ra kịch chiến, đám người Từ Ly đã đến mức nỗ lực hết đà.

1008. Chương 1006: Yêu Lang Màu Trắng (2)

Đám người Từ Ly nhìn phòng ngự sắp tan vỡ, mắt tràn ngập tuyệt vọng:

- Chẳng lẽ phải chết tại đây sao?

Mắt thấy mấy con cửu tinh yêu thú đang trước sắp phá phòng ngự, đột nhiên một bóng người từ phía trước lao ra.

Một thanh niên mặc trường bào màu xanh, mái tóc đen, bề ngoài rất trẻ tuổi, cùng lắm khoảng hai mươi, tay cầm chiến đao màu lam. Đó là Lâm Tiêu vừa đến nơi.

Thấy có người lao ra, nhóm Từ Ly mắt sáng rực, lòng bốc cháy lên một tia hy vọng. Nhưng ngay sau đó lòng cả nhóm chìm xuống. Thanh niên chỉ đến một mình, quá trẻ tuổi, sao đánh lại bảy yêu thú? Đừng để lúc đó chẳng những không cứu được các nàng mà thanh niên tóc đen cũng rơi vào bảy yêu thú, chết uổng mạng.

Từ Ly căng thẳng lên tiếng nhắc nhở:

- Đa tạ các hạ ra tay cứu, nhưng các hạ đừng tùy tiện mạo hiểm. Chúng ta là đệ tử Di Thiên cung Đế quốc Thần Võ, nếu có bất trắc gì mong các hạ đưa tin về cho Di Thiên cung, tiểu nữ vô cùng cảm kích.

Phải nói Từ Ly rất lương thiện, lúc này còn tâm tình lo lắng an toàn của Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, chiến đao điên cuồng vung lên. Vô số lôi quang như thủy triều ập đến.

Bùm bùm bùm!

Mấy bát tinh yêu thú bị đánh bay. Khí thế giết chóc hung mãnh, mạnh mẽ không gì sánh bằng làm đám người Từ Ly nổi lòng kích động.

Có lẽ thanh niên tóc đen có thể cứu các nàng khỏi đám yêu thú.

Yêu lang màu trắng thấy có cứu binh đến thì rống to:

- Grao!

Một con phi hổ toàn thân bốc lửa, đôi cánh to quay đầu xông hướng Lâm Tiêu. Móng vuốt sắc nhọn từ trên trời giáng xuống, bầu trời chớp mắt hóa thành biển lửa.

Con phi hổ lửa này là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất trong bảy yêu thú. Tiếng hổ gầm đinh tai, yêu nguyên cường đại không thể địch lại.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng:

- Chết đi!

Không thấy Lâm Tiêu có hành động gì, Lôi Đình đao màu lam chém xéo.

Răng rắc!

Tiếng sấm vang lên, đao quang màu lam như sao chổi bay tới trái đất, lưỡi đao liếm thân hình phi hổ lửa.

Tiếng gào rú thê lương vang lên, cơ thể phi hổ lửa dài trăm thước bị xé đôi. Mưa máu từ trên trời giáng xuống, đốt cháy hừng hực dưới đất, đốt xung quanh thành tro tàn.

Đám người Từ Ly trốn mất há hốc mồm nhìn, biểu tình đờ đẫn:

- Thanh niên tóc đen mạnh quá!

Di Thiên cung tuyển nhận nữ đệ tử thì các nơi trong Đế quốc Thần Võ, cường giả như mây, cạnh tranh và xếp thứ hạng. Mấy người đỉnh cao nhất giết cửu tinh yêu thú như giết kiến được gọi là thiên nữ, mỗi người kinh tài tuyệt diệu. Thanh niên tóc đen biểu hiện thực lực không thua gì mấy vị thiên nữ trong Di Thiên cung.

Các thiếu nữ mắt lóe tia sáng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu đầy say mê. Các nàng quá kích động, khi đối diện sinh tử, dù là nhân loại hay yêu thú, mỹ nữ hoặc nam nhân, cảm giác kích động đều như nhau.

- Giết!!!

Lâm Tiêu lao vào bầy yêu thú, xông pha vô địch. Mảng lớn yêu thú gục dưới đao Lâm Tiêu, chúng nó vùng vẫy trong đau đớn. Áp lực bên nhóm Từ Ly nhẹ đi.

Yêu lang màu trắng nhìn Lâm Tiêu chăm chú, vèo một tiếng biến thành luồng sáng, tốc độ cực nhanh. Thân hình yêu lang màu trắng như hòa vào hư không, chỉ kịp thấy sợi tơ trắng xẹt qua.

Lâm Tiêu kinh ngạc kêu lên:

- Mau quá!

Lâm Tiêu vung đao chém. Yêu lang màu trắng là đỉnh cửu tinh, chưa tới cảnh giới Nửa Bước Yêu Vương nhưng tốc độ đã vượt qua đám Nửa Bước Yêu Vương cự long màu đỏ mà Lâm Tiêu gặp trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, thật khiến người khó tin.

Nhưng yêu lang màu trắng nhanh cũng không mau bằng chiến đao của Lâm Tiêu.

Phập phụt!

Lôi quang hóa thành cái lưới, đao ý thập phẩm viên mãn gia cố bao yêu lang màu trắng lại, không chỗ để trốn.

Lâm Tiêu thả chân nguyên tinh thần ra, biểu tình lạnh băng, lòng không chứa chút tình cảm:

- Chết đi!

Trong lưới sét, đôi mắt kỳ lạ của yêu lang màu trắng xoay tròn.

Ong ong ong!

Lưới sét rơi xuống mặt đất sơn cốc. Thoáng chốc trời sụp đất nứt, mảng lớn đá vụn vỡ. Không biết yêu lang màu trắng dùng cách gì thoát khỏi Lâm Tiêu tấn công, hóa thành tia sáng trắng bỏ chạy xa.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Chạy đâu?

Lâm Tiêu chém nhát đao, đao quang màu lam dài trăm trượng đuổi theo yêu lang màu trắng.

Mấy chục yêu thú điên cuồng lao hướng đao quang Lôi Đình đao.

Phập! Phập! Phập!

Đám yêu thú thành tro dưới nhát Lôi Đình đao. Lâm Tiêu nhìn lại thì yêu lang màu trắng đã biến mất.

Lâm Tiêu thầm giật mình. Yêu lang màu trắng rất kỳ lạ, chẳng những nhanh hơn Nửa Bước Yêu Vương bình thường, còn thoát khỏi đòn tấn công mạnh mẽ của hắn, càng khiến mấy yêu thú khác cam nguyện đưa lên chịu chết yểm hộ nó chạy trốn. Lâm Tiêu chưa từng thấy loại này.

Giọng Long gia truyền ra từ Thương Long Tí:

- Thiên phú không gian.

Long gia đầy hứng thú nói:

- Yêu lang vừa rồi có thể né khỏi người công kích vì thân thể nó trong thời gian ngắn ngủi hòa vào hư không, làm người đánh hụt.

Lâm Tiêu sửng sốt sau đó hiểu ra. Nghe Long gia nói thì yêu lang màu trắng sử dụng thiên phú không gian

- Những tượng đá yêu thú này là dựa vào trận pháp điều khiển sao?

Lâm Tiêu vận chuyển ngay Cửu Tinh Ngạo Thế quyết. Trận văn trên lưng tượng đá yêu thú lập tức trở nên rõ ràng trong cảm giác của Lâm Tiêu, điểm nối trận pháp, mắt trận hiện rõ trong đầu hắn.

Lâm Tiêu hét to một tiếng:

- Mở ra!

Các đao quang bay ra chém vào mắt trận trên lưng bầy tượng đá yêu thú.

Răng rắc!

Mắt trận bị chặt đứt, tượng đá yêu thú ngừng công kích. Móng vuốt chém ra giữa không trung khựng lại, tia sáng trong mắt tan biến, chúng nó thành đồng đá vụn.

Mắt Lâm Tiêu như điện, đúng như hắn nghĩ, chỉ cần chặt đứt mắt trận, mắt nguồn cung cấp năng lượng là tượng đá yêu thú không còn năng lực công kích nữa.

Lâm Tiêu biết được điểm yếu của tượng đá yêu thú, hắn vung chiến đao làm các tượng đá yêu thú liên tiếp khựng lại thành đồng đá vụn.

Khoảng nửa chén trà sau Lâm Tiêu bình yên đi qua đại điện.

Lâm Tiêu ngoái đầu nhìn đại điện hỗn độn, thở phào nhẹ nhõm. Đúng là Lâm Tiêu rất mạnh, nhưng nếu không có sơ hở trận pháp hắn sẽ tốn nhiều công sức để đến góc bên này đại điện. Mặc dù không nguy hiểm mạng sống nhưng tốn nhiều công sức, rất có thể Lâm Tiêu sẽ trả giá nhất định.

Lâm Tiêu tạm nghỉ lấy sức, giương mắt nhìn phía trước. Sau đại điện có một con đường trắng tinh, dài vạn thước, mơ hồ thấy cuối đường, không có gì đặc biệt. Nhưng trong mắt Lâm Tiêu thấy đường hầm này đầy quái lạ.

Lâm Tiêu cảnh giác bước vào con đường màu trắng. Hai chân Lâm Tiêu vừa đạp xuống đất thì đột nhiên . . .

Ong ong ong!

Đằng trước bắn ra một cột sáng màu trắng, thô cỡ nắm tay, tốc độ nhanh vượt qua phản xạ của Lâm Tiêu, như thể vượt qua khoảng cách không gian đến trước mặt hắn.

Lâm Tiêu chỉ kịp giơ chiến đao lên đã bị cột sáng bắn trúng.

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu bay ngược ra, nội tạng chấn động. Lực lượng cường đại dẫn đến sóng khí làm con đường màu trắng run rẩy. Tay phải Lâm Tiêu cầm Lôi Đình đao tê dại.

Lâm Tiêu biến sắc mặt, công kích quá mạnh, lực công kích của cột sáng màu trắng trên cả tượng đá yêu thú. Quan trọng nhất là không cho người thời gian phản ứng. Lâm Tiêu lắc người, công kích dán sát người hắn lướt qua, hoàn toàn không tạm dừng, nhanh đến mức hắn không kịp vận dụng Hư Không áo giáp.

Lâm Tiêu ngược lên nhìn, xung quanh con đường màu trắng lấp lánh các đốm sáng. May mắn Lâm Tiêu chỉ mới bước vào con đường, nếu đi đến giữa đường, bị hàng trăm cột sáng màu trắng tấn công, bị đánh trúng thì không chết cũng trọng thương.

Lâm Tiêu trầm ngâm:

- Làm sao đây?

Lâm Tiêu chợt nảy một ý.

Con đường dài vạn thước, nếu đã không kịp phản ứng vậy thì đơn giản mặc kệ nó, lợi dụng hư không chuyển hoá trên Hư Không áo giáp lao vọt qua là được.

Ong ong ong!

Lâm Tiêu lòng máy động, Hư Không áo giáp hiện hình trên người hắn. Lâm Tiêu khởi động Hư Không áo giáp, chợt biến mất tại chỗ lại xuất hiện trong đường hầm trắng tinh cách mấy trăm thước.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong khoảnh khắc có gần mười cột sáng màu trắng từ bốn phương tám hướng bắn tới, xuyên thấu cơ thể Lâm Tiêu. May mắn trước khi cột sáng màu trắng bắn trúng thì Lâm Tiêu lại lần nữa thúc đẩy hư không chuyển hoá, xuất hiện cách vài trăm thước.

Xẹt xẹt xẹt!

Lâm Tiêu cứ thế thoáng hiện trong đường hầm, mỗi lần dùng hư không chuyển hoá hắn không tạm dừng tiếp tục vận chuyển, tàn ảnh lướt qua, trong đường hầm giăng đầy cột sáng màu trắng nhưng không trúng được góc óc Lâm Tiêu.

Đường hầm dài vạn thước, Lâm Tiêu sử dụng hư không chuyển hoá chỉ mấy giây là bình yên đi qua.

Lâm Tiêu đứng ở đầu bên kia con đường, hắn thở phào nhẹ nhõm. Dựa vào nắm giữ áo nghĩa không gian, Lâm Tiêu không có Hư Không áo giáp trợ giúp vẫn có thể vượt qua con đường màu trắng này, nhưng quá trình sẽ không nhẹ nhàng.

Con đường trắng tinh cực kỳ nguy hiểm đã ở phía sau, trước mặt Lâm Tiêu là cánh cửa đá hùng vĩ. Cửa đá cao lớn đóng kín, toát ra khí tức viễn cổ hồng hoang.

- Mở!

Lâm Tiêu thấy cửa đá không có cấm chế nguy hiểm gì, hắn vỗ chuông cách không đẩy cửa đá nặng nề.

Ầm ầm ầm!

Cửa đá to lớn đóng kín bao nhiêu năm mở ra như mở một đoạn lịch sử xa xưa. Lâm Tiêu nín thở nhìn chăm chăm đằng trước cánh cửa, tập trung hết sức không bỏ qua chi tiết nào.

Ong ong ong!

Ánh sáng chói mắt chiếu ra từ khe hở cánh cửa suýt làm Lâm Tiêu mù lòa, theo sau là một cột sáng màu trắng đậm đặc đập mạnh vào người hắn.

Không kịp tránh, cũng không cần né, thần hồn của Lâm Tiêu đã sớm phát hiện cột sáng màu trắng là nguyên khí thiên địa cô đọng đến cực độ, không có một chút lực công kích. Lực lượng nguyên khí cường đại phục hồi chân nguyên tinh thần lúc trước Lâm Tiêu đã tiêu hao.

- Là cực phẩm nguyên thạch!

Thần hồn Lâm Tiêu thẩm thấu vào trong nhà đá trước mặt, tìm hắn tràn ngập sợ hãi và vui mừng. Xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu là một ngôi nhà đá hơi hùng vĩ. Chính giữa có một bệ cao, trên bệ đặt một đồng nguyên thạch. Nguyên khí thiên địa đậm đặc và ánh sáng trắng chói mắt phát ra từ số nguyên thạch này.

Những nguyên thạch mỗi viên to cỡ nắm tay, trắng tinh như ngọn đèn chân không, ánh sáng tụ tập lại cực kỳ chói mắt, rất dễ làm người mù lòa.

Lâm Tiêu đã thấy nhiều báu vật trong Sinh Tử Quỳnh Lô, giết nhiều thiên tài, tài sản trên người hắn tuy không bằng Vương giả Sinh Tử cảnh nhưng nhiều cực phẩm nguyên thạch như vậy đã làm hắn hơi rung động.

- Nhiều cực phẩm nguyên thạch quá, có khoảng ba ngàn khối. Một khối cực phẩm nguyên thạch giá một ức, ba ngàn tức là ba ngàn ức.

Thần hồn Lâm Tiêu quét qua biết ngay số lượng đại khái đồng cực phẩm nguyên thạch, tính ra giá trị.

Nguyên thạch chia ra hạ phẩm nguyên thạch, trung phẩm nguyên thạch, thượng phẩm nguyên thạch, cực phẩm nguyên thạch, cung cấp cho Chân võ giả, võ giả Hóa Phàm Cảnh, võ giả Quy Nguyên cảnh, võ giả Sinh Tử cảnh hấp thu. Một khối hạ phẩm nguyên thạch giá trị một trăm lượng, một khối trung phẩm nguyên thạch giá trị một vạn lượng, thượng phẩm nguyên thạch giá trị một trăm vạn lượng. Cực phẩm

nguyên thạch có giá một khối là một ức.

1013. Chương 1011: Hiệp Lộ Tương Phùng

Đây là vì nguyên khí thiên địa trong cực phẩm nguyên thạch cô đọng đến cực độ, vô giả Quy Nguyên cảnh khó thể hấp thu, chỉ Nửa Bước Vương giả, Vương giả Sinh Tử cảnh mới từ trong đó hấp thu được nguyên khí thiên địa nâng cao chân nguyên cho bản thân.

Số tài sản trên người Lâm Tiêu khiến hắn khó vừa mắt nguyên thạch bình thường, chỉ một số báu vật có ấn ký Vương giả mới khiến hắn động lòng. Nhưng cực phẩm nguyên thạch khác với nguyên thạch bình thường, một khối đã có giá trị kinh người, Vương giả Sinh Tử cảnh cũng phải động lòng. Thấy nhiều cực phẩm nguyên thạch như thế, tim Lâm Tiêu đập nhanh.

Cực phẩm nguyên thạch thuộc về đồng tiền mạnh, Vương giả Sinh Tử cảnh đều cần nó. Nếu đổi cực phẩm nguyên thạch thành hạ phẩm nguyên thạch cùng giá trị thì số lượng là gấp vạn lần cực phẩm nguyên thạch, nhưng sức mua kém xa cực phẩm nguyên thạch.

Bình thường Nửa Bước Vương giả có một, hai ngàn ức đã là rất nhiều rồi, ba ngàn ức cực phẩm nguyên thạch là khái niệm gì? Nếu may mắn có thể đấu giá được binh khí Vương giả trong hội đấu giá cao cấp nhất đại lục.

Đương nhiên đây là mặt lý luận, dù sao binh khí Vương giả rất hiếm hoi, trên Đại lục Thương Khung hiện tại không có đoàn tạo sư nào có thể chế tạo ra binh khí Vương giả. Tất cả cường giả Đại lục Thương Khung đang dùng binh khí Vương giả đều là đào từ cấm địa Vương giả. Những cấm địa này nhiều nguy hiểm, Vương giả Sinh Tử cảnh có khả năng sẽ chết, nên bất cứ binh khí Vương giả nào đều rất kinh người.

Trong khi tinh thần Lâm Tiêu kích động đột nhiên ngoài nhà đá có thanh âm khê khàng. Lâm Tiêu nhắc tay lên vội thu hết cực phẩm nguyên thạch vào Thương Long Tí.

Lâm Tiêu quay đầu lại, một đoàn người xuất hiện bên ngoài nhà đá, là nhóm Hứa Mạn. Hai phe ánh mắt giao nhau. Khi thấy cảnh tượng trong nhà đá, đoàn người Hứa Mạn biến sắc mặt.

- Là hắn?

Mọi người sửng sốt, giây sau ánh mắt sắc lạnh. Bí cảnh là lúc trước bọn họ vất vả lắm mới phát hiện ra, vì thực lực không đủ nên mãi không nói ra, để một mình độc chiếm. Hiện tại bọn họ đột phá Nửa Bước Vương giả, vội vàng chạy tới ngay. Không ngờ có người vào một nhà đá trước bọn họ, làm mấy người có nhiều suy nghĩ riêng.

La Bàn vốn gai mắt Lâm Tiêu, gã nhếch mép cười nhạt:

- Mạn Nhi muội muội, mới rồi ta đã bảo tiểu tử này có điều lạ. Mạn Nhi muội muội thấy chưa? Tiểu tử này luôn bám theo chúng ta, hơn nữa tìm đến bí cảnh. Theo ta thấy vừa rồi đệ tử Di Thiên cung gặp yêu thú tân công không chừng là âm mưu của tiểu tử này.

La Bàn vừa nói vừa tiến lên trước một bước, cùng mấy người bên cạnh chặn kín cửa nhà đá không chừa kẽ hở, ánh mắt độc ác nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nói:

- Rõ ràng là ta vào nhà đá trước, nói gì theo dõi? Mấy vị không thấy buồn cười sao?

La Bàn lạnh lùng nói:

- Hừ! Ai biết có phải ngươi bám theo chúng ta mới phát hiện bí cảnh, thông qua thủ đoạn hèn hạ nào đó chạy đến trước chúng ta không?

La Bàn nhìn nhà đá trống rỗng, ánh mắt hung ác nói:

- Tiểu tử thôi, đừng bảo chúng ta không cho cơ hội. Nói đi, người mới tìm được gì trong nhà đá, ngoan ngoãn giao ra đây, có lẽ chúng ta sẽ suy nghĩ tha cho người, không thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

Đám người La Bàn cảm nhận nguyên khí dao động đậm đặc trong nhà đá, bọn họ biết Lâm Tiêu chiếm được báu vật gì đó. Ai nấy nổi ý xấu, ánh mắt lạnh lùng.

Lâm Tiêu lạnh băng nhìn Hứa Mạn, Triệu Vô Cực:

- Mấy vị cũng nghĩ vậy sao?

Trong chín người có sáu người là Nửa Bước Vương giả, còn lại ba là vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ. Khiến Lâm Tiêu e ngại là Hứa Mạn Di Thiên cung, thanh niên lưng công trọng kiếm. Khí thế của hai người rất đáng sợ, không phải Nửa Bước Vương giả bình thường.

Hứa Mạn nhú mày, khề thở dài:

- Nghĩ tình lúc trước người cứu tỷ muội Di Thiên cung, người giao ra thứ lấy trong nhà đá đi, Hứa Mạn ta bảo đảm người sẽ an toàn rời khỏi đây. Ta chỉ giúp được bấy nhiêu.

La Bàn cười khẩy nói:

- Mạn Nhi muội muội, làm vậy không ổn, ai biết hần giao ra báu vật có phải là lấy từ nhà đá không? Vậy đi, tiểu tử hãy giao hết báu vật trong không gian giới chỉ của người ra đây, đợi chúng ta tìm kiếm xong sẽ tha người đi, không thì . . .

Sát khí trong mắt La Bàn không cần nói rõ cũng biết. Nếu trong tình huống khác, đối với Lâm Tiêu cái gai trong mắt La Bàn sớm giết tới rồi, gã cần gì nói nhảm nhiều. Nhưng trước mặt Hứa Mạn, La Bàn đã cố gắng kiềm chế.

Lâm Tiêu cười phá lên:

- Ha ha ha!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, mặt không biểu tình nói:

- Xem ra không thương lượng được rồi.

La Bàn lạnh lùng cười:

- Thế nào? Người không đồng ý sao? Tiểu tử, người phải suy nghĩ cho kỹ vào!

La Bàn cao cao tại thượng nhìn xuống Lâm Tiêu, tràn ngập khinh thường.

Keng!

Đáp lại gã là Lâm Tiêu rút Lôi Đình đao ra.

La Bàn như thấy chuyện gì buồn cười, gã cười to bảo:

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người cho rằng bằng một mình người có thể chống lại đoàn người chúng ta sao? Ngây thơ quá. Một người trong chúng ta đủ đối phó người!

Mặt La Bàn vặn vẹo. Hứa Mạn nhú mày, thở dài.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Thử thì biết.

La Bàn ngừng cười, liếm môi nói:

- Như người mong muốn, đừng tưởng rằng người là Nửa Bước Vương giả thì ghê gớm lắm. Một mình ta dư sức đối phó người, hy vọng người có thể tiếp được một chiêu của ta, nếu không thì chết đi.

Ầm!

Ánh sáng đen bùng nổ, La Bàn lao nhanh hướng Lâm Tiêu, chém một nhát đao.

- Vô Cực Ma Dao, chém!

Ầm ầm ầm!

Đao quang màu đen hiện ra trong thiên địa, đao quang ngưng tụ đến mức tận cùng tung hoành không gì sánh được, hóa thành cột chống trời khổng lồ. Khối đen đáng sợ dọc theo đao quang khuếch tán, lực lượng khủng bố như núi lửa phun trào, trời sụp đất nứt, không gì địch nổi. Chỉ riêng khí thế đã làm ba cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đứng ở cửa nhà đá thụt lùi, mặt trắng bệch không dám nhìn gần.

Xoẹt!

Lâm Tiêu đối diện đòn công kích này, hần siết chặt Lôi Đình đao, lắc người. Ánh mắt Lâm Tiêu sắc lạnh nhìn thẳng tới trước.

Xoẹt!

Lâm Tiêu nắm bắt thời cơ không nhanh tương tượng nổi. Lâm Tiêu như lời quang chợt xuất hiện trước mặt La Bàn, chiến đao hóa thành biển sấm sét màu lam tuôn ra.

Ầm ầm ầm!

Đao quang lôi điện màu lam và đao quang ma khí đen va chạm giữa hư không. Chuyện khiến mọi người kinh hoàng xảy ra. Chỉ va chạm một lần, La Bàn bay ngược ra, ngực áo rách. Áo giáp nguyên khí phòng ngự thượng phẩm nứt rạn như mạng nhện. La Bàn há mồm học cả bãi máu, tròng mắt suýt lồi ra.

Một đao, La Bàn bị đánh bay ra ngoài.

Mọi người xoe tròn mắt.

La Bàn tức giận quát:

- Sao có thể như vậy!?

La Bàn cố gắng ngừng thể bay, đôi mắt tràn ngập khó tin. La Bàn là ai? Thiếu chủ Phái Vô Cực, tuy không sánh bằng thiên tài danh chấn Đế quốc Thần Võ như Hứa Mạn của Di Thiên cung, Triệu Vô Cực của Danh Kiếm sơn trang nhưng trong đế quốc cũng khá nổi tiếng, danh tiếng lan xa. Sao La Bàn có thể thua đối phương chỉ trong một chiêu?

Hai Nửa Bước Vương giả khác kinh kêu:

- La Bàn!

Hai Nửa Bước Vương giả bay ra một trái một phải bọc đánh Lâm Tiêu.

1014. Chương 1012: Lấy Một Địch Nhiều (1)

Mắt La Bàn đỏ ngầu:

- Lùi lại hết, tiểu tử này là của ta!

Tự tôn mãnh liệt khiến La Bàn không thể chấp nhận kết quả này, gã tức giận quát:

- Tiểu tử thối, thực lực của ngươi vượt dự đoán của ta, nhưng ngươi nghĩ như vậy là sẽ đánh bại được La Bàn ta sao? Ngây thơ quá! La Bàn ta là thiếu chủ của Phái Vô Cực, mới rồi ta chỉ sơ sẩy, giờ cho ngươi biết được thực lực thật sự của ta!

- Vô Cực Ma Công, Hoàng Tuyền Bích Lạc!

Ong ong ong!

Ma quang màu đen chói mắt bộc phát từ người La Bàn, thoáng chốc toàn thân gã bị ma quang đen bao phủ. Trong nhà đá âm khí lạnh lẽo, khói đen cuộn cuộn tràn ra từ khắp người La Bàn, đôi mắt gã đỏ như ác ma đi ra từ chín tầng địa ngục. Mặt La Bàn lạnh lùng hươu chiến đao màu đen chém xuống Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên điếc tai, đao khí thô to tung hoành không gì sánh được kèm theo uy thế không thể ngăn cản đến trước mặt Lâm Tiêu. Ma quang màu đen nuốt trọn Lâm Tiêu.

La Bàn cười lạnh lùng:

- Ha ha ha! Tiểu tử thôi, chết đi! Đắc tội La Bàn ta thì người đừng mơ sống sót ra khỏi đây!

Vô Cực Ma Công là võ học trấn phái của Phái Vô Cực, thuộc về công pháp thiên cấp cao giai, đệ tử bình thường không được phép tu luyện, một số thiên tài cao cấp cũng không thể. La Bàn tu luyện Vô Cực Ma Công vì nhờ thân phận thiếu chủ Phái Vô Cực. Vô Cực Ma Công tiểu thành ma uy ngút trời, hơn xa một số võ học bình thường, kết hợp đao pháp Hoàng Tuyền Bích Lạc cường đại, dù đối phương có mạnh mấy cũng chỉ có đường chết.

- Tiểu tử này xui quá, đắc tội ai không được cố tình đụng vào La Bàn sư huynh.

- La Bàn sư huynh là thiếu chủ Phái Vô Cực, võ giả bình thường sao có nội tình bằng sư huynh được?

- Vô Cực Ma Công là tuyệt học trấn tông của Phái Vô Cực, uy lực to lớn không gì sánh bằng, tiểu tử kia còn lâu mới đỡ nổi.

Nhóm người bàn tán xôn xao, cười khẩy. Hứa Mạn, Triệu Vô Cực nhú mày dăm chiêu.

Mọi người chưa trào phúng xong ma quang ngập trời phía trước chợt bùng lên, rồi vang tiếng nổ. Ma quang bao phủ nửa nhà đá bị xé đôi, một bóng người bay xéo ra.

Tiếng cười nhạt vang lên:

- Đây chính là thực lực thật sự của người sao? Chỉ đến thế là cùng.

Chân nguyên tinh thần bao phủ người Lâm Tiêu, lông tóc không tổn hao gì. Mặt Lâm Tiêu lạnh lùng, khi lướt qua La Bàn hấn chém tiếp một nhát đao. Đao quang xanh thẫm lóe qua không trung.

Phập phụt!

Nguyên khí phòng ngự thượng phẩm trên người La Bàn tan vỡ, gã bay ra ngoài, miệng phun máu như suối. Ngực La Bàn có một vết đao rất sâu, xung quanh miệng vết thương cháy đen khét lẹt, máu thịt nát bét.

- Cái gì?

- Vô Cực Ma Công bị phá?

Mấy người chặn cửa nhà đá biến sắc mặt, giật mình hét ầm lên.

Một đao đánh lùì La Bàn, Lâm Tiêu như tia chớp xông ra ngoài nhà đá. Nơi này không được rộng rãi, phe địch tận chín người, sáu cường giả đẳng cấp Nửa Bước Vương giả. Dây dưa với bọn họ chẳng bằng tập trung tìm nhiều báu vật hơn, trước đó đã có bảy Nửa Bước Yêu Vương vào trong thăm dò trước.

Ba Nửa Bước Vương giả chặn ngay cửa đang định hỗ trợ thấy Lâm Tiêu lao ra thì tức giận quát:

- Tiểu tử này định đi, mau, ngăn hấn lại ngay!

- Đừng để hắn chạy!

Ba Nửa Bước Vương giả tấn công Lâm Tiêu.

- Vô Song Kiếm!

- Bôn Thiên Quyền!

- Vô ương Vô Tác!

Ầm ầm ầm!

Ba luồng sáng chói lòa từ ba hướng ập đến, tầng tầng bao vây Lâm Tiêu. Các màu ánh sáng như dùng lũ xẹt qua chân trời. Lực lượng cường đại của Nửa Bước Vương giả gần như xé rách hư không, không gian gợn sóng.

Lâm Tiêu không tránh không né, mặt không biểu tình cứng rắn lao lên.

- Thông Thiên Nhất Dao!

Xoẹt!

Dao quang hùng dũng như thiên uy cắt qua, rẽ ba dòng lũ trước mặt. Lâm Tiêu lắc người lướt qua khe hở giữa ba Nửa Bước Vương giả.

Ba Nửa Bước Vương giả vừa kinh vừa giận hét lên:

- Đi đâu?

Khi Lâm Tiêu lướt qua ba Nửa Bước Vương giả lại công kích.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia hung ác:

- Cút!

Dao quang màu lam thấp thoáng trong không trung, ba Nửa Bước Vương giả học máu bay ngược, trợn tròn mắt tràn đầy khó tin.

Ba Nửa Bước Vương giả hợp sức nhưng bị đối phương một người đánh gục, khiến ba người mới đột phá đến Nửa Bước Vương giả trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, lòng tự tin tràn đầy không cách nào tin tưởng điều này. Ba cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ chặn ngoài cửa đá thì sợ hãi liên tục thụt lùi, không có can đảm ngăn cản Lâm Tiêu.

Tiếng than thở nhẹ nhàng vang vọng trong nhà đá:

- Ài.

Hứa Mạn nhíu mày chưa từng tấn công Lâm Tiêu rồi cuộc hành động.

- Lúc trước ngươi cứu tỷ muội Di Thiên cung nên ta không muốn ra tay với ngươi, nhưng bây giờ không thể không làm.

Thanh âm êm tai động lòng người chấm dứt, Hứa Mạn mặc váy tím thò tay phải ra. Trên bàn tay phải trắng như ngọc lấp lánh đốm sao chợt bắn ra vô số cánh hoa sắc bén. Cánh hoa bay đầy trời, vô cùng huyền lệ. Cánh hoa tím tầng tầng lớp lớp bao phủ Lâm Tiêu.

- Lạc anh tân phân tổng thị tình!

Cánh hoa tím rơi đầy trời, lòng Lâm Tiêu dâng trào trực giác nguy hiểm. Những cánh hoa bay theo gió, vô cùng rực rỡ, khiến người như rơi vào cảnh tiên. Nhưng nhìn kỹ thì thấy mỗi cánh hoa tím chứa ý cảnh đại đạo cực kỳ thâm sâu, do phù văn huyền diệu tổ thành, xinh đẹp, rực rỡ và trí mạng.

Đóa hoa nào cũng tương đương một kích của Nửa Bước Vương giả bình thường, nhiều cánh hoa kết hợp lại dễ dàng giết bất cứ võ giả mới vào Nửa Bước Vương giả.

- Hư tình giả ý, cực kỳ buồn cười, diệt!

Hứa Mạn vô cùng xinh đẹp, mắt sáng rực trắng, phiến phiến như ngọc, đủ làm nam nhân động lòng. Nhưng ở trong mắt Lâm Tiêu thì Hứa Mạn rất đáng ghét. Lâm Tiêu thúc giục chân nguyên tinh thần, Lôi Đình đao chém ra vòi rồng sấm sét thô to. Dao khí đầy trời bắn ra từ trung tâm vòi rồng cuốn tất cả cánh hoa tím trên bầu trời vào.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ, Lâm Tiêu chém ra vòi rồng đao khí nổ tung, cánh hoa rơi trời không còn một mống, bị cắt nát bấy.

Hứa Mạn đang cười mỉm liền há hốc mồm:

- Cái gì?

Hứa Mạn giật mình, nàng không ngờ đối phương dễ dàng chặn lại công kích của nàng.

Phá mưa hoa tím của Hứa Mạn xong Lâm Tiêu lạnh nhạt nói:

- Có qua mà không có lại thì không lếp hép.

Lâm Tiêu xoay người chém nhất đao.

Lâm Tiêu dung nhập chút cảm ngộ Vô Địch của mình vào nhất đao đó, kết hợp hai đao ý thập phẩm viên mãn vô tận, tuyệt vọng lại, phát ra ý cảnh khiến mọi người hoảng hốt tinh thần như rơi vào tuyệt vọng, mãi mãi không siêu sinh.

Về mặt Hứa Mạn lộ tia giãy dụa, khi đao quang đến trước mặt thì nàng thoát khỏi ý cảnh tuyệt vọng. Lôi quang màu lam ập tới khiến biểu tình Hứa Mạn cực kỳ khó xem, nàng cắn răng, trong tay bỗng cầm cái lục lạc màu lam.

Đình đang!

Lục lạc lắc, tiếng chuông trong trẻo tràn ngập nhà đá. Não mọi người nhói đau như bị ngàn vạn cây kim đâm vào óc, biểu tình vạn vạn hỗn loạn. Mặt Hứa Mạn lạnh lùng lắc lục lạc chặn lại đao quang của Lâm Tiêu.

Lục lạc to cỡ móng cái bỗng chốc trưởng to cỡ mấy trượng che đao quang.

1015. Chương 1013: Lấy Một Địch Nhiều (2)

Ầm!

Lục lạc và đao quang va chạm, sóng xung kích vô tận khuếch tán bốn phương tám hướng. Lâm Tiêu lù lù bất động, Hứa Mạn thì lùi hai bước, mái tóc bay lên rối tung, rất là chặt vật. Xung lực mãnh liệt làm mấy Nửa Bước Vương giả khác liên tục thụt lùi, mặt tái nhợt lại hộc máu.

Lâm Tiêu nhìn lục lạc trước mặt:

- Là chí bảo.

Lâm Tiêu bay vọt ra đường hầm bên ngoài nhà đá, thân nhẹ như én.

Hứa Mạn cắn môi đỏ, vẻ mặt hờn giận:

- Triệu Vô Cực, ngươi còn chờ gì không hành động?

Đáy mắt Hứa Mạn lóe tia sát khí.

Triệu Vô Cực công trọng kiểm liếc lục lạc trong tay Hứa Mạn:

- Thú vị.

Triệu Vô Cực nhìn Lâm Tiêu, khóe môi cong lên lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi cướp đi báu vật của chúng ta, còn đả thương người của chúng ta, giờ muốn đi mà được sao?

Keng!

Trọng kiếm ra khỏi vỏ, khí thế hùng hồn hủy thiên diệt địa bùng phát từ người Triệu Vô Cực. Đôi mắt Triệu Vô Cực lạnh băng chém một nhát kiếm vào Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Luồng kiếm quang thô to xuất hiện trong thiên địa. Kiếm quang tung hoành, cao mấy chục trượng ma sát vách đá bắn tung tóe hoa lửa, uy lực kinh thiên động địa.

- Triệu Vô Cực đại ca ra tay.

- Tốt quá, chỉ cần Triệu Vô Cực đại ca ra tay thì tiểu tử kia chết chắc!

- Giết hắn!

Đám người La Bàn bị thương thấy Triệu Vô Cực hành động thì vẻ mặt kích động. Triệu Vô Cực là thiên tài mấy trăm năm khó gặp trong Danh Kiếm sơn trang, thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Thần Võ. Thực lực Triệu Vô Cực rất đáng sợ, có tiếng là Bá Kiếm. Một năm trước khi Sinh Tử Quỳnh Lô chưa mở ra Triệu Vô Cực đã lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, tự đột phá cảnh giới Nửa Bước Vương giả. Hơn một năm nay Triệu Vô Cực luôn bế quan khổ tu, gần đây mới xuất quan. Không ai biết Triệu Vô Cực đã cường đại đến mức nào, có gã ra tay thì đối phương mạnh mấy cũng chết chắc.

Triệu Vô Cực vừa ra tay, nhóm người vẻ mặt thoải mái. Ở trong mắt bọn họ thì xác suất Lâm Tiêu sống sót bằng không.

Lâm Tiêu không dám khinh thường nhất kiếm của Triệu Vô Cực. Lâm Tiêu xoay người lại, mặt không biểu tình, tinh khí thần tụ tập cùng một chỗ.

- Phá!

Lâm Tiêu giơ cao Lôi Đình đao dốc sức chém ra nhất đao.

Ầm ầm ầm!

Đao quang và kiếm quang liên tục va chạm trong đường hầm bên ngoài nhà đá hình thành vòi rồng to lớn, giông tố bị lực lượng cường đại giằng co đầu tiên là sụp từ bên trong rồi bùng phát, để lại các dấu vết trên vách tường đá cứng rắn, phá hủy hết thảy.

Triệu Vô Cực kinh ngạc, lạnh nhạt nói:

- Ủa? Đỡ được một chiêu của ta? Đúng là có chút thực lực, tu luyện đến mức này chắc ngươi cũng là thiên tài đỉnh cao của thế lực nào đó. Tiếc rằng dù là ai thì hôm nay ngươi phải chết.

Triệu Vô Cực hồ hững như đang nói chuyện gì bình thường không quan trọng.

Lâm Tiêu dừng lại, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Cho rằng ta không có sức đánh lại sao?

Lâm Tiêu thay đổi ý định, tín niệm của hắn là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta thì ta trả lại gấp đôi. Đối phương năm lần bảy lượt tấn công hắn, nếu không cho đối phương một bài học nhớ đời thì hắn không còn tên là Lâm Tiêu nữa.

- Ủa? Tiểu tử kia không trốn, gan góc thật.

- Hắn nghĩ có thể chống đỡ được Triệu Vô Cực đại ca sao?

- Tiểu tử, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Đám người La Bàn mặt lạnh lùng áp sát. Vô giả lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, trở thành Nửa Bước Vương giả thì khả năng sinh tồn tăng gấp mấy lần. Lúc trước bọn họ bị thương nhờ đan dược, chân nguyên điều dưỡng đã phục hồi gần hết.

Hứa Mạn trở lại dáng vẻ bình thường, thản nhiên nói:

- Nếu ta là người sẽ chủ động giao ra thứ lấy được, có như thế thì ngươi mới có cơ hội sống.

Lâm Tiêu xì cười:

- Ngươi nghĩ ta gốc hay bản thân ngươi gốc vậy?

Đến lúc này Hứa Mạn còn nói câu đó, tưởng hẳn là đồ ngu sao? Lúc trước Hứa Mạn đã giấu kỹ sát ý trong mắt nhưng thần hồn của Lâm Tiêu cảm nhận được rõ rệt.

Trong Di Thiên cung có đủ loại người, tuy Hứa Mạn đẹp hơn đám người Từ Ly nhưng ở trong mắt Lâm Tiêu thì nàng xấu xí hơn bọn họ rất nhiều.

Hứa Mạn rất quê nhưng bên môi vẫn treo nụ cười:

- Người . . .!

Lòng Hứa Mạn sôi trào sát khí.

Triệu Vô Cực nhìn Lâm Tiêu chằm chằm:

- Được rồi.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Phải công nhận ta có chút thưởng thức người can đảm, đối diện Triệu Vô Cực ta đây còn dám nói câu đó. Nhưng rất nhanh người sẽ biết trước mạng sống thì lòng can đảm là thứ vô dụng cỡ nào.

Triệu Vô Cực đi ra khỏi nhà đá, nhìn thẳng mặt Lâm Tiêu, trọng kiếm phun ra nuốt vào ánh sáng, tư thế sắp sửa tấn công.

- Người rất tự tin, nhưng éch ngồi đấy giềng cũng rất tự tin, luôn cho rằng một khoảnh trời mình thấy là toàn thế giới.

Lâm Tiêu công nhận Triệu Vô Cực rất mạnh, so với với nhóm La Bàn, cùng là Nửa Bước Vương giả nhưng Triệu Vô Cực cường đại làm bọn họ phải ngước nhìn. Nhưng điều này không có nghĩa là Triệu Vô Cực thắng được Lâm Tiêu.

Trong võ giả cùng đẳng cấp Lâm Tiêu không sợ bất cứ ai, hẳn dư sức đứng trên tất cả.

Triệu Vô Cực lạnh lùng cười:

- Ngông cuồng!

Trong Đế quốc Thần Võ trước kia cũng có thiên tài trẻ nói chuyện kiểu đó với Triệu Vô Cực, cuối cùng đều chết trên tay gã. Mấy năm qua Triệu Vô Cực đã quên mất cảm giác người khác nói câu này với gã. Lâm Tiêu là lần đầu tiên dám ăn nói bỗ bã kể từ khi Triệu Vô Cực đột phá Quy Nguyên cảnh đến giờ.

La Bàn tiến lên trước, đôi tay cầm chiến đao màu đen ma khí âm trầm:

- Triệu Vô Cực đại ca, nói nhảm nhiều với hẳn làm gì? Trực tiếp tiếp giết đi, trong hang có nhiều đường lối, chắc không chỉ góc này có báu vật, đừng để người khác lấy mất.

Mấy người khác cũng xúm lại. Mấy cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ lên chặn đường lui của Lâm Tiêu, bọn họ không cần đánh nhau với hẳn, chỉ cần giúp một tay trong khi nhóm Nửa Bước Vương giả Triệu Vô Cực chiến đấu với Lâm Tiêu là đủ. Trong chiến đấu đẳng cấp này một kích bình thường đủ mang lại rắc rối lớn cho Lâm Tiêu.

Hứa Mạn thì cầm lục lạc, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra chút lạnh lùng.

Triệu Vô Cực liếc đám người La Bàn đứng sau lưng mình:

- Các người lui xuống.

Triệu Vô Cực nhíu mày nói:

- Đối phó tiểu tử như vậy còn cần các người cùng ra tay sao?

Đám người La Bàn khựng lại, cung kính lùi sang một bên:

- Cũng đúng, có Triệu Vô Cực đại ca ra tay, tiểu tử này chết chắc.

- Lúc trước ta đã cho người cơ hội, đáng tiếc người không nắm lấy, vậy hãy trả giá bằng mạng sống đi.

- Bá Kiếm Thức, Thiên Nguyệt Trảm!

Trọng kiếm bùng sáng, Triệu Vô Cực quát to. Tay phải cầm trọng kiếm chém xéo lên trên. Nhát kiếm chém vừa ra, khí tức bá đạo tràn ngập. Luồng kiếm quang như trăng khuyết tung hoành không gì sánh được công kích Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Kiếm ý thập phẩm viên mãn?

Trong nhát kiếm chứa kiếm ý cực kỳ khủng bố, kiếm ý này đại biểu bá đạo, giết chóc, khí thế xông thẳng tới trước. Chỉ có thiên tài kiếm đạo mới đưa kiếm ý lên thập phẩm viên mãn trong cảnh giới Nửa Bước Vương giả, dù là Vương giả Sinh Tử cảnh cũng không bao nhiêu người lĩnh ngộ được.

1016. Chương 1014: Bá Kiếm Triệu Vô Cực

Keng!

Lôi Đình đao ra khỏi vỏ, Lâm Tiêu hươu lôi quang xanh thẳm. Lâm Tiêu vận dụng vô tận, tuyệt vọng đao ý thập phẩm viên mãn đến tột đỉnh. Lâm Tiêu muốn giám định xem đao ý và kiếm ý của đối phương ai mạnh hơn.

Phập phụt!

Lôi quang xanh thẳm chứa đao ý vô tận, đao ý tuyệt vọng va chạm với kiếm quang chứa kiếm ý bá đạo, bùng nổ đi đùng đùng không dứt.

Lâm Tiêu biến sắc mặt nói thầm:

- Nguy rồi, ý chí vô đạo! Trong kiếm khí trừ kiếm ý bá đạo thập phẩm viên mãn ra còn có ý chí vô đạo đặc biệt cực kỳ cường đại.

Lâm Tiêu nhanh chóng thụt lùi. Phía trước, kiếm quang như vàng trắng khuyết điên cuồng ập đến hình thành lốc xoáy cường đại bao bọc Lâm Tiêu, nghiền áp.

- Phân Thân Hóa Ảnh quyết, bạo!

Vào phút nguy cấp người Lâm Tiêu nổ tung, tầng tầng lớp lớp bóng người bay đi bốn phương tám hướng. Kiếm quang khuấy động cắt tàn ảnh hóa thành chân nguyên tán loạn. Lâm Tiêu thừa dịp khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc né thoát. Kiếm quang chém hụt đánh vào vách tường phía sau tạo ra một khe rãnh dài mấy chục trượng, sâu gần trượng. Đá vụn rơi lộp bộp.

Triệu Vô Cực mỉm cười nói:

- Không tệ, né thoát được Thiên Nguyệt Trảm.

Lâm Tiêu cho rằng kiếm thức của Triệu Vô Cực chỉ là kiếm chiêu bình thường vậy là sai mười mươi. Ngày xưa Triệu Vô Cực vào bí cảnh viễn cổ tìm được kiếm thức này, nó vô cùng khủng khiếp, có thể phát huy chân nguyên mười phần trăm lên đến một trăm hai mươi phần, lực công kích cao gấp vô số lần. Kiếm chiêu bình thường tuyệt đối không thể sánh bằng.

- Triệu Vô Cực đại ca đúng là lợi hại.

- Chỉ một chiêu đã làm tiểu tử kia không chịu nổi.

Đám người La Bàn nhếch môi cười, thở phào nhẹ nhõm, tự tin vênh váo. Chỉ có Hứa Mạn vẫn giữ nghiêm túc, đối phương không đơn giản. Thực lực như Triệu Vô Cực bất hủ không thành vấn đề, nhưng nếu sơ sẩy thì cả nàng cũng khó tránh khỏi sẽ trả giá một ít.

Đương nhiên Hứa Mạn rất vui nhìn kết quả này.

Triệu Vô Cực cười khẩy nói:

- Chỉ có thể là cùng, lần này để xem ngươi làm sao né. Bá Kiếm Thức, Phân Kiếm Thuật! Chết đi!

Triệu Vô Cực lại chém một kiếm. Uy lực nhất kiếm này càng mạnh hơn, kiếm quang tách ra trong không trung. Một chia hai, hai chia bốn, bốn chia tám. Chớp mắt trong đường hầm toàn là kiếm quang, rậm rạp không có đường né. Mỗi đao quang chứa kiếm ý thập phẩm viên mãn, ý chí vô đạo.

Nếu là võ giả bình thường đối diện nhất kiếm này thì không còn đường phản kích. Điều duy nhất có thể làm là cứng rắn chống lại. Nhưng Lâm Tiêu là ai? Chưa từng có võ giả cùng đẳng cấp đánh bại được Lâm Tiêu cả.

- Phá!

Trước muôn vàn kiếm quang Lâm Tiêu không hề né tránh. Thần hồn cảm giác, liên kết giữa các kiếm quang hiện rõ trong đầu Lâm Tiêu. Lâm Tiêu tập trung chân nguyên tinh thần toàn thân vào một điểm nhanh chóng tuôn vào Lôi Đình đao, tư thế càng cuồng ngạo chém ra.

Răng rắc!

Đao quang của Lâm Tiêu với góc độ không thể tưởng tượng nổi đúng lúc chém vào giữa muôn vàng kiếm quang.

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang tan vỡ, Lâm Tiêu bay tới trước mặt Triệu Vô Cực.

Phập phụt!

Một luồng đao quang từ khi nào đến trước mặt Triệu Vô Cực, sắc bén chém hướng cổ họng của gã.

- Nhanh quá, ngăn lại!

Mí mắt Triệu Vô Cực co giật, da đầu tê dại. Triệu Vô Cực hơi trường kiếm chặn lại đao quang lạng lẽ xuất hiện, sức mạnh từ đao quang làm đôi tay Triệu Vô Cực run rẩy.

Triệu Vô Cực chưa kịp hoàn hồn thì Lâm Tiêu bắt đầu đột tấn công dồn dập lần hai. Từng đợt đao quang phô thiên cái địa từ mỗi góc độ không thể tưởng tượng nổi ập đến. Xuất chiêu thì như chân trời góc bể, khó mà nắm bắt. Tấn công dồn dập khiến Triệu Vô Cực liên tục thụt lùi.

Đám người nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Mặt Triệu Vô Cực đỏ rần, mới rồi gã còn trào phúng Lâm Tiêu ai ngờ giây sau chính gã bị hấn đè đầu đánh. Trái ngược mãnh liệt làm Triệu Vô Cực tức điên.

Triệu Vô Cực biết đạo lý phòng ngự lâu sẽ thua, gã rống to:

- Hoành Tảo Thiên Quân, mở ra!

Khí thế bá đạo không gì sánh bằng bùng nổ từ người Triệu Vô Cực, lực lượng cường đại chấn hư không run rẩy. Thừa dịp này Triệu Vô Cực chém thêm một nhát kiếm vào chiến đao của Lâm Tiêu, nhanh chóng thụt lùi ra sau, cơ thể âm thầm tích tụ chân nguyên chuẩn bị đột tấn công tiếp theo.

Trước khi Triệu Vô Cực đánh trả thì công kích của Lâm Tiêu đã đến.

- Vô Không Thần Chỉ!

Một ngón tay thô to hiện ra trong thiên địa ầm ầm nghiền hướng Triệu Vô Cực.

Đây là . . . Tuyệt học Huyền Chí môn? Tiểu tử này từ đâu đến? Hấn là đệ tử của Huyền Chí môn?

Thấy ngón tay này mọi người mí mắt co giật, nghi ngờ Lâm Tiêu là đệ tử của Huyền Chí môn. Vô Không Thần chỉ là công pháp thiên cấp trung giai, khá nổi tiếng trong đế quốc, mọi người đều nghe nói về nó. Nhưng rất nhanh mọi người vứt bỏ nghi ngờ. Huyền Chí môn không được xem như tông môn lớn trong Đế quốc Thần Võ, tông chủ chỉ là Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Nếu trong tông xuất hiện thiên tài như Lâm Tiêu, bọn họ là thiên tài đỉnh cao của Đế quốc Thần Võ không lý nào chưa từng nghe thấy.

Triệu Vô Cực lạnh lùng cười:

- Tài mọn. Người nghĩ Vô Không Thần Chỉ gì đó có thể đánh trúng được ta sao?

Triệu Vô Cực hóa thành luồng sáng chuyển động liên tục giữa hư không, dễ dàng tránh thoát Vô Không Thần Chỉ công kích.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Vậy sao?

Hư Không áo giáp hiện ra trên người Lâm Tiêu, trận pháp hư không lặng lẽ khởi động.

Ong ong ong!

Vô Không Thần Chỉ vốn bị Triệu Vô Cực dễ dàng né tránh thoảng chốc vượt qua khoảng cách không gian, ngón tay móng lung to lớn lấp lóe, ngay sau đó xuất hiện trước mặt Triệu Vô Cực. Trong đôi mắt kinh sợ của Triệu Vô Cực, ngón tay nhấn gã vào vách tường sau lưng.

Rào rào! Rào rào!

Nhiều đá vụn rơi xuống, bụi bay mù mịt, hỗn độn.

Đám người La Bàn la toáng lên:

- Triệu Vô Cực đại ca!

Thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Ta không sao.

Ầm ầm ầm!

Triệu Vô Cực bước ra từ bụi mù, chân nguyên hộ thể ngoài người gã vụn vụn, y phục rách rưới. Bộ dạng Triệu Vô Cực cực kỳ chật vật nhưng khí thế không giảm, đòn tấn công vừa rồi không gây vết thương nặng cho gã.

Mặt Triệu Vô Cực vụn vụn ánh mắt tàn nhẫn nói:

- Tiểu tử thôi, người đã chọc giận ta.

Triệu Vô Cực cất trọng kiếm.

Keng!

Triệu Vô Cực lấy ra thanh kiếm mỏng dài bốn thước trong không gian giới chỉ, kiếm chém hướng Lâm Tiêu.

Vù vù vù!

Kiếm quang sắc bén cắt qua, hư không dao động dữ dội tùy thời tan vỡ. Cảm giác vô cùng nguy hiểm nổi lên trong lòng Lâm Tiêu, hấn thụt lùi, Lôi Đình đao chém xéo ra.

Keng!

Lực lượng sắc bén đến tột đỉnh truyền đến từ kiếm quang. Lâm Tiêu biến sắc mặt, dừng chân nguyên hộ thể, khởi động trận pháp hư không thủ hộ trên Hư Không áo giáp mới chặn lại được kiếm quang công kích.

Lâm Tiêu cúi đầu nhìn Lôi Đình đao, hấn hút ngậm khí lạnh, chỗ bị kiếm quang chém trúng có một lỗ thủng nhỏ.

Lâm Tiêu ngược nhìn tế kiếm trong tay Triệu Vô Cực:

- Chí bảo có ấn ký Vương giả sao?

Lôi Đình đao là cực phẩm trong nguyên khí thượng phẩm, nguyên khí bình thường không thể nào để lại dấu vết trên Lôi Đình đao, chỉ có chí bảo mới làm được. Hơn nữa đó phải là thượng phẩm trong chí bảo.

1017. Chương 1015: Hai Chí Bảo

Nghĩ lại cũng đúng, với thiên phú, thực lực, bối cảnh của Triệu Vô Cực có một món chí bảo không có gì đáng ngạc nhiên.

Lôi Đình đao đi theo Lâm Tiêu đã một thời gian. Lúc Lâm Tiêu ở đẳng cấp Quy Nguyên cảnh, Lôi Đình đao là báu vật vô cùng quý hiếm. Nhưng khi Lâm Tiêu đến Nửa Bước Vương giả, Lôi Đình đao là nguyên khí thượng phẩm dần mất đi công hiệu cường đại. Chỉ vì binh khí Vương giả quá hiếm hoi, muốn tìm ra binh khí Vương giả thích hợp với mình đã khó càng khó hơn nên Lâm Tiêu tạm thời không có ý nghĩ gì.

Lâm Tiêu thâm đặt quyết tâm:

- Lôi Đình đao nguyên khí thượng phẩm không tính quá mạnh trong Nửa Bước Vương giả nhưng cũng không yếu, ít nhất trừ binh khí Vương giả ra mấy vũ khí khá hoàn toàn không thể phá hủy Lôi Đình đao. Hy vọng trước khi đột phá Sinh Tử cảnh sẽ tìm ra binh khí Vương giả nào tiện tay.

Một món vũ khí tốt giúp ích rất nhiều cho võ giả, đủ làm võ giả điên cuồng theo đuổi.

Trong đầu Lâm Tiêu nổi lên các suy nghĩ.

Triệu Vô Cực đứng đối diện nhìn Hư Không áo giáp trên người Lâm Tiêu, ánh mắt trầm trọng:

- Hư Không áo giáp, người là đệ tử của Vô Không môn Đế quốc Thiên Huyền?

Vô Không môn là một trong mấy tông môn đỉnh cao nhất Đế quốc Thiên Huyền, thế lực nó mạnh không thua gì Danh Kiếm sơn trang Đế quốc Thần Võ. Vô Không môn nổi tiếng có thù sẽ trả, nếu biết Triệu Vô Cực truy sát đệ tử Vô Không môn chắc chắn sẽ không tha cho gã.

Đám người La Bàn mặt xanh mét, bọn họ nhìn Lâm Tiêu lẻ loi một mình, còn tưởng rằng hắn là tán tu, ai dè đối phương là đệ tử của Vô Không môn Đế quốc Thiên Huyền. Về địa vị, Phái Vô Cực của La Bàn tuy cũng có Vương giả Sinh Tử cảnh nhưng không bao giờ sánh bằng bá chủ Đế quốc Thiên Huyền như Vô Không môn? Trong phút chốc nhóm người La Bàn lòng thấp thỏm do dự liếc nhau, mắt lóe tia hung ác. Vô Không môn thì sao? Danh Kiếm sơn trang, Di Thiên cung đều là một trong các thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Thần Võ, sao có thể e sợ bối cảnh của tiểu tử này? Hơn nữa giết tiểu tử này rồi còn ai biết bọn họ ra tay?

Trong phút chốc Triệu Vô Cực, Hứa Mạn sôi trào sát khí, càng muốn giết Lâm Tiêu hơn.

Lâm Tiêu không ngờ một bộ Hư Không áo giáp khiến đám người Triệu Vô Cực suy nghĩ rất nhiều, nhưng dù có biết thì hắn cũng chẳng giải thích.

Triệu Vô Cực nháy mắt với Hứa Mạn, gã lắc người, không cho Lâm Tiêu cơ hội thở dốc, tế kiếm liên tục đâm ra.

Xẹt xẹt xẹt!

Từng luồng kiếm quang sắc bén tuôn ra trong không trung. Hư không bên mép kiếm quang kéo một vệt tơ đen hẹp dài. Thanh âm như dao rọc vải vang lên, hư không tùy thời tan vỡ. Sợi tơ đen tựa cực quang từ bốn phương tám hướng quấn quanh, bao phủ không gian quanh người Lâm Tiêu.

Triệu Vô Cực ánh mắt hung ác nói:

- Để xem lần này người làm sao trốn?

Nhưng khi Lâm Tiêu quay về đại điện liền ngăn người, toàn bộ tượng đá trong đại điện đã hoàn toàn biến mất, cửa thông đạo cũng không thấy, chỉ còn một thông đạo đi thông dưới lòng đất hiện rõ bên dưới.

- Địa phương thật sự là quỷ dị, xem ra người kiến tạo huyết động này là một người cực kỳ cường đại, nếu ta không đoán sai, hẳn là một không gian độc lập, bởi vậy quy tắc không gian khác với bên ngoài, những nơi đã đi qua tùy thời đều sẽ có biến hóa.

Thanh âm Long gia đột nhiên truyền tới.

Lâm Tiêu ngăn ra, vui vẻ nói:

- Long gia, vừa rồi người đi đâu? Vì sao không thấy người có động tĩnh gì!

- Vừa rồi ta đang quan sát kết cấu không gian này, sao vậy, chẳng lẽ chỉ là vài tiểu mao tặc cũng cần ta xuất hiện?

Long gia bĩu môi:

- Nếu ta đoán không sai, hai người chạy thoát vừa rồi hẳn vẫn còn trong huyết động này.

- Còn ở nơi này?

Lâm Tiêu ngăn người.

- Đúng vậy, bởi vì họ thi triển Không Gian Chi Tinh rời đi, mà một người là bị ý chí vương giả phong ấn trong cơ thể mang đi, nơi này lại là một bí cảnh không gian, vô luận là phương pháp nào đều không thể đem họ rời khỏi bí cảnh này.

Lâm Tiêu gật gật đầu, rốt cục hiểu rõ ý tứ của Long gia.

- Một khi đã như vậy, bọn hắn phải hi vọng sẽ không gặp lại ta đi, nếu không ta rất khó cam đoan lại để cho bọn hắn chốn thoát thêm một lần nữa.

Khóe môi Lâm Tiêu lộ ra nụ cười lạnh lùng.

1021. Chương 1019: Không Gian Khô Lỗi

Giờ phút này, ở bên trong một thông đạo khác thân hình Triệu Vô Cực lặng yên xuất hiện.

- Tiểu tử chết tiệt, dám làm cho ta chật vật như thế, chờ khi nào ta gặp lại hắn, nhất định đem hắn băm thành vạn đoạn, nghiền xương thành tro!

Triệu Vô Cực nổi trận lôi đình, vẻ mặt phẫn nộ, nhưng khi hắn chứng kiến hoàn cảnh chung quanh, sắc mặt không khỏi biến đổi.

- Sao lại thế này? Vì sao ta còn ở trong đây?

Triệu Vô Cực nhìn quanh bốn phía, vách tường tối đen, chung quanh vô cùng âm trầm, trong lòng không khỏi có chút phát lạnh, lúc trước khi cha hắn lưu lại một đạo ý chí vương giả vào người hắn, rõ ràng nói cho hắn biết một khi ý chí trong thân thể thức tỉnh, vô luận hắn đang ở địa phương nào, cấm địa hay bí cảnh, đều có thể mang theo hắn ra ngoài, thoát khỏi chạy thoát, nhưng hết thấy cảnh tượng trước mắt cũng làm cho hắn thật kinh hãi.

Cha hắn tuyệt đối không khả năng lừa hắn, như vậy điều duy nhất có thể lý giải chính là huyết động mà hắn đi vào khác với cấm địa hay bí cảnh bình thường, thậm chí ý chí của cha hắn cũng không thể đưa hắn rời khỏi nơi này.

Phát hiện này làm Triệu Vô Cực cảm thấy cực kỳ bất an.

Oanh!

Đúng lúc này trong thông đạo phía trước đột nhiên xuất hiện bốn hắc ảnh cao lớn.

- Là Nửa Bước Yêu Vương!

Vừa nhìn thấy ánh mắt những thân ảnh kia, trong lòng Triệu Vô Cực chấn kinh.

- Nhân loại!

- Giết!

Căn bản không hề dây dưa, bốn Nửa Bước Yêu Vương rút gào lao tới, một đám chém ra móng vuốt, phóng xuất ra yêu nguyên khủng bố.

Sưu!

Triệu Vô Cực lập tức vùng kiếm chém tới, ngay sau đó điên cuồng bỏ chạy, với thực lực của hắn nếu bình thường gặp được vài đầu Nửa Bước Yêu Vương cũng chưa chắc sẽ phải trốn, nhưng trước đó hắn đã bị Lâm Tiêu dọa vỡ mật, hoàn toàn mất đi dũng khí đối chiến.

Oanh long long...

Sau lưng không ngừng có yêu nguyên khủng bố tập kích, Triệu Vô Cực vừa cố gắng bay thật nhanh vừa tận lực ngăn cản, đột nhiên ánh mắt của hắn sáng ngời, chỉ thấy trước mặt xuất hiện thông đạo tối đen, cũng không biết đi thông nơi nào.

- Đi!

Triệu Vô Cực không chút do dự, trực tiếp nhảy vào bên trong.

Sưu sưu...

Vài đầu Nửa Bước Yêu Vương cũng theo sát phía sau biến mất bên trong thông đạo.

Ở trong một thông đạo khác nơi bí cảnh này.

Hứa Mạn đứng lên, thở ra một hơi thật dài.

- Trải qua thời gian dài tu dưỡng, thương thế của ta đã khôi phục, nhưng huyết động này thật sự là quỷ dị, Không Gian Chi Tinh mà cung chủ cấp cho ta lại không thể đem ta rời khỏi nơi này.

Hứa Mạn sầm mặt, lấy ra một ngọc phù:

- Đây là hộ thân phù mà cung chủ đưa cho ta, chỉ cần bóp nát nó, vô luận cung chủ ở nơi nào đều có thể cảm ứng được chỗ ở của ta.

Vừa lẩm bẩm, Hứa Mạn vừa bóp nát ngọc phù trong tay.

- Không biết tới khi nào cung chủ mới tìm được nơi này, chờ ta đi ra ngoài, cần phải cho tiểu tử đó hối hận hết thấy những gì hắn đã làm!

Hung hăng cắn răng, Hứa Mạn cắn thận bay vút về phía trước.

Cùng lúc đó, bên trong một dãy núi gần đế đô Đế quốc Thần Võ.

Đây là một mảnh cự kiếm thạch lâm, từng cây thạch kiếm dài từ mười tới hơn trăm trượng dựng thẳng trong núi, xa xa nhìn lại giống như một mảnh kiếm trủng thật lớn, tản mát ra khí tức hùng hậu uy nghiêm.

Trên dãy núi nằm tại cự thạch kiếm lâm, một dãy kiến trúc phong cách cổ xưa sừng sững, chính là Danh Kiếm sơn trang tiếng tăm lừng lẫy trong Đế quốc Thần Võ.

Bên trong một căn phòng gỗ nằm sâu trong trang viên, một trung niên mũi ưng lưng đeo trường kiếm đứng bật dậy, vẻ mặt kinh hãi.

- Ý chí vương giả mà ta lưu vào thân thể Vô Cực đã bị kích hoạt, Vô Cực không phải là đã rời khỏi Sinh Tử Quỳnh Lâu rồi hay sao? Rốt cục là ai? Lại làm cho Vô Cực lâm vào nguy cảnh như vậy, không được, ta nhất định phải tìm được hắn!

Sát khí lan tràn, trung niên nhắm mắt lại, trong cơ thể đột nhiên tản mát ra từng đạo lực lượng quỷ dị, tựa hồ đang cố gắng liên kết với nơi nào đó trong hư không, một lát sau hần chợt mở mắt.

- Cũng may, căn cứ ý chí tán loạn truyền tới, Vô Cực còn ở trong Đế quốc Thần Võ, khoảng cách không xa không gần, tựa hồ là phương hướng Sơn mạch Thiên Vãn, nếu có Vương giả Sinh tử cảnh ra tay với Vô Cực, hiện tại ta đuổi qua đã không còn kịp rồi, không được, quyết không để Vô Cực có việc gì!

Trong ánh mắt hiện lên một tia kiên quyết, trên người trung niên đột nhiên bắn ra quang mang, nếu giờ phút này có sinh tử cảnh nhìn thấy nhất định sẽ chấn động, bởi vì đây là cảnh tượng chỉ có võ giả thiêu đốt bốn nguyên máu huyết mới có thể hình thành.

- Vô Cực, con phải chờ cha, nếu để cho cha biết là ai dám ra tay với con, Triệu Vô Tuyệt này nhất định phải diệt cửu tộc của hần!

Xé rách hư không, trung niên bước vào bên trong, nháy mắt biến mất.

Lâm Tiêu chậm rãi đi xuống cầu thang, cả thông đạo tối đen, nhưng nhờ vào thần hồn Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được hết thấy cảnh tượng chung quanh, hoàn toàn hiện rõ trong đầu của hần.

Hai bên thông đạo có những hình ảnh điêu khắc quỷ dị, nhìn qua có chút thần bí, những điêu khắc tựa hồ giảng thuật một cuộc đại chiến thời viễn cổ, làm cho người ta có cảm giác vô cùng thâm thiết.

Oanh long!

Phía trước đột nhiên truyền tới kịch chấn mãnh liệt, khí tức làm người sợ hãi tỏa khắp.

- Sao lại thế này?

Lâm Tiêu nhanh chóng bay về phía trước, thần hồn thẩm thấu đi qua.

Chỉ thấy trong một tòa đại điện rộng rãi, ba đầu Nửa Bước Yêu Vương đang đại chiến cùng một pho tượng màu đen cổ quái, pho tượng đầu bò long thân, mỗi kích đều kinh thiên động địa, lực lượng khủng bố tới cực điểm, mà sau pho tượng là một bia đá phong cách cổ xưa, tản mát ra khí tức cường đại thần bí.

Mục đích của ba Đầu Nửa Bước Yêu Vương là bia đá cổ xưa kia, ánh mắt như lửa nóng, điên cuồng tiến công, nhưng thực lực pho tượng màu đen quá mạnh mẽ, giơ tay nhắc chân mang theo không gian lực lan tràn, mặc cho ba đầu Nửa Bước Yêu Vương tấn công thế nào cũng chỉ chiến được ngang tay, cho nên trong hợp nhất thời trở thành đôi bên giằng co.

- Thực pho tượng kia thật mạnh!

Thần hồn Lâm Tiêu quan sát chiến trường, trong lòng thầm giật mình, so sánh với pho tượng hần gặp được trên thông đạo pho tượng đầu bò long thân này cường đại hơn rất nhiều, hơn nữa vô cùng cứng rắn, mà thực lực 3 con yêu thú này cực kỳ đáng sợ, so sánh với Huyết Sắc Cự Long mà hần gặp được trong Sinh Tử Quỳnh Lâu không khác là bao nhiêu, một trảo đánh ra đủ hủy thiên diệt địa, nhưng không thể lưu chút dấu vết gì trên pho tượng kia, không biết pho tượng được làm từ chất liệu gì.

Mà tốc độ pho tượng cực nhanh, dù ba Đầu Nửa Bước Yêu Vương dùng nhiều biện pháp cố gắng đi vòng qua nó cũng vô ích, thân thể to lớn của nó canh giữ trước bia đá, dù sao hình thể ba Đầu Nửa Bước Yêu Vương vô cùng khổng lồ, mỗi đầu đều hơn trăm thước, với thể tích ngang nhau muốn đi vòng qua thật sự khó khăn.

Lực phá hoại mạnh nhất chính là công kích của pho tượng đều mang theo không gian lực, làm người rất khó tránh né, cũng may công kích của nó bình thường, hần ở cảnh giới Nửa Bước Vương Giả, mặc dù liên tục đánh trúng ba Đầu Nửa Bước Yêu Vương nhưng chỉ làm bị thương mà không thể gây trí mạng.

1022. Chương 1020: Thiên Mạng Khả (1)

- Không ngờ là không gian khôỉ lỗi, xem ra người chế tạo huyết động này có trình độ về không gian thật không kém ah.

Thanh âm Long gia truyền tới.

- Không gian khôỉ lỗi là gì?

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi.

- Khôỉ lỗi là vật phẩm mà một ít cường giả thời xưa dùng tài liệu đặc thù luyện chế ra, thường thường cần nhiều học vấn như luyện kim học cùng trận pháp kết hợp lại, là một môn kỹ thuật cực kỳ huyền diệu, thậm chí không kém hơn thuật luyện đan, ở thời xa xưa có một tông môn đặc biệt luyện chế khôỉ lỗi tên là Vạn Vật tông, luyện chế ra khôỉ lỗi thậm chí có thể đánh ngang với thánh giả, là một trong những đại tông môn cực mạnh năm xưa, nhưng bởi vì quá trình luyện chế khôỉ lỗi quá mức gian nan, hơn nữa truyền thừa cực kỳ phức tạp, muốn tìm được truyền nhân thích hợp thật sự quá khó khăn, bởi vậy dần dần pháp môn luyện chế khôỉ lỗi biến mất trong lịch sử, Vạn Vật tông cũng mai một, cuối cùng mai danh ẩn tích.

Long gia tiếp tục giải thích:

- Luyện chế khôỉ lỗi theo ta được biết trọng yếu chính là tài liệu, trận văn cùng áo nghĩa, tài liệu cũng không đơn giản, tài liệu càng mạnh cường độ khôỉ lỗi càng lớn, nếu như ta không đoán sai, đầu pho tượng màu đen kia hẳn là dùng Ma Linh Chân Thiết luyện chế mà thành, Ma Linh Chân Thiết là tài liệu vương phẩm, đừng nói là ba tiểu tử trước mắt ngươi, dù là cao thủ cấp yêu vương cũng rất khó phá hủy, mà trận văn đạt tới trình độ này được đặt bên trong khôỉ lỗi, đây là do người luyện chế phòng ngừa địch nhân phá hủy trận văn như cách của ngươi đã làm, mạnh nhất chính là áo nghĩa, một ít khôỉ lỗi sự cường đại có thể đem áo nghĩa dung nhập vào khôỉ lỗi, như khôỉ lỗi kia, khôỉ lỗi sự luyện chế đã nhốt đánh một bộ phận không gian áo nghĩa vào bên trong, tuy cực loãng nhưng một khi sát nhập áo nghĩa đi vào, đại biểu trình độ thâm sâu của khôỉ lỗi sự.

Trong lòng Lâm Tiêu thật cảm khái, Đại lục Thương Khung thần bí khó lường, những điều hắn biết thực sự vẫn còn rất ít.

- Về phần tấm bia đá sau lưng khôỉ lỗi, hiển nhiên là công pháp yêu tộc, đối với ngươi mà nói không tác dụng gì, pho tượng màu đen kia hẳn là khảo nghiệm nếu muốn được bia đá.

Long gia bữu môi nói.

Công pháp yêu tộc? Lâm Tiêu nghĩ tới lúc trước lấy được Yêu Linh Bát Quyển từ chỗ Thiên Mạng Vương, đó cũng là một bia đá, xem ra yêu tộc thật thích đem công pháp khắc vào trong bia đá.

Nhìn bia đá trong lòng Lâm Tiêu không khỏi lửa nóng, tuy hắn không dùng được nhưng Phân thân Toàn Địa Giáp có thể tu luyện, nghĩ vậy thân hình hắn chậm rãi tới gần đại điện, trong mắt chợt lóe tinh quang lao vào trong điện.

Sưu...

Đem thân pháp thúc giục tới mức tận cùng, Lâm Tiêu hóa thành một đạo hắc quang lao thẳng tới tấm bia đá bên trong đại điện.

- Là nhân loại!

- Tiểu tử nhân tộc!

- Còn muốn cướp bảo vật yêu tộc chúng ta!

Ngay trong nháy mắt Lâm Tiêu tiến vào đại điện, ba Nửa Bước Yêu Vương liền cảm ứng được Lâm Tiêu, nhưng chúng không có chút hành động nào, trong đôi mắt lộ ra thần sắc hài hước, cùng nhau lui ra một bước.

Ba Nửa Bước Yêu Vương liên thủ còn không vượt qua được pho tượng khôỉ lỗi, chẳng lẽ tiểu tử nhân tộc cho rằng mình có thể đi qua? Thật buồn cười!

Quả nhiên, khi phát hiện hành động của Lâm Tiêu, pho tượng chợt động, ầm vang một tiếng móng vuốt sáng bóng xé rách không khí, như ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh thẳng tới Lâm Tiêu, không gian ba động quỹ dị cơ hồ chỉ nháy mắt đã đi tới trên đỉnh đầu của hắn.

Nhìn thấy móng vuốt sắp vỗ xuống đầu Lâm Tiêu, bỗng nhiên Hư Không khải giáp hiện lên, không gian lực khởi động, thân thể hắn đột nhiên biến mất.

Oanh!

Móng vuốt thật lớn đánh vỡ không khí, yêu nguyên mãnh liệt đập xuống nhất thời đánh hụt vào khoảng không.

- Cái gì?

Vốn định xem cuộc vui, ba đầu Nửa Bước Yêu Vương trừng lớn đôi mắt, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Bá bá bá...

Ngay sau đó, thân hình Lâm Tiêu hiện ra cách vài trăm thước, chỉ vài lần lóe thân đã đi tới trước bia đá, cũng không nhìn kỹ, vung tay trực tiếp đem tấm bia phong cách cổ xưa thu vào trong không gian Thương Long Tí, xoay người muốn rời đi.

- Ngao rống...

Tấm bia đá biến mất, pho tượng đen phát ra tiếng gầm rú thật lớn, móng vuốt ầm ầm đánh xuống chỗ Lâm Tiêu.

Xoát...

Thân hình Lâm Tiêu chợt lóe, lần thứ hai thi triển Hư Không Chuyển Hoán, đôi mắt pho tượng tản ra u quang, từng đạo không gian lực vô hình tản ra, gắt gao khóa chặt Lâm Tiêu, móng vuốt chớp động lặng yên xuất hiện cách vài trăm thước, nơi đó là địa phương Lâm Tiêu xuất hiện.

Pho tượng đen có thể bắt giữ được quỹ tích chuyển hoá hư không của hắn.

Thương!

Nếu đổi lại là võ giả bình thường, chỉ sợ rất khó né tránh một kích này, nhưng Lâm Tiêu tựa hồ sớm có chuẩn bị, thân hình vừa xuất hiện nháy mắt đã chém ra Lôi Đình đao, đao mang xanh thẫm lướt qua không gian, phút chốc chém lên móng vuốt đang chụp xuống, một tiếng ầm vang, áo bào trên người Lâm Tiêu dập nát, đồng thời thân thể nương theo cổ cự lực bay ra, hướng thẳng tới thông đạo cách đó không xa.

- Muốn chết!

Một đầu Nửa Bước Yêu Vương Ngu Viêm Địa Thử ánh mắt âm lãnh, thân hình chợt nhoáng lên, tốc độ nháy mắt bạo tăng, hóa thành vài đạo tàn ảnh cực lớn vô cùng sống động, móng vuốt hung hăng phách xuống đầu Lâm Tiêu.

- Ảnh ảo nghĩa thật cường đại!

Hai mắt Lâm Tiêu hí lại, trong cảm giác của hắn tàn ảnh Ngu Viêm Địa Thử giống nhau như đúc, căn bản không thể nhận ra bản thể lẫn tàn ảnh, dù là tinh thần lực của hắn cũng không cách nào phân biệt được.

Yêu nguyên tàn ảnh bình thường vốn không thể làm được điểm này, mà phương diện lĩnh ngộ ảnh ảo nghĩa của Ngu Viêm Địa Thử cực kỳ cường đại, dung nhập vào bên trong thân pháp mới hình thành tình huống như thế.

- Nhân loại nhỏ nhoi cũng dám cướp đồ vật của chúng ta, ở lại đây cho ta!

Mấy móng vuốt đồng thời vung lên, bao phủ hư không phạm vi trăm thước, làm cho người ta không thể phân biệt thật giả, đồng thời hắc sắc yêu nguyên đập xuống hình thành một mảnh hắc mạc lớn vài trăm thước, phòng ngừa Lâm Tiêu thi triển Hư Không Chuyển Hoán thoát đi.

Sưu sưu...

Hai đầu Nửa Bước Yêu Vương còn lại cũng xông tới, phong tỏa hai bên khác.

- Đừng cho tiểu tử đó chạy!

- Giết hắn, đoạt lại tấm bia đá!

Hai Nửa Bước Yêu Vương quát to, trong ánh mắt vừa mừng vừa sợ.

- Cút ngay!

Gặp ba Nửa Bước Yêu Vương tập kích, trong mắt Lâm Tiêu hiện vẻ lạnh lùng, chém thẳng một đao vào một tàn ảnh của Ngu Viêm Địa Thử, ý cảnh Thông Thiên Nhất Đao hiển lộ, đao ý thập phẩm cường đại tung hoành.

Một tiếng ầm vang, tàn ảnh đầy trời dập nát, Ngu Viêm Địa Thử rống to một tiếng, thân hình bay ngược ra ngoài.

- Tiểu tử nhân loại làm sao biết chân thân của ta?

Ngu Viêm Địa Thử vô cùng kinh sợ, thân là hắc ám thuộc tính, nó có thiên phú sâu đậm với ảnh ảo nghĩa, còn sát nhập thuật phân thân nên có tính mê hoặc rất mạnh, rất ít yêu thú nhìn thấu, không nghĩ tới nhân loại trước mắt chỉ quan sát là nhận ra được ảnh ảo nghĩa của nó.

Sưu...

Đánh bay Ngu Viêm Địa Thử, phong tỏa của ba Nửa Bước Yêu Vương còn chưa hình thành đã bị đánh tan, thân thể Lâm Tiêu hóa thành lưu quang, thúc giục Hư Không Chuyển Hoán chỉ vài lần lóe thân đã biến mất trong đại điện.

1023. Chương 1021: Thiên Mang Khải (2)

- Đuổi!

- Nhân loại đáng chết!

Ba Nửa Bước Yêu Vương nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi theo phía sau, nhưng chúng làm sao theo kịp Lâm Tiêu, thông đạo gặp ghềnh sâu thẳm, phân nhánh vô số, chỉ lát sau đã mất đi tung tích của hắn.

Ba Nửa Bước Yêu Vương giận dữ, yêu nguyên khủng bố thổi quét, đem thông đạo đánh nổ tung, đá vụn bay tán loạn.

Bên trong một thông đạo cách mấy chục dặm nơi đó, Lâm Tiêu bình yên khoanh chân ngồi, lấy ra tấm bia đá, hiện tại hắn khẩn cấp xem qua.

Tấm bia đá dài cùng rộng tới mấy thước, bên trên chạm khắc văn tự cổ xưa, như ẩn chứa ma lực vô tận.

Lâm Tiêu phân ra một tia thần hồn lặng lẽ thẩm thấu vào trong bia đá.

Oanh!

Thần hồn Lâm Tiêu vừa xâm nhập vào bia đá, một cỗ khí tức làm người sợ hãi tràn ngập, cỗ khí tức thật mãnh liệt làm tâm thần hắn khuấy động, thần hồn như sa vào sóng biển mênh mông, tùy thời đều có thể bị hủy diệt.

- Giữ vững cho ta!

Sắc mặt Lâm Tiêu tái nhợt, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, gắt gao giữ vững tâm thần, toàn lực vận chuyển tâm pháp Cửu Ngự Phân Thần thuật, lúc này mới đem thần hồn của mình ổn định lại, đồng thời từng luồng tin tức huyền diệu thông qua thần hồn không ngừng dưng mãnh tràn vào trong đầu Lâm Tiêu, đại lượng tin tức làm đầu óc của hắn cơ hồ sắp nổ tung.

Sau một lúc lâu tin tức mới ngừng lại, tinh thần Lâm Tiêu rốt cục đã khôi phục bình tĩnh.

- Không Gian Phong Bạo!

Cẩn thận chửi vuốt tin tức trong đầu mình, Lâm Tiêu rung động thật sâu, bên trong tấm bia đá ghi chép lại võ học về Không Gian Phong Bạo, lợi dụng việc nắm giữ không gian ảo nghĩa cùng tâm pháp độc đáo trong võ học, đem lực lượng không gian chuyển hóa thành một cỗ công kích cực kỳ cường hãn, luyện tới mức tận cùng nâng tay có thể phá nát không gian, đủ hủy thiên diệt địa.

- Không Gian Phong Bạo này là một môn bí pháp đem không gian ảo nghĩa dung nhập vào công kích, nhất định phải nắm giữ không gian ảo nghĩa mới có thể thi triển, hơn nữa không những yêu cầu có thể tu luyện mà nhân loại cũng làm được, nhưng tạm thời không có trợ giúp gì cho ta, chỉ khi nào lĩnh ngộ không gian ảo nghĩa đột phá tới sinh tử cảnh mới có thể chân chính phát huy ra uy lực của nó.

Lâm Tiêu lẩm bẩm, mắt lóe tinh quang, thu lại tấm bia đá.

- Đi!

Thu hồi bia đá, Lâm Tiêu lóe thân biến mất trong thông đạo, tiếp tục tiến vào sâu bên trong huyết động.

Bên trong một thạch mộ phong cách cổ xưa.

- Ha ha ha, ông trời thật là chiều cố ta, lại cho ta đạt được một kiện vương giả chi binh!

Bên trong thạch mộ, Triệu Vô Cực vuốt ve một kiện áo giáp ngăm đen, thân hình run rẩy, mặt đỏ bừng, trong ánh mắt tràn ngập kích động.

Vừa rồi hắn bị bốn Nửa Bước Yêu Vương đuổi giết, hoảng hốt chạy bừa, không biết mình chạy tới địa phương nào, trong lúc vô ý tiến vào thạch mộ, chiếm được áo giáp ngăm đen này.

Áo giáp này thoát nhìn thật giản dị, nhưng chỉ cần tâm thần thẩm thấu bên trong là có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh khủng tới mức tận cùng truyền ra, cỗ lực lượng vô cùng rộng rãi, mạnh mẽ như Triệu Vô Cực cũng có cảm giác kinh hãi, hiển nhiên vượt xa cấp bậc hiện tại của hắn.

- Thiên Mang Khải sao...

Trên áo giáp có một hàng chữ nhỏ, Triệu Vô Cực lập tức khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tế luyện.

Vương giả chi binh chính là vũ khí chỉ có Vương giả Sinh tử cảnh mới có thể nắm giữ, Triệu Vô Cực chỉ đạt tới Nửa Bước Vương Giả, khoảng cách lại còn kém rất xa, vừa tế luyện phải dùng hơn một canh giờ mới tạm thời nắm giữ Thiên Mang Khải.

Tâm thần Triệu Vô Cực vừa động, áo giáp tối đen hóa thành một đạo hắc mang bao phủ thân thể hắn, từ xa nhìn lại giống như mặc một bộ áo giáp màu đen, tản ra vẻ sáng bóng thâm trầm.

- Để thử xem uy lực Thiên Mang Khải!

Triệu Vô Cực cầm trường kiếm màu đen hung hăng chém lên ngực của mình.

Lực phản chấn mãnh liệt truyền tới, tay phải Triệu Vô Cực run lên, hắc mang trên thân kiếm chớp động, như bị thương nặng, không ngừng run rẩy, trái lại khải giáp không hề có chút dấu vết, thân thể Triệu Vô Cực không hề có chút tổn thương, mà lực trùng kích cơ hồ cực kỳ bé nhỏ.

- Quả nhiên không hổ là khải giáp vương giả, chỉ bảo ẩn chứa lực ẩn vương giả lại không thể gây thương tổn cho nó, có Thiên Mang Khải, Nửa Bước Yêu Vương, Sinh Tử Ma Bàn gì đó, ta còn cần gì sợ hãi!

Tâm thần Triệu Vô Cực kích động, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo.

- Xú tiểu tử chết tiệt, người tốt nhất cầu nguyện đừng gặp lại ta, nếu không ta nhất định cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Có Thiên Mang Khải, lòng tin của Triệu Vô Cực gia tăng, khoe môi lộ nụ cười cuồng ngạo lạnh lùng, thân hình chợt nhoáng lên biến mất trong thạch mộ.

Ở một bên khác, thông đạo tối đen lại thông suốt bốn phương, khúc khuỷu sâu thẳm, Lâm Tiêu không ngừng xâm nhập vào tận sâu trong.

- Ông!

Không biết qua bao lâu, tận sâu trong huyết động đột nhiên truyền lại một cỗ không gian dao động cực kỳ huyền ảo.

- Ân?

Thân hình Lâm Tiêu vừa động, liền bay vút về hướng đó.

Không bao lâu, một đại điện thật lớn xuất hiện trước mắt hắn, cao hơn ngàn trượng, rộng hơn ngàn trượng, dài gấp mấy lần, khắp bốn phía đại điện thiêu đốt ngọn lửa màu trắng, đem cả đại điện chiếu rọi sáng ngời rực rỡ.

Trên vách đại điện từng đạo không gian sóng gợn quỹ dị không ngừng lưu chuyển, cả vách tường như một chiếc gương không ngừng nhô nhào gợn sóng, không gian ba động tràn ngập, rơi lên mỗi bình đài trong đại điện, hai bên hòa lẫn khiến người cảm giác vô cùng quỷ dị.

Đây là một bình thai thật lớn, cao trăm thước, rộng dài trăm thước, chung quanh bình đài lại có sáu quan tài bằng đá thật kỳ dị, quan tài lớn nhất không khác gì bình thai, ít nhất phải hơn hai thước, bên trên tản ra quang mang sâu kín, ở trong đại điện có vẻ cực kỳ thần bí.

Càng làm Lâm Tiêu cảm thấy giật mình là bên trong quan tài có một con yêu thú đang ngủ say, chính là bạch sắc yêu lang mà Lâm Tiêu nhìn thấy trong Sơn mạch Thiên Vãn, thân thể bị không gian ba động bao phủ, lông tơ trắng trên thân không ngừng phập phồng.

Cảm nhận được Lâm Tiêu tiến vào, bạch sắc yêu lang bị đánh thức, mở đôi mắt băng sương, nhìn thấy Lâm Tiêu trong ánh mắt nhất thời tản mát ra vẻ u lãnh độc hữu của lang tộc.

- Di, không ngờ là không gian đạo văn lực, chẳng lẽ nơi này là cửa ra vào huyết động?

Đúng lúc này thanh âm kinh nghi của Long gia truyền tới.

- Lối ra? Long gia khẳng định?

Lâm Tiêu nhìn chằm chằm vách tường phía trước, căn cứ theo lời của Long gia, bọn họ đang bị vây trong huyết động tại không gian bí cảnh độc đáo nơi này, trừ phi là Vương giả Sinh tử cảnh có thể phá toái hư không, nếu không muốn thoát ra ngoài nhất định phải tìm được lối ra không gian mới được, bằng không sẽ vĩnh viễn bị vây chết ở nơi này.

- Khả năng ngoài sáu thành đi, nhưng không nghĩ tới không gian đạo văn lại biến thành thực chất rõ ràng như vậy, người không phải muốn lĩnh ngộ không gian áo nghĩa sao? Đối với người mà nói đây chính là cơ hội tốt.

Long gia thoáng hưng phấn nói.

- Cơ hội tốt?

Lâm Tiêu mê hoặc.

1024. Chương 1022: Không Gian Đạo Văn

- Không gian đạo văn là một hình thức thể hiện của không gian áo nghĩa, nắm giữ không gian đạo văn bao nhiêu đại biểu không gian thiên phú của võ giả mạnh yếu bao nhiêu, nói thế này, võ giả từ Quy nguyên cảnh đột phá Sinh tử cảnh nhất định phải lĩnh ngộ sinh tử áo nghĩa, nhưng lực lĩnh ngộ sâu cạn khác nhau, thực lực tự nhiên cũng khác nhau, cho nên Vương giả Sinh tử cảnh vừa tới tầng thứ ba có thể cụt tay trọng sinh, huyết nhục diễn sinh bất tử bất diệt, tầng thứ ba cũng có thể gọi là tích huyết trọng sinh, đại biểu sinh tử

áo nghĩa mạnh yếu, đồng thời không gian áo nghĩa cũng phân biệt mạnh yếu, phân chia chính là không gian đạo văn.

- Bình thường mà nói Vương giả Sinh tử cảnh tầng thứ nhất có khả năng nắm giữ năm tới mười không gian đạo văn, tầng thứ hai nắm giữ mười một tới ba mươi, tầng thứ ba từ ba mươi một tới một trăm, đây là căn cứ theo cường độ thân thể vương giả mà phân chia, nhưng số lượng này cũng không phải tuyệt đối không thể thay đổi. Đồng dạng là Vương giả Sinh tử cảnh tầng thứ nhất nếu ai nắm giữ không gian đạo văn càng nhiều, đại biểu không gian lực của hắn càng thêm cường đại.

Long gia tiếp tục giải thích:

- Nói như vậy nghe qua tựa hồ thật phức tạp, nhưng kỳ thật rất đơn giản, tỷ như hai người đều là võ giả Quy nguyên cảnh sơ kỳ, bản chất chân nguyên đều giống nhau, nhưng bởi vì tu luyện công pháp khác nhau tạo thành chân nguyên mạnh yếu cũng khác nhau.

- Nếu như ta không đoán sai, bạch sắc yêu lang sở dĩ có thể xuyên qua hư không, cũng không phải thiên phú không gian gì, mà là hàng năm ở trong đại điện nên tự nhiên hấp thu một bộ phận không gian đạo văn mà có, nếu người có thể hấp thu không gian đạo văn nơi này, hơn nữa nắm giữ năm đạo văn không gian, như vậy sẽ có thể tự nhiên lĩnh ngộ không gian áo nghĩa, sẽ đột phá tới sinh tử cảnh tầng thứ nhất.

- Nhưng muốn hấp thu không gian đạo văn, thân thể phải đạt tới Nửa Bước Yêu Vương, cũng chính là lĩnh ngộ bộ phận sinh tử áo nghĩa, nhưng bạch sắc yêu lang rõ ràng chỉ mới đạt tới cửu tinh đỉnh phong, sau khi hấp thu không gian đạo văn mà không bị hỏng mất, chẳng lẽ đạo văn nơi này có chỗ nào đặc thù? Kỳ quái, kỳ quái?

Long gia hiển nhiên còn có chút nghi hoặc chưa được rõ ràng.

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Không gian lực trên vách tường quá mức khủng bố, hơn nữa rất có thể là cửa vào của huyết động thần bí này, tự nhiên tạm thời không thể đi tới, như vậy đường tắt duy nhất có thể cảm ngộ đạo văn chính là bình đài của bạch sắc yêu lang kia.

Trong hư không, Lâm Tiêu cùng bạch sắc yêu lang nhìn nhau, lấy thực lực của hắn muốn đuổi đi yêu lang không khó, nhưng hắn không tùy tiện hành động, hắn mơ hồ cảm giác được quan tài thập phần quý dị, trước khi tìm hiểu rõ trạng huống hắn còn muốn tiếp tục quan sát.

Đúng lúc này...

Bá bá bá...

Ở trong một thông đạo một bên đại điện, đột nhiên xuất hiện bốn thân ảnh khổng lồ, chính là bốn đầu Nửa Bước Yêu Vương đã đuổi giết Triệu Vô Cực lúc trước.

- Nhân loại!

Bốn Nửa Bước Yêu Vương vừa đi vào đại điện, ánh mắt rơi trên người Lâm Tiêu, tản ra sát khí làm người sợ hãi, nhưng ngay sau đó ánh mắt bọn chúng cũng bị bình đài trong đại điện hấp dẫn.

- Không gian đạo văn lực, đây không ngờ là không gian đạo văn lực?

- Ta từng nghe Bệ Đế đại nhân nói qua, không gian đạo văn là hình thức biểu hiện của không gian áo nghĩa, chỉ cần nắm giữ được không gian đạo văn, sẽ có thể lĩnh ngộ không gian áo nghĩa, trở thành yêu vương.

- Đại cơ duyên của bốn người chúng ta đã tới.

Bốn Nửa Bước Yêu Vương đều là dị thú, địa vị khá cao trong yêu tộc, kiến thức không ít, liếc mắt liền nhìn ra không gian đạo văn lực, trong ánh mắt nhất thời lộ vẻ mừng như điên.

- Trên bình đài có một đầu yêu lang.

- Đuổi nó đi, chỉ là yêu thú cửu tinh đỉnh phong cũng muốn chiếm lấy không gian đạo văn lực, quả thật buồn cười.

- Bình đài không lớn, đuổi yêu lang đi bốn chúng ta luân phiên ở lại cảm ngộ là được.

Giờ phút này bốn Nửa Bước Yêu Vương đã đem Lâm Tiêu gạt qua một bên, tâm thần hoàn toàn tập trung lên bình đài kia.

Hồng hồng...

Chúng nhanh chóng tới gần bình đài trung ương, đồng thời hướng yêu lang liên tục gầm rú, Lâm Tiêu thật dễ dàng hiểu được ý tứ của chúng, chính là muốn yêu lang lập tức rút ngay, nhường ra bình đài trung ương.

Yêu lang gầm nhẹ, thân hình cúi thấp, đối mặt bốn Nửa Bước Yêu Vương mà không hề có chút nhượng bộ, trong mắt bắn ra quang mang liều lĩnh.

Tâm thần Lâm Tiêu vừa động, bạch sắc yêu lang hành động tựa hồ không giống như không đành lòng bỏ qua bình đài, mà là như muốn thủ hộ vật gì đó vô cùng quan trọng, loại ánh mắt kia thật giống như năm xưa Lâm Tiêu bảo hộ Lâm Nhu, kiên định, chấp nhất, vĩnh không lui nhượng.

Bốn Nửa Bước Yêu Vương nổi giận.

Trong yêu tộc đẳng cấp sâm nghiêm, còn nghiêm khắc hơn cả nhân loại, chỉ là một yêu thú cửu tinh đỉnh phong lại dám ngang nhiên chống cự mệnh lệnh của chúng nó, khiến chúng nó vô cùng phẫn nộ.

Sưu...

Đúng lúc này một thân ảnh lướt vào trong đại điện.

- Triệu Vô Cực!

- Ha ha ha, thật sự là ông trời có mắt, tiểu tử, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt!

Vượt ngoài dự liệu của Lâm Tiêu, ánh mắt Triệu Vô Cực đảo qua đại điện, nhìn thấy Lâm Tiêu cùng bốn Nửa Bước Yêu Vương, chẳng những không thất kinh chật vật bỏ chạy, khoe môi còn lộ vẻ tươi cười hưng phấn, trong mắt lướt qua sát khí lạnh lẽo.

- Tiểu tử, chết cho ta!

Trong tay Triệu Vô Cực xuất hiện thanh kiếm màu đen, mũi chân điểm dưới đất, thân thể lao tới nhắm ngay Lâm Tiêu đâm ra một kiếm, hắc quang cắt qua hư không, nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Có chút cổ quái!

Lâm Tiêu lập tức cảm thấy không thích hợp, trước đó Triệu Vô Cực bị mình đánh tan tác, chật vật bỏ trốn, hiện tại gặp mình lại không tránh mà còn lao tới tấn công, có cảm giác như sợ mình chạy thoát, dùng khí của hắn từ đâu mà có?

Cho dù trong lòng nghi hoặc, động tác của Lâm Tiêu cũng không có chậm tý nào, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn bay ra đón gió mà trưởng, nháy mắt biến lớn hơn mười trượng, hướng Triệu Vô Cực hung hăng đập tới.

Một màn làm Lâm Tiêu kinh hãi diễn ra, Triệu Vô Cực không hề tránh né, khoe môi hiện nụ cười lạnh lẽo, thanh kiếm vẫn đâm thẳng tới Lâm Tiêu.

Oanh long!

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn hung hăng nện lên người Triệu Vô Cực, chỉ thấy trên thân hắn hiện ra áo giáp màu đen, lực lượng Hoàng Thiên Hậu Thổ Ẩn không cách nào tiến thêm mấy may, ngược lại còn bị chấn bay ngược trở ra.

Chỉ tích tắc kiếm quang sắc bén đã đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Đây là...áo giáp vương phẩm?

Về mặt Lâm Tiêu tĩnh ngộ, vẫn cực kỳ bình tĩnh, Sinh Tử Ma Bàn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, oanh một tiếng ngăn chặn một kích của đối phương.

Một kích không trúng, vẻ mặt Triệu Vô Cực không thay đổi, cười lạnh tiếp tục phát động tiến công cuồng mãnh.

- Ha ha ha, xú tiểu tử, chắc ngươi sẽ không ngờ chứ, bởi vì ngươi truy sát mà ta nhân họa được phúc, chiếm được Thiên Mang Khải, đây là vương phẩm khải giáp, hiện tại ta có ưu thế, ta nhìn ngươi làm sao đấu lại được ta.

1025. Chương 1023: Chết Mà Sống Lại

Triệu Vô Cực cười lạnh, ấn ký vương giả trên kiếm phát ra, lực lượng cường đại bao trùm Lâm Tiêu.

Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn lập tức quay về phòng ngự, hỗn độn khí bùng rơi bảo hộ Lâm Tiêu.

Phanh phanh phanh ...

Kiếm khí rậm rạp tung hoành đan xen, xuyên qua hư không, lực cường đại đem Lâm Tiêu liên tục chấn lui ra phía sau, nhưng không chút sút mẻ, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là chí bảo, công phòng một thể, cũng không phải chí bảo nào tùy ý là có thể phá vỡ.

Đồng thời Lâm Tiêu khống chế Sinh Tử Ma Bàn đem Triệu Vô Cực bao vây, phù văn cường đại chớp động hung hăng nghiền áp.

Phốc phốc phốc...

Trong khí tức mệnh mông, không khí bên cạnh Triệu Vô Cực tầng tầng bạo vỡ, nhưng mặc cho Sinh Tử Ma Bàn xoay động thế nào tầng phòng hộ bên ngoài áo giáp vẫn không sút mẻ, làm lực lượng Sinh Tử Ma Bàn không thể xâm nhập được mấy may.

- Vương giả chi binh quả nhiên không tầm thường!

Lâm Tiêu nhíu mày, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn mạnh mẽ như vậy, Sinh Tử Ma Bàn cũng không kém lại không thể công phá phòng ngự của đối phương, công kích bình thường càng không cần phải nói.

- Tựa hồ cần hao chút công phu!

Lâm Tiêu không nghĩ tới Triệu Vô Cực lấy được một áo giáp vương phẩm, nếu vậy muốn đánh chết đối phương càng gia tăng khó khăn, cũng may thức giục áo giáp vương phẩm cũng cần thật nhiều chân nguyên, hẳn không tin đối phương có thể sử dụng lâu dài.

Oanh oanh oanh...

Trong hư không, Lâm Tiêu cùng Triệu Vô Cực điên cuồng chém giết, trong nhất thời song phương giao thủ trên trăm chiêu, kinh khí mãnh liệt bắn ra tung tóe khắp bốn phía, không ai làm gì được ai.

Bốn Nửa Bước Yêu Vương hiện tại đã dừng lại, đứng xa xa nhìn qua, ánh mắt u lãnh.

Trước đó chúng từng đuổi giết Triệu Vô Cực, nhưng không nghĩ tới nhân loại kia chiếm được áo giáp vương phẩm, nhất thời chúng đều có chút do dự, không biết nên đi đánh chết bạch sắc yêu lang hay là đối phó Triệu Vô Cực trước.

Sưu sưu sưu...

Đúng lúc này ba thân ảnh khổng lồ đột nhiên nhảy vào đại diện, chính là ba Nửa Bước Yêu Vương đã đuổi giết Lâm Tiêu khi trước.

- Di, là tiểu tử kia?

Ba Nửa Bước Yêu Vương vừa tiến vào đại diện, liền phát hiện không gian đạo văn trên bình đài, nhưng ánh mắt cuối cùng tập trung vào cuộc chiến giữa Triệu Vô Cực cùng Lâm Tiêu.

- Trên người tiểu tử kia có bảo vật thuộc về chúng ta!
- Lần này không để cho hắn chạy nữa!
- Giết!

Ba Nửa Bước Yêu Vương liếc nhau, cơ hồ đồng thời hóa thành lưu quang bay về hướng Lâm Tiêu, tốc độ Ngũ Viêm Địa Thủ nhanh nhất, xuy một tiếng đi tới trước người Lâm Tiêu, sát nhập chiến trường, móng vuốt trôi nổi hằn mang nháy mắt chụp xuống đầu Lâm Tiêu.

- Yêu thú nơi nào tới, rút trở về cho ta!

Lâm Tiêu còn chưa phản ứng, Triệu Vô Cực đã không nhịn được, đánh nhau đã lâu còn chưa thể giết được Lâm Tiêu đã khiến tâm tình hắn thật nóng nảy, hiện tại đột nhiên có yêu thú đánh úp tới khiến hắn không kịp nghĩ ngợi, nổi giận quát một tiếng liền vung kiếm bổ lên móng vuốt đối phương, chỉ nghe một tiếng ầm vang, Triệu Vô Cực lần yêu thú bay ngược ra xa, nhưng có được áo giáp vương phẩm nên Triệu Vô Cực không hao tổn gì, mà Ngũ Viêm Địa Thủ lại bị lột một lớp da, máu tươi chảy xuôi.

- Tiểu tử này là của ta, ta không tìm các người phiền toái, các người lại động thủ trước, hừ, đã hỏi qua ta chưa!

Triệu Vô Cực hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn nhóm yêu tộc, lòng tin của hắn tràn đầy, dù sao người khác không gây thương tổn được hắn, mà hắn có thể chậm rãi mài chết đối phương.

- Tiểu tử nhân loại đáng giận!

Đôi mắt Ngũ Viêm Địa Thủ chuyển động, với thân phận cùng địa vị của nó trong yêu tộc, tất nhiên nhìn ra được áo giáp trên người Triệu Vô Cực không tầm thường, nhưng nếu muốn nó buông tha tấm bia đá trên người Lâm Tiêu, nó lại không cam lòng.

Trong lúc nhất thời cục diện lâm vào giằng co.

Hô hô...

Trong đại điện, từng đợt không gian lực ba động, đột nhiên ánh mắt mọi người ngừng trên sáu quan tài đá trên bình đài bốn phía, bởi vì song phương giao chiến, thật nhiều chân nguyên, yêu nguyên cùng khí huyết tàn lưu trong đại điện, sau khi cảm nhận được khí tức này sáu quan tài đột nhiên hiện lên từng đạo phù văn quỷ dị, phù văn lóe sáng, chân nguyên, yêu nguyên cùng khí huyết lập tức bị hấp thu cắn nuốt, biến mất bên trong quan tài.

Một màn quỷ dị làm ánh mắt mọi người phát sáng.

- Chẳng lẽ bên trong những quan tài kia có bảo vật gì?

Một ý niệm hiện lên trong lòng bọn họ.

Không phải là không khả năng, cho tới bây giờ mọi người chỉ chú ý bình đài có không gian đạo văn lực hấp dẫn, không để ý tới sáu quan tài kia, nhưng hiện tại ngẫm lại bên trong huyết động thật nhiều bảo vật, cực kỳ thần bí, ngay cả áo giáp vương phẩm đều có, nếu nói trong đại điện nơi đây không có bảo vật, ngẫm lại cảm thấy không khả năng.

Sưu sưu sưu...

Cơ hồ chỉ nháy mắt, ngoại trừ Lâm Tiêu cùng bạch sắc yêu lang, bảy Nửa Bước Yêu Vương cùng Triệu Vô Cực đều động, lập tức lướt tới quan tài gần nhất.

Bảy yêu một nhân loại, sáu quan tài, hiển nhiên là thiếu, tự nhiên có hai Nửa Bước Yêu Vương không mục tiêu, vì vậy yêu tộc sẽ không tranh đoạt cùng đồng loại, mà đem mục tiêu rơi lên quan tài Triệu Vô Cực lựa chọn.

- Cút cho ta!

Triệu Vô Cực làm sao cho phép người khác gấp ghé đồ vật của mình, trong mắt hiện tia hung quang, nổi giận gầm lên một tiếng, ỷ vào lực phòng ngự của áo giáp không để ý hai Nửa Bước Yêu Vương tấn công, dùng mạng đổi mạng, hung hăng bỏ ra một kiếm.

Hai yêu tộc đương nhiên không dám liều mạng, liền bị công kích bay ngược ra ngoài.

Sáu quan tài có bốn lớn hai nhỏ, gần Triệu Vô Cực nhất là quan tài nhỏ nhất, nhưng Triệu Vô Cực không thay đổi mục tiêu, bởi vì trong sáu quan tài mục tiêu của hắn có đường vân rõ ràng nhất, chất liệu sáng ngời, nói tóm lại thoát nhìn như quan tài mới nhất.

Mà quan tài mới mẻ như vậy cũng sẽ là đặc thù nhất.

- Lấy được rồi!

Ôm tâm tư này, Triệu Vô Cực ôm lấy nắp quan tài xốc lên.

Một tiếng ầm vang, nắp quan tài bay lên cao, giống như bị người từ bên trong đá một cước đập bay.

Bá!

Theo bản năng, tay Triệu Vô Cực chộp vào trong quan tài.

Ngay sau đó hắn chợt khựng lại, vẻ mặt đang mừng như điên biến thành trắng bệch, trong miệng phát ra tiếng thét kinh hãi.

Bởi vì bên trong quan tài nằm một người.

Người này dáng người uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ, quần áo màu tím, dáng người ma quỷ mê hồn, không ngờ chính là người từng cùng hắn kề vai chiến đấu, sau đó dùng Không Gian Chi Tinh đào thoát một mình, Hứa Mạn.

- Tại sao nàng ở trong quan tài?

Triệu Vô Cực từng nghĩ vô số khả năng, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao lại là Hứa Mạn.

Oanh oanh oanh...

Cùng lúc đó năm quan tài khác cũng bật ra, năm Nửa Bước Yêu Vương trừng lớn đôi mắt, nằm bên trong bốn quan tài lớn là bốn đầu yêu thú hình thể khổng lồ, mà quan tài nhỏ còn lại là một lão giả đáng người khôi ngô.

Làm gì có bảo vật, bên trong quan tài đều là thi thể.

Bỗng dưng...

Hứa Mạn bật ngồi dậy.

- Hứa Mạn, ngươi không chết?

Triệu Vô Cực lớn tiếng kinh hô, chợt thấy đôi mắt Hứa Mạn mở ra, đưa tay chộp lấy bàn tay của Triệu Vô Cực, trong đôi mắt chỉ còn màu trắng, hoàn toàn không còn đồng tử.

1026. Chương 1024: Nhân Khôi (1)

- Không tốt!

Trong lòng Triệu Vô Cực báo động nguy hiểm, thân hình bật lui về phía sau, đồng thời điên cuồng đâm ra một kiếm, đâm vào ngực Hứa Mạn.

Đương...

Thanh âm tiếng kim loại truyền tới, Triệu Vô Cực cảm giác kiếm của mình như đâm trúng một tinh không
vẫn thạch, chỉ đâm vào được một tấc đã không còn tiến vào thêm chút nào, đồng thời một cỗ cự lực từ tay

Trong lòng rống lên giận dữ, Triệu Vô Cực thi triển không gian ảo nghĩa, trong thân thể bắn ra hào quang chói mắt, hai tay huy động, không gian ba động vô hình thổi quét hết thấy, lực lượng cường đại xuyên thấu hư không, nháy mắt buông xuống chỗ Lâm Tiêu, đánh nát không gian truyền tống của Hư Không Châu.

Ông!

Hư không chỗ Lâm Tiêu thoáng chốc phá vỡ, cuốn lấy hắn kéo vào trong không gian loạn lưu.

Hô hô...

Không gian loạn lưu mãnh liệt như cuồng đao điên cuồng vặn xoắn thân thể Lâm Tiêu, chỉ một lát sau trên người hắn đã rậm rạp vết rách, nếu không nhờ thời gian dài mặc Thiên Hư Y làm thân thể hắn có tia phù hợp cùng không gian, hắn đã sớm tử vong, nhưng dù là vậy thân thể hắn vẫn dần dần rạn nứt, đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân, không còn kiên trì được bao lâu.

- Ông!

Thời khắc mấu chốt, một cỗ lực lượng vô hình buông xuống, hóa thành bạch quang hư ảnh long hình bao phủ Lâm Tiêu, chính là Long gia.

- Tiểu tử, mau mặc vào áo giáp vương phẩm, ta kiên trì không được bao lâu!

Thanh âm lo lắng của Long gia truyền tới.

Hiện tại lực lượng của Long gia chỉ khôi phục được rất ít, chỉ có thể bảo hộ được Lâm Tiêu trong thời gian ngắn ngủi.

Lâm Tiêu cố nén đau đớn, sắc mặt không chút thay đổi, rất nhanh lấy ra Thiên Mang Khải.

Hít sâu một hơi, Lâm Tiêu đem linh hồn lực thẩm thấu vào trong Thiên Mang Khải, vương giả chi binh đều dùng linh hồn tế luyện, lưu lại linh hồn lạc ấn của mình bên trong mới có thể sử dụng.

Muốn sử dụng Thiên Mang Khải, hắn phải xóa bỏ linh hồn lạc ấn của Triệu Vô Cực bên trong.

Linh hồn lực của Lâm Tiêu thẩm thấu đi vào, tìm kiếm linh hồn lạc ấn của Triệu Vô Cực, nơi trung tâm trận pháp của vương giả chi binh là nơi cư trú tốt nhất, bởi vì làm như vậy mới có thể hoàn toàn nắm giữ vương giả chi binh, thi triển càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Bị linh hồn lực của Lâm Tiêu xâm nhập, đạo linh hồn lạc ấn liệu mạng giây dựa, nương ưu thế chiếm cứ vị trí trung tâm, không ngừng giằng co.

- Phá!

Không có thời gian dây dưa, trong lòng Lâm Tiêu gầm lên giận dữ, vận chuyển Cửu Ngự Phân Thần thuật, linh hồn khí tức nháy mắt buông xuống trung tâm trận pháp áo giáp, nghiền áp linh hồn lạc ấn của Triệu Vô Cực.

Phanh!

Linh hồn lạc ấn bị chấn run rẩy, năng lượng dần biến mất.

- A...

Tuy linh hồn lạc ấn không có thần trí, nhưng vẫn còn bản năng cơ bản, nháy mắt sắp bị hủy diệt liền phát ra tiếng hò hét, chợt tan thành mây khói.

Lâm Tiêu nhanh chóng đem linh hồn lạc ấn của mình khắc vào trung tâm áo giáp, dùng Cửu Ngự Phân Thần thuật chặt chẽ gia cố.

Thành công lưu lại linh hồn lạc ấn, Lâm Tiêu rút chân nguyên vào trong, nhất thời Thiên Mang Khải tản ra ánh sáng, cảm giác thành thực hiện lên trong đầu Lâm Tiêu.

Thiên Mang Khải chợt lóe, liền bao phủ thân thể hắn, từng đạo hắc quang lập tức bao trùm khắp toàn thân Lâm Tiêu.

- Tốt, tốt, không thể tưởng được còn nhanh hơn suy đoán của ta.

Thanh âm Long gia vui mừng vang lên, chợt biến thành ngưng trọng nói:

- Lâm Tiêu, tuy rằng ngươi mặc vào áo giáp vương phẩm, nhưng bởi thực lực của ngươi, không thể chân chính thúc giục ra lực phòng ngự của nó, cho nên còn chưa tính là an toàn, hiện tại chúng ta đang ở trong không gian loạn lưu, nếu không nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, sớm muộn sẽ bị lực lượng cường đại trong này phá hủy!

- Long gia, ngươi có biện pháp nào sao?

Lâm Tiêu bình tĩnh nói.

- Biện pháp đương nhiên có, ngươi nhớ kỹ, một lát nữa ta sẽ tụ tập toàn bộ lực lượng của ta, mở ra một lỗ hổng trong không gian loạn lưu truyền tống ngươi ra ngoài, khi ta ra tay ngươi nhất định phải toàn lực thúc giục áo giáp mới có thể chống lại không gian phong bạo tập kích, nhưng sau lần ra tay này chỉ sợ ta sẽ lâm vào ngủ say, hơn nữa ta cũng không biết sẽ đem ngươi truyền tống tới địa phương nào.

- Ta vẫn còn một chút sinh mệnh tinh, chẳng lẽ không thể bổ sung sinh mệnh lực của ngươi sao?

- Không phải do nguyên nhân sinh mệnh lực, sở dĩ ta tỉnh lại ngoại trừ hấp thu sinh mệnh lực trong sinh mệnh tinh, long hồn trong Giang Sơn Ấn cũng có tác dụng rất lớn, lần này long hồn lực rất yếu ớt, có thể không chịu nổi cho ta vận chuyển cường lực như vậy, nhưng ngươi yên tâm, ta chỉ là lâm vào ngủ say, chờ sau khi khôi phục lực lượng nhất định tự nhiên sẽ lần nữa thức tỉnh, đương nhiên nếu ngươi có thể giúp ta tìm một ít long hồn lực thì tốt hơn, ta sẽ thức tỉnh càng nhanh hơn, ngoài ra tìm vài tiểu mẫu long cho ta cũng tốt lắm, ha ha...

1030. Chương 1028: Vô Tận Hải

Lâm Tiêu không lời gì để nói, trường hợp như vậy mà hắn còn cười được vui vẻ như thế.

- Chú ý...

Tiếng cười chợt ngừng lại, Long gia đột nhiên quát một tiếng, hư ảnh long hình bao trùm Lâm Tiêu chợt bốc lên, bạch sắc long ảnh đứng ngạo nghễ trong không gian loạn lưu, trong đôi mắt đột nhiên bắn ra hai đạo thần quang.

Hống!

Thanh âm long ngâm vang lên, quang ảnh Long gia ầm ầm va chạm vào hàng rào không gian.

Oanh!

Hàng rào không gian lập tức phát nát, xuất hiện thông đạo lỗ xoáy tối đen cao vài thước, thông đạo chậm rãi thu nhỏ lại, được không gian lực bổ sung dần dần khép kín.

- Tiểu tử, nhanh, xông vào!

Long gia hét lớn một tiếng, quang mang trên thân ầm ầm, sau đó hóa thành một đạo bạch quang dung nhập vào trong Thương Long Tí, hoàn toàn không còn động tĩnh.

- Long gia, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm được long hồn!

Trong mắt tuôn ra thần quang, Lâm Tiêu toàn lực thúc giục Thiên Mang Khải, trong nháy mắt lao vào thông đạo lỗ xoáy.

Ông!

Thiên toàn địa chuyển, không gian lực khủng bố đem khung xương toàn thân Lâm Tiêu chấn dập nát, thân thể tràn ngập vết thương, bởi vì toàn lực thúc giục Thiên Mang Khải chân nguyên cũng cấp tốc tiêu hao, chỉ còn lại một tia mỏng manh.

Ở thời điểm cuối cùng, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, oanh một tiếng, lực trùng kích mãnh liệt ập tới, Lâm Tiêu hoàn toàn mất đi tri giác.

Biên cảnh Đế quốc Thần Võ, bên trong một tòa thành nhỏ biên thù.

Ca sát một tiếng, một mảnh hư không ở cách thành nhỏ không xa chợt phá nát, một trung niên bộ dáng hơi chật vật, toàn thân chồng chất vết thương từ trong đó lao ra.

Trên thân thể hắc máu tươi đầm đìa, từng đạo không gian dao động quỷ dị lưu chuyển quanh người hắn, ngăn cản thương thể khép lại.

- Huyết văn yêu lang không hổ là nhất đại bá chủ trước cả Uyên Long Vương trong Sơn mạch Thiên Vãn, sau khi chết lại trở nên đáng sợ như thế, đáng giận, một trận chiến khiến khí huyết của ta tiêu tán, ít nhất tổn thất đại bộ phận chiến lực, cần tới một năm thời gian mới có thể khôi phục, hơn nữa bởi vì huyết văn yêu lang lại làm cho đầu sở giết con ta được chết thoải mái như thế, hỗn đản!

Nghĩ tới con trai mình đã chết, trong lòng Triệu Vô Tuyết càng thêm bi phẫn, nhưng hắn cũng không hề nghĩ Lâm Tiêu vẫn còn sống sót, một kích ẩn chứa không gian áo nghĩa cường đại của hắn đem Lâm Tiêu nhốt đánh vào không gian loạn lưu, nơi nơi đều là không gian tốiái phiến sắc bén, trừ phi là Vương giả Sinh tử cảnh nắm giữ không gian áo nghĩa, nếu không dù là người mạnh nhất trong Nửa Bước Vương Giả cũng không khả năng sống sót.

Nhìn quanh bốn phía, Triệu Vô Tuyết nhướng mày.

- Đây là thành Lý Hải Nham, nằm tận phía bắc đế quốc, cũng là địa phương nằm gần Vô Tận Hải nhất trên đại lục, không nghĩ tới cửa ra vào không gian bí cảnh kia lại nằm tại nơi này, khoảng cách lối vào Sơn mạch Thiên Vãn ít nhất mấy ngàn vạn dặm.

- Đi, quay về Danh Kiếm sơn trang, ta phải điều tra rõ ràng thân phận tiểu tử kia, giết con trai ta, mặc kệ hắn tới từ thế lực nào, cho dù là Vô Không môn Đế quốc Thiên Huyền ta cũng phải khiến bọn hắn trả giá thật lớn!

Ánh mắt hung tợn, thân hình Triệu Vô Tuyết nhoáng lên, biến mất trong hư không.

Hoa lập...

Nơi này là một mảnh hải dương cuộn cuộn, đưa mắt nhìn lại bốn phía đều là biển khơi, sóng biển phập phồng, một thân hình đang theo sóng nước trôi xa.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tiêu tỉnh dậy, toàn thân truyền tới đau đớn kịch liệt.

- Nơi này là chỗ nào?

Nhìn quanh bốn phía, nơi nơi một màu xanh thẳm, bản thân hắn đang phiêu phù trong một mảnh thủy vực, trên trời mây trắng phiêu đảng, một mảnh tươi mát.

Liếm liếm bọt nước, mùi vị mằn mặn truyền tới, là nước biển.

Đại lục Thương Khung không có hải dương, mà nơi có hải dương chỉ có Vô Tận Hải nằm ngoài Đại lục Thương Khung, bởi vì Vô Tận Hải cực kỳ rộng lớn, ngay cả Vương giả Sinh tử cảnh đều rất khó đi tới cuối, cho nên xưng là Vô Tận Hải, đại biểu mệnh mệnh không giới hạn.

- Ta lại đi tới Vô Tận Hải nằm ngoài Đại lục Thương Khung?

Trong lòng Lâm Tiêu máy động.

Ngẫm lại cũng có khả năng, bản thân hắn bị vây trong không gian bí cảnh quỷ dị, không biết nằm tại vị trí nào trong Đại lục Thương Khung, hơn nữa còn thi triển Hư Không Châu, cùng với hư không phá nát, lâm vào không gian loạn lưu, chỉ một lần hô hấp là có thể truyền tống khoảng cách ngàn vạn dặm, thời gian phiêu lưu dài như vậy đi tới Vô Tận Hải là chuyện thật bình thường, nhưng duy nhất cần tìm hiểu chính là, rốt cục hắn đang ở địa phương nào trong Vô Tận Hải.

Hoa...

Ngồi thẳng dậy, Lâm Tiêu thúc giục một tia chân nguyên còn sót lại lắng không nổi trên mặt biển.

Lúc này Lâm Tiêu mới khiếp sợ phát hiện bên trong nước biển bên dưới người mình, từng hắc ảnh khổng lồ đang du động qua lại, tản ra khí tức khủng bố.

- Là yêu thú!

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, nghe nói bên trong Vô Tận Hải cũng có rất nhiều yêu thú sinh tồn, có chút yêu thú còn khủng bố hơn cả ở Đại lục Thương Khung, yêu thú được gọi hải yêu, dưới tinh thần lực cường đại cảm ứng, Lâm Tiêu phát hiện hải yêu có trình độ ngũ, lục tinh.

Cũng may trên người hắn mặc Thiên Mang Khải, Thiên Mang Khải tản ra vương giả lực mỏng manh khiến hải yêu theo bản năng không dám tới gần, chỉ bồi hồi ở phương xa, nếu không chỉ sợ hắn đã sớm bị hải yêu cắn nuốt.

Trong lòng Lâm Tiêu còn sợ hãi, đưa mắt nhìn quanh, trên đại dương mờ mịt nhìn không thấy cuối.

- Long gia!

Lâm Tiêu thăm dò vào Thương Long Tí, không ngoài dự kiến bên trong lặng yên không tiếng động, hoàn toàn im ắng, Long gia đã lâm vào ngủ say.

- Trước tìm nơi đặt chân, thương thể quá nghiêm trọng, một khi gặp phải hải yêu cấp cao hẳn phải chết không nghi ngờ.

Cảm giác lại thân thể một chút, Lâm Tiêu lộ nụ cười khổ, kinh mạch cơ hồ vỡ tan bảy tám phần, dù còn tốt vẫn bị bế tắc, chân nguyên còn một tia cuối cùng, không có chân nguyên cùng sinh mệnh lực bổ sung, dù linh ngộ sinh tử ảo nghĩa cũng không thể trị liệu thương thể, mà trong đầu cũng hỗn loạn, tinh thần lực bị trọng thương thật lớn.

Duy nhất đáng được mừng rỡ chính là thần hồn hắn hoàn hảo không tổn hao gì, dựa vào hồn quyết vẫn có thể cảm giác được phạm vi không nhỏ.

Lấy ra một viên hoạt lực châu không còn bao nhiêu năng lượng, Lâm Tiêu vừa hấp thu sinh mệnh lực vừa vận chuyển Cửu Tinh Ngạo Thế quyết hấp thu tinh thần lực cùng thiên địa nguyên khí, đồng thời tìm kiếm nơi đặt chân.

Không biết vì sao thiên địa nguyên khí nơi này cực loãng, hơn nữa bản thân hắn bị trọng thương, hấp thu được chân nguyên chỉ duy trì cho hắn phi hành, mà hắn không dám vào trong biển, chỉ có thể thật cẩn thận tìm kiếm.

Ba ngày sau hắn tìm được một hòn đảo cực kỳ nhỏ bé.

Nói là đảo, kỳ thật chỉ là một tảng đá ngầm phạm vi hơn mười thước, sóng biển tràn lên như tùy thời có thể chìm ngập đảo, nhưng cuối cùng xem như có chỗ đặt chân.

Khoanh chân ngồi trên đá ngầm, cuối cùng hắn có thể toàn lực khôi phục thương thể trên người.

Thúc giục chân nguyên trong cơ thể, Lâm Tiêu vận hành chu thiên, vài ngày sau chân nguyên hắn dần dần tràn đầy, hơn nữa kinh mạch cũng đang khôi phục lại.

1031. Chương 1029: Đảo Mê Thất (1)

- Khôi phục như vậy quá chậm!

Lâm Tiêu nhíu mày, lấy ra một viên sinh mệnh chi tinh, hắn muốn lưu lại vật này là vì muốn luyện chế Vương Thể đan giúp muội muội bọn họ linh ngộ sinh tử ảo nghĩa, nhưng lúc này cũng không thể nghỉ nhiều, biển cả mờ mịt khôn cùng, thật dễ dàng gặp phải nguy hiểm, tới lúc đó hối hận cũng không còn kịp nữa.

Sinh mệnh chi tinh đúng là bảo vật tiếp cận vương phẩm, sinh mệnh lực chậm rãi được luyện hóa, kinh mạch trong thân thể dần dần khôi phục, càng lúc càng nhanh, khí huyết dần tràn đầy, vết thương nhanh chóng lành lại, nhanh tới mức làm người ngạc nhiên.

Một canh giờ sau sinh mệnh chi tinh đã luyện hóa xong, Lâm Tiêu thúc giục sinh tử áo nghĩa, vận chuyển Tinh Thần Tội Thể quyết, khí huyết cường đại kích thích thân thể, có sinh mệnh lực cùng khí huyết cường đại, chỉ sau thời gian uống cạn chén trà thương thể của hắn đã khôi phục được tám phần, kinh mạch đã liên tiếp, huyết nhục tràn ngập sinh mệnh khí cơ.

- Còn một chút vấn đề, sinh mệnh lực cũng không thể bổ sung, cần chậm rãi điều dưỡng.

Hô!

Phun ra một hơi trọc khí, Lâm Tiêu đứng lên, thân thể cơ hồ hoàn toàn khôi phục, hắn đã có đủ năng lực tự bảo vệ mình, nhờ vào lực phòng ngự của Thiên Mang Khải cùng Tinh Thần Tội Thể quyết, dù gặp hải yêu cửu tinh đỉnh phong cũng đừng hòng phá vỡ phòng ngự của hắn.

Khôi phục xong thân thể lại khôi phục chân nguyên.

Thiên địa nguyên khí hải vực này khá loãng, nhưng Lâm Tiêu còn biện pháp khác, hắn vung tay lên, trên đảo lập tức xuất hiện thi thể một đầu nguyên thú hình thể khổng lồ, hắn lấy được nguyên thú này trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, bất kỳ thi thể nguyên thú nào đều ẩn chứa thiên địa nguyên khí cực kỳ nồng đậm, tương đương vài viên Nguyên Khí đan cửu phẩm.

Lâm Tiêu có không ít thi thể nguyên thú đặt trong Thương Long Tí, ngoài ra còn có một thi thể nguyên thú vương cấp, đó tuyệt đối là chí bảo.

Hấp thu vài thi thể nguyên thú, chân nguyên của hắn đã khôi phục hơn phân nửa.

Oanh long!

Đột nhiên một đầu yêu thú như cá cao tới vài trăm thước khổng lồ từ đáy biển vọt ra, há mồm tấp thẳng vào Lâm Tiêu, đôi mắt bắn ra quang mang huyết tinh dữ tợn.

Khí tức trên thân hải yêu tới cửu tinh, bị thiên địa nguyên khí từ thi thể nguyên thú phát ra hấp dẫn tới, mở to miệng đầy răng nanh sắc bén sản sinh ra hấp lực khổng lồ, thật nhiều nước biển tuôn vào giống như một hắc động.

Lâm Tiêu đứng trên đá ngầm, sắc mặt không chút thay đổi tung ra một quyền.

- Oanh!

Hải yêu lập tức bị một quyền xỏ xuyên qua, thân thể cao lớn quay cuồng bay rót ra ngoài, nặng nề nện xuống mặt biển, gạt ra sóng biển cao vài trăm thước, trùng lớn đôi mắt cá chết, thở hồng hộc vài hơi liền trầm xuống, máu tươi nhuộm đỏ một mảng mặt biển.

- Tới thời điểm tìm đường trở về rồi!

Bá!

Lâm Tiêu phóng lên cao, bay lên càng lúc càng cao, muốn tìm đường quay về phải hiểu rõ phương vị hiện tại của mình mới được.

Thân hình Lâm Tiêu không ngừng cất cao, không ngừng lên tới vân bạo tầng trên trời, từ trên cao nhìn ra xa hắn muốn tìm kiếm phương hướng của Đại lục Thương Khung, nhưng một màn làm hắn ngạc nhiên xảy ra, khi hắn sắp đi tới vân bạo tầng, một mảnh không gian toái phiến rối loạn ba động ngăn cản đường đi của hắn.

Bên trên bầu trời, từng đạo không gian toái phiến quỷ dị không ngừng tràn ra, từng khe không gian vỡ tan, lực lượng đáng sợ làm sắc mặt hắn đại biến.

- Sao lại thế này? Nơi này tại sao lại có không gian toái phiến cùng khe nứt không gian?

Uy lực không gian loạn lưu Lâm Tiêu đã tự thân thể nghiệm qua, tuy rằng không gian toái phiến cùng khe không gian không đáng sợ bằng không gian loạn lưu, nhưng hắn cũng không thể tùy tiện xâm nhập, một khi hãm sâu bên trong chỉ sợ còn con đường chết mà thôi.

- Đi nơi khác nhìn xem!

Bá!

Lâm Tiêu bay về hướng khác.

Vài giờ sau, sắc mặt Lâm Tiêu thật khó xem, trôi nổi trên mặt biển, hắn đã bay hơn vài vạn dặm nhưng không hề tìm được một nơi nào bình thường như ý muốn.

- Sao lại thế này? Ta thật không tin nơi này thật sự không có lối ra!

Trong lòng Lâm Tiêu phát hoảng, không ngừng bay vút tìm kiếm đường ra.

Mấy ngày trôi qua, hắn không ngừng tìm kiếm biên giới của không gian toái phiến, rốt cục đã đi tới biên giới, nhưng hắn thật sự không dám tin tưởng chính là biên giới không gian toái phiến lại là một không gian vách tường như một lạch trời, vách tường không gian này liên tiếp cùng thiên địa, thật giống như có một mặt màn tường ngăn trước mặt của hắn, thậm chí còn lan tràn tới đáy biển.

Mà sau khi bay vút một vòng hắn mới khiếp sợ phát hiện, vách tường không gian này vô biên vô hạn, thật giống như một hình vuông, bao phủ mặt biển vài trăm vạn dặm, hình thành một vùng cấm địa, đồng thời cũng bao vây hắn bên trong.

Hiện tại việc hắn cần làm không phải tìm kiếm vị trí của Đại lục Thương Khung, mà là rời khỏi cấm địa bị không gian toái phiến cùng khe không gian bao vây, nếu không nơi này chẳng khác gì một nhà giam cực lớn, đem hắn vây khốn gắt gao bên trong, trừ phi hắn đột phá sinh tử cảnh, lĩnh ngộ không gian áo nghĩa, nếu không sẽ không khả năng đi ra ngoài.

- Địa phương quỷ dị!

Lâm Tiêu đứng trên một khối đá ngầm trên mặt biển, bắt đầu dĩ lắc đầu, không gian toái phiến kỳ lạ này thật không biết là do thiên nhiên hình thành hay nguyên nhân vì sao, lại đem hắn cầm tù bên trong.

Hoa!

Đột nhiên Lâm Tiêu phân hình được một mảnh tiếng nước, xa xa tựa hồ có vật thể cỡ lớn rẽ sóng đi tới.

- Ân?

Trong lòng Lâm Tiêu vừa động, thân hình phá không bay qua, khoảng cách mấy trăm dặm nháy mắt đã tới, một lát sau một con thuyền dài vài trăm thước xuất hiện trước mắt hắn.

- Ha ha, lần này thu hoạch thật sự là không nhỏ, xem ra là một hành trình phong phú ah!

Trên thuyền, một nhóm võ giả kéo lên thi thể hải yêu, đào ra yêu đan, hơn nữa lưu lại một bộ phận tài liệu trân quý, sau đó đem phần còn lại ném vào trong biển.

Thực lực những người này đại bộ phận là Quy nguyên cảnh sơ kỳ cùng trung kỳ, mà hải yêu bị liệt sát đều là thất tinh cùng bát tinh.

- Tốt lắm, tốc độ tăng nhanh một chút, nước biển hải vực này thời khắc luôn biến hóa, nếu đi ra quá lâu rất dễ không tìm được đường về, tới lúc đó các ngươi làm mỗi cho cá đi.

Nói chuyện là một nữ tử mặc bì giáp màu đỏ, mái tóc đỏ thắt thành bím đuôi ngựa, dung mạo không tính là tuyệt mỹ nhưng có chút động lòng người, dáng người uyển chuyển, có một loại khí tức hiên ngang oai hùng, như một đóa huyết sắc hoa hồng, xinh đẹp gai góc.

- Hiểu rõ, đại tỷ!

Nhiều đại hán khôi ngô quát một tiếng, lập tức hành động.

- Có người!

Trong lòng Lâm Tiêu vui vẻ, mấy ngày qua lần đầu tiên nhìn thấy đồng loại, có người xem như dễ làm, nói không chừng họ sẽ có biện pháp rời khỏi nơi này.

Đương nhiên, trước khi tìm hiểu được thân phận những người này, Lâm Tiêu sẽ không tùy tiện hành động, hẳn thu liễm Thiên Mang Khải, ngăn chặn khí huyết mệnh môn, che giấu thực lực của chính mình, sau đó bay qua.

1032. Chương 1030: Đảo Mê Thất (2)

- Ha ha, lần này bắt giữ được một đầu Song Mục Ngư Thú bất tỉnh, ngoại trừ yêu đan đáng giá thịt của nó cũng cực ngon, ẩn chứa nguyên khí nồng đậm, là một trong những thực vật mà đại nhân vật thích ăn nhất, ít nhất giá trị năm trăm thượng phẩm nguyên thạch.

Một đại hán khôi ngô thật cẩn thận chặt xuống một khối thịt, sau đó bỏ vào trong chậu, cười ngắc đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Lâm Tiêu đang bay tới.

- Đại tỷ, có người!

Đại hán hô nhỏ một tiếng, toàn thân tản mát ra khí tức đề phòng, chẳng những là hắn, toàn bộ võ giả đều dừng động tác, cực kỳ cảnh giác.

Lâm Tiêu thấy mọi người trên thuyền chú ý tới hắn, lộ ra nụ cười, xa xa chấp tay nói:

- Chư vị, tại hạ mới đi vào hải vực này, còn không biết nơi đây, không biết có thể đi nhờ một đoạn đường hay không.

Cầm địa không gian nơi này thật rộng lớn, nếu Lâm Tiêu muốn tìm kiếm toàn bộ khu vực này phải dùng thời gian rất dài, hơn nữa tùy tiện di chuyển lại không hiểu rõ tình huống, một khi gọi ra xung đột thật không tốt lắm.

- Đại tỷ!

Mọi người nhìn nữ tử đầu lĩnh.

- Người là người của Đại lục Thương Khung?

Nữ tử tóc hồng nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt hắn có vẻ trong suốt, đại khí, không giống như một người tà ác, không khỏi dò hỏi.

Lâm Tiêu ngắc ra, chợt vui mừng nói:

- Người biết Đại lục Thương Khung?

Lâm Tiêu không nghĩ tới đối phương biết Đại lục Thương Khung, như vậy có lẽ sẽ biết biện pháp đi ra ngoài.

- Tất nhiên biết.

Nữ tử mỉm cười:

- Hàng năm cũng có một ít võ giả Đại lục Thương Khung đi vào Đảo Mê Thất của chúng ta.

Nàng nhìn Lâm Tiêu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Trong mắt đại hán khôi ngô bên cạnh chợt lóe tinh quang, truyền âm cho nữ tử:

- Đại tỷ, nghe nói võ giả đến từ Đại lục Thương Khung đều thật giàu có, có cần...

Nữ tử trừng mắt liếc hắn:

- Chúng ta cũng không phải hải tặc!

Trong lòng của nàng đã có quyết định, nói:

- Như vậy người lên đây đi, nhưng cần nộp năm trăm thượng phẩm nguyên thạch làm phí đi thuyền, được chứ?

Tu vi của Lâm Tiêu làm cho nàng cảm thấy cổ quái, nhìn qua như Quy nguyên cảnh trung kỳ, nhưng lại mơ hồ mang theo phong mang, tựa hồ không đơn giản như vậy, nhưng nàng cũng không sợ hãi, tu vi của nàng là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, hơn nữa trên thuyền có gần mười Quy nguyên cảnh trung kỳ, một mình Lâm Tiêu khó nhấc lên sóng gió, năm trăm thượng phẩm nguyên thạch đối với một Quy nguyên cảnh trung kỳ mà nói cũng không tính là nhiều.

- Được.

Lâm Tiêu đáp ứng, với tài sản của hắn đều có giá trên trời, huống chi hắn mới lấy được ba ngàn cực phẩm nguyên thạch.

- Lên thuyền đi!

Nữ tử phát tay.

Gật đầu, Lâm Tiêu đi lên thuyền, lấy ra năm trăm thượng phẩm nguyên thạch đặt lên boong.

- Người đếm đi.

Nữ tử nhìn nhìn sau đó thu vào, nói:

- Người chờ một chút, thuyền chúng ta sẽ trở về địa điểm xuất phát, tới lúc đó ta sẽ đưa người lên Đảo Mê Thất.

- Đảo Mê Thất?

Xem ra là cách xưng hô địa phương cư trú của họ.

Không bao lâu toàn bộ võ giả đã hoàn thành xong công tác trên thuyền.

- Nghe nói Đại lục Thương Khung vô cùng rộng lớn, có đủ loại bảo vật, có phải vậy không?

Võ giả trên thuyền tò mò hỏi.

Lâm Tiêu ngần ra, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ các người đều chưa từng đi qua?

- Đương nhiên chưa đi qua, chúng ta là võ giả sinh trưởng trên Đảo Mê Thất, chẳng những chúng ta chưa từng đi tới đó, mà toàn bộ võ giả trên Đảo Mê Thất cũng chưa có ai đi qua Đại lục Thương Khung!

- Làm sao lại thế?

Lâm Tiêu giật mình:

- Các người không phải nói có một chút võ giả đi vào Đảo Mê Thất đều tới từ Đại lục Thương Khung đó sao.

- Đúng vậy, nhưng sau khi họ vào đây cũng chưa từng có ai đi được ra ngoài.

Trải qua một lát nói chuyện, Lâm Tiêu giật mình hiểu được một sự thật, mặc dù có một ít võ giả từ Đại lục Thương Khung đi vào Đảo Mê Thất, nhưng đều là vì họ từng đi lịch lãm trong một ít bí cảnh sau đó vô ý bị truyền tống tới nơi này, sau khi tới đây không còn ai có thể đi ra ngoài, cuối cùng ở trong này cưới vợ sinh con sau đó ở lại.

Tin tức này làm tâm tình Lâm Tiêu trở nên trầm trọng.

- Ta thật không tin không có biện pháp rời đi nơi này!

Trong lòng Lâm Tiêu nhủ thầm.

Con thuyền tiếp tục đi tới, muốn trở về Đảo Mê Thất cần dùng một tuần, trải qua hai ngày ở chung, Lâm Tiêu đã biết nữ tử tóc hồng tên Triệu Nguyệt Như, là thuyền trưởng, mà trên Đảo Mê Thất thiên địa nguyên khí khá loãng, dùng yêu đan hải yêu luyện hóa có thể giúp họ tu luyện nhanh hơn, ở Đảo Mê Thất, nguyên thạch là tiền thông dụng, ngoài ra linh dược, yêu đan cũng có thể sử dụng, mà hoàng kim cùng ngân lượng hoàn toàn vô dụng.

Bảy ngày sau, một quần đảo lớn hiện ra trước mặt Lâm Tiêu.

Quần đảo tổng cộng có tám đảo, theo xu thế chúng tinh phủng nguyệt, hòn đảo lớn nhất nằm trung tâm, bên ngoài có bảy đảo lớn nhỏ, lớn có phạm vi vài ngàn dặm, nhỏ thì mấy trăm dặm, mà đảo trung ương có vài vạn dặm, như một cự vô bá nằm ở giữa, thật nhiều thuyền bè đi lại, trên bến tàu còn có không ít thuyền.

Trên mỗi đảo đầy ắp những kiến trúc, càng đi vào trung tâm càng phồn hoa.

- Về tới Đảo Mê Thất rồi!

Triệu Nguyệt Như thở ra một hơi nhẹ nhõm, đường về cũng không thuận buồm xuôi gió, gặp được vài lần hải yêu tập kích, cũng may chỉ là hải yêu thất, bất tinh, một đường hữu kinh vô hiểm, ngược lại gia tăng thêm một ít thu hoạch cho thuyền viên.

- Đại tỷ, hần làm sao bây giờ?

Có thuyền viên hỏi.

Nghe vậy, Triệu Nguyệt Như như nhớ ra chuyện gì đó, nói:

- Người lần đầu tiên tới Đảo Mê Thất, chỉ sợ còn chưa biết quy củ nơi này, ta nhắc nhở người một chút, miễn cho người lỗ mãng mà đánh mất tính mạng.

- Quy củ?

Lâm Tiêu nhìn quần đảo, trong lòng rõ ràng, quần đảo lớn như vậy khẳng định có quy củ tồn tại, nếu không đã sớm hỗn loạn.

- Đảo Mê Thất chia thành tám đảo, đảo trung ương là chủ đảo, ngoài ra còn bảy đảo, nơi này có một đảo chủ, hai phó đảo chủ, bảy phân đảo chủ, một trăm lẻ chín trưởng lão cùng hộ pháp với chấp sự, hộ pháp là vô địch Quy nguyên cảnh, trưởng lão là Nửa Bước Vương Giả, bảy phân đảo chủ là Nửa Bước Vương Giả cao đẳng, phó đảo chủ là Nửa Bước Vương Giả chí cường, mà đảo chủ là vô địch Nửa Bước Vương Giả, nghe nói có thể đối chiến Vương giả Sinh tử cảnh, hơn nữa theo truyền thuyết, bên trong Đảo Mê Thất còn có một Vương giả Sinh tử cảnh tồn tại, chẳng qua vẫn luôn bế quan tiếm tu, chưa từng xuất hiện qua, không biết là thật hay giả.

- Quy củ là do đảo chủ bọn họ định ra, võ giả Đảo Mê Thất hàng năm đều phải nộp lên nguyên thạch cho chấp pháp điện, căn cứ theo cấp bậc thì số lượng cũng khác nhau, hóa phạm cảnh thì không cần nộp, ngoài Quy nguyên cảnh, Quy nguyên cảnh sơ kỳ hàng năm nộp lên năm mươi thượng phẩm nguyên thạch, Quy nguyên cảnh trung kỳ nộp năm trăm thượng phẩm nguyên thạch, Quy nguyên cảnh hậu kỳ năm ngàn thượng phẩm nguyên thạch, mà Nửa Bước Vương Giả năm vạn thượng phẩm nguyên thạch, đương nhiên nếu gia nhập chấp pháp điện thì khác.

1033. Chương 1031: Lệnh Bài Thân Phận

Lâm Tiêu hỏi:

- Nghe người nói như vậy, chẳng lẽ còn cường giả không gia nhập chấp pháp điện?

- Đương nhiên là có, còn không ít, ở Đảo Mê Thất quy củ chấp pháp điện thập phần nghiêm khắc, đặc biệt một ít hộ pháp cùng chấp sự đều bị quản chế thật nhiều, cho nên có không ít cường giả không nhận được quản chế mà không chịu gia nhập, lựa chọn hàng năm nộp lên thượng phẩm nguyên thạch, bởi vậy ngoài

trừ chấp pháp điện trong đảo còn có nhiều thế lực cường đại, cực kỳ hỗn loạn, thường thường chiếm cứ một phân đảo, người tốt nhất đừng phát sinh xung đột với bọn họ, nếu không kẻ có hại nhất định là người, đặc tội bọn hắn còn đáng sợ hơn đặc tội chấp pháp điện, bởi vì bọn hắn không nói quy củ, thường thường sẽ làm người sống không bằng chết!

Nói tới đây, trong mắt nàng hiện lên vẻ sợ hãi, bị Lâm Tiêu nhìn thấy.

- Ngoài ra, bởi vì lần đầu tiên người vào Đảo Mê Thất, nhất định phải có lệnh bài thân phận, căn cứ theo tu vi khác nhau mà điều kiện lệnh bài khác nhau, bình thường mà nói gấp hơn mười lần so với hàng năm nộp nguyên thạch đối ứng tu vi của chính mình, tỷ như người là Quy nguyên cảnh trung kỳ, một lần duy nhất nộp lên năm ngàn thượng phẩm nguyên thạch, mà nếu đạt tới Nửa Bước Vương Giả thì không cần quy củ này, có thể trực tiếp đạt được lệnh bài thân phận.

- Người nhất định phải đạt được lệnh bài thân phận đầu tiên, nếu không một khi bị phát hiện người sẽ lập tức bị xử tử.

- Được rồi, những lời ta nói người đã hiểu rõ ràng chưa?

Triệu Nguyệt Như hỏi lại một lần, ở chung một ít ngày nàng cảm thấy Lâm Tiêu không tệ lắm, nếu không cũng sẽ không nhắc nhở.

- Rõ rồi, đa tạ nhắc nhở!

Lâm Tiêu gật đầu nói.

Hắn không nghĩ tới chỉ là một Đảo Mê Thất lại có nhiều Nửa Bước Vương Giả như vậy, thật sự là quá mức quý dị, phải biết rằng ở Đế quốc Vô Linh, chỉ riêng diện tích Quận Hiên Dật cũng đã lớn hơn Đảo Mê Thất, nhưng cấp bậc Nửa Bước Vương Giả cũng rất ít nghe qua, dù là có phỏng chừng thường đi lịch lãm bên ngoài.

Hơn nữa có nhiều Nửa Bước Vương Giả như vậy lại không có vương giả sinh ra, nghe nói có một người thì lại không lộ mặt, không biết là thật hay giả.

Mặc kệ như thế nào, trong lòng Lâm Tiêu đã có quyết định, trước khi hiểu rõ ràng sự tình, tạm thời phải âm thầm xem chừng tốt hơn.

Trong lúc đôi bên nói chuyện với nhau, con thuyền chấn động, dựa vào bến tàu.

- Bây giờ chúng ta lên đảo số ba, qua một lát sẽ có người đưa người đi làm lệnh bài thân phận.

Trên bến tàu thật nhiều con thuyền lớn nhỏ hoặc đỗ bến hoặc rời bến, một ít thuyền dài chừng ngàn thước, vô cùng rộng rãi, thuyền của nhóm người Triệu Nguyệt Như chỉ có thể xem là trung đẳng.

Đoàn người lên bến tàu, một lão giả mặc hắc bào viền lam, trên ngực đeo huy chương đi tới.

- Nhìn xem, đó là dấu hiệu chấp pháp điện Đảo Mê Thất, chấp sự là viền lam, hộ pháp viền bạc, trưởng lão viền vàng, huy chương cũng khác nhau, mà phân đảo chủ thì không có phục sức cố định, mọi người đều nhận biết bọn hắn.

- Ân, thuyền tam cấp, cần nộp ba ngàn thượng phẩm nguyên thạch.

Lão giả liếc mắt nhìn đoàn người Triệu Nguyệt Như, đạm mạc nói.

- Vị trưởng lão này, đây có sáu yêu đan hải yêu bát tinh, hẳn là giá trị ba ngàn thượng phẩm nguyên thạch.

Triệu Nguyệt Như không đưa thượng phẩm nguyên thạch mà giao ra yêu đan.

Lão giả nhìn nhìn, gật gật đầu thu lại, yêu đan bát tinh giá trị từ hai trăm tới hai ngàn thượng phẩm nguyên thạch, nhưng bình thường là năm trăm thượng phẩm nguyên thạch, vừa lúc đủ số.

Tại Đảo Mê Thất, bởi vì nguyên mạch quá ít, vì vậy thượng phẩm nguyên thạch tương đối trân quý.

Lâm Tiêu đưa mắt nhìn nhóm người Triệu Nguyệt Như, đội ngũ này có chín Quy nguyên cảnh trung kỳ, hơn hai mươi Quy nguyên cảnh sơ kỳ, một lần ra khơi mạo hiểm tính mạng tối đa cũng chỉ liệt sát được

mười hải yêu bát tinh, mà giá trị hải yêu lục tinh, thất tinh lại rất thấp, chỉ là phí tổn đồ thuyền cũng phải trả gần một nửa, hơn nữa hàng năm còn phải nộp phí tổn, không thể không nói trôi qua thật gian nan.

- Đúng rồi, vị đại nhân này, vị này là võ giả mà chúng ta gặp được trên biển, là lần đầu tiên tới Đảo Mê Thất, còn chưa có lệnh bài thân phận.

- Nga? Lần đầu tiên tới Đảo Mê Thất?

Lão giả nhìn Lâm Tiêu, cũng không có vẻ ngạc nhiên, thản nhiên nói:

- Đi theo ta.

Theo sự dẫn dắt của lão giả, Lâm Tiêu đi vào thành trì trên đảo thứ ba.

Đó là một thành trì vô cùng rộng rãi, đường phố nhộn nhịp, dân cư đông đúc, nhiều đội ngũ mặc khải giáp đứng tại cửa thành kiểm tra lệnh bài thân phận, cực kỳ nghiêm khắc, có thể nghĩ tới nếu lão giả không dẫn theo Lâm Tiêu, tuyệt đối sẽ là một trận chém giết.

Lão giả mang theo hắn đi tới một phân điện chấp pháp điện, dặn hắn chờ ngoài cửa, sau một lát lão giả đi ra.

- Người vào đi thôi, người xét duyệt cho người là Lưu hộ pháp.

Đi vào phòng, một lão giả mặc hắc bào viền bạc để râu ngồi trên ghế, liếc mắt nhìn Lâm Tiêu:

- Người chính là người mới tới?

- Phải.

Lâm Tiêu trả lời, thực lực lão giả Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, khí tức cực kỳ nồng đậm, là cường giả vô địch Quy nguyên cảnh, mà lão giả hắc bào viền lam vừa rồi là Quy nguyên cảnh hậu kỳ.

- Ân, tu vi Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, người biết quy củ rồi chứ? Lần đầu tiên thu lệnh bài thân phận cần nộp năm ngàn thượng phẩm nguyên thạch, nếu không đủ thì có thể lựa chọn công tác cho chấp pháp điện thẳng tới khi nào giao nộp đủ năm ngàn thượng phẩm nguyên thạch mới thôi.

- Ta biết.

Lâm Tiêu lấy ra năm ngàn thượng phẩm nguyên thạch chuyển tới trước mặt lão giả.

- Tốt lắm, đây là lệnh bài thân phận của người.

Lão giả lấy ra một khối lệnh bài kim chúc ngăm đen, dùng một viên tinh thạch màu trắng đục đục khắc lên một ít con số:

- Lưu lại khí tức chân nguyên của người, lệnh bài này sẽ là của người, bên trên ghi chép thời gian gia nhập cùng tu vi của người, nếu đánh rơi phải lập tức bổ sung, tu vi đột phá cũng phải tới thay đổi, bổ sung cần năm trăm thượng phẩm nguyên thạch, đổi mới không cần phí tổn.

Lão giả đem lệnh bài ném cho Lâm Tiêu, nói:

- Người không ẩn giấu thực lực chứ?

- Lưu hộ pháp nói đùa, nếu ta ẩn giấu thực lực, làm sao giấu diếm được ánh mắt của người.

- Nói cũng đúng.

Lão giả chỉ là thuận miệng hỏi thăm, với tu vi của hắn đối phương làm sao có thể che giấu.

Hắn không hề biết thực lực Lâm Tiêu vượt xa dự liệu của hắn, là luyện được đại sư, tinh thần cực kỳ cường đại, nếu Lâm Tiêu muốn che giấu thực lực cho dù chính đảo chủ cũng không cách nào truy xét.

- Đúng rồi, người tới từ đế quốc nào?

Làm xong hết thấy chuyện này, lão giả đột nhiên hỏi.

Lâm Tiêu ngẩn ra, đáp:

- Đế quốc Võ Linh.

Lắc đầu, ánh mắt lão giả chợt ảm đạm, tựa hồ mất đi hứng trí:

- Được rồi, người có thể rời đi, đi ra ngoài lĩnh một phần tài liệu về Đảo Mê Thất, để tránh gây ra xung đột không cần thiết.

- Lưu hộ pháp, Đảo Mê Thất thật sự không có biện pháp quay về Đại lục Thương Khung hay sao?

1034. Chương 1032: Lệ Thiên Hội

Trước khi đi, Lâm Tiêu nhin không được hỏi, từ trong giọng nói của đối phương hắn nhìn ra được, Lưu hộ pháp đến từ Đại lục Thương Khung, hơn nữa hắn là từ ba đại đế quốc khác.

Lão giả liếc mắt nhìn Lâm Tiêu:

- Người trẻ tuổi, ta khuyên người chết tâm đi, nếu như có thể đi ra ngoài, ta còn ở lại chỗ này làm gì? Muốn ra ngoài chỉ có một con đường, là trở thành Vương giả Sinh tử cảnh, người cảm thấy người có khả năng này sao?

Thanh âm lão giả mang theo vẻ thông báo cũng mang vẻ bất đắc dĩ, Vương giả Sinh tử cảnh hiếm có thể nào, suốt hơn hai ngàn năm trên toàn đại lục đối kháng cùng yêu thú có được mấy người? Hắn đi vào Đảo Mê Thất đã mấy chục năm, mỗi ngày đều khổ tu, cơ hồ hao tổn hết tiềm lực chỉ đạt tới vô địch Quy nguyên cảnh, muốn trở thành Vương giả Sinh tử cảnh còn phải bước vào Nửa Bước Vương Giả, nắm giữ hai đại áo nghĩa, cuộc đời này chỉ sợ rất khó hi vọng.

Đi ra khỏi phân điện chấp pháp điện, Lâm Tiêu thở mạnh một hơi.

Bất kể như thế nào hắn nhất định phải đi ra ngoài.

- Người đã ra rồi.

Một thanh âm thanh lệ truyền tới, Lâm Tiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triệu Nguyệt Như đang bước nhanh đi qua.

- Tại sao người ở chỗ này, chẳng lẽ các người không trở về?

- Bọn hắn đi về trước, ta ở đây chờ người.

- Chờ ta?

Lâm Tiêu nghi hoặc.

Triệu Nguyệt Như gật gật đầu:

- Ta có thể nhìn xem lệnh bài thân phận của người không?

Lâm Tiêu đưa ra lệnh bài.

Nhìn thấy lệnh bài, cấp bậc Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, Triệu Nguyệt Như lộ tia vui mừng, mỉm cười nói:

- Không biết người có hứng thú gia nhập tiểu đội liệt sát của chúng ta hay không, người vừa đi vào Đảo Mê Thất, khẳng định còn rất nhiều chuyện không rõ ràng, đi theo chúng ta sẽ khá hơn một chút, hơn nữa nếu người muốn rời khỏi chúng ta tuyệt đối không ngăn trở.

Triệu Nguyệt Như thành khẩn nhìn Lâm Tiêu đưa ra lời mời.

Đảo Mê Thất cạnh tranh thật tàn khốc, tu vi trên lệnh bài của Lâm Tiêu là Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, cũng như nàng, chỉ cần Lâm Tiêu nguyện ý gia nhập tiểu đội của họ, tuyệt đối trở thành trợ lực lớn, tới lúc đó rời bến sẽ thêm an toàn, thu hoạch sẽ càng lớn.

Đương nhiên, hết thảy chuyện này đều căn cứ vào tu vi của Lâm Tiêu, nếu hắn đạt tới Quy nguyên cảnh hậu kỳ trở lên, nàng cũng không khả năng mời được.

- Có thể.

Lâm Tiêu nghĩ nghĩ, đáp ứng yêu cầu của Triệu Nguyệt Như, dù sao hiện tại hắn cũng không địa phương nào để đi.

Nơi ở của Triệu Nguyệt Như nằm tại phía tây thành trì đảo thứ ba, nơi này có một mảng kiến trúc lớn, từng phủ đệ nhỏ tiếp giáp chung một chỗ, giống như một thôn xóm nhỏ, theo sự dẫn dắt của nàng, Lâm Tiêu đi vào nơi đó.

- Đại tỷ, người đã trở lại?

- Đại tỷ.

Dọc đường có không ít người qua lại nhìn thấy Triệu Nguyệt Như đều lên tiếng chào hỏi, có già có nhỏ, có nữ có nam, tu vi hóa phàm cảnh, tỏ mò nhìn Lâm Tiêu.

- Ở Đảo Mê Thất, vì muốn sinh tồn, phải tổ hợp thành đoàn thể, những người người gặp trên thuyền đều ở nơi này, còn có những người này đều là thân nhân của họ.

Triệu Nguyệt Như giải thích cho Lâm Tiêu, không bao lâu hai người đi tới trước một phủ đệ cổ xưa.

- Phụ thân, con đã trở về.

Triệu Nguyệt Như đi vào bên trong.

Một lão giả chống gậy拄杖 đi tới, lão già thật già nua, trên mặt đầy vết sẹo, nhìn qua thật yếu đuối bạc nhược.

Lâm Tiêu liếc mắt liền nhìn ra tu vi của lão giả ngày xưa không kém, hắn là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, nhưng bị người phé đi nguyên hải, thậm chí còn đánh gãy gân chân tay, đánh nát kinh mạch, hiện tại thậm chí còn không bằng một hóa phàm sơ kỳ.

- Vị này là...

Đôi mắt mờ đục của lão giả nhìn Lâm Tiêu.

- Phụ thân, hắn tên Lâm Tiêu, hôm nay vừa đi vào Đảo Mê Thất, là võ giả tới từ Đại lục Thương Khung, sau này sẽ ở chỗ chúng ta.

- Ân, Nguyệt Như ah, tuổi của con cũng không nhỏ rồi, đích xác cũng tới lúc nên tìm người gả đi, không thể mãi ở một mình.

Lão giả đột nhiên nói một câu.

Sắc mặt Triệu Nguyệt Như ửng đỏ:

- Phụ thân, không phải như cha nghĩ.

Lão giả than thở hai câu, xoay người đi vào phòng.

- Cha ta luôn như vậy, thích nói bậy bạ, để ta thu xếp phòng cho người, hôm nay người ở lại đây, hai ngày nữa ta sẽ tìm phủ đệ tốt một chút cho người.

- Không cần, lúc ta đi vào nhìn thấy một phủ đệ bỏ trống đó thôi.

- Phủ đệ kia chỉ có hai phòng, hơn nữa còn lụn bại...

- Không sao.

Lâm Tiêu làm sao để ý những thứ này, hắn ưa thích ở một mình tự tại, hơn nữa lúc tu luyện cũng không muốn bị người khác nhìn thấy.

- Ta an bài người quét tước cho người.

Triệu Nguyệt Như nghe qua một ít chuyện về Đại lục Thương Khung, nàng nghĩ hẳn không thích ở nơi như vậy nên mới mời hẳn ở nhà mình một đêm, chuẩn bị qua vài ngày tìm nhà tốt hơn, hiện tại nếu đối phương không để ý thì tốt hơn.

Cứ như vậy Lâm Tiêu ở lại nơi đó.

Đêm khuya, lão giả gọi Triệu Nguyệt Như vào phòng mình:

- Nguyệt Như, người hôm nay có đáng tin? Không phải là...
- Phụ thân, cha yên tâm, hẳn đúng là lần đầu tiên tới Đảo Mê Thất, con tận mắt nhìn thấy hẳn lấy lệnh bài thân phận trong phân điện chấp pháp điện.
- Vậy là tốt rồi, nhìn khí tức của hẳn không giống hạng người gian tà, nhưng cẩn thận một chút cũng không thừa đâu.

Lão giả chuyển giọng:

- Con cũng trưởng thành, nên lo lắng đại sự cả đời đi?
- Con biết.

Triệu Nguyệt Như không muốn nhắc đề tài này.

Lão giả nói:

- Cha xem Lâm Tiêu không tệ, tuổi trẻ đạt tới Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, thiên phú trác tuyệt, tiền đồ bất khả hạn lượng, đáng quý là khí tức lớn, tuy giấu diếm phong mang nhưng theo ánh mắt của cha xem, hẳn không phải là người âm tàn.
- Phụ thân...
- Được rồi, dù sao chuyện của con do con làm chủ, hôm nay người của Lệ Thiên hội lại tới nữa.

Triệu Nguyệt Như biến sắc:

- Bọn hẳn đến làm gì, không gây khó dễ gì cha chứ?

là Cha đề hôm :

Quy nguyên cảnh trung kỳ đỉnh phong, một bộ phận là Quy nguyên cảnh hậu kỳ, còn có hậu kỳ đỉnh, nhân số không ít.

- Hai vị nguyên lão.

Thấy được Lý Thanh cùng Chu Hồng, hơn mười cao thủ đầu lĩnh cung kính hành lễ, ánh mắt sắc bén, trên người tản ra sát khí nồng đậm.

- Vậy tiểu tử này lại cho ta!

Nhìn thấy người nhà, khoe môi Lý Thanh khê động, vẻ mặt lạnh lùng quát.

- Dạ!

Một đám người lập tức vây quanh Lâm Tiêu, chân nguyên khóa chặt đối phương.

Lý Thanh lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại bó tay chịu trói còn kịp, nếu không ngoại trừ cái chết ngươi không còn con đường thứ hai!

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Chỉ bằng đám người các ngươi?

- Xem ra ngươi không muốn sống!

Sắc mặt Lý Thanh xanh mét.

- Lý Thanh, nói lời vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, nếu như ngay cả hãn cũng không thể giải quyết, để hội trưởng biết được nhất định trách phạt chúng ta làm việc bất lực, động thủ cho ta, giết hãn!

Chu Hồng đã sớm ghen một bụng tức giận, vung mạnh tay quát to.

- Giết!

Đám người Lệ Thiên hội đồng thời phóng xuất ra công kích, thất thải lưu quang bao phủ đầy trời, hình thành chân nguyên nước lũ làm toàn bộ sắc mặt võ giả vây xem đều tái nhợt.

Cùng lúc đó Chu Hồng lẫn Lý Thanh đều động.

Một tiếng ầm vang, trường côn như giao long thổi quét hết thảy, đánh thẳng xuống đầu Lâm Tiêu.

Hãn thật sự nổi giận, liên tục bị Lâm Tiêu đánh bại khiến cho hãn vô cùng phẫn nộ lẫn xấu hổ, nếu hôm nay hãn không đánh chết được Lâm Tiêu, hãn sẽ biến thành trò cười trong Đảo Mê Thất.

Thân hình Lý Thanh cũng đột nhiên tản ra, biến thành tám ảnh tử, nhìn qua vô cùng sinh động rõ ràng, từ bốn phương tám hướng vây tới Lâm Tiêu.

- Di, mang theo một chút ảnh ảo nghĩa, đáng tiếc còn kém Ngu Viêm Địa Thủ quá xa!

Lâm Tiêu có chút kinh ngạc, tu vi Lý Thanh mặc dù chỉ đạt tới vô địch Quy nguyên cảnh, nhưng đã lĩnh ngộ được một tia ảnh ảo nghĩa, xem ra có chỗ hơn người, chỉ tiếc thật nông cạn, so sánh với yêu thú như Ngu Viêm Địa Thủ còn kém quá xa, nhưng nếu người này đạt tới Nửa Bước Vương Giả hãn phải mạnh hơn người khác không ít.

- Hừ, ta bằng vào một chiêu này từng mê hoặc một Nửa Bước Vương Giả, với thực lực của ngươi sao, chết đi!

Lý Thanh lạnh lùng lãnh khốc đáp.

- Có thể mê hoặc Nửa Bước Vương Giả, với tu vi của ngươi đích xác đáng giá kiêu ngạo!

- Không!

Triệu Nguyệt Như che miệng, nhắm mắt không dám nhìn một màn trước mặt.

Nhìn thấy công kích đầy trời sắp buông xuống, Lâm Tiêu rớt cục động, diễn cảm tự nhiên, tay phải nâng lên hóa thành chưởng đao bổ ra ngoài.

Oanh!

Tiếng nổ vang điếc tai, chân nguyên lưu quang văng tứ tán, một đạo chưởng đao xé nứt trường không, ngay sau đó chân nguyên nước lũ đầy trời phân chia thành bốn năm mảnh, uy áp cường đại quét ngang, hơn trăm cao thủ Lệ Thiên hội học máu bay ngược, trên thân đầy máu tươi, mà Chu Hồng cùng Lý Thanh càng không chịu nổi, cơn ảnh đập nát, thân hình nện sâu dưới đất, một người tàn ảnh tiêu tán, bàn tay tuôn máu, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, trước mặt hấn mặt đất rạn vỡ, chỉ kém chút nữa hẳn đã bị chém thành hai nửa.

Sương khói tiêu tán, cảnh tượng trước mắt làm mọi người chấn kinh.

- Làm sao có thể?

Chưởng đao vừa rồi làm trong lòng Lý Thanh sinh ra cảm xúc tuyệt vọng, cảm giác tử vong làm hắn sợ hãi, mồ hôi lạnh ướt đầm, thậm chí không có dũng khí đánh trả.

- Thực lực này ngay cả vô địch Quy nguyên cảnh cũng không thể có được!

Một ý niệm dâng lên trong lòng Lý Thanh, như một ma chú, tuy cùng là hậu kỳ vô địch nhưng nhất định cũng có chênh lệch vô cùng rõ ràng, nhưng không đến nỗi lớn tới bậc này.

- Tiểu tử đáng chết!

Tiếng hí hô phấn nộ vang lên, Chu Hồng toàn thân máu tươi chật vật lao ra khỏi hố sâu, đi tới bên người Triệu Nguyệt Như chớp lấy cổ của nàng, đôi mắt đỏ đậm quát to:

- Tiểu tử, nhanh chóng bỏ tay chịu trói, nếu không ta giết nàng!

- Nguyệt Như!

Cha của Triệu Nguyệt Như lao tới, gầm lên:

- Chu Hồng, ngươi buông nàng ra!

- Triệu Việt, lão bất tử, lúc trước đắc tội Lệ Thiên hội còn dám tìm người ngoài ra mặt cho các người, sớm biết như thế ta không chỉ phế đi ngươi, còn phải đem ngươi băm nát ném cho hải yêu!

Chu Hồng dữ tợn nói.

- Phụ thân, cha đừng tới đây!

Sắc mặt Triệu Nguyệt Như đỏ bừng thống khổ hô to.

- Câm miệng cho ta, gọi tiểu tử kia ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, nếu không ta giết ngươi!

Chu Hồng dùng sức phong tỏa thân thể Triệu Nguyệt Như, rống to.

Lâm Tiêu nhìn Chu Hồng, ánh mắt lạnh lùng khẽ lắc đầu:

- Vốn ta không muốn đại khai sát giới, hiện tại xem ra đối với súc sinh thì không thể quá nhân từ!

1039. Chương 1037: Lệ Vương

- Người nói cái gì...

- Phốc!

Không ai chứng kiến rốt cục xảy ra chuyện gì, tay phải Lâm Tiêu chỉ nhẹ nhàng điểm tới, hàn mang bạo lướt, ngay sau đó trên trán Chu Hồng xuất hiện một lỗ thủng tối đen, óc lẫn máu tươi hỗn hợp trào ra như

suối phun, trong ánh mắt trừng lớn của Chu Hồng cùng vẻ mê mang, thân thể hắn thẳng tắp ngã xuống, hiển nhiên mãi tới chết cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Chu Hồng đã chết!

- Quá mạnh mẽ, chỉ một chỉ nhẹ điểm ra, nhanh tới mức đối phương còn chưa kịp phản ứng, điều này sao có thể!

Mọi người há hốc mồm, trái tim hung hăng co rút lại, khiếp sợ nhìn Lâm Tiêu.

- Xem ra vừa rồi ta rất nhân từ, hôm nay Lệ Thiên hội các người còn dám ra tay, ta giết chết không tha!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng lướt qua đám người Lý Thanh, sát khí mãnh liệt lan tràn.

Mọi người cảm như hén.

- Khẩu khí thật lớn, ta thật muốn nhìn xem người nào hung hăng càn quấy như thế, dám nói như vậy với người của Lệ Thiên hội chúng ta!

Ngoài vài dặm, thanh âm lạnh băng truyền tới.

- Lệ Vương đại nhân.

Nhóm người Lệ Thiên hội lộ ra vẻ vui mừng hô lên.

Một thân ảnh gầy gò lẳng không bay tới, chính là Lệ Thiên hội Lệ Vương, người chưa tới nhưng khí tức hung ác đã làm người kinh hồn táng đảm, sau lưng hắn còn có một đoàn người của Lệ Thiên hội theo sau, có cả Vương Nghị vừa chạy về báo tin.

- Lệ Vương đã tới, không biết hắn làm sao ứng phó!

- Thật không sáng suốt, thế lực trong đảo thứ ba đông đảo, mà cường giả cấp bậc Nửa Bước Vương Giả không ít hơn mười, tuy Lệ Vương không tính là đỉnh cấp, nhưng tuyệt đối có thể sắp xếp trước năm người.

- Người này một chiêu đánh chết Chu Hồng nguyên lão, tuyệt đối đã chạm tới cánh cửa Nửa Bước Vương Giả, đáng tiếc Lệ Vương đã bước lên Nửa Bước Vương Giả từ lâu.

Mọi người xôn xao nghị luận.

- Ta cảm thấy thanh niên kia chưa chắc là cuồng vọng tự đại, mà có điều nắm chắc!

Cũng có người thay đổi cách nhìn với Lâm Tiêu.

Trong tiếng nghị luận, một thân ảnh rơi xuống đất trống, vóc dáng trung bình, hình thể gầy gò, nhưng sát khí nồng đậm tới cực điểm, vừa xuất hiện liền làm cho mọi người có cảm giác mình đi tới núi thây biển máu, bị sát khí trùng kích đến mức sắc mặt trắng bệch.

Thủ hạ Lệ Thiên hội theo sát phía sau.

- Các hạ cuối cùng đã tới, ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Lâm Tiêu nhìn Lệ Vương lạnh nhạt nói.

- Lệ Vương đại nhân, chính là tiểu tử này đánh bị thương người của chúng ta.

Vừa nhìn thấy Lâm Tiêu, Vương Nghị lập tức kêu lên.

- Ngươi nghĩ rằng ta còn chưa biết sao?

Lệ Vương quay đầu nhìn chằm chằm Vương Nghị, đột nhiên vung tay, một cái tát trực tiếp vỗ lên mặt Vương Nghị khiến hắn bay ngược ra ngoài, liên tiếp phun cả mười cái răng, khuôn mặt cơ hồ bị đánh nát.

- Đồ vô dụng!

Lệ Vương trừng mắt liếc nhìn Vương Nghị, sau đó lướt qua thi thể Chu Hồng, ánh mắt đột nhiên biến thành âm lãnh dữ tợn, trầm giọng nói:

- Các hạ, người thật to gan, dám giết người của Lệ Thiên hội chúng ta, quỳ xuống cầu xin tha thứ, ta có thể suy nghĩ lưu cho người toàn thân, nếu không ta khẳng định người sẽ hối hận hết thấy những gì người làm hôm nay!

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Quả nhiên không hổ là cá mè một lứa, khẩu khí thật lớn, đáng tiếc, bằng người còn không xứng!

- Muốn chết!

Đám thủ hạ Lệ Thiên hội giận dữ.

- Lệ Vương đại nhân, người này không đơn giản.

Lý Thanh lập tức truyền âm cho Lệ Vương, kể lại chuyện mới phát sinh vừa rồi.

Về dữ tợn trong mắt chợt lóe lên, Lệ Vương cười lạnh:

- Khó trách không hề sợ hãi, nguyên lai có vài phần thực lực, nhưng vận may của người dừng tại đây!

Dứt lời, Lệ Vương chợt phi thân lên, trọng kiếm ầm ầm ra khỏi vỏ bồ thặng về phía Lâm Tiêu, một kiếm bổ ra như trụ trời giáng xuống, kiếm khí mãnh liệt cắt qua hư không, làm cho người ta có cảm giác như tận thế tiến đến.

- Thực lực Lệ Vương đích xác mạnh hơn Nửa Bước Vương Giả bình thường một ít, nhưng cũng chỉ có hạn, còn không bằng La Bàn Vô Cực môn, tương tự như hai Nửa Bước Vương Giả đi theo Triệu Vô Cực lúc trước.

Lâm Tiêu vừa nhìn liền biết được trình tự tu vi Lệ Vương, đối phương chém ra một kiếm, hư không mơ hồ run rẩy, mang theo khí tức ngoan độc tràn ngập, hiển nhiên người chết dưới tay hắn không tới một ngàn cũng là tám trăm, sát khí cực kỳ dày đặc.

Phanh!

Lâm Tiêu dùng tay phải hóa chưởng thành đao, chân nguyên ngưng tụ hóa thành đao mang lướt qua chân trời, đánh nát một kích của Lệ Vương.

- Ân? Có thể ngăn?

- Kiếm Vũ Như Lâm!

Lệ Vương không thể tin, kiếm quang lại oanh về hướng Lâm Tiêu, một kiếm so với một kiếm càng mãnh liệt, càng độc ác, hắn không tin Lâm Tiêu có thể thừa nhận được tiến công liên hoàn của hắn.

Phanh phanh phanh ...

Thanh âm chân nguyên nổ vang bên tai không dứt, đao mang tung hoành, kiếm khí lướt ngang oanh kích cùng một chỗ, chỉ một thoáng cả tiểu đảo như gặp phải động đất không ngừng chấn rung, thanh âm tiếng rầm rầm kéo dài không dứt, mặt đất vỡ thành vô số khe rãnh, phòng ốc sụp đổ, đại địa như bị tước đi một tầng, nhưng Lâm Tiêu không hề lui ra sau nửa bước.

- Đây là thực lực của người sao?

Lâm Tiêu lắc lắc đầu, xưng hô Lệ Vương, không gì hơn thế này.

- Muốn chết!

Lệ Vương giận quát một tiếng, vung cao cự kiếm:

- Thiên Tà kiếm ý - Vong Giả Chi Thương!

Oanh long...

Một đạo kiếm quang như lôi đình dài trên trăm trượng từ trên trời giáng xuống, kiếm ý khủng bố tràn ngập, tà khí cùng sát khí lưu chuyển, làm cho mọi người giống như đi tới cửu u địa ngục, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo cùng sợ hãi.

- Xem ra đây là một chiêu mạnh nhất của ngươi, cửu phẩm kiếm ý, đích xác có tư cách kiêu ngạo!

Lôi Đình đao ra khỏi vỏ.

Thương!

Đao mang xanh thăm đột nhiên bay ra ngoài.

- Thật mạnh, đây là... đao ý thập phẩm viên mãn, ngươi rốt cục có lai lịch gì!

Một cỗ đao ý kinh khủng khiến người ngạt thở áp xuống, làm Lê Vương khủng hoảng tột cùng, cỗ đao ý vô cùng vô tận thật dễ dàng chấn vỡ kiếm quang của hắn, ngay sau đó xuất hiện trước mặt hắn.

- Quá nhanh, căn bản không thể né tránh!

- Ngăn cho ta!

Thời khắc mấu chốt, Lê Vương hoành kiếm trước ngực, đồng thời liều lĩnh thúc giục chân nguyên bao phủ tới tận cùng, một tầng chân nguyên hộ giáp ngăn chặn trước người hắn, hình thành một tầng phù văn giống như thanh tiểu kiếm, tản ra quang mang sáng ngời.

- Nhân kiếm hợp nhất - kiếm thân phòng ngự thuật!

Trong lòng Lê Vương gầm lên giận dữ.

Phanh!

Một đao của Lâm Tiêu chẳng những cực nhanh, uy lực cường hãn đáng sợ, đao mang bổ thẳng tới ngực Lê Vương, chỉ một lần lóe ra đã trầm phá hộ thể chân nguyên của hắn, vô số phù văn bay loạn, ngay sau đó hung hăng chém lên cự kiếm của hắn.

Lê Vương phun ra ngụm máu tươi, trọng kiếm run rẩy cơ hồ không nắm vững, vô số điện quang lướt quanh thân thể hắn, áo bào dập nát, thượng phẩm hộ giáp phòng ngự vỡ ra vết rách, kinh khí xuyên thấu thân thể đánh rách tả tơi nội tạng của hắn.

Phốc xuy...

Một ngụm máu tươi lại phun ra, hỗn hợp thật nhiều mảnh vụn nội tạng, sắc mặt Lê Vương tái nhợt bay ngược ra ngoài.

1040. Chương 1038: Ba Đại Trưởng Lão (1)

- Trời ạ, ngay cả Lê Vương cũng bị bại!

- Tiểu tử này rốt cục là ai? Thật sự quá mạnh!

- Chẳng lẽ bầu trời khu vực của chúng ta cần thay đổi sao?

- Ngươi...

Trong mắt Lê Vương hiện lên tia dữ tợn, thân hình vừa động liền muốn rời đi.

- Đừng động, bằng không ta không cam đoan ngươi còn sống được hay không.

Hắn nhanh nhưng Lâm Tiêu càng nhanh hơn, chỉ nháy mắt Lâm Tiêu đã hiện trước mặt hắn, chiến đao đã gác trên cổ hắn.

- Đem không gian giới chỉ của ngươi giao ra đây đi.

Lâm Tiêu cũng không phải người tốt, đối phương thu thuế nhiều như vậy hiện tại cũng nên đổi chủ.

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi đừng đánh chủ ý với không gian giới chỉ của ta, ta thừa nhận lần này ta thua, nhưng nói thẳng cho ngươi biết, đồ vật trong giới chỉ không chỉ riêng ta, ở trong Đảo Mê Thất có chút người ngươi không thể đắc tội, một khi đắc tội bọn hắn ta cam đoan ngươi không còn sống rời khỏi Đảo Mê Thất.

Ngữ khí Lệ Vương băng sương, thần sắc lạnh lùng nói.

- Ngươi đang uy hiếp ta? Ngươi có tin ta hiện tại sẽ giết ngươi không?

Lâm Tiêu nhàn nhạt cười, khóe môi hiện lên độ cong lạnh lẽo.

Cảm nhận được sát khí trên người Lâm Tiêu, trong lòng Lệ Vương phát lạnh nhưng vẫn kiên trì nói:

- Ta không phải uy hiếp ngươi, mặc dù ngươi mới tới nhưng hẳn đã biết quy củ Đảo Mê Thất, chúng ta thu được nguyên thạch cũng chỉ lưu lại rất ít, đại bộ phận đều phải nộp lên trên, về phần nộp lên cho ai, trong lòng ngươi hẳn đã rõ ràng.

- Điều này không cần ngươi quan tâm!

Lâm Tiêu làm sao không biết điểm này, trước khi ra tay hẳn đã có chuẩn bị vẹn toàn.

Đối mặt tử vong, Lệ Vương đành ngoan ngoãn giao ra giới chỉ, mặc dù biết người này là thủ lĩnh hắc thể lực khu vực này, thượng phẩm nguyên thạch sẽ không ít, nhưng sau khi Lâm Tiêu mở ra vẫn cảm thấy chấn động.

Bên trong giới chỉ, từng rương thượng phẩm nguyên thạch được đặt thật chỉnh tề, mỗi rương đều có một vạn thượng phẩm nguyên thạch, tổng cộng là bốn mươi một rương, cũng chính là bốn mươi một vạn thượng phẩm nguyên thạch!

Nhìn thấy toàn bộ bảo vật của mình rơi vào trong tay Lâm Tiêu, sắc mặt Lệ Vương vô cùng khó xem, trong bốn mươi một vạn thượng phẩm nguyên thạch chỉ có mười lăm vạn cần nộp lên trên, mà hai mươi sáu vạn còn lại là tích lũy của hắn những năm gần đây, hiện tại bị vét sạch làm trong lòng hắn như nhỏ máu.

- Đáng giận, tiểu tử chết tiệt, chỉ cần ta không chết, ta nhất định cho ngươi phải hối hận hành vi hôm nay của ngươi!

Lệ Vương cúi đầu, trong lòng điên cuồng gầm lên giận dữ, sát khí cuộn cuộn, nhưng không dám biểu hiện trước mặt Lâm Tiêu, hắn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói:

- Các hạ, hôm nay ta nhận thua, hiện tại ngươi cũng đã giáo huấn xong, đồ vật cũng đã lấy đi, có thể thả chúng ta đi sao?

- Các ngươi cút đi!

Lâm Tiêu rút Lôi Đình đao, lạnh nhạt nói.

Trong lòng Lệ Vương mừng rỡ, như được đại xá, quay người rời đi, nhóm người Lý Thanh chặt vật đuổi theo.

- Xú tiểu tử, ngươi vẫn còn quá non, lại thật sự thả ta đi, người chờ xem, không bao lâu ta sẽ cho ngươi biết thế nào là hối hận, Đảo Mê Thất không phải là nơi ngươi có thể càn rỡ, tới lúc đó chẳng những là ngươi, mà những người quan hệ với ngươi đều phải chết!

Trong lòng Lệ Vương tràn ngập sát khí, thần sắc vẩn vọ.

- Nga, đúng rồi, ta đã quên một chuyện.

Ngay lúc trong lòng Lệ Vương đang mừng rỡ sắp rời đi, Lâm Tiêu đột nhiên mở miệng, ngay sau đó xuất hiện ngay trước người hắn.

Phanh!

Một chưởng đánh lên ngực Lệ Vương, một cỗ tinh thần chân nguyên đáng sợ nhảy vào trong cơ thể hắn, chấn vỡ kinh mạch của hắn, nguyên hải nổ tung vỡ tan.

- Ah...

Lệ Vương kêu thảm một tiếng, bộ mặt vắn vẹo đầy mồ hôi.

- Còn các người nữa!

Quay đầu, Lâm Tiêu lại vỗ ra một chưởng.

- Không!

Đám người Lý Thanh hoảng sợ kêu to, trên người nổ tung huyết vụ rậm rạp, nguyên hải vỡ tan, mặt xám như tro tàn.

- Người...người phé đi ta!

Lệ Vương trừng lớn hai mắt, toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hấn phá nát, nguyên hải cũng bị đánh vỡ tan.

Hắn cố gắng điều động chân nguyên trong cơ thể mình, nhưng chỉ còn lại cảm giác đau đớn toàn tâm.

- Không...

Lệ Vương không dám tin tưởng những gì đã xảy ra, Nửa Bước Vương Giả lĩnh ngộ sinh tử ảo nghĩa, nguyên hải không còn cực hạn tại đan điền mà phát triển khắp toàn thân, nhưng hiện tại trên người hắn đã không còn nguyên hải, toàn bộ địa phương có thể cất chứa nguyên hải đều bị Lâm Tiêu phá vỡ, hoàn toàn trở thành một phế nhân.

Trên Đảo Mê Thất cạnh tranh kịch liệt, khi thành lập Lệ Thiên hội hắn đã đắc tội rất nhiều người, một khi bị người biết được hắn trở thành một phế nhân, đối mặt với hắn chính là địa ngục.

Trong lúc nhất thời trong lòng Lệ Vương tràn đầy tuyệt vọng, toàn thân đau đớn còn không bằng thống khổ trong lòng, mặc dù Lâm Tiêu không giết hắn nhưng còn tàn nhẫn hơn giết hắn.

Chẳng những là Lệ Vương, sắc mặt toàn bộ võ giả Lệ Thiên hội đều như tro tàn, bọn hắn đã biết được tương lai bi thảm của chính mình.

- Được rồi, hiện tại có thể rút đi!

Lâm Tiêu làm sao không biết ý nghĩ trong lòng bọn hắn, thả hổ về rừng cũng không phải tính cách của hắn.

Đám người Lệ Vương lão đảo cùng nhau rời đi.

- Đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Rời khỏi nơi đó, sắc mặt Lý Thanh như tro tàn hời.

- Còn có thể làm sao, đi phân diện chấp pháp diện, ta nhất định phải làm cho tiểu tử kia phải chết, phải chết!

Lệ Vương cắn răng gào thét.

Trên đất trống, sau khi đám người Lệ Vương rời khỏi, mọi người dần tản ra, đồng thời tin tức nhanh chóng truyền khắp cả phân đảo, thậm chí còn thông qua truyền tấn thạch đưa tới những phân đảo khác kể cả đảo trung ương.

Lệ Vương cũng không phải tiểu nhân vật, trong Đảo Mê Thất cũng chỉ có khoảng trăm cao thủ thực lực vượt qua Lệ Vương, hiện tại một võ giả mới tới lại có thể đánh bại được hắn, đối với Đảo Mê Thất mà nói chính là một tin tức lớn.

- Lâm Tiêu, không nghĩ tới người mạnh như vậy, ngay cả Lệ Vương cũng bị người đánh bại!

- Ha ha, không còn Lệ Vương, Lệ Thiên hội không còn tồn tại, đây đều nhờ Lâm Tiêu đại ca.

- Hừ, gọi Lâm Tiêu đại nhân.

Nhóm thủ hạ của Triệu Nguyệt Như vô cùng hưng phấn, một tháng ở chung bọn họ đã thật quen thuộc với Lâm Tiêu, tự nhiên cũng không có nhiều chú ý, nhưng cũng có người có vẻ câu nệ, đồng thời âm thầm nhắc nhở những người khác, Đảo Mê Thất thực lực vi tôn, bình thường nếu không biết chú ý thân phận địa vị của mình ngay cả chết thể nào cũng không biết.

Chỉ riêng Triệu Nguyệt Như thần sắc lo lắng đi tới, vẻ mặt khẩn trương nói:

- Lâm Tiêu, người phá hủy Lệ Thiên hội, Lệ Vương sẽ không bỏ qua, hắn có thể ở lại trong đảo này lâu như vậy cũng không hoàn toàn vì bổn sự của hắn, hơn nữa thực lực của người lại không phù hợp với lệnh bài, chỉ sợ...

Nếu lúc này nàng còn không biết Lâm Tiêu che giấu thực lực thì nàng thật sự quá ngu ngốc, bởi vậy nàng lo lắng không chỉ là chuyện Lâm Tiêu phá hủy Lệ Thiên hội, mà lo lắng Lâm Tiêu ẩn giấu thực lực với chấp pháp điện, lấy lệnh bài không phù hợp với thân phận của mình, ở Đảo Mê Thất ẩn giấu thực lực là điều tối kỵ, sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc.

1041. Chương 1039: Ba Đại Trưởng Lão (2)

- Ta có chừng mực.

Lâm Tiêu lạnh nhạt nói, trước khi ra tay hắn đã có chuẩn bị vẹn toàn.

- Lệ Vương đã phế, như vậy hắn nên tiến hành việc kế tiếp.

Trong lòng Lâm Tiêu nhủ thầm, thu thập xong đồ đạc của mình sau đó phóng lên cao, rất có thể hắn sẽ không tiếp tục ở lại nơi này.

- Người muốn rời đi sao?

Triệu Nguyệt Như nghĩ Lâm Tiêu muốn rời khỏi Đảo Mê Thất, nhắc nhở:

- Nếu người muốn tránh né chấp pháp điện đuổi bắt thì có thể đi tới hải vực tây bộ Đảo Mê Thất, cuối hải vực có một mảnh đất không gian rối loạn, nơi đó vô cùng nguy hiểm, rất ít người dám đi vào bên trong, bởi vậy sẽ rất khó bị phát hiện, ngoài ra đáy biển cũng là nơi tốt tránh né đuổi giết, đáng tiếc dưới đáy biển có hải yêu rất cường đại.

- Ta đã biết, nhưng ta không định rời đi.

- Vậy người...?

- Đi xem chấp pháp điện phân đảo mà thôi.

- Cái gì?

Triệu Nguyệt Như trợn mắt há hốc mồm, Lâm Tiêu chẳng những không định bỏ trốn, ngược lại còn muốn đi chấp pháp điện, nơi đó không như Lệ Thiên hội, bên trong thật nhiều Nửa Bước Vương Giả, hơn nữa phân đảo chủ là một Nửa Bước Vương Giả cao cấp, Lệ Vương căn bản không thể đánh đồng.

- Không được, ta phải đi xem.

Nhìn theo phương hướng Lâm Tiêu đi xa, Triệu Nguyệt Như cắn răng đi theo.

- Tiểu tử kia rời đi rồi, phương hướng hình như là...chấp pháp điện phân đảo!

- Cái gì? Chấp pháp điện phân đảo, hắn muốn làm gì?

- Nhanh đi theo xem sao.

Hành động của Lâm Tiêu đồng thời làm cho các võ giả chú ý, bọn họ đều biết chuyện vừa rồi sẽ không đơn giản chấm dứt như vậy, Lệ Thiên hội bị hủy, chấp pháp điện nhất định sẽ có hành động, bởi vậy ở lại nơi này quan sát, không nghĩ tới quả nhiên có thu hoạch.

Chẳng lẽ tiểu tử kia còn muốn khiêu chiến chấp pháp điện hay sao? Trong lòng mọi người vô cùng rung động, ánh mắt cuồng nhiệt.

Sưu sưu sưu...

Bọn hấn theo sát phía sau.

Chấp pháp điện phân đảo nằm ở vị trí trọng yếu nhất trên đảo thứ ba, như một tòa tháp cao đứng vững trung ương đảo, nhìn xuống cả phân đảo.

- Người nào?

Là trung tâm hành chính cả phân đảo, chấp pháp điện phân đảo luôn thủ vệ sâm nghiêm, mà con đường Lâm Tiêu phi hành thật trực tiếp, lập tức làm hộ vệ chấp pháp điện chú ý.

Bá!

Thân hình dừng trên bậc thang phân điện, Lâm Tiêu mở miệng nói:

- Tại hạ Lâm Tiêu, tới gặp phân đảo chủ đảo thứ ba.

- Là hấn?

Vài tên hộ vệ ngẩn ra, tận sâu trong mắt hiện lên vẻ khấn trương, bọn hấn vừa nghe nói hành vi của Lâm Tiêu, hiện tại chứng kiến đối phương lập tức đi tới phân điện, cho rằng hấn muốn tới gây rối, trong lòng họ nhất thời liền khấn trương.

- Người chờ ở đây, để ta đi vào thông bẩm một chút.

Đầu lĩnh hộ vệ nhắc nhở, bước nhanh vào trong đại điện, mặc dù hấn là cao thủ vô địch Quy nguyên cảnh, nhưng đứng trước mặt Lâm Tiêu cũng không dám quá mức hung hăng càn quấy.

Giờ phút này bên trong điện, đám người Lệ Vương đang phần nộ tố cáo với ba võ giả gì đó, ba võ giả khí tức nồng đậm, thân mặc hắc bào viền vàng, đều là cao thủ Nửa Bước Vương Giả, thân phận trưởng lão Đảo Mê Thất.

Trong dĩ vãng, mặc dù ba người là trưởng lão, địa vị cao hơn Lệ Vương không ít, nhưng bởi vì đều là Nửa Bước Vương Giả nên xem như ngang vai ngang vế, nhưng hiện tại Lệ Vương đã trở thành phế nhân nên phải khom lưng khuyu gối trước mặt bọn họ, không còn tư cách kiêu ngạo như ngày trước.

Lúc này trong đại điện truyền vào tiếng xôn xao.

- Sao lại thế này?

Một lão giả có mái tóc hoa râm nhíu mày quát hỏi.

Một hộ pháp bước vào nói:

- Tam trưởng lão, ngũ trưởng lão, lục trưởng lão, có một cao thủ tên Lâm Tiêu đi tới ngoài điện yêu cầu gặp phân đảo chủ.

Đám người Lệ Vương biến sắc.

- Cái gì? Không nghĩ tới chúng ta chưa đi tìm hấn, hấn lại tự mình tìm tới, xem ra hoàn toàn không đem chấp pháp điện chúng ta để vào trong mắt ah.

Ngũ trưởng lão đột nhiên cười lạnh nói.

- Lá gan không nhỏ, lại dám tới chấp pháp điện phân đảo, xem ra rất có tin tưởng, nếu không phải có chỗ dựa vào thì là người ngu xuẩn!

Lục trưởng lão cũng cười lạnh mở miệng.

Tam trưởng lão nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Phân đảo chủ mới bế quan chưa lâu, làm gì có rảnh gặp hấn, chúng ta đi ra xem người kia rốt cục có năng lực gì, lại có lá gan như vậy.

Dứt lời, ba người đi ra đại sảnh, một lát sau đã ra ngoài điện, đám người Lệ Vương theo sát phía sau.

- Là tam trưởng lão, ngũ trưởng lão cùng lục trưởng lão chấp pháp điện phân đảo thứ ba.

- Lệ Thiên hội Lệ Vương lại ở chung một chỗ với bọn họ, tiểu tử kia gặp phiền toái.

- Lệ Vương thống trị khu vực này lâu như vậy, khẳng định có quan hệ với chấp pháp điện, xem ra ba vị trưởng lão này đứng sau lưng hắn.

Thanh âm nghị luận của mọi người truyền vào trong tai Lâm Tiêu.

- Ba vị trưởng lão, chính là hắn, hắn làm trái quy củ Đảo Mê Thất, đoạt đi toàn bộ thượng phẩm nguyên thạch trên người ta, tội ác tày trời!

Lệ Vương nhìn Lâm Tiêu hung tợn nói, trong ánh mắt tràn đầy thù hận.

- Ta đã biết.

Tam trưởng lão thản nhiên nói, sau đó bước tới, trong mắt hiện hàn quang, lạnh lùng nói:

- Người chính là Lâm Tiêu đi, nghe nói ngươi che giấu cấp bậc, lấy lệnh bài thân phận không phù hợp thực lực của mình, hơn nữa lại không tuân thủ quy củ Đảo Mê Thất, tùy ý đoạt lấy tài sản người khác, ta không muốn tin lời nói của một bên, hiện tại cho ngươi một cơ hội, ngoan ngoãn bó tay chịu trói nhận thẩm phán, ngươi yên tâm, Đảo Mê Thất sẽ không đổ oan người tốt, cũng sẽ không bỏ qua ác nhân nào.

- Tam trưởng lão, còn vô nghĩa với hắn làm gì, trước bắt lại nói sau.

Lục trưởng lão nhìn chằm chằm Lâm Tiêu như nhìn một người chết.

Sắc mặt Lâm Tiêu không chút thay đổi, ngẩng đầu nói:

- Trên Đảo Mê Thất ta chỉ nghe qua chấp pháp điện có tư cách chấp pháp, hàng năm nhất định nộp lên nguyên thạch, nhưng Lệ Thiên hội ngang nhiên thu thuế, hoành hành ngang ngược, tùy ý vơ vét tài sản dân chúng trên đảo, không biết phải tính tội gì?

Lời này vừa nói ra, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trên Đảo Mê Thất hắc thế lực hoành hành, thu thuế, mặc dù không công khai quy củ nhưng đây là một trong những tiềm quy tắc âm thầm, lời này của Lâm Tiêu chẳng phải là muốn lật đổ quy củ ngầm trước kia hay sao?

- Hắn có tội hay không cũng không tới lượt ngươi quan tâm, nhưng chính ngươi, suy nghĩ kỹ một chút, ta nói lần cuối cùng, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không chỉ còn con đường chết!

Tam trưởng lão sao lại không biết quy củ trong này, thậm chí khu vực phía đông đảo thứ ba còn thuộc về quyền quản hạt của hắn, ngũ trưởng lão cùng lục trưởng lão, trong đó một bộ phận nguyên thạch phân ra cho hắn, cho nên ở trong mắt hắn, Lệ Vương hội làm sao có tội.

Ngược lại, sau khi Lâm Tiêu phế đi Lệ Vương, còn phá hủy tài lộ của bọn hắn, phải biết rằng số lượng trưởng lão trên đảo thứ ba có mười người, ba người họ quản hạt khu phía đông trên đảo, Lệ Vương hội là thế lực khá lớn dưới tay họ, lợi nhuận cũng rất cao.

Đây cũng là nguyên nhân ba người họ ra mặt, chuyện của Lệ Vương lại không quan hệ lớn tới những trưởng lão khác trên đảo thứ ba.

1042. Chương 1040: Không Tư Cách

- Một khi đã như vậy, thì không còn biện pháp, cho phân đảo chủ các ngươi đi ra nói chuyện với ta, ba người các ngươi không tư cách nói gì với ta cả.

Lâm Tiêu bình thản nói, ba người này còn đem hắn xem như thớt trên thớt hay sao.

Quá cuồng vọng!

Mọi người trợn mắt, đây rõ ràng không đem ba trưởng lão xem vào trong mắt ah!

- Xú tiểu tử, ngươi muốn chết sao?

Nghe được lời này, ba người làm sao nhẫn nhịn, lập tức nổi giận.

Bá bá bá...

Ba người đồng thời lướt ra bao vây quanh Lâm Tiêu.

- Vì sao luôn có người không biết điều thế nhỉ.

Lắc lắc đầu, chân nguyên lưu chuyển, trong tay Lâm Tiêu hiện ra chiến đao, phong cách cổ xưa tự nhiên, nhưng lại che giấu lực lượng cường đại.

- Xú tiểu tử, ngươi là kẻ cuồng ngạo nhất mà ta thấy, bản thân ta muốn nhìn, ngươi có tư cách gì cuồng như vậy!

Tính tình lực trưởng lão táo bạo nhất, giận quát một tiếng, trong tay hiện ra trường thương màu đỏ, thân thể lực trưởng lão nhoáng lên lao tới, mũi thương run lên, một đoàn hỏa diễm nổ rộ, không khí nổ tung như tràn ra lửa hoa.

Cùng lúc đó tam trưởng lão cùng ngũ trưởng lão đồng thời xuất thủ.

Ngũ trưởng lão khép lại ba ngón tay, hai ngón mở ra, hình thành pháp ấn cổ quái, trấn áp tới trước, trong hư không phảng phất như có thanh âm phạn xướng vang lên, nguyên khí trong thiên địa cuồng bạo nghiền áp Lâm Tiêu.

Mà tam trưởng lão càng đáng sợ, vũ khí của hắn là một ngân sắc thủ sáo, bàn tay đánh ra, ngân hoa nổ rộ, như hai vầng mặt trời chói chang, từng ngân tơ tuôn ra bao trùm trời đất, phong tỏa hết thảy chung quanh.

Trong đó tốc độ nhanh nhất là trường thương của lực trưởng lão.

Nhanh!

Nhanh không thể tưởng tượng nổi!

Trường thương xuất hiện đâm hướng Lâm Tiêu, chỉ là nháy mắt giống như có hồng sắc tơ tuyến lướt qua.

Đình!

Hắn nhanh, Lâm Tiêu càng nhanh hơn, Lôi Đình đao ra khỏi vỏ, đao mang xanh thăm chợt lóe rồi biến mất, vừa lúc chém lên mũi thương.

Hai bên va chạm, lực trưởng lão bay ngược ra ngoài.

Một đao đánh bay lực trưởng lão, động tác của Lâm Tiêu không ngừng, tiếp tục vung ra hai đao.

Oanh long!

Hai đao đao quang lam sắc tung hoành bay ra, phốc một tiếng, pháp ấn của ngũ trưởng lão bị chia thành hai, điện quang lóe ra, xuy xuy rung động.

Ngay sau đó ngân quang của tam trưởng lão cũng hồng mất, đao quang dễ dàng chặt đứt ngân tơ đầy trời, cuối cùng chém vỡ hai vầng mặt trời sáng ngời, gió thổi cỏ rạp.

Bốn người giao thủ nhìn như bình thường, nhưng lực phá hoại mạnh mẽ đáng sợ, quảng trường lớn nháy mắt bị san thành bình địa, võ giả vây quanh học mẩu thối lui.

Ca sát...

Cột trụ, bậc thang, vách tường chấp pháp điện không chịu được lực trùng kích cường hãn va chạm, nứt vỡ thành mạng nhện, đá vụn rơi tung tóe.

- Cái gì, một kích liên thủ của ba trưởng lão lại bị hắn dễ dàng phá vỡ!

Mọi người hít sâu một hơi, một chiêu đánh bại ba trưởng lão, đây là khái niệm gì? Mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Ba trưởng lão đều bại?

Lệ Vương giật mình, vẻ mặt mờ mịt.

- Còn muốn tiếp tục đánh nữa không?

Lâm Tiêu thu đao, đơn giản đứng ở đó lại cho người ta cảm giác lay động cả thiên địa.

- Người này làm sao mạnh như vậy?

Trong lòng ba trưởng lão tức giận, ánh mắt khó tin, hung hăng trừng mắt nhìn Lệ Vương, tam trưởng lão tiến lên một bước, quát lạnh:

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi muốn thành kẻ địch của Đảo Mê Thất sao? Vậy lại cho ta!

Hoa lập...

Cho dù trong lòng sợ hãi, nhưng mệnh lệnh phải nghe theo, toàn bộ hộ pháp chấp sự trong chấp pháp điện đều tràn ra, vây kín Lâm Tiêu, thực lực của họ đều là Quy nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong cùng vô địch Quy nguyên cảnh, nhưng ánh mắt nhìn Lâm Tiêu lại hiện lên vẻ sợ hãi cùng run sợ.

Tam trưởng lão hít sâu một hơi, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, hiện tại bó tay chịu trói còn kịp, dám thành kẻ địch của chấp pháp điện Đảo Mê Thất, cho tới bây giờ không có kẻ nào có kết cục tốt!

- Có cần làm trận thế lớn như vậy thôi? Kỳ thật ta là tới gia nhập chấp pháp điện!

Thu hồi Lôi Đình đao, Lâm Tiêu mỉm cười nói.

Toàn diện khai chiến với Đảo Mê Thất cũng không phải mục đích của hắn, mục đích của hắn là gia nhập chấp pháp điện, thông qua hiểu biết trong khoảng thời gian này, Lâm Tiêu cảm thấy mình muốn rời khỏi Đảo Mê Thất nhất định phải gia nhập chấp pháp điện, chỉ có như vậy hắn mới có cơ hội hiểu biết toàn bộ Đảo Mê Thất, hơn nữa nghiên cứu ra biện pháp rời đi nơi này.

- Gia nhập chấp pháp điện?

Sắc mặt ba trưởng lão thật khó xem.

Với sự hiểu biết của họ đối với chấp pháp điện, cường giả như Lâm Tiêu nếu lựa chọn gia nhập chắc chắn sẽ không bị cự tuyệt, hơn nữa Lâm Tiêu làm việc thật có chừng mực, tới bây giờ còn chưa giết một người nào của chấp pháp điện, thậm chí còn không đánh bị thương thành viên nào, về phần Lệ Thiên hội, Đảo Mê Thất không phải không có người báo tư thù, chỉ cần không đánh bị thương người của chấp pháp điện, đảo chủ bọn họ căn bản sẽ không quản tới.

Sắc mặt thâm trầm, trong lòng ba trưởng lão vô cùng uất ức:

- Buồn cười, chấp pháp điện chỉ cần người nói muốn gia nhập thì được sao? Không nói đâu xa, chỉ bằng người giấu diếm thực lực, lấy lệnh bài không phù hợp với mình chúng ta cũng có lý do hoài nghi người mưu đồ gây rối, theo chúng ta về tiếp thu thẩm tra, về phần người có thể gia nhập chấp pháp điện hay không, tự nhiên có đảo chủ định đoạt.

Trong lòng tam trưởng lão không ngừng xoay chuyển, chỉ cần bắt giữ Lâm Tiêu, hắn có biện pháp giết chết, tới lúc đó chết không đối chứng, chấp pháp điện cũng không nói được gì.

- Thật có lỗi, ta sẽ không đi với các người, huống chi một khi ta gia nhập chấp pháp điện, địa vị sẽ cao hơn các người, cần nhận các người thẩm tra nữa sao?

Lâm Tiêu cười lạnh, lấy thực lực của hắn nếu toàn lực bộc phát, ít nhất cũng là phân đảo chủ, thậm chí còn có thể lên làm phó tổng đảo chủ, há lại do ba trưởng lão này an bài.

Đương nhiên hắn cũng có chuẩn bị khác, nếu Đảo Mê Thất không nhận hắn, hắn cũng có thể rời khỏi nơi này, có được Thiên Mang Khải, hắn không hề e ngại Nửa Bước Vương Giả, tin tưởng dù là Vô địch Nửa Bước Vương Giả như đảo chủ trước khi trở thành Vương giả Sinh tử cảnh cũng không cách nào phá vỡ được Thiên Mang Khải của hắn.

Ánh mắt tam trưởng lão híp lại:

- Xem ra người nhất định không chịu an bài?

- Khăng khăng một mực là các người, phân đảo chủ các người không muốn đi ra, như vậy ta sẽ tự mình đi vào tìm hắn.

Lâm Tiêu lắc đầu, xem ra là phải có một cuộc chiến, nhưng cũng vừa ý hắn, chẳng qua trực tiếp đánh tới đảo trung ương, cũng tốt cho hắn hiểu được thực lực chân chính của Đảo Mê Thất.

- Là ai nói muốn gặp ta!

Bên trong chấp pháp điện đột nhiên truyền ra thanh âm, thanh âm thật ôn hòa lại làm cho người ta có cảm giác áp lực trước bão táp.

Dứt lời...

Bá!

Mặt đất khẽ run lên, một đạo lưu quang từ trên tháp cao bắn ra, trong nháy mắt đối phương đã xuất hiện trên quảng trường, áo bào phấp phới.

- Tốc độ thật nhanh!

Mọi người đều thất kinh, ngay ánh mắt của Lâm Tiêu cũng thoáng híp lại, tốc độ của đối phương cũng không phải nhanh mà giống như có thể vượt qua không gian, dưới chân của hắn, khoảng cách không gian giống như bị rút ngắn.

1043. Chương 1041: Chiến Phân Đảo Chủ

Đây là một trung niên áo lam, khuôn mặt mập mạp, ánh mắt thật nhỏ nhưng luôn lóe tinh quang, tựa hồ thật vô hại nhưng khí tức đáng sợ tới cực điểm, đặc biệt là thân thể như dung nhập trong hư không, có một loại cảm giác giống như làm cho tinh thần người ta sản sinh ảo giác.

- Người này có lẽ đã có chút linh ngộ trong phương diện không gian ảo nghĩa, có thể trở thành phân đảo chủ quả nhiên có bốn sự.

Trong nhận thức của Lâm Tiêu, thực lực các phân đảo chủ có lẽ cao hơn các trưởng lão một chút, hiện tại xem ra thực lực đối phương không thể khinh thường.

- Trần đảo chủ.

Ba trưởng lão liền cung kính hành lễ.

- Là người muốn tìm ta? Quấy rầy ta bế quan thanh tu? Còn đánh bị thương nhiều thành viên chấp pháp điện phân đảo của ta.

Trần đảo chủ đánh giá Lâm Tiêu, ngữ khí lạnh lùng, vẻ mặt không chút thay đổi.

- Đúng vậy, ta chỉ là muốn gia nhập chấp pháp điện mà thôi, nhưng bọn hắn quá kiêu ngạo nên thuận tiện giáo huấn một chút.

Lâm Tiêu bình thản nói.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, ở trước mặt Trần đảo chủ mà Lâm Tiêu vẫn cường thế như vậy, chẳng lẽ hẳn thật sự không biết chữ chết viết như thế nào sao?

- Có can đảm.

Ánh mắt Trần đảo chủ lạnh lùng:

- Vốn lấy thực lực của ngươi nếu muốn gia nhập chấp pháp điện, ta chỉ cần đưa ngươi đi gặp đảo chủ là được, nhưng xét thấy ngươi làm bị thương người của ta, muốn gia nhập chấp pháp điện, trước hết qua cửa ải của ta rồi nói sau, qua không được thì ngươi đi chết đi!

Trong tay hắn hiện ra thanh cự phủ màu lam, ánh mắt hắn đột nhiên cuồng bạo, giống như núi lửa sắp phun trào.

- Trảm!

Hai tay vung cao chiến phủ, Trần đảo chủ đột nhiên chém thẳng xuống một búa, bên cạnh chiến phủ, không khí tầng tầng nổ tung, hư không nhộn nhạo sóng gợn, không trung như nứt ra lỗ thủng thật lớn, chỉ còn lại thanh chiến phủ vô cùng vô tận, bao phủ hết thảy.

Oanh!

Chỉ tích tắc chiến phủ đi tới trước mặt Lâm Tiêu, xem thường khoảng cách không gian.

Đối phương nhanh, Lâm Tiêu càng nhanh hơn, tinh thần đã sớm tìm được vị trí đối phương đột kích, Lôi Đình đao nhẹ nhàng ngăn chặn một kích của đối phương.

Ca sát...

Vừa tiếp xúc, sóng xung kích mãnh liệt liền thổi quét khắp bốn phương tám hướng, mọi người chung quanh sớm có chuẩn bị vội vàng thoái lui, nhưng công kích của hai người thật sự quá nhanh, vẫn còn một số người bị quét trúng học máu bay ngược ra sau, thần sắc kinh hãi.

- Lại có thể ngăn trở một búa này của ta, có bản lĩnh, khó trách hung hăng càn quấy như thế, đáng tiếc dừng ở đây!

Thanh âm Trần đảo chủ lạnh lùng truyền tới, hai tay chấn động, một cỗ lực lượng quỷ dị dọc theo chiến phủ xâm nhập, chân nguyên màu lam nhộn nhạo, không ngừng khuếch tán, bao phủ lấy Lâm Tiêu, vô cùng vô tận như không có điểm cuối.

- Chưa chắc!

Lâm Tiêu cười lạnh, ca sát một tiếng, điện quang bạo tuôn, vô số lôi quang xuất hiện trước người, hai cỗ lực lượng không ngừng va chạm trong hư không, trùng kích lẫn nhau.

Oanh oanh oanh ...

Mặt đất quảng trường chung quanh chấp pháp điện không ngừng phập phồng, dập nát thành bụi phấn, lộ ra khe rãnh cùng hố sâu thật dài, như trời sụp đất nứt.

- Ý cảnh này thật có chút tương tự đao ý vô tận, triền triền miên miên, vĩnh viễn không dứt, hẳn là vận dụng thủy ảo nghĩa.

Hai cỗ ám kinh không ngừng va chạm, Lâm Tiêu lập tức nhận ra chiêu thức của đối phương thập phần

- Lâm huynh đệ, câu hỏi này của người có rất nhiều võ giả từ ngoài tới đều muốn hỏi, nhưng tiếc nuối chính là chỉ có một biện pháp rời khỏi Đảo Mê Thất, chính là trở thành Vương giả Sinh tử cảnh.

- Chẳng lẽ không còn biện pháp khác sao?

- Nói vậy Lâm huynh đệ cũng biết, Đảo Mê Thất nằm trong một mảnh nhỏ không gian, chẳng những là bốn phía chung quanh, mà cả trên trời lẫn đáy biển đều là như thế, Đảo Mê Thất giống như nằm trong một lồng giam vậy, bị vây chính giữa, chẳng những võ giả từ ngoài tới muốn đi ra ngoài, mà võ giả sinh trưởng tại Đảo Mê Thất cũng vậy, đáng tiếc những năm gần đây không ai tìm được biện pháp.

Lâm Tiêu có thể nhìn ra được lời của Trần Bản là sự thật, cau mày hỏi:

- Vậy trong Đảo Mê Thất từng có ai đi ra ngoài hay không?

- Vậy thì có, nhưng cực kỳ hiếm thấy, theo ta được biết hơn năm mươi năm trước từng có người đột phá sinh tử cảnh rời khỏi Đảo Mê Thất, hơn nữa người nọ tới từ một địa phương tên Đế quốc Võ Linh trong Đại lục Thương Khung.

- Đế quốc Võ Linh?

Lâm Tiêu ngẩn ra.

- Phải rồi, người kia tên Lý Ngự Phong, sao vậy? Chẳng lẽ Lâm huynh đệ cũng tới từ Đế quốc Võ Linh?

Nhìn thấy diễn cảm giật mình của Lâm Tiêu, Trần Bản cười hỏi.

- Là hử?

Lâm Tiêu từng nghe nói qua tên của Lý Ngự Phong, hơn năm mươi năm trước Lý Ngự Phong là thiên tài cực kỳ chói mắt của đế quốc, chưa đầy ba mươi tuổi trở thành cường giả vô địch Quy nguyên cảnh, là thiên tài cùng thời với Võ Vương Bách Lý Chiến, rất nhiều người đều cho rằng hắn rất có hi vọng trở thành Vương giả Sinh tử cảnh, chỉ tiếc nghe nói đã biến mất trong một lần lịch lãm, chưa từng xuất hiện qua.

Dựa theo cách nói của Trần Bản, Lý Ngự Phong đã vô ý đi vào Đảo Mê Thất, khó trách lại mai danh ẩn tích.

Đột nhiên, Lâm Tiêu nhướng mày:

- Không đúng!

- Trần phân đảo chủ, người xác định người nọ tên Lý Ngự Phong? Tới từ Đế quốc Võ Linh Đại lục Thương Khung, cuối cùng đột phá tới Vương giả Sinh tử cảnh mới rời đi?

Lâm Tiêu ngưng trọng hỏi.

- Đó là đương nhiên.

Trần Bản gật đầu.

Hoàng Tĩnh cười nói:

- Lâm huynh đệ, Trần phân đảo chủ nói không sai, lúc ấy Lý Ngự Phong uy danh hiển hách trong Đảo Mê Thất, ta đã được nghe nói qua, như thế nào, chẳng lẽ Lâm huynh đệ thật sự nhận thức hắn? Với thiên phú cùng thực lực của hắn, nói vậy cũng sẽ gây nên một hồi mưa gió trong Đại lục Thương Khung đi.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Kỳ thật ta tới từ Đế quốc Võ Linh, hơn nữa cũng nghe nói qua về Lý Ngự Phong, là một thiên tài đứng đầu Đế quốc Võ Linh hơn năm mươi năm trước, đáng tiếc về sau lại mất tích, không thấy trở lại.

Ba người Hoàng Tĩnh ngẩn ra.

Trần Bản cau mày:

- Không thể nào đâu, năm đó Lý Ngự Phong đích thật là đột phá Vương giả Sinh tử cảnh rồi rời khỏi, có lẽ Hoàng Tĩnh cùng Ngô Đào không biết rõ ràng, nhưng năm xưa ta chính là một chấp sự của chấp pháp điện, Lý Ngự Phong tiền bối đột phá sinh tử cảnh ta tận mắt nhìn thấy.

- Ta cũng không biết.

Lâm Tiêu lắc đầu, không biết vì sao trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác xấu, nếu năm đó Lý Ngự Phong thật sự đột phá sinh tử cảnh, rời khỏi Đảo Mê Thất, tuyệt đối sẽ trở về Đế quốc Vô Linh, nhưng trong ấn tượng của Lâm Tiêu, sau khi Lý Ngự Phong biến mất cũng không trở lại, nếu không với thực lực Vương giả Sinh tử cảnh của hắn, hiện tại nhất định phải là nhân vật hiển hách như Vô Vương Bách Lý Chiến, không khả năng chưa từng nghe qua.

- Có lẽ Lý Ngự Phong tiền bối sau khi rời khỏi Đảo Mê Thất, không quay về Đế quốc Vô Linh, hoặc là sau khi rời khỏi đảo đã rơi vào bí cảnh nào đó, hơn nữa có thể đã gặp phải cường giả yêu vương hải yêu nhất tộc, những điều này thật sự khó nói.

Hoàng Tĩnh suy đoán.

- Có lẽ vậy.

Lâm Tiêu gật đầu, hiện tại chỉ có thể giải thích như thế.

Không khí thoáng động lại, Trần Bản nở nụ cười:

- Lâm huynh đệ, theo ta thấy người không cần lo lắng quá mức, với thiên phú cùng thực lực của người, đột phá sinh tử cảnh chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì cũng quay về Đế quốc Vô Linh.

Trần Bản lại cảm thán nói tiếp:

- Căn cứ theo ta quan sát, Lâm huynh đệ thậm chí chưa từng nắm giữ không gian đạo văn lực đi? Thực lực cũng đã đáng sợ như thế, không kém gì người đã nắm giữ một không gian đạo văn lực như chúng ta, thậm chí còn áp đảo ta, thiên tài như người Trần mỗ lần đầu tiên gặp được, cho dù là Lý Ngự Phong năm xưa chỉ sợ cũng không bằng người.

Lâm Tiêu cười khổ:

- Nào có dễ dàng như vậy, không gian áo nghĩa đâu phải muốn thì có thể lĩnh ngộ.

- Bởi vì người còn có điều không biết.

Trần Bản thần bí nở nụ cười.

Hoàng Tĩnh cùng Ngô Đào liếc nhau, đều mỉm cười.

- Sao vậy?

Trong lòng Lâm Tiêu chợt động.

Trần Bản khẽ cười:

- Tuy Đảo Mê Thất không biết vì nguyên nhân gì mà bị không gian mảnh nhỏ giam cầm, nhưng có lẽ bởi vì nguyên nhân này, bên trong biển sâu có một phiến cấm địa trải rộng không gian đạo văn lực, Nửa Bước Vương Giả ở trong đó chẳng những lĩnh ngộ được không gian áo nghĩa, hơn nữa còn có thể thử dung hợp không gian đạo văn, chúng ta nắm giữ được không gian đạo văn đều từ nơi đó đạt tới.

Lâm Tiêu chấn kinh.

Đảo Mê Thất còn có loại địa phương như vậy, khó trách võ giả nắm giữ không gian đạo văn nhiều như thế, ngay ban đầu trong lòng Lâm Tiêu đây nghi hoặc, cuối cùng đã hiểu được.

- Ở trong Đảo Mê Thất, tổng đảo chủ nắm giữ không gian đạo văn nhiều nhất, ước chừng đã có bốn đạo, chỉ còn thiếu một là đạt tới Vương giả Sinh tử cảnh, mà hai phó đảo chủ là ba đạo, về phần những phân đảo chủ như chúng ta, phần lớn là được một hoặc là hai đạo.

Hoàng Tĩnh giải thích.

Bởi vì Đảo Mê Thất không có vương giả, cho nên chỉ bảo có ẩn ký vương giả cực kỳ hiếm thấy, bởi vậy toàn bộ Nửa Bước Vương Giả đều chuyển qua không gian đạo văn, nắm giữ được nhiều ít tự nhiên đại biểu thực lực mạnh yếu.

Tiệc rượu qua hơn một canh giờ mới tan, Lâm Tiêu cũng đã hiểu biết thật nhiều bí sự trong Đảo Mê Thất.

Trở lại phủ đệ của mình, Lâm Tiêu chẳng những không mệt mỏi, ngược lại càng thêm thanh tỉnh.

- Có lẽ Đảo Mê Thất là phần phúc của ta cũng nên.

Ở thế giới bên ngoài, muốn lĩnh ngộ không gian đạo văn vô cùng khó khăn, nhưng ở nơi này lại đơn giản chuyển hóa là được, chỉ cần bản thân mình cố gắng nỗ lực.

- Nếu chỉ có trở thành Vương giả Sinh tử cảnh mới có thể rời đi nơi này, như vậy thì bắt đầu cố gắng đi.

Trong tay Lâm Tiêu hiện ra một viên tinh thạch màu trắng trong suốt.

Nín thở ngưng thần, điều chỉnh lại trạng thái của mình, đem tinh thần lực thẩm thấu vào bên trong.

1048. Chương 1046: Tụ Bảo Các

Tinh thần lực vừa tiếp xúc, lập tức sinh ra biến hóa, hư không ba động nhũ bạch sắc tán dạt đi ra, bao phủ lấy Lâm Tiêu.

Ong ong ong...

Một tia không gian lực dùng mãnh tràn vào thân thể hắn, ca sát một tiếng thân thể Lâm Tiêu bị nổ tung ra, khe nứt lan tràn, nhất thời nhìn thân thể hắn như bị vỡ vụn.

- Tinh Thần Tội Thể quyết, trấn áp, sinh tử áo nghĩa, chữa trị!

Tinh thần chân nguyên điên cuồng vận chuyển, hắn vừa vận chuyển bí quyết chống cự không gian lực thương tổn vừa dùng sinh tử áo nghĩa chữa trị thương thể trên người mình.

Huyết nhục mấp máy, nhanh chóng khôi phục với tốc độ kinh người.

Thân thể chữa trị trôi qua, trong tế bào mơ hồ có một cỗ lực lượng thần bí, hư vô mờ mịt, cực kỳ mỏng manh, nhưng bản chất vô cùng cường đại, ẩn chứa uy lực khó lường, dần dần chuyển hóa thành một loại hư vô ba động trong suốt.

- Ba động trong suốt, không gian đạo văn lực?

- Căn cứ theo lời của Long gia, ba khối đạo văn chi tinh là có thể hình thành một không gian đạo văn lực, không biết là thật hay giả.

Lúc trước Lâm Tiêu lấy được ba khối đạo văn chi tinh trong quan tài đá, tương đương một không gian đạo văn lực, nếu tự mình lĩnh ngộ phải dùng thời gian thật dài, nhưng nếu hấp thu đạo văn chi tinh thì thời gian nhanh hơn không biết bao nhiêu, hơn nữa không gian đạo văn lực trong đạo văn chi tinh cực kỳ thuần túy, bởi vậy khi hấp thu cũng nguy hiểm hơn so với chính bản thân tự lĩnh ngộ.

Bên trong phòng tu luyện, thân thể Lâm Tiêu không ngừng vỡ ra, khép lại, mặc dù không chảy máu tươi nhưng thống khổ như vậy người bình thường cũng rất khó thừa nhận.

Ba ngày trôi qua.

Mây khói màu trắng bên trong đạo văn chi tinh đầu tiên đã tiêu tán sạch sẽ, cả viên tinh thạch trong suốt, nhưng mặt ngoài ảm đạm không còn ánh sáng.

Ba!

Cuối cùng nó đột nhiên nổ tung, hóa thành bột phấn hư vô, tan rã trong hư không, không còn lưu lại chút gì.

Hư vô ba động trong thân thể Lâm Tiêu cường đại hơn trước không ít, sát nhập vào trong mỗi tế bào của hắn, hắn có thể cảm giác được mỗi lần hô hấp đều giống như dung hợp cùng không gian, hư vô ba động theo chân nguyên, máu huyết không ngừng lưu chuyển trong thân thể.

- Không gian đạo văn lực quả nhiên cường đại, chỉ hấp thu một viên đạo văn chi tinh ta đã cảm giác mình càng thêm linh ngộ không gian ảo nghĩa, càng hiểu rõ ràng, khó trách nghe nói một khi nắm giữ năm không gian đạo văn có thể lập tức nắm giữ không gian ảo nghĩa.

Lấy ra viên đạo văn chi tinh thứ hai, Lâm Tiêu tiếp tục hấp thu.

Trong quá trình hấp thu Lâm Tiêu phát hiện, mình nắm giữ không gian đạo văn lực càng nhiều, tốc độ hấp thu càng nhanh, sức chống cự không gian lực càng mạnh, thậm chí không gian thể cũng nhanh chóng tăng lên.

Hai ngày sau, hắn cũng đã hấp thu xong viên thứ hai.

Lấy ra viên thứ ba, không gian đạo văn lực trong thân thể hắn đã cực kỳ rõ ràng.

Một ngày sau đó, Lâm Tiêu rốt cục hấp thu xong viên đạo văn chi tinh thứ ba.

Trong nháy mắt chấm dứt hấp thu, Lâm Tiêu lập tức phát hiện không gian đạo văn lực trong thân thể mình nháy mắt kết hợp chung một chỗ, thật giống như một chuỗi dây xích thật dài, màu trắng ngà, tản ra không gian khí tức nồng đậm, đem mỗi bộ phận trong thân thể hắn liên tiếp cùng nhau.

- Đây là không gian đạo văn lực chân chính!

Lâm Tiêu như có suy nghĩ, ngay ban đầu không gian đạo văn lực trong cơ thể hắn chỉ là mảnh nhỏ, hiện tại đã chính thức hình thành một không gian đạo văn đầy đủ.

- Để ta thử nghiệm lực lượng của nó!

Lâm Tiêu vươn tay phải trải vào hư không phía trước.

Ồng!

Một cỗ lực lượng vô hình bao phủ hư không phía trước, không khí vận vẹo gợn sóng, giống như biến thành niêm dịch, còn có một bàn tay trong suốt đang xoa nắn không ngừng biến ảo đủ loại hình dáng.

- Lực lượng không gian của ta còn khá nhỏ, hơn nữa vận dụng không đủ tinh diệu.

Lâm Tiêu lập tức liền phát hiện mình vẫn còn yếu kém đối với việc nắm giữ không gian trong tay, hoàn toàn không thể so sánh với một kích của tổng đảo chủ trước đó, cho dù là với nhóm người Trần Bản cũng thiếu khuyết, ít nhất Trần Bản đã đem đạo không gian đạo văn lực hoàn toàn dung nhập vào trong công kích, mà chính hắn tạm thời còn chưa làm được điểm này.

Đương nhiên Lâm Tiêu vẫn có tự tin đợi thêm một thời gian, muốn vượt qua nhóm người Trần Bản không thành vấn đề.

- Trước khi thử đem không gian lực dung nhập vào công kích, ta phải thuần thục nắm giữ nó đã.

- Ân, bế quan suốt bảy ngày, nên ra ngoài một chút.

Đi ra khỏi phủ đệ của mình, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, nhìn con đường xa xa.

Nói thật ra hắn vẫn chưa có dịp quan sát kỹ khu vực đang ở lại, trong lòng vẫn có chút tò mò.

Bá!

Thân hình phá không, một lát sau hắn đã đi tới trên đường phố đảo trung ương.

So sánh với đảo thứ ba, nơi này rộng lớn mở mang hơn thật nhiều, người đến người đi, ngựa xe nườm nượp, nơi chốn đều là người, náo nhiệt cũng không kém gì để đô Đế quốc Võ Linh.

Từng cửa hàng tinh mỹ nằm hai bên đường phố, Lâm Tiêu nhìn chung quanh, quần áo trang sức hiển nhiên mang theo khí tức địa vực nơi này, bên trong có không ít tài liệu từ dưới biển chế thành, chưa từng gặp qua tại Đế quốc Vô Linh, nhưng giá hàng khá cao, nói thế nào Đảo Mê Thất cũng là một địa phương bị phong bế, tài nguyên có hạn, không thể so sánh với Đại lục Thương Khung.

Tụ Bảo Các.

Cách đó không xa, một kiến trúc kim bích huy hoàng hấp dẫn lực chú ý của Lâm Tiêu, kiến trúc thật lớn, sừng sững ngay trung tâm con đường, vô cùng đại khí, vừa nhìn liền biết thật phi phàm.

- Đi xem.

Đi vào bên trong, trước mắt là một đại sảnh xa hoa, bày biện một ít đồ vật tinh xảo, giá trị xa xỉ.

- Vị tiên sinh này, hoan nghênh quang lâm Tụ Bảo Các, ta có thể giúp gì cho ngài không?

Một tiểu thư nghênh tân mặc áo lam, bộ dáng đoan trang, dáng người đầy đặn đi tới hỏi.

- Tụ Bảo Các chúng ta có thật nhiều bảo vật, ngọc thạch châu báu, vũ khí khải giáp, công pháp vũ kỹ, nguyên thạch đan dược, cái gì cần có đều có, tin tưởng có một thứ thích hợp cho ngài.

Tiểu thư tiếp khách nhiệt tình giới thiệu.

- Nguyên lai là địa phương tương đương đại sảnh giao dịch.

Lâm Tiêu chợt hiểu, ánh mắt đảo qua quầy hàng trong đại sảnh, quả nhiên trưng bày đủ loại đồ vật, nhưng đối với Lâm Tiêu mà nói, đồ vật nơi này quá kém, không vào được trong mắt hắn.

- Vị tiên sinh này, Tụ Bảo Các có năm tầng, càng lên cao bảo vật càng tốt, nếu tiên sinh cảm thấy cấp bậc bảo vật trong đại sảnh quá thấp, có thể đi lên lầu trên.

Tiểu thư tiếp khách vừa nhìn liền hiểu được ý tứ của Lâm Tiêu, liền đưa hắn đi lên thang lầu.

Bảo vật lầu hai tốt hơn một chút, nhưng vẫn không vào được ánh mắt Lâm Tiêu.

Kỳ trân trên lầu ba, lầu bốn thật nhiều hơn, chủ yếu đều là đặc sản biển sâu, Lâm Tiêu cảm thấy mới lạ, mà công pháp cũng chỉ là thiên cấp đệ giai, trung giai, hơn nữa số lượng cực kỳ thưa thớt, khải giáp vũ khí đều là hạ phẩm, trung phẩm nguyên khí, thượng phẩm càng ít, hơn nữa giá trị còn đắt hơn thế giới bên ngoài gấp mấy lần, Lâm Tiêu làm sao xem vào trong mắt.

1049. Chương 1047: Cường Từ Đoạt Lý (1)

Mãi tới tầng năm, đi dạo cả một canh giờ nhưng Lâm Tiêu vẫn chưa mua gì, tiểu thư tiếp khách vẫn đi theo bên cạnh giới thiệu, thái độ thật tốt, không hề có chút oán hận.

- Di!

Khẽ lắc đầu, ngay lúc Lâm Tiêu định rời đi, ánh mắt của hắn chợt dừng lại trên một vòng ngọc trong quầy.

Vòng ngọc sáng loáng tròn trịa, tản mát ra khí tức nguyên lực ôn hòa, hiển nhiên do ngọc tinh tốt nhất chế thành, được khảm bốn viên bảo thạch màu tím khác nhau, bảo thạch tản ra nhiệt lượng nhàn nhạt, cực kỳ thuần túy, hấp dẫn ánh mắt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu dừng chân đi tới.

- Vị tiên sinh này, vòng ngọc này gọi là Phượng Bạch Mỹ Nhân, là Tụ Bảo Các chúng tôi dùng Ngọc Thủy Tinh biển sâu tạo thành, cực kỳ thưa thớt, công hiệu của Ngọc Thủy Tinh nói vậy tiên sinh cũng đã biết, nếu thường xuyên mang theo trên người có thể ôn nhuận kinh mạch, khiến thân thể có thể thừa nhận nguyên lực càng mạnh trùng kích, là vật phẩm thật tốt tặng cho nữ sĩ.

Tiểu thư tiếp khách nhiệt tình giới thiệu.

- Cho ta xem một chút.

Tiểu thư tiếp khách cùng nhân viên bán hàng mở quầy lấy ra vòng ngọc.

Nhẹ nhàng vuốt ve vòng ngọc trong tay, Lâm Tiêu giật mình.

Vừa rồi từ xa nhìn lại, Lâm Tiêu cảm giác bốn viên bảo thạch màu tím tựa hồ có chút đặc thù, hiện tại khi hần chạm vào, Cửu U Huyền Tâm Diễm cùng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đồng thời khẽ động, phảng phất như cảm nhận được khí tức của đồng loại.

- Chẳng lẽ bảo thạch màu tím này do thiên hỏa nào đó hình thành?

Trong lòng Lâm Tiêu có tính toán, hỏi:

- Bốn bảo thạch màu tím này thì sao?

- Bốn bảo thạch tím này là do các chủ của chúng tôi tìm được trong một di tích nguy hiểm dưới biển sâu, tuy không biết là tài liệu gì nhưng sau khi các chủ xem xét phát hiện có được lực lượng hỏa diễm cực kỳ độc đáo, chẳng những giúp võ giả tu luyện hỏa hệ nhanh chóng hấp thu thiên địa nguyên khí, còn có thể dễ dàng hiểu được hỏa áo nghĩa, càng thần kỳ chính là còn có thể tăng nhanh tốc độ chữa trị vết thương, cực kỳ trân quý.

- Thì ra là thế.

Lâm Tiêu gật đầu, làm như lơ đãng hỏi:

- Các chủ các người đi di tích biển sâu nào, lại có thể tìm được bảo vật như vậy? Nói vậy thực lực nhất định xuất sắc!

- Đó là tự nhiên, thực lực các chủ chúng tôi trong Đảo Mê Thất cũng có địa vị, bốn viên bảo thạch tím này là do các chủ tìm được trong cổ thành thâm uyên dưới biển sâu.

Về mặt nhân viên bán hàng có chút ngạo nghễ, có thể đứng trên tầng năm Tự Bảo Các bán hàng, đều là nhân vật trọng yếu trong các, đương nhiên hiểu được nhiều tin tức, nàng cũng không sợ đem tin tức nói ra ngoài, cho dù mọi người có biết thì thế nào đây, cổ thành thâm uyên là một di tích cực kỳ nguy hiểm, võ giả có thể đi vào cũng không vài người, lại càng không cần nói tới tiến vào tận sâu bên trong.

Hiển nhiên nhân viên kia cho rằng dù đem địa chỉ cụ thể của thành cổ thâm uyên nói cho thanh niên tóc đen này, đối phương cũng hoàn toàn không đủ thực lực đi tới đó.

Lâm Tiêu chỉ cười không nói thêm, lại bảo:

- Ba ngàn thượng phẩm nguyên thạch phải không, ta mua vòng ngọc này.

Loại vòng ngọc cấp bậc này đối với Lâm Tiêu mà nói cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng bốn viên bảo thạch tím rất có thể quan hệ tới thiên hỏa, tự nhiên không thể bỏ qua.

- Mời tiên sinh chờ một chút, ta lập tức bọc lại Phượng Bạch Mỹ Nhân này cho ngài.

Nhân viên phấn khởi, bán được đồ vật các nàng cũng được trích phần trăm bên trong.

Không bao lâu, nhân viên đã đem vòng ngọc đặt vào trong một chiếc hộp tinh mỹ.

- Từ ca, Phượng Bạch Mỹ Nhân của ta bị tiểu tử kia mua đi rồi, đều tại người, vừa rồi lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Đúng lúc này một thanh âm nữ nụ cười truyền tới, quay đầu nhìn lại, một nữ tử mặc váy ngắn màu vàng, đem cả nửa móng vuốt mà lộ ra ngoài bĩu môi đi tới, nữ tử trang điểm thật đậm, rất có tư sắc, vòng eo thon nhỏ bị một thanh niên mặc cẩm y mắt tam giác ôm lấy, hai người dán chặt một chỗ, thân thái thân mật.

- Hắc hắc, vừa rồi nàng chẳng phải thật hưởng thụ sao, ở trên giường phóng đảng như vậy sao không nói.

Thanh niên vỗ lên mông nữ tử, bờ mông trắng nõn run lên, như hai viên cầu tuyết trắng nhộn nhạo, đập thẩn vào ánh mắt người khác.

- Chán ghét, làm sao bây giờ?

Nữ tử đỏ mặt, làm nũng nói:

- Từ ca, người đã đáp ứng mua Phượng Bạch Mỹ Nhân cho người ta.

- Nàng yên tâm đi.

Nói dứt lời, thanh niên nhanh chóng đi tới đưa tay ngăn cản nhân viên đang chuẩn bị đưa vòng ngọc cho Lâm Tiêu, mỉm cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ thật sự rất thích Phượng Bạch Mỹ Nhân, không bằng chuyển nhượng cho ta, như thế nào?

Ngữ khí của đối phương có vẻ khách khí, thực tế mang theo cổ ngạo khí cao cao tại thượng, hiển nhiên là hoàn toàn không cho phép người ta từ chối.

- Thật có lỗi.

Lâm Tiêu lãnh đạm nói, đồng thời đưa tay cầm vòng ngọc.

Thanh niên biến sắc, đưa tay ngăn cản Lâm Tiêu, nói:

- Tiểu huynh đệ, cấp mặt mũi được không?

Hừ!

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, đẩy ra tay đối phương, cầm vòng ngọc vào tay.

- Lớn mặt!

Thanh niên quát một tiếng, nheo mắt lại.

- Nơi này là Tụ Bảo Các, sao vậy, chẳng lẽ các hạ còn muốn đoạt bảo hay sao?

Ngữ khí Lâm Tiêu bình thản, nhưng dáng vẻ tràn đầy khí thế.

- Tiểu huynh đệ, ở Đảo Mê Thất làm người nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, nếu không thật dễ dàng đắc tội người không nên đắc tội, tới lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Ánh mắt thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị, thần thái cao ngạo, trong mắt giấu diếm sát khí.

- Di, là Từ Thành hộ pháp!

- Sao lại thế này? Thanh niên đối diện là ai, như thế nào lại đắc tội Từ Thành hộ pháp?

- Từ Thành hộ pháp tuổi trẻ, là thiên tài ít có trong Đảo Mê Thất, bối cảnh thâm hậu, phụ thân chính là một trong các trưởng lão Đảo Mê Thất, đắc tội hẳn thật không sáng suốt.

- Nhìn thanh niên tóc đen kia khí thế bất phàm, phỏng chừng cũng không phải nhân vật bình thường đi.

Động tĩnh nơi này lập tức hấp dẫn những khách hàng khác chung quanh, mọi người nhìn qua, thấp giọng nghị luận.

- Nguyên lai là hộ pháp Đảo Mê Thất, khó trách kiêu ngạo như vậy.

Trong Đảo Mê Thất, địa vị cao chân chính chỉ có chấp pháp điện, cho dù là một chấp sự, một Nửa Bước Vương Giả bên ngoài cũng không dễ dàng khi nhục, lại càng không cần nói tới là hộ pháp cao hơn một bậc.

- Tiểu tử, người cũng nghe được, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, bằng không trong Đảo Mê Thất cũng không ai nói hộ người được.

Thanh niên cười lạnh, thân phận hẳn trong đảo thật lớn, ba mươi tuổi đạt tới vô địch Quy nguyên cảnh, phụ thân là trưởng lão, không mấy ai dám đối địch với hắn, nếu không phải đang ở trong Tụ Bảo Các, hẳn cần gì khách khí, đã trực tiếp đánh trọng thương Lâm Tiêu ném vào trong biển.

- Hối hận? Con người của ta làm việc chưa từng có hai chữ hối hận, nếu như không còn chuyện gì, người có thể rút, đừng ảnh hưởng ta mua đồ.

Trong mắt Lâm Tiêu bắn ra tinh mang, cười lạnh nói.

Mọi người trợn mắt kinh ngạc.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

1050. Chương 1048: Cường Từ Đoạt Lý (2)

Từ Thành giận tím mặt, theo hắn xem ra hắn cùng Lâm Tiêu nói chuyện lâu như vậy đã cho đủ mặt mũi, đối phương nếu thức thời nên ngoan ngoãn giao ra vòng ngọc, nhưng hắn thật không ngờ Lâm Tiêu lại trả lời như thế, trong lúc nhất thời sắc mặt hắn đỏ bừng, giống như bị hung hăng tát bạt tai, thẹn quá hóa giận. Ông!

Trong cơ thể thanh niên đột nhiên tuôn ra cỗ khí thế cường hãn, uy áp đáng sợ bao phủ Lâm Tiêu, đồng thời tay phải nâng lên, chân nguyên dao động, rõ ràng là muốn ra tay trước.

- Từ Thành hộ pháp muốn động thủ, nơi này chính là Tụ Bảo Các!

Mọi người cả kinh, sắc mặt nhân viên bán hàng cùng tiểu thư tiếp khách đều thay đổi, trong Tụ Bảo Các luôn nghiêm cấm động thủ, đối phương lại muốn làm trái quy định này.

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ta cũng không phải là người dễ nói chuyện!

Từ Thành lạnh lùng nói, hắn biết bối cảnh của Tụ Bảo Các, nếu không cần thiết hắn cũng không muốn phá hư quy củ nơi này.

- Rút qua một bên cho ta!

Lâm Tiêu thản nhiên trả lời.

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

- Người này thật không đơn giản, đã biết thân phận Từ Thành còn dám bừa bãi như thế, chẳng lẽ có chỗ dựa vào?

- Không có khả năng, giới trẻ tuổi trong Đảo Mê Thất ta đều biết rõ ràng, đặc biệt cao thủ chấp pháp điện, nhưng ta chưa bao giờ gặp qua tiểu tử này.

- Nói không chừng là đệ tử hắc thế lực trong phân đảo, nghĩ mình gia đại thế lớn, không biết trời cao đất dày.

Mọi người ở xa xa thấp giọng nghị luận.

- Muốn chết!

Từ Thành thật sự nổi giận, chân nguyên cường đại tràn ra, khí thế đáng sợ kinh thiên động địa, nháy mắt bao phủ Lâm Tiêu.

- Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu ngươi dám động thủ, ta có thể cam đoan cánh tay của ngươi sẽ vĩnh viễn rời khỏi ngươi!

Thân hình Lâm Tiêu bất động, nhắm mắt, trong giọng nói thản nhiên đầy vẻ tự tin, sát khí sắc bén bắn ra.

- Các ngươi đang làm gì?

Ngay lúc hai người sắp động thủ, một thanh âm tiếng quát chói tai từ bên trên truyền xuống, một lão giả chậm rãi xuất hiện, người này mặc hắc bào viền vàng, khí tức dày đặc, là một trưởng lão Đảo Mê Thất, cấp bậc Nửa Bước Vương Giả.

- Các chủ.

Nhân viên bán hàng cùng tiểu thư tiếp khách cung kính nói.

- Lưu bá bá.

Thanh niên cảm ỷ thu liễm khí tức, cung kính cúi người thi lễ.

- Là Từ hiền chất sao.

Hắc bào lão giả đi tới, sắc mặt âm trầm mở miệng:

- Nơi này là Tụ Bảo Các, như thế nào, Từ hiền chất muốn động thủ trong này sao?

- Không dám.

Thanh niên thu liễm chân nguyên trên người.

- Người còn không ngừng tay sao?

Ánh mắt lão giả sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Tiêu.

- Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta muốn động thủ đây?

Lâm Tiêu liếc mắt nhìn đối phương, thản nhiên nói.

Hắn vốn không hề nhúc nhích, làm sao có chuyện muốn động thủ, hiển nhiên là đối phương có ý muốn thiên vị.

Sắc mặt lão giả xanh mét, lời của Lâm Tiêu rõ ràng không hề xem hắn vào trong mắt.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Lão giả quay đầu hỏi Từ Thành.

Từ Thành nói:

- Lưu bá bá, ta nhìn trúng một đồ vật của Tụ Bảo Các, không nghĩ tới tiểu tử này không có mắt, lại muốn giành với ta, lại còn thật hung hăng càn quấy, nếu không phải đang ở Tụ Bảo Các của Lưu bá bá, ta đã sớm đánh chết hắn!

- Người đứng là trợn mắt bịa đặt, ta rõ ràng mua vòng ngọc này trước, người muốn cưỡng đoạt, chẳng lẽ Tụ Bảo Các buôn bán kiểu như vậy? Tùy ý cho người khác cưỡng đoạt vật phẩm của khách hàng?

Lâm Tiêu đạm mạc nói.

Lão giả nhìn qua nhân viên hỏi:

- Phải không?

Tiểu thư tiếp khách thành thật nói:

- Là tôi mang vị tiên sinh này tới trước.

Nhân viên quầy hàng trừng mắt nhìn nàng, vội giải thích:

- Đích thật là vị tiên sinh này tới trước, nhưng còn chưa trả nguyên thạch, mà Từ Thành hộ pháp đã đến xem qua vòng ngọc nhiều lần.

Từ Thành là hộ pháp chấp pháp điện, nhân viên đương nhiên nhận thức, hơn nữa phụ thân hắn cũng là trưởng lão như các chủ, thân phận cao quý, mà nhân viên lại không biết Lâm Tiêu, đương nhiên nên nghiêng về ai nàng tự nhiên hiểu rõ ràng.

Từ Thành lộ ra tươi cười, bộ dáng như định liệu trước:

- Nếu còn chưa trả nguyên thạch, làm sao tính là vật của người, hơn nữa người cũng nghe được, ta đã xem qua vòng ngọc này nhiều lần.

- Xem qua thì thế nào, những thứ kia hôm nay ta đã xem qua một lần, chẳng lẽ đều là của ta rồi sao?

Sắc mặt Từ Thành trầm xuống:

- Cường từ đoạt lý, như vậy đi Lưu bá bá, ta trả thêm một ngàn thượng phẩm nguyên thạch, tính là bốn ngàn nguyên thạch thì bán cho ta, đây không làm trái quy củ Tụ Bảo Các đi.

Gật gật đầu, lão giả nói:

- Tụ Bảo Các có quy củ của Tụ Bảo Các, chỉ cần không trái quy củ, có câu nói giá cao người được, người đã trả nhiều hơn một ngàn nguyên thạch, như vậy vòng ngọc này là của người.

Dứt lời lão giả nhìn Lâm Tiêu.

Phụ thân Từ Thành là trưởng lão chấp pháp điện, tuy quan hệ không thân với hắn, nhưng đều là trưởng lão, cũng nên cấp chút mặt mũi, mà bản thân lão giả cũng cực kỳ bất mãn Lâm Tiêu.

Từ Thành dương dương tự đắc:

- Tiểu tử, đem vòng ngọc giao ra đây đi.

- Các hạ, Tụ Bảo Các của người buôn bán kiểu này, không có quy củ trước sau sao?

Lâm Tiêu cười lạnh hỏi:

- Chúng ta làm sinh ý thế nào không cần các hạ quan tâm, nhưng nếu người không giao vòng ngọc ra, đừng trách ta không khách khí.

Sắc mặt lão giả thật khó xem, ánh mắt híp lại nói:

- Ha ha...

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Hiện tại ta quyết định, đồ vật ta lấy, mà nguyên thạch sao, thậm chí một hạ phẩm nguyên thạch các người cũng đừng mơ tưởng lấy được.

Dứt lời, Lâm Tiêu trực tiếp thu hồi vòng ngọc xoay người muốn đi.

Bá!

Thân hình lão giả nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt lạnh lẽo:

- Người trẻ tuổi, ta khuyên người nhìn kỹ đây là địa phương gì, không phải nơi tùy tiện cho người hung hăng càn quấy, lấy ra đồ vật ta cho người một lần cơ hội, nếu không hôm nay người đừng hòng đi ra Tụ Bảo Các.

Lâm Tiêu ngừng chân, tản mát ra khí thế lạnh lẽo, híp mắt nói:

- Các hạ, Tụ Bảo Các này của người, xem chừng cũng không muốn tiếp tục mở cửa nữa.

Quá cuồng vọng!

Mọi người trợn mắt kinh ngạc.

Lão giả giận quá thành cười, toàn thân khuấy động khí thế đáng sợ, ánh mắt âm hàn:

- Bản thân ta muốn nhìn, người làm sao để cho Tụ Bảo Các không thể tiếp tục mở cửa!

- Lưu bá bá, hiện tại người đã biết tiểu tử này cuồng vọng thế nào rồi chứ, chút chuyện nhỏ không cần người ra tay, ta thay người giải quyết.

Từ Thành cười lạnh một tiếng, thân hình biến mất tại chỗ, vọt về hướng Lâm Tiêu, đồng thời tay phải chộp tới:

- Tiểu tử, đem vòng ngọc giao ra đây đi!

Khuôn mặt Từ Thành dữ tợn, chân nguyên đáng sợ như thái sơn áp đỉnh, kinh khí quét ngang hết thấy, vô cùng khủng bố, hắn đã chờ cơ hội này đã lâu, chẳng những muốn lấy vòng ngọc trong tay Lâm Tiêu, còn muốn trao Lâm Tiêu thành thịt nát, thi cốt vô tồn.

Tâm tư thật ác độc, Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng.

Phốc!

Ngay sau đó ánh đao chợt lóe, cánh tay phải của Từ Thành bay ra ngoài, máu tươi cuồn cuộn phun.

1051. Chương 1049: Thâm Uyên Cổ Thành

- Sao có thể...

Thần sắc Từ Thành vặn vẹo, đầu đón mãnh liệt làm hắn choáng váng.

- Ta nói rồi, nếu ngươi dám động thủ, cánh tay của ngươi vĩnh viễn rời khỏi ngươi!

Ngữ khí Lâm Tiêu thật bình thản.

Mọi người mở to hai mắt nhìn, như thế nào cũng không ngờ Lâm Tiêu thật sự dám động thủ, Từ Thành là hộ pháp chấp pháp điện, phụ thân là trưởng lão, chẳng lẽ người này không muốn sống hay sao.

- Chết!

Lão giả Lưu Diệp nổi giận, vỗ một chương về hướng Lâm Tiêu, tốc độ nhanh như lưu tinh, trong Tụ Bảo Các lại để cho Từ Thành bị thương, truyền ra mặt mũi hắn đặt nơi đâu.

Oanh long!

Không ai dự đoán được trong tiếng nổ vang, thân hình Lưu Diệp bay ngược ra ngoài nện nát vách tường Tụ Bảo Các, xuyên qua một động lớn, tiếng nổ kịch liệt nhất thời kinh động người đi đường.

- Làm sao có thể!

Lưu Diệp trừng lớn hai mắt, phun ra ngụm máu tươi, phát ra tiếng hô kinh hãi, thực lực đối phương mạnh mẽ vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Bá bá bá...

Đảo trung ương là địa phương nào? Đại bản doanh Đảo Mê Thất, thời khắc đều có võ giả chấp pháp điện tuần tra, trong nháy mắt có hơn mười hộ pháp cùng chấp sự chấp pháp điện lao tới, vây quanh Tụ Bảo Các.

- Lưu Diệp trưởng lão, xảy ra chuyện gì?

Đầu lĩnh võ giả cung kính hỏi.

- Bên trong có tên tiểu tử ngang nhiên hành hung trong Tụ Bảo Các, bắt cho ta, ta muốn xem trong Đảo Mê Thất, ai dám đối lập cùng chấp pháp điện!

Lưu Diệp kinh sợ, hắn có thể khẳng định với thực lực của Lâm Tiêu tuyệt đối là đầu lĩnh hắc thể lực phân đảo, vì vậy mới dám hung hăng càn quấy như thế, nhưng ở trong Đảo Mê Thất là thiên hạ chấp pháp điện, thể lực cường thịnh bao nhiêu cũng phải rút lui.

- Tiểu tử, chúng ta là đội tuần tra chấp pháp điện, đi theo chúng ta một chuyến đi.

Hơn mười võ giả đi vào Tụ Bảo Các, vây quanh Lâm Tiêu, thần sắc lạnh lùng.

Trong đó có hai người muốn bước lên áp giải Lâm Tiêu.

- Cút!

Tiếng sấm nổ vang, kinh khí thổi quét, hai võ giả kia không chịu được lực đánh bay ngược ra xa.

Đầu lĩnh võ giả tái người, quát khê:

- Tiểu tử, ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng, hậu quả đối lập cùng chấp pháp điện chúng ta.

- Trợn to mắt chó của các ngươi nhìn xem!

Lâm Tiêu cũng không nhiều lời, vung tay, một kim sắc lệnh bài hiện trước mặt bọn họ.

Sắc mặt đội tuần tra đại biến:

- Lệnh bài trưởng lão!

Thân phận bọn hắn cao tới đâu cũng chỉ là hộ pháp cùng nghi trượng, với thân phận của họ đi uy hiếp một trưởng lão, đây không phải tìm đường chết sao.

- Cái gì? Hắn cũng là một trưởng lão?

- Làm sao có thể!

- Ta biết toàn bộ trưởng lão Đảo Mê Thất, người này từ đâu xuất hiện!

- Hay là giả mạo lệnh bài trưởng lão đi?

- Nói đùa gì vậy, nghe nói lệnh bài trưởng lão là do đảo chủ tự mình chế tạo, làm sao có thể làm giả!

Toàn trường ồ lên, mọi người trợn mắt há hốc mồm, hiển nhiên không ngờ là kết cục như vậy, khó trách đối phương không hề sợ hãi, hai trưởng lão xung đột là chuyện vượt ngoài ý liệu.

Về phần đội tuần tra thật tiến lui khó khăn, với địa vị của họ muốn bắt một trưởng lão, căn bản không đủ tư cách, chỉ có thể nhìn Lưu Diệp xin giúp đỡ.

- Đáng chết, chẳng lẽ là hắn?

Tâm tư Lưu Diệp thay đổi thật nhanh, thân là trưởng lão tin tức đương nhiên linh thông, lập tức liền nghĩ tới một khả năng.

Bá!

Hắn đi vào trong Tụ Bảo Các.

- Các hạ, nếu ta không đoán sai, ngươi hẳn là người mới tới vừa trở thành trưởng lão cách đây không lâu, xin khuyên ngươi một câu, ở trong Đảo Mê Thất đừng quá kiêu ngạo, tuy địa vị trưởng lão cao quý nhưng trên trưởng lão còn có phân đảo chủ, phó đảo chủ cùng tổng đảo chủ, nói thật cho ngươi biết, Tụ Bảo Các không chỉ là sản nghiệp của Lưu mỗ, còn có phân đảo chủ nhập cổ bên trong, ta khuyên các hạ điệu thấp một chút mới tốt.

- Nga?

Lâm Tiêu thản nhiên nói:

- Không sợ nói cho ngươi biết, thật sự ta mới trở thành trưởng lão, nếu vị phân đảo chủ sau lưng ngươi muốn tới tìm ta tính sổ, gọi hắn cứ tới đi, nói cho hắn biết ta chờ hắn.

Cười lạnh một tiếng, Lâm Tiêu xoay người rời khỏi Tụ Bảo Các, dọc đường không ai dám ngăn trở.

Quá kiêu ngạo, lời này của đối phương hiển nhiên cũng không xem phân đảo chủ vào trong mắt.

- Hồn đản!

Nhìn Tụ Bảo Các hỗn độn, Lưu Diệp cắn răng, siết chặt nắm tay:

- Ta cũng không tin sẽ không có ai quản hắn!

- Lưu Diệp trưởng lão, cáo từ!

Đội tuần tra cười khỏ, lại lẫn vào xung đột giữa hai trưởng lão, thật xui xẻo, đúng là thần tiên đánh nhau người phạm bị tai ương, nếu vị trưởng lão kia bụng dạ nhỏ một chút, lợi dụng chức quyền điều họ đi phân đảo, thật sự sẽ gặp xui xẻo.

An ủi Từ Thành vài lời, Lưu Diệp xoay người rời khỏi Tự Bảo Các, đi gặp vị phân đảo chủ chống đỡ sau lưng hắn.

- Tiện nhân, đều là người gây ra họa!

Vung tay tát bay nữ tử phong tao đang đứng run rẩy bên cạnh, Từ Thành nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt phun lửa, dắc tội một trưởng lão, cho dù là phụ thân hắn cũng rất khó ra mặt cho hắn, nếu hắn không thể lĩnh ngộ sinh tử ảo nghĩa, đời này chỉ có thể làm một kẻ cụt tay!

Một lát sau, bên trong chấp pháp điện phân đảo thứ năm.

Lưu Diệp đứng trước mặt một lão giả sắc mặt âm trầm, đem chuyện vừa xảy ra bẩm báo chi tiết.

- Trần đảo chủ, làm phiền người bề quan cũng không còn cách nào, người không chứng kiến mà thôi, đối phương quả thật quá kiêu ngạo, còn nói chờ người, hiển nhiên là không xem người vào trong mắt, nhân vật như vậy thật vô pháp vô thiên, không biết vì sao tổng đảo chủ lại để cho hắn trở thành trưởng lão, nếu không giáo huấn hắn mặt mũi của người để vào đâu, thể diện Tự Bảo Các đặt chỗ nào.

Về mặt Lưu Diệp kích động, bộ mặt dữ tợn.

- Hắn thật nói như vậy?

Trần đảo chủ đứng lên, đi tới trước mặt Lưu Diệp, dáng vẻ âm trầm.

- Thật sự như vậy, không hề giả dối, chẳng những có ta nghe được, mà rất nhiều người cũng nghe thấy.

Lưu Diệp khẳng định đáp.

Ba!

Đáp lại hắn là một cái tát của Trần đảo chủ, đánh hắn bay ngược ra ngoài, khiến Lưu Diệp phát mộng.

- Ta cho người quản lý Tự Bảo Các, lại bị người quản lý thành dạng này?

Khuôn mặt Trần đảo chủ dữ tợn nói.

Thực lực của Lâm Tiêu, Trần Húc hiểu rõ ràng, lúc trước hắn có thể ngăn cản một kích đáng sợ của tổng đảo chủ, còn đánh bại Trần Bán của đảo thứ ba, thực lực tuyệt đối ở cấp bậc phân đảo chủ, mấy ngày qua Trần Húc còn đang lo lắng ba tháng sau Lâm Tiêu tìm hắn khiêu chiến, vì vậy trực tiếp bề quan tu luyện, không nghĩ tới hắn ngàn tính vạn tính nhưng không tính được Lưu Diệp lại chủ động trên chọc Lâm Tiêu, nếu bởi vì chuyện này khiến cho đối phương đem mục tiêu khiêu chiến đặt lên người mình, quả thật chẳng khác gì tự tìm đường chết.

- Ta...

- Người không cần nói nữa, lập tức đi giải thích với đối phương, đồng thời ta không hi vọng sự tình liên lụy tới trên người của ta.

Trần Húc khoát tay nói.

- Dạ.

Tuy trong lòng Lưu Diệp không cam tâm, nhưng vẫn bắt đầu dẽ lui xuống.

1052. Chương 1050: Nhiệm Vụ Dẫn Đội (1)

Trong phủ đệ, Lâm Tiêu cũng không biết chuyện phát sinh tại đảo thứ năm, hắn đang nghiên cứu bốn viên bảo thạch màu tím kia, tinh thần lực cường hãn thẩm thấu vào bên trong bảo thạch, Lâm Tiêu cảm nhận được một cỗ lực lượng hỏa hệ nồng đậm ba động, tuy cực nhỏ nhưng thuộc tính thật đáng sợ, không kém gì Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cùng Cửu U Huyền Tâm Diễm, thuộc về thiên hỏa không nghi ngờ.

- Xem ra trong cổ thành thâm uyên rất có thể có thiên hỏa tồn tại.

Lâm Tiêu nghĩ ngợi, hiện tại hắn đã có hai thiên hỏa tạo thành nhị muội chân hỏa, một khi hấp thu được loại thứ ba thành tam muội chân hỏa, uy lực càng tăng lên, căn cứ theo ghi chép trong Phần Viêm quyết, tam muội chân hỏa có thể đốt cháy hết thủy vạn vật thể gian, siêu thoát thiên hỏa bình thường, đặc biệt trong phương diện luyện đan, lực hấp dẫn cực lớn.

- Trước không nóng nảy, đem chuyện cổ thành thâm uyên tìm hiểu rõ ràng rồi tính sau.

Lâm Tiêu thân là trưởng lão, địa vị cao thượng, chỉ cần ra lệnh tự nhiên có người đem tin tức hắn cần đưa tới.

Nguyên lai tuy Đảo Mê Thất bị vây kín trong không gian mảnh nhỏ, nhưng bên dưới hải vực lại có nhiều di tích thượng cổ, những di tích này vô cùng nguy hiểm, mà cổ thành thâm uyên là một trong số đó.

Cổ thành thâm uyên nằm tận đáy biển sâu hai vạn dặm phía nam Đảo Mê Thất, là một tòa thành trì thượng cổ chìm dưới đáy biển, bên trong tràn đầy nguy cơ, nơi trung tâm nguy hiểm trùng điệp, nơi nơi đều có hải yêu, thậm chí đảo chủ Đảo Mê Thất cũng không dám hoàn toàn xâm nhập bên trong.

- Không nghĩ tới chỉ là một cổ thành lại nguy hiểm như vậy.

Lâm Tiêu lẩm bẩm.

Cả Đảo Mê Thất, ngoại trừ cổ thành thâm uyên tận sâu trong đáy biển còn có không ít di tích, một ít di tích bình thường cơ hồ đã bị vô giả Đảo Mê Thất tìm qua mấy lần, nhưng địa phương như cổ thành thâm uyên chỉ mới tìm kiếm một phạm vi mà thôi.

Thoạt nhìn cổ thành thâm uyên thật sự có chút bất phàm.

Từ bên trong di tích này, Lâm Tiêu có thể nhìn ra được một ít điểm phi phạm của Đảo Mê Thất, có lẽ ở thời xa xưa nơi này là một mảnh đất vô cùng phồn hoa, đáng tiếc Long gia đã ngủ say, nếu không có lẽ sẽ biết tin tức gì đó.

Liên tục vài ngày Lâm Tiêu đều thu thập tư liệu về cổ thành thâm uyên.

Trong quá trình này các chủ Tự Bảo Các Lưu Diệp đã tới giải thích, Lâm Tiêu hoàn toàn không để trong lòng, hơn nữa cũng không có ý định hỏi thăm tin tức về cổ thành với hắn, dù sao song phương có cừ oán, nếu đối phương cố ý báo một ít địa phương nguy hiểm cho mình lằm lằm cũng không phải là không có khả năng.

Một ngày này có hộ pháp đi tới thông báo.

- Ngày mai là ngày tuyên bố nhiệm vụ hai tháng một lần, muốn ta đến tổng điện lĩnh nhiệm vụ?

Lâm Tiêu hỏi.

- Dạ.

Hộ pháp gật gật đầu.

- Ta đã biết.

Ở trong Đảo Mê Thất, bình thường trưởng lão không cần làm việc gì, nhưng cần hoàn thành nhiệm vụ,

- Lâm trưởng lão, mấy năm trước ta thấy qua Tử Tinh Ly Hỏa Thạch ở trong này.

Phía trước là một con đường trống trải, một mảnh đen nhánh, tận sâu dưới đáy biển sâu, có vẻ âm trầm khủng bố.

Lâm Tiêu nhìn về phía trước.

Ba!

Một cỗ dao động thật nhỏ từ phía trước truyền tới, Lâm Tiêu cảm giác được Cửu U Huyền Tâm Diễm cùng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đồng thời khẽ động.

Lâm Tiêu vui vẻ, quả nhiên là nơi này.

Dọc theo vị trí dao động truyền tới, Lâm Tiêu cẩn thận đi qua.

- Lâm trưởng lão, cẩn thận một chút, phía trước là đoạn đường nguy hiểm trong cổ thành thâm uyên.

La Lương cùng Lý Mục ngưng trọng nói.

Oanh long!

Quả nhiên, Lý Mục vừa dứt lời, mặt đất rung lên thật mạnh, hơn mười xúc tu phóng lên cao, xúc tu màu đỏ diên cuồng quét về hướng ba người.

- Trảm!

La Lương cùng Lý Mục đồng thời hét lớn, ngăn đón xúc tu đánh tới.

Oanh!

Ngay sau đó hai người bay ngược ra ngoài, kinh khí mãnh liệt đánh trúng khiến hộ thể chân nguyên của họ dao động không chừng, vài xúc tu màu đỏ từ bốn phương tám hướng bao phủ tới, trên xúc tu phủ kín những ống hút huyết sắc rậm rạp, đường kính mỗi ống hút đều gần một thước, từ bên trong thẩm thấu ra hấp lực cực kỳ cường đại, đem La Lương cùng Lý Mục quấn quanh.

- Không tốt!

- Là Thiên Minh Chương! (Bạch tước)

Sắc mặt hai người đại biến, Thiên Minh Chương là bá chủ đáy biển chân chính, là Nửa Bước Hải Yêu Vương cao cấp, thực lực hoàn toàn bao trùm bọn họ, nghe nói năm xưa một ít đội ngũ đi vào cổ thành đều toàn quân bị diệt, là vì gặp phải Thiên Minh Chương cao cấp.

1056. Chương 1054: Tử Tuyền Thiên Thương Viêm (1)

Hấp lực cường đại làm hộ trảo chung quanh thân thể hai người nhanh chóng mỏng dần, chân nguyên biến mất thật nhanh.

- Đáng chết!

- Phá cho ta!

Hai người rống to, diên cuồng tiến công, tiếng nổ tung vang vọng thiên địa, kinh khí mãnh liệt không ngừng đánh lên xúc tu không ngừng nổ mạnh, nhưng mặc cho hai người làm sao ra tay nhưng không cách nào thoát khỏi xúc tu quấn quanh, ngược lại chân nguyên còn bị hấp thu, lực lượng của xúc tu không ngừng lớn mạnh đồng thời còn hấp thu cả khí huyết của hai người.

- Lôi Chi Trìng Phạt!

Thời khắc mấu chốt, một đạo dao mang lôi đình bay tới chặt đứt xúc tu bao trùm hai người.

Lâm Tiêu giống như một chiến thần, toàn thân loi điện lóng lánh, loi quang lớn như cánh tay phủ lốt, từng cây xúc tu bị chém đứt, liền hóa thành yêu nguyên dung nhập vào nước biển, không hề có máu tươi chảy ra, chỉ có từng khối kết tinh màu tím rơi xuống.

Những khối kết tinh màu tím kia chính là Tử Tinh Ly Hỏa Thạch.

Tựa hồ cảm thụ được Lâm Tiêu đáng sợ, những xúc tu còn lại phút chốc chìm vào lòng đất, biến mất không thấy bóng dáng, tốc độ cực nhanh, thậm chí tinh thần lực của Lâm Tiêu cũng không kịp phản ứng.

- Kỳ quái!

Cầm lấy năm viên bảo thạch màu tím dưới đất, ánh mắt Lâm Tiêu lóe ra.

Hắn có thể cảm nhận được bên trong bảo thạch tím ẩn chứa một cỗ lực lượng hỏa hệ cực kỳ cường đại, chính là thiên hỏa mà hắn đang tìm kiếm, nhưng vì sao xuất hiện trong thân thể Thiên Minh Chương?

Có lẽ chỉ phải tiếp tục xâm nhập vào trong mới tìm được đáp án chân chính.

Quay đầu, Lâm Tiêu nhìn La Lương cùng Lý Mục, hỏi:

- Hai vị có đi vào không?

- Thôi đi.

Hai người liếc nhau, cười khổ lắc đầu:

- Chúng ta không khả năng tiến vào sâu hơn, Lâm trưởng lão tự mình cẩn thận.

- Được rồi, chúng ta sẽ không đi vào, nhưng chính Lâm trưởng lão cũng phải cẩn thận, đừng khinh thường, theo ta được biết tận sâu trong cổ thành thâm uyên thật nguy hiểm, ngay cả đảo chủ cũng không dám tiến vào quá sâu.

Gật gật đầu, Lâm Tiêu ẩn vào trong bóng tối phía trước.

Nhìn theo bóng lưng Lâm Tiêu đi xa, La Lương cảm khái nói:

- Không biết vì sao ta cuối cùng cảm giác Lâm trưởng lão không phải vật trong ao, sớm muộn gì sẽ rời đi Đảo Mê Thất.

Lý Mục gật gật đầu:

- Ta cũng đồng cảm, thật muốn nhìn xem thế giới bên ngoài một chút ah.

Hô!

Giữa ngã tư đường tối đen, Lâm Tiêu cẩn thận đi tới, thần hồn tán dật, bắt giữ hết thảy chung quanh.

Tiến sâu vào bên trong, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được chung quanh tràn ngập một cỗ khí tức dày đặc, hiển nhiên là do nguyên nhân rất ít người tiến vào tận nơi đây.

Trong bóng tối yên tĩnh, chỉ nghe nhịp tim của chính mình, cảm giác quỷ dị lan tràn.

Sưu...

Đột nhiên một đầu hải xà thật lớn ở bên cạnh lao ra, răng nhọn tản ra hàn quang u lam trực tiếp tấp tới Lâm Tiêu.

Hư không phát ra tiếng rít vỡ, không gian phạm vi trăm thước chung quanh thân thể đều động lại, lực lượng cường đại phong tỏa hết thảy.

- Thật mạnh, ít nhất là Nửa Bước Hải Yêu Vương cao cấp!

Đây là một đầu hải yêu cường đại không kém gì Thiên Minh Chương, thậm chí còn linh ngộ được một bộ phận không gian đạo văn lực, có thể giam cầm hư không trong thời gian ngắn ngủi.

- Phá!

Nếu ở một tháng trước Lâm Tiêu còn cần hao phí chút công phu, hiện tại hắn đã nắm giữ một bộ phận không gian thể, hơn nữa lĩnh ngộ một không gian đạo văn lực, lập tức liền giải thoát khỏi giam cầm.

Oanh!

Chiến đao va chạm cùng răng nhọn, một người một yêu đều bật lui ra sau.

Hô!

Thân thể hải xà du động, từng vòng sóng gợn màu đen tràn ngập, hình thành từng vòng tròn vây quanh Lâm Tiêu, một cỗ cảm xúc phản đối, bạo ngược, nồn mửa dâng lên trong lòng hắn.

- Lực lượng thật cổ quái, không phải chân nguyên, không phải yêu nguyên, thật có chút tương tự thuộc tính đạo ý, tác dụng vào trên tinh thần!

Trong lòng thoáng kinh ngạc, động tác trên tay hắn không ngừng, Thương Long Tí chợt lóe, một đại ấn thổ hoàng sắc xuất hiện, trôi nổi trên đỉnh đầu hắn, đại ấn tản mát ra khí tức hỗn độn đem Lâm Tiêu bao vây bên trong.

Chính là Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

Tại Đảo Mê Thất, bởi vì không muốn bị người ngấp nghé cho nên đem toàn bộ chí bảo đều ẩn giấu, nhưng ở bên trong cổ thành thâm uyên hắn không cần lo nghĩ nhiều như vậy.

Ông một tiếng, sóng gợn màu đen cùng khí tức hỗn độn va chạm, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn chấn động, ngăn cản sóng gợn màu đen xâm nhập.

Bá!

Lôi đình đao quang xanh thẳm chợt lóe, lôi quang lướt quanh thân thể hải xà, lực lượng cường đại tung hoành, chém đứt một đoạn đuôi của nó, nửa phần đuôi rơi xuống không ngừng nhảy nhót lên.

- Diệt!

Lôi quang khởi động, nửa đoạn đuôi dài mấy thước bị lôi đình lực cùng đao ý tiêu diệt thành tro tàn, rơi xuống viên tinh thạch màu tím.

Lại là Tử Tinh Ly Hỏa Thạch?

Lâm Tiêu ngăn ra, vì sao trong cơ thể Nửa Bước Hải Yêu Vương trong cổ thành thâm uyên đều có được Tử Tinh Ly Hỏa Thạch? Ngay sau đó một màn làm Lâm Tiêu giật mình diễn ra, ngay vết chém nửa thân thể hải xà lại không có máu tươi tuôn tràn, yêu nguyên nồng đậm lưu chuyển, phần đuôi của nó nhanh chóng mọc dài trở lại, chỉ vài lần hô hấp đã khôi phục nguyên dạng, làm người không dám tin tưởng, hơn nữa tinh thần lực của Lâm Tiêu cảm giác, phần đuôi của hải xà ngoại trừ tản mát ra yêu nguyên cường đại, còn có một tia lực lượng hỏa hệ mơ hồ tràn ngập, cỗ lực lượng này hoàn toàn giống như lực lượng trong Tử Tinh Ly Hỏa Thạch.

- Rốt cục sao lại thế này?

Lâm Tiêu mờ mịt, hải xà đối diện là Nửa Bước Hải Yêu Vương, khẳng định lĩnh ngộ sinh tử áo nghĩa, nhưng dù sao cũng là Nửa Bước Yêu Vương, không thể so sánh với yêu vương chân chính, cụt chi sống lại phải tiêu hao thật nhiều yêu nguyên cùng thời gian mới có thể dần dần khôi phục, mà có thể khôi phục chỉ sau vài lần hô hấp chỉ có yêu vương chân chính mới có thể nắm giữ.

Thật hiển nhiên trên thân đối phương có cỗ quái.

Oanh long!

Biết được Lâm Tiêu cường đại, hải xà không dám hiếu chiến, xoay người bỏ chạy.

- Còn muốn chạy, lưu lại đi!

Lâm Tiêu đã sớm có chuẩn bị, Sinh Tử Ma Bàn xuất hiện, xoay tròn đem hải xà bao phủ bên trong.

Không gian bên ngoài thân thể hải xà dao động vặn vẹo, tránh khỏi Sinh Tử Ma Bàn tập kích, muốn ẩn vào trong bóng tối.

- Không gian đạo văn lực sao, ta cũng có!

Không gian lực vô hình từ trong thân thể Lâm Tiêu thẩm thấu đi ra, dùng tinh thần lực thúc giục lập tức giam cầm thân hình hải xà, chỉ trong nháy mắt Sinh Tử Ma Bàn đã hoàn toàn phong tỏa nó.

Nếu Lâm Tiêu chưa nắm giữ không gian đạo văn lực, lần này chỉ sợ cũng không lưu được nó.

Dát chi...

Sinh Tử Ma Bàn xoay tròn, lực lượng đáng sợ bao phủ xuống, thân thể hải xà không chịu nổi gánh nặng không ngừng vỡ ra, trên người nó hiện lên vết thương, nhưng lại nhanh chóng khép lại, Lâm Tiêu lại cảm ứng được có lưu quang màu tím hiện lên, mang theo lực lượng hỏa hệ mơ hồ.

Mà nhờ có cỗ lực lượng này nên tốc độ khôi phục của hải xà mới nhanh như thế.

1057. Chương 1055: Tử Tuyền Thiên Thương Viêm (2)

Cuối cùng một tiếng gào thét thê lương vang lên, thân hình hải xà âm âm dập nát, trong thân thể không hóa thành tinh thạch màu tím mà là một cỗ ngọn lửa tím nhẹ nhàng cháy lên, bay vọt thẳng vào sâu trong.

Lâm Tiêu đưa tay chớp tới.

Bá!

Ngọn lửa kia nhìn thật nhỏ, nhưng ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, thật dễ dàng phá tan phong tỏa của Lâm Tiêu lướt vào tận sâu trong cổ thành.

Lâm Tiêu theo sát phía sau.

Hô!

Không biết xâm nhập được bao lâu, một tòa tế đàn đột nhiên xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, trên tế đàn có một cỗ ngọn lửa màu tím thiêu đốt, ngọn lửa vô cùng sáng lạn, nhìn như tinh linh mộng ảo, có cỗ sinh mệnh lực cường đại tràn ngập lan ra xa.

- Nhân loại, là người giết chết linh sủng của ta?

Ngọn lửa toát ra, biến thành một khuôn mặt mơ hồ, một cỗ linh hồn dao động sắc bén truyền tới.

- Thật đúng là thiên hỏa, hơn nữa còn đoạt xá không ít Nửa Bước Hải Yêu Vương cổ thành thâm uyên.

Cuối cùng Lâm Tiêu hiểu được hết thấy, thiên hỏa do thiên địa dựng dựng mà thành, tự mình hình thành linh hồn, có được ý thức tự chủ, thậm chí có thể đoạt xá sinh mệnh khác, thật hiển nhiên vô luận là Thiên Minh Chương hay là hải xà đều bị nó đoạt xá, mà Tử Tinh Ly Hỏa Thạch là kết tinh do yêu nguyên cùng thiên hỏa kết hợp.

- Trong linh sủng của ta, Nửa Bước Hải Yêu Vương rất nhiều, nhưng không có mấy nhân loại, nếu người giết linh sủng của ta, như vậy để cho người thay thế đi!

Uy áp sắc bén ập tới, một cỗ ngọn lửa màu tím nương theo linh hồn dao động nhập vào thân thể Lâm Tiêu, cố gắng chiếm cứ thân thể hắn.

Lâm Tiêu không tránh né, mặc cho nó xâm nhập vào, ngay trong nháy mắt linh hồn dao động đánh tới, liền thi triển Phần Viêm quyết.

- Phần Viêm quyết, luyện hóa!

Hấp lực cường đại sinh ra trong đầu Lâm Tiêu, lực lượng khủng bố trực tiếp đem lực lượng cùng ý thức của ngọn lửa tím hấp thu, hơn nữa thông qua liên hệ của song phương, lực lượng cường đại trực tiếp thẩm thấu lên bản thể ngọn lửa.

- Đây là công pháp gì? Chết tiệt!

Khuôn mặt mơ hồ trong lửa kinh hãi, hiển nhiên không thể ngờ Lâm Tiêu lại cắn nuốt sạch sẽ lực lượng của mình xâm nhập trong cơ thể hắn, nhưng ngay sau đó nó liền trấn định xuống.

- Nhân loại, ngươi quá ngây thơ, lực lượng Tử Tuyền Thiên Thương Viêm há chỉ là một Nửa Bước Vương Giả như ngươi có thể hấp thu, đốt cho ta!

Oanh!

Ngọn lửa màu tím chẳng những không tránh lui, ngược lại càng điên cuồng phóng xuất ra lực lượng của mình, cố gắng đốt cháy Lâm Tiêu, chiếm cứ thân thể hắn, đồng thời ngọn lửa càng tăng vọt, xâm nhập thân thể hắn.

Ngọn lửa cường đại nhanh chóng tiến vào trong đầu Lâm Tiêu, đồng thời lan tràn khắp thân thể hắn.

- Vậy sao.

Khóe môi Lâm Tiêu lộ nụ cười lạnh lùng, nháy mắt phóng thích bốn nguyên Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cùng Cửu U Huyền Tâm Diễm, phong tỏa con đường tiến công của ngọn lửa tím, từng luồng ngọn lửa hư vô cùng màu đen bao trùm thân thể Lâm Tiêu, ngăn cản Tử Tuyền Thiên Thương Viêm tập kích.

- Cái gì? Hai đại thiên hỏa!

Nhìn thấy được hai thiên hỏa trong đầu Lâm Tiêu, ý thức của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm lập tức chấn kinh, nó thật sự không ngờ nhân loại nhỏ bé trước mặt lại có được hai loại thiên hỏa cường đại.

- Nhân loại, muốn giam giữ ta, đừng hòng!

Oanh!

Tử Tuyền Thiên Thương Viêm không tiếp tục tiến công, ngược lại co rút phòng thủ, đồng thời một cổ dao động vô hình nhanh chóng lan tràn, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt tràn ngập khắp cả kiến trúc cổ thành.

Hống hống hống...

Tiếng gào thét làm người sợ hãi truyền tới, trong tiếng nổ vang ầm ầm, từng đầu Nửa Bước Hải Yêu Vương cường đại xuất hiện, Thiên Minh Chương, Long Văn Hải Mã, Thâm Uyên Hải Quỷ, Thâm Hải Thực Nhân Sa, Thiên Hương Kinh Vương, Tam Đầu Cầu Giao điên cuồng đánh úp tới.

Da đầu Lâm Tiêu run lên.

Tử Tuyền Thiên Thương Viêm rốt cục đoạt xá bao nhiêu thân thể Nửa Bước Hải Yêu Vương? Trong những đầu hải yêu này, thậm chí có không ít hải yêu thực lực vượt xa Thiên Minh Chương, nhất thời yêu nguyên nồng đậm xâm nhập tới, vô số công kích trút xuống như bão táp, vô cùng đáng sợ.

- Quá mạnh mẽ, bằng vào Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn căn bản không thể ngăn cản.

Trong mắt Lâm Tiêu hiện tinh mang, đột nhiên một bộ khải giáp bao phủ thân thể hắn, chính là Thiên Mang Khải.

Đinh đinh đương đương...

Công kích rậm rạp đánh úp tới, nhanh chóng oanh phá hộ thể chân nguyên của Lâm Tiêu, đánh lên Thiên Mang Khải phát ra thanh âm kim thiết va chạm, lực tiến công đủ hủy thiên diệt địa lại không cách nào công phá phòng ngự Thiên Mang Khải.

- Phần Viêm quyết, luyện hóa!

Tinh thần lực tập trung cao độ, Lâm Tiêu điên cuồng cắn nuốt Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, nơi này rất nhiều Nửa Bước Hải Yêu Vương, thúc giục Thiên Mang Khải cắn tiêu hao thật nhiều chân nguyên, không thể vĩnh viễn ngăn cản, hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất cắn nuốt thiên hỏa kia.

Trong hư không, hai cỗ lực lượng không ngừng va chạm, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm hiển nhiên cũng biết nguy hiểm, ngọn lửa màu tím bao trùm giăng co một chỗ.

- Tiểu tử, ngay cả lão già kia còn chưa thể cắn nuốt ta, bằng ngươi cũng muốn, si tâm vọng tưởng!

Tử Tuyền Thiên Thương Viêm truyền ra một trận linh hồn dao động kịch liệt, ngay sau đó hư không phía trước biến thành mơ hồ, giống như lâm vào hoàn cảnh hư ảo nào đó, biến mất không còn nhìn thấy, làm đứt đoạn liên hệ giữa nó cùng Lâm Tiêu.

Hô!

Phản Viêm quyết mất đi mục tiêu, nhanh chóng ngừng lại.

Sắc mặt Lâm Tiêu thật khó xem, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm là thiên hỏa, nắm giữ một bộ phận không gian áo nghĩa, sau khi thi triển bằng thực lực của hắn sẽ mất hẳn tung tích của đối phương.

- Các con, giết hắn cho ta!

Trong hư không bí ẩn, linh hồn dao động của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm truyền tới.

Hống hống hống...

Rất nhiều Nửa Bước Hải Yêu Vương rống giận lao tới, khí thế mãnh liệt, như uyên như ngục.

Mất đi tung tích Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, Lâm Tiêu biết lần này không thể cắn nuốt đối phương, cũng không lưu luyến xoay người muốn đi.

Ông!

Không gian dao động truyền tới, một đầu ngao long trống rỗng xuất hiện, một trảo vỗ về hướng Lâm Tiêu.

- Cút!

Oanh!

Lâm Tiêu mặc Thiên Mang Khải, xem thường hết thấy tấn công cường đại của đối phương, dùng mạng đổi mạng mở một đường máu trong vòng vây của thật nhiều Nửa Bước Hải Yêu Vương.

Hơn một canh giờ sau, Lâm Tiêu xuất hiện bên ngoài cổ thành thâm uyên.

- Khó trách ngay cả tổng đảo chủ cũng không dám tiến vào tận sâu trong cổ thành thâm uyên, Nửa Bước Hải Yêu Vương bên trong quá mạnh mẽ, không ít hải yêu linh ngộ không gian đạo văn lực, dù là người mạnh nhất trong Nửa Bước Vương Giả đi vào cũng thập tử vô sinh.

Lâm Tiêu cảm khái, nếu không phải trên người hắn có Thiên Mang Khải, chỉ sợ lần này có đi không có về.

- Tử Tuyền Thiên Thương Viêm sao, thiên hỏa thời kỳ toàn thịnh quả nhiên cường đại, muốn đem nó cắn nuốt, ít nhất phải linh ngộ thêm vài đạo không gian đạo văn lực mới được.

Ba ngày sau, Lâm Tiêu tụ lại cùng La Lương, Lý Mục, mang theo đội ngũ võ giả còn lại chưa đủ hai trăm người bình yên quay về Đảo Mê Thất.

Bên trong phủ đệ tại đảo trung ương, Lâm Tiêu khoanh chân ngồi, đặt Lôi Đình đao trên chân, trong đầu không ngừng cảm ngộ không gian đạo văn lực đã nắm giữ trong tay.

1058. Chương 1056: Đạo Văn Cắm Địa

Không biết qua bao lâu, hần đột nhiên mở mắt.

Bá!

Lâm Tiêu đột nhiên bỏ ra một đao, đao mang xanh thẳm chợt lóe, dung nhập trong hư không, ngay sau đó phanh một tiếng vách tường trước mặt vỡ nát, xuất hiện vết đao thật sâu.

- Rốt cục hoàn mỹ nắm giữ một không gian đạo văn lực, hoàn toàn dung nhập trong lực công kích.

Lâm Tiêu đứng lên.

- Là thời điểm vào đạo văn cắm địa.

Đạo văn cắm địa nằm trong biển sâu dưới Đảo Mê Thất, nơi này là một vùng đứt gãy của không gian hỗn loạn, không gian đạo văn lực rậm rạp lưu chuyển.

- Người nào?

Ngay lối vào đạo văn cắm địa, hai trưởng lão chấp pháp điện ngăn cản Lâm Tiêu.

Đạo văn cắm địa là địa phương có thể giúp dễ dàng hiểu được không gian ảo nghĩa, tự nhiên kiểm tra vô cùng nghiêm khắc, không phải ai cũng có thể tùy ý đi vào, nơi này luôn có trưởng lão bảo hộ, dùng nửa năm kỳ hạn, đây cũng là một trong những nhiệm vụ trong đảo.

Lâm Tiêu đưa ra lệnh bài trưởng lão, hai trưởng lão lập tức nở nụ cười, xoay người cho đi.

- Nguyên lai là Lâm trưởng lão mới gia nhập, vào đi thôi.

Mấy tháng nay hai người họ trông giữ đạo văn cắm địa, tuy chưa gặp qua Lâm Tiêu nhưng nghe nói qua, biết chấp pháp điện có một trưởng lão từ bên ngoài mới gia nhập.

Trưởng lão chấp pháp điện có thể tùy ý ra vào đạo văn cắm địa, nhưng những Nửa Bước Vương Giả khác trong Đảo Mê Thất thì không được, mỗi lần tiến vào nhất định phải nộp lên phí tổn kénh xù, đây cũng là một trong những phúc lợi của trưởng lão.

- Nơi này chính là đạo văn cắm địa sao?

Đi vào cắm địa, trước mắt Lâm Tiêu là một mảnh hư không trắng ngà, trước hư không là một mảnh không gian mảnh nhỏ hỗn loạn, từng đạo không gian lực không ngừng tung hoành, ngẫu nhiên có khe không gian tối đen mở ra khép lại, thần bí khó lường.

Bên trong hư không, từng cường giả khoanh chân ngồi, mỗi người đều cấp bậc Nửa Bước Vương Giả, nhìn qua khoảng hơn trăm người, hoặc xa hoặc gần phân tán khắp không gian, mọi người nhắm nghiền mắt, bên người có không gian dao động lưu chuyển, đang đắm chìm trong cảm ngộ.

- Lâm huynh đệ, người cũng tới rồi.

Một thân ảnh từ một bên lướt qua, là Trần Bán phân đảo chủ.

Chỉ thấy ở gần lối vào ước chừng có gần mười người đang khoanh chân ngồi, khí huyết trên người khởi động, tựa hồ đang chữa thương.

Thấy được ánh mắt thoáng nghi hoặc của Lâm Tiêu, Trần Bán cười nói:

- Lâm huynh đệ, người lần đầu tiên vào đây đi, để ta giảng giải cho người.

- Đạo văn cắm địa cũng giống như không gian mảnh nhỏ bao phủ Đảo Mê Thất, là một mảnh không gian bị vỡ vụn, nhưng khác biệt chính là không biết vì nguyên nhân gì mảnh không gian này không cuồng bạo như không gian mảnh nhỏ bên ngoài, không đến nỗi xé rách thân thể vô giả tiến vào, chỉ từ yếu tới mạnh, không gian mảnh nhỏ bên ngoài thật thưa thớt, càng đi sâu vào bên trong sẽ càng nhiều, đi tới chỗ sâu nhất chính là không gian loạn lưu, cấp bậc tăng lớn dần.

Lâm Tiêu phóng thích tinh thần lực, quả nhiên đúng như lời Trần Bản đã nói, không gian mảnh nhỏ trước mắt từ yếu tới mạnh, luôn luôn tiến vào tận sâu trong hư không phía cuối.

Trần Bản nói tiếp:

- Bởi vì xu thế từ yếu tới mạnh, như vậy chúng ta mới có thể ở bên trong tu luyện, hơn nữa càng đi sâu vào thì không gian mảnh nhỏ càng nhiều, cho nên cảm ngộ không gian đạo văn lực càng thêm dễ dàng, người nhìn xem ở bên ngoài cùng, căn bản không có một không gian đạo văn lực nào, mà xâm nhập hơn một ít, đều từng nắm giữ một không gian đạo văn lực, đi sâu hơn là hai đạo, ba đạo, đảo chủ cùng hai phó đảo chủ kỳ thật đều ở đây, nhưng địa phương họ đi vào đều là mảnh nhỏ không gian, chúng ta còn chưa thể vào được.

- Nhưng có điểm đáng lưu ý chính là, không phải càng đi vào thì càng tốt, mặc dù không gian nơi này có chút hòa dịu, nhưng cũng không phải sóng êm gió lặng, người xem những võ giả ngồi ở lối vào, đều bị khe không gian làm bị thương nên phải thối lui trở về, mà càng đi sâu bên trong xác suất khe không gian xuất hiện càng cao, từng có võ giả vì muốn nhanh chóng cảm ngộ không gian ảo diệu nên lỗ mãng tiến vào nơi sâu trong, kết quả bị thật nhiều khe không gian xuất hiện cắt thành mảnh nhỏ, chết bên trong đó.

- Được rồi, khoảng cách cụ thể phải do chính người cảm nhận, ta vừa chữa thương xong, cùng đi vào sao?

Lâm Tiêu gật gù đầu.

Đi theo dẫn dắt của Trần Bản, Lâm Tiêu tiến vào hư không phía trước.

Vừa đi vào, Lâm Tiêu mới phát hiện Nửa Bước Vương Giả nhiều hơn mình nghĩ, không dưới một trăm người, còn chưa tính càng đi sâu bên trong càng nhiều.

- Nửa Bước Vương Giả trong Đảo Mê Thất cũng quá nhiều đi?

Lâm Tiêu kinh ngạc, số lượng Nửa Bước Vương Giả nơi này đông đúc, thậm chí còn hơn cả một đế quốc trong Đại lục Thương Khung, từ khi nào số lượng Nửa Bước Vương Giả dư thừa tới như vậy?

Trần Bản nở nụ cười:

- Đại khái rất nhiều Nửa Bước Vương Giả trong Đảo Mê Thất đều ở lại nơi này tu luyện, cho nên số lượng mới nhiều như vậy.

Hai người đi thẳng vào bên trong.

Không gian dao động ngày càng mãnh liệt, ngày càng rõ ràng, dần dần một ít không gian mảnh nhỏ xuất hiện trong mắt Lâm Tiêu.

Dọc đường có không ít cường giả cảm nhận được động tĩnh đều mở mắt.

- Cường giả từ nơi nào tới? Trước kia chưa bao giờ gặp qua?

- Có thể đi cùng Trần phân đảo chủ đảo thứ ba, không phải nhân vật đơn giản.

- Ta có nghe nói qua hắn, nếu ta không đoán sai hắn chính là trưởng lão Lâm Tiêu mới gia nhập chấp pháp điện.

- Là hắn sao?

Nhóm cường giả thấp giọng nghị luận, có chút chú ý.

- Lưu trưởng lão, Từ trưởng lão, người này chính là Lâm Tiêu sao?

Cũng có cường giả cười cười truyền âm hỏi hai cao thủ xa xa.

Hai người này chính là Lưu Diệp cùng Từ Mạc từng có xung đột với Lâm Tiêu lúc trước.

- Hừ!

Hai người hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, không trả lời câu hỏi của mọi người.

Trần Bản cùng Lâm Tiêu đi thẳng về phía trước.

- Lâm trưởng lão, nơi này chính là điểm giới hạn của một đạo không gian đạo văn lực.

Đi tới trước một mảnh không gian dao động khá rõ ràng, Trần Bản nhắc nhở.

Hắn biết Lâm Tiêu chưa lĩnh ngộ không gian đạo văn lực, cho dù thực lực mạnh mẽ nhưng ở đây cảm ngộ đã là cực hạn.

- Chúng ta tiếp tục vào đi thôi.

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, trực tiếp bay sâu vào bên trong, hiện tại số cao thủ tu luyện nơi này chỉ hơn mấy chục người, nói cách khác mấy chục cao thủ nơi này ít nhất đã lĩnh ngộ một không gian đạo văn lực.

- Di!

Trên mặt Trần Bản lộ vẻ kinh dị, cẩn thận đánh giá Lâm Tiêu, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào Lâm Tiêu đã nắm giữ một không gian đạo văn lực.

Đây là chuyện khi nào? Trần Bản cảm thấy nghi hoặc, theo thần thái của Lâm Tiêu mà xem, đối phương xác thực lần đầu đi tới đạo văn cấm địa, chẳng lẽ trong một tháng thời gian người kia vào Đảo Mê Thất, tự mình lĩnh ngộ một không gian đạo văn lực hay sao?

Trần Bản vội vàng đi theo.

Hai người đi tới thêm một khoảng cách, Trần Bản ngừng lại.

- Lâm trưởng lão, ta ở chỗ này tu luyện, đi sâu hơn chỉ sợ sẽ có nguy hiểm.

Trần Bản tự tìm một khu vực trống ngồi xuống tu luyện.

1059. Chương 1057: Ngộ Đạo

- Đa tạ Trần đảo chủ dẫn đường.

Lâm Tiêu cười cười nhưng vẫn chưa dừng bước, tiếp tục đi tới.

- Cái gì? Người này còn muốn đi vào trong?

- Là thật sự có bản lĩnh hay đang giả vờ?

- Đây là muốn đi vào khu vực có hai không gian đạo văn lực đi.

Mọi người giật mình, địa phương của Trần Bản là cực hạn của Nửa Bước Vương Giả nắm giữ một đạo không gian đạo văn lực, đi sâu hơn cũng được, nhưng xác suất khe không gian xuất hiện quá lớn, bằng vào cảm ngộ một không gian đạo văn lực rất khó nắm giữ được khe không gian tập kích, nếu bị đánh trúng tay chân còn đỡ, nếu bị đánh trúng đầu, chỉ còn con đường chết.

Không ai nguyện ý lấy tính mạng của mình đi mạo hiểm.

Đi tới khu vực này, chung quanh không còn mấy người, nếu không phải phân đảo chủ thì là mấy trưởng lão đỉnh cấp hoặc thủ lĩnh một ít hắc thế lực.

Về phần đảo chủ cùng hai phó đảo chủ càng vào sâu hơn.

Bay thêm một đoạn ngắn, Lâm Tiêu rốt cục ngừng lại.

Hắn ngẩng đầu, phía trước là không gian mảnh nhỏ rải rác, không gian lực như ngân mang bao trùm xuống, nhện nhạo thành gợn sóng hư vô, khắp bốn phía thường thường có khe không gian tối đen chột lóe, lộ ra khí tức nguy hiểm.

Đứng ở nơi này, Lâm Tiêu đột nhiên có một tia cảm ngộ, tim của hắn nhảy mất biến thành linh hoạt kỳ ảo, nhắm mắt lại, Lâm Tiêu khoanh chân ngồi xuống, thân hình hoàn toàn dung nhập nơi này, tinh thần lực tán phát, bao phủ khắp bốn phía, tràn ngập thành kính, tìm kiếm đại đạo thuộc về mình.

Dần dần không gian đạo văn lực chung quanh như nhận được lời kêu gọi, điên cuồng tràn tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Không gian đạo văn lực bắn ra quang mang hư vô, quay chung quanh Lâm Tiêu, làm cho hắn thoát nhìn chẳng khác gì một thiên thần.

Lâm Tiêu bình tĩnh ngồi trong trung tâm, như loài cá bơi vào trong nước, tràn ngập yên lặng an tường.

Nhìn thấy Lâm Tiêu đột nhiên ngừng lại, Trần Bản thoáng sửng sốt, một lúc sau không gian đạo văn lực khắp bốn phương tám hướng đều mãnh liệt tràn về hướng Lâm Tiêu, nhìn qua như hình thành lốc xoáy hấp thu hết thủy không gian đạo văn lực tràn tới.

Trong lòng hắn vô cùng rung động, Lâm Tiêu vừa bước vào nơi này thì lập tức ngộ đạo!

Không biết cuối cùng là Lâm Tiêu có thiên phú cường đại như thế nào?

Phải biết rằng hắn ở trong này tu luyện gần mười năm mới thật khó khăn nắm giữ một không gian đạo văn lực, bắt đầu tiến vào đạo thứ hai mà thôi.

Thiên phú của Lâm Tiêu làm Trần Bản cảm thấy không tưởng tượng nổi, thậm chí còn đổ kỵ, tạo thành tình huống như vậy chỉ có một khả năng, chính là trình độ phù hợp không gian lực của đối phương cực cao, ở địa phương trải rộng không gian đạo văn lực, nhảy mất liền tiến vào trong ngộ đạo.

Thiên tài như vậy một khi ngộ đạo, thường thường vượt xa một tháng thậm chí mấy tháng cảm ngộ của người như bọn họ.

Khó trách thực lực của tiểu tử kia đáng sợ như thế, trong lòng Trần Bản thật khó thể bình tĩnh, trải qua ngộ đạo lần này không biết thực lực Lâm Tiêu sẽ tăng lên tới trình độ nào?

Hô hô...

Lâm Tiêu tham lam hấp thu không gian lực chung quanh, không gian thể vốn đã chuyển biến hơn phân nửa dần dần chuyển hóa thành không gian lực hoàn mỹ.

Ngay lúc Lâm Tiêu lâm vào ngộ đạo, hấp thu không gian lực, động tĩnh nơi này cũng hấp dẫn lực chú ý của các võ giả đang tu luyện trong đạo văn cấm địa.

Bọn hắn không thể không chú ý, không gian lực trong cấm địa đều bị Lâm Tiêu kinh động, không ngừng tràn tới từ bốn phương tám hướng, nhìn thấy dị trạng như thế trong lòng mọi người không khỏi rung động, dĩ vãng có người đột nhiên lĩnh ngộ không gian lực chỉ gây ra chút dao động mà thôi, nhưng hiện tại Lâm Tiêu dẫn dắt ra động tĩnh thật sự cường đại hơn người khác rất nhiều.

Thật sự quá kinh người.

Một khi ngộ đạo hoàn thành, tu vi Lâm Tiêu nhất định tăng lớn.

Chẳng lẽ sẽ có thêm một cường giả tương đương phó đảo chủ hay đảo chủ sắp ra đời sao?

Nhìn dị trạng mà Lâm Tiêu gợi ra, đây là một cường giả nhất định trở thành Vương giả Sinh tử cảnh, chỉ sợ trong tương lai thậm chí ngay cả đảo chủ cùng phó đảo chủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lưu Diệp nhìn thấy cảnh tượng này, nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đỏ bừng, vẻ mặt dị thường kích động. Trong nội tâm hắn dâng lên một cỗ cảm xúc không cam tâm, nhưng sau một lát không khỏi suy sụp, trong lòng hắn hiểu được vì sao Trần Húc phân đảo chủ muốn mình đi giải thích, thiên tài như vậy căn bản không có khả năng đắc tội được. Tương lai cũng không khả năng là đối thủ của Lâm Tiêu, nếu tiếp tục trêu chọc tiểu tử kia, chỉ sợ còn con đường chết.

Oanh!

Xa xa, không gian mảnh nhỏ đột nhiên tách ra, ba thân ảnh bay tới.

- Đảo chủ, phó đảo chủ.

Nhìn thấy ba người, mọi người liền hành lễ.

- Sao lại thế này? Không gian lực trong đạo văn cấm địa sao lại nổi lên biến động như sóng gió thế!

Đảo chủ lạnh lùng mở miệng, thanh âm truyền vào trong tai mỗi người, hần quay đầu, ánh mắt dừng trên người Lâm Tiêu, không khỏi ngẩn ra.

- Tiểu tử này...thiên phú không gian thật mạnh!

Trong lòng đảo chủ thoáng kinh hãi, hần nắm giữ bốn không gian đạo văn lực, chỉ còn một bước tiến lên Vương giả Sinh tử cảnh, liếc mắt liền nhìn ra trình độ của Lâm Tiêu.

- Có thể hấp thu không gian đạo văn lực không chút kiêng nể, thân thể tiểu tử này sắp trở thành không gian thể không xa.

Ngoại trừ đảo chủ, hai phó đảo chủ cũng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, tuy Lâm Tiêu từng thể hiện thiên phú đáng sợ, nhưng chưa từng nắm giữ không gian đạo văn lực, vì vậy hai người cũng không để vào trong mắt. Cho dù thiên phú của đối phương cường thịnh, lực công kích đáng sợ thì thế nào? Muốn đạt tới trình độ như họ cũng phải chờ thêm vài chục năm rồi tính sau.

Nhưng hôm nay bọn họ không còn nghĩ như vậy.

Dựa theo tình hình hiện tại, khi Lâm Tiêu ngộ đạo động tĩnh không khỏi thật quá lớn.

Một khi Lâm Tiêu ngộ đạo xong, thực lực sẽ tăng mạnh, tiếp tục khổ tu thêm vài năm muốn đạt tới trình độ của họ cũng không khó khăn, tới khi đó chỉ sợ vị trí phó đảo chủ của họ sẽ bị uy hiếp.

Nhất định ngăn cản hần.

Đây là ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu phó đảo chủ mặc áo tro.

Hần ngẩng đầu nhìn đảo chủ, đôi mắt đảo chủ thâm thúy, không nhìn ra được phản ứng gì.

Trong lòng lão giả áo tro vừa động, hần kiêng kỵ Lâm Tiêu vượt qua hần, nhưng đảo chủ cũng chưa chắc không hề kiêng kỵ, nói không chừng còn mạnh mẽ hơn hần.

Không người nào nguyện ý nhìn thấy người khác leo lên đầu mình.

Ông!

Nghĩ vậy ánh mắt lão giả chợt động, một cỗ không gian dao động vô hình từ trong thân thể hần phóng thích, hần đã quyết định xuất thủ, nếu ý niệm của đảo chủ cũng như hần, tự nhiên sẽ không ngăn trở, nếu không nhiều nhất chỉ bị vài câu quở trách mà thôi.

Một cỗ không gian dao động vô hình nhộn nhạo tràn ra, lặng yên đi tới bên cạnh Lâm Tiêu.

Cỗ dao động này cực nhỏ, ngoại trừ hai phó đảo chủ cùng đảo chủ những người khác không cảm ứng được.

Sắc mặt đảo chủ không chút thay đổi, mà nữ phó đảo chủ đưa mắt nhìn qua đảo chủ, khẽ chớp mắt cũng bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi thở dài, nhìn Lâm Tiêu nghĩ thầm, muốn trách thì trách thiên phú của người thật tốt quá, làm cho đảo chủ cũng cảm thấy uy hiếp.

1060. Chương 1058: Không Gian Thể Đại Thành

Xuy xuy xuy...

Không gian dao động rốt cục đi tới bên cạnh Lâm Tiêu, vừa xuất hiện lập tức dẫn phát phản ứng dây chuyền, bởi vì không gian lực quá mức ngưng tụ, quanh thân Lâm Tiêu lập tức xuất hiện khe không gian rậm rạp thật nhỏ, khe không gian như mở miệng nhỏ tối đen, thâm thúy bí ẩn, tản ra khí tức nguy hiểm.

- Không tốt!

Trong lòng Trần Bản cả kinh, hiện tại Lâm Tiêu còn đang ngộ đạo, tinh thần rất khó cảm giác tình huống bên ngoài, một khi bị nhiều khe không gian xuất hiện sẽ tan xương nát thịt, thi cốt vô tồn, nhưng hắn còn cách xa Lâm Tiêu một khoảng cách, căn bản không kịp ra tay, cho dù kịp lúc nhưng hắn cũng không cách nào đối kháng khe không gian để cứu viện.

Tiểu tử này gọi ra động tĩnh cũng quá khoa trương, bây giờ tốt lắm, khe không gian xuất hiện xem hắn làm sao mà sống sót.

Những cao thủ có mặt có người vui sướng khi thấy người gặp họa, hoặc là tiếc hận, người như Lưu Diệp cùng Từ Mặc càng có tia hưng phấn.

Rốt cục, từng khe không gian nho nhỏ dần dần tràn vào trong cơ thể Lâm Tiêu, va chạm vào không gian lực đang tràn vào thân thể hắn.

Chỉ khoảnh khắc trên người Lâm Tiêu xuất hiện vô số vết rạn tinh mịn, thật giống như đồ sứ tinh mỹ, tùy thời đều sắp vỡ tan, nhưng làm mọi người khiếp sợ chính là khe không gian không thể tiếp tục đánh lên thân thể Lâm Tiêu, ngược lại bị trừ khử thật quỷ dị, cuối cùng biến thành hư vô.

Ngay sau đó thân thể Lâm Tiêu nhanh chóng khôi phục, hoàn hảo không chút tổn hao gì.

Mọi người vô cùng khiếp sợ, sự tình phát triển vì sao không giống như trong tưởng tượng của mình? Khe không gian cường đại thế nào, cho dù là khe không gian cực nhỏ cũng đủ cắt vỡ Nửa Bước Vương Giả thành hai nửa, hơn nữa căn bản không thể ngăn cản, nhưng vừa rồi thật nhiều khe không gian tinh mịn đánh lên nhưng chỉ mở ra vết thương thật nhỏ trên thân thể Lâm Tiêu, ngay sau đó khép lại thật nhanh, khi nào thì uy lực khe không gian yếu như vậy?

Trong lòng phó đảo chủ áo tro càng thêm khiếp hãi, trong mắt hắn hiện lên lệ mang, âm thầm hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ, vừa rồi hắn mở ra khe không gian thật nhỏ, như vậy thử mở lớn hơn nữa.

Tâm niệm vừa động, một cỗ không gian dao động càng thêm cường đại đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Ông!

Không gian dao động cường đại làm không gian rối loạn, một mảnh khe không gian càng lớn hơn xuất hiện, cắt mở thân thể Lâm Tiêu.

Khe không gian vừa tiếp xúc thân thể Lâm Tiêu, lập tức nhanh chóng biến mất, mà thân thể hắn lại khép lại thật nhanh, đồng thời mọi người rõ ràng nhìn thấy bên trong thân thể hắn có từng đạo không gian đạo văn lưu chuyển.

Ta thật không tin!

Sắc mặt phó đảo chủ áo tro trầm xuống, muốn tiếp tục ra tay, đúng lúc này...

Oanh!

Tình huống điên cuồng hấp thu không gian lực trên người Lâm Tiêu chợt dừng lại, không gian lực sụp xuống, hình thành một vùng trống hư vô, ngay sau đó lại âm âm trường lên, trùng kích khắp bốn phương tám hướng.

Ông ông ông...

Không gian trùng kích mãnh liệt lập tức dẫn phát thật nhiều khe không gian nổ bắn ra, đem đảo chủ cùng hai phó đảo chủ đứng gần Lâm Tiêu nhất hung hăng quét bay ra ngoài, bay thẳng hơn một ngàn thước mới dừng lại.

Phốc xuy...

Trong miệng phun ra ngụm máu tươi, lão giả áo tro đứng gần nhất chặt vật không chịu nổi, áo bào rách tung tóe, tóc tai tán loạn, khoe môi rỉ máu, so sánh mà nói đảo chủ cùng nữ phó đảo chủ tốt hơn nhiều.

Không gian nổ tung, Lâm Tiêu rốt cục mở mắt, một đạo không gian lực chợt lóe lên trong mắt của hắn.

- Lâm Tiêu gặp qua đảo chủ, hai vị phó đảo chủ.

Lâm Tiêu thoáng hành lễ, sau đó mỉm cười nhìn lão giả áo tro:

- Vừa rồi đa tạ Hứa phó đảo chủ xuất thủ tương trợ, chế tạo nhiều khe không gian như vậy, không gian thể của Lâm mô mới có đại thành, vô cùng cảm kích.

Võ giả bình thường khi lâm vào ngộ đạo, căn bản không cảm ứng được tình huống bên ngoài, một khi bị quấy rầy, sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, thất bại trong gang tấc, nhưng Lâm Tiêu thì khác, hắn có thần hồn, ba người kia vừa tới hắn liền biết được, mà lão giả áo tro mờ ám cũng không gạt được thần hồn của hắn.

Nhưng khe không gian là ác mộng đối với Nửa Bước Vương Giả, mà đối với Lâm Tiêu không phải là nguy hiểm gì, chỉ cần không phải khe không gian khổng lồ nháy mắt tiêu diệt hắn, khe không gian bình thường căn bản không cách nào làm tổn thương tới hắn, chẳng những không mang tới nguy hiểm, ngược lại càng giúp hắn lĩnh ngộ không gian ảo nghĩa cùng thuộc tính.

Không gian thể đạt tới đại thành, đại biểu thân thể Lâm Tiêu có thể vô hạn thừa nhận toàn bộ không gian đạo văn lực, không cần lo lắng bị không gian lực cường đại xé rách thân thể, làm cho hắn bị nổ tan xác mà chết.

- Nguyên lai những khe không gian vừa rồi là do Hứa phó đảo chủ làm ra tới, khó trách lại có quy luật như thế.

- Hứa phó đảo chủ là muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự như lời Lâm trưởng lão đã nói, hắn biết thân thể Lâm trưởng lão không sợ hãi khe không gian, cho nên cố ý chế tạo ra?

- Nói đùa gì vậy, lời nói mĩa mai mà người cũng nghe không ra, người là kẻ ngu ngốc sao.

Mọi người thấp giọng nghị luận, xì xào bàn tán.

Sắc mặt Hứa phó đảo chủ thật khó xem, hắn như thế nào cũng không ngờ mình chẳng những không thể phá hủy quá trình ngộ đạo của Lâm Tiêu, ngược lại còn giúp cho Lâm Tiêu đột phá không gian thể nhanh hơn.

Tiểu tử Lâm Tiêu chẳng lẽ là quái vật hay sao, vừa lĩnh ngộ không gian đạo văn lực chưa bao lâu, đã tu luyện thành không gian thể, phải biết rằng bản thân hắn nắm giữ ba không gian đạo văn lực, nhưng bởi vì không gian thể còn chưa đạt tới đại thành, vì vậy vẫn còn chậm rãi tăng lên.

Càng làm cho hắn khó chịu chính là Lâm Tiêu đã biết mờ ám của hắn, chẳng những không lưu mặt mũi cho hắn, ngược lại còn trực tiếp nói ra, làm trong lòng hắn vô cùng tức giận.

- Ha ha.

Hứa phó đảo chủ cười giả tạo:

- Lâm trưởng lão, ta thấy người điên cuồng hấp thu không gian lực, nhất định là đang đột phá, cho nên mới đưa chút hỗ trợ, không nghĩ tới quả nhiên hữu hiệu, người không cần cảm tạ ta, mọi người đều là người của chấp pháp điện, đây cũng nên làm.

Hắn cũng là một nhân vật, bị Lâm Tiêu vạch mặt cũng không hề xấu hổ, trực tiếp nói theo lời của Lâm Tiêu, chột cười nói:

- Lâm trưởng lão có thiên phú như vậy, quả nhiên kinh thiên động địa, chưa qua bao lâu đã lĩnh ngộ hai không gian đạo văn lực, theo xu thế này muốn lĩnh ngộ ba đạo bốn đạo cũng không cần dùng bao lâu, như vậy đã có thể trở thành Vương giả Sinh tử cảnh, tới lúc đó toàn bộ võ giả Đảo Mê Thất đều phải nhờ vào người thôi.

Lời của hắn là muốn nói cho toàn bộ mọi người có mặt nghe thấy.

- Hứa phó đảo chủ quá đề cao ta, ta chỉ là một trưởng lão mà thôi, sao có thể so sánh với Hứa phó đảo chủ.

Trong lòng Lâm Tiêu cười lạnh, nói.

- Đâu có đâu có, Lâm trưởng lão thiên phú cao như thế, lúc trước mới tới đã đánh bị thương Trần Bàn phân đảo chủ, hiện tại sau khi đột phá thực lực sẽ tăng mạnh, làm phó đảo chủ như ta cũng cảm thấy tâm

động, không bằng ta và người luận bàn một chút thế nào.

1061. Chương 1059: Khổ Tu Một Năm

Dứt lời, không đợi Lâm Tiêu mở miệng hắn đã đột nhiên xuất thủ, nâng tay đánh thẳng một quyền hướng Lâm Tiêu.

Ba!

Hư không vốn đã không ổn định, một quyền của hắn lập tức gây ra vô số khe không gian, thổi quét về hướng Lâm Tiêu.

- Phá!

Ánh mắt Lâm Tiêu lãnh đạm, tay hóa thành đao bổ ra, chuồng kính kéo theo một đạo khe rãnh dài hơn trăm thước hung hăng bổ lên quyền ảnh kia.

Oanh một tiếng, khe không gian thổi quét, rung động lòng người.

- Ha ha, Lâm trưởng lão quả nhiên thực lực phi phàm, tiếp tục đón một chiêu này của ta!

- Ngạo Khiếu Cửu Thiên!

Hứa phó đảo chủ cười lạnh một tiếng, chân nguyên phóng lên cao, hình thành khí xoáy hướng Lâm Tiêu cuốn xé, cùng lúc đó hắn lại đánh ra tám quyền, cực nhanh, cực mãnh liệt, xó xuyên qua không gian làm người không kịp phản ứng.

Hắn nhanh, Lâm Tiêu nhanh hơn.

Động tác của Lâm Tiêu nhanh tới mức nhìn không thấy tàn ảnh, chỉ nhìn thấy từng đạo đao kinh tung hoành, nương theo sau đao ý tận trời, lấy góc độ không thể tưởng tượng chém tới tám quyền ảnh ập tới, ngay sau đó đao mang tận trời, ngăn chặn khí xoáy, ngay sau đó khí xoáy nổ tung, đao thứ ba đánh nó tan rã.

- Hứa phó đảo chủ, tới lượt ta, ngài là phó đảo chủ, thực lực nhất định vô cùng phi phàm, xin chỉ điểm một đao này.

Lâm Tiêu đứng thẳng ngạo nghễ, nắm chặt chiến đao.

- Lôi Chi Trùng Phạt!

Lôi Đình đao ra khỏi vỏ, đao khí phóng lên cao, đao mang hóa thành đao khí lôi đình khổng lồ nghiền áp về phía trước.

Oanh long long...

Đao mang tung hoành, kinh khí mãnh liệt dẫn phát hư không chấn động, cả cấm địa đều chao đảo, từng khe không gian tràn ngập cả không gian, không ít cao thủ vội vàng bật lui về phía sau, đặc biệt có một ít Nửa Bước Vương Giả chưa kịp linh ngộ không gian đạo văn càng hoảng sợ muốn chạy ra khỏi cấm địa.

Đao mang xanh thẳm bay về phía trước, Hứa phó đảo chủ kinh hãi, thân hình chợt nhoáng lên ản vào hư không, nửa thật nửa giả, như mộng như ảo.

Ca sát...

Đại sảnh, vừa hoàn thành xong nhiệm vụ Lâm Tiêu đi vào phục mệnh.

- Lâm trưởng lão, đảo chủ có lời mời.

Hộ pháp lập tức tiến lên thông báo.

Lâm Tiêu nhượng mày, đảo chủ gọi hắn tới gặp có vẻ không bình thường, nhưng hắn không hề nói lời nào, chỉ gật đầu.

Chỉ một lát sau Lâm Tiêu đã tới ngoài đại điện.

- Vào đi.

Đảo chủ ngồi trên chủ vị, khí vũ hiên ngang, uy thế bức người.

Nhìn thấy hai trưởng lão làm nhiệm vụ cùng mình đang ở nơi này, Lâm Tiêu lập tức hiểu được nguyên nhân.

Xem ra là có ý xấu, trong lòng Lâm Tiêu cười lạnh, chấp tay nói:

- Đảo chủ, nghe nói người gọi ta tới đây, không biết có gì phân phó?

Đảo chủ híp mắt, lạnh lùng nói:

- Lâm trưởng lão, người biết tội của người không?

- Không biết Lâm mỗ có tội gì?

Về mặt Lâm Tiêu thật bình thản.

- Lâm trưởng lão, chẳng lẽ người còn không thừa nhận!

Đảo chủ nhượng mày.

- Vốn là vô tội, có gì phải thừa nhận, đảo chủ, nếu người cảm thấy Lâm mỗ có tội thì cứ nói thẳng ra đi.

Lâm Tiêu đứng thẳng trong đại điện, vẻ mặt lãnh đạm.

- Tốt, tốt lắm!

Đảo chủ gật gật đầu:

- Người đã không thừa nhận, ta hỏi người, Hứa phó đảo chủ hiện tại ở nơi nào?

- Đảo chủ, câu hỏi của người thật kỳ quái, Hứa phó đảo chủ ở nơi này thì người phải đi hỏi hắn, hỏi ta làm gì!

Sắc mặt đảo chủ thật khó xem.

- Có người nhìn thấy người giết Hứa phó đảo chủ, có đúng thế không!

Đảo chủ cũng không muốn tiếp tục dây dưa, trực tiếp nói với hai trưởng lão:

- Hai người nói ra những gì mình nhìn thấy.

- Dạ, đảo chủ.

Hai trưởng lão nhìn Lâm Tiêu, cố lấy dũng khí nói chuyện, mặc dù trong lòng có chuẩn bị nhưng chuyện tới trước mắt bọn hắn vẫn chột dạ, nhưng bị uy áp của đảo chủ khổng lồ chế ngày tháng lâu dài, sớm thâm nhập lòng người, ở trước mặt đảo chủ, Lâm Tiêu chẳng đáng là gì.

Lúc này hai người đem hết thấy mọi chuyện nói ra, còn thêm mắm thêm muối, nói mình tận mắt nhìn thấy Lâm Tiêu đánh chết Hứa phó đảo chủ, trên thực tế bọn hắn chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết mà thôi.

- Lâm trưởng lão, người còn lời gì muốn nói.

Đảo chủ cười lạnh.

- Không sai, Hứa phó đảo chủ bị ta giết.

Lâm Tiêu gật đầu nói:

- Ở trong cổ thành thâm uyên, hắc âm thâm ra tay với ta, ta đánh chết hắc chỉ là tự vệ mà thôi.

Đạo chủ cũng không ngờ Lâm Tiêu lại thẳng thắn thừa nhận, mà hai trưởng lão cũng ngây người, kỳ thật bọn hắc cũng không tận mắt nhìn thấy, chỉ suy đoán mà thôi, nhưng hiện tại Lâm Tiêu chịu thừa nhận thì dễ làm, ở trong Đảo Mê Thất, đạo chủ chính là hết thấy.

- Tốt lắm, người thừa nhận là tốt rồi.

1065. Chương 1063: Cường Cường Đối Địch

Đạo chủ lạnh lùng nói:

- Nhìn thấy người đã thừa nhận, Lâm trưởng lão, đem không gian giới chỉ cùng vũ khí của người giao ra đây, ta sẽ đích thân thẩm phán tội của người, chỉ cần điều tra rõ là Hứa phó đạo chủ động tay trước, ta sẽ trả công đạo cho người.

Hắc không tiện trực tiếp cướp đoạt đồ vật của Lâm Tiêu, chỉ có thể dùng biện pháp này, còn chuyện trả công đạo, ha ha, một khi Lâm Tiêu biến thành tù nhân, là trắng là đen còn không phải hắc định đoạt.

Lâm Tiêu mở miệng nói:

- Thứ cho khó tuân mệnh.

Thần sắc đạo chủ lạnh xuống:

- Lâm trưởng lão, hay là người muốn chống lại mệnh lệnh của ta? Người cần phải hiểu rõ hậu quả!

Lâm Tiêu nói:

- Muốn nói ta đã nói, mạng của ta do ta tự mình nắm trong tay, không cần bất luận kẻ nào thẩm phán, nếu như không còn chuyện gì, đạo chủ, ta đi trước.

- Lâm trưởng lão, người thật to gan!

Đạo chủ hoàn toàn trầm xuống:

- Lâm trưởng lão, đừng tưởng rằng tu vi của người có chút tiến bộ, đánh chết được Hứa phó đạo chủ thì dám chống lại ta, trong Đảo Mê Thất người dám can đảm chống lại ta chỉ có một kết cục, chính là chết, người cũng đã biết?

- Ta không cho rằng như vậy.

Trước khi chưa đột phá, Lâm Tiêu cũng không hề sợ hãi đạo chủ, đánh không lại vẫn có thể chạy, bằng khái giáp vương phẩm trên người hắc, muốn giết hắc ngoại trừ Vương giả Sinh tử cảnh không ai làm được, tới lúc này càng không cần sợ hãi.

Ánh mắt đạo chủ băng sương:

- Xem ra Lâm trưởng lão khẳng khẳng muốn chết, một khi như vậy ta sẽ thành toàn người!

Oanh long!

Ghế đá phân thành bốn năm mảnh, đạo chủ đột nhiên đứng lên, khí kinh màu đen bắn ra, tiếng tan vỡ kéo dài không dứt, khí tức cường đại đem đại diện oanh ra khe nứt lan tràn, cảnh tượng làm người sợ hãi.

Hai trưởng lão trong đại diện hoảng sợ liên tục thối lui, sắc mặt tái nhợt.

- Lâm trưởng lão, ta cho người thêm cơ hội cuối cùng, giao ra đồ vật của người, nhận thẩm phán, còn có đường sống, nếu không chỉ còn con đường chết!

Đạo chủ quát lạnh, ánh mắt băng hàn.

- Vốn người còn có thể làm đảo chủ của người, nhưng hiện tại hết thấy bị người làm hỏng!

Lâm Tiêu ngừng đầu lạnh lùng nói.

- Cuồng vọng!

Đảo chủ giận quá thành cười, sát khí phun ra như núi lửa, điên cuồng ngưng tụ:

- Người đã muốn chết, ta sẽ thành toàn người!

Hắc sắc khí xoáy quanh thân hắn điên cuồng ngưng tụ, hình thành một hắc cầu bao phủ nắm tay, hắc cầu xoay tròn ẩn chứa hấp lực mãnh liệt, thân hình đảo chủ chợt lóe, oanh thẳng một quyền vào đầu Lâm Tiêu.

Một quyền oanh ra, như núi lửa phun tràn, chân nguyên nồng đậm gợi lên thiên địa nguyên khí, khí kinh bùng bùng khiến đại điện run rẩy, đá vụn không ngừng rơi xuống.

- Chết cho ta!

Trong tiếng rống giận, thiết quyền nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu đứng nguyên tại chỗ, đột nhiên điểm ra một chỉ, ca sát, một chỉ ảnh hiện lên không trung, uy lực lớn không tưởng tượng nổi.

Oanh!

Chỉ ảnh cùng quyền ảnh va chạm, tiếng nổ vang kịch liệt như trời sụp đất nứt, khí xoáy mãnh liệt gợi ra nổ tung, cả đại điện đều run rẩy.

Mặt đất dưới chân Lâm Tiêu dập nát, vết rạn tràn đầy, mà đảo chủ lại nặng nề bay ngược ra ngoài.

Về mặt hắc kinh hải, chỉ trong một năm thực lực của Lâm Tiêu tăng lên tới bậc này, mặc dù vừa rồi hắn chưa dùng vũ khí, nhưng hắn đã tiến vào cảnh giới Nửa Bước Vương Giả vài chục năm, bất kỳ một quyền một cước nào đều ẩn chứa lực lượng hủy thiên diệt địa, Nửa Bước Vương Giả bình thường căn bản không phải đối thủ, nhưng Lâm Tiêu chẳng những không chết, thậm chí còn không bị thương, điều này cho hắn biết thực lực Lâm Tiêu đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

- Khó trách có thể giết chết Hứa phó đảo chủ, thực lực quả nhiên không tầm thường, nhưng người cho rằng như vậy thì có thể chống lại ta sao? Quả thật buồn cười! Hiện tại ta sẽ cho người biết, thân là đảo chủ Đảo Mê Thất, thực lực của ta đáng sợ tới bậc nào!

Đảo chủ ổn định thân hình giữa không trung, ánh mắt tỉnh táo, từng đạo không gian lực vô hình đột nhiên bay ra, không ngừng quanh quẩn, cuối cùng hóa thành một mảnh thiên la địa võng giam cầm hư không.

- Không gian lực thật cường hãn, mấy năm trước đảo chủ đã lĩnh ngộ bốn không gian đạo văn lực, hiện tại chỉ còn kém một bước là cô đọng được đạo thứ năm, quả thật quá mạnh mẽ!

Lực lượng phát tán đã đem hai trưởng lão thối lui thật xa gắt gao giam cầm trong đại điện, loại không gian lực mệnh mông đáng sợ làm vẻ mặt hai người hoảng hốt đồng thời vui mừng.

Không gian lực như sợi dây chân nguyên di động quanh thân đảo chủ, sát khí tràn ngập trong mắt hắn, âm trầm nói:

- Cầm ngộ của ta trong không gian đạo văn lực đã hơn mười năm, một tiểu tử mới vào Nửa Bước Vương Giả như ngươi như thế nào so sánh với ta!

Ông!

Lực lượng không gian tung hoành, hư không chấn động kịch liệt, không gian lực mãnh liệt giam cầm hư không, đồng thời bắn về hướng Lâm Tiêu.

- Bốn không gian đạo văn lực, đích xác không tầm thường!

- Nếu là lúc mới tới Đảo Mê Thất, có lẽ ta còn có điều kiêng kỵ, hiện tại sao...

Thương!

Lôi Đình đảo ra khỏi vỏ, hai tay Lâm Tiêu cầm đao, từng luồng không gian lực vô hình tập trung, cùng thuộc tính lôi điện ngưng tụ chung một chỗ, sau đó mạnh mẽ nổ ra.

Ông!

Một cỗ lực lượng không gian lực không kém gì đao chủ mạnh mẽ thổi quét, lực phá hoại nổ mạnh khiến hư không chấn động, khe không gian tràn ngập khắp nơi.

- Cái gì? Người cũng nắm giữ bốn không gian đạo văn lực, không có khả năng!

Trong lòng đao chủ kinh hãi, hẳn thật không thể ngờ Lâm Tiêu đã đạt tới trình độ này, không hề yếu hơn hẳn, làm sao có thể?

Đao chủ khiếp sợ, khuôn mặt dữ tợn điên cuồng ra tay.

Phanh phanh phanh ...

Tiếng nổ vang kịch liệt vang vọng thiên địa, uy thế như lôi đình, chỉ trong nháy mắt Lâm Tiêu cùng đao chủ giao thủ hơn trăm lần, không gian lực cường đại tung hoành bốn phía, hình thành một mảnh không gian chấn động khủng bố.

Oanh long!

Rốt cục tổng điện không chịu nổi lực lượng hai người giao thủ, vỡ vụn đổ nát, bắn tung tóe đầy trời.

- Người nào giao thủ trong tổng điện?

- Tổng điện chính là trung tâm hành chính Đảo Mê Thất, ai dám ra tay ở đó?

- Chẳng lẽ hai phó đảo chủ xung đột cùng đảo chủ?

Các phân đảo chủ cùng trưởng lão Đảo Mê Thất đồng thời chấn động, tiếng nổ lớn hấp dẫn lực chú ý của thật nhiều cường giả, chỉ một thoáng từng đạo lưu quang từ bốn phương tám hướng bay vút tới.

Đồng thời tin tức lập tức lan tràn khắp các phân đảo, thậm chí là truyền vào đạo văn cấm địa.

Phủ đệ phó đảo chủ.

Nữ phó đảo chủ vừa lúc không vào trong cấm địa, cũng bị động tĩnh thật lớn làm kinh động, hoảng sợ nhìn về hướng tổng điện.

- Không gian lực dao động thật cường đại, một tương đối quen thuộc, tựa hồ là tổng đảo chủ, một thật xa lạ, là ai dám động thủ với hắn?

Trong lòng kinh hãi, thân hình nàng chợt động hóa thành lưu quang bay đi.

Tuy tổng điện chấp pháp điện nằm ở trung tâm đảo, nhưng với tốc độ của các cao thủ chỉ một lát đã có mười mấy cao thủ Nhũ Bước Vương Giả chạy tới nơi này.

Ánh mắt mọi người vừa nhìn thấy đại điện bị san bằng, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

1066. Chương 1064: Hồn Nguyên Cầu

- Giao thủ cùng tổng đảo chủ lại là Lâm trưởng lão!

- Tiểu tử này lại dám động thủ với tổng đảo chủ!

Mấy trưởng lão đảo thứ ba có mâu thuẫn với Lâm Tiêu nhìn thấy cảnh tượng kia, khóe môi cười lạnh:

- Ta đã nói qua tiểu tử kia không phải thứ tốt gì, đi tới Đảo Mê Thất tuyệt đối có ý đồ riêng!

- Yên tâm đi, dám đắc tội đảo chủ, hôm nay tiểu tử này hẳn phải chết!

Mọi người nghị luận sôi nổi.

Bá!

Nữ phó đảo chủ vừa lúc hạ xuống đất trống.

- Lam phó đảo chủ.

Mọi người cung kính hành lễ.

Gật gật đầu, ánh mắt Lam phó đảo chủ nhìn chiến trường, vừa nhìn không khỏi chấn động.

- Giao thủ cùng đảo chủ không ngờ là tiểu tử kia, hay thật, không gian đạo văn lực thật đáng sợ, chỉ một năm ngắn ngủi hắn đã lĩnh ngộ bốn không gian đạo văn lực, cảnh giới trong không gian áo nghĩa đã tới trình độ như thế.

Trong lòng nàng thật khiếp sợ, năm năm trước nàng bước vào cảnh giới Nửa Bước Vương Giả, chỉ mới nắm giữ ba không gian đạo văn lực, không nghĩ tới Lâm Tiêu chỉ mới tới một năm đã đạt tới bậc này, thiên phú như vậy quả nhiên chưa từng được nghe qua.

Bá bá!

Vào lúc này những cao thủ khổ tu trong đạo văn cấm địa đều đi tới, chứng kiến cảnh tượng chiến trường đều trợn mắt kinh ngạc, nhất là nhóm người Trần Bản phân đảo chủ.

Chỉ một thời gian ngắn ngủi ngoại trừ một ít cao thủ đã đi làm nhiệm vụ các cấm địa, toàn bộ Nửa Bước Vương Giả trên Đảo Mê Thất đã tới đầy đủ, vài trăm người đều khiếp sợ chứng kiến một màn trước mắt.

- Thấy thế nào tựa hồ như tổng đảo chủ không áp chế được tiểu tử kia đây?

Lúc này có trưởng lão cau mày nói.

Mọi người đều nhíu mày, tổng đảo chủ giao chiến cùng Lâm Tiêu tựa hồ cũng không chiếm lĩnh thượng phong.

- Hừ, tổng đảo chủ không áp chế được Lâm Tiêu? Nói đùa gì vậy, nhìn kỹ xem, tổng đảo chủ còn chưa thi triển sát chiêu, một khi thi triển Lâm Tiêu hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lưu Diệp lạnh lùng nói.

Lam phó đảo chủ lắc đầu, trầm nghĩ:

- Lâm Tiêu đích xác rất lỗ mãng!

Tổng đảo chủ còn chưa thi triển sát chiêu, theo nàng biết ngoại trừ trình độ trong không gian đạo văn lực, đảo chủ còn một lá bài tẩy chưa thi triển, hẳn có thể xưng bá trong Đảo Mê Thất lâu như vậy, không phải không có nguyên nhân.

Giằng co thật lâu, đảo chủ thay đổi cách tiến công cuồng mãnh, thân hình chợt lui vài trăm thước, nhìn chằm chằm Lâm Tiêu quát lạnh:

- Được, xú tiểu tử, khó trách ngươi có dũng khí khiêu chiến ta, chỉ một năm ngắn ngủi ngươi lại đem không gian đạo văn lực nắm giữ thâm hậu như thế, không thể không thừa nhận thiên phú của ngươi ngay cả ta cũng cảm thấy sợ hãi, đáng tiếc ta thống trị Đảo Mê Thất đã nhiều năm như vậy, ngươi có thể ngăn cản được nhiều chiêu thức của ta không chỉ một mình ngươi, nhưng cuối cùng bọn hắn đều chết hết, chiêu tiếp theo trực tiếp lấy mạng chó của ngươi!

Ông!

Một chuỗi hoành trước ngực, hai tay đảo chủ hướng lên trời, từng luồng không gian lực nồng đậm nhanh chóng ngưng tụ trước người hắn, không gian lực cường đại tràn ngập hư không, khắp thiên địa bắt đầu run rẩy, không gian trước mắt mọi người như tấm vải trong suốt không ngừng nhện nhện vận vận không dứt.

- Tiểu tử, với không gian đạo văn lực không chỉ nắm giữ thì đã đủ, cần vận dụng!

- Không Gian Thiết Cát!

Oanh!

Một chưởng đánh ra, hư không vỡ thành một khe rãnh đen nhánh thật dài, khe rãnh nhanh chóng lan tràn, bắn thẳng về phía Lâm Tiêu.

- Lôi Đình Chi Nộ!

Hai tay nắm chặt chiến đao, đem cảm ngộ của mình dung nhập vào trong đao ý, Lâm Tiêu vung đao chém xuống.

Oanh long!

Như cực quang lóa mắt sáng lạn chân trời, lôi quang mênh mông cuộn cuộn thổi quét hết thảy, nhanh chóng va chạm cùng khe rãnh, hai cỗ không gian lực hoàn toàn khác hẳn đan xen lẫn nhau, một kích kia nhìn mặt ngoài giống như đao mang va chạm cùng không gian lực, trên thực tế là hai cỗ không gian lực bất đồng giao phong, đao ý tung hoành cùng khe rãnh của đối phương đồng thời biến mất.

- Cái gì? Ta nghiên cứu không gian ảo nghĩa nhiều năm như vậy, người chỉ mới nắm giữ một năm mà thôi, cho dù đạt tới bốn không gian đao văn, sao có thể ngăn trở một kích này của ta?

Về mặt đao chủ không dám tin, Lâm Tiêu vận dụng không gian lực cực kỳ thuần thực, thậm chí không kém hẳn, quả thật là chuyện không thể tưởng tượng.

- Ta cũng không tin không gian đao văn lực của người có thể so sánh với ta!

Đao chủ nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng liên tục huy động, trong tiếng xé gió từng khe không gian tối đen thổi quét, như cự thú mở to miệng rộng cắn nuốt Lâm Tiêu.

- Đây là thực lực mà người nói sao? Không có gì là ghê gớm cả!

- Phá!

Hai tay vung cao chiến đao, Lâm Tiêu chém thẳng ra ngoài.

Phanh!

Đao mang bá đao tung hoành cắt qua hư không, chém lên người đao chủ, đem hấn nặng nề đánh bay, bay thẳng ra xa vài trăm thước mới nện xuống lòng đất bên dưới tổng điện.

- Tổng đao chủ lại bị đánh lui!

- Một đao chém bay tổng đao chủ, chẳng lẽ ta bị hoa mắt sao? Lâm Tiêu mạnh như vậy sao?

- Thật sự khó tin, một năm tu luyện vượt qua mười năm của tổng đao chủ, còn mạnh tới thái quá, tiểu tử này có phải nhân loại hay không!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, một màn trước mắt tuyệt đối không cách nào tin tưởng.

Hai mắt Lưu Diệp đỏ bừng, hai tay siết chặt, hấn không tin Lâm Tiêu có thực lực như vậy, một năm trước khi Lâm Tiêu đánh bại hấn, tuy thật thoải mái nhưng so sánh với tổng đao chủ vẫn còn kém xa, quả thật là một trời một vực, nhưng chỉ mới qua một năm ngắn ngủi, chiến lực của Lâm Tiêu lại tăng cao thậm chí tổng đao chủ cũng không thể ngăn cản, điều này hoàn toàn không có khả năng.

Bởi vì tổng đao chủ còn chưa thi triển toàn lực mà thôi!

Trong lòng hấn nghĩ thầm.

Không chỉ là hấn, những người khác cũng có ý nghĩ như vậy, về phần Lâm Tiêu có thể đánh lui tổng đao chủ hay không, căn bản là không khả năng, ở Đảo Mê Thất nhiều năm như thế uy áp mà tổng đao chủ tích lũy đã xâm nhập lòng người.

- Tốt, không hổ là người có thể đánh chết Hứa phó đao chủ, có tư cách cho ta toàn lực ứng phó!

Một tiếng ầm vang, bụi mù đầy trời, từng khối đá vấy ra bốn phía, đao chủ chậm rãi bước ra khỏi đồng hoang tàn, ánh mắt của hấn bình tĩnh nhưng lại tràn đầy sát khí.

Một câu nói của hắn lập tức gây nên sóng to gió lớn, khó trách động tĩnh lớn như vậy mà không nhìn thấy Hứa phó đảo chủ, thì ra hắn đã chết trong tay Lâm Tiêu.

Kinh hãi nhất vẫn là Lam phó đảo chủ.

Thực lực Hứa phó đảo chủ xấp xỉ với nàng, đây chẳng phải nói Lâm Tiêu có thực lực giết nàng? Đáng tiếc chỉ với thực lực như vậy muốn đánh bại tổng đảo chủ vẫn chưa đủ.

Đảo chủ đứng xa xa nhìn Lâm Tiêu:

- Không thể không thừa nhận thực lực của người đã vượt qua dự liệu của ta, đáng tiếc kết quả cuối cùng vẫn không thay đổi, ta có thể lên làm tổng đảo chủ Đảo Mê Thất, ngoại trừ thực lực còn có bảo vật của ta!

Dứt lời, trong tay hắn xuất hiện một kim sắc viên cầu, hướng Lâm Tiêu vung tay ném tới.

- Hưu!

Viên cầu chỉ cỡ quả trứng, trên đường đón gió mà hóa to ra, biến thành hơn trăm thước cao, như một ngọn núi lớn tản mát ra khí tức hỗn độn trấn áp hết thảy.

1067. Chương 1065: Toái Thiên Phủ

- Khí tức thật cường đại!

- Là chí bảo Hỗn Nguyên Cầu!

- Tiểu tử này chết chắc rồi!

Mọi người lớn tiếng kinh hô, Hỗn Nguyên Cầu nhanh chóng đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Xuy!

Thân hình Lâm Tiêu nổ tung, tránh thoát Hỗn Nguyên Cầu tấn công.

- Ha ha, người trốn cũng vô dụng, Hỗn Nguyên Cầu có thể tự mình tập trung khí tức võ giả, trừ phi người chết, nếu không nó vĩnh viễn truy kích người!

Sắc mặt đảo chủ dữ tợn, thanh âm vang lên, Hỗn Nguyên Cầu quả nhiên như có linh tính đuổi theo Lâm Tiêu.

- Chỉ là một vật chí bảo mà cũng khoe khoang như vậy, ta cũng không cần trốn!

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, ngay trong nháy mắt viên cầu bùng xuống, một đại ấn thổ hoàng sắc đột nhiên xuất hiện bao bọc quanh hắn.

Oanh!

Kim cầu cùng đại ấn va chạm, phát ra tiếng nổ vang đình tai nhức óc, sóng xung kích chấn động khắp bốn phương tám hướng, khiến mặt đất hóa thành bột mịn.

Mọi người trừng lớn hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm đại ấn trên đầu Lâm Tiêu, có thể ngăn cản chí bảo công kích cũng chỉ có chí bảo.

- Vương giả trong Đảo Mê Thất rất hiếm thấy, tiểu tử này ở đâu có chí bảo?

Mọi người trợn mắt, chợt nghĩ tới Lâm Tiêu từ ngoài đi vào, tuy Đảo Mê Thất rất hiếm chí bảo, nhưng Đại lục Thương Khung lại không ít, Lâm Tiêu có được cũng là chuyện bình thường.

- Hỗn Nguyên Cầu không phải chí bảo bình thường, nghe nói là do Vương giả Sinh tử cảnh tam trọng luyện chế, ẩn chứa bốn nguyên lực vương giả đáng sợ, đủ chấn thiên liệt địa, chí bảo của tiểu tử kia làm sao so sánh!

Có trưởng lão hiểu được nội tình cười lạnh nói.

Quả nhiên nhìn thấy đại ấn của Lâm Tiêu, đảo chủ cũng không kinh ngạc, đem uy lực Hỗn Nguyên Cầu thúc giục tới lớn nhất, điên cuồng đánh thẳng tới Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn.

- Hỗn Nguyên Cầu của ta cũng không phải chí bảo bình thường, xem người làm sao ngăn chặn được!

Đảo chủ cười lạnh.

Nhưng một màn khiến cho hắn giật mình đã xảy ra, mặc cho hắn thúc giục Hỗn Nguyên Cầu thế nào, nhưng không cách nào công phá đại ấn trên đỉnh đầu Lâm Tiêu.

- Làm sao có thể?

Đảo chủ trừng lớn hai mắt.

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, nhân phẩm La Sơn tông chẳng ra gì, nhưng luyện chế chí bảo cực mạnh, ngẫm lại không sai, Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn là trấn tông chí bảo của La Sơn tông, mà năm xưa La Sơn tông chính là đế quốc La Sơn thực lực cực kỳ khổng lồ, chí bảo của họ tự nhiên không thể tầm thường.

- Vừa rồi luôn là người tấn công, hiện tại tới lượt ta!

Tinh thần lực truyền vào Thương Long Tí, Sinh Tử Ma Bàn cùng Diệt Hồn Linh đồng thời xuất hiện, tiếng chuông rung động lòng người vang lên, động tác đảo chủ lập tức cứng lại, ngay sau đó Sinh Tử Ma Bàn nghiền áp tới, đem hắn vây ở trung tâm, điên cuồng xoay tròn luyện hóa.

Ông ông ông...

Hộ tráo chân nguyên trên người đảo chủ run rẩy lên, bắt đầu xuất hiện tầng tầng vết rạn.

- Cái gì? Tiểu tử này lại có tới ba kiện chí bảo, trời ạ, thế giới bên ngoài chẳng lẽ giàu có tới như vậy sao?

Lần này mọi người thật sự kinh hãi, trong Đảo Mê Thất bất kỳ kiện chí bảo nào cũng là thượng hạng, chỉ có đảo chủ cùng hai phó đảo chủ mới có, nhưng một mình Lâm Tiêu lấy ra ba kiện chí bảo đủ làm mọi người không dám tin vào hai mắt của mình.

Ca sát!

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, chân nguyên hộ tráo trên người tổng đảo chủ vỡ vụn, Lâm Tiêu thúc giục chí bảo, Sinh Tử Ma Bàn phát huy ra uy lực cường đại chưa từng có, được Diệt Hồn Linh phụ trợ đảo chủ không cách nào toàn lực ngưng tụ chân nguyên của mình.

Oanh!

Rốt cục chân nguyên hộ thể của đảo chủ hoàn toàn dập nát, bị Sinh Tử Ma Bàn đè ép bên trong, áo bào vỡ tan, mà Hỗn Nguyên Cầu lại bị đại ấn của Lâm Tiêu chắn trụ, song phương giằng co một chỗ không cách nào nhúc nhích.

- Cường giả Vô địch Nửa Bước Vương Giả không gì hơn thế này!

Lâm Tiêu lạnh lùng nói, không chút nương tay.

- Xú tiểu tử, thật nghĩ ta không còn lực đánh trả hay sao, ta muốn mạng của ngươi!

Tiếng hét phẫn nộ vang lên, khuôn mặt đảo chủ dữ tợn, hai tay hợp lại, một thanh chiến phủ màu đen xuất hiện, chiến phủ tối đen như mực không thấy chút gì đặc biệt, nhưng vừa xuất hiện hư không động đậy kịch liệt, uy áp mãnh liệt khiến hư không vang lên tiếng vỡ rãng rắc không ngừng.

- Toái Thiên Phủ, phá!

Chiến phủ vỡ ra, hư không như giấy mỏng xé rách, hắc quang nghiền áp hết thấy, Sinh Tử Ma Bàn phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, quay cuồng văng ra ngoài, vị trí bị chém trúng xuất hiện hai lỗ thủng thật sâu, lan tràn ra vết rạn tinh mịn.

Chỉ một búa đảo chủ dễ dàng đánh bay Sinh Tử Ma Bàn.

- Chết cho ta!

Thân hình đảo chủ giáng xuống, vung chiến phủ hung hăng bổ vào người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không chế Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn nhanh như chớp ngăn cản chiến phủ, chỉ nghe oanh một tiếng, đại ấn chặt vật văng ra, phù văn bên trên run rẩy, quang mang sáng ngời chợt ảm đạm xuống, hiển nhiên đã bị tổn thương nặng.

- Thật mạnh!

- Vương giả chi binh, tuyệt đối là vương giả chi binh!

- Ha ha, có bảo vật này đảo chủ tất thắng!

Không ít trưởng lão khiếp sợ kinh hô, đặc biệt đám người Lưu Diệp, trong lòng tràn ngập hưng phấn, so sánh với Lâm Tiêu họ đều nguyện ý phục tùng đảo chủ thống trị, nhưng Lâm Tiêu còn quá trẻ, vì vậy dễ làm những người khác ghen tỵ đố kỵ.

- Vương giả chi binh, tốt lắm, ta muốn!

Ánh mắt Lâm Tiêu chợt sáng, chỉ dựa vào khí tức có thể phá nát hư không, ngoại trừ vương giả chi binh không còn vật nào khác, hiện tại chí bảo như Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn đối với hắn mà nói cũng chỉ là vừa tay, nhưng vương giả chi binh thì khác, đây chính là bảo vật mà ngay cả Vương giả Sinh tử cảnh cũng đỏ mắt, tất nhiên sẽ làm hắn tâm động.

- Cuồng vọng, thật không nghĩ tới người có thể bức ta thi triển Toái Thiên Phủ, chỉ tiếc hiện tại hết thấy đều đã xong!

Đảo chủ lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu như nhìn một người chết, vương giả chi binh là bảo vật mà sinh tử cảnh cũng ngấp nghé, đủ nghiền áp bất kỳ Nửa Bước Vương Giả nào.

Ánh mắt lạnh lùng, đảo chủ bổ thẳng một búa về hướng Lâm Tiêu, tư thế cuồng ngạo bá đạo.

- Ta muốn nhìn xem người làm sao chấm dứt tất cả chuyện này!

Ông!

Trong tay xuất hiện thanh tiểu kiếm màu đen, đao ý mãnh liệt dung nhập vào trong, tiểu kiếm lập tức tràn ngập uy áp vương giả, hai chân giẫm trên hư không, Lâm Tiêu chém thẳng về phía trước.

Oanh long!

Chiến phủ cùng tiểu kiếm va chạm trên hư không, Lâm Tiêu bay ngược ra ngoài, tiểu kiếm không ngừng run rẩy, bên trên xuất hiện vết rạn thật nhỏ.

- Vương giả chi binh quả nhiên cường đại, chí bảo gặp phải không chịu nổi một kích!

Lâm Tiêu cảm thán, trong lòng không chút sợ hãi hay khiếp đảm, chỉ có hưng phấn.

- Lâm trưởng lão bị bại!

- Ta đã nói với thực lực đảo chủ đánh chết Lâm Tiêu thật dễ dàng!

- Ha ha, chết cho ta!

Khuôn mặt đảo chủ dữ tợn, khóe môi hiện nụ cười, búa lớn liên tục bổ ra, mỗi một búa vỡ tan hư không, uy áp cường đại bao phủ bốn phương tám hướng.

- Đã xong!

Không muốn tiếp tục dây dưa, Lâm Tiêu thúc giục tam muội chân hỏa cùng đao ý viên mãn dung nhập vào tiểu kiếm, trên thân kiếm bốc cháy một đoàn ngọn lửa đáng sợ bắn về phía trước.

1068. Chương 1066: Đảo Chủ Mới

Đồng!

Thiên hỏa cường đại đốt cháy hư không thành lỗ thủng khổng lồ lớn hơn mười thước, va chạm cùng Toái Thiên Phủ, chỉ nghe một tiếng ầm vang, đảo chủ bay ngược ra ngoài, khóe môi tràn ra máu tươi.

- Làm sao có thể?

Đảo chủ kêu lên kinh sợ, trong công kích của đối phương mang theo cỗ lực lượng hỏa diễm vô cùng đáng sợ, Toái Thiên Phủ thậm chí không chiếm được chút ưu thế.

- Phá!

Bước tới trước, Lâm Tiêu bỏ ra kiếm thứ hai, một kiếm này càng thêm cường đại, ngọn lửa lan tràn, hư không bị đốt vỡ, đem đảo chủ bao phủ bên trong.

Lại một tiếng nổ tung vang lên, đảo chủ chặt vật bay ra ngoài, áo bào cháy đen, mái tóc cháy khét tơi tả.

- Kiếm thứ ba, chết đi cho ta!

Lâm Tiêu vung cao trường kiếm, thúc giục bốn nguyên lực của ba đại thiên hỏa.

- Ta không tin!

Đảo chủ điên cuồng rống to, vung Toái Thiên Phủ ngăn cản.

Oanh long!

Ngay sau đó hần lại vắng ra xa, uy lực một kiếm này mạnh mẽ không chịu nổi, máu tươi phun như suối, đảo chủ biến thành một huyết nhân.

- Giết, giết cho ta!

Đảo chủ rốt cục kinh hoảng, nổi giận gầm lên một tiếng, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

- Đảo chủ cho chúng ta ra tay, có lên hay không?

- Nói đùa gì vậy, Lâm Tiêu thậm chí còn không sợ Toái Thiên Phủ, chúng ta đi lên ích lợi gì!

- Nói cũng đúng, chúng ta đứng yên nhìn là tốt rồi!

- Đám người sợ chết, ta không tin một mình tiểu tử kia có thể ngăn cản nhiều người chúng ta, mọi người cùng nhau ra tay, ta không tin hần không chết!

Lưu Diệp quát lạnh, nếu để Lâm Tiêu làm đảo chủ, ngày tháng của hần sẽ biến thành ác mộng.

- Nói có đạo lý!

- Tiểu tử kia dù cường thịnh cũng ngang cấp như chúng ta, chúng ta nhiều người còn sợ hần?

- Giết!

Trong nháy mắt có hơn trăm người cùng xuất thủ, hơn hai trăm người còn lại hoặc do dự hoặc xem chừng, hoặc là bản thân cũng đã đứng về phía Lâm Tiêu.

Kỳ lạ chính là phân đảo chủ cùng trưởng lão chấp pháp điện cũng không có người nào ra tay, đều là thủ lĩnh hắc thể lực nhảy tới, bọn hần hi vọng giết được Lâm Tiêu có thể gia tăng địa vị, tương lai muốn nắm giữ một phân đảo cũng có nhiều cơ hội.

Trong hư không hơn trăm đạo lưu quang ập tới, trực tiếp đánh nát không gian, hình thành một chân nguyên hồng lưu khiến người biến sắc.

- Buồn cười!

Ông!

Thân thể Lâm Tiêu chợt nổ ra, chân nguyên hồng lưu lướt qua trời cao, chỉ đánh vỡ được chút chân nguyên còn lưu lại.

- Chết!

Quay đầu, Lâm Tiêu lạnh lùng bỏ ra một kiếm.

Kiếm quang minh mông cuồn cuộn tung hoành, trong nháy mắt mười mấy cao thủ vừa bay tới đều vẫn lạc, thi cốt vô tồn.

Ông ông!

Đồng thời thân thể Lâm Tiêu run lên, kính tượng phân thân thi triển, hai đạo phân thân lướt ra phân biệt thao tác Hoàng Thiên Hậu Thổ Ấn, Sinh Tử Ma Bàn cùng Diệt Hồn Linh, nghiền áp mười mấy cao thủ còn lại trong đội ngũ công kích, chỉ qua một lần hô hấp lại có hơn mười Nửa Bước Vương Giả rơi xuống, đây quả thật là một trường giết chóc đơn phương.

- Trời ạ!

- Không tốt, đi!

Mười mấy Nửa Bước Vương Giả còn che giấu trong đám người hoảng sợ, khuôn mặt kinh khủng bay vút trở lại, phân thân Lâm Tiêu dù cường thịnh cũng chỉ có hai người, làm sao có thể đánh chết được nhiều người chạy trốn như thế.

- Chết cho ta!

Bất ngờ, phân đảo chủ Trần Bản vốn luôn im lặng đứng một bên lại đột nhiên động, một quyền đánh chết một Nửa Bước Vương Giả bên cạnh.

Hắn động thủ, lập tức dẫn phát đám người kinh động xôn xao.

- Chết đi!

Tiếp theo là phân đảo chủ Ngô Đào đảo thứ hai, phân đảo chủ Hoàng Tĩnh đảo thứ sáu cũng đột nhiên động thủ, hạ sát thủ với những cao thủ đang lao về hướng Lâm Tiêu.

- Lam phó đảo chủ, cứu ta!

Có người nhìn qua Lam phó đảo chủ hét lớn, đáp lại hắn là một kích tùy ý của nàng, khiến cho hắn nổ nát thành bốn năm mảnh.

Mọi người hít sâu một hơi lạnh, ngay cả Lam phó đảo chủ cũng phản bội đảo chủ, chẳng lẽ đảo chủ không còn lực xoay chuyển trời đất hay sao? Giờ khắc này những người còn lại đã từng ra tay trong lòng tràn ngập hối hận, mà những người không ra tay lại thầm thấy may mắn.

- Lam Du Vân, ngay cả ngươi cũng phản bội ta!

Đảo chủ không thể tin, giận dữ hét.

Lam Du Vân lạnh lùng nói:

- Đảo chủ Đảo Mê Thất chỉ có thể giao cho người có khả năng, chúng ta cần một vị đảo chủ có thể dẫn dắt chúng ta đi ra ngoài, làm gì có chuyện phản bội mà nói!

- Đáng giận!

Đảo chủ tức giận đến sôi máu.

- Vì sao lại như vậy?

Lưu Diệp cùng Từ Mạc không hiểu vì sao cục diện biến thành như bây giờ, bọn hắn âm thầm thối lui về phía sau nhưng lại bị một kích của Lâm Tiêu đánh tới, hai người đồng thời kêu lên thảm thiết, bị chém bay đầu.

Chỉ sau mười lần hô hấp, trên trăm cao thủ muốn ra tay với Lâm Tiêu toàn bộ đều vẫn lạc.

- Tốt lắm, ta nhớ được các người, chờ khi ta trở về tất cả các người đều phải chết!

Ánh mắt đảo chủ oán độc nhìn mọi người, xoay người muốn chạy.

- Còn muốn chạy, người có hỏi qua ta sao?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, chính là Lâm Tiêu, hắn bỏ ra một kiếm, kiếm quang tung hoành, kinh khí mãnh liệt dập nát hết thảy, phong tỏa hành động của đảo chủ.

- A!

Đảo chủ kiệt lực ngăn cản, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Tiêu liên tục ra tay, cả phiến hư không đều bị tam muội chân hỏa đốt cháy thành lỗ thủng, đảo chủ bị công kích liên tục rút lui, trên người giàn giụa máu tươi, đã biến thành một huyết nhân.

- Người sẽ không có kết cục tốt, Đảo Mê Thất là một nhà giam, người có thực lực càng mạnh chết càng nhanh hơn, ha ha, ta ở tại địa ngục chờ người!

Cuối cùng, biết rõ mình phải chết đảo chủ hét lớn một tiếng, ngay sau đó Lâm Tiêu một kiếm tước bay đầu của hắn, cột máu phun cao hơn mười thước.

Đảo chủ thống trị Đảo Mê Thất suốt mấy chục năm, cứ vậy mà vẫn lạc.

Lắc lắc đầu, trong lòng Lâm Tiêu nghĩ thầm:

- Công kích của người mạnh mẽ, đáng tiếc phòng ngự chỉ như vậy, gặp phải ba đại thiên hỏa chú định là phải chết!

Đánh chết đảo chủ, Lâm Tiêu thậm chí còn chưa thi triển ra toàn bộ chiến lực, mà danh xưng Vô địch Nửa Bước Vương Giả chỉ là một chuyện cười.

- Chúc mừng Lâm huynh trở thành đảo chủ Đảo Mê Thất.

Lam Du Vân là người thứ nhất lướt tới, mỉm cười cung kính nói.

- Chúc mừng đảo chủ.

- Đảo chủ.

Nhóm người Trần Bân đều đi nhanh tới cung kính nói.

- Ta không có hứng thú với vị trí đảo chủ, trong các người ai muốn làm thì làm đi.

Lâm Tiêu lắc đầu, hắn đánh chết đảo chủ không phải vì vị trí này, đối với hắn mà nói chỉ muốn rời khỏi Đảo Mê Thất.

- Mặc kệ người có nguyện ý hay không, chúng tôi chỉ nhận thức người làm đảo chủ, bởi vì chỉ có người mới có thể dẫn dắt chúng tôi rời khỏi Đảo Mê Thất.

Lam Du Vân nói, nàng đương nhiên nhìn ra được Lâm Tiêu thật sự không có hứng thú, nhưng nàng cũng biết hiện tại hắn chính là đệ nhất cao thủ Đảo Mê Thất, ngoài hắn ra không ai có tư cách làm đảo chủ.

- Gặp qua đảo chủ.

Bên dưới có vài cao thủ bay tới, cung kính hành lễ.

1069. Chương 1067: Đảo Hồn (1)

Lâm Tiêu thu hồi không gian giới chỉ cùng Toái Thiên Phủ, nhìn đám người bên dưới, đột nhiên trong lòng vừa động, dù đã đánh chết trên trăm Nửa Bước Vương Giả nhưng vẫn còn hơn hai trăm người, số lượng cao

thủ khổng lồ như vậy đúng là cực kỳ đáng sợ, nếu dẫn họ quay về Đế quốc Vô Linh, sẽ là cỗ thế lực kinh khủng bậc nào.

- Các người muốn ta làm đảo chủ cũng được, nhưng chuyện trong chấp pháp điện đừng tới phiên ta.

Lâm Tiêu nói.

- Yên tâm đi đảo chủ, những việc này chúng tôi đều sẽ xử lý thỏa đáng.

Lam Du Vân vui vẻ nói.

Trời vào đêm, trong phủ đệ của Lâm Tiêu đèn đuốc sáng rõ.

Hiện tại hắn còn lưu lại trong phủ đệ của mình, bởi vì chiến đấu cùng tiền nhiệm đảo chủ, tổng điện đã bị san bằng, thậm chí liên lụy một ít kiến trúc bên ngoài, cần thời gian xây dựng lại, việc này giao cho nhóm người Lam Du Vân đi làm.

Trong phòng tu luyện, Lâm Tiêu mở mắt, đem kinh nghiệm cuộc chiến ban ngày hoàn toàn hấp thu xong.

Hô!

Trong tay hắn hiện ra thanh chiến phủ màu đen, vô cùng sáng bóng, thoát nhìn không nổi bật, trên cán phủ có ba chữ Toái Thiên Phủ, chiến phủ vừa hiện ra hư không liền chấn động, tùy tiện đều có thể phá nát.

- Vương giả chi binh, quả nhiên cường đại.

Lâm Tiêu cảm nhận được một cỗ lực lượng khủng bố hủy diệt, cỗ lực lượng thật mạnh thậm chí làm cho hắn cảm nhận được rung động.

Không giống như Thiên Mang Khải nội liễm, Toái Thiên Phủ tràn ngập tính xâm lược.

- Bảo vật như vậy trước khi đạt tới sinh tử cảnh không thể tùy ý đem ra.

- Phá!

Có kinh nghiệm luyện hóa Thiên Mang Khải, Lâm Tiêu xóa bỏ ấn ký của tiền nhiệm đảo chủ trên chiến phủ, sau đó đem khí tức của mình nhập vào, cảm giác sai sử thuận tiện như chính tay mình hiện lên trong đầu hắn.

Oanh!

Nhẹ nhàng chém ra một búa, phía trước lập tức hiện ra khe không gian thật lớn, lực lượng cường đại làm Lâm Tiêu không khỏi biến sắc.

- Quả nhiên không hổ là vương giả chi binh, chỉ tiếc ở Nửa Bước Vương Giả chỉ thi triển được hai thành sức chiến đấu của nó.

Hài lòng thu chiến phủ vào trong Thương Long Tí, Lâm Tiêu nhìn qua không gian giới chỉ.

Xóa bỏ ấn ký trên giới chỉ, tinh thần lực của hắn xâm nhập vào bên trong...

Ngay sau đó thượng phẩm nguyên thạch tràn đầy cơ hồ làm hắn lóa mắt.

Trong không gian giới chỉ chồng chất vô số rương thượng phẩm nguyên thạch, mỗi rương là một vạn khối, có hai ngàn rương.

Nhìn số lượng nguyên thạch này, chỉ sợ dù là cả Quận Hiên Dật cũng không có nhiều thượng phẩm nguyên thạch tới như thế.

Ngoại trừ nguyên thạch bảo vật cũng không ít, hơn mười thượng phẩm nguyên khí, nhiều nhất chính là bí tịch, chủ yếu đều là thiên cấp, cực mạnh là ba quyển thiên cấp cao giai, còn lại là trung giai cùng đệ giai.

Trong đó còn có một môn phủ pháp thiên cấp cao giai khiến cho hắn chú ý, tên là Tu Di phủ pháp.

Tu Di phủ pháp dùng tinh thần lực cường đại dẫn dắt, kết hợp chân nguyên mới có thể thi triển, phân ra năm thức, thức thứ nhất Lực Phách Thức, Khai Sơn Thức, Bôn Lôi Thức, Đoạn Thiên Thức, Duy Tâm Thức, mỗi thức uy lực đáng sợ, từ yếu tới mạnh, là một môn phủ pháp cực kỳ mạnh mẽ.

- Mặc dù là phủ pháp, nhưng có Toái Thiên Phủ phụ trợ, tùy tiện tu luyện uy lực phỏng chừng cũng hơn cả đạo pháp, nhưng cần có tinh thần lực cường đại dẫn dắt, vì vậy tổng đảo chủ kia cầm chí bảo nhưng lại không thể sử dụng, có lẽ hẳn cảm thấy buồn bực cực điểm.

Thu hồi Tu Di phủ pháp, Lâm Tiêu mỉm cười, hẳn có thể tu luyện thử một phen, sẽ làm thực lực càng tăng lên.

Đêm khuya, Lâm Tiêu tiếp tục kiểm kê chất lượng bảo vật trong không gian giới chỉ.

Trong nháy mắt ba ngày trôi qua.

Tin tức Lâm Tiêu đánh chết tổng đảo chủ lan truyền nhanh như gió, toàn bộ dân chúng trên Đảo Mê Thất đều biết người thống trị đã thay đổi.

- Thật sự không ngờ, Lâm Tiêu mới tới Đảo Mê Thất một năm đã đánh bại tổng đảo chủ, trở thành tân đảo chủ, thật sự là khó thể tin.

- Cái gì mà Lâm Tiêu, người muốn chết phải không, phải gọi là Lâm đảo chủ.

- Đúng đúng, là Lâm đảo chủ, Lâm đảo chủ thiên phú trác tuyệt, nghe nói rất có hi vọng trở thành Vương giả Sinh tử cảnh, dẫn dắt chúng ta rời khỏi Đảo Mê Thất.

- Đó là khẳng định, ngẫm lại lúc Lâm đảo chủ mới vào trong đảo thực lực như thế nào, bây giờ thì ra sao, với thiên phú của hẳn trở thành Vương giả Sinh tử cảnh là chuyện khẳng định rồi.

- Người không biết thôi, cuộc chiến giữa Lâm đảo chủ cùng tiền nhiệm đảo chủ quả nhiên là kinh thiên địa, quỷ thần khiếp sợ, chí bảo trên người Lâm đảo chủ ùn ùn, thật làm người nóng mắt.

- Bên ngoài thật sự có nhiều bảo vật như vậy? Thật làm người hướng tới!

Nơi nơi đều là thanh âm nghị luận, dân chúng trên đảo tràn ngập mơ màng cùng chờ đợi với thế giới bên ngoài.

Dọc theo đường đi, tinh thần lực của Lâm Tiêu cảm ứng được những lời nghị luận kia, âm thầm lắc đầu, võ giả trong Đảo Mê Thất chỉ biết bên ngoài bảo vật đông đảo, nhưng không biết có nguy cơ trùng trùng, tàn khốc hơn Đảo Mê Thất rất nhiều.

- Ta không thể ở lâu nơi này, kế tiếp phải toàn lực tiến giai sinh tử cảnh!

Trong những ngày kế tiếp Lâm Tiêu đi vào đạo văn cấm địa bế quan.

Nhưng sang tháng thứ hai hẳn bế quan, phân thân Toản Địa Giáp ở bên trong Liên Vân sơn mạch truyền tới tin tức bất ổn, không biết đã xảy ra chuyện gì, từ tận sâu trong sơn mạch không ngừng tràn ra thật nhiều yêu thú cường đại, đang chạy chồm về khắp bốn phương tám hướng để quốc.

Thú triều lần này vô cùng đáng sợ, hơn bất kỳ lần nào Lâm Tiêu biết tới, chẳng những có thật nhiều yêu thú cường tinh, thậm chí có không ít Nửa Bước Yêu Vương, trong đội ngũ Lâm Tiêu thậm chí cảm nhận được từng luồng lực lượng làm cho Phân thân Toản Địa Giáp kiêng kỵ, hiển nhiên thú triều lần này có cường giả cấp bậc yêu vương.

- Chẳng lẽ yêu tộc có hành động lớn gì sao? Không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi Đảo Mê Thất, trở lại đế quốc!

Trong lòng Lâm Tiêu lo lắng.

Từ lời nói của Bách Lý Tỳ bệ hạ, Lâm Tiêu biết được yêu tộc cùng nhân tộc từng ký kết hiệp thương, cường giả yêu vương không thể gia nhập vào thú triều cùng thế tục, nhưng hiện giờ Phân thân Toản Địa Giáp cảm nhận được khí tức yêu vương, điều này làm Lâm Tiêu thật khẩn trương, một khi có yêu thú cấp bậc yêu vương xuất hiện, như vậy sẽ biến thành siêu cấp thú triều, thú triều như thế thật dễ dàng hủy diệt cả một đại quận.

Nhưng Phân thân Toản Địa Giáp lại không thể đi vào thế giới nhân loại tìm hiểu tin tức, vì vậy Lâm Tiêu không biết trên đại lục rốt cục xảy ra chuyện gì.

Thời gian kế tiếp, Lâm Tiêu toàn lực chìm đắm trong tu luyện.

Trong nháy mắt lại hai tháng trôi qua, Lâm Tiêu đã hấp thu bốn không gian đạo văn lực viên mãn, nhưng kế tiếp hắn hấp thu thêm bao lâu cũng không thể thành hình đạo thứ năm, bước vào sinh tử cảnh.

Một tháng trôi qua.

Hai tháng.

Ba tháng.

Lâm Tiêu vẫn dừng lại ở đó, không cách nào tiến thêm.

- Sao lại thế này, hay là ta không có thiên phú trở thành Vương giả Sinh tử cảnh?

Trong đạo văn cấm địa, Lâm Tiêu chợt mở mắt, trong lòng thoáng buồn bực.

1070. Chương 1068: Dao Hồn (2)

Oanh oanh oanh!

Từng quyền của hắn dẫn bạo không gian mảnh nhỏ khắp bốn phía, thật nhiều khe không gian xuất hiện, nhìn thấy ghê người, chấn động mãnh liệt làm kinh động toàn bộ cao thủ tu luyện bên trong cấm địa.

Các cao thủ tu luyện bên ngoài đều kinh hãi ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong lòng nghi hoặc, đảo chủ đang làm gì vậy?

Sau cơn phát tiết, Lâm Tiêu chợt cả kinh.

- Không được, ta lại bắt đầu hoài nghi chính mình!

- Sinh tử cảnh vốn là một cửa ải trên đường tu đạo của võ giả, muốn vượt qua cửa này cần có nghị lực, thiên phú, lòng tin, kỳ ngộ, tỷ như tiền nhiệm đảo chủ bị dừng lại ở cửa này nhiều năm, không cách nào đột phá, ta chỉ mới đạt tới Nửa Bước Vương Giả chưa đầy hai năm thời gian, có gì đáng giá hoài nghi.

nhưng ngoài kỳ quan này lại có trận pháp bao phủ cả địa phương lớn như thế, tuy rằng không có lực công kích nhưng sự xuất hiện của nó đã có vẻ thập phần quý dị.

Trong lòng Lâm Tiêu lập tức cảnh giác.

- Mặc kệ, không biết hiện tại ta tới nơi nào, trước tìm phương hướng, chỉ cần tìm được tiểu đảo có người là có thể biết vị trí của mình.

Sưu!

Lâm Tiêu hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt biến mất cuối chân trời.

Giờ phút này, cách chỗ Lâm Tiêu chừng mấy chục vạn dặm, trên một hòn đảo lớn chừng trăm dặm, hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện, một người hình thể gầy yếu, lưng đeo đại đao màu đen, một là nữ tử da đen đáng người xinh đẹp, trên mặt đầy hình xăm quỷ dị màu sắc rực rỡ, yêu diễm cực diễm.

Nam tử dữ tợn cười:

- Xem ra lại có con mồi từ trong không gian mảnh nhỏ đi ra rồi, lần này đại ca bế quan, nhất định do hai người chúng ta ra tay.

- Giết hắn, đoạt lấy không gian đạo văn trên người hắn!

Nữ tử lộ ra nụ cười âm lãnh, ngay sau đó hai người phá vỡ hư không biến mất.

Trên mặt biển mênh mang, Lâm Tiêu đang bay nhanh.

Bởi vì triệt hồi che chắn, nhóm cao thủ trong Thương Long Tí đều cảm giác được phong cảnh bên ngoài, kích động không thôi, nhưng bởi vì cần dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Đế quốc Võ Linh, Lâm Tiêu chưa thả họ đi ra, mà tiếp tục lưu họ ở bên trong.

Đột nhiên...

Oanh!

Một đao mang đáng sợ xé rách hư không, bổ mạnh về phía Lâm Tiêu, trong vội vàng Lâm Tiêu dừng phát người, một quyền đập nát đao mang thật lớn, lực lượng cường đại tạc mặt biển lên cao ngàn thước, thân hình Lâm Tiêu bay ngược ra xa vài trăm thước.

- Tiểu tử, phản ứng không tệ, có thể tránh được công kích của Lực Quỷ Vương ta!

Tiếng cười âm lãnh vang lên, cả hai tiếng, hư không phía trước chợt xé rách, hai cao thủ lần lượt bước đi ra, trên người tản mát sát khí không hề che giấu.

- Các hạ là ai? Vì sao ra tay với ta?

Lâm Tiêu cau mày, hai người này đều là cao thủ sinh tử cảnh.

Vương giả Sinh tử cảnh trên đại lục cực kỳ thưa thớt, rất khó nhìn thấy, nhưng hiện tại lập tức liền xuất hiện hai người, tình huống thật quỷ dị.

Mà nhóm cao thủ bên trong Thương Long Tí nhìn thấy một màn vừa rồi, cả kinh toát mồ hôi lạnh.

- Sao lại thế này? Hai Vương giả Sinh tử cảnh từ đâu mà tới?

- Đều nghe nói bên ngoài có nhiều sinh tử cảnh, quả nhiên là thật sự, đảo chủ vừa rời khỏi Đảo Mê Thất liền gặp hai người, nhưng tựa hồ ý tới bất thiện!

1074. Chương 1072: Lực Quỷ Vương (2)

- Vậy nên làm gì bây giờ? Đảo chủ chỉ mới bước vào sinh tử cảnh chưa lâu, là đối thủ của bọn hắn sao?

Mọi người lo lắng sợ hãi, hiện tại họ đã liên kết một nơi cùng Lâm Tiêu, nếu Lâm Tiêu tử vong họ chỉ còn con đường chết.

- Ha ha, ta là ai?

Nam tử cười cuồng ngạo:

- Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi!

- Lực Quỷ, nói nhiều với hần làm gì, giết hần, đoạt lấy không gian đạo văn trên người hần, sớm trở về phục mệnh, ta không có thời gian chờ ngươi nói chuyện tào lao!

Nữ tử thúc giục nói.

- Ma Quỷ Nữ, ngươi gấp gấp làm gì, trong Đảo Mê Thất thật khó khăn mới đi ra một Vương giả Sinh tử cảnh, không chơi đùa thật lãng phí.

Nam tử âm hiểm cười nói.

- Đối phương lại biết Đảo Mê Thất!

Trong lòng Lâm Tiêu thoáng kinh ngạc, thật hiển nhiên hai người này cũng không phải ngẫu nhiên gặp được mình, mà tới có chuẩn bị, rõ ràng biết lai lịch của mình, một khi nói như vậy đối phương cũng có hiểu biết về dải không gian mảnh nhỏ, nói không chừng trận pháp thật lớn bao quanh chính do bọn hần bố trí.

Làm cho Lâm Tiêu giật mình là nữ tử kia nói còn cần về phục mệnh, đại biểu trên hai người còn một vương giả cường đại hơn.

- Các hạ, các ngươi là ai, vì sao lại biết Đảo Mê Thất?

Lâm Tiêu thản nhiên hỏi.

Trong lòng hần đã có suy đoán mơ hồ, năm xưa Lý Ngự Phong rời khỏi Đảo Mê Thất sở dĩ không xuất hiện trên đại lục, nói không chừng bởi vì đám người này.

- Chắc chắn, ta còn chưa hỏi nhiều như vậy, tiểu tử ngươi còn cho rằng mình còn là lão đại trong Đảo Mê Thất hả, từ trong dải không gian mảnh nhỏ đi ra khí huyết trên người ngươi chỉ sợ tiêu hao thật nhiều đi, đối phó loại người mới bước vào sinh tử cảnh như ngươi chỉ cần ba đao đủ lấy mạng ngươi, nhưng nếu ngươi quý xuống cầu xin, nói không chừng ta từ bi tha cho ngươi một mạng.

Nam tử mang dáng tươi cười hài hước, nhìn Lâm Tiêu như mèo vờn chuột.

- Xem ra các ngươi không định trả lời vấn đề của ta, như vậy thì đừng trách ta dùng vũ lực.

Ngữ khí Lâm Tiêu bình thản, không chút diễn cảm.

Hai người kia đều ngăn ra, tiểu tử này không khỏi quá cuồng vọng, bọn hần nhìn ra được Lâm Tiêu không chút sợ hãi, chẳng lẽ còn chưa biết được tình cảnh của hần sao.

- Tiểu tử, xem ngươi không muốn sống rồi!

Nam tử lắc đầu, sát khí tràn ngập, uy áp đáng sợ làm nước biển điên cuồng khởi động.

Sưu!

Đại đao bổ tới.

Một tiếng ầm vang, đao phong như thái sơn băng diệt, uy áp thổi quét bốn phương tám hướng, hóa thành gió lốc đem Lâm Tiêu nuốt sống.

Ca ca ca!

Hư không vỡ vụn, yếu ớt không chịu nổi.

- Hắc hắc, tiểu tử, một chiêu này của ta thế nào? Đối với loại vật nhỏ mới vào sinh tử cảnh như ngươi, khẳng định thật thống khổ đi!

Nam tử cười lạnh lùng.

- Thật xin lỗi, làm cho người thất vọng rồi, đây là công kích của người sao? Không có gì đặc sắc cả, thậm chí còn chưa đủ gây ngứa!

Trong không gian nứt toác, thanh âm lạnh đậm truyền ra, đột nhiên đao mang phong bạo phân thành bốn năm mảnh, đao mang khởi động, một đạo tinh mang sắc bén đập nát hết thảy, trong phút chốc đi tới trước mặt nam tử.

Lôi quang nháy mắt đập nát chân nguyên hộ thể trên người nam tử, đánh bay hẳn ra ngoài.

Lâm Tiêu cầm Toái Thiên Phủ trong tay, lãnh đạm nhìn tới trước.

- Không ngờ là vương giả chi binh!

Hai người kia kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

- Ha ha, không thể tưởng được ta đi qua không biết bao nhiêu cấm địa, không lấy được một kiện vương giả chi binh, lại nhìn thấy một thanh vương cấp chiến phủ, đúng là được tới không uống công phu!

Đôi mắt Lực Quỷ Vương tham lam nhìn chằm chằm chiến phủ trong tay Lâm Tiêu, chợt dữ tợn cười nói:

- Tiểu tử, ngoan ngoãn đưa ra cho ta đi!

Còn đang nói, bàn tay Lực Quỷ Vương chém ra.

Ông ông ông!

Trong hư không, không gian lực rậm rạp hiện lên, hóa thành thiên la địa võng bao phủ Lâm Tiêu, đem thân thể hắn giam cầm giữa hư không.

- Phá!

Lâm Tiêu quát lạnh một tiếng, huy động Toái Thiên Phủ, uy áp cường đại nghiền áp lập tức đánh nát không gian lực chung quanh.

Oanh!

Phủ ảnh ngập trời bắn tới, hung hăng chém lên đại đao của Lực Quỷ Vương, đem hắn nặng nề đánh bay ra ngoài.

- Quả nhiên không hổ là vương giả chi binh, một kẻ mới vào sinh tử cảnh sử dụng lại phát huy ra uy lực bậc này, ha ha, quả thật làm người ta hưng phấn, Ma Quỷ Nữ, người còn chờ cái gì nữa, mau cùng ta ra tay, đừng cho tiểu tử này chạy!

Lực Quỷ Vương kêu to, theo hắn xem ra, sở dĩ Lâm Tiêu có thể đánh bại công kích của hắn hoàn toàn nhờ có Toái Thiên Phủ, thực lực bản thân lại không đáng giá nhắc tới.

- Lực Quỷ Vương, vương giả chi binh kia không chỉ của người, còn có một phần của ta!

Nữ tử quát lạnh.

- Người lại không dùng vũ khí, cùng ta tranh cái gì, yên tâm đi, không thiếu chỗ tốt cho người!

- Được!

Hai người nhanh chóng trao đổi xong, sau đó đồng thời xuất thủ, nam tử cầm đại đao lao tới, mà đôi tay nữ tử hóa thành huyết sắc, ẩn chứa lực lượng khủng bố.

- Tu Di phủ pháp - Khai Sơn Thức!

Nhưng còn chưa đợi hai người ra tay, Lâm Tiêu đã ra chiêu trước, thức thứ hai phủ pháp nháy mắt thi triển, trong Toái Thiên Phủ trào ra một đạo hắc quang đem hư không chém vỡ thành khe rãnh thật lớn dài hơn trăm trượng, uy thế cường đại như muốn nổ ra không trung.

Oanh!

Lực lượng cường đại thổi quét, Lực Quỷ Vương cùng Quỷ Ma Nữ đều bay ngược ra ngoài, hộ thể chân nguyên dập nát, miệng phun máu tươi, lực lượng đáng sợ ẩn chứa trong vương giả chỉ binh chấn tổn thương cả ngũ tạng lục phủ của bọn hắn.

- Đáng giận!

Hai người thật không thể ngờ lại ném thiết thòi lớn như vậy trên tay tiểu tử mới bước vào sinh tử cảnh kia.

Xuy xuy xuy!

Sinh tử áo nghĩa vận chuyển, thương thế trên thân hai người khép lại, ngay sau đó cùng nổi giận gầm lên một tiếng, lao về phía Lâm Tiêu.

- Quỷ Vương Hàng Lâm!

- Huyết Thủ Độc Long!

Hư ảnh quỷ vương hiện lên hư không, nhe răng cười lao tới, nhất thời âm khí dày đặc, lực lượng âm lãnh đóng băng mặt biển suốt trăm dặm.

Ở bên kia huyết quang bao phủ thiên địa, hai tay nữ tử như huyết ngọc, huyết quang dâng lên tận trời, trực tiếp gạt bỏ sóng lớn trùng điệp hung hăng đánh tới.

Ba ba ba!

Hư không quanh thân Lâm Tiêu nháy mắt phá nát thành mảnh nhỏ đầy trời, lực lượng cường đại nuốt cả thân thể hắn đi vào.

- Bôn Lôi Thức!

Oanh!

Thanh âm lạnh lùng làm người sợ hãi, phủ ảnh bỏ ra hết thảy, Lâm Tiêu như chiến thần từ trong hắc sắc gió lốc lao ra, một búa chém thẳng vào người nữ tử.

Trải qua giao thủ ngắn ngủi, Lâm Tiêu đã nhận ra mặc dù thủ đoạn của nữ tử quỷ dị nhưng còn kém hơn Lực Quỷ Vương một chút.

- Lại dám tìm tới lão nương, Huyết Thủ Càn Khôn!

Nữ tử cười lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng huyền hóa thành thủ ấn quỷ dị, huyết sắc khí tức khủng bố hình thành quang sáng đỏ như máu trước mặt nàng, hai tay đan chéo ngăn cản trước phủ ảnh.

- Vỡ!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, tinh thần chân nguyên điên cuồng khởi động.

Phốc xuy!

Lực lượng Toái Thiên Phủ phóng thích, trùng điệp bỏ ra huyết quang, chém thẳng lên cánh tay nữ tử.

1075. Chương 1073: Chém Giết Vương Giả

Phanh!

Máu tươi phiêu tán đầy trời, đôi tay nữ tử phút chốc bạo vỡ, huyết vụ tràn ngập, một cỗ lực lượng hủy diệt kinh khủng từ chỗ vết cụt tay lan tràn vào trong cơ thể của nàng.

- Lực lượng thật khủng khiếp!

Song chưởng đập nát, trong mắt nữ tử toát ra vẻ sợ hãi, nàng thật không ngờ Lâm Tiêu mạnh mẽ tới bậc này, tuy đối phương có vương giả chi binh cường đại nhưng nàng tự nhận thực lực của mình phải cao hơn đối phương, vì sao hắn lại mạnh mẽ tới như vậy?

- Chết!

Lâm Tiêu lại đánh úp tới, Toái Thiên Phủ không chút do dự chém xuống.

- Trốn!

Nữ tử bộc phát ra cỗ huyết khí cường đại, ngăn trở tiến công của Lâm Tiêu, ngay sau đó không gian lực lưu chuyển đầy trời, thân thể nàng trốn vào hư không, muốn dựa vào việc mình có không gian ảo nghĩa tránh né đối phương công kích, đồng thời trên tay nàng lan tràn chân nguyên nhanh chóng khôi phục cánh tay của mình.

- Còn muốn chạy, chạy được sao?

Nhìn thấy đối phương muốn trốn vào hư không, chiến phủ trong đầu Lâm Tiêu chợt run lên, lần đầu tiên thi triển đao hồn lực.

Ông!

Một cỗ lực lượng vô hình giam cầm hư không.

- Không tốt!

Sắc mặt nữ tử đại biến, dưới áp lực của đao hồn không gian đông cứng lại, nàng không thể trốn vào hư không, thân hình vừa khựng lại thì chiến phủ của Lâm Tiêu đã bổ lên người nàng, nhất thời phủ kinh cô đọng cực độ lập tức xuyên thấu qua chân nguyên hộ thể của nàng, xâm nhập vào.

Phốc!

Há miệng phun ra ngụm máu, thân hình nữ tử bị chấn đi ra, lão đảo văng ra ngoài, nửa thân hình bị chấn vỡ, bạo thành huyết vụ, thân hình rơi xuống nước biển tạc lên sóng lớn cả ngàn thước.

Hô!

Động tác của Lâm Tiêu không chút dừng lại, bổ thẳng vài búa, lực lượng cường đại bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, vô cùng rộng lớn.

- Không!

Nữ tử phát ra tiếng kêu to hoảng sợ, trơ mắt nhìn thấy phủ quang đánh úp tới, nửa thân hình còn lại bị chém thành huyết vụ, nhuộm đỏ nước biển xanh thẳm, đột nhiên ngay địa phương nữ tử vẫn lạc hiện ra bảy xiềng xích không gian đạo văn, tản ra khí tức không gian nồng đậm.

Lâm Tiêu ngẩn ra, hắn lần đầu tiên chứng kiến hiện tượng như vậy, sau khi Vương giả Sinh tử cảnh vẫn lạc không gian đạo văn lại không hề tiêu tán.

Hô!

Khẽ vẩy tay nhiếp bảy không gian đạo văn, trong nháy mắt tay hắn tiếp xúc, một loại cảm giác mãnh liệt dâng lên trong đầu hắn, cho hắn biết hắn có thể hoàn toàn hấp thu không gian đạo văn kia, sau đó chuyển hóa thành cảm ngộ của chính mình, làm cho không gian ảo nghĩa của mình tinh tiến.

Lúc này Lâm Tiêu có chút hiểu được vì sao đối phương muốn giết mình đoạt lấy không gian đạo văn.

- Sao lại như vậy!

Cách đó không xa, Lực Quỷ Vương vẽ mặt kinh hãi, ngay lúc hắn còn chưa kịp phản ứng Ma Quỷ Nữ đã bị Lâm Tiêu giết chết, làm cho hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

- Không nên gấp gáp, lập tức tới lượt ngươi ngay đây!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn hắn đăm đăm.

- Đáng giận!

Lực Quỷ Vương xoay người trốn vào hư không muốn rời khỏi, trong lòng không thể tin được đối phương sao lại mạnh mẽ tới mức độ này, hắn hiểu rõ thực lực Ma Quỷ Nữ, cho dù đối phương có vương giả chi binh cũng không thể đánh chết nàng, nhưng một màn phát sinh vượt qua sự hiểu biết của hắn.

- Đi được sao!

Đao hồn lực tràn ra, Tu Di phủ pháp bộc phát, trực tiếp đem đối phương chấn văng khỏi hư không.

Khí tức khủng bố đánh xuống đem Lực Quỷ Vương đánh bay ra ngoài, phủ quang mãnh liệt đánh lên ngực hắn, hắn không ngừng phun ra máu tươi, chạt vật không chịu nổi.

- Không ngờ là đao hồn!

Lực Quỷ Vương trừng lớn hai mắt, trong lòng sợ hãi, Ma Quỷ Nữ không nhận ra đao hồn lực nhưng hắn cũng là đao khách làm sao không rõ đao hồn cường đại.

Sao lại thế này! Trong lòng Lực Quỷ Vương hoàn toàn rối loạn, thân là đao khách, hắn hiểu rõ tu luyện đao hồn khó khăn bao nhiêu, hắn đã bước vào sinh tử cảnh từ lâu, nhưng tới bây giờ chỉ luyện được đao ý thập phẩm viên mãn, chưa lĩnh ngộ đao hồn, mà đối phương chỉ mới bước vào sinh tử cảnh chẳng những có vương giả chi binh, thậm chí lĩnh ngộ cả đao hồn, đây quả thật hoàn toàn phá vỡ nhận tri của hắn.

Ông!

Lực lượng cường đại tràn ngập, giam cầm hư không chung quanh Lực Quỷ Vương, Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn đối phương, thần nhiên nói:

- Hiện tại ngươi có thể đáp vấn đề của ta rồi chứ!

Đôi mắt Lực Quỷ Vương đỏ bừng, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi có biết người đắc tội với ai sao!

Lâm Tiêu nhướng mày:

- Còn dám cãi bướng!

Phốc!

Phủ mang chợt lóe, cánh tay trái Lực Quỷ Vương bay ra ngoài, máu tươi bay tứ tung.

- Sự kiên nhẫn của ta có hạn!

- Giết ta, ngươi cũng sống không được!

- Trả lời không hài lòng!

Phốc!

Lại một đạo phủ mang hiện lên, cánh tay phải Lực Quỷ Vương lại văng ra, lực lượng hủy diệt trong Toái Thiên Phủ lại nhảy vào cơ thể hắn, đau đớn kịch liệt làm khuôn mặt hắn vạn vệt trắng bệch.

- Yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi chết rất chậm!

Lâm Tiêu thần nhiên nói, biểu tình lạnh lùng làm cho người ta dựng đứng tóc gáy.

Xuy xuy xuy!

Phủ mang tung hoành, hai chân Lực Quỷ Vương lại bị chém đứt, trên người xuất hiện thật nhiều vết thương, máu tươi tung tóe.

- Ta nói, ta nói!

Lực Quỷ Vương rốt cục không còn chịu nổi, thống khổ kêu to:

- Đao Mê Thất là đường thực tràng của đại ca chúng ta!

- Dưỡng thực tràng?

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, chẳng những là hấn, những cao thủ trong Thương Long Tí đều chấn kinh, bọn họ lần đầu tiên nghe cách nói như vậy.

- Đúng vậy, đại ca chúng ta tên Bạo Liệt Vương, là minh chủ Vô Tận Hải bắc hải Liên minh Thiên Thủy, cũng từng là võ giả Đảo Mê Thất, về sau trở thành vương giả mới thoát khỏi Đảo Mê Thất.

- Bạo Liệt Vương, chẳng lẽ là hấn?

Bên trong Thương Long Tí, Lam Du Vân chấn kinh, nói:

- Đảo chủ, nếu như ta không đoán sai, Bạo Liệt Vương kia tên là Hỏa Liệt, là một cường giả hơn hai trăm năm trước, cũng là Vương giả Sinh tử cảnh đầu tiên của Đảo Mê Thất, theo ghi chép hơn hai trăm năm trước số lượng cao thủ trong Đảo Mê Thất không nhiều, đại đa số mọi người chỉ đạt tới Quy nguyên cảnh, không có một Nửa Bước Vương Giả, trật tự cực kỳ hỗn loạn. Lúc ấy Hỏa Liệt là đệ nhất thiên tài trong đảo, hấn hoành không xuất thế, hơn ba mươi tuổi trở thành cao thủ vô địch Quy nguyên cảnh, thành đệ nhất cao thủ trong đảo, là đảo chủ đầu tiên, về sau tựa hồ sau một lần đi thám hiểm cổ thành thâm uyên, cổ thành đã xảy ra biến động thật lớn, đảo chủ Hỏa Liệt bị nhốt bên trong, không ít người đều cho rằng hấn đã chết, không nghĩ tới nửa năm sau hấn xuất hiện đã trở thành Nửa Bước Vương Giả, về sau hấn là người đầu tiên xâm nhập đạo văn cấm địa, tiêu phí bảy năm thời gian trở thành Vương giả Sinh tử cảnh đầu tiên trong Đảo Mê Thất, sang năm thứ hai hấn đi vào dải không gian mảnh nhỏ, rời khỏi Đảo Mê Thất.

Lam Du Vân dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Đáng nhắc tới chính là sau thời kỳ của Hỏa Liệt, cao thủ trong Đảo Mê Thất ngày càng nhiều, Nửa Bước Vương Giả không ngừng xuất hiện, hình thành cục diện có được mấy trăm Nửa Bước Vương Giả như hiện giờ.

1076. Chương 1074: Bạo Liệt Vương

Lâm Tiêu gật đầu, Lam Du Vân không biết nguyên nhân nhưng hấn biết rõ, hấn là do Tử Tuyền Thiên Thương Viêm đã xuất hiện hai trăm năm trước, vì vậy làm cho Đảo Mê Thất xuất hiện nhiều Nửa Bước Vương Giả như vậy.

- Người nói Đảo Mê Thất là dưỡng thực tràng của đại ca các người? Đây là ý gì?

Lâm Tiêu cau mày hỏi.

- Hắc hắc hắc, người còn không rõ ràng sao?

Lục Quỷ Vương cười lạnh nói:

- Vương giả Sinh tử cảnh chẳng những có thể cảm ngộ không gian đạo văn, còn có thể thông qua việc cướp đoạt không gian đạo văn của người khác để thăng thực lực chính mình, mà ta nghe đại ca nói qua, trong Đảo Mê Thất có nhiều Nửa Bước Vương Giả, thường xuyên sẽ sinh ra Vương giả Sinh tử cảnh, bởi vậy hai trăm năm nay chúng ta thường xuyên chờ đợi ở đây, đợi những sinh tử cảnh kia đi ra, trước người đã có năm sinh tử cảnh đã chết trong tay đại ca chúng ta!

Giờ khắc này Lâm Tiêu đã hiểu được, vì sao năm xưa khi Lý Ngự Phong đột phá sinh tử cảnh nhưng không quay về đại lục, bởi vì sau khi rời khỏi Đảo Mê Thất lại chết ở nơi này.

Khó trách lúc tiền nhiệm đảo chủ trước khi chết đã nói Đảo Mê Thất là một nhà giam, người thực lực càng mạnh càng chết nhanh hơn.

Nhưng trong lòng Lâm Tiêu vẫn nghi hoặc, tiền nhiệm đảo chủ làm sao biết điều này?

Trong lòng nhóm người Lam Du Vân kinh hãi, lần đầu tiên họ cảm thấy may mắn với lựa chọn của mình, trở thành tùy tùng của Lâm Tiêu, trước đó có người từng do dự cùng hồi hận, vọng tưởng sau khi mình đột

phá sinh tử cảnh cũng có thể rời khỏi đảo, hiện tại ngấm lại thật sự buồn cười, nếu không có Lâm Tiêu chủ, cho dù họ đột phá sinh tử cảnh rời khỏi Đảo Mê Thất, cuối cùng kết cục vẫn trở thành con mồi trong mắt Bạo Liệt Vương.

Từ giờ khắc này toàn bộ cao thủ trong Thương Long Tí đều một lòng thần phục Lâm Tiêu.

- Nghe nói như vậy chẳng lẽ người chưa từng đi qua Đảo Mê Thất?

Lâm Tiêu tiếp tục hỏi.

Lắc lắc đầu, Lực Quỷ Vương nói:

- Khi rời khỏi Đảo Mê Thất, ta nghĩ người đã đi qua dải không gian mảnh nhỏ kia, uy lực mạnh mẽ đủ làm Vương giả Sinh tử cảnh trọng thương, mà hình dạng của không gian mảnh nhỏ kia kỳ thật lại kín kẽ, nói cách khác từ bên ngoài đi vào khó khăn hơn từ trong đi ra rất nhiều, ngoại trừ đại ca chúng ta, ta cùng Ma Quỷ Nữ chưa từng đi qua Đảo Mê Thất.

Nói tới đây Quỷ Lực Vương cũng nghi hoặc, bọn hắn từng gặp qua sinh tử cảnh đi ra, nhưng ai cũng bị trọng thương, thực lực giảm mạnh không còn một nửa, nhưng Lâm Tiêu tựa hồ không hề bị ảnh hưởng, điều này làm hắn không cách nào giải thích.

- Một câu hỏi cuối cùng, nơi này là địa phương nào, khoảng cách Đại lục Thương Khung bao xa?

- Nga? Người cũng biết Đại lục Thương Khung?

Lực Quỷ Vương cười lạnh:

- Chẳng lẽ người cũng là võ giả Đại lục Thương Khung vô ý đi vào Đảo Mê Thất? Nơi này là Vô Tận Hải thuộc bắc bộ Đế quốc Thần Võ, cách biên giới Đại lục Thương Khung mấy trăm vạn dặm, nhưng nếu muốn trở lại Đại lục Thương Khung, nhất định phải đi qua Liên minh Thiên Thủy địa vực chúng ta.

Nói tới đây Lực Quỷ Vương không khỏi cười lạnh:

- Tiểu tử, ta khuyên người ngoan ngoãn thả ta ra, còn có đường sống, nếu không đại ca chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

- Đại ca chó má gì vậy, lấy quê hương của mình biến thành dưỡng thực tràng cho mình tăng lên thực lực, phế vật như vậy cũng xứng làm đại ca?

Lâm Tiêu cười lạnh.

Chỉ có kẻ vô năng mới dựa vào việc đoạt lấy không gian đạo văn của người khác để thăng thực lực của chính mình.

- Tiểu tử, người thật cuồng vọng!

Một thanh âm đột ngột truyền tới, hư không xé rách, một lão giả áo đen bước ra, lẳng lặng đứng trong thiên địa, lại như pho tượng thần vương tỏa sáng ra khí tức ngập trời.

- Đại ca!

Lực Quỷ Vương kích động kêu lên, vẻ mặt hưng phấn:

- Ha ha ha, tiểu tử, người còn không thả ta ra, nếu không người ngoan ngoãn chờ chết đi!

- Người chính là Bạo Liệt Vương!

Lâm Tiêu nhìn chằm chằm đối phương, hắn cảm nhận được cỗ lực lượng nổ mạnh lan tràn, như ngọn núi lửa đang ngấm hoạt động sắp phun trào, nhìn như yên lặng, kỳ thật ẩn chứa thực lực khủng bố.

Làm Lâm Tiêu giật mình chính là không gian lực quanh thân đối phương cực độ cô đọng, hư không trong phạm vi mười dặm ngưng tụ thành thép tấm, tình huống như vậy không chỉ là sinh tử cảnh nhất trọng có thể tạo thành.

Người này chính là Vương giả Sinh tử cảnh nhị trọng.

Nhưng Lâm Tiêu cũng mất tuệ cảm giác được khí huyết của đối phương nhìn như hùng hậu, tựa hồ đang nằm trong trạng thái không ổn định, trên người tựa hồ bị tổn thương.

- Lực Quỷ Vương, Ma Quỷ Nữ đâu?

Bạo Liệt Vương đi tới, ánh mắt nhìn xuống Lâm Tiêu, thần thái ngạo nghễ.

- Đại ca, là tiểu tử này giết Ma Quỷ Nữ, không gian đạo văn của nàng cũng bị hắn thu lại.

Lực Quỷ Vương dữ tợn nói.

- Tiểu tử, lá gan ngươi rất lớn!

Bạo Liệt Vương nhìn chằm chằm Lâm Tiêu:

- Buông ra Lực Quỷ Vương, ta có thể suy nghĩ cho ngươi được toàn thân, nếu không ta sẽ cho ngươi biết đắc tội ta không chỉ đơn giản tử vong là có thể giải quyết!

- Tiểu tử, có nghe hay không!

Lực Quỷ Vương hung hăng kêu lớn, có đại ca ở đây hắn đã khôi phục lại uy phong, sợ hãi vừa rồi nói nhiều lời với Lâm Tiêu chỉ vì kéo dài thời gian mà thôi.

- Nếu ta nói không đây?

- Tiểu tử, ta xem ngươi còn chưa nhận thức tình cảnh của chính mình, tin tưởng ta, ngươi nhất định sẽ hối hận!

Bạo Liệt Vương vô cùng tự tin nói.

- Vậy sao? Ta thật muốn biết ngươi làm sao để ta hối hận!

Dứt lời, Toái Thiên Phủ chợt chém xuống.

Oanh!

Phủ mang dài hơn trăm trượng cắn nuốt bao trùm Lực Quỷ Vương.

- Muốn chết!

Thân thể Bạo Liệt Vương chợt động, thân hình chợt lóe, uyển như quỷ mị đi tới trước người Lâm Tiêu, vung tay hình thành một mặt thuẫn ngay trước người Lực Quỷ Vương.

Oanh!

Hỏa lửa cường đại vang khắp nơi, lực nổ mạnh kéo dài đem Lực Quỷ Vương đánh bay ra ngoài, thân thể bị chấn động nứt vỡ, miệng không ngừng phun máu tươi, khí tức uể oải vô cùng chật vật.

- Đại ca, giết hắn, thay ta giết hắn!

Lực Quỷ Vương dữ tợn kêu to, cơ hồ mất nửa thân thể, bộ dáng vô cùng thảm hại, tuy thương thế này không làm hắn trí mạng nhưng nghiêm trọng hạn chế năng lực của hắn, nếu muốn hoàn toàn khôi phục không có nửa năm thời gian căn bản không khả năng, sẽ lưu lại di chứng nghiêm trọng.

Hiện tại sức chiến đấu của hắn không còn một thành, chỉ có thể chật vật lui ra xa, không dám tới gần, nếu không Lâm Tiêu bỏ ra một phủ mang cũng dễ dàng giết chết hắn.

- A, tạm thời cho ngươi nhặt được một mạng, thôi, cho ngươi sống lâu thêm một lát đi.

Không thể đánh chết Lực Quỷ Vương, Lâm Tiêu cũng không tức giận, đứng ngạo nghễ trên không nhìn Bạo Liệt Vương, hai tay cầm Toái Thiên Phủ tràn ngập lực lượng, toàn thân bộc phát uy thế kinh khủng, dạt dào chiến ý.

- Tiểu tử, ngươi là vương giả thứ nhất dám hung hăng càn quấy trước mặt ta!

Bạo Liệt Vương tức giận, hắn không ngờ Lâm Tiêu còn dám động thủ với Lực Quỷ Vương, còn muốn đánh chết người ngay trước mặt hắn, đây rõ ràng là khiêu chiến quyền uy của hắn.

1077. Chương 1075: Lực Chiến Nhị Trọng Vương Giả

Oanh!

Thân thể Bạo Liệt Vương ầm ầm chấn động, một cỗ lực lượng đáng sợ tới mức tận cùng từ trong thân thể hắn tản ra, chân nguyên làm vỡ nát hư không, cảnh tượng như ngày tận thế tiến đến.

- Quả nhiên không hổ là vương giả nhị trọng, quả nhiên đáng sợ!

Ánh mắt Lâm Tiêu thoáng nheo lại, trong lòng không chút nào sợ hãi, ngược lại chiến ý vô tận bốc lên, cảnh giới đối phương chính là vương giả nhị trọng, so sánh với hai người Lực Quỷ Vương, chân nguyên của hắn càng thêm hùng hậu ngưng thật, phảng phất như có núi lửa đè nén trong thân thể, chỉ đứng tại đó làm người có cảm giác ngạt thở, Lâm Tiêu phồng chừng số lượng chân nguyên của hắn phải nhiều hơn mình gấp mười lần.

- Tu vi cảnh giới của người này đã sắp tiếp cận Danh Kiếm sơn trang Thiết Kiếm Vương, không biết thực lực chân thật thế nào.

Đối với sinh tử cảnh, quan trọng nhất là lĩnh ngộ ảo nghĩa, cùng độ mạnh yếu trong võ học, đều là vương giả nhị trọng, lĩnh ngộ ảo nghĩa bất đồng thực lực sẽ sai biệt rất lớn.

Bên trong Thương Long Tí, nhóm người Lam Du Văn đã ngây dại, bên ngoài đáng sợ làm cho họ không dám tin vào hai mắt của mình, Lâm đảo chủ vừa xử lý hai vương giả nhất trọng, không nghĩ tới lại xuất hiện vương giả nhị trọng, Lâm đảo chủ có thể là đối thủ của người kia sao?

Trong lòng họ vô cùng lo lắng, không phải họ xem thường Lâm Tiêu, nhưng chênh lệch giữa nhị trọng cùng nhị trọng thật quá lớn.

Hiện tại ý tưởng duy nhất trong lòng họ chính là Lâm Tiêu phải bỏ trốn, với thực lực của Lâm Tiêu, tuy không phải đối thủ của Bạo Liệt Vương nhưng nếu một lòng chạy trốn ít nhất vẫn có ba thành cơ hội.

- Thanh niên hiện tại ngày càng cuồng vọng, ngươi là vương giả từ trong Đảo Mê Thất đi ra, kết cục cuối cùng cũng giống như năm vương giả trước, trở thành con mồi của ta, đừng tưởng rằng có một kiện vương giả chi binh liền cần rở, ở trước mặt ta có vương giả chi binh cũng không thấm vào đâu.

Dứt lời, trong tay Bạo Liệt Vương đột nhiên xuất hiện một thanh chiến đao màu bạc, dài bốn thước rộng ba tấc, sống đao hơi dày, trên thân đao chạm khắc thần long bay lượn cửu thiên, tư thế tung hoành bá đạo, trông thật sống động.

Chiến đao vừa xuất hiện, hư không rạn nứt, lộ ra khe không gian, hiển nhiên ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ khủng bố.

- Long Văn đao của ta đạt được trong sinh tử cấm địa, hai trăm năm nay đã có chín vương giả chết dưới đao của ta, mà ngươi cũng sẽ trở thành vong hồn dưới Long Văn đao!

Bạo Liệt Vương lạnh lùng nói, thanh âm truyền khắp không gian, phát ra tiếng nổ kéo dài.

Bạo Liệt Vương cũng có chút buồn bực, Lực Quỷ Vương cùng Ma Quỷ Nữ đã theo hắn hai trăm năm, là hai đại vương giả của Liên minh Thiên Thủy, hắn dùng thật thuận tay, đã thay hắn làm nhiều chuyện, không nghĩ tới hôm nay một người vẫn lạc một người trọng thương, cho dù chữa khỏi chỉ sợ thực lực sẽ giảm xuống, làm cho hắn vô cùng buồn bực, sau này có sự tình gì hắn đều phải tự mình đi làm.

- Chiến đao cấp bậc vương giả!

Ánh mắt Lâm Tiêu sáng rực, đối với hắn mà nói mặc dù Toái Thiên Phủ thật tốt, nhưng không thể toàn diện đem lực lượng đao hồn phóng thích đi ra, nếu đổi lại thành chiến đao, chiến lực của hắn ít nhất còn có thể tăng thêm hai ba thành.

- Ta muốn chiến đao này, tiếp chiêu đi!

Hai tung vung cao Toái Thiên Phủ, Lâm Tiêu chém xuống một búa.

Oanh long long!

Phủ mang tối đen xé nứt trường không, thiên địa giữa hai người như biến thành màn che thật lớn, phủ mang chém vỡ thành hai nửa, khe không gian kéo dài trăm trượng thổi quét ra ngoài, bắn tới Bạo Liệt Vương cách đó không xa, bên cạnh khe nứt lôi quang bùng nổ.

- Có bản lĩnh!

Bạo Liệt Vương cười lạnh một tiếng, tay nắm chiến đao chém thẳng tới phủ mang.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ lớn kéo dài không dứt, trên hải vực Vô Tận Hải từng tảng lớn sóng nước phóng lên cao, hình thành cơn sóng khổng lồ ngập trời, cao hơn ngàn thước, ầm ầm cuộn trào về phía trước, giống như sóng thần tiến đến, ánh lửa vô tận nổ rộ khiến bọt nước bốc hơi mịt mù.

- Hỏa áo nghĩa thật cường đại!

Vừa giao thủ, Lâm Tiêu lập tức nhận thấy được công kích của đối phương thập phần đáng sợ, không chỉ là hỏa áo nghĩa đơn giản, tuy hỏa áo nghĩa thường cuồng bạo nhưng không mang theo lực phá hoại dập nát hết thấy, nhưng công kích của Bạo Liệt Vương lại như lôi đình nổ tung, đáng sợ kinh người, có lẽ còn mang theo thuộc tính nào khác.

Suy đoán của hắn không sai, trong công kích của Bạo Liệt Vương ngoài hỏa áo nghĩa còn có thuộc tính bạo liệt, mà đao ý của hắn cũng là đao ý bạo liệt, vì thế hắn mới được xưng hô Bạo Liệt Vương.

- Ân? Lôi áo nghĩa, có chứa lực lượng hủy diệt, còn có đao ý...không đúng, là đao hồn, làm sao có thể, người chỉ mới bước vào sinh tử cảnh, như thế nào có thể nắm giữ đao hồn!

Bạo Liệt Vương chấn kinh, một kích của Lâm Tiêu nhìn như bình thường, bên trong ẩn chứa thật nhiều lực lượng, càng làm cho hắn giật mình chính là chứa đựng cả đao hồn lực.

Hai người lần đầu tiên giao thủ, thực lực ngang nhau.

- Cái gì? Không có khả năng!

Nụ cười của Lực Quỷ Vương động lại, hận không thể nhu ánh mắt nhìn xem mình có bị ảo giác hay không, với thực lực của đại ca lại chỉ đánh ngang tay với tiểu tử kia!

- Nhất định là do đại ca thăm dò đối phương, chưa toàn lực ra tay, đúng rồi, nhất định là như vậy!

Lực Quỷ Vương nghĩ tới khả năng này, khẳng định nói.

Đồng dạng khiếp sợ còn có cao thủ trong Thương Long Tí, bọn họ biết Lâm Tiêu mới đột phá sinh tử cảnh chưa đầy một tháng, nhưng lại có thể ngăn chặn công kích vương giả nhị trọng, làm họ phải nhìn vào thực lực của Lâm Tiêu với ánh mắt khác.

- Hảo tiểu tử, khó trách người có thể đánh chết Ma Quỷ Nữ, đích xác bất phàm, chỉ tiếc người đã hung hăng càn quấy sai người!

- Bạo Viêm Tam Liên Hoàn!

Chiến đao nháy mắt đánh ra hơn mười đao, chỉ nghe tiếng nổ ầm vang, hơn mười đao đao mang trùng điệp chung một chỗ, hình thành từng vầng sáng rực lửa điên cuồng oanh về hướng Lâm Tiêu.

Ba ba ba!

Không gian vặn vẹo, uy lực lớn không tưởng tượng nổi, cả không gian dập nát, lộ ra lỗ thủng thật ghê người, không ngừng gia tăng, tới cuối cùng lực áp bách kia có thể làm Lâm Tiêu không thể nhúc nhích, mất đi năng lực đánh trả.

- Thật lợi hại, Tu Di phủ pháp - Đoạn Thiên Thức!

Trong tích tắc chiến lực của Lâm Tiêu bùng nổ, đao hồn mạnh mẽ phóng thích, điên cuồng tràn vào trong Toái Thiên Phủ, tinh thần chân nguyên thúc giục tới tận cùng, hai tay vung cao chiến phủ dùng hết lực lượng toàn thân bổ ra ngoài, phủ mang cũng không làm người cảm thấy kinh diễm, nhưng quang sáng hỏa diễm lại bị một kích oanh nát tại chỗ.

Phanh!

Long Văn đao cùng Toái Thiên phủ va chạm vào nhau, tạo ra một lỗ thủng không gian đường kính hơn trăm thước.

- Phủ kinh thật cổ quái!

Bạo Liệt Vương thối lui, cẩn thận quan sát, phát hiện hai tay mình rung động, tay áo rách nát, trong phủ mang của Lâm Tiêu cũng không chỉ có lực phá hư đơn giản, còn mang theo lực lượng ẩn hình, chính vì lực lượng này nên chấn thương cánh tay hắn, hắn cũng không biết cổ lực lượng kia chính là tinh thần lực dung nhập Tu Di phủ pháp hình thành công kích độc đáo, còn mạnh hơn chính Tu Di phủ pháp ban đầu.

1078. Chương 1076: Không Rơi Hạ Phong

- Đúng là vương giả nhị trọng!

Khóe môi Lâm Tiêu tràn ra máu tươi, thân hình văng ra ngoài, bị chấn thương không ít kinh mạch, mà lực bạo liệt của Bạo Viêm Tam Liên Hoàn đã sớm bị đánh tan rã.

Đây là do hắn không khởi động Thiên Mang Khải mà muốn dùng thân thể thử nghiệm lực lượng của Bạo Liệt Vương, nếu không hắn sẽ không đến nỗi bị thương, trải qua giao thủ vừa rồi hắn đã hiểu được lực lượng của vương giả nhị trọng, tuy lực phá hoại thật mạnh nhưng không phải là không thể chống đỡ.

- Vương giả nhị trọng, không gì hơn thế này!

Cầm Toái Thiên phủ trong tay, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng.

- Người muốn chết, hiện tại ta quyết định bắt ngươi về Liên minh Thiên Thủy, cho ngươi mỗi ngày thừa nhận nỗi khổ liệt hỏa thiêu hủy!

Bạo Liệt Vương hét lớn một tiếng, chân nguyên mệnh môn nổ tung, đem không gian tạc thành khe hở thật lớn.

Oanh long long!

Ngay sau đó song phương chém giết cùng một chỗ, nhất thời cả thiên địa hóa thành thế giới của lửa cùng lôi quang, hai người đánh tới đâu hư không đều phá nát tới đó, nước biển tạc lên cao như sóng thần, nhìn qua như muốn hủy diệt thế giới.

Oanh long!

Lại một lần va chạm thật lớn, sóng xung kích cường đại đem hai người hung hăng đánh bay ra ngoài.

Phốc xuy!

Phun ra ngụm máu tươi, nơi ngực Bạo Liệt Vương xuất hiện một vết thương thật dài, da thịt bầy nhầy nhưng chân nguyên vừa khuấy động, vết thương lập tức khôi phục lại, chỉ vài lần hô hấp đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lưu lại vết sẹo đỏ như máu.

Ở một bên, Lâm Tiêu cũng không chịu nổi, da thịt trên người hắn nứt toác, bị Long Văn đao chém ra vết đao rậm rạp, bộ dáng vô cùng thảm hại.

- Ha ha, xú tiểu tử, dù ngươi cường thịnh bao nhiêu cũng chỉ mới bước vào sinh tử cảnh nhất trọng, làm sao có thể so sánh được với ta!

Bạo Liệt Vương nanh cười, sinh tử cảnh nhị trọng biết được làm sao diễn sinh huyết nhục, chỉ cần không phải vết thương trí mạng, dùng chân nguyên trị liệu là có thể khôi phục thật nhanh, mà sinh tử cảnh nhất trọng chỉ có thể cụt tay sống lại, trong năng lực khôi phục cùng lực phòng ngự căn bản không thể đánh đồng.

- Vậy sao?

Ánh mắt Lâm Tiêu lãnh đạm, dưới ánh mắt khiếp hãi của Bạo Liệt Vương, Lâm Tiêu thúc giục Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, thương thể trên người lập tức khôi phục thật nhanh, tốc độ chẳng những không kém hơn hẳn thậm chí còn nhanh hơn.

- Tiểu tử này quả thật là quái thai!

Bạo Liệt Vương trầm xuống, mỗi khi hắn cho rằng mình đã chiếm cứ thượng phong đối phương đều làm cho hắn giật mình, nghĩ tới đây hắn liền dứt tợn nói:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ triệt để đánh tan lực phòng ngự của ngươi, nhìn ngươi làm sao chống đỡ!

Hai tay vung cao Long Văn đao, trong cơ thể Bạo Liệt Vương bắn ra cỗ khí thể ngập trời, hỏa hệ cường đại bay lên, cả phiến thiên không bị nhuộm thành lửa đỏ, mặt biển âm âm run rẩy.

- Bạo Liệt áo nghĩa - Liệt Hỏa Di Tuyền Trảm!

Rốt cục hắn đã thi triển ra tuyệt kỹ sát của mình, hai tay nắm chặt chiến đao chém ra, một đoàn ánh lửa tung hoành bay tới, hư không như bị xé rách, yếu ớt không sao chịu nổi.

- Một kích thật đáng sợ!

Trong lòng Lâm Tiêu dâng lên cỗ nguy cơ nồng đậm, tuyệt chiêu kia tuyệt đối có uy lực diệt sát hắn.

- Kính tượng phân thân - phân!

Thời khắc mấu chốt, thân thể Lâm Tiêu chia làm ba, hai phân thân bay vút đi ra, phốc một tiếng không chịu nổi một kích, nháy mắt liền dập nát, hỏa diễm không bị ngăn trở bay tới, chỉ dừng lại trong tích tắc.

Nhưng chỉ cần chút thời gian như vậy đã cho Lâm Tiêu bắt được cơ hội.

Hưu!

Tinh thần chân nguyên thi triển tới mức tận cùng, thân hình Lâm Tiêu như đao quang thật khó khăn tránh thoát ánh lửa, phút chốc đi tới trước người Bạo Liệt Vương, bổ thẳng một búa.

- Đoạn Thiên Thúc!

Lâm Tiêu kết hợp Lôi Chi Trùng Phạt cùng lực lượng đao hồn, uy lực chiêu thức lớn không tưởng nổi.

- Không xong!

Thời khắc mấu chốt, Bạo Liệt Vương chỉ kịp hoành Long Văn đao ngăn chặn trước người, thân hình cũng đã bị đánh bay ra ngoài.

Phốc!

Há mồm phun ra ngụm máu tươi, thân thể Bạo Liệt Vương hung hăng nện vào trong mặt biển, uy áp cường đại đem nước biển trong vòng trăm dặm đều nén xuống, hình thành một hố sâu nửa vòng tròn trên biển, hỏa hệ chân nguyên nồng đậm đem nước biển bốc hơi, cả mặt biển biến thành mù mịt bức người.

Bạo Liệt Vương thật chết vật, bản thân Lâm Tiêu cũng không chịu nổi, hắn không thể tránh thoát toàn bộ công kích, một tia chân nguyên hỏa hệ khủng bố tràn vào người hắn, tàn sát bừa bãi trong thân thể hắn.

- Tam muội chân hỏa, diệt!

Vận chuyển tam muội chân hỏa, Lâm Tiêu nháy mắt đem toàn bộ hỏa độc cắn nuốt sạch sẽ.

- Lực phòng ngự của vương giả nhị trọng quả nhiên mạnh mẽ, một búa vừa rồi ta đã thi triển công kích cực mạnh của Toái Thiên phủ, nhưng vẫn không thể làm hấn bị thương tổn trí mạng, chỉ khiến cho hấn bị thương, nhưng rất nhanh đã có thể khôi phục!

Đây là ý nghĩ của hấn, nhưng nhóm người Lam Du Vân bên trong Thương Long Tí lại ngây dại, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

- Tiểu tử này giao phong với đại ca, lại vẫn chiếm được thượng phong!

Oanh!

Nước biển khuấy động, hơi nước tung hoành, Bạo Liệt Vương phóng lên cao, đứng ngạo nghễ trong hư không.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

- Một chiêu này muốn mạng của ngươi!

Khí thể trên người Bạo Liệt Vương dâng lên chưa từng có, uy áp hỏa hệ mãnh liệt làm hư không rạn vỡ lan tràn, ngọn lửa thiêu đốt trên người hấn, nhất thời nhìn hấn như biến thành một hỏa nhân.

- Thiên Long Ngạo Thế!

Ngao hồng!

Một đao chém xuống, trong Long Văn đao truyền ra tiếng long ngâm, một đầu giao long ngạo tiểu cửu thiên bay ra, giương nanh múa vuốt điên cuồng cắn xé về hướng Lâm Tiêu.

Giao long vừa xuất hiện, thiên địa tan vỡ, uy áp cường đại gấp mấy lần, chỉ là khí tức trấn áp đã làm chân nguyên Lâm Tiêu chậm lại ngạt thở!

Thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu không dám khinh thường, rốt cục vận chuyển ra tuyệt chiêu đáng sợ nhất của mình, Thiên Tinh Thần Khung Ấn - Địa Khung Ấn!

Ông!

Hắc ấn hiện lên trên hư không, khắp mặt đất như lật ngược, hắc ấn hung hăng nện thẳng lên người giao long.

Phanh!

Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng khắp thiên địa, lực trùng kích đánh bay cả Lâm Tiêu lẫn Bạo Liệt Vương ra ngoài.

- Đây là vũ kỹ gì!

Áo bào của Bạo Liệt Vương dập nát, máu tươi giàn dụa, trong mắt không thể tin, Thiên Long Ngạo Thế của hấn là một quyển đao pháp vương cấp đồng bộ với Long Văn đao, tuy chỉ mới tu luyện thức thứ nhất nhưng uy lực lớn không tưởng nổi, bằng vào một chiêu này Bạo Liệt Vương thậm chí có thể vượt cấp đối

Hiện tại ý tưởng duy nhất trong lòng họ chính là Lâm Tiêu phải bỏ trốn, với thực lực của Lâm Tiêu, tuy không phải đối thủ của Bạo Liệt Vương nhưng nếu một lòng chạy trốn ít nhất vẫn có ba thành cơ hội.

- Thanh niên hiện tại ngày càng cuồng vọng, ngươi là vương giả từ trong Đảo Mê Thất đi ra, kết cục cuối cùng cũng giống như năm vương giả trước, trở thành con mồi của ta, đừng tưởng rằng có một kiện vương giả chi binh liền cần rõ, ở trước mặt ta có vương giả chi binh cũng không thấm vào đâu.

Dứt lời, trong tay Bạo Liệt Vương đột nhiên xuất hiện một thanh chiến đao màu bạc, dài bốn thước rộng ba tấc, sống đao hơi dày, trên thân đao chạm khắc thần long bay lượn cửu thiên, tư thế tung hoành bá đạo, trông thật sống động.

Chiến đao vừa xuất hiện, hư không rạn nứt, lộ ra khe không gian, hiển nhiên ẩn chứa lực phá hoại cực kỳ khủng bố.

- Long Văn đao của ta đạt được trong sinh tử cấm địa, hai trăm năm nay đã có chín vương giả chết dưới đao của ta, mà ngươi cũng sẽ trở thành vong hồn dưới Long Văn đao!

Bạo Liệt Vương lạnh lùng nói, thanh âm truyền khắp không gian, phát ra tiếng nổ kéo dài.

Bạo Liệt Vương cũng có chút buồn bực, Lực Quỷ Vương cùng Ma Quỷ Nữ đã theo hần hai trăm năm, là hai đại vương giả của Liên minh Thiên Thủy, hần dùng thật thuận tay, đã thay hần làm nhiều chuyện, không nghĩ tới hôm nay một người vẫn lạc một người trọng thương, cho dù chữa khỏi chỉ sợ thực lực sẽ giảm xuống, làm cho hần vô cùng buồn bực, sau này có sự tình gì hần đều phải tự mình đi làm.

- Chiến đao cấp bậc vương giả!

Ánh mắt Lâm Tiêu sáng rực, đối với hần mà nói mặc dù Toái Thiên Phủ thật tốt, nhưng không thể toàn diện đem lực lượng đao hồn phóng thích đi ra, nếu đổi lại thành chiến đao, chiến lực của hần ít nhất còn có thể tăng thêm hai ba thành.

- Ta muốn chiến đao này, tiếp chiêu đi!

Hai tung vung cao Toái Thiên Phủ, Lâm Tiêu chém xuống một búa.

Oanh long long!

Phủ mang tối đen xé nứt trường không, thiên địa giữa hai người như biến thành màn che thật lớn, phủ mang chém vỡ thành hai nửa, khe không gian kéo dài trăm trượng thối quết ra ngoài, bắn tới Bạo Liệt Vương cách đó không xa, bên cạnh khe nứt lộ quang bùng nổ.

- Có bản lĩnh!

Bạo Liệt Vương cười lạnh một tiếng, tay nắm chiến đao chém thẳng tới phủ mang.

Oanh oanh oanh oanh oanh!

Tiếng nổ lớn kéo dài không dứt, trên hải vực Vô Tận Hải từng tảng lớn sóng nước phóng lên cao, hình thành cơn sóng khổng lồ ngập trời, cao hơn ngàn thước, ầm ầm cuộn trào về phía trước, giống như sóng thần tiến đến, ánh lửa vô tận nổ rộ khiến bọt nước bốc hơi mịt mù.

- Hỏa áo nghĩa thật cường đại!

1083. Chương 1081: Không Rơi Vào Hạ Phong

Vừa giao thủ, Lâm Tiêu lập tức nhận thấy được công kích của đối phương thập phần đáng sợ, không chỉ là hỏa áo nghĩa đơn giản, tuy hỏa áo nghĩa thường cuồng bạo nhưng không mang theo lực phá hoại đập nát hết thảy, nhưng công kích của Bạo Liệt Vương lại như lời đình nổ tung, đáng sợ kinh người, có lẽ còn mang theo thuộc tính nào khác.

Suy đoán của hắn không sai, trong công kích của Bạo Liệt Vương ngoài hỏa áo nghĩa còn có thuộc tính bạo liệt, mà đao ý của hắn cũng là đao ý bạo liệt, vì thế hắn mới được xưng hô Bạo Liệt Vương.

- Ân? Lôi áo nghĩa, có chứa lực lượng hủy diệt, còn có đao ý...không đúng, là đao hồn, làm sao có thể, người chỉ mới bước vào sinh tử cảnh, như thế nào có thể nắm giữ đao hồn!

Bạo Liệt Vương chấn kinh, một kích của Lâm Tiêu nhìn như bình thường, bên trong ẩn chứa thật nhiều lực lượng, càng làm cho hắn giật mình chính là chứa đựng cả đao hồn lực.

Hai người lần đầu tiên giao thủ, thực lực ngang nhau.

- Cái gì? Không có khả năng!

Nụ cười của Lực Quỷ Vương đọng lại, hận không thể dùng tay xoa mắt nhìn xem mình có bị ảo giác hay không, với thực lực của đại ca lại chỉ đánh ngang tay với tiểu tử kia!

- Nhất định là do đại ca thăm dò đối phương, chưa toàn lực ra tay, đúng rồi, nhất định là như vậy!

Lực Quỷ Vương nghĩ tới khả năng này, khẳng định nói.

Đồng dạng khiếp sợ còn có cao thủ trong Thương Long Tí, bọn họ biết Lâm Tiêu mới đột phá sinh tử cảnh chưa đầy một tháng, nhưng lại có thể ngăn chặn công kích vương giả nhị trọng, làm họ phải nhìn vào thực lực của Lâm Tiêu với ánh mắt khác.

- Hảo tiểu tử, khó trách người có thể đánh chết Ma Quỷ Nữ, đích xác bất phàm, chỉ tiếc người đã hung hăng càn quấy sai người!

- Bạo Viêm Tam Liên Hoàn!

Chiến đao nháy mắt đánh ra hơn mười đao, chỉ nghe tiếng nổ ầm vang, hơn mười đao đao mang trùng điệp chung một chỗ, hình thành từng vàng sáng rực lửa điên cuồng oanh về hướng Lâm Tiêu.

Ba ba ba!

Không gian vặn vẹo, uy lực lớn không tưởng tượng nổi, cả không gian dập nát, lộ ra lỗ thủng thật ghê người, không ngừng gia tăng, tới cuối cùng lực áp bách kia có thể làm Lâm Tiêu không thể nhúc nhích, mất đi năng lực đánh trả.

- Thật lợi hại, Tu Di phủ pháp - Đoạn Thiên Thức!

Trong tích tắc chiến lực của Lâm Tiêu bùng nổ, đao hồn mạnh mẽ phóng thích, điên cuồng tràn vào trong Toái Thiên Phủ, tinh thần chân nguyên thúc giục tới tận cùng, hai tay vung cao chiến phủ dùng hết lực lượng toàn thân bổ ra ngoài, phủ mang cũng không làm người cảm thấy kinh diễm, nhưng quang sáng hỏa diễm lại bị một kích oanh nát tại chỗ.

Phanh!

Long Vãn đao cùng Toái Thiên phủ va chạm vào nhau, tạo ra một lỗ thủng không gian đường kính hơn trăm thước.

- Phủ kinh thật cổ quái!

Bạo Liệt Vương thối lui, cẩn thận quan sát, phát hiện hai tay mình rung động, tay áo rách nát, trong phủ mang của Lâm Tiêu cũng không chỉ có lực phá hư đơn giản, còn mang theo lực lượng ẩn hình, chính vì lực lượng này nên chấn thương cánh tay hắn, hắn cũng không biết cỡ lực lượng kia chính là tinh thần lực dung nhập Tu Di phủ pháp hình thành công kích độc đáo, còn mạnh hơn chính Tu Di phủ pháp ban đầu.

- Đúng là vương giả nhị trọng!

Khóe môi Lâm Tiêu tràn ra máu tươi, thân hình vắng ra ngoài, bị chấn thương không ít kinh mạch, mà lực bạo liệt của Bạo Viêm Tam Liên Hoàn đã sớm bị đánh tan rã.

Đây là do hắn không khởi động Thiên Mang Khải mà muốn dùng thân thể thử nghiệm lực lượng của Bạo Liệt Vương, nếu không hắn sẽ không đến nỗi bị thương, trải qua giao thủ vừa rồi hắn đã hiểu được lực lượng của vương giả nhị trọng, tuy lực phá hoại thật mạnh nhưng không phải là không thể chống đỡ.

- Vương giả nhị trọng, cũng không có gì là ghê gớm cả!

Cầm Toái Thiên phủ trong tay, ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng.

- Người muốn chết, hiện tại ta quyết định bắt người về Liên minh Thiên Thủy, cho người mỗi ngày thừa nhận nỗi khổ liệt hỏa thiêu hủy!

Bạo Liệt Vương hét lớn một tiếng, chân nguyên mệnh môn nổ tung, đem không gian tạc thành khe hở thật lớn.

Oanh long long!

Ngay sau đó song phương chém giết cùng một chỗ, nhất thời cả thiên địa hóa thành thế giới của lửa cùng lôi quang, hai người đánh tới đâu hư không đều phá nát tới đó, nước biển tạc lên cao như sóng thần, nhìn qua như muốn hủy diệt thế giới.

Oanh long!

Lại một lần va chạm thật lớn, sóng xung kích cường đại đem hai người hung hăng đánh bay ra ngoài.

Phốc xuy!

Phun ra ngụm máu tươi, nơi ngực Bạo Liệt Vương xuất hiện một vết thương thật dài, da thịt bầy nhầy nhưng chân nguyên vừa khuấy động, vết thương lập tức khôi phục lại, chỉ vài lần hô hấp đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lưu lại vết sẹo đỏ như máu.

Ở một bên, Lâm Tiêu cũng không chịu nổi, da thịt trên người hằn nứt toác, bị Long Văn đao chém ra những vết đao rậm rạp, bộ dáng vô cùng thê thảm.

- Ha ha, xú tiểu tử, dù người mạnh tới mấy thì cũng chỉ mới bước vào sinh tử cảnh nhất trọng, làm sao có thể so sánh được với ta!

Bạo Liệt Vương cười lạnh, sinh tử cảnh nhị trọng biết được làm sao diễn sinh huyết nhục, chỉ cần không phải vết thương trí mạng, dùng chân nguyên trị liệu là có thể khôi phục thật nhanh, mà sinh tử cảnh nhất trọng chỉ có thể cụt tay sống lại, trong năng lực khôi phục cùng lực phòng ngự căn bản không thể đánh đồng.

- Vậy sao?

Ánh mắt Lâm Tiêu lãnh đạm, dưới ánh mắt khiếp hãi của Bạo Liệt Vương, Lâm Tiêu thúc giục Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, thương thể trên người lập tức khôi phục thật nhanh, tốc độ chẳng những không kém hơn hẳn thậm chí còn nhanh hơn.

- Tiểu tử này quả thật là quái thai!

Bạo Liệt Vương trầm xuống, mỗi khi hắn cho rằng mình đã chiếm cứ thượng phong đối phương đều làm cho hắn giật mình, nghĩ tới đây hắn liền dữ tợn nói:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ triệt để đánh tan lực phòng ngự của người, nhìn người làm sao chống đỡ!

Hai tay vung cao Long Văn đao, trong cơ thể Bạo Liệt Vương bắn ra cỗ khí thể ngập trời, hỏa hệ cường đại bay lên, cả phiến thiên không bị nhuộm thành lửa đỏ, mặt biển âm âm run rẩy.

- Bạo Liệt áo nghĩa - Liệt Hỏa Di Tuyền Trảm!

Rốt cục hắn đã thi triển ra tuyệt kỹ sát của mình, hai tay nắm chặt chiến đao chém ra, một đoàn ánh lửa tung hoành bay tới, hư không như bị xé rách, yếu ớt không sao chịu nổi.

- Một kích thật đáng sợ!

Trong lòng Lâm Tiêu dâng lên cỗ nguy cơ nồng đậm, tuyệt chiêu kia tuyệt đối có uy lực diệt sát hắn.

- Kính tượng phân thân - phân!

Thời khắc mấu chốt, thân thể Lâm Tiêu chia làm ba, hai phân thân bay vút đi ra, phốc một tiếng không chịu nổi một kích, nhảy mất liền dập nát, hỏa diễm không bị ngăn trở bay tới, chỉ dừng lại trong tích tắc.

Nhưng chỉ cần chút thời gian như vậy đã cho Lâm Tiêu bắt được cơ hội.

Hutu!

Tinh thần chân nguyên thì triển tới mức tận cùng, thân hình Lâm Tiêu như đao quang thật khó khăn tránh thoát ánh lửa, phút chốc đi tới trước người Bạo Liệt Vương, bổ thẳng một búa.

- Đoạn Thiên Thúc!

Lâm Tiêu kết hợp Lôi Chi Trùng Phạt cùng lực lượng đao hồn, uy lực chiêu thức lớn không tưởng nổi.

- Không xong!

Thời khắc mấu chốt, Bạo Liệt Vương chỉ kịp hoành Long Văn đao ngăn chặn trước người, thân hình cũng đã bị đánh bay ra ngoài.

1084. Chương 1082: Tam Muội Chân Hỏa

Phốc!

Há mồm phun ra ngụm máu tươi, thân thể Bạo Liệt Vương hung hăng nện vào trong mặt biển, uy áp cường đại đem nước biển trong vòng trăm dặm đều nén xuống, hình thành một hố sâu nửa vòng tròn trên biển, hỏa hệ chân nguyên nồng đậm đem nước biển bốc hơi, cả mặt biển biến thành mù mịt bức người.

Bạo Liệt Vương thật chặt vật, bản thân Lâm Tiêu cũng không chịu nổi, hắn không thể tránh thoát toàn bộ công kích, một tia chân nguyên hỏa hệ khủng bố tràn vào người hắn, tàn sát bừa bãi trong thân thể hắn.

- Tam muội chân hỏa, diệt!

Vận chuyển tam muội chân hỏa, Lâm Tiêu nháy mắt đem toàn bộ hỏa độc cắn nuốt sạch sẽ.

- Lực phòng ngự của vương giả nhị trọng quả nhiên mạnh mẽ, một búa vừa rồi ta đã thi triển công kích cực mạnh của Toái Thiên phủ, nhưng vẫn không thể làm hắn bị thương tổn trí mạng, chỉ khiến cho hắn bị thương, nhưng rất nhanh đã có thể khôi phục!

Đây là ý nghĩ của hắn, nhưng nhóm người Lam Du Vân bên trong Thương Long Tí lại ngây dại, thật lâu sau vẫn không nói nên lời.

- Tiểu tử này giao phong với đại ca, lại vẫn chiếm được thượng phong!

Oanh!

Nước biển khuấy động, hơi nước tung hoành, Bạo Liệt Vương phóng lên cao, đứng ngạo nghễ trong hư không.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

- Một chiêu này sẽ lấy mạng của ngươi!

Khí thể trên người Bạo Liệt Vương dâng lên chưa từng có, uy áp hỏa hệ mãnh liệt làm hư không rạn vỡ lan tràn, ngọn lửa thiêu đốt trên người hắn, nhất thời nhìn hắn như biến thành một hỏa nhân.

- Thiên Long Ngạo Thế!

Ngao hồng!

Một đao chém xuống, trong Long Văn đao truyền ra tiếng long ngâm, một đầu giao long ngạo tiểu cửu thiên bay ra, gương nanh múa vuốt điên cuồng cắn xé về hướng Lâm Tiêu.

Giao long vừa xuất hiện, thiên địa tan vỡ, uy áp cường đại gấp mấy lần, chỉ là khí tức trấn áp đã làm chân nguyên Lâm Tiêu chậm lại ngạt thở!

Thời khắc máu chốt, Lâm Tiêu không dám khinh thường, rốt cục vận chuyển ra tuyệt chiêu đáng sợ nhất của mình, Thiên Tinh Thần Khung Ấn - Địa Khung Ấn!

Ông!

Hắc ấn hiện lên trên hư không, khắp mặt đất như lật ngược, hắc ấn hung hăng nện thẳng lên người giao long.

Phanh!

Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng khắp thiên địa, lực trùng kích đánh bay cả Lâm Tiêu lẫn Bạo Liệt Vương ra ngoài.

- Đây là vũ kỹ gì!

Áo bào của Bạo Liệt Vương dập nát, máu tươi giàn dụa, trong mắt không thể tin, Thiên Long Ngạo Thế của hắn một chiêu trong là một quyền đao pháp vương cấp đồng bộ với Long Vãn đao, tuy chỉ mới tu luyện thức thứ nhất nhưng uy lực lớn không tưởng nổi, bằng vào một chiêu này Bạo Liệt Vương thậm chí có thể vượt cấp đối chiến, nhưng gặp được chiêu thức của Lâm Tiêu lại không chiếm được chút thượng phong.

- Khái khái...

Miệng phun máu tươi, lực phòng ngự của Lâm Tiêu dù sao vẫn kém hơn Bạo Liệt Vương, thương thế khá nặng, bộ dáng thê thảm.

- Vô Không Đoạt Nguyên Chỉ - Đoạt!

Bất chấp chữa thương, Lâm Tiêu điểm ngón tay, chỉ ảnh dài hơn trăm trượng bắn ra với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt khỏi phản ứng của Bạo Liệt Vương, chỉ ảnh phút chốc xuyên qua thân thể hắn, hung hăng cướp đi thật nhiều chân nguyên, đồng thời một cỗ chân nguyên vô hình phản hồi trở lại bổ sung vào thân thể Lâm Tiêu.

Một chỉ này là chiêu thức Lâm Tiêu kết hợp giữa Đoạt Nguyên Linh Chỉ cùng Vô Không Thần Chỉ, có được đặc tính của hai loại võ học, uy lực lớn kinh người.

- Di?

Đột nhiên Lâm Tiêu cảm nhận một chút không thích hợp, trong chân nguyên của đối phương ẩn chứa khí tức của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, mà tia khí tức kia vẫn chưa gia nhập vào chân nguyên của Bạo Liệt Vương, ngược lại vẫn đang đối kháng với chân nguyên của hắn.

- Khó trách đối phương vừa xuất hiện, ta luôn cảm giác khí huyết của hắn không ổn định, tựa hồ đã bị tổn thương, nguyên lai là vì vậy, nhưng vì sao trong thân thể hắn có được lực lượng của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm?

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, đột nhiên như nghĩ tới điều gì, chợt tỉnh ngộ.

- Nguyên lai là người?

Lâm Tiêu lập tức nhớ tới lúc trước Tử Tuyền Thiên Thương Viêm từng giao thủ với cường giả thần bí, vì vậy làm khí tức của nó yếu bớt, nhờ vậy mình đứng lúc hấp thu, mà cường giả thần bí kia không biết là ai, hiện tại xem ra tuyệt đối là Bạo Liệt Vương không cần nghi ngờ.

- Xem ra Bạo Liệt Vương đã đối chiến với Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, làm thương thế của hắn vẫn chưa chữa khỏi.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, trong lòng Lâm Tiêu đã có chủ ý.

- Chắc chắn, trong chân nguyên của người còn lưu lại lực lượng của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, khí huyết của người không ổn định như vậy có đủ cho người khôi phục không?

Lâm Tiêu nhanh chóng chữa trị thương thế trên người, nhìn Bạo Liệt Vương cười lạnh.

- Hừ, giết người cũng đủ!

Thần sắc Bạo Liệt Vương lạnh lùng, sát khí bốc lên, Lâm Tiêu tới từ Đảo Mê Thất nên biết về Tử Tuyền Thiên Thương Viêm cũng không gì lạ, nhưng thiên hỏa kia chính là bí mật trong lòng hắn, không chấp nhận cho người rình rập, lúc này sát khí của hắn càng sâu, dù làm nội thương bùng nổ hắn cũng phải giết cho được Lâm Tiêu.

Nghĩ tới đây, trên thân thể hắn bắn ra không gian lực thật lớn.

Ông ông ông ông!

Không gian lực đầy trời thổi quét, đem hư không trong phạm vi trăm dặm hóa thành một lồng giam.

- Tiểu tử, ngươi mới bước vào vương giả nhất trọng, chỉ có năm không gian đạo văn lực đi, ta tung hoành hơn hai trăm năm, đánh chết chín Vương giả Sinh tử cảnh, thu nhập đạo văn lực của bọn hắn, hiện tại ta có mười bảy không gian đạo văn lực, gấp bốn lần của ngươi, ngươi lấy thứ gì chiến với ta, hiện tại ta đã phong tỏa hư không này, ngươi muốn chạy cũng không thoát, hôm nay ngươi hắn phải chết!

Nổi giận gầm lên một tiếng, Long Văn đao chợt bắn ra hào quang, tản mát ra uy áp như từ thời hồng hoang viễn cổ.

- Để cho ngươi tới kiến thức một kích cực mạnh của ta đi, có thể chết dưới một kích này là vinh hạnh của ngươi!

- Hoang Long Lăng Tiêu!

Oanh long!

Một đạo đao mang càng thêm đáng sợ bay ra, hóa thành viên cổ hoang long trấn áp hết thủy, như một ngọn núi lớn gập gao đè nặng Lâm Tiêu, không sao địch nổi.

- Thiên Khung Ấn!

Trong mắt Lâm Tiêu hiện tinh mang, trực tiếp oanh thẳng ra ngoài.

Đồng thời đối mặt công kích cường đại của Bạo Liệt Vương, hắn không lùi mà tiến tới phía trước.

Oanh long!

Ca sát!

Tiếng nổ lớn vang vọng thiên địa, trong hư không xuất hiện lỗ thủng màu đen thật dài hơn ngàn thước, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, như khối băng vỡ vụn lan tràn vô số khe rãnh.

Phốc!

Bạo Liệt Vương bay ngược ra ngoài, làm hắn khó thể tin chính là Lâm Tiêu không màng tới sóng xung kích thật lớn, mạnh mẽ xông qua khu vực nổ mạnh, trên người huyết nhục mơ hồ, đã bị trọng thương, quả thật nhìn thấy vô cùng thâm trọng.

- Đoạn Thiên Thức!

Vung cao Toái Thiên phủ, Lâm Tiêu hung hăng chém xuống.

- Tiểu tử, ngươi đang tự sát sao, ta thành toàn ngươi, chết cho ta!

Một tiếng ầm vang, Đoạn Thiên thức không phải đối thủ của Thiên Long Ngạo Thế, thiên long nháy mắt đánh tan phủ mang, mãnh liệt công kích về hướng Lâm Tiêu.

Thời khắc mấu chốt, trên người Lâm Tiêu chợt hiện ra bộ khải giáp màu đen, ngăn chặn công kích.

- Cái gì?

Bạo Liệt Vương trợn mắt:

- Không ngờ là vương phẩm khải giáp!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, đột nhiên điểm ra một chỉ.

1085. Chương 1083: Thu Hoạch Kinh Thiên

Phốc xuy!

Một đoàn hỏa diễm từ ngón tay hắc bắn tới, có ba màu sắc, quần quanh một chỗ, mỹ diệu tuyệt luân, nhưng trong lòng Bạo Liệt Vương lại khùng bố như thiên lôi giáng xuống.

- Đây là...khí tức Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, không đúng, còn có hai loại thiên hỏa khác, ba loại thiên hỏa hỗn hợp một chỗ, làm sao có thể!

Phốc!

Trong nỗi khiếp sợ, hỏa diễm như sao băng xuyên vào trong mi tâm Bạo Liệt Vương.

Đồng tử hắc hung hăng co rút lại, sau đó oanh một tiếng thân thể bốc cháy lên ngọn lửa khùng bố, lại đột nhiên nổ tung, vô số ánh lửa văng khắp nơi, chậm rãi rơi xuống trên bầu trời.

Ông ông ông ông!

Từng đạo không gian đạo văn hiện lên trên không, vừa đúng mười bảy đạo.

Lâm Tiêu vung tay thu hồi toàn bộ không gian đạo văn, Long Văn đạo cùng giới chỉ của Bạo Liệt Vương, mà hắc vừa chết, không gian chung quanh lập tức giải trừ giam cầm.

- Uy lực tam muội chân hỏa quả nhiên đáng sợ!

- Đại ca đã chết!

Lực Quỷ Vương đứng xa xa chứng kiến hết thảy, ánh mắt hoảng sợ, không cách nào tin nổi kết cục này.

- Trốn!

Trong lòng hắc chỉ còn lại một ý niệm, chỉ nháy mắt hắc xé vỡ hư không, bay nhanh bỏ chạy.

- Không Gian Phong Bạo!

Lâm Tiêu trực tiếp oanh ra một quyền.

Lực công kích của Không Gian Phong Bạo cũng không mạnh lắm, nhưng đối phó Lực Quỷ Vương đã đầy đủ, hắc vừa trốn vào hư không đã bị chấn bay ra, vẻ mặt hoảng sợ nhìn trừng trừng một búa chém tới.

- Không!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, thân thể Lực Quỷ Vương phân thành bốn năm mảnh, ngay sau đó bạo thành huyết vụ, triệt để tiêu tán, thi cốt vô tồn.

Xuy xuy xuy!

Tám không gian đạo văn lực của Lực Quỷ Vương bị Lâm Tiêu nhiếp vào trong tay, tùy ý thu lại.

Trong Thương Long Tí, các cao thủ đang hoảng loạn sợ hãi.

- Lâm đảo chủ làm sao vậy, vì sao đột nhiên đem không gian bí bảo che chắn!

- Không biết hiện tại bên ngoài thế nào? Lâm đảo chủ chạy thoát rồi sao?

- Bạo Liệt Vương đáng chết, rõ ràng là võ giả từ Đảo Mê Thất đi ra, lại đem Đảo Mê Thất biến thành đường thực tràng cho hắc gia tăng thực lực, đáng hận!

Trong quá trình chiến đấu, Lâm Tiêu vì không muốn bại lộ lá bài tẩy của mình vì thế mở ra lá chắn của Thương Long Tí, lập tức làm nhóm cao thủ bên trong thất kinh.

- Mọi người không cần hoảng, ta tin tưởng Lâm đảo chủ sẽ gặp dữ hóa lành!

- Đúng rồi, Lâm đảo chủ thiên tư tung hoành, vừa rồi các ngươi cũng nhìn thấy được vương giả nhất trọng không phải đối thủ của đảo chủ, cho dù là vương giả nhị trọng đảo chủ cũng có sức đánh một trận, ta tin tưởng cho dù đảo chủ không phải đối thủ của Bạo Liệt Vương, cũng nhất định có biện pháp chạy trốn!

- Đúng vậy, ẩn kỹ vương giả trong người chúng ta đều bình yên vô sự, đại biểu Lâm đảo chủ còn chưa vẫn lạc, tin tưởng hẳn che chắn không gian bí bảo nhất định có nguyên nhân của hẳn.

Lam Du Vân cùng Trần Bân đều mở miệng nói, ánh mắt kiên định nhưng nội tâm bất an, nhưng điều duy nhất họ có thể làm là tin tưởng Lâm Tiêu.

Ngay lúc mọi người còn đang hoảng loạn, che chắn đột nhiên biến mất, trong cảm giác của họ bên ngoài là một mảnh gió êm sóng lặng, chỉ còn một mình Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng thẳng trong thiên địa, tay cầm Long Văn đao.

- Lâm đảo chủ, phát sinh chuyện gì, Bạo Liệt Vương đâu?

- Chúng ta trốn thoát rồi sao?

Mọi người đều thở ra một hơi, chợt nhìn thấy Long Văn đao trong tay Lâm Tiêu, khẩn trương hỏi.

- Chưa vị yên tâm, trên thế gian đã không còn Bạo Liệt Vương.

Thanh âm Lâm Tiêu quanh quẩn trong Thương Long Tí.

Mọi người ngẩn ngơ, dù chứng kiến Long Văn đao trong tay Lâm Tiêu, trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi Lâm Tiêu thật sự xác nhận họ vẫn bị chắn kinh, vô cùng kinh hãi.

Đó chính là vương giả nhị trọng, hơn nữa đã bước vào cảnh giới này thật lâu, từng liệt sát chín vương giả khác, nhưng lại vẫn lạc trong tay một người mới đột phá sinh tử cảnh chưa bao lâu, giờ khắc này trong lòng mọi người mới triệt để hiểu được, bọn họ đã đi theo người như thế nào.

- Lâm đảo chủ, thuộc hạ đối thiên mà thề, từ nay đi theo Lâm đảo chủ, lên núi đao xuống biển lửa tuyệt không nhú mày, chí tử không đổi!

Lam Du Vân là người đầu tiên quỳ xuống nói.

- Lâm đảo chủ, ta cũng vậy.

- Ta cũng thế.

Trần Bân, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào đều quỳ một gối nghiêm túc tuyên thệ.

- Cái gì, bọn họ đây là...

Mọi người không khỏi khiếp sợ nhìn mấy người Lam Du Vân, hiện tại tuy họ đã là tùy tùng của Lâm Tiêu, nhưng căn cứ theo ước hẹn mười năm sau họ sẽ tự do, nhưng lời thề của nhóm người Lam Du Vân đã đại biểu ý nghĩa hoàn toàn thần phục Lâm Tiêu, trở thành tùy tùng của hẳn, đời này kiếp này sẽ vĩnh viễn như vậy.

- Thật lớn gan!

Mọi người trợn mắt, nhưng ngay sau đó đủ loại ý niệm điên cuồng nảy sinh trong đầu của họ, không cách nào dằn nén.

Tuy họ là Nửa Bước Vương Giả, nhưng muốn đột phá sinh tử cảnh khó hơn lên trời, nếu như không gặp được kỳ ngộ đặc biệt trong hơn trăm người có hai ba người trở thành vương giả cũng đã cảm ơn trời đất.

Mà bọn họ đạt được sinh tử cảnh thì đã thế nào? Căn cứ theo tình huống trước đó mà xem, trên Đại lục Thương Khung cường giả đông đảo, những kẻ từ ngoài tới như họ hoàn toàn không có căn cơ không có hậu trường sẽ rất khó sống sót, nhất định phải dựa vào thế lực lớn mới được, nhưng họ lại hoàn toàn không hề có chút hiểu biết gì về Đại lục Thương Khung.

Nhưng nếu như bọn họ đi theo Lâm Tiêu thì khác hẳn, mọi người tin tưởng với thiên phú cùng thực lực của Lâm Tiêu, tương lai sẽ có thể đột phá vương giả nhị trọng, thậm chí tam trọng là chuyện như vắn đã đóng thuyền, mà Lâm Tiêu ngoại trừ thiên phú kinh người, còn là một luyện dược sư, tinh thần lực

sẽ đột phá tới vương cấp, rất có khả năng giúp những cao thủ Nửa Bước Vương Giả như họ có hi vọng đạt tới sinh tử cảnh.

Dần dần, mọi người rốt cục suy nghĩ cẩn thận, hành động của nhóm người Lam Du Vân sáng suốt bậc nào.

Trong lúc nhất thời mọi người đồng thời quỳ bái xuống, muốn đi theo Lâm Tiêu.

- Chưa vội dừng nóng nảy.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Tiêu thoáng ngạc nhiên, hiện tại việc khẩn cấp trước mắt của hắn là quay về Đế quốc Vô Linh mà không phải làm việc khác.

- Đi!

Đã biết vị trí của mình, Lâm Tiêu xé vớ hư không nhảy mất bước vào, bay về phía nam Đại lục Thương Khung.

Trong quá trình phi hành, Lâm Tiêu kiểm tra lại thu hoạch của mình.

- Không thể tưởng tượng nổi!

Vừa kiểm tra Lâm Tiêu không khỏi kinh hãi, trong giới chỉ của ba vương giả vô số bảo vật, không nói đâu xa, chỉ tính thượng phẩm nguyên thạch còn gấp mười lần số nguyên thạch Lâm Tiêu lấy được trong Đảo Mê Thất, ngoài ra Lâm Tiêu còn tìm được bảy tám vạn cực phẩm nguyên thạch trong giới chỉ của Bạo Liệt Vương làm đôi mắt hắn không khỏi sáng rực lên.

Ngoại trừ nguyên thạch, còn có thật nhiều bí tịch bảo vật, nhưng chỉ có một vương giả chi binh là Long Văn đao, hơn nữa còn một quyển bí tịch làm Lâm Tiêu kích động, chính là Long Văn đao quyết.

Long Văn đao quyết phân thành năm thức, thức thứ nhất Thiên Long Ngạo Thế - Hoang Long Lăng Tiêu - Phách Long Bất Tức - Huyền Long Vô Hồi - Long Du Hồng Hoang!

1086. Chương 1084: Dực Xà Vương (1)

Mỗi thức đều đại biểu một thần long cường đại, mà thức thứ năm cả năm đầu thần long đều xuất hiện, rồng chơi hồng hoang, uy lực băng thiên diệt địa.

Linh hồn ẩn ký của Bạo Liệt Vương thật cường đại, Lâm Tiêu tiêu phí không ít thời gian mới hoàn toàn tẩy sạch ẩn ký lưu lại trong Long Văn đao, tay hắn nắm chặt Long Văn đao, một loại cảm giác huyết mạch dung hợp hiện lên trong lòng hắn.

- Trảm!

Khẽ quát một tiếng, Lâm Tiêu thúc giục đao hồn chém ra trong không gian loạn lưu, không gian bị xỏ xuyên một khe rãnh dài hơn ngàn thước, nơi nơi đều là không gian mảnh nhỏ bay loạn, loại cảm giác này tràn ngập bá đạo uy nghiêm, phẳng phất tận thế tiến đến, vũ trụ hồng hoang đều rơi xuống.

- Hảo đao!

Trong lòng Lâm Tiêu vô cùng vui sướng.

Trong quá trình phi hành, Lâm Tiêu vừa hấp thu nguyên khí tinh thuần trong cực phẩm nguyên thạch vừa dùng Cửu Ngự Phân Thần thuật cảm ngộ tâm pháp Long Văn đao quyết, đắm chìm trong thế giới của đao pháp.

Không biết trôi qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm giác được bên dưới có một dãy quần đảo xuất hiện.

Bá!

Thân thể phá vỡ hư không, Lâm Tiêu đáp xuống, tốc độ cực nhanh, không người phát hiện.

- Thì ra nơi này là Liên minh Thiên Thủy!

Quần đảo thật lớn, có chút xa hoa, so sánh với quần đảo phong bế như Đảo Mê Thất, nơi này phồn vinh hơn không biết bao nhiêu lần.

Vừa đi xuống, tinh thần lực của Lâm Tiêu đã đảo qua toàn đảo, bên trong ngoài mười Nửa Bước Vương Giả, không có Vương giả Sinh tử cảnh tồn tại.

Trải qua tìm hiểu Lâm Tiêu cuối cùng biết được Liên minh Thiên Thủy là một liên minh nhân tản, có ba Vương giả Sinh tử cảnh cùng hơn mười Nửa Bước Vương Giả quản lý hết thảy, nằm cách biên cảnh bắc bộ Đại lục Thương Khung gần trăm vạn dặm, thường xuyên tiến hành mậu dịch lui tới cùng Đế quốc Thần Võ.

Liên minh Thiên Thủy là một tổ chức nằm tại vùng biển bắc Vô Tận Hải, tôn chỉ đầu tiên khi thành lập chủ yếu là vì cho các đại đảo liên hợp lại, không bị đội buôn cùng cường giả Đại lục Thương Khung thôn tước, vì tranh đấu cùng hải tặc trên Vô Tận Hải, đã tồn tại hơn ngàn năm, nhưng hơn hai trăm năm trước Bạo Liệt Vương tới nơi này, đánh chết minh chủ Liên minh Thiên Thủy lúc đó, chiếm lấy liên minh, những năm gần đây Bạo Liệt Vương cướp đoạt của cải khắp nơi, sưu cao thuế nặng cực kỳ nghiêm trọng, dân chúng lầm than.

- Hèn gì trên người Bạo Liệt Vương có nhiều tài phú như thế. Cướp giết hơn hai trăm năm đủ tích lũy tài sản kếp sù.

Lâm Tiêu chỉ ở lại hòn đảo nửa canh giờ, hẩn lại lên đường. Vô giả, dân chúng Thiên Thủy liên minh hoàn toàn không hay biết minh chủ, hai phó minh chủ trước kia cai trị bọn họ đều chết. Từ hôm nay trở đi Thiên Thủy liên minh tiến vào thời gian tự do, có lẽ sẽ lại xảy ra hàng loạt chiến tranh, chém giết rồi hình thành trật tự mới.

Trong khi Lâm Tiêu chạy đến Đế quốc Vô Linh.

Trong sơn cốc đen sâu trong Sơn mạch Liên Vân. Phân thân Toàn Địa Giáp đang lột xác.

Tuy Vương giả nhân loại và Yêu Vương nắm giữ áo nghĩa sinh tử khác nhau nhưng cảm ngộ không gian thì gần như cùng loại. Cho nên sau khi bản tôn nắm giữ áo nghĩa không gian, Phân thân Toàn Địa Giáp là Nửa Bước Yêu Vương, luôn khổ tu trong Sơn mạch Liên Vân cũng dần lột xác. Từng đợt lực lượng không gian điên cuồng quay quanh người Phân thân Toàn Địa Giáp, nhập vào cơ thể, cải tạo nó.

Một ngày.

Hai ngày.

Một tháng.

Hai tháng.

Sau khi Lâm Tiêu trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh tháng thứ ba, lúc này trên người Phân thân Toàn Địa Giáp bắn tung lực lượng không gian đáng sợ. Trong phạm vi ngàn dặm sơn cốc đen thoảng chốc tất cả lực lượng bị kéo đi ùa vào người Phân thân Toàn Địa Giáp, cơ thể nó không ngừng trương to ra, vẩy giáp vàng sậm hoàn toàn biến thành màu vàng.

Răng rắc!

Vẩy giáp trên đầu Phân thân Toàn Địa Giáp vỡ vụn, hai cái sừng vàng sắc nhọn từ từ chui ra khỏi đỉnh đầu nó, toát ra khí thế hùng hồn. Thể hình Phân thân Toàn Địa Giáp vô cùng uy nghiêm, hơi giống kỳ lân thượng cổ, nhưng có đôi sừng, vuốt nhọn, lưng mọc cánh sắc bén. Phân thân Toàn Địa Giáp như thể kết hợp giữa cự long cùng kỳ lân, uy nghiêm và cường đại.

Qua ba tháng lột xác, Phân thân Toàn Địa Giáp rốt cuộc lĩnh ngộ áo nghĩa không gian, trở thành Sinh Tử Yêu Vương.

- Đây là lực lượng của Yêu Vương sao?

Lâm Tiêu cảm nhận lực lượng dâng trào xao động trong người, khí huyết sôi sục, hẩn cảm thấy có thể xé rách thiên địa.

Vừa đột phá nhưng Lâm Tiêu không hành động gì, hẩn chìm trong cảm ngộ.

Khác với bản tôn luyện hóa đạo văn chi tinh, hấp thu đạo văn không gian trong đạo văn cấm địa rồi đột phá, Phân thân Toàn Địa Giáp từng bước cảm ngộ ảo nghĩa không gian rồi đột phá. Trong ba tháng cảm ngộ, đạo văn không gian trong kPhân thân Toàn Địa Giáp càng ngưng kết, quá trình chẳng những là quá trình thăng cấp, đối với bản tôn cũng là quá trình lột xác, Phân thân Toàn Địa Giáp được ích lợi lớn.

Ngoài ra hình dạng chân nguyên trong người Yêu Vương và Vương giả nhân loại cũng khác. Nhân loại bước vào Sinh Tử cảnh, cơ thể không có nguyên hải, chân nguyên lưu trữ mỗi vị trí trong thân thể, lực lượng chủ yếu là hình thức đạo văn không gian. Yêu Vương thì sau khi đột phá Sinh Tử cảnh, yêu hạch vỡ nát, toàn bộ lực lượng tập trung vào trái tim, hóa thành trái tim Yêu Vương, năng lực thông thiên triệt địa.

Trong người Phân thân Toàn Địa Giáp đang biến đổi như thế.

Máu Phân thân Toàn Địa Giáp hoàn toàn thành màu vàng, thật nhiều yêu nguyên tập trung vào trái tim nó. Yêu nguyên, máu tụ lại, trong tế bào của Phân thân Toàn Địa Giáp xuất hiện lực lượng vô hình ồ ạt đổ về trái tim. Lực lượng này là trái tim Yêu Vương Lâm Tiêu có được ở cổ địa Thái Thần sau đó bị luyện hóa ra sức mạnh. Những lực lượng này bị Bát Quái Lô trấn áp, luyện hóa luôn ẩn núp trong mỗi tế bào của Phân thân Toàn Địa Giáp, giờ nó trở thành Yêu Vương, lực lượng bị luyện hóa hoàn toàn vào trái tim.

Thành thịnh thành thịnh!

Trái tim Phân thân Toàn Địa Giáp đập nhanh, mỗi nhịp đập hấp thu nhiều năng lượng. Những năng lượng này theo máu và yêu nguyên khuếch tán, khiến độ mạnh cơ thể của Phân thân Toàn Địa Giáp thoáng chốc tăng cao kinh người.

Cuối cùng trái tim Phân thân Toàn Địa Giáp hoàn toàn thành màu vàng, trong đầu nó xúc động muốn dùng bạo lực.

Phân thân Toàn Địa Giáp ngửa đầu gầm rống:

- Grao!

Tiếng rống kinh thiên, cột sáng màu vàng tựa núi lửa phun trào bắn lên cao, nhập vào bầu trời không biên giới. Dưới cột sáng vàng, uy hiếp của khí tức Yêu Vương khiếp người, chấn nhiếp toàn bộ yêu thú trong phạm vi vạn dặm. Chúng nó quỳ rạp dưới đất run cầm cập.

Uy hiếp cường đại truyền vào sâu trong sơn cốc đen.

Vù vù vù!

Một con dực xà dài mấy trăm thước, lưng mọc hai cánh lao ra khỏi sơn cốc đen lơ lửng trong thiên địa.

- A? Nửa Bước Yêu Vương ở đâu đến tự dưng đột phá trong địa bàn của Dực Xà Vương ta?

Dực xà khổng lồ con người vàng sậm dừng đứng, nó hóa thành tia chớp bay hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Dực Xà Vương nhìn bộ dạng của Phân thân Toàn Địa Giáp, và khí thể trên người nó, thâm giết mình.

- Má ơi, đây là yêu thú gì?

Dực Xà Vương đáp yêu phong đáp xuống ngọn núi gần đó.

1087. Chương 1085: Dực Xà Vương (2)

Giọng Dực Xà Vương lạnh lẽo quanh quẩn trong thiên địa:

- Tiểu tử, nếu ngươi đột phá trong địa bàn của Dực Xà Vương vậy hãy làm tiểu đệ của ta đi.

Phân thân Toàn Địa Giáp quay đầu lại:

- Là Yêu Vương?

Đôi mắt vàng tràn đầy lạnh lùng cùng bá đạo, Dực Xà Vương muốn nó là tiểu đệ?

Lâm Tiêu rất muốn biết lý do thú triều trong Sơn mạch Liên Vân mấy tháng gần đây, mãi mà không có cách nào, giờ thấy Dực Xà Vương thì hẳn nảy ý kiến.

- Dực Xà Vương phải không? Bản vương vừa mới đột phá, đang thiếu tùy tùng. Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tùy tùng của Kim Giáp vương ta!

Dực Xà Vương là Yêu Vương trong Sơn mạch Liên Vân, nó hiểu biết tin tức hơn xa yêu thú bình thường.

Dực Xà Vương nổi giận:

- Ngông cuồng!

Dực Xà Vương là Yêu Vương thế hệ trước trong phạm vi mấy vạn dặm, chưa từng có Yêu Vương mới lên nào dám nói bố bả với nó.

- Hừ! Đột phá trong chốn hoang vắng, chắc không phải tử duệ của cường giả Yêu Vương cung nào. Cho nó bài học, để nó biết cái gì gọi là phục tùng.

Ánh mắt Dực Xà Vương lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, bản vương đại nhân rộng lượng, cho ngươi một cơ hội nữa. Hãy thần phục bản vương, nếu không bản vương sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận.

Lâm Tiêu thềm buồn cười:

- Bản vương cũng cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn trở thành của bản vương tùy tùng đi.

Yêu Vương sau khi đột phá Yêu Vương thì trí tuệ tăng nhiều, thậm chí có thể nói tiếng người, hóa thành hình người. Giọng điệu của Dực Xà Vương không khác gì cường giả nhân loại.

Dực Xà Vương mất kiên nhẫn:

- Muốn chết!

Cơ thể khổng lồ như ngọn núi di động, Dực Xà Vương hung hăng nhào hướng Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Muốn chiến? Vậy chơi với ngươi. Nếu ngươi không phục thì bản vương đánh đến khi nào ngươi phục mới thôi!

Lâm Tiêu không rõ ràng phân loại yêu thú trong Sơn mạch Liên Vân nhưng hẳn biết yêu thú càng chú trọng cường giả làm vua hơn nhân loại, đây là cách sinh tồn trần trụi nhất trời sao.

Lâm Tiêu rất muốn biết thực lực của Phân thân Toàn Địa Giáp sau khi đột phá.

Ầm ầm ầm!

Hai Yêu Vương va chạm mạnh trong không trung.

Vù vù vù!

Dực Xà Vương quấy đuôi thô to. Không gian dao động, cái đuôi dài vượt qua khoảng cách không gian chớp mắt đến trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp.

Về mặt Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh băng, thò vuốt nhọn màu vàng đập mạnh vào cái đuôi của Dực Xà Vương.

Vang tiếng nổ đécc tai, cơ thể khổng lồ của Dực Xà Vương lăn ra ngoài đập vỡ mấy ngọn hoang sơn màu đen. Đá vụn bay đầy, tiếng nổ ầm ỉ. Phân thân Toàn Địa Giáp thì chỉ lùi trăm thước, thân hình không lung lay.

Dực Xà Vương hét hồn:

- Sao có thể như vậy?

Dực Xà Vương chập vật bay lên cao, con người vàng sậm dứng đứng nhìn Lâm Tiêu chăm chăm. Lực lượng của đối phương mạnh vượt sức tưởng tượng của Dực Xà Vương, nó rất khó tưởng tượng một Yêu Vương chỉ mới đột phá Sinh Tử cảnh sao mạnh đến thế.

Bốn phía núi đen cao đậm mây còn có dãy núi khác trập trùng kéo dài như cự long uốn lượn. Lâm Tiêu cảm nhận khí tức cực kỳ khủng bố ẩn giấu trong những ngọn núi. Lực lượng cường đại hoàn toàn vượt trên Phân thân Toàn Địa Giáp, là Yêu Vương cường đại trong Sơn mạch Liên Vân.

- Nhiều vậy sao?

Lâm Tiêu càng xem càng ngạc nhiên. Mỗi ngọn núi cực kỳ to lớn, có hàng trăm ngọn núi trong tầm mắt hắn. Hầu như mỗi ngọn núi đều có một cường giả Yêu Vương, Lâm Tiêu liếc sơ ước chừng có trăm Yêu Vương. Lâm Tiêu thầm kinh hoàng, mạch Yêu tộc sơn mạch Liên Vân rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Lâm Tiêu đã không dám tưởng tượng, ít nhất lúc trước hắn tìm hiểu thì Đế quốc Vô Linh tuyệt đối không ngăn nổi nhiều Yêu Vương như thế công kích.

Lâm Tiêu đắm chiêu thăm nghĩ:

- Có lẽ bốn đế quốc chưa chắc như mặt ngoài đã thấy.

Nếu bốn đế quốc yếu như mặt ngoài thì từ thu triều tập kích hai ngàn năm trước đã hoàn toàn hủy diệt bốn đế quốc, làm sao có thể đối kháng với yêu tộc dài đến hai ngàn năm?

Lâm Tiêu chỉ sinh ra trong một vệ thành nhỏ bình thường nằm ở một trong tám đại quận Đế quốc Vô Linh, cường giả mạnh nhất trong thành trì đó chỉ là võ giả Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ, hắn khó mà tìm hiểu nhiều tin tức liên quan Đế quốc Vô Linh.

Lão nhân yêu tộc dẫn Lâm Tiêu, Dực Xà Vương nhanh chóng đến trước ngọn núi cao.

1091. Chương 1089: Hóa Huyết Trì

Vù vù vù!

Ba luồng sáng đáp xuống trước mặt lão nhân yêu tộc, cung kính hành lễ nói:

- Lão tổ!

Đây là ba cường giả Yêu Vương thân hình vạm vỡ, hình người, toát ra uy hiếp khủng khiếp chấn động hư không. Nếu không phải đối phương phát ra khí tức yêu nguyên đậm đặc thì khí phân biệt được đây là ba cường giả yêu tộc. Đương nhiên so với Khôi Đẩu lão tổ thì ba cường giả yêu tộc này yếu hơn rất nhiều. Ít ra trong thế giới nhân loại, nếu Lâm Tiêu gặp Khôi Đẩu lão tổ chắc chắn không nghĩ rằng lão là yêu thú.

Dực Xà Vương theo bên cạnh Lâm Tiêu nuốt nước bọt khan, ánh mắt sợ hãi:

Ừ ực!

Lâm Tiêu thấy Dực Xà Vương khác lạ, truyền âm hỏi:

- Dực Xà, bọn họ là ai?

Dực Xà Vương sợ hãi truyền âm trả lời:

- Kim Giáp vương đại nhân, ba đại nhân này là cung chủ Yêu Vương cung chúng ta.

Dực Xà Vương là một thành viên Yêu Vương cung, nó liếc sơ nhận ra ngay ba cường giả yêu tộc hình người này là ba cung chủ của Yêu Vương cung.

Yêu Vương cung thống lĩnh nguyên Yêu tộc sơn mạch Liên Vân, địa vị cao cả không lời nào miêu tả được. Có thể làm cung chủ Yêu Vương cung đều là Yêu Vương đỉnh cao nhất Sơn mạch Liên Vân, mỗi Yêu Vương thực lực là đỉnh Yêu Vương đệ tam trọng, năng lực thông thiên triệt địa. Thực lực như Dực Xà Vương không thể nào có giao tiếp gì với ba cung chủ Yêu Vương cung.

Lão nhân yêu tộc nhìn Dực Xà Vương, thần nhiên nói:

- Ba người hãy mang tiểu tử này xuống.

- Tuân lệnh!

Ba cường giả yêu tộc không hỏi một câu, nghe lời dẫn Dực Xà Vương đi ngay.

Lâm Tiêu nhìn nhóm Dực Xà Vương khuất xa, lòng thầm thở phào:

- May mắn ba cung chủ Yêu Vương cung mới chỉ là Yêu Vương đệ tam trọng đỉnh phong.

Lão nhân yêu tộc nói:

- Người đi theo ta.

Lão nhân yêu tộc dẫn Lâm Tiêu vào chính giữa ngọn núi đen.

Trên ngọn núi cao đen uốn lượn gập ghềnh. Lâm Tiêu đi theo sau lưng lão nhân yêu tộc, thỉnh thoảng hỏi một số vấn đề ngu ngốc, vô tình hỏi cả sinh mệnh chi tinh. Nhưng lão nhân yêu tộc kín miệng như bưng, hầu như không cho Lâm Tiêu biết tin tức gì hữu dụng.

Lâm Tiêu phát hiện bề ngoài lão nhân yêu tộc rất hiền hòa với hắn nhưng thật ra cực kỳ cảnh giác, đề phòng.

Lâm Tiêu sốt ruột thầm nghĩ:

- Lão già này thật là . . .

Lâm Tiêu không có một chút cơ hội chạy trốn trước mặt lão nhân yêu tộc.

Khoảng một canh giờ sau, lão nhân yêu tộc dẫn Lâm Tiêu vào đại điện trống trải. Đại điện nằm trên lòng núi cao, chính giữa đại điện có một ao nước hình tròn đường kính ngàn thước, mặt nước trong suốt toát ra khí tức yêu nguyên đậm đặc.

Lão nhân yêu tộc nhìn Lâm Tiêu chăm chăm:

- Đây là Hóa Huyết Trì, người vào đi.

Ục ục ục!

Ao nước không mau sôi sục bọt nước, khí tức bí ẩn lan tràn.

Lão nhân yêu tộc mở miệng nói:

- Đừng lo lắng, đừng sợ. Hóa Huyết Trì là chí bảo của yêu tộc chúng ta, chỉ cần là đệ tử yêu tộc, bước vào trong sẽ kích phát ra huyết mạch, khiến thân thể lột xác không gì sánh bằng. Không chỉ cơ thể, máu thịt, linh hồn đều được tắm bổ. Huyết mạch càng mạnh được đến ích lợi càng lớn. Sơn mạch Liên Vân chúng ta có biết bao nhiêu Yêu Vương muốn vào Hóa Huyết Trì lột xác mà không có cơ hội, người đã rất may mắn. Đương nhiên nếu không phải chủng tộc chúng ta, đi vào trong sẽ bị Hóa Huyết Trì công kích, cuối cùng hồn phi phách tán không còn lại gì.

Lâm Tiêu nhìn Hóa Huyết Trì chăm chú, trong đầu nổi lên nhiều suy nghĩ:

- Làm sao đây?

- Liều mạng!

Lâm Tiêu cắn răng, ánh mắt kiên quyết không chút do dự nhảy xuống.

Chống cự ngay tại đây trừ bị lộ thân phận ra không có giá trị gì, chẳng bằng Phân thân Toàn Địa Giáp nhảy vào Hóa Huyết Trì liều một phen.

Bùm bịch!

Bọt nước văng tung tóe, mặt nước Hóa Huyết Trì sôi sục, bốc hơi nóng nhưng thật ra nhiệt độ không quá cao, giống ngâm nước nóng.

Ong ong ong!

Nước trong Hóa Huyết Trì chuyển động kỳ dị, hình thành vòng xoáy nhỏ nháy mắt bao bọc Lâm Tiêu.

- Cảm giác thật đặc biệt.

Lâm Tiêu vừa vào Hóa Huyết Trì liền cảm nhận có nhiều năng lượng bao bọc hần lại, từng đợt lực lượng bí ẩn xuyên qua vải Phân thân Toàn Địa Giáp nhanh chóng nhập vào người hần.

- A!

Đau nhức dữ dội theo lực lượng lan tràn toàn thân Lâm Tiêu, khiến hần vùng vẫy. Đau, đau quá, đau đến không thể tưởng tượng. Như thể trong khoảnh khắc có ngàn vạn cây kim nung đỏ xoáy mỗi một tác cơ bắp của Lâm Tiêu. Nỗi đau đó thấu xương.

Lâm Tiêu nghiêng răng thầm nghĩ:

- Thế này là thất bại, bị lộ rồi sao?

Đau thấu óc làm Lâm Tiêu choáng váng, trên vẩy vàng toát mồ hôi ròng ròng.

- Grao!

Đau, đau quá, đau thấu xương, nỗi đau thấm thấu vào linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp, khiến linh hồn Lâm Tiêu co giật. Cơ thể Lâm Tiêu lẫn lộn trong Hóa Huyết Trì, bọt nước bắn tung tóe.

Lão nhân yêu tộc đứng bên bờ ao bình tĩnh nhìn, mặt không biểu tình.

Hư không phương xa, Lâm Tiêu chạy trong không gian loạn lưu sắp về Đế quốc Võ Linh đột nhiên rớt xuống. Mặt Lâm Tiêu tái xanh phun ra búng máu.

Lâm Tiêu sắc mặt khó xem nói:

- Phân thân Toàn Địa Giáp sắp chết sao?

Linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp đau nhức cũng ảnh hưởng đến Lâm Tiêu bản tôn, khiến linh hồn Lâm Tiêu đau đớn.

Khi Lâm Tiêu cho rằng Phân thân Toàn Địa Giáp sẽ chết thì đột nhiên . . .

Ong ong ong!

Bát Quái Lô yên lặng xoay tròn trong não Lâm Tiêu đột nhiên tỏa tia sáng trắng, ánh sáng dịu dàng nhanh chóng chiếu rọi linh hồn Lâm Tiêu. Có lực lượng vô hình thấm thấu linh hồn Lâm Tiêu bản tôn truyền vào linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp.

Đau nhức biến mất, lực lượng bí ẩn trong Hóa Huyết Trì tiếp tục vọt đến, chẳng những không làm linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp đau đớn nữa mà ngược lại còn làm lớn mạnh linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp. Đau đớn thể xác vẫn còn nhưng mức độ đã giảm bớt.

Đau đớn nhẹ dần, cảm giác tê dại lan tràn.

Ong ong ong!

Hóa Huyết Trì trong suốt đột nhiên biến thành màu vàng, toàn bộ ao tỏa ánh sáng vàng chói mắt. Thật nhiều sương vàng rít gào ủa hướng Lâm Tiêu ở giữa ao.

Vô số khí lưu màu vàng như măng xà chui vào Hóa Huyết Trì. Những khí lưu vàng điên cuồng ập hướng Lâm Tiêu, hình thành màng sáng vàng quanh thân hần như cái kén. Khí lưu vàng chui qua kén liên miên bất tận.

Lão nhân yêu tộc đứng bên cạnh Hóa Huyết Trì rốt cuộc mắt sáng lên.

Lão nhân yêu tộc nhìn Hóa Huyết Trì, lão kích động người run run, nước mắt lưng tròng:

- Phù, đúng là huyết mạch của Vương giả tộc ta. Trời còn thương tộc ta!

Lão nhân yêu tộc kêu Phân thân Toàn Địa Giáp đến Hóa Huyết Trì kiểm nghiệm vì lúc trước lão phát hiện Phân thân Toàn Địa Giáp có chút khác lạ. Đầu tiên hình dạng Phân thân Toàn Địa Giáp không giống mạch

vương tộc bọn họ, rất có thể do máu lai nên lão không mấy quan tâm. Khiến Khôi Đẩu lão tổ chú ý là linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp hơi là lạ, Khôi Đẩu lão tổ không nhìn ra nó lạ ở điểm nào nhưng cảm giác không thích hợp cứ bám lấy lão.

Trong thế giới nhân loại, một số nhân loại dựa vào bí bảo viễn cổ hoàn toàn có thể nô dịch yêu tộc, thậm chí khống chế linh hồn. Vấn đề nhỏ chỗ Lâm Tiêu gợi lên lòng nghi ngờ của Khôi Đẩu lão tổ. Có khi nào Phân thân Toàn Địa Giáp bị nhân loại phái tới tìm hiểu tin tức không?

1092. Chương 1090: Lột Xác

Khôi Đẩu lão tổ là cường giả đẳng cấp Yêu Hoàng, linh hồn cường đại không phải Yêu Vương có thể sánh bằng. Khôi Đẩu lão tổ cảm giác không thích hợp, vậy chắc chắn là có gì lạ.

Khôi Đẩu lão tổ mang Phân thân Toàn Địa Giáp đến Hóa Huyết Trì, nó là chí bảo Sơn mạch Liên Vân Vô điện, vô cùng bí ẩn và cường đại. Nếu Phân thân Toàn Địa Giáp bị nhân loại nô dịch, thế thì lực lượng Hóa Huyết Trì sẽ kiểm tra ra.

Trong lòng Khôi Đẩu lão tổ càng hy vọng Hóa Huyết Trì sẽ thừa nhận thân phận của Phân thân Toàn Địa Giáp, dù sao đó là huyết mạch vương tộc bao nhiêu năm qua lão vất vả tìm được. Giờ mong mỏi của Khôi Đẩu lão tổ thành hiện thực, Hóa Huyết Trì đã thừa nhận địa vị của đối phương, nghĩa là Phân thân Toàn Địa Giáp là một thành viên yêu tộc, từ thân thể, huyết mạch, linh hồn đều không thể sửa đổi.

Mắt Khôi Đẩu lão tổ mông lung:

- Nhiều năm qua không ngờ vương tộc ta còn tộc nhân lưu lạc bên ngoài

Khí lưu màu vàng toát ra khí thế cường đại, tinh thuần, hùng hồn là khí tức huyết mạch vương tộc của lão, làm Khôi Đẩu lão tổ say mê.

Trong Hóa Huyết Trì, Lâm Tiêu chìm đắm vào cảm giác tê dại thoải mái.

Thật nhiều năng lượng màu vàng từ làn da thấm vào trong, cải tạo cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp. Cơ bắp, kinh mạch, thần kích, máu, bao gồm xương cốt, mắt, làn da tê dại, từ trong ra ngoài, toàn thân Phân thân Toàn Địa Giáp không có chỗ nào là không biến đổi.

Huyết mạch Phân thân Toàn Địa Giáp càng đậm hơn. Nếu nói lúc trước huyết mạch vàng xen lẫn tạp chất thì bây giờ Hóa Huyết Trì đang chiết xuất huyết mạch của Phân thân Toàn Địa Giáp, độ mạnh cơ thể tăng cao kinh người.

Phân thân Toàn Địa Giáp linh ngộ áo nghĩa sinh tử không thay đổi, áo nghĩa không gian cũng vậy, đẳng cấp như cũ. Nhưng toàn thân Phân thân Toàn Địa Giáp tiến bộ, từ linh hồn, huyết mạch đến cơ thể. Tinh thần hay thân thể Lâm Tiêu đều trong trạng thái thả lỏng.

Hóa Huyết Trì sôi sục.

Ừc ừc ừc!

Phân thân Toàn Địa Giáp bao bọc trong kén vàng lột xác.

Khôi Đẩu lão tổ đứng yên thật lâu sau xoay người đi.

- Lột xác trong Hóa Huyết Trì, yêu thú khác nhau cần thời gian cũng khác. Huyết mạch càng mạnh thì thời gian lột xác càng dài, không biết tiểu tử kia cần bao lâu mới hoàn thành lột xác.

Lâm Tiêu là huyết mạch vương tộc thứ nhất xuất hiện trong bao nhiêu năm qua. Huyết mạch vương tộc mạnh mẽ hơn xa yêu thú bình thường, Khôi Đẩu lão tổ không rõ ràng Lâm Tiêu sẽ lột xác bao lâu. Có thể là vài ngày, mấy tháng hay một, hai năm, không ai biết. Điều duy nhất Khôi Đẩu lão tổ biết là khi Phân

thân Toàn Địa Giáp lột xác xong, huyết mạch vương tộc sẽ được kích phát hoàn toàn, lực lượng vương tộc thể hiện đầy đủ. Khôi Đẩu lão tổ rất mong chờ giây phút đó.

Trên bầu trời phương xa.

Lâm Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ phút cuối có thể chuyển nguy thành an, gặp dữ hóa lành. Tuy rằng Lâm Tiêu không biết trên người Phân thân Toàn Địa Giáp xảy ra chuyện gì nhưng nhờ Bát Quái Lô giúp hắn qua trót lọt thử thách Hóa Huyết Trì. Chuyện kể tiếp trăm lợi không một hại cho Phân thân Toàn Địa Giáp.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu xé rách hư không, đột nhiên biến mất.

Ba tháng sau, Lâm Tiêu bốn ba đường xa rốt cuộc vào biên giới Đế quốc Võ Linh.

Dọc đường về Lâm Tiêu xuyên qua cả Đế quốc Võ Linh.

- Khí tức Yêu Vương, có Vương giả nhân tộc. May mắn hai bên không đánh nhau thật, chỉ kiềm chế.

Lâm Tiêu hẳn từng đột thú triều rầm rộ tấn công, khắp nơi là máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm. Võ giả nhân loại anh dũng chém giết với yêu tộc. Đằng sau thú triều, Lâm Tiêu cảm nhận có khí tức Yêu Vương tọa trấn. Nhưng những Yêu Vương này không chính thức ra tay.

Trong Đế quốc Võ Linh cũng đầy rẫy yêu thú, khói thuốc súng tràn ngập.

- Giết!

Đằng trước một tòa thành trì hùng vĩ, đại quân với số lượng ngàn vạn con đang tấn công mãnh liệt, tiếng la giết rung trời. Mỗi giây có ngàn vạn võ giả bị thương chết đi.

Ầm ầm ầm!

Các Nửa Bước Yêu Vương là thủ lĩnh thú triều, tọa trấn giữa trận. Móng vuốt to lớn mỗi lần đập xuống là vô số võ giả bị chấn thành bột mịn, máu thịt tung tóe. Cường giả nhân loại điên cuồng công kích, gầm rống chém nát các con yêu thú.

Đám người Lam Du Vân ở trong Thương Long Tí nhìn cảnh tượng bên dưới, lòng rung động:

- Đại nhân, nơi này chính là Đại lục Thương Khung sao?

Cho đến nay bọn họ chỉ nghe nói Đại lục Thương Khung tranh đấu kịch liệt, nhân loại và yêu thú chiến tranh nhưng chưa thấy tận mắt. Trên đảo Mê Thất, đám người Lam Du Vân từng cùng hải yêu đánh nhau, chém giết và báo thù, bọn họ cho rằng Đại lục Thương Khung cũng chỉ đến thế là cùng. Nhưng tận mắt nhìn thấy chiến tranh Đại lục Thương Khung bọn họ mới biết không như mình nghĩ.

Trên đảo Mê Thất, chiến tranh giữa nhân loại và hải yêu chỉ xem như hai thế lực va chạm và tranh đấu, thậm chí không tính vào hàng quốc gia. Chiến trường nhân loại và yêu thú trên Đại lục Thương Khung là cuộc chiến giữa hai tộc quần.

Hèn gì Đại lục Thương Khung ra nhiều thiên tài như đại nhân, nhân vật kiệt xuất như đám người Lý Ngự Phong, có nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh, tất cả là có lý do.

Lâm Tiêu đứng trên bầu trời nhìn Quận Hiên Dật phương xa, ánh mắt lo lắng nói:

- Không biết bây giờ Quận Hiên Dật ra sao.

Tuy Lâm Tiêu biết yêu tộc phái Yêu Vương ra chỉ vì chấn nhiếp, không định rầm rộ tấn công. Nhưng trước khi xem tình huống Quận Hiên Dật thì lòng Lâm Tiêu vẫn nặng trĩu ưu tư, hẳn hoi ỉn ỉn.

- Đi!

Lâm Tiêu tăng tốc độ nhập vào hư không, chạy nhanh như bay.

Quận Hiên Dật.

Đêm khuya, trong phủ quận vương, không khí lo âu và tấp nập.

Hiên Viên quận vương ngồi trong đại điện, vẻ mặt mệt mỏi. Bên dưới Quận vương Đông Phương Hiên Viên là một đám cường giả đầm máu ngồi xếp bằng. Mỗi người khí thế hùng hồn, có địa vị cao trong Quận Hiên Dật, bình thường uống ly trà cũng tỉ mỉ chú trọng, nho nhã. Nhưng giờ đây bọn họ uống nước ừng ực, không rảnh hơi giữ phong độ kiêu ngạo như thường ngày.

Đông Phương Hiên Viên cảm kích nói:

- Các vị vất vả.

- Quận vương đại nhân đừng nói vậy, dốc sức vì Quận Hiên Dật là chuyện tất cả dân chúng Quận Hiên Dật chúng ta phải làm.

Người lên tiếng là Giang Trần từng cùng Lâm Tiêu vào Sinh Tử Quỳnh Lâu. Lãnh Uyên Minh, Hứa Chính cũng có mặt. Nhờ vào Sinh Tử Quỳnh Lâu nên ba người đã đột phá Nửa Bước Vương giả, trở thành đám người mạnh nhất Quận Hiên Dật.

Mấy võ giả khác trong đại điện, bao gồm cường giả các đại thế lực ở Quận Hiên Dật như Thái Thúc Ngọc, điện chủ phân điện Vô điện, cường giả thế hệ trước.

Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Nhu cũng có mặt. Hai người mệt mỏi, quần áo rách dơ bẩn rách rưới loang lổ vết máu, dấu hiệu đã trải qua chém giết khốc liệt. Hơn hai năm nay Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Nhu tự đột phá Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thành cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh. Nhưng bọn họ cách Nửa Bước Vương giả còn kém một bậc.

Về mặt Hiên Viên quận vương lo lắng nói:

- Thú triều lần này không biết khi nào mới kết thúc, cứ kéo dài e rằng Quận Hiên Dật không chống đỡ nổi nữa.

Đám người có mặt toàn là nhân vật quan trọng trong Quận Hiên Dật, mọi người đều biết rõ tình hình nên Đông Phương Hiên Viên nói chuyện không cần kiêng dè.

1093. Chương 1091: Thề Sống Chết Huyết Chiến (1)

Hứa Chính kiên quyết nói:

- Hiên Viên quận vương, ta tin tưởng chỉ cần chúng ta kiên trì tiếp chắc chắn sẽ có chuyển cơ.

- Đúng vậy! Nghe nói thú triều lần này tràn ra toàn bộ đại lục. Trừ bên chúng ta, ba đế quốc khác cũng bị thú triều tấn công. Nghe nói mỗi đợt thú triều có cường giả đẳng cấp Yêu Vương tọa trấn. Thú triều tập kích đã gần một năm, đến nay trừ Nửa Bước Yêu Vương ra không thấy Yêu Vương hành động. Ta tin tưởng thú triều lần này là vì yêu tộc có mục đích nào đó, nếu không bọn họ đã sớm tổng tấn công. Với thực lực Quận Hiên Dật chúng ta một khi bị Yêu Vương tấn công thì không có sức chống cự.

- Ta có nghe nói yêu cầu của yêu tộc, nghe bảo là đòi sinh mệnh chi tinh bốn đế quốc thu hoạch từ Sinh Tử Quỳnh Lâu. Chỉ cần giao đủ sinh mệnh chi tinh thì yêu tộc sẽ rút quân.

- Không biết yêu tộc muốn sinh mệnh chi tinh làm cái gì, nhưng mặc kệ có tác dụng gì thì đế quốc tuyệt đối không thể thỏa hiệp, cùng lắm chiến đi.

- Nếu khai chiến toàn diện thì Quận Hiên Dật chúng ta không có một chút sức chống cự Yêu Vương. Không hiểu vì sao đế quốc không chịu phái Vương giả Sinh Tử cảnh đến Quận Hiên Dật chúng ta, nghe nói nhiều quận khác đều có Vương giả Sinh Tử cảnh tọa trấn.

Mọi người im lặng. Thú triều lần này tập kích không phải chuyện trong một, hai ngày là xong. Tin cường giả Yêu Vương tọa trấn trong thú triều sớm truyền khắp Đế quốc Vô Linh, nhưng đến nay đế quốc không

phái bất cứ Vương giả Sinh Tử cảnh nào đến Quận Hiên Dật tọa trấn. Nghe nói mấy quận khác đều có Vương giả tới, người Quận Hiên Dật cực kỳ bất mãn hành động này của Đế quốc Võ Linh.

Đông Phương Hiên Viên giải thích rằng:

- Mọi người đừng tức giận, ta nghĩ đế quốc cũng bất đắc dĩ. Dù sao Quận Hiên Dật chúng ta gần Sơn mạch Liên Vân, nếu đế quốc phái Vương giả đến dễ rơi vào vòng vây yêu tộc. Không chừng đây là mưu kế của yêu tộc, chờ giết Vương giả Sinh Tử cảnh Đế quốc Võ Linh chúng ta.

Đột nhiên có người hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ta thì thấy đế quốc không phái Vương giả đến là do nghe tin kia. Cái tin đó nghe là biết ngay vài kẻ xấu bụng thả ra, vậy mà đế quốc cũng tin. Ta không tin Lâm Tiêu giết tứ hoàng tử của đế quốc!

Mọi người sắc mặt khó coi, buông tiếng thở dài.

Lúc trước Sinh Tử Quỳnh Lâu khép lại, tất cả thiên tài trở về Đế quốc Võ Linh, không biết sao có tin đồn là tứ hoàng tử Bách Lý Huyền điện hạ chết trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, người giết gã là Lâm Tiêu của Quận Hiên Dật.

Nghe tin này nhiều dân chúng Đế quốc Võ Linh lao nhao hỏi thăm. Thế mới biết tứ hoàng tử Bách Lý Huyền thật sự chết trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, chết oan chết uổng. Đế quốc Võ Linh tuyên bố sẽ điều tra chuyện này.

Ban đầu dân chúng Đế quốc Võ Linh không tin. Lâm Tiêu hay Bách Lý Huyền đều là thiên tài đỉnh cao của Đế quốc Võ Linh, trong nơi như Sinh Tử Quỳnh Lâu, hai người không cần thiết và cũng không có lý do xung đột. Nhưng lúc đó có một số tin tức lén truyền lại, bao gồm ngày xưa tứ hoàng tử điện hạ vì thích Đông Phương Nguyệt Linh quận chúa Quận Hiên Dật từng phái người ám sát đại ca Lâm Hiên của Lâm Tiêu, sau đại tái bằng Phong Vân ngày xưa tứ hoàng tử Bách Lý Huyền từng phái tùy tùng ám sát Lâm Tiêu.

Mấy tin tức này đều có chứng cứ rõ ràng, thế nên khi Đế quốc Võ Linh điều tra thì đúng là có thật.

Tin tức truyền ra, cả nước xôn xao, đế quốc chấn động. Mọi người tìm kiếm tung tích Lâm Tiêu, nhưng quan trọng nhất là đương sự Lâm Tiêu mất tích sau chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu.

Có tin đồn Lâm Tiêu sợ tội bỏ trốn.

Dân chúng ban đầu không tin lúc này thấy nghi ngờ.

Lúc này thú triều đột nhiên bùng nổ, đến bây giờ đế quốc không phái Vương giả Sinh Tử cảnh nào đến Quận Hiên Dật, cho nên cường giả Quận Hiên Dật nghi ngờ phải chăng Đế quốc Võ Linh vì tin đồn mà bỏ rơi bọn họ.

Quận vương Đông Phương Hiên Viên kiên quyết nói:

- Ta tin tưởng đế quốc tuyệt đối không vì một tin tức mơ hồ có lẽ có mà ra quyết định như vậy.

Hứa Chính lắc đầu, nói:

- Hiện tại nói những điều này hoàn toàn không có ý nghĩa, toàn do La Sơn tông chết tiệt. Lâm Hiên nói tin tức này tám, chín phần mười là La Sơn tông thả ra.

- Đáng ghét, La Sơn tông muốn làm gì đây? Lâm Hiên bị liên minh ngầm đánh lén chắc chắn có liên quan đến bọn họ. Nếu không phải Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh bị thương nặng, chúng ta mất đi hai cường giả thì không đến nỗi vất vả chống cự thú triều.

- Không biết La Sơn tông muốn gì, vào phút quan trọng này còn phái người đánh lén nhóm Lâm Hiên. Quận Hiên Dật chúng ta không chết không ngừng với bọn họ!

Nhiều người lòng thầm tức giận. Sau chuyến đi Sinh Tử Quỳnh Lâu, Lâm Hiên thiên phú kinh người đã trở thành cường giả số một Quận Hiên Dật, nhưng sau khi thú triều bùng nổ không lâu Lâm Hiên vì lo cho an toàn phụ mẫu ở Tân Vệ thành nên cùng Đông Phương Nguyệt Linh đi đón phụ mẫu về Quận Hiên Dật. Dọc đường trở về bọn họ gặp cường giả liên minh ngầm đánh lén.

Vào phút chốc màn treo chuông Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh chiến đấu quyết liệt bảo vệ phụ mẫu. Cuối cùng Lâm Vệ Quốc, Trần Phương Lan bình an nhưng lúc cường giả Quận Hiên Dật đến tiếp ứng, Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh đã bị thương nặng đến bây giờ còn chưa lành.

Ngay lúc nguy cấp Quận Hiên Dật thiếu hai cường giả đỉnh cao nhất, phủ thêm bóng ma cho lần thú triều ập đến này.

Mặc dù người đánh lén là cường giả liên minh ngầm luôn đối kháng với Đế quốc Vô Linh nhưng người Quận Hiên Dật tin chuyện này liên quan La Sơn tông truyền bá tin Lâm Tiêu giết tứ hoàng tử Bách Lý Huyền.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên thanh âm đất rung núi chuyển truyền đến, một chuỗi tiếng thú rống kinh thiên động địa.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, cửa đại điện mở ra.

Một thị tòng quỳ một gối nói:

- Quận vương, các vị đại nhân, yêu tộc lại lần nữa phát động thú triều!

Vù vù vù!

Đám người Hứa Chính sắc mặt âm trầm lao ra khỏi phủ quận vương bay lên trời cao.

Tận cùng tầm mắt là thú triều rậm rạp như thủy triều ập đến. Thủ lĩnh là hơn mười Nửa Bước Yêu Vương đáng sợ. Chúng nó giẫm mặt đất rung rinh, các yêu thú ngửa đầu gầm rống, thanh âm như sấm, thanh thế kinh người, như tận thế buông xuống.

- Chết tiệt, tại sao đám súc sinh này còn chưa ngừng nữa?

- Sao mấy hôm nay thú triều tấn công mãnh liệt vậy? Không ngừng lại một giây.

Mọi người sắc mặt khó coi, thú triều quy mô lớn đã kéo dài gần một năm. Ban đầu thú triều chỉ uy hiếp ngoài thành rồi dần tấn công, nhưng công kích không đặc biệt mãnh liệt. Đến một tháng gần đây tần suất thú triều công kích càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng cuồng bạo, như thể không đánh chiếm Quận Hiên Dật thì không bỏ qua.

Số lượng Nửa Bước Yêu Vương lên đến mười một con, là lần tấn công mãnh liệt nhất trong bao ngày qua.

Đám người Đông Phương Hiên Viên không hay biết, vì đế quốc nhân loại không đồng ý yêu cầu của yêu tộc nên chúng nó tấn công rầm rộ để chấn nhiếp bên đế quốc khuất phục.

Đoàn người nhanh chóng bước lên tường thành Quận thành Hiên Dật, sắc mặt âm trầm.

1094. Chương 1092: Thề Sống Chết Huyết Chiến (2)

- Các vị, tuyệt đối không thể để thú triều xông vào thành trì!

- Số lượng Nửa Bước Yêu Vương quá nhiều, hoàn toàn vượt qua số lượng cường giả bên chúng ta, phải ngăn lại!

- Ta đi tổ chức thành viên!

Mọi người lòng nặng trĩu. Trong chiến tranh quy mô lớn này số lượng cường giả đỉnh cao thường quyết định kết quả. Lúc này đây số lượng Nửa Bước Yêu Vương hoàn toàn vượt trên số Nửa Bước Vương giả ở Quận Hiên Dật, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

- Các vị!

Vù vù vù!

Vù vù vù!

Lúc này hai bóng người bay tới đáp xuống bên mọi người.

Lâm Nhu, Đông Phương Nguyệt Minh đồng thanh kêu lên:

- Đại ca!

- Tỷ!

Người đến là Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh.

Đông Phương Hiên Viên nhướng mày nói:

- Lâm Hiên, Nguyệt Linh, sao các người đến đây?

Lâm Hiên mắt lạnh băng, cười tủm tỉm:

- Quận vương đại nhân, đang vào phút Quận Hiên Dật sống còn, hai chúng ta sao có thể nằm trên giường bệnh? Đương nhiên phải góp một phần sức.

Có người lên tiếng:

- Nhưng hai người . . .

Lâm Hiên cười sáng sủa:

- Các vị yên tâm, hai chúng ta chưa chết được. Mọi người đừng quên chúng ta là Nửa Bước Vương giả nắm giữ áo nghĩa sinh tử, mấy vết thương bình thường này muốn lấy mạng chúng ta thì chờ kiếp sau đi!

Đông Phương Nguyệt Linh yên lặng đứng cạnh Lâm Hiên.

- Các vị, chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, cộng đồng chống đỡ thú triều lần này!

- Giết!!!

Cùng với tiếng rống, đám cường giả bay ra, lao hướng thú triều.

- Giết!!!

- Cho đám súc sinh này xéo về nhà bọn chúng!

- Các vị, ở sau lưng mọi người là người thân, người yêu, nhi nữ của các vị. Quyết không thể để đám súc sinh bước vào Quận Hiên Dật một bước!

Dưới tường thành vô số võ giả gầm rống ra tiếng, mặt vặn vẹo dữ tợn đi theo các cường giả lao ra thành trì.

Cuộc đại chiến khốc liệt bùng nổ.

Không ai hình dung nổi trận đại chiến thảm khốc cỡ nào. Mỗi giây mỗi phút có nhiều võ giả, yêu thú chết đi. Có tiếng kêu thảm thiết, tiếng gầm rống kéo dài không dứt. Vì ngăn cản thú triều công kích, võ giả Quận Hiên Dật không chết trận quyết không lùi bước. Thú triều cũng tấn công dồn dập, không công phá Quận Hiên Dật quyết không bỏ qua. Hai phe đánh nhau liều mạng trước Quận Hiên Dật.

Chiến tranh từ đêm khuya kéo dài đến giữa trưa ngày thứ hai.

Mặt trời nóng cháy treo trên bầu trời. Ánh nắng âm áp chiếu rọi mặt đất, đưa mắt nhìn khắp nơi máu chảy thành sông, tay chân cụt của yêu tộc, võ giả nhân loại đầy đất. Quận Hiên Dật như địa ngục Tu La.

Liên tục tấn công khiến đội quân thú triều sớm đến trước tường thành Quận Hiên Dật. Trên tường thành đầy dấu móng vuốt, hố sâu lỗ chỗ, hỗn độn không chịu nổi. Nhưng võ giả Quận Hiên Dật chặt chẽ bảo vệ lẫn nhau cuối cùng, không cho yêu thú vượt qua Lối Trì nửa bước.

- A!

Một võ giả gần hai mươi tuổi bị một con cạp rắn nhỏ vỗ móng vuốt bẻ gãy eo. Võ giả cắn chặt răng, mắt đỏ ngầu dốc hết sức cuối cùng cầm pháp chiến đao vào đầu kẻ thù.

Một võ giả gần trăm tuổi trong địa chiến liên tục đã tiêu hao hết tia chân nguyên cuối cùng.

Về mặt lão nhân mệt mỏi rõng to:

- Các huynh đệ hãy canh giữ chặt chẽ, không thể để đám súc sinh bước vào quận thành nửa bước!

Lão nhân lao vào sâu trong bầy thú, kích phát báu vật thất giai Thiên Lôi Hỏa.

Ầm ầm ầm!

Hỏa quang văng khắp nơi, lão nhân thành tro không còn mẫu xương. Phạm vi vài trăm thước bị dọn dẹp trống trơn. Một đồng yêu thú bị nổ máu thịt tứ tung, té ngã dưới đất thê lương gào rống.

Cảnh tượng này xảy ra ở các góc bên dưới tường thành Quận Hiên Dật.

Thú triều vô cùng tận làm mọi người tuyệt vọng, nhưng không ai bỏ cuộc. Dù chết thì bọn họ phải đứng chết, chết trong quá trình giết địch. Vì bọn họ bảo vệ thứ quan trọng nhất trong lòng, là thứ quý giá nhất trong sinh mệnh của bọn họ.

Trong Quận thành Hiên Dật, các dân chúng bình thường chỉ có thể cầu nguyện, cầu phúc cho các dũng sĩ đi tiền tuyến.

Trên chiến trường phía xa, cường giả đỉnh cao Quận Hiên Dật rơi vào tình thế nguy hiểm.

Các cường giả gầm rống dốc hết sức đánh trả một đồng Nửa Bước Yêu Vương. Bọn họ học máu, bộ dạng chật vật.

Không phải bọn họ quá yếu mà là đối phương quá mạnh, Nửa Bước Vương giả Quận Hiên Dật ít hơn Nửa Bước Yêu Vương rất nhiều.

Nguyên Quận Hiên Dật chỉ có tám người là Nửa Bước Vương giả. Hứa Chính, Lãnh Uyên Minh, Giang Trần, Đông Phương Nguyệt Linh, Lâm Hiên, ba Nửa Bước Vương giả khác trước kia ẩn cư khổ tu trong Quận Hiên Dật. Phe yêu tộc có mười một Nửa Bước Yêu Vương, thực lực Nửa Bước Yêu Vương yêu tộc không yếu hơn Nửa Bước Vương giả nhân loại.

Trong chiến trường quy mô lớn thế này chênh lệch một Nửa Bước Yêu Vương đủ làm toàn cục diện tan vỡ. Quận Hiên Dật có thể kiên trì đến bây giờ hoàn toàn là nhờ đám cường giả vô địch Quy Nguyên cảnh hậu kỳ Thái Thúc Ngọc, Đông Phương Hiên Viên, Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Nhu liệu chết chiến đấu. Bọn họ dựa vào vài món chí bảo trong tay thủ lĩnh đại thế lực cứng rắn chặn lại hai Nửa Bước Yêu Vương khác.

Một mình Lâm Hiên đại chiến hai Nửa Bước Yêu Vương, đâm máu anh dũng chiến đấu.

Thực lực của Lâm Hiên một chọi hai Nửa Bước Yêu Vương dễ như trở bàn tay, nhưng vì bị liên minh ngầm đánh lén khiến gã bị thương, đánh nhau thời gian dài dẫn đến vết thương trong cơ thể. Lâm Hiên chỉ có sức phòng ngự.

Vù vù vù!

Một Nửa Bước Yêu Vương xoay tít, cơ thể to như ngọn núi đập mạnh vào người Lâm Hiên kích thích vết thương trong người gã. Lâm Hiên ho búng máu, rớt xuống bầy thú.

Phập phụt!

Đám thú bên dưới nổ tung, Lâm Hiên lại bắn lên cao. Đối diện Lâm Hiên là một Nửa Bước Yêu Vương khác mạnh mẽ công kích. Vuốt nhọn sắc bén như cương đao xé rách hộ giáp của Lâm Hiên, để lại vết cào thật sâu, máu phun ra.

Nếu Lâm Hiên không né nhanh thì một vuốt này đã mổ bụng gã.

Đông Phương Nguyệt Linh lo lắng kêu lên:

- Lâm Hiên!

Đông Phương Nguyệt Linh bị phân tâm nên trúng chiêu của Nửa Bước Yêu Vương đối địch, nàng chật vật bay ngược ra, mặt trắng bệch.

Cùng lúc đó, mấy Nửa Bước Vương giả khác cũng gặp tình huống nguy hiểm, ai nấy bị thương học máu, chật vật không chịu nổi.

Nửa Bước Yêu Vương đối chiến với Lâm Hiên ồm ồm nói:

- Nhân loại, từ bỏ chống cự đi. Chỉ có bỏ chống cự thì các ngươi mới có con đường sống.

Nửa Bước Yêu Vương mắt lạnh băng.

- Nằm mơ!

Lâm Hiên cười to bảo:

- Đời người xưa nay khó thoát cái chết, nhân tộc Quận Hiên Dật ta chỉ có người chết trận, không có kẻ sống thừa!

Lâm Hiên rống to:

- Giết!!!

Nửa Bước Vương giả Quận Hiên Dật hét theo:

- Giết!!!

Mấy Nửa Bước Yêu Vương ánh mắt mỉa mai cười nhạt:

- Nhân loại buồn cười.

Các Nửa Bước Yêu Vương tấn công gắt hơn.

Quận Hiên Dật vô cùng nguy hiểm.

Giờ phút này, hư không cách Quận Hiên Dật hơn ngàn dặm, một bóng người xé rách hư không bay ra. Người đó có mái tóc đen, võ phục màu lam bay trong gió, là Lâm Tiêu từ biển bắc vô tận chi hải xa xôi vượt qua nguyên Đại lục Thương Khung trở về.

Lâm Tiêu xuất hiện giữa hư không lập tức cảm ứng tình hình Quận Hiên Dật, hần biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, thú triều tập kích!

Thần thức của Lâm Tiêu thẩm thấu vào Thương Long Tí.

1095. Chương 1093: Lâm Tiêu Trở Về

Hơn một trăm Nửa Bước Vương giả Lam Du Vân trong Thương Long Tí đang ngồi xếp bằng tu luyện. Biết được Đại lục Thương Khung thảm khốc bốc cháy khát vọng biến mạnh trong lòng bọn họ.

Giọng Lâm Tiêu ầm ầm vang lên:

- Các vị!

Đám người Lam Du Vân bị đánh thức khỏi tu luyện. Trời đất quay cuồng, mắt đám người Lam Du Vân sáng lên. Lâm Tiêu chuyển đám người ra khỏi Thương Long Tí.

Hơn một trăm Nửa Bước Vương giả theo Lam Du Vân dẫn dắt cung kính hành lễ:

- Đại nhân.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng lạnh, biểu tình dữ tợn nói:

- Các vị, nơi này là Quận Hiên Dật, quê hương của ta. Hiện tại quê hương đang gặp thú triều tập kích, các người hiểu nên làm gì đúng không?

Đám người Lam Du Vân lòng lạnh lẽo. Bọn họ ở chung với Lâm Tiêu thời gian dài, lần đầu tiên thấy ánh mắt của hắn đáng sợ như thế.

Đám người Lam Du Vân cao giọng quát:

- Hiếu!

- Xuất phát!

Vù vù vù!

Hơn một trăm người hóa thành luồng sáng bay nhanh hướng Quận Hiên Dật.

Thực lực đám người Lam Du Vân cường đại nên từ xa đã thấy cảnh tượng thảm khốc.

Đằng trước tường thành Quận thành Hiên Dật đông nghẹt võ giả nhân loại và thú triều giằng co. Tiếng giết run trời, máu chảy thành sông, tay chân cụt chắt thành núi khắp nơi.

Ầm ầm ầm!

Các yêu thú cường đại nghiền áp trên chiến trường, móng vuốt to lớn mỗi lần đập xuống là có võ giả bị chấn thành bột phấn, máu thịt tung tóe, vô cùng thê thảm. Nhưng võ giả nhân loại vẫn bất chấp tất cả. Đặc biệt Nửa Bước Vương giả ít người hơn Nửa Bước Yêu Vương nhưng vì chặn lại chúng nó, vô số cường giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ liều mạng như thiêu thân lao đầu vào lửa, chỉ vì ngăn lại bước chân Nửa Bước Yêu Vương, bảo vệ quê hương của mình.

Dù đã biết trước chiến tranh thảm khốc nhưng lại thấy lần nữa làm đám người Lam Du Vân rung động vì hào khí thấy chết không sờn của võ giả Quận Hiên Dật. Đổi lại đảo Mê Thất tuyệt đối sẽ không làm được điều này.

- Giết!!!

- Giết!!!

- Giết!!!

Đám người Lam Du Vân máu nóng sôi trào, mắt đỏ rực, bị lây nhiễm cảm xúc. Tốc độ bay lại tăng vọt, bọn họ gầm rống xông lên, thanh âm như sấm. Như thể chiến thần từ vực ngoại trở về, cố gắng xoay chuyển.

Trên chiến trường bên ngoài Quận Hiên Dật.

Lúc này tình huống vô cùng nguy hiểm, chém giết liên tục khiến đa số người mất khả năng chiến đấu. Đội võ giả Quận Hiên Dật tầng tầng thụt lùi, đã bị ép đến dưới tường thành, không còn đường lùi.

Đại chiến không ngừng làm mọi người kiệt sức, đau khổ chống đỡ.

- Tại sao thú triều còn chưa rút đi?

Võ giả Quận Hiên Dật bị tổn thất rất lớn, bên yêu tộc cũng chết rất nhiều. Trước kia nếu bị tổn thất nhiều yêu tộc đã rút binh chỉnh đốn lại. Nhưng lúc này yêu tộc quyết tâm chỉ muốn đánh chiếm Quận Hiên Dật.

Tuyệt vọng tràn ngập trong lòng võ giả, dân chúng Quận Hiên Dật.

Lúc này . . .

- Giết!!!

- Giết!!!

- Giết!!!

Vang tiếng nổ đécc tai như sấm sét từ chân trời phương xa, rúng động hồn người. Tiếng gầm như sấm, như thủy triều, hóa thành sóng thần vô biên từ chân trời lao nhanh đến, kèm theo uy thế hủy diệt tất cả, không thể ngăn cản.

Mọi người bị rung động. Đám người Lâm Hiên bị thương nặng đứng trên bầu trời nhìn sang.

Các dũng sĩ Quận Hiên Dật anh dũng chiến đấu, máu me be bét trên chiến trường nghiêng đầu nhìn sang.

Trong quận thành, các dân chúng vô tội ngược nhìn.

Chân trời phương xa xuất hiện hơn một trăm điểm đen, chớp mắt các điểm đen dần rõ ràng hơn. Đó là cường giả nhân loại, bọn họ đạp gió cưỡi mây bay tới.

- Giết!!!

Lam Du Vân nắm giữ lực lượng đạo văn không gian bay trước nhất đội, chưa đến chiến trường nàng đã vội vàng vỗ một chưởng vào thú triều.

Một chưởng ẩn to trăm trượng hiện ra trong không trung, chưởng ẩn dao động lực lượng không gian rực rỡ. Chưởng ẩn như vượt khoảng cách thời không đánh mạnh vào thú triều.

Ầm ầm ầm!

Đất lún xuống. Mấy cửu tinh yêu thú cường đại bị chưởng vỗ nát thành bãi máu loãng. Sóng xung kích đáng sợ lấy chưởng ẩn làm trung tâm nhanh chóng khếch tán, nơi xung lực đi qua tất cả yêu thú đều nổ tung. Vỗ giả nhân loại kia bình yên vô sự trong lực lượng không gian hùng hồn kia.

- Giết!!!

- Giết!!!

- Giết!!!

Vô số tiếng gầm như sấm vang lên. Các cường giả đến, nữ nhân áo lam đi đằng trước nhất trong bao cặp mắt vô giả Quận Hiên Dật ngơ ngác nhìn. Trong phút chốc công kích khủng bố như mưa sao băng trong trời đêm điên cuồng trút xuống thú triều.

Chỉ va chạm một cái, có ngàn vạn yêu thú cường đại chết. Trong đó có nhiều yêu thú cửu tinh đỉnh phong đáng sợ, chúng nó yếu ớt không chịu nổi một kích trước đòn công kích của những cường giả bí ẩn này. Tất cả nổ tung thành giọt máu.

- Nửa Bước Vương giả, là Nửa Bước Vương giả!

- Trời ơi, nhiều Nửa Bước Vương giả quá!

- Cứu viện đến rồi!

Người khác không rõ ràng nhưng đám Nửa Bước Vương giả Lâm Hiên, Đông Phương Nguyệt Linh, Giang Trần thì cảm nhận rõ rệt những cường giả bí ẩn đột nhiên đến này đều là đẳng cấp Nửa Bước Vương giả. Đặc biệt mấy người dẫn đầu, bọn họ mạnh đến mức làm người ta giật mình.

So sánh đám người Lâm Hiên hân hoan, rung động thì mười một Nửa Bước Yêu Vương khủng hoảng.

- Chết tiệt, ở đâu ra nhiều cường giả nhân loại quá vậy?

Có qua nhiều cường giả nhân loại tiến đến, nhiều hơn chúng nó gấp chục lần, làm sao đánh?

Tiếng rống to vang vọng thiên địa:

- Rút lui!

- Lui!

Mười một Nửa Bước Yêu Vương dẫn đầu thú triều không quan tâm đám yêu thú bên dưới, chúng nó xoay người chạy ngay. Đối phương đông người như thế ở lại không phải chiến đấu mà tự sát.

Đám người Lâm Hiên sao có thể cho Nửa Bước Yêu Vương trốn mất? Bọn họ chưa ra tay thì một đám cường giả bí ẩn đã chạy đến, công kích mười một con Nửa Bước Yêu Vương.

Một Nửa Bước Yêu Vương bị Lam Du Vân theo dõi.

- Chết đi!

Từ sau khi đi ra đảo Mê Thất Lam Du Vân luôn ở trong Thương Long Tí của Lâm Tiêu, gặp Bạo Liệt Vương đánh lên giết, xem Đại lục Thương Khung thảm liệt, nằng sớm ôm cục tức giờ hoàn toàn giải phóng cảm xúc đó.

Ầm ầm ầm!

Bốn lực lượng đạo văn không gian mạnh mẽ bùng nổ. Một bàn tay khổng lồ hiện ra trong không trung chộp Nửa Bước Yêu Vương kia trong tay. Bàn tay to từ từ khép lại, lực lượng không gian đáng sợ khép kín.

Bùm!

Nửa Bước Yêu Vương bị Lam Du Vân bóp nát, cơ thể khổng lồ nổ tung, máu phun tung tóe như trời đổ mưa máu.

Góc bên kia, mười Nửa Bước Yêu Vương khác cũng không chịu nổi. Đám người Trần bản vừa ra khỏi Thương Long Tí như con sói, bầy sói đói, chớp mắt bọn họ công kích mười Nửa Bước Yêu Vương dồn dập.

Hơn một trăm Nửa Bước Vương giả, bao gồm Nửa Bước Vương giả cường đại như Trần Bản nắm giữ hai, ba lực lượng đạo văn không gian. Mười một Nửa Bước Yêu Vương không chống đỡ được một giây, chúng nó gào thảm nổ tung thành mưa máu, không chừa mẩu xương.

- Giết giết giết!

Giết mười một Nửa Bước Yêu Vương xong đám người Trần Bản mắt sáng rực nhìn bầy yêu thú bên dưới. Tiếng gào rống thê lương không ngừng vang lên, trận đồ sát diễn ra.

- Giết!!!

Một ánh đao xẹt qua bầy thú, có trăm con yêu thú nổ tung.

- Chết đi!

Một bàn tay đè xuống, một đồng yêu thú bị đè thành thịt nát, máu loãng.

1096. Chương 1094: Yêu Vương Đối Chọi

Trong phút chốc trên chiến trường toàn là đồ sát thảm khốc, từng mảng yêu thú gục ngã. Yêu thú phía cuối thú triều nhanh chóng rút lui, tuôn hướng Sơn mạch Liên Vân.

Một nén nhang, chỉ một nén nhang sau trừu yêu thú chạy trốn ra trong tầm mắt võ giả Quận Hiên Dật không còn yêu thú nào lành lặn. Khắp nơi là xác yêu thú la liệt, vô cùng thê thảm.

- Chúng ta . . . Được cứu rồi!

- Bảo vệ . . . Quận Hiên Dật!

Võ giả, dân chúng Quận Hiên Dật ngơ ngác nhìn bầu trời, thể xác và tinh thần mỗi một dâng lên khắp người, nhưng bọn họ vô cùng kích động, cảm kích.

Hơn một trăm cường giả đứng trên bầu trời, như các chiến thần. Là gã mang đến hy vọng cho Quận Hiên Dật, bọn họ cứu Quận Hiên Dật khỏi thú triều.

Mấy người Đông Phương Hiên Viên đến trước mặt đám cường giả bí ẩn, tràn ngập cảm kích cung kính nói:

- Các vị đại nhân, tại hạ là Quận vương Đông Phương Hiên Viên của Quận Hiên Dật, cảm tạ các vị ra tay giúp đỡ. Không biết các vị do cường giả nào của đế quốc dẫn đầu?

Dù đã thấy anh tư đáng sợ của hơn một trăm người nhưng khi đến gần, đám người Đông Phương Hiên Viên vẫn bị khí thế từ nhóm Lam Du Vân chấn nhiếp. Khí thế Nửa Bước Vương giả hùng hồn như từng dòng sông nối nhau trong không trung, hình thành sông lớn khí thế bàng bạc.

Dân chúng Quận Hiên Dật ở bên dưới lấy lại tinh thần từ thú triều, lòng rung động.

- Trời, nhiều Nửa Bước Vương giả như thế, không lẽ Đế quốc Võ Linh phái toàn bộ Nửa Bước Vương giả đến đây?

- Đại ca làm gì?

Lâm Hiên nhìn Lâm Tiêu, nghiêm túc nói:

- Nhị đệ, đại ca đã suy nghĩ kỹ. Thiên Mãn Vương từng nói Thái Thần Tháp là thánh khí của yêu tộc, khó phát huy tác dụng trong tay ta.

- Với thực lực hiện tại của ta khó bảo đảm Thái Thần Tháp không bị lực lượng trong Sơn mạch Liên Vân phát hiện, khi đó chẳng những bản thân bị nguy hiểm mà liên lụy cả nhị đệ, phụ mẫu, tam muội, Quận Hiên Dật. Nhị đệ là Vương giả Sinh Tử cảnh, chỉ cần linh hồn tế luyện sẽ giấu Thái Thần Tháp kín hơn. Đây là thứ nhất.

- Thứ hai, khi nhị đệ trở về không hiểu sao ta cảm giác khí tức trên người nhị đệ hấp dẫn Thái Thần Tháp rất nhiều. Ta có nghe nói thuyết bấu vật chọn chủ nhân, không chừng Thái Thần Tháp thích hợp với nhị đệ hơn.

- Hiện nay đại lục náo động, yêu tộc hoành hành, thậm chí Đế quốc Vô Linh cũng nghi ngờ chúng ta. Nhị đệ là Vương giả Sinh Tử cảnh duy nhất trong nhà, chỉ khi nhị đệ càng mạnh mới bảo vệ phụ mẫu, tam muội tốt hơn. Nhị đệ hiểu ý ta không?

- Nên xin nhị đệ đừng từ chối. Ta đã xóa bỏ ý niệm tinh thần trong Thái Thần Tháp, nhị đệ chỉ cần tế luyện là sẽ nắm giữ được nó. Nhị đệ phải sống sót, phải càng mạnh hơn nữa!

Mắt Lâm Hiên sáng rực:

- Hứa với đại ca đi!

Đối mặt ánh mắt trịnh trọng của đại ca Lâm Hiên, Lâm Tiêu hé môi nhưng cuối cùng nhẹ gật đầu.

- Đại ca yên tâm.

Sau khi biết Khôi Đấu lão tổ đang tìm Thái Thần Tháp, Lâm Tiêu không muốn Thái Thần Tháp ở trong tay đại ca Lâm Hiên. Thực lực của Khôi Đấu lão tổ siêu đáng sợ, nghe đại ca Lâm Hiên nói thì cũng sắp bị lộ.

1100. Chương 1098: Yêu Tộc Lui Binh

Bọn họ là huynh đệ, tâm ý tương thông, đều hiểu suy nghĩ của đối phương.

Lâm Tiêu ngẫm nghĩ, lấy không gian giới chỉ ra.

- Đại ca giao Thái Thần Tháp cho ta sẽ ảnh hưởng thực lực của đại ca. Chỗ ta có một món vũ khí, vốn định chờ khi đại ca đột phá Sinh Tử cảnh mới đưa, nhưng bây giờ ta đưa trước vậy. Có bấu vật này nhất định sẽ giúp thực lực của đại ca tiến bộ.

- Chờ ta đột phá Sinh Tử cảnh mới đưa?

Lâm Hiên nhận lấy không gian giới chỉ, tinh thần lực thẩm thấu vào.

Lâm Hiên rung mình:

- Đây là . . .

Trong không gian giới chỉ có một thanh chiến phủ toát ra dao động hùng hồn, là binh khí Vương giả Toái Thiên Phủ, còn có một quyển bí tịch, là Tu Di phủ pháp Thiên cấp cao giai.

Lâm Tiêu là đạo khách, có Long Vãn đao thì hẳn không cần dùng Toái Thiên Phủ. Cùng một chiêu, cùng là binh khí Vương giả nhưng sử dụng Long Vãn đao ra chiêu mạnh hơn Toái Thiên Phủ gấp đôi. Toái Thiên Phủ nằm trong tay Lâm Tiêu không phát huy ra tác dụng gì chẳng bằng tặng cho đại ca Lâm Hiên, phong cách chiến đấu của Lâm Hiên bá đạo cuồng ngạo, Toái Thiên Phủ là vũ khí vô cùng thích hợp.

Lâm Hiên nhìn Lâm Tiêu:

- Vậy đại ca từ chối thì kỳ cục rồi.

Lâm Hiên kích động nhận Toái Thiên Phủ, lòng vô cùng hưng phấn.

Đêm khuya, sâu trong núi hoang cách Quận thành Hiên Dật vạn dặm. Lâm Tiêu ngồi xếp bằng, mắt lóe tia sáng.

Vù vù vù!

Ngọn lửa vô hình bùng cháy trong người Lâm Tiêu, tầng tầng bao vây hẳn.

- Có tam muội chân hỏa, tin tưởng khí tức Thái Thần Tháp sẽ bị che giấu nhiều.

Thái Thần Tháp là thánh khí của yêu tộc, rất có thể Khôi Đẩu lão tổ đang tìm kiếm nó khắp nơi. Đối diện đại năng yêu tộc đáng sợ đó, Lâm Tiêu không dám lơ là chút nào. Lâm Tiêu sử dụng tam muội chân hỏa tầng tầng bao vây bên trong núi hoang, sau đó thả Thái Thần Tháp ra.

Tháp nhỏ bằng đá cổ xưa lơ lửng trong không trung, thoát trông không có gì đặc biệt, khí tức không quá mãnh liệt. Nếu Thái Thần Tháp lưu lạc ở bên ngoài sẽ không ai đoán được đây là thánh khí siêu mạnh của yêu tộc.

Lâm Tiêu ngưng tụ tinh thần lực lại thử tế luyện Thái Thần Tháp. Tinh thần lực đỉnh cửu phẩm trong đầu Lâm Tiêu như thủy triều tuôn ồ ạt vào Thái Thần Tháp.

Chỉ năm phút Lâm Tiêu đã để lại ấn ký tinh thần của mình trong Thái Thần Tháp.

Nhưng chưa đủ, bảo vật từ đẳng cấp vương phẩm trở lên trừ ấn ký tinh thần ra cần để lại dấu ấn linh hồn mới hoàn toàn khống chế nó. Lâm Tiêu thi triển lực lượng linh hồn.

Linh hồn Lâm Tiêu nhanh chóng hòa vào Thái Thần Tháp.

Ong ong ong!

Linh hồn Lâm Tiêu mới vào Thái Thần Tháp thì cảm giác quen thuộc truyền ra, Thái Thần Tháp bằng đá chợt tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng vô cùng đáng sợ.

Lâm Tiêu hết hồn:

- Có chuyện gì?

Thái Thần Tháp điên cuồng hấp thu lực lượng linh hồn của Lâm Tiêu, lực hút đáng sợ khiến hắn tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật cũng khó rút ra. Lâm Tiêu kinh khủng nhìn lực lượng linh hồn không ngừng rót vào Thái Thần Tháp.

Trong Thái Thần Tháp toát ra lực lượng kỳ lạ xuyên qua linh hồn Lâm Tiêu nối với Toản Địa Giáp phân thân đang lột xác trong Hóa Huyết Trì.

Trong Hóa Huyết Trì, ánh sáng vàng chói lòa, sóng nước cuộn cuộn, các tầng lực lượng ồ ạt chui vào kén vàng chứa Toản Địa Giáp phân thân. Trên kén vàng mơ hồ hiện ra khí trong suốt không màu.

Vù vù vù!

Dao động không gian xẹt qua, Khôi Đẩu lão tổ đến bên Hóa Huyết Trì.

Khôi Đẩu lão tổ nhìn kén vàng bên dưới, biến sắc mặt nói:

- Chuyện gì xảy ra? Sao ta cảm giác khí tức thánh khí tộc ta từ người tiểu tử này? Chẳng lẽ Hóa Huyết Trì kích hoạt một phần lực lượng khác giấu trong cơ thể hắn? Thật lạ lùng.

Khôi Đẩu lão tổ có mạnh mấy cũng không thể đoán ra bản tôn Lâm Tiêu đang luyện hóa Thái Thần Tháp tạo thành kết quả này.

Trong lòng núi hoang, linh hồn trong đầu Lâm Tiêu biến mất một phần ba mới để lại ấn ký linh hồn trong Thái Thần Tháp.

- Thái Thần Tháp này quá đáng sợ, tiêu hao một phần ba lực lượng linh hồn của ta, không uổng là thánh khí. Khắc ấn ký vào binh khí Vương giả như Toái Thiên Phủ chỉ tiêu hao gần một phần trăm so với Thái Thần Tháp.

Tháp nhỏ bằng đá cổ xưa xoay tròn, hóa thành tháp nhỏ xíu cao ba tấc rơi vào tay Lâm Tiêu, cảm giác quen như cánh tay nối dài.

Tuy tháp nhỏ xíu nhưng Lâm Tiêu cảm giác sâu trong Thái Thần Tháp chứa lực lượng cực kỳ khủng bố. Lực lượng này ngủ đông sâu bên trong, khi nào nó bùng nổ hình thành uy lực tuyệt đối kinh thiên động địa, hiện tại Lâm Tiêu không đủ sức nắm giữ nó.

Lâm Tiêu cất Thái Thần Tháp, tam muội chân hỏa, hần bước vào hư không, biến mất.

Trong sơn cốc sâu nhất Sơn mạch Liên Vân, Thiết Thứ Vương pháp phòng lo sợ quỳ rạp dưới đất. Bên trên Thiết Thứ Vương là ba cung chủ Yêu Vương cung lạnh lùng nhìn nó, ánh mắt tức giận.

Thiết Thứ Vương kinh hoàng gai thối, người run cầm cập:

- Ba vị đại nhân, vào phút chốc mảnh treo chuông đối phương đột phá có gần trăm Nửa Bước Vương giả đến cứu viện, thuộc hạ thống lĩnh đội ngũ lập tức tan vỡ, chỉ còn gần một phần mười còn sống. Thuộc hạ vốn muốn ra tay giết hết Nửa Bước Vương giả nhưng không ngờ đối phương có một Vương giả Sinh Tử cảnh. Vì hiệp nghị nhân tộc và yêu tộc nên thuộc hạ không dám tùy tiện tấn công nên mới rút về.

Một cung chủ sắc mặt khó xem nói:

- Hừ! Đồ phế vật!

Cung chủ phát tay hất văng Thiết Thứ Vương ra, lực lượng cường đại làm cơ thể nó nứt rạn li ti, chảy máu ròng ròng.

Thiết Thứ Vương không dám chống cự:

- Cung chủ tha mạng, cung chủ tha mạng!

- Cút đi, sau này tính sổ với người sau.

Thiết Thứ Vương chật vật đi ra.

Cung chủ khá nhú mày nói:

- Hơn một trăm Nửa Bước Vương giả, Quận Hiên Dật lấy đâu ra thế lực lớn vậy? Hơn nữa nhiều Nửa Bước Vương giả như thế hầu như là hơn một nửa Nửa Bước Vương giả toàn bộ Đế quốc Võ Linh. Chẳng lẽ Đế quốc Võ Linh không sợ chúng ta phá hỏng hiệp nghị, trực tiếp giết nhiều thiên tài bên họ sao?

- Báo cáo cho lão tổ biết đi, để lão tổ quyết định.

Trước núi đen, ba Yêu Vương cung kính đứng trước mặt Khôi Đẩu lão tổ.

- Nếu vậy thì tạm bỏ qua Quận Hiên Dật, chúng ta tạm thời chưa chuẩn bị xé bỏ hiệp nghị. Các người lập tức tăng mạnh binh lực với mấy đại quận khác của Đế quốc Võ Linh. Không chiếm Quận Hiên Dật được thì chuyển sang quận khác, phải buộc Đế quốc Võ Linh thỏa hiệp.

- Tuân lệnh lão tổ!

Ba Yêu Vương lui ra ngoài.

Khôi Đẩu lão tổ ngồi trên ghế đá màu đen, nhỏ giọng nói:

- Kỳ lạ, sao ta đột nhiên không cảm ứng được Thái Thần Tháp tồn tại nữa? Chẳng lẽ bị Yêu Vương nào trộm đi tế luyện? Ta luôn tìm kiếm trong thế giới nhân tộc có lẽ là sai lầm. Thái Thần Tháp là thánh khí của mạch ta, Vương giả nhân loại dù có luyện hóa nó cũng không thể hoàn toàn che giấu khí tức. Chỉ có Vương giả yêu tộc ta mới có năng lực này.

Trong Quận Hiên Dật, những ngày tháng tiếp theo, Lâm Tiêu mất đi một phần ba linh hồn đang khắc khổ tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật để hồi phục. Lâm Tiêu mất ba tháng mới bổ sung lại lực lượng linh

hồn bị tiêu hao.

1101. Chương 1099: Không Gian Áo Nghĩa Đan (1)

Trải qua tiêu hao và bổ sung, độ mạnh lực lượng linh hồn của Lâm Tiêu tăng mạnh lớn. Tinh thần lực của Lâm Tiêu từ đỉnh cửu phẩm đột phá đến vương phẩm, hẳn hoàn toàn không ngờ điều này.

Tinh thần lực đột phá, Lâm Tiêu có thể sáng tạo tâm hỏa không thua gì thiên hỏa, các mặt thực lực tăng vọt.

So với Quận Hiên Dật bình yên thì mấy quận khác của Đế quốc Võ Linh gặp yêu tộc tấn công mãnh liệt chưa từng có. Thoảng chốc các quận bùng nổ đại chiến khốc liệt. Tháng thứ ba từ khi Khôi Đấu lão tổ ra lệnh, Quận Võ Uy bị công chiếm. Nhiều dân chúng mất quê hương không có chỗ về, di chuyển đến quận khác, dọc đường đi thương vong nặng nề, mười phần không còn lại một.

Quận Võ Uy bị đánh chiếm khiến toàn Đế quốc Võ Linh kinh sợ. Yêu tộc vẫn tấn công điên cuồng, xu hướng không đánh chiếm tất cả quận của đế quốc thì không bỏ qua.

Cuối cùng hoàng thất Đế quốc Võ Linh lên đàm phán với yêu tộc, trả giá một trăm khối sinh mệnh chi tinh, yêu tộc Sơn mạch Liên Vân bắt đầu lui binh.

Trên bầu trời Sơn mạch Liên Vân, Lâm Tiêu nhìn đám yêu thú rầm rộ chạy vào sâu trong sơn cốc, thở phào nhẹ nhõm:

- Xem ra yêu tộc thật sự lui binh.

Mấy tháng nay Lâm Tiêu luôn lo lắng yêu tộc bất chấp tất cả phái Yêu Vương tấn công Quận Hiên Dật, may mắn điều hấn lo lắng không xảy ra.

Mắt Lâm Tiêu bắn ra tia sáng lạnh:

- Bây giờ là lúc đặt mục tiêu vào La Sơn tông.

Lâm Tiêu nhìn hướng La Sơn tông, ánh mắt lạnh băng ngàn năm.

Thú triều kết thúc, Lâm Tiêu rút cuộc có thời gian đi làm chuyện của mình. Nhưng trước đó Lâm Tiêu cần làm một số chuẩn bị.

La Sơn tông là hoàng thất đế quốc La Sơn hơn hai ngàn năm trước, một trong mấy thế lực cao cấp nhất Đế quốc Võ Linh, La Sơn tông mạnh mẽ hơn tông môn bình thường nhiều. Dù Lâm Tiêu có thực lực đáng sợ tương đương Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng nhưng tùy tiện đi La Sơn tông sẽ chịu nguy hiểm.

Trong lòng Lâm Tiêu đã sớm có kế hoạch.

- Đã tới lúc luyện hóa đạo văn không gian của nhóm Bạo Liệt Vương.

Lâm Tiêu giết ba người Bạo Liệt Vương, hẳn có được ba mươi hai đạo văn không gian. Khi Lâm Tiêu hấp thu hết những đạo văn không gian này, thực lực của hấn sẽ lên đến trình độ cực kỳ khủng bố. Trước kia Lâm Tiêu không hấp thu mớ đạo văn không gian này vì hấn chỉ mới đột phá Sinh Tử cảnh không lâu, tùy tiện hấp thu đạo văn không gian sẽ ảnh hưởng hấn tiến bộ thực lực về sau, nhưng bây giờ thời cơ đã chín muồi.

Lâm Tiêu thò tay vào Thương Long Tí, một cây đạo văn không gian thô to xuất hiện trong tay Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Trong đạo văn không gian hoàn chỉnh chứa áo nghĩa không gian cường đại như sợi xích trắng vụn vụn trong không trung. Hư không bên mép đạo văn không gian tan vỡ, thể hiện ra lực lượng cường đại. Tinh thần lực của Lâm Tiêu lặng lẽ thẩm thấu vào đạo văn không gian, ẩn nó vào người mình.

Răng rắc!

Cơ thể Lâm Tiêu nứt rạn li ti, đạo văn không gian tàn phá thân thể hắn, không thể dung hợp với đạo văn không gian của hắn. Cướp đạo văn không gian của người ta, cái kiểu ăn cướp này làm trái thiên lý. Bạo Liệt Vương làm được bởi vì gã tu luyện công pháp tà ác, Lâm Tiêu thì khác.

Lâm Tiêu rống to:

- Luyện hóa!

Tinh thần lực vương phẩm của Lâm Tiêu nhanh chóng khuếch tán cứng rắn nhét đạo văn không gian vào Bát Quái Lô trong đầu hắn. Bên dưới, tam muội chân hỏa cường đại liếm đáy Bát Quái Lô, luyện hóa đạo văn không gian như luyện đan.

Ong ong ong!

Bị Bát Quái Lô luyện hóa, đạo văn không gian hoàn chỉnh bỗng chốc tán loạn, phân giải thành các tia lực lượng không gian, tạp chất bị loại bỏ, tinh hoa dung nhập vào cơ thể Lâm Tiêu. Đạo văn không gian thứ sáu dần hình thành trong thân thể Lâm Tiêu.

Nhưng mỗi khi Lâm Tiêu hoàn toàn luyện hóa đạo văn không gian này thì đạo văn không gian thứ sáu chỉ mới hình thành một phần ba.

- Tuy mỗi đạo văn không gian đều hoàn chỉnh nhưng muốn luyện hóa thì khó tránh khỏi một phần lực lượng biến mất.

Lâm Tiêu đã hiểu tại sao Bạo Liệt Vương từng giết chín Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng nhưng đạo văn không gian của gã mới có mười bảy cái.

- Xem ra muốn hình thành một đạo văn không gian rất khó khăn, luyện hóa tiếp.

Lâm Tiêu lập tức moi ra đạo văn không gian thứ hai trong Thương Long Tí, lần nữa rót vào cơ thể mình.

Tiếp theo là đạo văn không gian thứ ba.

Khi đạo văn không gian thứ ba bị hấp thu hoàn toàn, đạo văn không gian thứ sáu rốt cuộc hình thành trong cơ thể Lâm Tiêu. Khí thể cường đại phát ra từ người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không dừng tay.

Tiếp tục.

Cái thứ bốn.

Cái thứ năm.

Cái thứ sáu.

Cái thứ bảy.

Lâm Tiêu luôn luyện hóa đến đạo văn không gian thứ bảy thì đạo văn không gian thứ bảy cũng hình thành trong cơ thể hắn.

Lâm Tiêu nghiêng rằng:

- Vẫn chưa đủ!

Lâm Tiêu lần nữa luyện hóa năm đạo văn không gian.

Ầm ầm ầm!

Trong cơ thể Lâm Tiêu hình thành đạo văn không gian thứ tám, giây phút đó hư không quanh thân hắn tan vỡ. Lực lượng không gian không thể chịu đựng làm Lâm Tiêu biến sắc mặt.

- Vậy cũng đủ rồi.

Dù đạo văn không gian đã qua Bát Quái Lô luyện hóa nhưng vì chúng nó không phải do Lâm Tiêu tu luyện, cảm ngộ ra nên hẳn không nắm chắc lực lượng này đến trình độ tinh diệu.

- Không thể luyện hóa tiếp nữa. Ba đạo văn không gian là cực hạn hiện tại ta có thể chịu đựng, muốn tiếp tục phải chờ khi ta đến Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng mới được.

Lâm Tiêu biết rõ trạng thái của mình. Tu luyện như xây cao ốc, đạo văn không gian là cái nền. Thực lực Lâm Tiêu hiện tại hình thành ba đạo văn không gian đã là cực hạn, nếu hẳn tiếp tục luyện hóa không gian đạo văn thì vẫn sẽ hình thành đạo văn không gian thứ bốn, thậm chí thứ năm, cho hẳn trực tiếp bước vào Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng. Nhưng kết quả này làm cảm ngộ ảo nghĩa không gian của Lâm Tiêu không vững chắc, hẳn sẽ bước vào Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng được nhưng không có khả năng trở thành Thần Vọng cảnh tôn giả.

- Còn lại hai mươi đạo văn không gian, tinh thần lực vương giai hiện tại của ta có thể thử luyện chế vương phẩm đan dược cho nhóm Lam Du Vân cũng đột phá Sinh Tử cảnh. Tiếc rằng ta không có phương thuốc đó.

Đám người Lam Du Vân là Nửa Bước Vương giả, độ mạnh cơ thể không sánh bằng Lâm Tiêu, không thể trực tiếp hấp thu đạo văn không gian đã qua tế luyện mà cần luyện chế đạo văn không gian thành vương phẩm đan dược để hấp thu.

Ngày xưa khi Lâm Tiêu ở trong Sinh Tử Quỳnh Lâu đã có thể luyện chế Vương Thể đan vương phẩm, nay tinh thần lực sau khi đột phá, hẳn tự tin chắc chắn luyện chế ra vương phẩm đan dược. Nhưng luyện chế đan dược chẳng những cần năng lực cường đại cũng cần phương thuốc. Lâm Tiêu tạm thời không có phương thuốc luyện chế đan dược không gian.

Ong ong ong!

Trong khi Lâm Tiêu suy nghĩ thì Bát Quái Lô đột nhiên toát ra tia sáng mờ lung, một phương thuốc hiện ra trong đầu hắn.

Lâm Tiêu ngây người. Phương thuốc này là Không Gian Áo Nghĩa Đan vương phẩm.

- Đạo văn không gian, vương phẩm dung tuyết thảo, cửu giai thiên tinh tử, khuê luyện đằng . . .

1102. Chương 1100: Không Gian Áo Nghĩa Đan (2)

Các loại linh dược hiện ra trong đầu Lâm Tiêu, quá trình luyện chế cũng in rõ ràng trong não hắn. Khiến Lâm Tiêu giật mình hơn là những linh dược cần cho phương thuốc này hiện tại hắn có đầy đủ.

Lúc trong Sinh Tử Quỳnh Lâu Lâm Tiêu được nhiều linh dược vương phẩm, cửu giai. Lúc giết đám người Bách Lý Huyền, Lăng Thiên Hậu, Triệu Vô Cực, Hứa Mạn thì Lâm Tiêu kiếm được nhiều báu vật, linh dược trên người bọn họ. Quan trọng nhất là đám người Bạo Liệt Vương. Bạo Liệt Vương là Vương giả nắm giữ Thiên Thủy liên minh hải ngoại hơn hai trăm năm, số lượng linh dược rất khổng lồ, khiến Lâm Tiêu có được một đồng linh dược.

Đúng lúc Lâm Tiêu có đầy đủ linh dược cần thiết để luyện chế Không Gian Áo Nghĩa Đan.

Không hiểu sao trong đầu Lâm Tiêu nổi lên một suy nghĩ kỳ lạ:

- Trên đời có muôn vàn loại linh dược, dù ta có khá nhiều linh dược nhưng chưa chắc sẽ trùng hợp có đủ linh dược luyện chế Không Gian Áo Nghĩa Đan. Hay Bát Quái Lô biết chủng loại linh dược trong người ta nên mới cho phương thuốc này?

Sau đó Lâm Tiêu bật cười, cảm nín trước ý nghĩ của mình.

Đã có phương thuốc, linh dược thì bắt tay luyện chế Không Gian Áo Nghĩa Đan ngay.

Vù vù vù!

Bát Quái Lô xoay nhanh, Lâm Tiêu điều khiển tam muội chân hỏa nhẹ nhàng đốt Bát Quái Lô, lần lượt bỏ tài liệu vào theo quá trình luyện chế của phương thuốc.

Ban đầu lòng Lâm Tiêu thấp thỏm lo sợ, dù gì đây là lần đầu tiên hắn luyện chế vương phẩm đan dược. Trong quá trình luyện chế vương phẩm đan dược phải khống chế được tính đến trình độ hoàn mỹ, một chút sai sót gì sẽ khiến dược vật phản ứng dây chuyền, dẫn đến luyện chế thất bại.

Nhưng Lâm Tiêu chợt thấy lạ là lúc hắn luyện chế có cảm giác vô cùng quen thuộc tràn ngập trong lòng, như thể hắn đã luyện chế như thế này ngàn vạn lần. Cảm giác quen tay hay làm, nhắm mắt lại vẫn dễ dàng luyện chế ra.

- Sao có thể như vậy?

Người khác không biết nhưng Lâm Tiêu rất rõ ràng trừ lần luyện chế Vương Thể đan trong Sinh Tử Quỳnh Lâu ra đây là lần đầu tiên hắn luyện chế vương phẩm đan dược, nhưng cảm giác kỳ lạ này rất quen thuộc.

Lâm Tiêu miễn cưỡng gác lại thắc mắc, tập trung vào luyện chế đan dược.

Lâm Tiêu điều khiển các loại linh dược nhanh chóng bỏ vào Bát Quái Lô, tam muội chân hỏa luyện chế. Một đồng linh dược nhanh chóng nổ tung, hình thành nguyên tố linh dược tinh túy nhất. Một đồng nguyên tố linh dược trong đan lô nhanh chóng dung hợp lại, cuối cùng hình thành nước thuốc đặc biệt. Nước thuốc rất dịu dàng lắng lơ dưới đáy Bát Quái Lô, tỏa mùi thơm thoang thoảng.

Ầm!

Sau khi nước thuốc hình thành, Lâm Tiêu lấy ngay một đạo văn không gian ra khỏi Thương Long Tí, nhanh như tia chớp bỏ vào Bát Quái Lô.

Xẹt xẹt xẹt!

Đạo văn không gian mới vào Bát Quái Lô liền bị nước thuốc bao bọc. Đạo văn không gian vô cùng hoàn chỉnh chợt như tuyết trắng bị ánh nắng chiếu nhanh chóng hòa tan. Đạo văn không gian ẩn chứa trong đó hoàn toàn dung nhập vào nước thuốc.

Một đạo văn không gian hoàn toàn hòa tan, chỉ tiêu hao một phần ba nước thuốc.

Ầm ầm ầm!

Ngay sau đó từng đợt đạo văn không gian không ngừng bị Lâm Tiêu ném vào, bị nước thuốc phân giải. Cuối cùng có ba đạo văn không gian bị luyện hóa trong nước thuốc, màu nước xanh biếc nhuốm tầng ánh vàng mỏng manh.

Trong Bát Quái Lô tam muội chân hỏa rực cháy dữ dội hơn. Lâm Tiêu cẩn thận khống chế độ lửa, từng chút một luyện chế. Lâm Tiêu không ngừng loại bỏ tạp chất trong nước thuốc, hoàn mỹ dung nhập áo nghĩa không gian vào nước thuốc.

Nửa canh giờ sau.

Nước thuốc trong Bát Quái Lô dần đông lại hình thành một viên đan dược tròn xoe.

Khi đan dược hình thành.

Ầm ầm ầm!

Khí thể ngút trời từ Bát Quái Lô bắn vọt lên cao, ở trên không trung từng đợt nguyên khí thiên địa đậm đặc hình thành vòng xoáy to lớn. Thật nhiều nguyên khí thiên địa như nước lũ vỡ đê điên cuồng ủa vào Bát Quái Lô, hình thành cảnh tượng khiến người rung động mà xinh đẹp.

Lâm Tiêu lẩm bẩm:

- Dự tượng ra, đan dược thành.

Ngay khi dị tượng hình thành, mùi thơm ngát toát ra từ Bát Quái Lô. Lâm Tiêu chỉ hít một hơi đã thấy toàn thân vô cùng thoải mái.

Lâm Tiêu mở đan lô, một viên đan được tròn xoe vàng nhạt nằm ở đáy Bát Quái Lô toát ra dao động không gian đậm đặc, tùy thời phá không rời đi.

Một lần thành công.

Lâm Tiêu không ngờ hẳn chỉ luyện chế một lần đã thành công luyện ra viên vương phẩm đan được đầu tiên. Cả quá trình vô cùng nhẹ nhàng, không chút sai sót.

Lâm Tiêu làm y như vậy, luyện chế hai mươi hai đạo văn không gian trong hai mươi không gian thành Không Gian Áo Nghĩa Đan vương phẩm.

Trong đó ba viên Không Gian Áo Nghĩa Đan chứa ba đạo văn không gian hoàn chỉnh, hai viên khác thì có năm đạo văn không gian, một viên có một đạo văn không gian.

Năm viên Không Gian Áo Nghĩa Đan hao phí mười lăm đạo văn không gian của Lâm Tiêu.

Năm viên Không Gian Áo Nghĩa Đan luyện xong, Lâm Tiêu dùng hết sạch vương phẩm dung tuyết thảo.

Tiếp theo Lâm Tiêu sử dụng hai khối trong mấy khối không gian chi tinh còn sót lại luyện chế ra hai viên Vương Thể đan. Đây là Lâm Tiêu đưa cho tam muội Lâm Nhu, Đông Phương Nguyệt Minh dùng để đột phá Nửa Bước Vương giả.

lúc luyện chế Vương Thể đan nửa bước vương đan Lâm Tiêu không còn cảm giác quen nay nữa, lần đầu tiên luyện chế suýt thất bại. Nếu không nhờ lực lượng linh hồn cường đại cứu kịp lúc e rằng đã uống phí một khối không gian chi tinh.

- Kỳ lạ. Không Gian Áo Nghĩa Đan là vương phẩm đan được, trước kia ta chưa từng luyện chế nhưng hành động quen tay. Vương Thể đan chỉ là nửa bước vương đan, ta từng vượt xa bình thường luyện chế luyện chế nó, chẳng lẽ cái này liên quan đến Bát Quái Lô truyền Không Gian Áo Nghĩa Đan vào đầu ta?

Lâm Tiêu rất thông minh, hẳn hiểu ngay ngọn nguồn vụ việc. Lâm Tiêu có thể nhẹ nhàng luyện chế Không Gian Áo Nghĩa Đan rất có thể là vì Bát Quái Lô truyền phương thuốc cho hắn, cũng đưa cả kinh nghiệm luyện chế vào não hắn, nên Lâm Tiêu không cần thử vẫn quen thuộc cách luyện chế.

- Bát Quái Lô ơi là Bát Quái Lô, không biết ngươi có lai lịch gì nữa.

Dù đã đột phá Sinh Tử cảnh nhưng Lâm Tiêu vẫn cảm thấy Bát Quái Lô vô cùng thần kỳ, hẳn không cách nào nhìn thấu nó.

Sau khi trở về Quận Hiên Dật, Lâm Tiêu kêu Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào đến.

Bốn người là cường giả đảo Mê Thất thần phục Lâm Tiêu đầu tiên, cũng là bốn người mạnh nhất trong hơn trăm người Nửa Bước Vương giả đảo Mê Thất. Lam Du Vân là phó đảo chủ, nắm giữ bốn đạo văn không gian. Giống tổng đảo chủ ngày xưa, Lam Du Vân chỉ kém một bước là có thể đột phá trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh. Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào thì nắm giữ hai, ba đạo văn không gian, là ba phân đảo chủ của đảo Mê Thất.

Mới vào bốn người Lam Du Vân liền cung kính hành lễ, thái độ vô cùng thành kính:

- Không biết đại nhân kêu bốn chúng ta đến có gì sai bảo?

Lâm Tiêu lấy bốn viên đạo văn không gian ra:

- Ta có bốn viên vương phẩm đan được có thể trợ giúp các người đột phá Sinh Tử cảnh, nhưng với điều kiện là các người phải hoàn toàn thần phục ta. Các người có chấp nhận không?

Dao động không gian đậm đặc tràn ngập trong phòng ốc.

1103. Chương 1101: Lân Lược Đột Phá

Đám người Lam Du Vân liếc nhau, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Vương phẩm đan dược giúp chúng ta đột phá Sinh Tử cảnh?

Bọn họ giật mình vì công hiệu đan dược mà Lâm Tiêu nói, tiếp theo giật mình vì ý tưởng nổi lên trong lòng.

Hay đan dược này là Lâm Tiêu đại nhân tự mình luyện chế ra?

Muốn luyện chế vương phẩm đan dược thì chỉ luyện được sư vương giai mới làm được. Nhóm Lam Du Vân ở lại Quận thành Hiên Dật mấy ngày nay, biết trên Đại lục Thương Khung có nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh, nhưng luyện được sư vương giai thì chỉ có một, đó là cốc chủ Dược Vương cốc. Dược Vương cốc là thế lực vượt ngoài bốn đế quốc, cách Đế quốc Vô Linh rất xa xôi. Vương phẩm đan dược trong tay Lâm Tiêu đại nhân không thể nào ra từ Dược Vương cốc thể thì suy đoán của bọn họ là đúng.

Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào không chút do dự đồng ý yêu cầu của Lâm Tiêu ngay:

- Chúng ta nguyện hoàn toàn thần phục Lâm Tiêu đại nhân!

Thật ra Lâm Tiêu hỏi câu đó là thừa thải, từ khi hấn giết Bạo Liệt Vương thì nhóm Lam Du Vân đã quyết định như vậy.

- Tốt!

Bốn lực lượng thần hồn thả ra, ấn ký linh hồn của Lâm Tiêu trong đầu Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào biến hóa càng mạnh hơn, dung nhập vào linh hồn của bọn họ. Lâm Tiêu cảm giác được một ý nghĩ của hấn có thể đánh tan linh hồn Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào, dù bốn người đột phá Sinh Tử cảnh vẫn không thể thoát khỏi Lâm Tiêu khống chế.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu phát tay, bốn viên Không Gian Áo Nghĩa Đan chứa đạo văn không gian khác nhau nhanh chóng rơi vào tay Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào.

Ầm ầm ầm!

Chốc lát sau, bốn khí thể đáng sợ từ phủ đệ của Lâm Tiêu phóng lên cao. Thiên địa hóa thành biển nguyên khí, các tầng nguyên khí thiên địa như thủy triều ủa vào cơ thể Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào, nhanh chóng cải tạo thân thể bốn người. Lực lượng đáng sợ bộc phát từ bốn người.

Lực lượng không gian đậm đặc bao quanh Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào, bốn người mừng rỡ cảm giác hoàn toàn khống chế không gian. Hai tay nhẹ xé, hư không tan vỡ.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

Vù vù vù!

Đám người Lâm Hiên, Lâm Nhu ở gần phủ đệ của Lâm Tiêu, chỉ một thoáng bọn họ đã chạy đến. Thấy Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào khí thể hùng hồn như núi cao, đám người Lâm Hiên lộ ánh mắt cực kỳ kinh sợ.

Mới trước đó Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào còn là đẳng cấp Nửa Bước Vương giả, sao chỉ mấy canh giờ không gặp bọn họ đã vọt lên Sinh Tử cảnh? Thay đổi quá lớn làm đầu óc mọi người chết máy.

- Đại ca, tam muội, Nguyệt Minh, ba người ở lại, những người khác ra ngoài.

Lâm Tiêu đưa viên đạo văn không gian cuối cùng, hai viên Vương Thể đan cho Lâm Hiên, Lâm Nhu, Đông Phương Nguyệt Minh. Đúng như dự đoán, Lâm Hiên dùng đạo văn không gian chứa năm đạo văn không gian liền đột phá đến Sinh Tử cảnh. Lâm Nhu, Đông Phương Nguyệt Minh cũng bước vào cảnh giới Nửa Bước Vương giả.

Từ đó Quận Hiên Dật trừ Lâm Tiêu ra lại có thêm năm Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, hai Nửa Bước Vương giả. Thế lực khổng lồ như vậy đặt ở bất cứ đế quốc nào cũng đủ kinh thiên động địa.

Đến bây giờ trong tám đại quận thành Đế quốc Võ Linh trừ Quận Hiên Dật ra không có quận thành nào có Vương giả Sinh Tử cảnh của mình tọa trấn.

Làm xong ổn thỏa, Lâm Tiêu chuẩn bị thực hành kế hoạch của mình.

Trong phủ quận vương, biết Lâm Tiêu sắp hành động gì, đám người Đông Phương Hiên Viên hết hồn.

- Cái gì? Người định đi La Sơn tông?

- Lâm Tiêu, ta biết La Sơn tông rất đáng giận. Nhưng La Sơn tông là một trong các thế lực đỉnh cao nhất đế quốc, bên trong cường giả như mây, người chỉ mới Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, đừng tùy tiện hành động.

- Đúng vậy! Với thiên phú của người tương lai rất có thể đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, thậm chí tam trọng, đến lúc đó lại đi La Sơn tông cũng không muộn.

Hiện tại Đế quốc Võ Linh đang tìm kiếm tung tích của người khắp nơi. La Sơn tông ngay gần đế đô, nếu bị hoàng thất đế quốc biết tung tích của người chắc chắn sẽ bắt về.

Mọi người lên tiếng khuyên nhu Lâm Tiêu. Bọn họ cho rằng Lâm Tiêu chỉ vừa đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, dù trở thành Vương giả nhưng cũng thuộc hàng yếu nhất. La Sơn tông có thể từng sống trong Đế quốc Võ Linh thời gian dài, Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng tuyệt đối không thể khiêu khích nó được.

- Các vị yên tâm, ta có tính toán của mình.

Lâm Tiêu cũng biết La Sơn tông nguy hiểm, nhưng nếu hấn cứ để mặc La Sơn tông rất có thể ngày nào đó đại ca Lâm Hiên, tam muội Lâm Nhu, phụ mẫu sẽ chết vào tay La Sơn tông, khi ấy Lâm Tiêu có hối hận cũng muộn.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Mọi người đừng khuyên thêm. Ta đã chuẩn bị sẵn sàng chuyến đi La Sơn tông, sẽ không ngóc ngách chịu chết.

Mắt Lâm Tiêu sôi trào sát khí, người khác không biết nhưng hắn rất rõ ràng thực lực của hắn bây giờ dù không thể tiêu diệt La Sơn tông nhưng dư sức chạy trốn.

Hôm sau Lâm Tiêu mang theo bốn Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng Lam Du Vân, một trăm Nửa Bước Vương giả xé gió bay nhanh hướng La Sơn tông.

Bên dưới, đám người Đông Phương Hiên Viên nhìn bóng lưng khuất xa, lặng lẽ cầu phúc. Bọn họ cũng muốn đi theo Lâm Tiêu nhưng bị hắn nghiêm khắc từ chối. Lâm Hiên thì phải tọa trấn Quận Hiên Dật.

Trên ngọn núi cao vút bên ngoài đế đô Đế quốc Võ Linh.

Từng dây cung điện nguy nga lộng lẫy đứng thẳng kéo dài không dứt hình thành dãy cung điện xa hoa, nguy nga hùng vĩ, cực kỳ hoa lệ.

Nơi đây là tông môn La Sơn tông, một trong mấy đại thế lực của Đế quốc Võ Linh.

Giờ phút này, trong một mật thất của La Sơn tông.

La Bá Thiên cung kính đứng trước mặt La Kinh Thiên.

- Bá Thiên, ta kêu người sắp xếp mọi thứ đã làm xong chưa?

La Bá Thiên cung kính nói:

- Bẩm lão tổ, Bá Thiên đã làm ổn thỏa, các đại quận đều có người của chúng ta ẩn núp.

La Kinh Thiên vẫy tay:

- Tốt lắm, người lui xuống trước đi.

La Bá Thiên cung kính đi ra.

La Bá Thiên đi một lúc sau có bóng đen đột nhiên xuất hiện trong mật thất.

Bóng đen âm trầm nói:

- Không ngờ lần này yêu tộc lui binh nhanh như vậy, thật không ngờ.

La Kinh Thiên liếc bóng đen, không hề giật mình:

- Tuy yêu tộc lui binh hơi sớm nhưng thú triều tập kích đã đạt được mục tiêu ban đầu của chúng ta. Tám đại quận của đế quốc tổn thất nặng nề. Quận Võ Uy hoàn toàn bị công chiếm, điều bất ngờ duy nhất là Quận Hiên Dật gần Sơn mạch Liên Vân nhất lại sống sót, thật là không có thiên lý!

Bóng đen cười khùng khục:

- La Kinh Thiên, Quận Hiên Dật có gì đặc biệt mà ngươi nhớ thương nó nhiều thế? Nếu ngươi muốn thì ta sẽ phái người nhổ tận gốc Quận Hiên Dật, bảo đảm không chừa một người sống.

- Không cần, làm vậy sẽ đánh rã động cở, khiến đế quốc cảnh giác. Hiện tại yêu thú hoành hành đại lục, là thời cơ tốt nhất hoàn thành đại nghiệp phục hồi Đế quốc La Sơn.

1104. Chương 1102: Bước Lên La Sơn Tông

- Ta đã hỏi thăm được Đế quốc Võ Linh trả cho yêu tộc một trăm khối sinh mệnh chi tinh đổi lấy yêu tộc lui binh. Tin này truyền ra chắc chắn sẽ khiến hình tượng đế quốc trong lòng dân chúng rớt đến đáy vực.

- Chúng ta tạm thời khiêm tốn chút. Các người tốt nhất tạm dừng mọi hành động trong các đại quận, tránh cho phút cuối phá hủy kế hoạch của chúng ta.

- Yên tâm.

Bóng đen cười quái dị:

- Ta làm việc chẳng lẽ ngươi không yên tâm?

- Tốt nhất là như thế.

La Kinh Thiên thản nhiên nói:

- Hai ngày này ta sẽ bế quan kín, không có việc gì quan trọng tốt nhất đứng quầy rầy ta.

Vù vù vù!

La Kinh Thiên đứng dậy, chớp mắt biến mất.

Biên cảnh ngoài đế đô, các đội cường giả Đế quốc Võ Linh tuần tra. Các cường giả mặc áo giáp bạc trắng, cao to vạm vỡ, toát ra khí thế hùng hồn đáng sợ. Mỗi người thực lực là đẳng cấp Quy Nguyên cảnh, rất kinh người.

Hiện giờ thú triều đã rút đi nhưng Đế quốc Võ Linh không thả lỏng cảnh giác, luôn phái cường giả tuần tra ngoài đế đô, hễ có rục rịch phải báo cáo về ngay.

- Hai năm nay thú triều càng lúc càng đáng sợ, không biết khi nào mới chấm dứt.

- Lần này các đại quận đế quốc bị tổn thất nặng nề. Đáng thương nhất là Quận Võ Uy, vì các cường giả Quận Võ Uy đã chết trước thú triều, cộng thêm mới gặp phải trận thú triều quy mô lớn nên thực lực thống thể trượt dốc không phanh, không vượt qua nổi thú triều xâm nhập, hoàn toàn bị công chiếm.

- Thật ra Quận Võ Uy bị công chiếm cũng tại xung đột với Quận Hiên Dật. Nếu không phải ngày xưa Quận Võ Uy và Quận Hiên Dật đánh nhau chết nhiều cường giả thì bây giờ không ra nông nỗi này.

- Ài, đừng nhắc đến nữa. Đế quốc Võ Linh chúng ta vậy đã tốt, ta nghe nói thú triều ba đế quốc khác bây giờ còn chưa chấm dứt, vẫn đang chiến loạn.

Hơn mười cường giả tuần tra trò chuyện với nhau, rất là cảm thán.

Đột nhiên các tiếng xé gió từ xa đến gần, tiếng gió rít như sấm đánh. Mọi người giật mình ngược nhìn chân trời.

Phía cuối trời có mấy đốm đen đột nhiên hiện ra. Những đốm đen mới đầu rất nhỏ nhưng dần rõ ràng hơn. Đó là các cường giả toát ra khí thế khủng khiếp, bọn họ bay nhanh hướng đế đô.

Đâu ra nhiều cường giả vậy?

Cường giả tuần tra của Đế quốc Võ Linh hết hồn, bay vọt lên cao. Hai bên rút ngắn khoảng cách, khí thế khủng bố ập đến làm hơn mười cường giả tuần tra biến sắc mặt.

Gần trăm cường giả xuất hiện, toàn là Nửa Bước Vương giả, khuôn mặt đều xa lạ, các cường giả tuần tra chưa từng thấy bọn họ bao giờ.

Thủ lĩnh đội tuần tra là cường giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, dù lòng sợ hãi nhưng vẫn hét to chặn lại đường đi của đám người.

- Người đến dừng bước!

Cường giả thủ lĩnh phồng lên can đảm nói:

- Các vị, nơi đây là khu vực đế đô của Đế quốc Võ Linh ta, hiện đang trong thời kỳ giới nghiêm. Không biết các vị đến từ đâu, vào khu vực đế quốc có chuyện gì?

Thủ lĩnh là võ giả đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ, gã dám chặn đường trăm Nửa Bước Vương giả cần rất nhiều can đảm.

Những đội viên sau lưng thủ lĩnh đỉnh Quy Nguyên cảnh hậu kỳ thì tim đập nhanh, ánh mắt sợ hãi. Bọn họ thâm suy đoán đám người Nửa Bước Vương giả này đến từ đâu?

Dù qua sự kiện Sinh Tử Quỳnh Lâu toàn diện mở ra, trong hơn hai năm nay khu vực đế đô sinh ra Nửa Bước Vương giả chỉ chừng hai, ba mươi người. Giờ đột nhiên gần trăm Nửa Bước Vương giả xuất hiện trước mặt bọn họ, ai nấy hùng hổ phát ra khí thế đáng sợ, chần chừ hơn mười đội tuần tra đế quốc sợ hết hồn hết vía.

Lam Du Vân dẫn đầu cả đội lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đến từ Quận Hiên Dật, chỉ đi ngang qua đây, xin tránh ra.

Lam Du Vân phát ra uy hiếp khiến hư không dao động.

Quận Hiên Dật?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Từ khi nào Quận Hiên Dật có nhiều Nửa Bước Vương giả như thế? Trong đội làm gì có người của Hiên Viên quận vương? Nhóm người này đến từ đâu? Chẳng lẽ có mục đích gì?

Nghĩ tới đây đội tuần tra tim rớt cái bịch. Bọn họ tuần tra chỗ này trừ nhiệm vụ giám thị hướng đi của yêu tộc ra cũng để giám sát võ giả xa lạ. Nghe nói lúc thú triều ập đến thế lực liên minh ngầm trong lãnh đạo Đế quốc Võ Linh rục rịch phá rối khắp nơi, còn giết hại tử thiên tài các đại quận Đế quốc Võ Linh. Nếu nhóm người này là liên minh ngầm thì đội tuần tra gặp nguy hiểm rồi.

Gần trăm Nửa Bước Vương giả đi đâu cũng là lực lượng không thể khinh thường, đội tuần tra đế quốc không dám lơ là, phải ổn định bọn họ đã.

Cường giả thủ lĩnh nuốt nước miếng nói:

- Các vị, thứ lỗi cho tại hạ xúc phạm. Đội các vị quá rung động, tại hạ không dám tùy tiện quyết định. Nếu các vị cứ muốn vào trong đế đô thì xin hãy theo chúng ta đi quân doanh đăng ký. Chỉ cần chứng thực các vị đến từ Quận Hiên Dật, mặc kệ các vị đến đế đô vì chuyện gì thì chúng ta sẽ không ngăn cản.

Lam Du Vân xụ mặt, định nói gì thì phía sau vang thanh âm lạnh lùng nói:

- Không cần đăng ký, mục tiêu của chúng ta là đi La Sơn tông, không có ác ý với đế đô. Chúng thực thân phận thì có ta ở đây chắc đã đủ?

Trong ánh mắt giật mình của đội viên tuần tra, đám người Lam Du Vân nghe thanh âm đó đột nhiên tách sang hai bên. Một thanh niên mặc võ phục màu lam, mái tóc đen dài từ đằng trước bước tới.

Thanh niên khuôn mặt đẹp trai, rắn rỏi, mắt sáng như sao, toát ra sức hấp dẫn kỳ lạ.

- Lâm Tiêu!

Các thành viên đội tuần tra rung động, há to mồm. Lâm Tiêu là quán quân đại tái bảng Phong Vân mùa mạnh nhất trong mấy năm gần đây của Đế quốc Võ Linh, được danh hiệu đệ nhất thiên tài đế quốc, trong đế đô không ai không biết hắn. Bọn họ là cường giả Quy Nguyên cảnh đương nhiên đều nhận ra mặt mũi Lâm Tiêu.

- Chúng ta đi.

Tiếng xé gió vang lên, thành viên đội tuần tra chưa lấy lại tinh thần thì Lâm Tiêu đã dẫn đám người Lam Du Vân xé gió biến mất phía cuối trời.

Lúc này đội tuần tra đế quốc lấy lại tinh thần.

- Là Lâm Tiêu, mau thông báo cho các đại nhân!

- Nghe nói Lâm Tiêu giết tứ hoàng tử điện hạ của đế quốc trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, hiện tại hoàng thất đang tìm hắn khắp nơi.

- Nhanh lên, mang theo cả trăm Nửa Bước Vương giả, Lâm Tiêu tính làm phản sao?

Cường giả thủ lĩnh liên tục ra lệnh, mấy người bay ra khỏi đội hướng tới quân doanh.

- Lâm Tiêu mang theo nhiều cường giả đi La Sơn tông làm gì?

Cường giả thủ lĩnh dẫn theo mấy người còn lại theo đuôi đoàn người Lâm Tiêu.

Bọn họ không biết rằng trong Nửa Bước Vương giả thật ra có năm Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, nếu biết tin này bọn họ sẽ không bình tĩnh như vậy.

Vù vù vù!

Mọi người bay nhanh, giấy lát sau một dãy sơn mạch liên miên đập vào mắt đám người Lâm Tiêu. Chính giữa sơn mạch có một ngọn núi hùng vĩ đâm thẳng lên mây, trên ngọn núi đầy rẫy lâu vũ đứng thẳng, nguy nga bằng bạc.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Nơi đây là La Sơn tông sao? Hôm nay là ngày ngươi bị hủy diệt.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nhìn ngọn núi hùng vĩ đằng trước, nhẹ vung tay với mọi người.

1105. Chương 1103: Đại Trận Hộ Sơn (1)

Vù vù vù!

Cả trăm Nửa Bước Vương giả thoáng chốc như châu chấu lao hướng La Sơn tông.

Đám người Lam Du Vân xông tới kinh động một đám võ giả trú đóng bên ngoài sơn môn La Sơn tông. Các cường giả phóng lên cao, hùng hổ mà kiêu ngạo đe dọa.

- Ai đó? Đám xông vào La Sơn tông của ta!?

La Sơn tông là một trong những tông môn đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh, hai ngàn năm nay chưa từng gặp chuyện bị kẻ thù xông vào núi. Hiện tại thấy nhiều cường giả không thông báo tiếng nào đã lao đến, các đệ tử gác núi cực kỳ tức giận.

Đáp lại tiếng quát nạt là trưởng lão La Lương, Lý Mục đảo Mê Thất công kích:

- Tự tiện xông vào La Sơn tông của người? Ha ha ha, chúng ta chẳng những xông vào mà còn tiêu diệt La Sơn tông!

Ầm ầm ầm!

- Chúng ta đi!

Chân nguyên đáng sợ như nước lũ sông lớn xẹt qua không trung, ập vào mười mấy cường giả.

- A!

Phập phụt!

Giữa tiếng gào thét thê lương là mười mấy đệ tử nhanh chân lao ra trước trong không trung nổ tung thành mưa máu.

Thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Giết!!!

La Đạo Thiên nhìn chăm chăm Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào, mắt lão tràn ngập đáng sợ âm trầm đáng sợ.

Hai phe chia ra đứng trên bầu trời. Một bên là cường giả La Sơn tông, hai Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng kinh nghiệm lâu năm, La Đạo Thiên và La Huyền Thiên, cùng với La Hồn Thiên bị thương nặng không còn sức chiến đấu. Phe kia là Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào mới đột phá Sinh Tử cảnh. Đằng sau hai phe là cường giả người mình.

Trong không trung cách La Sơn tông không xa, cường giả đội tuần tra Đế quốc Võ Linh lúc trước có chặn đường Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm nhìn, lòng vô cùng rung động.

- Mới hai năm không gặp, từ khi nào Lâm Tiêu kiếm đâu được thể lực như vậy?

Bên cạnh đội tuần tra có nhiều cường giả Đế quốc Võ Linh ở gần đây nhận được tin, một số cường giả cảm nhận La Sơn tông biến dị.

Đám người đông nghìn nghịt đứng trong không trung phía xa ngoài La Sơn tông, mỗi người rung động nhìn cảnh tượng.

Trong Đại lục Thương Khung, Vương giả Sinh Tử cảnh là sức chiến đấu đỉnh cao nhất, mỗi hành động sẽ gây ra hậu quả kinh khủng.

1109. Chương 1107: Cuộc Chiến Của Vương Giả (2)

Vương giả Sinh Tử cảnh thường bề quan tiêm tu, ít khi lộ mặt trước thế nhân, nên cơ bản ít người chính mắt thấy đại chiến giữa Vương giả. Cho nên Lam Du Vân, Trần Bản, Ngô Đào, Hoàng Tĩnh, La Hồn Thiên, La Đạo Thiên, La Huyền Thiên đánh nhau làm mọi người rung động.

- Hai năm qua đế quốc luôn tìm tung tích của Lâm Tiêu. Nghe nói là vì lúc trong Sinh Tử Quỳnh Lâu hấn giết tứ hoàng tử Bách Lý Huyền điện hạ của đế quốc. Không ngờ trong hai năm nay Lâm Tiêu bắt giặc ôm đùi thể lực như vậy. Bốn Vương giả Sinh Tử cảnh, hoàng thất đế quốc sẽ phải suy nghĩ kỹ vì một tứ hoàng tử đắc tội bốn Vương giả Sinh Tử cảnh có đáng giá không.

- Đúng vậy! Bất cứ Vương giả Sinh Tử cảnh nào đều dư sức thành lập thể lực đỉnh cao trong Đế quốc Võ Linh chúng ta, tiếc rằng bốn người này cường đại không có Vương giả nào đặc biệt mạnh, không thì bốn Vương giả Sinh Tử cảnh thậm chí thành lập siêu thể lực không thua gì La Sơn tông.

- La Sơn tông là một trong các thể lực đỉnh cao nhất đế quốc chúng ta, quả nhiên nội tình thâm sâu, một hơi ba Vương giả Sinh Tử cảnh. Xem thực lực thì ba người này mạnh hơn Vương giả phe Lâm Tiêu một bậc, không biết trừ ba người ra La Sơn tông còn ẩn giấu thực lực nào khác không?

- Người của chúng ta đã trở về thông báo, không lâu sau đế quốc sẽ nhận được tin tức, phái cường giả đến. Mọi người đứng trên bầu trời bàn tán xôn xao, vẻ mặt kích động.

La Đạo Thiên lạnh lùng nhìn Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào, nhếch mép cười nhạt.

- Hừ! Chỉ là bốn Vương giả đệ nhất trọng mới nắm giữ lực lượng năm đạo văn cơ bản nhất cũng dám đến La Sơn tông ta giương oai?

Đám người Lam Du Vân chỉ mới đột phá Sinh Tử cảnh có một tháng, lực lượng không gian thoát trông không ổn định. So với bên La Đạo Thiên Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng kinh nghiệm lâu năm thì chênh lệch rất lớn.

Lam Du Vân lạnh lùng cười:

- Đủ đấu với hai người.

Đấu đơn có lẽ bọn họ không đánh lại nhóm La Đạo Thiên, nhưng tình huống bây giờ là bốn chọi hai, đủ sức đánh ngang tay với La Đạo Thiên, La Huyền Thiên.

Ánh mắt La Đạo Thiên lạnh lùng nói:

- Các người cứ thử xem.

Sát khí trên người La Đạo Thiên như cơn bão thổi quét, sát khí lạnh lẽo làm mọi người như ở trong tháng mười hai đông lạnh, người run cầm cập.

Lam Du Vân, Trần Bân, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào mặt không đổi sắc lạnh lùng đối diện La Đạo Thiên. Sát khí hai bên điên cuồng va chạm, không khí càng lúc càng nặng nề, lực lượng không gian đựng độ hình thành các lốc xoáy vô hình. Đại chiến tùy thời bùng nổ.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng bốn người Lam Du Vân:

- Đến lúc này La Kinh Thiên vẫn chưa ra, muốn làm rùa rút đầu sao?

Một bóng người bay lên trong các cặp mắt giật mình, chậm rãi bước tới trước mặt Lam Du Vân, Trần Bân, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào.

Tất cả tầm mắt trong phạm vi La Sơn tông cùng nhìn vào bóng người đột nhiên xuất hiện.

- Ai đó?

- Là Lâm Tiêu, hẳn định làm gì?

- Đây là chiến đấu giữa Vương giả với nhau, Lâm Tiêu không sợ chết sao?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Danh tiếng của Lâm Tiêu trong Đế quốc Võ Linh phải nói là không ai không biết, không hiểu. Lâm Tiêu được gọi là đệ nhất thiên tài đế quốc hầu như cường giả mỗi đế quốc đều nghe nói sự tích của hắn.

Nhưng dù Lâm Tiêu nổi tiếng mấy, thiên tài cỡ nào thì hắn chỉ là văn bối. Hơn hai năm trước Lâm Tiêu đột phá nửa Bước Vương giả trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, hẳn không thể đánh đồng với cường giả đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh kinh nghiệm lâu năm như đám La Đạo Thiên được.

Hành động kiêu ngạo của Lâm Tiêu khiến nhiều người trợn mắt há hốc mồm, nhú mào.

La Đạo Thiên nhướng mày, lạnh lùng cười:

- Lâm Tiêu? Người là tiểu tử ngày xưa từng đánh bại La Thiên Đô? Ta cứ tưởng là nhân vật gì, hiện tại xem ra chỉ có thế. Chỉ là một văn bối bình thường cũng dám lên tiếng trước mặt ta, cút về đi!

La Đạo Thiên hét to, uy hiếp vô hình phát ra từ người lão đề người Lâm Tiêu.

Uy hiếp Vương giả cường đại tràn ngập khiến các võ giả biểu tình kinh hoàng. Cảnh tượng khiến mọi người giật mình xảy ra. Lâm Tiêu lơ lửng giữa không trung chẳng hề nhúc nhích, như thể uy hiếp là luồng gió lướt qua người hắn.

La Đạo Thiên kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Đám người La Thiên Đô sửng sốt, ngây người, ánh mắt khó hiểu hỏi:

- Có chuyện gì?

Lâm Tiêu liếc La Đạo Thiên:

- Có bấy nhiêu thực lực mà cũng khoe khoang. La Sơn tông chỉ có thể là cùng.

Lâm Tiêu lười nhìn đối phương lâu, hắn bỗng vọt lên trên bầu trời cao. Tiếng gầm như sấm sét phát ra từ miệng Lâm Tiêu, thoáng chốc lan khắp La Sơn tông.

- La Kinh Thiên, lăn ra đây cho ta!

Thanh âm như sấm ầm ầm quanh quẩn phía chân trời. Chân nguyên của Lâm Tiêu truyền ra, mọi người ngơ ngác nhìn hần đứng trên bầu trời. Đặc biệt đám cường giả biết thân phận của La Kinh Thiên thì trợn mắt há hốc mồm, biểu tình rung động.

Một số võ giả không rành La Sơn tông cũng biết thân phận của La Kinh Thiên từ đồng bạn hoảng hốt. Bọn họ ngơ ngác nhìn, ánh mắt rung động.

Hiện giờ Lâm Tiêu đang nhục mạ lão tổ của La Sơn tông, nhân vật mạnh nhất tông môn. Ai cho Lâm Tiêu lá gan đó? Hần ăn gan hùm mật gấu sao?

La Đạo Thiên tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Lâm Tiêu ngông cuồng chọc giận vị thái thượng trưởng lão của La Sơn tông. La Kinh Thiên là ai? Đó là lão tổ của La Sơn tông, người có địa vị cao nhất của La thị Đế quốc La Sơn. Lâm Tiêu kêu gào đối với người bình thường thì không có gì, nhưng truyền vào tai mấy đại thế lực thì La Sơn tông sẽ trở thành trò cười cho đế quốc.

La Đạo Thiên hét hướng La Huyền Thiên:

- Lão nhị, ngăn bọn họ lại, ta muốn giết tiểu tử này!

La Đạo Thiên phóng lên cao, cự chùy lấp lánh lực lượng không gian vô hình đập hướng Lâm Tiêu đứng trên trời. Cự chùy khủng bố như sao chổi từ trên trời giáng xuống hung hăng đến trước mặt Lâm Tiêu.

Thấy hành động ủa La Đạo Thiên, Lam Du Vân, Trần Bản, Ngô Đào, Hoàng Tĩnh liếc nhau.

- Hành động!

Bốn người cùng hành động.

- Giết!

Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào hóa thành bốn luồng sáng nhanh như chớp bay hướng La Huyền Thiên.

La Huyền Thiên thăm cười lạnh, lão biết rõ ý đồ của nhóm Lam Du Vân. Bọn họ muốn thừa dịp La Đạo Thiên vắng mặt thì giết lão. Mặc dù La Huyền Thiên mạnh nhưng rất khó một mình đánh với bốn người Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào. Nhưng bây giờ điều La Huyền Thiên cần làm không phải giết bốn người, chỉ cần ngăn cản giây lát là đủ. La Huyền Thiên là Vương giả Sinh Tử cảnh thế hệ trước, trải qua vô số nguy hiểm, lão tràn đầy tự tin.

Vù vù vù!

Khiến La Huyền Thiên không ngờ là Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào khựng lại giữa đường, đột nhiên đổi hướng. Ba người không bay đi cứu Lâm Tiêu mà xông hướng La Huyền Thiên biểu tình kinh hoàng.

Nụ cười bên môi La Huyền Thiên đông lại:

- Nguy rồi!

Lòng La Huyền Thiên dâng lên cảm giác sốt ruột. Bốn người không cứu viện tiểu tử Lâm Tiêu, chẳng lẽ buông tha hắn? Dùng mạng của Lâm Tiêu đổi mạng La Huyền Thiên, bọn họ ác quá.

1110. Chương 1108: Lăn Ra Đây Cho Ta

La Huyền Thiên cảm thấy lão đã đánh giá cao địa vị của Lâm Tiêu trong lòng Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào.

La Huyền Thiên cao giọng quát:

- Lão đại, mau về!

La Huyền Thiên nhanh như tia chớp lao đi cứu La Hồn Thiên. Nhưng Lam Du Vân không cho lão cơ hội đó. Lam Du Vân cười gian hết sức chặn trước mặt La Huyền Thiên, lão chỉ ngừng một giây, kết cuộc của La Hồn Thiên đã định sẵn.

Phập phụt!

Máu nở rộ trong không trung, La Hồn Thiên vốn bị thương nặng, thực lực không còn mười phần trăm làm sao chịu nổi Trần Bàn, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào hợp sức công kích? Giữa tiếng kêu gào thê thảm thân thể La Hồn Thiên nổ tung hóa thành mưa máu đầy trời.

Góc bên kia, La Đạo Thiên chém ra chùy quang vô tận như dòng lũ nuốt sống Lâm Tiêu.

La Đạo Thiên không rảnh nhìn Lâm Tiêu bị chùy quang giết, lão rống to:

- Lão tam!

Mắt La Đạo Thiên đỏ ngầu hùng hổ xông hướng Lam Du Vân, Trần Bàn, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào.

La Đạo Thiên, La Huyền Thiên, La Hồn Thiên tuy không phải võ giả cùng thời đại nhưng tọa trấn La Sơn tông mấy trăm năm khiến bọn họ thân như huynh đệ. Nhớ lại quá khứ ba người từng phiêu bạt qua nhiều bí cảnh, vào bao nhiêu cấm địa, sóng gió lớn mấy cũng vượt qua. Không ngờ cuối cùng lão tam chết tại đây.

- A!

Nổi uất hận khiến La Đạo Thiên ngửa đầu gầm rống, hận không thể bầm thây Lam Du Vân, Trần Bàn, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào ra.

Một thanh âm hồ hững vang lên phía chân trời:

- Tấn công ta, ngươi nghĩ đi được sao?

La Đạo Thiên kinh khủng ngoái đầu nhìn, thấy Lâm Tiêu lạnh lùng hạ tay xuống.

Ầm ầm ầm!

Bàn tay đen to lớn toát ra khí tức hỗn độn như núi cao đập mạnh vào người La Đạo Thiên. Lực lượng đáng sợ nhập vào cơ thể La Đạo Thiên, lão học máu, quần áo rách nát, da thịt nứt nẻ. La Đạo Thiên bị đập lún vào nền đá bên dưới.

Cơ thể La Đạo Thiên như đạn pháp đâm thủng lòng núi cái hố sâu to lớn xuyên suốt nguyên ngọn núi. Vết rạn nứt nẻ trên ngọn núi cao nhất La Sơn tông, nhìn thấy ghê người.

Yên tĩnh, bốn phía tĩnh lặng.

Mọi người hóa đá nhìn Lâm Tiêu bình yên lạnh lặn trước đòn công kích của La Đạo Thiên. Lâm Tiêu lơ lửng giữa không trung, tóc đen dài bay trong gió. Lòng mọi người dậy sóng vì hắn.

Không biết qua bao lâu, có người một võ giả thì thào:

- La Đạo Thiên bị . . . Lâm Tiêu một chưởng đập lún xuống đất . . . Trời trời . . . !

Thanh âm không lớn nhưng như sấm dậy đất bằng.

La Đạo Thiên là ai? Thái thượng trưởng lão của La Sơn tông, cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, tọa trấn La Sơn tông mấy trăm năm, nổi tiếng như cồn trong lòng cường giả thế hệ trước trước. Cường giả như thế bị Lâm Tiêu một chưởng đập lún xuống đất, cảnh tượng như trẻ sơ sinh một đám đánh né người lớn, làm người nhìn không dám tin vào đôi mắt mình.

- Vương giả, chắc chắn Lâm Tiêu đột phá trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh!

- Vừa rồi là lực lượng không gian, chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh mới thi triển ra được.

- Đáng sợ quá, nếu ta đoán đúng thì Lâm Tiêu cùng lắm gần ba mươi tuổi, vậy mà hắn đã đột phá thành Vương giả Sinh Tử cảnh?

- Đệ nhất thiên tài, tuyệt đối là đệ nhất thiên tài!

Tiếng xì xầm bàn tán khuếch tán, như tiếng sấm liên tục dâng lên phía chân trời.

- Đáng chết, tiểu tử thối, ta muốn ngươi chết!

Ầm ầm ầm!

Đất đá vỡ nát, La Đạo Thiên lao ra khỏi lòng núi. Mặt La Đạo Thiên vặn vẹo, người chặt vật không chịu nổi. Đôi mắt La Đạo Thiên đỏ ngầu nhìn Lâm Tiêu chằm chằm như dã thú ăn thịt người, khí tức khát máu.

La Đạo Thiên đường đường là Vương giả Sinh Tử cảnh kinh nghiệm lâu năm vậy mà bị một người trẻ tuổi một bàn tay đập lún xuống đất, nếu chuyện này đồn ra ngoài sau này lão không còn mặt mũi nào sống sót trong Đế quốc Võ Linh.

Áo nghĩa sinh tử chuyển động, da thịt rách toạc của La Đạo Thiên nhanh chóng khép lại. La Đạo Thiên hét to, siết chặt cự chùy hùng hổ vọt hướng Lâm Tiêu.

Ầm!

Sau đó La Đạo Thiên bay ngược trở ra nhanh hơn, phun bãi máu.

Mắt La Đạo Thiên đỏ ngầu lại hươu chiến chùy xông lên:

- Không thể nào!

Ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc đó đánh nhau rầm rộ. Lâm Tiêu nhẹ nhàng ung dung, La Đạo Thiên gồng người dốc hết sức. Kết quả làm người ta giật mình, đường đường là thái thượng trưởng lão La Sơn tông nhưng bị Lâm Tiêu chà đạp tới bởi. La Đạo Thiên cực kỳ chặt vật, máu chảy ròng ròng, mặt mày vặn vẹo. Lâm Tiêu thì nhẹ nhàng phong độ, hần lờ lững giữa không trung không nhúc nhích chút nào, ánh mắt không vui không buồn.

Toàn trường tĩnh lặng, tất cả không dám tin vào mắt mình. Đám người La Thiên Đô, La Bá Thiên thì thộn mặt ra, lòng bị đã kích nặng. Hai người sớm biết thiên phú của Lâm Tiêu mạnh, nhưng La Thiên Đô và La Bá Thiên không bao giờ ngờ rằng hắn mạnh đến mức này. Sinh Tử Quỳnh Lâu mới đóng lại hơn hai năm, Đại lục Thương Khung sinh ra nhiều Nửa Bước Vương giả nhưng chưa nghe nói có ai đột phá đến Sinh Tử cảnh. Lâm Tiêu đi đầu mọi người.

Dẫn đầu một bước, cứ luôn đi tới.

Mãi lúc này La Thiên Đô mới hiểu tại sao Lâm Tiêu không nhận khiêu chiến của gã. Trong lòng La Thiên Đô cho rằng Lâm Tiêu là kinh địch phải đánh bại, còn trong lòng Lâm Tiêu thì La Thiên Đô mới chỉ là Nửa Bước Vương giả, một con tốt không đáng lọt vào mắt.

Lâm Tiêu nhìn ngọn núi trước mặt, thản nhiên nói:

- La Kinh Thiên, đến lúc này ngươi vẫn không ra sao? Nếu không ra thì đệ tử La Sơn tông của ngươi sẽ chết sạch.

Giọng điệu Lâm Tiêu bình thản nhưng bên trong chứa sát khí khiến mọi người rợn tóc gáy.

La Đạo Thiên tức xì khói:

- Khốn kiếp!

Nếu chỉ bị Lâm Tiêu đánh bại có lẽ La Đạo Thiên không giận dữ thế này. Điều khiến La Đạo Thiên tức giận là vẻ mặt thản nhiên của Lâm Tiêu, như thể lão là tên hề trong mắt hắn, không đáng hắn nhúc nhích ngón tay.

- Đại Uy Chấn Thiên Chuy, Bạo Quyền Cuồng Lan!

Ầm!

Lực lượng kinh khủng bùng nổ từ người La Đạo Thiên, uy hiếp cường đại càn quét tất cả. Chân nguyên toàn thân La Đạo Thiên sôi trào, nhìn từ xa như đốt cháy thành ngọn lửa. Khí thể mạnh hơn trước gấp đôi bộc phát từ người La Đạo Thiên, cự chùy hùng hồn đập vào Lâm Tiêu đứng giữa không trung.

Chuy quang lấp lánh, vòi rồng lửa to lớn hiện ra trong thiên địa hình thành vòng xoáy không gian sâu thẳm. Ánh lửa xoay tít tầng tầng trong vòng xoáy toát ra lực lượng kinh thiên động địa.

La Đạo Thiên là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng lĩnh ngũ chín đạo văn không gian, đòn công kích này lão thể hiện đầy đủ lực lượng.

Lâm Tiêu cúi đầu, ánh mắt lóe tia mắt kiên nhẫn:

- Ổn quá.

Thanh chiến đao màu bạc hiện ra trong tay Lâm Tiêu. Chiến đao dài bốn thước ba tấc, sống đao hơi dày, trên thân đao chạm khắc con thần long bay lượn cửu thiên, tứ thế phóng đăng bá đạo, sống động như thật. Lâm Tiêu cầm chiến đao lạnh lùng chém xuống La Đạo Thiên.

Đao quang màu bạc như nước nhập vào vòng xoáy lửa to lớn. Đao quang cuốn đi, vòng xoáy lửa vỡ ra từ giữa như quả cầu thủy tinh, thoáng chốc vỡ tan nát hóa thành các đốm lửa vô tận bay tứ tán. Đao quang màu bạc thể như chẻ tre chém vào cự chùy trong tay La Đạo Thiên.

1111. Chương 1109: Chiến Đấu Với La Kinh Thiên

La Đạo Thiên vọt lên cao chợt khựng lại, lão phun búng máu. Lực lượng đáng sợ dọc theo chiến chuy nhập vào cơ thể lão. Đôi tay La Đạo Thiên cầm chặt chiến chuy nổ tung tóe, máu thịt rách toạc.

La Đạo Thiên bị thương nặng hơn những lần trước kia rất nhiều, lực lượng khủng bố tấn công nội tạng của lão, mang đến vết thương không thể chữa lành trong thời gian ngắn.

Lâm Tiêu đánh bay La Đạo Thiên, ánh mắt hờ hững nhìn ngọn núi đằng trước.

Lâm Tiêu nhẹ nhàng nói:

- Xem ra ngươi không chịu đi ra, hay ngươi không có trong La Sơn tông? Nếu vậy ta sẽ hoàn toàn hủy La Sơn tông.

Lâm Tiêu dứt lời, hai tay giơ cao Long Văn đao chém xuống.

Luồng đao quang màu bạc bay ra từ Long Văn đao, dễ dàng cắt hư không một khe nứt dài ngàn trượng. Khe nứt không gian đen thui lan tràn âm âm nghiền ngọn núi đằng trước, uy hiếp cường đại như cột chống trời ngã đổ.

Đám người bên dưới hoảng sợ biến sắc mặt. Nhất đao kia mà chém xuống thì nguyên ngọn núi tan nát hết. Lâm Tiêu muốn một đao hoàn toàn phá hủy La Sơn tông.

Đám người La Bá Thiên vừa kinh vừa giận rồi lại bất lực. Công kích khủng bố như thế đừng nói bọn họ, dù là thái thượng trưởng lão cũng không dám đỡ.

Đao quang khủng bố giáng xuống, La Sơn tông sắp hóa thành tro tàn.

- Ai dám càn rỡ trong La Sơn tông ta?

Ầm ầm ầm!

Một luồng khí tức khủng bố bắn ra từ lòng núi, bóng người xuất hiện trong thiên địa. Một quyền như bá chủ đánh ra, thiên địa tan vỡ. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc người đó đập nát đòn công kích của Lâm Tiêu.

Xung lực mạnh mẽ khuếch tán, đất đá lún lôm lổm, ngọn núi lung lay.

Lâm Tiêu đứng trên bầu trời, hần nhìn người trước mặt, nhếch môi lạnh lùng cười:

- Lão già, rốt cuộc cũng chịu ra, ta còn tưởng ngươi quyết tâm rứt cổ vào mai rùa đến cùng.

Người ra tay là lão tổ của La Sơn tông, La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên giật mình nhìn Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, là ngươi?

La Kinh Thiên nhìn xuống đám người La Bá Thiên bên dưới, lão vừa kinh vừa giận. La Kinh Thiên cực khổ gầy dựng La Sơn tông giờ là đồng hồm hỗn loạn, máu chảy khắp nơi. La Sơn tông có hàng vạn người bây giờ chết hết một nửa, vô cùng thê thảm.

La Huyền Thiên là người duy nhất không bị thương quá nặng, lão nhanh chóng chạy tới trước mặt La Kinh Thiên, nghiêng răng đau đớn nói:

- Lão tổ nhất định phải báo thù cho lão tam!

- La Hồn Thiên bị gì?

Về mặt La Huyền Thiên bị thương nói:

- Lão tam bị đám người kia giết.

La Kinh Thiên tức giận quát:

- Chuyện gì xảy ra?

Lúc trước La Kinh Thiên bế quan đang trong phút quan trọng, tuy có cảm nhận bên ngoài chấn động, chân nguyên dao động nhưng không thể dứt ra được. Mãi khi Lâm Tiêu chém một nhát đao La Kinh Thiên mới thoát khỏi trạng thái bế quan, kịp thời đánh nát công kích của hắn. Cảnh tượng La Sơn tông tan hoang làm La Kinh Thiên vừa kinh vừa giận.

Không lẽ Đế quốc Võ Linh biết kế hoạch của lão, hành động trước tiên?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của La Kinh Thiên. Nhưng đối phương có nhiều cường giả, toàn là khuôn mặt lạ La Kinh Thiên chưa từng thấy trong Đế quốc Võ Linh, từ khi nào đế quốc có nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh lạ mặt như thế? Chẳng lẽ là Bách Lý Tử bệ hạ thăm dò? Và Lâm Tiêu về Đế quốc Võ Linh từ bao giờ? Hắn còn đột phá Sinh Tử cảnh.

La Kinh Thiên đang bức tức vằn gạc nhiên, La Huyền Thiên thì thủ thủ kể hết sự việc từ đầu đến cuối cho lão nghe.

La Kinh Thiên lộ vẻ mặt khó tin hỏi:

- Là do tiểu tử này giở trò?

Lúc trước trong đầu La Kinh Thiên xẹt qua nhiều suy nghĩ, nhưng lão không bao giờ tưởng tượng là Lâm Tiêu đến báo thù.

La Kinh Thiên nhìn Lâm Tiêu chăm chăm, ánh mắt hung ác:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ đột phá Sinh Tử cảnh, có nhiều cường giả trợ giúp thì có thể diệt La Sơn tông của ta sao? Nực cười, hôm nay ta cho ngươi kiến thức La Sơn tông ta từng từng trong Đế quốc Võ Linh hai ngàn năm là dựa vào cái gì!

Ầm!

Lực lượng vô tận phát ra từ cơ thể La Kinh Thiên, uy hiếp càn quét tất cả khuếch tán. Lực lượng cường đại khiến mọi người biến sắc mặt, thụt lùi lại.

- Lực lượng mạnh quá, chắc chắn là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng.

- Khủng khiếp quá, thì ra La Sơn tông có một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, hèn gì trở thành một trong mấy thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh.

- Lần này đám người Lâm Tiêu gặp rắc rối to rồi.

Chân trời phương xa, nhiều cường giả Đế quốc Võ Linh lộ vẻ kinh sợ, bàn tán xôn xao.

Một số cường giả trụ cột La Sơn tông như La Bá Thiên thì cười khẩy nói:

- Hừ! Từ hai trăm năm trước lão tổ đã đột phá đến Sinh Tử cảnh nhị trọng, thực lực mạnh mẽ, ba vị thái thượng trưởng lão không thể sánh bằng. Lâm Tiêu mạnh cỡ nào cũng khó thoát chết.

Lâm Tiêu nhìn La Kinh Thiên:

- Lão tổ của La Sơn tông, La Kinh Thiên quả nhiên thực lực đáng sợ.

Lâm Tiêu cảm giác lực lượng không gì sánh bằng. Lực lượng này mạnh mẽ còn hơn Bạo Liệt Vương của Thiên Thủy liên minh, Thiết Kiếm Vương Danh Kiếm sơn trang cùng là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng. Nói cách khác cùng là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng nhưng La Kinh Thiên đáng sợ hơn Bạo Liệt Vương nhiều.

Tuy nhiên Lâm Tiêu không sợ lão.

Lúc Lâm Tiêu mới đột phá Sinh Tử cảnh đã giết Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng Bạo Liệt Vương, hiện tại hắn nắm giữ tám đạo văn không gian, thực lực tăng vùn vụt. Miễn không phải là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, Lâm Tiêu không sợ đánh nhau, dư sức chiến đấu.

Lâm Tiêu nheo mắt lại, tia mắt lạnh lùng nói:

- Lam Du Vân, bốn người hãy giết hai người này cho ta, những người còn lại diệt La Sơn tông. Còn lão già kia thì để ta đối phó.

Chỉ cần giết La Kinh Thiên là La Sơn tông hoàn toàn bị phế, không gây sóng gió được nữa. Những còn lại chỉ là chó mèo, đây là nguyên nhân vì sao Lâm Tiêu luôn chỉ nhắm vào La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên cười khẩy nói:

- Chỉ bằng vào người?

La Kinh Thiên phát tán lực lượng hùng hồn, lạnh băng nhìn Lâm Tiêu. La Kinh Thiên lắc người.

Ầm ầm ầm!

La Kinh Thiên còn ở giữa đường hai tay đã nhanh như tia chớp tung mấy chục quyền. Thoáng chốc các bóng quyền mơ hồ điên cuồng giăng khắp hư không, hóa thành dòng lũ chân nguyên màu đen công kích Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình vận chuyển Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, chân nguyên tinh thần cường đại nhập vào Long Vãn đao. Hai tay Lâm Tiêu giơ cao chiến đao chém xuống trước mặt.

Răng rắc!

Đao quang bạc quét ra, trong tiếng nổ cắt vỡ quyền ảnh. Chân nguyên màu đen như sóng biển bị xẻ đôi, Long Vãn đao chém vào đôi tay La Kinh Thiên.

La Kinh Thiên biến sắc mặt nói:

- A? Là binh khí Vương giả, hèn gì kiêu ngạo như thế. Nhưng người nghĩ có thanh binh khí Vương giả là có thể đối kháng với La Kinh Thiên ta đây sao?

La Kinh Thiên dựa theo khí tức trên người Lâm Tiêu biết ngay hắn mới là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, nên lão không để bụng. Nhưng giờ xem ra thực lực của Lâm Tiêu vượt xa La Kinh Thiên dự đoán.

Chiến đao đang cấp binh khí Vương giả, dù là La Kinh Thiên cũng hết sức nghiêm túc.

1112. Chương 1110: Vương Giả Của Đế Quốc (1)

Hai quyền lóe ánh sáng đen, bộ bao tay đen thui lóe sáng bao trùm bàn tay La Kinh Thiên. Bao tay đen cổ xưa như đầu rồng dữ tợn há mồm, khí thế bạo ngược đáng sợ quét qua chặn lại chiến đao của Lâm Tiêu.

Một kích không trúng, La Kinh Thiên không ngừng, chân nguyên sôi trào, trong phút chốc lại đánh ra một đấm:

- Thiên Long Nộ Hồng!

- Grao!

Cự long đen gầm rống loa ra khỏi bao tay đen, há to mồm nanh tranh. Hư không bị cắn nát, như có cự long màu đen thật sự bay lượn chân trời tấp Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không hề yếu thế, hắn vận chuyển Long Văn đao quyết, một chiêu Thiên Long Ngạo Thế chém ra. Con thiên long màu đen gầm rống lao ra khỏi Long Văn đao, uy hiếp kinh người. Hai con thiên long va chạm trên bầu trời.

La Kinh Thiên lạnh lùng nhìn:

- Hừ! Người chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng mà muốn đối kháng với ta?

Hai con thiên long phát ra lực lượng khủng bố tự triệt tiêu nhau.

La Kinh Thiên hết hồn:

- Cái gì?

Lúc trước Lâm Tiêu ngăn được đòn công kích không làm La Kinh Thiên quá ngạc nhiên, vì lão nhìn ra được chiến đao trong tay hắn là binh khí Vương giả. Nhưng đòn công kích rồi La Kinh Thiên dùng binh khí Vương giả thì triển ra, chẳng ngờ vẫn không làm gì được Lâm Tiêu.

- Là đao hồn!

Thực lực của La Kinh Thiên rất cao, lão nhìn ra ngay lý do Lâm Tiêu đỡ được công kích của lão.

- Tiểu tử giỏi, mới hai năm ngắn ngủi, hắn đã trải qua những gì chẳng những tu vi đột phá Sinh Tử cảnh, đao ý cũng lên tới đao hồn. Đao khách bình thường không thể làm được điều này. Lực lượng không gian trên người tiểu tử này cực kỳ cường đại, Vương giả mới vào Sinh Tử cảnh không thể sánh bằng.

La Kinh Thiên thầm hoảng hốt, hơi sợ. Lâm Tiêu cường đại vượt qua dự đoán của La Kinh Thiên, mới có vài năm ngắn ngủi. La Kinh Thiên nhớ kỹ mấy năm trước Lâm Tiêu đánh bại mới chỉ là Hóa Phàm Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Vài năm ngắn ngủi Lâm Tiêu một đường đột phá vượt qua Sinh Tử cảnh, mới trong Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đã có thực lực khủng bố thế này. Nếu để Lâm Tiêu tiếp tục trưởng thành, vài năm sau, không, rất có thể chri cần một, hai năm là hắn sẽ đạp lên đầu lão.

May mắn hiện tại La Kinh Thiên còn năng lực tiêu diệt đối phương.

La Kinh Thiên thầm rít gào trong lòng:

- Lần này hắn phải chết, dù trả giá đắt cỡ nào cũng không thể để hắn trưởng thành tiếp nữa!

- Giết!!!

Cùng khoảnh khắc đó La Kinh Thiên lại lao vào chém giết với Lâm Tiêu.

Ầm ầm ầm!

Không thể hình dung cuộc chiến của Lâm Tiêu, La Kinh Thiên khủng khiếp cỡ nào. Tiếng nổ ầm ầm không dứt bên tai, hai người đánh trên trời xuống đất, từ ngọn núi này qua ngọn núi khác. Nơi Lâm Tiêu, La Kinh Thiên đi qua hư không xe rách từng khe hở đen to lớn. Lỗ đen toát ra khí tức làm người ta sợ hãi, thấy vô cùng khủng bố.

Ầm!

Lâm Tiêu, La Kinh Thiên va chạm một kích toát ra tia uy lực đánh nát một ngọn núi. Đá to cao hơn mười trượng bay tứ tán xung quanh, tình hình như tận thế đến nơi.

Đám võ giả đứng ngoài La Sơn tông xem kích hải hùng bay ra càng xa hơn, sợ hai bên đánh nhau bọn họ vàng miếng. Lực lượng đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng chỉ lộ ra một tia cũng đủ khiến cơ thể bọn họ nổ tung, hồn phi phách tán, không còn mẫu xương.

Hơn hai năm ngăn ngui Lâm Tiêu đã là ngôi sao mới của Đế quốc Võ Linh, trở thành cường giả đỉnh cao nhất đế quốc.

Đáng nhắc đến là Lâm Tiêu, La Kinh Thiên đánh nhau không thả tay, né xa ngọn núi cao nhất La Sơn tông, nên ngọn núi đó còn giữ lại.

Nhưng trên ngọn núi cao nhất đang diễn ra cuộc chém giết thảm khốc. Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tình, Ngô Đào đánh với La Đạo Thiên, La Huyền Thiên bị thương. Gần trăm Nửa Bước Vương giả thì công kích đám người La Thiên Đồ, La Bá Thiên dồn dập.

Phải nói La Sơn tông là thế lực đỉnh cao từng sống trong Đế quốc Võ Linh hai ngàn năm dài, nội tình cực kỳ thâm sâu. Bàn về số lượng cường giả thì La Sơn tông không bằng gần trăm Nửa Bước Vương giả mà Lâm Tiêu mang đến, nhưng mỗi cường giả trung tâm La Sơn tông đều có một, hai món báu vật. Trụ cột cứng nhất La Sơn tông thì có chỉ bảo ẩn ký Vương giả. Đám người La Bá Thiên dựa vào một đồng báu vật ngăn lại đám người La Lương, Lý Mục tấn công dồn dập.

Nhưng La Sơn tông có nhiều báu vật hơn nữa thì tổng thực lực đám người La Lương bày ra đó, nhóm La Bá Thiên cố gắng chống cự cách mấy sớm muộn gì sẽ thua, tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian.

Vang tiếng nổ điếc tai, trùng kích vô hình chấn vỡ một hòn núi to. Lâm Tiêu nặng nề bay ngược ra ngoài, xuyên suốt một con đường tan vỡ. Bên kia La Kinh Thiên đạp nát mảng lớn hư không, mặt đỏ gay.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu ổn định thân hình, hấn lau máu dính khóe môi, lực lượng sinh tử chuyển động, vết thương nhanh chóng khép kín. Lâm Tiêu nhìn chằm chằm vào La Bá Thiên, rất là giật mình.

Mạnh quá, cùng là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng nhưng La Kinh Thiên mạnh hơn Bạo Liệt Vương rất nhiều, hai người không cùng đẳng cấp. Nếu Lâm Tiêu không có Long Văn đạo, Long Văn đạo quyết giải phóng toàn bộ lực lượng bản thân hấn, cộng thêm Cửu Tinh Ngạo Thế quyết hình thành chân nguyên tinh thần khiến độ đậm chân nguyên của hấn không thua gì Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng bình thường, vậy Lâm Tiêu không cách nào đón đỡ La Kinh Thiên tấn công.

Hiện giờ Lâm Tiêu ngăn cản rất vất vả. Đặc biệt tạo nghệ đạo văn không gian của La Kinh Thiên, mặc cho thực lực của Lâm Tiêu biến thái cỡ nào, nhưng tất cả điều này là điểm yếu của hấn.

Lâm Tiêu thầm giật mình, La Kinh Thiên cũng không khác gì hấn. Tuy La Kinh Thiên không nổi tiếng trong giới võ giả bình thường Đế quốc Võ Linh, nhưng một số chiến trường Vương giả thì La Kinh Thiên khét tiếng vô cùng. Vương giả chịu thiệt trong tay La Kinh Thiên đếm hoài không hết, trong đó có nhiều cường giả nổi tiếng từng lẫy trên Đại lục Thương Khung. Nhưng hôm nay đối phó Lâm Tiêu, một Vương giả mới lên vừa đột phá Sinh Tử cảnh không hơn hai năm lại làm La Kinh Thiên thấy bất lực, lão thật khó tin vào điều này.

Người ta không biết chứ La Kinh Thiên hiểu rõ lão là cường giả linh ngộ hai mươi bảy đạo văn không gian, hai mươi bảy đạo văn không gian là khái niệm gì? Cách Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng chỉ thêm ba đạo văn không gian. Bạo Liệt Vương có mười chín đạo văn không gian yếu hơn La Kinh Thiên rất nhiều,

dù sao Bạo Liệt Vương thu hoạch đạo văn không gian đa phần là cướp từ Vương giả khác, nắm giữ không bằng La Kinh Thiên tự mình tu luyện cường đại hơn.

Cường giả như thế mà không đánh gục được tiểu tử nhỏ bé mới trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh gần hai năm nay, thật khiến người giật mình.

Lòng La Kinh Thiên tràn ngập sát khí:

- Thiên tài như vậy tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục trưởng thành, nếu không sẽ là ác mộng cho La Sơn tông ta!

Trên bầu trời cao, bất giác có mấy cường giả toát ra khí thế khủng bố lạnh lẽo quan sát chiến trường bên dưới. Hư không dao động quanh người bọn họ, mỗi người tự khống chế một phương không gian. Tất cả là cường giả đẳng cấp Sinh Tử cảnh.

1113. Chương 1111: Vương Giả Của Đế Quốc (2)

Bọn họ là Vương giả các đại thế lực gần để đồ Đế quốc Võ Linh, La Sơn tông gây tiếng động lớn như thế làm sao giấu được cảm giác của bọn họ? Đám người xé hư không đến đây quan sát đã lâu.

- Tiểu tử này bắt phạm.

Một nam nhân trung niên bối búi tóc, mặc áo trắng đứng trên trời, phong độ phiêu phiêu:

- Cuồng Chiến Vương, Lâm Tiêu là đệ tử của Võ điện người, sao, người không định đi lên giúp đỡ hả? Nếu người không muốn đệ tử này thì Nguyên Võ thánh địa ta rất muốn hắn.

Người này là Vương giả chi nhánh Nguyên Võ thánh địa trong Đế quốc Võ Linh trên Đại lục Thương Khung.

Cuồng Chiến Vương là một nam nhân cơ bắp cục cục, tóc nâu ngắn dựng đứng như nhím, khuôn mặt thô kệch.

- Tuyệt Lạc Vương, thực lực của Lâm Tiêu trên người và ta, nếu người dám ra tay thì cứ lên đi.

Cuồng Chiến Vương là Vương giả phân điện Võ điện Đế quốc Võ Linh.

Tuyệt Lạc Vương cười tủm tỉm nói:

- Lâm Tiêu là đệ tử Võ điện các người, quân tử không cướp của người yêu thích, ta bỏ cuộc. Còn Cuồng Chiến Vương nhà người, hắn là đệ tử Võ điện, vào lúc này người không tiến lên hỗ trợ sao? Ta thất vọng thay cho những đệ tử Võ điện các người.

- Đúng rồi, Cuồng Chiến Vương, bây giờ điện chủ Võ điện biến mất, người là một trong những người mạnh nhất của Võ điện chúng ta ở Đế quốc Võ Linh, chẳng lẽ thấy đệ tử mình gặp nạn mà không dám ra tay giúp sao?

- Chắc chắn, cái gọi là Võ điện đến thế là cùng.

Cường giả các thế lực Cửu Long bảo, Đan đằng các châm biếm, nhưng trong thanh âm ẩn giấu sự ghen tỵ.

Thiên phú của Lâm Tiêu làm bọn họ giật mình, thiên phú như thế ngàn năm khó gặp, làm bọn họ ghen tỵ với Võ điện muốn chết.

Cuồng Chiến Vương hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Cuồng Chiến Vương nhìn chằm chằm bên dưới, không trả lời. Không phải Cuồng Chiến Vương không chịu ra tay mà là không thể. Cuồng Chiến Vương chỉ là một điện chủ phá phân điện của Võ điện trong Đế quốc

Võ Linh, thực lực Vương giả Sinh Tử cảnh ngang ngửa La Đạo Thiên. Lâm Tiêu và La Kinh Thiên không có chỗ cho Cuồng Chiến Vương chen chân, đó là điểm thứ nhất.

Thứ hai, dựa theo ước định của các thế lực đỉnh cao trên Đại lục Thương Khung và bốn đế quốc, Võ điện có thể thành lập chi nhánh trong bốn đế quốc nhưng chỉ được tuyển nhận, bồi dưỡng đệ tử, không được tham gia tranh đấu giữa các thế lực trong đế quốc đó.

Hiện giờ Lâm Tiêu định tiêu diệt La Sơn tông, một trong các thế lực đỉnh cao nhất Đế quốc Võ Linh, chuyện lớn như vậy không có phân điện chủ ở đây, Cuồng Chiến Vương không dám nhúng tay vào, nếu không chẳng những ảnh hưởng già, không chỉ kéo theo phân điện Võ điện Đế quốc Võ Linh vào, còn liên lụy ước định của Võ điện và bốn đế quốc.

Trong nhiều Vương giả có một lão nhân tiên phong đạo cốt đứng riêng một bên, khí chất siêu phàm, mạnh hơn mấy Vương giả khác. Bên cạnh lão nhân có một thanh niên mặc trường bào màu xanh, lưng đeo trường kiếm cổ xưa, khí chất khiếp người, là Mặc Thanh Hiên nhiều năm không gặp. Giờ phút này, khí huyết trên người Mặc Thanh Hiên tràn đầy, lực lượng không gian dao động, tuy không phải Sinh Tử cảnh nhưng thuộc Nửa Bước Vương giả cực kỳ cường đại.

Mặc Thanh Hiên nhìn Lâm Tiêu đánh túi bụi với La Kinh Thiên, cười khổ nói:

- Lâm Tiêu, đã lâu không gặp mà hấn vẫn luôn mạnh như vậy.

Ngày xưa đoàn người Triệu Thiên Thần theo Địa Kiếm Vương dẫn đi Đế quốc Võ Linh, Mặc Thanh Hiên rời khỏi đế quốc du lịch khắp nơi, bỏ lỡ dịp Sinh Tử Quỳnh Lâu mở ra. Nhưng trong hơn ba năm du lịch Mặc Thanh Hiên thu hoạch phong phú, nhiều lần ra sống vào chết già đột phá đến cảnh giới Nửa Bước Vương giả. Mặc Thanh Hiên cứ nghĩ nhiều năm trôi qua, dù già không thể đuổi kịp Lâm Tiêu nhưng ít ra không bị bỏ rơi quá xa. Hiện tại Mặc Thanh Hiên nhìn Lâm Tiêu, lòng tràn ngập cay đắng.

Đừng nói Mặc Thanh Hiên chỉ là Nửa Bước Vương giả, dù già đột phá Sinh Tử cảnh vẫn không thể so sánh với Lâm Tiêu. Lúc này Mặc Thanh Hiên mới biết trên đời có một số người cố gắng thì có thể vượt qua, cũng có người mà người hết sức đuổi theo nhưng khoảng cách cứ xa dần, xa dần.

Đối với Lâm Tiêu, Mặc Thanh Hiên kính nể hấn chứ không ghen tỵ. Mặc Thanh Hiên có nghe nói sự tích của Lâm Tiêu trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, chỉ thiên tài như hấn mới khiến võ giả trẻ tuổi Đế quốc Võ Linh thẳng sống lưng khi ra ngoài. Nếu Mặc Thanh Hiên có thực lực chắc chắn già sẽ đứng bên cạnh Lâm Tiêu, tiếc rằng Nửa Bước Vương giả như già không giúp được gì trong chiến đấu thế này.

Đừng nói là Mặc Thanh Hiên, già biết một đám Vương giả đang đứng đây không mấy người đủ tư cách giúp một tay.

Nghĩ đến đây Mặc Thanh Hiên giả bộ vô tình quay đầu cảm thán rằng:

- Sư tổ, theo ta được biết Lâm Tiêu năm nay mới có gần ba mươi tuổi mà đã thiên tài như vậy, trong lịch sử Đế quốc Võ Linh hai ngàn năm ta chưa từng nghe hay thấy. Nếu Lâm Tiêu chết trong tay La Sơn tông thì sẽ là tổn thất lớn cho đế quốc, không chỉ đế quốc, thậm chí là tổn thất lớn với nhân tộc toàn đại lục.

Lão nhân tiên phong đạo cốt mỉm cười nói:

- Thanh Hiên, ta nhìn thấu bụng dạ của ngươi, nhưng nói thật là ta không thể nhúng tay vào trận chiến này.

Mặc Thanh Hiên nghi hoặc hỏi:

- Tại sao? Chẳng lẽ sư tổ sợ La Kinh Thiên của La Sơn tông sao?

- Vấn đề không phải La Kinh Thiên mà là thái độ của đế quốc. Người nhìn xem, mấy Vương giả khác không chịu nhúng tay vào cũng vì lý do này.

Mặc Thanh Hiên sững sốt.

Lão nhân tiên phong đạo cốt giải thích rằng:

- Chắc ngươi cũng nghe tin đồn Lâm Tiêu giết Bách Lý Huyền trong Sinh Tử Quỳnh Lâu? Hai năm nay đế quốc luôn tìm kiếm Lâm Tiêu, hiện tại hấn xuất hiện trong La Sơn tông, người nghĩ bên Bách Lý Tử bệ hạ

không biết gì sao? Tuy để đó cách chỗ này một quãng đường nhưng chúng ta còn chạy tới kịp, có lẽ Bách Lý Tử bệ hạ sớm biết.

- Cường giả đế quốc không xuất hiện thì mặc kệ chúng ta có ân oán gì với Lâm Tiêu, La Sơn tông không cũng tuyệt đối không thể ra tay. Tuy chúng ta mạnh nhưng vẫn phải nghe theo lệnh đế quốc.

Nói đến đây lão nhân tiên phong đạo cốt chợt khựng lại.

- A?

Lão nhân tiên phong đạo cốt đưa mắt nhìn chằm chằm bên dưới:

- La Kinh Thiên bắt đầu nghiêm túc.

Mấy Vương giả khác biểu tình trầm trọng.

Bên dưới.

Đình!

Lâm Tiêu, La Kinh Thiên tách ra, nhanh chóng khép lại vết thương trên người.

La Kinh Thiên đứng trong hư không, chân nguyên điên cuồng chuyển động, lực lượng không gian như mây xù tu giương nanh múa vuốt.

- Tiểu tử, không ngờ ngươi đã trưởng thành đến mức này, khiến ta mở rộng tầm mắt. Phải công nhận ngươi là thiên tài mạnh nhất trong đời La Kinh Thiên ta được thấy. Tiếc rằng ngươi đắc tội La Sơn tông chúng ta, giết La của La Sơn tông trong Sinh Tử Quỳnh Lâu, hiện tại giết nhiều đệ tử La Sơn tông ta. Hôm nay ngươi không chết thì La Kinh Thiên ta không xứng danh hiệu La Sơn lão tổ!

Khí thể trên người La Kinh Thiên nhanh chóng tăng vọt, uy hiếp hùng hồn hơn trước gấp đôi khuếch tán ra.

La Kinh Thiên cười gần:

- Hiện tại cho ngươi biết rõ lực lượng huyết mạch của La thị hoàng tộc ta!

1114. Chương 1112: Huyết Mạch Giải Phóng

Khuôn mặt La Kinh Thiên bò đầy hoa văn màu bạc, khí tức viễn cổ hồng hoang thấm thấu dưới hoa văn. Bao tay đen thui đột nhiên nổi lên các đốm sáng bạc tỏa ánh sáng mờ lung.

- La thị huyết mạch, không ngờ cách lâu như vậy còn được thấy bí thuật đáng sợ đó của La Kinh Thiên.

- Lâm Tiêu sắp gặp nguy hiểm rồi.

Các Vương giả biểu tình trầm trọng.

- Chết đi!

Vù vù vù!

La Kinh Thiên hành động, cơ thể đột nhiên biến mất trong không trung. Ngay sau La Kinh Thiên xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, hai quyền màu bạc như sao chổi đập mạnh vào Lâm Tiêu. Trên mu bàn tay hư không

không có quan hệ tốt đẹp gì. Biết thì biết nhưng Lâm Tiêu sẽ không thay đổi quyết tâm giết La Kinh Thiên vì bất cứ ai.

- Muốn giết La Kinh Thiên phải công phá phòng ngự của Võ Vương. Thực lực của Võ Vương là đệ nhị trọng đỉnh phong, cộng thêm báu vật này, thật khó giải quyết.

Đôi mắt sắc lạnh nheo lại, trong lòng hắn suy tính nhanh. Lâm Tiêu mạnh cách mấy chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, mạnh hơn La Kinh Thiên chút xíu, yếu hơn thực lực tổng thể của Võ Vương Bách Lý Chiến một chút. Thứ duy nhất Lâm Tiêu nắm chắc là dùng Bát Quái Lô phá vỡ phòng ngự của Định Thiên Chung, nhưng Bát Quái Lô là át chủ bài cuối cùng của Lâm Tiêu, không đến lúc bất đắc dĩ hắn không để lộ ra.

Thoáng chốc thể cực giằng co.

La Kinh Thiên ở dưới Định Thiên Chung cười khẩy nói:

- Lâm Tiêu, người ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi. Có Võ Vương ở đây, mưu kế hiểm độc của người sẽ không thành công. La Sơn tông ta ngạo nghễ đế quốc hơn hai ngàn năm, làm sao người có thể hủy được?

La Kinh Thiên chậm rãi phục hồi vết thương trên người, mắt lóe tia đắc ý.

Hủy La Sơn tông?

Lời La Kinh Thiên nói chẳng những không chọc giận La Kinh Thiên ngược lại gợi ý cho hắn.

Lâm Tiêu dời mắt khỏi La Kinh Thiên, nhìn hướng ngọn núi cao nhất La Sơn tông.

Lâm Tiêu nhếch mép:

- Ta muốn nhìn xem La Kinh Thiên người lấp liếm cái gì trong La Sơn tông, có thứ gì khiến mọi người bất ngờ không?

Lâm Tiêu đột nhiên vọt hướng La Sơn tông, Long Văn đao giơ cao chém xuống.

Vù vù vù!

Đao quang sắc bén hóa thành cự long gầm rống chém mạnh vào chủ phong La Sơn tông đang trước.

Tiểu tử này thật sự muốn phá hủy nguyên La Sơn tông sao?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm. Võ Vương Bách Lý Chiến sửng sốt, nhưng gã không ngăn cản Lâm Tiêu. Bách Lý Chiến chỉ cần bảo vệ an toàn mạng sống của La Kinh Thiên là được, ngọn núi cao nhất La Sơn tông bị phá hoại hay thành tro thì không liên quan gì gã, Bách Lý Chiến cũng không muốn lo. Nếu Lâm Tiêu đã chịu dùng tay, cho hắn trút giận vào La Sơn tông cũng không sao.

Khác với mọi người là La Kinh Thiên thấy hành động của Lâm Tiêu thì biểu tình từ đắc ý chuyển sang trắng bệch, xanh mét.

- Dừng tay!

La Kinh Thiên khủng hoảng gầm lên, lao ra khỏi Định Thiên Chung bảo vệ, bắt chấp an toàn mạng sống ngăn cản Lâm Tiêu.

Vào phút chốc mảnh treo chuông, La Kinh Thiên bùng nổ lực lượng mạnh nhất che trước đao quang Lâm Tiêu chém ra, liều mạng bị thương nặng ngăn hắn tấn công. Lưng La Kinh Thiên ướt mồ hôi lạnh.

Lâm Tiêu lạnh lùng cười:

- Người nghĩ có thể ngăn cản được ta sao?

Một đốm lửa bùng bùng bay ra khỏi tay Lâm Tiêu chui vào ngọn núi đang trước.

La Kinh Thiên xoe tròn mắt hét to:

- Không!!!

Đốm lửa mỏng manh, nhìn như bình thường, nhưng đó là ngọn lửa đáng sợ Lâm Tiêu dung hợp tam muội chân hỏa, tâm hỏa lại. Tiếng nổ vang lên điếc tai, một bùm khói nấp khổng lồ dâng lên từ chủ phong La Sơn tông. Trong phút chốc ngọn núi cao tan vỡ, đá to cỡ căn nhà bay tứ tung. Trên chủ phong La Sơn tông, các tòa cung điện, kiến trúc hùng vĩ bị lực lượng này đánh sập, bụi bay mù mịt.

- Trốn mau!

- Chạy chạy!

Bên dưới chân núi cao nhất, đám người La Lương bay tứ tán. Mấy ngàn đệ tử La Sơn tông còn sống thì được La Đạo Thiên, La Huyền Thiên bảo vệ may mắn thoát nạn.

1118. Chương 1116: Liên Minh Ngầm

Trên bầu trời, mặt La Kinh Thiên vắn vẹo dữ tợn nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt tràn ngập thù hận và giận dữ ngút trời.

La Kinh Thiên rít qua kẽ răng:

- Lâm Tiêu, người tội đáng muôn chết!

Lâm Tiêu không thèm nhìn La Kinh Thiên, hấn gió hướng chủ phong La Sơn tông sụp đổ tan vỡ.

Khóe môi Lâm Tiêu cong lên:

- La Kinh Thiên, hôm nay La Sơn tông các người sắp chết đến nơi.

Lâm Tiêu nói xong nhìn sang Võ Vương Bách Lý Chiến:

- Võ Vương, bây giờ tiền bối còn muốn ngăn cản ta không?

Võ Vương Bách Lý Chiến im lặng, đôi mắt hờ hững đột nhiên bắn ra tia sắc bén đáng sợ. Bách Lý Chiến nhìn chằm chằm chủ phong La Sơn tông sụp đổ. Không chỉ Võ Vương Bách Lý Chiến, tất cả Vương giả Sinh Tử cảnh đứng trên bầu trời giật mình nhìn phé tích ngọn núi cao nhất bốc khói ngùn ngụt, biểu tình kinh sợ.

- Đây là . . .

Đám người hoảng sợ biến sắc mặt. Trong ngọn núi cao nhất, bọn họ cảm nhận lực lượng không giống bình thường.

Giọng Lâm Tiêu lạnh lùng quanh quẩn bên trên ngọn núi cao nhất La Sơn tông, thanh âm đinh tai nhức óc.

- Các vị liên minh ngầm, còn muốn tiếp tục núp không chịu ra sao?

Đồng đúc võ giả Quy Nguyên cảnh vẻ mặt khó hiểu, không biết Lâm Tiêu đang nói gì. Bọn họ tràn đầy thắc mắc nhìn ngọn núi cao nhất sụp đổ.

Trong các cặp mắt khó hiểu, một tiếng cười âm trầm phát ra từ phé tích ngọn núi cao nhất:

- Tiểu tử giỏi, không ngờ kế hoạch của liên minh ngầm ta bị hủy trong tay tiểu tử nhà người. Hèn gì La Kinh Thiên xem trọng người như vậy, nếu sớm biết thì liên minh ngầm ta đã giết người từ lâu rồi!

Lực lượng kinh khủng làm người nghẹt thở chậm rãi dâng lên, lực lượng tựa nước biển nâng cao không ngừng, cuối cùng biến thành sóng thần kèm theo lực lượng không gì sánh bằng ập đến. Khí thế, uy hiếp kia đủ để kinh thiên động địa, khiến mọi người hoảng sợ biến sắc mặt.

Một cường giả mặc áo choàng màu đen chậm rãi dâng lên từ đồng phé tích.

Cường giả đứng trong không trung, khí thể bạo ngược, càn quét tất cả ập đến. Mọi người nhìn cường giả, không kiềm được cảm xúc nóng nảy, như thể trước mặt bọn họ không phải nhân loại mà là ma quân bạo ngược, bạo quân tụ tập muôn vàn tà ác.

- Là hân!

- Tiêu Dao Vương!

Trên bầu trời, mọi người, Thông Thiên Kiếm Vương biến sắc mặt. Bọn họ là Vương giả các đại thế lực giờ lộ vẻ kinh sợ như thể đứng trước mặt bọn họ là ma thần bước ra từ địa ngục.

Lão nhân tiên phong đạo cốt Thông Thiên Kiếm Vương nghiêm nghị nói với Mặc Thanh Hiên:

- Mặc Thanh Hiên, hãy rời khỏi đây ngay.

Mặc Thanh Hiên khó hiểu hỏi:

- Lão tổ?

Thông Thiên Kiếm Vương ra lệnh:

- Nghe lệnh ta, quay về Thông Thiên kiếm phái ngay, dù xảy ra chuyện gì cũng không được quay lại!

Mặc Thanh Hiên không dám hỏi nhiều, gã xoay người đi ngay.

Thông Thiên Kiếm Vương là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong, hiềm thấy lão lộ vẻ mặt lo âu:

- Không ngờ cái tên Tiêu Dao Vương núp trong La Sơn tông, nếu Lâm Tiêu không giết vào La Sơn tông e rằng đế quốc sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Tiêu Dao Vương, minh chủ liên minh ngấm trong lãnh thổ Đế quốc Vô Linh, thực lực thông thiên tạo hóa, cực kỳ đáng sợ, Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng. Nhiều năm qua liên minh ngấm luôn muốn đẩy ngã đế quốc, có thể nói là kẻ thù lớn nhất của Đế quốc Vô Linh trừ yêu tộc ra. Trong thời kỳ yêu tộc, nhân tộc hòa bình Đế quốc Vô Linh từng phái nhiều cường giả truy sát cường giả liên minh ngấm nhưng không được hiệu quả tốt đẹp, lý do lớn nhất vì liên minh ngấm có Tiêu Dao Vương.

Hiện giờ Tiêu Dao Vương xuất hiện trong La Sơn tông gần đế đô làm mọi người toát mồ hôi lạnh. Một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng núp gần đế đô, chỉ tưởng tượng thôi đã hết hồn.

Xẹt xẹt xẹt!

Đám Vương giả Thông Thiên Kiếm Vương, Cuồng Chiến Vương, Tuyết Lạc Vương không chút do dự đáp xuống ngọn núi cao nhất.

Cường giả mặc áo choàng đen bị đám người Thông Thiên Kiếm Vương bao vây nhưng bộ dáng không hề hoảng hốt.

Cường giả áo choàng đen cười tủm tỉm chào:

- Vô Vương, các vị, đã lâu không gặp, khỏe không?

Về mặt Tiêu Dao Vương hiền hòa nhưng trong giọng nói toát ra khí thế cao cao tại thượng từ trong xương, như thể bá chủ nhìn xuống thân dân của mình.

Về ôn hòa đã biến mất trên mặt Vô Vương Bách Lý Chiến, thay thế là lạnh băng:

- Tiêu Dao Vương, không ngờ ngươi còn dám xuất hiện tại đây!

Vô Vương Bách Lý Chiến cầm Định Thiên Chung, sát khí đáng sợ phát ra từ người gã, rung động hư không.

- Có gì không dám?

Tiêu Dao Vương mỉm cười nói:

- Bọn nhỏ, mau đến chào Vô Vương điện hạ của Đế quốc Vô Linh đi.

- Tuân lệnh minh chủ!

- Nghe nói Võ Vương để quốc trăm trận không thắng, hôm nay thấy thì đúng thật.

- Ha ha ha!

Từng tiếng cười to từ chân núi phóng lên cao, hoặc lạnh băng, hoặc phóng đảng, hoặc âm trầm, hoặc bạo ngược. Thoáng chốc mười mấy bóng người xé gió bay đến, ngạo nghễ đứng bên cạnh Tiêu Dao Vương. Mỗi người khí thế cực kỳ hùng hồn, toàn là đẳng cấp Vương giả Sinh Tử cảnh.

Đám cường giả lão nhân tiên phong đạo cốt ngây ngẩn, trợn mắt há hốc mồm:

- Trời ơi!

Vương giả là sức chiến đấu đỉnh cao nhất của đế quốc, trước kia trong Đế quốc Võ Linh muốn thấy một Vương giả còn khó khăn, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Nhưng hôm nay một hơi xuất hiện nhiều Vương giả như thế, tính sơ thì có hơn hai mươi Vương giả đứng trên bầu trời La Sơn tông, khiến người vô cùng rung động.

Hay tất cả Vương giả Đế quốc Võ Linh tập trung trong hôm nay?

Cường giả bình thường của đế quốc giật mình. Đám người Lam Du Vân cũng rung động. Nghe nói Đại lục Thương Khung có nhiều cường giả, giờ thấy thì đúng thật. Nếu bọn họ tiếp tục ở lại đảo Mê Thất làm sao có cơ hội được xem cảnh tượng rung động thế này?

Sắc mặt Võ Vương Bách Lý Chiến hoàn toàn sa sầm. Từ khi nào trong đế đô Đế quốc Võ Linh tụ tập nhiều Vương giả liên minh ngầm đến thế? Bách Lý Chiến là Võ Vương thống ngự toàn đế quốc nhưng không hề phát hiện.

Võ Vương Bách Lý Chiến lạnh lùng nhìn La Kinh Thiên, quát hỏi:

- La Kinh Thiên, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Biểu tình Võ Vương Bách Lý Chiến đầy nghiêm khắc.

La Kinh Thiên nhanh chóng chạy tới bên cạnh Tiêu Dao Vương.

Tiêu Dao Vương mỉm cười nói:

- Bách Lý Chiến, ngươi bị lừa rồi sao? Chuyện đơn giản vậy mà không nhìn ra được? Người làm Võ Vương của đế quốc như thế nào vậy?

Võ Vương Bách Lý Chiến nheo mắt quát to:

- La Kinh Thiên, ngươi thật to gan, dám cấu kết với liên minh ngầm. Chẳng lẽ ngươi không sợ mang đến họa diệt môn cho đệ tử La thị sao?

Nếu không có Lâm Tiêu xông lên La Sơn tông thì Võ Vương Bách Lý Chiến vẫn sẽ bị che mắt bịt tai. Tưởng tượng đám cường giả liên minh ngầm núp gần đế đô là Võ Vương Bách Lý Chiến sợ hết hồn, nhớ lại lúc trước gã còn ngăn cản Lâm Tiêu giết La Kinh Thiên, Bách Lý Chiến vô cùng xấu hổ.

La Kinh Thiên cười phá lên:

- Ha ha ha, họa diệt môn?

Ánh mắt La Kinh Thiên dữ tợn:

- Dựa vào cái gì là Bách Lý thị người ngồi giang sơn? Hai ngàn năm trước La thị ta là một trong các hoàng tộc trên đại lục! Giang sơn này nên để La thị ta ngồi một chút. Từ hôm nay trở đi Đại lục Thương Khung không có Đế quốc Võ Linh mà sẽ là Đế quốc La Sơn.

1119. Chương 1117: La Huyền Cơ (1)

La Kinh Thiên lộ ra bộ mặt thật, lão mưu tính ngày phục sinh đã qua lâu. La Kinh Thiên định để Bách Lý Huyền làm vua Đế quốc Võ Linh, nên mới lên hợp tác với gã, xóa bỏ sự cảnh giác của Bách Lý Huyền với La Sơn tông. La Kinh Thiên định bày ra nhiều quân cờ trong Đế quốc Võ Linh rồi mới phục quốc, chẳng ngờ khi Lâm Tiêu xuất hiện đã hoàn toàn hủy hoại kế hoạch của lão. La Kinh Thiên buộc lòng thay đổi kế hoạch ban đầu, hợp tác với liên minh ngầm.

- La Kinh Thiên, người nghĩ bằng vào đám người các người có thể đẩy ngã đế quốc sao? Nực cười. Huống chi người đang bảo hộ lộ da, cấu kết với liên minh ngầm? Người chỉ là con chó săn của liên minh ngầm! Khi người mất đi giá trị lợi dụng thì liên minh ngầm làm sao cho phép La thị ngồi trên ngai vàng?

Tiêu Dao Vương mỉm cười nói:

- Bách Lý Chiến, người đừng mơ ly gián quan hệ của chúng ta. Nếu bằng vào La Kinh Thiên thì đúng là ta sẽ không để La thị ngồi trên ngai vàng sau khi diệt Đế quốc Võ Linh, nhưng, người nghĩ La Sơn tông chỉ có mình La Kinh Thiên sao?

Tiêu Dao Vương cao giọng quát:

- Huyền Cơ huynh, còn chờ gì nữa?

- Huyền Cơ huynh?

Nghe xưng hô, tất cả cường giả Đế quốc Võ Linh biến sắc mặt, nghĩ đến một người.

- Ha ha ha! Tiêu Dao huynh vẫn nóng nảy như vậy.

Ầm ầm ầm!

Uy hiếp vô biên ập đến, trong tiếng cười to sang sảng một lão nhân mặc trường bào màu trắng cổ kính bay lên cao, đạp bước đến. Từng bước lão nhân đạp xuống, hư không dao động gợn sóng. Nơi gợn sóng đi qua nhiều Vương giả kinh khủng phát hiện mình mất năng lực khống chế hư không.

Lại một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng đi ra.

Lâm Tiêu hơi rung động nhìn đằng trước, hắn không ngờ một kích chém ngọn núi đập ra nhiều cường giả đỉnh cao như thế, ban đầu hắn không dự đoán được điều này.

Lúc trước khi La Kinh Thiên chưa xuất hiện, Lâm Tiêu vì buộc lão ra mặt nên chém đao vào La Sơn tông. Lúc đao quang sắp chém trúng La Sơn tông, thần hồn cường đại của Lâm Tiêu nhạy cảm phát hiện bên trong La Sơn tông có lực lượng kỳ lạ xẹt qua. Lực lượng này rất giống với lực lượng ăn mòn Lâm Tiêu đã giúp đại ca Lâm Hiên loại trừ, nhưng phút cuối cùng La Kinh Thiên phá quan bay ra đỡ nhất đao, lực lượng kia biến mất.

Nên Lâm Tiêu thầm nghĩ ngờ, lúc Võ Vương Bách Lý Chiến bảo vệ La Kinh Thiên thì hắn vung đao hủy La Sơn tông, để xem bên trong La Sơn tông giấu những thứ gì. Lâm Tiêu không ngờ nhất đao kia dụ ra nhiều cường giả như thế, thực sự là hắn không thể ngờ đến điều này.

Cục diện hiện tại không đơn giản là ân oán giữa Lâm Tiêu và La Sơn tông, nó diễn biến thành hai đại thế lực liên minh ngầm, La Sơn tông đối kháng với toàn Đế quốc Võ Linh.

Thấy người đó, Võ Vương Bách Lý Chiến lộ vẻ mặt giật mình:

- La Huyền Cơ, người còn chưa chết?

La Huyền Cơ là lão tổ của La Sơn tông từ mấy trăm năm trước, nổi tiếng lừng lẫy trong Đế quốc Võ Linh. Nhưng nghe nói trong một lần du lịch cấm địa Vương giả thì La Huyền Cơ xui xẻo lạc trong tuyệt địa, cuối cùng chết. Khi đó toàn bộ La Sơn tông đau thương, thanh thế rình rang vô cùng. Chẳng ngờ tất cả là nguy trang, La Huyền Cơ không chết mà trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, luôn ẩn náu trong La Sơn tông.

Tất cả là âm mưu La Sơn tông sớm vạch ra.

La Huyền Cơ vừa xuất hiện liền đưa mắt nhìn Lâm Tiêu, con người tràn ngập sát khí:

- Không ngờ La Huyền Cơ ta nhẫn nhịn mấy trăm năm, cuối cùng kế hoạch bị hủy trong tay nhãi ranh nhà người, thật là người tính không bằng trời tính. Nếu không tại tiểu tử nhà người thì việc lớn La thị ta đã thành công. Nhưng bây giờ cũng gần hoàn thành, trước khi việc lớn thành công ta sẽ giết người trước, để an ủi nhiều anh liệt La thị đã chết.

Giọng La Huyền Cơ không lớn nhưng chất chứa bá đạo khó tả.

- Còn các người . . .

La Huyền Cơ nhìn đám người Cuồng Chiến Vương:

- La thị chúng ta chưa muốn đối địch với các thế lực Võ điện, Nguyên Võ thánh địa. Ta cho các người mười giây, rút ra khỏi chiến trường này. Sau khi Đế quốc La Sơn thành lập thì thế lực các người vẫn có thể giống như bây giờ thu đồ đệ trong Đế quốc La Sơn chúng ta. Sau mười giây tất cả võ giả còn ở trong khu vực này đều phải chết.

Giọng La Huyền Cơ ồm ồm truyền ra ngoài, rung động hồn người.

Đám người Cuồng Chiến Vương sắc mặt khó xem nói:

- Cái này . . .

Mấy Vương giả do dự một lúc rồi lắc người phá không bay đi.

- Võ Vương, không phải chúng ta không muốn hỗ trợ nhưng người cũng thấy là chúng ta có ở lại cũng không giúp được gì, xin chào.

Nhưng không phải mọi người đi hết, Cuồng Chiến Vương, Tuyết Lạc Vương ở lại. Thông Thiên Kiếm Vương vốn là thế lực bản xứ Đế quốc Võ Linh, nếu Đế quốc Võ Linh bị hủy diệt thì Thông Thiên kiếm phái cũng tàn đời.

- Mười giây đã qua, xem ra mấy người muốn đối địch với La Sơn tông ta.

Ánh mắt La Huyền Cơ lạnh băng nhìn đám người Cuồng Chiến Vương:

- Thật đáng tiếc, các người đã chọn con đường sai lầm.

Cuồng Chiến Vương, Tuyết Lạc Vương cười khẩy nói:

- Vậy sao? Từ hơn hai ngàn năm trước, ngày hủy diệt bắt đầu, Võ điện ta đã sừng sững trên đỉnh đại lục, cho đến nay chưa từng sợ ai.

- Một La Sơn tông bình thường xứng buộc Nguyên Võ thánh địa ta lùi bước sao?

Mắt La Huyền Cơ lạnh lùng nói:

- Muốn chết!

- Được rồi Huyền Cơ huynh, đã đến giờ, chúng ta nên hành động. Ta đã thông qua truyền tẩn trận thông báo cho tất cả đội liên minh trong biên cảnh đế quốc tổng tấn công Đế quốc Võ Linh.

- Được, toàn bộ người nơi này do La Sơn tông ta giải quyết, người đi để đồ giết thẳng nhãi Bách Lý Tử. Chờ ta giải quyết nơi này rồi sẽ đến để đồ hội hợp với người.

- Người của liên minh ngầm, đi theo ta!

Cùng với tiếng hét to, Tiêu Dao Vương bước vào hư không bay hướng đế đô.

Vù vù vù!

Các Vương giả liên minh ngầm bay hướng đế đô theo Tiêu Dao Vương.

Võ Vương Bách Lý Chiến rống to:

- Đi đâu?

Định Thiên Chung bay ra.

Ong ong ong!

Tiếng chuông đình tai nhưc óc khuếch tán dao động, hư không tầng tầng tan vỡ bao phủ đám cường giả trốn vào hư không.

La Huyền Cơ đứng trên bầu trời, biểu tình lạnh nhạt:

- Bách Lý Chiến, ở trước mặt ta mà người dám ra tay?

Bàn tay phải nhẹ chém một nhát.

Xoẹt!

Sóng khí vô thanh ập đến chặt đứt Định Thiên Chung rung sóng gợn khuếch tán, không để lại một chút gì.

La Huyền Cơ vung tay, mấy ngàn đệ tử La Sơn tông, La Đạo Thiên dưới chủ phong sụp đổ bay ra đằng sau phế tích.

Con người Lâm Tiêu co rút. La Huyền cơ thể hiện tạo nghệ không gian khủng bố khiến người giật mình, Lâm Tiêu không thể suy đoán được lão đã lĩnh ngộ bao nhiêu đạo không gian đạo văn, nhưng hiện tại hẳn không rảnh quan tâm nhiều.

Lâm Tiêu truyền âm cho đám người Lam Du Vân:

- Lam Du Vân, bốn người nhanh chóng mang nhóm La Lương rời khỏi đây ngay.

Đám người Lam Du Vân sốt ruột nói:

- Đại nhân!

Lâm Tiêu lạnh lùng quát:

- Đây là lệnh của ta!

Nói xong Lâm Tiêu im lặng.

Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào cắn răng:

- Đi!

Bốn người dẫn theo nhóm La Lương bay đi.

1120. Chương 1118: La Huyền Cơ (2)

La Huyền Cơ cười nói:

- Muốn đi? Đi được không? Các người đã giết nhiều đệ tử của La Sơn tông ta, giờ chết hết đi!

La Huyền Cơ giơ tay phải ovõ nhẹ.

Ầm ầm ầm!

Một bàn tay đen thui to cỡ trăm trượng xuất hiện trong thiên địa. Bàn tay đen như mực toát ra khí tức hỗn độn mông lung. Hư không bị tầng tầng ép vỡ, yếu ớt không chịu nổi một kích. Lực lượng không gian cường đại đè xuống đám người Lam Du Vân.

La Huyền Cơ công kích, Lam Du Vân, Trần Bản, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào mới đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng như con kiến trước mặt sư tử, nhỏ bé không đáng giá nhắc tới.

Vào phút mâu chốt Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện bên dưới bàn tay to:

- Phần Viêm Quyết, tam muội chân hỏa, diệt!

Lâm Tiêu không kịp thi triển Tinh Khung Ấn tốn thời gian, tam muội chân hỏa kết hợp tâm hỏa trong người hình thành ánh lửa rực rỡ ngăn cản bàn tay La Huyền Cơ vỡ ra, sau đó nổ tung.

Ầm ầm ầm!

Vụ nổ không chịu thiên địa khổng lồ chế vang vọng phía chân trời. Căn nguyên thiên hỏa cường đại trút xuống, liên tục va chạm với bàn tay La Huyền Cơ. Lực lượng kinh khủng cùng với vụ nổ đụng vào người hắn.

Lâm Tiêu rít gào truyền âm với đám người Lam Du Vân:

- Chạy mau!

Lâm Tiêu chặt vật bay ngược ra ngoài, quần áo rách mướp chỉ để lại Thiên Mang Khải đen thui lấp lánh ánh sáng mờ lung. Trước công kích của man khí, dù là Thiên Mang Khải áo giáp vương phẩm cũng rung bần bật. Lực lượng đáng sợ thông qua phòng ngự Thiên Mang Khải truyền vào.

- Khụ khụ.

Lâm Tiêu học bài máu, nội tạng không cái nào lành lặn. Sắc mặt Lâm Tiêu tái xanh, đòn công kích vừa rồi khiến hắn bị thương nặng. Nếu không nhờ phòng ngự cường đại của Tinh Thần Tội Thử quyết, năng lực chữa khỏi siêu mạnh của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, đổi lại Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng bình thường dám cỡ đòn thì chết chắc.

Lam Du Vân, Trần Bân, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào cắn răng:

- Đại nhân!!!

Bốn người dẫn theo đám La Lương phá không rời đi.

La Huyền Cơ cũng bị lực lượng tam muội chân hỏa chấn lắc lư, vẻ mặt rung động nói:

- Ủa? Lực lượng kỳ lạ, ẩn chứa ba loại thiên hỏa.

Dù là thiên hỏa hoàn chỉnh thì chỉ tương đương với Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường. La Huyền Cơ là cự phách Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, hoàn toàn không sợ bất cứ loại thiên hỏa đơn độc nào. Nhưng tam muội chân hỏa của Lâm Tiêu hơn xa bất cứ loại thiên hỏa nào khác, nên mới chặn lại công kích đáng sợ của lão được.

- Tiểu tử này tư chất siêu đẳng, ngàn năm khó gặp.

La Huyền Cơ phải công nhận thiên phú của Lâm Tiêu đáng sợ lão hiếm thấy trong đời, tiếc rằng thiên tài như thế không ở trong La Sơn tông.

La Huyền Cơ lười chặn lại đám người Lam Du Vân. Đối với La Huyền Cơ thì đó chỉ là mấy Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, Nửa Bước Vương giả bình thường, chỉ là chó mèo nhỏ bé. La Huyền Cơ cần giải quyết Lâm Tiêu, Vô Vương Bách Lý Chiến, Thông Thiên Kiếm Vương cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng hơn. Một số cá lọt lưới thì khi nào La Huyền Cơ rảnh rồi sẽ bóp chết sau.

Đám người Vô Vương Bách Lý Chiến đến bên cạnh Lâm Tiêu, quan tâm hỏi:

- Lâm Tiêu, ngươi có sao không?

Lâm Tiêu phun máu, lắc đầu, nói:

- Chưa chết được.

Trong Đại lục Thương Khung tuy Vương giả Sinh Tử cảnh là sức chiến đấu đỉnh cao nhưng có chia ra mạnh yếu. Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đơn độc xây dựng thế lực hạng nhất, đế quốc sẽ không can thiệp. Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng có thể xây dựng thế lực đỉnh cao như La Sơn tông, Thông Thiên kiếm phái. Các thế lực như Vô điện, Nguyên Võ thánh địa thì từ đế quốc chọn ra người tổng phụ trách, cũng là đỉnh đệ nhị trọng. Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng là đại năng cự phách, chẳng những hô mưa gọi gió trong đế quốc, cũng là tồn tại đứng trên đỉnh kim tự tháp Đại lục Thương Khung.

Có thể nói Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng là vũ khí hạng nhất của nhân loại, dù trong yêu tộc hay nhân tộc đều tựa thiên thần.

Với thiên phú của Lâm Tiêu dù đối mặt Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong thì hắn vẫn có sức đánh trả, dù không đánh lại có thể trốn. Nhưng Lâm Tiêu bó tay trước Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, nếu Vương giả đệ tam trọng nghiêm túc, hắn không có đường trốn. Hai người khổng chế lực lượng không gian cách biệt rất nhiều.

Về mặt Chỉ Qua Vương hải hùng sốt ruột hỏi:

- Võ Vương đại nhân, giờ chúng ta nên làm sao?

Đừng nhìn bên bọn họ có mười Vương giả, có Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong như Võ Vương Bách Lý Chiến, Thông Thiên Kiếm Vương, nhưng không bằng một móng út La Huyền Cơ Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng.

Khiến Chỉ Qua Vương lo lắng hơn là tình huống đế đô. La Huyền Cơ ẩn núp mấy trăm năm, danh tiếng đã tan biến trong Đế quốc Vô Linh từ lâu. Tiêu Dao Vương thì khác, gã là minh chủ liên minh ngầm, hầu như mỗi Vương giả Đế quốc Vô Linh đều thấy sợ gã. Nếu Tiêu Dao Vương dẫn dắt Vương giả liên minh ngầm công phá đế đô sẽ là cơn ác mộng không có ngày thức tỉnh cho Đế quốc Vô Linh.

Trong phút chốc mọi người kinh hoàng.

Ánh mắt Võ Vương Bách Lý Chiến bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Các vị yên tâm, Tiêu Dao Vương sẽ không thành công.

La Huyền Cơ cười khẩy nói:

- Võ Vương, người đã quá tự tin.

- Cứ chờ xem sẽ biết.

La Huyền Cơ cười lạnh định nói gì chợt vang tiếng nổ đíếc tai từ hướng đế đô, hướng đám người Tiêu Dao Vương đã bay đi. Bầu trời phương xa biến thành màu đen sẫm, một luồng sáng vàng đục mạnh xé rách cái lỗ to. Lực lượng cuồng bạo đáng sợ, đám người Lâm Tiêu cách xa vạn dặm vẫn thấy rõ ràng.

Một tiếng gầm lạnh lùng vang lên:

- Bách Lý Tử, người ẩn giấu thật sâu!

Thanh âm vang vọng thiên địa như sấm đánh ầm ầm.

Thanh âm uy hiếp bá đạo quanh quẩn trên bầu trời:

- Tiêu Dao Vương, bản hoàng đã đợi ngươi thật lâu, đã đến rồi thì đừng đi nữa.

Phía cuối chân trời, hai luồng sáng một đen và một vàng va chạm kịch liệt phát ra tiếng ầm ầm.

La Huyền Cơ hét to một tiếng:

- Bách Lý Tử cũng đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng?

La Huyền Cơ tung hoành thời đại khi Bách Lý Tử còn chưa là hoàng đế Đế quốc Vô Linh. Mấy trăm năm qua La Huyền Cơ ẩn cư trong La Sơn tông, vì không lộ thân phận nên không nghe ngóng tin tức bên ngoài, không rõ ràng thực lực của Bách Lý Tử hoàng đế Đế quốc Vô Linh đáng sợ cỡ nào.

Võ Vương Bách Lý Chiến lạnh lùng quát:

- Ngươi nghĩ hợp mưu với liên minh ngầm là có thể đẩy ngã Đế quốc Vô Linh ta sao? Nực cười, La Huyền Cơ, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, bó tay chịu trói đợi bệ hạ xử lý đi, nếu không La Sơn tông sẽ trả giá diệt môn vì hành động của ngươi!

Mắt Võ Vương Bách Lý Chiến lạnh băng.

- Ha ha ha!

La Huyền Cơ lạnh lùng cười phá lên:

- Bách Lý Chiến, đã đến nước này rồi ngươi còn nói nhằm gì? Ta giết các ngươi trước rồi hội hợp với Tiêu Dao huynh, tự tay hái đầu Bách Lý Tử!

La Huyền Cơ công kích ngay, chưởng nhẹ nhàng đẩy ra, không có động tác gì đặc biệt. Nhưng bầu trời trước mặt đám người Lâm Tiêu sụp đổ. Chưởng ẩn hỗn độn như ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống đập mạnh xuống, bốn phía tịch diệt. Uy hiếp khủng bố làm mọi người biến sắc mặt, run cầm cập.

1121. Chương 1119: Không Đường Chạy Trốn

Võ Vương Bách Lý Chiến quát to:

- Lâm Tiêu, Thông Thiên Kiếm Vương, các người đi đi, để ta ngăn La Huyền Cơ lại!

Định Thiên Chung xoay tít bao phủ Võ Vương Bách Lý Chiến, một mình gã lao vào chưởng ẩn.

- Ha ha ha! Đại địch ngay trước mắt sao có thể chạy trốn?

- Nói đúng, ta rất muốn biết Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng đáng sợ cỡ nào.

- Không đánh mà chạy không phải phong cách của Cuồng Chiến Vương ta!

- Giết!!!

Đám người Thông Thiên Kiếm Vương gầm rống, theo Võ Vương Bách Lý Chiến tấn công.

Keng!

Một thanh trường kiếm rút khỏi vỏ, kiếm khí bắn thẳng lên mây, xé rách khung trời, nhất kiếm chém xuống.

Ầm!

Một cây rìu chiến hiện ra trong không trung. Rìu chiến dâng lên, hỏa quang bắn ra bốn phía, hóa thành nộ long gầm rống gào thét.

Bùm!

Một cây trường thương đóng băng hư không, như rồng ra khỏi vực sâu vọt tới trước.

Thoáng chốc các loại ánh sáng phô thiên cái địa, hoặc quyền ảnh, hoặc chưởng ẩn, hoặc thương, hoặc kiếm, hoặc rìu. Lâm Tiêu thi triển Tinh Khung Ẩn, ngôi sao to lớn xoay tròn. Các lực lượng hình thành dòng lũ chân nguyên kinh khủng, nơi đi qua xuyên thủng vách tường thiên địa. Định Thiên Chung của Võ Vương Bách Lý Chiến biến thành luồng sáng kết hợp tất cả va chạm với chưởng ẩn La Huyền Cơ đánh ra.

Ầm ầm ầm!

Giờ phút này, trời sụp đất nứt, khó thể hình dung đòn công kích kia đáng sợ cỡ nào. Mấy Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong, Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đỉnh phong hợp sức đánh ra một kích kinh thiên động địa, không thể địch lại ngăn chặn chưởng ẩn La Huyền Cơ vỡ ra. Hai bên va chạm trong không trung, không nhường nhau.

Mọi người mừng thầm:

- Đã chặn lại!

La Huyền Cơ nhếch mép cười trào húng:

- À.

Thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết.

Chân nguyên trong cơ thể La Huyền Cơ dâng lên, bàn tay trưởng to.

Ầm!

Bàn tay rung lắc đập nát đòn công kích mọi người hợp sức, lực lượng cường đại như quả cầu nước nổ tung, bay tứ tán, ập vào cơ thể đám người Lâm Tiêu.

- A!

- Phụt!

Ầm!

Tiếng hét thảm, tiếng nổ, tiếng rên rỉ đau đớn không dứt bên tai. Mọi người như bị sét đánh bay ra ngoài, khắp người phun ra các bãi máu. Thông Thiên Kiếm Vương, Lâm Tiêu còn đỡ chút, đám Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đỉnh phong như Cuồng Chiến Vương, Tuyệt Lạc Vương thì bộ dạng thảm thiết, không có một chỗ lành lặn.

Một kích của Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng mạnh đến nhường này.

Trong lòng mọi người không còn can đảm chiến đấu nữa. Quá đáng sợ, bọn họ nhiều người cộng lại dốc sức đánh ra một kích nhưng không đỡ được La Huyền Cơ tùy tay vỗ chưởng. Thực lực như thế đã không thể dựa vào số lượng để giành chiến thắng.

Lòng Lâm Tiêu vô cùng rung động. Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng đã lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử, ảo nghĩa không gian đến mức độ vô cùng dồi dào, một chọi mười.

- Đi!

Đám người liếc nhìn nhau. Lâm Tiêu, Thông Thiên Kiếm Vương, Cuồng Chiến Vương, Tuyệt Lạc Vương, Chỉ Qua Vương trong qua tình bay ngược cùng xé rách hư không chạy tứ tán.

La Huyền Cơ lạnh lùng quát:

- Muốn đi? Có được không? Giam cầm!

Dao động không gian vô hình cuốn thiên địa, khí tức lạnh băng chảy qua đóng băng không gian hơn ngàn dặm. La Huyền Cơ lại đánh ra cú đấm quét hướng đám người Lâm Tiêu.

Vào phút nguy hiểm Võ Vương Bách Lý Chiến rống to:

- Hoàng khí thủ hộ!

Võ Vương Bách Lý Chiến kéo Định Thiên Chung chắn trước mặt La Huyền Cơ. Hoàng khí màu vàng trên Định Thiên Chung chuyển động hóa thành rồng vàng năm móng gầm rống hư không, uy nghiêm bá đạo. Nhưng trước quyền uy của La Huyền Cơ thì rồng vàng năm móng siêu khổng lồ này yếu ớt như miếng đậu hủ, trong khoảnh khắc vỡ nát. Lực lượng trút xuống đánh mạnh vào Định Thiên Chung.

Định Thiên Chung dày thế mà hõm vào dấu nắm tay thật sâu.

- Không gian phong bạo!

Lâm Tiêu thừa dịp Võ Vương Bách Lý Chiến chặn lại La Huyền Cơ thì một quyền xé rách hư không bị giam cầm, biến mất phía chân trời. Đám người Thông Thiên Kiếm Vương cũng bắt chặt cơ hội, ai nấy liều mạng thi triển ra tuyệt học, điên cuồng chạy trốn.

La Huyền Cơ hú dài:

- Đi đâu được?

La Huyền Cơ thò tay chụp hướng Lâm Tiêu biến mất.

Ầm!

Vào phút chốc màn treo chuông Võ Vương Bách Lý Chiến ngăn lại La Huyền Cơ tấn công. Công kích cường đại khiến Định Thiên Chung rung bần bật, Bách Lý Chiến ở bên trong thì hộc bãi máu, cơ thể rách toạc, máu chảy ròng ròng.

Võ Vương Bách Lý Chiến cắn răng cao giọng quát:

- Muốn giết bọn họ phải hỏi Bách Lý Chiến ta đã!

Mắt Võ Vương Bách Lý Chiến long lên sòng sọc.

La Huyền Cơ bật cười:

- A!

Đáy mắt La Huyền Cơ lóe sát khí đậm đặc:

- Không ngờ qua nhiều năm Bách Lý thị đi ra nhiều thiên tài, thực lực của người cách Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng chỉ có một bước. Tiếc rằng ở trong mắt La Huyền Cơ ta thì còn kém xa, người đã muốn chết vậy ta thành toàn người.

La Huyền Cơ vỗ chuông:

- Chuông Diệt Càn Khôn!

Ầm!

Hỗn độn chuông ầm trực tiếp trấn áp bên trên Định Thiên Chung. Định, Định Thiên Chung đẳng cấp bình khí Vương giả bị đè lún xuống. Sức mạnh khủng bố làm Bách Lý Chiến chật vật văng ra ngoài. Chuông kinh mãnh liệt xuyên thấu Định Thiên Chung để lại một cái lỗ to cỡ thau nước trên ngực gã.

La Huyền Cơ vỗ bay Định Thiên Chung, lạnh lùng cười:

- Lực phòng ngự không tệ, thế mà vẫn chưa chết.

La Huyền Cơ bước vào hư không.

Giọng La Huyền Cơ lạnh băng quanh quẩn trong không trung trống trải:

- Kinh Thiên, giao Võ Vương cho người, ta đi giết Lâm Tiêu. Thiên tài như thế không thể để hấn tiếp tục, sống sót!

- Tuân lệnh!

Sau phế tích La Sơn tông, La Kinh Thiên chữa gần hết vết thương đứng dậy, mặt lạnh lùng nhìn Võ Vương Bách Lý Chiến.

- Bách Lý Chiến ơi là Bách Lý Chiến, không ngờ người sẽ có hôm nay đúng không?

Bách Lý Chiến hộc máu, mặt lạnh lùng nói:

- Bằng vào người cũng muốn giết ta?

La Kinh Thiên cười gần đến gần Bách Lý Chiến:

- Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng.

* * *

Lâm Tiêu chạy nhanh trong hư không vô tận. Không gian loạn lưu xẹt nhanh bên người Lâm Tiêu, hấn lao tới trước.

Lâm Tiêu không ngờ đi La Sơn tông báo thù sẽ tạo thành cục diện thế này. La Sơn tông sớm có lòng phản trắc. Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ mấy chuyện này, thực lực như Bách Lý Chiến không thể nào chặn lại La Huyền Cơ, nếu chờ khi lão rảnh tay thì Lâm Tiêu sẽ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây Lâm Tiêu vận chuyển lực lượng không gian đến cực độ vọt nhanh tới trước.

Đột nhiên luồng lực lượng không gian vô hình giáng xuống bao phủ Lâm Tiêu. Hư không trước mặt Lâm Tiêu như đông lại.

Răng rắc!

Lâm Tiêu biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Không gian phong bạo!

Lâm Tiêu một quyền đánh nát hư không đông lại trước mặt, hắc thiêu đốt chân nguyên, tốc độ tăng vọt.

- Lâm Tiêu phải không? Giết nhiều đệ tử của La Sơn tông ta, phá hoại việc lớn La Sơn tông lên kế hoạch ngàn năm, hôm nay cho ngươi trốn thoát thì La Huyền Cơ ta không còn mặt mũi sống trên đời.

Ầm ầm ầm!

Thanh âm ồm ồm phát ra từ đằng sau, một bàn tay khổng lồ xé rách không gian loạn lưu chớp Lâm Tiêu.

- Tam muội chân hỏa, bạo cho ta!

1122. Chương 1120: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (1)

Tay Lâm Tiêu bắn ra đốm lửa, hắc định đánh bật bàn tay La Huyền Cơ chớp mình nhưng vô dụng. Tam muội chân hỏa nổ tung hình thành lực lượng khủng bố chỉ tạm dừng thể đi của bàn tay. Ngay sau đó bàn tay lại ngưng tụ chớp hướng Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu rung mình, bay ra khỏi không gian loạn lưu chém đao vào hư không sau lưng.

Ầm!

Đao quang chém bàn tay thò ra từ hư không. Trong tiếng nổ Lâm Tiêu chặt vật bay ra ngoài, lực lượng cường đại xuyên qua Thiên Mang Khải chấn nội tạng hắc nứt toác. Lâm Tiêu phun máu.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Phải công nhận thiên phú của ngươi là đáng sợ nhất trong đời ta từng gặp, có thực lực của Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng nhưng không thua gì cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong. Tiếc rằng ngươi đắc tội La Sơn tông ta, chết chắc.

La Huyền Cơ bước ra từ hư không, ánh mắt lạnh lùng thăm phán sống chết của Lâm Tiêu.

Giờ phút này tình huống đã nguy hiểm hết đường cứu.

Lòng Lâm Tiêu chìm xuống:

- Làm sao đây?

Lúc này Lâm Tiêu đã nếm mùi thực lực của La Huyền Cơ, Tinh Khung Ấn hay tam muội chân hỏa đều không thể tổn thương lão thực chất. Thực lực hai người kém quá xa xôi. Cách duy nhất bây giờ cho Lâm Tiêu có lẽ là sử dụng Thái Thần Tháp, nhưng hắc không chắc Thái Thần Tháp có thể tổn thương La Huyền Cơ được không. Nếu thất bại, Lâm Tiêu lộ ra Thái Thần Tháp có lẽ sẽ đối diện uy hiếp càng khủng khiếp hơn.

So với Khôi Đầu lão tổ yêu tộc sơn mạch Liên Vân thì La Huyền Cơ không là gì.

Hiện giờ Lâm Tiêu chỉ có đường trốn, có như vậy mới còn cơ hội sống. Dù không trốn thoát thì Lâm Tiêu sẽ không từ bỏ, ít nhất để lại cái gì trên người đối thủ đã.

Lâm Tiêu quát to:

- Muốn giết ta? Để xem ngươi có bản lĩnh đó không!?

Lâm Tiêu nhanh chóng thụt lùi, giọng hần lạnh băng, ánh mắt kiên cường, mặt mày không chút sợ hãi, chỉ có chiến ý hừng hực.

La Huyền Cơ lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, sắp chết đến nơi mà ngươi vẫn không chịu thua. Sao, hay ngươi nghĩ hôm nay có thể thoát khỏi tay La Huyền Cơ ta? Hoặc mơ mộng có người đến cứu? Ngươi cười, dù ai đến cũng không thể cứu ngươi!

Ánh mắt La Huyền Cơ lạnh băng tung ra một quyền. Quyền ấn to lớn như ngọn núi lớn nghiền ép Lâm Tiêu, trên mu bàn tay chuyển động các loại áo nghĩa đáng sợ, uy lực mạnh mẽ khó tin. Phòng ngự của Lâm Tiêu bị đánh nát, lại đập vào người hắn.

Ầm!

Lâm Tiêu tả tơi bay ra, cơ thể lại bị tổn thương nặng, da thịt rách toạc, máu chảy ròng ròng.

Lực lượng cường đại xuyên qua cơ thể Lâm Tiêu rơi xuống đất.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra cái khe to dài ngàn trượng, rộng gần mười trượng. Lực lượng khủng bố dọc theo khe nứt toát ra ngoài, lan tràn đến một tòa thành trì gần đó.

Ầm ầm ầm!

Tòa thành trì rung bần bật, bên trong truyền ra tiếng dân chúng hãi hùng la hét.

Nhiều cường giả bay ra khỏi thành trì, đứng giữa không trung. Bọn họ thấy Lâm Tiêu, La Huyền Cơ đánh nhau thì lộ vẻ mặt kinh khủng.

Đây là thành trì gần đế đô, đương nhiên bên trong có nhiều cường giả, trong đó khá nhiều người là võ giả Quy Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí có vài Nửa Bước Vương giả. Bọn họ nhìn ra ngay hai người đánh nhau khí thế hùng hồn chắc chắn là Vương giả Sinh Tử cảnh. Trong đó khí thế của một người từ xa truyền lại đã làm bọn họ run cầm cập, sâu trong linh hồn sợ hãi hùng.

- Đây chẳng phải là Lâm Tiêu đệ nhất thiên tài đế quốc sao? Nghe nói sau khi Sinh Tử Quỳnh Lâu đóng thì mất tích, từ khi nào Lâm Tiêu trở về đế quốc vậy? Lại còn trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh.

- Người đánh với Lâm Tiêu là ai? Khí thế mạnh hơn Lâm Tiêu rất nhiều, chẳng lẽ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng?

- Trời ơi, đẳng cấp Vương giả đại chiến có thể dễ dàng phá hủy Thành Tinh Tú của chúng ta!

Các cường giả đứng trên trời biểu tình hãi hùng, sợ hãi xì xầm.

Lâm Tiêu bị thương nặng cũng thấy thành trì không xa và dân chúng trong thành.

- A? Sao ta đến đây? Nguy rồi, ta và La Huyền Cơ chiến đấu qua khủng bố, dễ phá hủy cả thành trì!

Vù vù vù!

Xung lực công kích thúc đẩy Lâm Tiêu bay tới thành trì sau lưng, nhưng lúc này hắn buộc phải chuyển hướng thẳng lên vân bạo tầng.

La Huyền Cơ lạnh lùng cười:

- Muốn trốn ra vực ngoại sao? Vô dụng, ở trước mặt ta thì ngươi muốn tự sát cũng không được, chết đi!

- Phần Viêm Quyết, bạo!

Tam muội chân hỏa dung hợp tâm hỏa bộc phát, trùng kích mãnh liệt làm bầu trời nổ tung bùng khói nầm.

Mặt Lâm Tiêu vặn vẹo, dù có Tinh Thần Tội Thủ quyết, Thiên Mạng Khải phòng ngự nhưng cơ thể hắn vẫn rách toạc, người đầy vết thương. Nhờ có Tử Tuyền Thiên Thương Viêm chữa trị nên các vết nứt nhanh chóng khép lại, Lâm Tiêu cầm đầu bay lên cao trốn.

La Huyền Cơ đánh mấy chiêu mãi không thể giết Lâm Tiêu, lão nương này nói:

- Vậy mà vẫn không chết?

Đối phương ngoan cường vượt qua dự đoán của La Huyền Cơ, huống chi lão không có nhiều thời gian lãng phí.

- Một kích này sẽ lấy mạng ngươi!

Ầm!

Người La Huyền Cơ bùng nổ sát ý vô tận bắn lên cao, khí thế đáng sợ làm thành trì lung lay. La Huyền Cơ giơ cao tay phải, trong lòng bàn tay có vô tận ngân hà hỗn độn xoay chuyển, khí tức đáng sợ nhảy vào khung trời bao la thẳng hướng vực ngoại.

ngầm thành công tập kích thì Quận Hiên Dật không bị công chiếm sẽ là mục tiêu hàng đầu của La Sơn tông, liên minh ngầm.

Lâm Hiên tỉnh táo lại bắt tay vào chuẩn bị. Lúc này Lâm Tiêu trở về, mọi người mừng rỡ bật khóc, vô cùng kích động.

Lâm Tiêu quay về Quận Hiên Dật, hẩn bể quan ngay.

Trận chiến với La Sơn tông cho Lâm Tiêu cảm ngộ sâu sắc, hẩn chìm vào khổ tu, cảm nhận rõ ràng mọi thứ của trận chiến này.

Trong khi Lâm Tiêu bể quan, các nơi trong Đế quốc Võ Linh đã hỗn loạn.

Loạn đế đô đến nhanh, đi cũng mau, nhưng dư âm phản loạn không yếu đi mà lan xa trong đế quốc.

Ngay khi Tiêu Dao Vương phát động phản loạn, trong các đại quận Đế quốc Võ Linh cũng bị đội quân liên minh ngầm đánh lên. May mắn mới trước đó gặp thú triều khiến các đại quận tổn thất nặng nề nhưng khiến bọn họ luôn căng thẳng thần kinh cảnh giác, không hề thả lỏng tinh thần. Đám võ giả sức chiến đấu mạnh mẽ được bồi dưỡng trong thú triều trở thành hậu thuẫn mạnh nhất của các quận thành.

Nhưng liên minh ngầm lên kế hoạch mưu đồ đế quốc nhiều năm không phải ăn chay. Bọn họ thẩm thấu nhiều năm, có nhiều mật thám trong các đại quận thành. Một số thành viên tổ chức có địa vị cao. Liên minh ngầm đột nhiên tấn công, cường giả ẩn núp lâu năm lập tức phát động phản loạn, dẫn đến các đại quận thành rối loạn.

Cộng thêm liên minh ngầm rải rác các cỗ thế lực bí ẩn trong Đế quốc Võ Linh, mới trước đó thú triều tập kích liên minh ngầm giữ lại thực lực mạnh mẽ, chưa bị hao tổn bao nhiêu. Trong phút chốc khắp nơi trong Đế quốc Võ Linh nổi lên khói lửa mịt mù, một số vệ thành liên tục bị đánh chiếm, có hai đại quận thành rơi vào tay liên minh ngầm.

Đây còn là vì liên minh ngầm giữ thực lực nhưng đa số võ giả không trải qua rèn luyện máu lửa, sức chiến đấu không bằng các đại quận thành.

Điều đáng mừng là liên minh ngầm cần một đế quốc nhân khẩu phong phú chứ không phải đất hoang phế. Liên minh ngầm không giết chóc lung tung những thành trì bị công chiếm, chỉ nghiêm cấm võ giả, dân chúng hoạt động bên ngoài.

Dần dần qua các đợt ác chiến, thế cục Đế quốc Võ Linh ổn định lại. Nhiều quận thành chặn lại cuộc tấn công, truyền tin về đế đô bẩm báo tình hình chiến tranh.

Trong khi các đại quận thành báo cáo hướng đế đô thì mọi thứ xảy ra trong đế đô cũng lan tràn toàn đế quốc. Thoáng chốc Đế quốc Võ Linh nổi bão.

Khởi nguồn chuyện này là vì đệ nhất thiên tài Đế quốc Võ Linh, Lâm Tiêu biến mất sau Sinh Tử Quỳnh Lâu ba năm, có ân oán với La Sơn tông gây ra. Lâm Tiêu giết lên La Sơn tông, khiến âm mưu của liên minh ngầm và La Sơn tông bị lộ ra ngoài sáng. Tất cả dân chúng Đế quốc Võ Linh vô cùng cảm kích Lâm Tiêu.

Càng khiến bọn họ giật mình nhiều hơn là thực lực của Lâm Tiêu. Mới ba năm không gặp Lâm Tiêu đã đột phá Sinh Tử cảnh, mạnh mẽ trên cả lão tổ La Kinh Thiên La Sơn tông thế lực đỉnh cao của đế quốc. Nhiều người trợn mắt há hốc mồm, rất là rung động.

Đây chưa phải điều làm mọi người giật mình nhất.

Khi dân chúng Thành Tinh Tú truyền ra cuộc chiến Lâm Tiêu và La Huyền Cơ thì cả nước xôn xao.

Thiên Tinh Cung bí ẩn phát uy, đường đường là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng chớp mắt chết đi. Thiên Tinh Cung nhuộm thêm sắc bí ẩn, cũng thêm ánh sáng lên người Lâm Tiêu.

Bách Lý Tử bệ hạ biết tin thì cũng trợn mắt há hốc mồm, dở khóc dở cười:

- Không ngờ cuối cùng La Huyền Cơ chết trong tay Lâm Tiêu, thật là . . .

La Huyền Cơ ẩn núp trong La Sơn tông mấy trăm năm, dù có đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng nhưng chưa từng công bố với bên ngoài, thiên địa chứng kiến công sức cực khổ thế nào. Bản thân La

Huyền Cơ chắc cũng không ngờ khi lão lộ ra ngoài sáng, còn chưa đại sát tứ phương, danh chấn thiên hạ thì chết như vậy. Kết cuộc phải nói là rất uất nghẹn.

Nhưng hai đại quận thành bị chiếm khiến Bách Lý Tử bệ hạ nổi giận, gả tụ tập lực lượng quân sự mạnh mẽ của đế quốc tấn công ngược lại quận thành, thành trì bị đánh chiếm. Bách Lý Tử phong tỏa tin tức, giới hạn tin tức cuộc phản loạn ở đế đô chỉ trong vòng Đế quốc Vô Linh, không đồn ra mấy đế quốc khác, cấm dân chúng thảo luận.

Bách Lý Tử cũng biết không thể giấu tin tức được, nhưng chỉ cần tranh thủ bình định phản loạn trước khi đế quốc khác biết tin thì tổn thất đất nước sẽ giảm thiểu đến mức nhỏ nhất.

Trong một cấm địa ở Đế quốc Vô Linh.

Một cường giả toàn thân ẩn trong áo choàng màu đen ngồi xếp bằng, các đạo không gian đạo văn nở rộ ngoài người, khí tức sinh mệnh đậm đặc chuyển động, hai lực lượng va chạm liên tục trong cơ thể cường giả.

- Phụt!

Cường giả áo choàng đen phun búng máu đỏ sẫm, mở mắt ra như sấm sét xuyên không.

- Sớm nghe nói Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận của Bách Lý thị vô cùng đáng sợ, nhưng không ngờ cường đại đến mức này, lần này tính sai.

Người này là minh chủ của liên minh ngầm, Tiêu Dao Vương.

Cuộc chiến đế đô khiến cơ thể Tiêu Dao Vương bị thương nặng, nửa người tan nát. Nếu không phải phút cuối chỉ mình treo chuông Tiêu Dao Vương sử dụng bí pháp tự hao tổn sinh mệnh trốn ra khỏi đế đô thì gã đã chết vào tay Bách Lý Tử bệ hạ. Hiện tại Tiêu Dao Vương thoát nạn nhưng cơ thể bị vết thương cực kỳ nghiêm trọng, không tính dưỡng một, hai năm thì không thể phục hồi sức chiến đấu đến đỉnh phong được.

- Không biết lão già La Huyền Cơ sao rồi. Cái tên khốn người La Sơn tông này thật không đáng tin, nếu lúc trước hai chúng ta cùng tấn công đế đô thì Bách Lý Tử sẽ không dễ dàng tiêu diệt thuộc hạ mà ta dẫn dắt. Để ta biết lão già này cố ý hãm hại ta thì ta sẽ cho cả La thị chôn cùng!

Mắt Tiêu Dao Vương lóe tia sáng sắc bén, gã đi ra khỏi mật thất.

Một Vương giả của liên minh ngầm đi nhanh đến trước mặt Tiêu Dao Vương, quỳ một gối xuống:

- Minh chủ!

Tiêu Dao Vương hỏi:

- Tình huống đế quốc hiện tại thế nào?

Đây là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, chuyên môn phụ trách mảng tình báo của liên minh ngầm.

Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng cung kính nói:

- Minh chủ, hiện tại liên minh ngầm chúng ta chiếm hai quận trong tám đại quận của đế quốc. Quận Vô Uy vì từng bị yêu tộc đánh chiếm, lực lượng đế quốc trấn thủ không đủ nên mới bị công phá. Quận khác là Quận Lộ Tây. Đội liên minh ngầm chúng ta đang công chiếm sáu quận khác, bị Quận Hiên Dật, Quận Sóc Phương, Quận Vân Long tiêu diệt sạch, rút ra địa khu của ba quận lớn này. Quận Đôn Hoàng, Quận Định An, Quận Kim Hà chiếm cứ nhiều vệ thành, hai bên đang giằng co . . .

1127. Chương 1125: Tráng Sĩ Đứt Cổ Tay (2)

Vương giả Sinh Tử cảnh này cẩn thận kể lại đại quân Đế quốc Vô Linh tụ tập đình cướp lại cả đại quận thành.

- Tình hình La Sơn tông ra sao? Người có tin tức của lão già La Huyền Cơ không?

- Bẩm minh chủ, hôm xảy ra chiến tranh thì La Sơn tông đã bị diệt tông. La Huyền Cơ chết trong Thành Tinh Tú, hiện tại cả La Sơn tông không có người sống.

Tiêu Dao Vương kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Lão già La Huyền Cơ tuy không phải thứ tốt nhưng Tiêu Dao Vương biết thực lực của lão rất mạnh. Lúc đó Tiêu Dao Vương kiểm chế Bách Lý Tử, Trong Đế quốc Võ Linh còn ai giết được cáo già La Huyền Cơ? Hay Đế quốc Võ Linh ẩn giấu cường giả gì?

Lòng Tiêu Dao Vương chìm xuống, lạnh lùng quát:

- Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?

- Minh chủ, chuyện là vậy . . .

Vương giả Sinh Tử cảnh kể lại chuyện xảy ra ở Thành Tinh Tú.

Tiêu Dao Vương há hốc mồm, mắt đờ đẫn, vẻ mặt khó tin:

- Cái gì? Lão già La Huyền Cơ chết trên đường truy sát tiểu tử Lâm Tiêu? Thiên Tinh Cung là nơi nào mà đáng sợ vậy?

Tiêu Dao Vương nghe Vương giả Sinh Tử cảnh miêu tả thì La Huyền Cơ chết trong quá trình tính bỏ chạy, không có cả hy vọng trốn thoát. Là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, lĩnh ngộ ảo nghĩa sinh tử đến trình độ bất tử bất diệt, để lại một giọt máu, bên trong chưa mất sức sống thì có thể sống lại. Nhưng La Huyền Cơ trong khoảnh khắc chết ngắc, thủ đoạn khủng bố làm Tiêu Dao Vương hết hồn.

- Đây không phải sức chiến đấu của Sinh Tử cảnh, có lẽ chỉ Thần Vọng cảnh tôn giả mới dễ dàng xóa sổ Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng được.

Tiêu Dao Vương là cự phách Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, gã biết sau Sinh Tử cảnh có Thần Vọng cảnh. Điều đáng mừng duy nhất là Thiên Tinh Cung chỉ là một tòa di tích của tông môn viễn cổ chứ không phải cường giả, không thì dưới vòm trời này còn ai đánh lại nó?

- Minh chủ đại nhân, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Tiêu Dao Vương lạnh lùng nói:

- Lập tức thông báo cho mọi người rút khỏi thành trì chiếm cứ, giấu mình đi, từ bỏ tấn công Đế quốc Võ Linh, ẩn núp lại.

- Cái gì?

Vương giả sững sốt, không kiềm được hỏi:

- Còn Quận Võ Uy, Quận Lộ Tây đã công chiếm thì sao?

- Bỏ lại hết!

Vương giả Sinh Tử cảnh trợn mắt há hốc mồm. Mệnh lệnh của minh chủ đại nhân là muốn từ bỏ tấn công, đây là cơ hội bọn họ chờ đợi ngàn năm, sao nói bỏ liền bỏ? Vì công chiếm những quận thành này liên minh ngầm tiêu hao bao nhiêu là nhân lực, vật lực, chờ đợi cơ hội biết bao lâu. Hiện tại từ bỏ, đây là trong gang tấc, mấy trăm năm tích góp hóa thành bọt nước.

Vương giả Sinh Tử cảnh không hiểu tại sao minh chủ đại nhân ra quyết định như vậy. Ít nhất nhìn từ mặt ngoài thì liên minh ngầm mặc dù không chiếm ưu thế nhưng cũng không chịu thiệt.

Tiêu Dao Vương lạnh lùng liếc sang:

- Sao còn đứng đó làm gì? Không mau đi làm đi?

Tim Vương giả Sinh Tử cảnh đập nhanh, hốt hoảng lui xuống.

- Lần này là ta đánh giá sai thực lực Đế quốc Võ Linh, chỉ có tráng sĩ đứt cổ tay mới giữ lại một ít lực lượng. Nhưng biến số lớn nhất là Lâm Tiêu, nếu không tại hắn thì hành động lần này đã không như thế. Tuổi còn nhỏ đã có thiên phú đáng sợ cỡ này, Lâm Tiêu không chết. Ngày liên minh ngầm ta chiếm đóng Đế quốc Võ Linh sẽ không bao giờ đến.

Tiêu Dao Vương siết chặt hai tay, mắt lạnh băng, lực lượng vô hình tuôn ra từ người gã.

Ầm!

Lực lượng chấn vỡ mọi thứ trong gian phòng.

Không phải Tiêu Dao Vương muốn bỏ hết tất cả mà vì trong Đại lục Thương Khung, một thế giới cường giả làm vua, cái gọi là quân đội chỉ là công cụ công thành rút trại. Hiện tại Tiêu Dao Vương bị thương nặng, không thể ngăn cản mũi nhọn từ Bách Lý Tử bệ hạ. Nếu tiếp tục chém giết, kết cục sẽ là Tiêu Dao Vương đơn độc một mình, tích lũy ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mấy ngày sau, quân đội liên minh ngầm trong Đế quốc Võ Linh lần lượt rút lui, trong một đêm biến mất sạch, không còn lại gì, bao gồm hai quận thành bị chiếm đóng. Các dân chúng không tin nổi.

Bách Lý Tử bệ hạ biết tin mất lóe tia sáng, khê thở dài:

- Hay cho Tiêu Dao Vương, trầm đã coi thường hắn. Quyết tâm tráng sĩ đứt tay này không phải ai cũng dám làm, nếu Tiêu Dao Vương không chết đế quốc vẫn sẽ trong vòng nguy hiểm.

Tuy liên minh ngầm bí ẩn rút lui nhưng khó tránh khỏi để lại dấu vết, Bách Lý Tử bệ hạ liên tục ra lệnh công kích đội liên minh ngầm.

Trong phút chốc cuộc càn quét thổi khắp Đế quốc Võ Linh bắt đầu. Thừa dịp thú triều tạm ngưng, Bách Lý Tử bệ hạ quyết tâm đả kích thế lực liên minh ngầm đến mức yếu nhất. Thoáng chốc mỗi cứ điểm của liên minh ngầm bị lôi ra, khắp nơi trong Đế quốc Võ Linh nổi lên khói lửa. Nhiều võ giả liên minh ngầm chết đi, thế lực liên minh ngầm suy sụp khắp đất nước.

Nhưng có nhiều thế lực liên minh ngầm ẩn náu, chờ thời cơ về sau.

Bách Lý Tử bệ hạ không gấp, chiến tranh lần này Đế quốc Võ Linh toàn thắng. Thế lực liên minh ngầm cần tĩnh dưỡng ít nhất trăm năm, không có năng lực lay động đế quốc nữa.

Quận Hiên Dật, Lâm Tiêu luôn chìm trong cảm ngộ.

La Huyền Cơ, Tiêu Dao Vương giờ tay nhắc chân phát ra lực lượng đáng sợ lập đi lập lại trong đầu Lâm Tiêu, hắn cẩn thận chiêm nghiệm. Lâm Tiêu cảm nhận rõ ràng đối phương cường đại không chỉ lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử, áo nghĩa không gian mạnh mẽ mà là dễ dàng dung nhập các loại áo nghĩa vào đòn công kích, mỗi lần công kích thì phát huy lực lượng đến cực độ.

Lâm Tiêu trầm ngâm nói:

- Xem ra đến Sinh Tử cảnh hậu kỳ, các Vương giả càng quý trọng lực lượng, kỹ xảo của mình hơn, chú trọng mỗi một phần sức mạnh, phát huy nó đến tận cùng.

Ngẫm lại cũng đúng, Vương giả cùng đẳng cấp thì chênh lệch không quá lớn. Một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng muốn giết Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng khác rất khó thành công, để giết người thì phải tăng thực lực của mình trong mọi mặt. Cùng một lực lượng, kỹ xảo của ta mạnh hơn kỹ xảo của người, tiêu hao lực lượng sinh mệnh nhiều hơn một phần, vài lần kéo dài lập tức chiếm ưu thế.

Ngoài ra đến đẳng cấp này thì lĩnh ngộ áo nghĩa là cực kỳ quan trọng.

Lâm Tiêu bế quan tròn nửa tháng, hắn hấp thu sạch sẽ tinh hoa trận chiến này, cũng hiểu rõ hơn cơ thể đột phá nhờ ánh sáng sao bao phủ.

- Cái gọi là diễn sinh máu thịt tức là sau khi áo nghĩa sinh tử đến giai đoạn đệ nhị trọng thì dung nhập lực lượng sinh mệnh vào bất cứ góc nào trong cơ thể. Vị trí đó bị tổn thương thì lực lượng sinh mệnh chứa sẵn sẽ tự động chữa lành thân thể, phục hồi nguyên dạng.

Lâm Tiêu hiểu ra. Tinh Thần Tội Thể quyết đột phá đến đệ tứ trọng, mỗi góc cơ thể Lâm Tiêu chứa lực lượng sinh mệnh đậm đặc, không cần Tử Tuyền Thiên Thương Viêm vẫn có thể diễn sinh máu thịt. Nếu có Tử Tuyền Thiên Thương Viêm trợ giúp thì năng lực phục hồi sẽ càng đáng sợ hơn.

Lâm Tiêu trực giác sau khi Tinh Thần Tội Thể quyết đột phá đệ tứ trọng, năng lực phục hồi của hắn sẽ không yếu hơn một số Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong.

1128. Chương 1126: Sóng Ngầm Dâng Lên

Đương nhiên so với Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng thì Lâm Tiêu còn kém rất nhiều. Sinh Tử cảnh đệ tam trọng bất tử bất diệt, nhỏ máu trọng sinh, điều này không chỉ nói chơi. Nếu không có Thiên Tinh Cung, La Huyền Cơ sẽ không chết. Như Bách Lý Tử bệ hạ dùng Hạo Thiên Tuyệt Mệnh trận nhốt Tiêu Dao Vương, trong tình huống đó gã vẫn trốn ra được. Muốn giết Tiêu Dao Vương trừ phi có hai, ba võ giả cùng đẳng cấp bao vây thì họa may.

Cường giả đến trình độ này trên người nhiều ít sẽ có tuyệt kỹ giữ mạng.

Trừ áo nghĩa sinh tử ra Lâm Tiêu nhắm nháp cảm ngộ áo nghĩa không gian của mình.

- Cũng gần được rồi, thử xem có thể đột phá Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng không.

Lâm Tiêu bây giờ lĩnh ngộ áo nghĩa sinh tử đã hoàn toàn đầy đủ, đạo không gian đạo văn trong người lên đến đỉnh mười cái, còn thiếu một chút là nắm giữ mười một đạo không gian đạo văn, đột phá Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng. Đến Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, Lâm Tiêu có gặp Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng dù không đánh lại cũng đủ sức giữ mạng.

Ong ong ong!

Mười đạo không gian đạo văn rung rinh trong cơ thể, Lâm Tiêu cảm ngộ hư không, hấp thu các tia năng lượng trong hư không. Áo nghĩa không gian phức tạp chuyển động trong đầu Lâm Tiêu.

Khi Lâm Tiêu không ngừng ngưng tụ lực lượng không gian, định cô đọng đạo không gian đạo văn thứ mười một, đột phá Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng chợt trong linh hồn hắn truyền ra cảm giác kỳ lạ. Đạo không gian đạo văn thứ mười một mơ hồ mông lung, không thể ngưng tụ.

Lâm Tiêu thở hắt ra:

- Phù.

Lâm Tiêu ngừng tu luyện, hắn mở đôi mắt sáng ra.

Khi Lâm Tiêu định đột phá Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng thì vô hình trung có trực giác thời cơ cô đọng chưa chín muồi, nên hắn dừng lại.

Lâm Tiêu hiểu ra:

- Gần đây ta tu luyện quá nhanh, phải chậm bước lại chút.

Lâm Tiêu trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh tính ra mới có một năm, trong thời gian này hắn hấp thu Không Gian Áo Nghĩa Đan, cô đọng không gian đạo văn đến tám cái. Lại có Thiên Tinh Cung trợ giúp Lâm Tiêu cô đọng không gian đạo văn thứ chín, mười. Tuy Lâm Tiêu cảm ngộ không gian đạo văn đã đủ nhưng vì không phải bản thân hắn cô đọng, khiến hắn không ổn định cơ sở áo nghĩa không gian. Nếu chỉ cần cưỡng bách đột phá, có một nửa xác suất Lâm Tiêu sẽ bước vào Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, nhưng để lại tai họa ngầm sau này bùng nổ. Có lẽ đến Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng, hoặc khi đột phá Thần Vọng cảnh sẽ đem lại rắc rối lớn cho Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không phải loại người tát ao bắt cá, nếu thời cơ không đến vậy hắn sẽ không tùy tiện thử.

- Phải rồi, ta suýt quên mất, trong báu vật của La Sơn tông không biết có thứ gì tốt không.

Lâm Tiêu chìm đắm trong cảm ngộ quên sửa sang lại chiến lợi phẩm của mình. Lâm Tiêu lấy ra ngay mớ không gian giới chỉ La Sơn tông.

Không gian giới chỉ của đám người La Thiên Đô, La Bá Thiên không có thứ gì đặc biệt, tìm được một tí báu vật không lọt vào mắt Lâm Tiêu. Hắn chỉnh lý qua loa, tập trung vào không gian giới chỉ của Vương giả Sinh Tử cảnh La Sơn tông.

La Đạo Thiên, La Huyền Thiên, La Hồn Thiên là thái thượng trưởng lão của La Sơn tông, tung hoành đại lục mấy trăm năm, trong không gian giới chỉ có nhiều báu vật. Trừ một đồng cực phẩm nguyên thạch ra có khá nhiều linh dược quý hiếm, bí tịch võ học. Trong đó mạnh nhất là võ học bán vương giai. Một quyển chuy pháp, kiếm pháp, tuy mạnh nhưng không giúp ích nhiều cho Lâm Tiêu. Nhưng Lâm Tiêu không định bán chúng nó, giữ chúng lại cho thuộc hạ của mình là tốt nhất. Có vương phẩm chiến chuy của La Đạo Thiên phối hợp với chuy pháp.

Tiếp theo báu vật trong không gian giới chỉ của La Kinh Thiên khiến Lâm Tiêu tặc lưỡi. Số lượng nguyên thạch gì đó không bằng Bạo Liệt Vương của Liên minh Thiên Thủy, nhưng báu vật đỉnh cao thì chỉ hơn chứ không kém. Lâm Tiêu động lòng nhất là bao tay vương phẩm, bí tịch võ học vương phẩm.

- Tuy ta tu luyện đao pháp nhưng quyền pháp cũng là võ học ta luyện tập. Huống chi Ma Long Quyền Sáo, Thiên Long Quyền quyết này rất thích hợp với Long Văn đao của ta.

Lâm Tiêu đeo bao tay đen vào, lực lượng tàn phá toát ra. Lực lượng cường đại khiến Lâm Tiêu xúc động muốn đâm lên trời. Đặc biệt lúc Lâm Tiêu cầm Long Văn đao, lực lượng trong Ma Long Quyền Sáo và Long Văn đao kết hợp lại, đáng sợ hơn binh khí Vương giả đơn nhất rất nhiều.

Cuối cùng Lâm Tiêu tìm tòi không gian giới chỉ của La Huyền Cơ.

Bất ngờ là đồ đạc bên trong không nhiều, ít ra không như của Bạo Liệt Vương, La Kinh Thiên trong không gian giới chỉ toàn là các loại báu vật. Không gian giới chỉ của La Huyền Cơ đáng chú ý nhất chỉ có ba món, hai quyển bí tịch, một khối lệnh bài.

Hai quyển bí tịch là Thông Thiên Nhân, Thiên Chưởng Giám.

Thông Thiên Nhân: Võ học vương phẩm cao cấp, chia ba tầng, cần có tinh thần lực Vương giả mới tu luyện được. Kết hợp tinh thần lực cường đại, dùng lực lượng linh hồn khởi động, mở ra thiên nhân, quét bất phương, hiểu vạn sự, luyện đến mức tận cùng hồn quang hóa thành công kích diệt thần trăm nguyên.

Thiên Chưởng Giám: Võ học vương phẩm cao cấp, chia bốn thức. Thức thứ nhất Chưởng Diệt Càn Khôn, thức thứ hai Chưởng Toái Thiên Khung, thức thứ ba Chưởng Phá Nhật Nguyệt, thức thứ bốn Chưởng Tấn Hồng Hoàng.

Hai quyển bí tịch nhìn là biết rất đáng sợ rồi, lòng Lâm Tiêu kích động. Trong không gian giới chỉ của La Huyền Cơ còn một khối lệnh bài cổ xưa, không là vàng chẳng phải sắt, không là gỗ chẳng là đá, không biết làm bằng chất liệu gì. Trên lệnh bài chạm khắc hoa văn, khí tức cổ xưa toát ra, nhìn là biết không phải vật bình thường.

- Lực lượng thần hồn của ta cực kỳ cường đại, vừa lúc có thể tu luyện Thông Thiên Nhân. Thiên Chưởng Giám thì cực kỳ cường đại, có thể luyện thử. Lệnh bài kia không biết có tác dụng gì, tạm gác một bên.

Lâm Tiêu cất báu vật, lại chìm trong khổ tu.

Trải qua cuộc chiến La Sơn tông, Lâm Tiêu phát hiện thực lực của hắn chưa đủ để bảo vệ người bên cạnh mình. Lâm Tiêu chỉ có thể không ngừng tu luyện, để mình càng ngày càng lớn mạnh, cho đến ngày nào hắn đứng trên đỉnh đại lục mới không e sợ ai nữa.

Trong khi Lâm Tiêu khổ tu, sâu trong Sơn mạch Liên Vân xa xôi, chuyện xảy ra trong Đế quốc Võ Linh truyền về yêu tộc.

Ba cung chủ Yêu Vương cung tụ họp lại.

Ác Long Vương đầu mọc hai sừng lạnh lùng cười:

- Hừ! Nhân loại chính là như thế, khi hòa bình thì không cần chúng ta ra tay, tự bọn họ nội đấu.

Ác Long Vương là nhị cung chủ Yêu Vương cung.

Đại cung chủ Thanh Thiên Ngưu Mãng Vương đầu bò thân rắn lạnh lùng nói:

- Vậy cũng tốt, vừa lúc lật hết lá bài Đế quốc Võ Linh lên.

Tam cung chủ là Huyết Ưng Vương toàn thân đầy lông chim sắt màu đỏ như máu, đôi mắt đỏ ngầu âm trầm.

Huyết Ưng Vương nhú mày nói:

- Nhưng nghe nói đế quốc Võ Linh xuất hiện một thiên tài đỉnh cao, thực lực Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng địch lại Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng lão tổ La Sơn tông La Kinh Thiên. Quan trọng nhất là tiểu tử này mười năm trước mới là một võ giả Hóa Phàm Cảnh, tốc độ trưởng thành quá nhanh, chúng ta phải cảnh giác.

1129. Chương 1127: Bách Lý Tử Tự Đến Thăm (1)

- Lão tam nói đúng, mạch Sơn mạch Liên Vân chúng ta không thể như phế vật mạch Sơn mạch Vạn Thú, để Di Thiên cung chủ Đế quốc Thần Võ trưởng thành, bây giờ không tiện xuống tay.

Thanh Thiên Ngưu Mãng Vương toát ra sát khí đậm đặc:

- Thừa dịp tiểu tử này còn trẻ phải nhanh chóng giết chết hắn. Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đánh bại đệ nhị trọng, tiểu tử này còn đáng sợ hơn cả Di Thiên cung chủ. Không khử hắn sẽ là ác mộng cho yêu tộc ta, dù phải trả chút giá đắt cũng không tiếc!

- Lão đại, để ta đi đi, ta rất muốn gặp tiểu tử này này, xem thử hắn thiên tài cỡ nào.

Huyết Ưng Vương đứng dậy nói:

- Lần này là tiểu tử này giết nhiều thuộc hạ yêu tộc của ta, dọa lùi Thiết Thứ Vương, tính sổ món nợ cũ với hắn.

Thanh Thiên Ngưu Mãng Vương, Ác Long Vương nhìn nhau, gật đầu.

Thanh Thiên Ngưu Mãng Vương nhắc nhở:

- Lão tam, thân phận của ngươi quá miễn cảm, đừng tự mình ra tay, tìm vài cường giả Yêu Vương cung đi đi. Cần phải chờ hắn ra khỏi thành trì nhân loại mới được hành động. Yêu tộc chúng ta dù sao chưa toàn diện khai chiến với nhân loại, phải cẩn trọng chút, đừng để bị nhân tộc bắt điểm yếu. Còn về Yêu Vương khác thì không cần lo.

Huyết Ưng Vương cười âm trầm:

- Lão đại, ta biết.

Huyết Ưng Vương bước vào hư không, biến mất.

Hoàng cung Đế quốc Võ Linh.

Trong một đại điện xa hoa rộng rãi, Bách Lý Tử ngồi trên ngai vàng.

Dưới tay Bách Lý Tử, các cường giả cung kính đứng. Khác với châu triều bình thường, những cường giả này toát ra khí thế khủng bố chấn động hư không, toàn là cường giả đẳng cấp Sinh Tử cảnh, có địa vị cao trong Đế quốc Võ Linh.

- Các vị, việc thanh trừ liên minh ngầm sao rồi?

Một Vương giả mặc giáp bạc tiến lên trước, cung kính nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, thuộc hạ dẫn dắt người thanh trừ liên minh ngầm hoàn toàn kết thúc, toàn bộ cứ điểm bị điều tra đã rút đi. Ngoài ra nội ứng trong các đại quận thành, thành trì bị lần lượt nhổ bỏ. Nhưng còn nhiều võ giả liên minh ngầm lẫn vào đế quốc, thuộc hạ đang điều tra.

Người này là phó thống lĩnh khác của quân đội Đế quốc Võ Linh, Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, Thiên Thuần Vương.

- Rất tốt.

Bách Lý Tử gật đầu, nói:

- Tạm ngừng thanh trừ liên minh ngầm đi.

Vừa trải qua thú triều tập kích thời gian dài, giờ thanh trừ liên minh ngầm, Bách Lý Tử bệ hạ biết võ giả trong quân đội Đế quốc Võ Linh đã mệt mỏi vô cùng. Nếu mục tiêu đã hoàn thành, Bách Lý Tử sẽ cho mọi người thả lỏng chút, không thì sợi dây cứ căng cứng có ngày đứt.

Bách Lý Tử hỏi tiếp:

- Các người điều tra tung tích của Tiêu Dao Vương sao rồi?

Thiên Thuần Vương quỳ một gối trả lời:

- Thuộc hạ vô dụng không thể điều tra ra tung tích của Tiêu Dao Vương, xin Bệ hạ thứ tội.

- Thôi, không phải lỗi của người.

Bách Lý Tử bệ hạ biết cường giả như Tiêu Dao Vương nếu cố ý muốn trốn thì tình báo của đế quốc không điều tra ra được. Dù sao Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng lên trời xuống đất không chỗ không đi được, gió thổi cỏ lay là chạy trốn ngàn vạn dặm, sẽ không bị khu vực trời buộc.

Bách Lý Tử đứng dậy nói:

- Được rồi, mấy ngày này các vị vất vả, hãy ở nhà tu luyện đi. Tiếp theo trăm đích thân đi Quận Hiên Dật một chuyến.

Có cường giả lên tiếng khuyên:

- Bệ hạ, lúc này du hành thì không ổn.

Đang trong thời kỳ nhạy cảm, Bách Lý Tử rời khỏi đế đô, trong đế đô xảy ra tình huống gì hay bệ hạ ở bên ngoài gặp nguy hiểm thì nguyên Đế quốc Võ Linh sẽ nguy hiểm.

Về mặt Bách Lý Tử bá đạo, thái độ mạnh mẽ nói:

- Trăm quyết phải đi Quận Hiên Dật, các vị không cần lo an toàn của trăm, trong Đế quốc Võ Linh không ai có thể làm trăm gặp nạn.

Nhưng các cường giả trong đại điện vẫn không yên tâm, xin cho đi cùng. Bách Lý Tử từ chối hết.

Trong đám người, Bách Lý Tuyên đứng ra nói:

- Phụ hoàng, hãy cho Tuyên đi chung, cũng có người ở bên cạnh hầu hạ phụ hoàng.

Bách Lý Tử không từ chối, các cường giả sững sốt, thâm suy tư.

Thời gian như nước chảy trôi qua.

Quận Hiên Dật, hồn hải trong não Lâm Tiêu dao động kịch liệt.

Trong hồn hải, lực lượng linh hồn hợp thành các hoa văn quái dị, có bí pháp Thông Thiên Nhân dẫn động nổ rộ ánh sáng chói lòa.

Muốn thi triển Thông Thiên Nhân thì hải kết hợp hoàn mỹ lực lượng linh hồn và tinh thần lực. Mặc dù Lâm Tiêu có kinh nghiệm tinh thần lực, chân nguyên dung hợp thành tâm hỏa nhưng vẫn gặp khó khăn lớn.

Lâm Tiêu trầm ngâm nói:

- Lực lượng linh hồn khác với chân nguyên, nó vô hình vô chất, không thể nắm bắt. Muốn kết hợp lực lượng linh hồn và tinh thần lực thì phải tách một phần lực lượng linh hồn ra khỏi hồn hải trước, diễn biến thành vật chất hữu hình rồi mới kết hợp với tinh thần lực.

Thông Thiên Nhân rất bí ẩn, tu luyện cũng vô cùng khó khăn. Trong khoảng thời gian này mỗi ngày Lâm Tiêu tu luyện Thông Thiên Nhân, nhưng hắn còn xa mới tu luyện thành công đệ nhất trọng.

Lâm Tiêu không bỏ cuộc, hắn đã tu luyện Cửu Ngự Phân Thần thuật, Hồn quyết, độ mạnh và tạo nghệ linh hồn hơn xa Vương giả bình thường, hắn không tin mình không tu luyện ra Thông Thiên Nhân được.

Lần lượt tu luyện, Lâm Tiêu không ngừng dựa theo bí pháp trong Thông Thiên Nhân ngưng tụ ra thần hồn, tinh thần lực.

Mười lần.

Trăm lần.

Ngàn lần.

Vạn lần.

Đột nhiên có hai lực lượng sau bao lần Lâm Tiêu thử rất cuộc hoàn mỹ kết hợp.

Xoẹt!

Giữa trán Lâm Tiêu nứt ra khe hở nhỏ, như mở ra con mắt thứ ba bí ẩn. Hồn quang màu tím toát ra.

Vù vù vù!

Hồn quang vô ảnh vô hình, nháy mắt quét qua vạn dặm, toàn bộ hình ảnh đập vào mắt Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mừng rỡ đứng dậy:

- Thành công!

Cuối cùng luyện thành Thông Thiên Nhân đệ nhất trọng.

Thật ra công hiệu của Thông Thiên Nhân tương đồng với Hồn quyết, điều khác biệt là Hồn quyết là dùng lực lượng thần hồn cường đại khếch tán, phạm vi có hạn nhưng tỉ mỉ. Thông Thiên Nhân là thần hồn và tinh thần lực kết hợp, phạm vi rộng hơn, nhạy cảm với sinh mệnh hơn, có thể chủ động bỏ qua vật chất không phải sinh mệnh trong phạm vi quét hình, giảm bớt tiêu hao thần hồn. Hơn nữa Thông Thiên Nhân bí ẩn hơn, khi tu luyện đến đệ nhị trọng có thể làm thủ đoạn công kích, vô cùng đáng sợ.

Dù vui vẻ nhưng Lâm Tiêu không đắc ý quên tất cả. Tu luyện Thông Thiên Nhân xong năng lực sinh tồn của Lâm Tiêu tăng mạnh lớn, có thể né tránh nhiều vị trí nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là hắn mạnh hơn nhiều. Nếu bị cường giả theo dõi Lâm Tiêu vẫn sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Tiêu không tu luyện tiếp, hắn đến phủ quận vương.

Đám người Đông Phương Hiên Viên quận vương thấy Lâm Tiêu thì mừng rỡ chào:

- Lâm Tiêu!

Mấy hôm nay Lâm Tiêu luôn bế quan, bọn họ có muốn cũng không gặp được, lại không dám quấy rầy hắn.

Lâm Tiêu mở miệng nói:

- Mọi người chuẩn bị đi, sắp có khách quý đến rồi.

Đám người hoang mang hỏi:

- Khách quý?

Lâm Tiêu ngược đầu lên:

- Đến rồi.

- Không uổng là đệ nhất thiên tài Đế quốc Võ Linh ta, cảm ứng rất nhạy bén.

Trong đại sảnh, không gian sáng gọn lan tràn, một nam nhân trung niên mặc long bào màu vàng cùng với một thiếu nữ bước ra từ hư không.

1130. Chương 1128: Bách Lý Tỉ Tự Đến Thăm (2)

Đám người Đông Phương Hiên Viên vẻ mặt kính sợ tiến lên hành lễ:

- Bệ hạ.

Lâm Tiêu tiến lên hành lễ, cung kính nói:

- Bách Lý Tỉ bệ hạ.

Lâm Tiêu không ngờ Bách Lý Tỉ vì hắn mà tự mình đến Quận Hiên Dật. Trong lòng Lâm Tiêu luôn cảm kích Bách Lý Tỉ, ngày xưa không nhờ gã cho Hư Không Châu thì hắn đã chết trong bí cảnh không gian đó.

Bách Lý Tỉ cười hiền hòa:

- Lâm Tiêu, dao động vô hình vừa rồi chắc là bí pháp nhìn ngó nào đó của ngươi? Có thể phát hiện tung tích của trẫm, làm trẫm rất ngạc nhiên. Mỗi lần gặp ngươi là lại thấy ngươi tiến bộ tăng vọt. Nếu đế quốc có thêm nhiều thiên tài như ngươi thì đã không nhiều lần rơi vào nguy hiểm.

- Bệ hạ quá khen.

- Mọi người đừng gò bó, ngồi xuống đi.

Đám người ngồi trong đại sảnh.

Bách Lý Tỉ ngồi ở ghế trên, dù trong lòng đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi gã thấy đám cường giả Quận Hiên Dật thì thâm giật mình. Quận Hiên Dật nhỏ nhỏ, bao gồm Lâm Tiêu, có tận sáu Vương giả Sinh Tử cảnh. Tuy toàn là nhất trọng nhưng vẫn làm Bách Lý Tỉ vô cùng rung động.

Trừ các Vương giả Sinh Tử cảnh Lâm Tiêu ra, Quận Hiên Dật còn hơn một trăm Nửa Bước Vương giả, con số như thế đủ so với tổng hợp mấy quận thành khác lại.

Lâm Tiêu qua đáng sợ.

Bách Lý Tỉ bình tĩnh trở lại, gã nhìn Lâm Tiêu:

- Nếu trẫm không đoán sai thì năm nay ngươi mới gần ba mươi tuổi.

- Bệ hạ, năm nay tại hạ hai mươi tám tuổi.

- Hai mươi tám tuổi, Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đỉnh phong.

Ánh mắt Bách Lý Tỉ kích động, mỉm cười nói:

- Lâm Tiêu, ngươi có biết đệ nhất thiên tài hiện nay trên đại lục là ai không?

Lâm Tiêu lắc đầu, đám người Đông Phương Hiên Viên hoang mang.

- Là Di Thiên cung của Đế quốc Thần Võ, Tịnh Thiên Huyền. Nàng mười hai tuổi trở thành Chân võ giả, mười lăm tuổi đột phá Hóa Phàm Cảnh, mười chín tuổi Quy Nguyên cảnh, hai mươi tám tuổi trở thành Vương giả Sinh Tử cảnh. Hiện tại chắc đã bước vào lĩnh vực Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng, là đệ nhất thiên tài hai ngàn năm qua được Đại lục Thương Khung công nhận. Nhưng bây giờ danh hiệu đệ nhất thiên tài nên thuộc về ngươi. Hai mươi tám tuổi Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đỉnh phong, nếu trẫm không đoán sai thì trong vòng hai năm nay ngươi đột phá Sinh Tử cảnh, nhanh còn hơn Tịnh Thiên Huyền.

Lâm Tiêu đắm chiêu:

- Là nàng ấy à?

Lâm Tiêu nhớ đến thiếu nữ tuyệt thế tựa tiên nữ trên chiến trường ma uyên.

Mặt ngoài Bách Lý Tỉ bình tĩnh nhưng lòng vô cùng kích động. Thiên tài như thế nếu để Lâm Tiêu tiếp tục trưởng thành thì tương lai chắc chắn là cường giả cỡ Tịnh Thiên Huyền, là việc cực tốt cho Đế quốc Vô Linh.

Bên dưới, đám người Lam Du Vân, Trần Bàn, Hoàng Tĩnh, Ngô Đào vẻ mặt giật mình. Bọn họ là phó tông của Lâm Tiêu nhưng không rõ tuổi của hắn. Nghe hai bên đối thoại, đám người Lam Du Vân mới biết năm Lâm Tiêu hai mươi sáu tuổi đột phá Sinh Tử cảnh. Vương giả Sinh Tử cảnh hai mươi sáu tuổi, chỉ tưởng tượng đã làm đám người Lam Du Vân thấy khó tin.

- Thôi, không tán gẫu nhiều nữa.

Bách Lý Tỉ nghiêm túc nói:

- Trăm đến đây chủ yếu là có hai việc. Chuyện thứ nhất, vì công huân trong cuộc náo động đế quốc mới gần đây. Nếu không có người thì La Sơn tông, liên minh ngầm đã chuẩn bị đầy đủ, đế quốc sẽ gặp nguy hiểm. Nên người có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần trăm làm được tuyệt đối không từ chối.

Bách Lý Tỉ nghiêm nghị nhìn Lâm Tiêu.

Mọi người giật mình, ngạc nhiên nhìn Lâm Tiêu.

Bách Lý Tỉ là hoàng đế Đế quốc Vô Linh một trong bốn đế quốc còn sót lại trên Đại lục Thương Khung, mọi người không cần tưởng tượng cũng biết gã có được báu vật nhiều nhất trong Đế quốc Vô Linh. Hiện tại Bách Lý Tỉ không nói ban cho Lâm Tiêu cái gì mà kêu hắn tự mình chọn, đãi ngộ như thế chưa từng có trong lịch sử Đế quốc Vô Linh.

Bọn họ cảm thấy Lâm Tiêu đòi món binh khí Vương giả cũng được.

Lâm Tiêu hết hồn, hắn biết Bách Lý Tỉ bệ hạ đang tỏ rõ muốn lôi kéo hắn. Nhưng kêu Lâm Tiêu chọn thì trong một lúc hắn không biết mình cần báu vật gì.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Bệ hạ, ta tạm thời tịnh không có nhu cầu gì.

Bách Lý Tỉ sững sốt, gã nhìn kỹ Lâm Tiêu, cảm nhận được hắn không nói lời khách sáo.

Bách Lý Tỉ bật cười nói:

- Không uống là thiên tài của đế quốc trăm ngàn năm qua khó gặp, giữ được bản tâm trước sức hấp dẫn, trăm mặc cảm không bằng. Nhưng người lập công lớn cho đế quốc, nếu trăm không ban thưởng thì đừng nói bản thân trăm, dân chúng đế quốc cũng không tha cho trăm.

Vù!

Một khối lệnh bài màu vàng rơi vào tay Lâm Tiêu.

- Đây là Hoàng Long lệnh của đế quốc. Lệnh bài kia không có gì đặc biệt nhưng có thể cho người ra vào đế đô bất cứ lúc này, bao gồm khi chuẩn bị chiến đấu. Ngoài ra thấy Hoàng Long lệnh như gặp bản hoàng. Cầm Hoàng Long lệnh này người có thể điều khiển bất cứ quân đội nào trong tám đại quận, có thể điều động quân đội hoàng gia, quyền lợi tương đương với phó thống lĩnh quân đội đế quốc. Quân đội Vương giả của đế quốc không thể ra lệnh cho người. Nhận đi, đừng từ chối.

Quyền lợi tương đương với phó thống lĩnh quân đội đế quốc?

Hiên Viên quận vương trợn tròn mắt ốc bươu. Trong quân đội Đế quốc Vô Linh, địa vị cao nhất đương nhiên là Bách Lý Tỉ bệ hạ, dưới Bách Lý Tỉ là Vô Vương Bách Lý Chiến được tôn xưng là quân hồn của đế quốc. Dưới Vô Vương là mấy phó thống lĩnh, như Chỉ Qua Vương, Thiên Thuần Vương vân vân. Bọn họ toàn là cường giả Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, cũng là dòng chính của đế quốc.

Nếu trước kia La Sơn tông, liên minh ngầm có một khối Hoàng Long lệnh thì đã đế quốc đã rơi vào âm mưu của bọn họ.

Bách Lý Tỉ cho khối Hoàng Long lệnh này trừ ban cho Lâm Tiêu quyền lực cũng nói với hắn rằng gã không hề nghi ngờ hắn.

Lâm Tiêu hiểu ý Bách Lý Tỉ. Làm vua đến bước này thì Bách Lý Tỉ đúng là ngực rộng lớn. Bách Lý Tỉ nắm giữ tình báo tuy sẽ không có chứng cứ chân thật Lâm Tiêu giết Bách Lý Huyền, nhưng không mơ hồ đến nỗi không biết cái chết của Bách Lý Huyền không liên quan Lâm Tiêu. Hiện tại Bách Lý Tỉ lựa chọn thế này làm Lâm Tiêu rất phục.

Lâm Tiêu nhận lấy Hoàng Long lệnh, cung kính nói:

- Bệ hạ ban tặng, Lâm Tiêu cung kính không bằng tuân mệnh.

Lâm Tiêu có thù với Bách Lý Huyền, nhưng không thù Bách Lý thị hoàng thất Đế quốc Võ Linh. Lâm Tiêu không có dã tâm tranh bá thiên hạ, hắn chỉ muốn trở thành một cường giả, có được lực lượng bảo vệ thứ mình muốn che chở.

- Tốt!

Bách Lý Tỉ cười nói:

- Trẫm nghe Bách Lý Chiến nói Lâm Tiêu mới là Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đã lĩnh ngộ ra đao hồn. Đao hồn là thăng hoa cực độ khi đao khách tu luyện đao ý. Tuy trẫm không phải đao khách nhưng cũng là võ giả, có thành tựu không nhỏ đạo quyền hồn. Quyền hồn và đao hồn thuộc về võ hồn, có điểm chung, trẫm và ngươi luận bàn thử xem?

Lâm Tiêu ngạc nhiên nhìn Bách Lý Tỉ, ý của gã là mượn luận bàn chỉ điểm cho hắn?

Lâm Tiêu tiến bộ rất nhanh nhưng tích lũy quá ít, không sánh bằng Bách Lý Tỉ bệ hạ Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng. Có Bách Lý Tỉ chỉ điểm sẽ tiết kiệm nhiều thời gian Lâm Tiêu tự mày mò, bớt đi đường vòng hơn.

1131. Chương 1129: Áo Nghĩa Dung Hợp

Lâm Tiêu đứng dậy:

- Vô cùng vinh hạnh.

Lâm Tiêu cũng rất muốn biết Bách Lý Tỉ mạnh cỡ nào.

- Được!

Vù vù vù!

Hai luồng sáng bay về phía chân trời.

Bách Lý Tỉ đề nghị luận bàn với Lâm Tiêu không chỉ vì chỉ điểm, gã cũng muốn biết hắn Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đỉnh phong giết La Kinh Thiên lão tổ La Sơn tông, có sức chiến đấu cao đến trình độ nào. Bách Lý Tỉ nghe Võ Vương Bách Lý Chiến lặp lại nhiều lần khen Lâm Tiêu có thiên phú, thực lực kinh người nhưng gã chưa từng tự mình thử nghiệm.

Bên dưới, đám người Hiên Viên quận vương rất kích động bay lên cao, đứng phía xa quan sát. Cường giả đẳng cấp cỡ này đối chiến là tài phú, thu hoạch to lớn đối với bọn họ.

Trên bầu trời, Lâm Tiêu, Bách Lý Tỉ đứng đối diện nhau cách ngàn thước. Gió mạnh thổi vạt áo hai người, trên đầu là tầng vân bạo của Đại lục Thương Khung.

Bách Lý Tỉ chấp hai tay sau lưng, mắt bắn ra tia sáng màu vàng:

- Lâm Tiêu, chắc hẳn người cũng biết quyền hồn và đao hồn giống nhau, chia ba tầng. Một năm trước trăm vừa bước vào đệ tam trọng, nên mới đánh bại được Tiêu Dao Vương. Nhưng người yên tâm, trong luận bàn trăm sẽ áp chế đẳng cấp quyền hồn của mình, độ mạnh chân nguyên áp chế ngang ngửa với người, để người cảm nhận rõ ràng khác biệt giữa quyền hồn và đao hồn.

Tay phải Lâm Tiêu cầm Long Văn đao, đao quang phong từng tắc rút ra khỏi vỏ:

- Bệ hạ cứ ra tay đi.

Keng!

Mép lưỡi đao lộ ra, đao hồn bay ra ngoài. Chỉ nhẹ nhàng biểu lộ đã làm hư không hết chịu nổi tan vỡ ra.

Vù vù vù!

Bách Lý Tử nhúc nhích, chân phải nhẹ bước tới, thân hình biến mất trong thiên địa. Ngay sau đó, một quyền với lực lượng mạnh mẽ như sấm nổ vang sau lưng Lâm Tiêu.

Bách Lý Tử linh ngộ tạo nghệ không gian quá mạnh, tuy lực lượng không gian trên người không đậm đặc nhưng tạo thành uy lực cực kỳ khủng bố, thân hình gã nhẹ nhàng mơ hồ. Phần Lâm Tiêu tuy chỉ nắm giữ mười đạo không gian đạo văn nhưng tốc độ không chậm. Ánh sáng chói mắt xẹt qua, Long Văn đao chém xéo góc độ không thể tưởng tượng nổi vào nắm đấm Bách Lý Tử đánh ra.

Ầm!

Đao hồn Lâm Tiêu linh ngộ và quyền hồn Bách Lý Tử linh ngộ va chạm, hai lực lượng giao đấu. Hư không vỡ ra tầng tầng, tầng tầng bạo bị cắt nát hóa thành nguyên khí thiên địa gió rít tán loạn.

Bách Lý Tử cười to bảo:

- Hay!

Bách Lý Tử liên tục tung quyền, các quyền ảnh to lớn điên cuồng tuôn ra trong không trung như sóng biển vô biên không có cuối, sóng sau cao hơn sóng trước, từng tầng xô bờ. Lực lượng không ngừng tăng mạnh đánh vào Lâm Tiêu.

Bách Lý Tử linh ngộ ảo diệu không gian vô cùng đáng sợ. Đối diện Bách Lý Tử công kích, Lâm Tiêu không cách nào tránh né, chỉ có thể dốc hết sức ngăn cản.

Nếu là Vương giả bình thường bị công kích dồn dập thế này đã chịu thua, hoặc vũ khí bị đánh bay hoặc cơ thể bị chấn nát. Lâm Tiêu thì khác, uy lực quyền pháp của Bách Lý Tử mạnh nhưng trước Lâm Tiêu nắm giữ thuộc tính vô tận thì ứng đối tầng tầng công kích không quá vất vả.

Thấy Lâm Tiêu dễ dàng chặn được công kích, Bách Lý Tử thầm giật mình:

- Lâm Tiêu nắm giữ đao hồn đã đến trình độ cực kỳ cao minh, trong đó dường như chứa thuộc tính đặc biệt vô tận, tuyệt vọng, đáng sợ hơn Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng bình thường rất nhiều. Không uống là đệ nhất thiên tài hơn hai ngàn năm qua của đế quốc.

Bách Lý Tử dựa vào đẳng cấp quyền hồn không thể ức chế đối phương.

- Lợi hại. Lâm Tiêu, đao hồn của người đã đến đỉnh đệ nhất trọng. Nhưng đao hồn là thăng hoa từ đao ý của đao khách, chỉ vận dụng đơn giản như thế không thể phát huy ra uy lực thật sự của nó. Hãy xem một quyền của ta, Kinh Thế Hoàng quyền!

Ánh sáng vàng bắn lên cao, trong quyền ảnh bình thường đột nhiên có bóng rùng rợn rùng rợn. Bóng rùng không rõ ràng nhưng phát ra uy hiếp khiến không gian tan vỡ từng mảng.

- Lợi hại thật, trong quyền hồn dung nhập ảo diệu khác nhau, chớp mắt tăng uy lực lên gấp ba.

Ánh mắt Lâm Tiêu sắc bén nhận ra ngay ảo diệu chiêu thức của Bách Lý Tử.

Hai tay siết chuôi đao, Lâm Tiêu quát to:

- Xem Ánh

là có. Thái Nhất Hoang Long phù là báu vật thật sự. Có thể nhốt Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng trong giây lát, giá trị của Thái Nhất Hoang Long phù trên cả một số binh khí Vương giả bình thường.

Bách Lý Tử nghiêm túc nói:

- Người nhận đi. Người là hy vọng của Đế quốc Vô Linh, ta không mong nghe tin người chết. Hiện tại đế quốc chúng ta không có nhiều cường giả, đám người phân diện chủ Vô điện bị nhốt trong hoang dã cổ địa, nếu không thì lần trước thú triều trăm đã không thỏa hiệp với Sơn mạch Liên Vân yêu tộc. Hiện tại có người, trăm xem như thấy tia sáng tương lai cho đế quốc. Nhưng người phải nhớ kỹ, chỉ có thể sử dụng Thái Nhất Hoang Long phù một lần, dùng rồi liền mất hiệu quả.

1135. Chương 1133: Yêu Tộc Âm Sát

Lâm Tiêu thở hắt ra, gạt đầu nhận lấy Thái Nhất Hoang Long phù:

- Đa tạ bộ hạ.

Lâm Tiêu bỏ Thái Nhất Hoang Long phù vào Thương Long Tí, hần cảm giác long khí trên phù văn làm Thương Long Tí dao động một chút chút.

Lâm Tiêu giật mình hỏi:

- Bộ hạ, không biết Thái Nhất Hoang Long phù này là tìm được từ đâu?

Từ lần trước Long gia bảo vệ Lâm Tiêu trong không gian loạn lưu, mất đi long khí nên chìm vào ngủ say, muốn sống lại phải cho nó hấp thu bản mệnh long phách. Bản mệnh long phách là long hồn cường đại sau khi long tộc viên cổ chết ngưng tụ thành, muốn tìm được nó rất khó khăn. Bây giờ Lâm Tiêu thấy Thái Nhất Hoang Long phù khiến Thương Long Tí hơi dao động, lòng hần máy động.

- Thái Nhất Hoang Long phù là ngày xưa trăm đi du lịch hoang dã cổ địa có được từ một di tích viên cổ. Hoang dã cổ địa là một cấm địa vương giả cực kỳ mệnh mông, đáng sợ. Hoang dã cổ địa nằm ở trời sao vực ngoại, bên trong sinh tồn một man tộc rất mạnh. Cường giả man tộc cực kỳ hận nhân loại chúng ta. Không chỉ nhân loại, Vương giả Yêu Vương cũng bị man tộc hận.

- Đây là một tộc quần căm thù bất cứ chủng tộc nào khác. Nhưng bên trong hoang dã cổ địa có nhiều báu vật. Thực lực như người có thể đi hoang dã cổ địa rèn luyện một chuyến, nhưng hiện tại trăm khuyên người tốt nhất hãy bỏ ý nghĩ này.

Tim Lâm Tiêu đập nhanh:

- Chẳng lẽ vì nhóm phân diện chủ Vô điện?

- Đúng vậy! Chắc người cũng nghe nói. Khoảng hai mươi năm trước phân diện chủ Vô điện, thống lĩnh Nguyên Vô thánh địa, các cao thủ hàng đầu mấy đại thế lực Đế quốc Vô Linh chúng ta đi hoang dã cổ địa du lịch nhưng không ngờ một đi không trở lại. Trăm cũng từng đi tìm nhưng bật vô âm tín.

- Bọn họ là cường giả chỉ cách Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng một bước, nhiều người chết trong hoang dã cổ địa, nếu người đi trăm sợ người gặp chuyện ngoài ý muốn.

- Đương nhiên trăm không thể ngăn cản quyết định của người, nếu người thật sự muốn đi thì nhớ hết sức cẩn thận, đừng vào quá sâu.

Lâm Tiêu đã lên tiếng hỏi tức là có ý định. Bách Lý Tử biết nhân vật như Lâm Tiêu sẽ không vì sợ nguy hiểm mà không dám đi, nên gã lên tiếng nhắc nhở.

- Thôi trăm đi đây, làm chuyện gì nhớ cẩn thận.

Giữa trưa hôm đó Bách Lý Tử mang theo Bách Lý Tuyên rời khỏi Quận Hiên Dật.

Sơn mạch Liên Vân, ngọn núi cheo leo đứng thẳng, trập trùng không dứt.

Giờ phút này, sâu trong Sơn mạch Liên Vân cách Quận Hiên Dật mấy vạn dặm. Mấy con Yêu Vương toát ra khí thế khủng bố đang bàn cứ trên một ngọn núi, nhắm mắt tĩnh dưỡng. Trên đỉnh ngọn núi một Yêu Vương có đôi cánh trắng muốt đang híp mắt, tia mắt sáng nhiều màu nhìn hướng Quận Hiên Dật.

Yêu Vương này bản thể là Linh Đồng Điều. Yêu tộc khác với nhân loại có thể tu luyện nhiều võ học, nhưng yêu tộc có các loại bí pháp khác nhau. Linh Đồng Điều có bí pháp là thiên nhãn, có thể thấy tình huống cách xa mấy vạn dặm. Khác với Vương giả bình thường dùng thần hồn hay tinh thần, cảm giác rình ngó, Linh Đồng Điều chỉ dựa vào mắt thường, nên khó bị phát hiện.

Khoảng thời gian này Linh Đồng Điều luôn lén rình rập tình huống trong Quận Hiên Dật, theo dõi hành động của Lâm Tiêu.

Linh Đồng Điều chợt hét vọng xuống dưới:

- Đại nhân!

Vù vù vù!

- Có chuyện gì?

Một con Yêu Vương toàn thân đỏ máu xuất hiện trên đỉnh núi, đôi mắt đỏ ngầu hung ác lóe tia sáng đáng sợ.

Linh Đồng Điều đáp:

- Bách Lý Tỉ Đế quốc Vô Linh mới rồi đã đi khỏi Quận Hiên Dật.

- Cái gì? Tốt quá!

Mắt Yêu Vương đỏ bắn ra sát khí đáng sợ:

- Người tiếp tục theo dõi chặt chẽ, nhìn xem Bách Lý Tỉ có đi thật không. Nhớ kỹ, đừng để Bách Lý Tỉ phát hiện ra người. Ngoài ra người phải luôn luôn giám thị Lâm Tiêu, thấy hắn rời khỏi Quận Hiên Dật thì phải báo cho ta biết ngay.

Yêu Vương màu đỏ này là một trong ba Yêu Vương của Yêu Vương cung Sơn mạch Liên Vân, Huyết Ưng Vương. Vốn Huyết Ưng Vương định núp bên ngoài Quận Hiên Dật chờ Lâm Tiêu đi ra là giết ngay, chẳng ngờ Bách Lý Tỉ đến Quận Hiên Dật. Là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng đáng sợ, Huyết Ưng Vương sợ bị Bách Lý Tỉ phát hiện nên núp trong Sơn mạch Liên Vân cách mấy vạn dặm, sai Linh Đồng Điều quan sát tình hình.

Linh Đồng Điều dựa vào mắt thường quan sát kẻ địch, chỉ cần là trong ánh mắt không ẩn chứa sát khí thì rất khó bị kẻ địch phát hiện. Nếu không Bách Lý Tỉ đáng sợ đã sớm cảm giác bị người nhìn ngó.

Linh Đồng Điều trả lời:

- Tuân lệnh!

Bách Lý Tỉ đi mấy ngày sau Lâm Tiêu bế quan, cẩn thận suy ngẫm cảm ngộ trong nửa tháng nay.

Về mặt dung hợp áo nghĩa Lâm Tiêu đã cảm ngộ rất vững chắc, nhưng vì chỉ giới hạn trong áo nghĩa nên chập chập mãi không tiến bộ. Những ngày tiếp theo Lâm Tiêu liên tục nâng cao lĩnh ngộ áo nghĩa thì thực lực tự nhiên sẽ tiến bộ.

Đương nhiên nếu muốn đến viên mãn vẫn rất khó khăn. Một môn võ học bằng vào tu luyện thì dù có cố gắng đến mấy cũng không thể đạt tới đỉnh phong được. Chỉ có không ngừng chiến đấu, thí nghiệm mới dần hoàn thiện.

Ngày hôm nay, Lâm Tiêu thầm quyết định:

- Hoang dã cổ địa, ta phải đi chỗ đó. Trước khi đi ta cần về đảo Mê Thất một chuyến, để phụ mẫu ổn định chỗ ở.

Trong thời gian này Quận Hiên Dật luôn bình yên vô sự nhưng không có nghĩa là nó luôn an toàn. Lâm Tiêu có trực giác Quận Hiên Dật hiện là bình yên trước cơn bão, giống tổ đáng sợ đang ầu ầu nhường, sợ hãi một cái là sẽ tan xương nát thịt.

Lâm Tiêu đã thông báo quyết định cho mọi người, hẳn không nhắc gì đến Thương Long Tí.

May mà chỉ mình nhóm đại ca Lâm Hiên biết rõ Thương Long Tí, toàn là người mình, không sợ bọn họ lộ ra. Cuối cùng mấy Nửa Bước Vương giả Đông Phương Hiên Viên ở lại. Đại ca Lâm Hiên cũng ở lại bảo vệ Quận Hiên Dật. Tỷ muội Đông Phương Nguyệt Linh, Đông Phương Nguyệt Minh, Lâm Nhu thì cùng đi đảo Mê Thất, ở đó có thể lĩnh ngộ không gian đạo văn mau hơn, có cơ hội đột phá Sinh Tử cảnh.

Sắp xếp xong xuôi Lâm Tiêu không vội vàng đi ngay, hẳn ngồi xếp bằng trong phủ đệ, yên lặng chờ đợi.

Trong khoảng thời gian này Lâm Tiêu cứ cảm thấy bị ai rình rập, loại cảm giác này vô cùng huyền diệu, như có như không. Lâm Tiêu đặc biệt thi triển Thông Thiên Nhân mấy lần kiểm tra, định tìm ra nguồn gốc cảm giác. Nhưng trong phạm vi vạn dặm Thông Thiên Nhân quét mắt không có gì khác lạ.

Lúc trước Lâm Tiêu luận bàn với Bách Lý Tử Bệ hạ luôn luôn có cảm giác này, nhưng nó rất mơ hồ, nhẹ đến mức dễ dàng bỏ qua.

- Nếu chỉ xuất hiện cảm giác này một lần thì có lẽ trực giác của ta xảy ra vấn đề, nhưng cảm giác luôn như có như không thì ta tuyệt đối không thể khinh thường.

Loại cảm giác này là Lâm Tiêu trải qua bao nhiêu lần ra sống vào chết rèn luyện, hẳn vững tin vào trực giác của mình. Nếu có ai âm thầm rình rập hẳn thì chỉ có hai khả năng.

Một là thực lực của đối phương rất đáng sợ, cường đại đến nỗi hơn hẳn Bách Lý Tử Bệ hạ, cho nên Bách Lý Tử Bệ hạ cũng không phát hiện ra đối phương. Trong đầu Lâm Tiêu liên tưởng được mỗi mình Khôi Đẩu lão tổ trong Sơn mạch Liên Vân.

1136. Chương 1134: Giáp Ngưu Vương (1)

Khả năng thứ hai là đối phương sử dụng bí pháp gì rình ngó Lâm Tiêu cách vạn dặm, loại bí pháp này cực kỳ cường đại, thậm chí đánh lừa cảm giác của Bách Lý Tử Bệ hạ.

Khả năng thứ nhất rất nhanh bị Lâm Tiêu xóa bỏ. Nếu đúng là Khôi Đẩu lão tổ lên rình ngó Lâm Tiêu thì với thực lực nhỏ bé của hẳn sẽ không phát hiện ra lão được, dù gì hai người cách biệt quá xa. Vậy chỉ còn khả năng thứ hai, xác suất rất lớn. Trên Đại lục Thương Khung có rất nhiều bí pháp, xuất hiện bí pháp như thế cũng không có gì lạ.

Điều này làm Lâm Tiêu nổi lòng cảnh giác. Lúc này không có nhiều cường giả muốn giết Lâm Tiêu, khả năng lớn nhất là Tiêu Dao Vương của liên minh ngầm. Nếu đúng là Tiêu Dao Vương thì Lâm Tiêu gặp nguy hiểm lớn.

- Phải tìm cách rời khỏi đây thôi.

Lâm Tiêu bình tĩnh ngồi xếp bằng, tâm linh trống trải, chìm vào không minh, bắt giữ cảm giác bị rình rập.

Trên ngọn núi to lớn, đôi mắt lấp lánh ánh sáng ngũ sắc của Linh Đồng Điều khép kín.

Khi Linh Đồng Điều vận chuyển linh đồng tuy ít tiêu hao yêu nguyên nhưng dù sao vẫn sẽ có, vì vậy nó cần nghỉ ngơi giây lát mỗi cách vài canh giờ rồi mới tiếp tục nhiệm vụ.

- Loại cảm giác này biến mất.

Khi Linh Đồng Điều nhắm mắt lại Lâm Tiêu bỗng nhiên đứng lên, khoảng thời gian này hẳn luôn cảm giác bị người rình, nhưng cứ mỗi cách một đoạn thời gian thì cảm giác đó sẽ biến mất. Hiển nhiên đối phương không thể luôn sử dụng bí pháp, Lâm Tiêu chỉ chờ giây lát ngắn ngủi đó.

Xẹt xẹt xẹt!

Lâm Tiêu thi triển Kính Tượng Phân Thân bỗng chia làm ba người, cùng xé rách hư không bay ba hướng. Trên ngọn núi sâu trong Sơn mạch Liên Vân, Linh Đồng Điều nghỉ ngơi giây lát sau lại mở mắt ra.

Ánh mắt vô hình bao phủ Quận thành Hiên Dật.

Cơ mặt Linh Đồng Điều cứng ngắc:

- A?

Vì trong đôi mắt Linh Đồng Điều không thấy bóng dáng Lâm Tiêu đâu.

- Nguy rồi!

Linh Đồng Điều sợ hết hồn, vội tìm các góc Quận thành Hiên Dật.

- Không có, nơi này cũng không có!

Linh đồng của nó rình người khác vẫn dựa vào tầm mắt nên không thấy nhìn xuyên thấu kiến trúc trong thành trì, tuy nhiên vẫn có thể cảm nhận được khí tức của đối phương. Bây giờ khí tức Lâm Tiêu đã hoàn toàn biến mất khỏi Quận thành Hiên Dật.

Linh Đồng Điều hét to:

- Đại nhân!

Huyết Ứng Vương lặng lẽ xuất hiện:

- Sao thế? Lâm Tiêu đã ra khỏi Quận thành Hiên Dật rồi hả?

Linh Đồng Điều sợ teo tim báo cáo:

- Ta không tìm thấy bóng dáng Lâm Tiêu đâu.

- Cái gì?

Huyết Ứng Vương nổi khùng:

- Chuyện khi nào?

- Ngay vừa rồi.

Huyết Ứng Vương lạnh lùng quát:

- Vậy là tiểu tử kia đã rời khỏi Quận thành Hiên Dật, hành động đi!

Mắt Huyết Ứng Vương hung tợn dữ dần.

Ầm ầm ầm!

Dưới chân núi có ba bóng yêu bay lên, ba Yêu Vương giống như Linh Đồng Điều, đều là đẳng cấp Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, yêu khí ngút trời. Năm Yêu Vương, bao gồm Huyết Ứng Vương cùng xé rách hư không bay hướng Quận thành Hiên Dật cách mấy vạn dặm.

Linh Đồng Điều đột nhiên kích động hét to một tiếng:

- Đại nhân, ta đã tìm được!

Huyết Ứng Vương vội la lên:

- Ở đâu?

- Đằng trước bên trái hai vạn dặm.

- Đi!

Năm Yêu Vương đổi hướng bay nhanh tới đằng trước bên trái. Trong đó tốc độ của Huyết Ứng Vương nhanh nhất, khoảng cách hai vạn dặm đối với Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng như nó chớp mắt

một cái là tới nơi. Khoảng hơn mười giây sau, thần hồn của Huyết Ưng Vương đã cảm giác được vị trí Lâm Tiêu ở.

- Tiểu tử đúng là ở chỗ này, chết đi!

Lúc này Huyết Ưng Vương đã quên lời dặn của đại ca Thanh Thiên Ngưu Mãng Vương, nếu chờ mấy Yêu Vương khác cùng đến sợ là Lâm Tiêu đã chạy mất. Chỉ cần Huyết Ưng Vương âm thầm giết Lâm Tiêu không để lại dấu vết thì không ai biết là nó giết hắn.

Đôi cánh đỏ rạch phá chân trời, Huyết Ưng Vương hoàn toàn giải phóng thực lực Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng đáng sợ của mình. Đôi cánh khủng bố hóa thành biển máu mênh mông ập hướng Lâm Tiêu.

Phập phụt!

Trong không gian loạn lưu, cơ thể Lâm Tiêu vỡ thành mấy mảnh, không có chút năng lực chống cự nổ tung thành chân nguyên bay đầy trời, biến mất trong biển máu.

Huyết Ưng Vương hiểu ngay nó đã giết nhầm, nổi khùng gào thét:

- Cái gì? Chỉ là một chân nguyên phân thân!

Vù vù vù!

Một lát sau, bốn Yêu Vương Linh Đồng Điều Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng chạy đến nơi.

- Đại nhân, tiểu tử kia chết chưa?

Mặt Huyết Ưng Vương xanh mét, sắc mặt khó xem nói:

- Chết khỉ mốc, chỉ là phân thân chân nguyên.

Một Yêu Vương loài trâu toàn thân tỏa ánh sáng kim loại, tay cầm cự chùy dò hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm sao?

Huyết Ưng Vương gầm lên:

- Còn làm sao nữa? Chân nguyên phân thân ở đây chứng minh tiểu tử kia không đi xa, tìm đi! Bốn đứa đi bốn hướng tìm. Ta thì tìm bên này, ta không tin hắn chạy thoát được. Nhớ kỹ, khi nào tìm ra hắn phải thông qua yêu âm thạch cho ta biết!

Cực khổ canh chừng lâu như vậy đổi lấy kết quả thế này, Huyết Ưng Vương không khùng lên mới lạ.

- Tuân lệnh!

Bốn Yêu Vương bay bốn hướng Huyết Ưng Vương chỉ.

Huyết Ưng Vương đập cánh biến mất trong không gian loạn lưu, vị trí nó tìm là phúc địa Đế quốc Vô Linh rất có thể hắn sẽ đi.

Ong ong ong!

Trong quá trình tìm kiếm mấy Yêu Vương không hề kiêng dè thả ra thần hồn cường đại tìm kiếm xung quanh.

Mấy Yêu Vương hợp sức lùng sục, khoảng nửa nén nhang sau chân nguyên phân thân thứ hai của Lâm Tiêu bị tìm ra. Trải qua trận chém giết, các Yêu Vương phát hiện đây chỉ là chân nguyên phân thân, chúng nó nổi khùng lên.

Huyết Ưng Vương tức giận quát:

- Tìm tiếp cho ta! Tiểu tử kia tuyệt đối không chạy được bao xa, chờ khi nào tìm được hắn ta nhất định phải băm thây hắn ra!

Ánh mắt hư không chuyển hoá hung tợn. Năm Yêu Vương tìm ba hướng, Sơn mạch Liên Vân là nơi chúng vừa đến nên không có bóng dáng Lâm Tiêu, ba hướng khác do năm Yêu Vương chia nhau tìm. Huyết Ưng Vương đi giữa lao hướng phúc địa Đế quốc Vô Linh. Bốn Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng chia hai

tóp thành hình quạt tản ra. Chúng nó tìm tòi trong khoảng thời gian ngắn cơ hồ không có góc chết, nếu Lâm Tiêu chỉ mới đi không lâu, Huyết Ưng Vương không tin hắn thành công trốn thoát.

Dựa vào tìm kiếm kỹ càng, bay mười phút sau Yêu Vương ngự tộc phát hiện ra Lâm Tiêu bản tôn.

Yêu Vương ngự tộc giờ yêu âm thạch đầy lỗ thủng nhỏ, kích động nói:

- Đại nhân, phát hiện mục tiêu!

Huyết Ưng Vương mừng rỡ:

- Cái gì? Đã tìm được rồi sao? Thì ra người ở đó. Chết tiệt, cách chỗ ta qua xa. Giáp Ngưu Vương, giết hắn cho ta! Dù không giết được cũng phải bám chân tiểu tử này, tuyệt đối đừng để hắn chạy trốn, chờ ta đến tiểu tử này chết chắc!

Giáp Ngưu Vương phát hiện ra Lâm Tiêu là Yêu Vương thứ hai phía tay trái Huyết Ưng Vương. Bay thời gian dài, năm Yêu Vương đã tản ra. Yêu Vương xa nhất và Yêu Vương gần nhất cách biệt chặng đường dài. Thực lực của Huyết Ưng Vương mạnh nhất lại ở ngay giữa, còn kịp đuổi theo.

Huyết Ưng Vương lập tức ra lệnh cho Phong Báo Vương cách Giáp Ngưu Vương gần nhất cùng đi chặn giết Lâm Tiêu:

- Phong Báo Vương, người cách Giáp Ngưu Vương gần nhất, đi giúp Giáp Ngưu Vương ngay!

1137. Chương 1135: Giáp Ngưu Vương (2)

Giáp Ngưu Vương toàn thân đầy giáp sắt âm trầm, tay cầm cự chùy, biểu tình dữ tợn:

- Đại nhân yên tâm, chỉ là một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng nhân loại bình thường, Giáp Ngưu Vương ta có thể giết hắn. Đã lâu không uống máu Vương giả nhân loại, thật khiến ta mong chờ.

Vù vù vù!

Giáp Ngưu Vương bay nhanh hướng Lâm Tiêu trong cảm giác của nó, thân thể kéo vệt sáng đen thật dài giữa không trung.

Chỉ giây lát Lâm Tiêu đã đập vào mắt Giáp Ngưu Vương.

Chưa đến gần Lâm Tiêu thì Giáp Ngưu Vương đã rống to:

- Tiểu tử, chạy đi đâu?

Khoảng cách hơn ngàn dặm không có ý nghĩa gì đối với Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng. Giáp Ngưu Vương lắc người xuất hiện gần Lâm Tiêu, nó giờ chùy đập vào hắn.

Ầm ầm ầm!

Chuy quang hùng hồn bao phủ thiên địa, yêu nguyên cường đại xé rách hư không hóa thành nước lũ ập hướng Lâm Tiêu.

- Thì ra kẻ truy sát ta là Vương giả Sơn mạch Liên Vân yêu tộc. Phải rồi, Sơn mạch Liên Vân cách đế quốc rất gần, chắc biết tin ta giết La Kinh Thiên trong La Sơn tông, thiên tài nhân tộc như ta là cái gai trong lòng chúng.

Khi Giáp Ngưu Vương phát hiện Lâm Tiêu thì hắn cũng thấy nó, tâm tình căng thẳng lập tức dịu lại. Lâm Tiêu lo nhất là gặp Tiêu Dao Vương, còn Vương giả yêu tộc, chỉ cần không phải Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng thì hắn không sợ gì.

Lâm Tiêu lắc người né chuy của Giáp Ngưu Vương, chuy quang khủng bố đập thủng một cái lỗ đen to ngàn thước giữa hư không, nhìn từ xa như có cái nồi đen đặt giữa.

Lâm Tiêu lơ lửng trong không gian loạn lưu:

- Là Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, không yếu hơn lão tổ La Kinh Thiên La Sơn tông.

Giáp Ngưu Vương vung uy lực chuy này Lâm Tiêu nhìn thấu thực lực của đối phương, đẳng cấp cỡ La Kinh Thiên lão tổ. Đối lại trước kia Lâm Tiêu phải mất sức chín trâu hai hổ mới đánh bại được Giáp Ngưu Vương, nhưng giờ đã khác.

Lâm Tiêu rút Long Văn đao ra, hấn chém một nhát đao.

Ầm!

Một con cự long gầm rống vỡ hư không đằng trước đến trước mặt Giáp Ngưu Vương, tốc độ cực nhanh, nó chỉ kịp giờ cự chuy ngăn cản.

Keng!

Vang tiếng nổ diếc tai như tiếng nước lũ vang vọng thiên địa. Giáp Ngưu Vương văng ra ngoài, da thịt rách toạc chi chít vết rạn. Vẩy như sắt thép nay nứt ra, máu chảy ồ ạt, nội tạng bị chấn động mạnh.

Giáp Ngưu Vương kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Lực công kích của tiểu tử này sao khủng bố quá vậy?

Tuy Giáp Ngưu Vương lĩnh ngộ áo nghĩa không gian ngang ngửa La Kinh Thiên nhưng nó là Yêu Vương, phòng ngự và sức sống mạnh hơn Vương giả nhân loại nhiều. Có thể nói Vương giả cùng đẳng cấp muốn thương tổn Giáp Ngưu Vương là điều vô cùng khó khăn. Nhưng không ngờ Lâm Tiêu chém nhát đao làm Giáp Ngưu Vương cực kỳ chật vật, thực lực của đối phương đâu như đệ nhị trọng hậu kỳ bình thường, là đỉnh đệ nhị trọng mới đúng, không yếu hơn Giáp Ngưu Vương chút nào.

Lâm Tiêu cười khẩy nói:

- Yêu tộc nhận được tình báo cùng lắm là trận ta đấu với La Kinh Thiên, nhưng không biết có Thiên Tinh Cung trợ giúp, đạo không gian đạo văn của ta đến cực hạn Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng. Cộng thêm mới gần đây luận bàn với Bách Lý Tử bệ hạ, tuy đẳng cấp của ta không đột phá nhưng sức chiến đấu mạnh gấp đôi, Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng bình thường muốn săn giết ta đúng là nằm mơ!

Sau khi dung hợp áo nghĩa, kết hợp công kích cường đại của Ma Long Quyền Sáo, Long Văn đao, lực công kích của Lâm Tiêu nâng cao về chất. Giáp Ngưu Vương mới là Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, ưu thế của hắn rất rõ ràng.

- Tiểu tử Linh Đồng Điều nói tiểu tử này chỉ có thực lực võ giả bình thường Sinh Tử Cảnh đệ nhất trọng, bậy bạ!

Giáp Ngưu Vương sắc mặt khó xem nói:

- Thực lực của tiểu tử này quá đáng sợ, muốn giết hắn trong khoảng thời gian ngắn là chuyện không thể nào, vậy đành câu giờ.

Giáp Ngưu Vương nhanh chóng thay đổi kế hoạch, chờ thăm Linh Đồng Điều phụ trách giám thị Lâm Tiêu.

Linh Đồng Điều không biết rằng Linh Đồng Điều vì phòng ngừa bị Bách Lý Tử phát hiện nên lúc gã và Lâm Tiêu luận bàn thì nó không dám nhìn ngó thời gian dài, chỉ ngẫu nhiên liếc mắt một cái. Khi Bách Lý Tử, Lâm Tiêu luận bàn đều thu giấu chân nguyên, chỉ đánh nhau dung hợp áo nghĩa, không hoàn toàn giải phóng uy lực, cho nên Linh Đồng Điều phán đoán sai lầm.

Giáp Ngưu Vương biết có chữ Linh Đồng Điều nhiều hơn nữa cũng vô dụng, giờ chỉ còn cách bám chặt Lâm Tiêu chờ Phong Báo Vương, Huyết Ưng Vương chạy đến.

Vù vù vù!

Nghĩ đến đây Giáp Ngưu Vương bỗng trưởng to ra, một con giáp ngưu khổng lồ dài trăm trượng xuất hiện trong thiên địa. Người đầy vẩy giáp đen, giáp sắp lóe sáng như áo giáp, đầu mọc hai sừng, toàn thân Giáp Ngưu Vương bao phủ trong yêu khí màu đen, mây đen cuộn cuộn.

Xệt xệt xệt!

Vết nứt, vết thương trên người Giáp Ngưu Vương nhanh chóng được yêu nguyên đậm đặc khếp lại không để một vết sẹo.

Giáp Ngưu Vương biến hình bản thể, tuy độ nhanh nhẹn giảm thấp nhưng sức mạnh, phòng ngự thì hoàn toàn giải phóng.

Đôi mắt đen yêu khí âm trầm, Giáp Ngưu Vương giờ vuốt cằm cự chuy, ồm ồm nói:

- Tiểu tử, có giỏi thì đánh một trận với ta, cho ta nhìn xem thiên tài nhân loại rốt cuộc có chỗ gì đặc biệt.

- Muốn câu giờ sao!

Lâm Tiêu hiểu ngay ý tưởng của Giáp Ngưu Vương. Hai chân nguyên phân thân chết khiến Lâm Tiêu biết không chỉ một mình Giáp Ngưu Vương truy sát hắn, còn có Yêu Vương khủng bố Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng như Huyết Ưng Vương. Nếu Lâm Tiêu không giải quyết xong Giáp Ngưu Vương, bị đám cường giả yêu tộc Huyết Ưng Vương chạy tới thì hắn sẽ dữ nhiều lành ít.

- Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, am hiểu phòng ngự, vừa lúc lấy người thử nghiệm tuyệt chiêu mới lĩnh ngộ của ta.

Lâm Tiêu chưa thử nghiệm Lô Chi Tài Quyết độ dung hợp sáu phần đáng sợ đến mức nào, hắn chỉ biết là một thức mạnh nhất ngoài Thiên Tinh Thần Khung Ấn ra.

Lâm Tiêu quát to:

- Chết đi!!!

Hai tay Lâm Tiêu siết chặt thanh đao, khởi động Ma Long Quyền Sáo, Long Văn đao, chân nguyên tinh thần chuyển động, lô chi áo nghĩa khủng bố và đao hồn đỉnh đệ nhất trọng nhanh chóng dung hợp lại. Lâm Tiêu lắc người, hắn như luồng sáng rạch phá chân trời, nhanh chóng đến trước mặt Giáp Ngưu Vương, dốc sức chém ra nhất đao.

Ong ong ong!

Đao quang không lớn không nhỏ bắn ra, dọc đường lặng yên không một tiếng động xé rách hư không nhập vào người Giáp Ngưu Vương. Trước đao quang này vảy giáp cứng rắn của Giáp Ngưu Vương yếu ớt như gỗ mục.

Ầm!

Đao quang chui vào người, Giáp Ngưu Vương rung mình, trong cơ thể nó vang tiếng nổ như sấm rền. Cơ thể Giáp Ngưu Vương nứt rạn li ti, máu tuôn như suối. Máu phun tung tóe, các tia chớp làm lam thô cổ cánh tay bay ra ngoài người Giáp Ngưu Vương.

- A!

Cơ thể Giáp Ngưu Vương thủng lỗ chỗ, nó không sợ công kích từ ngoài đến, nhưng Lô Chi Tài Quyết của Lâm Tiêu là nổ từ bên trong. Cú nổ mạnh mẽ làm cơ thể Giáp Ngưu Vương nổ thành mấy mảnh, khắp nơi là thịt khét, lông quang giăng khắp, mảng lớn máu đỏ rào rào.

Đôi mắt Giáp Ngưu Vương tràn ngập kinh hoàng:

- Khủng bố quá, làm sao mạnh vậy được?

1138. Chương 1136: Giành Giết Từng Giây

Vào phút chốc mảnh treo chuông Giáp Ngưu Vương sử dụng thực lực đáng sợ của Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, yêu nguyên cường đại, lực lượng không gian chuyển động cứng rắn ức chế uy lực Lôi Chi Tài Quyết ở phần giữa, bảo vệ phần đầu.

Xẹt xẹt xẹt!

Áo nghĩa sinh tử chuyển động, cơ thể Giáp Ngưu Vương nhanh chóng ghép lại, chữa lành.

Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng nắm giữ diễn sinh máu thịt, chỉ cần trái tim Yêu Vương bắt diệt thì nó sẽ không chết. Nhưng vết thương làm vậy dù Giáp Ngưu Vương không chết cũng nguyên khí đại thương.

Một đao không giết Giáp Ngưu Vương, Lâm Tiêu lại chém thêm nhát nữa:

- Lại nữa!

- Tiểu tử này quá mạnh, cứ tiếp tục thế này ta sẽ chết tại đây!

- Ma Giác Trùng Thiên!

Giáp Ngưu Vương dù gì là Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, phòng ngự và lực lượng vượt qua Vương giả nhân loại. Yêu nguyên trong cơ thể Giáp Ngưu Vương bùng nổ, sử dụng năng lực thiên phú.

Hai cái sừng ma sắc nhọn như hai ngọn núi, yêu khí ngút trời như muốn đâm thủng bầu trời. Hư không quanh mép sừng yếu ớt tan vỡ va chạm với đao quang Lâm Tiêu chém ra.

Ầm!

Khí kinh nổ tung, lực lượng cường đại thổi quét. Lâm Tiêu bay ngược ra trăm thước. Giáp Ngưu Vương càng tệ, hai cái sừng ma của nó bị lôi quang nổ nát, máu phun như suối, lực lượng khủng bố chấn nó choáng váng đầu. Miệng trâu khổng lồ phun ra bãi máu.

- Đáng ghét!

Giáp Ngưu Vương sớm biết Lâm Tiêu rất mạnh nhưng nó tự tôn dựa vào phòng ngự và sức mạnh thì có thể ức chế được đối phương. Giáp Ngưu Vương không ngờ mới lên đã ăn bở hồn, suýt bị giết. Giáp Ngưu Vương sợ hãi vội trốn xa Lâm Tiêu, sợ hấn lại tấn công.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng quả nhiên khó giết, trừ phi một kích hủy diệt toàn bộ lực lượng sinh mệnh của nó.

Nếu là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng nhân loại đã không còn mẩu xương trước Lôi Chi Tài Quyết. Sức sống của Yêu Vương quá dồi dào, hơn nhân loại cùng đẳng cấp gấp mấy lần. Đệ nhất trọng tuy có thể phá mở phòng ngự của Giáp Ngưu Vương dễ dàng nhưng chỉ vền vẹn làm nó bị thương nặng, không thể giết trong một chiêu.

Trừ phi độ dung hợp lôi chi áo nghĩa và đao hồn của tinh thần lực là mười phần viên mãn.

Lâm Tiêu không rảnh giết Giáp Ngưu Vương, hấn lắc người trốn vào hư không, bỏ đi.

- Coi như người may mắn.

Giáp Ngưu Vương bị Lâm Tiêu giết sợ teo tim, nhưng không thể trở mắt nhìn hấn bỏ đi.

Giáp Ngưu Vương tức giận quát:

- Muốn đi? Chạy đi đâu?

Giáp Ngưu Vương rượt theo, thiết chùy to lớn đập mạnh xuống. Phong Báo Vương, Huyết Ứng Vương đại nhân đang lao đến với tốc độ nhanh nhất, chờ bọn họ đến thì Lâm Tiêu mạnh mấy cũng sẽ chết chắc.

Giáp Ngưu Vương đã biết thiên phú, sự đáng sợ của Lâm Tiêu, thiên tài như vậy tuyệt đối không thể để hấn tiếp tục trưởng thành. Tương lai hấn sẽ là tai họa lớn cho yêu tộc.

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Biết ngay ngươi sẽ đuổi theo.

Lâm Tiêu chuyển hướng trong không gian loạn lưu, Thiên Mang Khải pháp phênh, hấn thấp thoáng di chuyển giết ngược lại Giáp Ngưu Vương.

Lâm Tiêu và Giáp Ngưu Vương cách nhau không xa, lại chung một hướng. Giáp Ngưu Vương chưa kịp phản ứng lại thì Lâm Tiêu đã đến trước mặt nó, chém một nhát đao.

Ầm!

Cự chuy trong tay Giáp Ngưu Vương văng ra ngoài, lực lượng cường đại nhập vào thân thể nó chỉ vừa mới lạnh lặn. Cơ thể khổng lồ bị cắt nát bấy, mất đi sức sống. Đao quang chớp lóe, Giáp Ngưu Vương trợn tròn mắt kinh hoàng, cái đầu bay lên.

- Trốn!

Giáp Ngưu Vương chỉ còn mỗi cái đầu, nó sợ hồn phi phách tán. Giáp Ngưu Vương không rảnh quan tâm giữ chân Lâm Tiêu lại, máu phun tung tóe, cái đầu trốn vào hư không.

- Tinh Khung Ẩn!

Nhưng nửa cái đầu Giáp Ngưu Vương chưa kịp vào hư không thì Tinh Khung Ẩn đã giáng xuống chấn nát sợ nó.

- Đi!

Lâm Tiêu dùng mấy chiêu giết Giáp Ngưu Vương, hấn lấy đi cự chuy, không gian giới chỉ của nó rồi vội trốn vào hư không bay đi ngay.

Mấy chục giây qua đi, Lâm Tiêu đã bay xa mấy ngàn dặm.

Bùm!

Phong Báo Vương vọt ra, đến hư không lúc trước Lâm Tiêu và Giáp Ngưu Vương đánh nhau.

Ánh mắt Phong Báo Vương kinh sợ, hoảng hốt nhìn chiến trường đầy máu:

- Đáng ghét, đã tới chậm rồi!

Khắp nơi là thịt vụn của Giáp Ngưu Vương sau khi bị đánh nát, yêu khí đậm đặc tràn ngập, bên trong không có chút sự sống.

Phong Báo Vương lấy yêu âm thạch ra vội báo cáo:

- Đại nhân, nguy rồi, Giáp Ngưu Vương đã bị giết. Tiểu tử kia đang bỏ chạy, sắp ra khỏi phạm vi cảm giác của ta!

- Cái gì? Giáp Ngưu Vương bị giết? Xảy ra chuyện gì?

Về mặt Huyết Ưng Vương đầy khó tin. Thời gian mới qua bao lâu? Huyết Ưng Vương biết rõ thực lực của Giáp Ngưu Vương, tuy yếu hơn nó nhưng khá mạnh trong số Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng. Đặc biệt phòng ngự của Giáp Ngưu Vương rất kinh khủng, nếu nó cố tình muốn trốn thì trong Yêu Vương Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong ít ai giết được Giáp Ngưu Vương.

Phong Báo Vương báo cáo cho Huyết Ưng Vương về tình huống lúc trước nó cảm ứng.

Mắt Huyết Ưng Vương đỏ ngầu, sắc mặt khó xem nói:

- Đáng ghét, thực lực của tiểu tử này tiến bộ nhanh quá, một đao có thể làm Giáp Ngưu Vương không đường ngăn cản. Hôm nay phải giết hấn bằng được dù đổi lại bị lộ thân phận. Nếu để hấn trưởng thành sẽ ảnh hưởng đại kế của yêu tộc ta!

Huyết Ưng Vương giật mình không phải thực lực của Lâm Tiêu mà là thiên phú. Trên Đại lục Thương Khung, Yêu Vương cùng đẳng cấp thường mạnh hơn Vương giả nhân loại, nhưng Yêu Vương Sinh Tử Cảnh

đệ nhị trọng bị Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng Lâm Tiêu mấy đao giết chết, điều này ngược với thiên lý.

Huyết Ưng Vương quát to:

- Phong Báo Vương, theo dõi hẩn thật chặt cho ta, dù có chết cũng không được để hẩn chạy trốn, rõ chưa? Ta đến ngay đây!

Huyết Ưng Vương lắc người, ngoài thân thể nó tràn ngập huyết quang đậm đặc. Đôi cánh đỏ máu vỗ đập, Huyết Ưng Vương tăng tốc độ nhanh hơn ban đầu năm mươi phần trăm, thật kinh khủng.

Phong Báo Vương cắn răng nói:

- Tuân lệnh!

Phong Báo Vương bay nhanh đuổi theo vị trí Lâm Tiêu trong cảm giác của nó. Nó là con phong báo, tốc độ là sở trường của Phong Báo Vương.

Phong Báo Vương quyết định dựa vào tốc độ bám chặt Lâm Tiêu, giết đối phương thì nó tạm thời không nghĩ đến, chờ Huyết Ưng Vương đại nhân đến rồi tính.

Trong không gian loạn lưu.

Huyết Ưng Vương bay nhanh như gió điên cuồng đuổi theo Lâm Tiêu.

Mặt Huyết Ưng Vương vặn vẹo lẩm bẩm:

- Ta không tin lần này ngươi không chết.

Huyết Ưng Vương là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng, nó cực kỳ tự tin vào thực lực của mình, dù Lâm Tiêu mạnh cách mấy hẩn mới chỉ là Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, không đánh lại một chiêu của Huyết Ưng Vương được. Giữa Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng và Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng có cái khe rãnh rất lớn, không thể dùng hai chữ thiên tài bù đắp được. Huyết Ưng Vương là cung chủ Yêu Vương cung, nếu không có thực lực đó thì nó đập đầu chết cho rồi.

Đương nhiên với điều kiện là đuổi kịp Lâm Tiêu, Huyết Ưng Vương không nghi ngờ gì về điều này. Mặc dù Phong Báo Vương thực lực không cao nhất trong Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng nhưng tốc độ rất đáng sợ, đuổi theo Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng nhân loại dễ như chơi.

1139. Chương 1137: Túc Hộc Máu

Sát khí bốc ngàn ngút, Huyết Ưng Vương nhanh chóng bay tới gần Phong Báo Vương cách mấy vạn dặm.

- Tiểu tử, dù ngươi có trốn đi để đồ Đế quốc Vô Linh cũng vô dụng! Huyết Ưng Vương ta đã muốn giết thì ông trời cũng không thể cứu ngươi được!

Cách mấy vạn dặm, Phong Báo Vương bám chặt Lâm Tiêu.

Trong không gian loạn lưu, Lâm Tiêu nhíu mày nói:

- A? Lại một Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng.

Sau khi Lâm Tiêu giết Giáp Ngưu Vương thì hẩn nhận ra ngay Phong Báo Vương đến gần. Nếu có thể, Lâm Tiêu muốn giết Phong Báo Vương như đã giết Giáp Ngưu Vương. Nhưng rõ ràng Phong Báo Vương đã thấy vết xe đổ của Giáp Ngưu Vương, nó chỉ đi theo Lâm Tiêu từ xa chứ không áp sát, chỉ muốn bám chân hẩn chờ đợi viện binh.

- Cứ tiếp tục thế này sẽ dẫn đến Yêu Vương yêu tộc càng cường đại hơn, khi đó ta có muốn đi cũng không được

Lâm Tiêu trực giác có khí tức cực kỳ nguy hiểm đang đến gần mình, tuy khí tức này còn khá xa xôi nhưng không lâu sau sẽ đến gần, hấn tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Lâm Tiêu nhếch mép cười khẩy nói:

- Muốn bám chân ta? Không dễ vậy.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng giơ tay phải lên, Cửu U Huyền Tâm Diễm, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, căn nguyên nhanh chóng dung hợp lại hình thành tam muội chân hỏa. Tinh thần lực vương phẩm, chân nguyên chi hỏa dung hợp trở thành tâm hỏa kết hợp với tam muội chân hỏa.

Lâm Tiêu quát to:

- Đi!

Lâm Tiêu phất tay ra sau, thoáng chốc mấy chục đốm sáng như thiên nữ tán hoa bay ra từ bàn tay hấn rậm rạp bao bọc Phong Báo Vương theo sau.

- A? Đây là cái gì?

Phong Báo Vương nhìn tam muội chân hỏa trước mắt, tuy không cảm giác có gì nguy hiểm nhưng kết cuộc của Giáp Ngưu Vương làm nó nổi lòng cảnh giác. Phong Báo Vương rùng mình định vòng qua ánh lửa tận trời.

Lâm Tiêu nhìn tam muội chân hỏa đến gần Phong Báo Vương, hấn thầm quát:

- Bao!

Mấy chục đám tam muội chân hỏa bùng nổ.

Ầm!

Như mấy chục sao băng nhỏ nổ tung trên bầu trời, vô tận ánh lửa nhanh chóng nhấn chìm hư không trong phạm vi mấy trăm dặm. Ánh lửa mãnh liệt nuốt sống Phong Báo Vương. Không gian bị đốt mấy lỗ thủng đen thui, nhìn thấy ghê người.

Trong ánh lửa Phong Báo Vương chật vật vọt ra.

Đầu Phong Báo Vương cháy khét đen, da lông bị đốt trụi, chật vật không chịu nổi. Tuy nhiên Phong Báo Vương không bị thương quá nặng.

- Đây là lửa gì mà uy lực kinh khủng như thế?

Ánh mắt Phong Báo Vương hung tợn nói:

- Chỉ bằng vào chút công kích này muốn ngăn cản Phong Báo Vương ta? Đúng là mơ tưởng viễn vông!

Phong Báo Vương cười nhạt, dùng cảm giác nhìn đằng trước. Phong Báo Vương sững sờ.

Trong cảm giác của Phong Báo Vương, hai Lâm Tiêu khí tức giống y như đúc bay nhanh về hai hướng.

Phong Báo Vương xoa tròn mắt:

- Cái nào mới là thật?

Tốc độ Phong Báo Vương mau mấy thì một mình làm sao đuổi theo hai người? Vào phút mấu chốt Huyết Ứng Vương chạy đến.

Huyết Ứng Vương sốt ruột hỏi:

Phong Báo Vương, tiểu tử kia đâu?

- Ở đằng trước . . .

Huyết Ứng Vương cũng cảm giác được chỗ Lâm Tiêu, nó tức điên.

Huyết Ứng Vương thầm bực mình:

- Lại là thuật phân thân, rốt cuộc cái nào mới là thật?

Nó là Yêu Vương loài ưng, sở trường nhất là năng lực phân biệt, cổ tình nó không nhìn ra được thật giả Lâm Tiêu mới chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng. Lòng tự tin của Huyết Ưng Vương bị đả kích nặng nề.

- Mặc kệ, tách ra truy đuổi, không thể để hấn chạy!

Huyết Ưng Vương không rảnh phân biệt thật sự, nó ra lệnh cho Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đuổi theo một người, nó thì nhanh chóng rượt theo Lâm Tiêu khác.

- Huyết Nhiên!

Ầm!

Ánh sáng đỏ trên người Huyết Ưng Vương càng đậm đặc, tốc độ lại tăng gấp đôi. Hơn mười giây sau Huyết Ưng Vương đến gần sau lưng Lâm Tiêu trăm dặm.

- Chết đi!

Cánh ưng màu đỏ quét qua hóa thành biển đỏ máu nuốt trọn Lâm Tiêu.

Phập phụt!

Cơ thể Lâm Tiêu nổ tung trong biển máu, hóa thành chân nguyên tan biến.

Là giả!

Trán Huyết Ưng Vương nổi gân xanh, đôi mắt đáng sợ muốn giết người. Huyết Ưng Vương vội xoay người đuổi theo bóng người khác.

Huyết Ưng Vương nổi khùng tăng nhanh tốc độ, chỉ nửa nén nhang đã đuổi kịp bóng Lâm Tiêu khác.

Huyết Ưng Vương hét to một tiếng:

- Chính là ngươi, còn muốn chạy đi đâu!?

Cánh ưng đỏ lại quét qua.

Huyết Ưng Vương không bao giờ ngờ sẽ thấy cảnh này. Cơ thể Lâm Tiêu lại nổ tung thành chân nguyên bay tứ tán, lại một phân thân.

Đôi mắt Huyết Ưng Vương hung ác vô cùng đáng sợ:

- Cả hai đều không phải là thật?

Huyết Ưng Vương quát vào mặt Phong Báo Vương:

- Bản tôn ở đâu? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Phong Báo Vương tròn tròn mắt, khủng hoảng nói:

- Đại nhân, thuộc hạ không biết. Vừa rồi Lâm Tiêu tấn công thuộc hạ một lần, khi thuộc hạ lấy lại tinh thần thì nhìn thấy hai bóng người này, chắc chắn không sai.

Huyết Ưng Vương rống to:

- Đáng ghét, chắc chắn ở quanh đây, tìm đi!

Nhưng mặc cho Huyết Ưng Vương, Phong Báo Vương tìm kiếm cỡ nào cũng không thấy bóng dáng Lâm Tiêu đâu, không tìm được một sợi tóc.

Huyết Ưng Vương giận dữ gầm rú:

- Tức chết lão tử!

Ầm ầm ầm!

Yêu nguyên hùng hồn tuôn ra từ cơ thể Huyết Ưng Vương, hư không trong phạm vi trăm dặm bị xé rách toạc, một mảnh hỗn độn.

Vất vả khổ cực truy tung lâu như vậy, Huyết Ưng Vương thậm chí không tiếc thi triển Huyết Nhiên tiêu hao nhiều khí huyết, chẳng ngờ kết quả sẽ ra thế này. Huyết Ưng Vương tức xì khói, nó đường đường là tam cung chủ Yêu Vương cung, Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ tam trọng, còn dẫn theo bốn Yêu Vương Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng, cuối cùng không bắt được một tiểu tử nhân loại Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, còn chết một thuộc hạ. Tin này truyền ra, Huyết Ưng Vương hoàn toàn thành trò cười cho giới Yêu Vương trong Đại lục Thương Khung.

Vù vù vù!

Linh Đồng Điều, hai Yêu Vương khác chạy đến nơi, khi biết kết quả thì trợn mắt há hốc mồm.

Phong Báo Vương tràn đầy sát khí âm trầm nói:

- Đại nhân, hay thuộc hạ đi hủy diệt Quận Hiên Dật. Quê hương bị tiêu diệt, thuộc hạ không tin tiểu tử này không ra mặt.

- Ngu!

Huyết Ưng Vương đập cánh quét bay Phong Báo Vương, ánh mắt dữ dần hù lạnh một tiếng:

- Nếu có thể hủy Quận Hiên Dật thì ta cần gì cực khổ canh chừng lâu như vậy? Mục tiêu của chúng ta là Lâm Tiêu chứ không phải khai chiến với toàn nhân tộc. Không có mệnh lệnh của lão tổ không ai được phép hành động lỗ mãng!

Tuy Huyết Ưng Vương tức giận nhưng nó chưa mất hết lý trí.

Phong Báo Vương toát mồ hôi ròng ròng nói:

- Tuân lệnh! Đại nhân anh minh!

Huyết Ưng Vương ôm cục tức muốn tìm chỗ trút:

- Nếu không tại người mất dấu tiểu tử kia thì chúng ta còn cần gì ở lại đây?

Linh Đồng Điều cẩn thận hỏi:

- Đại nhân, hiện tại chúng ta làm gì?

Huyết Ưng Vương phẩy tay, mắt kiên nhẫn nói:

- Còn làm sao? Trở về đi, phái thuộc hạ canh chừng Quận Hiên Dật. Tiểu tử kia mà về lập tức báo tin cho ta biết, không giết chết tiểu tử kia trong lòng ta không yên ổn.

Ba Yêu Vương khác không dám hó hé câu nào, đi theo Huyết Ưng Vương chui vào hư không, biến mất trong thiên địa.

Vù vù vù!

Trong lời bạo tăng cách mấy Yêu Vương vài vạn dặm, Lâm Tiêu như điện long lướt nhanh đi.

1140. Chương 1138: Địa Kiếm Vương Tức Giận (1)

Sau khi Lâm Tiêu đánh ra tam muội chân hỏa tấn công Phong Báo Vương, hắn thi triển hai phân thân hấp dẫn Phong Báo Vương chú ý, bản tôn thì bay vọt lên trời chui vào tầng lời bạo. Lâm Tiêu không trốn vào hư không, hắn trực tiếp bay trong tầng lời bạo. Lâm Tiêu khống chế một phần lời chi áo nghĩa, hắn hoàn toàn dung nhập vào lời quang này, đây là lý do tại sao đám Huyết Ưng Vương tìm mãi không thấy Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu bay khoả hơn mười vạn dặm mới ra khỏi lôi bạo tầng.

- Rốt cuộc thoát khỏi chúng nó. Xem ra không chỉ một, hai kẻ thù trên Đại lục Thương Khung muốn giết ta.

Vẻ mặt Lâm Tiêu lạnh lùng nói:

- Sau này sẽ tính sổ.

Lâm Tiêu lắc người trốn vào hư không, bay xa biển bắc.

Lâm Tiêu đi đảo Mê Thất. Tin đệ nhất thiên tài Đế quốc Võ Linh Lâm Tiêu mạnh mẽ trở về, đại bại La Sơn tông trong môn đỉnh cao Đế quốc Võ Linh, dẫn động cuộc phản loạn đế quốc lan truyền đến ba đế quốc khác, tuyên khắp Đại lục Thương Khung.

Trong phút chốc toàn Đại lục Thương Khung tập trung chú ý vào thiên tài Lâm Tiêu vốn không quá nổi tiếng.

Đế quốc Võ Linh cố ý giấu tuổi Lâm Tiêu nhưng nhiều thế lực thông qua các con đường biết tài liệu về hắn. Lúc Lâm Tiêu đại chiến La Sơn tông đã là hai năm sau khi đột phá Sinh Tử cảnh, nên Đại lục Thương Khung truyền tụng tuổi hắn đột phá Sinh Tâm cảnh.

Đỉnh tám phần.

1144. Chương 1142: Áo Nghĩa Đại Thành (2)

Vốn Lâm Tiêu chỉ tham ngộ lời chi áo nghĩa đến cảnh giới sáu phần, hiện giờ liên tục tiến bộ đến cảnh giới đỉnh tám phần. Đây là khái niệm gì? Lời chi áo nghĩa đại thành là chín phần, lời chi áo nghĩa mười phần tức là viên mãn. Lời chi áo nghĩa đỉnh tám phần là cách đại thành chỉ có một bước. Không có gì ngoài ý muốn xảy ra, Lời Chi Tài Quyết lời chi áo nghĩa đỉnh tám phần mạnh hơn lúc sáu phần gấp đôi. Khi đến chín phần thì lời chi áo nghĩa sẽ lột xác mạnh mẽ hơn.

Đỉnh tám phần lời chi áo nghĩa không khiến Lâm Tiêu thỏa mãn. Lâm Tiêu ngồi xếp bằng như không có khí tức, tinh thần hòa cùng thiên địa, hoàn toàn kết hợp với tầng lời bạo.

Lâm Tiêu là luyện được sư, về mặt cảm ngộ áo nghĩa hẳn có ưu thế nhiều hơn Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường.

Trong lời hải từng tia chớp sinh ra rồi mất đi. Có nhiều linh vật hư vô điện xà, lời điện giác long chơi đùa với nhau. Các cảnh tượng hiện rõ trong đầu Lâm Tiêu.

Một tháng.

Hai tháng.

Ba tháng.

Lâm Tiêu như không còn sinh mệnh.

Đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm!

Lâm Tiêu cảm ngộ không biết quá bao lâu chợt mở mắt ra, chỉ một cái. Cảm ngộ về lời điện bắn ra, trong phút chốc một tia chớp bay khỏi ngón tay Lâm Tiêu. Lời quang xé rách không trung dẫn động toàn bộ lời trì tầng lời bạo hóa thành sóng lời sôi trào cuộn cuộn gầm rống. Cuối lời quang, một cự long lời đình sánh bằng bị nhốt trong lời quang, đóng băng bên trong lời quang thân thể không nhúc nhích được.

Bùm!

Lời quang hóa thành tinh thể màu lam to lớn tan vỡ. Cự long lời đình lại có thể nhúc nhích, nó hoang mang xoay tròn mắt, vẫy đuôi bơi đi. Lời đình cự long này không hay biết thân hình của nó to gấp ba lần trước khi bị đông lại, thực lực tăng gấp đôi.

- Thì ra đây là tinh túy của lời chi áo nghĩa. Lời điện hư vô mờ mịt thật ra cũng là một loại năng lượng, đóng băng cả hư không. Lời điện càng dừng nói.

Lâm Tiêu đứng dậy, khổ tu ba tháng khiến hắn tham ngộ ra đại thành chín phần lời chi áo nghĩa.

- Tiếp theo thử tham ngộ phong chi áo nghĩa xem.

Lâm Tiêu không tiếp tục ở lại tầng lời bạo tham ngộ, hắn vào tầng vân bạo bên dưới. Tham ngộ hơn ba tháng khiến Lâm Tiêu tích lũy lời chi áo nghĩa đã tiêu hao đến cực độ, muốn từ chín phần đột phá mười phần viên mãn thì phải mất một, hai năm mới được. Lâm Tiêu sẽ không vì một phần này mà lãng phí thời gian ở lại tầng lời bạo.

- Gió, vô ảnh vô hình, vô tung vô tích, nhẹ nhàng tự nhiên.

- Gió, dịu dàng như nước, cuồng bạo như nước, tùy tính.

Lâm Tiêu tham ngộ ý cảnh sớm nhất chính là phong chi ý cảnh, nhưng sau này hẳn được Lôi Đình đao dẫn dắt, lôi chi áo nghĩa vượt qua phong chi áo nghĩa. Tuy nhiên bẩm sinh Lâm Tiêu phù hợp phong chi áo nghĩa, hẳn quay về cảm ngộ nó, tiến bộ kinh người.

Một phần.

Ba phần.

Sáu phần.

Tám phần.

Ba tháng ngăn ngui Lâm Tiêu tăng phong chi áo nghĩa từ nhập môn lên đến tám phần, rất gần đại thành, vô cùng khủng bố.

Nếu có Vương giả Sinh Tử cảnh thấy cảnh này chắc sẽ giật mình rớt tròng mắt. Vương giả Sinh Tử cảnh cảm ngộ áo nghĩa đúng là rất nhanh, dù sao lực lượng linh hồn của Vương giả đều cực mạnh. Nhưng có hạn chế nhất định. Một Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường muốn cảm ngộ áo nghĩa nhập môn đến tám phần gần đại thành, dù có nhanh nhưng ít nhất cần hai, ba năm trời. Lâm Tiêu chỉ cần ba tháng đã làm được điều này, tốc độ nhanh một cách quá đáng.

- Phù.

Lâm Tiêu lắc người hòa vào cuồng phong trong vân bạo tăng, cơ thể hắn tựa lá liễu mềm dẻo lượn vòng trong gió. Ngay sau đó cơ thể Lâm Tiêu biến thành sợi tơ đen vụn vụn bay tứ tung, không thể bắt giữ.

- Phong chi áo nghĩa đến tám phần, không ngờ tốc độ của ta cũng tăng lên.

Lâm Tiêu dừng lại, nhếch môi cười. Lâm Tiêu nói tốc độ đây là tốc độ lúc chiến đấu, cũng là tốc độ bay bên ngoài. Trong không gian loạn lưu bay đi đa phần dựa vào cảm ngộ với áo nghĩa không gian.

Phút quan trọng đến.

- Lôi chi áo nghĩa dung nhập đao hồn hóa thành Lôi Chi Tài Quyết, còn phong chi áo nghĩa thì sao?

Nâng cao phong chi áo nghĩa khiến tốc độ chiến đấu của Lâm Tiêu tiến bộ, nhưng tổng thể sức chiến đấu không tăng được bao nhiêu. Muốn phát huy uy lực phong chi áo nghĩa đến mức độ lớn nhất Lâm Tiêu phải dung nhập phong chi áo nghĩa vào đao hồn hình thành công kích áo nghĩa giống như Lôi Chi Tài Quyết.

Có kinh nghiệm lôi chi áo nghĩa, Lâm Tiêu ngựa quen đường cũ dung hợp phong chi áo nghĩa và đao hồn.

Ầm ầm ầm!

Trong khi Lâm Tiêu thí nghiệm, từng đợt đao quang chứa phong chi áo nghĩa khủng bố cắt ngang tầng vân bạo, chém ra những khe hở không gian ghê người.

- Chém!

Sau khi thí nghiệm tay phải của Lâm Tiêu đột phá hóa đao chém ra. Cảnh tượng kỳ lạ xảy ra. Bàn tay Lâm Tiêu chém ra đao quang không phải đao quang chân nguyên bình thường nữa, chớp mắt nó nhập vào hư không như hóa thành làn gió vô hình không thể tìm kiếm.

Vù vù vù!

Hư không tầng lôi bạo đằng trước không xa bị cắt nhẹ nhàng như tờ giấy mỏng. Lỗ ống mở to, vết cắt mỏng manh nhưng mảnh nhỏ không gian bị chém hầu như bị cắt thành hạt lưu. Cảm giác sắc bén làm Lâm Tiêu thấy rợn tóc gáy, lạnh lẽo tay chân.

Lâm Tiêu hít sâu nhìn cảnh này, kinh thán:

- Lôi chi áo nghĩa dung nhập đao hồn thể hiện ra cuồng bạo, cường đại. Phong chi áo nghĩa dung nhập thì thể hiện sắc bén, vô hình, tuy rằng lực phá hoại không bằng lôi chi áo nghĩa nhưng càng kỳ dị khó phòng ngừa hơn.

Áo nghĩa khác nhau có thuộc tính khác biệt, sau khi dung hợp với đao hồn thì hình thức biểu hiện cũng khác.

- Đặt tên cho chiêu thức này xem.

- Vô Phong Trảm? Không được bình thường quá.

- Phong Ảnh Vô Hình? Kỳ kỳ.

- Phong Chi Vô Ảnh? Hừm, cái này không tệ, công hiệu hơi giống Lôi Chi Tài Quyết.

- Vậy quyết định là Phong Chi Vô Ảnh, xem như thứ thứ hai áo nghĩa đao pháp của ta.

Lâm Tiêu vừa lòng gật gù. Đặt tên cho đao pháp tự sáng tạo đôi khi không cần phải nghe rất kêu, đặt tên oai phong mà cần hợp với tâm tình mình, bản thân thích là được.

- Trước tiên củng cố tham ngộ trong khoảng thời gian này đã.

Lâm Tiêu mất hai ngày chiêm nghiệm những gì nhận được trong nửa năm nay, hần ngược đầu lên.

- Lôi chi áo nghĩa, phong chi áo nghĩa của ta tăng vọt. Áo nghĩa khác thì trước mắt ta còn chưa nhập môn, tuy rằng bằng vào năng lực cảm ngộ của Vương giả Sinh Tử cảnh rất nhanh sẽ nắm giữ được. Nhưng dưới loại tình huống này tiêu phí nhiều thời gian hơn nữa tối đa chỉ cảm ngộ được năm, sáu phần, uy lực thua xa lôi chi áo nghĩa, phong chi áo nghĩa. Đã tới lúc đi hoang dã cổ địa.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu nhanh như tia chớp lao ra tầng vân bạo, chui sâu vào tầng lôi bạo, không ngừng vọt lên cao.

Bên trên Đại lục Thương Khung là tầng vân bạo, trên tầng vân bạo là tầng lôi bạo, trên tầng lôi bạo là trời sao vực ngoại vô tận.

Hoang dã cổ địa nằm trong trời sao vực ngoại vô tận.

Tốc độ Lâm Tiêu rất nhanh, chỉ nửa canh giờ sau hần lao ra tầng lôi bạo mệnh mông vô biên, đến trời sao vực ngoại vô tận.

1145. Chương 1143: Phong Chi Vô Ảnh

- Chỗ này là trời sao?

Lao ra tầng lôi bạo, đập vào mắt Lâm Tiêu là hư không mệnh mông tối đen. Trong hư không, các ngôi sao xa xôi yên lặng lơ lửng, kích thích thị giác khiến người rung động.

Cái gọi là vực ngoại là như trời sao thế này. Nhưng trời sao này không phải vô cùng tận mà là bị giam cầm trong thế giới Đại lục Thương Khung, cách một tầng bình chương thế giới với hư không thật sự.

Vương giả Sinh Tử cảnh ngao du hư không thật ra là ngao du trong vực ngoại trời sao này. Nếu muốn rời khỏi trời sao là chuyện không thể nào, không thể xông phá bình chương giam cầm trời sao.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu bay vào trời sao vực ngoại vô tận, nhẹ nhàng nhảy hóa thành luồng sáng xẹt qua chân trời, như có sao băng bay vút.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Nhanh quá!

Trọng lực, lực cản hầu như không tồn tại ở trời sao vực ngoại vô tận, nên tốc độ của võ giả tăng nhanh gấp mấy lần. Nhưng ban đầu Lâm Tiêu hơi không quen, qua một đoạn thời gian bay lượn thì hẳn ghi nhớ ngay loại cảm giác này, thân thể nhanh nhẹn hơn.

Nếu Vương giả Sinh Tử cảnh khác trông thấy cảnh tượng này sẽ rất ngạc nhiên. Năng lực thích ứng của Lâm Tiêu qua đáng sợ. Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường muốn bay lượn tự do trong trời sao phải mất mấy canh giờ thích ứng. Lâm Tiêu thì chỉ cần một nén nhang ngắn ngủi là hoàn toàn thích ứng, năng lực như thế khiến người giật mình.

- Dựa theo tình báo thì tọa độ hoang dã cổ địa chắc là trong hư không vô tận phía bên trái ta.

Trong trời sao không có khái niệm trên dưới trái phải, chỉ có tọa độ trời sao, lấy Đại lực Thương Khung làm điểm cơ sở khuếch tán bốn phương tám hướng. Vương giả Sinh Tử cảnh nắm giữ áo nghĩa không gian, rất dễ cảm nhận vị trí của mình ở đâu, dù không thấy Đại lực Thương Khung cũng sẽ không lạc đường. Võ giả Quy Nguyên cảnh thì không được. Nếu Vương giả Sinh Tử cảnh nào đưa võ giả Quy Nguyên cảnh vào hư không, nếu không trông thấy Đại lực Thương Khung thì Quy Nguyên cảnh sẽ bị lạc tại đây, cho đến chết cũng không tìm thấy đường về.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu bay trong trời sao, trước mắt hắn là hắc ám vô biên vô hạn, sâu thẳm khó lường. Các ngôi sao hoặc lớn hoặc nhỏ lấp lánh đàng trước, như bảo thạch khảm trong tấm màn đen. Có cách gần, có thật xa xôi tỏa ra tia sáng lạnh lẽo, không có sự sống, chỉ có tĩnh lặng vô tận.

Dần dần Đại lực Thương Khung thành điểm nhỏ sau lưng Lâm Tiêu rồi mất hẳn.

Nhưng Lâm Tiêu vẫn cảm nhận được Đại lực Thương Khung tồn tại.

Hoang dã cổ địa cách Đại lực Thương Khung một chặng dài, với tốc độ như Lâm Tiêu cần bay đi nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, Lâm Tiêu không lãng phí thời gian, hắn cần cù tu luyện Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, lớn mạnh chân nguyên tinh thần trong cơ thể mình.

Tu luyện Cửu Tinh Ngạo Thế quyết trong trời sao có nhiều lực lượng ngôi sao, Lâm Tiêu cảm giác tốc độ ngưng tụ chân nguyên hơn xa lúc ở Đại lực Thương Khung, tăng gấp ba, bốn lần.

Tốc độ thật đáng sợ. Kết quả này làm Lâm Tiêu thâm giật mình.

Nửa tháng sau.

- Đây chính là hoang dã cổ địa sao?

Lâm Tiêu đứng trong trời sao, đôi mắt tràn ngập rung động. Đại lực hùng vĩ xa xa bày ra trước mắt Lâm Tiêu. Đại lực lơ lửng trong trời sao, xinh đẹp, bí ẩn. Trong lòng Lâm Tiêu luôn cho rằng hoang dã cổ địa là tinh thể, hắn không ngờ hoang dã cổ địa cũng là đại lực như Đại lực Thương Khung, diện tích không nhỏ hơn Đại lực Thương Khung bao nhiêu.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu bay vào hoang dã cổ địa. Khác với Đại lực Thương Khung là trong hoang dã cổ địa không có tầng lôi bạo, tầng vân bạo, thậm chí không có vách tường thế giới. Lâm Tiêu dễ dàng đột phá tầng khí quyển hoang dã cổ địa chui vào đại lực.

Khí hậu trong đại lực này rất giống Đại lực Thương Khung, thêm không khí cổ kính, xa xưa, dày nặng.

- Không biết ta đang ở đâu, đáp xuống thử xem.

Tuy Lâm Tiêu biết tọa độ hoang dã cổ địa nhưng hắn không hiểu nhiều khu vực trên toàn đại lực, hắn chỉ biết đây là đại lực do man tộc thống trị.

- A?

Trong hoang dã cổ địa, thần hồn, tinh thần lực của Lâm Tiêu không bị ức chế, vẫn rất nhạy bén. Lâm Tiêu chưa đáp xuống đất, đang bay đi hắn cảm ứng được cái gì, gương mắt nhìn đàng trước.

Trong bầu trời mông lung từ khi nào có mấy luồng sáng xẹt qua, tốc độ di chuyển rất nhanh. Các luồng sáng nhanh chóng đến gần Lâm Tiêu, áp sát hẳn.

Vù vù vù!

Các luồng sáng không phải thiên thạch mà là bóng người, ba Vương giả nhân loại hiện ra. Sau lưng bọn họ là bảy, tám tộc loại bộ dạng kỳ lạ. Hai bên rượt đuổi nhau, số lượng chênh lệch rất lớn. Phe Vương giả nhân loại tràn đầy nguy hiểm.

Lâm Tiêu kinh ngạc nói:

- Là man tộc sao?

Lâm Tiêu cảm nhận man khí đặc biệt có trên hoang dã cổ địa từ thân thể mấy người rượt đằng sau.

Hai đội người nhanh chóng đến gần chỗ Lâm Tiêu, khi hắn thấy bọn họ thì hai nhóm người rượt đuổi nhau cũng phát hiện Lâm Tiêu.

Trong ba người bay đằng trước có một nữ nhân áo trắng dẫn đầu, khoảng ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt xinh đẹp đầy đặn. Nữ nhân không đẹp tựa tiên giống Di Thiên cung chủ nhưng cũng rất xinh, khí chất cao quý. Nữ nhân thấy Lâm Tiêu ban đầu vẻ mặt vui mừng sau đó xụ mặt.

- Có Vương giả nhân loại . . . Nguy rồi, chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng.

Nữ nhân áo trắng sốt ruột nói với Lâm Tiêu:

- Người trẻ tuổi phía trước, còn đứng ngây ra làm gì? Mau trốn đi!

Lâm Tiêu trầm nghĩ:

- Không biết là cường giả thuộc thể lực nào, khá lương thiện.

Nữ nhân áo trắng có thực lực Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng. Một nam một nữ theo bên cạnh nàng, tuổi chừng năm mươi mấy, cũng là Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng. Khí thể mạnh hơn nàng một bậc. Nữ thì thoát trông không lớn tuổi hơn Lâm Tiêu được bao nhiêu, chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, khí thể yếu nhất.

Nam nhân trung niên theo bên cạnh nữ nhân áo trắng thấy đám Yêu Vương đằng trước càng lúc càng gần, sốt ruột nói:

- Âm Nguyên Lão, xem chúng ta không về Thành Nhân Minh được. Để ta ngăn bọn họ, các người trốn mau!

Nữ nhân áo trắng nói:

- Khuê thúc, muốn đi thì cùng đi. Minh Nguyệt cóc chúng ta không bao giờ bỏ lại tộc nhân.

Nam nhân trung niên sốt ruột khuyên nhủ:

- Âm Nguyên Lão nói như vậy là Chiến Khuê ta đây đã rất tham ăn. Nhưng Âm Nguyên Lão không thể chết tại đây, nếu không ta biết ăn nói sao với tông chủ? Hơn nữa Âm Nguyên Lão ở lại cũng không giúp được gì, ngược lại sống trở về kêu tông chủ báo thù cho ta.

Thiếu nữ lộ vẻ mặt đau khổ:

- Cô cô, ta không bay được nữa.

Các sợi tơ màu lam bò lên khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ, rất là kỳ dị.

Nữ nhân áo trắng lòng chìm xuống:

- Kỳ nhi!

Vào phút quan trọng này mà bệnh của Kỳ nhi lại nổi lên.

Thiếu nữ áo lam chậm lại, bị bảy, tám nam nhân đằng sau đuổi theo, bao vây nàng lại.

- Ha ha ha! Sao các người không trốn nữa đi?

Dẫn đầu man nhân là một nam nhân vạm vỡ mặc áo da, trên mặt có hoa văn quái dị, cơ bắp như cục đá dày nặng, cánh tay thô to còn hơn đùi nhân loại. Nam nhân cao ba thước, nhìn qua tràn ngập lực lượng. Nhìn khí thế trên người nam nhân là cảnh giới Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng nhân loại.

1146. Chương 1144: Đại Chiến Man Vương (1)

Giống như man nhân trung niên, mấy man nhân khác ai nấy thể hình cao to, lùn nhất cũng cỡ hai thước rưỡi, tay cầm trường mâu, búa to. Có hai man nhân lưng nhô ra xương trắng sắc bén rậm rạp. Một người thì toàn thân đầy vẩy đen lóe ánh sáng đen yêu dị, khí tức khủng bố, bao la hơn mấy man nhân khác.

Lâm Tiêu thâm nghĩ:

- Hai man nhân này sức mạnh khác biệt về bản chất so với mấy người khác, chẳng lẽ là man thú hóa thành man vương?

Hoang dã cổ địa trừ man nhân ra có man thú giống như yêu thú, chia từ nhất tinh đến cửu tinh, trên cửu tinh là có thể biến hình người, trở thành man vương. Trong Đại lục Thương Khung, nhân loại và yêu thú là kẻ thù không đội trời chung, còn trong hoang dã cổ địa, man nhân và man thú không đối địch nhau.

Nữ nhân áo trắng cầm trường kiếm, biểu tình nghiêm túc nói:

- Các vị, chúng ta chỉ đi ngang qua man quốc của các người chứ không định đại khai sát giới gì, vì sao các người cứ bám theo không bỏ?

Man nhân trung niên cười khẩy nói:

- Hừ! Nhân loại các người không có ai là người tốt. Tùy ý giết chóc, cướp bóc vật hoang dã cổ địa chúng ta. Nếu không tại các người thì sao mỗi năm man tộc chúng ta chết nhiều người?

Một man nhân khác nhe răng cười:

- Đại ca, nói nhiều với bọn họ làm gì? Nữ võ giả nhân loại da mỏng thịt mềm, ngon cơm hơn nữ nhân man tộc chúng ta nhiều. Bắt bọn họ về hưởng dụng đi, để nhân tộc, yêu tộc xâm nhập hoang dã cổ địa biết rằng man tộc chúng ta không dễ ăn hiếp!

Nữ nhân áo trắng cắn răng, mắt lóe tia sáng ánh mắt:

- Đáng ghét, người có biết chúng ta là ai không? Thả chúng ta ra thì ta xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu dám xuống tay với chúng ta thì ta bảo đảm man quốc các người sẽ bị hủy diệt vì sự lỗ mãng của các người!

Biểu tình man nhân trung niên âm u:

- Sắp chết đến nơi còn nói lời đó. Hừ, nếu sợ các người trả thù thì chúng ta sẽ không đuổi theo. Giết các người thì ai biết là chúng ta giết người?

Mắt man nhân trung niên lóe tia đỏ hung tợn, nhưng gã không xuống tay với ba người nữ nhân áo trắng mà nhỏ giọng nói với man nhân đứng bên cạnh mình:

- Sa Khắc, người mang một người đi bao vây tiểu tử kia. Nếu hắn chịu trói thì tốt, dám chống cự thì trực tiếp giết!

- Tuân lệnh!

Man nhân tên Sa Khắc có vóc dáng khá thấp, hai thước rưỡi, tay cầm trường mâu xương trắng, người mập mập như bánh xe đá. Bụng Sa Khắc có một khối cốt giáp trắng, hoa văn kỳ dị, thoát trông rất cứng rắn.

Lâm Tiêu nhìn ra được đám man nhân không muốn tha cho bọn họ.

- Không ngờ vừa đến hoang dã cổ địa đã phải đánh với man vương của man tộc ngay.

Man nhân phân chia đẳng cấp khác với nhân loại. Nhân loại chia Hóa Phàm Cảnh, Quy Nguyên cảnh, Sinh Tử cảnh. Man nhân, man thú giống nhau, chia ra man binh, man tướng, man vương. Mỗi tầng chia ba đẳng cấp hạ vị, trung vị và thượng vị.

Man nhân trung niên vùng tay:

- Hành động!

Sáu man vương khác lao hướng nhóm người nữ nhân áo trắng. Man vương được gọi là Sa Khắc thì dẫn theo một man vương lao hướng Lâm Tiêu. Khoảng cách trăm dặm đối với man vương chỉ trong giây lát. Chớp mắt hai man vương đến trước mặt Lâm Tiêu, một trái một phải bao vây hấn.

Man tộc khuôn mặt xấu xí liếm môi nhìn Lâm Tiêu, toát ra sát khí đáng sợ:

- Tiểu tử, thấy khí tức trên người của ngươi là Vương giả đệ nhất trọng nhân loại phải không? Ngoan ngoãn bó tay chịu trói có lẽ còn con đường sống.

- Chỉ bằng vào hai người?

Lâm Tiêu đánh giá hai người man tộc. Trừ Sa Khắc ra man vương khác là hạ vị man vương. Xem ra người man tộc dựa theo khí tức trên người Lâm Tiêu nên phái hai man vương hạ vị ra cho rằng đủ để giải quyết hấn.

Sa Khắc nheo mắt nói:

- Ngươi muốn tìm chết!

Sa Khắc hồ hững kêu lên:

- Bác Tạt, giết hấn!

Man vương tên Bác Tạt cười gằn:

- Ha ha ha, vật nhỏ, chết đi!

Bàn tay to nhẹ vùng chộp hướng Lâm Tiêu.

Man tộc và nhân tộc đánh nhau không chỉ một, hai lần. Dưới tình huống bình thường, man tộc man vương có được lực lượng hơn xa Vương giả nhân tộc. Sa Khắc cho rằng đối phó Vương giả nhân loại cùng đẳng cấp chỉ cần một người bọn họ đã đủ.

- Để ta kiến thức xem man tộc và nhân loại chúng ta có gì khác nhau.

Nói thật là Lâm Tiêu đến hoang dã cổ địa không phải để giết man tộc, hấn chỉ muốn tìm long phách hồi sinh Long gia. Nhưng nếu đối phương muốn giết hấn thì Lâm Tiêu sẽ không đứng yên cho người ta giết.

Mắt Lâm Tiêu lóe tia sáng, hấn không rút đao ra, bàn tay đeo Ma Long Quyền Sáo va chạm mạnh vào bàn tay to của man vương.

Ầm ầm ầm!

Man nguyên màu vàng đất khuếch tán. Trong ánh mắt giạt mình của man vương, Lâm Tiêu lù lù bất động. Bác Tạt thì bay ngược vài trăm thước, miệng phun búng máu, bàn tay phải run run.

Lâm Tiêu bình phẩm thực lực của đối phương:

- Lực lượng của man tộc quả nhiên hơn xa võ giả bình thường, đặc biệt lực phòng ngự cực kỳ khủng bố, không thua gì yêu tộc. Nếu là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng bình thường của nhân loại thì va chạm một chương này đã bị nổ nát.

Sa Khắc sửng sốt, giây sau rống to:

- Bác Tạt, chuyện gì vậy? Mau thi triển thực lực thật của ngươi đi!

Bác Tạt tức giận phát ra tiếng gầm ồm ồm:

- Tiểu tử, ngươi tìm cái chết!

Ầm ầm ầm!

Cánh tay phải Bác Tạt nổi lên chất sừng dày, cơ bắp vàng đất tỏa sáng rực rỡ đâm mạnh vào Lâm Tiêu.

- Ủa? Sức mạnh và man nguyên hoàn toàn tập trung vào cánh tay, hay đây là cực bộ man hóa mà man tộc nói?

Lâm Tiêu lắc đầu vô chương.

Sa Khắc cười khẩy nói:

- Ha ha ha, tiểu tử nhân loại đáng thương, ngươi chưa từng đánh với man tộc chúng ta đúng không? Cánh tay phải của Bác Tạt man hóa, uy lực không đơn giản tăng mấy phần mà là chớp mắt tăng lên gấp đôi, ta còn phải nghiêm túc đối phó. Vương giả nhân loại đệ nhất trọng bình thường mà ngông cuồng tự phụ, không bị đập nát bét mới lạ.

- Grao!

Bác Tạt gầm rống phát huy lực lượng vô hình đến cực hạn. Cú đâm đánh ra quỷ khóc sói tru, gió mây vùn vù.

- Chết đi!

Nắm đấm nhanh chóng lao tới trước mặt Lâm Tiêu.

Ầm!

Bàn tay Lâm Tiêu và bàn tay man hóa của Bác Tạt va chạm với nhau. Khiến Sa Khắc giật mình là bàn tay man hóa cứng rắn của Bác Tạt vừa tiếp xúc với bàn tay Lâm Tiêu thì cánh tay bóng loáng nứt rạn như pha lê. Cánh tay Bác Tạt sụp xuống, yếu ớt như miệng đậu hủ vỡ nát thành bột phấn.

Phập phụt!

Lực lượng kinh khủng xông vào cơ thể Bác Tạt, gã xoay tròn đôi mắt hải hùng, người rung mạnh.

Răng rắc!

Cơ thể Bác Tạt nổ tung thành nhiều mảnh.

Một chương đánh hạ vị man vương Bác Tạt tan xương nát thịt, không chừa mẫu xương.

Sa Khắc ngây người:

- Cái gì?

Lâm Tiêu quay đầu nhìn Sa Khắc:

- Tiếp theo đến lượt ngươi.

Lâm Tiêu lắc người.

Ầm ầm ầm!

Chỉ mấy quyền đã đánh Sa Khắc liên tục thụt lùi, toàn thân đau nhức, xương cốt sắp vỡ. Cơ thể Sa Khắc nứt rạn li ti, chỉ có cốt giáp trên bụng là bóng loáng như mới, không có vết rạn nào.

Lâm Tiêu ung dung nói:

- Cốt giáp này phòng ngự không tệ.

1147. Chương 1145: Đại Chiến Man Vương (2)

Lâm Tiêu đâm mạnh vào cốt giáp trên bụng Sa Khắc. Cốt giáp vỡ nát, lỗ thủng to xuyên thấu bụng Sa Khắc bày ra trước mặt Lâm Tiêu.

Phập phụt!

Không đợi Sa Khắc kịp phản ứng, một quyền quang đánh vào cổ gã.

Răng rắc!

Sa Khắc trợn tròn mắt đầu bay lên cao, mùi máu tanh hôi bắn tung tóe. Sa Khắc ngã đầu rơi xuống.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Lực lượng và phòng ngự vượt qua võ giả nhân loại, thậm chí không thua gì Yêu Vương nhưng kỹ xảo lại kém nhiều.

Nếu không phải Lâm Tiêu muốn tìm hiểu thực lực man vương, bằng vào hạ vị man vương như Bác Tập, Sa Khắc không đỡ nổi một chiêu của Lâm Tiêu.

Bên kia, ba người nữ nhân áo trắng bị sáu man vương vây công cực kỳ chật vật, có thể chống đến bây giờ toàn nhờ trường kiếm cường đại trong tay nữ nhân áo trắng. Mỗi nhát kiếm đâm ra lóe ánh sáng lạnh, hư không xung quanh bị đóng băng. Trường kiếm không phải binh khí Vương giả bình thường. Nam nhân được gọi là Khuê thúc cũng rất mạnh, thực lực không thua Bạo Liệt Vương của Liên minh Thiên Thủy, hai người hợp tác miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng đây chỉ là tạm thời. Phe man tộc không chỉ đông người, số lượng cường giả hơn bên nữ nhân áo trắng. Có ba trung vị man vương tương đương Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, mỗi man vương không thua gì ba người nữ nhân áo trắng. Hai bên dây dưa đến bây giờ là vì man tộc không để man vương nào chết.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không lâu sau phe nữ nhân áo trắng sẽ thua gục ngã, không chỉ vì thực lực mà do thiếu nữ áo lam vương vướ. Nữ nhân áo trắng, nam nhân trung niên vừa phải ngăn cản man tộc công kích còn phải bảo vệ thiếu nữ áo lam.

Man nhân trung niên tuy luôn ức chế ba người nữ nhân áo trắng nhưng không quên ngó chiến trường bên Sa Khắc, Bác Tập. Man nhân trung niên thừa dịp rảnh rang nhìn bên kia, gã xoe tròn mắt.

- Cái gì? Sa Khắc, Bác Tập bị giết? Sao tiểu tử này mạnh vậy?

Đập vào mắt man nhân trung niên là cái đầu Sa Khắc bắn lên cao, máu phun tung tóe. Võ giả nhân loại thì lông tóc không tổn hao gì, phát hiện này làm man nhân trung niên hết sức giật mình.

Man tộc và nhân tộc đánh nhau không chỉ trong một, hai ngày, nên man nhân trung niên hiểu rất rõ thực lực của nhân loại. Bình thường võ giả nhân loại cùng cảnh giới tối đa đánh ngang tay với man tộc, nên lúc đối phó Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng như Lâm Tiêu thì man nhân trung niên sai Sa Khắc, Bác Tập đi. Man nhân trung niên cho rằng đã dư sức, nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán của man nhân trung niên.

Man nhân trung niên lạnh lùng quát:

- Dừng dây dưa nữa, nhanh chóng giết bọn họ đi!

Cứ tiếp tục thế này để tiểu tử nhân loại chạy trốn thì rắc rối. Tuy man tộc là chúa tể thế giới này nhưng nhân loại cường đại khiến man tộc hết sức kiêng dè. Chuyện man nhân trung niên vây giết Vương giả nhân loại truyền ra ngoài, lọt vào địa bàn doanh nhân loại thì man quốc của gã sẽ gặp nguy hiểm.

Man nhân trung niên đột nhiên bay ra, rìu chiến tỏa ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng như hòn đá đập vào mặt nước gợn sóng, hư không nhún nhú lại bên mép gợn sóng như vải cũ. Rìu chiến quét hướng nữ nhân áo trắng.

- Grao grao!

Bên kia, hai man vương man thú gầm lên. Vang tiếng nổ đĩnh tai, xung lực kinh khủng khuếch tán từ cơ thể hai man vương. Chúng nó hươ vũ khí công kích hai người trước mặt.

Nữ nhân áo trắng biểu tình nghiêm nghị:

- Tuyệt Nguyệt kiểm pháp, Minh Nguyệt Thủ Vọng!

Vào phút chỉ mảnh treo chuông, nữ nhân áo trắng không dám khinh thường, vội thi triển ra kiểm pháp phòng ngự mạnh nhất của mình.

Keng!

Rìu chiến rục rở và kiếm quang hình nửa vàng trắng va chạm với nhau, nổ tung ánh sáng mờ lung đầy trời. Cùng lúc đó, công kích của hai man vương đã đến.

Bùm!

Trong tiếng nổ, nữ nhân áo trắng chặt vật bay ngược ra ngoài, khoe miệng tràn ra tơ máu. Dù dựa vào Nguyệt Quang kiếm nhưng nữ nhân áo trắng chỉ đánh ngang sức với một trong ba trung vị man vương. Ba man vương cùng dốc sức công kích, nữ nhân áo trắng không đỡ nổi một hiệp ba người công kích.

Bên kia, nam nhân trung niên chỉ đấu với ba hạ vị man vương nhưng gã còn phải bảo vệ thiếu nữ áo lam phát bệnh, chỉ có thể liên tục đỡ đòn, lòng thầm nóng nảy rồi lại không làm nên chuyện gì.

- Âm Nguyên Lão!

Ánh mắt nữ nhân áo trắng lạnh băng truyền âm cho nam nhân trung niên:

- Khuê thúc mang Kỳ nhi đi ngay, nơi này có ta lo.

Nam nhân trung niên sốt ruột nói:

- Âm Nguyên Lão, không được, muốn đi thì Âm Nguyên Lão và tiểu thư đi trước, ta cắt đuôi cho!

- Đừng cãi nữa. Nguyệt Quang kiếm của ta tốt xấu có thể ngăn cản bọn họ giây lát, nếu không chúng ta không có người nào đi nổi!

Giọng điệu nữ nhân áo trắng nghiêm khắc nạt:

- Đây là lệnh của ta!

Phập!

Trong lúc nói chuyện nữ nhân áo trắng lại trúng đòn công kích cường đại của Thích Bá. Man nguyên mãnh liệt trùng kích khiến nữ nhân áo trắng như bị sét đánh, máu tươi nhuộm đỏ ngực áo trắng.

- Giết!!!

Hai man vương man thú khác ập tới. Một cây cốt màu trắng xuyên qua hư không, đâm thủng vai nữ nhân áo trắng, chấn nát nửa đầu vai. Man vương man thú khác tay phải co lại thành quyền quét qua, nữ nhân áo trắng văng ra ngoài. Chân nguyên kích động, cơ thể nàng sắp nổ tung. May mắn nữ nhân áo trắng đến Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, nắm giữ diễm sinh máu thịt nên không bị đánh chết chỉ trong một kích.

Trong lúc văng ra, nữ nhân áo trắng cắn răng gầm lên:

- Nguyệt Quang Sát Kiếm!

Trong Nguyệt Quang kiếm chém ra kiếm quang hình trăng khuyết như ưng kích trường điện, trong phút chốc chém vào ngực man vương trung niên.

Hoa lửa văng tung tóe, man vương trung niên rút lui trăm thước. Man vương trung niên sờ ngực, da thịt cứng như đá chỉ in vết trắng nhạt. Lực lượng sinh mệnh chấn động, vết trắng nhanh chóng khép lại, bình thường.

Ánh mắt man vương trung niên hung tợn:

- Ha ha ha, nhân loại, đây là công kích mạnh nhất của ngươi sao? Quá yếu, chết đi!

Hai tay man vương man thú nắm chặt rìu chiến giơ lên, bóng rìu mông lung bắn lên cao hình thành rìu chiến to lớn dài trăm trượng. Rìu chiến ầm ầm nghiền nát tất cả đằng trước quét mạnh nữ nhân áo trắng bên dưới. Trước phủ quang to lớn, nữ nhân áo trắng bên dưới như con thuyền nhỏ trong biển cả tùy thời bị đập nát.

Nam nhân trung niên trợn to mắt, kinh sợ kêu lên:

- Âm Nguyên Lão!

Nam nhân trung niên bị ba man vương man thú khác bao vây chặt chẽ, gã không có cơ hội cứu viện. Mắt thấy nữ nhân áo trắng sắp bị búa chém trúng.

- A?

Lúc này một luồng đao quang sắc bén từ phía xa ập đến. Đao quang không mênh mông, tốc độ nhanh làm người ta không kịp phản ứng bắn hướng man vương trung niên.

Man vương trung niên quát to:

- Vỡ ra!

Rìu chiến nhúc nhích xẹt qua dấu vết nhẹ nhàng chém vào đao quang bay tới, man vương trung niên định chém nát đao quang đột ngột tấn công rồi tiếp tục xử lý nữ nhân áo trắng.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo làm man vương trung niên trợn mắt há hốc mồm.

Rìu chiến và đao quang va chạm. Trong đao quang bình thường chứa lực lượng cường đại vượt qua man vương trung niên tưởng tượng.

1148. Chương 1146: Một Minh Chiến Với Bầy Vương

Lực lượng mạnh mẽ va chạm, cổ tay man vương trung niên rách toạc, hầu như không nắm chặt được rìu chiến. Cơ thể man vương trung niên như điều đứt dây văng ra. Rìu chiến và đao quang va chạm, uy hiếp vô tận thổi quét, chấn hai man vương gần đó choáng váng thụt lùi.

Vù vù vù!

Một luồng sáng từ xa bay tới, vào phút quan trọng chính Lâm Tiêu đã chém ra nhát đao. Vừa ra tay đã dùng Long Vãn đao quyết uy lực vô cùng, nhưng sức mạnh đó hết sức giấu vào trong nên bề ngoài mới giản dị.

Man vương trung niên nhìn Lâm Tiêu chăm chăm, mắt bắn ra sát khí đáng sợ:

- Tiểu tử, là ngươi!

Nữ nhân áo trắng giật mình nhìn, vừa rồi nếu không nhờ Lâm Tiêu thì nàng đã chết dưới rìu chiến của man vương trung niên. Nhưng rõ ràng khí thế của đối phương chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, sao mạnh như vậy?

Thừa dịp tạm nghỉ, nữ nhân áo trắng, nam nhân trung niên, thiếu nữ áo lam đến bên cạnh Lâm Tiêu:

- Đa tạ công tử ra tay cứu giúp!

Bốn người hợp tác, nữ nhân áo trắng, nam nhân trung niên nhẹ lòng. Mới rồi lúc thấy Lâm Tiêu thì bọn họ nghĩ hẳn chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng bình thường, nên không ôm hy vọng gì, kêu đối phương chạy ngay. Không ngờ thực lực của Lâm Tiêu hơn xa bọn họ dự đoán, ngay cả man vương trung niên cũng chật vật rút lui trước nhát đao của thanh niên, sức chiến đấu chắc chắn cỡ Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng .

Vậy là tuy phe địch có ba trung vị man vương, ba hạ vị man vương nhưng bên bọn họ cũng ba người sức chiến đấu Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, dốc sức đánh trả thì vẫn có hy vọng sống sót.

Từ sắp chết đến thấy cơ hội sống, ba người phe nữ nhân áo trắng trái tim như đi tàu siêu tốc, cảm kích Lâm Tiêu không lời gì diễn tả hết. Với thực lực của Lâm Tiêu vốn không cần quan tâm bọn họ, cứ thoải mái rời khỏi. Sáu man vương không có cơ hội ngăn cản hẳn, ở lại giúp bọn họ khiến hẳn lần nữa rơi vào nguy hiểm.

Man vương trung niên tức giận mắt tóe lửa:

- Đáng ghét! Tiểu tử nhân loại, hôm nay ta nhất định phải cho người biết kết cục đắc tội man vương Thích Bá ta sẽ thế nào!

Mới rồi Lâm Tiêu công kích tuy làm man vương trung niên chật vật nhưng gã không bị thương nặng bao nhiêu, lòng hận không thể xé xác Lâm Tiêu ra.

Lâm Tiêu cứng rắn đáp trả:

- Vậy sao? Kẻ giết người, sẽ bị người giết lại.

Lâm Tiêu biết lúc này nói nhiều chỉ vô dụng, hai bên đã là cục diện không chết không ngừng. Chỉ thực lực mới chứng minh tất cả.

Vù vù vù!

Năm man vương khác đến gần, mắt lạnh băng bao vây bốn người Lâm Tiêu.

Nữ nhân áo trắng đề nghị:

- Công tử, chúng ta hãy tựa lưng vào nhau. Tuy man vương mạnh nhưng ba chúng ta phụ trách một mặt, đối phương muốn công phá phòng ngự sẽ không dễ dàng.

Đây là cách tốt nhất nữ nhân áo trắng nghĩ ra được.

Lâm Tiêu lắc đầu bay ra khỏi đội:

- Các người chú ý an toàn, để ta giải quyết mấy man vương này. Ta mới đến hoang dã cổ địa không lâu, không biết trung vị man vương mạnh cỡ nào, vừa lúc linh giáo chút.

Nữ nhân áo trắng trợn mắt há hốc mồm:

- Công tử!

Nữ nhân áo trắng không ngờ Lâm Tiêu sẽ làm ra hành động này, đang định ngăn cản hẳn thì thấy ba trung vị man vương Thích Bá lắc người bao vây Lâm Tiêu lại.

Lòng nữ nhân áo trắng chìm xuống. Lâm Tiêu thật lỗ mãng, hẳn mạnh đến mức thì nàng không nghĩ rằng một mình hẳn có thể chống lại ba man vương. Lâm Tiêu bị điên sao?

Chiến Khuê mặt xám xịt, cục diện đang chuyển biến tốt lên rồi lại bị Lâm Tiêu phá vỡ. Lâm Tiêu chết, ba người Chiến Khuê không trốn thoát được.

Ba man vương lòng mừng như điên:

- Ha ha ha! Tiểu tử nhân loại này quá ngông cuồng.

Thích Bá truyền âm cho hai man vương khác:

- Sa Lộ, Sa Ba, chút nữa ba chúng ta cùng ra tay, phải một chiêu giết tiểu tử này rồi từ từ tính sổ ba người kia!

Man vương man thú lưng nhô xương, và người vẩy đen trải rộng toàn thân liếm môi, mắt bắn ra tia sáng đỏ.

- Tuân lệnh đại nhân! Nhưng sau khi tiểu tử này chết chúng ta muốn ăn thịt hẳn!

Cơ thể Vương giả nhân loại là siêu bổ cho man thú bọn họ.

Ba man vương giao lưu chỉ trong giây lát.

Thích Bá quát to:

- Chết đi!

Ba man vương hóa thành ba luồng sáng chớp mắt lao hướng Lâm Tiêu.

Ầm!

Búa to rục rở, cốt máu trắng tinh, thiết quyền hùng hồn từ ba hướng đánh về phía Lâm Tiêu.

- Đến đúng lúc!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình chém xéo Long Văn đao ra.

Long Văn đao quyết thức thứ ba, Bá Long Bất Túc!

Một con bá long gầm rống bay ra khỏi chiến đao của Lâm Tiêu. Bá long gầm rống thiên địa, rống nát hư không táp hướng ba đòn công kích. Bốn dòng lũ như sao băng đụng mạnh trong thiên địa.

Chân nguyên, man nguyên khó thể hình dung, khuếch tán. Trong vụ nổ, công kích của ba man vương Thích Bá bị đánh nát, dư âm xẹt qua cơ thể Lâm Tiêu, không đủ sức đánh vỡ chân nguyên hộ thể của hắn.

Ba người nữ nhân áo trắng trợn mắt há hốc mồm:

- Cái gì? Ngăn lại được?

Ba hạ vị man vương cũng ngạc nhiên ngây người.

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Đây chính là thực lực ba man vương các người? Yếu quá.

Thích Bá tức xì khói:

- Muốn chết!

Thích Bá càng cảnh giác hơn, truyền âm cho hai man vương man thú khác:

- Tiểu tử này học búa, đừng nường tay, hiện ra bản thể đi.

Thích Bá dứt lời giành ra tay trước:

- Man Vương Chiến Phủ, Man Thiên Tích Địa!

Ầm ầm ầm!

Rìu chiến trong tay Thích Bá tỏa ra uy hiếp hủy thiên diệt địa. Phủ quang khổng lồ quét ngang tất cả, xé rách hư không đằng trước, như Bàn Cổ khai thiên tích địa. Bên mép phủ quang tràn ngập khí tức hỗn độn, lộ ra vô số khe nứt không gian.

- Grao grao!

Bên kia, cơ thể hai man vương man thú trưởng to ra. Tiếng răng rắc vang lên, man thú lưng mọc gai xương từ cao ba thước trưởng to mấy chục thước, da thịt toàn thân như da màu xám, gai xương trắng tinh thò ra các góc cơ thể, như con địa long, sát khí khiếp người. Man vương man thú khác toàn thân đầy vảy đen thì biến thành man thú hình người cao mấy chục thước, khắp người đầy vảy đen cứng rắn, thoát trông lực phòng ngự kinh người.

Hai man vương man thú giải phóng bản thể, thực lực tăng lên ít nhất gấp năm, bọn họ xông lên.

Ba man vương từ ba hướng ập đến. Phủ quang của Thích Bá cần quét trước mặt Lâm Tiêu, hai man vương khác thì từ sau lưng Lâm Tiêu một trái một phải ập đến. Áo nghĩa không gian cường đại tung hoành, đây là không muốn cho Lâm Tiêu cơ hội chạy trốn, cố gắng giết hắn trong thời gian ngắn nhất.

Nữ nhân áo trắng, nam nhân trung niên lộ vẻ mặt căng thẳng:

- Cẩn thận!

Nữ nhân áo trắng vừa lên tiếng nhắc nhở vừa cắn răng bay ra.

- Âm Nguyên Lão!

Ánh mắt nữ nhân áo trắng kiên quyết nói:

- Khuê thúc hãy bảo vệ Kỳ nhi cho tốt, vừa rồi hắc cứu ta một mạng, hiện tại ta quyết không thể khoan thay đứng nhìn!

Mặc dù nữ nhân áo trắng không hiểu hành động của Lâm Tiêu nhưng nói sao thì lúc trước hắc đã cứu mạng nàng, nếu không giúp lại thì nàng không tha thứ cho mình được. Nếu Lâm Tiêu chết, ba người cũng sẽ chết tại đây.

Còn về hành động bỏ lại một mình hắc, ba người lao ra khỏi vòng vây, ý tưởng này chưa bao giờ hiện ra trong đầu nữ nhân áo trắng.

1149. Chương 1147: Một Dao Một Tên

Khi nữ nhân áo trắng lên tiếng nhắc nhở thì Nguyệt Quang kiếm trong tay nàng biến thành bóng sáng mờ lung, tốc độ tăng lên đến cực độ, nhất kiếm chém ra.

Ba hạ vị man vương đầu chịu để nữ nhân áo trắng tấn công, bọn họ liều lĩnh xông lên.

Ầm!

thì nửa canh giờ sau thân thể của nàng sẽ bị đông thành từng khối băng, cuối cùng hóa thành nguyên khí hàn băng, tan vỡ ra.

Lúc này Lâm Tiêu không rảnh chú ý động tác của hắc và thiếu nữ áo lam có gì bất nhĩ. Tử Tuyền Thiên Thương Viêm trong người Lâm Tiêu ồ ạt chui vào cơ thể thiếu nữ áo lam.

Nữ nhân áo trắng và Chiến Khuê liếc nhau, mắt sáng rực:

- Đây là . . . Thiên hỏa!

Thiên hỏa là một trong mấy ngọn lửa mạnh nhất thiên địa, có thuộc tính khác nhau. Không biết thiên hỏa của Lâm Tiêu là thuộc tính gì, không chừng có thể ức chế cửu âm tuyệt mạch.

Trong ánh mắt mong chờ của Lâm Tiên Âm, Chiến Khuê, khí hàn băng trên người thiếu nữ áo lam giảm bớt dần. Nhưng ngay sau đó thiếu nữ áo lam rên rỉ, khóe môi tràn máu, người run bần bật.

Đây là Tử Tuyền Thiên Thương Viêm đối kháng với cửu âm tuyệt mạch dẫn đến phản phệ trong thân thể thiếu nữ áo lam.

Lâm Tiên Âm căng thẳng siết chặt nắm tay:

- Kỳ nhi!

Ánh mắt Lâm Tiêu không thay đổi, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm phát ra thuộc tính sinh mệnh. Trong tiếng xoẹt xoẹt, vết thương trên người thiếu nữ áo lam khép lại ngay, sắc mặt từ ban đầu xanh lè trở về màu hồng hào bình thường.

Tử Tuyền Thiên Thương Viêm chẳng những có thuộc tính lửa cũng có thuộc tính sinh mệnh, đây là lý do vì sao Lâm Tiêu dùng Tử Tuyền Thiên Thương Viêm chữa trị.

Thiếu nữ áo lam mơ hồ rên rỉ thức tỉnh.

Thiếu nữ áo lam thấy cảnh đáng xấu hổ hiện tại thì mặt đỏ rực, lực lượng bùng nổ, chân nguyên mãnh liệt thổi bay Lâm Tiêu đi.

- Người . . . Lưu manh!

Vù vù vù!

Một đao nhẵn băng giá mỏng như cánh ve hiện ra trong tay thiếu nữ áo lam, mặt nàng lạnh lùng đầy sát khí nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiên Âm vội ngăn cản thiếu nữ áo lam:

- Kỳ nhi dừng tay, vị này là Lâm công tử, nếu không nhờ công tử cứu thì vừa rồi Kỳ nhi đã chết!

- Cô cô!

Thiếu nữ áo lam xấu hổ tức tối nói:

- Dù hắc đã cứu ta cũng không cần ôm ta như vậy!

Về mặt thiếu nữ áo lam buồn bực, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng nắm tay với nam nhân xa lạ chứ đừng nói ôm, mới rồi hành động của Lâm Tiêu làm thiếu nữ áo lam vừa xấu hổ vừa tức giận.

Lâm Tiên Âm cười khổ nói:

- Kỳ nhi, người hiểu lầm Lâm công tử, vừa rồi là tự người bám dính Lâm công tử.

Lâm Tiên Âm xin lỗi Lâm Tiêu:

- Lâm công tử có sao không? Kỳ nhi không rõ ràng tình huống, thật ra nàng rất lương thiện, không cố ý tấn công Lâm công tử.

Lâm Tiêu phẩy tay nói:

- Không sao.

Chân nguyên bằng giá của thiếu nữ áo lam tuy đáng sợ nhưng không đủ tư cách tổn thương Lâm Tiêu.

Thiếu nữ áo lam trợn to mắt nói:

- Tự ta bắm dính . . .

Thiếu nữ áo lam há hốc mồm, biểu tình cực kỳ giật mình. Lâm Tiên Âm khẳng định nhìn nàng, trong đầu thiếu nữ áo lam mơ hồ nhớ hành động lúc cửu âm tuyệt mạch phát tác, nàng vô cùng xấu hổ, sắc đỏ từ cổ lan đến lỗ tai.

Thiếu nữ áo lam cúi đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Xin lỗi Lâm công tử, ta đã đổ oan cho Lâm công tử.

Thiếu nữ áo lam không dám nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiên Âm càng quan tâm về cửu âm tuyệt mạch của thiếu nữ áo lam hơn:

- Lâm công tử, bệnh của Kỳ nhi sao rồi?

Lâm Tiêu lắc đầu, nói:

- Ta chỉ tạm thời ức chế cửu âm tuyệt mạch của nàng ta, muốn hoàn toàn giải quyết cũng không dễ. Nhưng ta khuyên các người về sau đừng tùy tiện cho nàng ấy dùng bấu vật hỏa hệ. Bởi vì cửu âm tuyệt mạch trong cơ thể nàng ấy đã bị ức chế đến cực điểm, nếu còn tiếp tục dùng bấu vật hỏa hệ ức chế thì lần sau phát tác càng khó kiềm chế.

Chữa cửu âm tuyệt mạch, người bình thường sẽ dùng cách khắc chế như trường hợp của thiếu nữ áo lam, để nàng dùng nhiều bấu vật hỏa hệ, lợi dụng lực lượng trong đó đối kháng với hàn độc cửu âm tuyệt mạch toát ra, khiến hàn độc bị ức chế trong vòng kiểm soát.

Nhưng tục ngữ nói con giun xéo lắm cũng oằn, cứ ức chế mãi sẽ làm lực lượng cửu âm tuyệt mạch lần lượt tích tụ, cuối cùng bùng nổ thì thần tiên cũng khó cứu.

Lòng Lâm Tiên Âm chìm xuống, nhưng nàng là người thông minh, không hỏi thêm về cửu âm tuyệt mạch.

- Ân sâu dày cảm tạ không hết, Lâm công tử đã cứu ba người chúng ta, nếu công tử không ngại thì mời đi phủ đệ của Minh Nguyệt cốc chúng ta trong Thành Nhân Minh, để chúng ta chiêu đãi công tử.

- Thành Nhân Minh?

Lâm Tiên Âm nghi hoặc hỏi:

- Hay đây là lần đầu tiên Lâm công tử đến hoang dã cổ địa?

- Đúng là lần đầu tiên ta đến hoang dã cổ địa, không quen thuộc chỗ này.

1153. Chương 1151: Thành Nhân Minh (1)

Lâm Tiên Âm mở miệng nói:

- Thì ra là vậy. Thành Nhân Minh là một cứ điểm của nhân tộc Đại lục Thương Khung chúng ta trong hoang dã cổ địa. Trong đó có cường giả đỉnh cao tọa trấn, tất cả cường giả nhân tộc đến từ Đại lục Thương Khung sẽ đăng ký trong Thành Nhân Minh. Trừ Thành Nhân Minh chúng ta ra có Yêu Minh thành là cứ điểm của yêu tộc. Lâm công tử rất may, chỗ này cách Thành Nhân Minh không xa, chỉ khoảng vạn dặm, nếu vào khu vực Yêu Minh thành thì nguy hiểm.

Lâm Tiêu trầm ngâm. Xem ra Hoang dã cổ địa cũng không yên bình gì.

- Lâm công tử, chỗ này không tiện ở lâu, giữa man tộc có cách truyền tin đặc biệt, không lâu sau tin chúng ta giết tám man vương của man quốc sẽ bị thần điện biết. Nếu bọn họ sẽ phái cường giả đến, mấy người chúng ta chấp cánh cũng khó thoát.

Lâm Tiên Âm nghĩ ra chuyện quan trọng này, nàng thúc giục Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu nghe Lâm Tiên Âm nói, lòng thầm giật mình mức độ không chế hoang dã cổ địa của man tộc.

Lâm Tiêu chưa cuồng đến mức cho rằng một mình hắn chấp hết cả chủng tộc.

Lâm Tiêu gật đầu với Lâm Tiên Âm:

- Nếu vậy chúng ta hãy rời khỏi đây ngay.

Vù vù vù!

Bốn người dọn dẹp chiến trường rồi xé gió bay đi.

Dọc đường đi Lâm Tiên Âm kể ra nguyên nhân trêu vào tám man vương. Hóa ra vì chữa cứu âm tuyệt mạch của Lâm Ngữ Kỳ nên Thành Nhân Minh luôn tìm đủ mọi cách. Sau khi đột phá Sinh Tử cảnh, báu vật hỏa hệ vương phẩm bình thường đã mất tác dụng với cứu âm tuyệt mạch Lâm Ngữ Kỳ. Bọn họ vô tình nghe nói trong lãnh địa man tộc có thiên hỏa Linh Dương Long Cương Hỏa, vật chí dương trong truyền thuyết ẩn hiện trong lãnh địa man tộc. Lâm Tiên Âm, Chiến Khuê, Lâm Ngữ Kỳ xuất phát đi tìm, không ngờ chẳng tìm được Linh Dương Long Cương Hỏa lại kinh động man vương trong man quốc, kết quả bị người truy sát. Nếu không nhờ Lâm Tiêu thì đám người Lâm Tiên Âm đã gặp nguy hiểm.

Linh Dương Long Cương Hỏa?

Lâm Tiêu nhướng mày. Cùng là thiên hỏa, thuộc tính khác nhau, uy lực cũng khác. Như Tử Tuyền Thiên Thương Viêm có thuộc tính sinh mệnh, Cửu U Huyền Tâm Diễm có thuộc tính đóng băng, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm có thuộc tính nuốt hồn. Linh Dương Long Cương Hỏa là loại chí cương chí dương, uy lực cực kỳ khủng bố.

Loại thiên hỏa này giúp ích rất lớn cho Lâm Tiêu, khiến tam muội chân hỏa của hắn bước vào cảnh giới tứ muội chân hỏa, uy lực tăng vọt lên một mảng lớn.

Lâm Tiêu hỏi:

- Thế lực của man tộc hoang dã cổ địa thế nào?

Lâm Tiên Âm nói thật:

- Cực mạnh. Trong hoang dã cổ địa, có năm man quốc đỉnh cao, mỗi man quốc có thượng vị man vương tọa trấn. Ngoài ra hoang dã cổ địa có nhiều man quốc bình thường yếu kém, như tám man vương đuổi giết chúng ta đến từ man quốc trung đẳng. Man vương trung niên thì là vua của bọn họ.

Lâm Tiêu giật mình:

- Mạnh vậy sao?

Nói vậy là hoang dã cổ địa có ít nhất năm thượng vị man vương.

- Vậy thế lực này mặc kệ cho nhân tộc, yêu tộc chúng ta hoành hành tại đây sao?

Lâm Tiên Âm kể rõ hết:

- Không tính là hoành hành. Thật ra nhân tộc chúng ta ít khi xâm nhập lãnh địa man quốc, yêu tộc cũng vậy, chỉ đi một số bí cảnh nguy hiểm. Lần này xâm nhập lãnh địa man tộc vì tìm Linh Dương Long Cương Hỏa. Nghe nói man tộc vốn không cho phép yêu tộc, nhân tộc xây dựng thành trì trong thế giới của bọn họ, vì thế mà ngàn năm trước cường giả yêu tộc, nhân tộc, hoang dã cổ địa đại chiến kinh thế. Quy mô trận đại chiến cực kỳ rầm rộ, tuy không biết kết quả như thế nào nhưng từ đó Thành Nhân Minh, Yêu Minh thành xây dựng trong hoang dã cổ địa.

Lâm Tiêu suy nghĩ theo góc độ khác:

- Có lẽ bên trong xảy ra vài chuyện không ai biết.

Nếu Lâm Tiêu là man tộc, hẳn tuyệt đối không tha thứ chủng tộc khác thành lập thế lực trong địa bàn của mình.

Lâm Tiên Âm cũng cho Lâm Tiêu biết một số việc trong Thành Nhân Minh.

Hoang dã cổ địa là đại lục vô cùng bí ẩn, trong đó có nhiều báu vật không thua gì Đại lục Thương Khung bao la. Đường như trong thời đại viễn cổ nơi này từng xảy ra đại chiến khốc liệt, có di tích cường đại nên hấp dẫn nhiều cường giả yêu tộc, nhân tộc đến. Nơi này cũng là chỗ Vương giả yêu tộc, nhân tộc đánh nhau.

Điều này khiến số lượng Vương giả tụ tập trong Thành Nhân Minh rất nhiều. Lâm Tiêu nghe giọng điệu của Lâm Tiên Âm, hẳn cảm giác hoang dã cổ địa là chiến trường yêu tộc, nhân tộc quan sát thực lực của đối phương, một khi cường giả bên nào giảm bớt số lượng rất có thể dẫn đến tổng tấn công trên Đại lục Thương Khung.

Như thú triều mới gần đây, trừ vì yêu tộc muốn cướp sinh mệnh chi tinh ra cũng là thử thăm dò. Nếu bốn đế quốc không chống đỡ nổi vậy thì quyết chiến thật sự sẽ vô cùng nguy hiểm.

Sau khi đoàn người Lâm Tiêu rời đi không lâu.

Ong ong ong!

Hư không nơi hai bên đánh nhau chợt tan vỡ, một lão nhân man tộc mặc da thú đi ra. Vài man vương man tộc khí thế cường đại đi theo sau lão nhân, mỗi người khí thế mạnh hơn Thích Bá bị Lâm Tiêu giết. Lão nhân man tộc khí thế cực kỳ nội liễm, như ngọn núi lửa sắp phun trào, vượt trên tất cả man vương, cường đại.

Lão nhân man tộc vươn tay, một khối gương xương kiếm quang hiện ra trong tay lão. Gương xương chiếu hư không hiện ra hình ảnh xảy ra nơi này.

Nếu Lâm Tiêu nhìn thấy thì hẳn sẽ rất ngạc nhiên. Thời không đảo ngược, đây là năng lực Thần Vọng cảnh tôn giả mới làm được. Gương xương có thể làm được điều này ít nhất là bảo khí chí tôn trên binh khí Vương giả.

Mấy man vương tức giận quát:

- Đáng giận, là Vương giả nhân loại.

- Nhóm Thích Bá đã chết.

- Giết, phải giết bọn chúng! Bọn họ vừa rời đi không lâu, nếu đuổi theo ngay bây giờ có lẽ bắt kịp.

- Đại tể ti nói đi, bây giờ nên làm sao?

Ánh mắt Đại tể ti bình tĩnh:

- Nhân loại sao?

Trong đôi mắt Đại tể ti lóe ánh sáng sâu thẳm:

- Đừng xúc động, nhiều năm qua man tộc chúng ta đánh nhau với nhân tộc, yêu tộc, bao nhiêu cường giả đã ngã xuống. Ta đã nói với các ngươi là đừng tùy tiện truy sát cường giả nhân tộc, yêu tộc, tại sao các ngươi cứ không chịu nghe lời? Hy sinh uống phí, thật ngu xuẩn.

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua vậy sao? Đại tể ti, hoang dã cổ địa là thế giới của man tộc chúng ta chứ không phải của yêu tộc, nhân tộc bọn họ. Mấy vạn năm trước đại năng yêu tộc, nhân tộc nô dịch chúng ta, cướp đi truyền thừa của chúng ta, cướp chí bảo của chúng ta. Hiện tại nghe nói thực lực của yêu tộc, nhân tộc trên Đại lục Thương Khung không bằng trước kia, chúng ta vẫn tiếp tục nhịn nhục sao? Theo ta thấy cứ giết tới Đại lục Thương Khung, diệt sạch nhân tộc, yêu tộc đi!

Mấy man vương ánh mắt giận dữ, biểu tình không cam lòng.

- Ngu xuân, Đại lục Thương Khung khác với hoang dã cổ địa chúng ta, có vách tường thế giới, bằng vào thực lực hoang dã cổ địa chúng ta hiện tại không thể phá tan phòng ngự vách tường. Hơn nữa nhân tộc, yêu tộc yếu mấy cũng là chúa tể trong phương thế giới này, thực lực ẩn giấu không chỉ những thứ các người thấy ở mặt ngoài.

1154. Chương 1152: Thành Nhân Minh (2)

Đôi mắt lão nhân man tộc sâu thẳm như cáo già:

- Điều chúng ta phải làm bây giờ là cướp lại truyền thừa, chỉ bảo từng thuộc về man tộc. Thần điện đã tìm ra di tích cổ đại năng man tộc chúng ta ngày xưa giữ lại, chỉ còn thiếu thời cơ. Nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này đừng tùy tiện đụng độ nhân tộc, yêu tộc, trừ phi nắm chắc sẽ thắng. Các người là hy vọng tương lai của man tộc, chết một người là man tộc chúng ta sẽ yếu một phần.

Mấy man vương kiềm nén lửa giận trong lòng, cung kính nói:

- Tuân lệnh!

Lão nhân man tộc thẳm rít gào trong lòng:

- Nhân tộc và yêu tộc đại chiến sao? Đây là cơ hội cho man tộc chúng ta, cơ hội trở mình. Có ngày man tộc chúng ta sẽ chiếm lĩnh cả Đại lục Thương Khung!

Mấy ngày sau bốn người Lâm Tiêu rốt cuộc đến Thành Nhân Minh.

Đây là tòa thành trì cổ kính vô cùng hùng vĩ nằm trên bình nguyên bao la mênh mông. Đưa mắt nhìn Thành Nhân Minh không xa hoa, hùng vĩ rộng lớn khó tả.

Thủ vệ gác ngoài Minh Nguyệt cốc là một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng.

Lão nhân mặc giáp đen thấy đoàn người Lâm Tiên Âm thì cười trừ:

- Thì ra là Nguyệt Kiếm Vương, Thù La Vương, Hàn Nguyệt Vương của Minh Nguyệt cốc. Nghe nói các người đi lãnh địa man tộc? Nếu không trở về thì Huyền Diệu Vương chắc chắn sẽ đi man tộc tìm kiếm.

Bốn người Lâm Tiên Âm chấp tay vào trong thành trì.

Lâm Tiên Âm giới thiệu cho Lâm Tiêu:

- Người lúc này là Ngự Giáp Vương, Vương giả của Đế quốc Thiên Huyền. Áo giáp đen trên người Ngự Giáp Vương là áo giáp vương phẩm phòng ngự cực mạnh, năng lực giữ mạng cũng rất cường đại. Ngự Giáp Vương từng sống sót khi bị vài Yêu Vương đệ nhị trọng truy sát, xem như một nhân vật.

- Thành Nhân Minh chia mấy khu vực, bình thường Vương giả bốn đế quốc tự chiếm một khu vực. Vương giả mấy thế lực khác dựa theo thế lực có mạnh không mà chiếm khu vực khác nhau. Khu vực Đế quốc Vô Linh ở hướng đông bộ Thành Nhân Minh, Đế quốc Minh Nguyệt chúng ta thì là trung nam bộ.

- Phòng ốc trong Thành Nhân Minh toàn là vật vô chủ, Lâm công tử cứ tùy tiện chọn phòng trong khu vực thế lực của mình, với điều kiện không ai ở trong nhà.

- Đương nhiên trước tiên Lâm công tử phải đi đăng ký, sau khi đăng ký trong Thành Nhân Minh mới có được chỗ ở. Dù sao mỗi Vương giả nhân loại là sức chiến đấu trụ cột của nhân tộc, các cao tầng muốn hiểu biết đại khái tung tích của các Vương giả.

Lâm Tiêu gật đầu. Ngày xưa đoàn người phân diện chủ Vô điện Đế quốc Vô Linh mất tích trong hoang dã cổ địa, sau khi biết tin Bách Lý Tử bệ hạ đích thân tìm kiếm mà không được gì, đành buồn bã rời đi. Mất tích rất có thể là đã chết.

Hoang dã cổ địa đầy rẫy nguy hiểm, chẳng những có cường giả man tộc, nhân tộc, một số cấm địa nguy hiểm dù là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ tam trọng cũng có nguy cơ phải chết. Giữa tộc mình có khi chém giết lẫn nhau. Tại đây không ai bảo đảm mình an toàn tuyệt đối.

Không lâu sau Lâm Tiên Âm dẫn Lâm Tiêu đến trước kiến trúc rộng rãi giữa Thành Nhân Minh.

Lâm Tiên Âm nói:

- Lâm Tiêu, chỗ này là đại sảnh đăng ký. Ta mang Kỳ nhi đi không xin phép, chắc đại ca rất sốt ruột. Ta về trước, người đăng ký ở đây xong đi khu vực Đế quốc Minh Nguyệt tìm chúng ta.

Lâm Tiêu gật đầu, chờ Lâm Tiên Âm, thiếu nữ áo lam, Chiến Khuê rời đi thì hần bước vào đại sảnh đăng ký.

Đại sảnh rất đơn giản, thấy có người vào một thanh niên đứng dậy.

- Tiền bối, xin hỏi ngài đến đăng ký sao?

Lâm Tiêu gật đầu, lòng thầm giật mình. Thanh niên này là Nửa Bước Vương giả, chẳng phải nói trong hoang dã cổ địa chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh? Đại lục Thương Khung cách hoang dã cổ địa vô cùng xa xôi, Nửa Bước Vương giả không thể xuyên qua hư không, dù được Vương giả Sinh Tử cảnh đưa Nửa Bước Vương giả ra khỏi tầng lõi bạo đến vực ngoại, muốn tới hoang dã cổ địa là không thể nào. Trừ phi đối phương có báu vật như Thương Long Tí, khiến võ giả ở trong không gian độc lập, theo Vương giả Sinh Tử cảnh đi.

Thanh niên nói:

- Mời đi theo ta.

Lâm Tiêu ôm thắt lưng theo thanh niên đi vào một gian phòng.

- Trần trưởng lão, có tiền bối đến đăng ký.

Thanh âm già nua từ trong phòng vọng ra:

- Vào đi.

Lâm Tiêu bước vào. Một gian phòng bình thường, một lão nhân râu tóc hoa râm ngồi trước cái bàn, thực lực cỡ Sinh Tử Cảnh đệ nhị trọng.

Lão nhân thấy Lâm Tiêu thì nhướng mày. Vương giả còn trẻ vậy chắc là thiên tài của thế lực nào mới đột phá, đưa đến hoang dã cổ địa. Trong ba năm đây đã là người thứ năm. Lão nhân thầm lắc đầu. Hoang dã cổ địa tuy có nhiều báu vật nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Tại đây Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đôi khi sẽ chết, càng đừng nói những người mới đột phá Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng. Đến nơi nguy hiểm như hoang dã cổ địa còn không bằng mạo hiểm trong cấm địa Vương giả ở Đại lục Thương Khung. Tuy hiểm báu vật hơn nhưng ít ra không nguy hiểm.

Tuy nhiên lão nhân chỉ phụ trách đăng ký, lão không lo mấy chuyện khác được.

Lão nhân hỏi:

- Người dẫn đường của người là ai?

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi:

- Người dẫn đường?

Lão nhân nhíu mày nói:

- Tức là tiền bối tông môn hoặc đế quốc của đưa người đến, chắc không phải người một mình đến đây đây chứ?

Lão nhân thuận miệng nói, thấy biểu tình khẳng định của Lâm Tiêu thì sưng sốt.

Má ơi, tiểu tử này dám một mình đến hoang dã cổ địa, không biết hần dững cảnh hay vô tri nữa.

Vương giả Sinh Tử cảnh bình thường mới đột phá đi vào hoang dã cổ địa toàn từ Vương giả cường đại dẫn đường, sẽ an toàn hơn nhiều. Trong trời sao hay hoang dã cổ địa đều nguy hiểm tầng tầng, gặp phải yêu tộc là chết chắc. Trước kia cũng có Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đơn độc đi, nhưng có một số người không biết rõ tình huống hoang dã cổ địa xâm nhập khu vực man tộc hay yêu tộc đã chết, mấy trăm năm gần đây đã lâu không có người đi một mình.

Lão nhân không biết nên nói cái gì. Mấy năm trước Sinh Tử Quỳnh Lâu toàn diện mở ra, trong nhân loại xuất hiện nhiều Vương giả Sinh Tử cảnh, yêu tộc cũng có nhiều Yêu Vương hơn. Nếu mỗi Vương giả nhân tộc đi một mình như Lâm Tiêu thì tương lai của nhân loại thật đáng lo.

Lâm Tiêu lắc đầu, hỏi:

- Đế quốc?
- Đế quốc Vô Linh.
- Tên?
- Lâm Tiêu.
- Tuổi?
- Hai mươi chín.

Thật trẻ tuổi.

Lão nhân ngược lên, ngạc nhiên nhìn Lâm Tiêu.

Mấy năm nay có vài Vương giả trẻ tuổi đến hoang dã cổ địa, nhưng đa số ba mươi mấy, bốn mươi mấy tuổi. Lần đầu tiên lão nhân thấy người trẻ như Lâm Tiêu, nhớ Di Thiên cung chủ Tịnh Thiên Huyền được gọi là đệ nhất thiên tài đại lục cũng hai mươi tám tuổi đột phá Sinh Tử cảnh. Tiểu tử này thiên phú ngang ngửa Tịnh Thiên Huyền, lão nhân nhìn hắn với cặp mắt khác.

Thiên tài như vậy trong ngực chắc chắn có ngạo khí, hèn gì dám một mình đi hoang dã cổ địa. Tiếc rằng thiên tài thì tài, cường giả là cường, hoang dã cổ địa cũng không phải nơi bồi dưỡng thiên tài mà là khu mộ nuốt cường giả. Dù thiên phú của thanh niên này cao cách mấy bộ dạng chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng, ngoan ngoãn ở gần Thành Nhân Minh thì đỡ, một khi vào sâu trong hoang dã cổ địa hay di tích bí ẩn, lúc đó chết thể nào cũng không biết.

1155. Chương 1153: Hiểu Lâm

Lão nhân thấy rất nhiều Vương giả muốn đến đây tìm báu vật, chia chén canh kết quả nuốt hận chết.

Lão nhân đăng ký tin tức Lâm Tiêu xong giao một khối lệnh bài:

- Đây là lệnh bài của ngươi.

Lão nhân không kiềm được khuyên nhủ:

- Người trẻ tuổi, tuổi của ngươi còn trẻ, thiên phú kinh người, lão hủ nhiều chuyện nói một hai câu. Hoang dã cổ địa đầy rẫy nguy hiểm, nếu ngươi đã đến đây thì ta không khuyên ngươi về làm gì, có nói ngươi cũng không nghe. Nhưng nếu ngươi muốn tìm báu vật hay đi bí cảnh rèn luyện tốt nhất là xuất phát chung với cường giả đế quốc, thế lực, xác suất sống sót lớn hơn một chút. Phải nhớ kỹ điều này.

Lão nhân không hy vọng vài ngày sau nghe tin Lâm Tiêu chết, đây sẽ là tổn thất lớn lao cho nhân tộc Đại lục Thương Khung. Nếu lão nhân biết Lâm Tiêu từng giết Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng đỉnh phong như La Kinh Thiên không biết có còn cảm thán như vậy không.

Lâm Tiêu biết lão nhân có ý tốt, hần mỉm cười nói:

- Đa tạ.

Lâm Tiêu rời khỏi đại sảnh đăng ký. Một lát sau Lâm Tiêu đến khu vực Đế quốc Võ Linh.

Khu vực Đế quốc Võ Linh nằm ở đông bộ Thành Nhân Minh, chiếm diện tích không lớn. So với ba đế quốc khác thì khu vực Đế quốc Võ Linh nhỏ đến tột.

Vù vù vù!

Lâm Tiêu bay vào khu vực Đế quốc Võ Linh tìm phủ đệ. Phủ đệ có người cư ngụ thì treo đèn, phủ đệ không có người thì không treo đèn, rất dễ phân biệt.

Trong sân một tòa phủ đệ, một nam nhân cao to vạm vỡ vụt ngừng đầu.

- A?

Nam nhân vạm vỡ thấy Lâm Tiêu thì tức giận quát:

- Một Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng dám đến khu vực Đế quốc Võ Linh ta giường oai, cho rằng Đế quốc Võ Linh không có người sao?

Ầm!

Trong tiếng gầm, nam nhân cao to vọt lên cao, thân thể như ngọn đồi ập hướng Lâm Tiêu. Kinh phong cuồng bạo đánh sụp một dãy kiến trúc. Khi đến gần Lâm Tiêu trăm thước, nam nhân giơ thiết quyền lên, xung quanh thiết quyền có khói đen chuyển động. Một quyền oanh ra, không khí trên nắm tay nổ tung vì tốc độ ra chiêu quá nhanh. Cú đấm đánh vào đầu Lâm Tiêu.

Đột nhiên bị đánh lén làm Lâm Tiêu nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng chỉ một cái.

Nam nhân vạm vỡ càng tức giận:

- Cuồng vọng!

Nam nhân ngưng tụ chân nguyên, thiết quyền như sao băng ập đến, gió mây biến sắc mặt, hư không bị xé rách.

- Cút ra ngoài cho ta!

Thiết quyền rất nhanh đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Ầm!

Ngón tay Lâm Tiêu và quyền cứng va chạm. Ngón tay này không phải Đoạt Nguyên Linh Chỉ, đó đơn thuần là một cái chỉ. Nhưng trong ngón tay chứa tuyệt vọng đao hồn khủng bố. Quyền cương của nam nhân vạm vỡ vừa chạm vào ngón tay Lâm Tiêu thì sụp đổ, yếu ớt như gỗ mục. Ngón tay điểm vào nắm đấm của nam nhân, cú đấm sụp đổ, vụn vụn, tiếng xương gãy vang lên. Cả nắm tay nát vụn, xương, thịt, máu bay đầy, bị chân nguyên nghiền nát thành tro.

Rầm!

Nam nhân vạm vỡ đến như thế nào thì lùi lại như thế nấy, đập thủng mặt đất cái hố to, bụi bay mù mịt.

Không biết Thành Nhân Minh làm bằng tài liệu gì, con đường, nhà cửa đều rất cứng rắn. Nếu ở Đại lục Thương Khung một kích kia đủ đập nát một tòa tiểu thành.

- Còn dám tấn công ta thì không chỉ đơn giản là một bàn tay.

Lâm Tiêu cần biết đối phương tại sao lại tấn công hắn, đã công kích thì đó là khiêu khích. Thành Nhân Minh hỗn tạp rỗng rỗng, một đám cường giả tụ lại luận bàn khiêu chiến như cơm bữa. Lâm Tiêu không muốn mỗi ngày đều phải ứng đối loại chuyện này.

Lực lượng sinh tử chuyển động, nắm đấm phải bị đánh nát của nam nhân vạm vỡ chậm rãi mọc ra.

Ánh mắt nam nhân hung ác gầm hướng Lâm Tiêu:

- Đáng ghét! Tiểu tử, ngươi quá cuồng vọng, nơi này là khu vực của Đế quốc Vô Linh ta, không phải chỗ cho ngươi giương oai!

Động tĩnh chỗ này tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, cường giả khu vực gần đó đã cảm giác được.

- Đế quốc Vô Linh lại bị người khiêu khích.

- Không có đủ thực lực lại chiếm khu vực lớn như vậy đương nhiên làm nhiều người đỏ mắt.

- Đường đường là một trong bốn đế quốc nhưng không có cường giả nào trấn áp được tình hình, đúng là đáng thương.

- Thôi đi, vài ngày sẽ xảy ra chuyện tương tự một lần, kệ hần.

Các cường giả trong khu vực gần đó truyền âm trao đổi.

- Ai đến Đế quốc Vô Linh ta giương oai?

Vù vù vù!

Trong khu vực Đế quốc Vô Linh, các Vương giả bay ra, khí thế hoặc mạnh hoặc yếu, ánh mắt gắt gỏng nhìn Lâm Tiêu.

Dẫn đầu là Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhị trọng, khí thế nội liễm, trán có vết đao, biểu tình lạnh lùng.

- Ngụy Đào, ngươi có sao không?

Nam nhân vạm vỡ lắc đầu, nói:

- Việc nhỏ, không chết được.

Nam nhân mặt sẹo nhìn Lâm Tiêu, ánh mắt hung ác:

- Các hạ mới có Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng đã đến Đế quốc Vô Linh ta khiêu khích, không thềm để Đế quốc Vô Linh ta vào mặt sao?

Lâm Tiêu trầm khó hiểu, bình tĩnh nói:

- Ta cũng là người Đế quốc Vô Linh, các ngươi có lầm lẫn không?

Có người cười khẩy nói:

- Ngươi là người Đế quốc Vô Linh? Lừa ai vậy? Ta cơ bản biết hết Vương giả Sinh Tử cảnh Đế quốc Vô Linh, muốn tìm cớ cũng nên chọn cái nào đáng tin chút.

Lâm Tiêu lấy lệnh bài của mình ra:

- Đây là lệnh bài của ta, tin hay không tùy các ngươi.

Nếu đối phương không tin thì Lâm Tiêu đành chịu.

- Đúng là Đế quốc Vô Linh chúng ta.

- Có chuyện gì?

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Mỗi Vương giả chỉ có một khối lệnh bài, bên trong chứa một tia thần hồn của người đó. Nếu Vương giả chết thì lệnh bài sẽ nát theo, không thể bị cướp đi.

Một thanh âm quen thuộc vang lên:

- Lâm Tiêu!

Người đó đến trước mặt Lâm Tiêu, cười to bảo:

- Ha ha ha! Biết ngay sau khi ngươi đột phá Sinh Tử cảnh sẽ đi hoang dã cổ địa!

- Tiêu Càn.

Người đến chính là Tiêu Càn, lúc trước gã thuộc nhóm thiên tài Đế quốc Vô Linh vào Sinh Tử Quỳnh Lâu chung với Lâm Tiêu. Tiêu Càn cùng Lâm Tiêu, đại ca Lâm Hiên là trong nhóm thiên tài Đế quốc Vô Linh sớm đột phá Nửa Bước Vương giả trước nhất. Mấy năm không gặp, Tiêu Càn đã đến Vương giả Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng.

Tiêu Càn giới thiệu với mọi người:

- Các vị, đây là Lâm Tiêu mà trước kia ta đã nói với các vị, đệ nhất thiên tài đế quốc.

Hai năm trước Tiêu Càn đột phá Sinh Tử cảnh liền đến đây, quen thân với mọi người.

Nam nhân thủ lĩnh mặt sẹo nhìn Ngụy Đạo:

- Ngụy Đào, vậy là sao?

Nam nhân vạm vỡ ngơ ngác lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết. Ta thấy người lạ tìm phủ đệ trong khu vực Đế quốc Vô Linh, nên tưởng . . . Không ngờ hẳn cũng là người Đế quốc Vô Linh ta.

- Ha ha ha, ra là hiểu lầm.

- Thì ra là hiểu lầm.

Đám Vương giả giận dữ bao vây Lâm Tiêu thoáng chốc tản ra, cười ha hả.

Nam nhân mặt sẹo nạt:

- Đi, xuống đi, còn đứng đây làm gì? Để người ta cười cho à!

Đám người đáp xuống đất.

Nam nhân vạm vỡ đến trước mặt Lâm Tiêu, tay phải gãi đầu xấu hổ nói:

- Lâm Tiêu đúng không? Ngại quá, mới rồi ta tưởng người là Vương giả của thế lực khác đến.

- Không đánh nhau thì không quen biết, ta vừa rồi ra tay cũng hơi hung ác một chút.

1156. Chương 1154: Khi Nhục (1)

Lâm Tiêu không ngại cười cười, chợt nhìn về phía Tiêu Càn:

- Tiêu Càn, cuối cùng là chuyện gì đây?

Hắn ngày đầu tiên đi vào thành Nhân Minh, đối với tình huống vừa xảy ra cũng không rõ ràng lắm.

Tiêu Càn nở nụ cười khổ:

- Ta cũng chỉ vừa mới biết rõ không bao lâu, chuyện là thế này. . .

Lúc này, Tiêu Càn nói ra những gì mình biết.

Thì ra, tứ đại đế quốc ở thành Nhân Minh đều có khu vực nhất định, phủ đệ tất nhiên cũng nhiều nhất, mà thế lực khác trên đại lục thì cũng có được một ít phủ đệ phân tán, nếu như là lúc Vương giả không nhiều lắm vậy thì cũng không có gì, nhưng Vương giả càng nhiều, phủ đệ thế lực khác một khi không đủ, thì phải tìm phủ đệ ở nơi khác, mà những phủ đệ còn lại của tứ đại đế quốc chính là nơi bọn họ để ý nhất.

Nhưng tứ đại đế quốc sở dĩ có nhiều phủ đệ như vậy, chính là vì bọn hắn thực lực cường đại, đối với ba đại đế quốc khác ngoài đế quốc Vô Linh, những thế lực này căn bản không dám trêu chọc, vì vậy liền dời mắt lên trên người Đế quốc Vô Linh vốn yếu nhất.

Đế quốc Võ Linh tuy rằng thực lực yếu nhất trong tứ đại đế quốc, nhưng cũng không phải thế lực còn lại có thể khi nhục, lúc đầu, thế lực còn lại thiếu khuyết phủ đệ sẽ xin phép Đế quốc Võ Linh, dùng tài vật để hối đoái quyền cư ngụ trong phủ đệ trong thời gian nhất định, mà trong khu vực Đế quốc Võ Linh cũng không có nhiều Vương giả ở lại, nên sẽ đối với bọn hắn, những thời gian dần qua những thế lực kia liền lòng tham không đáy..., đặc biệt hai mươi năm trước bọn người điện chủ phân điện Vô Điện biến mất thì bọn hắn càng thêm càn quấy.

Một ít cường giả thậm chí trực tiếp chiếm lấy phủ đệ của Đế quốc Võ Linh, khiến cường giả Đế quốc Võ Linh vô cùng phẫn nộ nhưng lại không làm được gì.

- Lâm Tiêu người phải biết rằng, thành Nhân Minh sở dĩ trở thành cứ điểm an toàn nhất cho Nhân tộc tại Man Hoang Cổ Địa là vì nơi nào có Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng tọa trấn, mà những Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng này bình thường đều là cường giả của tứ đại đế quốc, mà Đế quốc Võ Linh chúng ta bởi vì cường giả ít nhất, bởi vậy nhiều nhất chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong tọa trấn, bất quá thế cũng đủ rồi, dù sao người mạnh nhất các thế lực khác cũng chỉ cấp độ này, tất nhiên sẽ không vì một cái phủ đệ mà đắc tội chúng ta, nhưng từ sau khi đám Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong đều mất tích, đế quốc chỉ có thể điều động một ít Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng bình thường tới đây, từ đó những thế lực này liền không để chúng ta vào mắt, đặc biệt là hai năm gần đây, ngay cả một ít tiểu thế lực cũng dám ngang nhiên tiến vào địa bàn Đế quốc Võ Linh chúng ta chọn lựa phủ đệ, cho nên ta mới tưởng người cũng như bọn hắn, cho nên mới kích động như thế, người cũng đừng trách ta.

Trên mặt mọi người cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, không có cách nào, đế quốc suy nhược đã lâu chỉ có thể bị người khi nhục, đây là chân lý trên đại lục.

Lâm Tiêu cũng im lặng, đây thật ra chỉ là chuyện thường, nơi có người tự nhiên có tranh đấu, tuy rằng cùng là Nhân tộc, nhưng mọi người dù sao không phải cùng thế lực, cho dù là quận Hiên Dật và quận Vô Uy vốn là cùng một đế quốc nhưng cũng có thâm cừu đại hận, vậy nên cũng không cần hy vọng xa vời mỗi thế lực trong thành Nhân Minh đều có thể ở chung hòa bình, bất quá tranh đấu thì tranh đấu, ở trong thành Nhân Minh nghiêm cấm giết chết bất luận người nào, nếu không vô luận là ai, đều sẽ phải chịu sự liên thủ chế tài của toàn bộ Nhân tộc trên đại lục.

- Chẳng lẽ đế quốc không nghĩ cách giải quyết sao?

Lâm Tiêu hỏi.

- Đương nhiên là có, Bách Lý Tỷ bệ hạ đã từng phái người tới, mà ngay cả chính hắn cũng từng tự mình tọa trấn qua một thời gian ngắn, bất quá hiện giờ trên đại lục thú triều hoành hành, Bách Lý Tỷ bệ hạ không dám rời khỏi đế quốc quá lâu, hơn nữa lúc hắn ở đây tất cả thế lực lớn đều mai danh ẩn tích, rất là nhu thuận, nhưng vừa rời đi lập tức liền khôi phục như trước, trừ phi có cường giả thường trú ở đây, nếu không căn bản không thay đổi được gì.

Hắn tử mặt sọc cười khổ.

Lâm Tiêu mắt nhìn mọi người, trong mấy Vương giả ở quanh mình, mạnh nhất chính là hán tử mặt sọc này, nhưng hắn cũng chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng bình thường, thậm chí ngay cả Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong cũng không có một ai, khó trách sẽ bị thế lực khác khi nhục.

Thành Nhân Minh này nhìn như là nơi Nhân tộc tụ tập ở Man Hoang Cổ Địa, nhưng cũng là nơi thể hiện xem thế lực có cường đại hay không, Đế quốc Võ Linh trong tứ đại đế quốc trên đại lục Thương Khung bài danh cuối cùng, cũng không phải chỉ vì địa vực hoang vắng, hơn nữa là do biểu hiện mấy năm nay ở thành Nhân Minh cùng với số lượng cường giả không nhiều lắm.

Trên thực tế, Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong của Đế quốc Võ Linh cũng có không ít, vô luận là bọn người Vô Vương Bách Lý Chiến, Thông Thiên Kiếm Vương đều có thực lực như vậy, chỉ là những năm này trên đại lục thú triều càng ngày càng nghiêm trọng, một ít cường giả trong đế quốc căn bản không dám thường trú ở thành Nhân Minh, nếu không một khi Yêu tộc phát động tiến công toàn diện, đế quốc trống rỗng, vậy thì xong đời rồi.

- Được rồi, không nói mấy chuyện không vui này nữa, hôm nay nếu là lần đầu tiên Lâm Tiêu huynh tới thành Nhân Minh, đêm nay liền mở tiệc tại phủ đệ của ta, dùng cơm tẩy trần cho Lâm Tiêu huynh đi.

Hán tử mặt sẹo cười nói.

- Ha ha, tốt.

Mọi người vừa cười, vừa đi vào trong:

- Dù sao hiện giờ thời gian vẫn còn sớm, vừa vặn để Lâm Tiêu huynh chọn lựa phủ đệ.

- Lâm Tiêu, người bây giờ mới Sinh Tử nhất trọng, bên cạnh ta vừa vặn có phủ đệ để không, không bằng dời đến ở cạnh ta đi.

Tiêu Càn nhiệt tình nói.

- Để ta xem thử.

Lâm Tiêu cũng không trực tiếp đáp ứng.

Phủ đệ ở thành Nhân Minh có chút cùng loại với thủ hộ chi thành trong Ma Uyên Chiến Trào, vừa nhìn qua, phủ đệ rõ ràng phân ra nhiều đẳng cấp, phủ đệ càng xa hoa thì diện tích chiếm giữ cũng càng lớn, tài liệu cũng càng chắc chắn, dùng thực lực Lâm Tiêu nếu không tìm phủ đệ xa hoa một chút, trong khi tu luyện rất dễ sẽ khiến phủ đệ hỏng mất.

Nghĩ như vậy, Lâm Tiêu trực tiếp đi về hướng khu vực phủ đệ Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng ở.

Mọi người thấy hướng ánh mắt Lâm Tiêu có chút khế biến.

Ở trong thành Nhân Minh, phủ đệ càng xa hoa thì càng thừa thớt, nói chung tất cả mọi người rất tự giác, thực lực thế nào sẽ ở phủ đệ tầm đó, dù sao số lượng phủ đệ xa hoa rất thừa thớt, nếu có cường giả đến đây, không có chỗ ở, lại phát hiện người một tên Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng lại ở phủ đệ của Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng, nhất định sẽ đuổi người ra, đã từng có người bị như vậy, về sau người bị đuổi ra kia đều bị mọi người khinh bỉ, trở thành trò cười trong thành Nhân Minh, thời gian dần trôi qua bị cô lập, từ đó về sau, không còn có ai dám như thế nữa.

1157. Chương 1155: Khi Nhục (2)

Lâm Tiêu lần đầu tới, có lẽ không rõ quy củ của nơi này, bất quá Lâm Tiêu lúc trước đánh bại Ngụy Đào, đó là một gã cường giả nhất trọng đỉnh phong nắm giữ mười đạo Không Gian Đạo Văn, Lâm Tiêu đã có được thực lực đánh bại hắn, có thể cứng cứng rắn rắn tiến vào trong phủ đệ cao cấp, nếu như không có Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đến đuổi hắn đi thì thật sự cũng không có vấn đề gì.

Hán tử mặt sẹo nghĩ như vậy, nhưng lại nhìn về phía Tiêu Càn hỏi:

- Tiêu Càn, Lâm Tiêu này thoát nhìn tựa hồ còn trẻ hơn người không ít a?

- Cửu Long Vương tiền bối, Lâm Tiêu há ít chỉ trẻ hơn cả, ít nhất nhỏ hơn ta năm tuổi, hắn chính là quán quân Phong Vân Bảng đại tái ngay sau lần của ta đấy.

Tiêu Càn nói.

- Cái gì? Vậy hắn chẳng phải chỉ mới chừng ba mươi thôi sao, lại đột phá Sinh Tử cảnh sớm như vậy?

Mọi người khiếp sợ, hít một hơi khí lạnh, Tiêu Càn nay 36 tuổi tuổi, vào hai năm trước đột phá Sinh Tử cảnh, cũng là lúc 34 tuổi, đã là một trong các Vương giả trẻ tuổi nhất Đế quốc Võ Linh ngàn năm qua rồi, mà Lâm Tiêu nhỏ hơn hắn ít nhất năm tuổi, coi như là ngày hôm qua vừa mới đột phá Sinh Tử cảnh, hiện giờ cũng mới chỉ chừng 31 tuổi a, bất quá đó là chuyện không thể nào, võ giả vừa đột phá Sinh Tử cảnh cho dù thiên phú có cao, cũng không có khả năng kích thương Ngụy Đào, nói cách khác kẻ này rất có thể đã đột phá Sinh Tử cảnh vào năm trước 30 tuổi.

Đế quốc đệ nhất thiên tài, quả nhiên không phải thổi ra.

- Cửu Long Vương, chuyện gì khiến các người vui vẻ như vậy?

Một thanh âm ngả ngón truyền tới.

Bọn người Cửu Long Vương sắc mặt lộ ra rất khó coi, Lâm Tiêu cũng theo chỗ thanh âm nhìn lại, chỉ thấy trong một tòa phủ đệ cao đẳng phía trước có một gã nam tử mặc đồ giáp màu đen đi ra, ở phía sau hắn, còn đi theo vài tên Vương giả, khóe miệng hiện ra nụ cười lạnh trào phúng.

- Đừng để ý đến bọn hắn.

Cửu Long Vương truyền âm cho mọi người, cũng không thèm để ý đến đối phương.

- Ôi!!!, dám đối với chúng ta như vậy, Cửu Long Vương, lá gan người càng lúc càng lớn đấy.

Đằng Giáp nam tử thấy thế sắc mặt trầm xuống, vừa tiến đến, vừa cười lạnh.

- Đúng đấy, Cửu Long Vương, người lại dám bỏ qua Thiểm Đằng Vương đại nhân.

Mấy Vương giả đi theo sau lưng nam tử đồ giáp cũng cười lạnh hừ nói.

Bọn người Cửu Long Vương sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Những năm gần đây, ngày càng nhiều Vương giả chiếm cứ phủ đệ của Đế quốc Võ Linh, bởi vậy trong khu vực của Đế quốc Võ Linh, không phải chỉ có Vương giả Đế quốc Võ Linh cư ngụ, cũng có không ít Vương giả các thế lực bên ngoài, mà Thiểm Đằng Vương này chính là một trong số đó, hắn chính là Vương giả của hải ngoại Liên Minh Vô Cực tại Đế quốc Thiên Huyền, cấp bậc Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng, không chế hai mươi hai đạo Không Gian Đạo Văn, so với Cửu Long Vương mạnh nhất trong đám người Đế quốc Võ Linh này còn mạnh hơn một bậc.

Vương giả như vậy, Cửu Long Vương bọn hắn căn bản không có tư cách ngăn cản bọn hắn tiến vào, chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng dù thế, bình thường gặp phải vẫn sẽ bị Thiểm Đằng Vương bọn hắn cười nhạo.

Dù sao, tam đại đế quốc khác đừng nói cự phách Sinh Tử cảnh tam trọng, cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong cũng có không ít, nhưng đường đường Đế quốc Võ Linh, mạnh nhất mới chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng bình thường như Cửu Long Vương, thậm chí so ra kém một liên minh hải ngoại như Liên Minh Vô Cực, không bị xem thường mới là lạ.

- Thiểm Đằng Vương, nơi này là khu vực của Đế quốc Võ Linh ta, các người đừng quá kiêu ngạo.

Ngụy Đào phẫn nộ nói.

- Các người. . .

Những người kia đều khê giạt mình, chột giận dữ, bọn hắn hiển nhiên thật không ngờ, người Đế quốc Võ Linh lại dám làm vậy với bọn họ.

Thiểm Đằng Vương càng cười rộ lên:

- Cửu Long Vương, người của người thật là có gan ah, dám không để Thiểm Đằng Vương ta vào mắt đúng không.

Thiểm Đằng Vương hắn mặc dù chỉ là Vương giả thuộc liên minh bình thường, căn bản không cách nào so sánh với một trong tứ đại đế quốc như Đế quốc Võ Linh, nhưng Liên Minh Vô Cực ở gần Đế quốc Thiên Huyền, thật ra có ngàn vạn mối liên hệ với Đế quốc Thiên Huyền, trên thực tế, Liên Minh Vô Cực có thể nói là một thế lực bên ngoài của Đế quốc Thiên Huyền, có Đế quốc Thiên Huyền làm chỗ dựa, cho nên Thiểm Đằng Vương mới dám hung hăng can quấy như thế.

Quan trọng hơn là. . .

Thiểm Đằng Vương biết rất rõ, hiện giờ trong số cường giả Đế quốc Võ Linh ở thành Nhân Minh, mạnh nhất chính là Cửu Long Vương, mà người mạnh nhất này còn không phải là đối thủ của hắn, cho nên Thiểm Đằng Vương chỉ là một tên Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng, nhưng ở trước mặt Đế quốc Võ Linh lại có thể tùy ý hung hăng can quấy, liều lĩnh, mà Cửu Long Vương bọn hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Thiểm Đăng Vương, người không nên quá phận rồi, chúng ta hôm nay có khách nhân ở đây.

Cửu Long Vương ngăn chặn nộ khí trong cơ thể, trầm giọng nói.

- Có khách nhân, có khách nhân thì rất giỏi sao, ta ngược lại muốn xem, Đế quốc Võ Linh người đến tốt cùng có khách nhân nào, lại khiến Cửu Long Vương người dám hung hăng càn quấy trước mặt Thiểm Đăng Vương ta?

Ánh mắt Thiểm Đăng Vương đảo qua rất nhiều Vương giả Đế quốc Võ Linh.

Cuối cùng, ánh mắt Thiểm Đăng Vương dừng ở trên người Lâm Tiêu, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh trào phúng:

- Cửu Long Vương, trong đám Vương giả các người, cũng chỉ có tiểu tử này là ta chưa bao giờ thấy qua, người nói khách nhân không phải hấn chứ? Xùy~~, mới chỉ là Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng, đây là khách nhân của Cửu Long Vương người? Ha ha ha, nói ra cũng không sợ khiến người cười đến rụng răng, Đế quốc Võ Linh các người, cũng chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?

- Ha ha ha.

Mấy người khác ở sau lưng Thiểm Đăng Vương cũng nhin không được mĩa mai cười rộ lên.

Sắc mặt đám Tiêu Càn đều vô cùng khó coi.

- Hỗn đản.

Ngụy Đào càng cắn răng phát ra tiếng gầm nhẹ, đôi mắt đỏ thẫm.

- Ngụy Đào, người ngàn vạn đừng động thủ, mọi người cũng đều đừng động thủ.

Cửu Long Vương ngay lập tức truyền âm nói:

- Thiểm Đăng Vương hung hăng càn quấy thì hung hăng càn quấy, nhưng hấn có thực lực, nếu như xung đột thì chúng ta tuy nhiều người, nhưng cũng sẽ không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, để truyền ra ngoài sẽ khiến người các thế lực khác xem thường.

Cửu Long Vương trong lòng cũng phần nộ, trên thực tế khi bọn người Thiểm Đăng Vương vừa mới chiếm cứ phủ đệ trong khu vực Đế quốc Võ Linh bọn hấn, hấn cùng với Thiểm Đăng Vương đã từng đánh một trận, kết cục là hấn thảm bại, chỉ đành âm thầm rời đi, hiện giờ song phương động thủ, chịu thiệt chỉ có thể là bọn hấn.

- Đáng giận.

Tiêu Càn bọn hấn cắn răng một cái, chỉ hận tại sao mình lại vô năng như thế.

Nhìn xem tất cả, tâm tình bình tĩnh của Lâm Tiêu cũng nổi lên sóng gió, ánh mắt hấn bình thản nhìn về phía Thiểm Đăng Vương.

1158. Chương 1156: Cút Ra Khỏi Đây

Thiểm Đăng Vương nắm gi Á hỏi Đả cả, y ha

chúng ta cũng không thể không có chút tỏ vẻ được.

- Không gấp.

Lâm Đạo Huyền khoát tay áo, mắt lộ ra tinh mang:

- Mấy ngày nay ta còn có chuyện quan trọng phải làm, đợi hai ngày nữa, ta tự mình đi bái phỏng hần.

Sắc trời rất nhanh đã đến chạng vạng tối.

- Lâm Tiêu, yến hội sắp bắt đầu rồi, đi theo ta.

Tiêu Càn đứng trước phủ đệ Lâm Tiêu, mang theo Lâm Tiêu đi tới chỗ phủ đệ của Cửu Long Vương, lần này yến tiệc hoan nghênh Lâm Tiêu được tổ chức trong phủ đệ Cửu Long Vương.

- Biết rồi.

Lâm Tiêu vừa đi vào phủ đệ, trong phủ đệ đã liên tục vang lên thanh âm hoan hô.

- Đến, Lâm huynh đệ, người ngồi ở thủ tọa.

- Đúng, ngồi ở thủ tọa đi.

Mọi người hoan hô an bài Lâm Tiêu ở thủ tọa, Lâm Tiêu không thể chối từ, chỉ đành ngồi lên, mà Cửu Long Vương thì lại ngồi ở bên trái hần, phía bên phải Lâm Tiêu là một gã Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng khác.

1162. Chương 1160: Yến Hội (2)

Yến hội hoan nghênh lần này, toàn bộ Vương giả Đế quốc Vô Linh ở lại thành Nhân Minh đều đã đến, khoảng chừng mấy chục người, hôm nay chuyện Lâm Tiêu đại bại Thiểm Đằng Vương khiến trong lòng mọi người đều vô cùng hưng phấn, đã bao lâu rồi, Vương giả Đế quốc Vô Linh bọn hần chưa từng được thoải mái như vậy rồi, cả một đám thần sắc hưng phấn, đôi mắt tỏa sáng.

- Nào, Lâm huynh đệ, người ném thử đi, đây chính là Cửu Long ngọc nhượng mà Cửu Long Bảo chế riêng cho Cửu Long Vương đây, bình thường căn bản khó gặp, cũng chỉ có hôm nay Cửu Long Vương mới cam lòng lấy ra.

Một đại hán uống vào ngọc nhượng trong chén, phát ra thanh âm chặc chặc say mê.

Lâm Tiêu bưng chén rượu lên, uống vào một ngụm, lập tức, tửu nhượng lạnh buốt trượt vào cổ họng Lâm Tiêu, tửu nhượng ngay từ đầu còn lạnh buốt, khi đến cổ họng liền bắt đầu nóng lên... mà khi vào trong dạ dày lại như một đoàn hỏa diễm đang thiêu đốt, loại cảm giác nóng rất kia khiến lỗ chân lông toàn thân Lâm Tiêu đều giãn ra, Chân Nguyên vận hành trong kinh mạch cũng nhanh hơn..., trong óc một mảnh sáng khoái.

- Quả nhiên là hảo tửu.

Lâm Tiêu khen, Cửu Long ngọc nhượng này là rượu tốt nhất trước nay hần từng uống, đối với Vương giả Sinh Tử Cảnh mà nói, rượu bình thường đổ vào trong miệng chỉ giống như nước lã, căn bản không có chút cảm giác nào cả.

- Ha ha, Lâm huynh đệ người nếu như thích thì lát nữa ta sẽ tặng người mười đàn.

Cửu Long Vương mặt mũi tràn đầy ánh sáng màu đỏ, cười nói.

- Mẹ nó, Cửu Long Vương, lão tiểu tử người không công bình, lão phu hỏi người lâu như vậy, người cũng chưa từng cho ta một vò nào.

Có Vương giả kêu to lên.

- Thiên Ưng Vương, người nếu có thể giống như Lâm huynh đệ đánh cho tên Thiểm Đẳng Vương kia té cút té đái, ta cũng sẽ tặng người vài vò.

Cửu Long Vương vỗ bàn nói:

- Cửu Long ngọc nhượng này của ta, năm năm mới có thể nhượng ra mười đàn như vậy, yêu cầu này không quá phận chứ?

- Được rồi, ta vẫn là tìm Lâm huynh đệ uống rượu.

Thiên Ưng Vương đi đến trước mặt Lâm Tiêu:

- Lâm huynh đệ, Thiên Ưng Vương ta mời người một ly.

- Ha ha, Thiên Ưng Vương khách khí rồi.

Mọi người cười ha hả.

Yến hội hôm nay, Lâm Tiêu không thể nghi ngờ chính là nhân vật chính, mọi người nhao nhao kính rượu Lâm Tiêu, đồng thời cũng giới thiệu bản thân, toàn bộ quá trình yến hội hào khí đều rất nhiệt liệt.

Lâm Tiêu cũng nhìn thấy rất nhiều nhân vật trước kia mình chỉ có thể nhìn lên, tỷ như Cửu Long Vương, không ngờ lại là bảo chủ Cửu Long Bảo thuộc một trong mười thế lực lớn ở đế quốc, mà Thiên Ưng Vương, cũng là tông chủ Thiên Ưng Tông tại đế quốc, ngoài ra Lâm Tiêu cũng thấy được một ít cường giả Ngũ Luân Tông, Hỏa Vân Tông cùng với Tuyệt Diệt Công, khiến Lâm Tiêu không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Năm đó khi Lâm Tiêu vẫn còn ở thành Tân Vệ, trú điểm của mười thế lực lớn hiển nhiên là một trong các thế lực cường đại nhất thành Tân Vệ, về phần thủ lĩnh mười thế lực lớn đừng nói là Lâm Tiêu, ở trong mắt thành chủ Tân Vệ cũng là tồn tại cấp bậc truyền thuyết, hôm nay hơn mười năm qua đi, Lâm Tiêu lại ngồi cùng một chỗ với bọn họ, cùng nhau uống rượu, ăn thịt, nhân sinh khó lường, khó ai có thể ngờ được.

Trong quá trình mọi người yến hội, cũng thỉnh thoảng hướng Lâm Tiêu nghe ngóng một ít tình huống đế quốc, sau khi Lâm Tiêu nói đến chuyện Liên Minh Địa Hạ và La Sơn Tông phát động phản loạn thì mọi người đều tròn mắt há hốc mồm, khiếp sợ không thôi, đương nhiên, đối với chuyện của mình, Lâm Tiêu lại không nói quá nhiều, đa số vẫn là đế quốc làm sao ngăn cơn sóng dữ.

Nghe được đế quốc đã xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều kinh hãi không thôi.

Yến hội chấm dứt, trời cũng tối, đám người trong đại điện lúc này mới cáo biệt Lâm Tiêu, từng người trở lại phủ đệ của mình.

- Lâm Tiêu, kế tiếp người có tính toán gì không? Có gì cần trợ giúp cứ nói với ta, chỉ cần ta có thể làm được thì tuyệt không chối từ.

Cửu Long Vương nói với Lâm Tiêu:

- Hơn nữa người phải chú ý Thiểm Đẳng Vương bọn hần, dùng tính cách Thiểm Đẳng Vương lần này người làm mất mặt hần, hần tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha người, nói không chừng sẽ âm thầm giở quỷ kế gì đó cũng nên.

- Cửu Long Vương, người yên tâm.

Lâm Tiêu gật gật đầu, chợt mở miệng nói:

- Đúng rồi, chỗ người có tư liệu về các Vương giả còn lại trong khu vực Đế quốc Vô Linh chúng ta không?

- Người muốn làm gì?

Cửu Long Vương lộ vẻ thất kinh.

- Có ít người, chiếm lấy phủ đệ trong khu vực Đế quốc Vô Linh chúng ta đã quá lâu rồi, nếu đế quốc đã tạm thời không có cường giả đến đây tọa trấn, vậy thì đế Lâm Tiêu ta làm chuyện nên làm đi.

Lâm Tiêu bình thản nói, hần quyết định quét ngang toàn bộ phủ đệ trong khu vực Đế quốc Vô Linh, đuổi tất cả ngoại nhân ra ngoài.

Cửu Long Vương há to mồm, trợn mắt há hốc mồm, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, thần sắc vừa hưng phấn, vừa khấn trương:

- Lâm huynh đệ, người trước đừng xúc động, Vương giả trong khu vực Đế quốc Võ Linh chúng ta thuộc các thể lực lớn trải khắp đại lục, có ít người bình thường, không khác với Thiểm Đằng Vương kia lắm, nhưng cũng có người thực lực cực kỳ đáng sợ, coi như là năm đó khi đám phân diện chủ Võ Điện ở đây cũng không tùy ý khu trục, ta ngay lập tức mang tư liệu tới cho người, nhất định phải tính trước làm sau.

Cửu Long Vương sớm đã chờ ngày hôm nay rồi, liền sửa sang lại các loại tư liệu mang tới.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Cửu Long Vương liền đi tới phủ đệ Lâm Tiêu.

- Lâm huynh đệ, đây chính là tư liệu về các Vương giả còn lại trong khu vực Đế quốc Võ Linh, ước đoán thực lực và địa điểm đều có ghi rõ, trong đó có một ít Vương giả không thể gây ta cũng đánh dấu rồi, người định làm thế nào?

- Rất đơn giản, một mẻ hốt gọn, bắt đầu từ mặt bắc, một mực càn quét đến mặt phía nam.

Nói xong, Lâm Tiêu đi ra khỏi phủ đệ.

Ngoài phủ đệ, đám người Tiêu Càn đã sớm tụ tập lại với nhau.

- Lâm Tiêu, chúng ta đi cùng người.

- Đúng, loại chuyện này sao có thể để mình người đi làm được

- Chúng ta tuy rằng thực lực không được, nhưng cũng không phải bọn hèn nhát.

Đám đông mãnh liệt, ánh mắt mọi người nóng cháy, tràn đầy kiên định.

- Đi thôi.

Lâm Tiêu không cự tuyệt, bay lên không bay đi, bọn người Cửu Long Vương nhao nhao theo sát phía sau.

Không bao lâu, Lâm Tiêu đã đi tới khu vực sát ngay mặt bắc đế quốc.

- Tất cả người sống ở đây, đều đi ra cho ta.

Lâm Tiêu lạnh lùng lên tiếng, thanh âm quanh quẩn trên cả phiến phủ đệ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Xảy ra chuyện gì?

- Là ai ở bên ngoài la to.

Bá bá bá...

Thanh âm Lâm Tiêu tràn đầy lực xuyên thấu, coi như là võ giả đang trong phòng tu luyện bế quan tĩnh tu cũng nhao nhao bị đánh thức, cả một đám nổi giận ùng ùng đi ra ngoài.

- Cửu Long Vương, các người làm gì đấy?

Trông thấy bọn người Cửu Long Vương, gần mười tên Vương giả trong phiến khu vực này vốn là khê giết mình, chợt quát lạnh lên.

Cửu Long Vương cười lạnh một tiếng, lại không nói lời nào, mà cung kính nhìn về phía Lâm Tiêu, chờ đợi chỉ thị của hắn.

1163. Chương 1161: Không Nên Ép Ta (1)

- Tất cả người đã nộp phí cho Đế quốc Võ Linh đều đi qua một bên, còn lại thì mau bỏ sung phí tổn, sau nửa nén nhang lập tức thu thập đồ đạc rời đi ngay lập tức.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói.

Cũng không phải tất cả võ giả ở trong khu vực Đế quốc Võ Linh đều chiếm lấy phủ đệ, cũng có một ít Vương giả thế lực nhỏ sau khi giao phí tổn cho Đế quốc Võ Linh mới vào ở, nhóm người này, tự nhiên không nằm trong phạm vi cần quét.

Bất quá những Vương giả này, trên cơ bản đều là Vương giả sinh tử nhất trọng, cũng có một ít Vương giả Sinh Tử nhị trọng bình thường, lại không có bối cảnh lớn gì, chỉ là vì muốn có một nơi đặt chân tại thành Nhân Minh thôi.

Nhìn đám người Đế quốc Võ Linh hùng hổ, mấy tên Vương giả đã giao phí tổn lập tức liền đi qua một bên, còn lại đều là một ít Vương giả chiếm đoạt phủ đệ.

- Cửu Long Vương, người đây là ý gì, muốn đuổi chúng ta ra ngoài sao? Người đã suy nghĩ kỹ hậu quả chưa thể?

Một tên võ giả hung hãn tóc xám trắng, có mắt tam giác không khỏi nở nụ cười lạnh.

- Đúng, chẳng lẽ lần trước còn chưa ném đủ đau khổ sao?

- Vương giả trẻ tuổi này là ai? Khẩu khí thật lớn, còn trong một nén nhang nữa, lão tử hôm nay không đi, xem các người có thể làm gì được ta.

Cửu Long Vương mặt không biểu tình:

- Phi Tà Vương, cho các người một lời khuyên, hiện giờ không đi, lát nữa các người cho dù muốn đi cũng không dễ dàng đâu.

Động tĩnh ở đây, cũng kinh động đến không ít Vương giả ở bên ngoài khu vực Đế quốc Võ Linh, cả đám nhao nhao đứng ở đằng xa đang trông xem thế nào.

- Nhìn kia, là đám Cửu Long Vương Đế quốc Võ Linh, tựa hồ đang xua đuổi Vương giả trong khu vực của mình thì phải.

- Ta nghe nói, Đế quốc Võ Linh bọn hần ngày hôm qua vừa có một cường giả đến, tựa hồ tên Lâm Tiêu gì đó, đánh bại Thiểm Đằng Vương, đuổi Thiểm Đằng Vương ra khỏi phủ đệ, hiện giờ lại bắt đầu xua đuổi những người khác.

- Lâm Tiêu kia khẩu khí thật lớn, Thiểm Đằng Vương tuy rằng thực lực không kém, nhưng ở trong Vương giả nhị trọng chỉ có thể coi như trung đẳng, ngay cả đỉnh tiêm cũng không phải, những thứ khác không nói, Phi Tà Vương trong đám người kia đã không kém gì hần, Đế quốc Võ Linh kiêu ngạo như vậy, sẽ phải mất mặt thôi, đến lúc đó chỉ sẽ trở thành trò cười cho các thế lực khác.

- Hừ, muốn nói hung hăng càn quấy hần là Phi Tà Vương bọn hần a, ngang nhiên chiếm cứ phủ đệ trong khu vực Đế quốc Võ Linh, lại không trả một cắc, nếu ta là Vương giả Đế quốc Võ Linh trong lòng khẳng định cũng rất khó chịu.

Mọi người nhao nhao nghị luận, ở xa xa trông xem thế nào.

Võ giả hung hãn có mắt tam giác không khỏi nở nụ cười lạnh:

- Cửu Long Vương, ta đang còn không rõ vì sao người lại kiêu ngạo như vậy, thì ra đã tìm được chỗ dựa, Lâm Tiêu, không phải là tiểu tử này đấy chứ? Chỉ là Vương giả nhất trọng đỉnh phong cũng dám kiêu ngạo như vậy, Phi Tà Vương ta rất muốn xem một chút, hần đến tột cùng có năng lực gì lại dám càn rỡ như thế.

Nếu như là đám Vương giả thành danh của Đế quốc Võ Linh như Võ Vương Bách Lý Chiến đến đây, Phi Tà Vương có lẽ sẽ có cổ kỵ, Lâm Tiêu? Đó là thứ gì, đến giờ vẫn chưa từng nghe qua, cũng muốn hù sợ Phi Tà Vương hần sao?

Có Phi Tà Vương làm chỗ dựa, vài tên Vương giả còn lại cũng yên tâm hơn.

- Nửa nén hương thời gian đã đến, xem ra các người là không muốn đi rồi.

Lâm Tiêu bình thần mở miệng, ánh mắt đậm mạc.

- Ha ha ha.

Phi Tà Vương nở nụ cười:

- Cái gì chứ, ở chỗ này cố làm ra vẻ, tiếp ta một chiêu, có thể ngăn được thì tha người tội bất kính.

Phi Tà Vương bước nhẹ ra, ánh mắt trở nên lạnh lẽ ác liệt.

- Phi Tà Quyển Sát.

Sưu sưu sưu

Thân thể Phi Tà Vương đột nhiên bắt đầu mơ hồ, trong chớp lát, cả người đã mất đi tung tích, chỉ còn lại từng đạo không gian loạn lưu màu đen, giống như một đoàn vòi rồng mãnh liệt đến cực điểm, nhanh chóng chuyển động vây quanh Lâm Tiêu, cuồng phong không chỗ nào không có, theo từng phương hướng phát động tấn công tới Lâm Tiêu, muốn sinh sinh quần chết Lâm Tiêu

XIU.... XIU... XIU... UU! . .

Phi Tà Vương nhìn như tùy tiện, kì thực vừa ra tay đã dốc toàn lực, đối phương đã dám đến đây, nhất định có chỗ nắm chắc, huống chi ngày hôm qua còn đánh lui Thiểm Đằng Vương, thực lực của hắn tuy rằng mạnh hơn Thiểm Đằng Vương, nhưng cũng không bao nhiêu cả.

Vòi rồng màu đen càng ngày càng mỏng, một sợi hàn quang màu đen như một miếng gai nhọn hoắt, từ trong vòi rồng lặng yên thò ra, trong lúc nhất thời, hàn tinh bắn khắp, phảng phất như lưỡi đao xoay tròn chém về phía Lâm Tiêu.

Thân ở trong vòi rồng, Lâm Tiêu thần tình lạnh nhạt, ngay khi hàn mang lâm thể cũng không thèm nhìn, tay phải hóa thành chưởng đao, nhẹ nhàng bổ ra một đao.

Vòi rồng màu đen bạo toái, Phi Tà Vương phảng phất như bị người đánh bay khỏi hư không, khoe miệng phun máu bay rớt ra ngoài, quần áo nơi ngực vỡ vụn, lộ ra áo giáp bên trong, trên áo giáp có dấu chưởng ấn hiển hiện, nhìn thấy mà giật cả mình

Chỉ một chưởng nhẹ nhàng, tuyệt chiêu của Phi Tà Vương đã bị phá ngay.

Hời hợt.

Phong đạm vân khinh.

Toàn trường vang lên tiếng hít hơi lạnh liên tiếp, mà ngay cả Cửu Long Vương cũng trợn mắt há hốc mồm.

Thực lực Phi Tà Vương kỳ thật cũng không tính đặc biệt cường đại, nhưng khinh công của hắn rất lợi hại, điểm này Cửu Long Vương rất rõ ràng, Phi Tà Vương chủ tu chính là phong chi áo nghĩa, sáp nhập công kích và thân pháp vào trong phong chi áo nghĩa, đơn thuần tạo nghệ ở phương diện này người có thể vượt qua hắn có rất ít, coi như một ít Vương giả nhị trọng đỉnh phong, cũng không dám nói ở phương diện này có thể thắng được hắn, trước đó lần thứ nhất Cửu Long Vương thua trên tay Phi Tà Vương chính là vì lý do đó.

Nhưng bây giờ, Phi Tà Vương với thân pháp áo nghĩa huyền diệu như thế đối mặt Lâm Tiêu, ngay cả một chưởng cũng không tiếp được, đây là sao?

Sự cường đại của Lâm Tiêu có lẽ còn vượt xa dự liệu của hắn.

- Làm sao có thể?

Đừng nói những người khác không tin, mà ngay cả bản thân Phi Tà Vương cũng không tin, đang di chuyển cực nhanh, thân hình của hắn mơ hồ bất định, mỗi một giây đều biến ảo hơn trăm lần, coi như là một ít Vương giả nhị trọng đỉnh phong cũng chưa chắc có thể tìm được tung tích của hắn, nào nghĩ đến một tiểu

tử chỉ mới nhất trọng đỉnh phong lại nhìn ra, càng một chưởng phá vỡ tuyệt chiêu của hắn, bất kể là nhân lực, lực công kích, độ chính xác, đều hơn xa hắn, khiến Phi Tà Vương bị đả kích cực lớn.

- Tốt, ta đi.

Phi Tà Vương sắc mặt khó coi, lau đi máu tươi nơi khóe miệng, ánh mắt dữ tợn, thương thế trên người hắn cũng không nặng, nhưng hắn cũng biết, tiếp tục chiến đấu tiếp bại nhất định là mình, thay vì ở chỗ này mất mặt xấu hổ, không bằng trước rồi đi, sau đó lại nghĩ cách lấy lại danh dự sau.

Mấy người sau lưng Phi Tà Vương sắc mặt trắng bệch, trong nội tâm do dự, Phi Tà Vương cũng thất bại, bọn hắn đi lên còn hữu dụng sao? Để quốc Võ Linh đến tột cùng tìm đâu ra tên quái thai này thế?

1164. Chương 1162: Không Nên Ép Ta (2)

- Đi.

Bọn hắn liếc nhau, trong lòng cũng làm ra quyết định, thay vì ở chỗ này bị trấn áp, còn không bằng ngoan ngoãn rời đi thì hơn.

- Hừ, vừa rồi cho người đi các người không đi, hiện giờ muốn đi cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Lâm Tiêu đạm mạc nói:

- Lưu lại bồi thường rồi rút.

- Người đừng khinh người quá đáng.

Phi Tà Vương thần sắc biến đổi, phẫn nộ quát.

- Nếu như người muốn không bồi thường, cũng có thể, bất quá ta không bảo đảm người có thể hoàn hảo đi ra ngoài đây.

Một cỗ uy vô hình từ trong cơ thể Lâm Tiêu phóng xuất ra ngoài, phảng phất một tòa núi lớn, hung hăng ép lên người Phi Tà Vương, cỗ khí tức này so với lúc chiến đấu với Phi Tà Vương còn khủng bố hơn một phần.

Phi Tà Vương sắc mặt không khỏi thay đổi mấy lần.

- Tốt, ta bồi thường, đây là năm vạn khối cực phẩm nguyên thạch, ta có thể đi rồi chứ?

Phi Tà Vương do dự một phen, từ trên người lấy ra năm cái rương lớn, trong mỗi rương đều chứa một vạn khối cực phẩm nguyên thạch, vừa vạn năm vạn khối.

Phi Tà Vương hắn ở chỗ này cư ngụ ước chừng mười năm, căn cứ tiền thuê, một năm 5000 khối cực phẩm nguyên thạch, mười năm năm vạn khối cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Tiêu nói:

- Năm vạn khối không đủ, giao ra mười vạn khối cực phẩm nguyên thạch, người có thể rút, còn các người nữa, mỗi người đều giao ra gấp đôi cực phẩm nguyên thạch phải trả, xong rồi cả đám đều rút đi.

Lâm Tiêu nhìn về phía mấy người sau lưng Phi Tà Vương.

- Người không nên quá phận.

Mấy người sau lưng Phi Tà Vương quá sợ hãi, ngoài mạnh trong yếu nói.

Lâm Tiêu nói:

- Không nên ép ta ra tay độc ác, thành Nhân Minh tuy rằng không thể giết người, cũng không thể phế người, nhưng ta có thể giày vò các người một chút, chặt đi tay chân gì đó, ta dám cam đoan, vài năm còn lại các

người phải hao tổn càng nhiều cực phẩm nguyên thạch và sinh tử chi lực hơn nữa để khôi phục đây, cho nên, không nên ép ta.

Lời Lâm Tiêu nói khiến trong lòng mấy người Phi Tà Vương nổi lên hàn ý.

- A, có chút ý tứ.

Đột ngột –

Một đạo thanh âm trầm trọng vang lên.

Đám người tản ra, từ trong khu vực Đế quốc Vô Linh đi ra một gã Vương giả thân hình khoan hậu, hai tay to chắc, đứng ở chỗ đó phẳng phất như một trụ điện bằng sắt, mà sắc mặt của hắn lại đen kịt, giống như một miếng thép vậy.

- Thiết Diện Vương.

Bọn người Phi Tà Vương sắc mặt đại hỉ, Thiết Diện Vương là một gã Vương giả rất có uy danh ở thành Nhân Minh, cũng chiếm đoạt một tòa phủ đệ ở mặt bắc khu vực Đế quốc Vô Linh, tuy rằng trước kia không có liên quan gì đến bọn họ, nhưng trước mắt lại cùng một thuyền, có Thiết Diện Vương ở đây, Lâm Tiêu nà nhất định phải không công mà lui.

- Nghe nói người đang khu trục chúng ta, có muốn ta cũng bồi thường luôn không.

Thiết Diện Vương đứng ở trước mặt Lâm Tiêu, khuôn mặt đen như một khối thiết bản, nói chuyện cũng không có nửa điểm tình cảm.

- Lâm Tiêu, Thiết Diện Vương này rất cường đại, theo ta được biết có lẽ không chế hai mươi lăm đạo Không Gian Đạo Văn chi lực, tiến nhập cảnh giới Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong, hơn nữa bình thường cũng không khi nhục chúng ta, cường giả như vậy, chúng ta không nhất định phải khu trục hắn.

Cửu Long Vương ở một bên truyền âm nói.

Lâm Tiêu cảm lấy tư liệu, lật coi một chút:

- Thiết Diện Vương, chiếm lấy phủ đệ số bảy mươi ba của Đế quốc Vô Linh mười lăm năm, giao ra mười lăm vạn khối cực phẩm nguyên thạch, người có thể đi.

- Ha ha ha.

Thiết Diện Vương phá lên cười, khuôn mặt như miếng sắt nổi lên nếp uốn như vỏ cây, khó coi đến cực điểm:

- Bảo Thiết Diện Vương ta bồi thường, tiểu tử, người có gan, đáng tiếc, lá gan cũng cần thực lực chống đỡ mới được.

Một màn Lâm Tiêu đánh bại Phi Tà Vương hắn cũng thấy, một chiêu đánh bại Phi Tà Vương, tuyệt đối là cao thủ, nhưng cái này không có nghĩa là thực lực Lâm Tiêu vượt qua Phi Tà Vương bao nhiêu, Phi Tà Vương am hiểu chính là thân pháp, cho nên chỉ có thể nói kỹ xảo chiến đấu và nhãn lực Lâm Tiêu hơn xa Phi Tà Vương, bất quá, khi thực lực cách biệt quá lớn, kỹ xảo và nhãn lực cho dù có tốt cũng chỉ vô dụng, một quyền bao trùm tất cả của đối phương đánh úp lại, mặc cho kỹ xảo người có cao cũng không thể ngăn được, kỹ xảo chỉ có ở tình huống chênh lệch không lớn mới có tác dụng nhất định thôi.

- Có thể ngăn được Cuồng Lan Thập Tam Quyền của ta, Thiết Diện Vương ta liền ngoan ngoãn giao nộp tiền bồi thường.

Thiết Diện Vương khê quát một tiếng, phi thân lên, một quyền đánh tới Lâm Tiêu, một quyền này đánh ra giống như biển gầm cuốn tới, lại như sóng biển lao nhanh, khiến người có loại ảo giác gặp phải tai nạn .

- Áo nghĩa mà Thiết Diện Vương này thi triển ra là thổ, thủy áo nghĩa, xem ra phương hướng chủ công của hắn là lực lượng và phòng ngự.

Lâm Tiêu liếc nhìn ra, trong võ học mà Thiết Diện Vương thi triển ẩn chứa hai loại áo nghĩa thổ và thủy, đương nhiên, thổ thủy áo kết nghĩa hợp, ý cảnh bất đồng thi triển ra hiệu quả cũng hoàn toàn bất đồng, mà ý cảnh Cuồng Lan Thập Tam Quyền chính là trầm trọng, như làn sóng lớn vô cùng vô tận.

Phanh!

Lâm Tiêu ngay cả chiến đao bên hông cũng chưa từng rút ra, đánh một quyền ra ngoài, Long Ảnh mờ ảo trên Ma Long Quyền Sáo phá nát bảy một quyền của Thiết Diện Vương.

- Ân? Chặn được, chẳng qua đây chỉ là bắt đầu thôi.

Thiết Diện Vương cười lạnh một tiếng, nắm đấm giống như sóng biển trên đại dương bao la, không ngừng trùng trùng điệp điệp cuốn tới, đây là chỗ đáng sợ của Cuồng Lan Thập Tam Quyền, một quyền mãnh liệt hơn một quyền, một quyền hung ác hơn một quyền, người đã phá vỡ một quyền, uy lực quyền thứ hai sẽ tăng thêm công kích của quyền thứ nhất, cứ thế điệp gia, thẳng đến khi triệt để trấn áp, đánh chết đối phương mới thôi.

Thiết Diện Vương không tin Lâm Tiêu có thể thừa nhận trọng kích liên tiếp.

Rầm rầm rầm bang bang.

Từng đạo quyền ảnh mờ ảo tầng tầng lớp lớp, giống như từng đợt sóng biển nặng nề không ngừng điệp gia cùng một chỗ, thanh âm kinh khí cường đại va chạm không ngớt không dứt.

- Vô cùng vô tận sao? Tầng tầng điệp gia sao? Đáng tiếc lại có khuyết điểm.

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, nắm tay phải ngưng thế, rồi đột nhiên đánh ra ngoài.

Trong một quyền này, Lâm Tiêu dung hợp vào vô tận đao hồn của mình, một loại ý vị vô tận hoàn toàn bao trùm trên Cuồng Lan Thập Tam Quyền cuốn khắp Thiên Địa.

Oanh!

Quyền ảnh mờ ảo, thiết quyền màu đen của Lâm Tiêu quét ngang về phía trước, đơn giản nát bấy sóng biển ngập trời phía trước, rồi sau đó trong ánh mắt kinh hãi của Thiết Diện Vương, hung hăng đánh lên ngực hắn.

PHỐC!

Một ngụm máu tươi phun ra, lồng ngực Thiết Diện Vương có chút lõm vào, có thanh âm cốt cách vỡ vụn truyền ra, hắc diện cuồng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt bay ra ngoài.

Từ khi ra tay đến khi thất bại chỉ có một lát, Cuồng Lan Thập Tam Quyền của Thiết Diện Vương còn đang không ngừng ngưng thế thì đã bại, cái gọi là thập tam quyền cũng chỉ ra được hai quyền đã sụp đổ.

- Ngay cả Thiết Diện Vương cũng thất bại?

- Tên này đến tột cùng là ai? Vì sao trước giờ chưa từng nghe qua?

1165. Chương 1163: Thiết Diện Vương

Vương giả vậy xem trọn mắt há hốc mồm, Thiết Diện Vương bước vào nhị trọng đỉnh phong tuyệt đối là một trong các cường giả ở thành Nhân Minh, nhưng Thiết Diện Vương ở trước mặt thanh niên tóc đen này lại bị đánh bại, khiến mọi người cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình nữa.

- Khu vực Đế quốc Võ Linh muốn đổi trời rồi.

Không ít người thầm nghĩ trong lòng.

- Lợi hại.

Sinh Tử chỉ lực lưu chuyển, Thiết Diện Vương đứng người lên, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu:

- Loại áo nghĩa vô tận này xa xa bao trùm trên Cuồng Lan Thập Tam Quyền của ta, trên đời lại có thiên tài bậc này.

Xôn xao.

Vung tay lên, trước người Thiết Diện Vương lập tức xuất hiện hai mươi rương hòm, mỗi rương là một vạn khối cực phẩm nguyên thạch, tổng cộng hai mươi vạn khối.

- Nguyên đánh bạc chịu thua, mười lăm vạn khối cực phẩm nguyên thạch là bồi thường, người cầm lấy đi, năm vạn khối cực phẩm nguyên thạch còn lại là tiền thuê của ta trong năm năm tiếp, còn cao hơn bình thường, có thể chứ?

Ở trong khu vực Đế quốc Vô Linh mười lăm năm, Thiết Diện Vương đã sớm thành thói quen, hơn nữa hắn vừa rồi chiến đấu với Lâm Tiêu cũng hơi có thu hoạch, cũng không muốn đổi phủ đệ.

- Có thể.

Mục đích của Lâm Tiêu cũng không phải là muốn một khu vực Đế quốc Vô Linh trống trơn, chỉ cần giao nạp phí tổn hợp lý, phủ đệ không người cho người thuê cũng không có gì, dù sao tam đại đế quốc còn lại cũng làm vậy.

Ánh mắt chuyển hướng mấy người Phi Tà Vương, không đợi Lâm Tiêu lên tiếng, bọn người Phi Tà Vương sắc mặt trắng bệch, liền lấy ra cực phẩm nguyên thạch để bồi thường, nhao nhao chặt vật mà đi.

Ngay cả Thiết Diện Vương cũng thua trên tay Lâm Tiêu, bọn hắn nào dám tiếp tục lưu lại đây nữa.

- Lâm Tiêu, chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?

Cửu Long Vương hỏi.

- Đương nhiên là quét ngang xuống dưới, hôm nay, tất cả Vương giả chiếm lấy phủ đệ trong khu vực Đế quốc Vô Linh chúng ta đều chạy không thoát.

Lâm Tiêu bình thản nói.

Đối với những Vương giả nộp phí tổn hắn có thể dễ dàng bỏ qua, nhưng những người khác, tất cả đều phải giao ra bồi thường.

Vương giả vây xem mỗi người đều hít một hơi khí lạnh, thanh niên gọi là Lâm Tiêu này tham vọng thật lớn a.

Bá bá bá.

Đám người Lâm Tiêu bạo lướt mà ra, tiếp tục tiến về trước.

- Tòa phủ đệ bị này Mộc La Vương chiếm cứ, bất quá hắn trước mắt không ở đây, đã tiến vào Man Hoang Cổ Địa lịch lãm rèn luyện rồi.

- Vài tòa phủ đệ tiếp theo bị mấy người Thạch Ảnh Vương chiếm cứ, trong đó Thạch Ảnh Vương là người mạnh nhất trong bọn họ, nắm giữ hai mươi đạo Không Gian Đạo Văn chỉ lực, đang ở trong phủ đệ bế tử quan.

Vừa lên tiếng, Cửu Long Vương vừa chỉ vào phủ đệ chung quanh giới thiệu cho Lâm Tiêu, phủ đệ trong thành Nhân Minh cũng không phải là một tòa hợp với một tòa, mà là một mảnh cách một mảnh, mỗi khu vực căn cứ lớn nhỏ, ít thì vài tòa phủ đệ, nhiều thì hơn mười hai mươi tòa phủ đệ.

Vương giả mạnh nhất trong mấy tòa phủ đệ này tên là Thạch Ảnh Vương, so với Phi Tà Vương còn yếu hơn một phần, không khác lắm với Thiểm Đằng Vương.

- Thạch Ảnh Vương, cút ra đây cho ta.

Đi đến trước phủ đệ Thạch Ảnh Vương, Lâm Tiêu căn bản không nói nhảm, Chân Nguyên ngưng tụ thành một đám, lập tức truyền vào trong mấy tòa phủ đệ phía trước, chỉ một thoáng, trong mấy tòa phủ đệ đã như vang lên tiếng sấm rền.

Đừng nói Thạch Ảnh Vương đang bế tử quan, coi như đã chết rồi, thi thể cũng sẽ bị Lâm Tiêu chôn sống đây.

- Mẹ nó, là ai phá hư lão tử bế tử quan, muốn chết à.

Mấy đạo nhân ảnh từ trong phủ đệ bay vút ra, đầu lĩnh đứng là Thạch Ảnh Vương, diện mục dữ tợn, chửi ầm lên, hắn đang trong lúc khẩn yếu tu luyện áo nghĩa, lại bị Lâm Tiêu đánh thức, trong nội tâm cực kỳ phẫn nộ, hận không thể băm thầy người lên tiếng.

- Người chính là Thạch Ảnh Vương?

- Đúng vậy.

Nhìn thấy ngoài phủ đệ có nhiều người như vậy, nộ khí ngập trời của Thạch Ảnh Vương liền tụt xuống, đại não có chút phát mộng, không biết xảy ra chuyện gì.

- Người ở phủ đệ Đế quốc Võ Linh chúng ta ba năm, giao ra ba vạn khối cực phẩm nguyên thạch, sau đó rút ra khỏi khu vực này, mấy người các người cũng vậy, ở bao nhiêu năm, giao chừng đó vạn khối cực phẩm nguyên thạch.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Tiêu truyền vào trong tai bọn người Thạch Ảnh Vương.

- Xú tiểu tử. . .

Thạch Ảnh Vương chửi ầm lên, không đợi hấn dứt lời, Lâm Tiêu dĩ nhiên đã đánh ra một quyền.

Quyền ảnh màu đen cuốn khắp trời, đám Thạch Ảnh Vương bay rút ra ngoài, há mồm phun ra đại lượng máu tươi.

- Giao, hay là không giao?

Sát cơ lẳng liệt ập lên trên người Thạch Ảnh Vương.

Giao ra cực phẩm nguyên thạch, bọn người Thạch Ảnh Vương xám xịt rời đi.

- Đi nơi khác.

Lâm Tiêu đi thẳng về phía trước.

Đế quốc Võ Linh với tư cách là một trong tứ đại đế quốc, khu vực chiếm cứ thập phần bao la, cơ hồ chiếm một phần bảy toàn bộ thành Nhân Minh, phủ đệ hơn hai trăm tòa, phân thành hai mươi lăm khu phủ đệ, Lâm Tiêu bắt đầu từ khu phía bắc, dần dần quét ngang qua.

Chỉ sau một lát, Lâm Tiêu liền quét ngang gần hai mươi khu vực bên ngoài, chỉ còn lại mấy khu vực hạch tâm là chưa đi qua.

Quét ngang gần hai mươi khu vực, cực phẩm nguyên thạch Lâm Tiêu thu được đã đạt đến hơn bốn trăm vạn, con số này đã có thể so với thuế má của tam đại đế quốc trong mười năm, là một số tài phú cực kỳ khủng bố.

Hơn bốn trăm vạn miếng cực phẩm nguyên thạch, đây là khái niệm gì? Mang đến Thương Khung đại lục, một miếng cực phẩm nguyên thạch có thể hối đoái một trăm triệu lượng, hơn bốn trăm vạn miếng chính là hơn bốn trăm ngàn tỷ lượng, một Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng bình thường tài phú trên người ước chừng là mười vạn miếng cực phẩm nguyên thạch, Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đại khái là một trăm vạn miếng, hơn bốn trăm vạn miếng, tương đương với toàn bộ gia sản của bốn gã Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng, đây tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Thật sự là Vương giả chiếm lấy phủ đệ Đế quốc Võ Linh rất nhiều, ở nơi khác, phủ đệ Vương giả nhị trọng một năm cần trả 5000 khối, phủ đệ Vương giả nhất trọng 1000 khối, nhưng ở khu vực Đế quốc Võ Linh cần bản không cần trả tiền, trực tiếp khiến một số Vương giả hơi có thực lực đều tới chiếm lấy phủ đệ, a miêu a cầu đều tới kiếm một chén canh, có chút Vương giả cường đại hơn một chút, thậm chí còn giúp võ giả khác chiếm cứ phủ đệ, khiến cho người tức lộn ruột.

Chuyện này từ hai mươi năm trước sau khi đám người phân diện phủ Võ Điện mất tích thì càng ngày càng nghiêm trọng.

Khi Đế quốc Võ Linh có cường giả đến đây tọa trấn, bọn hắc giao nộp tượng trưng một bộ phận tiền thuế, đợi cường giả vừa đi, bọn hắc lại ngang nhiên chiếm đoạt lấy.

- Lâm Tiêu, mấy cái còn lại đều ở khu vực hạch tâm, chúng ta có cần trở về không? Trong khu vực hạch tâm chỉ có phủ đệ cao cấp, không có phủ đệ bình thường, có thể ở bên trong đều là Vương giả ngoài Sinh Tử nhị trọng, thậm chí còn có vài tên Vương giả nhị trọng đỉnh phong chính thức nữa.

Cửu Long Vương mở miệng nói.

1166. Chương 1164: Khu Vực Hạch Tâm (1)

Cần quét hôm nay đến trình độ này, Cửu Long Vương cho rằng đã đủ rồi, trải qua lần này, về sau đại bộ phận Vương giả Sinh Tử cảnh cũng không dám tùy tiện đến chiếm lấy phủ đệ nữa, về phần khu vực hạch tâm, chỗ đó đều là cường giả chân chính, thời gian Lâm Tiêu quật khởi dù sao cũng quá ngắn, theo Cửu Long Vương thấy, so sánh với Vương giả Sinh Tử nhị trọng đỉnh phong còn có chênh lệch nhất định, bởi vậy trong lòng khá lo lắng.

Lắc đầu, Lâm Tiêu nói:

- Đã muốn quét, thì phải quét một lần, chỉ quét khu vực bên ngoài, không quét khu vực hạch tâm làm gì, truyền đi, người khác còn tưởng rằng Đế quốc Võ Linh ta bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, Lâm Tiêu ta chính là muốn khiến bọn hắc biết rõ, bất kể là trùng là long, muốn ở lại trong khu vực Đế quốc Võ Linh ta đều phải dựa theo quy củ mà làm.

Nói những lời này, Lâm Tiêu trực tiếp đi vào khu vực hạch tâm.

Chỉ quét bên ngoài, không quét hạch tâm, vậy coi là gì? Bên ngoài chỉ là một ít tôm nhỏ, hạch tâm mới là cá lớn, nếu sợ người khác quá mạnh mẽ, thì căn bản đã không cần quét, trên thực tế, Lâm Tiêu cũng biết khu vực hạch tâm có bộ phận Vương giả thập phần đáng sợ, nhưng nếu dừng lại như vậy, vậy thì cũng không phải phong cách của Lâm Tiêu hắc.

Bọn người Cửu Long Vương liếc nhau, trong ánh mắt hưng phấn đồng thời cũng có chút lo lắng, tuy nhiên tất cả đều kiên định đi theo.

- Người Đế quốc Võ Linh đi khu vực hạch tâm rồi.

- Ông trời của ta ơi, tiểu tử kia sẽ không phải ngay cả khu vực hạch tâm cũng muốn càn quét đấy chứ?

- Theo ta được biết, chiếm lấy phủ đệ khu vực hạch tâm Đế quốc Võ Linh có mấy người là Vương giả nhị trọng đỉnh phong, cũng không phải bên ngoài có thể so sánh được.

- Nhanh, cùng đi lên xem một chút.

Vương giả bị kinh động chung quanh ngày càng nhiều, nguyên một đám điên cuồng đi theo, vô cùng hưng phấn.

- Khu vực hạch tâm, tiểu tử này thật là có gan, đáng tiếc Vương giả ở đó cũng không phải loại du thủ du thực như Thiết Diện Vương ta.

Thiết Diện Vương lắc đầu, cũng đi theo.

Hắc nắm giữ hai mươi lăm đạo Không Gian Đạo Văn miễn cưỡng cũng được xưng tụng là Vương giả nhị trọng đỉnh phong, nhưng là Vương giả nhị trọng đỉnh phong yếu nhất, ở trước mặt những Vương giả nắm giữ hai mươi tám, hai chín đạo Không Gian Đạo Văn, đã triệt để dung nhập áo nghĩa vào trong chiến đấu kia căn bản không đủ xem.

Trong khu vực hạch tâm Đế quốc Võ Linh.

Đám người Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng trên không phủ đệ.

Phía dưới, từng tòa phủ đệ xa hoa chiếm diện tích thật lớn tọa lạc, những phủ đệ này khoảng cách đều khá lớn, có được khu vực độc lập, trong đó không ít phủ đệ cũng không kém hơn phủ đệ mà Lâm Tiêu chọn lựa bao nhiêu.

- Quả nhiên không hổ là khu vực hạch tâm.

Thần hồn phóng xuất ra, Lâm Tiêu từ đó cảm nhận được không ít khí tức khủng bố, giấu trong nguyên một đám phủ đệ.

- Lâm Tiêu, đây là danh sách, có cần chúng ta đi cùng không.

Cửu Long Vương xuất ra danh sách, ý của hắn là không muốn kinh động quá nhiều người, cần quét nguyên một đám phủ đệ như vậy không cần đi quá nhiều người, gặp được Vương giả không thể địch cũng có thể kịp thời rút ra, nếu huyền não quá lớn, kinh động đến quá nhiều Vương giả thì sẽ không dễ thu thập.

- Không cần.

Mắt nhìn Cửu Long Vương, Lâm Tiêu trong nội tâm thở dài, bị áp bách quá lâu, góc cạnh của đám người Cửu Long Vương cũng đã bị mài bằng, phong mang thu liễm rất nhiều.

Hít sâu một hơi, trong hai mắt Lâm Tiêu bỗng tuôn ra tinh mang khiến người sợ hãi.

- Tất cả vương giả chiếm lấy khu vực hạch tâm Đế quốc Võ Linh chúng ta tất cả đều rút ra đây.

Trong thanh âm Lâm Tiêu ẩn chứa lời chi áo nghĩa khủng bố, âm âm nổ vang trong phiên thiên địa này, phảng phất tiếng sấm ừ ừ, cuộn cuộn âm vang.

Đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc.

Tiếng rống này không phải chuyện đùa, non nửa thành Nhân Minh đều âm âm chấn động dưới tiếng gầm này, tất cả Vương giả vây xem ở phương xa đều trợn mắt há hốc mồm, khóe miệng mở lớn.

Khí phách, quá khí phách rồi.

Dám công nhiên khiêu chiến với nhiều Vương giả khu vực hạch tâm như vậy, chỉ phần dũng khí này thôi, cũng đủ khiến tất cả mọi người ở đây cảm thấy không bằng rồi

Phảng phất một cơn quấy đục hồ nước, sau tiếng hét phần nộ của Lâm Tiêu, trong phủ đệ phía dưới lập tức liền có động tĩnh.

Sưu sưu sưu.

Từng đạo bóng người bay lên, khí thế trên người đều bàng bạc, phảng phất từng khỏa ngôi sao bay lên, dẫn động Thiên Địa nguyên khí bốn phía.

Tổng cộng có hơn mười tên cường giả, trong đó người yếu nhất cũng thuộc cấp bậc Phi Tà Vương, có mấy người không sai biệt lắm với Thiết Diện Vương, còn có mấy người rõ ràng còn trên cả Thiết Diện Vương, trong đó có ba người thực lực kinh khủng nhất, một lão giả cầm trong tay quả trượng màu đen, một bà lão cầm tú hoa châm và một trung niên thư sinh cầm trong tay cây quạt màu vàng.

Quanh thân ba người này, không gian chỉ lực lưu chuyển, áo nghĩa di động, khí tức cường đại, so với La Kinh Thiên lão tổ của La Sơn Tông cũng không kém bao nhiêu.

Hơn mười người đứng trên bầu trời, khí thế vậy mà xa xa bao trùm hơn mười người bên phía Lâm Tiêu, uy áp cường đại khiến hư không cũng như đọng lại.

- Lâm Tiêu, không ch chkhôn đạNngm rà ử

ới bao cỖ k t ay T gư t cũng quá h cũng ba t t ả hô ê t t ư

Không đợi Lâm Tiêu hồi thần, Long Trượng Vương lại lần nữa đối bính tới, một trượng đánh ra, phẳng phát Cự Long vươn ra móng vuốt sắc bén của mình, bắn ra kinh khí lợi hại như Long trảo.

- Trở về.

Lâm Tiêu nhìn cũng không nhìn, đối với phía sau một chiêu Không gian phong bạo, oanh ra ngoài.

Nắm giữ mười đạo Không Gian Đạo Văn, lý giải của Lâm Tiêu đối với không gian phong bạo đã càng thêm thấu triệt.

Rầm Æo Æo

Trong chốc lát, hư không trong phạm vi mấy ngàn thước tất cả đều nát bấy, hóa thành không gian loạn lưu bạo loạn, nuốt lấy Long Trượng Vương vào trong, thân hình Long Trượng Vương không ngừng phiêu tán bên trong, phịch một tiếng, cuối cùng bay ra ngoài.

Đối bính mấy chiêu, bốn người vẫn ngạo lập thiên không, thần sắc lạnh lùng.

- Lâm Tiêu vậy mà có thể đánh ngang tay với tam đại Vương giả đỉnh phong như Long Trượng Vương.

Cửu Long Vương kinh hãi.

Bọn người Thiên Ứng Vương, Tiêu Càn cũng khiếp sợ không thôi, hẳn không thể tưởng được thực lực Lâm Tiêu đã đạt đến tình trạng như thế, khó trách lại có dũng khí đấu với đám Long Trượng Vương. Phải biết rằng, ba người Long Trượng Vương trong số Vương giả ở thành Nhân Minh tuyệt đối bài danh Top 50, ba người liên thủ lại ngay cả thập đại Vương giả nhị trọng đỉnh phong ở thành Nhân Minh cũng không dám nói có thể thắng hẳn, trong trận chiến mấy năm trước, Long Trượng Vương từng một trượng đánh cho gã Yêu vương nhị trọng chia năm xẻ bảy.

Động tĩnh lớn như thế, đã không phải tiểu đả tiểu nháo như trước nữa, chẳng những Vương giả trong khu vực Đế quốc Võ Linh biết được, coi như là Vương giả ở các khu vực phụ cận cũng đã bị kinh động, chỉ sau chốc lát, nơi đây đã tụ tập ngày càng nhiều Vương giả.

- Chuyện gì xảy ra, kẻ này là ai, tại sao lại đánh nhau với đám Long Trượng Vương thế?

Có người không biết tình huống hỏi thăm, người bên cạnh lúc này giải thích cho hắn.

- Cái gì? Cửu Long Vương bọn hắn vậy mà quét ngang toàn bộ phủ đệ trong khu vực Đế quốc Võ Linh? Hiện giờ chỉ còn lại đám Long Trượng Vương?

- Thạch Ảnh Vương dưới tay tiểu tử này không qua được một chiêu, ngay cả Thiết Diện Vương cũng bị hắn hai chiêu đánh bại, hiện giờ lại chống lại đám Long Trượng Vương?

- Đế quốc Võ Linh đến cùng ở đâu xuất hiện một cường giả nghịch thiên như vậy?

Mọi người nhao nhao nghị luận, cảm thán sự cường đại của Lâm Tiêu.

Bất quá, cảm thán thì cảm thán, trong mọi người ở đây coi trọng Lâm Tiêu lại không có một người.

- Thực lực kẻ này tuyệt đối đã tiến nhập Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong, không kém gì bất kỳ người nào trong ba người Long Trượng Vương.

- Đúng vậy, trong giao phong vừa rồi, kẻ này chỉ bị ba người Long Trượng Vương áp chế, ngay cả một chút yếu thế cũng không hiện ra, ít nhất cũng là hai mươi tám đạo Không Gian Đạo Văn.

- Đáng tiếc, hẳn dù mạnh thế nào, cũng chỉ là một người, mà đối thủ của hắn lại là ba người Long Trượng Vương, kết quả chỉ có thể bại.

Lâm Tiêu có thể kiên trì đến bây giờ, theo bọn hắn thấy đã là cực hạn, kết cục tất nhiên sẽ bại, về bại thảm thế nào thì phải xem thủ đoạn và át chủ bài của hắn rồi. Về phần chiến thắng? Căn bản không có khả năng, trừ phi đối phương là loại cường giả Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng cực hạn nắm giữ ba mươi đạo Không Gian Đạo Văn, ở Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong đắm chìm mấy trăm năm, cách Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng chỉ có một bước ngắn. Cường giả như vậy toàn bộ đại lục Thương Khung cũng

không có bao nhiêu, nếu như ở thành Nhân Minh, tuyệt đối là một trong thập đại Vương giả nhị trọng đỉnh phong nổi tiếng.

Trong khi mọi người nói chuyện với nhau, song phương đã lần nữa đối binh mấy chiêu.

Ánh đao, bóng trường và chạm với nhau, Lâm Tiêu còn phải phòng bị đánh lén từ Bạch Sâm Vương và Kim Phiến Vương, trong lúc nhất thời phải liên tiếp ứng phó, bị áp chế ở hạ phong.

- Bại cho ta.

Bắt lấy thời cơ ngắn ngủi, ba người đồng thời ra tay, công kích cường đại phong tỏa mỗi một góc hư không, căn bản không có không gian tránh né.

Bạo

Quát lạnh một tiếng, thân thể Lâm Tiêu vỡ ra, hướng bốn phương tám hướng bắn ra trên trăm đạo tàn ảnh, bắn tròn tránh thoát sát chiêu, rồi sau đó liên tục chém ra ba đao.

Oanh một tiếng.

Bốn người từng người tách ra, lùi nhanh lại vài trăm mét.

Không vội tiến công tiếp, ba người Long Trượng Vương kiêng kỵ nhìn Lâm Tiêu, con mắt hít lại. Chiến lược của Lâm Tiêu đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể chấm dứt chiến đấu, không nghĩ tới căn bản không phải như bọn hắn nghĩ, cho tới bây giờ, bọn hắn chỉ là chế trụ đối phương, nhưng không cách nào tạo thành tổn thương chính thức cho hắn, năng lực phản ứng của kẻ này quá mạnh mẽ, coi như là đang chiến đấu với một người cũng có thể bắt được rõ ràng hướng đi của hai người khác, quả thực khó chơi đến cực điểm, đối thành Vương giả nhị trọng đỉnh phong bình thường, đã sớm bại dưới tay ba người bọn họ rồi.

Sự cường đại và khó chơi của Lâm Tiêu, khiến bọn hắn cảm thấy giật mình.

- Xú tiểu tử, không nghĩ tới có thể ngăn cản chúng ta nhiều chiêu như vậy, không thể không nói, ngươi là người trẻ tuổi đáng sợ nhất mà Long Trượng Vương ta gặp được trong mấy năm gần đây.

Long Trượng Vương dần dần buông lỏng thân thể, thần thái bình tĩnh, nhưng lực lượng trong cơ thể hắn lại đang điên cuồng ngưng tụ, từ mặt khí tức, đối phương tựa như một đầu lão Long đang dần thức tỉnh, lực lượng không ngừng kéo lên trong cơ thể, tùy thời đều có thể phun trào ra năng lượng đã tích xúc hồi lâu.

- Các ngươi cũng rất không tồi, khó trách dám chiếm lấy phủ đệ trong khu vực hạch tâm Đế quốc Vô Linh ta nhiều năm như vậy, đáng tiếc, cường đạo chính là cường đạo, các ngươi cường thịnh đến vậy, cũng không cách nào thay đổi sự thật các ngươi là cường đạo.

Lâm Tiêu đôi mắt sắc bén, phảng phất như đao thép tỏa ra.

Đối thủ là một người và đối thủ là ba người quả nhiên không giống nhau, giao chiến với một người, chỉ cần phòng bị một người là đủ rồi, nhưng giao chiến với ba người, nhất định phải nắm lấy biến hóa của mỗi một người, đặc biệt khi đối thủ đều mạnh mẽ như vậy lại càng không thể có chút sai sót, một khi sai lầm, sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay.

Nếu như không phải Lâm Tiêu còn thân phận Luyện Dược Sư, Vương Phẩm tinh thần lực cường đại kết hợp với năng lực cảm giác cường đại của Thông Thiên Nhân thì chiến đấu lúc trước Lâm Tiêu cho dù không bại thì cũng đã ăn không ít thiệt thòi rồi.

- Ha ha ha, tiểu tử cuồng vọng.

Long Trượng Vương đôi mắt lạnh như băng, giận quá thành cười:

- Ngươi sẽ không thực cho rằng ba người chúng ta không đối phó được ngươi đấy chứ?

Trong chiến đấu lúc trước, thực lực hắn bày ra chỉ mới bảy tám phần.

- Thử xem sẽ biết, ta bảo đảm, kết cục nhất định vượt ngoài dự liệu các ngươi đấy.

Cho tới bây giờ, sát chiêu chính thức của Lâm Tiêu còn chưa được thi triển ra, vừa rồi chỉ là chút khởi động, chỉ là vì thể nghiệm xem cường giả đỉnh cao ở thành Nhân Minh mạnh bao nhiêu thôi.

- Tiểu tử cuồng vọng, kế tiếp, ta sẽ toàn lực ứng phó, hi vọng ngươi sẽ không khiến ba người chúng ta thất vọng.

1171. Chương 1169: Không Ai Định Nỗi (1)

Long Trọng Vương khẽ quát một tiếng, áo bào bên ngoài thân trong giây lát bị chấn đến nát bấy, lộ ra một kiện áo giáp ngăm đen bên trong, trên áo giáp có khắc đường vân tinh mỹ, tản ra trận trận khí tức Man Hoang.

Rống.

Phảng phất có tiếng Long ngâm vang lên, thân thể Long Trọng Vương trong khoảnh khắc liền trở nên cao ngất, như từ lão niên thoáng cái về lại trung niên, trong thân thể bộc phát ra sinh mạng chỉ lực cực kỳ bành trướng.

- Kim Phiến Vương, Bạo Châm Vương, đừng lưu thủ nữa, tốc chiến tốc thắng.

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng Long Trọng Vương truyền ra, ánh mắt của hắn lạnh lùng, tay phải nắm quả trứng cơ bắp từng cục, nổi lên gân xanh, giờ phút này có nhiều người như vậy vậy xem, ba người bọn họ nếu như ngay cả một người trẻ tuổi cũng không bắt được, truyền đi chẳng phải sẽ khiến người cười nhạo sao?

- Hắc hắc, xem ra lão bà tử ta phải chăm chú rồi.

Bạo Châm Vương âm hiểm cười hai tiếng, thân hình còng xuống áp thấp hơn, một cây tú hoa châm đen kịt xoay tròn bên người nàng, quỷ dị không hiểu.

Kim Phiến Vương thì sắc mặt âm lãnh, ngón tay tái nhợt.

- Động thủ.

- Giao Long Hiện Hóa.

Long Trọng Vương là người đầu tiên xuất thủ rồi, thân thể của hắn chấn động, cong lại như cung, lưng uốn lượn, rồi sau đó mạnh mẽ kéo một phát, cả người giống như một đầu Giao Long bay vút lên, xé rách tầng tầng hư không, điên cuồng đánh úp về phía Lâm Tiêu.

- Khí huyết uy áp thật mạnh, so với trước kia đầu chỉ mạnh hơn một bậc, đây mới là thực lực chân chính của hắn sao?

Lâm Tiêu lấp bắp kinh hãi, thật không ngờ lớn tuổi như Long Trọng Vương vậy mà cũng có thể bộc phát ra khí huyết cường thịnh như thế, giờ này khắc này, trong cảm giác của Lâm Tiêu thân hình Long Trọng Vương đã triệt để biến mất, mà chuyển biến thành một đầu Giao Long, một đầu Giao Long hung ác.

- Lôi Chi Trùng Phạt.

Giật mình thì giật mình, thần sắc Lâm Tiêu không chút thay đổi, Long Văn Dao giờ lên cao cao, một đám lôi quang màu xanh da trời ngưng tụ trên mũi đao, hình thành một khóa lôi cầu màu xanh da trời lớn bằng chậu rửa mặt, lôi cầu xoay tròn, tản mát ra khí tức hủy diệt khủng bố, hư không chung quanh dưới cổ khí tức này đều ầm ầm bạo liệt.

Một đao chém xuống, lôi cầu màu xanh da trời hóa thành một đạo lôi quang màu xanh da trời kích xạ tới Long Trọng Vương.

- Phá.

Long Trương Vương không sợ hãi chút nào đung vào với lôi cầu.

Ầm ầm

Phảng phất sấm sét giữa trời quang, toàn bộ hư không đều vì thế chấn động, ngay sau đó, một cỗ lôi quang đủ để hủy thiên diệt địa lao ra, trong chớp lát, trong thiên địa tất cả đều là lôi quang cuộn vũ, các loại lôi quang phảng phất như Giao Long xé rách trường không, bắn khắp bốn phương tám hướng, khiến mọi người đang quan chiến ở chung quanh đều bị liên lụy, giống như tận thế tiến đến, Thiên Địa hủy diệt.

- Không tốt, mau lui lại.

- Mau rút lui.

Cửu Long Vương phản ứng đầu tiên, nhanh lùi lại đồng thời rống to với mọi người.

Những người khác cũng phản ứng lại, nguyên một đám chặt vật chạy thực mạng, điên cuồng lùi ra ngoài hơn mười dặm.

Cho dù mọi người đã lập tức chạy trốn, nhưng một ít người phản ứng chậm vẫn bị lôi quang đánh trúng, chỉ một thoáng, da thịt chỗ bị đánh trúng đã cháy đen, trong miệng nhao nhao thổ huyết, bị nội thương không nhẹ.

- Thật là đáng sợ.

Đang ở xa xa quan chiến, mọi người lòng còn sợ hãi, chỉ là dư âm công kích đã có uy lực bực này, nếu bọn hắn thoát đi chậm, rất khó nói sẽ có người vẫn lạc hay không.

Trong phạm vi lôi điện bộc phát, chỉ có hai người lù lù bất động, đó chính là Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương, Lôi Chi Trùng Phạt tuy mạnh, nhưng chỉ dư âm lan ra còn không cách nào lay động đến Vương giả nhị trọng đỉnh phong như bọn hắn, ngay khi lôi quang cuốn đến hai người liền đồng thời xuất thủ.

- Bạo Vũ Lê Hoa.

- Phiến Động Cửu Thiên.

Dưới toàn lực thi triển, công kích của hai người khủng bố hơn trước rất nhiều, trong lôi quang cứ thế vỡ ra một đạo khe hở, bạo cuốn ra.

- Lần này đừng mơ thoát thân.

Trước người Lâm Tiêu, Long Trương Vương toàn thân lôi quang quán quanh, hắn ánh mắt dữ tợn, Long trượng trong tay gắt gao đối chọi với Long Văn Dao, lực lượng cường đại trùng kích lẫn nhau, chính giữa hai người hình thành một lỗ đen, phong tỏa lấy Lâm Tiêu.

Chỉ cần hắn cuốn lấy Lâm Tiêu, công kích của Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương vừa đến, Lâm Tiêu hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

- Kính Tượng Phân Thân, phân.

Khóe miệng cũng lên một tia cười lạnh, thân hình Lâm Tiêu đột nhiên chia ra làm ba, bản tôn giao phong với Long Trương Vương, hai đại phân thân thì phân biệt phóng tới Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương.

- Muốn bằng phân thân ngăn trở chúng ta, nằm mơ.

Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương đồng thời cười lạnh, tàn ảnh phân thân trong chiến đấu chỉ có công dụng mê hoặc, muốn thực bằng phân thân ngăn trở địch nhân căn bản không có khả năng, huống chi đối thủ còn là Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương.

Khi công kích của hai đại phân thân va chạm với công kích của hai người.

Một màn khiến bọn hắn giật mình đã xảy ra, phân thân Lâm Tiêu vậy mà cứ thế mà chặn công kích của bọn hắn lại mấy lượt hô hấp.

Mấy lượt hô hấp, đối với Lâm Tiêu đã hoàn toàn đủ rồi.

- Đánh bại từng người, bắt đầu từ người đi.

Trong hân hiện lên tinh mang, thân hình Lâm Tiêu đang chống đỡ Long Trượng Vương có chút lui lại, chợt đột nhiên xông về trước.

- Lôi chi Tài Quyết.

Một kích cuồng bạo nhất trong áo nghĩa đao pháp của Lâm Tiêu ngang nhiên dùng ra.

- Không tốt.

Long Trượng Vương chỉ cảm thấy da đầu run lên, trái tim PHỐC PHỐC PHỐC nhảy loạn, một loại nguy cơ tử vong tiến đến, loại cảm giác này, hắn đã rất nhiều năm chưa cảm thụ qua rồi.

- Tiểu tử, cũng tiếp ta một trượng.

Đồng tử co rút lại, vào thời khắc nguy cấp, Long Trượng Vương hít sâu một hơi, khí huyết toàn thân cuộn cuộn, lực lượng trong nháy mắt ngưng tụ đến mức tận cùng, khí tức khiến cho người ta sợ hãi từ trong cơ thể hắn lao ra, phảng phất như núi lửa phun trào.

Ầm ầm.

Hai chân giam cầm hư không, Long Trượng Vương đánh ra một trượng, huyết khí bắt đầu khởi động, lực lượng vô tận phảng phất hồng thủy vỡ đê dâng mãnh tràn vào Long trượng, trong chốc lát, trên Long trượng nổi lên thái quang mãnh liệt, đỉnh Long trượng phảng phất như một vòng mặt trời huyết sắc.

Huyết sắc mặt trời ngang nhiên đụng vào Lôi Chi Tài Quyết Lâm Tiêu chém ra, không có âm thanh, không có sóng xung kích, Thiên Địa phảng phất như mất tiếng, chỉ còn lại một khỏa Liệt Nhật màu đỏ như máu và Lôi quang màu xanh da trời đan vào, trong hai cái, một vòng xoáy màu đen hình thành, phảng phất một lỗ đen, không ngừng xoay tròn bành trướng, nhanh chóng bao lấy Lâm Tiêu và Long Trượng Vương vào trong, sau một khắc –

Ầm ầm.

Lỗ đen tan vỡ, tiếng oanh minh giống như Thiên Địa hủy diệt vang lên, Chân Nguyên mạnh mẽ như biển gầm cấp mười tám từ trung tâm hai người cuốn tới, trong đó Liệt Nhật huyết sắc đã sớm tan thành mây khói, nhưng Lôi quang màu xanh da trời lại còn một tia tồn tại, theo sóng xung kích khủng bố cùng mảnh vỡ không gian, hung hăng đánh lên ngực Long Trượng Vương.

1172. Chương 1170: Không Ai Định Nổi (2)

- Không ngờ là tuyệt chiêu của Lâm Tiêu mạnh hơn.

Trong người xem truyền ra kinh hô.

Phù một tiếng.

Long Trượng Vương ngạc nhiên bay ra ngoài, áo giáp phòng ngự nơi ngực cũng không biết là loại phòng ngự Vương binh nào, vậy mà không chút nào tổn hại, nhưng lực lượng khủng bố vẫn thông qua khe hở giáp, trùng kích thân thể Long Trượng Vương, lực lượng kinh khủng kia dù cho đã được áo giáp phòng ngự yếu bớt, vẫn đơn giản làm vỡ nát xương ngực và nội tạng của Long Trượng Vương, khiến hắn há mồm phun ra mảng lớn mảnh vỡ nội tạng, thân thể được áo giáp bọc vào phảng phất một kiện đồ sứ vỡ tan, hiện đầy vết rạn.

- Long Trượng Vương. . .

Mà lúc này, Bạo Châm Vương và Kim Phiến Vương mới vừa đánh tan được Kính Tượng Phân Thân có ba thành chiến lực của Lâm Tiêu.

- Giết.

Hai người kinh sợ hét lớn một tiếng, không dám có chút giữ lại, điên cuồng đánh tới Lâm Tiêu, bọn hắn một cho rằng trong lúc giao phong với Long Trượng Vương Lâm Tiêu cũng đã trọng thương.

- Đến phiên ngươi, Phong Chi Vô Ảnh.

Lâm Tiêu đặt mục tiêu thứ hai ở trên người Bạo Châm Vương, chém ra một đao, hư không phía trước lặng yên hiện lên một tia chấn động, 'Rầm Áo Áo' một tiếng, hư không bên cạnh Bạo Châm Vương tất cả đều nát bấy, không gian mảnh vỡ rậm rạp chằng chịt trải qua áp súc cực độ hóa thành vòi rồng lưỡi đao, điên cuồng cắt lên thân thể Bạo Châm Vương, khiến trên người nàng xuất hiện vô số miệng vết thương, máu tươi giàn giụa, phai mờ sinh cơ.

- Ah.

Trong tiếng gào thét thống khổ, sinh mạng chi lực trong thân thể Bạo Châm Vương nhanh chóng bị phai mờ.

- Đáng giận.

Kim Phiến Vương lúc này rốt cuộc không thể bảo trì tỉnh táo nữa, bá, cây quạt màu vàng mở ra, ánh sáng chói lọi màu vàng vô biên dâng lên.

- Liên tiếp thi triển sát chiêu, ta cũng không tin ngươi còn dư lực tiếp được tuyệt chiêu tất sát của ta.

- Thiên Tuyệt Kim Ảnh.

Xuy xuy Xùy~, trong chớp lát, quang nhận màu vàng sắc bén từ trong quạt bắn ra, từ bốn phương tám hướng cuốn tới Lâm Tiêu, mỗi một đạo quang nhận đều khùng bổ đến cực điểm, ẩn chứa Kim chi áo nghĩa cực kỳ cường đại, ở phương diện dung hợp Kim chi áo nghĩa ít nhất đạt đến tám phần, uy lực mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Kim Phiến Vương không tin, Lâm Tiêu sau khi không ngừng thi triển ra tuyệt chiêu còn có thể ngăn trở tuyệt chiêu của mình.

Tuyệt chiêu sở dĩ gọi là tuyệt chiêu, chính là vì cần tiêu hao đại lượng Chân Nguyên, áo nghĩa, tinh thần và khí huyết, chỉ có một chiêu ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần mới có thể xưng là tuyệt chiêu, mà tuyệt chiêu, quyết không có khả năng thi triển liên tiếp được.

Kim Phiến Vương suy đoán rất đúng, sau Lôi chi Tài Quyết là Phong Chi Vô Ảnh, quả thật đã tiêu hao đại lượng tinh khí thần của Lâm Tiêu, nhưng tuyệt chiêu của Lâm Tiêu, không chỉ có chỉ có áo nghĩa đao quyết cường đại...

- Tam Muội Chân Hỏa, đi.

Trong đầu Tam đại Thiên Hỏa xoay tròn, không biết chuyện gì, Tam Muội Chân Hỏa do tam đại Thiên Hỏa dung hợp đã xuất hiện trên tay phải Lâm Tiêu, một ngón tay điểm ra, Tam Muội Chân Hỏa mờ ảo phẳng phát một đạo lưu tinh, bỗng nhiên đụng vào quang nhận màu vàng đầy trời.

- Đây là cái gì?

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Kim Phiến Vương, một tiếng âm vang, Thiên băng Địa liệt, hỏa diễm khùng bổ đột nhiên bộc phát ra, lực lượng cường đại thôn phệ cùng một chỗ, lập tức bao lấy Kim Phiến Vương vào trong.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, Cửu U Huyền Tâm Diễm, Tam đại Thiên Hỏa này trong khoảng thời gian bị Lâm Tiêu hấp thu vẫn không ngừng khôi phục lực lượng bốn nguyên, cho dù không dung hợp, chúng với tư cách Thiên Hỏa đều đủ để đối kháng bất kỳ một Vương giả bình thường nào, mà sau khi kết hợp, uy lực càng được phát huy đến đỉnh điểm..

Hỏa diễm vô tận đến nhanh, đi cũng nhanh, trong chớp mắt, hỏa diễm đầy trời biến mất, Kim Phiến Vương toàn thân cháy đen, linh hồn bị thương toàn thân bốc lên khói đen, chặt vật từ phía trên ngã xuống.

Trong hư không, Lâm Tiêu ngạo nghễ đứng thẳng, giống như Chiến Thần.

Ổ quanh thân hắc, tam đại Vương giả nhị trọng đỉnh phong Long Trượng Vương, Bạo Châm Vương, Kim Phiến Vương không ai bì nổi, lại có bộ dáng chặt vật không chịu nổi, sinh mệnh chi lực trên người phù phiếm, toàn thân vết thương chồng chất, đã hoàn toàn mất đi năng lực tái chiến.

Toàn trường yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

- Không ngờ là Lâm Tiêu của Đế quốc Vô Linh thắng.

Không biết qua bao lâu, trong đám người mới có người hồi thần lại, phát ra thanh âm khiếp sợ.

- Thật là đáng sợ, dùng lực lượng một người đánh bại tam đại Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong Long Trượng Vương, thực lực kẻ này thật kinh thế hãi tục.

- Đế quốc Vô Linh lúc nào xuất hiện Vương giả khủng bố như vậy thế? Theo ta được biết, Vô Vương, Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng mạnh nhất Đế quốc Vô Linh cũng chỉ là năng lực phòng ngự và sinh tồn đáng sợ thôi.

- Lúc trước ta còn tưởng rằng hắc đang nói mạnh miệng, không nghĩ tới thật sự đánh bại bọn người Long Trượng Vương.

- Theo ta thấy, thực lực Lâm Tiêu này đủ để xếp vào hàng ngũ thập đại Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong thành Nhân Minh chúng ta.

Tiếng xôn xao đình tại như óc quanh quẩn trên không rất nhiều phủ đệ, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, trước khi chiến đấu bắt đầu, bọn hắc căn bản không nghĩ tới Lâm Tiêu lại thật sự có thể đánh bại đám Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong như Long Trượng Vương.

Mà kích động nhất vẫn là đám Cửu Long Vương, nguyên một đám thần sắc kích động, sắc mặt đỏ lên.

- Ba vị, hiện giờ các người còn lời gì muốn nói nữa không.

Trên phía chân trời, Lâm Tiêu thần sắc lạnh lùng, cúi đầu nhìn qua ba người Long Trượng Vương chặt vật, thanh âm lạnh như băng.

Ba người Long Trượng Vương che ngực, ánh mắt oán độc nhìn qua Lâm Tiêu:

- Tiểu tử, có gan ngươi cứ giết chúng ta, nếu không chuyện sẽ không xong đâu.

- Giết các người, ta sợ làm bẩn tay ta, lưu lại bồi thường rồi mau cút đi.

Lâm Tiêu lạnh lùng nói.

- Hãy đợi đấy.

Bọn người Long Trượng Vương không cam lòng từ trong không gian giới chỉ lấy ra cực phẩm nguyên thạch, nguyên một đám chặt vật không chịu nổi rời đi, lúc rời đi, ba người còn oán độc nhìn bọn người Lâm Tiêu, trong mắt tràn đầy sát cơ.

Trong mắt Lâm Tiêu lóe lên lãnh mang, trong nội tâm lạnh lùng nói:

- Lần này tha cho các người, nhưng nếu như ba người các người còn không biết điều thì đừng trách Lâm Tiêu ta tâm ngoan thủ lạt.

Ở thành Nhân Minh tuyệt đối nghiêm cấm giết chóc, đừng nói là hắc, coi như là Vương giả Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng ngang nhiên đánh chết Vương giả khác cũng sẽ lọt vào chế tài, nhưng đến bên ngoài thành Nhân Minh lại không có nhiều quy củ như vậy, đối phương chịu thua còn may, nếu không chịu thua còn đùa nghịch thủ đoạn gì đó, Lâm Tiêu hắc cũng không phải hạng người nhân từ.

Lâm Tiêu trải qua nhiều chuyện như vậy hiểu rất rõ, trong thế giới tàn khốc mạnh được yếu thua này quá mức nhân từ nương tay, chỉ sẽ mang đến cho mình tổn thương.

- Chư vị, từ hôm nay trở đi, phủ đệ Đế quốc Vô Linh ta không còn là nơi ai muốn chiếm cũng được nữa, vừa rồi chỉ là chút cảnh cáo, nếu như về sau lại để ta phát hiện ra vấn đề như vậy nữa thì không chỉ đơn giản là bồi thường đâu.

1173. Chương 1171: Liễu Hà Vương

Trên phía chân trời, thanh âm Lâm Tiêu truyền vào tai mỗi một Vương giả ở chung quanh.

- Đế quốc Võ Linh chúng ta rốt cục đợi được đến ngày hôm nay rồi.

Bọn người Cửu Long Vương tâm huyết bành trướng, lệ nóng doanh tròng, nguyên một đám kích động không kiềm chế được.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi, Đế quốc Võ Linh bọn hắn tuy rằng thân là một trong tứ đại đế quốc nhưng ở thành Nhân Minh lại nhận hết khi nhục, nhưng từ giờ trở đi, tất cả đều đã thay đổi, tất cả chính là vì Lâm Tiêu.

- Đế quốc Võ Linh từ hôm nay trở đi, không còn là đối tượng bị mọi người khi dễ nữa rồi.

Mọi người vây xem trong lòng rung động, nguyên một đám nhao nhao tán đi.

Trở lại phủ đệ của mình, Lâm Tiêu hỏi thăm Cửu Long Vương:

- Nguyên thạch đoạt được phân phối thế nào đây?

Lần này càn quét, Lâm Tiêu từ chỗ gần trăm tên Vương giả ở khu vực ngoại vi tổng cộng đoạt lại được hơn bốn trăm vạn cực phẩm nguyên thạch, mà ở khu vực hạch tâm, chỉ từ hơn mười người Long Trượng Vương đã đoạt lại được hơn ba trăm vạn cực phẩm nguyên thạch, tổng cộng cộng lại tám trăm vạn cực phẩm nguyên thạch, đây tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

- Lâm Tiêu, đế quốc đối với cực phẩm nguyên thạch trong khu vực phủ đệ là phân phối thế này, nếu là bình thường phí tổn phủ đệ nộp lên đế quốc sẽ lấy sáu thành, ba thành còn lại cho cường giả tọa trấn chủ yếu, một thành cuối cùng thì phân cho Vương giả trong các phủ đệ còn lại. Nhưng những phủ đệ bị chiếm lấy kia, đế quốc quy định ai thu hồi sẽ thuộc về người đó, đế quốc sẽ không đoạt lại chút nào cả, cho nên hôm nay tất cả nguyên thạch người thu về đều thuộc về người cả.

- Thì ra là vậy.

Lâm Tiêu gật gật đầu, không thể không nói, quy định của đế quốc vẫn cực kỳ hợp lý.

- Bá.

Vung tay lên, trong đại sảnh xuất hiện 200 vạn cực phẩm nguyên thạch, Lâm Tiêu nói:

- Những cực phẩm nguyên thạch này mọi người cầm lấy chia nhau đi.

Nếu nguyên thạch đoạt được đã là của mình, mình ăn thịt, cũng nên để bọn người Cửu Long Vương húp chút nước, dù sao hôm nay vô luận đối mặt tình huống gì, bọn người Cửu Long Vương cũng chưa từng lùi lại nửa bước.

Không nghĩ tới bọn người Cửu Long Vương lại vô cùng kích động.

- Không được.

- Lâm Tiêu, nhanh thu lại.

- Chúng ta tuyệt sẽ không nhận đâu.

Hôm nay bọn hắn chuyện gì cũng không làm, lại để Lâm Tiêu nhận hết nguy hiểm, nếu còn nhận lấy nguyên thạch của Lâm Tiêu, đừng nói là người khác, mà ngay cả chính bọn hắn cũng sẽ xem thường mình.

Đến cuối cùng, Cửu Long Vương bọn hắn cũng không nhận lấy nguyên thạch, mọi người sau khi ngốc một lát trong phủ đệ Lâm Tiêu liền nhao nhao rời đi.

Mà Lâm Tiêu thì lại lần nữa lâm vào bế quan.

Đánh một trận với đám Long Trượng Vương, Lâm Tiêu tuy rằng giành được thắng lợi cuối cùng, nhưng cũng học được rất nhiều thứ, có ít thứ vốn cực kỳ mơ hồ nhưng giờ đã hơi có chút hiểu rõ ra.

Mà trong lúc Lâm Tiêu sắp bế quan. . .

Sưu sưu.

Giờ phút này, trên không thành Nhân Minh, mấy đạo nhân ảnh vạch phá phía chân trời, lao về phía khu vực Đế quốc Võ Linh.

- Thiểm Đằng Vương, lập tức sẽ đến khu vực Đế quốc Võ Linh rồi, lời người nói đừng có quên đấy.

Một nam tử dung mạo yêu dị, ánh mắt âm lãnh trong trẻo nhưng lạnh lùng mở miệng, ngữ khí khinh bạc.

- Yên tâm đi, Liễu Hà Vương, chỉ cần người đánh bại Lâm Tiêu kia, chỗ tốt ta đáp ứng người tuyệt đối sẽ không thiếu.

Thiểm Đằng Vương âm lãnh mở miệng.

- Vậy là tốt rồi.

Liễu Hà Vương dung mạo yêu dị gật gật đầu, không mở miệng nữa.

- Lâm Tiêu ah, Lâm Tiêu, ngày hôm qua người đối với Thiểm Đằng Vương ta thế nào, hôm nay Thiểm Đằng Vương ta sẽ trả về gấp bội, muốn trách, thì phải trách người không biết điều, đắc tội Thiểm Đằng Vương ta a.

Thiểm Đằng Vương đôi mắt lạnh như băng, tràn ngập oán độc và căm hận.

Ngày hôm qua sau khi bị Lâm Tiêu khù trục, trong lòng Thiểm Đằng Vương tự nhiên vô cùng phẫn hận, suốt đêm liên hệ với Vương giả mình quen biết, rốt cuộc tìm được Liễu Hà Vương đáp ứng ra tay.

Liễu Hà Vương chính là Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong nắm giữ hai mươi sáu đạo Không Gian Đạo Văn chi lực, ở thành Nhân Minh tuy rằng không phải Vương giả cao cấp nhất, nhưng cũng là thực lực mạnh mẽ, hơn xa Thiểm Đằng Vương hẳn, vì báo thù Lâm Tiêu, Thiểm Đằng Vương đã đồng ý trả một cái giá lớn, lúc này mới thỉnh động được Liễu Hà Vương, chuẩn bị hảo hảo giáo huấn Lâm Tiêu một phen, cho hắn biết, Thiểm Đằng Vương hẳn cũng không phải dễ trêu.

Nghĩ đến lát nữa Lâm Tiêu phải quỳ ở trước mặt mình, trong lòng Thiểm Đằng Vương liền cực kỳ hưng phấn thế nào cũng không ức chế được.

Trong nội tâm đang nghĩ vậy, đột ngột—

Trong khi Liễu Hà Vương và Thiểm Đằng Vương đang bay tới, mấy đạo lưu quang từ đằng xa bạo lướt đến.

- Là Long Trượng Vương bọn hắn.

Mấy người Liễu Hà Vương và Thiểm Đằng Vương hoảng sợ, liền dừng thân hình lại, tránh ở một bên.

Đều là Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong, địa vị của đám Long Trượng Vương so với Liễu Hà Vương chỉ mới nắm giữ hai mươi sáu đạo Không Gian Đạo Văn cao hơn nhiều lắm.

Theo bọn người Long Trượng Vương tới gần, trên mặt Liễu Hà Vương lúc này mang theo mỉm cười, mở miệng nói:

- Thật sự là xảo ah.

Liễu Hà Vương còn chưa kịp nói xong, lại nghe tiếng xé gió sưu sưu vang lên, bọn người Long Trượng Vương sắc mặt âm trầm, căn bản như không thấy bọn người Liễu Hà Vương, trực tiếp phá không rời đi, biến mất ở cuối tầm mắt, chỉ còn lại Liễu Hà Vương với thân sắc xấu hổ.

- Chúng ta tiếp tục đi thôi.

Sau nửa ngày, Liễu Hà Vương mới hồi phục tinh thần lại, sắc mặt khó coi nói, đồng thời trong lòng cũng nghi hoặc: Bọn Long Trượng Vương đã xảy ra chuyện gì? Sao nguyên một đám giống như vừa trải qua một hồi đại chiến, trên người đều có tổn thương thế?

Còn chưa chờ mấy người tiến về trước bao lâu, phía trước lại lần nữa lướt đến từng đám Vương giả, số lượng cực nhiều, quả thực khiến cho người nghen hống nhìn trần trối.

- Thật khiến người không nghĩ tới ah, Đế quốc Võ Linh vậy mà ra một cường giả như vậy.

- Thật sự là đáng sợ, một người quét ngang toàn phủ đệ trong khu vực Đế quốc Võ Linh, ngay cả ba người Long Trượng Vương, Bạo Châm Vương, Kim Phiến Vương liên thủ cũng không làm gì được hắn, hiện giờ xem ra, thành Nhân Minh chúng ta chỉ sợ đã không còn ai dám đến khu vực Đế quốc Võ Linh khoa trương nữa rồi.

- Cái này cũng không nhất định, Long Trượng Vương bọn hắn tuy rằng đáng sợ, nhưng cũng chưa phải là Vương giả đỉnh phong nhất thành Nhân Minh, ngoại trừ những cự phách Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng kia ra, cho dù là trong Vương giả Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong cũng có ít người mạnh hơn hắn.

- Nhân vật như vậy chính là bá chủ chân chính, Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, há sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội Vương giả khác chứ?

Những Vương giả này một bên xẹt qua bọn người Thiểm Đằng Vương, một bên nhao nhao nghị luận.

- Đế quốc Võ Linh có người đánh bại Long Trượng Vương bọn hắn, đây là có chuyện gì?

Liễu Hà Vương sau khi nghe trong nội tâm cả kinh, liền ngăn một gã Vương giả lại hỏi.

- Các người không biết sao?

1174. Chương 1172: Đao Hồn Đột Phá (1)

Vương giả kia trên mặt nghi hoặc, chợt nói lại chuyện xảy ra ở khu vực Đế quốc Võ Linh từ đầu đến cuối:

- Có một Vương giả như vậy ở đây, Đế quốc Võ Linh xem như vững như Thái Sơn rồi, từ nay về sau còn ai dám tìm Đế quốc Võ Linh gây phiền toái chứ, không phải ngu ngốc thì chính là tự tìm đường chết, chắc chắn.

Lúc rời đi, Vương giả kia còn nhìn không được chặc chặc cảm thán.

Mấy người Liễu Hà Vương và Thiểm Đằng Vương trợn mắt há hốc mồm.

- Mẹ nó, Thiểm Đằng Vương, người đây là để ta đi chịu chết sao?

Sau nửa ngày, Liễu Hà Vương mới hồi thần lại, gầm thét lên với Thiểm Đằng Vương.

- Liễu Hà Vương, ta không biết đối phương mạnh như vậy ah.

Thiểm Đằng Vương cũng luống cuống, trời của ta ơi, ngay cả đám Long Trượng Vương cũng thất bại, hắn hiện giờ đi qua chẳng phải là muốn chết sao?

- Không biết cái con mẹ mày.

Tung lên một cước, Liễu Hà Vương hung hăng đá vào phần bụng Thiểm Đằng Vương, trực tiếp đá cho hắn thổ huyết bay ngược:

- Thiểm Đằng Vương, về sau đừng có để ta thấy ngươi nữa, nếu không thấy ngươi một lần liền đánh một lần.

Vèo!

Cũng không quay đầu lại, Liễu Hà Vương xoay người rời đi, đi tìm một cường giả mà ngay cả Long Trượng Vương bọn hắn cũng không địch lại, Liễu Hà Vương hắn còn chưa ngu xuẩn đến mức đó.

- Ô, đây không phải Thiểm Đẳng Vương và Liễu Hà Vương sao? Nghe nói Thiểm Đẳng Vương là người đầu tiên bị Lâm Tiêu giáo huấn, hẳn hôm nay không phải là đến tìm đối phương gây phiền toái đấy chứ?

- Thật sự là ngu ngốc, chỉ bằng chừng đó người, không phải đi muốn chết sao.

Có Vương giả qua đường nhìn thấy, không khỏi xùy~~ cười ra tiếng, trong tiếng trào phúng của mọi người, Thiểm Đẳng Vương hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, vội vàng mang theo thủ hạ của mình xám xịt rời đi.

Tin tức Lâm Tiêu một người quét ngang khu vực Đế quốc Võ Linh, đánh bại Long Trượng Vương như một hồi vôi rồng, nhanh chóng cuốn khắp thành Nhân Minh.

Cơ hồ chỉ một lát, cơ hồ tám thành Vương giả ở thành Nhân Minh đều biết cuộc đại chiến hôm nay, khiến cho cả thành Nhân Minh một mảnh xôn xao.

Đã bao lâu, đã bao lâu rồi thành Nhân Minh chưa xuất hiện tin tức như vậy rồi, trong lúc nhất thời, đầu đường cuối ngõ, tiệm cơm quán trà, khắp nơi đều là Vương giả nghị luận về chuyện của Lâm Tiêu.

Một ít Vương giả lòng hiếu kỳ nặng, cũng bắt đầu hỏi thăm tình báo về Lâm Tiêu, sau khi nghe ngóng qua, lại không khỏi càng thêm hoảng sợ, thì ra Lâm Tiêu từ lúc ở đại lục Thương Khung đã từng đánh chết qua lão tổ La Kinh Thiên của La Sơn Tông, một Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong nắm giữ hai mươi bảy đạo Không Gian Đạo Văn chi lực, cũng khó trách hẳn lại đáng sợ như thế.

Mà tin tức này, cũng theo mọi người nói chuyện với nhau truyền bá ra ngoài, La Kinh Thiên với tư cách là lão tổ La Sơn Tông, thế lực đỉnh tiêm tại Đế quốc Võ Linh, ở thành Nhân Minh cũng là nhân vật uy danh hiển hách, mà La Sơn Tông, cũng là một thế lực uy chấn đại lục, nhưng thế lực như vậy, nhân vật như vậy lại bị Lâm Tiêu nhỏ tận gốc, khiến cường giả khắp thành Nhân Minh đều thổn thức không thôi.

Trong khi mọi người lan truyền tin tức về Lâm Tiêu. . .

Lúc này người khởi xướng là Lâm Tiêu lại đang hoàn toàn đắm chìm trong cảm ngộ võ đạo.

Từng đạo lôi quang chạy quanh thân hắn, mà ở biên giới lôi quang, một tia gió nhẹ màu đen tựa hồ đang xoay tròn, cơn gió nhẹ này ngay từ đầu hoàn toàn bị lôi quang áp chế, nhưng thời gian dần qua, gió nhẹ biến thành cuồng phong, cuồng phong biến thành vôi rồng.

Một ngày trôi qua.

Từng đạo vôi rồng màu đen quanh thân Lâm Tiêu phảng phất như một mảnh vôi rồng nhỏ dài hẹp, hoàn toàn sánh ngang với lôi quang màu xanh da trời, không chia trên dưới.

Hô một tiếng, lôi quang và vôi rồng tất cả đều tiêu tán, Lâm Tiêu mở to mắt, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng, không nghĩ tới trải qua trận chiến lúc trước, phong chi áo nghĩa vốn đạt tới tám phần đỉnh phong cuối cùng đã bước ra một bước cuối cùng, cũng giống như lôi chi áo nghĩa, đạt đến chín thành đại thành.

Phong chi áo nghĩa đại thành, chắc hẳn lúc thi triển Phong Chi Vô Ảnh uy lực sẽ càng thêm đáng sợ.

- Phong chi áo nghĩa và lôi chi áo nghĩa đều đạt đến chín thành, muốn từ chín thành tấn cấp đến mười thành viên mãn, không phải là chuyện một sớm một chiều, kế tiếp liền tìm hiểu đạo hồn đi.

Trận chiến lúc trước, cảm ngộ của Lâm Tiêu ở phương diện đạo hồn cũng rất nhiều.

Tâm linh một mảnh không linh, chiến đạo phong cách cổ xưa trong đầu nhẹ nhàng rung rung, cả người Lâm Tiêu đắm chìm trong cảm ngộ đạo hồn.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Mười ngày sau.

Một cổ đao khí khiến người phải sợ hãi từ đỉnh đầu Lâm Tiêu phóng lên trời, cổ đao khí này ở trong hư không hình thành một chiến đạo mờ ảo phong cách cổ xưa, tản mát ra uy áp khủng bố chém chết hết thảy.

Đao khí đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lâm Tiêu mở ra hai mắt ra.

- Đao hồn của ta vậy mà đột phá nhị trọng rồi.

Đao hồn tổng cộng phân tam trọng, tấn cấp mỗi một trọng đều cực kỳ khó khăn, bình thường, Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng có thể chuyển hóa vô ý thì vô hồn cũng đã xem như không tệ rồi, cơ hồ hơn 90% Vương giả Sinh Tử cảnh nhị trọng thường thường chỉ nắm giữ nhất trọng vô hồn, nhị trọng vô hồn bình thường chỉ có Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng mới có thể nắm giữ.

Hôm nay Lâm Tiêu mới Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng đỉnh phong, đã đột phá đến nhị trọng đao hồn, không thể không nói quả thật là một kỳ tích.

Nhị trọng đao hồn với nhất trọng đao hồn, ở mọi phương diện đều có đề thăng về chất, uy lực không thể so sánh nổi, bình thường mà nói, Vương giả bình thường muốn vượt qua một bước này không có hơn mười năm thì căn bản không có khả năng, mà đao hồn bản thân Lâm Tiêu đã đến nhất trọng đỉnh phong, hơn nữa được nhị trọng quyền hồn của Bách Lý Tỳ tủy lễ cùng với diệu dụng của Vô Đột, càng quan trọng hơn là dựa vào thiên phú kinh người, lúc này mới có thể trong mấy năm ngắn ngủi từ vô hồn nhất trọng tỏa nhập đệ nhị trọng.

- Quả nhiên muốn tăng thực lực lên vẫn là cần không ngừng chiến đấu, chỉ có chiến đấu, mới có thể khiến bản thân càng thêm rõ ràng nhược điểm và đặc điểm của mình.

Lâm Tiêu đi ra phủ đệ của mình, vừa đến thành Nhân Minh, hắn đã chiến đấu khổ tu, còn chưa xem xét qua thành Nhân Minh lần nào.

- Lâm Tiêu.

Không nghĩ tới Lâm Tiêu vừa vừa đi ra khỏi phủ đệ, Cửu Long Vương đã bay vút đến, hiển nhiên hắn luôn thời khắc chú ý Lâm Tiêu, cũng không biết đã đợi bao lâu rồi nữa.

Đi đến trước mặt Lâm Tiêu, Cửu Long Vương lúc này lấy ra một đồng thiệp mời giao vào tay Lâm Tiêu.

- Đây là. . .

Nhìn Lâm Tiêu sắc mặt có chút ngạc nhiên, Cửu Long Vương giải thích nói:

- Lâm Tiêu, những ngày này ngươi bế quan, một ít thể lực đưa thiệp mời tới, có một ít là thiệp mời yến hội, cũng có một ít là thiệp mời tư nhân.

- Cái này cũng quá nhiều đi?

Lâm Tiêu trở mình nhìn xuống, không khỏi có chút im lặng, đồng thiệp mời này có gần trăm tấm, phần lớn nội dung đều là gì gì đó Vương nghe nói sự tích của hắn, thập phần kính nể, muốn kết giao một phen gì đó.

1175. Chương 1173: Đao Hồn Đột Phá (2)

Cửu Long Vương cười nói:

- Lâm Tiêu ngươi không biết, Man Hoang Cổ Địa tuy rằng bảo vật rất nhiều, di tích trải rộng, nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hơn nữa còn có cường giả Man tộc và Yêu tộc, bởi vậy đại đa số Vương giả lúc tầm bảo đều sẽ không đi một mình, mà là mấy người kết bạn mà đi, bởi vậy Vương giả thực lực càng mạnh tự nhiên sẽ càng được hoan nghênh, bất quá đại đa số cường giả bởi vì quen thuộc với nhau nên đều có đoàn đội cố định, ngươi là nhân vật mới, lại vừa đến thành Nhân Minh, thực lực lại đáng sợ như vậy, tất nhiên sẽ hấp dẫn không ít người kết giao, ngươi có thể nhìn xem, nếu hợp ý ngược lại có thể kết giao một phen, bất quá cũng phải cẩn thận một chút, trong số thiệp mời này, nói không chừng sẽ có người ôm mục đích làm loạn.

Lâm Tiêu gật gật đầu, hắn nửa tháng trước quét sạch toàn bộ khu vực Đế quốc Vô Linh không biết đã đắc tội bao nhiêu Vương giả, rất nhiều Vương giả đều hận không thể lấy mạng hắn, ít nhất đám Long Trượng Vương chưa chắc sẽ từ bỏ ý đồ, trong những thiệp mời này nói không chừng sẽ có người ôm mục đích xấu.

- Người giúp ta ném đi đi.

Ném đồng lớn thiệp mời cho Cửu Long Vương, Lâm Tiêu nhếch miệng, hắn cũng không có nhiều thời gian tham gia các loại yến hội như vậy.

Cửu Long Vương cũng lơ đãng, mở miệng hỏi:

- Lâm Tiêu, người đây là chuẩn bị đi đâu thế?

- Tới thành Nhân Minh lâu như vậy, ta còn chưa hảo hảo dạo chơi, giờ đang chuẩn bị đi ra ngoài dạo một chút.

Lâm Tiêu tuy rằng rất muốn mau chóng giải cứu Long gia, nhưng cũng biết chuyện này không gấp được, ít nhất đối với Man Hoang đại lục hắn trước mắt vẫn chưa hiểu rõ lắm, Thái Nhất Hoang Long Phù mà Bách Lý Tỷ bệ hạ từ nơi này tìm được cũng không rõ ràng lắm, cái gọi là tính trước làm sau, Lâm Tiêu chuẩn bị chờ sau khi hiểu rõ Man Hoang Cổ Địa rồi mới quyết định.

Cửu Long Vương lúc này nở nụ cười.

- Cũng đúng, người vừa tới thành Nhân Minh, nên hảo hảo đi dạo một chút, dù sao những ngày này ta cũng nhàn rồi, đối với thành Nhân Minh cũng coi như biết sơ lược, để ta theo người dạo chơi thành Nhân Minh, giới thiệu cho người một phen.

- Vậy thì phiền toái rồi.

Lâm Tiêu cười nói.

- Không phiền toái, bình thường ta ở trong phủ đệ cũng chỉ một mực tu luyện, rất buồn tẻ, về phần ra đi mạo hiểm cũng là cách một thời gian mới đi một lần, có thể cùng người đi dạo chơi, ta rất cam tâm tình nguyện đấy.

Cửu Long Vương nhếch miệng cười cười, vô cùng hào sảng.

Dưới sự dẫn dắt của Cửu Long Vương, Lâm Tiêu lúc này bắt đầu đi dạo quanh thành Nhân Minh.

Thành Nhân Minh, không hổ là căn cứ của Vương giả Nhân tộc, toàn bộ thành trì vô cùng phồn hoa, trong đó bên ngoài đều là chỗ cư trú của Vương giả, mà ở chỗ hạch tâm là một khu buôn bán của đám Vương giả lưu nhân, trong đó không ít tràng cảnh trên đại lục khó gặp ở chỗ này đều có thể tùy ý thấy được.

Rõ ràng nhất chính là vũ khí và bí tịch, ở Thương Khung đại lục, cho dù là trong đế đô của tứ đại đế quốc

Tòa phủ đệ này ở trong khu vực hạch tâm Đế quốc Minh Nguyệt, luận diện tích kiến trúc lớn hơn phủ đệ mà Lâm Tiêu ở không chỉ gấp mười lần, chính là phủ đệ mà chỉ Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng mới có thể chiếm cứ, Lâm Tiêu cũng là lần đầu tiên đi vào phủ đệ như vậy.

- Chuyện tiểu nữ, đa tạ các hạ xuất thủ cứu giúp, vốn sớm đã muốn mời các hạ đến đây một chuyến, đáng tiếc vài ngày trước lại có chuyện phải làm.

Huyền Diệu Vương một bên mang theo Lâm Tiêu đi vào phủ đệ, một bên nói.

- Tiểu nữ?

- Hàn Nguyệt Vương Lâm Ngữ Kỳ Đế quốc Minh Nguyệt chính là tiểu nữ, Nguyệt Kiếm Vương Lâm Tiên Âm là muội muội ta.

Huyền Diệu Vương cười nói.

Lâm Tiêu trong nội tâm bình tĩnh đại ngộ, lúc đầu hắn còn có chút nghi hoặc, hiện giờ tất cả đều đã thông suốt.

- Huyền Diệu Vương đại nhân.

Đúng lúc này, một gã bồi bàn đi tới:

- Văn Duyệt Vương đại sư của Duyệt Vương Cốc đã đến, đang tiến hành chẩn đoán bệnh cho tiểu thư.

- Ân, ta lập tức đi qua.

Huyền Diệu Vương gật gật đầu, nói với Lâm Tiêu nói:

- Nghe Tiên Âm nói, người ở phương diện linh dược học cũng có tạo nghệ nhất định, không bằng đi cùng ta xem thử.

- Không có vấn đề.

Lâm Tiêu cười cười.

Trong đại sảnh phủ đệ Huyền Diệu Vương, giờ phút này một đám người đang tụ tập, trên một chiếc ghế trong đại sảnh, một gã lão giả hình thể khô gầy đang đặt tay lên tay phải Lâm Ngữ Kỳ, nhú mày phân biệt gì đó, cách đó không xa, bọn người Lâm Tiên Âm lại khẩn trương nhìn qua.

Tiếng bước chân truyền đến, Huyền Diệu Vương mang theo Lâm Tiêu từ bên ngoài đi đến.

- Đại ca.

Lâm Tiên Âm bước nhanh tới, sau khi nhìn thấy Lâm Tiêu, trên mặt Lâm Tiên Âm càng lộ ra sự mừng rỡ:

- Lâm công tử.

Gật gật đầu, Huyền Diệu Vương quan tâm nói:

- Kỳ nhi thế nào rồi?

- Văn Duyệt Vương đại sư vẫn còn chẩn đoán bệnh, đoán chừng rất nhanh sẽ có kết quả thôi.

Lâm Tiên Âm nói.

Lâm Tiêu lúc này lại đang đánh giá mọi thứ trong đại sảnh, toàn bộ trong đại sảnh tụ tập hơn hai mươi tên Vương giả Sinh Tử Cảnh, trong đó trên người đều mặc phục sức giống nhau, trên ngực có thêu một lò đan, thoạt nhìn có lẽ chính là võ giả Duyệt Vương Cốc trong miệng Huyền Diệu Vương nói, mà võ giả còn lại có lẽ chính là cường giả Đế quốc Minh Nguyệt.

Đang nghĩ ngợi, lão giả khô gầy chẩn đoán bệnh cho Lâm Ngữ Kỳ đứng lên.

Huyền Diệu Vương bước nhanh tới, quan tâm nói:

- Văn Duyệt Vương đại sư, Kỳ nhi nàng thế nào rồi?

- Thì ra là Huyền Diệu Vương tiền bối.

Văn Duyệt Vương nhíu mày nói:

- Không lạc quan ah, Cửu Âm Tuyệt Mạch trong thể nội Hàn Nguyệt Vương ngày càng nghiêm trọng rồi, sợ rằng nếu muốn ngăn chặn, phải lợi dụng đan dược hỏa hệ được tính càng thêm đậm đặc mới được.

Lông mày Huyền Diệu Vương cũng nhíu lại, lo lắng nhìn Lâm Ngữ Kỳ.

- Phụ thân, ta không sao đâu, dù sao ta đã sống lâu vậy rồi, cũng xem như có lời.

Trống thấy bộ dáng lo lắng kia của Huyền Diệu Vương, Lâm Ngữ Kỳ ngồi dậy khỏi ghế, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười nói.

Từ nhỏ, nàng đã biết rõ mình không sống được bao lâu, vì chuyện của mình, phụ thân không biết đã tổn bao nhiêu tâm tư, trong lòng Lâm Ngữ Kỳ cũng thập phần đau lòng vì Huyền Diệu Vương, bởi vậy dù trong lòng không dễ chịu chút nào, nhưng cũng lộ ra bộ dáng tùy tiện.

- Kỳ nhi, người yên tâm, coi như tổn hao cái giá lớn hơn nữa, ta cũng sẽ chữa khỏi Cửu Âm Tuyệt Mạch của người.

Huyền Diệu Vương kiên định nói.

- Huyền Diệu Vương, đây là một lọ bán bộ hỏa chi đan, là tại hạ vừa toàn lực luyện chế không lâu trước, tạm thời còn có thể áp chế hàn khí Cửu Âm Tuyệt Mạch trong thể nội Hàn Nguyệt Vương, nếu như ngay cả bán bộ hỏa chi đan cũng không thể thì ... chỉ sợ chỉ có thể để cho sư phụ ta tự mình động thủ, dù sao ta chỉ là nửa bước Dược Vương, tuy rằng tinh thần lực đã tiến nhập Vương phẩm, nhưng bởi vì hỏa hầu luyện đan còn kém nên thủy chung không cách nào tấn cấp thành Dược Vương chính thức. Chỉ có điều sư phụ ta thích vân du đại lục, hơn nữa mỗi lần đều rất lâu, nói thực ra, coi như là ta cũng không biết ngài hiện giờ ở nơi nào.

Lão giả khô gầy lắc đầu, nói.

Không biết tại sao, Lâm Tiêu chung quy vẫn cảm giác ngữ khí lão giả khô gầy này có gì đó lạ lạ.

- Như thế vậy thì vất vả Văn Duyệt Vương đại sư rồi.

Huyền Diệu Vương gật gật đầu, trong nội tâm tựa hồ đã làm ra quyết định nào đó, ngưng trọng nói:

- Nếu Văn Duyệt Vương đại sư luyện hóa được Thiên Hỏa nào đó thì có thể luyện chế ra đan dược Vương phẩm hay không?

Lão giả khô gầy trong nội tâm vui vẻ, giả bộ như suy nghĩ chốc lát nói:

- Lão phu ở phương diện tinh thần lực và thủ pháp luyện chế đã hoàn toàn đạt đến tình trạng Dược Vương, chỉ vì nguyên nhân công pháp tu luyện, nguyên lực chỉ hỏa trong quá trình luyện chế hỏa hầu thủy chung không cách nào nắm chắc, nếu có thể khống chế Thiên Hỏa nào đó thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Trên thực tế, năm đó lúc Vương giả Minh Nguyệt Cốc tìm tới hần hần ngay từ đầu sở dĩ đáp ứng chính là xem ở mặt mũi Minh Nguyệt Cốc, bất quá sau khi hiểu được nội tình Minh Nguyệt Cốc, trong lòng Văn Duyệt Vương cũng sinh ra cách nghĩ nào đó, Minh Nguyệt Cốc với tư cách là một trong các thể lực cường đại nhất Đế quốc Minh Nguyệt, năm đó vì trị Cửu Âm Tuyệt Mạch trên người Lâm Ngữ Kỳ, Huyền Diệu Vương từng xâm nhập đáy biển Nam Hải, tìm kiếm được một trong các Thiên Hỏa trong truyền thuyết, Ảnh Mị Hải Tâm Viêm.

1180. Chương 1178: Văn Duyệt Vương (2)

Bổn ý của Huyền Diệu Vương là để Lâm Ngữ Kỳ hấp thu Ảnh Mị Hải Tâm Viêm này, trị hết Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể, đáng tiếc là Ảnh Mị Hải Tâm Viêm thân là Thiên Hỏa, Lâm Ngữ Kỳ có được Cửu Âm Tuyệt Mạch căn bản không cách nào hấp thu được, mỗi lần thử hấp thu, Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể

sẽ phát tác, qua mấy lần thiếu chút nữa đã mất mạng, Huyền Diệu Vương lúc này mới dừng chủ ý để Lâm Ngữ Kỳ hấp thu Thiên Hỏa, mà Ảnh Mị Hải Tâm Viêm cũng bị Huyền Diệu Vương một mực giam cầm.

Văn Dực Vương sau khi thông qua mấy lần trị liệu biết được tin tức này, bắt đầu từ đó trong nội tâm luôn đánh chủ ý vào Ảnh Mị Hải Tâm Viêm.

Với tư cách nhị đệ tử cốt chủ Dực Vương Cốc, lão giả khô gầy ở phương diện luyện dực có thiên phú rất tốt, chỉ tiếc bởi vì công pháp tu luyện nên hần thân là Vương giả nhị trọng tinh thần lực coi như là từ mấy chục năm trước cũng đã tiến nhập giai đoạn Vương phẩm, lại bởi vì không cách nào nắm giữ hỏa hầu, thủy chung không thể bước vào cảnh giới Dực Vương, bởi vậy hần luôn có chủ ý với Thiên Hỏa.

Chỉ cần hấp thu bất luận một loại Thiên Hỏa nào, việc nắm giữ hỏa hầu của hần sẽ lập tức bước vào cảnh giới mới, trở thành Dực Vương là chuyện vãn đã đóng thuyền

Bất quá trong trị liệu lúc trước, Huyền Diệu Vương cho tới bây giờ cũng chưa từng nói ra ý kiến đó, Văn Dực Vương tự nhiên không cách nào tự mình nói, hôm nay Cửu Âm Tuyệt Mạch của Lâm Ngữ Kỳ đã đến thời khắc nguy cấp nhất, Huyền Diệu Vương rốt cục đã nhả ra rồi, điều này khiến trong lòng Văn Dực Vương không khỏi trở nên kích động.

Sớm biết như vậy, lúc trước nên ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, khiến Cửu Âm Tuyệt Mạch của Lâm Ngữ Kỳ phát triển nhanh hơn một chút, nói không chừng Huyền Diệu Vương đã sớm giao Ảnh Mị Hải Tâm Viêm cho mình, để mình trở thành một gã Dực Vương rồi.

Nghĩ vậy, Văn Dực Vương cố ý cảm khái:

- Chỉ cần lão phu có thể hấp thu bất luận một loại Thiên Hỏa nào, bước vào cảnh giới Dực Vương sẽ rất dễ dàng, đến lúc đó nắm chắc trị hết Cửu Âm Tuyệt Mạch của Hàn Nguyệt Vương không nói có thể đạt tới mười thành, nhưng bảy tám thành vẫn có thể cam đoan, chỉ tiếc Thiên Hỏa há lại dễ tìm như vậy, lão phu nghe nói Man Hoang Cổ Địa có Linh Dương Long Cương Hỏa một mực ẩn nấp, nhưng mà ở chỗ này đau khổ tìm mấy chục năm, đến bây giờ vẫn không tìm được tung tích Linh Dương Long Cương Hỏa, không thể thay Huyền Diệu Vương phân ưu giải nạn, thật thật khiến ta hổ thẹn a.

Văn Dực Vương vừa nói vừa lắc đầu, lộ ra có chút xấu hổ.

“Xùy~~” nghe nói như thế, Lâm Tiêu nhin không được cười ra tiếng.

Cửu Âm Tuyệt Mạch nếu dễ trị như vậy, cũng sẽ không là bệnh nan y trên đại lục rồi, những thứ khác không nói, bản thân Lâm Tiêu chính là một Luyện Dực Sư Vương phẩm, nhưng không thể không nói, hần đối với Cửu Âm Tuyệt Mạch cũng không có nắm chắc gì cả.

Đại sảnh vốn yên tĩnh bị Lâm Tiêu cười cười như vậy, lập tức tạo thành âm thanh vang vọng khắp nơi.

- Các hạ, người cười cái gì?

Văn Dực Vương không nói chuyện, nhưng vài tên Vương giả hần mang đến lại nhin không được quát lớn lên.

Thân là Luyện Dực Sư Dực Vương Cốc, bọn hần đi tới nơi nào lại không được người tôn kính, nào có người lúc đang chẩn đoán bệnh lại Xùy~~ cười ra tiếng như thế, bọn hần sở dĩ chịu tới đây chuẩn đoán bệnh cho Lâm Ngữ Kỳ cũng là xem ở mặt mũi của Huyền Diệu Vương.

- Không có gì.

Lâm Tiêu cười cười, hần thân là khách nhân của Huyền Diệu Vương, tự nhiên không tiện nói thêm gì.

- Hừ.

Mấy người hừ lạnh một tiếng, xem khí tức trên người Lâm Tiêu khoảng chừng nhất trọng đỉnh phong, hơn nữa cũng hết sức trẻ tuổi, chắc là Vương giả văn bối nào đó của Đế quốc Minh Nguyệt, trong nội tâm rất là khinh thường.

- Lâm Tiêu.

Lâm Ngữ Kỳ lúc này mới chú ý tới Lâm Tiêu, nhìn thấy đối phương sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên.

- Văn Duyệt Vương đại sư, ta hiểu được.

Huyền Diệu Vương thần sắc hơi trầm tư, gật gật đầu.

- Huyền Diệu Vương, không phải ta hù dọa ngươi, theo ta chẩn đoán, Cửu Âm Tuyệt Mạch trên người Hàn Nguyệt Vương đã phát triển đến tình trạng cực kỳ nghiêm trọng, phải mau trị liệu, nếu không, qua thêm một thời gian ngắn nữa chỉ sợ không kịp.

Huyền Diệu Vương nhú mày, hai đầu lông mày tràn đầy vẻ u sầu, gật đầu nói:

- Hôm nay vất vả cho Văn Duyệt Vương đại sư rồi, tốn hao mua đan dược và thù lao khám chữa bệnh ta sẽ phái người đưa đến quý phủ.

Văn Duyệt Vương không nói thêm gì, hiển nhiên nhìn ra Huyền Diệu Vương còn chưa làm ra quyết định, nói:

- Trong khoảng thời gian này nửa bước hỏa chi đan của ta ngàn vạn không thể ngừng, nếu như không có nửa bước hỏa chi đan của ta áp chế, Cửu Âm Tuyệt Mạch trong thể nội Hàn Nguyệt Vương rất dễ phát tác, mà một khi phát tác thì sẽ lâm vào tình trạng thập phần nghiêm trọng, đến lúc đó cho dù ta cũng rất khó khống chế, đừng nói là ta, cho dù sư phụ ta có tới cũng khó mà cam đoan được.

- Ngươi làm như vậy, sẽ chỉ khiến bệnh tình Hàn Nguyệt Vương nặng thêm thôi.

Ngay khi Văn Duyệt Vương chuẩn bị cáo từ, một đạo thanh âm cười lạnh đột nhiên vang lên trong đại sảnh, đặc biệt rõ ràng.

Cơ hồ lập tức, ánh mắt mọi người trong toàn bộ đại sảnh đều tụ tập đến chỗ truyền ra âm thanh, người mở miệng đúng là Lâm Tiêu.

Văn Duyệt Vương sắc mặt bá trảm xuống:

- Các hạ, ngươi đây là ý gì, tuổi còn nhỏ cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung được.

Việc Lâm Tiêu cười nhạo lúc trước vốn đã khiến trong lòng Văn Duyệt Vương cực kỳ khó chịu, chỉ có điều vì cố kỵ mặt mũi Huyền Diệu Vương và bảo trì hình tượng của mình, bởi vậy mới không nói thêm gì, hiện giờ Lâm Tiêu lại còn nói vậy, lập tức khiến lửa giận trong lòng Văn Duyệt Vương như bị đổ thêm xăng.

- Tiểu tử, ngươi đang nói gì đó.

- Cẩn thận lời nói, nếu như không phải xem ở mặt mũi Huyền Diệu Vương, lúc trước chúng ta đã không khách khí với ngươi rồi.

- Gia hỏa không biết tôn ti.

Vài tên Vương giả Dược Vương Cốc sau lưng Văn Duyệt Vương lại không có tính tình tốt như vậy, lúc này nhìn không được găm lên.

Địa vị Huyền Diệu Vương tuy cao, nhưng bọn hắn thân là Vương giả Dược Vương Cốc đi đến nơi nào lại không phải là được người tôn kính, nịnh nọt bộ đỡ, bởi vậy cũng không thu liễm chút nào.

- Mấy vị bớt giận, người này là khách nhân của Minh Nguyệt Cốc, nếu có mạo phạm, mong được tha thứ.

Huyền Diệu Vương giải thích thay Lâm Tiêu.

- Khách nhân? Huyền Diệu Vương đại nhân, không phải chúng ta nhắm vào ngươi, chỉ là tiểu tử này năm lần bảy lượt quấy nhiễu Văn Duyệt Vương đại sư, không biết có dụng tâm gì, ta xin khuyên đại nhân về sau lúc mời khách nhân nhất định phải chú ý, tránh cho bị tiểu nhân lừa gạt.

Một gã Vương giả trong đó quát lạnh nói.

- Ha ha.

Huyền Diệu Vương cười hai tiếng, nhưng trong lòng lại vô cùng phẫn nộ, hẳn đường đường Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng, lúc nào ngay cả một tên tùy tùng cũng dám giáo huấn hắn như vậy chứ?

1181. Chương 1179: Tranh Luận Được Tính (1)

Nếu như không phải xem ở mặt mũi Văn Được Vương, bình thường Vương giả nhị trọng dám nói chuyện với hắn như vậy, sớm đã bị hắn một tát chụp chết rồi.

- Thì ra cái gọi là đại sư Được Vương Cốc, bất quá chỉ là phường mua danh chuộc tiếng, cái gọi là cứu người thật ra là hại người, quả thực buồn cười.

Trong đại sảnh, lại lần nữa truyền đến tiếng cười lạnh.

- Xú tiểu tử, ngươi nói cái gì?

Vài tên Vương giả Được Vương Cốc lập tức nổi giận, trợn mắt tròn xoe, trên người tán phát ra từng trận sát khí lạnh lẽo ác liệt.

Huyền Diệu Vương nhượng mày, bất mãn nhìn Lâm Tiêu, vừa định thay hắn giải thích hai câu, đã thấy Văn Được Vương sắc mặt âm trầm đi tới, lạnh lùng nói:

- Huyền Diệu Vương, đừng nói ta không cho ngươi mặt mũi, kể này hôm nay năm lần bảy lượt vũ nhục Được Vương Cốc ta, ta cần một lời giải thích.

- Chẳng lẽ không phải sao?

Lâm Tiêu chậm rãi tiến đến, sắc mặt lạnh lùng.

Nếu Văn Được Vương chỉ là kẻ công tự ngạo, nói ngoa, hắn tất nhiên sẽ không nói gì, nhưng hắn hiện giờ đang mưu hại người khác, khiến trong lòng Lâm Tiêu cực kỳ phẫn nộ.

- Tốt, rất tốt.

Văn Được Vương ánh mắt lạnh lùng chăm chăm vào Lâm Tiêu, tản mát ra sát cơ khiến người sợ hãi:

- Bất luận kẻ nào nói điều gì cũng là quyền tự do, nhưng có chút lời không thể nói lung tung được, các hạ hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, dù ngươi là khách nhân của Huyền Diệu Vương, Văn Được Vương ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lâm Tiêu nói:

- Tốt, ngươi dám cam đoan, ngươi lúc trị liệu Hàn Nguyệt Vương, trong lòng không có tư tâm không?

Vốn Huyền Diệu Vương chuẩn bị tiến lên khuyên can hai người xung đột, Nhưng ma xui quỷ khiến đây, trong nội tâm tựa hồ nghĩ tới điều gì hắn ánh mắt lóe lên một cái, lại là đình chỉ cử động.

Huyền Diệu Vương không nói gì, rất nhiều Vương giả Minh Nguyệt Cốc ở đây tất nhiên cũng không can thiệp.

- Văn Được Vương ta thân là Luyện Được đại sư Được Vương Cốc, làm việc đường đường chính chính, lấy trị bệnh cho người làm nhiệm vụ, tự nhiên không có.

Văn Được Vương nghĩa chính ngôn từ.

- Nguyệt Kiếm Vương, đưa nửa bước Hỏa Chi Đan của Văn Được Vương cho ta.

Lâm Tiêu cười lạnh nói.

- Tốt.

Lâm Tiên Âm trong nội tâm khê động, nàng đã tận mắt thấy qua Lâm Tiêu chế trụ Cửu Âm Tuyệt Mạch của Lâm Ngữ Kỳ bộc phát, trong nội tâm theo bản năng khá là tin phục Lâm Tiêu, lúc này giao nửa bước Hỏa Chi Đan của Văn Được Vương vào tay Lâm Tiêu.

Đổ một hạt đan dược màu đỏ như lửa vào trong tay, Lâm Tiêu lãnh đạm nói:

- Hỏa Chi Đan, đan được hỏa hệ, ẩn chứa hỏa nguyên tố tinh hoa cực kỳ đậm đặc, nếu tiếp xúc với hàn băng nguyên tố thì có thể kèm chế đại bộ phận khí tức thuộc tính hàn băng, hơn nữa trung hoà bộ phận hàn khí.

- Đúng vậy, đây chính phương pháp ta dùng để trị liệu Cửu Âm Tuyệt Mạch cho Hàn Nguyệt Vương, dùng Hỏa Chi Đan áp chế hàn khí phát ra từ Cửu Âm Tuyệt Mạch trong thể nội Hàn Nguyệt Vương, chẳng lẽ phương pháp này có vấn đề gì sao?

Văn Dực Vương khòe miệng lộ ra cười lạnh.

- Phương pháp không tính chính xác, nhưng cũng không xem là sai, dù sao Cửu Âm Tuyệt Mạch chính là tuyệt chứng trong truyền thuyết, rất khó tìm được phương pháp xử lý chính xác nhất, bất quá có vấn đề chính là Hỏa Chi Đan này.

Lâm Tiêu giờ Hỏa Chi Đan trong tay lên:

- Hỏa Chi Đan bình thường hẳn là dùng thiên niên hỏa linh chi, yêu hạch hỏa hệ, cửu giai Đa La Diệp, Mộng Hình Thảo luyện chế thành, Hỏa Chi Đan như thế được tính ôn hòa, sẽ không tạo thành xung đột lớn với hàn băng thuộc tính, nhưng trong Hỏa Chi Đan người luyện chế lại đổi cửu giai Đa La Diệp thành cửu giai Thiên Tinh Hoa, các hạ có thể giải thích nguyên nhân một chút không?

Lâm Tiêu vừa mới nói xong, toàn trường yên tĩnh, mà ngay cả Văn Dực Vương cũng ngơ ngác một chút, ánh mắt nhìn về phía vài tên tùy tùng của mình, đối phương vậy mà biết rõ mình đổi Đa La Diệp thành Thiên Tinh Hoa, hẳn đến tột cùng làm sao biết được?

Văn Dực Vương không nghĩ đến chuyện Lâm Tiêu có thể tự mình nhìn ra được, theo hắn thấy, tuyệt đối là có người vụng trộm để lộ cách điều chế Hỏa Chi Đan ra ngoài

- Luyện chế Thiên Tinh Hoa thuận lợi hơn Đa La Diệp, hơn nữa công hiệu cả hai cũng khá tương tự, chỉ là thay thế bình thường trong quá trình luyện đan thôi.

Văn Dực Vương nói.

- Thật sao?

Lâm Tiêu nở nụ cười lạnh:

- Vậy người có thể nói cho ta biết? Trong Hỏa Chi Đan này, tại sao phải cho thêm Cam Quang Đăng không? Quả Cam Quang Đăng lúc luyện chế sẽ sinh ra xung đột với Thiên Tinh Hoa, quá trình luyện chế ngược lại sẽ càng thêm phức tạp, tựa hồ đi ngược với ý định ban đầu của các hạ a?

- Hừ, ta luyện chế thế nào, cần báo cáo với người sao?

Văn Dực Vương sắc mặt âm trầm, nhưng trong lòng lại cả kinh.

- Người luyện chế thế nào ta tất nhiên không xen vào.

Lâm Tiêu xoay người, đi tới trước mặt Lâm Ngữ Kỳ:

- Hàn Nguyệt Vương, người mỗi khi giữa tháng ở vị trí trung tâm trái tim có phải thường xuyên bị những đau đớn? Ngoại trừ trái tim ra, nguyên hải đồng thời cũng có cảm giác như kim đâm đúng không?

- Làm sao người biết?

Lâm Ngữ Kỳ lúc đầu còn có chút hơi ngại ngùng tứ nhìn Lâm Tiêu, nhưng sau khi nghe được Lâm Tiêu nói, lại không khỏi kinh hô lên.

Nàng mỗi giữa tháng quả thật sẽ có tình huống như vậy, bất quá cũng không nghiêm trọng lắm, hơn nữa khi phát tác thường thường Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể cũng cùng lúc có chút dị động, bởi vậy nàng cũng không đặc biệt coi trọng, chỉ cho rằng đó là tình huống khi Cửu Âm Tuyệt Mạch phát tác.

- Ở đây ngoại trừ Luyện Dực Sư của Dực Vương Cốc ra, có lẽ còn có Luyện Dực Sư của Minh Nguyệt Cốc chứ?

Lâm Tiêu không trả lời vấn đề của Lâm Ngữ Kỳ, mà quét mắt khắp đại điện.

Huyền Diệu Vương lúc này nhìn về phía một lão giả trong đại sảnh.

Lão giả kia chỉ là Vương giả nhất trọng, hần đi ra nói:

- Lão hủ là thủ tịch Luyện Dược Sư của Minh Nguyệt Cốc, Tiểu Cương, phẩm giai cửu giai.
- Rất tốt, Tiểu Cương đại sư, người biết Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đẳng hỗn hợp cùng một chỗ sẽ sinh ra hiệu quả gì không?
- Cả hai hỗn hợp một chỗ?

Lão giả cau mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Lão hủ không nghĩ ra được.
- Một mình hai loại linh dược này có lẽ rất khó suy nghĩ, nếu như thêm vào Hàn Băng Thạch thì sao? Tiểu Cương đại sư, người cẩn thận ngẫm lại xem?
- Tăng thêm Hàn Băng Thạch?

Lông mày lão giả cau lại, trên mặt nếp uốn trải rộng, bỗng nhiên, trên mặt của hắn lộ vẻ chợt hiểu:

- Thiên Tinh Hoa, quả Cam Quang Đẳng, Hàn Băng Thạch, chẳng lẽ là. . .
- Đúng vậy.

Lâm Tiêu nở nụ cười lạnh:

- Thiên Tinh Hoa, quả Cam Quang Đẳng hơn nữa Hàn Băng Thạch, đó là ba loại tài liệu chủ của Tán Hàn Đan, Tán Hàn Đan là một loại đan dược có thể khiến cho hàn băng nguyên tố trong cơ thể võ giả hàn thuộc tính nhanh chóng khuếch tán, mà công hiệu khuếch tán đúng là do Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đẳng gây ra.

Sâu trong mắt Văn Dược Vương lặng yên lộ ra một tia kinh hãi, tia kinh hãi này đến nhanh đi cũng nhanh, nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng vẫn là bị Lâm Tiêu và Huyền Diệu Vương mẫn duệ bắt được.

1182. Chương 1180: Tranh Luận Dược Tính (2)

- Lâm Tiêu, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Rốt cục có quan hệ gì đến Kỳ nhi.

Huyền Diệu Vương lạnh lùng mở miệng, ánh mắt lẳng lẽ, hần không phải Luyện Dược nên không hiểu rõ lắm ý nghĩa, nhưng cũng biết, Hỏa Chi Đan mà Văn Dược Vương luyện chế cho Kỳ nhi tuyệt đối là có vấn đề.

Lâm Tiêu giải thích nói:

- Chính vì Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đẳng có công hiệu khuếch tán hàn, cho nên Hàn Nguyệt Vương một khi dùng Hỏa Chi Đan ẩn chứa hai loại này, tuy rằng hàn khí trong cơ thể sẽ bị áp chế, nhưng cũng sẽ dần khuếch tán hàn khí trong Cửu Âm Tuyệt Mạch ra ngoài, mà trái tim và nguyên hải là nơi dễ thừa nhận hàn khí nhất trong cơ thể võ giả, cho nên Hàn Nguyệt Vương mỗi khi đến giữa tháng trái tim và nguyên hải đều truyền ra đau đớn.
- Văn Dược Vương, người có thể cho ta một lời giải thích không?

Huyền Diệu Vương lạnh lùng nhìn Văn Dược Vương.

Văn Dược Vương trong nội tâm cả kinh, trên mặt lại không có bất kỳ biểu lộ gì, trầm giọng nói:

- Huyền Diệu Vương, nếu người không tín nhiệm Văn Dược Vương ta thì kính xin nói rõ, tại hạ về sau sẽ không đến nữa, tìm một người như vậy đến thì tính là gì, Văn Dược Vương ta chính là một trong các phó cốc chủ Dược Vương Cốc, nửa bước Dược Vương, đương kim trên đời năng lực luyện chế có thể mạnh hơn

ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tiểu tử này có là gì, lúc trước chỉ là hần suy đoán lung tung thôi, lại không có bất kỳ chứng cứ gì, chẳng lẽ tùy tiện tìm người nói ta luyện chế ẩn chứa gì đó thì thật sự sẽ có sao?

Văn Dược Vương nhin không được xùy~~ cười rộ lên, hần đường đường nửa bước Dược Vương, cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể nghi vấn hần.

Chỉ mấy câu, Văn Dược Vương lập tức đảo khách thành chủ.

- Tiểu Cương.

Huyền Diệu Vương nhìn về phía Tiểu Cương đại sư Minh Nguyệt Cốc.

- Cốc chủ, thuộc hạ không phân biệt ra.

Lão giả lắc đầu, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hần chỉ là Luyện Dược Sư cửu phẩm, sao có thể căn cứ vào nửa bước Vương đan đã thành hình phân biệt được tài liệu ẩn chứa trong đó, đừng nói là hần, coi như là những nửa bước Dược Vương giống như Văn Dược Vương cũng không có năng lực như thế.

Huyền Diệu Vương lộ vẻ do dự, chẳng biết tại sao, trong lòng của hần theo bản năng tin tưởng Lâm Tiêu, nhưng là bất kể như thế nào, Văn Dược Vương cũng là một trong các phó cốc chủ Dược Vương Cốc, đồng thời cũng thay Lâm Ngữ Kỳ trị liệu một đoạn thời gian, tự nhiên không thể bởi vì mấy câu của Lâm Tiêu mà tin ngay được.

Lâm Tiêu nở nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng:

- Nửa bước Dược Vương thì rất giỏi sao? Nếu người đã nói vậy thì ta sẽ khiến người tâm phục khẩu phục, xem thử ta là suy đoán lung tung, hay là xác thực.

Lâm Tiêu phải tay nắm lấy miếng nửa bước Hỏa Chi Đan kia, nhẹ nhàng buông ra, chỉ nghe một tiếng, một ngọn lửa màu tím khiến người sợ hãi từ trong tay phải Lâm Tiêu bay lên, ngọn lửa màu tím này vừa xuất hiện, toàn bộ đại sảnh đều như lâm vào biển lửa, sóng nhiệt khủng bố cuốn khắp, khiến cho người hít thở không thông.

- Đây là. . .

Trong chốc lát, con mắt tất cả mọi người trong đại sảnh đều tròn tròn, nguyên một đám gấu nhìn chăm chăm vào ngọn lửa màu tím nơi tay phải Lâm Tiêu, mang theo vẻ kinh hãi.

Có thể xuất hiện trong đại sảnh không ai không phải là Vương giả, tất nhiên có thể cảm nhận được rõ ràng lực lượng đáng sợ tỏa ra từ ngọn lửa màu tím nơi tay phải Lâm Tiêu, lực lượng kia cực kỳ đáng sợ, căn bản không phải là nguyên lực chi hỏa bình thường.

- Thiên Hỏa, tuyệt đối là Thiên Hỏa.

- Chỉ có Thiên Hỏa mới có lực lượng kinh khủng như vậy, tiểu tử này là ai, sao lại có được Thiên Hỏa?

- Chẳng lẽ hần cũng là một gã Luyện Dược Sư? Luyện Dược Sư có được Thiên Hỏa, chỉ cần tinh thần lực có thể đạt tới Vương phẩm, trở thành Luyện Dược Sư Vương phẩm căn bản chỉ là chuyện dễ dàng.

Từng tiếng kinh hô từ trong đám người truyền ra, trong đại sảnh lộ ra đặc biệt âm ỉ.

Luyện hóa Thiên Hỏa, cũng không phải Vương giả bình thường có thể làm được đấy, tuy rằng uy lực Thiên Hỏa cũng chỉ tương đương với Vương cấp, nhưng với tư cách một loại tánh mạng đặc thù, năng lực sinh tồn của Thiên Hỏa vô cùng cường đại, như Ma Hồ Vương trong chiến trường Ma Uyên lúc trước luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trọn vẹn hơn hai trăm năm, đến cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc, không thể không buông tha luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, bởi vậy có thể thấy được việc luyện hóa thiên hỏa khó khăn cỡ nào.

Xuy xuy Xùy

~~

Dưới ánh mắt giật mình của mọi người, ngón lửa tím trong lòng bàn tay phải Lâm Tiêu bay lên không ngừng liếm láp lấy nửa bước vương đan Hỏa Chi Đan, chỉ thấy nửa bước vương đan Hỏa Chi Đan đã thành hình dưới ngọn lửa này liền nhanh chóng hòa tan, dần trở nên mềm nhũn.

- Thiên Hỏa quả nhiên rất mạnh, cũng không biết ngọn lửa màu tím này đến tột cùng là loại Thiên Hỏa nào, nửa bước vương đan Hỏa Chi Đan chính là nửa bước Vương đan đã, trải qua thiên chuy bách luyện, dưới tình huống bình thường rất khó lại lần nữa luyện hóa, nhưng dưới ngọn lửa màu tím này lại không kiên trì nổi.

Bọn người Tiểu Cương đại sư âm thầm kinh hãi.

Chỉ sau một lát, được lực trong nửa bước Hỏa Chi Đan hỏa hồng sắc vốn trộn lẫn đã nhanh chóng bị luyện hóa, bốc hơi, dưới sự khống chế của Lâm Tiêu, cuối cùng chỉ còn lại một giọt chất lỏng màu da cam lưu lại, dưới sự bao bọc của Chân Nguyên phẳng phất như một giọt nước màu da cam.

Ngón trở tay phải nhẹ nhàng bắn ra, giọt nước màu da cam nhanh chóng hóa thành một đạo lưu quang, lơ lửng ở trước mặt Tiểu Cương đại sư.

- Tiểu Cương đại sư, kính xin phân biệt một chút.

Lão giả lúc này thẩm thấu tinh thần lực cứu phẩm của mình vào trong giọt chất lỏng này, chợt, hẩn nhện xuống khiếp sợ trong lòng, gật gật đầu nói với Huyền Diệu Vương:

- Cốc chủ, giọt chất lỏng này quả thật là nguyên dịch hình thành sau khi luyện hóa quả Cam Quang Đăng.
- Văn Dực Vương, ngươi hiện giờ còn lời gì muốn nói nữa không?

Lâm Tiêu cười lạnh nói.

Sắc mặt Văn Dực Vương triệt để chìm xuống, bốc hơi toàn bộ được tính trong nửa bước Vương đan đã thành hình, chỉ lưu lại tài liệu nào đó trong đó, thủ pháp như vậy quả thực thần hồ kỳ kỹ, coi như là hẩn cũng không cách nào làm được, điều này khiến hẩn không khỏi suy đoán Lâm Tiêu đến tột cùng là nhân vật nào, hẩn là Huyền Diệu Vương đã bắt đầu hoài nghi đến hẩn rồi, nếu không sao lại tìm đến gia hỏa như vậy.

Đối mặt tình huống như vậy, Văn Dực Vương đã không cách nào giả ngây giả dại tiếp được nữa, chỉ đành gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta cho vào trong nửa bước vương đan Hỏa Chi Đan Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đăng, nhưng thế thì sao, ta cũng là vì chữa cho Hàn Nguyệt Vương, khuếch tán hàn khí trong Cửu Âm Tuyệt Mạch ra ngoài, về phần Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đăng sẽ tạo thành hậu quả như vậy, ta cũng không biết rõ tình hình.
- Tốt một cái không biết rõ tình hình, tốt một cái vì Liễu Hàn nguyệt Vương.

1183. Chương 1181: Huyền Diệu Vương Khẩn Cầu

Trên mặt Lâm Tiêu tràn đầy ý trào phúng:

- Luận giá trị, Đa La Diệp và Thiên Tinh Hoa tuy rằng đều là cứu giai, nhưng một cái trên trời, một cái dưới đất. Giá trị một phần Thiên Tinh Hoa hơn xa năm phần Đa La Diệp. Văn Dực Vương đại sư luôn miệng nói đổi thành Thiên Tinh Hoa là vì luyện chế càng thêm đơn giản, nhưng hết lần này tới lần khác lại thêm vào loại linh dược sẽ tăng thêm trình độ phức tạp khi luyện chế như quả Cam Quang Đăng, tốn hao một cái giá lớn, khiến luyện chế càng thêm phức tạp, là Văn Dực Vương ngươi cố ý, hay là vô ý, ta nghĩ tất cả mọi người đều rõ ràng.

Kết hợp Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đẳng cũng không phức tạp, Lâm Tiêu không tin Văn Duyệt Vương thân là phó cốc chủ Duyệt Vương Cốc, nửa bước Duyệt Vương, sẽ không thể không rõ đạo lý trong đó.

- Càn quấy.

Văn Duyệt Vương phần nộ nói với Huyền Diệu Vương:

- Huyền Diệu Vương, ta sở dĩ luyện chế Hỏa Chi Đan, tất cả đều là vì trị cho Hàn Nguyệt Vương, nếu các hạ không tin ta, vậy thì được rồi, tại hạ cáo từ.

Dứt lời, Văn Duyệt Vương lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu, mang theo thủ hạ của mình nhanh chóng rời khỏi đại sảnh

Huyền Diệu Vương ánh mắt biến ảo mấy lần, cuối cùng vẫn không lưu lại Văn Duyệt Vương, mặc cho đối phương rời đi.

- Đáng giận, tiểu tử này vậy mà phá hủy chuyện tốt của ta.

Rời khỏi phủ đệ Huyền Diệu Vương, trên mặt Văn Duyệt Vương tràn đầy vẻ dữ tợn.

Hắn sở dĩ luyện chế Hỏa Chi Đan cho Lâm Ngữ Kỳ, tất cả đều là vì Ảnh Mị Hải Tâm Viêm của Minh Nguyệt Cốc, hôm nay sắp đại công cáo thành, không nghĩ tới nửa đường lại giết ra một tên Trình Giảo Kim như Lâm Tiêu, khiến hắn cơ hồ thất bại trong gang tấc, trong nội tâm tự nhiên vô cùng phần nộ, hắn biết rõ sau chuyện vừa rồi, muốn khiến Huyền Diệu Vương lại tin tưởng hắn, ngoan ngoãn giao ra Ảnh Mị Hải Tâm Viêm cơ hồ đã là chuyện không thể nữa rồi.

- Đại nhân, tiểu tử vừa rồi quả thật quá kiêu ngạo rồi, chúng ta cũng không thể cứ như vậy được.

- Đúng vậy.

Vài tên tùy tùng của Văn Duyệt Vương sắc mặt đều khó coi đến cực điểm.

- Hừ, đó là tất nhiên.

Văn Duyệt Vương nở nụ cười lạnh:

- Tuy rằng đã mất đi Ảnh Mị Hải Tâm Viêm, nhưng ta đã tìm được một loại Thiên Hỏa khác, chỉ cần giết tiểu tử kia, cướp đoạt Tử Sắc Thiên Hỏa trên người hắn, ta sẽ trở thành Luyện Duyệt Sư Vương phẩm, hơn nữa càng thêm thuận tiện dễ dàng, tiểu tử, việc của Văn Duyệt Vương ta cũng không phải bất luận kẻ nào cũng quản được đâu.

Vương giả Sinh Tử Cảnh tuy rằng có thể luyện hóa Thiên Hỏa, nhưng cũng không có nghĩa là dung hợp Thiên Hỏa, nói chung, Thiên Hỏa sẽ dùng một loại hình thái năng lượng đặc biệt tồn tại trong thân thể Vương giả, một khi đánh chết Vương giả, Thiên Hỏa hắn luyện hóa trước kia sẽ lại lần nữa hình thành, mà Thiên Hỏa lúc này cũng là lúc suy yếu nhất, có thể dễ dàng luyện hóa được.

- Lập tức tra rõ cho ta, tiểu tử vừa rồi đến cùng là người nào, dám can đảm phá hư chuyện tốt của Văn Duyệt Vương ta, mặc kệ hắn là ai, đều phải trả giá thật đắt.

Văn Duyệt Vương quát.

- Vâng

Trong phủ đệ Minh Nguyệt Cốc, Huyền Diệu Vương ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, ngươi cho rằng Văn Duyệt Vương là cố ý sao?

- Không phải ta cho rằng, mà là trăm phần trăm cố ý, đường đường nửa bước Duyệt Vương, sao ngay cả đạo lý đơn giản như thế cũng không biết chứ?

Huyền Diệu Vương nhìn về phía Tiểu Cương đại sư của Minh Nguyệt Cốc.

Tiểu Cương gật gù đầu, hắn tuy rằng ngay lúc đầu không thể suy đoán ra tác dụng của Thiên Tinh Hoa và quả Cam Quang Đẳng, nhưng hắn dù sao chỉ là Luyện Duyệt Sư cửu phẩm, tạo nghệ ở phương diện khác

còn chưa đủ xâm nhập, nhưng Văn Duyệt Vương với tư cách là nửa bước Duyệt Vương, phó cốc chủ Duyệt Vương Cốc, không thể nào không biết liên hệ giữa cả hai đấng.

- Vậy mục đích của hắn gì?

Trong mắt Huyền Diệu Vương tản mát ra hào quang khiến người sợ hãi.

- Đây cũng là chỗ ta cảm thấy kỳ quái?

Lâm Tiêu nhíu mày:

- Thiên Tinh Hoa cùng quả Cam Quang Đăng có thể khiến hàn khí Cửu Âm Tuyệt Mạch trong thể nội Hàn Nguyệt Vương tăng tốc và làm Cửu Âm Tuyệt Mạch biến hóa, nhưng cũng không tạo thành tổn thương quá lớn cho Hàn Nguyệt Vương, tai hại duy nhất chính là sau mỗi một lần phục dụng Hỏa Chi Đan, tiếp theo còn cần kèm chế hàn khí trong thể nội Hàn Nguyệt Vương, nhất định phải phục dụng đan dược và linh dược ẩn chứa Hỏa hệ chi lực càng mạnh hơn trước, nếu không rất khó kèm chế hàn khí bộc phát, mà đến cuối cùng, ngoại trừ các loại vật chí dương như Thiên Hỏa ra, rất khó có linh dược hỏa hệ nào có thể kèm chế hàn khí trong thể nội Hàn Nguyệt Vương.

- Thiên Hỏa sao?

Huyền Diệu Vương trong nội tâm khẽ động, rốt cuộc hiểu rõ mục đích Văn Duyệt Vương.

- Thì ra là vì Ảnh Mị Hải Tâm Viêm.

Hừ....

Hai nắm đấm Huyền Diệu Vương bỗng nhiên nắm chặt:

- Văn Duyệt Vương, ngươi thật to gan, thực cho rằng ta không dám giết ngươi sao?

Sát cơ khùng bố tràn ngập toàn bộ đại sảnh, khiến hô hấp mọi người trong đại sảnh không khỏi trì trệ.

Lâm Ngữ Kỳ là nữ nhi duy nhất của Huyền Diệu Vương, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đừng nói là một tên Văn Duyệt Vương, coi như là toàn bộ Duyệt Vương Cốc cũng sẽ phải thừa nhận lửa giận từ hắn.

- Huyền Diệu Vương, dùng tình huống Hàn Nguyệt Vương hiện giờ, về sau không thể lại dùng loại đan dược hỏa hệ như nửa bước Hỏa Chi Đan nữa, nếu không Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể nàng phát tác ..., thần cũng khó cứu.

Lâm Tiêu khuyên bảo nói.

- Lâm Tiêu, ngươi có biện pháp nào trị Cửu Âm Tuyệt Mạch không?

Lúc này, Lâm Tiên Âm đi tới, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu lần trước cứu người đã từng dùng Thiên Hỏa kèm chế Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể Lâm Ngữ Kỳ phát tác, hôm nay lại còn vạch trần dụng tâm hiểm ác của Văn Duyệt Vương, thể hiện ra tạo nghệ linh dược hơn xa Văn Duyệt Vương, điều này khiến trong lòng Lâm Tiên Âm cực kỳ kỳ vọng vào Lâm Tiêu.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu cười khổ một cái, nói:

- Cửu Âm Tuyệt Mạch chính một trong các tuyệt chứng trên đại lục, nói thật, ta cũng không có biện pháp gì.

- Lâm huynh đệ, nếu như ta không có đoán sai, người hẳn là Luyện Dược Sư Vương phẩm a, ta tin tưởng thể gian vạn vật đều có biện pháp giải quyết, có lưu một đường sinh cơ, xin nhờ người, phải nghĩ kỹ biện pháp, dùng tạo nghệ của người, nhất định có thể cứu Kỳ nhi mà.

Trong ánh mắt Huyền Diệu Vương tràn đầy kỳ mong, trong giọng nói thậm chí mang theo một chút khẩn cầu.

- Phụ thân, không có chuyện gì đâu, người luôn luôn phải chết, có phụ thân quan tâm ta như vậy, còn cả cô cô và mọi người, coi như giờ ta chết cũng không có gì phải tiếc nuối.

Trên mặt Lâm Ngữ Kỳ lộ ra vẻ tươi cười nói.

- Không, Kỳ nhi, người sẽ không chết đâu, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống người.

Huyền Diệu Vương cắn răng nói.

Nhìn ánh mắt kiên định kia của Huyền Diệu Vương, Lâm Tiêu cũng cảm thấy xúc động.

- Trước hết để ta chẩn đoán bệnh tình của Hàn Nguyệt Vương lại một chút xem.

1184. Chương 1182: Ảnh Mị Hải Tâm Viêm (1)

- Mời.

Huyền Diệu Vương kích động mời Lâm Tiêu thỉnh đi qua.

Để Hàn Nguyệt Vương lại lần nữa nằm trên mặt ghế, tay phải Lâm Tiêu nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Lâm Ngữ Kỳ, tay hai người chạm vào nhau, khiến Lâm Ngữ Kỳ không khỏi nghĩ tới một màn hai người ôm lấy nhau lúc trước, trên mặt thoáng chốc đầy rặng mây đỏ.

Lâm Tiêu lại không có chú ý đến thần sắc Lâm Ngữ Kỳ, rót một tia thần hồn vào trong cơ thể Lâm Ngữ Kỳ, cẩn thận kiểm tra từng chút một.

Lần trước vì nguyên nhân hoàn cảnh nên Lâm Tiêu chỉ kiểm tra sơ qua cho Lâm Ngữ Kỳ, còn lần này, Lâm Tiêu lại vận dụng thần hồn đến cực hạn, chút biến hoá nhỏ nào cũng không bỏ sót.

Vừa mới kiểm tra đã là hơn nửa canh giờ, lúc này Lâm Tiêu mới thả tay phải, lông mày nhíu chặt, hiển nhiên đang suy tư gì đó.

Mọi người nín thở ngưng thần, cường giả Minh Nguyệt Cốc khắp đại sảnh, kể cả Huyền Diệu Vương Sinh Tử cảnh tam trọng cũng không dám phát ra chút thanh âm, tất cả đều giống như học sinh ở trước mặt lão sư, ngoan ngoãn yên lặng chờ chung quanh Lâm Tiêu.

Sau trọn vẹn hơn một canh giờ, lông mày nhíu chặt của Lâm Tiêu mới giãn ra, phục hồi tinh thần lại.

- Lâm Tiêu, sao rồi, có biện pháp không?

Lâm Tiên Âm là người đầu tiên hỏi thăm.

- Có ba biện pháp.

Sau nửa ngày, Lâm Tiêu cuối cùng mở miệng.

- Có ba biện pháp?

Bọn người Lâm Tiên Âm liếc nhau, trong mắt đều lộ vẻ mừng như điên.

- Khoan đã, mọi người đừng vội cao hứng quá sớm.

Sắc mặt Lâm Tiêu ngưng trọng nói:

- Ba biện pháp này, kỳ thật không thể xưng là biện pháp, ta cũng rất khó cam đoan nhất định có thể hữu hiệu, nhưng căn cứ suy đoán của ta, vẫn có ngoài bảy thành có thể thành công, chỉ là độ khó rất cao, căn bản rất khó thực hiện.

- Biện pháp gì?

Huyền Diệu Vương nói ra:

- Mặc kệ khó thế nào, chúng ta cũng muốn thử một chút.

- Biện pháp thứ nhất chính là hấp thu Thiên Hỏa, Cửu Âm Tuyệt Mạch với tư cách là kinh mạch thuộc tính hàn băng, cực kỳ đáng sợ, chỉ có chí dương chi vật như Thiên Hỏa mới có thể áp chế nó, một khi Hàn Nguyệt Vương luyện hóa Thiên Hỏa, chí dương chi khí trong Thiên Hỏa tự nhiên sẽ trung hoà thuộc tính hàn băng bên trong Cửu Âm Tuyệt Mạch, đây không phải áp chế, mà là trung hoà, hi vọng thành công chừng chín thành. Bất quá Thiên Hỏa cũng không phải mỗi người đều có thể luyện hóa, trên cơ bản trong 100 Vương giả cũng chưa chắc có một người có thể luyện hóa Thiên Hỏa, mà Hàn Nguyệt Vương có được Cửu Âm Tuyệt Mạch, luyện hóa Thiên Hỏa càng khó hơn nhiều Vương giả khác, sơ sẩy một chút, sẽ dẫn phát Cửu Âm Tuyệt Mạch trong cơ thể phát tác, bạo thể mà vong ngay.

- Biện pháp này gọi là trung hoà pháp.

- Vậy biện pháp thứ hai thì sao?

Huyền Diệu Vương và Lâm Tiên Âm liếc nhau, biện pháp này bọn hắn trước kia đã nghe nói qua, Huyền Diệu Vương thậm chí còn đã tìm được cho Lâm Ngữ Kỳ một loại Thiên Hỏa rồi, đáng tiếc không thể thành công.

- Biện pháp thứ hai chính là cảm ngộ áo nghĩa, hàn khí Cửu Âm Tuyệt Mạch có mạnh mẽ tới vậy, cũng thuộc về một loại trong hàn khí, chỉ cần Hàn Nguyệt Vương có thể lĩnh ngộ Hàn Băng áo nghĩa đến mười thành viên mãn, có thể triệt để khống chế được hàn khí của Cửu Âm Tuyệt Mạch, đến lúc đó, hàn khí này không những không phải tai hại, lại có thể trở thành một trong các lực lượng chí cường của nàng nữa.

mỗi một tế bào, chuyển hóa thân thể nàng thành Huyền Hàn chi thể, mà hàn khí này chính là do Huyền Hàn chi thể phát ra.

Huyền Hàn chi thể.

Tiểu Cương đại sư trừng lớn hai mắt, trong nội tâm tràn đầy rung động, trên đại lục, ngoại trừ thể chất bình thường ra, cũng có một ít thể chất có được thuộc tính kỳ lạ, như Hỏa Viêm chi thể, Huyền Hàn chi thể, Viễn Cổ chiến thể v... v ... những thể chất này cực kỳ cường đại cùng rất thưa thớt, xuất hiện một cái cũng đủ gây ra oanh động trên đại lục, bởi vì võ giả có được những thể chất này không ai không cực kỳ phù hợp với bốn mạng thuộc tính của mình, tốc độ tu luyện gấp 10 lần võ giả bình thường, có thể nói là biến thái.

Mà Huyền Hàn chi thể, là được một loại thể chất có độ phù hợp rất cao với Hàn Băng thuộc tính, người có được loại thuộc tính này, nắm giữ Hàn Băng áo nghĩa rất dễ dàng, cảm ngộ đến mười thành viên mãn cơ hồ chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa còn có được ngộ tính siêu cường, nếu Lâm Ngữ Kỳ đúng như lời Lâm Tiêu nói biến thành Huyền Hàn chi thể, vậy thì nàng rất có khả năng trong trăm năm đột phá đến Sinh Tử cảnh tam trọng, trở thành một cự phách mới của Minh Nguyệt Cốc.

Luyện hóa Cửu Âm Tuyệt Mạch thành Huyền Hàn chi thể, Lâm Tiêu đại sư này quả thực khủng bố đến biến thái.

Tiểu Cương đại sư rung động nhìn qua Lâm Tiêu, nếu như ngay từ đầu năng lực mà Lâm Tiêu bày ra chỉ đại biểu hần có thiên phú Luyện Dược Sư cường đại..., vậy thì chuyển hóa Cửu Âm Tuyệt Mạch của Lâm Ngữ Kỳ trở thành Huyền Hàn chi thể, đủ để đại biểu tạo ngộ của Lâm Tiêu ở phương diện Luyện Dược thậm chí hơn xa Luyện Dược Sư Vương phẩm bình thường, Tiểu Cương dám cam đoan, coi như là cóc chủ Dược Vương Cốc cũng hoàn toàn không có năng lực như vậy.

Không chỉ Tiểu Cương, hai người Huyền Diệu Vương và Lâm Tiên Âm cũng triệt để lâm vào trong rung động.

Um!

Một tiếng rên rỉ thanh thúy vang lên, Lâm Ngữ Kỳ nằm ở trong ngực Lâm Tiên Âm lúc này mở hai mắt ra mê mang nhìn qua bốn phía, sau một lát, tựa hồ nhớ lại hoàn cảnh của mình sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, vội sờ lên lồng ngực của mình, sau khi phát hiện mình có mặc áo bào thì thần sắc mới hòa hoãn xuống, mặc dù như thế, nhưng trên mặt nàng vẫn mang theo một tia xấu hổ, trong ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu mang theo một tia tình cảm không hiểu, ửng đỏ xinh đẹp.

- Khục khục.

Lâm Tiêu dưới tình huống gì cũng có thể bảo trì trấn định lúc này lại sờ lên mũi, không biết nên dời ánh mắt của mình đến nơi nào.

- Lâm Tiêu đại sư, rất cảm tạ người rồi.

Trong phòng tiếp khách phủ đệ Minh Nguyệt Cốc, Huyền Diệu Vương vẻ mặt tươi cười, ngữ khí chân thành.

Hôm nay, là ngày hân cao hứng nhất, nan đề làm khó hần mấy chục năm đã được giải tỏa, trong vui sướng dù thế nào cũng không che dấu được.

- Lâm Tiêu đại sư, từ hôm nay trở đi, người chính là ân nhân của Minh Nguyệt Cốc ta, về sau, chuyện của người chính là chuyện của Minh Nguyệt Cốc ta, mặc kệ đại sư có nhu cầu gì, cũng có thể mở miệng, chỉ cần Lâm Đạo Huyền ta có thể làm được thì tuyệt không chối từ.

- Huyền Diệu Vương khách khí.

Lâm Tiêu nở nụ cười, trị liệu cho Lâm Ngữ Kỳ, hần ngược lại cũng không vì thù lao gì cả.

Lập tức, Lâm Tiêu cáo từ Huyền Diệu Vương... hần đã ở đây hơn một tháng, cũng nên quay lại phủ đệ của mình rồi.

Huyền Diệu Vương hiển nhiên cũng biết tâm tư Lâm Tiêu, sau khi giữ lại vài phần phát hiện Lâm Tiêu thái độ kiên quyết liền từ trên người lấy ra một lệnh bài.

- Lâm Tiêu đại sư, lệnh bài này chính là Khách Khanh Trưởng Lão Lệnh của Minh Nguyệt Cốc ta, sau này ở bên ngoài gặp phải cường giả Đế quốc Minh Nguyệt ta, chỉ cần đưa ra lệnh này, hẳn đều sẽ cho tại hạ một chút mặt mũi.

Huyền Diệu Vương tự tin nói.

Khách khanh lệnh bài của Minh Nguyệt Cốc phân ra vài loại, mà Khách Khanh Trưởng Lão Lệnh mà Lâm Tiêu cầm chính là loại cao cấp nhất, thân phận địa vị thậm chí không kém gì nguyên lão như Lâm Tiên Âm.

- Vậy xin đa tạ rồi.

Chấp tay, Lâm Tiêu tiếp nhận lệnh bài, cáo từ rời đi.

- Linh Nhi, người trên trời thấy được không? Nữ nhi của chúng ta, rốt cuộc không cần lo lắng nàng chết non rồi.

Nhìn qua bóng lưng Lâm Tiêu, Huyền Diệu Vương nắm chặt hai nắm đấm, ngẩng đầu nhìn lên trời, hai hàng nước mắt nóng không kiềm được chảy xuống, vô cùng nóng hổi.

Không bao lâu, Lâm Tiêu trở lại trong phủ đệ, nhìn thấy Lâm Tiêu trở về, bọn người Cửu Long Vương nhao nhao đến thăm.

Từ khi Lâm Tiêu bị Huyền Diệu Vương mời đi, bọn người Cửu Long Vương đều rất lo lắng, Đế quốc Vô Linh và Minh Nguyệt Cốc mặc dù không có xung đột gì, hơn nữa thái độ của Huyền Diệu Vương tựa hồ cũng không tệ lắm, nhưng hẳn sao lại tự mình mời Lâm Tiêu, không ai biết nguyên nhân, Lâm Tiêu lại đi lâu như vậy, mọi người khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Hôm nay thấy Lâm Tiêu bình yên trở về, bọn người Cửu Long Vương mới triệt để yên lòng.

Sau khi tùy tiện nói chuyện vài câu, Lâm Tiêu đóng cửa từ chối tiếp khách, một mình một người tiến vào trong mật thất.

- Hàn Băng thuộc tính, là một loại thuộc tính cực kỳ đặc thù, cũng không thuộc về một trong Ngũ Hành, nó sắc bén, cường đại, là lực lượng đáng sợ cùng đẳng cấp với Lôi chi thuộc tính, có xung đột với Hỏa chi thuộc tính.

Trong phòng, Lâm Tiêu vươn tay phải ra, trên tay phải của hắn lại phủ lên một tầng vụn băng chẳng chịt, những vụn băng này không ngừng biến hóa lấy bộ dáng, mỹ lệ thần kỳ.

Răng rắc.

Đột nhiên, tay phải Lâm Tiêu khẽ nhấc, một cây băng trùy nhanh chóng hình thành, hóa thành một đạo ảo ảnh, bỗng dưng đâm vào trong vách tường phía trước, trên vách tường phía trước lập tức xuất hiện một cửa động thâm thúy, biên giới cửa động phủ lên một tầng băng tinh hơi mỏng.

- Hỏa diễm thuộc tính, một trong Ngũ Hành thuộc tính, không sắc bén như kim chi thuộc tính, hỏa diễm thuộc tính chủ yếu tập trung ở lực phá hoại.

1189. Chương 1187: Phân Thân Thức Tỉnh (1)

Tay trái lại lần nữa xuất hiện một hỏa cầu rất nhỏ, hỏa cầu xoay tròn, ngưng kết nhiệt độ cực cao, hỏa cầu này không phải Nguyên Hỏa, không phải Tâm Hỏa, lại càng không phải là Thiên Hỏa và Tứ Muội Chân Hỏa, mà là nguyên tố chi hỏa Lâm Tiêu thông qua hỏa chi áo nghĩa ngưng kết hỏa chi nguyên tố tạo thành.

Cong ngón búng ra, hỏa cầu ẩn chứa nhiệt độ cực cao nhanh chóng chui vào trong vách tường phía trên, trên tường liền cháy ra một lỗ thủng chừng nắm tay, bốn phía lỗ thủng một mảnh cháy đen, dưới lực lượng cường đại bị phá hủy đến rối tinh rối mù.

Trong quá trình trị liệu cho Lâm Ngữ Kỳ, Lâm Tiêu đối với hàn băng thuộc tính cũng có cảm ngộ mới.

- Vậy hãy để cho ta xem thử, băng chi áo nghĩa và hỏa chi áo nghĩa của ta đến cùng có thể đạt đến bậc nào a!

Trong phòng tu luyện, Lâm Tiêu nhắm chặt hai mắt, cả người lâm vào trong cảm ngộ hai đại áo nghĩa.

Mà trong khi Lâm Tiêu cảm ngộ hai đại áo nghĩa. . .

Đại lục Thương Khung, sơn mạch Liên Vân, trong một ngọn núi màu đen ở cuối sơn cốc màu đen, một gã lão giả đang khoanh chân ở đằng kia, hai mắt nhắm nghiền, mặt không biểu tình.

Ở chung quanh hắn, không gian ngưng kết lại, không có một tia lưu động, tất cả không gian trong phạm vi trăm mét đều cứng lại, ngay cả không gian loạn lưu ở sâu bên trong cũng giống vậy, phẳng phất như nước sông lưu động ngưng kết thành một khối băng vậy.

Ở chỗ này, ngay cả thời gian cũng phẳng phất như ngừng lại.

Đột ngột –

- Ân?

Hai mắt nhắm chặt của lão giả bỗng mở ra, trong hai đồng tử huyết sắc ẩn ẩn bắn ra hai đạo thái quang, rầm rầm, không gian loạn lưu vốn ngưng cố lại lần nữa lưu động.

- Tiểu tử kia tựa hồ sắp thức tỉnh.

Trong nội tâm lộ ra một tia kinh hỉ, lão giả mạnh mẽ đứng lên, vừa sải bước ra, thân hình lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Trung ương ngọn núi màu đen, Hóa Huyết Trì.

Khôi Đẩu lão tổ đang bế quan bỗng lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên bờ Hóa Huyết Trì, ánh mắt nhìn qua ao nước phía trước.

Ồ ồ..

Ao nước cuộn cuộn, một cỗ năng lượng màu vàng không ngừng dũng mãnh tràn vào kén tằm màu vàng ở chính giữa, mà trong kén tằm kia, đúng là Phân thân Toàn Địa Giáp.

Hơn hai năm rồi, Phân thân Toàn Địa Giáp đã tiến vào Hóa Huyết Trì được hơn hai năm rồi, Phân thân Toàn Địa Giáp một mực hấp thu lấy năng lượng trong Hóa Huyết Trì, thủy chung không tỉnh lại, hôm nay, nước ao màu vàng lưu động kia rốt cục đã bắt đầu có biến hóa.

Ào ào

Ao nước màu vàng vốn không ngừng chảy xuôi tốc độ bắt đầu chậm lại, từng chút một bình tĩnh lại, rồi sau đó BA~ một tiếng, kén tằm màu vàng vốn bao trùm Phân thân Toàn Địa Giáp đột nhiên rách ra, lộ ra Phân thân Toàn Địa Giáp bị khí lưu màu vàng bao quanh lấy ở bên trong.

Cạnh Hóa Huyết Trì, Khôi Đẩu lão tổ trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào trước mắt.

Khí lưu màu vàng ở chung quanh Phân thân Toàn Địa Giáp vậy mà dần dần hóa thành một đầu yêu thú thần kỳ uốn lượn lấy, yêu thú này toàn thân sinh ra bốn vó, trên trán có ba mắt, hình thể thon dài tuần mỹ, tràn đầy mỹ cảm thần bí, xuất hiện ở ngay trên đỉnh đầu Phân thân Toàn Địa Giáp, hai con ngươi màu vàng kia vậy mà quét nhìn qua Khôi Đẩu lão tổ ở bên cạnh Hóa Huyết Trì.

- Vương, thật là hư ảnh của Ngô Vương.

Khôi Đẩu lão tổ khiếp sợ nhìn xem một màn này, trong miệng thì thào lên tiếng, lệ nóng dâng trào, thân thể kích động đến phát run.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu vạn năm rồi? Khôi Đẩu hấn, rốt cục lại một lần nữa gặp được Vương trong tộc, hấn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, trận chiến thời Viễn Cổ, Vương dẫn theo bọn hắn chém giết chiến

trường, Ma đầu, Man tộc, Hải yêu, Quỷ mị, bất luận chủng tộc nào cũng không thể ngăn được uy nghiêm của Vương, nhưng cuối cùng, Vương vẫn lạc, trầm luân trong bóng tối vô tận.

Hôm nay, hắn rốt cục lại một lần nữa thấy được Vương, tuy rằng chỉ là một cái hư ảnh, nhưng lại khiến Hoàng giả trong sơn mạch Liên Vân như Khôi Đầu lão tổ không thể kiềm chế được.

Trong Hóa Huyết Trì, phân thân Toàn Địa Giáp ngủ say hơn hai năm rốt cục mở hai mắt ra, cùng lúc đó, con mắt thứ ba của yêu thú thần bí hiện ra trên đỉnh đầu nó cũng lặng yên mở ra, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu vàng mờ ảo lan ra ra ngoài, bao phủ lấy Khôi Đầu lão tổ.

Một loại lực lượng không hiểu bao phủ, muốn rung chuyển linh hồn Khôi Đầu lão tổ, thậm chí ngay cả Không Gian Đạo Văn trong cơ thể hắn cũng có chút nổi lên sóng gió.

Bản chất cổ lực lượng này thập phần đáng sợ, nhưng bởi vì tương đối yếu ớt nên tự nhiên không cách nào rung chuyển Khôi Đầu lão tổ thân là Yêu Hoàng, nhưng Khôi Đầu lão tổ lại khiếp sợ trừng lớn hai mắt:

- Thiên phú thần thông “Phệ Thần”. Vậy mà linh ngộ ra Phệ Thần. Huyết mạch Vương tộc của tiểu gia hỏa này cũng không khỏi quá đáng sợ đi, ha ha, thật sự là thiên hữu tộc ta, thật sự là thiên hữu tộc ta ah.

Thiên phú thần thông, là năng lực đặc thù của đám Vương tộc nằm ở đỉnh kim tự tháp trong Yêu tộc, Vương tộc bất đồng thiên phú thần thông tự nhiên cũng không giống nhau, mà thiên phú thần thông của nhất mạch Vương giả yêu thú sơn mạch Liên Vân chính là Phệ Thần. Bình thường, nhất mạch này chỉ có những yêu thú Vương tộc huyết mạch tinh khiết mới có thể nắm giữ Phệ Thần, thế nhưng nó lại lần nữa xuất hiện trên người Phân thân Toàn Địa Giáp.

Đương nhiên, Phân thân Toàn Địa Giáp hiện giờ bởi vì cơ thể quá mức nhỏ yếu nên tự nhiên không cách nào phát huy ra uy lực của Phệ Thần, bình thường mà nói, cấp bậc Yêu vương căn bản không cách nào hoàn toàn thi triển ra thiên phú thần thông đỉnh cao như thế cả, muốn hoàn toàn thi triển, chỉ có chờ đến khi tiến vào cảnh giới Yêu hoàng cảnh giới mới có thể.

‘Rầm Ào Ào’

Trong Hóa Huyết Trì, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng rốt cục triệt để thanh tỉnh lại, hắn mê hoặc nhìn khắp bốn phía, đồng thời trong đầu hơi khê chấn động, linh hồn phân thân và linh hồn bản tôn lập tức liên hệ lại với nhau, trong chốc lát, mọi chuyện xảy ra trong hai năm qua liền như một cuốn phim nhanh chóng lướt qua đầu hắn.

Đồng thời dưng mãnh tràn vào óc Phân thân Toàn Địa Giáp còn có các loại bí pháp và điển tịch cường đại của Yêu tộc, dưới sự thúc dục của Hóa Huyết Trì, huyết mạch truyền thừa trong Phân thân Toàn Địa Giáp rốt cục đã mở ra một bộ phận.

- Thì ra ta bất tri bất giác đã ngủ say hơn hai năm rồi.

Phân thân Toàn Địa Giáp ngạc nhiên.

Không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, đột ngột, từng đạo không gian chi lực lại quỷ dị phủ xuống, không gian chi lực cường đại giống như thủy triều, điên cuồng dưng mãnh tràn vào trong cơ thể Phân thân Toàn Địa Giáp.

Sáu đạo Không Gian Đạo Văn.

Bảy đạo Không Gian Đạo Văn.

Tám đạo Không Gian Đạo Văn.

Chín đạo Không Gian Đạo Văn.

Mười đạo Không Gian Đạo Văn.

Không Gian Đạo Văn trong cơ thể phân thân Toàn Địa Giáp nhanh chóng gia tăng, từ năm đạo, thoáng cái đã linh ngộ đến mười đạo nhất trọng đỉnh phong, mỗi một đạo Không Gian Đạo Văn đều vô cùng to lớn, không gian chi lực cường đại quét ngang, tốc độ ngưng kết quả thật đã dọa sợ Khôi Đầu lão tổ.

1190. Chương 1188: Phân Thân Thức Tĩnh (2)

Hóa Huyết Trì là chí bảo nhất mạch Yêu tộc sơn mạch Liên Vân, một khi tiến vào trong đó, có thể điên cuồng tăng lên linh hồn, thân thể, lực lượng Yêu tộc, nhưng không cách nào tăng lên cảm ngộ cho yêu thú ở phương diện Không Gian Áo Nghĩa, bất quá, đồng thời khi lột xác trong Hóa Huyết Trì, Yêu tộc kỳ thật cũng có thể cảm ngộ Không Gian Áo Nghĩa, chỉ là tạm thời không cách nào biểu hiện ra ngoài, một khi lột xác thành công, tiến bộ trong khoảng thời gian này lập tức sẽ phát huy ra toàn bộ.

Mà linh hồn Phân thân Toàn Địa Giáp vốn cùng một thể với linh hồn bản tôn Lâm Tiêu, tăng thêm Yêu tộc và Nhân tộc ở phương diện lĩnh ngộ Không Gian Áo Nghĩa cũng không có gì khác nhau, bởi vậy ngay khi Phân thân Toàn Địa Giáp thức tỉnh, tạo nghệ ở phương diện Không Gian Áo Nghĩa lập tức đã đạt đến mức ngang với bản tôn Lâm Tiêu.

Nhưng Khôi Đầu lão tổ hiển nhiên không biết điều này, đã triệt để bị tiến bộ của Phân thân Toàn Địa Giáp dọa cho sợ ngây người, hẳn hoàn toàn hiểu rõ, lúc trước lúc mang Phân thân Toàn Địa Giáp đến đây thì Phân thân Toàn Địa Giáp mới chỉ vừa đột phá thành Yêu vương không bao lâu, hôm nay hơn hai năm ngắn ngủi trong Hóa Huyết Trì đã tăng lên đến Yêu vương nhất trọng đỉnh phong, thiên phú bậc này, quả thực kinh thế hãi tục.

- Vương giả tộc ta, không hổ là Vương giả tộc ta.

Khôi Đầu lão tổ cũng chỉ có thể cho rằng đó là năng lực đặc thù sau khi huyết mạch Phân thân Toàn Địa Giáp thức tỉnh.

- Kim Giáp, người đi theo ta.

Khôi Đầu lão tổ khó dấu mừng rỡ trên mặt, quay người dẫn đường ở trước.

- Cuối cùng được thừa nhận rồi.

Trong lòng Lâm Tiêu cũng vô cùng mừng rỡ, theo sát lấy Khôi Đầu lão tổ ra khỏi Hóa Huyết Trì.

Dưới sự dẫn dắt của Khôi Đầu lão tổ, Lâm Tiêu ra khỏi ngọn núi màu đen, bay vút về phía trước.

Sau một lát, một tòa cung điện phong cách cổ xưa toàn thân đen kịt xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu, toàn bộ cung điện vô cùng to lớn, cao hơn vạn trượng, cũng không biết kiến thành thế nào, tản ra một loại khí thế bức người, ở phía trên cung điện, có ba chữ to Yêu Vương Cung.

- Cũng không biết Khôi Đầu lão tổ này dẫn ta tới Yêu Vương Cung là có chuyện gì?

Nghĩ như vậy, Lâm Tiêu và Khôi Đầu lão tổ nhanh chóng đi vào trong cung điện.

- Cung nghênh lão tổ.

Trong cung điện, tam đại cung chủ Yêu Vương Cung, Ác Long Vương, Thanh Thiên Ngưu Mã Vương, Huyết Ưng Vương dĩ nhiên đứng trong đại điện, cung kính hành lễ, ở sau lưng tam đại Yêu vương càng có một hàng dài Yêu vương, tính sơ qua cũng lên đến 50 tên, trong đó yếu nhất cũng là Sinh Tử cảnh nhị trọng đỉnh phong, ngoại trừ tam đại cung chủ ra, Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng không dưới năm tên.

Lâm Tiêu trong nội tâm hung hăng co rút, nhiều Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng như vậy, thế mạch sơn mạch Liên Vân cũng quá đáng sợ đi?

Phải biết rằng, trong toàn bộ Đế quốc Võ Linh Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng cũng chỉ có ba người Bách Lý Tỳ, La Huyền Cơ và Tiêu Dao Vương, đương nhiên, không loại trừ còn Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng ẩn dấu như La Huyền Cơ, nhưng ít ra cực phách Sinh Tử cảnh tam trọng biểu hiện ra ngoài chỉ có ba người, trong đó La Huyền Cơ còn chết trong cuộc tập sát của Thiên Tinh Cung. Mà Yêu Vương Cung sơn mạch Liên Vân nhất mạch, Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng Lâm Tiêu có thấy được đã có gần mười tên, trong đó còn có tuyệt thế Yêu vương cấp bậc Yêu hoàng như Khôi Đầu lão tổ, cổ thế lực như vậy, đủ để quét ngang toàn bộ Đế quốc Võ Linh.

Đây mới chỉ là sơn mạch Liên Vân nhất mạch, như vậy sơn mạch Vạn Thú, Tử Vong Chi Sâm các mạch thì sao, đến tột cùng có bao nhiêu cường giả Yêu tộc?

Lâm Tiêu trong nội tâm không khỏi dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt .

Trên thực tế, nếu luận về Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng, bên phía Nhân tộc cũng không đến mức quá chịu thiệt, dù sao Đế quốc Võ Linh là đế quốc yếu nhất trong tứ đại đế quốc, Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng vốn rất ít, mà ba đại đế quốc còn lại số lượng Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng cũng không ít, Lâm Tiêu lo lắng chính là cường giả cấp bậc như Khôi Đầu lão tổ, ít nhất trước mắt hắn còn chưa nghe qua thể lực nào có Tôn giả Thần Vọng cảnh cả.

- Chư vị, hôm nay ta gọi mọi người đến, là muốn tuyên bố một việc, từ hôm nay trở đi, Kim Giáp Vương chính là thân truyền đệ tử của lão tổ ta, cũng là thiếu chủ sơn mạch Liên Vân nhất mạch chúng ta.

Khôi Đầu lão tổ ngồi ngay ngắn ở phía trên nhất trên đại điện, bình thản mở miệng.

- Cái gì? Thân truyền đệ tử của lão tổ?

- Thiếu chủ sơn mạch Liên Vân nhất mạch chúng ta?

Tất cả Yêu vương ở đây đều chấn kinh, bọn họ đều là thành viên trung tâm của Yêu Vương Cung, tự nhiên biết rõ thân truyền đệ tử của lão tổ là thân phận thể nào, sơn mạch Liên Vân rất nhiều yêu thú Yêu vương, trước mắt vẫn là Tam đại cung chủ quân hạt, mà địa vị của lão tổ càng ở trên Yêu Vương Cung, là Hoàng giả không thể tranh luận.

- Sao thế, các người nghe không hiểu sao?

Khôi Đầu lão tổ neho đôi đồng tử huyết sắc lại, thản nhiên nói.

- Thuộc hạ đã hiểu rõ!

Rất nhiều Yêu vương đều ừ ừ mở miệng, kể cả Tam đại cung chủ.

- Rất tốt, các người đều là thành viên trung tâm của sơn mạch Liên Vân nhất mạch ta, chuyện này, chỉ cần các người biết rõ là được, không thể tuyên truyền ra ngoài, như vậy, lúc ở bên ngoài, thân phận của Kim Giáp là Ác Long, đệ tử chung của ba cung chủ các người.

- Vâng.

Tam đại Yêu vương cung kính đáp.

- Kim Giáp.

Khôi Đầu lão tổ nhìn về phía Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Lão tổ.

Lâm Tiêu liền cung kính nói.

- Người bây giờ mới chỉ là Sinh Tử cảnh nhất trọng, Yêu tộc ta chú ý mạnh được yếu thua, cường giả sinh tồn, trở thành thân truyền đệ tử của lão tổ ta, chỉ là một cái bùa hộ mạng cho người, lại không có quyền lực thực tế gì, muốn được nhiều hơn nữa, nhất định phải cố gắng tu luyện, tăng lên thực lực của mình, hiện giờ, người có ba lựa chọn, thứ nhất, thống lĩnh một phương đại quân Yêu tộc sơn mạch Liên Vân ta, giám thị đế quốc nhân loại; thứ hai, trở thành một trong các thành viên trung tâm của Yêu Vương Cung, đi đến các Bí Cảnh trên Đại lục Thương Khung lịch lãm rèn luyện, thứ ba, chính là tiến đến Ngoại Vực Man Hoang Cổ Địa lịch lãm rèn luyện, ba điều này người chọn một cái đi?

Khôi Đầu lão tổ nhìn kỹ Phân thân Toàn Địa Giáp.

Ba lựa chọn này đến cùng nên chọn cái nào đây? Điều này khiến trong lòng Lâm Tiêu không khỏi lung lay, lâm vào trầm tư.

Cái thứ nhất, hiển nhiên là dẫn đầu một phương thú triều giám thị Đế quốc Võ Linh, giống như trước đây, không ngừng điều động thú triều đánh một ít thành trì đế quốc, loại chuyện này Lâm Tiêu tuyệt đối không muốn làm, mà thứ hai, chính là cùng cường giả Yêu Vương Cung đi lịch lãm rèn luyện khắp Đại lục

Thương Khung, lựa chọn này có thể mau chóng tăng lên thực lực, hơn nữa hiểu rõ được không ít tin tức của Yêu tộc, mà lựa chọn thứ ba là đi Man Hoang Cổ Địa, lựa chọn này kỳ thật hơi giống với cái thứ hai, khác nhau duy nhất chính là bản tôn đã ở Man Hoang Cổ Địa.

1191. Chương 1189: Thành Yêu Minh

Đã như vậy. . .

- Lão tổ, Kim Giáp đối với Ngoại Vực một mực rất hiếu kỳ, nguyện đi Ngoại Vực Man Hoang Cổ Địa lịch lãm rèn luyện.

Lâm Tiêu rất nhanh đã có quyết định.

Man Hoang Cổ Địa vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm này không chỉ là nguy hiểm đến từ các Bí Cảnh ở Man Hoang Cổ Địa, mà còn vì Yêu tộc và Nhân tộc vẫn không ngừng giao phong, nếu bản tôn ở Nhân tộc, Phân thân Toàn Địa Giáp ở Yêu tộc, lại đạt được tình báo từ song phương thì sẽ càng thêm an toàn, phục sinh Long gia nói không chừng cũng sẽ dễ dàng hơn.

- Tốt, đã như vậy, hôm nay sơn mạch Liên Vân ta trấn thủ thành Nhân Minh chính là Long Tượng Vương, còn Thiết Lân Vương, do người mang Kim Giáp đi thành Yêu Minh đi.

- Vâng, lão tổ.

Từ trong năm tên Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng lập tức đi ra một gã Yêu vương thân thể cường tráng, toàn thân che kín hắc lân giáp đen kịt, phẳng phất như một cột điện bằng sắt.

- Chư vị đều tán đi, Thiết Lân Vương, người đi theo ta.

Dưới sự dẫn dắt của Khôi Đẩu lão tổ, Thiết Lân Vương đi vào trong một trung điện bên cạnh đại điện, sau khi lũ yêu nhao nhao tán đi chỉ còn một mình Lâm Tiêu ở trong đại điện.

Một lát sau, Thiết Lân Vương từ trong điện đi ra:

- Kim Giáp, lão tổ cho người đi vào.

Gật gật đầu, Lâm Tiêu đi vào nội điện.

Khôi Đẩu lão tổ lặng lẽ đứng ở nơi đó:

- Kim Giáp, sự xuất hiện của người khiến lão tổ ta thật cao hứng, có thể người sẽ nghi hoặc thân phận của người, bất quá hiện giờ lão tổ vẫn không thể nói cho người biết, đợi lúc nào đó, sau khi người đã trở thành người mạnh nhất trong sơn mạch Liên Vân nhất mạch này ngoại trừ lão tổ ta ra, ta sẽ nói cho người biết tất cả, trước đó, việc người cần làm là phải cố gắng tu luyện.

- Trở thành người mạnh nhất trong sơn mạch Liên Vân ngoại trừ Khôi Đẩu lão tổ sao?

Trong nội tâm Lâm Tiêu trầm nghĩ, ý của Khôi Đẩu lão tổ hiển nhiên là muốn chờ sau khi hắn trở thành Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng sẽ nói cho hắn biết tất cả.

- Man Hoang Cổ Địa, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, có một ít Bí Cảnh cực kỳ đáng sợ, ngay cả lão tổ ta cũng không dám tự tiện xông vào, ở đó người nhất định phải chú ý an toàn, không nên tùy tiện hành động, bất quá, chỗ đó cũng là nơi lịch lãm rèn luyện tốt nhất cho Yêu tộc chúng ta, tin tưởng dùng thiên phú và thực lực của người, ở đó thực lực cũng có thể tăng lên nhanh hơn.

Đột ngột, Khôi Đẩu lão tổ đột nhiên điểm một ngón tay vào trán Phân thân Toàn Địa Giáp.

Một cổ lực lượng vô hình bỗng nhiên dừng mãnh vào trong đầu Phân thân Toàn Địa Giáp, trôi nổi trong đầu hắn, tạo thành một khối hạt giống huyết sắc, hỏa hạt giống này cũng không chiếm cứ lấy vị trí chủ đạo, mà là im im lặng lặng lơ lửng ở một bên, không bị khống chế.

- Hạt giống huyết sắc này có một đạo ý niệm của lão tổ ta, nếu người gặp phải nguy hiểm không cách nào giải quyết, sắp đến khi tử vong nó sẽ được kích phát, cho người dùng, tiêu hao hết sẽ không còn nữa, nói cách khác nó có thể bảo vệ người một mạng, cho người có cơ hội lập lại, bất quá người cũng không nên vì có hạt giống này rồi mà không sợ hãi, trong Man Hoang Cổ Địa có nhiều chỗ ngay cả lão tổ ta cũng không dám tiến vào, một khi gặp phải nguy hiểm như vậy, lão tổ ta cũng không thể nào cứu được người, cho nên, tất cả phải cẩn thận không thể lơ là.

- Đa tạ lão tổ.

Lâm Tiêu biểu hiện ra bộ dáng kích động, nhưng trong lòng thì thở dài, nếu thế thì hẳn không cách nào chạm mặt với bản tôn rồi, dù sao thủ đoạn của cường giả Yêu hoàng quá mức đáng sợ, ai biết đây có phải là một loại thủ đoạn Khôi Đầu lão tổ dùng để giám thị hẳn không, Lâm Tiêu không dám mạo hiểm như vậy.

Đương nhiên, có như một lá bùa bộ mệnh như vậy, trong nội tâm Lâm Tiêu cũng càng thêm an tâm, có một số việc, cũng không nhất định phải chạm mặt mới làm được.

- Tốt rồi, người đi đi, Thiết Lâm Vương ở bên ngoài chờ người đấy.

Khôi Đầu lão tổ xoay người lại

- Vâng.

Lâm Tiêu cung kính thi lễ một cái, rồi sau đó lui ra ngoài.

Trước khi rời đi, Lâm Tiêu cố nén hỏi thăm tin tức về Sinh Mệnh Chi Tinh, trước mắt xem ra, Khôi Đầu lão tổ đã hoàn toàn tin tưởng hẳn, chỉ cần có kiên nhẫn chờ đợi thì những bí mật liên quan đến Yêu tộc trước sau cũng sẽ biết, mà nếu tận lực hỏi thăm, ngược lại sẽ rước lấy hoài nghi.

Ít nhất, Lâm Tiêu khẳng định, chờ mình đột phá đến Sinh Tử cảnh tam trọng, chỉ cần còn không có bạo lộ thì Khôi Đầu lão tổ nhất định sẽ nói hẳn biết tất cả.

- Chúng ta đi thôi.

Ở trong đại điện, Thiết Lâm Vương đã chờ ở đó, lưỡng đại Yêu vương hai lời chưa nói, thân hình bỗng nhiên chui vào hư không, lướt hướng về phía Ngoại Vực vô tận.

- Hi vọng Kim Giáp có thể thuận lợi lớn lên a, nếu Kim Giáp có thể đột phá đến Yêu hoàng, kế hoạch kia thậm chí cũng có thể ngừng lại, dùng lực lượng huyết mạch của Vương giả tộc ta, Kim Giáp trở thành Yêu hoàng, nói không chừng có năng lực nhất thống toàn bộ Yêu tộc, đến lúc đó, vô luận là Nhân tộc hay là chủng tộc khác, đều không thể ngăn cản được bước chân Yêu tộc nữa rồi.

Nhìn qua chỗ Phân thân Toàn Địa Giáp biến mất, Khôi Đầu lão tổ thì thào tự nói, sau một khắc, cả người dĩ nhiên lặng yên vô tung.

Một tháng sau.

Bên trong Man Hoang Cổ Địa, xuất hiện hai vị khách lạ mặt, đúng là Thiết Lâm Vương và Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Ở Man Hoang Cổ Địa, địa vực Man tộc tuyệt đối không thể bước vào, ngoài ra, Nhân tộc ở cổ địa cũng có xây dựng thành Nhân Minh, cùng thành Yêu Minh của Yêu tộc chúng ta giằng co với nhau, cho nên, người không nên tùy tiện tiến vào trong phạm vi thành Nhân Minh, mà nói chung, Vương giả Nhân tộc cũng sẽ không tiến vào phạm vi thành Yêu Minh chúng ta, nơi duy nhất song phương có thể gặp nhau chính là trong các Bí Cảnh của Man Hoang Cổ Địa.

Thiết Lâm Vương một bên mang theo Phân thân Toàn Địa Giáp tiến đến thành Yêu Minh, một bên nói cho Phân thân Toàn Địa Giáp về phân chia thế lực ở Man Hoang Cổ Địa, tuy rằng những tin tức này Lâm Tiêu đã sớm biết, nhưng từ trong miệng một phương Yêu tộc nói ra lại có ý vị khác.

- Đã đến.

Sau khi bay vút mấy canh giờ, lưỡng yêu rốt cục đi tới thành Yêu Minh.

- Đây là. . .

Ánh vào tầm mắt Lâm Tiêu là một mảnh ngọn núi to lớn, những ngọn núi này tụ tập cùng một chỗ, kéo dài ở cuối tầm mắt.

Thành Yêu Minh cùng thành Nhân Minh hoàn toàn khác nhau, thành Nhân Minh là một tòa thành trì cự đại, mà thành Yêu Minh lại là từng ngọn núi vô cùng to lớn, những ngọn núi này có cao có thấp, cao đâm thẳng mây xanh, cũng không biết cao bao nhiêu vạn trượng, liếc nhìn không tới cuối cùng, mà thấp lại chỉ có ngàn trượng, phân bố ở bốn phía mấy ngọn núi to nhất, rậm rạp chằng chịt, giống như từng cây gai sắt trùng thiên vậy.

- Những ngọn núi này không phải tự nhiên hình thành, mà là do cường giả Yêu tộc thành lập, một ngọn núi, liền đại biểu một thế lực, ngọn núi càng cao, thế lực cũng càng mạnh, sơn mạch Liên Vân nhất mạch chúng ta, chính là một trong mấy ngọn núi cao nhất.

1192. Chương 1190: Chiếm Cự Động Phủ (1)

Hô.

Dưới sự dẫn dắt của Thiết Lâm Vương, lưỡng đại Yêu vương trực tiếp lướt lên đỉnh một trong mấy ngọn núi cao nhất kia.

Từ xa nhìn lại, những ngọn núi này thật giống như từng tòa tháp cao, khê dựa gần, một loại cảm giác áp bách hùng hậu liền từ xa xa truyền đến, ngọn núi của sơn mạch Liên Vân chiếm diện tích đến mấy trăm dặm, từ chân núi kéo lên có các loại huyết động, mỗi một huyết động, liền đại biểu một Yêu vương, huyết động bên dưới tương đối dày đặc, càng lên cao, huyết động cũng càng thêm thưa thớt, xảo đoạt thiên công.

- Một ngọn núi như vậy, không ngờ lại là do cường giả Yêu tộc Viễn Cổ thành lập, đến tột cùng là cường giả dạng gì, mới có thể dựng lên một ngọn núi lớn như vậy chứ?

Nội tâm Lâm Tiêu bị chấn động rồi thật sâu, trong ấn tượng của hắn, Vương giả Sinh Tử cảnh tam trọng có thể di sơn đảo hải, khai thiên tích địa, nhưng cứ thế mà rút lên một ngọn núi như vậy, lại còn kém xa lắm.

- Người phương nào xông vào cấm khu sơn mạch Liên Vân ta?

Ngay khi Lâm Tiêu và Thiết Lâm Vương mới vừa tiến vào trong phạm vi ngọn núi sơn mạch Liên Vân, một tiếng quát lạnh vang lên, từ giữa sườn núi, trực tiếp bay vút ra một đầu Yêu vương sau lưng mọc lên hai cánh đen kịt, thực lực chừng Yêu vương nhị trọng, tản mát ra yêu khí ngập trời.

- Thì ra là Thiết Lâm Vương đại nhân.

Đầu yêu kia lúc đầu còn hùng hổ, nhưng vừa thấy được Thiết Lâm Vương, lập tức cung kính hành lễ.

- Ha ha ha, hôm nay ngọn gió nào lại thổi Thiết Lâm Vương người tới thế, không tiếp đón từ xa, thật có lỗi a.

Một tiếng cười to vang lên, ở phía trên ngọn núi đi ra một gã trung niên nam tử trắng nõn hình thể khôi ngô, nam tử thân cao ba mét, một đầu tóc dài màu xanh da trời, hai tay thon dài, nhìn qua rất giống một nhân loại, nhưng yêu khí nồng đậm trên người hắn lại nói rõ thân phận hắn.

- Long Tượng Vương, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?

Thiết Lâm Vương to như cột điện cũng nở nụ cười.

- Nào nào, đến động phủ của ta ngồi một chút.

Long Tượng Vương khoát tay chặn lại, cười mời.

Đều là Yêu vương của Yêu Vương Cung trong sơn mạch Liên Vân, quan hệ giữa Thiết Lâm Vương và Long Tượng Vương cực kỳ thân mật, đây cũng là nguyên nhân vì sao Khôi Đẩu lão tổ phái Thiết Lâm Vương đến đây.

Động phủ của Long Tượng Vương ở vào thượng bộ ngọn núi, toàn bộ động phủ lộ ra cực kỳ xa hoa, bao la, coi như là hiện ra bản tôn cũng không có chút cảm giác chật chội nào cả.

Trên bàn đá phòng khách, Long Tượng Vương mang lên một bàn tử thủy.

- Thiết Lâm Vương, chỗ ta đã rất lâu không có khách nhân, hôm nay ngươi tới, không uống với ta một chén không được đâu!

Long Tượng Vương thập phần hào sảng, ha ha cười nói.

- Ha ha.

Thiết Lâm Vương cười khoát tay:

- Uống rượu tạm thời bỏ qua đã, ta lần này đến Man Hoang Cổ Địa là có chuyện, trước tiên xử lý chính sự đã.

- Có việc, nói nghe một chút.

- Kim Giáp, để ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Thiết Lâm Vương khoát tay với Phân thân Toàn Địa Giáp:

- Vị này chính là Long Tượng Vương trấn thủ địa bàn sơn mạch Liên Vân tại Man Hoang Cổ Địa, Long Tượng Vương, vị này chính là Kim Giáp, Kim Giáp là thân truyền đệ tử của Khôi Đẩu lão tổ, thiếu chủ Yêu Vương Cung chúng ta, lần này đến Man Hoang Cổ Địa lịch lãm rèn luyện, xin nhờ vào Long Tượng Vương

- Thân truyền đệ tử của Khôi Đẩu lão tổ ?

Long Tượng Vương bỗng nhiên cả kinh, đứng lên.

Hắn tuy rằng là Yêu vương Sinh Tử cảnh tam trọng, phóng ở thế giới Nhân loại, đây tuyệt đối là tồn tại một phương bá chủ, nhưng ở trước mặt Khôi Đẩu lão tổ vẫn chỉ là văn bối.

- Kim Giáp bái kiến Long Tượng Vương tiền bối.

Lâm Tiêu cũng biết, Long Tượng Vương này có lẽ chính là người mạnh nhất của sơn mạch Liên Vân ở Man Hoang Cổ Địa này! Sau này muốn tìm hiểu tin tức còn phải nhờ vào hắn, bởi vậy rất khách khí.

- Không dám nhận, không dám nhận, Kim Giáp huynh đệ ngươi đây là đang miếu sát lão phu rồi.

Long Tượng Vương liền khoát tay cười nói.

Nói đùa, nếu là thân truyền đệ tử của tam đại chủ Yêu Vương Cung, Long Tượng Vương hẳn còn không để ý lắm, nhưng Khôi Đẩu lão tổ người thế nào? Ở trước mặt thân truyền đệ tử của hắn, Long Tượng Vương cũng không dám vô lễ.

- Nào, Kim Giáp huynh đệ, mau ngồi xuống, địa phương đơn sơ, chiêu đãi không chu toàn, Kim Giáp huynh đệ xin hãy tha lỗi.

Vốn Long Tượng Vương ngay từ đầu còn nghi hoặc Thiết Lâm Vương sao lại mang theo một Yêu vương nhất trọng, hiện giờ tất cả đã rõ ràng, lúc này liền vô cùng nhiệt tình

Yêu tộc là rất chú ý thực lực chủng tộc, nhưng ở Phân thân Toàn Địa Giáp trước mặt, Long Tượng Vương lại hòa ái vô cùng, thậm chí dùng huynh đệ tương xứng, hết thấy đều là vì Khôi Đẩu lão tổ sau lưng Kim Giáp.

Lâm Tiêu cũng không có khách sáo, trực tiếp ngồi xuống.

- Nào, Kim Giáp huynh đệ, đến nếm thử Vương tửu ta chuyên môn điều chế thử xem.

Long Tượng Vương nhiệt tình rót cho Phân thân Toàn Địa Giáp một chén rượu ngon.

- Long Tượng Vương tiền bối quá khách khí rồi.
- Đâu có đâu có, Thiết Lâm Vương, chúng ta rất lâu không gặp rồi, mọi người uống một chén đi.

Lập tức, ba đại Yêu vương ăn uống linh đình với nhau.

- Long Tượng Vương, lão tổ nói, chuyện Kim Giáp Vương là thân truyền đệ tử của hần kính xin giữ bí mật, ở bên ngoài, Kim Giáp Huynh Đệ sẽ dùng thân phận đệ tử cung chủ Yêu Vương Cung hành tẩu, lão tổ còn nói, an nguy của Kim Giáp Vương ở Man Hoang Cổ Địa chính là do Long Tượng Vương người phụ trách, bất quá, người chỉ phải chịu trách nhiệm an toàn của hần, về phần cái khác, hoàn toàn phải nhờ vào bản thân Kim Giáp Vương rồi.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Thiết Lâm Vương cũng nói ra lời phân phó của Khôi Đầu lão tổ.

- Khẩu lệnh của lão tổ, Long Tượng sẽ nghe theo.

Long Tượng Vương gật gật đầu.

Sau khi ăn uống no say, Long Tượng Vương và Thiết Lâm Vương mang theo Lâm Tiêu đi tới cửa động.

- Kim Giáp huynh đệ, vốn ta là chuẩn bị giúp người an bài một cái động phủ, bất quá lão tổ cố ý phân phó, tất cả trong Man Hoang Cổ Địa đều phải dựa vào chính bản thân Kim Giáp huynh đệ người, lão phu cũng không nên tự ý, cho nên động phủ của Kim Giáp huynh đệ cũng chỉ có thể dựa vào chính người thôi

- Long Tượng Vương tiền bối nói quá lời, đã như vậy, Kim Giáp xin cáo từ trước.

Lâm Tiêu cười cười, nhìn về huyết động phía dưới.

Thông qua cuộc nói chuyện lúc trước, Lâm Tiêu cũng đã hiểu rõ, ở thành Yêu Minh chọn lựa động phủ cũng giống như ở thành Nhân Minh, mà theo thực lực mà phân phối, ở thành Yêu Minh, huyết động càng trên cao lại càng tốt, Thiên Địa nguyên khí có thể hấp thu cũng càng nhiều, bởi vậy thực lực càng mạnh, chỗ động phủ tự nhiên cũng càng cao.

Như Long Tượng Vương, hần ở ngay phía trên, đương nhiên, ở phía trên chỗ của hần còn có mấy động phủ càng thêm xa hoa, chỉ là không có người ở thôi.

Thân hình Lâm Tiêu nhanh chóng lướt xuống, nhìn qua nguyên một đám động phủ phía trước, yên lặng chọn lựa lấy.

- Thiết Lâm Vương, lão tổ sao lại đột nhiên thu một thân truyền đệ tử?

1193. Chương 1191: Chiếm Cứ Động Phủ (2)

Cửa động, Long Tượng Vương nghi hoặc nhìn về phía Thiết Lâm Vương.

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá lão tổ đối với Kim Giáp Vương thập phần coi trọng, cố ý bảo ta mang theo khẩu lệnh, bảo người phải đảm bảo an toàn cho Kim Giáp Vương, đương nhiên, ngoại trừ an toàn ra, những chuyện khác thì do hần tự mình giải quyết, coi như là lão tổ tôi luyện hần.

- Vậy thì phiền toái.

Long Tượng Vương cảm thấy vô cùng đau đầu:

- Thiết Lâm huynh, an toàn của Kim Giáp huynh đệ ta tự nhiên rõ, nhưng chuyện khác để hần tự mình giải quyết, điều này cũng quá khó làm đi, dù sao Kim Giáp Vương mới chỉ là Yêu vương nhất trọng, thực lực như vậy ở Man Hoang Cổ Địa căn bản rất khó sinh tồn, chẳng lẽ lúc hần tìm kiếm một ít Bí Cảnh ta còn phải theo sát hần như bảo mẫu sao, hơn nữa, ta cũng không thể rời khỏi thành Yêu Minh a.

Với tư cách Yêu vương tam trọng tọa trấn sơn mạch Liên Vân, Long Tượng Vương bình thường không thể rời khỏi thành Yêu Minh, nếu không còn tọa trấn gì nữa.

- Điều này, ta nghĩ lão tổ đều có an bài a.

Thiết Lâm Vương cũng có chút nghi hoặc, thật sự là thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp quá yếu đi, mới chỉ là Sinh Tử cảnh nhất trọng ở Man Hoang Cổ Địa căn bản cất bước duy gian, vấn đề về an toàn thật phần khó khăn.

- Ân?

Đột nhiên, Long Tượng Vương nhíu mày nhìn về phía phía dưới:

- Động phủ mà Kim Giáp Vương chọn lựa cũng quá không lượng sức mình đi.

Chỉ thấy Lâm Tiêu ngừng lại ở chỗ dưới huyết động Long Tượng Vương mấy ngàn trượng, ở chừng giữa ngọn núi, bình thường là chỗ Yêu vương nhị trọng đỉnh phong mới có thể ở lại, Yêu vương nhất trọng như Lâm Tiêu ở chỗ này lập tức liền dẫn đến chú ý.

- Liền chọn huyết động này đi.

Lâm Tiêu gật gù đầu, để lại ấn ký của mình trên động phủ.

- Tiểu tử, ngươi từ đâu đến? Chỉ là Yêu vương nhất trọng lại dám lựa chọn động phủ này, quả thực là to gan lớn mật

Đột ngột, một tiếng quát lạnh vang lên, từ trong động phủ phía dưới Lâm Tiêu lập tức có một gã Yêu vương chạy ra, đồng tử huyết sắc gắt gao nhìn chăm chăm vào Phân thân Toàn Địa Giáp, tràn đầy lửa giận.

- Tiểu tử từ đâu đến, không hiểu quy củ như vậy?

- Hẳn là Yêu vương mới tới nào đó a, ta vừa mới nhìn thấy hắn từ trong động phủ Long Tượng Vương đại nhân đi ra, nói không chừng có quan hệ gì đó với Long Tượng Vương đại nhân

- Có quan hệ với Long Tượng Vương đại nhân? Vậy thì sao? Đừng nói là có quan hệ với Long Tượng Vương đại nhân, coi như là có quan hệ với tam đại cung chủ, ở thành Yêu Minh cũng phải ngoan ngoãn theo như thực lực, hắn một tên Yêu vương nhất trọng đỉnh phong lại muốn chiếm cứ động phủ cao như vậy, chỉ sợ đi vào liền sẽ bị người ném ra ngay.

- Có lẽ hắn không biết quy củ ở thành Yêu Minh, lúc trước chúng ta tới chẳng phải cũng bị ném ra sao?

- Hắc hắc, chúng ta xem thật kỹ a, không thấy Hào Chiến Vương ở phía dưới hắn đã tức giận sao? Bị một Yêu vương nhất trọng đè trên đầu mình, là ta thì cũng sẽ tức giận a.

Không ít Yêu vương trong huyết động cảm giác được một màn này, đều chờ đợi chế giễu.

Ở phía trên, Long Tượng Vương và Thiết Lâm Vương trợn mắt há hốc mồm.

Long Tượng Vương lắc đầu cười khổ nói:

- Ta vừa rồi nói nhiều quy củ thành Yêu Minh như vậy, xem ra Kim Giáp Vương này một chút cũng không có nghe vào, lão tổ chỉ phân phó ta chiếu khán an toàn của hắn, về phần có bị ức hiếp hay không cũng không phải chuyện của ta rồi, để hắn ăn chút đau khổ cũng tốt, nếu thế thì về sau cũng nghe lời một chút

Thiết Lâm Vương ở bên cũng hon8 r A on8 c n ở ởò n* c n* đ

Văn Dực Vương nói với mấy người sau lưng, Cổ Tộc chiến trường nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, Băng Dao Vương là người mạnh nhất trong mấy tên tùy tùng của hắn, nắm giữ hai mươi bảy đạo Không Gian Đạo Văn, không kém gì đám Bạo Châm Vương, về phần mấy người khác, còn kém không ít, mang vào cũng chỉ vướng víu.

- Vâng.

Mấy người cung kính đáp.

Lập tức, ba người Văn Dực Vương rời khỏi sơn cốc, tiến nhập vào trong miệng hạp cốc nhập Chiến trường Cổ Tộc.

Chít chít chít.

Ba người mới vừa tiến vào Chiến trường Cổ Tộc không bao lâu, đã bị một đoàn oan hồn vây quanh lấy.

- Băng Vũ Tuyệt Luân.

Băng Dao Vương rút ra băng đao bên hông, chém ra một tuyệt chiêu.

Hàn Băng chi khí mãnh liệt tràn ngập, trong hư không, trên trăm đầu oan hồn bị đóng kết lại, răng rắc xoay, khối băng theo đó vỡ vụn, hóa thành tinh phấn đầy trời, đổi lại là sinh vật huyết nhục, dưới một kích mạnh như vậy không chết cũng phải trọng thương, nhưng những oan hồn này lại khác, thân sau khi khối băng nát bấy lại lần nữa tụ cùng một chỗ, thét chói tai lần nữa tấn công đến.

- Đáng giận, những oan hồn này sao giết không chết, thật sự là khó chơi.

Với tư cách là Vương giả quanh năm sinh tồn ở Man Hoang Cổ Địa, Chiến trường Cổ Tộc bọn hắn không phải lần đầu vào, tất nhiên biết rõ sự khó chơi của oan hồn.

Trên thực tế, những oan hồn này rất khó uy hiếp được những Vương giả nhị trọng đỉnh phong như bọn hắn, nhưng một mực bị oan hồn quần quít lấy cũng là chuyện cực kỳ phiền phức, giả như bị tổn tại đáng sợ hơn nhìn chằm chằm vào thì lại càng được không bù mất.

- Để cho ta tới.

Văn Dực Vương sắc mặt âm trầm, trong tay đột nhiên xuất hiện một đoàn nguyên hỏa, nhiệt độ cao mà nguyên hỏa phát ra lập tức bức lui một mảng oan hồn.

Chít chít chít.

Nhưng những oan hồn này cũng không rời đi, trong tầm mắt ba người bọn họ, ngược lại có càng nhiều oan hồn bao vây đến.

- Mẹ nó, tại sao có thể có nhiều oan hồn vậy chứ?

Băng Dao Vương trợn mắt há hốc mồm, nhiều oan hồn như thế, hắn tiến vào Chiến trường Cổ Tộc nhiều lần nhưng đây là lần đầu nhìn thấy, oan hồn tuy rằng không tính đặc biệt đáng sợ, nhưng nhiều oan hồn như vậy, một khi tách ba người bọn họ, cũng sẽ có uy hiếp rất lớn.

- Để cho ta tới.

Vô Song Vương một mực lạnh lùng nhìn xem rốt cục nhúu mày, đi tới.

- Thiên Điệp Chương.

Chân Nguyên ngưng kết, Vô Song Vương vỗ ra một chương, tầng tầng lớp lớp chương ấn phẳng phát như sóng biển không ngừng vỗ về trước, đánh cho hàng trăm hàng ngàn đầu oan hồn ở trước nát bấy, quét ra một đầu thông đạo trống trải.

- Đi.

Mang theo Băng Dao Vương và Văn Dực Vương, thân hình Vô Song Vương chấn động, hóa thành lưu quang chạy ra khỏi vòng vây của oan hồn.

Không bao lâu, bọn người Nghê Chấn mặc áo choàng, mặt mang mặt nạ màu bạc xuất hiện trong Chiến trường Cổ Tộc.

- Ân? Nhiều oan hồn như vậy?

Không Linh Vương Nghê Chấn và Thiết Kiếm Vương Triệu Vô Tuyệt sắc mặt mạnh biến đổi, oan hồn bọn họ không phải không biết, hơn một ngàn đầu oan hồn bọn hắn có lẽ không quan tâm, nhưng oan hồn trước mặt không khỏi cũng quá nhiều đi.

- Tiểu tử kia sẽ không chết dưới tay những oan hồn này đấy chứ?

Thiết Kiếm Vương nhíu mày.

- Vẫn còn sống!

Cổ Luân Vương cười lạnh một tiếng, đậm mạc nói:

- Hai người các ngươi không cần sợ, theo sát ta.

Ba người nhảy vào trong bầy oan hồn phía trước, thể nội Cổ Luân Vương đột nhiên lan ra một cổ quang hoàn hư vô, bao phủ ở phạm vi mấy chục thước, khiến Thiết Kiếm Vương và Không Linh Vương thấy được một màn quỷ dị, oan hồn đủ khiến bọn hắn kinh hồn táng đảm sau khi tiến vào phạm vi quang hoàn hư vô kia liền lập tức thét chói tai, hóa thành hư vô, biến mất không thấy gì nữa.

Mà oan hồn còn lại chung quanh càng giống như nhìn thấy quỷ vậy nhao nhao nhượng bộ ra, đôi mắt huyết sắc bạo ngược điên cuồng nhìn qua Cổ Luân Vương tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi.

Một màn này khiến Thiết Kiếm Vương và Không Linh Vương hít một hơi khí lạnh, oan hồn không có trí tuệ và tư duy, chỉ có bản năng thôn phệ khí huyết, coi như là đối mặt Vương giả Cường giả Sinh Tử cảnh tam trọng bọn nó cũng dám nhào lên, nhưng ở trước mặt Cổ Luân Vương lại sợ hãi như thế, Hồn Tông quả nhiên đáng sợ.

Dưới sự dẫn dắt của Cổ Luân Vương, ba người không tránh không né, dọc theo một đường trực tiếp đâm về phía oan hồn rậm rạp chẳng chịt, ven đường tất cả oan hồn đều kêu rên, tránh lui sang hai bên, hình thành một đầu thông đạo rộng rãi.

Bên trong Chiến trường Cổ Tộc, Lâm Tiêu không dừng lại ở ngoại vi, không ngừng xâm nhập vào trong.

Một ngày qua đi, Lâm Tiêu đại khái hiểu được một ít chi tiết về Chiến trường Cổ Tộc.

Chiến trường Cổ Tộc hẳn là một chiến trường cực lớn, bởi vì không cách nào xuyên thẳng qua hư không, coi như là toàn lực chạy đi, muốn đi vào chỗ sâu nhất, cũng cần phải tốn một thời gian ngắn.

Đáng sợ hơn chính là, năm đó chém giết ở Chiến trường Cổ Tộc không biết là những chủng tộc nào, trải qua hơn vạn năm diễn biến, nơi này đã biến thành một mảnh Tử Vong Mộ Địa vô cùng khủng bố, ven đường nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, từng bước kinh tâm, ngoại trừ oan hồn, thì hài các loại..., bất kỳ vật gì nhìn qua thì có vẻ bình thường, nhưng cũng có thể hóa thành uy hiếp tử vong ngay.

Lâm Tiêu đã gặp phải một lần, lúc đi qua một khối “nham thạch màu đen”, “nham thạch màu đen” kia lại đột nhiên nhúc nhích, bao lấy hắn vào trong cũng may Lâm Tiêu thời khắc cảnh giác, trong một phần vạn cái nháy mắt liền lập tức phản ứng, lúc này mới thoát chết, sau khi đánh nát “nham thạch màu đen”, ở bên trong, Lâm Tiêu thấy được không ít cận Vương giả chỉ binh hủy hoại, hòa tan, hiển nhiên Vương giả từng chết ở bên trong không chỉ một người, mà “nham thạch màu đen” này ngay cả Vương giả chỉ binh cũng có thể hòa tan, nếu bị nó triệt để bao lấy, hậu quả có thể nghĩ..

Trên đường đi, Lâm Tiêu cũng thấy được một ít Vương giả Yêu tộc, Man tộc cùng với Nhân tộc, bất quá ở Chiến trường Cổ Tộc mọi người luôn đề phòng lẫn nhau, cho dù là giữa đồng tộc nhìn thấy cũng sẽ tránh đi xa xa, dù sao người tới nơi này mục đích chủ yếu đều là tâm bảo, muốn chém giết thì thường sẽ đi những cấm địa khác ở Man Hoang Cổ Địa.

1198. Chương 1196: Hải Cốt Long Tộc (2)

- Không hổ là Chiến trường Cổ Tộc, quá nguy hiểm.

Cẩn thận bay vút lấy trên tầng trời thấp, Lâm Tiêu cảm khái một tiếng, theo càng lúc càng vào sâu, tốc độ của hắn cũng dần dần hạ thấp..., phía trước là một mảnh thi sơn hải cốt.

Đột ngột-

Tạch tách tách

Một cỗ hải cốt trên mặt đất đột ngột đứng lên, trong tay gơ một thanh cốt đao, thân hình nhảy dựng, phút chốc chém về phía Lâm Tiêu.

Cỗ hải cốt này thân cao hơn mười thước, khi còn sống cũng không biết là chủng tộc gì, cốt cách vừa thô vừa to vô cùng cứng rắn, nhảy dựng lên, giống như đã vượt qua khoảng cách hư không, cốt đao cực lớn lập tức đi đến trước mặt Lâm Tiêu.

- Phá.

Lâm Tiêu há có thể để hắn thực hiện được, một kích ánh đao như thiểm điện chém ra ngoài.

Hải cốt sinh vật cực lớn bay ngược ra ngoài, nện cho hải cốt trên mặt đất nổi bụi mù bốn phía.

Ken két

Cỗ hải cốt kia, lại lần nữa đứng lên, trong hốc mắt trống rỗng, toàn thân không chút tổn thương.

- Phòng ngự đáng sợ, dưới công kích của ta vậy mà không có chút tổn thương

Lâm Tiêu nheo mắt lại, sinh vật hải cốt không giống với võ giả, võ giả có được các loại phòng ngự như Chân Nguyên hộ tráo, Vương phẩm hộ giáp, mà sinh vật hải cốt lại dựa vào thân thể cứng rắn mà ngăn cản, nhưng dưới công kích của mình lại không có việc gì, có thể thấy phòng ngự đối phương đáng sợ cỡ nào.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ở Chiến trường Cổ Tộc vẫn lạc nhiều năm như vậy, hải cốt vẫn bất hủ, chủ nhân cỗ hải cốt này khi còn sống thực lực nhất định đáng sợ đến cực điểm, có được phòng ngự như vậy cũng không có gì lạ cả.

- Đã như vậy, đón thêm ta một chiêu này.

Lâm Tiêu không định trốn, hắn hiện giờ còn không chưa tiến vào khu vực hạch tâm Chiến trường Cổ Tộc, nếu ở chỗ này đã phải trốn, vậy thì lịch lãm rèn luyện tiếp theo cũng không cần thiết nữa rồi, lại nói chiến lực của hắn vừa rồi chỉ mới thể hiện ra một chút.

- Băng Chi Toàn Vũ.

Đao chiêu dung hợp sáu thành băng chi áo nghĩa thì triển ra, một cỗ băng tuyết gió lốc cuốn qua hải cốt phía trước, đông lạnh nó thành một khối băng lớn.

- Phong Chi Vô Ảnh.

Đao chiêu dung hợp phong hệ chín thành đại thành ập xuống, khối băng nát bấy, trên người hải cốt bên trong lập tức xuất hiện vết rạn rậm rạp chằng chịt, sau một khắc, phịch một tiếng, cả cỗ hải cốt ầm ầm nát bấy, hóa thành cốt cặn đầy trời, một cỗ hồn lực vô hình tiêu tán trong hải cốt, hóa thành hư vô.

- Cuối cùng chết rồi.

Lâm Tiêu thu hồi chiến đao.

- Không tốt.

Đang lúc muốn rời đi, Lâm Tiêu sinh lòng cảnh giới, cả người phóng lên trời.

Ầm ầm

Mặt đất phía dưới bị vỡ ra một khe hở cự đại, ở dưới hô ngầm đen thò ra một cái bạch cốt cự trảo, một cổ thi hài lớn hơn trước gấp mấy lần từ lòng đất bò lên, nó mở ra cái miệng khổng lồ phát ra tiếng hò hét.

Hài cốt này cũng không phải nhân loại, mà là một đầu hài cốt hình rồng phẳng phất như Cự Long, cho dù đã chết đi mấy vạn năm, nhưng trên người của nó vẫn tán mát ra một cỗ Long uy nhàn nhạt mà chỉ Long tộc mới có.

- Là Long tộc tử duệ.

Lâm Tiêu trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Đại lục Thương Khung hiện giờ thích phân chia Cự Long vào trong Yêu tộc nhất mạch, nhưng trên thực tế thời xa xưa Long tộc kỳ thật cũng không thuộc về Yêu tộc, mà là một chủng tộc cường thịnh riêng, bởi vì huyết mạch cao quý nên Cự Long chính thức căn bản khinh thường làm bạn với Yêu tộc, mà đám Địa Long Vương, Uyên Long Vương gì đó, kỳ thật cũng không phải Long tộc chính thức, chỉ có thể coi như Á Long có được huyết mạch Long tộc không trọn vẹn.

Long gia phục sinh cần có Bồn Mang Long phách, phải là do Long hồn của cường giả Long tộc chính thức sau khi vẫn lạc tạo thành, đây cũng là nguyên nhân vì sao Lâm Tiêu muốn phục sinh Long gia lại vất vả như vậy.

- Băng Chi Toàn Vũ.

XIU.... XIU... XÍU... UU!

Từng đạo hàn băng khí lưu hình thành, ý niệm Lâm Tiêu khẽ động, hàn băng khí lưu nổ bắn ra, phô thiên cái địa bao trùm lên thân thể hài cốt cực lớn kia.

Tạch tạch tạch

Một tầng tầng băng căn dọc theo thân thể hài cốt nhanh chóng lan ra, móng vuốt sắc bén của hài cốt hình rồng khẽ khua múa, vô số băng cứng lập tức âm ẩm nát bấy.

Cự Long hài cốt này so với hài cốt vừa rồi quả thật cường đại hơn rất nhiều.

Đồng thời khi Lâm Tiêu ra chiêu công kích, hai cánh và đuôi Cự Long hài cốt cũng quét ngang qua, đuôi rồng bạch cốt um tùm hóa thành một đạo bóng roi quỷ mị, uy lực kinh người.

Lâm Tiêu vội vàng cử động đao phong ngăn cản.

Lực lượng cường hãn bộc phát, Lâm Tiêu bị đánh bay ra ngoài hơn 1000m, hai chân cày ra trên mặt đất một khe rãnh thật sâu.

- Thật mạnh, ở trên mặt lực lượng so với Giáp Ngưu Vương Yêu tộc gặp phải lúc trước còn mạnh hơn nhiều.

Long tộc tử duệ vẫn không thể xem như Cự Long chân chính, chỉ là có được bộ phận huyết mạch của Long tộc chính thức, thực lực sau khi chết đã mạnh đến vậy, Cự Long chính thức khi còn sống thực lực sẽ mạnh bao nhiêu, Lâm Tiêu không dám nghĩ đến, bất quá, Lâm Tiêu hiện giờ so với lúc chiến đấu với Giáp Ngưu Vương năm đó đã mạnh hơn gấp mấy lần, đối mặt Cự Long hài cốt này cũng chỉ là có chút giật mình thôi.

Thân thể Lâm Tiêu hóa thành một đạo điện quang, lại lần nữa chém giết một chỗ với Cự Long hài cốt.

Sau một lát, song phương đánh ngang tay.

Lâm Tiêu nhú mày lại.

Thực lực Cự Long hài cốt này cũng không đặc biệt cao, nhưng khó chơi ở chỗ nó không có bất kỳ tánh mạng nào cả, chỉ biết chiến đấu theo bản năng, chiêu số bình thường đối với nó căn bản không có tác dụng, mà nếu muốn triệt để đánh chết, nhất định phải hủy diệt hài cốt của nó, nhưng trình độ cứng rắn của Cự Long hài cốt lại có thể so với Vương giả chi binh yếu nhất, muốn phá hủy cũng đâu dễ như vậy.

- Hỏa Chi Phần Viêm.

Một đạo ánh đao như hỏa long cuốn ra ngoài, đốt cho Cự Long hài cốt bốc lên từng tia khói xanh.

-Ồ, không nghĩ tới lực lượng hỏa diễm đối với sinh vật hài cốt cũng có tác dụng khắc chế.

Lâm Tiêu cảm thấy đại hỉ, Tứ Muội Chân Hỏa lặng yên bắn ra, linh hồn vô hình trong cơ thể Cự Long hài cốt truyền ra thanh âm hò hét, một cổ khói xanh do hồn phách bị đốt cháy bay lên, đồng thời Thiên Ma Phệ Hồn Diễm trong Tứ Muội Chân Hỏa cũng từ trong hài cốt hấp thu lấy bộ phận tàn hồn chi lực yếu ớt, sau một lát, Cự Long hài cốt ‘Rầm Æ Æ’ một tiếng nát đầy đất, đã mất đi động lực.

- Thì ra là thế, hài cốt chính là hài cốt, căn bản không có khả năng hành động, sở dĩ có thể chiến đấu, là vì bên trong hài cốt có tàn hồn cùng loại với oan hồn, đáng tiếc, những tàn hồn này hẳn là do hồn niệm cường giả vẫn lạc trong Chiến trường Cổ Tộc năm đó tạo thành, cũng không có Bản Mạng Long Phách gì cả.

Đã biết rõ đầu đuôi, Lâm Tiêu liền lắc đầu, trong lòng cũng hơi than nhẹ.

Kế tiếp, Lâm Tiêu chỉ tốn một ngày đã đi tới chỗ hạch tâm khu vực hài cốt, trên đường đi, Lâm Tiêu cho dù thập phần cẩn thận nhưng vẫn gặp bảy tám đầu sinh vật hài cốt, trong đó có một đầu thực lực cực kỳ đáng sợ, thậm chí chỉ yếu hơn Lâm Tiêu một chút, may mà nhờ có Tứ Muội Chân Hỏa khắc chế, sinh vật hài cốt này chỉ kiên trì được chốc lát thì tàn hồn trong cơ thể đã bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hấp thu hầu như không còn, chỉ còn lại toái cốt đầy đất.

1199. Chương 1197: Oan Gia Tụ Đầu

Bất quá, hẳn cũng không phải là không có bất luận thu hoạch gì, số lượng Vương giả vẫn lạc ở khu vực hài cốt này không ít, một đường đi qua, Lâm Tiêu đã tìm được hai kiện Vương giả chi binh, còn có một kiện Man Vương Chiến Giáp hộ tí nhị tinh.

Ở hạch tâm khu vực hài cốt, Lâm Tiêu ngừng lại.

- Thông qua khu vực hài cốt, nghe nói sẽ tiến vào chỗ sâu trong Chiến trường Cổ Tộc, tạm thời dừng lại chỗ này một lát, chờ Phân thân Toàn Địa Giáp một chút a.

Thành Yêu Minh cách Chiến trường Cổ Tộc xa hơn thành Nhân Minh một chút, bởi vậy Phân thân Toàn Địa Giáp trước mắt còn đang trên đường đến Chiến trường Cổ Tộc, ở nơi như Chiến trường Cổ Tộc, chỉ có bản tôn phân thân kết hợp, mới có thể phát huy ra chiến lực lớn nhất, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không tùy tiện hành động.

Trong khi Lâm Tiêu chờ đợi Phân thân Toàn Địa Giáp, đám người Văn Dực Vương và Thiết Kiếm Vương cũng đang khổ chiến với hài cốt.

- Chuyện gì xảy ra thế này, chỉ một lúc chúng ta đã gặp được đầu khô lâu thứ ba rồi, chẳng lẽ trong Chiến trường Cổ Tộc xảy ra dị biến gì sao?

Văn Dực Vương chau mày, bọn hắn quanh năm ở Man Hoang Cổ Địa tự nhiên biết rõ sự khủng bố của khu vực hài cốt, nhưng sinh vật hài cốt kỳ thật xuất hiện rất ít, thường thường thông qua toàn bộ khu vực hài cốt cũng rất khó gặp được một đầu, nhưng lần này bọn hắn vừa tiến vào khu vực hài cốt không được bao lâu đã gặp ba đầu, kết hợp với oan hồn bất thường lúc đầu, lập tức cảm nhận được không đúng.

- Không cần biết là có chuyện gì xảy ra, lần này Lâm Tiêu kia không thể không chết, chỉ cần đoạt được Thiên Hỏa của hắn, ta liền có thể trở thành Luyện Dực Sư Vương phẩm thứ hai của Dực Vương Cốc, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả sư phụ cũng phải có cách nhìn khác về ta.

Trong nội tâm Văn Dực Vương vô cùng sốt ruột, vì phòng ngừa bại lộ là do mình đánh chết Lâm Tiêu, chẳng biết lúc nào, ba người Văn Dực Vương đều mang vào một cái mặt nạ huyết sắc, vô cùng bí ẩn.

Dưới chiến lực cường đại của Vô Song Vương, sinh vật hài cốt này rốt cục khung xương nát bấy, triệt để không có động tĩnh gì nữa.

- Chúng ta tiếp tục tiến về trước, ba người chúng ta liên thủ, Lâm Tiêu kia chỉ một người, chắc hẳn sẽ không đi nhanh được, nói không chừng vẫn còn ở phía trước cũng nên.

Hơi chút nghỉ ngơi, ba người Văn Dực Vương lại lần nữa xuất phát.

Thành Yêu Minh cách Chiến trường Cổ Tộc xa xôi, Phân thân Toàn Địa Giáp vào ngày thứ ba từ khi Lâm Tiêu tiến vào Chiến trường Cổ Tộc mới đuổi tới.

Lưu quang màu vàng xuyên qua hạp cốc hắc ám, Phân thân Toàn Địa Giáp nhanh chóng đi vào Chiến trường Cổ Tộc.

- Ô, xem ra những oan hồn kia đã tán đi rồi.

Hai cánh chấn động, Phân thân Toàn Địa Giáp hóa thành một đạo ánh sáng kim sắc, vạch phá phía chân trời, lập tức biến mất ở cuối tầm mắt, dùng tốc độ của Phân thân Toàn Địa Giáp, lại không có oan hồn dây dưa, nhiều nhất chỉ hao hơn một ngày là đã có thể chạy đến.

Thời gian trôi qua.

Ba người Văn Dực Vương không ngừng tới gần chỗ Lâm Tiêu đang nghỉ ngơi ở hạch tâm khu vực hài cốt.

- Ô, là Dưỡng Hồn Thảo.

Đột nhiên, Văn Dực Vương giống như là nhìn thấy gì đó, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, chỉ thấy ở chỗ cách hẳn 1000m, một gốc linh dược màu đen đang có chút chập chờn trong gió, linh dược này cao một xích, có tất cả ba phiến lá cây, trên mỗi một phiến lá đều có một mặt quý, nhìn qua thập phần quý dị và âm trầm, đúng là Vương cấp Dưỡng Hồn Thảo.

Dưỡng Hồn Thảo, là một loại linh dược thập phần thưa thớt, công hiệu của nó cực kỳ cường đại, sau khi trải qua luyện chế đơn giản liền có thể tăng lên linh hồn chỉ lực cho võ giả, trình độ tăng lên chừng ba thành linh hồn Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng, chớ xem thường ba thành này, Vương giả Sinh Tử cảnh tuy rằng có thể rèn luyện thần hồn, nhưng tốc độ tăng lên lại vô cùng chậm chạp, bình thường ba thành cường độ linh hồn của Vương giả Sinh Tử cảnh nhất trọng đủ khiến Vương giả Cường giả Sinh Tử cảnh tam trọng phải động tâm, tiết kiệm hơn mười năm khổ tu.

Hơn nữa, đây chỉ là trải qua luyện chế bình thường, nếu luyện chế thành đan dược, công hiệu càng thêm khả quan.

- Không nghĩ tới vậy mà lại tìm được một gốc Dưỡng Hồn Thảo, thật sự là thu hoạch ngoài ý liệu.

Văn Dực Vương hóa thành một đạo lưu quang, thảo tới Dưỡng Hồn Thảo kia, ngay khi hắn sắp hái được Dưỡng Hồn Thảo thì, đột ngột –

- Dừng tay.

Bên ngoài hơn trăm dặm truyền đến tiếng hét to, ba đạo thân ảnh phá không mà đến, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Văn Dực Vương mắt nhìn đằng sau cũng không quản đến đối phương, động tác trên tay không ngừng, bắt lấy Dưỡng Hồn Thảo.

Đối phương thấy Văn Dực Vương không ngừng động tác, một người trong đó đột nhiên đánh ra một chưởng, một đạo lưu quang màu đen quý dị từ đằng xa bạo lướt đến, nhắm thẳng hậu tâm Văn Dực Vương, dưới nguy cơ mãnh liệt, Văn Dực Vương cứ thế ngừng thảo tới Dưỡng Hồn Thảo, đánh một chưởng ra sau.

Phịch một tiếng, lưu quang màu đen tiếp xúc với tay phải Văn Dực Vương, lập tức nổ ra, lực lượng cường đại đánh Văn Dực Vương bay ra trăm mét.

Văn Dực Vương sắc mặt biến hóa, coi như là trong quá trình bay ngược vẫn không buông tha Dưỡng Hồn Thảo.

- Lên.

Chỉ thấy tại dưới Chân Nguyên của Văn Dực Vương, một đồng bùn đất cuối cùng của Đường Hồn Thảo lập tức đã lọt vào trong Không Gian Giới Chỉ của hắn.

- Muốn chết.

Nhìn thấy Đường Hồn Thảo biến mất, một trong ba người bay tới chẳng quan tâm, chụp một chưởng về phía Văn Dực Vương, thanh thế to lớn.

- Người nào?

Băng Dao Vương nộ quát một tiếng, trong một chớp mắt ngăn ở trước mặt Văn Dực Vương, băng đao hơi mỏng chém ra, đánh tan khí kinh đánh úp lại.

Bá bá bá.

Ba đạo thân ảnh lơ lửng ở bên ngoài hơn mười dặm, ba người này đều mặc áo choàng đen, xuyên thấu qua che đầu, mơ hồ có thể trông thấy trên mặt còn đeo mặt nạ bạc, trong ánh mắt dưới mặt nạ hiện ra hung quang.

Không xảo không thành sách, đang truy tung Lâm Tiêu, hai chi đội ngũ Văn Dực Vương và Thiết Kiếm Vương vậy mà lại tình cờ gặp nhau, hơn nữa còn nổi lên xung đột.

- Vương giả Sinh Tử cảnh Nhị trọng đỉnh phong?

Ba người Băng Dao Vương liếc mắt thấy được khí tức trên thân ba người này như uyên như ngục, thập phần đáng sợ, trong đó hai người rõ ràng ở Nhị trọng đỉnh phong, còn một người hơi yếu một chút, nhưng cũng ở Nhị trọng trung kỳ, tiếp cận Nhị trọng đỉnh phong.

- Che dấu như vậy, giả thần giả quỷ, không phải là Vương giả Yêu tộc đấy chứ? Xem khí tức cũng không giống?

Yêu Vương sau khi hóa thành nhân hình, không khác gì với nhân loại, nếu mặc vào áo choàng, đeo lên mặt nạ, trong khoảng thời gian ngắn quả thật rất khó phân biệt.

- Ba vị, các người vô cớ công kích chúng ta, cũng quá không có lễ phép đi.

Nếu như là dưới tình huống bình thường, Văn Dực Vương căn bản chẳng muốn nói nhảm với đối phương, nhưng hôm nay bọn hắn lại đang đuổi theo Lâm Tiêu, Đường Hồn Thảo đến tay, cũng lười quản nhiều.

1200. Chương 1198: Phát Giác Lẫn Nhau (1)

- Người vừa rồi lấy được là Đường Hồn Thảo à, vận khí của ta không tệ, Đường Hồn Thảo đối với công pháp tu luyện của ta có chỗ tốt rất lớn, như vậy đi, giao ra Đường Hồn Thảo, có thể tha các người một con ngựa, nếu không, thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt.

Hồn Tông Cổ Luân Vương thanh âm khàn khàn, ngữ khí bình thản, thật giống như Đường Hồn Thảo đối phương lấy được là vật trong tay hắn vậy.

- Các hạ không khỏi cũng quá cuồng đi, Đường Hồn Thảo này là lão phu được trước, sao hử, chẳng lẽ các người định cưỡng đoạt sao?

Văn Dực Vương hít mắt lại, ngữ khí đối phương khiến hắn thập phần khó chịu.

- Giao ra Đường Hồn Thảo, chúng ta tự nhiên sẽ không cưỡng đoạt.

Cổ Luân Vương nói chuyện đồng thời dò xét ba người Văn Dực Vương, nhân số đối phương cũng giống như bên mình, mấu chốt nhất chính là, ba người kia rõ ràng cũng đều mang mặt nạ huyết sắc.

- Muốn ta giao ra Đường Hồn Thảo, các hạ không thấy mình quá mức cuồng vọng sao?

Văn Duyệt Vương nở nụ cười lạnh, bên phía bọn hắn có Vô Song Vương ở đây, chỉ cần không phải Vương giả Cường giả Sinh Tử cảnh tam trọng, căn bản không cần sợ, nếu như không phải vì muốn truy tung Lâm Tiêu, đối phương cuồng như vậy, đã sớm chết mấy lần rồi.

- Không giao, vậy thì chỉ có chết.

Không Linh Vương Nghê Chấn cười lạnh tiến tới một bước, vừa rồi ra tay với Văn Duyệt Vương cũng là hắn, thân là thái thượng trưởng lão Vô Không Môn, hắn sợ ai chứ.

Nghê Chấn nhìn ra được Cổ Luân Vương đối với Dương Hồn Thảo tình thế bất buộc, đã như vậy, không bằng thừa dịp này hảo hảo kết giao với đối phương.

- Bằng các người?

Băng Dao Vương cũng bị kích ra nóng tính.

- Không phải chúng ta, đấu với ba người các người, chỉ mình ta là được rồi.

Không Linh Vương lạnh lùng cười nói.

- Gia hỏa cuồng vọng.

Băng Dao Vương cảm nhận được sự khinh thường của Không Linh Vương, hàn ý trên người càng ngày càng thịnh, hư không chung quanh hiện ra một tia bạch khí.

- Băng Vũ Tuyệt Luân.

Trong cơn tức giận, Băng Dao Vương cũng mặc kệ đối phương đến tột cùng có thân phận gì, thái độ của đối phương khiến hắn thập phần khó chịu, mà chỉ cần ai dám khiến hắn khó chịu, hắn sẽ khiến đối phương phải chết, hàn khí lạnh lùng ngưng tụ trên tay phải hắn, Băng Dao Vương chém một đao về phía Không Linh Vương, ánh đao cuồng loạn hóa thành bông tuyết mờ ảo, che khuất bầu trời.

- Dạ Chưởng.

Không Linh Vương mu tay trái phụ ở sau lưng, tay phải đánh ra một chưởng.

Thủ ấn màu đen ở trong bông tuyết đầy trời dẫn phát ra tiếng nổ tung kinh thiên.

- Có chút thủ đoạn, đáng tiếc còn kém xa lắm.

Băng Dao Vương đôi mắt lạnh như băng, toàn thân ẩn ẩn có băng tinh ngưng kết, hai tay của hắn nắm chặt chiến đao, một cổ băng chi áo nghĩa huyền diệu xoay tròn quanh thân hắn, trên băng đao, xuất hiện đạo đạo quang hoàn màu xanh da trời, những nơi đi qua, không khí bị đông cứng phát ra tiếng ken kết liên tục.

Ông.

Hàn Băng chi khí màu xanh da trời tràn ngập, Băng Dao Vương liên tiếp bổ ra mấy chục đao, ánh đao sáng chói ở giữa thiên địa hóa thành một tầng thể giới băng tuyết, trong cảm giác của mọi người, phẳng phất thoáng cái từ khu vực thi cốt đi tới Bắc Cực Băng Nguyên, khí tức rét lạnh khiến Thiên Địa phải biến sắc.

- Lĩnh ngộ hàn băng áo nghĩa đã đủ rồi, đáng tiếc đao pháp quá kém, đao hồn quá yếu, căn bản không cách nào thúc dục lực lượng của mình đến mức tận cùng được.

Trên người tản mát ra khí tức khiếp người, Không Linh Vương duỗi ra tay phải, một cổ năng lượng hư vô màu đen kỳ lạ nhanh chóng ngưng tụ, quán quanh trên bàn tay hắn, quỷ dị không hiểu.

- Hừ, đối phó người, chút lực lượng này đã đủ rồi.

Băng Dao Vương cười lạnh một tiếng, tung đao về phía trước, ánh đao đầy trời hình thành một thể giới băng tuyết, tầng tầng bao vây lấy Không Linh Vương.

- Không Lực Thủ Hộ.

Không Linh Vương tay phải hư dẫn, năng lượng hư vô màu đen quỷ dị trên tay phải nhanh chóng hình thành một mặt tấm chắn màu đen, chắn trước mặt hắn, trên tấm chắn, lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, không thể phá vỡ.

Rầm rầm

Băng Tuyết Thế Giới đầy trời cùng lá chắn màu đen đồng thời bạo toái.

- Băng Phong Trấn Áp.

Băng Dao Vương không nghĩ một chiêu vừa rồi có thể đánh tan Không Linh Vương, một chiêu vừa dứt, cả người đột ngột nhảy khỏi mặt đất, chiêu thứ hai dĩ nhiên đã thi triển, bên trên bầu trời, băng chỉ áo nghĩa vô tận tạo thành một tòa đỉnh băng cực lớn trên trăm trượng, đỉnh băng nặng như Thái Sơn trong chốc lát phảng phất như thiên thạch từ trên trời trấn áp xuống, hung hăng đè tới Không Linh Vương.

- Bách Chương Diệt Thiên.

Không Linh Vương cũng không phải dễ trêu, tay phải hắn vẽ một vòng trong hư không, đạo đạo hào quang mờ ảo dọc theo thân thể của hắn cuốn ra, tay phải mạnh mẽ đẩy lên, ông ông ông, từng đạo lưu quang phảng phất như Cực Quang phía chân trời, sáng chói động lòng người, hình thành một bức hình ảnh khiến người phải sợ hãi.

Răng rắc xoạt.

Lưu quang ngập trời, tầng tầng lan tràn đến trên đỉnh băng cực lớn, trên đỉnh băng lập tức xuất hiện vô số vết rạn, hai cổ lực lượng giống như sao chổi va chạm đại địa, bộc phát giữa hai người, hàn băng chi lực và không linh chi lực xông vào lẫn nhau, tạo ra một hình ảnh kinh tâm động phách.

Bất quá, có thể thấy được là Băng Dao Vương ở mặt tạo nghệ thua đối phương một bậc, ầm ầm rơi vào hạ phong.

- Đã đủ rồi.

- Thiên Diệp Chương.

Nhưng vào lúc này, Vô Song Vương thủy chung lạnh lùng đứng ở một bên không có động tĩnh đột nhiên xuất thủ, vừa ra tay đã là Thiên Diệp Chương Pháp cực kỳ cường đại, chương lực mệnh mông như biển gầm, mãnh liệt không dứt đổ xuống, biên giới chương lực, hư không phát ra tiếng vụn vụn rầm rầm, không gian chi lực tràn ngập cường đại đến cực điểm, một khi đánh vào Không Linh Vương, dù có đối phương thực lực có ngập trời thì không chết cũng phải trọng thương.

- Các hạ coi như ta không tồn tại sao?

Cổ Luân Vương âm lãnh mở miệng, tay phải giơ lên, một cổ lực lượng vô hình cuốn ra, cổ lực lượng này vô cùng quỷ dị, phảng phất có thể thay đổi hư không, khê dụng vào trên chương lực mà Vô Song Vương đánh ra, ầm vang một tiếng, Thiên Diệp Chương vốn đánh về phía Không Linh Vương đột nhiên xoay chuyển, mục tiêu lại biến thành Băng Dao Vương.

- Ân?

Tâm niệm Vô Song Vương vừa động, Thiên Diệp chương kinh khê dừng, chương kinh bốc lên, lại chia ra làm trăm, hóa thành lưu quang đầy trời bao phủ tới Cổ Luân Vương.

- Diệt.

Cổ Luân Vương khê mở đôi môi, hai tay nâng lên, một cổ hồn quang màu đen vô hình bắn ra ngoài, bao lấy tất cả Thiên Diệp chương kinh, hai tay nhẹ nhàng nắm chặt, tất cả Thiên Diệp chương kinh bị hồn quang bao lấy đều mất đi, tiêu tán ở hư vô.

- Có chút ý tứ.

Vô Song Vương nở nụ cười, nhìn về phía Cổ Luân Vương, trong ánh mắt toát ra thần sắc rất nghiêm túc.

Lúc này, Băng Dao Vương và Không Linh Vương cũng đã phân ra cao thấp, đối mặt với thái thượng trưởng lão của Vô Không Môn, Băng Dao Vương mới nắm giữ hai mươi bảy đạo Không Gian Đạo Văn chỉ lực hơi thua một bậc, bay ngược ra ngoài, ăn một chút thiệt thòi nhỏ.

- Đáng giận. . .

Băng Dao Vương nộ quát một tiếng, muốn lại ra tay lần nữa.

1201. Chương 1199: Phát Giác Lẫn Nhau (2)

- Đủ rồi, dừng tay đi.

Vô Song Vương nói với Băng Dao Vương.

- Chiến đấu còn chưa kết thúc, ta sẽ khiến hắc phải hối hận.

Băng Dao Vương ánh mắt lạnh như băng, trạng thái bị đối phương áp chế khiến hắc thập phần khó chịu.

- Để cho ta tới đi.

Vô Song Vương đi ra, khí thế trên người càng ngày càng thịnh, thời gian dần trôi qua hóa thành một mảnh đại dương mênh mông, khí thế hùng hậu kia phảng phất như một tòa biển cả, từ trên trời giáng xuống.

- Khí thế thật đáng sợ, người này đến tột cùng là ai?

Không Linh Vương lúc trước chiếm được thượng phong giờ phút này sắc mặt lại vô cùng ngưng trọng, hắc có dự cảm, thực lực người này cực kỳ đáng sợ, mình chống lại hắc chỉ sợ không địch lại mười chiêu.

- Nếu là linh dược khác, tặng cho các người cũng không sao, bất quá nếu là vì Dương Hồn Thảo, cũng đáng cho ta xuất thủ.

Cổ Luân Vương cũng bước ra, đang thời khắc mấu chốt truy tung Lâm Tiêu, hắc tự nhiên không muốn phức tạp, nhưng Dương Hồn Thảo lại là thứ hắc nhất định phải có.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt hai người ầm ầm đụng vào nhau trong hư không.

- Lão phu tung hoành Vạn Hoang Cổ Địa nhiều năm như vậy, cuồng vọng như các hạ còn là lần đầu tiên nhìn thấy, vậy hãy để cho lão phu kiến thức xem, người đến tột cùng có năng lực gì, lại dám lớn lối như thế.

Vô Song Vương cũng nở nụ cười lạnh, hắc thân là một trong thập đại Vương giả đỉnh phong thành Nhân Minh, ngoại trừ Vương giả Sinh Tử tam trọng, còn chưa từng sợ bất luận kẻ nào cả.

Ầm ầm

Cơ hồ cùng trong nháy mắt, hai người đều xuất thủ. . .

Hạch tâm khu vực hải cốt.

Giờ phút này, Lâm Tiêu đang nấp trong mảnh hải cốt tàn toái, khoanh chân mà ngồi.

Ở trong đầu hắc, Tứ đại Thiên Hỏa im im lặng lặng thiêu đốt lên, sau khi hấp thu nhiều oan hồn chi lực như vậy, Lâm Tiêu cảm nhận được rõ ràng, bốn nguyên của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cường đại hơn trọn vẹn gấp đôi, bao trùm trên Tam đại Thiên Hỏa khác, tản ra khí tức khủng bố.

- Không nghĩ tới Cổ Tộc chiến trường vậy mà trở thành chỗ tu luyện của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm rồi.

Lâm Tiêu khóe miệng mỉm cười, đồng thời trong nội tâm cũng không khỏi hiếu kỳ, nếu không ngừng hấp thu oan hồn, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm sẽ diễn hóa thành bộ dạng gì đây? Thiên Hỏa có thể tiến hóa hay không?

Những cái này đối với Lâm Tiêu mà nói đều là ẩn số.

- Phân thân Toàn Địa Giáp còn gần nửa ngày nữa sẽ đến, lại chờ một lát đi.

Mở mắt ra, Lâm Tiêu lẩm bẩm nói

Đột nhiên, một hồi Chân Nguyên chấn động rất nhỏ từ đằng xa truyền đến.

- Ân? Khí tức Chân Nguyên thật là khủng khiếp, đến tột cùng là ai đang giao thủ?

Lâm Tiêu sắc mặt hơi đổi, khí tức Chân Nguyên truyền tới tuy rằng rất là yếu ớt, nhưng chất lượng lại vô cùng đáng sợ, hơn xa ba người Long Trượng Vương mà hắn đánh bại ở thành Nhân Minh.

- Dùng Thông Thiên Nhân quan sát một chút xem.

Đứng người lên, chính giữa mi tâm Lâm Tiêu đột nhiên mở ra một đạo khe hở, vỡ ra một cái miệng nhỏ, phẳng phất như mở ra con mắt thứ ba thần bí, một nhúm hồn chỉ màu tím từ trong trán phóng ra ngoài.

Hồn quang vô ảnh vô hình, lập tức đảo qua phạm vi ba ngàn dặm, thu tất cả vào tầm mắt.

Thông Thiên Nhân chính là võ học Vương phẩm, tình huống bình thường, có thể quan sát động tĩnh trong hơn vạn dặm, nhưng nơi này lại là bên trong Cổ Tộc chiến trường, ngay cả hồn pháp quyết như Thông Thiên Nhân cũng bị áp chế, bất quá phạm vi ba ngàn dặm phạm đã đủ rồi, bản thân Lâm Tiêu chỉ có thể nhìn trộm động tĩnh trong vòng trăm dặm.

Trong tầm mắt Lâm Tiêu, lập tức quan sát được song phương đang giao chiến.

- Ân, đây là?

Ánh mắt Lâm Tiêu bỗng nhiên ngưng tụ.

Trong hư không, hai đại cường giả chém giết cùng một chỗ, song phương đã tiến vào trạng thái vô cùng gay gắt, đôi thiết chưởng của Vô Song Vương thẳng tiến không lùi, ẩn chứa lực lượng hủy diệt cực kỳ khủng bố, mà công kích của Cổ Luân Vương lại cực kỳ thần bí, giờ tay nhắc chân thậm chí có thể ảnh hưởng đến thần hồn của người, tràn đầy quỷ dị.

Hai đại cao thủ này, lực lượng bất cứ người nào đều ở trên cường giả nắm giữ hai mươi tám đạo Không Gian Đạo Văn như Long Trượng Vương, chỉ từ Không Gian Đạo Văn mà xem, hai người này hiển nhiên đều đạt đến ba mươi đạo Không Gian Đạo Văn, cách Vương giả tam trọng chỉ có một bước ngắn, song phương so đấu với nhau, hiển nhiên là ở tạo nghệ phương diện áo nghĩa.

- Cổ Tộc chiến trường lúc nào lại có hai cao thủ như vậy chứ?

Lâm Tiêu trời sinh tính cảnh giác, hai đại cao thủ này cách mình chỉ vẻn vẹn có hai ngàn dặm, đối với Vương giả Sinh Tử cảnh mà nói, khoảng cách như vậy căn bản không là gì, rất khó nói đây có phải là trùng hợp không.

- Thông Thiên Nhân, ngưng.

Lâm Tiêu tăng lớn linh hồn phát ra, nhìn quét qua bốn người khác trừ Vô Song Vương và Cổ Luân Vương.

- Ân? Khi tức linh hồn này là Văn Dực Vương. . . Còn có Thiết Kiếm Vương, sao lại là bọn hắn?

Phủ thêm áo choàng, mang lên mặt nạ, chỉ có thể che dấu dung mạo của mình, một ít võ giả cường đại thậm chí có thể cải biến khí tức Chân Nguyên bản thân, nhưng dù cải biến thế nào, khí tức linh hồn vẫn không thể nào đổi được.

Lâm Tiêu tu luyện Thông Thiên Nhân và Hồn Quyết đối với khí tức linh hồn thập phần mẫn cảm, liếc mắt đã nhận ra trong đội ngũ song phương có Văn Dực Vương và Thiết Kiếm Vương mình từng gặp qua, Lâm Tiêu nhạy cảm cỡ nào chứ, lập tức đã hiểu được nguyên do hai chi đội ngũ này đi vào Man Hoang Cổ Địa.

- Thiết Kiếm Vương này thật đúng là âm hồn bất tán, ta không đi tìm hắn, tự hắn lại đưa đến đây, xem ra, hai người khác là trợ thủ hắn mời đến rồi.

Lâm Tiêu như có điều suy nghĩ, về phần mục đích của Văn Dực Vương hắn cũng hiểu rõ, cũng may hai phương không biết vì sao lại xảy ra xung đột, mới khiến cho mình phát giác ra, nếu không dùng thực lực

của đối phương âm thầm đánh lén thì mình tuy rằng không sợ, nhưng khó tránh khỏi sẽ có chút thiệt thòi, hiện giờ sao. . .

- Đến đúng lúc lắm, nếu đã đến, vậy thì giải quyết tất cả các người tại Cổ Tộc chiến trường này đi.

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh lùng.

Trên chiến trường song phương.

Hai phe Văn Duyệt Vương và Thiết Kiếm Vương chém giết với nhau cũng hấp dẫn không ít Vương giả lịch lãm rèn luyện ở phụ cận.

- Không tốt, là cường giả nhân loại.

- Đi mau.

Vài đầu Yêu vương và Vương giả Man tộc ở xa xa thấy được liền sợ tới mức xoay người rời đi, ngược lại vài tên Vương giả nhân loại lại phân tán ở xa, khiếp sợ quan sát, nhao nhao nghị luận với nhau.

- Tiểu tử, thật sự có tài, khó trách cuồng vọng như thế.

- Người cũng không tệ.

Vô Song Vương và Cổ Luân Vương lại lần nữa đối bính một cái, dưới sóng xung kích khủng bố, song phương từng người lui lại vài trăm mét, áo bào trên người rách rưới, ngưng trọng nhìn qua đối phương.

Trải qua giao thủ trong khoảng thời gian này, hai người cũng đều hiểu được thực lực của nhau, là một đối thủ khó chơi.

- Ân?

Lúc Thông Thiên Nhân của Lâm Tiêu không ngừng đảo qua thân hình Cổ Luân Vương, Cổ Luân Vương hình như có nhận thấy nhìn về phía Lâm Tiêu.

1202. Chương 1200: Tự Chui Đầu Vào Rọ (1)

- Cổ khí tức linh hồn này, là hấn.

Cổ Luân Vương đôi mắt sáng ngời, không có chút gì do dự, hấn lập tức buông tha đánh nhau với Vô Song Vương, quay người lướt nhanh tới chỗ Lâm Tiêu.

- Chuyện gì xảy ra? Cổ Luân Vương sao lại rời đi.

Thiết Kiếm Vương và Không Linh Vương cũng sờ.

- Ta tìm được Lâm Tiêu rồi, ngay ở hai ngàn dặm phía trước.

Cuối tầm mắt, thanh âm âm lãnh của Cổ Luân Vương truyền vào bên tai hai người.

Thiết Kiếm Vương và Không Linh Vương liếc nhau.

- Đi.

Hai người hóa thành hai đạo lưu quang, theo sát lấy Cổ Luân Vương bạo lướt đi.

- Ba người bọn hấn sao lại đột nhiên rời đi rồi?

Cử động của ba người Cổ Luân Vương khiến đám Băng Dao Vương ngây ngẩn cả người.

- Hừ, không mà quần bọn hấn vì sao rời đi, lần sau nếu lại cuồng vọng như vậy, tuyệt sẽ không để bọn hấn dễ dàng rời đi như vậy.

Băng Dao Vương đi đến bên cạnh Văn Duyệt Vương, hung dữ nói.

Vô Song Vương hí hóp nói:

- Không nên xem thường bọn hắc, mạnh nhất chính là người kia, rất khó đối phó.

Chỗ hạch tâm khu vực hài cốt.

Thông Thiên Nhân của Lâm Tiêu dễ dàng bắt được động tĩnh của ba người Cổ Luân Vương.

- Tên này có chút quỷ dị, vậy mà có thể phát giác ra Thông Thiên Nhân của ta, xem ra đã phát hiện ta rồi.

Lâm Tiêu hơi giật mình, Thông Thiên Nhân của hắn hoàn toàn là tinh thần lực và linh hồn chi lực hư vô kết hợp thành, lúc nhìn trộm Vương giả bình thường rất khó phát giác, lúc trước chỉ có Vương giả Sinh Tử tam trọng như Bách Lý Tỳ bệ hạ mới có thể phát giác, không nghĩ tới bây giờ cường giả mà Thiết Kiếm Vương mang đến cũng có thể cảm giác được.

- Rất tốt, nếu đã tìm đến đây, ta cũng sẽ hảo hảo chơi đùa với các ngươi một phen.

Chỉ có đạo lý ngàn ngày làm tặc, nào có chuyện ngàn ngày đề phòng cướp, sau khi phát hiện đám Văn Duyệt Vương không tới cùng, trong lòng Lâm Tiêu dĩ nhiên đã lập ra kế hoạch.

- Kính Tượng Phân Thân, phân.

Bá bá bá

Bản tôn Lâm Tiêu chia ra làm ba, phân biệt chạy đi ba hướng.

- Khắc khắc khắc, tiểu tử, bị Phù Văn Tù Lao của ta khóa lại, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc trốn ra được .
Cứ việc yên tâm , thân thể của ngươi ta sẽ có sử dụng thích đáng .

Cổ Luân Vương nham hiểm cười rộ lên, Phù Văn Tù Lao trong nháy mắt hình thành liên bắt đầu thu nhỏ lại. Các bùa chú co lại đè ép gây ra âm thanh liên miên không dứt, cực kỳ chói tai.

Thân ở trong quả cầu bùa chú lớn, Lâm Tiêu có thể cảm giác được, chính mình đã mất đi liên lạc với bên ngoài. Hắn liếc mắt liên nhìn ra, ở trong lao tù màu đen này, chân nguyên chỉ là phụ trợ, bùa chú xiềng xích mới thật sự là thủ đoạn để nhốt.

- Đã như vậy, phá cho ta .

Hai tay nắm chặt Long Văn Dao, Lâm Tiêu chém xéo một đao ra ngoài.

- Đinh

Ánh đao bắn mạnh, trên một sợi xiềng xích to bằng eo lưng xuất hiện vết đao thật sâu . Một mảnh bùa chú bị ánh đao tập trung nhiều nhất đang không ngừng lay động, chân nguyên chung quanh bị kích động.

- Cứng quá .

Lâm Tiêu thất kinh, một đao mới rồi kia mặc dù chỉ là một đao bình thường. Nhưng có đao hồn Nhất Trọng đỉnh phong tăng phúc vào, ngay cả vương giả Nhị Trọng đỉnh cao bình thường đều phải bị trọng thương. Vậy mà nay một sợi xiềng xích do bùa chú ngưng kết lại ngăn cản được, điều này sao khiến cho hắn không sợ hãi.

Cổ Luân Vương khắc khắc cười nói:

- Từ bỏ giấy dựa đi, nếu như mà tu vi của ngươi cường thịnh hơn đi chẳng nữa , nói không chừng có khả năng công phá Phù Văn Tù Lao. Đáng tiếc, ngươi chỉ là vương giả Nhất Trọng đỉnh cao, dựa vào đao hồn cường đại và sự uyên bác Áo Nghĩa (nghĩa lý sâu sắc) mới có nổi chiến lực như thế, nhưng về chất lượng chân nguyên lại còn xa không đủ .

1206. Chương 1204: Phù Văn Tù Lao (2)

Chênh lệch giữa Nhất Trọng vương giả và Nhị Trọng vương giả không chỉ có là sự uyên bác Áo Nghĩa sinh tử sâu sắc và không gian Áo Nghĩa . Về chất lượng chân nguyên và mức độ phát ra chân nguyên cũng có cao thấp rõ ràng . Với trình độ ba mươi đạo không gian Đạo Văn của Cổ Luân Vương ,khi dốc sức toàn lực duy trì Phù Văn Tù Lao, thì vương giả Nhị Trọng trung kỳ bình thường , thậm chí cường giả tuyệt đỉnh sẽ bị giam luôn ở bên trong, một hai ngày đều đừng nghĩ ra được.

- Chưa chắc!

Ầm! Ầm! Ầm!

Trên một sợi bùa chú xiềng xích có những vết rạn dày đặc, mắt thấy sẽ sụp đổ.

- Cái gì?

Cổ Luân Vương cả kinh thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình. Tốc độ hai tay kết ấn nhanh hơn, chân nguyên hùng hậu xuyên thấu qua hư không, dùng phương pháp quỷ dị rót thêm vào Phù Văn Tù Lao. Đồng thời có những đạo bùa chú màu đen du nhập vào trong bùa chú xiềng xích đã sắp bị vỡ.

Chân nguyên của Nhất Trọng vương giả bình thường đương nhiên vô phương so sánh với Nhị Trọng vương giả. Nhưng Lâm Tiêu tu luyện Cửu Tinh Ngạo Thế Quyết để hình thành ra Tinh Thần Chân Nguyên lại không hề yếu hơn so với chân nguyên của Nhị Trọng vương giả , thậm chí còn phải mạnh hơn một phần. Đó cũng là một nguyên nhân vì sao hắn có thể vượt cấp khiêu chiến.

- Phù Văn Tù Lao, thu .

Cổ Luân Vương thần sắc lạnh lùng, đôi tay dùng sức hợp lại bình hồn vĩnh viễn.

Phù Văn Tù Lao càng co lại càng nhỏ, cuối cùng duy trì đường kính mười thước . Với kích cỡ thể này, mức độ vững chắc của Phù Văn Tù Lao là cao nhất, có thể phân tán công kích của cường giả bị nhốt ở bên trong, có thể duy trì nồng độ chân nguyên tối cao .

Ở trong Phù Văn Tù Lao , Hai tay Lâm Tiêu nắm Long Văn Dao, Lôi Chi Áo Nghĩa thúc dục đến chín thành, dung nhập hòa tan vào đạo hồn Nhất Trọng đỉnh cao. Hai chủng loại Áo Nghĩa hỗ trợ lẫn nhau, dung hợp chung một chỗ. Nên một đạo chém ra, trên lưỡi Long Văn Dao hình thành lôi cầu màu lam . Hắn lấy tư thế Lôi Đình Vạn Quân chém thật mạnh vào trên một điểm nào đó của bùa chú xiềng xích .

- Răng rắc.

Điểm này phẳng phất là chỗ sơ hở của bùa chú xiềng xích. Ở trên bùa chú ngưng tụ luyện ra xiềng xích to bằng cánh tay xuất hiện một vết nứt rất nhỏ , vết nứt nhanh chóng lan tràn, ở vị trí chịu lực có vết nứt càng lớn, lan ra bên ngoài càng nhanh .

- Người dùng hồng trồn ra được.

Cổ Luân Vương tức giận, trên người xuất hiện dày đặc bùa chú màu đen . Những bùa chú này điên cuồng tràn vào trong Phù Văn Tù Lao , khôi phục vết nứt với tốc độ gấp hàng chục lần . Cho nên tốc độ khôi phục rõ ràng vượt qua tốc độ phá hủy của Lâm Tiêu .

Chả mấy chốc, Phù Văn Tù Lao đã lại hoàn mỹ như lúc ban đầu.

- Chết đi, Tử Vong Giáo Sát (tử vong treo cổ).

Hai tay nắm lại thật chặt, trong mắt Cổ Luân Vương lóe lên dáng vẻ lạnh lùng khắc nghiệt .

- Rầm rầm rầm. . .

Những tiếng nổ mạnh liên tiếp xuất hiện, chân nguyên màu đen trên Phù Văn Tù Lao bắt đầu điên cuồng nhúc nhích . Chúng kết hợp với một tầng bùa chú bên trong xoắn về hướng Lâm Tiêu . Những bùa chú và chân nguyên xoay tròn cực kỳ nhanh chóng đã hình thành một Long Quyển Phong đen sì vô cùng khủng bố.

Chân nguyên Long Quyển Phong bình thường đều có thể xoắn chết Võ Giả đồng cấp khác, khi bùa chú và chân nguyên hợp nhất hai thành một để hình thành Long Quyển Phong, nó có khả năng xoắn chết bất cứ vương giả Nhị Trọng đỉnh cao nào. Mặc dù thủ đoạn của hắn có cường thịnh hơn đi chăng nữa, không chết cũng phải trọng thương, đây là sát chiêu của Cổ Luân Vương , đủ sức giết chết tươi tất cả.

- Âm ầm ầm!

Tiếng gầm rú đình tai nhức óc không ngừng vang lên, âm thanh nặng trịch kia mặc dù bị tập trung vào trong Phù Văn Tù Lao, nhưng lực lượng khủng bố vẫn phát tiết ra ngoài, làm cho mặt đất chấn động, thiên địa biến sắc.

Trong cơn xoắn chặt điên cuồng, tiếng gầm rú từ mạnh thành yếu, từ từ suy giảm.

- Kết thúc .

Ở trên vùng đất phủ hài cốt bao la, Cổ Luân Vương nở nụ cười mỉa, nhìn chăm chú Phù Văn Tù Lao ở phía trước.

- Âm! Âm! Âm

Bỗng nhiên, Phù Văn Tù Lao bị chấn động mạnh một cái thật lớn, rồi bành trướng đột xuất ra phía ngoài.

Cổ Luân Vương trợn to con mắt, mặt mày kinh hãi, cực kỳ giật mình. Làm sao có thể, làm thế nào mà tiểu tử kia lại còn sống.

- Âm! Âm! Âm!

Chỗ lồi ra càng lớn, giống như là có người ở bên trong huy động chùy để đánh .

- Âm! Âm! Âm!

Đến đợt thứ ba, Phù Văn Tù Lao phá thành mảnh nhỏ.

Sau khi nghiền nát Phù Văn Tù Lao, một chùm lôi quang cực kỳ khủng bố trút xuống .

- Cái gì?

Cổ Luân Vương vội vàng lui về phía sau. Trong quá trình lui về phía sau, trên người lóe ra những chùm tia đen sì. Một bộ chân nguyên hình thành áo giáp bùa chú màu đen xuất hiện ở bên ngoài thân thể, vừa lúc chặn được đòn đánh của Lâm Tiêu .

- Răng rắc.

Bùa chú chân nguyên bắn tung toé, tốc độ rút lui của Cổ Luân Vương tăng vọt.

- Phong Chi Vô Ảnh .

Một đao xuất ra, kế tiếp là một đao giống như tia chớp. Nhiều vô số ánh đao trút xuống, đao nọ so với đao kia nhanh hơn, đao nọ so với đao kia mạnh hơn. Cho tới một đao cuối cùng thì, đao thể của Lâm Tiêu đã tích góp đến trình độ cao nhất. Phẳng phất cơn hồng thủy ủa về, vừa trút xuống, vô số ánh đao xoay tròn tầng tầng lớp lớp chém lên trên ngực Cổ Luân Vương.

- Phốc.

Cho dù bên ngoài cơ thể ngưng kết một tầng, bên trong bùa chú áo giáp còn vương phẩm phòng ngự hộ giáp nữa. Nhưng Cổ Luân Vương vẫn bị phun ra một ngụm máu tươi, ngực tựa hồ đều bị đục thành lỗ. Chấn động mãnh liệt khiến cho tất cả lực phủ ngũ tạng của hắn đều bị nát bấy.

Bị rơi xuống nên vỡ một tòa cốt sơn, Cổ Luân Vương vẻ mặt ngạc nhiên. Làm thế nào người này lại như không bị ảnh hưởng gì, lại còn phá toang Phù Văn Tù Lao của chính mình, điều đó không có khả năng.

- Người kia là ai? Lại áp chế được một vị cường giả Nhị Trọng tuyệt đỉnh đến không có lực để đánh lại, xem ra vẫn còn rất trẻ tuổi.

- Hơn hai mươi tuổi, tóc dài màu đen , đôi mắt màu đen , chẳng lẽ là Lâm Tiêu kia từ Vô Linh Đế Quốc mới tới ?

- Lâm Tiêu? Chính là Lâm Tiêu dùng lực của một người quét ngang các khu vực Đế Quốc Vô Linh, đánh bại ba vị đại vương giả Nhị Trọng Long Trượng Vương, Bạo Châm Vương, Kim Phiến Vương đỉnh cao, quả nhiên đáng sợ.

Hai người gây ra động tĩnh quá lớn, thời gian chém giết dài như vậy, lập tức đã thu hút vài vị vương giả nhân loại đi ngang qua . Thấy một màn như vậy bọn họ ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm.

- Vèo!

Thời khắc máu chốt, Không Linh Vương một mạch khắp nơi tìm kiếm rốt cục cũng tìm được chỗ hai người .

- Cái gì? Đây là Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang .

Không Linh Vương vừa đến, thiếu chút nữa liền tự cắn rơi đầu lưỡi. Trên người Lâm Tiêu, giờ phút này đã bao trùm bởi một tầng áo giáp màu đen phong cách cổ xưa . Khí tức sương mù do áo giáp tản ra, đã bao bọc bất cứ một chỗ nào khắp người Lâm Tiêu, ngay cả chỗ đầu cũng được mũ giáp bao trùm. Không phải Man Vương Sáo Trang thì còn có thể là cái gì.

1207. Chương 1205: Hai Chiêu Diệt Địch (1)

Man Vương Sáo Trang, là hộ giáp phòng ngự cường đại nhất Man Hoang cổ, cực kì quý giá hiếm có. Đặc biệt mũ giáp trong bộ Sáo Trang, sau ngày Hủy Diệt Chi Nhật trôi qua hai ngàn năm, tổng cộng tất cả mũ

giáp được phát hiện không đủ đếm mười đầu ngón tay. Trong đó đại bộ phận lại chỉ là Nhất Tinh mũ giáp.

Mà nhìn từ khí tức , Man Vương Sáo Trang trên người Lâm Tiêu hiển nhiên là Nhị Tinh Sáo Trang. Tục truyền, hai ngàn năm qua cả Man Hoang cổ chế tạo ra Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang tổng cộng cũng không quá hai ba bộ, so sánh Sinh Tử Tam Trọng Cự Phách thì số lượng đều phải ít hơn.

Lâm Tiêu mới đến Man Hoang cổ được bao lâu, làm thế nào ngay cả Man Vương Sáo Trang đều trang bị được.

Không Linh Vương vốn đang phần nộ tức tối, một lòng muốn báo thù cho Nghê Tử Cường hoàn toàn trọn vẹn. Lâm Tiêu trang bị Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang, như thế này khiến cho hắn làm cách nào báo thù?

Sự cường đại của Man Vương Sáo Trang, mọi người đều biết. Chỉ cần tạo thành một bộ, cơ hồ tại có thể phòng ngự vô địch trong Vô Giả đồng cấp. Mà ngay cả mười đại vương giả đỉnh cao ở Thành Nhân Minh, đều rất khó nói là nhất định có thể phá vỡ Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang. Còn về phần có được hay không, còn phải thử qua mới biết được. Về phần Không Linh Vương hắn, tuyệt đối không có hy vọng.

Vô Đạo Đan Tôn

Mới rồi, lúc ở trong Phù Văn Tù Lao đối mặt Tử Vong Giáo Sát của Cổ Luân Vương, Lâm Tiêu hoàn toàn kích hoạt Man Vương Sáo Trang trong cơ thể. Một lần kích hoạt này khiến cho Lâm Tiêu lần đầu tiên thi triển Man Vương Sáo Trang cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần. Mặc dù hắn đã sớm biết rõ Man Vương Sáo Trang rất cường đại, nhưng mà không nghĩ rằng lại sẽ cường đại đến loại tình trạng này. Công kích của Cổ Luân Vương khi đi qua Man Vương Sáo Trang đã bị suy yếu mất sáu thành.

Nói cách khác, uy lực công kích của Cổ Luân Vương cơ hồ có một hơn phân nửa bị Man Vương Sáo Trang hoàn toàn loại bỏ. Còn lại bốn thành mặc dù đáng sợ, bởi cũng có thể tiêu diệt vương giả Nhị Trọng đỉnh cao bình thường, nhưng ở trước mặt Lâm Tiêu thì nó lại còn chưa đáng phải lo ngại.

- Hả? Không Linh Vương.

Trong hư không, Lâm Tiêu người mặc Man Vương Sáo Trang, phảng phất một vị viễn cổ Chiến Thần. Vào lúc Không Linh Vương phát hiện hắn thì đồng thời hắn cũng phát hiện ra đối phương.

- Tối vừa đúng lúc. Nếu đã đến đây, cũng đỡ cho ta lại phải đi tìm người .

Thân hình vừa động, cả người Lâm Tiêu cơ hồ hóa thành một đạo điện quang mắt thường khó có thể phân rõ , phóng nhanh tới chỗ Không Linh Vương .

- Không tốt, chạy mau.

Không Linh Vương làm sao còn có dũng khí ngăn cản nữa, xoay người liền chạy.

- Trốn được sao?

Nếu mà lúc này để cho Không Linh Vương có thể trốn thoát, hắn còn biết lẫn lộn như thế nào. Dao khí tung hoành, hai tay Lâm Tiêu nắm chặt Long Văn Dao, nhắm ngay Không Linh Vương mà hung hãn bổ ra một đao.

- Long Du Hồng Hoang.

Tiếng gầm thét ngao ngao vang lên.

Chân nguyên Cự Long rít gào lan đi đến tận phía chân trời, nhắm ngay Không Linh Vương mà hung hăng thử nghiệm móng vuốt sắc bén của mình. Móng vuốt cực lớn trông rất sống động che khuất bầu trời, ngăn cản tất cả đường lui của Không Linh Vương.

- Đáng ghét, người thực sự khinh thường Không Linh Vương ta là cá trên thớt gỗ, mặc cho người chém giết sao.

- Không Lực Thủ Hộ .

Thấy chính mình không trốn thoát, Không Linh Vương từ bỏ ý định chạy trốn. Hắn xoay người, tay phải phát tán ra những đạo năng lượng Hư Vô quỷ dị màu đen. Năng lượng màu đen nhanh chóng hình thành một mặt khiên màu đen, rồi chắn ở trước mặt mình. Ở trên cái khiên có ánh sáng lung linh đủ mọi màu sắc, không thể phá vỡ.

- Vô Không Thần Chương.

Sau khi che chắn bảo vệ thân hình của mình, Không Linh Vương lại toàn lực xuất ra một chương . Năng lượng màu đen hình thành một cái chương ẩn màu đen thật lớn ở trên không trung, chương ẩn dài rộng đạt đến trên trăm trượng, thật giống như Phật Đà vươn tay của mình ra. Cứ như thế nó trấn áp về Long Trảo cực lớn ở phía trước . Trong vòng một vùng mấy chục dặm , tất cả Nguyên Khí Thiên Địa đều bị dẫn động, phảng phất ngày tận thế đã tới.

- Cái gì? Vị cường giả đeo mặt nạ màu bạc này lại là Không Linh Vương.

Các vương giả vây xem càng ngày càng nhiều, có người giật mình la lên một tiếng.

- Không Linh Vương là ai? Rất có danh tiếng sao?

Những người khác không giải thích được.

Người kia nói nghiêm túc:

- Không Linh Vương tại Thành Nhân Minh không có tiếng tăm gì, bởi vì hắn rất ít khi đến Thành Nhân Minh. Nhưng tại đế quốc Thiên Huyền chúng ta cũng là có tiếng tăm lừng lẫy, hắn là Đại Thái Thượng trưởng lão Vô Không Môn ở đế quốc Thiên Huyền, hơn một trăm năm trước đã đột phá đến Sinh Tử Nhị Trọng. Hiện tại đã sớm đạt tới Nhị Trọng đỉnh cao, phỏng đoán còn cách Sinh Tử Tam Trọng cũng không xa, thực lực cực kì đáng sợ.

-Người này mang trên người hắn là hai mươi tám đạo không gian Đạo Văn đấy .

Cường giả có tầm mắt cao siêu lên tiếng.

- Thì ra là Thái Thượng trưởng lão Vô Không Môn, khó trách cường đại như thế. Xem ra năng lượng quỷ dị màu đen kia chính là Vô Không Chi Lực trong truyền thuyết .

- Làm thế nào mà hắn lại đi đối đầu với Lâm Tiêu ? Giữa Vô Không Môn và đế quốc Vô Linh hắn là căn bản không có bất cứ giao thiệp gì a.

- Để ý những cái đó làm gì, mọi người đều nói Vô Không Chi Lực của Vô Không Môn đế quốc Thiên Huyền bá đạo dị thường. Hôm nay ta sẽ nhìn thật kĩ một cái.

- Mau nhìn, công kích của hai người va chạm rồi .

- Âm ầm!

Mọi người đứng xem xôn xao bàn luận, chương ẩn màu đen của Không Linh Vương âm ầm va chạm với Cự Long Long Trảo do Lâm Tiêu bỏ ra. Một cảnh tượng làm cho mọi người khó có thể tin đã xảy ra.

Do bị Long Trảo thật lớn xé rách, chương ẩn màu đen của Không Linh Vương trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích. Phảng phất như lợi trảo sắt thép xé rách mảnh da thịt yếu ớt , trong khoảnh khắc nó phá tan thành từng mảnh. Năng lượng điên cuồng thịnh nộ phát tán ra, lợi trảo cực lớn ngay sau đó hung hăng chộp vào trên Hắc Sắc Thuần Bài trước người Không Linh Vương .

Roạt loạt loạt.

Long Trảo cực lớn thế như chẻ tre, thẳng tiến không lùi. Hắc Sắc Thuần Bài bên ngoài cơ thể Không Linh Vương vỡ ra âm ầm. Hộ giáp phòng ngự cấp vương phẩm dưới y bào triệt tiêu một bộ phận lực lượng, một phần lực lượng còn lại xâm nhập vào trong cơ thể hắn .

Một vòi máu phun ra, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể Không Linh Vương bị nện đến nát bấy, xương sườn ở ngực đứt đoạn khoảng bảy tám phần, trong đó có hai cái lại là bị vỡ vụn, đau thấu tâm can.

- Lôi Chi Tài Quyết .

Du Long Hồng Hoang chỉ là một sự bắt đầu, Lôi Chi Tài Quyết kế tiếp mới là món chính. Chỉ thấy ánh đao hùng hực, một đạo Lôi Đình đao quang cực lớn to chừng hơn mười trượng từ trên trời giáng xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bổ vào đỉnh đầu Không Linh Vương làm hắn bay ngược đi.

1208. Chương 1206: Hai Chiêu Diệt Địch (2)

Những tia chớp chói lòa trong nháy mắt nuốt chửng Không Linh Vương. Cột sấm sét Lôi Đình tiếp tục nện xuống, hung hăng nện cho Không Linh Vương cắm sâu vào trong lòng đất.

Từ xa nhìn lại, thật giống như Lôi Thần tức giận, từ bầu trời trên đỉnh đầu giáng xuống một mâu quyết định của mình, đồng đỉnh Không Linh Vương ở trên mặt đất .

Xèo xèo xèo.

Lôi quang bắt đầu khởi động, Không Linh Vương toàn thân nám đen, từ trong thất khiếu phụt ra những tia máu, thân thể của hắn bị xé thành mảnh nhỏ, không có một chỗ nào còn hoàn hảo. Ở trong đôi mắt gượng gạo mở ra của hắn tràn đầy hoảng sợ, huyết nhục cơ thể trong cơn sợ hãi không ngừng nhúc nhích để cố gắng khôi phục thân thể.

Nhưng mà vô tận đao hồn và lực lượng Lôi thuộc tính lưu lại trên người hắn vẫn làm nát bấy lực lượng sinh mệnh mà hắn gian nan ngưng tụ lại, khiến cho Không Linh Vương một mực dù chết hay không thì vẫn nằm ở nơi đó. Cũng không thể khôi phục, nhưng cũng vẫn không chết đi.

- Cái gì?

Mọi người đứng xem trợn mắt há hốc mồm, con người ai nấy đều sắp sửa lòi ra ngoài, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Thực lực của Lâm Tiêu, bọn họ không phải còn chưa nghe thấy, đã chứng kiến hắn lấy lực của một người đánh bại tam đại vương giả Nhị Trọng đỉnh cao như Long Trượng Vương. Nhưng đánh bại và giết chết là hai khái niệm hoàn toàn không giống nhau, huống chi, thực lực của Không Linh Vương Vô Không Môn đều là nắm giữ ở hai mươi tám đạo không gian Đạo Văn trên Long Trượng Vương .

Ngày đó đánh một trận, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy. Vào lúc Lâm Tiêu đánh bại ba người Long Trượng Vương, quả thực hắn đã phải hao phí không ít tinh lực. Nhưng hiện tại, đối mặt Không Linh Vương mạnh hơn, thì lại vền vẹn hai chiêu, Không Linh Vương đã hoàn toàn tan tác, sinh tử không biết. Thực lực đã thể hiện ra ngoài vượt rất xa khi đó. Đến tột cùng là Lâm Tiêu này lúc ấy che giấu thực lực, hay là trong khoảng thời gian này lại có đột phá?

Thực lực như vậy, đã không thể dùng từ kinh động lòng người để hình dung. Chỉ là một vị vương giả Nhất Trọng đỉnh cao, thực lực làm thế nào lại đạt đến loại tình trạng đáng sợ này, quả thực là trước chưa có ai, sau này không gặp.

Mọi người kinh ngạc nhìn Lâm Tiêu đứng ngạo nghễ kia, trong lòng nổi lên những cơn sóng cuộn cuộn ngập trời, ai nấy đều kinh hãi không kèm chế được.

- Hả, lại còn chưa bị chết.

Giống với những người khác kinh hãi, Lâm Tiêu cũng là thoáng có điều kinh ngạc. Mới rồi xuất một chiêu hắn đã dung hợp vào Nhị Trọng đao hồn, kết hợp chín thành Lôi Chi Áo Nghĩa. Vậy mà lại còn không thể giết chết Không Linh Vương.

Lâm Tiêu có thể cảm giác , đây là bởi vì Lôi Chi Áo Nghĩa của mình đã bị một cỗ lực lượng quý dị trên người đối phương trung hoà mất một bộ phận, uy lực có bị yếu bớt, nên mới tạo thành hậu quả này.

- Vô Không Chi Lực của Vô Không Môn sao? Có chút thú vị. Đáng tiếc, cho dù người có lai lịch gì, nếu từ ngàn dặm xa xôi chạy tới định giết ta, thì coi như tình nguyện sẽ ngã xuống.

Lạnh lùng giọng Long Văn Dao lên, Lâm Tiêu đang chuẩn bị giải quyết Không Linh Vương đang hấp hối.

- Âm âm!

Dưới cốt sơn đột nhiên bùng lên vụ nổ, Cổ Luân Vương trông thật nhếch nhác bắn lên từ lòng đất .

Trước đây Lâm Tiêu và Không Linh Vương chiến đấu, nói ra thì dài dằng dặc, thực tế vẫn vẹn là chỉ trong chốc lát .

- Ha ha ha.

Trong không trung, Cổ Luân Vương toàn thân máu tươi, ánh mắt hung ác. Hắn đột nhiên cười như điên:

- Thật sự là khiến cho ta bất ngờ, thật không ngờ, thật sự là thật không ngờ. Người chính là một vương giả Nhất Trọng đỉnh phong, lại mạnh đến loại tình trạng này. Lợi dụng Man Vương Sáo Trang ngăn cản Tử Vong Giáo Sát của ta thì cũng thôi, mà ngay cả Phù Văn Tù Lao mạnh nhất của ta đều bị người phá vỡ, thật sự là khiến cho ta thất kinh a. Nếu như ta không có đoán sai, đao hồn của người đã tiến vào Đệ Nhị Trọng chứ. Thật sự là lợi hại a, ngay cả Cổ Luân Vương ta cũng không khỏi không bội phục .

Cổ Luân Vương đứng ở hư không, mặt mày hung ác.

Lâm Tiêu cau mày nhìn về phía Cổ Luân Vương. Dáng vẻ của hắn, dù như thế nào cũng không giống như kẻ bị đánh bại , ngay từ đầu trên người đối phương đã gây ra loại cảm giác quỷ dị này. Lần thứ hai nó xuất hiện ở trong óc Lâm Tiêu.

- Người có đúng cho là chính mình đã nắm chắc thắng lợi .

Từ trong đôi mắt Cổ Luân Vương toát ra ánh sáng quỷ dị gian ác :

- Đáng tiếc, người không biết. Thực lực của người càng mạnh, thiên phú bẩm sinh càng cao, ta lại càng hưng phấn. Bởi vì cứ như vậy, thân thể của người cũng càng quan trọng đối với ta. Không nên lo lắng, Man Vương Sáo Trang không phải vạn năng. Lập tức, lập tức ta liền có thể giết người, hưởng thụ mỹ vị thật lớn này.

Trong đôi mắt Cổ Luân Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng yêu dị .

- Quỷ Phù Tà Ảnh Giáo Sát .

Cổ Luân Vương đột nhiên lao cực nhanh về phía Lâm Tiêu, một chưởng lăng không đè xuống .

Vô số bùa chú màu đen từ trên trời giáng xuống, bao phủ Lâm Tiêu vào trong, cố gắng bao trùm thân thể Lâm Tiêu .

- Phá .

Hai tay nắm chặt chiến đao, cái loại cảm giác quỷ dị này vẫn quanh quẩn trong lòng Lâm Tiêu, dường như thế nào cũng không tiêu tan. Lâm Tiêu không dám khinh thường, lực lượng đao hồn Đệ Nhị Trọng chợt bùng phát dữ dội. Từ trên Long Văn Dao đột nhiên bắn ra một chùm ánh đao lóng lánh đánh úp về phía đám bùa chú chưởng lực dày đặc.

Tiếng nổ mạnh vang lên, bùa chú chưởng lực dưới ánh đao ăn mòn nhanh chóng hòa tan, tiêu tan không còn thấy dấu vết đâu nữa.

Đúng lúc này, Cổ Luân Vương đột nhiên quỷ dị nhếch miệng cười một tiếng, trong miệng niệm ra năm chữ:

- Quỷ Phù Hồn Diệt Thuật.

- Nguy hiểm .

Lâm Tiêu nheo đồng tử lại, ở trong cảm ứng của lực linh hồn có vô số bùa chú thật nhỏ màu đen đang không ngừng vận vẹo mà lao nhanh đến.

Thân hình chợt lóe, cả người Lâm Tiêu bật lui lại, đồng thời thúc dục Man Vương Sáo Trang đến mức tận cùng.

Có điều hần xem thường những quỷ phù màu đen , lần này đây quỷ phù màu đen không giống với lực lượng bùa chú lúc trước. Nó không có thật thể, cho nên hộ thể chân nguyên của Lâm Tiêu và Man Vương Sáo Trang đối với chúng nó dĩ nhiên không có chút năng lực phòng ngự nào.

Thế nhưng chỉ trong một cái nháy mắt, vô số bùa chú màu đen thật nhỏ giống như đàn nòng nọc chui vào trong thân thể Lâm Tiêu. Những những dấu ấn này vừa tiếp xúc thân thể Lâm Tiêu, lập tức ủa vào trong óc Lâm Tiêu, trong nháy mắt trôi nổi trên không trung Hồn Hải của Lâm Tiêu, muốn phá hủy cả Hồn Hải này.

- Đây là. . . Công kích linh hồn .

Lâm Tiêu có vẻ sợ hãi. Đây là lần thứ hai hần gánh chịu công kích linh hồn. Lần đầu tiên là bị thi triển Diệt Hồn Châm ở trong Sinh Tử Quỳnh Lâu. Nhưng so với lần đó, lần này đây phải nguy hiểm gấp trăm ngàn lần.

Cùng với Linh Hồn Chi Lực quỷ dị ập tới, trong đầu Lâm Tiêu phảng phất giống như một quả bom nổ tung. Một cỗ linh hồn dũng mãnh đột phá vào giống như biển gầm, ầm ầm xuất hiện ở trong óc Lâm Tiêu, trong Hồn Hải nổi lên những cơn sóng gió mãnh liệt.

1209. Chương 1207: Cuộc Giao Chiến Thần Bí (1)

- Diệt cho ta .

Nhị Trọng đao hồn vốn một mực cho rằng Hồn Hải chính là lãnh địa phát động, tức thì có đao hồn vô tận và tuyệt vọng xông về hướng bùa chú linh hồn màu đen. Cùng lúc đó Lâm Tiêu cũng là bắt đầu khởi động Linh Hồn Chi Hải cực kỳ cường đại của bản thân để giữ vững lãnh địa của mình.

Nhưng chả mấy chốc, lại có nhiều hơn bùa chú linh hồn màu đen xâm nhập vào, lực lượng khủng bố âm u lạnh lẽo kia khiến cho Lâm Tiêu không khỏi toàn thân phát lạnh.

Tại sao Linh Hồn Chi Lực của người này lại mạnh như vậy? Lâm Tiêu cực kì giật mình. Hồi đó hần mới đạt cảnh giới Quy Nguyên cảnh, nhưng có thể ngăn cản được công kích của La Diệt Hồn Châm . Đó là bởi vì hần tu luyện Cửu Ngự Phân Thần Thuật , nên Linh Hồn Chi Lực của hần so với Vô Giả đồng cấp khác mạnh hơn ít nhất mấy lần.

Khi đó hần đã bước vào giai đoạn cấp vương. Mà hiện tại sức mạnh Linh Hồn Chi Lực của Lâm Tiêu coi như là vương giả Sinh Tử Tam Trọng cũng chưa chắc cao hơn được hần. Thông thường mà nói, vương giả Nhị Trọng đỉnh phong giống như Cổ Luân Vương cho dù thi triển linh hồn bí thuật, cũng rất khó giết chết hần.

Nhưng điều khiến cho Lâm Tiêu kinh ngạc chính là, Cổ Luân Vương này mặc dù mới đạt Nhị Trọng đỉnh phong, vậy mà sự khủng bố Linh Hồn Chi Lực công kích tuyệt đối đã đạt tới cấp độ Sinh Tử Tam Trọng. So với chính mình cũng chỉ có yếu hơn một chút. Hơn nữa ở trong Linh Hồn Chi Lực của đối phương mang theo một cỗ khí tức âm u lạnh lẽo cực kỳ gian ác, đủ để tiêu diệt linh hồn đồng cấp khác.

Làm cho Linh Hồn Chi Hải cường đại kia của Lâm Tiêu lại cũng rơi vào tràn ngập nguy cơ.

- Khắc khắc khắc, tiểu tử, chết đi, sau khi chết, thân thể của ngươi sẽ thuộc về ta .

Từ trong linh hồn đối phương truyền đến âm thanh âm u lạnh lẽo gian ác, quanh quẩn ở trong óc Lâm Tiêu. Rầm rầm rầm, những cỗ bùa chú linh hồn màu đen điên cuồng vọt tới, cố gắng hoàn toàn hủy diệt Linh Hồn Chi Hải Lâm Tiêu .

- Thực sự khinh ta chịu bó tay sao?

Lâm Tiêu trong mắt tràn đầy khí thế, đột nhiên hần thúc dục Thiên Ma Phệ Hồn Diễm vốn đang lảng lạng trôi nổi ở trong óc .

Những luồng Hư Vô Hỏa Diễm màu đen tràn ngập tỏa lan ra, chúng nhanh chóng bao trùm tất cả Linh Hồn Chi Hải của Lâm Tiêu. Nó đánh vào bùa chú linh hồn màu đen kia. Xèo xèo, dưới lực nuốt chửng của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, những bùa chú linh hồn màu đen này lại hóa thành Linh Hồn Chi Lực thuần túy, trở thành chất dinh dưỡng cho Thiên Ma Phệ Hồn Diễm .

- Hữu hiệu rồi.

Hai tròng mắt Lâm Tiêu sáng ngời.

Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đang bùng phát dữ dội

Phệ Hồn Chi Lực ở trong Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, chỉ trong phút chốc được Lâm Tiêu thúc dục đến trình độ cao nhất. Chỉ thấy những luồng Hư Vô Hỏa Diễm trong Hồn Hải của Lâm Tiêu nhanh chóng xuyên qua không gian.

Chúng đến chỗ nào, những mảng bùa chú linh hồn màu đen liền bị phá hủy. Có một số bùa chú linh hồn màu đen còn muốn chống cự, nhưng dưới sự trợ giúp từ Nhị Trọng đao hồn của Lâm Tiêu và bản thân Hồn Hải hấn cũng đã cực kỳ đáng sợ, trong khoảnh khắc chỗ bùa chú linh hồn màu đen đó tan thành tro bụi, không có dấu lại được một hiệp nào.

- Cái gì? Đây là lực lượng gì?

Trong quá trình bùa chú màu đen tan biến, chúng không ngừng vụn vỡ giấy dựa, biến hóa ra một gương mặt quỷ dị ma quái, phẳng phất là loại có sinh mệnh. Nó phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Vén vén chỉ một lát sau, bùa chú linh hồn màu đen trong đầu Lâm Tiêu đã bị quét hết sạch.

- Đuổi giết cho ta.

Sau khi tảo thanh tất cả bùa chú linh hồn màu đen, Lâm Tiêu cũng không hề thu tay lại, lực thôn tính cường đại Thiên Ma Phệ Hồn Diễm liền dọc theo phương hướng bùa chú linh hồn màu đen kéo tới, tràn vào trong thân thể đối phương.

- Không .

Trong Hồn Hải Cổ Luân Vương, một bộ mặt yêu thú màu đen trông quỷ dị gian ác lộ vẻ hoảng sợ. Nó chạy trốn mọi nơi ở trong Hồn Hải, có điều là dưới lực nuốt chửng của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, nó lại miễn cưỡng bị nuốt chửng hầu như không còn, hóa thành Hư Vô, tan thành tro bụi.

Linh Hồn Chi Hải sụp đổ, tất cả đều bị tịch diệt. Cổ Luân Vương mang theo gương mặt méo mó hoảng sợ cứng đờ, đôi mắt lặng yên âm đạm đi, thân thể nặng nề rơi xuống từ trên bầu trời .

Thân thể của hấn vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng mà linh hồn cũng đã bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hoàn toàn nuốt chửng.

- Đã xảy ra chuyện gì, tên này đã chết?

Lâm Tiêu ngạc nhiên, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm đích xác có được hiệu quả nuốt chửng linh hồn, nhưng nó cũng nhất định phải căn cứ vào tình huống linh hồn đối phương không có bảo vệ. Bằng không giống như ngày đó Ma Hồ Vương muốn luyện hóa Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm hoàn toàn có khả năng trực tiếp nuốt chửng linh hồn đối phương. Nhưng sự thực lại căn bản là không thể thực hiện được.

Đừng nói là vương giả Nhị Trọng đỉnh phong, coi như là bất cứ một vị Nhất Trọng vương giả nào, nếu linh hồn có bảo vệ thì Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cũng căn bản vô phương nuốt chửng linh hồn đối phương. Trừ phi đốt hết bản thể đối phương thành tro bụi, chỉ còn lại có linh hồn .

Lâm Tiêu cũng vén vén là muốn lợi dụng Thiên Ma Phệ Hồn Diễm để khiến đối phương bị thương nặng một lần mà thôi. Hấn không nghĩ rằng, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lại không thèm nhìn thân thể đối phương, trực tiếp tiến vào Hồn Hải linh hồn đối phương , nuốt chửng linh hồn của Cổ Luân Vương. Kết cục như vậy thì ngay từ đầu Lâm Tiêu cũng thật không ngờ.

- Chẳng biết từ lúc nào mà Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lại có được uy lực như thế, hay là do bởi linh hồn đối phương có chỗ kì dị cổ quái?

Lâm Tiêu cau mày trầm tư, hẳn có khuynh hướng suy đoán khả năng thứ hai. Trong linh hồn đối phương, không ngờ lại có một con quái vật màu đen, quả thực rất không thể tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ do hắn tu luyện hồn thuật gian ác nào đó? Lâm Tiêu không hiểu ra sao.

- Tình huống gì vậy, đến tột cùng đã xảy ra cái gì?

Võ Giả ở chung quanh vây xem, ai nấy đều há miệng rộng, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hai người lúc trước vẫn còn đánh đến người chết ta sống, chẳng phân biệt được trên dưới. Nhưng rồi đột nhiên, đầu tiên là Lâm Tiêu cứng đờ, sau đó Cổ Luân Vương ở phía đối diện lộ vẻ hoảng sợ, trong phút chốc đã không có khí tức, mất mạng rơi xuống, kết cục khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Vương giả Sinh Tử Nhị Trọng nắm giữ khả năng tái sinh huyết nhục, chỉ cần lực lượng sinh mệnh vẫn còn thì cũng không ngã xuống. Thế nhưng tất cả mọi thứ phát sinh hiện tại đã vượt quá tưởng tượng của mọi người rất xa.

Chẳng lẽ là công kích linh hồn?

Cũng có vương giả thông minh không tự kìm hãm được mà trong đầu nghĩ tới khả năng như vậy. Nhưng mà vương giả cảnh giới Sinh Tử mặc dù có thể nghiên cứu sự huyền bí của linh hồn, để làm lớn mạnh linh hồn của chính mình.

Hơn nữa nếu như thật muốn sử dụng công kích linh hồn, nhất định phải đạt đến Sinh Tử Tam Trọng mới có khả năng. Hơn nữa vào đúng lúc đó cũng chỉ có thể thi triển đột phá vào linh hồn đơn giản nhất mà thôi.

1210. Chương 1208: Cuộc Giao Chiến Thần Bí (2)

Liền trong lúc người ta kinh ngạc.

Bỗng nhiên.

- Âm âm!

Từ chỗ sâu trong chiến trường Cổ Tộc kia, chợt truyền ra một cỗ Hỏa Diễm Chi Lực cực kỳ khủng bố.

Ngao ô!

Ngay sau đó, phảng phất có viên cổ mãnh thú nào đó phát ra tiếng rít gào phẫn nộ, một cỗ khí tức bá đạo hồng hoang từ rất xa truyền lại mà đến. Cỗ khí tức này thật đáng sợ, lại làm cho tâm thần tất cả vương giả bao gồm cả Lâm Tiêu đều phải chấn động run lên một cái.

Đó là cái gì vậy?

Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được, Hỏa Diễm Chi Lực truyền đến trước âm thanh gầm rống thật lớn kia, khiến cho tứ đại Thiên Hỏa trong đầu Lâm Tiêu đều là bị chấn động, phảng phất như chúng cảm nhận được khí tức đồng loại gì đó. Có điều đối với cỗ khí tức này, tứ đại Thiên Hỏa trong đầu Lâm Tiêu lại tỏ ra có một chút sợ hãi.

Hỏa Diễm Chi Lực lại khiến cho tứ đại Thiên Hỏa đều phải sợ hãi, chẳng lẽ ở chỗ sâu trong chiến trường Cổ Tộc này có Thiên Hỏa nào đó cực kỳ đáng sợ?

Ở chỗ sâu trong chiến trường Cổ Tộc này, những cơn dao động tới nhanh, đi cũng nhanh. Hỏa Diễm Chi Lực chỉ nặng nề va chạm cùng khí tức bá đạo hồng hoang một phen, lại chợt trở về yên lặng.

Tuy nhiên cơ hồ các cường giả trên nửa chiến trường Cổ Tộc trong nháy mắt này đều cảm nhận được cỗ lực lượng đó.

Trên bầu trời, Văn Dực Vương đang tìm kiếm Lâm Tiêu ngẩng phất đầu lên, mặt lộ vẻ vẻ kích động:

- Thật là khí tức Hỏa Diễm khủng khiếp, chẳng lẽ là Thiên Hỏa? Vận số Văn Duyệt Vương ta cũng thật tốt quá đi.

Không nghĩ tới ngoài Lâm Tiêu ra, ở trong chiến trường Cổ Tộc này còn một loại Thiên Hỏa khác nữa. Cho dù sẽ được một loại nào thì Văn Duyệt Vương hẳn đều lúc nào cũng có thể sẵn sàng đột phá .

Vô Song Vương đứng ở một bên cũng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra sáng ngời:

- Lực lượng khủng bố, lại khiến cho ta cũng cảm thấy một tia sợ hãi. Đó là tồn tại cấp bậc Sinh Tử Tam Trọng sao? Nhưng tựa hồ cũng không giống như thế.

Mà ở trong một khe núi sâu cách Lâm Tiêu bọn họ xa hơn , một người mặc áo bào đen bóng đi lại trong khe núi đen sì. Nơi này có những làn sương mù đen tuyền tràn ngập, vô cùng âm u lạnh lẽo. Đúng là một chốn cấm địa cực kỳ khủng bố trong chiến trường Cổ Tộc, Tuyệt Âm Cốc.

Đột nhiên, mặt đất nứt toác ra, có một bóng ma quỷ dị màu đen thoát ra. Bóng ma màu đen như độc xà, trước tiên hóa thành một hình dáng quái thú mơ hồ, há mồm định cắn người mặc Hắc bào .

Người mặc Hắc bào mặt không chút thay đổi, trong nháy mắt bóng ma màu đen xông tới đột nhiên trở tay đánh ra một chưởng .

Bịch một tiếng, bóng ma màu đen Bán Thú Hình phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết , thân hình bị nổ tung , để lại một viên tinh thạch màu đen .

Bán Thú Hình Âm Sát Thú.

Nếu như để cho Vô Song Vương thấy một màn như vậy, nhất định lão sẽ thất kinh. Tuyệt Âm Cốc là một cấm địa cực kỳ khủng bố trong chiến trường Cổ Tộc . Cho dù là vương giả Nhị Trọng đỉnh phong cũng rất ít dám xông vào, đúng là bởi vì trong đó có Âm Sát Thú.

Âm Sát Thú lấy Thú Hình Âm Sát Thú là mạnh nhất, Bán Thú Hình Âm Sát Thú kế tiếp. Bình thường Âm Sát Thú chính là một đám bóng ma, không có hình thái cụ thể. Luận chiến lực, Âm Sát Thú bình thường liền tương đương với vương giả Sinh Tử Nhị Trọng đỉnh phong, Bán Thú Hình Âm Sát Thú đủ để chống lại vương giả Nhị Trọng đỉnh phong cường đại nhất, mà so với hẳn cũng không hề yếu hơn. Còn về phần Thú Hình Âm Sát Thú, chỉ có vương giả Sinh Tử Tam Trọng mới có thể đối kháng, ở dưới Sinh Tử Tam Trọng thì không có địch thủ. Ngay cả mười đại vương giả đỉnh cao Nhân Minh Thành liền thủ đều không phải đối thủ.

Mà hiện tại con vật vừa xông tới hiển nhiên chính là Bán Thú Hình Âm Sát Thú. Dẫu mạnh như Vô Song Vương, cũng chỉ có thể tránh lui. Tuy nhiên ở trước mặt bóng người màu đen này, lại bị một chưởng chụp vỡ vụn. Đối phương đến tột cùng là nhân vật nào ?

Một chưởng chụp chết Bán Thú Hình Âm Sát Thú, người mặc Hắc bào ngẩng đầu nhìn về phía dao động truyền đến, lẩm bẩm nói:

- Một cỗ áp lực Yêu Tộc cực kỳ khủng bố , vẫn còn có một đạo khí tức Hỏa Diễm cực kì đáng sợ , chẳng lẽ là vị trấn thủ Yêu Tộc nào đó đi tới chiến trường Cổ Tộc?

Ở một chỗ bí ẩn sâu trong chiến trường Cổ Tộc .

Vài bóng người toàn thân bao trùm trong áo choàng đen, tựa hồ là cường giả đang bố trí thứ gì gì đó, cũng bị cỗ lực lượng quỷ dị này hấp dẫn mà ngẩng đầu lên.

- Lực lượng thật quỷ dị, tựa hồ là từ phương hướng trung tâm chiến trường. Chẳng lẽ nơi đó xảy ra biến cố gì đó? Có lẽ có báu vật gì đó xuất thế, dẫn đến các cường giả đại chiến?

Một người trong đó nói ồm ồm , âm thanh khàn khàn, trong ánh mắt có biến động khác thường.

- Bố Tập, đừng để ý nhiều như vậy, chăm chú hoàn thành nhiệm vụ Đại Tế Ti bố trí.

Một người tựa hồ là dẫn đầu không khỏi quát lên.

- Biết rồi.

Bồ Tập cúi đầu, có hơi sợ hãi đối với người cầm đầu.

- Lần này đây, là một cơ hội cho tộc ta quật khởi. Cho dù ở trong chiến trường Cổ Tộc có xảy ra cái gì, điều ta muốn làm, chính là hoàn thành nhiệm vụ do Đại Tế Ti bố trí, rõ ràng chưa?

Người cầm đầu liếc nhìn mấy người còn lại chung quanh, âm thanh hung ác.

- Vâng.

Mấy người còn lại cung kính đáp, động tác trên tay cũng vẫn không ngừng.

Người cầm đầu nhìn về phía dao động truyền đến:

- Nơi ấy tựa hồ là chỗ nằm đó có vài vị đại chí cường của các chủng tộc đại chiến. Vốn đã yên lặng rất nhiều năm, không nghĩ tới lại bùng phát ra động tĩnh như thế. Như vậy cũng tốt, có thể thu hút nhiều cường giả Nhân tộc và Yêu Tộc chạy lại đây. Kế hoạch của Thần Điện cũng có thể áp dụng tốt hơn.

Người cầm đầu lẩm bẩm tự nói, ánh mắt dưới áo choàng vô cùng nóng bỏng.

Cùng lúc đó, ở trong chiến trường Cổ Tộc vẫn còn lại rất nhiều cao thủ Yêu Vương, Nhân Vương rèn luyện cũng đều cảm giác được cỗ khí tức này. Họ đều nhìn về phía uy áp truyền tới, đôi mắt ai nấy đều bừng sáng.

Bọn họ không để ý nguy hiểm tánh mạng, đi tới chiến trường Cổ Tộc này, chính là để tìm kiếm cơ may kỳ ngộ. Mà một tia động tĩnh vừa rồi kia, có lẽ chính là điềm báo kỳ ngộ nào đó, trong lòng không ít người đều nổi lên sóng gió.

Ở vùng đất trung tâm biển hải cốt, Lâm Tiêu đã sớm phục hồi tinh thần lại.

Thu hồi không gian Giới Chỉ và hộ giáp của Cổ Luân Vương xong, Lâm Tiêu bay xuống phía dưới về chỗ Không Linh Vương đang hấp hối.

- Lâm Tiêu, người tốt nhất để cho ta rời khỏi đây, bằng không lửa giận của Vô Không Môn chúng ta, không phải người có thể thừa nhận.

Qua thời gian dài như vậy, Không Linh Vương đã khôi phục một chút sức lực. Lão kinh sợ quát lên. Không ngờ đối phương ngay cả Cổ Luân Vương đều dám giết, như vậy giết chết lão cũng khỏi phải bàn. Nếu như muốn giữ được mạng sống, Không Linh Vương chỉ có gửi gắm hy vọng vào uy danh của Vô Không Môn, khiến cho Lâm Tiêu buông tha lão.

1211. Chương 1209: Binh Chia Làm Hai Đường (1)

- Đến lúc này lại còn nói lời như thế, người cảm giác được thực tế sao? Ban đầu lúc đuổi giết ta nên nghĩ đến hậu quả rồi chứ.

- Hai cổ khí tức vừa rồi kia, chính là truyền đến từ trong Hỏa Diễm Sơn này.

Chưa từng do dự chút nào, Lâm Tiêu xoay người lao về hướng chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn, đồng thời phân thân Toàn Địa Giáp cũng là từ một phương hướng khác theo sát sau đó.

Đi tới vài đại tuyệt địa nguy hiểm nhất này, Lâm Tiêu cũng là không dám khinh thường, dọc đường hoàn toàn đề dật, đồn đại trong Hỏa Diễm này có Nham Thạch Cự Nhân đáng sợ cực kỳ. Toàn thân chúng không có chỗ hiểm, Nham Thạch Cự Nhân yếu nhất đều có thể so với Nhị Trọng vương giả nắm giữ hai mươi đạo không gian Đạo Văn. Mà mạnh nhất, đủ để dễ dàng tiêu diệt vương giả Nhị Trọng đỉnh phong, Lâm Tiêu cũng không dám khinh thường.

Ầm ầm!

Quả nhiên, mới đi tới không được bao lâu, nham thạch ở bên cạnh lập tức bắt đầu chấn động. Ngay sau đó hóa thành một Nham Thạch Cự Nhân cao ước chừng mười thước, Nham Thạch Cự Nhân này toàn thân được tạo thành từ nham thạch Hỏa Diễm Sơn, trên đầu mơ hồ hiện ra các cơ quan như miệng, mũi, mắt.

Mà trong ánh mắt của nó, càng là mơ hồ tỏa ra ánh đỏ kè. Sau khi nhìn thấy Lâm Tiêu, nó không thèm nói hai lời, đã vùng quyền thật lớn nhắm ngay Lâm Tiêu mà ầm ầm nện đến.

- Vận số này có phần cũng quá đáng chứ?

Lâm Tiêu hết chỗ nói rồi. Từ sau khi tiến vào chiến trường Cổ Tộc, vận may liền quay lưng lại với hắn. Đầu tiên là gặp phải lượng lớn oan hồn trước đây chưa từng gặp, ngay sau đó lại là đàn nọ nhóm kia hài cốt vương giả sống lại. Đến bây giờ, lúc này mới đi chưa được bao nhiêu, liền gặp phải Nham Thạch Cự Nhân đặc thù ở trong Hỏa Diễm Sơn.

Than thở thì than thở, động tác trên tay Lâm Tiêu cũng không ngừng, trong nháy mắt quyền của đối phương đánh tới, Long Văn Dao lặng yên xuất ra khỏi vỏ kiếm, hóa thành một đạo ánh đao lạnh giá thổi quét đi ra ngoài.

Đúng là Hỏa Chi Phần Viêm đã dung hợp sáu thành Hỏa Chi Áo Nghĩa.

Long Văn Dao ầm ầm va chạm cùng thạch quyền của Nham Thạch Cự Nhân, một cổ đao quang hỏa diễm thật lớn bao phủ cả Nham Thạch Cự Nhân. Phừng phừng phừng, ánh đao ẩn chứa có ánh lửa thổi quét đi, hỏa diễm điên cuồng quấn quanh thân thể Cự Nhân, trên thân thể hắn chém ra vô số vết rạn và kẽ nứt, đốm lửa văng khắp nơi, đá vụn bay loạn lên cao.

1215. Chương 1213: Hỏa Diễm Sơn

Hỏa Chi Phần Viêm thổi tới, trên người Nham Thạch Cự Nhân nổi lên vô số chỗ mấp mô lồi lõm, nhưng mà khí tức trên người không những không bị yếu bớt, ngược lại càng mạnh mẽ hơn.

- Bà nó ơi, ta thật đúng là ngu ngốc. Rõ ràng là Nham Thạch Cự Nhân do Hỏa Diễm Sơn sinh ra, ta lại còn dùng Hỏa Chi Áo Nghĩa để tiến công.

Lâm Tiêu mặc Man Vương chiến giáp tất nhiên lông tóc không bị tổn thương. Hắn lắc đầu tự giễu, trong quá trình đó động tác cũng không ngừng. Long Văn Dao trong khoảnh khắc biến mất không thấy tăm tích đâu nữa, trong tay đã thay bằng Huyền Băng đao của Băng Dao Vương. Băng Chi Áo Nghĩa kết hợp lực lượng đao hồn, một đao lặng yên bổ đi ra ngoài.

- Băng Chi Toàn Vũ.

Trong hư không, lập tức xuất hiện ánh đao bão tuyết đầy trời. Ánh đao xoay tròn, hóa thành vòi rồng băng tuyết cuốn toàn thân Nham Thạch Cự Nhân vào bên trong.

Ca ca ca

Trên người Nham Thạch Cự Nhân lập tức được phủ lên trên một tầng băng cứng, khí tức vốn mệnh mỏng trên người trong nháy mắt yếu đi đến mức nhỏ nhất.

- Băng Chi Áo Nghĩa quả nhiên hữu hiệu, đáng tiếc, vẫn còn kém một chút.

Khí tức của Nham Thạch Cự Nhân yếu đi vô hạn, nhưng thần hồn cường đại của Lâm Tiêu vẫn cảm giác được, đối phương chỉ là giấu đi khí tức của chính mình, chứ cũng không đích thực ngã xuống.

- Răng rắc.

Nham Thạch Cự Nhân hóa thành khối băng. Thân hình rung động, trên tầng băng thật lớn lập tức lan tràn vô số vết nứt, bất kì lúc nào cũng có thể sụp đổ.

- Lôi Chi Trùng Phạt .

Vào thời khắc mấu chốt, công kích của Lâm Tiêu theo sát mà đến. Ầm ầm một tiếng, những tia chớp cường đại hơn từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào trên người Nham Thạch Cự Nhân đang bị đóng băng. Tầng băng trong phút chốc chia năm xẻ bảy, tia chớp khủng bố trong nháy mắt nuốt sống Nham Thạch Cự Nhân, tiêu diệt sức sống trong cơ thể nó .

Hồng! Hồng! Hồng!

Nham Thạch Cự Nhân điên cuồng giãy dụa, cố gắng tránh thoát sự trói buộc của tia chớp .

Lâm Tiêu vẻ mặt không thay đổi, từ từ tăng cường Lôi Chi Áo Nghĩa. Rốt cục, chỉ hơn mười hô hấp sau, tiếng gầm rú của Nham Thạch Cự Nhân đã đình chỉ, thân hình nham thạch chia năm xẻ bảy, rồi sau đó biến thành một đám bột đá, rơi xuống lả tả.

- Cuối cùng cũng đã chết.

Mới rồi Nham Thạch Cự Nhân này có sức chiến đấu kỳ thật cũng không tính là mạnh, nhiều nhất vền vền là mức độ tương đương hai mươi lăm đạo không gian Đạo Văn. Nhưng mà nó không dễ ứng phó cũng là bởi vì thân thể nó kia không có nhược điểm, cùng với lực phòng ngự cường đại. Nếu đối làm vương giả và Yêu Vương đồng cấp khác đến đây, đều rất khó giết chết nổi nó.

Trải qua một lần giao chiến, rốt cục bản thân Lâm Tiêu hiểu rõ một chút đặc tính của Nham Thạch Cự Nhân .

Thân hình không hề dừng lại, Lâm Tiêu tiếp tục lao như tia chớp về hướng phía trước.

Kế tiếp vận số Lâm Tiêu vẫn còn thật không tệ, trên đường chỉ gặp phải ba lần phục kích. Hai lần trước là Nham Thạch Cự Nhân tầm thường, lần thứ ba là một tên Nham Thạch Cự Nhân to lớn, thực lực tương đương với trình độ hai mươi tám đạo không gian Đạo Văn . Nhưng dưới công kích cường đại của Lâm Tiêu, nó vẫn dễ dàng bị chém giết.

Về phần phân thân Toàn Địa Giáp, bởi nó một mực theo sát Lâm Tiêu, ngược lại là cũng không gặp phải một lần phục kích nào.

Chả mấy chốc, Lâm Tiêu đi tới trung tâm quả núi nham thạch .

- Thật nhiều người.

Từ lúc tiến vào Hỏa Diễm Sơn tới nay, Lâm Tiêu có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy. Chỉ nhìn lướt qua, ít nhất có hơn ba chục người, trong đó vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương mỗi bên chiếm một nửa, ước chừng có mười mấy người. Trái lại không thấy vương giả Man tộc có mặt .

Những vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương này, thực lực có mạnh có yếu. Mạnh thì đạt Nhị Trọng đỉnh phong, yếu cũng là cấp Nhị Trọng. Còn về phần Nhất Trọng chỉ có một hai người, cực kì ít ỏi, hơn nữa xem ra, đều là đi theo các cường giả cùng vào.

Mà mỗi bên Nhân tộc và Yêu Tộc, người mạnh nhất đều là có áng chừng hai mươi sáu hai mươi bảy đạo không gian Đạo Văn, số này ước chừng có hai ba người, tựa hồ là người cầm đầu trong đó .

Thế nhưng mà, Hỏa Diễm Sơn đã nằm vào vùng đất trung tâm chiến trường Cổ Tộc, không có thực lực Nhị Trọng mà dám xông tới, tuyệt đối cửu tử nhất sinh.

Lâm Tiêu đến, đã thu hút sự chú ý của không ít người.

- Là hắn.

- Lâm Tiêu.

Trong số vương giả Nhân Tộc, không ít người sắc mặt khê biến. Có một số người trong bọn họ, trước đây chính là tận mắt được thấy sự cường đại của Lâm Tiêu.

Coi như là lúc trước không có vương giả Nhân Tộc vậy xem Lâm Tiêu giết chết Cổ Luân Vương, thì cũng có không ít người đã từng nghe nói quá sự tích của hắn tại Thành Nhân Minh. Nên sắc mặt ai nấy đều ngằm biến đổi, mà bên phía cường giả Yêu Vương, không ít Yêu Vương cũng lộ ra ý tứ coi thường, chỉ là liếc liếc mắt, liền quay đi chỗ khác.

Lâm Tiêu cũng chẳng chú ý gì bọn họ, ánh mắt của hắn quét nhanh một lượt qua đám người, cuối cùng nhìn đến một hang động thật lớn ở trước mặt mọi người, tại phía trước hai tộc.

Hang động này cực kì rộng rãi, đường kính chỗ dài đạt đến vạn thước, ngắn nhất đường kính cũng áng chừng bảy ngàn thước, là một hình tròn không đồng đều, ở trong hang động hoàn toàn tối om. Có tầng thì lực tới trình độ cao nhất, đều không thể nhìn rõ ràng được.

Lâm Tiêu cau mày, một hang động hiển nhiên vẫn còn không cách nào làm cho mọi người dừng lại. Dù sao người nào có thể tới nơi này cũng đều không phải là cấp bậc đơn giản. Hoặc phải là vương giả Nhị Trọng đỉnh phong, hoặc phải là Nhị Trọng vương giả bình thường có năng lực sinh tồn cực mạnh. Vậy mà sao lại sợ hãi một cái hang động không biết nông sâu.

Có thể làm cho cường giả hai tộc dừng lại không tiến, nhất định có nguyên nhân gì đó.

Lâm Tiêu đi tới chỗ cường giả Nhân tộc.

Vút vút vút.

Rất nhiều vương giả Nhân Tộc ở đây đều bắt đầu xôn xao nhìn chăm chú Lâm Tiêu, ánh mắt có hơi sợ hãi. Một số vương giả trước đây đã từng chứng kiến thực lực đáng sợ của Lâm Tiêu, càng là không tự chủ được rút lui phía sau một chút, dẫn đến đám Yêu Vương khác ở một bên liên tiếp quay sang nhìn, trong mắt lộ nghi hoặc.

- Huyệt động này là xảy ra chuyện gì?

Lâm Tiêu dò hỏi các vương giả Nhân tộc.

- Lâm Tiêu, là như thế này. Hang động này là thông đạo duy nhất đi đến chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn. Nhưng mà trong hang động này nguy hiểm chấp chùng, rắc rối có Hỏa Diễm Liệp Sát Giả. Trước đây đã có không ít vương giả bị chết ở bên trong, chúng ta chuẩn bị chờ sau khi tụ tập nhiều cường giả hơn một chút, sẽ lại cùng nhau tiến vào hang động.

Trong Nhân Tộc một người cường giả dẫn đầu có thực lực hai mươi bảy đạo không gian Đạo Văn lên tiếng giải thích.

Hỏa Diễm Liệp Sát Giả?

Lâm Tiêu gật đầu, Hỏa Diễm Liệp Sát Giả là một loại uy hiếp lớn lao khác trong Hỏa Diễm Sơn. Cũng như Nham Thạch Cự Nhân, Hỏa Diễm Liệp Sát Giả kỳ thật cũng không phải sinh mệnh thật sự, mà là sinh mệnh đặc thù toàn thân tạo thành từ Hỏa Diễm.

1216. Chương 1214: Dung Hỏa Thần Quả (1)

Nham Thạch Cự Nhân là loại có thực lực mạnh, phòng ngự đáng sợ, nhưng tốc độ không được tốt. Nếu không đánh lại có khả năng trốn, Hỏa Diễm Liệp Sát Giả thì trái ngược, thực lực mạnh, phòng ngự yếu, nhưng tốc độ kinh người, chỉ cần bị bọn họ quấy rầy, những ai không có đủ thực lực hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Lâm Tiêu đại nhân, người tới đây là vì dao động cường đại lúc trước sao? Nếu như vậy thì đừng vội vàng vào trong đó. Vào lúc trước đây, Nhân Tộc chúng ta và Yêu Tộc đã có một số cường giả đi vào, hiện tại phỏng đoán đã tiến vào đến chỗ khá sâu ở bên trong.

Đúng lúc này, trong đám người có một vị vương giả lên tiếng nhắc nhở.

Bọn họ sở dĩ đợi ở chỗ này, bởi vì là không có đủ thực lực. Nên chỉ có thể tụ tập cũng đủ nhiều người hơn thì mới cùng nhau tiến vào. Còn những ai thực lực đủ mạnh mẽ, cũng đã sớm đi vào một mình.

Lâm Tiêu nhìn đối phương, hẳn đã nhận ra. Vị vương giả này là một người vương giả của đế quốc Vô Linh, tên là Lâm Quảng Vương. Thực lực của hắn vốn chỉ nắm được lực lượng của mười bảy đạo không gian Đạo Văn. Ngoại trừ hắn ra, ở bên cạnh hắn còn một vương giả Chỉ Lực Vương nắm giữ lực lượng mười lăm đạo không gian Đạo Văn, đồng dạng đến từ đế quốc Vô Linh.

Gật đầu, Lâm Tiêu nói:

- Lâm Quảng Vương, nếu mà là như vậy, người và Chỉ Lực Vương nên rời khỏi nơi này đi, nơi này không phải là chỗ các người có thể tới.

Với thực lực hai người bọn họ, coi như là đi cùng với đám người tiến vào thông đạo, cũng chỉ là vật hi sinh chịu chết mà thôi.

Lâm Quảng Vương và Chỉ Lực Vương ngăn ra, chợt gật đầu, đáp nghiêm túc:

- Vâng.

Sau khi báo xong cho đối phương, Lâm Tiêu trong nháy mắt nhảy vào trong hang động đen sì phía trước, thân hình chợt lóe, liền biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bởi vì nguyên nhân ở miệng hang động tụ tập không ít người, để không cho phân thân Toàn Địa Giáp và bốn tôn bị tiết lộ mối quan hệ, Lâm Tiêu không thể không để cho phân thân Toàn Địa Giáp đi sau ở bên ngoài. Dù sao thực lực của bốn tôn và phân thân đều ở Nhất Trọng đỉnh phong, ở nơi mà tuyệt đại đa số đều là vương giả Nhị Trọng, nếu cùng nhau xuất hiện, có lẽ rất làm cho người chú ý.

Sau khi bốn tôn Lâm Tiêu tiến vào hang động không được bao lâu, một bóng người nhanh chóng đi tới trước cửa hang động.

- Là Vô Song Vương.

Trong đám người có người truyền đến tiếng la lên giật mình. Sau khi Văn Duyệt Vương ngã xuống, Vô Song Vương cũng đã tháo ra mặt nạ đỏ bầm màu máu trên mặt ra. Thân làm một trong mười đại vương giả đỉnh phong ở Thành Nhân Minh, người nhận ra được hắn tự nhiên chỗ nào cũng có.

Về phần bên phía Yêu Tộc, không ít Yêu Vương cũng đều là không tự chủ được lui về phía sau một chút.

- Là cường giả tuyệt đỉnh trong Nhân Tộc.

- Vô Song Vương, ta nghe nói qua về hắn. Hắn khống chế ba mươi đạo không gian Đạo Văn, cách Sinh Tử Tam Trọng chỉ có một bước nhỏ. Là một trong mười đại vương giả Nhị Trọng đỉnh phong của Nhân Tộc.

Song phương giao chiến lâu như vậy tại chiến trường Cổ Tộc, không ít tin tức về cường giả đỉnh phong của nhau thì hai tộc đều là biết được. Mặc dù chiến trường Cổ Tộc không phải là nơi hai tộc chém giết, mà là chỗ để khắp nơi tầm bảo. Nhưng chưa chừng sẽ có vương giả đứng đầu Nhân Tộc không tuân thủ quy củ mà ra tay đánh nhau to với bọn họ. Bởi vậy không ít Yêu Vương đều có sắc mặt âm thầm biến đổi, vội vàng lui về phía sau.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thấy đôi bên tụ tập tại cửa hang động, Vô Song Vương cau mày hỏi.

Lập tức lại có người nói lại tin tức vừa rồi để giải thích qua một lượt.

- Hỏa Diễm Liệp Sát Giả sao?

Vô Song Vương ánh mắt lạnh lùng, ngay sau đó không chút do dự lại lướt vào trong hang động tối om phía trước .

Sau một lát, phân thân Toàn Địa Giáp cố ý lưu ở phía sau lúc này mới thông dong đến chậm.

- Hả? Chỉ là Yêu Vương Nhất Trọng đỉnh phong cũng dám một mình tới nơi này. Tiểu tử, người thuộc về thế lực nào, không phải là không muốn sống chứ?

- Vì báu vật, quả nhiên là ngay cả tính mạng cũng không cần. Con chó con mèo gì mà cũng dám đi vào.

Phân thân Toàn Địa Giáp vừa đi tới Yêu Minh Thành không đến vài ngày, Yêu Vương nhận ra hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay. Do vậy lúc này dẫn đến vài tên Nhị Trọng Yêu Vương bình thường ha ha cười rộ lên.

Đôi mắt màu vàng nhìn chăm chú một con Yêu Vương đang lên tiếng trào phúng, phân thân Toàn Địa Giáp vươn lợi trảo ra, hóa thành một đạo cầu vồng vàng chói trong nháy mắt đã tới trước mặt của hắn.

- Tiểu tử, người dám ra tay đối với ta.

Yêu Vương kia giận dữ hỏi. Bản thể hắn là một con báo săn màu xanh, lợi trảo xanh lét giờ lên đón đánh móng vuốt màu vàng của phân thân Toàn Địa Giáp quét ngang đến.

Răng rắc.

Sau một khắc, lợi trảo bị bẻ gãy, âm thanh xương cốt nát bấy truyền đến. Lợi trảo của phân thân Toàn Địa Giáp dùng thế không thể địch nổi, dễ dàng đánh nát công kích của đối phương. Tức thì lợi trảo vàng chói hung hăng tóm vào cổ của hắn, lực lượng khủng bố quả là đã khống chế hành động của đối phương.

-Nơi này là xảy ra chuyện gì ?

Âm thanh lạnh lùng của phân thân Toàn Địa Giáp vang lên .

- Buông hắn ra.

Một con Yêu Vương chim ưng đứng ở một bên thấy thế liền quát to một tiếng giận dữ, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng lung linh lao nhanh như tia chớp tới.

- Cút đi.

Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không thèm nhìn tới, đôi cánh màu vàng quét ngang về phía sau. Ầm ầm một tiếng, Yêu Vương chim ưng kia tới như thế nào thì lui trở về thế ấy, nện vào trong vách đá ở một bên, cực kì chặt vật.

Vài con Yêu Vương ở chung quanh đang rục rịch tức thì đứng yên. Con Yêu Vương loại phi ưng vừa rồi kia có thực lực trong đội ngũ mặc dù không coi là đứng đầu, nhưng là hạng khá cao. Vậy mà lại không nghĩ rằng không địch nổi một chiêu của đối phương. Yêu Vương màu vàng xa lạ này có khí tức mới là Nhất Trọng đỉnh phong, thực lực quả thực mạnh đến đáng sợ.

Yêu Vương báo săn màu xanh kia bị tóm cổ , liền sợ hãi nói ra tin tức về tình hình trong hang động .

Quảng đối phương đi, phân thân Toàn Địa Giáp không nói hai lời, hóa thành ánh vàng rực rỡ lướt vào trong hang động, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Trong hang động tối om, Lâm Tiêu đang vội vàng lao về phía trước, thần hồn cường đại phóng ra lan xa để cảm nhận được tất cả mọi thứ chung quanh.

Ở trong huyệt động này, thỉnh thoảng lại thấy rải rác một số cửa hang động đen sì. Cửa hang động chỉ to bằng chừng nắm tay, từ bên trong mơ hồ tản mát ra khí tức nóng rực.

Hưu hưu hưu.

Đột ngột, từ trong hang động bên cạnh bắn ra mãnh liệt những đạo kinh khí màu đỏ như lửa, kinh khí khủng bố hóa thành những cây trường thương Hỏa Diễm thẳng tắp, điên cuồng quét về phía Lâm Tiêu.

- Phá.

Huyền Băng Dao múa vù vù lao ra, chém cho những kinh khí màu đỏ như lửa bị nát bầy.

1217. Chương 1215: Dung Hỏa Thần Quả (2)

Hỏa Diễm ngưng tụ, tại phía sau Lâm Tiêu hình thành một con quái vật Hỏa Diễm cao chừng hơn ba thước, quái vật kia có hơi tương tự con bộ ngựa, chỉ trước là hai thanh Hỏa Diễm chiến đao thật lớn. Nó nhắm ngay Lâm Tiêu mà điên cuồng bổ xuống một đao.

Hỏa Diễm chiến đao bổ vào trên Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang bên ngoài thân Lâm Tiêu, chấn lực thật lớn vền vền chỉ khiến cho Lâm Tiêu lui về phía sau một bước. Còn về phần công kích xuyên thấu qua áo giáp truyền vào, do Lâm Tiêu có phòng ngự thân thể cường đại nên không bị tổn thương đến một cọng lông tóc.

- Băng Chi Toàn Vũ.

Ánh đao bông tuyết nở rộ đầy trời, nó đóng băng Hỏa Diễm Liệp Sát Giả ở bên trong. Chỉ rằng rắc một tiếng, khối băng vỡ vụn, toàn thân Hỏa Diễm Liệp Sát Giả cũng tan thành tro bụi, cũng không hề còn lại cái gì.

- Về uy lực, đích xác không khác gì lắm so với Nham Thạch Cự Nhân. Nhưng so sánh phòng ngự, lại kém xa.

Lâm Tiêu gật đầu, đối với thuộc tính của Hỏa Diễm Liệp Sát Giả đã có chỗ hiểu biết hơn. Hỏa Diễm Liệp Sát Giả công kích nhanh hơn, càng quỷ dị hơn, thêm vào đó chỗ nào cũng lọt vào được. Nhưng mà phòng ngự yếu kém, vền vền chỉ cần đao chiêu dung hợp sáu thành Băng Chi Áo Nghĩa, là có thể khiến cho bọn chúng ngã xuống. Đương nhiên, nguyên nhân điều này cũng là bởi vì Băng Chi Áo Nghĩa vừa vặn có khả năng khắc chế đối phương.

Lâm Tiêu tiếp tục bay vút đi về hướng phía trước.

Cùng với quá trình không ngừng xâm nhập vào sâu bên trong, thì nhiệt độ trong hang động không ngừng tăng lên. Vốn là ở gần cửa hang động cũng đã đủ nóng. Nhưng vào đến bên trong, nhiệt độ trở nên càng nóng bỏng hơn, không ngừng tăng lên. Còn chưa tới đoạn cuối hang động, nhiệt độ lại tăng lên ít nhất gấp đôi, vô cùng nóng bỏng.

- Lúc trước nhiệt độ đã có thể hòa tan sắt thép bình thường. Hiện tại nhiệt độ chắc cũng đủ có thể hòa tan nguyên khí rồi.

Một mạch hướng về phía trước, Lâm Tiêu lại chịu đựng mấy lần Hỏa Diễm Liệp Sát Giả tập kích, lại có một lần thậm chí đồng thời xuất hiện năm tên Hỏa Diễm Liệp Sát Giả. Chỉ tiếc đối mặt Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang của Lâm Tiêu, những Hỏa Diễm Liệp Sát Giả này ngay cả cơ hội phá vỡ phòng ngự của Lâm Tiêu cũng không có, chớ nói chi là mang đến uy hiếp cho hắn.

Về phần phân thân Toàn Địa Giáp ở phía sau, phòng ngự của bản thân cũng là cực kì đáng sợ. Hai cánh màu vàng quét ngang ra, tất cả Hỏa Diễm Liệp Sát Giả vây công hắn đều bị xé thành Hư Vô.

Vào lúc Lâm Tiêu không hề cố kỵ bay nhanh về hướng phía trước thì đột ngột, từ trong tất cả hàng trăm lỗ thủng ở phía trước đều tuôn trào ra Hỏa Diễm, Hỏa Diễm đầy trời phẳng phất một đạo biển lửa, bao bọc toàn thân Lâm Tiêu vào trong đó.

- Sao nhiều Hỏa Diễm Liệp Sát Giả thế này.

Lâm Tiêu nhướng mày, từng Hỏa Diễm Liệp Sát Giả ngưng tụ Hỏa Diễm đều cũng chỉ có số lượng nhất định. Nhiều Hỏa Diễm như thế, vậy có thể ngưng tụ thành Hỏa Diễm Liệp Sát Giả, ít nhất mười tên trở lên.

Tuy nhiên một màn khiến cho Lâm Tiêu giật mình xảy ra. Ở trong biển lửa, đại lượng Hỏa Diễm nhanh chóng ngưng tụ, không ngờ lại hóa thành một tên Hỏa Diễm Liệp Sát Giả thật lớn cao hơn mười thước. Trong đôi mắt màu đỏ, nở rộ ra sát ý khiếp người làm cho người ta sợ hãi. Chiến đao của Hỏa Diễm cao lớn nhắm ngay Lâm Tiêu mà điên cuồng chém xuống.

Ầm ầm một tiếng, cả người Lâm Tiêu bay ngược ra, nặng nề nện vào trong núi đá ở một bên .

- Lực công kích thực là mạnh.

Sắc mặt Lâm Tiêu khẽ biến, lực công kích của Hỏa Diễm Liệp Sát Giả to lớn này xem ra lại không kém mấy so với Cổ Luân Vương, tương đương với vương giả Nhị Trọng đỉnh phong nắm giữ ba mươi đạo không gian Đạo Văn.

Huyền Băng Đao của Lâm Tiêu hung hăng chém vào trên thân thể đối phương.

Trong tiếng gầm rú thật lớn, Huyền Băng Đao chém vào trên người Hỏa Diễm Liệp Sát Giả to lớn này. Không ngờ lưỡi đao băng nhận bình thường lại vô phương thấm thấu tiến vào thân thể Hỏa Diễm Liệp Sát Giả.

Sáu thành Băng Chi Áo Nghĩa có lẽ vẫn còn hơi yếu hơn một chút. Nó đủ để ứng phó Hỏa Diễm Liệp Sát Giả bình thường. Nhưng đối với Hỏa Diễm Liệp Sát Giả có năng lượng to lớn tương đương với mười Hỏa Diễm Liệp Sát Giả bình thường thì nó lại chịu bó tay .

Rầm rầm rầm.

Liên tiếp những tiếng nổ đi dưng vang lên. Hỏa Diễm Liệp Sát Giả to lớn phát động công kích điên cuồng mãnh liệt nhằm vào Lâm Tiêu. Cho dù là có Vạn Vương Sát Trang Nhị Tinh phòng ngự, nhưng vẫn khiến cho Lâm Tiêu bị đánh trúng liên tục bay ngược lại, va đập khắp nơi trong cả hang động.

- Nếu như là Nham Thạch Cự Nhân, thì ta còn phải hao chút công phu. Còn nếu Hỏa Diễm Liệp Sát Giả này là cấu thành từ Hỏa Diễm, như vậy liền chết đi cho ta .

Trong đầu tứ đại Thiên Hỏa ngưng tụ, hình thành Tứ Muội Chân Hỏa. Cùng với Lâm Tiêu vừa búng ngón tay chỉ ra, Tứ Muội Chân Hỏa khủng bố thoáng chốc tràn ngập vào trong thân thể Hỏa Diễm Liệp Sát Giả.

Thân thể Hỏa Diễm Liệp Sát Giả chỉ mới bắt đầu giãy dụa một thoáng, trên mặt đã lộ ra vẻ sợ hãi. Dầu nó cường đại tới đâu, cũng không cách nào so sánh với Tứ Muội Chân Hỏa do tứ đại Thiên Hỏa hình thành. Tứ Muội Chân Hỏa nhanh chóng làm tan rã cấu thành thân thể của nó, trong khoảnh khắc tan thành tro bụi.

- Cái gì?

Vào lúc thi triển Tứ Muội Chân Hỏa, Lâm Tiêu cũng rõ ràng cảm giác được. Từ chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn kia, mơ hồ truyền đến một cỗ dao động mật mờ, và tứ đại Thiên Hỏa trong cơ thể của mình cũng hưởng ứng được.

- Loại cảm giác này? Chẳng lẽ ở chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn này thật sự có Thiên Hỏa tồn tại?

Lâm Tiêu rất bình tĩnh tiếp tục bay về hướng phía trước.

Sau khi lại tiếp tục bay đi được nửa nén hương , cuối cùng rốt cục cũng đến điểm cuối của hang động thật lớn này.

Xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu chính là một sân điện dung nham, có một thông đạo có khả năng đi thông suốt xuống phía dưới .

- Đi vào thôi.

Lâm Tiêu không có chút do dự nào, lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trong thông đạo.

Trong thông đạo, nhiệt độ lập tức bắt đầu tăng lên kịch liệt .

- Nhiệt độ cao thật đáng sợ.

Lâm Tiêu âm thầm biến sắc, nhiệt độ nơi này đã đạt tới mấy ngàn độ. Không phải người xuất sắc trong số vương giả Sinh Tử cảnh, chân nguyên trong cơ thể chỉ dùng để ngăn cản nhiệt độ cao cũng không đủ.

Lập tức, Lâm Tiêu xuyên thông đạo, đi tới lòng đất.

Đập vào trong mắt hắn chính là một cái hồ nham thạch nóng chảy thật lớn. Hồ nước rộng mấy vạn thước, ở trung tâm hồ nước có một hòn đảo nhỏ tinh thạch màu đỏ thẫm đường kính vài trăm thước. Ở trên hòn đảo nhỏ có một cây đại thụ, thân cây có dáng vẻ như từ Bạch Ngọc, trên đỉnh của nó mọc ra muôn vàn quả màu đỏ thật giống Hồng Bảo Thạch. Chúng tản mát ra dao động chân nguyên đậm đặc .

- Là Dung Hỏa Thần Quả.

Lâm Tiêu có hơi giật mình, rồi chuyển sang mừng rỡ như điên.

Dung Hỏa Thần Quả, là linh dược vương phẩm, nói cấp bậc cận kề thì là linh dược thượng phẩm trong vương phẩm , tương đương với báu vật cấp bậc vương giả Tam Trọng.

1218. Chương 1216: Cường Giả Khắp Nơi (1)

Dung Hỏa Thần Quả có công hiệu cực kì cường đại, một khi dùng nó, có thể rèn luyện thân thể Vô Giả. Nó có công dụng khiến cho tỷ lệ thân thể Vô Giả tiến hành lột xác được lớn hơn nữa. Năng lực phòng ngự thu được mức độ tăng lên rất lớn .

Ngoài cái đó ra, Dung Hỏa Thần Quả cũng có thể làm tăng lên Hỏa Chi Áo Nghĩa của Vô Giả , làm tăng lên trình độ căn cơ phản định của bản thân Vô Giả . Đương nhiên, nếu như luyện chế thành đan dược, hiệu quả của nó sẽ càng tốt hơn. Quan trọng nhất chính là, Dung Hỏa Thần Quả cực kì rất hiếm hoi, cơ hồ là trăm năm khó gặp được một lần.

Không nghĩ tới ở chỗ này, lại có thể nhìn thấy Dung Hỏa Thần Quả trong truyền thuyết.

Cùng lúc đó, Lâm Tiêu cũng đã thấy vài tên cường giả đã tiến vào hang động trước đó. Chỉ thấy bên bờ hồ nham thạch nóng chảy, tổng cộng có gần ba mươi người đang đứng. Trong đó Yêu Tộc và Nhân Tộc mỗi bên chiếm một nửa. Ánh mắt ai nấy đều nóng bỏng nhìn chăm chú Dung Hỏa Thần Quả ở trung tâm hồ nước .

Trong số những cường giả này, yếu nhất đã có thực lực hai mươi tám đạo không gian Đạo Văn, còn mạnh nhất trong đó thì sâu không lường được, khí tức trên người không dưới Vô Song Vương.

- Nhiều cường giả thế này, lại có chút khó khăn đây.

Lâm Tiêu cau mày, hiển nhiên mục tiêu của mọi người đều là Dung Hỏa Thần Quả kia. Một khi quả thực đã chín, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ có một hồi đại chiến.

Đương nhiên, Dung Hỏa Thần Quả này thì Lâm Tiêu là chắc chắn muốn rồi.

- Hả? Lại có một người nữa tới ?

Trong khi Lâm Tiêu chú ý tới bọn họ, thì những người khác cũng chú ý tới sự có mặt của Lâm Tiêu .

- Nếu như ta không đoán sai, người này hẳn là chính là Lâm Tiêu của đế quốc Vô Linh đây.

- Nhất Trọng đỉnh phong có thể lại tới đây, quả nhiên thật sự có tài. Gây chuyện lan truyền xôn xao tại Thành Nhân Minh, cũng không biết thực lực chân chính thế nào.

- Không nên xem thường hắn, ta vừa mới nghe nói, người này lúc trước đã giết chết Không Linh Vương của Vô Không Môn và một người trưởng lão Hồn Tông, thực lực sâu không lường được .

Không giống với vương giả bên ngoài, cường giả bên hồ nham thạch nóng chảy nhìn thấy Lâm Tiêu, trong ánh mắt cũng không có bất cứ khinh thường nào, thậm chí bên phía Yêu Tộc cũng là như vậy.

Có điều sự thực cũng là như vậy, ai có thể một mình một người tới đây, nếu không có một chút tài năng là cần bản không có khả năng. Những kẻ thực lực yếu, đã sớm chết ở trên đường đi.

Lâm Tiêu đi tới bên hồ nham thạch nóng chảy, nhìn chăm chú Dung Hỏa Thần Thụ ở chính giữa hồ nước, ánh mắt rất là bình tĩnh.

Những Bạch Ngọc Quả trên cây ở chính giữa hồ nước kia, có số lượng tổng cộng có hơn ba chục quả. Trong đó một hơn nửa đều có màu xanh, hiển nhiên vẫn còn chưa chín. Chỉ có gần một nửa bắt đầu từ xanh chuyển sang hồng, mà trong đó có ba quả đã là hoàn toàn đỏ đậm, hiển nhiên bất kì lúc nào đều có khả năng chín mộm rơi xuống.

Dung Hỏa Thần Quả rất là đặc thù, một khi đã chín, sẽ tự động rơi xuống. Còn trước khi chín, sử dụng bất cứ biện pháp cưỡng ép nào để hái Dung Hỏa Thần Quả xuống, thì quả đó đều sẽ trong nháy mắt hóa thành nguyên khí thuần khiết, tự động hủy diệt. Đó cũng là lí do trước khi quả chín thì không ai động thủ.

Sau khi Lâm Tiêu xuất hiện không được bao lâu, lối vào lại lóe lên hào quang, một bóng người lướt đi vào, đúng là Vô Song Vương.

Đội ngũ bên phía Nhân Tộc có hơi xôn xao.

- Vô Song Vương, không nghĩ tới người cũng đến đến nơi này, tốc độ không chậm a.

Trong đó một người thanh niên lưng đeo trường thương đầu tiên là vừa nhú mảy, rồi chợt nở nụ cười.

Người này đúng là Bá Thương Vương, một trong mười đại vương giả Nhị Trọng đỉnh phong của Thành Nhân Minh, thực lực bản thân đã đạt tới đỉnh phong, không kém gì Vô Song Vương.

Trong số cường giả hai tộc Nhân, Yêu ở chỗ này, không có vương giả Sinh Tử Tam Trọng. Như vậy cấp độ Vô Song Vương này hiển nhiên chính là thuộc về một nhóm người mạnh nhất, mà có hi vọng nhất sẽ được Dung Hỏa Thần Quả tự nhiên cũng là bọn hắn. Chính là nhóm Dung Hỏa Thần Quả chín đầu tiên vền vền chỉ có ba quả, nhiều cường giả cấp bậc đến mức này, như vậy xác suất người còn lại ở chỗ này sẽ lập tức giảm đi một mức lớn.

Không để ý đến Bá Thương Vương, ánh mắt Vô Song Vương trực tiếp nhìn thẳng vào trên người Lâm Tiêu đã đi đến trước.

- Huyền Băng Dao của Băng Dao Vương, người hắc là chính là Lâm Tiêu của đế quốc Vô Linh chứ, Băng Dao Vương là người giết chết?

Vô Song Vương đi tới trước mặt Lâm Tiêu, ánh mắt lạnh lùng, hỏi với vẻ cao cao tại thượng.

- Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?

Lâm Tiêu liếc mắt đối phương, thần nhiên vặn lại.

Lúc trước không giết Vô Song Vương, vền vền là bởi vì Lâm Tiêu sợ lãng phí thời gian, để cho báu vật nơi này bị những người khác cướp đi. Tịnh không có nghĩa là Lâm Tiêu thực sự sợ Vô Song Vương này. Cái gì mà mười đại vương giả đỉnh phong, ở trong mắt Lâm Tiêu đều không phải là gì hết. Bất luận kẻ nào chỉ cần dám ngăn cản đường đi của mình, như vậy liền hãy chuẩn bị ngã xuống.

- Rất tốt.

Ánh mắt Vô Song Vương bắt đầu mờ đi, trong đôi mắt thoáng vụt qua vẻ hung ác. Hắn nhìn Dung Hỏa Thần Thụ, lạnh lùng nói:

- Tạm thời trước hết để cho người sống lâu thêm một lát. Chờ khi rời khỏi nơi này, ta sẽ tìm người tính sổ.

- Bất kì lúc nào ta cũng đợi.

Lâm Tiêu giữ thần sắc bình tĩnh.

Thật ngông cuồng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, so sánh với Lâm Tiêu thanh danh mới nổi, Vô Song Vương là thuộc về mười đại vương giả đỉnh phong nổi tiếng từ xưa, tại Thành Nhân Minh có thể nói không người không biết, không người không hiểu.

Nay Lâm Tiêu cũng dám nói như thế đối với hắn, đừng nói vương giả Nhất Trọng, coi như trong số vương giả Nhị Trọng đỉnh phong, cũng căn bản không tìm ra được một người như thế .

Đôi mắt Vô Song Vương chợt trợn lên.

- Ai ngăn cản ở chỗ này, cút ngay cho ta.

Đột ngột, một đạo âm thanh hét lớn truyền đến từ lối vào, ngay sau đó một đạo ánh sáng vàng chói lung linh lao nhanh như tia chớp mà đến. Tiếp theo sau đó chính là một cỗ yêu khí đậm đặc mênh mông, một lợi trảo vàng chói thật lớn lộ ra từ lối vào, trực tiếp quét về phía Vô Song Vương đang đứng trước lối vào.

- Muốn chết.

Vô Song Vương vẻ mặt tức giận, trở tay đánh ra một chưởng.

Ầm ầm!

Lợi trảo cùng bàn tay va chạm, giống như sao chổi đánh vào Địa Cầu. Một cỗ sóng xung kích khủng bố lấy địa điểm hai người đánh nhau là trung tâm liên thổi quét lan ra, làm cho thân hình Vô Song Vương không tự chủ được phải lui ba bước.

- Thực lực không tồi .

Âm thanh vang dội truyền đến, không đợi Vô Song Vương tức giận, kẻ mới đến đã hóa thành một đạo ánh sáng vàng chói, đi tới bên phía trận doanh Yêu Tộc .

Yêu Vương màu vàng này, không phải phân thân Toàn Địa Giáp còn có thể là ai?

1219. Chương 1217: Cường Giả Khắp Nơi (2)

Sắc mặt Vô Song Vương xanh mét, mà bên phía Nhân Tộc, không ít vương giả tất cả cũng kinh ngạc nhìn Yêu Vương màu vàng bên phía Yêu Tộc. Khí tức trên người hắn cũng không coi là đặc biệt mãnh liệt, vậy mà chỉ một trảo lại khiến cho Vô Song Vương phải rút lui ba bước.

Mặc dù lúc đó Vô Song Vương chỉ là vệt vàng xuất thủ, cũng không sử dụng toàn lực, nhưng thực lực đến mức này, cũng đủ để cho mọi người chấn động .

- Các hạ, ngươi thuộc về thế lực nào, trước kia chưa từng thấy a.

Bên phía Yêu Tộc, vài đại Yêu Vương cũng là lạnh lùng nhìn chăm chú phân thân Toàn Địa Giáp, Yêu Vương giữa các thế lực đối với nhau cũng có ngăn cách rất lớn. Có thể có mặt ở chỗ này, đều là cường giả đứng đầu trong mỗi thế lực lớn Yêu Tộc, đối với nhau đã quen thuộc.

Nay đột nhiên xuất hiện một kẻ có thực lực đủ sánh ngang với bọn hắn, nhưng lại là Yêu Vương chưa từng gặp mặt, tự nhiên chúng có hơi cảnh giác.

- Ta là Yêu Vương của Yêu Vương Cung tại Sơn Mạch Liên Vân.

Phân thân Toàn Địa Giáp không nói hai lời, tức thì lấy ra từ trên người lệnh bài của Yêu Vương Cung.

Yêu Vương Cung ở sơn mạch Liên Vân có thân phận hòa nhã giao hảo giống như tông môn nhân loại, đủ để cho người khác biết, hắn là người có thân phận .

Mọi người lẳng lặng cùng đợi.

Vèo vèo

Sau khi phân thân Toàn Địa Giáp đến, kế tiếp lại có cường giả đến đây theo tốp năm tốp ba. Hoặc là Nhân Tộc, hoặc là Yêu Tộc, ngược lại duy nhất không hề xuất hiện là Man tộc bản địa Man Hoang cổ, thực lực của bọn họ đều ở hai mươi mấy đạo không gian Đạo Văn .

Phân thân Toàn Địa Giáp ở bên phía Yêu Tộc cũng tịnh không có việc gì, mà là bắt đầu nhiệt tình nói chuyện với các Yêu Vương. Trải qua thăm dò, Lâm Tiêu đã biết bên phía Yêu Tộc tổng cộng có ba đại cường giả, phân biệt là Dực Hồ Vương, Bằng Giao Vương, Hỏa Phượng Vương. Ba đại Yêu Vương này đều là Yêu Vương cường đại nắm giữ ba mươi đạo không gian Đạo Văn, tại cả Thành Yêu Minh đều là tồn tại đứng đầu.

Mà bên phía nhân loại, đồng dạng có ba đại vương giả đứng đầu, phân biệt là Vô Song Vương, Bá Thương Vương và Kim Kiếm Vương. Ba đại vương giả này là ba người trong số mười đại vương giả đỉnh phong Thành Nhân Minh hiện nay, thực lực siêu phàm khủng bố.

Kim Kiếm Vương là một nam nhân trung niên có mái tóc dài màu vàng, lông mi màu vàng và đôi mắt màu vàng, vẻ mặt đầy sát khí. Hắn cùng mấy người cầm đầu đứng ở bên hồ nham thạch nóng chảy, nhìn chăm chú Dung Hỏa Thần Thụ mà nói:

- Đáng tiếc Dung Hỏa Thần Thụ không phải Linh Thụ bình thường, có được linh trí. Nếu không phải như thế, nhờ cả Dung Hỏa Thần Thụ này đem đi trồng , sau này cách một đoạn thời gian lại còn có Dung Hỏa Thần Quả để dùng .

Một người vương giả bên cạnh Kim Kiếm Vương nói.

- Chúng ta ở nơi này có nhiều người như vậy, Dung Hỏa Thần Thụ muốn đào tẩu chỉ sợ cũng rất khó. Còn nhờ nó đem đi trồng hẳn là không có vấn đề gì. Chỉ tiếc, Yêu Tộc đối diện tuyệt sẽ không để cho chúng ta làm như vậy?

Kim Kiếm Vương liếc liếc mắt nhìn đối phương, lạnh nhạt hàm hồ nói:

- Ta nói Dung Hỏa Thần Thụ có được linh trí, không phải sợ hãi nó sẽ đào tẩu, cũng không phải lo lắng Yêu Tộc đối diện, mà là kiêng kỵ thực lực của nó. Dung Hỏa Thần Thụ cường đại hay không, cứ nhìn năng lực ra quả của nó. Chỉ duy nhất một lần mà kết được mười quả, đại biểu Dung Hỏa Thần Thụ này đã có được tuổi thọ một ngàn năm, thực lực tương đương với vương giả Sinh Tử Nhất Trọng. Mà duy nhất một lần kết hai mươi quả, đại biểu Dung Hỏa Thần Thụ này có được tuổi thọ ba ngàn năm, thực lực tương đương với vương giả Sinh Tử Nhị Trọng. Mà Dung Hỏa Thần Thụ này duy nhất một lần đã kết quả vượt qua ba mươi quả, đại biểu tuổi thọ của nó vượt qua năm ngàn năm, thực lực có thể so với Sinh Tử Tam Trọng. Dù chúng ta ở nơi này toàn bộ liên thủ, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của nó.

- Đáng sợ như vậy sao?

Kể lúc trước nói chuyện có vẻ sợ hãi kinh ngạc.

- Thời gian chúng ta chờ đợi cũng đủ dài. Cũng không biết, Dung Hỏa Thần Quả này đến tột cùng đến lúc nào mới có thể chín được .

Không ít người hiển nhiên đã chờ đợi có hơi không nhẫn được, nhưng chỉ có thể kiềm chế quyết tâm mà khó chịu, lẳng lặng chờ đợi.

Rầm rầm rầm.

Đúng lúc này, từ chỗ nhập khẩu, đột nhiên truyền đến những trận âm thanh nổ vang trầm thấp. Ngay sau đó một lát, những tiếng xé gió vang lên, một nhóm vương giả Nhân Tộc và Yêu Tộc đáng vẻ chặt vật lướt đi vào.

- Là Dung Hỏa Thần Quả.

Trong đám người có kẻ tinh mắt , lập tức phát ra tiếng la lên giật mình, đồng thời, bọn họ cũng phát hiện đám cường giả bên cạnh Dung Hỏa Thần Thụ, sắc mặt đều là biến đổi.

Đám người này, đúng là rất nhiều vương giả trước đây chờ ở cửa hang động do sợ Hỏa Diễm Liệt Sát Giả. Bởi vì thực lực không đủ, sau khi tụ tập đủ người mới dám đến đây .

Bởi vì có đám người này gia nhập, bên hồ nham thạch nóng chảy coi như có chút im lặng lập tức bắt đầu có hơi ồn ào.

Chân mày Kim Kiếm Vương cau lại.

- Không muốn chết, đều cút cho ta, Dung Hỏa Thần Quả không phải là đám người các ngươi có thể mơ ước.

Những người ngay cả định xông vào hang động đều không qua được, cần phải cùng nhau tiến vào, theo Kim Kiếm Vương xem ra, căn bản không có tư cách cướp đoạt Dung Hỏa Thần Quả.

- Kim Kiếm Vương, ngươi có ý tứ gì. Báu vật ai có thực lực thì được, ngươi có thực lực, ngươi đoạt đi cũng được, dựa vào cái gì mà đuổi chúng ta đi?

Người cầm đầu trong đám người này mặc dù có chút sợ hãi đối với Kim Kiếm Vương, nhưng đối diện với lợi ích bản thân, lại hiển nhiên sẽ không dễ dàng lùi bước. Dù sao Dung Hỏa Thần Quả có công hiệu quá lớn, một quả đã đủ để cho phòng ngự của bọn họ lại được lột xác, bước chân vào hàng ngũ cường giả đỉnh phong.

- Ha ha.

Kim Kiếm Vương ha ha cười rộ lên, lại không trả lời đám người này. Ánh mắt nhìn vào Vô Song Vương, Bá Thương Vương, lại quay sang với tam đại vương giả trong số rất nhiều Yêu Tộc đối diện. Lão mở miệng đề nghị:

- Chư vị, nơi này người đục nước béo cò nhiều lắm, sự đáng sợ của Dung Hỏa Thần Thụ ta nghĩ chư vị cũng biết. Những người này không có chừng có mực, đến lúc đó cướp đi Dung Hỏa Thần Quả là chuyện nhỏ, không cần thận chọc giận đến Dung Hỏa Thần Thụ thì không ổn .

- Kim Kiếm Vương, ngươi muốn thế nào?

Ba đại vương giả Yêu Tộc liếc mắt nhìn nhau, rồi Dục Hổ Vương trong đó mở miệng ồm ồm hỏi.

Mặc dù Nhân Tộc và Yêu Tộc là không đội trời chung, nhưng khi trước mặt có báu vật thì đôi bên lại cực kỳ hạn chế ra tay. Điểm này Lâm Tiêu đã hiểu rõ. Ở chỗ này hay là hồi đó tại Sinh Tử Quỳnh Lâu cũng là vì lợi ích bản thân. Cho dù Nhân Tộc hay Yêu Tộc, đại nghĩa chủng tộc gì gì đó trước hết đều quăng tất cả qua một bên, cứ chiếm được báu vật rồi hãy nói sau.

- Đương nhiên là đuổi bắt một số người không có tư cách nhận được báu vật, không biết Dục Hổ Vương người cảm thấy như thế nào?

1220. Chương 1218: Diên Cuồng Tranh Cướp (1)

Nghe vậy, Dục Hổ Vương nhìn thoáng qua mọi nơi một lượt. Số người vây quanh Dung Hỏa Thần Thụ, cường giả hai tộc Nhân, Yêu càng ngày càng nhiều. Lúc trước có ba mươi người giờ biến thành hơn trăm người.

Nếu như mặc kệ cứ để phát triển như thế, hẳn cũng không hề nắm chắc thuận lợi sẽ có được Dung Hỏa Thần Quả. Dù sao duy nhất số Dung Hỏa Thần Quả sẽ chín vên vện có ba quả, lời Kim Kiếm Vương đã nói khiến cho hắn động tâm.

- Ngươi phụ trách Nhân Tộc các ngươi, ta phụ trách Yêu Tộc chúng ta. Hai bên mỗi nơi không thể quá mười lăm người.

Dục Hổ Vương lạnh lùng mở miệng.

- Không thành vấn đề.

Kim Kiếm Vương gật đầu, ánh mắt trước nhìn chăm chú Thần Quả, cuối cùng lướt tới một đám người:

- Có nghe hay không, kẻ nào thực lực không đủ cút đi cho ta.

- Kim Kiếm Vương, người không nên khinh người quá đáng.

Không ít người vất vả cực nhọc mới tới được đây, tất nhiên không muốn cứ như vậy rời khỏi.

Kim Kiếm Vương lạnh lùng nói:

- Báu vật ai có thực lực thì được, các người không có thực lực, cũng đòi ở lại chỗ này? Nếu như các người không đi, như vậy ta sẽ đuổi các người đi.

Kim Kiếm Vương thân là một trong mười đại vương giả đỉnh cao Nhân Minh Thành, thực lực bản thân quả thực lợi hại. Chỉ thấy hắn ngay cả bảo kiếm cũng không buồn rút ra, nhị chỉ trong tay phải đồng thời giơ lên, hóa thành chỉ kiếm. Hắn chém ra vài kiếm với đám người ở chỗ này, chỉ nghe có tiếng vang xèo xèo, từng đạo bóng kiếm thật lớn bắn nhanh đi ra ngoài, không gì cản nổi.

Số võ giả cuối cùng đi tới bên hồ nham thạch nóng chảy này tuy nhiều, nhưng dẫu bọn họ liên thủ đều không phải đối thủ của Kim Kiếm Vương, vội vàng chặt vật lui về phía sau.

- Kim Kiếm Vương, vì báu vật, không ngờ người làm giao dịch với Yêu Tộc, người cũng xứng là nhân tộc sao?

- Đúng thế, uống người còn là Thái Thượng trưởng lão của Danh Kiếm Sơn Trang tại đế quốc Thần Võ. Hành vi của người quả thực là bôi nhọ đế quốc Thần Võ và Danh Kiếm Sơn Trang, người thần cùng ghét bỏ.

Có hai tên Võ Giả vẻ mặt tức giận, đầy vẻ oán trách.

- Muốn chết.

Kim Kiếm Vương sắc mặt lạnh lẽo.

- Dám nói như vậy với ta, xem ra các người là không muốn sống. Đã như vậy, ta liền thành toàn các người.

Kiếm chỉ điểm ra, hai đạo kiếm khí sắc bén tung hoành ra.

Hai tên võ giả kia sắc mặt đại biến, thân hình vội vàng bật lui lại phía sau. Nhưng dẫu có nhanh hơn nữa, cũng không thể nào lại nhanh hơn kiếm khí của Kim Kiếm Vương. “Thương thương” hai tiếng, hai người bay rớt ra ngoài, hộ giáp phòng ngự ở ngực vỡ vụn, kinh khí vô biên vô tận không ngừng làm hao mòn lực lượng sinh mệnh trong cơ thể hai người.

Cuối cùng, thối phũ một tiếng, hai người hóa thành huyết vụ nổ tung, hài cốt không còn tồn tại.

- Đáng ghét.

Đám vương giả còn lại ai nấy đều sắc mặt khó coi, cực kì phẫn nộ.

- Nhìn cái gì vậy, nếu không đi, cho mọi người các người đều là đầu rơi xuống đất.

Kim Kiếm Vương quát lạnh.

- Hỗn đản.

Nhìn thấy một màn này, những vương giả vốn nghĩ tất cả biện pháp, chấp nhận tử thương nặng nề mới tiến vào phạm vi hồ nham thạch nóng chảy, nhưng giờ lại đành phải bắt đắc dĩ rời khỏi nơi đây.

- Thật sự là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Kim Kiếm Vương cười lạnh một tiếng.

Mà bên phía Yêu Tộc, một nhóm lớn Yêu Vương thực lực yếu kém cũng là bị đuổi chạy đi ra ngoài.

Quét dọn đại bộ phận vương giả xong, Kim Kiếm Vương đưa mắt nhìn qua trên người vương giả còn lại đang tụ tập.

Trừ đi một nhóm nhiều nhất, trong vương giả còn lại vẫn còn có đến khoảng hai mươi người. Trong đó có đại bộ phận là vương giả ngay từ đầu đã đến đây, vài người tụ chung một chỗ. Còn lại một bộ phận chính

là một số kẻ độc hành, thực lực cao cường, có nhiều hơn hai mươi tám hai mươi chín đạo không gian Đạo Văn, hiển nhiên đều cho rằng thực lực của mình tuyệt đối là đủ.

- Người vẫn còn khá nhiều.

Kim Kiếm Vương nhướng mày, chậm rãi nhìn lướt qua trên người mọi người :

- Chẳng lẽ các ngươi không hề nghe được sao? Thực lực yếu, không muốn chết, toàn bộ rút, bằng không giết không tha.

Không ai động dậy.

- Xem ra là muốn ta thanh lý từng người các ngươi đi ra ngoài.

Trên mặt Kim Kiếm Vương có khí tức tà ác, chậm rãi đi ra từ trong đám người , ánh mắt của hắn, trước tiên rơi trên người Lâm Tiêu.

Làm vương giả Nhất Trọng duy nhất trong đội ngũ Nhân Tộc, Lâm Tiêu có vẻ cực kì chói mắt.

- Trước hết bắt đầu từ ngươi đi. Mọi người đều nói tiểu tử ngươi có thực lực nghịch thiên. Ta cũng muốn nhìn, đến tột cùng có vài phần năng lực thế nào.

Kim Kiếm Vương cười lạnh một tiếng, nhắm hướng tới Lâm Tiêu mà nhào người về phía trước đánh tới.

Lâm Tiêu ánh mắt lạnh lẽo, vừa muốn động thủ, đột nhiên. . .

Dung Hỏa Thần Quả ở giữa hồ nham thạch nóng chảy đột nhiên phun ra một đạo hỏa hệ chân nguyên đậm đặc. Khí tức Hỏa Diễm mãnh liệt nhanh chóng lan tràn qua thân thể mỗi người, gây ra chấn động chân nguyên thật lớn .

Xích xích xích.

Ba quả Dung Hỏa Thần Quả đỏ đến mức tận cùng, lung lay như thể bất kì lúc nào sắp rụng, cơ hồ trong cùng một lúc đó đã rơi xuống.

- Dung Hỏa Thần Quả đã chín.

- Mau cướp lấy.

Trong phút chốc, ánh mắt một số người sáng ngời, lập tức bay đi ra giữa hồ trước tiên. Dung Hỏa Thần Quả chín vền vẹn chỉ có ba quả, nơi này nhiều cường giả như vậy, căn bản không đủ phân chia.

Mà Kim Kiếm Vương vốn đánh về phía Lâm Tiêu bỗng dừng ngừng thân hình lại, ánh mắt nhìn chăm chú Dung Hỏa Thần Quả dưới Dung Hỏa Thần Quả kia, nhưng không có hành động nào cả. Chẳng những là hắn, tất cả vương giả đứng đầu bao gồm Vô Song Vương, Bá Thương Vương cơ hồ cũng không có động dậy.

Vền vẹn là vài vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương nắm giữ hai mươi tám hai mươi chín đạo không gian Đạo Văn .

Lâm Tiêu nao nao, bỗng chợt hiểu ra .

Phiến nham thạch nóng chảy này tương đối nguy hiểm không sao lường nổi. Người thứ nhất xông lên cướp đoạt Dung Hỏa Thần Quả sẽ gánh chịu nhiều nguy hiểm nhất. Hơn nữa coi như dù cướp được Dung Hỏa Thần Quả, cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người công kích, tỷ lệ giữ được thấp đến cảm phần. Mà Kim Kiếm Vương bọn họ hiển nhiên là đang quan sát tình thế.

Ba quả Dung Hỏa Thần Quả này, xác suất bọn họ có được cực kì lớn. Duy nhất có thể mang đến uy hiếp cho bọn họ cũng chỉ có ba đại vương giả đỉnh cao Yêu Tộc .

Sự thực, ở đây nhiều người như vậy, không ai là ngu ngốc. Tất cả vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương đã hành động tự nhiên cũng là biết nguy hiểm.

Nhưng mà bọn hắn cũng biết, bằng thực lực của mình mà ở lại phía sau thì chắc chắn xác định không chiếm được Dung Hỏa Thần Quả. Hy vọng duy nhất chính là vào lúc quả chín thì vật lộn độ sức đánh cược một lần. Nếu như thành công, thực lực càng tiến cao thêm một bước .

Vèo vèo vèo.

Trước tiên ước chừng có bảy tám vị vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương, tốc độ của bọn họ quả là cực nhanh, ai nấy đều hóa thành ánh sáng lung linh trên mặt hồ nham thạch nóng chảy. Tất cả cùng lao nhanh như tia chớp về hướng Dung Hỏa Thần Quả ở chính giữa hồ nham thạch nóng chảy .

1221. Chương 1219: Diên Cuồng Tranh Cướp (2)

Trên hồ nham thạch nóng chảy, ngọn lửa dung nham màu đỏ thẫm không ngừng sôi sùng sục, vẫn còn có vô số khí lưu nóng rực. Những luồng khí lưu này bắt đầu khởi động, hình thành những luồng khí xoáy nóng rực, xoay tròn trên mặt hồ. Những vị cường giả xông qua luồng khí xoáy, nhanh chóng tới gần Dung Hỏa Thần Quả.

Mắt thấy cự ly người đầu tiên đến hòn đảo nhỏ chỉ có mấy trăm thước thì đột nhiên từ lớp nham thạch nóng chảy trong hồ nhô lên một con quái vật Dong Viêm màu đỏ. Nó đáp thật mạnh một vị vương giả Yêu Tộc lao lên nhanh nhất.

- A!

Một màn kinh người phát sinh, tên vương giả Yêu Tộc kêu thảm một tiếng, dưới con mắt hoảng sợ của mọi người, thân thể nhanh chóng hòa tan trong ngọn lửa Dong Viêm màu đỏ. Vén vén chỉ một lát sau, cả tên Yêu Vương hòa tan thành tro bụi trong miệng quái vật Dong Viêm cực lớn. Chỉ có một chút tàn thây trong cơ thể Yêu Vương lưu lại cũng bị quái vật Dong Viêm nuốt vào trong bụng. Ngay cả một không gian Đạo Văn cũng không còn lưu lại, là tất cả đều tiêu tan.

- Quái vật Dong Viêm từ nơi nào tới ? Sao lại đáng sợ như thế .

Lâm Tiêu trợn ngược mắt lên. Quái vật Dong Viêm này có tốc độ di chuyển cực kì cực nhanh, hơn nữa thực lực cực kỳ đáng sợ. Vừa rồi từ chỗ Yêu Vương bị nó cắn trúng có khí tức không yếu hơn so với Long Trượng Vương lúc trước, ấy vậy mà trong miệng quái vật Dong Viêm này ngay cả kiên trì chỉ chốc lát đều không làm được, khiến cho người ta kinh hãi.

Tuy nhiên đã đến tình trạng này, vài tên vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương còn lại hiển nhiên vô phương lùi bước. Thừa dịp con quái vật Dong Viêm kia đang bận nuốt chửng Yêu Vương, ai nấy đều diên cuồng phóng thật nhanh về hướng ba quả Dung Hỏa Thần Quả trên hòn đảo nhỏ .

Phốc phốc phốc.

Một màn kinh ngạc xảy ra, quái vật Dong Viêm không chỉ có một con, chỉ cần có vương giả lao tới phạm vi vài trăm thước quanh đảo nhỏ, sẽ có quái vật Dong Viêm hiện ra, cắn xé đám vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương giữa không trung .

Trong phút chốc, tất cả bảy tên vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương còn lại đều đối mặt quái vật Dong Viêm đáng sợ này.

- Cút cho ta.

- Chết đi.

Mấy người còn lại nổi giận, toàn lực công kích, đánh cho những quái vật Dong Viêm này bị nện vào nham thạch nóng chảy toàn thân bị bắn tung toé, tuy nhiên lại vẫn không thay đổi được vận mệnh chính mình bị nuốt .

Từng tiếng kêu thảm thiết xé ruột xé gan vang lên, ba tên Yêu Vương, ba tên vương giả Nhân Tộc, chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành tro bụi, đều cũng không hề còn lại gì cả. Chỉ có những món Vương Giả Chi Binh và áo giáp vương phẩm rơi vào trong hồ nham thạch nóng chảy, từ từ chìm xuống.

- Cút ngay .

Đột nhiên, từ trong miệng một con quái vật Dong Viêm trong đó vọng ra tiếng gầm lên. Ngay sau đó là nổ ầm ầm một tiếng. Nham thạch nóng chảy bắn tung toé, một vị vương giả nhân loại chỉ còn lại có nửa thân thể lại vọt ra từ trong miệng quái vật Dong Viêm .

Chỉ thấy chân nguyên trên người hắn lóe ra ánh sáng, nửa người trên mặc một kiện giáp ngực Nhị Tinh Man Vương, hai kiện Man Vương bảo vệ tay, nên miễn cưỡng chống lại được sự nuốt chửng của quái vật Dong Viêm.

Nhân cơ hội này, tên vương giả giấy dựa thân thể, mạnh mẽ lướt ra, mục tiêu đúng là Dung Hỏa Thần Quả dưới Dung Hỏa Thần Thụ.

- Hẳn ngăn cản được rồi .

Mọi người vui vẻ, tên vương giả nhân loại khổng lồ hai mươi chín đạo không gian Đạo Văn, hơn nữa trên người có ba món Man Vương chiến giáp. Hẳn vốn là người trước đây có phòng ngự mạnh nhất trong số tám đại vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương. Nếu như hắn có thể ngăn cản được quái vật Dong Viêm nuốt chửng, hiển nhiên cũng đại biểu cho kẻ khác có thực lực mạnh hơn so với hắn cũng có thể ngăn cản quái vật Dong Viêm nuốt chửng.

Trong lúc mọi người mừng vui bất ngờ, người này dùng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đi tới dưới Dung Hỏa Thần Thụ, một tay nhặt lên một quả Dung Hỏa Thần Quả trong số ba quả đã rụng. Tức thì hắn phóng lên cao, nhằm hướng xa xa bay đi.

Hắn cũng không có lòng tham, vèn vèn chỉ cướp đoạt một trong số ba quả, chính là để không phải làm cái đích cho mọi người công kích. Đáng tiếc, hắn đánh giá thấp lòng tham của người khác. Những người khác ngay cả một quả Dung Hỏa Thần Quả cũng không muốn bỏ qua.

- Để quả thần lại.

Không hẹn mà gặp, bên phía Yêu Tộc liên thủ công kích về hướng người kia, mà bên phía vương giả Nhân Tộc cũng là như vậy.

Kêu thảm một tiếng.

Cho dù có ba món Man Vương chiến giáp, nhưng trước nhiều công kích Yêu Vương, Nhân Vương như thế, người này trong nháy mắt bị xé thành phần vụn. Dung Hỏa Thần Quả rơi xuống từ không trung, ba món Man Vương chiến giáp và không gian Giới Chỉ thì quăng khắp mọi nơi .

Vèo vèo vèo. . .

Không ai có thể hình dung tình huống lúc này . Trong nháy mắt, tất cả cường giả tự tin có thể chống lại được quái vật Dong Viêm nuốt chửng, tất cả đều hành động. Ước chừng có hơn hai mươi bóng người lao nhanh như tia chớp đi ra ngoài.

Lâm Tiêu và phân thân Toản Địa Giáp tự nhiên cũng ở trong đó. Có điều, bốn tôn Lâm Tiêu lao về hướng miếng Dung Hỏa Thần Quả đang ở giữa không trung kia. Còn phân thân Toản Địa Giáp lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả trên hòn đảo nhỏ .

Trên mặt hồ nham thạch nóng chảy, một đám người lao nhanh như tia chớp. Một phần nhỏ trong đó lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả giữa không trung, đại bộ phận lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả trên đảo nhỏ. Dung Hỏa Thần Quả trên đảo nhỏ có hai quả, hiển nhiên trong tính toán của một số người, xác suất nơi đó có được Dung Hỏa Thần Quả sẽ cao gấp đôi.

Cùng với bốn tôn Lâm Tiêu lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả giữa không trung, còn có Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương của Yêu Tộc, bốn vị vương giả đỉnh phong còn lại chính là đặt mục tiêu ở trên đảo nhỏ.

- Không thể để cho Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương thu được Dung Hỏa Thần Quả trước. Bị bọn họ chiếm lấy, có muốn cướp về sẽ khó khăn.

Ảnh Mị Hải Tâm Viêm trong đầu bùng phát dữ dội. Ảnh Mị Hải Tâm Viêm, thuộc tính mạnh nhất là thuộc tính tạo ra bóng hình ma quỷ, có thể khiến cho thân pháp của Lâm Tiêu càng thêm mòng ảo. Đồng thời,

Lâm Tiêu cũng thúc giục Phong Chi Áo Nghĩa đại thành đến mức tận cùng. Trong phút chốc, tốc độ của Lâm Tiêu nhanh chóng tăng lên đến mức tận cùng, cả người liền phảng phất một ánh đao lừng không bỏ ra. Hắc và Kim Kiếm Vương cùng với Băng Giao Vương thuộc về một đội, trước hết định tiếp cận Dung Hỏa Thần Quả giữa không trung.

- Nhanh thật.

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương thất kinh, vốn là mục tiêu trong lòng bọn họ chỉ có đối phương, thế nhưng tốc độ của Lâm Tiêu lại vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ.

- Trước hết cứ đuổi người này đi đã.

Hai đại vương giả liếc nhau, trong đầu đồng thời xuất hiện suy nghĩ này. Cơ hồ là cùng trong nháy mắt, trên mình hai người phát ra khí thế sắc bén, chân nguyên ngưng kết ở giữa lòng bàn tay, rồi nhằm Lâm Tiêu mà xuất thủ nhanh như tia chớp.

- Kính Tượng Phân Thân.

1222. Chương 1220: Giao Chiến Kịch Liệt (1)

Bọn họ đã nhanh, Lâm Tiêu còn nhanh hơn, chỉ trong nháy mắt mà tốc độ tăng vọt đến mức tận cùng. Hai đại Kính Tượng Phân Thân đã lao ra từ trong cơ thể Lâm Tiêu, chia nhau công kích về hướng Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương.

- Muốn chết.

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương tức giận lên tiếng, rồi đánh ra một chưởng của mình. Lực lượng của kiếm quang màu vàng và Hàn Băng Trảo quét bay tất cả, trong khoảnh khắc đã nện cho hai đại Kính Tượng Phân Thân của Lâm Tiêu bị nát bấy.

Nhưng mà chỉ cần một chút dừng lại như vậy, ánh đao chợt lóe, Lâm Tiêu là người thứ nhất đã đi tới trước Dung Hỏa Thần Quả.

- Tiểu tử, dừng tay.

- Dám đụng vào Dung Hỏa Thần Quả một cái, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương vốn đều là đề phòng nhất đối phương, không nghĩ tới chỉ một sơ suất như vậy, lại bị Lâm Tiêu chiếm tiên cơ. Lúc này cả hai tức giận vô cùng, điên cuồng công kích về hướng Lâm Tiêu. Ai nấy đều nghiêng răng nghiêng lợi, không lưu tay chút nào.

- Để lại Dung Hỏa Thần Quả.

Cả hai đồng thời công kích, hơn nữa vẫn còn sáu bảy vị vương giả cường đại nữa lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả.

- Muốn ta bỏ lại Dung Hỏa Thần Quả, nằm mơ đi.

Ánh mắt lạnh lùng, Lâm Tiêu dứt khoát bắt lấy Dung Hỏa Thần Quả giữa không trung, trong nháy mắt ném vào trong Thương Long Tí. Đồng thời hắn thúc dục mãnh liệt Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang trong cơ thể.

- Âm âm âm!

Chân nguyên vô biên vô tận như nước lũ quét đến, nuốt chửng Lâm Tiêu vào trong, cả người bao phủ ở trong luồng khí khủng bố.

- Hắc đã chết.

- Dung Hỏa Thần Quả ở nơi nào?

Một đám người điên cuồng hô to, Linh Hồn Chi Lực quét ngang, tìm tòi Dung Hỏa Thần Quả khắp nơi.

Giữa không trung, khi kinh khí tiêu tan, một bóng người bay vọt ra từ trong vụ nổ mạnh, trên người của hắn lóe ra ánh sáng lóng lánh, dường như bị nhiều cường giả công kích tới mà vẫn không bị tổn thương đến một cọng lông tóc.

- Cái gì, hắn lại cũng không hề bị một chút thương tổn nào.

- Đó là Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang.

- Mẹ nó chứ, tiểu tử này có phần cũng quá biến thái .

Một đám người trợn mắt há hốc mồm, cả người Lâm Tiêu được áo giáp cực kì mạnh mẽ bao trùm kín mít. Ngoại trừ bộ mặt ra, cơ hồ không có để lộ ra một bộ phận nào. Khí tức trên người so với lúc trước khi bị công kích cũng không hề yếu đi tẹo nào .

- Man Vương Sáo Trang, quả nhiên cường đại.

Lâm Tiêu âm thầm kinh ngạc, lực lượng sinh mệnh vận chuyển trong cơ thể, làm cho sắc mặt vốn hơi có vẻ tái nhợt nhanh chóng khôi phục sự hồng hào.

- Lúc trước tổng cộng có chín đạo công kích, hai đạo mạnh nhất trong đó là của Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương, bảy đạo còn lại cũng đều là cấp bậc hai mươi chín đạo không gian Đạo Văn, thực lực mỗi người đều không cao hơn Không Linh Vương và Băng Dao Vương. Nếu chỉ một mình một đạo, căn bản không thể gây thương tổn được ta, thế nhưng nhiều đạo công kích như vậy cùng nhau ập đến, nếu như không có Man Vương Sáo Trang ta tuyệt đối phải bị thương nặng. Tuy nhiên nhờ có Man Vương Sáo Trang phòng hộ, ngay cả tạo cho ta một vết thương nhẹ cũng không có.

Vừa rồi sau khi công kích vượt qua sự bảo vệ của Man Vương Sáo Trang, vên vẹn là khiến cho Lâm Tiêu thân thể chấn động một phen. Đương nhiên, đó cũng là có liên quan đến sự phòng ngự cường đại của bản thân Lâm Tiêu .

Nếu đổi làm một Nhị Trọng vương giả bình thường khác mà phải hứng chịu nhiều cường giả như vậy liên thủ công kích, cho dù có Man Vương Sáo Trang, chỉ sợ cũng bị thương nặng.

- Đáng ghét, không ngờ là Man Vương Sáo Trang.

- Đây chính là một viên Dung Hỏa Thần Quả a.

Những kẻ không cam lòng nhất chính là Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương. Vốn hai người bọn họ là có hi vọng nhất đoạt được Dung Hỏa Thần Quả, không nghĩ tới cuối cùng lại bị Lâm Tiêu đoạt trước, thiếu chút nữa buồn bực đến phun ra một ngụm huyết.

- Tiểu tử, giao ra Dung Hỏa Thần Quả, thì tha cho người khỏi chết, bằng không, Kim Kiếm Vương ta phải giết người.

- Đúng, Dung Hỏa Thần Quả không phải tiểu tử nhà ngươi này có thể lấy được. Mau giao ra đây, bằng không hôm nay sẽ là tử kỳ của ngươi.

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương đồng thời phẫn nộ quát, đôi mắt lộ ánh hung ác.

Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang dù mạnh mẽ, nhưng cũng không phải vô địch. Lúc trước tung ra một kích, vên vẹn là hai người bọn họ công kích trong khi vội vàng. Nếu như thi triển ra tuyệt chiêu tất sát, chưa chắc không thể phá vỡ được phòng ngự của Man Vương Sáo Trang, đoạt lại Dung Hỏa Thần Quả. Chỉ là khi đó cần phải hao phí lượng lớn thời gian, tinh lực và chân nguyên của bọn họ.

Mà hiện tại, không cho phép bọn họ do dự.

- Xin lỗi, cái gì vào đến trong tay của ta, cũng đừng có ai nghĩ đến việc ta bỏ ra. Nếu muốn đoạt lại Dung Hỏa Thần Quả từ trong tay của ta thì chờ kiếp sau đi, thứ lỗi cho không tiếp nhận hảo ý.

Trên mặt hiện ra một tia cười lạnh, Lâm Tiêu lao nhanh như tia chớp về hướng hòn đảo nhỏ ở trung tâm hồ nam thạch nóng chảy.

Dung Hỏa Thần Quả đối với hắn có tác dụng rất lớn. Hiện tại hắn một mực bị kẹt tại Nhất Trọng đỉnh phong, hoàn toàn bởi vì là tích lũy không đủ. Mà báu vật giống như Dung Hỏa Thần Quả, rất có khả năng có thể làm cho hắn đột phá công giới, bước vào cảnh giới cao hơn, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

- Tên này lại không trốn, còn muốn đoạt Dung Hỏa Thần Quả khác.

- Hắn đi đến đảo nhỏ giữa hồ, nơi đó còn có hai quả Dung Hỏa Thần Quả nữa. Chờ trước cướp được rồi sẽ tìm hắn tính sổ.

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương lạnh lùng quát một tiếng, đồng thời đuổi theo.

Vèo vèo vèo.

Vài tên cường giả còn lại vốn đang lao về hướng Dung Hỏa Thần Quả giữa không trung cũng là thay đổi mục tiêu, lao về hướng đảo nhỏ giữa hồ. Bọn họ không có sự tự tin giống như Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương vậy, muốn đoạt lại Dung Hỏa Thần Quả từ trong tay Lâm Tiêu đang mặc Man Vương Sáo Trang, đối với bọn họ mà nói không nghi ngờ là người si nằm mơ.

Đảo nhỏ giữa hồ, nhóm lớn vương giả và quái vật Dong Viêm chém giết thành một đám, tạm thời còn không có người nào thu được bất cứ một quả nào trong hai quả Dung Hỏa Thần Quả.

- Nhanh như vậy đã phân ra thắng bại ?

Có vương giả liếc nhìn đến cuộc giao chiến giữa không trung, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc.

Đúng lúc này, Hỏa Phượng Vương của Yêu Tộc trong số tứ đại vương giả đỉnh phong chịu ảnh hưởng nhỏ nhất của quái vật Dong Viêm. Chỉ thấy ánh lửa màu đỏ chợt lóe, Hỏa Phượng Vương tránh thoát công kích của vài con quái vật Dong Viêm, đi tới gần hai quả Dung Hỏa Thần Quả rồi đưa tay đi hút Dung Hỏa Thần Quả.

- Thiên Diệp Chương. (Diệp này là chồng chất, trùng diệp chứ ko phải con bướm)

Vô Song Vương đánh ra một chương, chương ẩn ù ù gạt ra một đạo sóng khí, chặn lại tại phía trước Hỏa Phượng Vương, chặt đứt lực hút. Còn thân hình bản thân hắn liên tục lắc người, cũng đã đến gần Dung Hỏa Thần Quả.

- Hỏa Phượng Cao Tường. (Cao tường: bay lượn, liệng)

1223. Chương 1221: Giao Chiến Kịch Liệt (2)

Hỏa Phượng Vương trợn ngược đôi mắt đỏ kè, lợi trảo xé rách không gian chém về hướng Vô Song Vương.

- Phanh! Phanh! Phanh! một tràng tiếng động vang lên.

Song chương của Vô Song Vương va chạm chung một chỗ cùng lợi trảo của Hỏa Phượng Vương, đón đỡ chân nguyên đối phương điên cuồng đột phá vào.

- Lại đây.

Dực Hổ Vương thân hình nhoáng lên, miệng rộng mở ra, một cỗ lực hút vô hình sinh ra, hóa thành một cơn bão táp liên hút hai quả Dung Hỏa Thần Quả về chỗ mình.

- Cắt đứt cho ta.

Bá Thương Vương là người cuối cùng thoát khỏi quái vật Dong Viêm chạy tới, nhưng đi ở sau cùng. Hắn chưa chắc không thể đoạt được Dung Hỏa Thần Quả, dù sao Dung Hỏa Thần Quả có hai quả, trước mắt còn một quả chưa có chủ nhân. Huống chi trước mắt mấy người đang kiềm chế lẫn nhau, hắn quát to một tiếng giận dữ, từ sau lưng trường thương tung bay ra, hóa thành một đạo vòi rồng đen sì, một thương đâm ra, xé rách lực hút của Dực Hổ Vương rải ra khắp nơi.

- Chưởng Thiên Chỉ Địa.

Thân hình Vô Song Vương bật tung lên, lấy tốc độ kinh người mà tới gần hai quả Dung Hỏa Thần Quả. Trên người xuất hiện một tầng chân nguyên hộ giáp, đồng thời hai tay liên tục tập kích ra. Chỉ một thoáng, chưởng ảnh hiện ra như tấm sương mù, đông đảo chưởng ảnh như bàn tay cực lớn bay ra, chộp về hướng Dung Hỏa Thần Quả.

- Bang bang.

Bá Thương Vương và Hỏa Phượng Vương sẽ không trở mắt nhìn thấy Vô Song Vương thu được quả thần, liền vội vàng phát động công kích. Một cái đánh nát chân nguyên hộ giáp bên ngoài thân Vô Song Vương, một cái công kích về hướng chưởng ấn do Vô Song Vương đánh ra.

Chân nguyên nát bấy, Vô Song Vương kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng tràn ra máu tươi. Mà chưởng ấn do hắn đánh ra cũng bị hủy đi khoảng bảy tám phần, nhưng vẫn có chưởng ấn xuyên thấu tầng tầng trở ngại, ôm lấy hai quả Dung Hỏa Thần Quả, liền hút trở về.

- Phi Dực Trảm.

Vào thời khắc mấu chốt, công kích của Dực Hổ Vương đã đến, đôi cánh trắng lóa hóa thành hai luồng sáng trắng, xé rách trời cao, lừng không chém nát chưởng ấn.

Vèo vèo...

Chưởng ấn bị nghiền nát, hai quả Dung Hỏa Thần Quả chia tách ra theo hai phương hướng mà bị quăng đi ra ngoài.

- Đáng ghét .

Vô Song Vương cực kì phẫn nộ, vừa rồi hắn ở cách Dung Hỏa Thần Quả gần nhất, liều mạng chịu bị thương, trong hiểm cầu thắng muốn cướp được Dung Hỏa Thần Quả. Nhưng tranh đoạt Dung Hỏa Thần Quả dù sao cũng có bốn người, hắn một người căn bản vô phương ngăn cản ba người liên tục công kích.

Dung Hỏa Thần Quả bắn văng ra, bốn người lập tức chia làm hai đội, có đôi có cặp truy theo về hướng một quả trong đó. Dung Hỏa Thần Quả bay đi với tốc độ rất nhanh, nhưng mấy người đánh nhau có tốc độ nhanh hơn.

Trong thời gian vùn vụt chỉ một lần hô hấp, họ đều tự có đôi có cặp đánh nhau mấy lần. Tựa như ảo ảnh trong mơ, chân nguyên mãnh liệt nện cho hồ nham thạch nóng chảy đều phải bốc lên rơi xuống thành mưa, sóng nhiệt thổi quét lan đi khắp nơi.

- Rất kịch liệt .

Một số vị cường giả tự giác thực lực không đủ, không hề ra tay cướp đoạt. Chỉ đứng ở bên hồ nham thạch nóng chảy, nhìn thấy song phương giao chiến mà trợn mắt há hốc mồm.

Tứ đại vương giả đỉnh phong giờ phút này đều đã thi triển ra toàn lực, khắc chế lẫn nhau, tạo ra tình huống cố gắng không cho đối phương có được Dung Hỏa Thần Quả để chính mình tranh cướp trước.

Tuy nhiên lúc này, các cường giả còn lại cũng đã thoát khỏi sự tập kích của quái vật Dong Viêm, cùng chạy lại đây.

- Dung Hỏa Thần Quả này là của ta .

Một vị vương giả Nhân Tộc, chính lúc này vừa khéo xuất hiện ở trước Dung Hỏa Thần Quả mà Hỏa Phượng Vương và Vô Song Vương đang truy đuổi. Trên mặt hắn lộ ra niềm vui bất ngờ, trực tiếp chộp vào Dung Hỏa Thần Quả.

- Người mà cũng đòi có được Dung Hỏa Thần Quả.

- Cút trở về cho ta.

Vô Song Vương và Hỏa Phượng Vương đồng thời lên tiếng quát chói tai, xuất thủ như tia chớp .

Oanh một tiếng, vương giả kia làm sao có thể ngăn cản nổi công kích của hai đại cường giả tuyệt đỉnh. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, rồi bay rớt ra ngoài, thân hình cứ như thể cắm thẳng xuống hồ nham thạch nóng chảy .

- Không tốt.

Người này sắc mặt đại biến, vận chuyển lực lượng sinh mệnh ngăn cản thân thể đang hòa tan ở trong nhiệt độ cao của nham thạch nóng chảy, đồng thời không chút do dự phóng lên cao. Thế nhưng không chờ hắn rời khỏi mặt hồ nham thạch nóng chảy, vài con quái vật Dong Viêm lao ra, như tia chớp lại kéo hắn xuống.

- Không.

Ánh mắt người này hoảng sợ, bị vài con quái vật Dong Viêm nuốt chửng, hóa thành tro bụi tung bay, Vương Giả Chi Bình trên người nện rầm rầm hai cái rồi chìm xuống dưới hồ.

- Đi.

Thấy thế, có vài tên vương giả cho rằng thực lực không đủ, liền chạy trốn trở về. Bọn họ quả thật không muốn để mạng lại ở chỗ này. Báu vật là cực kì quý hiếm, nhưng mà cao thủ tranh đoạt nhiều lắm, lấy thực lực của bọn họ rất khó tranh đoạt nổi, ngược lại không cẩn thận sẽ chết trong hồ nham thạch nóng chảy .

Trong lúc nhất thời, ở gần miếu Dung Hỏa Thần Quả này ngoại trừ Vô Song Vương và Hỏa Phượng Vương ra, những người khác đều không đến chỗ gần nhất .

- Cơ hội tốt, thành bại một lần là ở chỗ này .

Trong đôi mắt Vô Song Vương lóe ra một tia kiên quyết. Hắn biết lúc này chỉ có tạm thời đánh lui Hỏa Phượng Vương, mới có thể lấy được Dung Hỏa Thần Quả.

- Đại Thiên Diệt Chưởng.

Lạnh lùng quát một tiếng, Vô Song Vương điên cuồng điều động chân nguyên trong cơ thể, một chưởng toàn lực vỗ ra. Chưởng ấn thật lớn màu đen tỏa ra Hỗn Độn Chi Khí làm cho người ta sợ hãi, nó ù ù chèn ép về hướng Hỏa Phượng Vương.

- Phượng Sí Thiên Tường .

Hỏa Phượng Vương cũng có ý nghĩ như vậy. Toàn thân là Hỏa Diễm thiêu đốt, hắn hóa thành một ánh lửa lướt tới. Nếu đánh lui Vô Song Vương, Dung Hỏa Thần Quả sẽ là vật trong túi của hắn.

Ầm ầm!

Ánh lửa lóng lánh va chạm với chưởng ấn màu đen , sóng xung kích cường đại tản ra. Cả Vô Song Vương lẫn Hỏa Phượng Vương đều lui một bước về phía sau .

Trong tích tắc đó .

Một luồng sáng vàng chói thoáng vụt qua, Dung Hỏa Thần Quả biến mất.

Là phân thân Toàn Địa Giáp.

Phân thân Toàn Địa Giáp có thực lực cực kỳ đáng sợ, so với bản tôn mà nói thì chỉ mạnh hơn chứ không kém. Trước đây nó một mực không sớm nhẩy vào tranh giành, chỉ là để mê hoặc đối phương, tìm kiếm thời cơ. Mà đúng vào lúc Hỏa Phượng Vương và Vô Song Vương đã dốc sức đánh lộn với nhau một lúc, thời cơ rất cực đến .

- Cái gì?

Vô Song Vương và Hỏa Phượng Vương trong khoảnh khắc tức giận không thôi, hai người vất vả cực nhọc chém giết lâu như vậy, không ngờ lại bị người khác nhanh chân đến trước sao ?

- Bỏ lại cho ta .

- Giao Dung Hỏa Thần Quả ra đây.

Sấm chớp Lôi Đình gào thét vang khắp thiên địa, ánh sáng lung linh một đỏ như lửa, một đen sì sì từ xa xa lao nhanh như tia chớp đến, đánh úp về phía phân thân Toàn Địa Giáp.

- Giao báu vật ra.

1224. Chương 1222: Liên Tiếp Thu Hoạch (1)

Lúc này Lâm Tiêu cũng đã chạy lại đây. Hắn cố ý hét lớn một tiếng, một đao bổ về phía phân thân Toàn Địa Giáp, lại không hề ngờ tới thân hình đột nhiên nhoáng lên. Ánh đao Lâm Tiêu bổ ra không thể đánh trúng đối phương, ngược lại chặn đứng công kích của Vô Song Vương .

Ầm ầm một tiếng, chân nguyên cường đại đột phá vào làm cho trong hồ nham thạch nóng chảy phía dưới phun ra một cỗ Dong Viêm đỏ rực.

Tránh né công kích của Vô Song Vương, phân thân Toàn Địa Giáp xuất ra một chiêu Thông thiên Nhất Trảo, đánh bay hai tên vương giả đang chặn ở phía trước. Tuy nhiên nó cũng bị công kích của Hỏa Phượng Vương đánh trúng phía sau lưng.

Ánh sáng lung linh đỏ như lửa thổi quét tới, nện vào trên người phân thân Toàn Địa Giáp lại vền vền chỉ khiến cho thân hình hắn sa xuống. Không may chính là, trong hồ nham thạch nóng chảy phía dưới đột nhiên lao lên vài con quái vật Dong Viêm, đánh úp về phía phân thân Toàn Địa Giáp.

- Yêu Dực Cửu Trảm .

Đôi mắt màu vàng của phân thân Toàn Địa Giáp nở rộ xuất ra tia sáng làm cho người ta sợ hãi. Thân hình đột nhiên hóa thành những đạo ánh sáng vàng chói.

Xoẹt một tiếng, ánh vàng rực rỡ tung hoành, chém sắt như bùn, chặt đứt vài con quái vật Dong Viêm chặn ngang, làm chúng hóa thành Dong Viêm chìm vào trong hồ nham thạch nóng chảy. Chỉ lóe ra mấy cái, phân thân Toàn Địa Giáp đã mở rộng khoảng cách với mấy người Vô Song Vương.

Cả quá trình đó nói ra thì nghe dài dằng dặc, kì thực lại xảy ra chỉ trong chớp lát. Trong thời gian không được nửa nén hương, bốn tôn Lâm Tiêu và phân thân liên tiếp đoạt được hai quả Dung Hỏa Thần Quả, thu hoạch thật lớn.

Có điều Lâm Tiêu biết, hiện tại chỉ là bắt đầu. Đám vương giả đỉnh phong hai tộc Nhân, Yêu như Vô Song Vương, Kim Kiếm Vương, Hỏa Phượng Vương, Băng Giao Vương sẽ tuyệt không cam lòng để cho hắn chiếm được Dung Hỏa Thần Quả .

Quả nhiên, Vô Song Vương cùng tứ đại vương giả chia nhau đuổi theo Lâm Tiêu và phân thân Toàn Địa Giáp.

- Giao ra Dung Hỏa Thần Quả.

- Tiểu tử, Dung Hỏa Thần Quả không phải là thứ các ngươi có thể thu được .

Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương vẫn cứ bám sát Lâm Tiêu, mà Vô Song Vương và Hỏa Phượng Vương lại vẫn bám sát chính là phân thân Toàn Địa Giáp.

- Nếu muốn có được Dung Hỏa Thần Quả, bằng thực lực đến đây đi.

Lâm Tiêu cười lạnh.

- Chẳng qua là dựa vào một bộ Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang mà thôi, ngông cuồng cái gì, hãy xem ta làm thế nào phá vỡ mai rùa phòng ngự của ngươi .

- Toái Thiên Nhất Kiếm.

Kim Kiếm Vương lạnh lùng quát một tiếng, hào quang vàng chói trên người nở rộ, một thanh cự kiếm màu vàng mờ ảo hình thành trước người hắn, rồi nhắm ngay Lâm Tiêu mà chém tới.

Trong số vương giả Nhị Trọng đỉnh phong tại Nhân Minh Thành, nói về tiếng tăm lớn nhất, nhất định là có một chỗ trong tiệc cho Kim Kiếm Vương. Thân làm cường giả đứng đầu Danh Kiếm Sơn Trang của đế quốc Thần Võ, thực lực của hắn đáng sợ, đủ để bất cứ vương giả nào biến sắc.

Nhiều lần chém giết và chiến đấu, khiến cho hắn tiến vào hàng ngũ mười đại vương giả Nhị Trọng đỉnh phong tại Thành Nhân Minh, thực lực mạnh, không thể khinh thường.

- Lôi Chi Tài Quyết .

Đối mặt cường giả đến mức này, Lâm Tiêu tự nhiên sẽ không sợ ý. Tay cầm Long Văn Dao, Lâm Tiêu ra sức chém một cái.

Phùng phùng phùng. . .

Tia chớp và kiếm quang vàng rực tung hoành, điên cuồng va chạm chung một chỗ, phát ra âm thanh giao chiến liên tục. Kinh khí mãnh liệt nện cho hồ nham thạch nóng chảy không ngừng cuộn cuộn.

- Cái gì? Lại chặn được Toái Thiên Nhất Kiếm của ta.

Kim Kiếm Vương giật mình, hắn vốn định dùng một kiếm này phá vỡ Man Vương Sáo Trang của phòng ngự Lâm Tiêu, gây ra thương tổn cho hắn. Không nghĩ tới ngay cả công kích của Lâm Tiêu cũng không phá vỡ được.

Mặc dù gần đây Lâm Tiêu có tiếng tăm cực kì lớn tại Thành Nhân Minh, nhưng hắn một mực cho rằng Lâm Tiêu thuộc về lớp người trẻ tuổi, cho rằng đối phương mà muốn đích thực bước vào cấp bậc của mình thì còn cần một đoạn thời gian.

Hắn nghĩ vừa rồi sở dĩ Lâm Tiêu có thể đoạt được Dung Hỏa Thần Quả, hoàn toàn là nhờ vào Man Vương Sáo Trang cường đại thôi. Nhưng hiện tại, lối suy nghĩ của hắn đã hỗn loạn.

Kim Kiếm Vương kinh ngạc, Băng Giao Vương ở một bên cũng không nhẹ tay thương xót.

Hắn hóa thành bản thể, thân hình con Giao Long thật lớn dài đến hơn trăm thước tản ra khí tức lạnh lẽo, nó va chạm với nhiệt độ nóng chảy tản mát ra từ trong hồ nham thạch sôi sùng sục làm toát ra khói trắng xèo xèo. Long chủ cực lớn há ra, trong miệng Băng Giao Vương có dòng nước lạnh trắng xóa ngưng tụ, rồi sau đó hung hăng phun tới.

- Băng Đống Thổ Tức.

Dòng Hàn Băng trắng xóa như nước lũ cuộn cuộn tuôn ra, nơi nào nó đi qua, lớp chắn khí trên mặt hồ nham thạch nóng chảy trong nháy mắt bị gạt ra, nhiệt độ phía trên hồ nham thạch nóng chảy như là giảm xuống vô số độ chỉ trong nháy mắt, rồi lan tràn về hướng Lâm Tiêu.

- Gia hỏa Băng Giao Vương này, ngay cả con bài chưa lật cũng đều dùng đến.

Hỏa Phượng Vương và Dực Hổ Vương thấy thế, trong mắt lộ ra sự kinh ngạc.

Băng Đống Thổ Tức là một con bài chưa lật của Băng Giao Vương, Hàn Băng khí do hắn phun ra cũng không phải dùng Băng Chi Áo Nghĩa ngưng kết, mà là Hàn Băng Chi Lực do năng lực thiên phú bẩm sinh trong cơ thể hắn tự động ngưng kết thành, so với Hàn Băng Chi Khí do Băng Chi Áo Nghĩa ngưng tụ thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Mạnh như bọn họ, cũng không dám đón đỡ.

- Quả nhiên cường đại.

Dòng khí lạnh như băng lan tràn, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được, không gian chung quanh đều cơ hồ muốn đông lại. Dòng khí lạnh mãnh liệt làm cho nhiệt độ bề mặt hồ nham thạch nóng chảy đều giảm bớt đi không ít.

- Băng Chi Toàn Vũ.

Long Văn Dao thay đổi bằng Huyền Băng Dao, Lâm Tiêu lấy hàn đối hàn. Ánh đao lạnh lẽo đầy trời thối quết đi ra ngoài.

Răng rắc.

Ánh đao va chạm cùng Băng Đồng Thổ Tức, chỗ giao chiến lập tức lan tràn xuất hiện vô số băng, phẳng phất một khối khoáng thạch Hàn Băng Tinh mọc ra rất nhiều mũi nhọn, băng tinh không ngừng mở rộng.

Đứng trước tuyệt chiêu của Băng Giao Vương, Lâm Tiêu mới nắm giữ sáu thành Băng Chi Áo Nghĩa khó có thể ngang hàng. Ánh đao nát bấy, khí lạnh đầy trời lập tức hoàn toàn nuốt chửng Lâm Tiêu, làm trên người của hắn ngưng kết ra một tầng băng cứng.

- Người này chết chắc rồi.

Xuất một chiêu trúng ngay, Băng Giao Vương nhanh chóng bay tới, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên. Cho dù là Lâm Tiêu mặc Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang, hắn cũng không tin Lâm Tiêu có thể còn sống được tiếp ở dưới Băng Đồng Thổ Tức của chính mình.

Một màn làm cho Băng Giao Vương kinh ngạc chợt phát sinh, trên lớp băng cứng bao bọc toàn thân Lâm Tiêu lan tràn ra vô số vết rạn. Sau một khắc, “tách” một tiếng, lớp băng cứng vỡ vụn, hóa thành những mảnh vụn băng tiết bay đi tứ tán đầy trời.

- Tại sao lại thế?

Băng Giao Vương trợn to hai mắt khó có thể tin nổi.

- Hàn Băng Chi Khí này quả nhiên lợi hại, so với Cửu Âm Tuyết Mạch Hàn Khí của Lâm Ngữ Kỳ thì có hiệu quả tuyệt vời như nhau. Đáng tiếc, có lẽ còn yếu hơn một chút .

1225. Chương 1223: Liên Tiếp Thu Hoạch (2)

Lâm Tiêu lắc đầu, Hàn Băng Chi Khí của Băng Giao Vương đích xác đáng sợ, có thể thấm thấu qua lớp phòng ngự của Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang. Nếu đổi làm vương giả Nhị Trọng đỉnh phong bình thường, rất có khả năng sẽ làm người bị thương nặng.

Nhưng đối với Lâm Tiêu mà nói lại còn kém rất nhiều. Cái khác không nói, chỉ cần Tứ Đại Thiên Hỏa trong cơ thể hắn, đã đủ để phòng ngự trước bất cứ công kích hệ băng nào.

- Âm ầm ầm!

Ở phía dưới, Vô Song Vương và Hỏa Phượng Vương cũng là phát động công kích liên hoàn đối với phân thân Toàn Địa Giáp .

Tuy nhiên sau mấy lần đánh nhau, bọn họ kinh hãi phát hiện, so sánh với Lâm Tiêu mặc Man Vương Sáo Trang, Yêu Vương màu vàng này có phòng ngự hoàn toàn mạnh không kém gì Lâm Tiêu. Dưới công kích điên cuồng của hai người, lại không thể mang đến cho phân thân Toàn Địa Giáp một chút thương tổn nào.

- Từ đâu chui ra tên Yêu Vương biến thái này?

Vô Song Vương trong lòng vừa sợ vừa giận.

Còn ở một bên khác, cuộc tranh đoạt một quả Dung Hỏa Thần Quả cuối cùng cũng đã phân ra thắng bại, Bá Thương Vương may mắn hơn một chút, liều mạng chịu trọng thương đã đoạt được một quả Dung Hỏa Thần Quả cuối cùng từ trong tay Dục Hổ Vương của Yêu Tộc .

Ánh mắt Dục Hổ Vương phẫn nộ, nhưng lại không làm gì được, đành phải chuyển dời ánh mắt đến chỗ bọn người Lâm Tiêu, trong mắt toát ra một tia hung ác và khát vọng.

- Thực lực của Lâm Tiêu thật là đáng sợ, không ngờ chặn được Kim Kiếm Vương và Băng Giao Vương liên thủ công kích.

Bên bờ và phía trên hồ nham thạch nóng chảy, không ít các vương giả khổng chế hai mươi mấy đạo không gian Đạo Văn nhìn về phía Lâm Tiêu. Ánh mắt hoặc là rung động, hoặc là tham lam, hoặc là cười lạnh, hoặc là ghen ghét, mỗi cái không giống nhau, nhưng đều không ngoại lệ, cũng có được một tia lửa nóng.

Một quả Dung Hỏa Thần Quả, đủ để cho bọn họ động tâm.

Lúc này.

Ở chỗ sâu trong hồ nham thạch nóng chảy.

Một đạo bóng dáng màu đỏ như lửa thoáng vụt qua, nó nhanh chóng lao về hướng bề mặt hồ nham thạch nóng chảy. Ở trong hồ nham thạch nóng chảy, có không ít quái vật Dong Viêm cực lớn sinh sống, thế nhưng mà đứng trước bóng dáng màu đỏ như lửa này, chúng lại đều chỉ cực kì e sợ vội vàng né tránh chạy xa.

Trong không trung hồ nham thạch nóng chảy, một đám người bắt đầu xúm lại bao quanh Lâm Tiêu, phân thân Toàn Địa Giáp cùng với Bá Thương Vương. Còn lại có một số vương giả chưa từng tham gia tranh đoạt Dung Hỏa Thần Quả thì ngăn chặn lối ra, chuẩn bị để bắt rùa trong chum.

Thực lực của bọn họ yếu kém, vô phương chính diện giao phong với đám người Kim Kiếm Vương, nhưng lại không muốn mất đi cơ hội có được Dung Hỏa Thần Quả.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi đích xác ngoài dự liệu của ta. Nhưng mà, Dung Hỏa Thần Quả không phải là thứ mà ngươi có thể giữ được, hãy ngoan ngoãn mà giao ra đây đi.

Đám người Kim Kiếm Vương vây quanh Lâm Tiêu, lạnh lùng nói.

Một số vương giả Yêu Tộc cũng đồng dạng vây quanh phân thân Toàn Địa Giáp. Về phần Bá Thương Vương, số người vây quanh hắn ít nhất. Nhưng không ít người vẫn âm thầm chú ý đến hắn, cũng không hoàn toàn buông lỏng.

- Hừ.

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, vừa định mở miệng.

- Cái gì?

Đột nhiên, Tứ Đại Thiên Hỏa ở trong óc hắn đồng thời run lên. Đôi mắt Lâm Tiêu chợt co rút thu nhỏ lại. Hắn cúi đầu xuống, nhìn về phía hồ nham thạch nóng chảy ở bên dưới.

Mặt hồ nham thạch nóng chảy mặt cực kỳ yên tĩnh, muôn vàn hạt bọt khí Dong Viêm bốc lên tan biến. Nhìn qua không có biến hóa gì, tuy nhiên những con quái vật Dong Viêm trước đây vẫn còn liên tiếp xuất hiện, giờ phút này lại biến mất tung tích. Một loại cảm giác sợ hãi làm cho trong lòng Lâm Tiêu bắt đầu dấy lên nỗi lo lắng từ trong tim của hắn.

- Không tốt.

Theo bản năng, Lâm Tiêu bay thẳng lên phía trên.

- Tiểu tử, còn muốn chạy trốn sao?

Trong nháy mắt, cơ hồ hơn mười người phát động thể công mãnh liệt về hướng Lâm Tiêu, rồi theo sát sau hắn.

- Hỗn đản.

Lâm Tiêu liền biến sắc mặt, thân hình đột nhiên hóa thành đông đảo tàn ảnh lao nhanh như tia chớp đi, tránh thoát một số lớn công kích.

- Bản thể ở nơi này.

Đám người Kim Kiếm Vương đôi mắt hung ác, điên cuồng đuổi theo.

- Nếu như các ngươi muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho các ngươi.

Trong mắt lóe lên một tia sắc bén, thân hình Lâm Tiêu hạ xuống, lao về hướng mặt hồ nham thạch nóng chảy .

- Muốn dựa vào quái vật Dong Viêm thoát khỏi sao?

Đám người Kim Kiếm Vương cười lạnh, cho là Lâm Tiêu muốn dựa vào phòng ngự cường đại của Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang để băng qua lũ quái vật Dong Viêm, hòng thoát khỏi bọn họ lần theo dấu vết. Vì thế ai nấy đều liều lĩnh theo sát phía sau.

Liền vào lúc mọi người lao xuống gần sát mặt hồ nham thạch nóng chảy .

Ầm ầm!

Mặt hồ nham thạch nóng chảy vốn yên tĩnh đột nhiên bắt đầu sục sôi cuộn cuộn, phảng phất núi lửa phun trào. Những đám lớn nham thạch nóng chảy bốc lên tận bầu trời, bao bọc tất cả mấy chục người trên mặt hồ nham thạch nóng chảy.

- Xảy ra chuyện gì thế này?

Tất cả mọi người sợ hãi nhìn thấy một màn này. Từ dưới đáy hồ nham thạch nóng chảy, một con quái vật hình thể khổng lồ đang bay vút lên . Quái vật kia thân dài vài trăm thước, đúng là một con Viêm Long thật lớn toàn thân bao bọc bởi nham thạch nóng chảy. Đôi mắt của nó phảng phất hai viên Hồng Bảo Thạch, trông rất sống động. Nó nhắm ngay mấy chục người trên mặt hồ nham thạch nóng chảy mà há ra cái miệng to như chậu máu.

- Đây là quái vật gì? Yêu Vương loại Long? Hay là quái vật Dong Viêm?

- Đồng loạt ra tay, giết nó.

Không ít người dựng ngược tóc gáy, từ trên người con Viêm Long thật lớn này, bọn họ cảm nhận được một cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Không biết là ai hét lớn một tiếng, trong phút chốc, mấy chục người cơ hồ đồng thời xuất thủ, phát động công kích điên cuồng mãnh liệt.

Tiếng gầm rú đinh tai nhức óc vang lên, con Viêm Long khổng lồ này đối mặt công kích của mọi người, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số Dong Viêm rải ra khắp nơi .

- Con quái vật đã chết?

- Chỉ là gia hỏa trong đám sinh vật hùng mạnh thôi .

Dễ dàng vỡ nát như thế, khiến cho mọi người ở đây đều ngây người sửng sốt. Sau một khắc, một màn làm bọn hấn cảm thấy sợ hãi phát sinh. Dong Viêm bắn tóe rơi vãi đầy trời đột nhiên bốc hơi lên, những đám Hỏa Diễm màu vàng chói nóng rực xuất hiện ở trong thiên địa, hóa thành ánh sáng lung linh màu vàng chói mà nhắm về phía mọi người. Tốc độ cực nhanh, quả thực làm cho người ta không còn kịp phản ứng nữa.

Một vị vương giả Nhân Tộc nắm giữ hai mươi chín đạo không gian Đạo Văn không kịp né tránh, chỉ nghe phũ một tiếng, trán của hấn đã bị xuyên thủng, dòng khí màu vàng chói lướt thoáng qua trên người của hấn một cái.

Tức thì một màn kinh người phát sinh, tên vương giả Nhân Tộc không còn kịp phát ra ngay cả tiếng kêu thảm thiết, cả người đã bị dòng khí màu vàng chói đốt thành tro bụi, chỉ có các món Vương Giả Chi Bình trên người rơi xuống, chìm vào chỗ sâu trong hồ nham thạch nóng chảy.

1226. Chương 1224: Viêm Long Khủng Bố

Cùng lúc đó, các vương giả ở những nơi khác cũng phải hứng chịu công kích của dòng khí màu vàng chói này.

- Cút ngay.

Một người vương giả Yêu Tộc nổi giận gầm lên một tiếng, lợi trảo đánh ra. Thế nhưng chỉ sau một khắc, Yêu Nguyên Hộ Trảo trên lợi trảo của hắn bị dòng khí màu vàng chói đục vào. Ở chính giữa lợi trảo liền xuất hiện một cái lỗ năm đen, ngay sau đó, thân thể cao lớn hóa thành tro bụi trong nháy mắt, không hề còn lại bất kỳ cái gì.

- Dòng khí màu vàng này đáng sợ quá.

Đồng tử của Lâm Tiêu thu nhỏ lại, Tứ Đại Thiên Hỏa trong đầu không ngừng chấn động, tựa hồ gặp được đồng loại, lại tựa hồ đang căng thẳng.

Một mục tiêu của đám dòng khí màu vàng chói là Lâm Tiêu, trong nháy mắt làm trên thân thể Lâm Tiêu hắn bị bỏng.

Lớp hộ thể chân nguyên bên ngoài thân thể Lâm Tiêu dễ dàng sụp đổ, dòng khí màu vàng chói đốt cháy trên Man Vương Sáo Trang, một cỗ lực lượng thiêu đốt đủ để dễ dàng hủy diệt vương giả Nhị Trọng đỉnh phong bình thường thâm thấu vào, thân thể Lâm Tiêu bắt đầu hòa tan.

- Tứ Muội Chân Hỏa, trấn áp cho ta.

Từ trong biểu hiện của Tứ Đại Thiên Hỏa, Lâm Tiêu biết dòng khí màu vàng chói này rất đáng sợ, không thể đơn độc chỉ dùng có một loại Thiên Hỏa nào đó để chống cự. Hắn liền quát to một tiếng giận dữ, Tứ Đại Thiên Hỏa nhờ Phần Viêm Quyết để kết hợp thành Tứ Muội Chân Hỏa, trực tiếp va chạm với lực lượng trong dòng khí màu vàng chói, rồi trấn áp nó xuống. Cho dù như thế, bên trong thân thể Lâm Tiêu cũng vẫn bị thương, một bộ phận lực lượng sinh mệnh biến mất.

Phần Viêm Quyết vận chuyển, liền luyện hóa một phần nhỏ lực lượng Hỏa Diễm.

Lâm Tiêu đôi mắt sáng ngời.

Cổ khí tức này, đúng là Hỏa Diễm Chi Lực thần bí mà hắn đã cảm nhận được tại vùng đất hải cốt khi giết chết Cổ Luân Vương. Hơn nữa dựa vào Phần Viêm Quyết này, Lâm Tiêu cũng đã nhận ra, khí tức dòng khí màu vàng chói này và Thiên Hỏa cực kỳ tương tự nhau. Chỉ có điều là so với Tứ Đại Thiên Hỏa trong đầu mình thì cường đại hơn không chỉ một bậc. E rằng nó đã đạt tới ngưỡng cửa vương giả Tam Trọng.

So sánh với Lâm Tiêu được bình yên vô sự, những người khác đều liền không có may mắn như vậy. Trong nháy mắt ngã ngửa, ước chừng có hơn mười vị vương giả Nhân Tộc và Yêu Tộc ngã xuống, không kịp kêu một tiếng thảm thiết mà hóa thành tro bụi.

Những vị này có thanh danh lan xa trong Nhân Tộc và Yêu Tộc, là cường giả có thực lực đáng sợ, đã trải qua ngàn vạn khó khăn nguy hiểm, đi tới chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn. Khi bị quái vật Dong Viêm công kích đến đều có thể bình yên vô sự, tuy nhiên lúc đối mặt Hỏa Diễm quỷ dị màu vàng chói này, thì cũng vẫn là không có một chút năng lực phản kháng, trong khoảnh khắc đã chết hơn phân nửa.

Còn Kim Kiếm Vương bọn họ lại khá hơn rất nhiều. Vào thời khắc mấu chốt, ai nấy đều bộc phát ra lực lượng không gì sánh kịp, nên tránh thoát được một kiếp. Tất cả đều thở hồng hộc, ánh mắt hoảng sợ, lực lượng sinh mệnh trên người trôi dần đi.

Những vầng ánh sáng lung linh màu vàng chói sau khi giết chết lượng lớn vương giả, chúng nhanh chóng kết hợp lại một chỗ, hóa thành một con Hỏa Diễm Cự Long trôi nổi phía trên hồ nham thạch nóng chảy. Đôi mắt lạnh như băng lạnh lùng nhìn chằm chú mọi người phía dưới.

- Là Linh Dương Long Cương Hỏa.

Có cường giả hồ nhỏ.

- Cái gì, đây là Linh Dương Long Cương Hỏa, không có khả năng. Linh Dương Long Cương Hỏa chỉ là Thiên Hỏa, làm thế nào lại đáng sợ như vậy?

Không ít người hoảng sợ mở miệng, trong ánh mắt có vẻ khó có thể tin.

- Đích thật là Linh Dương Long Cương Hỏa.

Ánh mắt của Lâm Tiêu bắt đầu mờ đi, Linh Dương Long Cương Hỏa, chính là một loại Thiên Hỏa trong Chí Dương Chí Cương, uy lực cực kì đáng sợ. Nhưng mà cũng chỉ tương đương với vương giả Nhị Trọng đỉnh phong.

Có điều Linh Dương Long Cương Hỏa trước mắt này vẫn còn ẩn chứa khí tức khác, tựa hồ như đã nuốt chửng vật gì đó, khiến cho nó tiến hóa, thực lực trở nên đáng sợ khác thường.

- Mấy con kiến hôi Nhân Tộc và Yêu Tộc, dám xông vào địa bàn của Linh Dương Long Cương Hỏa ta, chết đi.

Một đạo dao động khó hiểu truyền lại nhập trong óc mỗi người, Linh Dương Long Cương Hỏa này đã có được linh trí nhất định. Trong con người đồ kè có chủ tâm giết người vô tình và lạnh lùng, đột nhiên nó bay ra.

Một đạo ánh sáng lung linh màu vàng chói tung hoành đi ra ngoài, nó về hướng Kim Kiếm Vương ở cự ly cách nó gần nhất.

- Không tốt, trốn.

Kim Kiếm Vương từ trước tới nay vốn trời không sợ, đất không sợ. Nhưng mà giờ này khắc này, hắn chỉ có một tâm tư, đó chính là trốn, trốn càng xa càng tốt.

Ánh sáng lung linh màu vàng chói cũng không để cho Kim Kiếm Vương dễ dàng chạy thoát, một kích liền xuyên thủng cánh tay trái của hắn. Cái này vẫn còn là bởi vì Kim Kiếm Vương né tránh kịp thời, bằng không một kích này đã không phải là cánh tay trái của hắn, mà là đầu của hắn.

- Kim Kiếm Tung Hoành .

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, trong đôi mắt Kim Kiếm Vương bộc phát ra ánh sáng đáng sợ. Thấy cánh tay trái bị xuyên thủng, trong nháy mắt hắn liền chặt đứt cánh tay của mình, khiến cho lực lượng Hỏa Diễm vô phương lan tràn đến thân thể, đồng thời thân hóa kiếm quang màu vàng làm cho tốc độ tăng vọt lên gấp đôi.

Vèo vèo vèo. . .

Hỏa Phượng Vương, Vô Song Vương, Dực Hổ Vương, cả một đám vương giả đỉnh phong lúc này đều còn tâm tư cướp đoạt Dung Hỏa Thần Quả nữa. Đối diện nguy cơ sinh tử trước mắt, ai nấy đều kinh sợ rít gào một tiếng, điên cuồng chạy trốn. Để khiến cho tốc độ tăng lên đến đỉnh phong, thậm chí thiêu đốt lực lượng tính mạng của mình, để thi triển Độn Thuật cường đại nhất.

Xèo xèo xèo.

Thân thể con Hỏa Diễm Cự Long cực lớn chấn động, nó tách ra những chiếc xúc tu Hỏa Diễm màu vàng chói, đồng thời truy kích mọi người.

Sau một khắc, vài đại vương giả đỉnh phong chạy trốn đã bị thương, thân thể của ai nấy cũng bị xuyên thủng, dằng dấp vô cùng chật vật. Về phần rất nhiều vương giả còn lại, ai chết thì chết, ai tàn phế thì bị tàn phế. Vên vẹn chỉ nháy mắt mấy cái, số lượng vương giả còn sống trên mặt hồ nham thạch nóng chảy đã không bằng một phần ba lúc trước.

Vết thương của Lâm Tiêu được coi là nhẹ nhất, người mặc Man Vương Sáo Trang, toàn thân cơ hồ không có bất cứ chỗ yếu nào. Hỏa Diễm Chi Lực duy nhất thẩm thấu vào trong cơ thể hắn, cũng đã bị Tứ Muội Chân Hỏa trong cơ thể hắn trấn áp, hơn nữa hắn còn dùng Phần Viêm Quyết để luyện hóa chúng ở trong thân thể.

Phân thân Toản Địa Giáp Kim Sắc Lân Giáp cũng bị xuyên ra một lỗ nám đen nhỏ, làm chảy ra một ít tiên huyết màu vàng. Nhưng mà Hỏa Diễm Chi Lực của Linh Dương Long Cương Hỏa sau khi tiến vào trong cơ thể hắn, lập tức liền bị lực lượng huyết mạch màu vàng trong cơ thể hắn đánh cho nát bầy. Huyết mạch vương tộc, tuyệt không chỉ có là cái tên hảo dễ nghe mà thôi.

Các đại vương giả đỉnh phong dốc toàn lực bùng phát dữ dội nên tốc độ cực nhanh, trong chớp lát, ai nấy đều liền đi tới lối ra khỏi hang động.

1227. Chương 1225: Bỏ Lỡ Cơ Hội (1)

- Cút ngay .

Ở chỗ lối ra vốn đang được vây quanh bởi một đám vương giả muốn bắt rùa trong chum, cướp đoạt Dung Hỏa Thần Quả . Nay mọi người bị công kích một đòn nặng như vậy , đội hình lập tức vỡ tan mà chạy đi khắp nơi.

Đám vương giả đỉnh phong có thực lực cường đại, có thể đảm bảo sống được dưới công kích của Linh Dương Long Cương Hỏa, hơn nữa lao ra được khỏi hang động . Thế nhưng những người khác lại không có bản lĩnh này.

- Chạy mau a, Linh Dương Long Cương Hỏa lao tới .

- Cứu ta .

Trong lúc nhất thời, chỗ mặt hồ nham thạch nóng chảy trong hang động vang lên từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

- Linh Dương Long Cương Hỏa có thực lực thật là đáng sợ, tuyệt đối đạt tới ngưỡng cửa Tam Trọng vương giả . Nếu muốn luyện hóa hắc, khó khăn rất lớn.

Lâm Tiêu vừa chạy trốn, vẫn còn không quên suy nghĩ cách thức có thể luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa này. Nói về uy lực, Tứ Muội Chân Hỏa so sánh Linh Dương Long Cương Hỏa thì không kém bao nhiêu, hoàn toàn có khả năng tạm thời khắc chế nó.

Nhưng mấu chốt là, chỗ này cực kì kì dị cổ quái, Lâm Tiêu vẫn hiện rõ còn nhớ, ban đầu ngoại trừ Hỏa Diễm Chi Lực của Linh Dương Long Cương Hỏa cường đại ra, ở đây vẫn còn có một tiếng thú gầm khủng bố khiến linh hồn người ta run rẩy . Nhưng mà ở chỗ này, căn bản hắc lại không thấy có tung tích mãnh thú thời hồng hoang kia.

- Cho dù thế nào, trước cứ tạm rời khỏi nơi này, có Kim Kiếm Vương bọn họ ở đây, ta cũng không có khả năng có cơ hội luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa.

Ra hang động nham thạch nóng chảy, thân hình Lâm Tiêu liền tản đi tán loạn mọi nơi trong thông đạo .

Nơi này là một con sông nham thạch nóng chảy lớn, thông đạo dày đặc, cũng không biết nó dẫn thông suốt đi nơi nào. Trong lúc nhất thời mọi người chạy trốn khắp mọi nơi, chạy tán loạn khắp nơi trong bụng núi Hỏa Diễm Sơn .

Có điều, khi đó vẫn có thể thấy được , vương giả Nhân Tộc cố ý chạy trốn theo một phương hướng, mà Yêu Vương của Yêu Tộc cố ý chạy trốn theo một phương hướng khác. Phân biệt rõ ràng, ngầm lại cũng phải như thế.

Bởi trước mắt tất cả mọi người cùng nhau chạy trốn từ một chỗ, nên không có thời gian ra tay nhằm vào những người khác . Một khi ai nấy đều tự an toàn , nếu rơi vào trong nhóm của tộc đối địch , kết cục rất khó đoán trước.

Kim Kiếm Vương đuổi theo sau.

- Tiểu tử, cho ngươi một lần cơ hội cuối cùng, giao Dung Hỏa Thần Quả ra đây.

Ra khỏi hang động, Kim Kiếm Vương trong bụng đã hơi thấy yên ổn, liền đuổi tới bên cạnh Lâm Tiêu, mở miệng nói với ánh mắt lộ ra vẻ hung dữ.

Vào vào.

Vô Song Vương và vương giả Nhân Tộc còn lại trốn ra được cũng gắt gao đuổi theo. Chỉ có Bá Thương Vương, bản thân đã có được Dung Hỏa Thần Quả nên hắc cũng sợ trở thành mục tiêu của Kim Kiếm Vương bọn họ, đã lựa chọn một con đường khác cách đó rất xa.

Lâm Tiêu có vẻ bình tĩnh, lên tiếng mang theo cảnh cáo:

- Kim Kiếm Vương, ta và ngươi vốn cũng không thù hận, tất cả đều là bởi vì Dung Hỏa Thần Quả. Cho ngươi một lần cơ hội cuối cùng, lập tức rời đi. Bằng không, ngươi đã bỏ lỡ một cơ hội cuối cùng.

Kim Kiếm Vương mặc dù cũng là đến từ Danh Kiếm Sơn Trang như Thiết Kiếm Vương. Nhưng chuyện này dù sao cũng là ân oán riêng tư giữa hắn và Thiết Kiếm Vương. Hơn nữa tin tức hắn giết chết Thiết Kiếm Vương không người nào biết. Hiện tại Lâm Tiêu đã đắc tội với Vô Không Môn và Hồn Điện, nếu như không cần thiết, hắn không muốn ân oán này cũng bắt đầu lan đến bên ngoài với cả Danh Kiếm Sơn Trang .

Kim Kiếm Vương không giận ngược lại cười:

- Ha ha, bỏ qua cơ hội này thì phải làm thế nào đây?

- Chết.

Từ trong miệng Lâm Tiêu chỉ phun ra một chữ.

- Ha ha ha.

Kim Kiếm Vương phảng phất nghe được chuyện cười thật hay nào đó, càn rỡ cười lớn, ánh mắt lạnh lẽo:

- Hảo tiểu tử, quả thực mơ tưởng cực kì ngông cuồng, bản thân Kim Kiếm Vương ta đột phá Nhị Trọng đỉnh phong, tung hoành thành Nhân Minh cả trăm năm qua, vẫn còn không người nào dám uy hiếp Kim Kiếm Vương ta như vậy. Ngươi là người thứ nhất, ta rất muốn biết, ngươi đến tột cùng làm thế nào để cho ta chết. Có điều ta nghĩ mình sẽ không thấy được một màn này. Bởi vì trước khi ngươi có năng lực giết chết ta, ngươi đã bị ta giết chết. Ta sẽ để ngươi biết, kẻ nào đắc tội Kim Kiếm Vương ta, kết cục cuối cùng phải sẽ thê thảm cỡ nào.

Kim Kiếm Vương căn bản không thêm để ý uy hiếp của Lâm Tiêu .

- Ngươi có cứ cười thoải mái đi, chờ đến thời khắc ngươi chết sẽ không cười nổi nữa đâu. Năm đó La Sơn Tông muốn giết ta, hiện tại cả La Sơn Tông đều đã bị diệt. Tại vùng đất hải cốt, Không Linh Vương muốn giết ta, đã chết thảm ở chỗ này. Hồn Điện Cổ Luân Vương muốn giết ta, cũng khó trốn vận mệnh tử vong. Ngươi cũng như thế. Cứ cười đi, tận tình cười đi, bởi vì ngươi đã không còn cười được bao lâu. Lâm Tiêu ta mà muốn giết ngươi, trên trời dưới đất, ngươi trốn tới chỗ nào đều sẽ phải chết, Thiên Vương lão tử đều không cứu được ngươi.

Lâm Tiêu giọng điệu bình thản, lại mang theo một cỗ ma lực làm cho người ta rung động, Kim Kiếm Vương không lý do chợt rung mình một cái.

- Thì ra ba người kia là Không Linh Vương của Vô Không Môn và Cổ Luân Vương từ Hồn Điện sao?

Kim Kiếm Vương không rõ ràng lắm tình huống, Vô Song Vương cũng là biết rõ ràng. Tại vùng đất hải cốt, có ba tên cường giả đã phát sinh giao chiến với Lâm Tiêu. Trong đó một người cường giả thực lực đáng sợ, khiến cho hắn đều có chút kiêng kỵ. Không nghĩ tới lại là Cổ Luân Vương của Hồn Điện. Cường giả như thế, lại cũng bị Lâm Tiêu giết ư ?

- Cái chết của Băng Dao Vương và Văn Dực Vương, có thể chính là Lâm Tiêu này xuống tay hay không?

Từ dưới đáy lòng Vô Song Vương đột nhiên bốc lên một hồi khí lạnh. Người này mặc dù trẻ tuổi, nhưng lại gây cho Vô Song Vương cảm giác phảng phất như gặp một vị sát thần, cái loại giọng điệu này, cái loại ánh mắt này, loại khí thế này, khiến cho hắn là vương giả đỉnh phong đã từng tung hoành trên đất Man Hoang cổ nhiều năm, mà trong lòng cũng không khỏi kinh hãi.

- Kim Kiếm Vương, người này không lưu lại được a.

Vô Song Vương lặng yên truyền âm lại đây.

Kim Kiếm Vương lạnh lùng trả lời:

- Kẻ nào đắc tội Kim Kiếm Vương ta, ngươi cảm giác còn đường sống nữa sao?

- Rất tốt, ta đây có lời đề nghị, ta và người hai người liên thủ, cùng nhau giết hắn. Đến lúc đó lại mỗi người dựa vào bản lĩnh để cướp đoạt Dung Hỏa Thần Quả.

- Ý kiến không tồi.

Kim Kiếm Vương nở nụ cười lạnh.

Hai người âm thầm vây quanh áp sát Lâm Tiêu.

- Lấy một địch hai, mặc dù có chút gượng gạo, nhưng không phải không có hi vọng, hả? Linh Dương Long Cương Hỏa đuổi theo.

Bỏ đi ý nghĩ trong lòng, thân hình Lâm Tiêu chợt lóe, lao về hướng tới chỗ sâu hơn.

Lúc này, Linh Dương Long Cương Hỏa biến thành Hỏa Diễm Cự Long rút cục đuổi kịp.

- Không tốt, chạy mau.

Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương sợ đến hồn phi phách tán, cứ dọc theo hướng Lâm Tiêu mà chạy bán sống bán chết.

1228. Chương 1226: Bỏ Lỡ Cơ Hội (2)

- Trên người kẻ này có được mùi vị Thiên Hỏa. Phải giết hắn, nuốt Thiên Hỏa.

Thấy mọi người phân tán bỏ chạy, thân hình Linh Dương Long Cương Hỏa phân chia, hóa thành những đạo ánh sáng Hỏa Diễm màu vàng chói lung linh chia nhau truy theo tất cả vương giả Nhân Tộc và Yêu Vương. Đồng thời, trong số tất cả Hỏa Diễm màu vàng chói lung linh phân tán ra thì cái lớn nhất, đúng là đuổi theo hướng Lâm Tiêu.

- Hồng! Hồng! Hồng!

Hỏa Diễm Cự Long đã chia nhỏ rít gào, nhanh chóng tới gần.

- Đáng chết, khí tức Hỏa Diễm truy theo hướng chúng ta tại sao cường đại như vậy?

Đi theo phía sau Lâm Tiêu, hai người Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương sắc mặt khó coi. Trong nháy mắt, Hỏa Diễm Cự Long đã chia nhỏ lại đuổi kịp, nó phân ra hai đạo ánh sáng màu vàng chói lung linh, một tả một hữu nhằm về phía Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương.

Không có bất cứ phản kháng gì, cả hai người đều bị thương. Chân trái Kim Kiếm Vương bị xuyên thủng, bụng Vô Song Vương bị xuyên thủng, thân thể hai người do Hỏa Diễm thiêu cháy đang chậm rãi hòa tan, lực lượng sinh mệnh nhanh chóng mất đi.

- Đáng chết, Kim Kiếm Tung Hoàn.

- Phi Túng Thuật.

Sống chết trước mắt, Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương không còn có tâm tư tiếp tục đuổi giết Lâm Tiêu, tốc độ trong nháy mắt tăng mạnh gấp đôi. Hai người chia nhau một tả một hữu, lướt vào thông đạo chỉ nhánh mà vọi vàng bay đi về hướng lối ra khỏi Hỏa Diễm Sơn.

Bọn họ biết rõ ràng, chỉ cần Lâm Tiêu không chết thì tuyệt đối sẽ phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài. Mà muốn rời khỏi Hỏa Diễm Sơn, chỉ có duy nhất lối ra ngay từ đầu kia. Cứ ôm cây đợi thỏ thì cũng có khả năng lại được Dung Hỏa Thần Quả.

Hỏa Diễm Cự Long đã chia nhỏ không hề truy kích hai người. Nó che giấu khí tức, đánh về hướng Lâm Tiêu.

Giờ phút này, ở cửa hang động Hỏa Diễm Sơn.

Một đám vương giả ngay từ đầu bị đuổi đi sắc mặt khó coi tụ tập ở chỗ này.

- Kim Kiếm Vương quả thực khinh người quá đáng, cho là thực lực của chính mình mạnh là có thể chiếm lấy Dung Hỏa Thần Quả sao.

- Đúng vậy, thật sự đáng ghét.

Một đám người thần sắc phẫn nộ, lại không thể làm gì được.

- Nơi này hẳn chính là chỗ vừa rồi truyền lại dao động cường đại đây.

Đột ngột.

Một bóng người mặc áo bào đen từ trên trời giáng xuống, xuất hiện ở lối vào Hỏa Diễm Sơn .

- Ai?

Rất nhiều vương giả ở lối vào Hỏa Diễm Sơn lạnh lùng quát một tiếng, rồi quay đầu nhìn lại. Điều quỷ dị chính là, người mặc Hắc bào trên mặt lại còn bịt kín một cái khăn che mặt, làm cho người ta không nhìn rõ gương mặt.

Nhìn mọi người ở lối vào Hỏa Diễm Sơn, ai nấy đều quần áo xộc xệch nhếch nhác, trên người đầy những vết thương, người mặc Hắc bào bình thản hỏi:

- Xem ra mấy người các người đã đi vào Hỏa Diễm Sơn này, đến tột cùng xảy ra cái gì ở trong đó?

- Dựa vào cái gì nói cho người, tiểu tử, giả thần giả quỷ, rốt cuộc người là ai?

Vương giả cầm đầu nắm giữ hai mươi bảy đạo không gian Đạo Văn mở miệng quát lạnh.

Lắc lắc đầu, người mặc Hắc bào đột nhiên duỗi tay ra. Một màn làm cho người ta kinh hãi xảy ra, một cỗ lực hút từ trong tay người mặc Hắc bào bỗng đột ngột xuất hiện, phút chốc liền điên cuồng thu hút vương giả cầm đầu kia lại chỗ mình, chỉ như là xách con gà con lên:

- Hiện tại có thể nói đi, bên trong xảy ra cái gì.

- Vâng, đại nhân tha mạng, tha mạng.

Vương giả cầm đầu thần sắc hoảng sợ, lúc này liền nói ra từ đầu chí cuối những gì đã chứng kiến và nghe thấy lúc trước ở trong Hỏa Diễm Sơn .

- Dung Hỏa Thần Quả sao?

Trong giọng nói người mặc Hắc bào mang theo một tia vui sướng.

- Thu hoạch ngoài dự kiến.

Tùy ý ném vương giả cầm đầu xuống đất, thân hình người mặc Hắc bào nhoáng lên, bỗng dưng biến mất ngay tại chỗ, không thấy bóng dáng.

- Gia hỏa này đến tột cùng là ai? Thật là đáng sợ, dù là Kim Kiếm Vương bọn họ, cũng không có khủng bố như vậy. Chẳng lẽ là một vị đại nhân Sinh Tử Tam Trọng tới Chiến trường Cổ tộc?

Vương giả cầm đầu đứng lên từ trên mặt đất, trên mặt mang theo nét kinh hãi. Bọn người Kim Kiếm Vương đúng là mạnh mẽ, thậm chí có thể dễ dàng chém giết hắn. Nhưng làm giống như người mặc Hắc bào này, nhẹ nhàng hút một cái đủ để cho hắn không hề có sức phản kháng, thì đám người Kim Kiếm Vương hiển nhiên không thể làm được.

- Đại nhân.

Đúng lúc này, một người trong đội ngũ đột nhiên quát to một tiếng, dùng ngón tay chỉ vào vương giả cầm đầu, trên mặt tràn đầy hoảng sợ

- Làm sao vậy?

Vương giả cầm đầu nghi hoặc quay đầu lại.

- Người. . . Người cổ. . .

Lúc này, những người khác cũng quay sang nhìn lại đây. Trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ hoảng sợ, chỉ thấy trên cổ vương giả cầm đầu, chỗ lúc trước bị người mặc Hắc bào kia chộp vào, có một vết chưởng ấn đen nhánh đang chậm rãi hiện ra.

Ngay sau đó, chỗ chưởng ấn phát ra âm thanh “xèo xèo”, những vệt khói đen bốc ra. Chỗ cổ của vương giả cầm đầu kia lại bắt đầu chậm rãi bị hủ thực, bắt đầu hòa tan. Hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt liền lan tràn đến đầu và toàn thân của hắn.

- Không. . .

Wương giả cầm đầu vẻ mặt sợ hãi, lực lượng sinh mệnh trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, cố gắng ngăn cản lực lượng Hủ Thực này ăn mòn. Tuy nhiên hắn lại không thành công, sau khi hết phẩm một tiếng cuối cùng, toàn thân hóa thành một bãi nước mủ, hài cốt không còn tồn tại.

- Cái này. . . cái này. . .

Wương giả còn lại chung quanh, ai nấy đều có vẻ mặt dờ dẩn, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

- Không, ta không muốn đợi ở nơi này.

- Đi, chạy mau.

Trong tiếng kêu la hốt hoảng sợ hãi, rất nhiều Võ Giả vốn đang canh giữ ở lối vào Hỏa Diễm Sơn lập tức giải tán, trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Trong hang động Dong Viêm, Lâm Tiêu nhanh chóng bay đi, liên tiếp lủi qua không biết bao nhiêu thông đạo. Hắn bay rất lâu, lúc này mới ngừng lại được.

- Tựa hồ đã bỏ rơi được nó rồi.

Hạ xuống trên một khối nham thạch màu đỏ, Lâm Tiêu lẩm bẩm nói.

- Không tốt.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Tiêu sinh ra báo động, cả người liền phóng lên cao.

- Ầm ầm!

Nham thạch dưới chân bị nện ầm ầm nát bấy, Hỏa Diễm màu vàng chói hừng hực thiêu đốt, làm cho mặt đất Hỏa Diễm Sơn đều bị đốt thành kết tinh màu đỏ thẫm, nhiệt độ kinh người.

Hỏa Diễm màu vàng chói ngưng tụ, hóa thành một đạo Hỏa Diễm Cự Long đã chia nhỏ.

- Nguy hiểm thật, mới rồi nếu như chậm hơn một chút, không chết cũng phải bị trọng thương.

Giữa không trung, Lâm Tiêu nheo mắt lại, đánh giá Cự Long Hỏa Diễm màu vàng chói trước mắt. Con Cự Long này, vẻn vẹn là một bộ phận của Linh Dương Long Cương Hỏa trước đây, vẫn còn không đến mức khiến cho Lâm Tiêu hoảng loạn mà chạy.

- Nhân loại, ta có thể cảm nhận được khí tức của Thiên Hỏa trên người của ngươi, giao ra Thiên Hỏa, ta tha cho ngươi khỏi chết.

Hỏa Diễm Cự Long trôi nổi trên bầu trời, đôi mắt nhìn chăm chú Lâm Tiêu, nó phát ra âm thanh ù ù.

Lâm Tiêu sửng sốt một phen, con này vẻn vẹn là một bộ phận Hỏa Diễm do Linh Dương Long Cương Hỏa phóng ra, không ngờ có được linh trí, hơn nữa tựa hồ còn không thấp. Kết quả này trái lại khiến cho Lâm Tiêu có chút bất ngờ.

1229. Chương 1227: Vương Giả Tam Trọng (1)

Phải biết rằng, bình thường bản thể của Thiên Hỏa cũng có được linh trí. Thế nhưng khi phân tán xuất ra Hỏa Diễm, cũng lại không có được năng lực như thế. Nó thường chỉ có thể dựa vào bản thể ở xa xa khống chế. Hơn nữa bản tính Thiên Hỏa chính là nuốt chửng, hủy diệt tất cả, rất ít khi đàm phán điều kiện. Làm sao nó lại giống như Linh Dương Long Cương Hỏa này, khiến cho chính mình giao ra Thiên Hỏa, tạm tha cho mình khỏi chết.

Trong lòng Lâm Tiêu không khỏi ngẫm suy tính. Xem ra trên người Linh Dương Long Cương Hỏa này không biết xảy ra cái gì. Chẳng những thực lực tăng lên cực mạnh, tại phương diện linh trí cũng là càng ngày càng nhân tính hóa.

- Linh Dương Long Cương Hỏa này có tốc độ cực nhanh, nếu muốn thoát khỏi hấn, không phải điều rất dễ dàng, tính kế trước mắt, chỉ có mau chóng luyện hóa bộ phận Linh Dương Long Cương Hỏa này. Bằng không một khi chờ các bộ phận khác chạy lại đây trợ giúp, thì ta đây sẽ thảm rồi.

Lâm Tiêu nheo mắt lại:

- Đã như vậy, cứ liền tốc chiến tốc thắng.

Thực lực của Linh Dương Long Cương Hỏa đích xác rất đáng sợ, nhưng chỉ là một bộ phận như vậy thì vẫn còn trong phạm vi Lâm Tiêu thừa nhận được. Một chọi một, Lâm Tiêu cảm giác có thể liều mạng một phen.

- Phần Viêm Quyết, luyện hóa cho ta.

Một cỗ lực lượng vô hình đã hình thành từ trong hai tay Lâm Tiêu, ánh mắt của hắn lạnh lùng, nhìn về hướng Hỏa Diễm Cự Long kia.

- Cái gì?

Một màn làm cho Lâm Tiêu giật mình xảy ra, đối mặt Phần Viêm Quyết của Lâm Tiêu, Linh Dương Long Cương Hỏa biến thành Hỏa Diễm Cự Long lại không chút bị tác động.

- Không có khả năng.

Trong lòng Lâm Tiêu vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng, chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh, Phần Viêm Quyết thậm chí có thể luyện hóa tất cả Hỏa Diễm trong thiên địa.

Cho dù là Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, Cửu U Huyền Tâm Diễm hay là Tử Tuyền Thiên Thương Viêm thậm chí Ảnh Mị Hải Tâm Viêm, đều bị sự cường đại của Phần Viêm Quyết dễ dàng luyện hóa.

Vậy mà Linh Dương Long Cương Hỏa này về thực lực dường như có mạnh mẽ hơn đi chẳng nữa, về bản chất cũng chỉ là Thiên Hỏa, không có khả năng ngăn cản được Phần Viêm Quyết luyện hóa nuốt chửng.

Trừ phi. . .

Một khả năng lập tức hiện lên trong đầu Lâm Tiêu.

Phần Viêm Quyết sở dĩ có thể luyện hóa bất cứ Thiên Hỏa nào để bắt chúng tiến vào thân thể của mình, là bởi vì bất cứ một loại Thiên Hỏa gì về bản chất đều là năng lượng. Năng lượng có khả năng lấy bất cứ hình thức nào để tiến vào thân thể nhân loại. Liền phẳng phất như chân nguyên vậy, không có gì hạn chế.

Nếu như đối phương là vật sống thì lại không được. Thật giống như Lâm Tiêu có khả năng luyện hóa bản thể của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm.

Nhưng đối mặt những Bán Bộ Hải Yêu Vương đã bị Tử Tuyền Thiên Thương Viêm khống chế, mặc dù trong cơ thể bọn chúng cũng có được một bộ phận năng lượng của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, nhưng bởi vì bộ phận lực lượng này và Yêu Nguyên đã hình thành năng lượng kết tinh tương tự như Tử Tinh Ly Hỏa Thạch bình thường, cho nên hắn cũng vô phương trực tiếp luyện hóa.

Chỉ có sau khi giết chết chúng thì mới có thể thông qua ngưng kết Tử Tinh Ly Hỏa Thạch để hấp thu năng lượng trong đó.

Cũng như vậy, chẳng lẽ Linh Dương Long Cương Hỏa này đã không chỉ còn là Thiên Hỏa, mà là hấp thụ một thứ gì đó, hóa thành sinh vật nào đó ? Ở mặt ngoài vẫn vẹn là Hỏa Diễm, nhưng về bản chất thì lại không phải.

Không phải không có khả năng này.

- Đã như vậy, thì phân ra thắng bại đi. Nếu người đã biến thành sinh vật nào đó , như vậy ta sẽ phá hủy bề ngoài của người , để nguồn gốc của người bại lộ ra.

- Tứ Muội Chân Hỏa .

Một đám lửa lao về hướng Linh Dương Long Cương Hỏa, Hỏa Diễm Cự Long há cái miệng khổng lồ ra, lại nuốt Tứ Muội Chân Hỏa kia vào trong bụng.

- Cái gì? Nó lại đang luyện hóa Tứ Muội Chân Hỏa.

Lâm Tiêu giật mình phát hiện, sau khi Tứ Muội Chân Hỏa tiến vào trong cơ thể Linh Dương Long Cương Hỏa, hai cổ lực lượng lập tức xảy ra giao chiến kịch liệt, chúng đánh lẫn nhau người tới ta đi. Cuối cùng Tứ Muội Chân Hỏa bởi vì số lượng quá ít, nên bị Hỏa Diễm Cự Long luyện hóa biến mất.

Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm, Linh Dương Long Cương Hỏa này cũng quá cường đại chứ? Tứ Muội Chân Hỏa chính là từ bốn loại Thiên Hỏa dung hợp mà thành, uy lực cực mạnh, đủ sức kinh động đất trời .

Nó cũng không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

Thực lực của Linh Dương Long Cương Hỏa dường có mạnh hơn đi chẳng nữa, về bản chất cũng chỉ là Thiên Hỏa mà thôi. Không ngờ lại chống chọi được với tập kích của Tứ Muội Chân Hỏa. Mặc dù cũng có liên quan đến việc Lâm Tiêu phóng ra Tứ Muội Chân Hỏa với số lượng nhỏ, nhưng vẫn khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc.

- Băng Chi Toàn Vũ .

Tứ Muội Chân Hỏa không có hiệu quả, Lâm Tiêu thay đổi phương pháp công kích, những nhát đao băng tuyết ngưng kết ở trên không trung, chợt điên cuồng lao nhanh như tia chớp ra ngoài, phô thiên cái địa phách chém trên thân thể Hỏa Diễm Cự Long .

Xèo xèo xèo.

Đôi mắt Hỏa Diễm Cự Long lạnh lùng, thân thể đột nhiên bành trướng. Hỏa Diễm đáng sợ va chạm với băng đao, lập tức khiến cho đao mang băng tuyết đầy trời tan rã, hóa thành Hư Vô. Đồng thời một cổ lực lượng hỏa diễm nóng rực, hóa thành một đạo ánh sáng lung linh màu vàng chói, xuyên thấu qua hư không, xuyên thấu Man Vương Sáo Trang, hung hăng rót vào thân thể Lâm Tiêu .

- Tứ Muội Chân Hỏa, trấn áp, Phần Viêm Quyết, luyện hóa .

Trong đầu, Tứ Muội Chân Hỏa và Phần Viêm Quyết cùng nhau hành động. Cổ Hỏa Diễm Chi Lực kia vừa tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu, trong khoảnh khắc bị luyện hóa thành Bản Nguyên Chi Lực, dung nhập hòa tan vào trong Tứ Đại Thiên Hỏa .

Bản thân Hỏa Diễm Cự Long thì vô phương bị luyện hóa, nhưng đối phương xuyên thấu qua Man Vương Sáo Trang để công kích, lại cũng là lực lượng Hỏa Diễm thuần khiết nhất .

- Lôi Chi Tài Quyết.

Đồng thời với luyện hóa , Lâm Tiêu chém một đao ra , thẩm thấu tới chỗ phần nhỏ lực lượng Hỏa Diễm mà hắn có thể luyện hóa. Nhưng nếu Hỏa Diễm Cự Long bao bọc cả người hắn thì lại sẽ mang đến cho hắn phiền toái lớn lao.

Răng rắc.

Một tia chớp cường đại hơn từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ vào trên mình Hỏa Diễm Cự Long. Từng đạo sấm chớp loảng ngoảng uốn lượn, điên cuồng làm tiêu tan bản thể của Hỏa Diễm Cự Long.

- Linh Dương Long Cương Hỏa này bị đao hồn khắc chế.

Sắc mặt Lâm Tiêu lộ ra một chút vui mừng, Hỏa Diễm Cự Long này cũng không phải vô địch. Dưới ảnh hưởng lực lượng đao hồn của hắn, khí tức trên người không ngờ sẽ bị làm hao mòn và mất đi.

- Hồng! Hồng! Hồng!

Hỏa Diễm Cự Long dù sao cũng cực kì cường đại, phát ra tiếng gào diếc tai, bắn ra hai đạo Hỏa Diễm cô đặc màu vàng chói.

Cả người Lâm Tiêu bị bắn thẳng ra ngoài, lực lượng sinh mệnh trong thân thể lực bị hao mòn đi một bộ phận, trong miệng phun ra hai dòng nhiệt khí nóng rực. Hắn đã bị một vết thương nhẹ.

1230. Chương 1228: Vương Giả Tam Trọng (2)

Nếu đánh giá nghiêm túc con Hỏa Diễm Cự Long này, thì Hỏa Diễm Cự Long vẫn vẹn là một phần nhỏ của Linh Dương Long Cương Hỏa, vậy mà thực lực cũng mạnh đến đáng sợ. Nếu đối làm Kim Kiếm Vương bọn họ, xác suất ngã xuống rất lớn.

- Người này, hẳn chính là Lâm Tiêu của đế quốc Vô Linh đây, gần đây là thiên tài có thanh danh hiển hách nhất trên đại lục. Nghe nói trên người hắn, còn có được một quả Dung Hỏa Thần Quả nữa.

Không biết từ bao giờ, trên một khối nham thạch cách đó không xa, có một bóng người đứng ở nơi đó.

- Hử? Thực lực không tồi. Một đao vừa rồi kia đã có phong thái cường giả. Khó trách lúc ở tại Thành Nhân Minh đã dám ngông cuồng như thế, đích xác có chút tài năng. Nếu cứ để cho hắn tiếp tục trưởng thành như thế, đế quốc Vô Linh sẽ sinh ra một nhân vật nghịch thiên. Một khi hắn bước vào Sinh Tử Tam Trọng, chỉ sợ lại là một nhân vật cấp bậc Tịnh Thiên Huyền. Đến lúc đó chỉ sợ bản thể của ta đích thân đến, cũng không nhất thiết có thể làm gì hắn.

- Đáng tiếc, thiên tài như vậy mà hôm nay sẽ chết. Nếu có trách chỉ là trách người bị Tà Hồn Vương ta để ý tới.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười ác độc. Người mặc Hắc bào nheo mắt lại, tay phải giơ lên, đột nhiên một chưởng vỗ ra ngoài, mục tiêu đúng là Lâm Tiêu đang đại chiến với Hỏa Diễm Cự Long.

Đạo chưởng ấn này không một tiếng động, phẳng phất không có thực thể, thế nhưng tốc độ cực nhanh lại làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Trong lòng Lâm Tiêu vừa mới nổi lên báo động, thì hắn cũng đã bị một chưởng chụp trúng phía sau lưng.

Một cỗ lực lượng mãnh liệt sau khi vượt qua Man Vương Sáo Trang bị suy yếu, cuối cùng tràn vào thân thể Lâm Tiêu trong nháy mắt. Cỗ lực lượng này cực kì đặc thù, ở trong thân thể Lâm Tiêu bắt đầu tàn phá bừa bãi.

Đồng thời thân hình Lâm Tiêu lao đảo một cái, lập tức bị Hỏa Diễm Cự Long đánh chính diện trúng ngực. Hắn phun mạnh ra một ngụm máu, thân thể phẳng phất chiếc điều bị đứt dây bay đi ra ngoài.

- Hay cho lực lượng quý dị, so sánh Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương đều phải mạnh hơn. Là ai đang đánh lên ta?

Lực lượng quý dị này mặc dù chỉ có một chút, nhưng lại đáng sợ vô cùng. Nó tràn ngập Hủ Thực Chi Lực, tiêu hao lực lượng sinh mệnh trong cơ thể hắn.

- Cái gì, dưới một kích của Tà Hồn Vương ta mà lại còn sống.

Người mặc Hắc bào thất kinh, hẳn là ai, đường đường vương giả Tam Trọng. Mặc dù tới đây chỉ là một phân thân linh hồn của hắn, thực lực không hơn bản thể, nhưng cũng không phải mức độ mà một kẻ Nhất Trọng đỉnh phong như tiểu tử kia có thể ngăn cản. Đừng nói Nhất Trọng đỉnh phong, coi như là vương giả Nhị Trọng đỉnh phong đến mức như Kim Kiếm Vương mà gặp phải hắn, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Cái gì? Là Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang, khó trách sao có thể có thể chống đỡ được. Báu vật trên người tiểu tử này thật đúng là không ít. Cũng được, hồn niệm phân thân ta đây có được một phần năm chiến lực của bốn tôn, cho dù hắn có được Man Vương Sáo Trang, cũng hẳn phải chết không nghi ngờ.

Ngay lúc mà người mặc Hắc bào phát hiện Man Vương Sáo Trang trên người Lâm Tiêu, lúc này hắn cũng đã tỉnh ngộ.

- Là vương giả nhân loại, tại sao công kích ta?

Bắn người cách xa Hỏa Diễm Cự Long một khoảng đủ lớn, Lâm Tiêu nhìn về phía Tà Hồn Vương cách đó không xa, ánh mắt có hơi nheo lại. Mặc dù người mặc Hắc bào đã hoàn toàn che mặt, không thấy được dung mạo đích thực. Nhưng với thực lực của Lâm Tiêu, nếu muốn phân biệt đối phương đến tột cùng là vương giả nhân loại hay Yêu Vương thì vẫn rất dễ dàng.

- Một kích vừa rồi của đối phương đã dễ dàng thẩm thấu Man Vương Sáo Trang của ta, gây ra cho ta thương tổn nhất định. Điều này ngay cả Kim Kiếm Vương bọn họ cũng không làm được, cơ hồ là tình trạng mà vương giả Sinh Tử Tam Trọng mới có thể đạt tới, chẳng lẽ hắn là vương giả Tam Trọng?

Lấy thực lực hiện tại của Lâm Tiêu, vương giả Nhị Trọng đỉnh phong cường đại tới đâu cũng không có khả năng đạt tới tình trạng chỉ cần một chiêu là đủ để cho hắn bị thương .

Trong lòng hắn bỗng nhiên trở nên nặng trĩu. Phía trước có Linh Dương Long Cương Hỏa với thực lực ngang nhau, đằng sau có cường địch hư hư thực thực Sinh Tử Tam Trọng. Ngay lập tức liền đẩy Lâm Tiêu vào trong tuyệt địa. Dưới tình huống này, trốn, căn bản không trốn thoát được, đánh cũng không đánh lại, là một sự lựa chọn khó cả đôi đường.

Điều duy nhất đáng mừng chính là, mới rồi vào lúc chạy trốn nhìn thì như tùy ý, kì thực phân thân Toản Địa Giáp và bốn tôn một mực vẫn duy trì cự ly có hạn. Chỉ cần trong thời gian chốc lát, là phân thân Toản Địa Giáp có thể chạy tới. Mặc dù có thể sẽ bại lộ quan hệ giữa đôi bên, nhưng ở thời khắc sinh tử thế này, Lâm Tiêu cũng không quản được nhiều như vậy .

Đương nhiên, Lâm Tiêu cũng không muốn để cho phân thân Toản Địa Giáp xuất hiện. Nếu không đến tình huống cần phải để lộ, thì phân thân Toản Địa Giáp vĩnh viễn không thể xuất hiện ra bên ngoài . Chuyện này quá mức trọng đại, một khi bị bại lộ quan hệ giữa hai người, ảnh hưởng sẽ là hai chủng tộc Nhân, Yêu.

- Hơn nữa, ta cũng không phải rơi vào tình cảnh thất bại không nghi ngờ. Ngoài ra, hiện tại ta bị kẹt tại cấp bậc Nhất Trọng đỉnh phong lâu như thế, như vậy cục diện sinh tử nói không chừng là có thể có chỗ đột phá.

Trong nháy mắt, trong đầu Lâm Tiêu xẹt qua rất nhiều ý nghĩ, tâm thần cũng là bình tĩnh yên ổn trở lại.

Trên tảng đá cách đó không xa .

Người mặc Hắc bào trong nháy mắt đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

Hỏa Diễm Cự Long cảm nhận được khí tức cường đại trên người mặc Hắc bào, phảng phất cảm nhận được một tia uy hiếp. Vốn mục tiêu của hắn là Lâm Tiêu, nhưng lúc này, cũng là trong nháy mắt chuyển dời đến người mặc Hắc bào .

- Nhân loại, rời đi. Người này, là mối sấn của Linh Dương Long Cương Hỏa ta.

Hỏa Diễm Cự Long phát ra ngôn ngữ khó hiểu, mang theo một loại khí tức từ thuở xa xưa.

- Hả? Thói quen ngôn ngữ từ thuở xa xưa, lại còn một tia khí tức linh hồn nữa. Thiên Hỏa mặc dù có được linh trí, nhưng không đến mức có được linh hồn, mà vẹn vẹn là ý thức. Linh Dương Long Cương Hỏa nhà ngươi này thật đúng là quý dị. Cổ dao động Hỏa Diễm vừa rồi kia, hẳn chính là do nhà ngươi truyền ra ngoài rồi.

Người mặc Hắc bào nói với giọng điệu lạnh lùng:

- Người này, là mối sấn của ta. Người mau lập tức rời đi, bằng không, ngay cả nhà ngươi ta cũng giết một thể .

Hỏa Diễm Cự Long nổi giận, hóa thành một dòng khí màu vàng chói, trong nháy mắt đi tới trước mặt người mặc Hắc bào .

- Chỉ là Thiên Hỏa, cũng dám uy hiếp ta.

Người mặc Hắc bào lắc đầu, một luồng nện về hướng Hỏa Diễm Cự Long.

Hai cổ lực lượng va chạm vào nhau ở trên không trung, làm sinh ra một đợt sóng xung kích kịch liệt. Người mặc Hắc bào vẫn lù lù bất động, mà Hỏa Diễm Cự Long lúc trước mọi việc đều thuận lợi giờ cũng là chặt vật bay ngược đi ra ngoài, Hỏa Diễm trên người chập chờn, khí tức suy yếu, hiển nhiên đã trúng đòn làm bị thương nặng.

1231. Chương 1229: Hồn Niệm Phân Thân (1)

Xèo xèo.

Trên bàn tay người mặc Hắc bào, đột nhiên có Hỏa Diễm bốc lên, toát ra khói xanh.

- Cái gì? Lực lượng Hỏa Diễm quý dị , có thể làm thương tổn đến thân thể của ta à. Đã như vậy, ta liền tiêu diệt linh hồn của ngươi.

Trên mặt người mặc Hắc bào mơ hồ đột nhiên mở ra một đôi mắt thần bí, hai đạo hồn quang vô hình bắn ra từ trong đó, trực tiếp quét trúng Hỏa Diễm Cự Long.

- Là công kích linh hồn.

Ánh mắt Lâm Tiêu hơi cứng lại:

- Người này quả nhiên là vương giả Sinh Tử Tam Trọng.

Trong hư không, Hỏa Diễm Cự Long đột nhiên bắt đầu kêu lên đau đớn. Rồi sau đó vút một tiếng, nó ngưng tụ thành thân thể Cự Long rơi xuống, rồi hóa thành một đám Hỏa Diễm lớn vô ý thức.

- Khí tức linh hồn từ thuở xa xưa , đáng tiếc cực kì pha tạp. Trước sự đột phá linh hồn của ta, thì chỉ có chết mà thôi.

Người mặc Hắc bào giọng điệu lạnh lùng, chậm rãi đi về hướng Lâm Tiêu, rồi nói:

- Người chính là Lâm Tiêu hử, đáng tiếc, một thiên tài vô song như vậy, hôm nay phải bỏ mạng trên tay của ta.

- Người là ai?

Lâm Tiêu đã khôi phục vết thương, tỉnh táo hỏi lại.

- Ta là ai, không quan trọng. Hơn nữa người cũng không cần biết. Nếu có trách chỉ là trách người rất làm cho người ta chú ý. Người trẻ tuổi, nếu có kiếp sau, có lẽ khiếm tốn một chút thì tốt hơn.

- Độc Toàn Sát .

Người mặc Hắc bào nói động thủ liền động thủ, không biết từ khi nào, tay phải đã xuất chiêu.

- Muốn giết ta, không phải dễ dàng như vậy.

Hiện tại Lâm Tiêu, đã sớm không phải tiểu tử năm đó vừa mới đi vào cảnh giới Sinh Tử. Hơn nữa, đối phương mặc dù thể hiện ra là có năng lực Sinh Tử Tam Trọng, nhưng tại khí tức và trên thực lực, tựa hồ so với La Huyền Cơ lúc trước thì lại yếu hơn rất nhiều.

Đồng thời với miệng nói, đôi mắt Lâm Tiêu cứng lại, hai tay nắm Long Văn Đao mãnh liệt bổ ra. Đồng thời hai đại đao hồn trong đầu, bắt đầu điên cuồng chuyển động. Chúng dấy lên từng đợt bão táp đao hồn,

đao hồn vô tận và đao hồn hủy diệt Nhị Trọng xoắn chung một chỗ, thậm chí khiến cho đao hồn chấn động, hóa thành một tia chớp thật lớn lóe lên phóng đi ra ngoài.

Nhị Trọng đao hồn.

Lôi Chi Áo Nghĩa Cứu thành.

Giờ khắc này, Lâm Tiêu thúc dục sự linh hội Áo Nghĩa của mình đến trình độ cao nhất, hai sức mạnh lớn kết hợp chung một chỗ, hóa thành Lôi Chi Tài Quyết điên cuồng phóng ra.

Những tia chớp chói lòa va chạm chung một chỗ với bàn tay đối phương. Khó có thể hình dung một kích đáng sợ này, chỉ thấy vô số tia chớp bắt đầu khởi động, nhưng không cách nào tiến vào phạm vi một thước quanh thân thể đối phương, mà tia chớp trước người cũng bị nát bấy. Một cỗ lực lượng dũng mãnh không sao diễn tả nổi xuyên thấu qua Man Vương Sáo Trang thấm thấu vào người.

Cơ hồ là trong nháy mắt, lực phủ ngũ tạng của Lâm Tiêu liền bị hủy thực thành Hư Vô, cả người bay rớt ra ngoài. Hắn há mồm phun ra một ngụm máu màu đen, còn bản thân nện lên trên lớp nham thạch màu đỏ ở phía sau tạo ra một vết lõm hình máng thật lớn.

- Hủy Thực Chi Lực âm u lạnh lẽo thật là khủng khiếp , người mặc Hắc bào này đến tột cùng là ai?

Lâm Tiêu sắc mặt trắng bệch, tâm thần chấn động. Vương giả Sinh Tử Tam Trọng, quả thực quá mạnh mẽ . Hắn đã dùng hết thủ đoạn, hơn nữa còn có Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang bảo vệ, kết quả vẫn là bị chèn ép.

Trong lúc kinh ngạc , Hủy Thực Chi Lực màu đen kia nhanh chóng lan tràn đến toàn thân Lâm Tiêu. Tứ Trọng Tinh Thần Tội Thể Quyết căn bản vô phương chống đỡ nổi với Hủy Thực Chi Lực đáng sợ này.

- Cứu U Huyền Tâm Diễm .

- Tử Tuyền Thiên Thương Viêm .

Vào thời khắc máu chốt, Lâm Tiêu thúc dục hai đại Thiên Hỏa, trong đó Cứu U Huyền Tâm Diễm thuộc tính chính là hủy thực, lấy nó để chống cự Hủy Thực Chi Lực của đối phương . Mà thuộc tính của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm là sinh mệnh, không ngừng khôi phục lực lượng sinh mệnh trong thân thể .

Hai cỗ lực lượng vừa đấu với nhau, Hủy Thực Chi Lực của đối phương lập tức bị ngăn chặn lại. Vết thương trên người Lâm Tiêu bắt đầu từ từ khôi phục.

- Cái gì? Chặn được?

Người mặc Hắc bào hơi kinh ngạc.

- Nếu như ta đoán không sai, Lôi Chi Áo Nghĩa của người đã đạt tới cứu thành, hơn nữa đao hồn cũng đạt tới Nhị Trọng. Hai thứ mặc dù vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, nhưng mà đã kết hợp đơn giản vào làm một thể. Ngược lại hiện tại người mới là Nhất Trọng đỉnh phong, không hổ là thiên tài đại lực ngàn năm khó gặp. Thiên phú bẩm sinh đến mức này, lão phu trước kia nghe thì có nghe, nhưng thấy chưa từng thấy .

Cho dù là về Áo Nghĩa hay là đao hồn, đều cần phải có thiên phú bẩm sinh và thời gian đi thấu hiểu, đi tu luyện. Trong tình huống bình thường, Nhất Trọng vương giả vẹn vẹn là tính toán Áo Nghĩa đến sáu thành thôi, về phần đao hồn, có thể đột phá đến Nhất Trọng, đã cũng coi là thiên phú bẩm sinh kinh người. Mà Lâm Tiêu chẳng những về Lôi Chi Áo Nghĩa đã đạt tới cứu thành, lại vẫn còn đột phá đao hồn đến Nhị Trọng, đồng thời đã đơn giản dung hợp được hai thứ này. Thiên phú bẩm sinh đến mức này, đủ để kinh động lòng người.

Nhưng mà chừng đó vẫn còn vô phương đối kháng với hắn.

- Có thể tiếp một chiêu Độc Toàn Sát do ta xuất ra mà không chết, quả thực là kỳ tích. Nhưng mà nếu như ta suy đoán không sai, thân thể của người đã bị thương nghiêm trọng, một chiêu tiếp theo, người sẽ không có may mắn như vậy nữa đâu.

Giọng điệu người mặc Hắc bào lạnh lùng, bước ra một bước về hướng phía trước, đệ nhị chương lạnh lẽo vỡ ra.

Một chưởng này, uy lực càng sâu, sắc mạnh vốn có được nâng lên vài thành. Công kích còn chưa kéo tới, uy áp đã khiến cho hư không ngưng kết.

- Tinh Khung Ấn .

Dung hợp đao chiêu vô dụng, Lâm Tiêu lập tức thay đổi thủ đoạn công kích. Hai tay của hắn giờ lên, Cửu Tinh Ngạo Thế Quyết vận chuyển, đại lượng Tinh Thần Chân Nguyên thật giống thủy triều, điên cuồng tràn vào trong hai tay của hắn. Ở trên hai tay của hắn, một ngôi sao chậm rãi hiện lên. Nó nhanh chóng trở nên to lớn, rồi hung hăng nện ở bàn tay của người mặc Hắc bào .

Khó có thể hình dung sóng xung kích, nó thổi quét tràn lan ở trong thiên địa. Những vách đá màu đỏ bốn phía đều bị cổ dao động năng lượng này chôn vùi thành Hư Vô.

Roẹt roẹt roẹt.

Lâm Tiêu rút lui hơn mười mét, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, hai chân cày trên mặt đất thành những dấu chân thật sâu.

- Cái gì, không có khả năng? Đây là võ học gì?

Người mặc Hắc bào ngơ ngẩn, mới vừa rồi đệ nhị chưởng so sánh đệ nhất chưởng còn cường đại hơn, chiêu thứ nhất khiến cho Lâm Tiêu bị trọng thương, không nghĩ tới đệ nhị chưởng hiệu quả ngược lại không bằng đệ nhất chưởng .

Càng làm cho hắn giật mình chính là, búng máu mà Lâm Tiêu phun ra lại có màu đỏ. Phải biết rằng, trong chân nguyên của hắn ẩn chứa một loại Hủ Thực Chi Lực đặc biệt .

Một khi bị đánh trúng, cổ lực lượng này sẽ không ngừng hủ thực huyết nhục, chân nguyên của Võ giả, cuối cùng khiến cho toàn thân Võ giả hóa thành một bãi nước mủ, còn máu huyết phun ra cũng sẽ là màu đen.

1232. Chương 1230: Hồn Niệm Phân Thân (2)

Nhưng mà hiện tại Lâm Tiêu lại phun ra búng máu màu đỏ. Điều này nói rõ Hủ Thực Chi Lực lúc trước hắn đánh vào trong cơ thể Lâm Tiêu, đã bị Lâm Tiêu hoàn toàn thanh trừ.

- Ta cũng không tin, người có thể ngăn cản được bao nhiêu lần.

Người mặc Hắc bào nói với giọng điệu lạnh lùng, cả người nhảy lên cao cao. Một cổ lực lượng vô hình ngưng tụ trong hai tay của hắn, rồi hung hăng chụp về hướng tới Lâm Tiêu .

- Tà Âm Chưởng .

Khi đánh ra một chưởng này, trong thiên địa xuất hiện một bàn tay đen sì. Ở trên bàn tay có khói đặc cuộn cuộn, những đạo lực lượng gian ác quay vòng, chúng tản mát ra khí tức làm cho người ta ghê sợ .

- Tinh Khung Ấn .

Lâm Tiêu lại thi triển Tinh Khung Ấn một lần nữa.

Lần này đây, Lâm Tiêu không còn được dễ dàng như hai lần trước. Ngôi sao nát bấy, Man Vương Sáo Trang trên người phát ra tiếng cọt két lọc xọc làm cho người ta ghê răng, Âm Sát Chi Lực gian ác tràn vào trong cơ thể hắn.

- Võ học Áo Nghĩa thật bá đạo. Nếu như ta không có đoán sai thì có thể nói hắn là Âm Chi Áo Nghĩa của hắn, e rằng đã đạt tới mười thành viên mãn .

Lâm Tiêu hung hăng nện vỡ một bức tường nham thạch chắn sau lưng, đôi mắt nhắm lại. Vương giả Tam Trọng, bất kể là tại phương diện Áo Nghĩa hay tại phương diện khác, đều vượt qua chính hắn rất xa. Lâm Tiêu có thể liên tiếp ngăn cản, thì chỗ dựa vào chính là võ học tinh thần cường đại.

Nhưng mà, Tinh Khung Ấn mỗi một lần ngưng tụ, đều phải tiêu hao đại lượng Tinh Thần Chân Nguyên của chính mình. Nếu lại tiếp tục như vậy, một khi chờ Tinh Thần Chân Nguyên của mình kiệt sức, như vậy sẽ nguy hiểm rồi.

- Vẫn còn chưa chết?

Người mặc Hắc bào cực kì kinh ngạc, chỉ là một vương giả Nhất Trọng đỉnh phong, có thể ngăn cản chính hắn như một vương giả Tam Trọng liên tiếp công kích, quả thực làm cho người ta khó có thể tin.

- Đáng ghét, lần này đây, nhất định phải ngươi chết.

Tốc độ người mặc Hắc bào rất nhanh, hai tay như ảo ảnh trong mơ. Cứ một chưởng lại một chưởng chém về phía Lâm Tiêu. Mỗi một chưởng đánh ra, đều ẩn chứa Âm Chi Áo Nghĩa cường đại, trong đó càng che giấu Hủ Thực Chi Lực đáng sợ.

Bằng vào Tinh Khung Ấn, Tử Tuyên Thiên Thương Viêm và Cửu U Huyền Tâm Diễm, Lâm Tiêu không ngừng lấy cứng đối cứng cùng đối phương, Nhị Trọng đao hồn càng là phát huy đến mức tận cùng.

Rầm rầm rầm.

Những tiếng nổ vang kịch liệt vang dội khắp thiên địa. Nơi nào hai người đi qua, liền trở nên hoàn toàn hỗn độn. Những tảng lớn nham thạch màu đỏ nứt toác ra, cả hang động và thông đạo bị hai người nện chập âm ầm ầm đi khắp nơi.

- Độc Toàn Âm Giao Sát.

Người mặc Hắc bào hét lớn một tiếng, một cơn gió xoáy màu đen hình thành trước người hắn, bao phủ lấy Lâm Tiêu.

- Không tốt.

Trong lòng Lâm Tiêu dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Hắn có thể cảm giác được, công kích của đối phương lần này đây thì Tinh Khung Ấn của mình tuyệt đối không ngăn được, rất có khả năng sẽ bị nguy hiểm tánh mạng.

- Tứ Muội Chân Hỏa.

Thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu lợi dụng Tinh Khung Ấn che chắn ở trước người mình. Đồng thời Tứ Đại Thiên Hỏa trong đầu bắt đầu nhanh chóng xoay tròn tít mù. Đại lượng Bản Nguyên Chi Lực ngưng kết tại hai tay của hắn.

Bốn nguyên Tứ Đại Thiên Hỏa trong đầu cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất một phần tư. Tứ Đại Thiên Hỏa hóa thành Tứ Muội Chân Hỏa cường đại, một cỗ Hỏa Long từ trong tay Lâm Tiêu đột ngột lao ra ngoài, thổi quét về hướng người mặc Hắc bào.

Sau một khắc, âm thanh nổ vang vô biên vô tận liền vang lên ở đồng hỗn độn trong hang động. Cả hang động đều bắt đầu run rẩy, khắp nơi đều là màu đỏ nham thạch rơi xuống, mặt đất nứt ra, bắt đầu có Hỏa Diễm nham thạch nóng chảy bốc lên.

Tà Âm Chi Lực rơi vãi đầy trời, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể Lâm Tiêu lần thứ hai nát bấy. Từ khoe miệng tràn ra lượng lớn máu tươi, hắn bị nội thương không nhẹ, lực lượng sinh mệnh tiêu hao rất lớn.

Đối diện, người mặc Hắc bào cũng không chịu nổi. Hắn chỉ là một đạo hồn niệm phân thân, chân nguyên với bản thể căn bản không thể so sánh với nhau. Trải qua chém giết lâu như vậy, chân nguyên vốn đã tiêu hao không ít.

Bởi Lâm Tiêu dùng Tứ Muội Chân Hỏa có thể uy hiếp vương giả Tam Trọng công kích đến, thân hình hắn lập tức phải gánh chịu những vết thương nặng, chặt vật không chịu nổi. Lực lượng sinh mệnh ngưng tụ luyện ra trong cơ thể cũng bắt đầu không ổn định.

- Đáng chết, đây là Hỏa Diễm gì. So với Linh Dương Long Cương lại chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Người mặc Hắc bào kinh hãi, Hỏa Diễm Chi Lực của Lâm Tiêu cực kì đáng sợ, hơn nữa nó có ẩn chứa thuộc tính quỷ dị nên đối với hắn có tính đả kích cực kì lớn. Nếu như lại phải hứng chịu vài cái như vậy, chỉ sợ hồn niệm phân thân hắn sẽ phải bỏ mạng.

- Đi tìm chết .

Thân hình bắn ra, người mặc Hắc bào lại vỗ một chưởng lại đây, vô cùng đáng sợ .

- Diệt cho ta .

Vào thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu lần thứ hai làm tiêu hao Bản Nguyên Chi Lực, ngưng tụ một cỗ Tứ Muội Chân Hỏa đáng sợ rồi bắn nhanh ra ngoài.

Ầm ầm!

Trong tiếng gầm rú thật lớn, hai người nhất tề bay ngược ra ngoài xa.

- Phong Chi Vô Ảnh .

- Không Gian Phong Bạo .

Trong quá trình bay ngược, Lâm Tiêu cẩn thận xuất ra hai đại tuyệt học của mình. Nhưng lần thứ hai tung ra Tứ Muội Chân Hỏa này đã làm tiêu hao Bản Nguyên Chi Lực nhiều hơn, ước chừng thêm tới một nửa. Nếu cứ lại tiếp tục như vậy, Tứ Đại Thiên Hỏa của hắn sẽ vì điều này mà yếu đi.

Hai cỗ dao động cường đại, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bao bọc ở quanh người mặc Hắc bào.

- Xèo xèo xoẹt.

Không gian Chiến trường Cổ tộc cực kì ổn định, hai đại tuyệt học của Lâm Tiêu mặc dù vô phương xé rách không gian, nhưng dưới trình độ không gian Đạo Văn của bản thân hắn, thì vẫn sinh ra hậu quả đáng sợ. Không Gian Phong Bạo và Phong Chi Vô Ảnh bắt đầu gia tăng lực lượng, vô số đao mang biến ảo làm thành lưỡi sét không gian, chúng điên cuồng cắt vào thân thể người mặc Hắc bào.

Trên mình người mặc Hắc bào lập tức xuất hiện vô số vết thương, điều làm cho Lâm Tiêu giật mình chính là những vết thương này cũng không có máu tươi phun ra tung toé, phẳng phất không phải sinh mệnh huyết nhục bình thường.

- Chẳng lẽ là hồn niệm phân thân?

Một ý nghĩ lóe lên trong óc Lâm Tiêu, khiến cho hắn trong nháy mắt bỗng nhiên tỉnh ngộ, giật mình mở miệng la lên.

Vào lúc mới bắt đầu Lâm Tiêu vẫn còn rất nghi hoặc, đã là Sinh Tử Tam Trọng, tại sao người mặc Hắc bào này lại yếu như thế .

Phải biết rằng hồi đó vào lúc đối mặt La Huyền Cơ, đối phương tùy ý xuất một chiêu là có thể khiến cho chính mình cơ hồ ngã xuống. Đừng nói là Tinh Khung Ấn, dù tại Thành Tinh Túc thêm vào Thần Khung Ấn thì cũng không ngăn được công kích của đối phương.

Mà Tứ Muội Chân Hỏa mặc dù có thể uy hiếp vương giả Sinh Tử Tam Trọng, nhưng mà vụn vụn là uy hiếp mà thôi, không có khả năng khiến cho người mặc Hắc bào chật vật giống như mới vừa rồi vậy.

1233. Chương 1231: Công Kích Linh Hồn (1)

Hiện tại Lâm Tiêu cuối cùng đã hiểu, người mặc Hắc bào này, rất có khả năng chỉ là một khối hồn niệm phân thân của vương giả Tam Trọng mà thôi .

Vương giả Sinh Tử Tam Trọng, huyết nhục, chân nguyên, lực lượng sinh mệnh và Không Gian Chi Lực hoàn toàn kết hợp cùng với nhau, để hình thành thân thể bất tử bất diệt. Bởi vậy, một chút vương giả Sinh Tử Tam Trọng, hoàn toàn có khả năng phân tách một bộ phận ra khỏi thân thể, biến hóa ra một khối thân hình mới, có được chiến lực nhất định, thật giống như Kính Tượng Phân Thân của chính mình.

Nhưng mà, thân hình như vậy cũng có một tác dụng phụ rất lớn. Đầu tiên, từ trên người của mình phân tách ra lực lượng sinh mệnh, chân nguyên, Không Gian Chi Lực. Như vậy sẽ làm suy yếu sức chiến đấu bốn tôn của Võ giả.

Và nó còn có một điểm yếu, đó là phân thân như vậy không có linh hồn, nên nhất định phải dựa vào ý niệm hành động của bốn tôn. Nói cách khác, không thể rời xa khỏi phạm vi bốn tôn. Bởi vậy mặc dù có được năng lực như thế, nhưng đại đa số vương giả Sinh Tử Tam Trọng căn bản sẽ không chế tạo ra loại phân thân yếu ớt vô ích này.

Đương nhiên, cũng có một chút vương giả có được lực lượng linh hồn cực kỳ cường đại, có được linh hồn bí thuật, nên đã tự cắt bỏ một bộ phận hồn niệm của mình, truyền bá vào bên trong phân thân, là có thể hình thành hồn niệm phân thân trong truyền thuyết.

Phân thân đến mức này có thể tự do hành động, lại đón nhận bốn tôn khống chế, đối với vương giả Sinh Tử Tam Trọng thì phải đi tra xét một chút địa điểm nguy hiểm, sẽ là cực kỳ thuận tiện đáng tin.

Lâm Tiêu có thể từ trên mình người mặc Hắc bào đối diện cảm nhận được khí tức linh hồn. Nhưng mà thân hình hắn lại không có huyết nhục đích thực, chỉ có lực lượng sinh mệnh. Như vậy, vô cùng có khả năng chính là Hồn Niệm Phân Thân trong truyền thuyết.

Vễn vẹn là một đạo Hồn Niệm Phân Thân, còn có thực lực như thế. Vậy thì bốn tôn đối phương nhất định sẽ cực kỳ cường đại, hơn nữa hắn là cường giả nào đó tu luyện bí pháp linh hồn.

Đôi mắt Lâm Tiêu trở nên lạnh lùng. Đã biết điểm này, như vậy liền đơn giản. Ở trong Thành Nhân Minh, vương giả cảnh giới Sinh Tử nhiều vô số kể, nhưng mà Sinh Tử Tam Trọng Cự Phách tọa trấn, lại viễn vẹn có ít ỏi mấy người mà thôi. Chỉ cần lần lượt thăm dò, rất dễ dàng là có thể điều tra ra bốn tôn của người mặc Hắc bào này.

Vết thương khép lại, chủ tâm giết người trên mình người mặc Hắc bào trở nên đáng sợ hơn. Hắn nhẹ nhàng cười lộ lên:

- Không sai, đây chỉ là một khối Hồn Niệm Phân Thân của ta. Thật không nghĩ tới, tiểu tử ngươi có thể bức ta đến loại tình trạng này. Chỉ tiếc rằng, cho dù thiên phú bẩm sinh của ngươi có đáng sợ đến đâu, ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi Nhất Trọng đỉnh phong. Công kích linh hồn, chết đi cho ta.

Trên mặt người mặc Hắc bào đột nhiên mơ hồ mở ra một đôi mắt thần bí, hai đạo hồn quang vô hình bắn ra từ giữa, nhập vào trong cơ thể Lâm Tiêu.

Là Hồn Niệm Phân Thân, trong cơ thể người mặc Hắc bào có được lực lượng linh hồn của bốn tôn liền cực kỳ rất ít ỏi. Trước đây tiêu diệt Hỏa Diễm Cự Long đã tiêu hao một bộ phận Linh Hồn Chi Lực, lại thi triển một lần nữa thì lực lượng linh hồn của hắn sẽ không yên. Thế nhưng chỉ cần có thể giết chết Lâm Tiêu, tất cả liền đều đáng giá.

Bởi người mặc Hắc bào xem ra, Lâm Tiêu mới Nhất Trọng đỉnh phong, Linh Hồn Chi Lực nhất định sẽ rất yếu. Dưới sự công kích linh hồn của chính mình đột phá vào, hắn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng điều làm hắn thật không ngờ lại xảy ra, Lâm Tiêu hứng chịu công kích linh hồn lại không bị tổn thương đến một cọng lông tóc.

- Muốn dựa vào công kích linh hồn giết chết ta? Nằm mơ.

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, hắn lại xuất một chiêu Lôi Chi Tài Quyết hung hãn bỏ ra.

Sau khi biết đối phương là Hồn Niệm Phân Thân, Lâm Tiêu liền biết nhược điểm của đối phương. Đối phương ở mặt ngoài nhìn qua thì không có gì khác nhau với vương giả Sinh Tử Tam Trọng, kì thực lại khác nhau rất lớn.

Hồn Niệm Phân Thân vẹn vẹn là một khối phân thân, không thể giống như bốn tôn có được chân nguyên và lực lượng sinh mệnh vô cùng vô tận. Chỉ cần tiêu hao bằng hết chân nguyên và lực lượng sinh mệnh trong cơ thể đối phương, đối phương sẽ tự sụp đổ .

Lúc trước hai lần Tứ Muội Chân Hỏa công kích, đã tiêu hao lượng lớn năng lượng của đối phương, điều hiển tại Lâm Tiêu muốn làm, chính là tiếp tục tiêu hao lực lượng của đối phương.

- Điều đó không có khả năng.

Người mặc Hắc bào mặt lộ vẻ kinh sợ. Hắn lấy cứng đối cứng chống lại công kích của Lâm Tiêu, lần thứ hai thi triển ra một đạo công kích linh hồn.

Công kích linh hồn nhập thể, Lâm Tiêu lần thứ hai vẫn bình yên vô sự.

Với cường độ linh hồn của Lâm Tiêu , hắn cũng không sợ công kích linh hồn của vương giả Sinh Tử Tam Trọng đích thực, vậy tại sao lại sợ công kích linh hồn của một khối Hồn Niệm Phân Thân .

- Phong Chi Vô Ảnh .

- Không Gian Phong Bạo ;

- Lôi Chi Tài Quyết .

- Long Du Hồng Hoang .

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Tinh Khung Ấn cần phải tiêu hao rất nhiều Tinh Thần Chân Nguyên và Tứ Muội Chân Hỏa tiêu hao Thiên Hỏa Bản Nguyên Chi Lực ra, vài đại tuyệt chiêu khác của Lâm Tiêu không sợ hết tiền được thi triển ra liên tục. Công kích đầy trời phẳng phất như dòng nước lũ không ngừng trút xuống trên thân người mặc Hắc bào.

Liên tiếp thi triển công kích linh hồn, lực lượng linh hồn của người mặc Hắc bào lập tức bắt đầu có dấu hiệu suy yếu. Đồng thời, thời gian chiến đấu dài tại Chiến trường Cổ tộc làm cho năng lượng trong phân thân của hắn cũng bị tiêu hao đến một mức độ cao nhất.

- Đáng ghét, tiếp một chiêu cuối cùng của ta, đi tìm chết cho ta.

Người mặc Hắc bào nhỏ giọng kêu một tiếng, Linh Hồn Chi Lực đang rung rinh lại bắt đầu được cô đọng lại. Hắn vận chuyển toàn bộ lực lượng trong cơ thể còn thừa lại tới trình độ cao nhất, hướng tới Lâm Tiêu hung hãn đánh ra một chưởng.

Ầm ầm!

Một chưởng này nện xuống, thiên địa rung chuyển, tràn ngập đầy trời là Hồn Độn Chi Lực màu đen. Những cổ Hủ Thực Chi Lực tứ tán tràn ngập mọi nơi, làm cho những tảng nham thạch màu đỏ ở chung quanh đều bắt đầu tan chảy, giống hệt như tư thế đồng quy vu tận.

- Không tốt, gia hỏa này liều mạng, là muốn đồng quy vu tận .

Cảm giác nguy cơ nổi lên mãnh liệt tại trong đầu Lâm Tiêu. Lâm Tiêu nhìn ra được, đối phương đã liều mạng, sau khi xuất ra một chiêu này, Hồn Niệm Phân Thân của đối phương sẽ sụp đổ. Một chiêu này, ngưng tụ một kích mạnh nhất của phân thân vương giả Sinh Tử Tam Trọng .

- Nhị Trọng đao hồn, Phong Chi Áo Nghĩa, Lôi Chi Áo Nghĩa, Hỏa Chi Áo Nghĩa, Băng Chi Áo Nghĩa.

- Tứ Muội Chân Hỏa.

- Tinh Khung Ấn.

- Chết cho ta.

Giờ khắc này, Lâm Tiêu cũng liều mạng. Các loại Áo Nghĩa, Nhị Trọng đao hồn, Tinh Thần Chân Nguyên, Tứ Muội Chân Hỏa tất cả đều thúc dục đến mức tận cùng. Chúng va chạm cùng một chưởng khủng bố do cả khối Hồn Niệm Phân Thân của đối phương bộc phát ra ngoài . Hai cổ lực lượng đáng sợ nện vào nhau giữa không trung, rồi hung hãn bùng phát dữ dội.

1234. Chương 1232: Công Kích Linh Hồn (2)

Các loại Hỏa Diễm, khí tức chân nguyên bốc lên đầy trời . Cả người Lâm Tiêu phảng phất viên đạn pháo bay ra khỏi nòng, cực kì mạnh mẽ bay ngược đi ra ngoài, rồi nện thật mạnh vào trên vách đá phía sau. Từ trên người phun ra tung toé lượng lớn máu tươi. Ầm ầm một tiếng, cả tòa vách đá rầm rầm sụp đổ, bụi mù tràn ngập, trong đó sức sống Lâm Tiêu đã mất đi toàn bộ.

- Hẳn là đã chết đi.

Thân hình người mặc Hắc bào mơ hồ, không ngừng rung động, cực kì không ổn định. Hắn chậm rãi đi về hướng phía trước, muốn kiểm tra tình trạng Lâm Tiêu.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng cầu vồng vàng chói xuất hiện ở một bên khác trong hang động, đúng là một con Yêu Vương toàn thân phủ đầy Kim Sắc Lân Giáp .

- Không tốt, là Yêu Vương .

Người mặc Hắc bào trong lòng cả kinh. Hồn Niệm Phân Thân của hắn lúc đang ở trong trạng thái hưng thịnh, thì căn bản không sợ bất cứ Yêu Vương gì. Nhưng lúc này, lại chịu bó tay .

- Chà, là Vô Giả nhân loại, xem ra vận may của ta không tệ.

Yêu Vương màu vàng lạnh lùng nhếch miệng cười một tiếng. Nó không nói hai lời, hóa thành ánh vàng rực rỡ phút chốc xông tới gần.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Người mặc Hắc bào sắp sửa sụp đổ căn bản không còn kịp phản ứng nữa. Cả người liền bị nện nát báy.

Sau khi giết chết người mặc Hắc bào, Yêu Vương màu vàng biến mất trong nháy mắt ngay tại chỗ.

Ở chỗ sâu trong nham thạch màu đỏ sụp đổ.

Lâm Tiêu sinh tử không biết nằm ở nơi này, không có chút xú khí tức sinh mệnh.

Một hồi lâu, đá vụn bỗng lăn ra. Một cỗ khí tức sinh mệnh yếu ớt bốc lên từ trong cơ thể hắn. Dần dần, cỗ khí tức sinh mệnh này càng ngày càng thịnh. Chỉ chốc lát sau, Lâm Tiêu giờ lên một tay, bắt đầu gian nan định đứng lên.

Khụ khụ

Trong miệng phun ra hai ngụm máu bầm, sắc mặt Lâm Tiêu rất khó coi.

- Nguy hiểm thật, mới rồi nếu như không phải ta bộc phát ra toàn bộ sức chiến đấu, một chiêu kia, thiếu chút nữa muốn lấy mạng của ta.

Trong lòng Lâm Tiêu vẫn còn sợ hãi, vương giả Sinh Tử Tam Trọng quá mức đáng sợ. Cho dù chỉ là một đạo Hồn Niệm Phân Thân nắm giữ có vài phần sức chiến đấu, thì cũng không phải Lâm Tiêu có thể đối kháng.

Đó cũng là điều hiển nhiên, Hồn Niệm Phân Thân của vương giả Tam Trọng, ở trong số vương giả từ Nhị Trọng trở xuống đã thuộc về vô địch. Nếu muốn giết chết vương giả Nhị Trọng đỉnh phong như Kim Kiếm Vương, căn bản không phải việc gì khó.

Cũng may Lâm Tiêu có được Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang, Linh Hồn Chi Lực lại cường đại, hơn nữa còn cả Tứ Đại Thiên Hỏa, nên mới có thể còn sống bình yên được tiếp, nhưng mà là cứu tử nhất sanh, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Vận chuyển Tinh Thần Tội Thể Quyết và Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, thân thể Lâm Tiêu bắt đầu chậm rãi khôi phục. Không lâu lắm, thân thể khôi phục được một chút lực lượng.

Gạt đá vụn xuống, Lâm Tiêu đi ra.

- Ô, không gian Giới Chỉ.

Lâm Tiêu bất ngờ phát hiện, người mặc Hắc bào không ngờ để lại một không gian Giới Chỉ.

Thu hồi không gian Giới Chỉ, Lâm Tiêu đi tới chỗ Linh Dương Long Cương Hỏa . Ở trên mặt đất , từng đạo Hỏa Diễm mạnh mẽ đang thiêu đốt. Mang danh Thiên Hỏa, dù đã mất đi ý thức linh hồn, thì trong thời gian ngắn cũng sẽ không biến mất.

- Phần Viêm Quyết, luyện hóa.

Lần này đây, Lâm Tiêu luyện hóa rất thuận lợi, đại lượng Linh Dương Long Cương Hỏa nhanh chóng hóa thành một đạo Bản Nguyên, tiến vào trong óc Lâm Tiêu, hình thành một số Bản Nguyên so sánh với các Tứ Đại Thiên Hỏa khác thì hơi nhỏ hơn một chút .

- Xem ra, sở dĩ lúc trước không có thể hấp thu, bởi vì là Linh Dương Long Cương Hỏa có được linh hồn của bản thân.

Lâm Tiêu như có điều suy nghĩ.

- Không nên ở lại lâu nơi đây, trước tìm một chỗ chữa thương đã.

Lúc trước chiến đấu gây ra động tĩnh quá lớn, Lâm Tiêu căn bản không dám tạm ở lại nơi này.

Có muốn thì cũng không có cách nào khác được, lối ra khỏi Hỏa Diễm Sơn nhất định là có cường giả nhìn chăm chú. Thân hình Lâm Tiêu chợt lóe lên, thoát ra khỏi hang động. Hắn đi tới chỗ sâu hơn trong hang động.

Thành Nhân Minh.

Bên ngoài khu vực phủ đệ của tứ đại đế quốc, cũng có được muôn vàn các khu vực của đám phủ đệ nho nhỏ. Ở trong một tòa phủ đệ to lớn tại trung tâm một tòa phủ đệ nào đó, có một tòa mật thất đen sì trong phủ đệ. Ở trong mật thất, một người nam nhân trung niên mặc hắc bào, dung mạo âm u lạnh lẽo đang nhắm mắt khoanh chân ngồi đó. Ở quanh thân hắn đang lượn lờ những cỗ Tà Mị Chi Lực âm u lạnh lẽo, vô cùng đậm đặc.

Nơi này là phủ đệ khu vực của thế lực Hắc Sơn Lĩnh Địa tại Đại lục Thương Khung. Hắc Sơn Lĩnh Địa, nằm ở phương bắc Đại lục Thương Khung. Đó là một mảnh bình nguyên vô cùng rộng lớn tại Đại lục Thương Khung, nó có được trên trăm tòa thành trì. Nó cũng không thuộc về Tứ Đại Đế Quốc, mà là đứng một mình độc lập trên đại lục.

Ở tại Đại lục Thương Khung, Tứ Đại Đế Quốc là kẻ thống trị khổng lồ nhất, chiếm lĩnh khu vực Nhân Tộc lớn nhất, giữ lại cho Nhân Tộc một chốn Tịnh Thổ. Nhưng khu vực của Tứ Đại Đế Quốc dẫu có rộng lớn đến đâu, thì cũng căn bản vô phương so sánh với Yêu Tộc. Cả Đại lục Thương Khung, tuyệt đại bộ phận xứ sở kỳ thật là bị Yêu Tộc thống trị. Mà ở bên trong khu vực do Yêu Tộc thống trị cũng lác đác phân bố không ít thế lực nhân loại. Hắc Sơn Lĩnh Địa chính là một trong số đó.

Sự thực, ngoại trừ thế lực Nhân Tộc nằm ở bên trong khu vực do Yêu Tộc thống trị kiểu như Hắc Sơn Lĩnh Địa, Nhân Tộc còn rất nhiều thế lực khác nữa, như liên minh Vô Cực tại hải ngoại của đế quốc Thiên Huyền, liên minh Thiên Thủy tại hải ngoại của đế quốc Thần Võ, cùng với một số siêu cấp tông môn như thánh địa Nguyên Vũ, Vô Điện siêu nhiên tại ngoại của Tứ Đại Đế Quốc. Thậm chí bao gồm liên minh Địa Hạ đang âm thầm đối kháng với tứ đại đế quốc .

Đúng là bởi vì có một số thế lực lớn này tồn tại, mới khiến cho trong Nhân Tộc có được nhiều vương giả vô kể, mới có thể tiếp tục kiên trì đối kháng lại Yêu Tộc trong lịch sử lâu dài từ trước đến nay. Mà đó cũng là nguyên nhân khiến cho Thành Nhân Minh có được nhiều vương giả như thế.

Mỗi một thế lực, cũng có một kẻ thống trị, mà kẻ thống trị Hắc Sơn Lĩnh Địa chính là một tông môn cực kỳ cường đại - Âm Tà Tông.

Nam nhân trung niên trong mật thất đúng là Tông chủ của Âm Tà Tông, một vị vương giả Sinh Tử Tam Trọng duy nhất tại Hắc Sơn Lĩnh Địa, Tà Hồn Vương.

Phù phù...

Hai con mắt nhắm tịt, Tà Hồn Vương tựa hồ đang lúc tu luyện bí pháp gì đó đột nhiên mở hai mắt ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi màu đỏ bầm.

- Đáng chết, Hồn Niệm Phân Thân của ta không ngờ lại bị tiêu diệt.

Nam nhân trung niên đôi có mắt quái đản, tràn ngập âm độc liền mở miệng, máu tươi màu đỏ bầm rơi xuống trên mặt đất tinh thiết tại mặt thất. Không ngờ lại hủ thực làm xuất hiện ra những lỗ nhỏ, bốc ra khói xanh mùi vị dầm thối.

1235. Chương 1233: Đột Phá Nhị Trọng

Hồn Niệm Phân Thân, là phân thân mà vương giả Sinh Tử Tam Trọng phải hao phí đại lượng tinh lực và năng lượng để ngưng tụ. Bên trong lại có được một bộ phận linh hồn của hắc. Một khi ngã xuống, đối với bản tôn cũng sẽ tạo thành tổn hại nhất định. Cho dù là hắc có được bí pháp linh hồn, thì trong khoảng thời gian ngắn cũng rất khó khôi phục đến đỉnh cao, càng không cần phải nói là lại chế tạo ra một khối Hồn Niệm Phân Thân.

- Không nghĩ tới Lâm Tiêu kia tuổi còn trẻ, thực lực lại đáng sợ như thế, không hổ là có thể so với thiên tài Tinh Thiên Huyền của đế quốc Thần Võ. Đáng tiếc, thiên tài như vậy bất hạnh gặp phải Tà Hồn Vương ta.

Một kích cuối cùng, Tà Hồn Vương mặc dù không thấy kết quả, nhưng dưới một kích toàn lực của Hồn Niệm Phân Thân hắc, cho dù là đối phương mặc Nhị Tinh Vạn Vương Sáo Trang cũng hắc phải chết không nghi ngờ, không tồn tại hy vọng còn sống sót tiếp.

- Có điều, Sát Khí Ma Thạch mà ta vất vả cực nhọc mới thu được từ Tuyệt Âm Cốc và Dung Hỏa Thần Quả trên người đối phương quyết không thể rơi vào trong tay người khác. Xem ra bản tôn của ta phải đích thân đi một chuyến đến chiến trường Cổ Tộc.

Tà Hồn Vương đứng phắt dậy đột ngột, thân hình nhoáng lên, chợt biến mất trong mặt thất.

Chiến trường Cổ Tộc, nguy hiểm chấp chùng, chỉ một lần không cẩn thận, dù là vương giả Sinh Tử Tam Trọng cũng có thể ngã xuống. Dung Hỏa Thần Quả đối Sinh Tử Tam Trọng hắc mà nói vẫn còn không đến mức phải liều lĩnh bất chấp mạo hiểm như thế. Nhưng lúc trước Hồn Niệm Phân Thân của hắc khổ cực mới thu được Sát Khí Ma Thạch từ Tuyệt Âm Cốc lại quý hiếm vô cùng. Đối với hắc mà nói còn có sử dụng cực kì quan trọng, nhất định phải tìm được về.

Ở chỗ sâu trong Hỏa Diễm Sơn, trong hang động dung nham bí ẩn nào đó.

Lâm Tiêu khoan chân ở chỗ này, Tử Tuyên Thiên Thương Viêm và Tinh Thần Tội Thể Quyết trong cơ thể vận chuyển, đồng thời lực lượng sinh mệnh quay vòng, không ngừng chữa trị nội thương của hắc từ bên trong ra ngoài.

Cuộc chém giết lần này đây, vết thương trên người Lâm Tiêu cực kỳ nghiêm trọng. Bản Nguyên Chi Lực của Tứ Đại Thiên Hỏa cũng tiêu hao nghiêm trọng. Nhưng đối với nhân vật như Lâm Tiêu mà nói, chỉ cần không chết, thì không có bất cứ đáng ngại nào, để chữa trị khỏi hắc chỉ là vấn đề thời gian.

Vương giả cảnh giới Sinh Tử có huyết nhục là có thể từ từ tái sinh, năng lực này không phải chỉ là để nói suông.

Ba ngày sau, hai con mắt một mực khép chặt của Lâm Tiêu rốt cục mở ra.

Phun ra một ngụm trọc khí thật dài, Lâm Tiêu xem xét lại thân thể của mình một lượt. Vết thương vốn tưởng là sắp chết, đã khôi phục được khoảng bảy tám phần, so với khối hắc cũng chênh lệch không lớn. Ngoài cái đó ra, Bản Nguyên của Tứ Đại Thiên Hỏa trong đầu Lâm Tiêu đã khôi phục không ít trong thời gian ba ngày.

Thiên Hỏa, là do thiên địa nuôi dưỡng. Cũng như vương giả cảnh giới Sinh Tử vậy, chỉ cần không chết thì tự nhiên có thể hấp thu năng lượng từ trong thiên địa, khôi phục bản thân. Đương nhiên muốn lấy lại căn cơ trụ cột lớn mạnh vốn có, thì cũng không phải là đơn giản như vậy.

- Sinh Tử Tam Trọng quả nhiên không hổ là Sinh Tử Tam Trọng. Ta đã có được Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang, trong số vương giả Sinh Tử Nhị Trọng đỉnh cao có thể nói vô địch. Thế nhưng đối mặt một đạo phân thân của vương giả Sinh Tử Tam Trọng, đã gần như ngã xuống.

Cái gì gọi là Cự Phách? Chính là lấy lực của một người, tọa trấn một chốn, có thể giữ được địa vị ngang nhau cùng các thế lực khác, đây chính là Cự Phách.

- Xem ra thực lực bây giờ của ta còn chưa đủ, muốn trở nên mạnh hơn, trước hết đột phá đến Sinh Tử Nhị Trọng đã.

Vễn vẹn là sinh tử Nhất Trọng, dù thiên phú bẩm sinh có nghịch thiên tới mấy, có được nhiều bí pháp hơn nữa. Nhưng về bản chất ở lực lượng sinh mệnh, Không Gian Chi Lực và bản chất sinh mệnh, tất cả cũng có chênh lệch bản chất với vương giả Sinh Tử Tam Trọng, những chênh lệch này rất khó dựa vào ngoại lực.

Cái khác không nói, nếu như lần này đây Lâm Tiêu đối mặt không phải chỉ là một khối Hồn Niệm Phân Thân của vương giả Tam Trọng, mà là bản tôn, cho dù chỉ là vương giả Tam Trọng yếu nhất, thì cũng không phải Lâm Tiêu có thể đánh lui. Dù sao vương giả Tam Trọng bất tử bất diệt, không có thực lực áp đảo mà muốn giết chết đối phương, thì không khác gì người si nói mộng.

- Đánh một trận lần này, thu hoạch được nhiều hơn, ta tựa hồ đã có thể chạm đến ngưỡng cửa Nhị Trọng, huyết nhục từ từ tái sinh.

Tà Hồn Vương giao chiến với Lâm Tiêu vẹn vẹn là một khối Hồn Niệm Phân Thân. Mà đúng là Hồn Niệm Phân Thân, mới có thể khiến cho Lâm Tiêu càng thêm hiểu rõ về bản chất của sinh tử vương giả. Cho tới nay, hắn đều mắc kẹt ở Nhất Trọng đỉnh cao, vô phương tiến thêm. Nguyên nhân có rất nhiều, mà hiện tại, trong lòng hắn rốt cục đã hiểu ra.

Cơ hội đột phá Nhị Trọng, đã đến.

Sau khi hoàn toàn chữa khỏi vết thương, Lâm Tiêu hít sâu một hơi, tiến vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo, chậm rãi vận chuyển chân nguyên, thực hiện tuần hoàn Đại Chu Thiên.

Lâm Tiêu đắm chìm ở trong Sinh Tử Áo Nghĩa và Không Gian Áo Nghĩa, hai đại Áo Nghĩa. Hắn bắt đầu chậm rãi kết hợp chúng, một loại được làm sáng tỏ sinh ra trong lòng hắn. Đồng thời trong cơ thể Lâm Tiêu một mực trì trệ không tiến vào nổi đạo không gian Đạo Văn thứ mười một, giờ phút này cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ luyện ra .

Trong lúc Lâm Tiêu tu luyện, ở chỗ lối vào Hỏa Diễm Sơn , không ít vương giả cảnh giới Sinh Tử vẫn lưỡng lự ở đây. Trong đó rõ ràng có Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương.

Cuộc tranh đoạt Dung Hỏa Thần Quả lần này đây, hai người hao hết tâm tư, mà cũng không thu hoạch được gì, trong lòng tự nhiên cực kỳ khó chịu. Bởi vậy sau khi thoát khỏi Linh Dương Long Cương Hỏa đuổi giết, ai nấy đều chờ đợi tại lối vào Hỏa Diễm Sơn, không muốn rời đi.

- Đáng chết, Bá Thương Vương vừa được quả Dung Hỏa Thần Quả thứ nhất, cũng đã rời khỏi Hỏa Diễm Sơn. Nhưng mà Lâm Tiêu kia và Yêu Vương màu vàng vẫn không có đi ra, hiện tại cũng không biết là sống hay chết.

Kim Kiếm Vương lãnh đạm nói.

- Theo ta thấy, thực lực của Lâm Tiêu kia và Yêu Vương màu vàng đều có chút cường đại, Linh Dương Long Cương Hỏa muốn giết chết bọn họ cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Vô Song Vương khẽ lắc đầu.

- Hừ, cho dù hai người bọn họ chết hay chưa, chỉ cần chúng ta coi giữ lối ra, Dung Hỏa Thần Quả cuối cùng nhất định sẽ là của chúng ta. Linh Dương Long Cương Hỏa là Thiên Hỏa, không phải sinh mệnh, bấu vật với nó mà nói hắn là vô dụng. Dù Linh Dương Long Cương Hỏa giết chết Lâm Tiêu, cũng sẽ không cướp đi

không gian Giới Chỉ của hắn. Cứ chờ sau khi Linh Dương Long Cương Hỏa giống như trước đây lại ẩn nấp vào đầu đó, cuối cùng chúng ta lại tiến vào để tìm thi thể Lâm Tiêu kia.

Trong mắt Kim Kiếm Vương lộ ra ánh mắt hung ác .

Trong lòng hai đại vương giả đều có được chủ ý này.

Ở chỗ sâu trong dung nham hang động Hỏa Diễm Sơn, Lâm Tiêu hoàn toàn đắm chìm ở trong tìm hiểu.

1236. Chương 1234: Hiểu Rõ Ân Oán (1)

Thời gian trôi qua.

Một ngày

Hai ngày

Ba ngày

Đến sau ngày thứ ba, trong cơ thể Lâm Tiêu rốt cục hình thành đạo không gian Đạo Văn thứ mười một. Trong phút chốc, thân hình hắn chấn động mạnh một cái, Sinh Tử Áo Nghĩa và Không Gian Chi Lực trong cơ thể phút chốc xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Một cỗ dao động năng lượng khủng bố truyền ra từ trong thân thể của hắn, như trời long đất lở.

Vù vù vù.

Đại lượng Nguyên Khí Thiên Địa hội tụ chung quanh thân thể Lâm Tiêu, điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, hóa thành dòng nước chân nguyên chảy nhỏ giọt, thấm thấu đến mỗi một bộ vị trong thân thể của hắn.

Lực lượng sinh mệnh đậm đặc, trực tiếp khiến cho thân thể Lâm Tiêu bắt đầu thông thả lột xác. Đồng thời từng đạo Không Gian Chi Lực, cũng là lần thứ hai hội tụ ở trong thân thể của hắn, từ từ ngưng tụ thành không gian Đạo Văn mới.

Dưới sự vận chuyển của Cửu Tinh Ngạo Thế Quyết, những cỗ Tinh Thần Chân Nguyên mới đã được hình thành. Đồng thời với việc hình thành, một cỗ dao động chân nguyên hào hùng mẽ mẽ cuộn cuộn phóng lên cao, làm cho đỉnh hang động cứ như thế bị khoan thủng thành một lỗ thủng thật lớn .

Cỗ dao động chân nguyên này hơn xa chân nguyên trước đây của Lâm Tiêu. Cho dù là về độ hùng hậu hay thuần khiết, đều không phải một cấp độ, mà nó đã đạt tới một cảnh giới mới.

Cảnh giới Sinh Tử Đệ Nhị Trọng.

Đột phá thành công.

- Rốt cục đột phá.

Với tính cách như Lâm Tiêu, mà cũng không kiềm chế nổi tâm tình vui sướng của mình. Hắn kích động không thôi. Từ Nhất Trọng đỉnh phong đột phá đến Nhị Trọng, mặc dù chỉ là đi tới một bước nhỏ, nhưng đại biểu hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, đột phá lần này đây hoàn toàn là do có đủ tích lũy, nước chảy thành sông, không có đi bất cứ chuyện đi đường tắt nào.

- Không Gian Chi Lực vẫn còn ngưng tụ luyện ra?

Trong thân thể Lâm Tiêu, sau khi đạo không gian Đạo Văn thứ mười một ngưng tụ luyện ra, nó cũng không đình chỉ, mà là tiếp tục ngưng tụ luyện ra không gian Đạo Văn mới .

Đạo thứ mười hai.

Đạo thứ mười ba.

Đạo thứ mười bốn.

Đạo thứ mười lăm.

Mãi cho đến khi đạo không gian Đạo Văn thứ mười sáu ngưng tụ luyện ra được hơn một nửa, quá trình lột xác trong cơ thể Lâm Tiêu mới là dừng lại.

Nhưng mà, thể này còn chưa đủ.

Trong đôi mắt Lâm Tiêu lộ ra những ánh chói lòa. Mười lăm đạo không gian Đạo Văn này, hoàn toàn là bởi vì sau khi hắn đột phá, nhờ sự linh hội đối với Không Gian Áo Nghĩa mà tự nhiên hình thành. Ngoài cái đó ra, bản thân Lâm Tiêu cũng có thể luyện hóa không gian Đạo Văn của người khác.

Hắn đưa tay vào trong Thương Long Tí tìm tòi, một dải không gian Đạo Văn cường đại hơn đã ở trong tay Lâm Tiêu .

Năm đó La Kinh Thiên, Giáp Ngưu Vương, cùng với đám người Cổ Luân Vương, Không Linh Vương, Băng Dao Vương trước đó không lâu, sau khi bọn họ bị giết chết, tất cả không gian Đạo Văn đều bị Lâm Tiêu thu vào trong Thương Long Tí. Hiện tại rốt cục có khả năng phát huy công dụng .

Ầm ầm!

Không gian Đạo Văn cường đại phảng phất một con Cự Long trắng tinh. Nó điên cuồng giãy dụa, nhưng lại bị Lâm Tiêu cứ như vậy đánh vào trong cơ thể. Hắn nhập nó vào trong lò bát quái ở trong đầu, rồi lợi dụng Tứ Muội Chân Hỏa để bắt đầu luyện hóa .

Dưới thực lực cường đại của Lâm Tiêu, sau một lát, một dải không gian Đạo Văn liền đã hóa thành Không Gian Chi Lực thuần túy, tiến vào trong thân thể Lâm Tiêu. Hắn thêm vào cho đạo không gian Đạo Văn thứ mười sáu .

Dải thứ hai.

Dải thứ ba.

Dải thứ tư.

Ngay sau đó, Lâm Tiêu không ngừng dứt thêm những dải không gian Đạo Văn, một lượng lớn không gian Đạo Văn, lập tức khiến cho đạo không gian Đạo Văn thứ mười sáu trên người Lâm Tiêu bắt đầu cô đọng lại. Tức thì đạo không gian Đạo Văn thứ mười bảy bắt đầu ngưng kết.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua, Lâm Tiêu cũng không nhớ rõ chính mình đến tột cùng đã luyện hóa bao nhiêu dải không gian Đạo Văn. Đến lúc hắn ngưng tụ luyện ra đạo không gian Đạo Văn thứ hai mươi một, Không Gian Chi Lực trong cơ thể rốt cục bắt đầu có chút không yên.

- Không tồi lắm, dù sao lúc này ta vừa mới đột phá Sinh Tử Nhị Trọng, hai mươi một đạo không gian Đạo Văn đã là cực hạn của ta. Nếu lại tiếp tục luyện hóa, sẽ chỉ làm cảnh giới của ta không ổn định.

Lâm Tiêu rất biết thời đình chỉ sự luyện hóa của mình.

Lần đột phá này đây, hết sức quan trọng, trực tiếp khiến cho Lâm Tiêu vốn ở Nhất Trọng đỉnh phong đột phá đến Sinh Tử Nhị Trọng, không gian Đạo Văn trong cơ thể cũng là từ mười đạo lúc đầu, tăng lên tới hai mươi một đạo. Sự tăng lên này, không chỉ có là gấp hai đơn giản như vậy, mà là một sự tăng vọt về chất .

- Ầm.

Lâm Tiêu nện ra một quyền, cực kì nhẹ nhàng, không có vận chuyển bất cứ chân nguyên gì. Chỉ thuần túy là lực lượng, nện phập một tiếng, trên vách đá màu đỏ phía trước lập tức xuất hiện ra một lỗ thủng to bằng đầu người. Bức tường Dong Viêm tựa như bã đậu rơi rụng xuống.

- Cường độ thân thể rõ ràng tăng lên rất nhiều. Nhưng mà, có lẽ trong phạm trù Sinh Tử Nhị Trọng, Tinh Thần Tội Thể Quyết cũng không đột phá đến Độ Ngũ Trọng, còn kém một chút.

Tinh Thần Tội Thể Quyết đạt tới Đệ Tứ Trọng, đã tương đương với Nhị Trọng vương giả, đã có được huyết nhục từ từ tái sinh. Mà một khi từ Đệ Tứ Trọng đột phá đến Đệ Ngũ Trọng, sẽ có thay đổi về chất, khoảng cách đến vương giả Tam Trọng bất tử bất diệt cũng sẽ không còn kém quá xa.

- Tới lúc dùng Dung Hỏa Thần Quả rồi.

Lâm Tiêu lấy ra Dung Hỏa Thần Quả từ trong không gian Giới Chỉ. Công hiệu cường đại nhất của Dung Hỏa Thần Quả, chính là tăng lên sức chống đỡ của thân thể. Hẳn tốn hao tinh lực lớn như vậy để đoạt được Dung Hỏa Thần Quả, không phải dùng để nhìn. Vô Giả bình thường có lẽ cần phải chuẩn bị kỹ càng, hiểu rõ về đặc tính Dung Hỏa Thần Quả một lượt. Dù sao ở trong Dung Hỏa Thần Quả ẩn chứa lực lượng hệ Hỏa cường đại, dù là vương giả Nhị Trọng đỉnh phong cũng rất khó kiên trì chống giữ được. Nhưng đối với Lâm Tiêu mà nói, cái này căn bản không tính là gì.

- Không biết Dung Hỏa Thần Quả này có thể khiến cho Tinh Thần Tội Thể Quyết của ta chỉ một lượt là bước vào Đệ Ngũ Trọng không. Hy vọng nó sẽ không làm cho ta thất vọng.

Giơ lên Dung Hỏa Thần Quả trong tay, Lâm Tiêu bắt đầu cắn một miếng. Lớp vỏ bên ngoài của Dung Hỏa Thần Quả vô cùng cứng rắn. Trước đây rất nhiều vương giả tranh đoạt, đều không làm nó tổn hao chút nào. Thế nhưng khi Lâm Tiêu cắn nhẹ một cái như vậy, nó lại lập tức vỡ tan. Một dòng nước màu đỏ bắn toé vào trong miệng Lâm Tiêu, không ngờ vẫn còn mang theo một chút hương vị ngọt ngào.

Lâm Tiêu không chút do dự, lập tức dứt khoát cắn mấy miếng nuốt sạch cả Dung Hỏa Thần Quả không chừa chút nào.

Nóng.

Dung Hỏa Thần Quả vốn ngọt dịu dịu sau khi tiến vào trong bụng Lâm Tiêu, lập tức liền trở nên nóng bỏng, thật giống như hắt nước vào một thanh thép đã bị nung chảy, thân thể như bị thiêu đốt.

1237. Chương 1235: Hiểu Rõ Ân Oán (2)

- Nóng quá.

Thân thể Lâm Tiêu nhanh chóng xuất hiện ra màu ửng đỏ, áo quần bị đốt thành tro bụi, cả người tựa như một con tôm lớn bị nướng đỏ.

- Cốt nhiệt lượng này có phần cũng quá mạnh mẽ, nếu để cho vương giả Nhất Trọng dùng, chỉ sợ trực tiếp sẽ bị đốt thành tro bụi.

Lâm Tiêu thầm giật mình, lực lượng đậm đặc tàn phá bừa bãi trong thân thể của hắn, không ngừng cải tạo thân thể của hắn, loại trừ các tạp chất. Đồng thời, khí tức Hỏa Diễm kia cũng ẩn chứa điều thần kì huyền diệu của hệ hỏa, khiến cho Lâm Tiêu như si như mê.

- Không hổ là Dung Hỏa Thần Quả.

Lâm Tiêu không dám buông lỏng, thừa dịp Dung Hỏa Thần Quả phát huy được hiệu, hắn vận chuyển Tinh Thần Tội Thể Quyết, đồng thời cố gắng hiểu rõ lực lượng Hỏa Diễm này.

Một khắc canh giờ trôi qua.

Nửa canh giờ

Một canh giờ

Hai canh giờ

Hai canh giờ này, Lâm Tiêu cảm giác chính mình như là đang bị nấu trong nham thạch nóng chảy. Mỗi một chỗ tế bào trên dưới toàn thân đều nóng bỏng vô cùng. Cái loại đau đớn này, khiến cho mạnh như Lâm Tiêu cũng phải nhăn nhó, thần sắc vạn vạ. Nhưng hắn cắn răng, cứ như thế tiếp tục kiên trì.

Đến cuối cùng, vào lúc Lâm Tiêu hoàn toàn đắm chìm ở trong cơn đau đớn, một cỗ năng lượng cực kỳ thoải mái phát tán ra từ trong thân thể đã trải qua rèn luyện của Lâm Tiêu. Trong phút chốc, lỗ chân lông toàn thân Lâm Tiêu nhất tề mở ra, không tự chủ được phun ra một luồng hơi nóng.

Thích.

Một loại biến hóa từ một cực đoan này đến một cực đoan khác, khiến cho toàn thân Lâm Tiêu đều là bất đầu rung động .

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, Tinh Thần Tội Thể Quyết của Lâm Tiêu trực tiếp đột phá từ Đệ Tứ Trọng đến Đệ Ngũ Trọng.

Một loại phảng phất có được cảm giác hồi sinh nhanh như dòng điện, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân của hắn.

Thân thể của hắn đúng vào lúc này cũng bắt đầu nhanh chóng lột xác, thậm chí hình thức sinh mệnh đều xảy ra thay đổi. Lực lượng sinh mệnh trong Sinh Tử Áo Nghĩa vào giờ khắc này hoàn toàn kết hợp cùng thân thể Lâm Tiêu, chẳng phân biệt được với nhau, phảng phất như một thể hoàn chỉnh.

Lâm Tiêu có thể cảm nhận được rõ ràng , mỗi một bộ vị ở trong thân thể của hắn đều ẩn chứa lực lượng sinh mệnh đậm đặc, thậm chí chỉ cần lưu lại một khối kế tiếp gì đó, là hắn có thể dựa vào một khối huyết nhục cuối cùng để lại tích tụ sản sinh ra bản thể mới của chính mình.

Bất tử bất diệt, tích huyết trọng sinh.

Cả quá trình lột xác duy trì ước chừng mấy canh giờ, Sinh Tử Áo Nghĩa của Lâm Tiêu rốt cục triệt triệt để để, toàn toàn đã dung nhập hòa tan vào mỗi một tế bào trong thân thể .

- Bất tử bất diệt, rốt cục thành.

Công hiệu của Dung Hỏa Thần Quả tan hết, khoe miệng Lâm Tiêu lộ ra nụ cười.

Làn da của hắn, mịn màng mà chắc chắn, cực kì nhẵn nhụi mà bóng loáng, thật giống như Bạch Ngọc , không nhìn thấy một chút lỗ chân lông nào.

Long Văn Dao nhẹ nhàng áp chế ở trên cánh tay , hắn rõ ràng cảm nhận được có một loại cảm giác mềm mại truyền đến, sau khi cảm thấy mềm mại thì chính là tính dai, tính dai kinh người.

- Hiện tại phòng ngự thân thể của ta, đã vượt qua Nhị Tinh Vạn Vương Sát Trang.

Thân thể mạnh mẽ như thế, Nhị Trọng vương giả căn bản đừng nghĩ gây ra thương tổn cho hắn.

Ngoại trừ phòng ngự thân thể ra, Hỏa Chi Áo Nghĩa của Lâm Tiêu lúc nào cũng là có thể tùy thời tăng lên tới cửu thành. Trở thành loại Áo Nghĩa thứ ba ngoài lời, phong đã tăng lên tới cửu thành đại thành. Hơn nữa Lâm Tiêu có thể cảm nhận được, chính mình chỉ còn cách Hỏa Chi Áo Nghĩa thập thành viên mãn, tựa hồ cũng chỉ sai biệt một bước thôi.

Thay một bộ trang phục mới, Lâm Tiêu đứng lên.

- Tới lúc đi luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa rồi.

Trước khi đột phá, Lâm Tiêu sẽ không chú ý đến Linh Dương Long Cương Hỏa. Nhưng hiện tại, hắn đã có thực lực thể này. Hơn nữa không biết tại sao, Lâm Tiêu mơ hồ cảm giác được, một khi chính mình luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa, thì chân hỏa của mình sẽ có một sự lột xác kinh người. Sự lột xác này, thậm chí sẽ cường đại đến làm cho chính mình giật mình

Ầm! Ầm! Ầm!

Vách đá phía trước nổ tung, một đạo thân ảnh bắn nhanh đi ra ngoài, giống như ảo ảnh.

Sau khi Lâm Tiêu rời khỏi, từ một chỗ khác trong hang động cách đó không xa, phân thân Toàn Địa Giáp chậm rãi đi ra.

Mấy ngày nay vào lúc Lâm Tiêu bế quan, phân thân Toàn Địa Giáp một mực bảo vệ ở một bên. Mà sau khi Lâm Tiêu đột phá Sinh Tử Nhị Trọng, đạo không gian Đạo Văn thứ mười một trong cơ thể phân thân Toàn Địa Giáp cũng là bắt đầu từ từ ngưng tụ luyện ra. Mặc dù tốc độ ngưng tụ luyện ra cũng không nhanh, nhưng Lâm Tiêu có thể dự cảm, ngắn thì nửa tháng, lâu là một tháng, phân thân Toàn Địa Giáp liền có thể ngưng tụ luyện ra đạo không gian Đạo Văn thứ mười một, bước vào hàng ngũ Sinh Tử Nhị Trọng.

Về phần Dung Hỏa Thần Quả do phân thân Toàn Địa Giáp đoạt được, Lâm Tiêu tạm thời không có để cho phân thân dùng, mà là chuẩn bị đợi sau khi phân thân Toàn Địa Giáp đột phá Sinh Tử Nhị Trọng mới lại dùng. Như thế hiệu quả hiển nhiên sẽ càng tốt hơn .

Vào!

Trong thông đạo, Lâm Tiêu nhanh chóng bay đi.

Cả trong hang động, hoàn toàn yên tĩnh, im ắng, không có chút xú động tĩnh.

- Hy vọng Linh Dương Long Cương Hỏa đang ở chỗ này.

Lâm Tiêu mất lộ ánh chói lòa, lao nhanh như tia chớp về hướng Dung Hỏa Thần Thụ .

- Cái gì?

Liền vào lúc Lâm Tiêu sắp sửa tới trung tâm hang động , đột nhiên, hần nhướng mày, nhìn về phía một thông đạo khác .

- Lại là bọn họ, thật thú vị.

Hé miệng nở một nụ cười mím lạnh lẽo, thân hình Lâm Tiêu nhoáng lên, biến mất ở ngay tại chỗ.

Trong một thông đạo từ phương hướng khác của Hỏa Diễm Sơn, Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương đang dè dặt bay vút về hướng phía trước.

- Ha ha, lại là một quả không gian Giới Chỉ. Xem ra Linh Dương Long Cương Hỏa này quả nhiên đã không thu không gian Giới Chỉ.

Kim Kiếm Vương cười hắc hắc.

Sau khi đợi vài ngày tại lối vào Hỏa Diễm Sơn, Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương rốt cục không nhịn được, lại cùng nhau tiến vào trong Hỏa Diễm Sơn. Dọc theo đường đi, bọn họ dè dặt, sợ làm kinh động Linh Dương Long Cương Hỏa.

Tuy nhiên một mạch lại đây, cả trong hang động hoàn toàn yên tĩnh, căn bản không có nửa vật còn sống. Điều làm cho hai người bất ngờ chính là, không ít binh khí và không gian Giới Chỉ Vô Giả lưu lại. Lúc này đã là không gian Giới Chỉ thứ năm mà bọn hắn nhặt được. Đó đều là do vương giả trước đây bị Linh Dương Long Cương Hỏa đuổi giết mà ngã xuống đã lưu lại.

- Cẩn thận một chút, nếu mà chúng ta bị Linh Dương Long Cương Hỏa nhòm ngó thì liền phiền toái. Mấu chốt nhất chính là, nhất định phải tìm được không gian Giới Chỉ của Lâm Tiêu kia và Yêu Vương màu vàng .

Vô Song Vương nói tỉnh táo .

- Đó là tất nhiên.

Kim Kiếm Vương gật đầu, những vương giả Nhị Trọng đỉnh phong bình thường này mặc dù trong không gian Giới Chỉ cũng có không ít báu vật, nhưng đối với loại cấp bậc cường giả bọn họ mà nói, lại không có bao nhiêu công dụng. Quan trọng duy nhất, vẫn là Dung Hỏa Thần Quả trên người Lâm Tiêu và Yêu Vương màu vàng .

1238. Chương 1236: Dễ Dàng Tiêu Diệt (1)

- Tiếp tục đi về phía trước thôi.

Hai người liếc nhau, đang muốn hành động thì một đạo thân ảnh không một tiếng động xuất hiện ở phía trước cửa thông đạo.

- Hai vị đang tìm ta sao?

Lâm Tiêu chậm rãi bay vút vào.

- Tiểu tử, là người?

- Người vẫn chưa chết?

Kim Kiếm Vương đầu tiên là kinh ngạc, chợt trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Vô Song Vương thì ánh mắt bình tĩnh, tuy nhiên chủ tâm giết người ẩn giấu ở chỗ sâu trong đôi mắt thì cũng cũng không cách nào dấu đi được

Giữa hai bên, sát cơ đậm đặc đang phun ra.

- Các người đang tìm ta, vừa lúc, ta cũng phải tìm các người.

Thực lực của Lâm Tiêu đột nhiên tăng mạnh, nhưng đến tột cùng mạnh lên bao nhiêu thì chính hắn cũng không phải biết rõ ràng. Hắn đang muốn tìm người nghiệm chứng điều đó, mà Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương chính là vương giả đỉnh phong đích thực. Khi còn chưa đột phá, Lâm Tiêu dù muốn giết chết bọn họ thì cũng cần hao phí thời gian sức lực nhất định. Nhưng hiện tại, hai người này không nghi ngờ là những kẻ được chọn tốt nhất để kiểm nghiệm thực lực của hắn.

- Tìm chúng ta làm cái gì? Thế nào, chẳng lẽ người còn muốn ra tay nhằm vào chúng ta sao?

Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương mặt không chút thay đổi, hai người một tả một hữu, bao vây Lâm Tiêu vào giữa, sợ hắn chạy mất.

- Kim Kiếm Vương, ta nói rồi. Ta muốn cho người chết, chứ không để người còn sống đi ra khỏi chiến trường Cổ Tộc. Còn người nữa, Vô Song Vương, từ lúc người đi theo Văn Dực Vương đuổi giết ta, thì vận mệnh của người cũng đã được định, đó chính là chết ở trong tay Lâm Tiêu ta.

Giọng điệu Lâm Tiêu lạnh lùng, ánh mắt nhìn hai người liền phẳng phát nhìn thấy hai người chết.

- Ha ha ha, người muốn giết hai người chúng ta?

Kim Kiếm Vương phẳng phát nghe được chuyện gì rất buồn cười, hắn bắt đầu cất tiếng cười to:

- Kim Kiếm Vương ta tung hoành Thành Nhân Minh nhiều năm như vậy, rất muốn nhìn một chút, người đến tột cùng làm thế nào khiến cho ta chết.

- Giết hắn.

Trong hư không ánh vàng rực rỡ chợt lóe, Kim Kiếm Vương quát khê một tiếng, lao cực nhanh về hướng Lâm Tiêu.

Một bên Vô Song Vương không chút do dự, cũng xuất thủ từ hướng khác.

- Toái Thiên Nhất Kiếm.

Kim kiếm ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo ánh sáng cầu vồng vàng chói, ầm ầm chém về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng, đối mặt công kích của Kim Kiếm Vương thì hắn không né không tránh, trong nháy mắt trước khi kiếm quang đâm vào người thì hắn rút đao, từ trong vỏ đao thoát ra một ánh đao màu xanh thẫm.

Chân nguyên chấn động, kiếm cầu vồng của Kim Kiếm Vương cứ như vậy mà nát bấy.

- Chết.

- Đại Thiên Diệt Chưởng.

Vô Song Vương xuất thủ, một chưởng nện về hướng Lâm Tiêu.

Chưởng ấn màu đen thật lớn tỏa ra Hỗn Độn Chi Khí làm cho người ta sợ hãi, nó đi tới sau lưng Lâm Tiêu.

Thân hình Lâm Tiêu bất động, trở tay lật một chưởng.

Hai cổ chưởng lực va chạm, chưởng ấn màu đen do Vô Song Vương đánh ra biến mất không một tiếng động.

- Lôi Chi Trùng Phạt, lên.

Lâm Tiêu vền vền thúc dục Lôi Chi Áo Nghĩa đến sáu thành, hơn nữa dung nhập hòa tan Nhị Trọng đao hồn vào đó, lấy Tinh Thần Chân Nguyên của Sinh Tử Nhị Trọng thi triển ra ngoài.

Cùng là Lôi Chi Trùng Phạt, cũng là sáu thành Lôi Chi Áo Nghĩa, nhưng giờ phút này Lâm Tiêu vừa thi triển, lập tức thể hiện ra hiệu quả hoàn toàn không giống.

Hắn bổ ra một đao, phẳng phất đao đã không phải đao, mà là một thanh lôi mâu, lôi mâu tràn ngập tia chớp đang phóng ra, bao trùm kín Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương ở bên trong .

Đùng đùng đùng.

Vòng cung sấm sét bắt đầu khởi động.

Về mặt Vô Song Vương ngạc nhiên bay thẳng ra ngoài, hai tay bị nện đến tê dại, những tia máu tươi nhẹ chảy xuôi xuống.

Kim Kiếm Vương cũng không khá hơn chút nào, chỉ cảm thấy trong tầm mắt đầy những tia chớp. Một cổ lực lượng không thể chống lại đã đánh tan Kiếm Hồn của hắn, hơn nữa tác động lên hộ thể chân nguyên của hắn.

Kiếm Hồn sụp đổ, Kim Kiếm Vương há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

- Người này làm sao có thể mạnh như vậy?

Về mặt Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương không thể tin. Mới xuất một chiêu, hai người không ngờ lại đều bị thương, thực lực Lâm Tiêu hiện nay đã thể hiện ra ngoài, so với mấy ngày trước, tựa hồ hoàn toàn không giống.

- Cái gì? Người đột phá Sinh Tử Nhị Trọng? Thì ra là thế.

Đột nhiên, Kim Kiếm Vương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Tiểu tử thú, xem ra ngươi đã dùng Dung Hóa Thần Quả. Đúng, nhất định là như vậy. Đáng chết, nếu như ta đoán không sai, Áo Nghĩa của ngươi cũng có thể có chỗ tiến triển, lực lượng của thân thể cũng sẽ được lột xác. Nhưng mà, mặc dù như thế, hôm nay ngươi vẫn còn phải chết.

Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương liếc nhau, chủ tâm giết người trong đôi mắt càng đậm hơn. Bởi trước khi đột phá, thực lực của Lâm Tiêu cũng đã có thể nói là biến thái, thiên phú bẩm sinh cao đến kinh người.

Hiện tại sau khi đột phá, thực lực tuyệt đối sẽ ngênh đón một thời kỳ phát triển với tốc độ cao. Nếu như bọn họ hiện tại không giết chết Lâm Tiêu , từ nay về sau, Lâm Tiêu thực sự sẽ trở thành cơn ác mộng của bọn họ. Trừ phi bọn họ cũng có chỗ đột phá, bằng không sau này bọn họ cho dù đi tới chỗ nào, đều sẽ như chó nhà có tang.

- Người này hôm nay hẳn phải chết.

Ý định giết người sục sôi trong lòng Kim Kiếm Vương. Lúc võ giả vừa mới đột phá, mặc dù thực lực sẽ có tăng lên, nhưng mức độ tăng lên thường thường cũng sẽ không quá lớn. Nếu không hề bất ngờ, phương diện tổ chất của Lâm Tiêu đều sẽ tăng lên chút ít.

Nhưng cho dù tăng lên bao nhiêu, Kim Kiếm Vương cũng không quá quan tâm lưu ý. Lúc trước đây cướp đoạt Dung Hóa Thần Quả, sở dĩ khó đối phó Lâm Tiêu không phải bởi vì hắn có thực lực mạnh mẽ như thế nào, mà là do có Nhị Tinh Man Vương Sáo Trang mà thôi.

Hắn nào biết đâu rằng, vào lúc tranh đoạt Dung Hỏa Thần Quả, Lâm Tiêu cũng không thi triển ra toàn bộ thực lực của mình. Một khi hoàn toàn thi triển, tuyệt đối là hơn bọn họ. Mà hiện nay sau khi đột phá, thực lực của Lâm Tiêu tăng lên cũng không phải nhỏ tí tẹo, mà là vài lần. Nếu như biết điểm này, nói vậy Kim Kiếm Vương tuyệt sẽ không suy nghĩ như thế .

- Kể hôm nay phải chết hẳn sẽ là các ngươi.

Lắc lắc đầu, Lâm Tiêu nhìn về phía Kim Kiếm Vương.

- Bắt đầu từ ngươi trước đi.

Lâm Tiêu lướt đi ra ngoài.

Hắn hiện tại đã mất đi ý định thử nghiệm. Thực lực mới rồi hắn phát huy ra, vền vẹn là hai ba thành của toàn bộ thực lực. Cho dù như vậy, Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương cũng đã ăn không tiêu. Thực lực chênh lệch xa như thế, có lại tiếp tục thử nghiệm cũng đã không có ý nghĩa .

Hơn nữa Lâm Tiêu cũng đã biết kết quả mình muốn.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết, thực sự khinh ta để mặc cho ngươi đâm đập sao.

Trong ánh mắt của Kim Kiếm Vương chợt bùng nổ những tia hung ác làm cho người ta sợ hãi, âm âm một tiếng, trên người hắn có ánh sáng cầu vồng vàng chói phóng ra, cả người phẳng phát hóa thành một thanh kiếm sắc bén màu vàng, khí thế không ngừng tăng lên.

1239. Chương 1237: Dễ Dàng Tiêu Diệt (2)

Một loại sức mạnh hiện rõ mồn một, khí tức hủy diệt tất cả lộ ra, hai tay giơ lên cao thanh trường kiếm màu vàng, hắn nhắm ngay Lâm Tiêu hung hãn bổ xuống.

- Danh Kiếm Quyết Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm .

Giờ khắc này, Kim Kiếm Vương phóng xuất ra một kích mạnh nhất của chính mình, kiếm lẫm lẫm nọ đáng sợ hơn lớp kia cuốn ra cuộn cuộn, hóa thành một biển sóng kiếm công kích về hướng Lâm Tiêu, quét đi tất cả, muốn một kích phải giết chết đối phương.

Về mặt Lâm Tiêu lạnh lùng, hắn không thèm nhìn bóng kiếm dày đặc ở phía trước, Long Văn Dao màu đen hươ ra ngoài, rồi liền như vậy mà chém vào biển sóng kiếm màu vàng đầy trời.

Đùng đùng đùng.

Một màn làm cho Kim Kiếm Vương kinh hãi đã phát sinh, đao ảnh màu đen phẳng phát một chiếc thuyền buồm, theo gió vượt sóng, thẳng tiến không lùi. Dọc trên đường đi nó khiến biển sóng kiếm màu vàng bị chia năm xẻ bảy, nghiền nát vụn ra .

- A.

Không còn kịp phản ứng nữa, đao ảnh màu đen đã chém trên người Kim Kiếm Vương. Keng một tiếng, hộ giáp phòng ngự bên ngoài thân Kim Kiếm Vương cố ngăn chặn đao ảnh xâm lấn. Thế nhưng sóng xung kích mãnh liệt cũng đã xuyên thấu qua hộ giáp phòng ngự mà thấm thấu vào.

Không một tiếng động, nửa thân thể Kim Kiếm Vương nát bấy, tất cả lực lượng sinh mệnh ẩn chứa bên trong đều bị nát bấy.

- Cái gì? sao lại mạnh như vậy?

Kim Kiếm Vương sợ hãi, dấu thể nào thì hắn cũng không ngờ rằng, thực lực của Lâm Tiêu lại trở nên đáng sợ như vậy, lại hoàn toàn cao hơn cả hắn.

Một đao chém nát bảy nửa thân hình hắn, chuyện này đã không phải chuyện Nhị Trọng vương giả có thể làm được. Chỉ có vương giả Tam Trọng mới có lực phá hoại như vậy. Chẳng lẽ gần gũi vài ngày không thấy, sức chiến đấu người này lại đã đạt tới tình trạng vương giả Tam Trọng sao?

Kim Kiếm Vương không thể tin được kết quả này, hắn nhớ lại hồi đó ba người bị Linh Dương Long Cương Hỏa đuổi giết thì Lâm Tiêu đã nói qua như thế. Hắn mà muốn Kim Kiếm Vương chết, thì trời cao thiên hạ rộng, không ai có thể cứu được hắn.

- Đáng ghét, lui.

Kim Kiếm Vương vừa sợ vừa giận, trong lòng sợ hãi dâng cao. Thân hình chỉ còn một nửa nát bảy trong nháy mắt liền bay ngược trở lại.

Nhưng thân hình Lâm Tiêu linh hoạt vô cùng, Long Văn Đao bổ tới, phảng phất như đã biết trước hành động của Kim Kiếm Vương. Nó ngăn cản đường lui, chém vào giữa trán của Kim Kiếm Vương.

Phù phù...

Lực lượng vô hình tràn ngập, tuyệt vọng đao hồn tiêu diệt linh hồn đối phương, cả cái đầu của Kim Kiếm Vương trong khoảnh khắc hóa thành Hư Vô, không còn để lại một chút gì.

Chỉ hai đao.

Kim Kiếm Vương đã chết.

- Cái gì?

Gương mặt lạnh lẽo của Vô Song Vương lộ ra vẻ kinh hãi, đều là mười đại vương giả đỉnh phong ở Thành Nhân Minh, Kim Kiếm Vương và thực lực của hắn tuyệt đối là sàn sàn như nhau. Ấy vậy mà trước mặt Lâm Tiêu, Kim Kiếm Vương lại không sót nổi qua hai đao đơn giản.

Một đao làm nửa thân thể nát bảy, đao thứ hai đã giết chết hắn. Đến lúc này đã thấy rõ lực và thực lực, vượt quá sự tưởng tượng của hắn, mạnh hơn bất cứ vương giả Nhị Trọng đỉnh phong nào.

- Hủy Thiên Diệt Địa Chương.

Trong lòng Vô Song Vương hết sức kinh hãi, động tác trên tay cũng không ngừng. Hắn hít sâu một hơi, nửa thân thể đột nhiên tóp lại, lực lượng toàn thân phảng phất như nước chảy ngừng tụ đến hai tay của hắn.

Mắt thường có thể thấy được hủy diệt Chân Nguyên Chi Lực hình thành hai quả cầu hỗn độn thật lớn. Hắn nhắm tới Lâm Tiêu liên tiếp đánh ra hàng trăm hàng ngàn chương.

Mà bản thân hắn, sau khi đánh ra một chương cuối cùng cũng không quay đầu lại, mà thi triển Phi Túng Thuật, bay về hướng lối ra khỏi Hỏa Diễm Sơn.

- Phá.

Đối mặt chương ẩn phô thiên cái địa, Lâm Tiêu tiện tay bổ ra một đao, tia chớp màu xanh thẫm thật giống lôi cầu nổ tung, hình thành một đám những tia chớp chói lòa, ở trong màn chương ẩn màu đen đầy trời đã khoét ra một lỗ hổng. Thân hình chợt lóe, Lâm Tiêu xuyên qua chương ẩn màu đen mà đuổi theo.

- Thiên Hàng Băng Liệt.

Vô Song Vương lật tay đánh ra một chương, chương ẩn chưa ra, kinh khí đã đến. Trên vách nham thạch màu đỏ bốn phía thông đạo liền trũng xuống một khối, một cái chương ẩn sương mù xuất hiện, quét ngang tất cả.

- Châu châu đá xe mà thôi.

Lắc lắc đầu, Lâm Tiêu qua loa hơi hợt bổ ra một đao, ánh đao xẹt qua.

Roạt.

Sương mù của chương ẩn chia ra làm hai.

Lâm Tiêu lại bổ ra tiếp một đao, ánh đao dọc theo dấu vết lúc trước lao nhanh như tia chớp ra ngoài, rồi nhanh như chớp giật chém trên người Vô Song Vương.

Ầm ầm!

Cả người Vô Song Vương nện thật sâu vào bên trong một vách đá. Đá vụn lăn xuống, còn trong miệng hắn phun ra từng ngụm từng ngụm máu huyết, thân thể do bị công kích mà chia năm xẻ bảy, ngay cả các nội tạng bên trong đều có thể thấy được rõ ràng.

- Không, người không thể giết ta. . .

Vô Song Vương hoảng sợ trợn mắt nhìn Lâm Tiêu, trong miệng muốn nói cái gì đó. Nhưng Lâm Tiêu cũng không buồn nghe, Long Văn Đao dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy mà bổ ra vài đao.

Rầm rầm rầm.

Công kích mãnh liệt đột phá vào, những đòn đánh nện cho Vô Song Vương khảm sâu vào trong vách đá. Cứ sau mỗi một đao, thân thể của hắn bị băm nát bấy càng nhỏ, đến một đòn cuối cùng, thân thể của Vô Song Vương bị chấn thành huyết thủy và thịt nát ở phía sau hộ giáp phòng ngự, rồi rơi xuống lịch bạch từ phía sau hộ giáp.

- Quá yếu.

Thu hồi các thứ trên thân hai người, Lâm Tiêu biến mất ở trong hang động.

Nếu có người lúc đó thấy một màn này, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Kim Kiếm Vương và Vô Song Vương, cơ hồ đều đã đạt tới cực hạn của cảnh giới Sinh Tử vương giả Nhị Trọng đỉnh phong. Ấy vậy mà trong tay Lâm Tiêu, không ngờ ngay cả mấy chiêu đều không đỡ nổi, Thực lực như vậy hoàn toàn bao trùm mọi cường giả Sinh Tử Nhị Trọng, đạt tới tình trạng Sinh Tử Tam Trọng.

Có thể nói, với thực lực hiện tại của Lâm Tiêu, coi như là phân thân của Tà Hồn Vương đến đây lần thứ hai, cũng chỉ có thể là chịu chà đạp.

Trong hang động Hỏa Diễm Sơn, Lâm Tiêu bay cực kì nhanh về phía trước.

Sau một lát, Lâm Tiêu rốt cục đi tới hang động trước đây tranh đoạt Dung Hỏa Thần Quả.

- Cái gì? Dung Hỏa Thần Thụ không thấy đâu.

Hồ nam thạch nóng chảy vẫn còn, đảo nhỏ vẫn còn, nhưng Dung Hỏa Thần Thụ trên hòn đảo nhỏ cũng đã không thấy.

Lâm Tiêu chỉ là hơi ngạc nhiên, nhưng không kinh hãi, Dung Hỏa Thần Thụ cực kì có linh tính, hơn nữa thực lực đáng sợ, tương đương với vương giả Sinh Tử Tam Trọng. Nó có thể tự động phi hành và di động, rời khỏi nơi này cũng rất bình thường.

- Vừa rồi xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Linh Dương Long Cương Hỏa lại không hề xuất hiện, cũng không biết vẫn còn ở lại nơi này hay không.

Linh Dương Long Cương Hỏa xuất quỷ nhập thần, chạy khắp mọi nơi. Hồi đó Lâm Tiêu Âm bọn họ vẫn còn từng nghe được nó thường lui tới tại Vạn tộc Linh Vực. Sau khi đi tới thì tung tích lại hoàn toàn không thấy nữa. Hiển nhiên một khi biến mất, sẽ rất khó tìm đến tung tích, nếu đổi làm vương giả khác, hiện tại khẳng định là không biết làm thế nào.

1240. Chương 1238: Hỏa Long Nhất Tộc (1)

Nhưng mà, Lâm Tiêu cũng không giống.

Dẫn động trong óc một tia phân thân của Linh Dương Long Cương Hỏa, một tia cảm giác quen thuộc lập tức đưa tới từ phía dưới hồ nham thạch nóng chảy kia.

- Hả? Chẳng lẽ Linh Dương Long Cương Hỏa đã quay trở lại hồ nham thạch nóng chảy này?

Lâm Tiêu thoáng do dự, chợt ánh mắt trở nên kiên định, “ùm” một tiếng, hóa thành một vệt sáng tiến vào hồ nham thạch nóng chảy

Hồ nham thạch nóng chảy có nhiệt độ cực cao, khiến cho Lâm Tiêu phảng phất như cười trên con Hỏa Long, nham thạch nóng chảy nóng rực bao bọc thân thể của hắn, chúng tản mát ra lực lượng cực nóng, làm cho toàn thân hắn nóng lên.

Nếu như thay đổi lúc trước khi đột phá, Lâm Tiêu quả quyết không dám tùy tiện tiến vào hồ nham thạch nóng chảy này. Nhưng sau khi đột phá, hắn cũng không có nhiều kiêng nể như vậy. Lực lượng linh hồn phóng ra ngoài, mọi động tĩnh bên trong cả một vùng đến ngàn thước lập tức hiện ra rõ ràng ở trong óc Lâm Tiêu.

Vèo vèo vèo. . .

Đột nhiên, từ phía dưới hồ nham thạch nóng chảy bắt đầu khởi động. Những con quái vật Dong Viêm đang lao về hướng Lâm Tiêu ở phía trước mà đánh tới, lít nha lít nhít, số lượng nhiều vô kể, quả thực làm cho người ta thấy kinh khủng.

Một con quái vật Dong Viêm há cái miệng khổng lồ ra, điên cuồng cắn về hướng Lâm Tiêu.

- Chết.

Lâm Tiêu một quyền nện ra, trực tiếp nện nát bảy con quái vật Dong Viêm kia.

Vèo vèo vèo..

Nhiều quái vật Dong Viêm hơn nhào đầu đánh tới về phía trước.

- Nhiều thế?

Lâm Tiêu khẽ biến sắc mặt. Những quái vật Dong Viêm này có thực lực ước chừng cũng tương đương hai mươi tám đạo không gian Đạo Văn. Dưới tình huống thông thường, căn bản vô phương làm thương tổn đến Lâm Tiêu.

Nhưng mấu chốt là số lượng nhiều lắm, lực cảm giác linh hồn ước chừng có hàng trăm hàng ngàn con quái vật Dong Viêm đang xông lại đây. Mà ở bên ngoài lực cảm giác của linh hồn, nước hồ nham thạch nóng chảy sền sệt bắt đầu khởi động, tựa hồ có nhiều quái vật Dong Viêm hơn đang tụ tập đến. Số lượng cực nhiều, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhiều quái vật Dong Viêm như vậy, dù là vương giả Sinh Tử Tam Trọng chỉ sợ cũng phải dựng ngược tóc gáy.

- Cái gì ?

Đột nhiên, Lâm Tiêu phát hiện từ con quái vật Dong Viêm chính mình lúc trước giết chết vừa phóng xuất ra một tia lực lượng Bản Nguyên. Lực lượng này vừa tiếp xúc thân thể của mình, lập tức liền dẫn đến tác động liên tục của Thiên Hỏa ở trong óc.

Tâm niệm vừa động một cái, Lâm Tiêu phóng xuất ra ngũ đại Thiên Hỏa.

Ngũ đại Thiên Hỏa phảng phất như đám trai tráng đối khát, nhanh chóng nuốt chửng sạch sẽ lực lượng Bản Nguyên kia. Mà Lâm Tiêu đồng thời cảm nhận được, Bản Nguyên (nguồn gốc) của ngũ đại Thiên Hỏa ở trong óc của mình, chỉ trong tích tắc có một sự tăng lên chút ít. Một chút tăng lên mặc dù rất nhỏ, cơ hồ không thể quan sát, nhưng vẫn bị Lâm Tiêu nhạy cảm nhận ra.

- Lực lượng trong cơ thể những quái vật Dong Viêm này có thể khiến cho Thiên Hỏa trưởng thành?

Lâm Tiêu không khỏi vô cùng mừng vui bất ngờ, đồng thời bỗng nhiên tỉnh ngộ. Khó trách Linh Dương Long Cương Hỏa lại cư trú ở chỗ này, hồ nham thạch nóng chảy này đối với Thiên Hỏa mà nói, đúng là một thánh địa có thể làm tăng lên thực lực của chính mình.

- Đi.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Lâm Tiêu lập tức phóng xuất ra ngũ đại Thiên Hỏa.

Vù vù vù.

Ngũ đại Thiên Hỏa phẳng phất năm chú bé vui vẻ, hưng phấn liền xông ra ngoài. Chúng chui vào những con quái vật Dong Viêm đang điên cuồng vọt tới. Mỗi một con quái vật Dong Viêm bị Thiên Hỏa chui qua, đều ở trong phút chốc mất đi sinh mệnh. Những tảng lớn tảng lớn quái vật Dong Viêm hóa thành Dong Viêm, rồi sáp nhập vào hồ nham thạch nóng chảy.

Vén vện chỉ sau một lát, rất nhiều quái vật Dong Viêm lúc trước lao về phía Lâm Tiêu không có ngoại lệ may mắn còn tồn tại, chúng chết sạch đã chiếm cả một vùng rộng tuếch đến ngàn thước.

Ngũ đại Thiên Hỏa nhanh chóng trở lại trong óc Lâm Tiêu, Bản Nguyên Chi Lực sau khi cướp đoạt sinh mệnh nhiều quái vật Dong Viêm như vậy, rõ ràng đã tăng lên không ít.

Trong hồ nham thạch nóng chảy, Lâm Tiêu tiếp tục lặn xuống phía dưới.

Hồ nham thạch nóng chảy này cũng không biết hình thành như thế nào, sâu không thấy đáy. Hơn nữa có rất nhiều nhánh ngang và đường rẽ.

Lâm Tiêu lặn một mạch xuống phía dưới, đi theo tàn lưu khí tức do Linh Dương Long Cương Hỏa để lại. Hắn không ngừng xâm nhập, mà cứ cách một khoảng cách, còn có nhóm lớn quái vật Dong Viêm xông đến bao vây.

Hơn nữa cùng với xâm nhập, nhiệt độ hồ nham thạch nóng chảy càng cao, thực lực quái vật Dong Viêm cũng lại càng mạnh mẽ. Con mạnh nhất trong số đó thậm chí có thể tiêu diệt cường giả cấp bậc Kim Kiếm Vương.

Tuy nhiên do ngũ đại Thiên Hỏa hấp thu, những quái vật Dong Viêm này không có lực để đánh lại, chúng nối đuôi nhau hóa thành Dong Viêm dung nhập hòa tan vào hồ nham thạch nóng chảy.

Sau khi trải qua một phen nuốt chửng hấp thu, Tứ Đại Thiên Hỏa trong óc Lâm Tiêu chẳng những khôi phục nguyên trạng, Bản Nguyên Chi Lực càng là nhờ vào căn cơ vốn có để tăng lên mấy lần, thậm chí ngay cả Bản Nguyên Chi Lực vốn rất nhỏ kia của Linh Dương Long Cương Hỏa, cũng có biến hóa rất nhiều, lớn hơn ánh chừng một phần ba.

Trong lòng Lâm Tiêu như có điều suy nghĩ, nói không chừng Linh Dương Long Cương Hỏa trở nên mạnh hơn, cũng là không thoát được quan hệ cùng hồ nham thạch nóng chảy này.

- Cái gì? Có nhiều thông đạo như vậy?

Cũng không biết xuống phía dưới bao lâu, hồ nham thạch nóng chảy rốt cục đã thấy điểm cuối. Xuất hiện ở trước mặt Lâm Tiêu là những thông đạo Dong Viêm, thật giống như tổ con ong vò vẽ, có đầy lỗ thủng, hơn nữa nhiệt độ nơi này cao, đến như là Lâm Tiêu cũng cảm thấy nóng rực khó nhịn.

- Thông đạo.

Phóng xuất ra Linh Dương Long Cương Hỏa, Lâm Tiêu cảm ứng một phen tất cả thông đạo, tìm một khí tức lớn nhất mà bản thể con Linh Dương Long Cương Hỏa lưu lại rồi lướt đi vào, đó cũng là nguyên nhân Lâm Tiêu có được bộ phận phân thân của con Linh Dương Long Cương Hỏa. Nếu đổi làm vương giả khác đến đây, căn bản không tìm ra một con thông đạo như vậy.

Thông đạo uốn lượn vặn vẹo, đường kính ánh chừng trăm thước, thật giống một con giun ngoằn ngoèo ngoằn ngoèo lượn một đoạn trên mặt đất, rồi mới từ từ tiến về phía trước. Mà khí tức của Linh Dương Long Cương Hỏa lưu lại bên trong cũng là bắt đầu từ từ gia tăng.

- Xem ra là tìm đúng rồi, nhưng mà thông đạo này đến tột cùng đi thông đến nơi nào?

Lâm Tiêu hơi nghi hoặc. Lúc trước hắn đi xuống phía dưới lâu như vậy, sau đó lại thay đổi sang theo một con thông đạo. Hiển nhiên khoảng cách tới hang động ban đầu, không biết đã bao xa .

- Là lối ra .

Phi hành ước chừng nửa canh giờ, Lâm Tiêu rốt cục phát hiện lối ra. Hắn không chút do dự chạy ra khỏi Dong Viêm thông đạo.

Sau khi lao ra Dong Viêm thông đạo, một thiên địa hoàn toàn mới hiện ra ở trong tầm mắt Lâm Tiêu.

- Nơi này là. . .

Nhìn một màn trước mắt, Lâm Tiêu bị rung động thật sâu sắc .

1241. Chương 1239: Hỏa Long Nhất Tộc (2)

Chỉ thấy xuất hiện ở trước mặt hắn chính là một cái hang động vô cùng lớn. Nếu như nói nó là hang động, còn không bằng nói là một mảnh thiên địa. Bởi vì nó cao mấy vạn trượng, đưa mắt nhìn khắp một vòng, cũng là liếc mắt không thấy được điểm cuối, phẳng phất là một bụng núi nào đó. Mà trong chỗ nhàm nhạt này lại là màu đen hoang vu, cũng không phải màu đỏ đậm giống như Hỏa Diễm Sơn .

Lâm Tiêu bay vút đi tới chỗ sâu trong bụng núi.

- Nơi này đến tột cùng là nơi nào?

Thiên địa này tràn ngập một mảnh hồng hoang khí tức từ thuở xa xưa, phẳng phất đang gánh chịu trong mình một lịch sử nào đó. Nó có một loại cảm giác phong phú.

Ầm ầm!

Đột ngột, từ chỗ sâu trong bụng núi, chợt truyền ra một cổ Hỏa Diễm Chi Lực cực kỳ khủng bố.

- Đây là. . . Linh Dương Long Cương Hỏa .

Đôi mắt Lâm Tiêu phát sáng lên.

- Ngao ô!

Ngay sau đó, lại là một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, một cổ khí tức hồng hoang bá đạo truyền đến từ rất xa, làm cho tâm thần Lâm Tiêu cũng run lên.

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Linh Dương Long Cương Hỏa tựa hồ đang chiến đấu với cái gì đó?

Trong lòng nghi hoặc , Lâm Tiêu liền lao nhanh như tia chớp về hướng dao động truyền đến .

- Đây là. . .

Sau một lát, Lâm Tiêu rốt cục đi tới chỗ dao động chiến đấu truyền lại, cả người hoàn toàn rung động .

Chỉ thấy ở thiên địa xa xa, có hai con Hỏa Long thật lớn đang điên cuồng chém giết chung một chỗ. Con thứ nhất ẩn chứa khí tức Hỏa Diễm khủng bố, đúng là Linh Dương Long Cương Hỏa.

Còn một con khác, trên người phủ đầy Hỏa Diễm, khí tức Hỏa Diễm kia lại không kém gì Linh Dương Long Cương Hỏa. Ngoài cái đó ra, trên người của hắn càng là tản ra khí tức hồng hoang, từ thuở xa xưa, tỏ rõ lực lượng sinh mệnh cường thịnh.

Đúng là một con Hỏa Long đích thực.

Con Hỏa Long này đang cùng Linh Dương Long Cương Hỏa điên cuồng chém giết chung một chỗ, thân hình giống như con rắn khổng lồ đang uốn lượn tràn ngập lực lượng, Từ giữa Long Trảo đánh ra có khí tức bức

người, khắp nơi trong thiên địa đều là Hỏa Diễm bốc lên, lực lượng mạnh mẽ khiến cả hư không chấn động, làm cho Lâm Tiêu âm thầm biến sắc.

Linh Dương Long Cương Hỏa này đang đánh nhau với Hỏa Long, tuyệt đối là cuộc chiến của cấp bậc Sinh Tử Tam Trọng . Mà lực lượng Linh Dương Long Cương Hỏa phát tán ra ngoài, so với lúc trước ở tại hồ nham thạch nóng chảy thì lực lượng còn mạnh hơn không ít.

- Ở chỗ này, không ngờ vẫn còn một con Hỏa Long nữa, e là Hỏa Long nhất tộc đích thực, có được huyết mạch Long Tộc .

Có được phân thân Toàn Địa Giáp Lâm Tiêu, nên đối với uy áp Yêu Tộc đương nhiên hẳn cực kì quen thuộc. Khí tức trên người con Hỏa Long này, tràn ngập sự bá đạo. So với phân thân Toàn Địa Giáp có được huyết mạch vương tộc của Yêu Tộc cũng tuyệt không kém hơn. Hiển nhiên chỉ có Long Tộc đích thực, mới có được uy áp huyết mạch đến mức này.

Lâm Tiêu cũng không hề tới gần, mà là đứng thật xa để xem cuộc chiến. Hai đại Hỏa Long chém giết rất lâu, Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được khí tức trên người Linh Dương Long Cương Hỏa yếu bớt đi rất nhiều, mà trên người Hỏa Long kia cũng là đầy những vết thương rách toác, lân giáp màu đỏ như lửa và máu tươi bắn tung tóe.

Cuối cùng, có lẽ Linh Dương Long Cương Hỏa hơi kém một bậc, sau khi bị thương nghiêm trọng nó nổi giận gầm lên một tiếng , rồi xoay người chạy thật xa. Con Hỏa Long kia cũng không truy kích, ngược lại bay về hướng chỗ sâu trong bụng núi .

- Cơ hội tốt, đi, theo sau.

Tâm niệm Lâm Tiêu vừa động một cái, hắn liền đi theo sát Linh Dương Long Cương Hỏa.

Đi theo chỉ chốc lát, Lâm Tiêu đột nhiên phát hiện, chỗ mà Linh Dương Long Cương Hỏa bay đến, chính là hang động Dong Viêm mà lúc trước hắn từ đó lao ra. Hiển nhiên Linh Dương Long Cương Hỏa bị thương là muốn trở lại hồ nham thạch nóng chảy kia, để hấp thu quái vật Dong Viêm nhằm khôi phục bản thân.

Hiện tại Linh Dương Long Cương Hỏa bị thương nghiêm trọng, thực lực thậm chí không bằng hồi đó, lúc nó đuổi giết rất nhiều vương giả tại hồ nham thạch nóng chảy. Nếu như để nó trở lại hồ nham thạch nóng chảy, còn muốn luyện hóa nó chỉ sợ cũng khó khăn.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Lâm Tiêu tăng vọt tốc độ , chọt đi tới trước mặt Linh Dương Long Cương Hỏa.

- Nhãi ranh, là ngươi à?

Nhìn thấy Lâm Tiêu, Linh Dương Long Cương Hỏa đầu tiên là sửng sốt, chọt bắt đầu hưng phấn.

- Thăng nhãi, không nghĩ tới ngươi lại tìm đến nơi này, thật sự là đập phá thiết hại vô mịch xử ,đắc lai toàn bất phí công phu.Thiên Hỏa trên người của ngươi cực kì quan trọng đối với ta. Nuốt chửng ngươi, thực lực của ta sẽ tăng lên tới một tình trạng càng cường đại hơn. Thăng nhãi Hỏa Long nhất tộc lại cũng không cách nào ngăn cản bước chân của ta.

Nhìn thấy Lâm Tiêu, Linh Dương Long Cương Hỏa không nói hai lời, liền cứ như vậy mà tiến công.

- Chết!

Hiện tại Lâm Tiêu cũng không giống như ngày trước, đối mặt Linh Dương Long Cương Hỏa tấn công, sắc mặt hắn không thay đổi, lập tức thi triển Lôi Chi Tài Quyết.

Ca sát!

Lôi quang thô to xỏ xuyên qua trên người Linh Dương Long Cương Hỏa.

Tư tư tư...

Lôi quang khởi động, hỏa lực cùng lôi quang va chạm, đôi bên triệt tiêu trừ khử lẫn nhau.

- Nhân loại ngu muội, ta vốn là thiên hỏa, vốn là thân bất tử, chết đi!

Linh Dương Long Cương Hỏa uy nghiêm bá đạo, cười lạnh một tiếng, ngữ khí cao cao tại thượng, như thần minh nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, trong miệng chợt phun ra một đạo kim sắc hồng lưu đập lên thân thể Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu không hề tránh né, mặc cho kim sắc hồng lưu đánh lên Man Vương sáo trang trên người mình, phanh một tiếng thân thể hắn bay ngược ra ngoài, nặng nề xuống đất, một đoàn hỏa lực đáng sợ xuyên thấu qua Man Vương sáo trang nhanh chóng xâm nhập vào thân thể Lâm Tiêu, muốn thiêu cháy thân thể hắn.

- Phần Viêm quyết, luyện hóa!

Ánh mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, vận chuyển Phần Viêm quyết, lực lượng hỏa hệ nhanh chóng chấn động, ngay sau đó hóa thành một cỗ năng lượng tinh thuần dung nhập vào trong bốn nguyên Linh Dương Long Cương Hỏa trong đầu hắn, phút chốc lại gia tăng thêm một phần lực lượng.

Sưu...

Lâm Tiêu phóng lên cao, khóe môi lộ ra cười nhạt.

- Đường đường Linh Dương Long Cương Hỏa, người cũng chỉ có chút năng lực ấy sao?

- Nhân loại hèn mọn!

Linh Dương Long Cương Hỏa phần nộ hô to, khuôn mặt do ngọn lửa tạo thành lộ ra thần sắc phần nộ, nó cảm nhận được lực lượng của chính mình vừa tiến vào thân thể đối phương lập tức mất đi liên hệ cùng bản thể.

- Muốn chết!

Oanh long!

Lực lượng Linh Dương Long Cương Hỏa bộc phát, điên cuồng công kích Lâm Tiêu, từng tầng hỏa diễm xích kim sắc như sao băng điên cuồng càn quét cơ thể hắn.

- Tới đi, công kích càng mãnh liệt thêm đi!

Đối mặt ngọn lửa công kích cuồng bạo, Lâm Tiêu chật vật bay ngược lại, nhưng nội tâm của hắn liên tục cười lạnh, bởi vì đối phương có được linh hồn lực hắn không thể dùng Phần Viêm quyết trực tiếp luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa, nhưng có thể thông qua việc hấp thu hỏa lực đối phương công kích lớn mạnh bốn nguyên Linh Dương Long Cương Hỏa trong đầu mình, sau một loạt tiến công điên cuồng,

1242. Chương 1240: Thái Cổ Tà Long

Lâm Tiêu rõ ràng cảm nhận được bốn nguyên Linh Dương Long Cương Hỏa trong đầu mình ước chừng đã tăng lên gấp đôi, từ trạng thái mỏng manh đã có thể so sánh được với cường độ bốn nguyên thiên hỏa bình thường.

Sau một loạt tiến công điên cuồng, Linh Dương Long Cương Hỏa chợt ngừng lại.

- Sao lại ngừng? Đây là năng lực của người sao, quá yếu đi!

Lâm Tiêu lau máu tươi trên môi, thân thể chậm rãi nổi lên trên mặt đất, nếu đổi lại công kích thuộc tính khác, có lẽ hắn cũng không dám trực tiếp nghênh đón như thế, nhưng công kích của thiên hỏa đối với hắn mà nói thì khác hẳn, trừ phi lực lượng thiên hỏa của đối phương hoàn toàn bao trùm hắn, nếu không bản thân hắn có năm loại thiên hỏa cùng Phần Viêm quyết, căn bản không cần e ngại lực lượng của bất kỳ ngọn lửa nào.

- Đáng giận, nhân loại hèn mọn, làm sao có thể mạnh như vậy?

Linh Dương Long Cương Hỏa chấn kinh, nó tung hoành hoang dã viễn cổ vô số năm tháng, tự nhiên biết được dù là vương giả tam trọng cũng không chịu được công kích của mình, nhưng tiểu tử trước mặt lại không chút tổn thương, làm cho nó không thể tin, lực lượng hỏa hệ của mình đủ tiêu diệt được hết thấy nhưng lại không tạo thành chút thương tổn với tiểu tử kia.

- Nhân loại này thật là quý dị, chờ ta khôi phục lực lượng mới tới cắn nuốt hần!

Biết mình không làm gì được đối phương, Linh Dương Long Cương Hỏa gầm nhẹ một tiếng, xoay người muốn đi.

- Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu, vừa rồi là người tấn công, hiện tại tới lượt ta!

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, Cửu Tinh Ngạo Thế quyết vận chuyển, một chiêu Băng Chi Toàn Vũ bay ra ngoài.

Oanh!

Đao mang sắc bén ầm ầm áp lên người Linh Dương Long Cương Hỏa, chém vỡ nửa người của nó, trừ khử hỏa lực trên thân nó, băng áo nghĩa sáu thành có lẽ không ảnh hưởng gì với cấp bậc thiên hỏa như nó, nhưng thuộc tính tương khắc vẫn làm nó thống khổ.

- Đáng giận, nhân loại hèn mọn, chết đi cho ta!

- Long Viêm Cuồng Quyển!

Linh Dương Long Cương Hỏa tức giận, gầm lên một tiếng, thân thể vận vẹo hóa thành một mảnh gió lốc không ngừng thổi quét về hướng Lâm Tiêu.

Trong gió lốc, một cỗ khí tức hồng hoang bá đạo thổi quét ập tới, một chiêu vừa xuất ra, uy lực Linh Dương Long Cương Hỏa phút chốc gia tăng lên mấy lần, một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt dâng lên trong đầu Lâm Tiêu.

- Không ngờ là võ học, võ học này thật đáng sợ, không phải vũ kỹ bình thường.

Lâm Tiêu chấn kinh, Linh Dương Long Cương Hỏa là thiên hỏa, thiên địa dựng dục, tuy rằng có ý thức nhưng chỉ là thiên hỏa nên không biết sáng tạo vũ kỹ, nhưng bây giờ thiên hỏa này chẳng những có được linh hồn, còn thi triển vũ kỹ, làm cho Lâm Tiêu phi thường chấn động.

- Tứ muội chân hỏa, bạo!

Tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng Lâm Tiêu không chút hoảng hốt, thời khắc mấu chốt vận chuyển bốn nguyên thiên hỏa trong đầu, thi triển tứ muội chân hỏa.

Trải qua thời gian điều dưỡng, bốn thiên hỏa trong người hần đã tăng lên, uy lực càng lớn, chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, một cỗ lực lượng đáng sợ thổi quét khắp cả thiên địa.

Bị lực trùng kích đánh tới, cả người Lâm Tiêu nện vào lòng đất, trong miệng phun ngụm máu tươi, mà gió lốc hỏa diễm cũng bạo tán, hóa thành từng đoàn lửa sau đó ngưng kết lại lần nữa, biến thành thân thể Linh Dương Long Cương Hỏa.

- Đã tới lúc rồi!

Trải qua giao chiến, cường độ Linh Dương Long Cương Hỏa đã cực kỳ mỏng manh, Lâm Tiêu nắm lấy thời cơ lập tức thả ra Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

Hắc hỏa nhìn như quỷ mị, nhanh chóng dung hòa cùng Linh Dương Long Cương Hỏa, thuộc tính phệ hồn lập tức phóng thích, bắt đầu cắn nuốt linh hồn Linh Dương Long Cương Hỏa, chỉ cần linh hồn nó biến mất Lâm Tiêu có thể dùng Phần Viêm quyết đem đối phương hoàn toàn luyện hóa.

Ngao hồng...

Lực cắn nuốt cường đại của Thiên Ma Phệ Hồn Diễm lan tràn, từ trong thân thể Linh Dương Long Cương Hỏa lập tức truyền ra một cỗ lực lượng hồng hoang, một đầu linh hồn cự long như tới từ viễn cổ hồng hoang hiện lên, không ngừng giãy dụa.

- Đây là...Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, đáng chết, tiểu tử, dừng tay!

Linh Dương Long Cương Hỏa kinh sợ, trên khuôn mặt hiện ra vẻ khủng hoảng, nếu hắn ở trong trạng thái toàn thịnh Thiên Ma Phệ Hồn Diễm căn bản không thể cắn nuốt linh hồn của hắn, nhưng trước đó hắn đã đối chiến cùng hỏa long, bản thân trọng thương, lại đối chiến cùng Lâm Tiêu lâu như vậy, năng lực càng suy yếu, lập tức bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm thừa dịp này xông vào.

- Đáng giận!

Linh Dương Long Cương Hỏa không ngừng giãy dụa, lực lượng cường đại cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Lâm Tiêu.

- Hừ!

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, bốn thiên hỏa còn lại lưu chuyển, Cửu U Huyền Tâm Diễm, Tử Tuyền Thiên Thương Viêm, Ảnh Mị Hải Tâm Viêm cùng Linh Dương Long Cương Hỏa nhanh chóng bắn ra, chiếm cứ bốn phương tám hướng, hình thành áp chế tuyệt đối.

- Cái gì? Bốn đại thiên hỏa, còn có một bộ phận lực lượng của ta!

Nhìn thấy nhiều thiên hỏa như vậy, Linh Dương Long Cương Hỏa chấn kinh, tuy nó cảm nhận được trong thân thể Lâm Tiêu có được lực lượng thiên hỏa, nhưng thật không ngờ lại là bốn đại thiên hỏa.

- Muốn luyện hóa ta, nằm mơ!

Biết mình rơi vào nguy hiểm, Linh Dương Long Cương Hỏa đột nhiên phản nộ gầm thét, một đạo khí tức cổ xưa từ trong linh hồn nó phóng thích đi ra.

- Long Hồn Tà Chú!

Ồng!

Trong linh hồn của nó đột nhiên bắn ra một đạo linh hồn hồng lưu khủng bố, trong phút chốc hung hăng đập lên thần hồn Lâm Tiêu.

Oanh long!

Trong tinh thần hải của Lâm Tiêu lập tức pháp phòng nhộn nhạo, như mặt biển gặp phải mưa rền gió dữ, dị thường mạo hiểm.

- Linh hồn trùng kích thật khủng khiếp, sao nó có thể làm được?

Lâm Tiêu hoảng sợ trừng lớn hai mắt, thiên hỏa vốn là thiên địa dựng dục, tuy có được linh hồn nhưng thập phần mỏng manh, cụ thể mà nói chỉ là ý thức, bởi vậy khi luyện hóa thiên hỏa dùng Phần Viêm quyết là dễ dàng thực hiện, nhưng Linh Dương Long Cương Hỏa lại chân chính sinh ra linh hồn, cho nên mới khó thể luyện hóa, tương đương trở thành sinh mạng chân chính.

Theo Lâm Tiêu xem ra, sở dĩ Linh Dương Long Cương Hỏa có thể cô đọng ra linh hồn chân chính, rất có thể là tàn hồn bên trong Chiến trường Cổ Tộc, hoặc là chiếm được vài kỳ ngộ mới như thế, linh hồn cũng sẽ không quá mạnh mẽ, nhưng bây giờ linh hồn trùng kích vượt xa tưởng tượng của Lâm Tiêu, uy lực mạnh chưa từng có, chẳng những mạnh hơn Cổ Luân Vương và hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp vương giả tam trọng, thậm chí còn vượt xa bản thân hắn, tuyệt đối đã lướt qua phạm trù vương giả sinh tử cảnh.

Một đạo thiên hỏa làm sao có linh hồn lực đáng sợ như thế?

Oanh long!

Trong kinh hải, linh hồn khủng bố trùng kích không ngừng lay động thần hồn Lâm Tiêu, khiến hắn cả kinh, tinh thần hải gió giục mây vần, dị thường mạo hiểm.

Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Hồn quyết!

Lâm Tiêu vận chuyển bí kỹ toàn lực phòng ngự.

Hồng hồng...

Linh hồn của đối phương trùng kích, xuất hiện một đầu cự long khủng bố tà ác, điên cuồng rít gào, không ngừng lay động tinh thần hải của Lâm Tiêu, linh hồn cường đại bậc này khiến hiệu quả Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cũng không thể phát huy, tinh thần hải của Lâm Tiêu tựa hồ tùy thời sẽ vỡ rụn.

Thời khắc máu chốt Bát Quái Lô chợt chấn động.

1243. Chương 1241: Cấm Địa Long Tộc (1)

Ông!

Một thanh âm tiếng chuông vang rền trong đầu Lâm Tiêu, làm tinh thần hải của hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, đồng thời linh hồn trùng kích của Linh Dương Long Cương Hỏa cũng bị chấn vỡ ra, lan tràn khắp thân thể Lâm Tiêu, hóa thành linh hồn lực tán loạn, chẳng những đánh tan linh hồn trùng kích, thậm chí cả bản thể Linh Dương Long Cương Hỏa cũng lay động không ngừng, tùy thời đều có thể hỏng mất.

- Không, không có khả năng, người chỉ là một vương giả nhân loại, chỉ là một con kiến, làm sao có thể ngăn trở linh hồn trùng kích của Thái Cổ Tà Long như ta, đây là lực lượng gì?

Thần hồn Linh Dương Long Cương Hỏa tán loạn, trên mặt hiện vẻ kinh hãi phẫn nộ.

- Thái Cổ Tà Long?

Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, nhưng động tác không ngừng, bắt lấy cơ hội, toàn lực vận chuyển Thiên Ma Phệ Hồn Diễm.

- Phệ hồn!

Oanh!

Bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm điên cuồng cắn nuốt, linh hồn Linh Dương Long Cương Hỏa hoàn toàn hỏng mất, tán dật khắp nơi, một phần nhỏ bị Thiên Ma Phệ Hồn Diễm cắn nuốt, Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được hấp thu một phần nhỏ linh hồn lực kia, Thiên Ma Phệ Hồn Diễm nhanh chóng gia tăng lực lượng, biến chất lần này so với lúc hấp thu nhiều oan hồn lực bên ngoài Chiến trường Cổ Tộc càng thêm khủng bố, mà một bộ phận linh hồn của Linh Dương Long Cương Hỏa lại phiêu tán tản ra, sau đó biến mất không nhìn thấy.

- Phần Viêm quyết, luyện hóa!

Cũng không quản tới linh hồn Linh Dương Long Cương Hỏa tán đi đâu, Lâm Tiêu vận chuyển Phần Viêm quyết, hấp lực cường hãn nảy sinh, trước khi thiên hỏa kia hoàn toàn tiêu tán đem bốn nguyên của nó hoàn toàn bao phủ bên trong.

Không còn linh hồn làm trở ngại, Linh Dương Long Cương Hỏa không còn lực chống cự, hoàn toàn bị Lâm Tiêu luyện hóa, toàn bộ bốn nguyên đều dung nhập vào trong cơ thể hắn, bỗng một tiếng, một chùm hỏa diễm xích kim sắc dâng lên trong đầu Lâm Tiêu, ngọn lửa kia còn mạnh hơn bốn thiên hỏa khác một vòng, chính là bốn nguyên hoàn chỉnh của Linh Dương Long Cương Hỏa.

- Rốt cục đã luyện hóa!

Trong miệng thở phào một hơi, vẻ mặt Lâm Tiêu vui mừng, trong lòng cảm thấy sợ không thôi.

Không nghĩ tới quá trình luyện hóa Linh Dương Long Cương Hỏa lại hung hiểm như thế, linh hồn của đối phương thật quá mức khủng bố, thiếu chút nữa thần hồn của hắn bị đánh tan, tinh thần câu diệt.

- Thái Cổ Tà Long rốt cục là thứ gì?

Thời điểm cuối cùng Linh Dương Long Cương Hỏa tự xưng mình là Thái Cổ Tà Long, thật làm Lâm Tiêu có chút nghi hoặc.

Nếu Long gia đang ở nơi này, nhất định sẽ biết.

Khẽ lắc đầu, hắn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp khoanh chân ngồi chữa khỏi thương thể trên người, sau đó bay về hướng hỏa long biến mất.

Sau một lát, Lâm Tiêu đi tới địa phương hỏa long giao chiến cùng Linh Dương Long Cương Hỏa khi trước.

Mặt đất gồ ghề, không còn chỗ nào hoàn chỉnh, lưu lại lực lượng cường đại.

- Quả nhiên là Long tộc nhất mạch.

Ngồi xổm xuống, Lâm Tiêu nhìn bãi máu dưới đất, âm thầm gật đầu.

Vết máu này là do hỏa long lưu lại, Lâm Tiêu cảm nhận được một cỗ uy áp cực kỳ bá đạo, cao cao tại thượng như một đế vương, lực lượng huyết mạch không kém với Phân thân Toàn Địa Giáp bao nhiêu.

- Ta nhớ được vừa rồi hỏa long chạy về hướng kia!

Thân hình vừa động, Lâm Tiêu biến mất tại chỗ.

Một khắc sau hắn trợn mắt đứng ngậy ra giữa không trung, nhìn về phía trước.

Trước mặt hắn là một mảnh mộ địa cổ xưa, trong mộ địa từng khung xương hình thể khổng lồ nằm bên trong, tản ra khí tức hồng hoang bát ngát, khung xương ngẩng đầu nhìn trời, trải qua năm tháng lịch sử trường hà nhưng vẫn tản ra uy áp khủng bố, đỉnh thiên lập địa, rõ ràng là hài cốt cự long.

Đưa mắt nhìn qua, chỉ ít có trên trăm hài cốt cự long nơi đó, nhìn không thấy cuối, hiển nhiên càng vào sâu trong càng có nhiều hài cốt Long tộc bên trong.

Đây không ngờ là một mộ địa của Long tộc.

Trong lòng Lâm Tiêu rung động thật sâu, năm đó trong Chiến trường Cổ Tộc đã xảy ra chuyện gì? Nhiều cự long vẫn lạc tại nơi này, rốt cục đã là một đoạn lịch sử bao phủ bao nhiêu năm tháng ra sao?

Sưu...

Phục hồi lại tinh thần, Lâm Tiêu bay vào phạm vi mộ địa, một cỗ khí tức cổ xưa phảng phất xuyên qua sông dài lịch sử buông xuống trên người Lâm Tiêu.

- Người nào, dám xông vào cấm địa Long tộc!

Lâm Tiêu tiến vào mộ địa Long tộc chưa bao lâu, đột nhiên một tiếng quát lạnh vang vọng thiên địa, xa xa, một đạo lưu quang màu hỏa hồng bạo lướt tới, chính là hỏa long từng giao chiến cùng Linh Dương Long Cương Hỏa khi trước.

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, thực lực hỏa long này hắn đã nhìn thấy thật rõ ràng, tuyệt đối là thực lực sinh tử cảnh tam trọng, điều này làm cho hắn thập phần cảnh giác, dù sao sở dĩ hắn có thể đánh bại Linh Dương Long Cương Hỏa sau đó hấp thu, là bởi vì nó là thiên hỏa, mà hắn là khắc tinh của nó, nhưng hỏa long thì khác, thân là Long tộc chân chính, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Hướng chỉ nơi này còn là mộ địa Long tộc, có nhiều thi hài Long tộc như vậy, Lâm Tiêu không thể không đề phòng.

- Tại hạ Lâm Tiêu, vốn là nhân tộc vương giả, vô tình mạo phạm cấm địa Long tộc, còn mong tha thứ.

Lâm Tiêu lễ độ nói.

- Nhân tộc?

Đôi mắt thật lớn của hỏa long nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, thân thể to lớn tản ra uy áp khiến người sợ hãi, giống như đang đánh giá vật gì đó thật mới lạ.

Lâm Tiêu trôi nổi giữa không trung, muốn Long gia trọng sinh biện pháp tốt nhất là tìm được bốn mạng long hồn của Long tộc, mộ địa Long tộc chính là địa phương có hi vọng đạt được long hồn nhiều nhất.

- Nguyên lai hình dáng của nhân tộc là như vậy.

Hỏa long chợt than thở một câu, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta mặc kệ ngươi là nhân tộc hay là gì, nơi này là cấm địa Long tộc, nhanh chóng thôi lui ta không tính toán, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Hỏa long quát lạnh, toàn thân tản mát ra khí tức khủng bố.

Lâm Tiêu cau mày, thái độ đối phương cường ngạnh như thế, chẳng lẽ nhất định phải chiến đấu mới có thể giải quyết vấn đề sao?

Hỏa long này hiển nhiên là Long tộc chân chính, chỉ cần giết hẳn Long gia nhất định có thể sống lại, nhưng nếu không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, Lâm Tiêu không muốn tùy tiện chiến đấu cùng đầu hỏa long này, dù sao muốn tìm long hồn không chỉ có một biện pháp như thế, trong mộ địa Long tộc vẫn lạc nhiều cự long như thế, Lâm Tiêu tin tưởng bên trong nhất định vẫn còn tàn hồn Long tộc lưu lại.

- Các hạ, ta tới mộ địa Long tộc là có chuyện quan trọng, mong các hạ có thể thông cảm một chút.

Lâm Tiêu nói.

- Không được, nhanh chóng lui ra!

Hỏa long lạnh lùng nói.

- Một khi đã như vậy, xin đắc tội!

Oanh!

Năm thiên hỏa trên người Lâm Tiêu bùng nổ, gặp phải viên cổ cự long nhất tộc, Lâm Tiêu không dám khinh thường, trực tiếp lấy ra lá bài tẩy mạnh nhất của mình, lần giáp trên thân hỏa long phá nát, chân khí uể oải, hiển nhiên còn chưa chữa khỏi vết thương sau cuộc chiến với Linh Dương Long Cương Hỏa, bản thân mình chưa chắc nhất định thua cho hắn.

- Đó là...Tà Hỏa Long, ngươi giết hắn rồi?

Hỏa long nhìn chằm chằm Linh Dương Long Cương Hỏa trên người Lâm Tiêu, đột nhiên ngăn người.

1244. Chương 1242: Cấm Địa Long Tộc (2)

- Nếu ngươi nói là Linh Dương Long Cương Hỏa, đúng là ta giết!

Lâm Tiêu gật gật đầu.

Biểu tình hỏa long chợt hòa dịu xuống.

- Nhân loại, ta không cảm giác được trên người ngươi có ác ý, hơn nữa ngươi đã giết Tà Hỏa Long, hắn năm lần bảy lượt chạy tới cấm địa Long tộc ta quấy rối, ta thật cảm kích ngươi, nhưng ngươi vẫn không thể đi vào.

Hỏa long lắc đầu nói:

- Đây là cấm địa Long tộc, gia gia ta có nói qua, ngoại trừ tộc nhân của chúng ta, người lạ không được đi vào.

- Gia gia?

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, chẳng lẽ trong mộ địa Long tộc vẫn còn một vị lão tiên bối? Vừa rồi may mắn hần không động thủ, nếu không thật sự còn một lão gia hỏa bên trong, hần ra tay chẳng phải tự tìm đường chết, Long tộc cường đại thế nào Lâm Tiêu từng nghe Long gia nói qua không ít.

Ân? Không đúng!

Đột nhiên trong lòng Lâm Tiêu nổi lên nghi ngờ, nếu thật sự còn một lão gia hỏa bên trong, vừa rồi hỏa long cũng không cần đối chiến chật vật như vậy với Linh Dương Long Cương Hỏa, hơn nữa đối phương cũng sẽ không bỏ mặc cho thiên hỏa quấy rối trong mộ địa của Long tộc như thế.

Nói thế nào Lâm Tiêu nhất định phải vào trong, dù sao cũng phải cứu cho được Long gia.

Không biết vì sao từ trong lời nói của hỏa long, Lâm Tiêu cảm nhận được vẻ đơn thuần, trong lòng hần vừa động, chợt nói:

- Các hạ, ta mặc dù là nhân tộc nhưng là vì muốn cứu tộc nhân Long tộc các người mới tới nơi đây, chỉ ở trong cấm địa Long tộc mới có thể cứu sống hần, cho nên ta mới đi vào.

- Tộc nhân Long tộc chúng ta?

Trong mắt hỏa long hiện lên tia nghi hoặc.

- Phải, hiện tại hần đang ở trong không gian bảo khí của ta, không tin ta để người cảm thụ một chút khí tức của hần.

Lâm Tiêu thúc giục Thương Long Tí, ngay lập tức có một cỗ khí tức hồng hoang từ trong truyền đi ra, trong khí tức còn bao hàm một tia uy áp của Long gia.

- Thật sự là khí tức của tộc nhân, hơn nữa thật cường đại!

Hỏa long trừng lớn đôi mắt kinh hô, có lẽ là vì kích động nên thanh âm có chút cổ quái, mang theo vẻ trẻ con.

- Có lẽ người nói là thật sự, nhưng lúc trước gia gia từng nói qua, ngoại trừ tộc nhân của chúng ta những người khác đều không thể đi vào, nhưng người là vì cứu tộc nhân của chúng ta, ta nên làm gì bây giờ?

Hỏa long cau mày, có vẻ như đang vò đầu bứt tai.

Lâm Tiêu cũng nhíu mày, dáng vẻ của hỏa long hiện tại không đúng lắm, nhưng rốt cục khác biệt chỗ nào Lâm Tiêu lại nói không nên lời.

- Đúng rồi, có biện pháp!

Như nghĩ ra điều gì, hỏa long hưng phấn nói:

- Người là vì cứu tộc nhân của chúng ta, ta cho người đi vào, nhưng người phải đi gặp gia gia ta trước đã, nếu gia gia muốn người rời khỏi người nhất định phải đi ra.

Thật sự còn một lão gia hỏa.

Trong lòng Lâm Tiêu trầm xuống, sinh mệnh của Long tộc lâu dài vô cùng, có thể được hỏa long xưng là gia gia, không phải là lão quái vật đã sống mấy ngàn năm rồi đi? Nói không chừng đối phương còn là cấp bậc lão tổ như Sơn mạch Liên Vân Khôi Đẩu lão tổ.

Nhưng trong lòng hần chỉ có chút do dự, sau đó đáp ứng.

Vì cứu Long gia, Lâm Tiêu chỉ có thể làm như vậy, hơn nữa chỉ cần tìm kiếm long hồn còn sót lại trong mộ địa Long tộc, đã đủ Long gia sống lại, như vậy hần có thể trực tiếp rời đi.

- Người tên Lâm Tiêu sao? Người đi theo ta, nhớ kỹ đừng đi lạc, trong cấm địa rất nguy hiểm.

Hỏa long nói xong, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành bộ dáng tiểu nam hài bảy tám tuổi, mái tóc buộc thành chòm trên đỉnh đầu, khuôn mặt đỏ bừng cơ hồ nhỏ thành nước, trên người mặc áo yếm màu đỏ, nhìn qua thật giống như một hài đồng nhà bên.

Bởi vì trước đó có cuộc đại chiến, hiện tại trên người tiểu nam hài có vài vết thương nhỏ, nhìn qua làm người thật thương tiếc.

- Đây chính là hỏa long sao?

Lâm Tiêu ngây người nhìn hỏa long biến hóa thành tiểu nam hài, chợt đứng ngây người.

- Ta tên là tiểu Viêm, người đi theo ta.

Tiểu nam hài non nớt nói, đôi mắt to đen nhánh nhìn Lâm Tiêu, đáng yêu vô cùng.

Sưu sưu...

Trên bầu trời mộ địa Long tộc, một hài tử mang theo một thanh niên chậm rãi phi hành.

Hỏa long lại biến thành một tiểu nam hài, hẳn rốt cục đã mấy tuổi?

Nhìn theo bóng lưng hài tử kia, trong lòng Lâm Tiêu rung mình, thật sự khó thể tưởng tượng một đầu cự long lớn như vậy có thể đã sống mấy trăm thậm chí hơn ngàn năm, nhưng lại biến hóa thành một hài nhi.

- Tiểu Viêm, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Lâm Tiêu thử hỏi.

- Ta cũng không biết mình bao nhiêu tuổi, gia gia nói ta còn nhỏ, vừa tỉnh lại, dặn ta đừng đi ra bên ngoài, nhưng ta thật sự không nhịn được nên trộm đi ra hai lần, còn ăn vụng qua hồng quả.

Nhắc tới hồng quả, vẻ mặt nam hài thật hưng phấn.

Nghe được lời nói ngây thơ của hắn, Lâm Tiêu cười cười, lấy ra một ít hoa quả.

- Tiểu Viêm, cho người.

Mỗi lần đi xa, Lâm Tiêu đều cất chứa thật nhiều thực vật trong không gian giới chỉ, có hoa quả, rượu, thịt, cơ hồ đầy đủ không ít.

Nhận lấy hoa quả Lâm Tiêu đưa tới, tiểu Viêm liền đưa vào miệng.

Nước quả từ miệng hắn chảy xuống, bộ dáng tiểu Viêm thật hạnh phúc:

- Ngon quá, mấy quả này ăn thật ngon.

Chỉ chốc lát sau hắn đã ăn xong hoa quả, thậm chí nuốt cả hạt, sau đó tội nghiệp nhìn Lâm Tiêu.

Chẳng lẽ đầu hỏa long này thật sự còn rất nhỏ?

Lâm Tiêu khẽ cười, ném qua thêm hoa quả.

Ca sát...

Tiểu Viêm ăn hoa quả, thần sắc thật hạnh phúc vui vẻ.

Lại ăn thêm bảy tám quả, tiểu Viêm sờ sờ bụng, vẻ mặt thỏa mãn nói:

- Hồng quả thật nóng, ăn vào rất thoải mái, toàn thân ấm áp, nhưng hoa quả của người ăn thật ngon, hương vị thật ngọt, người quả nhiên là người tốt.

- Đúng rồi, ta nhớ ra được, gia gia nói ta còn nhỏ hàng năm đều phải ngủ một lần, tới bây giờ ta hắn đã ngủ được bảy tám lần.

Tiểu Viêm vươn ngón tay, cuối cùng vẻ mặt uể oải:

- Ô ô, tiểu Viêm không nhớ được mình đã ngủ được bảy lần hay tám lần.

Không phải chứ, một đầu hỏa long lớn như vậy chỉ có bảy tám tuổi? Lâm Tiêu có chút không thể tin, nhưng nếu hắn thật sự chỉ có bảy tám tuổi, hết thấy hành động của hắn đều hợp lý, một tiểu nam hài chỉ bảy tám tuổi sinh trưởng trong mộ địa Long tộc, chưa từng rời khỏi nơi này, đích xác chỉ là một đầu ấu long ngây thơ khờ khạo mà thôi.

Nhưng Long tộc thật sự quá đáng sợ, chỉ là một ấu long bảy tám tuổi đã có thực lực vương giả tam trọng?

- Tiểu Viêm, gia gia của người ở nơi nào?

Trong lúc trò chuyện, Lâm Tiêu vẫn thi triển tinh thần lực tìm kiếm long hồn chung quanh, chợt hỏi.

- Gia gia ở tận sâu trong cấm địa, không thể đi ra, cho nên ta phải mang người đi.

Bởi vì có vài quả cây, tiểu Viêm đã hoàn toàn xem Lâm Tiêu là một người tốt, nói chuyện không chút che giấu.

Mộ địa Long tộc thật rộng lớn, bay lâu như vậy nhưng vẫn chưa tới cuối, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được uy áp đang không ngừng tăng lên, dần dần có loại cảm giác nặng nề đè nặng làm Lâm Tiêu không thoải mái.

Càng làm Lâm Tiêu lo lắng chính là tìm kiếm lâu như vậy nhưng không thấy tàn hồn, chỉ có long hồn lực thật loãng, phiêu đảng trong thiên địa, nơi nào cũng có, gây cho hắn áp lực thật lớn.

1245. Chương 1243: Tiểu Viêm

- Chẳng lẽ ta thật sự phải đi vào tận sâu trong mộ địa Long tộc gặp gia gia của tiểu Viêm?

Nghĩ tới bên trong còn một lão gia hỏa tồn tại, trong lòng Lâm Tiêu có chút sợ hãi, nhân vật như thế không cần gặp mới là tốt nhất.

Nếu không tìm được tàn hồn, thử hấp thu long hồn lực xem sao.

Tâm niệm vừa động, Lâm Tiêu thúc giục Thương Long Tí bắt đầu hấp thu long hồn lực chung quanh, long hồn lực giống như sương khói hư vô mờ mịt, không ngừng tiến vào trong Thương Long Tí, đồng thời thần thức của Lâm Tiêu cũng tìm hiểu biến hóa bên trong.

Bên trong Thương Long Tí vẫn thật yên lặng, không hề có chút động tĩnh.

Chẳng lẽ long hồn lực vô dụng? Lâm Tiêu gia tăng độ hấp thu, trong quá trình phi hành điên cuồng hút vào long hồn lực, nhưng mặc cho hắn hấp thu bao nhiêu, Thương Long Tí vẫn không có chút động tĩnh.

Chẳng lẽ Long gia đã vắng lạc?

Trong lòng Lâm Tiêu trầm xuống.

Long gia từng nói qua, muốn làm cho hắn sống lại hữu hiệu nhất chính là dùng bốn mạng long phách của Long tộc, ngoài ra là long hồn lực, nhưng bây giờ đã hấp thu nhiều long hồn lực như thế, Thương Long Tí lại không nửa điểm động tĩnh, điều này hiển nhiên cực kỳ không bình thường.

Tuy rằng long hồn lực cực loãng, nhưng hấp thu thời gian dài như vậy cũng nên có chút biến hóa, hơn nữa long hồn lực bên trong mộ địa Long tộc tuyệt đối là tinh thuần.

Nghĩ tới Long gia không thể sống lại, tâm tình Lâm Tiêu thật mất mát.

- Người nào, dám tự tiện xông vào cấm địa Long tộc!

Đột nhiên...

Oanh long!

Một cỗ uy áp khủng bố vô tận bao phủ tới, như một tòa núi lớn thái cổ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đặt lên thân thể Lâm Tiêu, uy áp lan tràn khắp thiên địa, trực tiếp trấn áp Lâm Tiêu rơi xuống, hai chân hăm sâu vào trong lòng đất.

- Uy áp thật khủng khiếp, đây là gia gia của tiểu Viêm sao?

Sắc mặt Lâm Tiêu trắng bệch, lực lượng có thể so với vương giả tam trọng lúc này lại vô cùng nhỏ bé, hắc ngẩng đầu, trên bầu trời xuất hiện một hư ảnh cự long già nua khổng lồ, đôi mắt thâm thúy, phảng phất như có luân hồi vô tận cuộn cuộn xoay quanh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Tiêu, mang theo sát khí làm người sợ hãi.

Đứng trước mặt hư ảnh cự long, Lâm Tiêu chẳng khác gì một con kiến đối diện thần long, bị áp chế cơ hồ không thể ngẩng đầu.

- Gia gia, đây là Lâm Tiêu ca ca.

Tiểu Viêm kêu lên:

- Lâm Tiêu ca ca là người tốt.

- Người tốt?

Long ảnh thật lớn xuy cười một tiếng:

- Tiểu Viêm, là chuyện gì xảy ra?

Tiểu Viêm nói:

- Lâm Tiêu ca ca nói hắc tới nơi này là vì cứu tộc nhân của chúng ta, hơn nữa trên người hắc thật sự có chân khí của tộc nhân, tiểu Viêm mới đưa hắc tới gặp gia gia.

- Cứu tộc nhân của chúng ta?

Long ảnh lắc đầu, ánh mắt vô cùng lạnh lùng:

- Tiểu Viêm, ngươi còn quá nhỏ, nhân loại là chủng tộc giả dối nhất, những lời bọn hắc nói cùng hứa hẹn đều không đáng tin cậy, đều là gạt người, ngươi đã bị hắc lừa!

- Gạt ta?

Tiểu Viêm nhìn Lâm Tiêu, nghi ngờ nói:

- Lâm Tiêu ca ca không giống kẻ lừa đảo, hắc còn cho tiểu Viêm ăn trái cây, đối với tiểu Viêm rất tốt.

Trong mắt long ảnh tràn đầy sát khí:

- Tiểu tử, ngươi thật sự có gan, lại dám lừa gạt Long tộc chúng ta!

- Tiền bối.

Lâm Tiêu đã phục hồi lại tinh thần, cung kính nói:

- Tại hạ Lâm Tiêu, đi tới mộ địa Long tộc là vì cứu một cự long, không phải cố ý mạo phạm, xin tiền bối thứ lỗi...

- Ngươi đừng nói nữa.

Long ảnh ngắt lời Lâm Tiêu, cười lạnh nói:

- Cuộc chiến viễn cổ Long tộc đều bị giết, căn bản không còn tộc nhân sống trên đại lục, ngươi còn có thể cứu ai, lời của ngươi lừa ai cũng được nhưng không lừa được ta, mạo phạm cấm địa Long tộc, ngươi hắc phải chết không nghi ngờ!

Ông!

Một cỗ dao động vô hình bùng xuống, hóa thành trận gió lốc hiện lên đỉnh đầu Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cảm nhận được cỗ gió lốc cực kỳ khủng bố, uy lực kinh thiên động địa, cơ hồ kéo theo toàn bộ khí cơ mộ địa Long tộc, chỉ cần hạ xuống hắc tuyệt đối sẽ dữ nhiều lành ít.

- Tiền bối, chậm đã, ngươi muốn giết ta không sao, nhưng ta làm người đỉnh thiên lập địa, nói một là một hai là hai, ta đích thật là vì muốn cứu sống thành viên Long tộc.

Ánh mắt Lâm Tiêu kiên định, thúc giục Thương Long Tí, ngay lập tức trong Thương Long Tí tản mát ra một cỗ chân khí mỏng manh.

- Ân? Đích xác giống như có cỗ uy áp Long tộc, nhưng căn bản không có sinh mệnh khí tức, thậm chí còn không có sinh cơ tàn hồn, đã hoàn toàn vắng lặng, thậm chí không tồn tại linh hồn, người làm sao cứu sống? Nhân loại xảo hoạt, đây chỉ là cái cớ của người mà thôi, nếu ta không đoán sai người tới cấm địa Long tộc là vì trộm cắp long hồn lực tu luyện tà pháp linh hồn nào đó, vừa rồi hành động của người đủ chứng minh chuyện này, người nghĩ rằng ta không biết?

Long ảnh cười lạnh quát.

- Nguyên lai người cũng giống như Tà Hỏa Long, là vì long hồn mà tới!

Tiểu Viêm phần nộ.

Oanh long!

Thân thể hần chột lớn lên, hóa thành hỏa long, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm Lâm Tiêu, phun trào lửa giận, hần nghĩ Lâm Tiêu là người tốt, không nghĩ tới là một tên lường gạt.

Nghe được lời của long ảnh, Lâm Tiêu chấn động, linh hồn của Long gia đã không tồn tại, chẳng lẽ hần thật sự đã chết rồi sao?

Thời khắc nguy cấp hần lại chỉ nghĩ tới việc này.

- Nhân loại, chết!

Long ảnh chột động, gió lốc khủng bố trực tiếp nghiền áp xuống Lâm Tiêu, cả hư không đều chấn động, không gian như thủy tinh bạo vỡ, không ngừng chấn đặng.

Dưới cơn gió lốc, thân thể Lâm Tiêu bị áp chế gắt gao, không thể nhúc nhích.

Thời khắc nguy cấp...

- Ha ha ha...

Một thanh âm tiếng cười to sang sảng vang lên, đột nhiên một tiếng ầm vang, trong Thương Long Tí dâng lên một long ảnh cực lớn, long ảnh ngưng tụ hóa thành một đầu viễn cổ thương long, một trảo hung hăng đánh vào trên long uy gió lốc trên đỉnh đầu Lâm Tiêu.

Một tiếng nổ vang, long uy gió lốc bạo vỡ, một đầu thái cổ thương long khổng lồ xuất hiện trong hư không.

- Huyền Thịnh, ánh mắt của người không khỏi quá kém rồi, thậm chí lão tử đã chết hay chưa người cũng không nhìn ra, hơn nữa còn không biết nói lý lẽ, động một chút là giết người, khó trách Long tộc ở trong tay người không chút tiền đồ.

Thái cổ thương long nhìn chăm chăm long ảnh trước mặt, cười lạnh nói.

- Long gia!

Lâm Tiêu vui mừng kêu lên.

Viễn cổ thương long đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, không phải Long gia thì còn là ai?

- Ha ha, tiểu tử, người làm không tệ, lại tìm được mộ địa Long tộc chúng ta, nếu không nhờ người dẫn ta tới nơi này, ta muốn bằng vào thực lực của mình sống lại còn phải chờ lâu hơn, hơn nữa cũng không thể vừa hồi sinh liền có được thực lực này.

- Long gia, thực lực của người đã khôi phục rồi sao?

Lúc trước long ảnh thi triển long uy gió lốc kinh thiên động địa, cho dù với thực lực của Lâm Tiêu cũng không hề có chút lực chống cự, nhưng bị một trảo của Long gia lập tức dập nát, thực lực như thế Lâm Tiêu cũng không dám nghĩ.

- Ha ha, tiểu tử, còn chưa đâu, lúc trước do Huyền Thịnh thi triển long uy gió lốc của Long tộc ta, thân là Long tộc, Long gia ta tự nhiên có thể phá vỡ.

1246. Chương 1244: Long Gia Sống Lại

Long gia cười hắc hắc, lại lần nữa sống lại làm tâm tình của hắn rất tốt.

- Thiên Vực, ngươi còn chưa chết!

Long ảnh trừng mắt nhìn Long gia, vẻ mặt giết mình, địch ý lập tức tan thành mây khói.

- Hừ, lão gia hỏa ngươi còn chưa chết, ta làm sao lại chết!

- Ta?

Long ảnh cười khở, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Hiện tại so với chết có gì khác biệt sao?

- Nói cũng đúng.

Long gia nở nụ cười lạnh:

- Dựa vào long châu núp kéo một tia tàn hồn của ngươi, gác ngoài nhiều năm như vậy, đặc biệt mỗi ngày nhìn thấy thi hài tộc nhân, phỏng chừng cũng không chịu nổi đi.

- Thiên Vực, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn nhớ mãi không quên chuyện năm xưa sao?

- Ta đã sớm quên, hơn nữa nếu năm đó ta không phải bị trục xuất Long tộc, cũng không gặp được chủ nhân, càng không khả năng còn sống như bây giờ, ngược lại đám lão gia hỏa các ngươi, không còn ai sống sót, nhưng ta thật không ngờ các ngươi còn bảo lưu được một hậu nhân cuối cùng như thế.

Long gia đưa mắt nhìn tiểu Viêm.

- Ngươi là ai?

Tiểu Viêm trừng mắt hỏi.

- Hắc hắc, tính tình thật không nhỏ, luận vai vế, ta là gia gia của ngươi đâu.

Long gia cười hắc hắc.

- Hừ!

Tiểu Viêm quay đầu không thèm nhìn Long gia.

Cười khở một tiếng, long ảnh nói:

- Tiểu Viêm là con cháu cuối cùng mà đám lão gia hỏa chúng ta lưu lại, mặc dù hắn là hỏa long nhất tộc, nhưng là hi vọng của cả Long tộc chúng ta.

- Đích xác không sai, xem tuổi của hắn chỉ mới bảy tám tuổi đi, đã có được thực lực sinh tử tam trọng, một khi trưởng thành ít nhất là tôn cấp, nếu thiên phú không tệ cuộc đời này muốn đạt thánh cấp cũng có thể, nhưng cũng phải có kỳ ngộ, ngươi để cho hắn vĩnh viễn ở lại mộ địa Long tộc, đời này xem như hoàn toàn phế đi.

- Cho nên, ta nghĩ mời ngươi giúp một việc.

- Miễn!

Long gia dứt khoát cự tuyệt.

- Không cần nóng nảy từ chối, nếu như ta không nhìn lầm, tuy ngươi hấp thu long hồn của Tà Long, nhưng còn chưa hoàn toàn sống lại, ngươi cần long hồn lực, ta có thể nghĩ biện pháp cho ngươi.

- Long hồn lực với ta mà nói là đã đủ, tên Tà Long kia tuy rằng ngu xuẩn, nhưng lực lượng tinh thần vẫn không kém.

Long gia xuy cười một tiếng:

- Tên Tà Long ngu ngốc kia nghĩ đoạt xá một thiên hỏa là có thể vô pháp vô thiên, còn muốn đối phó tiểu tử Lâm Tiêu, cũng không nhìn xem là hắn là ai, trộm gà không được còn mất nắm thóc, hiện tại ngay cả da lẫn xương đều bị lão tử nuốt hết.

Giờ phút này Lâm Tiêu mới tỉnh ngộ, lúc trước vì sao Linh Dương Long Cương Hỏa lại cổ quái như vậy, hóa ra là bị Long tộc Thái Cổ Tà Long đoạt xá, như vậy đại bộ phận linh hồn bị tán dạt của hắn cũng không phải là tiêu tan trong hư không, mà là bị Long gia hấp thu.

- Thiên Vực.

Trên mặt long ảnh hiện lên tia sầu não:

- Ta biết, chuyện năm đó là chúng ta sai lầm, nhưng vì tôn nghiêm của Long tộc cũng không có cách nào, người đi theo ta, ta cho người xem vật này.

Sưu...

Long ảnh bay thẳng vào tận chỗ sâu nhất cấm địa, đồng thời nói:

- Tiểu Viêm, người đợi ở chỗ này.

Long gia thoáng chút do dự, sau đó đi theo.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, người ở chỗ này chờ ta.

Từ rất xa truyền tới thanh âm dằn dò của Long gia.

Bên trong mộ địa yên tĩnh, chỉ còn lại Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm.

Tiểu Viêm đã khôi phục bộ dáng tiểu nam hài, đôi mắt trong veo nhìn Lâm Tiêu vô cùng ngưỡng mộ:

- Lâm Tiêu ca ca, vừa rồi tiểu Viêm hiểu lầm người, thật xin lỗi.

Tiểu Viêm khẽ quệt miệng, dáng vẻ đáng yêu tới cực điểm.

- Ca ca đã quên mất rồi, không trách người.

Lâm Tiêu cười cười, lại nói:

- Tổn thương trên người tiểu Viêm chưa lành sao? Cho ca ca xem thử.

Nghe lời của Long gia, Lâm Tiêu đã biết tiểu Viêm chỉ bảy tám tuổi mà không phải lão quái vật sống mấy trăm năm, vừa khiếp sợ nhưng đồng thời cảm giác khó chịu cũng đã biến mất, đối với hài tử đáng yêu như thế hắn chỉ cảm giác như hài đồng nhà hàng xóm mà thôi.

Đặt tay lên người tiểu Viêm, tinh thần Lâm Tiêu thẩm thấu đi vào, phát hiện tuy vết thương trên người hắn có vẻ không nặng nhưng trên thực tế lại cực kỳ nghiêm trọng, bởi vì trong thân thể hắn còn lưu lại khí tức thiên hỏa, tổn hại ngầm tới thân thể hắn, ngoài ra trong thiên hỏa còn có long hồn lực, thập phần tà ác, rõ ràng là do Thái Cổ Tà Long lưu lại.

Khó trách vết thương trên người tiểu Viêm không thể tự lành.

Trong lòng Lâm Tiêu đã hiểu được nguyên nhân, tuy Linh Dương Long Cương Hỏa đáng sợ, nhưng tiểu Viêm là hỏa long nhất mạch, dù thiên hỏa mạnh mẽ tới mấy cũng thật khó có thể mang tới thương tổn trí mạng cho nó, nhưng bởi vì kèm theo long hồn lực của Thái Cổ Tà Long, vì vậy tiểu Viêm không thể loại bỏ hỏa độc, nên không thể lành lại vết thương trong thời gian ngắn.

Nhưng muốn chữa trị vết thương như vậy không khó đối với Lâm Tiêu, hắn phóng xuất Thiên Ma Phệ Hồn Diễm, đem long hồn lực trong người tiểu Viêm cắn nuốt, sau đó thúc giục bốn nguyên Linh Dương Long Cương Hỏa đem hỏa độc trong thân thể tiểu Viêm hấp thu sạch sẽ.

Không còn thiên hỏa cùng long hồn lực của Tà Long, vết thương trên người tiểu Viêm nhanh chóng lành lại, chỉ nháy mắt làn da đã thật bóng loáng, như ngọc thạch trơn mượt cơ hồ nhỏ ra nước.

- Lâm Tiêu ca ca thật lợi hại!

Tiểu Viêm vô cùng hưng phấn, trước kia mỗi lần hắn bị thiên hỏa đánh bị thương phải dùng thời gian thật lâu mới lành lại, hơn nữa vẫn luôn vô cùng đau đớn, nhưng không nghĩ tới lần này nhanh chóng khỏi hẳn, trong lòng hắn liền dâng lên tia sùng bái với Lâm Tiêu.

Một lát sau, Long gia cùng lão giả Long tộc đã quay trở lại.

- Gia gia, tiểu Viêm muốn ra ngoài với Lâm Tiêu ca ca, ca ca nói bên ngoài thật phần khích, còn có thật nhiều chủng tộc.

Hai người vừa quay lại, tiểu Viêm liền hô lên.

Lâm Tiêu ho khan vài tiếng, hắn không hề có ý tưởng dụ dỗ ấu long vị thành niên, chỉ kể ra một chút thể giới bên ngoài mà thôi, không nghĩ tới tiểu Viêm lại không chịu được hấp dẫn.

Long gia cùng vị lão giả kia đều nở nụ cười.

- Lâm Tiêu, trước đó lão long đã có nhiều mạo phạm.

Lão giả xin lỗi nói.

- Tiền bối đừng nói như vậy, là do Lâm Tiêu đường đột.

Lão giả cười cười, nói:

- Lâm Tiêu, lão long có chuyện muốn phiền toái các hạ, lão long muốn để cho tiểu Viêm đi theo các hạ, không biết ý các hạ thế nào?

- Để tiểu Viêm đi theo ta?

Lâm Tiêu kinh hãi nhìn Long gia.

Long gia lắc đầu, nói:

- Lâm Tiêu, đây là chuyện giữa người cùng Huyền Thịnh, không quan hệ tới ta, nhất định do chính người làm quyết định, nhưng người yên tâm, chỉ cần người không muốn lão gia hỏa Huyền Thịnh này cũng không làm gì được người.

- Tại hạ đương nhiên nguyện ý, nhưng mà...

Lâm Tiêu cực kỳ yêu thích tiểu Viêm, huống chi hắn còn là hỏa long nhất tộc tu vi sinh tử tam trọng, thực lực thật cường đại, nhưng vừa nghĩ tới thể cực bên ngoài Lâm Tiêu lại do dự.

- Ta biết bản khoản của người, đây là nguyên nhân ta nhờ người, Long tộc không có người tham sống sợ chết, ta cho người dẫn hắn đi ra ngoài cũng vì cho hắn hiểu biết sự tàn khốc của thể giới bên ngoài, chỉ như vậy tiểu Viêm mới có thể chân chính lớn lên, sinh tử do mạng, nếu tiểu Viêm có sự tình gì lão long cũng không trách người.

Lâm Tiêu vẫn còn do dự không quyết.

1247. Chương 1245: Lịch Sử Đây Bụi (1)

- Lâm Tiêu ca ca.

Tiểu Viêm mở to mắt trong veo như nước, vẻ mặt chờ mong nhìn Lâm Tiêu, như nhi đồng chờ đợi cha mẹ tặng món đồ chơi mình yêu thích.

Trong lòng Lâm Tiêu chợt mềm nhũn.

- Ta đáp ứng!

Về mặt lão giả lộ ra tươi cười:

- Vậy lão long tạ ơn các hạ, người đã nguyện ý mang theo tiểu Viêm ra ngoài, Long tộc cũng không thể bạc đãi người, ta tặng người một đồ vật, nhận lấy đi.

Bá!

Một không gian giới chỉ rơi vào trong tay Lâm Tiêu.

- Đây là?

Truyền tinh thần lực vào bên trong, đôi mắt Lâm Tiêu tròn tròn, bên trong có một bộ khải giáp sáo trang màu đen, không ngờ là Man Vương sáo trang tam tinh, có ngực giáp, bảo vệ tay, đùi, cùng mũ giáp, hoàn toàn đầy đủ.

Long gia dùng hồn niệm đảo qua, không khỏi cười nhạo nói:

- Huyền Thịnh, lão gia hỏa người vẫn luôn nhỏ mọn như xưa, vật như vậy cũng đem tặng được?

- Khụ khụ.

Lão giả đỏ mặt nói:

- Lâm Tiêu, đây là một kiện chiến lợi phẩm năm xưa lão phu thuận tay lấy được, mặc dù lễ vật nhỏ một chút, nhưng đúng lúc thích hợp người.

- Đa tạ tiền bối.

Đối với Long gia mà nói Man Vương sáo trang tam tinh không tính là gì, nhưng với Lâm Tiêu mà nói cực kỳ thực dụng, là bảo vật vô giá.

Sau đó lão giả gọi tiểu Viêm tới dặn dò hồi lâu, cuối cùng tiễn tiểu Viêm rời khỏi với hai người Lâm Tiêu.

Sưu...

Xuôi theo thông đạo lúc trước, bọn họ rất nhanh quay lại Hỏa Diệm sơn.

- Tiểu tử, không nghĩ tới nhiều ngày không gặp, người đã thành vương giả sinh tử cảnh sao? Còn tiến vào sinh tử nhị trọng, không tệ, không tệ.

Long gia nhìn Lâm Tiêu đầy vui mừng:

- Ta đã ngủ bao lâu? Vài chục năm hay trên trăm năm?

- Long gia, người ngủ say chừng hơn bốn năm.

- Cái gì, mới bốn năm?

Long gia trợn mắt, như gặp quỷ đánh giá Lâm Tiêu:

- Mới bốn năm người từ nửa bước vương giả đột phá sinh tử nhị trọng?

Tốc độ như vậy dù ở thời đại viễn cổ cường giả như mây cũng cực kỳ hiếm thấy, có thể nói vô cùng biến thái.

Lâm Tiêu giải thích:

- Long gia, ta cũng mới đột phá sinh tử nhị trọng trước khi người thức tỉnh không lâu, không gian đạo vẫn trong người là do ta luyện hóa không gian đạo văn của người khác mới ngưng tụ thành, người xem tiểu Viêm mới bảy tám tuổi đã là sinh tử tam trọng, ta còn kém xa.

Tiểu Viêm chớp chớp mắt, ta lợi hại vậy sao?

- Cho dù người luyện hóa không gian đạo vẫn cũng vậy.

Long gia lắc đầu tán thán:

- Người không hiểu, sở dĩ tiểu Viêm tu luyện nhanh như vậy là bởi vì huyết mạch của hắn, tiểu Viêm cũng không phải hỏa long nhất mạch bình thường, Long tộc bình thường sau khi sinh ra thực lực tương đương nhân loại quy nguyên cảnh, sau khi trưởng thành tuyệt đại đa số sẽ trở thành vương giả, sau đó trải qua năm tháng thật dài có thể đột phá tới tôn cấp, mà muốn vào thánh cấp cực kỳ khó khăn, các chủng tộc ở thời đại viễn cổ cũng cực hiếm.

- Nhưng huyết mạch tiểu Viêm thì khác, thân là thánh long bộ tộc tối cao của Long tộc, hắn vừa tỉnh giấc chính là sinh tử cảnh, từ nhất trọng tới tam trọng đột phá cực nhanh, nhưng muốn tới tôn cấp phải cần mài luyện thật nhiều kinh nghiệm mới được, dù như thế hắn cũng phải tiêu phí bảy tám năm thời gian mới tới tam trọng, mà người dùng bốn năm đã tới nhị trọng, tốc độ như vậy còn muốn nhanh hơn tiểu Viêm.

- Chắc chắn, trong các đại chủng tộc trên Đại lục Thương Khung, luận về huyết mạch nhân loại là yếu nhất, nhưng thiên phú cùng tiềm lực trưởng thành của nhân tộc lại mạnh mẽ, bởi vậy cũng có thể xuất hiện cường giả đứng đầu, nhưng tốc độ tu luyện nhanh như người ta sống nhiều năm lần đầu tiên gặp được.

Lâm Tiêu sờ sờ mũi, chẳng lẽ hắn là quái vật sao?

- Phải rồi Long gia, Cổ địa Man Hoang rốt cục là thế nào vậy? Vì sao bên trong lại có nhiều cấm địa như vậy, còn có địa phương như Chiến trường Cổ Tộc? Các chủng tộc vẫn lạc trong chiến trường này không khỏi quá nhiều đi.

Cả Cổ địa Man Hoang cấp cho Lâm Tiêu loại cảm giác thật giống như một chiến trường khổng lồ, các cường giả các tộc ở thời đại viễn cổ đã lựa chọn nơi này biến thành nơi chiến đấu.

- Nguyên nhân cụ thể ta cũng không biết rõ ràng, theo truyền thuyết, ta cũng chỉ là nghe nói, mấy chục vạn năm trước Cổ địa Man Hoang kỳ thật nổi lên một thể với Đại lục Thương Khung, chẳng những Cổ địa Man Hoang, thậm chí là toàn bộ tinh thể trong thiên vực này đều là một chỉnh thể đầy đủ, thời đại đó cường giả vô số, không nói so với hiện tại, mà so với niên đại của Long gia ta còn nhiều vô cùng, đó là niên đại vạn tộc san sát, Ma tộc, Tinh tộc, Huyết tộc, Cổ tộc, Hồn tộc, Long tộc, Cự Nhân tộc, Hải tộc, Man tộc, Yêu tộc, Nhân tộc cùng sinh tồn, mà hiện tại Nhân tộc cùng Yêu tộc chiếm cứ đại lục, nhưng ở niên đại đó Yêu tộc cùng Nhân tộc là hai chủng tộc yếu nhất, Nhân tộc sinh tồn ở khe hở các tộc thật gian nan, mà Yêu tộc kỳ thật là một chủng tộc bị vạn tộc nô dịch.

- Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, có một ngày các đại chủng tộc đột nhiên bùng nổ đại chiến, thiên địa nổ tung, tinh thể dập nát, đại đa số chủng tộc diệt tộc, chỉ có rất ít chủng tộc sống sót, nhưng tổn thương trầm trọng, bị phân tán khắp nơi, cuộc chiến kia trải rộng toàn thể giới, thật nhiều địa phương hóa thành chiến trường, Chiến trường Cổ Tộc trong Cổ địa Man Hoang chính là cổ di tích hình thành từ tiểu chiến trường năm xưa.

Lâm Tiêu có chút cả kinh nói:

- Chiến trường Cổ Tộc chỉ là một tiểu chiến trường năm đó?

Long gia lắc đầu nói:

- Việc này có gì kỳ quái, năm đó tinh thể cường giả trải rộng, đại chiến trường chân chính do cường giả đứng đầu các tộc chiến đấu lẫn nhau, căn bản không cách nào bảo tồn, toàn bộ có thể bảo tồn đều chỉ là tiểu chiến trường. Sau cuộc chiến, cường giả trên tinh thể ít nhất suy sụp chín thành, các tộc cũng vỡ vụn theo tinh thể, phân tán khắp thiên vực, vì vậy chiến trường mới dừng lại.

- Sau này trôi qua vô số năm tháng, các đại chủng tộc nghỉ ngơi dưỡng sức, muốn khôi phục thực lực, nhưng không ai dự đoán được chính là năm ấy Nhân tộc cùng Yêu tộc luôn bị xem thường lại đột nhiên quật khởi, bày ra thực lực cường hãn, trong những cuộc giao phong dài đằng đẳng, cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc chinh chiến các đại chủng tộc, thống nhất Đại lục Thương Khung, sau đó còn vươn xức tu đưa tới các đại lục vực ngoài.

- Nhân tộc cùng Yêu tộc liên thủ?

Lâm Tiêu tròng lớn mắt, diễn cảm khó thể tin.

- Đúng vậy, ở niên đại kia, Nhân tộc cùng Yêu tộc có thời kỳ trắng mắt thời gian rất dài, hai tộc đàn liên thủ công chiếm không biết bao nhiêu đại lục như Cổ địa Man Hoang, chiếm cứ từng tỉnh thể, đã trở thành hai tộc đàn đỉnh phong, đem toàn bộ cao thủ Man tộc diệt sát, nô dịch cả Man tộc, năm ấy Long tộc ở Cổ địa Man Hoang, cuối cùng không đường chọn lựa đã ký hiệp nghị với Nhân tộc các người, hơn nữa trong Long tộc vẫn còn một ít cường giả tồn tại, nhờ vậy mới có thể sống sót.

Ký hiệp nghị với Nhân tộc? Trong lòng Lâm Tiêu rung mình, khó trách lúc trước lão long kia nhìn thấy hắn lập tức tràn ngập sát khí, còn nói Nhân tộc là chủng tộc giả dối nhất, chẳng lẽ sau thời kỳ đó Nhân tộc cùng Long tộc phát sinh xung đột, cuối cùng làm Long tộc bị diệt sao?

1248. Chương 1246: Lịch Sử Đầy Bụi (2)

Nhưng nếu thật sự là như vậy, vì sao lão long còn đem tiểu Viêm giao cho mình, chẳng lẽ vì quan hệ với Long gia? Hay nói bên trong có ẩn tình mà mình không biết?

Lâm Tiêu nghĩ mãi mà không rõ.

- Nhân tộc cùng Yêu tộc cùng thống trị kéo dài mấy vạn năm, nhưng không biết vì sao, có lẽ là vì phân lâu tất hợp hợp lâu tất phân, hoặc vì phương diện lợi ích, khi ấy hai tộc đột nhiên bộc phát đại chiến, mặc dù không lớn như trận đại chiến giữa các chủng tộc năm xưa, nhưng trình độ khủng bố không kém, Nhân tộc cùng Yêu tộc tàn sát lẫn nhau, máu chảy thành sông, cuộc chiến kéo dài rất nhiều năm, chẳng những là hai tộc trên Đại lục Thương Khung, thậm chí là tộc nhân hai tộc trên khắp tinh vực đều phát động đại chiến, Long gia ta đã ngủ say trong cuộc chiến đó, sau khi ta ngủ say, Long tộc còn chưa bị diệt, chiến tranh giữa hai chủng tộc đã tới mức căng thẳng kịch liệt, sau này phát sinh chuyện gì thì ta không biết.

Tựa hồ biết Lâm Tiêu thật quan tâm diễn biến về sau, Long gia nói tiếp:

- Vừa rồi ta có hỏi qua Huyền Thịnh, nhưng hắn chỉ cho ta biết năm ấy Nhân tộc cùng Yêu tộc xé toang hiệp nghị, Long tộc cũng bị cuốn vào khiến toàn tộc chết sạch, hắn lợi dụng thánh khí Long Châu của Long tộc mới bảo lưu tàn hồn, rốt cục đã phát sinh chuyện gì hắn cũng không biết rõ ràng.

- Nguyên lai là như vậy.

Lâm Tiêu có chút hiểu được cuộc chiến mấy vạn năm trước, nhưng toàn diện hiểu biết chỉ là lần đầu.

Nhưng làm Lâm Tiêu tò mò chính là sau cuộc chiến kia, lịch sử đại lục tựa hồ lâm vào đứt gãy, mãi tới vạn năm trước vẫn minh Nhân tộc mới hưng khởi, mà trong lịch sử không hề ghi chép cuộc chiến năm xưa, giống như lịch sử đột nhiên biến mất, biến thành mê đề, chỉ lưu lại bí cảnh cùng cấm địa.

Bắt đầu từ Thương Khung lịch, Nhân tộc nhanh chóng sinh sản trên đại lục, xây dựng quốc gia, mà số lượng Yêu tộc lại rất ít, chỉ là đối tượng bị Nhân tộc liên sát, mãi tới Thương Khung lịch 33 năm, chính là hơn hai ngàn năm trước cân bằng giữa hai tộc bị đánh phá, từ Tử Vong Chi Sâm toát ra thật nhiều thú triều, công chiếm tuyệt đại đa số thành thị địa vực của Nhân tộc, trở thành chúa tể mới trên đại lục.

Suốt hai ngàn năm nay, mặc dù Nhân tộc đoạt về một ít lãnh địa, nhưng so sánh mà nói vẫn bị vây dưới hạ phong.

Mấy vạn năm trước Nhân tộc cùng Yêu tộc lại có kết quả thể nào?

Trong lòng Lâm Tiêu tràn đầy nghi hoặc, nhưng hắn lập tức gạt sang một bên, mặc kệ năm ấy kết cục thể nào, đều đã trôi qua, hiện tại trước mặt Lâm Tiêu chính là Yêu tộc cường đại, nếu hắn không cố gắng tu luyện, rất có thể tương lai không lâu Nhân tộc gặp phải đại nạn.

Nghĩ tới đây, Lâm Tiêu siết chặt hai tay, trong lòng trở nên kiên định, hắn nhất định phải biến cường, đứng trên hết thảy, không còn sợ hãi bất cứ điều gì, đây là mục tiêu mà hắn luôn truy tìm, không đạt được quyết không bỏ qua.

Sưu...

Bay nhanh tới trước, Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm rất nhanh rời khỏi phạm vi Hỏa Diệm sơn.

Ông!

Lâm Tiêu vừa rời đi, một cỗ năng lượng dao động quỷ dị quét ngang bao lấy thân thể hắn, cỗ năng lượng cực kỳ thần bí, dẫn theo cảm giác lịch sử dày nặng, Lâm Tiêu lập tức đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy trong tầm mắt của hắn, một tòa cung điện thần bí như ẩn như hiện phiêu phù giữa không trung Chiến trường Cổ Tộc.

- Oa, Lâm Tiêu ca ca, nơi này là bên ngoài sao? Quả nhiên thật lớn, hơn nữa còn có nhà lớn như vậy, thật xinh đẹp.

Tiểu Viêm vừa ăn Tinh Ly quả vừa nhìn hư ảnh cung điện trôi nổi trên bầu trời, hai mắt sáng ngời nói.

- Ha ha.

Lâm Tiêu cười cười, sờ sờ đầu tiểu Viêm, tò mò nhìn lên cung điện xa xa.

- Di, là Man tộc Mê Không Châu?

Bên trong Thương Long Tí, Long gia đột nhiên nói.

- Mê Không Châu, đó là gì?

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi.

Long gia giải thích:

- Mê Không Châu là do Man tộc luyện chế dùng xác định vị trí bảo vật, chuyên dùng tồn trữ tin tức, ở thời đại viễn cổ Man tộc là một trong những chủng tộc có năng lực luyện chế tối cường, bọn hắn có thể luyện ra thật nhiều bảo vật cường đại, khả năng này Nhân tộc cùng Yêu tộc không thể so sánh, tỷ như Man Vương sáo trang mà Huyền Thịnh đưa cho ngươi, công nghệ đã đạt tới trình độ đứng đầu trong vương giả chi binh, ở năm ấy cường giả vương cấp Man tộc mỗi người có một bộ, là khải giáp chế thức của Man tộc.

Man Vương sáo trang cũng chỉ là khải giáp đồng phục của vương giả Man tộc, Lâm Tiêu trợn mắt há hốc mồm, Man tộc rốt cục cường đại tới bao nhiêu?

- Lâm Tiêu, ngươi còn không nhanh đi qua, bình thường mà nói Mê Không Châu là bảo vật mà Man tộc dùng tiềm ẩn truyền thừa, tuyệt đối không đơn giản, một kiện Man Vương sáo trang tam tinh làm sao có thể so sánh được?

Long gia thúc giục nói.

Không đợi Long gia nhắc nhở, Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm đã hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng tới chỗ dao động truyền tới, nhưng còn chưa chờ Lâm Tiêu đi tới mục tiêu, cung điện thần bí trôi nổi trên không trung đã biến mất, không còn lưu lại chút dao động nào.

Mê Không Châu biến mất, trong lòng Lâm Tiêu nhảy dựng, ngẫm lại cũng đúng, Mê Không Châu là đồ vật tiềm ẩn truyền thừa của Man tộc, ai không muốn cướp đoạt, mà số lượng cường giả trong Chiến trường Cổ Tộc không ít, nhìn khí tức của Mê Không Châu hiển nhiên bại lộ đã lâu, không khả năng ngoan ngoãn nằm một chỗ đợi mình tới lấy được.

Không biết là ai đoạt được Mê Không Châu, hiện tại đuổi qua có lẽ còn kịp.

Lâm Tiêu tăng tốc độ tới lớn nhất, hóa thành một đạo lưu quang bay tới chỗ Mê Không Châu xuất hiện khi này, với thực lực bây giờ của hắn chỉ cần không đi vào cấm địa trong Chiến trường Cổ Tộc, ở khu vực bên ngoài thật khó có gì uy hiếp được sinh mạng của hắn.

Nửa khắc sau, Lâm Tiêu đã đi tới vị trí kia.

Sưu sưu sưu...

Tùng đạo lưu quang cùng một lúc lao tới, mà vị trí của Mê Không Châu vừa rồi lại có không ít cường giả đang bay tứ tán bốn phương tám hướng, còn đang không ngừng nghị luận.

- Là Chí Bảo điện, là Chí Bảo điện ah.

- Trời ạ, lại là Chí Bảo điện của Man tộc, đây là bảo tàng lớn nhất mà năm xưa Man tộc lưu lại.

- Nhanh, nhanh đem tin tức này bẩm báo về cho đại nhân, Mê Không Châu tiềm ẩn bảo tàng Man tộc bị một cường giả tam trọng chiếm được.

- Đi, đi!

Tùng đạo thần niệm truyền lại trong thiên địa, dù là Nhân tộc, Yêu tộc vương giả đều vô cùng cuồng nhiệt, không ngừng bay vọt khắp bốn phương tám hướng.

- Thật nhiều người!

Tiểu Viêm lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, nhưng sau tiếng than thở hắn lại tiếp tục ăn thực vật Lâm Tiêu cấp cho, ô ô, đồ ăn của Lâm Tiêu ca ca ăn ngon thật, tiểu Viêm thật sự quá hạnh phúc.

Chí Bảo điện, đó là gì? Trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, nghĩ nghĩ, hắn nhanh chóng ngăn cản một vương giả Nhân tộc đang bay ra ngoài, dò hỏi đối phương.

Người kia là một trong những vương giả mà hắn từng gặp được ở lối vào Hỏa Diệm sơn, vừa bị Lâm Tiêu ngăn cản lập tức hoảng sợ, lập tức đem tin tức mình biết được nói ra.

1249. Chương 1247: Bảo Tàng Man Tộc

Nguyên lai lúc hắn đang rèn luyện ở bên ngoài Chiến trường Cổ Tộc, bất thành linh nơi này truyền tới chấn động, sau đó một đạo quang hoa xông lên trời, biến ảo thành tòa cung điện thần bí hiện giữa không trung, thậm chí gần nửa nhân số trong Chiến trường Cổ Tộc đều nhìn thấy.

Hắn cũng biết có bảo vật xuất thế, bởi vậy lập tức chạy tới, kết quả phát hiện nơi này có một trận pháp thật lớn cấm chế, mà bên trong trận pháp có một viên cầu, hư ảnh cung điện từ viên cầu truyền ra.

Mặc dù hắn tới sớm nhưng đã có người tới trước, thật nhiều Man tộc, Nhân tộc cùng Yêu tộc đánh giết lẫn nhau, cướp đoạt đồ vật gọi là chìa khóa, mà viên cầu nằm bên trong trận pháp nên không ai vào được, không ai xông tới.

Cuối cùng trải qua một phen tranh đoạt, chín chìa khóa bị phân chia làm ba phần cho Yêu tộc, Nhân tộc cùng Man tộc, đang trong lúc mọi người còn không cách nào xông tới đoạt viên cầu, đột nhiên một hắc bào cường giả Nhân tộc xuất hiện, một chưởng phá mở cấm chế đoạt đi viên cầu.

- Ta từ trong miệng nhóm Man tộc biết được viên cầu tên Mê Không Châu, ghi chép vị trí Chí Bảo điện của Man tộc, nghe nói là nơi giữ bảo vật của Man tộc ở thời đại viễn cổ, mà chín chìa khóa dùng mở bảo điện, Lâm Tiêu đại nhân, ta chỉ biết như thế, ngoài ra không biết thêm gì khác.

Wương giả kia khẩn trương nhìn Lâm Tiêu, sợ hãi hắn nổi giận giết mình.

- Người đi đi.

Người kia như được đại xá, hóa thành lưu quang biến mất.

- Không nghĩ tới Mê Không Châu ghi chép lại là Chí Bảo điện của Man tộc, khó trách những người này lại điên cuồng như thế.

Long gia cả kinh nói.

- Long gia, Chí Bảo điện là gì?

- Tiểu tử, ta vừa rồi đã nói, ở thời đại viễn cổ Nhân tộc cùng Yêu tộc quật khởi, trở thành tộc đàn đỉnh phong, bọn hắc chinh chiến khắp nơi, Man Hoang đại lục cũng là mục tiêu của bọn họ, mà Chí Bảo điện cũng liên quan tới cuộc đại chiến tộc đàn năm xưa.

Long gia ngưng trọng nói:

- Năm ấy chiến trường Cổ địa Man Hoang mở ra, cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc hoành tảo các khu vực, mặc dù Man tộc có nhiều cường giả nhưng không bằng Yêu tộc cùng Nhân tộc, tự nhiên thua bại mà chạy.

- Sau khi bọn hắc chạy trốn, còn mang theo nhiều bảo vật, nhưng hai tộc đàn kia làm sao cho họ rời đi, trước khi mở ra chiến tranh đã phong tỏa Cổ địa Man Hoang, vì vậy thật nhiều cường giả Man tộc suy sụp, máu chảy thành sông. Vì không còn đường chọn lựa, vì giữ lại hi vọng quật khởi cho tộc đàn, Man tộc đã chọn lựa một cường giả mang theo truyền thừa cùng bảo vật trong tộc tiến vào một ít cấm địa sinh tử trong Cổ địa Man Hoang, đem bảo vật đặt vào trong Chí Bảo điện giấu kín.

- Nghe truyền Chí Bảo điện vô cùng thần bí, là do cường giả đứng đầu Man tộc tạo ra, một khi che giấu dù mạnh mẽ thế nào cũng không tìm thấy, vị trí bảo điện được ghi chép trong Mê Không Châu, Mê Không Châu lại giấu kín trên người Man tộc, không ai biết nằm tại nơi nào.

- Sau đó là thời kỳ Nhân, Yêu hai tộc thống trị Man tộc thật lâu dài, cho dù Man tộc đem Chí Bảo điện che giấu thật sâu, vẫn có không ít Chí Bảo điện bị phát hiện, khi ấy Man tộc vì phòng ngừa truyền thừa cùng bảo vật bị quét sạch, vì vậy đem bảo vật cùng truyền thừa chia ra cất giấu trong nhiều Chí Bảo điện, đối với hai đại tộc đàn mà nói căn bản không tính là gì, hơn nữa bảo vật đều được lưu giữ trong một ít cấm địa Cổ địa Man Hoang, nguy hiểm trùng điệp, bởi vì Nhân, Yêu hai tộc cũng không phí tinh lực tìm kiếm, nhờ vậy có một ít Chí Bảo điện vẫn được bảo tồn.

- Nếu Chí Bảo điện ghi chép trong Mê Không Châu vừa rồi là thật sự, vậy cũng chính là một trong những cung điện còn bảo lưu lại từ thời đại viễn cổ.

- Kháo, thật sao?

Lâm Tiêu không nhịn được thốt ra một câu thô tục.

Long gia gật đầu:

- Tự nhiên là thật, bên trong Chí Bảo điện bảo tồn truyền thừa cùng bảo vật của Man tộc, bởi vì bị phân tán cho nên đối với Nhân, Yêu tộc thời đó không đáng là gì, nhưng đối với thời đại hiện giờ mà nói chính là tài phú tốt cùng, mặc dù ta chưa từng gặp qua bảo vật trong Chí Bảo điện, nhưng ta dự đoán bất kỳ bảo tàng nào cũng đủ làm cường giả tôn cấp tâm động, cướp đoạt chém giết lẫn nhau.

Đủ làm cường giả tôn cấp tâm động?

Không thể không nói hiện tại chính Lâm Tiêu cũng tâm động, năm ấy Man tộc cường đại hơn chính Man tộc hiện tại rất nhiều, bảo vật lưu lại nói không động tâm là không khả năng.

- Đi tới chỗ Mê Không Châu xuất hiện nhìn xem.

Sưu...

Một lát sau, Lâm Tiêu đi tới vị trí kia, trên mặt đất lộ ra huyết động thật lớn, như có cấm chế bị mở ra, mà bên cạnh huyết động có không ít vương giả đang tìm kiếm, hi vọng phát hiện đồ vật còn thừa lại.

Bên trong sơn cốc có hai cỗ lực lượng quỷ dị, một là lực lượng do cấm chế trận pháp bị phá nát còn lưu lại, mà một cỗ lực lượng khác thật giống như hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của vương giả tam trọng bị Lâm Tiêu liệt sát, như đến từ đồng nguyên.

- Cỗ khí tức này đích xác là Mê Không Châu, mà cỗ khí tức còn lại tựa hồ là một vương giả tu luyện tà âm khí.

Long gia nói.

Lâm Tiêu như có suy nghĩ gì, chẳng lẽ người phá cấm chế cướp đi viên châu chính là người từng truy sát hắn?

Nghĩ nghĩ, Lâm Tiêu cảm thấy có khả năng, hiện tại đã qua vài ngày, thời gian như vậy đã đủ cho đối phương đi tới Chiến trường Cổ Tộc tìm hắc.

Trong mắt Lâm Tiêu lộ ra vẻ lạnh lẽo:

- Ta thật muốn nhìn xem một chút, lúc đó cường giả xuống tay với ta rốt cục là ai.

Bản thân thiếu chút nữa bị hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của đối phương giết chết, mối thù này tự nhiên không thể không báo.

Đúng rồi...

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Lâm Tiêu lấy ra một không gian giới chỉ, sau đó lấy ra viên tinh thạch màu đen.

- Long gia, tinh thạch màu đen này là gì?

Không gian giới chỉ này là của hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp bị Lâm Tiêu giết chết.

- Đây là Sát Khí ma thạch, là do Âm Sát thú trong cấm địa Tuyệt Âm cốc tại Chiến trường Cổ Tộc hình thành, có thể tôi luyện tinh thần cùng ý chí vô giả, một viên Sát Khí ma thạch là bảo vật tốt cùng của vương giả tam trọng, nếu là người tu luyện tà khí hoặc âm khí lấy được, công hiệu càng lớn hơn nữa.

Long gia nói.

Sát Khí ma thạch sao?

Ánh mắt Lâm Tiêu lóe lên, xem ra vận khí của hắn không tệ, chỉ cần quay về Thành Nhân Minh nghe ngóng, sẽ biết là ai ra tay với mình.

- Tiểu Viêm, chúng ta trở về.

Lâm Tiêu cười gọi tiểu Viêm.

- A a, được.

Tiểu Viêm cầm một đùi dê thật lớn cỡ thân thể hắn, bẹp bẹp cắn, ậm ừ trả lời, đôi mắt vui vẻ híp lại, vô cùng khả ái.

Sưu sưu...

Hai người phá không rời đi, chẳng những là hai người, nhiều cường giả đang rèn luyện trong Chiến trường Cổ Tộc sau khi nhận được tin tức cũng quay trở về.

Hai ngày sau, bên trong thông đạo nằm ngoài Chiến trường Cổ Tộc, từng thân ảnh lao vào bên trong.

Một mảnh sơn cốc nằm ngoài Chiến trường Cổ Tộc.

1250. Chương 1248: Phế Khu Cổ Thần

- Có nghe nói không, bên trong Chiến trường Cổ Tộc phát hiện tin tức về Chí Bảo điện của Vạn tộc, nếu tin tức là thật, toàn bộ cường giả Cổ địa Vạn Hoang đều sẽ bị kinh động.

- Văn Duyệt Vương đại sư cùng Vô Song Vương tiền bối đều ở Chiến trường Cổ Tộc, có lẽ sẽ biết nhiều tin tức hơn chúng ta.

- Đã qua nhiều ngày như vậy, vì sao không có tin tức của đại sư, không biết tiểu tử kia đã chết hay chưa, chỉ cần đại sư giết tiểu tử kia, chiếm được thiên hỏa của hắn, có thể trở thành vương phẩm luyện dược sư, tới lúc đó địa vị của chúng ta càng tăng lớn.

Nhóm thủ hạ của Văn Duyệt Vương không ngừng nghị luận, bọn hắn vẫn còn chờ đợi bên ngoài Chiến trường Cổ Tộc.

Đột nhiên từ trong khe núi cách đó không xa, có vài thân ảnh bay ra.

- Là tiểu tử đó, hắn đi ra rồi, Văn Duyệt Vương đại sư cùng Vô Song Vương tiền bối không giết hắn hay sao?
- Sự tình có chút không ổn, xem ra đại sư không tìm được tiểu tử này, tìm hai người theo sau, những người còn lại tiếp tục chờ đại sư đi.

Vài vương giả lập tức phân công nhiệm vụ cho nhau.

- Ân? Là bọn hắn?

Ngay lúc đối phương phát hiện được hắn, tinh thần lực của Lâm Tiêu đã xuyên qua bên ngoài, hoàn toàn phóng thích, dễ dàng cảm giác đám người kia tồn tại, ở trong phủ đệ Huyền Diệu Vương, Lâm Tiêu từng gặp qua hai người, đương nhiên đã có ấn tượng.

- Hừ!

Không cần nghĩ Lâm Tiêu đã biết vài người này là do Văn Duyệt Vương an bài theo dõi mình, dù sao Chiến trường Cổ Tộc rất lớn, cho dù Văn Duyệt Vương đi vào chưa chắc đã tìm được mình, chờ mình đi ra thì tránh khỏi tầm mắt Văn Duyệt Vương, vì vậy đã bố trí người theo dõi bên ngoài.

Mặc dù Văn Duyệt Vương đã chết, nhưng Lâm Tiêu không có ý định bỏ qua nhóm người này, liền rút Long Văn đao hướng bên kia chém tới.

- Không tốt, hắn phát hiện chúng ta rồi!

Trong vài vương giả còn lưu lại phần lớn tu luyện hai mươi không gian đạo văn, đã sớm nghe sự đáng sợ của Lâm Tiêu, hiện tại nhìn thấy hắn ra tay lập tức hoảng hốt.

Oanh long!

Những vương giả như vậy trước khi chưa đột phá Lâm Tiêu đã dễ dàng diệt sát, hiện tại đã đột phá càng không cần phải nói, đao khí lao qua, vài vương giả lập tức bị chém thành nát vụn.

- Đao khí thật cường đại, ít nhất là cường giả nhị trọng đỉnh phong đứng đầu!
- Ta gặp qua mấy người kia, là thủ hạ dưới trướng Duyệt Vương cốc Văn Duyệt Vương đại sư đi, là ai, lại dám giết bọn hắn?
- Là hắn!

- Nguyên lai là Lâm Tiêu Đế quốc Võ Linh, khó trách có thực lực này, nhưng hắn vì sao lại kết thù với Duyệt Vương cốc Văn Duyệt Vương đại sư? Duyệt Vương cốc địa vị siêu thoát, mặc dù Lâm Tiêu cường đại, nhưng gặp phải Duyệt Vương cốc cuối cùng có chết thể nào cũng không biết.

- Hừ, đừng nói lung tung, ngươi không nhìn thấy người này giao phong với bọn người Kim Kiếm Vương tại Hỏa Diệm sơn sao, thực lực cường hãn không kém sinh tử tam trọng, gặp phải hắn cả ta lẫn người đều mất mạng.

Một ít vương giả đi ra khỏi Chiến trường Cổ Tộc nhìn thấy một màn này liền nghị luận, nhưng sau khi thấy rõ người ra tay lập tức im lặng, chuyển đi Hỏa Diệm sơn làm thanh danh Lâm Tiêu đại chấn, không kém gì những vương giả lâu đời như Kim Kiếm Vương.

Nhìn quanh bốn phía, Lâm Tiêu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Tuy trong Thành Nhân Minh nhiều vương giả, tuyệt đại đa số đều là nhất trọng cùng nhị trọng, nhị trọng đỉnh phong dù không ít, nhưng chỉ chiếm một phần, mà người nắm giữ ba mươi không gian đạo văn như Kim Kiếm Vương, cách sinh tử tam trọng một bước, trong Thành Nhân Minh cũng không tới mười người, cho nên mới có danh hiệu thập đại vương giả đỉnh phong, bất kỳ cường giả nào có thể tiến vào bài danh địa vị trong thành chỉ kém hơn vương giả tam trọng.

- Lâm Tiêu ca ca, cần đánh nhau sao?

Nhìn thấy Lâm Tiêu ra tay, tiểu Viêm đang thích thú cắn đuôi dê lập tức hưng phấn lên, đôi mắt to đen nhánh nhìn chăm chăm những vương giả còn lại chung quanh, vẻ mặt muốn ra tay thử nghiệm.

- Ha ha, đã xong rồi.

Lâm Tiêu buồn cười, tiểu Viêm chỉ là nhi đồng, không nghĩ tới còn là một tên cuồng bạo lực.

- Ô ô, Lâm Tiêu ca ca thật hư hỏng, đánh nhau cũng không lưu cho tiểu Viêm vài người.

Tiểu Viêm bĩu môi, lại cắn đầu dê.

Sưu sưu...

Dẫn theo tiểu Viêm, Lâm Tiêu bay về hướng Thành Nhân Minh.

Sau khi hai người rời khỏi không bao lâu, một đạo kim quang từ trong Chiến trường Cổ Tộc bay đi, chính là Phân thân Toàn Địa Giáp luôn theo sát Lâm Tiêu.

Từ sao khi bản thể đột phá sinh tử nhị trọng, phân thân Toàn Địa Giáp cũng đã ngưng luyện mười một không gian đạo văn, tùy thời đều có thể bước vào sinh tử nhị trọng, theo kế sách hiện tại chỉ phải quay về Thành Yêu Minh đột phá nhị trọng mới có thể tỉnh tiếp.

Thiên phú phân thân Toàn Địa Giáp cực kỳ kinh người, nhất trọng đỉnh phong đã đủ giằng xéo cường giả nhị trọng đỉnh phong, nhưng gặp sinh tử tam trọng có chút không đủ xem, một khi đột phá sinh tử nhị trọng với thiên phú huyết mạch hoàng tộc của hắn cho dù đối diện vương giả tam trọng cũng đủ tỷ thí một phen.

Trên trời cao, Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm bay nhanh.

- Oa, Lâm Tiêu ca ca, bên ngoài thật lớn ah!

- Lâm Tiêu ca ca, linh hồn lực của ta có thể nhìn thật xa, thật thoải mái!

- Oa, đây là quái vật gì vậy!

Đi ra Chiến trường Cổ Tộc, lần đầu tiên rời khỏi mộ địa Long tộc, tiểu Viêm vô cùng hưng phấn, nhìn trái lại nhìn phải, vô cùng nhiệt náo.

Trong một khu vực xa xôi, một cường giả mặc áo đen từ hư không bước ra, rơi vào một sơn cốc hắc ám.

- Ha ha ha, thật sự ông trời phù hộ Tà Hồn Vương ta đây, lại để cho ta gặp vận khí, lấy được Man tộc Mê Không Châu!

Về mặt hấn kích động, chính là Tà Hồn Vương bị Lâm Tiêu tiêu diệt hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp, sau đó đi tới Chiến trường Cổ Tộc chiếm được Mê Không Châu.

- Không thể không nói, ta phải cảm tạ Lâm Tiêu, nếu không phải hắn giết chết hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của ta khiến cho ta phải đích thân tới Chiến trường Cổ Tộc, làm sao tìm được cơ hội lấy tới Mê Không Châu.

Trận pháp phong ấn Mê Không Châu cực kỳ cường đại, phải là sinh tử tam trọng mới có thể công phá, nếu không phải đích thân Tà Hồn Vương đi tới, dù hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp phát hiện được cũng không cách nào lấy tới tay, mà bởi vì Chí Bảo điện quan hệ trọng đại, vì vậy sau khi lấy được Tà Hồn Vương cũng không dám ở lại Chiến trường Cổ Tộc quá lâu, phải lập tức rời đi, thậm chí còn không kịp đi tới Hỏa Diệm sơn tìm kiếm không gian giới chỉ của mình.

- Đáng tiếc khi ta tới thì chín chìa khóa đã bị người cướp đi rồi, nếu có biện pháp lấy được thì quá tốt, toàn bộ bảo vật trong Chí Bảo điện đều chỉ thuộc về ta!

Sắc mặt Tà Hồn Vương âm tình bất định:

- Mặc kệ, nhìn xem vị trí Chí Bảo điện Man tộc rồi hãy tính.

Xuất ra Mê Không Châu, từng vầng quang mang bắn ra, bên trong sơn cốc hắc ám hiển hóa thành hình dạng một cung điện, mà địa đồ trong Mê Không Châu cũng trực tiếp hiện ra rõ ràng.

- Cái gì? Không ngờ là ở Phế khu Cổ Thần!

1251. Chương 1249: Phong Ba Khởi (1)

Chứng kiến vị trí của Chí Bảo điện, sắc mặt Tà Hồn Vương biến đổi, Phế khu Cổ Thần là một khu cấm địa cực kỳ đáng sợ trong Cổ địa Man Hoang, bên trong nguy hiểm trùng điệp, dù là sinh tử tam trọng cũng không dám tùy tiện xông vào, bởi vì xác suất vẫn lạc cực cao, nếu Tà Hồn Vương một mình đi tới khả năng tử vong lên tới chín thành.

- Đáng giận, xem ra muốn độc nuốt bảo điện là không thể nào, chỉ phải tìm vài người hợp tác, quay về Thành Nhân Minh trước đã.

Bá!

Thân hình vừa động, Tà Hồn Vương đã biến mất trong sơn cốc.

Vài ngày sau, Lâm Tiêu rốt cục về tới Thành Nhân Minh.

- Oa, Lâm Tiêu ca ca, kiến trúc thật lớn nha, đây là thành trì Nhân tộc sao? Ô ô, người thật nhiều!

Không khí trong Thành Nhân Minh có chút kỳ lạ, không ít vương giả đáng về vội vàng, ánh mắt dần nén nổi hưng phấn, hiển nhiên đã nghe tin tức về bảo điện, đang không ngừng trao đổi lẫn nhau.

Đi giữa ngã tư đường, tiểu Viêm nhìn quanh, hiếu kỳ nói:

- Lâm Tiêu ca ca, vì sao người ở nơi này thật yếu!

Bá!

Chỉ trong nháy mắt hơn mười ánh mắt bắn tới, mang theo vẻ ác liệt, nhưng khi nhìn thấy Lâm Tiêu liền vội vàng quay đầu, không dám nói một câu.

Lâm Tiêu đỡ khóc đỡ cười, dẫn tiểu Viêm trở lại khu vực phủ đệ Đế quốc Võ Linh.

- Lâm Tiêu huynh đệ, người cuối cùng trở về.

Lâm Tiêu vừa về tới, nhóm người Cửu Long Vương đã tìm hấn.

- Đây là...

Nhìn thấy Lâm Tiêu đi ra ngoài một chuyến, khi trở về lại mang theo một tiểu hài tử bảy tám tuổi, nhóm người Cửu Long Vương chợt ngẩn ra.

- Ha ha, hấn là thân nhân của ta, tên tiểu Viêm.

Lâm Tiêu giới thiệu tiểu Viêm cho mọi người.

Mặc dù trong lòng mọi người tò mò vì sao Lâm Tiêu dẫn theo một hài tử, nhưng không ai hỏi thêm nhiều lời.

Trong lòng tiểu Viêm ầm ập, từ khi hấn sinh ra tới nay không có cha mẹ, không có thân nhân, chỉ có một mình gia gia, mà long lão chỉ là một luồng tàn hồn, dù tiểu Viêm có ngây thơ thế nào cũng cảm thấy tịch mịch vắng vẻ, hiện tại Lâm Tiêu nói mình là thân nhân của hấn, lập tức làm tiểu Viêm xúc động, trong lòng chợt nhũn thắm, Lâm Tiêu ca ca đối với hấn thế nào, hấn cũng luôn sẽ nghe lời Lâm Tiêu ca ca.

- Lâm Tiêu, người có nghe được tin tức hay không?

Cửu Long Vương lên tiếng hỏi.

- Người muốn nhắc tới chuyện Chí Bảo điện?

- Đúng vậy, đây là Chí Bảo điện của Man tộc ah, bên trong có tài phú thời viễn cổ cường thịnh của họ, chỉ cần lấy được Chí Bảo điện, tuyệt đối có thể giúp thực lực Nhân tộc chúng ta tăng lên.

Về mặt nhóm người Cửu Long Vương kích động.

Nhìn vẻ kích động của họ, Lâm Tiêu lại xối chậu nước lạnh:

- Tuy Chí Bảo điện thật tốt, nhưng phải có mạng lấy mới được.

Mọi người nhất thời im lặng, đích xác, tuy Chí Bảo điện thật tốt, nhưng với thực lực của họ căn bản không khả năng nhúng tay, không tới còn may, cho dù chiếm được lại là khoai lang nóng tay, rất có thể gây ra họa sát thân.

Cười khổ một tiếng, Cửu Long Vương nói:

- Lâm Tiêu, mặc dù chúng ta không hi vọng lấy được bảo vật trong Chí Bảo điện, nhưng người thì khác, ta đã phái người đi Đại lục Thương Khung thông tri Bách Lý Tỳ bệ hạ, nhưng chờ tin tức truyền trở về không tới một tháng là không khả năng, mà đoạn thời gian này bảo điện rất có thể bị cường giả trấn thủ Cổ địa Man Hoang đoạt đi rồi, nhưng người thì khác, là người mạnh nhất Đế quốc Võ Linh, người hoàn toàn có hi vọng tiến vào, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính người nguyện ý.

Lâm Tiêu lắc đầu:

- Khó lắm.

Bảo vật bình thường rất có thể có người còn cố kỵ mặt mũi bốn đại đế quốc, nhưng Chí Bảo điện thì khác, đủ làm các đại đế quốc xé da mặt, không đủ thực lực muốn tham dự chẳng khác gì người si nói mộng.

Nếu thật sự không được, xem ra phải hiển lộ thực lực của mình, trong lòng Lâm Tiêu thầm nghĩ, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua Chí Bảo điện, nhưng cường giả tam trọng tọa trấn trong Thành Nhân Minh sẽ không vô duyên cớ cho hắn nhúng tay, nếu thật không biện pháp, hắn chỉ có thể bộc lộ ra thực lực của mình, với thực lực ngang ngửa sinh tử tam trọng của hắn, đủ tư cách tham gia tranh đoạt bảo điện.

Cửu Long Vương cười thần bí:

- Lâm Tiêu, chỉ dựa vào danh hiệu Đế quốc Võ Linh thì không được, nhưng nếu có thêm chìa khóa đây?

- Chìa khóa?

Lâm Tiêu nhìn qua.

- Đúng vậy, căn cứ theo tin tức mà ta nghe được, muốn mở Chí Bảo điện cần có chín chìa khóa, trong đó Nhân, Yêu, Man ba tộc đều chiếm được ba phần chìa khóa, mà một chìa trong đó bị Đế quốc Võ Linh Lâm Quảng Vương cùng Chỉ Lực Vương chiếm được.

- Hai người họ?

Lâm Tiêu kinh ngạc:

- Người nói là thật sự?

Lúc đó Lâm Quảng Vương cùng Chỉ Lực Vương chuẩn bị đi theo mọi người tiến vào Hỏa Diệm sơn, nhưng do Lâm Tiêu ngăn cản họ đi vào nên họ mới thoát khỏi cái chết, căn cứ theo thời gian mà xem tin tức này có thể là thật sự.

Nếu có được một chìa khóa, Lâm Tiêu tuyệt đối có tư cách gia nhập hàng ngũ tranh đoạt.

- Lâm Tiêu, ta đã để Tiêu Kiên bọn họ tới tiếp ứng, không bao lâu sẽ có tin tức truyền tới.

- Tốt!

Lâm Tiêu gật gật đầu, vẻ mặt chột ngưng trọng:

- Vừa có tin tức thì lập tức cho ta biết.

Khu vực Đế quốc Minh Nguyệt, bên trong một phủ đệ rộng rãi tại trung tâm.

Huyền Diệu Vương đứng bật lên.

- Chí Bảo điện Man tộc, lại là Chí Bảo điện Man tộc? Tin tức này là thật?

Ánh mắt của hắn kích động, trong mắt lộ ánh sáng hãi người.

Dưới tay hắn, một vương giả nhĩ trọng đỉnh phong quỳ một gối bảu bảo.

- Thuộc hạ tận mắt chứng kiến, tuyệt đối thật sự, Mê Không Châu bị một hắc bào cường giả tam trọng chiếm được.

- Vương giả tam trọng sao?

Huyền Diệu Vương cau mày, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là Tà Hồn Vương Âm Tà tông?

- Huyền Diệu Vương đại nhân, ngoại trừ Mê Không Châu, trong trận pháp cấm chế còn bay ra chín chìa khóa, khi ấy tình huống thập phần hỗn loạn, chín chìa khóa bị Yêu tộc, Nhân tộc cùng Man tộc chiếm được, thuộc hạ lấy được một chìa, mà hai chìa khóa còn lại của Nhân tộc do Hỏa Luân Vương Đế quốc Thần Võ cùng Lâm Quảng Vương Đế quốc Vô Linh lấy được.

Nói tới đây người kia lấy ra một chìa khóa cổ xưa, ước chừng cỡ cánh tay, phát tán ra bạch quang bay vào trong tay Huyền Diệu Vương.

- Chìa khóa Chí Bảo điện!

Huyền Diệu Vương vuốt ve chìa khóa, ánh mắt kích động nói:

- Tốt, tốt lắm, Mộc Linh Vương, người làm không tệ, ta sẽ trọng thưởng cho người.

- Đây là thuộc hạ phải làm, thuộc hạ không quấy nhiễu đại nhân, cáo lui.

Mộc Linh Vương hiển ra chìa khóa cung kính lui xuống, về phần ban thưởng, hắn cũng biết mình không cần gấp gáp.

- Chí Bảo điện sao? Xem ra phong ba sắp nổi lên trong Cổ địa Man Hoang, nhưng lại có một chìa khóa rơi vào trong tay Đế quốc Vô Linh, không biết có rơi vào trong tay Lâm Tiêu hay không, không có cường giả tọa trấn, đám người Lâm Tiêu nguy hiểm ah.

Vuốt vuốt chìa khóa, Huyền Diệu Vương lâm vào trầm tư.

Khu vực Đế quốc Thần Võ.

Bên trong một phủ đệ to lớn, một nam tử hình dáng khôi ngô, mái tóc dài màu đỏ đang quỳ một gối dưới đất.

- Thiên Uyên Vương đại nhân, đây là chìa khóa mà thuộc hạ lấy được.

1252. Chương 1250: Phong Ba Khởi (2)

Về mặt nam tử tóc đỏ cung kính, lấy ra chìa khóa phát tán ra bạch quang đưa tới trong tay một trung niên mặc áo lam khí thế bàng bạc trước mặt.

- Tốt lắm, Hỏa Luân Vương, người làm không tệ, ta nhất định trọng thưởng cho người.

Cầm chìa khóa, trung niên phát ra tiếng cười to, nhẹ nhàng đi tới, nháy mắt biến mất.

Một lát sau Thiên Uyên Vương đi tới một phủ đệ khác.

- Thiên Uyên Vương, người đi tới chỗ của ta có chuyện gì.

Một thanh âm trong suốt như thanh tuyền từ trong phủ truyền ra, trong trẻo lạnh lùng như thiên tiên.

- Di Thiên cung chủ, không nghĩ tới hiện tại người còn bình tĩnh như vậy, người đã nghe qua tin tức về Chí Bảo điện rồi đi.

Thiên Uyên Vương cười ha ha, đi vào trong phủ đệ nhưng không tiếp tục tiến thêm, bởi vì hắn biết nếu còn tiến thêm, nữ tử bên trong tuyệt đối dám ra tay với hắn.

- Hiện tại trên tay chúng ta có một chìa khóa, nếu hai chúng ta liên thủ, phân một chén canh thật dễ dàng.

Thiên Uyên Vương đề nghị.

- Thiên Uyên Vương, ngươi là ngươi, ta là ta, Chí Bảo điện tổng cộng có chín chìa khóa, sáu chìa khóa khác chia ra trong tay Yêu tộc cùng Man tộc, mà Mê Không Châu nằm trong tay Tà Hồn Vương, nếu ta đoán không sai, cường giả Man tộc cùng Yêu tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua, rất có thể không lâu sau liên thủ cùng tới, hiện tại thảo luận phân bảo vật, còn quá sớm, trong ba tộc chỉ sợ đều phải làm thỏa hiệp.

Thanh âm nữ tử không mang theo chút cảm tình, như đã nhìn thấu hết thấy trên thế gian.

- Ha ha, đó cũng là chuyện sau này, ta trước tiên đi qua chỗ Tà Hồn Vương, nhìn xem Mê Không Châu có nằm trong tay hắn hay không.

Thiên Uyên Vương cười ha ha, biến mất tại chỗ.

Vốn Đế quốc Thần Võ chỉ có một mình hắn tọa trấn, nhưng một tháng trước Di Thiên cung chủ đột nhiên tới Thành Nhân Minh rèn luyện, hiện tại trong Thành Nhân Minh có năm vương giả tam trọng, Đế quốc Thần Võ hai người, tâm tình Thiên Uyên Vương đương nhiên sáng khoái, hắn không sợ Di Thiên cung chủ không chịu hợp tác, hai người đều là người Đế quốc Thần Võ, mặc dù giao tình không sâu, nhưng trước mặt bảo vật, chút quan hệ như vậy Di Thiên cung chủ hiển nhiên hiểu rõ ràng.

Khu vực Đế quốc Thiên Huyền.

Không khí nặng nề tràn ngập.

- Thậm chí cả một chìa khóa cũng không lấy được, các người làm việc kiểu gì, một đám thùng cơm!

Bên trong phủ đệ xa hoa, một cường giả thân thể cao lớn trừng mắt, khí tức bá đạo tung hoành khắp nơi.

- Đại nhân nguôi giận, khi ấy mặc dù thuộc hạ đang ở trong Chiến trường Cổ Tộc, nhưng cách chỗ Mê Không Châu rất xa, chờ khi thuộc hạ chạy tới thì chín chìa khóa đều bị cướp hết.

Vài vương giả nhị trọng bên dưới run rẩy nói.

- Phế vật!

Một cỗ kinh khí ập tới, đem vài người đánh bật ngã, miệng phun máu tươi nhưng không ai dám động.

- Lập tức phái người cướp chìa khóa, đặc biệt là Đế quốc Võ Linh, không có một vương giả tam trọng nào tọa trấn thì không tư cách lấy chìa khóa, đều rút đi!

Vài vương giả hoảng sợ lui xuống.

Sắc mặt Linh Diệt Vương âm trầm, trầm giọng nói:

- Chìa khóa là việc nhỏ, Mê Không Châu là quan trọng nhất, đi qua chỗ Tà Hồn Vương trước.

Bá!

Linh Diệt Vương vừa lên tiếng, thân hình đã biến mất không thấy.

Bên trong Thành Nhân Minh lòng người bàng hoàng, mạch nước ngầm dừng động.

Bên trong phủ đệ của Lâm Tiêu, mọi người đang chờ đợi tin tức.

Sưu...

Đột nhiên một đạo lưu quang bay vào, toàn thân Tiêu Kiên đầy máu, chật vật chạy tới.

- Tiêu Kiên, sao chỉ có một mình ngươi, Lâm Quảng Vương đâu?

Cửu Long Vương đứng bật dậy hỏi.

- Lâm Tiêu, người về rồi, thật tốt quá, nhanh đi cứu Lâm Quảng Vương bọn họ, bọn họ bị nhóm người Hàn Băng Vương Đế quốc Thiên Huyền ngăn chặn, ta thừa dịp bọn hắn không chú ý mới chạy thoát ra tới.

- Hàn Băng Vương? Chuyện gì xảy ra? Tiêu Kiên, người vừa dẫn đường vừa nói.

Sắc mặt Lâm Tiêu âm trầm đáng sợ, một nhóm người theo sự dẫn dắt của Tiêu Kiên chạy nhanh ra phủ đệ.

Nguyên lai Lâm Quảng Vương cùng Chỉ Lực Vương nghe Lâm Tiêu khuyên rút lui trong Chiến trường Cổ Tộc, sau đó đi quanh bên ngoài rèn luyện, lúc Mê Không Châu xuất thế hai người họ ở bên cạnh, nhất thời kịp lúc chạy tới hiện trường, chiếm được một chìa khóa, vốn định đuổi theo lấy thêm chìa khóa khác, nhưng phát hiện có cường giả Man tộc đuổi tới nên lập tức rời khỏi sơn cốc, trốn khỏi Chiến trường Cổ Tộc.

Sau khi rời khỏi Chiến trường Cổ Tộc, bọn họ biết thực lực của mình còn yếu, mang ngọc mắc tội, sẽ bị thật nhiều người truy sát, vì thế đi vòng qua con đường quay về Thành Nhân Minh, quanh co một vòng lớn đi về thành.

Sắp tới Thành Nhân Minh, hai người thông qua ám hào của Đế quốc Võ Linh gặp mặt nhóm người Tiêu Kiên tới tiếp ứng, vừa đi vào Thành Nhân Minh còn chưa về tới phủ đệ Đế quốc Võ Linh đã bị đám người Hàn Băng Vương ngăn chặn, uy hiếp giao ra chìa khóa.

Tiêu Kiên thừa dịp đối phương không kịp chuẩn bị mới chạy thoát đi tìm viện binh.

Biết được nhóm người Lâm Quảng Vương bị ngăn chặn trong thành, Lâm Tiêu thoáng chút thả lỏng, Thành Nhân Minh nghiêm cấm giết chóc, mặc dù Lâm Quảng Vương bị ngăn cản nhưng ít ra không nguy hiểm sinh mạng.

Giờ phút này cách chỗ bọn họ không xa, một đoàn vương giả tụ tập, đang quan sát gì đó, còn đang nghị luận với nhau.

- Mấy vương giả Đế quốc Võ Linh bị đánh thật thảm!

- Chìa khóa Chí Bảo điện Man tộc tuy tốt, nhưng phải có thực lực bảo trụ mới được, nhóm người Lâm Quảng Vương thậm chí còn chưa đạt tới sinh tử nhị trọng đỉnh phong, còn dám chống đối với nhóm người Hàn Băng Vương?

- Bọn họ không phải đang chống đối, mà là đang đợi cứu viện!

- Cứu viện, hừ, lúc này Đế quốc Võ Linh còn cứu viện được gì, các người đang nói Lâm Tiêu sao? Các người cũng không nhìn xem, nếu đám người Hàn Băng Vương dám ngang nhiên ra tay tại Thành Nhân Minh, tuyệt đối đã nhận lệnh của Đế quốc Thiên Huyền Linh Diệt Vương đại nhân phân phó, tuy thực lực Lâm Tiêu cường hãn, nhiều nhất cũng chỉ cùng cấp với Hàn Băng Vương, đứng trước mặt Linh Diệt Vương đại nhân không tính là gì.

- Nói cũng phải, Hàn Băng Vương cùng Bá Thương Vương đều là một trong mười đại vương giả đỉnh phong, còn bài danh hàng đầu, có hai người họ ngoại trừ sinh tử tam trọng, những người khác thật sự khó lấy chìa khóa, thay vì tử thủ, không bằng ngoan ngoãn giao ra thì hơn.

- Chí Bảo điện Man tộc quá trọng đại, trừ phi là vương giả tam trọng, căn bản không có tư cách tranh đoạt.

Không ít người lắc đầu than thở, đều không tin tưởng nhóm người Lâm Quảng Vương.

Đám vương giả đứng vây quanh ngã tư đường, một gã nam tử tuấn mỹ mặc áo lam một chân giẫm lên ngực Lâm Quảng Vương, đem hắn giẫm sâu vào trong mặt đất, miệng phun máu tươi.

- Lâm Quảng Vương, ngoan ngoãn giao ra chìa khóa, ta thả người rời khỏi, nếu không hậu quả đắc tội ta người không phải không biết!

Ánh mắt Hàn Băng Vương lạnh lùng, khóe môi cười lạnh, ở bên cạnh hắn còn có không ít cường giả Đế quốc Thiên Huyền lực trận.

- A!

Lâm Quảng Vương cười lạnh một tiếng:

- Hàn Băng Vương, chìa khóa nằm trên người ta, có bản lĩnh thì người giết ta, cướp đoạt chìa khóa, muốn ta giao ra, không có cửa!

Nói xong hần nhần nhin thổng khổ, phi một tiếng, một búng máu văng lên chân Hàn Băng Vương.

1253. Chương 1251: Hàn Băng Vương

Đôi mắt Hàn Băng Vương càng thêm băng sương.

- Lâm Quảng Vương, người có gan, muốn ta giết chết người, ta không làm, ta thật muốn xem tiểu tử người rốt cục còn có thể kiên trì bao lâu!

Hàn Băng Vương giẫm mạnh chân phải, từng luồng hàn băng lực truyền vào người Lâm Quảng Vương, không ngừng đóng băng trái tim hần, huyết nhục cùng khung xương của hần, thổng khổ sâu tận xương tủy.

- Ha ha...khụ khụ...

Lâm Quảng Vương phun ra máu tươi:

- Hàn Băng Vương, hay là người chỉ có chút năng lực này, cái gì mà mười vương giả đỉnh phong, chỉ là chó má!

- Người...muốn chết!

Ánh mắt Hàn Băng Vương tràn ngập sát cơ, hận không thể một cước giết chết Lâm Quảng Vương, nhưng vẫn gắng gượng nhin xuống.

Ở trong Thành Nhân Minh động thủ với võ giả thế lực khác, hần đã làm trái quy định trong thành, nhưng nếu có Linh Diệt Vương bảo vệ, nhiều nhất chỉ bị chút xử phạt, so sánh với việc hoàn thành mệnh lệnh được ban thưởng, căn bản không tính là gì, nhưng nếu hần giết chết Lâm Quảng Vương trong thành, hậu quả sẽ thật lớn, đây là quy củ nghiêm ngặt của Thành Nhân Minh từ khi thành lập tới nay, nếu hần làm như thế, chỉ sợ không ai bảo hộ được hần, chẳng những là hần, thậm chí cả Linh Diệt Vương cũng không dám làm như vậy.

- Tiểu tử, người tiếp tục càn rỡ, có bản lĩnh đời này người đừng rời khỏi Thành Nhân Minh, nếu không ta nhất định lấy mạng của người!

Hàn Băng Vương truyền âm cho Lâm Quảng Vương, thanh âm băng sương.

- Xuy!

Lâm Quảng Vương giữu cột một tiếng:

- Thậm chí uy hiếp cũng không dám ngang nhiên nói ra, Hàn Băng Vương cái gì, mười vương giả đỉnh phong cái gì, ta xem người chỉ là một đồng phân chó!

- Hồn dẫn!

Hàn Băng Vương tức tối đá một cước lên người Lâm Quảng Vương, trực tiếp đá bay hần ra ngoài, máu loãng cùng băng tra bay loạn trên không trung, hàn băng lực mãnh liệt làm Lâm Quảng Vương thổng khổ vụn vụn run rẩy toàn thân.

- Các người thật quá đáng, thật nghĩ mình có thể vô pháp vô thiên!

Ở một bên, Chỉ Lực Vương toàn thân đầm máu cả giận nói.

- Vẫn còn quá đáng hơn!

Hàn Băng Vương vung tay phải, đoàn hàn băng phong bạo hình thành, hóa thành băng nhận phong bạo đầy trời thổi quét về hướng Lâm Quảng Vương, một kích này nếu đánh trúng Lâm Quảng Vương phải mất nửa mạng.

Tê lạp...

Ngay trong nháy mắt Lâm Quảng Vương sắp bị đánh trúng, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước người hắn, một quyền oanh thẳng vào giữa băng nhận phong bạo đầy trời, băng nhận bị quyền khí cuồng mãnh xé rách, phát ra thanh âm chói tai như vải vóc bị xé mở.

- Người nào?

Đám người Hàn Băng Vương nhìn vào thân ảnh vừa xuất hiện, đó là một nam tử tóc ngắn màu đen, ánh mắt lạnh băng nhìn tới trước.

- Lâm Tiêu!

Ánh mắt Bá Thương Vương híp lại, lên tiếng nói.

- Nguyên lai người chính là Lâm Tiêu, ta còn tưởng rằng là kẻ ba đầu sáu tay đâu, hiện tại nhìn thấy thật bình thường thôi!

Hàn Băng Vương cười lạnh.

- Những gì người làm với bọn họ, ta đều sẽ trả lại cho người gấp đôi!

Lâm Tiêu lên tiếng, bàn tay đặt lên người Lâm Quảng Vương, lực chữa trị của Tử Tuyền Thiên Thương Viêm lan tràn vào thân thể hắn, nhanh chóng trị liệu vết thương đồng thời Lâm Tiêu vận chuyển băng áo nghĩa, đem hàn băng lực trong thân thể hắn bài trừ sạch sẽ.

Có Tử Tuyền Thiên Thương Viêm trị liệu cùng băng áo nghĩa bài trừ, sinh mệnh lực trong thân thể Lâm Quảng Vương nhanh chóng hồi phục, huyết nhục dần sinh, thương thể nhanh chóng khép lại.

- Không việc gì.

Lâm Tiêu nhìn Lâm Quảng Vương gật gật đầu, thu tay xoay người.

- Hắc hắc, thật sự cuồng ngôn không biết thẹn.

Hàn Băng Vương cười lạnh:

- Vừa rồi sở dĩ bọn hắn có thể kiên trì tới bây giờ là vì chờ người đi, cũng được, đánh bại người, đám phế vật kia cũng không còn hi vọng, tới lúc đó sẽ ngoan ngoãn giao ra chìa khóa.

- Lâm Tiêu, đây là chìa khóa, bây giờ là của người.

Lâm Quảng Vương lấy ra chìa khóa trong không gian giới chỉ đưa cho Lâm Tiêu.

- Lâm Quảng Vương, đa tạ.

Lâm Tiêu vỗ vỗ vai đối phương, ánh mắt cảm kích, đối phương dù lấy được chìa khóa cũng không đủ khả năng tham dự tranh đoạt Chí Bảo điện, hoàn toàn có thể giao ra để giữ an toàn cho mình, nhưng hắn lại không làm như thế.

- Không cần nói vậy, mặc dù thực lực của ta không cao, nhưng là phần tử Đế quốc Võ Linh, chúng ta đều là huynh đệ, huống chi ta nghe nói toàn bộ vương giả đi vào Hỏa Diệm sơn đều cử tử nhất sinh, ta vốn thiếu người một mạng.

Lâm Quảng Vương nghiêm mặt nói.

- Tốt, yên tâm đi, những thống khổ mà người thừa nhận ta sẽ không để cho người nhận oan ức.

Ngữ khí Lâm Tiêu kiên định nói.

- Ta không biết người làm sao có tự tin như vậy, nhưng lòng tự tin của người ở trong mắt ta thật ngu xuẩn!

Hàn Băng Vương lên tiếng.

- Phải, ta sẽ cho người biết lòng tự tin của ta từ đâu mà có.

Lâm Tiêu nói.

- Lâm Tiêu ca ca, cần đánh nhau sao? Tên kia nhìn giống như cương thi, để cho ta tới!

Không chờ Lâm Tiêu ra tay, tiểu Viêm đột nhiên kích động toát ra, vẻ mặt hưng phấn.

- Nha, trên người tên này lạnh quá ah, tiểu Viêm chán ghét lạnh như thế, ta phải đem hắc nung chín, xem hắc còn lạnh hay không, không biết nung chín rồi có ăn ngon như đùi dê hay không nữa.

Tiểu Viêm đánh giá Hàn Băng Vương từ trên xuống dưới, thật giống như đánh giá con dê nung.

- Hì hì...

Người vây xem chung quanh buồn cười không khỏi cười thành tiếng, nhưng tuyệt đại đa số người lại tròn mắt, ngơ ngác nhìn tiểu Viêm.

Dã nhi đồng từ đâu chạy tới, chẳng lẽ hắc không biết mình đang đứng trước mặt ai sao? Lại dám nói đem Hàn Băng Vương nung chín, còn so sánh với đùi dê, trời ạ!

- Tiểu Viêm, không được nói vậy.

Lâm Tiêu lắc đầu nói, người khác không hiểu nhưng hắc hiểu rõ lời của tiểu Viêm là thật sự, nếu đem Hàn Băng Vương nung chín, phiền toái lớn!

Tiểu Viêm khờ khạo nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu ca ca, vì sao không được?

- Bởi vì thịt trên thân hắc là thịt thối.

Lâm Tiêu chân thật trả lời.

- Nguyên lai thịt của hắc là bị thối sao.

Tiểu Viêm liên tục lắc đầu, nói:

- Tiểu Viêm không ăn thịt thối, tiểu Viêm chỉ ăn thịt thơm ngon.

Dứt lời, ánh mắt tiểu Viêm nhìn Hàn Băng Vương mang theo vẻ xem thường.

Hai người nói chuyện đã sớm làm mọi người xung quanh cười to.

Ánh mắt Hàn Băng Vương lạnh băng muốn giết người.

- Hỗn đản, chết đi cho ta!

Gầm lên một tiếng giận dữ, Hàn Băng Vương nhảy lên nắm lấy một quyền, oanh long một tiếng, trên nắm tay ngưng tụ hàn băng, hóa thành hàn băng phong bạo đem hai người trước mặt nhấn chìm, băng áo nghĩa giống như đóng băng cả mặt đường.

- Hừ, dám đánh ta cùng Lâm Tiêu ca ca, tiểu Viêm muốn đánh ngươi!

Sưu!

Không đợi Lâm Tiêu ra tay, tiểu Viêm đã toát ra ngoài, nắm tay nhỏ vung thẳng về hướng Hàn Băng Vương.

- Tiểu Viêm, đừng đánh chết người!

Lâm Tiêu lớn tiếng nhắc nhở.

Nghe được lời này, những người vây xem chung quanh đều lão đảo, thiếu chút nữa té ngã, Lâm Tiêu bị choáng váng hay sao, đó chính là Hàn Băng Vương, hắc lại để một tiểu hài tử đừng đánh chết Hàn Băng Vương, nói giỡn hay sao.

Mà hài tử kia chẳng lẽ không muốn sống nữa hay sao.

- Lâm Tiêu ca ca, người yên tâm đi!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiểu Viêm bấu môi, nắm tay nhỏ bé mập mạp đánh thẳng tới Hàn Băng Vương.

1254. Chương 1252: Chìa Khóa Thứ Ba

Trong hư không, quyền ảnh của Hàn Băng Vương va chạm cùng nắm tay nho nhỏ của tiểu Viêm.

Oanh long!

Hàn băng phong bạo đầy trời dập nát, Hàn Băng Vương bị một quyền của tiểu Viêm oanh xuống lòng đất, mặt đất vỡ ra, trong miệng phun máu tươi, hình dạng chặt vật không chịu nổi.

- Ai bảo ngươi ra tay với Lâm Tiêu ca ca, ta đánh, ta đánh, ta đánh đánh đánh!

Tiểu Viêm huy vũ nắm tay nhỏ, không ngừng nện lên người Hàn Băng Vương, mỗi quyền rơi xuống liền phát ra thanh âm âm vang khiến người dựng tóc gáy, máu tươi không ngừng văng tung tóe, ánh mắt mọi người đều ngây ra, không ai dám tin tưởng một màn trước mắt.

Đường đường Hàn Băng Vương, lại bị một tiểu hài tử dễ dàng đánh, hình ảnh này làm mọi người bị trùng kích mãnh liệt.

Luôn đánh tới mấy chục quyền, tiểu Viêm mới dừng tay quay về bên cạnh Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu ca ca, ta đã hung hăng cho hắn một trận giáo huấn, hừ, nếu còn dám tìm Lâm Tiêu ca ca phiền toái, tiểu Viêm sẽ nướng chín hắn!

Bên trong hố sâu thật lớn giữa ngã tư đường, Hàn Băng Vương hình dạng chặt vật, huyết nhục mơ hồ, thậm chí vương phẩm hộ giáp trên người hắn cũng bị đánh vụn biến hình, khiến mọi người đều chấn kinh nhìn tiểu Viêm, ánh mắt như đang nhìn quái vật.

Nhi đồng này từ đâu tìm tới, thoát nhìn mới bảy tám tuổi nhưng Hàn Băng Vương ở trước mặt hắn chẳng khác gì hài tử, yếu ớt không có chút lực đánh trả.

- Không, không có khả năng...

Người không dám tin chính là Hàn Băng Vương, miệng hắn không ngừng phun bọt máu, đã hoàn toàn ngây dại.

Nghe được lời của Hàn Băng Vương, Lâm Tiêu không khỏi thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Còn may, Hàn Băng Vương còn chưa chết, tạ trời tạ đất!

Nghe được lời nói của Lâm Tiêu, hình dạng mọi người giống như nhìn thấy quỷ, thiếu chút nữa nôn ra máu, tiểu nam hài kia rốt cục là quái vật gì ah!

- Bá Thương Vương, ngươi cũng muốn đối địch với ta?

Liếc mắt nhìn lướt qua Hàn Băng Vương, Lâm Tiêu lại nhìn sang Bá Thương Vương cùng nhóm vương giả đi theo bên cạnh hắn.

Lúc ở trong Hỏa Diệm sơn tranh đoạt Dung Hỏa thần quả, Bá Thương Vương cũng lấy được một quả, chưa phát sinh xung đột trực tiếp với hắn, nhưng nếu hiện tại đứng bên Hàn Băng Vương, thì đừng trách hắn không khách khí, hiện tại Lâm Tiêu đã không còn đem người này để trong lòng.

- Không, vừa rồi ta không có ra tay với người của Đế quốc Vô Linh.

Bá Thương Vương xua xua tay, cười khổ nói:

- Ta đi tới chỗ này là vì không thể cãi lại mệnh lệnh của Linh Diệt Vương đại nhân, mà cũng muốn cùng người tử thí một phen, nhưng hiện tại xem như xong, ta rời khỏi, như vậy Linh Diệt Vương đại nhân cũng sẽ không nói gì.

Nói xong Bá Thương Vương cố kỵ nhìn qua tiểu Viêm, cười khổ thối lui.

- Tiểu Viêm, mấy người còn lại cho bọn hắn một trận giáo huấn là được, đừng đánh chết!

Nếu tiểu Viêm vui vẻ đánh nhau như vậy, Lâm Tiêu có thể tìm sự tình cho hắn làm.

- Ha ha, Lâm Tiêu ca ca đối với tiểu Viêm thật tốt quá!

Tiểu Viêm bẻ bẻ nắm tay, khuôn mặt hưng phấn, lập tức xông ra ngoài:

- Ha ha, đừng chạy ah, nhìn các người chạy trốn đi đâu!

Một lát sau.

Toàn bộ võ giả đi cùng Hàn Băng Vương đều ngã trên đường phố, thống khổ rên rỉ, mỗi người đều nằm rạp không thể đứng dậy.

- Hắc hắc, Lâm Tiêu ca ca, vừa rồi chơi thật vui vẻ.

Khuôn mặt hồng hào của tiểu Viêm mang theo hưng phấn, vừa khả ái vừa giống như một tiểu ác ma.

- Vậy lần sau ca ca tiếp tục mang đệ đi chơi được không.

- Được được...

Tiểu Viêm liên tục gật đầu.

Sờ sờ mũi, Lâm Tiêu cảm giác như mình đã đem tiểu Viêm lừa gạt đi làm tay đấm cho mình đây?

- Đi!

Lấy được chìa khóa, Lâm Tiêu dẫn Tiêu Kiền cùng mấy người Lâm Quảng Vương rời khỏi, lưu lại nhóm cường giả Đế quốc Thiên Huyền nằm la liệt cùng những vương giả vây xem đứng ngây người.

Giờ phút này, trong phủ đệ Tà Hồn Vương.

Tà Hồn Vương an tĩnh ngồi yên như một pho tượng.

Đột nhiên hắn mở mắt, khóe môi lộ nụ cười tà dị.

- Chưa vị, nếu đã tới cần gì giấu đầu lòi đuôi đây, vào ngồi đi.

Tà Hồn Vương bình tĩnh lên tiếng, thanh âm âm lãnh truyền ra ngoài, không ngừng chấn động trong không trung.

- Ha ha ha...

Tiếng cười to vang lên, ba thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong hư không, sải bước đi vào.

- Thiên Uyên Vương, người tới không chậm ah.

- Cũng vậy, tin tức của Linh Diệt Vương người cũng thật linh thông thôi.

Ba thân ảnh chính là ba vương giả tam trọng, Linh Diệt Vương Đế quốc Thiên Huyền, Huyền Diệu Vương Đế quốc Minh Nguyệt cùng Thiên Uyên Vương Đế quốc Thần Võ, vừa đi vào cùng ngồi xuống ghế đá trước mặt Tà Hồn Vương, thần thái tự nhiên như đi vào nhà mình, đều đưa mắt dừng trên người Tà Hồn Vương.

- Tà Hồn Vương, không cần nói phế thoại, mục đích chúng ta tới ta nghĩ người hắn đã biết đi?

Linh Diệt Vương vừa ngồi xuống liền lãnh đạm lên tiếng, ngữ khí trực tiếp lại bá đạo.

Ánh mắt Huyền Diệu Vương cùng Thiên Uyên Vương đều mong đợi.

- Tin tức của chư vị quả nhiên linh thông.

Tà Hồn Vương mỉm cười:

- Đúng vậy, Mê Không Châu đích xác ở trong tay ta.
- Cái gì!

Ba người đều giật mình, không nghĩ tới Tà Hồn Vương trực tiếp thừa nhận, đồng thời trong lòng họ đều hưng phấn.

Linh Diệt Vương nói:

- Người đã thừa nhận thì tốt rồi, người cũng không thể một mình nuốt hết được Chí Bảo điện Man tộc!
- Ha ha...

Tà Hồn Vương nở nụ cười, âm lãnh nói:

- Nếu ta nguyện ý thừa nhận, cũng không tính toán nuốt một mình!

Tà Hồn Vương cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra Mê Không Châu.

Ông!

Từ trong viên châu bắn ra một đạo quang mang, một tòa cung điện hư ảnh hiện lên, nhưng bị ba vương giả tam trọng che chắn nên người ngoài căn bản không nhìn ra được động tĩnh nơi này.

Ba người chăm chú quan sát.

- Không cần nhìn, Chí Bảo điện của Man tộc nằm trong trung tâm Phế khu Cổ Thần!

Thu hồi Mê Không Châu, Tà Hồn Vương thản nhiên nói.

- Cái gì? Phế khu Cổ Thần!

Ba người Linh Diệt Vương biến sắc, Phế khu Cổ Thần nguy hiểm trùng điệp, ngay cả họ cũng không dám tùy tiện xông vào, nếu Chí Bảo điện ở nơi này thì thật phiền toái, dù bốn người họ liên thủ đi vào tới lúc đó có một người còn sống đi ra đã xem như tạ ơn trời đất.

- Chỉ bằng vào mấy người chúng ta, tựa hồ thật khó nuốt xuống Chí Bảo điện này ah.

Mấy người cau mày khó xử.

Tà Hồn Vương đưa mắt nhìn ba người, nói:

- Chuyện Phế khu Cổ Thần chậm rãi cân nhắc, Mê Không Châu ở trong tay ta, người khác căn bản không tìm được vị trí bảo điện, nhưng ta nghe nói ngoại trừ Mê Không Châu còn có chín chìa khóa, sáu chìa khóa trong tay Man tộc cùng Yêu tộc, chúng ta tạm thời không nghĩ tới, nhưng ba chìa khóa còn lại trong tay Nhân tộc, đừng để chủng tộc khác chiếm được, phải khống chế trong tay chúng ta.

- Ta có một chìa khóa.

Huyền Diệu Vương nói.

- Ta cũng có một chìa khóa.

Thiên Uyên Vương lên tiếng.

- Chìa thứ ba ở chỗ ta.

Linh Diệt Vương nói.

Huyền Diệu Vương nhìn hắn, nhú mày nói:

- Linh Diệt Vương, theo ta biết chìa thứ ba nằm trong tay vương giả Đế quốc Vô Linh, sao lại nói ở chỗ người?

Linh Diệt Vương cười lạnh:

- Đám người Đế quốc Võ Linh có tài đức gì mà xứng có được chìa khóa, đặt trong tay bọn hắc rất có thể bị những thế lực khác cướp đi, không bằng quy ta bảo quản, ta đã phái người đi lấy, nói vậy hiện tại đã tới phủ đệ của ta.

1255. Chương 1253: Đừng Để Ta Xem Thường! (1)

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhiều lời, Tà Hồn Vương nói:

- Mặc kệ chìa khóa thứ ba ở trong tay ai, cần bảo chứng sẽ không bị Man tộc cùng Yêu tộc đoạt đi, không thể khinh thường.

- Được, vậy đi phủ đệ của ta nhìn xem đi.

Linh Diệt Vương mỉm cười nói.

Mấy người gật gù đầu, cất bước đi ra khỏi phủ đệ, biến mất không thấy.

Một lát sau, vài đạo thân ảnh xuất hiện trong phủ đệ Linh Diệt Vương.

Trong phủ đệ, đám người Hàn Băng Vương chật vật đứng nơi đó, toàn thân đầy máu tươi, hình dạng cực kỳ thê thảm.

- Đại nhân.

Đám người Hàn Băng Vương nhìn thấy Linh Diệt Vương, run run rẩy rẩy, thần thái sợ hãi cúi thấp đầu.

- Linh Diệt Vương, nhìn dáng vẻ người nói đặt chìa khóa thứ ba ở chỗ người tựa hồ có chút vấn đề ah.

Thiên Uyên Vương nở nụ cười nói.

- Chuyện gì xảy ra? Chìa khóa đâu?

Nhìn thấy hình dạng đám người Hàn Băng Vương, Linh Diệt Vương đè nén lửa giận quát hỏi.

- Đại nhân, chìa khóa đích xác ở trong tay Lâm Quảng Vương, sắp rơi vào tay chúng ta nhưng ở thời khắc mấu chốt đoàn người Lâm Tiêu xuất hiện đoạt trở về.

- Người xác định là Lâm Tiêu?

Tà Hồn Vương xen lời, cau mày hỏi.

Theo hắc xem ra, sau khi bị một kích cường đại của hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của mình đánh trúng, Lâm Tiêu cũng đã chết, nhưng không nghĩ tới lại còn sống, hơn nữa còn đoạt đi chìa khóa cuối cùng.

- Chính là Lâm Tiêu.

Hàn Băng Vương không dám nói mình bị một tiểu nam hài bảy tám tuổi đánh bại, chỉ nói Lâm Tiêu mang người cướp trở về.

- Một đám phế vật!

Oanh!

Trùng kích vô hình thổi quét đem đám người Hàn Băng Vương chấn bay ra ngoài, miệng không ngừng hô máu.

- Lâm Tiêu? Ta đã nghe nói qua hắc.

Ánh mắt Linh Diệt Vương hung ác, sát cơ sôi trào:

- Một vương giả nhất trọng đỉnh phong, không có tư cách được chìa khóa!

- Nếu đã như vậy chúng ta đi xem đi.

Tà Hồn Vương mỉm cười, trong nụ cười mang theo sát cơ, chìa khóa cuối cùng nằm trong tay Lâm Tiêu, thật có ý tứ.

Hắn không đích thân ra tay với Lâm Tiêu, đầu tiên là vì cách biệt địa vị, sinh tử tam trọng ra tay với nhất trọng, trên sự thật khi đó Lâm Tiêu chỉ mới tới nhất trọng, nói ra thật khó nghe, quan trọng nhất là còn không giết chết được đối thủ, trái lại hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của hắn bị diệt, tuyệt đối là một sỉ nhục.

- Nếu đã như vậy chúng ta đi qua đi.

Thiên Uyên Vương lên tiếng, chìa khóa thứ ba quan hệ trọng đại, không thể không quan tâm.

- Đi thôi.

Huyền Diệu Vương cau mày, không nói nhiều lời.

Bá bá bá!

Một nhóm người nháy mắt biến mất.

Khu vực Đế quốc Vô Linh, trong phủ đệ của Lâm Tiêu, nhóm người Cửu Long Vương đang ở nơi này.

- Lâm Tiêu, hay là ngươi rời nơi này trước? Đám người Hàn Băng Vương là người của Linh Diệt Vương, nếu biết chìa khóa trong tay ngươi, Linh Diệt Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Cửu Long Vương nói đúng, chúng ta đã phái người đem sự tình phát sinh ở đây truyền về Đế quốc Vô Linh, nói vậy sau một tháng Bách Lý Tỳ bệ hạ sẽ tới, tới lúc đó Linh Diệt Vương cũng không làm gì được ngươi.

- Đúng vậy, Cổ địa Man Hoang lớn như vậy, ta cũng không tin Linh Diệt Vương có thể tìm được ngươi.

Mọi người đều khuyên nhủ Lâm Tiêu.

- Lâm Tiêu ca ca, chìa khóa có tác dụng gì, vì sao nhiều người đều muốn cướp đoạt vậy, ngươi yên tâm, có tiểu Viêm ở đây, nhất định không cho phép kẻ nào cướp đi chìa khóa của ca ca.

Tiểu Viêm nhận chân nói.

Cả đám người cười khở, mặc dù tiểu Viêm đánh bại Hàn Băng Vương, hiển lộ ra thực lực đáng sợ, làm nhóm người Cửu Long Vương chấn kinh, nhưng hiện tại họ gặp phải kiêu hùng cự phách như Linh Diệt Vương, đừng xem Hàn Băng Vương uy phong lẫm lẫm, nhưng gặp phải sinh tử tam trọng chỉ cần một kích đã dễ dàng diệt sát.

Phấy tay, Lâm Tiêu nói:

- Mọi người không cần khẩn trương, chìa khóa thuộc về Đế quốc Vô Linh, mặc kệ ai tới đừng mong từ trong tay chúng ta cướp đi.

- Khẩu khí các hạ thật lớn.

Lâm Tiêu vừa dứt lời, một tiếng hừ lạnh chấn vang, thanh âm oanh minh như cự chùy hung hăng nện lên nhóm người Cửu Long Vương khiến họ bạt lui vài bước, thần sắc vô cùng khó xem.

Oanh long!

Vài thân ảnh xuất hiện trong đại sảnh, chậm rãi đi tới như vào chốn không người.

- Các hạ chính là Lâm Tiêu? Dám đánh thương người của Đế quốc Thiên Huyền, ngươi thật can đảm!

Linh Diệt Vương đi vào đại sảnh, trực tiếp quát to, thanh âm ẩn chứa lực lượng cường đại làm không ít người biến sắc.

- Ngươi là ai ah? Vừa đi vào đã la hét ồn ào, không có chút giáo dưỡng, gia gia ta nói qua, đi tới nhà người khác làm khách phải có lễ phép, ngươi không lễ phép như ngươi là phải bị đánh đòn!

Trong đại sảnh chỉ có Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm vẫn thản nhiên, nghe đối phương la hét, trong lòng tiểu Viêm thật khó chịu, trực tiếp lớn tiếng nói.

- Ân?

Sắc mặt Linh Diệt Vương đột nhiên lạnh xuống.

Ông!

Một cỗ linh hồn dao động vô hình từ trong thân thể hắn tuôn ra nháy mắt xâm nhập vào thân thể tiểu Viêm.

- Tiểu Viêm!

Nhóm người Cửu Long Vương đều khấn trương hô to.

Sắc mặt Huyền Diệu Vương biến đổi, tốc độ Linh Diệt Vương ra tay quá nhanh, không ai kịp ngăn cản.

- Các người gọi ta làm gì?

Tiểu Viêm khó hiểu đưa mắt nhìn về mặt khấn trương của nhóm người Cửu Long Vương.

- Cái gì?

Nụ cười lạnh của Linh Diệt Vương chợt đông lại, hắn không phải muốn giết chết tiểu Viêm, chỉ muốn giáo huấn, nhưng hắn không thể nghĩ ra hài tử đối diện gặp phải linh hồn trùng kích của hắn lại không hề có chút phản ứng.

Luận linh hồn lực, linh hồn Long tộc vượt xa linh hồn Nhân tộc, cùng là sinh tử tam trọng, Linh Diệt Vương muốn đối phó tiểu Viêm còn kém thật xa, trùng kích như sóng thần đối với người thường nhưng đối với tiểu tử kia chỉ như gió nhẹ thổi qua.

- Tiểu nam hài này rốt cục có lai lịch gì?

Đám người Linh Diệt Vương cau mày, nhóm người Cửu Long Vương nhìn không ra đặc thù của tiểu Viêm, nhưng bọn hắn nhạy cảm phát hiện năng lượng cùng chân nguyên trong thân thể tiểu Viêm có chút đặc biệt, nhưng lại không giống như yêu nguyên.

Năng lượng của Long tộc là long nguyên, hoàn toàn khác với yêu nguyên, thần bí khó lường, Linh Diệt Vương đương nhiên không nhìn thấu.

Bị mất mặt trước mấy người Thiên Uyên Vương, sắc mặt Linh Diệt Vương thật khó xem, hắn hừ lạnh một tiếng, một cỗ uy áp vô hình lại phóng thích, hung hăng áp về hướng tiểu Viêm, linh hồn trùng kích vô dụng thì dùng uy áp sinh tử tam trọng cấp cho đối phương giáo huấn!

- Linh Diệt Vương, đã quá mức rồi đi!

Huyền Diệu Vương cau mày lên tiếng, chân nguyên trong người khởi động, muốn ra tay.

- Huyền Diệu Vương, Linh Diệt Vương chỉ cấp cho bọn hắn giáo huấn, sẽ không việc gì đâu.

Tà Hồn Vương cười lạnh, thân hình lặng yên chuyển tới trước mặt Huyền Diệu Vương, ngăn cản hắn.

Oanh!

Uy áp khủng bố tán phát, trực tiếp nhấn chìm mọi người trong đại sảnh, sắc mặt nhóm người Cửu Long Vương tái nhợt, bật lui ra sau, mà Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm vẫn thản nhiên, mặt không đổi sắc.

- Nguyên lai là Đế quốc Thiên Huyền Linh Diệt Vương, các hạ uy phong thật lớn, một mình xâm nhập phủ đệ Đế quốc Vô Linh chúng ta, còn tùy ý ra tay, không khỏi quá khinh thường Đế quốc Vô Linh, Linh Diệt Vương, người đường đường là vương giả tam trọng, một trong những người tọa trấn Thành Nhân Minh, chẳng lẽ đây là phong độ của người sao? Đi ra ngoài chỉ sợ bị người cười rộ rộ đi!

1256. Chương 1254: Đừng Để Ta Xem Thường! (2)

Lâm Tiêu rốt cục lên tiếng, nhất thời khí thế bức người.

Một lời nói kích ngàn tầng sóng.

Lời của Lâm Tiêu vừa thốt ra, trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh.

- Có ý tứ.

Thiên Uyên Vương nở nụ cười, cười cười nhìn Linh Diệt Vương.

Trong mắt Linh Diệt Vương tràn đầy sát cơ, sắc mặt vô cùng khó xem, hần hít sâu một hơi, cường chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Các hạ, người đánh tổn thương người của Đế quốc Thiên Huyền, ta tới đây là vì chủ trì công đạo.

- Xuy!

Lâm Tiêu cười giễu cợt, ánh mắt đầy chế nhạo:

- Linh Diệt Vương, mục đích người tới chỗ của ta, ngu ngốc cũng biết rõ, người có bản lĩnh tới, chẳng lẽ không có bốn sự sao? Ta chỉ muốn nói một câu với người...

- Linh Diệt Vương, đừng để cho ta xem thường người!

Lâm Tiêu không lưu chút mặt mũi, nói thẳng.

- Người...

Sắc mặt Linh Diệt Vương đỏ hồng, ngữ khí của Lâm Tiêu làm hắn nổi trận lôi đình, từ khi nào ngay cả một sinh tử nhị trọng cũng dám xem thường hắn sao?

Nhưng đang ở trong Thành Nhân Minh, hắn lại không thể ra tay.

- Đáng giận, hiện tại để cho người càn rỡ đi, chờ người ra khỏi thành, lão tử cho người biết tay, không giết người, làm sao hả giận!

Linh Diệt Vương đè nén lửa giận, trong mắt tràn đầy sát cơ.

- Được rồi, chuyện này xem như xong, chính sự khẩn yếu hơn.

Thiên Uyên Vương lên tiếng, đi tới trước mặt Lâm Tiêu:

- Người chính là Lâm Tiêu? Nhân tài trẻ tuổi đệ nhất trong Đại lục Thương Khung? Quả nhiên có đảm lược, mục đích chúng ta tới, ta nghĩ người đã biết.

- Đệ nhất thì không dám, mục đích thì ta đoán được, đáng tiếc thật có lỗi, ta đã lấy chìa khóa Chí Bảo điện, không khả năng giao ra.

Lâm Tiêu nói.

Thiên Uyên Vương lập tức cau mày.

Huyền Diệu Vương lên tiếng:

- Chư vị, chìa khóa nằm trong tay Lâm Tiêu, vậy thuộc về Đế quốc Võ Linh, chúng ta tựa hồ không có tư cách buộc đối phương giao ra đi.

- Huyền Diệu Vương, rốt cục người đứng bên nào?

Linh Diệt Vương nhăn mày.

- Được rồi, mọi người đừng cãi.

Thiên Uyên Vương lên tiếng:

- Huyền Diệu Vương nói đúng, nhưng chuyện chìa khóa quan hệ trọng đại, quan hệ tới tương lai Nhân tộc chúng ta, giao cho vương giả nhệ trọng như Lâm Tiêu bảo quản, thật quá mạo hiểm, vậy...

Thiên Uyên Vương nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, ta nghĩ người cũng biết tác dụng của chìa khóa bảo điện, yên tâm đi, lần này nếu Nhân tộc lấy được bảo vật của Man tộc, nhất định sẽ có một phần cho Đế quốc Vô Linh, ngoài ra người cũng được phân chén canh, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta. Người cũng biết chìa khóa nằm trong tay người không tác dụng gì, không bằng giao cho chúng ta, nếu người còn không đáp ứng thì không biện pháp, chúng ta nhất định phải lấy được chìa khóa, giao hay không giao người phải cân nhắc rõ ràng đi? Chúng ta tuyệt không để cho chìa khóa lưu lạc bên ngoài.

- Vị này hẳn là Thiên Uyên Vương tiền bối đi.

Lâm Tiêu cười lãnh đạm:

- Các người muốn chìa khóa là vì muốn mở cửa bảo điện, vì sao không thể đặt trên người ta đây? Nếu ta đoán không sai, làm sao thăm dò bảo điện, các vị đã đạt thành hiệp nghị rồi chứ.

Thiên Uyên Vương cau mày:

- Ý của người là?

- Ý của ta chính là, thăm dò bảo điện cũng có phần của ta, tới lúc nào cần chìa khóa, ta sẽ tự giao ra!

- Cái gì?

Mọi người cả kinh, thăm dò bảo điện ít nhất cần thực lực sinh tử tam trọng, Lâm Tiêu còn kém xa.

- Chỉ bằng người?

Linh Diệt Vương không nhịn được giễu cợt.

Ngay cả Huyền Diệu Vương cũng lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng:

- Lâm Tiêu, việc thăm dò bảo điện không phải chuyện đùa giỡn, người mới đạt tới sinh tử nhệ trọng, có lẽ trong cùng cấp bậc vô địch thủ, nhưng ta có thể nói cho người biết, người đi tới đó tuyệt đối là chịu chết.

- Ý ta đã quyết.

Lâm Tiêu lắc đầu.

Người khác không biết, nhưng chính hắn rõ ràng nhất, hiện tại thực lực của hắn không kém hơn vương giả tam trọng, huống chi hắn còn có Long gia, luận ưu thế hắn còn vượt qua đám người Linh Diệt Vương.

- Ha ha, có ý tứ, rất có ý tứ.

Tà Hồn Vương nở nụ cười:

- Hiện tại người trẻ tuổi thật sự có đảm lược, bản thân ta cảm thấy đây là chủ ý không tệ, hắn có chìa khóa, còn có tư cách thăm dò bảo điện, lời nói này không sai.

Sắc mặt nhóm người Thiên Uyên Vương âm tình bất định.

Tà Hồn Vương truyền âm:

- Nếu tiểu tử này muốn tìm cái chết, vậy cứ theo hắn đi, Phế khu Cổ Thần thật nguy hiểm, với thực lực của hắn chỉ sợ còn chưa nhìn thấy bảo điện thì đã chết, tới lúc đó chìa khóa rơi vào tay chúng ta, vì sao không làm đầu.

- Lâm Tiêu, người cần phải cân nhắc rõ ràng, ta có thể cho người biết một chuyện, vị trí của bảo điện nằm trong Phế khu Cổ Thần, dưới sinh tử tam trọng tiến vào bên trong hắn phải chết không nghi ngờ.

Thần sắc Huyền Diệu Vương không thay đổi, âm thầm truyền âm cho Lâm Tiêu.

- Đa tạ Huyền Diệu Vương đại nhân nhắc nhở, nhưng ta đã có tính toán, nếu người muốn giúp ta, chỉ cần đồng ý thì tốt hơn.

Lâm Tiêu truyền âm đáp.

Cảm nhận được ngữ khí kiên quyết của Lâm Tiêu, Huyền Diệu Vương lắc nhẹ đầu nói:

- Được rồi, ta đồng ý.
- Chính hắn muốn tìm cái chết, ta làm sao lại ngăn cản hắn đâu.

Linh Diệt Vương cười lạnh.

- Một khi đã như thế, cứ định vậy đi.

Thiên Uyên Vương gật đầu, ngưng trọng cảnh báo Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, chìa khóa tạm thời đặt trên người ngươi, nhưng trước khi chúng ta xuất phát, nghiêm cấm ngươi rời khỏi Thành Nhân Minh, chủ yếu là vì phòng ngừa chìa khóa bị người đoạt đi, nếu ngươi làm không được thì đừng trách chúng ta nói không giữ lời.

Lâm Tiêu gật gật đầu.

- Đi thôi!

Sưu sưu sưu...

Nhóm người Thiên Uyên Vương biến mất, trước khi đi Tà Hồn Vương cùng Linh Diệt Vương đưa mắt nhìn Lâm Tiêu, trong mắt toát ra sát cơ.

- Xem ra lúc đó ra tay với ta trong Hỏa Diệm sơn chính là Tà Hồn Vương đi.

Lâm Tiêu nhàn nhạt cười, không hề xem uy hiếp của hai người đặt trong lòng.

- Lâm Tiêu, ngươi...

Đám người Linh Diệt Vương vừa đi, Cửu Long Vương bọn họ lo lắng vây quanh, hành động của Lâm Tiêu chính là đi tìm chết.

- Chưa vị yên tâm đi, ta tự có chừng mực, vài ngày tới ta sẽ bế quan, thứ cho ta không thể phụng bồi.

Lâm Tiêu chấp tay nói.

Biết Lâm Tiêu đã quyết định thì không sửa đổi, nhóm người Cửu Long Vương đành rời đi, trong lòng tràn ngập lo lắng.

Ngay trong lúc bên trong Thành Nhân Minh lòng người bàng hoàng, phong ba nổi lên bốn phía, bên trong Thành Yêu Minh, tin tức liên quan tới Chí Bảo điện cũng truyền ra, làm chấn kinh mọi người.

Ngày hôm sau Phân thân Toàn Địa Giáp quay trở lại Thành Yêu Minh.

Hồ...

Triển khai hai cánh, thân hình khổng lồ của phân thân Toàn Địa Giáp hóa thành một đạo lưu quang, lướt tới vùng núi cao thuộc khu vực Sơn mạch Liên Vân, nhưng hắn còn chưa đi vào phạm vi sơn mạch, đã bị ba người ngăn cản.

- Tiểu tử, lúc đó có một Dung Hỏa thần quả bị người chiếm được đúng không, ngoan ngoãn giao ra, tha ngươi khỏi chết!

Vây quanh phân thân Toàn Địa Giáp chính là Băng Giao Vương, Hỏa Phượng Vương cùng Dục Hồ Vương, lúc đó trong Hỏa Diệm sơn ba yêu vương không thu hoạch được gì, trong lòng vô cùng tức giận, nếu ba Dung Hỏa thần quả bị đoạt hết thì thôi, nhưng có một thần quả bị một yêu vương vô danh cướp đoạt, vì vậy trong lòng họ thật bất mãn.

1257. Chương 1255: Bí Pháp Truyền Thừa

Lúc đó vì tránh né Linh Dương Long Cương Hỏa truy sát, ba yêu vương tìm kiếm tung tích Phân thân Toàn Địa Giáp khắp Chiến trường Cổ Tộc, nhưng vẫn không tìm được, sau này bởi vì nghe được tin tức Chí Bảo điện của Man tộc, ba yêu vương quay về Thành Yêu Minh, nhưng cũng không bỏ qua việc tìm kiếm Phân thân Toàn Địa Giáp, an bài thủ hạ chờ tại cửa thành, vừa rồi nhận được thủ hạ hồi báo, vì vậy ngăn cản hần trước khi hần kịp đi vào Sơn mạch Liên Vân.

- Tiểu tử, đừng trách ta không cho người cơ hội, giao ra Dung Hỏa thần quả, người có thể đi rồi.

Hỏa Phượng Vương lạnh lùng lên tiếng, đối với yêu vương hỏa hệ như hần mà nói, Dung Hỏa thần quả có tác dụng lớn nhất, bởi vậy hần là người khát vọng nhất.

- Cút!

Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh lùng lên tiếng, hần phải tranh thủ quay về đột phá, không thời gian lãng phí tại nơi này.

Mà động tĩnh ở đây cũng hấp dẫn không ít yêu vương đi ngang qua.

- Di, chuyện gì xảy ra? Đây không phải nhóm người Dực Hổ Vương sao?

- Dực Hổ Vương, Hỏa Phượng Vương, Băng Giao Vương, đây là ba người trong mười đại yêu vương đỉnh phong Thành Yêu Minh ah, yêu vương màu vàng kim kia là ai, vì sao lại đắc tội ba người bọn hần?

- Tiểu tử kia gặp xui xẻo rồi, địa vị cùng thực lực ba người Dực Hổ Vương cao quý lại đáng sợ, đắc tội một tên còn may, tìm yêu vương khác nói giúp có lẽ còn qua được, lại đi đắc tội cả ba người, sau này tuyệt không được yên thân.

- Chúng ta lưu lại nhìn xem.

Nhìn thấy yêu vương càng tụ tập càng nhiều, ba yêu vương khẽ cau mày.

- Tốc chiến tốc quyết, để đối phương giao ra Dung Hỏa thần quả, chúng ta mới tiếp tục quyết định làm sao phân phối.

Truyền âm thương lượng với nhau, ba yêu vương đồng thời xuất thủ.

- Hàn Băng Thiên Hà!

- Hỏa Phượng Cao Tường!

- Phi Dực Trảm!

Cho dù ba yêu vương luôn nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp với thần sắc khinh miệt, nhưng khi ra tay không chút lưu thủ, vừa xuất chiêu liền dùng tuyệt chiêu, muốn dùng thời gian ngắn nhất đánh bại Phân thân Toàn Địa Giáp lấy đi Dung Hỏa thần quả, theo bọn hần xem ra có thể cướp được Dung Hỏa thần quả, thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không quá yếu.

- Muốn chết!

Lâm Tiêu vốn rất chán ghét những yêu vương này, nếu đối phương đã xuất thủ cũng không cần nói gì nữa.

- Yêu Dực Cửu Trảm!

Bá bá bá!

Kim sắc hồng quang rậm rạp lóe lên, công kích của ba yêu vương ầm ầm phá nát, sau tiếng nổ mạnh kịch liệt ba yêu vương đồng thời văng ra ngoài.

- Cái gì?

Những yêu vương khác đang vây xem đều trợn mắt há hốc mồm, trừng lớn mắt.

- Thông Thiên Nhất Trảo!

Đánh bay đối phương, động tác của Phân thân Toàn Địa Giáp không hề ngừng lại, móng vuốt âm âm vỗ về hướng hai yêu vương, mà chiếc đuôi dài sau lưng hóa thành kim sắc quang tuyến đập tới trước.

Ngay thời khắc mấu chốt, ba yêu vương lập tức thi triển thực lực đáng sợ của mình.

- Băng Đồng Thổ Tức!

- Phượng Sí Thiên Tường!

- Phi Dực Lưu Tinh!

Oanh!

Một kích toàn lực của ba yêu vương âm âm va chạm cùng công kích của Phân thân Toàn Địa Giáp, lực trùng kích mãnh liệt thổi quét, một ít yêu vương đứng gần nhất thời chập vọt bay ngược ra xa, ca sát một tiếng, mặt đất vỡ ra khe rãnh, bụi mù tung bay che phủ hết thấy.

Trên lân giáp của Phân thân Toàn Địa Giáp bao phủ một tầng hàn băng thật dày, thậm chí ngay cả mặt đất gần bên cũng bị băng tầng bao trùm, Băng Đồng Thổ Tức của Băng Giao Vương không hổ là công kích thiên phú, uy lực cường đại làm toàn bộ yêu vương thất kinh biến sắc.

- Hừ, còn dám phản kháng!

Một chiêu trúng đích, Băng Giao Vương hừ lạnh một tiếng, bay vọt tới, vẻ mặt thật đắc ý, nhưng ngay sau đó đôi mắt đột nhiên tròn tròn.

Bên dưới tầng băng thật dày lân giáp Phân thân Toàn Địa Giáp nhuyển động, nhẹ nhàng chấn rung, tầng băng bao trùm lập tức lan tràn vết rạn, ngay sau đó phanh một tiếng dập nát, hóa thành vụn băng tung tóe đầy trời.

- Không có khả năng!

Băng Giao Vương kinh hô.

- Sát!

Phá vỡ tầng băng, đôi mắt màu vàng của Phân thân Toàn Địa Giáp bắn ra tinh quang, thân hình chợt chuyển động.

- Kim Quang Thiểm Diệt!

Sau khi huyết mạch thức tỉnh trong Hóa Huyết Trì, trong đầu Phân thân Toàn Địa Giáp xuất hiện không ít bí pháp truyền thừa, uy lực thập phần đáng sợ, Kim Quang Thiểm Diệt chính là một trong số đó, trong nháy mắt giữa thiên địa chỉ còn kim quang bay vọt, hóa thành từng đạo công kích khủng bố điên cuồng đánh lên người ba yêu vương.

Phốc phốc phốc...

Huyết hoa rậm rạp tung bay, không ngừng mài diệt sinh mệnh lực trên người bọn hắn.

- Đáng giận, tên này có lai lịch từ đâu, vì sao đáng sợ như vậy?

Ba người Băng Giao Vương kinh hãi, không dám tin tưởng.

Không qua bao lâu, ba yêu vương biến thành ba huyết yêu, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn, lân giáp cùng lông chim bay tán loạn, chập vọt không chịu nổi.

- Hỏa Diễm Thổ Tức!

- Nhất Miểu Ký Trụ!

Mặc dù ba yêu vương chỉ còn nửa mạng, nhưng Phân thân Toàn Địa Giáp cũng chưa ngừng tay, mở to miệng, một cổ hỏa diễm vô hình ngưng tụ trong miệng hắn, ngay sau đó phun mạnh ra ngoài.

Oanh long!

Ngon lửa phun lên người ba yêu vương, nháy mắt bốc cháy, ngọn lửa đáng sợ nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân ba yêu vương.

- Muốn dùng ngọn lửa đối phó ta? Buồn cười!

Hỏa Phượng Vương cười lạnh, cố gắng dùng lực lượng hỏa hệ trong người dập tắt ngọn lửa kia, nhưng làm cho hắn sợ hãi chính là, ngọn lửa thiên phú của hắn lại có cảm giác sợ hãi mơ hồ, giống như tiểu hài gặp phải người trưởng thành.

Trong lòng Hỏa Phượng Vương kinh hoảng, thân là yêu vương hỏa hệ, sau khi đột phá nhị trọng đỉnh phong hắn không ngừng tu luyện hỏa áo nghĩa, tham ngộ tới cửu thành đại thành, chỉ cần kết hợp thiên phú dưới yêu vương tam trọng gần như không có đối thủ, nhưng gặp phải ngọn lửa của yêu vương trước mặt, lực lượng của hắn lại mất đi công hiệu, làm cho hắn không khỏi kinh hoảng.

Chẳng những là Hỏa Phượng Vương, Băng Giao Vương cùng Dực Hổ Vương đều không thể dập tắt ngọn lửa kia, nhất thời ba yêu vương đều phát ra tiếng kêu thảm, thân hình lăn lộn trên không trung, đủ loại áo nghĩa lưu chuyển cố gắng dập tắt ngọn lửa nhưng đều vô ích.

Nhìn thấy khí tức của ba yêu vương ngày càng yếu, sinh mệnh lực đang không ngừng biến mất...

Đột nhiên...

- Yêu tộc phương nào, dám tùy ý hoành hành trong Thành Yêu Minh!

Một tiếng gầm lớn vang vọng, ngay sau đó một trung niên mặc áo đỏ như lửa đột nhiên xé rách hư không đi ra, đôi mắt hắn đỏ tươi, trên mặt còn có chút nhung vũ màu đỏ, chỉ đứng nơi đó toàn thân đã phát tán ra khí tức hỏa hệ mãnh liệt, hiển nhiên là phi cầm hỏa hệ biến hóa.

Hắn vừa xuất hiện, một cỗ uy áp hãi người thổi quét, toàn bộ yêu vương chung quanh đều phủ phục, khó thể thừa nhận uy áp cùng lực lượng cường đại của hắn.

Vị yêu vương trung niên này hiển nhiên chính là một trong những yêu vương tam trọng trấn thủ Thành Yêu Minh.

- Diệt!

Trung niên vừa hiện thân không nói thêm lời nào đã vỗ một chưởng về hướng ba yêu vương.

Hô một tiếng, ngọn lửa trên thân ba yêu vương co rút lại như muốn dập tắt, nhưng chỉ thoáng chốc lại dâng lên, càng bốc cháy kịch liệt.

1258. Chương 1256: Phi Loan Vương

Ba yêu vương thống khổ gào thét.

- Di!

Trung niên kinh nghi một tiếng, đồng tử màu đỏ như có ngọn lửa bốc lên, miệng mở ra, một cỗ khí tức hỏa diễm kinh người ngưng tụ trong miệng hắn.

- Xích Loan Chân Hỏa!

Hưu!

Một cỗ hỏa diễm phun trào, dừng trên người ba yêu vương, hai ngọn lửa kịch liệt va chạm, một lát sau ngọn lửa của Phân thân Toàn Địa Giáp bị Xích Loan Chân Hỏa áp chế, cuối cùng dập tắt.

Trên không trung, ba yêu vương toàn thân tối đen hấp hối, sinh mệnh lực mỏng manh tới cực điểm, đây là nhờ thực lực cả ba cực kỳ đáng sợ, nếu đổi lại là yêu vương khác, đã sớm triệt để suy sụp, bị thiêu thành tro tàn.

- Chuyện gì xảy ra?

Trung niên yêu vương lạnh lùng lên tiếng, trong thanh âm mang theo tức giận, khiến người không rét mà run.

- Vị đại nhân này, là ba người bọn hắn ra tay trước, tại hạ chỉ vì tự vệ mà thôi.

Phân thân Toàn Địa Giáp hành lễ, nói.

- Vậy sao?

Trung niên yêu vương nhìn qua ba yêu vương kia.

- Phi Loan Vương đại nhân, kẻ này đã cướp Dung Hỏa thần quả vốn thuộc về chúng ta trong Hỏa Diệm sơn. Hỏa Phượng Vương rầm rì kêu lên.

- Dung Hỏa thần quả?

Trung niên yêu vương nhìn qua Phân thân Toàn Địa Giáp.

Trong lòng Phân thân Toàn Địa Giáp trầm xuống, người này không phải muốn cướp đoạt Dung Hỏa thần quả đi? Rất có khả năng, Dung Hỏa thần quả công hiệu cường đại, là yêu vương tam trọng hỏa hệ, thần quả cũng có tác dụng với đối phương, xem như một bảo vật.

Ánh mắt ba người Hỏa Phượng Vương hung ác nhìn chòng chọc Phân thân Toàn Địa Giáp, nghĩ thầm: Hừ, nếu chúng ta không chiếm được Dung Hỏa thần quả, người cũng đừng hòng giữ được, Phi Loan Vương đại nhân là yêu vương hỏa hệ, Dung Hỏa thần quả có ích lợi với hắn, nhìn xem người phải làm thế nào.

- Ha ha ha, Phi Loan Vương, các hạ không phải muốn cướp đoạt đồ vật của hậu bối đi!

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên tiếng cười to, một trung niên hình thể khôi ngô, thân cao ba thước, mái tóc màu lam đi ra hư không, tiến tới trước mặt Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Văn bối gặp qua Long Tượng Vương tiền bối.

Người vừa tới chính là người của Sơn mạch Liên Vân trấn thủ Thành Yêu Minh, Long Tượng Vương.

Phi Loan Vương như có suy nghĩ gì, nguyên lai kim sắc yêu vương này thuộc Sơn mạch Liên Vân nhất mạch, miệng không khỏi giễu cợt một tiếng:

- Long Tượng Vương, người đừng xem ta như người, Phi Loan Vương ta là nhân vật gì, có cần cướp đoạt đồ vật của hậu bối, nhưng tên này vung tay với ba người Hỏa Phượng Vương trong Thành Yêu Minh, thiếu chút còn kích sát bọn hắn, thân là kẻ trấn thủ Thành Yêu Minh, ta không thể không quản.

- Ha ha, Phi Loan Vương, lời đường hoàng như vậy không cần nói thêm, người cũng biết là chuyện gì phát sinh, chút chuyện này cũng không trọng đại bằng chuyện của Chí Bảo điện Man tộc đi.

Trong hư không, lại vang lên một thanh âm khác, một yêu vương hình thể khôi ngô như thiết tháp, toàn thân trải rộng lân giáp ngăm đen bước ra, chính là Thiết Lân Vương.

Lần này bởi vì chuyện của Phân thân Toàn Địa Giáp, Thiết Lân Vương tự mình hộ tống hắn tới Thành Yêu Minh, sau khi hộ tống hoàn tất hắn cũng không lập tức quay về Đại lục Thương Khung, đang chuẩn bị nghỉ ngơi vài ngày mới rời đi, không nghĩ tới lại nghe tin tức Chí Bảo điện Man tộc, vì vậy làm hắn mừng rỡ như điên.

Giờ phút này hắn nhìn thấy Phân thân Toàn Địa Giáp cũng có vẻ hòa ái dễ thân, bởi vì nếu không hộ tống Phân thân Toàn Địa Giáp, hắn cũng không tới Thành Yêu Minh, tự nhiên cũng không có cơ hội gặp được Chí Bảo điện xuất thế.

Nhìn thấy Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương xuất hiện, Lâm Tiêu thở ra, xem như Phân thân Toàn Địa Giáp đã bình yên vô sự.

Ba người Hỏa Phượng Vương trợn tròn mắt, đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao Sơn mạch Liên Vân liên tục xuất hiện hai yêu vương tam trọng, thoát nhìn yêu vương vô danh kia lại có địa vị thật cao trong Sơn mạch Liên Vân, chẳng lẽ xong rồi?

Hiển nhiên đã biết tính tình Phi Loan Vương, Thiết Lân Vương đột nhiên mỉm cười truyền âm cho hắn:

- Phi Loan, cho ta mặt mũi, ba tiểu tử Hỏa Phượng cũng không có gì, thôi thì bỏ qua đi, hiện tại chuyện Chí Bảo điện Man tộc quan trọng hơn.

- Bỏ đi?

Phi Loan Vương cười lạnh:

- Đệ tử Tử Vong Chi Sâm của ta suýt chút nữa suy sụp, người nói quên đi? Không phải muốn những yêu vương khác đều tưởng Tử Vong Chi Sâm dễ bắt nạt hay sao chứ.

- Phi Loan Vương tiền bối.

Nhìn thấy Phi Loan Vương tựa hồ không chịu bỏ qua, Phân thân Toàn Địa Giáp lên tiếng:

- Trước tiên cần thanh minh một điểm, Dung Hỏa thần quả là ta cướp được từ trong tay vương giả Nhân tộc, mà không phải của Hỏa Phượng Vương bọn hắn, tiếp theo, ta không gây chuyện, là bọn hắn ngăn đường ta, lại động thủ trước, ta bắt buộc dĩ đánh trả mà thôi, một điểm này mọi người có mặt đều tận mắt nhìn thấy.

Về mặt Phân thân Toàn Địa Giáp đúng mực nói.

Sắc mặt Phi Loan Vương trầm xuống:

- Cần rõ, hiện tại ta đang nói chuyện với Long Tượng Vương bọn họ, người tính là thứ gì? Dám nói chuyện với ta như thế, Long Tượng, Thiết Lân, xem ra đệ tử Sơn mạch Liên Vân các người càng lúc càng cần rõ, thậm chí không xem ta vào trong mắt.

Phi Loan Vương âm dương quái khí, ngữ khí bất thiện.

- Phi Loan, vậy người muốn thế nào?

Sắc mặt Thiết Lân Vương cũng khó xem, cau mày truyền âm cho Phi Loan Vương:

- Phi Loan, tiểu tử này là đệ tử thân truyền của tam đại cung chủ Sơn mạch Liên Vân, bỏ qua đi thôi.

- Đệ tử thân truyền tam đại cung chủ?

Phi Loan Vương có chút lạng lạng nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, vẻ mặt không chút thay đổi, nói:

- Ta không cần biết là đệ tử của ai, người nói vô dụng, có bản lĩnh thì để Thanh Ngưu Mãng Vương tới nói chuyện với ta.

Phi Loan Vương đích thật là mỡ muối không vào.

Trong lòng Thiết Lân Vương cùng Long Tượng Vương đều bức bối, địa vị Phi Loan Vương trong Tử Vong Chi Sâm cực cao, thật không sợ hãi tam đại cung chủ, nhưng họ lại không thể nói Kim Giáp là đệ tử thân truyền của Khôi Đẩu lão tổ, dù sao trong thế lực Yêu tộc, vẫn còn có khoảng cách cùng tranh đấu, nếu để Tử Vong Chi Sâm biết Kim Giáp là đệ tử lão tổ, không chừng sẽ phát sinh chuyện gì, nếu Kim Giáp xảy ra chuyện, bọn hắn thật sự không thể công đạo.

- Phi Loan Vương.

Sắc mặt Long Tượng Vương hoàn toàn trầm xuống:

- Vừa rồi Kim Giáp đã nói rõ ràng, trong chuyện này là đệ tử Tử Vong Chi Sâm làm sai trước, dù Kim Giáp có lỗi nhưng là vô tình, người đừng cố tình làm khó, Sơn mạch Liên Vân cũng không phải sợ phiền phức.

Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương lạnh lùng nhìn Phi Loan Vương.

Tuy địa vị của Phi Loan Vương trong Tử Vong Chi Sâm thật cao, nhưng họ cũng không phải người sợ phiền phức, Kim Giáp chính là đệ tử thân truyền của Khôi Đẩu lão tổ, là thiếu chủ Yêu Vương cung, nếu xảy ra

chuyện đều có Khôi Đầu lão tổ ra mặt, đừng nói là thiếu chút nữa giết ba người Hỏa Phượng Vương, cho dù thật đã giết thì thế nào? Hôm nay bọn hắn nhất định phải bảo hộ Kim Giáp.

Nhất thời không khí trầm xuống nặng nề, sát cơ không ngừng ngưng tụ trong hư không, khủng bố khiến người ngạt thở.

1259. Chương 1257: Âm Mưu Của Man Tộc

Một màn làm người không dám nghĩ phát sinh, nghe được lời của Long Tượng Vương, Phi Loan Vương không khỏi ngáy ra, ngữ khí có chút ôn hòa, hỏi:

- Long Tượng, người nói gì? Tiểu tử này tên gì...Kim Giáp?

Long Tượng Vương cau mày nói:

- Đúng vậy, Kim Giáp.

Hắn không hiểu ý tứ của Phi Loan Vương.

- Ha ha...

Phi Loan Vương đột nhiên cười lớn, đôi mắt đỏ không ngừng đánh giá Phân thân Toàn Địa Giáp từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên, ánh mắt phẳng phất như đang quan sát đối tượng cưới hỏi, vô cùng nhận chân lại kỹ lưỡng.

Trong lòng Phân thân Toàn Địa Giáp dựng đứng tóc gáy, toàn thân nổi da gà, trong lòng khủng bố nghĩ thầm, Phi Loan Vương rõ ràng là yêu vương giống đực, vì sao ánh mắt khủng bố như vậy, trời ạ, hắn không phải thích trò chơi này đi?

Nghĩ tới đây, Phân thân Toàn Địa Giáp không khỏi run lên.

Ánh mắt Phi Loan Vương càng nhìn càng hài lòng, càng lúc càng hiền lành hòa ái, trong đồng tử màu đỏ lộ ra ý cười nhân nhật.

- Ha ha ha, không tệ, không tệ.

Phi Loan Vương chợt híp mắt lại.

Xong rồi, Phi Loan Vương quả nhiên thích trò này, phân thân Toàn Địa Giáp cảm giác rét lạnh, không được, cho dù thực lực đối phương cường đại bao nhiêu, loại chuyện đó có chết cũng không thể chấp nhận.

Hai người Long Tượng Vương đầy mờ mịt, không biết Phi Loan Vương muốn làm gì.

Chỉ thấy Phi Loan Vương cười híp mắt nói:

- Nguyên lai người tên là Kim Giáp, Long Tượng, trong Sơn mạch Liên Vân còn có người nào tên Kim Giáp nữa không?

Long Tượng Vương nhìn qua Thiết Lân Vương, nói:

- Theo ta biết chỉ có một mình hắn.

Tới bây giờ, Long Tượng Vương cũng nhíu mày:

- Phi Loan Vương, người rốt cục muốn làm gì, mờ mờ ám ám, thật không giống tính của người.

- Ta không muốn làm gì.

Phi Loan Vương nhìn Toàn Địa Giáp, cười nói:

- Nếu là như vậy, người chính là Kim Giáp đã tiến vào Sinh Tử Quỳnh Lâu sao? Người có nhận ra Xích Loan không?

Lâm Tiêu ngây ngẩn cả người, sự tình tựa hồ không giống như hần nghĩ, hần gật gật đầu, chợt do dự nói:

- Các hạ là...

- Ha ha ha, ta là thúc thúc của Xích Loan.

Phi Loan Vương cười vô cùng vui vẻ:

- Không t ệ, không t ệ, ta xem người mới tới nhất trọng đỉnh phong đi, lại có thể đánh ba người Hỏa Phượng Vương trọng thương thành như vậy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, nhớ tới ngày xưa khi ta tới cấp bậc của người, còn không bằng người đâu.

Phi Loan Vương lắc lắc đầu, như cảm khái lại như vui mừng.

Phân thân Toản Địa Giáp trợn mắt, rốt cục là chuyện gì đây, lúc này Phi Loan Vương còn muốn đánh giết mình, hiện tại biến thành hòa ái, còn thổi phồng mình, Yêu tộc thật có chút bệnh thần kinh, trước kia thật không có cảm giác này ah.

Hai người Long Tượng Vương cũng kinh ngạc, không hiểu chuyện gì.

Phi Loan Vương cảm khái nói:

- Lúc đó Xích Loan nói mới quen biết một nhân tài trong Sinh Tử Quỳnh Lâu đến từ Sơn mạch Liên Vân, ban đầu ta còn chưa nghĩ ra, hiện tại vừa nhìn quả nhiên thiên phú phi phạm.

- Tiền bối quá khen.

Lâm Tiêu đã hoàn toàn hiểu được, sự tình liên quan tới Xích Loan, nhìn qua địa vị của nàng ở trong Tử Vong Chi Sâm cực cao.

Phi Loan Vương cười híp mắt nói:

- Đúng rồi, lúc đó Xích Loan có mời người tới Tử Vong Chi Sâm đi?

- Phải, nàng có đưa một xích vũ của nàng cho ta.

Lâm Tiêu gật đầu, lấy ra xích vũ cho hần xem.

Nhìn thấy xích vũ, ánh mắt Phi Loan Vương càng thêm thân thiết, vỗ mạnh lên vai Phân thân Toản Địa Giáp, bỗng một tiếng khiến hần lão đảo đến nhe răng nhếch miệng, cười nói:

- Sao ta không thấy người tới nha? Xích Loan cứ mãi nhắc tới người trước mặt ta.

- Ta...khụ khụ, quá bận rộn tu luyện cho nên không có dịp đi.

Theo Phân thân Toản Địa Giáp xem ra, Xích Loan mời hần, mặc dù hần đồng ý nhưng cũng không nghĩ muốn đi, chỉ tùy tiện tìm cái cớ, may mắn trên mặt hần có lân giáp, không nhìn ra được hần nói dối.

- Ngô, người tuổi trẻ thôi, mục tiêu luôn nhìn xa, nhưng cũng cần thả lỏng một chút, Tử Vong Chi Sâm vẫn luôn hữu hảo, lần sau nhớ kỹ phải tới ah.

Phi Loan Vương hòa ái thỉnh mời.

- Nhất định.

Phân thân Toản Địa Giáp ngoại trừ gật đầu không biết làm gì, trong lòng không lời để nói, còn nói là hữu hảo, Tử Vong Chi Sâm là đại bản doanh mà thú triều từng lui tới vào Ngày Hủy Diệt hơn hai ngàn năm trước, huống chi vừa rồi Phi Loan Vương muốn đánh muốn giết mình, đây gọi là thân thiện sao?

Dần dần, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương tựa hồ hiểu ra điều gì, ánh mắt nhìn Phân thân Toản Địa Giáp vô cùng kỳ quái, nhìn qua rất muốn cười.

Bọn hần biết rõ địa vị của Phi Loan Vương trong Tử Vong Chi Sâm, hần chính là hoàng tộc, mà cháu gái Xích Loan của hần là công chúa Tử Vong Chi Sâm, không nghĩ tới Kim Giáp lại quen biết nàng, nhìn qua quan hệ tựa hồ không tầm thường, Kim Giáp quả nhiên không hổ là đệ tử thân truyền của lão tổ, tìm nữ nhân cấp bậc cũng cao như vậy.

Xuất phát từ lễ phép, Phân thân Toàn Địa Giáp hỏi:

- Không biết hiện tại Xích Loan như thế nào?
- Nàng sao...

Trên mặt Phi Loan Vương lộ ra vẻ tự hào:

- Tốc độ tu luyện của nàng không chậm hơn người nha, khi ta tới Thành Yêu Minh, nàng đã đột phá sinh tử nhị trọng, hiện tại đang ở trong tổ địa bộ tộc Xích Loan rèn luyện, người phải cố gắng lên, đương nhiên tu luyện cũng không nên gấp, nếu có rảnh thì tới Tử Vong Chi Sâm, Xích Loan sẽ rất vui vẻ.

Song phương trò chuyện, khí thế tức sát không còn, đã sớm hoàn toàn biến mất.

- Phi Loan Vương, vậy hiện tại...

Long Tượng Vương cười nói.

- Chuyện nhỏ thôi, Hỏa Phượng bọn hắn không sao, hơn nữa thực lực bản thân không tốt, cho bọn hắn chút giáo huấn cũng khiến bọn hắn hiểu được trời cao đất dày.

Phi Loan Vương xua tay:

- Ta nghĩ các người cũng đã nghe thấy, hiện tại trọng yếu nhất vẫn là chuyện Chí Bảo điện.
- Đúng vậy, Chí Bảo điện của Man tộc đã xuất thế, đây là đại cơ duyên, tuyệt đối không thể trễ nãi, nếu ba chúng ta đều ở đây, chỉ bằng đi tới chỗ Ngạc Vương, cùng nhau thương thảo một chút.
- Đi thôi.

Một trận tranh đấu cứ thế đã tiêu tán, nhóm người Phi Loan Vương rời đi, mà Phân thân Toàn Địa Giáp cũng bay tới tòa núi cao trong Sơn mạch Liên Vân, chỉ lưu lại ánh mắt ngây dại của các yêu vương.

Trở lại phủ đệ, Phân thân Toàn Địa Giáp bế quan, bắt đầu đột phá sinh tử nhị trọng, hôm nay hắn chỉ còn kém một bước, một khi đột phá thực lực sẽ biến hóa kinh người, mà chuyện Chí Bảo điện xuất thế đối với hắn mà nói cũng vô cùng trọng yếu.

Khu vực Man tộc, trung ương năm Man quốc có một cung điện rộng rãi, cung điện này chính là trung tâm tinh thần Man tộc - thần điện.

Trong thần điện.

Bảy cường giả Man tộc đang ngồi xếp bằng, thân hình phát tán ra khí tức đáng sợ, bảy người này chính là thượng vị man vương trong Man tộc, cấp bậc sinh tử tam trọng, bên trên là một lão giả Man tộc mặc da thú im lặng đang ngồi, chính là Đại Tế Ti thần điện, lãnh tụ tinh thần Man tộc.

- Đại Tế Ti, quả nhiên như người sở liệu, hiện tại toàn bộ tâm tư của Nhân tộc cùng Yêu tộc đều tập trung tới Chí Bảo điện, theo ta dự đoán không qua bao lâu bọn hắn sẽ đi Phế khu Cổ Thần tìm bảo điện.

1260. Chương 1258: Thiên Phú Thần Thông (1)

Một gã thượng vị man vương hình dáng khôi ngô, toàn thân đầy lân giáp màu đen, nhìn qua thật giống yêu vương lên tiếng, trong mắt tràn đầy hung ác.

- Hắc hắc, chỉ sợ hai tộc kia không hề biết tin tức Chí Bảo điện Man tộc là do chúng ta cố ý thả ra đi? Mê Không Châu là do chúng ta cố ý phong ấn trong Chiến trường Cổ Tộc, nếu không Nhân tộc cùng Yêu tộc làm sao phát hiện được.

- Hiện tại chiếm được Mê Không Châu, như vậy cường giả Yêu tộc sẽ vô cùng lo lắng, nghĩ đủ mọi biện pháp cướp lại Mê Không Châu, Đại Tế Ti, theo ta thấy không bằng ngồi yên nhìn bọn hắn tranh đấu, sau đó chúng ta lại ra mặt, tới lúc đó cường giả trong Cổ địa Man Hoang còn không phải do chúng ta nắm giữ.

- Đúng vậy, chiếm cứ địa bàn của Man tộc chúng ta lâu như thế, cũng đã tới lúc cho hai tộc kia trả giá, chẳng những cần báo thù ngàn năm trước, còn phải báo thù hai tộc nô dịch Man tộc chúng ta mấy vạn năm trước.

Vài man vương ánh mắt điên cuồng, thân hình phát tán vẻ bạo ngược sát lục tràn đầy.

- Được rồi.

Trên đại điện, Đại Tế Ti rốt cục lên tiếng, ánh mắt hắn thâm thúy làm người không thể nhìn rõ sâu cạn:

- Hết thảy theo như kế hoạch làm việc, chúng ta thả ra tin tức bảo điện, không phải vì chờ hai tộc bọn hắn tự tàn sát, tin tưởng tin tức này đã truyền về Đại lục Thương Khung, một khi càng nhiều cường giả hai tộc chạy tới, kế hoạch chúng ta sẽ nguy hiểm, chỉ cần chiếm được truyền thừa cùng chí bảo do tộc nhân chúng ta lưu lại thời viễn cổ, Nhân tộc cùng Yêu tộc sẽ phải trả giá.

Ánh mắt hắn đảo qua bảy man vương bên dưới, nói:

- Man tộc chúng ta chiếm được ba chìa khóa, nếu Mê Không Châu nằm trong tay Nhân tộc, vậy chúng ta trước hết hợp tác cùng Yêu tộc, Tà Đa, Bồ Lỗ, Cương Đặc, Ma Nhân cùng Thứ Châm, lần này năm người các ngươi cùng ta đi Thành Yêu Minh, lưu lại hai người thủ thần điện.

Đại Tế Ti hạ lệnh.

- Đại Tế Ti, có cần hai chúng ta chờ các người đã đi Phế khu Cổ Thần, sau đó đem Thành Nhân Minh cùng Thành Yêu Minh hủy diệt?

Hai man vương không được phân công, trong mắt toát ra sát cơ hãi người.

Lần này tranh đoạt Chí Bảo điện, Nhân tộc cùng Yêu tộc nhất định sẽ dốc hết toàn bộ lực lượng đứng đầu, tới lúc đó thành trì hai tộc hư không, chỉ cần là thượng vị man vương là có thể hoành tảo toàn bộ hai tộc.

Ánh mắt Đại Tế Ti đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm lệ:

- Ta đã nói hết thảy phải theo như kế hoạch, cuộc chiến ngàn năm trước hay là các người đều đã quên? Mặc dù thực lực Nhân tộc cùng Yêu tộc không bằng thời đại viễn cổ, nhưng Man tộc chúng ta không đủ sức chống lại, hai người nếu không nghe chỉ huy, tùy ý làm việc, một khi ta trở về sẽ đem các người hiến tế tổ tiên.

- Đại Tế Ti nguôi giận, hai chúng ta chỉ là đề nghị, tuyệt sẽ không sơ sẩy hành động.

Hai man vương cả kinh, vội vàng nói, trong Man tộc Đại Tế Ti là lãnh tụ tinh thần của bọn hắn, quyền uy tuyệt không thể vi phạm.

- Hừ, vậy là tốt rồi.

Đại Tế Ti đứng dậy:

- Chúng ta xuất phát đi.

Đại Tế Ti cùng năm man vương nháy mắt biến mất trong thần điện.

- Hừ, hãy để cho Nhân tộc cùng Yêu tộc cần rõ thêm một thời gian, chờ khi Đại Tế Ti bọn họ thuận lợi trở về, hết thảy đều sẽ thuộc về Man tộc chúng ta thống trị.

Hai thượng vị man vương liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tán phát ra vẻ hãi người.

Thành Yêu Minh, giờ phút này phân thân Toàn Địa Giáp đang hoàn toàn đắm chìm trong đột phá.

Năm canh giờ lặng yên trôi qua.

Oanh long!

Từ trong Sơn mạch Liên Vân đột nhiên phát tán ra một cỗ uy áp cực kỳ khủng bố, trong nháy mắt truyền khắp cả đỉnh núi cao, chỉ chốc lát toàn bộ yêu vương tiềm tu trong Sơn mạch Liên Vân đều phủ phục dưới đất, sợ hãi ngẩng đầu nhìn lên.

- Chuyện gì xảy ra?

- Rốt cục phát sinh chuyện gì?

- Uy áp thật là khủng khiếp, vì sao ta cảm thấy như gặp phải vương giả!

Uy áp kinh thế, như thủy triều cuộn cuộn mà tới, một khắc này bất luận là yêu vương nhất trọng hay nhị trọng đều không tự chủ được phát sinh cảm giác muốn bái lạy, như kẻ phóng thích uy áp chính là vương của họ, làm họ vô cùng kinh sợ.

Phải biết rằng với thực lực yêu vương nhị trọng đỉnh phong, cho dù gặp tam đại cung chủ Yêu Vương cung mặc dù họ có thể dễ dàng áp chế diệt sát bọn hắn, nhưng không cách nào làm cho bọn hắn sinh sản ra cảm giác bái lạy từ sâu trong nội tâm như thế.

Ngay cả Thiết Lâm Vương cùng Long Tượng Vương cũng bị cỗ uy áp kia làm chấn kinh.

- Đây là...phủ đệ Kim Giáp Vương, rốt cục phát sinh chuyện gì?

Hai yêu vương tam trọng ánh mắt ngưng trọng, cỗ uy áp kia làm bọn hắn cảm thấy kinh hãi, thân hình lập tức nhoáng lên, nháy mắt xuất hiện trong phủ đệ của Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Đây là...

Vừa đi vào phủ đệ, hai người lập tức nhìn thấy một màn làm họ suốt đời khó quên, chỉ thấy thân hình Phân thân Toàn Địa Giáp trải rộng không gian lực, không gian lực cuồng mãnh như nước lũ, điên cuồng tiến vào trong thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp, làm không gian đạo văn trong thân thể hắn nhanh chóng đề thăng từ mười một không gian đạo văn lên tới mười tám đạo văn.

Nhưng điều này còn chưa làm cho họ chấn kinh, làm cho họ rung động chính là đỉnh đầu Phân thân Toàn Địa Giáp lại xuất hiện một hư ảnh yêu thú thật thần kỳ, toàn thân có bốn vó, trán có ba mắt, thể hình thon dài tuấn mỹ, tràn đầy mỹ cảm thần bí, đôi mắt màu vàng lạnh lùng nhìn qua Long Tượng Vương cùng Thiết Lâm Vương.

Hai yêu vương tam trọng hít sâu một hơi rét lạnh, không biết vì sao bị yêu thú kia nhìn chằm chằm làm hai chân họ mềm nhũn, nổi lên cảm giác sợ hãi, nhện không được muốn quỳ xuống bái lạy.

Hư ảnh kia rốt cục là yêu thú gì, vì sao có uy áp khủng bố như thế?

Trong lòng hai yêu vương rung động, phải biết rằng dù là Khôi Đẩu lão tổ cũng không có uy áp khủng bố như yêu thú này, dù sao Khôi Đẩu lão tổ chỉ cho cảm giác áp bức trên lực lượng, mà yêu thú thần bí kia lại cho uy áp từ trong linh hồn cùng huyết mạch.

Ngay trong lúc hai yêu vương còn đang chấn kinh, Phân thân Toàn Địa Giáp rốt cục đã hoàn thành đột phá, chậm rãi mở mắt.

Ông!

Cùng lúc đó hư ảnh yêu thú thần bí xuất hiện trên đầu Phân thân Toàn Địa Giáp đột nhiên mở con mắt thứ ba, một đạo kim quang lan tràn, lập tức bao phủ Long Tượng Vương cùng Thiết Lâm Vương.

- Không!

Long Tượng Vương cùng Thiết Lâm Vương lập tức sợ hãi phát hiện, linh hồn hải của mình lật ngược cuộn cuộn, một loại lực hấp dẫn mãnh liệt đem linh hồn lực của họ lôi kéo ra ngoài, căn bản không cách nào ngăn cản, đồng thời không gian đạo văn trong thân thể của họ cũng bị lôi kéo ra khỏi thân thể, phảng phất như có đôi tay vô hình đang kéo mạnh không gian đạo văn đi ra, hơn nữa cỗ lực lượng này cũng lôi kéo sinh mệnh lực của họ ra ngoài vô cùng mãnh liệt.

Làm cho họ sợ hãi chính là cỗ lực lượng kia làm họ căn bản không cách nào ngăn cản.

1261. Chương 1259: Thiên Phú Thần Thông (2)

Dát dát...

Từng không gian đạo văn bị lôi kéo ra khỏi thân thể hai yêu vương, chừng mười mấy không gian đạo văn nhanh chóng bị hư ảnh yêu thú thần bí hấp thu, ngay lập tức không gian lực liền truyền lên người Phân thân Toàn Địa Giáp, mười tám không gian đạo văn trong thân thể hắn lập tức dâng lên.

Mười chín.

Hai mươi.

Hai mươi mốt...

Không gian đạo văn nhanh chóng ngưng tụ trong thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp, nháy mắt lên tới hai mươi ba đạo văn, mà Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương chỉ có thể trợn trừng mắt chứng kiến một màn này, toàn thân như bị đóng băng không cách nào di chuyển.

- Bất Long Tượng lực, vỡ!

- Thiết Lân Phi, thủ!

Thời khắc mấu chốt, hai yêu vương rốt cục phát huy ra thực lực yêu vương tam trọng khủng bố, quanh thân Long Tượng Vương có vài đầu long tượng rít gào, kéo hắn tránh thoát, mà lân giáp trên người Thiết Lân Vương cũng nhanh chóng thoát ra, từng phiến thiết lân màu đen rậm rạp hóa thành đàn lân giáp chạy quanh thân hắn, đem hắn phòng hộ vô cùng kín kẽ.

Yêu nguyên đáng sợ của yêu vương tam trọng ầm ầm nổ tung, khí lưu mãnh liệt đem cả huyết động chấn rung oanh minh, lay động kịch liệt.

- Sao vậy?

Trùng kích mãnh liệt làm Phân thân Toàn Địa Giáp tỉnh dậy, lúc này hắn mới sực tỉnh lại, mê hoặc nhìn quanh bốn phía, chứng kiến hình dáng chật vật của hai yêu vương, hết thấy tình cảnh mới diễn ra liền hiện trong đầu hắn, làm hắn không khỏi há to miệng.

- Hai vị tiền bối, hai vị không sao chứ?

Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không nghĩ tới sau khi mình đột phá nhị trọng lại phát sinh tình huống như vậy, hắn mơ hồ cảm giác được yêu thú thần bí xuất hiện trên đỉnh đầu hắn chính là thiên phú thần thông của hắn, có thể cắn nuốt hết thấy linh hồn cùng lực lượng, danh xưng Phệ Thần.

- Khụ khụ...

Hai vị yêu vương thở dốc hổn hển, chấn kinh nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, linh hồn hải nhanh chóng ổn định lại, thật nhiều không gian đạo văn quay về thân thể, hai vị yêu vương sợ hãi cười khổ nói:

- Hai chúng ta bị người hút đi bảy tám không gian đạo văn, người nghĩ chúng ta có việc gì hay không?

- Hai vị tiền bối, thật có lỗi, vừa rồi ta không phải cố ý.

Phân thân Toàn Địa Giáp vô cùng áy náy nói.

Vừa rồi đích xác là hành vi vô ý thức của hắn, hơn nữa trong mình hắn có cảm giác mới đạt tới yêu vương nhị trọng căn bản không cách nào đem thiên phú thần thông Phệ Thần hoàn toàn phóng thích, cho dù Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương không chống cự, lực lượng của họ cũng không bị hắn cắn nuốt toàn bộ, có thể lập tức cắn nuốt mười mấy không gian đạo văn cùng thật nhiều sinh mệnh lực đã là cực hạn bây giờ của hắn.

Nếu hấn đột phá tới sinh tử tam trọng, uy lực Phệ Thần mới có thể bày ra một phần, tới lúc đó một khi thi triển, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương căn bản không cách nào chống cự, trong nháy mắt cả linh hồn lẫn lực lượng đều bị hấn cắn nuốt sạch sẽ, biến thành thi thể.

Hiểu biết được sự đáng sợ của thiên phú thần thông của mình, trong lòng hấn mừng như điên.

- Chúng ta không trách người.

Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ đồng thời còn kinh hãi.

Kim Giáp Vương rốt cục có thân phận gì? Vừa rồi chính là thiên phú thần thông đi, lực lượng thật sự đáng sợ, đáng sợ tới mức làm trong lòng họ còn kinh hãi, như kinh nghiệm một trận chiến sinh tử, một khắc này hai người rốt cục hiểu được, vì sao Khôi Đẩu lão tổ lại thu nhận Kim Giáp làm đệ tử thân truyền, hơn nữa còn lập hấn làm thiếu chủ Yêu Vương cung, huyết mạch của hấn tuyệt đối vượt xa hai người họ cùng toàn bộ yêu vương trong dĩ vãng.

Thiết Lân Vương cười khổ truyền âm cho Long Tượng Vương:

- Trước khi tới Thành Yêu Minh, Khôi Đẩu lão tổ đã cảnh báo với ta, một khi Kim Giáp gặp được nguy hiểm cho dù chết cũng phải bảo hộ hấn, hơn nữa nếu phát hiện trên người Kim Giáp có gì kỳ quái cùng đặc thù, không cần ngạc nhiên, nhưng đặc thù này không khỏi quá mức khoa trương một chút.

Vừa mới đột phá sinh tử nhị trọng đã cắn nuốt không gian đạo văn của hai người họ, nếu đột phá tam trọng còn ai ngăn cản được hấn?

- Hai vị tiền bối, không gian đạo văn của các người...

Phân thân Toàn Địa Giáp ngưng ngừng hỏi, ngữ khí đầy vẻ xin lỗi, hấn thật sự cảm thấy có lỗi, dù sao hai vị này luôn đứng bên mình, nếu ảnh hưởng thực lực của họ chính hấn cũng bị ảnh hưởng.

Long Tượng Vương cười khổ nói:

- Người yên tâm đi, tuy người cắn nuốt mười mấy không gian đạo văn của chúng ta, nhưng cảm ngộ của chúng ta vẫn còn, chút thương thế này chỉ điều dưỡng là khỏi hấn, mà không gian đạo văn có thể ngưng tụ lại, tới lúc đó thực lực cũng sẽ trở lại đỉnh phong.

- Vậy là tốt rồi.

Phân thân Toàn Địa Giáp gật gật đầu, thâm cảm thấy kinh hãi. Sinh tử tam trọng quả nhiên cường đại, bị cắn nuốt như vậy vẫn có thể nhanh chóng hồi phục, không hao tổn chiến lực, đổi lại là nhị trọng không chết cũng tàn.

- Phải rồi...hai vị tiền bối, hiện tại thế cục Cổ địa Man Hoang thế nào? Chí Bảo điện...

Hấn tự nhiên muốn biết Yêu tộc có tính toán thế nào về Chí Bảo điện.

Long Tượng Vương khẽ cười, đem tính toán của Yêu tộc nói ra.

Hai người họ có tuyển chọn, một là chờ cường giả Yêu tộc trong Đại lục Thương Khung nhận được tin tức đi tới Cổ địa Man Hoang, sau đó tìm kiếm bảo điện, nhưng làm như vậy thế cục không còn do họ chủ đạo, thu lợi ích sẽ kém hơn không ít, tuyển chọn thứ hai là năm đại yêu vương tam trọng trong Thành Yêu Minh liên thủ, trực tiếp đi tìm bảo điện, như thế sẽ lấy được lợi ích càng nhiều, nhưng hiển nhiên sẽ càng nguy hiểm.

Trải qua thương nghị, năm đại yêu vương đều chọn lựa cách thứ hai.

Dù sao Chí Bảo điện quá hấp dẫn người, không ai nguyện ý nhường cho người khác.

Nhưng bởi vì Mê Không Châu nằm trong tay Nhân tộc, làm sao giải quyết hiện tại năm đại yêu vương cũng chưa có định đoạt.

Yêu tộc quyết định cũng nằm trong dự liệu của Phân thân Toàn Địa Giáp, hấn lập tức nói:

- Hai vị tiền bối, ta chuẩn bị cùng hai vị đi tham tầm bảo điện...

- Không được!

Hai yêu vương sững sốt, lập tức lắc đầu, nói:

- Kim Giáp, không phải chúng ta không cho người đi, nhưng toàn bộ Chí Bảo điện Man tộc đều nằm trong cấm địa nguy hiểm nhất Cổ địa Man Hoang, Nhân tộc cùng Man tộc sẽ nghĩ đủ biện pháp tranh đoạt, bên Yêu tộc cũng chỉ có năm đại yêu vương trấn thủ như chúng ta đi tìm, người mới tới sinh tử nhị trọng, rất nguy hiểm.

Nếu Phân thân Toàn Địa Giáp xảy ra chuyện gì, hai người họ không thể công đạo với Khôi Đẩu lão tổ.

- Hai vị tiền bối, không cần vội vàng cự tuyệt, các người cũng nhìn thấy mặc dù ta mới tới sinh tử nhị trọng, nhưng thực lực không yếu hơn tam trọng bình thường, hơn nữa bên Nhân tộc cùng Man tộc sẽ nghĩ đủ biện pháp tranh đoạt Chí Bảo điện, bằng năm đại yêu vương trấn thủ của Yêu tộc có thể đoạt được bảo vật trong tay hai tộc kia sao? Nếu mang theo ta, hai tộc kia sẽ không xem ta vào trong mắt, tới lúc đó chỉ cần xuất ra thiên phú thần thông của ta, nhất định có thể làm cho bọn hắn thiệt thòi lớn.

Thái độ của hắn thật kiên quyết.

1262. Chương 1260: Năm Đại Yêu Vương

- Việc này...

Hai yêu vương do dự, Phân thân Toàn Địa Giáp nói đúng, thực lực Nhân tộc cùng Man tộc không kém hơn họ, chỉ dựa vào năm người họ muốn cướp bảo vật trong tay hai chủng tộc kia đích xác không dễ dàng, mà thiên phú thần thông của Phân thân Toàn Địa Giáp bọn hắn vừa kiên thức qua, cần nuốt sinh mệnh lực cùng không gian đạo văn thì không nói, đáng sợ nhất là nháy mắt bị bắn trúng thân thể hoàn toàn không cách nào di chuyển, cảm giác bị cầm cổ thập phần khó chịu, nếu lúc đó có người ở một bên kịp thời ra tay, muốn diệt sát một hai vương giả tam trọng của đối phương thật sự không thành vấn đề.

Nhưng địa vị của Phân thân Toàn Địa Giáp thật đặc thù, mặc dù hai yêu vương tâm động nhưng thật sự không dám cho hắn mạo hiểm.

- Hai vị tiền bối, ta biết các người lo lắng an nguy của ta, nhưng các người cũng biết lão tổ muốn ta tới Cổ địa Man Hoang rèn luyện, không cấp bảo vật bảo mệnh cho ta sao? Nói lời thật, chỉ so sánh năng lực sinh tồn ta chỉ mạnh hơn hai người chứ không kém, hơn nữa ở lại chỗ này ta chưa chắc được an toàn, ai biết Nhân tộc cùng Man tộc có thừa dịp này tấn công vào thành hay không.

Câu nói cuối cùng của hắn liền đánh động hai yêu vương.

Rốt cục hai người đồng ý đề nghị của hắn:

- Nhưng chỉ dựa vào hai chúng ta đáp ứng cũng vô dụng, nếu mấy yêu vương khác cũng đồng ý thì mới được.

Thành Yêu Minh, trong một động phủ nằm tại trung tâm.

Phân thân Toàn Địa Giáp đi theo hai yêu vương, đang im lặng chờ đợi.

- Long Tượng Vương, Thiết Lân Vương, hai người gọi chúng ta tới có chuyện gì?

Đột nhiên một thanh âm ồn ào vang lên, ba thân ảnh xuất hiện trong đại sảnh.

Một người là Phi Loan Vương, khí tức như uyên như ngục, một người khí tức dị thường bá đạo, thật trường dương, toàn thân phủ kín lân giáp màu nâu, sau lưng còn có chiếc đuôi thật dài, yêu vương còn lại là một lão giả thấp bé đen gầy, nhìn qua như chu nho, có vẻ thập phần bí ối.

- Kim Giáp, người đã gặp qua Phi Loan Vương, hai đại nhân này là Sơn mạch Vạn Thú Thiên Ngạc Vương cùng Tà Linh cốc Tà Thử Vương, các vị, đây là Kim Giáp Vương Sơn mạch Liên Vân.

- Long Tượng Vương, người gọi chúng ta tới gặp tiểu tử nhị trọng này làm gì?

Tà Thử Vương bắt mắt nói, đôi mắt nhỏ nhìn chòng chọc vào Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Các vị, hai chúng ta đưa Kim Giáp Vương tới đây là muốn mang hắn cùng đi Chí Bảo điện.

Long Tượng Vương nói.

Không chờ hai yêu vương khác lên tiếng, Tà Thử Vương cự tuyệt thật lưu loát:

- Cái gì? Không được, Long Tượng Vương, người nói đùa gì vậy, chúng ta không cần thêm phiền toái.

Thiên Ngạc Vương cũng cau mày:

- Long Tượng Vương, người muốn làm gì?

Phi Loan Vương dở khóc dở cười đáp:

- Kim Giáp, chỉ mới qua vài ngày ngắn ngủi người lại đột phá tới sinh tử nhị trọng, tiểu tử, ta mới nói Xích Loan đột phá nhị trọng, người không cần đuổi theo nhanh như vậy đi, nhưng đừng trách thúc thúc nói người, người đích xác không đủ sức đi tìm bảo điện.

- Long Tượng, Thiết Lân, hai người cũng nghe được không phải ta cố ý làm khó, đưa theo một tiểu tử nhị trọng đi tìm bảo điện, hai người rõ ràng làm càn, tiểu tử này sẽ là phiền toái, chỉ biết liên lụy mọi người.

Tà Thử Vương thập phần bất mãn.

- Vậy sao? Có phải phiền toái hay không, không phải nghe người nói.

Đôi mắt Phân thân Toàn Địa Giáp chợt ngưng tụ, đột nhiên...

Sưu...

Thân thể hắn chợt động, hóa thành một đạo kim quang bắn về hướng Tà Thử Vương.

- Muốn chết!

Tà Thử Vương quát lạnh, trong mắt toát ra tia khinh thường, tay phải biến thành móng vuốt đen nhánh đánh thẳng tới Phân thân Toàn Địa Giáp.

Oanh long!

Hắc áo áo nghĩa vận chuyển, phân thân Toàn Địa Giáp bị vây trong trảo ảnh.

- Yêu Dực Cửu Trảm!

Đôi mắt phân thân Toàn Địa Giáp lạnh lùng, đột nhiên thi triển Yêu Dực Cửu Trảm.

Yêu Dực Cửu Trảm vô cùng cường đại, chính là một trong những tuyệt chiêu của Kim Bằng đại thánh, thuận theo thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp tăng lên, uy lực ngày càng lớn, một chiêu này xuất ra làm nhóm yêu vương có mặt đều chấn kinh, hắc áo áo nghĩa của Tà Thử Vương bị kim quang nháy mắt xé rách, trong hư không kim sắc quang tuyến rậm rạp tung hoành, phát tán ra uy áp khiến người kinh sợ đánh thẳng về hướng Tà Thử Vương.

- Cái gì?

Tà Thử Vương ngây ra, đôi mắt nhỏ xoay chuyển, tựa hồ muốn tìm kiếm sơ hở nhưng kết quả làm cho hắn kinh ngạc, hắn chỉ cảm giác trước mắt kim quang rậm rạp, phong tỏa toàn bộ không gian, làm yêu vương tam trọng như hắn không cách nào né tránh.

- Muốn chết!

Tà Thử Vương nổi giận:

- Tà Trảo Vô Song!

Xuy xuy xuy...

Trong hư không, đôi móng vuốt màu đen như hồng thủy bao trùm về phía trước, va chạm cùng Yêu Dực Cửu Trảm.

Oanh thương!

Yêu nguyên kịch liệt chấn đả, Tà Thử Vương bị hơn mười đạo kim quang đánh trúng, đặng đặng đặng rút lui mấy bước, vài lông chuột phiêu dang trên không, ngược lại lân giáp của Phân thân Toàn Địa Giáp không hề có chút tổn thương.

- Sao có thể?

- Sao có khả năng?

Nhóm yêu vương có mặt đều chấn kinh, trợn mắt há hốc mồm.

- Ha ha ha, không hổ là Kim Giáp, không tệ, không tệ, làm cho ta mở rộng tầm mắt ah.

Phi Loan Vương sảng khoái cười to, đôi mắt màu đỏ hài lòng nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, càng xem càng thuận mắt, hừm, ánh mắt tiểu nha đầu Xích Loan thật sự không kém.

- Tà Thử Vương, chỉ là như thế!

Phân thân Toàn Địa Giáp lạnh lùng nói.

- Người...

Tà Thử Vương giận tím mặt, trong đôi mắt phát ra quang mang khiếp người, sát cơ khủng bố khởi động, yêu nguyên lưu chuyển muốn tiếp tục ra tay.

- Được rồi, Tà Thử Vương, đủ rồi!

Thiên Ngạc Vương lên tiếng, ánh mắt ngưng trọng:

- Long Tượng, không nghĩ tới Sơn mạch Liên Vân lại có một thiên tài như vậy, thật sự làm cho ta mở rộng tầm mắt, người này có được thực lực yêu vương tam trọng, đối với việc Yêu tộc chúng ta tầm bảo điện cũng là một chuyện tốt, ta đồng ý.

- Thiên Ngạc Vương, không thể cho tiểu tử này đi cùng.

Về mặt Tà Thử Vương vô cùng lo lắng, truyền âm:

- Thiên Ngạc Vương, Sơn mạch Liên Vân đã có Long Tượng cùng Thiết Lân, hiện tại có thêm Kim Giáp sẽ có ba người, tới lúc đó chiếm được bảo vật chúng ta làm sao tranh với bọn hắn?

Nguyên lai hắn lo lắng lại là việc này.

Trên mặt Thiên Ngạc Vương lộ ra cười lạnh:

- Tà Thử Vương, hiện tại còn chưa lấy được bảo vật người đã nghĩ tới chuyện phân phối, có phải người nghĩ nhiều quá rồi không, người có thể xác định Yêu tộc có thể cướp được bảo vật trong tay Nhân tộc cùng Man tộc? Việc trọng yếu nhất là cướp đoạt bảo vật trong tay hai tộc khác, mà không phải nội đấu, cường giả của chúng ta càng nhiều càng tốt, Tà Thử Vương, người quả nhiên là tầm nhìn hạn hẹp!

Trên thực tế hắn làm sao không hiểu ý tứ của Tà Thử Vương, nếu lực lượng Sơn mạch Liên Vân quá cường đại sẽ ảnh hưởng cân bằng trong Thành Yêu Minh, nhưng đây là chuyện sau khi đoạt được bảo vật, trước đó có thêm một cường giả chỉ có chỗ tốt mà không có hại.

- Ta cũng đồng ý.

Phi Loan Vương mỉm cười lên tiếng.

Bốn yêu vương đều đồng ý, Tà Thử Vương cũng không còn biện pháp.

- Được, ta cũng đồng ý.

Tà Thử Vương lạnh lùng nói.

1263. Chương 1261: Tam Tộc Liên Thủ

Hắn cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên sát cơ:

- Hừ, tiểu tử ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn ngươi, Kim Giáp phải không, lần này ngươi nhất định phải chết!

- Thành công.

Cảm giác được sát cơ của Tà Thử Vương, Phân thân Toàn Địa Giáp hoàn toàn không để trong lòng, hiện tại bản thể cùng phân thân Toàn Địa Giáp đều có tư cách đi tâm bảo điện, tới lúc đó Nhân tộc cùng Yêu tộc cùng hành động, xác suất sinh tồn của hắn sẽ tăng lên thật lớn.

- Nếu mọi người đều ở đây, ta có chuyện cần nói.

Phi Loan Vương đột nhiên lên tiếng:

- Man tộc đã phá vỡ cường giả liên hệ với ta, năm ngày sau bọn hắn sẽ tới Thành Yêu Minh, quyết định liên thủ với chúng ta, cùng nhau đi Thành Nhân Minh, để Nhân tộc giao ra Mê Không Châu, không biết ý của các vị như thế nào?

- Cần gì phải nói sao? Đương nhiên đồng ý.

- Ta cũng đồng ý.

- Hiện tại chúng ta chỉ có chìa khóa, nhưng không biết địa chỉ bảo điện, nếu Man tộc có đề nghị này, vậy rất tốt.

- Hắc hắc, hai tộc liên thủ, Nhân tộc phải giao ra Mê Không Châu, không giao ra, tiêu diệt Thành Nhân Minh!

Tà Thử Vương cười lạnh nói.

- Tốt lắm, dựa theo kế hoạch năm ngày sau bọn hắn sẽ tới Thành Yêu Minh, tới lúc đó chúng ta xuất phát, mọi người quay về chuẩn bị đi.

Hội nghị kết thúc.

- Hai vị tiền bối, vài ngày tới ta muốn bế quan, chờ khi nào cường giả Man tộc đi tới thì cho ta biết.

Vừa về tới động phủ của mình, Phân thân Toàn Địa Giáp khẩn cấp đi bế quan, vừa mới đột phá nên hắn còn rất nhiều cơ hội tăng lên, hơn nữa hắn còn chưa dùng Dung Hỏa thần quả, mặc dù thân thể hắn đã đạt tới nông nổi cực kỳ khủng bố, công hiệu chưa chắc lớn như chính bản thể sử dụng, nhưng dù sao thần quả vẫn là chí bảo, nói thế nào cũng phải có chút hiệu quả.

Nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp vội vàng đi bế quan, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương đưa mắt nhìn nhau, trong mắt mang theo vẻ vui mừng vô tận, Sơn mạch Liên Vân có được thiên tài như vậy là chuyện vô cùng may mắn.

Năm ngày sau cường giả Man tộc đi tới Thành Yêu Minh, chứng kiến sáu cường giả Man tộc, Thiên Ngạc Vương bọn họ vừa kinh ngạc vừa thầm mừng, cũng may họ có thêm Kim Giáp, nếu không sáu đối năm bọn họ sẽ thiệt thòi không ít.

Bên Man tộc nhìn thấy bên Yêu tộc có thêm một nhị trọng yêu vương, thầm cười lạnh không thôi, Yêu tộc thật quá mất mặt, không đủ yêu vương tam trọng lại lấy nhị trọng bổ sung cho đủ, đây không phải muốn đối phương đi chịu chết sao?

- Đi!

Giới thiệu nhau một phen, mười hai cường giả phá khai hư không, bay thẳng về hướng Thành Nhân Minh.

Bảy ngày sau.

Trên bầu trời Thành Nhân Minh.

Tê lạp...

Hư không đột nhiên bị xé rách một lỗ hổng thật lớn, mười hai cường giả bước ra, khí tức cường hoành thổi quét, đem không trung Cổ địa Man Hoang đều khuấy động thất sắc.

- Đám tiểu tử Nhân tộc, cút ra cho ta!

Thanh âm tiếng quát âm vang thiên địa, như lôi đình nổ tung cả bầu trời, khí tức khủng bố mênh mông, nhấn chìm hết thảy.

Bên dưới Thành Nhân Minh, vương giả Nhân tộc sợ hãi nhìn lên không, đã bao nhiêu năm? Kể từ khi Thành Nhân Minh thành lập tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cường giả hai chủng tộc khác xuất hiện, lớn tiếng quát to.

- Ha ha ha, Man tộc, Yêu tộc, các ngươi rốt cục tới, chúng ta chờ các ngươi đã lâu rồi.

Ngay khi lòng người bàng hoàng, từ trong vòm phủ đệ sáu cường giả đột nhiên bay lên, đứng đối diện cùng mười hai cường giả kia, không chút hạ phong.

Chính là Linh Diệt Vương Đế quốc Thiên Huyền, Huyền Diệu Vương Đế quốc Minh Nguyệt, Thiên Uyên Vương và Di Thiên cung chủ Đế quốc Thần Võ cùng, Lâm Tiêu Đế quốc Võ Linh cùng Tà Hồn Vương Âm Tà tông.

Song phương đứng đối diện nhau, chứng kiến trong Yêu tộc cùng Nhân tộc đều có một cao thủ sinh tử nhị trọng, đôi bên đều sưng sốt.

Nhìn nhau một lát, Thiên Ngạc Vương lên tiếng:

- Chư vị Nhân tộc, đã biết chúng ta vì sao mà tới đi? Giao ra Mê Không Châu, tha các ngươi khỏi chết!

- Các hạ nói đùa!

Thiên Uyên Vương mỉm cười:

- Muốn chúng ta giao ra Mê Không Châu, tuyệt đối không khả năng, nhưng bản thân ta có một đề nghị.

- Đề nghị gì?

Man tộc cùng Yêu tộc đều nhú mày hỏi.

- Hiện tại ba tộc chúng ta đều có ba chìa khóa, nếu không tập hợp đủ chìa khóa không khả năng đi vào bảo điện, lời đề nghị của ta chính là ba tộc liên thủ, cùng nhau đi tìm bảo điện, không biết ý của chư vị như thế nào?

Mấy ngày nay nhóm người Thiên Uyên Vương luôn thương nghị nên làm gì, tuyệt đại đa số người hiển nhiên không muốn chờ cường giả Đại lục Thương Khung chạy tới, bởi vì sợ hãi cao thủ quá nhiều khó thể phân phối bảo vật.

Mà Yêu tộc cùng Man tộc đều có ba chìa khóa, nhưng không có Mê Không Châu, không biết vị trí bảo điện, Thiên Uyên Vương bọn họ cũng cân nhắc hai tộc sẽ liên thủ, bức bách Nhân tộc giao ra Mê Không Châu, một khi đã như vậy ba phương đều muốn đi tìm bảo điện, không bằng cùng liên thủ mở ra bảo điện rồi tính sau.

- Không được, Nhân tộc các ngươi đã biết vị trí của bảo điện, ai biết địa phương các ngươi đưa chúng ta đi là thật hay giả, không bằng như vậy, các ngươi giao ra Mê Không Châu, chúng ta cùng nhau đi tìm bảo điện.

Tà Thử Vương âm trầm nói.

- Không có khả năng!

Thiên Uyên Vương lắc đầu:

- Mê Không Châu là do Nhân tộc lấy được, tự nhiên phải quy cho Nhân tộc bảo quản, ta có thể phóng thích Mê Không Châu cho mọi người biết vị trí bảo điện, nhưng không thể giao cho các người.

- Vậy không còn gì để nói, chờ chúng ta diệt Thành Nhân Minh, nhìn người còn lời gì để nói!

Tà Thử Vương cười lạnh.

- Yêu tộc các người rốt cục ai là chủ sự? Lời của hãn có phải đại biểu cho ý tứ của Yêu tộc không?

Thiên Uyên Vương lạnh lùng nói.

Nhóm người Thiên Ngạc Vương đều bắt mắt nhìn Tà Thử Vương, nhưng vẫn gặt đầu:

- Đúng vậy, ý tứ của Tà Thử Vương chính là ý tứ của chúng ta.

- Xuy!

Thiên Uyên Vương giễu cợt một tiếng:

- Đây là nhượng bộ lớn nhất của chúng ta, tuy nhân số của các người nhiều, nhưng Nhân tộc cũng không phải cá thịt trên thớt, mặc cho các người xâu xé. Chẳng qua chúng ta tan rã, các người cũng không thể hoàn toàn cản trở chúng ta, chờ khi cường giả Nhân tộc từ Đại lục Thương Khung tới, lại tới thương thảo với các người chuyện tầm bảo điện.

- Về phần muốn diệt Thành Nhân Minh, Tà Thử Vương phải không, người xác định người không phải đang nói đùa? Vì một bảo điện, Yêu tộc các người còn muốn toàn diện khai chiến với Nhân tộc hay sao? Ta nghĩ vài vị ở đây địa vị cao thượng, nhưng đại sự như vậy còn chưa làm chủ được đi!

- Hơn nữa...

Thiên Uyên Vương nhìn qua nhóm người Man tộc, mỉm cười nói:

- Chư vị Man tộc, các người cũng tới vì bảo điện, nếu mục đích mọi người đều như nhau, nếu Yêu tộc không hiểu biết như thế, chỉ bằng hai tộc chúng ta liên thủ, trước diệt Yêu tộc, chiếm chìa khóa của bọn hãn xong Nhân tộc nguyện ý giao Mê Không Châu cho Man tộc, chư vị cảm thấy thế nào?

Khóe môi Thiên Uyên Vương như cười, khuôn mặt định liệu trước:

- Chư vị Man tộc, thời gian không đợi người, nếu cường giả Nhân, Yêu hai tộc từ Đại lục Thương Khung chạy tới, chỉ sợ bảo điện cũng không tới lượt Man tộc nhúng chân đi? Đề nghị như vậy, xem như không tệ đúng không!

1264. Chương 1262: Mỗi Phe Phái Đều Có Kế Hoạch Nham Hiểm (1)

Nghe được lời này, sắc mặt chư yêu vương đều thay đổi, chiêu thức này của Nhân tộc quá độc ác, dù sao Mê Không Châu trong tay bọn hãn, bọn hãn nguyện ý liên thủ với ai đều được, ngược lại có thể trực tiếp đẩy lui Yêu tộc ra ngoài.

Đại Tể Tì Man tộc cười khổ:

- Được rồi, hai bên các người tranh chấp mãi, cần gì chứ, Man tộc chúng ta là vì bảo vật tổ tiên, cũng không muốn cuốn vào ân oán hai tộc các người, ta đồng ý lời đề nghị ban đầu của Nhân tộc, do ba tộc cùng nhau đi tầm bảo điện.

- Nếu Man tộc đồng ý, vậy Yêu tộc đây?

Thiên Uyên Vương mỉm cười nhìn nhóm Yêu tộc.

- Tới lúc đó phân chia bảo vật thế nào?

Tà Thử Vương nhún mày hỏi.

- Câu hỏi của các hạ không khỏi quá ngu xuẩn đi, tự nhiên sau khi mở ra bảo điện chỉ dựa vào bản sự của chính mình, thế nào, chẳng lẽ còn muốn ta nhường cho người hay sao? Người là yêu vương hay đứa bé ba tuổi?

Thiên Uyên Vương tràn đầy khinh thường.

- Người...

Tà Thử Vương đỏ mặt.

- Được rồi, Tà Thử Vương, làm theo lời Nhân tộc bọn hần đi.

Thiên Ngạc Vương cũng bất đắc dĩ, hiện tại quan trọng nhất là tìm được bảo điện, về phần Mê Không Châu nằm trong tay ai cũng không trọng yếu, nếu Nhân tộc đã đáp ứng khai phóng Mê Không Châu, cùng nhau đi tới bảo điện, thì cũng không cần vì chiếm giữ mà gây ra tranh chấp.

- Được.

Nếu song phương đã đồng ý, Thiên Uyên Vương cũng không nhiều lời, để Tà Hồn Vương lấy ra Mê Không Châu trực tiếp phóng thích vị trí của bảo điện.

Sau khi biết được bảo điện nằm trong Phế khu Cổ Thần, Yêu tộc cùng Man tộc đều kinh ngạc, sắc mặt thay đổi, Phế khu Cổ Thần thật khủng bố, thật sự cần ba tộc liên thủ mới có cơ hội đi vào.

- Đi thôi!

Ngay lập tức mười tám cường giả tam tộc xé rách hư không, cùng nhau đi tới địa phương được xưng là nơi táng thân của cường giả - Phế khu Cổ Thần.

Mà thời khắc này, tin tức Chí Bảo điện Man tộc xuất thế trong Cổ địa Man Hoang đã thông qua đủ loại con đường truyền về Đại lục Thương Khung, tứ đại đế quốc cùng tam đại yêu khu đều chấn động.

Chỉ là một Chí Bảo điện Man tộc, nếu ở thời đại viễn cổ đối với hai tộc đàn đĩnh phong như Nhân tộc cùng Yêu tộc thì không tính là gì, nhưng ở thế giới cường giả điêu linh, tôn giả không thấy như bây giờ, bảo vật tôn cấp đủ thay đổi vận mệnh cả đại lục.

Thậm chí có thể quan hệ tới tồn vong một chủng tộc.

Vì thế tứ đại đế quốc cùng tam đại yêu khu Đại lục Thương Khung bắt đầu hành động.

Một trận chiến đoạt bảo quan hệ tới sự biến hóa trong thế lực tam tộc rốt cục bắt đầu.

Trong không gian loạn lưu mê mông, cường giả tam tộc Yêu, Nhân, Man tộc chia thành ba trận doanh bay thẳng về hướng Phế khu Cổ Thần.

Phế khu Cổ Thần cách Thành Nhân Minh cực xa, cho dù nhóm cường giả toàn lực phi hành cũng cần một thời gian dài, trong quá trình này các cường giả các tộc đều thập phần đề phòng lẫn nhau, bởi vậy bay cách nhau thật xa, khoảng cách tới hơn ngàn dặm, xếp theo hình tam giác phi hành trong không gian loạn lưu.

Cự ly ngàn dặm đối với sinh tử tam trọng mà nói chỉ chớp mắt liền qua, vừa phòng ngừa hai tộc khác liên thủ đánh lén, gặp được vấn đề cũng có thể kịp thời trợ giúp, xem như cam chịu lẫn nhau.

Bên phía Man tộc, Đại Tế Ti u lãnh nhìn theo đội ngũ Nhân tộc cùng Yêu tộc, truyền âm nói:

- Chư vị, lần này đừng lộ ra dấu vết, đoạt được bảo vật quan trọng nhất, chỉ cần chiếm được bảo tàng tổ tiên, Man tộc có thể quật khởi, tới lúc đó cả Nhân tộc lẫn Yêu tộc đều không đáng lo, đương nhiên, nếu có thể đem bọn hần diệt sát trong Phế khu Cổ Thần thì tốt nhất.

- Đại Tế Ti, chúng tôi hiểu được.

Vài man vương gật đầu nói.

- Kim Giáp, không nghĩ tới bảo điện của Man tộc lại nằm trong Phế khu Cổ Thần, hành động lần này cho người tham gia không biết có sáng suốt hay không.

Bên Yêu tộc, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương lắc đầu, lo lắng nói.

- Hai vị tiền bối, Phế khu Cổ Thần đáng sợ như vậy sao?
- Bên trong đáng sợ tới mức người không thể tưởng tượng.

Long Tượng Vương nói:

- Phế khu Cổ Thần đã tồn tại từ xa xưa, không ai biết làm sao hình thành, ngàn năm trước Yêu tộc cùng Nhân tộc xây dựng hai đại minh thành trên Cổ địa Man Hoang, cử cường giả thăm dò không ít bí cảnh, Phế khu Cổ Thần là một trong những cấm địa cường đại nhất, tự nhiên có phái người đi qua, hơn nữa đều là yêu vương tam trọng, kết quả thập phần thảm kịch, đó là một cấm địa mà cả sinh tử tam trọng cũng phải sợ hãi.

- Đáng sợ như thế?

Phân thân Toàn Địa Giáp trừng mắt hỏi, trên thực tế hắn đã sớm hỏi thăm Huyền Diệu Vương về tình huống thực tế của Phế khu Cổ Thần, lời của Long Tượng Vương hắn đã biết, chỉ là cố ý lộ ra vẻ giật mình.

- Thế nào, tiểu tử, hiện tại đã sợ hãi? Nếu sợ hãi người có thể trở về đi, không ai yêu cầu người đi vào trong đó.

Tà Thử Vương âm trầm trầm cười nói.

- Tà Thử Vương, ta phát hiện lời vô nghĩa của người rất nhiều.

Phi Loan Vương nhìn hắn nói.

Về mặt Tà Thử Vương cứng lại, diễn cảm có chút khó xem.

Lâm Tiêu kín đáo quan sát quan hệ cùng địa vị giữa các đại yêu vương, theo hắn xem ra, trong các yêu vương Phi Loan Vương cùng Thiên Ngạc Vương địa vị tối cao, bọn hắn lên tiếng thì Tà Thử Vương không dám phản bác, đặc biệt là với Phi Loan Vương, Tà Thử Vương luôn thập phần nể nang.

- Kim Giáp, Phế khu Cổ Thần đáng sợ, khi người tới thì sẽ biết, nếu gặp được nguy hiểm người có thể ở gần ta một chút, ta sẽ bảo vệ cho người.

Phi Loan Vương nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, nói:

- Ngàn năm trước hai đại minh thành xây dựng, Yêu tộc cùng Nhân tộc phái ra mười vương giả tam trọng đi Phế khu Cổ Thần, kết quả tử thương thảm trọng, không thể vào sâu bên trong đã phải thối lui, hai tộc có mười vương giả tam trọng, chỉ còn sống sót bốn người, thăm dò Phế khu Cổ Thần đành phải dừng lại.

- Cái gì?

Lâm Tiêu kinh ngạc, hắn chưa nghe qua tin tức này.

Mười sinh tử tam trọng đi vào, chỉ còn bốn người sống sót, tin tức này thập phần rung động.

Chẳng những Lâm Tiêu giật mình, Tà Thử Vương, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương đều vô cùng chấn kinh.

Phi Loan Vương cười nhạt một tiếng, nói tiếp:

- Vậy còn chưa hết, sau này hai yêu vương tam trọng còn sống sót trong hành trình đó tự mình đi vào Phế khu Cổ Thần, nhưng sau khi đi vào đã không còn thấy đi ra.

- Cái gì, lại có chuyện này, sao ta không biết?

Tà Thử Vương cả kinh nói, trong mắt đầy rung động.

- Người không biết thì phải rồi, Tà Linh cốc có tư cách biết sự kiện này sao?

Phi Loan Vương khinh thường nói.

Diễn cảm Tà Thử Vương khó xem, nhưng không dám phản bác, Tà Linh cốc chỉ là một thế lực trong Yêu tộc, nếu không phải xuất hiện sinh tử tam trọng như hắn, căn bản không được xem trọng, so sánh với Tử Vong Chi Sâm của Phi Loan Vương thật sự kém quá xa.

Hơn nữa bộ tộc của Phi Loan Vương có địa vị cực cao trong Tử Vong Chi Sâm, rất nhiều việc thậm chí cả Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương cũng không dám so sánh.

1265. Chương 1263: Mỗi Phe Phái Đều Có Kế Hoạch Nham Hiểm (2)

Dù sao Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương cũng chỉ là thành viên Yêu Vương cung trong Sơn mạch Liên Vân, tuy địa vị cao nhưng hiểu biết có hạn, mà Phi Loan Vương lại là nhân vật ngang hàng với tam đại cung chủ Yêu Vương cung.

- Phi Loan Vương nói đúng, chư vị đều phải chú ý, tới Phế khu Cổ Thần đừng tùy ý hành động, đến lúc đó xảy ra biến cố gì, đừng trách ta không khách khí.

Thiên Ngạc Vương cũng lên tiếng, trừng mắt liếc Tà Thử Vương:

- Tà Thử Vương, ngươi nên sửa lại tính tình một chút, hiện tại chúng ta ở chung một thuyền, nên cân nhắc làm sao đối phó cường giả Nhân tộc cùng Man tộc mới phải.

- Cường giả Man tộc mọi người đều biết, có man vương ngũ đại man quốc, hơn nữa Đại Tế Ti cực kỳ thần bí trong thần điện, không ai từng gặp qua hẳn ra tay, khí tức có vẻ yếu ớt không khác gì năm man vương, nhưng năm man vương đều nghe lệnh của hắn, mọi người đừng nên khinh thường.

- Về phần Nhân tộc, người có hình dáng cực cao kia là Linh Diệt Vương, là lão tổ Huyền Linh tông Đế quốc Thiên Huyền.

Thiên Ngạc Vương nói:

- Mà nam tử trung niên mặc áo lam là Thiên Uyên Vương, vốn thuộc hoàng thất Đế quốc Thần Võ của Nhân tộc.

Gật gật đầu, Phi Loan Vương nói:

- Người được Mê Không Châu, nếu ta không đoán sai chính là Tà Hồn Vương, không thuộc tứ đại đế quốc, là tông chủ Âm Tà tông Nhân tộc, tu luyện tà khí cùng hồn lực.

Long Tượng Vương cũng lên tiếng:

- Ta biết trung niên tóc xanh kia, là Huyền Diệu Vương cốt chủ Minh Nguyệt cốc Đế quốc Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cốc là một tông môn thập phần cường đại trong Đế quốc Minh Nguyệt, vợ của Huyền Diệu Vương chính là muội muội của hoàng đế Đế quốc Minh Nguyệt, mà nữ tử duy nhất kia...

Nói tới đây, sắc mặt Long Tượng Vương thập phần ngưng trọng:

- Người này có một danh xưng Nhân tộc đệ nhất thiên tài, Tịnh Thiên Huyền cung chủ Di Thiên cung Đế quốc Thần Võ, nàng quật khởi từ hai mươi năm trước, lần trước nghe nói nàng đạt tới sinh tử nhị trọng, không nghĩ tới mới qua vài năm ngắn ngủi đã đột phá sinh tử tam trọng, tuyệt đối là đại địch thủ.

(Ở những chương trước thi thoảng có đề là Nhu Thiên Huyền. Tên đúng của nàng ta là Tịnh Thiên Huyền. Xin chân thành cáo lỗi các độc giả)

- Hóa ra nàng chính là Tịnh Thiên Huyền, ta nghe qua tên nàng, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt đi? Vài năm trước mới đột phá sinh tử tam trọng, có năng lực mạnh bao nhiêu?

Tà Thử Vương xoay chuyển ánh mắt, đầy vẻ khinh thường.

Long Tượng Vương không thèm để ý hắn.

- Đừng xem thường đối phương, Tịnh Thiên Huyền đích xác là thiên tài.

Phi Loan Vương thản nhiên nói:

- Năm ấy nàng mới tới sinh tử nhị trọng, Tử Vong Chi Sâm từng phái đi yêu vương tam trọng ám sát nàng, kết quả không thành công, hiện tại nàng đã thành châu báu, còn muốn giết nàng, khó lắm!

Thiên Ngạc Vương quay đầu, cười khổ:

- Phi Loan huynh, Sơn mạch Vạn Thú cũng từng phái yêu vương đi ám sát, vẫn thất bại như các người.

- Sơn mạch Liên Vân cũng thế.

Long Tượng Vương lắc đầu, thần sắc bất đắc dĩ.

Tà Thử Vương trợn mắt há hốc mồm, Lâm Tiêu cũng giật mình.

Trời ạ, nguyên lai ba đại thế lực Yêu tộc từng phái yêu vương đi ám sát Tịnh Thiên Huyền, nhưng đều không thành công, thực lực của nàng không khỏi quá nghịch thiên.

- Các vị tiền bối, ta biết Nhân tộc cuối cùng kia, gọi là Lâm Tiêu, trước đó không lâu vẫn bối từng gặp hấn trong Hỏa Diệm sơn tại Chiến trường Cổ Tộc, thực lực cực kỳ đáng sợ, có được một bộ Man Vương sáo trang nhị tinh, thực lực vượt xa vương giả Nhân tộc nhị trọng bình thường.

Kim Giáp cùng Lâm Tiêu từng tham gia tranh đoạt Dung Hỏa thần quả, không ít yêu vương Yêu tộc đều biết, Phân thân Toàn Địa Giáp đương nhiên không thể tránh hiểm nghị nên đã nói ra.

- Ân, Kim Giáp, không sai.

Phi Loan Vương mỉm cười gật đầu.

Tà Thử Vương cười lạnh, đang định nói gì, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Phi Loan Vương cùng Thiên Ngạc Vương nhìn qua liền ngậm miệng, trong lòng lại thầm khinh thường, chỉ là vương giả nhị trọng Nhân tộc, cần gì quan tới.

- Được rồi, lần này đi Phế khu Cổ Thần, quan trọng nhất là đoạt được bảo vật, tiếp theo là kích sát cường giả Nhân tộc, đặc biệt là Tịnh Thiên Huyền, chỉ cần diệt sát toàn bộ bọn hấn đối với Yêu tộc mà nói là một trận thắng lợi thật lớn.

Thiên Ngạc Vương lên tiếng.

Yêu tộc quan sát Nhân tộc, mà bên Nhân tộc, Thiên Uyên Vương bọn họ cũng đang quan sát Yêu tộc.

- Trọng yếu nhất trong nhóm Yêu tộc phải là Phi Loan Vương Tử Vong Chi Sâm và Thiên Ngạc Vương Sơn mạch Vạn Thú, chỉ cần trừ bỏ bọn hấn, đội ngũ Yêu tộc không còn đáng sợ, về phần bên Man tộc, vài đại man vương thực lực tuy đáng sợ nhưng so sánh với Yêu tộc còn chưa đáng cho chúng ta xem trọng.

Thiên Uyên Vương tổng kết.

- Hừ, lần này ta muốn cho bọn hấn có thể đi vào nhưng không thể đi ra.

Linh Diệt Vương cười lạnh nói.

- Cẩn thận một chút tốt hơn, ta luôn có cảm giác lần này Chí Bảo điện xuất thế có chút quỷ dị.

Huyền Diệu Vương nhíu mày, hấn tu luyện công pháp thập phần huyền diệu, trong minh minh luôn sẽ có cảm ứng.

- Huyền Diệu Vương, người không khỏi quá đa tâm rồi đi.

Tà Hồn Vương lãnh đạm nói.

Trong nhóm người, chỉ có Tịnh Thiên Huyền không lên tiếng, chỉ nhìn về hướng Man tộc, khẽ nhíu mày như suy nghĩ chuyện gì.

- Chắc chắn, mấy vương giả Nhân tộc các người cũng chỉ vậy thôi, ánh mắt đều quá kém, chỉ có nha đầu kia đỡ hơn một chút.

Thanh âm Long gia chợt truyền ra từ Thương Long Tí.

- Long gia, sao vậy?

Lâm Tiêu sửng sốt, thần thức truyền âm.

Bên trong Thương Long Tí, Long gia đang chơi đùa cùng tiểu Viêm, từ sau khi Long gia khôi phục một bộ phận thực lực, Thương Long Tí càng thêm thần bí, chỉ cần đối phương không phản kháng, có thể thu nạp bất luận kẻ nào, mà không giống như trước kia phải dựa vào linh hồn quan hệ cùng Lâm Tiêu mới có thể.

Lần này đi tìm Chí Bảo điện, Lâm Tiêu cũng mang theo tiểu Viêm, nhưng lại để hắc lưu lại trong Thương Long Tí.

- Lão đầu tử Man tộc có chút cổ quái!

Long gia chắt lưỡi, có chút tùy ý nói.

Ánh mắt Lâm Tiêu nghi hoặc.

- Trên người hắc có một tia lực lượng tôn giả!

Tôn giả lực? Lâm Tiêu chấn kinh, trên người lão giả kia có tôn giả lực, sẽ không phải là tôn giả đi?

Tựa hồ hiểu được ý tưởng của Lâm Tiêu, Long gia cười thành tiếng:

- Yên tâm đi, tên kia cũng không phải tôn giả, nhưng trên người đích xác có một tia tôn giả lực, nếu ta không đoán sai, hắc là cường giả mạnh nhất Man tộc, nhưng người cũng không cần lo lắng, trời sắp xuống còn có kẻ cao hơn chống đỡ, nếu tên kia thật muốn ra tay, trước phải đối phó chính là vương giả tam trọng của Nhân tộc cùng Yêu tộc các người.

Lâm Tiêu thầm thở ra, đưa mắt nhìn Đại Tế Ti, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Sưu...

Ba đội ngũ không ngừng bay nhanh về hướng Phế khu Cổ Thần.

Trong quá trình gấp rút lên đường, Lâm Tiêu rất ít trao đổi cùng người khác, chỉ yên lặng hấp thu thiên địa nguyên khí, mà trong đội ngũ Nhân tộc ngoại trừ Huyền Diệu Vương, những người khác căn bản không xem Lâm Tiêu vào trong mắt, mỗi khi nói chuyện đều không để ý hắc, đương nhiên, trong Nhân tộc còn có một người khá đặc thù, cho tới bây giờ không hề trao đổi với nhóm người Linh Diệt Vương, chính là Tịnh Thiên Huyền cung chủ Di Thiên cung.

1266. Chương 1264: Mê Thất Chiếu Trạch

Năm ấy ở Ma Uyên chiến trường, Lâm Tiêu từng gặp qua Di Thiên cung chủ, lần đó ở trong mắt của hắc, Tịnh Thiên Huyền thật giống như tiên nữ, mỹ diệu tuyệt luân, hiện tại gặp lại trên người nàng càng thêm huyền diệu xuất trần, khuôn mặt lãnh diễm như băng, dung mạo xinh đẹp như thiên tiên, cho người ta cảm giác chỉ cần nhìn nàng chẳng khác gì lãng mị nàng.

Đối với nữ tử từng gặp phải ba thể lực Yêu tộc ám sát nhưng vẫn bình yên vô sự kia, trong lòng Lâm Tiêu có chút tò mò, trên đường đi thỉnh thoảng không tự chủ được quan sát nàng.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, người không phải là đã động tâm với tiểu nha đầu kia đấy chứ?

Long gia giống như đã phát hiện đại lực thần kỳ, hai mắt tỏa sáng, cười hắc hắc tán thán:

- Ngô, thực lực tiểu nha đầu kia thật không kém, lại xinh đẹp, thân hình uyển chuyển, xem như xứng với người, sinh ra búp bê thiên phú sẽ rất tốt, ha ha...

Về mặt Lâm Tiêu đầy hắc tuyến, trong đầu óc Long gia cả ngày nghĩ chuyện gì ah!

- Tiểu tử Lâm Tiêu, không phải Long gia nói người, lúc ta lớn như người, khụ khụ, tiểu mẫu long mến mộ Long gia không biết bao nhiêu mà kể, ai, khi đó Long gia trẻ tuổi tiền nhiều, anh tuấn tiêu sái, còn xưng ngọc diện tiểu long quân, đi tới đâu đều là tiêu điểm của tiểu mẫu long, chắc chắn, cảnh tượng đó...

Long gia vừa nói vừa sắp chảy cả nước bọt, khuôn mặt hạnh phúc nhớ chuyện xưa kia.

Trong đầu Lâm Tiêu lập tức hiện ra tình hình một đại đội mẫu long vây quanh Long gia xoay chuyển, toàn thân nổi da gà.

- Long gia, tiểu mẫu long là cái gì ah?

Trong Thương Long Tí, tiểu Viêm cắn đuôi dê, chớp chớp mắt tò mò hỏi.

- Đi đi đi, người lớn nói chuyện, tiểu hài tử xen miệng làm gì.

Long gia thành linh nghĩ tới gì đó, ánh mắt thương xót nhìn tiểu Viêm, bi thương nói:

- Tiểu Viêm, Long gia không nên nói chuyện với người như vậy, người thật sự là đáng thương, hiện tại tìm khắp cả đại lục cũng không biết tìm được tiểu mẫu long cho người hay không, ai, mạng của người đúng là phạm thiên sát cô tinh, đời này nhất định phải cô độc cả đời, thôi đi, sau này Long gia đối đãi với người tốt một chút vậy, tiểu oa nhi người thật là quá đáng thương.

Tiểu Viêm nhai đuôi dê, ánh mắt đầy mê mang, thật sự vô tội, vì sao Long gia nói ta đáng thương? Hiện tại tiểu Viêm đi theo Lâm Tiêu ca ca, mỗi ngày có thực vật thật ngon để ăn, thật hạnh phúc, ô, thế giới của người lớn thật không hiểu nổi.

- Di, tiểu nha đầu kia tới đây.

Lâm Tiêu ngẩng đầu, nhìn thấy Tịnh Thiên Huyền đang bay tới.

- Ân, Tịnh Thiên Huyền đi tới chỗ Lâm Tiêu làm gì?

Đám người Linh Diệt Vương nhìn qua, trong mắt lộ vẻ tò mò.

Chỉ thấy Tịnh Thiên Huyền ánh mắt lạnh lùng, đi tới bên cạnh Lâm Tiêu đạm mạc nói:

- Vì sao người ở chỗ này?

- Di, hai người bọn hắn quen biết nhau sao?

Trong lòng những người khác nghi hoặc.

Lâm Tiêu lặng đi một thoáng, bình thản hỏi:

- Vì sao ta không thể ở chỗ này?

Chuyện Lâm Tiêu cùng đi tìm Chí Bảo điện đã qua vài ngày, dựa theo đạo lý Tịnh Thiên Huyền không thể nào mới biết tin, huống chi ba đội ngũ đã xuất phát một vài ngày, hiện tại Tịnh Thiên Huyền mới nói ra lời này, thật sự quá vô tâm.

- Người có ở đây hay không không quan hệ với ta, nhưng cái chết của Hứa Mạn là đệ tử Di Thiên cung, không biết người có lời gì giải thích không.

Ngữ khí Tịnh Thiên Huyền không tốt, trong mắt hiện ra khí tức ác liệt, một cỗ uy áp không cách nào hình dung nháy mắt áp chế trên người Lâm Tiêu.

Uy áp thật đáng sợ.

Trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, âm thầm cẩn thận, thực lực Tịnh Thiên Huyền tuyệt đối không kém hơn đám người Thiên Uyên Vương.

- Hứa Mạn không phải ta giết chết.

Lâm Tiêu lắc đầu:

- Nhưng nếu người muốn đem cái chết của nàng tính lên người của ta, ta cũng không còn cách nào khác.

Lâm Tiêu biết có chút chuyện chỉ giải thích cũng không được, đối phương có tin hay không mình giải thích chỉ vô dụng, nếu không phải đối phương từng cứu mình trong Ma Uyên chiến trường, Lâm Tiêu cũng không nói chuyện hòa hảo với nàng.

- A!

Đôi mắt Tịnh Thiên Huyền càng thêm băng sương, hàn khí bức người:

- Người nhớ kỹ cho ta, cái chết của đệ tử Di Thiên cung không thể bỏ qua dễ dàng như thế.

- Người cũng chú ý tới Đại Tế Ti Man tộc?

Ngay lúc Lâm Tiêu định nói chuyện, Tịnh Thiên Huyền đột nhiên truyền âm.

Lâm Tiêu sửng sốt.

- Ta biết người tự tin với thực lực của mình, nhưng ta cấp cho người lời khuyên bảo chân thành, người không cách nào nhúng chàm vào Chí Bảo điện của Man tộc được đâu, trở về đi, như vậy Nhân tộc sẽ có thêm một thiên tài mà không phải một thi thể.

Tịnh Thiên Huyền nói xong, lại xoay người rời đi:

- Còn nữa, chuyện của nhóm người Từ Ly, đa tạ!

Sưu...

Tịnh Thiên Huyền quay về vị trí của mình, diễn cảm lạnh lùng, cũng không tiếp tục nhìn qua Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu sờ sờ mũi, chợt cười khổ, đều nói nữ nhân hay thay đổi, Tịnh Thiên Huyền quả nhiên học đủ tinh túy, mặt ngoài lạnh băng nhưng âm thầm lại ôn hòa, nhưng mang theo ý tứ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Nhìn thấy Lâm Tiêu cũng không hành động gì, Tịnh Thiên Huyền tựa hồ biết kết quả này, không hề có chút tỏ vẻ, nàng chỉ nhắc nhở hần, không mong nhìn thấy thiên tài sụp đổ, nhưng đối phương nghe theo hay không nàng không quản tới, nàng chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi.

- Hắc hắc, nhìn qua băng lãnh lạnh lùng, tính tình còn thật nóng nảy, không sai, Long gia thích, Tiểu tử Lâm Tiêu, nữ hài tử như vậy đừng bỏ qua, thật sự là cực phẩm nhân gian, như vậy đi, Long gia có chiêu Âm Dương Hợp Hoan thuật, vốn bất truyền, nhưng hôm nay tâm tình ta tốt, truyền thụ cho người, đây là trân quý của ta mấy vạn năm nay, không dễ dàng truyền thụ.

Long gia về mặt trịnh trọng, tựa hồ sắp truyền thụ thần công tuyệt thế.

Lâm Tiêu lườm Long gia, lão gia hỏa này già còn không nên thân.

Thời gian trôi qua, mọi người yên lặng gấp rút lên đường, mãi tới ngày thứ bảy rốt cục đi tới Phế khu Cổ Thần.

Xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu là một mảnh đầm lầy vô hạn, sương mù bao phủ dày đặc, phạm vi tầm mắt chưa đầy ngàn thước.

- Chỗ này chính là Mê Thất chiếu trạch bên ngoài cùng Phế khu Cổ Thần, sau khi tiến vào bên trong, chẳng khác nào tiến vào lãnh địa Phế khu Cổ Thần, chư vị đều phải cẩn thận.

Đi tới nơi này, người của ba tộc đều không dám tách ra, dựa vào nhau thật gần, dù sao Phế khu Cổ Thần thật quá hung hiểm, không cho phép họ có nửa phần sơ suất.

Tà Hồn Vương lấy ra Mê Không Châu, xác định vị trí bảo điện, sau đó mọi người dè dặt tiến vào đầm lầy.

Vừa đi vào trong đầm lầy, một cỗ lực lượng kỳ lạ bao phủ mọi người, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được trong sương mù chứa đựng lực lượng thấp phần cổ quái, áp chế cảm giác của mọi người, càng đáng sợ hơn cả lực lượng của Chiến trường Cổ Tộc, Lâm Tiêu toàn lực phóng thích thần thức cũng chỉ cảm giác được phạm vi trăm dặm chung quanh.

Đồng thời Lâm Tiêu cảm giác được hư không như bị đóng băng, ở nơi này chẳng khác gì ở Chiến trường Cổ Tộc, không cách nào xuyên qua hư không.

- Chư vị, chúng ta cứ dựa theo vị trí hiện tại đi về phía trước, ghi nhớ, nếu trên đường gặp phải nguy hiểm hay việc gì kỳ lạ, tuyệt không thể tùy ý hành động, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đừng trách ta không nói trước.

1267. Chương 1265: Chiêu Trạch Quái

Thần sắc Phi Loan Vương lạnh lùng nhìn đăm đăm vào Mê Thất chiêu trạch, diễn cảm thập phần ngưng trọng.

- Yên tâm đi, chúng ta đi tới tìm bảo điện mà không phải chịu chết!

Sưu sưu sưu...

Mười tám cường giả phân thành hình tam giác tiến về phía trước.

Bên trong đầm lầy một mảnh tĩnh mịch, thỉnh thoảng có bọt khí bốc lên, sau đó chìm vào yên lặng, như không có nửa điểm sinh cơ.

Mọi người vô cùng cẩn thận, dọc đường không dám thả lỏng.

Trong nháy mắt vài canh giờ trôi qua, dọc theo đường đi không phát sinh nửa điểm dị thường.

- Mê Thất chiêu trạch này tựa hồ cũng không có gì đi?

Tà Thử Vương luôn căng thẳng thần kinh, lúc này hơi có chút thả lỏng nói.

- Cẩn thận một chút tốt hơn.

Đại Tế Ti lên tiếng, ánh mắt quan sát bốn phía, không hề thả lỏng:

- Chỗ này chính là Phế khu Cổ Thần, nếu không gặp nguy hiểm thì tốt nhất, một khi gặp phải, chúng ta sẽ phiền toái rồi.

Tà Thử Vương bĩu môi, không ý kiến, nhưng có thể nhìn ra được mặc dù ngữ khí của hắn có vẻ thả lỏng nhưng vẫn còn cảnh giác.

Mê Thất chiêu trạch thật lớn, mọi người phi hành thật nhanh, một ngày trôi qua.

Trong một ngày này không hề có chút dị thường, bình tĩnh làm người mệt mỏi.

- Rất cực còn bao lâu mới có thể đi ra khỏi đầm lầy đáng chết này?

Linh Diệt Vương không nhịn được lên tiếng:

- Nếu như có thể xuyên qua hư không thì tốt rồi, chút cự ly như vậy cần gì phải đi cả ngày, một hai giờ đã đủ.

Liếc mắt nhìn lại, bốn phía đều là sương mù mê mang, bên dưới là đầm lầy tĩnh mịch, dọc theo đường đi mọi người luôn căng thẳng thần kinh, khó trách sẽ mệt mỏi, nhưng không ai dám thả lỏng cảnh giác.

- Di, Âm Cực quả!

Đang phi hành, ánh mắt Tà Thử Vương đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy ở phương hướng cách đội ngũ Yêu tộc vài chục dặm bên phải có một gốc thực vật kỳ lạ, thực vật dài một thước, bên dưới lá cây rậm rạp, vô cùng nhu nhược, ở trên đỉnh lại kết quả cây màu đen cỡ nắm tay, xa xa nhìn lại thập phần bình thường, nhưng mơ hồ phát tán dao động làm người sợ hãi, tràn đầy lực âm tà.

Đây không ngờ là Âm Cực quả cực kỳ thưa thớt trong vương phẩm linh dược.

Âm Cực quả chính là thượng phẩm linh dược trong vương phẩm linh dược, sinh trưởng ở địa phương ẩm ướt âm u, thập phần quý hiếm, công hiệu còn cường đại hơn Dung Hỏa thần quả, đối với cường giả tu luyện âm tà lực như Tà Thử Vương mà nói, vô cùng hấp dẫn.

Ngay lúc Tà Thử Vương nhìn thấy Âm Cực quả, những người khác liền cảm giác được, ánh mắt Tà Hồn Vương cũng sáng lên, Âm Cực quả cũng có hiệu quả phi phạm đối với hắn, đáng tiếc hắn đứng cách Tà Thử Vương xa hơn.

Sưu...

Tà Thử Vương dùng tốc độ nhanh nhất thoán ra ngoài, vài chục dặm đối với yêu vương tam trọng như hần mà nói chỉ là trong nháy mắt.

- Đừng động!

Sắc mặt Đại Tế Ti đại biến, đột nhiên dữ tợn quát.

- Tà Thử Vương, người quay lại cho ta!

Thiên Ngạc Vương cũng lạnh lùng quát.

Nhưng lúc này Tà Thử Vương đã hái xuống Âm Cực quả, trên thực tế trước khi hần ra tay đã nghe tiếng quát của Đại Tế Ti, nhưng vẫn xuất thủ, trong lòng thầm nghĩ, có bảo vật không lấy là kẻ ngu ngốc.

Âm Cực quả tới tay, Tà Thử Vương nhanh chóng ném vào giới chỉ, sau đó quay về trong đội ngũ.

- Tà Thử Vương, người làm cái gì? Ta bảo người trở về người không nghe được sao?

Sắc mặt Thiên Ngạc Vương tức giận.

- Thật có lỗi, lần sau ta chú ý.

Tà Thử Vương giải thích.

Mặc dù hần sợ hãi Thiên Ngạc Vương, nhưng không có nghĩa mọi chuyện đều phải nghe hần, ở trước mặt bảo vật lời của ai cũng không tác dụng.

- Lần sau tiếp tục tự tiện hành động, đừng trách ta không khách khí!

Trong mắt Thiên Ngạc Vương phát tán ra sát khí hãi người.

- Đáng giận!

Trong mắt Đại Tế Ti Man tộc lóe ra vẻ tức tối, mà năm man vương bất thành linh trở nên dị thường khẩn trương, trên người mơ hồ phóng thích ra man lực cường đại.

- Kỳ quái!

Vô tình phát hiện một màn này làm trong lòng Lâm Tiêu nghi hoặc, đột nhiên...

Đông!

Đầm lầy đột nhiên chấn động, giống như nhịp tim đập mạnh, ngay lập tức lại đông một tiếng, cả đầm lầy phóng thích ra gợn sóng lẫn tẩn, chậm rãi phập phồng lên.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người lập tức khẩn trương.

Đầm lầy phát ra thanh âm thùng thùng đông ngày càng dồn dập, ngày càng lớn.

Oanh long!

Rốt cục cả đầm lầy sôi trào cuộn cuộn, như từng cơn sóng lớn hướng mười tám cường giả ập tới.

- Diệt!

Trong tích tắc nhóm cường giả đồng thời xuất thủ, mười sáu vương giả tam trọng cùng ra tay có bao nhiêu đáng sợ? Không ai có thể hình dung một màn này, trong thoáng chốc trời sụp đất nứt, chân nguyên khủng bố hóa thành nước lũ đánh thẳng tới sóng lớn đầy trời, chỉ nghe một tiếng oanh long, sóng lớn bị lực lượng khổng lồ đánh vỡ dập nát, hóa thành bùn lầy văng xa tung tóe.

Ông!

Nhưng ngay lập tức lại có sóng lớn cuộn cuộn cuộn lên, nhấn chìm về hướng mọi người.

Oanh oanh oanh!

Mọi người không ngừng ra tay đập nát sóng lớn, trên bầu trời, bùn lầy văng tung tóe, rơi xuống trên chân nguyên hộ thể của mọi người, chỉ nghe tiếng xuy xuy vang lên, hộ thể chân nguyên bốc lên khói xanh, chân nguyên của sinh tử tam trọng lại bị bùn lầy chậm rãi ăn mòn.

Sắc mặt mọi người đại biến, đây là thứ bùn lầy gì, lại có thể ăn mòn chân nguyên hộ thể của họ, phải biết rằng cường độ chân nguyên của họ không kém hơn vương giả chi binh bao nhiêu, lại không ngăn cản được lực ăn mòn, duy nhất đáng mừng chính là bùn lầy văng lên người chỉ có chút ít, nếu bị sóng lớn bao vây, hậu quả thật không sao chịu nổi.

- Mọi người tụ họp chung một chỗ!

Mọi người cùng quát, lập tức dựa vào nhau.

Oanh long!

Đột nhiên bốn phía đều nhấc lên sóng lớn, vây mọi người tại trung tâm, thậm chí trên không trung đỉnh đầu cũng bị sóng lớn phong bế, hình thành một mật thất đầm lầy.

- Không tốt!

Mọi người kinh hoàng, nếu bị giam cầm, chỉ sợ không ai thoát khỏi.

- Đánh vỡ một thông đạo, mọi người xông ra ngoài!

Phi Loan Vương quát một tiếng, đầu tiên ra tay.

U!

Thanh âm tê mình bén nhọn vang vọng thiên địa, trong miệng Phi Loan Vương phun ra một đoàn hỏa diễm ngưng luyện, ngọn lửa xuyên suốt bắn ra, trực tiếp đánh ra một lỗ thủng nửa thước trên vách bùn lầy, oanh oanh oanh, đám người Thiên Ngạc Vương liền ra tay, lỗ thủng nửa thước nhanh chóng biến lớn, sưu sưu sưu, từng thân ảnh dùng tốc độ nhanh nhất xuyên động khẩu ra ngoài.

Mặc dù mọi người cùng ra tay xông ra ngoài, nhưng dù sao cự ly có trước sau, nằm ở trung tâm mật thất lại là đội ngũ Man tộc, trong đó tốc độ Cương Đặc chậm nhất, lúc xông ra một nửa thân thể bị bùn lầy khép hờ bao vây bên trong.

Chỉ trong nháy mắt man nguyên hộ thể của Cương Đặc đã bị ăn mòn sạch sẽ, bùn lầy nhanh chóng bò lên thân thể lân giáp của hắn, chỉ nghe thanh âm tiếng ăn mòn truyền tới, nửa thân dưới của thượng vị man vương lại dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng hòa tan, nhìn qua thật kinh tâm khủng hoảng.

- Đoạn!

Cương Đặc quát to một tiếng, nửa thân trên nhanh chóng chia ly, nửa thân thể vội vàng bay đi, mà nửa thân dưới bị bùn lầy bao phủ hoàn toàn, nháy mắt không còn lại chút gì.

1268. Chương 1266: Thành Công Đào Thoát (1)

Hô...hô...

Cương Đặc thở gấp, khuôn mặt hiện vẻ mừng vì sống sót, xuy xuy xuy, trong nháy mắt nửa thân dưới của hắn lại sinh trưởng, nhưng khí tức rõ ràng giảm bớt không ít.

Trong lòng mọi người trầm xuống, bùn lầy thật đáng sợ, nếu bị bao trùm toàn thân khả năng sống sót không biết được bao nhiêu.

- Mọi người chú ý!

Chuyện cho tới bây giờ không còn ai có vẻ mặt thả lỏng, khó trách Phế khu Cổ Thần là nơi táng thân của cường giả, trình độ đáng sợ làm người không cách nào tưởng tượng, nhìn sóng lớn bùn lầy có vẻ dễ dàng kích vỡ, nhưng bởi vì lần này có nhiều cường giả cùng ra tay, nếu không đổi lại là ba hay năm vương giả tam trọng, chỉ sợ đã có người vẫn lạc.

- Mọi người chú ý!

Sau một trận tập kích bằng sóng bùn, Mê Thất chiếu trạch tựa hồ khôi phục lại bình tĩnh, nhưng mọi người không dám có chút lơ lỏng.

- Là ai, dám quấy nhiễu Nê Chiếu Vương vĩ đại ngủ say!

Một thanh âm trầm thấp oanh minh vang vọng khắp cả đầm lầy, đầm lầy lại phập phồng lên, lực lượng vô biên hướng mọi người hội tụ, một khuôn mặt người mơ hồ thật lớn hiện hình bên dưới mặt đầm lầy.

- Đi nhanh lên!

Sắc mặt mọi người đại biến, dùng tốc độ nhanh nhất phi hành, mười tám lưu quang hội tụ chung một chỗ hướng bên ngoài đầm lầy bỏ chạy.

- Con kiến đáng giận, năm lần bảy lượt quấy nhiễu Nê Chiếu Vương ngủ say, còn muốn chạy?

Cho dù tốc độ của mọi người cực nhanh, nhưng dù sao vẫn đang ở trên bầu trời đầm lầy, Lâm Tiêu cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy đầm lầy hiện hình thành một khuôn mặt người, lớn tới mấy chục dặm, có mắt, mũi, miệng thật rõ ràng, khuôn mặt há to miệng rộng, ngay lập tức đầm lầy hình thành hắc động thật lớn, một cỗ hấp lực kinh khủng hấp xả nhóm người đang bay trên bầu trời.

- Không tốt!

Tốc độ của mọi người lập tức sút giảm, hấp lực thật lớn làm hư không run rẩy lên, mà Cương Đặc vừa bị suy giảm lực lượng rơi vào thấp nhất đội ngũ, sau hắn là Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp, mà bên trên là đám người Tà Thử Vương, ở trên cùng nhất là Thiên Uyên Vương cùng Phi Loan Vương, Đại Tế Ti cùng Tịnh Thiên Huyền lại ở giữa đội ngũ.

- Xem ra đã tới lúc này vẫn còn nhiều người tiềm ẩn thực lực!

Lâm Tiêu thoáng nheo mắt lại, dọc theo đường đi hắn đều tiềm ẩn thực lực, biểu hiện ra mạnh hơn nhị trọng là cực hạn, nhưng chưa đạt tới tam trọng, cho nên mới rơi xuống thứ hai từ cuối lên, nhưng ngoài hắn kể cả Đại Tế Ti cùng Tịnh Thiên Huyền đều giấu kín thực lực.

- Cương Đặc!

- Lâm Tiêu!

- Kim Giáp!

Ba người thấp nhất bên dưới bị chậm rãi lôi kéo xuống hắc động, cường giả Man tộc, Huyền Diệu Vương cùng Long Tượng Vương đều lộ vẻ lo lắng, đầm lầy đáng sợ thể nào mọi người đều nhìn thấy, một khi bị kéo vào căn bản phải chết không nghi ngờ.

- Mọi người đừng lưu thủ, nhắm thẳng hắc động liên thủ công kích!

Đại Tế Ti gầm lên một tiếng, trên người lập tức bộc phát man nguyên khủng bố.

Không đợi hắn nhắc nhở, những người còn lại đều bắt đầu ngưng tụ lực lượng, theo một tiếng hô thống nhất cùng nhau xuất thủ.

Gần mười tám vương giả tam trọng liên thủ một kích, hóa thành một đạo hồng quang như vẩy thạch hàng lâm, hung hăng đập thẳng vào hắc động bên dưới đầm lầy.

Đồng!

Giống như tảng đá khổng lồ rơi xuống đầm lầy, oanh một tiếng, chân nguyên, yêu nguyên, man nguyên vô tận âm âm nổ mạnh, một đoàn sóng xung kích thổi quét, bùn lầy bốc cao văng tung tóe, đồng thời hấp lực thật lớn cũng lập tức nổi lên.

- Đi!

Bá bá bá...

Mọi người thoát khỏi hấp lực lôi kéo, lập tức bay nhanh.

- Đáng giận!

Bên dưới đầm lầy, thanh âm trầm thấp oanh minh như sấm rền không ngừng vang vọng, đầm lầy sôi trào, giống như vô cùng giận dữ.

Oanh một tiếng, một bàn tay bằng bùn lầy thật lớn xuất hiện, trào nhiếp về hướng mọi người trên không trung, bàn tay bùn thật lớn, các vương giả trên không trung không ngừng tránh né.

- Bay lên trên!

Mọi người liền bay lên cao, cố gắng thoát khỏi bàn tay trào nhiếp, nhưng bàn tay kia giống như có thể vô hạn kéo dài, đuổi thẳng tới nơi, mọi người chỉ bay lên mấy ngàn thước thì sương mù ngày càng dày đặc, không cách nào liên hệ với nhau, ở nơi nguy hiểm này một khi bị lạc đàn xác suất sinh tồn sẽ giảm mạnh, mọi người không thể không hạ thấp xuống trên đầm lầy lần nữa.

Oanh long!

Mọi người lại liên thủ một kích, bàn tay bùn ầm ầm dập nát hóa thành bùn lầy vấy ra tứ tán.

Nhưng ngay sau đó bên trong đầm lầy lại vươn ra năm sáu bàn tay bùn khổng lồ tiếp tục chụp tới mọi người.

- Phá!

Sắc mặt mọi người đại biến, nhất thời công kích bay khắp bầu trời.

Oanh long!

Trong đó có bốn bàn tay dập nát, nhưng vẫn còn hai bàn tay bùn trực tiếp trườn về hướng mọi người.

- Đừng công kích bàn tay, công kích cánh tay hân!

Đại Tế Ti quát một tiếng, con mắt thứ ba của Ma Nhân man vương đột nhiên mở ra, một đạo hắc mang vọt tới trực tiếp đem cánh tay bùn bắn xuyên thấu, khiến bàn tay mất đi liên hệ cùng đầm lầy bên dưới.

Hoa lạp...

Bàn tay thật lớn lập tức biến thành một đồng bùn lầy rơi xuống như mưa.

Xuy xuy, bùn lầy rơi lên người các man vương, ăn mòn hộ thể man nguyên của họ, nhưng lại bị họ nhẹ nhàng chấn động lại tiếp tục rụng rơi xuống dưới.

- Di!

Không ít người chột giật mình, cánh tay bùn tựa hồ tương đối yếu ớt, phải biết rằng muốn phá vỡ bàn tay cần ba bốn cường giả hợp lại công kích, nhưng chỉ một mình Ma Nhân man vương đã có thể đánh vỡ một bàn tay.

Long Tượng Vương lập tức học theo Ma Nhân, một quyền oanh thẳng vào cánh tay bùn, chỉ nghe thanh âm long tượng rít gào vang rền, một quyền của Long Tượng Vương trực tiếp đánh nát cánh tay bùn kia, bàn tay bùn nhất thời hóa thành bùn lầy sái xuống bên dưới.

Phương pháp này quả nhiên hữu hiệu.

- Ô ô...

Nhưng mọi người còn chưa kịp vui sướng, đầm lầy bên dưới phun lên bọt nước, năng lượng ngưng tụ, một thân ảnh thật lớn hình thành.

- Kinh nhiều Nê Chiêu Vương, các người đều biến thành dinh dưỡng cho đầm lầy đi!

Đó là một pho tượng bùn thật lớn cao chừng ba trăm thước, hai chân giẫm trên đầm lầy, hình dáng ngũ quan không rõ ràng, nước bùn không ngừng chảy xuống, rơi xuống dưới chân lại vòng trở lại, tuần hoàn không thôi.

Tiếng quát trầm thấp, pho tượng bùn vươn tay chụp vào mọi người.

- Sát!

Mọi người không chút lưu tình, toàn lực ra tay.

Oanh long!

Công kích bao trùm nổ tung trên pho tượng bùn, từng tảng lớn bùn lầy vấy ra khắp nơi, thậm chí còn lưu lại lỗ thủng thật lớn giữa ngực.

Nhưng pho tượng bùn kia giống như không hề có chút cảm giác, hai tay tiếp tục vỗ vào mọi người, đồng thời bàn tay nhanh chóng kéo dài, giống như hóa thành màn bùn trực tiếp bao lấy đoàn người đang bỏ chạy.

- Huyền Diệu Vương!

Lần này Huyền Diệu Vương không kịp tránh né, bị thủ chưởng bao vây bên trong, mọi người phát ra tiếng kinh hô, nhóm người Thiên Uyên Vương vội vàng công kích bàn tay kia, đánh vỡ cánh tay bùn làm bàn tay đứt rời ra.

Oanh!

Tay bùn đập nát, Huyền Diệu Vương chặt vật lao ra, trên người mặc một bộ khải giáp lấp lánh sáng ngời, khí tức thoáng giảm xuống.

- Ta không sao!

Trong lòng Huyền Diệu Vương còn sợ hãi vội lên tiếng, theo mọi người bỏ chạy như điên.

1269. Chương 1267: Thành Công Đào Thoát (2)

Nhìn thấy đoàn người nhanh chóng biến mất, pho tượng bùn cũng không đuổi theo, hô một tiếng hóa thành nước bùn chìm vào trong đầm lầy, ngay sau đó pho tượng bùn nháy mắt hình thành ngay trước mặt đoàn người, mở to miệng tiếp tục đánh tới.

- Đáng chết, đây rốt cục là quái vật gì? Tiếp tục như vậy không thể được!

Sắc mặt Thiên Uyên Vương khó xem:

- Phải tìm được nguồn gốc của hắn, chỉ có như vậy mới có thể đánh chết hắn, nếu không chúng ta chỉ có thể vùng vẫy vô vị tại nơi này!

- Ta thử một lần, Phá Vọng Nhãn!

Huyền Diệu Vương quát khê một tiếng, trong mắt bắn ra một đạo bạch quang, nhìn về hướng pho tượng bùn.

Thật lâu sau sắc mặt hắn thật khó xem lắc đầu:

- Tìm không thấy, quái vật bùn này giống như không có năng lượng hạch tâm!

- Không có năng lượng hạch tâm?

Mọi người trầm xuống, đây là chuyện không thể nào, vương giả Nhân tộc tam trọng chân nguyên trải rộng toàn thân, trong thân thể không có nguyên hải, năng lượng đều phân tán trong mỗi tế bào, có thể bắt tử bất diệt, lấy máu sống lại, mà Nê Chiêu Vương rất có thể giống như vương giả tam trọng, thân thể tan ra thành một thể với đầm lầy, căn bản không có nhược điểm cùng sơ hở.

- Long gia, người có biện pháp gì hay không?

Lâm Tiêu cũng cảm thấy khó giải quyết, không nghĩ tới mới đi vào Phế khu Cổ Thần, chỉ gặp phải Mê Thất chiếu trạch đầu tiên đã làm mọi người chật vật, hoàn toàn không còn biện pháp, Lâm Tiêu chỉ có thể nhờ Long gia giúp đỡ.

- Là biện pháp gì chứ?

Thanh âm Long gia uể oải vang lên, giống như không xem nguy hiểm của đoàn người Lâm Tiêu trong lòng.

- Đương nhiên là biện pháp giải quyết Nê Chiếu Vương!

- Không có.

Long gia lắc đầu:

- Nê Chiếu Vương là sinh linh do Mê Thất chiếu trạch dựng dựng vô số năm tháng, thân thể đã kết hợp cùng Mê Thất chiếu trạch, hắc cũng chính là đầm lầy, đầm lầy chính là hắc, hắc ở nơi đây vĩnh viễn sẽ không chết, trừ phi có người đem cả đầm lầy hủy diệt.

- Nhưng người cần giải quyết Nê Chiếu Vương làm gì? Mê Thất chiếu trạch là nguồn suối lực lượng của hắc, chỉ cần không rời khỏi đầm lầy thì hắc sẽ không chết, đồng dạng hắc cũng không thể rời khỏi đầm lầy, chỉ cần các người không rơi vào trong đó, mười tám cường giả tam trọng liên thủ hắc cũng không có biện pháp làm gì các người.

- Mà bản thân người càng không cần lo lắng, Huyền Thịnh cấp Man Vương sáo trang tam tinh cho người, mặc dù rách nát một chút, nhưng phòng ngự Nê Chiếu Vương vẫn dư thừa, hơn nữa người còn có thiên hỏa, hỏa lực cũng có thể khắc chế Nê Chiếu Vương.

Dứt lời, Long gia cũng không tiếp tục để ý Lâm Tiêu, lại đùa giỡn với tiểu Viêm.

Oanh!

Ngay lúc này pho tượng bùn đã công kích tới.

- Hỏa lực sao?

Lâm Tiêu nhìn qua Phi Loan Vương, tâm thần chợt động, chân nguyên hỏa cùng tinh thần hỏa dung hợp thành tâm hỏa, hữu một tiếng bắn ra ngoài.

Xuy!

Uy lực tâm hỏa thập phần kinh người, không kém gì thiên hỏa, bắn ra một lỗ thủng thật lớn trên thân pho tượng bùn, khiến sinh cơ hắc lập tức biến mất.

- Di!

Phi Loan Vương khê kêu lên, trước đó hắc từng dùng ngọn lửa công kích nhưng vì công kích quá lớn nên không chú ý tác dụng, hiện tại chứng kiến Lâm Tiêu sử dụng hỏa lực công kích lại có thể đánh ra lỗ thủng lớn như thế, lập tức liền chú ý.

- Để ta tới!

- Xích Loan Chân Hỏa!

Tâm niệm vừa động, Phi Loan Vương lập tức hóa thành bản thể khổng lồ, hỏa diễm phi loan lớn hơn trăm thước xuất hiện, đôi mắt đỏ lạnh lòng mở miệng, một đoàn hỏa diễm dày đặc bay ra, bao vây lấy pho tượng bùn cao hơn ba trăm thước.

Sinh cơ pho tượng bùn nháy mắt trừ khử, hơi nước trong thân thể lập tức bốc hơi, biến thành pho tượng đất.

Thành công!

Trong lòng đoàn người vui sướng, nhưng vẻ mặt không chút thả lỏng, dùng tốc độ nhanh nhất bay ra khỏi đầm lầy.

- Đừng mơ tưởng trốn được!

Thanh âm trầm thấp từ dưới đầm lầy truyền tới, ngay lập tức lại hiện ra một pho tượng bùn dần dần hình thành.

- Xích Loan Chân Hỏa!

Phi Loan Vương tiếp tục phun lửa, đem pho tượng bùn thiêu thành tượng đất cứng nhắc.

Vài lần công kích, Nê Chiếu Vương hốt hển, nhưng không dám tiếp tục hóa thành pho tượng bùn, tuy ngọn lửa kia không giết được hắn nhưng cảm giác bị thiêu cháy thật sự khó chịu.

- Đã tới biên giới!

Rốt cục một mảnh mặt đất rộng lớn màu đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hưu hưu hưu...

Trên mặt mọi người mang theo vẻ vui mừng, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phạm vi đầm lầy.

- Con kiến đáng giận, lần này bỏ qua các ngươi, nếu còn tái phạm lần nữa, Nê Chiếu Vương vĩ đại nhất định phải đem các ngươi biến thành dinh dưỡng cho đầm lầy.

Phía sau truyền tới thanh âm tức tối, đầm lầy cuộn cuộn cuối cùng khôi phục bình tĩnh.

Bá!

Phi Loan Vương hóa thành hình người, sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên vừa rồi tiêu hao thật đáng sợ.

- Cuối cùng trốn ra được!

Không ít người thở ra một hơi, nhưng ngay lập tức ánh mắt mọi người nhìn qua Tà Thử Vương, mang theo vẻ tức tối.

Sưu...

Thiên Ngạc Vương đột nhiên chuyển động, một cước hung hăng đá lên người Tà Thử Vương, phanh một tiếng Tà Thử Vương bị đột kích bất ngờ nên thân hình nặng nề nện xuống mặt đất đen, phát ra tiếng oanh minh thật lớn.

- Thiên Ngạc Vương, ngươi làm gì?

Sắc mặt Tà Thử Vương tức giận hỏi.

- Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu như tái phạm lần nữa, ngươi còn tự hành động, thì đừng trách ta không khách khí!

Thiên Ngạc Vương híp mắt, phát tán ra quang mang hải người.

- Thiên Ngạc Vương, chẳng lẽ bỏ qua như vậy?

- Vừa rồi nếu không phải Tà Thử Vương tham tâm, chúng ta làm sao kinh động quái vật đầm lầy kia, còn bị chặt vật như thế?

- Đúng vậy, Cương Đạc ta thiếu chút nữa đã vấp lạc.

Cường giả Man tộc cùng Nhân tộc đều quát lên.

Vừa rồi bọn họ vốn đang bình yên vô sự, nhưng Tà Thử Vương không để ý tới đại cục, manh động hái Âm Cục quả, trực tiếp đánh động tới Nê Chiếu Vương đang ngủ say, nguy hiểm lúc trước hoàn toàn do Tà Thử Vương mang tới.

Nhìn sắc mặt tức giận của mọi người, ánh mắt Tà Thử Vương hung lệ, trầm giọng nói:

- Sự kiện này là lỗi của ta, nhưng ai biết hái Âm Cục quả sẽ kinh động Nê Chiếu Vương, đổi lại là các ngươi, các ngươi sẽ không động thủ sao? Đại Tề Ti, Phi Loan Vương, hai người đều từng nhắc nhở ta, chẳng lẽ các ngươi đã biết bên dưới đầm lầy có Nê Chiếu Vương? Ta nghĩ sợ rằng chính các ngươi cũng không biết đi.

Mọi người đều đưa mắt nhìn qua Đại Tế Ti cùng Phi Loan Vương.

Phi Loan Vương nói:

- Ta chỉ biết Phế khu Cổ Thần vô cùng nguy hiểm, bất kỳ hành động nào cũng có thể mang tới nguy hiểm cho đội ngũ.

- Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy.

Đại Tế Ti khẽ cười nói.

- Nhưng sự kiện này không thể bỏ qua như vậy.

Tà Hồn Vương đột nhiên lên tiếng, ánh mắt âm lãnh:

- Không có quy củ làm sao làm việc, huống chi chúng ta chỉ là tạm thời liên thủ, ta có lời đề nghị, đối với người phá hư quy củ, hoặc đuổi ra ngoài, hoặc phải bồi thường, nếu không bỏ qua như thế thì còn quy củ gì đáng nói, còn đi tìm bảo điện làm gì, không bằng mọi người sớm giải tán đi, nếu không sớm muộn gì bị người hại chết!

1270. Chương 1268: Thiết Dao Thú

- Người nói cái gì!

Tà Thử Vương nheo mắt, trong mắt hiện sát cơ.

- Mọi người xem, người này căn bản không hề có ý hối cải!

Tà Hồn Vương không chút sợ hãi đối phương, cười lạnh nói.

Một lần nguy cơ không lớn không nhỏ đã làm đội ngũ lập tức có khoảng cách, nếu không phải vì cần tìm bảo điện, chỉ sợ đã đánh nhau.

- Như vậy, Tà Thử Vương, người giao ra Âm Cực quả đi.

Thiên Ngạc Vương không thể không lên tiếng.

- Thiên Ngạc Vương, việc này không có khả năng!

Sắc mặt Tà Thử Vương trầm xuống, muốn buộc hắn giao ra Âm Cực quả, thiên vương lão tử cũng không được!

Thiên Ngạc Vương cau mày.

Tuy địa vị hắn cao hơn Tà Thử Vương, nhưng người kia cũng là yêu vương tam trọng, hắn cũng không thể thật sự mệnh lệnh đối phương, nhưng hiện tại Nhân tộc cùng Man tộc rõ ràng không chịu bỏ qua, chẳng lẽ hắn phải giết Tà Thử Vương hay sao? Giết đối phương, tổn hại chính là lợi ích của Yêu tộc.

- Thiên Ngạc Vương, không phải ta không nghe lời người, nhưng ở đây có nhiều người như thế, giao Âm Cực quả cho ai? Ta nghĩ đưa cho ai cũng không thích hợp đi?

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa.

Phi Loan Vương lên tiếng:

- Tà Thử Vương đích xác có lỗi, nhưng đây là lần đầu tiên, như vậy đi, Tà Thử Vương, người xuất ra hai ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch, đưa cho Huyền Diệu Vương cùng Cường Đạc mỗi người một nửa, sự kiện này xem như xong, nếu ai còn tiếp tục có lần sau, quyết không nhẹ tha, chứ vị cảm thấy thế nào?

- Chúng ta không vấn đề, đưa ra ý kiến không phải vì tranh ích lợi, mà là vì định ra quy củ.

Ngay cả người ra sức lớn nhất như Phi Loan Vương cũng đã nói như thế, Nhân tộc lẫn Man tộc đều đồng ý.

- Ta đồng ý!

Tà Thử Vương lấy ra hai ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch giao cho Huyền Diệu Vương cùng Cương Đặc.

Giá trị một gốc Âm Cực quả bình thường mà nói kỳ thật không đạt tới hai ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch, nhưng đối với Tà Thử Vương có thể gia tăng thực lực cho hắn, bởi vậy hắn cũng không thiệt thòi bao nhiêu, mà Huyền Diệu Vương cùng Cương Đặc đều được bồi thường, cũng không phải được lợi ích, nhưng cũng không kém bao nhiêu, những người khác cũng không bị thương gì nghiêm trọng nên không tính, đi vào Phế khu Cổ Thần muốn không bị thương thì không thể nào.

Chỉ có Tà Hồn Vương cảm thấy khó chịu, hắn thật ra cũng rất muốn lấy Âm Cực quả.

Kỳ thật mọi người đều hiểu được ý nghĩ của hắn.

- Mọi người nghỉ ngơi một chút, lập tức xuất phát!

Phi Loan Vương nói, mặc kệ hắn chương mắt Tà Thử Vương thế nào, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn ra tay giúp hắn một phen, nếu lúc này cùng là đồng tộc còn không đồng tâm hiệp lực, vậy không cần phải đi tầm bảo làm gì.

Nửa giờ sau, mọi người lại xuất phát.

Vùng đất đen không nửa phần sinh cơ, hết thảy tĩnh mịch như mảnh đất hoang.

Căn cứ theo bản đồ trong Mê Không Châu lưu lại, bọn hắn chỉ mới đi qua một phần ba đoạn đường, trên bản đồ bộ phận đầu tiên là Mê Thất chiều trạch, bộ phận thứ hai là dải đất màu đen, được xưng là Sơn lĩnh Tử Tịch, Sơn lĩnh Tử Tịch rất lớn, gần như chiếm lĩnh một phần hai bản đồ, mà bộ phận thứ ba là một mảnh hư không, thậm chí còn không có danh xưng.

Hiện tại mọi người cần thông qua Sơn lĩnh Tử Tịch.

- Mọi người cẩn thận một chút, Sơn lĩnh Tử Tịch nằm bên trong Phế khu Cổ Thần, nói không chừng càng nguy hiểm hơn Mê Thất chiều trạch.

Man tộc Đại Tế Ti nhắc nhở.

Không cần hắn nhắc nhở, vừa đi vào sơn lĩnh thần kinh mọi người đã căng thẳng, thời khắc quan sát bốn phía.

Khu vực này thập phần trầm uất, bên trên là hắc vụ không ngừng lưu động xoay chuyển, một khi tới gần lại tạo cho người ta cảm giác thập phần nguy hiểm, lòng tơ toàn thân dựng đứng, mà phía trước là một mảnh đồi núi màu đen, cao thấp phập phồng, liên miên rậm rạp, liếc mắt không nhìn thấy cuối.

Mọi người thông qua Mê Thất chiều trạch đã hao phí một nửa thời gian, mà diện tích Sơn lĩnh Tử Tịch lớn hơn đầm lầy gấp đôi, thông qua nơi này dù toàn lực phi hành, chỉ sợ cũng hao phí suốt ba ngày.

Mọi người thời khắc chú ý bốn phía, phi hành với độ cao khá thấp.

Sau nửa nén hương, một đạo hắc ảnh đột nhiên từ bên dưới một đồi núi thấp bé lác lác bay tới, lập tức đối diện cùng nhóm người Lâm Tiêu.

Mọi người hoảng sợ nhảy dựng, lực lượng trong nháy mắt ngưng tụ, đó là một quái vật màu đen cao chừng bảy tám thước, toàn thân tối đen, góc cạnh rõ ràng, kỳ lạ chính là toàn thân không có lân giáp, phẳng phất như một khối sắt đen hợp lại mà thành, chỉ trước càng thêm quỷ dị, giống như hai thanh chiến đao màu đen, chiến đao phát tán ra hành khí lạnh lẽo, đôi mắt màu đen gắt gao nhìn chằm chằm mọi người.

- Mọi người đừng vọng động!

Thiên Uyên Vương quát khẽ, truyền âm cho mọi người, theo hắn xem ra nếu có thể không phát sinh xung đột thì không cần động thủ tốt nhất.

Đáng tiếc Thiết Đao thú kia hiển nhiên không cấp mặt mũi cho hắn, lời của hắn vừa dứt Thiết Đao thú đã hóa thành hắc quang, đôi chi trước hung hăng bổ về phía hắn.

- Tốc độ thật nhanh!

Thiên Uyên Vương kinh ngạc, càng làm cho hắn giật mình chính là hộ thể chân nguyên của hắn không chịu nổi một kích của đối phương, ba một tiếng chân nguyên dập nát, chiến đao nháy mắt đã đi tới trước mặt hắn.

Thời khắc mấu chốt, Thiên Uyên Vương quát một tiếng, trên tay trái bộc phát hắc quang, đương một tiếng, đao chưởng va chạm, hắc quang bị chiến đao chém thành hai nửa, một đám huyết hoa tung bay trong không trung, trên tay bị cắt một vết thương thật sâu, đồng thời chưởng phải của Thiên Uyên Vương đã hung hăng đánh lên ngực Thiết Dao thú.

Oanh!

Thiên Uyên Vương cùng Thiết Dao thú đồng thời bay ra ngoài.

Ngực Thiết Dao thú xuất hiện một chưởng ấn sâu gần thớ, nhưng chỉ một lát chưởng ấn đã biến mất, địa phương bị thương đã bóng loáng trở lại.

- Công kích thật sắc bén, phòng ngự thật đáng sợ.

Thiên Uyên Vương âm thầm biến sắc, đột nhiên ánh mắt hắn ngưng tụ, lại xuất thủ.

Oanh long!

Cường phong nổi dậy, sóng xung kích tứ tán.

Thiết Dao thú hiển nhiên không đáng sợ như Nê Chiếu Vương, mọi người cố ý tránh ra xa, muốn quan sát kỹ thực lực Thiết Dao thú.

Oanh oanh oanh...

Thiên Uyên Vương cuồng nộ đánh tới, trên người Thiết Dao thú lập tức xuất hiện chưởng ấn thật sâu, bị đánh bay ra ngoài.

- Lâm Uyên Nhất Kích!

Thiên Uyên Vương thừa thắng truy kích, hét to một tiếng, chân nguyên khởi động, hắc quang hóa thành viên bàn thật lớn, theo chân nguyên thao tác hoành bay ra ngoài.

Thiết Dao thú cử đao ngăn cản, lực trùng kích mãnh liệt chấn động toàn thân nó vang lên răng rắc, viên bàn sắc bén trực tiếp cắt qua thân thể nó, chia thành hai nửa, vị trí vết cắt bóng loáng như gương, thể nhưng lại không hề có huyết nhục nội tạng, giống như một khối sắt bị cắt mở.

Hừ...

Hai khối thân thể Thiết Dao thú chột thiếp lại một chỗ, nhuyển động một thoáng, nhanh chóng hợp lại thành một, ngay lập tức huy vũ chiến đao bổ về hướng Thiên Uyên Vương.

Đây là quái vật gì?

Mọi người kinh ngạc, nếu Thiết Dao thú cũng là sinh linh nhưng lại không có huyết nhục, nhưng nếu là khôi lỗi lại không có trận pháp cùng phù văn, thật giống như pho tượng cương thiết có thể hoạt động cùng chém giết, thật giống như Nê Chiếu Vương, là một loại sinh mệnh đặc thù nào đó.

1271. Chương 1269: Trốn Quanh Bốn Phía

- Thiên Uyên Vương, có cần chúng ta giúp hay không!

Huyền Diệu Vương kêu lên.

Thiên Uyên Vương lạnh lùng nói:

- Không cần, súc sinh này mặc dù cường đại nhưng ta còn ứng phó được!

Mặc dù trên người hắn đã thấy máu, bị chút vết thương nhưng không nghiêm trọng, còn chưa uy hiếp được sinh mạng của hắn.

Oanh!

Kinh khí nổ tung, Thiên Uyên Vương cùng Thiết Dao thú lại quần thành một đoàn.

Đầu Thiết Dao thú kia vô luận kích thương nó như thế nào, nó đều có thể nhanh chóng kết hợp cùng khôi phục, thật giống như thân thể bất tử của vương giả tam trọng!

Cuối cùng...

Thiên Uyên Vương toàn thân nhuốm máu, toàn lực đánh ra một chưởng đem Thiết Dao thú oanh thành nát vụn, lúc này nó mới chính thức vẫn lạc.

- Phòng ngự của Thiết Dao thú thật sự quá mạnh mẽ!

Trở lại trong đội ngũ, diễn cảm Thiên Uyên Vương ngưng trọng.

Luận chiến lực, mặc dù Thiết Dao thú cũng đáng sợ, nhưng chỉ tương đương vương giả tam trọng bình thường, không tính là đặc biệt cường đại, nhưng phòng ngự của nó thập phần đáng sợ, thân thể như huyền thiết tạo thành, hơn nữa nếu không triệt để diệt sát nó, đánh thế nào cũng không chết được.

- Đích xác, toàn thân như cương thiết, hơn nữa có được thân thể bất tử của sinh tử tam trọng, trừ phi triệt để kích tán, nếu không thật khó giết chết!

Mọi người đều gật đầu, nhưng khuôn mặt cũng không có vẻ quá căng thẳng.

Mọi người đều thấy được thực lực Thiết Dao thú, tương đương mới vào sinh tử tam trọng, nhưng so sánh với vương giả tam trọng bình thường vẫn có phân biệt, chỉ cần một kích đánh tan thì vẫn lạc, nhưng sinh tử tam trọng chân chính bất tử bất diệt, lấy máu sống lại, nếu cùng cấp chiến đấu không có được thực lực hoàn toàn bao trùm đối phương, đối phương một lòng muốn chạy trốn thật sự khó thể giết chết hoàn toàn.

Cũng giống như Tiêu Diêu Vương cùng Bách Lý Tỳ bệ hạ, thực lực của bệ hạ như vậy lại có Hạo Thiên Tuyệt Mạng trận giúp đỡ, nhưng vẫn không thể ngăn cản Tiêu Diêu Vương, có thể thấy được một giết một vương giả tam trọng là khó khăn bậc nào.

Nhưng Thiết Dao thú không có năng lực này, bởi vậy theo mọi người xem ra ngoại trừ Lâm Tiêu cùng Kim Giáp Vương chỉ tới sinh tử nhị trọng, những người khác đều có thể giết chết Thiết Dao thú.

- Đi thôi!

Sinh mệnh lực nhuyển động, Thiên Uyên Vương chữa lành thân thể, mọi người tiếp tục lên đường.

Thời gian kế tiếp mặc dù trong lòng mọi người thả lỏng hơn một chút, nhưng dọc theo đường đi vẫn thập phần cẩn thận, rất nhanh một ngày trôi qua.

Oanh oanh oanh...

Thanh âm oanh minh kịch liệt chọt vang lên liên ngừng bất.

- Thiết Dao thú khu vực này thật nhiều, chỉ một ngày đã gặp bảy tám đợt, thậm chí có đợt còn năm đầu.

Nhìn Thiết Dao thú bị phanh thây nơi xa, nhóm người Thiên Uyên Vương thu liễm khí tức.

Chỉ một ngày đã có hơn hai mươi Thiết Dao thú chết dưới tay bọn họ, gần như mỗi người đều va chạm với chúng, ngay cả Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp cũng vậy, mà Phân thân Toàn Địa Giáp chỉ thi triển một bộ phận thực lực, đánh ngang hàng cùng Thiết Dao thú, bản thể cũng bộc lộ thực lực nhất định, mặc dù không thể nghiền áp Thiết Dao thú như những cường giả khác, nhưng cũng không rơi hạ phong, trong thời gian ngắn không nhìn ra vẻ suy sụp, cuối cùng Huyền Diệu Vương ra tay giúp Lâm Tiêu giết chết một ít Thiết Dao thú.

Trước khi gặp được nguy hiểm chân chính, Lâm Tiêu không muốn bại lộ thực lực của mình, tránh bị theo dõi không cần thiết, hơn nữa chẳng những là hắn, Lâm Tiêu còn nhận ra không ít vương giả khác cũng tiềm ẩn thực lực, dù sao đây chỉ là đội ngũ lâm thời, người không biết che giấu sẽ chết nhanh hơn.

Trải qua cuộc chiến này, ánh mắt các cường giả nhìn Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp hơi có chút thay đổi, mặc dù không xem trọng họ nhưng trong mắt có tán thành, dù sao có thể sống sót đi qua Mê Thất chiều trạch hơn nữa chiến đấu với Thiết Dao thú mà không vẫn lạc, ít nhất đại biểu cả hai có thực lực đủ bảo vệ mình.

- Hừ, năng lực bảo mệnh của Lâm Tiêu này thật không kém, không hổ là có thể sống sót dưới công kích của hồn niệm phân thân của ta.

Tà Hồn Vương lạnh lùng nhìn Lâm Tiêu:

- Để cho hắn sống lâu thêm một chút, tuy thực lực của hắn có vẻ mạnh mẽ, nhưng đứng trước mặt ta chỉ là tùy ý cho ta xâu xé mà thôi.

Đội ngũ tiếp tục đi tới.

Không biết vì sao, càng đi vào trong Lâm Tiêu càng cảm giác đội ngũ Man tộc có vẻ càng cảnh giác, dẫn cảm nhóm man vương đều ngưng trọng, không chút lơ đãng, khác biệt rất lớn với hai đội ngũ khác, mặc dù nhóm người Thiên Uyên Vương cũng cảnh giác, nhưng bởi vì hiểu biết thực lực Thiết Dao thú nên trong mắt vẫn có chút thả lỏng.

Sưu sưu sưu...

Đội ngũ đi tới thêm một lát, đột nhiên ba đạo hắc quang từ ba phương hướng xuất hiện trước mặt mọi người.

- Làm ta giật mình, là Thiết Dao thú!

Nhóm người Long Tượng Vương cả kinh, chợt lộ tươi cười:

- Ba đầu Thiết Dao thú, nếu không ba đội ngũ đi ra một người?

Thực lực Thiết Dao thú chỉ tới sinh tử tam trọng, mà trong đội ngũ của bọn họ có tới mười sáu vương giả tam trọng từng kinh nghiệm thật nhiều cuộc chiến, tùy tiện đi ra một người đều có thể đối phó, ba đầu Thiết Dao thú không có gì đáng sợ hãi.

Nhưng ngay sau đó mọi người chấn kinh ngây người.

Sưu sưu sưu ...

Chỉ thấy bên trong đồi núi liên miên phía trước lập tức toát ra thật nhiều Thiết Dao thú, chỉ một lát đã đạt tới quy mô trăm đầu, hơn nữa còn đang gia tăng với tốc độ kinh người.

- Nhiều Thiết Dao thú như vậy, không tốt, mau lui lại!

Tịnh Thiên Huyền là người đầu tiên phản ứng, thanh âm điên cuồng truyền vào trong tai mỗi người.

- Trốn!

Không hề có chút do dự, mọi người gần như tuyệt vọng bay nhanh.

Sưu sưu sưu...

Một đám người điên cuồng bay ngược ra sau, trong nháy mắt đã bay hơn trăm dặm, chỉ hận không có thêm đôi chân.

Hừ hừ hừ...

Nhưng làm cho mọi người chấn kinh chính là trong đồi núi mà mọi người đang rút lui, lại lướt ra nhóm Thiết Dao thú, hiển nhiên đã cố ý đợi bọn họ, chiến đao điên cuồng chém thẳng tới Tà Thử Vương đang chạy trước nhất.

- Không tốt!

Nguyên bản Tà Thử Vương trốn ở trước vội vàng chuyển người muốn tránh né.

Oanh long!

Chỉ một lần công kích, trong tiếng vang oanh minh thân hình Tà Thử Vương trực tiếp bị oanh gần như vỡ tan, máu tươi tung tóe, trong tiếng xuy xuy vang lên, sinh mệnh lực lưu chuyển rất nhanh liền khép lại thân thể.

Hưu hưu hưu...

Sau lưng mọi người, vài đầu Thiết Dao thú nhanh chóng tới gần, mọi người đưa mắt nhìn lại, số lượng Thiết Dao thú đã hơn một ngàn đầu, như một đại quân màu đen âm âm nghiền áp tới, mà phía trước trên trăm Thiết Dao thú nhanh chóng bao vây tới, trái phải hai bên đều có thật nhiều Thiết Dao thú hợp lại, hiển nhiên không muốn cấp cho bọn họ chút sinh cơ nào.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải táng thân nơi đây!

Sắc mặt mọi người thật khó xem, nếu chỉ vài chục đầu bọn họ còn dũng khí đột vây, nhưng nhiều như vậy căn bản không thể phá vây, dù có phá vây chỉ sợ cũng chết lần mòn, những người khác cũng không sống được, mà trên bầu trời Sơn lĩnh Tử Tịch lại là hắc vụ vô cùng đáng sợ.

Đã tới lúc sơn cùng thủy tận.

- Đi từ dưới lòng đất!

1272. Chương 1270: Thông Dao Chưa Biết (1)

Nhìn thấy đàn Thiết Dao thú càng lúc càng gần, Đại Tế Ti Man tộc cao giọng lên tiếng.

- Dưới lòng đất?

- Đúng vậy, hình thể Thiết Dao thú khổng lồ, tốc độ xuyên qua trong lòng đất rất chậm, hơn nữa tầm mắt dưới đất không tốt, cảm giác sẽ bị suy yếu không ít, chỉ cần chúng ta chạy trốn tới địa phương đủ sâu, tốc độ nhanh một chút sẽ an toàn.

Dưới lòng đất không như không trung, đại quy mô bao vây cũng không có hiệu quả, người truy đuổi cần tìm kiếm, sẽ tiêu hao nhiều năng lượng, mà người chạy trốn chỉ cần chạy loạn là được, bởi vậy tiến vào lòng đất khả năng sinh tồn sẽ thật cao.

Không chút do dự, một đám người trùng xuống dưới đất.

Oanh long...

Mặt đất cứng rắn vô cùng, không biết do loại nham thạch gì cấu thành, nhưng dù cứng thể nào cũng không chịu nổi vương giả tam trọng tấn công, trong nháy mắt bị phá khai động khẩu, mọi người nhanh chóng lao xuống.

Hưu...

Thiết Dao thú tự nhiên không cho họ rời khỏi, thật nhiều Thiết Dao thú nhanh chóng đuổi theo bọn họ, mà những Thiết Dao thú còn lại huy vũ chiến đao lao vào trong lòng đất.

- Không tốt, tốc độ Thiết Dao thú trong lòng đất cũng rất nhanh!

Sắc mặt mọi người đại biến.

Trong cảm giác của họ, Thiết Dao thú huy động chiến đao, nham thạch cứng rắn chẳng khác gì gỗ mục bị đào thành thông đạo, không ngừng đi xuống dưới, tốc độ không hề chậm hơn bọn hắn.

- Để ta tới!

Thứ Châm man vương quát một tiếng, đi tới phía trước đội ngũ, châm nhọn toàn thân nhanh chóng nhuyển động, lực xuyên thấu vượt xa những vương giả khác, như thanh kiếm sắc bén xuyên phá lòng đất thành thông đạo, mà tốc độ những người khác đều chậm hơn hắn.

Ánh mắt mọi người sáng ngời vội vàng lao theo sau hắn.

Vài trăm thước.

Mấy ngàn thước.

Hơn vạn thước.

Mấy chục dặm.

Tốc độ của mọi người chậm hơn trên mặt đất không ít, mà Thiết Dao thú vẫn tiếp tục truy đuổi, còn phân tán ra bốn phương tám hướng, chỉ cần có một nhóm đuổi kịp bọn họ ngăn cản khoảnh khắc đã đủ cho những nhóm khác lao tới, dưới địa phương hẹp hòi như trong lòng đất, muốn trốn cũng không trốn được, chết nhanh hơn.

Tình thế không chút lạc quan.

- Đàn Thiết Dao thú này không khỏi quá thông minh đi!

Sắc mặt mọi người khó xem, đối phương hiển nhiên sớm có chuẩn bị, bố trí cạm bẫy chờ mọi người đi vào, nếu không không khả năng chỉ tích tắc tràn ra nhiều Thiết Dao thú như vậy, nói là trùng hợp sẽ không ai tin tưởng.

Nhưng hiện tại đã không ai nghĩ tới chuyện này, hiển nhiên chỉ biết chạy trốn chết.

- Đi, phía trước có thông đạo!

Đột nhiên Huyền Diệu Vương kinh nghi một tiếng, hắn tu luyện công pháp có cảm giác thập phần cường đại, phát hiện được trong lòng đất có một thông đạo rất sâu.

- Đúng vậy, ta cũng cảm giác được.

Đại Tể Ti Man tộc gật gật đầu, ánh mắt sáng ngời:

- Thứ Châm, đào theo phương hướng bên trái phía trước chừng ba mươi độ.

- Dạ!

Thứ Châm khẽ quát một tiếng, gai nhọn toàn thân run rẩy, nham thạch lập tức bị chấn nát như đậu hũ, chỉ hơn mười lần hô hấp mọi người đã đi tới thông đạo phía trước, thông đạo cao chừng hai ba thước, hiển nhiên là do sinh vật nào đó đào móc, mà nhìn dáng vẻ còn rất mới, đường kính chừng ba thước, đủ cho mọi người thông qua, ngược lại thân hình bảy tám thước của Thiết Dao thú không cách nào thông hành.

- Đi, trước tiên xông ra phạm vi truy sát của Thiết Dao thú!

Sưu...

Xuôi theo thông đạo, tốc độ của đoàn người tăng nhiều, một khi trốn khỏi vòng vây của Thiết Dao thú, đàn thú muốn tiếp tục vây quanh cũng khó khăn, dù sao trên tốc độ Thiết Dao thú cũng không chiếm ưu thế.

Nhưng mọi người còn chưa kịp chạy thoát, đột nhiên...

Một cỗ dao động quỷ dị lướt qua trên thân mọi người.

- Không tốt, bị phát hiện!

Mọi người cau mày, Thiết Dao thú không có linh hồn, lại có kỹ xảo tìm kiếm đặc biệt, giống như cảm giác của nhân loại, vừa rồi cảm giác của Thiết Dao thú lướt qua bọn hắn, trong nháy mắt tiếng kêu bén nhọn vang lên, nhanh chóng truyền khắp bốn phương tám hướng.

Oanh oanh oanh...

Trong nháy mắt khắp bốn phía không biết có bao nhiêu Thiết Dao thú xuôi theo thông đạo đuổi tới.

Nham thạch phía trước nứt vụn, lại có ba đầu Thiết Dao thú xông tới điên cuồng chém thẳng về hướng mọi người.

- Giết!

Thiết Dao thú trước mắt cũng không đáng sợ, đáng sợ là bị bao vây, man vương Tà Đa quát một tiếng, một cổ man nguyên âm ầm phun ra nhanh như chớp oanh thẳng lên đầu một Thiết Dao thú.

Oanh long một tiếng, man nguyên trực tiếp oanh nát Thiết Dao thú, ngay lập tức Ma Nhân lại mở mắt, một đạo hắc sắc ma quang hoành tảo đem Thiết Dao thú bị oanh nát chấn thành hư không.

Ở một bên, vương giả Nhân tộc cùng Yêu tộc đều xuất thủ, chiếc đuôi cứng rắn của Thiên Ngạc Vương vung tới, nham thạch trước mặt vỡ ra, dễ dàng chụp vỡ đầu một Thiết Dao thú, ngay lập tức lân giáp trên thân Thiết Lân Vương bay ra hóa thành nước lũ quét qua đối phương, đem nó tiêu diệt thành tro bụi, mà bên Nhân tộc Thiên Uyên Vương một chưởng chụp vỡ Thiết Dao thú, Linh Diệt Vương lập tức vung trảo, một cổ lực lượng quỷ dị hình thành đem đầu Thiết Dao thú cuối cùng giảo thành bụi phấn.

Trong thời điểm nguy nan, mọi người đều xuất ra thực lực thật sự của chính mình.

Nhưng chỉ thoáng khựng lại một khoảnh khắc, bốn phía trên đỉnh đầu không ngừng truyền tới tiếng chấn chiến, không biết có bao nhiêu Thiết Dao thú xuôi theo thông đạo từ bốn phương tám hướng truy sát tới, đem đoàn người vây bên trong.

- Trời ạ, rốt cục có bao nhiêu Thiết Dao thú đang truy sát chúng ta?

Mọi người đều rùng mình, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, theo chấn động từ bốn phía truyền xuống, ngoại trừ dưới lòng đất những phương hướng khác đều có vô số Thiết Dao thú, cố gắng đem đoàn người bao phủ bên trong.

- Thứ Châm, đi từ phía dưới!

Đại Tế Ti quát một tiếng, hiện tại trong thông đạo đều có truy binh, mọi người chỉ đành bỏ qua thông đạo tiếp tục đào xuống lòng đất.

- Được.

Thứ Châm đáp ứng một tiếng, lại tiếp tục mở đường.

- Nham thạch bên dưới quá dày đặc.

Đi xuống thêm trăm dặm, tốc độ của Thứ Châm rõ ràng giảm rất nhiều, mỗi khi tiến xuống một ngàn thước man nguyên tiêu hao gấp mấy chục lần, nếu còn đi nữa không biết gặp phải áp lực thêm bao nhiêu, mà ở phía sau Thiết Dao thú vẫn truy theo sát.

- Đại Tế Ti, ta tiêu hao quá nhiều man nguyên rồi, man nguyên hấp thu mới có chút không theo kịp.

Vương giả tam trọng tuy được xưng chân nguyên vô cùng vô tận, nhưng thực tế không phải như vậy mà là tốc độ hấp thu nhanh chóng nên bổ sung kịp thời, nhưng hiện tại đang ở dưới lòng đất Sơn linh Tử Tích, thiên địa nguyên khí cực kỳ thưa thớt, Thứ Châm tiêu hao quá nhiều man nguyên nên tốc độ hấp thu không kịp bổ sung.

- Đổi lại ta tới đi.

Tà Thử Vương lạnh lùng lên tiếng, thân hình chợt biến hóa thành một con chuột màu đen lớn chừng ba thước, móng vuốt huy vũ, nham thạch đập nát, tốc độ cũng không kém Thứ Châm.

Nhưng đào móc xuống thêm trăm dặm tốc độ của Tà Thử Vương cũng chậm lại.

Phía sau mơ hồ truyền tới tiếng động, hiển nhiên Thiết Dao thú vẫn còn đuổi theo.

- Ta tới.

Thiết Lân Vương nhanh chóng đi lên, thay thế Tà Thử Vương, nhưng tốc độ của hắn cũng không nhanh hơn được Tà Thử Vương bao nhiêu.

- Thiết Lân Vương đại nhân, đổi ta tới đi.

1273. Chương 1271: Thông Đạo Chưa Biết (2)

Lâm Tiêu rốt cục không còn nhịn được để Phân thân Toàn Địa Giáp đi lên.

- Người?

Mọi người nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, ở thời khắc khẩn trương này không ai còn khí lực đi cười nhạo hắn, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không nhiều lời, nhanh chóng biến thành bản thể cao hơn ba thước, đi tới bên cạnh Thiết Lâm Vương, đôi móng vuốt kim sắc nhanh chóng đào móc xuống.

Hưu...

Một màn khiến người khó thể tin phát sinh, so sánh với tốc độ Thiết Lâm Vương, Phân thân Toàn Địa Giáp bắn tới như một mũi tên, chỉ nháy mắt đã vượt xa Thiết Lâm Vương vài trăm thước, hơn nữa cự ly không ngừng kéo dài.

Trời ạ! Mọi người trợn mắt há hốc mồm, gần như không thể tin được hai mắt của mình, đừng nói so sánh với Thiết Lâm Vương, tốc độ đào đất của Kim Giáp Vương còn nhanh hơn cả Tà Thử Vương cùng Thứ Châm man vương.

- Hắc, tiểu tử này thật sự làm người giật mình!

Phi Loan Vương trừng lớn đôi mắt đỏ tươi, cười hắc hắc một tiếng, liền đi theo.

Tốc độ Phân thân Toàn Địa Giáp cực nhanh, chỉ một khắc sau chấn động phía sau càng lúc càng nhỏ, cuối cùng triệt để biến mất không thấy.

- Cuối cùng thoát ra.

Nhóm người Huyền Diệu Vương phun ra một hơi trọc khí, liếc mắt nhìn nhau, nếu thật sự bị đàn Thiết Dao thú đuổi theo, không ai biết sẽ phát sinh chuyện gì.

- Chư vị, hiện tại còn chưa tính an toàn, chúng ta phải trốn khỏi phạm vi bao vây của Thiết Dao thú.

Đại Tế Ti ngưng trọng nói.

Mọi người cùng gật đầu đồng ý.

Vì thế mọi người tiếp tục tiến nhanh về phía trước, vì phòng ngừa Thiết Dao thú theo dấu mà tới, Phân thân Toàn Địa Giáp phụ trách mở đường, mà các cường giả đi phía sau phụ trách đập vỡ nham thạch che kín dấu vết sau lưng, chỉ hai giờ sau không biết mọi người đã tiến tới được bao nhiêu khoảng cách.

- Rốt cục an toàn!

Phi Loan Vương nói:

- Chúng ta đều tự mở một không gian nhỏ, khôi phục lực lượng một chút.

- Được.

Mọi người gật đầu.

Ở bên dưới lòng đất sâu thẳm muốn mở một không gian không phải chuyện dễ dàng, không gian càng lớn càng dễ sụp đổ, cho nên mọi người chỉ mở huyệt động đủ cho bản thân ở lại, khoanh chân ngồi tu luyện bên trong.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thiết Dao thú còn đang không ngừng tìm kiếm, mà những người tiêu hao không lớn như Huyền Diệu Vương hay Đại Tế Ti thỉnh thoảng sẽ đi ra thăm dò, bởi vì năng lực cảm giác của hai người rất mạnh, vì thế việc này do hai người đi làm.

Trải qua hai người truyền tin, Thiết Dao thú vẫn chưa từ bỏ tìm kiếm bọn họ, điều này làm trong lòng mọi người nặng nề.

Muốn tới bảo điện phải trải qua sơn lĩnh Tử Tịch, nhưng hiện tại nơi này nguy hiểm trùng điệp, mọi người không dám đi ra ngoài, phương pháp duy nhất là âm thầm xuyên qua dưới lòng đất, nhưng Sơn lĩnh Tử Tịch rộng lớn như thế, chỉ nói phi hành cũng dùng hai ngày thời gian, đổi lại đi xuyên dưới lòng đất, ít nhất cần dùng hai mươi ngày, hơn nữa cũng có thể gặp nguy hiểm bị phát hiện, thật sự làm mọi người khó khăn.

Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp không tham dự vào trong thảo luận, mà lâm vào trong cảm ngộ. Ông!

Ba ngày trôi qua, đao hồn nhị trọng trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên bành trướng, chiến đao cổ xưa càng thêm thâm thúy đáng sợ.

Mở mắt, trên mặt Lâm Tiêu lộ vẻ vui sướng.

Có lẽ áp lực cường đại kích thích tiềm lực của Lâm Tiêu, giờ phút này đao hồn nhị trọng đạt tới nhị trọng đỉnh phong, chỉ còn cách tam trọng một bước.

Đi tới không gian công cộng, nhóm người Phi Loan Vương còn đang tụ tập thương lượng, tìm kiếm biện pháp thích hợp xuyên qua Sơn lĩnh Tử Tịch.

- Theo ta xem, hay là xuyên qua lòng đất đi, hai mươi ngày thì hai mươi ngày, nếu không ở lại chỗ này chỉ là hao tổn thời gian.

Tà Hồn Vương trầm giọng nói.

Thiên Ngạc Vương nhíu mày:

- Đây không chỉ là vấn đề thời gian, nơi này là Phế khu Cổ Thần, là Sơn lĩnh Tử Tịch, đi về phía trước cũng không biết có cái gì, một khi lại bị Thiết Dao thú bao vây, chúng ta hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Vậy người nói làm sao bây giờ?

Ba đội ngũ liên tục tranh luận.

Ngay lúc này...

- Chúng ta tìm được một thông đạo.

Đại Tế Ti Man tộc cùng Huyền Diệu Vương quay về chỗ mọi người tụ tập, khuôn mặt vui sướng nói.

- Thông đạo gì vậy?

- Chúng ta cũng không biết, nhưng cũng giống như trước đó, hình như đi thông vực thẳm Sơn lĩnh Tử Tịch, ta nghĩ nếu xuôi theo thông đạo này, nói không chừng có thể xuyên qua Sơn lĩnh Tử Tịch.

Đi theo sự dẫn dắt của Đại Tế Ti cùng Huyền Diệu Vương, mọi người nhanh chóng đi tới địa phương hai người đã nói, quả nhiên thấy một thông đạo cao chừng ba thước, luôn thông hướng trung tâm Sơn lĩnh Tử Tịch.

Trải qua thảo luận, không còn biện pháp nào khác, cuối cùng mọi người đồng ý xuôi theo thông đạo đi tới.

Sưu sưu sưu...

Trong thông đạo tối đen, một nhóm người dè dặt đi tới, con đường phía trước hoàn toàn không biết đi tới đâu vẫn luôn là điều kinh khủng nhất.

Mọi người chỉ đi được chừng nửa giờ, thông đạo đột nhiên đi tới tận đầu, trước mặt xuất hiện một hang động lớn.

Đây là một hang động cao chừng ngàn thước, ở cuối hang động là một thạch môn, trên thạch môn có từng đạo trận văn quỷ dị phức tạp, phát tán ra khí tức cổ xưa tang thương, tràn đầy cảm giác u ám nặng nề.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong lòng rung động thật sâu, làm thế nào cũng không dự đoán được bên dưới lòng đất Sơn lĩnh Tử Tịch lại có một thạch môn cổ xưa như thế.

- Đây là truyền tống môn.

Huyền Diệu Vương hít một hơi nói.

- Đúng vậy, tựa hồ là truyền tống môn đi qua Sơn lĩnh Tử Tịch này.

Phi Loan Vương lên tiếng.

Trên thạch môn cổ xưa, điêu khắc từng đạo văn tự viễn cổ, hiển nhiên là cổ văn thời đại xa xưa, chẳng những có văn tự Nhân tộc, còn có văn tự Yêu tộc.

- Trên này có viết truyền tống môn sẽ truyền tống đi đâu không? Làm thế nào để kích phát?

Thiết Lâm Vương trầm giọng nói.

Phi Loan Vương cùng Huyền Diệu Vương nhìn chăm chăm những văn tự cổ xưa kia thật lâu, lúc này mới nói:

- Căn cứ mặt trên miêu tả, tựa hồ cần có cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc truyền nhập đủ chân nguyên cùng yêu nguyên, có thể khởi động thạch môn truyền tống trận, nhưng cụ thể truyền tống đi đâu bên trong không có nói, chỉ nói mở ra truyền tống môn, có thể thông qua Sơn lĩnh Tử Tịch.

- Một khi đã như vậy, thì mọi người còn chờ cái gì.

Tà Hồn Vương là người đầu tiên đi tới, vận chuyển chân nguyên truyền vào trong cửa.

Ông!

Nhận lấy chân nguyên hoạt hóa, trận văn trên thạch môn đột nhiên sáng lên, chậm rãi sáng lên.

Chỉ một lát sau Tà Hồn Vương nói:

- Không được, truyền tống môn cần rất nhiều chân nguyên, cho dù ta hao tổn hết chân nguyên cũng không đủ thỏa mãn yêu cầu.

Mọi người phát hiện, đường vân trên cửa chỉ sáng lên một phần sáu, mà chân nguyên của Tà Hồn Vương đã tiêu hao một phần ba.

- Tiếp theo để chúng ta tới đi.

Thiên Uyên Vương đi tới, chỉ một lát đường vân thứ hai lại sáng lên một phần sáu.

Tiếp theo là Huyền Diệu Vương, Tịnh Thiên Huyền, Diệt Linh Vương, cuối cùng Lâm Tiêu cũng đi tới.

- Lâm Tiêu, có cần ta giúp ngươi hay không?

Huyền Diệu Vương quan tâm hỏi.

1274. Chương 1272: Truyền Tống Môn

- Huyền Diệu Vương, dọc theo đường đi người chiếu cố cho tiểu tử này cũng quá nhiều rồi đi, nghe nói tiểu tử này từng cứu nữ nhi Lâm Ngữ Kỳ của ngươi, ngươi không phải muốn cho hắn làm con rể chứ?

Diệt Linh Vương cười lạnh, thanh âm không chút hảo ý.

- Đa tạ ý tốt của Huyền Diệu Vương, không cần.

Lâm Tiêu từ chối Huyền Diệu Vương giúp đỡ, vận chuyển tinh thần chân nguyên truyền vào thạch môn, chiếu sáng trận văn cuối cùng bên trái, đồng thời tinh thần chân nguyên trong thân thể cũng chỉ tiêu hao

một phần ba, nhưng Lâm Tiêu cố ý làm khí tức chân nguyên trên người mình nhanh chóng uể oải xuống, thật giống như bị hao tổn toàn bộ chân nguyên trong người mình.

Nhìn thấy tình trạng đó Linh Diệt Vương cười âm lãnh, bọn hắn muốn để trận văn sáng lên một phần sáu, chân nguyên thân thể phải tiêu hao một phần ba, mà Lâm Tiêu là vương giả nhị trọng, chỉ sợ chân nguyên tàn lưu trong thân thể đã không còn lại bao nhiêu.

Ở bên phải, cường giả Yêu tộc cũng tiến lên truyền vào yêu nguyên, trận văn nửa bên thạch môn cũng chậm rãi sáng lên.

Cường giả hai tộc liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mang theo vẻ cổ quái, bất luận tại Đại lục Thương Khung hay Cổ địa Man Hoang, Nhân tộc cùng Yêu tộc luôn là tử địch, lẫn nhau không chết không ngừng, nhưng hôm nay khởi động truyền tống môn lại cần cường giả hai tộc cùng nhau ra tay hợp lực, trong lúc nhất thời làm người cảm thấy không thói quen.

Ông!

Khi cường giả cuối cùng của Yêu tộc truyền nhập yêu nguyên, cả thạch môn nháy mắt sáng ngời, chỉ nghe tiếng ma sát kéo kẹt vang lên, cả thạch môn đột nhiên mở ra, bên trong là một thế giới tràn ngập bạch quang.

- Thạch môn đã mở!

Trong lòng Đại Tế Ti kích động.

- Đại Tế Ti.

Nhóm người Ma Nhân cũng âm thầm truyền âm, thanh âm hưng phấn.

- Ân, chư vị đừng lộ ra dấu vết.

Đại Tế Ti truyền âm:

- Căn cứ ghi chép trong tộc, trải qua cánh cửa này thì có thể tiến vào vực thẳm Phế khu Cổ Thần, mà truyền thừa cùng bảo tàng của tộc đàn chúng ta giấu kín nơi này, đợi lâu như thế, chúng ta rốt cục có hi vọng thông qua nơi này.

- Chậm đã.

Trước khi mọi người chuẩn bị đi vào, Tà Thử Vương đột nhiên lên tiếng, nhìn qua sáu cường giả Man tộc:

- Mở truyền tống trận nơi đây, chúng ta tiêu hao thật nhiều yêu nguyên cùng chân nguyên, mà Man tộc không giúp việc gì, chẳng lẽ còn trực tiếp muốn đi vào?

- Ha ha.

Đại Tế Ti nở nụ cười:

- Man tộc tự nhiên sẽ không chiếm tiện nghi của các ngươi, như vậy đi, vì chúng ta không ra sức, chúng ta đồng ý trả cho hai tộc chư vị mỗi người năm trăm vạn cực phẩm nguyên thạch làm bồi thường, xem như là chúng ta xuất lực.

Nói xong Đại Tế Ti lập tức lấy ra sáu ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch phân cho mọi người.

Năm trăm vạn cực phẩm nguyên thạch cũng không phải con số lớn đối với vương giả tam trọng, nhưng nếu duy nhất một lần xuất ra sáu ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch, có thể nói là kinh người, đổi lại là ai cũng phải cân nhắc, nhưng thái độ Đại Tế Ti thập phần thản nhiên.

Tiếp lấy nguyên thạch, mọi người bước vào trong thạch môn.

Ông!

Bạch quang nhanh chóng bao phủ nhóm người, sau khi đoàn người biến mất không thấy, thạch môn nặng nề đóng lại, hết thảy đều khôi phục bình tĩnh.

Trong thạch môn, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, chờ khi bình tĩnh trở lại liền phát hiện mình đang đứng trong một thất thải thông đạo, bên ngoài thông đạo là từng đạo không gian lực cường hãn, phẳng phát như cơn lốc nhanh chóng thổi qua, mà bản thân mình lại đang bay nhanh về phía trước.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng cảm nhận được Phân thân Toàn Địa Giáp cũng đang ở trong một thất thải thông đạo khác đi nhanh tới trước, cự ly đôi bên tựa hồ thật xa, lại giống như gần ngay trước mắt.

- Không gian lực thật dày đặc, đây là truyền tống trận sao?

Lâm Tiêu thâm kinh tâm.

- Hắc hắc, tiểu tử, đây là truyền tống trận thượng cổ, có thể giúp võ giả chỉ nháy mắt thông qua cự ly triệu vạn dặm, là kỹ xảo do đại năng cường giả nắm giữ không gian tới cực hạn, thông qua trận văn đem không gian giữa hai địa phương áp súc vô hạn, nếu cự ly giữa hai bên giống như hai đầu tờ giấy trắng, như vậy truyền tống trận chính là đem tờ giấy trắng kia gấp xếp tới vô hạn, khiến cự ly hai địa phương chỉ cách nhau gang tấc, mà không gian lực quanh thân người chính là không gian lực sau khi bị áp súc tới cực độ.

Thanh âm Long gia truyền tới:

- Ta xem người đã nắm giữ hai mươi một không gian đạo văn, nếu có thể hấp thu hiểu được không gian lực bên ngoài thất thải thông đạo này, tuyệt đối giúp người tinh tiến trong không gian ảo nghịch.

Hấp thu không gian lực ngoài thất thải thông đạo?

Tâm thần Lâm Tiêu vừa động, vô ý thức vươn tay ra khỏi thất thải thông đạo, một màn khiến hắn sợ hãi phát sinh, tay phải của hắn gặp không gian phong bạo thổi quét, trong nháy mắt đã biến mất, hóa thành hư không.

Lâm Tiêu vội vàng rút tay, sinh mệnh lực vận chuyển, tay phải lại sinh trưởng trở lại, trên mặt hắn lộ ra kinh hãi, hiện tại Tinh Thần Tội Thể quyết của hắn đã đạt tới tầng thứ năm cao nhất, không nghĩ tới lại không hề có chút sức phản kháng, hắn có thể cảm giác được nếu thân thể mình xông ra khỏi thất thải thông đạo, chỉ sợ nháy mắt thân thể sẽ hóa thành hư không.

- Ha ha ha, tiểu tử, ta nói muốn người hấp thu không gian lực này, mà không phải để người tiến vào trong không gian phong bạo, không gian phong bạo nơi đây bị áp súc cực độ, lên tới ngàn vạn lần, đừng nói là người, cho dù tôn giả bị cuốn vào trong chỉ sợ cũng tử vong.

Long gia nhìn thấy Lâm Tiêu bị thiệt thòi, cười vui vẻ nói.

- Vậy người còn muốn ta hiểu được cùng hấp thu.

Lâm Tiêu không lời.

- Ha ha, cảm ngộ cùng hấp thu mà không phải bảo chính người đi làm, xem ta...

Long gia khẽ quát một tiếng, từ trong Thương Long Tí lập tức sản sinh một cỗ hấp lực cực kỳ khủng bố, nhanh chóng đem một tia không gian phong bạo ngoài thông đạo hấp thu tới, tia không gian phong bạo cực kỳ nhỏ bé, chẳng khác một sợi tóc mà thôi.

- Tiểu tử, cẩn thận!

Long gia khẽ quát một tiếng, tia không gian phong bạo nhanh chóng quán quanh Lâm Tiêu, thân thể hắn giống như đồ sứ tinh mỹ nhanh chóng nứt vỡ, lực cắt khủng bố tựa hồ muốn đem hắn cắt thành mảnh nhỏ.

- Lực lượng không gian thật là khủng khiếp.

Lâm Tiêu thật sự chấn kinh, Long gia hấp thu chỉ một tia không gian phong bạo nhỏ như sợi tóc, nhưng lực lượng ẩn chứa chẳng khác gì hạch đạn, cường đại không tin nổi, lực lượng khủng bố xé rách làm hắn hoàn toàn đắm chìm bên trong không gian ảo nghịch vô cùng cường hãn.

Ông!

Hai mươi một không gian đạo văn trong thân thể Lâm Tiêu phục hồi, nhuyển động hấp thu tia lực lượng trong không gian phong bạo, đồng thời tinh tế hiểu được kết cấu bên trong.

Lĩnh ngộ về không gian ảo nghĩa của thượng cổ đại nặng đáng sợ tới cỡ nào? Không gian lực bị bọn hắc áp súc lại, bí mật phi phạm, mỗi bộ phận đều chứa đựng không gian chi đạo cực cao, làm Lâm Tiêu như si như say, hoàn toàn đắm chìm bên trong.

Chỉ một lát sau, tia không gian phong bạo đã bị Lâm Tiêu hoàn toàn hấp thu hầu hết.

Long gia lại cẩn thận kéo vào một tia không gian phong bạo quấn quanh trên người Lâm Tiêu.

1275. Chương 1273: Huyền Cảnh Bình Nguyên (1)

Thời gian trôi qua...

Hoàn toàn đắm chìm trong cảm ngộ, Lâm Tiêu đột nhiên cảm thấy thân thể chấn động, mở mắt ra, bản thân hắc cùng những người khác xuất hiện trong một sơn cốc màu đen, dưới chân bọn họ là một mảnh trận văn truyền tống trận cổ xưa, bạch quang dần dần sút giảm, sau đó biến mất không thấy.

Đã trôi qua bao lâu? Đầu óc Lâm Tiêu có chút ngây đại, vừa cảm giác thân thể, hắc không khỏi sợ hãi, hiện tại không gian đạo văn trong người hắc đã trưởng lên hai mươi tám đạo, hơn nữa đạo văn thứ hai mươi chín đang trực tiếp ngưng luyện không ngừng. Nhưng nếu chỉ như vậy còn chưa làm hắc chấn kinh, càng rung động chính là không gian đạo văn thứ hai mươi chín đều vượt mà đầy đặn, chuẩn bị ngưng luyện, vô luận ở cường độ hay chất lượng đều tăng lên rõ ràng, giống như đã thoát thai hoá cốt.

- Long gia, ta đã tu luyện bao lâu?

- Không lâu, chỉ nửa giờ mà thôi.

Long gia uể oải nói.

Lâm Tiêu kinh ngạc, chỉ mới nửa giờ?

- Người tu bao lâu? Vừa rồi người hấp thu không gian phong bạo, đều nhiều hơn không gian lực ngàn lần, là áp súc vạn lần, cũng không phải không gian lực bình thường. Nếu không phải Long gia ta lo lắng hấp thu quá nhiều không gian lực phá hoại cân bằng của truyền tống trận, khiến truyền tống trận sụp đổ, làm cho các người chết trong không gian phong bạo bị áp súc cực độ kia, tiểu tử người sẽ hấp thu được nhiều hơn.

Long gia bĩu môi, diễn cảm vô cùng kiêu ngạo:

- Người tu hấp thu không gian lực trong truyền tống trận là chuyện dễ dàng như vậy sao? Đừng nói là hiện tại, cho dù ở thời đại viễn cổ người có thể làm được điểm này không bao nhiêu người, Long gia ta chỉ dựa vào Thương Long Tí mới dám làm như thế, Thương Long Tí là thánh khí, cũng không đơn giản như người tu tưởng tượng.

Ngay trong lúc hai người nói chuyện, những người khác đang quan sát địa hình chung quanh mình.

- Tà Hồn Vương, hiện tại chúng ta ở nơi nào?

Thiên Uyên Vương dò hỏi.

Tà Hồn Vương lấy ra Mê Không Châu, kích phát, lập tức xác định vị trí hiện tại của mọi người.

- Chúng ta đã thông qua Sơn lĩnh Tử Tịch, căn cứ theo tin tức trên bản đồ, chỉ cần đi thêm nửa ngày có thể tới chỗ bảo điện.

- Đi!

Không có chút do dự, mọi người rời khỏi sơn cốc màu đen, bay thẳng tới trước.

Rời khỏi sơn cốc, một mảnh thảo nguyên yên tĩnh hiện ra trước mặt mọi người, cỏ xanh um tươi tốt, nhìn qua thật mỹ cảm, trong không khí thậm chí còn có hương vị của bùn đất cỏ cây, khiến người say sưa.

Thật sự rất đẹp.

Mọi người không nghĩ tới trong Phế khu Cổ Thần còn có địa phương đẹp như vậy, thậm chí Lâm Tiêu cũng đắm chìm bên trong, tâm trí thanh thản, lòng dạ yên tĩnh thần nhiên.

- Chư vị, nơi này là Phế khu Cổ Thần, đừng khinh thường!

Phi Loan Vương nhắc nhở.

Mặc dù cảnh tượng trước mắt thật đẹp, nhưng trong lòng mọi người đều cảnh giác, càng thêm cẩn thận, phải biết rằng hiện tại họ đã thông qua Sơn lĩnh Tử Tịch, đã tiến vào sâu hơn trong phế khu, một khi gặp phải nguy hiểm sẽ càng thêm khủng bố.

- Yên tâm đi.

Không cần Phi Loan Vương nhắc nhở các cường giả đều thật cảnh giác, bay nhanh trên bình nguyên mỹ lệ kia.

Chỉ thông qua đoạn bình nguyên này mới có thể đi tới bảo điện.

Ánh mắt Diệt Linh Vương cảnh giác, hí mắt nhìn quanh bốn phía, hiển nhiên thật khẩn trương, thấp giọng nói:

- Với tốc độ của chúng ta chỉ dùng nửa ngày thời gian là có thể thông qua bình nguyên, đoạn thời gian này không thể có chút khinh thường.

Lâm Tiêu cũng nắm chặt Long Văn đao quan sát bốn phía, Thiên Uyên Vương cười nói:

- Diệt Linh, nhìn xem người khẩn trương như vậy.

- Đừng trách ta khẩn trương, đi tới chỗ này đã cách bảo điện trong gang tấc, đó là bảo tàng từ thời đại viễn cổ, nếu hiện tại chết tại đây không khỏi quá oan uổng rồi, cẩn thận chút vẫn hơn!

Sắc mặt Diệt Linh Vương biến đổi.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện đầu thanh sắc dị thú, đôi mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc vào đoàn người, toàn thân bao trùm khải giáp như xương cốt, đôi mắt hư không, nếu nhìn kỹ lại bên trong như có tinh không lưu chuyển, chứa đựng thế giới thần bí.

- U u u!

Thanh sắc dị thú hú lên một tiếng bén nhọn, thân hình đột nhiên chuyển động, thuận theo tiếng hú, trí óc mọi người không khỏi choáng váng, chờ khi bình tĩnh trở lại chung quanh bọn họ đều là thanh sắc dị thú rậm rạp, số lượng trên ngàn vạn, đang gầm rú lao tới.

- Đây rốt cục là quái vật gì? Thế nào lập tức xuất hiện nhiều như thế?

Mọi người chấn kinh, đồng thời đầu thanh sắc dị thú trước nhất đã đi tới trước mặt.

- Sát!

Thời khắc mấu chốt muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa, mọi người quát khê một tiếng, Thiên Ngạc Vương đột nhiên động thủ, vỗ mạnh một chưởng vào một đầu thanh sắc dị thú thật lớn, chỉ nghe phanh một tiếng, thân hình dị thú âm âm dập nát, hóa thành quang điểm tiêu tán giữa không trung.

Phanh phanh...

Ở một bên, Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương đồng thời ra tay, đánh vỡ nát hai đầu thanh sắc dị thú, không tổn bao nhiêu công sức.

Yếu như vậy sao? Mọi người chột sửng sốt, đồng thời sực tỉnh, là giả, trong ngàn vạn thanh sắc dị thú nơi đây chỉ có một con là thật sự, những con khác đều là ảo ảnh hư giả.

Sưu sưu sưu...

Lại có vài đầu thanh sắc dị thú như nước lũ nhấn chìm mọi người.

Thiên Ngạc Vương gặp phải gần mười đầu thanh sắc dị thú tập kích.

- Chết cho ta!

Hai bàn tay Thiên Ngạc Vương hóa thành móng vuốt diên cuồng găm lên một tiếng, xé rách vài đầu dị thú, nhưng trong mắt đầu thanh sắc dị thú sau lưng hắn đột nhiên lóe lên quang mang quỷ dị, phốc xuy, trên chi trước của nó đột nhiên đâm ra một gai nhọn, dễ dàng xé rách yêu nguyên hộ thể của hắn, xuyên phá lân giáp vô cùng cứng rắn của hắn, đâm xuyên người hắn, máu tươi tuôn ra như suối, đồng thời sinh lực trên thân Thiên Ngạc Vương cũng nhanh chóng mài mòn, thanh sắc dị thú này lại có thể hấp thu sinh tử lực của đối thủ.

Đây là chân thân!

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm tới, lập tức lao qua.

- Tìm được người rồi, chết cho ta!

Thiên Ngạc Vương quát khê một tiếng, đôi mắt lạnh lùng, chiếc đuôi sắt thép đột nhiên quăng ra ngoài, oanh long một tiếng, yêu nguyên mãnh liệt trùng kích trực tiếp đánh đầu thanh sắc dị thú kia oanh thành mảnh nhỏ.

- Vậy mà đã chết?

Mọi người trừng lớn ánh mắt, chỉ thấy đầu thanh sắc dị thú nháy mắt hóa thành quang điểm tiêu tán trong không trung.

- Hổng!

Đúng lúc này Long Tượng Vương chợt truyền ra tiếng kêu thảm thống khổ, lồng ngực của hắn bị một chiếc gai nhọn màu xanh đâm xuyên qua, sinh mệnh lực nhanh chóng hao mòn.

Đầu thanh sắc dị thú có thể nháy mắt đi tới sau lưng Long Tượng Vương.

Trong đau đớn kịch liệt, Long Tượng Vương gào thét một tiếng, một đôi tay thật lớn hung hăng bắt lấy gai nhọn đâm xuyên người mình, Thiết Lân Vương ở bên cạnh hiểu tâm ý hắn, nhanh chóng oanh ra một quyền.

Phốc xuy...

Dị thú kia bị đánh vỡ tan, hóa thành quang điểm biến mất.

Đã chết rồi sao?

Thần sắc mọi người ngưng trọng, nhưng bên phía Man tộc lại truyền tới tiếng kêu thảm.

Vài lần giao phong, mọi người lập tức hiểu ra.

- Mọi người cẩn thận, dựa vào cùng một chỗ.

Thiên Uyên Vương quát, vẻ mặt thật khẩn trương:

- Trong chúng nó chỉ có một chân thân, mặt khác đều là hư giả, hơn nữa chân thân có thể tùy ý biến hóa, có thể ở lại trong bất kỳ thân thể nào.

1276. Chương 1274: Huyền Cảnh Bình Nguyên (2)

Trong nháy mắt cường giả tam tộc tụ tập chung một chỗ, dựa lưng với nhau, đối diện dị thú khắp bốn phía toàn lực ra tay.

Oanh oanh oanh...

Bị nhiều cường giả liên thủ công kích, thật nhiều dị thú bị oanh thành nát vụn, nhưng ngày càng nhiều dị thú đánh tới, kéo dài liên miên không dứt, như không hề có giới hạn.

- Tiếp tục như vậy không được!

Sắc mặt mọi người khó xem.

Mặc dù dị thú đều là hư huyền, nhưng muốn giết chết cũng hao tổn không ít lực lượng, nếu luôn phòng thủ như vậy chân nguyên của mọi người tiêu hao kịch liệt, cuối cùng sẽ gặp nguy hiểm.

- Chưa vị, nhất định phải tìm được chân thân của nó, mới có thể kích sát nó!

Một chương đánh chết một dị thú, Phi Loan Vương quát.

- Để ta thử một lần.

Huyền Diệu Vương mở to mắt, một đạo quang mang bắn ra quét lên đàn dị thú rậm rạp chung quanh.

Thật lâu sau hần lắc đầu, sắc mặt khó xem:

- Huyền Diệu lực của ta không thể tìm thấy!

- Ta tới.

Tà Hồn Vương quát một tiếng, một cỗ linh hồn lực bắn ngang bốn phía.

- Đáng giận, trong thân thể đàn dị thú không có linh hồn lực?

Thật lâu sau, sắc mặt Tà Hồn Vương cũng vô cùng khó xem, những sinh mệnh quái dị trong Phế khu Cổ Thần không biết từ đâu sinh ra, bất luận là Nê Chiếu Vương, Thiết Dao thú hay thanh sắc dị thú, đều không hề có chút linh hồn lực!

Trong lúc nhất thời, các cường giả liên tục thi triển đủ mọi thủ đoạn, nhưng đều không ngoại lệ, căn bản không tìm thấy chân thân của thanh sắc dị thú.

Ngay cả Lâm Tiêu cũng âm thầm thi triển Thiên Nhân Thông, nhưng cũng không phát hiện chân thân thanh sắc dị thú, dù sao Thiên Nhân Thông cũng tìm kiếm khí tức của linh hồn mới được.

Thời gian trôi qua, sau một thời gian dài chiến đấu, đã khiến khoảng cách giữa mọi người thoáng tách ra xa, ở bên Man tộc, một đạo thanh sắc ảnh tử chợt lóe, phốc xuy một tiếng, trên thân thể Bồ Lô lập tức xuất hiện lỗ thủng chừng nắm tay, sinh mệnh lực lại thiếu mất một đoạn.

Oanh long!

Ngay trong nháy mắt Bồ Lô bị thương, bốn man vương còn lại cùng lúc chuyển động, man lực cường đại hoành tảo chung quanh sáu người, trong nháy mắt thanh sắc dị thú chung quanh sáu người bị diệt sạch sẽ, đã có hơn mười đầu dị thú vẫn lạc.

Đã chết chưa?

Tâm thần mọi người khẩn trương, đây là đối sách bọn họ âm thầm thương lượng, chính là lúc bên cạnh có người bị thương, mặc kệ là đầu dị thú nào ra tay, ngay lập tức dùng thời gian ngắn nhất tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ dị thú bên cạnh, nhìn xem có thể kích sát được bản tôn hay không.

Nhưng kết quả lại làm mọi người thất vọng, số lượng dị thú chung quanh các cường giả không hề giảm bớt, lại không ngừng đánh tới.

- Ân?

Bên phía Nhân tộc, Lâm Tiêu thoáng cau mày, ngay trong nháy mắt thanh sắc dị thú ra tay, hần cảm nhận được một tia tinh thần lực đao động cực kỳ bé nhỏ.

- Tinh thần lực?

Lâm Tiêu đem tinh thần lực nhanh chóng khuếch tán ra ngoài theo hình quạt quét ngang.

Hoa lập lập...

Trên thân đàn dị thú đột nhiên nổi lên một tia lằn tắn, trong nháy mắt biến thành hư không, đồng thời một đạo thanh sắc lưu quang nhanh như chớp không ngừng thiểm lướt trong thân thể đàn dị thú, tốc độ cực nhanh, làm người không kịp bắt giữ.

Đôi mắt Đại Tế Ti nhất thời sáng lên:

- Tiểu tử Nhân tộc, thanh sắc lưu quang kia chính là bản thể dị thú, định trụ nó cho ta!

Không cần Đại Tế Ti lên tiếng, tinh thần lực của Lâm Tiêu đã bắt đầu khóa lại thanh quang, nhưng tốc độ đối phương thật quá nhanh, trong nháy mắt có thể lướt qua trên chục tới trăm đầu dị thú, nhanh tới mức tinh thần lực của Lâm Tiêu không kịp bắt giữ.

Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Trong lòng quát một tiếng, đôi mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, vận chuyển Cửu Ngự Phân Thần thuật, từng đạo tinh thần lực bất thành linh hóa thành một cái võng lớn mạnh mẽ giam cầm thanh quang kia.

Thanh sắc dị thú tê mình, tả xung hữu đột muốn lao ra khỏi đại võng tinh thần lực của Lâm Tiêu.

Ngay lúc này, đại tế đi đột nhiên chuyển động, bá một tiếng, hắc vụ pháp trượng trong tay, một đạo dao động mê mông đột nhiên nổ bắn ra, trong nháy mắt bao phủ thanh sắc dị thú trong võng, chỉ nghe một tiếng thập minh thê lương, thân hình dị thú run rẩy, ánh mắt liền ảm đạm, vô thanh vô tức ngã xuống.

Đồng thời toàn bộ thanh sắc dị thú đều hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại chút thi thể xa xa, sau đó thi thể tự động chia tách, hóa thành vô số thanh sắc quang điểm tiêu tán trên bình nguyên.

- Rốt cục đã chết!

Mọi người thở ra một hơi, sau đó chấn kinh nhìn Lâm Tiêu:

- Người là vương phẩm luyện được sư?

Là cường giả sinh tử tam trọng, bọn hắn đều cảm ứng được dao động đặc thù từ trên người Lâm Tiêu tán phát, với thực lực của họ đương nhiên phán đoán ra được là tinh thần lực. Vương giả sinh tử cảnh bắt đầu ngưng luyện linh hồn, bởi vậy có thể dùng linh hồn thăm dò, mà vương giả tam trọng thậm chí có thể nắm giữ một bộ phận linh hồn công kích, so sánh với linh hồn lực, tinh thần lực kỳ thật tương đối lạc hậu, nhưng cũng có sử dụng đặc thù, đặc biệt lúc luyện chế linh được, chỉ có tinh thần lực mới có thể can dự vào trong việc phối chế.

Địa vị luyện được sư trong Đại lục Thương Khung cực kỳ trân quý, bình thường mà nói vương giả tam trọng có thể đem tinh thần lực của mình tăng lên tới cửu phẩm, nhưng muốn tiến thêm một bước thật khó khăn, mà lúc này Lâm Tiêu thi triển ra tinh thần lực, hoàn toàn vượt xa tinh thần lực cửu phẩm, nhờ vậy mới cảm ứng được vị trí của thanh sắc dị thú, còn bắt giữ nó, và chính vì thế có thể nói tinh thần lực của Lâm Tiêu tuyệt đối đã đạt tới vương phẩm, hơn nữa thủ đoạn nắm giữ thuần thực cũng không chỉ mới bước vào vương phẩm là có thể đạt tới.

Mà chỉ cần tinh thần lực đột phá vương phẩm, hơn nữa có được thiên phú hỏa hệ cường đại, còn có tạo nghệ linh được cường hãn, có thể trở thành luyện được sư vương phẩm cực kỳ tôn quý.

Lúc trước khi đối chiến với Nê Chiếu Vương, Lâm Tiêu đã lộ ra thiên phú hỏa hệ cường đại, bởi vậy mọi người mới suy đoán Lâm Tiêu là một vương phẩm luyện được sư.

Lâm Tiêu cũng không giấu diếm, chỉ mỉm cười gật đầu.

- Ha ha, Lâm Tiêu huynh đệ đích xác là luyện được sư vương phẩm, lúc đó nữ nhi Lâm Ngữ Kỳ của ta bị cửu âm tuyệt mạch, là nhờ Lâm Tiêu huynh đệ chữa khỏi.

Nhìn thấy Lâm Tiêu đã thừa nhận, Huyền Diệu Vương không khỏi cười nói.

Trong lòng mọi người đều rung động, trên Đại lục Thương Khung không ít luyện được sư, nhưng chân chính đạt tới vương phẩm chỉ có một mình cốc chủ Dược Vương cốc, những người khác cho dù là phó cốc chủ Văn Dược Vương cũng chỉ có nửa bước được vương mà thôi.

Một luyện được sư vương phẩm chân chính, có thể luyện chế đan được vương phẩm, địa vị thật cao, cho dù là hoàng thất tứ đại đế quốc cũng rất tôn kính, so sánh với vương giả tam trọng cũng không hề kém cỏi.

Lúc này ánh mắt nhóm người Thiên Uyên Vương nhìn Lâm Tiêu đều thay đổi.

Một luyện được sư vương phẩm, cho dù chiến lực không bằng bọn họ nhưng địa vị cũng đủ ngang hàng với họ.

- Tiểu tử này...

Diệt Linh Vương nhìn Lâm Tiêu, đôi mắt lóe ra không biết suy nghĩ chuyện gì, một lát sau biểu tình âm trầm chợt hòa hoãn lại, đi tới bên cạnh Lâm Tiêu, cười nói:

- Thật không nghĩ tới các hạ còn là một luyện được sư vương phẩm, xem ra sau này phải gọi người là Lâm Tiêu đại sư, ha ha ha...

1277. Chương 1275: Tinh Thần Lực Đột Phá (1)

Lúc trước hắn luôn châm chích Lâm Tiêu chỉ vì lúc cướp đoạt chìa khóa trong Thành Nhân Minh đã nảy sinh xung đột với Lâm Tiêu, kỳ thật giữa hai người không có thâm cừu đại hận, làm vương giả tam trọng hắn chỉ vì mặt mũi, nhưng cũng không tới mức phải nháo sự cùng một luyện được sư vương phẩm tới nông nỗi không chết không ngừng.

Nhìn thấy Linh Diệt Vương lấy lòng, Lâm Tiêu chỉ thản nhiên cười, cũng không nhìn ra ý tưởng đích thực trong nội tâm của hắn.

- Tốt lắm, hiện tại thanh sắc dị thú đã chết, chúng ta đi thôi!

Một lát sau đội ngũ tiếp tục lên đường.

- Lâm Tiêu huynh đệ, nếu thanh sắc dị thú tiếp tục xuất hiện, chúng ta phải nhờ vào người.

- Người chỉ cần tìm được chân thân của nó, còn lại thì giao cho chúng ta.

Nhóm người Thiên Uyên Vương mỉm cười nói, ngay cả Tịnh Thiên Huyền cũng nhìn Lâm Tiêu.

- U u u!

Một lát sau, lại có thanh sắc dị thú xuất hiện trước đội ngũ, hóa thành ngàn vạn phân thân lao tới.

Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Đôi mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, tinh thần lực tràn ra như vồng lớn, trong nháy mắt trói buộc thanh sắc dị thú, ngay lập tức tới lượt Đại Tể Ti ra tay, nhất thời ngàn vạn phân thân ảnh trước mặt liền tiêu tán, chỉ còn lại một khối thi thể ngã xuống đất, thi thể bị phân chia, hóa thành quang điểm tiêu tán trên bình nguyên.

Cứ như vậy đoàn người gặp thêm vài lần dị thú tập kích, thậm chí có một lần có ba đầu thanh sắc dị thú.

Nhưng bị tinh thần lực của Lâm Tiêu trói buộc, mọi người đột phá từng đầu dị thú, đem cả ba hoàn toàn diệt sát.

Trong nháy mắt đội ngũ đã bay trên bình nguyên được hai giờ.

- Ân, kỳ quái, vì sao không còn nhìn thấy thanh sắc dị thú đây?

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, nhưng bắt đầu thấy nghi hoặc, trước đó họ liên tục gặp dị thú, nhưng từ khi bay trên bình nguyên được hai giờ, dọc theo đường đi trở nên vô cùng bình tĩnh, không còn gặp được đợt tấn công nào.

- Không thích hợp lắm, khu vực này làm sao lại không có dị thú tập kích?

Phi Loan Vương nhú mày.

- Mọi người cần phải cẩn thận thêm một chút, qua thêm một khắc chúng ta sẽ rời khỏi bình nguyên, quãng đường còn lại nhất định phải cẩn thận.

Mọi người truyền âm, đột nhiên đoàn người dừng phất lại, trừng lớn mắt nhìn về phía trước.

- Đây là...

Chỉ thấy trên bình nguyên, một đầu thanh sắc dị thú toàn thân phát ra quang mang mê mông đang trôi nổi giữa không trung, đôi mắt thất thải lạnh lùng nhìn đoàn người, rõ ràng khác hẳn những đầu thanh sắc dị thú trước đó.

- Chết!

Đôi mắt thất thải lướt qua đoàn người, trong miệng lạnh lùng phun ra một chữ.

- Các hạ, chúng ta chỉ đi ngang qua nơi đây, không muốn làm địch thủ với người.

Phi Loan Vương lên tiếng nói.

- Dị tộc, mặc kệ các ngươi vì sao đi tới nơi này, dám xông vào Huyền Cảnh bình nguyên, kết cục chỉ có chết!

Thanh âm lạnh lùng vang vọng, thanh sắc dị thú toàn thân phát tán quang vừng đột nhiên biến mất.

- Lâm Tiêu...

Mọi người chột quất.

Cửu Ngự Phân Thần thuật!

Lâm Tiêu không dám khinh thường, tinh thần lực thi triển, trong hư không, thanh sắc dị thú bị tinh thần lực trói buộc lập tức hiện ra rõ ràng...

Oanh long!

Ngay sau đó mọi người liền xuất thủ.

Mọi người đều hiểu được trước đó Huyền Cảnh bình nguyên bình tĩnh như vậy, rất có thể do đầu thanh sắc dị thú này gây ra, chỉ cần giết nó, mọi người có thể bình yên thông qua bình nguyên.

Một kích toàn lực của nhóm vương giả tam trọng đáng sợ tới bao nhiêu? Hoặc là linh hồn công kích, hay ảo nghĩa, hoặc bí pháp, đủ loại chân nguyên, yêu nguyên cùng man nguyên hóa thành nước lũ hung hăng trùng kích lên thanh sắc dị thú, chỉ nghe một tiếng vang lớn, thân thể thanh sắc dị thú ầm ầm đập nát, tiêu tán trong hư không, không còn lưu lại chút gì.

- Đã chết!

- Thật tốt quá!

Mọi người trừng lớn đôi mắt, nhìn bình nguyên rộng tuếch, đều kích động cười to.

Lâm Tiêu thở ra một hơi, bởi vì hắn cảm giác được thanh sắc dị thú kia thật sự biến mất.

- Đi!

Quát khê một tiếng, mọi người bay nhanh về phía trước, một khắc thời gian nhanh chóng lướt qua, mọi người đi ra khỏi bình nguyên, trước mặt hiện ra một tòa cung điện rộng lớn.

- Chư vị đều lấy chìa khóa ra đi.

Tòa cung điện trước mặt giống hệt ảnh cung điện trong Mê Không Châu như đúc, ở trên cửa có chín lỗ khóa, mọi người lấy ra chìa khóa đút vào bên trong.

Oanh long long...

Cửa lớn cung điện mở ra, một cổ khí tức bảo vật dày đặc lan tràn, bên trong đại điện chất đầy đan dược vương phẩm, vương giả chi binh cùng đủ loại bảo vật, có cả bí pháp, thậm chí phối phương đan dược, đủ loại linh dược, chất chồng như ngọn núi nhỏ làm dao động lòng người.

- Ha ha ha, cuối cùng tìm được bảo tàng, chúng ta phân phối đi.

- Không vấn đề, có thể phân thành mười tám phần, nhưng vừa rồi có thể đi qua Huyền Cảnh bình nguyên đều nhờ công lao của Lâm Tiêu, hơn nữa hắn còn là luyện dược sư vương phẩm, theo ta cảm thấy đan dược vương phẩm cùng linh dược với phối phương đều nên đưa cho hắn.

- Ta cũng cảm thấy như thế.

- Ha ha, linh dược đối với chúng ta mà nói không tác dụng gì, nhưng đối với Lâm Tiêu đại sư mà nói lại có thể luyện chế ra thật nhiều đan dược, rõ ràng nên quy cho hắn.

Chẳng những là Huyền Diệu Vương nói như thế, thậm chí Man tộc cùng Yêu tộc đều lên tiếng, nhìn Lâm Tiêu mỉm cười.

- Lâm Tiêu đại sư, chúng ta xem như cùng kinh nghiệm sinh tử, sau này nếu có cần nhất định phải giúp đỡ ah.

Ngay cả Yêu tộc Thiên Ngạc Vương cùng Phi Loan Vương cũng đầy mặt tươi cười, không hề có chút đáng vẻ thù hận chủng tộc.

Lâm Tiêu mỉm cười, không trả lời, chỉ tìm kiếm trong đồng linh dược.

- Di, đây là linh dược chí tôn đỉnh cấp Cửu Thiên Long Hồn thảo!

Nhìn thấy gốc linh dược long hình, Long gia kích động lên tiếng, vô cùng hưng phấn, đôi mắt tỏa sáng nói:

- Lâm Tiêu, mặc dù Long gia đã hấp thu không ít long hồn, đã sống lại, nhưng thực lực chưa khôi phục được một phần ngàn, nếu có Cửu Thiên Long Hồn thảo, chỉ cần luyện chế thành tôn phẩm Dưỡng Hồn đan trong truyền thuyết, ít nhất có thể giúp thực lực của ta khôi phục một phần mười, trời ạ!

Long gia kích động nói:

- Lâm Tiêu, tiểu tử ngươi đúng là thiên chi kiêu tử, khó trách Long gia sẽ trúng ý ngươi, từ nay ngươi là chủ nhân của ta, ta sẽ theo ngươi chinh chiến thiên hạ, nhất thống đại lục.

- Một khi chờ ngươi thành công đột phá tôn cấp, luyện chế ra Dưỡng Hồn đan tôn phẩm, Long gia có thể khôi phục một phần mười thực lực, tới lúc đó Yêu tộc, Man tộc đều không đáng giá nhắc tới, sẽ tôn ngươi làm chí cao vô thượng...

Long gia thập phần hưng phấn.

Không biết vì sao Lâm Tiêu lơ mơ cảm giác trạng thái của Long gia không phù hợp, mà trong Thương Long Tí, tiểu Viêm vẫn đang chơi đùa, không nhìn ra manh mối gì khác.

Nghĩ nghĩ, Lâm Tiêu chợt cười khổ, tôn cấp làm sao dễ dàng đột phá, cho dù hắn có thể đột phá tôn cấp, muốn trở thành luyện dược đại sư tôn cấp cũng khó khăn trùng điệp, may mắn hắn có được Bát Quái Lô, không phải là không thể nào.

Nghĩ tới đây, cảm giác của Lâm Tiêu xâm nhập vào trí óc của mình, vừa nhìn, hắn không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy trong đầu hắn, năm đại thiên hỏa đang bốc cháy, hình thành hình dạng sao năm cánh, nhưng vị trí trung ương hỗn hải lại trống tuếch, nguyên lai Bát Quái Lô luôn im lặng trôi nổi bên trong lại không còn thấy bóng dáng.

1278. Chương 1276: Tinh Thần Lực Đột Phá (2)

Vì sao không thấy Bát Quái Lô!

Trong trí óc Lâm Tiêu phẳng phất như có một đạo kinh lôi âm âm nổ tung, một loại cảm giác sáng sủa từ trong trí óc hần bộc phát, trong nháy mắt như có đạo ánh sáng chiếu vào trong đầu hần, tinh thần lực luôn ngừng lại ở nhất trọng đỉnh phong phốc một tiếng, đột nhiên trương to, hóa thành tinh thần hải dương, thành công đột phá vương phẩm nhị trọng.

Oanh!

Tràng cảnh trước mặt phá thành mảnh nhỏ, bảo điện, linh dược đều tiêu tán, hần đang im lặng đứng trên bầu trời Huyền Cảnh bình nguyên, mà thanh sắc dị thú trước mặt vẫn chưa chết, trong thất thải đồng tử phát tán ra quang mang mê mông bao phủ toàn bộ cường giả tam tộc.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, ngươi đã tỉnh rồi hả, xem ra định lực không tệ ah? Tinh thần lực cũng đột phá vương phẩm nhị trọng, không tệ, không tệ.

Trong Thương Long Tí, thanh âm uể oải của Long gia truyền ra.

- Long gia, ta sao vậy?

Lâm Tiêu vẫn còn ngây ngẩn.

- Còn sao nữa, đương nhiên là trúng huyền thuật thôi, ta còn định đánh thức ngươi đấy, không nghĩ tới tiểu tử ngươi có thể tự mình trùng phá huyền cảnh, chắc chắn, thanh sắc dị thú kia chính là Huyền Mộng thú trong truyền thuyết, dựa theo đạo lý cho dù tinh thần lực của ngươi đột phá tới vương phẩm nhị trọng cũng không trùng phá được huyền cảnh của Huyền Mộng thú, ần, có lẽ lên vương phẩm tam trọng còn có chút khả năng.

Huyền thuật? Trong lòng Lâm Tiêu kỳ thật đã có suy đoán, nhưng giờ phút này không khỏi rung động.

Thật là đáng sợ, thanh sắc dị thú kia rốt cục là quái vật gì, huyền cảnh bình thường đều làm cho người tiến vào một tràng cảnh riêng biệt nào đó, công kích điểm yếu nhất trong lòng người, nhưng công kích huyền thuật của dị thú lại trực tiếp kết hợp cùng sự thật, làm người không phân biệt được sự thật cùng hư huyền, chỉ sợ cứ vậy mà chết, còn tưởng mình đang ở trong sự thật.

Lúc trước huyền cảnh vô cùng chân thật, thậm chí cả Long gia cùng tiểu Viêm đều có thể bắt chước, trên sự thật Huyền Mộng thú không biết sự tồn tại của Long gia cùng tiểu Viêm, nhưng vì huyền thuật trực tiếp tác dụng lên tâm linh cùng linh hồn của võ giả, sẽ diễn sinh ra hình ảnh, dẫn tới việc trong mộng cảnh lại có vẻ vô cùng chân thật.

Nếu không phải Bát Quái Lô không hiện ra trong huyền cảnh, làm Lâm Tiêu tìm ra dấu vết sơ hở, hiện tại chỉ sợ hần còn đắm chìm trong huyền cảnh không cách nào đào thoát.

Đồng thời Lâm Tiêu cũng cảm nhận được rung động đối với sự cường đại của Bát Quái Lô, bên trong huyền cảnh thậm chí cả thánh khí như Thương Long Tí cũng diễn sinh, nhưng Bát Quái Lô lại không thấy, rốt cục nó là bảo vật gì? Chẳng lẽ còn cường đại hơn cả Thương Long Tí? Ở trên thế giới này, thánh khí đã là bảo vật cường đại nhất, còn mạnh hơn cả thánh khí thì là bảo vật cấp bậc gì chứ?

- Ần.

Ngay lúc Lâm Tiêu thanh tỉnh, lập tức liền cảm giác được có những ánh mắt truyền lại chung quanh, hần quay đầu nhìn lại, trong cường giả tam tộc, chẳng những hần thanh tỉnh, Man tộc Đại Tể Tì, Tịnh Thiên Huyền cùng Yêu tộc Phi Loan Vương đều đã tỉnh táo, ánh mắt trong suốt, nhìn thấy Lâm Tiêu có thể thoát ra huyền cảnh, trong mắt đều kinh ngạc lẫn nghi hoặc.

Trên sự thật, Phân thân Toàn Địa Giáp cùng bản thể cùng chung linh hồn, khi bản tôn thanh tỉnh lại, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng thức tỉnh, nhưng vì phòng ngừa bị người nhìn ra liên hệ đôi bên, Lâm Tiêu chỉ phải để Phân thân Toàn Địa Giáp tiếp tục giả vờ bị lâm vào trong huyền cảnh, nếu không cả hai người yếu nhất trong nhóm vương giả đồng thời tỉnh lại trước tiên, cho dù có che giấu thể nào cũng bị người có ý chí âm thầm đoán được.

Nhưng làm Lâm Tiêu chấn kinh chính là bên Man tộc ngoại trừ Đại Tế Ti, Ma Nhân, Tà Đa cùng Bó Lỗ ánh mắt đều trong suốt, không bị huyền cảnh khống chế, mà những vương giả khác, yêu vương cùng man vương kể cả Huyền Diệu Vương ánh mắt mê mang, hiển nhiên đều rơi vào trong huyền cảnh.

- Xem ra hành trình Phế khu Cổ Thần lần này, Man tộc đã sớm có chuẩn bị.

Long gia cười nhạt nói.

Trong mắt Lâm Tiêu lộ nghi hoặc.

Long gia giải thích:

- Ba man vương Man tộc sở dĩ không bị huyền cảnh khống chế là bởi vì trên người họ có Định Thần Châu, Định Thần Châu là pháp bảo tinh thần vương phẩm đỉnh phong, chỉ dùng con mắt thứ ba của Thâm Hải Mộng Mị chế thành, có thể chống cự hết thủy huyền thuật vương cấp hoặc tinh thần công kích, mà sở dĩ con chim nhỏ Yêu tộc kia thanh tỉnh, là vì hắn có được Mê Thần Hạng Liên có công hiệu tương tự Định Thần Châu, mà nữ oa bên cạnh người sao, hắc hắc, nàng tu luyện công pháp tương đối đặc thù, tinh thần công kích cùng cấp bậc căn bản không mê hoặc được nàng.

Ngay trong lúc Long gia đang giải thích...

- Ha ha ha, bảo tàng, bảo tàng thật nhiều!

Chỉ thấy Thiên Uyên Vương đột nhiên ngậy ngô cười to, giống như một tên ngốc, ánh mắt hắn mê mang, hiển nhiên hoàn toàn đắm chìm trong huyền thuật, mà sinh tử lực cùng không gian lực trên người không ngừng pháp phòng, hiển nhiên đang nằm trong trạng thái cực kỳ không ổn định.

- Phi Loan Vương, Thiên Ngạc Vương, thân phận các người cao quý lại có năng lực thế nào, có nhìn thấy không, bảo tàng chỉ một mình ta chiếm được, mà các người chỉ có thể trợ mắt nhìn, ha ha ha, thật là sáng khoái!

Bên Yêu tộc, Tà Thử Vương cũng cười to, lời nói làm Phi Loan Vương giận dữ.

- Lâm Tiêu, lúc ở Chiến trường Cổ Tộc hồn niệm phân thân của ta không giết được người, xem ra là ý trời, luyện được sư vương phẩm thì thế nào, cuối cùng vẫn bị hồn niệm của ta nô dịch, ha ha ha, từ hôm nay luyện được sư vương phẩm như người chỉ là nô bộc của Tà Hồn Vương mà thôi!

Tà Hồn Vương cũng điên cuồng cười to.

- Đại Tế Ti, bảo điện tộc ta rốt cục bị chúng ta chiếm được, ha ha, từ hôm nay trở đi Yêu tộc cùng Nhân tộc không thể tiếp tục hoành hành trong Cổ địa Man Hoang chúng ta, lãnh địa này phải thuộc về Man tộc chúng ta!

Cương Đặc cũng kích động kêu lên, làm sắc mặt Đại Tế Ti biến sắc, nhưng phát hiện hắn không nói ra nội dung gì đặc biệt, sắc mặt khẩn trương mới thoáng hòa hoãn một ít.

- Chư vị, chúng ta không thể tiếp tục như vậy, phải giết chết thanh sắc dị thú kia.

Đại Tế Ti lạnh lùng lên tiếng.

Trên thực tế hành động lần này là do Man tộc cố ý gây ra, vài năm trước Man tộc đã biết vị trí của bảo điện, trong tộc ký của bọn hắn, đã ghi chép một ít tư liệu về Phế khu Cổ Thần.

Vài năm trước, Man tộc từng phái đi thật nhiều cường giả đứng đầu tới tầm bảo điện, kết quả bị nhốt trong Sơn linh Tử Tịch, hao tổn hơn một năm thời gian cũng không tìm được biện pháp đi thông qua, nhưng trong lúc lẩn trốn Man tộc vô ý phát hiện truyền tống trận, lúc này mới bố trí mưu kế đem Nhân tộc cùng Yêu tộc kéo vào đội ngũ tầm bảo, mục đích chính là vì muốn thông qua Sơn linh Tử Tịch.

Mà Đại Tế Ti cũng sớm có hiểu biết về Huyền Cảnh bình nguyên, bởi vậy đã hao tổn công phu thật lớn mới tìm được ba khối Định Thần Châu đặt trên người Ma Nhân bọn họ, ở trong kế hoạch của Đại Tế Ti, nếu cường giả Nhân, Yêu hai tộc đều lâm vào trong huyền cảnh, vậy kích sát ngay tại chỗ, như vậy thần không biết quỷ không hay, nhưng hiện tại cường giả hai tộc lại không rơi vào huyền cảnh, vậy chỉ có thể thay đổi kế hoạch, trước thông qua Huyền Cảnh bình nguyên, đi tới bảo điện hắn vẫn có biện pháp giết

chết cường giả hai tộc bên trong.

1279. Chương 1277: Huyền Mộng Thú Tôn Cấp

- Hừ, Chí Bảo điện là bảo vật do cường giả Man tộc chúng ta lưu lại, làm sao hai tộc các ngươi có thể nhúng chàm!

Trong lòng cười lạnh một tiếng, Đại Tế Ti nhắc pháp trượng trong tay, hướng thanh sắc dị thú đánh ra một đạo ánh sáng hư vô.

Cùng lúc đó, Tịnh Thiên Huyền cùng Phi Loan Vương đều xuất thủ, ngọc thủ hóa chưởng như xuyên qua giữa không trung, phút chốc bay về phía trước, một người mở miệng, ngọn lửa màu đỏ bắn thẳng về phía trước mặt.

Công kích do ba người liên thủ tiếp tục xuyên qua thân thể thanh sắc dị thú, lại không thể gây tổn thương cho nó, giống như nó không phải thực thể mà như đang đưa thân vào một hư không khác, không tồn tại trong thế giới này.

- Đây là...

Ngay cả Long gia cũng cả kinh, cau mày:

- Tiểu tử Lâm Tiêu, xem tình huống không ổn ah.

- Long gia, đây là...

Ngữ khí Long gia ngưng trọng:

- Huyền Mộng thú là một loại yêu thú hết sức kỳ lạ, Huyền Mộng thú đề giai chỉ có thể lợi dụng huyền thuật đơn giản lừa gạt địch nhân mà bản thân lại có lực công kích thật lớn, tỷ như đàn Huyền Mộng thú ban đầu các ngươi gặp được, có thể dễ dàng đâm thủng thân thể các ngươi, hấp thu lực lượng các ngươi, nhân kỹ năng phân thân Toàn Địa Giáp chỉ có thể dùng trên người mình. Thuận theo kiểu tiến hóa này, năng lực Huyền Mộng thú cũng sẽ đi theo hai phương hướng khác nhau, lực công kích bắt đầu giảm bớt, nhưng lực lượng huyền thuật sẽ tăng cường.

- Nhưng Huyền Mộng thú từ vương cấp đột phá tới tôn cấp, lực công kích đã mất, chỉ còn lại năng lực chế tạo huyền cảnh, mà lúc này lực phòng ngự của nó cũng trở nên vô cùng đáng sợ, công kích bình thường căn bản không cách nào tổn thương nó mấy may, bởi vì nó có thể làm được dung hợp cùng huyền cảnh, người nhìn thấy bản thể của nó nhưng đó là huyền cảnh mà nó chế tạo, thực thực giả giả, hư hư thực thực.

- Nếu ta đoán không sai, các ngươi gặp đầu Huyền Mộng thú này đã bắt đầu tiến vào cảnh giới tôn cấp, bởi vậy công kích của sinh tử tam trọng các ngươi căn bản không thể tổn thương nó.

- Cái gì?

Lâm Tiêu kinh ngạc, không ngờ là Huyền Mộng thú tôn cấp, cường giả tôn cấp thần vọng cảnh, hẳn chỉ mới gặp qua một cường giả duy nhất là Khôi Đẩu lão tổ Sơn mạch Liên Vân, không nghĩ tới trong Phế khu Cổ Thần lại gặp được tôn cấp thứ hai tồn tại.

Cho dù nhìn Huyền Mộng thú không có gì đặc biệt, nhưng danh xưng tôn cấp cường giả vẫn làm Lâm Tiêu rùng mình.

- Long gia, nên làm sao bây giờ?

- Huyền Mộng thú khác với yêu thú bình thường, muốn giết được yêu hoàng phải hoàn toàn tiêu diệt thân thể hần, mà thân thể Huyền Mộng thú tồn tại trong hư huyền, phải hủy diệt huyền cảnh của nó mới có thể mang tới tổn thương cho nó, nếu ta suy đoán không sai, mặc dù đầu Huyền Mộng thú này đã vào tôn cấp,

nhưng chưa viên mãn, nếu không các người không khả năng thoát khỏi huyễn cảnh của nó, bởi vì tôn cấp có thể lập tức khiến các người vẫn lạc trong huyễn cảnh.

Lâm Tiêu cau mày, hủy diệt huyễn cảnh của đối phương, có thể sao?

Ông!

Ngay lúc Lâm Tiêu đang thương lượng với Long gia, đôi mắt thất thải của Huyền Mộng thú lại bắn tới, một cổ dao động quỹ dị quét qua mấy người chưa bị nhập vào huyễn cảnh.

Lâm Tiêu chỉ cảm thấy đầu óc trầm xuống, ngay sau đó hết thấy chung quanh đều biến mất, chỉ còn lại hắc cùng Tịnh Thiên Huyền mờ mịt đứng trên hư không bình nguyên.

Trên bình nguyên, ánh nắng ấm áp, gió nhẹ thổi qua, mái tóc đen nhánh của Tịnh Thiên Huyền theo gió phiêu đảng, truyền ra hương thơm ngát, hòa trộn cùng hương vị cỏ cây khiến tâm trí thanh thản, lòng dạ thanh thoi.

Nhìn thấy Lâm Tiêu, Tịnh Thiên Huyền thoáng cau mày, cũng không nhiều lời, ánh mắt ác liệt đánh giá bốn phía.

Khắp bốn phía là thảo nguyên vô ngần, trên mặt đất tràn đầy hoa cỏ, tràng cảnh mỹ lệ nhượng tâm thần người chợt thả lỏng.

- Long gia, Long gia.

Bên trong Thương Long Tí yên tĩnh một mảnh, căn bản không có tung tích của Long gia, không thấy tiểu Viêm, cảm giác truyền vào trí óc, quả nhiên không nhìn thấy Bát Quái Lô.

Lâm Tiêu cau mày, hiển nhiên hắc lại rơi vào trong huyễn cảnh, nhưng lần trước vừa rơi vào huyễn cảnh lập tức quay về sự thật, nhưng huyễn cảnh lần này càng đáng sợ, biết rõ là huyễn cảnh nhưng không biết làm sao đi ra ngoài.

Làm sao bây giờ? Trí óc Lâm Tiêu không ngừng vận chuyển, theo lời nói của Long gia, muốn thoát khỏi phải hủy đi huyễn cảnh, rốt cục cần làm như thế nào?

Chỉ nghĩ không bằng hành động, Lâm Tiêu mạnh mẽ rút ra Long Văn đao, hướng bình nguyên âm âm chém ra.

Oanh long!

Đao khí đáng sợ tung hoành, trên bình nguyên lập tức xuất hiện một khe rãnh thật lớn dài hơn vạn thước, rộng gần trăm thước, mặt đất âm âm vỡ ra, cỏ dại bay tung, bùn đất văng xa.

- Lâm Tiêu, người đang làm gì thế?

Tịnh Thiên Huyền cau mày hỏi.

Lâm Tiêu cũng không đáp lời, nếu đã biết nơi này đều là huyễn cảnh, vậy Tịnh Thiên Huyền cũng là hư huyễn, đích xác lúc trước Tịnh Thiên Huyền tự thoát huyễn cảnh, nhưng không khả năng cùng hắc rơi vào huyễn cảnh thứ hai, nếu nàng là thật sự, vậy Đại Tế Ti cùng Phi Loan Vương cũng phải ở đây, nhưng hiện tại chỉ có hắc cùng Tịnh Thiên Huyền ở nơi này.

Huyễn cảnh mỹ nhân sao?

Lâm Tiêu lắc đầu, không nhìn Tịnh Thiên Huyền.

Nhìn thấy biểu hiện của hắc, Tịnh Thiên Huyền đang định nói gì, đột nhiên...

Hoa lạp lạp...

Từ dưới mặt đất đột nhiên vươn ra vô số dây leo, nhanh như tia chớp, ngay lập tức bao trùm Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền, Lâm Tiêu vừa định vận chuyển Vạn Vương sáo trang phòng ngự lại phát hiện trong thân thể trống tuếch, Vạn Vương chiến giáp vốn đã dung hợp trong người không thấy bóng dáng, dây leo nhanh chóng lan tràn, trên dây còn mang theo gai nhọn thật dễ dàng đâm vào thân thể hắc, Lâm Tiêu

chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, một loại cảm giác tê dại nháy mắt truyền khắp toàn thân của hắn, làm trên người hắn không còn chút khí lực nào.

Dây leo không ngừng lan tràn,片片 lá quần quanh cổ hắn làm cho hắn cảm giác ngạt thở.

- Đây là huyền cảnh, không phải sự thật!

Ánh mắt Lâm Tiêu kiên định, trong lòng nhắc nhở lấy mình, cố gắng làm trí óc mình trong sáng, nhưng cảm giác ngạt thở không ngừng dâng lên, làm hắn căn bản không cách nào phân biệt thật giả, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được nếu còn tiếp tục như thế chỉ sợ mình sẽ bị dây leo siết chết, mặc kệ là thật hay giả hắn đều sẽ bị ngạt thở tử vong.

- Ngũ muội chân hỏa!

Thời khắc mấu chốt, năm đại thiên hỏa trong đầu óc Lâm Tiêu nhanh chóng dung hợp, một cỗ hỏa diễm cực kỳ khủng bố bốc cao, hỏa lực đem toàn bộ dây leo thiêu thành tro bụi, đồng thời lan tràn ra ngoài thiêu cháy quần áo sạch sẽ, cảm giác ngạt thở nhất thời sứt giảm.

Ở đối diện, Tịnh Thiên Huyền chỉ cách Lâm Tiêu chừng mười phân, một cỗ khí tràng quỷ dị xanh biếc lan tràn, gian nan phòng ngự dây leo xâm lấn, sau đó nàng nhìn thấy thân thể Lâm Tiêu hoàn toàn trần truồng.

Nếu trong hoàn cảnh bình thường Tịnh Thiên Huyền đã sớm một chưởng đánh chết kẻ đối diện, dù không làm như thế cũng sẽ quay đầu sang nơi khác, nhưng với tình huống trước mắt, nàng đã bị dây leo buộc chặt, chỉ có thể trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, trên mặt đỏ rực, yêu kiều quá:

- Người nhanh chóng mặc lại quần áo cho ta!

1280. Chương 1278: Bị Sủng Hạnh

Đứng trước mặt nữ nhân, nhất là nữ nhân như Tịnh Thiên Huyền, cho dù da mặt Lâm Tiêu có dày bao nhiêu cũng ngại ngùng, nhưng hiện tại biết rõ chỉ là huyền thuật, mà bản thân mình đang gặp nguy hiểm, vì vậy Lâm Tiêu cũng không quan tâm tới nàng.

- Lời của ta người không nghe được sao?

Tịnh Thiên Huyền tức giận, vẻ mặt càng đỏ rực, muốn nhắm mắt lại không dám phân tâm.

- Người bảo ta làm sao mà mặc?

Có lẽ do đối phương có phản ứng quá chân thực, trong lòng Lâm Tiêu sản sinh cảm giác dị dạng, nhin không được quát.

- Đáng giận!

Tịnh Thiên Huyền giận quát, đang định nói gì sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ nghe phốc xuy một tiếng, khí tràng xanh biếc của nàng bị dây leo đâm phá, thật nhiều dây leo mang theo gai nhọn lập tức đâm lên thân thể nàng.

Tê lạp...

Trường bào của Tịnh Thiên Huyền lập tức bị xé nứt thành lỗ hổng, một nét cảnh xuân tuyết trắng xuất hiện, nhất thời bại lộ ra ngoài.

Đập vào tầm mắt Lâm Tiêu là làn da trắng mịn như ngọc, cấp cho người khác trùng kích thật lớn, kết hợp cùng khuôn mặt xinh đẹp của Tịnh Thiên Huyền, mang theo vẻ thần thánh cùng cao quý, nhìn qua chẳng khác gì lăng mộ nàng.

- Tiểu tử, người nhắm mắt lại cho ta!

Tịnh Thiên Huyền nóng nảy, khuôn mặt đẹp như tiên nữ đỏ hồng, cả giận kêu lên, ánh mắt chỉ hận không thể lập tức móc đi hai mắt Lâm Tiêu.

- Quả nhiên là mỹ nhân huyền cảnh.

Tới hiện tại, Lâm Tiêu rốt cục khẳng định mình lâm vào huyền cảnh, tuyệt đối là huyền cảnh mỹ nhân, Huyền Mộng thú muốn lợi dụng vẻ mỹ diễm của Tịnh Thiên Huyền kích phá nội tâm của hắn, làm cho hắn hoàn toàn trầm luân trong huyền cảnh không thể tự kim chế, sau đó kiệt lực mà chết.

Khám phá ra chuyện này, Lâm Tiêu không hề nhìn Tịnh Thiên Huyền, trong đầu chỉ suy tính làm sao thoát khỏi huyền cảnh đồng thời ánh mắt thỉnh thoảng lại đánh giá Tịnh Thiên Huyền ở gần trong gang tấc, từ trên người của nàng luôn truyền tới hương thơm nữ nhân, như mộng như huyền.

Nếu ở lúc bình thường, Lâm Tiêu sẽ không chút kiêng kỵ mà đánh giá Tịnh Thiên Huyền như vậy, nhưng ở trong huyền cảnh, biết rõ đối phương chỉ là hư huyền, hắn cũng không còn gì e ngại.

- Người...

Ánh mắt Tịnh Thiên Huyền tức tối, nàng không nghĩ tới Lâm Tiêu lại dám lớn mật nhìn mình như vậy, nhưng từ trong đôi mắt đối phương nàng lại không nhìn thấy chút ý tứ dâm tà, đôi mắt của hắn giống như đang đánh giá một bảo vật, đây vẻ hân thưởng khiến trong lòng nàng vừa thẹn lại vừa tức giận.

Tê lập...

Nàng vừa thất thần, phòng ngự lập tức suy giảm, thật nhiều dây leo nhuyễn động lại đem áo của nàng tiếp tục xé rách.

Trong lúc nhất thời từng mảnh da thịt tuyết trắng lộ ra, thậm chí ở vùng ngực cũng lộ ra phân nửa, ngọn núi trắng nõn như ngọc như ẩn như hiện, cho dù biết rõ là hư huyền cũng làm Lâm Tiêu miệng đắng lưỡi khô.

- A...

Như Thiên Huyết quát to một tiếng, sắc mặt đỏ rực nóng hổi, thở dốc hổn hển.

- Tiểu tử, chỉ cần ngươi dám tiếp tục nhìn, ta nhất định giết ngươi!

Tịnh Thiên Huyền cắn chặt răng, nổi giận nói.

Không cần nàng hăm dọa, Lâm Tiêu cũng đã nhắm mắt lại, không phải hắn e sợ đối phương uy hiếp, mà hắn phát hiện nếu mình còn tiếp tục nhìn chỉ sợ ý chí sẽ không cách nào khắc chế, một khi rơi vào chỉ sợ hắn sẽ triệt để trầm luân trong huyền cảnh, rốt cục không còn hi vọng đào thoát.

- Mỹ nhân huyền cảnh quả nhiên lợi hại, ta nhất định phải giữ vững!

Lâm Tiêu thầm kinh hãi, hiện tại trong lòng hắn cũng không còn cảm giác hân thưởng, theo hắn xem ra Tịnh Thiên Huyền đã biến thành độc dược mỹ lệ, một khi lâm vào hắn phải chết không nghi ngờ.

Tịnh Thiên Huyền nhìn thấy Lâm Tiêu đã nhắm mắt, thầm thở ra một hơi.

Nhưng nàng còn chưa kịp hồi phục tinh thần, từ trong gai nhọn lại đột nhiên truyền vào một cỗ lực lượng kỳ dị, vừa tiến vào thân thể của nàng lập tức khiến nàng cảm giác vô cùng nóng bức, thân hình đỏ hồng, thật giống như ánh nắng chiều buông lợi, vô cùng kiều diễm lại vũ mỵ.

Nhìn thân hình trần trụi của Lâm Tiêu đứng đối diện, trong lòng Tịnh Thiên Huyền chợt nảy sinh cảm giác nóng nảy, toàn thân vô cùng ngứa ngáy, khó chịu tới đỉnh.

- Không tốt, đây rốt cục là huyền cảnh gì!

Sắc mặt Tịnh Thiên Huyền đại biến, nàng vận chuyển tâm quyết, cắn chặt răng cố gắng chống cự cỗ lực lượng kia, nhưng ở bên trong huyền cảnh, thân thể vô lực, nàng không cách nào chống cự, trong miệng rên rỉ một tiếng, triệt để luân hãm bên trong.

- Không!

Trong lòng Tịnh Thiên Huyền thét to, nhưng thân thể nàng không thể khống chế, thật nhiều dây leo đột nhiên biến mất, đôi mắt nàng như nước, thở hổn hển, mê ly đi về hướng Lâm Tiêu, đôi tay thon mềm vuốt ve lên ngực của hắn.

Cảm giác giống như điện giật nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân Lâm Tiêu.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Lâm Tiêu vừa mở mắt, ngay lập tức chấn kinh.

Giờ khắc này trong lòng Tịnh Thiên Huyền vô cùng xấu hổ, thần chí của nàng còn một tia thanh tỉnh, nhưng thân thể không thể khống chế, triền lý thân thể Lâm Tiêu, tư thế này làm nàng vô cùng bi phẫn, nhưng căn bản không cách nào tự chủ.

Phác thông phác thông...

Lâm Tiêu cảm giác trái tim mình nhảy mạnh, miệng đắng lưỡi khô, thân thể nóng bức.

Tuyệt thế mỹ nhân cao lãnh như thế, hiện tại lộ ra mỹ thái, cho dù là thánh nhân cũng không cách nào nhẫn nhịn được nữa.

- Không được, nhất định phải kiên định giữ vững!

Lâm Tiêu cắn chặt răng, mồ hôi ướt đẫm, trong lòng thì thầm: Nàng là độc xà, là độc dược, là xương trắng, là vực sâu, nhất định không thể thất thủ, thất thủ sẽ xong rồi.

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét cùng xem thường của Lâm Tiêu, nội tâm Tịnh Thiên Huyền vô cùng phẫn nộ, nhưng nàng không cách nào khống chế hành động của mình, thân thể mềm mại triền quấn trên người Lâm Tiêu, truyền ra lực lượng nóng hổi, mà hai tay của nàng không ngừng vuốt ve ngực của hắn.

Rốt cục bàn tay ôn nhu của nàng mò tới một vật thật cứng ở nửa thân dưới của hắn.

Một khắc này hai người hoàn toàn ngây dại.

Oanh!

Lâm Tiêu cảm giác đại não của mình như thùng thuốc nổ, một khắc này bị châm lửa hoàn toàn.

Ngọc thể dập dồn, dây dưa lẫn nhau, xúc cảm trơn nhẵn mềm mại làm Lâm Tiêu xao động thổ dốc, hắn muốn điều động tia lý trí cuối cùng vùng vẫy thoát ra, nhưng thân thể hoàn toàn vô lực, thậm chí cử động cũng vô cùng khó khăn, chẳng lẽ hôm nay thật sự sẽ bị Tịnh Thiên Huyền phá thân?

Vừa nghĩ tới đây, Tịnh Thiên Huyền đột nhiên áp xuống, bộ ngực áp lên ngực Lâm Tiêu, đôi môi của nàng liếm vành tai Lâm Tiêu, phun khí như lan, động tác này làm chút lý trí còn lại của Tịnh Thiên Huyền tràn đầy bi phẫn xấu hổ, nàng không cách nào tưởng tượng chính mình lại làm ra hành động như thế.

Trên bãi cỏ, hai thân hình trần trụi dây dưa cùng một chỗ, dung hòa vào nhau, thân hình dương cương tràn đầy lực lượng mỹ cảm, mà thân thể tuyết trắng đầy đặn mềm mại, hai thân thể quấn quýt, không ngừng đan xen, tràn đầy lực trùng kích thị giác.

- Ân hử...

Tịnh Thiên Huyền bò xuống phần eo Lâm Tiêu, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hai thân thể trần trụi giờ khắc này hoàn toàn kết hợp lại.

Thân dưới của nàng ôn nhuận chặt hẹp ôm lấy vị trí kia của Lâm Tiêu, làm hắn sản sinh cảm giác kích thích mãnh liệt, thân thể vô lực khiến hắn ngửa đầu thở dài, không nghĩ tới bao nhiêu năm thủ thân hôm nay lại bị một nữ nhân trấn áp, hơn nữa còn trong huyệt cảnh, trong đầu Lâm Tiêu đột nhiên sản sinh một ý niệm, đây có tính là xuất tình trong mơ?

1281. Chương 1279: Thật Thật Giả Giả (1)

- Ân...

Trong cổ họng Tịnh Thiên Huyền truyền ra tiếng rên rỉ, thanh âm khàn khàn mang theo mị hoặc vô tận, đôi mày thanh tú của nàng cau lại, như có chút đau đớn lại có chút thỏa mãn.

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, Lâm Tiêu chưa từng có kinh nghiệm như vậy, không nghĩ tới lần đầu tiên của hắn là bị Tịnh Thiên Huyền sung hạnh, mặc dù bên trong huyền cảnh nhưng cảm giác vô cùng chân thực, cảm nhận xúc giác, ấm áp, làm đại não Lâm Tiêu mê muội, mà làm cho hắn không lời chính là trong huyền cảnh Tịnh Thiên Huyền lại giống như là lần đầu tiên, động tác thập phần ngây ngô khờ dại.

Tịnh Thiên Huyền vốn còn một tia ý thức, nhưng vào lúc này nàng đã triệt để luân hãm, trong nội tâm tràn đầy xấu hổ bi phẫn, đau đớn dưới thân làm nàng thống khổ không thôi, nhưng dần dần cảm giác thống khổ biến mất, ngay lập tức một loại khát vọng mãnh liệt tuôn tràn, thân thể nàng không tự chủ được bắt đầu lay động, một tia lý trí cuối cùng hoàn toàn vùi dập, động tác càng lúc càng thô bạo, càng ngày càng cuồng dã.

Lâm Tiêu không nghĩ tới Tịnh Thiên Huyền lại mãnh liệt như thế, trong miệng không khỏi phát ra tiếng gầm nhẹ, kích thích mãnh liệt làm đầu óc hắn trống rỗng.

Ồng!

Trong trí óc Lâm Tiêu, ngay vị trí vốn thuộc về Bát Quái Lô đột nhiên phát tán ra một tia lực lượng thần kỳ, cỗ lực lượng truyền khắp toàn thân Lâm Tiêu, trải qua bộ vị bên dưới cuối cùng tiến vào thân thể Tịnh Thiên Huyền, cỗ lực lượng không ngừng vận chuyển trong cơ thể hai người, càng lúc càng cường đại, ngay khi hai người cùng lên tới đỉnh vu sơn, lập tức thay đổi thân thể hai người.

Hai mươi chín không gian đạo văn trong thân thể Lâm Tiêu hiện ra, mà bốn mươi lăm không gian đạo văn trong thân thể Tịnh Thiên Huyền cũng hiện rõ, không gian lực của hai người nhanh chóng đan xen, đồng thời trưởng lớn, chỉ một lát trong người Lâm Tiêu gia tăng ba mươi đạo, chỉ còn một bước đã lên tới ba mươi một đạo văn.

Không gian đạo văn trong thân thể Tịnh Thiên Huyền đột nhiên tăng mạnh, nhanh chóng kéo lên năm mươi đạo văn, sáu mươi, mãi tới bảy mươi mới dừng lại, vô cùng cường hãn.

Hai thân thể trần trụi hòa vào nhau, tinh thần lực của Lâm Tiêu lại kéo lên, lên tới nhị trọng đỉnh phong, chỉ còn cách tam trọng một bước.

Hai người hoàn toàn mất phương hướng, đắm chìm trong cảm xúc tốt đẹp.

Thời gian trôi qua, tới cuối cùng Lâm Tiêu cũng không biết mình đã trải qua bao nhiêu lần phát tiết, mà khí lực hai người cũng nhanh chóng khôi phục lại.

Thật lâu sau, hai người gần như đồng thời thanh tỉnh lại.

- Người là đấng đồ tử, ta muốn giết ngươi!

Vừa thanh tỉnh lại, Tịnh Thiên Huyền nổi giận gầm lên một tiếng, ngọc thủ điểm ra, hừ một tiếng, một đạo chỉ khí đầy sát khí bắn tới, trong lòng Lâm Tiêu cả kinh, mũi chân điểm xuống đất thân hình bật lui ra sau, tâm thần vừa động, tinh thần lực ngưng tụ thành một tinh thần thuần ngăn chặn trước người.

Phanh!

Tinh thần thuần cũng không hiệu quả, chỉ khí nhanh chóng xuyên phá, tốc độ không giảm thẳng tới cổ họng Lâm Tiêu.

Nhưng chỉ tích tắc như thế cũng đủ cho Lâm Tiêu phòng ngự, tay hắn vung lên, tinh thần chân nguyên ngưng tụ, một chuỗi đánh ra va chạm cùng chỉ khí kia.

Oanh!

Hai cổ năng lượng va chạm trong hư không, kinh phong mãnh liệt hóa thành cơn lốc thổi quét, Lâm Tiêu thối lui vài bước, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện thực lực của mình trong bất tri bất giác đã đột phá lần nữa, mặc dù còn chưa bước vào lĩnh vực sinh tử tam trọng nhưng chỉ còn cách một bước.

Mà giờ khắc này Lâm Tiêu đã biết thực lực của Tịnh Thiên Huyền, khi hắn ở nhất trọng đỉnh phong có thể so sánh với nhị trọng vô địch, có thể sống sót dưới hồn niệm phân thân của Tà Hồn Vương, mà sau khi đột phá nhị trọng thực lực đã so sánh với tam trọng vương giả bình thường, hiện tại đạt tới nhị trọng đỉnh phong, cho dù gặp phải vương giả tam trọng cường đại đều có thể tỉ thí một phen, nhưng đối địch với Tịnh Thiên Huyền vẫn hạ phong, bởi vậy có thể thấy được thực lực của đối phương.

- Kinh nghiệm qua mỹ nhân huyền cảnh mà ta lại không chết, hơn nữa thực lực còn tăng lên, đây rốt cục là sự thật hay giả dối?

Đầu óc Lâm Tiêu có chút phát mộng, chuyện phát sinh vừa rồi hắn nghĩ chỉ là huyền cảnh mà thôi, nhưng không nghĩ tới mình lại không chết, mà thực lực của mình gia tăng chẳng lẽ không phải là thật, mà là trong huyền cảnh?

Lâm Tiêu nhíu mày, cố gắng truy tìm dấu vết, mà hắn không nghĩ Tịnh Thiên Huyền là thật sự, nên không đem lời của nàng để trong lòng.

- Tiểu tử đáng giận, làm bẩn trong sạch của ta, hôm nay ta phải lấy tính mạng của ngươi!

Trên bầu trời bình nguyên, Tịnh Thiên Huyền phát tán ra hàn ý băng sương, đôi mắt lạnh lẽo, thanh âm băng sương triệt cốt.

- Chỉ là huyền cảnh do Huyền Mộng thú chế tạo ra mà thôi, nháo cái gì nháo, hơn nữa vừa rồi là chính ngươi chủ động, ta mới là người bị cưỡng bức!

Lâm Tiêu chỉ tùy ý nói ra, dù sao đối phương chỉ là ảo ảnh, căn bản không có gì e ngại.

- Ngươi mới là ảo ảnh, làm nhục sự trong sạch của ta, không giết ngươi, Tịnh Thiên Huyền này thề không làm người!

Ánh mắt Tịnh Thiên Huyền băng sương, giận dữ cấp tảo, lý trí cho nàng biết trách nhiệm là của mình, nhưng đây không phải lý do để nàng bỏ qua cho Lâm Tiêu.

- Ngươi không phải ảo ảnh?

Sắc mặt Lâm Tiêu trắng xuống, trong đầu óc âm vang.

- Ngươi mới là ảo ảnh!

Tịnh Thiên Huyền tức giận quát to, trong mắt đầy sát ý.

Lâm Tiêu tròn tròn mắt, trong lòng mơ hồ tin tưởng đối phương là thật sự, dù sao nếu đối phương chỉ là ảo ảnh, thì không cách nào nói mình không phải ảo ảnh, đối với huyền thuật mà nói thật giả chính là vấn đề cấm kỵ, một khi khám phá huyền thuật sẽ không còn tồn tại.

Chính mình không phải thật sự cùng Tịnh Thiên Huyền cùng chủ Di Thiên cung làm chuyện gì đó chứ? Hồi ức lại cảm giác khi nãy, trong lòng Lâm Tiêu chỉ có cảm giác thỏa mãn.

- Đẳng đồ tử, ta muốn giết ngươi!

Nhìn thấy ánh mắt như đang nhớ lại của Lâm Tiêu, Tịnh Thiên Huyền vừa then vừa giận, vỗ ra một chưởng. Oanh long!

Hư không nháy mắt bạo nát, chưởng ấn như cả màn trời ầm ầm nghiền áp về hướng Lâm Tiêu, khí thế cường hãn khiến người không khỏi biến sắc.

- Việc này không trách được ta, đều do Huyền Mộng thú làm hại, ta cũng là người bị hại!

Một chiêu Chưởng Diệt Càn Khôn đánh ra, đánh nát công kích của đối phương, thân hình Lâm Tiêu bay ra ngoài đồng thời lớn tiếng giải thích.

Đôi mắt Tịnh Thiên Huyền băng sương, sát khí bộc phát, nàng cũng biết chuyện đó không thể trách Lâm Tiêu, nhưng nàng bị nhục nhã bảo nàng làm sao có thể bảo trì trấn định?

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Tịnh Thiên Huyền giận dữ, đầy khúất nhục cùng thống hận.

Nhưng hết thấy chuyện xảy ra vẫn không thể trách đối phương, ngược lại chỉ tự trách mình, vừa nghĩ tới hình dáng cuồng dã thô bạo của mình, nước mắt Tịnh Thiên Huyền muốn chảy xuống, cảm giác nhục nhã cùng rối rắm làm nàng mất hẳn lý trí cùng đúng mực.

- Đáng giận...

Tịnh Thiên Huyền nổi giận quát khê, muốn tiếp tục động thủ.

- Chậm đã.

1282. Chương 1280: Thật Thật Giả Giả (2)

Lâm Tiêu hoảng sợ, vội vàng nói:

- Người cũng không cần muốn chết muốn sống như thế, việc vừa rồi hoàn toàn bởi vì rơi vào huyễn cảnh, không phải lỗi của ta, cũng không phải lỗi của người. Theo ta biết đầu Huyền Mộng thú kia đã bước vào tôn cấp, ta tin tưởng bất luận người nào gặp phải tình huống như vậy đều không cách nào bảo trì thanh tĩnh, may mắn chính là chúng ta chỉ làm chuyện đó trong huyễn cảnh, ta nghĩ thân thể cũng không thật sự làm vậy. Đơn giản mà nói người chỉ cần đem chuyện này xem như xuân mộng thì tốt hơn, việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi huyễn cảnh, nếu không thể rời khỏi, không đợi người giết ta, cả hai chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.

- Đúng vậy, đây là huyễn cảnh, không phải thật sự.

Lời của Lâm Tiêu làm cho Tịnh Thiên Huyền như kẻ chết đuối tìm được cây cỏ cứu mạng, biết rõ tự lừa mình vẫn gắt gao bắt lấy.

Nhìn sát khí trên người Tịnh Thiên Huyền tựa hồ giảm bớt không ít, Lâm Tiêu chỉ đành miễn cưỡng gật đầu.

- Vậy hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Huyền Mộng thú tôn cấp, như vậy phải làm sao mới có thể thoát ra huyễn cảnh!

- Việc này ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng trước đó chúng ta có thể mặc lại quần áo rồi nói chuyện không?

Lâm Tiêu ngưng ngừng vuốt mũi, lúc này Tịnh Thiên Huyền đang tức giận, vừa tỉnh lại liền vung tay, hoàn toàn không cố kỵ chuyện hai người còn trần trụi, mặc dù đã hưởng mùi vị trái cấm nhưng khi nhìn thấy đôi thỏ ngọc của đối phương kích động phập phồng, khiến tinh thần của hắn có chút hốt hoảng.

- Người...người quay mặt chỗ khác đi.

Tịnh Thiên Huyền đỏ mặt vội vàng thay quần áo.

Lâm Tiêu cũng lấy ra bộ quần áo mặc vào, may mắn đồ vật trong Thương Long Tí vẫn còn.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, nghe được Long gia nói chuyện không?

Ngay lúc này một thanh âm thật khê vang lên trong đầu Lâm Tiêu.

Trong lòng Lâm Tiêu vui mừng, vội hỏi:

- Long gia, ta nghe được, người đang ở đâu?

Long gia rõ ràng thở ra một hơi, mắng:

- Mẹ nó, cuối cùng phải khai huyền thuật của tên kia, tìm được tiểu tử người. Hiện tại ta còn ở trong Thương Long Tí, nhưng vì huyền thuật nên người không cảm ứng được sự tồn tại của ta.

- Long gia, người có thể phá khai huyền thuật này hay không?

- Khó lắm, hiện tại tuy linh hồn của ta mạnh hơn trước kia, nhưng thực lực chưa khôi phục, lúc này ta hao tổn không ít tinh lực mới miễn cưỡng phá khai huyền thuật của nó trao đổi với người, mẹ nó, nếu Long gia còn trong thời kỳ toàn thịnh, cần gì phải nỗ lực như vậy, chỉ dùng ý niệm đã đủ giết tiểu tử kia lập tức.

- Long gia, vậy ta phải làm sao bây giờ?

- Ta đã nói với người, muốn diệt sát tiểu tử kia, phải hủy diệt huyền cảnh của nó.

- Vậy rất khó!

Lâm Tiêu cau mày, sau khi kinh nghiệm chuyện mây mưa vừa rồi, hắn đã hiểu được huyền cảnh do Huyền Mộng thú tôn cấp chế tạo thật quá chân thật, chân thật tới mức như là sự thật, muốn phá hủy huyền cảnh của đối phương bằng vào thực lực hiện tại của mình căn bản không có khả năng, trừ phi mượn dùng vật bên ngoài.

- Người cũng không cần lo lắng, ta đang suy nghĩ biện pháp, nếu thật sự không được thì người chờ một chút, chỉ cần thêm nửa ngày ta sẽ nghĩ được biện pháp phá khai huyền cảnh, nhưng người phải nhớ ở trong huyền cảnh người nhất định không thể chết, một khi người chết linh hồn của người sẽ bị tiêu diệt, chẳng khác nào vụn lạc trong hiện thực.

Ngữ khí Long gia thập phần ngưng trọng.

- Không thể chết?

Lâm Tiêu ngẩng đầu, khóe môi lộ ra tia cười khổ, chỉ thấy trên bình nguyên lại có dây mây sinh trưởng, rậm rạp vô cùng tận, giống như độc xà chậm rãi lao về hướng Tịnh Thiên Huyền cùng hắn, uy lực của dây mây Lâm Tiêu đã lĩnh giáo qua, muốn không chết là một chuyện thập phần khó khăn.

Sưu sưu sưu...

Thật nhiều dây mây lập tức hóa thành từng đạo lưu quang hung hăng bắn vọt tới chỗ hai người, giờ phút này trên thân dây ngoại trừ có gai nhọn, phiến lá thô dày còn mang theo răng nanh, nhìn qua vô cùng buồn nôn.

Diệt!

Đôi mắt hai người lạnh lẽo, không ngừng xuất chiêu, chân nguyên cường hoành thổi quét, thanh âm oanh minh ầm ầm, không ngừng ngăn cản dây mây tới gần, nhưng trên bình nguyên càng hiện ra nhiều dây mây lan tràn về hướng hai người không hề ngừng lại.

- Làm sao bây giờ?

Nhìn thấy dây mây càng lúc càng gần, trí óc Lâm Tiêu nhanh chóng chuyển động.

Muốn phá khai huyền cảnh, bằng vào thực lực của hắn thì không đủ, chỉ phải mượn dùng vật bên ngoài, nhưng hiện tại cả Long gia cũng bị vây bên trong, hắn lại có thể nhờ được ai.

Bất thành linh trong trí óc Lâm Tiêu chợt lóe linh quang.

Hiện tại có thể hoàn toàn không bị huyền cảnh ảnh hưởng chỉ có một kiện bảo vật, chính là Bát Quái Lô!

Gọi là huyền cảnh, kỳ thật chỉ là che chắn cảm giác người khác, kể cả tinh thần cùng linh hồn, nhưng không thể thật sự làm cho đồ vật biến mất, cũng như Long gia, hắn vốn không tồn tại trong huyền cảnh, nhưng trên thực tế hắn đang ở bên trong Thương Long Tí, mà Bát Quái Lô cũng vậy, tuy nhìn vào trí óc không thấy nó, nhưng trên thực tế nó ở đó, lúc này khi ân ái với Tịnh Thiên Huyền, Lâm Tiêu cũng cảm giác được có cỗ lực lượng từ lô đỉnh truyền ra.

- Bát Quái Lô, đi!

Ngay thời khắc nguy nan, Lâm Tiêu gầm lên một tiếng, dùng hết lực lượng toàn thân thúc giục Bát Quái Lô, oanh long một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình từ trong trí óc Lâm Tiêu bộc phát, mặc dù nhìn không thấy Bát Quái Lô nhưng Lâm Tiêu có thể cảm nhận được nó ở nơi đó.

- Phá cho ta!

Trong sự không chế của Lâm Tiêu, Bát Quái Lô như viên đạn pháo hung hăng đập vào không trung.

Oanh long long...

Hư không trước mắt hai người nháy mắt liên chấn rung, Tịnh Thiên Huyền cảm nhận được từ trong hai tay Lâm Tiêu phun ra một cỗ lực lượng kinh động, cho dù là nàng từ sâu trong nội tâm cũng cảm thấy hoảng sợ, giống như đối diện cỗ lực lượng kia, nàng chỉ là con kiến nhỏ.

Tựa hồ cảm nhận được nguy cơ, ở bên ngoài thế giới chân thật trong mắt đầu thanh sắc dị thú đột nhiên lóe ra hào quang quý dị thêm cường đại, mà trong thế giới huyền cảnh Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng huyền thuật càng thêm đáng sợ tràn tới, trong lòng nhất thời cả kinh, lực lượng huyền thuật trước đó cả hai người đã không thể ngăn cản, hiện tại lực lượng huyền thuật mới tới còn cường hãn hơn so với vừa rồi.

- Phá, phá, phá!

Thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu bước tới, không chút do dự ngăn ở trước mặt Tịnh Thiên Huyền, bóng lưng của hắn cao ngất, trong miệng phát ra tiếng rống to giận dữ, kiệt lực thúc giục Bát Quái Lô phía trước, một cỗ lực lượng kinh người từ Bát Quái Lô chậm rãi bộc phát.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Tiêu, trong một khắc này không biết vì sao trong lòng Tịnh Thiên Huyền chợt đau xót, nàng ngẩng đầu nhìn qua, trong tâm mắt của nàng đôi mắt Lâm Tiêu lạnh lùng, khóe môi mím chặt, khuôn mặt cương nghị sắc bén, tựa hồ chỉ cần đứng sau lưng hắn vĩnh viễn sẽ không gặp nguy hiểm.

Nam nhân này ngay trong lúc nguy hiểm đã chống đỡ trước mặt của nàng.

Oanh long long...

Bát Quái Lô vừa bộc phát, cả thế giới không ngừng chấn chấn, phốc phốc phốc, đám mây dưới bình nguyên liên tục dập nát, cuối cùng vị trí bị Bát Quái Lô va chạm, hư không giống như tấm gương không ngừng bị xé rách vỡ ra.

1283. Chương 1281: Phụ Trách

Quang mang sáng ngời, lần thứ hai quay về Huyền Cảnh bình nguyên, trong tâm mắt Lâm Tiêu, thanh sắc dị thú phát ra tiếng tê mình sắc nhọn, cuối cùng thân thể tan rã, biến mất không thấy.

Khắp bốn phía, nhóm người Huyền Diệu Vương yên lặng nằm trên bãi cỏ, mà đám người Đại Tế Ti sắc mặt đỏ hồng đứng nơi đó, trong nháy mắt thanh sắc dị thú biến mất, lập tức mở mắt phun ra ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, ánh mắt đột nhiên nhìn qua bên này.

Lâm Tiêu nhìn thấy cảnh tượng kia, trong lòng chợt lạnh, cũng giả vờ đáng vẻ bị trọng thương, phun ra ngụm máu tươi.

- Vừa phát sinh chuyện gì?

Đám người Đại Tế Ti cùng Phi Loan Vương đều mờ mịt nhìn quanh bốn phía, lúc trước họ đều lâm vào trong huyền cảnh, gặp được tình huống thập phần nguy hiểm, nhìn thấy mình sắp vỡ nát, không nghĩ tới cuối cùng huyền cảnh đột nhiên phá diệt, nhờ vậy bọn họ đều thức tỉnh, nhưng không biết đã phát sinh chuyện gì.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, ngươi lại có thể phá khai huyền cảnh của Huyền Mộng thú tôn cấp, ai nha, tiềm lực của tiểu tử ngươi rốt cục có giới hạn hay không?

Trong Thương Long Tí, thanh âm Long gia chấn kinh, lúc này hắn còn đang bề bộn tìm cách phá vỡ huyền cảnh, kết quả chợt cảm nhận được trên người Lâm Tiêu truyền tới cỗ uy áp kinh khủng, ngay lập tức huyền cảnh hủy diệt, hết thảy đều khôi phục nguyên dạng.

- Long gia, Huyền Mộng thú kia đã chết chưa?

Ánh mắt Lâm Tiêu đảo quanh bốn phía, không còn nhìn thấy bóng dáng Huyền Mộng thú.

- Nó vẫn chưa chết, trên Huyền Cảnh bình nguyên, năng lực sinh tồn của Huyền Mộng thú thập phần cường đại, nhưng ta cảm giác được nó bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng, không có trăm năm điều dưỡng chỉ sợ sẽ không còn xuất hiện.

Lâm Tiêu thở ra một hơi, nhìn qua Tịnh Thiên Huyền, diễn cảm không khỏi ngẩn ra.

Quần áo trên thân hai người không ngờ chính là quần áo mới thay trong huyền cảnh.

Tịnh Thiên Huyền hiển nhiên cũng nhận ra điểm này, trong đôi mắt đẹp rất cục lộ ra một tia hoảng loạn.

Sở dĩ nàng không tiếp tục truy sát Lâm Tiêu trong huyền cảnh, hoàn toàn bởi vì Lâm Tiêu nói hết thảy chỉ là ảo ảnh, nhưng hiện tại nhìn thấy quần áo trên thân hai người, hơn nữa bản thân còn cảm thụ, hết thảy những gì phát sinh trong huyền cảnh đều thật sự xảy ra.

- Long gia, hết thảy những gì diễn ra trong huyền cảnh đều là chân thật sao?

Lâm Tiêu lo lắng hỏi.

- Tất nhiên là chân thật.

Long gia nói:

- Huyền Mộng thú tôn cấp chế tạo ra huyền cảnh cũng không chỉ lợi dụng huyền thuật chế tạo tràng cảnh trong đầu óc các ngươi, mà là chân chính chế tạo ra một thế giới, nhốt võ giả tiến vào trong, vì vậy hết thảy xảy ra bên trong đều là chân thật, bởi vậy ta mới nói ngươi phải phá khai huyền cảnh của đối phương mới có thể gây tổn thương cho nó.

Nghe Long gia giải thích, Lâm Tiêu tròn tròn mắt, hắn không khỏi trộm nhìn qua Tịnh Thiên Huyền, đây chẳng phải nói...

- Ân?

Ánh mắt Long gia thế nào, tự nhiên phát hiện Lâm Tiêu không phù hợp, kinh nghi nói:

- Di, tiểu tử ngươi không bình thường ah, vì sao nhìn dáng vẻ của ngươi có chút lo sợ đây.

Long gia nhìn theo ánh mắt Lâm Tiêu, trong mắt chợt phát ra tinh quang, khuôn mặt đậm đăng cười nói:

- Tiểu tử, quần áo của ngươi cùng nữ oa kia vì sao thay đổi đây? Hắc hắc, hai người không phải tiến vào chung huyền cảnh, đã cùng nhau phát sinh chuyện gì đi.

Lâm Tiêu lặng lẽ không đáp.

- Ân? Tựa hồ khí tức của hai người đều thay đổi, thực lực tăng nhiều, chẳng lẽ...

- Hắc hắc...

Long gia chợt ngẩn ngơ, khuôn mặt càng tươi rói:

- Chắc chắn, Tiểu tử Lâm Tiêu, giỏi nha, xem ra ngươi đã có được tình túy tán nữ nhân của Long gia, nhanh như vậy đã thu phục đối phương, hơn nữa công lực còn gia tăng, khó trách ngươi chưởng mắt bí pháp song tu của ta, nguyên lai trên người ngươi còn có bí kỹ cao siêu hơn, hắc hắc hắc hắc...

Đối diện, Tịnh Thiên Huyền hoàn toàn luống cuống, thân thể run rẩy như bị sét đánh, khuôn mặt hiện tia hoảng loạn, đau đớn trên người lập tức làm nàng thanh tỉnh.

Nàng cắn môi nhìn Lâm Tiêu, thần sắc phức tạp, hình ảnh khiến nàng cảm thấy thẹn không ngừng lặp lại trong đầu, nàng biết rõ chuyện này không phải lỗi của Lâm Tiêu, mặc dù trong lòng oán hận nhưng nói thế nào Lâm Tiêu cũng là nam nhân đầu tiên của nàng, đây là sự thật không thể sửa đổi.

- Tiểu tử, nếu ngươi dám đem chuyện trong huyễn cảnh nói ra ngoài, ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên trong đầu Lâm Tiêu, Tịnh Thiên Huyền cắn răng quay người, hai người giống như quay lại trạng thái xa lạ lúc ban đầu.

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài, hơn nữa ngươi đã là nữ nhân của ta, ta nhất định sẽ phụ trách.

Lâm Tiêu truyền âm nói.

Bả vai Tịnh Thiên Huyền khẽ run, nhưng cũng không quay đầu lại.

Ngay lúc này hai người cùng cảm ứng được trên bãi cỏ có vài ý thức yên lặng thức tỉnh lại.

- Nhóm người Huyền Diệu Vương còn chưa chết, kể cả Yêu tộc lẫn Man tộc cũng thế.

Lâm Tiêu sáng mắt, có chút vui mừng nói.

Hai người còn đang nói chuyện, nhóm người Huyền Diệu Vương đã ngồi dậy, mà theo không chế của Lâm Tiêu, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng làm ra bộ dạng như vừa thức tỉnh.

- Huyền thuật thật đáng sợ!

Nhóm người Huyền Diệu Vương vừa tỉnh lại, trong lòng còn sợ hãi, dù cường hãn như bọn họ nhưng vẫn nháy mắt lâm vào trong huyền thuật, không cách nào tự kiểm chế, hiện tại bình tĩnh trở lại mới phát hiện hết thấy đều là hư huyền, trong lòng vẫn cảm thấy e ngại.

Đám người Đại Tế Ti cùng Phi Loan Vương đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chủ yếu ánh mắt đều rơi lên người Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền, bởi vì hai người là kẻ đầu tiên phá vỡ huyền cảnh thứ nhất, sau đó mới rơi vào huyền cảnh lần thứ hai, như vậy người phá vỡ huyền cảnh rất có thể là một trong hai người họ.

Nhưng không ai tìm được đáp án.

Mọi người sa vào trong ảo ảnh, chờ sau khi phá vỡ ảo ảnh thì thanh sắc dị thú đã biến mất, mọi người đều học máu bị thương, không biết là ai đã ra tay, chỉ biết ảo ảnh không phải tự triệt lui mà phải có người động thủ.

- Đi thôi!

Nghỉ ngơi chỉnh đốn một lát, đội ngũ tiếp tục lên đường.

Một giờ sau, đội ngũ rốt cục rời khỏi Huyền Cảnh bình nguyên.

- Chí Bảo điện rốt cục ở nơi nào? Vì sao nơi này không có gì cả?

Rời khỏi Huyền Cảnh bình nguyên, xuất hiện trước mặt mọi người là một sơn cốc rộng lớn, mọi người đi tới vị trí bảo điện hiện ra trong Mê Không Châu, nhưng trước mặt bọn họ chỉ là một sơn cốc trống trải, không hề có vật gì khác.

- Mọi người tìm chung quanh xem!

Mọi người phân tán ra, dùng linh thức tìm kiếm, nhưng trong cảm giác của họ không hề có vật gì, thậm chí dưới lòng đất cũng không thu hoạch.

- Chẳng lẽ Mê Không Châu này là giả sao?

Sắc mặt Tà Thử Vương âm trầm.

- Không có khả năng!

Diệt Linh Vương cả giận nói, bọn họ tân khổ đi tới Phế khu Cổ Thần, nếu không có bảo điện, tuyệt đối là chuyện khiến người phát cuồng.

- Nói không chừng muốn mở bảo điện cần có trình tự mà người ngoài không biết.

Tà Hồn Vương âm lãnh nhìn qua chỗ nhóm Man tộc.

Trong nhất thời, ánh mắt mọi người cũng nhìn qua.

1284. Chương 1282: Mặt Thật

Bá bá bá...

Thân hình mọi người chợt động, nhanh chóng bao quanh đội ngũ Man tộc.

- Đại Tế Ti, bảo điện của Man tộc các người rốt cục ở nơi nào?

Toàn thân Diệt Linh Vương tràn đầy sát khí, híp mắt hỏi.

Đại Tế Ti cười khổ một tiếng:

- Chư vị, các người cũng đều thấy được ta cũng lần đầu tiên đi tới chỗ này, làm sao biết vị trí bảo điện.

- Đại Tế Ti nói đúng, trên đường đi tới chúng ta thiếu chút nữa đều vẫn lạc, đây là chuyện mọi người tận mắt nhìn thấy, chúng ta cũng là lần đầu tiên tới chỗ này, hơn nữa Mê Không Châu còn nằm trong tay Nhân tộc, chúng ta làm sao biết bảo điện ở đâu, nói không chừng đã bị cường giả thời đại viễn cổ đoạt đi rồi, cho nên nơi này mới rộng tuếch, hoặc là Tà Hồn Vương làm thủ đoạn gì đó trong viên châu, giấu diếm địa điểm chân chính, cố ý cho chúng ta đi chịu chết!

Ma Nhãn nhìn chòng học vào Tà Hồn Vương, trầm giọng nói.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người nhìn tới, trong lòng Tà Hồn Vương trầm xuống, cười lạnh:

- Ha ha ha, Ma Nhãn, người đang nói đùa đi, Mê Không Châu là do đại năng Man tộc các người luyện chế mà thành, ta chỉ là vương giả tam trọng, có năng lực gì giở trò bên trong? Ta đã khai phóng Mê Không Châu cho mọi người xem, địa điểm bên trong chính là nơi này, vì sao không có thì phải hỏi Man tộc!

- Chúng ta cũng không biết.

Bố Lỗ lắc lắc đầu.

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa.

Phi Loan Vương vẫn luôn nhíu mày, chợt cười lạnh:

- Chí Bảo điện của Man tộc là do đại năng Man tộc thời đại viễn cổ vì chống cự lại Nhân tộc cùng Yêu tộc nô dịch mà đem truyền thừa cùng bảo vật lưu xuống, nếu nghĩ kỹ lại, tuyệt đối không khả năng tùy tiện bại lộ bên ngoài, nếu không lấy thực lực của đại năng Yêu tộc cùng Nhân tộc thời đó không khả năng tìm không thấy, cho nên Chí Bảo điện không thể nào tùy tiện xuất hiện trước mặt chúng ta, tuyệt đối phải có thủ đoạn khai mở nào đó, mà thủ đoạn đó chỉ có Man tộc các người mới biết.

- Đúng vậy, giao ra đi!

Ánh mắt Thiên Ngạc Vương âm lãnh.

- Ta thật không biết thủ đoạn khai mở gì.

Đại Tế Ti cười khổ một tiếng, nhưng chứng kiến sắc mặt âm trầm của mọi người, chỉ đành nói:

- Nếu mọi người nhất định cho rằng ta có thủ đoạn gì tiềm ẩn, ta cũng không biện pháp, không bằng nói Tà Hồn Vương đưa Mê Không Châu cho ta thử xem, nói không chừng trên Mê Không Châu có lưu lại biện pháp mở ra bảo điện của Man tộc ta, chỉ là hần chưa phát hiện mà thôi, chỉ cần có được Mê Không Châu, ta có thể biết tin tức ghi chép bên trong rốt cục là thật hay giả.

- Đem Mê Không Châu giao cho người? Hừ, ta không tin được người!

Tà Hồn Vương cười lạnh nói:

- Ta đã khai phóng Mê Không Châu cho mọi người nhìn xem, nhưng quyền nắm giữ phải thuộc về ta, người muốn quan sát thì cứ dùng mắt mà nhìn đi!

- Vậy ta không biện pháp!

Đại Tế Ti lắc đầu:

- Chư vị, đây là biện pháp duy nhất mà ta có thể nghĩ ra, trên Mê Không Châu nói không chừng ghi chép lại biện pháp giải khai cấm chế của Man tộc, người giữ trong tay, ta có thể làm gì? Đương nhiên, không đưa cho ta cũng là tự do của người, mọi người cứ tiếp tục tìm kiếm tung tích bảo điện đi.

Sự tình biến thành giằng co.

- Đáng giận!

Sắc mặt ai cũng khó xem.

Đại Tế Ti cười lạnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Tà Hồn Vương, đưa Mê Không Châu cho hần nhìn xem đi.

Thiên Uyên Vương lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng:

- Bị nhiều người vây quanh, ta cũng không tin hần còn đùa giỡn ra thủ đoạn gì.

- Đúng vậy, giao cho hần đi, sáu chìa khóa trong tay chúng ta, dù hần tìm được bảo điện cũng không thể đi vào.

- Nói không chừng biện pháp mở ra bảo điện nằm trong Mê Không Châu đâu.

- Đại Tế Ti, người cũng là cường giả sinh tử tam trọng, tốt nhất đừng đùa giỡn âm mưu quỷ kế.

Nếu đã có nhiều người lên tiếng, Tà Hồn Vương có chút do dự, vẫn đưa Mê Không Châu cho Đại Tế Ti, lạnh băng nói:

- Đưa cho người, nhưng sau khi xem xong lập tức trả lại cho ta!

Tà Hồn Vương có thể cảm nhận được, nếu thật sự có bảo điện tồn tại, Mê Không Châu tuyệt đối là đồ vật cực kỳ trọng yếu.

Đại Tế Ti đưa tay tiếp lấy Mê Không Châu, trong lòng nhất thời liên kích động, linh hồn ẩn ký dung nhập vào Mê Không Châu nhận chủ thành công, từng luồng tin tức giống như nước thủy triều dâng mãnh tràn vào trong đầu của hần, làm khóe mắt hần thấm ướt, trong lòng nhủ thầm:

- Mê Không Châu, người rốt cục quay về trong tay của ta, Chí Bảo điện, ta rốt cục cảm nhận được vị trí của người, thật tốt quá, các tộc nhân, ngày Man tộc chúng ta quật khởi không xa.

Ông!

Đại Tế Ti dung hợp Mê Không Châu, từ trong viên châu liền hiện ra hư ảnh cung điện, giống như hình chiếu xuất hiện trong không gian, hình chiếu ngày càng ngưng thực, từ một hư ảnh trực tiếp chuyển hóa thành chân thật tồn tại.

Oanh long long...

Trên không trung, một tòa cung điện trống rỗng xuất hiện, nguy nga hùng vĩ, phát tán ra khí thế đáng sợ.

- Chí Bảo điện, là Chí Bảo điện!

- Quả nhiên chỉ có Man tộc mới có thể mở ra.

Trên mặt mọi người nhất thời lộ vẻ vui mừng.

- Nhìn xem, là lỗ khóa!

Thiên Uyên Vương quát một tiếng, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nơi cửa bảo điện chỉ có ba lỗ khóa.

- Vì sao chỉ có ba lỗ khóa, không phải chín chìa khóa sao?

Sưư...

Sáu man vương Man tộc như sáu đạo lưu quang vọt lên, nhanh chóng xông thẳng tới cửa lớn bảo điện.

- Man tộc các người muốn làm gì?

Sưư sưư sưư...

Nhóm cường giả cũng không bị bảo điện hoàn toàn hấp dẫn, trong nháy mắt nhóm người Đại Tế Ti cử động mười hai người lập tức bay lên, đem sáu người Man tộc bao vây.

- Đại Tế Ti, các người muốn làm gì? Định nuốt bảo tàng một mình sao?

Thiên Ngạc Vương cười lạnh.

- Đại Tế Ti, hiện tại bảo điện đã xuất hiện, có thể giao ra Mê Không Châu rồi chứ!

Tà Hồn Vương quát khẽ.

- Giao ra Mê Không Châu? Ha ha ha...

Bị mọi người vây quanh, khuôn mặt Đại Tế Ti không chút hoảng loạn, ngược lại nhin không được cười to lên:

- Đám ngu ngốc các người, còn tưởng rằng các người đoạt được Mê Không Châu là có thể biết vị trí bảo điện sao? Nếu không phải ta cố ý đặt Mê Không Châu trong Chiến trường Cổ Tộc, các người sẽ lấy được Mê Không Châu? Ha ha ha, nếu đã tới nơi này, mà bảo điện cũng đã xuất thế, vậy cũng không cần tiếp tục dùng tới các người, hai tộc các người hãy ngoan ngoãn thủ vệ bên ngoài đi, nhìn Man tộc chúng ta nghênh đón bảo vật tộc ta trở về đi, ha ha ha ha...

Thanh âm Đại Tế Ti âm âm truyền ra.

- Đáng chết, giao ra Mê Không Châu ngay!

Sắc mặt mọi người biến đổi, lời này của Đại Tế Ti là ý tứ gì? Vừa thấy chấn kinh đang định ra tay, trào nhiep về hướng Mê Không Châu trong tay Đại Tế Ti.

Ông!

Mê Không Châu đột nhiên sáng lên đạo quang mang, một đạo hồng quang phút chốc bao phủ sáu người Man tộc, ngay sau đó trên bảo điện bộc phát quang mang, dung hợp cùng một chỗ, hô một tiếng sáu người Man tộc biến mất không thấy, hóa thành lưu quang biến mất trong bảo điện.

Giữa không trung, bảo điện vẫn im lặng trôi nổi, mà sáu người Đại Tế Ti đã biến mất.

1285. Chương 1283: Tiến Vào Bảo Điện

Sắc mặt mọi người đại biến, một khắc này nếu bọn họ còn chưa biết đã phát sinh chuyện gì thì không khỏi quá ngu ngốc, không ngờ là do Man tộc đem Mê Không Châu đặt trong Chiến trường Cổ Tộc, làm cho Yêu tộc cùng Nhân tộc lấy được, nhưng vì sao bọn hắn cần làm như thế? Chẳng lẽ là vì an toàn đi tới chỗ này?

Trong nháy mắt, mặc dù mọi người không hiểu rõ toàn bộ sự tình, nhưng tình huống đại khái đều có chút hiểu được.

Nếu nói như vậy chín chìa khóa gì đó đều là giả sao?

Sưu sưu sưu...

Trong lòng mọi người đều trầm xuống, mà nhóm cường giả Yêu tộc dẫn đầu lao tới trước cửa điện, lấy ra ba chìa khóa đâm vào lỗ khóa, nhưng bảo điện không hề có chút động tĩnh.

- Đáng giận!

Sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

- Chìa khóa của các người đâu, mang tới đây thử một lần xem.

Nhóm người Thiên Ngạc Vương nhìn qua Nhân tộc hô to.

Lúc này đã không còn ai muốn giấu riêng chìa khóa, chỉ một lát mọi người đã gom sáu chìa khóa nhanh chóng thử nghiệm.

Giờ phút này bên trong bảo điện, trên một quảng trường rộng lớn, bạch quang chọi lóe, sáu người Đại Tế Ti trống rỗng xuất hiện.

- Đại Tế Ti, chúng ta rốt cục tiến vào bảo điện!

Vẻ mặt nhóm người Ma Nhân kích động.

Đại Tế Ti mỉm cười:

- Đám người ngu ngốc Nhân tộc cùng Yêu tộc chỉ sợ không biết ngoại trừ dùng chìa khóa mở bảo điện, còn có thể dùng Mê Không Châu trực tiếp truyền tống vào bảo điện đi, nhưng bọn hãn không biết cũng là bình thường, triệt để tệ luyện Mê Không Châu phải là cường giả Man tộc mới làm được, cho dù Mê Không Châu nằm trong tay bọn hãn chỉ sợ cũng không biết sử dụng, có lẽ lúc này bọn hãn đang dùng chìa khóa thử mở cửa bảo điện này.

Trên khuôn mặt Đại Tế Ti lộ ra nụ cười chế nhạo, tinh thần lực truyền vào Mê Không Châu, nhất thời trong Mê Không Châu hiện ra tình cảnh bên ngoài bảo điện, Thiên Ngạc Vương đang tức giận dùng sáu chìa khóa không ngừng thử nghiệm, cố gắng mở cửa bảo điện.

- Thật sự là một đám ngu ngốc, tới lúc này còn chưa chịu bỏ qua, chín chìa khóa kia chỉ là phế khí của cổ tể đàn Man tộc, căn bản là phế vật, nhưng cho dù là như thế bên trên vẫn mang theo viễn cổ man hoang lực, chỉ sợ vì như vậy mới làm cho bọn hãn ngoan ngoãn tin tưởng đó là chìa khóa mở bảo điện.

Đại Tế Ti không khỏi giễu cợt nói.

- Đại Tế Ti, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Năm man vương đưa mắt nhìn quanh, cung kính hỏi, nơi này chỉ là bên ngoài bảo điện, muốn đi vào chỗ bảo tàng còn không ít khoảng cách, đây là vì cường giả Man tộc viễn cổ đề phòng có người của Man tộc bị hai tộc khác khống chế, sử dụng Mê Không Châu mang hai tộc kia tiến vào, vì vậy cũng sẽ không trực tiếp truyền tống tới nơi đặt bảo tàng chân chính.

- Chúng ta đi tới trung tâm bảo điện, nhưng các người phải cẩn thận, năm ấy đại năng Man tộc chúng ta vì đề phòng bảo tàng bị tộc khác chiếm được, vì vậy bố trí nhiều cơ quan hiểm ác, ta cũng không quá hiểu biết, nhất định phải cẩn thận mới được.

Sưu sưu sưu...

Đi theo dẫn dắt của Đại Tế Ti, năm man vương hóa thành lưu quang bay vào sâu trong bảo điện.

Giờ phút này ngoài cửa bảo điện, nhóm cường giả hai tộc đang vô cùng tức giận.

Bởi vì mặc kệ bọn hãn làm thế nào, bảo điện không hề có chút động tĩnh, hiển nhiên sáu chìa khóa kia không phải dùng mở cửa bảo điện, hoàn toàn chỉ là vô dụng.

- Đáng giận!

Tà Thử Vương tức giận hiện lại nguyên hình, thân hình cao hơn trăm thước hung hăng đánh lên cửa bảo điện, chỉ nghe một tiếng ầm vang, cửa điện không hề nhúc nhích, mà thân hình Tà Thử Vương bị bắn ngược ra ngoài, lực phản chấn khiến hắn phun máu.

Một màn này khiến mọi người thu liễm ý nghĩ công kích bảo điện.

Bảo điện do đại năng Man tộc viễn cổ luyện chế, bọn họ làm sao có thể phá vỡ?

- Chẳng lẽ chúng ta phải trợn tròn mắt đứng tại nơi này, nhìn đám Man tộc kia lấy được bảo vật?

Diệt Linh Vương tức tối gầm lên.

Bất kỳ ai phải trải qua nhiều lần sinh tử, mắt thấy sắp có đại thu hoạch, kết quả phát hiện chỉ làm đá kê chân cho người khác, trong lòng đương nhiên sẽ giận dữ.

Nhưng không phải ai cũng bị giận dữ làm choáng váng ý nghĩ, Tịnh Thiên Huyền, Huyền Diệu Vương đều đang cẩn thận đánh giá dấu vết trên cửa điện.

- Lỗ khóa này thật sự kỳ quái...

Tịnh Thiên Huyền cau mày, đột nhiên lấy ra một lệnh bài cổ xưa, không biết làm từ chất liệu gì, bên trong điêu khắc hoa văn thương tang, một cổ khí tức viễn cổ tản ra ngoài, vừa nhìn liền biết là vật phi phàm.

Sát...

Tịnh Thiên Huyền cầm lệnh bài khảm lên lỗ khóa, không ngờ nháy mắt lại trùng khớp, oanh long long, ngay lập tức vang lên tiếng vọng, đường ngăn trên cửa điện liền sáng lên một phần ba.

Không ngờ chìa khóa cửa điện lại là một khối lệnh bài.

- Lệnh bài này...

Nhìn thấy lệnh bài mà Tịnh Thiên Huyền khảm vào lỗ khóa, Long Tượng Vương chợt cau mày, đột nhiên cũng lấy ra một lệnh bài giống như đúc, lại khảm vào lỗ khóa thứ hai, thêm một tiếng ầm vang, đường ngăn trên cửa lại sáng lên một phần ba.

Mọi người lập tức kích động, còn thiếu khối lệnh bài cuối cùng, nhưng mọi người chỉ nhìn nhau mà không ai tiến lên trước.

- Đáng giận, còn thiếu một lệnh bài!

Không ít người nóng nảy.

- Hai người sao lại có lệnh bài này?

Tà Thử Vương hỏi, đây cũng là câu hỏi trong lòng những người khác.

Long Tượng Vương đáp:

- Lệnh bài này là trăm năm trước ta tìm được trong một phế khu của Man tộc, bên trên có man hoang lực, nhưng vẫn không thấy có tác dụng gì, chỉ thuận tay cất nó trên người, vừa rồi nhìn thấy Tịnh Thiên Huyền lấy ra một lệnh bài tương tự mới nhớ tới.

- Ta phát hiện lệnh bài trong một sơn động có cường giả Man tộc vẫn lạc tại Cổ địa Man Hoang.

Tịnh Thiên Huyền đơn giản nói.

- Mọi người tìm xem trên người có lệnh bài tương tự như vậy hay không.

Không ít người lại bắt đầu tìm kiếm trong giới chỉ của mình, lệnh bài như vậy cho dù vô tình lấy được cũng tùy tiện ném ở đâu đó, không ai để ý tới.

Nhưng một lát sau cũng không ai tiến lên, nhìn thấy chỉ còn thiếu một lệnh bài làm trong lòng mọi người uất ức vô cùng.

Ngay lúc mọi người sắp tuyệt vọng, Lâm Tiêu đột nhiên đi tới, bởi vì hắn phát hiện lệnh bài của Tịnh Thiên Huyền lại giống lệnh bài hắn lấy được từ trên người La Huyền Cơ như đúc, sở dĩ hắn không nghĩ ra là vì

nhất thời quên mất, nhưng sau khi nghe Long gia nhắc nhở mới tìm được khối lệnh bài bị hấn bỏ quên từ lâu trong Thương Long Tí.

Khi Lâm Tiêu lấy ra khối lệnh bài cuối cùng, ánh mắt mọi người bừng sáng, còn kém một chút đã nhào tới. Sát...

Dưới ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, Lâm Tiêu khảm lệnh bài vào lỗ khóa cuối cùng, chỉ nghe thanh âm rin rít vang lên, cửa điện chậm rãi nhấc lên cao.

- Chí Bảo điện rốt cục mở ra!

Lâm Tiêu yên lặng quan sát.

Oanh!

Tà Thử Vương là người đầu tiên lao vào.

Những người khác lập tức lao theo, Lâm Tiêu cũng không chậm chân, thu hồi lệnh bài của mình liền đi theo mọi người đi vào trong điện.

Trong tích tắc đi vào, mọi người thầm hô không xong, bọn họ tựa hồ tiến vào một không gian không thể phân biệt phương hướng, ngay lập tức bị thất lạc cùng đồng bạn, chỉ còn lại một mình.

1286. Chương 1284: Chiến Đấu Mở Màn (1)

- Đây là trận pháp tôn cấp!

Vừa đi vào cửa, Lâm Tiêu chẳng những phát hiện tầm mắt vẩn vơ, thậm chí linh hồn lực cũng bị vẩn vơ, giống như nơi này là một mảnh hư không, bất kỳ thứ gì cũng không thể phóng thích, thậm chí thời gian cũng thay đổi, mặc dù linh hồn lực có thể cảm giác được một ít hình ảnh nhưng không cách nào xác nhận cự ly cùng vị trí của nhau, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Với tri thức của Lâm Tiêu trong trận văn, cùng công hiệu đáng sợ của Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, dù gặp trận pháp vương phẩm tam trọng cũng dừng hồng dễ dàng mê hoặc được hấn, bởi vậy hấn liền xác định đây là trận pháp tôn cấp, hơn nữa có thể cải biến tốc độ thời gian, đây là chuyện chỉ có cường giả tôn cấp mới làm được.

Nhìn thân ảnh Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương biến mất, Lâm Tiêu đành bỏ qua ý định truy theo đối phương, chỉ có thể thuận theo trận văn một đường tìm về phía trước, hấn không cho rằng trận pháp này là sát trận, nếu không trong nháy mắt bọn hấn đi vào thì đã chết.

Không biết qua bao lâu, Lâm Tiêu rốt cục đi ra khỏi trận pháp, xuất hiện trước mặt hấn là một thông đạo âm u, cảm giác đã có người tiến vào nên sáng sửa, vách tường bốn phía đều phát tán ra ánh sáng mỏng manh.

Cũng không nghĩ nhiều, Lâm Tiêu liền xuôi theo thông đạo đi tới.

Mà những người khác cũng xuất hiện trong thông đạo gần bên Lâm Tiêu, chỉ tiếc tựa hồ thông đạo có tác dụng che chắn cảm giác, dù hai người đi cạnh nhau cũng không cảm giác được đối phương.

Mà ở địa phương sâu trong bảo điện, Đại Tế Ti dẫn dắt năm man vương đi tới, đột nhiên Mê Không Châu trong tay hấn sáng lên.

- Ân? Đám người Nhân tộc cùng Yêu tộc đã tiến vào bảo điện!

Thần sắc Đại Tế Ti ngẩn ra, sắc mặt thật khó xem:

- Vậy thì phiền toái rồi!

- Đại Tế Ti, chuyện gì xảy ra? Chia khóa không phải là giả sao? Bọn hắc làm sao vào được?

Ma Nhân giật mình hỏi.

- Năm xưa khi tiền bối Man tộc chúng ta phong bế bảo điện, ngoại trừ Mê Không Châu còn chế tạo một nhóm lệnh bài, có thể dùng lệnh bài tiến vào bảo điện, nhưng thời gian trôi qua tuyệt đại đa số lệnh bài đều biến mất trong Cổ địa Man Hoang, có thể nhóm người này có được lệnh bài đi.

Sắc mặt Đại Tế Ti khó xem, hắc quay đầu nhìn năm người Ma Nhân:

- Nếu như vậy, Bồ Lô, Tà Đa, Thứ Châm, ba người lưu lại tập sát bọn hắc, ta sẽ lưu lại cách bố trí cùng kết cấu nơi này trong đầu các người, các người toàn lực liên sát bọn hắc, một khi không chịu đựng nổi lập tức lui về, ta lưu lại một tia tôn giả lực trên người các người, thông qua lực lượng đó các người có thể đuổi theo ta, nhớ kỹ, hết thảy phải lấy an toàn bản thân làm trọng, liên sát đối phương chỉ là phụ theo. Về phần Ma Nhân cùng Cương Đặc đi theo ta, tìm truyền thừa cùng bảo vật mới khẩn yếu.

- Dạ!

Đội ngũ Man tộc nhất thời chia thành hai, Đại Tế Ti dẫn theo Ma Nhân cùng Cương Đặc đi trước, mà ba người Bồ Lô lưu lại.

- Mặc dù Đại Tế Ti dẫn chúng ta phải lo an toàn bản thân, nhưng dưới tình huống khả năng cho phép, vẫn hi vọng chúng ta giết được nhiều người của hai tộc kia.

Bồ Lô lên tiếng.

- Đúng vậy, người của hai tộc một khi vào bảo điện, đầu tiên sẽ đi tới Thông đạo Bách Lưu, nơi đó dị thường phức tạp, chủ yếu là vì tiền bối tộc ta phòng ngừa tộc nhân thực lực yếu kém đi vào sâu trong bảo điện, vì vậy mới bố trí như thế, với thực lực của bọn hắc muốn thông qua Thông đạo Bách Lưu không khó, chỉ sợ phải tiêu hao chút thời gian, bọn hắc muốn đi tới nơi đây cũng phải thêm một ít thời gian nữa, đoạn thời gian này chúng ta có thể sử dụng.

Tà Đa lạnh lùng nói.

- Sử dụng, chúng ta làm sao sử dụng?

Thứ Châm hỏi.

- Tất nhiên là kích sát mấy tên thực lực yếu nhất của hai tộc kia.

Tà Đa cười âm lãnh:

- Trong Nhân tộc cùng Yêu tộc, thực lực yếu nhất chỉ sợ chính là hai tên sinh tử nhị trọng, trước tiên lợi dụng đoạn thời gian này tìm kiếm hai người bọn hắc rồi trực tiếp giết, thời gian còn lại chúng ta tụ tập chung một chỗ, trọng điểm tập sát những cường giả khác, tin tưởng lấy thực lực ba chúng ta, gặp được bất kỳ người nào đơn độc đều có thể giết chết.

- Đây là ý kiến hay!

Thứ Châm cùng Bồ Lô đều tán thành.

- Hắc hắc, vậy để ta đi tìm hai tên kia đi.

Tà Đa cười lạnh, xuy xuy xuy, thân thể hắc nhanh chóng mờ hồ, phân ra hơn trăm đạo hắc ảnh, hắc ảnh chỉ dùng man nguyên hình thành, dưới sự khống chế của Tà Đa nhanh chóng lao vào thật nhiều thông đạo đạo phía trước.

Chiêu thức này tên là Hắc Ám Mạn Bộ, là bản lĩnh của Tà Đa, man nguyên có thể hình thành thật nhiều phân thân, mà tốc độ phân thân thật nhanh, mặc dù không có bao nhiêu lực chiến đấu, nhưng có thể đem hết thảy những gì nhìn thấy truyền về cho bản tôn, dùng điều tra là thủ đoạn tốt nhất, hơn nữa phân thân tử vong cũng không hề ảnh hưởng tới thực lực bản tôn, đây là thiên phú của Tà Đa.

Có được phân thân, Tà Đa tin tưởng dễ dàng tìm kiếm Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp.

Sưu sưu sưu...

Bên trong Thông đạo Bách Lưu, từng đạo hắc ảnh nhanh chóng lao nhanh, tìm kiếm khắp nơi.

Cùng lúc đó mười hai cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc đang chậm rãi đi tới.

Thông đạo giống như mê cung, thập phần phức tạp, Lâm Tiêu dựa vào cảm giác chậm rãi đi tới, đi tới mức muốn choáng váng.

- Đây rốt cục là thông đạo gì, sao cảm giác giống như là mê cung?

Lâm Tiêu cau mày, thông đạo như vậy thuần túy là ngăn cản người tiến vào địa phương sâu trong.

- Đây là thông đạo Bách Lưu của Man tộc, là một trong những năng lực kiến tạo tối cường của các đại chủng tộc, ở viễn cổ thời đại Man tộc là chủng tộc luyện kim tiếng tăm lừng lẫy, có thể luyện chế đủ loại khôi lỗi, vũ khí, tạo nghệ trong trận văn xảo đoạt thiên công, người nhìn thấy bảo điện này, dựa vào thủ đoạn đặc thù tiềm ẩn trong hư không, nếu không có Mê Không Châu xác định vị trí, chỉ sợ dù cho ta khôi phục thực lực thời kỳ toàn thịnh, muốn tìm được nó cũng phải hao phí không ít công phu.

Thanh âm Long gia truyền tới:

- Thông đạo Bách Lưu như một mê cung, bên trong không hề nguy hiểm, hơn nữa cấu trúc thông đạo này là dùng Huyền Kim Thạch, căn bản không ngăn cản được sinh tử tam trọng, nhiều nhất gây trở ngại tốc độ của các người mà thôi, ta dự đoán Man tộc dùng thứ này là vì ngăn cản một ít võ giả yếu kém đi vào bên trong.

Theo Long gia chỉ điểm, Lâm Tiêu chậm rãi đi về phía trước, mà theo không chế của hắn, Phân thân Toàn Địa Giáp cũng đang tiến lên.

Giờ phút này bên trong một thông đạo cách chỗ Lâm Tiêu mấy chục thông đạo, Diệt Linh Vương giận dữ, hai tay nắm chặt trọng kiếm, vừa gặp phải ngõ cụt lập tức dùng toàn lực chém ra một kiếm vào vách tường, mở ra lỗ hổng đi thẳng về phía trước.

Oanh oanh oanh...

Chỉ qua một khắc ngắn ngủi, Diệt Linh Vương đã gặp được vài chục ngõ cụt ngăn cản, mặc dù Huyền Kim Thạch không cách nào ngăn cản đường đi của sinh tử tam trọng, nhưng vẫn vô cùng cứng rắn, mấy chục lần toàn lực chém vỡ đã làm toàn thân Diệt Linh Vương đầm mồ hôi, không ngừng thở hổn hển.

1287. Chương 1285: Chiến Đấu Mở Màn (2)

- Mẹ nó, tiếp tục đi như vậy chừng nào mới xong!

Diệt Linh Vương mắng to, bất thành linh một đạo hắc ảnh xuất hiện ngay ngã rẽ, liền đối diện ánh mắt với hắn.

- Là Nhân tộc Diệt Linh Vương!

Hắn vừa nhận ra Diệt Linh Vương, Diệt Linh Vương cũng nhận ra hắn.

- Là Man tộc Tà Đa!

Đôi mắt Diệt Linh Vương chợt sáng lên, trong lòng liền nghĩ tới sáu cường giả Man tộc đã vào bảo điện trước, hơn nữa Man tộc cũng phải biết cách thông qua thông đạo như mê cung này, chỉ cần bắt được hắn là có thể hiểu biết bố cục của bảo điện, nghĩ tới đây Diệt Linh Vương lập tức xông tới đuổi theo hắc ảnh vừa bỏ chạy.

- Còn muốn chạy?

Tốc độ của hắc ảnh cực nhanh, mắt thấy sắp rời khỏi phạm vi cảm giác của Diệt Linh Vương, hắn tức giận gầm lên giận dữ, chém ra một kiếm.

Hưu một tiếng, tốc độ kiếm quang như tia chớp, nháy mắt đuổi theo hắc ảnh, phốc xuy một tiếng liền chém vỡ phân thân Toàn Địa Giáp kia, hóa thành man nguyên tiêu tán.

- Mẹ nó, chỉ là một đạo man nguyên phân thân!

Diệt Linh Vương tức giận muốn bốc khói, đành bắt đắc dĩ tiếp tục tiến về phía trước.

Cùng lúc đó trong thông đạo khác, hắc ảnh phân thân cũng gặp được những vương giả khác, sau một phen chiến đấu đại đa số phân thân hóa thành man nguyên tiêu tán, đồng thời vị trí các vương giả cũng bị Tà Đa thăm dò gần hết.

- Tà Đa, tìm được rồi sao?

Đầu kia thông đạo, Bồ Lỗ dò hỏi.

Tà Đa lắc đầu:

- Còn chưa thấy, nhưng Nhân tộc Thiên Uyên Vương, Tà Hồn Vương cùng Diệt Linh Vương, cùng với Yêu tộc Thiết Lâm Vương, Phi Loan Vương đều tìm được rồi, còn đang tìm những vương giả khác...

Đột nhiên ánh mắt Tà Đa chợt sáng.

- Tìm được rồi!

Bên trong hai thông đạo, hai phân thân của Tà Đa lại đồng thời phát hiện vị trí của Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp.

- Ha ha, không uống phí công phu!

Đồng thời phát hiện hai mục tiêu khiến Tà Đa vô cùng hưng phấn.

Tà Đa không biết khi hắn phát hiện Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp, Lâm Tiêu cũng đã phát hiện ra hắn.

- Hai Tà Đa, xem ra cũng chỉ là phân thân, nhưng cường giả Man tộc đã sớm vào bảo điện trước, bọn hắn không đi tìm bảo vật còn quanh quẩn ở đây làm gì?

Trong nháy mắt Lâm Tiêu chợt nghĩ ra nguyên nhân.

- Hừ, xem ra đối phương muốn lợi dụng địa hình tập kích chúng ta sao? Như thế xem ra, ta cùng Phân thân Toàn Địa Giáp chỉ là nhệ trọng, là đối tượng dễ tập kích nhất đi!

Khóe môi Lâm Tiêu hiện ra tia cười lạnh, ngay sau đó thân hình chợt động.

- Vô Không Đoạt Nguyên Chỉ!

- Thông Thiên Nhất Trảo!

Oanh long!

Hai phân thân thời phá diệt, đây là nhược điểm của Tà Đa, không hề có nửa điểm lực công kích.

- Đáng giận, hai phân thân của ta đều chết hết!

Bên đầu kia thông đạo, Tà Đa mở mắt, trong mắt tràn ngập sát ý.

- Bồ Lỗ, người ở lại chỗ này, ta đi thông đạo ba mươi một giết tiểu tử Nhân tộc, Thứ Châm, người đi thông đạo bảy mươi sáu giết tiểu tử Yêu tộc, vừa rồi bọn hắn còn ở nơi đó, sẽ không nhanh rời khỏi như vậy, nửa giờ sau chúng ta hội họp tại đây, nhớ lấy, nhiều nhất là nửa giờ, nếu vượt qua các cường giả Yêu tộc cùng Nhân tộc khác rất có thể sẽ thông qua thông đạo.

Dứt lời, Tà Đa không đợi hai người trả lời, nháy mắt lao vào một thông đạo phía trước, mà Thứ Châm cũng lao vào một thông đạo khác.

- Vì sao lại bắt ta lưu lại!

Bồ Lỗ lắc đầu, trên mặt hiện vẻ bất mãn.

Sưu...

Trong thông đạo, Tà Đa nhanh chóng lao về hướng vị trí Lâm Tiêu, trong mắt hiện sát cơ, hẩn hi vọng Lâm Tiêu còn chưa rời khỏi vị trí kia bao xa.

Hắn không biết sau khi Lâm Tiêu giết chết phân thân của hắn, không hề rời khỏi mà đứng nguyên tại chỗ chờ hắn.

- Tiểu Viêm, một lát sẽ có trận đánh!

Lâm Tiêu mỉm cười nói.

- Cần đánh nhau?

Tiểu Viêm đang nhàm chán ăn đùi dê trong Thương Long Tí, nghe vậy liền bật dậy vô cùng hưng phấn:

- Ha ha, thật tốt quá, tiểu Viêm thích đánh nhau, Lâm Tiêu ca ca, là kẻ nào, hãy xem tiểu Viêm đánh bại hắn!

- Tiểu tử Lâm Tiêu, tên Man tộc kia đã tới!

Hai người đang nói chuyện, thanh âm Long gia vang lên.

Sưu...

Một thân ảnh xuất hiện ngay trước mặt Lâm Tiêu.

- Tiểu tử, ngươi lại không chạy? Chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi sao?

Phát hiện Lâm Tiêu vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Tà Đa nhíu mày.

Lâm Tiêu cười lạnh:

- Ta vì sao phải rời đi? Ngươi tưởng rằng ngươi có thể giết ta sao?

- Cuồng vọng!

Tà Đa phát ra sát cơ khủng bố, hung ác cười nói:

- Hi vọng lúc ngươi bị giết cũng còn tự tin như thế!

Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, nháy mắt trong hư không xuất hiện đạo hắc sắc quỷ ảnh, tốc độ cực nhanh, nháy mắt vượt qua không gian tới trước mặt Lâm Tiêu, trong tay phải ngưng tụ cổ hắc sắc lực lượng hướng Lâm Tiêu chụp xuống.

Oanh long!

Một chớp mắt của Tà Đa nhìn như bình thường, nhưng mang theo uy lực khủng bố kinh người, đủ oanh phá một ngọn núi lớn, trong khoảnh khắc đã đi tới trước mặt Lâm Tiêu.

- Tới tốt lắm!

Lâm Tiêu quát một tiếng, trong mắt dạt dào chiến ý, vỗ ra một chiêu Chưởng Diệt Càn Khôn.

Từ sau khi đột phá sinh tử nhị trọng, thực lực Lâm Tiêu đột nhiên tăng mạnh, nhưng chưa từng chân chính động thủ cùng vương giả tam trọng, hiện giờ đã có cơ hội, hắn thật muốn biết thực lực của mình rốt cục tới mức nào rồi.

Trên hư không, chưởng ấn hai người ầm ầm va chạm vào nhau, chỉ nghe thấy những tiếng vang oanh minh kịch liệt, không khí mạnh mẽ áp súc, hình thành hỗn nguyên cầu tối đen, hỗn nguyên cầu điên cuồng xoay tròn, như hắc động căn nuốt vạn vật, ngay sau đó liền nổ tung.

Lực trùng kích mãnh liệt tán phát khắp bốn phương tám hướng, đem hai người đồng thời chấn bay ra ngoài.

Hô...

Lâm Tiêu chỉ thối lui ba bước đã ngừng lại, ngược lại Tà Đa bay hơn trăm thước trên không trung, hung hăng đánh lên vách tường thông đạo mới ngừng lại.

- Sao có khả năng?

Tà Đa trừng lớn hai mắt, theo hấn xem ra bản thân mình là vương giả tam trọng, đối phương chỉ là nhị trọng, chỉ cần thuận tay đánh ra một kích là đủ đánh trọng thương đối phương, sau đó chỉ cần thêm một kích là có thể giết chết, không nghĩ tới vừa giao thủ người bị thương ngược lại là hấn, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu.

- Yếu thế sao?

Lâm Tiêu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, sở dĩ hấn thối lui ba bước là vì muốn giảm bớt lực làm cho mình không bị thương, nếu không vẫn có thể đứng nguyên không nhúc nhích, ở trong lòng hấn, Man tộc có chút giống Yêu tộc, phương diện lực lượng sẽ vượt qua võ giả nhân loại cùng cấp, không nghĩ tới vừa đối chiến lại hoàn toàn khác hấn.

- Tiểu tử, ngươi tạm thời cứ tự đắc đi!

Thanh âm Lâm Tiêu không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai Tà Đa, nhất thời làm hấn nóng nảy, bị một vương giả nhị trọng khinh thường, làm cho hấn mất hết mặt mũi, trong lòng tức giận, vừa rồi chỉ vì hấn khinh thường chỉ nghĩ mượn man lực là có thể dễ dàng nghiền sát Lâm Tiêu, không nghĩ tới lực lượng của đối phương lại đáng sợ như thế.

- Hừ, tiếp tục đón ta một chiêu!

Tà Đa quát lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra vẻ hãi người, thân hình chuyển động.

1288. Chương 1286: Đại Chiến Tà Đa

Bá bá bá...

Từ thân thể hấn đột nhiên bạo lướt ra mười mấy hắc ảnh, tốc độ cực nhanh, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lâm Tiêu, mỗi ảnh tử phát tán ra áo nghĩa lực lượng cường đại, tuyệt không giống như phân thân khi này.

- Di, là ảnh áo nghĩa!

Lâm Tiêu ngạc nhiên, ảnh áo nghĩa là áo nghĩa do phong áo nghĩa cùng ám áo nghĩa dung hợp hình thành, vừa có tốc độ của gió, lại có tà ác cùng xuất quỷ nhập thần của ám, là một áo nghĩa thật làm người khó khăn, một khi tu luyện tới cực hạn đủ làm võ giả cùng cấp đau đầu.

- Tới hay lắm!

Nhìn thấu đối phương thi triển ảnh áo nghĩa, Lâm Tiêu vẫn thản nhiên, Long Văn đao nhanh chóng biến ảo thành ảnh tử mê mông, chỉ nghe tiếng đinh đương vang lên, mặc cho Tà Đa tấn công thế nào nhưng không hề có một đạo ảnh tử xuyên qua được phòng ngự của Lâm Tiêu.

Mà Tà Đa càng chiến càng giật mình, ảnh áo nghĩa của hấn cường đại là nhờ tốc độ, muốn ngăn cản toàn bộ công kích của hấn phải cần lực phản ứng cùng nhận thức vượt qua người thường, còn có trực giác chiến đấu, thiên phú như vậy sao có thể xuất hiện trên người một vương giả nhị trọng.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã giao thủ mấy chục chiêu, Tà Đa không cách nào phá vỡ được phòng ngự của Lâm Tiêu.

- Vừa rồi do ngươi ra tay, hiện tại tới lượt ta!

- Long Du Hồng Hoang!

Cười lạnh một tiếng, Long Văn đao ra khỏi vỏ, Lâm Tiêu trực tiếp thi triển ra thứ thứ năm trong Long Văn đao quyết, chỉ nháy mắt một đầu man hoang cự long do chân nguyên ngưng tụ thành xuất hiện, cự

long vây quanh Lâm Tiêu, long thân đu đưa, phốc phốc phốc, phân thân Toàn Địa Giáp ảnh áo nghĩa bị chấn thành nát vụn, ngay lập tức man long cắn xé thẳng về hướng Tà Đa, đem hấn cắn xé thành nát như.

- Quá chậm!

Thanh âm âm lãnh vang lên, thân hình Tà Đa xuất hiện bên cạnh man long, một chưởng đánh ra, ảnh áo nghĩa bộc phát, đem man long đánh nát, vừa rồi man long chỉ cắn xé được phân thân của hắn mà thôi.

- Vậy sao?

- Phong Chi Vô Ảnh!

Lâm Tiêu hiện lên nụ cười lạnh, Long Văn đao truy kích, phong áo nghĩa cửu thành kết hợp cùng đao hồn nhị trọng đỉnh phong, trong nháy mắt hư không gọn sóng, đao khí rậm rạp bao trùm thân thể Tà Đa, chỉ nghe thanh âm tiếng nổ tung vang lên, thân hình Tà Đa tạc ra vô số máu tươi, máu tươi đen như mực, mang theo khí tức ám hệ vô cùng tà ác.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, chiêu Phong Chi Vô Ảnh của Lâm Tiêu vô cùng đáng sợ, phong áo nghĩa cùng đao hồn lực điên cuồng khuấy động trong thân thể Tà Đa, mài diệt sinh cơ cùng lực lượng của hắn, càng đáng sợ chính là Phong Chi Vô Ảnh cầm cố một phương hư không, đem võ giả gắt gao áp bức trong phạm vi công kích khó thể tránh né.

- Ảnh Chi Trọng Sinh!

Tà Đa gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên hóa thành hắc khí biến mất, ngay lập tức xuất hiện sau lưng Lâm Tiêu.

- Tiểu tử khá lắm, ngươi thành công chọc giận ta!

Sinh tử lực lưu chuyển, thương thế trên người Tà Đa nhanh chóng khôi phục, trong khoảnh khắc đã trở lại nguyên dạng, nhưng sinh tử lực trong thân thể mất đi một bộ phận không ít.

Trong thông đạo, Tà Đa nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, theo tưởng tượng của hắn muốn giết Lâm Tiêu không cần hao tổn nhiều khí lực như vậy, không nghĩ tới lại vượt ngoài dự liệu của hắn, làm hắn vô cùng phẫn nộ.

- Hắc Ám Hàng Lâm!

Tà Đa rít gào một tiếng, một cỗ tà ác lực nhấn chìm hết thủy, lực lượng khủng bố gia trì lên người hắn.

Sưu...

Thân hình như hắc quang phá không, Tà Đa tới gần Lâm Tiêu, chỉ còn khoảng cách ba trượng hai tay chợt hợp lại, mang theo xung lực một chưởng đánh tới, một chưởng tích lũy ảnh áo nghĩa đại thành, còn mang theo khí tức man nguyên tà ác, hình thành một hắc cầu mang theo lực lượng khủng bố không gì có thể so sánh.

- Diệt cho ta!

Tiếng oanh minh đáng sợ vang lên, đôi thiết chưởng hoành tảo về phía trước.

- Chưa chắc!

Hai tay nắm chặt Long Văn đao, chân phải tiến lên một bước, thân hơi cúi xuống, lôi áo nghĩa trong thân thể Lâm Tiêu cuồng bạo tràn ra, thuận theo một tiếng hét to, Long Văn đao nặng nề chém tới, một chiêu Lôi Chi Tài Quyết bắn ra.

Oanh long!

Thanh âm kinh thiên bộc phát, vô cùng khủng bố, phẳng phát như muốn đem toàn bộ thế gian đều hủy diệt.

Hắc cầu ầm ầm dập nát, lôi quang rậm rạp dừng động, lan tràn ra ngoài, lực lượng khủng bố trực tiếp đánh bay Tà Đa ra xa.

- Hỏa Chi Phần Viêm!

- Băng Chi Toàn Vũ!

Hỏa áo nghĩa tuôn xuống, điên cuồng làm hao mòn sinh mệnh lực Tà Đa, thân thể hắn không ngừng mài diết, sau đó lại khôi phục, mà mặc dù băng áo nghĩa của Lâm Tiêu chưa tới đại thành, nhưng có đao hồn gia trì, uy lực mạnh mẽ.

- Sao có khả năng? Tiểu tử này mới tới sinh tử nhị trọng, đao hồn lại nhị trọng đỉnh phong, còn biết nhiều áo nghĩa như vậy, đúng là một quái vật!

Lâm Tiêu triển lộ ra thực lực, giờ phút này làm chấn kinh vương giả tam trọng Man tộc kia!

- Đáng giận, ta cũng không tin ta đường đường man vương sinh tử tam trọng lại không bằng một tiểu tử sinh tử nhị trọng!

Vài lần giao phong, Tà Đa hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi, ngược lại còn tiêu hao thật nhiều sinh tử lực cùng man nguyên, làm trong lòng hắn tức giận muốn học máu, trong đầu nhanh chóng nghĩ biện pháp giết chết Lâm Tiêu, chỉ nháy mắt một chủ ý lập tức xuất hiện.

Nghĩ tới đây, trên môi hắn hiện lên nụ cười âm lãnh, chỉ cần xuất ra chiêu này, hắn không tin đối phương còn có thể sống sót.

Sưu...

Tà Đa lao về phía Lâm Tiêu, hai tay ngưng tụ một hắc cầu khủng bố, võ thẳng tới trước.

- Vô dụng mà thôi!

Chiêu thức này Tà Đa từng thi triển qua, đối với Lâm Tiêu mà nói không chút tác dụng.

Xuy...

Long Văn đao ẩn chứa lực lượng khủng bố chém ra, đem hắc cầu chém thành hai nửa, đao mang khủng bố lại đem Tà Đa xẻ thành đôi, tiêu hao thật nhiều sinh tử lực.

Làm Lâm Tiêu không nghĩ tới chính là thân thể Tà Đa bị chém thành hai nửa chợt nhuyển động, biến ảo thành hai Tà Đa, đồng thời nhanh như chớp đánh về phía hắn, trên lòng bàn tay hai Tà Đa đều có hai hắc cầu phong tỏa hành động của Lâm Tiêu, một chuỗi võ xuống đồng thời kíp nổ hai viên cầu.

Không ngờ Tà Đa áp dụng phương pháp chiến đấu đồng quy vu tận.

- Ha ha, chết đi!

Tà Đa sở trường chính là tốc độ, tốc độ hai phân thân kíp nổ viên cầu cực nhanh vô cùng, nhanh tới mức Lâm Tiêu gần như không kịp phản ứng đã bị man nguyên khủng bố hoàn toàn nuốt chửng.

Oanh long long...

Trung tâm nổ mạnh, hai phân thân Tà Đa chặt vật bay ra, hình dạng vô cùng thâm hiểm, sinh tử lực tiêu hao thật lớn mới chống cự được uy lực nổ mạnh khủng bố, ngay sau đó hai phân thân nhanh chóng kết hợp chung một chỗ, khuôn mặt Tà Đa âm lãnh cười nói:

- Tiểu tử, lần này ta xem ngươi làm sao ngăn cản!

Cho dù Lâm Tiêu cường đại cũng chỉ là sinh tử nhị trọng, kế hoạch của Tà Đa chính là áp dụng thủ đoạn đồng quy vu tận, nhiều lắm chỉ tiêu hao sinh tử lực bản thân nhưng đối với Lâm Tiêu mà nói là công kích trí mạng.

Ý tưởng của Tà Đa không sai, đáng tiếc hắn dùng nhầm đối tượng.

1289. Chương 1287: Tiểu Viêm Ra Tay

Man nguyên khủng bố trùng kích lẫn nhau tạo thành trận nổ lớn, hai bên vách tường bị oanh không biết bao nhiêu lỗ thủng, khi khói bụi dần dần tiêu tán, đôi mắt Tà Đa rốt cục nhìn thấy được Lâm Tiêu, khóe môi đang cười lạnh chợt động lại, diễn cảm biến thành ngây dại.

Trong thông đạo, trên người Lâm Tiêu mặc một bộ chiến giáp cổ xưa tối đen, chiến giáp bao phủ cả người hắt chặt chẽ, trên chiến giáp tản ra một cỗ man hoang lực viễn cổ hùng hậu, hào quang sáng ngời chói mắt.

Thân là cường giả Man tộc, Tà Đa vừa nhìn liền biết được bộ chiến giáp trên người Lâm Tiêu chính là Man Vương sáo trang tam tinh trong truyền thuyết.

Thời đại viễn cổ, Man tộc là chủng tộc luyện kim tốt nhất, mà Man Vương sáo trang là tác phẩm đặc ý của Man tộc, phân chia ba cấp bậc, mỗi bộ Man Vương sáo trang có lực phòng ngự cường đại, một khi sử dụng những vũ giả khác căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự của đối phương.

Mà Man Vương sáo trang tam tinh đứng đầu trong phòng ngự, cùng một dạng công kích, cho dù là Tà Đa cũng phải chết, nhưng Lâm Tiêu vẫn không việc gì.

- Không có khả năng, tiểu tử này làm sao có được Man Vương sáo trang tam tinh? Toàn bộ sáo trang tam tinh đều đã thất truyền trong cuộc chiến viễn cổ, đừng nói chỉ là một Nhân tộc sinh tử nhị trọng, cho dù trong Man tộc cũng không ai có được Man Vương sáo trang tam tinh, hơn nữa dù khai quật toàn bộ Cổ địa Man Hoang cũng không gom góp đủ một bộ sáo trang, tiểu tử này làm sao mà có?

Trong lòng Tà Đa vừa sợ vừa giận, nếu chỉ là một vương giả nhị trọng bình thường mặc bộ Man Vương sáo trang tam tinh thì còn đỡ, bởi vì bọn hắn căn bản không thể phát huy ra toàn bộ công hiệu của Man Vương sáo trang tam tinh, nhưng với thực lực mà Lâm Tiêu hiển lộ ra, không kém gì vương giả tam trọng, có thêm Man Vương sáo trang đừng nói là Tà Đa, cho dù là ba man vương cùng ra tay cũng rất khó giết chết Lâm Tiêu.

- Hồn dân!

Giờ phút này Tà Đa vô cùng uất ức, vốn nghĩ tiểu tử Nhân tộc này là quả hồng mềm, không nghĩ tới lại cứng rắn còn hơn kim cương thạch, làm cho hắn tổn thất thật nhiều sinh tử lực cùng man nguyên thì thôi, thậm chí còn không chiếm được chút tiện nghi.

- Đi!

Nhìn thấy Man Vương sáo trang tam tinh trên người Lâm Tiêu, mặc dù không cam lòng nhưng Tà Đa vẫn quyết định rời đi.

- Còn muốn chạy, ngươi đi được sao?

Bá!

Thân hình Lâm Tiêu chợt động, lập tức đuổi theo, Long Văn đao bổ ra, lôi quang nháy mắt bao phủ Tà Đa ngăn cản đối phương.

- Tiểu tử, ngươi muốn thế nào?

Bị Lâm Tiêu ngăn cản, thần sắc Tà Đa vẫn không chút kinh hoảng, lớn tiếng quát, mặc dù hắn không giết được Lâm Tiêu, nhưng đối phương cũng không làm gì được hắn.

- Không muốn thế nào, ngươi tưởng nơi này là chỗ ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Nếu tới thì lưu lại đi, ngày này sang năm là ngày giỗ của ngươi, mà chỗ này là mộ địa mai táng ngươi!

Lâm Tiêu cầm Long Văn đao, thản nhiên nói.

- Ha ha ha...

Tà Đa giống như nghe được chuyện cười, trong mắt đầy vẻ hung ác:

- Tiểu tử, ngươi không phải đang nói giỡn đi, ta thừa nhận ngươi có chút thực lực, nhưng muốn giết ta, còn kém xa đâu, không biết trời cao đất rộng!

- Có phải nói giỡn hay không, người lập tức sẽ biết!

Sưu...

Lâm Tiêu lại lao tới.

- Hừ, ta không có thời gian chơi với người!

Tà Đa quát lạnh, thân hình chợt mơ hồ, xuy một tiếng như đạo lưu quang, tốc độ nháy mắt tăng gấp đôi, muốn biến mất cuối thông đạo.

- Tiểu Viêm, đệ có thể đi ra rồi!

Lâm Tiêu thông dong nói.

- Lâm Tiêu ca ca, rốt cục tới lượt tiểu Viêm ra trận rồi!

Thanh âm thanh thúy non nớt vang lên trong thông đạo, oanh một tiếng, vách tường thông đạo chợt phá khai một động lớn, một tiểu hài tử vẻ mặt hồng hào, trên đỉnh đầu buộc chùm tóc bím, nháy mắt ngăn cản trước người Tà Đa.

- Tiểu thí hài ở đâu tới?

Tà Đa cũng không thèm nhìn qua, trực tiếp vỗ ra một chưởng, man nguyên ngưng tụ hóa thành đạo công kích khủng bố âm âm nghiền áp tiểu Viêm.

Nhìn thấy công kích của Tà Đa, tiểu Viêm chẳng những không chút kinh hoảng, ngược lại ánh mắt trở nên hưng phấn, bàn tay nhỏ siết chặt mở to mắt oanh ra một quyền, trực tiếp oanh phá man nguyên, hung hăng nện lên man nguyên hộ thể của Tà Đa.

- Cái gì? Không có khả năng!

Trên mặt Tà Đa lóe ra thần sắc kinh hoảng, không đợi hắn kịp phản ứng, man nguyên hộ thể đã bị oanh vỡ, vùng ngực như gặp phải lôi kích, thân hình run rẩy, lập tức bay ngược về phía sau.

Phanh!

Thân hình Tà Đa lảo đảo giẫm lên mặt đất, nhưng vẫn tiếp tục bật lui mấy bước, mỗi bước đều làm mặt đất rạn vỡ chần chịt như mạng nhện.

- Không có khả năng, đây là quái lực gì?

Tà Đa phun ra ngụm máu, gắt gao nhìn chăm chăm tiểu Viêm.

- Lâm Tiêu ca ca, thân thể tên này cứng quá nha, thật sự là quái vật!

Tiểu Viêm xoa xoa nắm tay nhỏ, dùng sức thổi thổi, hắn vẫn luôn ở trong mộ địa Long tộc, chỉ từng tỉ thí với Linh Dương Long Cương Hỏa cùng Hàn Băng Vương, đây là lần đầu tiên giao thủ với sinh tử tam trọng, bởi vậy tiểu Viêm lập tức phát hiện người này mạnh hơn hai tên trước rất nhiều.

Nhưng thần lực trời sinh của Long tộc vẫn giúp hắn chiếm được thượng phong.

- Mẹ nó, người mới là quái vật thì có!

Nhìn tiểu Viêm chăm chăm, sắc mặt Tà Đa vô cùng khó xem, tiểu thí hài này từ đâu xuất hiện? Mới bấy nhiêu tuổi đã có được thực lực khủng bố thế này, chính là cấp bậc sinh tử tam trọng, mấu chốt chính là trên đường đi tới Phế khu Cổ Thần cũng không có hắn, hiện tại hắn lại đột nhiên xuất hiện trong Chí Bảo điện, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Bất thành linh Tà Đa phát hiện mình đã xem thường Nhân tộc vương giả nhị trọng kia, Man Vương sáo trang tam tinh, có được đồng bạn thực lực sinh tử tam trọng, đối phương che giấu lâu như vậy nhất định mưu đồ không nhỏ, nếu không đem tin tức này báo về cho Đại Tế Ti, rất có thể tạo thành hậu quả nặng nề không thể đoán trước.

- Chỉ bằng hai người các người mà cũng muốn ngăn trở ta!

- Ảnh Chi Huyền Lược!

Thân hình Tà Đa chợt bắn ra, hóa thành mấy chục thân ảnh, hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Hưu hưu hưu...

Mấy chục thân ảnh kia khí tức vô cùng chân thật, làm người không phân biệt được thật giả, thậm chí Lâm Tiêu dùng Thiên Nhân Thông cũng thấy trên mấy chục thân ảnh đều có linh hồn lực, hơn nữa còn không phân biệt được cao thấp.

- Người này lại có được tạo nghệ cường đại như vậy trong ảnh ảo ảnh, còn tu luyện ra vũ kỹ bí pháp nghịch thiên như thế!

Lâm Tiêu âm thầm giật mình, mỗi đạo ảo ảnh của đối phương đều có linh hồn lực, cũng không phải phân tán linh hồn thành nhiều phần, mà là một loại thủ thuật che mắt thật cường đại, có thể mê hoặc Thiên Nhân Thông của Lâm Tiêu, trong nhiều ảo ảnh kia chỉ có một là chân thật.

- Xem ra bất kỳ sinh tử tam trọng nào cũng không thể xem thường, có thể tu luyện tới cấp bậc này, không ai là kẻ đơn giản cả!

Trong lòng Lâm Tiêu tuy chấn động, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, một cổ dao động vô hình từ trong Thương Long Tí truyền đi ra.

1290. Chương 1288: Tà Đa Vẫn Lạc

- Thân ảnh thứ ba bên trái là chân thân của hắn.

Thanh âm Long gia vang lên trong đầu Lâm Tiêu.

- Phong Chi Vô Ảnh!

Lâm Tiêu đã sớm có chuẩn bị, ngay trong nháy mắt Long gia lên tiếng lập tức chém thẳng một đao ra ngoài, cơn lốc phong nhận cường hoành đem thân ảnh thứ ba gắt gao cắm cổ trong hư không, điên cuồng cắt xé thân thể của hắn.

- Phanh!

Mấy chục phân thân khác nháy mắt nứt toác, tiêu tán biến mất, chỉ còn lại một thân ảnh bị Lâm Tiêu cầm cổ.

- Không có khả năng, người làm sao có thể phát hiện chân thân của ta!

Tà Đa trừng lớn mắt không thể tin, Ảnh Chi Huyền Lược là một bí kỹ cường đại hắn lấy được trong một phế khu viễn cổ, uy lực thậm chí còn cao hơn vương phẩm võ học, thậm chí cả Đại Tế Ti cũng rất khó phân biệt, đây là tuyệt kỹ đặc ý nhất của hắn, không nghĩ tới lại bị Lâm Tiêu dễ dàng nhìn ra.

- Nhất định là ngoài ý muốn, Ảnh Chi Trọng Sinh!

Tà Đa bị phong nhận đánh vỡ, ngay sau đó xuất hiện ngoài ngàn thước, ngay lập tức lần thứ hai thi triển Ảnh Chi Huyền Lược, hóa thành mấy chục thân ảnh tiếp tục bay nhanh.

Nhưng làm Tà Đa chấn kinh chính là Lâm Tiêu cũng không hề tổn chút sức lực đã phát hiện ra chân thân của hắn.

- Tiểu tử này...

Tà Đa vừa sợ vừa giận, rốt cục sản sinh tia sợ hãi.

Sưu...

Hắn di chuyển mục tiêu, bay về hướng tiểu Viêm, chuẩn bị đột phá.

- Tiểu Viêm, không cần lưu thủ, giết hắn đi!

Lâm Tiêu truyền âm cho tiểu Viêm.

- Lâm Tiêu ca ca, đệ đã biết!

Tiểu Viêm đáp ứng một tiếng, hô, chỉ thấy thân hình nhỏ bé bất thành linh bành trướng, khoảnh khắc biến thành một đầu hỏa long toàn thân bao phủ hỏa diễm, đem cả thông đạo ngăn chặn kín lại, miệng lớn mở ra, một cổ hỏa diễm ngưng luyện tới cực độ hung hăng phun tới.

- Ta muốn đem ngươi biến thành thịt nướng!

Thanh âm ồm ồm vang vọng trong miệng tiểu Viêm, hỏa diễm lan tràn khắp cả thông đạo đem Tà Đa cắn nuốt.

- Không, hỏa diễm cự long, trên thế gian này làm sao còn tồn tại Long tộc!

Tà Đa trừng lớn hai mắt, sinh tử lực nhanh chóng biến mất, bị ngọn lửa thiêu đốt bắt đầu hòa tan, lực lượng ngọn lửa vô cùng khủng bố, vượt qua toàn bộ ngọn lửa mà hắn từng chứng kiến.

Phải biết rằng ở thời đại viễn cổ, Long tộc là đại tộc đàn đứng đầu các chủng tộc, huyết mạch lực của họ thật khủng bố, đứng trên hết thấy các chủng tộc, có được chân long lực, có thể nói chân long hỏa của hỏa diễm cự long còn đáng sợ hơn xích loan chân hỏa của Phi Loan Vương, mà tiểu Viêm còn không phải là hỏa diễm cự long bình thường, mà là Thánh Long bộ tộc đứng đầu Long tộc, ngọn lửa đều là thánh long hỏa trong truyền thuyết, còn cao hơn cả thiên hỏa.

Oanh!

Ngọn lửa bộc phát, sinh tử lực trong thân thể Tà Đa điên cuồng trôi qua, không gian đạo văn kịch liệt run rẩy, sinh mạng bị uy hiếp nghiêm trọng.

- Không tốt, đây rốt cục là ngọn lửa gì?

Tà Đa vừa sợ vừa giận, khuôn mặt kinh hãi lập tức quay người chạy về phía Lâm Tiêu.

- A...

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, sắc mặt không thay đổi, năm bốn nguyên thiên hỏa đột nhiên dung hợp chung một chỗ.

Oanh!

Trên người Lâm Tiêu lập tức dâng lên từng đoàn từng đoàn lửa lớn, ngọn lửa bộc phát nhanh chóng tràn ra, quấn quanh thân thể Tà Đa, chính là ngũ muội chân hỏa.

Tà Đa lập tức sợ hãi phát hiện, uy lực ngọn lửa của Lâm Tiêu phóng thích còn khủng bố hơn ngọn lửa của hỏa diễm cự long, trong ngọn lửa có đủ đặc tính khủng khiếp, rét lạnh, phệ hồn, ăn mòn, thiêu cháy, điên cuồng tiêu hao lực lượng trong thân thể hắn.

- Tà Quang Thiểm Diệu!

Thời khắc nguy nan, cảm giác được khí tức tử vong, Tà Đa rốt cục phát cuồng, hắn biết nếu không dùng tốc độ nhanh nhất lao ra ngoài, chỉ sợ mình thật sự phải vẫn lạc trong Chí Bảo điện.

Hô...

Một cổ hắc quang lập tức bộc phát, cố gắng ngăn cản ngọn lửa thiêu đốt, đồng thời thân hình hắn cũng hóa thành hắc quang điên cuồng trùng về hướng vách tường bên hông.

- Chết đi!

Đôi mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, đem bốn nguyên ngũ muội chân hỏa thúc giục tới cực điểm.

Ông! Trong ngọn lửa đỏ, một cổ hỏa diễm hư vô xuất hiện, giống như chợt phát sinh thuế biến, phút chốc thiêu cháy bản tôn Tà Đa, chỉ nghe một tiếng kêu thảm phát ra từ sâu trong linh hồn, thân thể Tà Đa toát ra vô số khói xanh, không ngừng nhuyển động, rốt cục mất đi sức sống phốc một tiếng hóa thành hư không.

Trong hư không, sáu mươi chín không gian đạo văn điên cuồng lay động, chính là không gian đạo văn của Tà Đa hiện ra sau khi vắng lặng, đồng thời khí tức linh hồn tán phát, trực tiếp tiêu tán, nhưng trước khi bị tiêu tán lại có một cỗ hấp lực từ trong Thương Long Tí toát ra, đem cỗ linh hồn lực kia nháy mắt cắn nuốt đi sạch sẽ.

- Linh hồn lực man vương sinh tử tam trọng thật sự không kém ah.

Long gia chép miệng đánh giá.

Đem sáu mươi chín không gian đạo văn thu vào Thương Long Tí, Lâm Tiêu thu hồi ngũ muội chân hỏa, trong nháy mắt thông đạo hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

- Lâm Tiêu ca ca, ngọn lửa của người thật sự mạnh quá, tiểu Viêm còn định nướng hân thành chân giò hun khói ném thử là hương vị gì đâu.

Tiểu Viêm hóa thành hài tử, khuôn mặt đầy chờ mong nói.

Nướng man vương ăn?

Lâm Tiêu liên tưởng tới cảnh tượng kia, không khỏi run lên, khẩu vị tiểu Viêm không khỏi quá nặng, xem ra sau này hân phải tranh thủ dạy cho tiểu tử này biết thứ gì có thể ăn, vật gì không thể ăn.

Cùng lúc đó, tận sâu trong bảo điện.

Ba!

Trong không gian giới chỉ của Đại Tế Ti, một lệnh bài màu đen đột nhiên vỡ vụn, hóa thành hư vô.

- Ân?

Sắc mặt Đại Tế Ti đột nhiên biến thành vô cùng khó xem.

- Đại Tế Ti, chuyện gì xảy ra?

Ma Nhân nghi hoặc hỏi.

- Tà Đa chết rồi.

Sắc mặt Đại Tế Ti âm tình bất định.

Ma Nhân cùng Cương Đạc lộ ra thần sắc chấn kinh, vội nói:

- Vậy Bồ Lỗ cùng Thứ Châm đâu, ba người họ không phải đang ở chung một chỗ sao? Vì sao lại...

- Để ta hỏi xem.

Sắc mặt Đại Tế Ti âm trầm, trong tay đột nhiên xuất hiện một cốt kính, một cỗ lực lượng quỷ dị truyền vào trong kính.

- Bồ Lỗ.

Trong lòng Đại Tế Ti kêu lên, thanh âm dao động thông qua cốt kính truyền ra xa xa.

Trước Thông đạo Bách Lưu, trong đầu Bồ Lỗ lập tức nhận được thanh âm Đại Tế Ti, vội vàng cung kính nói:

- Đại Tế Ti.

- Thứ Châm cùng Tà Đa đang ở chung với người sao?

Bồ Lỗ hồi đáp:

- Đại Tế Ti, Tà Đa tìm được vị trí của Yêu tộc Kim Giáp Vương cùng Lâm Tiêu Nhân tộc, hai người họ đã đi tìm bọn hân lập sát.

- Ta không phải dặn ba người phải giữ an toàn bản thân sao, đừng tùy ý tách ra nhau ra?

Thanh âm Đại Tế Ti mang theo tức giận

- Lập tức đi tìm Thứ Châm, hai người dừng lưu lại nơi đó, lập tức quay lại cho ta, lần này là ta tính sai.

- Vậy Tà Đa...

Bố Lỗ ngẩn ra.

- Tà Đa đã chết rồi, nhớ lấy, lập tức tìm Thứ Châm, mang hắn trở về, chuyện khác người mặc kệ.

Đại Tế Ti nói xong, lập tức chấm dứt truyền âm, mỗi lần thúc giục cốt kính đều tiêu hao thật nhiều năng lượng của hắn.

- Cái gì? Tà Đa đã chết rồi sao?

Bố Lỗ nghe xong trong mắt lộ kinh hãi, lập tức tuân theo mệnh lệnh, lao vào thông đạo mà Thứ Châm đã đi trước đó.

1291. Chương 1289: Chí Bảo Điện A Cấp (1)

Cùng lúc đó, bên trong thông đạo của Phân thân Toàn Địa Giáp đang đi tới, Thứ Châm rất nhanh đã tìm tới vị trí của hắn.

- Yêu tộc Kim Giáp Vương đã đi đâu, vì sao tới bây giờ còn chưa tìm được?

Thứ Châm nhíu mày, thân hình bay nhanh.

- Ân?

Đột nhiên đôi mắt hắn sáng ngời:

- Tiểu tử, rốt cục tìm được người!

Sưu...

Tốc độ của hắn tăng vọt, chỉ thấy trong thông đạo phía trước, Phân thân Toàn Địa Giáp vừa đi tới, đôi bên lập tức nhìn thấy nhau.

- Là Man tộc Thứ Châm, khẩu vị Man tộc còn ghê gớm thật, là muốn đồng thời liệt sát người của hai tộc khác sao?

Phân thân Toàn Địa Giáp hí mắt tự nhủ.

Mặc dù Phân thân Toàn Địa Giáp mới nắm giữ hai mươi ba không gian đạo văn, nhưng lại có được huyết mạch hoàng tộc, thực lực cường đại vượt qua yêu vương tam trọng bình thường, bởi vậy trong lòng cũng không hề kinh hoảng, ngược lại còn đang nghĩ cách giết chết cả Thứ Châm.

- Hừ, chỉ là một yêu vương nhị trọng còn không chịu trốn, chẳng lẽ ngươi nghĩ có thể tránh khỏi truy sát của ta hay sao?

Trong đồng tử Thứ Châm lộ ra tia cười lạnh, đang chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên...

- Thứ Châm, dừng tay!

Một thanh âm quát to truyền tới, sưu một tiếng, Bố Lỗ đột nhiên xuất hiện.

- Man tộc Bố Lỗ cũng tới?

Phân thân Toàn Địa Giáp khẽ cau mày, nếu chỉ có một mình Thứ Châm, hắn có năm thành kích sát được đối phương, nhưng có thêm Bố Lỗ, lập tức giảm thấp chỉ còn ba thành.

- Bố Lỗ, sao ngươi tới đây? Tới vừa lúc, chờ ta giết tiểu tử kia, ta cùng ngươi liên thủ đi liệt sát kẻ khác.

Trên mặt Thứ Châm hiện lên vẻ hung ác.

- Thứ Châm, dừng tay, Đại Tế Ti có lệnh lập tức lui về!

Bố Lỗ quát lạnh.

- Lui về? Vì sao? Thật vất vả tìm được Kim Giáp Vương, để ta giết hắn rồi hãy nói.

Bố Lỗ quát:

- Đây là mệnh lệnh của Đại Tế Ti, còn nữa, Tà Đa đã chết rồi!

- Cái gì!

Thứ Châm kinh ngạc, biểu tình chiến ý dạt dào chợt ngậy đại, thực lực Tà Đa không tính là đứng đầu trong năm man vương, nhưng năng lực chạy trốn tuyệt đối cường đại, mà hắn chỉ là đi giết chết vương giả nhị trọng của Nhân tộc, làm sao lại tử vong? Cho dù gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, với thực lực của hắn cũng có thể chạy trốn, đây là chuyện không thể nào phát sinh!

- Hiện tại biết vì sao ta tìm ngươi rồi chứ, đây là mệnh lệnh của Đại Tế Ti, bảo ta đi tìm ngươi, lập tức trở về, hội họp cùng Đại Tế Ti.

Bố Lỗ truyền âm.

- Ta hiểu rồi.

Hít sâu một hơi, Thứ Châm nhìn Phân thân Toàn Địa Giáp, lúc này hắn mới phát hiện từ khi gặp được đối phương, tới lúc này Bố Lỗ xuất hiện, Kim Giáp Vương không hề lộ ra vẻ kinh hoảng, đây là chuyện thật khó tin, một yêu vương nhị trọng nhìn thấy hai man vương tam trọng mà không hề kinh hoảng, cũng không chạy trốn, nếu tinh thần không thất thường thì có chỗ dựa vào, từ thần thái của đối phương mà xem rất có thể là khả năng thứ hai.

- Đi!

Lúc này Thứ Châm lại có chút hoảng hốt.

Xoát xoát...

Hai đạo lưu quang nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Phân thân Toàn Địa Giáp, không còn thấy bóng dáng.

Ánh mắt Phân thân Toàn Địa Giáp bình tĩnh, cũng không truy kích, nếu không thể giết được đối phương đuổi theo chỉ phí công, ngược lại còn bị bại lộ thực lực, hơn nữa trong bảo điện nguy hiểm trùng điệp, nếu Man tộc bố trí cạm bẫy phía trước mà hắn còn đuổi theo, đây là việc thập phần ngu xuẩn.

- Đi thôi, trước rời khỏi thông đạo này rồi hãy tính.

Phân thân Toàn Địa Giáp cũng không gấp, tiếp tục bay về phía trước.

Bên ngoài Thông đạo Bách Lưu, Thứ Châm cùng Bố Lỗ bay nhanh tới hướng Đại Tế Ti, theo Đại Tế Ti chỉ điểm, hai man vương chỉ qua nửa giờ đã đi tới mục đích.

- Đại Tế Ti.

Trên mặt hai man vương mang theo vẻ xấu hổ, mục đích Đại Tế Ti cho ba người họ lưu lại là vì tập sát cường giả hai tộc, không nghĩ tới chẳng những không làm được, ngược lại còn để Tà Đa bị giết chết, trong lòng hai người tự nhiên vô cùng xấu hổ.

- Cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Đại Tế Ti bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc.

Hai man vương đem mọi chuyện phát sinh thuật lại.

- Lâm Tiêu Nhân tộc sao?

Ánh mắt Đại Tế Ti sâu kín, mang theo tia trầm tư, trong đầu không khỏi nghĩ tới một màn xảy ra trên Huyền Cảnh bình nguyên, lúc đó vì chống cự Huyền Mộng thú tập kích ngoại trừ nhóm Man tộc có được Định Thần Châu, còn có Yêu tộc Phi Loan Vương, Nhân tộc Tịnh Thiên Huyền cùng Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu Nhân tộc chẳng những có được thực lực cường đại, còn là một luyện được sư vương phẩm, như thế xem ra còn có thủ đoạn mà người không biết, đương nhiên Đại Tế Ti cũng không cho rằng là Lâm Tiêu giết chết Tà Đa, đối phương là luyện được sư vương phẩm, nói không chừng có được năng lực câu thông cùng những Nhân tộc khác, Tà Đa cứ nghĩ mình có thể đi giết đối phương, nhưng ngược lại rơi vào cạm bẫy của đối phương.

Nghĩ tới đây, Đại Tế Ti không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Ba người các ngươi không khỏi quá khinh địch, tiểu tử kia đã có tư cách gia nhập đội ngũ Nhân tộc, làm sao mà đơn giản được? Còn nữa, lúc trước chúng ta trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, bất luận là Nê Chiếu Vương hay Thiết Dao thú, thậm chí là Huyền Mộng thú, tiểu tử kia đều bình yên vô sự, nếu dễ giết như vậy, hắc căn bản không sống tới bây giờ.

Thứ Châm cùng Bồ Lô đều cúi đầu.

- Được rồi, đây cũng không phải lỗi của các ngươi, chúng ta không cần tiếp tục tách ra nữa, tiếp theo nên toàn lực tiến về phía trước.

Đại Tế Ti lạnh lùng nói.

- Vậy Nhân tộc cùng Yêu tộc...

- Tạm thời không cần quản tới bọn hắc, mục tiêu của chúng ta là bảo tàng của tổ tiên, chỉ cần có bí pháp truyền thừa, Man tộc mới có thể chân chính quật khởi.

Đại Tế Ti nhìn Mê Không Châu, nói:

- Phía trước tổng cộng có năm thông đạo, năm thông đạo thông tới tàng bảo thất, mỗi thông đạo đều có bảo tàng, có ích lợi thật lớn đối với vương giả tam trọng.

- Trong năm thông đạo, thông đạo ở giữa cách bảo tàng bí pháp truyền thừa gần nhất, đi!

Sưu...

Bốn man vương theo Đại Tế Ti nhanh chóng tiến vào thông đạo ở giữa.

Hai bên thông đạo có từng gian thạch thất, mỗi thạch thất đều có năng lượng trảo, ngăn cản mọi người đi vào.

- Đại Tế Ti, thạch thất nơi này...

Nhóm người Thứ Châm đều kích động.

- Những thạch thất này là do cường giả Man tộc năm xưa bố trí, bởi vì năm ấy Nhân, Yêu hai tộc tiến đánh quá mãnh liệt cùng đột ngột, tiền bối Man tộc căn bản không kịp chuẩn bị quá nhiều, vội vàng cầm theo bảo vật đi tới đây, có nhiều có ít, đẳng cấp khác nhau, nhưng trong thạch thất cũng không phải đều là bảo tàng, rất nhiều thạch thất là bỏ trống, chỉ dùng mê hoặc người khác, bảo tàng chân chính đều ghi chép trong Mê Không Châu, hơn nữa chỉ có man nguyên tinh thuần nhất của Man tộc mới có thể mở ra.

- Ông!

Đại Tế Ti truyền nhập thật nhiều man nguyên tinh thuần vào Mê Không Châu, trong nháy mắt cả Mê Không Châu sáng ngời, trước mặt hiện ra nhiều thạch thất, đại bộ phận đều ảm đạm, chỉ có vài thạch thất là có ánh sáng.

Nhóm người Man tộc nhanh chóng đi tới một thạch thất có ánh sáng.

Trước thạch thất có một vòng năng lượng trảo.

- Bốn người các ngươi ra tay mở ra thạch thất, để ta xem bảo điện này cấp bậc gì.

1292. Chương 1290: Chí Bảo Điện A Cấp (2)

- Dạ!

Bốn man vương cùng ra tay, oanh kích lên cửa thạch thất.

Oanh long một tiếng, năng lượng tráo chột sáng lên, sau đó vụn vụn, cản lại công kích của bốn man vương.

- Di, năng lượng hộ tráo thật mạnh, trải qua mấy vạn năm mà còn bảo trì lực phòng ngự cường đại như vậy, chỉ sợ là bảo điện hơn B cấp, các người tiếp tục ra tay.

Không cần Đại Tế Ti phân phó, bốn man vương lại ngưng lực, điên cuồng xuất thủ, cấm chế ngoài cửa âm âm dập nát, cửa đá nhanh chóng chuyển động.

Cửa đá mở ra, năm man vương bước nhanh vào thạch thất, một cỗ khí tức man hoang hùng hậu lưu chuyển, khí tức khủng bố làm ánh mắt năm người thoáng híp lại, sau đó đột nhiên trợn trừng.

Chỉ thấy bên trong gian thạch thất không lớn lại bày đặt thật nhiều khả giáp, nguyên bộ hoàn chỉnh, chính là Man Vương chiến giáp, ước chừng phải trên trăm bộ, dựng đứng bên trong thạch thất.

- Không ngờ đều là Man Vương sáo trang!

Bốn man vương kích động.

Chỉ có Đại Tế Ti vẫn bình tĩnh:

- Ma Nhân, kiểm tra một chút, Man Vương sáo trang trong này là cấp bậc gì.

Ma Nhân rất nhanh kiểm tra xong trăm bộ sáo trang, kích động nói:

- Đại Tế Ti, đều là Man Vương sáo trang nhị tinh.

Ánh mắt bốn man vương trừng lớn, bọn họ chỉ từng nghe qua về khả giáp của tổ tiên chế tạo, nhưng trong Man tộc không có một bộ Man Vương sáo trang tam tinh nào, về phần nhị tinh cũng chỉ có năm bộ mà thôi.

Nhưng hiện giờ một lần tìm được trăm bộ Man Vương sáo trang nhị tinh, như vậy bảo sao họ không kích động, một bộ Man Vương sáo trang nhị tinh đủ giúp cho một man vương cùng cấp vô địch thủ, nếu mang ra ngoài, để trang bị cho một trăm Man Vương, cũng đủ hoành tảo toàn bộ cường giả dưới vương giả tam trọng trong Thành Nhân Minh cùng Thành Yêu Minh.

Đây chính là sự đáng sợ của Man Vương sáo trang.

Trong mắt Đại Tế Ti lóe tinh quang, mang theo vẻ vui mừng:

- Trong tàng bảo thất bên ngoài lại có Man Vương sáo trang nhị tinh, cũng ý nghĩa cấp bậc của Chí Bảo điện này là A cấp, bên trong tồn trữ bí pháp truyền thừa cũng là trung tâm Man tộc, xem ra lão thiên gia có mắt, thật muốn Man tộc chúng ta quật khởi ah.

Về mặt Đại Tế Ti kích động, khuôn mặt đỏ hồng.

- Đại Tế Ti, cái gì là A cấp, B cấp?

Bốn người Ma Nhân vô cùng nghi hoặc.

Đại Tế Ti giải thích:

- Ta từ sách cổ trong tộc biết được, năm ấy hai chủng tộc xâm lấn Cổ địa Man Hoang chúng ta, đại năng Man tộc tổng cộng tạo ra bảy mươi tám bảo điện, phẩm cấp khác nhau, ba bảo điện là do tam đại man thánh an bài tiềm ẩn, là cấp bậc cao nhất, ngoài ra còn có chín A cấp bảo điện, mười tám B cấp bảo điện, bốn mươi tám C cấp bảo điện, trong đó C cấp bảo điện phần lớn là dùng đánh yểm hộ, bảo vật thừa thớt,

mà A cấp bảo điện mặc dù không bằng cấp cao nhất, nhưng một khi đạt được truyền thừa cùng bảo tàng, đã đủ cho chúng ta tu luyện, đủ cho Man tộc xuất hiện thêm cường giả tôn cấp.

- Cái gì?

- Cường giả tôn cấp?

Bốn man vương đều chấn kinh.

- Đúng vậy.

Trong mắt Đại Tế Ti hiện lên tia điên cuồng cùng kích động, chợt quát:

- Ma Nhân, thu hồi Man Vương sáo trang, chúng ta lập tức rời khỏi chỗ này.

- Dạ!

Ma Nhân ứng một tiếng, vẫy tay, nháy mắt trăm bộ Man Vương sáo trang nhị tinh biến mất sạch sẽ, đã rơi vào trong giới chỉ của hắn.

- Chúng ta đi!

Năm man vương rời khỏi thạch thất thật nhanh, bay nhanh trong thông đạo, trải qua thạch thất thứ hai có được bảo vật, nhưng Đại Tế Ti cũng không hề dừng lại.

- Đại Tế Ti, ở trong này...

Bố Lỗ không nhận được lên tiếng.

- Không cần lãng phí thời gian ở chỗ này.

Đôi mắt Đại Tế Ti lạnh lùng:

- Tuy bảo vật trong tàng bảo thất đối với chúng ta thật trân quý, nhưng lại không thể thật sự giúp Man tộc chúng ta chân chính quật khởi, muốn mở ra thạch thất cần hao phí thật nhiều thời gian, một khi chúng ta chậm trễ, cường giả hai tộc sẽ lập tức chạy tới, một khi bị bọn hắn ngăn cản chúng ta muốn thoát thân rất khó.

- Hết thấy lấy bí pháp truyền thừa cùng bảo tàng trung tâm làm trọng, bởi vì chỉ có lấy được truyền thừa, Man tộc mới có thể quật khởi, chiếm được bảo tàng trung tâm, mới có thể sinh ra cường giả tôn cấp, so sánh mà nói Man Vương sáo trang cũng không trọng yếu.

- Huống chi chúng ta cũng không phải không còn cơ hội lấy lại những bảo vật này, chỉ chờ khi chúng ta thật sự thu hồi truyền thừa cùng bảo tàng trung tâm, mới quay lại tính nợ với Nhân, Yêu hai tộc.

Thanh âm Đại Tế Ti vô cùng kiên định, tựa hồ cũng đang thuyết phục chính mình. Bởi vì quyết định bỏ qua những bảo vật ở đây, trong lòng hắn cũng thừa nhận áp lực thật lớn.

- Hiểu được.

Bốn người Ma Nhân cúi đầu, Đại Tế Ti cân nhắc càng xa hơn bọn họ.

Ngay trong lúc nhóm Man tộc đang không ngừng tiến sâu vào bảo điện, bên trong Thông đạo Bách Lưu.

Sưu...

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên ngoài thông đạo, người đầu tiên đi ra khỏi mê cung chính là Tịnh Thiên Huyền cung chủ Di Thiên cung, nàng nhìn quanh bốn phía, thân hình cũng không ngừng lại, nhanh chóng biến mất phía trước.

Không lâu sau...

Yêu tộc Phi Loan Vương chợt xuất hiện.

- Thông qua Thông đạo Bách Lưu, như vậy đã tiến vào nội điện bảo điện, là bảo tàng bên ngoài của Man tộc, chính là nơi này, hi vọng bảo tàng chưa bị đám người Man tộc lấy hết!

Phi Loan Vương lạnh lùng tự nhủ, sau đó biến mất.

Người thứ ba xuất hiện chính là Huyền Diệu Vương, Huyền Diệu Vương tu luyện công pháp thập phần quỷ dị, có thể tiến hành suy diễn, là người thứ ba đi ra cũng là bình thường.

Lâm Tiêu là người thứ tư thông qua thông đạo, vốn với thực lực của hắn hơn nữa có Long gia chỉ điểm, muốn là người đầu tiên thông qua là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng bởi vì Tà Đa ngăn trở ngược lại làm tốc độ của hắn giảm xuống.

- Xem ra đã có người rời khỏi Thông đạo Bách Lưu, ân, còn không chỉ một người, Tiểu tử Lâm Tiêu, muốn được bảo tàng người phải tranh thủ nhanh lên.

Long gia miễn tuệ cảm nhận được chân nguyên cùng yêu nguyên lưu lại bên ngoài thông đạo, nói.

Lâm Tiêu cau mày, phân thân Toàn Địa Giáp còn cần thêm một đoạn thời gian mới có thể rời khỏi thông đạo, nhìn vòng ngoài bảo điện cũng không nguy hiểm bao nhiêu, thay vì chờ tại nơi này còn không bằng tiếp tục đi tới, dù sao linh hồn bản tôn cùng phân thân Toàn Địa Giáp tương thông, gặp phải nguy hiểm cũng có thể nhanh chóng đuổi kịp.

Cẩn nhắc quyết định, rất nhanh Lâm Tiêu biến mất.

Ngay sau đó Thiên Ngạc Vương, Thiên Uyên Vương bọn họ đều rời khỏi Thông đạo Bách Lưu, khoảng một khắc sau mười hai cường giả đều đã rời đi.

Đi vào bảo điện, thông đạo tiến thẳng sâu trong cũng không ít, mỗi thông đạo đều thật nguy hiểm, đáng sợ nhất là Man tộc bày ra một ít khôi lỗi trận, nhưng trải qua mấy vạn năm năng lượng của khôi lỗi trận còn rất yếu, uy lực không còn bao nhiêu, mặc dù tạo không ít phiền toái cho mọi người nhưng không ngăn cản được bước chân nhóm cường giả.

Trong thông đạo, Lâm Tiêu nghe theo Long gia chỉ điểm tiến nhanh về phía trước, có Long gia dẫn đường hắn như hổ thêm cánh, dọc theo đường đi không gặp bao nhiêu nguy hiểm, mà Phân thân Toàn Địa Giáp lại theo xa xa, tuyến đường y đúc bản tôn, có bản tôn mở đường vì vậy luôn bình yên vô sự, nhàn nhã vô cùng.

1293. Chương 1291: Tiến Vào Bảo Thất

Đi vào sâu trong bảo điện, một cỗ cảm giác áp lực không ngừng áp bức trên người Lâm Tiêu, tuy bảo điện được chế tạo không biết đã bao lâu, mà cường giả Man tộc xây dựng nó không biết đã vẫn lạc bao nhiêu năm, nhưng uy áp bên trong lại giống như lưu lại ở nơi này, làm chân nguyên Lâm Tiêu cũng lưu chuyển khó khăn.

Trên vách tường thông đạo tràn ngập phù văn phức tạp, quỷ dị khó lường.

- Man tộc thật sự là đáng sợ, ở trận văn, phù văn cùng luyện kim lại có tạo nghệ cao như vậy, ngay cả ta chỉ xem hiểu một hai phần, không biết ở thời đại viễn cổ Man tộc là nền văn minh cường thịnh như thế nào.

- Hắc hắc, tiểu tử ngươi thật là tự luyện, người tạo ra bảo điện là đại năng Man tộc viễn cổ, thực lực cường đại, thậm chí có thể tạo ra chí tôn khí, ngươi lấy chính ngươi so sánh với họ chẳng phải tự dát vàng lên mặt mình sao.

Long gia cười to, chợt cảm khái:

- Nhưng Man tộc có cường thịnh thì thế nào, bị Nhân tộc cùng Yêu tộc liên thủ, năm ấy kiên trì không bao lâu đã hoàn toàn bị nô dịch, chắc chắn...không biết vì sao năm xưa hai chủng tộc lại đột nhiên như nước lửa, nếu không với thực lực của bọn hắn, chỉ sợ đã thống trị cả phiên tinh vực này đi.

Lâm Tiêu không ngừng tiến về phía trước, một đại điện rộng lớn hiện ra trước mắt hắn, tận đầu đại điện có năm thông đạo đi thông vào bên trong.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, đi thông đạo thứ tư.

Ngay lúc Lâm Tiêu còn đang do dự không biết đi đường nào, Long gia đã có đáp án.

Nghe vậy Lâm Tiêu khẽ giật mình nhưng không hỏi lời nào, đi thẳng vào thông đạo thứ tư, ở bên cạnh đã lâu vì vậy giữa họ đã vô cùng ăn ý.

Thật lâu sau một đạo ánh tử nhanh như chớp xuất hiện trong đại điện, chính là Tà Thử Vương.

Tê tê...

Tà Thử Vương hóa thành bản thể, không ngừng ngửi ngửi năm thông đạo, cuối cùng ở thông đạo thứ tư ánh mắt chợt sáng lên.

- Hắc hắc, cửa thông đạo thứ nhất có khí tức của Tịnh Thiên Huyền cùng Long Tượng Vương, thứ hai có Phi Loan Vương cùng Thiên Uyên Vương, thứ ba có khí tức nhóm Man tộc, mà thứ năm có Thiên Ngạc Vương cùng Thiết Lân Vương bọn hần, chỉ có thông đạo thứ tư là khí tức của Lâm Tiêu, với thực lực của ta giao thủ với mấy người khác có chút khó khăn, nhưng đối phó tiểu tử Nhân tộc kia thật quá dễ dàng!

Tà Thử Vương cười âm lãnh, lao vào thông đạo thứ tư.

Không ai biết Tà Thử Vương có bản lĩnh thật cường đại, đó là cảm giác hương vị trên thân người khác, chỉ cần là cường giả sinh tử cảnh cho dù có thu liễm khí tức nhưng chỉ cần từng đi qua thời gian không dài, cũng khó thoát khỏi mũi hần truy tung.

Trong thông đạo, Lâm Tiêu bay nhanh, ánh mắt phát hiện một thạch thất.

- Không cần xem, tiếp tục đi tới.

Nghe được thanh âm Long gia, Lâm Tiêu không dừng lại, trực tiếp đi thẳng vào trong.

- Tốt lắm, dừng lại cửa đá thứ ba bên trái!

Một lát sau thanh âm Long gia chợt vang lên, Lâm Tiêu lập tức ngừng lại, ánh mắt nhìn vào một thạch thất thật bình thường.

- Nếu ta đoán không sai, nơi này là tàng bảo thất bên ngoài của Man tộc, bọn hần phân bảo điện thành vài cấp, không phải toàn bộ các thạch thất đều có bảo vật, nếu người dừng ở mấy thạch thất trước chỉ sợ là lãng phí thời gian, nhưng trong này hần là có giấu đồ vật.

Trong lòng Lâm Tiêu chợt động, lập tức bước tới đưa tay đặt lên năng lượng hộ tráo trước cửa, tinh thần chân nguyên cường đại bộc phát, chỉ nghe ông một tiếng Lâm Tiêu liền bị cỗ năng lượng dao động mãnh liệt bắn trở về.

- Đây là hộ tráo phòng ngự do Man tộc bố trí, thông qua trận văn kích phát, dù trải qua mấy vạn năm thời gian chỉ còn lại chút năng lượng nhưng nếu người muốn phá vỡ vẫn tốn thời gian, để Long gia tới đi.

Thanh âm Long gia vang lên.

Hô...

Một cỗ dao động quỷ dị truyền ra, Lâm Tiêu cảm giác được một tia lực lượng quán quanh cửa đá, nhanh chóng xâm nhập vào trong, tựa hồ thấm vào trong trận văn, dần dần trận văn sáng lên, lực lượng của Long gia phá vỡ điểm trung xu của trận văn, một lát sau cửa đá run rẩy chậm rãi rung động.

Cửa đá mở ra, Lâm Tiêu liền bước vào trong, quang mang mãnh liệt đập vào trong mắt, hần nheo mắt lại liền phát hiện trước mặt là một túi cổ ngọc thật lớn, bên trong có từng khối tinh thạch lớn cỡ nắm tay, như là hồ phách, phát tán ra man nguyên dao động mênh mông, tản lạc tùy ý.

Khí tức kia thật mãnh liệt, dù là Lâm Tiêu cũng cảm giác ngạt thở, từng khối tinh thạch ẩn chứa man nguyên có thể làm cho hần có cảm giác áp bách chẳng khác gì vương giả tam trọng, thật sự là việc khó thể tin.

- Lại là man nguyên tinh phách, cấp bậc của bảo điện này thật cao ah.

Thanh âm Long gia chợt chấn kinh.

- Man nguyên tinh phách là cái gì, vì sao có chút giống nguyên thạch?

Lâm Tiêu nhú mày hiểu kỳ hỏi.

- Kỳ thật chính là nguyên thạch.

Long gia giải thích:

- Nếu đổi lại cách nói trên Đại lục Thương Khung, chính là nguyên tinh, người phải biết nguyên thạch phân chia hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cùng cực phẩm. Mà thiên địa nguyên khí trong trung thượng phẩm nguyên thạch có thể cung cấp cho võ giả quy nguyên cảnh hấp thu, cực phẩm có thể cung cấp sinh tử cảnh hấp thu, mà thượng phẩm trong cực phẩm nguyên thạch, chính là nguyên tinh trong nguyên mạch, có thể cung cấp cho tôn giả hấp thu, man nguyên tinh phách cùng nguyên tinh là bảo vật cùng cấp bậc, là do cường giả man tôn hao phí thật lớn tinh lực mới có thể luyện chế, đối với man tôn mà nói cũng là tài nguyên cực kỳ trân quý.

- Không ngờ là có thể so với nguyên tinh!

Lâm Tiêu nghe xong lời giải thích, khi nhìn thấy một phòng man nguyên tinh phách không khỏi hít sâu một hơi, không nghĩ tới nơi này lại chứa bảo vật mà ngay cả tôn giả cũng phải khao khát.

Nhìn số lượng nơi này, ít nhất phải hơn hai trăm vạn man nguyên tinh phách, nếu đổi thành cực phẩm nguyên thạch phải là vài trăm triệu cực phẩm nguyên thạch.

Ngẫm lại Lâm Tiêu hoành tảo trong Đế quốc Vô Linh, chỉ chiếm được bảy tám trăm vạn cực phẩm nguyên thạch, như vậy đã có thể biết gặp phải số lượng này hấn rung động bao nhiêu.

Về mặt Lâm Tiêu chấn kinh cùng ngây dại, nhưng chỉ chớp lát hấn đã bình tĩnh trở lại, tinh thần lực phóng thích, toàn bộ man nguyên tinh phách bay lên cuối cùng dung nhập vào trong Thương Long Tí.

Vừa nghĩ mình mới đi vào bảo điện đã chiếm được đại thu hoạch như thế, trong lòng Lâm Tiêu thật kích động.

Hành trình lần này thật sự đáng giá, năng lượng hùng hậu trong man nguyên tinh phách tuyệt đối có tác dụng cực lớn cho hấn trong tương lai khi đột phá thần vọng cảnh tôn giả.

Trong Thương Long Tí, tiểu Viêm nhìn số lượng man nguyên tinh phách chất chồng, tò mò đi tới.

- Đây là đồ vật gì vậy? Ngô, không biết có thể ăn được hay không.

Tiểu Viêm cầm một khối man nguyên tinh phách ném vào miệng, kết kết nhai nuốt.

Ngay sau đó ánh mắt tiểu Viêm sáng ngời, mặc dù khối đá trong suốt kia thật cứng, nhưng khi nhai nuốt bên trong còn có cỗ năng lượng cường đại trùng kích tứ chi của hấn, làm toàn thân hấn vô cùng thoải mái, nhẹ nhõm như lên tiên.

Nhặt lên khối thứ hai tiểu Viêm lại ném vào trong miệng.

Kết, kết...

Khối thứ ba.

Khối thứ tư...

1294. Chương 1292: Tà Thử Vương Phần Nộ

Man nguyên tinh phách cứng rắn ở trước mặt tiểu Viêm chẳng khác gì cây kem, ăn ngon miệng vô cùng.

Chỉ nháy mắt tiểu Viêm đã ăn mấy chục khối man nguyên tinh phách, hẳn thật cẩn thận ngẩng đầu, diễn cảm như làm tặc, không biết Lâm Tiêu ca ca chứng kiến mình ăn vụng đồ của hắn có thể đánh mông tiểu Viêm hay không, nhưng thật sự ăn đồ vật này trong người vô cùng thư thái!

Tiểu Viêm muốn khắc chế chính mình, nhưng không qua bao lâu lại không nhịn được.

Kết...

Kết...

Khi Lâm Tiêu đem toàn bộ man nguyên tinh phách thu vào Thương Long Tí, tiểu Viêm đã ăn trên trăm khối man nguyên tinh phách.

- Tiểu Viêm, sao để lại ăn đồ vật này!

Lâm Tiêu lúc này mới kịp phản ứng, hoảng sợ nhảy dựng, trong man nguyên tinh phách ẩn chứa man nguyên vô cùng khủng bố, không biết có sản sinh xung đột gì với long nguyên trong thân thể tiểu Viêm hay không, nếu thật sự như vậy thì xảy ra vấn đề lớn.

Khuôn mặt tiểu Viêm hoảng sợ như một đứa trẻ bị người lớn bắt quả tang ăn vụng, hai tay nắm chặt bỏ xuôi hai bên người, cúi đầu nhút nhát nói:

- Lâm Tiêu ca ca, tiểu Viêm nhầm, sau này tiểu Viêm sẽ không bao giờ ăn vụng đồ của ca ca...

Hắn còn tưởng Lâm Tiêu đang trách hắn ăn vụng đồ của mình, nhưng khi nghe Lâm Tiêu nói hắn chợt cảm thấy vô cùng cảm động, bởi vì Lâm Tiêu chỉ hỏi thăm thân thể của hắn, dò hỏi hắn có cảm giác dị thường khó chịu nào hay không.

Tiểu Viêm chỉ là một hài tử bảy tám tuổi, lập tức cảm động phát khóc, trong lòng tự trách, Lâm Tiêu ca ca đối với tiểu Viêm thật tốt, chẳng những không trách tiểu Viêm ăn vụng còn quan tâm tiểu Viêm, tiểu Viêm lại đi ăn đồ của ca ca...

Trong lòng hắn vừa áy náy lại vừa khổ sở.

Nhìn thấy tiểu Viêm bật khóc, Lâm Tiêu càng thêm khẩn trương, không phải thật sự ăn bậy làm hỏng thân đi!

- Ha ha, không sao.

Lúc này Long gia chợt nở nụ cười:

- Tiểu Viêm chính là thánh long bộ tộc của Long tộc, năng lượng trong man nguyên tinh phách đối với hắn mà nói không tính là cái gì, ngược lại có thể giúp hắn nhanh chóng trưởng thành thôi.

Nghe vậy Lâm Tiêu thở ra một hơi.

- Tiểu Viêm, sau này để muốn ăn thì tự mình lấy, nhưng đừng để mình ăn quá no, Long gia, việc này ta cũng không hiểu, người giúp ta nhìn một chút.

Lâm Tiêu lo lắng tiểu Viêm ăn quá nhiều sẽ không chịu nổi.

- Bá!

Thu hết man nguyên tinh phách, Lâm Tiêu rời khỏi thạch thất, tiếp theo đi về phía trước.

- Hai trăm ba mươi vạn man nguyên tinh phách!

Trong thông đạo, Lâm Tiêu sử dụng tinh thần lực lướt qua Thương Long Tí, một cảm giác choáng váng nhất thời lan tràn khắp đáy lòng.

- Ai, tiểu tử không kiến thức, chút man nguyên tinh phách này tính là gì? Ở thời đại viễn cổ, bất kỳ một kiện chí tôn khí đệ phẩm nào cũng đã giá trị hơn thứ này.

Thanh âm Long gia đột nhiên vang lên.

Chợt bĩu môi, đối với tính cách thích đả kích người khác của Long gia, Lâm Tiêu đã sớm thói quen, hai thời đại chênh lệch mà có thể đem ra so sánh sao? Tinh thần lực lan tràn trong thông đạo, hần chợt hỏi:

- Long gia, phía trước còn có bảo tàng?

- Yên tâm đi, trong này không chỉ có một tàng bảo thất, nhưng người tăng nhanh thêm tốc độ một chút, dù sao nơi này chỉ là bên ngoài, nếu ta đoán không sai, rời khỏi thông đạo bên trong còn có đồ tốt hơn.

Long gia cười hắc hắc.

- Đồ tốt hơn?

Lâm Tiêu cau mày.

- Đó là tất nhiên, người chẳng lẽ nghĩ nơi này chính là bảo tàng của bảo điện thôi đi? Nếu quả thật chỉ có một ít man nguyên tinh phách, vậy khảo nghiệm ngoài bảo điện không khỏi quá rác rưởi!

Long gia khinh thường nói.

Trong lòng chợt động, Lâm Tiêu gật gật đầu, ngẫm lại cũng phải, nơi này là địa phương lưu bảo tàng cùng truyền thừa của Man tộc thời viễn cổ, mặc dù man nguyên tinh phách quý hiếm, nhưng chưa tới mức làm cho Man tộc phải cẩn thận đề phòng như thế.

Giờ phút này, Tà Thử Vương đang đứng tại địa phương cách cửa thông đạo không xa, tân tân khổ khổ oanh kích mỗi cửa thạch thất.

Hần nường theo khí tức của Lâm Tiêu đi tới, chuẩn bị tìm kiếm Lâm Tiêu trước tiên, nhưng sau khi phát hiện hai bên thông đạo đều có tàng bảo thất, lại không cách nào bỏ qua.

Vừa liếc mắt nhìn quanh, xuất hiện trong tầm mắt của hần là ba bốn thạch thất, thậm chí cửa thạch thất cũng đóng kín, hiển nhiên là chưa từng bị người mở qua.

Không ngừng oanh kích cửa đá đầu tiên, trong lòng Tà Thử Vương không ngừng cười lạnh, Lâm Tiêu đúng là một tên ngu ngốc, đi vào lại không biết đã tới nơi nào, ở nơi này có nhiều tàng bảo thất như vậy lại không biết mở ra, chẳng lẽ hần nghĩ rằng càng đi vào sâu trong bảo vật càng tốt hơn?

Trong lòng Tà Thử Vương giẫm cọt, ý xấu nghĩ, tiểu tử kia có lẽ biết với thực lực của mình không đánh mở được thạch thất nơi này, cho nên mới không dừng lại đi? Hắc hắc, cũng phải, hộ tráo phòng ngự cửa đá cường đại như thế, ngay cả bản thân mình còn phải oanh kích lâu như thế, với thực lực của Lâm Tiêu chỉ sợ dù dùng mười ngày nửa tháng cũng không mở ra một gian thạch thất, như vậy cũng tốt, chờ hần vợ vét toàn bộ bảo vật nơi này mới tiếp tục đi thu thập tiểu tử kia.

Tà Thử Vương không ngừng dốc sức oanh kích cửa đá, rốt cục hơn một khắc sau hộ tráo phòng ngự âm âm phá nát, ngay lập tức cửa đá dâng lên, mở ra.

Hai mắt Tà Thử Vương tỏa sáng nhìn vào thạch thất, nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng.

Chuyện gì xảy ra, Tà Thử Vương tròn tròn mắt, bên trong phòng không hề có kiện bảo vật nào.

- Chỗ này rõ ràng là tàng bảo thất bảo điện, hơn nữa bên ngoài còn bố trí phòng ngự nghiêm mật như vậy, vì sao không có gì? Chẳng lẽ bị Lâm Tiêu vợ vét hết rồi?

Trong lòng Tà Thử Vương chợt nghĩ, nhưng rất nhanh liền phủ định:

- Không có khả năng, với thực lực của ta còn cần hao phải nửa giờ mới có thể mở ra thạch thất này, Lâm Tiêu không có cơ hội như vậy.

Chẳng lẽ trong này vốn không có bảo vật, hay ở thời đại viễn cổ đã bị tộc nhân Man tộc lấy đi?

Không cam tâm đi tới thạch thất thứ hai, sắc mặt Tà Thử Vương âm tình bất định, lại oanh kích cửa đá, hần không tin bên trong hoàn toàn không vật gì.

Lúc này nhờ Long gia chỉ điểm, Lâm Tiêu đi tới một cửa đá khác, mở ra cửa thạch thất, trong nháy mắt một cỗ khí tức man hoang hùng hậu tràn ra, kinh thiên chấn động.

- Không ngờ là Man Vương sáo trang trọn bộ.

Lâm Tiêu nhìn hơn trăm bộ Man Vương sáo trang nhị tinh sắp xếp chỉnh tề bên trong, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh.

Mỗi bộ Man Vương sáo trang nhị tinh có giá trị một ngàn năm trăm vạn cực phẩm nguyên thạch, một trăm bộ chỉ luận giá trị còn nhiều hơn số man nguyên tinh phách khi này mấy lần.

Nhưng cũng không thể tính như thế, man nguyên tinh phách có giá trị cho vương giả tam trọng, thậm chí là cường giả tôn cấp, mà Man Vương sáo trang nhị tinh chỉ làm cho sinh tử nhị trọng đỏ mắt, mà sinh tử tam trọng mặc dù cũng có thể dùng, nhưng công hiệu không lớn lắm.

- Điều nghe nói Man Vương sáo trang là khải giáp quen thuộc của cường giả Man tộc, quả thế.

Trong lòng Lâm Tiêu cảm khái, lập tức thu lấy toàn bộ sáo trang, mặc dù không tác dụng với hắn, nhưng mang về rất hữu dụng cho đại ca bọn họ, tới lúc đó thực lực đế quốc sẽ tăng lớn.

1295. Chương 1293: Chiến Đấu Khôi Lỗi

Rời khỏi thạch thất, Lâm Tiêu tiếp tục đi tới.

Cùng lúc đó Tà Thử Vương hao tổn thật nhiều khí lực mới mở ra cửa thạch thất thứ hai.

Làm cho hắn tức giận chính là bên trong cũng trống rỗng, hoàn toàn không có vật gì.

- Đáng giận, sao lại quái dị như vậy?

Đôi mắt âm lãnh của hắn xoay chuyển, trong mắt toát ra vẻ kinh giận, hao tổn nhiều công phu như vậy mở ra hai cửa thạch thất, kết quả không lấy được gì, làm trong lòng hắn cảm thấy giận dữ, đồng thời cũng cảm nhận có chút không phù hợp.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tàng bảo thất bên ngoài đều trống không?

Không mở ra cánh cửa thứ ba, hắn hóa thành lưu quang bay sâu vào trong thông đạo.

- Ân? Cửa đá này sao lại mở ra?

Tốc độ của hắn cực nhanh, đã đi tới cửa thạch thất đầu tiên bị Lâm Tiêu mở ra, một cỗ khí tức man nguyên hùng hậu còn lưu lại làm hắn trợn tròn mắt, hắn có thể cảm nhận được trong thạch thất này tiềm ẩn bảo vật có lực lượng man nguyên khủng bố, nhưng hiện tại đã bị người vợ vét sạch sẽ, mà thời gian chưa lâu lắm.

- Đáng giận!

Đôi mắt hắn trợn tròn:

- Tiểu tử kia không khỏi quá giáo hoạt, chẳng lẽ hắn biết vị trí tàng bảo thất, nếu không vì sao hắn mở ra có bảo vật, mà ta mở ra thì rỗng tuếch?

Cảm thụ năng lượng man nguyên tàn lưu trong thạch thất, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

- Không biết tiểu tử kia chiếm được vật gì nơi này, đáng giận, mặc kệ hắn chiếm được cái gì, đều phải ngoan ngoãn giao ra cho ta!

Ánh mắt chột hoảnh, Tà Thử Vương xông ra thạch thất, hóa thành lưu quang bay nhanh.

Giờ phút này Lâm Tiêu theo Long gia chỉ điểm mở ra cửa thạch thất thứ ba, cũng là thạch thất cuối cùng có được bảo vật.

Oanh long!

Thạch thất mở ra, Lâm Tiêu trợn to mắt nhìn bên trong, trước mặt hắn là khôỉ lồi hình người, toàn thân không biết do chất liệu gì làm thành, ngăm đen, lặng yên đứng nơi đó, phải hơn trăm khôỉ lồi.

- Không nghĩ tới trong phòng này lại cất giấu chiến đấu khôỉ lồi.

Lâm Tiêu từng nhìn thấy qua, thậm chí đã giao thủ một trận.

Nhưng căn cứ theo kinh nghiệm hai tầng bảo thất trước, khôỉ lồi trong này cấp bậc sinh tử nhị trọng, dù toàn bộ sống lại cũng không làm được gì hắn.

- Chắc, trong thạch thất này lại là khôỉ lồi.

Long gia than thở nói.

- Khôỉ lồi sinh tử nhị trọng, có nhiều cũng là bày biện, không biết ta đi vào có thể hoạt hóa bọn hắn hay không, hay làm bọn hắn phát động công kích.

Lâm Tiêu nhìn thoáng qua, lắc đầu.

Man tộc chế tạo khôỉ lồi đều có trình tự riêng, một khi hoạt hóa sẽ phát động tấn công với dị tộc, nhưng đều là khôỉ lồi thủ vệ, mà khôỉ lồi trong thạch thất là do Man tộc lưu lại, không biết hắn đi vào có bị hoạt hóa hay không.

Nghĩ tới đây, Lâm Tiêu đang định thử đi vào, nhưng thanh âm Long gia đột nhiên vang lên.

- Tiểu tử không có kiến thức, khôỉ lồi trong này không phải như ngươi nghĩ, lực chiến đấu của bọn hắn không kém hơn sinh tử tam trọng.

Chân Lâm Tiêu nháy mắt cứng ngắc, da đầu tê liệt, khôỉ lồi sinh tử tam trọng, còn trên trăm khôỉ lồi?

- Man tộc che giấu bảo vật theo quy luật nào, chênh lệch quá lớn đi?

Lâm Tiêu chậm rãi thu chân, nhìn thạch thất an tĩnh, trong lòng phát hàn.

- Trên trăm khôỉ lồi thực lực sinh tử tam trọng, là khái niệm gì? Nếu mang về Đại lục Thương Khung, kích hoạt bọn chúng, ngoại trừ lão gia hỏa như Khôỉ Đấu lão tổ ra tay, chỉ sợ đã đủ hoành tảo cả đại lục đi?

Cho nên khi Lâm Tiêu nghe được lời của Long gia, trong lòng lập tức rét lạnh, một khi hắn bước vào thạch thất làm khôỉ lồi bị hoạt hóa, hậu quả sẽ thập phần thê thảm, mặc dù hắn tự tin nhưng không cuồng vọng mù quáng, với thực lực hiện tại của hắn còn có được Man Vương sáo trang tam tinh, dù có vài sinh tử tam trọng ra tay đều nắm chắc có thể chạy trốn, nhưng nếu trên trăm sinh tử tam trọng cùng công kích, dù muốn trốn cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Ngay lúc Lâm Tiêu còn đang kinh hoàng, Long gia đột nhiên bật cười:

- Hắc hắc, sợ rồi sao, nhưng không có gì phải sợ, mặc dù đám khôỉ lồi này so sánh được với sinh tử tam trọng, nhưng đều đã hỏng rồi.

- Hỏng rồi sao?

Lâm Tiêu sửng sốt, tinh thần lực tử tế đánh giá đám khôỉ lồi, quả nhiên phát hiện trong thân thể bọn chúng không có năng lượng dao động, đứng im tại chỗ như pho tượng.

- Trận văn trong khôỉ lồi vẫn còn, nhưng phù văn cùng năng lượng trung tâm dùng khởi động khôỉ lồi đã triệt để tiêu tán, căn bản không cách nào hoạt động được nữa, nhìn qua hải người nhưng chỉ là một đồng sắt mà thôi.

Nghe vậy Lâm Tiêu mới thở ra một hơi, cảnh giác đi vào thạch thất.

Trong thạch thất an tĩnh, nhưng đúng như Long gia nói, khôỉ lồi không còn cách nào hoạt hóa cùng khởi động.

- Mặc dù đám khôỉ lồi này đã phế, nhưng vẫn không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất tài liệu luyện chế đều cứng rắn cùng quý hiếm, hơn nữa trận văn vẫn hoàn hảo, chỉ thiếu phù văn cùng trung tâm, nói không chừng có thể bị ta nghiên cứu ra gì đó.

Lâm Tiêu vừa đi tới vừa thu từng kiện khôi lỗi vào Thương Long Tí.

- Vậy cũng phải, ta xem ngươi cũng có chút tạo nghệ trong phương diện trận văn, nếu như có thể nghiên cứu ra thứ gì, thật sự không tệ, năm ấy Man tộc chế tạo khôi lỗi đẳng phong tạo cực, đó mới thật là khủng bố, ta từng nhìn thấy một yêu hoàng bị một khôi lỗi Man tộc oanh bạo, hài cốt không còn, huyết nhục cũng không cách nào ngưng tụ.

- Đem một yêu hoàng oanh bạo...

Nghe được lời này đầu óc Lâm Tiêu có chút ngây dại, khôi lỗi gì khủng bố như thế? Lại có thể kích sát cả yêu hoàng? Một khôi lỗi như vậy nếu còn lưu tới hiện tại, chẳng phải có thể hoành tảo hết thủy?

- Lâm Tiêu, có người tới gần!

Đột nhiên thanh âm Long gia vang lên nhắc nhở.

Có người?

Thu hồi kiện khôi lỗi cuối cùng, Lâm Tiêu còn chưa rời khỏi thạch thất, một thân ảnh đã xuất hiện, ánh mắt nheo lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Tiêu.

- Hắc hắc, tiểu tử, cuối cùng để ta tìm được ngươi!

Đôi mắt Tà Thử Vương vô cùng hung ác, toàn thân sát khí bức người.

- Ngươi tìm ta làm gì!

Sắc mặt Lâm Tiêu bình thản, không chút biểu lộ.

- Ha ha, tới hiện tại ngươi còn giả vờ, ngươi dám nói không lấy được bảo vật? Vừa rồi trong thạch thất này có gì, ngoan ngoãn giao ra, nếu tâm tình ta tốt không chừng còn có thể tha ngươi một mạng!

Tà Thử Viêm liếm liếm môi.

- Ngươi là Yêu tộc, ta là Nhân tộc, chuyện của ta không cần báo với ngươi đi?

- Ngươi thật khờ hay giả ngốc? Đừng cho ta cơ hội nổi giận, nếu ta là ngươi sẽ chủ động giao ra toàn bộ đồ vật trên người, chỉ có như vậy ngươi mới có cơ hội giữ mạng!

- Muốn giết ta, kiếp sau đi!

Sưu...

Thân hình Lâm Tiêu hóa thành lưu quang bay ra cửa thạch thất.

- Có ta ở đây ngươi còn muốn chạy?

Tà Thử Vương cười lạnh, vung tay phải hóa thành móng vuốt hung hăng trảo nhiếp Lâm Tiêu, không khí kịch liệt vỡ nát, hóa thành phong nhận nhấn chìm chung quanh không cho Lâm Tiêu cơ hội rời khỏi.

- Chưởng Diệt Càn Khôn!

Lâm Tiêu đánh ra một chưởng.

Oanh!

Hai cỗ lực lượng kinh khủng kích đặng trong không trung, Tà Thử Vương kinh hãi phát hiện công kích của mình nhanh chóng phá diệt, đồng thời thân hình Lâm Tiêu đã xông qua người hắn, đi ra ngoài thông đạo.

1296. Chương 1294: Chí Tôn Khí

- Muốn chạy thoát tay ta? Nằm mơ!

- Tà Ảnh Vô Song!

Tà Thử Vương rống to một tiếng, tay phải hóa thành vô số trảo ảnh điên cuồng trảo nhiếp Lâm Tiêu, tốc độ hấn nhanh kinh người, trảo ảnh đem Lâm Tiêu dính lên vách tường chẳng khác gì một bức họa.

Phanh!

Thân hình Lâm Tiêu ầm ầm dập nát, hóa thành nguyên khí tinh thuần tiêu tán trong không trung, nào ngờ chỉ là một phân thân.

- Cái gì?

Tà Thử Vương kinh ngạc, đột nhiên cảm nhận được tia dao động từ nơi khác, quay đầu lại, liền nhìn thấy Lâm Tiêu đã thoát ra phòng ngự của mình đi tới thông đạo phía trước.

- Tà Thử Vương, thứ cho ta không phụng bồi!

Thanh âm tiếng cười chế nhạo truyền tới, Lâm Tiêu cũng không thèm để ý đối phương, thân hình như điện bay đi.

- Đáng giận, tiểu tử, ngươi chạy đi đâu!

Tà Thử Vương tức giận muốn bốc khói, hấn đường đường sinh tử tam trọng ngăn tại cửa, lại không thể ngăn cản một sinh tử nhị trọng, truyền ra ngoài hấn sẽ trở thành trò cười.

- Tên đáng chết, ta nhất định phải giết ngươi!

Tà Thử Vương hấn hấn, điên cuồng truy kích.

Trong thông đạo, thân hình Lâm Tiêu lao nhanh như điện, do phong áo nghĩa gia thành, tốc độ nhanh tới mức khiến người không thể tin, mặc cho Tà Thử Vương đuổi thế nào cũng không thể kéo gần cự ly.

Trong lòng Tà Thử Vương vừa giận vừa sợ, luận tốc độ hấn cũng không có ưu điểm, nhưng cũng không thể xem là chậm, không nghĩ tới lại đuổi không kịp một vương giả nhị trọng.

- Đáng giận, lai lịch tiểu tử này như thế nào, chỉ đạt nhị trọng đỉnh phong lại lợi hại như vậy, không được, tuyệt không thể cho hấn chạy thoát, vừa rồi tiểu tử kia nhất định chiếm được bảo bối, nhất định phải đuổi kịp!

Tà Thử Vương điên cuồng phóng thích yêu nguyên, không biết hấn thi triển bí pháp gì, tốc độ bạo tăng nhanh chóng tới gần Lâm Tiêu.

- Tiểu tử, tên kia có thể sẽ đuổi kịp.

Long gia cười cười nói:

- Nếu ngươi muốn động thủ giết hấn thì nhanh một chút, chỉ cần thả tiểu Viêm, hai người liên thủ có chín thành giết được hấn.

- Lâm Tiêu ca ca, để tiểu Viêm giúp ngươi giết con chuột thối kia!

Thanh âm tiểu Viêm vô cùng hưng phấn.

- Giết hấn làm gì, hấn không lấy được chút bảo vật nào, trên người có đồ tốt gì chứ, thay vì lãng phí thời gian giết hấn, chẳng thà nhanh chóng đi vào sâu trong bảo điện, nhóm người Man tộc đã đi lâu rồi, bằng hấn muốn đuổi kịp ta, kiếp sau đi!

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, phong áo nghĩa lưu chuyển, tốc độ tăng nhanh, lại tiếp tục kéo xa cự ly với Tà Thử Vương.

Không phải hấn muốn bỏ qua tên kia, với thực lực của hấn liên thủ cùng tiểu Viêm, có chín thành kích sát đối phương, chỉ cần hao tổn chút thời gian, nhưng nơi này không phải Thông đạo Bách Lưu, tùy thời đều

có thể gặp được vương giả khác chạy tới, vì một Tà Thử Vương không chút giá trị mạo hiểm bại lộ lá bài tẩy của chính mình, còn không bằng nhanh chóng tìm thêm bảo tàng.

- Ha ha, tiểu tử nguời!

Long gia cười sảng khoái:

- Quyết định của nguời đúng ý ta, ta đã cảm nhận được ở đầu kia thông đạo tuyệt đối có đại bảo bối làm nguời đổ mắt, nếu còn ở đây lãng phí thời gian giết Tà Thử Vương, thật sự là quá uổng phí.

- Đại bảo bối làm ta đổ mắt?

Lâm Tiêu sáng mắt, hai chữ bảo bối làm hắn nôn nóng, lời của Long gia làm cho hắn thập phần tin tưởng.
Bá!

Nghĩ tới đây, Lâm tiêu hóa thành lưu quang bay nhanh về phía trước.

- Đáng giận!

Mắt thấy chính mình sắp có cơ hội công kích đối phương, không nghĩ tới tốc độ của Lâm Tiêu bất thành linh gia tăng lại bị kéo xa cự ly lần nữa.

Nhất thời một nguời một yêu nhanh chóng bay tới trước, ước chừng qua vài phút, cuối thông đạo chợt rộng mở, một cổ dao động hỗn độn từ trong đại điện phía trước truyền tới.

Bá!

Như viên lưu tinh, Lâm Tiêu xông vào đại điện phía trước.

Xuất hiện trước mặt Lâm Tiêu là một đại điện rộng lớn như một quảng trường, chung quanh đại điện cũng có thông đạo bao quanh.

Trong đại điện đã có vài đạo thân ảnh, Tịnh Thiên Huyền, Huyền Diệu Vương, Phi Loan Vương, Thiên Ngạc Vương cùng Thiên Uyên Vương bọn họ, tất cả đều xuất hiện ở nơi này, khuôn mặt lửa nóng nhìn về phía trước, đồng thời không ngừng công kích một vòng hào quang trước mặt, hào quang không ngừng tản ra gợn sóng nhộn nhạo không dứt.

Lâm Tiêu nhìn tới màn hào quang, sau đó nhìn chằm chằm vào vài đạo lưu quang bên trong, thông qua quang mang hơi mờ ảo hắn lơ mơ nhìn thấy đó là bốn kiện đồ vật, là một thanh trường kiếm, một chiến đao, một cổ ấn cùng một quyền sáo.

- Bảo vật!

Đồng tử Lâm Tiêu co rụt lại, ở thời đại viễn cổ, Man tộc chuyên môn chế tạo vũ khí cùng bảo vật, lúc trước hắn lấy được chỉ là vật phụ trợ, hiện tại rốt cục đã nhìn thấy được bảo vật có tính công kích.

- Tiểu tử, nguời không tiếp tục trốn nữa sao?

Lúc này Tà Thử Vương đã truy tới, nhìn thấy Lâm Tiêu đứng yên không nhúc nhích, lập tức quát lạnh vùng trảo.

Oanh long!

Thân hình Lâm Tiêu chợt bay lên, tránh khỏi công kích của Tà Thử Vương, lao tới bên cạnh nhóm nguời Huyền Diệu Vương.

- Ân?

Động tĩnh bên này cũng hấp dẫn mọi nguời, đều dừng công kích nhìn qua.

- Tà Thử Vương, vì sao nguời động thủ với vương giả Nhân tộc chúng ta?

Huyền Diệu Vương quát to, ngữ khí nghiêm lệ, lo lắng nhìn Lâm Tiêu.

- Ta...

Ánh mắt Tà Thử Vương đảo quanh bốn phía, rất nhanh hiểu được tình huống phát sinh, hần định nói ra tin tức Lâm Tiêu lấy được bảo tàng, nhưng ý niệm xoay chuyển liền im lặng nuốt xuống.

- Ha ha ha, Huyền Diệu Vương, xin lỗi, ta chỉ là vui đùa với Lâm Tiêu huynh đệ một chút mà thôi.

Ánh mắt Tà Thử Vương liếc qua Lâm Tiêu không chút hảo ý, nếu hần đem tin tức Lâm Tiêu lấy được bảo tàng trong thông đạo truyền đi ra, với thực lực của hần muốn cướp được bảo vật trong tay nhiều cường giả như vậy khả năng cực kỳ bé nhỏ, một khi đã như vậy còn không bằng tạm thời để trong lòng, đợi có cơ hội mới đơn độc giết chết tiểu tử kia, cướp về bảo vật.

Nghĩ tới đây, hần đưa mắt nhìn qua màn hào quang giữa không trung.

Vừa nhìn lên, ánh mắt của hần không khỏi co rụt lại, hần có thể cảm nhận được một cỗ khí tức hồn hậu truyền ra, tuyệt đối không phải vật bình thường.

- Đa tạ Huyền Diệu Vương xuất thủ.

Lâm Tiêu lên tiếng cảm tạ.

Huyền Diệu Vương lắc đầu, trong ánh mắt có tia lo lắng, nói:

- Lâm Tiêu, người hãy đi theo sát cạnh ta, trong bảo điện nguy hiểm trùng điệp, ta cũng rất khó bảo đảm an toàn cho người, nhưng ít ra vẫn tốt hơn một mình người chạy loạn, hơn nữa người phải cẩn thận Tà Thử Vương, nhìn dáng vẻ của hần sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lâm Tiêu cười cười, đối với lời nhắc nhở của Huyền Diệu Vương trong lòng cảm động, nhưng hần làm sao không biết ý tưởng của Tà Thử Vương.

- Huyền Diệu Vương, thông đạo này dài như thế, còn có nhiều thạch thất như vậy, các người sao có thể nhanh chóng đi tới nơi này?

Lâm Tiêu nghi hoặc hỏi.

Huyền Diệu Vương cười cười, nguyên lai hần cùng Thiên Uyên Vương, Phi Loan Vương tiến vào chung một thông đạo, sau khi hần tới Phi Loan Vương cùng Thiên Uyên Vương đã mở ra vài mật thất, kết quả không thu hoạch được gì, nhìn thông đạo tràn đầy mật thất ba người đành bỏ qua ý tưởng tiếp tục tìm bảo vật nơi đó, trực tiếp lao ra thông đạo, dù sao trong thông đạo có quá nhiều mật thất, nếu muốn mở ra toàn bộ không dùng mười ngày nửa tháng thì không khả năng, mà tiêu hao thời gian như vậy cũng đủ cho Man tộc đoạt hết bảo vật, cho nên họ quyết đi tìm bảo tàng tốt hơn.

1297. Chương 1295: Đại Chiến Điện Cuồng

Quả nhiên bên trong đại điện nơi này bọn hần phát hiện bốn văn kiện bảo vật, vì vậy mới ra tay muốn phá vỡ hộ trảo bên ngoài lấy tới tay.

Lúc này Lâm Tiêu mới tỉnh ngộ, nguyên lai Huyền Diệu Vương bọn họ không lấy được bảo tàng trong thông đạo, mà những người khác có thể nhanh chóng đi tới chỗ này hần cũng làm như thế, như vậy xem ra bảo tàng vòng ngoài trong những thông đạo khác vẫn còn lưu trong các mật thất.

Lâm Tiêu thầm ghi nhớ trong lòng, nếu có cơ hội hần cũng không ngại tiếp tục thu hết bảo vật ở những thông đạo kia.

Nhưng hiện tại vẫn phải tìm cách phá vỡ màn hào quang trước mặt, lấy được bốn bảo vật mới trọng yếu.

Oanh oanh oanh...

Màn hào quang không ngừng nhộn nhạo, mà các cường giả cũng lục tục chạy tới, chỉ hơn mười phút sau toàn bộ mười hai cường giả Nhân, Yêu hai tộc đã tụ họp chung một chỗ.

Dần dần màn hào quang lộ ra lỗ thủng.

Ong ong ong ong...

Lỗ thủng xuất hiện, một cổ uy áp khủng bố đột nhiên từ trong hộ tráo truyền ra, trường kiếm, chiến đao, cổ ấn cùng quyền sáo đều phát ra uy lực cường đại, quang mang lấp lánh, một loại khí tức hồng hoang vũ trụ tán phát bao phủ cả đại điện.

- Đây là...chí tôn khí!

- Uy áp thật khủng khiếp, uy áp này không phải của vương giả chi binh.

- Chí tôn khí, nhất định là chí tôn khí, cả bốn kiện đều như thế!

Lúc trước có hộ tráo bao phủ, bọn họ không cảm thụ được khí tức bốn kiện bảo vật, còn tưởng chỉ là vương giả chi binh đỉnh cấp, hiện tại khí tức vừa tiết lộ, mọi người lập tức cảm nhận được không phù hợp, cổ khí tức quá kinh khủng, chỉ có chí tôn khí trong truyền thuyết mới khủng bố như thế.

- Chí tôn khí!

Nhìn bốn kiện bảo vật, Lâm Tiêu thất kinh, hít sâu một hơi, hần thể nào cũng không nghĩ tới bốn kiện bảo vật kia đều là chí tôn khí.

- Thủ bút thật lớn!

Lâm Tiêu thì thào, cả đế quốc cũng không tìm được một kiện chí tôn khí, nhưng nơi này một lần đã có bốn kiện, chí tôn khí đã bắt đầu dục dục khí linh sơ cấp, bất kỳ kiện chí tôn khí nào cũng vượt xa vương giả chi binh, giá trị của một kiện đã vượt xa toàn bộ thu hoạch của Lâm Tiêu trước đó.

- Không hổ là Chí Bảo điện của Man tộc viễn cổ!

Lâm Tiêu dần nén kích động trong lòng, phát hiện trên mặt mọi người đều hiện vẻ tham lam, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh bốn phía, dường như thấy hiện tại họ đang hợp lực ra tay đánh vỡ màn hào quang, nhưng một khi hào quang phá nát chính là tự giết lẫn nhau, là lúc cướp đoạt chí tôn khí.

Nếu chỉ là vương giả chi binh đỉnh cấp, có lẽ còn có chút thu liễm, thậm chí đồng tộc liên thủ, nhưng vì chí tôn khí cho dù liều mạng họ cũng sẽ dùng hết thủ đoạn để tranh đoạt.

- Hắc hắc, nếu không phải chí tôn khí, Long gia vì sao lại nói là đại bảo bối.

Long gia cười đắc ý:

- Tiểu tử Lâm Tiêu, một lát ngươi muốn cướp đoạt kiện nào, Long gia sẽ giúp ngươi một tay.

- Tốt!

Ánh mắt Lâm Tiêu lóe sáng, thuận tay oanh ra một quyền, đánh vào màn hào quang giữa không trung, đồng thời thân thể cũng tiến về phía trước.

Hành động của Lâm Tiêu cũng không gây chú ý, lúc này ai cũng tiến tới trước, đến gần bảo vật mình cần, đại đa số ánh mắt đều nhìn cổ ấn cùng quyền sáo.

Đao cùng kiếm là sở trường của kiếm khách lẫn đao khách, chỉ có họ mới có thể phát huy uy lực của chúng triệt để, rơi vào trong tay người không thiện dùng uy lực sẽ giảm trên diện rộng, hơn nữa cực kỳ không thuận tay, nhưng quyền sáo cùng cổ ấn thì khác, bất luận võ giả tu luyện công pháp cùng binh khí gì đều có thể sử dụng, Ma Long quyền sáo của Lâm Tiêu cũng là như thế.

Bởi vậy quyền sáo ai cũng dùng tới, mà cổ ấn thì càng không cần nói, mọi người đều có thể dùng, bởi vậy hai đồ vật kia hấp dẫn ánh mắt người nhiều nhất.

Sát sát...

Mọi người liên tục công kích, màn hào quang rốt cục rách lớn, dần dần trải rộng vết rạn, tựa hồ tùy thời đều sẽ vỡ tan.

Trái tim Lâm Tiêu treo cao, Phân thân Toàn Địa Giáp cùng bản tôn đều tiến tới gần chiến đao, ánh mắt điên cuồng, chân nguyên yêu nguyên hùng hồn tràn khắp kinh mạch, tùy thời đều có thể bộc phát ra lực lượng khủng bố.

Chẳng những là Lâm Tiêu, không khí trong đại điện nháy mắt biến thành cổ quái, không hẹn đều tự tách ra xa nhau, chẳng những là giữa hai tộc mà cùng tộc với nhau cũng đều bảo trì cảnh giác.

Sát...

Rốt cục vết rạn trên hộ tráo nhanh chóng lan tràn, cuối cùng gần như trải rộng khắp cả màn hào quang.

Phanh!

Khi vết rạn đã trải khắp, hộ tráo ầm ầm vỡ tan, hóa thành vô số quang điểm rơi xuống.

Oanh!

Ngay trong tích tắc hộ tráo vỡ tan, trong đại điện nháy mắt bộc phát từng đạo lực lượng hùng hồn, trên thân mỗi người đều tràn ra cỗ chân nguyên cuộn cuộn thổi quét thiên địa, kinh tâm động phách.

Chỉ trong nháy mắt hộ tráo vỡ tung, ảo ảnh hình thành, yêu nguyên quanh thân Tà Thử Vương bộc phát, sinh sản lực phá hoại cường đại, như viên viên thạch trùng hướng kiện quyền sáo.

- Dám cướp đồ của Diệt Linh Vương ta sao!

Diệt Linh Vương quát một tiếng, chân nguyên bùng nổ, hắc quang lóe sáng, thân hình như viên đạn pháo bắn ra ngoài, lao thẳng tới Tà Thử Vương, diệt linh lực lưu chuyển, chuẩn bị ra tay.

Những người khác phản ứng không chậm, Phi Loan Vương tản ra hỏa hồng sắc quang huy, hóa thành hỏa diễm sáng ngời, lao thẳng tới chỗ cổ ấn, dọc đường ngọn lửa ngập trời, hóa thành biển lửa thiêu đốt cả không gian.

Thân pháp Huyền Diệu Vương cực nhanh, như ảo ảnh như huyền như diệt.

Thiên Ngạc Vương, Thiên Uyên Vương, Long Tượng Vương đều động, tự tuyển bảo vật cho mình, ánh mắt lửa nóng chụp vào một kiện chí tôn khí.

- Động thủ!

Trong tích tắc này đồng tử Lâm Tiêu co rút, thân hình vút lên giữa không trung, lao thẳng tới chiến đao, mà Phân thân Toàn Địa Giáp cũng nhoáng lên, hóa thành kim quang, mục tiêu cũng là chiến đao.

Trong đại điện lưu quang chớp nhoáng, chân nguyên yêu nguyên trùng kích bốn bề, duy nhất không động chính là Tà Hồn Vương, hắc tu luyện thần hồn cùng âm sát lực, quyền sáo cùng cổ ấn vô cùng hấp dẫn với hắn, nhưng hắn biết các vương giả cũng vừa ý hai vật kia, với thực lực của hắn muốn lấy được hai kiện bảo vật kia thật khó khăn, bởi vậy hắn dần nén xuống chuẩn bị xem rõ thế cục mới tính tiếp.

Quả nhiên khi hộ tráo vỡ vụn trong nháy mắt, mọi người đều lao về hướng cổ ấn cùng quyền sáo, mà có ý tứ với chiến đao cùng trường kiếm lại rất ít, đặc biệt chứng kiến hai thân ảnh lao về hướng chiến đao, đôi mắt Tà Hồn Vương chột sáng.

- Hắc hắc, không nghĩ tới lựa chọn chiến đao lại là tiểu tử Lâm Tiêu, ủa, còn có Yêu tộc nhị trọng, thực lực hai người yếu nhất trong đội ngũ, chỉ cần ta ra tay, chiến đao thuộc về ta.

Trong lòng vừa nghĩ như thế, Tà Hồn Vương bay lên, khóe môi lộ ra tia cười lạnh, một chưởng đánh về hướng Lâm Tiêu.

Oanh long!

Âm tà lực mang theo lực ăn mòn bao trùm tới hướng Lâm Tiêu.

- Là Tà Hồn Vương!

Giữa không trung, Lâm Tiêu híp mắt, lộ ra sát cơ tràn đầy, nhưng lúc này hắn cũng không thời gian đối chiến với Tà Hồn Vương, thân hình nháy mắt bạo vỡ thành ba thân ảnh, một phân thân

trực tiếp lao về hướng chiến đao, mà bản tôn cùng phân thân khác lao về hướng Phân thân Toàn Địa Giáp cùng Tà Hồn Vương. Phân thân lao tới Phân Thân Toàn Địa Giáp mà bản tôn thì chọn Tà Hồn Vương.

1298. Chương 1296: Tà Hồn Vương Tìm Đường Chết (1)

Oanh long!

Phân thân cùng Phân thân Toàn Địa Giáp va chạm lẫn nhau, kỳ thật với thực lực Phân thân Toàn Địa Giáp chỉ một móng vuốt là đủ xé rách phân thân, nhưng theo Lâm Tiêu khổng chế, hai bên giả vờ quần thành một trận đại chiến, đồng thời lao tới gần chỗ bảo vật.

Mà ở chỗ Tà Hồn Vương, chiến đấu càng kịch liệt.

- Cút ra!

Tà Hồn Vương gầm lên một tiếng giận dữ, toàn lực đánh ra một chưởng, hấn động thủ trễ nhất, cự ly bảo vật xa nhất, hiện tại đương nhiên là gấp nhất.

- Hừ!

Phát hiện kinh phong ập tới, Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, tâm thần vừa động, tinh thần chân nguyên hình thành một phòng hộ trảo, đồng thời chém ra một đao, đao mang hung hăng chém lên trên chưởng kinh của Tà Hồn Vương, trong tiếng nổ vang kịch liệt Lâm Tiêu giả vờ như không ngăn được chưởng kinh, chặt vật bay ngược ra sau.

Bị Lâm Tiêu ngăn cản, thân hình Tà Hồn Vương chỉ thoáng khựng lại một chút.

- Xú tiểu tử, đắc tội ta, ta muốn ngươi chết không chỗ chôn!

Trong lòng Tà Hồn Vương rít gào, mà lúc này hấn cũng không kịp giết Lâm Tiêu, bộ mặt hung ác lao về hướng chiến đao.

Nhưng chỉ một thoáng tạm dừng cũng đã kịp cho Lâm Tiêu lao tới chỗ chiến đao, vung tay chop tới.

- Ông!

Ngay lúc bàn tay vừa chạm tới chiến đao, chiến đao chợt bộc phát cổ lực lượng phản kháng, vô cùng khủng bố, trực tiếp chấn bay tay Lâm Tiêu ra ngoài.

Oanh!

Nhìn thấy chiến đao tự động kháng cự, Lâm Tiêu chợt cả kinh, không hổ là chí tôn khí, lại còn có bản sự này.

Tuy giết mình nhưng trong lòng Lâm Tiêu cũng cảm giác được không ổn, từ lực lượng phản chấn mà xem, thực lực phân của hấn không thể lấy được chiến đao.

- Xem ra là phải để bản tôn tự mình ra tay!

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, nhanh chóng cho phân thân hồi lui ngăn chặn Tà Hồn Vương, đồng thời bản tôn lao tới.

- Xú tiểu tử, ngươi tưởng chỉ có ngươi có phân thân thôi sao?

Tà Hồn Vương gầm lên, ngay sau đó thân thể hấn chợt mơ hồ, ba ảnh tử từ trong người hấn bắn ra, ngăn cản Phân thân, Lâm Tiêu cùng lao tới chiến đao, về phần bản tôn đứng xa xa điều động ba phân thân.

Vì chí tôn khí hấn cũng liều mạng, thi triển ra ba đạo hồn niệm phân thân tổn thương cũng thật lớn, đủ làm trạng thái của hấn suy sụp không ít, nhưng theo hấn xem ra chỉ cần lấy được chí tôn khí thì hết thấy đều đáng giá.

- Xuy...

Lâm Tiêu giễu cợt một tiếng, nhìn thấy phân thân của Tà Hồn Vương chụp vào chiến đao cũng không ngăn cản, ánh mắt lạnh lùng, Long Văn đao giơ cao, một chiêu Lôi Chi Trùng Phạt bay ra ngoài.

Đao quang lôi đình giáng xuống, trong ánh mắt kinh giận của Tà Hồn Vương, một chiêu đem một hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp của hắn chém thành hai nửa.

Hồn niệm phân thân có được một phần năm lực lượng của Tà Hồn Vương, lần đó chỉ một phân thân của hắn đã suýt chém giết được Lâm Tiêu, nhưng thời gian dài trôi qua, thực lực Lâm Tiêu gia tăng không biết bao nhiêu, hiện tại chỉ một chiêu của Lâm Tiêu đã lập tức tan nát.

Phốc xuy...

Trong miệng phun ra ngụm máu tươi, Tà Hồn Vương giận dữ dị thường, hắn không thể nào dự đoán được phân thân của mình thậm chí không ngăn được một đao của Lâm Tiêu, vừa định nói gì đó, thân thể của hắn lại chấn động, kinh giận nhìn lại, chỉ thấy Phân thân Toàn Địa Giáp lại đem một phân thân khác của hắn chụp thành hai nửa, tan xương nát thịt.

Hai hồn niệm phân thân vẫn lạc, trí óc Tà Hồn Vương như sóng gió lật trời, trong miệng không ngừng phun máu, thân thể bị trọng thương, duy nhất cảm thấy đáng giá chính là phân thân cuối cùng vừa bắt được chuỗi chiến đao.

- Đáng giận, chờ ta được chí tôn khí là lúc hai ngươi phải chết!

Trong lòng Tà Hồn Vương điên cuồng hét lên, nhưng còn chưa kịp vui mừng, một cỗ lực lượng kinh khủng từ chiến đao bắn ra, trực tiếp đem hồn niệm phân thân cuối cùng của hắn chấn bay ra ngoài.

- Cái gì?

Tà Hồn Vương trừng lớn hai mắt, tâm tình từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

- Cỗ phân thân này cũng chết đi cho ta!

Lâm Tiêu quát to, một đao đem phân thân cuối cùng chém thành nát vụn.

- A...

Tà Hồn Vương thống khổ gào to một tiếng, sắc mặt tái nhợt, miệng lại phun ra máu tươi, linh hồn trọng thương nặng.

Thừa dịp Tà Hồn Vương trọng thương, Lâm Tiêu giả vờ ngăn cản Phân thân Toàn Địa Giáp, chân thân bắn tới lại đem chiến đao chụp vào trong tay.

- Ông ông...

Ngay lúc Lâm Tiêu bắt lấy nó, chí tôn khí lại vùng vẫy lên, nhưng lần này Lâm Tiêu đã có chuẩn bị, tinh thần chân nguyên hội tụ trong tay chặt chẽ bao vây chiến đao, bàn tay nắm chặt tuyệt không buông ra.

Nhưng Lâm Tiêu không buông, chiến đao cũng vùng vẫy phản kháng, càng lúc càng kịch liệt, một cỗ lực lượng kinh khủng chấn bàn tay Lâm Tiêu tê liệt.

- Đáng chết!

Nhìn thấy tình huống này, sắc mặt Lâm Tiêu tức giận, tổn nhiều công phu lớn như thế, thật vất vả mới bắt được chiến đao, nếu bản tôn cũng không giữ được, để cho nó bỏ chạy, chẳng phải quá mất mặt cùng mất đi cơ hội đi?

- Hắc hắc, tiểu tử, chí tôn khí có linh, sẽ kháng cự hết thảy mọi người, chỉ phải dùng chân nguyên, linh hồn cùng tinh thần lực lạc ấn mới chịu cho ngươi nắm giữ.

Ngay lúc Lâm Tiêu đang tận lực chống đỡ, thanh âm Long gia chợt vang lên.

Sắc mặt Lâm Tiêu khó xem, tuy tinh thần lực của hắn mạnh mẽ, nhưng muốn lưu lạc ấn lên một kiện chí tôn khí chỉ sợ phải hao tổn không ít thời gian, nhưng lúc này hắn làm gì có đủ thời gian để thực hiện.

- Ha ha ha...

Nhìn thấy biểu tình nhăn nhó của Lâm Tiêu, Long gia không nhịn được cười to:

- Được rồi, không đùa ngươi nữa, để Long gia giúp ngươi một tay!

Ông!

Ngay lập tức từ trong Thương Long Tí tràn ra một cỗ khí tức kinh khủng, cỗ khí tức truyền qua thân thể Lâm Tiêu, nhanh chóng lan tràn tới trên chí tôn khí đang vùng vẫy.

Khí tức vừa lan tới, chiến đao nhất thời dừng lại, thậm chí quang mang biến thành ảm đạm, Lâm Tiêu có thể cảm nhận được bên trong chí tôn khí phát tán ra cảm xúc sợ hãi.

- Kháo, vậy cũng được sao!

Nhìn thấy một màn này, trong đầu Lâm Tiêu chợt hiểu ra, Long gia là khí linh thánh khí, khí tức áp chế chí tôn khí vô cùng dễ dàng, nhưng đã có biện pháp này mà vẫn nhìn mình vất vả như vậy, lão gia hỏa đúng là già mà không kính!

Trong lòng mắng vài câu, nhìn thấy chí tôn khí đã bị hàng phục, giờ phút này trong lòng Lâm Tiêu tràn ngập vui mừng, lập tức đem chiến đao thu vào trong Thương Long Tí.

- Ha ha...

Chiếm được một kiện chí tôn khí, trong lòng Lâm Tiêu vô cùng sáng khoái.

- Tiểu tử, giao ra chí tôn khí, xem ngươi cũng là Nhân tộc, ta tha mạng cho ngươi, nếu không ta không để cho ngươi còn sống rời khỏi bảo điện!

Lâm Tiêu vừa cười thành tiếng, một thanh âm đầy tức giận vang lên.

Lực khôi phục của sinh tử tam trọng thật đáng sợ, Tà Hồn Vương đã khôi phục nguyên dạng, đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm Lâm Tiêu, toàn thân phát tán sát cơ khủng bố.

Nghe được thanh âm uy hiếp, sắc mặt Lâm Tiêu không thay đổi, thản nhiên nói:

- Bảo vật có linh, nếu bị ta đoạt tới thì đã tuyển chọn ta, ngoan ngoãn lui về có lẽ còn lưu chút mặt mũi, nếu không...xuy!

Lâm Tiêu giễu cợt một tiếng, bàn tay vẫy vẫy trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

1299. Chương 1297: Tà Hồn Vương Tìm Đường Chết (2)

- Hồn dân!

Tà Hồn Vương giận dữ, sỏ dĩ hần tuyển chọn chiến đao là vì nhìn thấy chỉ có Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp tranh giành, thực lực cả hai đều nhỏ yếu nên mới ra tay.

Nguyên bản tưởng rằng với thực lực của hần muốn đoạt chí tôn khí không khó khăn, nhưng chuyện xảy ra làm hần choáng váng, đặc biệt ánh mắt khinh miệt của Lâm Tiêu làm trong lòng hần phẫn nộ, không cách nào phóng thích.

- Kim Giáp Vương, không bằng ta cùng ngươi liên thủ thế nào? Trước trừ bỏ Lâm Tiêu, tiếp tục tranh đoạt chí tôn khí kia.

Nhìn thấy Phân thân Toàn Địa Giáp đang nhìn Lâm Tiêu chằm chằm, trong lòng Tà Hồn Vương chợt động liền lên tiếng đề nghị.

- Được!

Phân thân Toàn Địa Giáp đáp ứng một tiếng, chậm rãi đi tới bên cạnh Tà Hồn Vương, tựa hồ muốn liên thủ với hắn, nhưng ngay sau đó liền làm Tà Hồn Vương giận dữ.

Phân thân Toàn Địa Giáp không ra tay với Lâm Tiêu mà xoay người, móng vuốt hung hăng bổ lên người Tà Hồn Vương, phốc xuy một tiếng, móng vuốt sắc bén nháy mắt phá vỡ phòng ngự trước ngực Tà Hồn Vương, oanh bay hắn ra ngoài.

- Muốn cùng ta liên thủ? Nằm mơ, ta còn không biết ngươi có chủ ý gì hay sao, chí tôn khí là của Kim Giáp Vương ta, không ai được cướp đi!

Phân thân Toàn Địa Giáp quát một tiếng, thân thể hóa thành kim quang bay về hướng Lâm Tiêu.

Sưu...

Thân hình Lâm Tiêu chợt động, trực tiếp bay về hướng năm thông đạo phía sau đại điện.

Ngay lúc này, một đạo quang mang bắn nhanh thẳng tới chỗ Lâm Tiêu, đó chính là chí tôn khí cổ ấn, mà ở phía sau cổ ấn, Tịnh Thiên Huyền, Thiên Uyên Vương, Thiên Ngạc Vương, Long Tượng Vương đồng thời truy kích, ánh mắt nóng như lửa.

- Tiểu tử, đưa cổ ấn cho ta!

Ánh mắt Thiên Ngạc Vương hung ác.

Lâm Tiêu cũng không muốn tiếp tục giao thủ với họ, tâm niệm vừa động, vỗ một chưởng lên cổ ấn, cổ ấn hóa thành đạo lưu quang bay nhanh về hướng Tịnh Thiên Huyền.

- Tịnh Thiên Huyền, nếu chiếm được cổ ấn không cần cảm tạ ta!

Lâm Tiêu cười sang sảng, lao thẳng vào trong thông đạo.

Sưu...

Phân thân Toàn Địa Giáp theo sát phía sau, đáng vẻ vô cùng giận dữ.

- Đáng giận!

Sắc mặt Tà Hồn Vương giận dữ, gầm lên một tiếng cũng lao theo sau.

- Tên kia lại thật sự đuổi tới!

Cảm giác được Tà Hồn Vương đi theo, trong mắt Lâm Tiêu toát ra vẻ lạnh lùng, nếu đối phương còn không biết điều, vậy hãy để thông đạo này biến thành mộ địa táng thân của hắn đi.

Tâm niệm vừa động, tốc độ của Lâm Tiêu tăng tới cực đỉnh, phát hiện không còn vương giả nào đuổi theo, bản tôn cùng Phân thân Toàn Địa Giáp lại chiến đấu với nhau.

Oanh oanh oanh...

- Rất cục đuổi tới!

Tà Hồn Vương nhìn thấy hai người đang đối chiến, trong mắt hiện sát cơ.

Đối diện, Lâm Tiêu vừa đánh ra một chưởng ngăn cản một trảo của Phân thân Toàn Địa Giáp, tiếp theo mượn xung lực bay về hướng Tà Hồn Vương.

- Tốt lắm!

Tà Hồn Vương quát khê một tiếng, đôi mắt lóe ra, bàn tay hiện ra một cỗ khí xoáy kinh khủng hung hăng vồ thẳng vào người Lâm Tiêu.

- Độc Toàn Âm Giáo Sát!

Oanh long!

Một cỗ gió lốc màu đen hình thành, đây là sát chiêu của Tà Hồn Vương, một chiêu đánh ra trong thông đạo tràn đầy gió lốc, như lưỡi đao hắc ám bay múa đầy trời điên cuồng bao phủ Lâm Tiêu.

- Chết đi!

Trên mặt Tà Hồn Vương lộ ra dáng tươi cười hung ác.

Thương thương thương...

Gió xoáy tiêu diệt hết thủy, nhưng Lâm Tiêu lại xông ra ngoài, trên người hắn mặc một bộ chiến giáp lấp lánh, bao kín cả người hắn chặt chẽ, đồng thời chiến đao lại đánh thẳng tới Tà Hồn Vương.

Lôi Chi Tài Quyết!

Sát!

Lôi quang lóe ra, lôi trì dừng động, Tà Hồn Vương bị lôi quang kích trúng, hắc khí ầm ầm dập nát, trên người hắn cháy đen một mảnh, miệng phun máu tươi.

- Thực lực tiểu tử này sao mạnh như thế!

Tà Hồn Vương chật vật nện lên vách thông đạo, thân thể đầy máu, trong mắt khó tin, càng làm hắn chấn kinh chính là bộ khải giáp trên người Lâm Tiêu, hắn đã nhìn ra đó là Man Vương sáo trang tam tinh trong truyền thuyết.

- Trên người tiểu tử này lại nhiều bảo vật như vậy, khó trách có thể nghịch thiên!

Tà Hồn Vương vừa kinh ngạc vừa vui mừng, thực lực Lâm Tiêu vượt xa dự liệu của hắn, nhưng chỉ cần hắn giết Lâm Tiêu, chẳng những lấy được chí tôn khí đồng thời còn có được Man Vương sáo trang tam tinh trong truyền thuyết, thực lực sẽ gia tăng tới kinh người.

- Thật sự là trời cũng giúp ta!

Giờ phút này tâm tư của Tà Hồn Vương đều bị bảo vật trên người Lâm Tiêu hấp dẫn, ánh mắt thật cuồng nhiệt.

- Tên này tới nông nổi như vậy còn đánh chủ ý với bảo vật của ta, chết tới nơi còn không biết!

Lâm Tiêu nhìn thấy ánh mắt của hắn, không khỏi cười lạnh lắc đầu.

Sưu...

Lâm Tiêu đột nhiên thúc giục Phân thân Toàn Địa Giáp, trong con ngươi màu vàng đột nhiên lóe lên quang mang yêu dị.

- Lâm Tiêu Nhân tộc, chết cho ta!

Kim Giáp Vương rít gào, ngay lúc Tà Hồn Vương chuẩn bị ra tay lần nữa, toàn thân Phân thân Toàn Địa Giáp phát tán ra cỗ lực lượng quỷ dị, một cỗ uy áp khiến Tà Hồn Vương đắm chìm tâm kinh từ sau lưng hắn truyền tới.

- Đó là...

Tà Hồn Vương không tự chủ được quay đầu lại, nhất thời liền nhìn thấy trên đỉnh đầu Kim Giáp Vương quỷ dị xuất hiện một đầu yêu thú thần kỳ, có bốn vó, trán có ba mắt, thể hình thon dài tuần mỹ, đôi con ngươi kim sắc băng sương nhìn vào Lâm Tiêu xa xa, nhưng bởi vì Tà Hồn Vương đứng giữa hai người nên ánh mắt cũng rơi lên người của hắn.

- Thiên phú thần thông – Phệ Thần!

Ông!

Một thanh âm lạnh lùng cao quý lại uy áp vang lên trong đầu Tà Hồn Vương, ngay sau đó con mắt thứ ba trên trán yêu thú mở ra, một đạo kim quang khuếch tán bao phủ Tà Hồn Vương phía trước.

- Không!

Tà Hồn Vương nhất thời sợ hãi phát hiện, linh hồn hải của mình nhấc lên sóng gió dữ dội, một lực hấp dẫn mãnh liệt cứng rắn đem linh hồn lực của hắn lôi kéo ra bên ngoài, căn bản không cách nào ngăn cản, đồng

thời không gian đạo vẫn trong thân thể hắc cùng sinh tử lực cũng bị lôi kéo tràn ra ngoài thân thể như nước lũ.

Dát dát...

Dưới ánh mắt sợ hãi của Tà Hồn Vương, không gian lực trong thân thể hắc không ngừng tràn ra, như bị rút gân lột da, từng sợi không gian đạo vẫn bị hư ảnh yêu thú thần bí hấp thu, đồng thời truyền lại trên người Phân thân Toàn Địa Giáp, chẳng những là không gian lực, linh hồn lực đều bị hấp xả tới, chỉ trong nháy mắt toàn bộ lực lượng trong thân thể Tà Hồn Vương bị giảm bớt một phần ba, thậm chí da thịt trên người cũng bị trướng lên gân guốc ảm đạm.

- Không, âm tà lực, vỡ cho ta!

- Linh hồn trùng kích – diệt!

Hai mắt Tà Hồn Vương lồi ra, diễn cảm kinh giận, cố gắng tránh thoát phệ thần nhấn chìm, nhưng trước đó hắc từng thi triển ba hồn niệm phân thân Toàn Địa Giáp, linh hồn bị trọng thương, hơn nữa vừa rồi đối chiến với Lâm Tiêu cũng bị tổn thương không nhỏ, lại bị Phân thân Toàn Địa Giáp toàn lực thi triển thiên phú thần thông, Tà Hồn Vương chẳng khác gì con muỗi bị mạng nhện trói chặt, bất luận vùng vẫy thế nào đều càng quấn càng chặt chẽ.

Hô...

Trong hư không, linh hồn lực của Tà Hồn Vương, sinh tử lực cùng vài chục không gian đạo vẫn đều bị hấp xả đi ra, một cỗ lực lượng vô hình bị yêu thú thần bí hút vào, mà cỗ linh hồn lực kinh người, cùng không gian lực với sinh tử lực đều thông qua hư ảnh yêu thú thần bí truyền vào trong thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp.

1300. Chương 1298: Phệ Thần Thú

Lâm Tiêu rõ ràng cảm giác được lực lượng trong thân thể Phân thân Toàn Địa Giáp đang kéo lên với tốc độ kinh người.

Hai mươi bốn không gian đạo vẫn.

Hai mươi lăm...

Hai mươi sáu...

Nguyên bản Phân thân Toàn Địa Giáp có hai mươi ba không gian đạo vẫn, lúc này nhanh chóng tăng lên, mãi tới cực hạn ba mươi đạo không gian đạo vẫn của yêu vương nhị trọng mới dừng lại.

Không chỉ có không gian đạo vẫn, kể cả linh hồn lực, sinh tử lực đều có chuyển biến kinh người.

Mà Tà Hồn Vương trừng lớn đôi mắt kinh hoảng, sinh mệnh lực biến mất, thân thể cứng ngắc ngã xuống, nặng nề nện lên mặt đất.

Vương giả tam trọng, lấy máu sống lại, bất tử bất diệt, mà giờ khắc này Tà Hồn Vương đã chết, mặc dù huyết nhục vẫn còn nhưng đã không có sinh cơ, toàn bộ sinh tử lực đã triệt để bị Phân thân Toàn Địa Giáp cắn nuốt.

- Thiên phú thần thông thật bá đạo!

Kết quả này cho dù là chính Lâm Tiêu cũng kinh hãi, thừa dịp Phân thân Toàn Địa Giáp còn đang đề thăng, hấp thu hồi không gian giới chỉ của Tà Hồn Vương, đồng thời một chương võ lên thi thể hắc đánh thành hư không, quay người tiến vào trong thông đạo.

- Phệ Thần, không ngờ là Phệ Thần!

Trong Thương Long Tí, thanh âm Long gia chấn kinh:

- Tiểu tử, nếu Long gia nhớ không lầm, Kim Giáp Vương chính là yêu sủng của người mà ta gặp được trong Sinh Tử Quỳnh Lâu đi? Mặc dù hình dạng của hắn có chút biến hóa, thậm chí khí tức thay đổi, nhưng cảm giác kia Long gia sẽ không nhìn sai.

- Đúng vậy.

Lâm Tiêu gật đầu, không phủ nhận.

- Thật sự là yêu sủng của người?

Long gia chấn kinh, khuôn mặt khó thể tin:

- Người có biết Phệ Thần đại biểu cái gì không? Đây là thiên phú thần thông của hoàng tộc đỉnh cấp trong Yêu tộc, hơn nữa còn là thần thông đỉnh cấp, danh xưng chủng tộc này là Phệ Thần Thú, ở thời đại viễn cổ, là một trong những người thống trị đứng đầu Yêu tộc, có thể nói cho người biết, chỉ luận về huyết mạch, huyết mạch của Phệ Thần Thú cũng không kém gì huyết mạch Thánh tộc trong Long tộc, mỗi bên mỗi vẻ.

Khuôn mặt Long gia nhất thời hỗn loạn.

- Không đúng.

Đột nhiên, Long gia như nhớ lại điều gì, lắc đầu hồ nghi nói:

- Tiểu tử, có phải người giấu diếm gì với ta không? Huyết mạch Phệ Thần Thú thật mạnh, căn bản không khả năng bị hàng phục, cho dù lúc hắn yếu nhất lại bị người thu phục hắn, một khi huyết mạch thức tỉnh sẽ thoát khỏi khống chế của người, hiện tại Phệ Thần Thú chẳng những thức tỉnh huyết mạch, còn đạt tới cảnh giới sinh tử nhị trọng đỉnh phong, đừng nói một vương giả nhị trọng như người, cho dù là tôn giả muốn thu phục hắn cũng tuyệt đối không thể nào.

- Chẳng lẽ ta không thể dùng thủ đoạn nào đó nô dịch hắn sao.

Lâm Tiêu ngăn người nói.

- Vậy thì càng không thể, nô dịch Phệ Thần Thú, nói đùa sao, Long gia sống lâu như vậy còn chưa nghe nói qua ai có thể nô dịch Phệ Thần Thú!

Ngữ khí Long gia thập phần khẳng định.

- Long gia quả nhiên anh minh, kỳ thật hắn không phải yêu sủng của ta, ta cũng không nô dịch hắn, mà là đoạt xá hắn!

Quen biết với Long gia lâu như thế, Lâm Tiêu hoàn toàn tin tưởng đối phương, giải thích.

- Đoạt xá!

Long gia trợn mắt há hốc mồm.

- Đúng vậy, có thể nói ta chính là Kim Giáp Vương, Kim Giáp Vương cũng chính là ta, chúng ta cùng một linh hồn, liên hệ lẫn nhau, hoặc có thể nói Kim Giáp Vương là phân thân của ta.

Lâm Tiêu giải thích.

- Này...này...cái này...

Long gia cũng không biết dùng lời gì để hình dung, khuôn mặt chấn kinh.

Sau một lúc lâu hắn mới sực tỉnh lại.

- Yêu nghiệt, yêu nghiệt ah!

Long gia nhìn Lâm Tiêu, vẻ mặt kích động:

- Đường đường Phệ Thần Thú, lại là một phân thân của người, Long gia sống lâu như thế, đây là lần đầu tiên gặp chuyện này, tiểu tử người rốt cục là quái thai ở đâu toát ra, trời ạ, ông trời lại để cho ta gặp phải một yêu nghiệt như thế!

Lâm Tiêu vuốt vuốt mũi, nói:

- Long gia, có cần kích động như thế sao.

- Kích động, kích động cái đầu người, người biết cái gì, đây chính là Phệ Thần Thú, là Phệ Thần Thú ah!

Long gia hoàn toàn không lời.

- Đúng rồi...Long gia, phân thân Toản Địa Giáp của ta tựa hồ là hoàng tộc Yêu tộc, người từng nghe nói qua đi?

Lâm Tiêu không khỏi hiếu kỳ hỏi.

- Đường đường Phệ Thần Thú, ta làm sao không nghe nói qua.

Long gia mắng to, phát tiết nội tâm chán kinh, đồng thời như lâm vào trong hồi ức.

Một lát sau, hẩn khôi phục bình tĩnh, nói:

- Tiểu tử, ở thời đại viễn cổ, Nhân, Yêu hai tộc thống trị thiên hạ, mà trong Yêu tộc, có vài hoàng tộc cường đại nhất, bộ tộc của Phệ Thần Thú chính là một trong những hoàng tộc cường đại này, thậm chí còn là đứng đầu.

- Năm ấy, Yêu tộc có ba đại thánh, thống ngự cả Yêu tộc, mà bộ tộc Phệ Thần Thú Vương là một trong ba đại thánh, xưng là Thôn Thiên đại thánh, luận thực lực cường mạnh hơn cả chủ nhân thứ nhất của ta, trong Yêu tộc lấy hẩn là tôn.

- Hẩn cường đại như vậy là bởi vì có thiên phú thần thông Phệ Thần, thần thông này vô địch thủ, trừ phi có lực lượng linh hồn cao minh hơn, nếu không căn bản không cách nào phòng ngự.

Nói tới đây, Long gia lắc đầu, khuôn mặt quái dị nhìn Lâm Tiêu.

Trên đời này lại có người đoạt xá được Phệ Thần Thú, hẩn thật sự không thể nghĩ ra.

- Đúng, trên người người không phải có Thái Thần Tháp sao, đó là thánh khí của Phệ Thần Thú nhất mạch, nếu để cho phân thân Toản Địa Giáp của người nắm giữ, có lẽ có thể đánh thức khí linh.

Long gia lại nói.

Lâm Tiêu vuốt vuốt mũi, lai lịch phân thân Toản Địa Giáp của mình cũng thật quá lớn, khó trách Long gia sẽ giật mình như thế.

Nhưng Lâm Tiêu cũng biết rõ ràng ban đầu Phân thân Toản Địa Giáp cũng không phải Phệ Thần Thú, mà nhờ có Bát Quái Lô giúp đỡ, hấp thu yêu vương chi tâm trong Thái Thần cổ địa, mới thức tỉnh huyết mạch Phệ Thần Thú, lúc đó trong Hóa Huyết Trì nhờ có Bát Quái Lô nên Phân thân Toản Địa Giáp mới không vẩn lạc.

- Long gia, người mau nhìn xem trong thông đạo này rốt cục có bảo tàng gì không.

Lâm Tiêu thu liễm tâm tình, bay nhanh trong thông đạo, lên tiếng hỏi.

Hiện tại cuộc chiến trong đại điện khẳng định đã thật nóng nảy, nếu Lâm Tiêu đi qua tuyệt đối biến thành cái đích cho mọi người công kích, không bằng chờ tranh đoạt xong mới tiếp tục xuất hiện.

- Tiểu tử, người không khỏi quá đen tối đi, nhưng ta rất vui, hắc hắc.

Long gia vốn tưởng Lâm Tiêu trốn vào thông đạo là vì dẫn dụ Tà Hồn Vương đi vào giết chết, không nghĩ tới còn đánh chủ ý với bảo vật trong thông đạo, quả nhiên tâm tư cẩn mật.

Vì thế theo sự dẫn dắt của Long gia, Lâm Tiêu bắt đầu hoành tảo bảo vật trong vài thạch thất.

Thật nhiều man nguyên tinh phách, mấy trăm Man Vương sáo trang nhị tinh, đủ loại thánh phẩm tu luyện, toàn bộ đều thu vào trong Thương Long Tí.

Thậm chí Lâm Tiêu còn thu được một kiện Man Linh đại pháo, theo lời nói của Long gia, Man Linh đại pháo là chí bảo do Man tộc luyện chế, một khi khởi động uy lực kinh thiên động địa, là chí bảo công thành đoạt đất, nhưng đồ vật này cũng giống như khôi lỗi chiến đấu, trận vẫn vẫn hoàn hảo nhưng phù vẫn cùng năng lượng đã biến mất hầu hết, trở thành một đồng phế phẩm.

1301. Chương 1299: Thiên Phạt

Cần quét xong thông đạo này, Lâm Tiêu lại đem mấy thông đạo còn lại vơ vét không còn.

Cả quá trình ước chừng hơn một giờ thời gian.

Rốt cục vơ vét xong toàn bộ bảo tàng bên ngoài, Lâm Tiêu rốt cục mới ngừng lại.

Bá!

Tay phải hần chợt động, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh chiến đao, chính là thanh chí tôn khí.

Sắc mặt Lâm Tiêu không biểu lộ, một cỗ tinh thần lực vô hình cùng linh hồn lực chậm rãi dung nhập vào trong chí tôn khí, hần cần luyện hóa thanh chiến đao này.

Ông...

Trong thanh chiến đao, một cỗ khí tức bộc phát, tựa hồ muốn ngăn cản Lâm Tiêu luyện hóa cùng lạc ấn, nhưng khí tức của Long gia vừa ra, cỗ khí tức kia lập tức yên lặng xuống, không dám ngăn trở chút nào.

Thu phục chí tôn khí thật khó khăn, không nghĩ tới quá trình luyện hóa cũng không chậm, chỉ một lát Lâm Tiêu đã đem tinh thần lực cùng linh hồn lực của mình khắc vào trong trung tâm.

Ong ong...

Trên chiến đao tản ra từng luồng hắc quang, vốn hình dạng chiến đao nhìn thấy không hề nổi bật, nhưng sau khi bị Lâm Tiêu luyện hóa lập tức liền biến hóa, chỉ nghe thanh âm tê mình vang lên không dứt, cả chiến đao lập tức nổi vồng lên thành từng phiến lá, thật giống như do từng phiến sắt lá chế tạo mà thành, thân đao nổi lên đường gân, trên mũi đao lại có hình cung, thật giống như đuôi bọ cạp giương cao.

Hung ác, bá khí!

Thanh chiến đao hàn mang dày đặc, hai bên chuôi đao có khe rãnh ôm bàn tay Lâm Tiêu, mà sống đao lại như lân giáp răng cưa, có thể nghĩ được nếu bị chiến đao đánh trúng, lực sát thương sẽ kinh người bậc nào.

Lâm Tiêu nhìn chiến đao, trong mắt hiện lên tia kinh diễm.

- Thiên Phạt!

Lâm Tiêu nhìn trên sống đao, có hai chữ cổ triện thật bá đạo.

- Thiên Phạt đao thật bá đạo!

Tay cầm Thiên Phạt đao, trong lòng Lâm Tiêu dừng động hào khí, hần vận chuyển tinh thần chân nguyên, một đao chém ra ngoài.

Oanh!

Không hề dùng sức, chỉ thấy một đao mang xé rách trường không, hung hăng đánh lên vách thông đạo, oanh long một tiếng, vách tường run rẩy, bụi đất rơi lả tả.

Uy lực mạnh hơn Long Văn đao ít nhất gấp đôi.

- Đây là chí tôn khí? Uy lực thật cường mãnh, nhưng cũng không mạnh tới mức khó tưởng tượng.

Lâm Tiêu lẩm bẩm.

- Ha ha...

Long gia không nhịn được cười:

- Tiểu tử, đây là lời nói buồn cười nhất mà ta từng nghe được, chí tôn khí chính là vũ khí của tôn giả, uy lực dời non lấp bể, kinh thiên động địa, không phải uy lực chí tôn khí yếu, mà là với thực lực sinh tử nhị

trọng của người, căn bản không thể phát huy được uy lực chân chính của nó, chỉ có tôn giả mới có thể thật sự sử dụng, mà người hiện tại nhiều nhất chỉ phóng thích được một phần trăm uy lực thì đã tột cùng.

- Ách!

Sờ sờ mũi, Lâm Tiêu không khỏi có chút ngượng ngùng.

- Được rồi, chiến đấu trong đại diện đã ngừng lại, ân, nữ oa của người còn có Huyền Diệu Vương cùng Yêu tộc Phi Loan Vương đều chiếm được một kiện chí tôn khí, những người khác chỉ sợ tay không mà về.

Long gia cảm giác chiến trường, cười nói.

Mặc dù Lâm Tiêu ở trong thông đạo tìm kiếm bảo vật, nhưng vẫn để ý tới cuộc chiến trong đại diện, do Long gia giám thị, hết thấy mọi chuyện phát sinh trong đó hẳn đều biết rõ ràng.

Tịnh Thiên Huyền chiếm được cổ ấn, Phi Loan Vương chiếm được quyền sáo, mà Huyền Diệu Vương lấy được trường kiếm.

Vốn Phi Loan Vương muốn lấy cổ ấn, nhưng không nghĩ tới bị Tịnh Thiên Huyền lấy được, hẳn phải chuyển mục tiêu, sau cuộc đại chiến lấy được quyền sáo, mà ban đầu vì không có người tranh bảo kiếm với Huyền Diệu Vương, nhờ vậy bị hắn chiếm tiện nghi, chờ khi những người khác bình tĩnh trở lại thì trường kiếm đã rơi vào trong tay hắn.

Nhưng ba người chiếm được chí tôn khí đều phát hiện uy lực chỉ tăng thêm ba bốn thành, căn bản không thể thúc giục được uy lực chân chính của nó, bởi vậy còn thất vọng hơn cả Lâm Tiêu.

Oanh...

Đợi sau khi cuộc chiến trong đại diện kết thúc, Lâm Tiêu cùng Phân thân Toàn Địa Giáp giả vờ đối chiến đánh ra khỏi thông đạo, dáng vẻ như không làm gì được lẫn nhau, Thiên Phật đao chém tới, lập tức đánh Phân thân Toàn Địa Giáp bay ra ngoài, lui về chỗ Yêu tộc.

- Tiểu tử, giao chí tôn khí ra đây!

Tà Thử Vương nhất thời sáng mắt, lao tới trước tiên.

- Chỉ bằng người, cú trở về!

Lâm Tiêu cười lạnh một tiếng, chém ra một đao.

Oanh!

Tà Thử Vương bật lui ra sau, vị trí bị Thiên Phật đao đánh trúng máu tươi tuôn trào, đau tới nhe răng.

- Quả nhiên là chí tôn khí, uy lực đáng sợ thật.

Tà Thử Vương vừa sợ vừa giận, trước đó hắn đối chiến cùng Lâm Tiêu trong thông đạo, khi đó Lâm Tiêu hoảng sợ bỏ chạy, không nghĩ tới hiện tại hắn lại bị Lâm Tiêu chém một đao văng ra ngoài, hắn lập tức đem nguyên nhân quy kết ở chiến đạo.

- Tiểu tử, người dám đánh thương ta, ta muốn mạng của người!

Tà Thử Vương gầm nhẹ một tiếng, tà khí bốc lên, muốn ra tay.

- Tà Thử Vương, người làm gì!

Huyền Diệu Vương bước lên quát.

- Huyền Diệu Vương, ta nghĩ làm gì chẳng lẽ người không biết!

Ánh mắt Tà Thử Vương hung ác:

- Chỗ này có bốn kiện chí tôn khí, kết quả Nhân tộc các người chiếm hết ba, không khỏi không công bình đi!

- Công bình?

Huyền Diệu Vương cười lạnh:

- Tà Thử Vương, đầu óc người không có vấn đề chứ, tranh đoạt chí tôn khí chỉ dựa vào bốn sự, tài nghệ người không bằng người, còn nói công bình gì!

- Phải, tài nghệ ta không bằng người, không thể cướp được chí tôn khí trong tay các người, nhưng tiểu tử kia chỉ là một sinh tử nhị trọng, có tư cách gì được chí tôn khí, sở dĩ hắn có được là vì không ai tranh với hắn mà thôi, hiện tại ta ra tay với hắn, có vấn đề gì sao?

- Ai nói không ai tranh với hắn, Kim Giáp Vương không có sao? Tà Hồn Vương không phải sao? Cuộc chiến giữa bọn hắn ta cũng có nhìn thấy, hiện tại nếu bảo vật rơi vào tay Lâm Tiêu, đại biểu hắn có thực lực này.

Huyền Diệu Vương cười lạnh nói. Nhưng vừa nói ra chính hắn cũng sửng sốt, bởi vì mọi người phát hiện sau một trận chiến đấu trong đại điện chỉ còn lại mười một người, Tà Hồn Vương biến mất không thấy.

- Tên kia chạy đi nơi nào rồi?

Không ai đem chuyện Tà Hồn Vương biến mất liên tưởng lên người Lâm Tiêu cùng Kim Giáp Vương, với thực lực Tà Hồn Vương, căn bản không khả năng bị hai tiểu bối giết chết.

Lúc này những yêu vương còn lại đều đưa mắt nhìn Thiên Phật đạo trong tay Lâm Tiêu, trong mắt hiện vẻ tham lam.

- Huyền Diệu Vương, Tà Thử Vương nói đúng, bốn chí tôn khí phải dựa theo nhân số phân phối, ít nhất Nhân tộc cùng Yêu tộc phải chia mỗi bên hai kiện, hiện tại Nhân tộc lấy ba kiện, không khỏi có chút thái quá đi.

Thiên Ngạc Vương lên tiếng, hắn là cường giả Sơn mạch Vạn Thú, lại không đoạt được bảo vật, trong lòng tự nhiên cực kỳ khó chịu.

- Thiên Ngạc Vương nói đúng, Nhân tộc phải giao ra một chí tôn khí.

Long Tượng Vương cười lạnh lên tiếng, trong ánh mắt vài yêu vương tràn ngập vẻ tham lam, phát tán ra sát cơ dày đặc.

Trong lòng Huyền Diệu Vương trầm xuống, nếu chỉ một Tà Thử Vương, hắn không sợ hãi, nhưng nếu cả sáu yêu vương đều đánh chủ ý với chiến đạo của Lâm Tiêu, dù sao nhóm người Thiên Uyên Vương không lấy được chiến đạo, cũng sẽ không ra mặt nói giúp cho Lâm Tiêu.

1302. Chương 1300: Truyền Thừa Cầu

- Lâm Tiêu, không bằng người đưa chí tôn khí cho ta bảo quản, chờ ra khỏi bảo điện ta sẽ trả lại cho người, tin tưởng chí tôn khí nằm trong tay ta, Yêu tộc tuyệt sẽ không còn ý kiến.

Một thanh âm truyền vào trong tai Lâm Tiêu, chỉ thấy ánh mắt Diệt Linh Vương sáng lên, khóe môi cười lạnh.

- Đa tạ ý tốt của các hạ, không cần.

Lâm Tiêu làm sao không biết ý nghĩ của hắn, trong lòng chỉ cười khinh thường.

- Muốn đoạt chí tôn khí, các người có thể thử xem một lần.

Thời khắc mấu chốt, Tịnh Thiên Huyền lên tiếng, ngữ khí bình thản như nước, mang theo ý chần chừ mãnh liệt.

- Tịnh Thiên Huyền, người chiếm được cổ ấn chúng ta không thể nói gì, nhưng còn xuất đầu, cẩn thận cổ ấn của người khó bảo toàn.

Thiên Ngạc Vương cười lạnh nói.

- Có bản lĩnh thì các người tới lấy đi.

Tịnh Thiên Huyền bình thần nói, vẻ mặt không chút sợ hãi.

- Ha ha ha...

Vẫn luôn không nói chuyện, lúc này Lâm Tiêu không nhịn được cười to, thần nhiên nói:

- Ta vốn nghĩ trong Yêu tộc các người vẫn có vài người tinh mắt, hiện tại vừa xem, không ai có tiền đề, cũng chẳng khác gì Tà Thử Vương, tầm nhìn hạn hẹp, không đáng nhắc tới.

- Người nói cái gì?

Nhóm yêu vương giận tím mặt, mà ánh mắt Tà Thử Vương đỏ hồng.

- Chẳng lẽ ta nói sai sao? Một kiện chí tôn khí mà thôi, đã làm các người mất lý trí như thế, các người cũng không nghĩ, Man tộc Đại Tế Ti bọn hắn đi vào trước tiên, có thật nhiều cơ hội lấy đi chí tôn khí, nhưng hiện tại bọn hắn ở đâu?

Khóe môi Lâm Tiêu mang theo tia cười lạnh.

Trong lòng mọi người đều cả kinh, điều này đúng là không hợp lẽ thường.

Nhìn thấy biểu tình trầm tư của mọi người, Lâm Tiêu nhàn nhạt cười:

- Theo ta biết, địa phương giấu bảo tàng của Man tộc trong bảo điện không chỉ một nơi, vị trí hiện tại của chúng ta chỉ là vòng ngoài bảo tàng mà thôi, nhóm người Đại Tế Ti sợ dĩ không lấy bảo vật nơi này, chính là vì giữ chân chúng ta, làm hai tộc tự tàn sát lẫn nhau, chết càng nhiều càng tốt, bọn hắn có thể hưởng lợi ngư ông, nếu ta đoán không sai, trong khi chúng ta đang tranh đoạt chí tôn khí, nhóm người Đại Tế Ti khẳng định đã đi vào tận sâu trong bảo điện cầm đi bảo tàng chân chính.

- Cho nên, thứ cho ta hiện tại không phụng bồi, đương nhiên nếu ai muốn động thủ, ta cũng không sợ.

Cười lạnh một tiếng, thân hình Lâm Tiêu như điện trực tiếp lao về hướng đầu bên kia đại điện, bay nhanh đi.

- Chúng ta đi!

Sưu sưu sưu...

Nhóm người Huyền Diệu Vương, Tịnh Thiên Huyền cùng Thiên Uyên Vương đều theo sát Lâm Tiêu, ánh mắt lóe ra, không biết được suy nghĩ điều gì, tiến vào sâu trong bảo điện.

- Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ, muốn động thủ hay không?

Vài yêu vương truyền âm hỏi lẫn nhau.

- Theo ta biết Lâm Tiêu nói không sai, nơi này chỉ là bên ngoài bảo tàng, tận sâu trong bảo điện còn có bảo tàng trung tâm.

Phi Loan Vương lên tiếng.

- Ta cũng từng nghe nói tin tức này.

Thiên Ngạc Vương gật gật đầu.

Bọn hắn tới từ thánh địa tam đại yêu tộc, đương nhiên hiểu biết về bảo điện.

- Nếu nói như thế, đám người Man tộc sợ dĩ không lấy bốn kiện chí tôn khí này chỉ sợ đúng như lời nói của Lâm Tiêu, là muốn chúng ta tự tàn sát lẫn nhau.

Long Tượng Vương cau mày.

- Rất có thể, nhóm Man tộc đã vào trước chúng ta, hơn nữa bọn hắn còn có được Mê Không Châu, là người Man tộc, hiểu biết bảo điện vượt xa chúng ta, chí tôn khí đáng sợ bậc nào nhưng hiện tại thoát nhìn uy lực không đủ, chỉ vì chúng ta không cách nào phát huy ra thực lực chân chính mà thôi, nếu không nhóm Man tộc không khả năng lưu lại bốn kiện chí tôn khí ở đây.

- Một khi đã như vậy thì còn chờ cái gì, dù sao nhóm Nhân tộc cũng không thể rời khỏi, nếu không tìm được bảo vật khác tới lúc đó tiếp tục giết bọn hắc cũng chưa muộn.

Thiết Lâm Vương lạnh lùng nói.

Sáu yêu vương hóa thành lưu quang bay theo nhóm người Lâm Tiêu.

Giờ phút này đúng như lời nói của Lâm Tiêu, nhóm người Đại Tế Ti đã đi tới mật thất cất giữ bí pháp truyền thừa.

Oanh long long...

Hao tổn thật lớn tâm huyết, bọn họ rốt cục mở ra mật thất truyền thừa, thuận theo cửa lớn mở ra, hết thấy hoàn cảnh bên trong liền bày ra trước mặt họ.

Đó là một căn phòng hơn trăm thước, dùng thiên ngoại thánh thiết đúc thành, dù tôn giả cũng không thể phá khai, mà bên trong có một thạch thai, một viên cầu lông lánh đang yên lặng nằm bên trong, phát tán ra quang vừng mê mông.

Nhìn thấy viên cầu, trong mắt nhóm Man tộc toát ra vẻ kích động.

- Truyền thừa cầu, chúng ta rốt cục tìm được truyền thừa cầu, tộc đàn chúng ta đã có hi vọng quật khởi.

Đại Tế Ti thì trào, ngũ khí kích động, trong mắt thậm chí thấm ướt.

Hiện tại truyền thừa cầu ở ngay trước mắt, chỉ cần lấy được mục đích quật khởi của Man tộc thành công một nửa.

- Đại Tế Ti.

Bốn người Ma nhan đầy mong chờ nhìn Đại Tế Ti.

- Truyền thừa cầu quan hệ trọng đại, không phải ai cũng lấy được, các người chờ ở nơi này, để ta tới!

Sắc mặt Đại Tế Ti ngưng trọng, dặn dò một tiếng, chậm rãi đi vào trong thạch thất.

Ông!

Đại Tế Ti vừa đi vào, một ít văn lộ điêu khắc quanh mật thất nháy mắt di động, từng đạo ánh sáng trong nháy mắt ngưng tụ trên người Đại Tế Ti, phát tán ra khí tức khủng bố, chỉ cần hắc có dị động sẽ lập tức kích sát.

- Viễn cổ tổ tiên tại thượng, ta, Man Tạp Lỗ Sa Mông, theo lời tổ tiên triệu hoán, trước đến đánh thức truyền thừa cầu, giúp tộc đàn chúng ta quật khởi.

Đại Tế Ti cúi lạy trên mặt đất, trong miệng lầm bầm, tiến hành nghi thức độc hữu của Man tộc, quả nhiên sau khi hắc hoàn thành nghi thức, ánh sáng tụ tập trên người hắc nháy mắt trở nên dịu dàng, một thông đạo đi thông thạch thai trung ương phơi bày ra trước mặt của hắc.

Thần thái Đại Tế Ti cung kính, chậm rãi đi về phía trước, đi tới cạnh truyền thừa cầu, cũng không lập tức cầm lấy, mà tay phải tự động mở ra khe rãnh, lòng bàn tay đặt lên đỉnh truyền thừa cầu, một tia máu tươi từ trong tay Đại Tế Ti chảy ra, rơi lên viên cầu.

Ông...

Truyền thừa cầu đại phóng hào quang, nhẹ nhàng rơi vào trong tay Đại Tế Ti, đồng thời cả mật thất hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, toàn bộ trận văn chợt ảm đạm, hết thấy đều biến mất.

- Truyền thừa cầu rốt cục tới tay!

Đi ra ngoài mật thất, về mặt Đại Tế Ti kích động.

Bí pháp truyền thừa vô cùng trọng yếu, đại năng Man tộc chế tạo Chí Bảo điện, vì phòng ngừa truyền thừa cầu bị chủng tộc khác lấy được, vì vậy chuẩn bị thật kỹ càng, phải là người Man tộc chân chính mới có thể tiến vào mật thất, dùng chân huyết Man tộc hoạt hóa truyền thừa cầu, nếu là chủng tộc khác đi vào sẽ bị trận văn công kích, mà công kích cực kỳ cường đại, cho dù là tôn giả cũng không ngăn chặn được công kích.

Cho dù có cường giả xông qua được trận văn công kích, chiếm được truyền thừa cầu, vậy cũng vô dụng, không có Man tộc tình nguyện hoạt hóa chân huyết, truyền thừa cầu căn bản không thể khởi động, nếu có người cường chế lấy đi tin tức bên trong, truyền thừa cầu sẽ tự động nổ tung, hóa thành tro bụi.

- Đại Tể Ti, hiện tại chúng ta phải làm gì?

1303. Chương 1301: Cuối Đường Gặp Mặt

Thật cẩn thận thu truyền thừa cầu vào giới chỉ, Đại Tể Ti dần nén nổi hưng phấn trong lòng, nói:

- Không biết nhóm Nhân tộc cùng Yêu tộc hiện tại thế nào rồi? Bốn kiện chí tôn khí chúng ta không lấy, nói vậy bọn hắc sẽ phát sinh một trường đại chiến, thừa dịp còn có thời gian, chúng ta lập tức đi khu vực bảo tàng trung tâm, lấy đi bảo tàng rồi mới tính tiếp.

Ngay lập tức nhóm Man tộc lại bay nhanh về hướng địa phương trung tâm.

Cùng lúc đó cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc cũng đang xuôi theo thông đạo tiến nhanh.

Nhóm người Đại Tể Ti cũng không biết bởi vì đoạn đường họ đi qua đã làm không ít cơ quan trong bảo điện mất hiệu lực, hơn nữa còn có Long gia chỉ điểm, Lâm Tiêu một đường tiến thẳng, hơn nữa có hai nhóm cường giả liên thủ ra tay, cũng không gặp phải khó khăn gì quá lớn.

Chỉ nửa giờ sau mười một cường giả Nhân, Yêu hai tộc đã đi tới mật thất truyền thừa.

Nhìn cửa lớn bị mở ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

- Quả nhiên, bọn hắc lưu lại bốn kiện chí tôn khí là vì muốn lấy bảo vật tốt hơn.

Sắc mặt Thiên Ngạc Vương khó xem, cắn răng nói.

- Thật không biết trong mật thất này cất giữ vật gì, nhất định là bảo vật càng quý hiếm hơn chí tôn khí.

Diệt Linh Vương cũng lạnh lùng nói.

Tà Thử Vương hóa thành bản thể, cảm nhận khí tức ngoài mật thất, lãnh đạm nói:

- Khí tức bọn hắc vẫn còn tươi mới, vừa rời khỏi chỗ này chừng nửa giờ, rất có thể vẫn còn trong bảo điện này.

- Đi, tới phía trước.

- Lần này phải để cho đám Man tộc kia biết tay vì đám đùa giỡn chúng ta!

Mọi người cũng không chút do dự tiếp tục đi nhanh tới trước.

- Đi!

Một đám người hóa thành lưu quang bay nhanh.

Đương đương đương...

Ngay khi họ tiến về phía trước ước chừng một nén nhang thời gian, hai bên thông đạo đột nhiên xuất hiện từng cỗ chiến đấu khôi lỗi.

- Cùng nhau liên thủ tiêu diệt chúng!

Phi Loan Vương quát một tiếng, trong nháy mắt đoàn người liên thủ, chân nguyên mãnh liệt kích dâng, tiếng oanh minh vang vọng thiên địa, chừng một khắc sau gần mười chiến đấu khôi lỗi đều bị đánh vỡ tan.

Những cỗ chiến đấu khôi lỗi trải qua thời gian quá lâu dài nên năng lượng đã tiêu hao gần hết, không đáng sợ hãi.

Mà trải qua cuộc chiến này mọi người cũng cảm nhận được sự cường đại của chí tôn khí.

Điều này cũng khiến cho ánh mắt các yêu vương nhìn chằm chằm vào Thiên Phạt đạo của Lâm Tiêu, không chút ý tốt.

Thông qua khu vực thủ hộ của chiến đấu khô lồi, bay nhanh thêm chốc lát, thông đạo đã tới tận cùng, lại xuất hiện một cánh cửa lớn thanh đồng khép hờ.

Nhìn cửa khép hờ, mọi người không chút do dự tiến lên đi vào.

Vừa đi vào cửa, một thạch điện an tĩnh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thạch điện bố trí không xa hoa, ngược lại thật đơn giản, trống rỗng, chỉ có một thạch thai sừng sững.

Ánh mắt mọi người bị vài thân ảnh trên thạch thai hấp dẫn, chính là năm người Đại Tế Ti.

Trong mắt mọi người đều lạnh xuống, lộ ra vẻ hung ác.

- Đại Tế Ti.

Thiên Ngạc Vương cười lạnh lên tiếng.

- Chư vị, các người tới cũng không chậm ah?

Nhìn thấy đoàn người Phi Loan Vương, trong lòng Đại Tế Ti không khỏi trầm xuống, chợt cười nói.

- Vậy sao?

Phi Loan Vương cười lạnh:

- Nhờ phúc của Đại Tế Ti, cuối cùng để chúng ta đuổi tới, nhưng xem ra bảo tàng trong này đều bị người vợ vét rồi đi, có phải có chút không hợp đạo làm người sao?

Trong thạch điện trống rỗng, theo mọi người xem ra hiển nhiên đã bị Đại Tế Ti lấy đi sạch sẽ.

- Phế thoại với hắc làm gì, giết bọn hắc, tiếp tục đoạt bảo tàng!

- Nói đúng!

Diệt Linh Vương cùng Tà Thử Vương quát to.

- Chư vị, chúng ta còn chưa lấy được gì.

Đại Tế Ti cười khổ, ánh mắt lướt qua đoàn người, phát hiện còn mười một người, chỉ thiếu Tà Hồn Vương, liền hiểu được kế hoạch khiến họ tự tàn sát lẫn nhau đã thất bại.

- Người nghĩ chúng ta sẽ tin người!

Thiên Ngạc Vương quát lạnh.

- Nếu người không tin ta, ta cũng không biện pháp, nhưng sự thật chính là như thế!

Trong lòng Đại Tế Ti cũng uất ức, sau khi lấy được truyền thừa cầu hắc đã dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bảo tàng trung tâm, nhưng nơi này chỉ có một thạch thai, vì vậy hắc liền hiểu được bảo tàng đặt trong thạch thai này, phải nghĩ biện pháp mở ra mới lấy được bảo vật.

Nhưng mặc cho hắc thi triển thủ đoạn gì cũng không thể mở ra, mãi tới khi đoàn người Nhân, Yêu hai tộc chạy tới, nếu có biện pháp hắc cũng không muốn chạm mặt với họ, nhưng trước khi lấy được bảo tàng hắc cũng không muốn rời khỏi chỗ này.

- Muốn chúng ta tin tưởng người cũng được, như vậy đi, chỉ cần các người giao ra không gian giới chỉ cho chúng ta kiểm tra, nếu bên trong thật không có bảo vật, chúng ta tự nhiên sẽ bỏ qua các người.

Thiên Uyên Vương cười chế nhạo.

- Ta nói không có là không có, ta đường đường là Đại Tế Ti, chẳng lẽ còn nói dối hay sao.

Sắc mặt Đại Tế Ti trầm xuống.

- Vậy thì cũng không chắc.

Thiên Uyên Vương lạnh lùng cười.

- Thiên Uyên Vương, phế thoại với bọn hắc làm gì, giết bọn hắc sẽ lấy được bảo tàng.

Diệt Linh Vương đầy sát cơ, nhìn qua nhóm người Phi Loan Vương:

- Chư vị Yêu tộc, các người thấy sao đây?

- Đang có ý đó.

Phi Loan Vương cười nhạt.

- Động thủ!

Mười một cường giả nháy mắt di động.

- Sát!

- Xích Loan Chân Hỏa!

Phi Loan Vương mở to miệng, một cỗ hỏa diễm trực tiếp phun ra ngoài.

- Tà Ảnh Vô Song!

Tà Thử Vương huy động móng vuốt, trào ảnh như mây đen bao trùm, nhấn chìm hết thấy.

- Ngạc Vĩ Chấn Thiên!

Chiếc đuôi cứng rắn của Thiên Ngạc Vương nhanh chóng bành trướng, hóa thành thiết vĩ dài mấy chục thước phát tán ra hào quang, ầm ầm chụp xuống.

- Long Tượng lực!

- Thiết Lân Phi Thiên!

Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương đồng thời đánh tới, mà Phân thân Toản Địa Giáp cũng vung ra móng vuốt bổ về phía trước.

- Đại Tể Ti, chúng ta làm sao bây giờ?

Ánh mắt nhóm người Ma Nhân lạnh lùng, truyền âm nói.

- Trước khi lấy được bảo tàng trung tâm, tuyệt không thể lui, Cốt Kính Thủ Hộ!

Đại Tể Ti quát lạnh một tiếng, trước người đột nhiên xuất hiện một cốt kính, nhanh chóng xoay tròn phát tán ra khí tức kinh khủng, hóa thành một tòa đại trận đem năm người Đại Tể Ti toàn bộ bao phủ bên trong.

Oanh long!

Mười một cường giả đánh lên đại trận, chỉ oanh ra gợn sóng lẫn tẩn, ngay sau đó liền khôi phục hoàn hảo, mà năm người Đại Tể Ti không chút hao tổn.

- Cái gì?

- Không có khả năng!

- Đây là bảo bối gì?

Đoàn người chấn kinh, một kích liên thủ của mười một cường giả sinh tử tam trọng là khái niệm gì? Không nghĩ tới chỉ là một mặt kính đã ngăn được một kích liên thủ của mọi người.

- Ha ha ha, đây là thực lực của các người sao? Các vị tự xưng cường giả đứng đầu hai tộc, hiện tại xem ra chỉ có thể đi?

Nếu xé toang da mặt, Đại Tể Ti cũng không tiếp tục giả vờ, ánh mắt tràn đầy khinh thường.

- Người...

Tà Thử Vương giận dữ:

- Ta thật không tin chỉ bằng vào cốt kính nho nhỏ này lại có thể ngăn cản chúng ta tấn công!

Mọi người lại tiếp tục ra tay, nhưng mặc cho họ tấn công thế nào lại chỉ có thể tạo ra gợn sóng trên đại trận, căn bản không cách nào phá khai đại trận.

1304. Chương 1302: Hạo Thiên Kính

- Bốn người các ngươi duy trì đại trận, ta thử mở ra thạch thai!

Đại Tế Ti cười lạnh nhìn hành động của đám người Tà Thử Vương, quát một tiếng, chợt ngưng thần nghiên cứu thạch thai, mà bốn người Ma Nhân khoanh chân ngồi bốn góc thạch thai, từng luồng man nguyên từ trong thân thể bọn hắn tràn ra, gia trì vào trong cốt kính, toàn lực duy trì đại trận vận chuyển.

Trước thạch thai, ánh mắt Đại Tế Ti ngưng trọng, không ngừng đánh giá, thạch thai thập phần cổ xưa, bên trên điêu khắc từng đạo văn lộ quỷ dị, cao thâm khó lường, giống như là trận pháp, hoặc như là phù văn, phẳng phất như quỷ phủ thân công thiên nhiên, lấy ánh mắt của Đại Tế Ti cũng nhìn không ra manh mối.

Điểm mấu chốt chính là thạch thai thoát nhìn bình thường, nhưng vô cùng cứng rắn, bất kỳ thủ đoạn gì cũng không lưu lại chút vết tích, mà điều này cũng làm Đại Tế Ti xác định bảo tàng được cất giữ bên trong.

Liên tiếp thử nghiệm vài lần, mọi người rốt cục dừng tay, vô cùng tức giận, bởi vì họ phát hiện muốn phá khai đại trận này thật sự phải nghĩ biện pháp.

- Cốt kính này là đồ vật gì, vì sao uy lực mạnh như thế?

Trong lòng đám người Diệt Linh Vương không thể tin được.

- Nếu như ta đoán không sai, cốt kính kia cũng là một kiện chí tôn khí.

Phi Loan Vương ngưng trọng lên tiếng.

- Chí tôn khí, không thể nào đâu? Chúng ta cũng có chí tôn khí, nhưng so sánh với vật này vẫn kém quá xa đi?

Lúc trước đám người Phi Loan Vương cũng từng dùng chí tôn khí tấn công qua, nhưng vẫn không thể phá vỡ đại trận khổng lồ của cốt kính.

- Không giống nhau, chí tôn khí của chúng ta còn chưa chân chính phát huy được uy lực của nó, mà cốt kính của Đại Tế Ti đã được kích hoạt rồi.

Phi Loan Vương lắc đầu nói.

- Đã được kích hoạt? Không có khả năng, Đại Tế Ti Vạn tộc chỉ là thượng vị vạn vương, làm sao có khả năng hoạt hóa chí tôn khí chỉ có tôn giả mới có thể sử dụng?

Sắc mặt mọi người khó xem, ở đây nhiều cường giả đứng đầu lại bị một Đại Tế Ti làm cho bó tay hết cách, thật không còn mặt mũi.

- Để ta thử xem một lần.

Trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, Tịnh Thiên Huyền nhẹ nhàng đi tới trước.

Ông!

Cổ ấn trôi nổi trước người của nàng, dần dần một cổ khí tức kinh khủng từ trong người nàng tràn ra, cổ ấn nhanh chóng bành trướng, cuối cùng hóa thành mười trượng, như một ngọn núi lớn hướng cốt kính hung hăng đập xuống.

Oanh!

Trời sụp đất nứt, cả thạch điện chấn động mạnh, đại trận phát tán ra lực lượng đối chiến cùng cổ ấn, làm các vương giả không ngừng thối lui về phía sau.

Uy áp thật khủng khiếp.

Sắc mặt mọi người đại biến, âm thầm chấn kinh nhìn Tịnh Thiên Huyền, giờ phút này nhìn nàng phiêu dật xuất trần, khí chất hủy thiên diệt địa làm mọi người âm thầm biến sắc.

- Nữ tử này thật lợi hại, Nhân tộc lại có người nghịch thiên như thế!

Phi Loan Vương không ngừng chuyển mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể lẫn cảm thán.

Kịch liệt giao phong làm sắc mặt bốn người Ma Nhân tái nhợt, thân hình lão đảo.

Sắc mặt Đại Tế Ti cũng thay đổi.

- Hạo Thiên Kính, định!

Hắn hét to một tiếng, miệng phun ngụm máu tươi lên cốt kính, trong nháy mắt cổ kính lên ổn định lại.

Phanh!

Cổ ấn xoay chuyển, nhanh chóng biến nhỏ rơi vào trong tay Tịnh Thiên Huyền.

Mọi người nhìn Tịnh Thiên Huyền, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, thoáng lắc đầu.

- Thật sự là vô dụng, chỉ là một trận pháp nho nhỏ cũng không phá được, đây là thực lực cường giả đỉnh phong của Nhân, Yêu hai tộc? Hiện tại các ngươi không khỏi quá yếu!

Thanh âm Long gia chợt vang lên.

Lâm Tiêu không cho rằng như vậy, chỉ là vì mọi người không muốn bị bại lộ thực lực chân chính mà thôi, bởi vì hai tộc vốn là tử địch.

- Chúng ta đừng lấy cốt kính là mục tiêu công kích, nếu đây là trận pháp, vậy phá trận thì tốt hơn.

Lâm Tiêu lên tiếng.

- Tiểu tử, ngươi nói thật nhẹ nhàng, phá trận, dễ dàng vậy sao?

Nghe được lời của Lâm Tiêu, Tà Thử Vương cười lạnh chế nhạo nói.

- Muốn phá trận thì không dễ dàng, nhưng đây cũng là một biện pháp, bằng không ngươi nghĩ biện pháp khác đi?

Lâm Tiêu cười lạnh.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết phải không?

Tà Thử Vương hung dữ nói.

- Tà Thử Vương, câm miệng cho ta!

Thiên Ngạc Vương quát một tiếng, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu, hay là ngươi có nghiên cứu về trận pháp?

- Không dám nói nghiên cứu, có chút hiểu biết mà thôi.

Lâm Tiêu thần nhiên đáp, vận chuyển Cửu Tinh Ngạo Thế quyết, hai mắt chợt bắn ra quang mang bao phủ đại trận phía trước.

Nhưng thật rõ ràng, đây là trận pháp do chí tôn khí thi triển, dù hắn hiểu rõ quá trình đại trận vận chuyển, tìm ra nhược điểm, nhưng với thực lực của hắn muốn phá giải thật sự vô cùng khó khăn.

- Tiểu tử, ngươi có nhìn thấy được biện pháp nào hay không!

Nhìn thấy Lâm Tiêu thật lâu không nói chuyện, Tà Thử Vương lại khiêu khích.

Lâm Tiêu không quản tới hần, chỉ nhìn chăm chăm đại trận nói:

- Các người nghe ta chỉ huy, ta bảo các người ra tay thì lập tức xuất thủ, mà Tà Thử Vương, nếu người không muốn lấy bảo tàng thì tránh khỏi đây đi.

- Người...

- Đủ rồi!

Phi Loan Vương bắt mắt mẫn mẫn, trong lòng hần ngày càng chán ghét Tà Thử Vương, mà những yêu vương khác cũng khó chịu, người này thật không biết nhìn cả đại cục.

- Lâm Tiêu, người cứ nói đi, chúng ta nghe lời người phân phó.

Huyền Diệu Vương lên tiếng nói.

Những người khác đều gật đầu.

Theo Lâm Tiêu phân phó, mọi người lập tức oanh kích đại trận theo quy luật nhất định, liên tục không ngừng.

Mỗi lần oanh kích đều làm đại trận gợn sóng, mà ánh mắt Lâm Tiêu cũng sáng lên.

- Công kích!

Thuận theo sự chỉ huy của Lâm Tiêu, bốn người Ma Nhân gặp phải áp lực ngày càng lớn.

- Đại Tể Ti, chúng ta sắp không kiên trì được nữa.

Sắc mặt Ma Nhân khó xem, mỗi lần bị tấn công hần đều cảm nhận áp lực càng lúc càng lớn, có cảm giác lực bất tòng tâm.

Trong lòng Đại Tể Ti cũng lo lắng.

Oanh oanh oanh...

Lâm Tiêu không ngừng điều chỉnh thời cơ tấn công, rốt cục gợn sóng ngày càng lớn, cuối cùng sau một lần mọi người toàn lực công kích, đại trận ầm ầm vỡ nát.

- Sát!

Đám người Phi Loan Vương giận dữ xông lên.

- Ma Quang!

Ma Nhân phản ứng nhanh nhất, hần bật dậy, con mắt thứ ba mở ra, lập tức bắn ra một đạo hắc quang, hoành tảo hết thấy, những nơi đi qua hộ trảo trên thân các cường giả vỡ nát, lực lượng khủng bố hủy diệt hết thấy.

Nhưng công kích của đám người Phi Loan Vương không kém, yêu nguyên cùng chân nguyên cần quét đối phương, hình thành uy lực kinh thiên động địa, trực tiếp đánh nát nửa thân thể của Ma Nhân.

Hô...

Sinh tử lực lưu chuyển, Ma Nhân nhanh chóng hồi phục lại, chỉ thoáng chốc đã hoàn hảo như trước.

- Giết hết đám người Man tộc, không lưu người nào!

Thiên Ngạc Vương rút gào lao tới Đại Tể Ti.

Oanh!

- Sát!

- Sát!

Mọi người đều tuyền mục tiêu là Đại Tể Ti Man tộc, đồng loạt lao thẳng về phía hần.

Hừ.

Thấy nhiều người lao tới mình như thế, Đại Tể Ti hừ lạnh một tiếng, trên mặt đột nhiên bắn ra hào quang quỷ quyệt, cốt kính sáng lên, phát ra ánh sáng rực rỡ.

- Hào Thiên Kính, thần quang phổ chiếu!

1305. Chương 1303: Nguy Cơ Của Man Tộc (1)

Trên cốt kính phong cách cổ xưa đột nhiên phát ra hào quang rực rỡ, cả cốt kính trong nháy mắt hóa thành mặt trời hừng hực, tỏa ra hào quang vạn trượng xông về đám người Thiên Ngạc Vương trước nhất, đứng mũi chịu sào.

- Ah!

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng trong thạch điện, Thiên Ngạc Vương xông lên trước tiên, thân thể bị hào quang này hòa tan đi, đại lượng sinh tử chi lực không ngừng tan rã, chẳng khác gì tuyết đông gặp nắng xuân.

- Hỗn đản, Vạn Thú Vô Cương!

Trong thống khổ, Thiên Ngạc Vương hét lớn một tiếng, trên người đột nhiên bắn ra vô số hư ảnh yêu thú, oanh một tiếng, hư ảnh nát bấy, thân thể của hắn bay ra ngoài, miệng phun máu tươi như mưa.

Không chỉ có Thiên Ngạc Vương, tất cả vương giả xông lên trước tiên bị ánh sáng này chiếu vào đều bị thương nghiêm trọng, rất nhiều máu tươi tung tóe trên không trung, bọn họ không ngừng thi triển tuyệt kỹ lui ra phía sau.

Mà đám người Lâm Tiêu đi ở phía sau lại tốt hơn không ít, nhưng vẫn bị không ít hào quang chiếu vào người, Lâm Tiêu lập tức cảm nhận được tế bào trong người bị hào quang chiếu vào không ngừng chết đi, một lực lượng thần bí ăn mòn thân thể của hắn.

Rầm rầm rầm.

Tinh thần chân nguyên kích động, Lâm Tiêu kiệt lực ngăn cản thế công của đối thủ.

- Giết!

Nhân cơ hội này, bốn đại man vương xông tới.

XÍU...UU!

Trong đó Thứ Châm cùng Bồ Lỗ phân biệt lao thẳng vào hai người bị thương nghiêm trọng nhất, thực lực đối thủ hơi mạnh hơn hai người, mà Cương Đặc và Ma Nhân phân biệt lao tới hai người yếu nhất, bọn họ đã phân công rõ ràng với nhau.

Cường giả nhân, yêu hai tộc lập tức lâm vào nguy cơ, so sánh với cường giả Man tộc, võ giả nhân, yêu hai tộc cực kỳ yếu thế, cái kia chính là không hiểu phối hợp, không tín nhiệm lẫn nhau, đừng nói là hai tộc với nhau, cho dù là cùng tộc cũng có phòng bị, nhưng mà Man tộc thì khác, bọn họ cực kỳ tín nhiệm nhau, tiếp nhận Đại Tể Ti lãnh đạo, vô cùng ăn ý.

- Tiểu tử nhân tộc, đi chết đi.

Trong đó Cương Đặc nhìn chằm chằm vào chính là Lâm Tiêu, trong mắt hắn Lâm Tiêu là một trong những kẻ yếu nhất trong nhân, yêu hai tộc, hơn nữa không có nắm giữ Bất Tử Bất Diệt, dễ dàng đánh chết, giết hắn có thể giảm bớt một mục tiêu.

Hơn nữa trận pháp vừa rồi sở dĩ bị phá hoàn toàn là vì Lâm Tiêu chỉ huy, cũng làm cho Cương Đặc vô cùng tức giận hắn.

Trong lúc nổi giận nhìn thấy toàn thân Cương Đặc đầy cơ bắp, thân thể đen kịt như sắt thép xây dựng thành, thiết quyền như sao băng từ trên trời giáng xuống, điên cuồng đánh vào đầu Lâm Tiêu.

Phá!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình, lạnh lùng quát một tiếng, thân hình không lùi mà tiến tới, thiên phạt đao xẹt qua một đường cung sáng người va chạm với quyền màu đen.

- Lực lượng thật mạnh.

Sức lực to lớn dọc theo thiên phạt đao truyền tới, thân thể Lâm Tiêu bay ngược ra sau, trên mặt biển sắc, trên lực lượng, Cương Đặc Man tộc còn mạnh hơn mình quá nhiều.

Lâm Tiêu giật mình, Man tộc Cương Đặc thì khiếp sợ, sau một quyền, trên thiết quyền của hắn xuất hiện một khe rãnh thật sâu, máu tươi chảy ra như suối, đồng thời lực lượng chấn động này dọc theo cánh tay truyền vào nội phủ, chấn động ngũ tạng lực phủ của hắn.

- Tiểu tử nhân tộc này vì sao mạnh như thế?

Cương Đặc mở to hai mắt không thể tin được, vô cùng khiếp sợ..

- Ta cũng không tin.

Chợt cảm giác không phục trong lòng Cương Đặc dâng lên, trong mấy đại man vương, hắn là người không có suy nghĩ nhiều nhất, đối phó địch nhân đều bằng vào tất cả lực lượng trấn áp đối thủ, vương giả bị quyền của hắn đánh nổ nhiều không kể xiết, hắn đã không nhớ rõ mình đã dựa vào thiết quyền đánh nổ bao nhiêu vương giả, cho dù là Bồ Lô thượng vị man vương, đối mặt thiết quyền của hắn cũng không dám đón đỡ, Lâm Tiêu là người đầu tiên dùng thực lực vương giả sinh tử nhị trọng ngăn cản thiết quyền của hắn.

- Quyền Bạo Tinh Thần!

Hắn hít sâu một hơi, lực lượng tăng lên lớn nhất, trong đôi mắt bắn ra chiến ý bắt diệt, đánh tới lần nữa.

- Bạo!

Mặc dù biết đối phương không thể giết mình, nhưng biết rõ lực lượng của đối phương, Lâm Tiêu còn đi ngạnh kháng thì chính là đồ ngốc, lúc quyền của Cương Đặc đánh tới, thân thể Lâm Tiêu biến mất, lợi dụng phong chi ảo nghĩa tránh đi.

Đồng!

Thiết quyền đánh vào hư không, không gian nhộn nhạo, tùy thời vỡ ra.

- Tiểu tử, có gan ngươi cũng đừng trốn.

Một kích này không trúng, Cương Đặc phiên muộn muốn thổ huyết.

- Không né chẳng lẽ để ngươi xem là bao cát sao.

Lâm Tiêu cười một tiếng, vận chuyển phong chi ảo nghĩa tới cực hạn, thân thể đã hư vô như mây khói.

Thời điểm Lâm Tiêu cùng Cương Đặc giao phong, Ma Nhân đã tìm tới phân thân Toản Địa Giáp, tuy thực lực Ma Nhân coi được, nhưng ở trước mặt phân thân Toản Địa Giáp lại không có bao nhiêu ưu thế, sau khi giao thủ một lượt đã lui lại.

- Chư vị còn chờ cái gì, chỉ là mấy Man tộc, chẳng lẽ bằng vào bấy nhiêu người chúng ta lại không thể làm gì bọn chúng sao, trước hết giết bốn đại man vương, lại đi tìm Đại Tế Ti tính sổ.

Ở một bên khác, Thiên Ngạc Vương bị thương nặng điên cuồng nhìn chăm chăm vào Bồ Lô đang truy kích, hắn đường đường cường giả sơn mạch Vạn Thú, đã lúc nào tức giận như thế, lúc này gào thét một tiếng, hắn biến hóa bản thể to lớn, một khí tức kinh khủng tràn ra.

Oanh!

Cái đuôi to Thiên Ngạc Vương tràn ngập yêu nguyên, giống như một cây trụ trời đánh lên người Bồ Lô man vương, yêu nguyên nồng đậm tuôn ra ngoài, nện hắn té xuống nền thạch điện, phun máu tươi như suối.

Không cho Bồ Lỗ kịp phản ứng, Thiên Ngạc Vương há to miệng và một đạo ánh sáng màu đen xoay tròn bay ra khỏi miệng của hắn.

- Cực Quang Chân Không Lăng!

Oanh!

Bồ Lỗ vừa nhảy lên còn chưa kịp phản ứng đã bị hào quang đánh vào người, kêu thảm một tiếng, thân thể vỡ ra, ngay sau đó từng đám huyết nhục nhúc nhích, không ngừng ngừng tụ cùng một chỗ.

- Chân Hỏa Phần Thiên!

Không chờ tất cả huyết nhục tổ hợp lại, Phi Loan Vương bên cạnh hóa thành bản thể, một đầu xích loan toàn thân bị hỏa diễm thiêu đốt xuất hiện trong thiên địa, đôi mắt đỏ thẫm, cái miệng đỏ như máu mở ra phun lửa, không ngừng thiêu đốt huyết nhục Bồ Lỗ, trừ khử sinh tử chi lực của hắn.

- Bồ Lỗ!

Vốn Cương Đặc và Ma Nhân đang chiến đấu với Lâm Tiêu cùng với phân thân Toàn Địa Giáp, hai người kinh sợ rống to lên tiếng, buông tha đối thủ tập sát Phi Loan Vương.

- Cút ngay!

Đáng tiếc không chờ bọn họ ra tay, Long Tượng Vương và Thiết Lân Vương sắc mặt lạnh như băng đã ngăn cản hai man vương.

Đại Tế Ti ở xa xa thấy thế, trên mặt đầy tức giận, vung pháp trượng đánh vào Phi Loan Vương, một tiếng nổ vang, trực tiếp đánh vỡ chân hỏa của Phi Loan Vương.

Chân hỏa đầy trời tiêu tán đi, trong hư không, sinh tử chi lực của Bồ Lỗ chỉ còn lại một phần năm, dần dần khôi phục thành bộ dáng ban đầu, mang trên mặt vẻ sợ hãi, đồng thời trong quá trình khôi phục lao thẳng về phía Đại Tế Ti.

- Bồ Lỗ, cẩn thận!

Đột nhiên Đại Tế Ti rống to lên tiếng, chẳng biết lúc nào có một bảo ấn phong cách cổ xưa xuất hiện trên đầu Bồ Lỗ, chính là Chí Tôn Bảo Ấn mà Tịnh Thiên Huyền đạt được, dưới đại ấn hỗn độn chi khí tràn ngập, trấn áp xuống dưới.

1306. Chương 1304: Nguy Cơ Của Man Tộc (2)

Oanh!

Bồ Lỗ vừa ngưng tụ thân hình lập tức chia năm xẻ bảy, cổ ấn rung động lắc lư, hỗn độn chi khí áp xuống, thân hình của hắn bị xoắn giết, trong chớp mắt thân là thượng vị man vương Bồ Lỗ tan thành mây khói, máu tươi rơi đầy đất, nhuộm đỏ đại điện, chỉ còn lại đạo văn vừa thô vừa to đang lập lờ.

Chiến đấu đến bây giờ, rốt cục có cường giả bắt đầu vẫn lạc.

- Bồ Lỗ.

- Không!

Người bên man tộc cả kinh rống to, trong đôi mắt tràn đầy bi thương cùng thống khổ!

- Không cần gọi, mới vừa rồi là Bồ Lỗ, bây giờ lập tức tới phiên các ngươi, yên tâm, các ngươi sẽ không có tên nào chạy thoát đâu.

Diệt Linh Vương lạnh lùng cười cười, vây giết Thứ Châm ở bên cạnh.

- Lui, lui về sau!

Đại Tế Ti quát lên.

- Muốn lui, nào có dễ dàng như vậy.

Thật vất vả nắm lấy cơ hội, mọi người làm sao dễ dàng buông tha Thứ Châm rời khỏi, Diệt Linh Vương, Tà Thử Vương, Thiên Uyên vương, Huyền Diệu Vương bốn đại vương giả ra tay, thi triển tất sát tuyệt kỹ của bản thân, chỉ nghe tiếng kêu thảm vang vọng, thượng vị man vương Thứ Châm Man tộc thân nổ tung, từng đám huyết nhục rơi xuống như mưa, nhưng mà trong đó không còn sinh tử chi lực nào cả, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Sinh tử tam trọng vương giả rất khó vẫn lạc đây là sự thật, nhưng cũng phải nhìn đối thủ là ai, một đấu một không nhờ vào ngoại vật, cho dù là mạnh nhất chặn đánh yếu nhất đều rất khó giết đối thủ, nhưng mà bây giờ là mấy người đánh một thì khác, mấy đại vương giả liên thủ đánh chết cường giả cùng cấp bậc cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

- Thứ Châm!

Đại Tế Ti mở to hai mắt, vô cùng phẫn hận.

- Đại Tế Ti, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Ma Nhân cùng Cương Đạc cũng gấp lên, tiếp tục như thế mấy người bọn họ sẽ chết hết, mười một so ba, số lượng quá cách xa.

- Là ta sai lầm.

Đại Tế Ti nắm cốt kính, trong mắt tức giận như chảy máu ra ngoài, hắn vẫn không ngừng lui ra thạch điện phía sau.

- Thừa dịp thắng lợi truy kích!

- Giết bọn chúng!

Thiên Ngạc Vương cũng mặc kệ đám người Đại Tế Ti bị thống, cả đám đánh chó mù đường xông thẳng lên phía trước.

Răng rắc!

Đúng lúc này, đột ngột tử đá trong thạch điện đóng chặt lại đã mở ra, một khí tức hồng hoang viễn cổ từ trong lan tràn ra ngoài, tỏa ra uy áp bao phủ tất cả.

- Là bảo vật.

Phát hiện cảnh này ánh mắt mọi người sáng lên, chí bảo trong điện đều là Chí Tôn khí, như vậy trong tử đá hạch tâm của thạch điện sẽ là bảo vật gì? Mười phần là chí bảo vượt qua Chí Tôn khí.

- Tử đá mở ra rồi!

- Bảo vật hạch tâm!

Trừ Lâm Tiêu số ít mấy người ra, những người khác ánh mắt đầy nóng rực, hận không thể lập tức tiến lên cướp tử đá vào trong tay của mình, ngay cả Đại Tế Ti thối lui đến biên giới thạch điện cũng nhìn qua, vừa rồi dưới nguy cơ sinh tử áp bách, giờ phút này không lùi mà tiến tới.

Bảo tàng hạch tâm của man tộc bọn họ, tuyệt không thể rơi vào trong tay nhân tộc và yêu tộc được.

s

Hành động đầu tiên là Tà Thử Vương, cách tử đá gần nhất chính là hắn.

Trong tranh đoạt bảo tàng ở bên ngoài, Tà Thử Vương không chiếm được bảo vật gì, chuyện này làm cho hắn rất không cam lòng, dĩ vãng hắn xuôi gió xuôi nước, tại lãnh địa mình nói một không hai, đó là tồn tại cao quý và chói mắt, nhưng mà trong đội ngũ này hắn phát hiện chính mình là kẻ cuối, mỗi người nơi đây

không ai yếu hơn hẳn, thậm chí trong quá trình tranh đoạt bảo vật ngay cả một nhân loại vương giả nhị trọng cũng mạnh hơn hẳn, chuyện này làm cho hẳn cao ngạo chịu không nổi.

Mà hôm nay, chí bảo trọng yếu nhất trong diện rõ ràng ở bên cạnh hẳn, chuyện này làm cho hẳn vui vẻ, kích động.

Vào!

Hệ thể yêu nguyên lập loè, Tà Thử Vương phóng thẳng tới khe hở tử đá đang mở ra.

- Không nên vọng động.

Phi Loan Vương và Thiên Ngạc Vương đồng thời nhắc nhở Tà Thử Vương.

Tà Thử Vương cười lạnh một tiếng, tốc độ không giảm.

- Đắc thủ.

Lóe lên nhấp nháy, Tà Thử Vương xuất hiện trước tử đá, đẩy tử đá ra, đồng thời thò tay vào trong, bắt được vật cứng rắn, kéo ra ngoài.

Oanh

Đây là một thanh chiến phủ giống liêm đao, chiến phủ là trạm rồng, vô cùng sắc bén, phía trên có khắc hoa văn thần bí khó lường, giờ phút này bị Tà Thử Vương một lấy ra, khí tức trấn áp tuyên cổ bắn ra ngoài, khí tức này còn cường đại hơn Đại Tế Ti kích hoạt cốt kính nhiều lắm.

- Bảo bối tốt!

Tà Thử Vương vui vẻ như điên.

Oanh!

Đột ngột –

Tử đá trước mặt Tà Thử Vương dường như có người nào ở bên trong đánh tan nắp tử đá.

- Ha ha ha, ngủ say nhiều năm như vậy, Thiên Thực Man Tôn rốt cục ta lại thức tỉnh lần nữa.

Một giọng nói khàn khàn từ trong tử đá vang lên, vốn cực kỳ yếu ớt, nhưng dần dần âm thanh càng ngày càng to lên, cuối cùng như sấm sét, tiếng cười như điên quanh quẩn trong thạch điện, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, trong tử đá có một bóng người đang ngồi, đây là một trung niên man tộc gầy yếu da bọc xương, hai mắt mở ra, con mắt màu xám như nhật nguyệt sinh diệt, khí tức chấn nhiếp thiên địa bao phủ các nơi.

- Không tốt.

Tà Thử Vương ở gần biết chuyện lớn rồi, chỉ cảm thấy da đầu run lên, vội vàng lùi lại, nhưng mà uy áp đã chấn nhiếp hẳn, tốc độ phản ứng chậm một nhịp.

Ba!

Trung niên man nhân tay bắt lấy chiến phủ trong tay Tà Thử Vương, dùng sức kéo một cái.

- Ah!

Tà Thử Vương kêu lên thảm thiết, toàn bộ cánh tay phải bị đối phương kéo xuống, máu tươi phun tung toé.

Thân thể sinh tử tam trọng vương giả cứng rắn như sắt, người khác muốn phá hư không thể nghĩ ngờ là một chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng mà ở trước mặt trung niên man nhân lại dễ dàng như bẻ gãy rau cải trắng.

Kéo đứt cánh tay phải Tà Thử Vương, chiến phủ trở lại trong tay trung niên man nhân, hẳn cho cánh tay vào mồm như ăn rau cải trắng, Gặc... Gặc..., sau đó nuốt toàn bộ cánh tay phải của Tà Thử Vương, sau đó hẳn đứng lên, chiến phủ lẳng không vẽ một cái bỏ lên người Tà Thử Vương.

Phù một tiếng, thân thể Tà Thử Vương bị phân thành hai nửa, yếu ớt giống như đậu hủ, trung niên man nhân há to miệng hấp một cái, thân hình Tà Thử Vương cùng với đạo văn và sinh tử chi lực lập tức bị hút vào thân thể trung niên man nhân.

Khí huyết chi lực trong người trung niên man nhân đang hoạt động trở lại, vốn thân thể gầy yếu da bọc xương đã bành trướng như bóng hơi, trong nháy mắt đã trở nên vô cùng khô ngô.

- Hắc hắc hắc, tại đây thật náo nhiệt.

Trung niên man nhân nhìn quét qua đại điện, uy áp khủng bố trấn áp mọi người nơi này, mọi người gần như hít thở không thông.

- Thiên Thực Man Tôn, chẳng lẽ là Tôn Giả Man tộc...

Bên trong thạch điện, trong nháy mắt tất cả mọi người đều sinh ra sợ hãi.

Đường đường Tà Thử Vương lại bị hai chiêu của đối phương đánh chết, nuốt cả vào trong bụng, ngay cả thi thể cũng không còn, mọi người sinh ra sợ hãi thật sâu.

- Lâm Tiêu tiểu tử, ngươi phải cẩn thận, tên này là Tôn Giả Man tộc từ thời viễn cổ, không biết nguyên nhân gì mà còn sống tới bây giờ.

Giọng ngưng trọng của Long gia vang lên trong lòng Lâm Tiêu.

1307. Chương 1305: Thiên Thực Man Tôn

- Thật sự là Tôn Giả Man tộc?

Lâm Tiêu chấn động.

Sinh tử tam trọng vương giả và Thần Vọng Cảnh Tôn Giả tuy chỉ kém một đẳng cấp, nhưng cả hai chênh lệch như ngày và đêm, cả hai là một cái hào rộng không cách nào vượt qua.

- A..., Tiểu gia hỏa Nhân tộc cùng Yêu tộc và người nữa, thế nào? Chẳng lẽ là hiện tại người, yêu hai tộc vẫn còn thống trị man hoang cổ địa sao?

Trung niên man nhân đứng trong thạch điện, cẩn thận đánh giá chung quanh, nhíu mày nói ra.

- Thiên Thực Man Tôn, tiền bối là Thiên Thực Man Tôn?

Man tộc, thần sắc Đại Tế Ti trở nên kích động, sắc mặt của hắn ửng hồng, hai chân quỳ xuống.

- Man tộc Man Tạp Lỗ - Sa Mông, bái kiến Thiên Thực Man Tôn!

- Tiểu gia hỏa Sa Mông thị, ngươi nhận ra ta sao?

- Đại danh Man Tôn, Man Tạp Lỗ tất nhiên đã nghe qua, nhưng mà ngài năm đó không phải đã vẫn lạc sao, vì sao lại?

- Hắc hắc hắc, ta không có vẫn lạc, chỉ lợi dụng Man tộc chuyển sinh chi thuật ngủ say trong chí bảo đại điện, trấn phong huyết nhục, khiến cho một đường sinh cơ bất diệt, một khi thi triển thuật này, cửu tử nhất sinh, không nghĩ tới Thiên Thực ta lại thành công.

- Thiên Thực đại nhân vẫn còn sống, thật sự là trời thương Man tộc, Man tộc ta có hi vọng quật khởi ah.

Thần sắc Đại Tế Ti điên cuồng, nước mắt kích động chảy xuống.

Thiên Thực Man Tôn, hắn trong tư liệu lịch sử của Man tộc đã từng thấy qua, vào thời đại viễn cổ hắn là một trong những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Man tộc, năm đó tam tộc đại chiến bộc phát, cơ hồ tất cả Man Tôn đều vẫn lạc, không nghĩ tới Thiên Thực Man Tôn không chết, ngược lại tự mình giam cầm trong chí bảo đại điện, vẫn sống tới tận bây giờ.

Cho tới nay, Đại Tế Ti đều ngóng trông hi vọng Man tộc quật khởi, lúc này đi chí bảo đại diện cũng là như thế, mà muốn Man tộc quật khởi, nhất định phải sinh ra cường giả Man Tôn, hắc khổ tâm đạt được truyền thừa bí pháp, tìm kiếm hạch tâm bảo tàng cũng là vì như thế, nhưng Đại Tế Ti làm thế nào cũng không nghĩ tới, trong chí bảo đại diện vẫn còn Man Tôn còn sống, hơn nữa còn là Thiên Thực Man Tôn tiếng tăm lừng lẫy thời kỳ viễn cổ.

Có Thiên Thực Man Tôn ở đây, Man tộc lo gì không thể hưng thịnh, Nhân tộc cùng Yêu tộc, chắc chắn phải trả giá bằng máu.

- Tiểu gia hỏa Man Tật Lỗ, ta ngủ say những năm qua, đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện đầu tiên sau khi Thiên Thực Man Tôn thức tỉnh chính là tìm hiểu tình huống đại lục hiện nay.

- Thiên Thực Man Tôn tiền bối, hôm nay man hoang cổ địa...

Đại Tế Ti nhanh chóng nói rõ tình thế đại lục hiện tại.

Thiên Thực Man Tôn ngay từ đầu thần sắc còn tương đối trấn định, sau khi nghe xong dần dần khiếp sợ, nói:

- Không nghĩ tới, nhân tộc và yêu tộc thân là hai đại tộc đỉnh phong lại trở mặt thành thù, chém giết lẫn nhau, cơ hồ tất cả cường giả vẫn lạc, văn minh tàn lụi, bị suy tàn tới tình trạng này!

- Nói như vậy, những tiểu tử nhân tộc và yêu tộc ở đây chính là nhân vật đỉnh cấp của hai tộc?

Ánh mắt thâm lãnh của Thiên Thực Man Tôn đảo qua đám người Phi Loan Vương.

Phi Loan Vương các những người khác biến sắc, vào khoảnh khắc Thiên Thực Man Tôn thức tỉnh thì bọn họ đã cảm thấy không đúng, bước chân chậm rãi lui về phía sau, giờ phút này đã thối lui đến cửa thạch điện, nhìn thấy ánh mắt Thiên Thực Man Tôn đảo qua thì thân hình bất động.

- Trốn!

- Đi mau!

Sưu sưu sưu sưu vèo. . .

Trong một lát, cường giả nhân yêu hai tộc đã nhanh chóng bỏ chạy.

- Thiên Thực Man Tôn, trong chí bảo đại diện còn có một Man Tôn, lần này chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Diệt Linh Vương tuyệt vọng, từ khí tức Thiên Thực Man Tôn phát ra tuyệt đối là tồn tại vượt qua bọn họ, mà chiến phủ trong tay hẳn tuyệt đối là Chí Tôn khí vô cùng cường hoành, cho dù là cái nào trong cả hai đều có thể giết bọn họ, chớ đừng nói cả hai đầy đủ, không trốn thì Tà Thử Vương chính là tấm gương của bọn họ.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân, mấy nhân loại và yêu tộc kia chính là kẻ tranh đoạt bảo tàng của chúng ta, lúc trước còn đánh giết vài cường giả tộc ta, chúng cũng là cường giả tọa trấn nhân tộc, yêu tộc tại man hoang cổ địa, Man Tôn đại nhân, ngàn vạn không thể để cho chúng trốn thoát.

Đại Tế Ti lo lắng nói.

- Yên tâm đi, trước mặt Thiên Thực Man Tôn ta, ai cũng đừng mong chạy trốn được.

Thiên Thực Man Tôn lạnh lùng cười cười, trong đôi mắt bắn ra sát cơ đáng sợ, quát lên:

- Tự tiện xông vào chí bảo điện của Man tộc ta, các ngươi đều phải chết.

Những lời này vừa ra, uy áp vô hình lập tức lan tràn ra ngoài, làm cho những người kia gặp tai nạn to lớn.

Oanh!

Chữ “Chết” vừa vang lên, cánh cửa thanh đồng vốn mở ra một khe hở đã đóng lại, trong nháy mắt mọi người sắp rời khỏi đã bị vây bên trong, ngay sau đó uy áp khủng bố đánh tới, mười người đều bay ra ngoài,

đánh vào vách tường, đầu óc hỗn loạn, tim đập nhanh không ngừng, nhanh hơn bình thường mười lần, mấy chục lần, huyết dịch toàn thân ngược dòng, thân thể chết cứng.

Phốc phốc phốc

Trong nháy mắt máu tươi phun trào, bị thương nghiêm trọng.

- Uy Áp Âm Ba Công Kích.

Rất nhiều vương giả hoảng sợ.

Uy Áp Âm Ba Công Kích, chính là trong âm thanh ẩn chứa uy áp của chí cường giả, uy áp không chỉ có khí tức của cường giả, mà nó còn bao hàm linh hồn vô giả, ý chí vô đạo, một khi khuếch tán ra sẽ xúc phạm linh hồn, sẽ tạo thành áp lực to lớn, kẻ yếu sẽ bị thương nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất thậm chí sẽ vẫn lạc.

- Hắc hắc, có chút ý tứ, xem đám gia hỏa các ngươi có thể ngăn cản mấy lần?

- Chết!

Thiên Thực Man Tôn mở miệng, sóng âm uy áp càng khủng bố hơn lúc trước, lại tiếp tục đánh tới.

Thân thể mọi người dán lên vách tường không thể động đậy, sắc mặt trắng bệch.

- Dao hồn, trấn!

Thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu cũng bắt chấp ẩn dấu thực lực, tam tinh man vương sáo trang xuất hiện, đồng thời nhị trọng đao hồn đỉnh phong trong đầu vận chuyển tới cực hạn, định trụ thần hồn, còn vận chuyển Cửu Ngự Phân Thân Thuật giữ vững linh hồn bản thân.

Oanh!

Trong âm thanh ẩn chứa linh hồn trùng kích cường đại, càng giống hồng thủy vỡ đê đánh tới, đao hồn nhị trọng đỉnh phong của Lâm Tiêu vào lúc này lung lay sắp đổ, chẳng khác gì đèn cầy sắp tắt trong gió, tùy thời sẽ tắt ngấm, đao hồn nhị trọng đỉnh phong ở trong Sinh Tử Cảnh vương giả có thể nói biến thái, nhưng đối mặt linh hồn Thần Vọng Cảnh Tôn Giả trùng kích thì bạc nhược yếu kém.

- Đáng giận, vô tận đao hồn, tuyệt vọng đao hồn, trấn áp cho ta.

Trong lòng Lâm Tiêu gào thét, răng rắc một tiếng, thời khắc mấu chốt đao hồn nhị trọng đỉnh phong Lâm Tiêu vậy mà vỡ vụn ra, nhưng mà đao hồn phong cách cổ xưa vỡ vụn ra ngược lại có ánh đao sáng ngời, chậm rãi thăng hoa.

Phá rồi lại lập, đao hồn tam trọng.

Lâm Tiêu dù thế nào cũng không ngờ vào thời khắc mấu chốt đao hồn của mình lại đột phá tam trọng, nhưng mà lúc này hắn không nghĩ nhiều như thế, hắn chỉ biết toàn lực thúc dục đao hồn, phóng xuất tuyệt vọng đao ý ngăn cản tất cả.

1308. Chương 1306: Sinh Tử Tồn Vọng

Ông ông ông.

Tinh thần lực của hắn bị trùng kích chia năm xẻ bảy, chẳng khác gì cây trúc trong gió bão.

So sánh với Lâm Tiêu, mấy người khác không tốt như vậy, trong đó thương thế nghiêm trọng nhất là Diệt Linh Vương, Long Tượng Vương, Thiết Lân Vân, toàn thân máu tươi đầm đìa, nhìn không ra bộ dáng tốt đẹp gì, kế tiếp chính là Huyền Diệu Vương, Thiên Uyên vương, Thiên Ngạc Vương, Phi Loan Vương và bản tôn Lâm Tiêu, mà không có bao nhiêu tổn thương chính là Tịnh Thiên Huyền cùng phân thân Toàn Địa Giáp.

- Ô, Nhân tộc, Yêu tộc hai tiểu gia hỏa này lại không tổn hao gì, thú vị!

Thiên Thực Man Tôn hiểu kỳ mắt nhìn Tịnh Thiên Huyền cùng phân thân Toàn Địa Giáp, khoe miệng tươi cười.

- Đáng tiếc, tất cả các người đều phải chết!

Chữ chết thứ ba vừa xuất hiện, một sóng uy áp lao tới, mọi người cảm nhận được khí tức linh hồn và uy áp to lớn đang ập tới.

- Không!

Rầm rầm rầm!

Dưới trùng kích cường đại như thế, Diệt Linh Vương, Long Tượng Vương và Thiết Lâm Vương bị nổ đầu, máu tươi phun trào, đây là linh hồn của bọn họ triệt để sụp đổ, chân nguyên không bị khống chế, linh hồn tắt đi, sinh cơ tiêu tán nhanh chóng.

Đối mặt sinh tử tam trọng vương giả, chỉ có đánh tan thân thể của họ mới có thể tiêu diệt tất cả sinh cơ, mới đánh chết bọn họ, nhưng mà hôm nay Thiên Thực Man Tôn lại dạy cho bọn họ bài học mới, trừ tiêu diệt sinh cơ ra, đánh thẳng vào linh hồn cũng có thể đánh chết vương giả sinh tử tam trọng, nhưng linh hồn vương giả sinh tử tam trọng không kém nhau, căn bản không có người nào làm được điểm này, mà Thiên Thực Man Tôn với tư cách là một trong những Man Tôn cao cấp của Man tộc thời viễn cổ, linh hồn mạnh mẽ quả thực kinh thiên động địa, gạt bỏ linh hồn Diệt Linh Vương không phải là chuyện khó khăn gì.

Linh hồn Huyền Diệu Vương, Thiên Uyên vương, Thiên Ngạc Vương, Phi Loan Vương bốn người tuy mạnh hơn đám người Diệt Linh Vương, chưa bị tiêu diệt, nhưng cũng đã bị trọng thương, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, khí tức trên người vô cùng yếu ớt.

Về phần Lâm Tiêu, Tịnh Thiên Huyền, phân thân Toàn Địa Giáp thì là bị thương nhẹ nhất, nhưng mà sắc mặt tái nhợt, không thể làm gì.

- Mới chết ba tên, thật làm cho ta thất vọng.

Thiên Thực Man Tôn nhìn thấy cường giả nhân yêu hai tộc chỉ chết ba người, hấn hết sức bất mãn, chợt nhếch miệng cười cười, thả người lên một búa bao phủ đám người còn lại, búa quang lẫm liệt bao phủ tất cả.

- Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Mọi người cuối cùng vẫn bị linh hồn, ý chí, uy áp trùng kích, nhìn qua Thiên Thực Man Tôn đang lơ lửng trên mặt đất, trên mặt đặng chất, đối phương chỉ nói ba chữ chết đã kích giết bọn họ, nếu như một chiêu công tới chẳng phải thập tử vô sinh sao?

Ông!

Trong tay Thiên Uyên Vương cầm một cái mâm tròn, mâm tròn đen như mực, giống như một khối gỗ đen, nhưng mà nó lại mang theo nhân khí.

- Toái!

Thiên Uyên Vương hét lớn một tiếng, mâm tròn trong tay vỡ nát, hóa thành quang điểm màu đen, những quang điểm màu đen này cực kỳ có linh tính, vậy mà hóa thành một dòng nước màu đen, nhanh chóng bao phủ Thiên Thực Man Tôn, trong phúc chốc bao phủ vào trong đó và hóa thành một người đen, quang điểm nhúc nhích bao phủ hấn lại, không lưu nửa điểm khe hở.

Một kích vừa trúng, sắc mặt Thiên Uyên Vương trắng bệch, hấn cũng không trị liệu thương thế trong người, không nói hai lời quay người chạy tới cánh cửa lớn.

Mấy người còn lại thấy thế cũng nhanh chóng lướt đi.

- Huyền Diệu Chi Môn!

Huyền Diệu Vương khẽ quát một tiếng, tay của hắn xuất hiện chỉ tôn kiếm, ánh mắt nhắm lại, lúc mở ra thì đôi mắt như mặt trời ló dạng, quang ảnh lướt động, đột nhiên trước mặt Huyền Diệu Vương xuất hiện cánh cửa không gian, cũng không biết có bao nhiêu trọng.

- Lâm Tiêu, đi theo ta!

Thời khắc mấu chốt, Huyền Diệu Vương vẫn không quên Lâm Tiêu, lo lắng truyền âm cho đối phương sau đó vội vàng bước vào trong cánh cửa không gian.

Huyền Diệu Chi Môn chính là một chiêu mạnh nhất của Huyền Diệu Vương, một khi thi triển có thể giam cầm hư không mở ra một thông đạo, thông đạo dài ngắn hoàn toàn có quan hệ tới cường độ giam cầm không gian, Huyền Diệu Vương cũng không dám cam đoan Huyền Diệu Chi Môn của mình có thể giam cầm bọn họ lâu, nhưng tối thiểu vẫn có thể dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi thạch điện.

Đôi mắt Lâm Tiêu lóe lên, lướt vào cánh cửa không gian.

- Thú vị, nhưng nếu để mấy tiểu gia hỏa các ngươi thoát khỏi tay Thiên Thực Man Tôn ta, uy nghiêm của Thiên Thực Man Tôn ta còn đâu?

Trong thạch điện, Thiên Thực Man Tôn cười cười, ngay sau đó quang điểm màu đen bao phủ toàn thân của hắn chấn động, giống như con kiến rơi xuống, trong quá trình màu đen rơi xuống đã tan biến trong hư không, đồng thời chiến phủ trong tay hắn cũng bỏ ra.

Thiên Uyên vương chạy trốn trước tiên đứng mũi chịu sào, chỉ thấy một búa kia bao phủ thân thể của hắn, sau một khắc tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thiên Uyên vương chia năm xẻ bảy.

Chỉ một kích, Thiên Uyên Vương vẫn lạc.

- Chút tạo nghệ không gian như vậy lại không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang.

Thiên Thực Man Tôn ngay sau đó đánh ra một quyền vào Huyền Diệu Chi Môn.

Ầm ầm!

Một quyền cực lớn bao phủ thiên địa, xuyên qua thời không, xuyên thủng thiên địa, cửa không gian của Huyền Diệu Vương nát bấy, cánh cửa bị nát bấy, thân hình Huyền Diệu Vương bị niếp ra, toàn thân máu tươi giàn giụa, trùng trùng điệp điệp ngã xuống thạch điện, Thiên Thực Man Tôn cũng không ra tay với hắn, Huyền Diệu Chi Môn nghiền nát đã cản trở mạnh mẽ làm hắn ngắt đi.

- Đáng giận, lắm!

Bản thể to lớn của Thiên Ngạc Vương hiển hiện ra, đôi mắt lạnh lùng, miệng to mở ra, trong miệng đột nhiên xuất hiện ánh sáng màu đen, ánh sáng này vừa xuất hiện thì không gian lắc lư, giống như thuận phát, trong phút chốc đã lao tới trước mặt Thiên Thực Man Tôn

Thiên Thực Man Tôn lạnh lùng cười cười, hắn chụp vào ánh sáng màu đen kia, đột nhiên hắn biến sắc, hóa thành quyền đánh ra một cái.

Ánh sáng màu đen rung động lắc lư, quyền uy của Thiên Thực Man Tôn đánh tới trước mặt của hắn, chỉ nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, ánh sáng màu đen khuếch tán ra ngoài, hóa thành một đạo quang mang cắn nuốt tất cả, hình thành một lỗ đen cực lớn, mà Thiên Thực Man Tôn bị lỗ đen cắn nuốt vào trong.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân.

Đám người đại tể ti khẩn trương xông lên, đôi mắt lo lắng.

- Thật là một kích khủng khiếp.

Những người sống sót cảm thấy kinh hãi, một kích này hiển nhiên cũng không phải sinh tử tam trọng vương giả Thiên Ngạc Vương có thể phóng xuất ra, thân là một trong ba vương giả trong Vạn Thú sơn mạch, quả nhiên không giống người thường.

Trong nội tâm khiếp sợ thì khiếp sợ, một kích trúng đích thì mọi người lao tới cánh cửa điện, nổi giận trong tiếng, cánh cửa điện chậm rãi mở ra một khe hở.

- Người, chọc giận ta.

Lỗ đen to lớn ở giữa không trung vụn vụn, trong đó có tiếng tức giận của Thiên Thực Man Tôn truyền ra, đông, cả lỗ đen chấn động mạnh, sau một khắc sóng xung kích lấy lỗ đen làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, xé rách lỗ đen thành phần vụn, dáng người Thiên Thực Man Tôn cao lớn từ đó chậm rãi đi ra, trong mắt đầy tức giận.

1309. Chương 1307: Yêu Hoàng Tinh Huyết (1)

- Chết!

Gào lên một tiếng, bàn tay của Thiên Thực Man Tôn thò ra, thời gian lúc này như dừng lại, tất cả mọi người không cách nào nhúc nhích, chỉ còn lại bàn tay to lớn che phủ bầu trời, bắt lấy Thiên Ngạc Vương đã hóa thành bản thể, dùng sức nắm chặt, phốc phốc, Thiên Ngạc Vương đạt tới sinh tử tam trọng yêu vương hậu kỳ đã bị bóp vỡ, ngay cả đạo văn không gian của hắn cũng tan nát, mọi người vô cùng sợ hãi.

Giết đến bây giờ, cả thạch điện trong đã không có còn lại mấy người, trên mặt đất máu tươi giàn dụa, hội tụ thành biển máu, mà trên không bienr máu, Thiên Thực Man Tôn giống như ma thần đi ra từ địa ngục, trấn áp hết thấy, không thể ngăn cản.

Đây là Thần Vọng Cảnh Tôn Giả, không thể địch nổi!

- Đám người còn lại, tất cả phải chết!

Tinh Thực Man Tôn lạnh quát một tiếng, mang theo áp bách vô hạn đi tới.

- Thật sao?

Tịnh Thiên Huyền lạnh lùng mở miệng, trên người nàng hào quang vạn trượng, một loại khí tức ngủ say trăm triệu năm thức tỉnh trong người nàng, ông, cổ ấn cực lớn rung động, bàn tay ngọc Tịnh Thiên Huyền nâng lên, vừa mới tiếp xúc cổ ấn, nó đã biến lớn.

- Chút tài mọn.

Thiên Thực Man Tôn cười lạnh một tiếng, vung tay lên, cổ ấn bị đánh trúng, bắn vào vách đá, đồng thời hắn tiến tới một bước, một búa bổ ra như xé rách tất cả, trực tiếp đánh tan phòng ngự trước người Tịnh Thiên Huyền, sóng xung kích cường hãn làm Tịnh Thiên Huyền phun máu tươi như cánh hoa điêu linh.

- Nữ oa người thú vị, có thể ngăn cản một búa của ta,.

Đôi mắt Thiên Thực Man Tôn sáng lên, chợt lắc đầu hồ hững nói,

- Đáng tiếc cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết.

- Hô!

Bàn tay của hắn như vượt qua thời không, bắt lấy Tịnh Thiên Huyền, tránh cũng không thể tránh, nếu Tịnh Thiên Huyền bị hắn bắt lấy thì phải chết không nghi ngờ.

- Dừng tay.

Lâm Tiêu tức giận quát một tiếng, thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt Tịnh Thiên Huyền, nhìn qua bàn tay Thiên Thực Man Tôn, trong đôi mắt không có chút sợ hãi nào, có chỉ là vô tận phẫn nộ, hắn giơ thiên phạt đạo lên, tam trọng đao hồn vận chuyển tới cực hạn, mấy đại thuộc tính áo nghĩa liêu linh thi triển, sau đó bổ mạnh một cái.

Ầm ầm.

Dường như cảm nhận được ý chí bất khuất của Lâm Tiêu, thời khắc máu chốt Lâm Tiêu vận dụng mấy đại thuộc tính áo nghĩa đã đột phá ngăn ngừa, theo chín thành đại thành đột phá đến mười thành viên mãn, ầm ầm, trong thiên địa, áo nghĩa sôi trào, lôi, hỏa, băng, phong, tứ đại áo nghĩa kết hợp cùng một chỗ, hóa thành biển cả sôi trào mênh mông.

Tĩnh Thiên Huyền là nữ nhân của hắn, Lâm Tiêu tuyệt không cho bất cứ kẻ nào xúc phạm tới.

- Châu châu đá xe!

Thiên Thực Man Tôn cười lạnh, hóa trảo thành chưởng đánh ra một cái.

Rầm rầm rầm!

Bốn màu áo nghĩa đánh thẳng vào bàn tay Thiên Thực Man Tôn, hòa quang sáng lạn không ngừng bắn ra ngoài, nhưng mà mặc cho Lâm Tiêu ra tay như thế nào, chỉ có thể ngăn cản tiến công của Thiên Thực Man Tôn, Lâm Tiêu trơ mắt nhìn bàn tay Thiên Thực Man Tôn chụp về phía mình.

- Long gia.

Lâm Tiêu lo lắng kêu to một tiếng.

Dùng thực lực bản thân hắn thì không cách nào ngăn cản công kích của Thiên Thực Man Tôn, thời khắc máu chốt hắn chỉ có thể xin giúp đỡ Long gia, nhưng mà Long gia bên trong Thương Long Tí không có động tĩnh gì cả.

- Không tốt.

Lâm Tiêu đành phải điều động toàn bộ Man vương sáo trang, cản răng ngăn cản trước người.

Chỉ nghe đông một tiếng, tam tinh man vương sáo trang sáng lên, phù văn bên trong hỗn loạn, một lực lượng to lớn như biển đánh tới, trực tiếp chấn vỡ ngũ tạng lực phủ của hắn, càng làm hồn hải của hắn sinh ra sóng to gió lớn, há mồm phun ra một máu tươi mang theo mảnh nhỏ nội tạng, Lâm Tiêu bay ra ngoài, trùng trùng điệp điệp đâm vào Tĩnh Thiên Huyền sau lưng hắn, hai người ngã xuống đất.

Xuy xuy xùy!

Sinh tử chỉ lực lưu chuyển trong người, lực lượng sôi trào, thân thể Lâm Tiêu khôi phục với tốc độ kinh người.

Sau lưng Lâm Tiêu.

Tĩnh Thiên Huyền kinh ngạc nhìn qua khoe miệng Lâm Tiêu chảy máu, không biết vì cái gì, trong nội tâm nàng đột nhiên đau xót, giờ phút này trong nội tâm nàng dường như có thứ gì đó hòa tan, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại một hình ảnh, chính là thời khắc nguy nan, Lâm Tiêu không chút do dự xuất hiện trước mặt của nàng, thay nàng ngăn cản một chưởng.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, không nên phản kháng, nhận thức lực lượng vừa rồi.

Trong lúc chữa thương, giọng Long gia đột nhiên vang lên trong nội tâm Lâm Tiêu.

- Long gia, ngươi vừa rồi chạy đi đâu.

Lâm Tiêu cảm giận nói.

- Khục khục, ta xử lý chút chuyện, nhưng mà ngươi trúng một chưởng của Thiên Thực Man Tôn lại là chuyện tốt, Thần Vọng Cảnh Tôn Giả, không chỉ cảm ngộ không gian chỉ lực, càng đụng chạm thời gian chỉ lực, tiếp nhận lực lượng của hắn trùng kích và tẩy lễ, tương lai rất có lợi cho việc tu luyện của ngươi.

Long gia cười hắc hắc nói.

Lâm Tiêu im lặng, trên quan điểm gia hỏa này không đáng tin cậy, cũng không biết là phúc là họa, bị người ta đập một chưởng lại bảo là chuyện tốt, loại chuyện này cũng chỉ có Long gia mới nghĩ ra.

- Tiểu tử này vậy mà cũng không chết.

Lâm Tiêu im lặng, Thiên Thực Man Tôn càng phiền muộn, Tịnh Thiên Huyền trúng một chưởng của hắn không chết còn tiếp nhận được, dù sao đối phương cũng đạt tới sinh tử nhị trọng đỉnh phong, mà thực lực của hắn cũng mới chỉ khôi phục một bộ phận, nhưng mà Lâm Tiêu chỉ là một vương giả sinh tử nhị trọng, rõ ràng cũng không chết, chuyện này làm cho hắn hoài nghi mình ngủ say nhiều năm như vậy có phải thực lực thật lùi lợi hại hay không..

- Còn lại năm tên, tất cả phải chết!

Mắt nhìn đám người Phi Loan Vương, ánh mắt Thiên Thực Man Tôn triệt để lạnh lùng xuống.

- Xem ra là không có biện pháp.

Trong nội tâm Phi Loan Vương rung mình, lập tức hóa thành bản thể, một đầu xích loan hiện ra trên thạch điện, đôi mắt đỏ lạnh nhìn chăm chăm vào Thiên Thực Man Tôn.

- Thiên Thực Man Tôn đứng không, ta nghĩ ngươi nên biết đây là cái gì?

Phi Loan Vương hé miệng, trong miệng đột nhiên xuất hiện một huyết châu lớn bằng nắm tay, huyết châu vừa xuất hiện, hư không cứng lại, uy áp khủng bố của Thiên Thực Man Tôn tỏa ra, thân thể mạnh như Lâm Tiêu cũng trầm xuống, trong nội tâm sinh ra nguy cơ mạnh mẽ.

- Đây là... Yêu Hoàng tinh huyết!

Thiên Thực Man Tôn nhú mồm, mở miệng nói.

- Đúng vậy, Yêu Hoàng tinh huyết là tổ tiên Xích Loan nhất tộc lưu lại, Xích Loan nhất tộc của ta bài danh thứ năm trong yêu tộc, các hạ nếu là viễn cổ Man Tôn, chắc hẳn cũng không phải là không có nghe qua tổ tiên của ta, một khi kíp nổ, các hạ nên biết hậu quả thế nào.

- Xích Loan nhất tộc.

Thiên Thực Man Tôn gật gật đầu, dù bận vẫn ung dung nhìn qua Phi Loan Vương:

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

- Buông tha hai chúng ta.

Phi Loan Vương một ngón tay chỉ vào phân thân Toản Địa Giáp, nói:

- Nếu như các hạ đồng ý, ta sẽ giao chỉ bảo đoạt được trong đại điện ra, lui ra ngoài, nếu không như vậy ta cũng chỉ có thể kích nổ Yêu Hoàng tinh huyết mà thôi.

- Phi Loan Vương đứng là có can đảm!

1310. Chương 1308: Yêu Hoàng Tinh Huyết (2)

Giọng Long gia vang lên trong đầu Lâm Tiêu:

- Yêu Hoàng tinh huyết, là một gã Yêu Hoàng ngưng tụ bản mạng tinh huyết, căn cứ vào thực lực Yêu Hoàng khi còn sống mạnh yếu, uy lực cũng khác nhau, nhưng mà không hề nghi ngờ là, một giọt Yêu Hoàng tinh huyết khi nổ tung đủ để làm thương tổn tới cường giả Man Tôn.

- Đúng vậy, Xích Loan nhất tộc thực lực đúng là thập phần khủng bố, thời đại viễn cổ là một trong những tộc cường đại nhất trong Yêu tộc.

Thiên Thực Man Tôn gật gật đầu.

- Ý các hạ là...

Phi Loan Vương nhú mồm nói.

- Ý của ta? Ha ha, ha ha ha.

Thiên Thực Man Tôn cười ha hả, tiếng cười còn mang theo mùi vị trào phúng:

- Người rõ ràng cầm một giọt Yêu Hoàng tinh huyết đi uy hiếp Thiên Thực Man Tôn ta, ha ha ha, thật sự là quá coi thường Thiên Thực Man Tôn ta rồi, đừng nói là một giọt máu của tổ tiên người, cho dù tổ tiên người ở đây, Thiên Thực Man Tôn ta cũng không lưu tình, đi chết đi.

Thiên Thực Man Tôn ánh mắt lạnh lẽo, bỏ ra một búa.

- Đã như vậy, bạo!

Sắc mặt Phi Loan Vương đột nhiên dữ tợn, trong đôi mắt bắn ra vẻ kiên quyết, XÍU...UU!, giọt tinh huyết kia bị kích nổ, chọt nổ tung giữa không trung.

Tiếng nổ khó mà hình dung vang lên trong thạch điện, hỏa diễm nồng đậm trút xuống thiên địa, giống như núi lửa phun trào, lại giống như hàng tinh nổ tung, trong chớp lát cả thạch điện bị hỏa diễm ngập trời bao phủ, sóng xung kích cường đại quét qua các nơi, vụ nổ tập trung chính là vào Thiên Thực Man Tôn, uy lực kinh khủng kia lập tức khiến đại điện nổ vang.

- Kim giáp!

Kích nổ Yêu Hoàng tinh huyết xong, Phi Loan Vương nổi giận gầm lên một tiếng, trong một phần ngàn nháy mắt đã tới trước mặt phân thân Toàn Địa Giáp, chọt bóp nát một viên cầu màu trắng chuẩn bị sẵn trong móng vuốt.

Khí tràng vô hình bao phủ Phi Loan Vương và Kim Giáp Vương, sau một khắc hai đại yêu vương hư không tiêu thất trong thạch điện, biến mất không còn tung tích.

- Thời không châu? Muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu!

Trong lúc nổ tung, Thiên Thực Man Tôn tiếp nhận công kích cường đại nhất, mặt ngoài thân thể của hắn bị hỏa diễm tổn thương, vết thương chồng chất, nhìn thấy Phi Loan Vương và Kim Giáp Vương biến mất, trong ánh mắt hiện lên một tia dữ tợn, nổi giận gầm lên một tiếng, hắn lóe lên, thân thể chấn động bỗng nhiên biến mất trong thạch điện, truy kích theo.

Nửa nén hương sau, không gian cách thạch điện ngàn dặm.

Hào quang lóe lên, Phi Loan Vương và phân thân Toàn Địa Giáp trống rỗng xuất hiện.

.

- Đi!

Phi Loan Vương mang theo phân thân Toàn Địa Giáp xoay người bay vào phế tích cổ thần!

- Muốn đi, đi đâu?

Một tiếng quát vang vọng thiên địa xuất hiện, hư không vỡ tan, Thiên Thực Man Tôn vẻ mặt lạnh lùng đi tới, trên người tràn ngập man nguyên khí.

Tuy hư không phế tích cổ thần bị giam cầm, nhưng cũng chỉ là làm cho Sinh Tử Cảnh vương giả không thể xuyên thẳng qua, nhưng không cách nào ngăn cản bước chân của Thần Vọng Cảnh Tôn Giả.

- Không tốt, chẳng lẽ hiện tại phải chết sao?

Phi Loan Vương cảm thấy trầm xuống, mắt nhìn phân thân Toàn Địa Giáp, trong đôi mắt đầy tuyệt vọng.

Vốn cho rằng Yêu Hoàng tinh huyết có thể ngăn chặn Thiên Thực Man Tôn một lát, lại bằng vào thời không châu chạy khỏi nơi này, lại không nghĩ rằng Thiên Thực Man Tôn thực lực cường đại như thế, chẳng những ngăn cản được Yêu Hoàng tinh huyết trùng kích, càng dọc theo thời không châu truy tung bọn họ, thực lực như thế cũng đã là đỉnh cấp trong Man Tôn rồi.

- Hậu nhân Xích loan nhất tộc sao?

Thiên Thực Man Tôn cười lạnh một tiếng, thân hình nhẹ nhàng chấn động, trực tiếp đánh Phi Loan Vương bay ra ngoài, toàn thân huyết nhục vỡ nát, máu tươi đầm đìa, chặt vật không chịu nổi.

- Hừ, năm đó Nhân tộc cùng Yêu tộc hai đại tộc đàn đĩnh phong vây công tộc ta vào thời đại viễn cổ, Yêu tộc Xích Loan nhất tộc Yêu Thánh không biết đồ sát bao nhiêu cường giả Man tộc chúng ta, máu ngày trước, thù hôm nay, chờ ta trước hết giết tiểu tử này, lại chậm rãi tính sổ với các người.

Thiên Thực Man Tôn khẽ quát một tiếng, một búa bổ thẳng vào đầu phân thân Toàn Địa Giáp.

- Trốn không thoát?

Tốc độ Thiên Thực Man Tôn quá nhanh, Lâm Tiêu không có cơ hội thi triển thiên phú thần thông, uy áp mãnh liệt giam cầm thân thể, trơ mắt nhìn Thiên Thực Man Tôn bổ yêu nguyên hộ thể của phân thân Toàn Địa Giáp, bổ vào mi tâm của hắn.

Mi tâm vỡ tan, lúc này phân thân Toàn Địa Giáp sắp thân tử đạo tiêu.

Đột ngột trong cơ thể phân thân Toàn Địa Giáp bắn ra một đạo quang ảnh, quang ảnh ngưng tụ thành hư ảnh yêu thú cực lớn, hư ảnh yêu thú này mờ mịt lung, thấy không rõ rốt cuộc là bộ dáng gì, chỉ thấy hai mắt như huyết nguyệt khép mở, huyết quang khủng bố làm chiến phủ Thiên Thực Man Tôn ngưng trệ trong hư không, nửa bước khó tiến.

- Là ai, dám dẫm thương vương tộc ta!

Ý niệm huyết sắc của Khôi Đẩu lão tổ lưu lại trong đầu phân thân Toàn Địa Giáp, rốt cục bị kích hoạt.

- Yêu Hoàng Yêu tộc.

Thiên Thực Man Tôn nhướng mày, lạnh lùng nhìn qua hư ảnh phía trước, từ trong hư ảnh này, hắn cảm giác được một tia Yêu Hoàng chi lực cường hãn.

- Man Tôn Man tộc!

Ý niệm Khôi Đẩu lão tổ nhìn qua Thiên Thực Man Tôn, cũng mang theo một tia ngưng trọng, hắn chỉ là một đạo ý niệm, còn đối phương là cường giả Man Tôn chân chính.

- Yêu Hoàng thì như thế nào? Bản Man Tôn đánh chết Yêu Hoàng cũng không chỉ một đầu, người chỉ là một đạo ý niệm mà thôi, diệt cho ta!

Thiên Thực Man Tôn lạnh quát một tiếng, man nguyên vận chuyển, một búa đánh xuống.

- Các hạ dám can đảm giết vương tộc, Khôi Đẩu ghi nhớ chuyện hôm nay, ngày sau lại báo.

Không có đòn đỡ công kích của Thiên Thực Man Tôn, ý niệm Khôi Đẩu lão tổ bao trùm phân thân Toàn Địa Giáp, thuận tiện bao trùm Phi Loan Vương bị thương, chợt phanh một tiếng, ý niệm Khôi Đẩu lão tổ nổ tung, phân thân Toàn Địa Giáp cùng Phi Loan Vương bị ý niệm bao phủ lóe lên, như thuấn di rời đi, trong chốc lát biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại Yêu Hoàng chi lực chậm rãi tiêu tán.

- Chạy đi đâu!

Thiên Thực Man Tôn mở đôi mắt màu xám ra, bắn ra hai đạo hào quang, trong đó giống như có thời không lưu chuyển, quét ngang vạn giới, một lát sau, sắc mặt của hắn tái nhợt thu hồi ánh mắt.

- Vậy mà để bọn chúng trốn thoát!

Sắc mặt Thiên Thực Man Tôn khó coi, thực lực đối phương hiển nhiên cũng không kém mình bao nhiêu, sau khi mang theo hai yêu vương đi còn có thể không lưu dấu vết trong hư không, làm cho Thiên Thực Man Tôn không thể nào tìm được.

- Xem ra Đại lục Thương Khung vẫn có cường giả Yêu Hoàng tồn tại, Khôi Đẩu Yêu Hoàng sao, trước hết để cho người đắc ý đi, đợi một thời gian, Thiên Thực ta chắc chắn quân lâm Đại lục Thương Khung, diệt toàn tộc Yêu tộc các người.

Thiên Thực Man Tôn mở miệng, chợt thân hình nhoáng một cái, bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Mà thời điểm Thiên Thực Man Tôn đuổi giết phân thân Toàn Địa Giáp...

Trong thạch điện chí bảo điện.

Ầm ầm!

Lực lượng hỏa diễm khôn cùng quét qua mỗi góc đại điện.

Vào lúc Yêu Hoàng máu huyết nổ tung, bản tôn Lâm Tiêu mang theo Tịnh Thiên Huyền tiến vào trong Thương Long tí, và cả Huyền Diệu Vương hôn mê cũng là bị Lâm Tiêu thu vào.

1311. Chương 1309: Người Thắng Lớn Nhất

Đồng thời Lâm Tiêu cũng không ngừng hấp thu Yêu Hoàng máu huyết chi lực, lực lượng này ẩn chứa lực lượng hỏa diễm vô cùng tinh thuần, có thể nhanh chóng lớn mạnh năm đại thiên hỏa trong người Lâm Tiêu, đối với Lâm Tiêu mà nói chẳng những không có nửa điểm tổn hại, ngược lại còn có lợi ích vô cùng lớn.

Nơi hẻo lánh trong thạch điện, Đại Tế Ti cùng Ma Nhân, Cương Đặc ba đại man tộc bị hào quang bao phủ, lông tóc không bị tổn thương.

Nhìn qua biển lửa bên ngoài, trong mắt ba đại man vương kinh hãi, hào quang chính là Thiên Thực Man Tôn toàn lực thiết trí khi Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung, chuyên môn dùng để bảo hộ Đại Tế Ti ba người, Đại Tế Ti cảm nhận được, nếu như không có hào quang này, chỉ cần một phần nhỏ lực lượng kinh khủng của bên ngoài cũng có thể làm bọn họ hài cốt không còn, chết không thể chết lại.

- Ha ha ha, Đại Tế Ti người xem, chết, đám gia hỏa Nhân tộc cùng Yêu tộc đã chết, thù của bọn Bồ Lỗ cũng đã có thể báo.

Trong hào quang, Ma Nhân kích động mở miệng, khóe mắt chảy nước mắt.

- Đúng vậy a, Bồ Lỗ bọn họ có thể nghỉ ngơi rồi.

Cương Đặc cũng nắm chặt nắm đấm, thần sắc kích động, với tư cách là một trong năm đại quân vương của Man tộc, mấy người bọn họ có quan hệ cực kỳ thân mật.

Trong mắt Đại Tế Ti mang theo thần sắc điên cuồng, tản ra hào quang sáng ngời, lăm lăm:

- Thật không nghĩ tới Thiên Thực Man Tôn đại nhân vẫn còn sống, thật sự là trời trợ giúp Man tộc, từ hôm nay trở đi, thời kỳ Man tộc chúng ta sẽ tung hoành thiên hạ đã tới, Nhân tộc, Yêu tộc sẽ trả giá thật nhiều vì những gì chúng đã làm.

Bao nhiêu năm qua bị Nhân tộc cùng Yêu tộc trấn áp, Man tộc yên lặng bao nhiêu năm, hôm nay cũng là thời điểm Man tộc quật khởi.

Ngay vào lúc Đại Tế Ti vô cùng kích động!

Tạch tach tach.

Thiên Thực Man Tôn thiết trí vòng bảo hộ đã xuất hiện vết rạn!

- Không!

Sắc mặt Đại Tế Ti kịch biến, hiển nhiên năng lượng Yêu Hoàng tinh huyết phóng ra ngoài đã vượt qua cực hạn thừa nhận vòng phòng hộ do Thiên Thực Man Tôn thiết trí, hiện giờ Thiên Thực Man Tôn không ở chỗ này, một khi vòng bảo hộ vỡ vụn, như vậy ba người sẽ chết, đây chính là công kích có thể đả thương Man Tôn a.

Oanh!

Trên vòng bảo hộ xuất hiện vết rạn tí ti, hào quang lập lòe, cuối cùng nổ tung.

- Hạo Thiên Kính, ngăn cản cho ta!

- Ngăn cản!

Đối mặt nguy cơ tử vong, Đại Tế Ti chẳng khác gì bệnh tâm thần thao túng Hạo Thiên Kính ngăn cản trước mặt mình, hóa thành một màn sáng ngăn cản ba đại man vương, man nguyên thiêu đốt, hai mắt đầy điên cuồng.

Trong thạch điện, năng lượng Yêu Hoàng tinh huyết không ngừng yếu đi.

Vào lúc những hỏa diễm này sắp tiêu tán, Đại Tế Ti rốt cục không chịu nổi, màn sáng trên Hạo Thiên Kính xuất hiện khe hở.

- Tất cả mọi người cẩn thận!

Đại Tế Ti gào lên thê lương, chỉ nghe cách một tiếng, màn sáng của Hạo Thiên Kính đã tan vỡ, cuối cùng bị hỏa diễm còn lại trùng kích, lập tức bao phủ ba người Đại Tế Ti.

Rầm rầm rầm!

Đại Tế Ti, Ma Nhân, Cương Đặc dưới lực trùng kích này, thân thể trực tiếp nổ tung, hộ giáp, không gian giới chỉ và các đồ vật bay ra ngoài.

Trong thạch điện, Lâm Tiêu dừng lại trong Thương Long Tí, cổ tay phong cách cổ xưa này bị năng lực nổ tung của Yêu Hoàng tinh huyết ném bay đi, bây giờ thời điểm Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung, cánh cửa thanh đồng của thạch điện mở ra một khe hở, mà khe hở vừa xuất hiện thì Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung lập tức lao ra như tháo nước.

Ầm ầm!

Một đạo năng lượng màu đỏ bắn ra ngoài, mở cánh cửa ra, trước thông đạo thạch điện các loại mảnh vỡ, gạch ngói vụn, hộ giáp, không gian đạo văn tàn phá... Toàn bộ va chạm vào vách đá, không ngừng bay ra ngoài..

Sau khi đám người Đại Tế Ti nổ tung, không gian giới chỉ, hộ giáp các đồ vật trên người của bọn họ va chạm vào vách tường mấy lần, cũng theo vụ nổ tiến vào thông đạo, đinh đinh đang đang va chạm vào hai bên thông đạo..

Sau khi vụ nổ tiêu tán, lực trùng kích biến mất, cả thạch điện và thông đạo bên ngoài bừa bộn, nhìn qua mà giật mình.

Lâm Tiêu trốn trong Thương Long Tí cảm thấy cảnh ở bên ngoài, trên mặt đầy kinh hãi, Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung sinh ra uy lực quá mạnh mẽ, nếu hắn không có trốn vào trong Thương Long Tí, cho dù mặc tam tinh man vương sáo trang, đoán chừng cũng bị đánh thành cặn bã, không thừa mẩu vụn.

Vèo!

Thương Long Tí chịu lực trùng kích to lớn, không ngừng va chạm dọc theo thông đạo, bên cạnh hắn là không gian đạo văn tàn phá, rất nhiều hộ giáp, vũ khí bị hủy hoại, thậm chí còn một ít không gian giới chỉ...

- Phải thu!

Những thứ này là trên người đám người Diệt Linh Vương vẫn lạc rơi xuống, Lâm Tiêu cũng có thu hoạch to lớn trong chí bảo đại điện, bây giờ hắn không có bao nhiêu khát vọng với bảo vật bình thường của sinh tử tam trọng vương giả, nhưng hiện tại nhiều không gian giới chỉ và chí bảo của sinh tử tam trọng vương giả bày ở đó, nếu như còn không thu thì Lâm Tiêu quá ngu ngốc.

-Ồ, một mai không gian giới chỉ, thu!

- Lại nhìn thấy một cái, ta lại thu.

- Ha ha, lại có, thu cho ta!

Những đồ vật tàn phá kia, Lâm Tiêu cũng không có bao nhiêu hứng thú, hắn chủ yếu thu không gian giới chỉ của mấy vương giả.

- Ô, chúng ta vào trong thạch điện tổng cộng cũng chỉ có mười một người, vẫn lạc sáu, như thế nào ta tổng cộng thu được chín không gian giới chỉ?

Lâm Tiêu cũng có chút ngạc nhiên, hẳn thu số lượng không gian giới chỉ không đúng với số người chết.

- Lâm Tiêu, trong đó có ba không gian giới chỉ đã có chủ.

Giọng Long gia vang lên.

- Vật có chủ? Chẳng lẽ là đám người Đại Tế Ti?

Lâm Tiêu trước tiên nghĩ ra là cái gì, lúc này vô cùng kinh hãi, Đại Tế Ti tiến vào chí bảo đại điện sớm hơn nhân yêu hai tộc, nói không chừng trong không gian giới chỉ của bọn họ có bảo vật nghịch thiên.

Lâm Tiêu cảm thấy cuồng hỉ, cũng bởi vì Thương Long Tí mới làm được, nếu không không gian giới chỉ bình thường thì không cách nào thu nạp không gian giới chỉ có chủ, nhưng Thương Long Tí với tư cách là thánh khí, sẽ không có chú ý nhiều như vậy, ngay cả người sống cũng thu, đừng nói chỉ là mấy không gian giới chỉ.

Hô!

Thời điểm Lâm Tiêu điên cuồng thu bảo vật, trong thạch điện, Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung uy lực không còn, ba đạo nhân ảnh chậm rãi ngưng tụ, chính là đám người Đại Tế Ti trọng thương.

- Cuối cùng chấm dứt.

Đại Tế Ti, Ma Nhân, Cương Đặc ba người sắc mặt trắng bệch, trong lòng còn sợ hãi, năng lượng Yêu Hoàng tinh huyết chỉ còn lại một ít đã có uy lực khủng bố như thế, hơn nữa thượng vị man vương bất tử bất diệt, có thể tích huyết trọng sinh, Đại Tế Ti ba người lúc này mới nhặt về một mạng

- Chết, đều chết hết rồi.

Nhìn thấy đồng bừa bọn này, Đại Tế Ti cũng thập phần cảm khái, trước đó người tới đây đều là cường giả, đều là cường giả đỉnh cấp tọa trấn nhân tộc và yêu tộc, không chỉ là Man Hoang cổ địa, cho dù là tại Đại lục Thương Khung cũng là tồn tại cao cấp, nhưng bây giờ đã chết làm đám người Đại Tế Ti cảm khái không thôi.

1312. Chương 1310: Lão Tiền Bối (1)

- Đi thôi, trước thu không gian giới chỉ của chúng lại, đợi một lát thì Thiên Thực Man Tôn đại nhân trở về.

Đại Tế Ti đậm mặc mở miệng, rồi sau đó lao ra khỏi thạch điện, hẳn có thể cảm ứng được không gian giới chỉ của mình nằm sâu trong thông đạo.

- Đại Tế Ti, ta không thể cảm ứng không gian giới chỉ của ta.

Đột ngột Ma Nhân kêu lên sợ hãi.

- Ta cũng không cảm ứng được không gian giới chỉ ở đâu cả.

Ngay sau đó Cương Đặc cũng trừng to mắt.

- Không thể cảm ứng không gian giới chỉ?

Đại Tế Ti nhíu mày, vừa muốn nói gì, nhưng lại kinh hãi phát hiện cảm ứng không gian giới chỉ lúc này giờ phút này cũng biến mất, hoàn toàn không cảm giác được.

- Làm sao có thể?

Trên mặt Đại Tế Ti khủng hoảng, trong không gian giới chỉ của hắn có linh hồn ẩn ký của hắn, cho dù ở nơi nào cũng sẽ cảm ứng được, bây giờ đã biến mất.

- Tìm, nhanh tìm cho ta.

Đại Tế Ti gấp lên, không gian giới chỉ của đám người Ma Nhân không thấy cũng không sao, đồ vật bên trong nhiều nhất chỉ có giá trị mấy ngàn vạn cực phẩm nguyên thạch, nhưng mà trong không gian giới chỉ của hắn là truyền thừa đạt được trong chí bảo đại điện, truyền thừa này có tất cả bí pháp và tri thức của Man tộc, căn bản là vật báu vô giá, truyền thừa mất đi không phải bảo vật gì có thể đổi được.

Trong nháy mắt Đại Tế Ti sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

- Ở đâu, rốt cuộc là ở đâu?

- Không gian giới chỉ của ta ở đâu?

Trong thông đạo, khắp nơi đều là đá vụn và các thứ khác bị tàn phá, đám người Đại Tế Ti không ngừng tìm kiếm, nhưng không có tìm thấy không gian giới chỉ, không gian giới chỉ tìm không thấy, ngay cả không gian giới chỉ của cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc vẫn lạc cũng không thấy.

- Ân? Đó là cái gì?

Đại Tế Ti ba người nhanh chóng tiến lên phía trước, đột nhiên nhìn thấy trên đất có giáp tay phong cách cổ xưa, vừa mới chuẩn bị nhặt lên.

- Ha ha ha...

Trống rỗng xuất hiện một đạo thân ảnh, đúng là Lâm Tiêu, trên người mặc tam tinh man vương sáo trang, đồng thời Thương Long Tí ẩn vào man vương sáo trang, biến mất không thấy gì nữa.

- Người, người, người...

Đại Tế Ti ba người ánh mắt tròn xoe, nhìn chăm chăm vào thân ảnh trước mặt, đồng thời cảm Hạo Thiên Kính ngăn cản ở trước ngực, ánh mắt lảng lệ.

Hạo Thiên Kính đã là bảo vật duy nhất còn sót lại của Đại Tế Ti.

Nhưng cũng chính là bảo vật này đám người Đại Tế Ti mới nhặt về một cái mạng, Lâm Tu nhìn qua ba người, không có ra tay, mà là kêu gọi Long gia trong Thương Long Tí.

Đánh chết đám người Đại Tế Ti có Hạo Thiên Kính cần hao phí thời gian nhất định, mà Thiên Thực Man Tôn tùy thời có thể trở về, Lâm Tiêu không thể bốc lên nguy hiểm như thế.

- Tốt, tiểu tử Lâm Tiêu, người đừng phản kháng.

Trong Thương Long Tí, giọng Long gia truyền ra, ngay sau đó một đạo năng lượng quỷ dị bao trùm Lâm Tiêu.

Sau một khắc –

Thân hình Lâm Tiêu tiêu thất trong thông đạo hư không.

- Là Lâm Tiêu!

- Tiểu tử này sao lại không chết?

- Đáng chết, hắn lấy đi không gian giới chỉ của chúng ta.

Đại Tế Ti ba người đều mở to mắt kinh hãi, đặc biệt là Đại Tế Ti, trong không gian giới chỉ có truyền thừa cầu, rõ ràng cũng bị Lâm Tiêu mang đi.

- Không có khả năng, hắn làm sao còn sống, hắn chỉ là vương giả nhị trọng, làm sao có thể...

- Đại Tế Ti, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Ma Nhân cũng gấp lên.

- Không vội, không vội!

Đại Tế Ti hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn làm bản thân bình tĩnh lại, nói:

- Còn có Thiên Thực Man Tôn đại nhân, đúng rồi, chỉ cần chờ đại nhân trở về, Lâm Tiêu trốn không được, dùng thực lực đại nhân muốn đuổi theo tiểu tử kia là dễ dàng, đến lúc đó nhất định có thể tìm được truyền thừa chi cầu.

Đại Tể Ti cố tình đuổi theo, nhưng hắn cũng biết, mình có thể còn sống sót đã là vận khí, chỉ có thể cố nén lo lắng, yên tĩnh chờ đợi.

Ước chừng một lát.

Đuổi giết phân thân Toàn Địa Giáp không công mà lui Thiên Thực Man Tôn xuất hiện trong thông đạo.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân!

Nhìn thấy Thiên Thực Man Tôn, Đại Tể Ti lập tức lo lắng đi lên nói rõ tình hình xảy ra lúc này.

- Cái gì? Có gia hỏa Nhân tộc không chết, còn cướp đi không gian giới chỉ?

Sắc mặt Thiên Thực Man Tôn trầm xuống, trong đôi mắt bắn ra hào quang làm người ta khiếp sợ.

Lúc trước hắn đuổi giết phân thân Toàn Địa Giáp không công mà lui, để cho hai yêu tộc bỏ trốn, vốn trong nội tâm còn ghen một bụng tức giận, không nghĩ tới sau khi trở về càng nghe được tin tức như thế!

- Đây là Hạo Thiên Kính? Đưa cho ta.

Thiên Thực Man Tôn nhìn thấy Hạo Thiên Kính trong tay Đại Tể Ti, nhẹ nhàng điểm một chiêu, cầm Hạo Thiên Kính trong tay, thời không chi lực cường đại thẩm thấu vào trong đó, trong hư không lập tức hiển hiện tất cả.

- Ân? Tiểu tử này dĩ nhiên là trốn vào trong bao tay phong cách cổ xưa, lúc này mới tránh thoát Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung, bao tay có thể dung nạp người sống chẳng lẽ là thánh khí?

Thiên Thực Man Tôn vừa mừng vừa sợ.

- Bảo bối này đáng ra phải thuộc về Thiên Thực Man Tôn ta.

- Đám các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi một lát rồi sẽ trở về.

Thiên Thực Man Tôn khẽ quát một tiếng, thân hình nhoáng một cái lập tức biến mất trong thông đạo.

Giờ phút này...

Bên ngoài phế tích cổ thần, một đạo bạch quang hiện lên, thân ảnh Lâm Tiêu xuất hiện trong hư không, chính là nơi đám người Lâm Tiêu đi vào phế tích cổ thần.

- Lâm Tiêu tiểu tử, ta chỉ có thể đưa ngươi tới đây, thực lực của ta còn chưa có khôi phục, không cách nào truyền tống cự ly xa.

Long gia nói ra.

Gật gật đầu, Lâm Tiêu cũng không nói nhảm, hắn phá vỡ hư không lướt đi.

Vù vù!

Rất nhiều không gian loạn lưu đảo qua người của hắn Lâm Tiêu nhanh chóng lao vào trong.

- Không tốt, Lâm Tiêu tiểu tử, coi chừng.

Đột nhiên Long gia kinh hô một tiếng.

Rầm rầm.

Sau một khắc, hư không nghiền nát, một lực lượng khủng bố trấn áp xuống, trực tiếp đánh bay Lâm Tiêu từ trong hư không ra.

- Tiểu tử, thật không nghĩ tới, trên người của ngươi còn có một kiện thánh khí, bản Man Tôn thật sự là nhìn lầm.

Tiếng nói vang vọng thiên địa, Thiên Thực Man Tôn bước ra khỏi hư không, sắc mặt dữ tợn.

- Lại bị đuổi theo.

Trong lòng Lâm Tiêu trầm xuống.

- Đáng tiếc, bảo bối như vậy, hôm nay sẽ thuộc về ta ta!

Thiên Thực Man Tôn cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Tiêu thò bàn tay ra, bàn tay màu đen khủng bố như mây đen che phủ tất cả, bao phủ Lâm Tiêu vào bên trong.

Cường giả Man Tôn khổng lồ chế thời không, cứ như vậy thò tay tìm tòi, Lâm Tiêu chỉ cảm thấy toàn thân như bị giam cầm, khó có thể nhúc nhích, cảm giác đó giống như phân thân Toàn Địa Giáp lúc đối mặt với Khôi Đầu lão tổ.

- Thiên Thực Man Tôn đứng không? Một tiểu Man Tôn cũng không soi gương xem mình là thế nào, lão phu mà người có thể đánh chủ ý sao?

Vào lúc nguy cấp, trong Thương Long Tí có một đạo uy áp khiến người ta sợ hãi sinh ra, hư ảnh một đầu Thương Long hiện ra ngăn cản một chưởng khủng bố của Thiên Thực Man Tôn, uy áp này kinh thiên động địa, Thiên Thực Man Tôn cũng giật mình biến sắc.

1313. Chương 1311: Lão Tiền Bối (2)

- Khí linh thánh khí?

Thiên Thực Man Tôn hí mắt, nói từng chữ một.

- Biết rõ là tốt rồi, gặp được lão phu, còn không mau mau rút đi, thời điểm lão phu tung hoành thiên hạ thì tiểu tử ngươi còn chưa ra đời đây.

Long gia hiển hiện trong hư không, ánh mắt bệ ngễ thiên hạ nhìn qua Thiên Thực Man Tôn, trong đầy đầy khinh thường.

Ánh mắt Thiên Thực Man Tôn hơi hí, trong nội tâm thay đổi thật nhanh, tự đánh giá.

Thánh khí đúng là có uy năng không thể tưởng tượng, một khi thả toàn bộ lực lượng ra ngoài, tuyệt đối có thể đánh chết cường giả Tôn cấp, nhưng cũng phải nhìn chủ nhân và trạng thái của nó, nếu như thời kỳ toàn thịnh, Thiên Thực Man Tôn tự nhiên dám động tay, nhưng bây giờ hắn vừa thức tỉnh, một thân thực lực còn chưa tới ba thành, tâm thần của hắn bất định không thôi.

Nhưng Thiên Thực Man Tôn là người thế nào, vào thời đại viễn cổ là cường nhân nổi danh, là một trong mấy Man Tôn cao cấp nhất của Man tộc, há lại bị mấy câu của Long gia hù sợ.

- Tiền bối đã có địa vị cao như thế, vậy thì mời chỉ điểm tại hạ một chút.

Lạnh lùng cười cười, Thiên Thực Man Tôn cầm búa bổ tới.

- Tiểu tử ngươi thật không biết trời cao đất rộng.

Long gia giận tím mặt, đồng thời truyền âm cho Lâm Tiêu:

- Lâm Tiêu tiểu tử, ra tay.

Long gia gầm lên, Lâm Tiêu cầm Thiên Phật đao hóa thành lôi long đánh ra ngoài.

Trong nháy mắt Lâm Tiêu ra tay...

- Bạo!

Bên trong Thương Long Tí, Long gia khê quát một tiếng, man nguyên tinh phách chiếm được trong chí bảo điện, trong nháy mắt nổ tung hai mươi vạn khối, rất nhiều man nguyên Tôn cấp khủng bố giống như một đầu nước lũ thông qua Thương Long Tí tiến vào trong Thiên Phật đao của Lâm Tiêu.

Vốn Thiên Phật đao đã vô cùng dữ tợn, trong nháy mắt này càng dữ tợn hơn nữa, khí tức trấn áp muôn đời, một ánh đao ngấp trời hiện ra, giống như Thiên Phật, va chạm với chiến phủ của Thiên Thực Man Tôn, một lực lượng đủ hủy thiên diệt địa quét qua tất cả.

Rầm rầm!

Hư không phạm vi mười dặm trong nháy mắt sụp đổ, hình thành lỗ đen, không gian loạn lưu và mãnh vỡ không gian không ngừng sụp đổ, hóa thành không gian loạn lưu.

Trong hắc động, hai lực lượng kinh khủng không ngừng va chạm vào nhau, trong đó có một cái là ngọn nguồn, Thiên Phật đao trên tay phải Lâm Tiêu tùy ý quét qua tất cả lực lượng, giống như một đạo lôi điện không ngừng quanh quẩn trong óc Lâm Tiêu.

- Đây là lực lượng Tôn cấp sao?

Tâm thần Lâm Tiêu kích động, tế bào trong cơ thể sôi trào lên, lực lượng cường đại tung hoành làm cho Lâm Tiêu không nhịn được run rẩy.

Luận vô khí, hai người đều là Chí Tôn khí, luận thực lực, một là Man Tôn, một chính là sinh tử nhị trọng, nhưng mà cả hai giao phong lại ngang tay, hết thấy đều bởi vì đối phương có thánh khí, làm cho Thiên Thực Man Tôn càng hiểu rõ về sự cường đại của thánh khí.

Giao phong qua đi, Lâm Tiêu đứng đối lập với Thiên Thực Man Tôn.

- Tiểu tử, còn không mau rút đi, thời điểm lão phu năm đó tung hoành thiên hạ thì có giao tình với Man tộc Vô Cực Man Thánh, xem mặt mũi của hần hôm nay tha cho ngươi không chết, nếu như không rút, lão phu sẽ giết ngươi, làm ngươi biến mất khỏi thiên địa này.

Long gia khí diễm lớn lối nói.

- Vô Cực Man Thánh!

Thiên Thực Man Tôn ngẩn ngơ, Vô Cực Man Thánh là một trong mấy đại thánh giả của Man tộc thời viễn cổ, càng là tiền bối của Thiên Thực Man Tôn.

- Hừ.

Trong lòng Thiên Thực Man Tôn hừ lạnh, trong đôi mắt quang mang lập lòe, thầm nghĩ: quân hần khí gì Vô Cực Man Thánh, chỉ cần đạt được thánh khí, thực lực của ta lập tức sẽ tăng vọt, vì thánh khí, liều!

Tuy năm đó hần là một trong những cường giả đỉnh cấp của Man tộc, nhưng không thuộc đứng đầu Man tộc, trên hần còn có Man Thánh cường đại, bảo vật thánh khí như thế không phải hần có thể ngấp nghé, hôm nay có một cơ hội, Thiên Thực Man Tôn tự nhiên không muốn dễ dàng buông tha.

Không để ý đến Long gia kêu gào, Thiên Thực Man Tôn huy động chiến phủ, dứt khoát kiên quyết xông lên.

- Mụ nội nó, dám đánh tiền bối, chẳng ranh con ngươi thật không biết điều.

- Man tộc các ngươi thật không hiểu lễ nghĩa, dám động thủ với lão phu.

- Túc chết lão phu.

Trong chiến đấu, Long gia kêu to, làm Thiên Thực Man Tôn tức xanh mặt.

Mặc dù có Long gia trợ giúp, nhưng mà thực lực hai bên kém nhau quá xa, mấy lần giao phong Lâm Tiêu đã bị thương nghiêm trọng, chỉ sợ tiếp tục như vậy thì Lâm Tiêu sớm muộn gì cũng sẽ chết, nhưng mà trên mặt hần không có chút sợ hãi nào, ánh mắt của hần càng ngày càng hùng hực, loại chiến đấu vui vẻ dâm dĩa này, tuy mượn nhờ lực lượng Long gia nhưng cũng giúp Lâm Tiêu nhìn trộm cảnh giới cao hơn.

Mà Thiên Thực Man Tôn càng đánh càng kinh hãi, tuy cấp bậc Lâm Tiêu không cao, nhưng mà khí thế chưa từng lùi bước, đao pháp khủng bố và khổng chế áo nghĩa tinh diệu lại làm cho Thiên Thực Man Tôn âm thầm kinh hãi, chờ một thời gian hấn trưởng thành, nhất định sẽ là tồn tại chiến thần của nhân tộc.

- Thiên Thực Man Tôn, người này là người của Long tộc ta, người lại dám ra tay với hấn, lão phu sẽ không khách khí!

Ngay thời điểm Thiên Thực Man Tôn chuẩn bị lại ra tay thì có một âm thanh vang vọng hư không, chợt trưởng lão Huyền Thịnh trong mộ địa Long tộc xuất hiện trong thiên địa.

- Long tộc!

Ánh mắt Thiên Thực Man Tôn ngưng tụ.

Thời đại viễn cổ, Man tộc cùng Long tộc cộng đồng sinh tồn trong Man Hoang cổ địa, biết rõ về nhau, tuy số lượng Long tộc không nhiều, nhưng số cường giả đỉnh phong còn hơn cả Man tộc, là một lực lượng không thể bỏ qua, luận thực lực tổng thể càng trên Man tộc, chuyện này làm cho Thiên Thực Man Tôn cảnh giác.

Trước đó Đại Tế Ti nói cho hấn biết cũng không có tin tức Long tộc hoàn toàn vẫn lạc, trận chiến viễn cổ xảy ra, thời điểm hấn ngủ say trong chí bảo điện, Long tộc vẫn tồn tại ở Man Hoang cổ địa, bởi vậy Huyền Thịnh xuất hiện lập tức làm cho Thiên Thực Man Tôn vô cùng kiêng kỵ.

- Thiên Thực Man Tôn, xem mặt mũi Vạn Phương Man Thánh năm đó, lão phu hôm nay không so đo hành vi của ngươi, nhanh chóng thoái lui đi!

Huyền Thịnh trưởng lão quát, ngữ khí uy nghiêm, tuy hấn chỉ là một đám tàn hồn, nhưng năm đó dù sao cũng là long tộc Thánh giả, uy áp Thánh cấp tràn ngập ra làm Thiên Thực Man Tôn cảm thấy man nguyên trong người đông cứng, hô hấp cũng không thuận.

- Đáng chết, vốn là một đạo khí linh thánh khí, hiện tại lại là một cường giả Long tộc, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì? Ta hiện tại vừa mới thức tỉnh, thực lực chưa đủ ba thành, thời điểm Yêu Hoàng tinh huyết nổ tung cũng bị thương, nếu vì một Nhân tộc nhị trọng vương giả mà vẫn lạc ở đây, vậy được không bù mất.

Trong nội tâm Thiên Thực Man Tôn suy nghĩ, sau khi Huyền Thịnh xuất hiện thì hấn trực tiếp trốn vào hư không, phút chốc biến mất không thấy gì nữa.

Hấn dù sao vừa mới thức tỉnh, tìm hiểu tình huống không nhiều, hơn nữa thực lực còn không có hoàn toàn khôi phục, không dám ham chiến.

- Lão già kia, người cuối cùng đã đến.

Long gia thở dài một hơi, lúc trước Thiên Thực Man Tôn thức tỉnh thì Long gia cũng cảm giác được không ổn, trước tiên thông tri Huyền Thịnh.

1314. Chương 1312: Đột Phá Tam Trọng

Hấn sở dĩ hấn bảo Lâm Tiêu đối chiến với Thiên Thực Man Tôn lâu như vậy, hoàn toàn là nhờ vào man nguyên tinh phách, sau khi quét ngang bảo tàng bên ngoài, Lâm Tiêu tổng cộng đạt được gần ngàn vạn khối man nguyên tinh phách, nhưng mà trong đại chiến lúc trước đã tiêu hao trọn vẹn hơn ba trăm vạn khối man nguyên tinh phách, nếu Huyền Thịnh không tới, Long gia chịu không nổi.

- Đi nhanh đi, lúc này ta còn nhờ vào lực lượng còn sót lại, Thiên Thực Man Tôn chỉ bị khí tức và thân phận Long tộc của ta hù sợ, chờ hấn phục hồi tinh thần lại, chỉ sợ chúng ta sẽ nguy hiểm.

Huyền Thịnh thở dài nói, hôm nay hấn chỉ còn lại có một tia tàn hồn, ngay cả bản thể đều không có, lúc trước dù phải ra tay chỉ sợ không làm gì được Thiên Thực Man Tôn.

Tàn hồn Huyền Thịnh bao trùm Lâm Tiêu, phá vỡ hư không, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này ở giữa hư không loạn lưu...

Bọn họ không biết, lúc trước đánh một trận với Thiên Thực Man Tôn, làm cho Lâm Tiêu có linh ngộ mới về cảnh giới, nhờ một tia linh ngộ này mà tinh thần chân nguyên trong người Lâm Tiêu kích động, ba mươi đạo không gian đạo văn không gian chi lực đình chỉ cũng sôi trào lên.

- Tiểu tử này...

Huyền Thịnh trưởng lão hơi giật mình nhìn qua Lâm Tiêu, vừa mới trải qua một lần đại chiến, Lâm Tiêu cũng đã lâm vào cảm ngộ như thế, nghị lực bậc này, tâm tính bậc này, Huyền Thịnh trưởng lão sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp được, cũng vô cùng cảm khái.

Nhân tộc luận điều kiện thân thể thật ra là một trong những chủng tộc yếu nhất, nhưng sở dĩ tới cuối cùng bọn họ có thể trở thành tộc đàn đỉnh phong trong thiên địa, chính là nhờ ngộ tính vĩnh viễn không có giới hạn.

Vù vù!

Trong hư không loạn lưu, một tia không gian chi lực bao vây Lâm Tiêu, cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên thân hình Lâm Tiêu chấn động mạnh một cái, sinh tử ảo nghĩa cùng không gian ảo nghĩa trong người phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, một đạo năng lượng chấn động kinh khủng từ trong người hắn bắn ra kinh thiên động địa.

Rất nhiều thiên địa nguyên khí hội tụ chung quanh Lâm Tiêu, không ngừng rót vào trong thân thể của hắn, hóa thành dòng chảy nguyên lực, thẩm thấu vào từng bộ phận thân thể.

- Tiểu tử này, đây là muốn đột phá sinh tử tam trọng.

Huyền Thịnh trưởng lão mở to mắt, hắn còn cho rằng Lâm Tiêu chỉ có một ít cảm ngộ, không nghĩ tới lại trực tiếp đột phá.

Phá vỡ hư không, Huyền Thịnh trưởng lão liền tìm được nơi an toàn, đặt Lâm Tiêu khoanh chân ngồi xuống đấy.

Quá trình đột phá sinh tử tam trọng vô cùng trọng yếu, nếu hắn mang theo Lâm Tiêu tiến lên trong hư không, như vậy sẽ có tổn thương cực lớn với đột phá của Lâm Tiêu.

- Sinh tử tam trọng, tiểu tử Lâm Tiêu này đột phá cũng quá nhanh rồi.

Long gia trong Thương Long Tí cũng trợn mắt há hốc mồm, thời điểm hắn thức tỉnh trong mộ địa Long tộc, Lâm Tiêu mới là nhị trọng vương giả trung kỳ, lúc này mới bao lâu chứ, vậy mà đã đột phá sinh tử tam trọng.

Hai người khiếp sợ nhìn nhau, tánh mạng chi lực nồng đậm làm cho mỗi bộ phận thân thể Lâm Tiêu lột xác, từng đạo không gian chi lực từ trong hư không hội tụ tới, chui vào trong thân thể của hắn, hình thành không gian đạo văn.

Chỉ qua một lát, không gian đạo văn đại biểu sinh tử tam trọng thứ ba mươi mốt rốt cuộc hình thành.

Sinh tử chi lực, chân nguyên và không gian đạo văn trong người Lâm Tiêu tăng lên kinh người.

Sinh tử tam trọng vương giả, bắt tử bắt diệt, tích huyết trọng sinh, mỗi tế bào, mỗi giọt máu của bọn họ mang năng lượng to lớn không cách nào hình dung, đại lượng thiên địa nguyên khí tiến vào thân thể Lâm Tiêu, trở thành một bộ phận chân nguyên của Lâm Tiêu, trên bầu trời một lỗ đen cực lớn hình thành, thiên địa nguyên khí, không gian chi lực trong vòng ngàn dặm không ngừng tiến vào trong đó, cuối cùng dung nhập vào cơ thể Lâm Tiêu.

Huyền Thịnh cùng Long gia hai người trợn mắt há hốc mồm, đây là tràng cảnh đột phá sinh tử tam trọng sao? Vì sao so với đột phá Tôn cấp còn khủng bố hơn?

Nhưng mà tốc độ này với Lâm Tiêu mà nói vẫn còn có chút quá chậm.

Thiên Thực Man Tôn lúc trước tuy rời khỏi, nhưng tùy thời có thể quay về, mặc dù mình đột phá đến sinh tử tam trọng, nhưng Lâm Tiêu hiểu rõ, chính mình còn không phải đối thủ của Thiên Thực Man Tôn, dù

sao đối phương vào thời viễn cổ đã là Man Tôn cao cấp nhất của Man tộc, cùng là Man Tôn thực lực cũng chia cao thấp, mà Thiên Thực Man Tôn không thể nghi ngờ là cường đại nhất trong Man Tôn.

Nghĩ vậy, Lâm Tiêu lúc này lấy bát quái lô ra.

Trong thiên địa lập tức xuất hiện một lò đỉnh cực lớn, tâm niệm Lâm Tiêu khẽ động, rất nhiều không gian đạo văn trong Thương Long Tí và trăm vạn khối man nguyên tinh phách lập tức tiến vào trong bát quái lô, rồi sau đó nằm đại thiên hỏa vận chuyển, được Phần Viêm Quyết cô đọng nhanh chóng luyện hóa.

Sau một lát năng lượng và không gian chi lực tinh thuần tới cực điểm xuất hiện, từ trong bát quái lô bay ra, không ngừng dung nhập vào trong thân thể Lâm Tiêu, những năng lượng tinh thuần này nhanh chóng làm lớn mạnh thân thể Lâm Tiêu

Ầm ầm!

Không gian đạo văn trong người Lâm Tiêu không ngừng ngưng kết, chỉ một phút không gian đạo văn trong người Lâm Tiêu từ ba mươi một đạo tăng lên năm mươi đạo, những không gian đạo văn này mang theo hương vị thời không thập phần huyền diệu.

Sinh Tử Cảnh vương giả khống chế không gian, Thần Vọng Cảnh Tôn Giả khống chế thời gian, Lâm Tiêu sở dĩ đột phá được nhờ sự giúp đỡ khi chiến đấu với Thiên Thực Man Tôn, bởi vậy hắn cảm ngộ cũng có một tia hương vị thời không, hơn nữa hắn hấp thu man nguyên tinh phách, tất cả đều là Man Tôn chi lực, cũng làm tinh thần chân nguyên của hắn nhiệm thời không chi lực.

- Tốc độ tăng lên này....

Huyền Thịnh trưởng lão cùng Long gia đã há hốc mồm, bọn họ sống vài vạn năm, yêu nghiệt gì mà chưa thấy qua, nhưng như Lâm Tiêu thì lần đầu nhìn thấy.

- Thiên tài nghịch thiên, thiên tài nghịch thiên ah, Man tộc Man Tôn phục sinh, Long tộc mộ địa của chúng ta chưa chắc đã bình yên vô sự, đã như vậy xem như lễ vật cho hắn đi.

Huyền Thịnh trưởng lão cảm khái một tiếng, chợt điểm một ngón tay, một đám long hồn chi lực tiến vào trong cơ thể Lâm Tiêu.

Đột phá sinh tử tam trọng, linh hồn chi lực của Lâm Tiêu cũng tăng vọt, trong nháy mắt tăng lên mấy lần, vượt qua sinh tử tam trọng vương giả bình thường, nhưng cũng không đại biểu linh hồn chi lực của Lâm Tiêu đã đạt tới mức cuối cùng, nhưng mà linh hồn chi lực không đủ để tăng lên thì bỏ đi, hôm nay Huyền Thịnh trưởng lão điểm ra một đạo long hồn chi lực, lập tức làm linh hồn Lâm Tiêu phát sinh lột xác, lại tăng lên lần nữa.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, Lâm Tiêu cũng dừng đột phá, mà không gian đạo văn cũng dừng lại ở năm mươi tám đạo, giờ tay nhắc chân tỏa ra khí tức chân nguyên khủng bố.

- Đa tạ Huyền Thịnh trưởng lão xuất thủ tương trợ.

Thời điểm này Lâm Tiêu mới có thời gian cảm tạ Huyền Thịnh trưởng lão.

- Không cần cảm ơn ta.

Ánh mắt Huyền Thịnh trưởng lão nhìn qua Lâm Tiêu giống như nhìn của quý, nói:

- Thiên phú của ngươi làm cho ta mở rộng tầm mắt, để tiểu Viêm đi theo ngươi, ta cũng an lòng.

1315. Chương 1313: Bốn Đại Cường Giả (1)

Tâm niệm Lâm Tiêu khẽ động, tiểu Viêm lập tức xuất hiện ở bên cạnh.

- Gia gia.

Nhìn thấy Huyền Thịnh trưởng lão, tiểu Viêm hưng phấn, chợt hấn lại xiết chặt nắm đấm:

- Lâm Tiêu ca ca, vừa rồi tên kia quá đáng giận, chờ tiểu Viêm trưởng thành, nhất định phải thay Lâm Tiêu ca ca báo thù.

Lâm Tiêu mỉm cười sờ sờ tiểu viêm đầu.

- Lâm Tiêu, lát nữa ta sẽ đưa ngươi tới thành Minh Nhân, ngươi mang theo cường giả Nhân tộc lập tức rời khỏi Cổ địa Man Hoang a, Thiên Thực Man Tôn thức tỉnh, chỉ sợ đầu mâu sẽ chỉ vào Nhân tộc cùng Yêu tộc, các ngươi tiếp tục lưu lại Cổ địa Man Hoang là hành động không sáng suốt.

- Tuy vừa rồi ta dọa sợ Thiên Thực Man Tôn, nhưng sau khi hấn hiểu chân tướng thì nhất định lập tức đuổi theo, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả ta cũng không cách nào ở lại mộ địa Long tộc.

Huyền Thịnh trưởng lão cười khổ một tiếng, chợt lại nhìn qua tiểu Viêm, ánh mắt hiền lành mang theo tình cảm không nở bỏ.

- Tiểu Viêm, ngươi cũng đi theo Lâm Tiêu cùng đi Đại lục Thương Khung đi, nhớ kỹ, tới đó nhất định phải nghe Lâm Tiêu ca ca.

- Còn gia gia thì sao?

Tiểu viêm chớp chớp đôi mắt đen nhánh.

- Gia gia ta sẽ ở lại Cổ địa Man Hoang, tiểu Viêm yên tâm, gia gia của ngươi đã tung hoành Cổ địa Man Hoang mấy vạn năm, ngay cả đại chiến đỉnh phong nhân, yêu hai tộc cũng không thể giết ta, huống chi chỉ là một Thiên Thực Man Tôn, chờ ngươi trở thành Long Hoàng, có thể trở về Cổ địa Man Hoang tìm gia gia.

Huyền Thịnh trưởng lão cười ha hả.

Lâm Tiêu gật gật đầu, hiện tại còn tiếp tục lưu lại Cổ địa Man Hoang là hành động không sáng suốt.

- Thiên Vực, Lâm Tiêu, tiểu Viêm ta nhờ các ngươi.

Giọng nói vang lên, Huyền Thịnh trưởng lão bao trùm Lâm Tiêu cùng tiểu viêm, phút chốc biến mất tại nguyên.

Sau khi đám người Lâm Tiêu chạy về thành Minh Nhân, Thiên Thực Man Tôn cũng quay về chí bảo điện.

Từ trong miệng Đại Tế Ti hấn biết được Long tộc trong đại chiến đỉnh phong toàn quân bị diệt thì nổi trận lôi đình.

- Long tộc đáng chết, lại dám lừa gạt Thiên Thực Man Tôn ta, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mắt.

Thiên Thực Man Tôn giận tím mặt.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân, có nên đuổi theo hay không, Lâm Tiêu cướp đi không gian giới chỉ của thuộc hạ, trong đó có truyền thừa chi cầu của Man tộc chúng ta a, hơn nữa, rất có thể còn có bảo tàng bên ngoài của chúng ta.

Đại Tế Ti lo lắng nói.

- Không vội.

Thiên Thực Man Tôn trầm tư một lát, chợt lắc đầu, nói:

- Truyền thừa chi cầu tuy nhiên trọng yếu, nhưng hiện tại ta còn không có khôi phục toàn bộ thực lực, tùy tiện truy kích, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm, chờ ta khôi phục thực lực, sẽ tiến tới thành Minh Nhân mà các ngươi nói, một khi chờ ta khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, Lâm Tiêu lại tính toán cái gì

Khôi Đẩu lão tổ, Long gia cùng Huyền Thịnh trưởng lão liên tiếp xuất hiện cũng làm cho Thiên Thực Man Tôn ban đầu hưng hăng căn quấy thu liễm không ít, làm cho hấn rõ ràng, không có khôi phục thực lực toàn thịnh thì hấn không thể hung hoành hành không sợ, một khi lật thuyền trong mương thì quá đáng buồn.

- Có thể trong truyền thừa chi cầu có bí pháp truyền thừa của Man tộc, nếu không đoạt lại, bí pháp của chúng ta sẽ triệt để đánh rơi.

Đại Tế Ti nhắc nhở.

- Ha ha ha.

Thiên Thực Man Tôn cười rộ lên:

- Man Tập Lỗ đúng không, nghe nói là người bày kế đi chí bảo điện lần này, người đúng là thông minh cả đời, hồ đồ nhất thời, có Thiên Thực Man Tôn ta tồn tại, cần truyền thừa chi cầu gì chứ, người muốn biết bí pháp gì, ta đều truyền thụ cho người.

Đại Tế Ti ba người đối mắt nhìn nhau, không khỏi há hốc mồm, đúng vậy a, có Thiên Thực Man Tôn đại nhân ở đây, còn cần truyền thừa chi cầu làm gì, hắc sủng từ thời đại viễn cổ tới bây giờ, tự nhiên biết rõ tất cả bí pháp Man tộc rồi.

Thiên Thực Man Tôn tiếp tục cười nói:

- Những bí pháp trong truyền thừa chi cầu chỉ có Man tộc chúng ta mới có thể tu luyện, cho dù Nhân tộc và Yêu tộc đạt được cũng không hề có công dụng, về phần những bảo tàng bên ngoài càng không quan trọng gì, bảo tàng hạch tâm trong chí bảo điện đều nằm trong không gian giới chỉ của ta, bằng vào những bảo tàng này cũng đủ để bồi dưỡng đám người các ngươi rồi.

- Huống chi trừ ta ra, Cổ địa Man Hoang có lẽ còn có chí bảo điện chưa bị phát hiện, chờ ta tìm ra những chí bảo điện khác, là có thể bồi dưỡng nhiều cường giả Man tộc, cho nên nhất mấu chốt nhất vẫn là ta khôi phục thực lực.

- Vâng, cần tuân Man Tôn đại nhân phân phó.

Đại Tế Ti ba người quỳ một chân trên đất, thần sắc kích động mà cung kính.

- Trước khi đi tới thành Minh Nhân, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi một ít gì đó, các ngươi tu luyện trong chí bảo điện này đi, có chuyện gì chờ ta bề quan đi ra lại nói sau.

Trong mắt Đại Tế Ti ba người giật mình, Thiên Thực Man Tôn không biết kích hoạt nơi nào của thạch điện, một tòa bình đài xuất hiện trong mắt ba người, sau khi nhìn rõ, Thiên Thực Man Tôn đánh bí pháp Man tộc vào đầu của ba người, chợt trực tiếp bế quan.

Sâu trong phế tích cổ thần, trên không trung có một tòa cung điện màu vàng lơ lửng, nó đang phá không bay đi, tiến ra bên ngoài phế tích cổ thần.

Trừ Man tộc ra, ai cũng không biết Man tộc chí bảo điện không chỉ là một nơi chứa bảo tàng, càng là một tòa khôi lỗi có thể phi hành.

Thời đại viễn cổ, Man tộc tại luyện kim một đạo đẳng phong tạo cực, chí bảo điện chính là biểu hiện kỹ thuật đỉnh phong của bọn họ.

Được Huyền Thịnh trưởng lão toàn lực thúc dục, hai canh giờ sau đám người Lâm Tiêu rốt cuộc đã tới bên ngoài thành Minh Nhân.

- Lâm Tiêu, ta liền cáo từ, tất cả cẩn thận.

Sau khi thả Lâm Tiêu xuống, Huyền Thịnh trưởng lão biến mất giữa thiên địa.

Nhìn bóng lưng Huyền Thịnh trưởng lão đi xa, Lâm Tiêu thả Tịnh Thiên Huyền, Huyền Diệu Vương, tiểu Viêm từ trong Thương Long Tí ra ngoài, lần đi chí bảo điện này, năm người trấn thủ thành Minh Nhân của Nhân tộc cùng đi, cuối cùng cũng chỉ có hai người trở về, làm cho Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương thốn thức không thôi, hơn nữa bọn họ cũng đều biết, nếu như không phải có Lâm Tiêu, chỉ sợ hai người bọn họ đã chết trong chí bảo điện rồi, không có bất luận cái gì ngoài ý muốn.

- Lâm Tiêu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau người chính là thượng khách của ta, mặc kệ có phân phó gì, chỉ cần Huyền Diệu Vương ta có thể làm được, muôn lần chết không chối từ.

Huyền Diệu Vương chấp tay, trong nội tâm cảm khái ngàn vạn. Cho tới nay hẳn đều xem Lâm Tiêu thành văn bối, chỉ bởi vì Lâm Tiêu cứu nữ nhi của hắn Lâm Ngữ Kỳ mới lau mắt mà nhìn Lâm Tiêu, chiếu cố các nơi, sau lần đi chỉ bảo điện này lại làm cho Huyền Diệu Vương biết rõ, thanh niên thậm chí nhỏ hơn nữ nhi của mình hai tuổi không ngờ đã là một lực lượng mạnh nhất của thế gian hiện tại.

Bất kể là thực lực Lâm Tiêu hay quan hệ với Long tộc và thánh khí của hắn, đều bị Huyền Diệu Vương biết rõ, tương lai của thế giới này chắc chắn có một chỗ cắm dùi của Lâm Tiêu.

1316. Chương 1314: Bốn Đại Cường Giả (2)

- Người đừng tưởng rằng lúc này cứu ta, ta sẽ tha thứ cho người.

Tịnh Thiên Huyền mắt nhìn Lâm Tiêu, ra vẻ lạnh lùng, nhưng mà so với lúc ở chỉ bảo điện thì ánh mắt đã nhu hòa hơn

Huyền Diệu Vương hồ nghi nhìn Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền, giữa hai người dường như đã xảy ra cái gì đó.

- Khục khục.

Lâm Tiêu sờ sờ cái mũi, nói:

- Trước bất kể nhiều như vậy, hiện tại trọng yếu nhất là phải bảo vương giả các tộc rời khỏi Cổ địa Man Hoang, trở lại Đại lục Thương Khung.

Bốn người phá vỡ hư không, bay vút về thành Minh Nhân không xa.

Giờ phút này trong tòa phủ đệ to lớn trong thành Minh Nhân, bốn gã cường giả khí thế bàng bạc đang ngồi ở đó.

- Thật không nghĩ tới, Man tộc chỉ bảo điện rõ ràng xuất thế, đây chính là thiên đại cơ duyên a.

Nói chuyện là một gã nam tử trung niên áo bào trắng, một thân tuyết trắng cho người ta cảm giác tao nhã, người này là vương giả đế quốc Minh Nguyệt, vương giả sinh tử tam trọng, kiến lập Cực Quang Môn, ở trong đế quốc Minh Nguyệt cũng là tồn tại cao cấp nhất.

- Đúng vậy a, chỉ bảo điện chính là nơi Man tộc thời viễn cổ che dấu bảo tàng, bên trong có được bảo vật nhiều vô số kể, nghe nói cho dù là chỉ bảo điện đẳng cấp thấp nhất đều có Chí Tôn khí tồn tại, nếu như bị chúng ta đạt được, thực lực tuyệt đối có thể tăng lên một mảng lớn.

- Ha ha, đừng nghĩ nữa, tuy bốn người chúng ta là tam trọng vương giả từ Đại lục Thương Khung đến thành Minh Nhân, nhưng cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ này, nghe nói lúc này cường giả nhân, yêu, man tam tộc cùng liên thủ đi chỉ bảo điện, Diệt Linh Vương đúng là hồ đồ, Yêu tộc là kẻ địch của chúng ta, sao lại liên thủ với bọn chúng, thật sự là vì bảo vật không từ thủ đoạn mà.

Một gã nam tử trung niên áo bào đỏ, tóc dài và lông mi màu đỏ cười nói.

- Hỏa Lưu Vương nói đúng, Diệt Linh Vương tuy là cường giả của đế quốc Thiên Huyền chúng ta, nhưng nếu vì bảo vật mà liên thủ với Yêu tộc, tất sẽ trở thành đề tài cho võ giả đế quốc Thiên Huyền bàn luận.

Trong bốn người có lão giả áo đen nói.

- Trọng Sơn Vương, có những lời này của người là đủ rồi, chúng ta chờ ở đây, chờ Thiên Uyên vương trở về, ta sẽ đích thân hỏi hắn, thân là hoàng tộc đế quốc Thần Võ lại vì bảo tàng mà cấu kết Yêu tộc, Man tộc, đặt tôn nghiêm đế quốc Thần Võ ở nơi nào, Danh Kiếm Sơn Trang của ta tuy là thế lực của đế quốc Thần Võ, nhưng tuyệt không làm ra chuyện như thế.

Một lão giả mắt sáng như kiếm nói ra, lưng của hắn mang huyền kiếm, một thân kiếm khí trùng thiên, giống như thiên địa và kiếm thế của hắn phân hai mà một.

Bốn người này nhận được tin tức chí bảo điện thì dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới Cổ địa Man Hoang, Trọng Sơn Vương đế quốc Thiên Huyền, Cực Quang Vương đế quốc Minh Nguyệt, Phá Kiếm Vương đế quốc Thần Võ cùng Hỏa Lưu Vương

Bốn người dùng tốc độ nhanh nhất đi vào Cổ địa Man Hoang, định kiếm một chén canh, lại chưa từng nghĩ từ miệng người thành Minh Nhân biết được đám người Thiên Uyên Vương một tháng trước đã cùng cường giả Man tộc, Yêu tộc liên thủ tìm kiếm chí bảo điện, về sau không biết tung tích cho nên vô cùng tức giận, lại bởi vì không rõ ràng Thiên Uyên Vương đi nơi nào, chỉ lưu thủ lại thành Minh Nhân, chuẩn bị hưng sư vãn tội.

- Ân?

Thời điểm bốn người nói chuyện, Phá Kiếm Vương đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt ngưng lại nhìn qua bầu trời bên ngoài, cùng lúc đó đám người Hỏa Lưu Vương ngừng đầu, ánh mắt ngưng tụ.

- Là Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương, vì sao chỉ có hai người bọn họ, Thiên Uyên Vương đâu rồi? Còn có thanh niên và tiểu hài tử đi cùng họ là ai?

- Chỉ có hai người mới tốt, vừa vặn thừa dịp chưa có cường giả tới, hảo hảo thăm một phen.

- Đi, chiếu cố bọn chúng đi.

Bốn người liếc nhau, trong đôi mắt mừng như điên, chợt thân hình bỗng nhiên biến mất trong phủ đệ.

- Rất cực trở về.

Trên không thành Minh Nhân, trải qua chạy đi, Lâm Tiêu bốn người rốt cục đã trở về tòa thành lớn này.

Thành Nhân Minh được xây dựng sau một ngàn năm khi cường giả Nhân tộc, Yêu tộc liên thủ đại chiến với Man tộc.

Cái tòa thành trì này có hơn ngàn năm lịch sử, là cường giả đỉnh cấp Nhân tộc hao phí vô số tâm huyết dựng lên, trải qua trên trăm năm mới có thể xây được tòa thành cực lớn trên phế tích năm đó.

Cổ địa Man Hoang là cổ chiến trường thời đại viễn cổ, nơi này có nhiều bảo vật, di tích trải rộng, là một trong số ít địa điểm vương giả Sinh Tử Cảnh thám hiểm tốt nhất, tuy nơi này nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thường xuyên sẽ có vương giả vẫn lạc, nhưng bởi vì thế có rất nhiều cường giả ở chỗ này đột phá công cùm vốn có, từ nhất trọng vương giả đột phá nhị trọng, theo nhị trọng vương giả đột phá đến tam trọng.

Căn cứ chìa khóa chí bảo điện mà đám người La Huyền Cơ đạt được, Lâm Tiêu cũng dám khẳng định, La Sơn Tông che dấu La Huyền Cơ đột phá sinh tử tam trọng, đoán chừng không thoát khỏi quan hệ với Cổ địa Man Hoang.

Nhưng hiện tại Man tộc quật khởi, nguy cơ tiến đến, Nhân tộc đã đến không thể không buông tha cho tòa thành trì này.

- Tất cả vương giả thành Nhân Minh nghe cho ta...

Nhìn qua thành Nhân Minh phía dưới, trong nội tâm Lâm Tiêu cảm khái, cuối cùng hắc hắc chân nguyên, đôi mắt như điện, âm thanh của hắn truyền ra xa xa trên không thành Nhân Minh.

Ầm ầm!

Tiếng quát như sấm, giống như vô số sấm sét giữa trời quang, Lâm Tiêu nói ra vang vọng các phủ đệ, truyền vào tai của mỗi người, lời của hắn ẩn chứa lực trùng kích mạnh mẽ, đủ để bình tĩnh những người đang bế tử quan.

Lúc này có rất nhiều vương giả từ phủ đệ bay ra, giống như châu chấu, kinh hãi nhìn qua bốn người Lâm Tiêu ở giữa không trung.

- Là Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh, còn có Di Thiên Cung cùng chủ Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương.

- Huyền Diệu Vương chẳng phải cùng cường giả Yêu tộc, Man tộc đi thăm dò Man tộc chí bảo điện sao? Tại sao trở về, Thiên Uyên Vương đâu?

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Vương giả trong thành Nhân Minh nhiều không kể xiết, khoảng chừng hơn một ngàn tên vương giả ngưng mắt nhìn bầu trời, nghị luận với nhau.

Lâm Tiêu nhìn quét phía dưới, mở miệng:

- Tất cả mọi người nghe đây, lập tức rời khỏi thành Nhân Minh trở lại Đại lục Thương Khung, Man tộc xuất hiện cường giả Man Tôn, sẽ tiến công thành Nhân Minh của Nhân tộc chúng ta, chư vị, việc này không nên chậm trễ, tất cả mọi người liên hệ bằng hữu, thân nhân của mình đang lịch lãm bên ngoài trở về, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thành Nhân Minh, chuyện cấp bách, chư vị cần phải trong thời gian ngắn nhất rút khỏi thành Nhân Minh, rời khỏi Cổ địa Man Hoang.

Tiếng của Lâm Tiêu vang lên khắp thành Nhân Minh, lập tức dẫn phát mọi người nghị luận, tất cả mọi người mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ, hiển nhiên nhất thời không cách nào tiêu hao tin tức của Lâm Tiêu.

Man Tôn rõ ràng xuất hiện ở Man Tôn, hơn nữa sẽ tiến công thành Nhân Minh, đây là thật sao? Không ít người hoảng sợ, cường giả Man Tôn đã vượt qua Sinh Tử Cảnh vương giả, một khi quét ngang, cả thành Nhân Minh chỉ sợ không ai có thể phản kích.

1317. Chương 1315: Phá Kiếm Vương

Nhưng mà có người tỏ vẻ hoài nghi, thực lực Man tộc bọn họ không phải không biết, thượng vị man vương số lượng xác thực không ít, ít nhất lúc trước cùng cường giả Yêu tộc đến thành Nhân Minh chỉ có sáu thượng vị man vương, nhưng muốn nói có thể xuất hiện Man Tôn, không ít người vẫn tỏ vẻ hoài nghi, Man Tôn cùng thượng vị man vương tuy chỉ kém một đường, nhưng một bước này lại là hào rộng không thể bước ra.

Thế giới loài người trong Đại lục Thương Khung, vương giả sinh tử tam trọng số tuy nhiên không nhiều lắm, nhưng mà không thể nói là rải rác không có mấy, ít nhất so với Man tộc thượng vị man vương còn nhiều hơn, nhưng mà có số lượng nhiều như thế lại không thể sinh ra một cường giả Thần Vọng Cảnh Tôn Giả, muốn nói Man tộc có thể xuất hiện Man Tôn, trong lòng mọi người vẫn không tin.

- Các hạ là ai? Khẩu khí thật là lớn, cái gì Man tộc có cường giả Man Tôn, quả thực là nói bậy nói bạ.

Lúc này rất nhiều vương giả nghị luận với nhau, một giọng nói khinh thường vang lên, bốn đại vương giả chậm rãi xuất hiện trong hư không, lạnh lùng nhìn qua đám người Lâm Tiêu.

- Là Trọng Sơn Vương!

Đám người phía dưới có kẻ nhận ra.

- Tiểu tử, ngươi là thiên tài đế quốc, không nên ở chỗ này nói ẩu nói tả, hừ, ngươi biết năm đó thành Nhân Minh làm sao xây nên không? Bảo tất cả mọi người rời khỏi, quả thực là cả gan làm loạn, hậu quả này ngươi gánh nổi không?

Phá Kiếm Vương lưng đeo trường kiếm quát lạnh mở miệng, sát khí tỏa ra, cao cao tại thượng.

Lâm Tiêu nhướng mày, khí tức bốn đại vương giả này, hẳn từ khi vừa tới thành Nhân Minh đã cảm nhận được, từ thần thái của bọn họ xem ra, hiển nhiên là không có hảo ý, Lâm Tiêu cũng không xen vào, nhưng mà đối phương nói thế lại làm cho Lâm Tiêu giận dữ, hôm nay Thiên Thực Man Tôn thức tỉnh, tuyệt đối sẽ tiến công Nhân tộc cùng Yêu tộc tại Cổ địa Man Hoang, bị hấn như phá hư chuyện Nhân tộc rút lui, đây là tội ác tày trời.

- Ta mặc kệ thành Nhân Minh năm đó thành lập thế nào, ta chỉ biết là, hiện tại Man tộc Man Tôn đang chuẩn bị tiến công thành Nhân Minh, nếu không rút lui, sẽ tạo thành tổn thất to lớn cho Nhân tộc.

Lâm Tiêu hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn Phá Kiếm Vương, trực tiếp ngưng mắt nhìn qua người phía dưới, nói:

- Chư vị, Lâm Tiêu ta nói tất cả là thật, nếu như các người không rút lui, hậu quả thập phần nghiêm trọng, ta có khả năng nói chỉ là bao nhiêu đây thôi.

Nói xong Lâm Tiêu trực tiếp nhìn qua vương giả Đế quốc Vũ Linh hạ lệnh:

- Tất cả vương giả Đế quốc Vũ Linh nghe đây, lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi thành Nhân Minh.
- Vâng.

Đám người Cửu Long Vương cùng hét to, âm thanh vang lên như sấm, quanh quẩn trên không thành Nhân Minh. Lâm Tiêu đi vào thành Nhân Minh đã làm tất cả cái gì, bọn họ đã tin phục, Lâm Tiêu nói cái gì thì bọn họ cũng tin tưởng.

- Làm càn.

Phá Kiếm Vương giận tím mặt, nói:

- Thì ra người chính là Lâm Tiêu, là đệ nhất thiên tài danh tiếng hiển hách của Đế quốc Vũ Linh, nghe nói Triệu Vô Cực đệ tử Danh Kiếm Sơn Trang của ta chết trong tay của người? Hừ, chuyện này lão phu còn không có tính sổ với người, hôm nay còn dám ở chỗ này không biết lớn nhỏ, quả thật là không biết sống chết.

Phá Kiếm Vương chẳng muốn nói chuyện với Lâm Tiêu, ánh mắt nhìn về phía Tịnh Thiên Huyền:

- Di Thiên Cung chủ, Huyền Diệu Vương, tất cả đã xảy ra chuyện gì, đám người Thiên Uyên Vương đâu? Nghe nói các người cùng nhau đi thăm dò Man tộc chỉ bảo điện, vì cái gì chỉ có các người trở về, còn lãng không biên soạn cái gì Man tộc Man Tôn, quả thực là hồ đồ.

Với tư cách lão tổ Danh Kiếm Sơn Trang, Phá Kiếm Vương tại đế quốc Thần Vũ có địa vị cực cao, trong bốn vương giả hắc long cũng lâu nhất, cho dù là Thiên Uyên Vương hoàng tộc đế quốc Thần Vũ ở trước mặt hắn cũng không dám làm càn, giờ phút này đối mặt Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương cũng bày ra tư thái cật già lên mặt.

Nhưng đáp lại hắn là ánh mắt bỏ qua của Tịnh Thiên Huyền.

- Vương giả đế quốc Thần Vũ nghe đây, lập tức rời khỏi thành Nhân Minh, trở lại Đại lục Thương Khung, nếu làm thế có lẽ còn bảo trụ tính mạng, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Tịnh Thiên Huyền gần đây vô dục vô cầu, không màng danh lợi, có thể nói ra những lời này bởi vì nàng đứng ở góc độ Nhân tộc mà cân nhắc, về phần Phá Kiếm Vương, đó là lão già gì?

- Người. . .

Liên tiếp bị Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền bỏ qua, Phá Kiếm Vương lửa giận trong lòng bốc cháy hừng hực, bất kể là Lâm Tiêu hay là Tịnh Thiên Huyền đều mới quật khởi trong vài chục năm gần đây, trong mắt Phá Kiếm Vương chỉ là vãn bối mà thôi, bị nhân vật như thế bỏ qua, làm cho mặt mũi của hắn không được xem trọng.

- Tất cả vương giả đế quốc Minh Nguyệt nghe đây, lập tức thu dọn đồ đạc, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Cổ địa Man Hoang, đây là lệnh của ta.

Huyền Diệu Vương nhìn người mình bên dưới quát to lên.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đám người Diệt Linh Vương ở đâu?

Trọng Sơn Vương nhướng mày, quát lên.

- Huyền Diệu Vương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cực Quang Vương cũng mở miệng, nhìn về phía Huyền Diệu Vương, hai người đều là cường giả ở đế quốc Minh Nguyệt, cả hai có chút giao tình.

Huyền Diệu Vương nhìn đối phương, thở dài một hơi, lắc lắc đầu nói:

- Lần này di chí bảo điện chính là âm mưu của Man tộc, Thiên Uyên vương, Diệt Linh Vương đều vẫn lạc, Man tộc thức tỉnh một gã Man Tôn, chỉ sợ sẽ nhanh chóng tấn công thành Nhân Minh, chứ vị không đi thì không kịp rồi.

- Cái gì?

Cực Quang Vương hít lãnh khí:

- Đây chính là âm mưu, chẳng lẽ là Yêu tộc cùng Man tộc liên thủ?

Huyền Diệu Vương cười khổ lắc đầu:

- Không phải, Yêu tộc cũng không khá hơn chút nào, cũng như Nhân tộc chúng ta, tổn thương thảm trọng, cũng không biết Phi Loan Vương của Tử Vong Chi Sâm có còn sống sót hay không, nếu như sống sót, chỉ sợ Yêu tộc cũng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

- Đây là sự thật sao?

Cực Quang Vương nghẹn họng nhìn trần trời, bọn họ nóng lòng từ Đại lục Thương Khung chạy tới đây muốn phân chén canh, nhưng mà di chí bảo điện xuất thế không ngờ lại là âm mưu của Man tộc, làm cho Cực Quang Vương nhất thời khó tiếp nhận được.

Trọng Sơn Vương cùng Hỏa Lưu Vương hai mắt nhìn nhau.

- Tin hay không do các người, thời gian gấp gáp, chúng ta đi thôi.

Lâm Tiêu lạnh nhạt mở miệng, chuẩn bị tổ chức đội ngũ rời khỏi.

- Chậm đã.

Đột nhiên Phá Kiếm Vương ngăn cản đám người Lâm Tiêu, chợt lạnh cười rộ lên.

- Ha ha ha, thật sự là hảo thủ đoạn, mưu kế hay, Cực Quang Vương, Trọng Sơn Vương, Hỏa Lưu Vương, chẳng lẽ đối phương nói như vậy các người cũng tin sao?

Cực Quang Vương nhướng mày:

- Chẳng lẽ là giả bộ?

- Tất nhiên là giả.

Phá Kiếm Vương vẻ mặt giễu cợt nói:

- Các người cũng không có nghĩ tới, trận chiến ngàn năm trước cường giả Man tộc đã dốc toàn bộ lực lượng vẫn không phải đối thủ của nhân yêu hai tộc liên thủ, cũng giống như nhân tộc chúng ta, truyền thừa bí pháp của Man tộc thời đại viễn cổ đã đánh mất rồi, vì sao xuất hiện cường giả Man Tôn, còn nữa, cho dù thật có cường giả Man Tôn xuất hiện, tất cả chỉ là âm mưu của Man tộc, đám người Thiên Uyên Vương đã chết, đám người Huyền Diệu Vương vì sao còn sống sót rời đi, càng buồn cười là, không nhưng Huyền Diệu Vương, ngay cả Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh và tiểu thí hài này đều sống sót, quả thực là trăm ngàn chỗ hở.

1318. Chương 1316: Ba Chiêu Giết Người (1)

- Theo ta thấy, rõ ràng là đám người Huyền Diệu Vương đạt được bảo tàng, bịa đặt việc này, thậm chí có khả năng Thiên Uyên Vương, Diệt Linh Vương đã chết cũng là một tay đám người Huyền Diệu Vương bày ra, như thế mới có thể giải thích vì cái gì Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh còn có thể còn sống sót, mà Thiên Uyên vương đã chết, hẳn bịa đặt việc này, chỉ cần chúng ta đều rời khỏi Cổ địa Man Hoang, tất nhiên là không có người nào truy cứu chân tướng chuyện này, Di Thiên Cung chủ, Huyền Diệu Vương, không biết ta nói có đúng hay không?

Ánh mắt Phá Kiếm Vương nheo lại, khóe miệng cười lạnh liên tục.

Phía dưới lập tức truyền ra tiếng nghị luận xôn xao.

- Nói bậy!

Huyền Diệu Vương cho dù tính tình có tốt, giờ phút này cũng phải tức giận, lãnh đạm nói:

- Phá Kiếm Vương, mặc kệ người tin hay không, đây là sự thật, nếu người không tin, vậy cứ lưu lại đi.

Ánh mắt Phá Kiếm Vương phát lạnh, đậm mạc nói:

- Muốn ta tin cũng có thể, giao không gian giới chỉ của các người cho ta nhìn xem, nếu như không có bảo tàng Man tộc, ta tự nhiên sẽ tin các người, Hỏa Lưu Vương, các người nói sao?

Lời nói tới đây, dã tâm của Phá Kiếm Vương đã lộ ra, hắn nói nhiều như vậy mục đích kỳ thật là vì bảo tàng Man tộc.

Vốn Trọng Sơn Vương cùng Hỏa Lưu Vương do dự nghe thế con mắt cũng sáng ngời, nói:

- Phá Kiếm Vương nói đúng, Huyền Diệu Vương, giao không gian giới chỉ của các người ra cho chúng ta xem, nếu như bên trong không có bảo tàng Man tộc, đại biểu các người nói là thật, đến lúc đó chúng ta sẽ tổ chức người rời đi.

- Ha ha, nói nhiều như vậy, thì ra đây là mục đích của các người.

Lâm Tiêu cười rộ lên, trong mắt bắn ra hàn quang.

Nhân loại có rất nhiều thói hư tật xấu, vì lợi ích của mình có thể lập ra nhiều lý do đường hoàng, yên tâm thoải mái làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý.

- Thế nào, người không dám sao? Nếu không thì bắt đầu từ người đi, giao không gian giới chỉ của người ra, sau khi lão phu đã kiểm tra, nếu không có bảo tàng Man tộc, Phá Kiếm Vương ta cam đoan hoàn trả nguyên vật, tại đây có nhiều người nhìn như thế, ta đường đường Phá Kiếm Vương nói sẽ giữ lời.

Phá Kiếm Vương nhìn Lâm Tiêu, trong ánh mắt sát khí sôi trào, khóe miệng tươi cười nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Lão nhân này thật đáng giận.

Tiểu Viêm khẽ nói, trong lòng tiểu nam hài như thế, chỉ cảm thấy Phá Kiếm Vương thập phần đáng giận.

- Ranh con nơi nào, dám nói chuyện với ta như thế, quả thực là muốn chết, ta sẽ thay đại nhân của người ra tay giáo huấn người.

Ánh mắt Phá Kiếm Vương lóe lên, đầy sát khí nhìn qua tiểu Viêm.

Phá Kiếm Vương xấu bụng ngang nhiên động thủ với những người khác, lập tức nghĩ ra lý do đường hoàng giáo huấn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức đứng ra, ra tay ngăn cản Phá Kiếm Vương.

- Đến tốt.

Nhìn thấy Lâm Tiêu ra tay, Phá Kiếm Vương không sợ mà còn mừng, mục đích hắn ra tay với tiểu Viêm chính là muốn Lâm Tiêu ra tay, hôm nay mục đích đạt thành, một đạo sát cơ trong người hắn bắn ra ngoài.

BOANG...

Trường kiếm sau lưng Phá Kiếm Vương ra khỏi vỏ, lăng lệ kiếm quang xông thẳng lên trời, chỉ là trường kiếm tự chủ bật ra kiếm khí, làm cho hư không cổ địa Man Hoang bị xé rách, trong thiên địa xuất hiện một cực lớn lỗ thủng, nhìn thấy mà giật mình.

- Tiểu tử, ta chính là đợi người ra tay đây, ỷ vào danh tiếng đệ nhất thiên tài thì thực cho rằng mình là vô địch sao, chờ ta bắt được người, lại xem người nhảy nhót thế nào.

Trong lòng Phá Kiếm Vương cười dữ tợn, trên trường kiếm tràn ngập các loại hào quang, kiếm khí làm cho người ta sợ hãi như thấy cảnh hồng thủy vỡ đê, trong khoảnh khắc đã nhấn chìm Lâm Tiêu vào trong.

Oanh!

Trung ương kiếm khí quét qua tất cả, bên ngoài người Lâm Tiêu có ánh sáng tỏa ra, tam tinh man vương sáo trang hiện ra, hắn không thèm tránh không né, mặc cho kiếm khí Phá Kiếm Vương đánh tới, thân thể không bị tổn thương, chẳng khác gì chiến thần.

- Phá Kiếm Vương, đây là năng lực của ngươi sao? Uống cho Danh Kiếm Sơn Trang tại đế quốc Thần Vũ uy danh hiển hách, hành vi của ngươi quá thấp kém, quá trơ trên.

Lâm Tiêu lắc đầu, ngữ khí bình thản, trong nội tâm động sát cơ.

- Ngươi tiểu tử này.

Nhìn thấy Lâm Tiêu không tránh không né trước công kích của mình, lông tóc không bị tổn thương, Phá Kiếm Vương vốn cả kinh, ngay sau đó nhìn qua hộ giáp trên người của hắn, trong ánh mắt bắn ra hào quang vui sướng.

- Man vương sáo trang, kẻ này mặc tam tinh man vương sáo trang trên người, ha ha ha, Huyền Diệu Vương, các ngươi luôn miệng nói Man tộc xuất hiện Man Tôn, muốn tấn công thành Nhân Minh, trên người tiểu tử này mặc cái gì? Tốt cho một đại công vô tư, hừ, tam tinh man vương hộ giáp vô cùng quý hiếm, bất luận kiện gì cũng có thể nói là nghịch thiên, mà tam tinh man vương sáo trang càng là vật báu vô giá, ngay cả Man tộc cũng chưa chắc có một bộ, kẻ này trên người mang man vương sáo trang tới từ nơi nào? Huyền Diệu Vương, các ngươi luôn miệng nói Diệt Linh Vương vẫn lạc trong tay Man tộc, ta xem là các ngươi hãm hại.

Phá Kiếm Vương nhìn qua Lâm Tiêu với ánh mắt tham lam, trong lòng của hắn đã khẳng định, Huyền Diệu Vương tuyệt đối đạt được bảo tàng Man tộc.

- Phá Kiếm Vương, tam tinh man vương sáo trang là Lâm Tiêu tự kiếm, không quan hệ với chí bảo điện Man tộc.

Huyền Diệu Vương nhướng mày nói.

- Ha ha, Huyền Diệu Vương, ngươi cho rằng ta sẽ tin các ngươi sao? Hỏa Lưu Vương, ba người các ngươi thấy sao?

Bá bá bá!

Hỏa Lưu Vương ba người bên cạnh cũng nhanh chóng bao vây đám người Lâm Tiêu, ánh mắt nóng rực.

- Huyền Diệu Vương, Di Thiên Cung chủ, trách không được chúng ta rồi.

Vì bảo vật, cái gì tình nghĩa đều không để tâm, Lâm Tiêu là tiểu bối có được tam tinh man vương sáo trang, Huyền Diệu Vương chẳng phải có được Chí Tôn khí...

- Mấy vị. . .

Huyền Diệu Vương gấp lên, hắn cũng không phải lo lắng cho an nguy của mình, mà là Thiên Thực Man Tôn rất có thể tùy thời tới đây, chậm một chút là chết, Lâm Tiên Âm, Lâm Ngữ Kỳ có thể sẽ chết.

- Huyền Diệu Vương, không cần nói.

Lâm Tiêu lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Lúc này đi chí bảo điện, Thiên Uyên vương, Diệt Linh Vương, Tà Hồn Vương tất cả đều vẫn lạc, bất luận tam trọng vương giả nào với Nhân tộc chúng ta đều là tài phú quý giá, nói thật ta không muốn cưỡng giả Nhân tộc lại vẫn lạc, nhưng mà không có biện pháp, có ít người người vĩnh viễn còn lâu mới xem mình là Nhân tộc.

- Làm cần.

Đám người Phá Kiếm Vương đều giận tím mặt.

- Làm càn là các ngươi, hôm nay thế cục không giống ngày xưa, các ngươi không nghe rồi khỏi thành Nhân Minh, ta sẽ không nói thêm cái gì, nhưng mà hành vi của các ngươi làm vô số cường giả thành Nhân Minh lâm vào do dự, bọn họ sẽ bởi vì lời của các ngươi mà vẫn lạc, đây là chuyện ta không thể tha thứ, nơi có Lâm Tiêu ta sẽ không có chỗ cho các ngươi giương oai.

Nếu Phá Kiếm Vương không tin tưởng bọn họ nói, như vậy Lâm Tiêu xem ra cũng không dễ nói gì.

Huyền Diệu Vương nhìn thấy cục diện như thế, cố tình nói chuyện lại nuốt vào, tính cách của Lâm Tiêu hẳn rất rõ ràng, quyết định chuyện gì thì không cần nể, Phá Kiếm Vương đang đùa với lửa.

1319. Chương 1317: Ba Chiêu Giết Người (2)

- Ha ha, Phá Kiếm Vương ta tung hoành đại lục nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy người trẻ tuổi nói với ta như thế, tiểu tử, ngươi là đầu tiên.

Phá Kiếm Vương cười lớn một tiếng, toàn thân phóng xuất kiếm quang sáng ngời, kiếm quang cực kỳ thuần túy, mang theo khí thế vô kiên bất tồi.

- Phá Kiếm Vương đứng không, Triệu Vô Cực Danh Kiếm Sơn Trang của ngươi là ta giết chết, Thiết Kiếm Vương Triệu Vô Tuyệt cũng chết trên tay ta, hôm nay Phá Kiếm Vương ngươi cũng sẽ chết trong tay của ta.

Lâm Tiêu lạnh lùng mở miệng, chữ chữ như sấm, tuyên truyền giác ngộ.

- Cái gì, Triệu Vô Tuyệt hẳn chết rồi?

Tâm thần Phá Kiếm Vương chấn động, ánh mắt biến thành dữ tợn:

- Tiểu tử, ngươi quá cuồng vọng, muốn giết Phá Kiếm Vương ta, ngươi cho rằng bằng vào tam tinh man vương sáo trang có thể muốn làm gì thì làm sao? Xem ta phá mai rùa của ngươi thế nào.

- Tê Thiên Kiếm – trảm!

Phá Kiếm Vương tức giận quát một tiếng, tóc dài không gió mà bay, kiếm khí lăng lệ trên người hắn phóng ra ngoài, ánh mắt của hắn lạnh lùng, hai tay cầm trường kiếm phóng xuất khí thế mạnh mẽ, kiếm quang giống như mặt trời chém về phía Lâm Tiêu, nát bấy tất cả, không thể địch nổi.

BOANG...

Chẳng biết lúc nào trong tay Lâm Tiêu đột nhiên xuất hiện một thanh chiến đao dữ tợn, chiến đao như rồng, lập tức ngăn cản kiếm quang.

Ầm ầm!

Mặt đất như sinh ra địa chấn, sóng xung kích lan ra, cả thành Nhân Minh đều bị lay động, đáng sợ sóng xung kích mạnh mẽ tứ tán các nơi.

Đám người Huyền Diệu Vương liên tiếp lui về phía sau, hơn nữa cùng rất nhiều vương giả dưới thành trì ngăn cản sóng xung kích Lâm Tiêu giao đấu.

Một đao phong bế công kích Phá Kiếm Vương, Lâm Tiêu đột nhiên lao tới, lướt lên không trung, nơi này quá gần thành Nhân Minh, phía dưới rất nhiều vương giả không chịu nổi hai người oanh kích, đây không phải địa điểm lý tưởng giao đấu.

- Là Chí Tôn khí, chạy đi đâu !

Phá Kiếm Vương nhìn thấy chiến đao trong tay Lâm Tiêu thì tròn mắt xoay tròn, lộ ra vẻ mừng như điên, hắn gào thét một tiếng, theo sát Lâm Tiêu, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, trường kiếm trong tay lấy tốc độ mắt thường không thấy bắn ra, bắn ra mấy trăm đạo kiếm quang, mỗi một đạo kiếm quang đều dài

một ngàn lẻ tám mươi trượng, hạo hạo đặng đặng giống như kiếm sơn, mấy trăm đạo kiếm quang cùng đâm ra phong tỏa hư không, muốn trốn cũng không thể trốn, lui không thể lui.

- Trong vòng ba chiêu, sẽ lấy mạng chó của ngươi.

- Chiêu thứ nhất!

Đi vào trên không trung, Lâm Tiêu ngừng thân hình, tam trọng đao hồn dung nhập vào thiên phạt đao, đồng thời vận chuyển thuộc tính áo nghĩa, một đao bổ về phía Phá Kiếm Vương.

- Thủy Hỏa Vô Tình!

Một đao này gió nổi mây phun, nước lửa nảy ra, đao mang khủng bố, thế không thể đỡ đánh vào mấy trăm đạo kiếm quang, trong ánh mắt kinh hãi của Phá Kiếm Vương đã đánh úp tới.

- Lại phá vỡ được mấy trăm đạo kiếm quang của ta.

Phá Kiếm Vương trở tay không kịp, vội vàng giơ kiếm ngăn cản.

Oanh một tiếng.

Trong tầm mắt mọi người, Phá Kiếm Vương bị một đao của Lâm Tiêu bổ bay ra ngoài, chặt vật không chịu nổi.

- Tiểu tử này thực lực thật mạnh, trong tin tức vừa tìm hiểu thì hắn chỉ là sinh tử nhị trọng, hiện tại rõ ràng đã đột phá đến sinh tử tam trọng, chẳng lẽ là đạt được kỳ ngộ trong chí bảo điện, mà hắn vừa đột phá chỉ sợ không lâu, chiến lực vì sao mạnh như thế, có thể một đao đánh bay Phá Kiếm Vương.

Đám người Hỏa Lưu Vương phía dưới trợn mắt há hốc mồm, thực lực Phá Kiếm Vương hắn rất rõ ràng, tuyệt đối không dưới bọn họ, với tư cách lão tổ Danh Kiếm Sơn Trang không nói tại đế quốc Thần Vũ, trên cả đại lục cũng có thanh danh hiển hách, luận tư cách, cả thành Nhân Minh không ai già hơn hắn, giờ phút này tuy chưa thi triển toàn lực, nhưng cho dù Phá Kiếm Vương thi triển lực công kích ở trạng thái bình thường cũng không kém gì vương giả sinh tử tam trọng lâu năm, chứ đừng nói chỉ là người mới bước vào sinh tử tam trọng như Lâm Tiêu.

Đi vào thành Nhân Minh mấy ngày này, đám người Hỏa Lưu Vương không có chuyện gì làm, mà là tìm hiểu tin tức của mỗi người tiến vào chí bảo điện, Lâm Tiêu đế quốc Vũ Linh tự nhiên cũng là đối tượng bọn họ chú ý, bọn họ vẫn cho rằng Lâm Tiêu cũng chỉ là sinh tử nhị trọng đỉnh phong, tối đa nhị trọng vô địch, hôm nay tuy đột phá, nhưng cũng chỉ là mới vào sinh tử tam trọng, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu đầu một chiêu với sinh tử tam trọng vương giả Phá Kiếm Vương thành danh lâu năm, nhưng người chịu thiệt lại là Phá Kiếm Vương, ánh mắt của bọn họ như rút ra ngoài.

Hỏa Lưu Vương giật mình, rất nhiều vương giả trong thành Nhân Minh càng há hốc mồm, ghen hòng nhìn trân trối, biểu lộ ngốc trẻ, đặc biệt là một ít vương giả hiểu biết về Lâm Tiêu càng cả kinh không nói nên lời.

- Tiểu tử đáng chết, lúc trước sở dĩ có thể đánh lui ta, nhất định là nhờ uy lực Chí Tôn khí trong tay, giết hắn, Chí Tôn khí chính là của ta.

Toàn thân kiếm quang xông lên trời, Phá Kiếm Vương tức giận quát một tiếng:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Hủy Diệt Kiếm!

Một kiếm này chính là một kiếm đỉnh phong của Phá Kiếm Vương, ẩn chứa kiếm đạo chí cao của hắn, gấp thần sát thần, gấp phạt giết phạt.

- Chút tài mọn mà thôi!

Lâm Tiêu mặt không biểu tình lạnh lùng cười cười, hắn vận chuyển Cửu Tinh Ngạo Thế Quyết, tinh thần chân nguyên trong người không ngừng dung hợp, phong, băng áo nghĩa không ngừng dung hợp, hai đại áo nghĩa kết hợp với tam trọng đao hồn của Lâm Tiêu, hơn nữa tinh thần chân nguyên càng mạnh mẽ.

- Phong Tuyết Giao Gia!

Thiên phạt đao chém ra, trong thiên địa như tiến vào mùa đông khắc nghiệt, vô số gió tuyết bay bay, trong gió tuyết hàn khí lạnh thấu xương cùng phong nhận cắt qua thiên địa, đông cứng hư không trong phương viên trăm dặm.

Hư không bị đông kết, kiếm quang màu xám lao tới, ngược hướng gió tuyết bay tới, tốc độ càng ngày càng chậm, mà Phá Kiếm Vương sau lưng cũng bị bao phủ trong gió tuyết, vẻ mặt kinh ngạc.

Xuy xuy!

Gió tuyết bao phủ thiên địa, vô số mũi băng nhọn bắn ra ngoài, hóa thành phong nhận và băng nhọn phong bạo quần quanh kiếm quang màu xám, phanh một tiếng đánh nó nát bấy, kiếm quang tiêu tán, gió tuyết phong bạo lại lao thẳng về phía Phá Kiếm Vương.

Đinh đinh đang đang

Phá Kiếm Vương tu luyện là hủy diệt cùng tử vong áo nghĩa, ở phương diện phòng ngự cũng rất có tạo nghệ, nhưng vẫn là bị rất nhiều gió tuyết đánh tan phòng ngự, trên người lập tức xuất hiện vô số miệng vết thương, máu tươi bắn ra tung tóe.

Chút thương thế đó với sinh tử tam trọng vương giả mà nói không là gì cả.

- Chiêu thứ ba, chết!

Lâm Tiêu cũng không cho rằng Phong Tuyết Giao Gia có thể đánh chết Phá Kiếm Vương, chiêu thứ hai vừa dứt, chiêu thứ ba đã tới, một chiêu này không có bất kỳ phức tạp gì, cô đọng lời chi áo nghĩa, mười thành viên mãn lời chi áo nghĩa và tam trọng đao hồn dung hợp hoàn mỹ, chủ công sát phạt, hình thành một chiêu cực kỳ nghịch thiên, khí tức kết hợp hoàn mỹ với thiên phạt đao!

- Lời Chi Tài Quyết!

Răng rắc!

Một đạo lôi đình vừa thô vừa to từ trên trời giáng xuống, sắc trời tối đen, cả bầu trời cổ địa Man Hoang như bị mây đen bao phủ, dường như là trời nổi giận, đánh xuống thiên phạt, dùng lôi điện phát xét vạn vật.

1320. Chương 1318: Đại Rút Lui

Một kích này không chỉ là áo nghĩa và đao hồn kết hợp với nhau, nó còn xảo diệu ở độ dung hợp với thiên phạt đao, điều động một tia lực lượng Chí Tôn khí.

Lôi điện màu tím hàng lâm, lập tức bổ vào Phá Kiếm Vương.

Phốc!

Hộ thể chân nguyên bị đánh nát như tờ giấy, toàn thân Phá Kiếm Vương cháy đen, lôi quang khủng bố lan tràn trên cơ thể của hắn, đánh nát mỗi tế bào và sinh tử chi lực của hắn.

- Điều đó không có khả năng, ta không có khả năng chết.

Phá Kiếm Vương thẳng tới chết cũng không biết xảy ra chuyện gì, vì cái gì Lâm Tiêu lại có thực lực đánh chết mình, hơn nữa là ba chiêu, hắn hành tẩu đại lục nhiều năm như vậy, dạng chuyện gì mà chưa gặp qua, dạng nguy hiểm gì mà chưa thấy, mấy trăm năm qua hắn trải qua hơn trăm lần sinh tử, cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết trong tay của kẻ hậu sinh.

Oanh!

Lôi quang bắt đầu khởi động, nhanh chóng đánh nát tất cả sinh tử chi lực trong người Phá Kiếm Vương, đánh hắn thành tro bụi.

Thiên phạt đao vào vỏ, Lâm Tiêu thu hồi đồ vật lưu lại của Phá Kiếm Vương, thản nhiên nói:

- Ta nói ba chiêu giết người thì ba chiêu giết người, giờ có còn ai đi lên hay không?

Trước khi đột phá, thực lực Lâm Tiêu có thể so với sinh tử tam trọng vương giả đỉnh phong, hôm nay sau khi đột phá, thực lực tăng lên đâu chỉ mấy lần, hơn nữa có Chí Tôn khí, nếu như hắn không giết nổi Phá Kiếm Vương, như vậy Lâm Tiêu về sau không cần lần lộn nữa.

Người phía dưới kinh ngạc tới ngây người.

Thực lực Lâm Tiêu tại thành Nhân Minh cơ hồ ai cũng biết, không phải mạnh bình thường, nhưng dù mạnh thế nào cũng không đạt tới tình trạng vương giả tam trọng, lúc trước thậm chí còn bị Diệt Linh Vương áp chế qua, không nghĩ tới một chuyến đi chỉ bảo điện, Lâm Tiêu chẳng những đột phá sinh tử tam trọng, thực lực còn mạnh tới mức này, Phá Kiếm Vương là nhân vật nào? Trong Sinh Tử Cảnh vương giả cũng thuộc hàng lão quái vật, thân phận cao quý, thực lực nghịch thiên, nhưng mà không thể tiếp nổi ba chiêu của Lâm Tiêu đã chết rồi.

- Trên thế giới này, người có thể ngăn cản người đã không còn bao nhiêu.

Huyền Diệu Vương hít sâu một hơi nói ra.

Sâu trong mắt Tịnh Thiên Huyền mang theo thần thái kinh ngạc, chợt mỉm cười, nghiêng đầu nhìn qua Hỏa Lưu Vương ba người.

Gương mặt Hỏa Lưu Vương và khuôn mặt một số gần như vặn vẹo, ánh mắt mang theo một tia sợ hãi phần nộ nói:

- Lâm Tiêu, người dám giết Phá Kiếm Vương, thật lớn mật.

Thân hình lóe lên, Lâm Tiêu đứng trước mặt đám người Hỏa Lưu Vương.

Hỏa Lưu Vương không chút do dự lui ra sau hai bước.

- Thế nào, người muốn báo thù cho Phá Kiếm Vương? Cứ đến đây đi, ta rất thích đưa người theo bước chân của hắn.

Lâm Tiêu mắt nhìn Hỏa Lưu Vương, trong mắt bắn ra hào quang lập lòe.

- Người. . .

Hỏa Lưu Vương không dám nói, không cách nào phát tiết, sắc mặt đỏ bừng..

- Tịnh Thiên Huyền, người cũng là vương giả của đế quốc Thần Vũ, chẳng lẽ không nói một câu công đạo nào sao?

Hỏa Lưu Vương kéo đại nghĩa đế quốc ra.

- Ân, nếu muốn nói thì Phá Kiếm Vương hắn là chết chưa hết tội.

Tịnh Thiên Huyền mở miệng, nói câu này làm cho Hỏa Lưu Vương thiếu chút nữa thổ huyết.

- Ha ha, đệ nhất thiên tài đại lục quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay Trọng Sơn Vương ta rốt cuộc đã nhìn thấy, bội phục, bội phục ah, Lâm Tiêu, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, chúng ta cũng chỉ lo lắng thay cho Diệt Linh Vương mà thôi, hiện tại xem ra, thực lực Lâm Tiêu người mạnh như thế, quả quyết không phải người làm chuyện hèn hạ, lúc trước nếu có đắc tội, xin rộng lòng tha thứ.

Trọng Sơn Vương là người đầu tiên tỏ thái độ.

- Trọng Sơn Vương nói đúng, Cực Quang Vương ta và Huyền Diệu Vương cũng có một chút giao tình, quả quyết tin tưởng cách làm người của hắn, tuyệt đối không làm ra chuyện giết hại đồng tộc chiếm đoạt bảo vật đâu.

Cực Quang Vương cũng lên tiếng, thuận tiện còn kéo Huyền Diệu Vương vào.

Hỏa Lưu Vương thoáng cái há hốc mồm, Trọng Sơn Vương cùng Cực Quang Vương đang đẩy hắn vào hố lửa, trong nội tâm thoáng cái mát lạnh, âm thầm mắng to, hai gia hỏa này vừa rồi còn nói cùng chung tiến thoái, trong nháy mắt đã bán mình, thật sự là không có lương tâm.

- Hỏa Lưu Vương, người có gì để nói nữa không?

Lâm Tiêu lạnh lùng hỏi Hỏa Lưu Vương.

- Ta thấy là Phá Kiếm Vương động thủ với người trước, người như vậy quả là chết chưa hết tội.

Hỏa Lưu Vương biết nếu mình không nói gì, thái độ cường ngạnh như lúc trước, thì chắc chắn phải chết.

Hỏa Lưu Vương dám khẳng định, chỉ cần hắn nói một câu không phải, Lâm Tiêu sẽ lập tức giết hắn, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

- Xem tình nghĩa là nhân tộc, hôm nay ta tha các người một mạng, nếu như không phục, Phá Kiếm Vương chính là tấm gương của các người.

Đám người Hỏa Lưu Vương có tâm tư thế nào, Lâm Tiêu sao mà không rõ, tất cả cũng chỉ vì bảo tàng mà thôi, hiện tại đã nhận thua, Lâm Tiêu cũng không thêm ra tay nữa, đương nhiên nếu đối phương chấp mê bất ngộ, Lâm Tiêu cũng không ngại tiễn bọn họ đi gặp Phá Kiếm Vương.

Trọng yếu nhất là, Lâm Tiêu không xác định Thiên Thực Man Tôn rốt cuộc tới khi nào, phải nhanh chóng rời đi.

- Huyền Diệu Vương, Tịnh Thiên Huyền, các người thu nạp đội ngũ, lập tức xuất phát!

Bá!

Sau khi phân phó xong, Lâm Tiêu bay về phía đế quốc Vũ Linh.

Huyền Diệu Vương cùng Tịnh Thiên Huyền theo sát phía sau, nhanh chóng trở lại thành Nhân Minh, rồi sau đó khung chiêng gõ trống an bài tất cả.

Trên bầu trời, lưu lại ba người Hỏa Lưu Vương.

- Hai người các người thấy thế nào?

Trọng Sơn Vương truyền âm cho Hỏa Lưu Vương cùng Cực Quang Vương.

Cực Quang Vương trầm ngâm một chút:

- Ta cảm thấy đám người Huyền Diệu Vương nói rất có thể là thật, dù sao lấy thực lực và thân phận của bọn họ, không cần phải nói dối, hơn nữa rất dễ dàng chọc giận cả bốn đế quốc.

Gật gật đầu, Trọng Sơn Vương nói:

- Ta cũng cho là như thế, nhưng mà từ bảo vật trên người Lâm Tiêu mà nhìn, đám người Huyền Diệu Vương đi chỉ bảo điện đã có thu hoạch.

- Đúng vậy, các người không thấy chiến đao trong tay Lâm Tiêu sao, nếu như ta đoán đúng, hắn là Chí Tôn khí, hơn nữa tam tinh man vương sáo trang trên người của hắn, nói không chừng cũng là bảo vật trong chí bảo điện.

Ánh mắt Hỏa Lưu Vương nóng rực.

- Đúng thế thì sao, chẳng lẽ người còn đánh chủ ý lên bọn họ, báo thù cho Phá Kiếm Vương?

Trọng Sơn Vương chế nhạo nhìn sang.

- Làm sao có thể.

Hỏa Lưu Vương cười khở một tiếng:

- Ta cùng Phá Kiếm Vương chỉ kết giao hời hợt, có điên mà đi báo thù cho hắn, hơn nữa người không thấy Lâm Tiêu ba chiêu đã đánh chết Phá Kiếm Vương sao, ta đi lên, chỉ sợ không đủ hai đao của đối phương đâu.

Nói xong câu đó, Hỏa Lưu Vương đột nhiên cảm giác tức giận của mình không có lớn như thế, nhận thua nhìn thì mất mặt, nhưng kỳ thật nghĩ lại cũng không có gì, đối phương không nói hai lời liền giết Phá Kiếm Vương, há lại quan tâm giết nhiều thêm mình? Lưu mạng của mình là đối phương nhân từ rồi, gây ngốc

nghĩ cách đi báo thù, sau đó vứt bỏ tánh mạng của mình, đây là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

1321. Chương 1319: Thành Nhân Minh Tận Thế

Sống lâu như vậy, có thể trở thành sinh tử tam trọng cự phách, Hỏa Lưu Vương tự nhiên không phải là người ngu ngốc.

- Đi thôi, mặc kệ Lâm Tiêu nói có thật hay không, tiếp tục lưu lại thành Nhân Minh cũng không phải hành động sáng suốt.

Ba người nói chuyện với nhau vài câu, nhanh chóng đi xuống dưới an bài.

Có trận chiến lúc trước làm chần chệ, võ giả cả thành Nhân Minh không có không nghe theo an bài, sau nửa nén hương, rất nhiều nhiều đội vương giả đã lên đường, phá vỡ hư không phóng tới tinh không ngoài Cổ địa Man Hoang, mà thành Nhân Minh có một ít nửa bước vương giả cũng là nhao nhao tiến vào trong chiến hạm xuyên qua hư không, theo đại đội rời đi.

Chỉ trong nháy mắt cả thành Nhân Minh đã không còn bóng người.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người hoàn toàn tin tưởng lời Lâm Tiêu, đặc biệt là tam tinh man vương sáo trang trên người Lâm Tiêu và chiến đao trong tay, đều mang cho người ý nghĩ đối phương đã đạt được bảo tàng.

Vì vậy trong quá trình rút lui, một ít võ giả mặt ngoài thì rời đi, kì thực âm thầm quay trở về, bọn họ còn chưa trở về thành Nhân Minh, mà là ẩn nấp ở một sơn cốc bên ngoài thành Nhân Minh, âm thầm giám thị thành Nhân Minh, nhìn xem có phải là cường giả Man tộc sẽ tới tấn công thành Nhân Minh hay không, nếu có, bọn họ lại âm thầm rời khỏi, nếu như không có, đã nói lên Lâm Tiêu bảo bọn họ rời đi chỉ là lừa gạt.

Mặc dù đám người này rất cẩn thận nhưng thần thức Lâm Tiêu vẫn cảm giác được rõ ràng, nhưng hắn cũng không nói thêm gì, có ít người đã muốn tìm cái chết, Lâm Tiêu cũng không đi ngăn cản.

Trừ vương giả thành Nhân Minh ra, Nhân tộc cũng có không ít vương giả đang lịch lãm trong Cổ địa Man Hoang, Lâm Tiêu bảo thân hữu đưa tin cho bọn họ, bảo bọn họ sau khi ra khỏi cấm địa thì rời khỏi Cổ địa Man Hoang, những người này phân tán các nơi trên Cổ địa Man Hoang, Thiên Thực Man Tôn cho dù muốn giết cũng khó làm được, Lâm Tiêu cũng không có lo lắng lắm.

Sau khi đám người Lâm Tiêu rời khỏi thành Nhân Minh một giờ.

Trên hư không thành Nhân Minh đột nhiên phá vỡ, một tòa cung điện xuất hiện trên hư không thành Nhân Minh, cung điện này không biết cao bao nhiêu trượng, toàn thân do kim loại màu đen làm thành, có một loại cảm giác không thể phá vỡ, giống như ngọn núi kim loại lơ lửng trên không trung, tỏa ra khí tức đáng sợ.

Thời điểm tòa thành lũy này xuất hiện, đám vương giả đang ẩn nấp bên ngoài lập tức kinh ngạc đến ngây người, trong hai ngàn năm qua, vương giả Nhân tộc tuy nhiên khai quật không ít di tích viễn cổ, có được một ít chiến hạm xuyên qua hư không, nhưng mà so sánh với tòa thành lũy như cung điện này, quả thực chênh lệch cách xa vạn dặm.

Bọn họ hoảng sợ nhìn qua tòa thành lũy trên cao, đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, trong thành lũy này tỏa ra khí tức man hoang, làm bọn họ sinh ra hàn ý trong lòng.

- Không nghĩ tới đám người Lâm Tiêu nói là thật, Man tộc thực sự cho cường giả tấn công thành Nhân Minh.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Giờ phút này trong tinh không bên ngoài Cổ địa Man Hoang, những người đang rút đi không ngừng kinh hô.

Bởi vì có ít người kỳ thật cũng không hoàn toàn tin tưởng Lâm Tiêu, vậy nên thời điểm rút đi âm thầm lưu lại phân thân các loại..., kỳ thật những vương giả có chung suy nghĩ, muốn nhìn một chút xem có phải Nhân tộc tấn công hay không, hôm nay phân thân, khôi lỗi của bọn họ nhìn thấy trên không trung thành Nhân Minh có thành lũy như cung điện, cả đám kinh ngạc tới ngây người, nhao nhao lợi dụng kính tượng mô phỏng lại, nó hiện ra trước mắt mọi người.

Trong phòng lá chí bảo điện, ba người Đại Tế Ti cung kính nhìn Thiên Thực Man Tôn vừa đi ra khỏi nơi bế quan.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân, Nhân tộc ở thành Nhân Minh không còn bóng người, chỉ để lại một ít phân thân cùng khôi lỗi, có cần mang phân thân và khôi lỗi này lên không?

Đại Tế Ti cung kính nói, hẳn thật không ngờ Nhân tộc lại rút lui nhanh như thế, chỉ mấy canh giờ đã dọn đi sạch.

- Cần đám phân thân và khôi lỗi này làm cái gì.

Thiên Thực Man Tôn mặt không biểu tình, chợt ánh mắt nhìn qua bên ngoài sơn cốc thành Nhân Minh, dường như xuyên qua không gian vô tận, nhếch miệng lạnh lùng cười cười, nói:

- Còn mà, ai nói là không một bóng người, ta nhìn thấy không ít con kiến đang nấp trong ổ của mình đấy.

Giọng nói vang lên, Thiên Thực Man Tôn tiêu tán vào hư không trong chí bảo điện, sau một khắc, hắn xuất hiện trên không thành Nhân Minh.

- Người này...

Nhìn thấy Thiên Thực Man Tôn xuất hiện bên ngoài chí bảo điện, đồng tử đám người Hỏa Lưu Vương đột nhiên co rút lại, tuy thông qua kính tượng, bọn họ không cảm nhận được khí tức của Thiên Thực Man Tôn, nhưng không biết vì cái gì, chỉ nhìn thấy bóng dáng của đối phương đã sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Trong kính tượng, chỉ thấy Thiên Thực Man Tôn cười vang càn rỡ, âm thanh thông qua khôi lỗi cùng phân thân truyền vào trong tai mỗi người trong tinh không:

- Ha ha ha, đây là cái gọi là Nhân tộc tộc đàn đỉnh phong sao? Một đám phế vật nhát như chuột, ta biết rõ các ngươi có thể nghe được ta nói, lão phu Thiên Thực Man Tôn, Man Tôn mới là kẻ thống trị, ta ở đây thông tri cho Nhân tộc các ngươi, Nhân tộc trong tương lai không lâu chắc chắn sẽ tiến vào Đại lục Thương Khung, quét ngang Nhân tộc các ngươi, cũng như Nhân tộc vài vạn năm trước làm với Nhân tộc chúng ta, mấy con sâu cái kiến, đây chính là tương lai của các ngươi.

Giọng nói vang lên, Thiên Thực Man Tôn xòe tay ra đánh vào sơn cốc ngoài thành Nhân Minh bên dưới một cái.

Ầm ầm

Vô tận man nguyên sôi trào, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chỉ thấy sơn cốc bên ngoài thành Nhân Minh hơn ngàn dặm có hơn mười tên vương giả đang giãy dụa bay lên, bọn họ sắc mặt hoảng sợ, thân thể vận vọt một cách vô lực, trong đôi mắt tràn đầy hối hận và sợ hãi, bị nhiếp tới trước mặt Thiên Thực Man Tôn.

Nhìn thấy biểu lộ sợ hãi của đám vương giả này, Thiên Thực Man Tôn nhếch miệng cười cười, chợt tay phải dùng sức nắm chặt.

Phốc phốc!

Máu tươi phun tung toé, mười mấy tên vương giả Nhân tộc vỡ tan, vô số không gian đạo văn, sinh tử chi lực lưu chuyển, hình thành một đám sương máu đậm đặc, rồi sau đó Thiên Thực Man Tôn há to mồm, dùng sức khê hấp, huyết vụ này tiến vào trong bụng của hắn.

- Ân, mùi vị không tệ.

Trong ánh mắt sợ hãi của phân thân và khôi lỗi trong thành Nhân Minh, Thiên Thực Man Tôn vuốt miệng đầy máu, hắn như ma quỷ tới từ địa ngục.

- Hắc hắc hắc, đám tiểu tử nhân tộc, chờ Thiên Thực Man Tôn ta quân lâm Đại lục Thương Khung đi, ha ha ha...

Thiên Thực Man Tôn cất tiếng cười to, chiến phủ xuất hiện trong tay, nhắm ngay thành Nhân Minh phía dưới bổ một cái, một tiếng nổ vang lên, cả thành Nhân Minh nát bấy, hóa thành gạch ngói vụn, khôi lỗi cùng phân thân lưu lại bên trong cũng tan nát.

Trong tình không, vài tên vương giả kêu rên một tiếng, phân thân truyền hình ảnh bị gián đoạn, chỉ có âm thanh bá đạo của Thiên Thực Man Tôn như còn quanh quẩn bên tai bọn họ.

1322. Chương 1320: Thiên Hạ Chấn Động (1)

Trong chốc lát, tất cả mọi người đưa mắt nhìn qua đám người Lâm Tiêu, trong đôi mắt toát ra vẻ căm kích, nếu như không có Lâm Tiêu, chỉ sợ bọn họ hiện tại còn ở lại thành Nhân Minh, không có ai sống sót.

Ngay cả ba người Hỏa Lưu Vương cũng hoảng sợ nhìn nhau, hít khí lạnh, một búa đánh nát thành Nhân Minh, thực lực Thiên Thực Man Tôn mạnh mẽ bao trùm bọn họ, ba người bọn họ lưu lại chỉ có đường chết mà thôi.

Nghĩ đến lúc trước bọn họ còn hoài nghi Lâm Tiêu, không ít người cảm thấy áy náy, đồng thời một tia sợ hãi cũng sinh ra trong lòng bọn họ, Man tộc Tôn Giả cường đại như thế, nếu suất lĩnh đại quân Man tộc tiến công Đại lục Thương Khung, Nhân tộc thật có thể ngăn cản sao?

- Đi, chúng ta trở về đi.

Cảm thụ được sợ hãi trong mắt nhiều vương giả, Lâm Tiêu thầm than một tiếng, trong lòng cũng nặng trĩu.

Cũng hủy diệt thành Yêu Minh, đám người Thiên Thực Man Tôn trở lại nơi đóng quân Man tộc.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân, đây chính là lãnh địa của Man tộc.

Thần thức Thiên Thực Man Tôn quét ngang cả lãnh địa Man tộc, im lặng một hồi, nói:

- Đây chính là Man quốc chúng ta sao? Trong các người, thượng vị man vương chỉ có năm người, trung vị man vương hơn trăm, hạ vị man vương hơn ngàn, thế lực như thế tại thời đại viễn cổ còn kém hơn cả một tiểu bộ lạc Man tộc.

Đại Tế Ti cúi đầu xuống.

- Tốt, ta cũng biết, đây không phải các người sai, như vậy tất cả man tướng và man vương của Man tộc đều mang tới đây, ta sẽ truyền thụ tất cả bí pháp Man tộc cho các người, sau đó mở ra đại bộ phận cấm địa trong Cổ địa Man Hoang, ta muốn các người mau chóng tăng thực lực lên, trừ chuyện đó ra, trọng yếu nhất là chiến lực đỉnh phong, năm thượng vị man vương các người ta sẽ đích thân dùng bảo tàng hạch tâm bồi dưỡng, hy vọng khi tiến công Đại lục Thương Khung trong đám các người sẽ sinh ra cường giả Man Tôn mới.

- Đại nhân, chuyện tiến công Đại lục Thương Khung chỉ sợ phải bàn bạc kỹ hơn, Nhân tộc cùng Yêu tộc tuyệt đối không yếu như biểu hiện chúng ta thấy, theo thuộc hạ biết, Nhân tộc cùng Yêu tộc cũng có tồn tại cường giả Tôn cấp, hơn nữa tiến công Đại lục Thương Khung, nhất định phải mở ra giới bích với Đại lục Thương Khung ra, đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đại Tế Ti nhắc nhở.

- Hừ, chuyện mà người biết, ta há lại không biết, người chỉ cần hảo hảo làm tốt chuyện của người là đủ.

Thiên Thực Man Tôn quát lạnh nói.

- Vâng.

Đại Tế Ti vội vàng cúi đầu xuống, nơm nớp lo sợ.

- Được rồi, triệu tập thành viên tộc ta đi.

Thiên Thực Man Tôn khoát khoát tay, mấy người Đại Tế Ti lúc này cung kính lui ra.

Sau nửa tháng, đám người Lâm Tiêu đã quay về Đại lục Thương Khung.

Chuyện xảy ra ở Cổ địa Man Hoang đã như cơn gió lan ra khắp Đại lục Thương Khung, trong lúc nhất thời, đại lục chấn động, các đại đế quốc đều khẩn cấp triệu tập vương giả thương lượng đối sách.

- Các người có nghe nói hay không, Cổ địa Man Hoang Man tộc bên ngoài tinh không đã sinh ra Man Tôn, rất có thể trong tương lai sẽ tiến công Đại lục Thương Khung.

- Cái gì? Có chuyện này sao? Cường giả Man Tôn, đây chính là Thần Vọng Cảnh Tôn Giả, vương giả Sinh Tử Cảnh trước mặt Tôn Giả chẳng khác gì hài nhi gặp đại nhân, tay trái gà không chặt.

- Chẳng lẽ còn lừa người sao, tông môn của ta có một trưởng lão lúc ấy đi Cổ địa Man Hoang thành Nhân Minh, tận mắt nhìn thấy cường giả Man tộc Man Tôn một búa bổ nát tòa thành Nhân Minh, mười mấy tên vương giả Nhân tộc không kịp rút lui ở trước mặt hắn như con sâu cái kiến, không hề có lực hoàn thủ.

- Thật sự là có chuyện này sao?

Tất cả những người nghe được tin tức đều là mặt tái nhợt, trong nội tâm khiếp sợ, tình cảnh Nhân tộc hôm nay không thể nói thật tốt, tuy nhìn thì thế lực ngang nhau với Yêu tộc, nhưng mấy chục năm qua Yêu tộc hoạt động càng ngày càng kịch liệt, cao tăng Nhân tộc không ngừng lo lắng, hôm nay nếu quả thật có Man tộc xâm lấn thì tình cảnh Nhân tộc càng tràn ngập nguy cơ.

Các vương giả đế quốc ban đầu thương lượng cách giải quyết, cũng không biết vì cái gì, dần dần chuyện này có người cố ý dời lên người Lâm Tiêu ba người.

- Ta nghe nói, lúc này Man tộc Man Tôn xuất thế, ba người đế quốc Vũ Linh Lâm Tiêu không thoát khỏi quan hệ.

- Nói đúng, nếu như không phải bọn họ tùy tiện liên thủ với Yêu tộc, Man tộc tìm kiếm chí bảo điện, tại sao lại có chuyện này.

- Hừ, lúc ấy ta nhận được tin tức đã cảm thấy không đúng, Man tộc vì sao đột nhiên xuất hiện một tòa chí bảo điện, nếu như lúc ấy ta ở thành Nhân Minh, tuyệt đối sẽ không để bọn họ hành động tùy tiện, cuối cùng tạo thành hậu quả như thế.

- Hắc hắc, hơn nữa ta còn nghe nói, lúc này đi chí bảo điện, ba người Lâm Tiêu đạt được bảo tàng trong chí bảo điện, cho nên mới khiến Thiên Thực Man Tôn tức giận, muốn tiến công Đại lục Thương Khung chúng ta.

- Không sai, chúng ta tận mắt nhìn thấy Lâm Tiêu mặc tam tinh man vương sáo trang, tay cầm Chí Tôn khí, hẳn là kẻ mới xuất thế, sao có được những bảo vật này?

- Không nói những bảo vật này, người này tại thành Nhân Minh ngang nhiên đánh chết Phá Kiếm Vương đế quốc Thần Vũ, Phá Kiếm Vương chư vị đều biết, chính là vương giả lớp già của Nhân tộc chúng ta, ai cho hắn lá gan này?

- Bảo người ba đế quốc giao bọn chúng ra, hảo hảo thẩm vấn.

- Chậm đã, như vậy chỉ đánh rần động cỏ, bốn đại đế quốc cộng đồng thương nghị, trên danh nghĩa triệu hoán ba người Lâm Tiêu triệu hoán đến đế quốc Thiên Huyền a.

- Chủ ý này không tệ, nếu Man tộc thật tiến công Đại lục Thương Khung chúng ta, cũng phải có một ít chuẩn bị.

Đám người Lâm Tiêu sau khi quay về một tháng, đế quốc Thiên Huyền phát ra một tin tức, hiệu triệu cường giả đỉnh cấp của bốn đế quốc vào ba tháng sau, tập hợp tại Đăng Thiên Phong của đế quốc Thiên Huyền, cùng bàn đại sự Man tộc xâm lấn, là lúc nhân tộc tồn vong, bày mưu tính kế, đặc biệt là Lâm Tiêu,

Huyền Diệu Vương cùng Tịnh Thiên Huyền ba người đến lúc đó càng phải trình diện, mang tất cả hiểu biết về Man tộc nói ra, như thế để tiện bố trí.

Tin tức này vừa ra, quần hùng hưởng ứng, chư vương hội tụ.

Lúc Nhân tộc vì chuyện Cổ địa Man Hoang thần hồn nát thần tính, tại Yêu tộc, đợi đến khi Phi Loan Vương và phân thân Toàn Địa Giáp mang theo rất nhiều yêu vương trở về, cũng là lúc chuyện này sinh sóng gió..

Man tộc Man Tôn xuất thế, Thiên Ngạc Vương, Long Tượng Vương, Thiết Lân Vương, Tà Thử Vương bốn tam trọng yêu vương vẫn lạc.

Tin tức long trời lở đất, khiếp sợ thiên hạ Yêu tộc, cơ hồ tất cả yêu vương đều ghen hòng nhìn trần trời, trong nội tâm kịch chấn.

Lại còn có đồn đãi, Man Tôn sắp hàng lâm Đại lục Thương Khung, nhất thống thiên hạ, diệt Yêu tộc.

Thiên hạ xôn xao.

Yêu tộc phải sợ hãi, không có yêu vương nào không sợ, bao nhiêu năm qua không xảy ra chuyện như thế, thoáng cái chết bốn đại tam trọng yêu vương.

Tam trọng yêu vương chính là cự phách của yêu tộc, trong rất nhiều yêu vương của Yêu tộc cũng là nhân vật danh tiếng, cho dù giao chiến với Nhân tộc nhiều năm như vậy, cũng không có mấy người bị chết đi, hôm nay thoáng cái chết mất bốn tên, quả thực là một hồi động đất trong Yêu tộc.

1323. Chương 1321: Thiên Hạ Chấn Động (2)

- Các ngươi biết không, Man tộc có Man Tôn xuất thế, sau đó không lâu sẽ đại chiến xảy ra rồi, đại quân Man tộc sắp tiến công Đại lục Thương Khung, đoạt lãnh địa Yêu tộc chúng ta.

- Ngay cả Thiên Ngạc Vương cự phách cũng bị đánh chết, thế lực Man tộc sao cường đại như thế, mấy ngàn năm qua, Cổ địa Man Hoang vẫn là hậu hoa viên của nhân, yêu hai tộc a.

- Lúc này không giống ngày xưa, Man tộc sẽ tranh giành thiên hạ với nhân, yêu hai tộc.

- Đáng chết, là ai cho bọn chúng lá gan, dám can đảm đánh Đại lục Thương Khung, Yêu tộc ta tất sẽ diệt chúng.

Man tộc muốn tiến công Đại lục Thương Khung, tin tức này như mọc cánh truyền ra, rất nhanh truyền khắp thiên hạ, làm cho rất nhiều yêu vương tức giận, đồng thời bất an.

Hôm nay Yêu tộc chiếm cứ bảy thành lãnh địa Đại lục Thương Khung, dĩ nhiên trở thành chủ nhân đại lục, hôm nay Man tộc muốn tấn công, lập tức động tới cái bánh của bọn họ, mà làm cho bọn họ kinh sợ là, Man tộc vậy mà xuất hiện Man Tôn, đánh chết Thiên Ngạc Vương là các yêu vương cường đại, thật sự tiến công, đại lục thật sự sẽ rơi vào tay giặc.

- Nghe nói, lần này Man tộc đại họa là vì Man tộc chí bảo điện mở ra, Yêu tộc thành Yêu Minh năm đại trấn thủ giả tính cả sơn mạch Liên Vân một gã nhị trọng yêu vương cùng đi tới, còn sống trở về chỉ vẹn vẹn có Phi Loan Vương và Kim Giáp Vương.

Phân thân Toàn Địa Giáp có tên là Kim Giáp Vương, cũng từ phong ba này truyền ra khắp Yêu tộc, trở thành câu nói thường xuyên của yêu vương.

- Ngay cả đám Thiên Ngạc Vương cũng chết, chỉ là một nhị trọng yêu vương rõ ràng còn sống, Kim Giáp Vương này rốt cuộc là thế nào?

- Nghe nói là đệ tử cung chủ Yêu Vương Cung trong sơn mạch Liên Vân, thời gian quật khởi rất ngắn, thực lực rất nghịch thiên.

Rất nhiều yêu vương bàn luận chuyện này, nhưng không ảnh hưởng tới thanh danh của phân thân Toàn Địa Giáp tại Yêu tộc, ngay cả mấy trấn thủ giả cũng vẫn lạc, chỉ là một nhị trọng yêu vương còn sống quay về, đây là chủ đề truyền kỳ.

Thời điểm rất nhiều yêu vương nghị luận, phân thân Toàn Địa Giáp đã quay về Yêu Vương Cung, đang kể lại tất cả với Khôi Đầu lão tổ.

Khôi Đầu lão tổ nhìn qua phân thân Toàn Địa Giáp, rất là vui mừng, bởi vì hắn nhìn ra phân thân Toàn Địa Giáp không ngờ đã bắt đầu chuyển biến tam trọng yêu vương, khoảng cách đột phá chỉ còn cách một bước, chỉ sợ không tới một hai tháng, có thể chính thức đột phá sinh tử tam trọng.

Tốc độ tu luyện như thế, Khôi Đầu lão tổ dù thế nào cũng không tưởng tượng ra, tuy lần này sơn mạch Liên Vân mất đi hai đại yêu vương Long Tượng Vương cùng Thiết Lân Vương, nhưng trong mắt Khôi Đầu lão tổ xem ra, hai đại yêu vương này so ra còn kém một miếng lân giáp của phân thân Toàn Địa Giáp, phân thân Toàn Địa Giáp còn sống chính là may mắn lớn nhất.

- Thiên Thực Man Tôn sao, tên tuổi kẻ này ta có nghe thấy, là một trong mấy Man Tôn chí cường của Man tộc thời viễn cổ, nếu như thực lực của hắn khôi phục, như vậy việc này phiền toái rồi.

Trong mắt Khôi Đầu lão tổ đầy ngưng trọng, khuyên bảo phân thân Toàn Địa Giáp:

- Người tạm thời dừng lại ở sơn mạch Liên Vân, việc này trọng đại, ta phải tự mình đi tới Tử Vong Chi Sâm một chuyến.

Ai cũng không biết ba đại thế lực Yêu tộc, cự đầu chính thức phía sau sơn mạch Liên Vân, Tử Vong Chi Sâm, cùng với sơn mạch Vạn Thú lại tụ tập với nhau, đáng tiếc phân thân Toàn Địa Giáp không thể tiến tới, không có nhìn thấy át chủ bài chính thức của Yêu tộc, thập phần tiếc nuối, nhưng đã có thể làm cho Khôi Đầu lão tổ tự thân xuất mã, có thể thấy được trong Tử Vong Chi Sâm tuyệt đối không chỉ có tam trọng yêu vương mà thôi.

Quận thành Hiên Dật.

Sau khi Lâm Tiêu trở về đế quốc Vô Linh, trước tiên trở lại chính là Quận thành Hiên Dật.

Hôm nay Quận thành Hiên Dật được sự dẫn dắt của Đông Phương Hiên Viên, Thái Thúc Ngọc cùng với đại ca Lâm Hiên, phát triển cực mạnh, càng có Bách Lý Tỷ bệ hạ ủng hộ, sớm đã trở thành quận thành cường đại nhất trong tám quận, đã có mấy vương giả Sinh Tử Cảnh, làm cho Lâm Tiêu kinh hỉ là, đại ca lúc chính mình rời đi đã đột phá tới sinh tử nhị trọng, một thân thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Làm huynh đệ, kỳ thật thiên phú Lâm Hiên cũng không yếu hơn Lâm Tiêu bao nhiêu, năm đó hắn có hi vọng vấn đỉnh đệ nhất thiên tài đế quốc, chỉ tiếc bị Bách Lý Huyền phá hư, hôm nay Lâm Hiên tuy rút lại phía sau rất nhiều, nhưng mười năm tra tấn và khổ tu trong thần địa thái cổ, xem như hậu tích bạc phát, làm cho tiềm lực của hắn lắng đọng xuống, hôm nay đột phá đến Sinh Tử Cảnh thì thể hiện thiên phú nghịch thiên.

Đương nhiên so sánh với Lâm Tiêu, Lâm Hiên còn kém nhiều.

Lâm Tiêu trở về, làm cho cả Quận Hiên Dật thành náo nhiệt, nhưng mà tin tức Cổ địa Man Hoang truyền ra, đám người Lâm Hiên cũng lo lắng trong lòng.

Hôm nay Nhân tộc vốn sinh tồn gian nan khi đối kháng chém giết Yêu tộc, hơn nữa Man tộc xâm lấn, rất có thể sẽ là sinh linh đồ thần, Nhân tộc bị diệt.

Tất cả mọi người cảm thấy nặng trĩu, chủng tộc trên đại lục dường như vĩnh viễn lâm vào nguy nan, không có an bình ngày nào.

Đối mặt tình huống như vậy, Lâm Tiêu cũng bất lực, duy nhất có thể làm chính là phân tài nguyên cho rất nhiều võ giả quận Hiên Dật, đào tạo thêm nhiều cường giả.

Đương nhiên đám người như đại ca, quận vương Đông Phương Hiên Viên, Lâm Tiêu phân cho mỗi người một bộ nhị tinh man vương sáo trang.

Dừng lại ở quận Hiên Dật ba ngày, Lâm Tiêu ngựa không dừng vó đi tới Đảo Mê Thất.

Tuy Lâm Tiêu rời khỏi Đảo Mê Thất thời gian cũng không tính dài, nhưng cả Đảo Mê Thất kể từ lúc Lâm Tiêu rời đi đã biến thành bộ dáng khác, Lâm Tiêu rời khỏi thì Đảo Mê Thất chỉ có bốn gã Sinh Tử Cảnh vương giả, chính là Lam Du Vân, Trần Bân, Ngô Đào cùng Hoàng Tĩnh, còn lại có hơn hai trăm tên nữa bước vương giả, trong đó còn có cả Đông Phương Nguyệt Linh, Đông Phương Nguyệt Minh, cùng với mười muội Lâm Nhu, nhưng mà sau khi Lâm Tiêu trở về, cả Đảo Mê Thất tỏa ra sinh tử chi lực cường đại, thô sơ giản lược nhìn lại, vậy mà có chừng bốn mươi năm mươi tên Sinh Tử Cảnh vương giả, phát triển còn nhanh hơn quận Hiên Dật rất nhiều, kết quả này quả thật làm Lâm Tiêu ăn cả kinh.

Đây là điểm Lâm Tiêu ngay từ đầu không ngờ tới.

Lâm Tiêu trở về lập tức làm cho Đảo Mê Thất lâm vào không khí vui mừng, nhưng mà Lâm Tiêu mang theo tin tức trở về làm cho các vương giả vô cùng chấn động, trong nội tâm khiếp sợ, sau khi nhận được tin tức không ai không muốn bay về đại lục, chia sẻ nỗi lo với Nhân tộc, kính dâng một phần lực lượng bản thân.

Đề nghị này Lâm Tiêu lại không cự tuyệt, cũng không đồng ý, tạm thời gác lại, Thiên Thực Man Tôn nói là muốn xâm lấn, nhưng Lâm Tiêu đoán chừng cũng phải mất thời gian không ngắn.

Dù sao hôm nay Man tộc cũng chỉ có một cường giả là Thiên Thực Man Tôn, thượng vị man vương đều không có mấy, tùy tiện tiến công Đại lục Thương Khung, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết, dù sao Thiên Thực Man Tôn tuy thực lực cường đại, nhưng cường giả nhân, yêu hai tộc cũng không phải ăn chay, ít nhất Sơn mạch Liên Vân thì có Khôi Đẩu lão tổ tọa trấn, tin tưởng Thiên Thực Man Tôn không làm đủ chuẩn bị sẽ không tới đây.

1324. Chương 1322: Hưng Sư Vãn Tội

Vương giả Đảo Mê Thất tuy nhiên không ít, nhưng thực lực thật sự quá yếu.

Lâm Tiêu tại Đảo Mê Thất một ngày, lưu lại rất nhiều bảo vật tu luyện cho đám người Lam Du Vân, liền quay về quận Hiên Dật bế quan.

Muốn chính thức sống sót trong tương lai Man tộc tiến công, trọng yếu nhất là hiểu đối phương, mà biện pháp hiểu rõ đối phương nhất, không thể nghi ngờ là quan sát truyền thừa chi cầu trong tay Đại Tế Tì.

Trong phòng tu luyện, Lâm Tiêu quan sát truyền thừa chi cầu.

Oanh!

Tin tức như thủy triều truyền ra, giống như hồng thủy vỡ đê tiến vào trong óc Lâm Tiêu, chỉ một thoáng chân nguyên trong người Lâm Tiêu trở nên không ổn định, bởi vì có rất nhiều tri thức tiến vào, làm cho đầu óc Lâm Tiêu trong thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận.

Trên thực tế tri thức trong truyền thừa chi cầu không phải ai cũng có thể tiếp nhận, cấu tạo đại não của Man tộc khác với Nhân tộc, truyền thừa chi cầu kiến tạo là căn cứ vào đại não của Man tộc mà thiết lập, vương giả Nhân tộc bình thường muốn tiếp nhận tin tức, kết cục chỉ có một chính là linh hồn thác loạn, cũng chỉ có Lâm Tiêu mới có thể dung nạp lực trùng kích đáng sợ như thế.

Tri thức trong truyền thừa chi cầu quá nhiều, Lâm Tiêu hấp thu một ngày một đêm, một ngày, sau đó Lâm Tiêu mở mắt.

- Trận vân, phù văn, luyện dược, luyện kim, kỳ thật trăm sông đổ về một biển, đều là thủ đoạn bên ngoài được Man tộc lợi dụng tới tận cùng, viễn cổ Man tộc tạo nghệ luyện kim thật đáng sợ.

Trong mắt Lâm Tiêu mang theo cảm khái, truyền thừa chi cầu có bí pháp Man tộc đối với Lâm Tiêu mà nói không hề có công dụng, nhưng mà tri thức trận vân, phù văn, luyện kim một đường lại dẫn dắt Lâm Tiêu thật lớn, làm cho nội tâm của hắn rộng mở trong sáng, có một loại cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Đó là bởi vì Lâm Tiêu có tạo nghệ luyện được đạt tới vương phẩm Luyện được sư, mà luyện được một đường vốn liên hệ với trận văn, phù văn, nếu như đối vương giả khác tiếp nhận tri thức này, sẽ chỉ như lọt vào sương mù, không có nhận thức gì.

- Hô!

Lâm Tiêu vung tay lên, một khối lõi lập tức xuất hiện trong mật thất, hần duỗi tay phải ra, một đạo hào quang sáng lên, chợt rất nhanh khắc cái gì đó vào hạch tâm khối lõi, một phút đồng hồ sau phù văn khó hiểu hình thành, kết hợp cùng một chỗ với nhau.

Từ trên người lấy ra một khối man nguyên tinh phách, Lâm Tiêu khảm nạm vào khối lõi.

Ông!

Hai đạo hào quang màu đỏ từ mắt khối lõi lóe ra, chiến đấu khối lõi này vốn đã hỏng, được Lâm Tiêu chữa trị đã khôi phục lại, toàn thân tỏa ra khí tức bực hãn.

- Tiểu tử Lâm Tiêu, ngươi chữa trị chiến đấu khối lõi?

Trong Thương Long Tí, Long gia trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu tử này thiên phú cũng quá nghịch thiên a? Man tộc chiến đấu khối lõi chính là một thành tựu luyện kim cao nhất của Man tộc, Lâm Tiêu chỉ tiếp nhận tri thức truyền thừa một chút liên kích hoạt trận pháp hạch tâm của khối lõi, chẳng phải hần là viễn cổ phù văn đại sư của Man tộc chuyển thế?

- Chắc chắn, lúc này chúng ta từ trong chí bảo điện Man tộc lấy được khoảng năm sáu trăm chiến đấu khối lõi a, mỗi một con đều có thực lực sinh tử tam trọng, đây chẳng phải là năm sáu trăm vương giả sinh tử tam trọng không sợ sinh tử sao?

Long gia nhin không được tán thưởng Lâm Tiêu không thôi.

Lâm Tiêu cười khổ một tiếng:

- Long gia, làm sao khoa trương như thế, chiến đấu khối lõi tuy được ta chữa trị, nhưng ta chỉ tùy ý tế luyện phù văn, uy lực chỉ sợ cũng chỉ so được với vương giả sinh tử nhị trọng bình thường, muốn đạt tới sinh tử tam trọng, cũng không phải phù văn đơn giản như thế này làm được, trọng yếu nhất là, thúc dục một khối lõi như vậy, cần tiêu hao lượng lớn năng lượng, man nguyên tinh phách của chúng ta còn sót lại năm trăm vạn khối, cho dù chữa trị toàn bộ khối lõi này, chỉ dựa vào chút năng lượng như thế cũng không duy trì được bao lâu.

Đối với tìm hiểu phù văn một đường, Lâm Tiêu cũng càng cảm thấy nó bác đại tinh thâm, muốn khôi phục sức chiến đấu cao nhất của khối lõi này, Lâm Tiêu cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng mà ngược lại cũng không phải là không có hy vọng.

Nếu Thiên Thực Man Tôn nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ hần sẽ tức giận thổ huyết, hần sở dĩ không có đặt truyền thừa chỉ cầu vào trong lòng, bởi vì Nhân tộc đạt được cũng vô dụng, lại không nghĩ rằng Lâm Tiêu là quái thai toàn tập, chỉ sợ Thiên Thực Man Tôn dù thế nào cũng không nghĩ ra.

Trong cuộc sống kế tiếp, Lâm Tiêu ở quận Hiên Dật, tu luyện và không ngừng học tập tri thức phù văn, dần dần tạo nghệ phù văn của Lâm Tiêu càng ngày càng mạnh, tuyên khắc phù văn cho chiến đấu khối lõi thì thực lực của chúng không ngừng tăng lên, hai tháng sau, Lâm Tiêu đã có thể làm cho chiến đấu khối lõi thực lực từ vương giả nhị trọng bình thường đạt tới nhị trọng đỉnh phong, làm cho Long gia xem mà trợn mắt há hốc mồm, hô to yêu nghiệt.

Mà trong hai tháng Lâm Tiêu bế quan, một ít nghe đồn không biết xuất hiện thế nào, chúng như gió truyền ra khắp đại lục.

- Nghe nói lần đại họa này là bởi vì Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh, Huyền Diệu Vương đế quốc Minh Nguyệt cùng Tịnh Thiên Huyền Đế quốc Thần Vũ làm ra, ba người bọn họ tiến vào Man tộc chí bảo điện, cướp đi bảo vật Man tộc, dẫn tới Man tộc tức giận, lúc này mới chuẩn bị tiến công Đại lục Thương Khung chúng ta.

Nhân tộc sau khi nghe tin tức Man tộc tấn công thì lòng người bàn hoàng, tin tức này vừa ra, bất luận thiệt giả, nhanh chóng truyền bá các nơi, mỗi võ giả một khi nói thì chẳng khác gì bọn họ biết rất rõ về nó vậy.

- Đây là thật sao? Không phải mấy đại trấn thủ giả cùng nhau đi chí bảo điện, chỉ có ba người bọn họ còn sống, cứu rất nhiều vương giả thành Nhân Minh sao?

Rất nhiều người không biết chân tướng sự việc, nhao nhao nghe ngóng, tất cả đều nghị luận.

- Chẳng lẽ còn giả bộ sao, ta có tin tức truyền ra, kỳ thật bảo tàng Man tộc chí bảo điện là bị đám người Diệt Linh Vương đạt được, kết quả ba người Huyền Diệu Vương nổi lòng tham, giết đối phương, mới đạt được bảo tàng.

Tin tức này vừa ra mọi người đều chấn động, điều này thật sự nghe rộn cả người, làm cho người ta cảm thấy không thể tin nổi.

- Hừ, những người này thật sự là hèn hạ, vì bảo vật, cho dù là đồng tộc cũng giết, nghe nói Phá Kiếm Vương lão tổ Danh Kiếm Sơn Trang Đế quốc Thần Vũ nhìn thấu gian kế của bọn họ, kết quả bị Lâm Tiêu lợi dụng Chí Tôn khí đánh chết, huyết nhuộm trời cao, cơ hồ tất cả vương giả tại thành Nhân Minh đều tận mắt nhìn thấy.

Lại có tiếng gió truyền ra, làm như có thật, cũng không biết ngọn nguồn từ đâu mà lên, người khởi xướng vẫn giấu ở sau màn.

Chí Tôn khí vừa xuất hiện, vương giả đại lục xôn xao, bảo vật vĩnh viễn là thứ cường giả theo đuổi, một người trẻ tuổi có bảo vật cường đại như thế đã chọc bọn họ đổ kỵ, lại càng không nói là tình huống kế tiếp.

- Yên lặng chờ tin tức đi, nếu thật sự là do đám người Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh gây nên, chỉ sợ Đại lục Thương Khung không còn nơi cho bọn họ dung thân đâu.

1325. Chương 1323: Đăng Thiên Phong (1)

Thế nhân đều nghị luận, rất nhiều võ giả đều nghe ngóng chân tướng, chờ đợi bốn đại đế quốc và những tông môn bàn bạc.

Rốt cục Danh Kiếm Sơn Trang có người đứng ra chất vấn Lâm Tiêu, vì sao đánh chết lão tổ Danh Kiếm Sơn Trang của hắn, muốn cường giả thiên hạ đòi công đạo cho Danh Kiếm Sơn Trang.

Ngay sau đó, Âm Tà Tông, Huyền Linh tông của Đế quốc Thiên Huyền đều đứng ra, yêu cầu đám người Lâm Tiêu phải giải thích rõ chân tướng những vương giả như Tà Hồn Vương, Linh Diệt Vương tại sao lại chết.

Từ đó có thể thấy được, có một độc thủ sau màn đang âm thầm quấy đục sự thật, có mục đích khác.

Quý dị là, vương giả lúc ấy có mặt ở đương trường lại không ra mặt giải thích, chuyện dường như chỉ có một mặt mà thôi, rất nhiều người đều chỉ trích ba người Lâm Tiêu, yêu cầu tổ chức đại hội Đăng Thiên Phong bọn họ phải có giải thích.

Lâm Tiêu trong bế quan nhận được tin tức này thì nhủ mày, chân tướng của chuyện này có hơn ngàn người nhìn thấy, nhưng mà tiếng gió vẫn rõ ràng như vậy, hiển nhiên có ít người vì lợi ích mà thôi động chuyện này.

- Chúng tộc vào thời khắc nguy nan như thế, rõ ràng còn có người vì lợi ích mà làm ra chuyện này, để cho ta biết rõ hắn là ai, ta tất giết hắn.

Trong lòng Lâm Tiêu nảy sinh ác độc, đôi mắt lạnh lùng.

So sánh với ba đại thế lực Yêu tộc liên thủ, Nhân tộc quả thực là nắm cát vụn, hoàn toàn làm theo ý mình.

Nhưng mà có tiếng gió truyền ra, lần tụ tập Đấng Thiên Phong này là cường giả ba đế quốc tổ chức để trấn áp Lâm Tiêu ba người, nguy hiểm vạn phần.

Tin tức này tuy vừa xuất hiện, lại bị rất nhiều tin tức bao trùm, nhưng vẫn lọt vào trong tai Lâm Tiêu, dường như có người cố ý truyền lời nhắc nhở hắn.

- Ta thật sự muốn xem là ai trấn áp ai!

Lâm Tiêu không giận ngược lại mà cười.

Lúc này hoàng đế đế quốc Bách Lý Tỳ bệ hạ thông báo với Lâm Tiêu, hắn nhận được tin tức lần tụ họp Đấng Thiên Phong này đối phương chỉ mặt Lâm Tiêu phải có mặt, chỉ sợ Đế quốc Thiên Huyền lòng mang làm loạn, không tham gia thì tốt hơn.

Lâm Tiêu cười lạnh lắc đầu, nếu hắn không đi, còn không biết đối phương bố trí thế nào, hơn nữa hắn biết rõ với tính cách của Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương là tất nhiên sẽ đi.

Bách Lý Tỳ bệ hạ cực lực khuyên can, nhưng không cách nào thay đổi được quyết định của Lâm Tiêu.

- Yên tâm, ta sẽ không để mình lâm vào tuyệt địa đâu.

Lâm Tiêu rất tự tin, trong khoảng thời gian này tiểu Viêm không ngừng hấp thu hỏa chi lực trong Yêu Hoàng tinh huyết, thực lực đã tăng lên tới tam trọng đỉnh phong, hơn nữa chính hắn, trừ khi lúc đó có Tôn Giả xuất hiện, hắn không sợ bất luận kẻ nào.

- Nếu như chỉ là thương nghị đối kháng Man tộc thì còn tốt, nếu thật sự có người mượn chuyện này làm loạn, vậy đừng trách ta không niệm tình đồng tộc.

Lâm Tiêu thật tức giận, vào thời điểm này Nhân tộc vẫn còn lục đục với nhau, đây là sợ nguy cơ hủy diệt tới chưa đủ nhanh sao?

Hắn âm thầm liên hệ với Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương, từ hai người biết được, tụ họp Đấng Thiên Phong lần này có người chuẩn bị gây sóng gió, ba người không sợ hãi, đều đang chờ xem mục đích của đối phương.

Rồi sau đó ba người Lâm Tiêu giống trống khua chiêng, dắt tay nhau tiến về Đấng Thiên Phong, e sợ thế nhân không biết, quang minh chính đại, không sợ hãi đi tới hiểm địa Đế quốc Thiên Huyền.

Trên quảng trường trước cung điện tiếng người huyền ảo, rất nhiều cường giả tụ tập từ bốn phương tám hướng, hội tụ một đường, trong đó tuyệt đại đa số đều là vương giả sinh tử nhất, nhị trọng, bàn dài trước cung điện có cường giả đỉnh cấp của bốn đế quốc, là kiêu hùng cự phách, khí thế kinh người.

Lâm Tiêu ba người xuất hiện làm cho người trước cung điện kinh hãi, thật không ngờ bọn họ thật dám tới.

Lâm Tiêu, Tịnh Thiên Huyền lúc trước có danh tiếng đệ nhất thiên tài đại lục cũng bỏ đi, có thể trở thành vương giả, mỗi người bọn họ đều là kẻ nổi bật trong cùng thế hệ, nhưng lúc này gây ra phong ba lớn như thế, chấn động đại lục, những người này thần sắc rất phức tạp.

- Họ Lâm, người thật lớn mật, hại chết tổ sư nhà của ta!

Một tên vương giả Danh Kiếm Sơn Trang kêu to, trong mắt tràn ngập vẻ oán độc.

- Người trả mạng cho tông chủ của ta!

Cường giả Âm Tà Tông cũng kêu to lên, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Ánh mắt ba người Lâm Tiêu bình tĩnh, căn bản không nhìn bọn họ, bước đi tới trước đại điện, đối mặt kiêu hùng cự phách khắp nơi, đi vào vị trí đế quốc của mình, ngồi xuống ghế, thong dong mà trấn định.

- Lớn mật, là ai cho người ngồi xuống.

Bên cạnh có một nhân vật kiêu hùng của Đế quốc Thần Vũ nhìn Lâm Tiêu gào lên.

- Sư tổ, giết hắn, báo thù cho Thiên Uyên Vương tiên bối.

- Tông chủ nhà ta vẫn lạc không rõ, chết quá oan uổng, không giết Lâm Tiêu, không thể giải tỏa sự căm phẫn người trong thiên hạ.

Trên quảng trường, rất nhiều vương giả kêu gào, đều mang theo sát ý xông tới đài thủ tịch.

- Thiên Uyên Vương tiền bối làm người thiện lương, trung hậu, hắn vẫn lạc là tổn thất không thể đo lường của Đế quốc Thần Vũ.

- Đều là nhân kiệt thế gian, đều là kiêu hùng một phương ah, chuyển đi chỉ bảo điện rớt cuộc xảy ra cái gì, vì sao lại có nhiều vương giả vẫn lạc như thế?

Không ít người thở dài, rất tiếc hận, đầu mâu trực chỉ Lâm Tiêu.

- Còn nói cái gì, trời hấn lại thăm vấn đi.

- Hừ, nhất định là kẻ này thấy bảo vật đỏ mắt, mưu giết tiền bối tộc ta, giết hấn, tế điện những tiền bối trên trời có linh thiên.

Trên quảng trường, rất nhiều vương giả kêu to.

Mọi người rất chảnh tề, đầu mâu trực chỉ vào Lâm Tiêu, cố ý xem nhẹ Tịnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương, bởi vì hấn trẻ tuổi nhất, và đế quốc Vũ Linh cũng yếu nhất.

- Câm miệng!

Lâm Tiêu nhìn qua bọn chúng, nói:

- Lần tụ hợp Đăng Thiên Phong lần này là thương nghị tương lai Nhân tộc, không phải là nơi để các người kêu gào.

Trên quảng trường, tất cả mọi người khế giật mình, rồi sau đó tức giận, Lâm Tiêu ngang nhiên không có đặt bọn họ vào trong mắt, rõ ràng là tự xem mình bình khởi bình tọa với các kiêu hùng cự phách bốn đế quốc, thái độ hung hăng càn quấy, cũng biết thời điểm bọn họ thành danh, kẻ này còn không biết đang chơi bòn ở đâu đấy.

- Chư vị, đã thời gian đã đến, vì sao không thương nghị chuyện chống cự Man tộc xâm lấn.

Lâm Tiêu nhìn qua các vương giả khác nói ra.

- Ha ha, việc chống cự Man tộc thế nào, tất nhiên là phải thương nghị, nhưng mà trước đó, chúng ta phải làm rõ nguyên nhân cái chết của mấy vương giả Diệt Linh Vương đã,

Một lão giả râu tóc hoa râm của Đế quốc Thiên Huyền nói chuyện, ngữ khí nhàn nhạt, ánh mắt nhìn qua Lâm Tiêu mang theo sát ý vô tận.

Người này là Vô Không lão tổ Vô Không Môn, rốt cục cũng mò ra gây khó dễ.

- Nói đúng, Lâm Tiêu, ngươi thật lớn mật, dẫn ra tai họa lớn như thế, còn dám tới đây?

Một tên cự phách khác cũng lên tiếng.

- Đỉnh thiên lập địa, không then với lương tâm, ta có gì không dám tới?

Ánh mắt Lâm Tiêu bình tĩnh, không có một chút sợ hãi nào cả.

- Tốt, tốt, có can đảm.

1326. Chương 1324: Đăng Thiên Phong (2)

Một cự phách của Đế quốc Thần Vũ cũng mở miệng, hấn và Diệt Linh Vương là thế giao, lúc này lên tiếng trong lời nói mang theo hàn ý thấu xương.

Trên quảng trường sát cơ trần ngập, rất nhiều người đều nhìn thẳng Lâm Tiêu, sát niệm vô hình bắn ra ngoài.

- Diệt Linh Vương chết thế nào ta đã nói rõ ràng rồi, thành Nhân Minh lúc ấy hơn một ngàn vương giả đều chính tai nghe thấy, các ngươi còn muốn hỏi cái gì? Nếu hoài nghi, tự đi cổ địa Man Hoang mà điều tra chân tướng, không có người nào ngăn cản các ngươi đâu.

Lâm Tiêu cười lạnh, nhìn qua đám người này biểu diễn.

- Ngày đó chỉ có một người như ngươi nói như thế, ai có thể chứng minh thiệt giả.

Có người cười lạnh.

- Ta có thể chứng minh.

- Ta cũng có thể chứng minh.

Tĩnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương cùng mở miệng.

Không ít người nhướng mày, bọn họ cố ý chỉ đem đầu mâu nhằm vào Lâm Tiêu, chính là tạm thời tránh Tĩnh Thiên Huyền cùng Huyền Diệu Vương, sau khi bắt Lâm Tiêu thì ra tay với hai người, lại không nghĩ rằng hai người này không tránh, ngược lại chủ động gia nhập vào.

- Chuyện ngày đó, chúng ta đã nói rõ ràng, nếu như không tin, cũng không có biện pháp, đúng như Lâm Tiêu nói, không tin thì cứ tới cổ địa Man Hoang mà tìm hiểu.

Tĩnh Thiên Huyền lạnh lùng mở miệng, nhìn qua Lâm Tiêu, ánh mắt lạnh yên dờ đi.

Mấy cự phách của Đế quốc Thiên Huyền cùng đế quốc Vũ Linh âm thầm liếc nhau, chột gật đầu.

- Nếu Di Thiên Cung chủ cùng Huyền Diệu Vương đều nói như vậy, chuyện này chúng ta tạm thời không đề cập tới, lát nữa thương nghị sau, nhưng mà từ tin tức thành Nhân Minh truyền về, Man tộc đúng là xuất hiện cường giả Man Tôn, rất có thể không lâu sau sẽ tấn công Thương Khung đại lục, cho nên ta hy vọng mọi người thoải mái nghị luận, tìm kiếm biện pháp giải quyết mới được.

Vị trí thủ tọa Đế quốc Thiên Huyền có một nam tử mặc long bào nói chuyện.

Người này mới mở miệng, đại diện lập tức yên tĩnh, người này chính là Huyền Thiên Vương hoàng đế Đế quốc Thiên Huyền.

Huyền Thiên Vương hơn năm trăm năm trước đã là cường giả nổi danh đại lục, là tuyệt thế thiên tài được công nhận lúc đó, hai mươi tám tuổi đột phá Sinh Tử Cảnh, chỉ muện hơn Tĩnh Thiên Huyền mấy tháng, hơn ba mươi tuổi thì nhập chủ Đế quốc Thiên Huyền, trở thành hoàng đế Đế quốc Thiên Huyền. Lúc lên ngôi hoàng đế thì cả Đế quốc Thiên Huyền nhấc lên gió tanh mưa máu, hấn diệt trừ đối lập, trong mấy chục năm có rất nhiều thành viên hoàng thất Đế quốc Thiên Huyền chết đi, hấn đã diệt sát đa số hoàng tử cùng thế hệ, lúc ấy tạo thành oanh động lớn cả đại lục, trong lúc nhất thời chấn nhiếp quần hùng.

Sau khi địa vị của hấn vững chắc, hấn lại dùng chế độ đẳng cấp cho Đế quốc Thiên Huyền, tại Đế quốc Thiên Huyền, thiên tài, võ giả cấp bậc khác nhau, hưởng thụ đãi ngộ khác nhau, cường giả có thể nô dịch kẻ yếu, đẳng cấp cao có thể chà đạp đẳng cấp thấp, trong lúc nhất thời làm cho võ giả Đế quốc Thiên Huyền cạnh tranh với nhau, chém giết máu chảy thành sông.

Ngày hủy diệt vào hai ngàn năm trước, bởi vì được Hồn Tông bảo hộ, Đế quốc Thiên Huyền chính là nước có được thực lực mạnh nhất trong bốn đế quốc, mà sau khi Huyền Thiên Vương lên ngôi, càng làm cho hào khí cạnh tranh của Đế quốc Thiên Huyền tăng lên tới mức kinh ngạc, rất nhiều võ giả chém giết lẫn nhau, cạnh tranh, trong năm trăm năm phát triển lập tức trở thành một đế quốc khổng lồ vượt qua ba đế quốc khác.

Vì thế Đế quốc Thần Vũ hai trăm năm sau học phương thức cạnh tranh của Đế quốc Thiên Huyền, hiện tại Đế quốc Thần Vũ có hào khí cạnh tranh phi thường kịch liệt, thiên tài có đẳng cấp thật sự nhiều không kể siết.

Mà Huyền Thiên Vương hơn ba trăm năm trước ẩn cư dốc lòng tu luyện, người ngoài không biết tin tức của hắn, không nghĩ tới lúc này lại xuất quan.

Huyền Thiên Vương từ bốn trăm năm trước đã là cường giả sinh tử tam trọng, bế quan không hỏi thế sự, hôm nay thực lực cũng không biết đạt tới tình trạng gì, lần này xuất hiện lập tức làm mọi người cả kinh.

Có hắn mở miệng, rất nhiều vương giả nhao nhao mở miệng, nói thoải mái.

Nghị luận vô cùng náo nhiệt sôi nổi.

- Theo ta thấy, hôm nay đại lục chia làm bốn đế quốc, kì thực rất nhiều địa vực đều không nằm trong phạm vi thống trị của bốn đế quốc, phân cách lẫn nhau thành vô số thế lực, dễ dàng bị đánh bại, không bằng Nhân tộc cả đại lục tập hợp cùng một chỗ, kể cả bốn đại đế quốc cùng với các lãnh địa không thuộc các đế quốc, cùng nhau tổ kiến thành một siêu cấp đại đế quốc, đối kháng Yêu tộc cùng Man tộc.

Bỗng nhiên có người đề nghị, muốn Nhân tộc tập trung làm một.

Lời này vừa nói ra, trong tích tắc đạt được vô số âm thanh tán thành.

- Nói rất đúng, Nhân tộc chúng ta sở dĩ suy nhược, chính là bởi vì không đoàn kết với nhau, thừa dịp cường giả bốn đại đế quốc đều ở đây, không bằng thương nghị thành lập một siêu cấp đại đế quốc, nhất thống Nhân tộc, cùng chống Yêu tộc cùng Man tộc, dùng tiềm lực và thực lực của Nhân tộc chúng ta sẽ phát triển nhanh chóng.

- Ha ha, tập hợp cường giả, tài nguyên, võ học bốn đại đế quốc với nhau, đây sẽ là phồn vinh thịnh thế của Nhân tộc.

- Nhưng mà, siêu cấp đại đế quốc nhất định phải có một người đức cao vọng trọng thống soái, hơn nữa thực lực siêu quần, có hắn thì Nhân tộc chúng ta mới chính thức đi về phía trước.

- Ta đề nghị Huyền Thiên Vương Đế quốc Thiên Huyền làm thống lĩnh đế quốc mới.

- Ta cũng tán thành, trừ Huyền Thiên Vương ra, ta không thể tìm được người khác thích hợp hơn.

Rất nhiều vương giả nhao nhao mở miệng, dường như có dự mưu sẵn, từ chính hợp Nhân tộc làm một cho tới chọn hoàng đế mới đều như nhau, lời này làm không ít vương giả đại biến, đề nghị này chính là quy nạp tất cả dưới trướng Đế quốc Thiên Huyền, bất kể là khu vực của bốn đế quốc hay các khu vực không thuộc bốn đế quốc đều nằm trong đó.

Vị trí Đế quốc Vũ Linh, sắc mặt Bách Lý Tỳ biến hóa, đây là kế hoạch muốn chiếm đoạt Đế quốc Vũ Linh ah, sắc mặt hoàng đế Nguyên Nguyệt Vương Đế quốc Minh Nguyệt cũng biến hóa, chỉ có hoàng đế Thần Vũ Vương Đế quốc Thần Vũ mặt không biểu tình, dường như đã sớm biết, hắn cười nhạt nói:

- Đề nghị của chư vị không tệ, nhưng với tư cách một siêu cấp đại đế quốc, tuyệt không thể chỉ có một gã hoàng đế, kể từ đó có gì khác trước kia, không bằng thành lập Nhân tộc đồng minh, mà Huyền Thiên huynh đảm nhiệm lãnh đạo Nhân tộc đồng minh này mới là chính đạo!

Lời vừa nói ra càng hấp dẫn nhiều người chú ý, âm thanh đồng ý vang lên không dứt.

- Ài, Thần Vũ huynh, người thật sự là quá đề cao ta.

Huyền Thiên Vương mặt mỉm cười, nói:

- Ta có làm minh chủ hay không cũng không sao cả, nhưng thật muốn thành lập Liên minh Nhân tộc, đây cũng có thể xem là phương pháp tốt giúp Nhân tộc quật khởi, hơn nữa dùng tình lực một người không thể quản hạt cả liên minh, không bằng dưới minh chủ thiết lập hai vị trí phó minh chủ, Huyền Thiên Vương ta bất tài, đảm nhiệm phó minh chủ, phục vụ chư vị.

- Huyền Thiên Vương quá khiêm tốn.

- Minh chủ nếu không phải Huyền Thiên Vương đảm nhiệm, Liên minh Nhân tộc còn có ý nghĩa gì.

1327. Chương 1325: Liên Minh Nhân Tộc

Không ít người vội mở miệng, dường như Huyền Thiên Vương không đảm nhận mình chủ, Nhân tộc sẽ xuống dốc không phanh.

- Nếu như Huyền Thiên Vương tiên bối nguyện ý gánh vác chức minh chủ, Âm Tà Tông ta nguyện ý quy thuận Liên minh Nhân tộc, sau này tùy ý Huyền Thiên Vương minh chủ phân công, xông pha khói lửa, chết không chối từ!

Trưởng lão quản sự Âm Tà Tông nhất mạch quỳ trước mặt Huyền Thiên Vương lớn tiếng nói ra.

- Liên minh Vô Cực nguyện ý quy thuận Liên minh Nhân tộc.

Vương giả Liên minh Vô Cực lớn tiếng nói.

Trừ chuyện đó ra, một ít thế lực rời rạc không thuộc bốn đế quốc cũng quỳ trước mặt Huyền Thiên Vương.

Những thế lực này đã sớm quy thuận Đế quốc Thiên Huyền, hôm nay chỉ đứng ra làm dáng mà thôi.

- Ha ha ha, nếu như chư vị để mắt Huyền Thiên Vương ta như thế, Huyền Thiên Vương ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Huyền Thiên Vương cười ha ha.

Rất nhiều vương giả ở đây thấy thế, không khỏi trợn mắt há hốc mồm, trong lòng phát lạnh, ánh mắt nhìn qua ba đế quốc khác.

Bọn họ sợ hãi tới nơi này là vì rất nhiều người bọn họ hoàn toàn không có đặc tội qua Đế quốc Thiên Huyền, có một bộ phận thậm chí giao hảo với Đế quốc Thiên Huyền, một lòng chỉ muốn nhìn Đế quốc Thiên Huyền đối đãi với Lâm Tiêu ba người như thế nào, nhưng mà không nghĩ tới lần tụ hội này chính là Hồng Môn Yến!

Bọn họ vào lúc này chỉ có mang hy vọng ký thác vào ba đế quốc, muốn xem xem ba đại đế quốc thế nào, tuy Đế quốc Thiên Huyền là một trong các thế lực lớn của đại lục, nhưng nếu như là Đế quốc Thần Vũ, Đế quốc Minh Nguyệt, Đế quốc Vũ Linh đều liên hợp lại, ngược lại cũng không phải là không có cơ hội.

Nhưng mà sau đó chuyện tất cả mọi người khiếp sợ xảy ra.

Chỉ nghe Đế quốc Thần Vũ hoàng đế Thần Vũ Vương mỉm cười nói:

- Thành lập Liên minh Nhân tộc là đại sự tương lai của Nhân tộc, nếu như Huyền Thiên huynh nguyện ý đảm nhiệm làm minh chủ liên minh, Thần Vũ Vương ta nguyện mang theo cả đế quốc gia nhập Liên minh Nhân tộc, vì tương lai Nhân tộc nghe theo Huyền Thiên huynh.

- Bệ hạ anh minh.

Vương giả Đế quốc Thần Vũ cùng kêu lên, thanh thế kinh người.

Thần Vũ Vương đã tỏ thái độ, tiểu thế lực còn lại trên quảng trường ngây người, nhìn qua đám người Thần Vũ Vương, tâm tư dao động, không nghĩ tới Đế quốc Thần Vũ không chút nghĩ ngợi đã đồng ý, mọi người tại đây không phải kẻ ngu ngốc, nếu không quy thuận, hôm nay sao có thể còn sống rời đi?

Thấy vương giả Đế quốc Thiên Huyền cùng Đế quốc Thần Vũ biểu diễn, trong lòng Lâm Tiêu cười lạnh, lắc đầu, rồi sau đó trực tiếp đứng lên:

- Nếu như chư vị tới đây thương nghị đại sự Nhân tộc đơn giản như thế, như vậy thứ cho Đế quốc Vũ Linh không phụng bồi.

- Làm càn, một tiểu bối chưa hiểu thế sự, nơi này tới phiên người mở miệng sao?

Vô Không lão tổ quá lạnh.

- Người thân phận thế nào, há có thể đại biểu Đế quốc Vũ Linh, hồ ngôn loạn ngữ tại đây, Bách Lý Tỳ, còn không hảo hảo quản giáo thành viên đế quốc của ngươi đi.

Lại có vương giả cười lạnh.

- Thái độ của Lâm Tiêu đại biểu thái độ Đế quốc Vũ Linh của ta.

Bách Lý Tỳ cũng đứng lên.

Hắn vốn tưởng rằng lần tụ hội này đúng là thương thảo tương lai Nhân tộc, lại không nghĩ rằng biến thành Hồng Môn Yến của Đế quốc Thiên Huyền chiếm đoạt các đế quốc còn lại.

- A, Đế quốc Vũ Linh vốn chỉ có hai gã sinh tử tam trọng vương giả, sớm chỉ còn là danh nghĩa một trong bốn đại đế quốc, lần này Man tộc xâm lấn, chúng ta nên đoàn kết tất cả lực lượng, hợp bốn đế quốc làm một, trở thành một vô thượng đế quốc chính thức, đây là việc tốt vì lợi ích của toàn Nhân tộc, chỉ có như thế nhân loại mới có thể chính thức quật khởi, ngăn cản được yêu, man hai tộc xâm lấn, Bách Lý Tỳ, hẳn là người muốn ngăn cản Nhân tộc quật khởi, thành tội nhân Nhân tộc hay sao?

Có vương giả Đế quốc Thần Vũ cười lạnh mở miệng, hiển nhiên không đặt Đế quốc Vũ Linh cùng Bách Lý Tỳ vào trong lòng.

Bách Lý Tỳ mặt hơi híp, nói:

- Thành tội nhân Nhân tộc thì không dám, nhưng mà tổ kiến Liên minh Nhân tộc Bách Lý Tỳ ta không cách nào thay mặt hàng tỉ dân chúng Đế quốc Vũ Linh làm chủ, chờ ta thương nghị với dân chúng rồi nói sau, Lâm Tiêu, đi thôi!

Bách Lý Tỳ đã không có ý định ở lâu tại nơi này.

- Chúng ta cũng đi.

Nguyên Nguyệt Vương Đế quốc Minh Nguyệt cũng là đứng lên, khoe miệng cười lạnh.

- Chậm đã.

Thần Vũ Vương Đế quốc Thần Vũ đột nhiên mở miệng, ngữ khí lạnh lùng.

- Thế nào? Thần Vũ Vương, hẳn là người còn muốn ngăn ta hay sao?

Ánh mắt Nguyên Nguyệt Vương lạnh lẽo, bốn đại đế quốc thì Đế quốc Minh Nguyệt tuy không bằng Đế quốc Thiên Huyền, nhưng cũng không kém gì Đế quốc Thần Vũ, tự nhiên không sợ Thần Vũ Vương.

- Nguyên Nguyệt Vương người đi, ta sẽ không ngăn cản người, nhưng mà Huyền Diệu Vương Đế quốc Minh Nguyệt không thể đi, còn có Lâm Tiêu Đế quốc Vũ Linh nữa, hai người các người phải lưu lại.

- Thần Vũ Vương, chuyện chí bảo điện vừa rồi hai người đã nói rõ ràng, thế nào, đường đường vua của một nước, vừa mới nói chuyện xong, bây giờ Thần Vũ Vương người muốn đổi ý?

Nguyên Nguyệt Vương cười lạnh.

Thần Vũ Vương thần nhiên nói:

- Ta nói rồi, tất nhiên sẽ không đổi ý, Thiên Uyên vương chết, Đế quốc Thần Vũ chúng ta sẽ điều tra rõ ràng, nhưng mà trước đó, hai người bọn họ phải thành thật một phen, vì sao giết Phá Kiếm Vương Đế quốc Thần Vũ.

- Chuyện này, Huyền Diệu Vương đã nói rõ rồi, hơn nữa lúc ấy có rất nhiều vương giả làm chứng.

Nguyên Nguyệt Vương nhướng mày, Thần Vũ Vương đúng là xảo hoạt, không ngờ lại chuẩn bị dùng Huyền Diệu Vương làm điểm đột phá, Huyền Diệu Vương là muội phụ Nguyên Nguyệt Vương, Thần Vũ Vương kết luận chính mình sẽ không lưu hắn lại.

- Nhiều lời vô ích, Nguyên Nguyệt huynh, chúng ta đi thôi.

Bách Lý Tỳ lạnh lùng nói.

- Tốt!

- Không nói xong chuyện này, hôm nay các người đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Thần Vũ Vương lạnh lùng nói.

- Thế nào, Thần Vũ Vương, chỉ bằng ngươi còn muốn lưu tất cả cường giả Đế quốc Minh Nguyệt hay sao?
Ánh mắt Nguyên Nguyệt Vương lạnh lẽo.

Oanh!

Năm đạo khí tức khủng khiếp bộc phát, Đế quốc Minh Nguyệt tới tham gia hội nghị lần này có năm tên vương giả tam trọng, tăng thêm Bách Lý Tỳ cùng Lâm Tiêu là bảy tên vương giả sinh tử tam trọng, tuy Đế quốc Minh Nguyệt cùng Đế quốc Thiên Huyền liên hợp lại có chừng mười lăm tên vương giả sinh tử tam trọng, gấp đôi bọn họ, nhưng muốn ngăn bọn họ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hai người đối thoại với nhau âm thanh cũng không lớn, lại ẩn chứa đao quang kiếm ảnh.

Những người khác lẳng lặng chờ đợi, ngay cả Thổ Mạnh cũng không dám, cho dù là hít thở không thôi cũng cảm thấy khó khăn rồi.

- Ta tất nhiên sẽ không lưu Nguyên Nguyệt huynh, nhưng mà sẽ có người có thể lưu các ngươi lại.

Thần Vũ Vương tự tin cười cười.

- Không sai, không bàn giao xong, các ngươi đừng hòng đi.

Khi Thần Vũ Vương nói xong, Huyền Thiên Vương vẫn không nói chuyện đột nhiên mở miệng, hần đứng lên, uy áp không hiểu truyền ra, khí tức khủng bố bao phủ thiên địa, lập tức bao phủ người ở nơi này, khí tức mạnh mẽ làm rất nhiều vương giả không thể hô hấp nổi.

1328. Chương 1326: Tôn Giả Mới

- Tôn Giả chi lực, đây là Tôn Giả chi lực.

- Huyền Thiên Vương vậy mà tấn cấp Thần Vọng Cảnh.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, khí tức Huyền Thiên Vương làm cho mọi người cảm thấy vô cùng áp lực.

Tôn Giả Thần Vọng Cảnh, đây là lực lượng khủng bố bậc nào, những tiểu thế lực của bọn họ không thể như Đế quốc Minh Nguyệt, Đế quốc Vũ Linh, đối kháng Đế quốc Thiên Huyền không khác gì lấy trứng chọi đá.

- Kể thức thời mới là tuần kiệt!

Huyền Thiên Vương quét mắt nhìn qua mọi người bên dưới, thoả mãn một chút sau đó nhìn qua Nguyên Nguyệt Vương cùng Bách Lý Tỳ, giống như cười mà không phải cười nói:

- Nguyên Nguyệt Vương, Linh Võ Vương, hai người các ngươi không muốn gia nhập Liên minh Nhân tộc, Huyền Thiên Vương ta tất nhiên sẽ không cưỡng cầu, nhưng mà Huyền Diệu Vương cùng Lâm Tiêu phải lưu lại.

- Huyền Thiên Vương, Huyền Diệu Vương cùng Lâm Tiêu đã nói rõ nguyên nhân đánh chết Phá Kiếm Vương, chính là vì cứu vớt hơn ngàn vương giả thành Nhân Minh, Hỏa Lưu Vương Đế quốc Thần Vũ và Trọng Sơn Vương của Đế quốc Thiên Huyền cũng biết chuyện này.

Trong nội tâm Nguyên Nguyệt Vương cảm thấy một luồng áp lực thật lớn, nhìn qua Bách Lý Tỳ với thần thái lo lắng.

Bọn họ dù thế nào cũng không nghĩ tới, Huyền Thiên Vương bế quan hơn ba trăm năm vậy mà đột phá Sinh Tử Cảnh, trở thành Tôn Giả Thần Vọng Cảnh, đây là chuyện bọn họ không dự liệu được.

Sau ngày hủy diệt tới bây giờ, Nhân tộc sinh ra đời mười mấy tên vương giả sinh tử tam trọng, nhưng lại chưa từng xuất hiện qua một gã Tôn Giả Thần Vọng Cảnh, nhưng hôm nay quy luật rốt cục bị Huyền Thiên Vương phá vỡ.

- Xem ra, các người không nên ngỗ nghịch ý của ta.

Trên mặt Huyền Thiên Vương thu nụ cười lại, hừ lạnh một tiếng, kết quả này nằm trong dự liệu của hắn, lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, đừng trách Huyền Thiên ta không niệm tình xưa, trực tiếp bắt hai người bọn chúng.

Huyền Thiên Vương cười lạnh một tiếng, bàn tay thò ra, hấp lực cực lớn sinh ra, thu lấy Huyền Diệu Vương cùng Lâm Tiêu hai người.

- Các người đi mau.

Nguyên Nguyệt Vương hét lớn một tiếng, chợt đánh ra một quyền ngăn cản Huyền Thiên Vương công kích, mà Bách Lý Tỳ cũng không nhàn rãi, toàn thân khí tức màu vàng lóe lên, đánh ra một kích.

- Đây là các người muốn chết, đừng trách ta ra tay ác độc vô tình.

Ánh mắt Huyền Thiên Vương lạnh lùng, bàn tay lớn nhắm ngay hai người, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, quyền mang của Nguyên Nguyệt Vương cùng Bách Lý Tỳ bị đánh nát bấy, hai người phun máu tươi bay rót ra ngoài.

- Bệ hạ!

Mấy vương giả của Đế quốc Minh Nguyệt kinh sợ quát lên, rồi sau đó đồng thời ra tay, nhưng mà Huyền Thiên Vương chỉ vung tay một cái là công kích của bọn họ sụp đổ, theo gót Nguyên Nguyệt Vương phun máu bay đi.

Đánh bay mấy đại cường giả, Huyền Thiên Vương lại hừ không hấp nhiếp, bao phủ người của hai đế quốc.

- Phá!

Lúc này trong tay Huyền Diệu Vương đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm cổ xưa, đúng là Chí Tôn khí chiếm được trong chí bảo điện, một kiếm chém ra lập tức phá vỡ lực hấp nhiếp của Huyền Thiên Vương.

- Đi!

Huyền Diệu Vương hét lớn một tiếng, mở Huyền Diệu Chi Môn ra, muốn mang theo mọi người rời khỏi.

- Chí Tôn khí.

Đôi mắt Huyền Thiên Vương sáng lên, chợt trong đôi mắt bắn ra hào quang màu đen bắn vào trường kiếm trong tay Huyền Diệu Vương, phanh một tiếng, thân thể Huyền Diệu Vương thổ huyết bay ngược lại, Huyền Diệu Chi Môn ầm ầm nát bấy.

- Tất cả đều lưu lại cho ta!

Huyền Thiên Vương cười lạnh, ngũ khí tràn ngập tin tưởng, bàn tay sinh ra lực hút đám người Huyền Diệu Vương.

Ánh mắt Lâm Tiêu ngưng tụ, đang muốn ra tay, lại không ngờ tới Tịnh Thiên Huyền Đế quốc Thần Vũ đột nhiên động, chỉ thấy trong tay nàng xuất hiện cổ ấn, cổ ấn đánh nát công kích của Huyền Thiên Vương.

Oanh!

Sóng xung kích kinh thiên động địa, vang vọng khắp Đẳng Thiên Phong, trùng kích kinh khủng làm tất cả vương giả ở đây cả kinh nhao nhao rút lui, sắc mặt hoảng sợ.

- Di Thiên Cung chủ, người có ý gì?

Đôi mắt Huyền Thiên Vương ngưng tụ.

- Tịnh Thiên Huyền, lùi trở về cho ta!

Thần Vũ Vương mở miệng, ánh mắt lẳng lẹ.

- Thật có lỗi, nếu như Đế quốc Thần Vũ muốn gia nhập Đế quốc Thiên Huyền, như vậy Tịnh Thiên Huyền ta sẽ thoát ly Đế quốc Thần Vũ.

Tịnh Thiên Huyền đậm mặt nói.

- Làm càn.

Thần Vũ Vương giận tím mặt, Tịnh Thiên Huyền với tư cách là vương giả Đế quốc Thần Vũ lại không nghe lệnh của hắn, làm cho nội tâm của hắn vô cùng tức giận.

- Hừ, lại một Chí Tôn khí, xem ra ở chí bảo điện Man tộc các người thu không ít chỗ tốt của Man tộc, đã như vậy, lão phu sẽ bắt ba các người lại, cũng cho người ở đây biết, kết cục của kẻ hại Nhân tộc thê thảm cỡ nào.

Huyền Thiên Vương không giận mà vui, chân nguyên toàn thân sôi trào, cùng chiến đấu với Tịnh Thiên Huyền.

Oanh!

Hai người đại chiến với nhau, chân nguyên kinh khủng xé rách bầu trời, lộ ra lỗ thủng cực lớn.

- Cái gì, Tịnh Thiên Huyền rõ ràng là vương giả sinh tử tam trọng, có thể giao thủ với Huyền Thiên Vương thời gian dài như vậy sao?

Không ít người kinh hãi, lộ ra thần thái không thể tin nổi, Huyền Thiên Vương đã đột phá đến Tôn Giả Thần Vọng Cảnh, còn Tịnh Thiên Huyền giao thủ với hắn cũng chỉ rơi vào hạ phong, làm cho người khiếp sợ.

- Muốn chết.

Tịnh Thiên Huyền có thể giao chiến với mình đã làm Huyền Thiên Vương tức giận, Tôn Giả chi lực toàn thân chảy xuôi, hắn không ngờ mình đột phá tới Thần Vọng Cảnh lại không làm gì được Tịnh Thiên Huyền là vương giả sinh tử tam trọng, lực lượng cường đại hội tụ vào cánh tay.

Ầm ầm!

Tịnh Thiên Huyền tuy mạnh, dù sao mới được bước vào cảnh giới vương giả sinh tử tam trọng, có thể kiên trì tới bây giờ cũng là do có cổ ấn Chí Tôn khí, Huyền Thiên Vương tức giận đánh bay cổ ấn, chấn nằng ho ra máu rút lui.

- Dù người thực lực thông thiên đến cỡ nào, cảnh giới chênh lệch bày ở đó, xem ta trấn áp người thế nào.

Huyền Thiên Vương gào thét, bàn tay hóa thành một tòa núi khổng lồ, áp xuống Tịnh Thiên Huyền đang bị thương!

- Trảm!

Thời khắc mấu chốt, rốt cuộc Lâm Tiêu ra tay, ánh mắt của hắn lạnh lùng, Thiên Phật đao như thiểm điện quét ngang, lôi quang khủng bố đánh tan cự chưởng của Huyền Thiên Vương, Lâm Tiêu ôm lấy Tịnh Thiên Huyền, thu hồi cổ ấn, xoay người rời đi.

- Chạy đi đâu.

Huyền Thiên Vương tức giận nổi trận lôi đình, tụ hợp Đẳng Thiên Phong lần này, hắn vốn muốn thống nhất đại lục, hiển lộ tư thái vô địch, ai dám phản kháng sẽ bị tiêu diệt, không nghĩ tới liên tiếp bị Tịnh Thiên Huyền cùng Lâm Tiêu ngăn cản, tức giận dâng trào.

- Lại là Chí Tôn khí, các người cho rằng chỉ có các người mới có Chí Tôn khí sao?

Huyền Thiên Vương gầm lên, tay phải đột nhiên xuất hiện một bao tay phong cách cổ xưa, trên bao tay này có khí tức hỗn độn chảy xuôi, quét về phía Lâm Tiêu.

Một quyền này thiên băng địa liệt, cả phiến thiên địa vỡ ra lỗ thủng ngàn trượng, quyền mang khủng bố như sao chổi áp xống, trấn áp Lâm Tiêu, uy lực lớn không thể tưởng tượng nổi.

- Long gia!

Lâm Tiêu vội vàng quát một tiếng, chợt chém ra một đao.

Ông!

Thiên Phật đao tỏa ra Tôn Giả chi lực làm cho người ta sợ hãi, chém vỡ quyền mang của Huyền Thiên Vương, phanh một tiếng, thân thể hắn bay ra ngoài như thiểm điện, miệng phun máu tươi.

1329. Chương 1327: Thập Thời Gian (1)

Thừa cơ hội này, Lâm Tiêu mang theo Tịnh Thiên Huyền lóe lên rồi biến mất ở chân trời.

- Lại để chúng chạy thoát!

Huyền Thiên Vương lau máu tươi, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hôm nay đám người Nguyên Nguyệt Vương như long vào biển cả, còn muốn giết hết bọn họ khẳng định cần hao phí thời gian rất lớn.

- Huyền Thiên minh chủ, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?

Ánh mắt Thần Vũ Vương lóe lên nói.

- Trước tiên chính hợp Đế quốc Thiên Huyền cùng Đế quốc Thần Vũ và các thế lực khác, rồi sẽ tìm cơ hội đánh hạ hai đế quốc kia sau.

Huyền Thiên Vương lạnh lùng nói ra, chợt bao quát những vương giả không quy phục trên quần trường.

- Chúng ta nguyện ý quy phục Liên minh Nhân tộc, tiếp nhận Huyền Thiên Vương minh chủ chỉ huy.

Những này vương giả sợ hãi nói.

- Rất tốt, đã như vậy, từ hôm nay trở đi, tất cả sẽ quy phục Liên minh Nhân tộc, phải trong vòng nửa năm dời vào Đế quốc Thiên Huyền, tập trung lực lượng, chống cự Man tộc xâm lấn.

Huyền Thiên Vương lạnh như băng nói ra.

- Minh chủ, thế lực chúng ta cách Đế quốc Thiên Huyền xa xôi, thời gian nửa năm, có lẽ võ giả Hóa Phàm Cảnh cùng Quy Nguyên Cảnh còn có thể tới nơi được, nhưng dân chúng bình thường cùng võ giả khác yếu hơn thì không kịp, hơn nữa một đường tới phải đi qua địa bàn Yêu tộc, nhất định sẽ chết tổn thương thảm trọng.

Có thế lực cách Đế quốc Thiên Huyền khá xa nội tâm trầm xuống, giả bộ cung kính nói.

Các vương giả khác cũng nhìn qua Huyền Thiên Vương, bọn họ hiện tại chỉ bắt đắc dĩ mới gia nhập, nếu như dời vào Đế quốc Thiên Huyền, bọn họ sẽ triệt để bị Đế quốc Thiên Huyền quản chế, khó có thể xoay người.

- Dân chúng bình thường có thể đi tới được thì đi tới, không thể đi tới thì thôi bỏ qua, những rác rưởi này cho dù có tới Đế quốc Thiên Huyền cũng không thể chống cự Yêu tộc cùng Man tộc, chỉ lãng phí lương thực, chỉ cần võ giả cường đại gia nhập Đế quốc Thiên Huyền là đủ rồi.

Khóe miệng Huyền Thiên Vương cười lạnh, âm thanh lạnh như băng quyết định sinh tử của mấy tỷ dân chúng.

Nghe được Huyền Thiên Vương nói thế, cơ hồ tất cả nội tâm các vương giả chấn kinh, có không ít người con mắt đỏ lên, Huyền Thiên Vương một câu nói đã định đoạt sinh tử mấy tỷ người, bọn họ không dám cãi lời Huyền Thiên Vương, bằng không đợi đợi bọn họ chỉ có diệt vong.

- Chưa vị, ta biết rõ trong lòng các người cảm thấy ta tàn nhẫn, nhưng mà ta chỉ lo lắng tương lai Nhân tộc mà thôi, chỉ có như vậy, Nhân tộc chúng ta mới có thể chống lại Man tộc xâm lấn, nếu không tương lai không lâu sau Nhân tộc chúng ta sẽ biến thành lịch sử, mà lịch sử sẽ đánh giá ưu khuyết của chúng ta.

Huyền Thiên Vương lạnh lùng nói.

Nói xong tất cả, Huyền Thiên Vương trở lại mật thất sâu trong hoàng cung.

- Đại nhân, chuyện lần này bị thuộc hạ làm hư hại, mong rằng đại nhân thứ tội.

Thần Vọng Cảnh Huyền Thiên Vương vậy mà quỳ một chân trên đất, sợ hãi nói.

- Bỏ đi, chuyện này không phải người sai, thật không ngờ Tịnh Thiên Huyền cùng Lâm Tiêu lại có thực lực bậc này, quả nhiên không hổ là thiên tài mấy ngàn năm khó gặp của Nhân tộc.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, giọng khàn khàn càng mang theo chấn động linh hồn.

Nghe nói như thế Huyền Thiên Vương thở ra một hơi, nói:

- Đa tạ Đại nhân thứ tội, thuộc hạ cam đoan tuyệt đối không có lần nữa.

Nói xong Huyền Thiên Vương lúc này mới tất cung tất kính lui ra ngoài.

- Man tộc xâm lấn sao? Thực sự sắp bộc phát đại chiến rồi, tam tộc tuyệt đối sẽ có vô số cường giả vẫn lạc, đối với mẫu thân mà nói, đây chính là cơ hội tuyệt hảo, đương nhiên, nếu như Man tộc không biết tốt xấu, đừng trách ta không khách khí.

Giọng nói băng lãnh, tràn ngập tà ác chẳng khác gì ác thú.

Đám người Lâm Tiêu xuyên thẳng qua hư không, đi ra khỏi Đế quốc Thiên Huyền mới dừng lại.

- Thật không ngờ Huyền Thiên Vương triệu tập chúng ta tới, là để thừa dịp đột phá Thần Vọng Cảnh muốn thống trị Nhân tộc.

Đám người Nguyên Nguyệt Vương phần nộ không thôi, trong lòng còn sợ hãi.

Lần tụ họp này trực tiếp làm bảy thành thế lực Nhân tộc trên đại lục Thương Khung đều bị Đế quốc Thiên Huyền cùng Đế quốc Thần Vũ cho thu nạp, tin tưởng dùng thủ đoạn của Huyền Thiên Vương sẽ nhanh chóng động thủ với Đế quốc Minh Nguyệt cùng Đế quốc Vũ Linh..

Nghĩ tới tương lai đối mặt với Man tộc, vừa phải đối mặt với Yêu tộc và Huyền Thiên Vương, Đế quốc Minh Nguyệt bọn họ phải sinh tồn thế nào?

Mất nhìn Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền, nếu như không phải hai người bọn họ, lúc này cường giả Đế quốc Minh Nguyệt chỉ sợ đã chết trên Đẳng Thiên Phong.

Nghĩ vậy, trong lòng Nguyên Nguyệt Vương khê động, nếu Đế quốc Thiên Huyền có thể liên hợp Đế quốc Thần Vũ, Đế quốc Minh Nguyệt của hắn vì sao không thể liên hợp với Đế quốc Vũ Linh?

Tuy thực lực hai đế quốc bọn họ không mạnh, nhưng liên hợp lại xác suất sinh tồn cao hơn một chút, huống chi Huyền Diệu Vương cũng nhận được một ít tình báo về Lâm Tiêu nói với Nguyên Nguyệt Vương, có lẽ kẻ này sẽ là nhân vật mấu chốt trong chiến dịch lần này.

Nghĩ vậy, Nguyên Nguyệt Vương vội vàng nói kế hoạch của mình ra.

Bách Lý Tỳ tự nhiên không có cự tuyệt, vui vẻ đáp ứng.

Nhưng chỉ đáp ứng vô dụng, hai đại đế quốc nhất định phải có kế hoạch, cuối cùng Lâm Tiêu đề nghị, di chuyển con dân hai đại đế quốc tới biên cảnh hai nước, kể từ đó phòng ngự sẽ thu nhỏ lại hơn.

Duy nhất đáng giá lo lắng là, biên cảnh hai nước nằm gần sơn mạch Liên Vân, có bị Yêu tộc trong sơn mạch Liên Vân tấn công hay không?

Điểm này trong lòng Lâm Tiêu có nắm chắc, dùng thực lực và địa vị của phân thân Toàn Địa Giáp bây giờ đã đủ quyết định có đại chiến với Nhân tộc hay không.

Có hẳn ở đó, hành vi Yêu thú trong Sơn mạch Liên Vân đều bị Lâm Tiêu giám thị và điều khiển.

Cuối cùng Tịnh Thiên Huyền cũng quyết định mang Di Thiên Cung dời tới Đế quốc Vũ Linh, hơn nữa gia nhập vào quận Hiên Dật.

Mấy đại cường giả cùng thương nghị chi tiết liên hợp, độc lập cùng tồn tại, rồi lại cả hai liên hợp.

Trong lòng Lâm Tiêu cũng có không ít lo lắng, đạt được truyền thừa chi cầu, hẳn hiểu Man tộc càng ngày càng sâu khắc, trong lòng của hắn càng ngày càng lo lắng.

Luận cường giả, thực lực Thiên Thực Man Tôn đẳng phong tạo cực, vào thời viễn cổ là cường giả tiếng tăm lừng lẫy, đừng tưởng Huyền Thiên Vương cũng tấn cấp đến Thần Vọng Cảnh mà đã thấy ghê gớm, nhưng so với Thiên Thực Man Tôn thì kém xa một trời một vực.

Cái khác không nói, chỉ nói Lâm Tiêu ban đầu được Long gia trợ giúp, toàn lực ra tay cũng chỉ vừa vặn ngăn cản Thiên Thực Man Tôn có ba thành thực lực, còn đấu với Huyền Thiên Vương chỉ một đao đã làm đối phương bị thương, có thể thấy được cả hai chênh lệch như thế nào.

Nhưng mà điểm này Lâm Tiêu tuy lo lắng, nhưng xem như trấn định, dù sao đã bị uy hiếp cũng không chỉ có Nhân tộc, còn có Yêu tộc, dù sao Yêu tộc cũng có cấp bậc Yêu Hoàng, liên thủ lại chưa hẳn không có lực đánh một trận.

Làm cho Lâm Tiêu lo lắng là thủ đoạn luyện khí của Man tộc, Thiên Thực Man Tôn tới từ thời viễn cổ, có thủ đoạn luyện khí mạnh mẽ, một khi chữa trị rất nhiều chiến đấu khôi lỗi, man linh đại pháo, phòng ngự sẽ khó khăn hơn mấy lần.

1330. Chương 1328: Thập Thời Gian (2)

Nghe được Lâm Tiêu bày tỏ lo lắng, Nguyên Nguyệt Vương cũng gật gật đầu, thở dài nói:

- Lâm Tiêu nói đúng, trong Đế quốc Minh Nguyệt có di tích Man tộc thời đại thái cổ, đồ vật luyện kim bên trong khiến người ta xem mà thấy đủ.

- Cái gì? Đế quốc Minh Nguyệt có di tích Man tộc?

Lâm Tiêu khẽ giật mình.

Nguyên Nguyệt Vương gật gật đầu.

- Mang ta đi xem.

Lâm Tiêu lập tức hưng phấn lên.

Càng hiểu tri thức Man tộc, Lâm Tiêu càng cảm thấy hứng thú phương diện này của Man tộc, chỉ tiếc hắn học tập quá muộn, chữa trị khôi lỗi còn có thể, còn muốn chế tạo ra khôi lỗi thì hẳn không có biện pháp.

Nhưng trong Đế quốc Minh Nguyệt thậm chí có di tích Man tộc thời thái cổ, chuyện này làm cho Lâm Tiêu mừng rỡ như điên, bên trong khẳng định có một ít sản phẩm luyện kim bị Man tộc vứt bỏ, nói không chừng mình có thể chữa trị.

Được Nguyên Nguyệt Vương dẫn dắt, Lâm Tiêu đi vào di tích trong Đế quốc Minh Nguyệt, xem xét thoáng qua, Lâm Tiêu hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, các loại khôi lỗi, chiến hạm bên trong làm người ta trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Long gia cũng tắc lưỡi không thôi.

Trải qua phân biệt, Lâm Tiêu phát hiện công nghệ khôi lỗi còn trên cả Man tộc ở cổ địa Man Hoang, nhưng mà tất cả sản phẩm luyện kim đã trải qua mười vạn năm, toàn bộ cũng đã hư hỏng hết rồi.

Nếu như không phải di tích này nằm trong bí cảnh, đoán chừng tất cả đều hóa thành tro tàn.

Hơn nữa thủ pháp luyện kim của Man tộc thời thái cổ và thời đại viễn cổ là có khác nhau.

Nhưng tất cả không thể ngăn cản được tình huống Lâm Tiêu tìm hiểu, có Cửu Ngự Phân Thần Thuật, Lâm Tiêu vừa tu luyện vừa đắm chìm vào nghiên cứu luyện kim, nghiên cứu rất nhiều khối lỗi.

Duy nhất làm cho Lâm Tiêu tiếc nuối là, thời gian thực quá ngắn, Man tộc tùy thời khả năng đến xâm lấn, hơn nữa Huyền Thiên Vương, không, Huyền Thiên Tôn cũng không có khả năng buông tha bọn họ, tùy thời tiến công.

Cuối cùng vẫn là Long gia nghĩ kế cho Lâm Tiêu:

- Nếu để phân thân Kim Giáp Vương đến đây, hơn nữa có thể thúc dục Thái Thần Tháp là tốt rồi, Thái Thần Tháp chính là thánh khí chí cao của viễn cổ Phệ Thần Thú nhất tộc, công năng chính là thời gian trôi qua, hơn nữa phân thành ba tầng, cho dù là cấp độ yếu nhất, ở bên trong tu luyện một ngày cũng tương đương bên ngoài mười ngày, cho nên được gọi là tháp thời gian.

Lâm Tiêu lần đầu tiên nghe nói qua, lúc này nghiên cứu Thái Thần Tháp.

Làm cho Long gia không nghĩ tới là, sau khi trải qua nghiên cứu, Lâm Tiêu lại có thể thúc dục Thái Thần Tháp, hơn nữa thành công tiến vào bên trong.

Hiện tượng này làm cho Long gia trợn mắt há hốc mồm, hẳn dù thế nào cũng không thể tin nổi, lắm lắm nói:

- Thái Thần Tháp chính là thánh khí chí cao của viễn cổ Phệ Thần Thú, chỉ có Phệ Thần Thú nhất tộc mới có thể mở ra, tiểu tử ngươi tuy đoạt xá Phệ Thần Thú, nhưng bản tôn vẫn là Nhân tộc, vậy mà thật có thể mở Thái Thần Tháp ra?

Có bảo vật như vậy Lâm Tiêu tất nhiên sẽ không độc hưởng, mà là gọi Tịnh Thiên Huyền, tiểu Viêm, đại ca và một ít hảo hữu thân mật tới.

Dùng thiên phú của bọn họ, tu luyện trong Thái Thần Tháp chưa hẳn không thể tấn cấp nhanh hơn.

Duy nhất làm cho Lâm Tiêu lo lắng là khí tức thúc dục Thái Thần Tháp sẽ làm Khôi Đầu lão tổ cảm ứng được.

Cuối cùng Long gia cười rộ lên:

- Cái này đơn giản, ngươi bỏ Thái Thần Tháp vào Thương Long Tí, dùng lực lượng Thương Long Tí hoàn toàn có thể ngăn cách khí tức Thái Thần Tháp tỏa ra.

- Thế cũng được sao?

Lâm Tiêu khó có thể tin, đặt một kiện thánh khí vào trong kiện thánh khí khác rồi sử dụng, nghe như thế nào cũng không hợp lý.

- Sao lại không được? Thái Thần Tháp thân là viễn cổ thánh khí, công hiệu của nó là thời gian trôi qua, mà Thương Long Tí ta với tư cách viễn cổ thánh khí, công hiệu chính là kiến tạo tân thế giới, nhớ ngày đó Long gia ta ở thời điểm toàn thịnh, không gian Thương Long Tí không kém gì một đế quốc các ngươi, đặt hàng tỉ Nhân tộc vào sinh hoạt cũng không thành vấn đề.

Long gia hừ hừ nói ra, nhìn bộ dáng Lâm Tiêu giật mình thì rất tự đắc.

Kết quả cả đám cường giả tiến vào không gian gấp mười lần trong Thái Thần Tháp tu luyện.

Mà Lâm Tiêu tu luyện trong Thái Thần Tháp, cũng là nghiên cứu các loại tri thức luyện kim, trận văn, phù văn, luyện dược.

Lâm Tiêu thi triển Cửu Ngự Phân Thần Thuật có thể phân thân hồn làm chín phần, thật giống như chín người đồng thời tu luyện, làm cho tốc độ tu luyện và tìm hiểu của Lâm Tiêu nhanh kinh người.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt bên ngoài đã nửa năm.

Ngoại giới là nửa năm, trong Thái Thần Tháp tương đương với năm năm, năm năm thời gian, Lâm Tiêu không ngừng thông qua tu luyện cùng hấp thu man nguyên tinh phách, thực lực đã tăng lên vương giả sinh

tử cảnh tam trọng đỉnh phong, không gian đạo văn trong cơ thể ngưng tụ đến hơn tám mươi đạo, mà Tịnh Thiên Huyền lại ngưng tụ thành trăm đạo không gian đạo văn.

Mà về phần tu luyện luyện kim, Lâm Tiêu có tiến bộ rất mạnh, chín đại phân hồn cùng nhau tìm hiểu tu luyện, năm năm trong Thái Thần Tháp giống như tìm hiểu bốn mươi lăm năm, những người khác cũng có tiến bộ mười phần.

Mặc dù như thế, cảm giác gấp gáp trong lòng mọi người không thể buông xuống, mà là tiếp tục khổ tu trong Thái Thần Tháp.

Trong nháy mắt, ngoại giới đã nửa năm qua đi.

Đế quốc Thiên Huyền đã tụ tập rất nhiều thế lực mạnh, Huyền Thiên Tôn minh chủ Liên minh Nhân tộc cũng bắt đầu ngưng tụ lực lượng, chuẩn bị động binh với Đế quốc Minh Nguyệt cùng Đế quốc Vũ Linh, nhất thống Nhân tộc.

Đáng nhắc tới là, đã hơn một năm đến nay, các đại đế quốc di chuyển rất thuận lợi, Yêu tộc dường như đã đạt được hiệp nghị nào đó, chiến tranh kéo dài hơn hai ngàn năm với Nhân tộc trong nháy mắt đã đình chỉ.

Thời điểm đội ngũ cường giả Huyền Thiên Tôn sắp xuất phát, tin tức từ thám tử trong tinh không Cổ địa Man Hoang truyền về.

Đội ngũ Man tộc ở Cổ địa Man Hoang đã tề tụ, chuẩn bị xuất phát nhắm vào Nhân tộc.

Đội ngũ Liên minh Nhân tộc khẩn cấp dừng lại.

Đại lục Thương Khung gió nổi mây phun, tất cả mọi người đều chú ý mật thiết.

Man tộc sắp tới.

Một đêm này nhất định không ngủ, cũng không biết có bao nhiêu võ giả đang chú ý, áp lực lớn như thế chẳng khác gì ngọn núi áp vào lòng mỗi người.

Sau đó tin tức từ tinh không truyền về, Man tộc cũng không phải là một đám cường giả lảng không mà đi, mà là cưỡi cung điện màu vàng thần bí, rất nhiều tinh không chiến hạm cùng theo.

Tin tức này vừa tung ra, cả phiên đại lục xôn xao.

Lâm Tiêu biết được tin tức thì nội tâm trầm xuống, tình huống xấu nhất đã xuất hiện, Thiên Thực Man Tôn đã chữa trị vết cổ tinh không chiến hạm, còn có thể không có khôi lỗi sao?

Rất nhiều dân chúng đều lâm vào khủng hoảng, cả Đế quốc Thiên Huyền tạo thành Liên minh Nhân tộc cũng mất đi động tĩnh, bài binh bố trận, chờ đợi đại chiến chủng tộc sắp nổ ra.

Vào một đêm khuya nửa tháng sau, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng mà tất cả tòa thành trì vẫn đèn đuốc sáng trưng, cập nhật tin tức mới nhất với nhau.

1331. Chương 1329: Máu Chảy Thành Sông

- Đến rồi, thực sự đã đến rồi, đội ngũ Man tộc đã đi vào trọng thiên bên ngoài Đại lục Thương Khung.

Tin tức này vừa truyền ra, áp lực nặng nề như trời sập, rất nhiều địa phương sôi lên, mọi người ai cũng biết.

Thời gian sáng sớm, chân trời phía nam có ánh sáng chói mắt, hào quang sáng ngời như pháo hoa.

Nửa canh giờ sau, tin tức truyền đến, cung điện màu vàng của Man tộc bắn ra ánh sáng màu vàng, mấy lần tiến công thì công phá được giới bích, tiến vào đại lục.

Cả đại lục hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người chỉ có một suy nghĩ...

Man tộc, thực sự đã đến.

Trong lòng tất cả mọi người sợ hãi, đều run rẩy, nhưng mà miễn cưỡng xem như bảo trì trấn định.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả thế lực lớn đều khẩn cấp tụ tập cường giả, thương nghị đại sự chống Man tộc.

Vào thời điểm nhân tộc chờ đợi trong lo lắng, trong khu núi lớn miền tây Đại lục Thương Khung, Man tộc đã tiến công Đại lục Thương Khung.

Hôm nay Đại lục Thương Khung, bảy phần diện tích đều bị Yêu tộc chiếm cứ, bởi vậy Man tộc tấn công trước tiên chính là khu vực Yêu tộc.

Đội ngũ Man tộc cũng không có tận lực đi tìm đại bản doanh Nhân tộc cùng Yêu tộc, mà là phá vỡ giới bích thì hàng lâm không trung một ngọn núi lớn, nhắm ngay một chỗ bày yêu thú mà tấn công.

- Giết!

Chỉ thấy ở giữa thiên địa có một đám man vương khí tức khủng bố đang đứng, bọn hắc man vương sáo trang ra tay với Yêu tộc đang ẩn nấp trong núi.

Vô số yêu thú trong núi lớn kêu gào thảm thiết, phóng lên trời, trong đó có một yêu vương xuất hiện, yêu khí ngập trời.

Rầm rầm rầm.

Song phương đại chiến với nhau, một hồi gió tanh mưa máu diễn ra.

Trong sơn mạch Vạn Thú, một nhánh Yêu tộc có mấy ngàn vạn con yêu thú, quanh năm phân bố tại trong núi lớn, đối với Nhân tộc mà nói, đây là thế lực khủng bố.

Nhưng hôm nay dưới thế công của Man tộc, từng đám lớn yêu thú không ngừng chết đi, bị Man tộc chém giết dễ dàng, thậm chí ngay cả yêu vương cũng bị giết chết, man vương Man tộc đi qua nơi nào thì nơi đó biến thành máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi.

- Man tộc, các người dám vào xâm chiếm Đại lục Thương Khung, các người sẽ chết không yên lành.

Một gã yêu vương gào to, hai mắt trợn lên, tơ máu che kín giống như đang phát điên.

Lòng ngực yêu vương bị xuyên thủng, thân thể dưới dư âm ảnh hưởng chỉ còn huyết vụ, hài cốt không còn.

Mà kinh khủng nhất chính là cung điện màu vàng và năm tinh không chiến hạm đang sử dụng man linh đại pháo, cột sáng màu xám quét qua các nơi, những nơi đi qua, ngàn vạn yêu thú phân thân toái cốt, không còn lại cái gì.

Chỉ hai canh giờ sau, sơn cốc lúc trước đầy những tiếng kêu thảm thiết đã yên tĩnh lại, mấy ngàn vạn yêu thú tất cả đều chết hết, không một con nào may mắn còn sống sót, kể cả mấy chục đầu yêu vương cũng chết đi.

Khắp nơi trong núi lớn tràn ngập mùi huyết tinh nồng đậm, trong chí bảo điện, Thiên Thực Man Tôn nhìn qua, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đây là Yêu tộc của Đại lục Thương Khung sao, không có gì là ghê gớm cả.

Thân hình Thiên Thực Man Tôn lóe lên, trực tiếp xuất hiện bên ngoài chí bảo điện, chợt hóa thân thành một cự nhân trăm trượng, dùng sức khê hấp, huyết khí trong sơn cốc bị hút vào trong thân thể, trở thành chất dinh dưỡng của hắn.

- Được rồi, các người xuất hiện đi.

Thiên Thực Man Tôn mở miệng.

Khi hắn nói ra, Đại Tể Tì, Cương Đạc, Ma Nhân, Thiên Đoạn, Tật Mạc năm đại cường giả lập tức xuất hiện trong thiên địa, nhưng mà trên người bọn họ man khí kinh người, đều thi triển thủ đoạn hấp thu phần huyết khí mà Thiên Thực Man Tôn hấp thu còn sót lại vào người, hóa thành một phần năng lượng của họ.

- Thiên Thực Man Tôn đại nhân.

Năm đại cường giả khom mình hành lễ, khí tức trên người mênh mông như biển lớn phóng lên trời.

Đã hơn một năm trôi qua, năm man vương của Man tộc lúc trước đã tấn cấp Man Tôn.

- Ta truyền thụ cho các người thôn thiên phệ địa đại pháp có thể hấp thu khí huyết và tính mạng chi lực của bất cứ chủng tộc nào, rồi sau đó chuyển hóa làm lực lượng của mình, chờ sau khi càn quét qua cả đại lục, các người sẽ phát triển tới mức kinh người.

Thiên Thực Man Tôn dữ tợn cười cười:

- Chờ Đại lục Thương Khung trở thành nơi nuôi dưỡng của Man tộc chúng ta, tất cả Nhân tộc cùng Yêu tộc cuối cùng sẽ biến thành chất dinh dưỡng cho Man tộc chúng ta, ha ha ha.

Sau khi càn quét núi lớn này, đội ngũ Man tộc lại lên đường, bọn họ không có tận lực đi tìm Nhân tộc cùng Yêu tộc, mà là đi từ tây sang đông, ven đường chỉ cần bắt gặp thành trì Nhân tộc hoặc yêu thú sẽ huyết tẩy.

Chỉ mấy canh giờ đã có mấy địa bàn Yêu tộc và một tòa thành trì Nhân tộc bị huyết tẩy.

- Ân?

Sau khi lại huyết tẩy một đám Yêu tộc, Thiên Thực Man Tôn đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua bầu trời.

Trên bầu trời vô tận, một hư ảnh loài chim trong suốt lóe lên, dùng tốc độ kinh người rời đi.

Thiên Thực Man Tôn vung tay lên, yêu thú loài chim này lọt vào trong tay Thiên Thực Man Tôn, chỉ thấy trong tay nó là thủy tinh cầu dùng để đưa tin, hiển nhiên ghi chép lại chuyện xảy ra vừa rồi.

- Thám tử Yêu tộc sao?

Nhìn qua hình ảnh truyền tống trong thủy tinh cầu, Thiên Thực Man Tôn lạnh lùng cười cười.

- Yêu tộc cùng Nhân tộc nghe đây, vài vạn năm trước, Yêu tộc cùng Nhân tộc các người xâm lấn Cổ địa Man Hoàng, nô dịch Man tộc của ta, hôm nay thảm kịch như thế sẽ diễn ra trên người các người, ta khuyên các người ngoan ngoãn đi ra đầu hàng, có lẽ còn có một đường sinh cơ, nếu không Thiên Thực Man Tôn ta sẽ san bằng Đại lục Thương Khung, đồ diệt toàn bộ hai tộc các người.

Thiên Thực Man Tôn lạnh lùng mở miệng, chợt phanh một tiếng thủy tinh cầu biến thành phần vụn.

- Man Tạp Lỗ, tiểu tử này giao cho người, từ trong miệng của hắn cạy ra thể cục Yêu tộc cùng Nhân tộc.

Ném con yêu thú này cho đại tể ti, Thiên Thực Man Tôn lại đi vào trong chí bảo điện.

Hô!

Chiến hạm Man tộc dưới sự dẫn dắt của chí bảo điện, tiếp tục bay vút về phía trước.

Giờ phút này trong Tử Vong Chi Sâm, ba đại thủ lĩnh Yêu tộc hội tụ cùng một chỗ, sắc mặt tái nhợt nhìn qua thủy tinh cầu.

- Man tộc đáng hận!

Trong mắt Khôi Đầu lão tổ tinh mang lóe lên, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Đối diện hắn là hai lão giả Yêu tộc tuổi già sắc yếu, vô cùng tức giận.

Khí thể hai Yêu tộc này vô cùng mênh mông, hiển nhiên cũng là cấp bậc Yêu Hoàng, chính là lão tổ cao nhất của Tử Vong Chi Sâm cùng sơn mạch Vạn Thú, Hỏa Loan lão tổ và Lôi Bệ lão tổ.

- Thật không nghĩ tới, Man tộc thực lực thoáng cái tăng lên nhiều như vậy, chẳng những có Thiên Thực Man Tôn là viên cổ Man Tôn, lại còn xuất hiện năm tên Man Tôn, thô sơ giản lược đoán chừng, thượng vị man vương cũng hơn bảy mươi tên, lại mặc man vương sáo trang, như vậy thực lực ba tộc chúng ta liên thủ cũng không làm gì được.

Khôi Đầu lão tổ lo lắng nói.

- Những thứ này chỉ là lực lượng mặt ngoài, đáng sợ nhất vẫn là chí bảo điện, theo sử sách Yêu tộc ghi lại, Man tộc chí bảo điện không chỉ dùng để che dấu bảo vật, vào thời đại viễn cổ nó còn là chiến tranh bảo lũy, có được lực công kích rất khủng bố.

1332. Chương 1330: Liên Thủ Kháng Địch

Hỏa Loan lão tổ cũng nhíu mày nói.

- Tới lúc phải kinh động tới Thánh Tổ a, hôm nay đã là biện pháp duy nhất.

Lôi Bệ lão tổ ngưng trọng nói.

Khôi Đầu lão tổ cùng Hỏa Loan lão tổ liếc nhau, đều gật gật đầu.

Bá!

Ba đại Yêu Hoàng biến mất trong đại điện.

Chỗ sâu nhất trong Tử Vong Chi Sâm, nơi này chỉ có sương mù màu đen che chắn thế giới, cũng là cấm địa nghiêm ngặt nhất Tử Vong Chi Sâm, không cho bất cứ yêu vương nào bước chân vào đây, một khi phát hiện có yêu vương tiến vào, cho dù là tam trọng yêu vương cự phách của ba tộc cũng sẽ bị xử tử, chính là nơi thần bí nhất Tử Vong Chi Sâm.

Giờ phút này trong cấm địa yên tĩnh này lại có ba thân ảnh đang đứng, đúng là đám Tam đại Yêu Hoàng Khôi Đầu lão tổ, cần thận đứng ở đó.

Sau một lát khói đen biến mất, một sơn động đơn sơ xuất hiện trong tầm mắt ba Yêu Hoàng.

Ba Yêu Hoàng cầm ra trăm miếng tính mạng chi tinh, rồi sau đó cung kính đưa vào trong động.

Phốc phốc phốc!

Những tánh mạng chi tinh này vừa vào sơn động thì lập tức vỡ ra, hóa thành tánh mạng chi lực nồng đậm rồi biến mất.

- Thánh Tổ!

Ba đại Yêu Hoàng quỳ một chân dưới đất, cung kính nói vào sơn động.

- Ba người các người đánh thức ta có chuyện gì.

Sau khi hấp thu rất nhiều tánh mạng chi lực, trong sơn động đen kịt có con mắt màu vàng hiện ra, khí tức già nua, mục nát xen lẫn uy áp vô thượng bao phủ các nơi.

Hỏa Loan lão tổ lúc này cung kính mang chuyện xảy ra trên Đại lục Thương Khung nói ra một lần.

- Mong rằng lão tổ có thể chỉ điểm cứu giúp con dân của mình.

Ba đại Yêu Hoàng cung kính nói.

- Man tộc Thiên Thực Man Tôn phục sinh, dẫn đầu Man tộc tiến công Đại lục Thương Khung?

Âm thanh già nua ù ù, dường như đang trầm tư cái gì, một lát sau, âm thanh lại vang lên:

- Thiên Thực Man Tôn kia ta đã từng thấy qua, hẳn năm đó là một tên Man Tôn cực kỳ cường đại của Man tộc, thực lực của hắn một khi khôi phục, ba các người dù liên thủ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ, hơn nữa còn có năm tên Man Tôn, dùng thực lực Yêu tộc hiện tại chỉ sợ không thể ngăn cản hắn, đã như vậy, các người có thể liên thủ với Nhân tộc, cùng chống kẻ thù ngoài.

- Lên hợp Nhân tộc? Thánh Tổ... việc này...

Khôi Đầu lão tổ và các Yêu Hoàng khác cả kinh, ngày hủy diệt năm đó chính là mệnh lệnh của Thánh Tổ, đánh tới mức gần như xóa sổ Nhân tộc trên Đại lục Thương Khung, trong lòng ba đại Yêu Hoàng, Thánh Tổ cực kỳ cừu thị Nhân tộc, tự dưng bây giờ lại muốn bọn họ liên thủ Nhân tộc, ba yêu hoàng lập tức giật mình.

- Chỉ là tạm thời liên hợp mà thôi, hôm nay đại nạn lâm đầu, chỉ có hai tộc liên thủ mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, sau khi triệt để hủy diệt Man tộc, lại ra tay với Nhân tộc cũng không muộn.

- Thế nhưng mà Thánh Tổ, Yêu tộc cùng Nhân tộc đối kháng nhau hơn hai nghìn năm, qua nhiều năm như vậy chết tổn thương đâu chỉ trăm tỷ, huống chi chúng ta trấn áp hai đại cường giả của Nhân tộc hơn một ngàn năm, chỉ sợ chúng ta cố tình liên hợp, Nhân tộc cũng chưa chắc sẽ đồng ý.

Khôi Đầu lão tổ giải thích.

- Yên tâm đi, các người thả hai tiểu tử Nhân tộc đó ra, hai người bọn chúng sẽ hiểu nặng nhẹ. Được rồi, năng lượng của ta còn lại một tia, chỉ có thể lâm vào ngủ say, nhớ kỹ, một khi liên thủ với Nhân tộc thì phải chém tận giết tuyệt Man tộc, trảm thảo trừ căn, rồi sau đó lại tìm cơ hội hủy diệt Nhân tộc.

Giọng nói già nua vang lên, giống như trở nên vô cùng mệt mỏi, trong bóng tối, con người màu vàng từ từ khép lại.

Ba đại Yêu Hoàng lúc này cung kính rời khỏi cấm địa.

- Hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm gì nữa, nếu Thánh Tổ đã phân phó, vậy thì thả hai tên Nhân tộc đó ra thôi.

- Đáng tiếc, hai người này đã bị trấn áp gần ngàn năm, ít ngày nữa sẽ bị luyện hóa triệt để, hôm nay bỏ qua là thất bại trong gang tấc, hơn nữa lần này sau khi thả chúng ra, còn muốn lừa gạt bọn chúng để trấn áp lần nữa là không thể nào.

Ba đại Yêu Hoàng truyền âm cho nhau, chợt Hỏa Loan lão tổ lấy một cổ đỉnh ra.

Cổ đỉnh này chính là thánh khí chí cao của Hỏa Loan nhất tộc Chấn Thiên Đỉnh.

Hỏa Loan lão tổ cởi bỏ cấm chế trên đỉnh, chỉ một thoáng hai khí tức kinh khủng từ trong đỉnh bắn ra, hai thân ảnh bay ra khỏi miệng đỉnh.

Đây là hai cường giả Nhân tộc.

Một người trong đó mặc trường bào đỏ rực, mái tóc dài màu đỏ phủ tới ót vô cùng khí phách, một người khác thì mái tóc màu đen ngắn, ánh mắt thâm thúy giống như biển cả, trên người hai người này tràn ngập trạng thái mệt mỏi, nhưng mà sự tức giận lại như biển cả khôn cùng.

- Hỏa Loan lão tổ, ba đại Yêu Hoàng các người năm đó dẫn chúng ta vào Tử Vong Chi Sâm, trấn áp chúng ta trong cổ đỉnh, hôm nay rốt cục bị chúng ta tìm ra cơ hội thoát ra, chịu chết đi!

Hai người này vừa xuất hiện, lập tức ra tay với ba đại Yêu Hoàng.

- Vô Danh Chiến Tôn, Phách Hỏa Thánh Tôn chậm đã.

Hỏa Loan lão tổ và các Yêu Hoàng khẽ quát một tiếng, ngăn cản hai người tiến công.

- Nếu như không phải chúng ta giải phóng cấm chế cổ tháp, các người cho rằng bằng hai người các người có thể phá vỡ thân tháp sao? Đợi nghe ta nói đã...

Hỏa Loan lão tổ lập tức nói chuyện xảy ra trên Đại lục Thương Khung.

- Hôm nay Đại lục Thương Khung nguy nan lâm đầu, tất cả ân oán tạm thời buông bỏ, sau khi vượt qua tai họa rồi nói sau.

Hỏa Loan lão tổ quát lên.

- Lại có chuyện này sao?

Hai đại cường giả Nhân tộc nhú mày, bọn họ biến mất ngàn năm, đại sự trên đại lục xảy ra như thế, tuy trong lòng hơi hoài nghi, nhưng mà cũng nhanh chóng tin tưởng đám Yêu Hoàng nói, dù sao hai người bọn họ bị nhốt trong Chấn Thiên Đỉnh đã ngàn năm, chân nguyên trong cơ thể cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, chỉ qua một hai trăm năm nữa là vẫn lạc, Yêu tộc không có lý do gì thả bọn họ ra ngoài.

- Các ngươi xem, đây là Man tộc Thiên Thực Man Tôn, chỉ một đêm có hơn ức thành viên Yêu tộc chết trong tay hắn, Nhân tộc cũng vẫn chết đi ít nhất hơn một ngàn vạn dân chúng, hơn nữa từ đó có thể thấy, Thiên Thực Man Tôn đang hấp thu máu huyết và tính mạng chi lực của hai tộc chúng ta để bổ sung lực lượng và nguyên lực mấy vạn năm trôi qua, một khi hắn khôi phục thực lực, chỉ sợ sẽ đột phá Thánh giả, đến lúc đó nhân yêu hai tộc sẽ biến mất trong lịch sử Đại lục Thương Khung.

Hỏa Loan lão tổ vừa nói như thế, lập tức lấy thủy tinh cầu hình ảnh đưa cho Vô Danh Chiến Tôn cùng Phách Hỏa Thánh Tôn xem.

- Hai người các ngươi chính là người sáng lập cao nhất của Vô Điện và Nguyên Vũ Thánh Địa, chỉ có các ngươi mở miệng, Nhân tộc mới có thể cùng Yêu tộc liên thủ kháng địch, chuyện khẩn cấp, các ngươi lập tức quyết định đi.

Lời nói Hỏa Loan lão tổ nếu lọt vào tai thế giới loài người, nhất định sẽ làm cho Nhân tộc chấn động, hai người này không ngờ lại là người sáng lập hai thế lực cường đại nhất Nhân tộc là Vô Điện cùng Nguyên Vũ Thánh Địa, Vô Danh Chiến Tôn cùng Phách Hỏa Thánh Tôn.

1333. Chương 1331: Trước Khi Đại Chiến (1)

Hai ngàn năm trước, hai đại cường giả này quật khởi mới ngăn cản Yêu tộc quét qua đại lục, bốn đại đế quốc mới có cơ hội thành lập, không một ai biết hai anh hùng Nhân tộc năm đó vẫn còn sống, hơn nữa còn bị Yêu tộc trấn áp trong cổ đỉnh.

- Tốt, chúng ta đáp ứng, các ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Hai Đại tôn giả nhân lực cỡ nào, chỉ trong nháy mắt đã biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, nhanh chóng đáp ứng.

Hỏa Loan lão tổ ngưng trọng nói:

- Không thể để cho Man tộc lại tiếp tục giết chóc, bọn chúng sẵn giết càng nhiều hai tộc, lực lượng sẽ càng mạnh, cho nên nhân, yêu hai tộc phải liên thủ phản kích.

Hai đại tôn giả cẩn thận thương lượng, cũng đồng ý quyết định của ba Yêu Hoàng.

Lập tức ba đại Yêu Hoàng lập tức triệu tập hội nghị đỉnh cao với các vương giả tộc mình, đồng thời bảo bọn họ biết quyết định liên thủ với Nhân tộc, chuẩn bị quyết chiến, mà hai Đại tôn giả thì là phân biệt mang theo một đội yêu vương tiến về hai thế lực lớn của Nhân tộc, triệu tập tất cả cường giả Nhân tộc đối kháng Man tộc, đương nhiên vì tin tức truyền đi thật nhanh, ba đại Yêu Hoàng càng cho vài tên yêu vương gần hai thế lực lớn Nhân tộc sớm tiến về phía Nhân tộc thông báo, làm cho Nhân tộc có thời gian chuẩn bị.

Dù sao Man tộc tại Đại lục Thương Khung giết chóc nhiều thêm mấy canh giờ, thực lực của chúng sẽ tăng lên không ít.

Lúc này trong sơn động đen kịt ở cấm khu Tử Vong Chi Sâm, một chấn động quỷ dị lóe lên.

- Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đợi tới lúc Man tộc xâm lấn, hy vọng Nhân tộc cùng Yêu tộc có thể bắt lấy cơ hội này hiểu chân tướng thế giới, ta có thể làm chỉ bao nhiêu đó mà thôi.

Yêu tộc Thánh Tổ thấp lằm bẩm, sau đó lâm vào trong bóng tối.

Biên cảnh Đế quốc Minh Nguyệt cùng Đế quốc Vũ Linh, Lâm Tiêu vẫn bế quan trong Thái Thần Tháp đột nhiên mở mắt ra.

- Thực thật không ngờ, hai tiền bối Nhân tộc vẫn còn sống, đám người Đại Tế Ti lại có thể đột phá tới Tôn Giả, nhân, yêu hai tộc liên hợp sao? Chỉ sợ đây là biện pháp duy nhất.

Yêu tộc có hành động lớn như thế, tất nhiên sẽ bị phân thân Toàn Địa Giáp biết được, không chờ Vô Danh Chiến Tôn cùng Phách Hỏa Thánh Tôn đến đây, Lâm Tiêu đã là người đầu tiên của Nhân tộc biết rõ.

Cường giả hai đế quốc vốn tụ tập, dưới hiệu triệu của Lâm Tiêu đã có một đám người tập hợp trong đại điện.

- Lâm Tiêu, người bảo chúng ta tới có chuyện gì?

Sau khi Đế quốc Minh Nguyệt cùng Đế quốc Vũ Linh liên hợp, trải qua hơn một năm cố gắng, cả hai vô cùng quen thuộc, mà Lâm Tiêu thể hiện sức mạnh cường đại, lập tức trở thành nhân vật quan trọng của hai đế quốc.

- Man tộc trước mắt đang cần quét Đại lục Thương Khung, sớm muộn gì cũng sẽ cần quét tới nơi này, nếu lảng lạng chờ đợi, không bằng chúng ta chủ động xuất kích.

Lâm Tiêu nói.

- Chủ động xuất kích? Lâm Tiêu người cũng không phải không biết thực lực Man tộc, bọn chúng có một tên Man Tôn đỉnh phong, chỉ bằng nhiều người chúng ta như vậy, ngay cả một người ngăn cản Thiên Thực Man Tôn cũng không có.

Có người nghi hoặc.

Không phải bọn họ không muốn xuất kích, mà là không có thực lực này.

- Các người yên tâm đi, chủ động xuất kích mới là biện pháp duy nhất của chúng ta, hơn nữa chúng ta cũng không phải là không có Tôn Giả.

Lâm Tiêu nói ra, đột nhiên tiểu Viêm đi tới, trên người tỏa ra khí tức khủng bố, lập tức chèn ép tất cả vương giả chung quanh, khí tức khủng bố này trừ Lâm Tiêu và mấy vương giả sinh tử tam trọng còn bình yên ra, đa số vương giả đều cảm thấy khó chịu.

Tiểu Viêm với tư cách long tộc hỏa hệ Thánh long nhất tộc, thiên phú kinh người, lúc trước chỉ tồn thời gian vài năm đã đột phá lên tam trọng Hỏa Long Vương, hôm nay tu luyện trong Thái Thần Tháp một năm đã tương đương bên ngoài mười năm, từ lúc mấy tháng trước đã đột phá tới cảnh giới Long Hoàng.

Trừ chuyện đó ra, ở trong Thái Thần Tháp mười năm, Lâm Tiêu cũng tăng lên tam trọng đỉnh phong, đại ca Lâm Hiên cũng đột phá đến sinh tử tam trọng, thực lực của những người khác cũng tăng lên nhiều.

- Mặc dù tiểu Viêm vừa đột phá đến Tôn Giả, cũng không phải bằng vào chúng ta có thể đối kháng.

Cho dù tiểu Viêm thể hiện đẳng cấp cường đại, nhưng tuyệt đại đa số người vẫn tâm thần bất định, hoài nghi trong lòng.

- Sẽ không chỉ có chúng ta đâu, các người xem, đây không phải có người tới sao?

Lâm Tiêu mỉm cười, từ trong sơn mạch Liên Vân có mấy yêu vương bay ra.

- Cường giả Nhân tộc chậm động thủ, chúng ta chính là sứ giả Yêu tộc, đến đây thương thảo chuyện nhân, yêu hai tộc cùng liên thủ kháng địch.

Đầu lĩnh yêu tộc hét to, chột không chờ đám người Nguyên Nguyệt Vương trả lời, lúc này từ trên người thả ra mây thủy tinh cầu quay cảnh hạm đội Man tộc cần quét Đại lục Thương Khung, lập tức hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người, từ hình ảnh khiến sắc mặt mọi người khó coi, tâm tình vô cùng nặng nề.

- Liên thủ với yêu tộc sao? Điều này không có khả năng!

Sắc mặt nhiều vương giả khó coi, quả quyết cự tuyệt.

Cho dù hình ảnh lúc trước làm cho mọi người rung động, trong nội tâm tất cả mọi người tức giận, nhưng mà muốn bọn họ buông bỏ chiến đấu hơn hai ngàn năm, thù hận như biển mà hợp tác với yêu tộc, rất nhiều vương giả trong thời gian ngắn không cách nào tiếp nhận được.

Hai ngàn năm qua, Yêu tộc hoành hành trên Đại lục Thương Khung, không biết diệt bao nhiêu Nhân tộc, hiện tại đột nhiên đến thăm nói liên thủ với nhau, làm cho bọn họ không cách nào tiếp nhận, huống chi đây nói không chừng chính là âm mưu của Yêu tộc thì sao?

- Chúng ta chỉ tới thông tri với các người, kế tiếp sẽ có người tới đàm phán với các người.

Sứ giả Yêu tộc nói.

- Không cần đàm phán, chúng ta sẽ không đáp ứng.

Không ít võ giả nhân loại hô lên.

- Các tộc nhân của ta, nghe ta nói một lời.

Đột ngột có giọng nói nhu hòa vang vọng trong thiên địa, Vô Danh Chiến Tôn Vô Điện rốt cục đi tới.

Nhìn thấy Vô Danh Chiến Tôn, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Vô Danh Chiến Tôn tuy là nhân vật tiền bối hơn hai ngàn năm trước, nhưng bất luận sứ sách nào cũng có hình ảnh và sự tích của họ, bây giờ người như thế hiện ra trước mặt bọn họ.

Trong lòng đa số Nhân tộc, Vô Danh Chiến Tôn với bọn họ mà nói chẳng khác gì thần linh, hơn hai nghìn năm trước, nếu như không phải có Vô Danh Chiến Tôn, Phách Hỏa Thánh Tôn quật khởi, Nhân tộc đã sớm bị diệt triệt để trong ngày hủy diệt rồi, làm gì còn thực lực mà thành lập bốn đế quốc bây giờ.

Rất nhiều người không biết, Yêu tộc và Nhân tộc sở dĩ lúc trước ký kết hiệp nghị yêu vương, cũng là bởi vì hai đại tôn giả bọn họ chần nhiep lẫn nhau, cho dù hai người ngàn năm trước bị nhốt vào Chấn Thiên Đỉnh, yêu tộc ý đồ dùng Chấn Thiên Đỉnh luyện hóa cũng không khiến ba đại Yêu Hoàng Yêu tộc phân tâm, Yêu tộc mới không có phát động tổng tiến công.

Sau khi nói ra tất cả, có Vô Danh Chiến Tôn xuất hiện, vương giả Nhân tộc quyết định lập tức dao động, hơn nữa Lâm Tiêu cùng tiểu Viêm khuyên can, sau hai canh giờ, mấy trăm vương giả Đế quốc Vũ Linh cùng Đế quốc Minh Nguyệt đều đi theo Vô Danh Chiến Tôn cùng Lâm Tiêu rời khỏi khu vực phòng ngự tiến tới chỗ Man tộc.

1334. Chương 1332: Trước Khi Đại Chiến (2)

Cùng lúc đó, trong Nhân tộc liên minh cũng có cảnh như thế.

Nhưng mà so sánh với nơi này, tình huống càng thêm kịch liệt, cho dù Huyền Thiên Tôn nhìn thấy hình ảnh Man tộc hoành hành, nhưng vẫn ra tay đánh vài tên yêu vương sứ giả Yêu tộc trọng thương, đang chuẩn bị đánh chết bọn họ thì Phách Hỏa Thánh Tôn cũng tới nơi.

Phách Hỏa Thánh Tôn xuất hiện, lập tức làm rất nhiều vương giả Nhân tộc liên minh chấn động.

Đáng tiếc làm cho tất cả mọi người cũng không nghĩ tới là, cho dù Phách Hỏa Thánh Tôn ra mặt, Huyền Thiên Tôn vẫn không dừng lại chút nào, thậm chí khẩu xuất cuồng ngôn nói Phách Hỏa Thánh Tôn đã bị Yêu tộc nô dịch.

Phách Hỏa Thánh Tôn là người thế nào? Hai ngàn năm trước chính là người đối kháng ngày hủy diệt, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nắm đó một cự thủ hoàng kim hủy diệt một đế quốc cũng bị hấn đánh trọng thương, còn muốn chạy trốn, lại bị hấn một đường truy kích trên trăm vạn dặm, cuối cùng đánh chết tại chỗ, rồi sau đó lại khai sáng đại thánh địa là Nguyên Vũ Thánh Địa.

Nghe được Huyền Thiên Tôn nói thế, Phách Hỏa Thánh Tôn lúc này giận tím mặt, một chưởng đánh Huyền Thiên Tôn vào lòng đất, khiến sợ tất cả mọi người ở đây.

Mà bởi vì Huyền Thiên Tôn trong khoảng thời gian này bá đạo cuồng vọng, muốn làm gì thì làm, cũng làm cho rất nhiều người lãnh đạo tiểu thế lực gia nhập Thiên Huyền đế quốc tức giận mà không dám nói gì, hôm

nay Phách Hỏa Thánh Tôn sau khi xuất hiện, lập tức làm bọn họ tìm được chúa cứu thế, nhao nhao lên án hành vi của Huyền Thiên Tôn, nguyện ý nghe theo Phách Hỏa Thánh Tôn điều khiển.

Cuối cùng Huyền Thiên Tôn đành phải chịu thua, tỏ vẻ nguyện ý nghe theo Phách Hỏa Thánh Tôn, chợt lập tức triệu tập tất cả cường giả để quốc Thiên Huyền đi theo Phách Hỏa Thánh Tôn tụ tập với độ ngũ Yêu tộc.

- Đại nhân, Phách Hỏa Thánh Tôn triệu tập độ ngũ liên thủ với Yêu tộc, cùng chống chọi với Man tộc, đại nhân vì sao phải bảo thuộc hạ nghe theo hắn.

Trong đội ngũ, Huyền Thiên Tôn vẫn âm thầm truyền âm với một gã vương giả cực kỳ bình thường.

Người này chính là người thần bí giúp hắn đột phá Thần Vọng Cảnh.

- Man tộc muốn làm gì thì làm, người nên nghe Phách Hỏa Thánh Tôn, cùng Yêu tộc liên thủ diệt sát Man tộc ở đây, mặt khác người không nên hỏi nhiều, còn nữa, không có ta phân phó, người cũng không nên trao đổi với ta, có chuyện gì, ta sẽ truyền âm cho người.

Huyền Thiên Tôn khẽ giật mình, lúc trước Man tộc vừa muốn xâm lấn thì đại nhân tỏ vẻ đồng ý với mình, lại không nghĩ rằng chờ tới khi Man tộc thực xâm lấn thì đại nhân lại cải biến chủ ý.

Trong nội tâm tuy nghi hoặc, nhưng mà Huyền Thiên Tôn cũng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn lui xuống đi.

- Hừ, vốn tưởng rằng Man tộc xâm lấn, Đại lục Thương Khung sẽ thấy ngã thành đồng, không nghĩ tới Thiên Thực Man Tôn ngay cả máu huyết cùng tánh mạng chi lực mà mẫu thân cần cũng dám thôn phệ, không giết hắn, mẫu thân làm sao có thể lột xác chứ?

Hồn niệm trên người vương giả này chấn động quỷ dị, trong ánh mắt hiện ra hào quang kỳ quái.

Phách Hỏa Thánh Tôn quay đầu lại, thần thức quét qua tất cả mọi người, lại không có cái gì phát hiện.

Chuyện gì vừa xảy ra? Vừa rồi dường như cảm thấy lực lượng linh hồn thần bí, vì sao trong nháy mắt đã biến mất, chẳng lẽ là ta bị trấn áp trong Chấn Thiên Đỉnh nhiều năm như vậy, thần thức cũng rối loạn rồi sao?

Lắc đầu, Phách Hỏa Thánh Tôn quay đầu, mang theo đội ngũ tiến về phía trước.

Một ngày sau đó, nhân, yêu hai tộc rốt cục thương nghị địa điểm tụ tập.

Khoảng chừng mấy ngàn tên vương giả hội tụ cùng một chỗ, tràng cảnh làm cho người ta sợ hãi.

Trong đó một phương Lâm Tiêu có bảy trăm vương giả, còn bên Huyền Thiên Tôn có một ngàn ba trăm người, cộng lại hai ngàn, mà ba đại thế Yêu tộc lực tụ tập, yêu vương chừng ba ngàn tên, cũng nói đúng hơn là nhân yêu liên thủ lại, vương giả khoảng chừng năm ngàn người, truyền đi chỉ sợ sẽ chấn động đại lục.

Ai cũng không biết, vương giả khó gặp trong mắt người thường, cả đại lục số lượng lại nhiều như thế.

Nhưng mà số lượng này nhìn qua thì nhiều, kì thực so sánh với nhân khẩu trăm tỷ của nhân, yêu hai tộc mà nói thì không tính là nhiều.

Hướng chi Sinh Tử Cảnh vương giả có tuổi thọ ngoài ngàn năm, chỉ cần không vẫn lạc trong bí cảnh hoặc trong đối kháng hai tộc, trong hai ngàn năm lịch sử, sinh ra mấy ngàn tên vương giả chỉ có thể xem là quá ít.

Sau khi đội ngũ tập hợp, được Khôi Đẩu lão tổ, Hỏa Loan lão tổ, Lôi Bệ lão tổ, Vô Danh Chiến Tôn, Phách Hỏa Thánh Tôn, Huyền Thiên Tôn cùng tiểu Viêm bảy tên tôn giả dẫn dắt, bắt đầu hướng về phía hạm đội Man tộc.

Thông qua hình ảnh thủy tinh cầu, cơ hồ tất cả đều hiểu chiến lược của Man tộc, cho dù biết rõ nhân, yêu hai tộc liên thủ, nhưng hôm nay nhìn thấy hai tộc có bảy tôn giả, mà Man tộc chỉ có sáu tôn giả, nhưng trong lòng vẫn không có dấy lên một tia hy vọng thắng lợi.

Đội ngũ Nhân tộc cùng Yêu tộc cũng không có ngốc tới mức trực tiếp tấn công chính diện với Man tộc, sau khi trải qua thương thảo, quyết định phục kích cường giả Man tộc trong sơn cốc.

Trải qua một phen an bài, cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc cùng nhau ẩn nấp trong sơn cốc chờ đại quân Man tộc đến đây.

Thông qua các tin tức tình báo biết được đội ngũ Man tộc không có thay đổi phương hướng, vẫn đi về phía này.

Nửa ngày sau, đội ngũ Man tộc đội ngũ rút cuộc đi vào phạm vi sơn cốc phục kích.

Một tòa thành lũy màu vàng nguy nga cùng với năm chiếc chiến hạm bay tới, ánh mặt trời bị che khuất dưới hình dáng to lớn của chúng.

Nhân, yêu hai tộc ẩn nấp hoàn toàn thành công, hạm đội Man tộc cũng không phát hiện thân ảnh của các cường giả bên dưới.

- Giết!

Thời điểm hạm đội Man tộc tới giữa không trung sơn cốc, cường giả hai tộc bộc phát.

Một tiếng gào như lôi đình vang vọng thiên địa, ngay sau đó mấy ngàn tên vương giả lập tức lao ra khỏi sơn cốc, được sự dẫn dắt của Tôn Giả tấn công ngay hạm đội Man tộc.

Rầm rầm rầm ...

Chỉ trong tích tắc, tất cả mọi người thi triển tuyệt học mạnh nhất bản thân, căn cứ an bày trước đó sẽ tấn công vào thành lũy màu vàng và năm chiến hạm.

Trong chiến hạm, cường giả Man tộc nhìn thấy cường giả nhân, yêu liên thủ lao tới, nhưng muốn tránh né lại không kịp, chỉ nghe sáu tiếng nổ nặng nề vang lên, vàng sáng chói mắt hiện ra giữa thiên địa, trong khoảnh khắc ngắn ngủi thời gian như dừng lại trong sơn cốc, không khí sền sệt như nước.

Ầm ầm!

Nương theo tiếng nổ mạnh mẽ, tất cả mọi người không nhìn thấy rõ ràng, thậm chí ngay cả thần thức cũng không thể phóng ra ngoài.

Sau một lát, hào quang biến mất, năm chiếc chiến hạm xuất hiện vô số lỗ thủng, thân hạm vỡ ra, những vương giả công kích rất mạnh, hôm nay chúng lại phá thành mảnh nhỏ vương vãi các nơi.

Những viên cổ chiến hạm tuy mạnh, nhưng mỗi một chiến hạm bị vài ngàn tên vương giả Sinh Tử Cảnh tiến công, trong đó còn có một tên Tôn Giả Thần Vọng Cảnh, nhiều cường giả như thế liên thủ một kích, chiến hạm nào cũng không chịu nổi.

Một gã tên vương giả Man tộc lao ra khỏi chiến hạm bị tổn hại, sắc mặt khó coi.

1335. Chương 1333: Tam Tộc Quyết Chiến

Duy nhất còn bình yên vô sự chính là chí bảo điện, gần ngàn tên vương giả tấn công, phía trên tỏa ra phù văn quỷ dị, ngành kháng tất cả công kích của mọi người.

- Giết!

Tiếng gầm vang vọng thiên địa, cường giả nhân, yêu hai tộc gào thét, sau khi liên thủ một kích, vào lúc đối phương ngây ngốc, dựa theo trình tự thương lượng lúc trước xông lên, ngay sau đó kiếm khí, đao khí, quyền kinh, chưởng kinh, chân nguyên đánh thẳng tới.

- Muốn chết.

Thiên Thực Man Tôn ở trong chí bảo điện giận tím mặt, hấn dù thế nào cũng không ngờ rằng Nhân tộc cùng Yêu tộc lại liên thủ nhanh như thế, hơn nữa trên đường bọn họ đi qua, nếu như không phải chí bảo điện thành lũy phòng ngự cường đại, chỉ sợ một kích vừa rồi đã làm chí bảo điện tổn thương.

Trong cơn tức giận, Thiên Thực Man Tôn lập tức phát động trận pháp công kích trên chí bảo điện.

Một cột sáng vừa thô vừa to đảo qua chân trời, quét qua vương giả Yêu tộc cùng Nhân tộc, vương giả bị quét trúng không kịp kêu một tiếng nào, triệt để hóa thành hư vô, tan thành mây khói.

Một kích liền có hơn trăm vương giả hai tộc chết đi, uy lực mạnh mẽ làm cho người ta sởn gai ốc.

Trận vân trên chí bảo điện lập lòe, không ngừng hội tụ năng lượng.

Ba đại Yêu Hoàng Yêu tộc liếc nhau, một đại đỉnh phong cách cổ xưa xuất hiện, ba yêu nổi giận gầm lên một tiếng, liền thủ thúc dục thánh khí Chấn Thiên Đỉnh của Hỏa Loan nhất tộc.

Chỉ thấy Chấn Thiên Đỉnh chỉ có mấy trượng lập tức biến lớn, cuối cùng lại hóa thành tòa núi nhỏ nện cho chí bảo điện to lớn lao vào lòng đất, mặt đất rạn nứt và xuất hiện hố sâu ngàn trượng, từng ngọn núi ven đường nát bấy.

Trận vân trên chí bảo điện bị Chấn Thiên Đỉnh oanh kích đã có hư hao, nhưng mà nhanh chóng loạn choạng bay lên.

Ba đại Yêu Hoàng lại thúc dục Chấn Thiên Đỉnh đánh tới lần nữa, Chấn Thiên Đỉnh với tư cách thánh khí của Hỏa Loan nhất tộc, cực kỳ cường đại, nhưng mà trong trận đánh viễn cổ, khí linh biến mất, công hiệu của nó chỉ còn lại một hai phần mười, bằng không thì cũng không tổn ngàn năm mà không thể trấn áp Vô Danh Chiến Tôn cùng Phách Hỏa Thánh Tôn hai người.

Nhưng cho dù chỉ còn một hai phần mười uy lực, hôm nay ba đại Yêu Hoàng thúc dục cũng chẳng kém gì thành lũy chí bảo điện, mấy lần va chạm khiến phù văn trên Chấn Thiên Đỉnh ảm đạm, mà trận vân mặt ngoài chí bảo điện cũng hư hao bảy tám phần, tuy bên trong không có hư hao, nhưng hiển nhiên cột sáng màu xám như lúc trước không thể thi triển.

- Đáng giận!

Trong chí bảo điện, Thiên Thực Man Tôn quả quyết buông tha lợi dụng chí bảo điện tấn công, thân thể xuất hiện trong thiên địa, đám người Đại Tế Ti và mấy đại Man tộc cũng nhao nhao xuất hiện

Trong giao phong ngắn ngủi lúc trước, Man tộc đã chết đi mấy trăm tên man vương, nếu bọn họ còn không xuất hiện, chỉ sợ Man vương Man tộc sẽ vẫn lạc hầu như không còn.

- Vương giả Nhân tộc cùng Yêu tộc, các ngươi cho rằng bằng vào các ngươi là có thể ngăn cản Man tộc tiến công sao?

Thiên Thực Man Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo đám người Đại Tế Ti tiến thẳng vào đội ngũ hai tộc.

Nhìn thấy Thiên Thực Man Tôn xuất hiện, ba đại Yêu Hoàng thở phào một hơi.

Giới bích Đại lục Thương Khung mạnh bao nhiêu, bọn họ biết rõ ràng, tuyệt đối không kém gì phòng ngự cấp bậc Tôn Giả, cột sáng màu xám của chí bảo điện lại có thể oanh kích nát giới bích của Đại lục Thương Khung, nếu như không phá đi thủ đoạn công kích của chí bảo điện, trận chiến đấu này căn bản không cách nào tiến hành.

- Giết!

Không tiếc phai mờ phù văn Chấn Thiên Đỉnh oanh nát trận vân của chí bảo điện, ba đại Yêu Hoàng thu liễm tâm tình, sau đó nghênh đón địch nhân.

Giống như dòng nước xiết va chạm, cường giả ba tộc trong nháy mắt đánh giết lẫn nhau.

Không cách nào hình dung một trận chiến này thảm thiết cỡ nào, cả sơn cốc trong nháy mắt bị công kích cường đại đánh thành bình địa, khắp nơi đều là chân nguyên kích động lưu lại, hư không không ngừng vỡ ra từng lỗ hổng nhìn qua mà giật mình, không gian loạn lưu quét ngang khắp nơi.

Chiến trường như vậy chẳng khác gì cối xay thịt, cho dù là Sinh Tử Cảnh vương giả có thủ đoạn phục sinh cũng vô dụng, từng tên cường giả không ngừng kêu thảm chết đi, máu huyết và hài cốt không còn.

Nhân tộc cùng Yêu tộc sớm có kế hoạch, trong nháy mắt diễn ra chiến tranh, hơn mười người làm một tổ, mỗi một đội ngũ đều do sinh tử tam trọng cự phách làm đầu lĩnh, biến chiến trường lớn thành chiến trường nhỏ, bởi như vậy, lực lượng lập tức tập trung lại.

Trái lại Man tộc không có chuẩn bị, man vương trên năm chiến hạm công kích lung tung, trong đám người, có địch nhân cũng có người một nhà, trong lúc nhất thời bó tay bó chân, huyết vụ bắn ra đầy trời, vô cùng thảm thiết.

Đội ngũ của Lâm Tiêu và cường giả Đế quốc Vũ Linh cùng phân thân Toàn Địa Giáp dẫn đầu yêu vương trong sơn mạch Liên Vân âm thầm liên hợp, giống như một cự long lao thẳng vào đối thủ, giết ra một thông đạo máu.

Lâm Tiêu bên này cũng không phải là không có tổn thất, nhưng mà đối với Man tộc mà nói lại nhỏ hơn rất nhiều.

- Hồn dẫn, tất cả mọi người lại gần nhau tạo thành man vương chiến trận, không nên phân tán ra, đánh chết kẻ thù bên ngoài.

Thiên Thực Man Tôn sắp diên rồi, lúc này mới bao nhiêu thời gian, Man tộc đã chết đi hơn ngàn man vương, tất cả đều phát mộng, hiện tại mỗi một hô hấp lại có vài chục man vương chết đi, chiến đấu lúc này căn bản là một màn đồ sát, đồ sát trần trụi.

May mà là trên người đại đa số cường giả Man tộc có mặc man vương áo trang, nếu không chết tổn thương còn thảm trọng hơn nữa.

Bá bá bá...

Không cần Thiên Thực Man Tôn nhắc nhở, ngay từ đầu Man tộc bị giết ngây ngốc đã kịp phản ứng, lập tức tạo thành chiến trận phản kích.

Càng làm cho Lâm Tiêu kinh tâm là, chỉ thấy đám người Đại Tế Ti vung tay lên, thành đồng chiến đấu khôi lồ xuất hiện, số lượng khoảng chừng hơn một ngàn, lập tức đền bù tổn thất lúc trước của Man tộc, những chiến đấu khôi lồ này hai mắt bắn ra ánh sáng đỏ, nhắm ngay cường giả nhân yêu hai tộc tấn công mãnh liệt.

Có các khôi lồ không sợ chết lao tới, Man tộc vốn bị giết sa sút sĩ khí lại tiến thẳng lên, cùng chém giết với cường giả nhân, yêu hai tộc.

Những chiến đấu khôi lồ này đại đa số đều có thực lực nhị trọng đỉnh phong, số ít có thực lực vừa vào tam trọng, tụ tập lại cũng là sức chiến đấu đáng sợ.

Càng làm cho lòng người kinh hãi là, những chiến đấu khôi lồ này đúng là vô cùng cứng rắn, hơn nữa hung hãn không sợ chết, bởi vậy khi đám chiến đấu khôi lồ vừa xuất hiện, lập tức đảo ngược tình thế.

- Tiếp tục như vậy không được ah.

Ánh sáng trong đôi mắt Lâm Tiêu lóe lên, chỉ thấy hấn vung tay lên, từ Thương Long Tí có mấy trăm khôi lồ chiến đấu xuất hiện trong thiên địa, xung phong liều chết.

Đã hơn một năm, Lâm Tiêu cũng không có bỏ qua việc chữa trị chiến đấu khôi lồ, nương tựa vào tài nguyên của Đế quốc Vũ Linh cùng Đế quốc Minh Nguyệt, Lâm Tiêu thành công chữa trị được mấy trăm chiến đấu khôi lồ trong chí bảo điện, thực lực cũng là nhị trọng đỉnh phong, trong đó có một ít cũng đạt tới tam trọng.

1336. Chương 1334: Một Đường Đuổi Giết (1)

Đội ngũ Man tộc vừa mới tìm về một ít tin tưởng, nhìn thấy Lâm Tiêu phóng xuất chiến đấu khôi lỗi thì cả đám trợn mắt há hốc mồm.

- Cái này...

Ngay cả Đại Tế Ti và mấy cường giả Man Tôn cũng ngây ngốc, bọn họ dù thế nào cũng không nghĩ tới, Lâm Tiêu đạt được chiến đấu khôi lỗi bên ngoài chỉ bảo điện lại còn chữa trị được cho chúng, để chúng gia nhập chiến đấu.

Khi Lâm Tiêu phóng xuất những chiến đấu khôi lỗi, cường giả nhân, yêu hai tộc lại lâm vào giằng co với Man tộc, không ngừng tiêu hao sinh lực của nhau.

Nhưng mấu chốt của chiến trường vẫn là mấy đại Tôn Giả.

Tôn Giả là chiến lực cao cấp nhất, bất luận người nào cũng mạnh hơn Sinh Tử Cảnh vương giả gấp ngàn lần, bởi vậy thắng thua của ba tộc đại chiến, mấu chốt vẫn là Thiên Thực Man Tôn và bảy Tôn Giả của nhân yêu hai tộc.

Đối lập số Tôn Giả, nhân, yêu hai tộc nhiều hơn Man tộc một người.

Nhưng làm cho Lâm Tiêu kinh hãi là, Thiên Thực Man Tôn một người lại tiến công dồn dập ba Yêu Hoàng, chiến đấu điên cuồng không lâm vào hạ phong, thậm chí còn chiếm cứ thượng phong, đánh ba đại Yêu Hoàng liên tục lui ra phía sau.

- Chỉ bằng ba Yêu Hoàng các người cũng muốn đối chiến với Thiên Thực Man Tôn ta, quả thực người mê nói mộng.

Man nguyên trong người Thiên Thực Man Tôn tuôn ra, một búa bổ tới, lập tức đánh Khôi Đấu lão tổ bay ra ngoài, máu tươi giàn dụa.

Vốn Vô Danh Chiến Tôn, Phách Hỏa Thánh Tôn, tiểu Viêm cùng Huyền Thiên Tôn đối chiến năm tên Man tộc tân tấn Tôn Giả còn chiếm thượng phong, bây giờ nhìn thấy cảnh này, Vô Danh Chiến Tôn lập tức gia nhập vào đội ngũ đối chiến Thiên Thực Man Tôn.

- Giết!

Vô Danh Chiến Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, giết đến tận cửa.

- Cút!

Thiên Thực Man Tôn quát một tiếng, một búa trực đánh Vô Danh Chiến Tôn bay trở về.

- Để cho Phách Hỏa ta chiếu cố người!

Phách Hỏa Thánh Tôn cũng gào thét xông lên.

- Không quản các người đi lên mấy tên, cút hết cho ta!

Thiên Thực Man Tôn cười lạnh, từ vài vạn năm trước hắn đã là Man Tôn cao cấp nhất của Man tộc, trải qua đại chiến đỉnh phong năm đó, lại trải qua hơn một năm tĩnh dưỡng, thực lực hôm nay mạnh mẽ dọa người.

Chỉ thấy chiến phủ huy động, ba đại Yêu Hoàng cùng hai đại Tôn Giả Nhân tộc chỉ có thể chống đỡ.

- Ha ha ha, lão tử năm đó đánh chết Tôn Giả cùng Yêu Hoàng không biết bao nhiêu, hôm nay sẽ cho các người biết rõ lợi hại của Thiên Thực Man Tôn ta.

Thiên Thực Man Tôn càng đánh càng hăng, ép năm Tôn Giả thở không nổi.

Bởi vì thiếu đi hai Tôn Giả, đám người Đại Tế Ti lại chiếm thượng phong, áp chế đám cường giả liên minh.

Nhìn thấy loại tình huống này, tiểu Viêm lập tức hóa thành bản thể, một Long Hoàng cực lớn xuất hiện trong thiên địa mới miễn cưỡng ngăn cản năm đại Man Tôn tiến công.

- Hừ, tiểu gia hỏa Long tộc, mộ địa long tộc cũng đã bị lão phu hủy diệt, nếu không thực lực lão phu sao khôi phục nhanh như thế, chờ ta giết mấy người kia, lại giết tiểu long người, ném thử thịt rồng.

Thiên Thực Man Tôn không quên nhìn tiểu Viêm, cười lạnh nói.

- Hồn dân, ta muốn giết ngươi.

Tiểu Viêm nổi giận gầm lên một tiếng, vây giết Thiên Thực Man Tôn.

Có tiểu Viêm gia nhập, Thiên Thực Man Tôn quét ngang mới thu liễm lại, tuy hấn mạnh nhưng đối mặt Long Hoàng, ba đại Yêu Hoàng, cùng với Vô Danh Chiến Tôn cùng Phách Hỏa Thánh Tôn sáu Tôn Giả liên thủ, cũng có chút cố hết sức.

Nhưng mà từ đó có thể thấy, Thiên Thực Man Tôn đã chiếm cứ thượng phong, đánh sáu Tôn Giả liên tục thổ huyết, nhao nhao lui về phía sau, không qua bao lâu tình thế hai tộc lại nguy nan.

Mà ở chiến trường bên kia, chỉ thấy một mình Huyền Thiên Tôn quay người bỏ chạy.

Năm đại Man Tôn cũng không có đuổi giết Huyền Thiên Tôn, mà là không ngừng ra tay với vương giả nhân yêu hai tộc.

Phốc phốc phốc.

Tuy đám người Đại Tế Ti vừa bước vào cảnh giới Man Tôn, nhưng Tôn Giả dù sao cũng là Tôn Giả, năm người ra tay, chỉ mấy hô hấp có trên trăm vương giả cùng yêu vương chết đi, trời cao đầm máu tươi.

Cân đối ba tộc nghiêng qua một phía, nhân, yêu hai tộc lâm vào nguy hiểm.

Lâm Tiêu nhìn Tịnh Thiên Huyền, trong đôi mắt bắn ra hào quang kiên quyết, lập tức tiến thẳng về phía năm đại Man Tôn, nếu để năm đại Man Tôn tiếp tục giết như thế, Nhân tộc cùng Yêu tộc lập tức sẽ chết rất nhiều vương giả.

Thực lực Lâm Tiêu cùng Tịnh Thiên Huyền có mạnh hơn nữa, đối chiến một mình một người đã là cực hạn, hai người đối chiến năm tên Tôn Giả lập tức lâm vào bại lui liên tục.

- Đáng giận.

Tôn Giả hai tộc càng ngày càng nguy hiểm, Tịnh Thiên Huyền đầy lo lắng, đột nhiên nàng cảm giác thân thể của mình có biến hóa không hiểu.

Trong chiến trường vương giả.

Không ít vương giả hai tộc thấy Tôn Giả liên tiếp bại lui, trong nội tâm dĩ nhiên đã xuất hiện cảm giác lo lắng.

Đúng lúc này bọn họ đột nhiên cảm thấy chấn động kịch liệt.

- Phát sinh chuyện gì?

- Mau nhìn bên kia!

Ánh mắt mọi người nhìn qua xa xa.

Chỉ thấy trong người Tịnh Thiên Huyền sinh ra lực lượng kinh khủng, vậy mà vào thời khắc mấu chốt đột phá đến Thần Vọng Cảnh!

Tịnh Thiên Huyền đánh ra một chuồng đẩy lui Đại Tế Ti, miệng phun máu tươi.

Rầm rầm rầm!

Hai tay của nàng quét qua, năm đại Man Tôn nhao nhao lui ra phía sau.

Tịnh Thiên Huyền vừa mới đột phá Thần Vọng Cảnh, nhưng bởi vì thiên phú của nàng, vừa đột phá đã có được thực lực Tôn Giả đỉnh phong, hơn nữa có thể hoàn toàn phóng xuất lực lượng cổ ẩn, tăng thêm Lâm Tiêu hỗ trợ bên cạnh, lập tức ngăn chặn năm Man Tôn.

- Cút!

Nhìn thấy một màn này, Thiên Thực Man Tôn lập tức giận sôi người, Tịnh Thiên Huyền cường đại làm hắn cảm thấy một chút lo lắng, chỉ thấy thân thể của hắn biến lớn nhanh chóng, búa lớn quét qua, đánh tan ba đại Yêu Hoàng và Tôn Giả ra ngoài, giống như thiên thần hàng lâm.

- Đại nhân, cứu chúng ta.

Đám người Đại Tế Ti bản thân bị trọng thương, phóng tới Thiên Thực Man Tôn.

- Chết!

Chuyện khó tin diễn ra, Thiên Thực Man Tôn một búa bổ xuống, năm Man Tôn Đại Tế Ti bị chém thành thịt nát, bởi vì không thể ngờ Thiên Thực Man Tôn sẽ động thủ, đám người Đại Tế Ti căn bản không có phản kháng.

Một màn này làm cho mọi người kinh ngạc tới ngáy người.

- Năm tên phế vật các ngươi, chút thực lực như thế lại không có, chỉ bằng ta hấp thu các ngươi cho xong!

Thiên Thực Man Tôn quát một tiếng, mở miệng hấp thu máu huyết, tính mạng và linh hồn năm Man Tôn vào trong người.

Một khí tràng cường đại hơn lúc trước vài lần tỏa ra trên người Thiên Thực Man Tôn.

- Ha ha ha, lực lượng của ta rốt cục khôi phục đến đỉnh phong, trừ Thánh giả ra, ta không sợ hãi ai, các ngươi chết cả đi!

Thiên Thực Man Tôn điên cuồng cười to, sợ hãi hắn bồi dưỡng đám người đại tế ti đột phá Man Tôn, đã sớm tồn tại tâm tư này, vốn còn muốn để đám người đại tế ti tăng thực lực thêm một chút, đến lúc đó thậm chí có thể trùng kích Man Thánh, nhưng mà hiện tại hắn không thể đợi lâu thêm được nữa.

Rầm rầm rầm.

Khôi phục thực lực đỉnh phong, chiến phủ Thiên Thực Man Tôn quét ngang, cho dù ba đại Yêu Hoàng hay là đám người Vô Danh Chiến Tôn cũng không phải đối thủ của hắn, toàn thân máu tươi, mà ngay cả Tịnh Thiên Huyền cũng liên tiếp lui ra phía sau.

1337. Chương 1335: Một Đường Đuổi Giết (2)

- Chết!

Thiên Thực Man Tôn nhắm ngay Tịnh Thiên Huyền phát động một búa kinh khủng nhất, một búa này Tịnh Thiên Huyền tùy thời sẽ vỡ lạc.

Tịnh Thiên Huyền ngửa đầu nhìn lại, không sợ hãi, chỉ thấy trong đầu của nàng lúc này chỉ có một thân ảnh, rõ ràng nhất chính là Lâm Tiêu.

Vào lúc cuối cùng, nàng quay đầu, mắt nhìn Lâm Tiêu, trong mắt có quyến luyến vô tận.

- Không.

Đôi mắt Lâm Tiêu đỏ hồng, trong nội tâm phát sinh gào thét, trong lúc này bát quái lô chấn động, lực lượng kinh khủng sinh ra trên người của hắn.

Lâm Tiêu cảm giác trong người có thứ gì đó phá vỡ, một lực lượng cường đại tới cực điểm sinh ra trong người hắn.

- Chết!

Lâm Tiêu chém ra một đao, vào thời khắc mấu chốt ngăn cản công kích của Thiên Thực Man Tôn, cứu Tịnh Thiên Huyền.

- Cái gì? Tiểu tử này cũng đột phá?

Thiên Thực Man Tôn chấn động, đám người Lâm Tiêu liên tiếp đột phá, làm cho nội tâm của hắn cảm thấy không ổn.

Nhưng mà thực lực cường đại làm hắn nhanh chóng trấn định lại, lao thẳng về phía Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu ngang nhiên không sợ hãi, trong ánh mắt giết mình của mọi người, lại quần lấy Thiên Thực Man Tôn, hơn nữa được Long gia trợ giúp, ngược lại đề đánh Thiên Thực Man Tôn.

Thiên Thực Man Tôn càng đánh càng giết mình, hắn dù thế nào cũng không ngờ Lâm Tiêu vừa mới đột phá Thần Vọng Cảnh Tôn Giả, trên thực lực lại không kém gì Thần Vọng Cảnh đỉnh phong như mình.

Nhưng mà giờ phút này thế cục đã không thể để Thiên Thực Man Tôn khiếp sợ, bởi vì bị Lâm Tiêu cuốn lấy, mất đi lực chấn nhiếp với đám người Tịnh Thiên Huyền, mà Tịnh Thiên Huyền lại nhắm mục tiêu là đám Man tộc vương giả, trong lúc nhất thời, máu tươi đầy trời, rất nhiều Man tộc man vương chết đi.

Tiếp tục như thế, không qua nửa canh giờ, Man tộc man vương sẽ chết toàn bộ.

- Lui lại, tất cả mọi người rút lui cho ta.

Rốt cuộc Thiên Thực Man Tôn quyết định lui lại, lập tức trở lại chí bảo điện, chỉ thấy chí bảo điện bay lên, trong đó bắn ra từng chùm sáng thu tất cả man vương còn lại vào trong, chợt chí bảo điện hóa thành một đạo lưu quang lao ra khỏi vòm trời đại lục Thương Khung, bay trở về cổ địa Man Hoang.

- Không thể để cho Man tộc trốn thoát.

- Giết bọn chúng!

- Nếu để cho Thiên Thực Man Tôn sống sót, nguy cơ sẽ không giải trừ.

Tôn Giả Nhân tộc cùng Yêu tộc thấy thế, cùng đưa ra quyết định đuổi giết, chỉ một thoáng mấy ngàn vương giả còn sống sót đuổi tới Cổ địa Man Hoang.

Thiên Thực Man Tôn chính là nhân vật Tôn cấp đỉnh phong, không giết chết hắn, không ai có thể an tâm được, hơn nữa một khi hắn đột phá tới Thánh cấp, như vậy cả Đại lục Thương Khung sẽ xong đời.

Kết quả là đám người Lâm Tiêu một đường truy kích, Thiên Thực Man Tôn nhốt mình trong chí bảo điện, nhất quyết không hiện ra, hắn đang chữa trị chí bảo điện, truy kích kéo dài nửa tháng, đám người Lâm Tiêu thậm chí đuổi giết thẳng tới Cổ địa Man Hoang.

Thiên Thực Man Tôn không có trốn về lãnh địa Man tộc, ngược lại khống chế chí bảo điện một đường chạy thực mạng vào sâu trong Phế tích cổ thần,

Đám người Lâm Tiêu theo sát phía sau.

Phế tích cổ thần tuy nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng mà đám người Lâm Tiêu và các Tôn Giả, vương giả quét ngang, không có gì có thể ngăn cản bước chân của bọn họ.

- Ha ha ha, các ngươi lại còn dám đuổi theo, thật cho rằng Thiên Thực Man Tôn ta thúc thủ vô sách sao.

Lúc Thiên Thực Man Tôn chạy trốn tới sâu trong phế tích cổ thần, hắn lại đột nhiên dừng lại, trong miệng cười to càn rỡ, tiếng cười của hắn làm phế tích cổ thần chấn động, một thành lũy đen như mực xuất hiện trước mặt mọi người, thành lũy tỏa ra hào quang khủng bố, một cửa động tối đen nhắm ngay đám người Lâm Tiêu.

- Là Man tộc diệt thánh đại pháo.

Ba đại Yêu Hoàng Yêu tộc khiếp sợ lên tiếng, Man tộc diệt thánh đại pháo chính là sản phẩm luyện kim cao nhất của Man tộc thời viễn cổ, nghe nói một pháo bắn ra có thể diệt sát Thánh giả, đám Tôn giả và vương giả bọn họ không đủ nhìn.

- Đúng vậy, đúng là diệt thánh đại pháo, lão phu tổn hao tâm huyết thật lớn mới chữa trị hoàn thành, mặc dù không khôi phục tới mức tận cùng, hơn nữa cũng chỉ có thể bắn ra một pháo, nhưng diệt các ngươi đã đủ rồi.

Thiên Thực Man Tôn hưng phấn cười to lên, trong giọng nói mang theo âm lãnh và khinh thường.

Cơ hồ tất cả vương giả đều sợ hãi, ý đồ rời khỏi nơi đây, lại quỷ dị phát hiện, thành lũy màu đen không biết phóng ra kết giới ra từ khi nào, phong tỏa phiến hư không này.

- Chết!

Thiên Thực Man Tôn dữ tợn quát lên, diệt thánh đại pháo bắn ra lực lượng khủng khiếp.

- Long gia.

Lâm Tiêu quát khê lên tiếng, hần quyết định chuẩn bị thu tất cả mọi người vào Thương Long Tí.

Đúng lúc này, một đạo hào quang đột nhiên xuất hiện trong thiên địa, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tòa cung điện xuất hiện trên bầu trời, tòa cung điện này đột nhiên bắn ra một đám sương mù che chắn ánh sáng, phút chốc đánh tan giam cầm của thành lũy màu đen, ngạnh kháng ngăn cản một kích của diệt thánh đại pháo.

- Cái gì?

Thiên Thực Man Tôn chấn động.

Đám người Lâm Tiêu vô cùng khiếp sợ, tòa thành này Lâm Tiêu từng nhìn thấy qua khi ở Sinh Tử Quỳnh Lâu, cũng chính là mười hai tầng bảo lâu.

Chỉ thấy trên bầu trời, mười hai tầng bảo lâu nhanh chóng nhỏ đi, cuối cùng hóa thành cung điện cao mười trượng, lơ lửng ở trước mặt mọi người.

Mười hai tầng bảo lâu vì sao lại tới đây? Nhưng lại thay bọn họ ngăn cản một kích của diệt thánh đại pháo, chẳng lẽ có ai thúc dục sao?

Thời điểm nội tâm mọi người khiếp sợ khó hiểu...

Oanh...

Từ trong mười hai tầng bảo lâu bắn ra năng lượng vô hình, đám cường giả Lâm Tiêu hoảng sợ nhìn lên cao, ở trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh mơ hồ.

Vừa nhìn qua chẳng khác gì nam tử nhân loại, mặc áo choàng đỏ rực, trên áo choàng khắc một ít kim văn hình ảnh màu đỏ, ánh mắt thâm thúy, chính là khí linh Thần Viêm của mười hai tầng bảo lâu.

- Cách nhiều năm như vậy, các ngươi rốt cục đều rời khỏi Đại lục Thương Khung, thật làm cho ta kích động ah, ta chờ đợi ngày này thật sự quá lâu rồi.

Thần Viêm đưa mắt nhìn qua đám người Lâm Tiêu, ánh mắt hòa ái, trong đôi mắt bắn ra vẻ kích động.

- Các hạ là ai?

Thiên Thực Man Tôn quát lạnh, sắc mặt khó coi.

Thần Viêm mắt nhìn Thiên Thực Man Tôn, đột nhiên điểm một ngón tay.

Thân thể Thiên Thực Man Tôn đột nhiên nổ tung, thân vẫn đạo tiêu, đường đường một Man Tôn đỉnh phong, cứ như thể chết đi, làm cho đám người Lâm Tiêu cảm thấy nội tâm phát lạnh.

- Chư vị không cần lo lắng, Thần Viêm ta sẽ không ra tay với các ngươi, đã nhiều năm như vậy, Nhân tộc cùng Yêu tộc chém giết lâu như thế, rốt cuộc chân tướng cũng rõ ràng.

Thần Viêm cảm khái nói.

- Chân tướng rõ ràng?

Mọi người liếc nhau, ánh mắt nghi hoặc.

- Đúng vậy, kỳ thật Nhân tộc cùng Yêu tộc đối kháng nhau là một tay ta tạo thành, ngày hủy diệt hai ngàn năm trước là ta thúc đẩy.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều thất kinh.

- Điều đó không có khả năng.

Đám người Hỏa Loan lão tổ khó có thể tin, ngày hủy diệt rõ ràng là Thánh Tổ phân phó, vì sao biến thành Thần Viêm cổ động?

1338. Chương 1336: Chân Tướng Rõ Ràng

Thần Viêm mỉm cười, cũng không giải thích, chỉ thấy mười hai tầng bảo lâu bắn ra một đạo hào quang, một đạo sương mù ngưng tụ lần nữa, đây là một đầu cự thú dài ngàn mét, hai đồng tử màu vàng, lân giáp màu đen, tản mát ra khí tức Thánh giả khủng bố.

- Hỏa Loan, Khôi Đẩu, Lôi Bệ, chúng ta rốt cục gặp mặt.

Giọng nói uy nghiêm của cự thú vang lên.

- Thánh Tổ?

Ánh mắt đám người Hỏa Loan lão tổ ngẩn ngơ, cự thú sương mù này, khí tức giống như đúc tàn hồn Thánh Tổ trong sơn động.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đám người Hỏa Loan lão tổ hoàn toàn ngây người.

- Ta sẽ nói!

Thần Viêm nhàn nhạt mở miệng.

- Nói tới chuyện này phải nói tới khởi nguyên của đại lục... Thế giới này thật ra là do tinh hồn sáng lập!

- Tinh hồn?

Mọi người không hiểu ra sao.

- Đúng vậy, tinh hồn là ý thức tính mạng do tinh thể sinh ra, thế giới của chúng ta là một tinh thể cực lớn, mà tinh hồn nằm ở hạch tâm tinh thể, tuy tinh hồn có ý thức và tính mạng, nhưng nó vẫn không phải sinh mạng thể chân chính, bởi vậy không cách nào tự do tồn tại trên thế giới.

- Vì để chính mình đạt được tánh mạng chính thức, vì vậy tinh hồn đã có quyết định, chính là hấp thu sinh mạng trên tinh thể để mình trở thành sinh mạng thể chính thức.

- Tuy tinh hồn tuy có ý thức, nhưng không cách nào trực tiếp hấp thu tính mạng các tộc trên tinh thể, vì vậy tinh hồn sáng tạo ra tinh hồn nhất tộc, hơn nữa dùng tư thái Hồn tộc xuất hiện trên đại lục, trở thành một thành viên của thái cổ vạn tộc.

- Mà tinh hồn ra lệnh, Hồn tộc âm thầm trợ giúp, không ngừng làm cho các tộc đại chiến, hấp thu linh hồn và tính mạng các tộc vẫn lạc, rồi sau đó tiếp tế cho tinh hồn, giúp cho tinh hồn lớn mạnh.

- Trăm vạn năm trước vào thời đại thái cổ, lúc ấy mấy đại chủng tộc đỉnh phong nhìn thấu âm mưu của Hồn tộc, rốt cục phát hiện ra tinh hồn tồn tại, vì muốn thoát khỏi khống chế, lúc ấy tất cả chủng tộc trên tinh thể liên thủ phát động chiến tranh thoát khỏi sự nuôi nấng của tinh hồn, trận chiến ấy trực tiếp làm cho tinh thể bị nghiền nát, tinh hồn bị thương, tất cả đại chủng tộc chết tổn thương thảm trọng, vẫn lạc hơn chín thành, Hồn tộc do tinh hồn sáng tạo ra cũng bị tiêu diệt.

- Trận chiến ấy làm cho tinh thể nát bấy, hóa thành Đại lục Thương Khung, Cổ địa Man Hoang... Các tộc cũng phân tán trên các mảnh vỡ, nhưng mà tiếc nuối là, trận chiến ấy kết quả không có chiến thắng, tuy

tinh hồn trọng thương, nhưng vẫn còn sống sót như trước, nó đưa ý thức vào tinh thể vỡ vụn lớn nhất là Đại lục Thương Khung.

Nghe Thần Viêm kể lại, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, không thể tin được và vô cùng chấn động.

Từ miệng Long gia, Lâm Tiêu cũng biết rõ thời đại thái cổ vạn tộc san sát như rừng, bách tộc quật khởi, kết quả về sau không biết nguyên nhân gì xảy ra đại chiến kinh thiên động địa, trực tiếp làm cho tinh thể vỡ tan, hình thành Đại lục Thương Khung cùng Cổ địa Man Hoang và nhiều nơi khác, lại không nghĩ rằng, dĩ nhiên vạn tộc muốn thoát khỏi tinh hồn nuôi nhốt nên phát động đại chiến.

Thần Viêm tiếp tục nói:

- Trận chiến ấy qua đi, cho dù là tinh hồn hay các tộc đều trọng thương, vô lực phát động tiến công lần nữa, vì vậy trong vô số tuế nguyệt các chủng tộc nghỉ ngơi lấy sức, nhao nhao muốn khôi phục thực lực, muốn triệt để hủy diệt tinh hồn, nhưng mà ai cũng không ngờ rằng, tinh hồn cũng không có buông tha, mà là âm thầm bồi dưỡng Nhân tộc nhược tiểu nhất và Yêu tộc đang bị nô dịch, khiến cho Nhân tộc cùng Yêu tộc trong thời gian ngắn tăng thực lực lên.
- Thời đại thái cổ bởi vì Nhân tộc cùng Yêu tộc yếu đuối nhất, tuy trận chiến diệt thế lan tới hai tộc, nhưng nguyên nhân phát động chiến tranh lại không làm hai tộc cảm kích, bởi vậy Nhân tộc cùng Yêu tộc quật khởi là do tinh hồn âm thầm dẫn dắt, chinh chiến tất cả đại chủng tộc, Đại lục Thương Khung vốn không có thống nhất, rồi sau đó trong những năm tháng kế tiếp, hưởng chi còn mang xúc tua vươn tới các mảnh vỡ khác.
- Trong lần chinh chiến này, thời đại viễn cổ có một ngày đại năng Nhân tộc cùng Yêu tộc phát hiện bí mật của tinh hồn, thời điểm này bọn họ mới biết được, chính mình làm tất cả vậy mà nằm trong sự khống chế của tinh hồn, vì thoát khỏi sự điều khiển của tinh hồn, đại năng hai tộc thành lập Thiên Tinh Cung bên ngoài tinh không, hơn nữa phát triển sang Cổ địa Man Hoang và các nơi khác.
- Chỉ có rời khỏi Đại lục Thương Khung, Nhân tộc cùng Yêu tộc mới có thể thoát khỏi tinh hồn khống chế.
- Đáng tiếc đại năng hai tộc đánh giá thấp năng lực của tinh hồn, Đại lục Thương Khung thuộc về sân nhà tinh hồn, bất luận xảy ra chuyện gì thì tinh hồn đều biết rõ, rốt cuộc tinh hồn biết được kế hoạch, vì vậy phát động một hồi hai tộc đại chiến.
- Bởi vì là Nhân tộc cùng Yêu tộc là tinh hồn bồi dưỡng, linh hồn bọn họ bị tinh hồn quản chế, mà bí mật tinh hồn chỉ có vài nhân vật đứng đầu hai tộc biết được, cho nên bọn họ vô lực ngăn cản hai tộc chiến tranh, chỉ có thể nhìn cường giả hai tộc chém giết lẫn nhau, khi chết thì sinh mệnh và linh hồn trở thành chất dinh dưỡng của tinh hồn.
- Cuối cùng, mấy đại nhân vật của hai tộc biết rõ không thể làm khác, đành phải dứt khoát đại chiến với tinh hồn, tuy rằng thực lực bọn họ rất mạnh, nhưng linh hồn vẫn không thể thoát khỏi tinh hồn khống chế, cuối cùng tất cả đều chết đi.
- Cường giả hai tộc tuy vẫn lạc, nhưng bọn họ vẫn lưu lại hạt giống, chính là ta và Hình Tuyệt.

Cự thú màu đen bên cạnh gật đầu.

Thần Viêm lẩm bẩm nói:

- Năm đó cường giả Nhân tộc cùng Yêu tộc biết bí mật về tinh hồn, thông qua nghiên cứu, cuối cùng tìm kiếm được hai biện pháp thoát khỏi tinh hồn khống chế, đầu tiên là rời khỏi Đại lục Thương Khung, chủ thể tinh hồn là ở Đại lục Thương Khung, chỉ có rời khỏi chỗ đó mới có thể thoát khỏi bị tinh hồn khống chế, nếu không tất cả linh hồn đều nằm trong tay nó.
- Mà thứ hai, chính là như chúng ta, chuyển hóa tất cả làm khí linh, lợi dụng chúng ta đánh chết tinh hồn, bởi vì bất luận linh hồn nào sinh ra trên Đại lục Thương Khung đều có được khí tức của tinh hồn, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng như cường giả đỉnh cấp của hai tộc năm đó, không cách nào đánh chết tinh hồn, mà những tồn tại đặc thù như khí linh chúng ta không bị tinh hồn khống chế thì có khả năng.
- Năm đó cường giả hai tộc tuyển chọn hai thánh khí, một chính là Thần Viêm ta, thánh khí chí cao mười hai tầng bảo lâu của Thần Dược Môn, thứ hai chính là Hình Tuyệt, thánh khí chí cao Yêu tộc Chấn Thiên

Đỉnh.

- Kế hoạch của hai tộc chính là cho hai chúng ta thu thập tính mạng và linh hồn lực, làm thực lực bản thân lớn mạnh, phát sinh lột xác, đạt được tánh mạng, vì thế thậm chí cho chúng ta thôn phệ rất nhiều khí linh thánh khí, lúc ấy cơ hồ tất cả thánh khí của Nhân tộc cùng Yêu tộc đều mất đi khí linh, đó là do hai chúng ta thôn phệ.

- Đáng tiếc, chúng ta cũng đã thất bại, bởi vì khí linh chính là khí linh, vĩnh viễn sẽ không có được sinh mạng chính thức.

1339. Chương 1337: Thần! (1)

- Tất cả sự việc được tiến hành một ở ngoài sáng, một trong bóng tối, tinh hồn hoàn toàn không hay biết.

- Mà làm để cho tinh hồn hoài nghi, Hình Tuyết vào hai ngàn năm trước phát động ngày hủy diệt, làm cho Nhân tộc cùng Yêu tộc chém giết không ngừng, bởi vì tinh hồn muốn khôi phục, cần đại lượng tánh mạng chi lực cùng linh hồn, cho dù Hình Tuyết không phát động tiến công, tinh hồn cũng không chế hai tộc, khiến cho hai tộc chém giết lẫn nhau.

- Hôm nay sở dĩ ta xuất hiện, là vì hai kế hoạch lúc trước đã thất bại, hôm nay các ngươi bởi vì đuổi giết Man tộc, tất cả đều đi vào Cổ địa Man Hoang, đây là cơ hội tốt nhất, ta phải nói cho các ngươi biết chân tướng.

Thần Viêm nói xong, thở dài một hơi.

Tất cả mọi người khiếp sợ, bọn họ thật không ngờ, ngày hủy diệt hơn hai ngàn năm trước có tất cả nguyên nhân, tất cả là vì thoát khỏi tinh hồn không chế.

Tin tức này thật sự quá rung động, cường giả nhân, yêu hai tộc nhìn nhau, thật lâu không thể tỉnh táo.

- Thì ra là như vậy!

Long gia cũng trợn mắt há hốc mồm, thời đại viễn cổ hẳn đã ngủ say, cho nên không biết chuyện sau đó, thì ra Nhân tộc cùng Yêu tộc đại chiến là có nguyên nhân sâu xa như thế.

- Thì ra là như vậy, năm đó hai đại chủng tộc đã có kế hoạch, nếu như không phải ngươi nói ra, ta vẫn không biết đấy.

Đúng lúc này, sau lưng Huyền Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện một vương giả, ánh mắt của hắn quỷ dị, mang theo nụ cười dữ tợn, trên người tỏa ra khí tức linh hồn chấn động mạnh.

- Đại nhân.

Huyền Thiên Tôn cung kính nói.

Vương giả đế quốc Thiên Huyền tất cả đều cả kinh, hồn niệm chấn động trên người vương giả này chính là Hồn Sát Vương tông chủ đệ nhất thế lực Hồn Tông của Đế quốc Thiên Huyền, Hồn Sát vương xuất quỷ nhập thần, tại Đế quốc Thiên Huyền uy danh hiển hách, địa vị thậm chí không dưới hoàng thất Đế quốc Thiên Huyền, chẳng qua hiện nay Huyền Thiên Vương đã đột phá đến Thần Vọng Cảnh, vì sao lại cung kính với một vương giả như vậy?

- Ngươi là, Hồn tộc? Không đúng, Hồn tộc năm đó không phải bị diệt toàn bộ sao?

Thần Viêm cùng Hình Tuyết nhìn thấy Hồn Sát Vương thì thần sắc biến đổi.

- Hồn Tộc, ta cũng không phải là Hồn tộc!

Hồn Sát Vương lắc đầu, đồng tử biến thành đen kịt, trên người không ngừng tỏa ra khí tức quái dị, nhẹ nhàng cười nói:

- Ha ha ha, uống cho hai người các người một lòng muốn giết ta, vì sao hiện tại ta đứng trước mặt các người, các người rõ ràng không nhận ra?

Giọng của Hồn Sát Vương vang lên, thân thể lập tức nổ tung, ngưng tụ thành một hư ảnh màu đen, hiển hiện trên bầu trời, vô cùng khủng bố.

- Người là tinh hồn?

Thần Viêm và Hình Tuyệt đều khiếp sợ:

- Không, không có khả năng, tinh hồn chỉ có thể dừng lại trong tinh thể, căn bản không cách nào rời khỏi Đại lục Thương Khung.

Thần Viêm và Hình Tuyệt khó tin nói ra.

- Ha ha ha, trăm vạn năm, ta nhiều lần bị thương, nhưng hấp thu nhiều tính mạng và linh hồn như thế, ta cũng đã đạt tới biên giới lột xác, cho nên từ vài ngàn năm trước ta cũng đã có thể rời khỏi tinh thể rồi, vì dễ dàng hấp thu tính mạng của Yêu tộc cùng Nhân tộc, cũng vì lần trước Nhân tộc không bị Yêu tộc hủy diệt, ta còn cố ý hóa thành Nhân tộc, thành lập Hồn Tông, trợ giúp nhân loại ngăn cản thú triều, không nghĩ tới đây chính là âm mưu của các người.

Hư ảnh khủng bố không ngừng nhúc nhích, phát ra nụ cười dữ tợn:

- Nhưng mà những chuyện này không sao cả, tu luyện trăm vạn năm, ta cách hóa thành sinh mệnh thể chính thức không xa, ta có cảm giác, chỉ cần hôm nay đánh chết tất cả Nhân tộc và Yêu tộc trên Đại lục Thương Khung thì ta có thể lột xác triệt để, đến lúc đó đám rác rưởi các người với ta mà nói không có chút tác dụng gì nữa.

- Ha ha ha, hiện tại, đám người các người trước trở thành chất dinh dưỡng của ta đi, còn có Man tộc trên Cổ địa Man Hoang này, đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a.

Tinh hồn điên cuồng cười to, khí tức tà ác quét ngang vô địch.

- Hồn dẫn.

Cho dù là cường giả Nhân tộc hay là Yêu tộc vào lúc này đôi mắt đỏ hồng, đám người Khôi Đẩu lão tổ đều nổi giận gầm lên một tiếng, phóng lên trời, tiến công hư ảnh màu đen.

- Ngu muội!

Tinh hồn cười lạnh một tiếng, chấn động vô hình truyền ra.

- Ah!

Chấn động quét qua tất cả mọi người ở đây, chỉ một thoáng đám người Khôi Đẩu lão tổ đều thống khổ quỳ trên đất, hai tay ôm đầu, sắc mặt nhợt nhạt, nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích.

Trong hồn hải bọn họ chấn động mạnh mẽ.

Rầm rầm rầm!

Một ít vương giả thực lực thấp kém lập tức liên tục nổ tung, hóa thành huyết vụ, huyết vụ bị tinh hồn hấp thu, mà những người khác đầu óc vô cùng đau đớn, theo thời gian qua đi chắc chắn sẽ tử vong.

- Dừng tay.

Thần Viêm cùng Hình Tuyệt nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức giết tới.

- Hai người các người cũng chỉ là khí linh thì bỏ đi, cũng muốn học tinh hồn ta hóa làm sinh mệnh, hừ, quả thực buồn cười.

Tinh hồn hừ lạnh một tiếng, chấn động vô hình lan ra, định trụ Thần Viêm và Hình Tuyệt.

- Đáng giận!

Vào thời khắc này, đột nhiên phía dưới có hai đạo thân ảnh lao tới, một trái một phải, phân biệt lao tới tinh hồn, không ngờ lại là Lâm Tiêu, tiểu Viêm cùng phân thân Toản Địa Giáp.

Trong tất cả mọi người, chỉ vẹn vẹn có ba linh hồn bọn họ là không bị tinh hồn khống chế, không có lâm vào trong thống khổ.

Tiểu Viêm lập tức hóa thành bản thể cực lớn, hỏa diễm ngập trời phun thẳng vào tinh hồn.

- Ân, thì ra là long tộc? Không sinh ra trên Đại lục Thương Khung, khó trách không bị ta khống chế, nhưng mà hai tiểu gia hỏa này là Nhân tộc cùng Yêu tộc hàng thật giá thật, vì sao không bị ta khống chế?

Tinh hồn nhìn qua hai người, có chút nghi hoặc, chợt điểm một ngón tay.

Tiểu Viêm bay ngược ra sau, toàn thân huyết nhục nổ tung, rơi vào tình trạng hấp hối.

Mà Lâm Tiêu cũng cảm thấy áp lực vô cùng đánh tới, thân thể trong tích tắc cũng cảm giác muốn chia năm xẻ bảy.

Thời khắc mấu chốt, Lâm Tiêu đã sử dụng bát quái lô, bát quái lô biến lớn nhanh chóng, lập tức ngăn cản trước mặt mình và phân thân Toản Địa Giáp.

Tiếng nổ lớn vang lên, Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp bay ra ngoài.

- Ân? Đây là bảo vật gì?

Tinh hồn giật mình, bát quái lô có thể ngăn cản một kích của hắn, làm hắn khó có thể tin, thời đại viễn cổ, cho dù là Thánh giả Nhân tộc cũng không làm được điểm này.

- Hai gia hỏa này...

Thần Viêm và Hình Tuyệt giật mình, Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp lại không bị tinh hồn khống chế linh hồn.

Bọn họ làm sao biết, linh hồn Lâm Tiêu thật sự không phải tinh hồn sáng tạo, không có khí tức tinh hồn lạc ấn thì làm sao bị tinh hồn khống chế.

Thần Viêm cùng Hình Tuyệt liếc nhau, trong ánh mắt mang theo kiên quyết.

- Hai tiểu tử, không nên chống cự!

Thần Viêm và Hình Tuyệt quát lên, vèo một tiếng, chỉ thấy hai đại khí linh hóa thành lưu quang từ bàn tay tiến vào cơ thể Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp.

Trong nháy mắt, Lâm Tiêu cảm thấy một lực lượng thần bí, một đường từ bàn tay hòa tan ra toàn thân bọn họ.

- Tiểu tử, kiên nhẫn một chút.

Thần Viêm cùng Hình Tuyệt tích lũy thực lực nhiều năm như thế, tất cả đều quán thấm vào người Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp.

1340. Chương 1338: Thần! (2)

Với tư cách khí linh, bọn họ không cách nào đối kháng tinh hồn, nhưng mà Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp thì khác, hai người rõ ràng không bị tinh hồn khống chế, một khi thực lực đạt được đột phá, chưa hẳn không thể đối kháng tinh hồn.

Rất nhiều lực lượng dừng mãnh tiến vào trong thân thể Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp, Lâm Tiêu cảm giác được khắp thân thể của mình đều là lực lượng của hai khí linh bành trướng, thân thể như từ thời nổ tung, các loại lực lượng này làm cho bọn họ thống khổ.

Dưới lực lượng này, Lâm Tiêu cảm giác thực lực của mình tăng lên như bay.

Tôn Giả trung kỳ!

Tôn Giả hậu kỳ!

Tôn Giả đỉnh phong!

Lực lượng của hai khí linh truyền vào không có dừng lại, vài vạn năm đến nay, bọn họ hấp thu khôn biết bao nhiêu năng lượng, đây chỉ là một phần nhỏ của bọn họ mà thôi.

Ầm ầm!

Lực lượng tiếp tục tăng lên, cơ hồ đồng thời Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp cùng nhau đạt tới Thánh cấp.

Đây là thực lực của viên cổ đại năng.

Thần sắc tinh hồn biến hóa, trong lòng của hắn cảm thấy một tia không ổn, nhắm ngay Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp quét một cái.

Nhưng mà không chờ hắn công kích tới, tâm thần Lâm Tiêu khẽ động, bát quái lô biến lớn thu hai người vào trong.

Đương đương đương!

Bên ngoài, mặc cho tinh hồn tiến công cỡ nào, cũng không cách nào phá vỡ bát quái lô tấn công Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp bên trong.

Trong bát quái lô, thực lực Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp vẫn tăng lên.

Thánh giả trung kỳ!

Thánh giả hậu kỳ!

Thánh giả đỉnh phong!

Mãi cho đến Thánh giả đỉnh phong cả hai mới dừng tăng lên.

Sưu sưu!

Hai đạo lưu quang từ trong bát quái lô lao ra, đúng là Thần Viêm và Hình Tuyệt, nhưng mà không còn thần uy mạnh mẽ lúc trước, bọn họ vô cùng suy yếu.

Bát Quái Lô mở ra, Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp bay ra ngoài.

Lâm Tiêu nổi giận gầm lên một tiếng, đại chiến tinh hồn một hồi.

Ầm ầm!

Bản tôn và phân thân Lâm Tiêu đại chiến tinh hồn, khó phân thắng bại.

Tinh hồn cũng không ngờ, thực lực Lâm Tiêu cùng phân thân Toản Địa Giáp đột nhiên tăng lên nhiều như vậy.

- Ha ha, đáng tiếc các người không thể giết ta, bất kể thời đại thái cổ hay viễn cổ, cường giả Thánh Giả đỉnh phong ra tay với ta nhiều vô số kể, đáng tiếc cuối cùng vẫn chết trong tay của ta, chỉ bằng hai người các người cũng muốn giết tinh hồn ta, quả thực là nói chuyện hoang đường viễn vông.

Tinh hồn cười dữ tợn.

Rầm rầm rầm...

Phía dưới không ngừng có yêu vương và vương giả nổ tung, linh hồn cùng tánh mạng không ngừng bị tinh hồn hấp thu.

- Chờ ta hấp thu đám người phía dưới xong sẽ sinh ra lột xác, lại trấn áp hai tên các người, đến lúc đó xem các người còn hung hăng can quấy tới mức nào?

Tinh hồn càn rỡ cười to.

- Tiếp tục như vậy không được ah.

Trong lòng Lâm Tiêu vội vàng, nếu như không giết chết tinh hồn, kế tiếp muội muội, đại ca, Tịnh Thiên Huyền cũng sẽ chết ở đây, mà nếu tinh hồn quay lại Đại lục Thương Khung, tất cả Nhân tộc và Yêu tộc sẽ vẫn lạc.

- Đáng giận, bản tôn, phân thân, hợp hai làm một.

Lâm Tiêu cắn răng, bản tôn cùng phân thân Toàn Địa Giáp rõ ràng trở nên mờ đi, hai thân thể nhanh chóng hợp lại với nhau.

Một màn này làm người ta kinh ngạc đến ngây người, ai cũng không dám tin tưởng, Kim Giáp Vương cùng Lâm Tiêu vừa là Yêu tộc, một là Nhân tộc, vậy mà là cùng một người.

Hạch tâm của hai thân thể, linh hồn và lực lượng hai người nhanh chóng dung hợp với nhau, mà thân thể đang không ngừng dung hợp.

Vương giả sinh tử tam trọng đã có thể bắt tử bắt diệt, huyết nhục diễn sinh, mà cường giả Thánh cấp thân thể đã không còn tồn tại, chỉ dùng phương thức năng lượng tồn tại, bởi vậy Lâm Tiêu thân thể cùng phân thân Toàn Địa Giáp hoàn toàn chỉ là năng lượng mà thôi, dễ dàng dung hợp với nhau, mấu chốt nhất chính là hai thân thể có cùng linh hồn.

- Loại lực lượng này là...

Thời điểm hai linh hồn đang dung hợp với nhau, một lực lượng thần bí sinh ra trong cơ thể của hắn, lực lượng này xuyên qua từng bộ vị thân thể, xuyên qua linh hồn của hắn.

Tất cả đều đạt được lộ xác.

Một cảm giác lực lượng không cách nào hình dung bao phủ Lâm Tiêu.

Giờ phút này, nội tâm tinh hồn sinh ra cảm giác khủng hoảng, diện mục của hắn dữ tợn, ngưng tụ toàn bộ lực lượng vào một điểm, hóa thành một thanh trường mâu màu đen đâm vào Lâm Tiêu.

- Cẩn thận, Lâm Tiêu.

Giọng Long gia vang lên trong đầu Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mở to mắt.

XÍU...UU!

Thanh trường mâu xuất hiện trước người Lâm Tiêu.

Phốc!

Y phục Lâm Tiêu vỡ vụn, trước lồng ngực Lâm Tiêu, trường mâu đâm vào chỉ sinh ra một đốm trắng nhỏ mà thôi, ngay cả làn da của Lâm Tiêu cũng không phá nổi.

-Cái gì?

Tinh hồn mở to mắt.

- Làm sao có thể?

Cơ hồ tất cả cường giả đang quan sát cả kinh, kể cả Thần Viêm và Hình Tuyết đều trợn mắt há hốc mồm.

Trăm vạn năm lịch sử, tuyệt chiêu này của tinh hồn diệt sát không biết bao nhiêu Thánh Giả, không ngờ nó không thể phá vỡ làn da của Lâm Tiêu.

- Không có khả năng, lực lượng của ta hùng bá cổ kim, làm sao không thể đâm rách da của ngươi được, làm sao có thể?

Tinh hồn hét lên, hắn lại ngưng tụ lực lượng toàn thân phóng xuất ra một kích kinh khủng nhất.

Một kích đáng sợ.

Lúc này tinh hồn trực tiếp cầm trong tay công kích Lâm Tiêu.

Một khí lãng tuyên cổ như có như không sinh ra trên thân thể Lâm Tiêu, trực tiếp đánh tinh hồn bay ra ngoài.

- Lực lượng này không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Tiêu nhìn hai tay của mình, cũng cảm thấy khiếp sợ, hấn ngẩng đầu nhìn qua mười hai tầng bảo lâu cách đó không xa, trong lòng có loại cảm giác, cái được gọi là chí cao thánh khí, ngay cả Thánh giả đỉnh phong cũng không thể phá hư vô cùng yếu ớt.

Cả thiên địa trở nên vô cùng yếu ớt, Lâm Tiêu thậm chí cảm giác mình có thể một chưởng đánh nát Cổ địa Man Hoang.

Duy nhất làm cho Lâm Tiêu cảm thấy cứng rắn chính là bát quái lô, mà hôm nay bát quái lô cho Lâm Tiêu cảm giác cũng không hề thập phần thần bí, giống như vũ khí tiện tay mà thôi.

Tinh hồn cách đó không xa, triệt để hoảng sợ, không hề tiến công Lâm Tiêu, xoay người rời đi.

Lắc đầu Lâm Tiêu một chưởng chụp vào tinh hồn, lập tức định trụ tinh hồn trong không trung.

Ý niệm khẽ động, nắp bát quái lô mở ra, vèo một tiếng, hút tinh hồn vào trong.

- Diệt a.

Trong mắt phóng xuất ra hỏa diễm, bát quái lô sáng ngời.

Tinh hồn kêu thảm liên tục, không ngừng đụng chạm vào bát quái lô, muốn đi ra ngoài, nhưng mặc kệ hấn giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

Phốc phốc!

Hơn mười hô hấp sau, tinh hồn hóa thành hư vô.

Đám người Khôi Đầu lão tổ vốn vô cùng thống khổ, tất cả đều khôi phục bình thường.

- Tinh hồn chết rồi!

- Chúng ta thắng!

- Sống sót!

Nhân, yêu hai tộc đưa mắt nhìn nhau, rơi nước mắt đầm đìa.

- Lâm Tiêu, tinh hồn kia...

Thần Viêm cùng Hình Tuyết không dám tin, kích động nói.

- Đã triệt để chết đi, từ hôm nay trở đi Đại lục Thương Khung, không, tất cả sinh linh trong tinh vực này được tự do.

Lâm Tiêu nhàn nhạt mở miệng, vung tay lên, Thần Viêm và Hình Tuyết vô cùng uể oải đã khôi phục lại..

Một màn này làm mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Tất cả mọi người biết rõ, giờ phút này Lâm Tiêu đã hoàn toàn vượt qua Thánh giả.

Có lẽ, là thần a.

Thần đã dẫn bọn họ đi tới hy vọng, đi về hướng hòa bình, đi về tương lai.

Bọn họ nhìn qua Lâm Tiêu trên cao, thân ảnh của hấn cao vô hạn trong mắt người ta.

Mây đen bao phủ trên phế tích cổ thần dần dần tán đi, một ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, chiếu vào vùng đất mờ mịt này, trên mặt đất góc tường âm u lại xuất hiện đóa hoa tươi nở rộ.

Giờ phút này, trong nội tâm Lâm Tiêu yên lặng.

Từ hôm nay trở đi, hắc đã trùng kiến trật tự của tỉnh vực này, hắc có xưng hô hoàn toàn mới –
Thần!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dao-dan-ton>